MẠN BỘ TẠI VŨ HIỆP THẾ GIỚI

TỨ HÀM

DTV-EBOOK

MẠN BỘ TẠI VŨ HIỆP THẾ GIỚI - 漫步在武侠世界

Tứ Hàm

tangthuvien.net

Lãnh Phong, Võ hiệp huyễn tưởng

Mong các đạo hữu ủng hộ truyện và Converter bằng các cách sau:
- Vote 5*, bấm Like, theo dõi, bình luận, quăng phiếu truyện đề cử;
- Đặt mua đọc offline trên app;
- Donate cho converter: Đối với MoMo, ZaloPay hay ShopeePay: 0777998892.
Viettel pay: 0942478892
MBBank: 0942478892 Phan Vu Hoang Anh
Đa tạ các đạo hữu đã đọc truyện ლ(´ف`ლ)

Ta nhận làm truyện theo yêu cầu, các đạo hữu nào có nhu cầu thì liên hệ nhé. Ta chuyên tu các thể loại sau (các thể loại khác cũng vẫn làm, nhưng mất thời gian hơn)
1. Cạnh kỹ bóng đá
2. Tiên Hiệp
3. Võ Hiệp

4. Huyền Huyễn
5. Tam quốc
Ai cần lh zalo 0777998892 nhé
_____===>_____
___
Ta đã gặp qua Tiểu Long Nữ si, cũng nghe qua Xích Luyện Tiên Tử tại bên tai ngâm khẽ tình là vật chi.

Ta cùng Nghi Lâm cùng một chỗ dập đầu cầu qua phật, cũng cùng Giáo chủ tại Hắc Mộc Nhai thêu qua hoa.

Ta từ Triệu Mẫn trong tay túm lấy Ỷ Thiên Kiếm, lại cũng đã gặp Chu Chỉ Nhược tình cùng lệ.

Ta ăn xong Thương Tú Tuần tự mình xuống bếp làm thức ăn, cùng Sư Phi Huyên luận đạo, cũng cùng Loan Loan ở dưới ánh trăng cùng một chỗ đi chân trần mà múa.

…

Ta là ai?
Một lữ giả du tẩu giữa thế giới võ hiệp và đô thị mà thôi, ngang ngược mà đến, cũng vui sướng mà đi

Mục lục

Chương 1 : Không bằng cầm thú
Chương 2 : Khoái Thương Thủ (thượng)
Chương 3 : Khoái Thương Thủ (hạ)
Chương 4 : Nhân sinh như đùa giỡn toàn bộ nhờ hành động (thượng)
Chương 5 : Nhân sinh như đùa giỡn toàn bộ nhờ hành động (hạ)
Chương 6 : Chung Nam
Chương 7 : Toàn Chân
Chương 8 : Thất tử
Chương 9 : Đạo cô ni cô đều là cô
Chương 10 : Quan tưởng
Chương 11 : Tiên tử có độc
Chương 12 : Tiên tử có độc 2
Chương 13 : Tiên tử có độc 3
Chương 014 : Người quen
Chương 015 : Luận đạo (thượng)
Chương 016 : Luận đạo (trung)
Chương 017 : Luận đạo (hạ)
Chương 018 : Mấp mô là tốt rồi (thượng)
Chương 019 : Mấp mô là tốt rồi (hạ)
Chương 020 : Tình lữ trang phục
Chương 021 : Thổ hào kim
Chương 022 : Lục Vô Song
Chương 23 : Ngũ Độc (thượng)
Chương 024 : Ngũ Độc (hạ)
Chương 025 : Tới chúng ta nói chuyện xưa
Chương 026 : Này chuyện xưa
Chương 027 : Duyên phận a (thượng)
Chương 028 : Duyên phận a (trung)
Chương 029 : Duyên phận a (hạ)
Chương 030 : Xuôi nam
Chương 031 : Khách sạn Có Phòng
Chương 032 : Cửu Chỉ Thần Cái
Chương 033 : Giao phong
Chương 34 : 034 chương giao lưu (thượng)
Chương 035 : Giao lưu (hạ)

Chương 036 : Chung một mái nhà (thượng)
Chương 037 : Chung một mái nhà (hạ)
Chương 038 : Than nhẹ
Chương 039 : Đạo hữu ngươi cùng ta có duyên (thượng)
Chương 040 : Đạo hữu ngươi cùng ta có duyên (trung)
Chương 041 : Đạo trưởng ngươi cùng ta có duyên (hạ)
Chương 42 : 042 thích lên mặt dạy đời Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo
Chương 043 : Trình Anh
Chương 044 : Tốt nước (thượng)
Chương 045 : Tốt nước (hạ)
Chương 046 : Vai chính chi tranh (thượng)
Chương 047 : Vai chính chi tranh (trung)
Chương 048 : Vai chính chi tranh (hạ)
Chương 049 : Mê mang hai người
Chương 050 : Địa chỉ
Chương 51 : 051 052 053 Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo
Chương 52 : 054 055 056 Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo
Chương 53 : 057 058 059 Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo
Chương 54 : 060 061 062 Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo
Chương 55 : 063 064 065 Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo
Chương 56 : 066 067 068 Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo
Chương 57 : 069 070 071 Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo
Chương 072 : Theo đuôi
Chương 073 : Lục gia trang (thượng)
Chương 074 : Lục gia trang (hạ)
Chương 075 : Minh chủ (thượng)
Chương 076 : Minh chủ (hạ)
Chương 077 : Hôm nay ta đem bỗng nhiên nổi tiếng (thượng)
Chương 078 : Nội đấu
Chương 079 : Bởi vì yêu cho nên hận
Chương 080 : Hôm nay ta đem bỗng nhiên nổi tiếng (hạ)
Chương 081 : Một vai gánh
Chương 082 : Quốc thù nhà hận (thượng)
Chương 83 : 083 084 085 Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo
Chương 84 : 086 087 088 Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo
Chương 85 : 089 090 091 Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo
Chương 86 : 092 093 094 Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo
Chương 87 : 095 096 097 Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo

Chương 88 : 098 099 100 Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo
Chương 89 : 101 102 103 Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo
Chương 90 : 104 105 106 Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo
Chương 91 : 107 108 109 Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo
Chương 92 : 110 chương cười dài ngửa mặt lên trời dùng thơ văn để giải toả nỗi buồn (thần điêu tạm kết)
Chương 1 : Nghi Lâm
Chương 2 : Bất Giới đại sư
Chương 003 : Hòa thượng cùng ni cô
Chương 4 : Quyết định
Chương 5 : Hằng Sơn trên xuống tới tiểu hòa thượng
Chương 6 : Mỹ nhân cùng rượu
Chương 7 : Ngũ Tiên Giáo
Chương 8 : Này cây roi! Này đao! Này khúc! Người nọ!
Chương 9 : 009 bắt đầu Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo
Chương 10 : Giao phong
Chương 11 : Đợi người
Chương 12 : Nhúng tay
Chương 013 : Đạo sĩ hòa thượng kiếm phổ (thượng)
Chương 014 : Đạo sĩ hòa thượng kiếm phổ (trung)
Chương 015 : Đạo sĩ hòa thượng kiếm phổ (hạ)
Chương 016 : Cấm? Cướp!
Chương 017 : Thanh Thành
Chương 18 : Khuynh Thành lưu ngấn Xích Luyện tồi tâm
Chương 019 : Bức lui
Chương 020 : Lạc Dương
Chương 21 : 021 gặp lại Phượng Hoàng Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo
Chương 22 : 022 023 024 Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo
Chương 23 : 025 026 027 Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo
Chương 24 : 028 029 030 Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo
Chương 031 : Tiểu ni cô! Tiểu hòa thượng! Tiểu cô nương! (hạ)
Chương 032 : Giống như khói không phải khói
Chương 033 : Khúc Phi Yên
Chương 034 : Ai dám xưng hiệp! (thượng)
Chương 035 : Ai dám xưng hiệp (trung)
Chương 036 : Chương ai dám xưng hiệp!
Chương 037 : Không có hiệp
Chương 038 : Hỗn loạn bắt đầu (thượng)

Chương 39 : 039 hỗn loạn bắt đầu (hạ) Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo

Chương 40 : 040 áo xanh (thượng) Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo

Chương 041 : Áo xanh (hạ)

Chương 042 : Nhật xuất đông phương

Chương 43 : 043 duy ta bất bại Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo

Chương 044 : Tư Quá Nhai

Chương 045 : Nhạc đại hiệp hằng ngày

Chương 046 : Tiếu Ngạo Giang Hồ (thượng)

Chương 047 : Tiếu Ngạo Giang Hồ (trung)

Chương 048 : Tiếu Ngạo Giang Hồ (hạ)

Chương 049 : Đẹp nhất

Chương 050 : Giao dịch

Chương 051 : Giáo chủ! Giáo chủ! Giáo chủ! (1)

Chương 052 : Giáo chủ! Giáo chủ! Giáo chủ! (2)

Chương 053 : Giáo chủ! Giáo chủ! Giáo chủ! (3)

Chương 054 : Giáo chủ! Giáo chủ! Giáo chủ! (bốn)

Chương 055 : Giáo chủ! Giáo chủ! Giáo chủ! (năm)

Chương 056 : Giáo chủ! Giáo chủ! Giáo chủ! (sáu)

Chương 057 : Giáo chủ! Giáo chủ! Giáo chủ! (bảy)

Chương 058 : Giáo chủ! Giáo chủ! Giáo chủ! (tám)

Chương 059 : Đông Phương Bất Bại

Chương 060 : Nguyệt Khuyết

Chương 061 : Bắt đầu

Chương 062 : Kim xà

Chương 063 : Bất Khả Bất Giới

Chương 064 : Tung Sơn

Chương 065 : Cốt khí (thượng)

Chương 066 : Cốt khí (trung)

Chương 067 : Cốt khí (hạ)

Chương 068 : Hồ Điệp lựa hoa

Chương 069 : Ngũ Nhạc hợp nhất (thượng)

Chương 070 : Ngũ Nhạc hợp nhất (trung)

Chương 071 : Ngũ Nhạc hợp nhất (hạ)

Chương 072 : Lên núi

Chương 073 : Thỉnh cầu

Chương 074 : Minh chủ (thượng)

Chương 075 : Minh chủ (trung)

Chương 076 : Minh chủ (hạ)

Chương 077 : Chân chính hạng mục (thượng)

Chương 078 : Chân chính hạng mục (hạ)

Chương 079 : Bởi vì Nhạc mà lên (thượng)

Chương 080 : Bởi vì Nhạc mà lên (hạ)

Chương 081 : Kế hoạch

Chương 082 : Công tử! Sư phó!

Chương 083 : Cầu phật

Chương 001 : Thiên Sơn rớt xuống người sư phụ (thượng)

Chương 002 : Trên trời rớt xuống người sư phụ (hạ)

Chương 003 : Tuyệt mỹ nhất kiếm (thượng)

Chương 4 : 004 tuyệt mỹ nhất kiếm (hạ) Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo Mã 四章 最美剑 (下) 脱鞋 收伞 盘腿而坐 就好比一个前来聊天客人 岳缘动作显得很是随意 但是从嘴上说出话却是显现着阵阵血腥味 证剑! 这便是这一次前来目 一掀白色衣袍 岳缘已经安然坐在石龙面前 双目平视 脸上却是没有丝毫表情 就那么淡淡对视着 这种感觉! 这种行为!

Chương 005 : Một năm (thượng)

Chương 006 : Một năm (hạ)

Chương 007 : Mỹ nhân như ngọc kiếm như hồng (thượng)

Chương 008 : Mỹ nhân như ngọc kiếm như hồng (trung)

Chương 009 : Mỹ nhân như ngọc kiếm như hồng (hạ)

Chương 010 : Kiếm Nô

Chương 011 : Bánh bao

Chương 012 : Kiếm là cái gì?

Chương 014 : Kết quả

Chương 015 : Vũ Văn (thượng)

Chương 016 : Vũ Văn (hạ)

Chương 017 : Tống phiệt

Chương 018 : Công tử nhẹ nhàng (thượng)

Chương 019 : Công tử nhẹ nhàng (trung)

Chương 020 : Công tử nhẹ nhàng (hạ)

Chương 021 : Hoa Sơn quy chúc

Chương 022 : Thuần Dương (thượng)

Chương 023 : Thuần Dương (hạ)

Chương 024 : Trà! Đạo! Công tử!

Chương 025 : Lập phái (thượng)

Chương 026 : Lập phái (trung)

Chương 027 : Lập phái (hạ)

Chương 028 : Tiên Thiên
Chương 029 : Đạo gia đệ nhất nhân
Chương 030 : Quyết định
Chương 031 : Xuôi nam
Chương 032 : Hồng Phấn Bang Chủ (thượng)
Chương 033 : Hồng Phấn Bang Chủ (hạ)
Chương 034 : Đông Minh
Chương 035 : Phu nhân
Chương 036 : Đúc kiếm
Chương 037 : Nặn bột tượng người
Chương 038 : Viên Nguyệt loan đao (thượng)
Chương 039 : Viên Nguyệt loan đao (trung)
Chương 040 : Viên Nguyệt loan đao (hạ)
Chương 041 : Kết quả
Chương 042 : Quy thuộc
Chương 043 : Tiểu công chúa
Chương 044 : Chuẩn bị
Chương 045 : Rắn rết mỹ nhân
Chương 046 : Kiếm thành
Chương 047 : Nhặt được thiếu nữ (thượng)
Chương 048 : Nhặt được thiếu nữ (hạ)
Chương 049 : Lông mi cong cong (thượng)
Chương 050 : Lông mi cong cong (trung)
Chương 051 : Lông mi cong cong (hạ)
Chương 052 : Mê chân
Chương 053 : Giá lâm (thượng)
Chương 054 : Giá lâm (hạ)
Chương 55 : Kiếm cùng mỹ nhân (trên)
Chương 056 : Kiếm cùng mỹ nhân (hạ)
Chương 057 : Đoàn tụ
Chương 58 : 058 chương thăm dò (chương thứ nhất)
Chương 059 : Chờ đợi
Chương 060 : Một kiếm
Chương 061 : Thạch Thanh Tuyền
Chương 062 : Hoài nghi
Chương 063 : Kiếm hạ lưu tình
Chương 064 : Châm ngòi
Chương 065 : Trực giác

Chương 066 : Cảnh cáo
Chương 067 : Tà vương
Chương 068 : Hợp tác
Chương 069 : Lộ tẩy
Chương 070 : Lòng hiếu kỳ hại chết mèo (thượng)
Chương 071 : Lòng hiếu kỳ hại chết mèo (dưới)
Chương 072 : Không hoàn toàn sinh tử phù
Chương 073 : Quấn quýt Âm Quý phái
Chương 074 : Xuống núi
Chương 075 : Tâm cao ngất
Chương 076 : Phản đồ
Chương 077 : Phản đồ (2)
Chương 078 : Phản đồ! (3)
Chương 079 : Khiêu chiến
Chương 080 : Cửu kiếm
Chương 081 : * * (thượng)
Chương 082 : Danh tự
Chương 083 : Máu
Chương 084 : Dương Quảng chết
Chương 085 : Động tác
Chương 086 : Sai thân
Chương 87 : Đệ nhất thiên hạ toàn tài
Chương 88 : Tam nương tử
Chương 89 : Tranh đoạt
Chương 090 : Lựa chọn
Chương 091 : Giao đãi
Chương 092 : Giống như đã từng quen biết
Chương 093 : Bạch Thanh Nhi
Chương 094 : Dương công bảo tàng
Chương 095 : Mê hoăc
Chương 096 : Gặp lại Độc Cô
Chương 097 : Hoà Thị Bích (thượng)
Chương 98 : Hoà Thị Bích (hạ)
Chương 99 : 099 chương xé rách (chương thứ nhất)
Chương 100 : Đêm dò xét
Chương 101 : Hòa thượng đạo sĩ ni cô điêu
Chương 102 : Cuối cùng chuẩn bị (canh thứ tư)
Chương 103 : Bắt đầu

Chương 104 : Vào tay
Chương 105 : Ảo giác
Chương 106 : Thiên hạ phong vân
Chương 107 : Giằng co
Chương 108 : Thiên địch
Chương 109 : Đấu kiếm
Chương 110 : Vây núi
Chương 111 : Tiên tử! Tiên tử!
Chương 112 : Thức tỉnh
Chương 113 : Đối diện
Chương 114 : Thật cùng giả
Chương 115 : Hồng tụ (thượng)
Chương 116 : Chân ngọc (trung)
Chương 117 : 117 chương eo thon (hạ)
Chương 118 : Kiếm Vũ
Chương 119 : Táng điệp
Chương 120 : Hoà Thị Bích kết cục
Chương 121 : Tiến công Phật môn (thượng)
Chương 122 : Tiến công Phật môn (hạ)
Chương 123 : Khóa kiếm
Chương 124 : Giận! Si! Sợ! Tham!
Chương 125 : Mặt trời lặn như máu!
Chương 126 : Huyền nguyệt vì thiếu (thượng)
Chương 127 : Trăng rằm vì duyên (dưới)
Chương 128 : Hỗ trợ (thượng)
Chương 129 : Hỗ trợ (hạ)
Chương 130 : Dắt một phát (thượng)
Chương 131 : Động toàn thân (hạ)
Chương 132 : Lưu lại
Chương 133 : Hội tụ
Chương 134 : Giả đùa giỡn (thượng)
Chương 135 : Giả đùa giỡn (hạ)
Chương 136 : Phân liệt
Chương 137 : A di đà phật
Chương 138 : Hoàng tước
Chương 139 : Ngoài ý muốn (thượng)
Chương 140 : 140 chương ngoài ý muốn (hạ)
Chương 141 : Phản bội (thượng)

Chương 142 : Phản bội (hạ)
Chương 143 : Ngày quốc tế thiếu nhi khoái hoạt!
Chương 144 : An bài
Chương 145 : Tâm tư
Chương 146 : Lại tìm hiểu bãi cỏ
Chương 147 : Thiên tài bệnh chung
Chương 148 : Sinh ý
Chương 149 : Cự tuyệt
Chương 150 : Đúc kiếm (thượng)
Chương 152 : Đúc kiếm (hạ)
Chương 153 : Tiêu Dao (thượng)
Chương 154 : Tiêu Dao (hạ)
Chương 155 : Kiếm thành (thượng)
Chương 156 : Kiếm thành (hạ)
Chương 157 : Túc địch
Chương 158 : Phi tiên
Chương 159 : Độ phật
Chương 160 : Danh chấn thiên hạ
Chương 161 : Phản ứng
Chương 162 : Xuất phát
Chương 163 : Hỏa Vân
Chương 164 : Đối lập
Chương 165 : Gặp lại
Chương 166 : Nhột
Chương 167 : 166 167 168 169 170 171 Converted by Nhóm convert
Chương 172 : Tiếu Ngạo Giang Hồ
Chương 173 : Bất tử ấn pháp
Chương 174 : Giải quyết
Chương 175 : Kia chiêu! (thượng)
Chương 176 : Kia chiêu (hạ)
Chương 177 : Bôn mệnh
Chương 178 : Lợi thế
Chương 179 : Giết vương (thượng)
Chương 180 : Giết vương (hạ)
Chương 181 : Trộm vương
Chương 182 : Đạo công tử
Chương 183 : Tứ ma (thượng)
Chương 184 : Tứ ma (trung)

Chương 185 : Tứ ma (hạ)
Chương 186 : Chạm mặt
Chương 187 : Chuẩn bị trong khi chờ đợi (thượng)
Chương 188 : Chuẩn bị trong khi chờ đợi (hạ)
Chương 189 : Thâu Thiên (thượng)
Chương 190 : Hoán nhật (hạ)
Chương 191 : Huynh đệ
Chương 192 : Từng người phản ứng
Chương 193 : 193 195 Converted by Nhóm convert
Chương 194 : 196 198 Converted by Nhóm convert
Chương 199 : Kiếm cùng người
Chương 200 : Hí khúc Liên Hoa Lạc (thượng)
Chương 201 : Hí khúc Liên Hoa Lạc (hạ)
Chương 202 : Đại Tông Sư (thượng)
Chương 203 : Đại Tông Sư (trung)
Chương 204 : Đại Tông Sư (hạ)
Chương 205 : Hội tụ
Chương 206 : Mở ra
Chương 207 : Sau đến
Chương 208 : 208 chương ai tiện nghi
Chương 209 : Phật! Đạo! Ma! (thượng)
Chương 210 : Phật! Đạo! Ma! (hạ)
Chương 211 : Thiên ma! Bắc Minh! (thượng)
Chương 212 : Thiên ma! Bắc Minh! (trung)
Chương 213 : Thiên ma! Bắc Minh! (hạ)
Chương 214 : Tóc bạc ba nghìn
Chương 215 : Đến tột cùng xảy ra chuyện gì? (thượng)
Chương 216 : Đến tột cùng xảy ra chuyện gì? (hạ)
Chương 217 : Tâm tư
Chương 218 : Trước kiếm là người
Chương 219 : Sau kiếm thành ma
Chương 220 : Đao
Chương 221 : Một năm
Chương 222 : Nhật! Nguyệt! Không! Minh!
Chương 223 : Một đời hai huynh đệ!
Chương 224 : Huyền Vũ môn
Chương 225 : Lễ vật
Chương 226 : Mờ ảo

Chương 227 : Đệ nhất thiên hạ
Chương 001 : Thiếu niên
Chương 002 : Hai người
Chương 003 : Mạn đàm
Chương 4 : Thiếu nữ
Chương 005 : Thế cục
Chương 006 : Công tử! Công tử! (thượng)
Chương 007 : Công tử! Công tử! (hạ)
Chương 8 : Tiệc tối
Chương 009 : Hỗ trợ
Chương 010 : Thiếu nữ rời nhà
Chương 011 : Phó thác
Chương 12 : Cổ Mộ (thượng)
Chương 013 : Cổ Mộ (dưới)
Chương 014 : Hoàn Nhan
Chương 015 : Thanh mai nhưng không phải là trúc mã
Chương 016 : Tránh lui
Chương 017 : Người một nhà
Chương 18 : 018 chương xuôi nam (chương thứ nhất)
Chương 19 : 019 chương khách sạn Duyệt Lai (chương thứ hai)
Chương 20 : 020 chương gặp lại (chương thứ ba)
Chương 021 : Côn Luân tam thánh
Chương 022 : Ỷ Thiên
Chương 023 : Ma Tông
Chương 024 : Bóng mờ
Chương 025 : Đồng du (thượng)
Chương 026 : Đồng du (dưới)
Chương 027 : Tinh thần kỳ công
Chương 028 : Ưng
Chương 029 : Cha cùng con
Chương 030 : Đồng đạo (thượng)
Chương 031 : Đồng đạo (trung)
Chương 032 : Đồng đạo (hạ)
Chương 033 : Cửu Âm Cửu Dương (thượng)
Chương 034 : Cửu Âm Cửu Dương (trung)
Chương 035 : Trở về
Chương 036 : Cửu Âm Cửu Dương (hạ)
Chương 37 : Mấy người qua đường

Chương 38 : Có hắn phụ tất có con hắn (thượng)
Chương 39 : Có hắn phụ tất có con hắn (trung)
Chương 40 : Có hắn phụ tất có con hắn (hạ)
Chương 41 : Thị trấn nhỏ
Chương 042 : Gặp lại
Chương 043 : Kinh Nhạn cung
Chương 044 : Rơi xuống mồi nhử (thượng)
Chương 045 : Rơi xuống mồi nhử (chương kế tiếp)
Chương 046 : Vô Thượng Tông Sư
Chương 047 : Cao thủ băng hội (thượng)
Chương 48 : Lý phiên chi nhị long kỵ sĩ
Chương 48 : Cao thủ tan vỡ (hạ)
Chương 49 : Hội tụ
Chương 50 : Thái cực
Chương 51 : Tương Dương
Chương 52 : Chuẩn bị cuối cùng
Chương 04 : 8 Cao thủ băng hội (hạ)
Chương 052 : Cuối cùng chuẩn bị
Chương 053 : Cùng đao và kiếm
Chương 054 : Ỷ Thiên! Đồ Long! Ưng!
Chương 055 : Quăng kiếm dùng đao
Chương 056 : Địa điểm
Chương 057 : Lợi khí
Chương 058 : Xuôi nam (thượng)
Chương 059 : Xuôi nam (trung)
Chương 060 : Xuôi nam (hạ)
Chương 061 : Trận pháp
Chương 062 : Phá trận! Phá người!
Chương 063 : Tiến đến
Chương 064 : Khanh
Chương 065 : Đại quy mô giết đại thương tính võ công (thượng)
Chương 066 : Đại quy mô tính sát thương võ công (trung)
Chương 067 : Đại quy mô tính sát thương võ công (hạ)
Chương 068 : Không phải ta rống (thượng)
Chương 069 : Không phải ta rống (hạ)
Chương 070 : Đến
Chương 071 : Đồ Long
Chương 072 : Đồ Long (hạ)

Chương 073 : Thất bại trong gang tấc (thượng)
Chương 074 : Thất bại trong gang tấc (hạ)
Chương 075 : Ngoài ý muốn
Chương 076 : Thần điêu phần cuối
Chương 001 : Tú tài tên ăn mày!
Chương 002 : Tàng kiếm
Chương 003 : Huyền thiết
Chương 004 : Họ kép
Chương 005 : Ra tay
Chương 006 : Đã lâu không gặp
Chương 007 : Quen biết cũ
Chương 008 : Đại điêu
Chương 009 : Qua lại chân tướng
Chương 010 : Thần Tiên (thượng)
Chương 011 : Thần Tiên (trung)
Chương 012 : Thần Tiên (hạ)
Chương 013 : Cô Tô
Chương 014 : Đoàn Dự (thượng)
Chương 015 : Đoàn Dự (trung)
Chương 016 : Đoàn Dự (hạ)
Chương 017 : Bắc Minh Vô Tướng hợp trường sinh (thượng
Chương 018 : Tâm tư
Chương 019 : Thư sinh
Chương 020 : Trai lơ
Chương 021 : Dập đầu
Chương 022 : Tiền bối! Vãn bối! (thượng)
Chương 023 : Tiền bối! Vãn bối! (hạ)
Chương 024 :
Chương 025 : Ngươi cuối cùng có mấy cái tốt muội muội (thượng)
Chương 026 : Ngươi cuối cùng có mấy cái tốt muội muội (hạ)
Chương 027 : Phương pháp
Chương 028 : Đạo Tạng
Chương 029 : Minh Giáo
Chương 030 : Gặp trên đường đi
Chương 031 : Gian thần
Chương 32 : 032 Người vô tình (thượng)
Chương 033 : Người vô tình(trung)
Chương 034 : Kẻ vô tình (hạ)

Chương 035 : Đạo tâm (thượng)
Chương 036 : Đạo tâm (hạ)
Chương 037 : Chủng ma (thượng)
Chương 039 : Gần
Chương 040 : Hướng hoa tịch nhặt
Chương 041 : Hắc Mộc Nhai
Chương 042 : Bệnh không nhẹ
Chương 043 : Cải biến
Chương 044 : Ma đầu?
Chương 045 : Rừng cây hạnh (thượng)
Chương 46 : Chương046 Rừng cây hạnh (trung)
Chương 047 : Rừng cây hạnh (hạ)
Chương 048 : Sau mẹ nuôi nhân vật chính
Chương 049 : Ma kiếm Kiếm Ma (thượng)
Chương 050 : Ma kiếm Kiếm Ma (trung)
Chương 051 : Ma kiếm Kiếm Ma (hạ)
Chương 052 : Cửu Kiếm (thượng)
Chương 053 : Cửu Kiếm (hạ)
Chương 054 : Trò khôi hài
Chương 055 : Đi về phía tây
Chương 056 : Thiên diện
Chương 057 : Lên núi
Chương 058 : Đồng mỗ (thượng)
Chương 059 : Đồng mỗ (hạ)
Chương 060 : Chí Tôn Hồng Nhan (thượng)
Chương 061 : Chí Tôn Hồng Nhan (trung)
Chương 062 : Chí Tôn Hồng Nhan (hạ)
Chương 063 : Nguy cơ
Chương 064 : So sánh
Chương 065 : Đại pháp
Chương 066 : Bế quan
Chương 450 : Lão Khất Cái Chính Nguyệt Sơ đến đây
Chương 067 : Hàn ngọc (thượng)
Chương 068 : Hàn ngọc (trung)
Chương 069 : Hàn ngọc (hạ)
Chương 070 : Xuất quan (thượng)
Chương 071 : Xuất quan (hạ)
Chương 072 : Một chiêu

Chương 073 : Truyền thừa
Chương 074 : Dạy bảo
Chương 075 : Bái kiến
Chương 076 : Duy ta có thể coi nhất phẩm (thượng)
Chương 077 : Duy ta có thể coi nhất phẩm (trung)
Chương 078 :
Chương 079 : Lên đường
Chương 080 : Như ngươi mong muốn (thượng)
Chương 081 : Như ngươi mong muốn (trung)
Chương 082 : Như ngươi mong muốn (hạ)
Chương 083 : Thiếu Lâm
Chương 084 : Đại hội anh hùng
Chương 085 : Kiếm là cái gì? (thượng)
Chương 086 : Kiếm là cái gì (hạ)
Chương 087 : Thân bại danh liệt người (thượng)
Chương 088 : Thân bại danh liệt người (trung)
Chương 089 : Thân bại danh liệt người (tiếp theo)
Chương 090 : Thân bại danh liệt người (hạ hai)
Chương 091 : Bắt đầu
Chương 092 : Thất bại trong gang tấc
Chương 093 : Kiếm! Kiếm! Kiếm! (thượng)
Chương 094 : Kiếm! Kiếm! Kiếm! (trung)
Chương 095 : Kiếm! Kiếm! Kiếm! (hạ)
Chương 096 : Ai là ma (thượng)
Chương 097 : Ai là ma (trung)
Chương 098 : Ai là ma (hạ)
Chương 099 : Chuôi kiếm thứ ba
Chương 100 : Hàng Long? Hàng Long! (thượng)
Chương 101 : Hàng Long? Hàng Long! (trung)
Chương 102 : Hàng Long? Hàng Long! (hạ)
Chương 103 : Anh hùng (thượng)
Chương 104 : Anh hùng (hạ)
Chương 105 : Quỳ
Chương 106 : Mặt nạ
Chương 107 : Đại phật
Chương 108 : Mũ phượng khăn quàng vai
Chương 109 : Trò chơi
Chương 110 : Kỳ lân

Chương 111 : Đao
Chương 112 : Bồ đề
Chương 113 : Trong mộng hoàn mỹ (thượng)
Chương 114 : Trong mộng hoàn mỹ (hạ)
Chương 115 : Mặt trời mới lên ở hướng đông
Chương 116 : Thiên Long hoàn tất
Chương 01 : Người! Khách điếm! Rượu!
Chương 02 : Đối thoại
Chương 003 : Rang đường hạt dẻ
Chương 004 : Chính tà khó phân biệt
Chương 005 : Di tình
Chương 006 : Ngươi rất xấu (thượng)
Chương 007 : Ngươi rất xấu (trung)
Chương 008 : Ngươi rất xấu (hạ)
Chương 009 : Danh bộ
Chương 010 : Bắt đầu
Chương 011 : Sâu róm
Chương 012 : Bảo tàng
Chương 013 : Khổng Tước Linh băng phách ngân châm (thượng)
Chương 014 : Khổng Tước Linh băng phách ngân châm (hạ)
Chương 015 : Khai bình
Chương 016 : Hương
Chương 017 : Suy đoán
Chương 018 : Ba người
Chương 019 : Hợp dòng (thượng)
Chương 020 : Hợp dòng (trung)
Chương 021 : Hợp dòng (hạ)
Chương 22 :
Chương 23 : Cấm kỵ
Chương 24 : Ám sát
Chương 25 : Thật giả
Chương 26 : Thanh y
Chương 28 : Đường môn (trên)
Chương 29 : Đường môn (dưới)
Chương 30 : Hội tụ
Chương 31 : Hắc tử
Chương 32 : Mở màn
Chương 33 : Suy đoán

Chương 34 : Cửu công tử
Chương 35 : Thức tỉnh
Chương 36 : Tiên
Chương 37 : Quyển 6 Kim Dung dưới ngòi bút thập đại nữ Tác giả Tứ Hàm RollRoy
Chương 37 : Bức họa
Chương 38 : Gặp mặt
Chương 39 : Mây đỏ
Chương 40 : Thăm dò (thượng)
Chương 41 : Thăm dò (hạ)
Chương 42 : Xuất thủ
Chương 43 : Đáp án
Chương 44 : Chủng đạo thu ma chủng ma thu đạo (thượng)
Chương 45 : Chủng đạo thu ma chủng ma thu đạo (hạ)
Chương 46 : Qua lại
Chương 47 : Đông Phương Bất Bại (thượng)
Chương 48 : Đông Phương Bất Bại (hạ)
Chương 49 : Sát chiêu
Chương 50 : Ngoài ý muốn
Chương 51 : Kết thúc
Chương 52 : Quốc tế thiếu nhi vui vẻ
Chương 53 : Người chết vì tiền (thượng)
Chương 54 : Người chết vì tiền (trung)
Chương 55 : Người chết vì tiền (hạ)
Chương 56 : Chim chết vì ăn (thượng)
Chương 57 : Chim chết vì ăn (trung)
Chương 58 : Chim chết vì ăn (hạ)
Chương 59 : Ve! Bọ ngựa! Hoàng tuyền! (thượng)
Chương 60 : Ve! Bọ ngựa! Hoàng tuyền! (trung)
Chương 61 : Ve! Bọ ngựa! Hoàng tuyền! (hạ)
Chương 62 : Ích Tà (thượng)
Chương 63 : Ích Tà (trung)
Chương 64 : Ích Tà (hạ)
Chương 65 : Nghệ thuật chính là
Chương 66 : Mặt nạ
Chương 67 : Quyết chiến gần kề
Chương 68 : Giận chó đánh mèo
Chương 69 : Trên đỉnh Tử Cấm (thượng)
Chương 70 : Trên đỉnh Tử Cấm (trung)

Chương 71 : Trên đỉnh Tử Cấm (hạ)
Chương 72 :
Chương 73 : Phượng Hoàng nhất vũ Thiên ngoại phi tiên (thượng)
Chương 74 : Phượng Hoàng nhất vũ Thiên ngoại phi tiên (hạ)
Chương 1 : Dịch thủy hàn
Chương 2 : Đông Hoàng
Chương 3 : Nhật! Nguyệt! Tinh
Chương 4 : Đạo gia bí bảo
Chương 5 : Đại hung
Chương 6 : Thiên hạ đệ nhất thích khách! (thượng)
Chương 7 : Thiên hạ đệ nhất thích khách! (hạ)
Chương 8 : Cái Niếp
Chương 9 : Đồ Long chi khí (thượng)
Chương 10 : Đồ Long chi khí (hạ)
Chương 11 : Tụ tán lưu sa
Chương 12 : Nghịch chảy thành sông
Chương 13 : Vân Trung Quân
Chương 14 : Tàn Hồng
Chương 15 : Vũ (thượng)
Chương 16 : Vũ (hạ)
Chương 17 : Đóng một vở kịch
Chương 18 : Phong tiêu tiêu hề
Chương 19 : Thứ Tần thứ tình (thượng)
Chương 20 : Thứ Tần thứ tình (hạ)
Chương 21 : Bại lui
Chương 22 : Giận cá chém thớt
Chương 23 : Thiên Minh công tử so với trăng còn cao hơn
Chương 24 : Bắc thượng!
Chương 25 : Tuyết tư
Chương 26 : Xé ra sao?
Chương 27 : Chân tướng lời nói dối
Chương 28 : Hoà Thị Bích (thượng)
Chương 29 : Hoà Thị Bích (hạ)
Chương 30 : Trở về
Chương 31 : Tâm tư
Chương 32 : Vô dụng
Chương 33 : Mạc Khải (thượng)
Chương 34 : Mạc Khải (trung)

Chương 35 : Mạc Khải (hạ)
Chương 36 : Mặt nạ
Chương 37 : Trốn tránh
Chương 38 : Thương Long thất túc (thượng)
Chương 39 : Thương Long thất túc (hạ)
Chương 40 : Âm Dương diệu pháp (Thượng)
Chương 41 : Âm Dương diệu pháp (Hạ)
Chương 42 : Nam nhân
Chương 43 : Ba đường
Chương 44 : Thay thế
Chương 45 : Tuyết trung tình (Thượng)
Chương 46 : Tuyết trung tình (Trung)
Chương 47 : Tuyết trung tình (Hạ)
Chương 48 : Lựa chọn
Chương 49 : Lời thề
Chương 50 : Thiên nhân cảm ứng (thượng)
Chương 51 : Thiên nhân cảm ứng (hạ)
Chương 52 : Âm vs Dương
Chương 53 : Phi thăng
Chương 54 : Trường sinh hiểu mộng (Thượng)
Chương 55 : Trường sinh hiểu mộng (Hạ)
Chương 56 : Tam tiếu Trân Lung (Thượng)
Chương 57 : Tam tiếu Trân Lung (Trung)
Chương 58 : Tam tiếu Trân Lung (Hạ)
Chương 59 : Sóng ngầm
Chương 60 : Trường sinh (Thượng)
Chương 61 : Trường sinh (Hạ)
Chương 62 : Bàn cờ! Quân cờ!
Chương 63 : Vân Trung
Chương 64 : Thục đạo
Chương 65 : Bên cạnh ngọn núi có người
Chương 66 : Đao của ngươi đâu?
Chương 67 : Không tuân thủ quy củ quân cờ
Chương 68 : Xem quân cờ không nói chân quân tử
Chương 69 : Đao của ta
Chương 70 : Che mắt
Chương 71 : Thận Lâu
Chương 72 : Khai mở

Chương 73 : Thủy Hoàng
Chương 74 : Tàn khuyết kiếm
Chương 74 : Tàn khuyết kiếm (Thượng)
Chương 75 : Tàn khuyết kiếm (Hạ)
Chương 77 : Kính Hồ y trang
Chương 78 : Cổ mộ
Chương 79 : Âm Dương! Âm Dương!
Chương 80 : Chí âm kiếm (Thượng)
Chương 81 : Chí âm kiếm (Hạ)
Chương 82 : Xuất quan
Chương 83 : Nguyệt Nhi (Thượng)
Chương 83 : Loan Loan Nguyệt Nhi (Thượng)
Chương 84 : Loan Loan Nguyệt Nhi (Hạ)
Chương 85 : Âm Dương
Chương 86 : Quyết định
Chương 87 : Ngươi và ta hữu duyên
Chương 87 : Ngươi và ta hữu duyên (Thượng)
Chương 88 : Ngươi và ta hữu duyên (Trung)
Chương 89 : Ngươi và ta hữu duyên (Hạ)
Chương 90 : Ngươi và ta hữu duyên (Tiếp)
Chương 91 : Sách (Thượng)
Chương 92 : Sách (Hạ)
Chương 93 : Điếu Ngu (Thượng)
Chương 94 : Điếu Ngu (Hạ)
Chương 95 : Tâm
Chương 96 : BÍ mật
Chương 97 : Đại nạn
Chương 98 : Xuất phát (Thượng)
Chương 99 : Xuất phát (Hạ)
Chương 100 : Mặt trăng gây họa
Chương 101 : Lựa chọn
Chương 102 : Lời hứa
Chương 103 : Thiêu thân lao đầu vào lửa (Thượng)
Chương 104 : Thiêu thân lao đầu vào lửa (Hạ)
Chương 105 : Khúc dạo đầu
Chương 106 : Ám sát (Thượng)
Chương 107 : Ám sát (Trung)
Chương 108 : Ám sát (Hạ)

Chương 109 : Thiên Vấn
Chương 111 : Thần công? Ma công? (Thượng)
Chương 112 : Thần công? Ma công? (Trung)
Chương 113 : Thần công? Ma công? (Hạ)
Chương 114 : 18 (Thượng)
Chương 115 : 18 (Hạ)
Chương 116 : Đến
Chương 117 : Nguyền rủa
Chương 118 : Thánh môn (Thượng)
Chương 119 : Thánh môn (Hạ)
Chương 120 : Nho! Sách! Kiếm! (Thượng)
Chương 121 : Nho! Sách! Kiếm! (Hạ)
Chương 122 : Núi đứt Phượng hiện
Chương 123 : Hỏa Phượng liêu nguyên
Chương 124 : Hỏa Phượng liệu nguyên (Trung)
Chương 125 : Lửa phượng liệu nguyên (hạ)
Chương 126 : Trộm long tráo phượng (thượng)
Chương 127 : Trộm long tráo phượng (trung)
Chương 128 : Trộm long tráo phượng (hạ)
Chương 129 : Kết quả
Chương 130 : Cõng quan tài thỉnh tội
Chương 131 : Tinh Hồn (thượng)
Chương 132 : Tinh Hồn (hạ)
Chương 133 : Lưu Quý
Chương 134 : Đông tuần
Chương 135 : Trở về
Chương 136 : Ý nghĩ
Chương 137 : Quá nhiều! Quá ít!
Chương 138 : Tẩy kiếm
Chương 139 : Lần thứ 3
Chương 140 : Tỉnh
Chương 141 : Băng hà! Áo cưới! (thượng)
Chương 142 : Băng hà! Áo cưới! (trung)
Chương 143 : Băng hà! Áo cưới! (hạ)
Chương 144 : Băng hà! Áo cưới! (cuối cùng bên trên)
Chương 145 : Băng hà! Áo cưới! (cuối cùng dưới)
Chương 146 : Đế vong đan thành
Chương 147 : Loạn thế tiến đến (thượng)

Chương 148 : Loạn thế tiến đến (hạ)
Chương 149 : Thiên ma mười quyển (thượng)
Chương 150 : Thiên ma mười quyển (trung)
Chương 151 : Thiên ma mười quyển (hạ)
Chương 152 : Sau khi chết tính toán
Chương 153 : Sóng ngầm
Chương 154 : Hoàng lăng
Chương 155 : Mạnh nhất cơ quan thuật (thượng)
Chương 156 : Mạnh nhất cơ quan thuật (trung)
Chương 157 : Mạnh nhất cơ quan thuật (hạ)
Chương 158 : 100 bước phi kiếm (thượng)
Chương 159 : 100 bước phi kiếm (hạ)
Chương 160 : Nhật nguyệt tinh thần
Chương 161 : Đế quốc sụp đổ
Chương 162 : Đến
Chương 163 : Đánh cược
Chương 164 : Tiện nghi hậu nhân
Chương 165 : Hắc, ngươi 'Ích đạt '
Chương 166 : Son phấn hoa hồng (thượng)
Chương 167 : Son phấn hoa hồng (trung)
Chương 168 : Son phấn hoa hồng (hạ)
Chương 169 : Sụp đổ
Chương 170 : Kính hồ
Chương 171 : Cambridge
Chương 172 : Quái tiểu hài
Chương 173 : Kiếm ngục (thượng)
Chương 174 : Kiếm ngục (trung)
Chương 175 : Kiếm ngục (hạ)
Chương 176 : Hiện ra
Chương 177 : Vỡ vụn
Chương 178 : Kết thúc bắt đầu!
Chương 1 : đến
Chương 2 : phong hoa
Chương 3 : Nga Mi, mày ngài (thượng)
Chương 4 : Nga Mi, mày ngài (trung)
Chương 5 : Nga Mi, mày ngài (hạ)
Chương 6 : Minh giáo
Chương 7 : Thánh nữ! Thánh nữ! Thánh nữ!

Chương 8 : trấn áp
Chương 9 : phỏng đoán
Chương 10 : rời đi
Chương 11 : nhạc cùng được
Chương 12 : quận chúa
Chương 13 : trở về
Chương 14 : giáo chủ (1)
Chương 15 : giáo chủ (2)
Chương 16 : giáo chủ (3)
Chương 17 : giáo chủ (4)
Chương 18 : giáo chủ (5)
Chương 19 : giáo chủ (6)
Chương 20 : a di đà phật
Chương 21 : Ưng Duyên
Chương 22 : khuyên nhủ
Chương 23 : cơ hội lần thứ nhất
Chương 24 : thủ đoạn
Chương 25 : Đạo gia cao nhân (thượng)
Chương 26 : Đạo gia cao nhân (hạ)
Chương 27 : thế gian chi ác (thượng)
Chương 28 : thế gian chi ác (hạ)
Chương 29 : riêng phần mình phấn đấu
Chương 30 : ý nghĩ
Chương 31 : nhặt hoa
Chương 32 : quy vị
Chương 33 : gặp lại! Gặp lại! (thượng)
Chương 34 : gặp lại! Gặp lại! (trung)
Chương 35 : gặp lại! Gặp lại! (hạ)
Chương 36 : họa sát thân
Chương 37 : châm ngôn
Chương 38 : đồ long chi thuật
Chương 39 : nặng 8 (thượng)
Chương 40 : nặng 8 (trung)
Chương 41 : nặng 8 (hạ)
Chương 42 : dự định
Chương 43 : ván
Chương 44 : bái sơn
Chương 45 : 3 chiêu (thượng)

Chương 46 : 3 chiêu (hạ)
Chương 47 : Ưng Duyên đến, nhân duyên lên (thượng)
Chương 48 : Ưng Duyên đến, nhân duyên lên (trung)
Chương 49 : Ưng Duyên đến, nhân duyên lên (hạ)
Chương 50 : không thể nói cùng không dám nói
Chương 51 : cánh (thượng)
Chương 52 : cánh (trung)
Chương 53 : cánh (hạ)
Chương 54 : sỉ nhục
Chương 55 : lạc đường
Chương 56 : Hồ Thanh Ngưu (thượng)
Chương 57 : Hồ Thanh Ngưu (hạ)
Chương 58 : Hoa sơn chi nhạc
Chương 59 : đại lễ (thượng)
Chương 60 : đại lễ (trung)
Chương 61 : đại lễ (hạ)
Chương 62 : thù cùng oán
Chương 63 : kim tằm
Chương 64 : 5 tiên! Ngũ độc! (thượng)
Chương 65 : 5 tiên! Ngũ độc! (hạ)
Chương 66 : bạo động
Chương 67 : kiếm động (thượng)
Chương 68 : kiếm động (hạ)
Chương 69 : núi không tại cao, có ta thì tên (thượng)
Chương 70 : nước không tại sâu, có long thì linh (hạ)
Chương 71 : rời đi
Chương 72 : độc (thượng)
Chương 73 : độc (hạ)
Chương 74 : vợ chồng
Chương 75 : sắp đến động tác
Chương 76 : Ỷ Thiên kiếm cùng Đồ Long đao (thượng)
Chương 77 : Ỷ Thiên kiếm cùng Đồ Long đao (hạ)
Chương 78 : huyết hải phiêu hương (thượng)
Chương 79 : huyết hải phiêu hương (trung)
Chương 80 : huyết hải phiêu hương (hạ)
Chương 81 : Thánh nữ (thượng)
Chương 82 : Thánh nữ (hạ)
Chương 83 : áo tư thẻ chi giáo

Chương 84 : Đông Tà (thượng)
Chương 85 : Đông Tà (trung)
Chương 86 : Một năm kia, 1 ngày này
Chương 87 : Ta có 1 cái to gan…
Chương 88 : Kế hoạch
Chương 89 : khác biệt mặt nạ (trung)
Chương 90 : khác biệt mặt nạ (hạ)
Chương 91 : sát cơ
Chương 92 : chấn động
Chương 93 : Thanh Long mở mắt (thượng)
Chương 94 : Thanh Long mở mắt (trung)
Chương 95 : Thanh Long mở mắt (hạ)
Chương 96 : dự bị
Chương 97 : đi săn
Chương 98 : túc chủ
Chương 99 : lựa chọn
Chương 100 : đến (thượng)
Chương 101 : Đến (trung)
Chương 102 : Đến (hạ)
Chương 103 : Đầu rồng (thượng)
Chương 104 : Đầu rồng (hạ)
Chương 105 : Điêu dân! Độc giáo! (thượng)
Chương 106 : Điêu dân! Độc giáo! (hạ)
Chương 107 : Sư cùng đồ (thượng)
Chương 108 : Sư cùng đồ (hạ)
Chương 109 : Bạn quân
Chương 110 : Bí mật
Chương 111 : Tâm kết (thượng)
Chương 112 : Tâm kết (hạ)
Chương 113 : Sợ! Động!
Chương 114 : Ngũ độc ngũ độc! (thượng)
Chương 115 : Ngũ độc ngũ độc! (trung)
Chương 116 : Ngũ độc ngũ độc! (hạ)
Chương 117 : Tâm tư cùng độc biển
Chương 118 : Xích Luyện! Xích Luyện! (thượng)
Chương 119 : Xích Luyện! Xích Luyện! (hạ)
Chương 120 : Sư đồ chi chiến
Chương 121 : Tính toán

Chương 122 : Ai tại ẩn giấu (thượng)
Chương 123 : Ai tại ẩn giấu (trung)
Chương 124 : Ai tại ẩn giấu (hạ)
Chương 125 : Đánh lén
Chương 126 : Thầy thuốc
Chương 127 : Trò cười
Chương 128 : Lại đi
Chương 129 : Lôi phong!
Chương 130 : Chân tướng
Chương 131 : Cá trong chậu (thượng)
Chương 132 : Cá trong chậu (trung)
Chương 133 : Cá trong chậu (hạ)
Chương 134 : Quan tưởng (thượng)
Chương 135 : Quan tưởng (hạ)
Chương 136 : Tâm tư
Chương 137 : Nhân vật chính
Chương 138 : Sơn trang
Chương 139 : Đại biến (thượng)
Chương 140 : Đại biến (trung)
Chương 141 : Đại biến (hạ)
Chương 142 : Thiên tai nhân họa (thượng)
Chương 143 : Thiên tai nhân họa (hạ)
Chương 144 : Bái sơn (thượng)
Chương 145 : Bái sơn (trung)
Chương 146 : Bái sơn (hạ)
Chương 147 : Đao (thượng)
Chương 148 : Đao (hạ)
Chương 149 : Khác nhau (thượng)
Chương 150 : Khác nhau (trung)
Chương 151 : Khác nhau (hạ)
Chương 152 : Đao đến
Chương 153 : Lại nghe đao ngâm (thượng)
Chương 154 : Lại nghe đao ngâm (trung)
Chương 155 : Lại nghe đao ngâm (hạ)
Chương 156 : Đao thứ 3
Chương 157 : Tuế nguyệt như đao
Chương 158 : Động Đình (thượng)
Chương 159 : Động Đình (hạ)

Chương 160 : Biết mộ thiếu ngải
Chương 161 : Ảnh hưởng
Chương 162 : Thanh Long ngẩng đầu (thượng)
Chương 163 : Thanh Long ngẩng đầu (hạ)
Chương 164 : Dã tâm hạng người (thượng)
Chương 165 : Dã tâm hạng người (trung)
Chương 166 : Dã tâm hạng người (hạ)
Chương 167 : Hành động
Chương 168 : Trời khắc
Chương 169 : Hấp thu
Chương 170 : Băng Hỏa đảo (thượng)
Chương 171 : Băng Hỏa đảo (trung)
Chương 172 : Băng Hỏa đảo (hạ)
Chương 173 : Sư vương (thượng)
Chương 174 : Sư vương (hạ)
Chương 175 : Đoạn
Chương 176 : Mục đích
Chương 177 : Phỏng đoán
Chương 178 : Trở về (thượng)
Chương 179 : Trở về (hạ)
Chương 180 : Bàn giao (thượng)
Chương 181 : Bàn giao (trung)
Chương 182 : Bàn giao (hạ)
Chương 183 : “Tỷ muội “
Chương 184 : Trên thân kiếm giang hồ
Chương 185 : Cố chấp người (thượng)
Chương 186 : Cố chấp người (trung)
Chương 187 : Cố chấp người (hạ)
Chương 188 : Dị trạng (thượng)
Chương 189 : Dị trạng (hạ)
Chương 190 : Thất bại
Chương 191 : Phong vân (thượng)
Chương 192 : Phong vân (trung)
Chương 193 : Phong vân (hạ)
Chương 194 : Hiểu Mộng
Chương 195 : Đáng giá (thượng)
Chương 196 : Đáng giá (hạ)
Chương 197 : Chần chờ

Chương 198 : Nghiên cứu
Chương 199 : Tam Thi Não Thần đan
Chương 200 : Đến
Chương 201 : Một khúc gan ruột đoạn (thượng)
Chương 202 : Vây thành
Chương 203 : Phản đồ (thượng)
Chương 204 : Phản đồ (hạ)
Chương 205 : Lại đến (thượng)
Chương 206 : Lại đến (trung)
Chương 207 : Lại đến (hạ)
Chương 208 : Sự cố
Chương 209 : Nhạc Duyên (thượng)
Chương 210 : Nhạc Duyên (hạ)
Chương 211 : Long châu
Chương 212 : Bên thứ ba —— Võ Đang
Chương 213 : Chuyển biến
Chương 214 : Đúc lại
Chương 215 : Lầu nhỏ một đêm nghe mưa xuân
Chương 216 : Thời cuộc biến hóa (thượng)
Chương 217 : Thời cuộc biến hóa (trung)
Chương 218 : Thời cuộc biến hóa (hạ)
Chương 219 : Từ Hàng Tĩnh trai dự định
Chương 220 : Trích Tinh lâu
Chương 221 : Phía sau màn hắc thủ
Chương 222 : Đồng nguyên
Chương 223 : Đao!
Chương 224 : Đặc chất
Chương 225 : Lại tụ họp (thượng)
Chương 226 : Lại tụ họp (hạ)
Chương 227 : Chân mệnh thiên tử (thượng)
Chương 228 : Chân mệnh thiên tử (trung)
Chương 229 : Chân mệnh thiên tử (hạ)
Chương 230 : Địch nhân của địch nhân
Chương 231 : Gặp lại
Chương 232 : Tiến triển
Chương 233 : Long châu
Chương 234 : Đưa tặng
Chương 235 : Hảo ý! Ác ý! Tâm ý!

Chương 236 : Hồi ký (thượng)
Chương 237 : Hồi ký (trung)
Chương 238 : Hồi ký (hạ)
Chương 239 : Người ngoài cuộc
Chương 240 : Dưới ánh trăng người (thượng)
Chương 241 : Dưới ánh trăng người (hạ)
Chương 242 : Muốn đi ra ván người
Chương 243 : Âm dương phương sĩ
Chương 244 : Địa ngục ở nhân gian (thượng)
Chương 245 : Địa ngục ở nhân gian (hạ)
Chương 246 : Mộng điệp
Chương 247 : 'Mạt pháp thiên táng '
Chương 248 : Chỉ đường người
Chương 249 : Ta là hồ điệp
Chương 250 : Đại giới
Chương 251 : Nguyên nhân (thượng)
Chương 252 : Duyên diệt (hạ)
Chương 253 : Pháp Hải (thượng)
Chương 254 : Pháp Hải (trung)
Chương 255 : Pháp Hải (hạ)
Chương 256 : Trấn ma
Chương 257 : Nhân duyên cướp (thượng)
Chương 258 : Nhân duyên cướp (hạ)
Chương 259 : Bôn nguyệt người
Chương 260 : Lãng quên chi đao
Chương 261 : Bẻ gãy đao chiêu
Chương 262 : Mặt trăng lặn
Chương 263 : Lựa chọn
Chương 264 : Lại nghe cũng là hí bên trong người
Chương 265 : Mục đích
Chương 266 : Quên cùng cảnh cáo
Chương 267 : Tương lai chi làm thịt
Chương 268 : Hoài niệm
Chương 269 : Chiến thần… Đồ lục (thượng)
Chương 270 : Chiến thần… Đồ lục (hạ)
Chương 271 : Kẻ đến không thiện
Chương 272 : Đồ cưới
Chương 273 : Chờ đợi (thượng)

Chương 274 : Chờ đợi (hạ)
Chương 275 : Viên Chân
Chương 276 : Thỉnh cầu
Chương 277 : Yêu cầu cùng suy đoán
Chương 278 : Trở về
Chương 279 : Xì xào bàn tán
Chương 280 : Lai sứ
Chương 281 : Chính cung
Chương 282 : Xôn xao
Chương 283 : Chấn động (thượng)
Chương 284 : Chấn động (hạ)
Chương 285 : Thời gian điểm
Chương 286 : Sắp hoàn thành Trích Tinh lâu
Chương 287 : Sáo oa Minh giáo
Chương 288 : Mưa gió muốn tới
Chương 289 : Hạc minh
Chương 290 : Lúc bắt đầu
Chương 291 : Màn khải
Chương 292 : tân khách
Chương 293 : Lên núi
Chương 294 : Trước một đêm
Chương 295 : Lời mở đầu
Chương 296 : Sư đồ chi quyết (thượng)
Chương 297 : Sư đồ chi quyết (trung)
Chương 298 : Sư đồ chi quyết (hạ)
Chương 299 : Hiến múa
Chương 300 : Mặt nạ! Linh đang! Khẽ múa khuynh thành!
Chương 301 : Xuất thủ
Chương 302 : Tiền bối! Vãn bối! Tiểu bối!
Chương 303 : Phân liệt
Chương 304 : Vợ cả
Chương 305 : Lễ lý! (thượng)
Chương 306 : Lễ lý! (hạ)
Chương 307 : Lại xuất hiện
Chương 308 : Đến
Chương 309 : Màn khải, tranh phong
Chương 310 : Tỷ muội ở giữa quyết chiến (thượng)
Chương 311 : Phá kính!

Chương 312 : Trùng hợp
Chương 313 : Sư tỷ muội ở giữa quyết chiến (trung)
Chương 314 : Chuẩn bị ở sau
Chương 315 : Tính toán cùng tâm tư
Chương 316 : Ai mộng
Chương 317 : Trục xuất
Chương 318 : Nghịch người (thượng)
Chương 319 : Nghịch người (trung)
Chương 320 : Nghịch người (hạ)
Chương 321 : Phù đồ (thượng)
Chương 322 : Phù đồ (hạ)
Chương 323 : Sát chiêu
Chương 324 : Thất tinh định thất túc (thượng)
Chương 325 : Bắc đẩu trói Thương Long (hạ)
Chương 326 : Nghịch lý chi cục
Chương 327 : Mộng tỉnh
Chương 328 : 'Thiên hạ thứ 1 '
Chương 329 : Nàng k (thượng)
Chương 330 : Nàng k (hạ)
Chương 331 : Quan nhân
Chương 332 : Giao phong
Chương 333 : Tối kỵ
Chương 334 : Truyền thuyết lại xuất hiện, thoại bản chi cục
Chương 335 : Ma chủ (thượng)
Chương 336 : Ma chủ (trung)
Chương 337 : Ma chủ (hạ)
Chương 338 : Ma chủ (tiếp theo)
Chương 339 : 1 vai gánh chi
Chương 340 : Tử đấu
Chương 341 : Tu la
Chương 342 : Ma ha vô lượng (thượng)
Chương 343 : Ma ha vô lượng (hạ)
Chương 344 : Chương cuối
Chương 1 : ngựa gầy
Chương 2 : nghe đạo biến sắc
Chương 3 : hợp tác
Chương 4 : theo như nhu cầu
Chương 5 : giằng co

Chương 6 : mục tiêu
Chương 7 : mị nương
Chương 8 : ông trời tướng quân
Chương 9 : chuẩn bị
Chương 10 : hoàng thiên ở trên (thượng)
Chương 11 : hoàng thiên ở trên (hạ)
Chương 12 : thất tinh (thượng)
Chương 13 : thất tinh (hạ)
Chương 14 : Thiên gia
Chương 15 : nội đấu
Chương 16 : Kinh châu
Chương 17 : giao thủ
Chương 18 : thiên ma vs thiên ma
Chương 19 : tập kích
Chương 20 : thất tinh chi chủ

Chương 1 : Không bằng cầm thú

Cầm thú?

Hay là không bằng cầm thú?

Nhạc Duyên nhìn lên không trung này đổi phiên trăng tròn, hắn chưa từng có cảm giác mình như vậy khó xử qua.

“Quả nhiên!”

Sau nửa ngày, Nhạc Duyên vẫn cảm thấy chính mình không có làm tốt cuối cùng lựa chọn, quay đầu quét mắt một vòng này đụng tới chính mình không xa bạch y nữ tử, Nhạc Duyên bất đắc dĩ, rù rì nói: “Đối với nam nhân mà nói, lựa chọn đề quả nhiên là khó khăn nhất đề mục sao? !”

Lời nói tuy là nghi vấn, nhưng là trong giọng nói cũng là khẳng định hương vị.

Bởi vì, liền là bởi vì chính mình bên người cái này bạch y nữ tử.

Làm một người người xuyên việt, Nhạc Duyên thiết tưởng qua chính mình sau khi xuyên việt tràng cảnh… Hoặc là trường kiếm chỗ hướng, chính là kiếm khách

quyết đấu vùng đất; hay hoặc giả là Hoa Sơn đỉnh, chính là Ngũ Tuyệt luận mạnh nơi; lại hoặc là lại rơi vào trong loạn quân, đối mặt vô số sinh tử sát phạt…

Nhưng là, Nhạc Duyên liền không có nghĩ qua chính mình sẽ là dạng này xuyên qua tràng cảnh.

Trăng tròn xuống.

Một bộ Bạch y thiếu nữ nằm ngang tại bụi hoa hồng ở bên trong, mà ở nàng một trong giữ nhất danh thanh niên tuấn tú đạo sĩ đang đem một tay màu trắng khăn tay che đậy thiếu nữ trên mặt.

Cảnh tượng này phải chăng nhìn rất quen mắt?

Không sai, nơi này chính là Toàn Chân giáo đệ tử Doãn Chí Bình khinh nhờn phái Cổ Mộ Tiểu Long Nữ địa phương.

Mà đang ở Doãn Chí Bình vừa mới trong hưng phấn run rẩy đem màu trắng khăn tay che ở Tiểu Long Nữ trên mặt thời điểm, Nhạc Duyên từ trên trời giáng xuống. Trực tiếp nện ở Doãn Chí Bình trên người, lập tức người này thanh niên tuấn tú đạo sĩ hừ đều không hừ một tiếng liền ngất đi, trở thành Nhạc Duyên đáp đệm thịt.

Vì vậy, tại thời khắc này, Nhạc Duyên thay thế Doãn Chí Bình.

Tầm mắt đầu tiên là kinh ngạc quét mắt một vòng bốn phía, sau đó Nhạc Duyên tầm mắt liền rơi vào nằm ở trước mặt mình —— này thẳng tắp nằm ở bụi hoa hồng

trong Bạch y thiếu nữ.

Đậu đen rau muống!

Đây là cái gì tình huống?

Vừa mới đến cái chỗ này Nhạc Duyên đầu tiên là khẽ giật mình, lập tức kinh ngạc. Này vừa ra sân, thì có thiếu nữ đưa tới cửa tới nằm ở này bụi hoa hồng trong, chỉ chờ mình cởi áo nới dây lưng, cái này tiết tấu hoàn toàn là vượt quá hắn đoán trước a.

Đang muốn đứng dậy đi nhìn này Bạch y thiếu nữ thời điểm, Nhạc Duyên này mới cảm giác được dưới người mình kỳ quái cảm giác, đứng dậy xem xét, nguyên tới dưới người mình có một cái đã bị mình đập ngất mất thanh niên đạo sĩ. Tầm mắt ngó ngó thân dưới đạo sĩ bộ dáng, tại quay đầu nhìn một cái bên người Bạch y thiếu nữ…

“Ai?”

Nhạc Duyên lập tức trầm mặc.

Cảnh tượng này…

Chẳng lẽ lại là Thần Điêu Hiệp Lữ trong Doãn Chí Bình khinh nhờn Tiểu Long Nữ một màn kia…

Lại đứng dậy đến gần nhìn lên, chỉ thấy Bạch y thiếu nữ trên mặt đang che đậy lấy một phương màu trắng khăn lụa khăn tay…

Được rồi, cảnh tượng này lập tức hiểu.

“Tại sao có thể như vậy?”

Đánh giá trước mắt tràng cảnh, Nhạc Duyên kinh ngạc, hắn làm sao cũng thật không ngờ chính mình sẽ là dùng như vậy tư thái xuất hiện tại Thần Điêu Hiệp Lữ trong. Hơn nữa thấy này trước mắt tràng cảnh, hiển nhiên chính mình trước kia dự đoán ý nghĩ cũng không có chứng minh chỗ.

Phải biết rằng Nhạc Duyên thật vất vả tốn hao này duy nhất cơ hội, lựa chọn xuyên qua võ hiệp thời không, tựu là vì băng sơn nữ thần Tiểu Long Nữ mà đến. Nhưng là trước mắt, hiện tại nữ thần hiển nhiên là bị người ta Dương Quá nhanh chân đến trước.

Mà thôi gần quan được ban lộc tư thái chuẩn bị cưỡng chế tiến công chiếm đóng nữ thần Doãn Chí Bình thì là bị chính mình đặt mông làm ngất, hiện tại dĩ nhiên là tiến công chiếm đóng bị cắt đứt, cắn trả thất bại.

Về phần Nhạc Duyên thì là rớt lại phía sau vào bước.

Nhưng là, này lại không thể không thừa nhận, đây là Tiểu Long Nữ trong nội tâm ở người sau duy vừa đi vào thời điểm. Liền giống như rất nhiều bại hoại đối với chính mình nữ nhân yêu mến nói câu nói kia —— ta không chiếm được ngươi tâm, thực sự lấy đến ngươi người.

Mà bày ở Nhạc Duyên trước mặt chính là nơi đây cơ hội tốt nhất.

…

Dưới ánh trăng

Nhạc Duyên không để ý đến đã muốn ngất mất Doãn Chí Bình, mà là đứng ở Tiểu Long Nữ bên người, trên cao nhìn xuống đánh giá trước mắt cái này bị màu trắng khăn tay che khuất khuôn mặt thiếu nữ.

Không thấy bộ dáng, chỉ bằng trước mắt một thân này bạch y, còn có này có lồi có lõm Linh Lung vóc người, cùng với tràn ngập tại chóp mũi mật hương, là có thể làm cho người ta đi nhịn không được tưởng tượng thiếu nữ bộ dáng. Tuy là không thấy bộ dáng, nhưng này che đậy tại trên mặt màu trắng khăn tay, thực sự có thể làm cho người ảo tưởng hết bài này đến bài khác.

Không thấy chân nhân, liền đã có như vậy mị lực.

Loại tình huống này nhường Nhạc Duyên nhất thời vô cùng kinh ngạc, tuy nói ở trong sách hắn đã gặp này ngôn ngữ miêu tả, nhưng là hắn tổng sẽ cho rằng chân chính nữ thần thì không cách nào dùng ngôn ngữ đi hình dung. Mà tại thời khắc này mặt đối với chính mình trong suy nghĩ nữ thần thời điểm, Nhạc Duyên lại phát hiện mình chần chờ.

Thời cơ rất tốt, Doãn Chí Bình ngất mất, mà Dương Quá thì là bị hắn tiện nghi lão tía tìm đi tu tập Cáp Mô Công.

Giờ này khắc này, có thể nói là Nhạc Duyên mình cùng nữ thần tiếp xúc thân mật tốt nhất thời điểm.

Chỉ là…

Sau nửa ngày.

Nhạc Duyên rốt cục làm trong đời trọng yếu nhất tính toán, mặt đối với chính mình trong suy nghĩ nữ thần, hắn hoàn toàn nâng không bất luận cái gì khinh nhờn tâm tư.

Hàaa…!

Một tiếng cười nhạo, Nhạc Duyên không khỏi lắc đầu, nghĩ thầm nếu đặt ở trong đô thị, như vậy tràng cảnh chính mình dạng lựa chọn chắc chắn bị những người kia chế nhạo vì không bằng cầm thú. Nhưng là Nhạc Duyên lại cảm giác mình tâm không có như vậy vô sỉ, không có như vậy không nắm chắc, không biết trước tuyến.

Hay là trước chào hỏi a!

Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên liền cúi người, thò tay hướng Tiểu Long Nữ trên mặt vuốt đi, muốn xốc lên này che tại trên mặt màu trắng khăn tay.

“Là Quá nhi sao?”

Trong trẻo nhưng lạnh lùng như gió linh, thanh thúy như ngọc châu rơi bàn tiếng nói từ nhỏ nữ trong miệng phát ra, tại Nhạc Duyên bàn tay hướng trên mặt màu trắng khăn tay thời điểm.

“…”

Tay tại va chạm vào màu trắng khăn tay thời điểm định dạng, Tiểu Long Nữ tự nhiên là cho rằng cho mình trên mặt che đậy khăn tay chính là là đồ đệ mình Dương Quá. Tuy nói hiện tại Tiểu Long Nữ bị Âu Dương Phong điểm huyệt đạo, nhưng là nội tâm của nàng đối với Dương Quá có thể đối với nàng làm như vậy sự tình, thì nguyện ý.

Nhưng là với tư cách trong lòng đem đối phương coi như qua chính mình nữ thần Nhạc Duyên mà nói, cái thanh âm này cũng là nhường hắn có chút không cam lòng.

Bởi vì, thân là nam nhân đối với người khác đố kỵ mà thôi.

Nữ nhân có đối với dung mạo quá mức với mình nữ nhân đố kỵ, đồng dạng nam nhân cũng đều vì người khác có nữ thần một loại lão bà hâm mộ ghen ghét hận.

Cái này đối với người mà nói, vốn là người bản tính, chính là thường tình.

Chẳng qua là có ít người dằn xuống đáy lòng, không có đổi hiện ra, hay hoặc là cự ly quá mức xa xôi, không có để ý mà thôi, mà có người thì là trần trụi biểu hiện ra ngoài.

Hít sâu một hơi, Nhạc Duyên cưỡng chế trong nội tâm phần này nam tử cũng nên có hâm mộ tâm tình, thò tay vén lên Tiểu Long Nữ trên mặt màu trắng khăn tay.

Lập tức, một mực bị khăn tay che khuất tầm mắt Tiểu

Long Nữ tầm mắt rốt cục rõ ràng.

Mở mắt ra, đón đầy trời Ngân Huy, nàng tại bụi hoa hồng trong nhìn thấy vén lên khăn tay nam tử.

Đây là một bộ dáng tuấn tú nam tử.

Đối phương một thân xanh trắng đạo phục, tu tóc dài đồng dạng bị đạo quan bó cách đỉnh đầu.

Đạo này phục cùng nàng một loại chứng kiến Toàn Chân giáo đạo phục bất đồng, không chỉ có nhan sắc lên lộ ra vẻ càng thêm diễm lệ, hơn nữa liền này tính chất thoạt nhìn cũng lộ ra vẻ xa hoa vô cùng.

Người này… Không phải Quá nhi! Hắn là ai ?

Trong lúc nhất thời, Tiểu Long Nữ mê hoặc.

Chương 2 : Khoái Thương Thủ (thượng)

“Ngươi là người phương nào?”

Đã không biết trước mắt người này, này tự nhiên là hỏi ra đối phương danh tự. Đối với Tiểu Long Nữ mà nói, đây là một rất đơn giản lý giải.

“…”

Nhạc Duyên thì là biểu lộ quái dị trên cao nhìn xuống nhìn mình chân bờ, nằm ở bụi hoa hồng trong Tiểu Long Nữ, trong nội tâm này phần cảm giác thực quái dị vô cùng. Tuy là câu hỏi, có thể dựa theo tình huống bình thường cũng không cần nằm nha… Nhưng vấn đề là hiện tại tình cảnh chính là như vậy.

Nhếch nhếch bờ môi, Nhạc Duyên đè xuống trong nội tâm này cổ quái dị cảm giác, đón Tiểu Long Nữ tầm mắt, mở miệng tiến hành nâng tự giới thiệu, nói ra: “Ta họ Nhạc danh Duyên, sơn nhạc nhạc, duyên phận duyên… Đến tại khuya hôm nay, ta vừa vặn nơi này đi ngang qua, đang thấy cô nương nằm tại nơi này, hơn nữa trên mặt cũng che đậy một phần màu trắng khăn tay, ở bên cạnh còn có một vị ngất mất đạo sĩ. Đang cảm thấy ngoài dự tính, cho nên ta liền tiến lên xốc lên ngươi trên mặt khăn tay…”

Nói đến đây, Nhạc Duyên thanh âm thoáng ngừng như vậy một chút, quay đầu lại dò xét một cái vẫn đang hôn mê ở bên cạnh Doãn Chí Bình, Nhạc Duyên lúc này mới nói tiếp: “Vừa rồi ta không có quấy rầy…”

Ngữ khí dừng lại.

Nhạc Duyên hận không thể cho mình một cái tát, chính mình mà nói là thế nào nói.

Có chút xấu hổ quét nằm ở trước mặt mình Tiểu Long Nữ một cái, Nhạc Duyên lập tức nói sang chuyện khác, hỏi: “Không biết cô nương là?”

Đạo sĩ?

Tiểu Long Nữ trong mắt tầm mắt có chút kỳ quái, cao thấp dò xét Nhạc Duyên một cái, trong lòng tự nhủ ngươi này trang phục cũng là đạo sĩ a… Chẳng qua là, cái này bộ dáng cách ăn mặc, nàng còn chưa từng gặp qua nhà ai đạo sĩ có là như thế. Mặc dù là Toàn Chân giáo lỗ mũi trâu nhóm cũng không phải cái dạng này.

Có thể nói Tiểu Long Nữ trong nội tâm đối với Nhạc Duyên tràn ngập hoài nghi.

“… Uy? Ngươi này ánh mắt làm cho người ta khó chịu a!”

Đối mặt Tiểu Long Nữ như vậy tầm mắt, Nhạc Duyên bất mãn, lập tức xoay người ôm đồm qua trong hôn mê Doãn Chí Bình kéo dài tới trước mặt nàng, nói ra: “Rồi, tựu là vị đạo sĩ này!”

“Ừ? !”

Tiểu Long Nữ tầm mắt ngưng tụ, đầu tiên là tại Doãn Chí Bình trên người định dạng sau nửa ngày, hai hàng lông mày nhẹ chau lại, hiển nhiên là muốn đến cái gì. Lập tức sắc mặt trở nên không tốt đứng lên, nguyên nay đã đủ quạnh quẽ Tiểu Long Nữ giờ phút này càng rét run.

Đối với Doãn Chí Bình, Tiểu Long Nữ tự nhiên là nhận thức.

“Không sai!”

Thấy Tiểu Long Nữ biểu lộ biến hóa, Nhạc Duyên cũng đã biết được đối phương đoán được chân tướng của sự tình. Tiểu Long Nữ tuy là trong trẻo nhưng lạnh lùng như tiên, không làm sao nói, hơn nữa cũng ít ra Cổ Mộ, không rành thế sự, nhưng là cũng không có nghĩa là người ta liền ngốc, không rõ trong đó hàm nghĩa.

“Vừa rồi ta đi ngang qua thời điểm, liền trùng hợp nhìn thấy người này đang đem này màu trắng khăn tay hướng cô nương trên mặt che đi!”

Nhạc Duyên sắc mặt thập phần đứng đắn cùng nghiêm túc, rất là chính nghĩa ngôn từ nói ra: “Ta vừa thấy phía dưới tự nhiên là phẫn nộ, một cái tát đem đối phương đập ngất sau, lúc này mới đem cô nương trên mặt khăn tay lấy xuống. Người này, thật sự là ném người xuất gia thể diện!” Nói xong, Nhạc Duyên tiện tay đem trong hôn mê Doãn Chí Bình ném ở một bên.

Tuy nói Doãn Chí Bình là bị chính mình từ trống không mà hàng đặt mông làm ngất, nhưng là đây cũng là chính mình chiến tích.

Chính mình tuy nhiên là lần đầu tiên đi vào truyền thuyết này trong giang hồ, nhưng là vừa ra tay liền giải quyết này tất cả mọi người trong nội tâm phẫn hận đối tượng Doãn Chí Bình, cứu vớt nữ thần thất trinh thời khắc, nhưng cũng là một kiện đáng giá hướng người ta nói hiểu công tích.

Chỉ là…

Này làm tốt sau đó quả có thể sẽ không làm cho người ta thoả mãn mà thôi.

“…”

Trầm mặc sau nửa ngày, đã có quyết định Tiểu Long Nữ lúc này mới lại lần nữa nhìn về phía Nhạc Duyên, mở miệng cầu đạo: “Tiểu Long Nữ nơi này tạ ơn. Mặt khác… Kính xin Nhạc đạo trưởng thay tiểu nữ tử cởi bỏ huyệt đạo!”

Nhạc đạo trưởng?

Nhạc Duyên đầu tiên là khẽ giật mình, lập tức kịp phản ứng. Cúi đầu quét mắt một vòng trên người mình trang phục, chính là một thân hoa lệ đạo bào, lại thò tay vuốt một bả đỉnh đầu đạo quan, giờ phút này chính mình liền thiếu một cây phất trần mà thôi. Như vậy đạo sĩ trang bị muốn đầy đủ hết.

“Ha ha…”

Lập tức Nhạc Duyên có chút dở khóc dở cười, chính mình tuy nói sớm chuẩn bị, nhưng là tại cuối cùng cũng là lựa chọn như vậy một bộ trang phục, phải biết rằng đây chính là dùng võ hiệp gió trong trò chơi Thuần dương môn phái trang phục, tự nhiên là đương nhiên đạo sĩ trang phục.

Mà Nhạc Duyên sở dĩ lựa chọn giả bộ như vậy giả trang, là vì cái khác không phải rất thích hợp mà thôi. Hòa thượng cùng Cái Bang hoàn toàn bào trừ bên ngoài, Nhạc Duyên không sẽ chọn, mà Đường Môn quần áo nhan sắc chếch sâu, không rất thích hợp, về phần Ngũ Độc cùng Minh giáo này hoàn toàn dạng phái, nhét vào thần điêu trong thế giới đương nhiên cũng đồng dạng không thích hợp.

Cuối cùng, Nhạc Duyên chọn tới chọn lui, liền lựa chọn Thuần Dương đạo sĩ trang phục.

Phải biết rằng tại võ hiệp thế giới, đạo sĩ một loại đều có được thật lớn danh vọng, hơn nữa còn là Huyền Môn chính phái, nền móng tốt, cho nên Nhạc Duyên lựa chọn đạo sĩ trang phục, để trong giang hồ tốt hành tẩu.

Vừa mới đã đến, Nhạc Duyên chỉ lo dò xét Tiểu Long Nữ, cùng Tiểu Long Nữ đối thoại, trong khoảng thời gian ngắn quên mình cũng là một đạo sĩ, lúc này hắn rốt cục hiểu rõ trước vì cái gì tự một cái đạo sĩ tại trên mặt hắn mơ hồ khăn tay thời điểm Tiểu Long Nữ sẽ là như vậy biểu lộ.

Bởi vì, đây căn bản là vừa ăn cướp vừa la làng thôi!

“Giải trừ huyệt đạo?”

Nhạc Duyên lại lần nữa lặp lại hạ Tiểu Long Nữ mà nói, thấy Tiểu Long Nữ sau khi gật đầu, Nhạc Duyên này mới có hơi không có ý tứ mở miệng nói ra: “… Cái kia, cái kia có thể hay không nói cho ta biết trước điểm ở đâu có thể giải huyệt?” Nói lời này thời điểm, Nhạc Duyên cảm giác mình da mặt tất nhiên cùng này đun sôi con cua không sai biệt lắm, chỉ cảm thấy da mặt phát sốt, thập phần chi xấu hổ.

Đậu xanh rau má, ta hình tượng a!

Tuy nói da mặt nóng lên, nhưng là Nhạc Duyên da mặt vẫn là cũng đủ dày, xem như kinh nghiệm không ít rèn luyện.

“À? !”

Tiểu Long Nữ há hốc mồm.

Vừa mới này Nhạc đạo trưởng không phải nói hai cái liền đem Doãn Chí Bình đánh ngất xỉu sao? Làm sao muốn cho mình giải huyệt thời điểm, bộ dáng như vậy đâu này? Nhìn đối phương bộ dáng, hình như là căn bản không biết võ bộ dáng.

Thật lâu.

Tiểu Long Nữ mới dùng một loại đạm mạc ngữ khí mở

miệng hỏi: “Cái kia… Nhạc đạo trưởng ngươi biết võ sao?”

Đáy lòng lại đối với trước nói rõ lại lần nữa hoài nghi.

“Có a!”

Nhưng là vượt quá Tiểu Long Nữ đoán trước là Nhạc Duyên cho ra khẳng định đáp án, đồng thời làm ra nói rõ: “Chỉ là này giải huyệt là người ta rời núi lần đầu kéo! Lần đầu tiên nha, tổng hội khẩn trương!”

“…”

Trầm mặc sau nửa ngày, Tiểu Long Nữ đáy lòng có chút lo lắng nâng chính mình Quá nhi tới, ngẫm lại vẫn là mở miệng nói cho Nhạc Duyên cần giải huyệt đạo.

“À? Cái này huyệt đạo…”

Nghe Tiểu Long Nữ sau khi trả lời, Nhạc Duyên lại lần nữa chần chờ, đón Tiểu Long Nữ chờ mong tầm mắt, Nhạc Duyên có chút xấu hổ phất phất tay, nói: “Tiểu Long Nữ, ngươi xin chờ một chút!” Nói xong, liền cúi đầu tại Tiểu Long Nữ nhìn soi mói, từ trọng lòng ngực của mình móc a móc, cuối cùng rốt cục trong vạt áo móc ra một phần gấp đứng lên trang giấy.

Sau đó, Nhạc Duyên liền đón ánh trăng đem này trang giấy mở ra, lập tức xuất hiện tại Tiểu Long Nữ ánh mắt chính là một bộ kỳ lạ nhân vật bức họa, trên mặt rậm rạp chằng chịt điểm đầy rất nhiều văn tự. Mà phần này bản vẽ chính là hiện đại trung y dùng huyệt vị đồ.

Đem huyệt vị đồ bổ nhào ở bên cạnh bụi hoa hồng trên mặt, sau đó Nhạc Duyên liền lại lần nữa từ trong lòng móc ra nhỏ đèn pin mở ra, bắt đầu nhoài người về phía trước ở phía trên một chút tìm tìm ra được, trong miệng còn không ngừng nhắc tới nói: "… Cái này huyệt đạo ở nơi nào đâu này? Ta tìm xem!"

"…"

Thấy thế, một mực dùng một bộ cần cởi áo nới dây lưng bộ dáng nằm ở trong bụi hoa Tiểu Long Nữ lập tức biểu tình cứng lại, nhất là nghe được đối phương trong miệng nỉ non lời nói, Tiểu Long Nữ cảm thấy so với đối mặt điên mất Tây Độc Âu Dương Phong còn muốn cho không người nào không biết làm sao, trong khoảng thời gian ngắn triệt để không nói gì.

Đêm nay chuyện phát sinh…

Đạo sĩ kỳ quái, ngoài dự tính vật phẩm.

Hết thảy hết thảy thật là làm cho người ta một cách không ngờ!

Đây là Tiểu Long Nữ trong nội tâm cuối cùng ý nghĩ.

Chương 3 : Khoái Thương Thủ (hạ)

003 chương Khoái Thương Thủ (hạ)

Giải huyệt…

Cái từ này hợp thành Nhạc Duyên tuy nhiên nghe qua cũng rất quen thuộc, nhưng khi đến phiên chính hắn thời điểm, nhưng có chút luống cuống.

Mặc dù là lần đầu tiên xuyên qua, nhưng cái này cũng không đại biểu Nhạc Duyên ở cái thế giới này không có tự bảo vệ mình lực. Nhưng vấn đề là này tự bảo vệ mình lực cũng là ngoại lực mượn tới, bản thân mình không có cái kia năng lực, hơn nữa đối với những thứ kia huyệt đạo gì Nhạc Duyên cũng không phải rất giải.

Dù sao, chính mình đã từng thân là khoa học tự nhiên sinh, học tập là ma xát lực cản, còn có số học đồ hình trên mặt đồ vật này nọ, nơi đó có huyệt đạo trong lúc này y học lên đồ vật?

Cho nên, với tư cách chuẩn bị, Nhạc Duyên chính mình mua một phần rõ nét huyệt đạo đồ.

Khi hắn mặt đối với nữ thần thỉnh cầu thời điểm, Nhạc Duyên thân là nam nhân sao có thể cự tuyệt? Nhưng là bởi vì là lần đầu tiên, căn bản không giải thích được huyệt đạo đến tột cùng ở nơi nào hắn, chỉ có thể có chút xấu hổ từ trọng lòng ngực của mình móc ra huyệt đạo

đồ bắt đầu tìm kiếm nâng này huyệt vị tới.

“… Cái chữ này quá nhỏ, đêm hôm khuya khoắt khó coi a!”

Cơ hồ là quỳ rạp trên mặt đất, Nhạc Duyên từng chút từng chút dịch chuyển khỏi trên tay huyệt đạo đồ, từ đỉnh đầu huyệt Bách Hội bắt đầu đi xuống tìm kiếm, mà trên tay nhỏ đèn pin ngọn đèn cũng theo tầm mắt di động mà di động. Đang tìm kiếm đồng thời, Nhạc Duyên còn thì thào lẩm bẩm: “Ồ? Này huyệt đạo ở nơi nào đâu này? Hẳn là không có biến hóa a? !”

“…”

Bụi hoa hồng ở bên trong, Tiểu Long Nữ nằm ở phía trên, cả người bởi vì tư thái không cách nào quan sát đến Nhạc Duyên đến cùng đang làm những gì, chỉ có thể mượn khóe mắt chứng kiến Nhạc Duyên bóng lưng, cùng với này không ngừng lập loè kỳ lạ hào quang. Trừ đó ra, Tiểu Long Nữ có thể nhất tinh tường chính là Nhạc Duyên bên nào tìm kiếm huyệt đạo lúc thì thào tự nói.

Chỉ là này vài câu lầm bầm lầu bầu, Tiểu Long Nữ trong nội tâm đã muốn không ôm kỳ vọng. Nàng cảm thấy, khả năng muốn đã đến giờ, đợi huyệt đạo tự giải mới có thể. Trước, nàng cũng chính mình thử qua đánh sâu vào huyệt đạo, đáng tiếc là bản thân liền có thương thế, hơn nữa Tây Độc Âu Dương Phong nội lực không phải Tiểu Long Nữ có thể sánh ngang, cho nên hướng huyệt thất bại.

Giờ này khắc này, tình cảnh này.

Tiểu Long Nữ thở dài một tiếng, cảm giác mình vẫn là chờ đợi Quá nhi đã đến mới tốt. Đối với này cách ăn mặc có chút kỳ lạ đạo sĩ Nhạc Duyên, Tiểu Long Nữ đổ ra là không có bao nhiêu lo lắng.

Bởi vì trước đang đối mặt, đạo sĩ kia tuy là sợ hãi than biểu lộ cùng bộ dáng, nhưng là trong mắt quả thực tinh khiết, không có chút nào dục vọng. Chỉ là hai mắt đối mặt, Tiểu Long Nữ nhưng cũng là đối với Nhạc Duyên để xuống đề phòng. Bởi vì nếu quả thật nếu không lời hữu ích, trước mà nói người ta cũng sẽ không xốc lên chính mình trên mặt màu trắng khăn tay.

Từ phương diện nào đó mà nói, Tiểu Long Nữ vẫn là rất cảm kích Nhạc Duyên với tư cách.

Liền như vậy, Tiểu Long Nữ tại Nhạc Duyên tìm kiếm huyệt đạo đồng thời, nàng thì là nhàn nhạt ngắm nhìn lên không trung trăng tròn.

“YAA.A.A..!”

Một tiếng thét kinh hãi, Nhạc Duyên rất là vui sướng, tốn hao tốt vài phút thời gian sau, Nhạc Duyên rốt cục tại huyệt đạo đồ lên tìm được cái kia Tiểu Long Nữ chỗ nói huyệt đạo vị trí, đang tại bên hông. Một lần nữa đem bản vẽ gấp tốt thu vào trong ngực, Nhạc Duyên cũng đem trên tay nhỏ đèn pin tắt đi, thu vào trong túi áo, lúc này mới xoay người lại.

Nhìn qua bị chính mình này một tiếng thét kinh hãi hấp

dẫn lực chú ý Tiểu Long Nữ, Nhạc Duyên rất là nghiêm túc nói ra: “Long Nữ các hạ, tại hạ không phụ kỳ vọng, rốt cục tìm được huyệt đạo vị trí, phía dưới liền nhượng tại hạ tới thay giải huyệt cho ngươi!”

“…”

Rốt cuộc tìm được?

Ngươi không biết vị trí, làm gì đó không trực tiếp hỏi ta?

Tiểu Long Nữ khóe miệng co quắp rút, rất muốn lập tức hỏi ra đáy lòng nghi vấn, nhưng là cuối cùng ngẫm lại vẫn là đem cái này tâm tư áp trở về trong nội tâm. Đón Nhạc Duyên chờ mong tầm mắt, Tiểu Long Nữ trầm ngâm, nói: “Vậy thì phiền toái Nhạc đạo trưởng!”

“Không phiền toái!”

Nhạc Duyên trực tiếp trở về một câu, lại lần nữa nhường Tiểu Long Nữ ngậm miệng. Bất quá Nhạc Duyên lại không để ý đến chính mình câu đáp lời sẽ cho người mang đến cái gì khác biệt để ý tới, mà là cả người tập trung tinh thần nhìn qua thân dưới Tiểu Long Nữ.

Đón Tiểu Long Nữ tầm mắt, Nhạc Duyên môi môi mím thật chặc, lộ ra vẻ có chút khẩn trương. Hít sâu một hơi, sau đó Nhạc Duyên chính là giơ tay phải lên, ngón trỏ cùng ngón giữa khép lại, lấy kiếm chỉ tư thái chậm rãi hướng Tiểu Long Nữ bên hông vị trí điểm đi.

Đang lúc Nhạc Duyên ngón tay muốn rơi vào Tiểu Long Nữ bên hông thời điểm, chợt một đạo thanh âm phẫn nộ

truyền đến, nương theo lấy còn có một trận trận gió vang lên.

“Vị đạo sĩ kia, thả ta ra nhà cô cô!”

Chẳng biết lúc nào đã muốn trở về Dương Quá xa xa liền nhìn thấy nhất danh mặc xanh trắng đạo bào đạo sĩ đang cúi người đối với nằm ở trong bụi hoa cô cô động thủ, lập tức giận dữ, lập tức gầm thét lên tiếng, đồng thời người cũng vận khí khinh công hướng chính mình cô cô Tiểu Long Nữ nhảy tới.

Hô ——

Thân hình lóe lên, Nhạc Duyên vừa muốn điểm tại Tiểu Long Nữ bên hông tay phải mạnh mẽ thu hồi, đồng thời cả người phảng phất giống như dắt lên dây thừng bị người kéo động một loại, cả người hướng về sau mặt càng đi ra ngoài, xem như tránh đi Dương Quá đột nhiên một kích.

“…”

Đứng dậy, Nhạc Duyên có chút không nói gì nhìn qua đã muốn ôm Tiểu Long Nữ Dương Quá, lông mày một hồi nhảy loạn. Vừa mới đối phương kêu gọi đầu hàng, quả thực làm cho người ta cảm thấy có chút quen thuộc. Giống như là câu kia —— buông ra cô bé kia, để cho ta tới!

Đúng, chính là như vậy cảm giác.

Này không, vừa mới ẵm chính mình cô cô Dương Quá,

lập tức thò tay giải Tiểu Long Nữ huyệt đạo. Lúc này mới quay đầu, căm tức Nhạc Duyên. Nếu không phải Tiểu Long Nữ lôi kéo hắn, phỏng chừng Dương Quá lập tức liền muốn động thủ.

Quả nhiên, người tốt không tốt làm a!

Bất đắc dĩ thở dài một hơi, làm như đáng tiếc lại như là buồn cười, Nhạc Duyên hai tay gánh lưng, yên tĩnh đứng ở bên cạnh, lẳng lặng nhìn xem trong bụi hoa hai người. Gió đêm thổi qua, thái dương tóc dài không khỏi theo gió tung bay, vạt áo bay múa, nhất phái Đạo gia cao nhân bộ dáng.

“Quá nhi, không cần!”

Tiểu Long Nữ đối với Nhạc Duyên này vừa mới bày ra khinh thân công pháp có chút kinh ngạc, như vậy không đến phong trần khí tức khinh công, mặc dù là phái Cổ Mộ tại khinh công cũng có chút am hiểu, nhưng là tại lúc này lại cũng so không được lên Nhạc Duyên này tùy ý tránh đi động tác.

Dương Quá bởi vì dè chừng chính mình, tự nhiên là không nhìn tới Nhạc Duyên khinh thân công pháp, nhưng là Tiểu Long Nữ lại toàn bộ thấy tại trong mắt. Có thể nói, chỉ là chiêu thức ấy khinh công, cũng đủ để nhường Tiểu Long Nữ cảm thấy người trước mắt thực lực không thiếu.

“Người này đạo trưởng, tính là chúng ta ân nhân!”

Một bả lôi kéo Dương Quá, Tiểu Long Nữ đem trước

chuyện phát sinh mỗi chữ mỗi câu nói cho Dương Quá, chỉ là tại có chút trên sự tình thời điểm nói hơi có chút hàm hồ. Dù sao, có nhiều thứ, không thể xích lõa nói cho mình người yêu nghe.

Nhưng là mặc dù là tại có mấy lời tiến tới được cắt giảm, nhưng là Dương Quá vẫn là biết điều tình phát triển trải qua. Lập tức, nhìn về phía Nhạc Duyên lửa giận tiêu tán không thấy, ngược lại thay thế là xin lỗi. Đứng dậy, đầu tiên là đem Tiểu Long Nữ an ủi tốt sau, Dương Quá rồi mới hướng Nhạc Duyên ôm quyền, nói: “Nhạc đạo trưởng, mới vừa rồi là Dương Quá chi sai, trách oan đạo trưởng, kính xin đạo trưởng đừng nên trách!” Nói xong đồng thời, Dương Quá thì là mượn ánh trăng đánh giá trước mắt vị đạo sĩ này.

Nghe Dương Quá xin lỗi, Nhạc Duyên đương nhiên cũng là tại nhìn từ trên xuống dưới đối phương. Nhìn lên phía dưới, Nhạc Duyên không thể không cảm thán này Dương Quá quả thật là kế thừa cha mẹ tốt đẹp gien, quả thực tốt tướng mạo. Tại tăng thêm đối phương cặp mắt kia, cũng là cho Nhạc Duyên một loại tùy hứng làm bậy cảm giác.

Bất quá cùng Dương Quá xin lỗi so sánh với, Nhạc Duyên trong nội tâm thì là nghĩ một cái khác vấn đề.

Này cùng Doãn Chí Bình đem khăn tay cái Tiểu Long Nữ mặt đến bây giờ Dương Quá xuất hiện trong lúc đó thời gian cũng bất quá là chừng mười phút đồng hồ a? !

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, Nhạc Duyên tầm mắt từ Dương Quá trên người thu hồi, ngược lại rơi ở bên người cách

đó không xa này còn đang trong hôn mê Doãn Chí Bình trên người. Lông mày một hồi nhảy loạn ở bên trong, Nhạc Duyên cảm giác mình cho ra một cái làm cho nam nhân sợ hãi kết luận.

Này Doãn Chí Bình sẽ không phải là nhất danh Khoái Thương Thủ a? !

Đúng, nhất định là như vậy!

Nếu không mà nói trong khoảng thời gian ngắn sao có thể giải quyết sự tình?

Trong lòng cho Doãn Chí Bình hạ Khoái Thương Thủ định nghĩa, Nhạc Duyên mình cũng không khỏi hô một ngụm thở dài, trong lòng tự nhủ may mắn hảo chính mình trước lựa chọn không bằng cầm thú, nếu không mà nói… Mười phút thời gian, chỉ là tiền hí cũng không đủ chính mình phát huy.

Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên lúc này mới quay đầu lại, nghênh hướng Dương Quá tầm mắt, nhấc tay ôm quyền nói: “Vô sự, đây cũng là nhân chi thường tình, ta cũng không ngại!”

Dưới ánh trăng, hai gã tư thế oai hùng cao ngất nam nhân liền như vậy gặp.

Chương 4 : Nhân sinh như đùa giỡn toàn bộ nhờ hành động (thượng)

Dưới ánh trăng.

Bụi hoa hồng.

Vốn là một cái vô cùng mỹ hảo lãng mạn tràng cảnh, đáng tiếc là hiện đang lúc mọi người cũng cảm giác được không tới trong đó bất luận cái gì lãng mạn chỗ.

Đã bị giải huyệt Tiểu Long Nữ thẳng đứng ở một bên, Dương Quá dựng ở trước người, hai người đầu tiên là ôn nhu liếc nhau, thản nhiên cười, sau đó mới cùng một chỗ đem ánh mắt hướng Nhạc Duyên phương hướng nhìn lại.

Mả mẹ nó!

Có thể hay không không muốn ở trước mặt ta tú ân ái?

Nhìn xem Tiểu Long Nữ cùng Dương Quá hai người này ôn nhu trong mắt chỉ có đối phương ánh mắt, một bên Nhạc Duyên lập tức khó chịu. Chính mình xuyên qua thời điểm không đúng, nếu như mình xuất hiện thời cơ lời hữu ích, nơi đó có ngươi Dương Quá chuyện này?

Bất quá sự thật đã đã thành, Nhạc Duyên cũng không thể đi cầu thay đổi, tự thân còn không có có thể nghịch chuyển thời không năng lực.

Đối với Tiểu Long Nữ cùng Dương Quá trong lúc đó cảm tình, Nhạc Duyên trong nội tâm chỉ có thể đi chúc phúc. Loại này tình cảnh hạ Tiểu Long Nữ, Nhạc Duyên tự cảm thấy mình cuốc đầu múa khá hơn nữa, cũng vô pháp đào được cái này góc tường. Hai người này, cũng là một gân chết cân não.

Chỉ là Nhạc Duyên tuy nhiên đã muốn nhận trước mắt cái này cục diện, nhưng là nhận về nhận, chính là ngươi ở trước mặt ta tú ân ái vậy thì không đúng!

Ngươi đây không phải hoàn toàn ở chính mình trên vết thương vung muối sao?

Nội tâm lật qua lật lại đậu đen rau muống, Nhạc Duyên nghênh hướng Tiểu Long Nữ cùng Dương Quá tầm mắt, lúc này mới chỉ vào dưới chân Doãn Chí Bình nói ra: “Long Nữ các hạ đã bình yên vô sự, như vậy vị này hai vị chuẩn bị như thế nào giải quyết?”

“…”

Tầm mắt chậm rãi thu hồi, Dương Quá tầm mắt rơi vào Nhạc Duyên dưới chân Doãn Chí Bình trên người, mày kiếm dựng lên, cũng đã là đầy bụng sát ý, hừ lạnh nói: “Toàn Chân giáo… Doãn Chí Bình!”

“Hàaa…!”

Khóe miệng cười yếu ớt, nhìn qua đã muốn vô cùng phẫn nộ Dương Quá, Nhạc Duyên đương nhiên biết được nội tâm của hắn phẫn nộ, nếu như không phải mình xuất hiện, Tiểu Long Nữ đã bị vị đạo sĩ này khinh nhờn. Đây đối với yêu Tiểu Long Nữ yêu đến trong xương Dương Quá, vậy làm sao có thể tiếp nhận?

Hơn nữa Dương Quá từng tại Toàn Chân giáo bị ngược đãi, hai người này kết hợp phía dưới chỗ sinh ra phẫn nộ có thể nghĩ.

“Đây là ta đạo môn bại trận loại, liền giao cho ngươi giải quyết!”

Nhìn xem Dương Quá này phẫn nộ bộ dáng, Nhạc Duyên cười nhạt một tiếng, trực tiếp đem mình cũng thuộc sở hữu đạo môn, hơn nữa còn là trưởng bối một ít phần. Lập tức, chân phải vừa nhấc, một cước đem hôn mê trên mặt đất Doãn Chí Bình cho đạp bay ra ngoài, rơi vào Dương Quá trước mặt.

Một tiếng ầm ầm nổ, rơi trên mặt đất Doãn Chí Bình tuy nhiên hôn mê nhưng là vẫn đang nhịn không được đau đớn phát ra một tiếng kêu đau đớn.

“Còn có… Dương Quá, cần ta cung cấp vũ khí sao?”

Nhạc Duyên một cước đá ra Doãn Chí Bình, gặp lại Dương Quá trên tay chỉ là tay không, hoàn toàn không có có bất kỳ binh khí lúc, không khỏi hảo tâm chào hỏi như vậy một tiếng.

“Ừ! ? Không cần!”

Ứng với một tiếng, Dương Quá gắt gao chằm chằm vào rơi tại chính mình bên chân Doãn Chí Bình, trong ánh mắt tràn ngập sát ý. Nhưng là hắn vượt quá Nhạc Duyên ngoài ý muốn là cũng không có lập tức ra tay, mà là quay đầu nhìn về phía bên người Tiểu Long Nữ, ôn nhu nói: “Cô cô, ngươi cho rằng nên xử lý như thế nào này Doãn Chí Bình?”

“…”

Tiểu Long Nữ nghe vậy chần chờ.

Đối với Doãn Chí Bình cái này Toàn Chân giáo đạo sĩ, Tiểu Long Nữ có thể nói là hoàn toàn không có ấn tượng tốt, nhất là vừa mới tại biết được đối phương có khinh nhờn chính mình tính toán, điều này khiến cho Tiểu Long Nữ trong nội tâm thập phần phẫn nộ, có thể nói là đã là sát tâm đầy bụng.

Nhưng là, Tiểu Long Nữ đang nghe Dương Quá câu hỏi sau, nàng chần chờ.

Là, chần chờ!

Bởi vì hiện tại nàng đã muốn không cách nào trở lại Cổ Mộ, Cổ Mộ đứt Long Thạch đã bế, Cổ Mộ liền triệt để chôn vùi tại đây dưới mặt đất. Sau này, Tiểu Long Nữ chỉ có thể cùng Dương Quá lưu lạc giang hồ.

Nếu như còn có thể trở về Cổ Mộ mà nói, Tiểu Long Nữ tất nhiên sẽ làm xuống khẳng định lựa chọn, đó chính là cầm kiếm giết chết đối phương.

Nhưng là hiện tại…

Nếu như giết chết Doãn Chí Bình mà nói, sẽ hay không đã cho nhi mang đến phiền toái?

Phải biết rằng Toàn Chân giáo trên giang hồ chính là đại phái.

Tiểu Long Nữ tuy nhiên không rành thế sự, nhưng nàng cũng biết này giết Doãn Chí Bình nếu như bạo lộ sẽ cho Dương Quá mang đến loại nào nguy hiểm. Nói sau trước mắt người này kêu Nhạc Duyên người, nhìn trang phục cũng là một gã đạo sĩ, ai có thể phủ nhận hắn cùng với Doãn Chí Bình không có vấn đề gì đâu này?

Chẳng lẽ cần giết Nhạc Duyên diệt khẩu?

Ý nghĩ này Tiểu Long Nữ hoàn toàn không có bay lên qua, không nói trước đối phương tính là mình cùng Quá nhi ân nhân, đan tựu đối phương vừa mới bày ra này thân pháp, hai người cũng không có cầm ta hoàn toàn đem đối phương nắm bắt.

Trên giang hồ, ân là ân, thù là thù, nàng cùng Quá nhi cũng sẽ không lấy oán trả ơn!

Nghĩ tới đây, Tiểu Long Nữ đã có quyết định, ôn nhu ngắm một cái Dương Quá, ngọc thủ nắm thật chặc Dương Quá tay, ôn nhu nói: “Tính, có thể làm cho Quá nhi hiểu rõ ta tâm ý, hết thảy cũng đã đầy đủ.”

Nói đến đây, Tiểu Long Nữ quay đầu lại, tầm mắt hướng

về Nhạc Duyên trên người, nói: “Nhạc đạo trưởng, đã này Doãn Chí Bình chính là đạo môn bại hoại, liền giao cho Nhạc đạo trưởng xử trí.”

“Cô cô…”

Dương Quá nghe vậy khẽ giật mình, muốn nói cái gì đó, lại bị Tiểu Long Nữ tầm mắt ngăn cản, cắt đứt ra.

Sau đó Tiểu Long Nữ tại Dương Quá bên tai cắn lỗ tai nhẹ nhàng nói câu nào sau, Dương Quá lập tức ánh mắt sáng ngời, bừng tỉnh đại ngộ. Chỉ bất quá hắn trên mặt cũng không có biểu hiện ra ngoài, mà là xoay người đối với Nhạc Duyên ôm quyền nói: “Đã cô cô nói như thế hiểu, như vậy này Doãn Chí Bình liền giao cho Nhạc đạo trưởng!”

“Nghĩ đến Nhạc đạo trưởng cũng sẽ không nhìn thấy đạo môn sẽ có như thế bại hoại!”

Nói đến đây, Dương Quá tay nắm thật chặc hạ Tiểu Long Nữ tay, lúc này mới tiếp tục nói: “Cô cô hiện tại trên thân có thương tích cần an dưỡng, tại hạ do đó cáo từ! Như sau lần lại có cơ hội, Dương Quá nhất định phải cùng Nhạc đạo trưởng không say không nghỉ! Thỉnh!”

Tiểu Long Nữ nói cho Dương Quá chỉ có một câu —— Nhạc Duyên cũng là đạo sĩ.

Nói xong, cũng là cùng Tiểu Long Nữ hai người đi.

“Ai?”

Nhạc Duyên có chút ngạc nhiên nhìn xem hai người rời đi bóng lưng, trên mặt biểu lộ không ngừng biến hóa.

Liền như vậy rời đi đâu này?

Nhạc Duyên trợn mắt há hốc mồm nhìn qua phía trước, thu hồi lại tầm mắt quét mắt một vòng phía trước trong bụi hoa hôn mê Doãn Chí Bình, Nhạc Duyên há hốc mồm. Nhất là vừa mới Dương Quá lời kia, nhường Nhạc Duyên nghe luôn luôn một loại bị tính kế cảm giác.

Cái gì gọi là Nhạc đạo trưởng cũng sẽ không nhìn thấy đạo môn giống như này bại hoại?

Này lời nói được… Giống như cần tự mình ra tay xử lý Doãn Chí Bình a!

Hơi chút suy tư, Nhạc Duyên liền hiểu rõ trong đó hàm nghĩa. Hiển nhiên, này Dương Quá là ở gạt mình. Cúi đầu liếc mắt nhìn trên người đạo bào, Nhạc Duyên hai mắt có chút nhíu lại, xem như hiểu rõ nguyên nhân.

“Này Dương Quá, quả thật là bó kiêu ngạo không kém, tùy hứng làm bậy a! Có chút khó có thể tiếp xúc!”

Tay áo chặn lại, Nhạc Duyên giẫm chận tại chỗ hướng nằm ở cách đó không xa Doãn Chí Bình đi đến, vừa đi vừa thì thào lẩm bẩm: “Đáng tiếc a… Dương Quá, ngươi không biết là ta cũng không phải nhất danh đạo sĩ a, đối với ngươi chi ép buộc có thể hoàn toàn không thèm để ý!”

Nữ thần đã bị ngươi cướp đi, Nhưng ta có thể nào như

ngươi mong muốn đâu này?

Khóe miệng nhếch lên, Nhạc Duyên trên mặt hiện ra một tia quái dị nụ cười. Nếu như ngươi không ép buộc ta, ta có lẽ sẽ như ngươi mong muốn, nhưng hiện tại… Nơi này coi như là Toàn Chân giáo phạm vi thế lực, tại hạ mới tới chợt đạo, có thể nào liền lập tức dẫn đến này trong giang hồ danh môn đại phái?

Đã có chỗ quyết định Nhạc Duyên đi đến Doãn Chí Bình trước người, trên cao nhìn xuống đánh giá trước mắt người này đạo sĩ. Không phải không thừa nhận, này Doãn Chí Bình bộ dáng cũng có thể nói là đẹp trai tiểu hỏa một quả, bộ dáng tuy nhiên so với Dương Quá phân biệt cách, nhưng lại cũng là không thiếu.

“Doãn Chí Bình a Doãn Chí Bình a!”

“Ngươi tội chết có thể tha, nhưng là tội sống khó tha a!”

Nói đến đây, Nhạc Duyên lại lần nữa từ chính mình trong vạt áo móc a móc, móc ra kiện đồ vật, sau đó cười xấu xa lấy ngồi xổm xuống đi.

Đầy dưới ánh trăng, Ngân Huy đầy đất.

Chương 5 : Nhân sinh như đùa giỡn toàn bộ nhờ hành động (hạ)

Đầy sao đầy trời.

Không trung này đổi phiên trăng tròn, tựa hồ tại hướng người lộ ra được cái gì.

“Ừ…”

Doãn Chí Bình là từ đầy người trong đau đớn tỉnh lại. Vừa mới thức tỉnh, chẳng qua là mơ mơ màng màng nháy mắt mấy cái, lập tức hắn sắc mặt liền không khỏi đại biến.

Chính mình trước chính là…

Nhưng hiện tại!

“Ho!”

Một tiếng ho khan, Doãn Chí Bình có thể cảm nhận được khóe miệng mùi máu tươi, hồi ức trước hắn tinh tường nhớ rõ đang lúc chính mình chuẩn bị lúc kia, lại bị đột nhiên hạ một vật cho đập ngất đi… Nghĩ đến đây, Doãn Chí Bình không khỏi tràn đầy lo lắng.

“Ồ? Ngươi tỉnh!”

Đang tại hồi ức cộng thêm tâm tình nổi loạn Doãn Chí Bình thân hình đột nhiên trì trệ, chậm rãi nghiêng đầu sang chỗ khác, liền thấy nhất danh mặc xanh trắng đạo bào người tuổi trẻ đang tại cách đó không xa ngồi nhìn mình. Mà ở người tuổi trẻ kia trước mặt, thì là mọc lên một đống đống lửa.

Giờ phút này đối phương, đang trên tay cầm lấy một chi hoa hồng, tiện tay kéo trên mặt cánh hoa từng mảnh từng mảnh hướng trong đống lửa ném lấy.

“Các hạ là?”

Nghi hoặc đánh giá người trẻ tuổi trước mắt kia, Doãn Chí Bình trong nội tâm tràn ngập nghi hoặc, nhưng là nhưng trong lòng không biết là bay lên đề phòng. Dù sao, đối với hắn mà nói, chính mình bị nện ngất trước, chính mình sở tác sở vi không vì thường nhân có khả năng tiếp nhận.

“Thuần Dương, Nhạc Duyên!”

Đón Doãn Chí Bình tầm mắt, Nhạc Duyên rất là giới thiệu sơ lược chính mình, đồng thời cũng đầy hoài lo lắng hỏi: “Trước ta đi ngang qua nơi này, thấy đạo trưởng hôn mê như thế, không biết phát sinh cái gì. Cuối cùng, ta chỉ có thể lựa chọn tại nơi này nhóm lửa, xem như chăm sóc một phen. Không biết dài còn tốt đó chứ?”

Ngữ khí ôn nhu, xem xét chính là một ôn nhuận như

ngọc quân tử.

A, không, là đạo sĩ!

Xem ra người nọ là cũng không biết trước sự tình…

Nhạc Duyên mà nói Doãn Chí Bình nội tâm lo lắng giảm bớt không ít, tuy nhiên hắn không rõ ràng lắm Tiểu Long Nữ đi nơi nào, vì cái gì chỉ có chính mình ở đây, hơn nữa chính mình trừ trên người đau đớn bên ngoài, cũng là khá tốt. Đây hết thảy, cũng làm cho Doãn Chí Bình không khỏi thở phào một hơi, trong nội tâm kinh hoảng giảm bớt không ít.

Nếu như người trước mắt biết được chính mình trước cách làm… Doãn Chí Bình thật không biết mình nên làm thế nào cho phải.

“Tại hạ Toàn Chân giáo Doãn Chí Bình, tạ ơn các hạ chăm sóc!”

Nghe Nhạc Duyên lời này, Doãn Chí Bình bởi vì trước sự tình tâm tình lập tức buông lỏng, đổ ra là không có suy nghĩ nhiều. Thấy Nhạc Duyên như thế, nội tâm đối với cái này cá đồng đạo hiệp nghĩa hành vi vẫn là có chút tán thưởng. Không khỏi, tại ngắn ngủn vài câu ở bên trong, Nhạc Duyên liền cho Doãn Chí Bình lưu lại một không sai ấn tượng.

Khàn ——

Đang muốn đứng dậy ôm quyền cảm tạ, Doãn Chí Bình vừa mới ngồi chồm hổm lên, cảm giác như toàn thân

hỗn như xương gãy, đau nhức không thôi. Trừ bỏ ngực khó chịu bên ngoài, Doãn Chí Bình còn phát hạ chính mình bờ mông cũng là vô cùng đau đớn, thật giống như từ trên cao rớt xuống, trực tiếp đặt mông ngồi dưới đất, đem cái mông ngã thành vài múi đồng dạng.

Mày kiếm gắt gao nhăn cùng một chỗ, thật vất vả Doãn Chí Bình lúc này mới đứng lên, chẳng qua là tại Nhạc Duyên nhìn soi mói vẫn có thể đủ rất rõ ràng phát hiện hắn hai chân đang không ngừng rung động. Hít sâu một hơi, Doãn Chí Bình hướng ngồi ở trước đống lửa Nhạc Duyên rất là đứng đắn được một cái lễ.

"…"

Lông mày ngả ngớn, Nhạc Duyên đối với cái này Doãn Chí Bình biểu hiện có chút kinh ngạc, bất quá cũng không tính làm sao ngoài ý muốn. Về Doãn Chí Bình, kỳ thật sở dĩ như vậy nhận người hận, kỳ thật chỉ có một nguyên nhân, đó chính là hắn không là chủ giác, hơn nữa tại đặc thù thời điểm tiến hành đặc thù lựa chọn, đi sai bước nhầm mà thôi.

Kỳ thật tại Doãn Chí Bình nội tâm còn là một cá đạo sĩ, là thuộc về Toàn Chân giáo, đáng tiếc là người ta phá giới, động tâm.

"Duẫn đạo trưởng không cần đa lễ!"

Nhạc Duyên thấy thế vội vàng vứt bỏ trong tay hoa hồng, đứng dậy hướng Doãn Chí Bình đi đến, một bả nâng dậy đối phương, nghiêm túc vô cùng nói ra: "Cứu một mạng người hơn xây tháp 7 tầng tháp, còn đây là ta

gốc rể phân! Nói sau, Duẫn đạo trưởng, ta và ngươi xem như cùng tu, đều là Đạo gia người, liền không cần như thế rõ ràng! Hơn nữa mọi người hành tẩu giang hồ, không cũng là như thế sao?”

Hảo một cái mọi người hành tẩu giang hồ, cũng là như thế!

Ngẩng đầu, Doãn Chí Bình nguyên bản đối với Nhạc Duyên ấn tượng cũng không tệ lắm, nhưng ở nghe đối phương lời này sau, trong nội tâm đối với Nhạc Duyên đánh giá không khỏi lại tăng một tầng.

“Đạo trưởng thương thế không nhẹ, vẫn là chú ý nhiều hơn tốt!”

Đem Doãn Chí Bình dắt díu lấy đi đến đống lửa trước mặt, nhường hắn sau khi ngồi xuống, Nhạc Duyên tiếp tục dặn dò, ngữ khí vẫn là như vậy ôn nhuận.

“Này tại hạ liền không lời nào cảm tạ hết được!”

Lại lần nữa ôm quyền, Doãn Chí Bình dựa vào đống lửa ngồi xuống, nhờ ánh lửa, Doãn Chí Bình lại lần nữa quan sát này trước mắt vị đạo sĩ này tới, trong suy nghĩ cũng là đang suy tư Nhạc Duyên lai lịch.

Cái gọi là Thuần Dương… Đến tột cùng là ở nơi nào?

“Hàaa…!”

Một tiếng cười nhạt, Nhạc Duyên cũng trở về đến vị trí của mình, kéo xuống vạt áo, ngồi ở trên hòn đá. Sau đó,

tựa hồ nhớ tới cái gì, Nhạc Duyên từ trọng lòng ngực của mình móc ra một cái màu trắng bình sứ nhỏ, đưa cho Doãn Chí Bình, nói ra: “Đây là tại hạ chế tạo thuốc trị thương, một lần hai hạt, một ngày ba bữa, uống thuốc có thể! Đối với Duẫn đạo trưởng thương thế có không nhỏ ảnh hưởng, mà vẫn còn có thể trị lý một ít thân thể vốn tật xấu!”

“Ách!”

Tiếp nhận Nhạc Duyên ném qua tới bình sứ nhỏ, Doãn Chí Bình trước trước trong lúc nói chuyện với nhau đối với Nhạc Duyên ấn tượng chính là người hào sảng, giờ phút này hắn cũng không có quá độ khách khí. Lại nói thân thể của mình cũng là bị không nhỏ thương thế, cần trị liệu, mà giờ khắc này trên người mình cũng không có mang lên dược vật.

Cho nên, đối với Nhạc Duyên hảo ý Doãn Chí Bình không có cự tuyệt.

Mở cái nắp, Doãn Chí Bình từ bình sứ trong đổ ra hai hạt dược vật đặt tại trong lòng bàn tay, nhờ ánh lửa, Doãn Chí Bình nhìn qua trong lòng bàn tay dược vật có chút kinh ngạc. Dược vật này không phải bình thường thể rắn viên bi, tuy nói trước mắt dược vật cũng là hình tròn, nhưng là Doãn Chí Bình có thể cảm giác được dược vật này là mềm, là một tầng kỳ lạ vật chất bao khỏa một loại chất lỏng. Chỉ nghe này dược vật, liền làm cho người một loại hương thơm chi vị.

Ngẫm lại, Doãn Chí Bình cảm thấy trước mắt này Nhạc Duyên không có hại chính mình tất yếu, nếu không mà

nói chính mình sớm đã trong lúc vô tình mất đi nhìn tánh mạng.

Vì vậy, có quyết định Doãn Chí Bình ngửa đầu, đem này hai hạt có co dãn thuốc ném vào trong miệng, sau đó bĩu một cái miệng, nuốt vào.

Nhờ ánh lửa, Nhạc Duyên rất rõ ràng trông thấy Doãn Chí Bình đem dược vật nuốt vào, lập tức hai mắt nhắm lại, trong nội tâm thoả mãn cười.

Thuốc này tại tăng thêm trước dùng ống chích tiêm vào nước thuốc…

Hàaa…!

Đến lúc đó nghĩ đến kết quả cũng sẽ không khiến ta thất vọng.

Dù sao tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó thể tha a!

Tiện tay giật xuống bên người trong bụi hoa hoa hồng, Nhạc Duyên tiếp tục có một phiến không có một mảnh xé lấy cánh hoa hướng trước mắt trong đống lửa ném lấy, đồng thời cùng Doãn Chí Bình nói nhăng nói cuội đứng lên. Tại hữu hảo trong không khí, Nhạc Duyên có lựa chọn hướng đối phương biểu hiện ra chính mình ở cái thế giới này hư cấu thân phận —— Thuần Dương đạo sĩ, lại là chế thuốc.

Chính mình một lần bất quá là lần đầu xuống núi mới bước chân vào giang hồ, trước đây chẳng qua là nghĩ

lên Chung Nam sơn một hồi Toàn Chân giáo các vị cùng tu.

Mà ở Chung Nam sơn, thần xui quỷ khiến phía dưới phát hiện không biết tại sao đã hôn mê Doãn Chí Bình.

Đang nghe nghe Nhạc Duyên tính toán sau, vì vậy với tư cách Toàn Chân giáo địa chủ một trong Doãn Chí Bình liền dẫn đầu an bài đứng lên.

Hai người liền Thuần Dương cùng Toàn Chân hữu hảo giao lưu tiến hành hội đàm hiệp thương.

Cuối cùng, hai người cũng lấy được từng người thoả mãn kết quả.

Trong đó, đặc biệt Nhạc Duyên vì quá mức.

Chương 6 : Chung Nam

Chung Nam sơn.

Địa hình hiểm trở, con đường gập ghềnh, Đại Cốc có năm, Tiểu Cốc hơn trăm, liên miên mấy trăm dặm.

Hắn vừa danh Thái Ất sơn riêng có “Tiên đô”, “Động thiên vương miện” cùng “Đệ nhất thiên hạ phúc địa” tiếng khen.

Tại trên núi, thì là đứng lặng lấy trong giang hồ đại phái đệ nhất —— Toàn Chân giáo.

Chân núi.

Đường xá gập ghềnh, một cái đá vụn đường nhỏ như một cái con giun một loại hướng này sương trắng tràn ngập uốn lượn mà đi, phảng phất giống như này thường nhân trong mắt đường lên trời. Hắn đường khó đi, có thể nghĩ mà biết. Bất quá bởi vì đỉnh núi có đạo thứ nhất giáo môn phái Toàn Chân, đổ ra là có thêm vô số dân chúng lên núi cầu phúc, đương nhiên nếu như có thể gia nhập trong đó vậy thì rất tốt.

Cho nên, dưới loại tình huống này, nầy gập ghềnh trên đường nhỏ thật cũng không lộ vẻ yên lặng, mà là có thêm một cổ rõ ràng nhân khí cùng náo nhiệt.

Trên đường nhỏ.

Nhạc Duyên cùng Doãn Chí Bình hai người sóng vai mà đi, tại tối hôm qua nghỉ ngơi và hồi phục nửa cái buổi tối sau, trời bất quá vừa mới sáng, Nhạc Duyên liền không thể chờ đợi được nhường Doãn Chí Bình mang chính mình lên núi.

Không phải không thừa nhận, con đường núi này gập ghềnh, quả thực khó đi.

Không tới một giờ thời gian, Nhạc Duyên đã là đầu đầy mồ hôi, tại mặt trời chiếu rọi xuống, oi bức hắn hận không thể đem trên người đạo bào cởi, trần trụi cánh tay lên núi. Tại quay đầu lại nhìn một cái bên người Doãn Chí Bình, đối phương tuy là trên người có thương tích, nhưng là giờ phút này cũng là dáng đi thản nhiên, bộ não bóng loáng, căn bản sẽ không có xuất mồ hôi dấu hiệu.

Đậu đen rau muống!

Là mình tại trong hiện thực trạch quá lâu duyên cớ sao? Đã lâu đi chưa tới sơn đạo, này đột nhiên đi lên như vậy một chuyến, lại sẽ cảm thấy mệt mỏi như vậy.

“Ta nói, Duẫn huynh, này có còn xa lắm không?”

Dừng bước lại, Nhạc Duyên tiện tay từ trọng lòng ngực của mình lấy ra này gấp thành tứ phương khối hình huyệt vị bản vẽ, coi như cây quạt không ngừng tại trước mặt vỗ, cảm thụ được này theo động tác mà đến từng đợt gió mát, Nhạc Duyên mới cảm thấy sảng khoái không ít.

“…”

Doãn Chí Bình hơi có chút không nói gì nhìn xem trước người đạo sĩ, đối phương trên người gánh tại sau lưng bảo kiếm đã sớm ném cho mình cầm lấy, hơn nữa này một thân bàn tay trần, bất quá mới đi mười dặm sơn đạo, cũng đã mệt mỏi cùng cẩu đồng dạng.

Cái này bộ dáng…

Thoạt nhìn, hoàn toàn là không có chút nào vũ lực a!

Quan trọng nhất là vừa mới bắt đầu người ta vẫn là một thân xa hoa đạo bào, mang bảo kiếm, cái nhìn kia nhìn lại có thể nói là Đạo gia cao thủ bộ dáng.

Có thể ở đâu nghĩ đến…

Này Thuần Dương phái… Làm sao sẽ phái ra như vậy một người đệ tử?

Trong nội tâm tràn đầy nghi hoặc, nhưng là Doãn Chí Bình cũng không thể đang tại người ta mặt đem đáy lòng nghi hoặc nói ra. Đón Nhạc Duyên tầm mắt, Doãn Chí Bình khóe miệng không khỏi run rẩy, ngẩng đầu ngắm nhìn này bị sương trắng tràn ngập Chung Nam sơn đỉnh, trầm ngâm hạ rồi mới lên tiếng: “Nhạc huynh, đại khái còn có mười dặm sơn đạo, có thể chứng kiến sơn môn!”

“Mười… Mười dặm?”

Nhạc Duyên nghe vậy ngẩn ngơ, đầu lưỡi có chút thắt, chằm chằm vào Doãn Chí Bình nhìn thật lâu, Nhạc Duyên lúc này mới lông mày một hồi nhảy loạn trong nói ra: “Nửa canh giờ trước, Duẫn huynh cũng là nói như vậy!”

“Ách…”

Nhạc Duyên mà nói nhường Doãn Chí Bình da mặt không khỏi ửng hồng, tại nửa canh giờ trước Doãn Chí Bình xác thực nói như vậy qua, bất quá đây là vì kích khởi Nhạc Duyên đi tới động lực. Có thể hắn ở đâu nghĩ vậy Nhạc Duyên Nhạc đạo trưởng thoạt nhìn liền là một người bình thường, căn bản sẽ không chút nào võ công.

Hiện tại bị Nhạc Duyên lại lần nữa như vậy một oán trách, nhường Doãn Chí Bình có phần không có ý tứ.

“Tính, tính, coi như là rèn luyện thân thể a!”

Thấy Doãn Chí Bình da mặt có chút đỏ lên, Nhạc Duyên bất đắc dĩ thở dài một hơi, phất phất tay, ý bảo không cần để ý. Mà người khác thì là ở bên cạnh tìm một khối tương đối sạch sẽ Thạch Đầu, đặt mông ngồi ở ở phía trên sau, rồi mới lên tiếng: “Nghỉ ngơi trước, để cho lại leo núi!”

Nói xong, Nhạc Duyên liền đem treo tại bên hông mình hồ lô cho lấy xuống, búng cái nắp, rót một ngụm sau, tiện tay ném cho bên cạnh Doãn Chí Bình, nói ra: “Thứ này giải khát, cũng không tệ lắm!”

“A?”

Tiếp nhận Nhạc Duyên ném qua tới hồ lô, Doãn Chí Bình đầu tiên là nhăn nhăn cái mũi, nghe hạ từ miệng hồ lô phát ra mùi thơm, lúc này mới treo trên bầu trời ngửa đầu hướng chính mình trong miệng rót một ngụm. Này một ngụm đi xuống, xém tí nữa phun ra tới. Nghẹn lấy hơn nửa ngày, lúc này mới nuốt xuống.

Táp a dưới miệng, Doãn Chí Bình quay đầu, nhìn về phía Nhạc Duyên, hơn nửa ngày mới lên tiếng: “Nhạc huynh, ngươi cái này hay giống như thiu!”

Thiu?

Nhạc Duyên đầu tiên là sững sờ, lập tức kịp phản ứng, rõ ràng là người ta uống không quen bia. Tiếp nhận Doãn Chí Bình đưa qua hồ lô, Nhạc Duyên nhét lên nút lọ, lúc này mới vừa cười vừa nói: “Đây cũng không phải là thiu, mà là nó bản thân chính là chỗ này cá hương vị! Ngô, ta đại Thuần Dương bình thường giải khát chuyên dụng.”

“… Phải không?”

Doãn Chí Bình vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười đón Nhạc Duyên tầm mắt, cảm thán nói: “Này nghĩ đến là tại hạ không có cái này phúc khí uống cái này thiu… Ách, giải khát vật!”

Vì vậy, bầu không khí tẻ ngắt.

“…” Nhạc Duyên mặt không biểu tình chằm chằm vào Doãn Chí Bình.

“…” Doãn Chí Bình hết nhìn đông tới nhìn tây một phen, đột nhiên cúi đầu xuống, đánh giá đến chính mình bên chân con kiến tới, tựa hồ là thấy cái gì đẹp mắt sự vật.

Tính, đó là ngươi không có phúc khí!

Thu hồi tầm mắt, Nhạc Duyên không tại để ý tới đối phương uống không đến bia sự tình, ngược lại là ngẩng đầu hướng phương xa đỉnh núi nhìn lại, chỗ đó sương trắng tràn ngập, mặc dù là sắp sửa đến giữa trưa, này vụ khí vẫn đang không có bị đỉnh đầu ánh mặt trời bị xua tan.

Tại dưới ánh mặt trời chiếu sáng, khúc xạ ra một loại kim sắc quang mang, điều này làm cho người thoạt nhìn rất có một loại Tiên cảnh hương vị.

Không phải không thừa nhận, từ xưa đến nay, tại võ hiệp trong thế giới cánh cửa này cùng Phật môn lựa chọn địa phương sơn thủy có thể nói là đỉnh cấp, trong đó đặc biệt đạo môn vì quá mức, thí dụ như nằm ở Võ Đang Sơn Võ Đang Phái.

Nếu như không phải võ công của ta có hạn chế mà nói, chính mình sớm có thể bằng vào vô thượng khinh công bước trên Chung Nam sơn đỉnh, ở đâu còn cần chính mình từng bước một mệt mỏi cùng cẩu giống như hướng trên núi bò.

Nghĩ đến chính mình xuyên qua đến nơi đây tự bảo vệ mình năng lực, Nhạc Duyên sẽ không do thở dài một hơi.

Mười phút sau.

“Tốt, chúng ta tiếp tục leo núi a!”

Trong lòng ám tính toán thời gian Nhạc Duyên này liền đứng lên đối với bên cạnh còn tại nhìn con kiến Doãn Chí Bình nói ra: “Đúng, cái này cũng giúp ta cầm một chút, ta muốn khinh thân ra trận!” Nói xong, Nhạc Duyên đem treo tại bên hông mình hồ lô đem xuống, đưa cho Doãn Chí Bình. Phải biết rằng cái đồ vật này tràn đầy bia sau, rất không nhẹ. Bình thường cũng may, nhưng là giắt bên hông, một khi thời gian dài đi đường leo núi, như vậy khiến cho Nhạc Duyên cảm thấy hơi mệt chút chuế.

Bất quá may mắn, bên người còn có một có thể hỗ trợ người.

“…”

Im lặng không nói gì ở bên trong, Doãn Chí Bình thò tay tiếp nhận Nhạc Duyên đưa qua hồ lô, sau đó mặt không biểu tình giắt bên hông, đối với cái này xuất từ Thuần Dương Nhạc Duyên Nhạc đạo trưởng hắn đã muốn không biết nên nói cái gì. Từ tối hôm qua đến nay, này Nhạc Duyên cho mình ấn tượng đã muốn từ Đạo gia cao nhân từng bước một đi xuống mất.

Đầu tiên là ngại kiếm nặng ném cho mình, hiện tại càng liền giải khát hồ lô cũng ghét bỏ…

Không nói gì lắc đầu, Doãn Chí Bình rất là hoài nghi

mình tối hôm qua đến tột cùng là như thế nào được cứu tới.

Đứng dậy.

Doãn Chí Bình đi theo Nhạc Duyên mặt sau, hai người một trước một sau tiếp tục hướng trên núi đi đến.

Bất quá đi vài bước, Nhạc Duyên đã là vén tay áo lên, lộ ra cánh tay, trong đầu buồn bực bước đi sải bước không ngừng hướng trên núi đuổi. Mà đúng lúc này, một đạo reng reng reng Linh Đang âm thanh sau này mặt vang lên.

“Ừ?”

Quay đầu, Nhạc Duyên cùng Doãn Chí Bình hai người cũng dừng bước lại, nhìn về phía người tới. Đã thấy là một gã thoạt nhìn là phú quý người gia công tử, đang cưỡi một thớt da lông ngắn con lừa nhàn nhã từ bên cạnh hai người chậm rãi đi qua, hướng này Chung Nam sơn đỉnh chậm rãi mà đi.

Này…

Người ta so với chính mình hạnh phúc nhiều a!

Trong ánh mắt mang theo hâm mộ, Nhạc Duyên bình tĩnh nhìn qua này thất màu đen da lông ngắn con lừa, trong nội tâm cùng móng vuốt mèo cào một loại, cuối cùng lại chỉ có thể là bất đắc dĩ thở dài một hơi, không hề tinh thần trong đầu buồn bực hướng phía trước đi đến.

Điện thoại người sử dụng thỉnh đến m. Đọc.

Chương 7 : Toàn Chân

Chung Nam sơn đỉnh.

Quanh năm sương trắng tràn ngập, phảng phất giống như tiên sơn.

Khi Nhạc Duyên cùng Doãn Chí Bình hai người bò lên đỉnh núi thời điểm, thời gian cũng đã nhanh đến trưa.

Nhìn qua xa xa mắt thường có thể thấy được sơn môn, Nhạc Duyên lập tức dừng lại, khom người hai tay chống lấy đầu gối, ngẩng đầu ngắm nhìn phương xa. Đối với cái này Chung Nam Toàn Chân, Nhạc Duyên có thể nói vẻn vẹn tại trong tiểu thuyết được chứng kiến, tại sinh hoạt hàng ngày trong này Chung Nam sơn căn bản sẽ không có đã tới.

“Duẫn huynh, chờ một lát!”

Quét mắt một vòng đang muốn tiến lên Doãn Chí Bình, Nhạc Duyên lập tức lên tiếng ngăn cản đối phương động tác, nói ra: “Ta như vậy đi lên thấy bảy vị tiền bối đúng là bất kính!” Nói xong, liền tại Doãn Chí Bình nhìn soi mói hướng bên cạnh đi đến, đi đến một chỗ sơn thủy bên, ngồi xổm xuống.

“Ừ? !”

Quay đầu lại, Doãn Chí Bình hơi có chút ngoài ý muốn

nhìn qua Nhạc Duyên, không biết rõ trong lời nói của đối phương ý tứ.

Bất quá không rõ không có việc gì, kế tiếp Nhạc Duyên cách làm đã muốn triệt để nói cho Doãn Chí Bình vừa mới lời kia trong đến tột cùng là ý gì.

Chỉ thấy này sơn thủy rãnh trước, Nhạc Duyên ngồi chồm hổm ở bên cạnh, lẳng lặng nhìn xem này u tĩnh sơn thủy trong cái bóng.

Tóc có chút loạn!

Đạo quan cũng có chút lệch ra!

Còn có này mặt mũi tràn đầy vết mồ hôi!

Nhạc Duyên chằm chằm vào trong nước cái bóng, rất nhanh liền nhìn rõ ràng giờ phút này chính mình bộ dáng, dạng như vậy thật sự là có chút chật vật. Ngẫm lại, Nhạc Duyên liền duỗi ra hai tay hướng trước mặt nước suối với tới, giặt rửa một tay sau, Nhạc Duyên liền bưng lấy nước suối bắt đầu hướng trên mặt hắt vẫy đứng lên, hiển nhiên này mặt mũi tràn đầy vết mồ hôi bộ dáng nhường Nhạc Duyên khó chịu, cần tẩy trừ xuống.

Nước suối leng keng trong tiếng, Nhạc Duyên rất nhanh liền rửa mặt xong.

Nhưng là kế tiếp Nhạc Duyên cũng không có rời đi mép nước, mà là từ chính mình này rộng thùng thình trong tay áo móc ra một bả lược, đối với mặt nước cái bóng bắt đầu chải ngẩng đầu lên phát tới.

Trên thế giới này, vãn bối bái phỏng tiền bối, tổng yếu xem trọng cấp bậc lễ nghĩa.

Không chỉ có là xã hội hiện đại như thế, này tại cổ đại võ hiệp trong thế giới, chính là càng thêm nghiêm khắc.

Cũng không thể làm cho người ta mặt mũi tràn đầy vết mồ hôi, cộng thêm một đầu lộn xộn kiểu tóc đi gặp người ta Toàn Chân thất tử a?

Nếu thật là như vậy, Nhạc Duyên có thể tưởng tượng sau này mình ý nghĩ vô cùng có khả năng có từ đó chết non, đây đối với Nhạc Duyên mà nói là được không bù mất.

"…"

Doãn Chí Bình đứng ở một bên ngạc nhiên nhìn qua đối diện lấy mặt nước chải tóc Nhạc Duyên, khóe miệng bắt đầu không ngừng run rẩy, nội tâm giống như bị ngàn vạn díu mịa mày chạy qua, nguyên lai ấn tượng bị giẫm đạp cá sạch sẽ.

"Duẫn huynh, phiền toái một chút!"

Tại đem đầu tóc chải tốt, một lần nữa chỉnh phía dưới đỉnh đạo quan sau, Nhạc Duyên thò tay, đối với đứng ở bên cạnh Doãn Chí Bình nói ra: "Đem hồ lô cho ta!"

"A… A!"

Nghe được Nhạc Duyên phân phó, Doãn Chí Bình liền

tranh thủ treo tại bên hông mình hồ lô cởi xuống, đưa trả lại cho đối phương.

“Ngô!”

Tiếp nhận hồ lô, một lần nữa treo tốt sau, Nhạc Duyên lúc này mới đứng dậy quay đầu, nhìn qua Doãn Chí Bình, lại lần nữa nói ra: “Này Duẫn huynh, kiếm này cũng có thể cho ta, hiện tại không cần làm phiền ngươi!”

“…”

Đầu lông mày bắt đầu nhảy loạn, khóe miệng tiếp tục tại giật giật ở bên trong, Doãn Chí Bình đem gánh vác ở sau người bảo kiếm, đưa cho Nhạc Duyên.

Vì vậy, một phen sửa sang lại sau…

Nhất danh có Đạo gia cao nhân khí phái tuổi trẻ đạo người, xuất hiện tại Doãn Chí Bình trước mặt. Tại trong sát na, Doãn Chí Bình hoảng hốt cho rằng trở lại tối hôm qua tại đống lửa trước nhìn thấy bộ dáng.

Chỉ là…

Tại Doãn Chí Bình trong nội tâm, đã muốn thật sự là khó có thể bay lên đối trước mắt đạo người cái loại này cao thủ cảm khái.

Một buổi sáng thời gian, người ta hoàn toàn đem cao thủ khí chất ném cá sạch sẽ.

Loại này hình tượng cùng cách làm, lại làm cho Doãn

Chí Bình nhớ tới một người khác —— đó chính là Toàn Chân giáo hiện tại bối phận cao nhất người, Chu Bá Thông.

Có lẽ, này Nhạc Duyên Nhạc đạo trưởng có thể cùng tự mình sư thúc tổ Chu Bá Thông có thể giao hảo.

“Có thể!”

Lại lần nữa một lần nữa kiểm tra hạ thân hoá trang giả trang không có có bất kỳ không ổn sau, Nhạc Duyên đối với Doãn Chí Bình nói ra: “Đi thôi, Duẫn huynh, cùng tại hạ đi gặp một chút mấy vị trưởng bối!”

Nói xong, Nhạc Duyên vạt áo giương lên, đón gió mát, dẫn đầu giẫm chận tại chỗ hướng Toàn Chân giáo sơn môn đi đến.

Gió qua, phát triển, y cũng giương.

Tốt một bộ cao thủ bộ dáng.

Doãn Chí Bình nhìn qua đi ở phía trước Nhạc Duyên bóng lưng, môi động động, muốn nói cái gì cuối cùng lại hóa thành thở dài một tiếng, chỉ đành phải theo sau.

“Các hạ là?”

Sơn môn chỗ, đứng ở hai bên thủ vệ đạo sĩ tại Nhạc Duyên sắp bước vào thời điểm, cản lại. Một người trong đó mở miệng cao thấp dò xét một phen sau, mở miệng hỏi.

“Thuần Dương, Nhạc Duyên!”

“Tới Toàn Chân bái kiến các vị cùng tu!”

Đón hai gã vị trí đầu não đạo sĩ tầm mắt, Nhạc Duyên ngắn gọn hồi đáp, đồng thời quay đầu hướng xâu ở sau người cách đó không xa Doãn Chí Bình, nói ra: “Ta nói Duẫn huynh, người tới là khách, cũng không nên bại hoại a!”

“…”

Bị Nhạc Duyên lời này đâm không biết nên nói cái gì Doãn Chí Bình sắc mặt kinh ngạc, bước nhanh đến phía trước, đi đến Nhạc Duyên bên người, rồi mới hướng trông coi sơn môn hai gã đạo sĩ nói ra: “Hai vị sư đệ, đây là Thuần Dương Nhạc đạo trưởng, đến đây bái kiến sư phó sư bá!”

“Nguyên lai là Doãn sư huynh!”

Hai gã thủ vệ đạo sĩ vừa nhìn thấy mặt là Doãn Chí Bình, liền lập tức cung kính thối lui tới, nhượng xuất con đường.

Lập tức, Nhạc Duyên cùng Doãn Chí Bình hai người đi vào Toàn Chân giáo.

Ngoài dự tính!

Này môn phái làm sao như vậy nghiêm khắc?

Vừa rồi này cỡi lừa làm sao lại như vậy đi vào đâu này?

Này đến chính mình làm sao lại biến đâu này?

Quay đầu lại, nhìn ra xa một cái này canh giữ ở sơn môn chỗ hai gã đạo sĩ, Nhạc Duyên trong nội tâm tràn đầy mê hoặc. Bất quá tại nhìn thấy sau lưng theo kịp những thứ kia dân chúng bình thường đưa tiền nhan đèn các loại sau, Nhạc Duyên xem như hiểu rõ trong đó duyên cớ.

Bởi vì, mình bây giờ chính là người trong giang hồ.

Toàn Chân giáo tại này niên đại trong giang hồ, bởi vì Trung Thần Thông Vương Trùng Dương duyên cớ, trên giang hồ là cơ hồ người đứng đầu hạng người, có thể nói là thanh danh hiển hách đại phái. Từ phương diện nào đó mà nói, nó tên khí ép hạ Thiếu Lâm Cái Bang.

Mặc dù là hiện tại Vương Trùng Dương sớm đã bỏ mình, hắn lưu lại đạo cũng là còn tại, đây cũng là Toàn Chân. Hơn nữa có một cái võ công đồng dạng cao siêu sư đệ Chu Bá Thông, cùng với bảy cái trên giang hồ có không nhỏ danh khí đồ đệ Toàn Chân thất tử.

Bằng vào khi ngươi Vương Trùng Dương kháng Kim sự tích, chỉ cần Toàn Chân giáo không có xuất hiện thị sư diệt đạo phản đồ, như vậy cho dù là Vương Trùng Dương hậu bối Đệ nhất so với Đệ nhất sai, nhưng ở Đệ tam trong vòng bằng vào hắn Vương Trùng Dương ban cho, này Toàn Chân giáo vẫn là trên giang hồ số một danh môn đại phái.

Đáng tiếc là…

Toàn Chân giáo trong đệ tam đại đệ tử, xuất hiện tâm tư khác lạ người Doãn Chí Bình, càng xuất hiện phản đồ Triệu Chí Kính.

Tại dưới tình huống như vậy, hơn nữa Mông Cổ xâm nhập phía nam, này Toàn Chân giáo liền như vậy tan thành mây khói. Toàn Chân thất tử tử tử, tán tán, cuối cùng đường đường một cái Huyền Môn đại phái, cuối cùng chia làm vài chi. Mà trong đó, thì dùng Hác Đại Thông phái Hoa Sơn tại sau này võ hiệp trong thế giới càng thêm nổi danh.

Từ phương diện nào đó mà nói, này phái Hoa Sơn coi như là kế thừa Toàn Chân giáo biếu tặng ân huệ.

Một đường đi tới, Nhạc Duyên tại Doãn Chí Bình cùng đi lên, hướng dựng ở đỉnh núi Trọng Dương điện mà đi.

Thanh sơn lục thủy, gió mát Bạch Vân, còn có này cổ thụ phát ra bừng bừng sinh cơ. Tại đây chút ít bên trong, thì là làm đẹp lấy vô số phòng ốc.

Này Toàn Chân giáo chỗ Chung Nam sơn, có thể nói là nhất phái khoan thai.

Đạo gia khí tức, nghênh diện mà đến.

Chương 8 : Thất tử

Trước mắt là có lấy Đạo gia tự nhiên ý tứ hàm xúc kiến trúc, còn có sắc thái riêng mặc đạo bào Toàn Chân đệ tử.

Một đường đi tới, Nhạc Duyên bảo trì trấn định đồng thời thực sự miễn không con mắt chuyển động, dùng khóe mắt dư quang đánh giá Toàn Chân giáo.

Tuy nhiên Nhạc Duyên cũng được xưng tụng là đi đi về phía nam bắc, được chứng kiến đại tràng diện người, nhưng là những vật kia đều là hắn tại trong đô thị chứng kiến, này cùng giờ phút này cảnh tượng có thể nói là hoàn toàn bất đồng. Nhất là đối với lần đầu tiên xuyên qua Nhạc Duyên mà nói, trước mắt Toàn Chân giáo đối với hắn có thể nói là đại cô nương lên kiệu hoa, lần đầu.

Vừa đi, Nhạc Duyên tại bảo trì chính mình Đạo gia cao thủ hình tượng đồng thời, thực sự miễn không quan sát đến hoàn cảnh chung quanh.

Không phải không thừa nhận, này Toàn Chân giáo thật đúng là có lấy đại phái khí độ.

Chỉ là đeo kiếm đạo sĩ liền có không ít, này vài trăm mét cự ly, Nhạc Duyên đã muốn không sai biệt lắm nhìn thấy hơn mười vị Toàn Chân môn đồ.

Với tư cách ngoại nhân, Nhạc Duyên chỉ là bên ngoài

người tầm mắt đi quan sát, hơn nữa ở bên cạnh hắn, có một cái tại Toàn Chân giáo bối phận không thấp, thậm chí với tư cách đời sau Chưởng môn bồi dưỡng Doãn Chí Bình. Này cùng nhau đi tới, bên tai nghe được đều là Toàn Chân môn đồ đối với Doãn Chí Bình vấn an.

Trừ đó ra, còn lại chính là đối với Nhạc Duyên này một bộ xanh trắng đạo bào trang phục đạo sĩ dò xét, trong ánh mắt đều là vẻ nghi hoặc.

Hiển nhiên, Toàn Chân giáo trong tất cả mọi người đối trước mắt cái này thoạt nhìn đồng dạng là đạo sĩ người tuổi trẻ có cực rất hứng thú. Chỉ là những đệ tử này bởi vì Doãn Chí Bình ở một bên cùng đi, tất cả mọi người bất quá là trong góc nhỏ giọng thảo luận Nhạc Duyên thân phận mà thôi.

Đạo sĩ kia áo bào thật sự là quá mức xa hoa chút ít!

Này vải vóc hoàn toàn không phải Toàn Chân giáo môn phái sáo trang có khả năng sánh ngang.

Này là tất cả Toàn Chân giáo đệ tử lần đầu tiên nhìn thấy Nhạc Duyên sau ấn tượng đầu tiên.

“Đến!”

Theo Doãn Chí Bình dẫn đường, rất nhanh Nhạc Duyên liền cùng Doãn Chí Bình đi đến Toàn Chân giáo chủ điện —— Trọng Dương điện. Giờ phút này Trọng Dương điện đại môn đóng chặt, thoạt nhìn trong đó không ai bộ dáng.

“Nhạc huynh chờ, ta đi thông tri hạ sư bá!”

Đi đến trước cửa, Doãn Chí Bình xoay người đối với Nhạc Duyên ôm quyền nói: “Bởi vì Nhạc huynh tới tương đối gấp, sư phó các sư bá cũng không hiểu biết, mà giờ khắc này chỉ có Tôn sư bá tại, kính xin Nhạc huynh thứ lỗi, trì hoãn một phen.”

“Không sao! Duẫn huynh xin mời!”

Tùy ý phất phất tay, Nhạc Duyên tỏ vẻ chính mình cũng không thèm để ý. Thân là khách nhân, chưa thông tri chủ nhân liền đến đây cầu kiến, là vì kinh hỉ. Nhưng có đôi khi, chỉ còn kinh hãi mà không có hỉ. Nhạc Duyên tự cảm thấy mình đến đây tuy nhiên mang kinh hãi, nhưng cũng sẽ không khiến người cảm thấy quá mức đột ngột.

Nói sau, hiện tại hắn còn muốn dưới đáy lòng làm chút ít chuẩn bị, cấu tứ để tí nữa nhìn thấy Toàn Chân thất tử sở muốn nói chuyện.

Tại Nhạc Duyên sau khi gật đầu, Doãn Chí Bình lúc này mới xoay người đẩy cửa ra đi vào.

Trong chuyện này, cấp bậc lễ nghĩa chính là làm cực sung túc.

Phải biết, Nhạc Duyên lần này lên Toàn Chân giáo chính là dùng này cái gọi là đạo phái —— Thuần Dương trên danh nghĩa sơn bái phỏng. Này hoàn toàn là môn phái cùng môn phái giao lưu, lại càng không cần phải nói hai người đều là thuộc về đạo giáo, này cấp bậc lễ nghĩa tự nhiên không thể chậm trễ.

Một khi không may xuất hiện, đây chính là đánh Toàn Chân giáo thể diện.

Doãn Chí Bình hành động Nhạc Duyên tự nhiên cũng không hiểu biết, hắn sở dĩ quyết định lên Toàn Chân giáo hoàn toàn là chính mình tối hôm qua tạm thời chỗ làm ra quyết định. Nếu như lúc ấy xuyên qua thời cơ là một cái khác thời điểm, phỏng chừng giờ phút này Nhạc Duyên đã muốn thay thế Dương Quá trở thành Cổ Mộ đệ tử.

Người tính không bằng trời tính, Nhạc Duyên ở đâu nghĩ đến chính mình vừa ra sân chính là tại làm sao một cái xấu hổ thời điểm. May mắn lúc ấy Doãn Chí Bình bị chính mình đặt mông làm ngất, nếu không mà nói chẳng lẽ lại lúc ấy Nhạc Duyên đi lên một câu ta là đánh đấm giả bộ đi ngang qua?

Hiển nhiên những lời này Nhạc Duyên khẳng định nói không nên lời, như vậy còn lại liền chỉ có một kết quả —— tới cùng giết đi, vì nữ thần!

Mà cùng giết kết quả Nhạc Duyên cơ hồ có thể nhất định là mình cùng Doãn Chí Bình lưỡng bại câu thương, tự mình lưu lại Dương Quá tên kia kiếm tiện nghi. Không phải nói Nhạc Duyên đánh không lại Doãn Chí Bình, mà là cùng giết hậu quả là giết nhỏ, dẫn đến lão, đến lúc đó có hoàn toàn kéo ra Toàn Chân giáo một đống lớn người.

Thí dụ như Doãn Chí Bình sư phó sư bá, Toàn Chân thất tử.

Nhưng mà sự tình phát triển tuy nói nhường Nhạc Duyên có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng không có sai đi nơi nào. Mượn từ chính mình ân nhân cứu mạng thân phận, Nhạc Duyên rất tốt cùng Doãn Chí Bình đánh lên quan hệ. Thuận tiện để lộ ra chính mình ở cái thế giới này chỗ hư cấu thân phận, cùng với thuận miệng đề xuất muốn lên Toàn Chân giáo bái phỏng một phen.

Mà cuối cùng kết quả, chính là trước mắt tình huống.

Hơn nữa Toàn Chân giáo cũng có Nhạc Duyên cần muốn cái gì, hai bên kết hợp, Nhạc Duyên yêu cầu có thể nói là nước chảy thành sông, trực tiếp từ chính mình chỗ chuẩn bị an bài trong nâng lên vị trí đầu não.

Sau nửa ngày.

Thời gian bất quá chừng mười phút đồng hồ, nguyên bản bởi vì Doãn Chí Bình tiến vào đại sảnh mà che lấp cửa phòng lập tức bị mở ra, mấy tên Toàn Chân giáo đạo sĩ đem này Trọng Dương điện đại môn toàn bộ đẩy ra tới. Đồng thời, vị kia tại đỉnh núi đỉnh minh chung cũng bị gõ vang ra.

Ừ?

Chẳng lẽ là có người xông lên núi đâu này?

Vừa mới còn đang đánh giá bốn phía Nhạc Duyên bị Toàn Chân giáo cách làm chuẩn bị sững sờ, lập tức dưới đáy lòng mê hoặc đứng lên. Nhớ rõ, tại trong sách cố bởi vì Quách Tĩnh mang theo Dương Quá đánh lên

sơn cách làm mà gõ vang cảnh báo, chẳng lẽ lại…

Chỉ là Nhạc Duyên cái ý nghĩ này còn mới vừa vặn bay lên, đã thấy thân là Toàn Chân thất tử Tôn Bất Nhị đạo trưởng đã tại Doãn Chí Bình cùng đi hạ đi tới.

“Các hạ chính là Thuần Dương Nhạc đạo trưởng?”

Mới vừa vặn bước ra đại môn Tôn Bất Nhị vừa thấy đứng ở bên ngoài cách đó không xa đang nhìn chung quanh mặc xanh trắng đạo sĩ trang phục Nhạc Duyên, lợi dụng một cái Đạo gia cấp bậc lễ nghĩa với tư cách bắt đầu, “Vô Lượng Thiên Tôn, thanh tĩnh tán nhân Tôn Bất Nhị gặp qua đạo hữu!” Trong tay phất trần ném đi, tay phải uốn lượn ngón cái ngón trỏ, duỗi thẳng cái khác ba chỉ, rõ ràng là xoay người hành lễ.

Đồng thời, đứng ở phía sau Doãn Chí Bình đồng dạng cũng là phất trần nơi tay, đi theo Tôn Bất Nhị làm đồng dạng động tác.

“…”

Lớn như vậy lễ quả thực nhường Nhạc Duyên không khỏi sững sờ, ngốc xuống. Mặc dù là hắn tại như thế nào, thực sự tinh tường trước mắt như vậy cấp bậc lễ nghĩa tuyệt đối là đại lễ, chính là người cùng thế hệ sĩ trong lúc đó gặp mặt giao lưu chi dụng. Nhưng đối với tại Nhạc Duyên một người tuổi còn trẻ mà nói, cũng đã là đại lễ.

Khi Tôn Bất Nhị cùng Doãn Chí Bình hai người cúi đầu đi xuống sau, Nhạc Duyên này mới kịp phản ứng.

Ta đây là không phải chơi đại một chút?

Trong lòng có chút chột dạ đồng thời, Nhạc Duyên cũng là thân hình duy ta ngươi hơi nghiêng, bởi vì trên tay không có phất trần, chỉ có thể chắp tay thở dài, cúi đầu 90 độ, đáp lễ nói: “Vô Lượng Thiên Tôn, Thuần dương môn hạ Nhạc Duyên gặp qua thanh tịnh tán nhân! Gặp qua Doãn đạo hữu!”

Đáp lễ sau, Nhạc Duyên trong nội tâm lúc này mới thở phào một hơi, tâm nói mình may mắn sớm nghiên cứu qua Đạo gia cấp bậc lễ nghĩa phương diện một ít đồ vật, nếu không mà nói chỉ là một cái gặp mặt chính mình muốn chơi thoát.

“Tán nhân là trưởng bối, vừa mới lần này đại lễ bẻ giết hậu bối!”

Đáp lễ xong sau, Nhạc Duyên tại đối mặt vừa rồi Tôn Bất Nhị cấp bậc lễ nghĩa, Nhạc Duyên khiêm tốn một câu. Với tư cách nghiên cứu qua vô số cái gọi là võ hiệp chính phái nhân sĩ Nhạc Duyên, hắn đương nhiên biết được những thứ này chính phái nhân sĩ trong đại đa sổ người đối với cấp bậc lễ nghĩa nhận rất nặng.

Lúc này đương nhiên muốn biểu hiện ra thuộc về vãn bối khiêm tốn, đây chính là chà ấn tượng thời cơ tốt.

“Không, các hạ thân là Thuần Dương tiên nhân chi hậu bối, tự nhiên khi được rất tốt này lễ!”

Cười lắc đầu, Tôn Bất Nhị đối với Nhạc Duyên ngữ khí

cùng đáp lễ cách làm ấn tượng rất tốt, tuy nhiên đầu tiên mắt bị Nhạc Duyên một thân này xa hoa xanh trắng đạo bào cho chấn, nhưng cái này cũng không đại biểu nàng đối với Nhạc Duyên ấn tượng không tốt, “Chỉ là bởi vì chuyện trong chốn giang hồ, thất tử chỉ có ta ở đây Chung Nam, kính xin Nhạc đạo trưởng thứ lỗi!”

“Thỉnh!”

Nghiêng người, đối với Toàn Chân thất tử không thể đến đông đủ đánh một cái thật có lỗi sau, Tôn Bất Nhị liền mời Nhạc Duyên tiến Trọng Dương chánh điện.

“Thỉnh!”

Lại lần nữa trở về thi lễ, Nhạc Duyên lúc này mới cùng Tôn Bất Nhị cùng đi đi vào.

Mặt sau.

Doãn Chí Bình nháy mắt mấy cái, tay phải không khỏi xoa xoa hai mắt, cảm giác mình tựa hồ là chứng kiến ảo giác.

Vừa mới trước mắt Nhạc Duyên Đạo gia khí chất được kêu là một cái tràn trề, hoàn toàn cùng buổi sáng hình tượng thiên soa địa biệt, thậm chí so với tối hôm qua cao thủ hình tượng càng thêm làm cho người ta rung động.

Chỉ là những thứ này lại làm cho Doãn Chí Bình mê mang.

Ngẫm lại, Doãn Chí Bình không khỏi lắc đầu, cũng đi vào. Ngay tại lúc này, thân là Chưởng giáo đệ tử hắn, tại có chút thời điểm nhưng thật ra là có thể đại biểu sư phó.

Chương 9 : Đạo cô ni cô đều là cô

Trọng Dương điện.

Này Toàn Chân giáo chủ điện quả thật cùng bên ngoài kiến trúc bất đồng, trong đó chỗ bài trí đồ vật này nọ đều có được một loại đặc biệt ý nhị. Hơn nữa, hắn chỉnh tề cùng sạch sẽ, mặc dù là Nhạc Duyên cũng có thể cảm giác nơi này nếu so với phía ngoài càng lớn một bậc.

Đi ở rộng rãi trên đường, Nhạc Duyên một bên cùng đi tại bên cạnh mình Toàn Chân thất tử một trong Tôn Bất Nhị tán gẫu.

“Xa tại trên núi thời điểm, vãn bối chợt nghe nghe Toàn Chân thất tử thanh danh.”

“Nhưng mà nghe danh không bằng gặp mặt, vãn bối chỉ này một mặt, cũng đã có thể cảm giác Tôn sư bá quả thật là danh bất hư truyền!” Ngắn ngủn hai câu ở bên trong, Nhạc Duyên đã muốn lại lần nữa dùng lời nói kéo vào mình cùng Toàn Chân giáo cự ly, xưng hô này nâng Tôn Bất Nhị cũng không cần Tôn đạo trưởng, mà là chọn dùng cùng Doãn Chí Bình một loại cách gọi —— Tôn sư bá!

“Ở đâu, nhường Nhạc sư điệt bị chê cười!”

Thân là Toàn Chân thất tử, Tôn Bất Nhị tuy nhiên tính tình bản thân tương đối táo bạo, nhưng là cái này cũng không đại biểu nàng không rõ người trong lúc đó giao lưu. Đã xuất thân Thuần Dương Nhạc Duyên có thể thân thiết như vậy kéo vào cùng Toàn Chân giáo quan hệ, như vậy nàng Tôn Bất Nhị tự nhiên cũng sẽ biết thời biết thế, triệt để đáp ứng phần này quan hệ.

Phải biết rằng Thuần Dương lai lịch, cần phải so với Toàn Chân giáo lớn.

Toàn Chân thất tử sư phó Vương Trùng Dương tuy nhiên thanh danh hiển hách, nhưng là so với được xưng Thuần Dương tiên nhân Lã Động Tân có thể nói là sai tốt mấy cái ngã tư, này hoàn toàn không thể làm tương đối. Phải biết, tại đạo giáo ở bên trong, Lã Động Tân địa vị chính là cực kỳ hiển hách.

Về phần hoài nghi Nhạc Duyên tính là chân thật…

Tôn Bất Nhị cũng không có đi để ý, tại đây trên giang hồ, còn không có người có thể đi đánh này Thuần Dương tiên tổ Lã Động Tân danh hào đi giả danh lừa bịp, đây chính là tội lớn. Như trong triều đình mưu phản, thậm chí tại đạo giáo nhân sĩ ở bên trong, này tội danh nếu so với này mưu phản muốn mạnh hơn nhiều.

Đáng tiếc là Tôn Bất Nhị ở đâu biết được, này trên giang hồ, từ hôm nay nâng thật đúng là xuất hiện một cái dám đánh lấy Lã Động Tân danh hào người trong giang hồ lên giả danh lừa bịp.

Kinh nghiệm giang hồ nhiều, có thể có đôi khi sự tình

tựu là thua ở kinh nghiệm nhiều hơn mặt.

Một đường đi tới, Nhạc Duyên đang không ngừng dò xét này Trọng Dương trong điện bộ kiến trúc đồng thời, thực sự đang không ngừng cùng Tôn Bất Nhị trò chuyện những lời khác, xem như tại chính sự bắt đầu trước gần hơn mình cùng Tôn Bất Nhị quan hệ.

“Bất quá đối với vãn bối mà nói, tại trong Toàn Chân thất tử kỳ thật tại hạ càng thêm bội phục là Tôn sư bá ngài!”

Quay đầu, Nhạc Duyên dùng một loại thập phần đứng đắn ngữ khí đối với bên cạnh Tôn Bất Nhị nói ra, giọng nói kia này biểu lộ lộ ra vẻ lúc này hắn là thập phần nghiêm túc.

“A?”

Tôn Bất Nhị kinh ngạc, đồng dạng cùng ở bên cạnh Doãn Chí Bình cũng kinh ngạc. Phải biết rằng tại trong Toàn Chân thất tử, luận giang hồ thanh danh lớn nhất là Khâu Xử Cơ, mà nói xử lý sự tình thủ đoạn lợi hại thì là thân là Chưởng giáo Mã Ngọc. So với cái khác vài tử, Tôn Bất Nhị tại trong sách có thể nói là một cái cực kỳ không đòi hỉ tồn tại. Hơn nữa tại Tôn Bất Nhị chính mình trong suy nghĩ, đối với tự thân định vị nàng cũng là thập phần tinh tường.

Nghe được Nhạc Duyên cảm thán, Tôn Bất Nhị cùng Doãn Chí Bình hai người đều đem ánh mắt tăng tại Nhạc Duyên trên người.

Tại hai người nóng bỏng nhìn soi mói, chỉ nghe Nhạc

Duyên như vậy cảm thán nói: “Người giang hồ xưng Tôn sư bá tuổi bốn mươi có năm, chính là vãn bối vừa thấy này mới phát hiện giang hồ nghe đồn chính là vớ vẩn, đại lầm!”

“Tôn sư bá ở đâu là bốn mươi có năm, rõ ràng là cặp hai năm hoa thôi! Nhớ năm đó Mã sư bá có thể nói là tốt ánh mắt!”

Nói xong, Nhạc Duyên còn một bộ hết sức thống hận người giang hồ loạn truyền tin tức biểu lộ, một bộ nghiến răng nghiến lợi biểu lộ.

Bộ kia nghiến răng nghiến lợi biểu lộ cũng không biết là tại thống hận người giang hồ bịa đặt, vẫn còn thống hận chính mình…

“…”

Đang theo ở phía sau Doãn Chí Bình nghe vậy không khỏi một cái lảo đảo, xém tí nữa trực tiếp ngã trên mặt đất. Ngẩng đầu ngạc nhiên vô cùng nhìn qua Nhạc Duyên bóng lưng, Doãn Chí Bình giờ phút này quả thực không biết nên nói cái gì. Hắn đương nhiên tinh tường chính mình sư bá tuổi, Tôn Bất Nhị sư bá tuổi xác thực không nhỏ, tiếp cận năm mươi mấy tuổi, nhưng là mặc dù là tại Đạo gia nội công bảo dưỡng phía dưới cũng hoàn toàn không có Nhạc Duyên nói cặp hai năm hoa như vậy khoa trương.

Lúc này Doãn Chí Bình chỉ có thể sững sờ nhìn xem Nhạc Duyên bóng lưng, mắt lộ bội phục vẻ. Đối với Doãn Chí Bình mà nói, hắn là thế nào cũng nói không

nên lời như vậy buồn nôn mà nói.

Kỳ thật tại nơi này cũng có thể thấy được Doãn Chí Bình cùng Nhạc Duyên bất đồng cùng chỗ tương đồng.

Doãn Chí Bình xuất thân Toàn Chân, một loại rất ít xuống núi, tuyệt đại đa số thời điểm đều là trạch tại Chung Nam sơn đỉnh. Mà ở Toàn Chân giáo trong, trên cơ bản mắt thường chứng kiến đều là thuần gia môn nhi, nhiều người như vậy trong đó thì Tôn Bất Nhị sư bá một cái nữ, còn là một cá lão.

Đây đối với Doãn Chí Bình như vậy trạch nam tự nhiên là không có lực hấp dẫn, nhưng là này Chung Nam sơn trong còn có mặt khác một đám người a —— đó chính là chết trạch phái Cổ Mộ, trong đó có mỹ mạo nữ otaku (chui trong nhà).

Tuy nói trạch nam tốn giấy, nữ otaku (chui trong nhà) tốn điện, nhưng ở cái thế giới này không thể nói như vậy, nhưng là song phương có một điểm giống nhau chính là tại cảm tình phương diện tương đối ngại ngùng trì độn. Thông tục điểm nói, tựu là cùng khác phái giao lưu trên có lấy khó có thể chôn chỗ thiếu hụt.

Hiển nhiên, Doãn Chí Bình liền có cái này khuyết điểm.

Nếu như lúc ấy Doãn Chí Bình có thể có được hôm nay giờ phút này đang thao thao bất tuyệt tán thưởng lấy Tôn Bất Nhị bảo dưỡng phương pháp, đem khen cùng chưa lấy chồng tiểu cô nương giống như Nhạc Duyên như vậy có thể nói, Tiểu Long Nữ sớm đã bị Doãn Chí Bình nắm bắt, nơi đó có Dương Quá chuyện này?

Đáng tiếc là những vật này Doãn Chí Bình căn bản không biết, tại Toàn Chân giáo trạch quá lâu hắn lựa chọn một kiện thân bại danh liệt cách làm…

Mà cá cách làm, hiện tại lại bị Nhạc Duyên cho phá hư.

Trở lại chuyện chính.

Nhạc Duyên một phen thao thao bất tuyệt tán dương, chỉ làm cho đi ở phía sau Doãn Chí Bình từng đợt da đầu tê dại rét run. Mà Tôn Bất Nhị đồng dạng bị Nhạc Duyên này đã muốn có thể nói là lời gièm pha tán dương chuẩn bị có chút mặt đỏ tới mang tai, nhưng là tại Tôn Bất Nhị nội tâm vẫn còn có chút cảm thán cùng cao hứng. Trọng yếu nhất vẫn là Nhạc Duyên trong lời nói nâng lên Mã Ngọc, tán thưởng Mã Ngọc ánh mắt.

Mà hoàn toàn chuyển khom đi đập Tôn Bất Nhị nịnh hót.

Tuy nói bị Nhạc Duyên tán thưởng mặt đỏ tới mang tai, Tôn Bất Nhị vội vàng cắt đứt Nhạc Duyên mà nói, phất phất tay nói: “Đâu có! Đâu có! Chúng ta đã già, không thể so với người tuổi trẻ!”

Tuy nhiên bị Nhạc Duyên này rõ ràng mà nói chuẩn bị không có ý tứ, nhưng là Tôn Bất Nhị nội tâm vẫn là cực kỳ vui sướng, đối với Nhạc Duyên ấn tượng có thể nói là thẳng tắp bay lên, nội tâm cảm thấy cái này đến từ Thuần Dương vãn bối đạo hữu cực có nói chuyện.

Này cái miệng nhỏ nhắn… Cùng vuốt mật đồng dạng ngọt!

Mà nghe Tôn Bất Nhị mà nói sau, Nhạc Duyên khóe miệng thì hơi hơi nhếch lên, trong lòng tự nhủ đạo này cô ni cô đều là cô a.

Nữ nhân chứ sao…

Tất cả mọi người là đồng dạng.

Dù là thân phận của ngươi nếu không cùng, nhưng là thích đẹp cũng là thiên tính.

“A, đúng!”

Thấy Tôn Bất Nhị nét mặt già nua đã bắt đầu có đỏ lên dấu hiệu, Nhạc Duyên lập tức nói sang chuyện khác, hắn biết mình không thể nói tiếp, nếu không quá mức thì sẽ cho người cảm thấy không ổn. Tuy nhiên trên thực tế tình huống, Nhạc Duyên mà nói đã là rất quá mức. Nhưng là Nhạc Duyên cũng không có do đó chấm dứt trước chủ đề, chẳng qua là chuyển cá phương hướng, tiếp tục nói: “Tôn sư bá, ngài này là thế nào bảo dưỡng?”

“Có thể không dạy vãn bối một chút! Đến lúc đó vãn bối cũng phải tìm cá như Tôn sư bá một loại đạo lữ!”

“Ách, kỳ thật rất đơn giản…”

Đang cùng Mã Ngọc trở thành Vương Trùng Dương đệ tử sau, hai người trở thành đạo sĩ sau, Tôn Bất Nhị không còn có gặp qua Mã Ngọc như lấy trước kia loại lãng mạn, giờ phút này Nhạc Duyên mà nói làm cho

nàng không khỏi nhớ tới trước kia khoái hoạt thời gian. Nhất là đang nghe Nhạc Duyên lãnh giáo bảo dưỡng phương pháp, muốn một loại đạo lữ sau, lập tức Tôn Bất Nhị hào hứng đi lên, bắt đầu dạy bảo hắn bảo dưỡng phương pháp tới.

Nhạc Duyên thì là vô cùng nghiêm túc nghe.

…

Này tiết tấu không đúng!

Đi ở cuối cùng Doãn Chí Bình, tầm mắt ở phía trước Nhạc Duyên cùng Tôn Bất Nhị sư bá hai người bóng lưng đi lên trở về di động, hắn cảm giác, cảm thấy trong lúc này giống như ở đâu xảy ra vấn đề.

Sự tình phát triển không nên là cái dạng này!

Vuốt vuốt mái tóc, Doãn Chí Bình triệt để quấn quýt mê mang.

Chương 10 : Quan tưởng

Ba ngày.

Trọn vẹn ba ngày thời gian, Nhạc Duyên tại Chung Nam sơn Toàn Chân giáo ngốc trọn vẹn ba ngày.

Này trong đó, Nhạc Duyên cơ hồ hay là tại Toàn Chân giáo trong, cái đó cũng không có đi, cho dù là này trong truyền thuyết phía sau núi cấm địa hắn cũng chưa từng đi. Dù sao, hiện tại trong cấm địa, Cổ Mộ đã phong, đã là tiến vào không được. Dù là lúc này Nhạc Duyên đi, cũng bất quá là trông thấy này Cổ Mộ bên ngoài bộ dáng.

Nói tiếp, này trong đó Nhạc Duyên còn có sự tình khác muốn làm, vô duyên vô cớ đi Toàn Chân phía sau núi cấm địa, này hoàn toàn là từ tìm phiền toái.

Đã không cần phải, Nhạc Duyên cũng sẽ không có đến hậu sơn tính toán.

Mà ba ngày nay thời gian Nhạc Duyên đứng ở Toàn Chân giáo đến tột cùng đang làm gì đấy?

Không có hắn!

Quan sát đạo tạng!

Từng danh môn đại phái đều có được tự thân nội tình,

trong đó đặc biệt Đạo Phật hai phái càng phải như vậy.

Phật môn có người đi về phía tây thỉnh kinh, có vô số cao tăng trước tác, mà đạo môn cũng giống như thế, mặc dù không có người đi phía tây cái gì, nhưng là làm làm bản thổ lớn lên giáo phái tự nhiên có vô số trước tác. Đạo tàng nào cũng không phải chỉ bí tịch võ công, mà là thuộc về cho bọn hắn tinh thần tư tưởng.

Nhạc Duyên dùng Thuần Dương vì thân phận, lên Chung Nam Toàn Chân, trong đó mắt chính là Toàn Chân giáo tất cả đạo tạng.

Tại Thiếu Lâm, trong truyền thuyết ngươi có thể đi quyên điểm dầu vừng tiền, vây lại ghi kinh thư. Nhưng ở đạo môn, tăng thêm Nhạc Duyên giờ phút này lựa chọn hư cấu thân phận, hắn không thể như thế. Làm làm đại giá, Nhạc Duyên thì là cần muốn xuất ra tương ứng đồ vật này nọ cùng Toàn Chân tiến hành trao đổi.

Mà Nhạc Duyên lấy ra tương ứng đồ vật này nọ.

Lúc này mới khiến cho Nhạc Duyên tại Toàn Chân mạnh khỏe ngốc xuống tới, không ai đâm phá cái kia giả mạo thân phận. Trừ đó ra, Nhạc Duyên xem như làm một lần Toàn Chân giáo khách quý, trong ba ngày trừ bên ngoài không cách nào gấp trở về người, Toàn Chân thất tử gần đây cũng đã là gấp trở về ba vị.

Có thể nói, tại Nhạc Duyên lấy ra tương ứng trao đổi vật phẩm sau, Nhạc Duyên tại Toàn Chân cái này thật là ăn ngon uống sướng, cơm tới há miệng y tới thò tay, duy nhất làm cho người ta thất vọng địa phương là phụ trách

chính mình ẩm thực bắt đầu cuộc sống hàng ngày người chính là mấy cái đạo sĩ thuần gia môn nhi, mà không phải xinh đẹp thị nữ cái gì.

Kể cả hỗ trợ sao chép người, cuối cùng triệt để tốn hao Nhạc Duyên hơn hai ngày thời gian, lúc này mới đưa hắn đại khái cần đạo tạng sao viết ra.

Tại từ thân cần muốn cái gì sao chép xong sau Nhạc Duyên này liền cáo từ Toàn Chân thất tử cùng Doãn Chí Bình, sau đó cưỡi Toàn Chân giáo đưa da lông ngắn con lừa, lưng đeo cái bao cùng bảo kiếm, khoan thai xuống núi.

“Này Nhạc sư điệt quả nhiên không tệ!”

Trên núi, thân là Chưởng giáo Mã Ngọc nhìn qua Nhạc Duyên này biến mất tại sơn môn cửa thân ảnh, xoay người đối với bên người Tôn Bất Nhị, Vương Xử Nhất cùng Hác Đại Thông ba người cảm thán nói: “Lần này cùng Thuần Dương giao lưu, đem cùng chúng ta Toàn Chân có đại ích!”

“Ngô, không sai!”

“Vâng!”

Ba người khác đều là trên mặt khẳng định vẻ gật đầu, đối với Chưởng giáo sư huynh mà nói là vô cùng đồng ý. Bất quá tại trong chuyện này, Thái Cổ tử Hác Đại Thông thì là đối với Thuần Dương chỗ ngồi xuống Hoa Sơn có cực rất hứng thú, trong lòng tự nhủ khi nào có thời gian đi đâu bái phỏng một phen.

Tại Nhạc Duyên thân ảnh triệt để tiêu tán tại bốn người trong tầm mắt sau, bốn người lúc này mới xoay người rời đi, tiến Trọng Dương điện, tiếp tục nghiên cứu ra từ Nhạc Duyên tay đạo tạng tới.

…

Sơn đạo trên lên đi khó đi, đi xuống dưới kỳ thật cũng khó đi.

Vừa mới bắt đầu leo núi tốn hao Nhạc Duyên lão đại thời gian, lần này xuống núi lạy Toàn Chân giáo tặng cho đưa tọa kỵ da lông ngắn con lừa, này đến nhường Nhạc Duyên cảm thấy sảng khoái rất nhiều. Sở dĩ không chọn ngựa, là vì Nhạc Duyên biết mình tại trong đô thị thời điểm từ nhỏ lớn lên chẳng qua là tiếp xúc một lần, này tùy tiện kỵ mã… Không nói trước sẽ hay không kỵ, cho dù là có thể kỵ phỏng chừng này mình là lần đầu, cũng sẽ nhường bắp đùi mình không dễ chịu.

Nếu không mà nói đâu một lần mã, lại làm cho mình không cách nào đi đường, này cũng có chút vũng hố.

“Ta có một đầu da lông ngắn con lừa, cho tới bây giờ cũng không kỵ…”

Trong miệng hừ hừ lấy cổ lão nhạc thiếu nhi, Nhạc Duyên khóe miệng mang cười, đối với mình Toàn Chân hành trình kết quả có chút thoả mãn. Thò tay vỗ vỗ sau lưng tràn đầy đủ loại một lần nữa sao chép xuống tới đạo tạng sách vở, Nhạc Duyên trong nội tâm thoải mái không ít.

Phải biết rằng những vật này có thể là mình tại này võ hiệp thế giới tự bảo vệ mình lá bài tẩy một trong —— ách, nói trắng ra, hẳn là tương ứng thù lao.

Nửa giờ.

Nhạc Duyên đã muốn cưỡi con lừa đi đến Chung Nam sơn sườn núi, trên đường Nhạc Duyên đánh giá chung quanh, tại thấy bốn phía không có những người khác sau, Nhạc Duyên liền tìm cá trong rừng tiểu đạo đi vào. Về phần da lông ngắn con lừa, thì là không có cưỡi, mà là nắm đi vào trong đó.

Thật lâu.

Tốn hao lão đại thời gian, đại khái tìm một chỗ tương đối yên lặng địa phương dừng lại.

Đầu tiên là đem bốn phía cỏ dại toàn bộ chuẩn bị mở, ở bên trong trống không tốt một khối to đất trống sau, Nhạc Duyên này mới dừng lại tới. Sau đó, liền đem lưng ở sau người bao khỏa lấy xuống, mở ra bao khỏa, tất cả đem trong đó sách vở toàn bộ té trên mặt đất.

Tại gấp tốt sau, Nhạc Duyên rồi mới từ ngực mình móc ra một con cái bật lửa, tiện tay cầm lấy một quyển đối với người hiện đại nói được là văn vật đạo tạng, đánh lửa đốt.

Lại sau đó, Nhạc Duyên cầm lấy này đã muốn xảy ra hoả hoạn sách vở đặt ở ở giữa, thật cẩn thận đem mặt khác đạo tạng cũng chầm chậm che đậy đi lên, chỉ chốc

lát sau nơi này cũng đã là khói xanh quanh quẩn, tất cả sách vở cũng nhóm lên tới.

Bởi vì cách được xa hơn một chút, da lông ngắn con lừa mặc dù có chút chịu ánh lửa ảnh hưởng, nhưng ảnh hưởng không lớn, chỉ là kêu hai tiếng sau liền tiếp theo cúi đầu gặm thảo.

Mà Nhạc Duyên thì là kinh ngạc đứng ở nơi này nhóm lên ánh lửa đạo tạng sách vở bên cạnh, tầm mắt có chút xuất thần ngắm nhìn trước mắt khói xanh.

Khói xanh quanh quẩn, bốn Chu Thanh Phong tựa hồ đối với hắn không có chút nào ảnh hưởng, trước mắt này khói xanh phảng phất giống như một cái Trụ Tử (cây cột), trực tiếp hướng hướng lên bầu trời.

Ngắm lên trước mắt khói xanh biến hóa, Nhạc Duyên hai mắt nhắm lại.

Đến!

Lập tức hai mắt khép lại, đem ngực không khí phun tận, lập tức phảng phất giống như hút thuốc động tác, chính là tử tử hấp một ngụm. Lập tức, này mặc dù là từng cơn gió nhẹ thổi qua cũng không bị ảnh hưởng cột khói phát sinh biến hóa, tựa hồ bị cái gì dẫn dắt một loại, trực tiếp hướng xuống uốn cong mà đến, này khói xanh chi trụ theo Nhạc Duyên hấp khí động tác toàn bộ chui vào Nhạc Duyên lỗ mũi.

Một cái kình hấp qua đi, này khói xanh bị hút hết, mà ngọn lửa cũng dập tắt xuống tới, chỉ lưu trên mặt đất

một mảnh màu trắng tro bụi.

Cáp ——

Khi này khói xanh toàn bộ hút hết cái mũi sau, Nhạc Duyên dừng lại lúc này mới dùng sức cáp một hơi, lại nhổ ra lại là một màu trắng vòng tròn, tiêu tán trong không khí.

Bộ dáng kia, giống như là nghiện thuốc lá phạm nhân, đột nhiên rút một cây thuốc xịn động tác.

Hưởng thụ!

“Tốt!”

Lập tức Nhạc Duyên phải duỗi tay ra, cũng là đạp cương vải đấu, trong miệng nhắc đi nhắc lại nói: “Tiền lương đã đến!” Đồng thời trong đầu cũng là quan tưởng nhớ lại này trong tiềm thức ấn tượng tới.

Đạo gia tông sư Trương Tam Phong…

Phật ma hợp lưu Thạch Chi Hiên…

Nhất kiếm tây lai Tây Môn Xuy Tuyết…

Thiên ngoại phi tiên Diệp Cô Thành…

Vân vân…… Vô số đã từng xem qua cao thủ tông sư hình tượng bắt đầu ở Nhạc Duyên trong đầu lóe lên, này hình ảnh liền phảng phất giống như đang đùa Slot Machine một loại. Cùng Slot Machine bất đồng là Slot

Machine trúng thưởng cần tỷ lệ, Nhạc Duyên trúng thưởng là trăm phần trăm, Slot Machine có thể lựa chọn, mà Nhạc Duyên lại chỉ có thể tùy cơ.

Đột nhiên, trong đầu hiện lên hình vẽ dừng lại, cuối cùng định dạng tại một bức tranh giống như lên. Họa lên nam tử tuấn tú ưu nhã, tay phải ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt cái mũi, giống như cười mà không phải cười.

“Ừ?”

Mở mắt ra, Nhạc Duyên có chút ngạc nhiên, kinh ngạc nói: “Thế nào lại là hắn?”

Tính!

Hắn chính là hắn, tóm lại so với Điền Bá Quang, Vân Trung Hạc mạnh a! Hơn nữa tài cán vì cũng rất mạnh, tựu là thói quen hơi chút cái kia điểm.

Lắc đầu, Nhạc Duyên đối với mình lần này quan tưởng cúi người coi như thoả mãn, mà cá chính là Nhạc Duyên tại này võ hiệp thế giới tự bảo vệ mình thủ đoạn.

Tại đem hết thảy chuẩn bị cho tốt sau, Nhạc Duyên lúc này mới xoay người cưỡi hắn con lừa tiếp tục gấp rút lên đường xuống núi, chuẩn bị chính thức khai triển hắn tại thần điêu thế giới đường đi.

Chương 11 : Tiên tử có độc

Con lừa âm thanh.

Chim âm thanh.

Cuối cùng còn muốn tăng thêm tiếng người.

Một cá nhân cưỡi con lừa, trên con đường lớn chậm rì rì hành tẩu lấy. Tuy là trong trẻo nhưng lạnh lùng không náo nhiệt, nhưng là không ảnh hưởng Nhạc Duyên hứng thú.

Này bốn phía tự nhiên phong cảnh, chính là xã hội hiện đại rất khó nhìn thấy.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, hai bên đường hơn một trượng cao cỏ tranh cũng theo hướng gió bắt đầu phập phồng không ngừng, thoạt nhìn tựa như này đồng ruộng sóng lúa, tổng làm cho người một loại thư sướng thỏa mãn cảm giác.

“Hàaa…!”

“Đây mới thực sự là quốc gia cấp phong cảnh khu a!”

Ngoài miệng cảm thán này tinh khiết tự nhiên cảnh tượng, Nhạc Duyên cũng ở đây tâm tư suy tư về chính

mình kế tiếp nơi đi. Bởi vì không phải hồn xuyên cái gì, lúc này Nhạc Duyên ở cái thế giới này từ phương diện nào đó mà nói thuần túy là nhất danh khách nhân.

Là không có chân chính về.

“Kế tiếp đi nơi nào?”

“Chẳng lẽ lại thật muốn chạy đến Hà Nam Tung Sơn Thiếu Lâm Tự?”

“Nhưng này bây giờ đang ở Chung Nam sơn, này cùng Tung Sơn trong lúc đó cự ly không ngắn a. Nếu như là hiện đại ngồi xe ngồi phi cơ cũng may, nhưng là hiện tại…” Nhạc Duyên trong khi lầm bầm lầu bầu nhìn một cái chính mình dưới háng tọa kỵ con lừa nhỏ, trong lòng tự nhủ dùng này con lừa nhỏ tốc độ đuổi tới Tung Sơn, cũng không biết muốn bao lâu thời gian.

Tuy nói trong truyền thuyết con lừa nhỏ cũng có cùng loại thiên lý mã một loại tồn tại, nhưng là Nhạc Duyên không biết là Toàn Chân giáo đưa với mình này đầu con lừa nhỏ có thể có như vậy năng lực, phỏng chừng mười dặm cũng may, trăm dặm đều có thể có chút khó.

Về phần kỵ mã cái gì…

Nói hiện tại Nhạc Duyên tựu là nghĩ kỵ, cũng không có chỗ có thể tìm được tọa kỵ, cũng không thể hiện tại lại lần nữa xoay người trở lại Toàn Chân giáo, dùng con lừa nhỏ thay ngựa cái rắm a? Như vậy không đạo đức sự tình, Nhạc Duyên vẫn là làm không được.

“Tính!”

Cuối cùng suy tư một phen sau, Nhạc Duyên tạm thời buông tha cho trong nội tâm tính toán, quyết định chính mình vài ngày đi một bước nhìn một bước, xem như ở cái thế giới này hảo hảo đi một chút. Nhìn xem những thứ này trong mắt quen thuộc rồi lại lạ lẫm núi sông.

Có quyết định Nhạc Duyên lập tức tâm tình buông lỏng, thân hình có chút sau dựa vào; đem sau lưng trường kiếm để ngang lông trên lưng lừa coi như gối đầu gối ở dưới đầu, sau đó híp mắt, phơi nắng lấy mặt trời du du nhiên nhiên mặc kệ theo con lừa đi.

…

Một giờ sau.

Nhạc Duyên đột nhiên từ trong mộng tỉnh lại, lại lần nữa trợn mắt phát hiện thân dưới con lừa chẳng biết lúc nào đã muốn dừng lại, đang dựa vào đồng dạng một đầu hắc bạch đan nhau con lừa đang ăn cỏ.

“Ồ?”

Đứng dậy từ lông trên lưng lừa nhảy xuống, Nhạc Duyên đầu tiên là dò xét một cái bốn phía, thấy bốn phía không người sau, lúc này mới đi đến hai đầu con lừa phía trước quan sát.

Cùng mình được đến con lừa bất đồng, trước mắt này một đầu hắc bạch đan nhau con lừa xem xét hắn bộ dáng muốn so với chính mình con lừa nhỏ thiệt nhiều.

Không chỉ có da lông bóng loáng sáng ngời, bị người chuyên môn rửa mặt qua, hơn nữa dưới cổ mặt còn treo móc một cái Linh Đang.

Trừ đó ra, này con lừa cũng muốn so với chính mình cao lớn không ít, thoạt nhìn muốn cường tráng rất nhiều.

“Ngô…”

Ngó ngó chính mình con lừa, tại nhìn một cái này một đầu, Nhạc Duyên cuối cùng rù rì nói: “Này một đôi so với, ta đây đầu con lừa hoàn toàn là không có phát dục tốt… Không, ta đây con lừa chỉ là còn nhỏ, không có lớn lên mà thôi!”

Trọng yếu nhất còn là mình này đầu con lừa là công, mà trước mắt này hắc bạch đan nhau con lừa là thư. Nhạc Duyên trong lòng tự nhủ tự mình con lừa làm sao sẽ dừng lại, nguyên lai là chứng kiến khác phái a!

Thò tay vỗ vỗ hai đầu con lừa đầu, Nhạc Duyên này liền đứng dậy đứng lên, lại lần nữa hướng bốn phía bắt đầu đánh giá. Đã có người đem con lừa ném tại nơi này, nghĩ như vậy tới đây con lừa chủ nhân cũng ở này phụ cận.

Suy nghĩ sâu xa, Nhạc Duyên liền đem trường kiếm thả lỏng phía sau, lập tức hướng một bên một cái rõ ràng có người đi qua tiểu đạo đi qua.

Đẩy ra cỏ tranh!

Liền phảng phất giống như này đẩy cửa ra mành, xuất

hiện tại trước mắt là một giòng suối nhỏ. Không xa trên một tảng đá lớn, đang đứng một vòng tịnh lệ thân ảnh.

Này là một nữ nhân.

Xác thực nói là một nữ đạo cô.

Một thân màu vàng hơi đỏ đạo bào, này vạt áo nhẹ nhàng phất phới lấy, đỉnh đầu mái tóc càng múa cực kỳ đẹp mắt, hắn trong tay phất trần thì là bên cạnh thả tại trên cánh tay.

Đạo cô này lộ ở bên ngoài màu da trắng nõn, mắt ngọc mày ngài, đảo đôi mắt đẹp, lại là một cực kỳ xuất sắc mỹ nhân. Hắn mỹ mạo trình độ cùng Nhạc Duyên mấy ngày hôm trước nhìn thấy Tiểu Long Nữ cũng kém không nhiều lắm. Hơn nữa hai người trong lúc đó có thắng tràng.

Chỉ là không biết sao, này xinh đẹp đạo cô lộ ra vẻ người có chút gầy, sắc mặt càng là có chút tái nhợt.

Lúc này nàng, đang kinh ngạc đứng ở trên tảng đá, đón này kim sắc ánh mặt trời, im lặng không nói gì nhìn xem không trung vân giãn vân cuốn.

Xa xa, đều có thể làm cho người ta cảm nhận được một loại không hiểu đau thương, làm cho người ta nhịn không được đi đau lòng.

Tại đây trong tích tắc, Nhạc Duyên cảm giác mình đẩy ra một cánh cửa, nhớ tới một khúc hiện đại thơ ——

Ngươi đứng ở trên cầu ngắm phong cảnh, ngắm phong cảnh người trên lầu nhìn ngươi. Minh Nguyệt trang trí ngươi cửa sổ, ngươi trang trí người khác mộng.

Là.

Tại thời khắc này, Nhạc Duyên có như vậy một loại cảm giác. Thậm chí, hắn cảm thấy cho dù là Tiểu Long Nữ cũng không có giờ phút này Xích Luyện Tiên Tử như vậy hấp dẫn người.

Xích Luyện Tiên Tử…

Lý Mạc Sầu!

Đồng dạng, Nhạc Duyên cũng nhận ra người trước mắt là ai, cũng hiểu biết này bên ngoài con lừa thuộc về người nào.

Tại đây thần điêu thế giới, cùng với khác người giang hồ bất đồng, chỉ có một người ưa thích cưỡi con lừa, đó chính là Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu.

Ánh mắt sáng quắc chằm chằm vào Lý Mạc Sầu bóng lưng, Nhạc Duyên tay phải không tự chủ được mò xuống cái mũi, cười một tiếng sau đó bước ra đi.

“Trữ ỷ nguy lâu phong tế tế, vọng cực xuân sầu, ảm ảm sinh thiên tế. Thảo sắc yên quang tàn chiếu lý, vô ngôn thùy hội bằng lan ý.

Nghĩ bả sơ cuồng đồ nhất túy, đối tửu đương ca, cường nhạc hoàn vô vị. Y đái tiệm khoan chung bất hối, vi y tiêu

đắc nhân tiều tụy.”

Một khúc Liễu Vĩnh ” Bướm Yêu Hoa ” từ Nhạc Duyên trong miệng ra, theo hắn khoan thai bước chân, Nhạc Duyên liền như vậy xuất hiện tại Xích Luyện Tiên Tử trước mặt.

“… Ừ? !”

Một tiếng kinh nghi, im lặng xoay người, phất trần thượng thủ Lý Mạc Sầu nhìn qua đột nhiên xuất hiện tại phía sau mình nam tử, Nga Mi nhẹ chau lại, mặt mang vẻ giận đánh giá người trước mắt.

Đạo bào, đạo quan.

Là toàn chân đạo sĩ sao?

Không, không đúng!

Một thân thoạt nhìn liền hơi có chút xa hoa cách ăn mặc, trước mắt đạo sĩ tuy nói thoạt nhìn rất có đạo bao hàm. Nhưng là càng nhiều lại là một loại phong lưu phóng khoáng, ưu nhã tiêu sái khí độ. Cùng Đạo gia cùng mâu thuẫn rồi lại quỷ dị dung hợp. Điều này khiến cho Lý Mạc Sầu hai mắt có chút híp lại, tăng thêm vừa mới đối phương này nhẹ không người tức cước bộ, khiến cho Xích Luyện Tiên Tử có chút đề phòng.

“Tiên tử, tại hạ cảm nhận được ngươi ưu thương!”

Đón Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu này đề phòng tầm mắt, Nhạc Duyên khóe miệng mỉm cười, trước mắt thâm

tình nói ra. Lời này vừa ra cửa, Nhạc Duyên sẽ không do tại chính mình trong nội tâm lớn tiếng gầm thét một câu đậu đen rau muống. Trong lòng tự nhủ này quan tưởng người đối với chính mình quả thật là có ảnh hưởng a.

Nếu không lời nói, Nhạc Duyên tuyệt đối sẽ không nói ra trước câu thơ, cũng sẽ không ở phía sau tăng thêm một câu tại hạ đã cảm nhận được ngươi ưu thương.

Thi từ cùng lời nói đem kết hợp, đây là trần trụi đang đùa giỡn người ta nha!

Ngắm lên trước mắt Xích Luyện Tiên Tử, Nhạc Duyên cảm giác mình tâm động.

Chương 12 : Tiên tử có độc 2

Kim quang đầy trời.

Ánh tà dương hạ về phía Tây.

Nương theo lấy vô số cây cỏ vang bay phất phơ bay múa ở bên trong, có một loại tuyệt mỹ phong thái.

Tại thời khắc này, một cái đạo cô cùng một cá đạo sĩ gặp.

Chỉ là…

Bởi vì thi từ quan hệ, đánh vỡ u oán ảm đạm trong trạng thái Xích Luyện Tiên Tử, quay đầu lại, Lý Mạc Sầu tầm mắt cùng Nhạc Duyên tầm mắt tại giữa không trung chống lại.

“Các hạ là?”

Không để ý đến vừa mới đối phương mới vừa nói lời nói, mặc dù ở đáy lòng đối với này đột ngột từ ngữ có chút cảm xúc, nhưng giờ này khắc này hiển nhiên không phải thương cảm dư vị thời điểm. Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu hơi vẻ đề phòng đánh giá trước mắt đạo sĩ.

Người trước mắt tuy là đạo sĩ trang phục, nhưng là Lý

Mạc Sầu cảm giác, cảm thấy đối phương không phải Toàn Chân người, hơn nữa đối phương trên người phát ra khí chất cũng không phải là đạo sĩ tất cả.

Có thể nói, tại Lý Mạc Sầu đáy lòng, người trước mắt đạo sĩ cách ăn mặc hẳn là một cái tây bối hàng.

Đáng tiếc!

Một tiếng chỉ có chính mình mới có thể nghe thấy tiếng thở dài vang lên, Nhạc Duyên không khỏi cảm thấy có chút hối hận, chính mình vừa mới không nên bước ra tới, đem trước mắt bộ kia hoàn mỹ tràng cảnh đánh vỡ, điều này làm cho Nhạc Duyên cảm giác mình là một loại nghệ thuật lên quái tử tay. Nhất là tại kết hợp này quan tưởng người tâm tính sau, Nhạc Duyên càng nhà hối hận.

Bất quá, Nhạc Duyên càng thêm hối hận là giờ phút này trên người không có điện thoại, không có chụp được này trương mỹ làm cho lòng người đau nhức hình ảnh, khiến cho bộ kia hình ảnh chỉ có thể lưu tại chính mình trong trí nhớ.

“Tại hạ Nhạc Duyên, đồi núi nhạc, duyên phận cạnh!”

Giơ tay lên, Nhạc Duyên dùng Đạo gia liên hệ tư thế đối với Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu thở dài nói: “Gặp qua Xích Luyện Tiên Tử!”

“…”

Tay phải nắm chặt phất trần không khỏi gắt gao, đối với

ở trước mắt này Nhạc Duyên tự giới thiệu, Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu chỉ là nga lông mày gấp gáp, nhanh hạ động tác. Theo Nhạc Duyên giới thiệu, tại Lý Mạc Sầu trong nội tâm cũng là đối trước mắt đạo sĩ càng thêm đề phòng.

Bất quá trừ đó ra, Lý Mạc Sầu càng thêm không thoải mái hay là đối với phương này nhìn về phía chính mình ánh mắt.

Là thâm tình?

Vẫn là thương tiếc?

Nhìn qua cặp kia phảng phất giống như U Thủy nhộn nhạo đôi mắt, Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu không khỏi tránh đi tầm mắt. Này phần tầm mắt, khiến cho nàng không khỏi tự giác nhớ tới lúc trước người nọ nhìn về phía chính mình tầm mắt.

“Ngươi là Toàn Chân đạo sĩ?”

Đáy lòng chối bỏ Nhạc Duyên xuất thân, nhưng là Lý Mạc Sầu vẫn là mở miệng hỏi.

“Không phải!”

Lắc đầu, Nhạc Duyên tự nhiên sẽ không chối bỏ thân phận mình bây giờ, nếu không lời nói sau này trên giang hồ không thật là tốt giao cho. Nói tiếp, hắn còn có tính toán dùng Đạo gia thân phận đi Tung Sơn Thiếu Lâm luận đạo cầu trải qua. Phủ nhận Xích Luyện Tiên Tử suy đoán sau, Nhạc Duyên rồi mới lên tiếng: “Ta chính là

Thuần Dương đệ tử!”

Thuần Dương?

Lý Mạc Sầu đầu tiên là khẽ giật mình, lập tức hiểu được.

Đã muốn xem như xuất gia nữ đạo nàng đương nhiên biết được này Thuần Dương một từ trong hàm kim lượng. Nghĩ tới đây, Lý Mạc Sầu trên mặt cũng là vẻ giận càng lớn, nhìn về phía Nhạc Duyên, lạnh lùng nói ra: “Như vậy Nhạc đạo trưởng là bắt ta thay trời hành đạo sao?” Nói đến đây thời điểm, Lý Mạc Sầu đã có động thủ dấu hiệu.

Trên người mình có thương tích, nếu như ra tay lời nói như vậy phải dùng lôi đình tốc độ Tri Chu trước mắt đạo sĩ, nếu không lời nói kéo thời gian dài…

Tại Cổ Mộ một trận chiến hơn nữa trong nước uống trọn vẹn, Xích Luyện Tiên Tử giờ phút này thương thế trên người cũng không nhẹ. Nhất là mặt đối trước mắt vị đạo sĩ này, nhớ tới vừa mới đối phương này hoàn toàn không ra tiếng tức xuất hiện tại phía sau mình phương pháp, điều này khiến cho Lý Mạc Sầu không có nắm chắc.

Mặc dù là không có lập tức động tác, nhưng là Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu động tác Nhạc Duyên nhìn ra được, người ta đang phòng bị chính mình.

“Ha ha!”

Đắng chát cười cười, Nhạc Duyên không tự chủ được

lại lần nữa mò xuống cái mũi, vuốt xong sau này mới phát hiện mình lại lần nữa làm như vậy động tác. Lập tức lông mày không khỏi một đáp, đối với này quan tưởng người đa tình tính quả thực có một trực quan giải.

Tuy nhiên quan tưởng sau, chính mình có đối phương năng lực, đối phương không phải mình, nhưng là từ phương diện nào đó mà nói từ đối phương trên người truyền lưu mà đến tập tính vẫn còn dần dần ảnh hưởng Nhạc Duyên.

“Tiên tử, cũng không nên như vậy phòng bị!”

Đối mặt Lý Mạc Sầu đề phòng tầm mắt, Nhạc Duyên cười khổ giải thích nói: “Nhạc Duyên đến đây cũng bất quá là muốn thấy tiên tử bộ dáng, nhưng là đang nhìn đến tiên tử trước bộ kia ảm đạm bộ dáng, nhịn không được đi tới muốn an ủi mà thôi! Tiên tử, quả thực là lo ngại!”

Rất thành thực!

Nhạc Duyên cũng chưa từng có cảm giác mình như vậy thành thực qua, chẳng lẽ đây là tự thân tia thuộc tính tại phát tác? Hay hoặc giả là mình ở quan tưởng ảnh hưởng hạ mang lên người ta đa tình thủ pháp?

Lần đầu tiên, Nhạc Duyên cảm giác mình tự bảo vệ mình phương thức có thể cùng tự mình nghĩ đến trong có chút ít khác biệt.

Cười đến hồn nhiên!

Đây là Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu đối với ở trước mắt Nhạc Duyên cái nụ cười này cảm tưởng, nàng tung hoành giang hồ mười mấy năm qua, gặp qua vô số ngươi lừa ta gạt, lại cũng đã gặp chân thành. Tại lúc này, Lý Mạc Sầu có thể khẳng định trước mắt nam tử nụ cười là chân thật.

Hơn nữa Lý Mạc Sầu cũng có thể nghe ra Nhạc Duyên ngữ khí là chân thành.

Loại này không hiểu cảm giác, nhường Lý Mạc Sầu cảm thấy thập phần quỷ dị.

Mà để cho Lý Mạc Sầu cảm thấy kinh ngạc vẫn là Nhạc Duyên lời nói, cái gì gọi là bởi vì chính mình tâm thần ảm đạm, nghĩ an ủi mình? Lời này, hơn nữa trước câu kia cảm nhận được chính mình đau lòng, Lý Mạc Sầu có một loại ảo giác, đó chính là trước mắt cái này bộ dáng tuấn tú đạo sĩ nhìn thấu chính mình nội tâm.

Loại này tư ẩn bạo lộ ở trước mặt người ngoài, nhất là chính mình mảnh mai một mặt bạo lộ ở trước mặt người ngoài thời điểm, Lý Mạc Sầu trong nội tâm sẽ không do dâng lên một cổ phẫn nộ.

Từ Lục Triển Nguyên thay lòng đổi dạ sau, Lý Mạc Sầu sẽ không tại mềm mại, biểu hiện ở bên ngoài đều là tự mình thuộc về Xích Luyện Tiên Tử tâm ngoan thủ lạt.

Này một tia mềm mại cùng khiếp nhược đã sớm bị nàng ném ở sau ót.

Mà bây giờ, trong khoảng thời gian ngắn phân thần cùng

hồi ức, khiến cho Lý Mạc Sầu mềm yếu tư thái hiện ra ở Nhạc Duyên trước mặt.

Hơn nữa Nhạc Duyên này ôn hòa nhưng người quen thuộc nụ cười, điều này khiến cho Lý Mạc Sầu trong nội tâm càng phát chán ghét này trước mắt vị đạo sĩ này tới. Tầm mắt phát lạnh, Lý Mạc Sầu trong nội tâm đã muốn hạ quyết định, tay trái mạnh mẽ giương lên, vài đạo hàn mang đã muốn ra tay, đồng thời rõ ràng trách mắng: “Ngươi đáng chết!”

Ngữ khí hiển thị rõ thẹn quá hoá giận.

Băng phách ngân châm! ! !

Nhạc Duyên tại Xích Luyện Tiên Tử ra tay nháy mắt cũng đã kịp phản ứng, dưới chân nhất chuyển, thân hình hơi nghiêng, này đập vào mặt ngân châm mang theo mùi từ Nhạc Duyên trước mũi bắn qua, thậm chí Nhạc Duyên có thể nghe thấy được trên ngân châm kịch độc hương vị.

Chuyện gì xảy ra?

Tại tránh đi băng phách ngân châm đồng thời, Nhạc Duyên đầy bụng nghi hoặc, chẳng lẽ vừa mới chính mình lời nói cũng đã trêu chọc đến người ta sao? Cảm thấy nghi hoặc Nhạc Duyên nhưng căn bản không biết chân chính chọc tới Xích Luyện Tiên Tử là hắn này ôn nhu tới cực điểm nụ cười.

Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu tại tay trái chém ra băng phách ngân châm sau, cả người một cái khinh

thân lướt qua tới, hướng Nhạc Duyên nhào tới mà đi, tay phải phất trần chi múa, này phất trần tơ bạc chuẩn bị như này cương châm một loại đâm về Nhạc Duyên.

Ra tay cũng là hiển thị rõ tàn nhẫn.

Tuy là lòng tràn đầy nghi hoặc, Nhạc Duyên nhưng lại không thể không nâng cao tinh thần phòng bị Xích Luyện Tiên Tử công kích, đối mặt này đâm thẳng chính mình phất trần, Nhạc Duyên tay trái bắt đầu hóa nâng tròn tới, nọ vậy đạo bào mang đến rộng thùng thình ống tay áo theo lấy cánh tay vũ động trực tiếp chuyển đứng lên, sau đó dùng ống tay áo nghênh hướng này phất trần.

Lấy nhu thắng cương, cũng là tận hóa Lý Mạc Sầu phất trần công kích.

“…”

Đối với Nhạc Duyên có thể hóa giải tự thân hai lần trước công kích, Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu đáy lòng đã có tương ứng chuẩn bị, cũng không nghĩ là. Có thể như vậy không để lại dấu vết đi đến phía sau mình người, hắn võ công tự nhiên sẽ không thấp đi nơi nào.

Băng phách ngân châm né qua, phất trần bị hóa giải, Lý Mạc Sầu cũng không có do đó dừng lại thủ đoạn công kích, tại trên tay phải phất trần bị Nhạc Duyên ống tay áo trói buộc chặt thời điểm, nàng tay trái động.

Ngọc thủ hóa quyền vì chưởng, nhu hòa không có xương chậm rãi mở ra, hướng Nhạc Duyên trên mặt sờ

soạng.

Đồng dạng.

Nhạc Khuyết tại trói buộc chặt này phất trần sau, Nhạc Duyên tay phải cũng thành chưởng hình dáng vươn hướng đối phương, hướng khuôn mặt đối phương lên với tới.

Gió mát tập qua.

Sợi tóc tung bay ở bên trong, hai người cũng đều như nhau không hai bao hàm thâm tình, bộ dáng kia liền phảng phất giống như chứng kiến chính mình người yêu.

Này tay, thì như tình nhân loại phủ hướng khuôn mặt đối phương bàng.

Bạch Vân bồng bềnh, trời chiều nghiêng, cũng là này cảnh đẹp, còn có mỹ nhân.

Võng hoan nghênh quảng đại thư hữu quang lâm đọc, mới nhất, nhanh nhất, hot nhất còn tiếp tác phẩm đều ở!

Chương 13 : Tiên tử có độc 3

013 chương tiên tử có độc (hạ)

Tay, là ôn nhu.

Ánh mắt, là ôn nhu.

Chỉ là tại đây loại phảng phất giống như tình nhân một loại đang đối mặt, này nhu hòa không có xương thong thả trong động tác cũng là bao hàm lấy ngưng trọng sát ý.

Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu chiêu thức ấy chính là nàng thành danh tuyệt chiêu —— Ngũ Độc thần chưởng.

Đừng xem này đôi ngọc thủ trắng nõn như ngọc, da thịt nõn nà một loại, nhưng là hắn lực sát thương tuyệt đối cường đại. Phải biết rằng lúc trước Lý Mạc Sầu cùng Vũ Tam Thông phu phụ giao phong ở bên trong, Vũ Tam nương tựu là trên mặt bị Lý Mạc Sầu vuốt một bả, liền như vậy bại hạ trận tới.

Có thể nghĩ Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu chiêu thức ấy lực sát thương.

“… Ừ? !”

Một tiếng kinh nghi, Lý Mạc Sầu khẽ kêu trong tiếng, hai

người sai thân mà qua.

Nhạc Duyên cùng Xích Luyện Tiên Tử thật giống như hai cái bắn về phía huề nhau mũi tên nhọn, tại trong giao phong nháy mắt cũng là sai thân mà qua.

Dừng thân hình, xoay người, Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu tay trái vuốt chính mình gò má, sắc mặt đỏ lên, đầy mang giận dỗi vẻ nhìn về phía Nhạc Duyên bóng lưng.

Ống tay áo đã phá.

Tại vừa mới giao phong trong thời khắc, Nhạc Duyên trong tay trái ống tay áo bị Lý Mạc Sầu phất trần giãy, sinh sinh kéo vỡ ra. Chỉ là giờ phút này Nhạc Duyên căn bản không có tâm tư đi quan sát chính mình ống tay áo, ánh mắt của hắn ngược lại là rơi tại chính mình trên tay phải.

Tay phải mở ra, Nhạc Duyên tựa hồ còn có thể cảm nhận được tay mình trong nội tâm ấm áp cùng trắng nõn cảm giác.

Quay đầu, Nhạc Duyên tầm mắt nghênh hướng Xích Luyện Tiên Tử này phẫn nộ tầm mắt.

Vừa mới mình cùng Lý Mạc Sầu giao phong ở bên trong, nhịn không được đi vuốt một đem người ta gò má. Mà Lý Mạc Sầu Ngũ Độc thần chưởng cũng là sai một ly, căn bản không có đụng chạm lấy Nhạc Duyên mặt.

Có thể nói như vậy giao phong ở bên trong, Xích Luyện

Tiên Tử Lý Mạc Sầu bại.

“…”

Lý Mạc Sầu lạnh lùng nhìn đối phương tầm mắt tại hắn trên tay phải dừng lại, tựa hồ là trong ngực nhớ kỹ cái gì, lập tức nguyên nay đã phẫn nộ tâm tình lại lần nữa bị giội lên dầu, hóa thành phóng lên trời lửa giận.

Là!

Xích Luyện Tiên Tử cảm thấy chính nàng bị vị đạo sĩ này đùa giỡn.

“Các hạ xuất từ đạo môn, làm người nhưng là như thế vô sỉ!”

Bất quá vừa mới ngắn ngủi giao phong, Lý Mạc Sầu đã đại khái dự đoán ra thực lực đối phương, dùng tự thân hiện tại bị thương tình huống tuyệt đối không cách nào đòi được với gió. Lý Mạc Sầu tuy nhiên độc ác, nhưng là nàng cũng không ngốc, nếu không lời nói đường đường Xích Luyện Tiên Tử như vậy ngoan độc duy mỹ danh xưng như thế nào trong giang hồ truyền lưu?

Nếu như không thông tuệ, như vậy Lý Mạc Sầu đã sớm chôn vùi tại chính đạo nhân sĩ trong tay, tuyệt đối sẽ không tung hoành giang hồ hơn mười năm vẫn đang không có chuyện gì.

“Tiên tử hiện tại cũng là đạo môn người, hắn tàn nhẫn cũng là đạo môn người ít có, mọi người huề nhau a!”

Đối với mình vừa mới kìm lòng không được đi vuốt một đem người ta mặt, Nhạc Duyên cũng không có phủ nhận chính mình lúc ấy tâm tính. Trước mắt Xích Luyện Tiên Tử nói trắng ra nhưng thật ra là một cái tinh nghịch ngự tỷ, ở trước mặt người ngoài tuyệt đối sẽ không thừa nhận trong lòng mình suy nghĩ cái loại người này.

Hơn nữa, Nhạc Duyên trước cũng là kìm lòng không được. Vừa là sự thật, nào như vậy thiết yếu muốn đi phủ nhận?

Nhất là tại một cái xinh đẹp trước mặt nữ nhân.

“Ừ? !”

Lý Mạc Sầu nghe vậy lông mày nhảy lên, đang muốn lại lần nữa động thủ thời điểm lại bị Nhạc Duyên lại lần nữa cắt đứt xuống tới.

“Tiên tử, không vội lấy động thủ!”

Thò tay ngăn lại thoạt nhìn đã là động tâm can chi hỏa Lý Mạc Sầu, tại nàng nhìn soi mói Nhạc Duyên cũng là một cách không ngờ đối với nàng nói xin lỗi đứng lên, nói: “Vừa mới vừa thấy tiên tử dung mạo, giật nảy mình. Cùng giao phong trong chiếm tiên tử tiện nghi, là Nhạc Duyên càn rở! Tại hạ chỉ là không đành lòng nhìn đến tiên tử bi thương, kính xin tiên tử thứ lỗi!” Nói xong, Nhạc Duyên tiếp tục dùng này vô cùng ánh mắt chân thành nhìn qua đối phương.

Này nói cho hết lời, Lý Mạc Sầu không khỏi sững sờ sững sờ.

Mà Nhạc Duyên càng lông mày cau lại, đối với mình vừa mới lời nói, hắn cũng cảm thấy tựa hồ là quá mức thành thật điểm.

Quan Tường thuật đối với chính mình ảnh hưởng quả thật có chút lớn!

Tuy nói đã vừa mới có chuẩn bị, nhưng là tại những lời này nói ra sau, Nhạc Duyên vẫn là nhịn không được có chút kinh hãi. Tuy nhiên lời nói này cũng là trong lòng mình suy nghĩ, nhưng là Nhạc Duyên bản thân là không có chuẩn bị nói ra, chỉ là nhìn qua đối phương này phẫn nộ ánh mắt, Nhạc Duyên không biết sao liền mở miệng.

Chỉ là…

Tuy là sớm đã biết được sở Hương Suất đa tình, người cũng thiện lương. Chính là này đối với chính mình ảnh hưởng cũng quá lớn a?

Hơn nữa chính mình vừa mới như vậy giọng điệu… Ta đây xem như có Hương Suất EQ sao?

Nhất là đối phương Xích Luyện Tiên Tử vốn chính là một cái vô cùng có mị lực nữ nhân xinh đẹp, hắn mị lực có thể nói cũng không tại Tiểu Long Nữ phía dưới, chỉ là hai người khí chất hoàn toàn bất đồng mà thôi.

Những thứ này cũng không trọng yếu, trọng yếu nhất vẫn là Nhạc Duyên phát hiện mình tựa hồ đối với này Quan Tường thuật giải vẫn là thiếu chút ít, tại vừa mới trong câu nói kia Nhạc Duyên lại cảm nhận được mình

còn có một loại Đoàn Chính Thuần hương vị.

Không sai!

Tựu là Đoàn Chính Thuần cảm giác!

Chính mình rõ ràng chỉ có quan tưởng ra Sở Lưu Hương à?

Chẳng lẽ lần này cho thù lao quá nhiều, trong đầu quan tưởng Sở Lưu Hương còn mang trợ lý?

"…"

Tay phải nhẹ nhàng tại chính mình trên trán gõ gõ, Nhạc Duyên quyết định tạm thời không thèm nghĩ nữa nó, mà là trước đem trước mắt sự tình xử lý tốt. Về phần này Quan Tường thuật vấn đề, lưu cho mặt sau lại đi để ý tới. Đến tại trong lòng mình đối với Lý Mạc Sầu ấn tượng cùng thương tiếc chịu ảnh hưởng tăng mạnh không ít, Nhạc Duyên không có để ý.

Bởi vì này bản thân không có vi phạm tự thân tâm ý, như vậy sẽ theo tâm mà thôi.

Không đành lòng!

Không đành lòng chứng kiến chính mình bi thương?

Vị đạo sĩ này biết rõ cái gì? ! Cái gì gọi là không đành lòng? !

Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu chẳng qua là thoáng

khẽ giật mình, lập tức kịp phản ứng, nhưng tùy theo mà đến cũng là càng thêm lửa giận, còn có một loại không hiểu hận ý.

Là!

Lý Mạc Sầu phát hiện mình đột nhiên hận nâng cái này chẳng qua là mới thấy một mặt đạo sĩ tới, bởi vì tại đối phương dưới ánh mắt, nàng phát hiện mình tựa hồ bị người ta nhìn thấu cái gì, nhìn thấu trong lòng mình nhược điểm.

Một nữ nhân, một cái chịu qua tình tổn thương nữ nhân, một cái chịu qua tình tổn thương sau đem chính mình dùng lạnh lùng tàn nhẫn bao khỏa nữ nhân, là không cho phép có ngoại nhân dùng như vậy thấu thị tâm linh đồng dạng tầm mắt tới dò xét chính mình. Đối mặt loại ánh mắt này, nàng rất sợ hãi.

Dù thế nào tàn nhẫn vô tình, Xích Luyện Tiên Tử đúng là vẫn còn một cái chịu qua tình tổn thương nữ nhân mà thôi.

Lập tức, Xích Luyện Tiên Tử thẹn quá hoá giận.

Cũng là cực đoan dưới sự phẫn nộ, Lý Mạc Sầu không để ý tự thân nguyên bản thương thế, lại lần nữa hướng Nhạc Duyên công đi qua.

Tiên tử!

Tuy là tiên tử, nhưng là hiện tại tiên tử vẫn có độc a!

Nhìn qua cắn răng công hướng chính mình Lý Mạc Sầu, Nhạc Duyên không khỏi một tiếng cảm thán. Tại đối phương Ngũ Độc thần chưởng sắp ánh tại chính mình trên lồng ngực thời điểm, Nhạc Duyên động.

Giống bị gió mát thổi đi, vừa giống như ở sau người bị người lôi đi một loại, Nhạc Duyên như vậy hai tay gánh lưng, trên mặt ôn nhu nụ cười hướng về sau bay đi.

Thật là lợi hại khinh công!

Mặc dù là phẫn nộ đến cực điểm Xích Luyện Tiên Tử, giờ phút này cũng không khỏi vì Nhạc Duyên kinh khủng kia khinh thân công pháp làm chấn kinh. Phải biết rằng phái Cổ Mộ khinh công vốn là không thiếu, nhưng đối mặt với đối phương giờ phút này khinh công, mặc dù là Lý Mạc Sầu không thừa nhận cũng không được trước mắt tuổi trẻ đạo sĩ khinh công tự thành nhất phái, đã có tông sư khí độ.

Hừ lạnh một tiếng, Lý Mạc Sầu hóa chưởng vì quyền, lập tức từ trong tay bắn ra vài miếng băng phách ngân châm, hướng phía Nhạc Duyên lồng ngực mà đi.

Lại lần nữa nghiêng người, vài miếng băng phách ngân châm dẫn theo quần áo bay về phía trong bụi cỏ.

Mà đồng thời Nhạc Duyên dưới chân đạp mạnh, cả người theo gió lên, nhảy lên giữa không trung.

Hai tay gánh lưng, vạt áo tung bay, sợi tóc bay múa ở bên trong, Nhạc Duyên tại giữa không trung bẻ cá phương hướng, trực tiếp hướng bụi cỏ bên ngoài rơi đi,

đồng thời cao giọng nói ra: “Nghe tiên tử có thật lòng một khỏa, ngàn mài bách luyện mà thành, rất tâm hướng tới hắn. Thời gian như đến, ta khi đạp nguyệt tới lấy. Tiên tử Tố Chân tính tình, cần phải bất trí làm ta phí công đi tới đi lui ấy mà!”

Thoại âm rơi xuống, Nhạc Duyên đã muốn rơi vào này bụi cỏ bên ngoài.

Lại nghe cách đó không xa một tiếng lừa hí, đợi Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu lại lần nữa đuổi theo ra lúc đến sau, phát hiện mình con lừa bên cạnh thì là lưu lại đồng dạng con lừa nhỏ, này con lừa lên còn đặt một thanh bảo kiếm, chính là trước Nhạc Duyên chỗ gánh vác kiếm.

Trừ đó ra, ở đằng kia Lý Mạc Sầu lông trên lưng lừa còn đặt một phần giấy trắng. Cầm qua xem xét, chỉ thấy trên đó viết: Làm vì chứng minh, tại hạ đã lấy tiên tử một vật với tư cách tín vật, mà chuôi tên là trăng khuyết bảo kiếm tính là tại hạ chi tín vật. Mà ta tức đã hạ nặc, này khi cứu vớt tiên tử tại mê ly chi đồ! Thỉnh tiên tử chờ mong tại hạ đạp nguyệt mà đến!

Tầm mắt từ trên giấy thu hồi, lại lần nữa xem xét Lý Mạc Sầu liền phát hiện mình thắt ở con lừa trên cổ yêu mến Linh Đang đã biến mất không thấy gì nữa.

Lại hồi tưởng lại vừa mới vậy cũng ác đạo sĩ lời nói, kết hợp này trên giấy nhắn lại, Lý Mạc Sầu không khỏi sắc mặt ửng đỏ, tức giận mạnh mẽ. Ngọc thủ một phen dùng sức trung tướng này giấy trắng xoa thành một cái giấy đoàn sau, nhưng ngại không giải thích được hận, lập tức

lại đem giấy đoàn xé cá nát bấy, hóa thành đầy trời giấy mảnh.

Chỉ còn lại này đầy trời hận ý…

Lại không biết tiên tử tâm hận người nào!

Chương 014 : Người quen

014 chương người quen

Cao ngất dáng người.

Ôn nhu tiếng nói.

Còn có này đinh đương rung động chuông bạc keng.

Không thể không nói, đi ở trên đường lớn rất nhiều người qua đường đều nhịn không được quay đầu lại đi dò xét một cái này mặc xa hoa đạo bào tuổi trẻ đạo sĩ, nghe đối phương hát lấy ngoài dự tính khúc.

Hảo một cái tuấn tú đạo sĩ!

Hảo một cái quái dị đạo sĩ!

Này là tất cả đường trong lòng người cộng đồng ý nghĩ, duy nhất khuyết điểm liền là đối phương ống tay áo phá, khiến cho đạo sĩ kia một thân này kỳ dị tiêu sái phong độ có khuyết điểm.

“Sách hợp thở dài nghi là tu một ngàn năm mộng, sờ lông mày ngồi một mình đối với cửa sổ linh, một phòng một người linh mưa. Thăng trầm nhìn quá nhiều cũng từng trải qua, đang ở hàn chỗ chưa phát giác ra lạnh…”

Trong miệng nhẹ nhàng hát lấy chính mình quen thuộc một ca khúc, Nhạc Duyên không để ý đến trên đường người đi đường khác tầm mắt, vẫn là phối hợp dọc theo

đại lộ hướng phía trước đi tới. Tầm mắt cũng là rơi tại chính mình trên tay phải chuông bạc keng trên mặt, bắt đầu không ngừng quan sát đến đồ vật, còn thỉnh thoảng lung lay, khiến cho hắn phát ra nghe hơi có chút thanh thúy Linh Đang âm thanh.

Dừng lại ngoài miệng hừ hừ ca khúc, Nhạc Duyên cầm lấy Linh Đang bắt đầu nghiêm túc kiểm tra lên tới.

Trải qua như vậy một phen cẩn thận xem xét, Nhạc Duyên phát hiện chuông này lộ ra vẻ cực kỳ tinh xảo, hơn nữa nhìn phía trên kia sạch sẽ, không có chút nào vết bẩn. Vẻn vẹn từ điểm này lên, cũng có thể thấy được Xích Luyện Tiên Tử đối với chuông này coi trọng.

Tại trong sách, Lý Mạc Sầu hiện tại đổi qua tọa kỵ, nhưng duy nhất không có đổi qua liền là trong tay mình cái này Linh Đang.

Có thể nghĩ cái này Linh Đang đối với Lý Mạc Sầu ý nghĩa.

Mà bây giờ, phần này Linh Đang đến trong tay mình.

Hồi tưởng lại trước chính mình kia phen với tư cách, Nhạc Duyên dưới đáy lòng không phải không thừa nhận lúc ấy chính mình lá gan đột phát lớn.

Xem ra này Quan Tường thuật đối với chính mình ảnh hưởng kiên quyết không nhỏ!

Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên vừa đi đường, một bên nhắm mắt lại cảm tưởng nâng trong đầu hình vẽ tới, đã thấy

này dừng lại tại chính mình trong đầu Sở Lưu Hương hình vẽ giờ phút này lại xuất hiện sợi sợi biến hóa, này giống như cười mà không phải cười biểu lộ đã muốn biến mất không thấy gì nữa, ngược lại thay thế cũng là một đạo nhẹ nhàng nụ cười, biểu lộ ôn nhu vô cùng.

“Ừ? Phát sinh biến hóa!”

Mở to mắt, Nhạc Duyên híp lại, tay phải không khỏi sờ sờ chính mình mũi, thì thào lẩm bẩm: “Tiếp tục như vậy, đây là muốn trở thành tình thánh tiết tấu a!”

“Ai?”

Tay phải dừng lại, Nhạc Duyên cúi đầu dò xét hạ chính mình tay phải, vừa sờ sờ chính mình cái mũi. Lắc đầu, có chút không nói gì nói ra: “Tính, chính mình còn là mình, chẳng qua là mang lên Hương Suất khí chất ảnh hưởng mà thôi! Chính mình chỉ cần bảo trì bản tâm là đủ.”

Nói xong, Nhạc Duyên liền tạm thời không có đi để ý tới chính mình biến hóa. Đối với Quan Tường thuật, Nhạc Duyên cảm thấy mượn người ta lực lượng, như vậy phải có tương ứng trả giá, trừ bỏ này thù lao bên ngoài, tại trên thân thể tất nhiên có cái khác ảnh hưởng.

Mà hiện tại xem ra, này ảnh hưởng coi như không xấu.

Phải biết rằng Nhạc Duyên đối với Thần Điêu Hiệp Lữ trong thế giới này, đối với vào trong đó hai nữ nhân ấn tượng rất tốt. Thứ nhất chính là bị Nhạc Duyên hạ quyết định Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu, mà một người

khác thì là Quách Tĩnh Hoàng Dung nhị nữ nhi Quách Tương.

Đối với Tiểu Long Nữ ấn tượng mặc dù cao, nhưng là cái loại này quá mức ra tiên khí chất, lại làm cho người có một loại có thể xa xem cũng không có thể khinh nhờn ý niệm trong đầu.

Tiểu Long Nữ giống như tiên, mà Quách Tương Quách nhị tiểu thư thì là hào sảng khí thể, hắn tính cách mị đủ sức để cùng Thiên long trong đó bang chủ Cái bang Kiều Phong sánh ngang. Loại tình huống này, tại một nữ nhân ở bên trong, có thể nói là cực đoan hiếm thấy.

Về phần Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu…

Từ phương diện nào đó mà nói nàng là một rất phù hợp ở nhà nữ thần, chẳng qua là khi sơ tại tranh đoạt Lục Triển Nguyên trong thua ở Bạch Phú Mỹ (*) Hà Nguyên Quân.

Tại lúc ấy, dùng Lý Mạc Sầu địa vị xác thực không thể cùng Hà Nguyên Quân so sánh với, bởi vì Cổ Mộ bản thân trong giang hồ danh không nổi danh, tuyệt đại đa số người cũng không biết trong giang hồ có như vậy một môn phái. Đối với Lục Triển Nguyên cái này dùng đàn ông sự nghiệp là chủ nam nhân mà nói, Lý Mạc Sầu có khả năng mang đến cho hắn trợ lực tuyệt đối không có Hà Nguyên Quân mạnh.

Hà Nguyên Quân là ai?

Hà gia người, nàng còn có một nghĩa phụ tên là Vũ Tam

Thông.

Vũ Tam Thông là ai?

Đường đường Ngũ Tuyệt một trong Đoạn hoàng gia Nhất Đăng đại sư đệ tử.

Bởi vậy có thể thấy được Hà Nguyên Quân bối cảnh như thế nào, mà cũng có thể tưởng tượng Hà Nguyên Quân nhà mẹ đẻ người đối với Lục Triển Nguyên sự nghiệp trợ lực.

Nhạc Duyên cảm thán Xích Luyện Tiên Tử đối với Lục Triển Nguyên tình nghĩa, hắn cũng không phủ nhận Lục Triển Nguyên đã từng ưa thích qua Lý Mạc Sầu, nhưng là cuối cùng kết quả lại là Lý Mạc Sầu thất bại, hơn nữa là thảm bại.

Mà tạo thành trong chuyện này nguyên nhân căn bản, Nhạc Duyên càng nghĩ cuối cùng thầm nghĩ đến một nguyên nhân —— đó chính là thiên kiến bè phái.

Lý Mạc Sầu không cha không mẹ, chỉ có một sư phó một cái sư muội, có thể là vì Lục Triển Nguyên nguyên nhân nàng còn bị trục xuất sư môn, kết quả là lại là cái gì cũng không có, gần kề có trong nội tâm một ít phần quải niệm.

Mà Hà Nguyên Quân?

Có nhà mẹ đẻ trợ giúp, hơn nữa nàng bản thân không thiếu, hơn nữa nghĩa phụ vẫn là Nhất Đăng đại sư đệ tử, bối cảnh như vậy há lại Lý Mạc Sầu có thể so sánh?

Này người cùng một nhà cũng không nhỏ Lục Triển Nguyên cha mẹ người nhà há có thể nhường Lý Mạc Sầu trở thành tự mình con dâu?

Tại hiện đại, nói hôn luận gả tại rất lâu cũng giảng thiên kiến bè phái, mà ở cổ đại liền lại càng không cần phải nói.

Cho nên, Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu cùng Hà Nguyên Quân tranh chấp kết quả, đó chính là thảm bại, không có có bất kỳ đường sống. Bởi vì Lục Triển Nguyên không là một có thể vì nữ nhân để xuống hết thảy nam nhân.

“Đáng tiếc Xích Luyện Tiên Tử này phần tâm!”

Thần sắc hơi ám, Nhạc Duyên trong lòng đối với Lý Mạc Sầu này cơ hồ trả giá cả đời tình nghĩa cảm thấy không đáng. Bởi vì này phần yên lặng trả giá tình nghĩa, Lý Mạc Sầu bước trên không đường về. Nàng phản kháng là đúng đàn ông thay lòng đổi dạ cừu hận, cũng là đối với này thế gian thiên kiến bè phái đối kháng.

Đáng tiếc là, Lý Mạc Sầu không có nàng sư muội Tiểu Long Nữ như vậy vận may, tìm không thấy một cái cùng một chỗ phản kháng người.

Cứu vớt tiên tử tại lạc đường…

Này tất nhiên là đa tình đàn ông chỗ nên có ý chí.

Vô luận là Hương Suất, hay hoặc giả là Nhạc Duyên

chính mình, tự thân cùng quan tưởng người tâm tính nhất trí, đây cũng là Nhạc Duyên cho Xích Luyện Tiên Tử thác hạ hứa hẹn duyên cớ.

“Ta một mực rất kỳ quái chuông này đối với Xích Luyện Tiên Tử mà nói đến tột cùng đại biểu cho cái gì ý nghĩa?”

Tầm mắt rơi vào trên tay phải chuông bạc keng, Nhạc Duyên hai mắt nhắm lại, như có điều suy nghĩ. Thứ này chẳng lẽ lại là này Lục Triển Nguyên đưa?

Phải biết rằng Xích Luyện Tiên Tử vô luận như thế nào đổi tọa kỵ cũng không đổi cái này Linh Đang, tự nhiên nói rõ cái này Linh Đang trong lòng hắn ảnh hưởng. Nếu như không là trọng yếu phi thường đồ vật này nọ, Lý Mạc Sầu sẽ không như vậy, hơn nữa nhìn chuông này trên mặt sạch sẽ phi thường, hiển nhiên là thường xuyên bảo dưỡng.

“Ngô!”

Đang nhìn mình trên lòng bàn tay chuông bạc keng, Nhạc Duyên trong lòng tự nhủ lần sau thấy Xích Luyện Tiên Tử có cơ hội nhất định phải hỏi thăm chuông này nơi phát ra. Bất quá nơi đây hiển nhiên không thích hợp, phỏng chừng mấy ngày nay mình ở cùng Lý Mạc Sầu chạm mặt, người ta tuyệt đối sẽ là muốn đem chính mình nghiền xương thành tro, thậm chí có khả năng muốn đồng quy vu tận.

Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên bỏ đi trong nội tâm tính toán, lưu cho mình cùng Xích Luyện Tiên Tử một thời gian

ngắn.

Thu tốt Linh Đang sau, Nhạc Duyên này liền nhanh hơn cước bộ hướng phía trước đi đến.

Vài canh giờ sau.

Sắc trời đã tối, mặt trời xuống núi. Tuy nói còn có một sợi sợi ánh mặt trời, nhưng đã muốn có thể chứng kiến bầu trời đầy sao.

Một đường đi tới, Nhạc Duyên nương tựa theo Hương Suất khinh công đuổi hơn trăm dặm lộ trình sau, rốt cục tại một chỗ náo nhiệt trấn nhỏ rơi xuống chân tới.

Bởi vì, hiện tại đã đến cơm tối thời gian.

Một cái biết hưởng thụ người, có thể nào ủy khuất chính mình bụng?

Tại nghe hạ trong trấn nhỏ khách điếm đồ ăn trình độ sau, Nhạc Duyên này liền hướng cách đó không xa khách điếm đi đến. Mới vừa vặn một bước vào đại môn, Nhạc Duyên liền kinh ngạc nhìn thấy gần cửa sổ trên mặt bàn ngồi ở một người quen.

Là hắn!

Âm thầm kinh nghi một tiếng, Nhạc Duyên ngẫm lại liền đi qua.

Chương 015 : Luận đạo (thượng)

015 chương luận đạo (thượng)

Khách điếm.

Gần cửa sổ bên bàn ngồi một cái nhường Nhạc Duyên có chút người quen biết.

Không là người khác, chính là trong thế giới này vai chính —— Dương Quá.

Chẳng qua là lúc này Dương Quá tựa hồ thần sắc có chút sai, hơn nữa ở bên cạnh hắn Tiểu Long Nữ cũng không có tại, tựa hồ là một người. Giờ phút này hắn, đang dựa vào cửa sổ uống buồn bực rượu.

Cái này bộ dáng, xem xét giống như là tình trường thất ý bộ dáng.

Nhưng vấn đề là Tiểu Long Nữ cùng Dương Quá trong lúc đó cảm tình vô cùng kiên trinh, dưới bình thường tình huống đều là cùng một chỗ. Nếu như không có lời nói, như vậy đích thị là trong đó phát sinh vấn đề.

Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên liền quyết định tiến lên, đi đến bên bàn lên, sau đó đứng ở bên cạnh bình tĩnh nhìn đối phương.

“Ừ?”

Đang uống buồn bực rượu Dương Quá đầu tiên là sững sờ, phát giác trước mặt mình tựa hồ tới một mảnh bóng đen, ngẩng đầu nhìn lên, chính là khẽ giật mình. Ngắm lên trước mắt đạo sĩ, Dương Quá thật không ngờ mình sẽ ở nơi này gặp phải cái này đạo trưởng, đầu tiên là sững sờ, Dương Quá lúc này mới kinh ngạc nói: “Đạo trưởng làm sao tại đây?”

“Tới sớm không bằng tới đúng dịp!”

Cười yếu ớt lấy trở về một câu, Nhạc Duyên không có chút nào khách khí ngồi xuống, quay đầu lại đối với cách đó không xa tiểu nhị lải nhải một câu: “Tiểu nhị, lại đến thêm một phần rượu ngon thức ăn ngon!” Sau khi nói xong, Nhạc Duyên lúc này mới quay đầu lại, nhìn qua Dương Quá, nghi ngờ nói: “Ta bất quá là vừa mới đi ngang qua nơi này, bối rối lấy bụng đói muốn chuẩn bị chút ít ăn, nhưng không thấy Dương huynh ở đây, có thể nói duyên phận.”

“Đúng, làm sao ngươi một cá nhân tại đây uống rượu, không thấy Long Nữ các hạ đây?”

Cầm lấy bên cạnh chiếc đũa, Nhạc Duyên tùy ý kẹp một hạt đậu phộng ném vào trong miệng, theo miệng hỏi.

“A, ta cô cô có việc tạm thời chưa có tới!”

Tầm mắt căng thẳng , đối với ở trước mắt đạo sĩ Dương Quá dưới đáy lòng có một loại không hiểu mâu thuẫn tâm tình, đối với Nhạc Duyên Dương Quá rất có một loại đồng tính cùng khiển trách cảm giác. Cho nên tại Nhạc

Duyên thuận miệng hỏi Tiểu Long Nữ hướng đi sau, Dương Quá lập tức khẩn trương lên, đầu tiên là thoáng giải thích, lập tức phản miệng hỏi: “Đúng, Nhạc đạo trưởng, này Doãn Chí Bình giải quyết như thế nào?”

Lời kia vừa thốt ra, lập tức liền phảng phất giống như mũi tên nhọn một loại bắn về phía Nhạc Duyên, giống như đem một quân.

“Ha ha…”

Đối mặt Dương Quá đối với mình mâu thuẫn, Nhạc Duyên vẫn còn có chút ngoài ý muốn, theo đạo lý mà nói này Dương Quá hẳn là cũng coi là một cái hào sảng đàn ông… Có thể cùng Hoàng Lão Tà cùng Hồng Thất Công còn có Chu Bá Thông giao hảo, làm sao đến chính mình trong?

Bất quá cẩn thận vừa nghĩ, Nhạc Duyên thật đúng là phát hiện một kiện có chút kỳ lạ địa phương, đó chính là Dương Quá có hồng nhan tri kỷ, có bạn vong niên, nhưng hắn liền không có mấy người có thể cùng niên kỷ của hắn không kém nhiều bạn tốt. Nhất là đối phương vẫn là độc thân một người thời điểm.

Mà ở Nhạc Duyên trong trí nhớ tương đối quen thuộc cùng Dương Quá tuổi không kém nhiều, quan hệ còn có thể chỉ có Gia Luật Tề.

Hơn nữa trong chuyện này có một chút tất phải xác nhận là Dương Quá nhận thức Gia Luật Tề thời điểm, bên cạnh hắn không có cô cô tại, mà là mang cái khác hồng nhan tri kỷ. Về phần này Gia Luật Tề ngưỡng mộ

đối tượng chính là Hoàng Dung đại nữ nhi Quách Phù.

Hơn nữa cứu mạng ân tình, cùng với ngưỡng mộ đối tượng, Gia Luật Tề cùng Dương Quá hoàn toàn không có xung đột chỗ, quan hệ tự nhiên là không có trở ngại.

Mà Nhạc Duyên chính mình đâu này?

Xuất hiện tại sân bãi chính là Long Nữ sẽ phải bị khinh nhờn địa phương a.

Đây đối với Dương Quá mà nói, trong tiềm thức tổng hội đối với Nhạc Duyên có chút bài xích.

Chẳng lẽ lại Dương Quá hiện tại ăn ta dấm chua đâu này?

Ngẩng đầu, Nhạc Duyên đón Dương Quá này tìm kiếm tầm mắt, Nhạc Duyên muốn đậu đen rau muống lên một câu như vậy, nhưng suy nghĩ một chút mình cùng đối phương quan hệ chỉ là gặp mặt một lần, nhận thức mà thôi. Lúc trước, nếu không phải Tiểu Long Nữ kịp thời ngăn lại, làm không tốt lúc ấy muốn cùng Dương Quá đánh nhau.

Cho nên Nhạc Duyên chỉ là trầm ngâm, đem trong nội tâm đậu đen rau muống xúc động đè xuống sau, rồi mới lên tiếng: “Tử tội để tránh, tội sống khó thể tha! Dù sao ta không phải Toàn Chân người, chỉ có thể giao cho chính bọn họ xử trí!”

Lời này, Nhạc Duyên nói dối.

Nhưng từ phương diện nào đó mà nói, Nhạc Duyên lại vừa không có nói sai, hắn nói chính là lời nói thật.

Đối với lúc ấy bị Dương Quá tính toán một bả, Nhạc Duyên dưới đáy lòng cũng là khó chịu. Theo tiểu nhị đem mới đồ ăn lên sau cái bàn, Nhạc Duyên kẹp một tia tử thịt bò bỏ vào trong miệng lướt qua sau, rồi mới lên tiếng: “Thịt này cũng không tệ lắm… Nghĩ đến Dương huynh cũng nên biết được, ta thân phận ta chi sư môn, cũng không cho phép ta có thể không kiêng nể gì cả!”

“…”

Đối mặt Nhạc Duyên như vậy về nhà cùng giải thích, Dương Quá miệng nhúc nhích ép xuống quyết tâm trong xúc động. Tuy nói hắn cuồng ngạo, nhưng là hắn cũng không phải không rõ lí lẽ người. Đổi một cái lập trường lời nói, Dương Quá nhưng cũng biết xử trí Doãn Chí Bình đối với Nhạc Duyên mà nói là một kiện có chút khó xử sự tình.

Như vậy cũng tốt so với Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu mình mà nói, xử trí như thế nào kỳ thật nói trắng ra cũng không phải hắn một cái sư điệt có thể chân chính xác định.

Có thể xử trí Lý Mạc Sầu cũng chỉ có hắn cô cô Lý Mạc Sầu!

Tại một cá nhân vốn là rất thưa thớt Cổ Mộ, Dương Quá kinh nghiệm qua nhiều năm như vậy, hắn có thể đủ tưởng tượng Lý Mạc Sầu cùng hắn cô cô Tiểu Long Nữ trong lúc đó cái loại này khi còn bé quan hệ. Đơn giản

phản bội sư môn, khi sư diệt tổ kỳ thật không phải đơn giản như vậy giải thích.

Đổi câu để hình dung Lý Mạc Sầu cùng Tiểu Long Nữ trong lúc đó ân oán, như vậy chỉ có thể là ân oán tình cừu một từ đến thuyết minh.

“Đúng, Dương huynh!”

Thấy Dương Quá lâm vào trong trầm mặc, Nhạc Duyên nông hớp một cái thế giới này rượu nhạt, nhăn hạ lông mày sau, lúc này mới cắt đứt đối phương trầm tư, cười nói: “Ngươi sẽ không phải là cùng Long Nữ các hạ nâng mâu thuẫn a?”

“Làm sao có thể!”

“Cô cô chính là ta trọng yếu nhất người!”

Nhạc Duyên lời này lập tức nhường Dương Quá tức giận, cả người từ trên ghế đứng lên, trên cao nhìn xuống trừng mắt Nhạc Duyên. Tại Dương Quá trong suy nghĩ, hắn cô cô là hoàn mỹ, không được phép bất luận kẻ nào đi nghi vấn.

Đối mặt Dương Quá tức giận, Nhạc Duyên cũng là gió nhạt mây xanh, từng chút từng chút thưởng thức lấy thời đại này đồ ăn, cảm thụ được tòa này khách điếm đầu bếp trình độ. Theo Dương Quá lời nói gầm thét xong sau, Nhạc Duyên lúc này mới nắm bắt che khuất đồ ăn rộng thùng thình ống tay áo, cau mày nói: “Dương huynh, miệng ngươi nước phun đến trong thức ăn đi!”

“…”

Dương Quá trì trệ, chỉ cảm giác mình giờ phút này nội tức vừa loạn, có một loại muốn cho tẩu hỏa nhập ma xúc động. Khóe miệng co quắp rút, Dương Quá nhìn qua trên mặt bàn đồ ăn, cuối cùng là một một bụng hờn dỗi ngồi xuống, vừa cho mình rót đầy một chén rượu sau, lúc này mới ngửa đầu một ngụm uống hết, xem như tả hỏa.

Này đạo sĩ mũi trâu…

Bất luận Dương Quá giờ phút này đến tột cùng suy nghĩ cái gì, Nhạc Duyên cũng có thể đoán được đối phương đối với chính mình ấn tượng tuyệt đối không thật là tốt, hai cái đồng dạng vĩ đại người tuổi trẻ đụng cùng một chỗ không phải thông áts tựu là đối kháng. Nhạc Duyên tự cảm thấy mình sẽ không cùng Dương Quá trở thành cơ bằng hữu, nhưng cũng không muốn mình bây giờ liền cùng nhân gia đối kháng.

Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên cầm lấy bầu rượu cho mình cùng Dương Quá từng người thêm đầy tửu thủy sau, lúc này mới cười nói: “Dương huynh cơn tức quá lớn, uống chút rượu nước hàng hàng hỏa trước!”

Một câu nói ra, lập tức Dương Quá cơ hồ xém tí nữa lại lần nữa tức giận.

Bất quá Nhạc Duyên kế tiếp lời nói lại làm cho Dương Quá tâm tình an định lại, chỉ nghe Nhạc Duyên nói như vậy nói: “Kỳ thật tại theo suy nghĩ nông cạn của tôi, Dương huynh cũng không hiểu nữ nhân, cũng không

hiểu Long Nữ các hạ!”

Ừ? !

Ngươi một cái đạo sĩ cũng hiểu nữ nhân sao?

Tại Dương Quá trong suy nghĩ, đạo sĩ cũng hẳn là Toàn Chân giáo như vậy cấm dục tu hành tồn tại. Thử nghĩ, một cái Đạo gia người đột nhiên cùng mình thảo luận nâng nữ nhân, đây không phải trơn trượt thiên hạ to lớn kê? Nhất là đối phương còn nói mình không hiểu cô cô!

Nhưng nhìn tại Nhạc Duyên như vậy nghiêm túc nghiêm túc biểu lộ lên, Dương Quá kiềm chế quyết tâm trong kinh ngạc cùng hờn dỗi, ôm quyền nói: “Kính xin Nhạc đạo trưởng chỉ giáo!”

“Chỉ giáo không dám, ngươi ta có thể tham thảo tham thảo!”

Nói xong, Nhạc Duyên thả ra trong tay chiếc đũa, ngồi nghiêm chỉnh, rõ ràng là luận đạo tư thế.

Đối mặt Nhạc Duyên như thế tư thế, Dương Quá lập tức biểu lộ nghiêm túc, nhất phái nghiêm nghị.

Chương 016 : Luận đạo (trung)

016 chương luận đạo (trung)

Ngươi biết cái gì là nữ nhân sao?

Nghênh diện mà ngồi, nếu không trước mắt bàn ăn, cùng với này bốn phía nhộn nhịp hoàn cảnh, đây tuyệt đối là một bộ luận đạo bộ dáng.

Tại Nhạc Duyên trong nội tâm, cùng Dương Quá tham thảo hỏi như vậy đề không phải cái loại này tri âm tri kỷ, cũng không phải cùng đỉnh núi nhìn qua mây cuốn mây bay, thổi lất phất gió mát địa phương. Mà là đang thanh lâu.

Phẩm lấy nhỏ rượu, nghe này hoa khôi đạn lấy tỳ bà, hát lấy từ, từng câu từng chữ tham thảo lấy cái gì là nữ nhân.

Đáng tiếc là những thứ này chỉ có thể là Nhạc Duyên giờ phút này ảo tưởng…

Hiện tại tràng cảnh là ở khách điếm, là ở sau khi ăn xong trên bàn cơm, này cùng Nhạc Duyên trên thực tế tưởng tượng thiên soa địa viễn.

Đón Dương Quá tầm mắt, Nhạc Duyên không có lập tức làm ra hắn giải đáp, mà là ngữ khí thong thả hỏi một vấn đề: “Ngươi biết cái gì là nữ nhân sao?”

Cái gì là nữ nhân?

Dương Quá không khỏi ngẩn ngơ, thì thào tái diễn Nhạc Duyên lời nói, lâm vào trong trầm tư.

“Ngươi trước phải hiểu được cái gì là nữ nhân, mới có thể hiểu được ngươi cô cô —— Long Nữ các hạ!”

Bưng chén rượu lên lướt qua một ngụm rượu nhạt, nơi này tửu thủy xa không có xã hội hiện đại như vậy cay độc, số ghi cũng không cao. Rượu nhạt, cũng chỉ là đoái rượu nhạt. Ít nhất cái này trong khách sạn tửu thủy cho Nhạc Duyên là như thế này cảm thụ.

Về phần eo bờ trong hồ lô bia, Nhạc Duyên từ lúc Chung Nam sơn lên đã muốn uống xong, giờ phút này trong lúc này tràn đầy toàn bộ là thanh tịnh sơn tuyền.

Cũng không thể tại thời khắc này, chính mình uống nước đi?

Đây đối với hiện tại tràng cảnh, uống nước tuyệt đối không phù hợp thân phận của mình.

Nữ nhân là cái gì?

Dương Quá trong đầu tất cả đều là Nhạc Duyên vấn đề, hắn bị Nhạc Duyên câu hỏi chuẩn bị trong lòng loạn đứng lên. Trước kia cũng may, không có làm sao suy nghĩ, nhưng là hiện tại đột ngột bị nói ra, lập tức nhường Dương Quá lâm vào một cái trong góc chết.

Từ nhỏ đến lớn, từ mẫu thân hắn chết đi sau, Dương Quá trải qua này cùng loại ăn mày sinh hoạt. Có thể nói, tại hắn trong sinh hoạt, cái thứ nhất ấn tượng khắc sâu nhất nữ nhân là mẫu thân hắn, ôn nhu hiền lành rồi lại bao hàm một loại nhường hắn khó có thể hiểu rõ phẫn hận.

Liền giống như hắn không rõ chính mình danh tự vì cái gì kêu Dương Quá một loại.

Tại ăn mày sinh hoạt qua đi, Dương Quá gặp phải thứ hai khắc sâu ấn tượng nữ nhân thì là Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu. Này giết người không chớp mắt, này tàn nhẫn vô tình, còn có này Xích Luyện Tiên Tử mỹ mạo, đều ở Dương Quá trong tâm linh lưu lại vô cùng khắc sâu ấn tượng.

Sau đó, đối với Dương Quá mà nói lưu lại người thứ ba khắc sâu ấn tượng nữ nhân thì là Quách bá mẫu Hoàng Dung.

Thông tuệ giảo hoạt, đồng dạng xinh đẹp hơn nữa yêu cười, dạy mình Nho gia học vấn cũng không dạy võ công, đương nhiên còn có nhường hắn không hiểu cảm thấy cái loại này như ẩn như hiện đặc biệt nhằm vào.

Đối với Hoàng Dung, Dương Quá đó là vừa kính vừa sợ.

Bởi vì hắn tổng Hoàng Dung tựa hồ nhìn thấu chính mình nội tâm, cuối cùng gắt gao nhìn mình chằm chằm tâm hồn nhược điểm. Điều này làm cho hắn đối với phảng phất giống như có một loại rất kỳ lạ ấn tượng cảm

giác.

Lại sau đó, vậy lưu tại Dương Quá trong nội tâm ấn tượng là sâu nhất, cũng là ôn nhu nhất chính là hắn sư phó… Cũng chỉ là cô cô Tiểu Long Nữ.

Nàng trong trẻo nhưng lạnh lùng như tiên, nàng không rành thế sự, một thân bạch y Nhược Tuyết, đối với hắn có tình nghĩa.

Hai người là thầy trò, cũng không phải thầy trò…

Những năm gần đây, Dương Quá cho là mình hiểu cô cô, nhưng ở mấy ngày hôm trước thời gian chuyện phát sinh, hơn nữa hiện tại Nhạc Duyên chỗ xách xảy ra vấn đề, lại làm cho Dương Quá nhất thời mê mang.

Hắn tự nhận hiểu cô cô, lại kết quả là phát hiện hắn kỳ thật không giải thích được cô cô.

Trầm mặc thật lâu, Dương Quá lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía còn tại ăn đậu phộng, uống rượu nước Nhạc Duyên, lúc này mới lên tiếng nói: “Ta không biết!” Cuối cùng, Dương Quá chỉ có thể đưa ra như vậy cá đáp án, người lộ ra vẻ có chút ủ rũ.

Quả nhiên!

Hiện tại Dương Quá căn bản chính là một đơn thuần cực kỳ đại nam hài, trẻ trung có thể. Căn bản sẽ không có phụ thân hắn Dương Khang thủ đoạn.

Luyến ái người trong mất chỉ số thông minh, quả thật là

lời lẽ chí lý.

“…”

Đánh giá có chút ủ rũ Dương Quá, Nhạc Duyên có thể nhất định là ngày đó Doãn Chí Bình khinh nhờn chưa toại sau chuyện phát sinh có chút vượt quá nhân ý liệu, rất có thể là người này có chút không có hiểu rõ Tiểu Long Nữ lời nói, mới khiến cho trong lúc đó sinh ra lầm biết cái gì.

“Này Nhạc đạo trưởng ngươi nói nữ nhân là cái gì?”

Ngẩng đầu, Dương Quá chính mình nghĩ mãi mà không rõ, liền lập tức đem bóng cao su đề trở về, ném cho xách xảy ra vấn đề người trong cuộc, “Ta nghĩ nghe Nhạc đạo trưởng cao kiến!” Nói thật Dương Quá một mực không cho rằng một ra gia đạo sĩ có hiểu nữ nhân.

Nếu thật là như vậy hiểu nữ nhân, như vậy trước mắt đạo sĩ Nhạc Duyên thân phận đã làm cho hoài nghi.

Nhìn qua Dương Quá vậy có chút ít khiêu khích tầm mắt, Nhạc Duyên tức cười cười, xem như hiểu rõ người trước mắt tâm tư, không khỏi lắc đầu buồn cười nói: “Ta nói Dương huynh, ngươi sẽ không phải cho rằng đạo sĩ tựu là giống như Toàn Chân giáo như vậy cấm dục tu hành a?”

“Ách…”

Nháy mắt mấy cái, Dương Quá có chút ngoài ý muốn nói: “Chẳng lẽ không phải?”

“Ta nói ngươi đang ở đây Cổ Mộ đến cùng học những thứ gì?”

Híp mắt, Nhạc Duyên rất là sắc mặt ngoài dự tính nhìn qua Dương Quá, kinh ngạc nói: “Ngươi chẳng lẽ không biết đạo giáo chia làm vài phái sao? Có là xuất gia tu hành cấm dục, tỷ như Toàn Chân giáo, mà có thì là có thể tìm được lữ thành gia, tỷ như ta chi Thuần Dương! Mượn Phật giáo mà nói, nó cũng chia là nhiều cái phái, thí dụ như Thiếu Lâm Tự, Mật tông, còn có Nhất Đăng đại sư chỗ Thiên Long tự cũng có chỗ bất đồng!”

“…”

Hơi miệng mở rộng, không nói gì trong Dương Quá cảm giác mình giống như bị khinh bỉ, bị trước mắt đạo sĩ khinh bỉ.

Nói thật, Dương Quá kinh nghiệm giang hồ thật đúng là không nhiều lắm, từ nhỏ mẫu thân sau khi mất đi là được ăn mày, mặt sau theo Quách Tĩnh đi Đào Hoa đảo ngốc một thời gian ngắn, lại sau đó vừa lên Chung Nam sơn, cuối cùng đi Cổ Mộ ngốc mấy năm.

Nhiều năm như vậy trong thời gian, khi còn bé làm sinh tồn, mà ở Cổ Mộ thời điểm thì là đi theo Tiểu Long Nữ bên người học võ các loại. Nhất là đối mặt một cái không rành thế sự Tiểu Long Nữ, ngươi không cần nghĩ nàng mang đi ra đồ đệ hắn kinh nghiệm giang hồ thưởng thức có bao nhiêu.

Nếu như không phải Dương Quá bản thân thông tuệ

giảo hoạt lời nói, phỏng chừng mặt sau chuyện xưa phát triển hoàn toàn không phải chúng ta chỗ quen thuộc bộ dáng.

Mà ở Dương Quá chỗ tiếp xúc đạo sĩ trong tựu lấy Toàn Chân giáo cùng Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu nổi danh…

Bởi vì khi còn bé chỗ Toàn Chân giáo, tiếp xúc trong đó môn quy các loại, Dương Quá tự nhiên sẽ hiểu cần cấm dục, vì vậy hắn đương nhiên cho rằng tất cả đạo sĩ cũng nên cấm dục.

Cảm giác được Nhạc Duyên rơi tại chính mình trên mặt nóng rực tầm mắt, tựa hồ nóng Dương Quá cũng không có ý tứ mặt đỏ đứng lên, có chút cảm thấy khó xử.

“Uy?”

Bị Nhạc Duyên nhìn đến cảm thấy khó xử, Dương Quá da mặt không khỏi hồng hồng, thoạt nhìn rất có một loại thẹn thùng bộ dáng. Nhất là Dương Quá bản thân còn là một cá cực đoan suất khí tuấn tú tiểu tử, nhưng ở rơi vào Nhạc Duyên trong mắt cũng là cảm thấy rất quái dị, không khỏi sắc mặt càng thêm quái dị đứng lên, cau mày nói: “Ta nói Dương huynh, ngươi mặt đỏ cái gì?”

Ngươi mặt đỏ, khiến cho ta cảm thấy được giữa chúng ta quan hệ rất kỳ quái, phải biết rằng mọi người chỉ là bình thủy tương phùng, bất quá mấy ngày hôm trước gặp qua một lần mà thôi.

“Ách…”

Có chút xấu hổ cười cười, Dương Quá cũng bưng chén rượu lên uống chén rượu nước xem như đè xuống trong nội tâm quẫn bách, rồi mới lên tiếng: “Thỉnh Nhạc đạo trưởng tiếp thục thuyết minh nữ nhân kia là cái gì!”

“Cũng tốt!”

Thấy Dương Quá biểu lộ khôi phục lại bình tĩnh sau, Nhạc Duyên lúc này mới nghiêm túc nói ra bản thân… Coi như là vô số tiền bối hậu nhân cộng đồng lý giải tới.

“Nữ nhân là cái gì?”

“Rất đơn giản, cũng rất phức tạp, chính là một chữ —— nước!”

Chậm rãi mà nói ở bên trong, tại Dương Quá nhìn soi mói, Nhạc Duyên bắt đầu thuộc về hắn luận đạo.

Chương 017 : Luận đạo (hạ)

017 chương luận đạo (hạ)

Nữ nhân là nước!

Đây cũng là Nhạc Duyên đối với Dương Quá chỗ nói câu nói đầu tiên, nhưng cũng là trọng yếu nhất một câu.

Thông minh Dương Quá, tại nhìn thấy Nhạc Duyên này nghiêm túc nghiêm túc biểu lộ sau, hắn tự nhiên cũng hiểu biết những lời này tuyệt đối là kế tiếp Nhạc Duyên trong lời nói mấu chốt.

Hơn nữa tại Nhạc Duyên lời kia vừa thốt ra sau, ngoài dự tính là Dương Quá cũng nheo mắt lại tự hỏi, tựa hồ có cái gì nhận thức.

“…”

Quét mắt một vòng híp mắt Dương Quá, Nhạc Duyên không có lập tức nói tiếp, mà là ngừng dừng một chút, xem như cho Dương Quá tự hỏi khe hở thời gian, lúc này mới nói tiếp: “Thế gian vạn vật, có thể hình dung nữ nhân chỉ có thủy một chữ!”

“Giống như Dương huynh cô cô Tiểu Long Nữ, trong mắt ta, nàng xem như Tuyết Sơn trên nước đá!”

“Người mặc dù trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhưng là bày

ra nước đá một vật ý nghĩa!”

“Nghĩ động một nữ nhân như vậy tâm, chỉ có vĩnh cửu đi dùng ngươi tâm ngươi nhiệt độ đi ấm áp đối phương, khiến cho khôi phục bình thường!”

Nhìn qua Dương Quá, Nhạc Duyên rất tùy ý bắt đầu giơ lên ví dụ, mà trong đó đại biểu chính là chính là Dương Quá cô cô Tiểu Long Nữ. Đón Dương Quá này quái dị trừng hướng chính mình tầm mắt, Nhạc Duyên cười ha hả nói ra: “Đừng có gấp lấy trừng người ta, Dương huynh tưởng tượng một chút, Long cô nương phải chăng như thế?”

“…”

Môi nhúc nhích, tuy nói đối với Nhạc Duyên đánh giá chính mình cô cô có chút bất mãn, nhưng là Dương Quá hơi chút trầm tư, lại phát hiện đối phương cũng không có nói sai. Tiểu Long Nữ nguyên lai tình huống đúng là như thế, lúc trước cho dù là Tôn bà bà mất đi thời điểm, cả người vẫn đang lạnh như băng như thế, không có gì tâm tình ba động.

Phải biết, lúc trước Dương Quá liền điểm này đối với Tiểu Long Nữ có thật lớn phẫn nộ.

Vừa mới bắt đầu tiếp xúc, Tiểu Long Nữ mang đến tuyệt đối là lạnh như băng rét thấu xương lạnh, nếu như ngươi có thể chịu được đi xuống lời nói… Tình huống như vậy liền sẽ phát sinh chuyển biến.

Mượn Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ mà nói, hai người

sống chung một chỗ thời gian phát triển sau, Tiểu Long Nữ này trong trẻo nhưng lạnh lùng thói quen mới chậm rãi sửa đổi tới, này băng sơn khí chất mới chậm rãi suy yếu không ít. Thẳng đến Dương Quá nội tâm đối với tự mình cô cô sinh ra nam nữ tình nghĩa sau, Tiểu Long Nữ có thể nói mới chậm rãi trở nên giống như người bình thường đứng lên.

Nhưng là tức đã là như thế, Tiểu Long Nữ cùng người thường cũng là có thật lớn chênh lệch.

Tầm mắt bao hàm dụng tâm bên ngoài, tầm mắt rơi vào Nhạc Duyên trên người, Dương Quá đối với ở trước mắt vị đạo sĩ này nói không nên lời cái loại này quái dị đánh giá tới. Chỉ là, có một chút nhường Dương Quá để ý là đối phương tại sao phải đối với chính mình cô cô như vậy hiểu…

Nếu như một người nam nhân so với chính mình càng thêm hiểu cô cô, như vậy loại tình huống này Dương Quá không dám nghĩ đến.

Chút bất tri bất giác, Dương Quá nhìn Nhạc Duyên tầm mắt có một loại đặc biệt nhằm vào.

Thật giống như gặp phải tình địch!

Đối với Dương Quá này châm đâm một loại tầm mắt Nhạc Duyên cũng không có để ý, mà là mặt mỉm cười tiếp tục nói: “Dương huynh không tất yếu dùng loại ánh mắt này nhìn ta…”

“Ngô!”

Trầm ngâm một tiếng, Dương Quá thu hồi chính mình này hơi địch ý tầm mắt, hỏi: “Như vậy Nhạc đạo trưởng ngươi đối với đã từng bang chủ Cái bang, hiện tại Quách Tĩnh Quách đại hiệp thê tử Hoàng Dung như thế nào đánh giá, nàng là dạng gì nước!”

“Trong núi thanh tuyền, tập thiên địa linh khí tại một thân, tinh xảo đặc sắc, rồi lại một cách tinh quái.”

“Này thanh tuyền tuy nhiên linh khí cùng một thân, nhưng là nàng ôn nhu lại chỉ đối với thuộc về người nàng bày ra, ngoại nhân chứng kiến đến chỉ có này một cách tinh quái, mà tiếp cận sau ngươi càng sẽ cảm giác được này ẩn núp tại thanh tuyền trong u lãnh!”

“Thanh tuyền tuy nhiên tinh xảo đặc sắc, nhưng là nàng cuối cùng cũng chỉ có thể thuộc về một người, mà này Tuyết Sơn trên nước đá thì càng phải như vậy!”

Đem rượu trong chén một lần nữa đầy vào, Nhạc Duyên dùng đến một loại cảm thán giọng điệu nói ra, đối với Tiểu Long Nữ cùng Hoàng Dung, hắn tự giác mà tự thân lý giải không có bao nhiêu sai lầm. Tiểu Long Nữ phảng phất giống như băng sơn tuyết nước, có thể thừa nhận được nàng không ít người, nhưng là có thể kiên trì bền bỉ đả động tuyết nước người không nhiều lắm.

Thử nghĩ, Dương Quá đó là tôi luyện bao lâu, mới cuối cùng ôm được người đẹp về nhà!

Phải biết rằng một cái không tốt, thật vất vả thành nước người ta vừa biến trở về băng tuyết, tình hình cụ thể và

tỉ mỉ mời xem Tiểu Long Nữ tại Tuyệt Tình Cốc một đoạn.

Mà Hoàng Dung mặc dù tốt tiếp xúc, làm người cũng tốt, tâm trí cũng cao, nhưng trong đó tâm nàng chân chính quan tâm nguyên lai chỉ có một Quách Tĩnh, mà bây giờ ngược lại nhiều thêm một nữ nhi Quách Phù. Do trước kia Hoàng Dung nhằm vào Dương Quá tình huống, cũng đủ để nhìn ra này cổ thanh tuyền u lãnh.

Nghĩ lấy đến hai người này, một cái tại băng sơn trên, một cái tại gập ghềnh trong núi, có thể nghĩ mà biết trong đó khó khăn. Trong đó thất bại điển hình chính là Doãn Chí Bình cùng Âu Dương Khắc.

"…"

Không có lên tiếng, Dương Quá chỉ là lẳng lặng nghe Nhạc Duyên giảng giải như vậy hai đoạn lời nói, lâm vào trầm tư. Thật lâu, hắn mới từ trong suy nghĩ phục hồi tinh thần lại, đã thấy Nhạc Duyên tại khoan thai phẩm lấy tửu thủy, lúc này mới lại lần nữa hỏi: "Như vậy trừ này băng tuyết cùng trong núi thanh tuyền, còn có cái khác?" Ngữ khí tuy là nghi vấn, nhưng là ý tứ cũng là khẳng định.

"Đương nhiên!"

Không có có bất kỳ ngoài ý muốn, Nhạc Duyên đương nhiên cho nhất khẳng định trả lời, xem như tại Dương Quá lời nói tiến tới được quyền uy chứng thực.

Bầu không khí lại lần nữa trầm mặc.

Dương Quá bắt đầu ở chính mình trong đầu nhớ lại chính mình gặp thấy nữ nhân tới, nhất là đối phương cũng là trước mắt đạo sĩ gặp qua, hoặc là trên giang hồ rất là nổi danh. Sau nửa ngày, Dương Quá nghĩ đến một cái nhân tuyển, khóe mắt có chứa vui vẻ hướng Nhạc Duyên hỏi: “Nhạc đạo trưởng, như vậy trong Toàn Chân thất tử Tôn Bất Nhị là dạng gì nước?”

Tôn Bất Nhị?

Nhạc Duyên nghe vậy không khỏi sững sờ, hoàn toàn thật không ngờ Dương Quá đột nhiên hỏi cái này sao một nữ nhân, hơn nữa còn là một cái đạo cô, còn là một cá lão đạo cô.

Nhưng là đối mặt Dương Quá này chờ mong tầm mắt, Nhạc Duyên tự nhiên không thể lạc hạ phong, đánh chính mình mặt.

Trước ngây người đã hoàn toàn khôi phục, bất quá kinh ngạc cười, nói ra: “Tôn Bất Nhị đạo trưởng sao… Hiện tại nàng rời cục diện đáng buồn không xa!”

“Chết… Tử thủy?”

Dương Quá há to mồm, hoàn toàn không ngờ rằng trước mắt đạo sĩ có cho mình như vậy một cái trả lời. Ngốc một chút, lúc này mới nghi ngờ nói: “Đạo trưởng nói như thế nào, còn xin chỉ giáo!”

“Này phải theo Toàn Chân giáo mà nói, trong đó cũng liên lụy đến đã từng đệ nhất thiên hạ người Vương

Trùng Dương!”

“Vừa mới bắt đầu Tôn Bất Nhị cùng Mã Ngọc là vợ chồng, khi đó nàng là một vũng xuân thủy… Đang tại nhân sinh nhất đỉnh phong thời kì. Mà ở sau, Tôn Bất Nhị cùng Mã Ngọc lạy Vương Trùng Dương vi sư, liền như vậy bước vào tử thủy cánh cửa! Mà tại loại tình huống đó, nữ nhân tính tình liền sẽ từ từ đồi bại.”

“Dương huynh đệ, nghĩ đến cũng có thể thập phần tinh tường Toàn Chân giáo môn quy!”

Nói đến đây, Nhạc Duyên tùy ý đem chủ đề một lần nữa ném cho Dương Quá, bao hàm thâm ý nhìn xem Dương Quá.

“Môn quy?”

“Ngươi là nói cấm dục pháp môn…”

Nói đến đây, Dương Quá lập tức hiểu. Một đôi vợ chồng cùng nhau gia nhập tu hành cấm dục Toàn Chân giáo, trong đó có thể nghĩ có là dạng gì tình huống. Nghĩ tới đây, Dương Quá thì thào lẩm bẩm: “Ta nói Tôn Bất Nhị đạo này cô làm sao sẽ tính tình như vậy bốc lửa!”

Tại Toàn Chân giáo thời điểm, Dương Quá có từng xem như được chứng kiến Tôn Bất Nhị tính nết.

Đến nơi đây, Dương Quá nhìn về phía Nhạc Duyên tầm mắt đã muốn mang lên sắc mặt kính nể, cũng không biết này Thuần Dương đến cùng là dạng gì môn phái, này Nhạc đạo trưởng bình thường đến tột cùng đang nghiên

cứu những thứ gì. Nhưng là hắn vấn đề cũng không có do đó chấm dứt, mà là hỏi ra cuối cùng một vấn đề: “Nhạc đạo trưởng, ta còn có cuối cùng một vấn đề muốn hỏi.”

“Ngươi nói!”

Phải giơ tay lên, Nhạc Duyên ý bảo Dương Quá không tất yếu khách khí như vậy.

“Kính xin Nhạc đạo trưởng đánh giá hạ ta Cổ Mộ vứt bỏ chỉ —— Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu!”

Dương Quá sắc mặt thập phần nghiêm túc, đối với hắn mà nói, tại tánh mạng hắn trong chân chính nhường hắn cảm thấy kinh hãi cũng chỉ có nữ nhân này, cái này xinh đẹp không thôi sư bá.

“Xích Luyện Tiên Tử a…”

Một tiếng khoan thai thở dài, đối với nữ nhân này Nhạc Duyên cho tới nay đều là ôm một loại thương tiếc thái độ, giờ phút này nghe được Dương Quá cần chính mình đánh giá, Nhạc Duyên trước hơi hơi trầm tư một phen, này mới chậm rãi nói ra: “Trước kia nàng là nhà bên một khúc dòng suối, trọc nước chảy trong đều là chảy xuôi theo sung sướng âm phù, ôn nhu rồi lại cố chấp đáng yêu, vẫn muốn dọc theo này mương nhỏ hướng này dưới núi người ta mà đi, muốn tiến này gia đình bể cá…”

“Mà bây giờ nàng cũng là cuối hè dữ dội hết mưa lũ bất ngờ, sơn lâm bị phạt, mương nhỏ bị lấp, không cách nào an ổn đi xuống, cuối cùng nàng chỉ có thể mãnh liệt

xuống triệt để phá hủy này mương nhỏ, thực sự phá hủy kia bức ở mương nhỏ người ta, phá hủy nàng mộng tưởng.”

“Thành cũng là người, bại cũng là người!”

Đối với Lục Triển Nguyên tao ngộ, thật giống như người hiện đại chém lung tung loạn phạt độc nhất vô nhị, chính mình uống hạ chính mình gieo xuống quả đắng.

Theo Nhạc Duyên lời nói từ từ nói đi ra, trước mặt Dương Quá sắc mặt biến được càng phát quái dị đứng lên, thẳng ngoắc ngoắc nhìn về phía Nhạc Duyên tầm mắt lộ ra vẻ cực kỳ quỷ dị.

“Ồ?”

Nhìn qua Dương Quá này quái dị biểu lộ, còn có run rẩy khóe miệng cùng với nhảy lên lông mày, Nhạc Duyên nghi hoặc, “Làm sao Dương huynh cảm thấy ta nói không đúng? Cần phải có cái gì bổ sung sao?”

Nhưng mà Nhạc Duyên không có đợi đến Dương Quá trả lời, mà là một thanh thúy như Linh Đang tiếng nói đột nhiên ở sau lưng vang lên.

“Nguyên lai ta là này lũ bất ngờ sao…”

Giống như cảm thán, giống như ai oán, còn có một loại khó có thể nói rõ lửa giận.

Lập tức, Nhạc Duyên cảm thấy da đầu tê rần, trên đầu tóc xém tí nữa trực tiếp dựng thẳng lên tới.

Chậm rãi xoay người, khắc sâu vào mi mắt là một gã mặc màu vàng hơi đỏ đạo bào, tay cầm phất trần, mang trường kiếm mỹ mạo đạo cô, giờ phút này người ta đang dùng một loại sâu kín tầm mắt gắt gao nhìn mình chằm chằm. Tại đạo cô bên cạnh còn đi theo nhất danh thọt chân xinh đẹp xinh đẹp thiếu nữ.

Rõ ràng là Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu cùng hắn đồ đệ Lục Vô Song.

Chương 018 : Mấp mô là tốt rồi (thượng)

018 chương mấp mô là tốt rồi (thượng)

Bỗng nhiên quay đầu lại.

Người nọ liền ở sau lưng.

Trước mắt tràng cảnh, đối với Nhạc Duyên mà nói như thế.

Nhìn thấy trước mắt này lạnh có thể cạo xuống băng sương Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu, Nhạc Duyên rốt cục biết được vì cái gì mặt sau Dương Quá biểu lộ có như vậy quái dị. Nguyên lai, hắn không phải nhìn chính mình, mà là nhìn phía sau mình Lý Mạc Sầu.

Đồng thời, Nhạc Duyên trong nội tâm vừa không khỏi bốc lên một cái ý niệm trong đầu, chẳng lẽ lại trước này Dương Quá muốn vũng hố chính mình? Nói thật, Nhạc Duyên rất khó tưởng tượng Dương Quá hỏi cuối cùng về Xích Luyện Tiên Tử vấn đề là cái gì tâm tính.

Bởi vì trước mắt tình huống, Xích Luyện Tiên Tử tựa hồ cũng tới một thời gian ngắn.

Kỳ thật, Nhạc Duyên cái ý nghĩ này quả thực hiểu lầm Dương Quá, Dương Quá lúc ấy là hỏi Xích Luyện Tiên Tử vấn đề, nhưng là đang hỏi qua đi, liền thấy Xích Luyện Tiên Tử mang theo nàng đồ đệ Lục Vô Song hai

người một trước một sau đi vào khách điếm.

Lúc này, Dương Quá liền há hốc mồm.

Nhưng vấn đề là Nhạc Duyên không có trông thấy, vẫn là tại phối hợp nói xong chính mình lý giải. Hơn nữa, càng làm cho Dương Quá kinh hãi là Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu lúc ấy liền đứng ở Nhạc Duyên sau lưng cách đó không xa, cũng nhìn thấy mình. Vẫn không nhúc nhích làm, chỉ là yên tĩnh đứng ở nơi đó nghe Nhạc Duyên phán đoán suy luận. Phải biết rằng mấy ngày hôm trước, Lý Mạc Sầu còn tới Cổ Mộ đoạt Ngọc Nữ kinh tới.

Cái này tràng cảnh, đối với Dương Quá mà nói quả thực là sợ hãi chút ít.

Hắn rất khó tưởng tượng, kế tiếp mình cùng Nhạc Duyên sẽ gặp đối với loại tình huống nào, bất quá nghĩ đến này Nhạc đạo trưởng khả năng so với chính mình còn muốn không xong.

"…"

Đầu tiên là khẽ giật mình, lập tức này đột nhiên tới khẩn trương tâm tình đã muốn biến mất, trên mặt ngoài ý muốn ngược lại thay thế thì là ôn nhu nụ cười, đón Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu tầm mắt, Nhạc Duyên chậm rãi mở miệng đả khởi chào hỏi, nói: "Quả thật hữu duyên, tiên tử chúng ta lại gặp mặt!"

Tại hạ Nhạc Duyên, sơn nhạc nhạc, duyên phận duyên…

Nghe được Nhạc Duyên lời nói, Lý Mạc Sầu lông mày không khỏi nhăn nhăn, không biết sao, nàng lại lần nữa nhớ tới trước đối phương kia phen tự giới thiệu. Kết hợp với vừa mới lời nói, tại là đối với Xích Luyện Tiên Tử mà nói, này đùa giỡn hương vị lại đây.

Một bên.

Thân là Lý Mạc Sầu đồ đệ Lục Vô Song sườn núi lấy chân, đầu tiên là dùng lo lắng ánh mắt cùng đầu đất Dương Quá đánh một chút chào hỏi sau, lúc này mới đem lực chú ý rơi vào trước mắt cách đó không xa đạo sĩ trên người. Đạo sĩ bộ dáng tuấn tú, toàn thân có chứa một loại kỳ lạ tiêu sái ý tứ hàm xúc.

Nhưng là để cho Lục Vô Song lau mắt mà nhìn không là đối phương một thân này xa hoa đạo bào, mà là đối phương vừa mới đối với mình sư phó, cũng là mình cừu nhân —— Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu như vậy đánh giá.

Nữ nhân là nước!

Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu chính là lũ bất ngờ.

Lời này… Tuyệt đối không phải là người nào cũng dám nói.

Có thể nói cho dù là Ngũ Tuyệt người, cũng sẽ không như thế đánh giá Lý Mạc Sầu.

Có thể nói đang nghe lời này sau, Lục Vô Song không

thể không đối trước mắt đạo sĩ quăng đi một đạo kính nể ánh mắt, trong lòng tự nhủ đạo sĩ kia đối với Lý Mạc Sầu hiểu rất sâu.

"…"

Lý Mạc Sầu mặt không biểu tình nhìn qua Nhạc Duyên, nàng tầm mắt thậm chí chỉ là tùy ý nghiêng mắt nhìn một cái Dương Quá, liền không tại để ý tới. Nếu là lúc trước chưa gặp phải Nhạc Duyên lời nói, như vậy Xích Luyện Tiên Tử giờ phút này đích thị là muốn bắt Dương Quá, dùng được mình muốn Cổ Mộ trấn phái võ học.

Nhưng là trước mắt…

Tại xế chiều tại bên giòng suối trong bụi cỏ gặp phải Nhạc Duyên sau, Lý Mạc Sầu tâm tính cùng mục tiêu liền biến. Hoặc là nói, Ngọc Nữ Tâm Kinh bị chuyển đến vị thứ hai, hàng đầu mục tiêu thì là trước mắt đạo sĩ.

Phải,nên biết hiểu mình ở buổi chiều bị người ta đùa giỡn một phen, hơn nữa này Linh Đang càng rơi vào trong tay đối phương, đây đối với Lý Mạc Sầu mà nói, làm sao có thể tiếp nhận?

Giờ phút này Xích Luyện Tiên Tử tuy nhiên thoạt nhìn sắc mặt lãnh đạm, tựa hồ vẫn không nhúc nhích tức giận cái gì, nhưng thật ra là bởi vì tức giận đã muốn dung nhập cả người bên trong. Sở dĩ không có lập tức động thủ, cũng không hữu dụng băng phách ngân châm đánh lén, thứ nhất là bởi vì Nhạc Duyên kinh khủng kia khinh thân công pháp, hai người thì là trước này Nhạc Duyên lời nói làm cho nàng có chút ngoài ý muốn.

Không phải lũ bất ngờ, mà là này lũ bất ngờ trước thanh tịnh dòng suối…

“Đồ vật này nọ cho ta!”

Một người mỉm cười, một người lạnh lùng Như Sương. Sau nửa ngày, Lý Mạc Sầu mở miệng nói ra: “Chỉ cần đem đồ vật này nọ cho ta, ta và ngươi trong lúc đó ân oán một bút xóa bỏ, từ đó về sau mọi người tất cả đi các lộ.”

Mặt đối trước mắt cái này không biết nền tảng đạo sĩ, còn lại là một cái chính diện giao phong trong không cách nào chiếm được thượng phong đạo sĩ, Xích Luyện Tiên Tử lựa chọn lui ra phía sau một bước. Đối với vị đạo sĩ này, hiện tại Lý Mạc Sầu nói trong nội tâm lời nói cũng là không nghĩ tới dính dáng đến quan hệ, hiện tại nàng còn tại vì này bí kíp bôn ba.

Ừ?

Tình huống nào?

Nghe Nhạc Duyên cùng Lý Mạc Sầu giữa hai người vậy có chút ít không giải thích được nói chuyện, một bên Dương Quá cùng Lục Vô Song đầy bụng nghi hoặc, tầm mắt không ngừng tại hai người trên người qua lại dò xét.

Hai người trực giác ở bên trong, cảm thấy trước mắt hai người trong lúc đó quan hệ có khả năng không giống tầm thường.

Ngoài dự tính!

Này Nhạc đạo trưởng chẳng lẽ lại cùng Lý Mạc Sầu có liên quan?

Đây là Dương Quá ý nghĩ trong lòng.

Mà Lục Vô Song trong nội tâm suy nghĩ cũng là Lý Mạc Sầu là thế nào cùng trước mắt vị đạo sĩ này nhận thức? Phải biết rằng nàng trước kia chính là chưa từng có gặp qua này tên kỳ quái tuổi trẻ đạo sĩ, cũng chưa từng nghe qua Lý Mạc Sầu nhắc tới qua.

Không thể không nói, bát quái là nhân loại thiên tính một trong.

Dương Quá cùng Lục Vô Song hai người đối với trong chuyện này sự tình sinh ra cực rất hứng thú.

Bốn phía, tại Lý Mạc Sầu mang theo Lục Vô Song cùng Nhạc Duyên cùng Dương Quá giằng co thời điểm, bên cạnh các thực khách thì là đã muốn tránh đi tới, đối mặt giang hồ nhân sĩ bọn họ đều biết hiểu nên như thế nào đi làm, do đó không để được từ mình liên lụy đi vào.

“Nó sao?”

Nỉ non một tiếng, Nhạc Duyên từ trong tay áo móc ra cái kia bộ dáng trơn bóng Linh Đang, nhẹ nhàng lung lay, lập tức phát ra một hồi hơi lộ vẻ thanh thúy Linh Đang vang lên. Tầm mắt từ trong tay Linh Đang trên thu hồi, nhìn về phía Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu, Nhạc Duyên ngón trỏ nhẹ nhàng ở phía trên vô ý thức vuốt ve,

ôn nhu nói: “Tiên tử, ngươi biết không? Tại đây trong giang hồ, người trọng yếu nhất chính là tin nặc.”

“Ta tuy nhiên bất quá mới nhập giang hồ, thực sự tự tin chính là là một người giang hồ.”

“Đều nói đàn ông lời hứa đáng ngàn vàng, ngươi để cho ta huỷ bỏ việc này nhập trong giang hồ sau cái thứ nhất hứa hẹn, cái thứ nhất đối với nữ nhân hứa hẹn, vậy làm sao có thể đủ?”

“Tiên tử a, ngươi vẫn là bảo vệ tốt tự thân đồ vật này nọ, lúc thời cơ đi đến, ta thì sẽ đạp nguyệt tới lấy!”

Ngữ khí ôn nhu như nước, phảng phất giống như này gió mát quất vào mặt, Nhạc Duyên thanh âm nhu hòa làm cho người ta sá mắt.

Chuông này…

Một bên Dương Quá cùng Lục Vô Song đồng thời khẽ giật mình, lập tức liền nhận ra Nhạc Duyên này trong tay Linh Đang nơi phát ra, rõ ràng là Lý Mạc Sầu này tọa kỵ con lừa trên cổ chỗ treo Linh Đang. Chỉ là thứ này làm sao đến Nhạc Duyên trong tay, hơn nữa nghe giọng điệu này…

Bát quái tâm tư càng phát nặng.

“Hừ!”

Một tiếng nổi giận từ Lý Mạc Sầu đôi môi trong bắn ra ra, lập tức sau lưng trường kiếm ra khỏi vỏ, leng keng

trong tiếng, phảng phất giống như một đạo hàn quang thẳng chém trước mắt bại hoại đạo sĩ. Đã không thể đồng ý, như vậy liền đánh, nàng đường đường Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu, trong cả đời vừa lại thật thà sợ qua người phương nào? Mặc dù là Ngũ Tuyệt phía trước, Lý Mạc Sầu cũng có thể như cũ trực tiếp ra tay.

Kiếm, rõ ràng là Nhạc Duyên cái thanh kia tên là Nguyệt Khuyết bảo kiếm.

Hàn quang ở bên trong, Linh Đang nhẹ vang lên.

Thân hình hơi nghiêng, Lý Mạc Sầu trường kiếm trong tay dán Nhạc Duyên ngực từ trên xuống dưới đánh xuống, âm thanh ào ào thức ăn bàn trực tiếp bị chém thành hai khúc, hướng hai bên bay ra ngoài. Trên bàn cơm đồ ăn nóng ăn cũng tung tóe cá đầy trời. Mà Nhạc Duyên cũng là thân hình lại lần nữa lắc lư, cũng là tránh đi này đầy trời cơm canh, không để cho bất luận cái gì tang vật dính vào tự thân.

Thân hình lại lần nữa lóe lên, Nhạc Duyên cũng đã là phảng phất giống như khói nhẹ một loại từ cửa sổ kích xạ ra, trong chớp mắt sẽ theo gió bay tới mười trượng trở lại bên ngoài. Hai tay gánh lưng, Linh Đang sớm đã thu hồi trong tay áo, đón này cửa sổ chỗ Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu phẫn nộ tầm mắt, Nhạc Duyên chắp tay nói: “Đã tiên tử hiện tại nhìn thấy tại hạ có nhịn không được phẫn nộ, như vậy tại hạ trước hết tránh đi một thời gian ngắn, nhường tiên tử tâm tình khôi phục lại bình tĩnh!”

“Mặt khác, Dương huynh kính xin trân trọng!”

“Ba vị, tại hạ cáo từ!”

Nói xong, người cũng đã bay ra ngoài, đi này là một tiêu sái.

Trong khách sạn.

Nhạc Duyên này bày ra khinh thân công pháp, khiến cho Dương Quá cùng Lục Vô Song có chút ít trợn mắt há hốc mồm. Mà Lý Mạc Sầu, tức là lúc trước được gặp qua, nhưng là giờ phút này lại lần nữa nhìn thấy cũng nhịn không được nữa sinh lòng cảm thán.

Sau nửa ngày.

Lý Mạc Sầu tự biết dùng chính mình khinh công là đuổi không kịp người nọ, vì vậy liền đem ánh mắt rơi vào Dương Quá trên người.

“Ách…”

Nhìn qua Lý Mạc Sầu này lạnh lùng tầm mắt, còn có Lục Vô Song này bao hàm lo lắng ánh mắt, lập tức Dương Quá không khỏi một hồi da đầu tê dại. Trong lòng tự nhủ này Nhạc đạo trưởng đi đến nhanh, liền tiền cơm đều không giao, mà vẫn còn đem Xích Luyện Tiên Tử trêu lửa giận ứa ra…

Hiện tại tốt hơn, hết thảy cũng chuyển dời đến trên người mình, trong khoảng thời gian ngắn Dương Quá có chút ảo não cùng bất đắc dĩ, trong nội tâm đối với Nhạc Duyên phẫn hận không thôi.

Chương 019 : Mấp mô là tốt rồi (hạ)

019 chương mấp mô là tốt rồi (hạ)

Trăng sáng sao thưa.

Dương Quá một thân tổn thương một cái thả người nhảy vào bên cạnh cỏ tranh về sau, lúc này mới trốn trong đó, hướng vết thương trên người chỗ rơi vãi không ít bùn đất che lấp mùi máu tươi sau, lúc này mới quỳ rạp trên mặt đất, kinh ngạc nhìn xem bên ngoài trên đường lớn này Xích Luyện Tiên Tử đuổi theo thân ảnh.

“Ừ… Người không thấy!”

Trên đường lớn, Lý Mạc Sầu một thân đạo bào, một tay tay cầm trường kiếm, một tay cầm phất trần rơi trên mặt đất, đánh giá chung quanh, lúc này mới ngửi ngửi cái mũi, chuyển một vòng tròn sau, Lý Mạc Sầu này liền hướng phía trước đuổi theo.

“Vô Song ngươi qua bên kia, còn có Lăng Ba ngươi đi bên này, Dương Quá trốn không nhiều lắm xa!”

Làm ngắn gọn phân phó sau, Lý Mạc Sầu thân ảnh liền hóa thành một đạo màu vàng bóng lưng, lấy cực nhanh tốc độ hướng phía trước đuổi theo.

“Vâng! Sư phó!”

Hồng Lăng Ba trước đây tiền căn vì đi an trí này con lừa, không cùng Lục Vô Song đi theo Lý Mạc Sầu cùng một chỗ tiến khách điếm, đối với tại trong khách sạn chuyện phát sinh cũng không phải rất rõ ràng. Lúc này ở nghe Lý Mạc Sầu an bài sau, này liền dẫn sư muội Lục Vô Song hướng từng người phương hướng đuổi theo.

"…"

Mà Lục Vô Song thì là mắt mang lo lắng hướng phía trước quét mắt một vòng, hung hăng dậm chân một cái, theo sau. Đối với Dương Quá an nguy, nàng chỉ có thể lo lắng, nhưng không cách nào nói ra trợ giúp tới. Đối với Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu, nội tâm của nàng sợ hãi thật sự là quá lớn.

Trong bụi cỏ.

Qua loa xử lý một phen Dương Quá đã muốn dùng cái khác phương thức che đậy trên người mùi máu tươi, gặp lại trên đường lớn ba người thân ảnh biến mất không thấy gì nữa sau, lúc này mới thở phào một hơi, mềm đến trên mặt đất. Hai mắt nhắm lại, Dương Quá nhớ lại trước giao phong, trong mắt vẫn đang toát ra khó có thể nói rõ sợ hãi.

Hảo kiếm!

Là một thanh cực kỳ sợ hãi trường kiếm.

Thân làm một người cao thủ sử dụng kiếm, Dương Quá tự nhiên là đối với kiếm cảm thấy hứng thú, mặc dù là tại gặp được bất luận cái gì người đồng đạo thời điểm, hắn

đều dò xét một chút đối phương trường kiếm. Mà này Lý Mạc Sầu trường kiếm trong tay, hắn tự nhiên từng có ấn tượng.

Chuôi kiếm này, là thuộc về cái kia họ Nhạc đạo sĩ.

Đêm đó gặp phải, Dương Quá cố dưới đáy lòng chú ý qua đối phương lưng đeo trường kiếm, nhưng bây giờ vấn đề là này Nhạc Duyên trường kiếm trong tay làm sao sẽ đến Lý Mạc Sầu trên tay?

Trong chuyện này duyên cớ, Dương Quá càng nghĩ cũng vô pháp hiểu rõ.

Bất quá, Dương Quá có thể nhất định là chuôi này bảo kiếm, tuyệt đối là một thanh thần binh lợi khí, tuyệt đối phối hợp thổi tóc tóc đứt (*cực bén), chém sắt như bùn. Bởi vì vừa rồi cùng Lý Mạc Sầu giao phong ở bên trong, Dương Quá chẳng qua là cùng đối phương giao thủ ba chiêu.

Một chiêu chém nứt ra vỏ kiếm, đệ nhị chiêu chặt đứt trường kiếm trong tay, đệ tam chiêu thì là tại trước ngực mình hoa lên vết kiếm. Nếu như không phải hắn lúc ấy lui nhanh lời nói, Dương Quá tuyệt đối sẽ bị trọng thương, do đó rơi vào Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu trong tay.

Phải biết rằng lúc này Dương Quá công phu chính là không thiếu, trừ phái Cổ Mộ cái khác công pháp bao gồm Ngọc Nữ Tâm Kinh, thậm chí còn có này Cửu Âm Chân Kinh, tuy nói bởi vì vì thời gian ngắn công lực trên so ra kém Lý Mạc Sầu, nhưng là tại kiếm pháp chiêu

thức trên tuyệt đối không thiếu, có thể nói tại kiếm pháp trên vung Lý Mạc Sầu mấy cái ngã tư.

Nhưng mặc dù là như vậy, Dương Quá cũng bị Lý Mạc Sầu dùng bình thường Cổ Mộ kiếm pháp bẻ gãy nghiền nát một loại đả bại.

Bởi vì, thanh trường kiếm kia thật sự là quá mức sắc bén.

Hắn cả đời này, còn từ chưa từng gặp qua lợi hại như thế trường kiếm, nghĩ đến trong truyền thuyết trong triều đình thượng phương bảo kiếm cũng không có như vậy lợi hại.

Thân là kiếm khách, Dương Quá tự nhiên là hâm mộ có như vậy một thanh thần binh lợi khí.

Bất quá nghĩ tới đây, Dương Quá không khỏi lại lần nữa trong lòng mình đối với Nhạc Duyên oán trách đứng lên, rất hiển nhiên giờ phút này hắn cảm giác mình hoàn toàn là bị này Nhạc Duyên liên lụy đến duyên cớ. Nếu như không phải lúc ấy Nhạc Duyên dẫn đến này Lý Mạc Sầu thẹn quá hoá giận, mình cũng sẽ không rơi vào kết quả như vậy.

“…”

Đang chuẩn bị đứng dậy từ cỏ tranh trong đi ra, đột nhiên tới tiếng vang lại lần nữa nhường Dương Quá trầm xuống, đóng chặt hô hấp đem ánh mắt lại lần nữa chuyển hướng này trên đường lớn. Chỉ thấy phía trước đuổi tới phía trước Lý Mạc Sầu vừa lại lần nữa trở lại tại

chỗ, rõ ràng là đánh hồi mã thương.

Nguy hiểm thật!

Nhìn đến đây, Dương Quá không khỏi kinh hãi ra một tiếng lông trắng mồ hôi lạnh.

“Ồ?”

“Chẳng lẽ không tại nơi này?”

“Chẳng lẽ lại là này đạo sĩ mũi trâu cứu đi Dương Quá?”

Dựng ở trên đường lớn, Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu một cá nhân thì thào lẩm bẩm: “Có khả năng này, vừa mới tại trong khách sạn bộ dáng, này giữa hai người hiển nhiên là nhận thức. Này Nhạc Duyên liền Dương Quá tiểu tử thúi này, cũng có khả năng!”

“Ngô, chỉ là ngoài dự tính là sư muội tại sao không có tại Dương Quá bên người, trong chuyện này xảy ra vấn đề gì sao?”

Trong khi lầm bầm lầu bầu Lý Mạc Sầu, rất nhanh liền đem trước mắt cục diện phân tích cá đại khái, trong nháy liền đem tâm tư chuyển dời đến phương diện khác, bắt đầu phân tích nâng Dương Quá, Tiểu Long Nữ cùng Nhạc Duyên ba người trong lúc đó liên hệ tới.

“Hay hoặc giả là này Nhạc Duyên đối với sư muội cũng như vậy đâu này?”

Cuối cùng, cũng không biết nhớ tới cái gì, Xích Luyện

Tiên Tử Lý Mạc Sầu như vậy phối hợp phân tích nói. Hồi tưởng lại trước Nhạc Duyên đánh giá, còn có lúc xế chiều gặp, Lý Mạc Sầu sắc mặt không tự chủ được đỏ lên, vừa không tự giác xấu hổ đứng lên.

Đối với Nhạc Duyên, Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu mặc dù không có cái gì vừa thấy đã yêu gì, nhưng lại đem đối phương thật sâu ký trong đầu. Đương nhiên, những thứ này hiện tại chỉ là nổi giận cùng phẫn hận.

Mà lúc này trong bụi cỏ ——

Cái đó loại?

Đối với cô cô làm cái đó loại sự tình?

Nhưng không ngờ Lý Mạc Sầu vừa mới lời nói lại lạc đang trốn tại cỏ tranh trong Dương Quá trong lỗ tai, lập tức Dương Quá kết hợp trước cô cô cùng mình trong lúc đó vấn đề, vì vậy hắn hiểu sai. Tăng thêm trước Nhạc Duyên vũng hố đồng đội phương pháp, lập tức trong lòng đem Nhạc Duyên cho hận đứng lên.

Mà sớm liền rời đi Nhạc Duyên nơi nào biết mình ở trong khách sạn tùy ý vũng hố một bả Dương Quá, xem như hồi báo lúc trước Dương Quá vũng hố tay mình pháp, nhưng nơi nào nghĩ đến tại Xích Luyện Tiên Tử một câu như vậy hàm nghĩa phong phú lời nói, tại cuối cùng lại vũng hố không ít người.

Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu, Tiểu Long Nữ, Dương Quá thậm chí Nhạc Duyên mình cũng tại một câu nói kia hạ cho góp đi vào, tại cuối cùng thậm chí là liên lụy đến

Toàn Chân, Quách Tĩnh Hoàng Dung phu phụ… Đương nhiên, này là lúc sau sự tình, Nhạc Duyên hiện tại không thể tưởng được, Lý Mạc Sầu, Tiểu Long Nữ còn có Dương Quá cũng không nghĩ ra.

Những lời này liền phảng phất giống như này nhiều cốt Domino bài, một người ngã xuống, cũng là liên tiếp không ngừng ảnh hưởng về sau.

Trên đường, Lý Mạc Sầu đợi sau nửa ngày, hai gã đồ đệ Hồng Lăng Ba cùng Lục Vô Song cũng là không có kết quả trở về, hai người cũng bẩm báo không có ý nghĩa kết quả.

Cuối cùng, Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu nhường Hồng Lăng Ba trở về khách điếm dắt trở về chính mình con lừa, sau đó mang theo hai cái đồ đệ dọc theo đại lộ hướng phía trước đi đến, cuối cùng biến mất tại đường cuối cùng.

Dưới ánh trăng.

Dương Quá chứng kiến Lý Mạc Sầu thầy trò ba người thân ảnh biến mất trong tầm mắt sau, này mới hoàn toàn thở phào một hơi, cả người cơ hồ bày tại trong bụi cỏ. Nằm trên mặt đất, mang đầu, Dương Quá hai mắt có chút thất thần nhìn trời trên Minh Nguyệt, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Mà ở trong tiểu trấn.

Nguyên bản đã sớm rời đi Nhạc Duyên cũng là lại lần nữa phong độ nhẹ nhàng trở lại trong trấn nhỏ, đạp trên

khoan thai bước chân tiếp tục trở lại trong khách sạn, cho một tấm nhường chưởng quỹ kia kinh hãi vì chí bảo mới tinh lão nhân đầu sau, Nhạc Duyên xem như bồi giao buổi chiều đánh hỏng cái bàn, đồng thời còn vì chính mình ổn định một gian phòng trên.

Chính là nguy hiểm nhất phương tiện là an toàn nhất địa phương, mặc cho ai cũng sẽ không nghĩ tới chính mình có một lần nữa trở lại khách điếm!

Khóe miệng mỉm cười ở bên trong, Nhạc Duyên tại tiểu nhị này cung kính dưới sự dẫn dắt, đi đến gian phòng của mình, chuẩn bị tắm rửa. Một thân phong trần, là nên rửa.

Gian phòng trong thùng gỗ, tràn đầy nóng hổi nước ấm!

Còn có này vô số hoa tươi!

Chương 020 : Tình lữ trang phục

020 chương tình lữ trang phục

Giang hồ.

Danh chấn giang hồ.

Chỉ là hiện tại Nhạc Duyên vẫn đang tại hưởng thụ hắn sinh hoạt, hưởng thụ hắn lần đầu võ hiệp kiếp sống, tuy là cùng Toàn Chân, Xích Luyện Tiên Tử, Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ tiếp xúc, nhưng không có cái gì đáng được người giang hồ thảo luận sự tình, cho nên hắn trên giang hồ không có chút nào danh khí.

Tại ngày này, Nhạc Duyên không có bỗng nhiên nổi tiếng.

Trong trấn nhỏ.

Nhạc Duyên tại đây trọn vẹn ngốc năm ngày thời gian, lúc này mới tại hết thảy sự vật chuẩn bị cho tốt sau rời đi trấn nhỏ.

Sở dĩ tại nơi này tiêu tốn thời gian dài như vậy, bởi vì, hắn cần phải ở chỗ này một lần nữa chuẩn bị một bộ quần áo. Trên người đạo bào bởi vì cùng Xích Luyện Tiên Tử giao phong, tay áo đã phá, mặc dù là tại có chuyên môn nữ nhân thêu thùa khe hở tốt sau, Nhạc Duyên lật qua lật lại nhìn một phen, phát hiện còn thì

không cách nào ăn nhịp, luôn luôn như vậy một cổ không hài hòa.

Đúng.

Là không hài hòa.

Bởi vì trấn nhỏ không lớn, tại đây Tống triều trong hoàn toàn cũng coi là một cái tiểu địa phương. Tại nơi này, không có cái loại này thêu thùa cực kỳ xuất sắc nhân vật, cho nên tại Nhạc Duyên tìm người may, hắn cuối cùng kết quả cũng không làm cho người ta thoả mãn.

Rơi vào đường cùng, Nhạc Duyên cảm thấy vẫn là một lần nữa định chế một bộ quần áo tốt.

Cuối cùng, Nhạc Duyên tìm vài tờ giấy trắng, dùng bút lông cộng thêm than củi hai người kết hợp phía dưới, vì chính mình một lần nữa xếp đặt một bộ trang phục. Chỉ bất quá lần này xếp đặt cũng không phải xanh trắng đan nhau đạo bào, ngược lại là một bộ màu vàng hơi đỏ phục sức.

Duy nhất giống nhau chính là hai người đều là đi xa hoa lộ tuyến.

Tại Nhạc Duyên dưới sự trợ giúp, phụ trách tiến hành chế tác trang phục thợ cắt may chính là Hoa lão đại nhiệt tình, cơ hồ dùng một thớt thượng đẳng vải vóc, lúc này mới nơm nớp lo sợ làm ra cuối cùng hàng mẫu.

Phải biết, tại Tống triều, tầm thường dân chúng cũng đã tính là không thể mặc màu vàng phục sức, nhưng là

giang hồ nhân sĩ lại đối với cái này cũng không có làm sao để ý tới, mọi người làm như thế nào mặc còn là thế nào mặc. Trừ những thứ kia bản thân gia đại nghiệp đại người giang hồ, tại mặc trên hơi chút xem trọng bên ngoài, những người khác cũng không thèm để ý.

Quân không thấy, người ta Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu cũng là một thân vàng a!

Năm ngày sau.

Nhạc Duyên tại thợ cắt may trong được đến chính mình thoả mãn trang phục, lần này phục sức cũng không phải đạo bào, mà là một kiện cực kỳ xa Hoa công tử du lịch thư sinh phục sức. Kim ngọc đai lưng, cộng thêm trong tay trăm quạt xếp, tóc tùy ý bó ở sau ót, hình thành thuộc về nam sinh đơn đuôi ngựa, mà ở trên trán thì còn mang theo một cái kỳ lạ kim sắc đầu liên. Này cùng nhau đi tới, quạt giấy nhẹ lay động, tuyệt đối là phong độ nhẹ nhàng.

Vô luận người nào trông thấy, đều tán thưởng một tiếng —— hảo một cái kim quang lóng lánh tuấn tú công tử.

Cùng nhau đi tới, Nhạc Duyên đón người qua đường này ngạc nhiên kinh ngạc rung động tầm mắt, Nhạc Duyên cảm thấy đối với chính mình này một thân mới phục sức mang đến lực hấp dẫn, vẫn cảm thấy rất hài lòng.

Cuối cùng, Nhạc Duyên tại trong khách sạn lại lại lần nữa tìm được chính mình đầu kia con lừa nhỏ, một phen cảm thán hạ Nhạc Duyên cưỡi con lừa nhỏ lên đường.

Mặc dù là này một thân kim sắc phục sức cùng con lừa nhỏ không đáp, Nhạc Duyên cũng không có lựa chọn đi kỵ mã. Tại đối lập phong độ cùng hưởng thụ sau, Nhạc Duyên cuối cùng là một quyết đoán lựa chọn hưởng thụ. Người trong giang hồ trên, vẫn là không cần quá mức vội vàng tốt.

Đường này thượng phong cảnh có thể thật là tốt, quá mức vội vàng, sẽ cho người mất đi rất nhiều đồ vật này nọ.

Tốt y, tốt con lừa, người tốt, còn có tốt hưởng thụ!

Chỉ là Nhạc Duyên lần này ý nghĩ tại đến kế tiếp khá lớn thành thị sau, liền thất bại. Phải biết rằng Nhạc Duyên nguyên bản làm này một thân kim sắc trang phục là vì thay đổi hạ tự thân thân phận, không cần cho tới nay đều là đạo sĩ, quan trọng hơn vẫn là Nhạc Duyên có muốn làm tình lữ trang phục tâm tư.

Này một thân kim sắc tuy nói cùng Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu màu vàng hơi đỏ hơi có chút không đáp, nhưng là cũng coi là tình lữ trang phục.

Chính là…

Tưởng tượng mặc dù tốt, nhưng là sự thật lại nói cho Nhạc Duyên cái ý nghĩ này là cỡ nào thật đáng buồn.

Trong thành thị.

Nhạc Duyên con lừa nhỏ sớm bị hắn ném ở bên ngoài,

giờ phút này hắn tay thuận cầm quạt giấy đứng ở đường phố chính giữa, thanh tú xinh đẹp biểu hiện trên mặt hơi lộ vẻ ngốc trệ.

“Ngô…”

“Này giống như không đúng lắm a!”

Dựng ở trên đường phố, Nhạc Duyên tầm mắt ngạc nhiên nhìn qua những thứ kia hành tẩu tại trên đường phố người qua đường, hơn nữa dùng trên đường phố nữ nhân vì quá mức.

Nhạc Duyên biết rõ Tống triều thanh lâu Phong Hành, văn nhân cũng dùng áp kỹ vì tình yêu. Hơn nữa nữ tử cũng sẽ không giống Minh Thanh như vậy bị đè nén, cho nên tại trên đường phố hắn có thể chứng kiến rất nhiều nữ nhân, thậm chí cách đó không xa Hoa Lầu trên càng lã lướt thanh âm lọt vào tai, từng đợt mùi thơm ngát có thể nói là xông vào mũi.

Tuy nói trước mắt này cổ kính nữ nhân rất nhiều, xinh đẹp có khí chất nữ nhân cũng không thiếu, nhưng là Nhạc Duyên giờ phút này chú ý không phải cái này, mà là phương diện khác.

Thí dụ như nói ——

Này vừa vặn bên cạnh mình đi qua nữ nhân, một thân màu vàng Nghê Thường, trên mặt màu vàng cái khăn che mặt, trên đầu càng mang đầy đủ đồ trang sức, liền như vậy mang theo một thân làn gió thơm từ Nhạc Duyên bên người đi qua. Hai người sai thân mà qua

nháy mắt, Nhạc Khuyết có thể rất rõ ràng rất khẳng định nói đối phương hướng chính mình quăng một người xinh đẹp mị hoặc ánh mắt.

"…"

Nhạc Duyên tầm mắt từ đối phương trên mặt thu hồi, trong tay lay động quạt xếp đã sớm dừng lại động tác. Người con gái trước mắt này tuy nhiên bộ dáng thoạt nhìn cũng rất đẹp, bộ mặt che mặt sa, nhưng là dùng Nhạc Duyên hiện tại công lực, này chính là cái khăn che mặt làm sao có thể ngăn cản ánh mắt của hắn?

Nữ tử son phấn tức quá nặng, yêu mị hương vị quá tầm thường!

Trong nội tâm đối với nữ tử hạ định nghĩa, Nhạc Duyên mặt không biểu tình thu hồi tầm mắt, hướng bên cạnh nhìn lại. Này vừa thấy phía dưới, Nhạc Duyên vừa phát hiện cách đó không xa đâm đầu đi tới nhất danh thân mặc màu vàng quần áo bó sát người nữ tử, tại hắn sau lưng còn đeo một cây cung tiễn, chỉ là này cung tiễn thoạt nhìn quá nhỏ quá yếu, phỏng chừng hắn lực đạo liền thỏ tử cũng bắn không chết.

Nàng kia mang theo một đám gia nô từ Nhạc Duyên bên người đi qua, hai người sai thân nháy mắt, nữ tử đồng dạng trong mắt mang quang quét mắt một vòng trước mắt cái này thân mặc màu vàng xa hoa quần áo tuấn tú nam tử.

Sai thân mà qua nháy mắt, hai người đồng dạng đối mặt một ánh mắt.

Quá yếu ớt!

Một phen ánh mắt đối mặt, Nhạc Duyên hạ như vậy cá định nghĩa.

Tuy nhiên người ta cách ăn mặc rất ngắn gọn, nhưng là Nhạc Duyên vẫn có thể đủ nhìn ra người ta nội tại.

Chỉ là có một chút nhường Nhạc Duyên bất đắc dĩ là, trước mắt nhìn thấy vài vị nữ tử vì cái gì đều muốn mặc màu vàng quần áo? Này nhượng tại hạ trong nội tâm rất có chút ít quái dị.

Trong nội tâm đậu đen rau muống một phen, Nhạc Duyên khôi phục lay động quạt xếp động tác, quyết định không hề để ý tới những nữ nhân này. Đạp trên khoan thai bước chân, tại triều trước đi vài bước sau, Nhạc Duyên thân hình lại lần nữa dừng lại. Trợn mắt há hốc mồm nhìn qua đường phố nơi cuối cùng.

Đó là hai người.

Một người nam nhân một nữ nhân.

Hơn nữa còn là thân mặc màu vàng quần áo nam nhân cùng nữ nhân.

Nữ tử màu vàng nhạt váy dài váy dài, mà nam tử quần áo càng cùng Nhạc Duyên trang phục cùng loại, cũng là kim ngọc đai lưng, thoạt nhìn cũng có chút xa hoa. Trừ đó ra, nam tử trong tay cũng cầm lấy quạt xếp nhẹ lay động, cùng Nhạc Duyên lớn nhất bất đồng thì là đối

phương trên đầu không có Nhạc Duyên kim loại đồ trang sức, mà là đang đầu bên cạnh đội một đóa màu vàng cây hoa cúc.

Nam tử cùng nữ tử lẫn nhau dựa sát vào nhau, tại đây dưới ban ngày ban mặt hướng Nhạc Duyên tú lấy ân ái.

Sau nửa ngày.

Cước bộ dừng lại, nam tử cùng nữ tử hai người đi đến Nhạc Duyên phía trước cách đó không xa, sau đó hai người cũng có chút ngoài ý muốn cùng giật mình đột nhiên ngắm lên trước mắt Nhạc Duyên.

"…"

Nhạc Duyên tầm mắt có chút ngốc trệ tại trên người cô gái tùy ý quét mắt một vòng sau, lần này rơi vào nam tử kia trên người. Nhìn nhìn đối phương phục sức, vừa cúi đầu quét mắt một vòng chính mình quần áo, sau đó tại ngó ngó đối phương quần áo, lại cúi đầu nhìn một cái tự thân.

Đụng áo!

Đây là Nhạc Duyên trong đầu ý niệm đầu tiên, lập tức liền không nhịn được có chút phẫn nộ, trong lòng tự nhủ này Đại Tống không phải hẳn là cấm bình dân dân chúng mặc màu vàng quần áo sao?

Vì cái gì người ta cũng có thể mặc?

Trong đầu lăn lộn đủ loại tâm tình, Nhạc Duyên cũng

không nói gì bất luận cái gì lời nói, cũng không có cùng đối phương chào hỏi bất luận cái gì tâm tư, mà là mặt không biểu tình xoay người, trong tay quạt xếp vừa thu lại, trực tiếp hướng cách đó không xa này chuyên môn làm y thợ cắt may đi đến.

“Chưởng quỹ!”

Vừa đi nhập thợ cắt may, Nhạc Duyên liền từ trong lòng lấy ra một phần đã sớm xếp đặt tốt bản vẽ, cũng là nguyên lai này phần xanh trắng đạo bào bộ dáng, một bả vỗ vào mộc trên bàn, đối với này bưng ngồi ở bên trong nữ tử may vô cùng nghiêm túc nghiêm túc nói ra: “Dựa theo cái này cách thức, cho ta làm một thân màu vàng hơi đỏ đạo bào, muốn cộng thêm tơ vàng!”

Ta cũng không tin, lần này còn có thể đụng áo!

Nhìn qua cái bàn trong đó thợ cắt may chưởng quỹ, Nhạc Duyên có chút thẹn quá hoá giận nghĩ đến.

Nữ chưởng quỹ nghe vậy, ngạc nhiên.

Chương 021 : Thổ hào kim

021 chương thổ hào kim

Con lừa.

Màu trắng đen con lừa.

Trên đường người qua đường, tóc húi cua dân chúng, hay là cái khác kỵ mã nhanh cây roi mà qua giang hồ nhân sĩ, hấp dẫn thì trong tay túng quẫn, chỉ có thể dùng hai chân mà đi người giang hồ, vô luận là người nào tại trên đường lớn mà qua đồng thời cũng sẽ không không tự chủ được trở về đầu nhìn ra xa một cái này chậm rì rì cưỡi con lừa, đi ở phía sau người.

Là.

Nhìn ra xa tự nhiên không phải con lừa, mà là con lừa trên người người.

Một thân xa hoa tới cực điểm kim sắc đạo bào, nguyên bản chính là màu vàng hơi đỏ vải vóc, nhưng bởi vì trộn lẫn tơ vàng, lại khiến cho hắn nhan sắc ảm đạm xuống tới, không có nguyên lai cái loại này xinh đẹp màu vàng sáng, ngược lại thay thế thì là hỗn hợp sau một loại vàng thẫm vẻ.

Dưới ánh mặt trời chiếu sáng, xa xa nhìn lại tựu là lóe ra một thân kim mang.

“…”

Đối với cái này, Nhạc Duyên vẫn tương đối thoả mãn, tuy nhiên thoạt nhìn tựa hồ hơi chút bảnh bao một chút, nhưng là này một thân kim sắc đạo bào tại này thần điêu thế giới tuyệt đối là độc nhất phần. Một đường đi tới, hoàn toàn không có trước một thân này kim sắc trang phục gặp thấy xấu hổ, bị đụng áo.

Hiện nay trong khoảng thời gian này, Nhạc Duyên chưa từng gặp qua bất luận kẻ nào có như vậy một thân đạo bào, trừ chính mình.

Hơn nữa dùng như vậy một thân cực kỳ ý mới trang phục ở trong đám người, tuyệt đối là bị chú ý đối tượng.

Dù là bị vây xem, Nhạc Duyên cũng cũng không thèm để ý, người sống lấy cũng không phải là vì người khác ánh mắt mà sống, mà là vì tự thân. Tính tốt hưởng thụ Nhạc Duyên, hơn nữa quan tưởng người Hương Suất ảnh hưởng, Nhạc Duyên hiện tại không có mang lên một hai vị hồng nhan tri kỷ cái gì lưu lạc giang hồ cũng đã là đủ thu liễm.

Nằm ngửa tại lông trên lưng lừa, Nhạc Duyên híp mắt hai tay gối lên đầu, trong tay phất trần thì là tùy ý dựa vào trên mí mắt, xem như che bầu trời ánh mặt trời, liền như vậy Nhạc Duyên một đường khoan thai cưỡi con lừa hướng phía trước chẳng có mục tiêu đi tới.

Mà ở con lừa trên cổ, thì là buộc lên Nhạc Duyên từ Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu trên tay được đến

chuông bạc keng.

Một đường đi tới, thanh thúy Linh Đang âm thanh bên tai không dứt.

Bộ kia khoan thai tiêu sái hưởng thụ bộ dáng, tuyệt đối là nhường đường trên người đi đường khác vô cùng hâm mộ cùng ngạc nhiên.

Cho dù là cưỡi con ngựa cao to giang hồ nhân sĩ, tại nhìn thấy Nhạc Duyên này một bộ trang phục và đạo cụ cùng biểu hiện, cũng có được từng người hâm mộ tâm tư. Hâm mộ cái loại này tự mình thuộc về Nhạc Duyên khoan thai hưởng thụ.

Đương nhiên bất kỳ việc gì cũng có ngoài ý muốn.

Hôm qua ngày thời gian, Nhạc Duyên liền gặp phải như vậy một đám cướp bóc.

Không có này ‘Cây này là ta trồng, đường này là ta mở, nếu muốn từ nay về sau qua, lưu lại mãi lộ của cải’ lời nói, mà là trực tiếp từ bụi cỏ nhảy ra, một đám cường đạo ngăn ở Nhạc Duyên trước mặt, chuẩn bị cướp bóc.

Lúc này Nhạc Duyên đã giật mình, cho rằng xuyên qua đến địa phương khác, mà không phải Thần Điêu Hiệp Lữ thế giới.

Vốn chứ sao…

Nhạc Duyên cảm thấy trước mắt những thứ này thân hình bưu hãn bọn đại hán, làm cái gì không tốt? Tại sao

phải cướp bóc, có tay có chân, có thể hoàn toàn làm việc sống được chứ sao.

Vì vậy, Nhạc Duyên căn cứ điệu bộ đức tâm tình, vì mình bây giờ vị đạo sĩ này thân phận làm ăn mồi Nhạc Duyên chuẩn bị dùng lý phục người, nhường trước mắt bọn này bọn cường đạo bỏ xuống đồ đao, một lần nữa làm người tốt… Nhưng vấn đề là Nhạc Duyên nghĩ mặc dù tốt, nhưng là người ta đối phương không phối hợp a.

Trong đó, có một cường đạo lời nói, lập tức nhường Nhạc Duyên bộc phát.

“Lỗ mũi trâu, trên người tiền tài cho ta, con lừa cho ta, này chuông bạc keng cũng cho ta, còn ngươi nữa y phục trên người cũng cho ta!”

Chính là như vậy một câu, Nhạc Duyên nguyên bản còn chuẩn bị hảo hảo nhân sinh giáo dục hạ bọn này đi sai bước nhầm bọn cường đạo, nhưng là tại những lời này hạ Nhạc Duyên lập tức vứt bỏ nguyên bản trong nội tâm suy nghĩ.

Ngươi đoạt ta tiền không quan hệ, nhưng là ngươi tại sao phải đánh y phục của ta chủ ý?

Một hồi quyền cước sau, một chuyến này mười mấy người cường đạo đều bị Nhạc Duyên đánh ngã xuống đất, mặc dù nói không có đứt tay đứt chân, nhưng là tại Nhạc Duyên nện, gãy xương các loại là miễn không.

Cần gì chứ?

Mọi người cần gì chứ?

Cuối cùng, Nhạc Duyên run lên đạo bào, lau đi đầy người bụi mù, tiếp tục cưỡi con lừa khoan thai mà đi.

“Hôm nay tình huống thiệt nhiều!”

Hồi tưởng lại ngày hôm qua chuyện phát sinh, Nhạc Duyên tựa ở trên lưng lừa, thì thào tự nói lấy: “Đoạn đường này đi tới, thư thái không ít a!”

“Trời chiều!”

“Hoàng hôn ánh nắng chiều!”

“Chỉ là tưởng tượng, liền có thể cảm nhận được này trong giang hồ diễm lệ phong cảnh!”

Nhẹ nhàng đem che ở trên mắt phất trần lấy xuống, Nhạc Duyên một lần nữa ngồi xuống, quay đầu nhìn về phía xa xôi không trung.

Trời chiều, rặng mây đỏ, còn có này phương xa u màu sơn mạch.

Sâu hít sâu một hơi, Nhạc Duyên dưới đáy lòng lại lần nữa cảm thán một phen này cổ đại cảnh sắc, tại hiện đại ở đâu còn có thể nhìn thấy vậy sạch sẽ phong cảnh.

Như thế không dẫn đến phong trần.

Những thứ kia tâm trong giang hồ người, cả ngày cũng đắm chìm tại ân oán tình cừu ở bên trong, ở đâu có thể

thưởng thức đưa ra trong ý nhị, hiện tại cũng chỉ có còn không có triệt để bước vào giang hồ Nhạc Duyên có thể nhận thức.

A!

Hồi lâu, thở dài một tiếng từ Nhạc Duyên trong miệng phát ra, có thể như vậy nhận thức trước mắt cảnh đẹp Nhạc Duyên lại cảm thấy điều này sẽ là mình tại đây Thần Điêu Hiệp Lữ trong thế giới cuối cùng thời gian. Khi một ngày nào đó, hắn triệt để cuốn vào giang hồ thời điểm, Nhạc Duyên liền sẽ mất đi hiện tại tâm tình.

Nhiễm một thân trần ai người, ở đâu có thể thưởng thức này không dẫn đến phong trần chi cảnh.

Này giang hồ…

Cách mình quá xa, rồi lại rất gần.

Đầy trời cỏ tranh bay phất phơ ở bên trong, Nhạc Duyên cảm giác mình cùng này không rảnh chi cảnh càng ngày càng xa, tựa như không trung đem rơi mặt trời.

Đều nói có người địa phương, thì có giang hồ.

Nhạc Duyên vẫn cảm thấy những thứ này cách mình rất xa, tại hiện đại cái loại này giang hồ không thuần túy, mà chỉ có ở đằng kia chút ít võ hiệp trong thế giới mới có thể nhận thức. Mà bây giờ, Nhạc Duyên đã là nửa cước đạp nhập giang hồ dòng nước xoáy trong.

Giang hồ là cái gì?

Là đao? Vẫn là kiếm? Là tình? Vẫn là thù?

Đối với đã muốn triệt để chuẩn bị sẵn sàng tiến vào trong đó Nhạc Duyên mà nói, hắn giang hồ chính là này dưới người mình con lừa trên cổ chuông bạc keng.

Một cái Linh Đang, vì vậy ân oán tình cừu đều có.

Phật gia cùng Đạo gia là cái gì khác nhau?

Phật gia giống như trạch trong nhà Cao Phú Soái (*) trạch nam, đối mặt thế gian mọi sự, nhưng có một bụng triết học muốn đối với người khác nói, mà Đạo gia thì là nhỏ của cải thành phần tri thức, một cá nhân sẽ ở quán cà phê ưu nhã rồi lại cô độc phẩm lấy thuộc về mình cà phê, sau đó một cá nhân đối mặt trước mắt vạn vật, một mình tổn thương xuân thu buồn.

Mà trước mắt, đang dùng góc 45 độ ngắm nhìn trời chiều Nhạc Duyên, cảm giác mình giờ khắc này tuyệt đối là tri âm tri kỷ, cực kỳ phù hợp cái loại này ý cảnh.

“Ồ?”

Cuối cùng đột nhiên, này cô độc ưu thương cảm hoài ý cảnh bị đánh phá, Nhạc Duyên thu hồi chính mình nhìn ra xa trời chiều tầm mắt, hướng phía trước mặt cách đó không xa đình nghỉ mát nhìn lại, đã thấy chỗ đó có một đám người, đang vây quanh cái gì ồn ào không thôi.

Phát sinh chuyện gì?

Có náo nhiệt hãy nhìn!

Vì vậy, Nhạc Duyên thuộc về nhân loại vốn là có yêu mến vây xem tâm tư lập tức bộc phát, Đạo gia tổn thương xuân thu buồn sớm đã bị ném ở sau ót. Chụp được con lừa, Nhạc Duyên xem như tăng nhanh tốc độ hướng đình nghỉ mát tiến đến.

Trong lương đình.

Lục Vô Song khóe miệng vết máu lan tràn, dựa lưng vào Trụ Tử (cây cột), tay phải gắt gao nắm bạc hình cung loan đao, tay trái thì là thả ở trước ngực đặt nhẹ lấy ngực, tựa hồ tại bảo hộ lấy cái gì, mà nàng cả người càng trước mắt sát ý nhìn qua bốn phía hướng người một nhà.

Đáng chết!

Trốn không sao?

Thật vất vả từ Lý Mạc Sầu trong tay chạy ra, trộm bí kíp, nhưng bây giờ lại bị bọn này ném bí kíp phế vật ngăn lại… Lục Vô Song hồi tưởng mấy ngày nay chuyện phát sinh, trong nội tâm nhất thời nhịn không được bi thống.

Bất quá…

Ta chết cũng không thể đem bí kíp còn cho bọn hắn!

Ta nhưng là ở Lý Mạc Sầu thật vất vả truy đuổi đầu đất trong quá trình lúc này mới trộm được bí kíp, có thể nào trả lại? Phải biết rằng vốn võ công của nàng liền không

cao, Lý Mạc Sầu cũng không có nghiêm túc dạy bảo, Lục Vô Song nghĩ muốn báo thù có thể nói phi thường khó khăn, nhất là tại đối phương đoạn thời gian trước được đến một thanh chém sắt như chém bùn bảo kiếm sau, tình huống càng ác liệt.

Chính là, bây giờ nên làm gì?

Càng nghĩ, Lục Vô Song nhất thời tìm được tốt thoát thân phương pháp, nội tâm vô cùng lo lắng, đang suy nghĩ phải chăng thật cần muốn xuất ra bí kíp thoát thân thời điểm, đột nhiên một đạo ôn nhu như ngọc tiếng nói truyền đến, nhường Lục Vô Song không khỏi sững sờ.

“Tiểu cô nương, một mình ngươi sao?”

Ngẩng đầu, tầm mắt hướng thanh âm nơi phát ra chỗ nhìn lại, chỉ thấy đình nghỉ mát bên ngoài một tòa quái trên đá, đón ánh mặt trời đứng thẳng một người nam nhân, một cái một thân kim sắc đạo bào nam nhân, một cái toàn thân cũng khúc xạ ra chói mắt kim quang nam nhân.

Trong sát na, Lục Vô Song chỉ cảm giác mình bị sáng mắt mù, trong khoảng thời gian ngắn không khỏi cúi đầu xuống.

Chương 022 : Lục Vô Song

022 chương Lục Vô Song

Đón gió nhìn quanh.

Một đạo kim sắc bóng người cùng tại giả trên đá sừng sững độc lập.

Đón trời chiều, này phát ra kim sắc cơ hồ sáng đui mù nhiều người người tròng mắt, cũng không biết là ánh mặt trời vẫn là vốn đối phương một thân này đạo bào liền như thế xa hoa chướng mắt.

“Tiểu cô nương, một mình ngươi sao?”

Trong lương đình, Lục Vô Song cầm trong tay bạc hình cung loan đao, lưng tựa Trụ Tử (cây cột), giờ phút này đang có chút ít không biết làm sao, lộ ra vẻ bi thảm cực kỳ. Dựng ở trên núi giả, Nhạc Duyên có chút ngoài ý muốn đánh giá cô bé này, có chút không hiểu nhiều lắm vì cái gì đối phương đơn độc tại đây?

Chẳng lẽ…

Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu tựu tại phụ cận?

Ngô!

Không đúng!

Một tiếng trầm ngâm, Nhạc Duyên rất nhanh chối bỏ trong nội tâm suy đoán, nếu như Lý Mạc Sầu tại đây lời nói, tuyệt đối không có có trước mắt những thứ này võ lâm nhân sĩ cơ hội động thủ.

Đối với ở trước mắt cái này dung mạo thật là xinh đẹp xinh đẹp nữ hài nhi Lục Vô Song, Nhạc Duyên tự nhiên nhận thức. Tại Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu bên người, có hai cái đồ đệ, phân biệt là Lục Vô Song cùng Hồng Lăng Ba, mà ở trong chuyện này, Lục Vô Song tốt nhất nhận thức, bởi vì nàng chân là nghiêng.

Mà đổi thành bên ngoài này Hồng Lăng Ba tuy nhiên cũng là đạo sĩ cách ăn mặc, nhưng là một khi đơn độc một người xuất hiện tại Nhạc Duyên trước mặt lời nói, Nhạc Duyên có thể khẳng định nói mình tuyệt đối có há hốc mồm. Bởi vì đối với này Hồng Lăng Ba hoàn toàn chưa từng gặp qua, chưa từng gặp mặt hơn nữa Hồng Lăng Ba không có có cái gì đặc biệt địa phương, tự nhiên là nhận không ra.

Nhưng là Lục Vô Song cũng không phải là.

Vốn là lấy vây xem tâm tính Nhạc Duyên tại trên núi đá nhìn rõ ràng bị vây người sau bộ dáng sau, Nhạc Duyên nguyên bản vây xem tâm tính lập tức phát sinh chuyển biến.

Một cái thiếu nữ, còn là một cá thọt chân tàn tật thiếu nữ…

Như vậy nữ hài tử tự nhiên cần cứu vớt nha!

Cho nên, Nhạc Duyên ở phía trên mở miệng, xem như đối với phía dưới Lục Vô Song lên tiếng kêu gọi.

"…"

Trong lương đình.

Lục Vô Song tầm mắt có chút ngốc trệ nhìn qua này dựng ở trên núi đá nam tử, tại chính mình ánh mắt thích ứng này chướng mắt kim sắc sau, lúc này mới nhìn tinh tường người nọ.

Chính là mấy ngày hôm trước tại khách điếm gặp phải này tên kỳ quái mà gan lớn tuổi trẻ đạo sĩ.

Nói ngoài dự tính cùng gan lớn, là vì Lục Vô Song lần đầu thấy có người có thể đang tại Lý Mạc Sầu mặt đánh giá đối phương vì lũ bất ngờ, loại này sự can đảm quả thực làm cho nàng kinh ngạc cùng rung động. So với đầu đất Dương Quá tới, Lục Vô Song cảm thấy trước mắt vị đạo sĩ này đây mới thực sự là không kiêng nể gì cả.

Bất quá trước mắt càng làm cho Lục Vô Song nghi hoặc là…

Người này thật sự là đạo sĩ sao?

Nhà ai đạo trưởng có mặc vào như vậy một thân xa hoa đạo bào?

Trừ phất trần trên lông trắng bên ngoài, địa phương

khác lại đều là kim sắc. Đạo quan, đạo bào, còn có này phất trần chuôi, thậm chí chân cỡi giày, toàn bộ đều là kim quang lóng lánh.

Tại trong khách sạn thời điểm, Lục Vô Song chỉ là nhìn thấy một thân này tương đối nâng Toàn Chân giáo mà đến muốn xa hoa rất nhiều xanh trắng đạo bào, nhưng là so với trước mắt này một thân kim sắc, Lục Vô Song lập tức cảm thấy mấy ngày hôm trước một thân này quả thực kém nổ.

Nhất là đang nghe Nhạc Duyên câu hỏi sau, Lục Vô Song lại lần nữa khẽ giật mình, tầm mắt ngơ ngác nhìn về phía này dựng ở đỉnh núi Nhạc Duyên.

Mà giờ khắc này vây quanh Lục Vô Song người, thì là lúc trước bị Lý Mạc Sầu túm lấy bí kíp một ít môn phái nhỏ. Lớn dám động thủ, lúc này thấy Lý Mạc Sầu đồ đệ lạc đàn, tự nhiên là như ong vỡ tổ đem Lục Vô Song cho ngăn chặn.

Phải biết rằng lúc trước Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu để làm ” Ngũ Độc bí truyền “, chính là từ một ít môn phái nhỏ túm lấy rất nhiều bí kíp tiến hành so sánh, lấy thừa bù thiếu, dùng bổ sung tự thân võ học. Nhưng là, tại đồng thời, Lý Mạc Sầu cũng không có quên từ chính mình sư muội Tiểu Long Nữ trong tay cướp lấy Ngọc Nữ Tâm Kinh tính toán.

“Ngươi là ai?”

Tại đem Lục Vô Song vây quanh, cảm giác đối phương không cách nào chạy trốn sau, nhóm người này cách ăn

mặc thập phần tùy ý bưu hãn giang hồ nhân sĩ lúc này mới đem lực chú ý đặt ở dựng ở trên núi đá Nhạc Duyên trên người, trong đó cầm đầu thô mãng mồ hôi, tay mang theo đại vòng đao, trợn mắt trừng hướng trên núi đá Nhạc Duyên, ngữ khí có chút đề phòng cùng có gai.

“Chúng ta chính là vì đuổi giết này tiếng xấu rõ ràng Xích Luyện Tiên Tử đồ đệ… Các hạ cũng không nên vì một nữ nhân mà đắc tội võ lâm chính đạo…”

Trên núi đá.

Nhạc Duyên có chút ngạc nhiên nhìn qua phía dưới thô mãng chi hán, hắn rất muốn nói một câu người này thoạt nhìn bộ dáng thô ráp, nhưng rất biết thượng cương thượng tuyến a! Một câu, cũng đã thay Nhạc Duyên cho liên lụy đến thiên hạ trong giang hồ tất cả võ lâm chính đạo.

Quả nhiên, có thể ở này huyết tinh trong giang hồ người đần, cũng không phải đứa ngốc. Nếu như đổi lại là cái khác chính nghĩa hiệp sĩ, như vậy giờ phút này Lục Vô Song tuyệt đối là không có kết quả tốt.

Hồi tưởng lại trong sách hẳn là từng có cùng loại tràng cảnh, nhưng là trước mắt nhưng không thấy này cưỡi thất thải vân đi đến cứu người Dương Quá đi nơi nào, nghĩ đến cũng chỉ có thể chính mình động thủ. Nói tiếp, phía trước Nhạc Duyên còn cảm thấy tự mình một người quá mức nhàm chán cùng cô đơn, nên mang lên một tiểu nha hoàn cái gì là tốt rồi.

Mà trước mắt Lục Vô Song không phải vừa vặn mục tiêu

sao?

Có chút võ công nền tảng, người cũng còn rất dài xinh đẹp xinh đẹp, tuy nhiên trên chân có chút khuyết điểm, nhưng vấn đề là người ta là Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu đồ đệ a!

Riêng một điểm này, liền cũng đủ Nhạc Duyên quyết định.

Có câu tục ngữ nói tốt, tới sớm không bằng tới đúng dịp a!

Bất quá…

Này thượng cương thượng tuyến người thân phận phản, hẳn là đổi chính mình mà nói mới thích hợp. Một cái đắc đạo cao nhân, dạy bảo một cái mãng hán lạc đường biết quay lại, đây mới là trong giang hồ giai thoại.

Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên mở miệng nói chuyện, ôn nhu cười nói: “Vị huynh đệ kia, lời này của ngươi liền sai!”

“Ừ?”

Mãng hán nhẹ kêu một tiếng, hỏi ngược lại: “Làm sao sai?” Nói lời này đồng thời, mãng hán vẫn không quên hướng bốn phía người nháy mắt ra dấu.

“Xú danh chiêu lấy cũng không phải người ta sư phó, cái này xinh đẹp tiểu cô nương cũng là người bị hại mà thôi, sư phó của nàng làm, đóng nàng chuyện gì… Người ta còn nhỏ, không hiểu chuyện, ngươi cũng không cần đen

nàng!”

Nhạc Duyên không có đứng thẳng đứng trên đó, mà là ngồi xổm xuống, trong tay phất trần khẽ múa, thành khẩn nói: “Nhìn xem các ngươi những thứ này sơ ý chủ quan gia hỏa, tâm sao có thể ác như vậy, đem một cái tiểu cô nương chân liền đánh cà nhắc!”

“…”

Trong lương đình, Lục Vô Song há hốc mồm, sắc mặt có chút đỏ lên nóng lên, đối với Nhạc Duyên lời nói cảm thấy có chút không có ý tứ, nghĩ muốn lên tiếng giải thích chân của mình bản thân tựu là Lý Mạc Sầu đánh, nhưng vừa nhìn thấy bốn phía cục diện, hơn nữa hồi tưởng lại trong khách sạn chuyện phát sinh, Lục Vô Song lại đem lời nói cho nghẹn trở về, chỉ là sắc mặt cảm thấy khó xử mà thôi.

Mình muốn an toàn thoát thân, bây giờ còn là cần cần cái này một thân tơ vàng đạo bào đạo sĩ trợ giúp!

“Ách! ! !”

Mà mãng hán một đám người nghe vậy càng trợn mắt há hốc mồm, trong lòng tự nhủ cô nương này chân vốn chính là cà nhắc tốt phạt? Sao có thể quái tại trên người chúng ta? !

Cầm đầu mãng hán chính là muốn phản bác, lại nghe Nhạc Duyên lại lần nữa lên tiếng, trực tiếp cắt đứt mãng hán muốn nói chuyện, nói: “Nói tiếp mặc dù là thiếu nữ này bản thân tựu là tội ác tày trời người, nhưng là tại

nhìn thấy tại hạ, cũng nên để ta làm xử lý. Thân là đạo gia, ta có tất yếu cứu vớt đối phương tại lạc đường, làm cho đối phương phóng hạ đồ đao!”

“Nói tiếp thật làm cho như vậy một cái xinh đẹp nữ hài tử rơi vào trong tay các ngươi, ta rất khó tưởng tượng có là dạng gì kết quả, cứu người một mạng có thể nói thắng tạo thất cấp Phù Đồ a!”

Trong lời nói, đầy dẫy đối với mãng hán một đám người không tín nhiệm.

“…”

Đoạn văn này sau khi nói xong, mãng hán này mới tìm được chen vào nói cơ hội, hung dữ nói ra: “Vị đạo trưởng này, này phóng hạ đồ đao cùng cứu một mạng người hơn xây tháp 7 tầng tháp hẳn là Phật môn lời nói a?” Trong lời nói, mãng hán đối với cái này kim quang lóng lánh đạo sĩ có chút không tin cùng hoài nghi.

“Ừ?”

“Phật môn?”

“Cũng đúng a!”

Nhạc Duyên đầu tiên là sững sờ, lập tức gật gật đầu, mở ra hai tay, trong giọng nói không có chút nào xấu hổ, nói ra: “Nhưng là này không trọng yếu, trọng yếu là phật vốn là đạo a!”

Trong lương đình, Lục Vô Song nghe lời này, biểu lộ triệt

để ngốc trệ.

Mà nhóm người này võ lâm nhân sĩ, thì là cái gì lời nói cũng không nói, vừa mới trong lời nói của đối phương ý tứ đã muốn rõ ràng biểu hiện ra ngoài. Đã lời nói không thể đồng ý, như vậy nên biểu hiện ra người nào nắm tay càng lớn. Lập tức, một tiếng gầm thét ở bên trong, này cầm đầu mãng hán một cái thả người hướng trên núi đá nhảy tới, trong tay đại vòng đao càng húc đầu chém xuống đi.

Mà đồng thời.

Nhạc Duyên một tiếng trong lúc cười khẽ, trong tay phất trần giương lên, cũng ra tay.

Trong giang hồ, đạo lý quả nhiên là giảng không thông!

Nắm đấm lớn, mới là đạo lý a!

Chương 23 : Ngũ Độc (thượng)

23 chương Ngũ Độc (thượng)

Ngốc!

Ta sao có thể ngu như vậy!

Nói Dương Quá là đầu đất, nguyên lai kết quả là ta mình mới là đầu đất a!

Lục Vô Song cả người lộ ra vẻ hoàn toàn không có tinh khí thần, cả người tựa hồ giống như bị trăm tám mươi đại hán cho đổi phiên qua một loại, đã là có nghĩ chết tiết tấu.

Tại nàng phía trước, Nhạc Duyên một thân kim sắc, đang cưỡi này con lừa nhỏ trên lưng, nhàn nhã thưởng thức cảnh trời chiều, tựa hồ căn bản không có chú ý tới mình đi theo phía sau nhất danh thọt chân tàn tật cô nương.

Nếu như giờ phút này có những người khác ở đây, nhất định sẽ liền nói đức vấn đề, đối với Nhạc Duyên tiến hành húc đầu cái não giáo huấn.

Ta vẫn cho là đạo sĩ tốt sống chung, rất dễ nói chuyện…

Nhưng là không ngờ rằng trước mắt đạo sĩ thật không ngờ không hợp thói thường cùng quái đản, thử nghĩ một

cái có thể cơ hồ đang tại Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu mặt nói nhân gia là lũ bất ngờ, tiếp lấy đảo mắt liền đem Dương Quá cho bán người, há lại tốt tiếp xúc?

Đi theo Lý Mạc Sầu hành tẩu giang hồ coi như là có đã nhiều năm, Lục Vô Song tự nói chính mình được chứng kiến nhân tính hắc ám, nhưng là nàng dưới đáy lòng hay là đối với tương lai tràn đầy hi vọng, đầy dẫy báo thù các loại ý niệm trong đầu.

Nhưng là buổi chiều tại kiến thức Nhạc Duyên cách làm sau, Lục Vô Song cảm giác mình tương lai tràn ngập hắc ám.

“Ai!”

Khập khiễng đi đường, đuổi theo Nhạc Duyên, Lục Vô Song cũng là lại lần nữa thở dài một hơi.

“Ai?”

Cưỡi trên lưng lừa Nhạc Duyên hiển nhiên là nghe được Lục Vô Song thở dài, nghiêng đầu sang chỗ khác dùng một loại rất là nghi hoặc cùng kinh ngạc ngữ khí hỏi: “Ta nói Vô Song cô nương, đoạn đường này tới ta đã nghe ngươi thở dài nhiều lần, ta vừa mới đếm cái vừa rồi, tăng thêm lần này đã là trọn vẹn mười lần!”

“Như vậy thở dài, để cho người khác nghe được, sẽ làm mọi người hiểu lầm, cho là ta khi dễ ngươi một cái tiểu cô nương! Điều này làm cho trên giang hồ đồng đạo nhìn thấy nhiều không có ý tứ!”

Ngữ khí cùng biểu lộ cũng lộ ra vẻ thập phần nghiêm túc, Nhạc Duyên cứ như vậy bình tĩnh nhìn qua Lục Vô Song.

Khi dễ?

Không có sai, ngươi đã tại khi dễ ta!

Nếu như ngươi tốt ý, hiện tại ta đã sớm chạy thoát, nếu không lời nói nơi nào sẽ là vừa ra hang sói, vừa nhập hang hổ?

Lục Vô Song phồng lên miệng, cùng Nhạc Duyên tiến hành đối mặt, không có chút nào lùi bước tính toán, trong lòng tự nhủ buổi chiều ngươi vừa mới khi dễ xong những thứ kia đáng thương giang hồ mãng hán, này không biết xấu hổ phật vốn là đạo đều có thể kéo ra, hiện tại vừa khi dễ ta tự nhiên là không có có bất kỳ tâm lý gánh nặng!

Hồi tưởng lại trước cách làm, Lục Vô Song cực kỳ hối hận, nghĩ thầm lúc ấy nếu như tại bọn hắn trong lúc giao thủ sớm chạy trốn, thật là có nhiều tốt, nơi nào sẽ như hiên tại như vậy.

Sau nửa ngày.

Tại Nhạc Duyên này vô tội ánh mắt đối mặt, Lục Vô Song lại lần nữa bại hạ trận tới, đến cùng chính mình chỉ là một nữ nhi gia, hoàn toàn không có người nào da mặt đủ dày. Khóe miệng co giật ở bên trong, Lục Vô Song phiến quá mức, dùng một loại hờn dỗi cửa oán giận nói: “Nhạc đạo trưởng, ta đi không nổi!”

Nói xong, cả người còn ngay tại chỗ ngồi xuống, một bộ chuẩn bị xấu lắm muốn trên mặt đất lăn bộ dáng.

“…”

Thấy Lục Vô Song một cô nương nhà không để ý trên mặt đất dơ dáy bẩn thỉu, trực tiếp đặt mông ngồi ở trên đường lớn, Nhạc Duyên cũng là khẽ giật mình, lập tức nhường dưới háng con lừa dừng lại. Nhạc Duyên dạo bước đi đến Lục Vô Song trước mặt, sau đó ngồi xổm xuống đi, tiến đến Lục Vô Song trước mặt nhíu mày cười nói: “… Làm sao, ngươi vẫn là suy nghĩ muốn chạy?”

“Hừ…”

Ngẩng đầu quét Nhạc Duyên một cái, Lục Vô Song hừ lạnh một tiếng, vừa lại lần nữa phiến quá mức, dùng một loại hừ hừ ngữ khí nói ra: “Ta đi đứng không tốt, người ta đã muốn đi không nổi, trừ phi Nhạc đạo trưởng ngươi cho ta một cái thay đi bộ công cụ!”

Ngụ ý, Lục Vô Song là đúng Nhạc Duyên dưới háng con lừa có hứng thú. Thử nghĩ, một nam một nữ hành tẩu giang hồ ở bên trong, nam kỵ con lừa, nữ què chân dọc theo đường, này tính là cái gì? Này làm sao nhìn, nghĩ như thế nào, cũng không thích hợp a!

Về phần trốn…

Nếu như nói không có ở khách điếm kiến thức Nhạc Duyên này cao siêu tới cực điểm khinh công, không có

ở trước lại lần nữa thưởng thức này cao siêu đến phong tao khinh công, Lục Vô Song còn có chạy trốn xúc động, như vậy tại kiến thức Nhạc Duyên này làm cho người ta kinh sợ khinh thân công pháp sau, nhìn nhìn lại tự thân còn là một cá tàn tật cô nương, vì vậy Lục Vô Song trực tiếp đem chạy trốn tâm tư cho bóp diệt trong lòng.

Hay nói giỡn! Đối mặt cái này một thân kim sắc đạo bào xa hoa đạo sĩ, chạy trốn kia đối với Lục Vô Song đây chẳng qua là một kiện đáng giá ảo tưởng sự tình mà thôi.

Trả lời Nhạc Duyên vấn đề, Lục Vô Song cảm giác mình mới không có ngu như vậy.

Đối lập nâng chạy trốn vấn đề, phía trước Lục Vô Song càng thêm lo lắng là đối phương có lẽ đồng dạng sẽ đối với Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu trước tác ” Ngũ Độc bí truyền ” cảm thấy hứng thú, nhưng là tại kiến thức người ta này cao siêu khinh công cùng trên tay công phu sau, Lục Vô Song cảm giác đối phương khả năng đối với cái này không nhiều lắm hứng thú, nhưng là trong nội tâm vẫn có lấy lo lắng cùng cảnh giác.

“Có thể!” Nhạc Duyên trầm ngâm, gật đầu nói.

Vượt quá Lục Vô Song đoán trước là, trước mắt áo bào màu vàng đạo sĩ Nhạc Duyên ứng với chính mình lời nói, lập tức một tiếng ngoài ý muốn từ trong miệng phát ra: “Cái gì?”

“Bất quá…”

Quả nhiên, còn có vấn đề khác, cái này chuyển hướng liền đại biểu chính ta vừa mới nghĩ đến quá mỹ hảo, là ta tuổi còn rất trẻ sao? ! Đang nghe Nhạc Duyên trong miệng 'Bất quá' sau, Lục Vô Song không khỏi dưới đáy lòng cảm thán nói.

"Bất quá, ngươi cần đem ngươi giấu tại trên thân đồ vật này nọ cho ta xem một chút!"

Nhạc Duyên tầm mắt cuối cùng rơi vào Lục Vô Song trong ngực, lúc trước trong lương đình, tại dọc theo con đường này, Nhạc Duyên cũng nhìn thấy này Lục Vô Song một mực như giống như chim sợ ná che chở ý chí, hiển nhiên trong đó có cực kỳ đồ trọng yếu.

"Ừ?"

Ngoài ý muốn cùng ngạc nhiên, Lục Vô Song ngơ ngác ngắm lên trước mắt Nhạc Duyên.

"Ta nói, "

Nhạc Duyên thấy này Lục Vô Song tựa hồ có chút ngẩn người, thò tay tại hắn ánh mắt phía trước phất phất sau, nhường hắn phục hồi tinh thần lại, lúc này mới tiếp tục nói: "Ta nói đem ngươi từ Xích Luyện Tiên Tử chỗ đó trộm tới " Ngũ Độc bí truyền " cầm cho ta xem một chút, yên tâm ta sẽ không cần ngươi bí kíp! Ta chỉ là đối với Xích Luyện Tiên Tử một ít tay độc công có hứng thú!"

Làm sao có thể? !

Đạo sĩ kia làm sao biết chính mình trộm tới Lý Mạc Sầu "

Ngũ Độc bí truyền “?

Đối mặt Nhạc Duyên vấn đề, Lục Vô Song nội tâm triệt để kinh ngạc, tại đình nghỉ mát thời điểm, bởi vì những thứ kia giang hồ nhân sĩ phát hiện ngoại nhân, nàng cùng những thứ kia vây quanh mình người cũng cũng không nói đến ” Ngũ Độc bí truyền ” liên quan tin tức, theo đạo lý mà nói này Nhạc đạo trưởng không nên biết được.

Chính là…

Hắn là làm sao biết?

Cơ hồ là tiềm thức phản ứng, Lục Vô Song một cái thả người, liền từ trên mặt đất nhảy lên tới, hướng về sau rời khỏi đến mấy mét sau, càng lấy ra trên người loan đao, lúc này mới vô cùng đề phòng nhìn qua Nhạc Duyên, nói: “Ngươi là làm sao biết?”

“Ách…”

Nhạc Duyên cả người còn vô cùng ngoài ý muốn nhìn xem vừa rồi tựa hồ bị an lò xo Lục Vô Song, đang nghe đối phương câu hỏi sau, Nhạc Duyên này mới kịp phản ứng, xem như người biết chuyện nhà trong nội tâm kinh hãi. Đương nhiên, Nhạc Duyên không có khả năng trực tiếp nói cho người ta ta đã sớm ở trong sách xem qua như vậy lời nói, mà là đứng dậy run hạ ống tay áo, nghịch lên bên trên dính vào tro bụi, lúc này mới cười nói: “Hàaa…! Vô Song cô nương, ta tuy nhiên là lần đầu tiên hành tẩu giang hồ, nhưng là đối với trên giang hồ sự tình ta hiểu chính là so với ngươi muốn nhiều a!”

“Hơn nữa, Vô Song cô nương, ngươi cho rằng bằng vào ngươi bây giờ chiêu thức ấy mèo ba chân công phu, có thể ngăn cản ta cứng rắn đoạt bí kíp sao?”

Một tay gánh lưng, một tay cầm phất trần, Nhạc Duyên cười đến rất ôn nhu, ngữ khí cũng là vô cùng ôn hòa, nhưng là nghe vào Lục Vô Song trong tai cũng không phải như thế. Này quả thực là một đầu con cọp đột nhiên mở ra miệng to như chậu máu, hướng chính mình thị cắn mà đến.

“Yên tâm, nếu như ta thật muốn đoạt lời nói, ta đã sớm đoạt!”

“Là ngươi chính là ngươi, ta chẳng qua là hướng ngươi đòi hỏi nghiên cứu một chút, dù sao lấy sau khả năng không ít muốn cùng Xích Luyện Tiên Tử chào hỏi, đến lúc đó một cái không cẩn thận bị nàng Băng Phách Thần Châm cho lộng thương, vậy thì bi kịch!”

“Hơn nữa, đến lúc đó có một lần nữa còn cho ngươi. Mặt khác, nói không chừng ta còn sẽ cho ngươi đền bù tổn thất cái gì, dạy ngươi một tay so sánh không sai khinh công cái gì… Phải biết rằng lăn lộn giang hồ khúc nếu là có thể chém người, mà không bị người chém, như vậy nhất định phải khinh công tốt. Một cái què chân tiểu cô nương lăn lộn giang hồ, chạy cũng chạy không nhanh, đó là sẽ rất bi kịch!”

Nhạc Duyên sau khi nói xong, liền như vậy thẳng đứng nguyên tại chỗ, cười chờ đợi Lục Vô Song trả lời.

“Ngô…”

Lục Vô Song sững sờ, ngẩn người sững sờ nhìn trước mắt cái này một thân kim quang lóng lánh đạo sĩ, đối phương đem hạng mục cùng hồi báo cũng xem như nói ra, còn lại liền là mình nên lựa chọn như thế nào.

Mà trên thực tế đối với Lục Vô Song mà nói, này cũng chỉ có một lựa chọn!

Hồi lâu.

Lục Vô Song rốt cục xác định ý nghĩ, làm ra làm cho người ta thoả mãn trả lời.

Lập tức, Nhạc Duyên cười.

Võng hoan nghênh quảng đại thư hữu quang lâm đọc, mới nhất, nhanh nhất, hot nhất còn tiếp tác phẩm đều ở!

Chương 024 : Ngũ Độc (hạ)

024 chương Ngũ Độc (hạ)

Trăng sáng sao thưa.

Không thể không nói, Nhạc Duyên tại nơi này trong khoảng thời gian này tới, thời tiết cũng tính không sai, không có gặp phải trời mưa thời điểm.

Mà đi ở ngân sắc Nguyệt Huy trải rộng trên đường, theo thanh thúy Linh Đang tiếng vang lên, Nhạc Duyên hừ kỳ lạ khúc chậm rì rì đi tới. Một bên hừ điệu, một bên kiễng mũi chân, tại trên lưng lừa ngắm nhìn con đường cuối cùng, phát hiện nơi cuối cùng vẫn là đường, căn bản không có gì thôn trang thành trấn cái gì.

Hiển nhiên, Nhạc Duyên hiện tại ở vào cái loại này trước không đến thôn sau không đến điện địa phương.

“… Ai?”

Đang tại Nhạc Duyên nhìn ra xa con đường cuối cùng thời điểm, sau lưng đột nhiên nhớ tới một cái mềm giòn dễ vỡ tiếng nói, nói: “Như vậy thật không có vấn đề?”

“Đương nhiên không có vấn đề!”

Nhạc Duyên thu hồi tầm mắt, quay đầu lại, nhìn về phía đang tại phía sau mình cưỡi con ngựa cao to Lục Vô

Song, dùng một loại rất chân thành ngữ khí hồi đáp: “Bây giờ không phải là rất tốt sao?”

“Chính là…”

“Nhạc đạo trưởng, ngươi không biết là như vậy rất quái lạ sao?”

Lục Vô Song trên lưng ngựa trên xuống phía dưới nhìn qua này mặc dù là tại buổi tối có khi cũng có thể mượn ánh trăng phản xạ ra kim sắc Nhạc Duyên, sắc mặt đồng dạng rất là nghiêm túc nói ra: “Một đầu con lừa nhỏ mang theo một con ngựa, như vậy tràng cảnh ta là lần đầu tiên nhìn thấy!”

“… Chẳng lẽ lại Vô Song cô nương, muốn cùng tại hạ cùng một chỗ cùng kỵ?”

Ngẩng đầu, đón Lục Vô Song tầm mắt, Nhạc Duyên trầm ngâm, dùng một loại thăm dò ngữ khí hỏi.

“…”

Lục Vô Song vừa nghe lời này, không khỏi biến sắc, lập tức giọng điệu lập tức đến 180° đại chuyển biến, nói ra: “Không! Như vậy rất tốt, ta không có có bất cứ ý kiến gì!”

Nhìn qua này Lục Vô Song sắc mặt bình thường thay đổi chính mình trước lời nói, Nhạc Duyên không thể không cảm thán, cô nương này quả thật là tại Lý Mạc Sầu bên người ngốc lâu duyên cớ, rất rõ ràng cái gì gọi là kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, này lập trường trở nên quá kiên định.

“Chờ thêm một thời gian ngắn, dùng con ngựa này thay một đầu con lừa nhi cho ngươi là tốt rồi!”

Quay đầu lại, Nhạc Duyên tiếp tục ngồi trở lại trên lưng lừa, nói ra: “Hiện tại chứ sao… Liền đem đã đi xuống. Hiện tại chúng ta đối mặt vấn đề lớn nhất là, vô cùng có khả năng mọi người cần lộ túc dã ngoại!”

Trên lưng ngựa, Lục Vô Song nghe vậy bảo trì trầm mặc. Đối với lộ túc dã ngoại, từ nàng đi theo Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu đến nay, như vậy sự tình thường xuyên phát sinh, đối với Lục Vô Song mà nói đây đã là thói quen. Đối mặt như vậy sự tình, nàng từ là không có bất kỳ phản ứng nào.

Nhưng đối với tại Nhạc Duyên mà nói, tại hiện đại hắn không phải cái gọi là Lư Hữu, đi ra ngoài du lịch các loại cũng sẽ tìm kiếm khách sạn các loại, mà mặc dù là đến thế giới này, trừ ngày đầu tiên bởi vì ngoài ý muốn, cùng này Doãn Chí Bình tại chân núi nướng một Hoa Hồng Đêm hoa bên ngoài, còn lại cũng vẫn có địa phương ngốc.

Chẳng qua là trước mắt…

Xem ra nhất định cần kinh nghiệm giang hồ nhân sĩ chỗ phải kinh nghiệm dã ngoại nghỉ ngơi, chỉ tiếc là này bốn phía cũng không có cái gì sơn thần miếu đổ nát gì, hoàn toàn tại lộ túc.

…

Hai canh giờ sau.

Một chỗ khe núi ở bên trong, Khê Thủy bên cạnh.

Dưới một tảng đá lớn, một đống đống lửa đang tản ra nóng, đem Cự Thạch bốn phía cũng nướng có chút sáng sủa.

Mà ở dưới tảng đá lớn mặt, Nhạc Duyên cùng Lục Vô Song đang ngồi ngay ngắn ở từng người Tiểu Thạch Đầu trên, nhờ ánh lửa sưởi ấm.

Chỉ là hai người cũng từng người làm lấy việc của mình tình, thí dụ như Nhạc Duyên nhờ ánh lửa đang đọc sách, mà Lục Vô Song thì là một tay chống cái cằm nhìn qua Nhạc Duyên trên tay sách ngẩn người, tự mình thấy kia ngọn lửa cái bóng tại hắn trên mặt ngọc không ngừng toát ra.

” Ngũ Độc bí truyền “!

Quả thật không hổ là Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu chỗ trước tác bí kíp, tuy nhiên so ra kém những thứ kia trong truyền thuyết tuyệt thế võ công, nhưng là coi như xuống tới nói, cái môn này cơ hồ tập hợp Xích Luyện Tiên Tử một thân sở trưởng bí kíp, cũng là không thiếu.

Nhất là dụng độc phương diện, càng cho thấy Lý Mạc Sầu tại đây trên đường thiên phú cùng tư chất.

Thử nghĩ, đang cùng Lý Mạc Sầu giao phong ở bên trong, mặc dù là Ngũ Tuyệt một loại kia tuyệt đỉnh cao thủ, chính là cũng không dám đón đỡ Lý Mạc Sầu băng

phách ngân châm, có thể thấy được hắn độc tính chi kịch liệt. Mà do này Ngũ Độc bí truyền mà đến Ngũ Độc thần chưởng, tuy nhiên bị Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu chính mình xưng là Xích Luyện thần chưởng, nhưng cái môn này trên lòng bàn tay công phu nhưng cũng là độc công. Dùng cái môn này chưởng công, nếu như công lực không có vượt quá Lý Mạc Sầu quá nhiều, như vậy đổi lại những người khác cùng hắn đối chưởng lời nói, đều chỉ có một kết cục.

Đó chính là bị độc lực nhập thể, bị thương, thậm chí thậm chí tử vong.

Này băng phách ngân châm cùng Ngũ Độc thần chưởng nói trắng ra tựu là dùng độc là chủ, mà độc lợi hại tính có thể nghĩ. Trong đó, Vũ Tam Thông bất quá trúng một châm, lập tức té trên mặt đất không thể động đậy, mà Vũ Tam Nương thì là bị Lý Mạc Sầu dụng độc công tại sắc mặt chạm nhẹ một bả, cả người liền mất đi lực lượng, co quắp ngã xuống đất, về phần Dương Quá chỉ là dùng tay đụng đụng này băng phách ngân châm, liền cần vận công uống thuốc, điều tức nửa tháng mới dư độc đi tận. Ngân châm kích xạ, dùng Hoàng Dược Sư mạnh cũng không dám thẳng tiếp xúc hắn mũi nhọn, cần rút lui tránh địch.

Bởi vậy có thể thấy được Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu tại đây độc một đạo trên tạo nghệ.

Mở ra do Lục Vô Song trong tay được đến ” Ngũ Độc bí truyền “, chỉ là khúc dạo đầu mấy lời, Nhạc Duyên liền không khỏi cảm khái này Xích Luyện Tiên Tử chỉ cần tại đây độc trên mặt tuyệt đối hạ qua khổ công.

Nếu như là dĩ vãng, Nhạc Duyên vẫn là người thường lời nói tự nhiên đối với này ” Ngũ Độc bí truyền ” nhìn không ra cái gì, nhưng là hiện tại quan tưởng Hương Suất, tại mượn từ người khác võ học trí tuệ, Nhạc Duyên lại có thể nhận thức ảo diệu trong đó.

“Ừ?”

“Cái này… Thế nào lại là cái này?”

Chỉ là bắt đầu cũng may, theo Nhạc Duyên từng tờ một lật đi xuống, tựa hồ nhớ tới cái gì, hắn sắc mặt trở nên cực đoan quái dị đứng lên.

“Nhạc đạo trưởng, làm sao đâu này?”

Thấy trước mắt Nhạc Duyên biểu hiện cực kỳ quái dị cùng ngữ điệu, đang một mực dùng tầm mắt gắt gao chằm chằm vào Nhạc Duyên trong tay ” Ngũ Độc bí truyền “, sợ vị đạo sĩ này một cái không tốt đem ném đến trong lửa thiêu hủy Lục Vô Song không khỏi kinh hãi, kinh ngạc nói: “Này ” Ngũ Độc bí truyền ” có vấn đề gì không?”

Lục Vô Song trên mặt vẻ lo lắng hiện ra, phải biết rằng hiện tại nàng đang muốn mượn này võ công tu tập, để võ công đại thành sau mới có thể báo thù rửa hận. Này đột nhiên nghe thấy Nhạc Duyên kinh hô, Lục Vô Song tự nhiên miễn không kinh hồn táng đảm, sợ này chính mình thật vất vả trộm tới võ công bí kíp xảy ra vấn đề gì.

“…”

Ngẩng đầu, tầm mắt từ trong tay trang sách trên thu hồi, Nhạc Duyên đem tầm mắt chuyển đến phía trước Lục Vô Song trên mặt, trầm ngâm sau nửa ngày, này mới mở miệng hỏi: “Vô Song cô nương, ngươi biết Xích Luyện Tiên Tử là dựa vào cái gì độc tới tu luyện sao?”

“Ừ?”

Lục Vô Song đầu tiên là khẽ giật mình, nhưng thấy Nhạc Duyên này nghiêm túc sắc mặt, Lục Vô Song lúc này mới cẩn thận hồi tưởng, nói ra: “Tại ta đi theo Lý Mạc Sầu thời điểm, ta đã từng lặng lẽ lén qua nàng tu luyện võ công… Dùng qua rất nhiều độc vật, trong đó dùng Hạt Tử, xà, Tri Chu, con rết, Thiềm Thừ này năm loại độc vật là chủ, đương nhiên cũng muốn cái khác độc vật, bất quá này năm loại chiếm đa số!”

“Chẳng lẽ lại này Hạt Tử, xà, Tri Chu, con rết, Thiềm Thừ chính là Ngũ Độc, này ” Ngũ Độc bí truyền ” này đây những vật này là chủ sao?”

Thì thào tự nói ở bên trong, Lục Vô Song không khỏi nhớ tới này cầm Thiềm Thừ còn có con rết, xà bộ dáng, liền không tự chủ được rùng mình một cái. Một loại nữ hài tử, đối với những đồ chơi này, xác thực từ trong nội tâm cảm thấy không thoải mái.

Lục Vô Song tuy nhiên đi theo Lý Mạc Sầu ngốc thời gian rất lâu, từng có kiến thức, nhưng là hiện tại lại lần nữa nghĩ đến nàng vẫn còn có chút nhịn không được, chẳng qua là trong nội tâm không có người thường như vậy chống cự. Dù sao, người ta một cái tiểu cô nương

còn nhìn thấy dựa vào quyển bí kíp này báo thù rửa hận.

Mà nghe Lục Vô Song trả lời, Nhạc Duyên quái dị sắc mặt cũng là khôi phục nguyên trạng, hô một hơi sau, dựa theo trong nội tâm suy đoán, Nhạc Duyên hơi có chút dở khóc dở cười.

Dùng Nhạc Duyên suy đoán, này trong tay do Xích Luyện Tiên Tử chỗ trước tác " Ngũ Độc bí truyền " tuyệt đối cùng sau này Ngũ Độc giáo đại có liên quan, chẳng lẽ lại này Xích Luyện Tiên Tử là Ngũ Độc giáo khai sơn tổ sư hay sao?

Có thể cho dù có không phải, Nhạc Duyên thực sự khẳng định này bí kíp tất nhiên ở phía sau không biết sao lưu lạc đi ra ngoài.

Ngũ Độc giáo!

Ngũ Độc bí truyền!

Còn có Xích Luyện Tiên Tử!

Ba người này trong lúc đó quan hệ, đã muốn đủ để cho Nhạc Duyên tiến hành dự đoán, mà sự tình xa xa không phải đơn giản như vậy.

Chương 025 : Tới chúng ta nói chuyện xưa

025 chương tới, chúng ta nói chuyện xưa

Ngũ Độc giáo!

Còn có này Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu.

Nhạc Duyên hiện tại không cách nào khẳng định Lý Mạc Sầu cùng Ngũ Độc giáo trong lúc đó liên quan, vốn dĩ Kim Dung đại sư đi tiểu tính, này môn phái trong lúc đó là có cao thấp truyền thừa, liền giống như Toàn Chân cùng về sau Hoa Sơn. Nhưng là đối với Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu cùng Ngũ Độc giáo, Nhạc Duyên hiện tại xác thực không cách nào khẳng định.

Nguyên lấy ở bên trong, Lý Mạc Sầu cuối cùng vẫn lạc tại Tuyệt Tình Cốc tình hoa bên trong, dựa theo nội dung cốt truyện phát triển Lý Mạc Sầu bản thân là không cách nào cùng Ngũ Độc sinh ra liên quan.

Nhưng là hiện tại, Nhạc Duyên đi đến thế giới này, hắn tự nhiên không sẽ cho phép Lý Mạc Sầu liền như vậy chết đi, hắn vừa mới quyết định cứu vớt đối tượng, có thể nào dùng thất bại xong việc? Này chính là đối với nam nhân tuyệt đại đả kích. Bất quá mặc dù là Lý Mạc Sầu bản thân cùng Ngũ Độc giáo không có có quan hệ gì, mặc dù là nàng đồ đệ Hồng Lăng Ba cũng là chết ở Tuyệt Tình Cốc, nhưng là trong lúc này còn có một người khác biết được Lý Mạc Sầu chỗ trước tác bí tịch

võ công —— ” Ngũ Độc bí truyền “.

Mà người này, chính là ngồi ngay ngắn ở trước mắt sưởi ấm đồng thời, tầm mắt gắt gao nhìn mình chằm chằm trên tay sách vở thọt chân cô nương Lục Vô Song.

Lục Vô Song trộm được bí kíp, không có khả năng không có xem qua này ” Ngũ Độc bí truyền “, phải biết rằng một cái lấy báo thù vì hạng mục nữ hài tại được đến bí kíp sau, tuy nói là trong chạy trốn, nhưng là cái này cũng không đại biểu người ta giữa đường không có nặn đi ra thời gian đi quan sát này võ công bí kíp.

Hơn nữa Ngũ Độc giáo vậy sau này vài Nhậm giáo chủ, tuy nhiên không rõ ràng lắm Lam Phượng Hoàng trên thân thể ban có cái gì tật xấu, nhưng là mặt sau Hà Thiết Thủ xác thực cũng là một tàn tật cô nương. Hơn nữa Ngũ Độc giáo mặt sau Giáo chủ trừ phương diện này vấn đề bên ngoài, còn thừa lại một cái điểm giống nhau, đó chính là cực đoan.

Mà trước mắt Lục Vô Song…

Nhạc Duyên tựa hồ nghĩ đến cái gì, tầm mắt không khỏi rơi vào Lục Vô Song trên người. Trước mắt cô nương là tàn tật nữ hài nhi, hơn nữa tính cách bởi vì từ nhỏ tao ngộ cũng là cực kỳ cực đoan người, hơn nữa tâm tư cũng có chút ngoan độc, miệng lưỡi bén nhọn. Cùng hắn biểu tỷ Trình Anh so với, này hoàn toàn là hai tính cách.

Sẽ không phải…

Nhạc Duyên nhìn về phía Lục Vô Song ánh mắt trở nên cực kỳ quái dị đứng lên, trong lòng tự nhủ này trước mắt thọt chân cô nương nên không phải là sau này Ngũ Độc giáo Giáo chủ a?

Không biết sao, hồi tưởng lại sau này này mấy đời Ngũ Độc giáo chủ tính cách cùng thói quen, còn có chút người tàn tật địa phương, này hoàn toàn có thể cùng trước mắt Lục Vô Song đậu vào quan hệ. Trong đó đặc biệt Hà Thiết Thủ vì đại biểu, thử nghĩ người ta trước cũng là xong cô gái tốt, chính là tiếp nhận Ngũ Độc giáo Giáo chủ sau, lập tức một tay biến thành thiết thủ, thành tàn tật. Hơn nữa sở dĩ không cắt đứt chân, là vì thọt chân sau thi triển khinh công không có phương tiện, bất kể là đuổi giết vẫn là chạy trốn đều khiến cho khinh công bản thân suy giảm.

Quách Tương có thể chế phái Nga Mi, mà Lục Vô Song tự nhiên cũng có cơ hội này.

Như vậy vừa nghĩ, Nhạc Duyên càng nhìn Lục Vô Song càng thấy được rất có khả năng này.

Thử nghĩ Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu đem Lục Vô Song chân cắt đứt, sau này Lục Vô Song có rất lớn khả năng cũng sẽ đồng dạng châm đối với đồ đệ mình… Không cắt đứt chân, mượn tay!

“…”

“Làm sao đâu này? Không có việc gì a?”

Bên cạnh đống lửa, Lục Vô Song bị Nhạc Duyên này

thẳng ngoắc ngoắc ánh mắt nhìn toàn thân rét run, hoàn toàn không được tự nhiên. Nàng không biết mình vừa mới nói Xích Luyện Tiên Tử tu tập võ công lúc lời nói, sẽ cho trước mắt đạo sĩ mang đến bao nhiêu ảnh hưởng. Chỉ là đối phương này ngoài dự tính ánh mắt, cũng đủ để nhường Lục Vô Song cảm thấy không được tự nhiên.

“A, không có gì!”

“Chỉ là muốn đến một ít so sánh có ý tứ sự tình!”

Thu hồi chính mình tầm mắt, Nhạc Duyên cũng cảm thấy như vậy chằm chằm đi xuống, đối với một cái thiếu nữ cực kỳ không lễ phép. Cười cười, Nhạc Duyên đem đã muốn trên cơ bản xem hết ” Ngũ Độc bí truyền ” ném trả lại cho Lục Vô Song, nói: “Này bí kíp trả lại ngươi a, ta đã xem hết!”

“Ách…”

Thấy Nhạc Duyên như vậy tùy ý đem bí kíp ném lại đây, Lục Vô Song đã giật mình, vội vàng đứng dậy duỗi ra hai tay tiếp nhận bí kíp. Tiếp nhận bí kíp sau, Lục Vô Song lúc này mới thở phào một hơi, mở ra trang sách xem xuống, sau đó mới thật cẩn thận thả lại trong ngực.

Hiện tại này thời khắc, cũng không phải là tu tập võ công thời cơ.

Đùng!

Nhánh cây nổ vang trong tiếng, lắp bắp ra sợi sợi Hoả Tinh, Nhạc Duyên tiện tay nhặt lên bên cạnh nhánh cây

nhét vào trong đống lửa, khiến cho này hỏa không đến mức một hồi bộc phát sau, do đó dập tắt.

…

Khê Thủy trọc thanh âm, nương theo lấy ngọn lửa thỉnh thoảng nổ vang, tại đây ban đêm cực kỳ tinh tường.

Trước đống lửa.

Nhạc Duyên đã cùng Lục Vô Song hai người mặt ngồi đối diện, cứ như vậy ngốc tiếp cận hai canh giờ.

Trừ bỏ trước nhìn Ngũ Độc bí truyền cùng Lục Vô Song nói chuyện phiếm câu hỏi sau, kế tiếp trong thời gian hai người lại lâm vào trầm mặc cùng yên tĩnh.

Ngẩng đầu, quét mắt một vòng đã muốn nhô lên giữa trời trăng sáng, này thời gian đã muốn không còn sớm, tối thiểu cũng đến nửa đêm thời gian.

Sau nửa ngày.

“Vô Song cô nương, chúng ta nói chuyện phiếm a!”

Một mực nhàn rỗi Không sao có thể làm Nhạc Duyên trầm tư sau nửa ngày, đột nhiên mở miệng đối với Lục Vô Song hỏi.

“…”

Lục Vô Song ngẩng đầu, hơi có chút bất đắc dĩ ngắm một cái trước mắt cái này bộ dáng tuấn tú tiêu sái đạo

sĩ, ngữ khí có chút trầm thấp nói ra: “Vừa mới chúng ta không phải tán gẫu qua sao? Chẳng lẽ cần ta đem chính mình khi còn bé sự tình cũng nói ra sao?”

Vừa mới, Lục Vô Song cùng Nhạc Duyên nói chuyện phiếm thời điểm, Nhạc Duyên liền Lục Vô Song tại Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu bên người thời gian cùng sinh hoạt kỹ càng hiểu qua, mà Lục Vô Song cũng cơ hồ không có gì giữ lại nói. Bởi vì Lục Vô Song tự nhiên nhìn ra được, cái này một thân kim sắc đạo bào đạo sĩ đối với Lý Mạc Sầu có cực rất hứng thú.

Bất kể là đối phương là hay không là thay trời hành đạo, hành hiệp trượng nghĩa, vẫn là tâm tư khác, Lục Vô Song cảm thấy cho Lý Mạc Sầu thêm một chút phiền toái, khiến cho Lý Mạc Sầu tạm thời không có tinh lực tìm chính mình phiền toái, đây là cực biện pháp tốt.

“Ách…”

Nhạc Duyên bị Lục Vô Song một câu cho buồn phiền, trước con gái người ta nhà nói nước bọt tung tóe, tốn hao không ít nước miếng, mà chính mình bất quá ngắn gọn hỏi mấy vấn đề, này tự nhiên là người ta Lục Vô Song thiệt thòi.

Hơn nữa ngay tại lúc này, Nhạc Duyên có thể không có tính toán do đó dựa vào Thạch Đầu thiếp đi, này đầy trời dưới ánh trăng, lãng mạn thời khắc, hoàn toàn là tinh thần no đủ a, căn bản không có một tia buồn ngủ!

Chẳng lẽ lại chính mình đem hiện thế trong thế giới thuộc về mình tập tính trạch nam thói quen cũng dẫn tới

thế giới này đâu này?

Đối với cái này, Nhạc Duyên không thể không như vậy hoài nghi.

“Nếu không…”

“Ta cho ngươi kể chuyện xưa a!”

Thấy Lục Vô Song bộ dáng, Nhạc Duyên đương nhiên biết được đối phương sẽ không nói ra chính mình khi còn bé sự tình, những chuyện kia Nhạc Duyên tuy nhiên biết được, nhưng cũng biết đối với một nữ hài tử mất đi cha mẹ người nhà là một kiện thống khổ sự tình. Hơn nữa Nhạc Duyên cũng sẽ không đề xuất như vậy không có nhãn lực thú vị lời nói.

Cho nên, ngẫm lại, Nhạc Duyên quyết định chính mình cho đối phương kể chuyện xưa.

“À? !”

“Có thể a!”

Lục Vô Song đầu tiên là ngẩn ngơ, lập tức kịp phản ứng, trầm ngâm hạ cũng gật gật đầu. Đối với vị đạo sĩ này, Lục Vô Song trong lòng vẫn là tràn ngập kiêng kị, đối mặt lạ lẫm nam nhân, Lục Vô Song còn thật không dám một mình một cá nhân ngủ.

Lúc này thấy Nhạc Duyên đề xuất muốn kể chuyện xưa, đồng dạng rảnh rỗi nhàm chán Lục Vô Song liền đáp ứng tới, nói thật nàng cũng muốn biết được đạo sĩ kia

một sự tình.

Vì vậy hai cái rảnh rỗi nhàm chán tới cực điểm nam nhân cùng nữ nhân, bắt đầu chuyện xưa có.

“Nói, tại từ trước, có như vậy một ngọn núi, có như vậy một cái dòng suối, mà ở trong đó còn có như vậy một gia đình, mà này gia đình có một cái xinh đẹp đáng yêu nữ nhi, mà chuyện xưa bắt đầu từ cô bé này trên người bắt đầu!”

Ngữ khí trầm thấp ở bên trong, Nhạc Duyên một bên chỉ vào hoàn cảnh chung quanh, bắt đầu vô cùng nghiêm túc đối với Lục Vô Song nói lên chuyện xưa tới.

Ở đằng kia màu vàng ánh lửa, Nhạc Duyên khuôn mặt tại phối hợp thêm này khóe miệng nụ cười, trong khoảng thời gian ngắn lộ ra vẻ cực kỳ âm trầm.

Chương 026 : Này chuyện xưa

026 chương này chuyện xưa

Lạnh.

Không biết là bởi vì thời tiết duyên cớ, còn là nhiệt độ buổi tối vốn là thấp nguyên nhân, Lục Vô Song cảm giác, cảm thấy toàn thân có một loại sợ hãi, thật giống như có người ở cổ mình trên thổi lãnh khí. Thỉnh thoảng đánh lên một cái rùng mình, hơn nữa loại này lạnh càng thấm đến trong xương.

“Thật đáng thương bộ dáng, có thể là thế nào sẽ phát sinh như vậy sự tình đâu này? Nếu như là ta lời nói, tất nhiên muốn vài đao chém chết những người kia!”

“Này đón… Kế tiếp đâu này?”

Táp a dưới miệng, Lục Vô Song không tự chủ được run run hạ thân, nhịn không được hướng trước mặt đống lửa tới gần chút ít, tựa hồ tới gần nơi này cá càng thêm ấm áp. Nhịn không được nuốt vài ngụm nước miếng, Lục Vô Song lúc này mới tiếp tục hỏi: “Những người kia làm gì được đây?”

Trong tiềm thức, Lục Vô Song cảm thấy vừa mới này làm người ta than dài cảm thán chuyện xưa, tựa hồ biến vị nói.

“Như thế nào đây?”

“Tự nhiên chết!”

Đồng dạng ngồi ở trước đống lửa, giảng lấy chuyện xưa Nhạc Duyên liếc về một cái đã bắt đầu chậm rãi hướng chim cút tiến hóa Lục Vô Song, nhịn xuống trong nội tâm vui vẻ, dùng một loại rất là trầm thấp tiếng nói, chậm rãi nói ra: “Hơn nữa chết cực kỳ thê thảm, mấy cái giang hồ nhân sĩ tựu như vậy dựa vào bên giòng suối đã đủ loại hiếm thấy tư thế liền chết như vậy đi. Bộ dáng dữ tợn hoảng sợ, tựa hồ khi còn sống thấy cái gì cực kỳ đáng sợ sự tình! Nghe nói là bị này chết đi Sở Nhân Mỹ cho giết chết!”

“Suối…”

“Bên giòng suối?”

“Còn có, này sở… Sở Nhân Mỹ không phải chết sao? Chết người làm sao có… Chẳng lẽ! ! !”

Lục Vô Song khẩn trương lặp lại Nhạc Duyên trong lời nói này có chút tại lúc này lộ ra vẻ cực kỳ không bình thường từ ngữ, trừng lớn lấy xinh đẹp một đôi mắt to gắt gao chằm chằm vào Nhạc Duyên.

“Đúng!”

“Bên giòng suối, thật giống như chúng ta bên cạnh cái kia dòng suối!”

Nhạc Duyên vô cùng nghiêm túc gật gật đầu, còn vươn

tay hướng Lục Vô Song sau lưng dòng suối nhỏ chỉ, đồng thời nhặt tảng đá ra bên ngoài, đập trong nước phát ra ba một tiếng.

"…"

Nghiêng đầu sang chỗ khác quét mắt một vòng này tối như mực xa xa, này hỏa chồng chất hào quang hoàn toàn chiếu không tới sau lưng dòng suối. Không biết sao, đang nghe Nhạc Duyên cái này xác định đáp án sau, Lục Vô Song hơi chút di động hạ vị đưa, hướng Nhạc Duyên chỗ tại vị trí, di động như vậy một đoạn ngắn cự ly.

Tựa hồ, đụng tới đống lửa, không có đụng tới đạo sĩ tới an toàn.

Đối với Lục Vô Song mờ ám Nhạc Duyên nhìn thấy trong mắt, lại không có nói ra, chỉ thấy người ta tiểu cô nương một bên sợ hãi lấy đồng thời, một bên có phần có hứng thú hỏi: "Như vậy kế tiếp đâu này? Này bốn chết đi người giang hồ có phải là cùng này đã từng ở tại bên giòng suối Sở Nhân Mỹ một nhà có liên quan đâu này?"

Nữ sinh a, quả nhiên là khẩu thị tâm phi sinh vật.

Nhạc Duyên cảm thán trước mắt Lục Vô Song đồng thời, nhưng không có đi đậu đen rau muống mình là cỡ nào nhàm chán, là đến cùng nhàm chán tới trình độ nào mới nhớ tới tại buổi tối làm cho người ta một cái còn tại đang phát triển Tiểu Hiệp nữ giảng khủng bố chuyện xưa?

Hơn nữa Nhạc Duyên vì giảng này khủng bố chuyện xưa, còn chuyên môn một lần nữa đem này chuyện xưa tình tiết cùng bối cảnh một lần nữa bố trí, thí dụ như này Sở Nhân Mỹ chết đi thời điểm là mặc bạch y, phải biết rằng này trên giang hồ mặc bạch y hiệp nữ vẫn tương đối nhiều.

Đồng thời trong đó chết đi những..kia vai phụ nhóm thì là bị Nhạc Duyên ngược lại do này trong giang hồ Cái Bang, Toàn Chân gì giang hồ môn phái nhân sĩ cho thay thế. Chỉ có như vậy, mới có thể để cho người ta tiểu cô nương Lục Vô Song sinh ra so sánh thiếp thân thay vào cảm giác.

Thậm chí, tại trong chuyện này, Nhạc Duyên đem chính mình Thuần Dương cho nhiều tăng thêm một môn nghiệp vụ —— Khu Ma người.

Dù sao, tại Phật đạo hưng thịnh niên đại, cho dù là võ hiệp giang hồ thời đại, trong đó rất lâu đạo sĩ cùng hòa thượng cũng trừ đánh nhau giết người, luyện đan niệm kinh bên ngoài, còn làm lấy cái khác nghề phụ. Thí dụ như cúng bái hành lễ cái gì.

“Kế tiếp…”

Tại Lục Vô Song này sợ hãi cộng thêm chờ mong dưới ánh mắt, Nhạc Duyên lại lần nữa nói về hắn tự mình cải biên khủng bố chuyện xưa, dùng một loại cực kỳ kéo dài ngữ điệu chậm rãi nói ra: “Bởi vì này vùng phát sinh kỳ quỷ sự tình, trên giang hồ rất nhiều tiền bối đến hoạt động tra, cuối cùng đều là không có kết quả mà chết. Mà

cuối cùng, ở đằng kia chết đi giang hồ nhân sĩ mọi người trong nhà khẩn cầu, đến từ Thiếu Lâm Tự nhất danh tuổi trẻ hòa thượng cùng ta tiền bối nhất danh đồng dạng tuổi trẻ Thuần Dương đạo sĩ xuống núi!”

“… Đạo trưởng, ngài dừng một cái!”

Nói đến đây, Lục Vô Song tựa hồ phát hiện cái gì, đột nhiên mở miệng cắt đứt Nhạc Duyên lời nói, nghi ngờ nói: “Thiếu Lâm Tự cũng làm cái này… Bắt quỷ sao?”

Thiếu Lâm Tự tự nhiên không bắt quỷ!

Người ta là niệm kinh cộng thêm đánh nhau, chõ mõm vào!

Trong nội tâm đậu đen rau muống lấy Thiếu Lâm Tự, Nhạc Duyên trên mặt tự nhiên không sẽ nói như vậy, mà là vô cùng khẳng định nói ra: “Đó là đương nhiên, chỉ là bên ngoài bình thường giang hồ nhân sĩ rất ít biết rõ mà thôi, cùng Thiếu Lâm Tự các hòa thượng có thâm giao quan hệ người, cũng biết người ta còn phụ trách này hạng nhất!”

“A!”

Lục Vô Song bị hù sững sờ sững sờ, tại đây Thần Điêu Hiệp Lữ thời đại, Thiếu Lâm Tự đã muốn rất ít xuất hiện, xuất hiện tối đa cũng là Đại Lý Thiên Long tự trong đó hòa thượng, trong đó đặc biệt Nhất Đăng đại sư vì đại biểu. Gật gật đầu, Lục Vô Song lại hỏi: “Như vậy Nhất Đăng đại sư cũng biết cái này sao?”

“…”

Ngạc nhiên ngắm một cái Lục Vô Song, thấy đối phương nâng lên Nhất Đăng đại sư, Nhạc Duyên hơi chút suy tư, này liền nói ra: “Nhất Đăng đại sư võ học tu vi cực cao, nhưng ở này một mặt lại không am hiểu!”

“Vì cái gì?”

Lục Vô Song sững sờ, tại nàng xem tới, đã liền Thiếu Lâm Tự hòa thượng cũng sẽ bắt quỷ, nghĩ đến cùng Thiếu Lâm Tự có liên lạc Nhất Đăng đại sư cũng có thể độc nhất vô nhị, nhưng lại không ngờ rằng Nhạc Duyên trực tiếp cho một cái chối bỏ đáp án, điều này làm cho nàng cực kỳ ngoài ý.

“Rất đơn giản!”

Nhạc Duyên dựng thẳng lên một ngón tay, rất là đứng đắn đối với nhìn mình chằm chằm Lục Vô Song giải thích nói: “Bởi vì người ta Nhất Đăng đại sư chính là thay đổi giữa chừng, cũng không phải đồng tử! Phải biết rằng bắt quỷ gì, nhưng là phải tương ứng tu vi cùng điều kiện, không phải cái nào đạo sĩ cùng hòa thượng cầm lấy pháp khí trên có thể!”

Thì ra là thế!

Trải qua Nhạc Duyên chuyện phiếm, Lục Vô Song vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ, sau đó lại đem thân thể hướng Nhạc Duyên phương hướng chuyển một đoạn, không biết sao nàng càng ngày càng cảm giác mình sau lưng cổ này lạnh lẽo cảm giác lạnh hơn. Nhưng là mặt đối

trước mắt đạo sĩ kia giảng này chuyện xưa, Lục Vô Song vẫn có lấy cực rất hứng thú, tuy nhiên bản thân đáy lòng vô cùng chột dạ.

Đối với Lục Vô Song biểu hiện, Nhạc Duyên dĩ nhiên đối với chính mình chuyện xưa lực lượng tỏ vẻ thoả mãn. Phải biết rằng Nhạc Duyên giảng khủng bố chuyện xưa, cũng không phải là gần kề như thế, đầu tiên Nhạc Duyên là tiên đem khủng bố chuyện xưa cho sinh sinh gãy thành Quỳnh Dao ngôn tình chuyện xưa, sau đó lại từ ngôn tình trong cho ngạnh sanh sanh cho lại lần nữa hòa nhau tới, lại lần nữa trở thành khủng bố chuyện xưa.

Khe nước chảy tràn thanh âm, tại đây yên tĩnh chỉ có ngẫu nhiên tạc đứng lên Hoả Tinh âm thanh ban đêm lộ ra vẻ cực kỳ rõ nét.

Theo Nhạc Duyên chuyện xưa dần dần xâm nhập, chút bất tri bất giác Lục Vô Song vị trí đã muốn chuyển qua Nhạc Duyên bên cạnh, một bên vểnh tai nghe đồng thời, Lục Vô Song vẫn không quên thỉnh thoảng hướng xa xa này trong bóng tối dòng suối quét dọn như vậy một cái.

“Mà khi này xuất từ Thiếu Lâm Tự hòa thượng cùng ta tiền bối cùng nhau đi tới nơi này bờ suối chảy trên sau, mới phát hiện sự tình xa xa không nghĩ đến đơn giản như vậy.”

Hít sâu một hơi, Nhạc Duyên sắc mặt trở nên hết sức nghiêm túc, tựa hồ là cảm nhận được hòa thượng kia đạo sĩ kia nội tâm nôn nóng cùng sốt ruột, còn có này trộn lẫn lấy sợ hãi, chậm rãi nói: “Tựu tại ta Thuần

Dương tiền bối cùng này Thiếu Lâm Tự hòa thượng tại đây bên giòng suối ngốc một ngày một đêm sau, tại ngày hôm sau nửa đêm, phái ta tiền bối phát hiện cực kì khủng bố cùng kinh ngạc sự tình.”

“Là cái gì kinh ngạc sự tình?”

Tựa hồ cũng cảm nhận được cái này chuyện xưa sắp đến phố đoạn, Lục Vô Song tại cảm nhận được này lãnh ý đồng thời, nhịn không được co lại co chân về, cả người chậm rãi cuộn mình đứng lên, đồng thời tầm mắt gắt gao chằm chằm vào Nhạc Duyên mặt, rất là trên đạo hỏi: “Chẳng lẽ hòa thượng kia cùng đạo sĩ phát sinh nguy hiểm? !”

“Không sai!”

“Này xuất từ Thiếu Lâm Tự cao tăng, tại nửa đêm, xếp bằng ở bên giòng suối tựu như vậy chết!”

Gật gật đầu, Nhạc Duyên dùng một loại cực kỳ ngoài ý ngữ khí cảm thán nói: “Lúc ấy tình huống, quả thực để cho ta phái tiền bối hù đến. Vô Song cô nương, ngươi biết này cao tăng trước khi chết bộ dáng sao?”

“À?”

Lục Vô Song đã giật mình, tựa hồ nghĩ đến cái gì, đang muốn mở miệng ngăn cản, đã thấy Nhạc Duyên đã là phối hợp lại nói tiếp, nói: “Này cao tăng khi chết bộ dáng, cùng trước những thứ kia chết đi giang hồ sĩ độc nhất vô nhị. Đều là đầu lưỡi duỗi ra, hai mắt cổ trừng, cơ hồ muốn nhảy ra hốc mắt, hơn nữa sắc mặt dữ tợn sợ

hãi, càng sắc mặt lộ ra vẻ xanh trắng xanh trắng, môi biến thành màu đen. Này cao tăng liền như vậy chết đi!”

“…”

Dùng sức nuốt vài ngụm nước miếng, Lục Vô Song ngọc thủ không khỏi dùng sức xoa bóp trong ngực bạc hình cung loan đao. Trong đầu không tự chủ được bắt đầu tư tưởng nâng người chết bộ dáng tới, mà Lục Vô Song quả thật là bị sợ đến, lúc này nàng sắc mặt bắt đầu trở nên có chút trắng đứng lên.

“Mà đang ở phái ta tiền bối phát hiện Thiếu Lâm Tự cao tăng chết thảm thi thể lúc, lúc này… Một đạo âm thanh kỳ quái từ phía sau bên giòng suối chậm rãi vang lên!”

“Đó là một đạo cái gì tiếng vang đâu này?”

“Thật giống như một cái thứ gì chậm rãi từ trong nước độ tới, đạp trên nước, giầy cùng quần áo cũng nhiễm nước, sau đó từ trong sông chậm rãi chảy qua tới, này ào ào tiếng vang nhường tiền bối đạo sĩ tâm lập tức nhanh đứng lên!”

“Hắn, cảm giác được này không hiểu vật đã muốn chậm rãi nhích lại gần mình, còn thỉnh thoảng tại cái cổ bên thổi lãnh khí!”

Nhạc Duyên thanh âm càng phát trầm thấp, bầu không khí cũng lộ ra vẻ càng phát ngưng trọng lên.

Mà nghe chuyện xưa Lục Vô Song thì là ở một bên ảo tưởng, một bên cũng tựa hồ cảm thụ cổ này bầu không

khí, tay phải không được tự nhiên sờ sờ có chút rét run cái cổ, nàng có một loại trực giác, đi theo cái này xa hoa tới cực điểm đạo sĩ sẽ phát sinh một ít làm cho nàng không cách nào dự đoán sự tình.

Mượn tối nay tới nói, Lục Vô Song luôn luôn một loại cảm giác, chính là sự tình cảm thấy xảy ra hồ ngoài ý muốn.

“Tiền bối đạo sĩ chậm rãi chuyển qua, lại phát hiện một cái quỷ dị người trạm tại phía sau mình, mới vừa vặn vừa quay đầu, cơ hồ liền cùng đối phương mặt đối mặt…”

“Đúng… Đối phương… Là… Là dạng gì người?”

Lục Vô Song đã bắt đầu nói lắp đứng lên, nàng đã muốn phát hiện này chuyện xưa đã đến nhất thời đoạn, hơn nữa tuy nói vô cùng sợ hãi, nhưng là Lục Vô Song hay là đối với đạo sĩ kia quay đầu chứng kiến đồ vật này nọ cực kỳ cảm thấy hứng thú, nhìn không chuyển mắt chằm chằm vào Nhạc Duyên, chờ mong lấy cuối cùng đáp án.

“Tiền bối đạo sĩ chứng kiến là…”

Đón Lục Vô Song tầm mắt, Nhạc Duyên cố nén trong nội tâm vui vẻ, trong tay áo đã muốn chẳng biết lúc nào đem chính mình dẫn tới thế giới này nhỏ đèn pin lấy ra, lặng lẽ mở ra, tại Lục Vô Song nhìn không chuyển mắt thời điểm, mạnh mẽ đặt dưới mình ba trên, dùng một loại khàn giọng tiếng nói nói: “Chứng kiến là như thế này người!”

Đèn pin ngọn đèn do Nhạc Duyên cái cằm trên triều vọt tới, lập tức tại hào quang cùng ánh lửa ảnh hưởng lẫn nhau, này nháy mắt Nhạc Duyên sắc mặt lộ ra vẻ cực kỳ trắng bệch cùng âm trầm, hơn nữa Nhạc Duyên giờ khắc này bày ra tới vẻ dữ tợn.

Cả người liền phảng phất giống như lệ quỷ chợt hiện tại Lục Vô Song trước mặt.

Lập tức ——

“A! ! ! !”

“Quỷ a! ! !”

Một tiếng kinh thiên địa quỷ thần khiếp kêu thảm thiết từ Lục Vô Song trong miệng phát ra, trong tay bạc hình cung loan đao toàn bộ hướng Nhạc Duyên đập đi qua, mà đồng thời Lục Vô Song cũng nhảy dựng lên, hắn thân hình tốc độ cùng độ mạnh yếu tuyệt đối nếu so với Sở Hương Suất khinh công càng muốn lợi hại, cả người hướng về sau chạy trốn ra ngoài.

“Ha ha!”

Nghiêng đầu, Nhạc Duyên tiếp nhận Lục Vô Song đập lại đây loan đao, lập tức cười đến cúi người xuống. Đối với cái này cá tính tình quật cường, hơn nữa tính tình cũng có chút Tiểu Bạo nóng nảy Lục Vô Song, Nhạc Duyên vốn là chuẩn bị cho đối phương một cái nho nhỏ giáo huấn, động thủ tự nhiên không phải Nhạc Duyên lựa chọn, cho nên Nhạc Duyên lựa chọn phương diện khác.

Chỉ cần đè xuống người ta tính tình, sau này là tốt rồi mang nhiều.

“Hàaa…! Hàaa…! Hàaa…!”

Một bước thoát ra ba trượng tới xa Lục Vô Song cảm giác mình tâm đều nhanh nhảy ra, hai tay chống lấy đầu gối thở hổn hển, sắc mặt tái nhợt cộng thêm phẫn nộ nhìn qua này đang tại trước đống lửa cuồng tiếu vô lương đạo sĩ, giờ phút này nàng hận không thể tiến lên một bả bóp chết đối phương, sau đó dùng loan đao đem đối phương chém thành bảy tám đoạn, ném vào trong suối cho cá ăn.

Nếu như không phải cố kỵ chính mình đánh không qua đối phương, giáo huấn đối phương phản lưng giáo huấn bên ngoài, Lục Vô Song tuyệt đối sẽ ra tay.

“Tốt, hay nói giỡn! Lại đây sưởi ấm a!”

Thấy Lục Vô Song như thế phòng bị chính mình, Nhạc Duyên biết rõ cô bé này tại kế tiếp thời gian đoạn trong, hoặc là nghe lời, hoặc là làm trầm trọng thêm cho mình tìm phiền toái nhỏ. Bất quá, Nhạc Duyên nhưng cũng biết chính mình vừa rồi lần này đem đối phương dọa đủ sặc, này cái giáo huấn, xem như khắc sâu.

Có thể nói, đối với Nhạc Duyên ấn tượng tuyệt đối nếu so với Dương Quá khắc sâu,

“Hừ!”

Tức giận bừng bừng phấn chấn Lục Vô Song tự nhiên sẽ không như vậy buông tha cho, tính tình vốn là quật cường nàng đang muốn lên tiếng trách cứ cái này vô lương đạo sĩ thời điểm, đã thấy Nhạc Duyên sắc mặt đột nhiên biến đổi, thò tay dọc tại miệng hắn bên, phát ra hư âm thanh.

Ừ?

Mê hoặc ở bên trong, Lục Vô Song cưỡng chế tức giận cẩn thận nghe một chút, lập tức sắc mặt lại lần nữa đại biến. Bá một chút vừa nhảy về đi, nhảy đến Nhạc Duyên sau lưng, sau đó tầm mắt hoảng sợ nhìn về phía này cách đó không xa trong bóng tối dòng suối.

Đây là thần điêu thế giới, không phải Thiến Nữ U Hồn!

Đồng dạng, Nhạc Duyên sắc mặt cũng lộ ra vẻ nghiêm túc đứng lên, tầm mắt tỏa sáng chằm chằm vào này xa xa hắc ám.

Tại hai người tập trung tinh thần, lại nghe một đạo ào ào thanh âm từ xa xa Khê Thủy trong chậm rãi mà đến. Mượn ánh trăng, Nhạc Duyên cùng Lục Vô Song hai người tựa hồ nhìn thấy một bộ dính vô số nước đọng bạch sắc nhân bóng dáng đang hướng chính mình trong mà đến.

Chương 027 : Duyên phận a (thượng)

027 chương duyên phận a (thượng)

Một bộ bạch y.

Còn có một đầu thon dài tóc đen, ở đằng kia ánh trăng chiếu rọi xuống, hơn nữa này trắng bệch gương mặt, quả thực đem tránh ở Nhạc Duyên sau lưng Lục Vô Song dọa đủ sặc.

Ngược lại Nhạc Duyên đầu tiên là sắc mặt cả kinh, lập tức ánh mắt sáng ngời, có chút ngoài ý muốn nhìn qua này từ trong bóng tối hướng chính mình đi tới nữ nhân.

Tiểu Long Nữ.

Xuất hiện tại Nhạc Duyên cùng Lục Vô Song trước mặt nữ nhân chính là Tiểu Long Nữ, chẳng qua là lúc này Tiểu Long Nữ thoạt nhìn tình huống thập phần không tốt, sắc mặt tái nhợt, hơn nữa khóe miệng còn lan tràn lấy vết máu, hiển nhiên là chịu rất nặng thương thế, hơn nữa vừa nhiễm hơi nước, nóng lạnh nảy ra phía dưới thương thế càng thêm nghiêm trọng.

Khi Tiểu Long Nữ kéo lấy tập tễnh bộ pháp đi đến trước đống lửa, tại nhìn thấy Nhạc Duyên sau, nàng ánh mắt đầu tiên là vui vẻ, liền ngã xuống.

Ai?

Nhạc Duyên sững sờ nhìn xem người ta Tiểu Long Nữ đổ ra ở trước mặt mình trên cỏ sau, Nhạc Duyên này mới kịp phản ứng, liền bước lên phía trước đem dìu dắt đứng lên. Thò tay sờ sờ đối phương cái trán, lại phát hiện đốt cực kỳ lợi hại. Nhạc Duyên ngẫm lại liền vịn đối phương đi đến này tảng đá lớn khối bên, nhường hắn dựa vào Thạch Đầu ngồi xuống.

"… Ồ?"

Tưởng nữ quỷ lên bờ Lục Vô Song tại nhìn rõ ràng người tới sau, trong nội tâm lo lắng sợ hãi tâm tình lúc này mới tiêu tán, không kịp đi chôn oán Nhạc Duyên trước dọa chính mình cử động, Lục Vô Song lực chú ý liền rơi vào trước mắt bạch y nữ tử trên người.

Tóc mây hoa nhan, thật giống như Lăng Ba tiên tử một loại.

Từ nhỏ đến nay, Lục Vô Song cùng mình biểu tỷ Trình Anh hai người cũng có thể nói là xinh đẹp tuấn tú nữ hài nhi, cũng đủ để xưng là một tiếng mỹ nhân. Nhưng là từ Lục gia diệt môn sau, Lục Vô Song cái này một mực bị nuôi tại nhà ấm trong nụ hoa nhi lúc này mới đi tới.

Khúc thấy chính là Lý Mạc Sầu, đối lập nâng tuổi còn nhỏ, còn lộ vẻ thanh xuân Lục Vô Song mà nói, Lý Mạc Sầu cũng là hướng người biểu hiện ra một cái ngự tỷ nên có cái dạng gì ưu điểm. Nếu nói là hiện tại Lục Vô Song có thể được xưng tụng là một tiểu mỹ nữ, như vậy Lý Mạc Sầu cũng đã có thể nói là chân chân chính chính Đại mỹ nhân.

Chỉ không qua đối phương một thân màu vàng hơi đỏ đạo bào, che lấp đối phương không ít mị lực.

Có thể nói, trên giang hồ ngoại trừ tên kia khắp thiên hạ Hoàng Dung được xưng là chân chính Đại mỹ nhân bên ngoài, như vậy cũng chỉ có sư phó của nàng cộng thêm cừu nhân Lý Mạc Sầu.

Xích Luyện Tiên Tử cái này giang hồ danh xưng, cũng đủ để nói cho mọi người nơi này đồ vật này nọ.

Tuy là Xích Luyện cực độc, lại không thể che lấp tiên tử khí tức.

Đây cũng là Lý Mạc Sầu.

So với mang Hoa Hồng Gai càng thêm đáng sợ là, hoa này có độc.

Mà bây giờ, Lục Vô Song phát hiện nàng vừa phát hiện một cái đồng dạng có tiên tử khí chất nữ nhân, đó chính là mới vừa vặn mới xuất hiện tại chính mình cùng Nhạc Duyên trước mặt bạch y nữ tử.

Cùng Lý Mạc Sầu Xích Luyện kịch độc bất đồng, mà trước mắt nữ tử tuổi tuy nhiên không lớn, nhưng là cái loại này nội tại trong trẻo nhưng lạnh lùng khí chất, khiến cho người cảm giác được đối phương đó là từ bầu trời mà đến, có một loại có thể xa xem không thể khinh nhờn cảm giác, đối phương không nên thuộc về thế gian này.

Không biết sao, Lục Vô Song cảm giác, cảm thấy trước

mắt cái này thoạt nhìn bị thương thật nặng nữ tử cùng sư phụ mình Lý Mạc Sầu có như vậy một loại rất kỳ lạ… Phải nói là giống nhau địa phương.

“Nàng là người nào?”

Lục Vô Song nhìn thấy Nhạc Duyên ở bên cạnh bận việc, từ cái kia rộng thùng thình trong tay áo móc ra một ít bình bình lọ lọ, cũng không biết lúc bình thường đối phương là đem những thứ kia thượng vàng hạ cám đồ vật này nọ trang phục ở nơi nào. Tại nhìn thấy Nhạc Duyên cho bạch y nữ tử uy một mảnh kỳ lạ màu trắng viên thuốc sau, này mới mở miệng hỏi: “Ngươi nhận thức nàng?”

“Nàng tựu là sở người… Ách, không đúng, đúng Tiểu Long Nữ!”

May mắn lời nói thu kịp thời, nếu không lời nói Nhạc Duyên xém tí nữa tiếp tục hãm trước đây trước trong chuyện xưa, tại lấy ra một kiện ống chích, chứa vào nước thuốc sau, Nhạc Duyên cầm lấy Tiểu Long Nữ cánh tay ngọc, đem kim tiêm đâm vào hắn về sau, đem nước thuốc rót vào sau, lúc này mới rút ra kim tiêm, thở phào khẩu khí.

Đối với cái gì giữa nam nữ thụ thụ bất thân, Nhạc Duyên cũng không có nghĩ nhiều như vậy. Nói tiếp tất cả mọi người là giang hồ nhi nữ, tại rất lâu chỉ có thể kiên trì tới.

Đứng người lên, Nhạc Duyên sắc mặt hơi có chút trầm trọng nhìn trước mắt thương thế cực độ trầm trọng Tiểu Long Nữ, mặc dù mình cho đối phương uy thuốc trị

thương, cộng thêm đánh một châm, nhưng là Nhạc Duyên nội tâm vẫn còn không ngừng lăn lộn.

Không chỉ có cảm thán này Tiểu Long Nữ không biết là vì cái gì chịu như thế nghiêm trọng tổn thương, mặt khác Nhạc Duyên càng thêm mê hoặc là này Thần Điêu Hiệp Lữ thế giới chuyện xưa tình tiết giống như có lẽ đã tại phát sinh chếch đi.

Thật giống như này bài Domio, gần kề khối thứ nhất ngã xuống, như vậy liền sẽ liên tiếp đối với mặt sau đồ vật này nọ sinh ra mắt xích ảnh hưởng.

Mà Nhạc Duyên lúc trước ngoài ý muốn hàng lâm, cứu vớt Tiểu Long Nữ tại Doãn Chí Bình sắp khinh nhờn nàng thời khắc, khiến cho hắn bảo toàn tự thân, theo đạo lý mà nói chắc có lẽ không phát sinh quá lớn ảnh hưởng, ít nhất tại Doãn Chí Bình chỗ đó sẽ không xuất hiện vấn đề lớn, dù sao như vậy sự tình Doãn Chí Bình tuyệt đối không dám nói ra khỏi miệng.

Nhưng là Nhạc Duyên lại không ngờ rằng chính mình khoảng chừng vài ngày sau lại lần nữa gặp phải Dương Quá thời điểm, liền phát hiện Tiểu Long Nữ không tại đối phương bên người, mà lại vài ngày sau cũng là tại như vậy một cái tối như mực ban đêm, cùng Lục Vô Song nhìn thấy trọng thương Tiểu Long Nữ.

Nói thật, Nhạc Duyên rất là nghi hoặc, trong lúc này nửa tháng này trong thời gian, Tiểu Long Nữ đến tột cùng tao ngộ cái gì, mới khiến cho biến thành hiện tại bộ dáng như vậy.

“Nữ tử này, là trúng độc, cộng thêm chịu nội thương!”

Tại Nhạc Duyên trầm tư thời điểm, ngược lại thọt chân cô nương Lục Vô Song tiến lên kiểm tra, làm kết luận cuối cùng nhất.

“Trúng độc?”

“Nội thương?”

Nhạc Duyên nghe vậy khẽ giật mình, lập tức nhớ lại trong sách tình tiết tới, chẳng lẽ lại này Tiểu Long Nữ trên đường lại lần nữa gặp được Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu tới? Cái này tâm tư còn không có rơi xuống, lại nghe Lục Vô Song lại lần nữa dùng một loại ngưng trọng ngữ khí nói ra: “Thương thế này… Nàng trúng là Lý Mạc Sầu Ngũ Độc thần chưởng! Thậm chí còn có thể trúng băng phách ngân châm!”

Làm làm đồ đệ, làm vì sinh tử cừu nhân, Lục Vô Song từ nhỏ đến nay tại Lý Mạc Sầu môn hạ nàng liền hiểu được thu liễm, hiểu ẩn nhẫn, tại lúc bình thường đều cẩn thận quan sát Lý Mạc Sầu võ công hiệu quả. Có thể nói, đối với Lý Mạc Sầu một thân võ công lợi hại hiểu trình độ trừ Lý Mạc Sầu bản thân bên ngoài, phỏng chừng coi như là cái này một mực dùng Lý Mạc Sầu vì cừu nhân Lục Vô Song.

Mà chính là bởi vì hiểu Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu võ công lợi hại, cho nên Lục Vô Song mới có thể tìm trộm ra Lý Mạc Sầu chỗ trước tác ” Ngũ Độc bí truyền “, hơn nữa một đường chạy trốn tới Lục Vô Song vẫn không quên nghiên cứu quyển bí kíp này, giờ phút này

thấy Tiểu Long Nữ tình huống tự nhiên mà vậy nhận ra.

“…”

Nhạc Duyên nghe vậy không nói gì, này Tiểu Long Nữ đoạn thời gian trước gặp mặt tuy nhiên cũng có nội thương, nhưng là cũng may, tu dưỡng hạ có thể hoàn hảo. Nhưng là lúc này mới vài ngày thời gian, lại rơi vào kết quả như vậy. Nhạc Duyên có thể tưởng tượng đích thị là Xích Luyện Tiên Tử lại lần nữa tìm tới Tiểu Long Nữ, muốn cầm Ngọc Nữ Tâm Kinh.

Đối với Lý Mạc Sầu Nhạc Duyên có thể tưởng tượng người ta đối với Ngọc Nữ Tâm Kinh cố chấp, phải biết rằng người ta cả đời tới liền hận hai kiện sự tình, một kiện là Lục Triển Nguyên phụ lòng, mặt khác một kiện chính là sư phó đem Ngọc Nữ Tâm Kinh truyền cho Tiểu Long Nữ mà không có truyền cho nàng.

Hơn nữa này hai kiện tâm hận sự tình trong lúc đó là hỗ trợ lẫn nhau.

Phải biết rằng vừa mới bị trục xuất sư môn Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu là không có đối với này Ngọc Nữ Tâm Kinh có hứng thú, khi đó Xích Luyện Tiên Tử đầy bụng tâm tư cũng đặt tại Lục Triển Nguyên trên người. Chính là Lý Mạc Sầu ở đâu nghĩ đến Lục Triển Nguyên về nhà sau liền sẽ đổi lòng, ngược lại tìm Bạch Phú Mỹ (*).

Lập tức, tại loại này tình cảnh hạ Lý Mạc Sầu nộ.

Tại Lục Triển Nguyên cùng Hà Nguyên Quân kết hôn

thời điểm, Xích Luyện Tiên Tử cùng này Hà Nguyên Quân nghĩa phụ Vũ Tam Thông cùng một chỗ đại náo hôn lễ hiện trường.

Nhưng là vì võ công không bằng người, Lý Mạc Sầu cho đánh lui, chỉ có thể trơ mắt nhìn xem Lục Triển Nguyên cùng Hà Nguyên Quân cặp túc song phi, kết thành liền cành, chính mình thậm chí ngay cả đoạt hôn cũng không có biện pháp thành công. Tại loại này cực đoan đả kích, Lý Mạc Sầu cuối cùng cho rằng sự tình biến thành như vậy là hai nguyên nhân, một là Lục Triển Nguyên thay lòng đổi dạ, thứ hai là mình võ công không đủ.

Cuối cùng, Xích Luyện Tiên Tử mục tiêu cuối cùng rơi tại chính mình sư môn trấn phái võ học —— Ngọc Nữ Tâm Kinh.

Bắt đầu tình huống, Lý Mạc Sầu tự nhiên không cách nào từ trong sư môn được đến Ngọc Nữ Tâm Kinh, hơn nữa khi đó Tôn bà bà còn tại, hơn nữa Cổ Mộ phòng bị nghiêm mật, tuy nói xâm nhập mấy lần, nhưng là Lý Mạc Sầu cuối cùng vẫn là không có kết quả mà chết. Bất đắc dĩ, Lý Mạc Sầu liền mượn từ phái Cổ Mộ bản thân độc thuật phương diện (Tiểu Long Nữ có Ngọc Phong Châm), kết hợp với cái khác bí kíp, tu thành Ngũ Độc thần chưởng cùng băng phách ngân châm. Trong lòng, Lý Mạc Sầu vẫn đang không có quên môn phái trấn phái tuyệt học.

Mà thời gian phát triển, khi hận ý trở thành thói quen thời điểm, này hai kiện sự tình liền như vậy trở thành Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu trong nội tâm tâm ma, một mực giày vò lấy nàng, thực sự một mực đốc thúc

lấy nàng trong bóng đêm càng chạy càng xa.

Ai!

Này phái Cổ Mộ đều là người một nhà bi kịch sao?

Lâm Triều Anh tuổi già cô đơn mà chết, Lý Mạc Sầu vì tình mà sinh, vì tình mà chết, mà Tiểu Long Nữ tuy nhiên vận khí tốt một điểm, nhưng là hắn kinh nghiệm chi nhấp nhô, tao ngộ đau nhức sở thực sự cực kỳ làm cho lòng người kinh hãi. Mà Tôn bà bà càng chết thảm, mà duy nhất nam đệ tử Dương Quá cũng là khổ bức không thôi, ngớ ngẩn cùng Tiểu Long Nữ hành hạ luyến mười đã nhiều năm. Nhưng tổng kết mà nói, Tiểu Long Nữ cùng Dương Quá so với Lâm Triều Anh cùng Lý Mạc Sầu hai người tốt hơn quá nhiều.

Cuối cùng người có tình sẽ thành thân thuộc.

Gãi gãi đầu đỉnh đạo quan, Nhạc Duyên thở dài một tiếng, tầm mắt liền rơi vào thọt chân cô nương Lục Vô Song trên người, chậm rãi nói: “Này… Giải độc a!”

Chương 028 : Duyên phận a (trung)

028 chương duyên phận a (trung)

Sớm, không bằng đúng dịp.

Tại rất lâu, thích lúc thời cơ gặp phải thích hợp người, mới sẽ phát sinh thích hợp sự tình, đây mới là nhân sinh.

Mà trước mắt, đối với Nhạc Duyên mà nói, tình huống này tuy nói có chút đúng dịp, nhưng vẫn là có thật lớn chỗ không ổn. Dựa theo, một loại thủ pháp, hiển nhiên là thừa cơ mà vào thời cơ tốt, nhưng là đáng tiếc là ở người ta trong nội tâm đã có người, Nhạc Duyên muốn xâm nhập đi vào tuyệt đối là so với lên trời còn khó hơn.

Chẳng lẽ lại thật cần giống như những thần tượng kia kịch trong kia loại cách làm —— không chiếm được ngươi tâm, ta lấy đến ngươi người! ?

Tay phải nắm bắt bản thân cái cằm, Nhạc Duyên hai mắt vô thần, trống rỗng đánh giá Lục Vô Song đang bận còn sống giải thích, tiện thể học tập hạ này Ngũ Độc bí truyền, mà Nhạc Duyên lại sớm đã là suy nghĩ thả neo. Bất quá Nhạc Duyên rất nhanh liền đem chính hắn một đột ngột xuất hiện ý xấu suy nghĩ cho bóp diệt, như vậy cách làm mình không phải là như này Tuyệt Tình Cốc Công Tôn Chỉ cùng Toàn Chân giáo Doãn Chí Bình độc nhất vô nhị sao?

Mà Nhạc Duyên tuy nhiên người có chút cố tình làm bậy, nhưng là hắn có thể từ không có nghĩ qua chính mình có trở thành loại chỗ.

Ít nhất đối mặt một cái băng thanh ngọc khiết Tiểu Long Nữ, Nhạc Duyên không sẽ như thế làm. Nếu không lời nói, lúc trước chính mình ra hiện ra tại đó, tựu cũng không lựa chọn cỡi Tiểu Long Nữ huyệt đạo, nếu không lời nói một cái khinh công, đem người nhà Tiểu Long Nữ kháng đi, ai cũng không biết đúng không?

…

Thời gian, tựu tại Nhạc Duyên những thứ này loạn thất bát tao ý nghĩ trúng chậm rãi chảy qua, rất nhanh ban đêm liền đã qua.

Trời đã sáng rõ.

Bốn phía lá cỏ tranh trên dính đầy sương sớm, theo này sáng sớm ánh mặt trời, khúc xạ ra tịnh lệ hào quang.

Mà đống lửa cũng đã sắp dập tắt, chỉ có rải rác khói xanh, tản ra một chút ấm áp khí tức. Ở một bên, Lục Vô Song một đêm bề bộn sống sót, cả người lộ ra vẻ có chút tiều tụy, mà Nhạc Duyên ngược lại cũng may, càng nhiều thời điểm hắn chỉ là làm cho người ta thọt chân cô nương đánh hạ ra tay.

Về phần được cứu vớt người —— Tiểu Long Nữ, lúc này tính là chân chính thoát khỏi nguy hiểm.

Không tại phát sốt, sắc mặt cũng hơi chút khôi phục chút ít huyết sắc, không có tối hôm qua thoạt nhìn như vậy trắng bệch, hiển nhiên Tiểu Long Nữ trong cơ thể độc tính được đến ức chế. Là, chỉ là ức chế, dùng Lục Vô Song hiện tại đối với Ngũ Độc bí truyền lý giải, muốn triệt để trị tận gốc Tiểu Long Nữ trong cơ thể độc tổn thương, nàng còn không có có năng lực như thế.

Về phần Nhạc Duyên, tại giải độc trên hắn cũng không am hiểu.

Ngược lại nhằm vào Tiểu Long Nữ nội thương, Nhạc Duyên coi như là ra cầm lực, dùng nội công áp chế đối phương thương thế. Đồng dạng, đây chỉ là áp chế, bởi vì nội thương chưa bao giờ là người khác tới triệt để trị tận gốc, mà là cần người trong cuộc chính mình vận công chữa thương.

Nói tiếp, Nhạc Duyên quan tưởng Hương Suất được đến võ công, cũng không có Cửu Dương Thần Công cùng Cửu Âm Chân Kinh công hiệu.

Theo ánh sáng mặt trời chiếu ở Tiểu Long Nữ trên mặt, như Tinh linh một loại bắt đầu ở này trên mí mắt nhẹ nhàng nhảy lên thời điểm, Tiểu Long Nữ con mắt rốt cục động động, tỉnh.

Mở mắt ra, đập vào mắt là không trung bừng bừng thần dương, tản ra một mảnh sinh cơ.

Nhìn xuống dưới, Tiểu Long Nữ này liền chứng kiến tại đống lửa đối diện Nhạc Duyên, chỉ không qua đối phương lúc này đổi một thân đạo bào, không phải xanh

trắng đạo bào, mà là một thân xa hoa kim sắc. Tại nàng bên cạnh mình, thì là đứng thẳng nhất danh bộ dáng kiều mỵ thiếu nữ, giờ phút này đang bình tĩnh đánh giá chính mình.

“Ngươi tỉnh!”

Lục Vô Song thấy Tiểu Long Nữ khôi phục thanh tỉnh, vui sướng trúng liền mở miệng lên tiếng kêu gọi.

Thuần Dương Nhạc Duyên, Nhạc đạo trưởng!

Tầm mắt chỉ là thoáng liếc mắt nhìn Lục Vô Song, Tiểu Long Nữ lực chú ý vẫn là tập trung ở Nhạc Duyên trên người, lúc này ở phát giác trên người mình thương thế tốt không ít, nội thương tức thì bị sau khi áp chế, này liền từ trên đá lớn xuống tới, hướng Nhạc Duyên thi lễ, tinh tường như như băng tinh trong trẻo nhưng lạnh lùng tiếng nói từ trong môi phát ra, nói: “Tiểu Long Nữ tại đây tạ ơn Nhạc đạo trưởng lần thứ hai ân cứu mạng!”

Lần thứ hai…

Sở dĩ nói lần thứ hai, chính là là vì ở thời đại này, nữ nhân trong sạch có thể so với các nàng sinh mạng thứ hai, tại rất lâu tánh mạng là so ra kém trong sạch trọng yếu. Mặc dù nhỏ Long Nữ chính là người giang hồ, rất nhiều đồ vật này nọ đều không để ý, nhưng là này không có nghĩa là nàng không quan tâm chính mình trong sạch.

Cho nên, lần nữa đối mặt Nhạc Duyên, Tiểu Long Nữ như vậy nói lời cảm tạ nói.

“Ai?”

“Ta nói ngươi giải độc tổn thương coi như là ta ai? Tuy nhiên không cách nào triệt để giải quyết, nhưng là có thể áp chế yếu bớt, chính là tốn hao ta một đêm công phu!”

Tiểu Long Nữ đối với Nhạc Duyên nói lời cảm tạ nhường một bên thọt chân cô nương Lục Vô Song rất là bất mãn, tại nàng xem ra chính mình bận việc hơn nửa đêm, còn đối với phương cũng chẳng qua là lấy ra ngoài dự tính dược vật, còn có ngoài dự tính đồ vật này nọ hướng trên người của ngươi đâm xuống, cuối cùng hỗ trợ vận hạ công trị liệu áp chế hạ nội thương. Nhưng là trong đó trọng yếu nhất độc tổn thương nhưng vẫn là do nàng Lục Vô Song đến giải quyết, người ta cũng không có thò tay.

Giờ phút này nghe Tiểu Long Nữ vừa nói như vậy, hơn nữa nội tâm đáy đối với Nhạc Duyên tối hôm qua giảng này chuyện ma dọa chính mình, Lục Vô Song lập tức bộc phát, nàng cũng không có trông nom cái gì cứu người một mạng chính là tiện tay làm, không vì danh cái gì.

Nếu là chỉ có một mình nàng, Lục Vô Song tự nhiên không sẽ để ý, nhưng là tại Nhạc Duyên trước mặt, Lục Vô Song không biết sao, cực kỳ để ý chính mình tầm quan trọng.

“…”

Tiểu Long Nữ bị Lục Vô Song lời nói làm cho khẽ giật

mình, lập tức cảm thụ hạ thương thế trên người, lúc này mới cũng đúng Lục Vô Song tạ ơn thi lễ sau, lúc này mới có nghĩa. Chỉ là lúc này nội tâm của nàng trong đoạn thời gian này đã là có chút hạ. Đối với Lục Vô Song cái này thọt chân cô nương, cũng chỉ là vội vàng một cái.

Tại rất lâu, Tiểu Long Nữ nhưng thật ra là một cái rất đắm chìm tại chính mình nội tâm người.

Tiểu Long Nữ bộ dáng như vậy, khiến cho Nhạc Duyên cùng Lục Vô Song cũng nhìn ra nàng không ổn, Tiểu Long Nữ ưa thích đắm chìm tại nội tâm, mà là rất lâu huống chi đem nội tâm biểu lộ trực tiếp biểu hiện ở trên mặt. Bởi vì xuất thân Cổ Mộ, từ nhỏ liền ít cùng người tiếp xúc, Tiểu Long Nữ nội tâm tinh khiết lạnh lùng đồng thời, tự nhiên không cần học được những người khác đeo mặt nạ sinh hoạt.

“Long Nữ các hạ, lần trước gặp mặt phân biệt sau, ngươi lại lần nữa gặp ngươi sư tỷ?”

Thấy Tiểu Long Nữ một bộ trầm thấp bộ dáng, Nhạc Duyên ngẫm lại, liền đánh vỡ bầu không khí trầm mặc, mở miệng hỏi: “Phải biết rằng lần trước gặp mặt, ngươi chi thương thế… Còn không có như vậy nghiêm trọng!”

Ngẩng đầu, Tiểu Long Nữ tầm mắt rơi vào Nhạc Duyên trên người, đối với Nhạc Duyên vấn đề hơi có chút kỳ quái, nhưng cẩn thận vừa nghĩ tự mình sư tỷ Lý Mạc Sầu hiện tại cũng là đạo sĩ trang phục, hoặc là cái này Thuần Dương đạo sĩ đối với sư tỷ rất là hiểu.

Chỉ là như vậy vừa nghĩ, Tiểu Long Nữ liền lý giải đối phương. Trầm ngâm, Tiểu Long Nữ rồi mới hồi đáp: “Là, tại Nhạc đạo trưởng sau khi rời đi ngày thứ tư, ta cùng với Quá nhi liền lại lần nữa gặp phải sư tỷ Lý Mạc Sầu!” Mặt sau lời nói, Tiểu Long Nữ cũng không nói gì, nhưng là trong đó ý tứ mọi người đủ để biết được.

Ngày thứ tư…

Ngày đó không phải ta đang từ Chung Nam sơn Toàn Chân giáo xuống tới sao?

Lúc ấy gặp phải Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu cũng là trọng thương thân hình, hiển nhiên lúc trước Lý Mạc Sầu cùng Tiểu Long Nữ, Dương Quá thầy trò giao phong chính là lưỡng bại câu thương. Lý Mạc Sầu chính mình trọng thương đồng thời, vẫn đang không có quên tăng thêm chính mình sư muội Tiểu Long Nữ thương thế.

Khó trách lúc ấy Xích Luyện Tiên Tử là bộ dáng như vậy…

Mà cùng Nhạc Duyên suy nghĩ bất đồng là, Lục Vô Song cũng là ngạc nhiên ngắm lên trước mắt cái này lớn hơn mình không nhiều lắm thiếu Tiểu Long Nữ, hơn nữa nghe được đối phương trong miệng Quá nhi sau, không khỏi cả kinh, thấp giọng nói: “Đầu đất! Ngươi là đầu đất sư phó! ! !”

Trừ đó ra, Lục Vô Song một cái khác ý niệm trong đầu liền là đối phương chính là là sư phụ mình cộng thêm cừu nhân Lý Mạc Sầu sư muội!

Trong đầu không ngừng hồi tưởng đến những thứ này, nếu như Lục Vô Song chính là người hiện đại lời nói, chắc chắn tại lúc này gầm thét ra một câu này không khoa học. Nhưng là hơi chút vừa nghĩ, Lục Vô Song liền phát hiện mình trước trước cái loại cảm giác này quả nhiên không có phạm sai lầm, Lý Mạc Sầu cùng Tiểu Long Nữ đều có tiên tử khí chất, khó trách tại nàng Lục Vô Song trong mắt, xoay mình thấy Tiểu Long Nữ thời điểm có một loại rất quen thuộc cảm giác kỳ quái.

Bây giờ nghĩ lại, người ta căn bản chính là một cái sư môn, khó trách như thế.

Mà Nhạc Duyên vẻ mặt thì ra là thế bộ dáng sau, trong nội tâm rồi lại lại lần nữa chuyển qua vấn đề khác trên, đó chính là Tiểu Long Nữ tại sao lại rời đi Dương Quá bên người, chẳng lẽ lại ngày đó nàng trừ cùng Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu giao phong bên ngoài, còn phát sinh sự tình khác?

Ồn ào mâu thuẫn đâu này?

Hé miệng, Nhạc Duyên đang muốn hỏi vấn đề này, nhưng lại một cân nhắc, Nhạc Duyên phát hiện mình như vậy hỏi căn bản không thích hợp, ngẫm lại, liền lại đem vấn đề nuốt trở về.

Vì vậy ——

Thần dương, gió sớm.

Tại một đống đã tắt đống lửa trước, ba người cũng đều

có tâm sự lâm vào trầm mặc.

Chương 029 : Duyên phận a (hạ)

029 chương duyên phận a (hạ)

Vào lúc giữa trưa.

Mặt trời nhô lên cao, ở đằng kia có chút chướng mắt dưới ánh mặt trời, Nhạc Duyên cùng Lục Vô Song hai người đứng ở ven đường, ngắm nhìn Tiểu Long Nữ một bộ bạch y, một con ngựa trắng biến mất tại con đường nơi cuối cùng.

Lại nói là mặt trời dù có chói chang, thực sự ngăn không được người ta Tiểu Long Nữ một thân này trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Hồi lâu.

Thọt chân cô nương Lục Vô Song tầm mắt từ Tiểu Long Nữ này biến mất bóng lưng trên thu hồi, chuyển tới bên người một thân này dưới ánh mặt trời lóng lánh lấy vô cùng chói mắt kim sắc quang mang đạo sĩ Nhạc Duyên, mở miệng cười nói: “Làm sao… Nhạc đạo trưởng, làm sao không nỡ người ta còn làm cho đối phương đi?”

Lục Vô Song ngữ khí xách lên làm cho người ta cảm thấy có một loại quỷ dị trào phúng cảm giác, rất có một loại kéo cừu hận cảm giác.

Hơn nữa vừa mới Nhạc Duyên này nhìn không chuyển

mắt ngơ ngác ngắm nhìn người ta bóng lưng bộ dáng, quả thực nhường Lục Vô Song nhớ tới hòn vọng phu truyền thuyết.

“…”

Ngạc nhiên quay đầu lại, Nhạc Duyên có chút ngoài ý muốn nhìn trạm tại bên cạnh mình thọt chân cô nương Lục Vô Song, có chút không hiểu nhiều lắm đối phương vì cái gì nói như vậy lời nói. Đối với Tiểu Long Nữ, đối với cái này cá trong trẻo nhưng lạnh lùng như tiên đau khổ nữ tử, bởi vì từ nhỏ ấn tượng, Nhạc Duyên tự nhiên là đối với nàng có đặc biệt cảm khái.

Nói là ưa thích, thực sự chỉ là ưa thích.

Nhất là ngày đó sau khi xuyên việt mình lựa chọn, Nhạc Duyên liền biết mình cái này ưa thích cũng không phải giữa nam nữ ưa thích. Mặc dù nhỏ thời điểm nhìn võ hiệp kịch truyền hình, trong lòng nghĩ là lúc sau lớn lên cũng muốn lấy trên như vậy một cái xinh đẹp như tiên nữ tử, nhưng là sau khi lớn lên lại phát hiện đây bất quá là một phần xa nghĩ.

Mà khi Nhạc Duyên có cơ hội sau khi xuyên việt, tại gặp phải người ta Tiểu Long Nữ sau, thiên nhân giao chiến sau lại phát hiện tự thân đối với đối phương chỉ là như vậy một loại ưa thích, tối đa cũng bất quá là thân là giống đực sinh vật chỗ chỉ có chiếm hữu dục vọng.

Chỉ thế thôi.

Giờ phút này ngắm nhìn Tiểu Long Nữ rời đi bóng lưng,

Nhạc Duyên nội tâm tuy có không nỡ tâm tình, nhưng lại không phải thọt chân cô nương Lục Vô Song trong miệng ý tứ. Nhưng là đối với vấn đề này, Nhạc Duyên cũng không có đi giải thích tâm tư, ngược lại là hỏi: “Đã Vô Song cô nương cũng muốn biết được này đầu đất vấn đề, vì cái gì lúc này lại lại muốn thả người ta rời đi?”

“Ừ? !”

Lục Vô Song nghe vậy trì trệ, ngữ khí không khỏi dừng lại, lập tức có chút thẹn quá hoá giận nói: “Đó là ta mã a, ngươi đưa người ta, ta đến lúc đó kỵ cái gì?”

“Ngô…”

“Cái gì là ngươi mã? Rõ ràng là ngày hôm qua ta cướp của người giàu chia cho người nghèo mà đến, nhiều nhất để cho ta cho ngươi một chút, cho ngươi kỵ hạ ta con lừa nhỏ tốt!”

Đối với Lục Vô Song để ý vấn đề, Nhạc Duyên xuy vừa cười vừa nói: “Thật sự không được, hai người chúng ta để cho che mặt lại đi đoạt… Không đúng, đúng cướp của người giàu chia cho người nghèo một phen là tốt rồi!”

“…”

Lục Vô Song quay đầu, tầm mắt ngốc trệ nhìn qua bên người này một thân xa hoa trang phục đạo sĩ Nhạc Duyên, này đầy người kim sắc quang diệu, thọt chân cô nương môi nhúc nhích, lại cuối cùng vừa nghiêng đầu đi, nàng thật sự là không biết nên nói như thế nào đạo sĩ

kia, trong lòng tự nhủ cướp của người giàu chia cho người nghèo cũng có thể cướp ngươi tới tế ta à!

Đáng tiếc là những lời này Lục Vô Song không dám rõ rệt nói, đối với Nhạc Duyên, Lục Vô Song có một loại đối mặt Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu cảm giác. Bất quá cùng Lý Mạc Sầu cái loại này ngoan độc cảm giác bất đồng là, Nhạc Duyên là cho nàng một loại hoàn toàn không biết người này đến tột cùng suy nghĩ cái gì cảm xúc.

Hoàn toàn không giải thích được người, hơn nữa tính nết không kiêng nể gì cả, đây mới là đáng sợ nhất.

…

Trên đường lớn.

Thọt chân cô nương Lục Vô Song cưỡi nguyên vốn thuộc về Nhạc Duyên con lừa nhỏ lắc lắc đung đưa đi tới, ở phía trước thì là một thân Kim Diệu hào quang Nhạc Duyên đạp trên khoan thai bộ pháp.

“Đúng, vừa mới gặp ngươi nghe thấy Tiểu Long Nữ lời nói sắc mặt đột biến, có phải là đối với nàng đồ đệ Dương Quá có rất lớn hảo cảm… Ngô, chính là cá bị ngươi xưng là đầu đất gia hỏa!”

Đi ở phía trước Nhạc Duyên, một vừa thưởng thức lấy bốn phía phong cảnh, đồng dạng còn không có quên quay đầu hướng cùng tại phía sau mình, cưỡi con lừa Lục Vô Song hỏi, đầy mình bát quái tâm tư.

Đầu đất!

Dương Quá!

Còn có Tiểu Long Nữ!

Lục Vô Song không ngốc, tuy nhiên nàng đối với Dương Quá có thật lớn hảo cảm, nhưng cũng chỉ là hảo cảm, hiện tại Lục Vô Song còn không có giống như sau này như vậy cùng nàng biểu tỷ Trình Anh như vậy lâm vào đơn phương yêu mến trong. Hơn nữa, Lục Vô Song tuy nhiên thọt chân, nhưng là này không có nghĩa là nàng đầu óc cũng xảy ra vấn đề. Tại vừa mới cùng Tiểu Long Nữ trong lúc nói chuyện với nhau, tựu là cá người mù cũng có thể nhìn ra này Tiểu Long Nữ đối với Dương Quá có ngoài dự tính cảm tình, đây tuyệt đối không là bình thường thầy trò tình.

Bộ dáng kia, khí chất đó, giọng nói kia, cũng nói cho Lục Vô Song chính mình suy đoán có căn cứ.

Nghĩ tới đây, Lục Vô Song cũng là đột nhiên nói ra: “Nhạc đạo trưởng, ngươi nói này thầy trò tình cảm lưu luyến phải chăng loạn luân, vi phạm đạo đức quan hệ?” Mặc dù là không có nói rõ, nhưng là này Lục Vô Song trong lời nói cũng đã minh xác biểu hiện ra.

“Ha ha…”

Nhạc Duyên nghe vậy cười nhạt một tiếng, lại là không có trực tiếp trả lời Lục Vô Song vấn đề, ngược lại là nếu có điều chỉ hỏi: “Vô Song cô nương, nếu như đổi lại là ngươi, có này như vậy một cái thích ngươi ưa thích chết

đi sống lại đồ đệ, mà ngươi cũng là như thế ưa thích đối phương, như vậy ngươi sẽ quan tâm người khác cái nhìn, mà cùng đồ đệ mình tách ra sao?”

“Ách…”

Trên lưng lừa Lục Vô Song khẽ giật mình, lập tức an tĩnh lại, thật lâu mới dùng một loại hơi trầm thấp ngữ khí hồi đáp: “Sẽ không! Ta sẽ không để ý ngoại nhân cái nhìn!”

Nghe lúc này đáp, Nhạc Duyên dừng bước lại, xoay người yên tĩnh nhìn trước mắt cái này cưỡi con lừa lên dốc chân nữ hài nhi, mỉm cười. Trong lòng tự nhủ tại đây thần điêu thế giới quả nhiên là chung tình nữ tử nhiều nhất người, không nói trước mắt thọt chân cô nương Lục Vô Song, mượn nàng biểu tỷ Trình Anh, còn có Tuyệt Tình Cốc Công Tôn Lục Ngạc, còn có sau này Quách Tương, này cái nào không phải cực độ chung tình người?

Như vậy nữ tử, một cái tựu là đối với nam nhân mị lực lớn nhất biểu hiện ra, mà Dương Quá lại là có thêm nhiều cái.

Trọng yếu nhất là Dương Quá bản thân cũng là một trung trinh người, từ đầu đến cuối lại chỉ yêu một người, vì vậy hắn vũng hố thảm mặt sau những cô gái kia. Trong đó Lục Vô Song, Trình Anh, Công Tôn Lục Ngạc cùng Quách Tương cái nào không phải dùng bi kịch phần cuối?

Trong đó đặc biệt Công Tôn Lục Ngạc bi thảm nhất. Hắn

kinh nghiệm cơ hồ có thể sánh ngang Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu tao ngộ.

Từ phương diện nào đó mà nói, Tiểu Long Nữ tuy là kinh nghiệm nhấp nhô, nhưng là đối với này bốn gã thiếu nữ lại muốn tới hạnh phúc.

“Vô Song cô nương, ngươi rất không tồi!”

Nhìn qua Lục Vô Song, Nhạc Duyên như vậy cảm thán nói. Tuy nhiên thiếu nữ trước mắt tính tình có chút xấu, nhưng là liền trên mặt cảm tình mà nói, cô bé này nhường Nhạc Duyên nhớ tới Thiên Long Bát Bộ trong A Tử cô nương, chẳng qua là nàng không có a Tử như vậy can trường mà thôi.

Nhưng là liền cảm tình thuộc sở hữu cùng cố chấp, hai người cũng là độc nhất vô nhị.

“Cho nên, đây là tình yêu!”

Cuối cùng, Nhạc Duyên làm cuối cùng tổng kết, lúc này mới quay đầu, nắm con lừa tiếp tục hướng phía trước đi đến.

Đi sau nửa ngày, phía trước lâm vào trầm mặc Lục Vô Song vừa đột hỏi: “Đạo trưởng, ngươi nói tình yêu là cái gì?”

Cước bộ trì trệ, lập tức theo ở phía sau con lừa cũng dừng lại.

Đối mặt Lục Vô Song vấn đề này, Nhạc Duyên chau mày

đứng lên, nhưng không có quay đầu lại.

Tình yêu là cái gì?

Không ai có thể cho ra xác thực đáp án, trong lòng mỗi người cũng có một thuộc về mình đáp án.

Hồi lâu, Nhạc Duyên mới cho ra một cái thuộc về hắn đáp án: “Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng!”

Này, có lẽ tựu là tình yêu!

Trong lúc nhất thời, Nhạc Duyên cùng Lục Vô Song hai người lại lần nữa lâm vào trầm mặc, trong lúc nhất thời trên đường vô cùng an tĩnh, chỉ có con lừa tiếng chân, còn có này từ bên tai mà qua tiếng gió.

Không biết sao, Lục Vô Song đột ngột nhớ tới ngày hôm qua trước mắt đạo này dài tự giới thiệu, hắn nói hắn gọi Nhạc Duyên, sơn nhạc nhạc, duyên phận duyên.

Chương 030 : Xuôi nam

030 chương xuôi nam

Sương trắng quanh quẩn.

Này Chung Nam sơn mặc dù là vào lúc giữa trưa, thực sự phảng phất giống như tiên sơn, cuối cùng rơi vào trong mây mù.

Đỉnh núi.

Toàn Chân giáo.

Phảng phất giống như này sương trắng bị tiên nhân đẩy ra, từ sơn môn chỗ chậm rãi đi ra hai người. Một cái là tuổi thoạt nhìn tuổi trẻ, bộ dáng cũng có chút tuấn tú đạo sĩ, mà một cái khác cũng là người đã trung niên, cái cằm trên thì là nuôi lấy một lùm râu dài, cả người thoạt nhìn tiên phong đạo cốt. Bất quá, chẳng qua là khi này trung niên đạo sĩ nhìn về phía bên người tuổi trẻ đạo sĩ thời điểm, tầm mắt cũng là lộ ra vẻ hơi có chút âm tàn cùng đắc ý.

“Doãn sư đệ, không nghĩ tới chúng ta lúc này đây vẫn là có cùng một chỗ xuống núi!”

“Dọc theo con đường này, Doãn sư đệ nên hết thảy đều muốn nghe ta!”

Đi ở phía trước, Triệu Chí Kính tay phải vỗ vỗ cằm trên râu dài, khóe miệng hơi vểnh, cũng là trên mặt nụ cười,

có chút đắc ý đối với đi ở phía sau Doãn Chí Bình nói ra. Đối với một cá nhân, nhất là trong môn phái tại sư phó sư bá trong mắt thiên chi kiều tử —— Doãn Chí Bình, Triệu Chí Kính cảm giác mình bắt lấy đối phương nhược điểm, đây đối với hắn sau chính là cực có chỗ tốt.

Thậm chí, từ Doãn Chí Bình trên tay đoạt được sau này Toàn Chân Chưởng giáo cũng không phải là không được.

“Triệu Chí Kính!”

Cơ hồ từ cắn chặt hàm răng, Doãn Chí Bình mỗi chữ mỗi câu đem đối phương danh tự từ trong miệng nhổ ra, nhìn về phía Triệu Chí Kính tầm mắt đầy dẫy sát ý. Đáng tiếc là, lúc trước tại bụi hoa hồng ở bên trong, Doãn Chí Bình cùng Triệu Chí Kính đã giao thủ, tự thân cùng đối phương công phu cũng bất quá là ở sàn sàn nhau trong lúc đó, hơn nữa lúc ấy chính mình kinh ngạc dưới tình huống, một thân võ công căn bản phát huy không ra bao nhiêu.

Nhưng là từ kia buổi tối sự tình sau, Doãn Chí Bình trong nội tâm đối với Triệu Chí Kính khúc mắc cũng là càng ngày càng sâu.

Mà giờ khắc này lại lần nữa nghe Triệu Chí Kính lời nói lòng có chỉ, dĩ nhiên là muốn dùng nhược điểm tới khống chế chính mình, Doãn Chí Bình trong nội tâm làm sao có thể nguyện?

Chỉ là…

“Làm sao?”

Tựa hồ cảm nhận được Doãn Chí Bình nội tâm, Triệu Chí Kính dừng bước lại, quay đầu, tầm mắt nhìn về phía đi ở phía sau Doãn Chí Bình, cười nói: “Doãn sư đệ vẫn là muốn giết ta diệt khẩu? Đêm đó ngươi chính là mất đi cơ hội, nếu như không có ngoài ý muốn lời nói lúc trước này Tiểu Long Nữ cũng nghe thấy chúng ta huề nhau lời nói! Còn có, tại sơn môn trước, cũng không nên kích động như vậy, nếu khiến cái khác sư đệ sư điệt nhóm trông thấy, này cũng không tốt.”

“Đúng, trong khoảng thời gian này tới, đã thấy sư đệ võ công càng thêm tinh tiến a, khí sắc cùng màu da tốt hơn nhiều! Chẳng lẽ lại là vì không chiếm được người ta, lại đem này tâm tư thả tại phương diện khác?”

Trước mắt Doãn Chí Bình cùng Triệu Chí Kính đoạn thời gian trước chứng kiến có không ít khác nhau, chỉ cần liền đối phương này chẳng biết lúc nào trở nên nhẵn nhụi làn da cũng đủ để nói rõ vấn đề, một người nam nhân có thể nào có tốt như vậy làn da? Tựa hồ nghĩ đến cái gì, Triệu Chí Kính cười nhạo hai câu, này liền quay đầu lại tiếp tục đi xuống chân núi.

“…”

Cầm vỏ kiếm tay trái cơ hồ là gân xanh thẳng lộ vẻ, Doãn Chí Bình trong đầu trực tiếp hiển hiện lúc trước buổi tối mình cùng bụi hoa hồng trong cùng Triệu Chí Kính đối thoại, hơn nữa đêm hôm đó phát sinh ngoài dự tính sự tình, còn có này được xưng đến từ Thuần Dương Nhạc Duyên… Doãn Chí Bình hít sâu một hơi,

cuối cùng là đè xuống lửa giận trong lòng, nhiều người như vậy biết được dưới tình huống, Doãn Chí Bình không có cách nào đi phong tất cả mọi người miệng.

Tầm mắt lại lần nữa chuyển tới Triệu Chí Kính trên lưng, Doãn Chí Bình biết mình đoạn đường này đi Tương Dương, xem ra là có thể Triệu Chí Kính lời nói là chủ.

Quay đầu ngắm một cái Toàn Chân sơn môn, lại lần nữa quay đầu lại Doãn Chí Bình đã là cúi đầu ủ rũ đi xuống chân núi, đuổi theo Triệu Chí Kính.

Lần này Doãn Chí Bình cùng Triệu Chí Kính hai người xuống núi, coi như là Toàn Chân giáo phái ra lúc đầu đội ngũ, mà thân là Toàn Chân thất tử Tôn Bất Nhị cùng Hác Đại Thông hai người thì là đẩy trễ một ngày, mới có thể xuất phát.

…

Không nói trước Toàn Chân song kiếm hạ Chung Nam, mượn hiện tại Dương Quá mà nói, tuy nhiên trên đường đi hắn không có gặp thấy mình cô cô Tiểu Long Nữ, ngược lại trên đường gặp phải một cái coi như là còn chống lại hắn khẩu vị tuổi trẻ hiệp khách.

Đối phương chính là huynh muội, nam tên là Gia Luật Tề, mà kỳ muội muội thì là Gia Luật Yến. Mặt khác chính là gặp phải một cái đồng dạng nhường Dương Quá có chút ngoài ý muốn nữ nhân, đối phương nhất thời nhường Dương Quá tựa hồ tại trong thoáng chốc nhìn thấy mình cô cô Tiểu Long Nữ, còn nữ kia người tên gọi Hoàn Nhan Bình.

Cái khác chuyện xưa cũng cùng nguyên lai không sai biệt lắm, chỉ là tại Dương Quá bên người, lúc này không có một đường gọi nàng đầu đất tới thọt chân cô nương Lục Vô Song.

Cho nên tuy nói kết quả không kém nhiều, nhưng là bên trong chuyện phát sinh lại quả thực phát sinh biến hóa. Gia Luật Tề bị Hoàn Nhan Bình dùng Dương Quá dạy ba chiêu kích thương, lại ngoài ý muốn không có báo thù. Trong khoảng thời gian ngắn, Hoàn Nhan Bình cả người lộ ra vẻ um tùm không thôi.

Mà đối mặt với đối phương bộ dáng như vậy, điều này khiến cho Dương Quá nhớ tới lúc trước mình cùng tự mình cô cô phân biệt lúc, cô cô này thê mỹ bộ dáng.

Vì vậy, dưới đêm trăng, tại không có Xích Luyện Tiên Tử bắt lấy Lục Vô Song sự tình, khiến cho Gia Luật Tề muội muội Gia Luật Yến quấy rầy, Dương Quá nhất thời nhịn không được…

Sự tình trở nên quá trớn.

“…”

Dương Quá cả người có chút thất thần đi tới, tại bên cạnh hắn thì là theo chân Hoàn Nhan Bình, cả người cúi đầu, một đôi ngọc thủ không ngừng quấy lấy góc áo, tâm một đường tới đều là đập bịch bịch, trên mặt càng phát sốt. Hồi tưởng lại tối hôm qua chuyện phát sinh, Hoàn Nhan Bình cả người thì có một loại mềm yếu, muốn đổ ra tại bên người Dương Quá trong ngực,

nhưng trong lòng thì không ngừng kinh ngạc chính mình tối hôm qua tại sao phải cùng Dương lang phát sinh như vậy xấu hổ sự tình.

Tuy là thẹn thùng không thôi, nhưng là giờ này khắc này Hoàn Nhan Bình cả trái tim cũng đã là rơi vào Dương Quá trên người.

Có chút nghiêng đầu, Dương Quá trên mặt bi thương liếc mắt nhìn bên người Hoàn Nhan Bình, Dương Quá nội tâm đồng dạng hối hận không thôi. Trong nội tâm tràn đầy ảo não cùng hối hận, Dương Quá thật sự là không rõ tại sao mình tối hôm qua có làm ra như vậy không hợp thói thường sự tình, chẳng lẽ lại là vì quá mức tưởng niệm cô cô duyên cớ?

Đi không từ giã?

Như vậy sự tình Dương Quá có thể làm không được, hắn trên cơ bản có thể khẳng định chính mình một khi làm như vậy, như vậy Hoàn Nhan Bình tuyệt đối là tự vận kết cục. Vốn cô nương này nhà đã là cùng mình một loại đau khổ, chẳng lẽ mình còn muốn mình ở đối phương trên người chen vào một đao?

Dương Quá mặc dù là người cao ngạo, làm việc tùy ý làm bậy, nhưng là hắn cũng hiểu biết như vậy đối với một nữ nhân mà nói đại biểu cho cái gì.

Có thể vấn đề lớn nhất là…

Chính mình tối hôm qua hôn đối phương, cũng vuốt đối phương, không có trải qua thời kỳ trưởng thành giáo dục

Dương Quá, càng cho là mình chuyện gì cũng làm. Dương Quá cho dù là từ nhỏ chính là cô nhi, tại Tiểu Long Nữ dạy bảo hạ cũng không thế nào biết cấp bậc lễ nghĩa, nhưng là cũng biết hắn như vậy cách làm đối với một nữ nhân đại biểu cho cái gì.

Chính là…

Này đến lúc đó nếu gặp phải cô cô, làm như thế nào giao cho?

Hắn không dám nghĩ đến đến lúc đó sẽ phát sinh cái dạng gì sự tình.

Tay không ngừng gãi gãi đầu, lòng tràn đầy sầu khổ Dương Quá triệt để phát điên.

Gãi gãi đầu, Dương Quá vừa quay đầu, nhìn về phía chính mình bên phải nữ nhân, cái này Thanh y nữ tử diện mạo xấu xí vô cùng, bên hông cắm một cây ngọc tiêu, lúc này đang không nhanh không chậm cùng tại bên cạnh mình. Tầm mắt gắt gao tại đối phương này xấu xí trên mặt nhìn hồi lâu, Dương Quá thở dài một tiếng, trong lòng tự nhủ ngươi tối hôm qua làm gì đó không còn sớm điểm ra hiện ngăn cản hạ ta, nếu không lời nói ta thế nào lại là hiện tại như vậy tràng cảnh?

Bên cạnh.

Hoàn Nhan Bình cùng Thanh y nữ tử hai người liếc nhau, mặt tràn đầy nghi hoặc, không rõ lúc này Dương Quá tại quấn quýt những thứ gì.

Mà cùng lúc đó.

Tại Nam Phương mấy trăm dặm bên ngoài một chỗ trên đường lớn.

Nhạc Duyên cưỡi con lừa nhàn nhã đi tới, mà ở con lừa phía trước thì là đón mặt trời, bị phơi nắng đầu đầy mồ hôi thọt chân cô nương Lục Vô Song. Thiếu nữ thỉnh thoảng chà lau cằm dưới đầu mồ hôi, sau đó quay đầu lại hung ác trừng trên này hưởng thụ tới cực điểm áo bào màu vàng đạo sĩ, vẻ mặt nghiến răng nghiến lợi.

“Ai nha!”

“Trừng cần gì ta?”

“Khinh công cũng không phải là tu tập đi ra, mà là đi tới! Ta đây là tại rèn luyện Vô Song cô nương ngươi khinh thân công pháp a!”

Đón Lục Vô Song này nghiến răng nghiến lợi tầm mắt, Nhạc Duyên mang theo một thân Kim Diệu, còn có một mặt vui vẻ nhìn qua đối phương, lộ ra một ngụm tuyết trắng hàm răng.

Trong tay phất trần vung a vung, có thể nói là tiêu sái khoan thai cực kỳ.

Chương 031 : Khách sạn Có Phòng

031 chương khách sạn Có Phòng

Khách sạn Có Phòng.

Tự nhiên, cái này danh tự cũng không có ở cái thế giới này xuất hiện, chẳng qua là khi một chỗ trấn nhỏ, khi một gian khách điếm xuất hiện tại Nhạc Duyên cùng thọt chân cô nương Lục Vô Song trước mặt thời điểm, hai người vui sướng.

Đoạn đường này tới, hai người màn trời chiếu đất, có thể nói qua cái kia bi thảm.

Hoàn toàn không có thoải mái ngủ thượng một giấc.

Lục Vô Song là cô nương nhà, lâu dài ở bên ngoài lộ túc, cũng không có làm sao giặt rửa qua, dựa theo Nhạc Duyên thuyết pháp là người ta thọt chân cô nương cũng mỏi nhừ, điều này khiến cho Lục Vô Song nội tâm đối với Nhạc Duyên lại lần nữa bay lên oán trách. Mà Nhạc Duyên bản thân thì là một yêu thích hưởng thụ người, hơn nữa chính mình quan tưởng người càng phải như vậy, hai bên kết hợp hạ Nhạc Duyên đã là rất là bất mãn.

Giang hồ là giang hồ, nhưng là hồng nhan cùng rượu ngon, còn có hưởng thụ những thứ này cũng không thể rơi xuống.

Hơn nữa, mấy ngày nay tính ra lên hắn cũng không có nghỉ ngơi tốt. Bởi vì tự thân võ học so với Lục Vô Song cao hơn rất nhiều, một đường tới tại dạy bảo người ta thọt chân cô nương khinh công đồng thời, còn thỉnh thoảng trợ giúp người ta tìm hiểu Ngũ Độc bí truyền.

Lần này bận việc đứng lên, Nhạc Duyên có thể nói là hoàn toàn không có nghỉ ngơi tốt.

Mà ở đi vài ngày sau, nhìn thấy trấn nhỏ, chứng kiến khách điếm, trong hai người tâm có thể nói đều là có chút vui sướng.

Vì vậy.

Nhạc Duyên cùng Lục Vô Song liếc nhau sau, liền cùng tiến lên trước, tại cửa ra vào đem con lừa giao cho tiểu nhị sau, đi vào khách điếm.

Đối mặt chưởng quỹ, Nhạc Duyên kêu hai gian liền nhau khách phòng, tiền tự nhiên là Nhạc Duyên giao.

Mặt đối với nữ nhân, vô luận là bất kỳ nữ nhân nào, ngay tại lúc này, nam nhân một loại cũng cần dẫn đầu trả tiền, này là nam nhân phong độ cũng là nam nhân tâm tính. Bởi vì, đây cũng là chứng minh nam nhân bản thân một loại hành vi.

Nhạc Duyên như thế, quan tưởng người Hương Suất cũng là như thế.

Kết hợp lại, thì càng thêm đương nhiên.

Kế tiếp, Nhạc Duyên cùng Lục Vô Song hai người cũng không có do đó trực tiếp ăn cơm, mà là từng người phân phó tiểu nhị, cần muốn tiến hành tắm rửa.

Ngược lại một bên Lục Vô Song sau khi nghe xong, có chút ngoài ý muốn nhìn bên cạnh đạo sĩ, tầm mắt rất là ngoài dự tính, sau nửa ngày mới hỏi nói: "… Các ngươi Thuần Dương đạo sĩ tắm rửa cũng dùng hoa?"

"Ngô, Tulip!"

"Ta yêu nhất là Tulip, nếu như không có lời nói, cái khác hoa cũng được!"

"Một đường phong sương, trên người đều có chút thối!"

Tùy ý nói không ngừng vài câu, Nhạc Duyên cười yếu ớt lấy nhìn lại Lục Vô Song, cười nói: "Làm sao, Vô Song cô nương, này có cái gì không ổn sao?"

Không ổn!

Đây là thật to không ổn!

Có thể nói, tại Lục Vô Song trong ấn tượng, chưa từng có nam nhân tắm rửa cần cánh hoa, hơn nữa trong giang hồ càng phải như vậy. Trong ấn tượng, tắm rửa cần hoa tươi tuyệt đại đa số đều là nữ nhân. Chỉ là nam nhân dùng hoa tươi, điều này làm cho Lục Vô Song thoạt nhìn có chút kỳ quái.

"Đúng, tiểu nhị, cho vị cô nương này cũng tăng thêm

một phần hoa hồng!”

Nhạc Duyên tựa hồ nhớ tới cái gì, nghiêng đầu sang chỗ khác đối với bên người tiểu nhị phân phó một câu, lúc này mới quay đầu hướng Lục Vô Song cười nói: “Vô Song cô nương, ngươi đoạn đường này tới mồ hôi đầm đìa, hiện tại đầy người hôi chua, cũng nên hảo hảo rửa!”

“Hừ!”

Hừ lạnh một tiếng, Lục Vô Song thấy đối phương lại đem chủ đề chuyển qua trên người mình, này liền trừng Nhạc Duyên một cái, liền cũng không quay đầu lại tại tiểu nhị dưới sự dẫn dắt đi chính mình bỏ vào, tiến hành tắm rửa.

Mà Nhạc Duyên thì là cười lắc đầu, cũng ở một bên một gã khác tiểu nhị dưới sự dẫn dắt lên trên phòng.

Sau nửa canh giờ.

Đã sớm dưới lầu giữ bàn bắt đầu chờ đợi Lục Vô Song sẽ phải tại tính tình sắp bộc phát, cho rằng Nhạc Duyên tại trong thùng tắm chết đuối thời điểm, Nhạc Duyên rốt cục chậm rì rì từ thang lầu trên đi xuống. Này vừa thấy phía dưới, thọt chân cô nương Lục Vô Song rốt cục nhịn không được bắt đầu dò hỏi: “Ta nói Nhạc đạo trưởng, thời gian dài như vậy ta còn tưởng rằng ngươi bị chết đuối trong thùng tắm, mới vừa rồi còn chuẩn bị phá cửa mà vào cứu ngươi!” Trong lời nói Lục Vô Song cũng là quái thanh quái khí.

“Ha ha…”

Đối mặt Lục Vô Song trào phúng, Nhạc Duyên tự nhiên là làm như không thấy, hắn vừa mới cũng không thể nói cho người ta thật vất vả pha cá tắm nước nóng, kết quả người ở bên trong xém tí nữa ngủ a? Ngược lại, Nhạc Duyên thì là nhăn nhăn cái mũi, ngửi ngửi, lúc này mới thoả mãn nói: “Ừ, Vô Song cô nương hiện tại thiệt nhiều, nghe đứng lên thơm ngào ngạt!”

“Ngươi! ! !”

Lục Vô Song lông mày vừa nhảy, khóe miệng co lại, ngọc thủ chỉ vào Nhạc Duyên, đang muốn nói gì thời điểm, lại nghe Nhạc Duyên lại lần nữa nói ra: “Ăn xong đồ vật này nọ rồi nói sau, hiện tại ta không có tinh thần. Khó được Vô Song cô nương như vậy tinh khí mười phần!”

Nhạc Duyên này lời vừa nói dứt, Lục Vô Song bụng liền truyền ra từng đợt tiếng vang, lập tức thọt chân cô nương mặt đỏ tới mang tai, hận không thể chui vào dưới đáy bàn đi.

Rất nhanh.

Tiểu nhị liền truyền mang thức ăn lên đồ ăn, còn có khách điếm rượu ngon.

Đối với ăn mặc ngủ nghỉ, Nhạc Duyên đều là chọn lựa hưởng thụ thái độ, tại đây ăn được mặt tự nhiên sẽ không tha thả lỏng. Ở cái thế giới này, dùng xã hội hiện đại một tấm mới tinh màu đỏ lão nhân đầu, tuyệt đối có thể tại nơi này đổi đến chính mình thoả mãn ngân

lượng.

Đối lập nâng xã hội hiện đại nhân dân tệ không ngừng tăng tỉ giá đồng bạc, tại nơi này nhân dân tệ mới là chân chính có thể khi hoàng kim dùng, sánh bằng căn bản mạnh hơn.

Phải biết rằng xã hội hiện đại đồ vật này nọ, tại nơi này có thể tính cả là hàng hóa hiếm thấy. Nếu là hàng hóa hiếm thấy, tự nhiên là có thể cư.

"…"

Lục Vô Song có chút ngốc mắt nhìn trước mắt này tràn đầy cả bàn thức ăn mỹ vị, còn có đặt trên bàn rượu ngon… Này, hai người có thể ăn xong sao?

Thọt chân cô nương Lục Vô Song đối với Nhạc Duyên này cái gọi là Thuần Dương phái sinh hoạt rất là hoài nghi. Phải biết rằng Lục Vô Song từ gia tộc bị Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu tiêu diệt sau, đi theo tại Lý Mạc Sầu bên người qua đó là màn trời chiếu đất thời gian, lúc ăn cơm nơi đó có như thế phô trương?

Mặc dù là khi còn bé, mình cùng biểu tỷ Trình Anh tại Lục gia trang thời điểm, nàng trừ sinh nhật thời điểm, thời gian khác đều không có như thế xa xỉ.

Nguyên lai tưởng rằng đối phương chỉ là quần áo xa hoa kỳ cục, hiện tại xem ra này không chỉ có như thế a.

"Ăn a, ta một cá nhân ăn không hết!"

Ngẩng đầu, Nhạc Duyên ngoài ý muốn nhìn xem đang tại đối với đầy bàn thức ăn ngẩn người Lục Vô Song, hô: “Không cần khách khí!”

Thuần Dương, Nhạc Duyên!

Tầm mắt gắt gao tại Nhạc Duyên trên mặt nhìn sau nửa ngày, Lục Vô Song lúc này mới cầm lấy chiếc đũa bắt đầu kẹp lên món ăn, ăn. Nếu là người ta mời khách, nàng đương nhiên là ăn chùa thì ngu sao mà không ăn. Nói tiếp, người ta trên đường đi kéo lấy mang theo chính mình, cũng không biết đến tột cùng là tại đánh cái gì chủ ý.

Vừa ý bí kíp?

Sẽ không, phía trước đối phương chẳng qua là vội vàng quét mắt một vòng Ngũ Độc bí truyền, liền ném còn cho mình.

Vừa ý chính mình?

Lục Vô Song cũng không thấy được, tuy nhiên nàng tự nói tự thân dài mỹ mạo không sai, nhưng là vì thọt chân vấn đề lại muốn cài lên không ít điểm. Hơn nữa, phía trước đối phương tại nhìn thấy này xinh đẹp như tiên Tiểu Long Nữ, biểu hiện cũng rất bình thường.

Càng nghĩ, Lục Vô Song đổ ra cảm giác đối phương chắc có lẽ không đối với chính mình cảm thấy hứng thú. Chẳng lẽ lại người ta chỉ là đem chính mình coi như nha hoàn các loại?

Hơi chút suy tư, Lục Vô Song vừa ăn liền suy đoán, cuối cùng nàng tâm tư lại lạc tại Nhạc Duyên phía trước hỏi vấn đề trên, trải qua một đôi so với nàng phát hiện đối phương đoạn đường này tới có khá hơn chút thời điểm đều là tại tự hỏi mình đứng ở Lý Mạc Sầu chỗ đó sự tình…

Sẽ không phải?

Không, chắc có lẽ không!

Đè xuống trong nội tâm suy đoán, Lục Vô Song liền cúi đầu mạnh mẽ ăn, dùng lấp đầy chính mình mấy ngày qua không có ăn được bụng.

Liền như vậy, hai người yên tĩnh ăn hết.

“Ừ?”

Bưng chén rượu lên đột nhiên để xuống, Nhạc Duyên tầm mắt thông qua bên cạnh cửa sổ hướng không đường phố xa xa nhìn lại, đã thấy xa xa đi tới một đám quần áo rách nát, cầm trong tay trúc côn tên khất cái, chính là Cái Bang người. Mà ở một nhóm người này mặt sau, còn có thể nhìn thấy một đạo màu vàng nhạt thân ảnh, lóe lên rồi biến mất. Còn đối với phương tới phương hướng, rõ ràng là tòa này khách điếm.

Một bên Lục Vô Song thấy thế, tầm mắt cũng theo Nhạc Duyên tầm mắt hướng ra phía ngoài nhìn lại, nhìn lên phía dưới không khỏi cả kinh, bá một chút đứng lên.

“Ta về phòng trước!”

Lưu lại một câu như vậy lời nói sau, Lục Vô Song liền lên thang lầu, trực tiếp trở lại gian phòng của mình.

“…”

Cái Bang!

Lục Vô Song!

Còn có vừa rồi này quen biết nhân ảnh…

Tầm mắt từ Lục Vô Song bóng lưng trên thu hồi, Nhạc Duyên như có điều suy nghĩ, tựa hồ cảm thấy cái gì, cuối cùng đột nhiên quay đầu lại, lại nghênh diện đánh lên một đạo dò xét tầm mắt.

Đó là cách đó không xa trên bàn cơm nhất danh tên khất cái, hơn nữa là nhất danh lão khất cái.

Giờ phút này đối phương đang tay phải cầm lấy gà quay, gặm được miệng đầy trơn nhờn, tay trái cầm lấy hồ lô rượu từng miếng từng miếng uống, mà lão khất cái tầm mắt cũng là một mực dừng lại tại Nhạc Duyên trên người.

Cao thủ!

Tuyệt đỉnh cao thủ!

Khóe miệng giương lên, cười nhạt một tiếng, Nhạc Duyên bưng chén rượu lên xa xa hướng cách đó không xa lão khất cái một kính, lập tức uống cạn rượu trong

chén.

Chương 032 : Cửu Chỉ Thần Cái

032 chương Cửu Chỉ Thần Cái

Cửu Chỉ Thần Cái!

Hồng Thất Công.

Có thể như vậy không kiêng nể gì cả tại trong khách sạn ăn cái gì, hơn nữa còn là như vậy tùy ý tự nhiên, không chút nào để ý có bốn phía người kinh ngạc tầm mắt, lại là khinh thường bốn phía người tầm mắt vừa lộ ra vẻ tiêu sái vô cùng. Hơn nữa có thể cho Nhạc Duyên một loại tuyệt đỉnh cao thủ cảm thụ tại tên khất cái trong cũng chỉ có Hồng Thất Công.

Có thể nói tại này trong khách sạn, ăn cơm trong đám người, nhất khả năng hấp dẫn người tầm mắt chính là này Hồng Thất Công cùng một thân xa hoa kim sắc đạo bào Nhạc Duyên hai người.

Một người là ăn tùy ý, uống tùy ý, tư thái tiêu sái, mà một người khác cũng là mặc xa hoa, ăn xa hoa, một thân khoan thai hưởng thụ.

Hai người đều là khác loại!

Có thể nói, tại nơi này hai người đặc biệt biểu hiện hoàn toàn đem bốn phía đám người tầm mắt hấp dẫn. Chẳng qua là hai người đều có một cái điểm giống nhau, đó

chính là phối hợp, không để ý đến người khác tầm mắt.

Mà giờ khắc này thấy Hồng Thất Công hiếu kỳ dùng tầm mắt dò xét chính mình, phát giác được Nhạc Duyên đương nhiên là mỉm cười hướng đối phương trông đi qua, đồng thời nâng chén hướng Hồng Thất Công mời rượu, để bày tỏ ý chính mình giang hồ vãn bối ý.

"…"

Tầm mắt sáng ngời chằm chằm vào Nhạc Duyên, đối với Hồng Thất Công mà nói, mặc như vậy xa hoa không hợp thói thường đạo sĩ, lão nhân gia ông ta hành tẩu giang hồ mấy chục năm qua vẫn là khúc thấy. Mà thôi hắn phân tích, trước mắt cái này kỳ lạ áo bào màu vàng đạo sĩ tuyệt đối không phải từ Chung Nam chỗ đó xuống tới.

Dùng Hồng Thất Công trước kia đối với này Vương Trùng Dương hiểu, người ta hận không thể muốn rất nhiều tiền tài đi kháng Kim, tự nhiên không sẽ cho phép môn hạ mặc như vậy xa hoa đạo bào, cho nên Toàn Chân giáo đạo bào cho tới nay cũng dùng ngắn gọn là chủ.

Như vậy trước mắt đạo sĩ đến tột cùng là gì môn phái?

Nhíu mày trầm tư, Hồng Thất Công tự cảm thấy mình trước kia nhận thức liên quan đạo giáo nhân sĩ, đều không có như thế đường hoàng người. Hơn nữa chính mình vừa mới chẳng qua là hơi hơi đánh giá hạ đối phương, đối phương dĩ nhiên lại có thể cảm giác được chính mình tầm mắt, từ đó có thể biết đối phương công

lực không thiếu, là cá cao thủ trẻ tuổi.

Tại Nhạc Duyên hướng Hồng Thất Công nâng chén ý bảo sau, Hồng Thất Công đầu tiên là khẽ giật mình, lập tức giật mình cười to, vui mừng đứng lên.

Sau đó cả người từ trên mặt bàn đứng lên, bước đi đến Nhạc Duyên trước bàn, đặt mông ngồi xuống, thò tay tại Nhạc Duyên trên mặt bàn trong mâm cầm nửa con gà quay sau, một bên gặm một bên cười nói: “Tiểu đạo sĩ ngươi như vậy cả bàn thức ăn ngon một cá nhân có thể nào ăn xong? Hãy để cho lão khất cái tới hỗ trợ!”

“Ha ha!”

“Có thể được tiền bối hỗ trợ, vãn bối tự nhiên là cam tâm tình nguyện!”

Đối với Hồng Thất Công lại trước đến chính mình trước bàn, Nhạc Duyên hơi có chút ngoài ý muốn, bất quá hiển nhiên này bang chủ Cái bang đã muốn đối với chính mình sinh ra hứng thú. Mặt đối với người ta Cửu Chỉ Thần Cái không mời mà tới, Nhạc Duyên tự nhiên là không có ý kiến.

Có thể nói, tại giang hồ Ngũ Tuyệt ở bên trong, chân chính hành tẩu giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa người cũng chỉ có trước mắt cái này lôi thôi lếch thếch lão khất cái.

Tây Độc độc ác, Đông Tà căn bản cũng chỉ trông nom việc của mình tình, mà Nam Đế Nhất Đăng đại sư cũng chẳng qua là nửa đường xuất gia, càng nhiều thời điểm

là nương theo lấy thanh đèn cổ phật. Dựng thẳng lên kháng Kim đại kỳ Vương Trùng Dương đã chết, mà chỉ có Bắc Cái Hồng Thất Công cho tới nay bảo trì thuộc về hắn bổn tính, bảo trì hành hiệp trượng nghĩa, thay này giang hồ tăng thêm lấy đang năng lượng.

Có thể nói, tại phía điêu khắc thần điêu hai bộ kịch ở bên trong, Nhạc Duyên duy nhất khâm phục người chính là trước mắt này Cửu Chỉ Thần Cái.

Thử hỏi, trong giang hồ, vừa có bao nhiêu người có thể vỗ bộ ngực nói cho đám người hắn cả đời đến nay giết chết người đều là trừng phạt đúng tội, không có người nào ngoại lệ? Mà Hồng Thất Công có thể.

“Này gà quay tại trên trấn mặc dù không tệ, nhưng còn không phải chính tông nhất, bất quá bây giờ cũng chỉ có thể như vậy ăn!”

Đối mặt Hồng Thất Công, Nhạc Duyên chiếc đũa tại trong mâm này còn lại một điểm gà quay thịt điểm, như vậy bình luận, trong lời nói có chút thất vọng.

“Xác thực!”

Hồng Thất Công trầm ngâm, hung hăng cắn một miếng thịt xuống tới, mượn rượu ngon xuống bụng sau lúc này mới gật đầu đồng ý nói: “Này gà quay hương vị cũng là không chính tông, nhưng ở này trong tiểu trấn mà nói đã muốn rất không tồi!” Hai người liền này trong khách sạn mỹ thực phương diện, đạt thành nhất trí hiệp nghị.

Đối với ăn uống, Nhạc Duyên cùng Hồng Thất Công tại

ở phương diện khác vẫn là rất cùng loại.

“Đúng!”

“Tiểu đạo sĩ, ngươi đây là cái gì môn phái? Lão khất cái ta hành tẩu giang hồ qua nhiều năm như vậy, còn chưa bao giờ thấy qua như thế mặc đạo sĩ!”

Vài đại khẩu xuống bụng, trên tay nửa con gà quay đã muốn biến mất hơn phân nửa, còn thừa lại một cái khung xương, tùy ý đem ném ở bên cạnh không trong mâm sau, Hồng Thất Công tầm mắt rơi vào Nhạc Duyên một thân này kim sắc đạo bào trên, nhíu mày nghi ngờ nói.

Đối với Hồng Thất Công mà nói, không rõ liền trực tiếp hỏi, hắn cũng sẽ không đánh cái gì lời nói sắc bén.

“Ngô!”

“Hoa Sơn, Thuần Dương!”

Nhạc Duyên đầu tiên là sững sờ, lập tức cũng không chần chờ trả lời ra bản thân hư cấu môn phái xuất thân, nói: “Bất quá dưới bình thường tình huống, đều là dùng xanh trắng sắc đạo bào là chủ, vãn bối này một thân chính là là bởi vì chính mình yêu thích hơn nữa nguyên nhân khác biến thành như thế mà thôi!”

Hoa Sơn, Thuần Dương?

Thuần Dương Hồng Thất Công biết rõ, nhưng là Hoa Sơn có môn phái này sao? Bất quá lại lần nữa cẩn thận

trầm xuống suy nghĩ, Hồng Thất Công lúc này mới nhớ tới tại đã lâu Đường triều, Hoa Sơn tựa hồ tồn tại qua như vậy môn phái, nhưng là vì loạn An Sử (*An Lộc Sơn) duyên cớ hủy hoại chỉ trong chốc lát. Đến tận đây, Hoa Sơn Thuần Dương liền tản ra tới, trong đó có một nhánh sông rơi xuống Chung Nam, mà này Vương Trùng Dương liền không phải tự nói vì Thuần Dương truyền nhân sao?

Nghĩ tới đây, trong lòng tự nhủ trước mắt người này thật đúng là cùng Toàn Chân giáo có quan hệ a!

“Bởi vì chiến loạn, chúng ta môn phái đã tán, hiện tại Thuần Dương cũng chỉ thừa vãn bối một người!”

Nhìn qua Hồng Thất Công này ngưng lông mày trầm tư bộ dáng, Nhạc Duyên dùng một loại cảm thán mà ưu thương ngữ khí thở dài: “Toàn Chân mặc dù là có thêm Thuần Dương truyền thừa, có thể là bọn hắn cũng chỉ là Toàn Chân, cũng không phải Thuần Dương!”

“…”

Nghe Nhạc Duyên lời này, Hồng Thất Công không nói gì, trong lòng hắn cũng có thể cảm nhận được bộ kia thê lương tràng cảnh, đã lâu đại phái biến thành hiện giờ bộ dáng, thử nghĩ bất cứ người nào đều không thể tiếp nhận. Đổi lại lập trường mà nói, nếu như Cái Bang cũng trở thành như vậy, Hồng Thất Công tự nhiên cũng là trong nội tâm khó chịu.

Sau nửa ngày.

“Này tiểu đạo sĩ ngươi không muốn lấy khôi phục môn phái sao?”

Tay phải một lần nữa nắm lên một khối móng heo, Hồng Thất Công gặm một ngụm sau, như vậy hỏi.

“Tại hiện tại này loạn lạc vãn bối tại sao phải một lần nữa thành lập Thuần Dương? Chẳng lẽ lại lại lần nữa khiến nó bị hủy bởi chiến trong lửa sao?”

Nghe Hồng Thất Công lời này, Nhạc Duyên ngược lại mày kiếm vừa nhấc, hỏi ngược lại: “Trong mắt của ta, có lẽ tại vượt qua hơn mười năm, liền Toàn Chân đều đi vào chiến hỏa, này giang hồ không biết có bao nhiêu môn phái đem hủy hoại chỉ trong chốc lát. Xây vừa bị phá huỷ, như vậy sự tình ta cũng sẽ không làm.”

“Ngô…”

Hồng Thất Công nghe vậy mặt sắc trở nên vô cùng ngưng trọng, ngắm lên trước mắt tuổi trẻ đạo sĩ, nhàn nhạt hỏi: “Tiểu đạo sĩ lời này của ngươi là có ý gì?”

Ngẩng đầu, Nhạc Duyên khoan thai cho mình trong chén kẹp một đũa thức ăn, lại bưng chén rượu lên nông hớp một cái sau, lúc này mới cười nói: “Chẳng lẽ lại tiền bối nhìn chưa ra?” Nói đến đây, Nhạc Duyên còn vươn tay hướng phương bắc chỉa chỉa.

Lập tức, Hồng Thất Công trầm mặc.

Hắn biết rõ Nhạc Duyên trong lời nói chỉ là nguyên nhân gì, phía trước vài chục năm thời gian, Đại Tống đối mặt

là như ác lang một loại Đại Kim, đối mặt Đại Kim xâm lấn trong giang hồ rất nhiều hiệp sĩ cũng lựa chọn kháng Kim, mà trong đó đặc biệt lúc trước Toàn Chân Chưởng giáo Vương Trùng Dương là chủ, có thể nói trong giang hồ rất nhiều người đều là đoàn kết tại Vương Trùng Dương kháng Kim đại kỳ phía dưới.

Vài chục năm qua đi, Đại Kim xuống dốc, nhưng là một cái khác so với Đại Kim càng tăng kinh khủng Mãnh Hổ giẫm phải Đại Kim thi thể tại phương bắc sinh ra, đây cũng là Mông Cổ.

Trầm mặc sau nửa ngày.

Hồng Thất Công đột nhiên cười, lau góc miệng dưới mỡ đông, lão khất cái ngẩng đầu đón Nhạc Duyên tầm mắt, nói: “Bất quá người tuổi trẻ như vậy không có tinh thần phấn chấn, lão khất cái ta nhưng không thích!” Nói xong, Hồng Thất Công dĩ nhiên là duỗi ra trơn nhờn ngán tay phải, trực tiếp hướng Nhạc Duyên trên vai chộp tới.

Đối mặt với đối phương đột nhiên tới thế công, Nhạc Duyên nhất thời ngạc nhiên.

Chương 033 : Giao phong

033 chương giao phong

Trực lai trực vãng.

Này dính đầy mỡ đông đại thủ phảng phất giống như Như Lai Phật Tổ áp Tôn Ngộ Không thủ chưởng, trực tiếp mà đến, hoàn toàn không để cho người để tránh nhường ý niệm trong đầu, này chưa từng có từ trước đến nay cảm giác có thể nói là bay thẳng Nhạc Duyên cả người.

Ngô!

Một tiếng chần chờ, còn có ngoài ý muốn.

Nhạc Duyên hoàn toàn thật không ngờ này Hồng Thất Công một câu như vậy lời nói nói ra miệng, bản thân cũng đã động thủ. Nhưng là đối mặt với đối phương thế công, tuy nhiên trong trong không có chút nào sát ý, nhưng là Nhạc Duyên nhưng lại không thể không tránh đi.

Thân hình có chút hơi nghiêng, trên tay phải chiếc đũa đã muốn xoay tròn lấy chống đỡ Hồng Thất Công đại thủ. Này tay gần kề rời Nhạc Duyên quần áo vài tấc cự ly.

Ta nói Thất Công a, ngài này là nghĩ muốn đem mỡ đông lau tại y phục của ta lên đi?

Tầm mắt nhìn qua đối phương trên tay này làm cho người ta cảm thấy ngán lệch ra mỡ đông, Nhạc Duyên lông mày tựu là một hồi nhảy loạn, này nếu như bị người ta Hồng Thất Công đem đầy tay mỡ đông lau tại trên người mình, đến lúc đó mình ở ở đâu tìm Viso, ở nơi nào tìm OMO? Phải biết, chính mình xuyên qua đến thế giới này, tuy nói chuẩn bị vài thứ, nhưng là căn bản sẽ không có bột giặt a!

“Không sai!”

Hồng Thất Công ánh mắt sáng ngời, Nhạc Duyên biểu hiện nhường lão khất cái cảm thấy cũng không tệ lắm. Bất quá, Hồng Thất Công vẫn đang có bất mãn địa phương, lại nghe hắn nói: “Tựu là xinh đẹp động tác quá nhiều!” Nói xong, cũng là tay phải cuốn, trực tiếp đánh về phía chống đỡ lấy bàn tay mình chiếc đũa.

Ba !

Một tiếng giòn vang, đũa trúc bị Hồng Thất Công hữu chưởng áp ầm ầm bẻ gẫy, cắt thành bốn đốt. Trong đó hai đoạn bay ra ngoài, tự mình lưu lại Nhạc Duyên trong tay hai cái nửa thanh. Nhưng là đối mặt như tình huống như vậy, Nhạc Duyên sắc mặt cũng không có thay đổi hóa, mà là hai ngón một phen, trong tay này hai cái nửa thanh chiếc đũa lại lần nữa điểm hướng Hồng Thất Công bàn tay.

Phanh!

Chiếc đũa lại lần nữa điểm hướng bàn tay, cũng là tại cùng lúc bị sức lực mà chấn thành phấn vụn, liên tiếp

đứt gãy,

Hàng Long Thập Bát Chưởng? !

Nhạc Duyên lông mày nhíu lại, có chút ngoài ý muốn. Vừa mới đối phương lòng bàn tay truyền đến lực đạo vô cùng cương mãnh, khiến cho Nhạc Duyên rất là kinh ngạc, điều này khiến cho Nhạc Duyên nghĩ đến người ta Hồng Thất Công chuyên chúc võ công một trong —— Hàng Long Thập Bát Chưởng.

Mặt đối với trong tay còn lại nửa thanh chiếc đũa triệt để nát bấy, Nhạc Duyên cũng không có ngoài ý muốn, đồng dạng cùng Hồng Thất Công đồng dạng hai người đều là ngồi ở trên ghế ngồi, không có có bất kỳ động tác, giao thủ cũng bất quá là nửa người trên. Khi chiếc đũa bể nát sau, Nhạc Duyên nhìn qua này trơn nhờn ngán bàn tay, cũng không muốn dùng chính mình tay phải đi liều mạng, như vậy lời nói cũng chỉ là đại biểu chính mình thua.

Nghĩ tới đây, mắt thấy này Hồng Thất Công bàn tay sắp tiếp xúc đến chính mình quần áo thời điểm, Nhạc Duyên nửa người trên run lên, lập tức lấy cực kỳ quỷ dị tư thái hướng về sau cúi xuống đi, phảng phất giống như tu luyện qua yô-ga một loại mềm mại không có xương.

Nhạc Duyên đột nhiên động tác khiến cho Hồng Thất Công tay kích cá vô ích, loại này né tránh phương pháp quả thực nhường Hồng Thất Công mở rộng tầm mắt. Bất quá dùng Hồng Thất Công ánh mắt, tự nhiên sẽ hiểu như vậy né tránh là cần thân thể điều kiện, đổi lại hắn tới lời nói tất nhiên sẽ tránh lão eo.

Đạo sĩ kia, thân thủ quả thật không sai!

Trong suy nghĩ lại lần nữa đối với Nhạc Duyên thân thủ tỏ vẻ tán thưởng, nhưng là Hồng Thất Công cũng không có do đó chấm dứt công kích mình, mà là tay phải cuốn, tiếp tục hướng Nhạc Duyên trên người sờ soạng.

“Ừ! ! !”

Cảm nhận được một lần nữa từ bên người đánh tới tay phải, Nhạc Duyên cúi xuống đi thân thể như lò xo một loại khôi phục nguyên trạng, tay phải từ đũa chọc trên khẽ vỗ mà qua, lập tức trên tay xuất hiện bốn chỉ đũa trúc. Sau đó, Nhạc Duyên tay phải kẹp lấy bốn chỉ đũa trúc đỉnh hướng Hồng Thất Công tay phải.

“A? !”

Hồng Thất Công thấy thế một tiếng kinh ngạc, cười nhạt một tiếng, cũng là dùng bất kể ngươi như thế nào ngăn cản, ta liền một chiêu mà đi Hàng Long Thập Bát Chưởng tinh nghĩa trực tiếp ấn hướng Nhạc Duyên điểm này hướng bàn tay mình chiếc đũa.

Nhất thanh muộn hưởng, từ hai người giao kích trong vang lên.

Thật giống như này sắp mở mất nước, trong đó bay lên bong bóng nổ tung tiếng vang. Nếu như lỗ tai không tốt lời nói, bên ngoài người không thể nghe thấy. Nhưng là Nhạc Duyên cùng Hồng Thất Công tự nhiên nghe thế cá tiếng vang. Bởi vì, đây chính là trong hai người công lần

đầu giao phong.

Cót kẹtzz âm thanh rung động, cũng là Nhạc Duyên ngồi xuống cái ghế hướng bên cạnh dời tới, tránh đi một chút.

“A!”

“Tiền bối võ công cao minh, vãn bối thua!”

Tùy ý cầm trong tay bốn chỉ chiếc đũa đặt ở trên mặt bàn, khi chiếc đũa rơi trên bàn sau, đã thấy này đũa trúc mặt ngoài sợi văng tung tóe, rõ ràng là hủy diệt. Mà lúc này Nhạc Duyên cũng không có đối với này huỷ bỏ đũa trúc quăng đi chút nào tầm mắt, mà là có chút bất đắc dĩ cùng dở khóc dở cười nhìn mình cổ tay phải ống tay áo. Chỉ thấy phía trên kia thình lình lưu lại một trơn nhờn dấu bàn tay, mặc dù ở kim sắc che lấp hạ hơi chút lộ ra vẻ không thế nào thấy được, nhưng là cuối cùng là lưu lại.

Hơn nữa quan trọng nhất là Nhạc Duyên còn dời dưới người mình cái ghế.

Về phần Hồng Thất Công lão tiền bối cũng là Kim Đao lập tức ngồi ở tại vị trí của mình, lại là không có chút nào di động.

“Ha ha…”

Hồng Thất Công cao hứng cười to không thôi, bị kích động đem trong bình rượu ngon toàn bộ uống xong sau, lúc này mới cười nói: “Tiểu đạo sĩ, ngươi bây giờ bộ

dáng đòi hỉ rất nhiều a! Bất quá, ngươi chi võ công cũng là không sai, cũng coi là thanh niên trong đồng lứa đệ nhất cao thủ… Ngô, ít nhất ta lão khất cái kiến thức còn trẻ trong đồng lứa, võ công dùng ngươi vì nhất! Hơn nữa vừa mới giao phong ở bên trong, ngươi đã muốn nói cho ta biết ngươi am hiểu nhất cũng không phải cái này, mà hẳn là khinh công!”

Hồng Thất Công quả thật không hổ là giang hồ lão tiền bối, hắn kinh nghiệm cùng nhãn lực thú vị tuyệt đối là tài trí hơn người, chẳng qua là ngắn ngủn giao phong ở bên trong, liền có thể nhìn ra Nhạc Duyên hiện tại nền tảng.

Đối với cái này, Nhạc Duyên cũng chỉ có thể tỏ vẻ thán phục.

Dù sao, tại rất lâu gừng vẫn là đanh đá chua ngoa, nhất là trong giang hồ thời điểm.

Nhưng là cho dù có như vậy, người ta còn là hoàn toàn nhìn không ra chính mình nền tảng, đây là Nhạc Duyên đầy nhất ý địa phương.

“Bất quá…”

“Ngươi một đại nam nhân mặc như vậy xa hoa đạo bào cũng không cần nói, còn tại trên thân ấm áp hoa gì à? Muốn giống như lão khất cái trên người của ta như vậy mới xem như tự nhiên!”

Cuối cùng, Hồng Thất Công coi như là biểu hiện ra chính mình vừa mới vì cái gì ra tay nguyên nhân.

“Ách…”

Nhạc Duyên môi trương trương, tầm mắt có chút ngốc trệ nhìn qua Hồng Thất Công một thân này loạn thất bát tao, miếng vá đánh đầy quần áo, trên mặt còn ô bảy tám đen, tựa hồ dính đầy cái gì. Lập tức, Nhạc Duyên liền thấy Hồng Thất Công tiện tay đem này đầy tay mỡ đông tại trên thân lau một bả, quả thật tùy ý.

Đậu đen rau muống, đây là quần áo vẫn là khăn lau a!

Vì vậy, Nhạc Duyên triệt để ngốc.

“Nói thật, tiểu đạo sĩ!”

“Lão khất cái ta đối với ngươi này một thân kim sắc đạo bào có rất rất hứng thú, phải biết rằng ngươi này một thân áo bào có thể cứu tế nhiều ít nghèo khổ dân chúng a!”

Cuối cùng nói đến nói đi, Hồng Thất Công tầm mắt vẫn là rơi vào Nhạc Duyên một thân này xa hoa kim sắc đạo bào trên mặt, lão khất cái ánh mắt trừng lóe sáng lóe sáng, thẳng nhìn đến Nhạc Duyên vô cùng chột dạ.

Thật lâu.

Nhạc Duyên trầm tư trong chốc lát sau, lúc này mới nếu có điều chỉ nói ra: “Tiền bối, ta đây thân quần áo tạm thời không thể cho ngài đi cứu tế dân chúng, bởi vì ta cũng cần dùng nó đi cứu vớt người khác!”

“Nói như thế nào?”

Nhạc Duyên lời nói nhường Hồng Thất Công có chút ngoài ý muốn, đối với Nhạc Duyên cái này trả lời, nhường lão khất cái ra ngoài ý định.

“Ta muốn cứu vớt một nữ nhân!”

Bưng chén rượu lên, một ngụm đem trong chén rượu ngon uống cạn, Nhạc Duyên lúc này mới cười nói ra ý nghĩ của mình, bởi vì nếu thật là dựa theo chính mình đoán rằng như vậy phát triển đi xuống sau, cuối cùng Nhạc Duyên đối mặt áp lực tuyệt đối rất lớn. Mà nếu như được đến Ngũ Tuyệt trong một loại người đồng ý lời nói, như vậy đến lúc đó sẽ thoải mái rất nhiều.

Nữ nhân?

Quần áo?

Giữa hai người này có cái gì liên quan sao?

Hồng Thất Công nháy mắt mấy cái, tầm mắt ngó ngó Nhạc Duyên một thân này kim sắc đạo bào, nghĩ kỹ cái gọi là nữ nhân, nhất thời mê hoặc.

“Bởi vì cứu vớt nàng, chẳng khác nào cứu vớt rất nhiều người!”

Mà Nhạc Duyên câu nói thứ hai, cũng là nhường Hồng Thất Công sắc mặt nghiêm túc đứng lên.

Chương 34 : 034 chương giao lưu (thượng)

034 chương giao lưu (thượng)

Cứu vớt nữ nhân này, chẳng khác nào cứu vớt rất nhiều người.

Đây là Nhạc Duyên cho đáp án, thò tay phất phất tay, đưa tới tiểu nhị một lần nữa trên một bầu rượu sau, Nhạc Duyên vì Hồng Thất Công trước mặt cái ly thêm đầy sau, lúc này mới vì chính mình chén rượu trong đổ ra nửa chén rượu.

Để xuống bầu rượu, ngẩng đầu, Nhạc Duyên tầm mắt rơi vào trước mắt lão khất cái này tóc nâu trắng trên, dừng lại sau nửa ngày, lúc này mới nói: “Đây cũng là ta hiện tại không thể đem này thân quần áo cho tiền bối ngài cứu tế dân chúng nguyên nhân!”

Nữ nhân!

Hồng Thất Công đem trên tay mỡ đông tại y phục trên người trên chà lau sạch sẽ sau, bưng chén rượu lên trầm ngâm. Nghe này tiểu đạo sĩ lời này, hiển nhiên đối phương cứu vớt nữ nhân tuyệt đối không phải chính đạo người, như vậy dùng trong giang hồ thanh danh vang dội, hơn nữa võ công cao siêu tà ma ngoại đạo, nhất là nữ nhân lời nói…

Như vậy lời nói, này tiểu đạo sĩ sẽ không phải là nói

—— Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu a?

Hồng Thất Công thẳng ngoắc ngoắc chằm chằm vào Nhạc Duyên, phải biết rằng Lý Mạc Sầu trên giang hồ danh khí rất lớn, hơn nữa làm việc không kiêng nể gì cả, lạm sát kẻ vô tội, hơn nữa đối với phương hiện tại cũng là đạo cô… Không thể không nói, Hồng Thất Công kinh nghiệm giang hồ phong phú, Nhạc Duyên chẳng qua là hơi chút nhắc tới, trong lòng hắn trên cơ bản đã muốn suy đoán ra Nhạc Duyên cần cứu vớt đối tượng.

Bất quá Hồng Thất Công có thể nhất định là, cứu vớt Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu, này khó khăn khá lớn, chẳng lẽ lại đem người nhà độ trở về Hoa Sơn, trở thành Thuần Dương người?

Sẽ không phải là đạo sĩ kia vừa ý người ta Xích Luyện Tiên Tử a?

Hồng Thất Công biết được Toàn Chân là cấm du tu hành, nhưng là đã từng Thuần Dương cũng không phải là a!

Hồi tưởng lại lúc trước Hoàng Dung cùng Quách Tĩnh, điều này làm cho Hồng Thất Công không thể không nghĩ như vậy.

Hồng Thất Công bản thân dưới đáy lòng một phen nói thầm, đặt tại bên miệng chén rượu nhưng vẫn không có động tác, tại Nhạc Duyên trong mắt hiển nhiên là đang suy tư điều gì.

“Tiền bối, ngài liền không muốn biết vãn bối muốn cứu

vớt nữ nhân là người nào?”

Thấy Hồng Thất Công vẻ mặt trầm tư bộ dáng, Nhạc Duyên một ngụm đem trong chén rượu ngon uống cạn sau, lúc này mới chậm rì rì cho mình kẹp một đũa thức ăn, cười tủm tỉm hỏi.

“Ách…”

Dưới ánh mắt dời, Hồng Thất Công tầm mắt rốt cục một lần nữa trở xuống Nhạc Duyên trên mặt, tại nhìn thấy Nhạc Duyên trên mặt này bao hàm chứa ý cười sau, Hồng Thất Công không biết nghĩ đến cái gì, trực tiếp lắc đầu nói: “Không muốn biết!”

Ai? !

Hồng Thất Công lời nói nhường Nhạc Duyên sững sờ, trên tay chiếc đũa gắp thức ăn trực tiếp mất trở về trong chén.

Ta nói, Hồng Thất Công tiền bối ngài này là cố ý a?

Ngài trả lời như vậy, để cho ta kế tiếp nên nói như thế nào?

Như vậy sao có thể được!

Không được, được trực tiếp đem lời này đâm xuyên, mới có thể.

Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên thấy Hồng Thất Công uống xong chén rượu rượu ngon sau, này liền ân cần cầm lấy

bầu rượu lại lần nữa vì đối phương thêm vào, đồng thời nói ra: “Ngài là tiền bối, đương nhiên muốn chỉ dẫn hạ vãn bối a. Phải biết rằng vãn bối sơ ra giang hồ, kinh nghiệm thiếu, nhất là đối mặt cái loại này nữ ma đầu thời điểm, có đôi khi sẽ cảm thấy có lòng không đủ lực a!”

“Này không, tại nhìn thấy tiền bối sau, vãn bối đã cảm thấy tương lai có hi vọng a!”

“…”

Hồng Thất Công khóe miệng co quắp rút, nếu như là trước trông thấy Nhạc Duyên, hắn chỉ là nghi hoặc cùng kinh ngạc Nhạc Duyên một thân này xa hoa, còn có này bại hoại mà hưởng thụ thói quen bên ngoài, như vậy hiện tại mới tính là lần đầu tiên nhìn thấy này tiểu đạo sĩ vô sỉ.

Ngươi đã muốn cứu vớt người ta nữ ma đầu, hạ quyết tâm hiển nhiên thì có tương ứng nắm chắc, nhưng hiện tại đem ta lão khất cái liên lụy đi vào là chuẩn bị làm cái gì?

Trực giác ở bên trong, Hồng Thất Công cảm thấy này tiểu đạo sĩ đối với chính mình không có hảo ý.

Vô sự mà ân cần, không có hảo ý!

Nghĩ tới đây, Hồng Thất Công bĩu môi, hung hăng tại trong mâm nắm chính mình vừa mới đặt ở phía trên móng heo, gặm hai cái rồi mới lên tiếng: “Ta lão khất cái muốn nói kinh nghiệm phong phú lời nói… Này ăn xin có tính không?”

“À? Không tính a!”

“Này lão khất cái đối với mỹ thực rượu ngon phương diện này kinh nghiệm cũng rất phong phú, ngươi cảm thấy ta đây cá như thế nào đây?”

“Ôi, cái này vẫn chưa được a!”

“Chính là lão khất cái ta cả đời này am hiểu nhất, kinh nghiệm rất phong phú chính là chỗ này cá a!”

Hồng Thất Công một bên gặm móng heo, một bên nước bọt tung tóe nói nhăng nói cuội lấy, tựu là không nói chính đề, nói: “Phải biết rằng lúc trước lão khất cái vì một đạo mỹ thực, chính là đơn giản chỉ cần chạy vào hoàng cung, tránh ở trên xà nhà, đợi còn vài ngày mới từ hoàng đế lão nhân miệng hạ đoạt hạ này phần thức ăn tới a!”

“Sách sách sách… Nghĩ tới này mỹ vị, lão khất cái hiện tại liền không nhịn được thẳng nuốt nước miếng!”

Lắc đầu, Hồng Thất Công mặt mũi tràn đầy hồi ức, một bụng thổn thức.

“…”

Nhạc Duyên cầm lấy chiếc đũa, liền như vậy mặt không biểu tình nhìn xem Hồng Thất Công tại đó phát huy, đối với Hồng Thất Công lúc này biểu hiện, Nhạc Duyên chỉ có thể thán trên một câu: Tốt giảo hoạt lão khất cái!

Quả thật là gừng vẫn là đanh đá chua ngoa, nhưng là cũng không thể như vậy nhường Hồng Thất Công trực tiếp phát huy!

Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên mặt sắc biến đổi, thay vô cùng vui sướng biểu lộ, đứng người lên, hai tay thở dài, trực tiếp đối với đang tại hồ tán gẫu Hồng Thất Công được một cái đại lễ, mặt mũi tràn đầy vui vẻ nói: “Đa tạ tiền bối dốc lòng dạy bảo, vãn bối đã muốn biết được!”

“Ai?”

“Ta có nói cái gì sao?”

Đang chậm rãi mà nói Hồng Thất Công thanh âm két một tiếng dừng lại, trợn mắt há hốc mồm ngắm lên trước mắt đang đối với chính mình được lấy đại lễ Nhạc Duyên, nhất thời đầu đầy sương mù, càng nghĩ hắn cũng cảm giác mình mới vừa rồi không có liền Nhạc Duyên vấn đề nói qua ý kiến gì, chỉ là đây là phương hành vi…

Nghi hoặc ở bên trong, Hồng Thất Công không tự chủ được hỏi ra trong nội tâm suy nghĩ.

“Đúng vậy a!”

Nhạc Duyên đón Hồng Thất Công tầm mắt hung hăng gật gật đầu, nói ra: “Tiền bối vừa rồi hay là tại dạy bảo vãn bối một cái yếu điểm, chính là kiên trì!”

“Kiên trì bền bỉ kiên trì, nhường vãn bối cứu vớt này nữ ma đầu, tựa như ngài đối với nọ vậy đạo mỹ vị một loại,

như vậy kiên trì, cuối cùng được đến thoả mãn kết quả!”

“Tiền bối quả thật là tiền bối, vì vãn bối sự tình, dĩ nhiên là như thế nhiệt tâm dạy bảo!”

Nhạc Duyên tay phải nắm tay tại chính mình làm lòng bàn tay chụp được, biểu lộ trên tràn đầy sợ hãi than cùng kính ngưỡng, này nhìn về phía Hồng Thất Công kính nể tầm mắt liền giống như này cuồn cuộn nước sông liên miên không dứt, nếu như Hoàng Hà tràn lan một phát không thể vãn hồi.

Ta…

Có sao?

Bị Nhạc Duyên này kính nể tầm mắt nhìn đến toàn thân không đúng Hồng Thất Công nhịn không được sờ sờ chính mình cái cằm trên râu bạc trắng, vẻ mặt mê hoặc, tâm nói mình vừa mới trong lời nói rõ ràng không phải ý tứ này tốt phạt?

Tốt gian trá tiểu đạo sĩ!

Trước mắt Nhạc Duyên khiến cho Hồng Thất Công nhớ tới lúc trước vì Quách Tĩnh mà ở trước mặt mình tiểu tâm tư không ngừng Hoàng Dung, có thể nói tại Hồng Thất Công trong mắt, này tiểu đạo sĩ cùng Hoàng Dung có một liều. Trong lòng, Hồng Thất Công não bổ hạ Nhạc Duyên cùng Hoàng Dung hai người tụ cùng một chỗ có chuyện gì phát sinh tràng cảnh sau, Hồng Thất Công tầm mắt lúc này mới rơi vào Nhạc Duyên trên người, ngữ khí không tại như lúc trước như vậy tùy ý,

mà là chân thành nói: “Đáng giá không?”

“Tiền bối ngài này mấy chục năm qua, hành hiệp trượng nghĩa, hành tẩu giang hồ, không có giết nhầm một cá nhân, như vậy thời gian dài như vậy tới, lại chưa bao giờ làm gì cho bản thân, có hay không hỏi ngài đáng giá không?”

“Ngài đáp án, chính là vãn bối đáp án!”

“Vãn bối mặc dù không có tiền bối lớn như vậy chí hướng, nhưng là vãn bối vốn liền là một ưa thích xinh đẹp sự vật người, mỹ nhưng cho tới bây giờ không phải dùng để hủy diệt, mà là dùng để sưu tầm thưởng thức! Từ đó trên giang hồ thiếu một cá tai họa nữ ma đầu, mà vãn bối bên người thì là nhiều thêm một mỹ nhân, mọi người theo như nhu cầu, cớ sao mà không làm?”

Nhạc Duyên trả lời nhường Hồng Thất Công trên mặt cơ nhục co rúm, biểu lộ hơi có vẻ quái dị.

Nếu như nói trước chẳng qua là một thân này xa hoa đạo bào lộ ra vẻ nói gở, như vậy hiện tại Nhạc Duyên tại Hồng Thất Công trong mắt, đó chính là tâm tư cũng lộ ra vẻ quái.

Chỉ là đối phương lời nói làm cho người ta nghe cảm giác, cảm thấy có chút quái dị, chẳng lẽ lại chính mình có thích ăn ngon thói quen, mà tiểu đạo sĩ thì là có thêm sưu tầm mỹ nhân tâm tư?

Một già một trẻ, liền như vậy cách cái bàn, hai mắt đối mặt.

Nhưng cũng là tất cả có chút suy nghĩ.

Chương 035 : Giao lưu (hạ)

035 chương giao lưu (hạ)

Đối mặt.

Thật lâu.

Hồng Thất Công lúc này mới thở dài một hơi, rù rì nói: “Tiểu đạo sĩ ngươi chi ý nghĩ tuy nhiên ngoài dự tính chút ít, nhưng là khó khăn thực sự quả thực không nhỏ a!”

Khó khăn đương nhiên không nhỏ!

Đối với Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu, nghĩ muốn triệt để cứu vớt cũng chinh phục đối phương, đây đối với nam nhân mà nói tuyệt đối là một kiện cực kỳ có tính khiêu chiến sự tình. Từ trong cổ mộ đi ra nữ tử, tại chuyên tình này hạng nhất trên đều cũng có lấy cộng đồng đặc điểm.

Không nói Lâm Triều Anh, nói Lý Mạc Sầu cùng Tiểu Long Nữ, ba người này không người nào là như thế?

Bất quá tại trong chuyện này Lâm Triều Anh cùng Lý Mạc Sầu có chút giống nhau, một cái là người yêu tu hành là cấm dục chi đạo, hơn nữa cả người tâm tư cũng đặt ở kháng Kim nghiệp lớn trên, cuối cùng khiến cho Lâm Triều Anh chuẩn bị mai mối, lại cuối cùng không có

đem chính mình gả đi ra ngoài, chỉ có thể cùng trong Cổ Mộ um tùm mà chết.

Mà một người khác cũng là người trong lòng thay lòng đổi dạ, mặc dù là muốn cướp hôn cũng là thất bại, cái này cũng thuộc về tình tổn thương, cuối cùng hóa thành đối với xã hội trả thù.

Đối với so với, Lý Mạc Sầu nếu so với Lâm Triều Anh sự tình tính chất muốn ác liệt rất nhiều.

Đương nhiên, trong chuyện này có một chỗ tốt chính là Lý Mạc Sầu là gặp tình biến người, mà khó khăn cũng là đối phương gặp tình biến người.

Nếu như Lục Triển Nguyên không chết, hơn nữa cũng không có thay lòng đổi dạ, ngươi muốn thò chân vào, xía vào đi vào, đây tuyệt đối là vọng tưởng, nhưng hiện tại tựu là người ta Lục Triển Nguyên thay lòng đổi dạ, người cũng chết, này liền lưu lại cơ hội, mà khó khăn thì là kinh nghiệm như vậy một lần tình tổn thương, Lý Mạc Sầu đối với nam nhân có thật lớn phản cảm tâm tư. Mà muốn đi vào trong lòng đối phương, cũng là có mười phần khó khăn.

Mà Hồng Thất Công sở dĩ nói khó khăn không nhỏ, là bởi vì hắn cũng lớn khái giải qua Lý Mạc Sầu cuộc đời trải qua , nhất là mười mấy năm trước chuyện kia, càng tại lúc ấy gây ra tuyệt đại phong ba. Phải biết, lúc trước chính là liền Nhất Đăng đại sư môn hạ đệ tử Vũ Tam Thông cũng liên lụy đi vào.

Lúc ấy tuy nhiên bức lui Lý Mạc Sầu, nhưng khi mặt sau

Lý Mạc Sầu lại lần nữa cuốn đất mà đến thời điểm, cũng là cơ hồ diệt Lục Triển Nguyên cả nhà. Ở đằng kia lúc, Lý Mạc Sầu đã muốn trên giang hồ có Xích Luyện Tiên Tử danh xưng.

Hơn nữa, lúc trước Hồng Thất Công coi như là bởi vì ngoài ý muốn cùng Lý Mạc Sầu giao phong qua, này mỹ mạo đạo cô công phu không sai, hơn nữa khinh công cũng tốt, nhưng càng làm cho người kiêng kị hay là đối với phương một ít tay băng phách ngân châm. Phải biết rằng mặc dù là Hồng Thất Công đối mặt như vậy công kích, cũng không khỏi không nhượng bộ.

Hơn nữa lúc ấy Hồng Thất Công cũng có nhường Lý Mạc Sầu quay đầu lại tính toán, đáng tiếc là…

Bởi vì ngoài ý muốn, Hồng Thất Công vẫn là lưu Lý Mạc Sầu tiếp tục tai họa giang hồ. Bởi vì đối mặt Xích Luyện Tiên Tử, mặc dù là Ngũ Tuyệt người đi giết đối phương cũng cần trả giá thật lớn giá phải trả. Mà ở hiện có bốn tuyệt ở bên trong, chống lại Lý Mạc Sầu có thể chiếm cứ lớn nhất thượng phong hẳn là Tây Độc Âu Dương Phong cùng Nam Đế Nhất Đăng đại sư.

Hai người này một người dụng độc, một người thì là công kích từ xa.

Cho nên chống lại Lý Mạc Sầu này chuyên dùng băng phách ngân châm liền sẽ không quá qua để ý.

Nhường Hồng Thất Công đáng tiếc là Tây Độc phẩm hạnh không tốt, gần nhất những năm này bởi vì lúc trước tu hành nghịch cửu âm, làm cho thần hồn điên

đảo điên điên khùng khùng, hiện tại cũng không biết đi nơi nào hay hoặc giả là chết mất. Mà Nhất Đăng đại sư cho tới nay đều là tại Nam Phương, rất ít đi ra.

Cho nên coi như là Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu hành hung làm ác qua nhiều năm như vậy, một mực trên giang hồ sống rất an ổn nguyên nhân.

Đánh thắng được nàng không là đối với nàng có kiêng kị ý chính là chẳng biết đi đâu, rất ít rời núi, hơn nữa mặc dù là như vậy Lý Mạc Sầu khinh công không sai còn có thể chạy trốn, loại tình hình này, tại không có đem Lý Mạc Sầu bức bách đến một cái không cách nào trốn tránh địa phương lời nói, nghĩ muốn bắt hạ Lý Mạc Sầu đây tuyệt đối là khó khăn vô cùng.

Dần dà, tại không có gặp phải Lý Mạc Sầu dưới tình huống, Hồng Thất Công cũng liền buông tha tại đối phương trên người hành hiệp trượng nghĩa tính toán. Mà vào hôm nay, Hồng Thất Công rất là ngoài ý muốn nghe thấy một cái tiểu đạo sĩ nói xong muốn cứu vớt đối phương tính toán.

Đúng, đúng cứu vớt, mà không phải đuổi bắt, khiển trách.

So với khiển trách, này cứu vớt có thể nói là khó khăn rất nhiều.

Nhường một cái hung ác nữ ma đầu, quay đầu lại trở thành nhất danh hiệp nữ, điều này làm cho Hồng Thất Công có một loại cảm giác mình đang nghe Thiên Thư cảm giác.

Quan trọng hơn là Nhạc Duyên cuối cùng câu nói kia nhường Hồng Thất Công cảm thấy nhìn ra trước mắt tiểu đạo sĩ chân chính tâm tư. Sau nửa ngày, Hồng Thất Công khiêng xuống lông mày, nói như vậy nói: "… Các ngươi tuổi có chút không hợp thích lắm!"

"…"

Nhạc Duyên trên mặt nụ cười két một tiếng dừng lại, Nhạc Duyên thật không ngờ Hồng Thất Công đang nghe chính mình ngôn luận bước nhỏ là cảm thán hạ trình độ khó khăn, sau đó cho Nhạc Duyên đi lên một câu như vậy.

Này đóng tuổi chuyện gì?

Cảm tình đến, tuổi cái gì cũng có thể xem nhẹ, cho dù là chủng tộc cũng có thể làm như không thấy. Nếu như không phải thế giới này chính là Thần Điêu Hiệp Lữ thế giới, mà không phải Thiên Long Bát Bộ, nếu không lời nói Nhạc Duyên giờ phút này nhất định phải hướng Hồng Thất Công chứng minh chính mình quyết tâm, đi tiến công chiếm đóng Thiên Sơn Đồng Mỗ.

"Tiền bối, ngài này coi như là già mà không kính sao?"

"Còn có, tuổi cái gì cũng không có gì, người ta cũng lớn không muộn thế hệ nhiều ít!"

"Nữ năm ba ôm Kim Chuyên, ta nhiều nhất ôm hai ba khối Kim Chuyên!"

Trên mặt một lần nữa khôi phục vui vẻ, Nhạc Duyên phất phất tay, biểu hiện mình cũng không thèm để ý.

“…”

Mà hạ đến phiên Hồng Thất Công không nói gì.

Đối với cái này, Hồng Thất Công cân nhắc hạ cảm giác mình không tất yếu đi lý sẽ để ý, dù sao tuổi cái gì đều là người ta tiểu đạo sĩ chính mình cân nhắc, nghĩ muốn tìm đạo lữ, mà về đạo lữ vấn đề đương nhiên là người trong cuộc việc của mình tình.

Đối với vấn đề này mà nói, Hồng Thất Công coi trọng nhất vẫn là nếu quả thật có thể làm cho nhân gia Lý Mạc Sầu quay đầu lại là bờ, đi hảo hảo làm nàng nói sĩ, đây là Hồng Thất Công mà nói cũng coi như là một chuyện tốt.

Dù sao trong giang hồ thiếu một cá làm ác nữ ma đầu, nhiều thêm một chân chính đạo cô, vậy cũng là công đức một kiện.

Nhưng là vấn đề lớn nhất vẫn là…

Hồng Thất Công đối với cái này thật sự là không ôm bao nhiêu hi vọng, thử nghĩ qua nhiều năm như vậy lại có ai có thể nhập người ta Lý Mạc Sầu mắt? Tuy nhiên người ta làm ác nhiều năm, nhưng là thân là bang chủ Cái bang Hồng Thất Công, nghĩ muốn giải đã từng sự tình một chút ít, giải Lý Mạc Sầu lúc trước vì sao, những vật này đối với Hồng Thất Công mà nói cũng không khó khăn.

Đáng hận người, tất có đáng thương chỗ!

Những lời này nói tựu là Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu.

Trong chuyện này trình độ khó khăn tuyệt đối không thấp a!

Nhớ ngày đó, không phải là không có người khuyên giải Lý Mạc Sầu quay đầu lại, nhưng là cuối cùng kết quả không phải là bị băng phách ngân châm độc chết, tựu là bị Lý Mạc Sầu chạy trốn, nếu không lời nói người ta ở đâu khá tốt tốt du đãng tại giang hồ.

“Xác thực là muốn kiên trì bền bỉ a!”

Cuối cùng, Hồng Thất Công nhìn qua Nhạc Duyên, như vậy tán thưởng một câu, hắn cảm giác mình trước những thứ kia đóng với mình đối với mỹ thực nói rất hợp, hơn nữa người tiểu đạo sĩ này ngộ tính rất cao, lại có thể từ trong đó ngộ ra kiên trì bền bỉ khái niệm.

Ách!

Nhạc Duyên nháy mắt mấy cái, cảm giác, cảm thấy Hồng Thất Công lời nói nghe làm cho người ta cảm thấy là lạ.

“Chỉ là tiểu đạo sĩ ngươi tại sao phải để cho ta cái này lão khất cái biết được?”

Trầm ngâm trong chốc lát, Hồng Thất Công sắc mặt

nghiêm túc nhìn qua Nhạc Duyên, hỏi ra bản thân đáy lòng nghi hoặc.

“Bởi vì ngài giang hồ địa vị!”

“Đến lúc đó khả năng phát sinh vấn đề, có lẽ vãn bối cần tiền bối ngài nhiều hơn tha thứ một chút!”

Nhạc Duyên nghe vậy trầm mặc sau nửa ngày, này mới chậm rãi nói ra: “Nhất là Cái Bang trên giang hồ cũng coi là đệ nhất thiên hạ đại bang thời điểm!”

Còn lại lời nói không cần nhiều lời, cũng không cần nói rõ, Nhạc Duyên nghĩ muốn biểu hiện tâm tư đã đầy đủ.

“Đáng tiếc a!”

Một tiếng cảm thán từ Hồng Thất Công trong miệng phát ra, cũng không biết lão khất cái là cảm thán cái gì. Cầm lấy bên cạnh bầu rượu, toàn bộ hướng trong miệng rót đầy cửa say rượu nuốt vào, Hồng Thất Công này liền đứng dậy chậm rãi hướng khách điếm ngoài cửa lớn đi đến, vừa đi vừa nói: “Nếu thật có thể như thế, như vậy ta lão khất cái tự nhiên giúp ngươi giúp một tay!”

Cao nhân!

Tuyệt đỉnh cao nhân!

Nhìn qua Hồng Thất Công rời đi bóng lưng, Nhạc Duyên trong nội tâm không khỏi tán thưởng, Ngũ Tuyệt trong đây là một vị duy nhất tốt nhất giao lưu tuyệt đỉnh cao thủ. Hơn nữa Nhạc Duyên cũng muốn lão nhân gia nghe

rõ chính mình ý tứ, nếu không lời nói đối phương cũng sẽ không đáp ứng như vậy hứa hẹn.

Đồng thời, Nhạc Duyên nhưng cũng là thở phào một hơi, may mắn ——

“Đúng, tiểu đạo sĩ, lão khất cái đối với ngươi ấn tượng rất tốt, Quách Tĩnh nhà Đại nha đầu nếu so với tiên tử kia tốt hơn nhiều a, ngươi xem…”

Tựu tại Nhạc Duyên hơi thở đồng thời, xa xa Hồng Thất Công thanh âm lại lần nữa truyền đến, Nhạc Duyên nghe vậy không khỏi thân hình run lên, biểu tình ngưng trọng.

Có lẽ là xa xa nhìn thấy Nhạc Duyên biểu lộ, Hồng Thất Công cười ha hả.

Bên tai, chỉ còn lại Hồng Thất Công này hào sảng nhỏ giọng, bên tai không dứt.

Chương 036 : Chung một mái nhà (thượng)

036 chương chung một mái nhà (thượng)

Hồng Thất Công rời đi, nhường Nhạc Duyên bàn ăn lại lần nữa khôi phục lại bình tĩnh.

Không qua đối phương tại thời khắc cuối cùng đề xuất câu nói kia, lại quả thực nhường Nhạc Duyên tâm không quá bình tĩnh.

Có thể nói, liền Thần Điêu Hiệp Lữ trong này vô số nữ nhân cho mình quan cảm đi lên nói, Toàn Chân giáo Tôn Bất Nhị cùng Quách Tĩnh đại nữ nhi Quách Phù hai người ấn tượng là kém cỏi nhất. Nhưng là đối với Tôn Bất Nhị mà nói, có thể nói Nhạc Duyên càng thêm chán ghét Quách Phù.

So với Quách Phù mà nói, Tôn Bất Nhị tuy nhiên lớn tuổi, có thể là nội tiết mất cân đối cái gì, nhưng là người ta cuối cùng là tại kiên trì chính mình nội tâm chính nghĩa, còn có vì Toàn Chân kéo dài, nhưng là Quách Phù lại bất đồng.

Cô bé này bị Hoàng Dung cho ngạnh sanh sanh dưỡng thành một cái tùy hứng đại tiểu thư.

Có thể nói như vậy, Hoàng Dung tuy nhiên bản thân thông tuệ, nhưng là liền nuôi hài tử mà nói, hơn nữa là người thứ nhất hài tử thời điểm, thật đúng là không

được tốt lắm. Có lẽ là bởi vì là con đầu, Hoàng Dung đem đầy mình yêu thương toàn bộ quán thâu cho Quách Phù, liền như vậy hình thành cưng chiều.

Mà ở vài chục năm sau, Hoàng Dung nhị nữ nhi cùng con thứ ba cũng là không đồng tình huống.

Có thể tưởng tượng, đối với Quách Phù Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng hai người cũng nhận được giáo huấn.

Mà bây giờ đột nhiên nghe được Hồng Thất Công như vậy nhắc tới, Nhạc Duyên lúc này đã bị đã giật mình, có thể nói Nhạc Duyên nghĩ tới cái khác bất luận kẻ nào, nếu không có nghĩ tới Quách Phù.

“Hàaa…!”

Tức cười cười, Nhạc Duyên cảm giác mình nghĩ quá nhiều, người ta Hồng Thất Công cũng chẳng qua là coi như là vui đùa, mặc dù là người ta cố tình, nhưng là liền Quách Tĩnh Hoàng Dung chỗ đó cũng không thể có thể đáp ứng. Bọn họ tuyệt đối sẽ không nghĩ nhường nữ nhi của mình trở thành người ta đạo lữ.

Đem trong bầu rượu rượu ngon đổ ra xong uống cạn, Nhạc Duyên này liền đứng dậy rời đi bàn ăn, rời đi thời điểm Nhạc Duyên thậm chí còn không có quên phân phó tiểu nhị đưa lên một phần phong phú thức ăn đi thọt chân cô nương Lục Vô Song gian phòng.

Gian phòng.

Lục Vô Song cả người sốt ruột có chút giống trên lò lửa con kiến, vừa mới mình ở cửa sổ trông thấy đạo thân ảnh kia, coi hắn quen thuộc trình độ này là tuyệt đối không có nhận lầm, đạo thân ảnh kia đúng là mình tại Lý Mạc Sầu môn hạ sư tỷ Hồng Lăng Ba.

Thầy trò trong ba người, có hai người trên căn bản là giống nhau cách ăn mặc, đây cũng là Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu cùng đại đồ đệ Hồng Lăng Ba. Xích Luyện Tiên Tử là một thân màu vàng hơi đỏ đạo bào, mà Hồng Lăng Ba đạo bào đồng dạng có chứa tương ứng nhan sắc, chẳng qua là không có Lý Mạc Sầu như vậy diễm lệ.

Vừa mới ngoài cửa sổ, những thứ kia Cái Bang đệ tử sau lưng bóng người tuyệt đối là chính mình sư tỷ —— Hồng Lăng Ba.

Mà Hồng Lăng Ba đã đến này liền đại biểu cho Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu đã muốn tựu tại phụ cận.

Dưới loại tình huống này, Lục Vô Song cũng không có nghĩ từ nơi này tòa trong khách sạn thoát đi, không nói trước Lý Mạc Sầu cùng Hồng Lăng Ba tại đây khách điếm bốn phía nơi nào, chỉ cần coi hắn tình huống bây giờ rơi vào Lý Mạc Sầu trong tay, đây tuyệt đối là cũng bị Xích Luyện Tiên Tử cởi một lớp da.

Có thể nói, đối với khách điếm, hiện ở bên ngoài càng thêm nguy hiểm.

Mà tránh ở trong khách sạn, có lẽ còn có thể mượn nhờ này Nhạc đạo trưởng trợ giúp!

Suy tư đến nơi đây, Lục Vô Song trong nội tâm nhớ tới cái kia một thân kim sắc đạo bào Nhạc Duyên, đã đối phương có nghĩ làm cho mình làm tiểu nha hoàn tâm tư, như vậy hắn cũng chắc có lẽ không nhường mình rơi vào Lý Mạc Sầu trong tay.

Nói tiếp, này Ngũ Độc bí truyền hắn cũng xem qua.

Nghĩ tới đây, Lục Vô Song cảm giác mình coi như là nắm Nhạc Duyên một cái nhược điểm, bất quá nghĩ lại Nhạc Duyên này tùy ý tính tình, thọt chân cô nương liền không có bao nhiêu quyết tâm.

Đang tại Lục Vô Song một cá nhân ở trong phòng nghiêng lấy chân đổi tới đổi lui thời điểm, cửa phòng bị gõ gõ, sau đó bị mở ra tới.

Đột nhiên tới tiếng đập cửa dọa Lục Vô Song kêu to một tiếng, nghiêng đầu đi đã thấy đẩy cửa phòng ra bên ngoài, Nhạc Duyên bưng khay gỗ, nâng vài phần tinh xảo chút thức ăn đi tới, cười nói: “Vô Song cô nương, nghĩ đến vừa mới ngươi cũng không có ăn được, ta hiện tại mang lên một phần, ngươi liền lấy ăn đi!”

“…”

Lục Vô Song ngoài ý muốn, chân chính ngoài ý muốn.

Nhìn qua Nhạc Duyên này ôn nhu như ngọc nụ cười, tầm mắt ở đằng kia khay trên tinh xảo thức ăn trên dừng lại sau nửa ngày, trong lúc đó Lục Vô Song cảm giác mình trong nội tâm bắt đầu bốc lên nâng một loại tên là

cảm thán tâm tình. Nàng trong khoảng thời gian ngắn không cách nào phân biệt chính mình giờ phút này trong nội tâm mãnh liệt tâm tình, cuối cùng chỉ là há hốc mồm, lại phát hiện mình không cách nào nói cái gì đó.

Từ Lục gia bị Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu diệt môn đến nay, Lục Vô Song đi theo Lý Mạc Sầu qua đều là màn trời chiếu đất, có thể nói căn bản sẽ không có qua qua ngày tốt lành, còn thỉnh thoảng bị Lý Mạc Sầu ngược đãi. Đối với chính mình tốt thì một cái biểu tỷ Trình Anh, cùng với sư tỷ Hồng Lăng Ba.

Chính là tại cái khác ngoại nhân trước mặt, lại không có người giống như trước mắt Nhạc Duyên như vậy như thế.

“Ai?”

“Cô nương, còn chờ cái gì nữa?”

Nhạc Duyên thấy Lục Vô Song giật mình đột nhiên đứng nguyên tại chỗ bất động, liền để xuống khay, đi đến thọt chân cô nương trước mặt, dùng tay tại đối phương trước mắt phất phất, gọi trở về đối phương tinh thần, nói: “Nhanh lên ăn đi, đồ ăn lạnh liền không thể ăn!”

“… Ừ!”

Hít hít cái mũi, Lục Vô Song một cái tát đập qua tại trước mắt mình không ngừng vung vẩy bàn tay, nhẹ nhàng ứng với một tiếng, liền đi tới trước bàn, bắt đầu một cá nhân một ngụm nhỏ một ngụm nhỏ ăn.

Sau lưng.

Nhạc Duyên cười ha hả nhìn xem Lục Vô Song ăn cơm bộ dáng, dưới đáy lòng cảm thán một câu, vô luận là gì dạng nữ nhân ở lúc ăn cơm sau đều biểu hiện ra thục nữ bộ dáng. Mà có thể tại Kim Dung trong thế giới đánh vỡ cái này quan niệm nghĩ đến cũng chỉ có vậy sau này mới sẽ xuất hiện Quách Tương Quách nhị tiểu thư.

Đối với Quách Tương, Nhạc Duyên đánh giá là cái cô nương này có đã từng Cái Bang trợ giúp Kiều Phong hào khí, có thể nói là anh tư táp sảng.

Mà trước mắt, toàn bộ trong giang hồ còn không tồn tại như vậy đặc biệt nữ nhân.

Chỉ là lúc này Nhạc Duyên căn bản cũng không có nghĩ tới chính mình tiện tay mang lên một phần đồ ăn đi lên có làm cho người ta thọt chân cô nương mang đến một loại tên là cảm động tâm tình, bởi vì tại sự thật thế giới, như vậy cách làm đối với Nhạc Duyên mà nói mười phần bình thường.

Hơn nữa vốn quan tưởng ra Hương Suất ảnh hưởng, Nhạc Duyên liền càng sẽ không để ý.

Nếu như không làm như vậy, ngược lại Nhạc Duyên cảm thấy có chút không ổn.

Rất lâu, cảm động một cá nhân chỉ cần một chuyện nhỏ, mà tổn thương một cá nhân, lại chỉ cần một cái nho nhỏ ánh mắt.

“… Vô Song cô nương, ngươi vừa mới ở dưới mặt chứng kiến người nào?”

Ngồi ở bên cạnh trên ghế, Nhạc Duyên chằm chằm vào đang đang dùng cơm Lục Vô Song, mở miệng hỏi: “Có phải là nhìn thấy Xích Luyện Tiên Tử?” Lúc ấy nọ vậy đạo màu vàng thân ảnh Nhạc Duyên cũng nhìn thấy qua, chỉ là Nhạc Duyên căn bản cũng không có gặp qua Hồng Lăng Ba, cho nên căn bản không biết đối phương chính là Lý Mạc Sầu đồ đệ.

Tuy nói Nhạc Duyên đáy lòng có chút suy đoán, nhưng cũng chỉ là suy đoán mà thôi.

“Không! Ta chỉ là nhìn thấy sư tỷ của ta Hồng Lăng Ba!”

Lắc đầu, Lục Vô Song chối bỏ Nhạc Duyên lời nói, nói: “Bất quá ta sư tỷ Hồng Lăng Ba lại tại phụ cận, như vậy Lý Mạc Sầu cũng chỉ là tại đây bốn phía không xa.”

“Hơn nữa những thứ kia Cái Bang người, ta cũng vậy nhận thức!”

Đón Nhạc Duyên nghi hoặc ánh mắt, Lục Vô Song chậm rãi nói ra: “Tại không có gặp được trước ngươi, Cái Bang đệ tử đã từng vòng vây qua ta…”

“Vì này Ngũ Độc bí truyền?”

Nhạc Duyên tay phải ngón tay tại trên sống mũi không ngừng điểm điểm, hỏi.

“Ừ!”

“Hơn nữa ta còn gặp thấy mình sư tỷ Hồng Lăng Ba, chỉ là sư tỷ hảo tâm thả ta, mà ta lúc ấy nói cho sư tỷ là này Ngũ Độc bí truyền rơi vào Cái Bang trong tay người!”

“Hiện tại đám kia Cái Bang đệ tử, hiển nhiên là rơi vào Lý Mạc Sầu trên tay!”

Nói đến đây, Lục Vô Song trên mặt bị cực đoan sợ hãi tâm tình bao phủ lại, đối với Lý Mạc Sầu, Lục Vô Song này là hoàn toàn xuất từ trong xương sợ hãi sợ hãi.

…

Mà đang ở Nhạc Duyên cùng Lục Vô Song hai người trong phòng thảo luận lấy Xích Luyện Tiên Tử thời điểm, Lý Mạc Sầu cũng là mặt sắc mặt ngưng trọng đánh giá xuất hiện tại trước mắt mình lão khất cái.

Trong tay phất trần nắm chặt, một con khác ngọc thủ cũng là đã muốn nắm ở sau người lưng đeo trường kiếm trên chuôi kiếm.

Giữa hai người ngưng trọng bầu không khí, thẳng vội vã Hồng Lăng Ba rời khỏi thật xa.

Mà ở Hồng Lăng Ba bốn phía, thì là ngã trái ngã phải đổ ra một Cái Bang đệ tử, rên không thôi.

Chương 037 : Chung một mái nhà (hạ)

037 chương chung một mái nhà (hạ)

Một người nhíu mày.

Một người ngưng trọng.

Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu tầm mắt gắt gao chằm chằm vào đứng ở trước mặt mình cách đó không xa Hồng Thất Công, trong nội tâm đều là ngưng trọng tâm tư.

Đối với Hồng Thất Công trên giang hồ truyền thuyết, Lý Mạc Sầu biết được, lại càng không cần phải nói lúc trước nàng cùng Hồng Thất Công còn giao phong qua, kết quả của nó tự nhiên là chính mình né ra tới.

Nhưng là trước mắt…

Phải biết, trên giang hồ Hồng Thất Công này đây cái gì hành tẩu giang hồ? Đó chính là hành hiệp trượng nghĩa! Có thể nói, trong giang hồ làm chính đạo hiệp sĩ tiêu chuẩn lời nói, như vậy Hồng Thất Công tuyệt đối sẽ cao phiếu được tuyển.

Mà quan trọng nhất là, Lý Mạc Sầu chính mình vừa mới trảo một đám Cái Bang đệ tử, đang đang thi triển trừng phạt hỏi thăm tự mình đệ tử Lục Vô Song cùng Ngũ Độc bí truyền tung tích, nhưng không ngờ đem bang chủ Cái

bang Hồng Thất Công cho dẫn tới.

“…”

Ngắm lên trước mắt này râu tóc bạc trắng lão khất cái, Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu lực chú ý có thể nói là nâng lên điểm cao nhất. Thật cẩn thận đối mặt Hồng Thất Công, tay phải nắm ở sau người trên chuôi kiếm, tay trái cầm lấy phất trần đồng thời, thực sự tại trong tay áo chuẩn bị băng phách ngân châm.

“…”

Cùng có chút khẩn trương ngưng trọng Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu bất đồng, Hồng Thất Công tầm mắt đầu tiên là trên mặt đất một nhóm kia Cái Bang đệ tử trên người quét vài lần phát hiện không có bao nhiêu thương thế sau, lúc này mới buông lỏng hít một hơi. Hiển nhiên, này Lý Mạc Sầu vừa mới đối với Cái Bang đệ tử với tư cách cũng có chỗ thu liễm, không có sử dụng tàn nhẫn thủ đoạn.

Chỉ là…

Nhìn qua Lý Mạc Sầu này đề phòng bộ dáng, Hồng Thất Công lại vượt quá Xích Luyện Tiên Tử dự kiến cũng không có lập tức động thủ, lại cũng không có lập tức nói chuyện, mà là dùng một loại ngoài dự tính ánh mắt từ trên xuống dưới đánh giá Lý Mạc Sầu.

Đối mặt Hồng Thất Công dò xét tầm mắt, có thể nói, Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu qua nhiều năm như vậy coi như là lần đầu.

Nhất là dò xét người mình vẫn là danh đầy giang hồ bang chủ Cái bang Hồng Thất Công, cái loại này quái đản tầm mắt khiến cho Lý Mạc Sầu cảm thấy so với đối mặt với đối phương Hàng Long Thập Bát Chưởng hoặc là Đả Cẩu Bổng Pháp cũng làm cho người cảm thấy khó có thể chịu được.

Đối phương cái loại này sáng quắc tầm mắt, nhường Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu toàn thân có một loại cảm giác quái dị, giống như bị châm đâm một loại.

Nhất là Hồng Thất Công còn một tay vuốt cái kia râu bạc trắng đồng thời, trong miệng còn không ngừng phát ra 'Sách sách sách' cảm thán thanh âm, không chỉ có như thế còn thỉnh thoảng gật gật đầu hay hoặc là lắc đầu, tại cuối cùng thán một tiếng: "Đáng tiếc đáng tiếc a!"

"? ? ?"

Không hiểu ra sao Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu rốt cục chịu đựng không nổi Hồng Thất Công này nhìn kỳ lạ quý hiếm giống như ánh mắt, lạnh lùng nói: "Nếu như Hồng bang chủ liền những thứ này Cái Bang đệ tử sự tình tới tìm ta Lý Mạc Sầu, như vậy kính xin cứ ra tay!"

Nhưng là không cần dùng như vậy ngoài dự tính tầm mắt dò xét ta!

Đương nhiên những lời này Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu không có nói ra, nhưng là sắc mặt cùng ngữ khí cũng cho thấy người ta đã bị Hồng Thất Công nhìn đến tức giận.

“Ngô!”

Gật gật đầu, Hồng Thất Công cũng phát giác được chính mình một cái lão nhân gia như vậy không kiêng nể gì cả dò xét người ta một cái nữ đạo cô, dù là đối phương là hung danh hiển hách Xích Luyện Tiên Tử, nhưng là như vậy cuối cùng không lễ phép, nói: “Đem ngươi ta Cái Bang đệ tử giao cho ta liền thôi, lão khất cái ta tạm thời không sẽ truy cứu!”

Ừ? !

Lý Mạc Sầu nghe vậy nội tâm tràn đầy nghi hoặc, trong lòng tự nhủ truyền thuyết này trong ghét ác như cừu Hồng Thất Công hôm nay làm sao có chút quái, nhưng là tại nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện dưới tình huống, Lý Mạc Sầu vẫn là đáp ứng đối phương điều kiện, nói những thứ này nữa Cái Bang đệ tử nàng cũng vô dụng.

Nghĩ tới đây, Lý Mạc Sầu quay đầu hướng đứng ở cách đó không xa Hồng Lăng Ba phân phó nói: “Lăng Ba, khiến cái này người đi theo Hồng tiền bối đi!”

“Là, sư phó!”

Nghe được tự mình sư phó phân phó, Hồng Lăng Ba vội vàng giải những thứ kia té trên mặt đất Cái Bang đệ tử huyệt đạo, đem đối phương tất cả đưa cho Hồng Thất Công.

Sau đó Lý Mạc Sầu này mới chậm rãi thối lui tới, mang

theo Hồng Lăng Ba hướng phía trước mặt cách đó không xa trấn nhỏ đi đến.

“Xích Luyện Tiên Tử, tự giải quyết cho tốt!”

“Nếu như không là có người hi vọng ngươi có thể quay đầu lại, lão khất cái ta chắc chắn chưởng đánh chết ngươi tại chỗ!”

Tại Lý Mạc Sầu trước khi đi, Hồng Thất Công nhịn không được đối với đối phương nói một câu như vậy khuyên giải cùng cảnh cáo.

Tầm mắt đưa Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu bóng lưng biến mất, Hồng Thất Công lúc này mới mang theo một đám tổn thương hoạn đệ tử, hướng phía trước mặt cách đó không xa Cái Bang phân đà mà đi. Sở dĩ tại nơi này không có động thủ, này coi như là Hồng Thất Công đối với mình ở đằng kia trong khách sạn gặp phải tên kia mặc xa hoa kim sắc đạo bào tiểu đạo sĩ một cái mặt mũi.

Về phần Hồng Thất Công quyết định, những thứ kia Cái Bang đệ tử nơi đó có lời nói có thể nói?

Tuy nói Hồng Thất Công không hỏi đối phương danh tự, mà này tiểu đạo sĩ cũng không có làm tự giới thiệu, nhưng là người cùng người trong lúc đó chính là như vậy ngoài dự tính, mặc dù là chưa quen thuộc, nhưng là tại Hồng Thất Công trong mắt lại là đối với cái này thích mặc xa hoa đạo bào, ưa thích mỹ thực, ưa thích rượu ngon tiểu đạo sĩ ấn tượng rất tốt.

Người cùng người giao lưu, có đôi khi chỉ cần một cái,

liền đã đầy đủ.

Ta xem ngươi thuận mắt, đã là như thế.

Đối với người ta tiểu đạo sĩ cái kia nghĩ muốn cứu vớt Xích Luyện Tiên Tử tâm tư, Hồng Thất Công không thể không cảm thán, người ta so với Thiếu Lâm Tự hòa thượng còn muốn từ bi.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là nữ nhân này bộ dáng tối thiểu muốn tới Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu bộ dáng.

Cho dù là Hồng Thất Công đã muốn tuổi già, nhưng là liền hắn nhiều năm như vậy nhìn người tầm mắt để hình dung Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu bộ dáng, dùng Hồng Thất Công kiến thức không thừa nhận cũng không được Lý Mạc Sầu là một cực kỳ xinh đẹp nữ nhân, có thuộc về nàng một loại hương vị.

Thậm chí, có thể cùng Hoàng Dung so sánh với.

So với, Hoàng Dung nhà Đại nha đầu Quách Phù thật đúng là so ra kém người ta Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu.

Lắc đầu, Hồng Thất Công đầy mình tiểu Bát quẻ mang theo một đám Cái Bang đệ tử rời đi.

Đi hướng trấn nhỏ trên đường, Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu mặt không biểu tình đi ở phía trước lấy, nhưng trong lòng thì đang suy tư vừa mới Hồng Thất Công cuối cùng câu nói kia.

“Sư phó!”

“Này Hồng Thất Công Hồng lão tiền bối sẽ không đuổi theo sao?”

Vừa đi một bên không ngừng quay đầu lại đánh ngắm Hồng Lăng Ba tiến đến Lý Mạc Sầu bên cạnh, thật cẩn thận hỏi, trên mặt tràn đầy lo lắng tình.

“Sẽ không!”

Thu hồi tâm tư, quay đầu lại quét mắt một vòng bên người Hồng Lăng Ba, Lý Mạc Sầu nói ra: “Hồng Thất Công trên giang hồ chính là là một chú trọng tin dạ người, hắn sẽ không tự hủy hứa hẹn! Chúng ta có thể yên tâm trở lại trấn nhỏ! Trở lại trấn nhỏ sau, đi khách điếm ổn định hai gian phòng a!”

“A, sư phó!”

Đối mặt Lý Mạc Sầu giải thích cùng phân phó, Hồng Lăng Ba gật gật đầu, tỏ vẻ mình đã hiểu rõ.

Rất nhanh, hai người lại lần nữa trở lại trấn nhỏ, đi khách điếm định ra hai gian phòng trên.

Cùng lúc đó.

Trong phòng còn tại cùng thọt chân cô nương nói chuyện Nhạc Duyên cùng Lục Vô Song tự nhiên không biết nhà này trong khách sạn trụ tiến hai người đang đang đàm luận chủ nhân, mà lúc này hắn còn tại coi như

lúc chuyện phát sinh cho Lục Vô Song ý kiến. Người chỉ đạo nhà thọt chân cô nương tại lúc ấy dưới tình huống, hẳn là dùng gì dạng phương pháp phương thức né ra.

Đang mở nói lúc này, Nhạc Duyên tự nhiên cũng sẽ không quên trước đã đáp ứng người ta sự tình, liền khinh công phương diện cho người ta thọt chân cô nương trợ giúp.

Ở trong mắt hắn xem ra trong giang hồ, khinh công trọng yếu nhất!

Vô luận là chém người, vẫn bị người chém chạy trốn, này cũng không ly khai khinh công.

Khinh công tốt, ngươi có thể rất tốt chém người, hoặc là bị người chém thời điểm có thể rất tốt né ra.

Đối với Nhạc Duyên lần này trả lời, thọt chân cô nương Lục Vô Song suy nghĩ sâu xa, lại cũng là gật đầu đồng ý. Có thể nói, chỉ là vài ngày thời gian, con gái người ta nhà cũng đã bắt đầu chậm rãi bị Nhạc Duyên đồng hóa ảnh hưởng.

Liền như vậy, hai người một cái chỉ đạo, một cái rất chân thành nghe, toàn bộ buổi chiều cũng ngốc trong phòng, không có đi ra.

…

Thời gian trôi qua rất nhanh, đã đến lúc chạng vạng tối.

Mặt trời chiều ngã về tây.

Mà vào lúc này, bên ngoài khách sạn lại lần nữa tới mới khách nhân.

Người đến ba người, một nam hai nữ, nam vô cùng tuấn tú, nữ cũng là xinh đẹp như hoa, mà một cái khác mặc áo xanh, eo cắm ngọc tiêu nữ tử thì là diện mạo xấu xí, làm cho người ta xem xét liền không nhịn được nghĩ muốn nôn mửa xúc động.

Mà trước mắt, ba người phong trần mệt mỏi, hiển nhiên là kỵ mã gấp rút lên đường.

Tại đem ba con ngựa đưa cho tiểu nhị uy cỏ khô sau, ba người này liền cùng nhau tiến vào trong khách sạn.

Chương 038 : Than nhẹ

038 chương than nhẹ

“Hiểu rõ đâu này?”

“Hiểu rõ!”

Đối mặt Nhạc Duyên chỉ đạo cùng vấn đề, thọt chân cô nương Lục Vô Song cẩn thận suy tư, cảm thấy không có gì bỏ sót bên ngoài, này liền gật gật đầu, hồi đáp, trên mặt có chứa thoả mãn vui vẻ.

“Vậy được rồi, chúng ta xuống lầu đi ăn cơm đi!”

“Cũng đã nhanh chập tối!”

Thấy Lục Vô Song đã muốn nhận thức chính mình chỗ nói, Nhạc Duyên này liền dẫn đầu đứng dậy, đẩy cửa ra, đi ra ngoài, mà Lục Vô Song thì là nghiêng lấy chân theo ở phía sau, hai người một trước một sau xuống lầu.

Này khách điếm quy mô cũng không nhỏ, cao thấp lâu trên cơ bản đều là chọn lựa tách ra biện pháp, có hai cái liên tiếp lâu xuống thang lầu.

Tại Nhạc Duyên cùng Lục Vô Song hai người dọc theo dưới bậc thang về phía sau, tại mặt khác lên lầu trên bậc thang, thì là xuất hiện ba bóng người, rõ ràng là Dương Quá, Hoàn Nhan Bình cùng mang lên mặt nạ da người Trình Anh. Mà theo tiểu nhị dưới sự dẫn dắt, ba người sở định xuống tới gian phòng thì là tại Nhạc

Duyên cùng Lục Vô Song hai người phòng trên bên trái cách đó không xa, coi như là tiếp giáp hàng xóm.

Mà ngay tại lúc đó, tại Nhạc Duyên gian phòng phía bên phải, thì là cửa phòng chợt bị đẩy, một cái xinh đẹp tuổi trẻ tiểu đạo cô nhô đầu ra, hết nhìn đông tới nhìn tây hai mắt sau, vừa chợt rụt về lại, sau đó cửa phòng vừa bị hung hăng đóng lại.

…

Dưới lầu, đại sảnh.

Đang cùng Lục Vô Song hai người cùng một chỗ tìm cá gần cửa sổ vị trí sau, Nhạc Duyên liền gọi món ăn, cùng giữa trưa bất đồng, không có trên nhiều như vậy thức ăn, nhưng đồ ăn tinh xảo nhưng so với giữa trưa càng lớn.

Vì vậy, hai người liền như vậy ngươi một tia tử ta một tia Tử Khai mới ăn.

“Ừ?”

Nhạc Duyên sững sờ, đang nhìn mình trong chén đột nhiên nhiều ra tới một miếng thịt, ngẩng đầu ngó ngó đang cúi đầu xuống vùi đầu mạnh mẽ ăn Lục Vô Song, lại cúi đầu quét mắt một vòng trong chén nhiều ra tới thịt, lắc đầu cười cười, liền gắp lên ăn một miếng mất.

Đối với người ta thọt chân cô nương đột nhiên gắp thức ăn cho mình, này coi như là đối với Nhạc Duyên một cái ngoài ý muốn.

“Vô Song cô nương, ngươi cũng nên ăn nhiều một chút thịt!”

Thấy Lục Vô Song dưới bình thường tình huống đều là kẹp rau cỏ ăn, rất ít kẹp thịt, Nhạc Duyên nói ra: “Nhìn ngươi bây giờ gầy teo yếu ớt bộ dáng, người khác còn tưởng rằng ta ngược đãi ngươi, không để cho ngươi thịt ăn!”

Nói đến đây, Nhạc Duyên ngược lại có một loại tưởng tượng, hắn rất muốn biết Lục Vô Song bình thường cùng Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu cùng một chỗ đến tột cùng ăn là cái gì.

Nghĩ đến liền sẽ đi làm.

Hơi chút suy tư, Nhạc Duyên trong lòng tổ chức hạ ngôn ngữ, này liền mở miệng hỏi nói: “Đúng, ngươi cùng Xích Luyện Tiên Tử cùng một chỗ thời điểm, các ngươi bình thường đến tột cùng là làm sao ăn?”

“Ngô…”

Lục Vô Song nghe vậy sững sờ, lập tức trầm ngâm hồi ức, rồi mới hồi đáp: “Một loại đều là dùng thức ăn chay là chủ, thịt không thế nào ăn, hơn nữa qua nhiều năm như vậy ta cũng vậy thói quen!”

Thói quen?

Tốt một câu đã muốn thói quen!

Nói như vậy, Lý Mạc Sầu tại ngược đãi Lục Vô Song đồng thời, cũng đồng thời tại ngược đãi chính nàng đâu này?

Chẳng qua là người ta Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu thoạt nhìn rất là đầy đặn, trước sau lồi lõm, vóc người rất là xinh đẹp, cho dù là che lấp ở đằng kia rộng thùng thình đạo bào, lại ngẫu nhiên lộ ra một tia thân hình, vẫn đang có thể cảm thụ ra đối phương vóc người chi uyển chuyển.

Theo đạo lý mà nói, dưới bình thường tình huống cái loại này dinh dưỡng phối hợp không thích hợp ăn uống, đối với người mà nói cũng không tốt, thì nói Lý Mạc Sầu hẳn là có chênh lệch chút ít gầy yếu, đáng tiếc nơi đó có cái này dấu hiệu?

Hơn nữa tại trong chuyện này, cũng chỉ có trước mắt thọt chân cô nương Lục Vô Song có chút gầy, cái khác cũng khỏe.

Bất quá Nhạc Duyên nghĩ đến đây, hắn vừa lập tức nhớ tới Lý Mạc Sầu sư muội Tiểu Long Nữ, người ta cũng là thức ăn chay là chủ, rất ít ăn thịt, tại Cổ Mộ trong cuộc sống trên căn bản là dùng mật cùng hoa quả sống qua ngày. Nhưng là tại Nhạc Duyên xem ra cũng chẳng qua là bởi vì tại không có thiên lý trong cổ mộ trạch quá lâu đưa tới màu da trắng bệch bên ngoài, cái khác lại cũng khá tốt. Nhất là vóc người cũng không có khô gầy như củi cảm giác.

Chẳng lẽ lại này Cổ Mộ công phu còn có tố thể ảnh hưởng?

Không thể không nói, tại thời khắc này Nhạc Duyên đối với Cổ Mộ công pháp cảm thấy hứng thú.

Sờ sờ bản thân cái cằm, trên mặt trụi lủi không có mị lực hơi bị dài tu, vì vậy Nhạc Duyên lại dùng tay phải ngón trỏ điểm một cái mũi, suy tư một phen sau, này liền chính mình dùng chiếc đũa kẹp cá đùi gà đặt ở Lục Vô Song trong chén, nói: “Ăn nhiều một chút thịt, ăn hết thức ăn chay đối với thân thể không thế nào tốt!”

Nói xong, Nhạc Duyên liền tiếp theo ăn uống thả cửa đứng lên.

“…”

Nháy mắt mấy cái, Lục Vô Song ngẩng đầu ngắm đang tại uống rượu Nhạc Duyên một cái, tầm mắt tại đối phương trên người một thân này xa hoa kim sắc đạo bào trên dừng lại trong chốc lát sau, liền cúi đầu không nói tiếng nào yên lặng ăn.

Liền như vậy, thỉnh thoảng vì huề nhau kẹp trên một đũa thức ăn bên ngoài, khiến cho bàn ăn trong lúc đó mang lên một tầng kỳ lạ bầu không khí bên ngoài, kỳ thật bữa này bữa tối ăn này là một bốn bề yên tĩnh, căn bản không có bất luận cái gì ngoài ý muốn phát sinh.

Không có đối với mình lấp lánh hữu thần tên khất cái, cũng không có đột nhiên tới đạo cô quấy rầy, có thể nói trong khoảng thời gian này tới, đây là Nhạc Duyên ít có có thể an ổn ăn xong cơm thời điểm.

Tại sau khi ăn cơm tối xong, Lục Vô Song liền cáo từ một cá nhân trở lại bản thân gian phòng, bởi vì nàng trừ cần tu tập nghiên cứu này Ngũ Độc bí truyền bên ngoài, còn có một món cực kỳ trọng yếu sự tình, đó chính là hôm nay là phụ thân nàng ngày giỗ.

Mà Nhạc Duyên cũng không có đi theo đi lên, mà là một người tiếp tục ngốc trong đại sảnh, nhường tiểu nhị đem trên bàn cơm đồ vật này nọ thu thập sạch sẽ sau, lại lần nữa kêu lên một bình rượu ngon, một cá nhân dựa vào cửa sổ, nhìn qua bên ngoài ánh trăng, một mình nông uống.

“Tiểu nhị, cho ta ba người phần đồ ăn, ta muốn bưng lên lâu.”

“Tốt, cô nương!”

Nông uống thời điểm, Nhạc Duyên nghe thấy sau lưng vang lên như vậy một đạo thanh thúy dễ nghe tiếng nói. Từ tiếng nói suy xét người trong cuộc, Nhạc Duyên cảm giác đối phương hẳn là một đại mỹ nữ. Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên mạnh mẽ quay đầu, hướng này nói chuyện nữ nhân nhìn lại, còn đối với phương đồng thời tầm mắt cũng hướng Nhạc Duyên chỗ nhìn sang.

Cùng Nhạc Duyên như vậy tâm tư bất đồng, Trình Anh sở dĩ dò xét Nhạc Duyên là vì Nhạc Duyên một thân này vàng sáng vẻ tại đây trong khách sạn thật sự là quá mức chói mắt.

Hai người đối mặt phía dưới, đều là sững sờ.

Trình Anh sững sờ là mình dò xét, lại bị đối phương phát hiện, hơn nữa kinh ngạc hay là đối với phương chính là một kẻ xuất gia đạo sĩ.

Mà Nhạc Duyên sửng sốt cũng là Trình Anh này khuôn mặt, lúc này sắc mặt cũng đã có xám ngắt xúc động. Lại nhìn tiểu nhị kia, phát hiện người ta quả nhiên là cúi đầu.

Trong lòng tự nhủ cái thiên sứ này loại tiếng nói, ma quỷ mặt sao?

Đang muốn thất vọng thời điểm, Nhạc Duyên ánh mắt không khỏi sáng ngời, phát hiện đó cũng không phải đối phương nguyên bản diện mạo, mà là một tấm mặt nạ da người.

Này mặt nạ… Thật đặc biệt sao xấu, làm một điểm tính nghệ thuật cũng không có!

Mà thôi xấu che mỹ, càng võ hiệp trong thế giới rất nhiều xinh đẹp các hiệp nữ chỗ thường dụng thủ đoạn.

Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên đối trước mắt này Thanh y nữ tử chân chính bộ dáng cảm thấy hứng thú, mặc dù có nghĩ muốn vén lên đối phương mặt nạ tâm tư, nhưng là Nhạc Duyên căn bản không có bất luận cái gì hành động, chẳng qua là cười yếu ớt lấy hướng Trình Anh cử hạ chén, coi như là chào hỏi ý bảo.

“…”

Tầm mắt gắt gao tại Nhạc Duyên trên người dò xét sau nửa ngày, Trình Anh mang theo đầy bụng đối với đối

phương vừa mới này cười yếu ớt mê hoặc bưng đồ ăn lên lầu.

Đưa mắt nhìn đối phương thân ảnh biến mất tại hàng hiên, Nhạc Duyên bắt đầu hồi tưởng lại thần điêu trong thế giới có ai ưa thích mang theo mặt nạ. Rất nhanh, Nhạc Duyên liền đoán được chính mình vừa mới gặp phải nữ nhân là người nào, đối phương hẳn là thọt chân cô nương Lục Vô Song biểu tỷ Trình Anh.

Tại dự đoán ra Trình Anh thân phận sau, Nhạc Duyên thì có chút nghi hoặc đối phương tại sao sẽ ở cái này trong khách sạn?

Chẳng lẽ lại Dương Quá người này cũng ở nơi đây?

Đang lúc Nhạc Duyên suy tư trong đó thời điểm mấu chốt, đột nhiên một hồi như bởi vì nếu không tiếng rên nhẹ từ mái nhà truyền đến. Nếu như không phải Nhạc Duyên nhĩ lực tốt, tăng thêm chỗ quan tưởng người công lực thâm hậu, đây tuyệt đối không dễ dàng nghe thấy.

Thanh âm kia giống như khóc tự hận, trong đó u oán đủ để cho nghe thế cá than nhẹ bất luận cái gì nam nhân đều có một loại da đầu tê dại cảm thụ.

Mà trước mắt, Nhạc Duyên chính là có loại này da đầu tê dại cảm giác.

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, Nhạc Duyên nghiêm sắc mặt, thân hình nhoáng một cái, như một đạo khói xanh một loại thoát ra cửa sổ, trực tiếp rơi hướng ra phía ngoài

trong sân.

Chương 039 : Đạo hữu ngươi cùng ta có duyên (thượng)

039 chương đạo hữu, ngươi cùng ta có duyên (thượng)

Trăng sáng sao thưa.

Đây là một thời tiết tốt.

Làm Nhạc Duyên như khói xanh một loại từ trong cửa sổ quỷ mị một loại bay tới trong sân thời điểm, hắn lực chú ý đã muốn theo này nhiều tiếng rất nhỏ than nhẹ mà đi.

Ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy ——

Khách điếm.

Mái nhà.

Cùng ngói trên, dưới ánh trăng ngồi ngay ngắn nhất danh mặc màu vàng hơi đỏ đạo bào nữ nhân, chính là Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu.

Lúc này nàng đang hai tay ôm đầu gối, cả người gắt gao co lại cùng một chỗ, dựa vào mái hiên tựu như vậy sững sờ, ngẩn người sững sờ nhìn lên không trung trăng tròn. Mà đồng thời nương theo còn có từ trong miệng nàng phát ra này nhiều tiếng giống như khóc tư cười than nhẹ.

Xa xa nhìn lại, lúc này Lý Mạc Sầu liền phảng phất giống như một cái cô đơn bất lực nữ hài nhi, một cá nhân phảng phất giống như giống như chim cút trốn ở góc phòng, kinh ngạc nhìn qua phương xa.

Giống như bị đánh rớt hạ phàm Hằng Nga tiên tử, kinh ngạc nhìn qua Minh Nguyệt, nghĩ phải đi về lại cuối cùng không có cách nào bộ dáng.

Nương theo lấy này hình như có nếu không nỉ non thanh âm, khiến cho người bên cạnh có không tự chủ được sinh ra một loại nghĩ muốn hiểu trong đó suy nghĩ.

"…"

Nàng đến tột cùng tại hát những thứ gì?

Ngẩng đầu, bởi vì đối phương thanh âm rất nhỏ, mà đi hơn nữa hai người cách không nhỏ cự ly, cho nên mặc dù là dùng Nhạc Duyên nhĩ lực lại cũng chỉ có thể nghe thấy đối phương tại hát lấy cái gì. Mà muốn nghe rõ ràng đối phương đến tột cùng tại hát những thứ gì, lại không có cách nào.

Lông mày cau lại, Nhạc Duyên ngẫm lại, quét mắt một vòng bốn phía sau, chính là thân hình vừa động. Tay phải ở một bên núi đá giả trên đầu nhẹ nhàng nhất giẫm, cả người liền như này bay lên khói bếp tựu như vậy lặng yên không một tiếng động lên lầu đỉnh.

Thân hình mặc dù như khói nhẹ, cũng không mang một tia khói lửa khí tức.

Tại gió đêm, Nhạc Duyên một thân đạo bào bị thổi lùi lại phía sau phiêu đãng không thôi.

Mực phát tung bay ở bên trong, Nhạc Duyên tựu như vậy lặng yên không một tiếng động rơi vào Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu sau lưng, sau đó một cá nhân vô cùng an tĩnh đứng ở nóc nhà, lẳng lặng nghe người ta nỉ non.

Nỉ non, gần kề chỉ là nỉ non.

Tại trong tai, mặc dù là gần như vậy, Nhạc Duyên cũng vô pháp nghe ra đối phương đến tột cùng tại hát những thứ gì, tựa hồ chính là đơn giản nhất thán từ hợp thành, dùng một loại không linh tiếng nói tại một mình ngâm xướng mà thôi.

“Ô ô ô…”

Xích Luyện Tiên Tử đem bản thân cái cằm đặt tại cặp trên gối, một thân đơn bạc màu vàng hơi đỏ đạo bào tựa hồ che không được bóng đêm hàn ý, khiến cho người ta cơ hồ co lại thành một đoàn.

Liền như vậy, Lý Mạc Sầu một cá nhân tại trên mái hiên lẳng lặng ngắm nhìn lên không trung trăng tròn, nỉ non trong như là tại đối với trăng tròn kể ra gì đó.

Bởi vì cả người lâm vào tự mình nghĩ đến thế giới, hai mắt thất thần Xích Luyện Tiên Tử căn bản sẽ không có phát hiện tại phía sau mình đã muốn chẳng biết lúc nào đứng nhất danh đồng dạng mặc kim sắc đạo bào người

tuổi trẻ.

Nếu như tại bình thường, Lý Mạc Sầu không sẽ như thế buông lỏng, nàng cảnh giới tâm tư rất nặng.

Nhưng là vào hôm nay…

Xích Luyện Tiên Tử a, ngươi đến tột cùng suy nghĩ cái gì?

Tầm mắt rơi vào Lý Mạc Sầu cuộn mình bóng lưng trên, Nhạc Duyên lòng tràn đầy cảm thán. Nếu như nói lúc trước lần đầu tiên gặp phải Lý Mạc Sầu, là ở bên giòng suối này vô số cỏ tranh ở bên trong, người ta đón kim sắc trời chiều, bỗng nhiên mà đứng.

Một thân xuất trần cùng bi ý, phảng phất giống như này trượt chân tiên tử.

Mà trước mắt, cũng là so với ngày đó lần đầu gặp mặt, còn muốn lộ ra vẻ lại càng không quá mức.

Nếu như nói lúc trước chỉ là bi thương, như vậy hiện tại Xích Luyện Tiên Tử cả người biểu hiện ra ngoài lại là một loại hoảng hốt, còn muốn một loại khó có thể nói rõ ưu thương cùng phẫn hận.

Nghĩ là cái gì?

Hận đến vậy là cái gì?

Nhạc Duyên cảm giác mình có thể biết được, nhưng là hắn vừa có thể xác định trước mắt Lý Mạc Sầu trong nội

tâm suy nghĩ rồi lại không ngừng cái này.

Trừ bỏ này Lục Triển Nguyên bên ngoài, tựa hồ còn kèm theo cái gì khác…

Tầm mắt theo Xích Luyện Tiên Tử tầm mắt rơi về phía chân trời trăng tròn, Nhạc Duyên nhìn qua này treo trên trời trăng tròn, không biết sao, nghe đối phương nỉ non thanh âm, Nhạc Duyên tại trong khoảng thời gian ngắn lại cũng muốn khởi gia tới.

Trăng tròn, đại biểu cho đoàn viên.

Vô luận là ở đâu, trăng tròn cũng được một số người ký thác lấy chính mình tưởng niệm cùng chúc phúc.

Mà trước mắt, Nhạc Duyên lại trong khoảng thời gian ngắn có chút nhớ nhung khởi gia tới.

Hàaa…!

Thật đúng là ngoài ý muốn!

Dùng ta như vậy tùy ý người, lại vẫn tại xuyên qua trong nhớ tới chính mình ba mẹ…

Sau nửa ngày.

Nhạc Duyên rốt cục kịp phản ứng, gãi gãi đầu, trong lòng tự nhủ này tự dưng nhìn trăng sáng quả nhiên có chút bất tri bất giác khiến cho người không hiểu ưu thương cảm hoài sao? Nhất là trước mắt còn có một đã tại ưu thương trong nữ nhân, loại này ảnh hưởng liền

càng thêm rõ ràng.

Quả nhiên, tâm tình cũng là từ hoàn cảnh ảnh hưởng.

Trong lòng cảm thán một hồi cha mẹ mình tự nhiên không biết con mình đã muốn đi võ hiệp thế giới, dạo bước trong đó, Nhạc Duyên tổng kết một phen cho là mình cuối cùng là hạnh phúc. Ít nhất bản thân có một cha mẹ, cũng có được tại truy đuổi Trung Đạo lữ.

Mà trước mắt Xích Luyện Tiên Tử…

Đã từng nam nhân yêu mến phụ lòng, càng chết sớm, thậm chí không có cho Lý Mạc Sầu chính mình đi mặt đối mặt trả thù cơ hội, mà trừ đó ra, Lý Mạc Sầu cùng Tiểu Long Nữ đồng dạng, vốn cũng là cô nhi, từ phái Cổ Mộ thu dưỡng.

Có thể nói, Lý Mạc Sầu sư phó cùng sư muội Tiểu Long Nữ cùng với Tôn bà bà, tại trước kia chính là người nhà nàng.

Nhưng là hiện giờ ——

Người yêu chưa, người nhà cũng không còn, tại cuối cùng thậm chí liền một người duy nhất đối với chính mình tôn kính đồ đệ Hồng Lăng Ba cũng cho hy sinh mất, cuối cùng lại là không có gì cả, chỉ có thể khóc cười ngâm lấy này ‘Tình là chi hỡi thế gian, câu thề sinh tử đa mang một đời’ từ, tại tình hoa trong mà chết.

Bởi vì tình sinh, cũng bởi vì tình diệt.

Một uống một mổ, chớ không như thế.

Hắc ám lại lâu, cuối cùng có quang minh thời điểm, nhân tính lại ác, rốt cục tỉnh ngộ một ngày.

Nhạc Duyên từ không biết là người từ sinh con ra liền sẽ có xấu, nhất là nữ nhân.

Làm một nữ nhân đi đến không đường về thời điểm, không phải chịu tình tổn thương, chính là cái khác ân oán tình cừu, tại võ hiệp trong thế giới có rất nhiều đồng dạng loại hình. Trừ những thứ kia từ nhỏ liền bị làm sát thủ, hoặc là tại Ma Môn lớn lên nữ nhân bên ngoài, một loại đều là bị tình thế bức bách.

Nhưng mặc dù là trong bóng đêm lớn lên, người nào trong lòng người không có một phương tịnh thổ đâu này?

Tựa như này hoa sen, nhưng cũng là ra nước bùn mà không nhuộm a!

Hòa thượng nói phóng hạ đồ đao, Phật gia độ người, mà Nhạc Duyên tuy nói là một cái giả đạo sĩ, nhưng là Đạo gia cũng có cứu vớt người xấu tại lạc đường phương pháp.

Không nói trước những thứ kia xấu đàn ông, chỉ cần liền nữ nhân mà nói, chỉ muốn người ta từng có bất đắc dĩ trải qua , không phải tự nhiên mà thành ác nhân, hơn nữa bộ dáng không sai lời nói, Nhạc Duyên liền cảm giác mình có thể đi cứu vớt.

Bị hắc ám ô nhiễm, chính mình hỗ trợ giặt rửa rửa sạch sẽ là tốt rồi!

Phải biết, Nhạc Duyên hiện tại chỗ sắm vai đại Thuần Dương phái kết quả là còn chỉ có tự mình một người đâu.

Một môn phái, cũng không thể liền tự mình một người a? Nếu không lời nói đây cũng quá keo kiệt điểm.

Xích Luyện Tiên Tử nhìn qua trăng sáng, mà Nhạc Duyên thì là ngắm nhìn nàng bóng lưng. Ngắm lên trước mắt nỉ non nữ nhân, Nhạc Duyên đột nhiên nhớ tới Phật đạo hai nhà trong mấy cái thực vì nổi danh tồn tại. Một cái là Thân Công Báo 'Đạo hữu, xin dừng bước " mà một cái khác chính là Tây Phương Phật môn 'Vật ấy cùng ta có duyên' .

Mà trước mắt, Nhạc Duyên rất muốn vươn tay giữ chặt người ta Xích Luyện Tiên Tử, dùng một loại thâm tình giọng điệu nói ra: "Đạo hữu, ngươi không cần ưu thương, ngươi cùng ta có duyên!", nhưng lập tức vừa nghĩ, như bây giờ nói quả thực là phá hư phong cảnh.

Nhất là nghe người ta Lý Mạc Sầu này ưu thương nỉ non, Nhạc Duyên cảm giác mình hẳn là dùng phương diện khác tới phối hợp. Đã vì tương lai đạo lữ, tự nhiên là cùng một chỗ khoái hoạt, cùng một chỗ bi thương, cùng một chỗ hạnh phúc.

Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên phải duỗi tay ra, cách đó không xa này khách điếm bên cạnh đại thụ tới gần mái hiên tán cây bữa nay lúc rơi xuống hai mảnh lá cây, bá

bỗng chốc bị Nhạc Duyên dẫn xoay tay lại ở bên trong, lập tức lá cây hợp lại, Nhạc Duyên liền bỏ vào bên miệng, bắt đầu chậm rãi thổi đứng lên.

Lập tức, một đạo thanh thúy dễ nghe sáo lá âm thanh từ trên mái hiên vang lên.

Rõ ràng là một khúc bi thương điệu.

Tuy là từ nhị hồ biến điệu sáo lá thanh âm, Nhạc Duyên thực sự thổi ra trong đó ưu thương, bất đắc dĩ.

Phồn hoa giống như gấm, rồi lại réo rắt thảm thiết đau thương.

Liền như vậy, này nhiều tiếng sáo lá cùng Xích Luyện Tiên Tử nỉ non âm thanh hai người lại như vậy dung hợp cùng một chỗ, chung tấu một khúc đau lòng.

Chương 040 : Đạo hữu ngươi cùng ta có duyên (trung)

040 chương đạo hữu, ngươi cùng ta có duyên (trung)

Gian phòng.

Sớm đã trở về phòng Lục Vô Song cũng là đã bắt đầu trong lòng run sợ đứng lên, bởi vì, giờ phút này nàng gian phòng đang ở lại đó một cái nàng vô cùng người quen biết —— Hồng Lăng Ba.

Đã sư tỷ tại đây tòa khách điếm, như vậy nói một cách khác cũng chỉ là Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu cũng ở đây khách điếm.

Này hoàn toàn là dê vào miệng cọp a!

Đối với thọt chân cô nương Lục Vô Song mà nói, lúc này nàng hoàn toàn chính là như vậy tâm tư.

“Sư tỷ, ngươi là tới bắt ta sao?”

Đối mặt Hồng Lăng Ba, Lục Vô Song có chút khẩn trương, loan đao trong tay nắm chặt, đề phòng nhìn mình sư tỷ. Vừa mới lên lầu thời điểm, cùng đang chuẩn bị xuống lầu Hồng Lăng Ba đụng vừa vặn, lúc ấy hai người cũng há hốc mồm.

Cuối cùng vẫn là Hồng Lăng Ba bị Lục Vô Song đột ngột kéo tiến gian phòng, sau đó liền trước mắt tình cảnh.

Ngắm lên trước mắt có chút nơm nớp lo sợ Lục Vô Song, đối mặt như thế nhanh Trương sư muội, Hồng Lăng Ba trên mặt đến bây giờ còn có chút ngoài ý muốn, hoàn toàn thật không ngờ lại sẽ cùng Lục Vô Song một cái khách điếm. Đón Lục Vô Song tầm mắt đối mặt sau nửa ngày, Hồng Lăng Ba nhàn nhạt nói ra: “Nếu như sư phó để cho ta bắt ngươi, như vậy ta liền bắt ngươi!”

Đối với Lục Vô Song cái này thọt chân cô nương, Hồng Lăng Ba cho tới nay đối với mình cái này tiểu sư muội cũng rất chiếu cố, nhất là tại không có vi phạm Lý Mạc Sầu ý nguyện xuống. Có đôi khi, mặc dù là vi phạm ý nguyện, Hồng Lăng Ba tại đại sư trừng phạt Lục Vô Song thời điểm, đều giảm nhỏ độ mạnh yếu.

Về những thứ này, Lục Vô Song tự nhiên cũng là biết rõ.

“Nhưng là…”

“Sư muội đem ngươi trộm tới bí kíp trả lại cho sư phó!”

Lời nói sợ nhất nhưng là, mà ở Lục Vô Song khẩn trương ở bên trong, Hồng Lăng Ba quả nhiên nói ra nàng ý kiến.

“Không được!”

Chỉ là Lục Vô Song đối với cái này không hề nghĩ ngợi liền trực tiếp cự tuyệt, nói: “Giao cho nàng, ta tuyệt đối sẽ bị nàng đánh chết!” Hơn nữa, ta nghĩ mượn bí kíp

báo thù!

“Sư muội ngươi nếu như không giao trả, như vậy sư phó sẽ trực tiếp đánh chết ngươi!”

Thấy Lục Vô Song mạnh mẽ như vậy cứng rắn, Hồng Lăng Ba sắc mặt rất là lo lắng.

Giao là chết?

Không giao trả là chết?

Này cần gì ta muốn trả?

Ngược lại Lục Vô Song bị Hồng Lăng Ba những lời này càng kiên định chính mình tâm tư, chống cự đến cùng. Hơn nữa, thật đến không cách nào tránh khỏi thời điểm, nàng cũng không cho rằng này áo bào màu vàng đạo sĩ sẽ thả lên trước mắt không để ý tới!

Tựu tại hai người tranh luận thời điểm, một đạo thanh thúy sáo lá âm thanh từ cửa sổ ngoài truyền tới, lập tức hai người thanh âm nhỏ xuống, bắt đầu yên tĩnh nghe.

Cách vách.

Dương Quá thần sắc có chút tối tăm, đoạn đường này đi tới, tăng thêm kỵ mã gấp rút lên đường hơn nữa tâm sự, khiến cho Dương Quá thoạt nhìn không có dĩ vãng nhanh nhẹn.

Hơn nữa vốn là Dương Quá đi xuống kêu đồ ăn, nhưng là tại Trình Anh thấy Dương Quá tình như vậy huống

sau, người ta mới đi xuống, mà đem không gian lưu cho đối phương cùng Hoàn Nhan Bình.

Hơn nữa Hoàn Nhan Bình thần sắc tựa hồ cũng có chút kỳ quái, càng nghĩ Trình Anh lúc này mới bản thân đi xuống, nếu không lời nói nhìn hai người bộ dáng, đoán chừng là vẫn cứ chuẩn bị đói đi xuống bộ dáng.

Làm Trình Anh mang theo đồ ăn lại lần nữa lên lầu trở lại gian phòng thời điểm, đẩy cửa ra tiến đến, trước mắt vẫn là nguyên lai bộ dáng.

Hai người không có có bất kỳ động tác.

Bất đồng duy nhất là Dương Quá trên mặt sầu khổ cùng vẻ bất đắc dĩ càng phát minh lộ vẻ, mà Hoàn Nhan Bình thì là tầm mắt có chút thất thần rơi vào Dương Quá trên người, thật lâu ngẩn người.

“…”

Tuy nhiên Trình Anh đối với Dương Quá ấn tượng không tồi, hơn nữa đối với phương bộ dáng kia cũng đã cho không sai điểm ấn tượng, nhưng là vào lúc này thấy loại này tình cảnh, tuy nhiên đoán được cái gì, nhưng là Trình Anh vẫn cảm thấy chính mình hẳn là rất sáng suốt không đi xách liên quan vấn đề, mà là hô: “Dương đại ca, Hoàn Nhan muội muội, cùng nhau ăn cơm a!”

“… À?”

“Ừ?”

Hai người phản ứng rất tương tự, đều có một loại trở tay không kịp. Bất quá rất nhanh hai người liền đem trên người vẻ xấu hổ thu hồi trong cơ thể, bắt đầu đi đến trước bàn, ba người liền lấy tiểu Trác tử từ từ ăn nâng đồ ăn tới.

Chỉ là mặc dù là như vậy, Dương Quá cùng Hoàn Nhan Bình cũng là có một tia tử không có một tia tử gắp thức ăn, ăn này mới kêu một cái chần chừ.

Một bên, vốn cũng ăn an ổn Trình Anh thấy thế, cũng không khỏi để xuống tốc độ tới, tầm mắt không ngừng tại hai người trên mặt qua lại càn quét lấy.

Vừa mới ta đi xuống thời gian này trong, đến tột cùng phát sinh cái gì?

Hoàn Nhan Bình đối với Dương Quá tình nghĩa, này hoàn toàn là người mù cũng có thể thấy được, Trình Anh tự nhiên sẽ hiểu. Chỉ là hai người tại trong lúc này vừa mới phát sinh cái gì, Trình Anh liền không biết. Nhưng là, cái này cũng không ảnh hưởng nàng đối với vào trong đó suy đoán.

“…”

Đối với Trình Anh này ánh mắt nghi ngờ, Dương Quá tự nhiên sẽ hiểu. Chỉ là giờ phút này hắn rất có một loại tâm mệt mỏi cảm giác, cũng không có cái gì tâm tư đi quan tâm người khác tầm mắt.

Nghiêng đầu sang chỗ khác, nghiêng mắt nhìn một cái một bên im lặng rồi lại mặt mũi tràn đầy ai oán Hoàn

Nhan Bình, Dương Quá liền cảm giác mình lòng đang run rẩy.

Từ nhỏ đến nay, hắn chưa bao giờ như vậy hối hận qua.

Chưa từng có như vậy hối hận chính mình có không tự chủ được làm ra như vậy sự tình.

Đối với một nữ nhân làm ra như vậy sự tình, đại biểu cho cái gì, Dương Quá tuy nhiên từ nhỏ không tốt nhanh nhẹn, nhưng là hắn cũng biết trong đó ý nghĩa. Cứ như vậy vứt bỏ người ta, đây tuyệt đối là phụ lòng người. Phải biết rằng tự mình sư bá Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu đã từng liền là như thế này bị người vứt bỏ qua… Mà cuối cùng, người ta biến thành cái gì bộ dáng? Đây chính là trong giang hồ tiếng tăm lừng lẫy Xích Luyện Tiên Tử.

Vừa nghĩ tới chính mình nếu như cũng như vậy, mà Hoàn Nhan Bình cuối cùng biến thành sư bá như vậy bộ dáng, Dương Quá liền không tự chủ được đánh một cái rùng mình.

Ai!

Ta đến tột cùng nên làm cái gì bây giờ?

Rời đi là đúng Hoàn Nhan Bình không chịu trách nhiệm, mà không ly khai thì là đối với chính mình cô cô không chịu trách nhiệm!

Trong khoảng thời gian ngắn, Dương Quá thế khó xử.

Đang lúc Dương Quá, Hoàn Nhan Bình cùng Trình Anh ba người từng người đầy bụng tâm tư thời điểm, một đạo thanh thúy sáo lá âm thanh tự đứng ngoài mặt truyền đến.

Ba người đầu tiên là sững sờ, lập tức dừng lại ăn cơm động tác, từng người tập trung tinh thần nghe.

Nhiều tiếng thanh thúy, rồi lại nhiều tiếng ai oán.

Sáo lá là cái gì, Dương Quá cùng Hoàn Nhan Bình hai người tự nhiên không biết được, tại hai người trong tai bọn họ chỉ cảm thấy thanh âm này thanh thúy dễ nghe, nhưng là bên trong biểu hiện ra ngoài cũng là đầy bụng muốn nói lại thôi, còn có này nói không nên lời bất đắc dĩ.

Như phồn hoa trong thế giới điểm lồi đi ra tịch mịch, như thế giới không hợp nhau, tự mình lộ vẻ một ít phần ưu thương.

Chút bất tri bất giác, Dương Quá cùng Hoàn Nhan Bình hai người liếc nhìn nhau, tuy nhiên cũng cảm thấy thanh âm này thổi vào trong lòng mình. Chỉ là từng người trong nội tâm thật đang đang suy nghĩ gì, hay hoặc là có cái gì bất đồng, này cũng không biết.

Mà một bên Trình Anh lại tràn đầy kinh ngạc, thân là Hoàng Lão Tà môn hạ đệ tử, tại âm luật phương diện nàng tự nhiên có chính mình nghiên cứu.

Sáo trúc, ngọc tiêu hai thứ này chính là Trình Anh yên tâm suy nghĩ nhiều nhất nhạc khí.

Nhưng là trước mắt cái này tiếng nhạc tuy nhiên nghe có một loại tiếng sáo hương vị, nhưng là Trình Anh có thể khẳng định đối phương đó cũng không phải tiếng sáo, mà là cái khác một loại nhạc khí. Tiếng sáo tuy nhiên thanh thúy, nhưng là không có như vậy bén nhọn, này nghe tựa hồ giống như là dùng lá cây như vậy tùy ý thổi ra…

Chẳng lẽ lại…

Trình Anh ánh mắt không khỏi sáng ngời, hơn nữa cũng nàng tại âm nhạc trên chỗ hạ cố gắng, tại đối với bên tai này khúc kỳ lạ ưu thương làn điệu tự nhiên cũng có thể nghe được. Hơn nữa, tại Trình Anh trong cảm giác, như vậy tấu pháp hẳn không phải là nhất xứng đôi này thủ khúc, nói cách khác hẳn là có cái khác phương thức.

Nghĩ tới đây, Trình Anh ngọc thủ không khỏi chùi chùi eo bờ ngọc tiêu.

Không nghĩ lấy đi hợp tấu, Trình Anh này liền tập trung tinh thần thưởng thức nâng này thủ khúc tới, bất luận thổi người ra sao loại tâm tư, nhưng là liền Trình Anh xem ra, đây là một khúc không sai khúc.

Ít nhất rất phù hợp có chút tràng cảnh.

Trình Anh tầm mắt, lại lần nữa không khỏi rơi vào trước mắt Hoàn Nhan Bình trên người.

…

Thời gian qua rất nhanh, này thủ khúc không hề dài, tại một đám tập trung tinh thần người nghe yên lặng nghe, khúc rốt cục đến phần cuối.

Dư âm yểu yểu, không nói quấn xà ba ngày, nhưng là cũng đủ làm cho người ta thưởng thức.

Trong phòng, Trình Anh đến tận đây không khỏi cảm thán thanh âm, trong lòng có một loại trước vì cái gì không cần ngọc tiêu khép lại một khúc cảm khái, mà Hoàn Nhan Bình cùng Dương Quá hai người càng lâm vào trầm mặc.

Tựu tại Trình Anh chuẩn bị đứng dậy thu thập này đã muốn lạnh mất đồ ăn, chỉ nghe một tiếng ầm ầm nổ vang xuất hiện đỉnh đầu, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy ——

Mái ngói bốn phi ở bên trong, một đạo kim sắc thân ảnh từ nóc nhà rớt xuống tới.

Chương 041 : Đạo trưởng ngươi cùng ta có duyên (hạ)

041 chương đạo trưởng, ngươi cùng ta có duyên (hạ)

Phanh!

Nhạc Duyên mang theo không gì sánh kịp khí thế, xen lẫn vô số mái ngói từ mái nhà rớt xuống, rơi vào Dương Quá, Hoàn Nhan Bình cùng Trình Anh trước mặt.

Trong phòng ba người trợn mắt há hốc mồm, mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên nhìn qua này bị mở động nóc nhà, tầm mắt vừa lại chuyển qua trước mắt này áo bào màu vàng đạo trên thân người.

Lạch cạch!

Tiện tay đem ống tay áo trong kia mái ngói từ bên trong móc ra, sau đó vứt trên mặt đất. Đồng thời, Nhạc Duyên vẫn không quên vỗ vỗ áo bào, chỉnh ra vô số tro bụi. Một phen sửa sang lại sau, Nhạc Duyên này mới phát hiện trước mặt đã muốn ngây người ba người.

“…”

Bốn người tại nhấc lên bụi mù trong phòng tướng mạo dò xét.

Thật lâu, Nhạc Duyên này mới có hơi xấu hổ cười nói: “Ai nha, vừa mới có chút ngoài ý muốn mà thôi! Này khách điếm phòng ốc không quá quan, ta tại nóc nhà bước đi, liền đến rơi xuống. Lần sau ổn định phải báo cho người cho hủy nhà… Ách ha ha!”

Đạo sĩ kia, đang nói cái gì?

Còn có, các hạ trên mặt này năm cây hồng sắc dấu tay là chuyện gì xảy ra?

Dương Quá, Trình Anh còn có Hoàn Nhan Bình ba người liếc nhìn nhau, đều là không hiểu ra sao. Nhưng là, giống nhau là ba người tầm mắt cũng rơi vào Nhạc Duyên trên mặt.

“Nói, Dương huynh, ta và ngươi thật là có duyên a!”

“Còn có vị này mặc áo xanh cô nương…”

Tựa hồ là phát giác được ba người tầm mắt, Nhạc Duyên vội vàng nói sang chuyện khác, bắt đầu loạn thất bát tao bứt lên tới. Nhưng nhìn trước mắt hiệu quả tựa hồ cũng không làm cho người ta thoả mãn, ba người lực chú ý đầu tiên là tại Nhạc Duyên một thân này xa hoa kim sắc đạo bào trên quét mắt một vòng sau, cuối cùng tầm mắt cũng rơi vào Nhạc Duyên trên mặt.

“Nhạc đạo trưởng, ta và ngươi thật là có duyên!”

Tầm mắt kinh ngạc đánh giá trước mắt đạo sĩ, Dương Quá mặt sắc quái dị, ngữ khí có chút kỳ quái nói: “Chỉ là… Này đại ban đêm, đạo trưởng cũng không có việc gì

chạy đến trên nóc nhà chẳng lẽ lại là ở phía trên nhìn trăng sáng?”

“Hơn nữa, đạo trưởng trên mặt, chẳng lẽ lại là này Hằng Nga tiên tử lưu lại? !”

Cuối cùng, Dương Quá lời nói rốt cục nâng lên chân chính trọng điểm. Chỉ là hắn trong giọng nói mang theo vừa bực mình vừa buồn cười hương vị.

Tức là mình ở nơi nào cũng sẽ gặp phải đối phương, hơn nữa là vừa gặp phải đối phương liền sẽ không phát sinh chuyện tốt, mà buồn cười thì là Nhạc Duyên này trên mặt bàn tay ấn.

Bên cạnh.

Hoàn Nhan Bình cùng Trình Anh hai nữ đều là nhìn không chuyển mắt nhìn chằm chằm Nhạc Duyên, muốn xem đạo sĩ kia nên trả lời thế nào.

“Ách…”

Ba người các ngươi đang nhìn ở đâu?

Còn có nhìn chằm chằm vào chính mình mặt nhìn, đến cùng là có ý gì?

Vốn Nhạc Duyên trong nội tâm cũng có chút xấu hổ, giờ phút này tại tăng thêm vây xem ba người nhìn không chuyển mắt dò xét, Nhạc Duyên nội tâm càng buồn bực.

Nhưng là vì nam nhân rộng thùng thình ý chí cùng

phong độ, Nhạc Duyên tự nhiên sẽ không phát giận, chỉ là này buồn bực tình lại là thế nào cũng không cách nào tránh khỏi.

“… Ha ha!”

Đầu tiên là một hồi cười to, Nhạc Duyên lúc này mới dùng một loại dư vị biểu lộ, chậm rãi đưa tay phải ra vuốt ve chính mình này còn có chút thấy đau khóe miệng cùng gò má, dùng một loại cảm thán ngữ khí thì thào lẩm bẩm: “Dương huynh lời nói không có nói sai, ta đây trên mặt chưởng ấn thật đúng là bị tiên tử lưu lại hạ!”

Chỉ là này tiên tử không phải Hằng Nga tiên tử, mà là Xích Luyện Tiên Tử!

Đương nhiên những lời này Nhạc Duyên sẽ không nói ra, này một nói ra tất nhiên sẽ nhường người biết được chính mình vừa mới tại mái nhà làm cái gì.

Chính mình vẫn là thao chi qua gấp a!

Nội tâm một hồi cảm thán, bất quá Nhạc Duyên duy nhất cao hứng phương tiện là Xích Luyện Tiên Tử một cái tát kia cũng không có sử dụng này Ngũ Độc thần chưởng, mà chỉ là bình thường cái tát. Đây đối với Nhạc Duyên mà nói, đây chính là tuyệt đại thu hoạch.

“…”

Nhìn qua Nhạc Duyên một ít mặt cảm thán bộ dáng, Dương Quá há hốc mồm.

Một bên Trình Anh cùng Hoàn Nhan Bình hai nữ cũng là vẻ mặt ngạc nhiên, làm sao cũng thật không ngờ đối phương không có phủ nhận, mà là có chút hào phóng nói ra, tuy nhiên cũng không có nói ra một người khác là ai, nhưng là này đã đầy đủ.

“Đúng, ta còn là có chút hâm mộ Dương huynh ngươi a!”

Nhìn qua Dương Quá, Nhạc Duyên nội tâm xác thực rất hâm mộ đối phương, tuy nhiên Nhạc Duyên tự nói mình ở bộ dáng trên sẽ không kém đối phương cái gì, nhưng là tại này vốn là Dương Quá là chủ góc trong thế giới, đối phương đào hoa quả thật tràn đầy, hoàn toàn kế thừa hắn phụ thân Dương Khang gien.

Lúc này mới bao nhiêu ngày không gặp, Dương Quá bên người tạm thời không có Tiểu Long Nữ, không có thọt chân cô nương Lục Vô Song, lại vẫn đang có mỹ nữ tương bồi, hơn nữa còn là hai vị tư sắc cũng không tệ mỹ nữ. Hoàn Nhan Bình bộ dáng không nói, dung mạo sắc thanh tú, vóc người thon gầy, người càng Kim quốc quý tộc sau, người tự nhiên là dài không sai.

Mà Trình Anh, có thể nói bị Hoàn Nhan Bình càng tốt hơn.

Người thanh lệ Tú Nhã, dung mạo sắc cực đẹp, thanh nhã hợp lòng người, thanh tao thản nhiên, một thân thanh sam nàng, thanh tú và điềm tĩnh, luôn làm cho người mang đến nhàn nhạt cảm giác, có vài phần Tiểu Long Nữ thần vận, rồi lại có phần không có cùng, lại

càng không giống như Quách Phù kiều diễm bức người, giống như than lửa loại chói mắt.

Đương nhiên, hiện nay Nhạc Duyên không cách nào thấu thị này bị Trình Anh che tại mặt sắc mặt nạ da người, không cách nào chứng kiến này dưới mặt nạ dung mạo, chẳng qua là dùng trước mắt nàng này thân hình thái hình thể, còn có cái loại này tiểu thư khuê các khí chất, này liền cũng đủ.

“Hai vị cô nương kia là?”

Đầu tiên là trở về Dương Quá một câu, Nhạc Duyên lúc này mới tầm mắt hướng về hai nữ, hỏi.

“Tại hạ Trình Anh!”

Đối mặt Nhạc Duyên câu hỏi, Trình Anh dẫn đầu làm lên tự giới thiệu, ngọc thủ nhún, có chút khoan thai.

Mà Hoàn Nhan Bình thì đầu tiên là nhìn bên người Dương Quá một cái sau, lúc này mới nói: “Tại hạ Hoàn Nhan Bình, gặp qua đạo trưởng!”

“Không biết đạo trưởng là?”

Trình Anh tại Hoàn Nhan Bình làm giới thiệu sau, liền hỏi nâng Nhạc Duyên thân phận.

Nhạc Duyên đang muốn mở miệng trả lời, lại bị Dương Quá cho cắt đứt, chỉ nghe Dương Quá nói như vậy nói: “Vị này Nhạc đạo trưởng chính là Hoa Sơn Thuần Dương người, tính Nhạc tên Duyên! Nhạc Duyên Nhạc

đạo trưởng!” Ban đầu ở cùng Tiểu Long Nữ gặp phải Nhạc Duyên sau, vô ích hạ đến lúc đoạn trong, Dương Quá còn chuyên môn hiểu qua Thuần Dương môn phái này. Này một cởi xuống, Dương Quá còn phát hiện đã từng thật là có qua Thuần Dương, hơn nữa môn phái này đã từng quy mô khá lớn, tổ sư thân phận càng đại dọa người.

Chỉ tiếc hiện tại…

Tại Dương Quá trong nội tâm, này Nhạc Duyên cũng chỉ là Thuần Dương nhánh núi truyền nhân mà thôi.

“…”

Nhạc Duyên mặt không biểu tình chằm chằm vào Dương Quá, trong lòng tự nhủ ngươi này tính là cái gì giới thiệu? Tối thiểu nhất cũng muốn tăng thêm một câu ‘Nhạc Duyên, sơn nhạc Nhạc, duyên phận Duyên a’ .

“Nhạc đạo trưởng, chẳng lẽ ta có nói không đúng sao?”

Bị Nhạc Duyên ánh mắt kia nhìn nghi hoặc Dương Quá nhìn qua Nhạc Duyên, hơi có chút mê hoặc.

“Chưa!”

“Dương huynh giới thiệu rất đúng!”

Nhưng là trong lòng ta vẫn là rất nghĩ bổ sung một câu.

Nhạc Duyên cười cười, tầm mắt lúc này mới rơi vào Trình Anh cùng Hoàn Nhan Bình hai nữ trên người,

trong lòng tự nhủ Dương Quá bên người quả nhiên là hai người này bị hắn vũng hố thảm con gái.

Bất quá sự tình đương nhiên không thể như vậy tính!

Đối với Dương Quá, không biết sao, Nhạc Duyên cảm giác, cảm thấy cùng đối phương không hợp nhau, cho dù là hai người đã coi như là nhận thức, nhưng là tại huề nhau trong lúc đó nhưng không có cái loại này bằng hữu hương vị. Hơn nữa hai người trong lúc đó càng nhiều một cổ không hiểu địch ý.

Đối với cái này một điểm, Nhạc Duyên cùng Dương Quá trong lòng mình cũng tinh tường, cũng không có ngoài ý muốn.

Mà ở Nhạc Duyên xem ra, càng có một loại chính mình đã từng trong nội tâm nữ thần nam nhân, đều là ta cừu nhân!

Nhất là người ta dưới loại tình huống này, còn có thể Đào Hoa liên tục, tùy tiện mới bước chân vào giang hồ đều là mang theo con gái, điều này làm cho Nhạc Duyên còn tại gắt gao vì tiến công chiếm đóng tiên tử mà cố gắng hắn làm sao có thể tiếp nhận?

Người, quả nhiên là sợ nhất đối lập!

Nhất là cùng này thế giới vai chính so sánh với.

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, Nhạc Duyên khóe miệng nhẹ vểnh lên, toát ra vẻ tươi cười, đồng thời người rất là đứng đắn nghiêm túc không ngừng tại Trình Anh cùng

Hoàn Nhan Bình hai người trên mặt qua lại dò xét, ngoài miệng càng sách sách có tiếng nỉ non lấy.

Bị Nhạc Duyên này quỷ dị tầm mắt nhìn toàn thân không được tự nhiên Trình Anh cùng Hoàn Nhan Bình hai người đều ở từng người trong nội tâm không khỏi bay lên lo lắng tâm tình, một bên Dương Quá cũng có chút ngoài ý muốn.

“Làm sao đâu này?”

“Ta cùng với xong Nhan cô nương, hai người có cái gì không ổn?”

“Các nàng không có vấn đề gì?”

Ba người liếc nhau, cũng mở miệng nói. Đặc biệt trước mắt đạo sĩ tựa hồ là phát hiện khi nào thì, trong ba người tâm càng thêm thấp thỏm không yên.

Đón ba người nhìn chăm chú tầm mắt, Nhạc Duyên chậm rãi duỗi ra tay áo hạ tay phải, năm ngón tay bắt đầu không ngừng động tác, ngón tay cái phân biệt tại bốn trên đầu ngón tay điểm động, hơn nữa ngoài miệng lại càng không là lẩm bẩm cái gì.

Động tác này…

Thật lâu.

Nhạc Duyên rốt cục dừng lại động tác, trên mặt vui vẻ đối với Trình Anh cùng Hoàn Nhan Bình hai nữ chúc mừng nói: “Hai vị cô nương Hồng Loan tinh động, nhân

duyên gần a!”

“A!”

“Cái gì?”

Trình Anh cùng Hoàn Nhan Bình hai nữ lập tức kinh ngạc, ngốc tại đó.

Đồng thời, hai nữ càng nghe được Nhạc Duyên đối với Dương Quá nói như vậy nói: “Dương huynh đệ, tại hạ tại nơi này chúc mừng các hạ!”

“Tốt, ta sẽ không quấy rầy ba vị thưởng thức nguyệt sắc, cáo từ!”

Đem chính mình cần nói nói cho hết lời sau, Nhạc Duyên chắp chắp tay, hướng ba người Đạo Nhất âm thanh cáo từ sau, liền đạp trên khoan thai bộ pháp đẩy cửa phòng ra, rời phòng.

Tự mình lưu lại Dương Quá, Trình Anh cùng Hoàn Nhan Bình ba người trong phòng ngẩn người.

Nóc nhà lỗ thủng, nguyệt sắc đang đậm đặc.

Chương 42 : 042 thích lên mặt dạy đời Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo

042 chương thích lên mặt dạy đời

Nhạc Duyên là nhanh bước rời đi.

Chính mình lời tuy đột nhiên chỉ là một cái hạt giống, nhưng là tại những người khác trong nội tâm gieo xuống cũng đã đầy đủ. Đến trọng yếu nhất loạn lạc, chính mình hơn nữa một phần lực tuyệt đối sẽ có không tưởng tượng nổi thu hoạch. Nếu như không phải nhìn tại Tiểu Long Nữ phân thượng, mình mới sẽ không như vậy cố gắng đi trợ giúp người ta.

Nhạc Duyên bản thân căn bản không có cho rằng tự thân như vậy cách làm có vũng hố đối phương tiết tấu, dựa theo hắn ý nghĩ đây là nhường Dương Quá có khôi phục phụ thân hắn đã từng phong thái.

Ra khỏi phòng, Nhạc Duyên trên mặt màu đỏ bàn tay ấn đã bắt đầu chậm rãi tiêu tán, tại chính mình quan tưởng thân có võ công dưới tình huống, như vậy bàn tay ấn tự nhiên sẽ không tại chính mình trên mặt dừng lại thời gian quá dài. Hơn nữa Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu cũng không phải dùng cái gì võ công, bất quá là bình thường bàn tay, chỉ thế thôi.

Trên hành lang, Nhạc Duyên đầu tiên là hết nhìn đông tới nhìn tây, ngẫm lại liền gõ vang thọt chân cô nương Lục Vô Song cửa phòng, đẩy cửa ra nhấc chân đi vào. Dù sao bản thân tại nóc nhà cũng nhìn thấy Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu, như vậy Lục Vô Song Đại sư tỷ Hồng Lăng Ba tự nhiên cũng là tại đây trong khách sạn.

Gian phòng.

Lục Vô Song an ổn ngồi ở trên ghế, dựa vào cái bàn, một tay chống cái cằm, cả người tại ngây ngốc ngẩn người trong.

Tại Nhạc Duyên đi tiến gian phòng sau, Lục Vô Song này mới kịp phản ứng, ngẩng đầu quét mắt một vòng.

“Vô Song cô nương, nhìn thấy sư tỷ của ngươi Hồng Lăng Ba đâu này?”

Đi đến Lục Vô Song bên cạnh, Nhạc Duyên tùy ý ngồi xuống, mở miệng hỏi. Trong giọng nói tuy là nghi vấn, nhưng lại mang theo khẳng định ý tứ hàm xúc.

“Ngô?”

“Làm sao ngươi biết?”

Lục Vô Song đổ ra là có chút ngoài ý muốn, hơi kinh ngạc ngắm lên trước mắt áo bào màu vàng đạo sĩ.

“Ta tại nóc phòng nhìn thấy sư phụ của ngươi!”

Đối mặt Lục Vô Song nghi hoặc, Nhạc Duyên đây là như vậy trở về một câu, lập tức cái gì nghi hoặc cũng giải quyết.

“Ách…”

“Này vừa rồi cùng loại tiếng sáo là ngươi thổi?”

Ánh mắt đầu tiên là sáng ngời, Lục Vô Song trên mặt tràn đầy vẻ hưng phấn, kinh ngạc nhìn qua Nhạc Duyên, hỏi ra trong nội tâm suy nghĩ.

“…”

Nhạc Duyên nháy hạ ánh mắt, ngắm lên trước mắt thoạt nhìn tâm tình tựa hồ có chút quỷ dị tăng vọt thọt chân cô nương Lục Vô Song, nhất thời sững sờ.

Không đúng!

Dựa theo bình thường tư duy… Ngươi không phải hẳn là hướng ta hiểu Lý Mạc Sầu sự tình sao? Tại sao phải chuyển tới phương diện khác?

Nhạc Duyên nơi nào biết mình ở nóc nhà sử xuất thủ đoạn tiến công chiếm đóng tiên tử thời điểm, mà phía dưới trong phòng Lục Vô Song cùng Hồng Lăng Ba hai người nói chuyện với nhau đã sớm biến chủ đề. Hai người từ Ngũ Độc bí truyền vấn đề là bắt đầu từ tranh phong tương đối, chuyển tới này nghe rất là ưu thương khúc trên mặt.

Lục Vô Song cùng Hồng Lăng Ba mặc dù ở âm nhạc

trên không có gì tạo nghệ, thuộc về bình thường người nghe, thì gần kề có thể rõ ràng khúc dễ nghe hay không. Nhưng là từ xưa đến nay, nữ nhân cùng nam nhân bất đồng địa phương trừ có sanh con bên ngoài, chính là tâm tình trên cảm tính.

Dù là trong đó có một người vẫn là đạo cô…

Phải biết rằng Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu nhưng thật ra là một cái cực độ dễ dàng bi thương người, rất hiển nhiên nàng thói quen cũng lây bệnh cho mình hai cái đồ đệ, đó chính là tại có chút dưới tình huống có nhịn không được ngẩn người.

Nói thật hay nghe điểm này là một người tại tĩnh tư, nói không dễ nghe liền là một người tại ngây ngốc thất thần.

Hơn nữa hôm nay càng Lục Triển Nguyên phu phụ ngày giỗ, Lục Vô Song tại loại này mang theo ưu thương làn điệu, càng phủ lên trong nội tâm nàng ưu thương, duy nhất cùng sư phó của nàng Lý Mạc Sầu bất đồng là hai người chỗ bốc lên cảm tình bất đồng.

Hai người tuy nhiên đều là hoài niệm trong mang theo hận ý.

Nhưng là nhằm vào người xác thực bất đồng.

Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu hoài niệm trải qua , mặc dù là người ta chết, đến bây giờ còn là hận lấy đối phương.

Mà thọt chân cô nương Lục Vô Song thì là hoài niệm

cha mẹ mình, mặc dù là người ta chết, nhưng bây giờ là hận lấy sư phụ mình —— Lý Mạc Sầu.

“Ách, là!”

Đón Lục Vô Song này lóe sáng vô cùng ánh mắt, Nhạc Duyên trầm ngâm sau nửa ngày, gật gật đầu, thừa nhận vừa rồi làn điệu chính là là mình chỗ tấu.

“Vậy ngươi có thể dạy ta sao?”

Nhạc Duyên vừa dứt lời, Lục Vô Song liền lại lần nữa xách ra ý nghĩ của mình.

Dạy ngươi?

Nhạc Duyên rất là ngoài ý muốn, mặc dù là trận đánh lúc trước chính mình chỗ thừa nhận dạy bảo đối phương khinh công, cuối cùng cũng bất quá là mình nói ra giáo nhân gia, nếu không lời nói này thọt chân cô nương tuyệt đối là một mực ngây ngốc ở bên cạnh kinh ngạc nhìn xem, tuyệt đối sẽ không bản thân nói ra.

Nhưng là trước mắt…

Khi nào thì, Lục Vô Song gan lớn không ít?

Phải biết, trải qua trong khoảng thời gian này tới, Nhạc Duyên thỉnh thoảng sửa trị, Lục Vô Song sớm không có lúc trước gặp mặt như vậy quật cường tùy hứng, còn có thỉnh thoảng độc miệng. Có thể nói, ở trước mặt hắn, Lục Vô Song hiện tại đã muốn rất là thành thật.

Nhìn trước mắt thọt chân cô nương này chờ mong vô cùng thần sắc, Nhạc Duyên nhất thời chần chờ, trong lòng tự nhủ ta sẽ này khúc là đã từng chuyên môn luyện qua, kết hợp với quan tưởng người âm nhạc thiên phú, dùng để cùng nữ nhân phủ lên cảm tình… Nhưng là ngươi một nữ hài tử tại sao phải học như vậy ưu thương điệu?

Chẳng lẽ lại ngươi cũng muốn học một cá nhân đứng ở dưới trời chiều, dùng góc 45 độ nhìn trời tiết tấu tới cảm hoài?

Nói tiếp, thọt chân cô nương hiện tại vốn chính là có chút bi thảm nhân sinh, nếu như tăng thêm này bi thương ngữ điệu, đây không phải là càng thêm bi thảm?

Như vậy sao được!

Ngẫm lại, Nhạc Duyên trực tiếp chối bỏ nói: “Không được!”

“À?”

Lục Vô Song khẽ giật mình, hoàn toàn không ngờ rằng đối phương có cự tuyệt, bất quá còn chưa chờ nàng hỏi ra nguyên nhân, rồi lại nghe được Nhạc Duyên nói như vậy nói: “Đi như vậy, làn điệu ưu thương khúc không thích hợp ngươi, ta dạy cho ngươi một khúc so sánh vui sướng!”

“So sánh vui sướng?”

Nỉ non trong tiếng tái diễn Nhạc Duyên lời nói, Lục Vô

Song nhất thời rất là ngoài ý muốn.

“Không sai!”

Nhạc Duyên gật gật đầu, vừa rồi này trong chốc lát hắn đã muốn nghĩ đến chính mình nên giáo nhân gia cái gì khúc, “Đúng, Vô Song cô nương ngươi có tỳ bà sao?”

“Sẽ không!”

Lục Vô Song nghe vậy sững sờ, sau đó lắc đầu.

“Vậy ngươi có thổi ngọc tiêu sao?”

Lục Vô Song vẫn là lắc đầu.

“Đàn tranh?”

Lục Vô Song tiếp tục lắc đầu.

“Đàn cổ?”

Lục Vô Song sắc mặt đỏ lên, lắc đầu trong.

“Sáo trúc?”

Lục Vô Song đã muốn cúi đầu xuống, cơ hồ tiến vào dưới đáy bàn, vẫn là lắc đầu.

“…”

Ngắm lên trước mắt thọt chân cô nương, Nhạc Duyên triệt để bất đắc dĩ. Trong lòng tự nhủ ngươi cái này đột

nhiên muốn học khúc chi tâm huyết dâng trào chỗ đưa đến a? Phía trước ta dạy ngươi khinh công cũng tốt xấu có một khinh công nội tình, là võ lâm nhân sĩ.

Mà trước mắt…

Ngươi cái gì cũng không biết làm sao học tập à?

Nhìn trước mắt cơ hồ tựa đầu kẹp tại chính mình trên bộ ngực cô nương nhà, Nhạc Duyên đối với cái này quả thực không nói gì. Trầm ngâm thật lâu, Nhạc Duyên này mới mở miệng hỏi: “Vậy ngươi đến tột cùng biết cái gì?”

“Ngô…”

“Huýt sáo có tính không?”

Nhìn xem Nhạc Duyên này mặt không biểu tình khuôn mặt, thọt chân cô nương Lục Vô Song ngữ khí có chút trầm thấp, thật cẩn thận nói ra, một đôi ngọc thủ còn không ngừng nắm quyền, đồng thời còn mân mê cái miệng nhỏ nhắn thổi như vậy một chút, nghe này điệu tuyệt đối là hiệu triệu ngựa hoặc là con lừa tiết tấu.

“… Ha ha!”

Nhạc Duyên tiếng cười hoàn toàn không có tương ứng cảm tình, làm cho người ta nghe có chút bình thản. Bất quá, tại đón con gái người ta nhà một ít mặt chờ mong tầm mắt, Nhạc Duyên nuốt vài ngụm nước miếng, hít sâu một hơi, vẻ mặt tươi cười, nói: “Tốt! Vô Song cô nương thiên phú quả nhiên không tệ!”

Lập tức, Lục Vô Song vui sướng.

…

Nửa giờ sau.

Trong phòng, Lục Vô Song một cá nhân vui tươi hớn hở huýt sáo, cả phòng trong đều là này tiếng huýt sáo tại quanh quẩn.

Mà nghe này làn điệu, nếu như cái khác người hiện đại tương đối quen thuộc âm nhạc người ở đây, ổn định sẽ biết cái này điệu là cái gì? Chính là Lâm Hải tỳ bà khúc —— ” vui mừng thấm “.

Trong phòng, Nhạc Duyên thì là mặt không biểu tình ngồi ở giữ bàn bên, từ từ nhắm hai mắt thần làm nhắm mắt dưỡng thần hình dáng, ngón trỏ còn không ngừng theo trên mặt bàn theo Lục Vô Song làn điệu không ngừng điểm nhẹ lấy tiết tấu.

Đông đông đông!

Liên tục không ngừng tiếng đập cửa đột nhiên vang lên.

“Đi mở cửa!”

Mở mắt ra, quét mắt một vòng bên cạnh còn tại luyện tập điệu Lục Vô Song, Nhạc Duyên như vậy phân phó.

“…”

Gật gật đầu, Lục Vô Song thổi này sung sướng hướng

điệu, đứng dậy nghiêng lấy chân đi đến trước cửa, một tay lấy cửa phòng kéo ra tới. Tại có Nhạc Duyên dưới tình huống, Lục Vô Song cũng không lo lắng cho mình tình cảnh.

Sau đó ——

Tiếng huýt sáo két một tiếng dừng lại.

Chương 043 : Trình Anh

043 chương Trình Anh

Kinh ngạc.

Trình Anh không biết này là hôm nay chính mình lần thứ mấy kinh ngạc, nhưng nàng biết được mình ở chập tối sau này này trong khoảng thời gian ngắn đã là mấy lần nhường nội tâm vô cùng ba động.

Mà trước mắt, là Trình Anh nhất kinh ngạc địa phương.

Trước mặt, cửa phòng bị mở ra, trong đó đi ra người tới chính là nàng tìm tốt chút thời gian biểu muội —— Lục Vô Song.

Nhất là tại từ Cái Bang đệ tử trong miệng biết được Lục Vô Song trộm Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu bí kíp sau, Trình Anh đối với mình biểu muội lo lắng lại càng phát đậm đặc. Xuống buổi trưa, sở dĩ cùng Dương Quá, Hoàn Nhan Bình hai người như vậy kịch liệt gấp rút lên đường, trong đó nguyên nhân lớn nhất liền là vì Lục Vô Song sự tình.

Bởi vì Trình Anh biết được, như một khi hiện tại Lục Vô Song rơi vào Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu trong tay, đây tuyệt đối là sống không bằng chết kết cục.

Vốn Trình Anh tại này khách điếm là không có cảm giác mình sẽ tìm được biểu muội tính toán, mà bây giờ nàng sở dĩ gõ vang cửa là vì nghĩ muốn tìm Nhạc Duyên thảo

luận hạ âm nhạc trên vấn đề, đối với trước này khúc sáo lá khúc, Trình Anh nhịn không được nghĩ muốn hảo hảo hiểu.

Mà ở cho Dương Quá cùng Hoàn Nhan Bình hai người nói một tiếng sau, Trình Anh này liền đi ra tới. Bắt đầu, Trình Anh còn tại cân nhắc làm như thế nào tìm kiếm cái này áo bào màu vàng đạo sĩ thời điểm, lại nghe bên cạnh trong phòng truyền ra một hồi vô cùng vui sướng tiếng huýt sáo.

Này làn điệu cực kỳ hoạt bát, tại hành lang nghe sau một lúc lâu, Trình Anh như có điều suy nghĩ, liền gõ vang cửa phòng.

Theo cửa phòng bị mở ra, Trình Anh nhìn qua trong đó đi ra bóng người, lập tức ngoài ý muốn kinh ngạc.

Kinh ngạc xuất hiện người là mình biểu muội, càng ngoài ý muốn đối phương giờ phút này đang quệt mồm huýt sáo, thổi cái khác điệu.

“…”

Lục Vô Song có chút ngẩng đầu, đánh giá trước mắt so với chính mình nhô cao Thanh y nữ tử, một thân áo xanh, một thân yểu điệu, thướt tha mà đứng, trong lúc này gom đặc biệt tiểu thư khuê các khí chất có thể nói là đập vào mặt. Chỉ là đối phương này khuôn mặt, xấu này mới kêu một cái ngoài ý muốn!

Đang suy nghĩ trước mắt nữ tử là ai thời điểm, Lục Vô Song lại nghe đối phương một tiếng kinh ngạc thanh âm,

sau đó nàng cũng ngạc nhiên, tiếng huýt sáo két một tiếng dừng lại.

“Biểu muội! ?”

Trình Anh cho tới nay làm cho người ấn tượng đều là yên tĩnh, rất ít trách trách o o giật mình, nhưng là giờ này khắc này nàng cũng là ngoài ý muốn. Nếu như không phải trên mặt mặt nạ da người che khuất vốn biểu lộ, lúc này Lục Vô Song ổn định có thể chứng kiến thiếu nữ trước mắt trên mặt kinh ngạc biểu lộ.

Ừ?

Biểu muội?

Lục Vô Song đầu tiên là khẽ giật mình, lập tức kịp phản ứng, biết được người trước mắt là ai, vội vàng chui ra đầu trong hành lang nhìn chung quanh, một tay lấy Trình Anh cho kéo vào tới, sau đó một tay lấy cửa phòng cho hung hăng đóng lại tới.

“Biểu tỷ, ngươi tại sao lại ở chỗ này?”

Làm Trình Anh sau khi vào phòng, Lục Vô Song lúc này mới rất là ngoài ý muốn nhìn trước mắt Thanh y nữ tử, hỏi: “Ngươi mặt?”

Phải biết rằng Lục Vô Song cùng Trình Anh chính là thời gian rất lâu không có gặp mặt, đương nhiên trong lúc này rất dài cũng không phải chỉ từ nhỏ phân biệt sau thời gian, tại trong chuyện này Trình Anh từ Đào Hoa đảo học nghệ trở về, cùng thân là Lý Mạc Sầu đệ tử Lục

Vô Song chính giữa cũng đã gặp không ít mặt.

Chỉ là đối mặt Xích Luyện Tiên Tử, Trình Anh tuy nhiên thân thủ không sai, võ công cũng không yếu, nhưng là chống lại Lý Mạc Sầu cũng không phải đối thủ.

Hơn nữa Lục Vô Song vốn kiên trì, Trình Anh không có đem Lục Vô Song mang đi.

Thì không cách nào, cũng là không thể.

Tại nhìn thấy chính mình biểu muội, Trình Anh cũng rất là vui sướng, một bả xốc lên che ở trên mặt mặt nạ da người, lộ ra trong đó này ôn nhu khuôn mặt.

Trong sát na.

Tại chỉ có ánh nến lập loè trong phòng, nhiều một vòng xinh đẹp.

Sắc mặt óng ánh, da quang như tuyết.

Phối hợp với một thân này màu xanh quần áo, có thể nói là thanh nhã hợp lòng người, phong tư thản nhiên.

“Biểu muội, ta tự nhiên là đặc biệt tới tìm ngươi!”

“A! Có người nha!”

Mới vừa vặn nói đến đây, tựa hồ phát giác được người bên cạnh tầm mắt, Trình Anh nghiêng đầu sang chỗ khác, hướng bên cạnh nhìn lại, liền thấy Nhạc Duyên một thân kim sắc đạo bào ngồi ngay ngắn ở một bên,

đang tập trung tinh thần đánh giá chính mình.

Lập tức, Trình Anh mặt đỏ.

Mắc cỡ nhan như hoa hồng.

“Nguyên lai, đây mới là Trình cô nương bộ dáng!”

“Quả thật là có Giang Nam tiểu thư khuê các khí chất!”

Đối với Trình Anh, Nhạc Duyên nhưng cũng là không thể không đi tán thưởng. Tại đi tới nơi này cá thần điêu thế giới, Nhạc Duyên có thể nói kiến thức tuyệt đại bộ phận mỹ nữ, hiện tại cũng chỉ còn lại có Hoàng Dung mẹ con cùng với Tuyệt Tình Cốc Công Tôn Lục Ngạc chưa từng gặp qua bên ngoài, những nữ nhân khác trên cơ bản cũng coi như là đánh một cái đối mặt.

Tại những nữ nhân này ở bên trong, dùng dung mạo vì quá mức muốn chỉ Tiểu Long Nữ cùng Lý Mạc Sầu sư tỷ muội, mặt khác Hoàng Dung cũng là cực đoan xinh đẹp người, nhưng là người ta đã là thân làm vợ người.

Mặc dù ở dung mạo trên so ra kém ba người này, nhưng là các nàng tại phương diện khác nhưng lại có từng người đặc sắc.

Liền lấy trước mắt Trình Anh mà nói, nàng mang cho người chính là cái loại này khó được yên tĩnh.

Chân chân chính chính thuộc về loại kia tiểu thư khuê các.

Vô luận là tình huống nào, Trình Anh đều là thướt tha mà đứng, một mình một cá nhân đứng ở góc, yên tĩnh nghe, yên tĩnh nhìn xem, hay hoặc là yên tĩnh ưu thương, thổi ưu thương tiêu khúc.

Cùng những nữ nhân khác bất đồng, Trình Anh trong lòng có thuộc về mình kiên trì.

Không bắt buộc!

Vì người khác, cũng vì chính mình, chỉ thế thôi.

Có lẽ tại lão thời điểm, có một cá nhân ỷ cửa sổ mà đứng, nhìn qua bên ngoài mưa rơi Ngô Đồng. Sau đó theo tiếng mưa rơi, thổi tiêu khúc, một cá nhân im lặng hồi ức đã từng.

"…"

Mặt mang đỏ ửng hướng ngồi ở trên mặt ghế Nhạc Duyên chắp tay thi lễ, nói: "Gặp qua Nhạc đạo trưởng!" Cùng Nhạc Duyên đánh một cái bắt chuyện sau, Trình Anh đem ánh mắt quăng hướng bên người Lục Vô Song trên người, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

Nghi hoặc chính mình biểu muội làm sao sẽ cùng này Nhạc Duyên sống chung một chỗ.

Muốn biết mình biểu muội không phải trộm Xích Luyện Tiên Tử bí kíp sao? Theo đạo lý hẳn là tại trong chạy trốn, cho dù là không có rơi vào Lý Mạc Sầu trong tay, lại cũng có thể chật vật khẩn trương vô cùng.

Trình Anh ở đâu nghĩ đến chính mình gặp phải Lục Vô Song, cũng là nghe đối phương dùng miệng tiêu thổi vui sướng làn điệu tới cho mình mở cửa.

Tình cảnh này…

Cùng nàng trong tưởng tượng sai quá xa.

Quan trọng hơn là trước mắt bộ dáng, này biểu muội Lục Vô Song tựa hồ cùng Nhạc Duyên Nhạc đạo trưởng ngốc thời gian rất lâu! Trong khoảng thời gian ngắn, vốn là muốn muốn tìm Nhạc Duyên liền âm nhạc trên tham thảo Trình Anh đã sớm quên chính mình ước nguyện ban đầu.

Thấy Trình Anh này mặt mũi tràn đầy mê hoặc, Nhạc Duyên đương nhiên đoán ra đối phương hiện tại nội tâm hoang mang.

Duỗi duỗi tay, Nhạc Duyên hướng thọt chân cô nương Lục Vô Song ý bảo, sau đó liền ở một bên uống trà, lẳng lặng nhìn xem hai thiếu nữ ở một bên trong góc nói nhỏ, hơn nữa hai người còn thỉnh thoảng hướng chính mình quăng lại đây tầm mắt.

Nhạc Duyên không có vận công đi nghe lén hai cái cô nương gia lặng lẽ lời nói, như vậy lộ ra vẻ quá mức nhàm chán.

Chỉ là…

Nhạc Duyên tổng cảm giác Trình Anh nhìn về phía chính mình tầm mắt, hơi lộ vẻ ngoài dự tính!

Chẳng lẽ lại vừa mới mình ở Dương Quá trong phòng tính toán cho người thiếu nữ này nhìn ra đâu này? Dùng Nhạc Duyên ở trong sách đối với Trình Anh hiểu, chính mình trước câu nói kia đối với Trình Anh phỏng chừng không có bao nhiêu ảnh hưởng, còn chân chính có ảnh hưởng cho là Hoàn Nhan Bình cùng Dương Quá.

Dùng Trình Anh này không tranh tính tình, người khác nghĩ tính toán nàng thật đúng là có không nhỏ khó khăn.

Tựu tại Nhạc Duyên suy tư đồng thời, khách điếm dưới lầu.

Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu mang theo chính mình đại đồ đệ Hồng Lăng Ba, hai người bộ pháp hơi có vẻ vội vàng xao động từ bên trong đi tới.

Bên cạnh, thì là Hồng Lăng Ba nắm hai cái con lừa.

“Sư phó…”

“Vì cái gì đi vội vã như vậy?”

Hồng Lăng Ba theo ở phía sau, ngắm lên trước mắt Xích Luyện Tiên Tử, rất là nghi hoặc tự mình sư phó đi nóc nhà một chuyến, lại lần nữa trở về gian phòng lúc cũng đã là mặt mũi tràn đầy đỏ ửng, mà lại rất là xấu hổ. Trừ đó ra, Lý Mạc Sầu càng mang theo chính mình muốn đi đường suốt đêm, điều này khiến cho Hồng Lăng Ba càng thêm ngoài dự tính.

Chẳng lẽ tại nóc nhà, tự mình sư phó cùng này trước

thổi khúc người phát sinh cái gì?

Tinh mắt Hồng Lăng Ba lúc ấy chính là phát hiện mình sư phó phát quan đều có chút lệch ra, hơn nữa thái dương tóc dài cũng có chút loạn.

“Ngô!”

“Ta cảm thấy được sư muội của ngươi hiện tại rất có thể là hướng Tương Dương mà đi, tại đó đối với nàng mà nói mới là an toàn!”

“Vì không nhường Ngũ Độc bí truyền rơi vào những người khác trong tay, chúng ta cần gia tăng tốc độ chạy tới Tương Dương, nếu rơi vào Hoàng Dung phu phụ trong tay lời nói, này vấn đề liền khó!”

Quay đầu lại, Lý Mạc Sầu sắc mặt rất là nghiêm túc, tựa hồ là mình ở nóc nhà thưởng thức ánh trăng tự hỏi nửa ngày được đến kết quả.

Mà Hồng Lăng Ba nghe vậy lại là có chút há hốc mồm, sư phó lời này…

Sư muội Lục Vô Song rõ ràng tại khách điếm, chúng ta cách vách được không!

Bất quá tại nhìn thấy Lý Mạc Sầu này trên mặt nghiêm túc cùng nghiêm túc, Hồng Lăng Ba nuốt nước miếng, hơn nữa vì tự mình sư muội cân nhắc, nàng lúc này mới gật đầu đồng ý nói: “Sư phó, ta cũng cảm thấy ngài nói rất đúng!”

Nói dối!

Hai thầy trò đều nói dối.

Hơn nữa hai thầy trò từng người tuy nhiên cũng thoả mãn.

Vì vậy, ung dung ở bên trong, hai thầy trò từng người cưỡi con lừa mượn ánh trăng suốt đêm đi.

Chương 044 : Tốt nước (thượng)

044 chương tốt nước (thượng)

Uống trà, một bên mảnh ngửi hương trà, một bên chậm rãi thưởng thức hai gã mỹ thiếu nữ trong góc nói nhỏ Nhạc Duyên, có thể nói là khoan thai.

Lúc này hắn tự nhiên không biết cách vách Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu đã muốn mang theo nàng đại đồ đệ Hồng Lăng Ba trước thời gian đi.

Có thể nói, lúc ấy tại nóc phòng chuyện phát sinh, đối với Nhạc Duyên cùng Lý Mạc Sầu hai người đều có một loại ngoài ý muốn. Trong đó, đặc biệt Xích Luyện Tiên Tử vì quá mức. Phải biết, Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu bởi vì tu luyện độc công, bản thân lộ ra vẻ cực kỳ mẫn cảm, nhất là lúc ấy tại loại này tình cảnh hạ phát sinh như vậy sự tình, đây đối với Lý Mạc Sầu mà nói hoàn toàn ngoài ý muốn.

Trong khoảng thời gian ngắn vô cùng tâm loạn nàng, càng nghĩ lựa chọn trốn tránh.

Có thể nói, tại kinh nghiệm trước chuyện phát sinh, Lý Mạc Sầu đối với Nhạc Duyên có một loại ngoài dự tính né tránh. Nếu không lời nói, lúc ấy hẳn là Nguyệt Khuyết bảo kiếm ra khỏi vỏ, hay hoặc giả là Ngũ Độc thần chưởng đánh ra, nhưng vấn đề là lúc ấy Xích Luyện Tiên Tử vội vàng hấp tấp, tuy nhiên đánh Nhạc Duyên

một bạt tai, huống chi đem Nhạc Duyên từ nóc phòng đơn giản chỉ cần cho chùy đi xuống, nhưng là nàng cuối cùng là khẩn trương cùng bối rối.

Trên đường.

Quay đầu lại, nhìn ra xa một cái xa xa trấn nhỏ, chỗ đó ngọn đèn dầu San San, thấy không có người đuổi theo sau, Lý Mạc Sầu không khỏi thở phào một hơi, sờ sờ bản thân mặt, trên mặt đã muốn không tại nóng lên. Như vậy như thế, Lý Mạc Sầu lúc này mới thả lỏng trong lòng trong suy nghĩ.

Mang theo đồ đệ mình Hồng Lăng Ba, hai người cưỡi con lừa hướng Tương Dương phương hướng đi.

…

Trong phòng.

Nhạc Duyên, Trình Anh còn có Lục Vô Song ba người vây quanh cái bàn ngồi xuống, trước mặt bày biện một bình trà nóng, ba người tại nhấp môi lấy nước trà đồng thời, cũng tùy ý trò chuyện.

“Đa tạ Nhạc đạo trưởng đối với biểu muội trong khoảng thời gian này chiếu cố!”

“Ta liền dùng một chén này trà thơm tỏ vẻ cảm tạ!”

Trong tay bưng trà nóng, Trình Anh mặt sắc phi thường nghiêm túc, đối với tự mình biểu muội Lục Vô Song trong khoảng thời gian này có thể bình yên vô sự, Trình

Anh đương nhiên biết được là trước mắt Nhạc Duyên công lao. Nếu không dùng chính mình đối với biểu muội hiểu, dùng Lục Vô Song này mèo ba chân công phu, chờ đợi nàng là cái gì kết cục, Trình Anh cảm giác mình có thể tưởng tượng.

“Gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, tiện tay mà thôi, Trình cô nương quá mức khách khí!”

Đối mặt Trình Anh cảm tạ, Nhạc Duyên tự nhiên sẽ không thất lễ, nâng chung trà lên cùng đối phương đụng hạ cái ly, một ngụm đem trong chén trà nóng uống cạn, cười nói.

“… Đúng, Nhạc đạo trưởng, vừa mới ngươi dạy biểu muội ta đó là một khúc cái gì khúc?”

Trình Anh nghe vậy chỉ là ôn nhu cười cười, đối phương đến tột cùng là dùng phương thức gì cùng thái độ đi làm, nhưng là chỉ cần cứu tự mình biểu muội, phần này lòng biết ơn liền phải kính tạ ơn, mà vẫn còn được nhớ kỹ phần nhân tình này.

Trên giang hồ, nhân tình kỳ thật cũng là rất trọng yếu.

Hừ!

Ngược lại một bên thọt chân cô nương đối với tự mình biểu tỷ như vậy cách làm rất không hài lòng, nhất là Nhạc Duyên trong miệng chỗ nói, càng là hoàn toàn không phù hợp sự thật a!

Tại Lục Vô Song xem ra, gặp chuyện bất bình ngược lại

gặp chuyện bất bình, nhưng tuyệt đối không phải rút dao tương trợ, hoàn toàn là một đường cũng đang khi dễ ta.

Trong khoảng thời gian này tới, đối với Nhạc Duyên cách làm, Lục Vô Song ngoài miệng mặc dù không có nói, sợ hãi bị không hiểu sửa trị, nhưng là Lục Vô Song biết mình là bị đối phương coi như tiểu đạo đồng bồi dưỡng. Tại Lục Vô Song trong suy nghĩ, Nhạc Duyên chính là một đại gia!

Đối lập nâng này Chung Nam sơn đồng đạo Toàn Chân, Nhạc Duyên thật sự là quá mức hưởng thụ.

Nhất trọng yếu không phải là những thứ này, còn có nhường Lục Vô Song đối với Nhạc Duyên một bụng oán trách chính là hắn cưỡi con lừa, chính mình đi đường, nói cái gì đây là rèn luyện khinh công, mặt khác chính là đêm hôm đó đối với chính mình nói chuyện ma.

Có thể nói, trải qua đêm hôm đó bị sợ đến sau, liên tục vài lúc trời tối Lục Vô Song đều là thật cẩn thận, dù là bốn phía một cái tùy tiện động tĩnh, đều nhường Lục Vô Song toàn thân tóc gáy dựng đứng.

Mà trước mắt…

Một người xinh đẹp như hoa, nhạt nhan cười yếu ớt.

Một người ôn nhu như ngọc, khiêm cung hữu lễ.

Hoàn toàn chính là là một bộ hài hòa bộ dáng, có lẽ nghe đồn tương kính như tân chính là trước mắt tràng cảnh.

Không biết sao, tầm mắt tại từ nhà biểu tỷ trên người, tại ngó ngó Nhạc Duyên, hai người đang tại liền âm nhạc trên bắt đầu tham thảo đứng lên.

Trình Anh bởi vì học được từ Đào Hoa đảo Hoàng Lão Tà, tại âm luật trên tự nhiên có độc đáo hiểu, phải biết rằng Đào Hoa đảo có thể là có thêm vài cửa dùng âm luật vì công kích phương thức võ công a! Cho nên, cũng coi là Hoàng Lão Tà vài đại đệ tử trong cực kỳ có thiên phú Trình Anh tự nhiên cũng là không sai.

Tại âm luật trên coi như là có chút tinh thông, có thuộc về mình hiểu.

Mà Nhạc Duyên, bản thân là người hiện đại, tại hiện đại chính là trải qua Rock and roll, lưu hành, cổ điển, Trung Quất Phong còn có vô số hí khúc đổ vào, có thể nói tại trên lý luận, Nhạc Duyên tại thế giới này là không người có thể ra tả hữu.

Hơn nữa hắn bản thân coi như là so sánh có rất nhiều nhạc khí, tuy nói không thể nói quá mức tinh thông, nhưng là nương tựa theo bản thân lý luận tri thức thực sự nhường trước mắt Trình Anh rất là thay đổi cách nhìn triệt để.

Mượn trước này ưu thương khúc cùng Lục Vô Song sở học huýt sáo khúc —— nguyên tỳ bà khúc ” vui mừng thấm “, hai người liền nhạc khí phối hợp trên, bắt đầu từng người biểu đạt gặp mình.

“Phía trước đạo trưởng thổi này khúc sáo lá, ta nghĩ hẳn

là dùng chung nhị hồ cùng sáo trúc, lúc này mới có thể rất tốt biểu lộ trong đó tình cảm!”

Trình Anh nhắm mắt trầm ngâm một phen, đối với trước này khúc đau thương làn điệu, nàng rất có hứng thú, hơn nữa vào lúc này cũng đang tại Nhạc Duyên mặt nói ra bản thân cái nhìn.

Quả thật lợi hại!

Nhạc Duyên mở to ánh mắt, đánh giá trước mắt Trình Anh, đối với đối phương tại âm nhạc trên thiên phú rất là tán thưởng. Phải biết, đối phương có thể là chưa từng nghe qua nguyên khúc, lại có thể bằng vào chính mình lý giải, phối hợp ra phương thức tốt nhất, điều này làm cho Nhạc Duyên đối với cái này cá tại thần điêu trong thế giới nhất yên tĩnh nữ hài nhi có càng nhiều hiểu.

“Không sai!”

“Này Trình cô nương ngươi cho rằng ” vui mừng thấm ” đâu này?”

Gật gật đầu, Nhạc Duyên trên mặt rất là vui sướng, hỏi tiếp ra bản thân trước dạy bảo Lục Vô Song này khúc vui sướng điệu.

“Ngô…”

Trình Anh trầm ngâm sau nửa ngày, trong lòng làm phân tích, lúc này mới nói: “Ta cảm thấy được cái loại này vui sướng làn điệu hẳn là dùng tỳ bà tới tấu!”

Nghe vậy, Nhạc Duyên không nói gì, chỉ là dựng thẳng lên một cái ngón tay cái, tỏ vẻ chính mình tán thưởng.

Một bên.

Một mực chen miệng vào không lọt, tại âm nhạc trên chỉ biết huýt sáo Lục Vô Song trầm mặc sau nửa ngày, rốt cục bất mãn. Chính mình biểu tỷ cùng Nhạc Duyên nói chuyện, hoàn toàn đem nàng cho loại bỏ bên ngoài. Phải biết, vừa mới Nhạc Duyên còn nói mình man có âm nhạc thiên phú, tuy nhiên Lục Vô Song cũng biết đây chẳng qua là Nhạc Duyên vui đùa lời nói, nhưng là lúc này chen miệng vào không lọt cuối cùng làm cho người ta cảm thấy không thoải mái.

“Đúng!”

“Nhạc đạo trưởng ngươi biết ta vừa rồi đối với biểu tỷ nói cái gì sao?”

Nháy mắt mấy cái, Lục Vô Song trong nội tâm sáng ngời, lập tức có nói sang chuyện khác vấn đề.

“Ừ?”

“Nói cái gì?”

Quả nhiên không có gì bất ngờ xảy ra, Nhạc Duyên lập tức bị Lục Vô Song chủ đề hấp dẫn, lập tức chủ đề chuyển tới phương diện khác.

Đối với nữ hài tử trong lúc đó lặng lẽ lời nói, thân là nam nhân Nhạc Duyên vẫn là có phần có hứng thú hiểu.

Sau đó, bị kích động Nhạc Duyên liền nghe Lục Vô Song nói như vậy nói: “Ta vừa mới nói cho biểu tỷ ban đầu ở này khách điếm gặp ngươi, chỗ nghe được đối với Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu đánh giá!”

“Lũ bất ngờ…”

“Đạo trưởng đánh giá vẫn là rất hình tượng!”

Nhớ tới vừa mới Lục Vô Song đối với chính mình nói chuyện, Trình Anh lập tức che miệng cười, đầu lông mày trong lúc đó đều là vui vẻ.

Ách…

Ta biết ngay nữ nhân trong lúc đó lặng lẽ lời nói, tựu cũng không là cái gì lời hữu ích!

Hiện đại như thế, tại cổ đại còn là như thế!

“Nhường Trình cô nương bị chê cười!”

Nhưng là nội tâm không ngừng đậu đen rau muống, Nhạc Duyên trên mặt lại không có chút nào xấu hổ chi sắc, trước mang trên mặt lũ bất ngờ giao phó bàn tay ấn, Nhạc Duyên cũng có thể tại Trình Anh, Hoàn Nhan Bình cùng Dương Quá ba người trước mặt nói nói cười cười. Trước mắt này nho nhỏ tình huống, bị cho là cái gì?

“Này Nhạc đạo trưởng, ngươi cho là ta nên là dạng gì nước?”

Nhưng mà, Trình Anh đầu tiên là yên tĩnh cười yếu ớt một phen, làm ngọc thủ từ ngoài miệng nắm bắt thời điểm, lại là đối với Nhạc Duyên hỏi ra một câu như vậy lời nói.

Nghe vậy, Nhạc Duyên nhất thời ngoài ý muốn. < dd>

Chương 045 : Tốt nước (hạ)

045 chương tốt nước (hạ)

Ta, nên là dạng gì nước?

Mặc kệ Nhạc Duyên như thế nào suy đoán, lại cũng không ngờ rằng trước mắt yên tĩnh nữ tử sẽ hỏi ra nói đến đây tới. Hiển nhiên, chính mình lần trước cùng Dương Quá về nữ nhân phán đoán suy luận lời nói, đối với ở trước mắt Trình Anh có một loại kỳ lạ đánh sâu vào.

Nữ nhân là thủy tố, đây là bất luận kẻ nào đều là thừa nhận.

Vô luận là nam nhân vẫn là nữ nhân bản thân.

Tại lúc ấy, tuy nhiên bởi vì về sau đi đến, Lục Vô Song chỉ nghe được về Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu đánh giá, về phần phía trước mấy người cũng không hiểu biết, nhưng là gần là đối với Lý Mạc Sầu đánh giá cũng đã là nhường Lục Vô Song đối với Nhạc Duyên nâng hứng thú. Huống chi, hai người hiện tại coi như là cùng một chỗ ngốc rất nhiều ngày thời gian, đối với Nhạc Duyên Lục Vô Song coi như là có càng nhiều hiểu.

Mà trước mắt, Trình Anh tại Lục Vô Song trong miệng nghe kia phen bình luận sau, tự nhiên mà vậy nâng tương ứng hứng thú.

“…”

Nhạc Duyên đầu tiên là khẽ giật mình, lập tức bưng chén trà hớp một cái trà sau, cười nói: “Nhất định phải nói sao?”

“Đó là đương nhiên!”

Một bên, thọt chân cô nương Lục Vô Song chen miệng nói, so với Trình Anh bản thân, nàng càng muốn biết Nhạc Duyên đánh giá.

Còn bên cạnh, Trình Anh thì là trên mặt vui vẻ, tuy nhiên cũng không nói gì, nhưng là trong mắt chỗ biểu hiện ra ngoài ý tứ cũng đã là cũng đủ.

“Vậy được rồi!”

Có chút bất đắc dĩ lắc đầu, Nhạc Duyên còn thật không có đang tại người trong cuộc mặt tiến hành đánh giá qua, như vậy cảm giác hơi có chút kỳ lạ. Hai con mắt híp lại, Nhạc Duyên trầm ngâm sau nửa ngày, này mới chậm rãi nói ra: “Trong mắt của ta, Trình cô nương làm thuộc về nước giếng!”

Nước giếng?

Trình Anh nghe vậy sững sờ, như có điều suy nghĩ.

Thọt chân cô nương cũng man ngoài ý muốn nhìn qua Nhạc Duyên, hỏi: “Vì cái gì nói như vậy?”

Ngẩng đầu, Trình Anh cũng yên tĩnh nhìn qua Nhạc Duyên, muốn nhìn một chút Nhạc Duyên tại lời nói này trên có cái gì tương ứng giải thích.

“Bởi vì!”

“Gần kề một cái từ, liền có thể giải thích, đó chính là yên tĩnh không dời!”

Đón hai nữ tầm mắt, Nhạc Duyên duỗi ra ngón trỏ, chậm rãi khoa tay múa chân nói: “Tại ta trong ấn tượng, Trình cô nương làm cho người lớn nhất ấn tượng chính là yên tĩnh cùng nội liễm.”

“Nội liễm hàm súc, khí độ Thanh Hoa, có thuộc về tự thân cầm một!”

“Khi ngươi đi tới nơi này nước giếng bên cạnh thời điểm, như rơi vào trong đó, thì sẽ tại đây nước giếng trên nhấc lên gợn sóng, trong ngươi có ta, trong ta có ngươi. Nhưng là, khi ngươi rời đi nước giếng thời điểm, nó này tràn ngập gợn sóng có dần dần bình phục, không đang chấn động, cuối cùng cũng bất quá là ở trên mặt nước lưu lại ngươi cái bóng.”

“Nước giếng liền an tĩnh như vậy ngốc tại nguyên chỗ, sẽ không bởi vì ngươi rời đi mà đuổi đi lên, nàng chỉ biết lẳng lặng ngốc tại nguyên chỗ, đưa mắt nhìn bóng lưng.”

“Yên tĩnh ở lại đó, không tranh, đây cũng là nước giếng.”

Mà trước mắt Trình Anh tại Nhạc Duyên xem ra chính là một vũng thanh tịnh nước giếng, tâm tư thấu triệt rồi lại

cố chấp, sẽ không bởi vì người bên cạnh nguyên nhân mà buông tha cho trong nội tâm có chút kiên trì, lại cũng sẽ không bước ra nửa bước nước chảy bèo trôi. Không người biết được giếng này dưới nước mãnh liệt, lại chỉ đạo nước giếng gợn sóng không sợ hãi.

Vô luận có bao nhiêu người trải qua nàng bên cạnh, hoặc là lưu lại gợn sóng, nàng vẫn đang chỉ là nàng!

Nhạc Duyên về nước giếng chủ đề nói đến đây cũng đã dừng lại, không tại nói tỉ mỉ, bởi vì vừa rồi lời nói đã đầy đủ. Dò xét một cái hai mắt hơi có chút ít thất thần Trình Anh, Nhạc Duyên hiển nhiên biết mình lời nói này vượt quá đối phương đoán trước.

Có thể nói là đang tại người ta mặt, đối với người ta tiến hành bạo kích!

Cơ hồ là một kích bị mất mạng!

Nhạc Duyên có câu không có nói là, nước này pha trà coi như là không sai! Một cá nhân nhấm nháp lời nói, này tự nhiên là tốt nước!

“…”

Thật lâu, Trình Anh thất thần ánh mắt mới có hơi khôi phục như cũ phong thái, hơi vuốt cằm, tầm mắt rơi vào trước mắt một thân áo bào màu vàng Nhạc Duyên trên người, đã thấy đối phương chỉ là cúi đầu, đánh giá nước trà trong chén, tựa hồ trông thấy cái gì khiến người ngoài ý đồ vật này nọ.

Thật là lợi hại!

Trình Anh một đôi xinh đẹp mắt to không khỏi híp lại, đối với Nhạc Duyên trả lời không khỏi cảm thán. Mà đồng thời, nội tâm nhưng cũng là đối trước mắt nam tử này, cái này mặc xa hoa đạo sĩ có thật lớn kiêng kị.

Muốn biết mình bất quá là cùng đối phương tại chập tối thời điểm tại khách điếm đại sảnh thấy một mặt, lại sau đó liền tại Dương Quá trong phòng đối phương từ nóc nhà rớt xuống tới, kế tiếp chính là nơi này, hướng nhiều lời cũng bất quá là ba lượt, hướng ít nói này hoàn toàn có thể coi như một lần.

Có thể chỉ là như vậy chút thời gian, đối phương lại có thể nhìn thấu chính mình, suy nghĩ ra tự thân tính cách trên đặc điểm, đây đối với Trình Anh mà nói có thể nói là rung động đến cực điểm.

Tại trong mắt nàng, Nhạc Duyên là một tại nhân tính trên có lấy thật lớn nghiên cứu người am hiểu.

Theo đạo lý nói, dưới bình thường tình huống loại người này đều là tóc trắng xoá võ lâm tiền bối, hay hoặc giả là chùa cao tăng, nhưng là đối phương… Này nhìn tuổi lớn hơn mình không nhiều lắm, cũng bất quá là hơn hai mươi mấy tuổi.

Càng làm cho Trình Anh mê hoặc là trong đó mấy câu, tựa hồ là chỉ hướng nam nữ cảm tình phương diện…

Chẳng lẽ lại đối phương tại thầy tướng số một đạo trên có lấy không thấp tạo nghệ?

Lúc này, Trình Anh không khỏi nghĩ như vậy, thầy tướng số người một loại xuất từ hòa thượng đạo sĩ, mà trước mắt Nhạc Duyên chính là đạo sĩ, nếu như nói đối phương có chút ít nghiên cứu vậy cũng không tính ngoài ý muốn.

Nói như vậy, như vậy trước lời nói…

Chẳng lẽ lại ta cùng với Dương đại ca…

Chân mày cau lại, Trình Anh hiển nhiên là muốn đến cái gì, biểu lộ trở nên có chút kỳ quái đứng lên.

“Ách…”

Bên cạnh, thọt chân cô nương Lục Vô Song nhìn sang chính mình này biểu lộ trầm thấp, nhíu mày trầm tư biểu tỷ, tại ngẩng đầu nhìn một cái đang tại cúi đầu nhìn xem trong chén trà Nhạc Duyên, ánh mắt đi dạo, trong lòng tự nhủ tự mình biểu tỷ tựa hồ thật đúng là một cái không tranh rồi lại cố chấp tính tình.

Hồi ức từ nhỏ đến nay Trình Anh biểu hiện, thọt chân cô nương Lục Vô Song đổ ra cảm thấy Nhạc Duyên cũng nói không sai.

Chỉ là cái gì kia trong ngươi có ta, trong ta có ngươi, nhấc lên gợn sóng cái gì, Lục Vô Song liền không biết rõ, chẳng qua là hơi có chút ngây thơ mà thôi.

“Đúng, vậy ngươi cho là ta nên là dạng gì nước?”

Càng nghĩ suy tư trong chốc lát, Lục Vô Song thấy bầu không khí nhưng lộ ra vẻ có chút nặng nề, liền lên tiếng đánh vỡ yên tĩnh, hướng Nhạc Duyên hỏi.

“Ừ?”

Nhạc Duyên nghe vậy sững sờ, tầm mắt ngơ ngác tại Lục Vô Song trên người cao thấp dò xét một phen, thẳng đem thọt chân cô nương nhìn đến có chút phát xấu hổ thời điểm, Nhạc Duyên rồi mới lên tiếng: “Chúng ta nói cái khác vui vẻ sự tình a!”

Ai? !

Ngươi đây là ý gì?

Lục Vô Song trên mặt nguyên bản ửng đỏ lập tức hóa thành nổi giận, mắt trợn tròn, nổi giận đùng đùng chằm chằm vào Nhạc Duyên.

Mặt đối với người ta tiểu cô nương này đố kỵ bầu không khí tâm tư, Nhạc Duyên căn bản không có để ý. Trước mắt Lục Vô Song tuy nhiên bị chính mình trên đường đi đến nay chính trị không ít, nhưng là người ta tính nết vẫn là cùng Quách Phù không sai biệt lắm, hai người từ nhỏ đều là nhân gia, hòn ngọc quý trên tay, có thể nói là tại cưng chiều trong phát triển.

Tuy nhiên Lục Vô Song tao ngộ tai họa bất ngờ, nhưng là từ nhỏ dưỡng thành tính cách lại không có biến hóa nhiều ít, trên người cũng bất quá là ở Lý Mạc Sầu dưới áp lực nhiều một phần ẩn nhẫn mà thôi. Bình thường nàng vẫn là miệng lưỡi bén nhọn, một thân mèo ba chân

công phu vừa đánh không thắng mấy người, còn thỉnh thoảng loạn gây tai hoạ, nếu như không phải nàng có tốt biểu tỷ Trình Anh ở sau lưng hắn một đường thu lấy cục diện rối rắm, quỷ mới biết cuối cùng có là dạng gì kết quả.

Mà Quách Phù đâu này?

So với thọt chân cô nương càng không bằng.

Nhạc Duyên đối với cái này dạng nữ hài tử đó là xin miễn thứ cho kẻ bất tài, cho nên tại Lục Vô Song nghĩ muốn chính mình đánh giá thời điểm, Nhạc Duyên lập tức nói sang chuyện khác.

“Nếu không… Ta cho ngươi nói chuyện xưa!”

Nhạc Duyên nghiêng đầu, tại ánh nến trong nhìn qua Lục Vô Song nói như vậy nói.

“Không!”

“Chúng ta hay là nói cái khác vui vẻ sự tình a!”

Vừa nghe Nhạc Duyên nghĩ muốn nói chuyện xưa, lập tức Lục Vô Song cho hù đến, vội vàng cự tuyệt nói, thực sự nếu không xách đối với chính mình đánh giá, chính mình nên là dạng gì nước.

“…”

Một bên, Trình Anh không hiểu ra sao ngắm lên trước mắt hai người.

…

Cùng lúc đó.

Mấy trăm dặm bên ngoài Nam Phương.

Tương Dương thành.

Từ Chung Nam mà đến, một đường phong trần Doãn Chí Bình cùng Triệu Chí Kính hai người cỡi ngựa đi đến cửa thành.

Lúc này hai người, đang một trước một sau ngẩng đầu đánh giá trước mắt này có chút hùng vĩ tường thành.

Tương Dương đến, Anh Hùng đại hội thực sự gần.

Chương 046 : Vai chính chi tranh (thượng)

046 chương vai chính chi tranh (thượng)

“Vị đạo trưởng này, vừa mới quả thật có hai vị nữ đạo sĩ rời khách điếm mà đi!”

Khách điếm đại sảnh, Nhạc Duyên đứng ở cửa ra vào, tại bên cạnh hắn thì là cung kính tiểu nhị, đang cẩn thận hồi ức, liền đối với Nhạc Duyên nói ra.

Mỗi một ngày, ở trọ khách quan rất nhiều, nhưng là vào hôm nay trong thực sự có mấy người nhường tiểu nhị ấn tượng rất là khắc sâu. Một người chính là trước mắt này một thân xa hoa kim sắc đạo bào tuổi trẻ đạo trưởng, đối phương này một thân hoàn toàn bất nhập khuôn sáo cũ cách ăn mặc, có thể nói nhường tiểu nhị quả thực dài kiến thức.

Trừ Nhạc Duyên bên ngoài, còn lại liền để cho hắn khắc sâu ấn tượng chính là Hồng Thất Công.

Bởi vì, một cái một thân rách nát trang phục ăn mày lão khất cái có thể cầm lấy bạc trên khách điếm ăn cơm, này đối với hắn mà nói vốn chính là một kiện đáng giá ngạc nhiên sự tình. Trừ đó ra, liền là đồng dạng đạo bào cách ăn mặc Xích Luyện Tiên Tử thầy trò.

Thứ nhất là Lý Mạc Sầu thầy trò hai người vốn là mỹ mạo, mặt khác liền là đối phương hai người cơ hồ đều

là một thân màu vàng hơi đỏ đạo bào, mặc dù không có trước mắt đạo trưởng quần áo xa hoa, nhưng là nhan sắc cũng là cùng đi một đường.

Cho nên, tại tiểu nhị trong trí nhớ ấn tượng rất là khắc sâu.

“Ngô…”

Phất phất tay, ý bảo tiểu nhị rời đi, được đến kết quả Nhạc Duyên không khỏi có chút ngoài ý muốn, hắn hoàn toàn không ngờ rằng Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu lại có sớm đi. Nguyên bản Nhạc Duyên còn chuẩn bị một lần nữa giao lưu, hiện tại xem ra…

Lại không biết nên phải đợi tới khi nào.

Vừa mới trong phòng cùng Trình Anh, Lục Vô Song hai người trò chuyện nửa ngày sau, Nhạc Duyên lúc này mới mượn thời gian dần dần muộn ra Lục Vô Song gian phòng, dù sao bây giờ không phải là dã ngoại, tự mình một người nam tử không có khả năng một mực đứng ở người ta nữ hài tử trong phòng.

Nhất là người ta vẫn là biểu tỷ muội thời điểm.

Mà ra khỏi phòng sau, Nhạc Duyên xuống lầu liền bắt đầu hướng tiểu nhị nghe nâng Lý Mạc Sầu gian phòng tới, vốn Nhạc Duyên cũng chỉ là nghĩ muốn cởi xuống người ta bây giờ đang ở ở đâu, nhưng không ngờ được đến một cái nhường hắn rất là ngoài ý muốn đáp án.

Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu lại sớm chạy người!

Hơn nữa còn là tại Ngũ Độc bí truyền bị trộm, thọt chân cô nương Lục Vô Song vẫn đang tại khách điếm dưới tình huống!

Đối với cái này, Nhạc Duyên có chút không giải thích được, tâm nói mình trước như vậy với tư cách lại đối với người ta Xích Luyện Tiên Tử tâm tính giống như này ảnh hưởng?

Bất quá, vậy cũng là rất đại thu hoạch.

Lắc đầu, Nhạc Duyên bật cười trong trở lại gian phòng của mình, ngủ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đêm qua rất nhanh đi.

Trước kia, đương dương quang thông qua cửa sổ rọi vào thời điểm, Nhạc Duyên này liền tỉnh lại.

Duỗi cá lưng mỏi, đi xuống giường, đẩy ra cửa sổ, Nhạc Duyên híp mắt ngắm hướng ra phía ngoài —— quả nhiên, vẫn là thời tiết tốt!

Cái gọi là cuối thu khí sảng, hiển nhiên cũng không gì hơn cái này.

Làm một phen thu thập rửa mặt xong sau, Nhạc Duyên lúc này mới một thân kim sắc đạo bào rời phòng, đi tới.

“Ba vị sớm!”

“Dương huynh đệ, Trình cô nương còn có xong Nhan cô

nương!”

Mới vừa vặn xuống lầu, Nhạc Duyên liền nhìn thấy khách điếm trong đại sảnh gần cửa sổ bên bàn trên ngồi vây quanh bốn người, Nhạc Duyên liền cười lên tiếng kêu gọi, đi qua. Đối với thọt chân cô nương Lục Vô Song, Nhạc Duyên chọn lựa không đếm xỉa thái độ.

Mấy ngày nay mỗi ngày cũng gặp mặt, tại Nhạc Duyên ý nghĩ trong hiển nhiên không cần khách khí như vậy cùng xa lạ.

Chỉ là Nhạc Duyên như vậy ý nghĩ tuy nhiên như thế, hình như người ta thọt chân cô nương cũng không phải như vậy cảm thấy, tại Lục Vô Song xem ra, đối phương hoàn toàn là không đem chính mình để vào mắt. Nếu như là phía trước chỉ có hai người thời điểm cũng may, nhưng trước mắt Lục Vô Song bên người có thể là có thêm biểu tỷ Trình Anh, còn có người bên cạnh Hoàn Nhan Bình cùng với đầu đất Dương Quá, lập tức Lục Vô Song dũng khí sung túc.

“Này!”

“Vì cái gì không có ta?”

Trừng tròng mắt, Lục Vô Song chằm chằm vào rất là tùy ý đi đến bên cạnh mình Nhạc Duyên, nhíu mày hỏi.

“…”

Đón Lục Vô Song tầm mắt, Nhạc Duyên nháy mắt mấy cái, rất là kỳ quái nói: “Chúng ta đã muốn rất quen thuộc,

tự nhiên không cần khách khí như vậy! Còn có, Vô Song cô nương ngươi hơi chút hướng bên cạnh đi một điểm, cho ta lưu cái vị trí!”

Chúng ta rất quen thuộc, không cần khách khí!

Này lời nói được… Chính là ra ngoài ý định là thọt chân cô nương Lục Vô Song nghe vậy liền an tĩnh lại, còn nghĩ chính mình dưới mông đít ghế hơi chút hướng bên cạnh dời xuống, cho Nhạc Duyên lưu lại vị trí.

Một bên.

Trình Anh tầm mắt tại Nhạc Duyên trên người dừng lại, vừa tại chính mình biểu muội trên người ngó ngó, chân mày cau lại, tựa hồ là phát giác được cái gì.

Mà ngồi tại Trình Anh bên cạnh Hoàn Nhan Bình cũng giống như thế.

Ngược lại Dương Quá hoàn toàn không có nhận thức, ngược lại là đem lực chú ý đặt ở Nhạc Duyên trên người, hỏi: “Không biết Nhạc đạo trưởng kế tiếp đi nơi nào?”

“Còn không có tính toán!”

“Đúng, mọi người còn không có ăn đi? Ta tới gọi món ăn!”

Tùy ý trở về một câu, Nhạc Duyên liền hướng đứng ở đàng xa tiểu nhị phất phất tay, nói: “Đem trong tiệm tốt nhất mỹ vị món ngon đi lên một phần, đúng, còn có rượu

ngon!”

Phân phó xong tiểu nhị sau, Nhạc Duyên lúc này mới quay đầu lại, ngắm lên trước mắt ba người, nói: “Mọi người nghĩ muốn ăn cái gì?”

“Ách!”

Dương Quá không khỏi trì trệ, vừa mới nghe Nhạc Duyên giọng điệu sở muốn món ăn hẳn là rất lớn một bộ phận a? Theo đạo lý đây là mọi người cùng nhau ăn, mà nghe Nhạc Duyên lời này…

Chẳng lẽ lại vừa mới chỗ điểm những thức ăn kia là một mình hắn?

Nói thật, Nhạc Duyên những lời này không khỏi Dương Quá không nghĩ như vậy. Thử nghĩ, hắn từ nhỏ ở mẫu thân sau khi qua đời, hỗn thành ăn mày, có thể nói căn bản sẽ không có chân chính thịt cá ăn ngon qua, cho dù là tại Đào Hoa đảo Hoàng Dung phu phụ chỗ đó, cũng bất quá là so với nguyên lai tốt hơn rất nhiều, ăn nhiều cũng là một chút điểm tâm.

Mà đi Toàn Chân sau, Dương Quá ngược đãi đợi, tại thức ăn trên tự nhiên sẽ không tốt hơn chỗ nào, mà ở Cổ Mộ… Ăn cái gì đều là thanh đạm chỗ. Cho dù là Dương Quá hiện tại đã muốn xuống núi, nhưng là như thế gọi món ăn Dương Quá vẫn là khúc thấy.

Ngược lại Hoàn Nhan Bình, Trình Anh cùng thọt chân cô nương Lục Vô Song tam nữ hoàn toàn không có có bất kỳ vẻ ngoài ý muốn.

Bởi vì, tam nữ vốn gia thế cũng tính không sai. Hoàn Nhan Bình nguyên lai là Kim quốc quý tộc, ăn uống phương diện đương nhiên là tốt, mà Lục Vô Song khi còn bé càng cẩm y ngọc thực, chẳng qua là được nuông chiều chút ít, tại ăn uống phương diện cũng có được tương ứng kiến thức. Nói tiếp, ngày hôm qua Lục Vô Song đã muốn kiến thức Nhạc Duyên ăn cơm cách làm.

Về phần Trình Anh, tuy nói khi còn bé là ký túc tại Lục Vô Song trong nhà, nhưng là người ta Lục Triển Nguyên phu phụ cũng không có ngược đãi người ta, tại ăn uống phương diện vẫn là man chiếu cố.

“Nhạc đạo trưởng vừa mới điểm cũng đã đầy đủ!”

Trầm mặc sau nửa ngày, Dương Quá nói như vậy nói.

Nhạc Duyên cũng là gật gật đầu, dưới loại tình huống này tự nhiên là hắn mời khách, nhất là trước mắt vẫn có lấy ba cái bộ dáng kiều mỵ nữ nhân thời điểm. Cho dù là giả đạo sĩ, Nhạc Duyên cũng cần hướng các nàng biểu hiện ra hạ nam nhân phong độ.

Nói tiếp phía trước vài ngày màn trời chiếu đất, gần kề tối hôm qua một bữa có thể nào đền bù tổn thất?

“Bất quá ta đổ ra là chuẩn bị đi Tương Dương thành chuyến!”

Nhạc Duyên cười cười, coi như là trả lời Dương Quá vấn đề, mặc dù không có làm triệt để tính toán, nhưng là này Tương Dương một mà Nhạc Duyên là nhất định

phải đi.

Tại xạ điêu Tam bộ khúc ở bên trong, Tương Dương là một cực kỳ trọng yếu địa phương.

Rất nhiều chuyện xưa đều là từ nơi này phát sinh hoặc là kết cục, sinh ra đối với mặt sau chuyện xưa liên tiếp ảnh hưởng.

Nói tiếp hiện tại Tương Dương, chính là tọa trấn lấy Quách Tĩnh Hoàng Dung phu phụ!

Đi đến thế giới này, Nhạc Duyên có thể nào không đi cùng này trước trong chuyện xưa nam nhân vật nữ chính gặp mặt một lần?

“Dương huynh đệ, vậy còn ngươi?”

“Ta xem ngươi nhất gần như là cũng là không có hạng mục đi dạo a!”

Theo tiểu nhị mang thức ăn lên, Nhạc Duyên đồng thời tùy ý hỏi Dương Quá nói: “Đúng, Dương huynh đệ không có đi tìm Long cô nương sao?”

“Cô cô!”

Thâm tình nỉ non thanh âm, Dương Quá hai mắt trong thất thần…

Long cô nương?

Hoàn Nhan Bình nghe vậy khẽ giật mình, lập tức

nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn về phía Dương Quá, mặt mũi tràn đầy u oán, mà Trình Anh cũng là lông mày hơi nhăn, hiển nhiên có chút ngoài ý muốn.

Mà ngồi tại Nhạc Duyên bên cạnh Lục Vô Song nghe Nhạc Duyên lời này, đang nhìn đầu đất Dương Quá một ít mặt vẻ buồn rầu, đang muốn nói cái gì thời điểm, lại cảm giác mình lưng bàn chân trên đột nhiên đau xót, lại nâng lên đầu thấy Nhạc Duyên nhẹ hí mắt con ngươi quét bản thân một cái, lập tức yên tĩnh.

Đồng thời, bầu không khí lại đột nhiên trở nên quỷ dị.

Chương 047 : Vai chính chi tranh (trung)

047 chương vai chính chi tranh (trung)

Một câu.

Dẫn phát ba người biến hóa trong lòng, trong đó trong hai người đựng đau lòng u buồn .

Mà nói lời nói Nhạc Duyên cũng là kêu gọi chính mình bên cạnh thọt chân cô nương cùng một chỗ ăn đã muốn bưng lên thức ăn mỹ vị, không nói một lời.

“…”

Bởi vì bị Nhạc Duyên giẫm một cước mà bảo trì trầm mặc Lục Vô Song lúc này tầm mắt cũng là tại trước mắt ba người trên mặt không ngừng di động, tuy nói trước kia Lục Vô Song đối với Dương Quá có không sai ấn tượng, nhưng là trước mắt…

Trước mắt này Hoàn Nhan Bình nhìn về phía Dương Quá này thâm tình ánh mắt, Lục Vô Song tự nhiên sẽ hiểu trong đó quan hệ tựa hồ có chút không ổn.

Lục Vô Song tuổi tuy nhiên không lớn, nhưng là tại này võ hiệp thế giới, cái này bản thân cổ đại thế giới, vô luận nam nữ đều muốn so với người hiện đại muốn sớm hơn hiểu những vật khác. Tuy nhiên Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu không có dạy bảo nhiều ít, nhưng là đoạn

đường này tới Lục Vô Song cũng đã gặp không ít, cá nhân càng biết được cái loại này mộng động cảm giác, cho nên thọt chân cô nương trầm mặc.

Hơn nữa trọng yếu nhất vẫn là nàng biểu tỷ Trình Anh ánh mắt dường như thoạt nhìn cũng có chút không đúng!

Là ngoài ý muốn? Vẫn là cái khác?

Trong khoảng thời gian ngắn, Lục Vô Song cũng không biết vì cái gì tại Nhạc Duyên giẫm chính mình một cước sau, lại an tĩnh lại.

Trước mắt bốn người đều ở thất thần ngẩn người ở bên trong, chỉ có Nhạc Duyên rất là tùy ý, căn bản không có bị chính mình lời nói chỗ ảnh hưởng, mà là một người cầm lấy chiếc đũa yên tĩnh đang ăn cơm, phẩm lên trước mắt mỹ vị món ngon. Kỳ thật, dùng Nhạc Duyên người hiện đại khẩu vị mà nói, trừ trong đó có chút thức ăn rất không tồi bên ngoài, hơn nữa tinh khiết tự nhiên màu xanh biếc thực phẩm, tại hương vị trên cái gọi là mỹ vị cũng không được tốt lắm.

Dù sao, tại cổ đại còn không có hiện đại như vậy gia vị.

Sau nửa ngày.

Dương Quá thở phào một hơi, cả người cuối cùng từ trước lúc trước cái loại này thất thần trong trạng thái khôi phục lại. Thấy lại hướng Nhạc Duyên, đã thấy người ta sớm mà bắt đầu ăn, còn bên cạnh Trình Anh, Lục Vô Song cùng Hoàn Nhan Bình ba người từng

người cầm lấy chiếc đũa đang ngẩn người.

“Ho!”

Liên tục buồn bực ho khan vài tiếng, cắt đứt tam nữ ngẩn người, Dương Quá lúc này mới cười nói: “Ăn cơm, ăn cơm!”

Đối với mình trước ngẩn người, Dương Quá đổ ra là không có để ý, mặc dù là trước mắt có một ngoại nhân —— Nhạc Duyên, hắn cũng không có làm sao để ý, người vẫn là như vậy tùy ý.

Ngắm lên trước mắt Dương Quá biểu hiện, Nhạc Duyên cũng là như có điều suy nghĩ, có thể nói tại Kim Dung trong thế giới Dương Quá là trừ Vi Tiểu Bảo bên ngoài mặt da dày nhất vai chính. Một chút xấu hổ, đối với Dương Quá mà nói, hoàn toàn không cần để ý tới.

Đã nói nghe điểm là tiêu sái tùy ý, nói được khó nghe điểm thì là da dầy.

Hồi tưởng Thần Điêu Hiệp Lữ trong chuyện xưa tình tiết, tại Dương Quá kinh nghiệm trong loại này da mặt dày cộng thêm tiểu tử kiểu giảo hoạt một mực tồn tại trên người hắn, thẳng đến mười sáu năm sau, mười sáu năm lắng đọng lúc này mới khiến cho Dương Quá thiếu cái loại này táo bạo, trở nên trầm ổn xuống tới.

Tự nhiên, như so với tiêu sái tùy ý tới, Nhạc Duyên mình tuyệt đối không thể so với Dương Quá sai, thậm chí càng lợi hại hơn.

Đương nhiên, Nhạc Duyên mới sẽ không chính mình đó là cái gọi là tâm đen da mặt dày.

Thuộc về hắn chỉ có thể là tùy ý!

“Nhạc đạo trưởng, ta một mực rất kỳ quái, vì cái gì Lý Mạc Sầu trong tay sẽ có ngươi bội kiếm?”

Dương Quá không có trả lời Nhạc Duyên lời nói, đối với phải chăng đi tìm Tiểu Long Nữ hắn cũng không có cho ra thực tế trả lời, ngược lại là hỏi lại Nhạc Duyên.

Đây là phòng thủ phản kích!

Đối với Lý Mạc Sầu trên tay có Nhạc Duyên bảo kiếm, Dương Quá có chút tức giận, trong lòng tự nhủ đạo này dài những vật khác có thể ném loạn, nhưng là cái đồ vật này ngươi cũng không thể tùy tiện vứt bỏ a!

Chuôi này bảo kiếm trình độ sắc bén, có thể nói là Dương Quá bước trên giang hồ lần đầu nhìn thấy như vậy sắc bén bảo kiếm, có thể nói trong mắt hắn cái gọi là thần binh lợi khí cũng chỉ là như thế. Phải,nên biết hiểu, tại tu tập Cửu Âm Chân Kinh, Ngọc Nữ Tâm Kinh cộng thêm Cáp Mô Công hắn tại đối mặt Lý Mạc Sầu chắc có lẽ không quá mức lạc hạ phong, chính là tại đối mặt chuôi kiếm này thời điểm chỉ là mấy chiêu liền bị thương nặng.

Phải,nên biết hiểu, Dương Quá hiện tại ngực còn có một ít đạo cơ hồ sâu đủ thấy xương vết thương.

Không nói trước lúc ấy thoát đi thời điểm nghe được Lý

Mạc Sầu câu kia lầm bầm lầu bầu lời nói đối với Dương Quá nội tâm mang đến ý nghĩ, chỉ cần liền Nhạc Duyên chuôi này rơi vào Lý Mạc Sầu trên tay bảo kiếm cũng đã đủ để cho Dương Quá đề phòng.

“Phải biết, Lý Mạc Sầu trên tay có như vậy một bả thần binh lợi khí, trên giang hồ còn có bao nhiêu người có thể chế trụ nàng?”

Chậm rãi để đũa xuống, Dương Quá ngữ khí lộ ra vẻ rất chân thành, biểu lộ cũng là hết sức nghiêm túc nhìn qua Nhạc Duyên.

Bên cạnh, Trình Anh, Lục Vô Song cùng Hoàn Nhan Bình tam nữ cơ hồ đồng thời dừng lại động tác, tầm mắt rơi vào Nhạc Duyên trên người. Lục Vô Song chỉ là biết rõ Lý Mạc Sầu nhiều một thanh chém sắt như chém bùn bảo kiếm, nhưng cũng không rõ ràng lắm này bảo kiếm chính là Nhạc Duyên tất cả.

Mà Trình Anh cùng Hoàn Nhan Bình hai nữ tại một đường tới, nghe qua Dương Quá nói lên chính mình thương thế nơi phát ra, là bị một thanh lợi kiếm gây thương tích.

Mà hai nữ đương nhiên cũng cũng không biết chuôi kiếm nầy thuộc về Nhạc Duyên, hiện tại đột nhiên nghe Dương Quá nhắc tới, ba người lúc này mới rất là ngoài ý muốn nhìn về phía Nhạc Duyên.

Nghe vậy, Nhạc Duyên không có ngừng hạ chính mình gắp thức ăn động tác, mà là tiếp tục chậm rãi kẹp lên món ăn, bỏ vào chính mình trong chén, lúc này mới

ngẩng đầu, tầm mắt nghênh hướng Dương Quá nhìn chăm chú, hé miệng nói: “Có người có thể ngăn lại!”

“Người nào?”

Ngũ Tuyệt vẫn là Quách Tĩnh Hoàng Dung phu phụ?

Trong lòng bốn người tràn đầy suy đoán, tại dự đoán cùng những người này trong có ai có thể bình yên nắm bắt cầm trong tay chém sắt như chém bùn bảo kiếm Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu. Nhưng ở bốn người một phen trong suy tư, Hoàng Dung có thể loại bỏ, mà Vương Trùng Dương đã qua đời, còn lại liền chỉ có Âu Dương Phong, Hồng Thất Công, Nhất Đăng đại sư cùng Hoàng Lão Tà.

Âu Dương Phong điên mất, Nhất Đăng đại sư rất ít rời núi, như vậy cũng chỉ có hai người —— Hồng Thất Công cùng Hoàng Lão Tà.

Mà Đông Tà tại Lý Mạc Sầu không có trêu chọc đến hắn thời điểm, người ta tuyệt đối là chẳng muốn đi để ý tới Lý Mạc Sầu, như vậy liền chỉ còn lại có một người —— Hồng Thất Công.

Trong mấy người tâm phân tích, cuối cùng được đến nhân vật chính là bang chủ Cái bang Hồng Thất Công, đáng tiếc mấy người không biết là Hồng Thất Công tại hôm qua trời đã cùng Nhạc Duyên có giao lưu, tạm thời sẽ không để ý tới, cho nên trên thực tế là này trên giang hồ tạm thời không ai có thể ngăn lại cầm trong tay Nguyệt Khuyết kiếm Lý Mạc Sầu.

Trừ ——

“Ta!”

Đón mấy người tầm mắt, Nhạc Duyên lạnh nhạt vừa cười vừa nói, tự tin khí tức có thể nói là tràn trề mà hiện.

Kết hợp lấy Nhạc Duyên bản thân kim sắc đạo bào, có thể nói tại lúc này Nhạc Duyên tự tin theo vàng sáng tránh mắt mù trước mấy người mắt.

…

Mấy người nghe vậy đồng thời trì trệ.

Đối với Nhạc Duyên võ công con đường trong bốn người này chỉ có Dương Quá cùng Lục Vô Song hai người nhìn thấy tảng băng ngầm, thực sự chỉ là tảng băng ngầm.

Đó là làm cho người ta da đầu tê dại khinh thân công pháp.

Chỉ là tại rất lâu cái này khinh thân công pháp cũng đã đầy đủ.

Ngược lại Trình Anh cùng Hoàn Nhan Bình hai nữ rất là ngoài ý muốn, đối với Nhạc Duyên vị đạo sĩ này lớn nhất ấn tượng vẫn là tối hôm qua mang theo cái tát ấn từ mái nhà rớt xuống tới tràng cảnh, mà Trình Anh nhiều một chút liền là đối với Nhạc Duyên tại âm nhạc trên tạo nghệ.

Về phần võ công…

Tính, tại Nhạc Duyên đội lấy một đạo cái tát ấn dưới tình huống, hai nữ thật sự là tưởng tượng không ra võ công của hắn cao bao nhiêu mạnh.

Còn lại liền chỉ có Nhạc Duyên đạo bào chi xa hoa, ăn cơm chi hưởng thụ.

Lục Vô Song thì là sắc mặt không có biến hóa, tại nàng cùng Nhạc Duyên một đường đi tới, nàng có thể tinh tường nhìn thấy Nhạc Duyên tại võ học trên kiến thức, nhất là lúc hướng dẫn nàng tu tập Ngũ Độc bí truyền phương diện càng cho thọt chân cô nương cực trợ giúp lớn.

Mà Dương Quá cũng là suy tư nâng Nhạc Duyên này mờ ảo khinh công tới, đơn như khinh công mà nói, Dương Quá cam bái hạ phong. Về phần võ công, Dương Quá cảm thấy hai người không có tỷ thí qua, không cách nào phân ra cao thấp. Tại Dương Quá xem ra, hắn là không biết là Nhạc Duyên sẽ có nhiều tuyệt đỉnh thực lực.

Chỉ là…

Hiện tại chủ yếu nhất vấn đề không phải cái này a!

Mà là Nhạc đạo trưởng ngươi bội kiếm tại sao phải đến Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu trong tay?

Qua thật lâu, Dương Quá này mới kịp phản ứng, này tiết tấu có chút không đúng!

Lại nhìn hướng Nhạc Duyên, đã thấy Nhạc Duyên đã muốn cho bản thân rót đầy rượu, một ít chén một ít chén nhấp môi đứng lên, híp mắt, ngậm lấy cười, vẻ mặt dư vị.

Chương 048 : Vai chính chi tranh (hạ)

048 chương vai chính chi tranh (hạ)

“…”

Dương Quá mặt không biểu tình ngắm lên trước mắt phẩm lấy rượu, vẻ mặt hưởng thụ Nhạc Duyên, trong lòng tự nhủ đạo trưởng ngươi đây là nói sang chuyện khác sao?

Không nói gì, Dương Quá chính là dạng trực tiếp dùng tầm mắt trừng mắt nhìn Nhạc Duyên.

“Ngô!”

“Nghe nói Giang Nam chỗ đó rượu không tồi, hoàng tửu còn có này Nữ nhi hồng… Đúng, Vô Song cô nương cùng Trình Anh cô nương, các ngươi có cái gì tốt giới thiệu cho ta hạ?”

Đối với Dương Quá tầm mắt, Nhạc Duyên hoàn toàn là làm như không thấy, mà là quay đầu , nhìn về phía ngồi ở tại chính mình hai bên Lục Vô Song cùng Trình Anh biểu tỷ muội, hỏi.

“… Nhạc đạo trưởng, ngươi đây là nói sang chuyện khác sao?”

Tầm mắt ngó ngó da mặt bắt đầu co rúm Dương Quá,

Trình Anh dùng cực kỳ ôn nhu ngữ khí, như vậy hỏi.

“Có sao?”

Mở to ánh mắt, Nhạc Duyên vẻ mặt ngoài ý muốn, kinh ngạc nói: “Ta có nói sang chuyện khác sao?”

Đó là khẳng định!

Quá rõ ràng!

Một bên, Hoàn Nhan Bình cùng Lục Vô Song hai nữ đồng thời gật gật đầu, tỏ vẻ bản thân rất là đồng ý Trình Anh lời nói.

“…”

Dương Quá tiếp tục không nói gì, mặt không biểu tình trừng mắt nhìn Nhạc Duyên trong.

“Được rồi!”

Thấy về cái đề tài này, không tránh thoát, nói tiếp Nhạc Duyên vốn cũng cũng không có đem việc này tình thấy có nhiều nghiêm trọng, tầm mắt tại bốn người trên mặt quét mắt một vòng sau, lúc này mới đặt chén rượu xuống, dùng một loại cực kỳ thâm trầm ngữ khí đạo: “Này là một trời chiều nghiêng hạ hạ buổi trưa, trời trong nắng ấm, ta cưỡi chính mình con lừa nhỏ…”

…

“Liền như vậy, ta bội kiếm rơi vào Xích Luyện Tiên Tử

trên tay!”

Một phen thâm tình hồi ức, cộng thêm ngữ điệu phong phú lời nói, hơn nữa này ưu thương biểu lộ, tại trong mắt mọi người Nhạc Duyên đây là đang kể ra một cái nghe thập phần bi thương chuyện xưa.

“Tốt, đóng với mình bội kiếm như thế nào đến Xích Luyện Tiên Tử trong tay, ta đã làm giải thích!”

“Mọi người ăn cơm đi!”

Vỗ vỗ tay, đem bốn người từ hơi có vẻ ngốc trệ tình huống trong tỉnh lại, Nhạc Duyên lập tức nhiệt tình chào hỏi đứng lên, “Nếu không ăn, đồ ăn cũng lạnh!”

Đám người nhìn qua vừa khởi đầu lại ăn nâng đồ ăn Nhạc Duyên, trong khoảng thời gian ngắn có chút không nói gì.

Cũng nhìn ra, Nhạc Duyên tại đây phương diện, có rõ ràng từ chối.

Về phần này bội kiếm như thế nào đến Lý Mạc Sầu trong tay, hoàn toàn không phải Nhạc Duyên vừa mới chỗ hình dung như vậy, không cẩn thận rơi vào người ta con lừa trên.

“Chẳng lẽ lại, đạo trưởng cùng này Lý Mạc Sầu là một đường? Đạo trưởng làm như vậy chính là trợ Trụ vi ngược a!”

Đối với cái này, Dương Quá rất là không hài lòng, hắn

cảm thấy trước mắt đạo sĩ hoàn toàn là dụ dỗ lừa gạt mình, hơn nữa hơn nữa phía trước bởi vì từ nhỏ ở Toàn Chân quan hệ, hơn nữa Doãn Chí Bình duyên cớ, có thể nói Dương Quá bản thân đối với đạo sĩ thì có không ấn tượng tốt.

Mà giờ khắc này, tại bị Nhạc Duyên như vậy rõ ràng một lừa gạt, Dương Quá trong lòng có thể nói là nâng ngọn lửa vô danh.

Phải biết rằng vừa mới bắt đầu Lý Mạc Sầu, Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ đơn đả độc đấu cũng là rất khó, song kiếm hợp bích mới có thể rất tốt đả bại người ta, mà trước mắt dùng Lý Mạc Sầu trên tay chuôi này bảo kiếm, song kiếm hợp bích đều chưa hẳn có thể nắm bắt.

Trong mắt hắn, này Nhạc Duyên cùng Lý Mạc Sầu tất nhiên có chỗ liên quan.

Mà đồng dạng, Hoàn Nhan Bình phu xướng phụ tùy cũng là như thế cho rằng.

Ngược lại Trình Anh mắt lộ mê hoặc, cảm thấy sự tình không phải đơn giản như vậy, về phần thọt chân cô nương Lục Vô Song thì là cau mày, hồi ức trên đường đi Nhạc Duyên hỏi thăm tự mình về Xích Luyện Tiên Tử sự tình, như có điều suy nghĩ.

“Ai?”

“Dương huynh đệ ngươi có thể nào nói như vậy?”

Đối mặt Dương Quá giọng nói kia hơi có vẻ lãnh đạm

chất vấn, Nhạc Duyên rất là buồn cười, kỳ thật đối với Dương Quá nhận thức, Nhạc Duyên có thể nói tại trong chuyện này tuyệt đối là nhất nhìn thấu người.

Tại thần điêu giai đoạn trước Dương Quá…

“A! Ta nhớ được Xích Luyện Tiên Tử hẳn là ngươi phái Cổ Mộ người a! Đè nói như vậy, cũng có thể là thuộc về ngươi đoạn đường này!”

“Tuy nhiên người ta Lý Mạc Sầu hiện tại cũng là đạo cô cách ăn mặc, nhưng là hắn nền tảng vẫn là xuất từ Cổ Mộ a!”

Bưng lên bầu rượu, chậm rì rì cho mình thêm vào tửu thủy, Nhạc Duyên buồn bã nói: “Về trợ Trụ vi ngược… Dương huynh đệ, ta muốn hỏi ngươi một vấn đề!”

“Vấn đề gì?”

Dương Quá sắc mặt bình tĩnh, nhìn không ra có cái gì lộ ra vẻ gì khác, nghe nói Nhạc Duyên nói như vậy, mà là nhíu mày kế tiếp.

“Không nói trước người ta Xích Luyện Tiên Tử tai họa, chỉ cần liền Dương huynh đệ cá người mà nói, nếu như không phải Lý Mạc Sầu trêu chọc đến ngươi, ngươi sẽ quan tâm trên tay nàng có một chuôi thần binh lợi khí sao?”

Nhạc Duyên ánh mắt nhìn trước mặt mình chén rượu, nhìn xem rượu kia nước như một đạo bạc tuyến rơi vào trong chén, chậm rãi đổ đầy cái ly, ngoài miệng nhưng là

như thế nói ra. Có thể nói, tại thần điêu giai đoạn trước, Dương Quá căn bản là không thể thuộc về một cái đại hiệp phạm trù, hắn sự tình gì đều chỉ lo chính mình một cái.

Nếu như Dương Quá có thể giống như Hồng Thất Công hay là Quách Tĩnh như vậy hành hiệp trượng nghĩa, vừa rồi câu hỏi Nhạc Duyên tuyệt đối là không có có bất kỳ nói, thậm chí Nhạc Duyên sẽ trực tiếp cho thấy chính mình tâm tính, nói ra bản thân muốn độ Lý Mạc Sầu ý niệm trong đầu, tìm người nhà vì chính mình đạo lữ. Thậm chí có bắt tay vào làm giải quyết Lý Mạc Sầu cùng Cổ Mộ ân oán.

Nhưng vấn đề là trước mắt Dương Quá cũng không phải mười sáu năm sau Dương Quá, hơn nữa mười sáu năm sau Dương Quá như vậy được xưng là thần điêu đại hiệp cũng bất quá là phía trước bị Quách Tĩnh ảnh hưởng, hơn nữa một đường tìm kiếm Tiểu Long Nữ nhàn rỗi Không sao mới làm xuống cử động.

Có thể nói như vậy, tại Kim Dung võ hiệp trong thế giới chân chính có thể xưng là đại hiệp không có mấy người, một cái là Thiên Long Bát Bộ trong Kiều Phong, một cái là xạ điêu, thần điêu xỏ xuyên qua hai bộ Hồng Thất Công, một cái khác chính là tử thủ Tương Dương Quách Tĩnh, mặc dù là trong Toàn Chân thất tử Khâu Xử Cơ cũng muốn so với Dương Quá tới danh xứng với thực.

Cho nên, tại hậu kỳ bài danh Ngũ Tuyệt trong Dương Quá chỉ có thể được tây cuồng, cũng chỉ có thể là cuồng mà thôi.

Trừ đó ra, Dương Quá trên đường đi ngược lại vũng hố không ít người, trong đó đặc biệt nữ nhân chiếm đa số.

Trình Anh, Lục Vô Song biểu tỷ muội, Hoàn Nhan Bình, còn có Công Tôn Lục Ngạc, cùng với Hoàng Dung tiểu nữ nhi Quách Tương, đều là như vậy bị vũng hố. Đối với cái này, hoàn toàn có thể cho rằng là cha nào con nấy, so với hắn phụ thân Dương Khang, hai cha con này hoàn toàn là trò giỏi hơn thầy sóng sau đè sóng trước.

Mà Dương Quá tại vũng hố Quách Phù thời điểm, thực sự đem chính mình cho vũng hố, bị Quách Phù chặt đứt cánh tay.

"…"

Dương Quá nghe vậy không khỏi trì trệ, cảm thấy lại là có chút không cho là đúng, cảm thấy Nhạc Duyên đây là tại kiếm cớ.

Kế tiếp lại nghe Nhạc Duyên nói ra: "Đương nhiên, đây chỉ là ta nghi hoặc, là cùng không phải, này muốn xem Dương huynh đệ đến tột cùng là như thế nào nghĩ. Phía dưới nói tiếp Xích Luyện Tiên Tử hành động đi ra tai họa!"

"Các ngươi biết được Xích Luyện Tiên Tử trước kia sự tình sao? Người ta sở dĩ được xưng là Xích Luyện Tiên Tử duyên cớ?"

Ngẩng đầu, Nhạc Duyên tầm mắt tại bốn người trên mặt qua lại càn quét, cuối cùng rơi vào thọt chân cô nương Lục Vô Song cùng Trình Anh biểu tỷ muội trên người.

Ừ! ! !

Một tiếng kinh ngạc, Lục Vô Song ngẩng đầu, tầm mắt nhìn thẳng Nhạc Duyên. Mà một bên Trình Anh cũng là nhíu mày trầm tư.

Hai người trải qua lúc trước Lục gia diệt môn thảm án, nhưng cũng biết hiểu tự thân vì rất may lưu lại nguyên nhân, đó chính là này khăn tay!

Mặc dù là thọt chân cô nương Lục Vô Song rơi vào Lý Mạc Sầu trong tay, lại cũng không có nguy hiểm tánh mạng, tối đa cũng không phải là bị đánh đánh chửi mắng, nghĩ đến trong chuyện này đều có cực kỳ đặc thù nguyên nhân.

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, Trình Anh cùng Lục Vô Song hai nữ cũng ngẩng đầu, nhìn qua Nhạc Duyên, chờ đợi Nhạc Duyên kế tiếp giải thích. Còn bên cạnh, Hoàn Nhan Bình cùng Dương Quá cũng là tập trung tinh thần nghe, đối với Lý Mạc Sầu chuyện cũ hai người này căn bản cũng rất lạ lẫm.

Mặc dù là khi còn bé Dương Quá được chứng kiến Lý Mạc Sầu lợi hại, nhưng cũng không biết nền tảng.

“Nói như vậy, ta nói trước cá nhỏ chuyện xưa dùng làm ví dụ!”

Trên mặt nụ cười, Nhạc Duyên nghiêng đầu, dùng một loại cực kỳ thâm tình tầm mắt chằm chằm vào ngồi ở tại bên cạnh mình thọt chân cô nương Lục Vô Song, thẳng

nhìn đến người ta tiểu cô nương sắc mặt choáng váng, sắp cúi đầu xuống thời điểm, Nhạc Duyên rồi mới lên tiếng: “Có một ngày, bởi vì bị thương duyên cớ, ta té xỉu tại đó, mà ngươi ngoài ý muốn cứu ta!”

“Sau đó ngươi cùng ta vừa thấy đã yêu, tình chàng ý thiếp, ưng thuận thề non hẹn biển. Bởi vì ta phải về nhà, cho nên từng người lưu lại tín vật, ta cũng vậy lưu lại hứa hẹn nói biết dùng đại kiệu hoa cưới ngươi!”

Thọt chân cô nương Lục Vô Song cảm giác mình da mặt nóng lên, tâm phù phù nhảy không ngừng, tuy nói rất muốn đón Nhạc Duyên tầm mắt, nhưng là căn bản không có cái này dũng khí.

“Nhưng mà… Ta sau khi về đến nhà, bởi vì cha mẹ duyên cớ, cho ta định ra một mối hôn sự! Cần lấy một nữ nhân khác!” Nhạc Duyên nói đến đây, chậm rãi xoay người lại, thâm tình tầm mắt rơi vào Trình Anh trên người.

Lập tức, Trình Anh thân thể không khỏi run lên, một loại có chút không tốt cảm giác tại trái tim tràn ngập.

“Mà cái cô nương này gia thế tốt, còn có một võ công rất cao trưởng bối, tại cha mẹ an bài, ta đáp ứng lấy nàng!”

Nói đến đây, Nhạc Duyên vừa nghiêng đi thân, nhìn về phía bên người thọt chân cô nương, nói: “Một mực ngốc chờ ngươi, tại ta sẽ phải kết hôn thời điểm, mới biết được ta đã muốn kết hôn một người khác, quên lời thề, cũng quên thề non hẹn biển!”

“Nhưng là ngươi không có quên, tại ta đón dâu ngày đó, ngươi cưỡi con lừa nhi đến đây cướp cô dâu, nghĩ muốn đem ta đoạt lại đi, có thể kết quả… Ngươi chỉ có thể trơ mắt xem ta lấy người khác!”

Còn lại lời nói Nhạc Duyên cũng không nói gì, mà đã đem chính mình cho dẫn vào đi vào Lục Vô Song, Trình Anh cùng với Hoàn Nhan Bình tam nữ sắc mặt đều là không khỏi tái đi, hiển nhiên từng người nghĩ đến lúc ấy loại tình huống đó.

Trong đó Lục Vô Song cùng Trình Anh hai nữ hiển nhiên hiểu rõ trong đó chỉ, này phụ lòng nam nhân là người nào không cần nhiều lời.

Mà Hoàn Nhan Bình thì là nghĩ với bản thân, quay đầu lại, sắc mặt có chút tái nhợt nhìn về phía Dương Quá.

Đồng dạng, cũng dẫn vào nhân vật Dương Quá cũng là sắc mặt trắng nhợt, đối với bên người Hoàn Nhan Bình tầm mắt, lại trong khoảng thời gian ngắn không dám nhận sờ.

Trong sát na, bữa sáng bầu không khí triệt để biến.

Duy nhất tâm tình không thay đổi chỉ có Nhạc Duyên.

Chương 049 : Mê mang hai người

049 chương mê mang hai người

Một mũi tên trúng ba con chim!

Đã giải quyết chỗ đối mặt về bội kiếm vấn đề, vừa bổ một đao, lại vì Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu cùng Lục Vô Song, Trình Anh biểu tỷ muội trong lúc đó ân oán vấn đề giải quyết dưới chôn phục bút, này hoàn toàn là thu hoạch phi thường lớn.

Nhạc Duyên lời nói này phát ra nổi mấy ảnh hưởng, ngắm lên trước mắt có chút ngẩn người bốn người, Nhạc Duyên cảm giác mình hạng mục đạt tới.

Làm một người tiếc hoa người, làm một người thích đẹp người, hơn nữa quan tưởng người Hương Suất ảnh hưởng, Nhạc Duyên vậy cũng là nho nhỏ vì những thứ kia bị Dương Quá lừa người trả thù một bả. Đều nói thù giết cha bất cộng đái thiên, nếu như Lý Mạc Sầu thật tự tay giết thọt chân cô nương cha mẹ, như vậy Nhạc Duyên tuyệt đối sẽ không lựa chọn như thế cách làm.

Mà trên thực tế là Lục Triển Nguyên phu phụ chính là bệnh chết, cũng không phải chết vào Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu trong tay.

Như vậy…

Dưới loại tình huống này, đoạn này cừu hận thì có có thể xới đất khả năng.

Nhấp môi lấy rượu ngon, Nhạc Duyên thấy mấy người đều là tại trong trầm mặc, đã muốn ăn uống no đủ Nhạc Duyên đã muốn đứng dậy chậm rãi đứng lên, hướng gian phòng của mình đi đến. Đi ngang qua tiểu nhị bên người thời điểm, Nhạc Duyên phân phó nói: “Tiểu nhị, lên lầu một chuyến, ta cần ngươi đem y phục của ta đưa người rửa sạch sẽ!” Nói đến đây, Nhạc Duyên giơ cổ tay lên, tầm mắt quét mắt một vòng ống tay áo trên đây không phải là rất rõ nét mỡ đông, lập tức lên lầu.

Cạch! Cạch! Cạch!

Theo Nhạc Duyên rời đi, sau một lúc lâu, trên bàn cơm bốn người lúc này mới hồi phục lại đây.

Dương Quá tiếp tục quấn quýt bản thân cùng Hoàn Nhan Bình còn có cô cô Tiểu Long Nữ trong lúc đó quan hệ vấn đề, mà thọt chân cô nương Lục Vô Song cùng Trình Anh hai người cũng là từng người cúi đầu, suy tư về.

Này…

Làm sao có thể!

Lục Vô Song không có trực tiếp chối bỏ vừa rồi cái này chuyện xưa, không có nói thẳng ra đây là giả. Nếu là lúc trước, tại không có trải qua Nhạc Duyên trong khoảng thời gian này dạy bảo, nhỏ tính tình nàng tất nhiên sẽ trực tiếp chối bỏ Nhạc Duyên lời nói.

Nhưng là tại kinh nghiệm như vậy đoạn thời gian ở chung, Lục Vô Song phát hiện Nhạc Duyên có mấy lời tuy nhiên nghe cảm thấy rất kỳ quái cùng không hợp thói thường, nhưng là trên thực tế thực sự nói cho nàng biết đây là sự thật.

Chẳng qua là Nhạc Duyên đạo trưởng chỗ chọn dùng phương thức so sánh ngoài dự tính mà thôi.

Cho nên, đang nghe Nhạc Duyên vừa rồi cái kia nhỏ chuyện xưa sau, tại kết hợp tự thân tại Lý Mạc Sầu chỗ đó sinh hoạt trong thời gian, thọt chân cô nương tự nhiên rất rõ ràng cảm nhận được Lý Mạc Sầu đối với chính mình gây nên có ngoài dự tính lý do.

Mỗi khi đối phương nhìn chính mình, hay là xử phạt chính mình thời điểm, đều biết dùng một loại kỳ lạ ánh mắt đánh giá chính mình.

Chẳng lẽ lại cha mình thật làm này phụ lòng sự tình?

Không!

Điều đó không có khả năng!

Tại thọt chân cô nương Lục Vô Song trong suy nghĩ, tự mình phụ thân cùng mẫu thân có thể nói là ân ái cực kỳ, tính cả là tương kính như tân, tương cứu trong lúc hoạn nạn, nhưng làm sao sẽ… Nếu như nói trước kia Lục Vô Song là cả người lâm vào trong cừu hận, nhưng là hiện tại nàng chính là đã là nửa bước đạp ở bên ngoài, dùng người thứ ba tầm mắt đi tự hỏi chuyện này.

Bởi vì Nhạc Duyên không phải trực tiếp dùng giảng dạy phương thức tới kể ra đoạn chuyện xưa này, mà là dùng một loại thâm tình giọng điệu dùng chuyện xưa làm việc đến thuyết minh.

Về phần nửa bước… Này chỉ có thể là nửa bước, dù sao này cừu hận vẫn còn quá sâu.

Thân là biểu tỷ Trình Anh thì bất đồng, cùng từ nhỏ đến nay liền được nuông chiều, tâm tình tùy hứng làm bậy Lục Vô Song bất đồng, Trình Anh bởi vì là sống nhờ tại người khác phòng cạnh dưới cố, liền hiểu chuyện nhiều. Nhìn vấn đề cũng muốn so với Lục Vô Song muốn càng thêm rõ nét.

Nhất là tại trở thành Hoàng Lão Tà đồ đệ sau, Trình Anh cách đối nhân xử thế càng trên một tầng lầu, nhưng không có nhiễm trên Hoàng Lão Tà này tại mặt ngoài tà khí, nhưng là bên trong trong xương kiêu ngạo ý cũng là nhất mạch cùng nhận.

Hoàng Lão Tà tay cầm Cửu Âm Chân Kinh, không chút nào không tu tập, mà Trình Anh cho dù là yêu Dương Quá, lại sẽ không chút nào xách ra bản thân tâm ý, chính bọn họ cũng chỉ là chính mình, cá nhân ý chí cực kỳ mãnh liệt.

Lúc này ở nghe Nhạc Duyên lời nói sau, nội tâm của nàng trong nhưng cũng là tràn ngập hoài nghi.

Nếu như nói Lục Triển Nguyên cùng Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu không có có liên quan lời nói, này tuyệt đối

chuyện không có khả năng!

Không có nguyên do, tại sao Lục gia diệt môn?

Hơn nữa mình cùng biểu muội Lục Vô Song tức thì bị một tay khăn cứu tánh mạng…

Lúc trước khi còn bé không hiểu, nhưng khi Trình Anh mình cũng bắt đầu chậm rãi đi vào cảm tình trong thời điểm, cũng đã có chỗ nhận thức.

Chỉ là hiện tại Trình Anh cùng Lục Vô Song hai nữ đối với cái này cảm thụ cũng không khắc sâu, nhưng là có thể tưởng tượng cái loại này kết cục, trong lúc nhất thời, biểu tỷ muội hai người liếc nhìn nhau, sau đó từng người vừa cúi đầu.

Biểu muội vừa rồi ánh mắt này…

Trình Anh mày ngài nhẹ chau lại, nhất thời không nói gì trong.

Mà Hoàn Nhan Bình, lúc này cũng đã là đầy bụng lòng chua xót. Dương Quá bắt đầu cũng không có nói cho Hoàn Nhan Bình nàng về Tiểu Long Nữ sự tình, nhưng là tại tối hôm qua, Dương Quá cũng là nói cho Hoàn Nhan Bình, cái kia tân khổ sở luyến cô cô.

Nhưng là…

Ngươi vì cái gì tại đêm hôm đó như vậy trêu chọc ta?

Nếu như không cần, thật là muốn thật tốt!

Nhưng là bây giờ người ta trong nội tâm đã muốn tràn đầy ngươi bóng dáng!

Tầm mắt một mực rơi vào Dương Quá trên người, Hoàn Nhan Bình đau khổ nhanh muốn khóc lên, hốc mắt đã muốn đỏ lên.

Cảm nhận được Hoàn Nhan Bình cùng Trình Anh tầm mắt, Dương Quá mê mang!

…

Tại Nhạc Duyên một phen đem Dương Quá đoàn người nội tâm quấy đến loạn thất bát tao thời điểm, mà ở Nam Phương mấy trăm dặm bên ngoài Tương Dương, bầu không khí lại cũng là có một loại mờ mịt.

Cùng Triệu Chí Kính cùng một chỗ đuổi tới Tương Dương Doãn Chí Bình, hai người đêm đó liền đi Quách Tĩnh quý phủ tiến hành bái kiến. Trên giang hồ, Quách Tĩnh Hoàng Dung phu phụ danh vọng khá cao, hơn nữa Quách Tĩnh bản thân cùng Toàn Chân giáo quan hệ, mặc dù ở trong Tam đại đệ tử bởi vì Quách Tĩnh xông sơn duyên cớ đối với hắn có oán khí, nhưng là tại từng người nội tâm nhưng lại không thể không bội phục cái này vì nước vì dân đại hiệp.

Hai người bái kiến Quách Tĩnh Hoàng Dung phu phụ sau, liền tại Hoàng Dung an bài hạ ở tại Quách phủ.

Anh Hùng đại hội gần, này an bài sự tình rất nhiều, cho nên Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung hai người cũng

không cùng Doãn Chí Bình cùng Triệu Chí Kính hai người nhiều lời.

Trong phòng.

Doãn Chí Bình ngồi một mình ở phía trước cửa sổ, hai mắt thất vọng ngắm lên trước mắt gương đồng.

Hắn suy nghĩ một cá nhân, nghĩ này trong mộng tiên tử —— Tiểu Long Nữ.

Một cá nhân, tại bước ra đáy lòng đạo đức điểm mấu chốt thời điểm, một loại sẽ có hai loại kết quả.

Một là vò đã mẻ lại sứt, một mực sai đi xuống, mà đổi thành bên ngoài một loại tựu là hối hận, cực đoan hối hận, nghĩ muốn chuộc tội.

Mà Doãn Chí Bình đó là thuộc về người sau. Tại trong sách, Doãn Chí Bình bản thân cũng không phải là một cái tâm ngoan thủ lạt người.

Doãn Chí Bình hối hận!

Là!

Hối hận, vừa là sợ hãi bị đừng người biết được chính mình lúc trước sở tác sở vi, tuy nhiên không rõ lúc trước tại sao mình có đột nhiên té xỉu, nhưng là Doãn Chí Bình cũng là vẫn đang lo lắng cho mình sự tình đã bị Nhạc Duyên cùng Tiểu Long Nữ người trong cuộc biết rõ.

Tuy nhiên lúc ấy Nhạc Duyên cùng sớm đã rời đi Tiểu

Long Nữ không có nói qua, nhưng là cái loại này đã biết cảm giác, tại Doãn Chí Bình trong nội tâm cực kỳ mãnh liệt. Chẳng qua là, trong khoảng thời gian này tới, Doãn Chí Bình một mực đối với chính mình tiến hành tự mình thôi miên, cho rằng người trong cuộc không có phát hiện mà thôi.

Chính là đây là lừa gạt không chính hắn!

Phải biết rằng lúc ấy hắn khi tỉnh dậy, Tiểu Long Nữ đã muốn rời đi.

Hiện tại Doãn Chí Bình là đã muốn gặp đến Tiểu Long Nữ đi nói một tiếng xin lỗi, rồi lại sợ hãi nhìn thấy Tiểu Long Nữ, cả người thần sắc đều có chút mê mang, mê ly tầm mắt tựu như vậy thất thần rơi vào trong gương đồng.

Trong hoảng hốt.

Doãn Chí Bình tựa hồ trông thấy trong gương đồng có một xinh đẹp bóng người, đối phương đang đồng dạng dùng thất vọng ánh mắt nhìn mình chằm chằm, này là mình trong mộng tiên tử —— Tiểu Long Nữ.

Chương 050 : Địa chỉ

050 chương địa chỉ

Trấn nhỏ.

Nhạc Duyên tại đây vừa trì hoãn một ngày, tại làm cho người ta đối với chính mình này thân xa hoa kim sắc đạo bào rửa sạch sẽ thời điểm, Nhạc Duyên thì là thừa dịp đoạn này vô ích hạ đến lúc, chuyên môn tại trấn nhỏ bốn phía đi dạo một phen.

Trước là trên đường, cho dù là thưởng thức phong cảnh cũng bất quá là dọc theo đường mà trông, mà giờ khắc này mới xem như Nhạc Duyên đường đường chính chính thưởng thức phong cảnh.

Ban đầu ở Chung Nam, bởi vì muốn sao chép đạo tàng, không kịp thưởng thức này như Tiên cảnh một loại Toàn Chân phong cảnh, mà tiếp lấy trên đường đi Nhạc Duyên tuy nhiên ven đường xem không thiếu cảnh tượng, nhưng trên thực tế nhưng không có chân chính dừng lại hảo hảo thưởng thức qua.

Bất quá, có một chút có phần nhường Nhạc Duyên ngoài ý muốn là bên cạnh mình vẫn là cùng một cái cái đuôi nhỏ.

Thọt chân cô nương Lục Vô Song.

Lục Vô Song ngoài dự đoán mọi người không có ở khách điếm cùng mình biểu tỷ Trình Anh cùng một chỗ,

thậm chí cũng không có cùng nàng nguyên lai chỗ thưởng thức đầu đất cùng một chỗ, tựa hồ là kiến thức Hoàn Nhan Bình này u oán tầm mắt, hơn nữa Nhạc Duyên trước này nói ra về Lục Triển Nguyên lời nói, vừa có lẽ là bởi vì tự thân võ học phương diện vấn đề cần Nhạc Duyên trợ giúp, kết quả Lục Vô Song liền như vậy cùng đi ra.

Sơn Lâm Tiểu Liên trên.

Nhạc Duyên đi ở phía trước, sau lưng thì là theo chân khập khiễng Lục Vô Song, hai người một trước một sau tại trong rừng xuyên toa lấy.

“Ngoài dự tính!”

“Ta nói Vô Song cô nương, ngươi cùng ngươi biểu tỷ Trình Anh cô nương hẳn là hồi lâu không thấy a? Làm sao không tại trong khách sạn tự ôn chuyện, mà là…”

Xoay người, Nhạc Duyên được một khoảng cách sau, vẫn là nhịn không được hỏi lên.

“…”

Thọt chân cô nương Lục Vô Song nghe vậy sắc mặt hơi hồng, bất quá rất nhanh liền khôi phục lại bình tĩnh bộ dáng, yên tĩnh đứng ở phía sau nhìn trước mắt đổi lại một thân xanh trắng đạo bào Nhạc Duyên, cuối cùng Lục Vô Song tầm mắt rơi vào Nhạc Duyên này một lần nữa bị may vá may vá trên tay áo trên, thật lâu, lúc này mới nói: “Ngươi cái kia tay áo không có sao chứ?”

Tay áo!

Lục Vô Song chỉ chính là Nhạc Duyên này thân lúc trước cùng Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu giao phong lúc bị phất trần quấy áo thủng tay áo, tại sáng hôm nay Nhạc Duyên lấy ra chuẩn bị thay y phục thời điểm, lúc này mới nhớ tới tự mình tay áo phá. Thân vì một người nam nhân, cho dù là chính mình chỗ quan tưởng người Hương Suất, Nhạc Duyên cùng Sở Lưu Hương có thể đều không có thêu thùa này hạng nhất năng lực.

Rơi vào đường cùng, chỉ có thể một lần nữa xuống lầu nhường phía dưới ba vị trong nữ nhân biết cái này thêu thùa giúp đỡ một bả.

Mà tại lúc này, thọt chân cô nương lập tức đứng ra, tràn đầy tự tin tiếp nhận Nhạc Duyên việc.

Kết quả…

Toàn bộ ống tay áo tại Lục Vô Song này bối rối hạ cho may sai, quấn quýt cùng một chỗ, đơn giản chỉ cần đem tay áo may thành một cái Mao Mao Trùng, cuối cùng vẫn là một bên Trình Anh nhìn không được, tiếp nhận Lục Vô Song trên tay quần áo cùng may vá, một lần nữa may tốt lúc này mới có nghĩa.

Bất quá, do đó sự tình Nhạc Duyên ngược lại kiến thức Lục Vô Song này ưa thích loạn nhúng tay tính tình, người ta là từ bất kể tự thân trình độ tình huống.

“… Không sao!”

Nhạc Duyên hồi tưởng lại tình huống này, liền rất là bất đắc dĩ. Bất quá, lúc ấy tại trong khách sạn, Hoàn Nhan Bình, Trình Anh còn có thọt chân cô nương Lục Vô Song trong ba người, chân chính có thêu thùa này một năng lực cũng chỉ có Trình Anh. Hoàn Nhan Bình từng là Kim quốc quý tộc, từ nhỏ sinh hoạt Thư Sướng, thêu thùa cái gì nơi đó có chính nàng sự tình? Mà Lục Vô Song càng nuông chiều, tự nhiên cũng sẽ không.

Chỉ có bị từ nhỏ ký túc tại Lục gia Trình Anh có, đây là sự thật nhưng cũng là bất đắc dĩ.

Ăn nhờ ở đậu, rất nhiều sự tình kỳ thật hay là muốn dựa vào tự thân.

“Ta nghĩ nhường ngươi chỉ dạy ta tu tập Ngũ Độc bí truyền!”

Đón Nhạc Duyên tầm mắt, Lục Vô Song tầm mắt né tránh sau nửa ngày, hơn nửa ngày mới thốt ra trong nội tâm lời nói.

“Ừ?”

Nhạc Duyên ngoài ý muốn, trước một thời gian ngắn trên đường đi Lục Vô Song đối với Ngũ Độc bí truyền rất là dè chừng, mặc dù là chính mình mượn đọc qua, mặc dù là nàng tự thân cũng không hiểu nhiều, nhưng là Lục Vô Song tại Ngũ Độc bí truyền trên mặt cũng rất ít tự hỏi mình. Càng nhiều thời điểm, hay là hỏi đao pháp, hoặc là tựu là Nhạc Duyên tự thân đáp ứng khinh thân công pháp.

Nhưng là trước mắt…

Bộ dáng này, tựa hồ đối với chính mình tín nhiệm không ít!

Chùi chùi cái cằm, Nhạc Duyên tầm mắt không ngừng nhìn từ trên xuống dưới Lục Vô Song, thật lâu mới thầm nói: “Ta đối với độc công này hạng nhất trên không am hiểu!”

“Nhưng ngươi tổng so với ta tốt a!”

Lục Vô Song nghe vậy lập tức đón một câu, đối với Nhạc Duyên võ công nàng nhìn không ra sâu cạn, nhưng cũng biết tuyệt đối là võ công cao cường người, có lẽ tại trong mấy người Nhạc Duyên võ công chính là mạnh nhất. Tuy nhiên, cho tới bây giờ Lục Vô Song cũng bất quá là nhìn thấy qua Nhạc Duyên ra một lần tay, nhưng là lần kia bày ra vẫn là này không gì sánh kịp khinh công.

“Hơn nữa…”

“Trong tay ta chỉ có Ngũ Độc bí truyền!”

Lục Vô Song ngữ khí trầm thấp xuống, nói như vậy nói.

Nhạc Duyên vừa nghe, thực sự trầm mặc xuống.

Thọt chân cô nương trong lời nói ý tứ Nhạc Duyên đương nhiên là nghe rõ. Phải biết rằng tại này võ hiệp thế giới, bí tịch võ công có thể nói là cực kỳ trọng yếu, tại không có được qua sư môn trưởng bối khẳng định,

những người khác tuyệt đối là không dám tư truyền võ công, cho dù là hai người quan hệ phi thường thân mật.

Mượn Lục Vô Song biểu tỷ Trình Anh mà nói, không được đến Hoàng Lão Tà cho phép, Trình Anh chắc là không biết truyền thụ Lục Vô Song chút nào về Đào Hoa đảo võ công.

Tư truyền võ học, đối với sư môn mà nói tuyệt đối là tối kỵ.

Hồi tưởng Hoàng Lão Tà mấy cái tàn phế đồ đệ kết cục, liền có thể nghĩ mà biết.

Mà bây giờ thọt chân cô nương Lục Vô Song càng không biết được mình cùng Trình Anh sau này cũng tìm được Dương Quá truyền thụ Ngọc Nữ Tâm Kinh, nhưng là mặc dù là Dương Quá truyền thụ Cổ Mộ trấn phái võ học, điều này cũng không có thể nói rõ là Dương Quá không là đối với hai nữ trên mặt cảm tình một phần khác hoàn lại.

Nếu không lời nói, Dương Quá cũng sẽ không tại truyền thụ Ngọc Nữ Tâm Kinh sau, lập tức rời đi.

Cho nên Lục Vô Song càng nghĩ, kết quả phát hiện bản thân chỉ có dựa vào một cá nhân, đó chính là Nhạc Duyên. Quan trọng nhất là, tại nhường Dương Quá cùng Trình Anh biết được Lục Vô Song muốn tu tập Ngũ Độc bí truyền thời điểm, bọn họ sẽ làm Lục Vô Song đạt được ước muốn sao?

Trên giang hồ nhiều hơn nữa trên một cái Xích Luyện

Tiên Tử?

Phỏng chừng lớn nhất khả năng chính là dùng Ngũ Độc bí truyền đó là tà môn công phu mà chối bỏ mất Lục Vô Song muốn học tập tính toán. Tại Lục Vô Song xem ra, cũng duy có trước mắt cái này làm việc tùy ý, tính nết rất là làm bậy đạo sĩ Nhạc Duyên mới sẽ không chối bỏ.

Bởi vì, tại đoạn thời gian trước đường xá trên, Nhạc Duyên cố từng nói qua một câu, đó chính là lực lượng không có chính tà, có chính tà chi phân là nhân tâm.

"…"

Mặt không biểu tình nhìn qua Lục Vô Song, thẳng nhìn đến Lục Vô Song cho rằng muốn bị cự tuyệt thời điểm, Nhạc Duyên lúc này mới gật đầu nói: "Được rồi, ta dạy cho ngươi!"

"Nhưng ta muốn sớm nói một câu là, độc này công hiện tại ta không am hiểu!"

Mặc dù là đáp ứng, Nhạc Duyên hay là muốn cho Lục Vô Song đánh lên một châm phòng ngự, miễn đối phương đem chỗ có hi vọng cũng rơi tại trên người mình, nói: "Bất quá chúng ta có thể lẫn nhau nghiên cứu xuống… Ngô, đúng, lẫn nhau nghiên cứu hạ!"

"Thật?"

Nhạc Duyên đáp ứng nhường Lục Vô Song cơ hồ tước dược, có thể được đến trước mắt cao ngón tay chỉ, đó là Lục Vô Song tha thiết ước mơ sự tình.

Về phần đang sư môn, dự đoán được Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu chỉ điểm…

Đó là suy nghĩ nhiều!

…

Lúc xế chiều, mang theo Lục Vô Song khắp núi loạn đi dạo một phen Nhạc Duyên rốt cục tại lúc xế chiều trở lại trên trấn trong khách sạn.

Mà vừa đến khách điếm trước cửa, đã thấy Dương Quá, Hoàn Nhan Bình cùng Trình Anh ba người đã từng người cưỡi lên ngựa, một bộ nghĩ muốn đi xa bộ dáng.

“Ồ?”

“Dương huynh đệ, Trình cô nương, xong Nhan cô nương, các ngươi đây là…”

“Biểu tỷ, đầu đất, xong Nhan tỷ tỷ các ngươi đây là đi nơi nào?”

Nghi hoặc ở bên trong, Nhạc Duyên cùng Lục Vô Song đứng ở ba người trước mặt, ngẩng đầu nghi hoặc đánh giá ba người.

“Nhạc đạo trưởng, chúng ta chuẩn bị xuôi nam!”

Đối mặt Nhạc Duyên vấn đề, Dương Quá hơi có vẻ lãnh đạm hồi đáp, đồng thời tầm mắt rơi vào Lục Vô Song trên người, ôn nhu nói: “Vô Song cô nương, ngươi

không với ngươi biểu tỷ cùng đi sao?” Vốn Dương Quá đáy lòng nghĩ muốn xưng hô âm thanh tiểu tức phụ, nhưng là ngẫm lại, nhìn xem bên người Hoàn Nhan Bình Trình Anh còn có Nhạc Duyên, Dương Quá quả thực không dám dẫn đến. Sợ mình lại dẫn đến xảy ra trạng huống gì, tình huống bây giờ đã muốn đủ để cho Dương Quá đau đầu.

“Đúng vậy a, Vô Song, ngươi không cùng đi với chúng ta sao?”

Một bên, đồng dạng ngồi trên lưng ngựa Trình Anh sắc mặt nghiêm túc hỏi Lục Vô Song đạo, đối với đem Lục Vô Song đặt tại Nhạc Duyên bên người, Trình Anh hơi lộ vẻ lo lắng.

Loại tâm tình này rất bình thường.

Tuy nói hai ngày thời gian, Trình Anh đối với Nhạc Duyên cũng bất quá là biểu hiện ra hiểu, đối với Nhạc Duyên chân chính tính tình cũng một người duy nhất ấn tượng, đó chính là rất là tùy ý làm bậy.

Có thể đem thần binh lợi khí một loại bội kiếm ném cho Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu người, có thể không phải như vậy sao?

“… Không!”

“Ta theo Nhạc đạo trưởng một đường!”

Vượt quá Dương Quá cùng Trình Anh hai người bất ngờ là Lục Vô Song cự tuyệt hai người mời, xác thực nói là

triệt để vượt quá Dương Quá ngoài ý muốn, mà Trình Anh chỉ là có chút kinh ngạc đồng thời, nội tâm lo lắng lại không hiểu nhiều.

“Nhạc đạo trưởng sẽ chỉ đạo ta khinh công!”

Cuối cùng, Lục Vô Song vừa bổ sung một câu, đương nhiên này Ngũ Độc bí truyền liền căn bản không đề cập.

Dương Quá cùng Trình Anh đều là sững sờ, lập tức trầm mặc xuống.

Đối với Nhạc Duyên khinh thân công pháp, Dương Quá coi như là được chứng kiến, đã đối phương đáp ứng chỉ đạo Lục Vô Song khinh công, Dương Quá cũng yên lòng, dù sao Lục Vô Song công phu sai, hơn nữa đi đứng cũng không tốt, nếu có thể ở khinh công trên có chỗ đột phá, thật cũng không sai.

Mà Trình Anh lại không pháp phát biểu ý kiến, đầu tiên đối với Nhạc Duyên vũ lực nàng chưa quen thuộc, hơn nữa này đã muốn quan hệ đến võ công dạy bảo trên, nàng căn bản không thể xen vào.

Cuối cùng, liền như vậy năm người trong lúc đó lẫn nhau chắp chắp tay, Dương Quá, Hoàn Nhan Bình cùng Trình Anh ba người kỵ mã đi, hướng xuôi nam phương hướng, mà trấn nhỏ trong khách sạn liền chỉ có Nhạc Duyên cùng Lục Vô Song hai người.

Xuôi nam…

Là muốn đi Tương Dương sao?

Nơi tốt!

Tầm mắt từ ba người bóng lưng trên thu hồi, Nhạc Duyên đối với đứng tại bên cạnh mình Lục Vô Song phân phó nói: “Đêm nay nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai chúng ta lên đường đi Tương Dương!”

Nói xong, Nhạc Duyên liền đi tiến khách điếm.

Lập tức, Lục Vô Song cũng thu hồi tầm mắt, theo sau.

Phương xa, vạn dặm không mây!

Chương 51 : 051 052 053 Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo

051 chương dạy bảo

Sáng sớm.

Nhạc Duyên cùng thọt chân cô nương Lục Vô Song hai người từng người cưỡi một đầu con lừa nhỏ lảo đảo đón mới lên mặt trời, xuất phát.

Địa chỉ —— Tương Dương.

Sở dĩ dậy sớm như thế, Nhạc Duyên là hoàn toàn không nghĩ tại đại giữa trưa đi gấp rút lên đường, như vậy khô nóng thời tiết hạ đội lấy một vòng mặt trời này hoàn toàn là chịu tội. Nhất là chính mình kỵ vẫn là sảng khoái phiên bản con lừa thời điểm, trung tâm buổi trưa gấp rút lên đường này càng thêm không cần phải nói.

Nếu như là đổi lại cưỡi là con ngựa cao to, lớn như vậy giữa trưa gấp rút lên đường ngược lại không có việc gì, dù sao tốc độ đứng lên, có thể tính làm là căng gió.

Đáng tiếc là Nhạc Duyên so sánh đặc biệt thích loại này nhàn nhã gấp rút lên đường kiếp sống, không có có việc gấp thời điểm Nhạc Duyên tuyệt đối là không biết cỡi ngựa gấp rút lên đường.

“Đối mặt này mới bay lên mặt trời, Vô Song cô nương có cái gì cảm tưởng?”

Đón mặt trời, Nhạc Duyên nhàn nhã hai tay gối lên đầu, nằm ở lông trên lưng lừa, dùng cũng không tính độ khó cao tư thái đối với đồng dạng cưỡi con lừa đi tại chính mình bên cạnh thọt chân cô nương Lục Vô Song hỏi.

“À?”

“Cảm tưởng?”

Lục Vô Song khẽ giật mình, vừa rồi nàng cũng là tâm thần rơi vào này mới lên ngày trên mặt, xa xa nhìn lại cũng là làm cho người một loại hùng vĩ cùng bừng bừng sinh cơ cảm giác. Này tại hí mắt thưởng thức ở bên trong, đột nhiên bên cạnh Nhạc Duyên hỏi một câu như vậy, Lục Vô Song sững sờ xuống.

Trầm ngâm thật lâu, Lục Vô Song lúc này mới nghiêm túc nói ra: “Hùng vĩ cùng bừng bừng sinh cơ! Có thể làm cho lòng người ngực khoáng đạt!”

Thọt chân cô nương lời này tuyệt đối là lời nói thật, phải biết rằng Lục Vô Song từ diệt môn đến nay, đi theo tại Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu bên người đó là nơm nớp lo sợ trải qua thời gian, hơn nữa càng đầy bụng cừu hận. Có thể nói, thời gian dài như vậy tới, Lục Vô Song đang cùng Nhạc Duyên ngốc trong mấy ngày này mới xem như nàng thoải mái nhất thời điểm.

Tuy nói có đôi khi Nhạc Duyên có ôm ngoài dự tính tâm tư, tổng hội ngữ khí âm trầm sẽ đối Lục Vô Song giảng

chuyện ma…

Nhưng là, trong khoảng thời gian này tới xác thực là Lục Vô Song qua thoải mái nhất Thư Sướng thời điểm, không ai đến đây phiền chính mình, Lý Mạc Sầu càng tạm thời không có tìm chính mình phiền toái, hơn nữa Nhạc Duyên còn đáp ứng tới trợ giúp chính mình tu tập Ngũ Độc bí truyền cùng với dạy bảo khinh công sự tình, đây không phải rất vui vẻ sự tình sao?

Mà tại loại tâm tình này, lại tại lông trên lưng lừa, trên đường đi nhìn này mới lên mặt trời đỏ, loại tâm tình này cũng là Thư Sướng không ít.

Nguyên lai một mực ưa thích gấp gáp lông mày, cùng với thỉnh thoảng tuyên bố tính tình táo bạo cũng thong thả rất nhiều.

“Ừ, không sai!”

Nhạc Duyên nghe vậy gật gật đầu, đối với Lục Vô Song giờ phút này biểu hiện rất là thoả mãn, nói: “Hiện tại ngươi loại trạng thái này vẫn tương đối thích hợp tu tập võ học! Nếu như trước kia mặt ngươi cái loại này sốt ruột tính cách, cực dễ dàng đi đến đường tà đạo!”

“Ha ha…”

Thọt chân cô nương Lục Vô Song nghe Nhạc Duyên câu này tán dương lời nói, vui mừng. Trên mặt đẹp tràn đầy vui sướng, bản thân vui mừng thật lâu, Lục Vô Song lúc này mới hỏi: “Này Nhạc đại ca nhìn ngày hôm đó ra có cái gì cảm tưởng đâu này?”

Nhạc đại ca? !

Nghiêng đầu, Nhạc Duyên tầm mắt rơi ở bên người này đầy người màu đỏ ánh mặt trời tắm rửa trong đó thọt chân cô nương, trên mặt đầu tiên là hiện lên một tia kinh ngạc. Phải biết, tại trước kia Lục Vô Song xưng hô mình không phải là ngươi chính là đạo trưởng, nhưng hiện tại…

Nhạc Duyên có một loại thay thế Dương đại ca cảm giác.

Đối với cái này, Nhạc Duyên rất là thoả mãn, tràn đầy cảm giác thành tựu.

Sau đó, Nhạc Duyên liền là đối với Lục Vô Song vấn đề. Nguyên bản gối lên đầu, ngủ ở trên lưng lừa Nhạc Duyên lập tức ngồi xuống, tầm mắt lấp lánh nhìn qua này phương xa thần dương, thâm tình nói: “Nhìn trước mắt thần dương, ta liền nhớ lại ngày đó dưới trời chiều, đón kim sắc trời chiều, ta nhàn nhã cưỡi con lừa, gặp phải… Ai? Ta nói Vô Song ngươi làm gì thế quay đầu?”

“…”

Trên đường đi cùng Nhạc Duyên ngốc không ít trời Lục Vô Song vừa thấy Nhạc Duyên loại tình hình này, chỉ biết bên người vị đạo sĩ này lại muốn bắt đầu không kiêng nể gì cả phát biểu của hắn này ngoài dự tính cảm thán.

Ta thật khờ!

Ngốc đến sẽ hỏi hỏi như vậy đề!

Nhìn sáng sớm mặt trời, nghĩ như thế nào đến trời chiều?

Thọt chân cô nương Lục Vô Song thật sự là không rõ phần này cảm tưởng nơi nào đến.

Bất quá hoàn hảo là, Lục Vô Song đã muốn coi như là sớm có chuẩn bị, từ trong tay áo móc ra hai cái màu trắng sợi bông, sau đó hung hăng chà xát thành hai cái bao quanh, nhét tại trong lỗ tai. Lại sau đó, xoay đầu lại, Lục Vô Song vẻ mặt vui vẻ vẻ mặt kinh ngạc không ngừng gật đầu, tựa hồ là đối với Nhạc Duyên cảm thán cực kỳ tán thưởng.

"…"

Nhạc Duyên lời nói két một tiếng dừng lại, mặt không biểu tình nhìn qua bên cạnh thọt chân cô nương, chỉa chỉa đối phương lỗ tai, nói: "Ngươi vừa rồi cách làm ta cũng chứng kiến!"

"Ách…"

Nhìn qua Nhạc Duyên chỉ, Lục Vô Song không khỏi mặt ửng hồng lên.

Thọt chân cô nương Lục Vô Song cảm giác mình bị đối phương mang biến ngoài dự tính.

…

Thời gian qua rất nhanh.

Tại Nhạc Duyên cùng thọt chân cô nương Lục Vô Song hai người một đường nhàn nhã xuôi nam trong quá trình, rất nhanh liền đến trưa.

Không phải không thừa nhận, khí trời mặc dù tốt, vạn dặm không mây bộ dáng, nhưng là mặc dù là tại đây mùa thu hoạch chính trời, này đang giữa trưa mặt trời vẫn là rất phơi nắng người. Tuy nhiên Lục Vô Song đối với gấp rút lên đường cái gì cũng không thèm để ý, tại nàng đi theo Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu trong đoạn thời gian đó, cái gì khổ chưa ăn qua? Này nho nhỏ mặt trời cũng không được tốt lắm.

Nhưng là Nhạc Duyên tựu bất đồng, cái kia loại yêu thích hưởng thụ, chán ghét mặt trời thói quen càng vào lúc này phát huy vô cùng tinh tế. Phải biết rằng Quan Tưởng chi nhân Hương Suất là dạng gì người? Người ta mặc dù là được xưng là đạo soái, nhưng nói trắng ra kỳ thật cũng là một tao nhã kẻ trộm a.

Quan trọng hơn là kẻ trộm tuyệt đại bộ phận ưa thích đều là tại buổi tối hành động, Sở Lưu Hương càng phải như vậy.

Tại tăng thêm Nhạc Duyên vốn thói quen tình, hai người gia tăng vừa kết hợp, đây đối với mặt trời Nhạc Duyên liền thập phần chán ghét.

Cho nên tại thưởng giữa trưa, Nhạc Duyên liền cùng Lục Vô Song hai người tìm chỗ so sánh an phận yên

tĩnh địa phương, ngồi nâng lạnh tới, quyết định đến xế chiều mặt trời khi còn bé lại đi.

Mà hóng mát ở bên trong, trong lúc rảnh rỗi, Nhạc Duyên liền cùng Lục Vô Song bắt đầu nghiên cứu nâng này Ngũ Độc bí truyền tới, bắt đầu chính thức dạy bảo Lục Vô Song võ công.

“Vô Song, ta cảm thấy cho ngươi chỉ dựa vào này loan đao vẫn là chưa đủ!”

Tầm mắt rơi vào đang tại tụ thần quan sát bí kíp Lục Vô Song, Nhạc Duyên suy tư sau nửa ngày, này liền nói ra.

“Ừ?”

Ngẩng đầu, Lục Vô Song khép lại Ngũ Độc bí truyền, nghe Nhạc Duyên lời nói, trầm ngâm sau nửa ngày, nàng cũng cảm thấy lực sát thương không đủ, hơn nữa bản thân mình đi đứng không có phương tiện, mặc dù là sau này khinh công có chỗ tiến bộ, nhưng là đối mặt người bình thường thời điểm, giao phong lúc luôn luôn không ổn, nhất là đối mặt cao thủ thời điểm, chân của mình nhất định sẽ giật xuống gió.

Nhớ tới chân của mình, Lục Vô Song trong nội tâm vừa thầm hận đứng lên.

Tuy nói đi đứng không có tốt lưu loát, là bị sư tỷ Hồng Lăng Ba cho ảnh hưởng mà thôi, nhưng là Lục Vô Song trong nội tâm lại đem vấn đề này cho an tại Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu trên người, nếu như lúc trước không phải Lý Mạc Sầu diệt Lục gia trang, như vậy Lục

Vô Song chân tuyệt đối không là như thế.

“Này Nhạc đại ca thấy thế nào?”

Đối mặt Nhạc Duyên chỉ, Lục Vô Song trầm tư, cảm thấy xác thực như thế, đã Nhạc Duyên có thể đề xuất, tại nàng xem tới tự nhiên là có tương ứng biện pháp.

“… Ngô!”

“Vô Song ngươi mặc dù là khinh công đến lúc đó có tiến bộ, nhưng là đang cùng cao thủ giao phong thời điểm, trên thực tế vẫn có khuyết điểm!”

Nói đến đây thời điểm, Nhạc Duyên tầm mắt rơi vào Lục Vô Song này nghiêng trên chân, nói tiếp: “Như dùng ngươi loan đao, kết hợp với Ngũ Độc thần chưởng vậy cũng tất phải khoảng cách gần cùng địch nhân chiến đấu mới có thể, có thể là như thế này lời nói, bởi vì đi đứng vấn đề liền lộ vẻ khá lớn!”

“…”

Lục Vô Song nghe vậy không nói tiếng nào, chỉ là sắc mặt hơi lộ vẻ ảm đạm, nàng tuy nhiên công phu không cao, nhưng cũng biết phương diện này.

“Cho nên!”

“Từ buổi sáng đến bây giờ, ta dọc theo con đường này suy tư ngươi con đường, quyết định nếu như muốn giải quyết vấn đề này, như vậy liền chỉ có một biện pháp!”

Nhạc Duyên thấy Lục Vô Song sắc mặt đau thương, biết rõ Nhạc Duyên nói thọt chân coi như là đâm chọt trong nội tâm chỗ đau, liền rất nhanh xoay qua chỗ khác, đề xuất biện pháp giải quyết tới.

“Biện pháp gì?”

Lục Vô Song nghe vậy trừng to mắt, vô cùng chờ mong nhìn qua Nhạc Duyên.

“Ha ha…”

Híp mắt cười cười, Nhạc Duyên đối với Lục Vô Song chờ mong rất là thoả mãn, nói: “Đó chính là gia tăng ngươi công kích cự ly!”

“Công kích cự ly?”

Nỉ non lấy tái diễn Nhạc Duyên lời nói, Lục Vô Song cúi đầu trầm tư. Lại nâng lên đầu, liền thấy Nhạc Duyên từ con lừa bên cạnh thân trong túi áo móc ra một kiện đồ vật, cầm trong tay run lên.

Đùng!

Không khí một hồi nổ vang, Lục Vô Song thậm chí có thể trông thấy trước mắt hoảng hốt xuất hiện gợn sóng, một đạo hắc sắc tia chớp hiện lên.

Tại trừng to mắt, Lục Vô Song này mới phát hiện đó là một cái dài đến trọn vẹn dài hai trượng hứa màu đen roi, giờ phút này đang bị Nhạc Duyên cầm trong tay, rủ xuống trên mặt đất.

Nhạc Duyên vì Lục Vô Song chỗ tìm có thể gia tăng công kích cự ly vũ khí chính là trường tiên.

Hoan nghênh quảng đại thư hữu quang lâm đọc, mới nhất, nhanh nhất, hot nhất còn tiếp tác phẩm đều ở!

052 chương cục cưng (thượng)

Chương 52 : 054 055 056 Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo

054 chương cục cưng (hạ)

Vận công!

Thu công!

Một cổ kỳ lạ mùi dùng chân thọt cô nương làm trung tâm hướng bốn phía tán đi, theo từng cơn gió nhẹ thổi qua, lập tức này cổ kỳ lạ có chứa quái dị mùi thơm hương vị liền bị thổi tan ra.

“…”

Mở mắt ra, Lục Vô Song nhổ ra một ngụm bạch khí, trên mặt toát ra một tia vui vẻ. Mở ra hai tay, cúi đầu xuống đánh giá chính mình một đôi tay, Lục Vô Song trong mắt hiện lên sợ hãi lẫn vui mừng. Mấy ngày qua thời gian, tại Nhạc Duyên dưới sự trợ giúp, bất luận là tại đường trong trong trấn nhỏ tại hiệu thuốc dùng tiền mua sắm độc vật, hay hoặc giả là mang theo chân thọt cô nương tại vùng núi trên đường nhỏ tìm kiếm, phí không ít độc vật dưới tình huống, Lục Vô Song rốt cục đem Ngũ Độc bí truyền trên mặt Ngũ Độc thần chưởng đã muốn coi như là nhập môn.

Mà đồng thời, tại Lục Vô Song trước mặt con rết, Hạt Tử

các loại độc vật cũng khô quắt xuống tới, triệt để chết mất.

Ở một bên, Nhạc Duyên thì là hai tay gánh lưng đứng ở bên cạnh, yên tĩnh đánh giá Lục Vô Song.

Đối với Lục Vô Song vừa mới tu tập Ngũ Độc bí truyền tràng cảnh, Nhạc Duyên trên đường đi đến nay đã muốn được chứng kiến rất nhiều lần. Tại Nhạc Duyên dưới sự trợ giúp, Lục Vô Song lúc này mới tại Ngũ Độc bí truyền trên mặt không hề sai tiến triển. Hơn nữa, cùng Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu một loại bất đồng là, tại Ngũ Độc thần chưởng trên việc tu luyện, chân thọt cô nương lựa chọn Ngũ Độc hỗn hợp tu luyện, mà không phải giống như Lý Mạc Sầu như vậy chủ dùng bò cạp độc là chủ.

Đối với so với, Nhạc Duyên không cách nào cho ra hai loại phương thức tu luyện mạnh yếu.

Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu này dùng Hạt Tử hệ thần kinh độc tố là chủ Ngũ Độc thần chưởng lực sát thương xác thực rất lớn, nhưng là Lục Vô Song Ngũ Độc hợp nhất tu luyện nghĩ đến cũng có thể không sai biệt bao nhiêu.

Bởi vì có Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu ở phía trước tiến hành lục lọi sáng tạo, này đi ở từ Xích Luyện Tiên Tử mở sáng tạo ra trên đường lớn Lục Vô Song coi như là chiếm tuyệt đại tiện nghi.

Dù sao sáng tạo võ học người, cùng về sau học tập võ học người chỗ đối mặt khó khăn hoàn toàn là hai cái

cảnh giới.

“Ngũ Độc vừa là độc vật, cũng có thể coi như dược vật!”

Thấy Lục Vô Song đã muốn thu công xong, Nhạc Duyên lúc này mới lên tiếng cắt đứt người ta chân thọt cô nương vui sướng, nói: “Vô Song ngươi tu tập này Ngũ Độc bí truyền hẳn là sẽ có tương ứng tác dụng phụ, tuy nói vấn đề không lớn, nhưng là vẫn là nhớ rõ này Ngũ Độc vật căn bản.”

“Là độc cũng là thuốc, là thuốc cũng là độc!”

Đối với Ngũ Độc bí truyền tác dụng phụ, Nhạc Duyên cũng suy tư qua, nhớ lại về này Ngũ Độc bí truyền liên quan dấu hiệu tới, phát hiện này bí kíp lực sát thương xác thực khá lớn, nhưng là hắn mang đến tác dụng phụ cũng không phải đặc biệt tổn thương thân thể người.

Thí dụ như, Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu tu luyện Ngũ Độc bí truyền chỗ mang đến tác dụng phụ chính là người ta thân hình làn da cực độ mẫn cảm, cho nên Lý Mạc Sầu phi thường chán ghét nam nhân đối với hắn tiến hành thiếp thân tiếp xúc!

Về điểm ấy, Nhạc Duyên trước kia bất quá là ở trong sách kiến thức, nhưng tại lần trước khách điếm nóc nhà, Nhạc Duyên coi như là triệt để kiến thức này mẫn cảm ra sao bộ dáng.

Ngũ Độc bí truyền, tu luyện càng sâu, như vậy người trong cuộc làn da sẽ càng thêm mẫn cảm.

Đáng tiếc là mặc dù là biết rõ Lục Vô Song tu luyện Ngũ Độc bí truyền sẽ có cái này khuyết điểm, nhưng là hiện tại Nhạc Duyên trên tay vừa không có Ngọc Nữ Tâm Kinh, tại một cái vội vã tăng trưởng vũ lực cô nương khẩn cầu, Nhạc Duyên chỉ có thể nhường Lục Vô Song tu tập phần này xuất từ Xích Luyện Tiên Tử võ công.

Về phần Nhạc Duyên bản thân công pháp…

Mượn mấy ngày nay dạy đạo đao pháp cùng tiên pháp, đã để Nhạc Duyên buông tha cho trong nội tâm tính toán, làm cho nhân gia luyện một cái cũng tạm được, thuần thục vô cùng tình huống có thể hơi chút tự bảo vệ mình liền cũng đủ.

“Ừ, Nhạc đại ca, ta sẽ nhớ rõ!”

Đối mặt Nhạc Duyên dạy bảo phân phó, Lục Vô Song nghe rất là nghiêm túc, trên mặt không có chút nào ngoài ý muốn.

“Này đi thôi!”

“Tranh thủ tại lúc chạng vạng tối, đuổi tới Tương Dương!”

Thấy Lục Vô Song đáp ứng chính mình phân phó, Nhạc Duyên này liền xoay người hướng bên cạnh con lừa nhỏ đi đến.

Sau lưng, chân thọt cô nương Lục Vô Song liền tranh thủ đặt ở bên cạnh mấy cái ống trúc nhỏ cầm lấy, giắt bên hông, theo kịp.

Nghiêng đầu, Nhạc Duyên tầm mắt hướng Lục Vô Song bên hông ống trúc trên quét mắt một vòng liền thu hồi lại. Nói thật, Nhạc Duyên dưới đáy lòng vẫn là rất là bội phục trước mắt cái cô nương này. Phải,nên biết hiểu, một loại nữ hài tử, đối mặt cái loại này thoạt nhìn đáng ghê tởm loài bò sát gì, đệ nhất biểu hiện tuyệt đối là nhượng bộ lui binh.

Mượn Lục Vô Song mà nói, vừa mới bắt đầu Nhạc Duyên kẹp ra cái kia huyết sắc con rết, người ta liền dọa thật lớn vừa nhảy. Nhưng là tại kinh nghiệm một phen tâm lý đã đấu sau, nhường Nhạc Duyên ra ngoài ý định là cũng chỉ là tại xế chiều hôm đó thời gian, Lục Vô Song liền đè xuống trong nội tâm chán ghét, ngược lại tiếp nhận cái kia huyết sắc con rết.

Vì vậy, Nhạc Duyên coi như là lại lần nữa kiến thức đến trước mắt cái này chân thọt cô nương cái loại này kiên trì.

Mà một thời gian ngắn tới, đã có thể tiếp nhận con rết, như vậy đối lập nâng con rết bắt làm trò hề nhiều Hạt Tử, Thiềm Thừ còn có Tri Chu là có thể tiếp nhận. Mà Ngũ Độc trúng độc xà, đối với Lục Vô Song mà nói hoàn toàn là nàng có thể nhất tiếp nhận tồn tại.

Lúc ấy Nhạc Duyên còn rất kỳ quái, vì cái gì trước mắt nữ hài không sợ độc xà?

Vừa hỏi phía dưới, thế mới biết người ta tại Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu bên người, rất lâu đều là ăn thịt rắn. Có lúc là sư tỷ Hồng Lăng Ba trảo, mà có khi chính là

Lục Vô Song trảo, tại trảo độc xà đồng thời thực sự trảo không ít không độc chi xà.

Bởi vậy, thầy trò ba người tại lăn lộn giang hồ thời điểm, liền đem này không độc chi xà coi như răng tế cho đánh.

Mà ở Lục Vô Song bên hông mấy cái trúc trong ống, thì chính là chứa liên quan không độc vật, trừ không có có độc xà cùng Thiềm Thừ bên ngoài, ba cái ống trúc trong từng người chứa là Tri Chu, con rết cùng Hạt Tử. Dù sao độc xà cùng Thiềm Thừ cá đầu hơi lớn, một cái ống trúc nhỏ căn bản chứa không nổi.

Hơn nữa Lục Vô Song cũng không muốn một tay cầm một cái độc xà, một tay cầm lấy một con con cóc, cái bộ dáng này thật sự là quá mức đả kích hiệp nữ hình tượng.

Mang ba cái ống trúc, đã muốn coi như là mang cục cưng.

…

Lảo đảo ở bên trong, Nhạc Duyên mang theo Lục Vô Song hai người một trước một sau cưỡi con lừa nhỏ, tiếp tục gấp rút lên đường tới, hướng phía Nam Phương mà đi.

“Nhạc đại ca!”

“Chúng ta tiến đến Tương Dương, cũng là muốn tham gia này Anh Hùng đại hội sao?”

Vỗ vỗ thân dưới con lừa nhỏ, Lục Vô Song đi theo Nhạc Duyên bên người, mở miệng hỏi. Tại dọc theo con đường này tới, Nhạc Duyên cùng Lục Vô Song hai người đã kiến thức không ít giang hồ hiệp khách, sắc thái riêng cách ăn mặc giang hồ nhân sĩ tất cả hướng Tương Dương tiến đến.

Cùng Nhạc Duyên bất đồng là, những thứ này giang hồ nhân sĩ hoặc là tựu là vận dụng khinh công đi một đường nghỉ ngơi một đường, hoặc là tựu là cỡi ngựa chạy như điên, nhưng thật đúng là hiếm thấy cưỡi con lừa gấp rút lên đường người.

Ngẫm lại cũng thế, tại như vậy đại cá trong giang hồ, nhìn chung nam bắc, thật ưa thích kỵ con lừa gấp rút lên đường cũng chỉ là Xích Luyện Tiên Tử thầy trò, đương nhiên hiện tại nhiều thêm một Nhạc Duyên.

“Ừ!”

“Đó là đương nhiên a!”

Gật gật đầu, Nhạc Duyên phi thường khẳng định hồi đáp: “Anh Hùng đại hội há có thể thiếu ta đây cá xuất từ Thuần Dương anh hùng? !”

Hơn nữa ta cũng vậy nghĩ tại đó biết một chút về Quách Tĩnh Hoàng Dung phu phụ, cùng với này xuất từ Mông Cổ quốc sư Kim Luân Pháp Vương thầy trò, thậm chí còn có cơ hội lại lần nữa gặp phải Tiểu Long Nữ cùng Dương Quá đám người.

Đương nhiên lời này, Nhạc Duyên không có nói cho Lục

Vô Song.

“Ách…”

Chân thọt cô nương Lục Vô Song chần chờ.

“Uy?”

“Ta nói Vô Song ngươi cái này chần chờ là có ý gì?”

Chỉ là một giữ Nhạc Duyên thấy thế lập tức bất mãn, chẳng lẽ lại ngươi cảm thấy ta không thuộc về anh hùng?

Thấy Lục Vô Song sắc mặt vẫn là như vậy, Nhạc Duyên chỉ có thể thở dài một hơi.

Được rồi!

Ta không phải anh hùng!

Thiên hạ này gian vốn là không có mấy người anh hùng, anh hùng nhiều chết thảm!

Kiều Phong như thế!

Quách Tĩnh cũng là như thế!

Ta Nhạc Duyên đương nhiên không thể như thế!

Một đường cãi nhau, Nhạc Duyên cùng Lục Vô Song hai người rốt cục tại mặt trời sắp xuống núi thời khắc, đuổi tới địa chỉ ——

Tương Dương!

055 chương khách sạn Duyệt Lai

Tương Dương.

Quả thật không hổ là này Tống triều trên biên cảnh thành phố lớn.

Này so với Nhạc Duyên một đường tới chứng kiến đến tiểu thành trấn cái gì, hoàn toàn là một trời một vực, cơ hồ đủ để dùng hiện tại tỉnh lị cùng huyện cấp khu so sánh với.

Quang một cái Tương Dương đã là như thế khổng lồ cùng phồn hoa, như vậy Tống cũng có thể nghĩ.

Đáng tiếc là…

Trước mắt phồn hoa cũng qua không bao lâu thời gian.

Ngược lại một bên chân thọt cô nương không có gì cảm khái.

Tầm mắt từ trước mắt này cao tới mấy trượng trên tường thành thu hồi, Nhạc Duyên này liền dẫn Lục Vô Song tại giao cửa thuế sau, hai người cưỡi con lừa đi vào này Tương Dương.

Đạp mạnh tiến Tương Dương, Nhạc Duyên cũng cảm giác đi vào náo nhiệt đô thị.

Nếu như lúc trước trấn nhỏ tại này thời gian trên căn bản là về nhà về nhà, trên đường phố có rất ít người, nhưng là trước mắt Tương Dương không phải. Không nói trước Anh Hùng đại hội gần, vô số giang hồ nhân sĩ mang lên đao kiếm cái gì tại trên đường phố loạn đi dạo. Tựu tại bình thường mà nói, dân chúng vẫn có rất nhiều.

Nhưng là trước mắt, đập vào mắt xem ra, tóc húi cua dân chúng ngược lại không ít thiếu, tuyệt đại đa số người đều là sắc thái riêng giang hồ nhân sĩ. Dù sao, tại dân chúng trong mắt, những thứ này mang lên đao kiếm côn bổng các loại người vẫn có lấy lực uy hiếp. Bất kể này giang hồ nhân sĩ là tà đạo vẫn là chính đạo, đối với tóc húi cua dân chúng mà nói, cầm vũ khí người đều có lấy lực uy hiếp.

"…"

Tầm mắt từ này trên đường phố được trên thân người thu hồi, Nhạc Duyên dưới đáy lòng cũng đã biết được hiện tại Tương Dương trên cơ bản đã muốn ở vào Quách Tĩnh Hoàng Dung phu phụ khống chế, quan phủ… Quan phủ người đồng dạng là ở vào Quách Tĩnh Hoàng Dung phu phụ trong khống chế.

Không, xác thực nói hẳn là nắm giữ ở Hoàng Dung trên tay.

Dùng Quách Tĩnh như vậy cổ hủ tính tình, cái loại này khống chế quan phủ sự tình hiển nhiên là hắn làm không đến, cũng không muốn làm.

Chỉ là cuối cùng đáng tiếc là Quách Tĩnh Hoàng Dung

hai vợ chồng cách cục quá nhỏ, cũng quá mức cổ hủ, gắt gao tuân thủ nghiêm ngặt một, tuy nhiên Tương Dương chính là xuôi nam môn hộ, nhưng là như Quách Tĩnh Hoàng Dung phu phụ như vậy tử thủ, lại cũng không phải là cái gì kết quả tốt.

Mà kết cục cuối cùng, thực sự chứng minh sự thật như thế.

Tương Dương phá thời điểm, chính là Quách Tĩnh Hoàng Dung phu phụ vẫn lạc thời điểm.

Đáng tiếc! Rồi lại đáng tiếc!

Nhưng là càng nhiều vẫn là thật đáng buồn!

Nhạc Duyên cùng Lục Vô Song hai người tại tiến Tương Dương thành sau, liền hạ con lừa, từng người nắm tọa kỵ bắt đầu nhìn chung quanh đứng lên.

Nhạc Duyên là chưa bao giờ đã tới Tương Dương, cho dù là tại hiện thế thời điểm, cũng chẳng qua là trải qua Tương Dương mà thôi, nhưng không có tại tòa thành thị này dừng lại, mà ở thần điêu trong thế giới, càng phải như vậy. Tương Dương, đối với Nhạc Duyên mà nói, là hắn lần đầu tiên tiến vào thành phố lớn.

Mà Lục Vô Song tuy nhiên cùng sư phó của nàng Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu một hàng cũng bốn phía du đãng qua, nhưng là đối với này Tương Dương nàng cũng không có đã tới, ngược lại khi còn bé đã tới một lần, đáng tiếc là đến bây giờ ấn tượng đã muốn mơ hồ.

Cho nên, hai người là một đường hành tẩu, một đường đánh giá hoàn cảnh chung quanh.

Này Tương Dương, đối với Nhạc Duyên cùng Lục Vô Song hai người mà nói, coi như là một chỗ so sánh tân kỳ thành thị.

Chỉ là một tân kỳ là cổ đại thành thị nguyên lai là như thế bộ dáng, một cái khác lại trong đầu đối lập lên trước mắt tràng cảnh bắt đầu chậm rãi hồi ức, đáng tiếc nhìn sau nửa ngày, mới phát hiện qua nhiều năm như vậy rất nhiều đồ vật này nọ đã muốn biến hóa, hơn nữa ấn tượng mơ hồ, trên cơ bản coi như là thành mới.

…

Sắc trời dần tối, mặt trời đã muốn xuống núi.

Chỉ còn lại không trung này huyết hồng ánh nắng chiều.

Quét mắt một vòng không trung, Nhạc Duyên đối với còn ở bên cạnh nhìn xem ven đường quán nhỏ buôn bán bán đồ Lục Vô Song, nói: “Tốt, thời gian đã tối, chúng ta trước tìm một chỗ khách điếm ở xuống đây đi!”

“A!”

Thì thào đáp ứng tới, Lục Vô Song thỉnh thoảng còn quay đầu lại nhìn ra xa một cái này quán ven đường vị, lúc này mới cúi đầu đi tiến lên đây.

Ừ?

Tầm mắt theo Lục Vô Song này cực đoan không muốn tầm mắt nhìn lại, Nhạc Duyên này mới phát hiện vừa mới người ta chân thọt cô nương ngắm chính là này mứt quả. Quét mắt một vòng có chút yên lặng không muốn Lục Vô Song, Nhạc Duyên thấy thế lắc đầu cười, đi đến trước, hướng người bán hàng rong mua bốn chuỗi đường hồ lô đưa cho Lục Vô Song sau, lúc này mới đem con gái người ta cái loại này không muốn tâm tính cho vuốt lên đi xuống.

“Ngô, cám ơn!”

Trên tay cầm lấy bốn chuỗi đường hồ lô, Lục Vô Song mừng rỡ được kêu là một cái mặt mày hớn hở.

Ai!

Lắc đầu, đối với ở hiện tại chân thọt cô nương Lục Vô Song, Nhạc Duyên cũng thập phần cảm thán, người ta tại rơi tại trên tay mình thời điểm, cơ hồ chính là một người cộng thêm một ít bổn Ngũ Độc bí truyền, còn có chuôi này loan đao. Cả người trên người thậm chí liền một cái tiền đồng đều không có.

Có thể nghĩ, tại Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu truy đuổi, cộng thêm môn phái khác đệ tử đuổi theo, này chân thọt cô nương hỗn nhiều thảm.

Đoạn đường này tới, Lục Vô Song trên cơ bản đều là bị Nhạc Duyên cấp dưỡng lấy.

Trước không để cho Lục Vô Song tiền tài là phòng ngừa người ta chạy trốn, nhưng bây giờ bằng không. Cho nên

tự cấp Lục Vô Song mua bốn chuỗi đường hồ lô sau, Nhạc Duyên vừa đưa cho Lục Vô Song vài tấm ngân phiếu, coi như là tiền tiêu vặt.

“Vừa ý vật gì đó chính mình mua a!”

Nói thật, Nhạc Duyên quả thực không thích một cô nương đối với chính mình dùng như vậy một loại đáng thương tầm mắt chằm chằm vào, làm hắn cho là mình ngược đãi người ta.

Nhất là hiện tại Nhạc Duyên còn có sẵn lấy Hương Suất ảnh hưởng thời điểm, loại này lực sát thương có thể nói càng mạnh.

…

Một phen tìm kiếm, cho dù là Tương Dương thành đã muốn nhiều rất nhiều giang hồ nhân sĩ, nhưng là tại Nhạc Duyên cùng Lục Vô Song hai người tìm kiếm, hãy tìm đến một chỗ khách điếm.

Đây là một chỗ chiếm diện tích khá lớn khách điếm, hơn nữa cơ hồ là nằm ở Tương Dương thành ở trung tâm.

Hơn nữa khách điếm tân trang thoạt nhìn so sánh xa hoa, so với một loại khách sạn nhỏ cao hơn cấp nhiều.

Làm Nhạc Duyên cùng Lục Vô Song hai người đi đến này khách điếm trước mặt thời điểm, Nhạc Duyên cùng Lục Vô Song hai người đang ngẩng đầu đánh giá này phòng ốc bên cạnh đón gió rêu rao vải chế chiêu bài.

Trên mặt có một hàng cực kỳ chú mục bốn chữ to —— khách sạn Duyệt Lai!

“Khách sạn Duyệt Lai!”

Nhạc Duyên cơ hồ là mỗi chữ mỗi câu lẩm bẩm, đối với đã từng quen thuộc tiểu thuyết võ hiệp Nhạc Duyên mà nói, cái này khách sạn Duyệt Lai có thể nói rất tinh tường, rất nhiều võ hiệp trong thế giới cũng tồn tại này khách điếm. Trước mắt, Nhạc Duyên cùng Lục Vô Song liền gặp phải như vậy một chỗ.

“Ừ?”

“Nhạc đại ca, làm sao ngươi đâu này?”

Nhạc Duyên ngữ khí biến hóa, nhường một bên Lục Vô Song nghe cá tinh tường, nghi hoặc trong nàng kinh ngạc nói: “Này khách sạn Duyệt Lai làm sao đâu này? Lúc trước ta cùng với Lý Mạc Sầu còn có sư tỷ tại Lâm An chỗ ở cũng là này khách điếm!”

Đậu đen rau muống!

Không chỉ có tại thế giới này mắt xích, hơn nữa người ta tại thế giới khác cũng mở mắt xích khách điếm a!

Này khách điếm lão bản tuyệt đối là một nhân tài!

Bất quá, tại loại này võ hiệp thế giới có thể mở loại này đại khách sạn, kỳ thật thực lực thế lực cũng tuyệt đối không sai.

Chẳng lẽ lại này khách sạn Duyệt Lai mới là thế giới này trong lớn nhất che dấu thế lực?

Trong nội tâm không ngừng đậu đen rau muống, Nhạc Duyên lắc đầu, nói: “Không có gì, chỉ là có chút ngoài ý muốn mà thôi!”

Lập tức, Nhạc Duyên cùng Lục Vô Song đem tọa kỵ con lừa giao cho ra tới đón tiếp tiểu nhị sau, hai người một trước một sau đi vào khách điếm.

056 chương vẽ

Chương 53 : 057 058 059 Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo

057 chương gặp lại người quen

Chương 54 : 060 061 062 Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo

060 chương nghe hương biết nữ nhân

Chương 55 : 063 064 065 Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo

063 chương lục lạc bằng vàng! Lục lạc bằng bạc!

Khách sạn Duyệt Lai.

Lầu ba.

Nhã gian.

Chân thọt cô nương Lục Vô Song một cá nhân rất là nhàm chán dựa vào cửa sổ, cái miệng nhỏ phẩm lấy món ăn. Nhưng là nàng tâm tư lại căn bản không có ở trước mắt những thứ này mỹ vị món ngon phía trên, tầm mắt thỉnh thoảng hướng ngoài cửa sổ liếc về đi, hướng về đối diện trên nóc nhà.

Chỗ đó ánh trăng bàng bạc trải rộng, nhưng không có bất luận bóng người nào.

“…”

Kẹp một đũa thức ăn ăn vào trong miệng sau, không biết sao, chân thọt cô nương tâm tình không hiểu đồi bại, tiện tay đem chiếc đũa đặt ở một bên. Sau đó một cá nhân hai tay chống lấy cái cằm, dựa vào cửa sổ, yên tĩnh khởi xướng ngốc tới.

Rất kỳ quái!

Lục Vô Song cảm giác mình hiện tại tâm tình rất kỳ quái, tựa hồ là trong khoảng thời gian này cùng Nhạc Duyên vị đạo sĩ này sống chung một chỗ thời gian quá lâu, thói quen vẫn là sao. Tại một mình một cá nhân lúc ăn cơm sau, chân thọt cô nương cảm giác, cảm thấy không đúng chỗ nào.

Là cô độc vẫn là tịch mịch?

Lục Vô Song không biết này là một cái dạng gì tình huống, nhưng là nàng có thể xác định là mình tuyệt đối có vấn đề.

Còn có… Này món ăn cũng lạnh.

Đông!

Sau lưng cửa phòng bị đột nhiên mở ra, bừng tỉnh ngẩn người trong chân thọt cô nương Lục Vô Song. Quay đầu, Lục Vô Song liền thấy trước này truyền món ăn điếm tiểu nhị đi tới.

“Vị cô nương này, nọ vậy đạo gia nhường ngài đi phòng của hắn!”

Vô cùng cung kính đi tới, điếm tiểu nhị đối với tựa ở phía trước cửa sổ đang nhìn mình Lục Vô Song nói ra Nhạc Duyên cho hắn phân phó.

“Ừ? !”

Một tiếng kinh ngạc từ Lục Vô Song trong miệng phát ra, đạo gia xưng hô này nàng tại nhập này khách sạn Duyệt Lai sau liền biết hiểu, là điếm tiểu nhị tại kiến thức Nhạc Duyên ném vàng sau chỗ bày ra cung kính giọng điệu. Điển hình có tiền chính là đại gia.

Nếu như là hòa thượng lời nói, rất có thể đối phương có gọi là Phật gia!

“Hắn trở về đâu này?”

Bất quá Lục Vô Song cũng không có lập tức đứng dậy, mà là kinh ngạc hỏi.

“Vâng!”

Điếm tiểu nhị vẫn là cung kính vô cùng, dù là trước mắt nữ hài nhi là chân thọt, mặc dù là cá toàn thân vô cùng bẩn tên khất cái, điếm tiểu nhị cũng phải bảo trì cũng đủ cấp bậc lễ nghĩa lễ phép.

“Này mang ta đi!”

Thấy điếm tiểu nhị đáp ứng, Lục Vô Song lúc này mới đứng dậy, nhường điếm tiểu nhị phía trước dẫn đường.

Đi theo điếm tiểu nhị, đi ở phía sau Lục Vô Song cũng là đầy bụng nghi hoặc, ngoài dự tính Nhạc Duyên vì cái gì không có đến trước ăn cơm, mà là định ra khách phòng.

Rất nhanh, tại điếm tiểu nhị dưới sự dẫn dắt, Lục Vô Song liền tới đến một chỗ trên trước của phòng.

“Vào đi, Vô Song!”

Còn chưa đẩy cửa, Lục Vô Song liền nghe trong phòng truyền ra Nhạc Duyên thanh âm, lúc này Lục Vô Song trên mặt ẩn ẩn đề phòng mới chậm rãi biến mất, một lần nữa toát ra vẻ mừng rỡ. Lập tức, đẩy cửa ra, trở tay đóng lại sau Lục Vô Song đi vào.

Kinh ngạc!

Lục Vô Song cảm giác mình lúc này tâm tình thật giống như lần trước biểu tỷ Trình Anh nhìn thấy chính mình lúc tâm tình, vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì.

Nhạc Duyên trong phòng nhiều ra một nữ nhân, một cái làm cho nàng vô cùng quen thuộc nữ nhân, một cái đã từng xém tí nữa đem nàng dọa nữ nhân điên.

“Ồ?”

“Tiểu Long Nữ! ! !”

Không thể không kinh ngạc, Lục Vô Song hoàn toàn không ngờ rằng Nhạc Duyên này đi ra ngoài một chuyến liền mang về một cái dung mạo như thiên tiên thiếu nữ. Mà ở nhìn nằm ở trên giường thiếu nữ, này tái nhợt sắc mặt cảnh cáo tố lấy người nàng nhà đã là tổn thương thân thể.

“Ách, chuyện gì xảy ra?”

Tầm mắt từ Tiểu Long Nữ trên người thu hồi, chân thọt cô nương Lục Vô Song tầm mắt rơi vào ngồi ở bên cạnh trên mặt bàn Nhạc Duyên trên người.

Lạnh nhạt, tùy ý.

Tại bên người trên bàn còn bày biện một bình trà nóng, lúc này Nhạc Duyên chính đoan lấy trà nóng nhấp môi lấy. Tựa hồ là phát giác được Lục Vô Song tầm mắt, Nhạc Duyên ngẩng đầu, chỉ vào bên cạnh cái ly, nói: "Nơi này có trà nóng, chính mình động thủ, cơm no áo ấm!"

"…"

Quắt quắt miệng, Lục Vô Song cà thọt lấy trên chân trước, cho mình đến một ly, bò nhai mẫu đan loại uống một hơi cạn sạch sau, lúc này mới để xuống cái ly hỏi: "Này Long cô nương là chuyện gì xảy ra vậy?"

"Liền chứng kiến như vậy một sự việc quá! Thương thế không có tốt, kết quả động võ vừa lại lần nữa thương thế phát tác!"

Nhạc Duyên không có ngẩng đầu, chỉ là rất là tùy ý đáp.

"Cái này ta đương nhiên biết rõ!"

Nhưng là Nhạc Duyên trả lời lại không thể nhường Lục Vô Song thoả mãn, Lục Vô Song trừng Nhạc Duyên một cái sau, lúc này mới rầu rĩ nói: "Ta là nói làm sao ngươi gặp phải Long cô nương? Hơn nữa lại đem đối phương cho mang về tới!"

“A!”

“Cái này a, không thể không nói vận khí ta rất tốt, vừa rồi ta chỉ là đi ra ngoài nghĩ muốn truy đuổi hạ những hắc y nhân kia, nhưng không ngờ tại cuối cùng nhặt về một mỹ nhân!”

Nhạc Duyên nghe Lục Vô Song vậy có một ít tính tình đặt câu hỏi, cười cười, nhún nhún vai, rất là thoải mái đáp.

“…”

Nghe Nhạc Duyên lời này chân thọt cô nương lập tức không nói gì. Bất quá nhưng cũng biết Nhạc Duyên là tạm thời không muốn nói vừa mới chuyện phát sinh, hiển nhiên trong lúc này sự tình không phải Lục Vô Song suy nghĩ đến đơn giản như vậy.

“Ngươi còn không có ăn đi?”

“Cần ta gọi là trên một phần bưng lên sao?”

Lục Vô Song thấy vậy rất rõ ràng nói sang chuyện khác, đem chủ đề dẫn tới thực vật trên mặt.

“Ngô!”

“Thật đúng là có điểm đói, nhường điếm tiểu nhị mang lên một phần đồ ăn lên đây đi!”

Vừa nghe Lục Vô Song như vậy nhắc tới, Nhạc Duyên

cảm giác mình cái bụng đã muốn có thể đả khởi cổ lai, cơ hồ là không có có bất kỳ dừng lại, liền đồng ý Lục Vô Song lời nói.

“Chính ta đi!”

Lục Vô Song nghe vậy vui vẻ, cũng là muốn bản thân đi xuống, sau đó xoay người bị kích động rời phòng, đi một lần nữa nhường điếm tiểu nhị chuẩn bị đồ ăn.

Sau nửa ngày.

Tầm mắt từ Lục Vô Song bóng lưng trên thu hồi, Nhạc Duyên sắc mặt trầm tĩnh lại.

Đinh đinh đang đang!

Thanh thúy âm thanh lục lạc ở bên trong, Nhạc Duyên trong tay nhiều ra một cái màu trắng dây lụa, mà ở dây lụa đỉnh, thì là buộc lên một cái hình tròn màu vàng lục lạc.

Dây lụa trên có chứa một loại thanh tân trong veo mật vị, rõ ràng là Tiểu Long Nữ mùi thơm của cơ thể. Nhưng là Nhạc Duyên giờ phút này tâm tư cũng không có tại này trên mặt, ánh mắt của hắn thì là gắt gao chằm chằm vào này hình tròn màu vàng lục lạc trên mặt.

Tay trái kéo lấy màu vàng lục lạc Nhạc Duyên quan sát vô cùng cẩn thận, hơn nữa nghiêm túc.

Hình thức!

Hoa văn!

Còn có lớn nhỏ!

Cái này bộ dáng…

Trầm ngâm hồi lâu, Nhạc Duyên phải tay vừa lộn, lại là một hồi thanh thúy âm thanh lục lạc trong một cái màu bạc lục lạc xuất hiện tại chính mình lòng bàn tay phải trên, rõ ràng là từ Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu trên tay được đến này màu bạc lục lạc.

Hai cái lục lạc cơ hồ một loại lớn nhỏ, bề ngoài hoa văn còn có hình thức đều là đồng dạng. Bất đồng duy nhất là chỉ có nhan sắc cùng tính chất, một cái là kim là chủ, một cái là bạc vì nhất.

Này lục lạc bằng vàng, lục lạc bằng bạc hoàn toàn là một đôi a!

Lật qua lật lại quan sát sau nửa ngày, Nhạc Duyên làm ra như vậy đánh giá. Sở dĩ cẩn thận quan sát, là vì trong sinh hoạt có chút đại lượng sản xuất vật phẩm có giống nhau tồn tại. Nhưng là hiện trên tay hai người này lục lạc thủ công chế tác phong cách, Nhạc Duyên có thể khẳng định đây là xuất từ một nhân thủ.

Nói như vậy… Cái này lục lạc bằng bạc cũng không phải này Lục Triển Nguyên cho Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu đính ước vật!

Nghĩ đến đây, Nhạc Duyên khóe miệng có chút nhếch lên, một tia vui sướng bò lên trên khuôn mặt.

“Ha ha… Ừ?”

Tiếng cười két một tiếng dừng lại, trên tay kim lục lạc bằng bạc va chạm động tác dừng lại, Nhạc Duyên chợt quay đầu, nhìn về phía bên giường.

Chứng kiến là một đôi đen kịt như mực ánh mắt đang bình tĩnh nhìn mình chằm chằm trên tay lục lạc.

Rõ ràng là hôn mê Tiểu Long Nữ đã muốn tỉnh.

064 chương đinh đinh đang đang

Yên tĩnh tầm mắt, liền như vậy kinh ngạc rơi vào Nhạc Duyên trên tay lục lạc trên, giật mình đột nhiên xuất thần.

Chẳng biết lúc nào đã muốn tỉnh lại Tiểu Long Nữ tựu như vậy nằm ở trên giường, nghiêng đầu nhìn qua này kim lục lạc bằng bạc, đối với lại lần nữa cứu mình Nhạc Duyên cũng là làm như không thấy.

“…”

Lần thứ hai!

Vừa bị không để ý tới a!

Một buổi tối liên tục bị hai lần xem nhẹ Nhạc Duyên lắc đầu không nói gì cười cười, tầm mắt theo Tiểu Long Nữ tầm mắt cũng rơi tại trên tay mình hai cái lục lạc trên mặt. Nhẹ nhàng lung lay, lập tức trong phòng vang lên

liên tiếp âm thanh lục lạc vang lên, Nhạc Duyên rồi mới lên tiếng: “Long cô nương, ngươi nhận thức cái này lục lạc bằng bạc?”

“Vâng!”

Thật lâu, Tiểu Long Nữ tầm mắt mới từ Nhạc Duyên trên tay lục lạc trên thu hồi, nàng không hỏi chính mình Kim Linh Tác tại sao phải tại đối phương trên tay, nàng chỉ là rất kỳ quái này lục lạc bằng bạc vì cái gì tại Nhạc Duyên trên tay. Ngữ khí dừng lại một chút, Tiểu Long Nữ này liền hỏi ra trong nội tâm nghi hoặc: “Nhạc đạo trưởng, này lục lạc bằng bạc tại sao sẽ ở trên tay ngươi? Nó, hẳn là tại sư tỷ của ta trên tay!”

Quả nhiên!

Này lục lạc bằng bạc chính là phái Cổ Mộ bản thân vật.

Nghe Tiểu Long Nữ nghi vấn, Nhạc Duyên chỉ là cúi đầu tay đem tay khuấy động lấy trên tay kim lục lạc bằng bạc, một hồi đinh đinh đang đang trong tiếng, Nhạc Duyên thanh âm cũng vang lên theo: “Tự nhiên là từ Xích Luyện Tiên Tử trên tay được đến!”

Đương nhiên, Nhạc Duyên từ sẽ không nói bản thân Nguyệt Khuyết kiếm ở lại người ta Xích Luyện Tiên Tử chỗ đó.

“Đúng!”

“Nghe Long cô nương ngữ khí, này lục lạc bằng bạc cùng ngươi lục lạc bằng vàng hẳn là một đôi, trong

chuyện này tất nhiên có làm cho người ta hoài niệm chuyện xưa a!”

Làm như kéo việc nhà một loại, Nhạc Duyên cầm lấy hai cái lục lạc lẫn nhau đụng đụng, tầm mắt không ngừng tại hai cái lục lạc trên mặt qua lại di động.

“Ngô!”

Nghe Nhạc Duyên này tùy ý ôn hòa ngôn ngữ, Tiểu Long Nữ cũng cũng không có bao nhiêu đề phòng, đối với cái này cá đã muốn coi như là cứu mình vài mạng ân người đã không cần như vậy phòng bị tinh kính sợ. Lúc này, Tiểu Long Nữ chỉ là nhẹ giọng ứng với một tiếng, trong trẻo nhưng lạnh lùng tiếng nói trong có lấy một loại khó có thể nói rõ hoài niệm, nói: “Đây là ta Cổ Mộ tổ sư lưu truyền tới nay hai cái lục lạc, tại ta đây đồng lứa, sư phó cho ta một cái, sư tỷ một cái!”

“A!”

Nghe Tiểu Long Nữ giới thiệu kim lục lạc bằng bạc lai lịch, Nhạc Duyên trong nội tâm hiện lên thì ra là thế cảm khái. Chỉ là đối với chuông này phân phối Nhạc Duyên cảm thấy có chút không đáp. Tại Nhạc Duyên xem ra, Tiểu Long Nữ hẳn là thích hợp là này bạc sắc lục lạc, mà không phải này lục lạc bằng vàng.

Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên cũng nhịn không được nữa đem trong nội tâm đạo này tâm tư cho hỏi lên.

“Ừ!”

Ngoài dự đoán mọi người là Tiểu Long Nữ đối với Nhạc Duyên vấn đề cho khẳng định trả lời, trong mắt mang theo sợi sợi cảm thán, nói: “Là, lục lạc bằng bạc vốn là ta, mà lục lạc bằng vàng mới là sư tỷ!”

Hàaa…!

Thật đúng là như vậy a!

Nhạc Duyên trừng to mắt, rất là ngoài ý muốn.

Gật gật đầu, Tiểu Long Nữ nói tiếp: “Nguyên bản sư phó cho sư tỷ là lục lạc bằng vàng, cho ta thì là này lục lạc bằng bạc… Chẳng qua là khi lúc ta tuổi còn nhỏ, thấy lục lạc bằng vàng nhan sắc diễm lệ, liền quấn quít lấy sư tỷ dùng lục lạc bằng bạc đổi!”

Còn lại lời nói cũng không nói gì, nhưng Nhạc Duyên cũng đã có thể biết rõ kết quả cuối cùng, tưởng tượng lúc ấy tình cảnh.

Chỉ là hồi tưởng đến vẫn là Loli trạng thái Tiểu Long Nữ quấn quít lấy tự mình sư tỷ Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu đổi lục lạc bộ dáng, thì có một loại nghĩ muốn nhịn không được lại lần nữa xuyên qua thời không đi đâu nhìn tâm tình. Đáng tiếc là hiện tại không cách nào đạt thành nguyện vọng này, hiện tại Tiểu Long Nữ đã muốn lớn lên, biến thành có chút ba không thiếu nữ.

Tiểu Long Nữ một mực bảo tồn lấy lục lạc bằng vàng, mà Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu huống chi đem lục lạc bằng bạc giắt tọa kỵ dưới cổ, đồng thời cũng bảo dưỡng tương đối khá.

Nói như vậy, Tiểu Long Nữ là lấy lấy nàng sư tỷ lục lạc, mà Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu thì là ngực sư muội lục lạc, sư tỷ muội lưỡng theo như cái này thì quan hệ nên thập phần không sai, nhưng là hiện tại…

Xích Luyện Tiên Tử vì trấn phái tuyệt học liều mạng vội vã Tiểu Long Nữ, sư tỷ muội càng làm cho cùng sinh tử cừu nhân giống như.

Nhưng là trong chuyện này không thể không nói là Lý Mạc Sầu biến, tại chịu đau lòng sau tính tình biến.

Chính là hai người mặc dù là như vậy, từng người lục lạc tuy nhiên cũng vẫn là hảo hảo bảo tồn lấy, trong chuyện này đại biểu ý nghĩa có thể nghĩ.

Chỉ là hiện tại hai người này lục lạc cũng rơi vào Nhạc Duyên trên tay, gom góp thành một đôi.

Về lục lạc chuyện xưa, Tiểu Long Nữ cuối cùng bất quá là dễ hiểu cùng Nhạc Duyên nói, giữa hai người tuy nhiên mây trôi nước chảy, lời nói gian lộ ra vẻ so sánh thân thiết, nhưng là cuối cùng có mấy lời vẫn là khó mà nói. Nhất là Tiểu Long Nữ cùng tự mình sư tỷ Lý Mạc Sầu trải qua .

Có thể nói, những lời này Tiểu Long Nữ cho dù là Dương Quá đều không có đề cập tới.

Đương nhiên, Dương Quá cũng chưa từng có hỏi qua.

Có thể cùng Nhạc Duyên nói ra những lời này, Tiểu

Long Nữ một là kinh ngạc này lục lạc bằng bạc rơi vào Nhạc Duyên trên tay, hai chính là Nhạc Duyên cũng không nhường Tiểu Long Nữ chán ghét, hơn nữa ân tình những thứ này cũng đã đầy đủ gần hơn hai người quan hệ.

Nhạc Duyên tự nhiên cũng hiểu biết tình huống này, vì vậy kế tiếp trong lúc nói chuyện với nhau, Nhạc Duyên rất tự nhiên đem về lục lạc chủ đề tạm thời lược qua không đề cập tới, mà là đem chủ đề chuyển tới Tiểu Long Nữ trên thương thế.

Mày kiếm hơi nhíu, Nhạc Duyên ngữ khí có chút nghiêm túc nói ra: “Long cô nương, không phải ta muốn nói ngươi, ngươi thật phải chú ý bản thân thân thể!”

“Lúc này mới bao lâu thời gian, này đã muốn lần thứ mấy đâu này?”

Tầm mắt rơi vào Tiểu Long Nữ trên người, Nhạc Duyên trong mắt toát ra một loại thương tiếc.

“…”

Tiểu Long Nữ nghe vậy, loại bạch ngọc trên mặt cũng hiện lên một tia xấu hổ.

Có thể nói như vậy, Nhạc Duyên cùng Tiểu Long Nữ chạm mặt sẽ không có phát sinh qua sự tình tốt, luôn luôn như vậy một loại cảm giác —— nếu như nói Trình Anh là một mực vì biểu muội nàng kết thúc công việc, như vậy Nhạc Duyên chính là một mực vì Tiểu Long Nữ kết thúc công việc.

“Tính!”

“Lần sau chú ý chút ít a!”

Đem Tiểu Long Nữ có chút vuốt cằm, im lặng không nói gì, Nhạc Duyên chỉ có thể khoát khoát tay, nói như vậy nói. Một khi người ta Tiểu Long Nữ lạnh xuống tới không nói lời nào, như vậy thật sự là không nói lời nào.

“…”

Bất quá Tiểu Long Nữ mặc dù không có nói chuyện, cũng là đã có động tác, vén chăn lên từ trên giường đứng lên, xa xa đối với Nhạc Duyên thi lễ nói: “Lần nữa tạ ơn Nhạc đạo trưởng ân cứu mạng, không cho rằng báo!”

Phất phất tay, Nhạc Duyên đối với mình cứu người ân tình cũng không thèm để ý. Vốn là thuận tay, Nhạc Duyên cũng không có ép buộc ân báo đáp tư tưởng.

“Mấu chốt là Long cô nương bản thân mình thân phải chú ý!”

Cười cười, Nhạc Duyên lấy ra một cái mới cái ly, đổ ra một chén trà nóng, đưa cho đối phương, ý bảo nói: “Mới vừa vặn đứng lên, buổi tối so sánh lạnh, dễ dàng bị cảm lạnh. Tại tăng thêm ngươi bây giờ thương thế trên người, cẩn thận chút! Uống trước chén trà nóng ấm áp thân thể a!”

Trong lòng tự nhủ lần sau nếu lại ngoài ý, nếu như ta

không có ở tràng, đây không phải là lại lần nữa bi kịch đâu này?

Lạnh nhạt mà tùy ý.

Thật giống như huề nhau là quen thuộc thân bằng hảo hữu.

Đón Nhạc Duyên tầm mắt Tiểu Long Nữ gật gật đầu, ngọc thủ nhẹ duỗi tiếp nhận Nhạc Duyên đưa qua chén trà, cúi đầu chầm chậm uống đứng lên.

Nhạc Duyên thì là lại lần nữa dùng tay sờ chút nâng này kim lục lạc bằng bạc tới.

Lập tức, thanh thúy lọt vào tai đinh đinh đang đang âm thanh lại lần nữa vang lên thành một mảnh.

Mà đúng lúc này, phòng cửa bị đẩy ra tới, chân thọt cô nương Lục Vô Song thì là mang theo hào sảng khí tức bưng một mâm thức ăn thức ăn còn có rượu ngon đi tới.

;

065 chương dẫn từ

Chương 56 : 066 067 068 Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo

066 chương ẩn núp ba đào

Bầu không khí trì trệ.

Tiểu Long Nữ cùng chân thọt cô nương Lục Vô Song đều bị Nhạc Duyên này tùy ý một câu cho làm cho nhất thời không nói gì.

Bất quá theo Nhạc Duyên ha ha cười, bầu không khí vừa khôi phục nguyên trạng, tạm thời lâm vào yên tĩnh, ba người yên tĩnh ăn đồ vật này nọ, huề nhau không nói lời nào nữa.

Rất có một loại ăn không nói ngủ không nói hương vị.

Ba người vùi đầu đang ăn cơm món ăn đồng thời, nhưng không biết từng người cũng đang suy tư những thứ gì. Liền này trước mắt Lục Vô Song mà nói, mỗi kẹp trên một đũa thức ăn, nàng tầm mắt tổng hội không tự chủ được hướng Tiểu Long Nữ chỗ đó quét dọn như vậy một cái.

Mà Tiểu Long Nữ thì là đối với Lục Vô Song tầm mắt làm như không thấy, vô cùng an tĩnh kẹp lấy một ít thanh đạm món ăn, một chút ăn, động tác khoan thai. Chỉ là đối phương thỉnh thoảng ngẩn người, hiển nhiên cũng

có thuộc về mình tâm tư.

Về phần Nhạc Duyên thì là bất đồng, hiện tại hắn cũng không có chú ý bên người hai thiếu nữ biểu lộ biến hóa cùng mờ ám, mà là nhíu mày, trong nội tâm hơi có lo lắng.

Lòng hắn suy nghĩ tự nhiên là rơi vào trước một ít bầy người áo đen trên người, cùng cái gì cũng không biết, chỉ là hành hiệp trượng nghĩa Tiểu Long Nữ bất đồng, Nhạc Duyên cái mũi rất linh. Hắn lúc ấy dùng Đạn Chỉ Thần Thông đánh chết mất đánh lén tên kia người áo đen sau, rơi vào Tiểu Long Nữ bên người, vừa mới bắt đầu chóp mũi quanh quẩn chỉ là này mùi máu tươi cùng với Tiểu Long Nữ trên người như mật một loại hương vị mùi thơm của cơ thể.

Lúc ấy Nhạc Duyên cũng không có để ý, nhưng là tại Tiểu Long Nữ té xỉu sau, Nhạc Duyên phát hiện cổ này cực kỳ yếu ớt xen lẫn tại mùi máu tươi trong kỳ lạ hương vị.

Nếu như không có nghe nói bậy, như vậy cổ này xen lẫn trong đó hương vị hẳn là ——

Tầm mắt rơi vào trước mắt trong mâm, đây là một phần thịt bò chín, trên mặt rải đầy tươi mới hành thái.

Chiếc đũa nhẹ nhàng kẹp lên một mảnh hành thái, đưa đến trước mũi nhẹ nhàng ngửi ngửi, Nhạc Duyên mí mắt hơi đóng, trong nội tâm hiện lên vẻ kinh ngạc, quả nhiên là này hành thái hương vị.

Một đám dám đi Quách Tĩnh Hoàng Dung trong nhà lẻn vào người áo đen trên người mang có một ti hành thái vị, trong chuyện này chỗ đại biểu hàm nghĩa có thể nghĩ.

Chỉ là duy nhất để cho Nhạc Duyên không rõ là này Quách Tĩnh phu phụ trong nhà có chuyện gì đáng giá người ta như vậy liều lĩnh lẻn vào? Phải biết rằng hiện tại Quách Tĩnh thực lực vài có lẽ đã là sánh ngang Ngũ Tuyệt người, đây chính là trong thiên hạ tuyệt đỉnh thực lực.

Trừ Quách Tĩnh bên ngoài, hắn phu nhân Hoàng Dung càng nắm giữ lấy Cái Bang, hắn trên giang hồ thế lực có thể nói khổng lồ.

Hơn nữa Quách Tĩnh Hoàng Dung phu phụ tử thủ Tương Dương kháng mơ hồ chỗ mang đến giang hồ danh vọng, có thể nói trên giang hồ vô luận chính tà là không người nào nguyện ý cùng loại này dựng ở giang hồ đỉnh người tiến hành khiêu khích. Lại càng không cần phải nói làm cho người ta lẻn vào hắn trong phủ như vậy tùy ý làm bậy cách làm.

Chớ đừng nói chi là nhóm người này người áo đen đi Quách Tĩnh quý phủ chuyện gì đều không làm, liền bị phát hiện, tại cuối cùng thì mượn gió bẻ măng một bả Quách Phù bảo kiếm…

Ngươi suy nghĩ một chút, cái này gọi là cái gì sự tình?

Nghĩ tới cái này, Nhạc Duyên đã cảm thấy đám kia người áo đen người chủ sự đầu tuyệt đối là bị con lừa cho đá.

…

“Ai!”

“Giang hồ quả nhiên không đơn giản, liền ăn cơm địa phương cũng là như thế!”

Thật lâu, Nhạc Duyên như vậy lầm bầm lầu bầu cảm thán nói, về chuyện này Nhạc Duyên rất nhanh liền đem hắn ném ở sau ót, không có suy nghĩ. Hơn nữa Nhạc Duyên cơ hồ có thể khẳng định, tại sau này trong cuộc sống, người áo đen người chủ sự tuyệt đối sẽ không lại đi nhằm vào Quách Tĩnh Hoàng Dung phu phụ.

“Ừ?”

Một bên nghe được Nhạc Duyên lầm bầm lầu bầu chân thọt cô nương Lục Vô Song ngạc nhiên ngẩng đầu, có chút ngoài ý muốn nhìn qua Nhạc Duyên, không rõ Nhạc Duyên tại sao phải giống như này cảm thán. Tại trong mắt nàng, giang hồ vốn chính là hung hiểm vô cùng.

Tại Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu bên người ngốc mấy năm Lục Vô Song, đây cũng là nàng đối với giang hồ duy ấn tượng đầu tiên.

Đối với cái này Lục Vô Song cũng là gật gật đầu.

Ngược lại một bên Tiểu Long Nữ nghe vậy trầm ngâm sau nửa ngày, cũng gật gật đầu, coi như là đồng ý Nhạc Duyên thuyết pháp. Này giang hồ đối với sống Cổ Mộ, cũng không rời núi Tiểu Long Nữ mà nói, thật sự là có

chút quá phức tạp chút ít. Này trong khoảng thời gian ngắn, gặp qua nghe qua cùng gặp được qua, xa xa vượt qua Tiểu Long Nữ tưởng tượng.

“…”

Nhạc Duyên quay đầu nhìn xem Lục Vô Song, vừa nghiêng đầu quét mắt một vòng trong trẻo nhưng lạnh lùng Tiểu Long Nữ, thấy hai người đều là như có điều suy nghĩ gật đầu, Nhạc Duyên mê hoặc.

Tâm nói các ngươi đây là tại hạ nghĩ cái gì?

Ta nói tuyệt đối là cùng các ngươi nghĩ bất đồng.

Nhưng là Nhạc Duyên cũng không có đem cái này tâm ý suy nghĩ nói rõ ý nghĩ, đã tại thần điêu trong thế giới như vậy một chỗ thế lực không có hiển lộ ra tới, như vậy khiến cho nó nặng như vậy điến đi xuống, không cần phải tại chính mình truy tung hạ triệt để đem nhấc lên, nhiễu loạn vốn là bề bộn giang hồ.

Nhất là tại này nước phá núi sông tại thời điểm.

Hơn nữa Nhạc Duyên cảm thấy dùng Hoàng Dung cơ trí, hiển nhiên cũng có thể ở đằng kia bầy người áo đen trên thi thể nhìn ra đường, mà chuyện này làm không tốt tại cuối cùng nhất là không có có bất kỳ kết quả.

“Ăn cơm đi!”

Tầm mắt thu hồi, Nhạc Duyên cho hai nữ trong chén từng người kẹp một tia tử thịt bò, nói: “Vô Song, còn có

Long cô nương hai người các ngươi thoạt nhìn đều có chút gầy, vẫn là ăn nhiều một chút thịt ngon!”

Lục Vô Song đang nhìn mình trong chén thịt, ngọt ngào cười cười, vui vẻ ăn. Chỉ là duy nhất có chút không vừa ý là vì cái gì này Tiểu Long Nữ trong chén cũng có?

Vì vậy Lục Vô Song ăn nâng thịt bò tới động tác mang lên một tia nữ hán tử hương vị.

“…”

Mà Tiểu Long Nữ thì là động tác định dạng, ngẩng đầu, đầu tiên là dùng một loại trong trẻo nhưng lạnh lùng tầm mắt kinh ngạc ngắm Nhạc Duyên sau nửa ngày, lúc này mới cúi đầu xuống, cái miệng nhỏ cái miệng nhỏ ăn.

Cái gọi là tiểu thư khuê các ăn cơm, có lẽ liền là như thế bộ dáng.

Đồng thời.

Tương Dương thành cửa.

Một hàng kỵ mã ba người chậm rãi tới gần Tương Dương.

Chính là nguyên lai sớm đi Dương Quá, Hoàn Nhan Bình cùng Trình Anh ba người.

Đáng tiếc là vì buổi tối, Tương Dương hái đóng lại cửa thành, nghĩ phải theo cửa thành tiến vào Tương Dương hiển nhiên là một kiện không có khả năng hoàn thành sự

tình. Phải,nên biết hiểu Tương Dương hiện tại coi như là biên quan thành thị, với tư cách kháng mơ hồ lô cốt đầu cầu, tại loại này đóng cửa thành thời điểm, muốn đi vào trong đó là phi thường khó khăn.

Nhất là loại này khó khăn rơi vào giang hồ nhân sĩ trên người thời điểm, như vậy càng thêm cực đoan. Trừ phi ngươi là một mực gắt gao trấn thủ Tương Dương Quách Tĩnh Hoàng Dung phu phụ, những người khác lời nói nghĩ muốn như vậy tại đêm hôm khuya khoắt tiến vào trong đó, đây tuyệt đối là khó khăn vô cùng.

Ai biết ngươi có phải hay không người Mông Cổ?

Đương nhiên, ngươi từ cửa chính không cách nào tiến vào lời nói, cũng có thể chấm dứt thế gian khinh công dọc theo tường thành trên xuống, trực tiếp lướt qua đi.

Nhưng là tại Dương Quá, Hoàn Nhan Bình cùng Trình Anh ba người trong mắt, này trên giang hồ tuyệt đối vẫn chưa có người nào có thể có như thế năng lực, trực tiếp vượt qua này cao không hợp thói thường tường thành, lại càng không nói lên mặt cường nỏ cái gì viễn trình vũ khí.

Cuối cùng Dương Quá ba người chỉ có thể giục ngựa quay đầu, hướng bên cạnh không xa một chỗ trấn nhỏ chạy đi, quyết định tạm thời tại đó nghỉ ngơi trước một đêm, ngày mai vào thành.

Đang đang dùng cơm Nhạc Duyên cùng Lục Vô Song hai người tự nhiên sẽ không biết tại chính mình trước đi Dương Quá mấy người lúc này mới khó khăn lắm đuổi

tới Tương Dương, phải biết rằng Nhạc Duyên tại trên đường chính là vì trợ giúp Lục Vô Song tu tập Ngũ Độc bí truyền trì hoãn không thiếu thời gian.

Dừng lại sau buổi cơm tối, làm điểm tiểu nhị thu thập sạch sẽ sau.

Đối mặt Tiểu Long Nữ, Nhạc Duyên đang nhưng mà ngồi ở, là thời điểm muốn hảo hảo dạy bảo hạ thiếu nữ trước mắt, thân thể tầm quan trọng!

067 chương tín vật (thượng)

Dưới ánh trăng.

Ánh trăng bàng bạc khắp rơi vãi đại địa, toàn bộ sơn xuyên đều bị bịt kín một tầng Ngân Sa.

Mặc dù là trước mắt Tương Dương cũng là như thế, chẳng qua là trong thành này đầy trời ngọn đèn dầu quang cùng rải ra ánh trăng bàng bạc lẫn nhau theo ấn, từ xa nhìn lại làm cho người một loại kỳ lạ cảm giác.

Ánh trăng bàng bạc, dọc theo sông đào bảo vệ thành, hai đầu hoa râm con lừa nhỏ dọc theo bờ sông chậm rãi dạo bước. Trên đó, thì là ngồi ngay ngắn hai gã mặc màu vàng hơi đỏ đạo bào trang phục nữ tử. Nếu có những người khác ở đây, ổn định có thể nhận ra trước mắt nữ nhân chính là này trên giang hồ thanh danh hiển hách Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu cùng hắn đại đồ đệ Hồng Lăng Ba.

Lúc này Lý Mạc Sầu đang cùng mình đại đồ đệ Hồng

Lăng Ba dọc theo sông đào bảo vệ thành chậm rãi tản bộ, nàng tầm mắt cũng là ngẫu nhiên rơi vào này xa xa Tương Dương trên tường thành, sau đó vừa thu hồi lại, ngắm nhìn trước mắt sông đào bảo vệ thành.

Tới Tương Dương, đã muốn chừng vài ngày thời gian.

Trong đoạn thời gian này, bắt đầu Xích Luyện Tiên Tử vẫn còn trong thành Tương Dương khách điếm ở lại đó, nhưng là tại theo càng ngày càng nhiều võ lâm nhân sĩ dũng mãnh vào Tương Dương, đề phòng ngăn trở ngoài ý muốn phát sinh Lý Mạc Sầu tiện mang lấy đồ đệ mình Hồng Lăng Ba rời đi Tương Dương thành, đi bên ngoài.

Nhưng là Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu mặc dù ở trong thành Tương Dương mặc dù không có nhìn thấy trộm lấy Ngũ Độc bí truyền Hồng Lăng Ba bóng dáng. Có thể dù vậy, Lý Mạc Sầu cũng không có do đó rời đi, nàng có một loại trực giác, tại nơi này nàng tổng sẽ gặp phải chính mình cái kia đồ nhi.

Quan trọng hơn là này từ Quách Tĩnh Hoàng Dung phu phụ dẫn đầu bắt đầu Anh Hùng đại hội, cho dù là Xích Luyện Tiên Tử cũng đúng trong đó có cực rất hứng thú.

Trọng yếu như vậy võ lâm đại hội, tổng hợp Minh chủ kháng làm giả tình, cái nào giang hồ nhân sĩ không đúng hắn sinh ra hứng thú đâu này?

Mà Lý Mạc Sầu sở dĩ rời đi Tương Dương nội thành, trong đó nguyên nhân lớn nhất chính là muốn muốn tránh cho cùng những thứ kia giang hồ nhân sĩ phát sinh xung đột, những người kia võ công tuy nhiên không cao,

nhưng là nhàn sự vẫn là rất yêu trông nom! Một khi gặp phải phần đông võ lâm nhân sĩ vây quanh, cho dù là Lý Mạc Sầu võ công cao tới đâu, nàng cũng không có nắm chắc từ trong đó thoát thân.

Cho nên, vì bản thân an toàn cân nhắc, vẫn là trước thời gian đi ra tốt.

Trừ đó ra, Lý Mạc Sầu cũng cảm thấy này võ lâm đại hội cuối cùng tổ chức địa điểm tuyệt đối không phải Tương Dương, này Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung cuối cùng chắc chắn sửa đổi tổ chức địa điểm.

Bởi vì làm một người thành thị, đột nhiên tiến vào nhiều như vậy giang hồ nhân sĩ, vì bình thường dân chúng an toàn, hơn nữa bản thân cân nhắc, triều đình quan phủ là tuyệt đối không muốn nhìn thấy, hơn nữa nếu như Mông Cổ người lẫn vào trong đó, này đến lúc đó…

Lớn như vậy cạm bẫy, Lý Mạc Sầu không biết là này thông tuệ vô cùng Quách phu nhân không sẽ xem xét đến.

Gió đêm hơi lạnh.

Thổi qua gió, đem Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu thái dương mái tóc thổi loạn đứng lên. Nâng lên ngọc thủ, đang muốn đem bên tai mái tóc bó khép lại lúc, ngón trỏ trong lúc đó vẫn không khỏi đụng phải sau lưng Nguyệt Khuyết kiếm chuôi, lập tức Lý Mạc Sầu tay phải khẽ run lên.

Tâm, có chút loạn.

Lúc trước mang theo Hồng Lăng Ba rời đi khách điếm, đây cũng là Xích Luyện Tiên Tử trốn tránh.

Tại trong khoảng thời gian này, nàng đã muốn tận lực đem tự thân lực chú ý thả tại sự tình khác trên, nhưng là tại ban đêm một mình một người thời điểm, Xích Luyện Tiên Tử tổng hội không tự chủ được nhớ tới đêm đó tại nóc nhà chuyện phát sinh.

Đêm đó sự tình, đối với nàng mà nói, tuyệt đối là một cái kinh ngạc.

Kinh hãi là mình tâm tình lại sẽ cùng như vậy đắng chát khúc dung hợp, mà quái lạ là mình tại ưu thương phía dưới có mặc cho tên kia ôm chính mình, đem cái cằm đặt tại chính mình trên vai, nỉ non lấy Mạc Sầu Mạc Sầu.

Kinh ngạc là mình lại không dùng băng phách ngân châm bắn đối phương, cũng không hữu dụng Ngũ Độc thần chưởng đánh hắn, chỉ là phiến đối phương một bạt tai, dùng cậy mạnh đem người nhà cho đánh hạ lâu mà thôi.

Vuốt bản thân vành tai, Lý Mạc Sầu cảm giác mình mặt có chút phát sốt, ngày đó đạo sĩ kia chính là dùng hàm răng nhẹ nhàng cắn nó…

Đáng chết!

Ta đây là làm sao đâu này?

Trong nội tâm không hiểu bực bội đứng lên, Xích Luyện

Tiên Tử trong khoảng thời gian ngắn tâm thần có chút không tập trung đứng lên. Nàng cảm thấy từ từ xế chiều hôm nay nhìn thấy cái kia tính Nhạc tên Duyên đạo sĩ sau, người nàng sinh quỹ tích liền xảy ra vấn đề.

Lần sau nhìn thấy này Nhạc Duyên, ta tất nhiên làm cho không hắn!

Dùng băng phách ngân châm bắn hắn! Dùng Ngũ Độc thần chưởng đánh hắn! Dùng phất trần rút hắn! Dùng Nguyệt Khuyết kiếm đâm hắn!

Nghiến răng nghiến lợi ở bên trong, Lý Mạc Sầu ngọc thủ nắm thành một đoàn, hung dữ dưới đáy lòng cho mình động viên nói.

Sau lưng.

Hồng Lăng Ba kinh ngạc nhìn xem đi ở phía trước sư phó Lý Mạc Sầu, mặc dù là ban đêm, chính là mượn ánh trăng, Hồng Lăng Ba vẫn đang có thể thấy rõ sư phó Xích Luyện Tiên Tử này đỏ ửng khuôn mặt, tại tăng thêm Lý Mạc Sầu động tác kia. Hồng Lăng Ba chỉ biết, tự mình sư phó vừa ngẩn người.

Chỉ là vì cái gì cần nói vừa đâu này?

Từ từ ngày đó cùng sư phó rời đi khách điếm, hướng Tương Dương chạy đến, hồi tưởng lại dọc theo con đường này tới, Hồng Lăng Ba có thể rất rõ ràng Lý Mạc Sầu ngẩn người thời gian càng ngày càng nhiều, thậm chí một lúc lâu cưỡi con lừa cô ấy có không tự chủ được thất thần.

Phải biết rằng dĩ vãng thời điểm, tự mình sư phó cũng bất quá là ở đặc thù trong cuộc sống mới có thể phát cả ngày ngốc cái gì, nhưng là trước mắt… Cái này xác suất rõ ràng gia tăng.

Sư phó thế giới, ta quả nhiên không hiểu a!

Ngơ ngác nhìn qua Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu bóng lưng, Hồng Lăng Ba thò tay gãi gãi trên trán Lưu Hải, sờ chút phía dưới đỉnh đạo quan, cũng khởi xướng ngốc tới.

…

Không nói trước đang ngẩn người hai thầy trò, trong thành Tương dương, khách sạn Duyệt Lai.

Đang tại vì Tiểu Long Nữ nói rõ thân thể tầm quan trọng, không cần xằng bậy thời điểm, Nhạc Duyên lại lần nữa đả khởi hắt xì tới, còn lần này hắt xì so với trước một lần càng thêm lợi hại.

“…”

Sắp đặt lại trên đầu đạo quan, chùi chùi cái mũi, Nhạc Duyên rất là ngoài dự tính, chính mình không có gì tật xấu, cũng không có Hương Suất tất cả viêm mũi, làm sao hôm nay buổi tối liên tục không ngừng đánh nhiều cái hắt xì?

Chẳng lẽ lại ta lại cảm mạo đâu này?

Trong nội tâm, Nhạc Duyên không khỏi bay lên cái này đi một lần bản nhạc ý nghĩ.

Nhưng mà trong nội tâm cái ý nghĩ này còn không có bị Nhạc Duyên đè xuống, chỉ thấy trước mắt Tiểu Long Nữ có chút dịch dịch đầu, dùng một loại quan tâm tầm mắt nhìn qua Nhạc Duyên nói: “Nhạc đạo trưởng, ngươi sẽ không phải cảm lạnh a? Thời tiết đã nhập thu, người dễ dàng lạnh! Đạo trưởng có thể phải chú ý thân thể!”

Ngữ khí vẫn là như vậy trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhưng lại có thể làm cho người nghe thấy trong đó quan tâm ngữ khí.

Chỉ là lời này tại Nhạc Duyên nghe tới làm sao nghe làm sao cảm thấy quái dị.

Này tiết tấu rất không đúng, này quan tâm thân thể phương diện vấn đề hẳn là ta đối với ngươi nói a!

Làm sao trái lại đâu này?

Nếu như không phải biết rõ người ta Tiểu Long Nữ bản tính, Nhạc Duyên ổn định sẽ cho rằng đây là phản trào phúng chính mình.

Đón Tiểu Long Nữ này thanh tịnh tầm mắt, một hơi xém tí nữa không có hoà hoãn đi lên Nhạc Duyên quả thực không nói gì.

Nói tiếp ta võ công cao cường, trên cơ bản sẽ không xuất hiện cảm mạo vấn đề gì, nhưng là trước mắt vốn muốn tiếp tục dặn dò Tiểu Long Nữ lời nói, cũng đang

đối phương này thanh tịnh quan tâm ngữ khí hạ Nhạc Duyên không cách nào nói ra miệng. Cuối cùng chỉ có thể xoa bóp chính mình vậy có chút ít mỏi nhừ mi tâm, buông tha cho vốn trong lòng tính toán.

Sự tình làm như thế nào qua liền làm sao qua a, Tiểu Long Nữ mấy cái đại nạn trên cơ bản đã bị mình giải quyết, nghĩ đến sau này chú ý tình hình bên dưới hoa cái gì, hẳn là không có gì đại sự.

Mà một bên một mực giữ yên lặng chân thọt cô nương Lục Vô Song lúc này thấy hình dáng, lập tức vui mừng, che miệng giống như chỉ sóc con một loại tại đó cười trộm lấy.

Một đường đến nay, Lục Vô Song có thể nói là bị Nhạc Duyên giáo huấn rất nhiều lần, rất lâu đều là đem người nhà chân thọt cô nương làm cho không lời nào để nói, đầy mình buồn bực không chỗ phát tiết, nhưng trước mắt Lục Vô Song còn là lần đầu tiên nhìn thấy Nhạc Duyên ăn khổ.

Đây đối với Lục Vô Song mà nói, có thể nói coi như là muốn đi gặp nhất tràng cảnh.

Vì vậy, Lục Vô Song Coca.

068 chương tín vật (hạ)

“…”

Ngươi đang ở đây cười cái gì?

Nghiêng đầu, Nhạc Duyên nghiêng đi thân tầm mắt thẳng ngoắc ngoắc rơi vào chân thọt cô nương Lục Vô Song trên mặt, sắc mặt lộ ra vẻ hết sức nghiêm túc. Tuy nhiên không nói gì thêm, nhưng là trong mắt ý tứ lại rõ ràng nhất biểu hiện ra đi ra.

“A!”

“Người ta mới vừa vặn vừa nghĩ đến một kiện buồn cười sự tình, nhịn không được muốn cười mà thôi!”

Đón Nhạc Duyên tầm mắt, Lục Vô Song có chút sợ hãi rụt rè né qua tầm mắt, hai tay ngón trỏ nhẹ nhàng đụng, nói như vậy nói.

Ngắm lên trước mắt Lục Vô Song như vậy tiểu nữ nhi tư thái, Nhạc Duyên cũng chỉ có thể thở dài một tiếng. Có thể nói, từ Lục gia bị diệt môn sau, Lục Vô Song như vậy tư thái trên cơ bản không có gì thời điểm biểu hiện qua, càng nhiều thời điểm nàng vẫn là miệng lưỡi bén nhọn, tâm ngoan thủ lạt.

Đi theo Xích Luyện Tiên Tử sinh hoạt, đây là Lục Vô Song học được sinh tồn năng lực.

Bởi vì Lý Mạc Sầu không chỉ có là tà đạo nhân sĩ, càng cùng Lục Vô Song có cừu hận, hơn nữa trên giang hồ những thứ kia chính đạo nhân sĩ đối với tà đạo tiễu trừ, có thể tại loại hoàn cảnh này sống sót này đã muốn coi như là Lục Vô Song rất không tồi.

Đổi lại là Quách Phù Quách đại tiểu thư đến đây phỏng chừng tựu là một cái khác kết cục.

Này tiểu nữ nhi tư thái cũng bất quá là Lục Vô Song đang quen thuộc người, tại nàng cảm thấy thân cận nhân diện trước mới có thể như vậy bày ra, thí dụ như trước kia tựu tại Dương Quá trước mặt bộ dáng như vậy qua, bất đồng duy nhất khi lúc Lục Vô Song chỉ là cho rằng Dương Quá bất quá một tiểu tử ngốc mà thôi săn màu hoa đô.

Cùng Nhạc Duyên trước mặt bộ dáng như vậy, tuy nói đại đồng tiểu dị, nhưng là trong đó hương vị xác thực bất đồng.

Ừ?

Ngược lại một bên Tiểu Long Nữ tầm mắt lộ ra vẻ có chút nghi hoặc, không biết rõ trước mắt tràng cảnh.

Bất quá Tiểu Long Nữ đối với Lục Vô Song cùng Nhạc Duyên quan hệ đổ ra là có chút cảm thán, tựa hồ nghĩ đến dĩ vãng… Lúc trước, Quá nhi cũng là như vậy.

Sở dĩ Tiểu Long Nữ sẽ có như vậy ý nghĩ, là vì trước đây trước Nhạc Duyên cho Tiểu Long Nữ một lần nữa nghiêm túc giới thiệu về Lục Vô Song thân phận, chân thọt cô nương Lục Vô Song coi như là Nhạc Duyên ký danh đệ tử.

Đang là bởi vì thân phận, Tiểu Long Nữ mới có những thứ này suy nghĩ.

Hơn nữa cùng Tiểu Long Nữ cùng Dương Quá giống nhau là, Lục Vô Song cũng không kêu Nhạc Duyên sư

phó, tuy nhiên Nhạc Duyên dạy bảo Lục Vô Song võ công, nhưng là này sư phó một chữ nếu không có mở miệng qua. Như vậy phức tạp quan hệ, cơ hồ cùng Tiểu Long Nữ cùng Dương Quá giống như đúc.

Có lẽ…

Lục Vô Song cũng hiểu biết này sư phó một từ mở miệng lời nói, như vậy rất nhiều sự tình cũng sẽ không theo nàng tưởng tượng.

Tùy ý nói chuyện, thỉnh thoảng tăng thêm Lục Vô Song tiếng cười duyên, còn có Tiểu Long Nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng tiếng nói, trong phòng liền như vậy náo nhiệt lên.

“Đúng, Long cô nương, cái này cho ngươi!”

Tại về thân thể khỏe mạnh vấn đề sự tình đè sau đó, Nhạc Duyên cùng Tiểu Long Nữ tùy ý phiếm vài câu đối phương dọc theo con đường này sự tình sau, Nhạc Duyên lúc này mới nhớ tới mặt khác một kiện chuyện trọng yếu tới. Từ chính mình trong tay áo, móc ra này Kim Linh Tác, tại đinh đinh đang đang trong tiếng đưa trả lại cho Tiểu Long Nữ.

“Ngô!”

Gật gật đầu, tiếp nhận Nhạc Duyên đưa qua Kim Linh Tác, Tiểu Long Nữ đầu tiên là đạo âm thanh tạ ơn sau, sau đó tầm mắt liền rơi vào Nhạc Duyên trên tay một cái khác màu bạc lục lạc trên.

“Ách…”

“Long cô nương, cái này lục lạc không thể cho ngươi!”

Thấy Tiểu Long Nữ tầm mắt gắt gao rơi tại trên tay mình lục lạc bằng bạc trên, Nhạc Duyên cổ tay khẽ đảo, này lục lạc bằng bạc lập tức thu vào trong tay áo, cười nói: “Đây chính là thuộc về ta tin vật a!”

Tín vật?

Tiểu Long Nữ sắc mặt hơi có vẻ quái dị, có chút tái nhợt trên mặt ngọc bò lên trên một vòng ngoài dự tính thần sắc.

“Ồ?”

Ngược lại một bên Lục Vô Song tinh mắt nhìn đến Tiểu Long Nữ trên tay Kim Linh Tác trên lục lạc bằng vàng, đối với mình sư phó Xích Luyện Tiên Tử trên tay lục lạc bằng bạc nàng coi như là tương đối quen thuộc, dù sao đi theo tại Lý Mạc Sầu bên người thời điểm, đã rất lâu gian Lục Vô Song cũng cần trợ giúp chăm sóc sư phó con lừa.

Tự nhiên mà vậy đối với một ít trực hệ tại con lừa dưới cổ mặt lục lạc bằng bạc rất là quen thuộc, giờ phút này gặp lại Tiểu Long Nữ trên tay Kim Linh Tác, lập tức lực chú ý bị hấp dẫn. Tuy nói ở phía trước Lục Vô Song cũng một mực suy đoán tự mình sư phó Lý Mạc Sầu lục lạc tại sao phải rơi vào Nhạc Duyên trên tay, mà nghe Dương Quá lời nói Nhạc Duyên bảo kiếm thì là rơi vào Lý Mạc Sầu trên tay, loại này thay thế nhường Lục Vô

Song có như vậy một loại lo lắng.

Nhưng là trước mắt nhìn thấy Kim Linh Tác, Lục Vô Song vẫn là nhịn không được hỏi: “Long cô nương, ngươi này lục lạc bằng vàng giống như cùng này lục lạc bằng bạc đồng dạng!”

“Ừ, đây vốn là ta!”

Đối mặt Lục Vô Song vấn đề, Tiểu Long Nữ đổ ra là không có làm sao để ý, trời sinh tính vốn là đơn thuần nàng trực tiếp cho một cái khẳng định đáp án.

Sau đó ——

Bầu không khí yên tĩnh.

Chân thọt cô nương Lục Vô Song tầm mắt bá một chút liền rơi vào Nhạc Duyên trên người.

Đồng dạng nghịch tập dân quốc đặc công.

Nhạc Duyên cũng là nghe vậy không khỏi ngẩn ngơ, lập tức sắc mặt cũng trở nên quái dị đứng lên. Lại lần nữa nghe Tiểu Long Nữ những lời này, Nhạc Duyên cuối cùng biết rõ vì cái gì chính mình vừa rồi đưa trả lại cho người ta Kim Linh Tác, Tiểu Long Nữ còn dùng như vậy một loại tầm mắt đang nhìn mình ống tay áo.

Cảm tình tại Tiểu Long Nữ trong suy nghĩ, này lục lạc bằng bạc vẫn là thuộc về nàng, tuy nhiên nàng dùng lục lạc bằng bạc cùng sư tỷ Lý Mạc Sầu đổi lục lạc bằng vàng, nhưng là trong lòng hắn đã là như thế.

Cho nên đang nghe Nhạc Duyên nói cái này lục lạc bằng bạc chính là tín vật sau, khuôn mặt đối phương màu lúc này mới trở nên quái dị đứng lên.

"…"

Long cô nương lời này của ngươi nói…

Nhạc Duyên đón Tiểu Long Nữ cùng Lục Vô Song hai nữ tầm mắt, khóe miệng giật nhẹ, tâm nói các ngươi sư tỷ muội trong lúc đó quan hệ quá phức tạp chút ít a!

Một mực tới cũng cho rằng lục lạc bằng bạc chính là Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu chuyên chúc vật, hiện tại lục lạc bằng bạc lại vẫn nhiều thêm một chủ nhân. Như vậy Nhạc Duyên cái gọi là tín vật… Đây rốt cuộc tính người nào?

Bất quá, có lẽ có thể có một cái khác biện pháp!

Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên nhìn về phía Tiểu Long Nữ, nói: "Hoặc là, Long cô nương, hai chúng ta đổi một chút!"

Lời này vừa ra cửa, Nhạc Duyên đã cảm thấy trước mắt tối sầm, này tính là cái gì? Nói sai lời nói.

Nhưng là, bất kể này lục lạc bằng bạc đến tột cùng tính người nào, này lục lạc bằng bạc Nhạc Duyên là không định giao ra đi!

Sau đó, Nhạc Duyên liền thấy Tiểu Long Nữ này tái nhợt

sắc mặt kỳ dị đỏ bừng một chút, có thể rất rõ ràng trông thấy Tiểu Long Nữ trong mắt hiện lên một tia xấu hổ.

Chân thọt cô nương Lục Vô Song tầm mắt tại Nhạc Duyên trên mặt ngó ngó, lại đang Tiểu Long Nữ bên mặt trên dừng lại sau nửa ngày, lập tức sắc mặt suy sụp xuống tới, một tấm xinh đẹp khuôn mặt nhỏ nhắn kéo thật dài.

Nữ nhân trực giác, nói cho Lục Vô Song Nhạc Duyên cùng trước mắt Tiểu Long Nữ trong lúc đó bầu không khí trở nên quái dị.

Thật lâu.

Cảm giác được gian phòng bầu không khí càng ngày càng trở nên ngưng trọng cùng ngoài dự tính, ngồi nghiêm chỉnh Nhạc Duyên đột nhiên đứng người lên, nói: “Sắc trời đã tối, Long cô nương vẫn là sớm một chút nghỉ ngơi đi!”

Nói xong, một bả kéo qua bên cạnh Lục Vô Song, cùng đi ra khỏi đi, sau đó tiện tay đóng cửa phòng.

Ngoài cửa phòng.

“Ồ, không đúng nha!”

Nhạc Duyên đột nhiên dừng lại chính mình cước bộ, quay đầu lại ngắm một cái này cửa phòng, lúc này mới rù rì nói: “Đây là ta gian phòng a!”

Bất quá Nhạc Duyên thật cũng không có xoay nguòi lại

tính toán, như là đã nhường Tiểu Long Nữ ở ở bên trong, Nhạc Duyên tự nhiên sẽ không lại đi quấy rầy, nhất là tại hiện tại loại này xấu hổ thời điểm.

Có thể nói, Nhạc Duyên mặt đối với nữ nhân không sợ đối phương làm nũng đùa giỡn, duy chỉ có đối với cái loại này rất là lạnh nhạt yên tĩnh tầm mắt có chút nghĩ mà sợ. Cũng không biết loại tình huống này là bản thân sở hữu, vẫn là chỗ Quan Tưởng chi nhân Hương Suất chỗ mang đến.

Nhưng duy nhất có thể dùng nhất định là Nhạc Duyên cùng Sở Lưu Hương hai người cũng nhất định gặp phải qua như vậy cùng loại tràng cảnh.

“Tốt!”

“Vô Song ngươi cũng đừng vểnh lên cá miệng, cũng có thể phủ lên bình dầu!”

Nghiêng đi thân, tầm mắt rơi vào chân thọt cô nương Lục Vô Song trên mặt, mỉm cười, chậm rãi đưa tay phải ra bấm tay ba một chút đạn tại Lục Vô Song trên trán, lưu lại một dấu đỏ tử, nói: “Đi thôi, lại đi tại dự định hai gian phòng trên là tốt rồi!”

Tiếng lách cách ở bên trong, Nhạc Duyên hai tay gánh dưới lưng lâu.

Mặt sau.

Lục Vô Song bụm lấy chính mình cái trán, nhìn qua Nhạc Duyên bóng lưng kinh ngạc ngẩn người.

Chương 57 : 069 070 071 Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo

069 chương cuối cùng đột nhiên quay đầu (thượng)

Một đêm mạnh khỏe.

Cứ như vậy không có có bất kỳ ngoài ý muốn đi qua.

Trước kia đứng lên, Nhạc Duyên liền đi tới phía trước cửa sổ, đẩy ra cửa sổ, tầm mắt thông qua, rơi vào sáng sớm trên đường phố.

Trên đường người đi đường lui tới, nhưng lại không có chập tối như vậy náo nhiệt.

Bất quá sắc thái riêng người đi đường tới đi vội vàng, còn có một chút bày quầy người bán hàng rong tại bên đường kêu gọi, nhất phái hiền hoà sinh hoạt thường cảnh.

“… Tình cảnh này, cũng không biết còn có thể nhìn bao nhiêu thời gian?”

“Có lẽ, cũng chỉ là một thế hệ thưởng thức a!”

Hồi tưởng đến sau này Tương Dương kết cục, Nhạc Duyên tiện tay sửa sang lại quần áo, làm cho hạ đạo quan, này liền bắt đầu rửa mặt đứng lên. Tại đêm qua,

tuy nhiên khách sạn Duyệt Lai đã muốn đầy ngập khách, nghĩ muốn lên một gian khách phòng đã là khó khăn. Nhưng ở Kim Ngân, vấn đề này liền lộ ra vẻ cực dễ giải quyết.

Nhạc Duyên cùng Lục Vô Song hai người tốn hao không ít Kim Ngân một lần nữa ổn định hai gian phòng trên, theo sát Tiểu Long Nữ gian phòng cách vách.

Tuy nhiên tối hôm qua sự tình có chút làm cho người ta xấu hổ, nhưng là nhường Nhạc Duyên ngoài ý muốn là Tiểu Long Nữ cũng không có rời đi, mà là một người tại trong phòng yên tĩnh chữa thương. Dù sao này mấy ngày xóc nảy sinh hoạt, dù là trước kia trải qua Nhạc Duyên trị liệu, nhưng là cũng không có tốt lưu loát.

Nếu như tại đây loại đi xuống, tuyệt đối sẽ lưu lại nền tảng, tổn thương tới thân thể nguyên khí, đây là Tiểu Long Nữ bản thân chỗ không muốn nhìn thấy.

Có lẽ là bởi vì nhiều lần cũng bị Nhạc Duyên ân cứu mạng, Tiểu Long Nữ tại đối mặt Nhạc Duyên thời điểm cũng không có nhiều như vậy phòng bị, cho nên trong phòng nàng lộ ra vẻ rất yên tĩnh cũng rất lạnh nhạt.

…

Một phen rửa mặt xong sau, Nhạc Duyên chậm rãi đẩy cửa phòng ra, đi ra ngoài.

Mới vừa vặn giẫm chận tại chỗ đến trên hành lang, tầm mắt liền không khỏi hướng bên cạnh thân gian phòng của mình nhìn lại, đã thấy cửa phòng cũng tùy theo mở

ra, một bộ bạch y như tiên Tiểu Long Nữ từ bên trong chậm rãi đi tới.

Tầm mắt xa xa tương đối.

Nhạc Duyên khóe miệng giương lên, cười nhạt một tiếng, đả khởi chào hỏi, nói: “Chào buổi sáng nè, Long cô nương!”

“Chào buổi sáng!”

“Nhạc đạo trưởng!”

Đối mặt Nhạc Duyên chào hỏi, Tiểu Long Nữ có chút nghiêng người, trả lời.

Lúc này Tiểu Long Nữ sắc mặt thoạt nhìn muốn tốt hơn rất nhiều, hiển nhiên một đêm chuyên chú chữa thương có không sai thu hoạch. Bất quá nghĩ đến cũng đúng, hiện tại Tiểu Long Nữ chính là được đến một bộ phận Cửu Âm Chân Kinh công pháp, cho dù có khắc vào Cổ Mộ đáy công pháp không hoàn toàn, nhưng cái này cũng tuyệt đối chiếm cứ kinh thư trong tuyệt đại bộ phận.

Đối với Cổ Mộ đáy Cửu Âm Chân Kinh, Nhạc Duyên vẫn cảm thấy là Vương Trùng Dương đối với này Lâm Triều Anh mặt khác một loại kỳ lạ đền bù tổn thất!

Bất quá giữa nam nữ cảm tình, nhất là nam nữ hiệp khách trong lúc đó cảm tình, càng làm cho không người nào có thể nói rõ.

Thân là đại hiệp, trên người bọn họ gánh nặng quá nhiều!

Mà nữ hiệp sở cầu cũng không nhiều, chỉ là một đại hiệp, nhưng là đại hiệp bất đồng a, hắn hoài là cả giang hồ… Vì vậy, rất nhiều trên giang hồ tình yêu chuyện xưa đều là dùng bi kịch phần cuối.

Từ xưa đến nay, trên giang hồ như vậy ví dụ thật sự là quá nhiều.

Nhất là cái loại này công thành danh toại đại hiệp càng phải như vậy, mà một ít bị nữ hiệp nuôi Thành đại hiệp kết cục liền tốt hơn quá nhiều, nhưng là trong đó vẫn đang có vô số khúc chiết, nhưng cuối cùng kết cục vẫn là mỹ hảo.

Cùng lúc đó.

Nhạc Duyên bên phải cửa phòng cũng bị mở ra tới, biểu lộ có chút mỏi mệt Lục Vô Song từ trong phòng đi tới. Nhìn chân thọt cô nương cái này bộ dáng, Nhạc Duyên chỉ biết Lục Vô Song cả đêm đều ở tu luyện Ngũ Độc bí truyền.

Chỉ là, Lục Vô Song quá mức cấp tiến!

Tại Nhạc Duyên xem ra, người muốn nhàn nhã còn sống, võ công cũng muốn nhàn nhã luyện lấy.

Vô luận từ lúc nào, đều là dùng con người làm ra chủ.

Trôi qua thoải mái, trôi qua tiêu sái, qua tùy ý, đây cũng

là nhất cuộc sống tốt đẹp.

Tầm mắt từ Lục Vô Song này hơi có chút mỏi mệt trên mặt thu hồi, dưới đáy lòng Nhạc Duyên cảm giác mình hay là muốn tiếp tục dặn dò cô bé này, luyện công không thể quá mức vội vàng xao động.

Cũng không phải Hư Trúc, ai có thể ở đằng kia trong thời gian ngắn hội tụ một thân công lực?

Từ người kém cỏi trở thành võ lâm cao thủ, tuyệt đại bộ phận người đều dựa vào mình luyện đi lên.

Huề nhau gật đầu, coi như là tuyển dụng hô lễ phép, Nhạc Duyên này liền dẫn Tiểu Long Nữ cùng Lục Vô Song xuống lầu, đi ăn điểm tâm.

Hai người này một lớn một nhỏ thiếu nữ, Nhạc Duyên không biết là trên người các nàng sẽ có nhiều tiền tài. Lục Vô Song không nói, trong khoảng thời gian này đều là ăn chính mình nhà giàu, trên người xu không có, mà Tiểu Long Nữ nghĩ đến cũng sẽ không so với Lục Vô Song tốt hơn chỗ nào.

Tại tối hôm qua nói chuyện ở bên trong, Nhạc Duyên nghe qua Tiểu Long Nữ trong khoảng thời gian này kiếp sau sống tình huống, phát hiện đối phương trên cơ bản cũng ăn là một ít hoa quả, cái đồ vật này trên tàng cây cái gì có, tại giữa rừng núi có thể hái. Mật cũng giống như thế, dùng Tiểu Long Nữ nuôi ong thủ đoạn tự nhiên không khó.

Nhưng là nấu cơm cái gì…

Tại Cổ Mộ trước kia có Tôn bà bà chiếu cố, mặt sau có Dương Quá nấu cơm, nhưng là Tiểu Long Nữ liền…

Hoàn toàn một cái nữ otaku (chui trong nhà), hơn nữa không sai biệt lắm vẫn là một gã chết trạch.

Dưới loại tình huống này, ngươi có thể tưởng tượng Tiểu Long Nữ có cầm theo tiền của cải cái gì sao? Hơn nữa dùng Tiểu Long Nữ tính nết tự nhiên không biết cái gì mượn gió bẻ măng, trên tay duy nhất Kim Ngân vật vẫn là vài món vũ khí —— Kim Linh Tác, Ngọc Phong Châm cùng với tơ vàng cái bao tay.

Này vài món sự việc ngược lại Kim Ngân là chủ, nhưng vấn đề là nhà ai khách điếm cái gì có thu cái đồ vật này?

Hơn nữa tự thân vũ khí, dưới bình thường tình huống tuyệt đối không ai sẽ nghĩ lấy đem làm mất.

Như vậy, Nhạc Duyên cũng là có thể hiểu rõ vì cái gì ngày hôm qua nhìn thấy Tiểu Long Nữ thời điểm, thoạt nhìn sắc mặt không tốt, hơi có chút tiều tụy. Như đổi lại Lục Vô Song tới, nàng tuyệt đối nếu so với Tiểu Long Nữ qua tốt.

Liền như vậy, Nhạc Duyên đầy bụng tâm tư trong mang theo hai nữ đi đại sảnh.

…

Sáng sớm ánh nắng tươi sáng, đối với vô số người mà nói như vậy thời tiết đều là không sai.

Thời tiết tốt, tựa như mọi người hảo tâm tình.

Nhưng đối với tại những người khác mà nói cũng không phải như thế.

Trên đường.

Dương Quá một cá nhân độc thân cỡi ngựa, dọc theo con đường chậm rãi đập mạnh tới. Ở bên cạnh hắn Hoàn Nhan Bình cùng Trình Anh lúc này cũng không tại, bởi vì, Hoàn Nhan Bình phụng bồi Trình Anh đi nơi khác. Cuối cùng, Dương Quá chỉ có thể tạm thời một cá nhân chuẩn bị tiến vào Tương Dương thành.

Xa xa, Dương Quá liền nhìn thấy này đã là đại môn động mở cửa thành.

Đang muốn nhẹ đá bụng ngựa, chuẩn bị nhanh hơn bước chân đi vào thời điểm, bên tai đột nhiên truyền đến hai tiếng thanh tịnh chim kêu âm thanh.

“Ừ?”

Dưới háng ngựa cước bộ dừng lại, Dương Quá ngẩng đầu hướng đỉnh đầu nhìn lại, chỉ thấy này vạn dặm không mây thiên không hai cái tuyết bạch sắc đại điểu bắt đầu ở trên mặt bất quy tắc chuyển động, tựa hồ tại vẽ lấy ngoài dự tính vòng tròn.

“Này hai cái đại điểu là…”

Nghi hoặc ở bên trong, Dương Quá trong nội tâm hiện

lên một tia suy đoán, lập tức liền nghe một hồi lao nhanh ngựa chạy trốn âm thanh đột ngột từ đàng xa vang lên. Tầm mắt thu hồi, nhìn về phía tuấn mã lao nhanh âm thanh chỗ, chỉ thấy chỗ cửa thành ba con tuấn mã chạy như điên ra, mà trông coi cửa thành binh lính vội vàng tránh đi, này mới không có bị đụng vào.

Ba con tuấn mã ở bên trong, cầm đầu chính là một thớt hồng mã.

Trên mặt cưỡi là một người mặc màu đỏ chót quần áo nữ hài nhi, hì hì nhõng nhẽo cười trong giống như một hồi nóng gió đập vào mặt.

Hồng mã xứng người tâm phúc nhi!

Về phần mặt sau hai thất con ngựa cao to trên lưng người, Dương Quá cũng là làm như không thấy.

Lúc này ánh mắt của hắn chỉ là bình tĩnh rơi vào này Hồng Y nữ hài nhi trên người, như có điều suy nghĩ. So với ba người này tuấn mã, Dương Quá thân dưới này thất lại mã bề ngoài hoàn toàn không cách nào cùng mà so sánh với, có thể nói một trời một vực.

Tốc độ rất nhanh.

Ba người tam kỵ như một hồi cuồng như gió từ Dương Quá bên người gào thét mà qua. Tại sai thân nháy mắt, này cưỡi hồng mã Hồng Y nữ hài nhi chợt quay đầu lại, tầm mắt hướng về Dương Quá trên người.

Sau đó, cười!

Cười mà thản nhiên!

Cũng là nhìn đến đồng dạng quay đầu lại nhìn lại Dương Quá toàn thân chấn động, ngẩn người.

070 chương cuối cùng đột nhiên quay đầu (hạ)

Chương 072 : Theo đuôi

073 chương theo đuôi

Đại Thắng Quan là dự ngạc trong lúc đó cửa ải hiểm yếu, mà chiếm tình thế, hiệu buôn cũng không phồn thịnh, từ đó phía bắc chính là quân Mông Cổ chiếm đoạt vùng đất. Mà Lục gia trang chính là tọa lạc tại này.

Đương nhiên, cái này Lục gia trang cũng không phải là Lục Triển Nguyên Giang Nam thôn trang, mà là Hoàng Dược Sư đồ đệ Lục Thừa Phong nhi tử Lục Quán Anh thôn trang.

Lục Quán Anh cùng Hoàng Dung quan hệ rất gần, coi như là vãn bối, mà vợ hắn tử Trình Dao Già càng Toàn Chân Thanh Tịnh tán nhân Tôn Bất Nhị đệ tử, cho nên càng nghĩ Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng lựa chọn dùng Lục gia trang vì Anh Hùng đại hội địa điểm.

Tại xác định kết quả sau, Quách Phù cùng đại tiểu vũ hai người liền sớm kỵ mã hướng Đại Thắng Quan hơn nữa, về phần Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng thì là lưu ở phía sau, cùng với khác một hàng so sánh thân cận giang hồ nhân sĩ cùng nhau chạy tới Đại Thắng Quan.

Phía trên, chính là Nhạc Duyên hồi ức cùng hỏi thăm đem kết hợp tới kết quả.

Khách sạn Duyệt Lai.

Nhạc Duyên thò tay tiếp nhận tiểu nhị dắt qua tới con lừa, thò tay tại con lừa trên người vuốt một bả, cảm thụ một phen này con lừa da lông bóng loáng sau, Nhạc Duyên rất là thoả mãn. Này khách sạn Duyệt Lai, đang phục vụ phương diện xác thực làm không sai.

Có thể nói, nó cũng coi là cổ đại trong khách sạn cấp năm sao tiêu chuẩn.

Chính mình con lừa không chỉ có ăn được, hơn nữa còn có chuyên gia rửa sạch qua bộ lông, nhìn qua này con lừa cũng lộ ra vẻ tinh thần cực kỳ.

Đương nhiên, tiền này coi như là rất đắt!

Có thể hưởng thụ đến như thế tri kỷ phục vụ, đương nhiên phải trả giá cũng đủ tiền tài.

Bên cạnh.

Chân thọt cô nương Lục Vô Song cũng nắm một đầu con lừa đi tới. So với Nhạc Duyên con lừa mà nói, Lục Vô Song này đầu con lừa thoạt nhìn cá đầu muốn hơi nhỏ trên một ít. Nhưng là liền bề ngoài đến xem, nhưng so với Nhạc Duyên đẹp mắt rất nhiều. Dùng hắc bạch là chủ, mà Nhạc Duyên trên căn bản là toàn bộ màu đen, chỉ có bốn vó mới có hơi tạp sắc.

Về phần người nào con lừa rất tốt, về điểm này Nhạc Duyên ngược lại nhìn không ra tới. Bất quá, nghe nói trong giang hồ Xích Luyện Tiên Tử đầu kia con lừa, có ngàn dặm con lừa xưng hô, chính là một đầu tốt con lừa.

“Đi thôi!”

Thân hình hơi nghiêng, Nhạc Duyên nắm con lừa chậm rãi hướng cửa thành phương hướng đi đến. Tại trong thành này, Nhạc Duyên không có cưỡi tính toán.

“Ừ!”

Sau lưng, Lục Vô Song đồng dạng là nắm con lừa theo sau.

“Ta vừa mới hướng một ít giang hồ nhân sĩ hỏi thăm qua, Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng quả thật đem Anh Hùng đại hội địa điểm chuyển tới Đại Thắng Quan Lục gia trang!”

Dự đoán tổng so ra kém sự thật, vì khẳng định chính mình lời nói, Nhạc Duyên vẫn là như vậy hỏi thăm, nói: “Dùng chúng ta cước trình, phỏng chừng muốn vài ngày thời gian mới có thể đến!” Cước trình là chỉ con lừa tốc độ, dù sao hai người con lừa không phải ngàn dặm con lừa cái gì.

“Này…”

Nghe đến đó, Lục Vô Song có chút chần chờ, tuy nhiên nàng quyết định muốn đi đâu Lục gia trang nguyên nhân lớn nhất là bởi vì thôn trang danh tự, nhưng là trước mắt đối với này Anh Hùng đại hội Lục Vô Song cũng vẫn là rất hướng tới. Mà giờ khắc này, nghe Nhạc Duyên phân tích, lại làm cho Lục Vô Song có chút lo lắng, nói: “Chúng ta đi còn kịp sao?”

“…”

Nhạc Duyên nghe vậy cũng là khẽ giật mình, lập tức cười nói: “Cho nên nói chúng ta bây giờ muốn đi a!”

“Cái gọi là tới sớm, không bằng tới đúng dịp!”

“Nếu như coi chúng ta đến này Lục gia trang, ăn được như vậy một bữa cơm, mà Anh Hùng đại hội chính thức bắt đầu, vậy thì tốt nhất!”

Hai mắt có chút nhíu lại, Nhạc Duyên trên mặt bò đầy nụ cười, đối với cái này loại thời cơ Nhạc Duyên vẫn là rất chờ mong.

“Ách…”

Nháy mắt mấy cái, Lục Vô Song ngẫm lại quyết định chính mình không nói cái gì nữa.

Không nói gì ở bên trong, Nhạc Duyên cùng Lục Vô Song một trước một sau nắm con lừa liền như vậy đi về phía cửa thành.

…

Chỗ rẽ.

Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu cùng bản thân đại đồ đệ Hồng Lăng Ba hai người lẳng lặng đứng ở dưới tấm bảng, đưa mắt nhìn Nhạc Duyên cùng Lục Vô Song hai người rời đi thân ảnh.

Sao là như thế?

Lý Mạc Sầu lông mày hơi nhíu, gương mặt lạnh lùng, trên mặt hiện lên một tia ngoài ý muốn.

Nàng thật không ngờ chính mình cái kia trộm chính mình trước tác bí kíp Ngũ Độc bí truyền Lục Vô Song lại sẽ cùng đạo sĩ kia đi cùng một chỗ. Cái này đột ngột phát hiện, nhường Lý Mạc Sầu có chút chần chờ, vốn là muốn muốn lên trước trực tiếp bắt lấy Lục Vô Song tính toán tạm thời bị dằn xuống đáy lòng.

Nói thật, Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu bây giờ còn thật lòng không có một loại một mình đối mặt Nhạc Duyên dũng khí, sợ cái kia đạo sĩ thúi lại sẽ dùng này kỳ lạ khúc xằng bậy.

Nhưng là cứ như vậy buông tha cho, lại cũng không phải Lý Mạc Sầu bổn tính.

Nàng có thể truy đuổi Ngọc Nữ Tâm Kinh nhiều năm như vậy, mà trước mắt chính mình trước tác bí kíp Ngũ Độc bí truyền rơi vào Lục Vô Song trên tay, đối với Lý Mạc Sầu mà nói càng thêm không thể chịu được. Nhất là tại Lục Vô Song bên người còn có vị đạo sĩ kia, vừa nghĩ tới bản thân công pháp bị đạo sĩ kia hiểu thấu đáo, như vậy không phải nói…

Vốn đối mặt Nhạc Duyên, Xích Luyện Tiên Tử liền cảm giác mình bị đối phương áp chế, nhưng cũng chỉ là áp chế, dù sao đối mặt nàng Ngũ Độc thần chưởng cùng với Băng Phách ngân châm, này trên giang hồ còn không ai có thể triệt để không đếm xỉa. Cho dù là Nhạc

Duyên, cũng chỉ có thể dùng tuyệt thế khinh công tới tránh đi mà thôi.

Nhưng là một khi Ngũ Độc bí truyền bị Nhạc Duyên chỗ hiểu thấu đáo… Đây đối với Lý Mạc Sầu mà nói, đây tuyệt đối là một cái tai nạn.

Này không nói sau này nếu là đạo sĩ kia lại lần nữa đùa giỡn chính mình, mình không phải là còn không tay?

Nghĩ đến đây, Lý Mạc Sầu mặt sắc liền thanh một chút trắng một chút, tâm tình đã muốn không thể dùng nghiến răng nghiến lợi để hình dung. Vì vậy, liền như vậy đối với Lục Vô Song phẫn hận lại dần dần chuyển dời đến Nhạc Duyên trên người.

“…”

Hồng Lăng Ba thấy tự mình sư phó mặt sắc lại lần nữa khó nhìn lên, một cá nhân bảo trì tiêu chuẩn thế đứng đứng ở bên cạnh, chỉ dùng khóe mắt dư quang ngẫu nhiên dò xét một chút tự mình sư phó. Trải qua này mấy lần quan sát, Hồng Lăng Ba cũng nhìn ra trong đó không ổn.

Mà chỗ không ổn chính là một ít tập đạo bào tuổi trẻ đạo sĩ Nhạc Duyên.

Đối với Nhạc Duyên, Hồng Lăng Ba cũng không nhận ra, trước mắt cũng bất quá xa xa nhìn thấy đối phương bóng lưng mấy lần, bộ mặt thật sự Hồng Lăng Ba cũng không biết. Nhưng là dùng Hồng Lăng Ba đối với mình gia sư phó Xích Luyện Tiên Tử hiểu, dù là đối phương là

Hồng Thất Công, Hoàng Dược Sư một loại đỉnh phong tồn tại, Lý Mạc Sầu tuyệt đối cũng sẽ tiến lên đòi hỏi chính mình bí kíp.

Bởi vì chuyện này tình không chỉ có là liên lụy đến chính tà, càng liên quan đến đạo thống truyền thừa.

Như vậy sự tình, mặc cho ai cũng không thể làm như không thấy.

Nhưng vấn đề là ——

Sư phó nhìn thấy sư muội sau, lại không có trực tiếp tiến lên trảo nàng, trong chuyện này ý nhị…

Sư phó cùng đạo trưởng đó đến tột cùng phát sinh cái gì? Giữa hai người là quan hệ như thế nào?

Phải biết rằng tự mình sư phó hiện tại chính là đạo cô cách ăn mặc a!

Chẳng lẽ trước kia…

Một bụng bát quái tự mình sư phó tâm tư Hồng Lăng Ba nhíu mày trong trầm tư, đương nhiên lời này nàng cũng không dám hỏi lên, nếu không lời nói một khi sư phó thẹn quá hoá giận… Hồng Lăng Ba không dám nghĩ đến chính mình có là dạng gì kết quả.

Tầm mắt kinh ngạc nhìn qua Nhạc Duyên đi xa thân ảnh đã lâu, thu hồi tầm mắt Lý Mạc Sầu cúi đầu rơi vào trầm tư.

Đối với Ngũ Độc bí truyền, nàng thì không cách nào để xuống.

Quét mắt một vòng Nhạc Duyên cùng Lục Vô Song phương hướng rời đi, Lý Mạc Sầu khẽ cắn môi, quyết định theo đuôi theo sau. Bất kể như thế nào, nàng cũng muốn đem này Ngũ Độc bí truyền cầm về. Nếu như đổ ra lúc này Nhạc Duyên ngăn trở lời nói, ta nhất định phải nhường hắn biết được này Nguyệt Khuyết kiếm sắc bén!

Tay phải vuốt ve hạ gánh tại trên lưng bảo kiếm chuôi kiếm, dưới đáy lòng Lý Mạc Sầu làm ra quyết định.

“Lăng Ba, đi! Theo sau!”

Trong tay phất trần giương lên, thu hồi bên hông, Lý Mạc Sầu dưới chân nhẹ nhàng đụng một cái, dưới háng con lừa nhi lại lần nữa giơ lên chân, chậm rãi hướng cửa thành phương hướng mà đi.

“A, sư phó!”

Đang tại bát cổ trong Hồng Lăng Ba đã giật mình, vội vàng đáp ứng tới, theo kịp.

Liền như vậy, song phương một trước một sau cũng ra khỏi cửa thành, hướng Đại Thắng Quan phương hướng đi.

Chương 073 : Lục gia trang (thượng)

073 chương Lục gia trang (thượng)

Âm sai dương sai.

Trên thực tế, chuyện trong chốn giang hồ tình là không có nhiều như vậy trùng hợp.

Vừa mới giục ngựa tiến vào Tương Dương thành không lâu Dương Quá, liền hỏi đến đường người tới Quách Tĩnh Hoàng Dung trước phủ, đáng tiếc là tới được quá trễ, không có gặp phải Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng bóng dáng. Trong nội tâm suy nghĩ Hồng Thất Công giao cho, Dương Quá ngồi trên lưng ngựa dò xét sau nửa ngày, này liền giục ngựa xoay người rời đi Tương Dương, hướng Đại Thắng Quan mà đi.

Ở đằng kia Anh Hùng đại hội trên, có lẽ mình có thể tìm được cô cô, càng có thể đem Hồng Thất Công giao cho hoàn thành.

Về phần đang Tương Dương nhìn thấy Nhạc Duyên, đối với Dương Quá mà nói cái này tỷ lệ thật sự là quá nhỏ. Mà chỉ có này hội tụ thiên hạ Anh Hào Anh Hùng đại hội trên mới có thể.

Vừa mới giục ngựa chạy như điên ra Dương Quá ra khỏi thành không lâu, Nhạc Duyên liền cùng Lục Vô Song hai người cưỡi con lừa nhàn nhã ở cửa thành thủ

vệ nhìn soi mói rời đi Tương Dương.

Loại tình huống này, cửa thành thủ vệ nhóm thấy nhiều.

Dù sao trước mắt này Anh Hùng đại hội đem cử hành, có thể không lại Tương Dương xử lý này đối với bọn họ những thứ này ăn binh lương người mà nói, đây tuyệt đối là chuyện may mắn. Nếu không lời nói, bọn họ thật sự là rất khó tưởng tượng làm nhiều như vậy vô pháp vô thiên giang hồ nhân sĩ tụ cùng một chỗ chung đẩy Minh chủ lúc, đến cùng sẽ phát sinh cái dạng gì sự tình, bọn họ đều không thể suy đoán.

Mặc dù là có Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng làm trấn áp, nhưng là dù ai cũng không cách nào khẳng định đến lúc đó đến tột cùng sẽ phát sinh cái gì. Dù sao Tương Dương thành lớn, một khi xảy ra vấn đề, đây tuyệt đối là ảnh hưởng đến thành thị náo động.

Cho nên bọn này võ lâm nhân sĩ rời đi Tương Dương đi Đại Thắng Quan Lục gia trang tham gia Anh Hùng đại hội, đối với Tương Dương dân chúng cùng quân đội binh lính mà nói, đây là bọn hắn thích nghe ngóng. Dù là mấy ngày nay thời gian, bởi vì giang hồ nhân sĩ dũng mãnh vào, kéo động Tương Dương nội bộ nhu cầu, nhưng là đây cũng là chỉ những thứ kia khách điếm, mà cùng dân chúng bình thường có thể không có bao nhiêu quan hệ.

Đương nhiên, về Tương Dương thành dân chúng cùng quân đội binh lính là như thế nào tưởng tượng, những thứ kia giang hồ nhân sĩ chắc là không biết đi để ý tới.

Mà Nhạc Duyên cho dù là biết được, lại cũng không có để ý.

Lúc này hắn đang cùng Lục Vô Song hai người hỏi đường, dọc theo đại đạo hướng này Đại Thắng Quan phương hướng chậm rì rì đi tới.

“Vô Song, ngươi nói này như vẽ giang sơn, còn có thể làm cho người ta thưởng thức bao lâu?”

Tại trên lưng lừa, Nhạc Duyên hai tay gối lên đầu, nằm ngửa, tầm mắt cũng là rơi vào này xa xa cẩm tú Thanh Sơn trên, thuận miệng đối với đi tại bên người Lục Vô Song hỏi.

“Ừ?”

Này phong cảnh còn có thưởng thức thời gian sao?

Nghe vậy, Lục Vô Song tầm mắt nghi hoặc rơi vào này xa xa Thanh Sơn trên, Nhạc Duyên lời nói đối với một cái giãy dụa tại giang hồ tầng dưới chót cô nương thật sự là quá khó mà lý giải. Cho dù là hiện tại Lục Vô Song, nàng cũng là không rõ cái gì gọi là quốc thù. Hiện tại Lục Vô Song trong lòng có chỉ là nhà hận.

“Tính!”

“Nói ngươi cũng không hiểu!”

Tùy ý nói ra lời nói, Nhạc Duyên vốn là không để cho Lục Vô Song cho ra đáp án tính toán, sở dĩ nói như vậy ra, cũng bất quá là Nhạc Duyên lầm bầm lầu bầu. Ngẫu

nhiên phát ngẩn người cái gì, Nhạc Duyên vẫn cảm thấy đây là Đạo gia cùng Phật gia hòa thượng thích nhất làm sự tình.

Mà trước mắt, Nhạc Duyên coi như là có như vậy một loại ngẩn người.

"…"

Ngươi nói một cái để cho ta hiểu a!

Chân thọt cô nương ngồi ở con lừa trên, nghiêng đầu, suy sụp một trương khuôn mặt nhỏ nhắn, trong lòng không ngừng oán trách lấy.

Bất quá đối với Nhạc Duyên này thỉnh thoảng phát ra một ít làm cho nàng rất kỳ quái cảm thán, tựa như Nhạc Duyên trên người một ít nhường Lục Vô Song thoạt nhìn rất là ngoài dự tính vật phẩm, một loại làm cho người ta cảm thấy bó tay. Cho nên, tại đối mặt loại tình huống này, Lục Vô Song vẫn có chuẩn bị tâm lý.

Thời gian dài như vậy tới, kinh nghiệm Nhạc Duyên khi đó thường biến ảo tâm tình cùng lời nói, Lục Vô Song đã là thói quen.

Hơn nữa dần dần… Lục Vô Song cũng cảm giác mình nhiễm lên đối phương cái loại này lạnh nhạt tỳ tính cùng tâm tình, không tức giận cũng cũng không đi để ý. Bởi vì có nhiều thứ, chẳng qua là xẹt qua bên cạnh ngươi phong cảnh, không cần dừng lại, chỉ muốn quay đầu nhìn trúng một cái có thể.

Nhưng có một số việc vật, cũng là cho ngươi không thể không đuổi theo theo…

Tựa như bên người Nhạc Duyên, tầm mắt kinh ngạc dò xét một cái bên người đạo trưởng, Lục Vô Song trong tiềm thức luôn luôn một loại ảo giác, đó chính là đối phương là hư ảo, là dừng lại không thời gian quá dài. Bởi vậy, Lục Vô Song rất là quý trọng tại Nhạc Duyên sống chung một chỗ thời gian. Bất luận cái gì trộn lẫn trong đó những người khác, đều nhường chân thọt cô nương có một loại ẩn ẩn căm thù cảm giác, tựa như này trong trẻo nhưng lạnh lùng như tiên Tiểu Long Nữ.

Thời gian dần dần qua, dưới ánh mặt trời chiếu sáng, hai đạo nhân ảnh tại lấy trên đường lớn cưỡi con lừa khắp lấy bước.

Gió thu nghịch lưng.

“Ồ?”

Đang tại cúi đầu trầm tư Lục Vô Song đột nhiên nghe Nhạc Duyên một tiếng thét kinh hãi, ngẩng đầu lại phát hiện không thấy Nhạc Duyên thân ảnh. Xoay người lại, này mới phát hiện Nhạc Duyên ngồi xuống con lừa lại dừng lại, không tại đi tới, mà là đang tại chỗ đánh chuyển.

“Nhạc đại ca, này là thế nào đâu này?”

Dưới chân động tác, làm cho mình dưới háng con lừa bộ pháp dừng lại, Lục Vô Song từ con lừa trên nhảy xuống, cà thọt lấy chân đi đến Nhạc Duyên bên cạnh, rất

là kỳ quái nói.

“Ta cũng vậy không rõ ràng lắm!”

Cưỡi con lừa trên người Nhạc Duyên cũng rất là ngoài dự tính, này con lừa một đường tới đi hảo hảo, chính là trước mắt đột nhiên dừng lại. Hơn nữa, cho dù là Nhạc Duyên lấy ra cây cải củ đặt tại con lừa trước mặt, lại cũng vô pháp hấp dẫn nó đi tới.

Ngược lại, này con lừa lại muốn quay lại đầu, dọc theo đường cũ trở về.

“Không thể nào!”

Trên lưng lừa Nhạc Duyên dùng sức kẹp lấy bụng lừa, tay phải thì là một phát bắt được con lừa này dài lỗ tai dài, lôi kéo đối phương quay đầu, nhưng này con lừa thật giống như ăn nhiều cứng rắn là nghĩ muốn quay đầu lại. Loại tình huống này nhường Nhạc Duyên cực kỳ buồn bực, nói: “Chẳng lẽ lại tại khách sạn Duyệt Lai ở vài ngày, này con lừa dài thưởng thức? Nghĩ muốn tiếp tục trở về hưởng thụ tiểu nhị kia tay nghề?”

“…”

Trên mặt đất, Lục Vô Song nắm con lừa, mặt không biểu tình nhìn xem Nhạc Duyên cưỡi con lừa tại đó xoay quanh, nghe Nhạc Duyên này lầm bầm lầu bầu, khóe miệng cũng có chút không tự chủ được co rúm lấy.

Cùng Nhạc Duyên bất đồng, Nhạc Duyên đối với con lừa chẳng qua là biểu hiện ra hiểu, hắn cần là con lừa

cái loại này khoan thai thư thích, mà thân là Xích Luyện Tiên Tử đồ đệ Lục Vô Song cũng là bất đồng. Ở đằng kia đoạn kiếp sống ở bên trong, Lục Vô Song chiếu cố Lý Mạc Sầu con lừa thời gian rất lâu, đối với con lừa có chút tập tính có không nhỏ hiểu.

Trước mắt Nhạc Duyên dưới háng con lừa, hiển nhiên không phải bởi vì nghĩ phải đi về hưởng thụ này khách sạn Duyệt Lai điếm tiểu nhị tay nghề, mà là phương diện khác, mà nhìn này con lừa này nôn nóng hưng phấn bộ dáng, tựa hồ là… Động dục.

“…”

Nghe Lục Vô Song sau khi giải thích, Nhạc Duyên trầm mặc. Bình tĩnh nhìn qua Lục Vô Song thật lâu, lúc này mới nói: “Ta nhớ được ngươi con lừa cũng là công a!”

“Ừ!”

“Đúng!”

Lục Vô Song có chút mê hoặc, nhưng vẫn gật đầu, đáp.

“Vậy nó phát cái gì tình? Nơi này liền lừa cái đều không một cây!”

Nhạc Duyên lập tức nộ, đối với mình này thất con lừa thập phần nộ hắn không tranh, hận không thể một cái tát chụp chết tính. Trong lòng tự nhủ nhìn xem thuộc về Vô Song này con lừa huynh đệ, lạnh nhạt vô cùng.

Làm sao ta liền thành như vậy đâu này?

“…”

Lục Vô Song nghe vậy lông mày tựu là một hồi nhảy loạn, lúc này mới dở khóc dở cười giải thích nói: “Nhạc đại ca, này con lừa có thể là nghe thấy được mùi gì đó!”

“Ách!”

Nhạc Duyên nghe vậy khẽ giật mình, tựa hồ nghĩ đến cái gì, lập tức buông ra tay phải toàn ở con lừa lỗ tai, nhường hắn chính mình đi đứng lên.

…

Tại Nhạc Duyên con lừa xảy ra vấn đề thời điểm, con đường nơi cuối cùng, một mực xa xa treo Nhạc Duyên cùng Lục Vô Song thân ảnh Xích Luyện Tiên Tử cùng Hồng Lăng Ba hai thầy trò cũng là cưỡi con lừa đứng ở nơi đó bất động.

Chỉ là nhường Xích Luyện Tiên Tử ngoài ý muốn là tựa hồ chính mình yêu mến con lừa cũng rất giống ra điểm vấn đề.

“Ừ?”

Đối với mình con lừa chiếu cố rất tốt Lý Mạc Sầu đương nhiên biết được thân dưới con lừa cử động, rất nhanh nàng liền phát giác được chính mình con lừa tựa hồ có chút bất an, bốn vó bắt đầu bất quy tắc bào động đứng lên, đem trên mặt đất bùn đất bào ra không ít.

Một bên Hồng Lăng Ba cũng phát giác được sư phó này yêu mến con lừa dị động.

Vì vậy hai thầy trò cũng cúi đầu bắt đầu quan sát rởn cả lông con lừa tới.

Phun lấy nhiệt khí, hoa râm con lừa đang muốn về phía trước giẫm chận tại chỗ, ngửa đầu gầm thét một tiếng, dùng biểu hiện ra cái gì, đã thấy Xích Luyện Tiên Tử trên mặt quýnh lên, lập tức rộng thùng thình đạo bào một bả liền che con lừa miệng, trực tiếp đem này sắp phát ra lừa hí cho ngạnh sanh sanh nghẹn trở về.

Chuyện gì xảy ra?

Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu mặt sắc có chút gấp, đối với mình con lừa đột nhiên xuất hiện tình huống, nàng rất là ngoài ý muốn, đương nhiên cũng không có quên phân phó chính mình đại đồ đệ chuyện trọng yếu: “Lăng Ba, ngươi quan sát tình huống!”

Tựu tại Lý Mạc Sầu đem con lừa tiếng kêu dùng áo choàng cho che sau khi trở về, ứng với Xích Luyện Tiên Tử yêu cầu quan sát Nhạc Duyên cùng Lục Vô Song hai người Hồng Lăng Ba đột nhiên phát hiện một kiện đáng sợ sự tình.

Đó chính là này xanh trắng đạo bào đạo sĩ lại cưỡi con lừa, nhàn nhã hướng chính mình đi tới, nhìn phương hướng kia đúng là mình cùng sư phó hai người chỗ.

“Sư phó!”

“Này cỡi lừa đạo sĩ hướng chúng ta bên này lại đây!”

Thấy Nhạc Duyên này xoay người cỡi lừa lại đây bộ dáng, Hồng Lăng Ba lập tức cả kinh, chẳng lẽ lại mình cùng sư phó theo dõi bị phát hiện? Cảm thấy quýnh lên, vội vàng nói cho sư phó.

Ừ?

Làm sao không có thanh âm?

Mê hoặc ở bên trong, Hồng Lăng Ba quay đầu, hướng sau lưng Lý Mạc Sầu nhìn lại, lại nhìn vô ích. Lại ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy tự mình sư phó dắt lấy con lừa một trận gió giống như hướng ven đường trong bụi cỏ phóng đi, rất nhanh liền biến mất ở ven đường.

Đúng!

Là dắt lấy con lừa!

Hồng Lăng Ba dám vỗ bộ ngực khẳng định, nàng xem đến này trên mặt đất còn có một đạo thật dài dấu vết, hiển nhiên là con lừa không muốn đi mà bị ngạnh sanh sanh đẩy ra ngoài.

Trở lại đầu, đã thấy Nhạc Duyên thân ảnh càng ngày càng gần.

Kinh hãi ở bên trong, Hồng Lăng Ba một tiếng nhẹ hô: “Sư phó, chờ ta một chút!”

Hai chân nhẹ đá bụng lừa, đáng tiếc là nhường Hồng

Lăng Ba giật mình là mình con lừa cũng không đi. Sốt ruột phía dưới, Hồng Lăng Ba cũng muốn không nhiều lắm, liền nhảy xuống con lừa lưng, lập tức học sư phó Xích Luyện Tiên Tử một bả dắt lấy con lừa, nắm bắt con lừa miệng, ngạnh sanh sanh kéo lấy con lừa hướng Lý Mạc Sầu biến mất bụi cỏ chạy vội mà đi.

Tóe lên một đường bụi mù.

Chương 074 : Lục gia trang (hạ)

074 chương Lục gia trang (hạ)

“…”

Tầm mắt kinh ngạc đánh giá trên mặt đất kéo ngấn, đối với ở trước mắt dấu vết, Nhạc Duyên như có điều suy nghĩ. Mà dưới háng con lừa càng an ổn xuống tới, toàn bộ đầu trên mặt đất ngửi ngửi cái gì.

“Nhạc đại ca, ngươi phát hiện cái gì?”

Mặt sau, chưa cùng theo đi lên Lục Vô Song xa xa hỏi.

“A, không có gì!”

“Chúng ta đi thôi!”

Lắc đầu, Nhạc Duyên quay đầu lại ứng với một tiếng, này liền túm qua con lừa, nhường hắn xoay đầu lại, hướng Đại Thắng Quan phương hướng đi.

Tại xoay người nháy mắt, Nhạc Duyên như có điều suy nghĩ hướng này ven đường xa xa cỏ tranh bụi rậm chỗ, quét mắt một vòng, liền không hề để ý tới, tung con lừa mà đi.

Trong bụi cỏ tranh!

Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu một bả toàn lấy con lừa, tràn đầy lo lắng nhìn qua Nhạc Duyên xoay người rời đi bóng lưng, thẳng đến đối phương triệt để biến mất trong tầm mắt sau, Lý Mạc Sầu lúc này mới thở phào một hơi. Trước mắt, nàng còn không có triệt để làm tốt cùng đạo sĩ kia mặt đối mặt chuẩn bị.

“Đi thôi, Lăng Ba, chúng ta cũng theo sau!”

Nhưng là buông tha cho Ngũ Độc bí truyền, đây cũng không phải là Lý Mạc Sầu tâm tư, tại Nhạc Duyên cùng Lục Vô Song hai người thân ảnh biến mất tại tầm mắt bên ngoài, rồi mới hướng lấy đồng dạng trốn tại chính mình bên cạnh Hồng Lăng Ba nói.

“…”

Hồng Lăng Ba nháy mắt con ngươi, nhìn qua tự mình sư phó, tuy nhiên rất muốn hỏi nguyên do, nhưng là chỉ có thể gật gật đầu, từ cỏ tranh trong chui đi ra, theo sau.

So với trước bất đồng, lúc này đây thầy trò hai người động tác càng thêm cẩn thận, cự ly cũng càng phát xa.

Trên đường, Nhạc Duyên cùng Lục Vô Song hai người con lừa bước chân cũng không nhanh, theo hai người đi tới, bên người thỉnh thoảng lướt qua từng nhóm một cưỡi con ngựa cao to giang hồ hiệp khách, hay là bằng vào khinh công gấp rút lên đường người.

Đối lập nâng Nhạc Duyên mà nói, bọn họ đều là được sắc vội vàng, xa không có Nhạc Duyên như vậy chậm rì rì vội vàng đường.

Cho dù là gấp rút lên đường, cũng bất quá là khoan thai.

“Chúng ta là không phải phải nhanh hơn một chút như vậy?”

Bên cạnh, tầm mắt đưa những thứ kia cưỡi cao lớn ngựa đầu đàn biến mất tại tầm mắt hiệp khách nhóm, Lục Vô Song không khỏi lên tiếng nói, trong giọng nói hiển lộ ra một tia lo lắng. Lo lắng cho mình tại quy định trong thời gian đuổi không tới.

“Ngô!”

“Cũng được!”

Nhạc Duyên nghe vậy trầm tư, gật gật đầu, đáp ứng. Vì vậy hai người từng người từ trong túi lấy ra cá cây cải củ, dùng dây thừng buộc lên giắt gậy gộc trên, đặt tại này con lừa phía trước. Lập tức, con lừa động tác nhanh hơn.

…

Tương Dương đến Đại Thắng Quan cự ly không ngắn, tại ngày hôm sau lúc xế chiều, Nhạc Duyên cùng Lục Vô Song hai người cũng tới gần Đại Thắng Quan.

Tốt một tòa hiểm quan!

Đứng ở con lừa bên cạnh thân, Nhạc Duyên xa nhìn phía trước cách đó không xa cắm cờ xí quan ải, mắt lộ ra tán thưởng.

Đơn thuần hùng vĩ này Đại Thắng Quan là so ra kém Trường Thành, nhưng ở trước mắt có thể ngăn cản Mông Cổ, thực sự đại biểu cho tòa này quan ải không tầm thường cùng trọng yếu. Mà này Lục gia trang thì là ở chỗ này.

Đi đến trước.

Đem con lừa giao cho thủ vệ binh lính, tùy ý khen thưởng một ít bạc vụn nhường thủ vệ thành vệ hỗ trợ chiếu cố xuống tọa kỵ sau, Nhạc Duyên lúc này mới cùng Lục Vô Song hai người một trước một sau tiến vào Đại Thắng Quan.

Đại Thắng Quan cũng không phải một tòa bình thường quan ải, ở bên trong coi như là một chỗ trấn nhỏ.

Vừa mới tiến trong đó, Nhạc Duyên liền phát hiện rất nhiều bình thường Thương gia, cùng với một ít quân đội binh lính gia thuộc tại thị trấn nhỏ trong lắc lư. Còn chân chính đập vào mắt cũng không phải chỗ này trấn nhỏ, mà là cách đó không xa một chỗ trang viên.

Chỗ này trang viên khá lớn, chiếm cứ trọn vẹn chừng trăm mẫu ruộng đồng, ở đằng kia thôn trang bốn phía càng gieo vô số cây đào. Đáng tiếc là hiện tại mùa chính là mùa thu, không cách nào chứng kiến hoa đào nở, thật ra khiến này Đại Thắng Quan thiếu một ít nhan sắc, trụi lủi nhiều một tia hiu quạnh.

Tại cây đào đang bao vây, một chỗ đại môn cao vút trong đó.

Trên cửa trên tấm bảng, thình lình ba chữ to —— Lục gia trang!

Nơi này, chính là Anh Hùng đại hội tổ chức sân bãi.

Chưa đến gần, Nhạc Duyên liền nghe này trong trang truyền tới náo nhiệt, hiển nhiên đang Anh Hùng đại hội đã muốn sắp bắt đầu.

“Tựa hồ là muộn một chút!”

Bó hạ thái dương tóc dài, Nhạc Duyên lầm bầm lầu bầu lẩm bẩm, người cũng là mang theo Lục Vô Song chuẩn bị tiến vào trong đó.

Đúng lúc này ——

Một hồi không kiêng nể gì cả tiếng vó ngựa từ sau lưng vang lên, nương theo còn có vô số kinh hô tiếng khiển trách.

Ừ? !

Cảm giác được sau lưng kình phong đập vào mặt, Nhạc Duyên vội vàng ôm đồm qua bên người Lục Vô Song, thân hình xoay tròn, tránh đi tới.

“Thân thủ, không sai a!”

Tuấn mã tê minh thanh ở bên trong, một cái ngả ngớn giọng điệu trên cao nhìn xuống nói như vậy nói.

Nhíu mày ở bên trong, Nhạc Duyên chậm rãi quay đầu, tầm mắt hướng thanh âm kia nơi phát ra chỗ nhìn lại, nhìn thấy cũng là một đoàn cưỡi tuấn mã bưu hãn nhân sĩ. Đối phương đoàn người thoạt nhìn giống như quân nhân quá nhiều giang hồ nhân sĩ cảm giác. Mà hấp dẫn người ta nhất chú ý lại là đối phương kiểu tóc, cùng nhân sĩ Trung Nguyên buộc tóc hoàn toàn bất đồng, nhiều rất nhiều bím tóc, có càng trực tiếp tóc tai bù xù, có thậm chí chính là đầu bóng lưỡng. Hơn nữa trên người phục sức nhiều da lông trang trí.

Nhưng mặc dù là như vậy, thực sự khó nén bản thân chỗ mang theo bưu hãn khát máu khí tức.

Bộ dáng này…

Hẳn là người Mông Cổ.

Tầm mắt tùy ý tại đoàn người này trên người dò xét một cái, Nhạc Duyên tầm mắt rơi vào vừa mới nói kỵ mã đụng người sau khi thất bại, rồi lại khen lấy võ công không sai người tuổi trẻ trên người.

Đây là một cách ăn mặc thành một bộ Quý công tử bộ dáng người tuổi trẻ, tuy nhiên mặc trên người chính là là cao đẳng da lông trang sức phẩm, cũng đang lông xù trong căn bản không có chút nào Quý công tử khí chất, nhường Nhạc Duyên cảm nhận được càng nhiều hay là đối với phương trong mắt âm tà.

Quý khí có, nhưng là công tử khí chất cũng là không thấy chút nào.

Miệt thị tầm mắt từ Quý công tử trên người thu hồi, Nhạc Duyên tầm mắt rơi vào Quý công tử bên cạnh một con ngựa trên lưng tuổi trẻ béo Đại hòa thượng. Hòa thượng này thoạt nhìn bộ dáng thật thà phúc hậu, bộ não ánh sáng, vẻ mặt dữ tợn, toàn thân mang theo một thân ngu đần.

Giờ phút này này tuổi trẻ béo Đại hòa thượng tầm mắt cũng không có rơi vào Nhạc Duyên cùng Lục Vô Song trên thân hai người, tầm mắt rơi thẳng vào này Lục gia trang trên tấm bảng.

Trong nội tâm như có điều suy nghĩ, Nhạc Duyên lại lần nữa thu hồi tầm mắt, lúc này đây tầm mắt cũng là rơi vào ở giữa người trung niên kia trên người. Trung niên nhân người mặc hoàng bào, cực cao cực gầy, thân hình vẫn còn giống như trúc cán một loại, bộ não hơi hãm, liền giống như một con đĩa một loại, đôi mắt giống như ưng chi hai mắt, lợi hại vô cùng.

Dò xét đoàn người này bộ dáng, Nhạc Duyên đã muốn biết được đám người kia lai lịch.

Chính là Mông Cổ quốc sư Kim Luân Pháp Vương cùng hắn đồ đệ Đạt Nhĩ Ba, Hoắc Đô đoàn người. Mà trước phóng ngựa đụng người chính là Hoắc Đô, về phần trẻ tuổi béo Đại hòa thượng thì là Đạt Nhĩ Ba.

Quả thật ương ngạnh!

Nhớ tới trước đoàn người này như vậy xông vào, phóng ngựa đụng người, liền có thể nghĩ mà biết bọn họ tỳ tính. Mông Cổ đánh đông dẹp tây, diệt quốc đồ thành,

hắn binh lính hay hoặc giả là võ lâm nhân sĩ, quả nhiên bọn chúng đều là giết người đầy đồng người, một thân sát khí có thể nghĩ, hoàn toàn xem tánh mạng như cỏ giới.

Không có tránh đi, cũng không có nhượng bộ, càng không nói gì.

Nhạc Duyên một thân kim sắc đạo bào tung bay ở bên trong, cứ như vậy đứng ở Lục Vô Song phía trước, vô cùng an tĩnh nhìn xem này tại chính giữa cỡi ngựa Kim Luân Pháp Vương.

“Hoắc Đô, dừng tay!”

“Chúng ta bây giờ đối mặt là Quách Tĩnh!”

Đang lúc Hoắc Đô không kiên nhẫn phía dưới muốn động tay giải quyết thời điểm, Kim Luân Pháp Vương lên tiếng, nói: “Xuống ngựa, tiến Lục gia trang!”

“Hừ!”

Hoắc Đô trong tay quạt xếp vừa thu lại, tức giận đối với Nhạc Duyên bóng lưng tức giận hừ một tiếng, nhưng là sư phó lời nói hắn không thể không nghe. Đối với Nhạc Duyên, vừa mới sở dĩ giục ngựa đụng hắn, Hoắc Đô nguyên nhân lớn nhất chính là thấy đối phương một thân này kim sắc đạo bào cực kỳ khó chịu.

Hơn nữa, Hoắc Đô cảm giác mình vừa mới nhìn ra đạo sĩ kia này miệt thị trong ánh mắt hàm nghĩa, cái này lỗ mũi trâu đang cười nhạo mình quần áo không có mặc

được không?

Nội tâm phảng phất giống như mấy ngàn chỉ díu mịa mày chà đạp mà qua Hoắc Đô tại Kim Luân Pháp Vương phân phó, chỉ có thể ngạnh sanh sanh nghẹn hạ này cửa tức giận. Vạt áo hất lên, nổi giận đùng đùng đi vào Lục gia trang.

“Đại sư a! Người xuất gia giết người đầy đồng, đến lúc đó cũng sẽ không tiến vào này thế giới cực lạc!”

Đang cùng Kim Luân Pháp Vương sai thân nháy mắt, Nhạc Duyên như vậy lạnh nhạt nói ra.

“Đạo gia a, Đạo gia xem trọng vô vi. Nói tiếp, đạo gia chẳng lẽ không biết Phật gia Tu La Kim Cương?”

Đối mặt Nhạc Duyên lạnh nhạt khuyên giải, Kim Luân Pháp Vương chắp tay trước ngực, như vậy trả lời.

Thoại âm rơi xuống, Kim Luân Pháp Vương dĩ nhiên mang theo đồ đệ mình đoàn người tiến vào Lục gia trang, tự mình lưu lại Nhạc Duyên cùng Lục Vô Song hai người ở bên ngoài yên tĩnh mà đứng.

Hồi lâu.

Gió thu tập qua, lạc diệp vô số.

Vỗ nhè nhẹ một cái tát Lục Vô Song bả vai, nội lực dũng mãnh vào hắn trong cơ thể, khu trục tạm thời bị đoàn người này sát khí hù đến chân thọt cô nương sợ hãi tâm tình.

Nhạc Duyên quay đầu nhìn qua này Lục gia trang, hắn biết rõ này ảnh hưởng lớn Tống giang hồ Anh Hùng đại hội, tại Kim Luân Pháp Vương đoàn người lẫn vào hạ chính thức bắt đầu.

Mà Anh Hùng đại hội vừa có thể nào thiếu chính mình? !

Một thân vàng sáng ở bên trong, Nhạc Duyên mang theo còn có chút kinh hồn táng đảm Lục Vô Song tiến vào Lục gia trang!

Chương 075 : Minh chủ (thượng)

075 chương Minh chủ (thượng)

Anh Hùng đại hội!

Cố danh tâm tư dụng ý, chỉ người tới đều là anh hùng.

Đáng tiếc là đây chỉ là một mỹ hảo tưởng tượng, cho dù là ở đằng kia chút ít chính phái nhân sĩ trong vừa có bao nhiêu người có thể chân chính được xưng tụng là anh hùng? Lại càng không cần phải nói trước tới quấy rối Kim Luân Pháp Vương đoàn người.

Mà ngay cả Nhạc Duyên bản thân cũng không cảm giác mình là anh hùng.

Bởi vì là anh hùng, cũng chết không yên lành!

Lục gia trang.

Kẻ trộm, rất không đi cửa chính.

Nhưng Nhạc Duyên bất đồng, tiện tay cầm lấy vừa vặn bên người đi qua giang hồ nhân sĩ trên người được đến anh hùng thiếp, Nhạc Duyên cùng Lục Vô Song hai người liền như vậy tiến trong trang, bỗng nhiên xuất hiện chính là một chỗ khá lớn cùng loại quảng trường tồn tại. Tại hắn ở giữa, thì là phủ lên một khối cự đại hình tròn mộc chất lôi đài. Trên mặt cờ màu phiêu đãng, rất có

một loại hương vị.

Mà ở lôi đài bốn phía, thì là đã muốn vây đầy vô số võ lâm nhân sĩ.

Cùng Kim Luân Pháp Vương đoàn người đường hoàng bất đồng, Nhạc Duyên cùng Lục Vô Song hai người đi vào cơ hồ không có chút nào không một tiếng động, cho dù là Nhạc Duyên hiện tại đã là một thân vàng sáng đạo bào, nhưng là trước mắt mọi người chú ý lực cũng tại phương diện khác, căn bản cũng không có mấy người có thể chú ý tới mặt sau người tới.

Đối với cái này lần Anh Hùng đại hội, Nhạc Duyên nghĩ đến cũng có chút buồn cười. Nói trắng ra kỳ thật chính là này Hoàng Dung đối với mình nhà trượng phu Quách Tĩnh lên ngôi nghi thức, nguyên bản an bài liền để cho Quách Tĩnh ngồi trên này kháng Mông anh hùng liên hợp vị trí minh chủ.

Nói thật, tại đây trên giang hồ thật đúng là chỉ có Quách Tĩnh có chân chính tư cách này.

Cho dù là Hồng Thất Công, cũng bất quá là danh vọng lớn, nhưng chân chính liền kháng Mông mà nói, này ưa thích bốn phía đi dạo Hồng Thất Công còn thật không có Quách Tĩnh ảnh hưởng đánh lớn. Nhưng là cho dù có như vậy, ngươi cũng không thể phủ nhận Hồng Thất Công a.

Ai bảo Quách Tĩnh Hàng Long Thập Bát Chưởng là truyền từ Hồng Thất Công đâu này?

Cho nên, tại Hoàng Dung an bài hạ bất kể như thế nào, vị trí này kỳ thật đã là dự định cho Quách Tĩnh.

Anh Hùng đại hội bất quá là ngăn người trong thiên hạ miệng mà thôi. Dù sao có ít người ưa thích miệng pháo, chỉ có đương sự tình trở thành sự thật thời điểm, mới có thể rơi xuống màn che.

Đáng tiếc là…

Hoàng Dung kế hoạch mặc dù tốt, nhưng là sự tình xa xa cản không nổi biến hóa, không nói trước Kim Luân Pháp Vương đám người đột nhiên đi đến, lại có nói Dương Quá cùng Toàn Chân giáo mâu thuẫn, cùng với Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ trong lúc đó sự tình, thậm chí còn có ở một bên ngắm nhìn Nhạc Duyên, như vậy một nhóm lớn ngoài ý muốn phát sinh khiến cho Anh Hùng đại hội đi về phía hoàn toàn trở nên không thể bắt sờ.

Cho dù là biết rõ nội dung cốt truyện Nhạc Duyên, tại lúc này cũng vô pháp khẳng định trước mắt Anh Hùng đại hội đến lúc đó có là dạng gì tràng cảnh.

Mà trước mắt quần hùng đang tại từng người lui giơ trong suy nghĩ tốt nhất nhân tuyển, trong đó Quách Tĩnh, Hoàng Dung vợ chồng, Toàn Chân giáo Chưởng giáo Mã Ngọc, cùng với Toàn Chân thất tử một trong Khâu Xử Cơ, Hồng Thất Công bọn người được đến rất nhiều giang hồ nhân sĩ đề danh.

Này kêu loạn một mảnh, phảng phất giống như này chập tối chợ bán thức ăn.

Ở đại sảnh trong góc, Nhạc Duyên thậm chí tinh mắt nhìn thấy Dương Quá, bất quá lúc này Dương Quá đang cùng này đại tiểu vũ huynh đệ âm thầm giao phong, đáng tiếc là đại tiểu vũ huynh đệ võ công thật sự là quá kém, không phải Dương Quá đối thủ, bị Dương Quá trêu chọc một trận.

Theo tầm mắt, Nhạc Duyên cũng nhìn thấy đứng ở bên cạnh Quách Phù, giờ phút này Quách Phù đang vểnh lên cái miệng nhỏ nhắn, tựa hồ một bụng bất mãn.

Hiển nhiên, nếu như không có đoán sai lời nói, này Dương Quá Dương huynh đệ tất nhiên là sớm đến nơi đây, hơn nữa Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng khả năng dưới đáy lòng đã muốn hạ tướng Quách Phù gả cho Dương Quá quyết định. Nghĩ tới Quách Phù này tiểu tính tình cùng Dương Quá tính nết, Nhạc Duyên vui mừng.

Sau đó Nhạc Duyên liền an tĩnh như vậy nhìn xem nghe Quách Phù phân phó đại tiểu vũ huynh đệ đem Dương Quá vị trí cho bày ở vắng vẻ góc.

“Ừ?”

Khóe mắt dư quang nhìn tới bên người Lục Vô Song thần sắc, tầm mắt hướng đại tiểu vũ huynh đệ bên kia nhìn hai mắt, Nhạc Duyên giật mình, nói: “Vô Song, đi thôi!”

Tại Lục Vô Song sinh mệnh, trừ Trình Anh là nàng biểu tỷ bên ngoài, còn lại thân thích liền chỉ có Vũ Tam Thông

vợ chồng toàn gia, mà trước mắt đại tiểu vũ huynh đệ tự nhiên là cùng Lục Vô Song có thân thích quan hệ. Chỉ là nhường Nhạc Duyên ngoài ý muốn là, Lục Vô Song chỉ là lắc đầu, mím môi, nhưng không có động tác.

"…"

Tầm mắt ngưng lại, Nhạc Duyên thở dài một hơi, đối với Lục Vô Song sự tình cũng liền không nói gì thêm.

Tuy là thân thích, nhưng là thời gian quá lâu, hơn nữa hiện tại Lục Vô Song còn là một cá chân thọt cô nương, nàng như vậy tiến lên nhận thân ai biết có là dạng gì kết quả. Nếu là dùng này Quách Phù tính nết, làm không tốt hai cái cô nương gia tại chỗ muốn đánh khung.

Ngẫm lại Lục Vô Song vẫn là ngốc tại nguyên chỗ tốt.

Trừ bỏ Dương Quá bên ngoài, Nhạc Duyên cũng nhìn thấy cái khác người quen, thí dụ như nói trong Toàn Chân thất tử hai người —— Thanh Tịnh tán nhân Tôn Bất Nhị, Thái Cổ tử Hác Đại Thông cùng với Doãn Chí Bình cùng Triệu Chí Kính. Bất quá thấy Toàn Chân cùng Dương Quá cự ly, hiển nhiên liền có thể biết được này đôi phương trong lúc đó mâu thuẫn trên căn bản là công khai hóa.

Chẳng qua là khi hạ chính là Anh Hùng đại hội, cho nên song phương cũng bảo trì khắc chế, không có bộc phát đại xung đột mà thôi.

Đang quan sát đồng thời, Nhạc Duyên vẫn đang đang tìm kiếm này Tiểu Long Nữ bóng dáng.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, này Tiểu Long Nữ đã muốn cũng ở đây Lục gia trang.

“Khách quý đã đến!”

Mà đang ở Quách Tĩnh đang cùng Thái Cổ tử Hác Đại Thông thấp giọng thảo luận thiết sao thời điểm, Kim Luân Pháp Vương mang theo một đám đồ đệ ương ngạnh xông vào trong đại sảnh.

“Ừ?”

Bên người, Lục Vô Song nghe vậy sững sờ, kinh ngạc nói: “Bọn này người Mông Cổ không phải tại chúng ta phía trước sao?”

“Tuy là Thát tử, có thể bọn họ cũng là thô cầm binh pháp!”

Nhạc Duyên cười nhạt một tiếng, nói như vậy nói. Đối với tại trước mặt mình tiến vào Lục gia trang, cũng là mặt sau xuất hiện tại đại sảnh Kim Luân Pháp Vương đoàn người, Nhạc Duyên ngoài miệng tuy là nói giỡn, nhưng trong trong lòng vẫn là man kinh ngạc ngoài ý muốn.

Kim Luân Pháp Vương có thể thân là quốc sư, hơn nữa hắn tiểu đệ tử Hoắc Đô càng Mông Cổ tiểu vương tử, hiển nhiên hai người tại binh pháp trên vẫn còn có chút kinh nghiệm. Tại loại này đối với bọn hắn mà nói coi như là hang hổ địa phương, không có trực tiếp xâm nhập trong đó, mà là đầu tiên là xem xét hoàn cảnh chung

quanh, lúc này mới tiến vào trong đó, có thể nói Kim Luân Pháp Vương đoàn người coi như là làm xong toàn vẹn chuẩn bị.

Chuẩn bị ngoài ý, hy sinh một ít thuộc hạ, người mình ít nhất có thể toàn thân trở ra!

Quả thật là một cái giỏi tính toán quốc sư!

Nếu như trực tiếp xâm nhập Lục gia trang, như vậy Kim Luân Pháp Vương thật đúng là dễ đối phó, nếu không lời nói hắn cũng sẽ không trở thành trong thần điêu này nhất trùm phản diện boss .

Kim Luân Pháp Vương đoàn người xuất hiện hoàn toàn vượt quá Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng đoán trước, mọi người đang tại thảo luận kháng Mông thời điểm, nơi này lại đột nhiên xuất hiện Mông Cổ quốc sư đoàn người yên tĩnh nghe, loại này đột nhiên tới không khỏe cảm mỗi người cũng cảm thấy thập phần quỷ dị.

Qua ba lần rượu, Hoắc Đô vương tử đứng dậy, quạt xếp vung lên, mở ra tới, lộ ra phiến trên một đóa kiều diễm ướt át mẫu đơn, cao giọng nói ra: “Thầy trò chúng ta hôm nay chưa đón anh hùng thiếp, lại tới phó anh hùng đại yến, mặt dạn mày dày làm khách không mời mà đến, nhưng nghĩ đến được có bầy hiền, lại cũng bất chấp rất nhiều. Thịnh hội khó được, thời cơ tốt không nhiều, thiên hạ anh hùng tận tụ như thế, theo tiểu Vương ý kiến, chi bằng đề cử một vị quần hùng Minh chủ, đứng đầu võ lâm, dùng vì thiên hạ hào kiệt chi trưởng, các vị nghĩ như thế nào?”

Một câu minh chủ võ lâm, rốt cục đánh vỡ xấu hổ hoàn cảnh, bầu không khí trở nên kích động.

Mỉm cười ở bên trong, Nhạc Duyên phẩm lấy này Lục gia trang xuất phẩm tửu thủy, tĩnh quan trước mắt hết thảy biến hóa.

Cùng lúc đó.

Lục gia trang, ngoài cửa lớn.

Hai thất hoa râm con lừa nhỏ tại một hồi đinh đinh đang đang tiếng chuông trong dừng lại.

Trên lưng lừa, Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu híp hai mắt ngắm nhìn trước mắt Lục gia trang bảng hiệu, này lục chữ thoạt nhìn khiến cho nàng cảm thấy chán ghét.

Sinh sinh đè xuống trong nội tâm nghĩ muốn đem này trước mắt bảng hiệu hủy thành bã vụn xúc động, Lý Mạc Sầu ngọc thủ dùng sức nắm nắm, rồi mới lên tiếng: “Lăng Ba, chúng ta vào đi thôi!”

“A!”

“Sư phó! ! !”

Hồng Lăng Ba mặt ngọc có hơi trắng bệch, trước mặt Lục gia trang cũng không phải là lúc trước bị diệt môn Lục gia trang, mà là đang tại mở Anh Hùng đại hội Lục gia. Trong đó anh hùng hảo hán vô số, mình cùng tự mình sư phó đi vào trong đó có thể hay không dê rơi hổ khẩu?

Hồng Lăng Ba vẫn cảm thấy chính mình lá gan không nhỏ, thậm chí có thể trợ giúp sư muội Lục Vô Song giấu diếm sư phó, nhưng là trước mắt Hồng Lăng Ba cảm thấy bản thân lá gan thật sự là quá nhỏ.

Hiện tại Lục gia trang, này hoàn toàn là đầm rồng hang hổ a!

Nhưng mà Xích Luyện Tiên Tử cũng là không có chút nào để ý tới đồ đệ mình lo lắng, phất trần giương nhẹ, tay áo bay múa ở bên trong, phiêu nhiên bước vào trong đó.

Chương 076 : Minh chủ (hạ)

076 chương Minh chủ (hạ)

Trong đại sảnh.

Quần hùng sục sôi.

Bởi vì Mông Cổ người không mời mà tới, cũng bởi vì Hoắc Đô câu kia sắc bén ngôn từ, nguyên vốn cả chút ngưng trọng bầu không khí lập tức trở nên náo nhiệt lên.

Minh chủ!

Này người Mông Cổ khẩu khí thật là lớn, lại muốn làm Minh chủ!

Vô số giang hồ nhân sĩ đều bị Hoắc Đô lời nói cho kích lửa cháy, nhìn ồn ào bộ dáng, nếu như lúc này có người cử cánh tay một hô, không nói cái gọi là giang hồ đạo nghĩa, nghĩ đến cho dù là Kim Luân Pháp Vương đến đây lúc đã muốn làm tương ứng chuẩn bị, nhưng là tuyệt đối không cách nào tại quần hùng bao vây rồi cho bình yên thoát thân.

Lại càng không nói Kim Luân Pháp Vương công lực càng so ra kém Quách Tĩnh.

Vì vậy, Hoắc Đô càng dùng ngôn ngữ ép buộc nhường vốn là từ vụng về Quách Tĩnh không cách nào ra tay.

Trong góc.

Nhạc Duyên một thân vàng sáng, hắn một thân này xa hoa tới cực điểm đạo bào tuy nhiên cũng hấp dẫn bên cạnh mấy người chú ý, nhưng là giờ phút này mọi người chú ý lực cũng tập trung ở Kim Luân Pháp Vương đoàn người trên người. Cho nên, Nhạc Duyên cũng không có bị những thứ kia ngoài dự tính ánh mắt chỗ nhìn chăm chú, cũng là lộ ra vẻ khoan thai.

Một bên.

“Đáng giận!”

Chân thọt cô nương Lục Vô Song cũng là vẻ mặt nghiến răng nghiến lợi, bàn tay nhỏ bé nắm chặt thành hai luồng nắm tay, hận không thể tiến lên một đao đem này Hoắc Đô vương tử chém chết.

Người, nhưng thật ra là rất dễ dàng bị hoàn cảnh ảnh hưởng.

Nhất là tại loại này tình cảm quần chúng mãnh liệt ở bên trong, nhân tình tự liền dễ dàng hơn bị ảnh hưởng, mà đồng dạng, quân đội trên càng phải như vậy.

“Hàaa…! Hàaa…! Hàaa…!”

Mắt thấy tình cảm quần chúng mãnh liệt, Hoắc Đô thấy thế, lập tức vận khởi công lực, lập tức đại cười ra tiếng, lập tức bên trong bừng bừng phấn chấn, dùng tiếng cười đem quần hùng đè chế đi xuống.

Cho dù là ngồi ở Nhạc Duyên bên cạnh Lục Vô Song cũng bị Hoắc Đô này đột nhiên tới nhỏ giọng cho dọa kêu to một tiếng, lập tức trong nội tâm cái loại này phẫn nộ tâm tình tiêu tán không ít. Hiển nhiên, Lục Vô Song mặc dù là một thân mèo ba chân công phu, nhưng trước mắt cũng ở đây tu tập này Ngũ Độc bí truyền, giờ phút này nghe Hoắc Đô tiếng cười tự nhiên sẽ hiểu đối phương võ công so với chính mình cao hơn một mảng lớn.

Chùi chùi có chút khó chịu lỗ tai, Lục Vô Song tầm mắt rơi ở bên cạnh vẫn đang tại uống rượu, phẩm lấy món ăn Nhạc Duyên trên người.

“Không vội!”

“Chúng ta trước xem cuộc vui!”

Đầu cũng không ngẩng, Nhạc Duyên chỉ là như vậy an ủi Lục Vô Song, cười nói: “Còn chưa tới chúng ta lên đài thời điểm a! Bất quá Hoàng phu nhân đang chuẩn bị không sai a, này bên ngoài lôi đài xem như hữu dụng.”

“…”

Tầm mắt ngó ngó Nhạc Duyên, Lục Vô Song tầm mắt vừa hướng này Hoắc Đô một hàng người Mông Cổ trên người dừng lại, này liền ngồi xuống, cũng bắt đầu cùng Nhạc Duyên cùng một chỗ ăn nâng đồ vật này nọ tới. Nói, đoạn đường này tới đuổi phong trần lộ túc, nàng cũng có chút đói.

Quả nhiên!

Kế tiếp chuyện phát sinh cũng là giống như nguyên lai chuyện xưa tình tiết như vậy, Hoắc Đô kích Quách Tĩnh không cách nào xuất chiến, mà nhường Hoàng Dung ra tay. Nhưng Hoàng Dung bởi vì hoài mang bầu tự nhiên không thể động thủ, chỉ có thể khiến cho những người khác ra tay.

Theo quần hùng lần lượt tuôn ra đại sảnh, Nhạc Duyên cũng cùng Lục Vô Song cùng một chỗ theo sau.

Bên ngoài.

Trên đất trống, cờ màu tung bay.

To lớn trên lôi đài dựng ở cầm trong tràng.

“A! Này Hoàng phu nhân thật đúng là trước thời gian có chuẩn bị a!”

Một tiếng cười nhạo, Hoắc Đô kỳ quái nhắc tới một câu, đồng thời dưới chân xê dịch, thân hình nhảy lên, bay bổng bay đến này trên lôi đài, chắp tay nói: “Trung Nguyên các vị anh hùng hảo hán, thỉnh!”

Đầu tiên lên sân khấu là hiện tại Cái Bang bang chủ mới nhậm chức Lỗ Hữu Cước.

“Ồ!”

“Cái này tên khất cái thoạt nhìn không sai, là bang chủ Cái bang đấy, tất nhiên có thể đánh thắng người kia a!”

Bên người, Lục Vô Song nhãn tình sáng lên, đối với mới lên đài Lỗ Hữu Cước bề ngoài rất là tán thưởng, như vậy đối với Nhạc Duyên nói.

“…”

Nhạc Duyên nghe vậy mặt không biểu tình quay đầu lại, ngắm Lục Vô Song một cái, rất muốn nói Vô Song ngươi sẽ phải bị đánh mặt! Nhưng ngẫm lại, chỉ là cười cười, không nói gì thêm.

Không ra trong chốc lát, tại Lục Vô Song kinh ngạc dưới ánh mắt Lỗ Hữu Cước chân bị cắt đứt, ngực càng trong Hoắc Đô nặng tay, bị trọng thương tràng.

“A!”

Có chút miệng mở rộng, Lục Vô Song vẻ mặt ngạc nhiên.

Kế tiếp, chính là này đại tiểu vũ huynh đệ vì tại Quách Phù Quách đại tiểu thư trước mặt biểu hiện ra nam tử khí khái lên sân khấu, Lục Vô Song thấy thế đang muốn nói mình cái nhìn, đã thấy Nhạc Duyên vừa lại lần nữa xoay đầu lại, vẫn là như vậy ánh mắt… Lập tức, đã đến khóe miệng lời nói két một tiếng dừng lại.

Môi nhúc nhích, không nói lời nào nữa.

Kế tiếp kết quả, quả nhiên là hai huynh đệ vừa bại, bị Hoắc Đô lời nói chen chúc được xấu hổ xuống tràng.

“Làm sao bây giờ?”

Loại kết quả này, đại xuất Lục Vô Song ngoài ý muốn, lần này chân thọt cô nương lo lắng, tầm mắt rơi vào Nhạc Duyên trên người, mắt nhìn thần là nghĩ muốn Nhạc Duyên lên sân khấu.

Không thể không nói Lục Vô Song tuy nhiên tính nết cũng không có gì đặc biệt, trong nội tâm càng nhiều là nhà hận, nhưng là tại lúc này người ta tiểu cô nương cũng biết Trung Nguyên quần hùng bị người Mông Cổ đè hạ biệt khuất. Tự nhiên mà vậy, nàng tâm tư rơi vào Nhạc Duyên trên người.

Đối với Nhạc Duyên vị đạo sĩ này, Lục Vô Song là một mực không có nhìn ra hắn võ công sâu cạn, chỉ biết là là lợi hại, rất lợi hại, cực đoan lợi hại.

Đón Lục Vô Song tầm mắt, Nhạc Duyên chỉ là thản nhiên nói: “Nghe qua muốn giương trước ức chế cái từ này sao?”

“Ừ?”

Nháy mắt con ngươi, Lục Vô Song bởi vì kinh nghiệm duyên cớ, văn hóa trình độ không cao, nhưng là có thể từ nơi này từ ngữ mặt chữ trên lý giải đưa ra ý tứ, chỉ là cái từ này đại biểu cái gì hàm nghĩa? Lục Vô Song lắc đầu, tỏ vẻ chính mình không thế nào hiểu rõ.

“Đợi chút nữa nhìn xem chỉ biết!”

Nhạc Duyên không có trực tiếp giải thích, mà là như vậy

nói cho Lục Vô Song.

“…”

Khóe miệng giật nhẹ, Lục Vô Song không nói gì. Tầm mắt rơi vào trên lôi đài, nghiêm túc quan sát nâng kế tiếp thi đấu tới.

Bởi vì Hoắc Đô nhận hạ ba tràng thi đấu phân thắng bại, ra Minh chủ lời nói, cho nên Hoàng Dung chọn lựa ruộng kị đua ngựa sách lược, dùng nhằm vào Kim Luân Pháp Vương đoàn người.

Đầu tiên lên sân khấu chính là xuất từ Nhất Đăng đại sư môn hạ Chu Tử Liễu, một người thư pháp, một người dùng phiến pháp, hai người tại trên lôi đài ngươi tranh ta đấu, đánh có thể nói là thập phần đặc sắc. Đương nhiên, phần này đặc sắc cũng cần tại rất nhiều có người làm công tác văn hoá hoặc là biết được Chu Tử Liễu võ công nền tảng mắt người trong mới là.

Dù sao, người trong giang hồ là không có bao nhiêu người biết được cái gì gọi là Phòng Huyền Linh bia, cũng không có bao nhiêu người biết được cái gọi là khắc chữ.

Đáng tiếc là, Chu Tử Liễu quá mức cổ hủ, ngược lại bị Hoắc Đô cho tính toán kết cục, trúng độc.

Nhìn đến đây, Nhạc Duyên rất có chút kỳ quái, trong lòng tự nhủ này Chu Tử Liễu dầu gì cũng là đã làm Tể tướng người, phải,nên biết hiểu người làm quan có thể nói là giết người không thấy máu, cái gì âm mưu thủ

đoạn dương mưu các loại đều có. Lại sẽ không phòng bị Hoắc Đô đột tập…

Chẳng lẽ lại này Đại Lý quan trường thuần khiết như thế?

Cũng thế, Đại Lý quan trường tuyệt đối so với không lên Đại Tống quan trường, này có lẽ có tội danh đều có thể an trên, nếu như này Chu Tử Liễu tại Đại Tống quan trường lăn lộn đến như vậy một thời gian ngắn, phỏng chừng cũng không phải là trước mắt cái này cục diện.

Không nói Nhạc Duyên dưới đáy lòng cân nhắc này Đại Lý quan trường vấn đề thời điểm, giờ phút này trên lôi đài đã muốn đổi lại trận thứ hai, Đạt Nhĩ Ba thượng truyền, hơn nữa bởi vì ngoài ý muốn Dương Quá cũng lên lôi đài.

Cái nhìn này nhìn lại, Nhạc Duyên đầu tiên là sững sờ, lập tức tầm mắt hướng bên lôi đài nhìn lại, đã thấy một đạo quen thuộc thân ảnh màu trắng yên tĩnh đứng ở bên cạnh, hiển nhiên là Tiểu Long Nữ tới.

Bởi vì Dương Quá ngoài ý muốn lên đài, Hoắc Đô nộ.

Hai người một phen ồn ào phía dưới, Dương Quá rốt cục ném ra ngoài câu kia: “Sư phụ ngươi vừa đen vừa xấu, nói chuyện lầm nhầm, khó nghe vô cùng. Ngươi nhìn sư phụ ta thật đẹp, cỡ nào thanh nhã tú lệ, thỉnh nàng làm minh chủ võ lâm, chẳng phải là so với ngươi cái này xấu hòa thượng sư phụ mạnh hơn nhiều sao?”

Một câu nói đùa phía dưới, dưới đài Tiểu Long Nữ thản

nhiên cười, đúng như dị hoa chớm nở, mỹ ngọc sinh ngất, xinh đẹp vô luân.

Nhưng là sở dĩ làm cho người ta kinh ngạc cũng không phải cái này, mà là kế tiếp tiếp nhận Dương Quá lời nói một cái khác thanh thúy như chuông bạc tiếng nói, lại nói: “Đã sư muội cũng có thể làm minh chủ võ lâm, nghĩ như vậy tới ta cũng vậy có thể!”

Dưới đài quần hùng nghe vậy xôn xao! Hoắc Đô đợi người Mông Cổ càng ngạc nhiên nhìn qua người nói chuyện, một mực tựa mở tựa khép Kim Luân Pháp Vương càng mở to mắt, nhìn về phía người tới.

Đám người tách ra.

Một người mặc màu vàng hơi đỏ đạo bào, lưng đeo trường kiếm, cầm trong tay phất trần, dài sáng rỡ răng trắng tinh, bộ dáng cùng Tiểu Long Nữ tương xứng, cùng Tiểu Long Nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng bất đồng, nhiều một tia thành thục ý nhị nữ đạo cô chậm rãi đạp lên lôi đài.

“Sư muội sư điệt a, các ngươi nói có đúng hay không đâu này?”

Tầm mắt lưu chuyển, tầm mắt rơi vào Dương Quá trên người, cuối cùng lướt qua Dương Quá chuyển qua dưới đài Tiểu Long Nữ trên người.

Rõ ràng là Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu!

Trên lôi đài biến ảo, hoàn toàn vượt qua tất cả mọi

người đoán trước. Bởi vì Xích Luyện Tiên Tử trên giang hồ hiển hách thanh danh, rất nhiều người tại Lý Mạc Sầu đi lên lôi đài thời điểm, cũng đã nhận ra.

Mà Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng càng hai mặt nhìn nhau, một bên Toàn Chân giáo mấy người cũng là vô cùng ngạc nhiên, chỉ là trong đó Doãn Chí Bình tầm mắt vẫn là rơi vào này Tiểu Long Nữ trên người.

“A!”

Một tiếng thét kinh hãi, Lục Vô Song bị đột nhiên lên đài Lý Mạc Sầu cho dọa kêu to một tiếng, mà Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng bên cạnh đại tiểu vũ huynh đệ càng mắt lộ ra dữ tợn, nghĩ muốn lên lôi đài trực tiếp giết chết này Xích Luyện Tiên Tử.

Không ai có thể ngờ tới!

Cho dù là Nhạc Duyên cũng thật không ngờ sự tình phát triển có là như thế!

Xích Luyện Tiên Tử đây là đâu gân đáp sai? Tại quần hùng trong ngay mặt gặt hái, này lá gan là muốn bao thiên a!

Hơi miệng mở rộng, Nhạc Duyên mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

Chương 077 : Hôm nay ta đem bỗng nhiên nổi tiếng (thượng)

077 chương hôm nay, ta đem bỗng nhiên nổi tiếng (thượng)

Kinh ngạc!

Còn có chính là này cực đoan ngoài ý muốn!

Mặc cho ai cũng không ngờ rằng chuyện xưa phát triển sẽ là dùng như vậy phương thức tiến hành.

“Xích Luyện Tiên Tử, Lý Mạc Sầu! ! !”

Nhìn qua chậm rãi đi lên lôi đài Lý Mạc Sầu, Dương Quá thân hình hướng hơi nghiêng thối lui tới, tầm mắt gắt gao chằm chằm vào đối phương này gánh ở sau lưng trường kiếm. Trong lòng hắn, đối với Lý Mạc Sầu lợi hại, trừ này Băng Phách ngân châm bên ngoài, liền chính là cầm xuất từ Nhạc Duyên bảo kiếm.

Hắn kiếm chi sắc bén, có thể nói là tuyệt thế hiếm thấy.

Lý Mạc Sầu xuất từ Cổ Mộ, hắn bản thân kiếm pháp vốn là không sai, chẳng qua là không có tu tập này Ngọc Nữ Tâm Kinh mà thôi. Trừ kiếm pháp bên ngoài, Xích Luyện Tiên Tử càng nhiều tinh lực chính là tại Ngũ Độc thần chưởng cùng Băng Phách ngân châm trên mặt.

Nhưng khi nàng được đến Nhạc Duyên tên kia vì Nguyệt Khuyết bảo kiếm sau, kiếm pháp lại lần nữa lại lần nữa thượng thủ.

Viễn trình dùng Băng Phách ngân châm, cận chiến thì là dùng Nguyệt Khuyết kiếm, có thể nói bởi vì Nhạc Duyên duyên cớ, Lý Mạc Sầu sức chiến đấu hiện lên thẳng tắp bay lên.

Liền như vậy, đột nhiên xuất hiện Lý Mạc Sầu nhường dưới đài quần hùng trong khoảng thời gian ngắn tức cười yên tĩnh. Mặc dù là Kim Luân Pháp Vương đoàn người cũng là cảm thấy không giải thích được, trong đó Hoắc Đô càng tại nghiêm túc nghe dưới bầy quần hùng nhóm thảo luận.

Tại một phen nghe nói sau, thế mới biết hiểu trước mắt cái này xinh đẹp như hoa đạo cô chính là vang danh giang hồ Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu.

Nguyên vốn đã sắp đến bên miệng đùa giỡn lời nói, bị Hoắc Đô cho ngạnh sanh sanh ngăn trở về. Đang cùng Kim Luân Pháp Vương tới Đại Thắng Quan trước, Kim Luân Pháp Vương liền ở giữa nguyên giang hồ những thứ kia so sánh nổi danh người tiến hành qua hiểu, trong đó đối với từng người tự tiện võ học càng có liên quan tình báo.

Trong đó, này Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu cũng có qua một ít hiểu.

Chỉ là bọn hắn làm sao cũng không ngờ rằng, tại đây

quần hùng nhìn soi mói, tại đây Đại Thắng Quan, đối phương lại một cá nhân xuất hiện, mà vẫn còn đi lên lôi đài.

Tại lúc này, cho dù là Kim Luân Pháp Vương đối với Lý Mạc Sầu cũng không khỏi không dưới đáy lòng tán thưởng một tiếng, cô gái này đạo cô quả thực có đảm lược tức!

Tựu tại quần hùng buồn bực cùng ngoài ý muốn thời điểm, có người cũng không có yên tĩnh, đó chính là đồng dạng cùng Lý Mạc Sầu có sinh tử chi thù đại tiểu vũ huynh đệ, phải biết rằng bọn họ mẫu thân nhưng chỉ có gián tiếp chết tại Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu trong tay.

“Lý Mạc Sầu, nạp mạng đi!”

“Lý Mạc Sầu, còn mẫu thân của ta mạng tới!”

Hai tiếng dữ tợn gào rú, hai đạo thân ảnh cầm trong tay lợi kiếm một trước một sau nhảy lên lôi đài, hướng Xích Luyện Tiên Tử đâm tới.

“Đại tiểu vũ! ! !”

Một bên, trở tay không kịp Quách Phù lên tiếng kinh hô, đồng thời Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng càng vô cùng kinh ngạc, trong nội tâm lo lắng không thôi. Hoàng Dung bởi vì không tiện, không thể xuất thủ, nhưng là Quách Tĩnh cũng là đã muốn muốn chuẩn bị ra tay. Một khi đại tiểu vũ xuất hiện nguy hiểm tánh mạng, như vậy Quách Tĩnh chắc chắn đem chính mình hai cái đồ đệ

cấp cứu xuống tới!

“Cẩn thận!”

Đại tiểu vũ đột nhiên nhảy ra, Dương Quá cũng là đồng dạng trở tay không kịp. Mặc dù là Dương Quá cùng đại tiểu vũ có không mâu thuẫn nhỏ, nhưng là tại lúc này hắn cũng vô pháp làm được ở bên cạnh nhìn xem này hai huynh đệ mạng tang tại Lý Mạc Sầu tay.

Người khác không biết được Lý Mạc Sầu lợi hại, chẳng lẽ Dương Quá còn không biết hiểu Lý Mạc Sầu này trên lưng trường kiếm lợi hại sao? !

Tại lên tiếng kinh hô đồng thời, Dương Quá thực sự xuất kiếm, chỉ bất quá hắn trường kiếm không phải hướng Lý Mạc Sầu đâm tới, mà là nghĩ muốn giữa đường ngăn lại đại tiểu vũ huynh đệ.

Kiếm phong nghênh diện.

Đại tiểu vũ huynh đệ chạy nhảy mà mang theo khí lưu thổi Lý Mạc Sầu thái dương mái tóc lùi lại phía sau tung bay. Đối với cái này hai huynh đệ đột kích, Lý Mạc Sầu hoàn toàn không có đi nhìn, nàng tầm mắt vẫn là đứng ở này dưới đài Tiểu Long Nữ trên người.

Chỉ là tại kiếm phong sắp gần thân thể thời điểm, Lý Mạc Sầu động thủ.

Tay trái phất trần Khinh Vũ, cương mãnh lực đạo trực tiếp đem này hai kiếm đánh vạt ra, đồng thời trên tay phải dời, ngọc thủ đã muốn mò tới trên chuôi kiếm.

Không tốt!

Nhất thời trở tay không kịp không có cản lại Dương Quá, thấy thế chỉ có thể làm cho mình trường kiếm cũng công hướng Lý Mạc Sầu bên cạnh, nghĩ muốn dùng này vây Nguỵ cứu Triệu.

“Cút ngay! ! !”

Một tiếng nũng nịu mở miệng!

Đại tiểu vũ huynh đệ cùng Dương Quá ba người chỉ cảm thấy trước mắt hiện lên một đạo chướng mắt sáng mũi nhọn, phảng phất giống như không trung đột tránh mà qua Lưu Tinh.

Sau đó!

Ba người liền nghe bên tai liên tiếp thanh thúy tiếng vang, chỉ cảm thấy trên tay chợt nhẹ, lại cúi đầu xem xét, trên tay trường kiếm chỉ còn lại ba cái chuôi kiếm!

Kinh hãi không nói gì ba người liếc nhìn nhau, lập tức lui về phía sau ra.

Thương ——

Trường kiếm nhập vỏ kiếm, phất trần đã bị Lý Mạc Sầu thu tốt, buộc ở bên hông. Lúc này nàng đã đem sau lưng vỏ kiếm cũng cầm trên tay, Dương Quá cùng đại tiểu vũ huynh đệ ba người nhìn lại thời điểm, nhìn thấy chỉ là Lý Mạc Sầu thu kiếm vào vỏ nhẹ nhàng chậm chạp động

tác.

Tay áo vũ động, ba thanh đoạn kiếm lập tức kích xạ ra, cắm ở đang cười nhạo Trung Nguyên bầy hiệp nội đấu Hoắc Đô trước mặt, trực tiếp đem đối phương nụ cười cho dọa két một tiếng dừng lại, định dạng tại trên mặt.

Thu gió thổi qua, đạo bào tung bay ở bên trong, Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu cầm kiếm mà đứng.

…

Một chiêu, chỉ là một chiêu!

Toàn bộ Lục gia trang phảng phất giống như bị định dạng một loại, trong khoảng thời gian ngắn an tĩnh lại.

Tất cả mọi người tầm mắt cũng rơi vào Lý Mạc Sầu trên tay Nguyệt Khuyết kiếm trên, mắt lộ nóng bỏng.

Một chiêu đứt ba kiếm!

Như vậy sắc bén như vậy bảo kiếm, cái gọi là chém sắt như chém bùn cũng chỉ là như thế, phải biết rằng trước mắt này trên giang hồ còn chưa bao giờ qua.

Bất luận kẻ nào, cho dù là Hoàng Dung cũng là mặt lộ vẻ kinh ngạc, bình tĩnh nhìn xem Lý Mạc Sầu trên tay trường kiếm. Mà Quách Tĩnh cũng là nhíu mày, làm cho người ta nâng hạ bị sợ sắc mặt trắng bệch đại tiểu vũ huynh đệ, ánh mắt của hắn cũng là rơi vào trường kiếm kia trên.

Như vậy sắc bén bảo kiếm, cho dù là hắn Quách Tĩnh nghĩ muốn tay không đối mặt, cũng là cực kỳ khó khăn.

May mắn trước mắt Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu cũng không có như vậy sát ý, nếu không lời nói vừa rồi đại tiểu vũ huynh đệ kết cục… Nghĩ tới đây, cho dù là Quách Tĩnh cũng là một trận hoảng sợ.

Dưới đài, nhìn qua vừa mới phát sinh hết thảy Lục Vô Song cùng Quách Phù hai tiểu cô nương đồng dạng là sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên là bị Lý Mạc Sầu trên tay lợi kiếm uy lực cho hù đến. Duy nhất cùng Quách Phù hỏi mẫu thân của nàng bất đồng là, Lục Vô Song biết được này trường kiếm bản thân thuộc về người nào, lúc này nàng tầm mắt đang một mực rơi vào Nhạc Duyên trên người.

Lục Vô Song, không rõ Nhạc Duyên tại sao phải nhường như vậy sắc bén bảo kiếm rơi vào Lý Mạc Sầu trên tay.

“Đã ta sư muội cũng có thể làm này minh chủ võ lâm, nghĩ đến ta cũng có thể có tư cách!”

Xoay người, Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu tầm mắt rơi vào Hoắc Đô trên người, nói: “Vị này Mông Cổ tiểu vương tử ngươi nói có đúng hay không đâu này?”

Thoáng chốc, toàn bộ Lục gia trang lập tức xôn xao đứng lên.

Vốn quần hùng đều ở cân nhắc Xích Luyện Tiên Tử được đến loại này thần binh lợi khí sẽ không làm cho giang hồ máu chảy thành sông thời điểm, hiện tại nghe

nữa Lý Mạc Sầu nâng lên Minh chủ một vị, lập tức hắn ảnh hưởng so với trước Kim Luân Pháp Vương đoàn người càng thêm nóng ồn ào.

Hoắc Đô quạt xếp nhẹ lay động, che khuất chính mình hé mở mặt, tầm mắt có chút hướng chính mình bên cạnh sư phó Kim Luân Pháp Vương nhìn lại, lại nhìn một cái này náo nhiệt Trung Nguyên quần hùng, được đến liên quan chỉ thị Hoắc Đô nắm bắt quạt xếp, cười, gật đầu nói: “Là, chỉ cần tiên tử có này năng lực, tự nhiên cũng có thể làm được Minh chủ!”

“Bất quá…”

“Đến lúc đó mặc dù là tiên tử có thể thắng được chúng ta, chính là những thứ này Trung Nguyên giang hồ nhân sĩ…”

Còn lại lời nói cũng không nói gì, có mấy lời chỉ cần nửa thanh liền cũng đủ.

Đối với ta tương lai đạo lữ dùng mượn đao giết người tính sao?

Nhạc Duyên nghe lời này, tầm mắt có chút hướng này bên lôi đài Hoắc Đô cùng Kim Luân Pháp Vương quét mắt một vòng, liền vừa thu hồi lại. Giờ phút này, Nhạc Duyên vẫn là yên tĩnh đứng nguyên tại chỗ, không có có bất kỳ ra tay tính toán. Hắn muốn xem nhìn Xích Luyện Tiên Tử đến tột cùng muốn làm cái gì?

Nhạc Duyên cảm thấy dùng Xích Luyện Tiên Tử trí tuệ, dưới bình thường tình huống tuyệt đối sẽ không làm ra

như thế không khôn ngoan sự tình.

Làm Lý Mạc Sầu xuất hiện nguy hiểm thời điểm, liền là mình xuất hiện thời điểm.

Có quyết định Nhạc Duyên không nói tiếng nào, chỉ là như vậy lẳng lặng dựng ở dưới đài, yên tĩnh nhìn xem trên lôi đài chuyện phát sinh, hắn muốn xem nhìn Dương Quá nên như thế nào.

Mông Cổ tiểu vương tử Hoắc Đô lời nói làm cho cả quần hùng càng thêm ồn ào, vô số người đều ở chỉ vào trên lôi đài Xích Luyện Tiên Tử mở mắng, cảm thấy Minh chủ có thể nào nhường một cái tâm ngoan thủ lạt diệt cả nhà người ta người đến làm. Không thể không nói, Hoắc Đô tên ngu ngốc này cũng biết là kế sách mượn đao giết người tính có hiệu quả.

Trên lôi đài, Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu cầm trong tay Nguyệt Khuyết kiếm bình yên mà đứng, cũng là yên tĩnh nghe dưới đài những thứ kia quần hùng tức giận mắng, đối với cái này nàng không có chút nào động tác, chỉ là khóe miệng kéo nhẹ, bò lên trên một tia khinh thường.

Dưới lôi đài, Nhạc Duyên một thân vàng sáng nhìn qua bên người những thứ kia vô cùng phẫn nộ giang hồ nhân sĩ, nhưng cũng là khóe miệng nhẹ vểnh lên, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

Này giang hồ chính đạo…

Trừ này dựng ở đỉnh mấy người bên ngoài, cái khác

cũng là một đám vịn không dậy nổi bùn nhão a! Miệng pháo một cái so với một cái lợi hại, kết quả thực tế động tác lại có mấy người?

Nhạc Duyên không phủ nhận những trợ giúp kia Quách Tĩnh tuân thủ nghiêm ngặt Tương Dương giang hồ nhân sĩ, có thể là ở đâu mặt nhưng cũng là Cái Bang cùng Toàn Chân giáo nhân sĩ chiếm đa số, những người khác… Ha ha, không nói cũng được! Có thể nói, này Cái Bang sở dĩ xuống dốc, liền là vì Tương Dương gặp rủi ro.

Nếu không lời nói, ở phía sau trong thế giới cái gọi là đã từng đệ nhất đại bang Cái Bang trên cơ bản đều là tại đánh đấm giả bộ.

Một hồi Tương Dương chi dịch, vẫn lạc hơn phân nửa tinh anh, càng cơ hồ đứt truyền thừa. Mà được xưng thiên hạ võ thuật đệ nhất tông Toàn Chân càng chưa, mặt sau nổi danh ngược lại trừ một cái Hoa Sơn sẽ không có cái khác.

Như vậy tràng diện, nhường Nhạc Duyên một ngoại nhân xem ra quả thực làm cho lòng người hủ lậu, có chút khó chịu.

Tại đây chút ít giang hồ nhân sĩ trong mắt xem ra, tuyển Lý Mạc Sầu vì Minh chủ, tuyệt đối muốn so với cái kia người Mông Cổ trở thành Minh chủ càng thêm không chịu nổi.

Bên lôi đài.

Quách Tĩnh hai đấm nắm chặt, tầm mắt rơi vào bốn phía ồn ào giang hồ nhân sĩ trên người, chau mày. Ở bên cạnh hắn, Hoàng Dung dùng nhẹ tay nhẹ nắm một chút trượng phu tay, để bày tỏ an ủi. Trừ những thứ kia ồn ào ồn ào giang hồ nhân sĩ, đổ ra là có chút người không nói tiếng nào.

Trong chuyện này liền bao gồm Toàn Chân giáo đoàn người, mấy người tầm mắt chỉ là ngạc nhiên trong lúc kinh ngạc, sau đó liền đối với chuôi này lợi kiếm mê tít mắt.

Về phần Xích Luyện Tiên Tử ác, Thái Cổ tử cùng Thanh Tịnh tán nhân cũng cảm thấy trước mắt không phải là thảo luận lúc này, đầu tiên xử lý hẳn là những thứ kia người Mông Cổ.

Nhưng là trước mắt những thứ này giang hồ nhân sĩ…

Thái Cổ tử Hác Đại Thông cùng Thanh Tịnh tán nhân Tôn Bất Nhị hai người liếc nhau, cũng chứng kiến huề nhau trong mắt lo lắng. Trong đó Tôn Bất Nhị dù là tính tình sai, nhưng cũng là một cái rất trực tiếp người. Giờ phút này nàng cũng có thể nhìn thấy này Xích Luyện Tiên Tử mang theo lợi kiếm gặt hái, tuy là bức lui muốn báo thù đại tiểu vũ huynh đệ, nhưng là cưỡng chế Mông Cổ đoàn người.

Hơn nữa mọi người đều biết cái này Minh chủ chính là đùa giỡn nói một từ, chân chính dự định nhân tuyển chính là Quách Tĩnh.

Chính là những thứ này giang hồ nhân sĩ…

Tôn Bất Nhị rất muốn bắt lấy trong đó một số người quần áo, hung hăng hỏi: Các ngươi đầu óc đâu này?

Trong lúc nhất thời, Tôn Bất Nhị cơ hồ là tức sắc mặt trắng bệch, một bên Hác Đại Thông ngược lại thấp giọng tại Tôn Bất Nhị bên tai nói cái gì, này mới khiến tức giận bừng bừng phấn chấn Tôn Bất Nhị an tĩnh lại.

"…"

Lục Vô Song tuy nhiên cũng là nghiến răng nghiến lợi, nhưng là tại nhìn đến hiện ở loại tình huống này, nhưng cũng là vô cùng ngạc nhiên.

Tại sao có thể như vậy?

Cho dù là chân thọt cô nương cùng với Lý Mạc Sầu cùng một chỗ đã từng thói quen giang hồ sinh tử, nhưng là trước mắt loại tình huống này lại vẫn là nàng lần đầu tiên thấy.

Nàng, không rõ!

"Vô Song, ngươi biết muốn giương trước ức chế tiếp theo câu nên là cái gì không?"

Hoàng Dung, ngươi đến tột cùng tại chờ cái gì?

Chính là ta đã khó chịu!

Ồn ào ở bên trong, Nhạc Duyên thanh âm truyền vào Lục Vô Song trong tai, quay đầu, đã thấy Nhạc Duyên

hai tay gánh lưng, một thân vàng sáng trong chậm rãi hướng phía trước lôi đài đi đến.

“Muốn giương trước ức chế tiếp theo câu chính là —— “

Lạnh nhạt ở bên trong, Nhạc Duyên tựa hồ quanh thân cũng nhóm lên một cổ nóng rực hỏa lò, nơi đi qua những thứ kia giang hồ nhân sĩ cũng không tự chủ được tránh ra tới.

“Bỗng nhiên nổi tiếng!”

Chương 078 : Nội đấu

078 chương nội đấu

“…”

Nhìn qua Nhạc Duyên này dùng nội công vội vã mở tự thân chung quanh giang hồ nhân sĩ bóng lưng, chân thọt cô nương Lục Vô Song khẽ nhếch lấy cái miệng nhỏ nhắn, sững sờ nhìn xem.

Chẳng lẽ Nhạc đại ca nghĩ muốn lên lôi đài sao?

Nhạc Duyên lời nói, nhường Lục Vô Song có loại này cảm tưởng, chỉ là trong tiềm thức Lục Vô Song cảm thấy một khi Nhạc Duyên đi lên lôi đài, chuyện phát sinh vô cùng có khả năng không phải mình chờ mong như vậy. Lòng tràn đầy quấn quýt ở bên trong, Lục Vô Song tầm mắt một mực định dạng tại Nhạc Duyên bóng lưng trên.

Chỉ là…

Nhường Lục Vô Song ngoài ý muốn là Nhạc Duyên mặc dù nói qua muốn giương trước ức chế tiếp theo câu từ cho là bỗng nhiên nổi tiếng, nhưng là trước mắt Nhạc Duyên cũng không có lập tức đi lên lôi đài, mà là trong đám người đông chuyển tây chuyển, đi đến một ít bầy người Mông Cổ bên người.

Cuối cùng, tại Lục Vô Song ngạc nhiên nhìn soi mói Nhạc Duyên đi đến Hoắc Đô bên người, dừng lại.

…

Trên lôi đài, Xích Luyện Tiên Tử mặt mũi tràn đầy lạnh lùng, tầm mắt đối với bốn phía những thứ kia ồn ào giang hồ nhân sĩ cũng là làm như không thấy, nàng đi lên lực chú ý vẫn luôn là tại dừng lại chính mình sư muội Tiểu Long Nữ trên người.

Dưới lôi đài, Hoắc Đô quạt giấy nhẹ lay động, khóe miệng khẻ nhếch, mang theo một tia khinh thường.

Là đối với mấy cái này giang hồ nhân sĩ khinh thường!

Nếu như Trung Nguyên giang hồ đều là bộ dáng như vậy, này Tương Dương vấn đề thật đúng là dễ giải quyết!

Đáng tiếc a!

Trong lúc này có mấy cái làm cho người ta chán ghét tồn tại! Nghĩ tới đây, Hoắc Đô tầm mắt rơi vào Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng trên người.

Đang lúc Hoắc Đô đầy bụng suy tư thời điểm, đột nhiên khóe mắt hiện lên một tia vàng sáng, nhường hắn không hiểu có một loại rất tránh cảm giác. Ngạc nhiên quay đầu, chứng kiến chẳng biết lúc nào đứng tại bên cạnh mình Nhạc Duyên, lập tức sững sờ.

Ừ?

Này đạo sĩ mũi trâu khi nào thì xuất hiện tại nơi này?

Không thể không kinh hãi, Hoắc Đô một mực tự nói tự thân võ công không sai, tại đi đến Đại Thắng Quan trước càng miệt thị trừ Quách Tĩnh, Ngũ Tuyệt bên ngoài thiên hạ quần hùng. Cho là mình tại thiên hạ trẻ tuổi ở bên trong, chính là dựng ở đỉnh tồn tại.

Nhưng là hiện tại bên người cái này một thân vàng sáng đạo sĩ…

Là thế nào xuất hiện tại chính mình trong?

Đối với Nhạc Duyên một thân vàng sáng, nguyên bản tại Lục gia trang trước cửa hoắc đều mơ tưởng giục ngựa chạm vào nhau, chính là đối với đối phương một thân xa hoa đạo bào cách ăn mặc bất mãn hết sức, trong mắt hắn, Nhạc Duyên cho hắn một loại cực kỳ chướng mắt cảm giác.

Trước không có giục ngựa đụng vào đối phương, Hoắc Đô nội tâm cũng đã bất mãn hết sức, hơn nữa nhất bất mãn là Nhạc Duyên cái loại này nhìn chính mình tầm mắt.

Cảm giác mình bị khinh bỉ Hoắc Đô giờ phút này thấy Nhạc Duyên đột nhiên xuất hiện, trong lòng tự nhủ đây là đụng lên trước cơ hội a. Nhìn qua đối phương đang kinh ngạc đánh giá trên lôi đài Xích Luyện Tiên Tử, Hoắc Đô trong lòng nổi lên cười lạnh, trên tay quạt xếp nhẹ nhàng chặn lại, tay phải cũng là hóa quyền vì chưởng hướng bên người áo bào màu vàng đạo sĩ bên hông đè đi, cũng là động không có chút nào không một tiếng động, âm tàn cực kỳ.

Bùm!

Một tiếng không có chút nào không một tiếng động, cơ hồ chỉ có hai người mới có thể nghe được trầm đục tại giữa hai người vang lên.

Nhạc Duyên tay trái đã muốn tiếp nhận Hoắc Đô đột nhiên đè lại đây tay phải, hai người tại vô thanh vô tức qua một chưởng.

Hoắc Đô thân hình không khỏi chao một cái, lập tức đứng lại xuống tới, trên mặt hiện lên một tia đỏ ửng, về phần Nhạc Duyên cũng là vẫn đang lạnh nhạt, tầm mắt vẫn là rơi vào này trên lôi đài Xích Luyện Tiên Tử trên người. Trong mắt hắn, Xích Luyện Tiên Tử xa so với cái gì Mông Cổ tiểu vương tử mạnh quá nhiều.

“Hoắc Đô vương tử a, ngươi thân tay cũng không tệ lắm!”

Tầm mắt không có thu hồi, một tay đang cùng Hoắc Đô dùng xinh xắn công phu trong tranh đấu, Nhạc Duyên cũng là như vậy tùy ý nói ra. Thật giống như hai người là từ nhỏ lớn lên bạn tốt, ngữ khí lộ ra vẻ có chút tùy ý: “Tựu là người âm hiểm một chút! Nếu như không như vậy lời nói, mọi người chúng ta tất nhiên là bằng hữu!”

“Đạo trưởng võ công lại cũng không kém!”

Hai mắt ngưng lại, một tay rung quạt xếp, bảo trì cái gọi là phong độ, tay phải thì là không ngừng đổi đủ loại thủ pháp để ngừa hạ Nhạc Duyên tay trái, ngoài miệng cũng là nói ra: “Chỉ là người xuất gia không phải dùng đơn

giản là chủ nha, tại đây loạn thế giang hồ, các hạ đạo môn một thân xa hoa… Ha ha!”

Còn lại lời nói cũng không nói gì, tự nhiên là trào phúng Nhạc Duyên này một thân vàng sáng.

“Ồ —— “

“Hoắc Đô vương tử ngươi là tại ghen ghét ta mặc quần áo thưởng thức sao?”

Nhạc Duyên lúc này tựa hồ nghe được cái gì khiến người ngoài ý sự tình, tầm mắt cuối cùng từ Xích Luyện Tiên Tử trên người thu hồi lại, tầm mắt rơi vào Hoắc Đô một thân này da lông trên quần áo, mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“…”

Ta đố kỵ ngươi cái gì a! ! !

Ngươi đến cùng nghe nghe không hiểu ta trong lời nói hàm nghĩa?

Còn ngươi nữa này đạo sĩ thúi ánh mắt đến tột cùng là có ý gì! ! !

Một mực giao phong trong vẫn đang cố gắng bảo trì tiêu sái tư thái Hoắc Đô rốt cục nộ, trên tay quạt xếp vừa thu lại, cắm ở bên hông, hai tay công hướng Nhạc Duyên. Hắn bị vị đạo sĩ này tầm mắt quả thực cho tức đến, quyết định muốn đem đối phương một đôi con mắt cho móc ra.

Đối mặt Hoắc Đô tiến công, Nhạc Duyên vẫn đang tay phải gánh lưng, tay trái ngăn cản, mà hắn lúc này lớn nhất lực chú ý cũng là lưu ở phía sau kia cách đó không xa Kim Luân Pháp Vương trên người.

Nhạc Duyên đột nhiên đã đến, chen đến Hoắc Đô bên người, Kim Luân Pháp Vương tự nhiên là nhìn tại trong mắt, chỉ là khiến người ngoài ý là hắn cũng không có lên tiếng, cũng không có nhường bên người người đem Nhạc Duyên vây quanh, mà là mở mắt ra yên tĩnh nhìn xem Nhạc Duyên cùng Hoắc Đô hai người tại bên lôi đài giao phong.

Hiển nhiên, này Kim Luân Pháp Vương là ở cân nhắc Nhạc Duyên võ công.

Tại Lục gia trang trước đại môn, Nhạc Duyên ngăn cản tại bọn hắn đoàn người trước mặt thời điểm, Kim Luân Pháp Vương liền cảm giác được cái này áo bào màu vàng đạo sĩ không đơn giản. Giờ này khắc này, Nhạc Duyên cùng Hoắc Đô giao phong, đối với hắn mà nói tự nhiên là một cái có thể quan sát Nhạc Duyên võ công con đường cơ hội tốt.

Về phần này giang hồ quần hùng, một cái đột nhiên nói ra muốn làm Minh chủ Lý Mạc Sầu cũng đủ để khiến cái này người đau đầu!

…

Trên lôi đài.

Bởi vì Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu đối với Tiểu Long Nữ tầm mắt áp bách, trời sinh tính vốn là quật cường táo bạo Dương Quá lập tức nộ.

Vì vậy Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ hai người một đạo lên lôi đài, muốn dùng song kiếm đối với Lý Mạc Sầu. Tại Dương Quá trong nội tâm, tại đây loại Anh Hùng đại hội hạ đuổi quang minh chính đại trèo lên lên lôi đài, hắn là rất bội phục mình cái này sư bá can đảm.

Nhưng là đối với Lý Mạc Sầu đối với Tiểu Long Nữ cho tới nay bức bách, Dương Quá cũng là rất là phẫn nộ.

Cho nên khắp nơi dưới đài cùng Tiểu Long Nữ hai người thương lượng một chút sau, quyết định dùng song kiếm hợp bích để đối phó cầm trong tay thần binh lợi khí Xích Luyện Tiên Tử.

Lần trước Lý Mạc Sầu đã bại tại chính mình cùng cô cô song kiếm hợp bích bên trong, như vậy lần này mặc dù là Lý Mạc Sầu cầm trong tay bảo kiếm, cũng tất nhiên lại lần nữa bại tại chính mình cùng cô cô dưới thân kiếm.

Song phương tranh phong tương đối ở bên trong, Lý Mạc Sầu chậm rãi đem Nguyệt Khuyết kiếm rút, tầm mắt lạnh lùng rơi vào Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ trên người, nói: “Nhiều năm không cần kiếm, lúc này đây sư tỷ ta muốn dùng kiếm này cùng sư muội cùng sư điệt lãnh giáo!”

Lý Mạc Sầu lời nói điểm ra Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ thầy trò quan hệ, thực sự đạo ra bản thân cùng hai người quan hệ.

Ba người, dĩ nhiên là một cái sư môn!

Trong khoảng thời gian ngắn, quần hùng lại lần nữa ngạc nhiên, lúc này rất nhiều người mới biết hiểu Lý Mạc Sầu xuất thân.

Đầu tiên là quần hùng nội đấu, hiện tại lại là trong sư môn đấu a!

Trên lôi đài như tình huống như vậy, Kim Luân Pháp Vương đoàn người đương nhiên trong nội tâm vui sướng, lúc này duy nhất không sảng khoái chỉ sợ chỉ có bị Nhạc Duyên một tay áp chế Hoắc Đô vương tử.

Đây tột cùng là phát sinh cái gì?

Cùng những thứ kia cãi nhau bình thường giang hồ nhân sĩ bất đồng, cái khác có địa vị có năng lực giang hồ nhân sĩ đều là không hiểu ra sao, đối với tại phát sinh trước mắt hết thảy có chút phản ứng không kịp. Bất quá mọi người có thể cảm nhận được cũng là trong chuyện này tất nhiên có chuyện xưa.

Cho dù là Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung vợ chồng lúc này đối mặt loại tình huống này, cũng là không biết rõ sự tình phát triển. Duy nhất cùng Quách Tĩnh này gấp gáp lông mày bất đồng là, Hoàng Dung tựa hồ đối với những thứ kia trước một mực ồn ào giang hồ nhân sĩ không thèm để ý, nàng lúc này tầm mắt cũng là không ngừng Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ trên người qua lại di động, lòng tràn đầy hồ nghi.

Xích Luyện Tiên Tử, ngươi đến tột cùng đang làm gì đó a! ! !

Mặc dù là đọc một lượt Thần Điêu Hiệp Lữ, biết được hết thảy Nhạc Duyên tại giờ này khắc này, đối mặt như vậy Anh Hùng đại hội, cũng trong khoảng thời gian ngắn mê hoặc.

Chương 079 : Bởi vì yêu cho nên hận

079 chương bởi vì yêu, cho nên hận

Là hoài niệm?

Vẫn là đố kỵ?

Tại chưa trèo lên lên lôi đài trước, tìm Nhạc Duyên cùng Lục Vô Song bóng dáng tiến Lục gia trang Lý Mạc Sầu tại nhìn thấy Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ sau, trong nội tâm nàng tràn ngập ra là cái này tâm tư.

Không có lập tức tiến lên, là vì hiện tại bầu không khí không đúng, hoàn cảnh không đúng!

Nhưng mà nội tâm suy nghĩ cũng không phải những thứ này, như đổi lại tại dã ngoại, Lý Mạc Sầu tất nhiên tiến lên để ý tới, vội vã Tiểu Long Nữ giao ra môn phái trấn phái tuyệt học Ngọc Nữ Tâm Kinh. Nhưng là tại loại hoàn cảnh này, Lý Mạc Sầu tự nhiên sẽ không ngốc đến như vậy cách làm.

Chỉ là sự tình phát triển, rất lâu không phải dùng nhân ý chí là chủ!

Nhìn qua Tiểu Long Nữ cùng Dương Quá ở đằng kia trong góc không coi ai ra gì tình chàng ý thiếp trò chuyện, kể ra lấy từng người trong khoảng thời gian này đến nay chuyện xưa thời điểm, Lý Mạc Sầu nhất thời

giật mình.

“…”

Trong hoảng hốt, nàng tựa hồ chứng kiến chính mình đã từng cùng này Lục Triển Nguyên cùng một chỗ bộ dáng.

Khi đó…

Chính mình một thân hồng nhạt xiêm y, mà Lục Triển Nguyên thì là phảng phất giống như Dương Quá một loại, huề nhau nghĩ đối phương, cũng là giống như trước mắt Tiểu Long Nữ cùng Dương Quá như vậy không coi ai ra gì.

Chính là ——

Vì cái gì tại cuối cùng sẽ biến thành này bộ dáng?

Vì cái gì nhìn thấy sư muội cùng sư điệt bộ dáng, ta tâm có như vậy đau nhức? Như vậy hận?

Tầm mắt gắt gao rơi vào Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ trên người, Xích Luyện Tiên Tử ngọc thủ gắt gao toàn lấy, hơn nữa nghiến chặc hàm răng lấy chính mình môi, chỉ chốc lát sau khóe miệng lại đã muốn lan tràn ra sợi sợi vết máu.

Tại bên người, Hồng Lăng Ba trong lòng run sợ nhìn qua tự mình sư phó bộ dáng như vậy, này trong mắt hận ý là như thế rừng rực.

Có thể nói, tại Hồng Lăng Ba trong mắt, tự mình sư phó

Lý Mạc Sầu như thế bộ dáng, qua nhiều năm như vậy, tại nàng trong ấn tượng cũng bất quá cố có một lần, đó chính là đi Lục gia diệt môn thời điểm. Cái loại này hận đến trong xương, rồi lại ai oán tới cực điểm thương cảm.

Mà trước mắt, Hồng Lăng Ba lại vừa tại sư phụ mình trên mặt chứng kiến loại vẻ mặt này.

Tại sao phải đối với sư muội Tiểu Long Nữ một mực đuổi giết, vẫn muốn được đến này Ngọc Nữ Tâm Kinh?

Lại không cam a!

Càng là đối với sư muội đố kỵ!

Nhất là nhìn thấy sư muội cùng sư điệt cái loại này cảm tình, Lý Mạc Sầu đối lập nâng chính mình trải qua , nội tâm thì càng cộng thêm đau nhức.

Tại Lý Mạc Sầu trong nội tâm, chính mình hiện ở loại tình huống này, nàng cảm thấy Tiểu Long Nữ cũng dính vào một phần nguyên do. Lúc trước, nếu không phải sư phó bất công, đem Ngọc Nữ Tâm Kinh truyền cho sư muội, mà không phải mình, như vậy ban đầu ở Lục gia trang cướp cô dâu chính mình tựu cũng không chỉ có thể trơ mắt nhìn xem Lục Triển Nguyên cùng Hà Nguyên Quân thành thân, chính mình cuối cùng chỉ có thể ở đám người bức bách hạ đáp ứng lời thề, hơn mười năm không được tiếp cận Lục gia trang.

Cho nên, Lý Mạc Sầu nàng hận!

Hiện tại nhìn thấy Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ cái

loại này giống như tương cứu trong lúc hoạn nạn cảm tình, tú cảm tình cử động, trong nội tâm nàng càng ghen ghét.

Khi thấy bởi vì Đạt Nhĩ Ba cùng Nhất Đăng đại sư môn hạ giao phong, đứt gãy Mộc Đầu nện vào Tiểu Long Nữ ngón chân, mà Dương Quá thì là phẫn nộ hướng lên lôi đài khiêu chiến Đạt Nhĩ Ba. Loại này tình cảnh, nhường hồi tưởng lại trải qua Lý Mạc Sầu làm sao có thể tiếp nhận?

Một lời phẫn hận u oán, vừa có bao nhiêu người có thể biết?

Trong giang hồ, bọn họ chỉ biết mình là này tâm ngoan thủ lạt Xích Luyện Tiên Tử!

Chỉ là Xích Luyện Tiên Tử a!

Một búng máu tanh, bị Lý Mạc Sầu ngạnh sanh sanh cho nuốt vào bụng, nàng cả đời giết chết người huyết tương chính mình toàn bộ nhuộm thành màu đỏ. Vộ tội hay có tội, những thứ này đã sớm không trọng yếu, hết thảy cũng đi qua, còn có trở về cơ hội sao?

Không có!

Không có gì cả!

Sư phó chưa! Sư muội chưa! Hắn cũng không còn!

Hồi tưởng cả đời, Lý Mạc Sầu cảm giác mình kỳ thật rất thất bại, chính mình kết quả là không có gì cả, trong

giang hồ người người hô đánh, duy có một coi như tri kỷ đồ đệ Hồng Lăng Ba.

Chưa phát giác ra, Xích Luyện Tiên Tử trong đầu đột nhiên hiện lên này Nhạc Duyên thân ảnh, cười yếu ớt trong tự nói với mình nói có thể nhận thức chính mình ưu thương… Lắc đầu, Lý Mạc Sầu đem Nhạc Duyên thân ảnh từ trong đầu khu trục đi ra ngoài, kinh nghiệm cảm tình ngăn trở nàng, trên giang hồ đã từng cũng không phải là không có người nghĩ muốn vời dẫn đến chính mình, đáng tiếc đối phương cuối cùng bất quá là vì dung mạo của mình.

Khi bọn hắn biết được biết mình chính là này nổi tiếng giang hồ, tâm ngoan thủ lạt Xích Luyện Tiên Tử sau, lại có ai còn có tiếp xúc chính mình? Bất quá là trốn càng xa càng tốt, càng lớn là còn có thể mang lên giang hồ chính đạo tới tiễu trừ chính mình.

Nam nhân a…

Kỳ thật cũng bất quá là như thế này!

Làm Dương Quá tại trên lôi đài nói ra Tiểu Long Nữ có thể vì Minh chủ thời điểm, dưới đài Xích Luyện Tiên Tử cười.

Thê mỹ trong tươi cười, Lý Mạc Sầu tiếp nhận Dương Quá câu chuyện, liền như vậy trần trụi tại nhiều người giang hồ quần hùng trong mắt chậm rãi trèo lên lên lôi đài.

…

Gió thu rửa mặt, một đầu mái tóc bị thổi đón gió phiêu khởi.

Trên người màu vàng hơi đỏ đạo bào o o mà vang lên, Lý Mạc Sầu trong tay Nguyệt Khuyết kiếm chậm rãi rút ra, xa xa chỉ hướng Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ hai người.

Kiên quyết mà không dời!

Trường kiếm ra khỏi vỏ, Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ liếc nhau, hai người tại thời khắc này cũng cảm nhận được Lý Mạc Sầu trên người cái loại này ngoài dự tính ý nhị, còn có cái loại này mặc dù là nam tường cũng sẽ một đầu không quay trở về quật cường. Hít sâu một hơi, Tiểu Long Nữ cùng Dương Quá biết rõ lần này đem là mình hai người lớn nhất nguy cơ.

Nếu như không có Nguyệt Khuyết kiếm Lý Mạc Sầu đổ ra cũng may, dùng hai người song kiếm hợp bích có thể nắm bắt, nhưng là trên tay cầm lấy chém sắt như chém bùn Nguyệt Khuyết kiếm Xích Luyện Tiên Tử cũng là cũng đủ nhường bất luận kẻ nào cảm thấy khó giải quyết.

Dưới đài.

Gió thu hiu quạnh, tựa hồ cũng mang lên trên đài ba người trong lúc đó sát ý, khiến cho nguyên vốn cả chút ồn ào quần hùng dần dần an tĩnh lại. Mọi người tầm mắt cũng rơi vào trên lôi đài, chờ đợi kế tiếp trận này quyết đấu.

Có thể nói, tại lúc này, này vốn Anh Hùng đại hội đã bắt đầu biến chất lạc đề.

“…”

Quách Tĩnh nhìn qua trên lôi đài ba người, trong mắt đều là lo lắng. Vừa mới Lý Mạc Sầu một chiêu đứt ba kiếm cử động, quả thực nhường Quách Tĩnh cũng bị đã giật mình.

Trước mắt Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ thầy trò hai người chống lại Lý Mạc Sầu, mặc dù là Quách Tĩnh trước gặp qua Dương Quá thân thủ, nhưng trước mắt cũng không thấy được hai người có bao lớn mặt thắng.

Chuôi kiếm này, mang cho người uy hiếp tính thật sự là quá lớn!

Hắn quyết định, một khi Dương Quá xuất hiện nguy hiểm, tất nhiên lên lôi đài ngăn cản Xích Luyện Tiên Tử giết chóc.

Mà Hoàng Dung chú ý điểm cũng không phải ở đây, nàng tầm mắt thì là một mực ở lại Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ trên người, ngẫu nhiên đem lực chú ý chuyển qua Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu trên người.

Cặp người kiếm pháp, một loại đều là chỉ song kiếm hợp bích!

Hơn nữa là nam nữ hợp lưu kiếm pháp, như vậy… Hoàng Dung nội tâm không hiểu nâng một tia lo lắng.

Này Long cô nương tuổi bản thân không lớn, mà Quá nhi tuổi cũng chỉ là như thế, hơn nữa Long cô nương càng lớn lên thiên kiều bá mị, trong trẻo nhưng lạnh lùng như tiên, thử nghĩ Quá nhi có thể chống cự cái loại này hấp dẫn sao?

Hoàng Dung không biết là!

Cái loại này lo lắng càng ngày càng sâu, hồi tưởng lại trước Dương Quá cùng Long cô nương đối mặt tầm mắt, hơn nữa trước mắt này song kiếm hợp bích… Hoàng Dung tựa hồ nghĩ đến cái gì, cơ hồ hít sâu một hơi.

Cho dù là phụ thân nàng chính là xem lễ nghi vì không có gì người, nhưng là Hoàng Dung cũng không thấy được sẽ có như vậy không hợp thói thường qua!

Hi vọng không là như thế!

Trong lòng nhắc tới một câu, Hoàng Dung lực chú ý lúc này mới rơi tại bên cạnh mình Quách Tĩnh trên người, thấy Tĩnh ca ca vẻ mặt lo lắng, Hoàng Dung bất đắc dĩ chỉ có thể thở dài một hơi. Nghĩ muốn Quách Tĩnh nhìn ra trước mắt không ổn, tựa hồ có chút khó khăn.

Triệu Chí Kính mặt mũi tràn đầy cười lạnh, Doãn Chí Bình cũng là một lòng lo lắng.

Mà Hác Đại Thông cùng Tôn Bất Nhị thì là lông mày gấp gáp, đối với ở trước mắt sự tình phát triển có chút nhíu mày.

Về phần Quách Phù thì là trong nội tâm vừa tức vừa rầu rĩ không vui, nghĩ quan tâm Dương Quá, nhưng là Dương Quá cái loại này đối với chính mình vừa làm như không thấy cách làm làm cho nàng rất là tức giận. Giờ phút này nàng, chỉ là tại đại tiểu vũ huynh đệ an ủi, ở một bên mọc lên hờn dỗi.

Tại một mặt khác, Nhạc Duyên một tay triệt để ngăn chặn Hoắc Đô, tầm mắt gắt gao rơi vào trên lôi đài, chân mày hơi nhíu lại tới.

Gió qua.

Diệp Lạc.

Đang lúc mọi người nhìn soi mói, kiếm, động.

Chương 080 : Hôm nay ta đem bỗng nhiên nổi tiếng (hạ)

080 chương hôm nay, ta đem bỗng nhiên nổi tiếng (hạ)

Kiếm tới, người đi.

Xuất từ phái Cổ Mộ kiếm pháp, tại thời khắc này rốt cục triệt để triển lộ tại trước mắt người đời.

Là vũ, cũng là múa.

Dương Quá, Tiểu Long Nữ cùng với Xích Luyện Tiên Tử ba người vừa mới bắt đầu kiếm pháp cơ hồ đồng dạng, mọi người huề nhau đối với Cổ Mộ trụ cột kiếm pháp cùng với một ít cao thâm kiếm pháp từng người đều là thuần thục tại tâm. Song phương ra chiêu, cơ hồ huề nhau cũng có thể biết.

Ba kiếm tại giữa không trung giao phong, lại quỷ dị không có có bất kỳ tiếp xúc.

Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ hai người trường kiếm mỗi lần tại Lý Mạc Sầu lợi kiếm trong tay sắp chịu đựng hướng trong tay bảo kiếm thời điểm, cũng sẽ tránh đi tới.

Đám người thấy vậy thực sự không kỳ quái, dù sao vừa mới này biểu hiện ra đi ra một chiêu đứt ba kiếm, đối với

nhiều người giang hồ nhân sĩ tuyệt đối là một cái rung động, có thể nói là lần đầu nhìn thấy như thế sắc bén bảo kiếm. Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ cách làm, tự nhiên cũng chỉ biết.

Tại trên lôi đài giao phong ở bên trong, dưới đài đáy lòng của mọi người càng tại cân nhắc chính mình nên như thế nào đối mặt Xích Luyện Tiên Tử này sắc bén vô cùng bảo kiếm. Rất nhiều giang hồ nhân sĩ một phen tự hỏi, cuối cùng phát hiện thiếp thân cận chiến tuyệt đối là rơi tại hạ phong.

Trừ phi là trong tiến hành cự ly xa chiến đấu, mới có thể áp chế Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu.

Thí dụ như Hoàng Dược Sư Đạn Chỉ Thần Thông, hay là Nhất Đăng đại sư Nhất Dương chỉ, hoặc là tựu là dùng vô cùng bên trong dùng cương mãnh lực đạo chấn khai đối phương, hoặc là tựu là không cùng địch nổi thủ pháp tay không đoạt dao sắc, nếu không lời nói đối mặt cầm trong tay Nguyệt Khuyết kiếm Lý Mạc Sầu người bình thường đều rơi tại hạ phong.

Mà bây giờ trên mặt bàn, có thể chống cự Xích Luyện Tiên Tử chỉ sợ cũng chỉ có Quách Tĩnh Quách đại hiệp.

Tại vô số giang hồ nhân sĩ tâm tư ở bên trong, trên lôi đài chiến đấu nhưng đang tiếp tục.

Quyền pháp!

Khinh thân công pháp!

Còn có này Ngọc Nữ kiếm pháp!

Trên lôi đài chiến đấu, đã muốn trở thành phái Cổ Mộ võ công triển lãm đài. Chính là tuy nhiên thoạt nhìn múa còn nhìn, nhưng là có mắt quang người giang hồ đều có thể nhìn ra trong đó tàn nhẫn. Ba người trường kiếm mặc dù không có tiếp xúc, nhưng lại là chiêu chiêu đều là đưa người vào chỗ chết.

“… Kiếm pháp này! ! !”

Dưới đài, Tôn Bất Nhị chau mày, Cổ Mộ kiếm pháp tại Tôn Bất Nhị cùng Hác Đại Thông xem ra đều là rất là ngoài ý muốn. Cho dù là bên cạnh Doãn Chí Bình cùng Triệu Chí Kính hai người cũng có thể nhìn ra trong đó không ổn. Mấy người hai mặt nhìn nhau liếc nhau, đều được ra một cái quan điểm.

Đó chính là Cổ Mộ kiếm pháp chuyên khắc Toàn chân kiếm pháp!

Mà khi sơ Hác Đại Thông cùng Tôn bà bà giao phong thời điểm, cũng đã cảm nhận được điểm ấy, chính mình thi triển không ra.

Chẳng lẽ lại lúc trước tổ sư Vương Trùng Dương cùng này phái Cổ Mộ…

Doãn Chí Bình trong nội tâm cũng hiện lên như vậy một tia ý niệm trong đầu, này ý niệm trong đầu cùng một chỗ, cũng rốt cuộc lau không đi.

Đồng dạng.

Có thể nhìn ra Cổ Mộ kiếm pháp khắc chế Toàn chân kiếm pháp còn có Quách Tĩnh, hắn đối với Toàn chân kiếm pháp cũng là hết sức quen thuộc, nhưng trước mắt này Xích Luyện Tiên Tử, Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ ba người kiếm pháp cũng lộ ra khắc chế Toàn Chân đường đi.

Chỉ là mê hoặc Quách Tĩnh lại không rõ ràng lắm trong chuyện này nguyên nhân căn bản, trong lòng hắn chỉ là kinh ngạc này Cổ Mộ tổ sư đến cùng cùng Toàn Chân có bao lớn thù hận.

"…"

Lãnh nhãn, lạnh kiếm.

Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu đối với đối phương như vậy không đụng kiếm, mà thôi chiêu thức trên chống lại khiến cho nàng có chút không kiên nhẫn. Hồi lâu không cần kiếm pháp, tuy nhiên Lý Mạc Sầu còn nhớ rõ, nhưng là nàng cuối cùng không có học tập này song kiếm hợp bích, cũng không có tu tập qua Cổ Mộ trấn phái võ học.

Bắt đầu cũng may, một khi thời gian dài, khó tránh khỏi có ngoài ý!

Phải biết rằng hiện tại nàng chủ tu chính là Ngũ Độc bí truyền, Băng Phách ngân châm, Ngũ Độc thần chưởng cùng phất trần đây mới là nàng chủ yếu thủ đoạn công kích. Nhưng là trước mắt, dùng binh khí tương đối, Lý Mạc Sầu chiếm binh khí tiện nghi, lại bản thân lại bị binh khí trói buộc chặt.

Có thể nói, như tại chiêu thức tiến tới được so đấu lời nói, Lý Mạc Sầu tất nhiên sẽ rơi tại hạ phong.

Nghĩ tới đây, Lý Mạc Sầu thân hình bạo thối, tay trái cũng là đã muốn xoa bên hông phất trần.

Run lên, tê tê trong tiếng màu trắng phất trần phảng phất giống như một cái Ngân Long lập tức khóa lại Tiểu Long Nữ trường kiếm cùng cánh tay. Vừa tung lôi kéo, Tiểu Long Nữ thân hình đơn giản chỉ cần bị Lý Mạc Sầu cho sinh sinh túm lại đây, trường kiếm trong tay giơ lên, chính là húc đầu chém xuống.

“Cô cô!”

Một bên Dương Quá hoảng hốt, một lòng xém tí nữa nhảy ra cổ họng. Lợi kiếm trong tay bay thẳng đến Lý Mạc Sầu trước ngực đâm tới, nghĩ tấn công địch tự cứu, dùng vội vã mở Lý Mạc Sầu.

Nhưng mà ——,

Xích Luyện Tiên Tử căn bản liền không để ý đến Dương Quá đâm về chính mình lồng ngực trường kiếm, trong tay Nguyệt Khuyết kiếm không có chút nào chần chờ liền như vậy thẳng chém xuống.

“Long cô nương, cẩn thận!”

Bên lôi đài Hoàng Dung các loại nữ nhân càng thấy kinh hồn táng đảm, đối với Long cô nương nữ nhân này nàng ấn tượng thật là tốt. Mắt xem người ta sẽ phải vẫn lạc tại

Xích Luyện Tiên Tử trên tay, lập tức không khỏi lên tiếng kinh hô.

Rơi vào đường cùng, Dương Quá thấy Lý Mạc Sầu không chút nào né tránh, trường kiếm trong tay chỉ có thể bất đắc dĩ đi khung Lý Mạc Sầu kiếm.

Phanh! Phanh! Phanh!

Liên tục ba tiếng trầm đục, trường kiếm bị chém đứt. Máu tươi bay tán loạn ở bên trong, ba cái bóng người càng từ giữa không trung tách đi ra, từng người rơi xuống mặt đất.

…

Kinh ngạc! Ngoài ý muốn! Còn có ngạc nhiên!

Ngắn gọn giao phong ở bên trong, cuối cùng bị thương cũng là một mực chiếm cứ thượng phong Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu.

Đoạn kiếm rơi xuống đất, cùng nhau rơi xuống còn có một đạo đinh đinh đang đang tiếng vang, rõ ràng là một cái màu vàng hình tròn lục lạc tại trên lôi đài lăn qua lăn lại, phát ra thanh thúy tiếng vang. Còn có này đầy trời màu trắng dây lụa mảnh nhỏ.

Vừa mới kích thương Lý Mạc Sầu rõ ràng là Tiểu Long Nữ trên tay Kim Linh Tác.

Xích Luyện Tiên Tử lưu thủ!

Cùng lo lắng cho mình cô cô Dương Quá bất đồng, dưới đài Nhạc Duyên còn có Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng, cùng với này Kim Luân Pháp Vương, Toàn Chân giáo Hác Đại Thông cùng Tôn Bất Nhị hai người cũng nhìn ra trong đó không ổn tới.

Đó chính là vừa mới giao phong ở bên trong, Lý Mạc Sầu lưu thủ.

Hơn nữa thân là người trong cuộc Tiểu Long Nữ cũng có thể cảm thụ đi ra, lúc này nàng đang ngạc nhiên nhìn mình sư tỷ Lý Mạc Sầu.

"…"

Tầm mắt kinh ngạc ở đằng kia trên lôi đài lăn qua lăn lại lục lạc bằng vàng trên dừng lại hồi lâu, Lý Mạc Sầu lúc này mới ngẩng đầu, không có chút nào để ý tới khóe miệng vết máu, lạnh nhạt nói: "Sư muội, hảo thủ đoạn!"

"Lại đến!"

Đồng dạng bị chính mình chặt đứt phất trần tiện tay vứt trên mặt đất, Lý Mạc Sầu mở ra tay phải, nói: "Lần này ta cũng sẽ không thất thần."

Trái giơ tay lên, liền là một thanh thành danh ám khí Băng Phách ngân châm kích xạ ra, bắn về phía Dương Quá.

"Cẩn thận, Quá nhi!"

Dưới đài, Quách Tĩnh nhìn lo lắng vô cùng, lập tức chiêu

hô ra tiếng. Đáng tiếc là Quách Tĩnh nhắc nhở trễ chút, Dương Quá tuy nhiên tránh đi tuyệt đại bộ phận Băng Phách ngân châm, nhưng là vẫn có hai cây Băng Phách ngân châm bó trên cánh tay.

Kịch liệt đau nhức ở bên trong, Dương Quá còn không kịp mắng trên một tiếng hèn hạ, ngẩng đầu cũng đã thấy Lý Mạc Sầu đã muốn theo kịp. Bày tay trái nhẹ giơ lên, tay phải trên tay trường kiếm càng hướng bên cạnh dập tắt lửa mà đến Tiểu Long Nữ đâm tới.

Bùm!

Dương Quá giơ chưởng cùng Lý Mạc Sầu chống lại một chưởng, lập tức miệng mũi máu tươi bốn phía, người cơ hồ bay rớt ra ngoài.

“Xích Luyện Tiên Tử, ngươi dám! ! !”

Tức giận bừng bừng phấn chấn ở bên trong, Quách Tĩnh cả người từ trên ghế ngồi nhảy lên lôi đài, đưa tay chính là cương mãnh vô cùng Hàng Long Thập Bát Chưởng hướng Lý Mạc Sầu đánh tới.

Cương mãnh kình phong đập vào mặt, nàng lại không để ý đến một chưởng đập đi lên Quách Tĩnh, Lý Mạc Sầu liền như vậy ngừng tay, nàng tầm mắt lưu chuyển trong cuối cùng rơi vào đứng ở dưới đài, nhưng là chế trụ Hoắc Đô Nhạc Duyên trên người.

Tầm mắt lưu chuyển, tự oán giống như thán, rồi lại tràn ngập lấy nhớ nhung.

Trong sát na, đang đối mặt Nhạc Duyên cảm giác mình hiểu rõ lúc này Lý Mạc Sầu đột nhiên ở con mắt nhìn trừng trừng của mọi người hạ đi lên lôi đài nguyên nhân.

Trèo lên lên lôi đài chỉ là muốn hướng người trong thiên hạ chứng minh, nàng Lý Mạc Sầu không chỉ có chỉ là Xích Luyện Tiên Tử.

Đáng tiếc là…

Người quan niệm làm sao có thể chuyển?

Trên đời so với giang sơn càng khó thay đổi chính là người bản tính, mọi người quan điểm.

Mặc dù là nhìn xem người Mông Cổ trở thành Minh chủ, cũng không thể khiến chính mình có này tư cách… Thử nghĩ, dưới loại tình huống này, Lý Mạc Sầu nội tâm tràn ngập đều là này thất vọng a!

Loại kia lạnh đến trong xương thất vọng!

Nguyên đến chính mình cuối cùng chỉ là Xích Luyện Tiên Tử!

Khóe miệng khẻ nhếch, đầy mặt ôn hòa trong tiếng cười, Nhạc Duyên một chưởng đập bay bên người Hoắc Đô, cả người thả người nhảy lên. Ở đằng kia dưới ánh mặt trời chiếu sáng, đầy trời vàng sáng ở bên trong, Nhạc Duyên phảng phất giống như mũi tên nhọn bắn về phía lôi đài.

“Tình là chi hỡi thế gian, câu thề sinh tử đa mang một

đời.

Trời Nam đất Bắc đôi nơi, cánh chim rũ mỏi mấy hồi hàn ôn.

Vui ân ái, biệt ly buồn, si tình nhi nữ khởi nguồn bi hoan.

Tiếng xưa xa khuất mây ngàn, Về đâu bóng lẻ thiên san tuyết chiều, Chỉ trông mây núi người đi không về.”

Nửa khuyết nhạn khâu từ ở bên trong, Nhạc Duyên thân ảnh phảng phất giống như một đạo màu vàng tia chớp đi đến Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu trước mặt, tay phải vung quyền vì chưởng nghênh hướng Quách Tĩnh phẫn nộ một kích.

Oanh!

Đầu tiên là trong không khí một hồi trầm đục, lập tức Nhạc Duyên dưới chân tấm ván gỗ toàn bộ nổ, tứ tán ra.

Hừ!

Một tiếng kêu đau đớn, Nhạc Duyên trên mặt hiện lên một đạo đỏ ửng, lập tức lại trở nên tái nhợt, lại trong chốc lát này mới khôi phục nguyên trạng. Đối mặt Quách Tĩnh nổi giận một kích, Nhạc Duyên tuy là tiếp được một chiêu này, dĩ nhiên đã là chịu nội thương.

Thân hình xoay tròn ở bên trong, Nhạc Duyên đem Quách Tĩnh này Hàng Long Thập Bát Chưởng cương mãnh lực đạo tận tiết lộ tại mặt đất dưới chân mặt, người thì là một thanh kéo qua Lý Mạc Sầu, tránh đi này

bay ra mảnh gỗ vụn, dưới chân càng nhếch lên, đem này rơi trên mặt đất lục lạc bằng vàng cầm trong tay.

“Sông phần tịch lịch cô liêu

Khúc lòng quân sở buổi chiều tan hoang

Núi quỷ kêu thét kinh hoàng

Trời kia cũng phải nhủ lòng bi thương

Yến oanh còn chút vấn vương

Nỗi sầu chim nhạn biết phương kiếm tìm. .”

Màu vàng đạo bào tung bay cùng lục lạc tiếng leng keng ở bên trong, phần sau khuyết nhạn khâu từ đón nhưng mà trên. Cúi đầu, đánh giá sắc mặt tái nhợt Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu này trương khuôn mặt, nhẹ nhàng cho lau sạch lấy khóe miệng vết máu, Nhạc Duyên rù rì nói: “Mạc Sầu! Mạc Sầu!”

Quần hùng ngạc nhiên ở bên trong, chỉ còn lại này trên lôi đài một thân lóng lánh màu vàng cùng màu vàng hơi đỏ dưới ánh mặt trời cùng sáng tương ứng.

Sáng lạn mà nhiệt liệt.

Chương 081 : Một vai gánh

081 chương một vai gánh

Không có người có thể lường trước đến phát sinh trước mắt sự tình.

Cũng không có ai có thể lường trước đến có người có thể đủ bình yên tiếp được Quách Tĩnh Quách đại hiệp phẫn nộ một kích.

Càng không ai có thể biết rõ còn sẽ có người đột nhiên xuất thủ cứu Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu.

Trong đó Kim Luân Pháp Vương đoàn người càng hai mặt nhìn nhau, vấn đề này phát triển đối với bọn họ mà nói tuyệt đối là thần triển khai.

Trên lôi đài.

Làm Nhạc Duyên một thân vàng sáng ngực lấy một thân màu vàng hơi đỏ sắc đạo bào Lý Mạc Sầu thời điểm, toàn bộ Lục gia trang an tĩnh lại, tựa hồ lạc diệp rơi xuống đất đều mang đến tuyệt đại tiếng vang.

“…”

Quách Tĩnh này như mực một loại thô lông mày có chút nhăn một chút, dò xét hạ chính mình hữu chưởng, tầm mắt rơi vào lôi đài đang zhong yāng Nhạc Duyên trên

người. Vị đạo sĩ này, hắn tự nhiên nhận thức.

Đêm đó Tương Dương trên nóc nhà, Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung liền cùng Nhạc Duyên chạm qua mặt, chẳng qua là lúc ấy người ta là một thân xanh trắng đạo bào, giờ phút này thay một thân chướng mắt vàng sáng.

Tuổi trẻ có khí độ đạo sĩ!

Khinh công tốt!

Những điều này là do Quách Tĩnh đối với Nhạc Duyên ấn tượng, nhưng là hắn trăm triệu không ngờ rằng tại trước mắt bao người, Nhạc Duyên có lên đài ngăn lại chính mình, cứu Xích Luyện Tiên Tử.

“Quách đại hiệp, đây là Băng Phách ngân châm giải dược, làm phiền ngươi cho Dương huynh đệ giải độc a!”

Tầm mắt từ Lý Mạc Sầu tái nhợt trên mặt thu hồi, trực tiếp từ trong lòng móc ra một bình sứ nhỏ ném cho Quách Tĩnh. Trong khoảng thời gian này trợ giúp chân thọt cô nương Lục Vô Song tu tập Ngũ Độc bí truyền, Nhạc Duyên tự nhiên cũng có thu hoạch. Hắn nhất đại thu hoạch chính là dự đoán ra Lý Mạc Sầu này nổi tiếng giang hồ ám khí —— Băng Phách ngân châm giải dược.

Tiếp nhận Nhạc Duyên ném qua tới giải dược, Quách Tĩnh vén lên nắp bình ngửi, lúc này mới đem giải dược đưa cho sau lưng Hoàng Dung, nhường Hoàng Dung giúp Dương Quá giải độc. Tiểu Long Nữ thì là tại Dương Quá một bên lo lắng vô cùng nhìn xem, nhất thời không xen tay vào được.

“Nhạc đạo trưởng, ngươi tại sao phải làm như thế?”

Ngắm lên trước mắt tuổi trẻ đạo sĩ, Quách Tĩnh không rõ đối phương tại sao phải nhúng tay. Cùng Hoàng Dung nhiều như vậy tâm tư bất đồng, Quách Tĩnh tại nhiều khi là một rất trực tiếp người, là tựu là là, không phải liền có phải là.

Tại Quách Tĩnh trong mắt, nhiều khi ân oán là rõ ràng.

Nhẹ nhàng để xuống nắm ở Xích Luyện Tiên Tử bên hông tay, Nhạc Duyên đem này Nguyệt Khuyết kiếm cầm lấy, cắm trở về Lý Mạc Sầu sau lưng vỏ kiếm sau, nói một tiếng ‘Hết thảy có ta’ sau, lúc này mới xoay người, đối mặt thiên hạ này nổi tiếng Quách Tĩnh, nói: “Có một số việc, có ít người, đều là không làm không được!”

“…”

Sau lưng, Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu lúc này biểu lộ còn có chút ngẩn người, nàng không có nghĩ qua mình ở Quách Tĩnh nổi giận hạ có thoát được mở đối phương công kích, cho dù là trên tay có này chém sắt như chém bùn Nguyệt Khuyết kiếm, Lý Mạc Sầu cũng không có hoàn toàn tránh đi biện pháp.

Nói tiếp, lúc ấy trong nội tâm nàng càng rối loạn, tại dùng Băng Phách ngân châm kích thương Dương Quá sau, Lý Mạc Sầu đối mặt Quách Tĩnh phẫn nộ liền không có nghĩ qua tránh đi.

Có thể nói…

Lúc này nàng đã có thiêu thân lao đầu vào lửa tâm tư.

Chỉ là, mặc dù là từ lúc trên lôi đài nhìn thấy này nhường nội tâm của nàng xấu hổ rồi lại bất đắc dĩ Nhạc Duyên, nhưng là Xích Luyện Tiên Tử cũng hoàn toàn không ngờ rằng đối phương có đang tại nhiều người thiên hạ quần hùng mặt đón đỡ Quách Tĩnh Hàng Long Thập Bát Chưởng, cứu chính mình.

Đó là ngoài ý muốn!

Càng kinh ngạc!

Nhưng càng làm cho Lý Mạc Sầu để ý cũng là Nhạc Duyên này lên đài tại trong khoảng thời gian ngắn niệm đi ra một khuyết từ, câu kia ‘Hỏi thế gian tình là gì, câu thề sinh tử đa mang một đời’ càng phảng phất giống như này tiếng chuông buổi sáng thanh âm tiến đụng vào trong nội tâm.

Tại dưới tình huống như vậy, Xích Luyện Tiên Tử lại lần nữa ngẩn người.

Nhưng ở có chút ngẩn người đồng thời, Lý Mạc Sầu lực chú ý vẫn bị Nhạc Duyên cùng Quách Tĩnh đối thoại hấp dẫn.

…

Dưới lôi đài.

Tất cả mọi người bị trước mắt ngoài ý muốn làm chấn kinh, trong đó Toàn Chân giáo bốn người càng nhìn trợn mắt há hốc mồm.

Thanh Tịnh tán nhân Tôn Bất Nhị nhìn hồi lâu, lúc này mới thở phào một hơi, lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ lại lúc trước này Nhạc đạo hữu chỗ nói muốn tìm đạo lữ nên không phải là này Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu a?”

Hơi miệng mở rộng, dù là hiện tại Tôn Bất Nhị đã là tuổi trên năm mươi, gặp qua nhiều ít đại tràng diện. Nhưng là trước mắt, tình huống như vậy vẫn đang vượt qua Tôn Bất Nhị đoán trước.

Nhạc Duyên a, ngươi đây là muốn đem chính mình hướng tuyệt lộ trên bức!

Đối với Nhạc Duyên ấn tượng rất tốt Tôn Bất Nhị dưới đáy lòng thán một tiếng, cũng là hạ quyết định, nếu như đến lúc đó thật đúng xuất hiện tường đổ ra nhiều người đẩy cảnh tượng, Toàn Chân nhất định phải đem Nhạc Duyên cấp cứu xuống tới. Về phần Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu, tạm thời không có ở Tôn Bất Nhị cân nhắc bên trong.

Không nói Tôn Bất Nhị tâm tình, Thái Cổ tử Hác Đại Thông càng phải như vậy. Về phần Doãn Chí Bình cùng Triệu Chí Kính hai cái vãn bối thì sớm đã là trợn mắt há hốc mồm. Doãn Chí Bình giật mình đột nhiên ở bên trong, mà Triệu Chí Kính thì là đem bản thân cái cằm trên chòm râu túm hạ không ít.

Bên cạnh.

“Tốt!”

Tại vì Dương Quá mớm thuốc trừ độc sau, Hoàng Dung lau cằm dưới đầu mảnh mồ hôi, lúc này mới đứng dậy, bổn mang bầu nàng tại kinh nghiệm như vậy sự tình lộ ra vẻ có chút tiều tụy.

Theo Hoàng Dung lời nói rơi xuống, một bên Tiểu Long Nữ cũng là buông lỏng một hơi, liền bước lên phía trước nâng ở Dương Quá.

Hô ——

Một bên, vây quanh ở bên cạnh Quách Phù cũng dài hô một hơi, trong nội tâm lo lắng để xuống tới. Tuy nhiên nàng đối với cha mẹ đem chính mình muốn hứa cho Dương Quá người này có chút bất mãn, nhưng là tại Quách Phù nội tâm đối với Dương Quá vẫn có lấy một ít ngây thơ tình cảm.

Lúc này thấy Dương Quá thoát khỏi nguy hiểm, trong nội tâm lo lắng tự nhiên để xuống tới, rù rì nói: “Cái này xú gia hỏa không có việc gì!” Nói đến đây, Quách Phù tầm mắt rơi vào trên lôi đài, một thân này vàng sáng, cơ hồ đủ để tránh đui mù nhiều người người tròng mắt Nhạc Duyên.

Tầm mắt bình tĩnh tại Nhạc Duyên trên người dừng lại sau nửa ngày, lúc này mới nhắc tới nói: “Đây cũng là một cái đạo sĩ thúi!”

Chỉ bằng vào bề ngoài, Nhạc Duyên cùng Dương Quá

tương xứng, hai người một thân khí chất cũng là hoàn toàn khác biệt. Nhưng là tại Quách Phù trong mắt, cũng là cũng làm cho người khó chịu. Về phần đại tiểu vũ huynh đệ, thì là gắt gao chằm chằm vào trên đài Lý Mạc Sầu. Mà bây giờ thì là nhiều thêm một Nhạc Duyên.

Tại Dương Quá thoát ly an nguy sau, đám người tầm mắt lúc này mới rơi vào trên lôi đài, này cùng Quách Tĩnh giằng co áo bào màu vàng đạo sĩ Nhạc Duyên.

Gió thu sáp đột nhiên, tựa như rất nhiều người tâm tình đồng dạng.

Trên lôi đài.

Quách Tĩnh cùng Nhạc Duyên đối mặt hồi lâu, này mới thu hồi tầm mắt. Vừa rồi trong ánh mắt, Quách Tĩnh có thể cảm nhận được trước mắt cái này tuấn tú tuổi trẻ đạo sĩ là một cái dạng gì người. Cái loại này cố chấp cùng tùy ý, cũng là tại trong mắt nhìn cá rõ ràng.

Tại Quách Tĩnh lên lôi đài sau, dưới nhiều người giang hồ nhân sĩ cũng an tĩnh lại.

Nơi này, Quách Tĩnh danh vọng cao nhất cũng nhất đậm đặc, hơn nữa cũng là nhất làm cho người tin phục người, từ Quách Tĩnh xử lý tự nhiên là tốt nhất tình huống.

Cho nên, tất cả mọi người tại chờ mong lấy trên lôi đài chuyện xưa phát triển.

“Nhạc đạo trưởng, ngươi cũng đã biết phía sau ngươi

người chính là Xích Luyện Tiên Tử?”

“Ta biết rõ!”

“Này ngươi biết Lý Mạc Sầu đã từng giết bao nhiêu người?”

“Ta cũng biết!”

“Vậy ngươi có thể hiểu được Lý Mạc Sầu này một thân tội nghiệt?”

“Ta đương nhiên biết được!”

Tầm mắt định dạng một loại rơi vào Nhạc Duyên trên mặt, Quách Tĩnh mày kiếm run rẩy một chút, lúc này mới nói tiếp: “Này, Nhạc đạo trưởng, ngươi tại sao phải ngăn cản ở phía trước?”

“…”

Nhạc Duyên nghe vậy trầm mặc không nói gì, chỉ hơi hơi ngẩng đầu, quét mắt một vòng này vạn dặm không mây không trung, dùng một loại nghe có chút mờ ảo giọng điệu rù rì nói: “Có đôi khi, ý niệm trong đầu đến, ngươi sẽ kìm lòng không được đi làm.”

“Hôm nay, tại thiên hạ này quần hùng trước mặt, Xích Luyện Tiên Tử nàng một thân tội nghiệt…”

Thoại âm rơi xuống, kim sắc đạo bào bay múa ở bên trong, nguyên bản giắt Lý Mạc Sầu sau lưng Nguyệt Khuyết kiếm ầm ầm bay ra, bị Nhạc Duyên ngay tiếp

theo chuôi kiếm cắm trên mặt đất.

Mảnh gỗ vụn vẩy ra ở bên trong, Nhạc Duyên thanh âm tại mỗi người trong tai phiêu đãng.

“Từ ta Thuần Dương Nhạc Duyên một vai gánh chi!”

Chương 082 : Quốc thù nhà hận (thượng)

082 chương quốc thù nhà hận (thượng)

Rung động!

Một loại làm cho người ta nội tâm nhịn không được rung động cảm giác!

Trên lôi đài.

Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu ngơ ngác ngắm lên trước mắt Nhạc Duyên một thân này vàng sáng bóng lưng, hai mắt tại trong hoảng hốt thấm đầy nước mắt.

Chưa từng có!

Chưa bao giờ qua!

Lý Mạc Sầu chưa bao giờ gặp phải qua một cái sẽ vì nàng mặt đối với thiên hạ quần hùng nam nhân. Cho dù là lúc trước Lục Triển Nguyên, tuy nhiên cũng là tất cả hứa tâm nguyện, nhường Lý Mạc Sầu rơi vào võng tình, lại cũng không có nhường Lý Mạc Sầu có giờ phút này cái loại này tim đập nhanh động.

Lại càng không nói tại sau, Lục Triển Nguyên lại lấy Hà Nguyên Quân, ruồng bỏ lời thề.

Cho dù là chính nàng tại hôn lễ ngày đó ngay mặt đối

chất, nghĩ muốn cướp hôn, lại cũng chỉ có thể ở Lục Triển Nguyên này hơi hổ thẹn nhìn soi mói ưng thuận này hơn mười năm không được tiếp cận Lục gia trang lời thề.

Cũng là từ ngày này lên, Lục Triển Nguyên thành Lý Mạc Sầu trong nội tâm ma chướng. Nàng một thân Nghê Thường, cũng là từ ngày đó nhiễm lên máu, bị người giang hồ xưng là Xích Luyện Tiên Tử.

Mà giờ khắc này ——

Nhạc Duyên sở tác sở vi cũng là nhường Lý Mạc Sầu thất thần.

Cùng Nhạc Duyên so sánh với, lúc trước Lục Triển Nguyên cách làm này gọi gì là?

Này khúc từ, còn có này một câu ‘Một vai gánh chi’ lời nói, cho Lý Mạc Sầu mang đến một loại nội tâm rung động, này khí phách nghiêm nghị lời nói, nhường Xích Luyện Tiên Tử trong khoảng thời gian ngắn ngốc.

Hoàng Dung có Quách Tĩnh vì nàng lên Đào Hoa đảo, mà nàng Lý Mạc Sầu…

Không có!

Như lúc trước Lục Triển Nguyên cũng là như vậy, vậy sau này sự tình căn bản cũng không phải là trước mắt bộ dáng.

Nếu là ta lúc trước gặp được là ngươi, nên có nhiều tốt!

Ngơ ngác nhìn qua Nhạc Duyên bóng lưng, Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu tại thời khắc này đột nhiên phát hiện, nguyên tới trong lòng mình chẳng biết lúc nào đã có vị đạo sĩ này thân ảnh. Hoặc là nói, là ở đêm đó mái nhà, Nhạc Duyên cũng đã tại Xích Luyện Tiên Tử trong nội tâm khắc lên dấu vết, mà ở trước mắt giờ khắc này, nọ vậy đạo trên dấu vết trần ai rốt cục theo một câu kia 'Ta một vai gánh chi' mà lau đi, lộ ra trong đó danh tự.

Ta gọi là Nhạc Duyên, sơn nhạc Nhạc, duyên phận Duyên.

…

Mảnh gỗ vụn vẩy ra ở bên trong, theo Nhạc Duyên một câu kia một vai gánh chi lời ra khỏi miệng, lập tức toàn bộ Lục gia trang triệt để xôn xao, có thể nói là quần hùng nhiều người tức giận. Này áo bào màu vàng đạo sĩ chính là mặt đối với thiên hạ chi bộc trực a!

Vì vậy, này Lục gia trang lại là một phen náo nhiệt.

Vô số giang hồ nhân sĩ tức giận mắng mở miệng, trách cứ Nhạc Duyên chính là cùng Xích Luyện Tiên Tử căn bản là một đường, hắn lời nói có thể nói mắng có nhiều khó nghe, thì có nhiều khó nghe.

Nhưng là nhiều người tức giận quần hùng lại không phải không thừa nhận trước mắt này một thân vàng sáng tuổi trẻ đạo sĩ hắn sự can đảm tuyệt đối là thiên hạ trong số một.

“…”

Quách Tĩnh trầm mặc, dù là trong nội tâm đã có dự đoán, nhưng là cũng không ngờ rằng Nhạc Duyên có trả lời được như vậy chém đinh chặt sắt, không có chút nào nhượng bộ đường sống.

“Đáng tiếc!”

Ngẩng đầu, Quách Tĩnh nhìn qua Nhạc Duyên, thán một tiếng.

“Đúng vậy a, đáng tiếc!”

Cùng Quách Tĩnh đồng dạng, Nhạc Duyên cũng là thở dài một tiếng, chẳng qua là hai người thở dài đối tượng bất đồng. Quách Tĩnh chỗ thở dài là Nhạc Duyên chính mình, mà Nhạc Duyên thở dài thì là Quách Tĩnh. Nghe bên tai những thứ kia ồn ào tức giận mắng giang hồ lời nói thô tục, Nhạc Duyên lại là không để ý đến.

“Như vậy, “

Vạt áo giương lên, Quách Tĩnh chậm rãi đưa tay phải ra, trầm giọng nói: “Nhạc đạo trưởng, đắc tội! Ta muốn làm cho này quần hùng chủ trì công đạo!”

“Này… Thỉnh!”

Đối mặt Quách Tĩnh bức bách, Nhạc Duyên biết mình ứng thừa hạ Xích Luyện Tiên Tử một thân tội nghiệt sau, một trận chiến này liền tránh không. Bất quá, cũng cần sau trận chiến này, Nhạc Duyên kế tiếp lời nói mới tốt

nói. Nếu như đây không phải thần điêu thế giới, mà đổi lại những lời khác, Lý Mạc Sầu vấn đề không dễ giải quyết, nhưng là trước mắt nhưng có mặt khác phương pháp.

“Ta đối với Quách đại hiệp này danh vang rền thiên hạ Hàng Long Thập Bát Chưởng chính là vẫn muốn tìm tòi đến tột cùng a!”

Thoại âm rơi xuống, Nhạc Duyên thân hình động, màu vàng thân ảnh vừa trợt liền đã đi tới Quách Tĩnh bên cạnh thân, dẫn xuất chiêu trước.

Phanh!

Quyền chưởng đụng vào nhau, phảng phất giống như bình địa nâng sấm sét. Toàn bộ lôi đài cũng không hiểu lâm vào một hồi rung động.

Nhạc Duyên mặc dù chỉ dùng của mình này Vô Song khinh công, nhưng là hai người giao thủ thời điểm cũng là đón đánh cứng rắn đối bính. Chẳng qua là, Nhạc Duyên công nhiều, mà Quách Tĩnh thì là chủ thủ.

Quách Tĩnh võ công mặc dù cao, nhưng là hắn khinh công đối mặt Nhạc Duyên mà nói, đó chính là hoàn toàn bị nghiền áp phần.

“Tĩnh ca ca!”

Dưới đài, Hoàng Dung trên mặt mặc dù không có lo lắng, nhưng là nội tâm vẫn có lấy ưu tư. Dù sao, Nhạc Duyên trước lên đài đón đỡ Quách Tĩnh này phẫn nộ

một chưởng, cũng đủ để nói cho đám người Nhạc Duyên võ công tuyệt đối là giang hồ tuyệt đỉnh cao thủ.

Mà trước mắt, Nhạc Duyên này giống như gió như bóng dáng một loại khinh thân công pháp, càng làm cho tất cả mọi người mở rộng tầm mắt.

Quan trọng hơn là chuôi này cắm ở trên lôi đài bảo kiếm, vẫn đang không có ra khỏi vỏ. Một khi chuôi kiếm này bị Nhạc Duyên cầm trong tay, lại dùng Nhạc Duyên một thân này khủng bố khinh thân công pháp, chỉ sợ trên giang hồ không ai có thể chống đở được Nhạc Duyên.

Chuôi kiếm này, hắn uy hiếp tính quá lớn.

Đang nhìn đến Nhạc Duyên không dùng kiếm sau, Hoàng Dung cũng không khỏi thở phào một hơi, đè xuống trong nội tâm lo lắng.

Về phần Toàn Chân đám người dùng lớn nhỏ kia Vũ huynh đệ, Quách Phù còn có Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ hai người nhìn qua trên lôi đài giao phong, cũng là trong nội tâm lo lắng không hiểu. Này Đại Thắng Quan Lục gia trang Anh Hùng đại hội, mở đến nơi đây, một số người đã muốn cảm thấy trong chuyện này hương vị giống như biến, đã không phải là nguyên lai tiết tấu.

Đối với Nhạc Duyên đột nhiên nhúng tay, Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ hai người cũng thật bất ngờ.

Bất quá tại trong lòng hai người lại vừa có một loại ứng

với là như thế phát triển cảm khái. Bởi vì, tại Dương Quá xem ra, chuôi kiếm này nhất định là Nhạc Duyên lưu cho Lý Mạc Sầu, mà ở Tiểu Long Nữ trong mắt thì là cái kia đã từng thuộc về mình lục lạc bằng bạc.

Hôm nay đây hết thảy… Kỳ thật lúc trước cũng đã chậm rãi hiện ra.

Chỉ là Dương Quá làm sao cũng thật không ngờ Nhạc Duyên sẽ nghĩ nhường Lý Mạc Sầu làm đạo lữ… Nghĩ tới đây, Dương Quá vừa nhớ lại Hồng Thất Công giao cho, lại vừa kết hợp trước mắt sự tình, hắn đột nhiên hiểu rõ vì cái gì Hồng Thất Công tại mất đi trước có giao cho hắn như vậy sự tình.

Dương Quá có thể khẳng định, Hồng Thất Công tất nhiên cùng này Nhạc Duyên từng có liên quan giao lưu.

Nhưng là vừa nghĩ tới tự mình cô cô đã từng bị Lý Mạc Sầu khi dễ, còn có chính mình cũng mấy lần tại Lý Mạc Sầu trên tay bị thương, Dương Quá chần chờ.

…

Trên lôi đài, Nhạc Duyên cùng Quách Tĩnh giao phong vẫn đang đang tiếp tục.

Hai người va chạm, sinh ra kình phong bổ nhào bốn phía người cũng hướng bên cạnh tránh đi, cho dù là Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu cũng không khỏi không thối lui tới.

Bùm!

Lại là một hồi trầm đục, không khí dường như pháo một loại nổ vang. Khí lưu bốn phía, càng nhấc lên một hồi cuồng phong. Mà ở dưới một kích này, Quách Tĩnh dưới chân lôi đài góc triệt để suy sụp.

“Ừ!”

Quách Tĩnh hai tay dùng chống thiên tư thế tiếp được Nhạc Duyên từ giữa không trung xuống song chưởng, hai chân đến đầu gối cũng lâm vào trong đất bùn. Công lực, tăng thêm bản thân lực đạo, dưới một kích này Quách Tĩnh sắc mặt cũng không khỏi hồng hồng, dưới một kích này Quách Tĩnh bị thương.

Hừ!

Một tiếng kêu đau đớn, Quách Tĩnh song chưởng chấn động, đem giữa không trung Nhạc Duyên cho đánh bay ra ngoài, trở xuống trên lôi đài.

“Không cho phép ai có thể, xuất cục!”

Một cước đá bay nghĩ muốn lên trước trộm cầm này đã muốn té trên mặt đất Nguyệt Khuyết kiếm Hoắc Đô, thuận tay đem đối phương trên tay quạt xếp cho đoạt lấy tới. Thân hình xoay tròn ở bên trong, quạt xếp mở ra, lại lần nữa rơi vào trên lôi đài thời điểm, Nhạc Duyên đã là tay cầm quạt xếp, nửa che gương mặt rơi vào Xích Luyện Tiên Tử phía trước, híp mắt nhìn qua đang đem chân từ trong đất bùn rút Quách Tĩnh.

Lần sau không bao giờ … nữa cùng Quách Tĩnh đánh!

Ta rốt cục cảm nhận được lúc trước Âu Dương Phong cùng Quách Tĩnh giao thủ này là một cái dạng gì tâm tình, vừa mới từ đầu tới đuôi Quách Tĩnh tựu là một chiêu thủ chiêu, từ đầu tới đuôi liền một chiêu như vậy. Rất có một loại 'Hắn mạnh từ hắn mạnh, gió mát nghịch Sơn Cương. Hắn liếc mặc hắn liếc, Minh Nguyệt theo Đại Giang' cảm giác.

Lăng đầu thanh sững sờ đầu chiêu thức!

Nhưng nhưng cũng là đối với Nhạc Duyên tốc độ chảy tốt nhất phòng ngự phương pháp.

Loại này đấu pháp nhường Nhạc Duyên có chút bất đắc dĩ, nhưng là hắn vừa không nghĩ động Nguyệt Khuyết kiếm, một khi động Nguyệt Khuyết kiếm sự tình sẽ triệt để không khống chế được.

Híp mắt, quạt xếp hạ che khuất khóe miệng cũng là có một ti vết máu, cảm nhận được trong miệng mùi máu tươi, Nhạc Duyên trực tiếp đem khóe miệng tơ máu liếm sạch sẽ, đem này một búng máu tanh ngạnh sanh sanh nuốt vào.

Mặt khác, trước mắt cũng không thể làm cho người ta biết rõ ta đã bị thương!

Nhẹ lay động quạt xếp, Nhạc Duyên lộ ra quạt xếp hạ nụ cười, như ngọc một loại ôn hòa vui vẻ, nói: "Kỳ thật, Quách đại hiệp, ta còn có một cái khác giải quyết trước mắt việc này phương pháp!"

Chương 83 : 083 084 085 Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo

083 chương thù nước hận nhà (hạ)

“Ừ?”

Nhấc chân tiến lên cước bộ có chút chần chờ một chút, Quách Tĩnh mặt sắc mặt ngưng trọng nhìn qua đứng ở trên lôi đài Nhạc Duyên.

Nghe Nhạc Duyên lời nói, Quách Tĩnh cũng bất quá là hơi chút dừng lại bước chân, nhưng cũng là lại lần nữa lên lôi đài. Còn chưa động thủ, dưới lôi đài Hoàng Dung cũng đã là chen vào nói tiến đến, nói: “Nhạc đạo trưởng, nói như thế nào?”

Tại Hoàng Dung trong mắt, chính mình Tĩnh ca ca cùng một cá võ công không biết nền tảng đạo sĩ đối bính, tại trước mắt cái này cục diện tuyệt đối không là chuyện tốt. Hơn nữa đối phương tại vừa mới cái loại này cục diện, vẫn đang không dùng này chém sắt như chém bùn bảo kiếm, một khi vội vã đối phương không có đường lui, vận dụng kiếm kia, kết hợp với đối phương này cùng loại Đạn Chỉ Thần Thông công phu…

Hoàng Dung không dám nghĩ đến đến lúc đó sẽ phát sinh cái dạng gì hậu quả.

Mà giờ khắc này chen vào nói đang là nghĩ muốn cắt đứt Quách Tĩnh kế tiếp động tác, dùng Hoàng Dung đối với chính mình Tĩnh ca ca hiểu, nếu như không ra cái khác ngoài ý muốn lời nói, Tĩnh ca ca chắc chắn khí lực va chạm đối phương, như vậy đến lúc đó tuyệt đối sẽ trong đám kia người Mông Cổ ý niệm.

“Hoàng phu nhân, đa tạ!”

Có thể cảm nhận được Hoàng Dung hảo ý Nhạc Duyên cười hướng Hoàng Dung chắp tay thi lễ, lúc này mới quay đầu, nhìn qua một lần nữa đạp lên lôi đài Quách Tĩnh, nói: “Tại nơi này, ta nghĩ muốn hỏi Quách Tĩnh Quách đại hiệp một vấn đề!”

“Vấn đề gì?”

Tuy nhiên không biết rõ, nhưng là Quách Tĩnh vẫn là đại hiệp khí độ hiện ra, hết thảy đều là dùng quang minh chánh đại, nói: “Kính xin Nhạc đạo trưởng nói!”

“Ngươi nói, trên đời này đến tột cùng có bao nhiêu cừu hận?”

Cùng loại nỉ non thanh âm phiêu đãng tại tất cả mọi người trong tai, không chờ Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng nói tiếp, lại nghe Nhạc Duyên nói tiếp: “Từ yêu kịp hận, đây là hận ý một loại!”

Bên người, Xích Luyện Tiên Tử nghe vậy thân hình không khỏi run lên.

“Giết cha giết mẫu diệt môn chi thù, cũng là bất cộng đái

thiên!”

Xa xa, tại nhìn thấy Nhạc Duyên lên lôi đài cứu Lý Mạc Sầu sau chân thọt cô nương, vốn đã bắt đầu yêu thương nàng cũng nghe vậy không khỏi khẽ giật mình.

“Hoành đao đoạt ái, tại người trong cuộc trong nội tâm cũng là hận!”

“Giang hồ hảo hữu bị không hiểu sát hại, đây cũng là một loại hận!”

“Mà một ít tổ hợp lại, chính là cái gọi là ân oán tình cừu, nhưng cũng là chúng ta giang hồ!”

Nói đến đây, Nhạc Duyên ngữ khí trở nên trầm thấp đứng lên, chậm rãi nói: “Nhưng là những thứ này nói trắng ra kỳ thật cũng chỉ là thù riêng, cho nên ta xưng là hận nhà!”

Dưới đài.

Hoàng Dung lông mày nhẹ chau lại, Nhạc Duyên lời nói chậm rãi nói tới, bên trong một loại vội vã người khí thế lại tùy theo lên.

“Nhưng ở nhà này hận phía trên, còn có một loại hận!”

Tầm mắt chậm rãi từ Quách Tĩnh, Hoàng Dung, Tôn Bất Nhị cùng với Hác Đại Thông mấy người trên mặt đảo qua, thanh âm càng lúc càng lớn, nói: “Đó chính là thù nước!”

Thù nước! ! !

Lập tức, quần hùng lại lần nữa xôn xao. Rất nhiều người càng hai mặt nhìn nhau, trong nội tâm có chút hoảng hốt.

Xác thực, tại đối mặt thù nước thời điểm, bất luận cái gì nhỏ ân nhỏ oán cũng đã là tính không cái gì.

Mà quần hùng trong nhất cơ trí Hoàng Dung thì là trong mắt sáng ngời, rất là ngoài ý muốn nhìn về phía Nhạc Duyên, nàng cảm giác mình đã muốn hiểu rõ Nhạc Duyên tính toán.

Tầm mắt tại Hoàng Dung trên mặt thoáng dừng lại, Nhạc Duyên cũng hiểu biết chính mình tính toán Hoàng Dung hẳn là nhìn ra, nhưng là gần kề những thứ này còn chưa đủ, Nhạc Duyên tầm mắt vừa rơi vào Dương Quá trên người, hỏi: “Dương huynh đệ, ta hỏi ngươi một vấn đề!”

“Ừ?”

Đang tại quấn quýt nếu hay không đem Hồng Thất Công giao cho nói cho Quách Tĩnh Hoàng Dung Dương Quá, lúc này vừa nghe Nhạc Duyên lời nói, đầu tiên là sững sờ, lập tức nói: “Nhạc đạo trưởng, vấn đề gì?”

“Nếu như Dương huynh đệ có như vậy một phần thù hận bày ở trước mặt, ngươi nên làm cái gì bây giờ?”

Đón Dương Quá tầm mắt, Nhạc Duyên ánh mắt càng ngày càng sâu thúy, ấm giọng nói: “Là báo hận nhà, vẫn là dùng thù nước là chủ đâu này?”

Sấm sét giữa trời quang!

Nhạc Duyên lời nói tựa như một đạo tiếng sấm tại Dương Quá vang lên bên tai, trong sát na Dương Quá sắc mặt tái nhợt. Đồng dạng, Quách Tĩnh này cao ngất khôi ngô thân thể cũng là khẽ run lên, không khỏi nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn về phía Dương Quá. Về phần Hoàng Dung cũng là sắc mặt đại biến, kinh ngạc dị thường.

Thật là lợi hại há miệng!

Thật là lợi hại Thuần Dương đạo sĩ!

Tại nơi này biết được Dương Quá thân phận chân thật có một chút người, trong đó Quách Tĩnh Hoàng Dung càng người trong cuộc. Trước mắt Nhạc Duyên lời nói có thể nói là một kích đánh trúng bảy tấc.

Thù nước…

Hận nhà…

Dương Quá chần chờ, Nhạc Duyên lời nói lại lần nữa đưa tới lòng hắn suy nghĩ, cha hắn thù.

Một đôi nắm tay cơ hồ vê trắng bệch, Dương Quá trong đầu không ngừng hiện lên trải qua đoạn ngắn, trong đó cũng là dùng Hồng Thất Công dạy bảo, còn có này tại mấy ngày hôm trước chứng kiến Cái Bang cách làm. Trước kia hắn không rõ, nhưng trước mắt Dương Quá nhưng không có tránh lui tâm tư.

Hồi lâu.

“Thù nước!”

Phảng phất giống như mất đi một ngụm lòng dạ, Dương Quá cả người xụi lơ xuống tới.

Dương Quá trả lời nhường Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng hai người trên mặt cũng toát ra vẻ cao hứng, không có trải qua hệ thống giáo dục, từ nhỏ liền là một người Dương Quá có thể làm ra như vậy quyết định, tại Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung trong mắt, hắn coi như là lớn lên.

Thấy Dương Quá cho ra đầy ý đáp án, Nhạc Duyên cười, quyết định chính mình tạm thời không hỏi Hoàn Nhan cô nương chạy đi đâu.

Thu hồi tầm mắt, Nhạc Duyên lúc này mới nhẹ lay động quạt xếp, cười đối với Quách Tĩnh, nói: “Xích Luyện Tiên Tử một thân tội nghiệt, xác thực sâu nặng! Nhưng là trước mắt thời cuộc hỗn loạn, Mông Cổ đại quân xâm nhập phía nam sắp tới, dùng hiện tại lực lượng chung quy là thiếu.”

“Đối mặt thù nước, chẳng phân biệt được chính tà, nhiều thêm một người chính là nhiều một phần lực lượng, ta nghĩ Xích Luyện Tiên Tử một thân tội nghiệt, tựu tại thù nước trong rửa sạch a!”

Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng hai người trầm mặc, Toàn Chân người cũng là không nói gì, còn lại chỉ còn lại

có những người khác nhỏ giọng lẫn nhau nói xong.

Trước mắt Anh Hùng đại hội bổn ý là cái gì?

Chính là thù nước!

Đã muốn nửa giang san Đại Tống, cần bọn họ tiến hành thủ hộ. Mông Cổ lực lượng có bao lớn, rất nhiều người đều có thể đủ biết đại khái. Nhưng là chân chính hiểu cũng chỉ có Quách Tĩnh Hoàng Dung còn có này Toàn Chân giáo.

“Nếu như Nhạc đạo trưởng, có thể cam đoan, ta Quách Tĩnh không có ý kiến!”

Hồi lâu, Quách Tĩnh lên tiếng, chỉ bất quá hắn thanh âm cũng có chút trầm thấp, mà Hoàng Dung đang nghe Dương Quá nhỏ giọng nói cái gì sau, cũng là kinh ngạc ngắm Nhạc Duyên cùng Lý Mạc Sầu một cái, đáp: “Ứng với hồng lão Bang chủ yêu cầu, ta Cái Bang cũng không có ý kiến!”

Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng lời nói, nhường quần hùng không khỏi kinh ngạc.

Nhưng mà sự tình cũng không có do đó chấm dứt, đối với Nhạc Duyên ấn tượng cũng không tệ Tôn Bất Nhị, Hác Đại Thông thực sự đại biểu cho Toàn Chân tỏ thái độ độ, Tôn Bất Nhị đi đến trước, nói: “Ta Toàn Chân cũng không có ý kiến!”

Quách Tĩnh, Hoàng Dung, Cái Bang còn có Toàn Chân cũng tỏ thái độ độ, còn lại giang hồ nhân sĩ thái độ cũng

không trọng yếu như vậy, mọi người cãi nhau một phen sau, cũng chỉ có thể nắm bắt cái mũi thừa nhận trước mắt cái này chuyển hướng ở ngoài dự liệu kết quả.

Nghe đến đó, Nhạc Duyên không ngừng chắp tay lòng biết ơn sau, lúc này mới xoay người, nhìn qua đứng tại phía sau mình còn đang ngẩn người Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu.

“Ta nói rồi, Mạc Sầu, Mạc Sầu!”

“…”

Đón Nhạc Duyên này ôn nhu vô cùng tầm mắt, Lý Mạc Sầu tựa hồ vừa hồi tưởng lại đêm đó nóc nhà, người trước mắt cũng là như vậy cười nhìn mình.

Sau nửa ngày.

Cười, Lý Mạc Sầu khóe miệng giương nhẹ, cười.

Lần đầu tiên cười vui vẻ như vậy, như vậy thật lòng.

Trong hoảng hốt, Nhạc Duyên tựa hồ chứng kiến này tư thế hào hùng ở bên trong, có nữ tử tay nhuộm vô số máu tươi, lấy một thân Xích Luyện, ở đằng kia dưới trời chiều, cười đến phảng phất giống như Vân Trung Tiên Tử.

084 chương Cổ Mộ truyền thống

Bên lôi đài.

Mông Cổ đoàn người ngắm lấy phát sinh trước mắt sự tình, rất nhiều người biểu lộ cũng hơi ngốc trệ.

Tại Kim Luân Pháp Vương đoàn người ở bên trong, chân chính có động não kỳ thật chỉ có hai người, đó chính là Kim Luân Pháp Vương cùng Hoắc Đô vương tử, về phần Đạt Nhĩ Ba hắn hoàn toàn đã bị phát sinh trước mắt sự tình làm cho không hiểu ra sao.

"…"

Hoắc Đô vẻ mặt mặt mũi bầm dập căm tức trên đài Nhạc Duyên, nhưng là trước mắt đã cùng Nhạc Duyên dạy tay hắn đương nhiên biết được cái này áo bào màu vàng đạo sĩ lợi hại. Trong lúc giao thủ, hoắc đều cơ hồ là hoàn toàn rơi tại hạ phong, căn bản không cách nào chiếm được thượng phong.

Quan trọng nhất là hoắc cũng có chút không rõ, đối phương vì cái gì ở phía sau trong lúc giao thủ, một mực đánh chính mình mặt?

Bất quá, càng làm cho hắn lo lắng cũng là trước mắt thế cục, cục diện này nguyên bản tại Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu gặt hái sau, là dựa theo hắn vốn là muốn đến phương hướng phát triển, cũng đang Nhạc Duyên mấy câu, dùng này đại nghĩa triệt để đình chỉ tới.

Kế tiếp chúng ta Mông Cổ cục diện…

Nghĩ tới đây, Hoắc Đô tầm mắt không khỏi hướng về sư phụ mình Kim Luân Pháp Vương trên người, hiện nay hắn đã muốn không dám lên đài nói xen vào.

Kim Luân Pháp Vương lạnh lấy mắt, không để ý đến chính mình tiểu đồ đệ Hoắc Đô quăng lại đây tầm mắt. Đối với Hoắc Đô cùng Nhạc Duyên trong lúc giao thủ, rơi vào như vậy kết cục, Kim Luân Pháp Vương là phi thường không hài lòng.

Nhưng là liền cá nhân hắn mà nói, đối với Quách Tĩnh cùng Nhạc Duyên cá nhân vũ lực, còn không có giao thủ qua Kim Luân Pháp Vương là tự tin gấp trăm lần, căn bản liền không cho là mình có thể so với hai người kia kém hơn nhiều ít. Hơn nữa, trước mắt phát triển cục diện, Kim Luân Pháp Vương cũng cảm thấy đối với đoàn người mình bất lợi.

Này Quách Tĩnh cùng Nhạc Duyên hai người giao thủ tất nhiên sẽ không bình yên vô sự, chỉ cần đạo sĩ kia không cần này bảo kiếm, như vậy…

Chỉ là dùng ngôn ngữ áp Nhạc Duyên không phải dùng bảo kiếm, Kim Luân Pháp Vương làm sao suy tư cũng là một kiện vô cùng khó khăn sự tình. Lại đến Đại Thắng Quan trước, Kim Luân Pháp Vương đối với Trung Nguyên trên giang hồ những thứ kia thanh danh hiển hách cao thủ đã làm tương ứng hiểu, trong đó Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu cũng nhập qua hắn mi mắt.

Nhưng là trước mắt, này áo bào màu vàng đạo sĩ có thể dùng bản thân tự mình kháng thiên hạ quần hùng, cho dù là hắn Kim Luân Pháp Vương cũng không có lá gan này!

Cho nên, dùng ngôn ngữ vội vã Quách Tĩnh đồng dạng

không cách nào ra tay biện pháp chỉ sợ rơi vào này áo bào màu vàng đạo sĩ trên người… Mà đối mặt lên chuôi này chém sắt như chém bùn trường kiếm, sợ là hắn năm cái bánh xe còn chưa đủ người ta chém.

Nghĩ tới đây, Kim Luân Pháp Vương cảm giác mình trước mắt cũng có chút rơi vào tình huống khó xử.

Chẳng lẽ lại liền như vậy trở về?

Có thể như vậy sao được?

Đường đường Mông Cổ quốc sư Kim Luân Pháp Vương đi đến Anh Hùng đại hội, cuối cùng lại sợ hãi dẹp đường hồi phủ, này tính cái gì?

Làm Kim Luân Pháp Vương chứng kiến trên lôi đài Nhạc Duyên dùng cừu hận dời đi đại pháp, sinh sinh đem Xích Luyện Tiên Tử cả đời tội nghiệt treo tại chính mình Mông Cổ trên người thời điểm, Kim Luân Pháp Vương sắc mặt lập tức đen. Trong lòng hắn, phảng phất giống như ngàn vạn đầu díu mịa mày chạy qua.

Phải biết, vừa mới đoàn người mình còn tại xem cuộc vui nói!

Nhưng trước mắt cục diện thật thích hợp bọn họ xen vào sao? Kim Luân Pháp Vương cảm thấy một khi chính hắn một thời điểm cắm đi vào, tất nhiên sẽ hấp dẫn tất cả mọi người lực chú ý. Đến lúc đó quần hùng còn có chút đối với Xích Luyện Tiên Tử phẫn nộ người, bọn họ hận ý sẽ chuyển tới chính mình phương tới. Càng nghĩ, bị Nhạc Duyên biệt khuất Kim Luân Pháp Vương đoàn

người chỉ có thể tạm thời bảo trì trầm mặc, dùng một bộ đánh đấm giả bộ tư thái tại bên lôi đài mặt đen lên đứng.

Hiện tại, Mông Cổ xâm nhập phía nam Đại Tống sự thật, đã muốn thành lập, không để cho cãi lại.

Nhạc Duyên đem hận nhà chuyển tới thù nước trên mặt, cho dù là Kim Luân Pháp Vương cũng vô pháp phản bác. Hơn nữa Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung đại biểu Cái Bang hứa hẹn, còn có Toàn Chân giáo không có ý kiến, đây hết thảy phát sinh đã muốn vượt qua Kim Luân Pháp Vương đoán trước.

Kỳ thật, chuyện này thì vượt qua tất cả mọi người đoán trước.

Không có xám xịt rời đi, là vì Kim Luân Pháp Vương không cam lòng, hắn muốn phá trước mắt kết quả!

Nếu không lời nói, nguyên lai an bài liền toàn bộ lấy giỏ trúc mà múc nước.

…

Trên lôi đài.

Nhạc Duyên đối với Cái Bang hứa hẹn, rất là thoả mãn, lại cũng không có ngoài ý muốn. Hồng Thất Công là dạng gì người? Người ta lão khất cái có thể nói là chân chính một cái nước bọt một cái đinh hán tử, đáp ứng lời nói tuyệt đối là rơi xuống thực.

Đột nhiên, Nhạc Duyên biến sắc, hắn lúc này mới nhớ

tới một việc.

Vừa rồi thấy Dương Quá cố tại Hoàng Dung bên tai nhỏ giọng nói qua cái gì, hiển nhiên tin tức này xác nhận Hồng Thất Công nhờ Dương Quá chuyển đạt, như vậy đây cũng là đại biểu… Mày kiếm nhẹ nhăn, Nhạc Duyên nhớ tới Hồng Thất Công cùng này Âu Dương Phong hay là tại trong khoảng thời gian này mất đi.

Chẳng lẽ lại…

Tầm mắt rơi vào Dương Quá trên người, nhớ tới người ta lão khất cái đáp ứng hứa hẹn, cho dù là chết cũng sẽ sai người hoàn thành, nghĩ tới đây, Nhạc Duyên trong khoảng thời gian ngắn thở dài một hơi.

Hồng Thất Công!

Quả thực đáng tiếc!

Đối với Cái Bang hứa hẹn Nhạc Duyên không có ngoài ý muốn, nhưng là Toàn Chân dạy đáp ứng hứa hẹn, lại là có chút vượt quá Nhạc Duyên ngoài ý muốn. Tại nguyên lai trong sách, Toàn Chân bởi vì Doãn Chí Bình cùng Triệu Chí Kính làm cho người ấn tượng không tốt, nhưng trên thực tế cái này có thể xưng vì đệ nhất thiên hạ võ thuật chính tông đạo môn lại là một chân chính đại môn phái.

Nếu như đổi lại trong Toàn Chân thất tử này ghét ác như cừu Khâu Xử Cơ đến đây có thể sẽ phát sinh một ít nhỏ gợn sóng, nhưng là trước mắt xử sự chính là Thanh Tịnh tán nhân Tôn Bất Nhị, đây đối với Nhạc Duyên mà

nói lại là một chuyện tốt.

Tôn Bất Nhị thân là Chưởng giáo Mã Ngọc thê tử, tại có chút thời điểm nàng là có thể đại biểu Toàn Chân nói chuyện, cho nên Thanh Tịnh tán nhân đáp ứng lời nói, coi như là Toàn Chân giáo đáp ứng lời nói.

Vậy cũng là có nguyên nhân có quả, lúc trước lên Chung Nam lưu lại giao tình cùng ấn tượng tốt, tại lúc này được đến thu hoạch.

Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên đối với Toàn Chân phương hướng, dùng đạo giáo đại lễ thi lễ.

Trước mắt, toàn bộ giang hồ lớn nhất hai phái, danh vọng tốt nhất hai môn phái, quyền nói chuyện cũng là lớn nhất hai môn phái —— Toàn Chân cùng Cái Bang, đáp ứng hứa hẹn. Có thể nói, trước mắt Xích Luyện Tiên Tử chỉ cần không tại lạm sát kẻ vô tội, trợ giúp kháng Mông, như vậy Xích Luyện Tiên Tử dĩ vãng sự tình cơ hồ có thể một bút xóa bỏ.

Nhưng, cái này cũng gần kề chỉ là một bút xóa bỏ!

Lý Mạc Sầu cùng Tiểu Long Nữ, Dương Quá trong lúc đó sự tình dễ giải quyết, nhưng là này chân thọt cô nương Lục Vô Song…

Trong đầu hiện lên này quật cường lấy biểu lộ Lục Vô Song, Nhạc Duyên tựa hồ cảm nhận được cái gì, xoay người, tầm mắt xa xa nhìn lại. Liền thấy kia xa xa trong góc, chân thọt cô nương xa xa đang nhìn mình, hai mắt thấm đầy nước mắt.

Chỉ là Lục Vô Song cố gắng bảo trì nước mắt không chảy ra hốc mắt, cũng là gắt gao cắn môi, cho dù là trên môi đã là máu tươi đầm đìa, lại vẫn đang không có thu hồi tầm mắt, nàng tầm mắt vẫn là gắt gao rơi vào trên lôi đài một thân này vàng sáng lên.

Về phần này sinh tử cừu nhân Xích Luyện Tiên Tử, cũng là hoàn toàn bị chân thọt cô nương làm như không thấy.

Hai người tầm mắt tại giữa không trung xa xa tương đối.

Đối mặt sau nửa ngày, chân thọt cô nương Lục Vô Song nâng lên tay phải, hung hăng lau một trên môi vết máu, sau đó xoay người, khập khiễng cũng là cũng không quay đầu lại hướng Lục gia trang bên ngoài đi đến. Chỉ là tại xoay người sau, hốc mắt nước mắt lại cũng nhịn không được nữa, vỡ đê ra, tại xinh đẹp trên khuôn mặt trượt ra hai đạo vệt nước mắt.

"…"

Nhìn qua chân thọt cô nương này xoay người rời đi bóng lưng, Nhạc Duyên rồi lại không khỏi nội tâm run lên. Sau nửa ngày, Nhạc Duyên hai mắt nhắm lại, thở phào một hơi.

Chính mình lúc trước kế hoạch cứu Lục Vô Song này đây bổ túc tâm tính, cho cái này vận mệnh đau khổ nữ hài nhi một ít đền bù tổn thất, dù sao Nhạc Duyên đối với Lục Vô Song ấn tượng cho tới nay cũng không xấu, hơn nữa chính mình muốn trộn lẫn đến nàng cùng Lý Mạc Sầu ân oán trong. Nhưng là trước mắt sự tình phát

triển…

Nhạc Duyên tầm mắt rơi vào Dương Quá trên người, biểu lộ rất kỳ quái.

Là một loại ta rốt cục cảm nhận được ngươi cảm giác tầm mắt!

Loại ánh mắt này, nhường Dương Quá không khỏi rùng mình một cái, run rẩy xuống.

085 chương nhân luân (thượng)

Im lặng xoay người.

Quật cường không cho mình một tia đường sống.

Chân thọt cô nương ngậm lấy lệ, khập khiễng đi ra Lục gia trang, đi ra cửa.

Tuy nhiên trực giác trong sớm đã biết được sẽ có như vậy sự tình phát sinh, nhưng là Lục Vô Song nhưng vẫn không dám nghĩ đến, nàng thầm nghĩ ngu như vậy hồ hồ rồi lại khoái hoạt cùng ở bên cạnh hắn. Chính là, Lục Vô Song tại làm sao cũng không ngờ rằng, sự tình có đến như vậy nhanh, như vậy làm cho người ta trở tay không kịp?

Tại thời khắc này, Lục Vô Song là cỡ nào hâm mộ trên lôi đài người không phải Xích Luyện Tiên Tử, mà là nàng.

“…”

Liên tục lau vài cái khóe mắt, Lục Vô Song mím môi, thổi này vui sướng điệu —— Hoan Thấm, từng bước một mặt mũi tràn đầy nước mắt rời đi Lục gia trang.

Nàng, nghĩ muốn tìm một người yên tĩnh địa phương, hảo hảo ngây ngốc một thời gian ngắn.

Sau nửa ngày.

Nhạc Duyên tầm mắt từ Lục Vô Song bóng lưng lên thu hồi, mà một bên Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu cũng chứng kiến chính mình tiểu đồ đệ Lục Vô Song thân ảnh. Chỉ là lúc này Xích Luyện Tiên Tử cả người vẫn đang còn tại một loại thất thần trong trạng thái, cho nên Lý Mạc Sầu cũng không có cái khác bất luận cái gì tâm tư.

Đối với Lý Mạc Sầu mà nói, Nhạc Duyên trước cử động đối với trong nội tâm nàng tạo thành rung động, cũng không có rời đi, ngược lại có một loại càng phát nồng hậu xu thế.

Bốn phía, mặc dù có chút ồn ào ồn ào, lại không ngại mọi người tâm tư.

Xoay người nhặt lên Nguyệt Khuyết kiếm, Nhạc Duyên đem kiếm kia lại lần nữa thả lại Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu trên lưng. Nhìn qua Nhạc Duyên cử động, Dương Quá liền cảm giác mình khóe miệng bắt đầu có chút run rẩy.

Người sáng suốt có thể nhìn ra Nhạc Duyên làm lần này

cử động tâm tư, bất quá là vì Xích Luyện Tiên Tử tăng thêm một phần bảo đảm mà thôi. Nhưng ở Dương Quá trong mắt, Nhạc Duyên lần này cách làm rất có một loại đã sớm là như thế cảm giác.

Nhìn thấy này, Dương Quá cũng đã khẳng định lúc trước Nhạc Duyên kiếm tuyệt đối không phải ném, làm không tốt tựu là đưa cho Xích Luyện Tiên Tử.

Không có nhìn thấy bây giờ Xích Luyện Tiên Tử như vậy yên tĩnh đứng ở nơi đó, tùy ý Nhạc Duyên làm sao?

Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung vợ chồng hai người liếc nhau, đều từ đối phương trong mắt chứng kiến một loại ngoài dự tính tâm tình, làm như cảm thán, rồi lại là một loại thở dài.

Tại Quách Tĩnh xem ra, này Xích Luyện Tiên Tử là không thích hợp Nhạc Duyên.

Đối với Nhạc Duyên cái này áo bào màu vàng đạo sĩ, hắn ấn tượng rất không tồi, trong lúc giao thủ càng biết rõ đối phương cũng là một gã tuyệt đỉnh cao thủ. Bất quá, gánh hạ Xích Luyện Tiên Tử chịu tội, kéo tới một khinh công tuyệt đỉnh cao thủ cộng thêm một cái vũ lực không sai Xích Luyện Tiên Tử, đối với kháng Mông nghiệp lớn mà nói đây là một kiện rất đáng được sự tình.

Phải biết rằng hiện tại Quách Tĩnh chỗ đối mặt áp lực thật lớn, bị áp bách thi triển không ra tới Quách Tĩnh lúc này mới tổ chức này chung đẩy giang hồ kháng Mông minh chủ Anh Hùng đại hội. Bởi vậy có thể thấy được,

Quách Tĩnh hiện tại chỗ đối mặt cục diện có nhiều thối nát.

Kế tiếp sự tình phát triển rất vững vàng, bởi vì Nhạc Duyên cùng Xích Luyện Tiên Tử còn có Dương Quá, Tiểu Long Nữ mấy người như vậy quậy một phát, Anh Hùng đại hội đi về phía trở nên kỳ quái. Mà một mực tìm kiếm lấy phá cục Kim Luân Pháp Vương cũng mang theo một đám người tại nhiều người quần hùng trong cười nhạo trong rời đi Lục gia trang.

Đối mặt loại tình huống này, Kim Luân Pháp Vương căn bản liền không có nắm chắc. Kim Luân Pháp Vương có thể thân là Mông Cổ quốc sư, tự nhiên không phải người ngu, trước mắt loại này cục diện bọn họ người Mông Cổ căn bản chiếm không tiện nghi, nhất là đối phương trong còn có như vậy một thanh chém sắt như chém bùn lợi kiếm, càng nghĩ Kim Luân Pháp Vương cuối cùng là một tạm thời buông tha cho nguyên vốn định.

Vì vậy, người Mông Cổ khiêu khích liền như vậy không nhanh mà chết. Đồng dạng không nhanh mà chết còn có này Anh Hùng đại hội.

Đương nhiên, này Minh chủ tự nhiên vẫn là thuộc về Quách Tĩnh, phần này là dù ai cũng không cách nào cướp đi.

Anh Hùng đại hội không nhanh mà chết, thực sự khiến cho rất nhiều người trong nội tâm thù hận không thể không đè xuống. Trong đó, đặc biệt đại tiểu vũ huynh đệ vì quá mức. Làm Anh Hùng đại hội giải tán lúc sau, này hai huynh đệ căn bản cũng chưa có cấp qua Nhạc

Duyên cùng Xích Luyện Tiên Tử hai người sắc mặt tốt.

Đương nhiên, Nhạc Duyên cùng Lý Mạc Sầu hai người lại cũng không có bất luận cái gì để ý.

Vốn, Nhạc Duyên nghĩ hiện tại liền mang theo Lý Mạc Sầu tạm thời rời đi Lục gia trang, giải quyết sự tình khác thời điểm, Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung vợ chồng mời.

Đối mặt loại tình huống này, Nhạc Duyên hơi chút trầm tư, liền đáp ứng tới. Sau đó, Nhạc Duyên tầm mắt rơi ở bên cạnh Xích Luyện Tiên Tử trên người.

“Ừ!”

Đón Nhạc Duyên này hỏi thăm tầm mắt, Xích Luyện Tiên Tử sắc mặt khẽ biến thành hơi đỏ lên, gật gật đầu. Giờ phút này Xích Luyện Tiên Tử lộ ra vẻ rất yên tĩnh, nhường ngoại nhân thoạt nhìn căn bản không có lúc trước cổ này tử lạnh lùng tàn nhẫn, hiện tại Lý Mạc Sầu tại ở không thời điểm vẫn đang có không tự chủ được ngẩn người như vậy trong một giây lát.

Kỳ thật loại tình huống này cũng không ngoài ý.

Đối với Xích Luyện Tiên Tử mà nói, Nhạc Duyên sở tác sở vi, thật giống như nhất danh ái tài nữ tử, nhưng vẫn không có Cao phú soái để ý nàng, thẳng đến có một ngày, nhất danh suất khí tiểu tử cưỡi xa hoa xe có rèm che mà đến, sau đó từ trong lòng móc ra một cái nắm đấm lớn kim cương đưa tại đối phương, tại một khắc đó đối với này ái tài nữ tử sinh ra chấn động chính là như Lý Mạc Sầu hiện tại tình huống.

Cùng người khác bất đồng là, Xích Luyện Tiên Tử thiếu khuyết là yêu, là nam nhân che gió che mưa.

Vô luận Xích Luyện Tiên Tử cỡ nào tâm ngoan thủ lạt, kỳ thật nói trắng ra này đều chẳng qua là một nữ nhân đau lòng sau bảo vệ xác, phảng phất giống như Óc chó mà thôi. Mà Nhạc Duyên cũng là nắm lấy chém sắt như chém bùn Nguyệt Khuyết kiếm đem tầng này bảo vệ xác gọt mở, lộ ra trong đó này tươi mới Óc chó nhân.

Cái loại này tâm hồn chấn động, nhường Lý Mạc Sầu lộ ra vẻ có chút mê mang.

Ở một bên Hồng Lăng Ba ngó ngó Nhạc Duyên, vừa ngó ngó tự mình sư phó Xích Luyện Tiên Tử, cuối cùng nàng tầm mắt rơi vào hai người này cũng thân đạo bào lên, một cái vàng sáng, một cái màu vàng hơi đỏ, cũng là lẫn nhau phủ lên, lẫn nhau chiếu rọi thành huy.

Gãi gãi đầu, cũng không biết Hồng Lăng Ba trong lòng đến tột cùng nghĩ cái gì.

Lại hướng Toàn Chân mấy người cùng với Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng, Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ lên tiếng kêu gọi sau, Nhạc Duyên liền dẫn Xích Luyện Tiên Tử còn có Hồng Lăng Ba ba người hướng Lục Quán Anh an bài gian phòng đi đến. Tuy nhiên hiện tại Toàn Chân giáo cùng Cái Bang đã muốn đáp ứng hứa hẹn, nhưng là những thứ này cũng chỉ là cao tầng nhân sĩ chung nhận thức mà thôi, những thứ kia môn phái khác người có lẽ cũng không cho rằng như vậy.

Mà trước mắt, Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu xác thực cũng không rất thích hợp ra bọn hắn bây giờ trước mặt. Dù sao, xấu hổ là không dễ dàng như vậy khu trục, cừu hận cũng là cần phải thời gian tới chân chính hóa giải.

Gian phòng.

Hồng Lăng Ba yên tĩnh ở một bên đang tại bóng đèn, Xích Luyện Tiên Tử thì là lẳng lặng ngồi ngay ngắn ở trước bàn, im lặng không nói gì.

Nhạc Duyên thì là mỉm cười ngồi ở một bên, đối với ở trước mắt Xích Luyện Tiên Tử vừa mới này một loạt yên tĩnh phản ứng, Nhạc Duyên biết mình đã muốn đi vào trong lòng đối phương, Lục Triển Nguyên cái này danh tự sắp hoàn toàn bị Nhạc Duyên nơi bao bọc.

Chỉ là song phương đột nhiên tao ngộ, cùng trước phát sinh hết thảy, tại Xích Luyện Tiên Tử trong mắt cũng lộ ra vẻ quá mức mộng ảo. Giữa hai người cũng là bước ra này mấu chốt một bước, nhưng là tại lúc này… Trong lúc nhất thời, gian phòng bầu không khí an tĩnh lại.

Thật lâu.

Một mực ngồi ngay ngắn Xích Luyện Tiên Tử, cầm lấy cái bàn cái ly, chậm rãi đổ ra một chén nước trà, nói: “Ngươi bị thương!”

“Ừ?”

Nhạc Duyên nghe vậy sững sờ, lập tức cười nhạo nói: “Làm sao có thể!”

“…”

Lý Mạc Sầu không nói gì, chỉ là nhẹ nhàng mà đem nước trà đổ lên Nhạc Duyên trước mặt, sau đó mặt không biểu tình cứ như vậy cùng Nhạc Duyên đối mặt lấy.

“Ta khinh công tốt như vậy, công lực càng không sai, dù là Mạc Sầu ngươi Băng Phách ngân châm đều không để ý! Quách Tĩnh Quách đại hiệp tuy là võ công cái thế, nhưng là ta cũng không kém a!”

Nhạc Duyên cúi đầu xuống, chén trà nhẹ nhàng cắn lấy cái ly, cúi đầu nhấp môi lấy, ngoài miệng cũng là như vậy nói.

“…”

Xích Luyện Tiên Tử vẫn đang yên tĩnh chằm chằm vào Nhạc Duyên.

“Nghĩ tới ta bước vào giang hồ mấy tháng qua, một mực nhàn nhã, làm sao có thể sẽ ở Quách Tĩnh trên tay bị thương đâu này? Phía trước ngươi không thấy được sao? Đều là ta đánh hắn! Hắn đánh không tới ta!”

Cùng Lý Mạc Sầu liếc nhau, Nhạc Duyên nghiêng đầu sang chỗ khác cười nói: “Lăng Ba trước đích thị là nhìn đến Thanh Thanh sở…”

“Ta nhìn thấy!”

Không có thu hồi tầm mắt, Lý Mạc Sầu chỉ là như vậy nhàn nhạt trở về một câu.

Lập tức, Nhạc Duyên lời nói két một tiếng dừng lại, hắn này mới nhớ tới trước chính mình dùng cây quạt che khuất mặt thời điểm, Xích Luyện Tiên Tử liền đứng tại chính mình bên cạnh thân.

“Sở…”

Nhạc Duyên nháy mắt mấy cái, lật liếc tròng mắt hướng đỉnh đầu xà nhà quét vài lần sau, lúc này mới bất đắc dĩ nói: “Được rồi, ta xác thực là bị thương!”

Chương 84 : 086 087 088 Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo

086 chương luân lí làm người (hạ)

Đại sảnh.

Đối với Nhạc Duyên cách làm, Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng cũng là lý giải. Đồng dạng, ở một bên Tôn Bất Nhị cùng Hác Đại Thông hai người cũng không có rời đi, đổ ra không phải bởi vì phía trước Tôn Bất Nhị cùng Dương Quá mâu thuẫn, mà là ứng với Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng yêu cầu, Toàn Chân người lúc này mới đứng ở Lục gia trang.

Nói tiếp Thanh Tịnh tán nhân Tôn Bất Nhị còn muốn cùng Nhạc Duyên liền một vài vấn đề cần thảo luận.

Nếu không lời nói, dùng Tôn Bất Nhị tính tình, sớm liền mang theo Toàn Chân người trở về, ở đâu lại ở chỗ này cùng Dương Quá rùng mình.

Mà Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung sở dĩ lưu lại Toàn Chân người, là vì tại Quách Tĩnh trong suy nghĩ, Toàn Chân cũng là mình sư môn trưởng bối, hơn nữa lúc trước đưa Dương Quá nhập Toàn Chân, dù là phía trước Dương Quá cùng Toàn Chân có mâu thuẫn, nhưng là căn bản dâng hương hỏa tình cũng là còn tại.

Lưu lại Tôn Bất Nhị, Hác Đại Thông đám người, nhất chuyện trọng yếu chính là Hoàng Dung đang nhìn đến Anh Hùng đại hội lên Dương Quá đối mặt Nhạc Duyên này vấn đề thời điểm lựa chọn, đáp ứng Quách Tĩnh nguyên bản an bài.

Đó chính là đem nữ nhi của mình Quách Phù gả cho Dương Quá.

Như vậy an bài, tại Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung vợ chồng thoạt nhìn vậy hẳn là là vô cùng tốt.

Chỉ là người tính không bằng trời tính, sự tình phát triển thường thường sẽ không dựa theo người lực ý chí đi phát triển.

Đã muốn biết được Tiểu Long Nữ chính là Dương Quá sư phó, tại Quách Tĩnh trong mắt Tiểu Long Nữ đã muốn coi như là Dương Quá trưởng bối.

Quách Tĩnh ha ha cười, nói tiếp: “Tại hạ ý muốn đem tiểu nữ gả cho hiền chỉ. Cha mẹ của hắn đều đã mất, việc này chi bằng thỉnh Long cô nương tác chủ. Thừa lúc hôm nay bầy hiền tất tập, mừng vui gấp bội, chúng ta xin mời hai vị tuổi cao đức trọng anh hùng làm mai, kết hôn sự tình như thế nào?” Mà hai vị này anh hùng tất nhiên là chỉ Toàn Chân Tôn Bất Nhị cùng Hác Đại Thông. Trên giang hồ, Toàn Chân thất tử danh vọng tuy nhiên so ra kém Hồng Thất Công, nhưng liền danh vọng mà nói tất nhiên là cũng đủ.

Ở thời đại này, hôn phối xem trọng cha mẹ chi mệnh, mai chước nói như vậy, nam nữ bản thân ngược lại

không quyết định được, bởi đó năm đó Quách Tĩnh cha Quách Khiếu Thiên cùng Dương Quá tổ phụ Dương Thiết Tâm mới có chỉ phúc vi hôn sự tình.

Quách Tĩnh nói xong, cười hì hì nhìn qua Tiểu Long Nữ, cảm thấy Tiểu Long Nữ chắc chắn đáp ứng việc này. Mà Quách Phù càng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đem hai má giấu ở Hoàng Dung trong ngực, trong nội tâm tuy nhiên cảm thấy có chút không ổn, nhưng lại có một loại ngoài dự tính vui sướng.

Tóm lại một đoàn đay rối Quách Phù đã sớm xấu hổ nóng nảy không thôi, không biết nói cái gì.

Nhưng mà, Quách Tĩnh trăm triệu thật không ngờ không chờ Tiểu Long Nữ tỏ vẻ cái gì, Dương Quá cũng đã đứng dậy cự tuyệt.

Ai?

Tất nhiên là Quá nhi còn nhỏ thẹn thùng mà thôi!

Quách Tĩnh trong đầu tự hành não bổ nguyên do, như vậy nghĩ đến, ngoài miệng cũng là cười nói: “Quá nhi, ta và ngươi không là người ngoài, này cả đời đại sự không nên thẹn thùng!”

Nhưng mà, lại lần nữa vượt quá Quách Tĩnh đoán trước là Dương Quá vẫn đang cự tuyệt.

Một bên Hoàng Dung thấy thế, cũng đã là lông mày cau lại, hồi tưởng lại trước tại trên lôi đài chứng kiến, Hoàng Dung trong nội tâm lo lắng càng phát quá mức.

…

Trong phòng.

Bị Xích Luyện Tiên Tử nhìn mặc thương thế Nhạc Duyên cuối cùng chỉ có thể thừa nhận xuống tới, sau đó đang tại Lý Mạc Sầu cùng Hồng Lăng Ba hai người mặt, đi đến giường, bắt đầu vận công chữa thương.

Phía trước một mực gượng chống lấy, giờ phút này không còn sớm điểm vận công chữa thương, cuối cùng có đối với thân thể của mình có thương hại.

Làm một thân vàng sáng Nhạc Duyên bắt đầu vận công chữa thương sau, ngồi ngay ngắn ở trên ghế Xích Luyện Tiên Tử thì là xoay người, liền an tĩnh như vậy đánh giá Nhạc Duyên thân ảnh.

Không có né tránh!

Liền như vậy đang tại chính mình mặt, vận công chữa thương!

Lý Mạc Sầu nhìn qua Nhạc Duyên, cảm thấy cũng là cảm thán không thôi. Chính mình cả đời hai tay nhiễm vô số máu tươi, lấy một thân Xích Luyện, từ Lục Triển Nguyên sau, nàng chưa từng có nghĩ tới chính mình có lại lần nữa tâm động. Nhưng là trước mắt, Xích Luyện Tiên Tử không phải không thừa nhận trong lòng mình đã có Nhạc Duyên thân ảnh.

Thò tay.

Ngọc thủ nhẹ nhàng mò xuống vành tai, chưa phát giác ra gian chỗ đó nóng bỏng như lửa, ngọc má lên cũng là không tự chủ được nhiễm lên tia tia đỏ ửng.

Trước kia về Nhạc Duyên đối với chính mình đùa giỡn, cũng là tại thời khắc này không biết ném đi nơi nào đâu.

"…"

Hồng Lăng Ba một mực quan sát đến tự mình sư phó biểu lộ, hiện tại nàng lại lần nữa chứng kiến loại này ý xấu hổ, dĩ vãng Xích Luyện Tiên Tử chỉ có xấu hổ, cũng không phải thuần túy ý xấu hổ. Mà bây giờ, Xích Luyện Tiên Tử có.

Đạo sĩ kia là muốn sư phó trở thành đạo lữ của hắn sao?

Đối với Nhạc Duyên, Hồng Lăng Ba không thừa nhận cũng không được, nàng cũng bị trên lôi đài lúc ấy nọ vậy đạo vàng sáng hấp dẫn.

Có thể có như vậy một cái bộ dáng tuấn tú, tính nết rồi lại hào khí can vân nam tử vì chính mình, cái nào giang hồ nữ nhi không hâm mộ?

Cái loại này đem Xích Luyện Tiên Tử một thân chịu tội gánh hạ khí khái, trong giang hồ lại có mấy người?

Cho dù là Hồng Lăng Ba, đối với Nhạc Duyên cũng có như vậy một loại kỳ lạ ý niệm trong đầu.

Đó là thuộc về thân nữ nhi chính mình đặc biệt quan niệm.

Dĩ vãng sư phó là tâm ngoan thủ lạt, nhưng là hiện tại sư phó… Hồng Lăng Ba có thể cảm giác được Xích Luyện Tiên Tử từ trèo lên lên lôi đài sau cũng đã bắt đầu chậm rãi phát sinh biến hóa, hiện tại tuy nhiên bề ngoài lên nhìn không ra nhiều ít, nhưng là làm việc phương diện cũng là đã có thu liễm.

Thậm chí liền ngữ khí động tác lên, đều ở không tự giác gian có chỗ hòa hoãn.

Người trong cuộc Lý Mạc Sầu có lẽ không rõ ràng lắm, nhưng là thân là ngoại nhân Hồng Lăng Ba lại có thể cảm thụ rành mạch.

Hồi lâu.

Đại khái nửa nén hương thời gian trôi qua, Nhạc Duyên vận công xong, mở mắt ra nháy mắt, Lý Mạc Sầu tầm mắt cũng đã thu hồi đi, điềm nhiên như không uống trà.

Đương nhiên, cái ly nước trà sớm đã làm lạnh.

Tầm mắt từ Lý Mạc Sầu này hơi có vẻ che lấp động tác lên dừng lại, Nhạc Duyên tầm mắt vừa rơi vào Lý Mạc Sầu này hồng đồng được cơ hồ sáng sủa nhỏ xinh vành tai lên, nhẹ nhàng cười, nói: “Ta thương thế tốt hơn nhiều! Chúng ta bây giờ đi đại sảnh thấy Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng a! Dù sao cũng không thể một mực kéo lấy!”

“Ngô!”

Thấp giọng đáp ứng tới, Xích Luyện Tiên Tử đi theo Nhạc Duyên cùng nhau ra khỏi phòng, Hồng Lăng Ba tự nhiên là đi theo ở phía sau.

Vừa tới đến đại sảnh, Nhạc Duyên, Lý Mạc Sầu cùng Hồng Lăng Ba ba người liền nghe được trong đó một hồi ồn ào, lập tức liền thấy Tiểu Long Nữ khóe miệng vết máu lan tràn, cùng đồng dạng vẫn là chịu độc vết thương tuy hiểu vẫn đang chưa xong tốt Dương Quá hai cái người bị thương từ bên trong đi tới.

“…”

Lý Mạc Sầu vô cùng ngạc nhiên đang nhìn mình sư muội, Dương Quá thương thế là nàng làm cho, nhưng là này Tiểu Long Nữ thương thế không đúng a! Chẳng lẽ lại vừa mới chính mình trong phòng thời điểm, đại sảnh phát sinh cái gì sự tình khác?

Song phương sai thân mà qua, không nói gì.

Chỉ có Tiểu Long Nữ cùng Nhạc Duyên gật đầu, coi như là lên tiếng kêu gọi. Tuy nói Nhạc Duyên gánh hạ Lý Mạc Sầu tội, nhưng là Tiểu Long Nữ đối với mình ân nhân cứu mạng vẫn là rất cảm tạ.

“…”

Đưa mắt nhìn Tiểu Long Nữ cùng Dương Quá rời đi bóng lưng, Nhạc Duyên nhăn đầu lông mày, vì cái gì chính mình mỗi lần nhìn thấy Tiểu Long Nữ, người ta

đều bị thương?

Nhưng là trước mắt cục diện, Nhạc Duyên cũng là đoán được.

Tất nhiên là này lễ giáo đại phòng vấn đề, cho dù là đến xã hội hiện đại, lão sư cùng đệ tử tình cảm lưu luyến cũng không phải như vậy làm cho người ta tiếp nhận, huống chi vẫn là hiện tại.

Nhạc Duyên mang theo Xích Luyện Tiên Tử bước vào đại sảnh, đón lưu lại nhiều người quần hùng tầm mắt.

Nhạc Duyên không để ý đến những thứ kia bao hàm kinh ngạc, khinh bỉ còn có chần chờ hoặc là kinh ngạc tầm mắt, hắn tầm mắt trực tiếp xuyên qua đại sảnh, rơi vào này ngồi ở trên mặt ghế, rơi vào sắc mặt vô cùng bi thống Quách Tĩnh trên mặt.

Tay áo giương nhẹ ở bên trong, Nhạc Duyên mang theo Lý Mạc Sầu thầy trò từng bước một đi về phía Quách Tĩnh.

087 chương Đạo Công Tử

“Quách phu nhân, đây là…”

Đi đến Quách Tĩnh phía trước, Nhạc Duyên đối với bên cạnh Hoàng Dung, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc nói một tiếng.

“Không có chuyện!”

Hoàng Dung thấy thế, cũng chỉ là nhẹ nhàng cười cười, biểu lộ lên mang lên một tia xấu hổ, tầm mắt tại Nhạc Duyên bên người Xích Luyện Tiên Tử trên người dừng lại một cái sau, lúc này mới nói: “Ngược lại đạo trưởng hảo thủ đoạn!”

Đối với Nhạc Duyên cách làm, Hoàng Dung tự nhiên sẽ hiểu. Bất quá đối với trước mắt cái này một thân vàng sáng đạo sĩ, Hoàng Dung lại cũng không khỏi không bội phục Nhạc Duyên can đảm.

Có thể đang tại thiên hạ quần hùng mặt một vai gánh hạ Xích Luyện Tiên Tử tội nghiệt, càng có thể dùng ngôn ngữ vội vã hạ đám người thừa nhận thù nước hận nhà nói đến, có thể nói tại Hoàng Dung trong mắt, Nhạc Duyên là một thập phần có tính toán người. Dùng hắn ý nghĩ, tự nhiên là hẳn là biết được mình có thể bảo đảm Xích Luyện Tiên Tử bình yên vô sự, nếu không lời nói…

Kỳ thật Hoàng Dung ở đâu nghĩ đến, Nhạc Duyên tại lúc ấy cũng là nhất thời xúc động hạ lên lôi đài, nguyên bản an bài kế hoạch không phải như vậy! Đáng tiếc khi lúc cái loại này tình cảnh, đã đem Xích Luyện Tiên Tử vội vã đến tuyệt lộ cạnh biên, Nhạc Duyên không thể không lên đài.

“Hừ!”

Bên cạnh.

Bị Dương Quá đang tại đám người mặt cự tuyệt hôn sự Quách Phù sớm đã là tức là cái miệng nhỏ nhắn mân mê, xém tí nữa có thể treo lên nhiều cái xì-dầu bình. Giờ

phút này, đang nghe Nhạc Duyên nhắc tới vừa rồi sự tình, Quách Phù vốn thật vất vả đè xuống phẫn nộ lại lần nữa đứng lên.

Vị đạo sĩ này cùng Dương Quá cái tiểu tử thúi kia đồng dạng, không phải người tốt!

Mắt trợn tròn, hung dữ hướng Nhạc Duyên trừng một cái sau, này liền tại đại tiểu vũ huynh đệ quan tâm rơi xuống thân trực tiếp rời đi đại sảnh.

“Ừ?”

Nháy hạ ánh mắt, Nhạc Duyên nhìn qua Quách Phù rời đi bóng lưng, có chút vô tội bộ dáng.

Ngược lại Hoàng Dung thấy thế, lập tức thật có lỗi nói: “Nhạc đạo trưởng, thật không có ý tứ! Nhà nữ có chút nuông chiều, xin hãy tha lỗi!” Trong lòng, Hoàng Dung lúc này nhưng cũng có chút cảm giác mình có phải là quá mức nuông chiều Quách Phù.

“A!”

“Không có việc gì! Quách đại tiểu thư vẫn là rất khả ái!”

Quay đầu lại, Nhạc Duyên cười cười, đón Hoàng Dung tầm mắt, như vậy tùy ý nói, nói chuyện cũng là rất có chút ít vi phạm chính mình tâm ý. Nhưng là người giao lưu, ngươi cũng không thể đang tại Hoàng Dung mặt nói nhân gia nữ nhi không phải đâu?

Nữ nhân làm cho tiểu tính tình, mang thù!

Mà kết hôn, sanh con nữ nhân càng phải như vậy. Một khi dẫn đến, người ta sẽ đem ngươi hận kiếp trước.

Đối mặt như vậy người, Nhạc Duyên tuyệt đối không muốn đi dẫn đến.

Đáng yêu?

Hoàng Dung nghe vậy sững sờ, lập tức sắc mặt có chút quái dị quét Nhạc Duyên một cái. Đối với Nhạc Duyên này người trẻ tuổi đạo sĩ, tuy nói gặp mặt bao gồm hôm nay bất quá hai lần, nhưng là vợ chồng hai người đối với hắn ấn tượng vẫn là rất tốt. Nếu quả thật muốn lựa chọn lời nói, Hoàng Dung có thể nói đối với Nhạc Duyên ấn tượng so với Dương Quá rất tốt.

Dù sao, có thể vì một nữ nhân một mình che thiên hạ quần hùng, một cử động kia vô luận nữ nhân nào đều nhịn không được đi tán thưởng. Cho dù là đã muốn kết hôn Hoàng Dung cũng là như thế.

Có thể nói, tại Dương Quá cùng Nhạc Duyên giữa hai người chọn một làm nữ nhi của mình phu quân lời nói, vào hôm nay phen này dưới tình huống, Hoàng Dung trong nội tâm Nhạc Duyên ấn tượng tuyệt đối nếu so với Dương Quá tốt. Đương nhiên, ấn tượng tốt, lại không có nghĩa là Hoàng Dung có cái này tâm tư. Tầm mắt chỉ cần nhìn đến Nhạc Duyên bên người này im lặng đứng Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu, đổi lại cái nào cha mẹ cũng sẽ không có này phần tâm tư.

Đang cùng Hoàng Dung phiếm vài câu, Nhạc Duyên

thấy Quách Tĩnh còn là một bộ um tùm bộ dáng, liền không có tiến lên, mà là mang theo Lý Mạc Sầu thầy trò đi đến toàn vẹn trấn đám người trước mặt, đối với Hác Đại Thông cùng Tôn Bất Nhị cung kính được một cái Đạo gia cấp bậc lễ nghĩa, nói: “Trước tạ ơn Hác tiền bối cùng Tôn tiền bối trợ giúp!”

“Đúng, cũng không biết lần trước lưu lại Thuần Dương tổ sư bút ký đối với các tiền bối có bao lớn trợ giúp!”

Đầu tiên là liền phía trước sự tình tạ ơn một phen, Nhạc Duyên lúc này mới hỏi lúc trước chính mình lên Chung Nam cùng Toàn Chân trao đổi sự tình. Nhạc Duyên sở dĩ có thể ở Toàn Chân thất tử trong mắt lưu lại ấn tượng tốt, thậm chí người trong cuộc cũng không có hoài nghi Nhạc Duyên tây bối thân phận, chính là này vài phần xuất từ Lã Động Tân tự tay ghi chép.

“Ồ?”

“Đúng, Duẫn đạo trưởng cùng Triệu đạo trưởng người đâu?”

Đầu tiên là thuận miệng hỏi lúc trước lưu lại tự tay ghi chép sự tình, lập tức Nhạc Duyên tầm mắt tại Hác Đại Thông cùng Tôn Bất Nhị hai người bên cạnh quét mắt một vòng, phát hiện không thấy Doãn Chí Bình cùng Triệu Chí Kính hai người bóng dáng. Nói thật, hắn còn muốn cùng Doãn Chí Bình nói rằng sự tình.

“… Thuần Dương tổ sư tự tay ghi chép tự nhiên là rất tốt!”

Lên tiếng là Hác Đại Thông, bởi vì lúc trước duyên cớ, Hác Đại Thông đối với Hoa Sơn này phiến địa phương một mực có hứng thú, chỉ là trước mắt cục diện nhường hắn tạm thời không cách nào rút ra thời gian tới. Mà quay về đáp Nhạc Duyên Doãn Chí Bình cùng Triệu Chí Kính vấn đề thì là Thanh Tịnh tán nhân Tôn Bất Nhị, "Doãn sư điệt đã muốn dìu lấy bị thương Triệu sư điệt đi xuống!"

Tất cả mọi người là đạo sĩ, cũng coi như là Thuần Dương nhất mạch.

Về Triệu Chí Kính bị thương vấn đề, Tôn Bất Nhị liền không có tính toán giấu diếm được, dù sao trước mắt chuyện phát sinh đại sảnh tất cả mọi người trông thấy, căn bản sẽ không có giấu diếm tất yếu. Chỉ là nói những lời này thời điểm, Tôn Bất Nhị cùng Hác Đại Thông hai người sắc mặt cũng rất quái dị. Hiển nhiên, Quách Tĩnh đã đem Doãn Chí Bình sự tình nói cho hai người.

Này, tính!

Vốn nha, Nhạc Duyên vẫn là nghĩ liền Tiểu Long Nữ vấn đề cùng Doãn Chí Bình hảo hảo nói ra nói ra, nhưng là trước mắt thấy Doãn Chí Bình không tại, Nhạc Duyên cũng không có đi tìm hắn tính toán. Kỳ thật, Nhạc Duyên vẫn cảm thấy Doãn Chí Bình nếu như không có chăn đơn luyến choáng váng đầu óc, làm long kỵ sĩ, kỳ thật còn là một cá thanh niên tốt.

Chỉ là Nhạc Duyên quên, hắn tại trên lôi đài vì Xích Luyện Tiên Tử muốn gánh vác một thân tội nghiệt cử động, là một một số người lập xuống tấm gương.

Có đôi khi, tấm gương lực lượng là vô cùng.

Đương nhiên, hiện tại Nhạc Duyên thật không ngờ những thứ này, lúc này hắn đang mang theo Xích Luyện Tiên Tử cùng Toàn Chân đám người kéo quan hệ. Dù sao, tại trên lôi đài nói rằng gánh vác Xích Luyện Tiên Tử một thân tội nghiệt, như vậy nhất định phải dùng hành động đi chứng minh.

Hơn nữa tại Nhạc Duyên xem ra, Lý Mạc Sầu đối với kháng Mông có cực đại tác dụng. Hơn nữa Xích Luyện Tiên Tử cũng sẽ không giống Quách Tĩnh như vậy cổ hủ, càng sẽ không giống như Hoàng Dung như vậy quan tâm người khác ánh mắt. Dùng Xích Luyện Tiên Tử tính tình, một tay độc công chân chính thi triển ra lời nói, có thể nói Mông Cổ đại quân tại Xích Luyện Tiên Tử trên tay tuyệt đối muốn thiệt thòi lớn.

Tại Thần Điêu Hiệp Lữ trong thế giới, có thể được xưng tụng là đại quy mô tính sát thương vũ khí chỉ có Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu, chỉ là nguyên lai trong thế giới Lý Mạc Sầu cả ngày đang cùng Dương Quá Tiểu Long Nữ tranh đấu, cuối cùng vẫn lạc tại Tuyệt Tình Cốc. Một thân Ngũ Độc bí truyền đối với kháng Mông nghiệp lớn căn bản cũng không có bất luận cái gì trợ giúp.

Nhưng là trước mắt, Nhạc Duyên đem Xích Luyện Tiên Tử kéo tại kháng Mông nghiệp lớn ở bên trong, dùng thù nước để đền bù hận nhà, nhưng có thể triệt để thể hiện ra Ngũ Độc bí truyền tính sát thương tới.

Hiện tại tuy nhiên Xích Luyện Tiên Tử là dung nhập không tới trong chính phái, nhưng là tại Nhạc Duyên dưới sự trợ giúp mọi người hỗn cá nhìn quen mắt vẫn là có thể.

…

Một phen nói chuyện phiếm, nói nhăng nói cuội ở bên trong, thời gian trôi qua rất nhanh.

Rất nhiều người ở đại sảnh tụ hội sau, cũng đã rời đi Lục gia trang, trở lại từng người môn phái, mà có người thì là đi Tương Dương, vì kế tiếp kháng Mông nghiệp lớn đưa lên một phần lực. Về phần Nhạc Duyên thì là trong đại sảnh, cùng Quách Tĩnh cùng với Hác Đại Thông cùng Tôn Bất Nhị mấy người đang tham thảo lấy. Mà Lý Mạc Sầu thì là cùng mình đại đồ đệ Hồng Lăng Ba cơ hồ là uống đến trưa nước trà.

Dù sao Xích Luyện Tiên Tử cùng chính đạo trong lúc đó vẫn là rất xấu hổ.

Cuối cùng vẫn là Hoàng Dung thấy thế, tiến lên cùng Lý Mạc Sầu trò chuyện đứng lên. Về phần hai nữ nhân trò chuyện cái gì, Nhạc Duyên không có cẩn thận nghe không rõ lắm, duy nhất nhìn thấy chính là Hoàng Dung nhẹ khẽ vuốt vuốt chính mình bụng, mà Lý Mạc Sầu thì là sắc mặt ôn nhu nhìn xem.

Ban ngày cử động, Nhạc Duyên không chỉ có là bỗng nhiên nổi tiếng, lại cũng nhận được một cái thuộc về mình giang hồ danh xưng.

Bởi vì một ít khúc niệm cho Xích Luyện Tiên Tử Nhạn Khâu Từ được đến một cái Đạo Công Tử danh xưng.

Bởi vì là đạo gia, rồi lại công tử đa tình!

Mà đúng lúc này, một cổ dày đặc mùi máu tươi từ ngoài cửa truyền đến, lập tức liền nghe được một hồi lảo đảo bối rối cước bộ, Doãn Chí Bình một thân trọng thương, đầy người máu tươi từ bên ngoài xông tới.

Trên mặt đều là đau lòng lo lắng cùng ảo não hối hận vẻ phẫn nộ.

Rất khó tưởng tượng một cá nhân trên mặt sẽ có như thế đặc sắc biểu lộ.

Chà!

Cơ hồ tất cả mọi người đứng lên, Nhạc Duyên trợn mắt há hốc mồm nhìn qua cơ hồ là tập tễnh tiến đến Doãn Chí Bình, tầm mắt rơi vào trong lòng ngực của hắn này ôm một thân này bạch y, lúc này lại cơ hồ nhuộm thành huyết sắc Tiểu Long Nữ.

088 chương ngoài ý muốn

Ngoài ý muốn!

Chỉ là một cái buổi xế chiều, nguyên nay đã bị thương Tiểu Long Nữ lại lần nữa xuất hiện tại Nhạc Duyên trước mặt, lại cơ hồ là tan thành mây khói.

“Cứu cứu Long cô nương!”

Nhìn qua bị Doãn Chí Bình ôm vào trong ngực Tiểu Long Nữ, Nhạc Duyên tiến lên tiếp nhận trọng thương sắp chết Tiểu Long Nữ, mà đồng thời Doãn Chí Bình nhưng cũng là nhịn không được thương thế bộc phát, xụi lơ quỳ trên mặt đất, ngất đi.

Trong chớp mắt.

Trong đại sảnh nhiều hai cái trọng thương hào.

"…"

Đầu tiên là lấy ra trong tay áo chuyên dụng chai thuốc, đổ ra hai hạt dược vật, ổn định Tiểu Long Nữ thương thế. Nhạc Duyên lúc này mới kiểm tra lên Doãn Chí Bình thương thế tới.

Đột nhiên tình huống, khiến cho trong đại sảnh tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Này là chuyện gì xảy ra?

Doãn Chí Bình không phải tại giữa trưa nâng Triệu Chí Kính trở về phòng chữa thương sao?

Làm sao…

Quách Tĩnh, Hoàng Dung còn có Hác Đại Thông, Tôn Bất Nhị mấy người hai mặt nhìn nhau, hiển nhiên tất cả mọi người nghĩ đến cùng điểm. Tại Doãn Chí Bình nâng này Triệu Chí Kính trở về phòng sau, Doãn Chí Bình đích thị là theo đuôi lấy Tiểu Long Nữ, Dương Quá đoàn

người theo sau.

Mà trước mắt Tiểu Long Nữ trọng thương thở hơi cuối cùng, Doãn Chí Bình cũng là bản thân bị trọng thương…

Như vậy, Dương Quá làm gì được đây?

Trong nội tâm lóe lên, Quách Tĩnh trên mặt lập tức toát ra vẻ lo lắng. Tuy nói Dương Quá cùng hắn sư phó Tiểu Long Nữ này không chỉ tình nhường Quách Tĩnh rất là tức giận, nhưng là trước mắt lúc này, Quách Tĩnh vẫn là thập phần lo lắng Dương Quá an nguy.

Giờ phút này, kinh ngạc hắn đã muốn đứng người lên, nghĩ muốn đi ra đi tìm Dương Quá thân ảnh, không chờ bên cạnh Hoàng Dung có chỗ phản ứng, người đã ra đại sảnh.

Cái này thương thế?

Nhạc Duyên xem lấy Doãn Chí Bình thương thế trên người, phía trên kia miệng vết thương rất là ngoài dự tính. Hiện lên hình tròn, tựa hồ bị cái gì cưa qua bình thường. Loại này quái dị thương thế, Nhạc Duyên có thể nói khúc thấy.

“Kim Luân Pháp Vương! ! !”

Ngược lại một bên Hác Đại Thông tại nhìn Doãn Chí Bình vết thương trên người sau, ánh mắt trừng lớn, nói ra đả thương người người.

Nhạc Duyên nghe vậy cũng là nao nao, lập tức cũng gật

gật đầu, này chủng loại giống như tròn cưa bình thường cưa qua miệng vết thương, tại đây trong giang hồ cũng chỉ có Kim Luân Pháp Vương sử dụng hình tròn Kim Luân vũ khí. Nói tiếp, Hác Đại Thông gặp qua Kim Luân Pháp Vương, cùng hắn đã giao thủ, càng thảm bại hắn tay. Đối với Kim Luân Pháp Vương Kim Luân tự nhiên có chỗ nhận thức.

“Kim Luân Pháp Vương…”

Nhạc Duyên nỉ non ở bên trong, trong đầu bắt đầu não bổ nâng chuyện phát sinh tới. Này Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ cùng với theo đuôi đi lên Doãn Chí Bình tự nhiên là trên đường gặp phải Kim Luân Pháp Vương.

Song phương gặp mặt, tự nhiên không có kết quả tốt.

Không nói trước Kim Luân Pháp Vương đoàn người tại Anh Hùng đại hội lên nguyên bản an bài bị Nhạc Duyên một làm cho, lấy giỏ trúc mà múc nước. Hơn nữa, vẫn là hấp dẫn đám người tầm mắt, bị tập hỏa. Nếu không phải Quách Tĩnh đám người còn ôm giang hồ quy củ, Kim Luân Pháp Vương đám người có thể không đi ra Đại Thắng Quan còn khó mà nói.

Lại càng không cần phải nói tại Nhạc Duyên cùng Xích Luyện Tiên Tử lên đài trước, Dương Quá đối với Đạt Nhĩ Ba đùa cợt.

Tại Đại Thắng Quan nghẹn một bụng tức Kim Luân Pháp Vương đoàn người bổn đã nghĩ ngợi lấy trả thù trở về. Tại gặp phải hai cái người bị thương Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ đương nhiên sẽ không dừng tay, vì

vậy Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ bị Kim Luân Pháp Vương đoàn người cho tập hỏa, mà theo đuôi đi lên Doãn Chí Bình thấy thế tiến lên nghĩ kéo cừu hận… Đáng tiếc là, hắn cũng không phải một ra màu chiến sĩ, võ công so với Dương Quá đều không bằng, lại càng không nói đối mặt võ công cao cường Kim Luân Pháp Vương.

Hai cái người bị thương, tăng thêm một cái Toàn Chân Doãn Chí Bình, hơn nữa Cổ Mộ kiếm pháp vẫn là khắc chế Toàn chân kiếm pháp. Nhưng song phương hợp tác lời nói, có lẽ có thể tự bảo vệ mình, nhưng là song phương trong lúc đó vốn là có lấy hiềm khích, càng thì không cách nào hợp tác.

Loại tình huống này, ba người tự nhiên là bị Kim Luân Pháp Vương tiêu diệt từng bộ phận.

Cuối cùng!

Doãn Chí Bình liều mạng một thân trọng thương đem trọng thương Tiểu Long Nữ cho cướp về, Dương Quá sinh tử hắn có thể bất kể, nhưng là đối mặt Tiểu Long Nữ Doãn Chí Bình lại thì không cách nào bình tĩnh xuống tới.

Về phần Dương Quá…

“Dương Quá nguy hiểm!”

Nhạc Duyên một phen dự đoán sau, làm ra như thế kết luận. Mà trên thực tế, sự tình phát triển xác thực cùng Nhạc Duyên chỗ suy đoán não bổ ra kết quả không kém

nhiều. Ba người quả thực là gặp phải Kim Luân Pháp Vương.

Một bên Hoàng Dung vừa nghe rất là sốt ruột, lập tức chào hỏi mấy người ra Lục gia trang, hướng tự mình Tĩnh ca ca đi phương hướng mà đi.

Trong đại sảnh.

Nhạc Duyên, Lý Mạc Sầu còn có Hác Đại Thông cùng Tôn Bất Nhị bốn người hai mặt nhìn nhau.

Tôn Bất Nhị tại cúi đầu kiểm tra hạ Tiểu Long Nữ thương thế sau, đối với Nhạc Duyên lắc đầu, trên mặt lộ ra một tia đáng tiếc ý tứ hàm xúc. Tiểu Long Nữ tổn thương quá nặng, nàng không có cách nào. Tuy nhiên Nhạc Duyên dược vật kéo lại Tiểu Long Nữ hiện tại thương thế, vốn dĩ Tôn Bất Nhị ánh mắt, nàng là cảm thấy không có cách nào.

Thanh Tịnh tán nhân Tôn Bất Nhị không có cách nào, đồng dạng xuất từ Toàn Chân Thái Cổ tử Hác Đại Thông cũng không có cách nào.

Hai người cơ hồ đồng thời lắc đầu, mặc dù có chút giống như Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ trong lúc đó không chỉ chi luyến, nhưng là đối với Tiểu Long Nữ bản thân quan cảm vẫn là không sai. Đây là một trong trẻo nhưng lạnh lùng như tiên nữ tử.

“Ta sư muội tổn thương có biện pháp nào không đâu này?”

Một bên, yên tĩnh đứng ở Tiểu Long Nữ bên cạnh, nhìn qua này tái nhợt gương mặt, Lý Mạc Sầu trên mặt có một loại nói không nên lời cảm khái. Lý Mạc Sầu mặc dù là Ngọc Nữ Tâm Kinh dùng sức vội vã Tiểu Long Nữ, nhưng là trước mắt chính mình sư muội bị Kim Luân Pháp Vương trọng thương thành bộ dáng như vậy.

Không biết sao, Lý Mạc Sầu trong nội tâm thì có một loại khó nhịn lửa giận.

Rất có một loại nàng đánh chính mình sư muội có thể, nhưng là bị người khác đánh lại không được cảm giác. Nhưng vấn đề là Xích Luyện Tiên Tử có giết người, nhưng sẽ không cứu người.

Đối mặt Xích Luyện Tiên Tử vấn đề, Tôn Bất Nhị cùng Hác Đại Thông hai người cũng lắc đầu, Tiểu Long Nữ thương thế quá nặng, bọn họ không có cách nào.

Bất quá hai người tầm mắt ngược lại rơi vào Nhạc Duyên trên người, hiện trường cũng chỉ có Nhạc Duyên không có lên tiếng, hơn nữa có thể lấy ra như vậy dược vật ổn định Tiểu Long Nữ hiện tại thương thế, có thể nhìn ra Nhạc Duyên y thuật phương diện tuyệt đối không thể để cho còn nhỏ nhìn.

Theo hai người tầm mắt, Xích Luyện Tiên Tử tầm mắt cũng rơi vào Nhạc Duyên trên người.

Cảm nhận được mấy người tầm mắt, Nhạc Duyên trầm ngâm sau nửa ngày, gật gật đầu: “Có thể!” Chỉ là có câu cũng không nói gì là, như vậy thương thế Nhạc Duyên cũng cần trả giá nhất định giá phải trả.

Ngược lại Lý Mạc Sầu tầm mắt nhường Nhạc Duyên có chút kỳ quái, nhưng nghĩ tới này kim lục lạc bằng bạc, Nhạc Duyên đã cảm thấy Lý Mạc Sầu cùng Tiểu Long Nữ này cá sư quan hệ tỷ muội cực kỳ quỷ dị, Lý Mạc Sầu giống như này tầm mắt cũng không lộ vẻ quái dị.

Cứu? Lại không cứu?

Kết quả tự nhiên là cứu, coi như là cũng vì trong nội tâm đã từng một ít phần đơn thuần, nhưng cũng là vì Xích Luyện Tiên Tử.

“Lục trang chủ, một gian phòng trên!”

“Còn có hơn mười sách sách thuốc, phiền toái!”

Làm hạ phân phó, Nhạc Duyên liền ôm trọng thương Tiểu Long Nữ trong triều mặt đi đến, mà nghe được Nhạc Duyên phân phó Lục Quán Anh vội vàng phân phó đi xuống. Về phần tại sao cần hơn mười sách sách thuốc, này lại làm cho mấy người đều là không hiểu ra sao, rất là ngoài dự tính.

Doãn Chí Bình thương thế tuy nặng, nhưng vẫn chưa tới Tiểu Long Nữ tình trạng. Cho nên có Tôn Bất Nhị cùng Hác Đại Thông trợ giúp, tự nhiên không cần Nhạc Duyên để ý.

…

Một canh giờ qua đi.

Truy tìm Dương Quá tung tích Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung vợ chồng cũng trở về đến Lục gia trang, chỉ là hai người sắc mặt cũng cực kỳ ngưng trọng cùng nghiêm túc. Từ bộ dáng đến xem, liền biết đạo kết quả của nó tất nhiên không tốt.

Mà ở Thanh Tịnh tán nhân câu hỏi, Quách Tĩnh cũng nói ra kết quả của nó.

Hai vợ chồng không có tìm được Dương Quá tung tích, duy nhất là tìm đến Dương Quá một con tay trái, hiển nhiên là bị Kim Luân Pháp Vương dùng Kim Luân chặt đứt.

Tại đó, Quách Tĩnh cùng Kim Luân Pháp Vương giao phong, nhưng là vì mang thai thê tử an toàn, Quách Tĩnh lại là căn bản không cách nào toàn lực ra tay, chỉ có thể nhường Kim Luân Pháp Vương tại trọng thương trong tại cái khác Mông Cổ võ sĩ quyết tử yểm hộ trong đào thoát.

Về phần Dương Quá, cũng là tung tích không rõ.

“Tôn sư bá, Duẫn đạo trưởng cùng Long cô nương làm gì được đây?”

Trở lại chỗ ngồi, Quách Tĩnh không kịp uống lên một chén trà nóng, này liền hỏi Thanh Tịnh tán nhân Tôn Bất Nhị nói.

“Chí Bình trọng thương, hiện tại đã muốn dùng thuốc ổn định, chỉ cần an dưỡng một thời gian ngắn có thể! Mà Long cô nương, hiện tại đang tại bị Nhạc đạo trưởng

chậm chễ cứu chữa!”

Tôn Bất Nhị chậm rãi nói xuất hiện tình hình bên dưới huống, lập tức cả giận nói: “Hảo một cái Kim Luân Pháp Vương, quả thật đáng giận!” Nghiến răng nghiến lợi ở bên trong, lại là nghĩ muốn đem đối phương chém thành cá bảy tám đoạn.

Tựu tại Quách Tĩnh vợ chồng cùng Thanh Tịnh tán nhân mấy người thảo luận Kim Luân Pháp Vương vô sỉ thời điểm, Lý Mạc Sầu gian phòng bị mở ra tới, mà một mực đứng ở bên ngoài chờ đợi Hồng Lăng Ba vội vàng nhìn lại. Đã thấy một mực trong phòng chậm chễ cứu chữa Tiểu Long Nữ Nhạc Duyên cùng Lý Mạc Sầu hai người một trước một sau đi tới.

Nhưng mà, nhìn qua đi tới người, chỉ là một mắt, Hồng Lăng Ba liền ngẩn người. Vẫn là tiêu sái tùy ý, vẫn là vàng sáng đầy người, nhưng Hồng Lăng Ba tầm mắt cũng là ngơ ngác rơi vào Nhạc Duyên này thái dương hai bôi tóc trắng lên.

Ở sau người.

Xích Luyện Tiên Tử tầm mắt một mực rơi vào Nhạc Duyên trên lưng không có dời qua, chỉ là nàng ánh mắt dĩ nhiên là mang lên một vòng đau lòng.

Chương 85 : 089 090 091 Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo

089 chương cô nhạn

Đại sảnh.

Đang tại thảo luận Kim Luân Pháp Vương đám người thanh âm két một tiếng dừng lại. Tất cả mọi người tầm mắt cũng rơi vào này đang đi về phía đại sảnh Nhạc Duyên, rơi vào Nhạc Duyên này đã muốn xám trắng thái dương tóc dài lên.

“Không phụ kỳ vọng!”

“Long cô nương Không sao “

Tới đến đại sảnh, Nhạc Duyên cười hướng mấy người chắp chắp tay, này liền dẫn Xích Luyện Tiên Tử còn có Hồng Lăng Ba ở bên cạnh ngồi xuống, sau đó dùng khoan thai động tác cho mình đổ ra một chén nước trà, cúi đầu nhấp môi lấy.

Tầm mắt thật lâu tại Nhạc Duyên thái dương cùng vậy có chút ít tiều tụy sắc mặt lên thu hồi, nhiều người người biết được có thể đem Tiểu Long Nữ từ cái loại này trạng thái hạ cứu trở về tới, Nhạc Duyên tuyệt đối là trả giá tuyệt đại giá phải trả.

“Nhạc đạo trưởng, ngươi không sao chớ!”

Quách Tĩnh tầm mắt từ Nhạc Duyên thái dương lên thu hồi, buổi sáng cùng Nhạc Duyên giao phong ở bên trong, hắn tự nhiên sẽ hiểu đối phương tại chính mình cương mãnh lực đạo hạ chịu không nhỏ nội thương, nhưng là trước mắt tại tăng thêm trọng thương sắp chết Tiểu Long Nữ. Quách Tĩnh rất khó tưởng tượng, đến cùng trả giá cái gì mới có thể khiến cho cả người tóc trở nên hoa râm.

“Có cần hay không nghỉ ngơi một chút!”

Đây là Hoàng Dung lời nói, đối lập nâng Quách Tĩnh tới, đã có một nữ nhi nàng biết chắc đạo dưới loại tình huống này làm như thế nào.

“Không cần!”

Nhạc Duyên đặt chén trà xuống, cười phất phất tay, giống như đối với chính mình thái dương xám trắng hoàn toàn không thèm để ý, mà là hỏi: “Dương Quá huynh đệ làm gì được đây?”

Trong đại sảnh, bầu không khí lập tức an tĩnh lại.

Thật lâu.

Tại Nhạc Duyên nhìn soi mói, Quách Tĩnh mới đau khổ phẫn nộ nói ra: “Quá nhi… Quá nhi…”

Ừ?

Sẽ không phải là…

Quách Tĩnh phẫn nộ cùng đau khổ nhường Nhạc Duyên rất là kinh ngạc, nhìn Quách Tĩnh như vậy kích động trong lòng tự nhủ Dương Quá sẽ không phải là trực tiếp lĩnh tiện lợi a! Nhưng lập tức nghe được Hoàng Dung tiếp nhận Quách Tĩnh câu chuyện nói: “Quá nhi tay trái bị Kim Luân Pháp Vương dùng Kim Luân chặt đứt!”

Tay trái!

Bị chém đứt? !

Nhạc Duyên nghe vậy không khỏi khẽ giật mình, ngốc tại đó. Này Hồ Điệp ảnh hưởng quả thật không nhỏ, nguyên bản Nhạc Duyên còn ngoài ý muốn Dương Quá hẳn là không có chuyện gì, cho dù là xuất hiện sự tình cũng có thể là ở Quách Phù Quách đại tiểu thư trên tay, nhưng trước mắt Dương Quá dĩ nhiên là bị Kim Luân Pháp Vương cho chặt đứt tay trái.

“Quá nhi đào thoát, nhưng hiện tại không biết bóng dáng! Về phần Kim Luân Pháp Vương, ta cùng với Tĩnh ca ca tuy nhiên đuổi đi qua, kích thương đối phương, nhưng vẫn là nhường hắn trốn!”

Nói đến đây, Hoàng Dung cũng là không khỏi thở dài một hơi, đối với loại tình huống này nàng thật đúng là hoàn toàn không có lường trước đến.

Đồng dạng không có lường trước đến còn có Tôn Bất Nhị cùng Hác Đại Thông, Toàn Chân đoàn người tới tham gia Anh Hùng đại hội, cuối cùng kết quả lại là rơi

vào Doãn Chí Bình cùng Triệu Chí Kính hai người cũng bị trọng thương. Một người trong đó là bị Tiểu Long Nữ đả thương, mà Doãn Chí Bình thì là trọng thương tại Kim Luân Pháp Vương trên tay.

Loại chuyện này đi về phía đồng dạng nhường hai người vô cùng ngoài ý muốn.

Về Tiểu Long Nữ kích thương Triệu Chí Kính vấn đề… Tôn Bất Nhị cùng Hác Đại Thông liếc nhau, chỉ có thể tạm thời như vậy buông tha cho. Dù là hiện tại Tiểu Long Nữ đã bị Nhạc Duyên cứu trở về tới, nhưng trước mắt mặc dù là cứu trở về tới, cũng là trọng thương người.

Loại tình huống này, mặc dù là tại vô liêm sỉ, bọn họ cũng làm không được.

Hơn nữa Doãn Chí Bình cũng là vì Tiểu Long Nữ sự tình mới chịu này trọng thương, đối với Toàn Chân môn hạ phát sinh như vậy sự tình, Tôn Bất Nhị cùng Hác Đại Thông hai người cũng rất là đau đầu.

Này cá Anh Hùng đại hội…

Nếu như biết rõ lần này tại Anh Hùng đại hội có là kết quả như thế, Tôn Bất Nhị cùng Hác Đại Thông tuyệt đối sẽ không nhường Doãn Chí Bình cùng Triệu Chí Kính xuống núi, mà là nhường làm cái khác sư điệt xuống núi tới.

Đáng tiếc những thứ này cũng chỉ là, đã muốn chuyện phát sinh đã muốn không cách nào tránh khỏi, bất quá Tôn Bất Nhị cùng Hác Đại Thông vẫn là suy tư về như

thế nào bổ túc Doãn Chí Bình.

Đối với cái này cá sư điệt, nhưng khi làm Toàn Chân giáo đời sau Chưởng giáo bồi dưỡng, Doãn Chí Bình xảy ra vấn đề, đây tuyệt đối là vấn đề lớn.

Về phần Dương Quá sự tình… Trước mắt, tự nhiên cũng thì không cách nào nhắc lại.

Một phen thấp giọng đàm luận sau, chủ đề rồi lại chuyển tới Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ này không chỉ chi luyến lên.

Đối với Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ trong lúc đó chuyện xưa, cho dù là Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu đối với cái này cũng có chút bài xích.

Có thể nói, hiện tại bày ở Quách Tĩnh trước mặt vấn đề lớn nhất chính là Dương Quá sau khi bị thương tung tích, cùng với Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ trong lúc đó không chỉ chi luyến. Thân là Dương Quá trưởng bối, Quách Tĩnh tự nhiên không sẽ cho phép như vậy sự tình phát sinh.

Buổi chiều thời điểm, Dương Quá mâu thuẫn càng làm cho Quách Tĩnh thập phần thương tâm.

Nhưng là tại Dương Quá bị thương không biết tung tích sau, này không chỉ chi luyến lại vẫn là Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung cần giải quyết.

Lễ giáo đại phòng, có thể nói là trọng yếu nhất.

Có thể nói, đối mặt Dương Quá cách làm, Quách Tĩnh cho dù là lại tức giận, lại cũng chỉ tài cán vì đối phương tạm thời đi chùi đít. Đối mặt quần hùng, tại loại này không cách nào xuống đài dưới tình huống, cũng bất quá là nhường Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ rời đi.

Nhưng là bây giờ Quách Tĩnh thập phần hối hận, nếu như lúc ấy điểm huyệt, không cho Quá nhi trực tiếp rời đi lời nói, liền sẽ không phát sinh chuyện bây giờ.

Cùng mấy người bất đồng, Xích Luyện Tiên Tử giờ phút này lòng tràn đầy suy nghĩ là vừa vặn trong phòng Nhạc Duyên chậm chễ cứu chữa Tiểu Long Nữ này phát sinh một màn, tầm mắt đang nhìn thấy Nhạc Duyên này hoa râm thái dương, trong nội tâm liền vô cùng đau lòng.

Tựa hồ là phát giác được Lý Mạc Sầu tầm mắt, Nhạc Duyên quay đầu, đón đối phương tầm mắt, hé miệng cười, cũng là không có chút nào để ý. Ngược lại hướng đối phương đưa đi một cái yên tâm ánh mắt.

…

Không thể không nói, Doãn Chí Bình cùng Dương Quá vấn đề tại Toàn Chân cùng Quách Tĩnh xem ra là cần gấp giải quyết sự tình.

Thanh Tịnh tán nhân Tôn Bất Nhị, Thái Cổ tử Hác Đại Thông cùng Quách Tĩnh thương lượng sau nửa ngày, lại không có được hoàn mỹ biện pháp giải quyết, ngược lại thông tuệ Hoàng Dung tầm mắt hướng đang tại cùng Xích Luyện Tiên Tử tầm mắt đụng vào nhau Nhạc Duyên quét mắt một vòng sau, tiến đến tự mình Tĩnh ca

ca trước mặt, thấp giọng lại nói tiếp.

Thật lâu.

“Dung nhi, ngươi này không tốt lắm đâu!”

Quách Tĩnh cau mày, đang nhìn mình phu nhân Hoàng Dung, đối với phu nhân đề nghị dưới đáy lòng hắn có như vậy một loại phản đối, nhưng là Quách Tĩnh nghĩ một chút phát hiện đây cũng là biện pháp tốt nhất.

Một bên.

Đồng dạng nghe được Tôn Bất Nhị cùng Hác Đại Thông cũng là hai mặt nhìn nhau, bất quá hai người suy tư một phen, ngược lại cảm thấy đây cũng là một cái không sai biện pháp. Vì Dương Quá, Quách Tĩnh có thể nói là chân chính làm được trưởng bối nên làm.

Bốn người liếc nhau, tầm mắt cùng nhau rơi vào Nhạc Duyên một thân này vàng sáng lên.

Ừ?

Đang tại cùng Xích Luyện Tiên Tử thâm tình đối mặt Nhạc Duyên không hiểu cảm giác trên người mát lạnh, quay đầu liền thấy Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng cùng với Tôn Bất Nhị cùng Hác Đại Thông bốn người thẳng ngoắc ngoắc nhìn mình chằm chằm.

Các ngươi đây là cái gì ánh mắt?

Không chờ Nhạc Duyên mở miệng nói chuyện, Quách

Tĩnh cùng Tôn Bất Nhị hai người cũng đã đứng dậy hướng Nhạc Duyên đi tới, mà Hoàng Dung thì là đứng dậy hướng Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu đi đến, vô cùng thân mật lôi kéo Lý Mạc Sầu ngọc thủ, hai nữ gom góp qua một bên nói nhỏ đang nói gì đó.

“Nhạc đạo trưởng! ! !”

Quách Tĩnh một hai bàn tay to gắt gao cầm lấy Nhạc Duyên tay phải, trên mặt tràn đầy chờ mong, rồi lại trộn lẫn lấy vẻ xấu hổ, bình tĩnh nhìn qua Nhạc Duyên. Mà Thanh Tịnh tán nhân Tôn Bất Nhị càng là đối với lấy Nhạc Duyên được một cái đạo giáo đại lễ.

Hai người như vậy cách làm quả thực nhường Nhạc Duyên kinh ngạc, đây là cái gì tình huống?

“Hai vị đây là?”

Nuốt vài ngụm nước miếng, trực giác Trung Nhạc duyên cảm giác mình có thể sẽ sa lầy chuyện gì.

Tại Nhạc Duyên nhìn soi mói, sau đó Nhạc Duyên liền nghe được Quách Tĩnh cùng Tôn Bất Nhị hai người trăm miệng một lời dùng một loại thâm trầm ngữ khí đối với chính mình nói ra: “Long cô nương liền phiền toái Nhạc đạo trưởng!”

“Không phiền toái!”

Nhạc Duyên bắt đầu còn tưởng rằng là Tiểu Long Nữ trước thương thế, này một lời nói mới ra cửa, lập tức Nhạc Duyên liền kịp phản ứng, nói: “Ta nói Quách đại

hiệp, Tôn sư bá, các ngươi nên không phải nghĩ tới ta…”

Này không đúng!

Giọng điệu này làm sao nghe hình như là đem Tiểu Long Nữ triệt để giao cho mình?

“Xích Luyện Tiên Tử cùng giang hồ danh môn chính đạo sự tình chúng ta có giải quyết!”

Đón Nhạc Duyên tầm mắt, Quách Tĩnh cùng Tôn Bất Nhị hai người có chút xấu hổ gật gật đầu, nhưng là bọn hắn cũng có tương ứng trả giá.

Thấy lại lấy đang thân thiết vô cùng, lôi kéo Xích Luyện Tiên Tử Hoàng Dung, Nhạc Duyên giờ khắc này triệt để hiểu rõ Quách Tĩnh cùng Toàn Chân tính toán, trong khoảng thời gian ngắn triệt để không nói gì.

Ba ngày sau.

Trở về Chung Nam trên đường, Thanh Tịnh tán nhân Tôn Bất Nhị cùng Thái Cổ tử Hác Đại Thông mang theo chính mình hai cái trọng thương sư điệt hướng Toàn Chân tiến đến.

“Sư bá…”

Trên đường qua đã lâu, đã muốn có thể nhúc nhích, khôi phục thanh tỉnh Doãn Chí Bình thật cẩn thận hỏi, sợ mình với tư cách chọc giận sư bá, “Long cô nương, làm gì được đây?”

“…”

Tôn Bất Nhị dừng bước lại, quay đầu nhìn qua bị người mang Doãn Chí Bình, nhìn hắn thật lâu, lúc này mới sắc mặt hơi bi sặc thở dài một hơi, nói: “Chí Bình… Long cô nương thương thế quá nặng… Nàng, đi!”

Long cô nương thương thế quá nặng, đi… Đây?

Phảng phất giống như một đạo sấm sét giữa trời quang, trực tiếp bổ vào Doãn Chí Bình bộ não nhi lên. Trong sát na, Doãn Chí Bình sắc mặt tái nhợt vô cùng, mất đi tinh thần tức.

Trong lúc nhất thời, Doãn Chí Bình sắc mặt hoảng như người chết.

Đầy trong đầu trong lưu lại đều là Tôn sư bá vừa mới lời nói, trước mắt tựa hồ lại lần nữa xẹt qua Tiểu Long Nữ một ít tập không chiếm trần ai trắng, lại như trong gió Khinh Vũ…

Trong nội tâm cũng là hồi tưởng lại lúc trước Nhạc Duyên khuyên bảo lời nói, võ công không đủ, có thể nào hộ nàng?

Nguyên lai…

Nguyên lai hết thảy đều là ta sai!

Là ta võ công không đủ a!

Trong nội tâm một tiếng bi sặc hò hét, trong mắt càng hiện lên không gì sánh kịp đau lòng, Doãn Chí Bình vết thương trên người văng tung tóe, trong miệng càng một ngụm máu tươi sặc ra.

Người, trực tiếp ngất đi.

Nhìn qua đã muốn ngất đi Doãn Chí Bình, Thanh Tịnh tán nhân Tôn Bất Nhị nhưng cũng là vô cùng đau lòng chính hắn một sư điệt, lấy ra vải chà lau hạ đối phương khóe miệng vết máu, ngoài miệng lại chỉ có thể thở dài một tiếng.

Sư điệt, ai kêu ngươi là của ta nhóm Chung Nam Toàn Chân đệ tử đâu này?

Một tiếng Nhạn Minh từ đỉnh đầu truyền đến, ngẩng đầu, Thanh Tịnh tán nhân Tôn Bất Nhị cùng Thái Cổ tử Hác Đại Thông đã thấy này vạn dặm không mây trên bầu trời, một cánh chim cô độc đang cố gắng phiến cánh bay về phía nam.

090 chương pháo hoa tháng ba

Cố nhân tây từ Hoàng Hạc lâu, pháo hoa tháng ba hạ Dương Châu.

Cô buồm xa bóng dáng bầu trời xanh tận, duy tăng trưởng giang thiên tế chảy.

Xanh biếc trên sông, một cái thuyền nhỏ hiện sóng mà đi. Theo dây đàn kích thích, này chưa làn điệu lại trước đả thương người âm điệu như thủy tinh bình thường rơi

tại trên mặt nước, leng keng rung động.

Này tháng ba thời tiết, giống như này hài nhi mặt, thay đổi bất thường. Vừa mới vẫn là tinh không vạn lí, trong chớp mắt cũng đã mưa phùn mịt mờ.

Này dây đàn thanh âm trộn lẫn tại đây sợi sợi Tế Vũ Trung, không hiểu làm cho người ta cảm nhận được một loại ưu thương.

Đầu thuyền.

Nhạc Duyên một thân xanh trắng đạo bào ngồi ngay ngắn trên đó, tầm mắt hơi có vẻ thất thần nhìn qua mặt nước, yên tĩnh nhìn xem kia tia tia mưa phùn tại trên mặt nước đập ra vô số vằn nước. Một vòng đi lại một vòng, phản phục không ngừng. Gió lạnh thổi qua, tạo nên thái dương ban tóc trắng, cũng là nhiễm lên sợi sợi hơi nước.

Nhìn qua này gợn sóng không ngừng mặt nước, Nhạc Duyên nhớ tới này rời đi chân thọt cô nương Lục Vô Song, còn có trở về Chung Nam Doãn Chí Bình, cùng với này biến mất không thấy gì nữa tung tích Dương Quá.

“… Đang suy nghĩ gì?”

Đỉnh đầu mưa phùn đột nhiên bị che đỡ được, Nhạc Duyên ngẩng đầu nhìn lại, nhìn thấy chính là một thanh màu lam giấy lụa cái dù, che khuất này đầy trời mưa bụi.

Ngâm khẻ giống như thán.

Nhạc Duyên biết rõ đứng ở phía sau chính là Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu.

Quay đầu lại nhìn lại, đập vào mắt cũng là một thân xanh trắng. Từ cùng chính mình sau, Xích Luyện Tiên Tử nguyên bản thân màu vàng hơi đỏ đạo bào đã muốn đổi đi, lúc này một thân đạo bào cũng là xanh trắng đan nhau. Này màu lam giấy lụa cái dù, là giống như thương giống như thán.

“Không có gì!”

Khóe miệng giương nhẹ, cười yếu ớt Trung Nhạc duyên nói ra: “Chẳng qua là nhìn xem pháo hoa tháng ba, này mưa bụi mông lung, làm cho người ta trong khoảng thời gian ngắn cảm khái a!”

“Ngược lại ngươi, nhưng chớ có cảm lạnh!”

Tầm mắt từ Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu trên mặt dời xuống, cuối cùng rơi vào đối phương trên bụng, Nhạc Duyên thâm tình nói: “Đúng, Long cô nương làm gì được đây?”

“Ngô!”

Ngọc thủ nhẹ nhàng tại trên bụng nhẹ vỗ về, Xích Luyện Tiên Tử trên mặt xẹt qua sợi sợi ôn nhu nụ cười. Bất quá đang nghe Nhạc Duyên mặt sau lời nói sau, Lý Mạc Sầu trên mặt thực sự mang lên sợi sợi ưu sầu, nói: “Đàn này dây đàn thanh âm, cũng ngay tại lúc này sư muội!”

“Bất quá, “

Lý Mạc Sầu nhăn đầu lông mày hơi chút giãn ra, nói: “So với nguyên lai cũng là tốt rất nhiều!”

“Ừ!”

Gật gật đầu, đối với cái này Nhạc Duyên cũng là tỏ vẻ đồng ý. Từ Hoàng Dung cùng Tiểu Long Nữ tham thảo sau, Tiểu Long Nữ liền như vậy trầm mặc đi xuống. Nếu như không phải đoạn đường này tới, Nhạc Duyên Hoa lão đại khí lực khuyên bảo người ta, phỏng chừng Tiểu Long Nữ sẽ như vậy trong trẻo nhưng lạnh lùng gầy gò đi xuống, cuối cùng tiêu tán tại Nhân Thế Gian.

Đối với Tiểu Long Nữ, thân là sư tỷ Lý Mạc Sầu tâm tình cũng là vô cùng phức tạp.

Lúc trước nàng tâm hận sư môn không có truyền nàng trấn phái tuyệt học, đối với Tiểu Long Nữ cùng Dương Quá cảm tình cũng rất là đố kỵ, nhưng là trước mắt Lý Mạc Sầu cũng là vô cùng thương tiếc chính hắn một sư muội. Nhìn qua Tiểu Long Nữ, Xích Luyện Tiên Tử tựu tựa hồ chứng kiến lúc trước chính mình.

Tuy nói ở phương diện khác bất đồng, nhưng là cái loại này kết cục cũng là đại đồng tiểu dị.

Dưới loại tình huống này, từ Nhạc Duyên trung tâm điều đình, Xích Luyện Tiên Tử cùng Tiểu Long Nữ trong lúc đó ân oán lại là như thế này tan thành mây khói.

Dù sao Tiểu Long Nữ cuối cùng là Lý Mạc Sầu sư muội,

mà Xích Luyện Tiên Tử cuối cùng cũng là Tiểu Long Nữ sư tỷ.

Nghiêng đầu.

Yên lặng nghe lấy này theo mưa bụi trận trận tiếng đàn, Nhạc Duyên cũng là hô một ngụm thở dài, trước mắt Tiểu Long Nữ so với năm trước tốt quá nhiều. Lúc trước đáp ứng Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng thỉnh cầu, lại cũng coi như là một chuyện tốt, nếu không lời nói dùng như vậy trạng thái Tiểu Long Nữ Nhạc Duyên quả thực không dám mặc cho như vậy nàng bốn phía lưu lạc.

Cùng Xích Luyện Tiên Tử bất đồng, Tiểu Long Nữ kinh nghiệm giang hồ cơ hồ là không.

“Cũng tốt!”

Đứng dậy, thò tay cầm qua Lý Mạc Sầu trong tay tơ xanh cây dù, đem cái dù nhẹ nhàng hướng Xích Luyện Tiên Tử trên người che đi, Nhạc Duyên mặc cho kia tia tia mưa bụi đánh tại chính mình nửa người lên, nói: “Đi thôi, chúng ta đi vào!”

Thuyền nhỏ, bồng trong phòng.

Một bộ bạch y như tuyết Tiểu Long Nữ chính đoan ngồi ở trong đó, vùi đầu khẽ vuốt trong tay lớn lên cầm. Một bên, Hồng Lăng Ba thì là yên tĩnh ngồi ở bên cạnh, lẳng lặng nghe.

Làm Nhạc Duyên cùng Xích Luyện Tiên Tử hai người

đẩy ra rèm đi tới thời điểm, bên trong hệ thống sưởi hơi lập tức bị gió mát quét qua, mang đến không ít trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Tranh!

Dây đàn càng gẩy càng nhanh, cuối cùng một tiếng đua tiếng trong tiếng đứt từng khúc.

“Ngô!”

Lông mày nhẹ chau lại, Tiểu Long Nữ trên mặt ngoài ý muốn đang nhìn mình ngón tay, phía trên kia máu tươi đầm đìa, diễm lệ vô cùng. Máu tươi nhỏ, cũng đang Tiểu Long Nữ một bộ bạch y lên nhuộm ra một đóa huyết sắc hoa mai.

“…”

Một bên Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu thấy thế, lập tức tiến lên, lấy ra kim sang dược vì chính mình sư muội ngọc thủ thoa nâng thuốc tới.

Ai!

Thấy Tiểu Long Nữ động tác, Nhạc Duyên chỉ có thể bất đắc dĩ thán lên một hơi. Bỏ rơi tay áo sau, Nhạc Duyên ngay tại chỗ tìm cái vị trí, ngồi xuống. Suy tư nâng kế tiếp trong khoảng thời gian này an bài tới.

Năm trước.

Nhạc Duyên mang theo Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu

cùng trong thành Tương Dương, cùng này công thành Mông Cổ đại quân giao phong qua một hồi.

Không thể so với giang hồ tranh đấu, chiến tranh là vô cùng tàn khốc.

Tại loại này thời điểm, sinh tử cũng là từ không chính mình.

Tại trong trận chiến ấy, Đạo Công Tử triệt để danh chấn giang hồ, đồng dạng lại lần nữa danh chấn thiên hạ còn có Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu.

Một tay Ngũ Độc bí truyền, quả thực cho Mông Cổ đại quân mang đến không ít sát thương.

Phải,nên biết hiểu cho dù là Ngũ Tuyệt người đối với Lý Mạc Sầu độc cũng có kiêng kị ý, huống chi những người bình thường kia. Chỉ là đáng tiếc Lý Mạc Sầu độc luyện chế không dễ, nếu không lời nói, phối hợp thêm Nhạc Duyên vô cùng khinh công, tuyệt đối có thể đem đến đây công thành Mông Cổ đại quân lưu lại tuyệt đại đa số, càng có thể đem trước mắt ngàn dặm vùng đất hóa thành độc.

Có thể nói, trước mắt tại Mông Cổ ở bên trong, trong lúc này nguyên trong giang hồ giết chết hết người trừ Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng, chính là Đạo Công Tử cùng hắn chi đạo lữ Xích Luyện Tiên Tử.

Trước mắt, tại chiến sau Nhạc Duyên tuy nhiên mang theo Xích Luyện Tiên Tử, Tiểu Long Nữ cùng với Hồng Lăng Ba bốn người du đãng thiên hạ này, tại nhàn nhã

đi dạo lấy thiên hạ này thời điểm, nhưng cũng là tại mượn dạo bước tẩy đi Tiểu Long Nữ này đau thương tâm tư.

Trong nháy, đã là mấy tháng đi qua.

Hiện tại mặc dù đã là tháng ba, nhưng cũng là nên một lần nữa trở về Tương Dương thời điểm.

…

Vẫn là mưa bụi sương mù,che chắn, vẫn là trong trẻo nhưng lạnh lùng Vô Song.

Chung Nam, Toàn Chân.

Phía sau núi lên.

Sợi sợi mưa bụi ở bên trong, nhất danh đạo gia ở đằng kia trong sương mù yên tĩnh giội mưa, ngắm nhìn này xa xa đã thấy không rõ Cổ Mộ nhập khẩu.

“Hàaa…!”

Một tiếng cười nhạo, Triệu Chí Kính giơ cái dù đi đến trước, cười nói: “Ta nói Doãn sư đệ, ngươi này mới vừa vặn mới xuất quan, tựu đi tới này phía sau núi cấm địa Cổ Mộ trước, vẫn còn hoài niệm này Tiểu Long Nữ sao?”

Đối với Doãn Chí Bình, Triệu Chí Kính vốn là bắt lấy đối phương cái đuôi. Phải biết, Triệu Chí Kính tầm mắt chính là một mực rơi vào này Chưởng giáo trên vị trí,

nhưng lại thật không ngờ bởi vì Tiểu Long Nữ chết đi sau, Doãn Chí Bình giống như biến một cá nhân giống như, liều mạng luyện công, càng làm cho các sư bá đáp ứng hắn yêu cầu, bế quan tu tập Tiên Thiên Công.

Này, hoàn toàn đã là muốn trở thành kế tiếp nhiệm Chưởng giáo tiết tấu.

Tình huống như vậy, Triệu Chí Kính có thể nào cho phép?

Cho nên, tại Doãn Chí Bình sau khi xuất quan, Triệu Chí Kính liền tìm tới, hắn còn muốn dùng đã từng Doãn Chí Bình đã làm sự tình dùng nhược điểm, đem Doãn Chí Bình bắt trong tay.

“Triệu sư huynh a, có mấy lời có thể không nên nói lung tung, cần phải gặp rắc rối nha.”

Mông lung mưa bụi ở bên trong, cơ hồ nhìn không thấy bóng dáng, tại trong mây mù, Triệu Chí Kính nghe được đứng ở phía trước cách đó không xa Doãn Chí Bình nói như vậy nói.

“Ừ? !”

“Doãn sư đệ ngươi thanh âm này! ! !”

Mưa bụi trong truyền đến thanh âm cực kỳ quỷ dị, Triệu Chí Kính nghe vào tai ở bên trong, nhưng là hắn cảm giác, cảm thấy trong đó không đúng chỗ nào, tựa hồ mang lên sợi sợi yêu tà chỗ. Nghĩ tới đây, Triệu Chí Kính bước nhanh cử trên dù trước, đi đến chỗ gần, rốt cục

nhìn rõ ràng người trước mắt.

“Đây là! ! !”

Kinh ngạc trừng to mắt, Triệu Chí Kính chỉ thấy người trước mắt chậm rãi xoay người, rút kiếm, thu kiếm.

“Ngươi…”

Trong tay cây dù rơi xuống đất, Triệu Chí Kính hai tay gắt gao che chính mình chỗ cổ, chính là này máu tươi lại như nước tiễn bình thường nhịn không được từ khe hở trong kích bắn ra.

Thân hình run rẩy ở bên trong, hai đầu gối mềm nhũn, Triệu Chí Kính bụm lấy chính mình cái cổ liền như vậy quỳ xuống tới, đầu xa xa chỉ hướng này Cổ Mộ chỗ, do đó không có tiếng động.

Xoay người, thập cái dù.

Mưa bụi trong ánh trăng mờ, một thân hồng nhạt thân ảnh tại trong mưa như ẩn như hiện.

Đi vài bước, bóng người dừng lại, chậm rãi quay đầu lại, dùng đến một loại hồi ức tầm mắt nhìn về phía này xa xa đã sớm nhắm lại Cổ Mộ.

Cái dù xuống.

Đó là một đôi tản ra yêu tà lông mày cùng này thấm lấy ưu thương ánh mắt.

091 chương Chung Nam chi loạn

Chương 86 : 092 093 094 Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo

092 chương cố nhân (thượng)

Thanh Sơn, nước biếc.

Pháo hoa tháng ba trong, này mông lung mưa bụi trong thực sự nói cho Nhạc Duyên này Thần Châu đại địa như Tiên cảnh phong thái.

Chỉ là không biết trước mắt cảnh đẹp, còn có thể nhận thức bao lâu…

“…”

Trầm ngâm ở bên trong, Nhạc Duyên quay đầu lại nhìn về phía thân dưới thuyền con.

Cùng hồng nhan tri kỷ đồng dạng thuyền lá nhỏ, tại xanh biếc trên sông theo sóng ngao du, tiêu tiêu sái sái, tiêu Tiêu Dao xa, có thể nói là trong lý tưởng giang hồ sinh hoạt. Đáng tiếc là, giang hồ hỗn loạn nhiều chuyện, mà trước mắt càng thù nước hận nhà, cục diện tàn khốc, phần này tâm tư nhưng không biết khi nào mới có thể đạt thành.

Reng reng reng!

Mang theo ướt át khí tức xuân phong nghênh diện thổi qua, một hồi thanh tịnh lọt vào tai âm thanh lục lạc không ngừng vang lên. Nghe được cái thanh âm này, dựng ở đầu thuyền Nhạc Duyên quay đầu lại, tầm mắt rơi vào này bồng phòng hai bên một kim một ngân lượng cá lục lạc, cười.

Dương Châu đến Tương Dương cự ly không ngắn, cho dù là ở phía trước Nhạc Duyên chính là dựa vào thuyền, nhưng cũng là đi ngược dòng trên xuống, tốc độ cũng không thể mau đứng lên. Nghĩ đến, khả năng nếu so với cưỡi con lừa tốt hơn không ít.

Nước sông chảy xuôi.

Hai mươi ngày tới thời gian sau, Nhạc Duyên cùng Xích Luyện Tiên Tử tại gần Tương Dương khu vực nước sông chỗ rời thuyền. Về phần Tiểu Long Nữ nhưng không có đi theo tới, đối với Tiểu Long Nữ mà nói, này Tương Dương là một chỗ làm cho nàng không muốn trở về nghĩ địa phương.

Nhất là nửa tháng trước truyền đến tin tức sau, càng làm cho Tiểu Long Nữ đối với Tương Dương có như vậy một tia chán ghét tâm tình.

Cho nên Tiểu Long Nữ lưu trên thuyền.

Đối với Nhạc Duyên cùng Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu mà nói, Tiểu Long Nữ trên thuyền cũng tốt, nếu không lời nói đến lúc đó thật đúng là vô cùng xấu hổ, đến lúc đó mấy người mặt đối mặt, sẽ phát sinh cái dạng gì sự tình cho dù là Nhạc Duyên cũng không dám cam

đoan.

Như vậy sự tình, cho dù là Nhạc Duyên được đến kết quả, cũng không khỏi đắc ý bên ngoài, lại lại cảm thấy sự tình phát triển xác nhận đương nhiên. Lúc trước, Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng thiết hạ như vậy kế sách, nghĩ đến cũng đã cân nhắc tốt hiện tại cục diện.

Dương Quá tuy là giảo hoạt, rồi lại ở đâu là Hoàng Dung đối thủ?

Tiểu Long Nữ lưu lại, mà thân là Lý Mạc Sầu đại đồ đệ Hồng Lăng Ba tự nhiên cũng lưu lại, đối với Tiểu Long Nữ cái này sư bá, người ta kinh nghiệm giang hồ xa xa so ra kém nàng cái này sư điệt, tự nhiên cũng coi là cần nàng hỗ trợ chiếu cố xuống.

Thân là sư điệt Hồng Lăng Ba chỉ có thể đáp ứng, dù là nàng cũng muốn đi Tương Dương. Nhưng là trước mắt, cũng không phải thời cơ tốt.

Cùng đường bộ phân biệt, Nhạc Duyên cùng Xích Luyện Tiên Tử hai người tại một chỗ trong trấn nhỏ dùng tiền mua hai đầu con lừa, một người một con lừa tại nhàn nhã trong nhìn qua Tương Dương thành mà đi.

…

Tương Dương thành gần, Nhạc Duyên cùng Xích Luyện Tiên Tử tầm mắt xa xa đánh giá này xa xa đặt tại đại trên mặt đất thành thị, cái này một mực trở ngại lấy Mông Cổ đại quân xuôi nam môn hộ nhìn lên trên, rất có một loại lịch sử loang lổ cảm giác.

Năm trước một hồi đại chiến, tại nơi này đã chết đi không ít người.

Người Mông Cổ! Người Trung Nguyên!

Song phương binh lính, còn có cặp kia phương võ lâm cao thủ. Tại chính thức trong chiến tranh, cái gọi là cao thủ kỳ thật phát ra tác dụng cũng không lớn, nhất là Quách Tĩnh loại này gắt gao trấn thủ cô thành hắn mà nói càng phải như vậy.

Tại cá nhân vũ lực ảnh hưởng giảm khi còn bé, có khả năng đối lập chính là song phương binh lính sức chiến đấu cùng lực ý chí.

Với tư cách thủ thành phương mà nói, kế sách cái gì càng không dùng được dùng, đây không phải dã chiến, mà là thủ thành chiến. Từ xưa đến nay, trừ bỏ hiện đại vũ khí nóng chiến tranh bên ngoài, tại vũ khí lạnh trong chiến tranh, thảm thiết nhất chính là này thủ thành công thành cuộc chiến.

Bất luận đối với công thành phương, vẫn là thủ thành phương, tất cả mọi người là như thế.

Mà ở trước mắt, Mông Cổ binh lính hắn sức chiến đấu hiển nhiên tại Tống triều binh lính phía trên, nhất là tại dã ngoại dã chiến thời điểm, càng phải như vậy. Có thể nói, tại lúc ấy, Mông Cổ cỡi ngựa bắn cung chính là trên thế giới kinh khủng nhất quân đội.

Đã từng thân là Mông Cổ Nguyên soái Quách Tĩnh tự

nhiên sẽ hiểu người Mông Cổ sức chiến đấu, mà hắn sở dĩ tử thủ Tương Dương trọng yếu nguyên nhân liền là vì người Mông Cổ cỡi ngựa bắn cung. Dã chiến Vô Song, nhưng là công thành thời điểm, hắn sức chiến đấu liền sẽ giảm bớt đi nhiều.

Cho nên, Quách Tĩnh chỉ có thể đem chính mình giống như cái đinh bình thường đính tại Tương Dương, đính tại Mông Cổ đại quân xuôi nam môn hộ lên.

Trước kia có lẽ không rõ, nhưng là đang cùng Xích Luyện Tiên Tử hai người trải qua một hồi Tương Dương cuộc chiến sau, Nhạc Duyên hiểu rõ Quách Tĩnh phần này tâm tư.

Đối mặt Mông Cổ đại quân xâm nhập phía nam, Quách Tĩnh không phải là không muốn triệt để đem người Mông Cổ đánh lui, đuổi ra Trung Nguyên, mà là hiện tại hắn không chỉ có bị chính mình thời đại tầm mắt chỗ che lấp, tức thì bị hoàn cảnh chung quanh chỗ cản tay. Tại Lâm An rất nhiều người còn sống ở này sống mơ mơ màng màng bên trong, vừa có bao nhiêu người có thể thấy rõ trước mắt đâu này?

Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng hai người bất quá là giang hồ nhân sĩ, cho dù là trên giang hồ danh vọng tại cao, đối với triều đình lại không có có ảnh hưởng gì, nếu như Quách Tĩnh là ở dân chúng bình thường trong có lớn tiếng như thế ngắm, phỏng chừng triều đình còn có thể có thể có động tác nhằm vào hai vợ chồng.

Ở thời đại này, có Vũ Mục Di Thư Quách Tĩnh vợ chồng ánh mắt quả thực vượt qua quá nhiều người, chính là

ánh mắt vượt qua quá nhiều, lại vô lực thay đổi trước mắt tình huống, lại có thể thế nào? Lại chỉ có thể ở cuối cùng rơi vào bi kịch kết thúc công việc.

Cái gọi là cầu viện, tại cuối cùng lại cũng chỉ có thể là dựa vào chính mình giang hồ danh vọng gọi những thứ kia giang hồ nhân sĩ trợ giúp thủ vệ Tương Dương.

Như vậy cục diện, thật đáng buồn rồi lại đáng tiếc.

Năm trước, tại thủ vệ Tương Dương một trận chiến thời điểm, Nhạc Duyên đã từng đang tại Quách Tĩnh mặt nói qua —— nếu như không thay đổi trước mặt chỗ đối mặt cục diện, này Tương Dương cuối cùng là thủ không được! Nghĩ muốn chân chính thủ hạ nhà Hán cuối cùng khí khái, thì có không từ thủ đoạn.

Nhưng mà cố chấp rồi lại cổ hủ Quách Tĩnh chắc là không biết làm cho những thứ kia hèn hạ hơn nữa không từ thủ đoạn cách làm, hắn cách làm đều là đường đường chính chính, cho dù là một ít nhận không ra người mờ ám cũng bất quá là Hoàng Dung gạt chính mình Tĩnh ca ca sở tác.

Đối mặt Nhạc Duyên vấn đề, Quách Tĩnh không nói gì thêm, chỉ là cười cười, nói: “Đại Tống thủ không được biên giới, ta tới thủ!”

Chém đinh chặt sắt không để lại một tia đường sống.

Đối mặt như vậy lời nói, Nhạc Duyên lại có gì lời nói có thể nói?

Cuối cùng, Nhạc Duyên chỉ có thể mang theo Xích Luyện Tiên Tử, Tiểu Long Nữ còn có Hồng Lăng Ba bốn người dọc theo bích thủy hạ Dương Châu, cuối cùng đi vòng đi Nam Tống thủ đô Lâm An. Vì câu nói kia, Nhạc Duyên cảm giác mình nên làm những gì.

Mà trước mắt, trở về Tương Dương, chính là chuyển đạt chính mình tại Lâm An chân chính thu hoạch.

Tương Dương.

Trước cửa thành.

Nhạc Duyên tựa hồ còn có thể nghe thấy được lúc trước công thành cuộc chiến lưu lại mùi máu tươi, quay lại đầu, Nhạc Duyên đối với bên người Lý Mạc Sầu thở dài: “Thiên hạ này anh hùng vốn là không nhiều lắm, hiện tại trừ Hồng Thất Công bên ngoài, lại cũng chỉ thừa kế tiếp Quách Tĩnh.”

“Ngô!”

Nghe vậy, Xích Luyện Tiên Tử cũng gật gật đầu. Dù là nàng hung danh hiển hách, đối với Quách Tĩnh Lý Mạc Sầu cũng là vô cùng bội phục.

“Đi thôi!”

Một tiếng than nhẹ, Nhạc Duyên mang theo Xích Luyện Tiên Tử ở cửa thành thủ vệ nhìn soi mói, cưỡi con lừa nhi tiến Tương Dương thành.

Quen việc dễ làm.

Nhạc Duyên cùng Xích Luyện Tiên Tử hai người rất nhanh liền tới đến Quách phủ phía trước, làm gõ vang sau đại môn, hai người liền yên tĩnh đứng ở bên ngoài chờ đợi.

C-K-Í-T..T…T!

Theo đại môn bị mở ra, một đạo màu vàng thân ảnh xuất hiện tại trước mắt.

Ừ? ! ! !

Dương Quá! ! !

Trừng to mắt, Nhạc Duyên rất là ngoài ý muốn nhìn qua đang chậm rãi đẩy ra đại môn người.

Một bộ màu vàng đai lưng trường bào, một con tay phải.

Còn có này liếc giắt bên hông huyền thiết cự kiếm, cùng với này gánh tại trên lưng bảo kiếm.

Liền như vậy, từ Anh Hùng đại hội sau Nhạc Duyên liền chưa từng gặp qua Dương Quá, dùng như vậy tư thái xuất hiện tại Nhạc Duyên trước mặt.

Cũng là cố nhân, gặp mặt.

093 chương cố nhân (trung)

Cố nhân gặp mặt.

Nhạc Duyên chưa từng có nghĩ đến này đây trước mắt như thế bộ dáng.

Dương Quá một thân màu vàng quần áo, còn có này bị liếc giắt bên hông huyền thiết cự kiếm, đến khi hắn vác trên lưng gánh trường kiếm như không ngoại lệ thì hẳn là này xuất từ Độc Cô Cầu Bại kiếm trủng trong giấu kiếm. Bao gồm này huyền thiết cự kiếm.

“Dương huynh đệ!”

Nhạc Duyên trong nội tâm mặc dù sợ hãi than đối phương giả dạng , nhưng là trên mặt vẫn là biểu hiện ra vẻ kinh ngạc, chào hỏi nói: “Ngươi, hiện tại… Không việc gì a?”

“Không sao!”

Ngắn gọn trả lời, trong giọng nói lộ ra vẻ hơi có chút lạnh lùng, cùng nguyên lai cái loại này ưa thích nói lời nói dí dỏm hay là nói nhảm Dương Quá hoàn toàn là hai cái bộ dáng. Ngẫm lại cũng thế, lúc trước sự tình đối với Dương Quá đả kích thật sự là quá lớn.

“…”

Một bên Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu cũng là rất là ngoài ý muốn đang nhìn mình cái này sư điệt, đã từng cừu hận song phương vài có lẽ đã biến mất, hiện tại Lý Mạc Sầu cùng Dương Quá căn bản không thể nói có chân chính sinh tử đại thù.

Bởi vì, tại Dương Quá trong mắt, hắn sinh tử đại thù

chính là người Mông Cổ, là Kim Luân Pháp Vương.

Tại Hoàng Dung ngôn ngữ, Dương Quá biết rõ hắn cô cô Tiểu Long Nữ đã chết đi, tiêu tán tại này trong thiên địa.

Tầm mắt từ Nhạc Duyên trên mặt thu hồi, Dương Quá tầm mắt cũng là không có chút nào tại Lý Mạc Sầu trên người dừng lại, hắn sợ hãi chứng kiến Lý Mạc Sầu, liền muốn nâng chính mình cô cô.

“Phù nhi phụ thân đang ở đại sảnh!”

Xoay người, Dương Quá này mang theo lãnh ý lời nói xông vào Nhạc Duyên lỗ tai, mà một câu nói kia thì là nhường Nhạc Duyên cước bộ cơ hồ một cái lảo đảo, mặc dù là bên người Xích Luyện Tiên Tử trên mặt cũng là một hồi vẻ quỷ dị hiện lên.

Nửa tháng trước.

Nhạc Duyên đoàn người tại thuyền con thượng thính nghe Tương Dương Quách Tĩnh quý phủ tổ chức việc vui, đó chính là Dương Quá chính thức lấy hắn đại nữ nhi Quách Phù.

Lúc ấy…

Tại thuyền nhỏ lên Nhạc Duyên, Lý Mạc Sầu, Tiểu Long Nữ còn có Hồng Lăng Ba bốn người hoàn toàn kinh ngạc.

Này Dương Quá mất tích hồi lâu, Nhạc Duyên cũng hiểu

biết đối phương có thể là đi chỗ đó Độc Cô Cầu Bại kiếm trủng được đến thuộc về hắn kỳ ngộ, nhưng là hoàn toàn thật không ngờ Dương Quá lại lần nữa rời núi thời điểm có mang đến cho mình như vậy một phần tin tức.

Dương Quá tại Tương Dương cưới vợ Quách Phù, tin tức này có thể nghĩ đối với Nhạc Duyên mấy người rung động.

Trong đó, đặc biệt Tiểu Long Nữ vì quá mức.

Tiểu Long Nữ lúc này thổ huyết ngất đi, mà Nhạc Duyên thì là dở khóc dở cười bận rộn trị liệu Tiểu Long Nữ thương thế.

Lúc ấy, đối với mà nói, tin tức này rất có một loại vớ vẩn cảm giác.

Là!

Tuyệt đối vớ vẩn cảm giác.

Dù là Nhạc Duyên đã muốn đoán được chính mình đáp ứng hạ Quách Tĩnh Hoàng Dung cùng Toàn Chân yêu cầu, nhưng lại thật không ngờ Dương Quá rời núi có cho mình đi lên như vậy vừa ra. Bất quá cẩn thận ngẫm lại, nhưng cũng biết đây có lẽ là trong dự liệu chuyện phát sinh.

Tại lúc ấy biết được Tiểu Long Nữ chết đi tin tức sau, Dương Quá tất nhiên sẽ phát cuồng. Mà Quách Tĩnh thì có áp chế, hơn nữa Hoàng Dung một ít trương khéo

mồm khéo miệng, triệt để tiến thối thất thố hạ Dương Quá chắc chắn bị hai người an ổn xuống tới.

Đã có thể giải quyết Dương Quá này cùng Tiểu Long Nữ không chỉ chi luyến, lại có thể đem nữ nhi của mình gả cho Dương Quá. Hơn nữa, đồng thời còn giải quyết Toàn Chân Doãn Chí Bình sự tình, có thể nói, từ đạo lý đi lên giảng đây tuyệt đối là một mũi tên trúng ba con chim.

Dương Quá sở dĩ lấy Quách Phù, thật lớn khả năng chính là vò đã mẻ lại sứt. Dùng Nhạc Duyên đối với Dương Quá hiểu, như vậy cách làm là lớn nhất khả năng. Dương Quá chỉ cần một vò đã mẻ lại sứt, sẽ dẫn đến nữ nhân.

Mà hắn một bụng cừu hận đã muốn rơi vào người Mông Cổ trên người, hơn nữa Quách Tĩnh kháng Mông, cùng Hoàng Dung tình cùng lý thuyết hiểu, tỷ như không hiếu có ba, vô hậu vi đại, phải biết rằng Dương Quá đối với mẫu thân hắn Mục Niệm Từ chính là rất kính trọng… Này kế tiếp phát triển, hoàn toàn có thể khẳng định phía dưới sự tình.

Về phần đại tiểu vũ huynh đệ, cho dù là thầm mến Quách Phù, nhưng lại này như thế nào?

Vốn là đánh không lại Dương Quá, hiện tại Dương Quá cánh tay trái cản phía sau, võ công càng mạnh, đại tiểu vũ huynh đệ liền lại càng không cần phải nói. Mà Quách Phù, kỳ thật từ nhỏ tới, nàng liền đối với Dương Quá có một loại mông lung cảm tình, Quách Phù đối với Dương Quá chán ghét bất quá là một loại tiểu nữ nhi tâm tính

mà thôi.

Nước chảy thành sông, một cái thẹn thùng! Một cái thì là vò đã mẻ lại sứt!

Sau đó chứ sao… Liền phát triển trở thành trước mắt cái dạng này.

Tầm mắt rơi vào Dương Quá bóng lưng lên, Nhạc Duyên đột nhiên có một loại chính mình lúc trước không nên đáp ứng Quách Tĩnh Hoàng Dung cảm giác, nhưng trước mắt sự tình đã muốn trở thành sự thật, phần này nho nhỏ xúc động thoáng qua liền biến mất vô tung.

Đã mình đã bước ra, như vậy coi như gánh chịu.

Vô luận sau phát sinh cái gì, Nhạc Duyên cũng sẽ thản nhiên đối mặt. Bất quá cũng tốt, Tiểu Long Nữ cùng hắn cùng Dương Quá kinh nghiệm mười sáu năm thống khổ, còn không bằng nên ngừng thì đứt.

Đang cùng Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu đi vào đại sảnh nháy mắt, Nhạc Duyên tầm mắt đột nhiên bị này đứng ở góc vật thể cho hấp dẫn, tầm mắt nhìn lại, chỉ thấy sân nhỏ trong góc đứng một con cơ hồ có người loại lớn nhỏ đại điểu.

Mà đại điểu rõ ràng là cái con kia đại điêu.

“…”

Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu càng vô cùng kinh ngạc nhìn qua cái con kia đại điểu, đối với cái này loại đại

điêu, có thể nói cơ hồ tất cả mọi người là lần đầu tiên thấy. Mà người càng có thể cảm giác được cái con kia đại điêu trong mắt cái loại này linh động.

Lý Mạc Sầu trước kia chỉ là tưởng Quách Tĩnh này hai cái bạch điêu cũng đã rất làm cho người ta kinh ngạc, nhưng trước mắt cái này…

Chỉ có Nhạc Duyên không có ngoài ý muốn cái này đại điêu xuất hiện, chẳng qua là thoáng kinh ngạc Dương Quá xuất kiếm mộ lại cũng đem đối phương mang đi ra. Nếu nói là trước Dương Quá giả dạng nhường Nhạc Duyên nhất thời nhớ tới trong ấn tượng vị kia tại Tây Hồ cái kia tên là Tàng Kiếm Môn phái, như vậy bây giờ người ta Tiểu Hoàng gà coi như là có, tựu là hơi lớn hơn một chút nhi mà thôi.

Tầm mắt thu hồi.

Nhạc Duyên cùng Lý Mạc Sầu hai người tại Dương Quá dưới sự dẫn dắt, đi vào đại sảnh.

Đối với Quách Tĩnh tại Tương Dương phủ đệ, Nhạc Duyên cùng Lý Mạc Sầu hai người cũng là lần đầu tiên tới, trước đó lần thứ nhất tại Tương Dương Nhạc Duyên cũng bất quá là ở này trước đại môn thoáng dừng lại một phen. Mà Xích Luyện Tiên Tử thì lại càng không cần phải nói.

Hai người đối với Quách Tĩnh phủ đệ hoàn toàn không biết được.

Một bước vào đại sảnh, đang tại cùng mình phu nhân

Hoàng Dung thảo luận cái gì Quách Tĩnh ngẩng đầu liền nhìn thấy Nhạc Duyên cùng Lý Mạc Sầu hai người, lập tức nhiệt tình đứng dậy, nghênh tiếp trước.

“Nhạc đạo trưởng!”

“Lý đạo trưởng!”

Làm Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu tại năm trước Tương Dương một trận chiến sinh ra lực sau, mặc dù là Quách Tĩnh đối với Lý Mạc Sầu trải qua cách làm không quen nhìn, nhưng là đối phương tại vì nước vì dân thời điểm, hắn không quen nhìn cũng đã để xuống tới. Lúc này thấy đến Nhạc Duyên cùng Lý Mạc Sầu hai người, Quách Tĩnh lộ ra vẻ thập phần nhiệt tình.

Mà Hoàng Dung càng tiến lên sớm một bả kéo qua Lý Mạc Sầu tay, thân mật đả khởi chào hỏi. Tại chào hỏi đồng thời, Hoàng Dung đồng dạng không có quên hướng Nhạc Duyên cùng Lý Mạc Sầu hai người nháy mắt ra dấu, ý bảo hai người nói chuyện không cần lộ ra chân tướng.

Đối mặt Hoàng Dung ý bảo, Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu tự nhiên sẽ hiểu, mà Nhạc Duyên lại càng không cần phải nói.

“Quách đại hiệp!”

“Hoàng Bang chủ!”

“Dương huynh đệ cùng Quách đại tiểu thư hôn sự, chúng ta bởi vì có việc không thể đến đây xin hãy tha lỗi!

Bất quá chờ một chút, ta cùng với Mạc Sầu cũng có hậu lễ đưa lên! Coi như là đền bù việc vui ngày đó không thể đến đây!”

Chắp tay ý bảo, Nhạc Duyên cười thật có lỗi đạo, đồng thời cũng xách hạ Quách Phù hôn sự.

Một bên.

Tại Dương Quá sau khi đi vào, đã muốn làm phụ nhân đồ trang sức Quách Phù thì là thẹn thùng đứng ở Dương Quá bên người, nguyên bản trên người tất cả tùy hứng không ít thiếu, ngược lại nhiều một tia sơ vì thiếu phụ mị lực.

Về phần Dương Quá thì là khóe miệng giật nhẹ, không nói lời nào.

Đối với Nhạc Duyên cùng Lý Mạc Sầu sự tình, Dương Quá tại trong nội tâm vẫn có lấy một loại rất cảm giác quái dị, còn có như vậy một ít không cách nào tiếp nhận cảm khái.

…

Mặt trời chiều ngã về tây!

Đối với thủ vệ Tương Dương thành cửa thủ vệ mà nói, này thời gian đoạn đã đến bọn họ sắp điểm mão lúc nghỉ ngơi sau. Mà đang ở thủ vệ chuẩn bị đóng cửa thành thời điểm, một hồi phi nước đại tiếng vó ngựa vang lên, một đạo hồng nhạt thân ảnh từ con đường cuối cùng mà đến.

Ở đằng kia cửa thành sắp đóng cửa thời điểm, này hồng nhạt thân ảnh phóng ngựa xông vào.

Tự mình lưu lại thủ vệ nhóm một hồi tức giận mắng âm thanh.

Theo mấy tiếng ngân lượng rơi xuống đất tiếng vang lên, cửa thành tức giận mắng âm thanh lập tức biến mất.

Tại bọn hắn khóe mắt dư quang ở bên trong, chỉ còn lại có trên mặt đất ngân lượng còn có này biến mất ở cửa thành trong hồng nhạt bóng lưng.

094 chương cố nhân (hạ)

Đại sảnh.

Đang cùng Quách Tĩnh tham thảo hạ về Tương Dương vấn đề sau, Nhạc Duyên liền đem mình ở Lâm An hành động được đến trợ giúp nói cho Quách Tĩnh, khiến cho một mực có chút buồn tâm Quách Tĩnh nghe vậy mừng rỡ. Quyết định buổi tối hảo hảo Nhạc Duyên nói ra nói ra.

Tại Nhạc Duyên cùng Quách Tĩnh tham thảo thời điểm, mà Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu thì là cùng Hoàng Dung hai người vây quanh tên kia vì Quách Tương hài nhi đảo quanh. Nhất là Lý Mạc Sầu, ngực lấy Quách Tương nàng mặt tràn đầy thương tiếc, tình thương của mẹ tràn lan.

Trong phòng, hai người.

Làm Nhạc Duyên cùng Quách Tĩnh đem một ít liên quan sự tình sau khi nói xong, Nhạc Duyên lúc này mới cùng Dương Quá mặt đối mặt ngồi cùng một chỗ.

Uống rõ ràng rượu, phẩm lấy trải qua .

Người, cuối cùng có biến.

Ngắm lên trước mắt Dương Quá, Nhạc Duyên cảm thấy như thế cảm thán.

Lúc trước biết được Dương Quá tại Tương Dương lấy Quách Phù sau, Nhạc Duyên là kinh ngạc. Nội tâm tâm tình lại là một loại khó có thể lời nói phức tạp.

Là đáng tiếc?

Vẫn là vui mừng?

Đáng tiếc là này nổi tiếng mười sáu năm khổ luyến, mà vui mừng là lần này miễn đi này một phần đau đớn.

Đánh giá ngồi ở ở trước mặt mình, một bộ hoàng y Dương Quá, đối với hắn mà nói, niên khinh thời đại Dương Quá hết sức lông bông, lại không làm cho người ta ưa thích. Nhưng là trước mắt Dương Quá, cũng đã có một ít tia mười sáu năm sau lắng đọng.

Có thể nói, từ Hoàng Dung trong miệng nói ra cái kia về Tiểu Long Nữ chết đi tin tức, đối với Dương Quá đả kích

quá mức sâu.

Tuy là chặt đứt Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ trong lúc đó nọ vậy đạo không chỉ chi luyến, nhưng là cũng ở đây Dương Quá trên người trong khắc hạ một đạo sâu đủ thấy xương vết thương. Vĩnh viễn cũng sẽ không khỏi hẳn vết thương. Cho dù là hắn hiện tại phu nhân Quách Phù, cũng bất quá là ở Dương Quá trong nội tâm chiếm như vậy một tia góc.

“Hoàn Nhan cô nương làm sao bây giờ?”

Một chén rượu đã muốn uống một nửa, giữa hai người này nguyên bản yên tĩnh bầu không khí rốt cục bị Nhạc Duyên đánh vỡ, đặt xuống chén rượu, Nhạc Duyên sắc mặt lạnh nhạt ngắm lên trước mắt Dương Quá, hỏi.

“…”

Dương Quá bưng chén rượu lên mới vừa vặn đụng tới môi liền dừng lại. Sau nửa ngày, một ngụm đem rượu trong chén uống cạn, Dương Quá lúc này mới khổ sở nói: “Là ta sai, thiếu hạ quá nhiều, thực sự không kịp!”

“Ta hiện tại duy có một cừu nhân! Đó chính là Kim Luân Pháp Vương cùng những thứ kia người Mông Cổ!”

Trưởng bối hi vọng, Hoàn Nhan Bình khổ đợi, còn có chính mình cô cô…

Trước mắt Dương Quá, trong nội tâm rất là trầm trọng, hắn này là lần đầu tiên phát hiện như vậy sống pháp mệt chết đi.

“…”

Nhạc Duyên không nói gì, hắn cũng không biết nên nói như thế nào đối phương, hắn bản thân còn có cá chân thọt cô nương sự tình còn tại đó. So với Dương Quá, Nhạc Duyên so sánh với hắn vấn đề đồng dạng không ít, mà vẫn còn bởi vì Hoàng Dung trộn lẫn lên một cái Tiểu Long Nữ.

Cho nên, Nhạc Duyên mặc dù chỉ là nhắc tới, nhưng không có bất luận cái gì lý do đi giáo huấn đối phương. Ít nhất, hiện tại Nhạc Duyên không được.

Tầm mắt yên tĩnh nhìn xem Dương Quá một ly một ly uống tửu thủy, cuối cùng thậm chí cầm lấy bầu rượu ngửa đầu liền rót, Nhạc Duyên nhưng không có bất luận cái gì ngăn trở, chỉ là như vậy lẳng lặng nhìn đối phương.

Đối với Dương Quá lấy Quách Phù, Nhạc Duyên tuy là ngoài ý muốn, nhưng là cũng nằm trong dự liệu. Bởi vì hiện tại Dương Quá vẫn là người tuổi trẻ, còn không phải cái kia kinh nghiệm nhiều như vậy, cảm tình lắng đọng xuống tới Dương Quá. Tại trong nguyên thư, mỗi khi Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ trong lúc đó cảm tình xuất hiện khúc chiết sau, Dương Quá liền sẽ đi dẫn đến cái khác nữ tử.

Lục Vô Song như thế! Hoàn Nhan Bình như thế! Trình Anh như thế! Công Tôn Lục Ngạc càng phải như vậy!

Mà khi Nhạc Duyên trộn lẫn vào trong đó sau, chân thọt

cô nương Lục Vô Song không có đâm vào Dương Quá trên người, cũng là đâm vào Nhạc Duyên trên người, về phần Trình Anh đổ ra cũng may, nàng bản thân liền là một độc lập yên tĩnh nữ hài nhi, nên nàng chính là nàng, không phải nàng nàng sẽ không đi cưỡng cầu.

Vị kia tại Tuyệt Tình Cốc Công Tôn Lục Ngạc Dương Quá hiện tại hiển nhiên không có thời gian đi dẫn đến, nàng vẫn là sống tại cái đó u tĩnh trong cốc, có thuộc về phụ thân nàng quan ái, cũng không biết phụ thân hắn chỗ đó phát sinh xấu xa thời kì.

Sống vui sướng, sống yên tĩnh, này liền cũng đủ.

Về phần Hoàn Nhan Bình…

Ban đầu là có Lục Vô Song trên đường cắt đứt mới khiến cho Dương Quá không có đi sai bước nhầm, nhưng trước mắt…

“Nhạc đạo trưởng, ngươi từng tại Tương Dương nói chuyện, ta cũng vậy nghe qua.”

“Này Tương Dương cứng rắn dựa vào chúng ta như vậy thủ đi xuống, phỏng chừng rất khó!”

Dương Quá cúi đầu, cận tồn tay phải nhẹ nhàng khuấy động lấy trên mặt bàn chén rượu, nhìn xem chén kia tử quay tròn trên bàn đảo quanh, ngoài miệng lại nói: “Ta muốn nhờ ngươi một việc!”

“Ừ?”

Nhạc Duyên sững sờ, trên tay chén rượu để xuống tới, trong đó còn có nửa chén rượu, vừa mới lại là không có chút nào uống mảy may, thời gian dài như vậy bất quá là tại trước mũi mảnh ngửi ngửi cổ này rõ ràng rượu chi hương. Tầm mắt tập trung tinh thần chằm chằm vào Dương Quá, mà Dương Quá thì là mặt không đổi sắc cùng Nhạc Duyên đối mặt lấy.

Sau nửa ngày.

“Ai!”

Thở dài một tiếng từ Nhạc Duyên trong miệng phát ra, nói: “Nếu như Dương huynh đệ sau này không có chết lời nói, ta đáp ứng!”

Một con dê cũng là thả, hai cái dê cũng là thả!

Đã bên cạnh mình nhiều thêm một Tiểu Long Nữ, lại lần nữa xếp vào một cái Hoàn Nhan Bình thì như thế nào? Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là cái gì, Nhạc Duyên đã muốn làm lại đáp. Nhưng là Nhạc Duyên cũng không hy vọng đến lúc đó như vậy sự tình phát sinh.

Trước mắt tạo nên như thế cục diện, kỳ thật cũng được cho có Nhạc Duyên một phần công lao.

“Này…”

Khóe miệng giương nhẹ, từ trong lòng hắn Tiểu Long Nữ chết đi sau vẫn rất ít cười Dương Quá, cười, nói: “Tạ ơn!”

Rất kỳ quái!

Nhạc Duyên cùng Dương Quá hai người như vậy giống như quân tử, cũng không phải quân tử nói chuyện với nhau, lại không có chút nào không ổn, giữa hai người chân chính luận lên quan hệ kỳ thật cũng chẳng qua là sơ giao. Nhưng ở Xích Luyện Tiên Tử cùng Tiểu Long Nữ quan hệ sau, Nhạc Duyên cùng Dương qua quan hệ mới cũng coi là gần hơn không ít.

Dương Quá có thể nói, cũng coi là Nhạc Duyên vãn bối.

Bùm bùm!

Ngoài phòng, ngừng vang lên một hồi liên miên không ngừng thanh âm.

"… Trời mưa!"

Đứng dậy, đi đến phía trước cửa sổ, đẩy ra cửa gỗ, lập tức một hồi xen lẫn bùn đất hương thơm khí tức ướt át không khí nghênh diện đánh tới, cho Nhạc Duyên trên mặt thêm vào sợi sợi ướt át.

Tầm mắt rơi vào này trong sân cự đại ba tiêu lên, tháng ba giọt mưa liền như vậy không ngừng đập ở phía trên, phát ra bùm bùm thanh âm.

Mưa rơi ba tiêu!

Cũng là cho gian phòng này bằng thêm một phần vẻ u sầu, chỉ là không biết phần này sầu tư là thuộc về người nào? Hay hoặc là hai người đều có?

…

Tương Dương, khách sạn Duyệt Lai!

Lầu ba.

Gian phòng cửa gỗ bị tùy ý đẩy ra lấy, một thân hồng nhạt đạo bào Doãn Chí Bình liền như vậy nghiêng người ngồi ở bên cạnh, dựa khẽ lấy cửa sổ, mặt không biểu tình nhìn qua bên ngoài kia tia tia mông lung.

Tại Tương Dương trên đường, Doãn Chí Bình biết rõ ở phía trước chuyện phát sinh.

Dương Quá cưới vợ Quách Tĩnh đại nữ nhi Quách Phù làm vợ…

Làm Doãn Chí Bình nghe được tin tức này thời điểm, hắn cười.

Cười không kiêng nể gì cả, cười ôm bụng quỳ trên mặt đất, cười mặt mũi tràn đầy nước mắt, một mực cười đáp tinh bì lực tẫn xụi lơ trên mặt đất.

Đáng giá không?

Không đáng a!

Doãn Chí Bình trong lòng vì Tiểu Long Nữ không đáng, hắn hoàn toàn không ngờ rằng Dương Quá lại có làm ra việc như thế, hắn không giải thích được, nhưng cũng không cách nào lý giải.

Tâm, càng thêm lạnh.

Chân mày cau lại, Doãn Chí Bình tầm mắt rơi tại chính mình trước người trên gương đồng, này mặt kính cũng bởi vì tháng ba mưa nhiễm lên sợi sợi vụ khí, căn bản nhìn không rõ. Chỉ có thể ở phía trên kia, chứng kiến một cái mơ mơ hồ hồ bóng người.

Này trong trẻo nhưng lạnh lùng, bóng người kia…

Là Long cô nương sao?

Nhìn qua gương đồng, Doãn Chí Bình nghe ngoài cửa sổ tiếng mưa rơi, ngốc.

Chương 87 : 095 096 097 Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo

095 chương này một năm, ngày này (thượng)

Tại Nhạc Duyên cùng Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu đến Tương Dương thời điểm, Tiểu Long Nữ cùng Hồng Lăng Ba một đường, thực sự nhìn thấy một người quen.

Trong núi đường nhỏ.

Một thân bạch y Tiểu Long Nữ yên tĩnh đứng ở ven đường mao đình trong, mà một thân màu vàng hơi đỏ đạo bào Hồng Lăng Ba thì là đứng ở một bên, nhìn mình cái này sư thúc. Tại trong đầu, Hồng Lăng Ba vẫn còn hồi ức tự mình sư phó cùng… Ngô, này sư phó đạo lữ lời nói.

Cổ Mộ nữ nhân đều có một khỏa thủy tinh tâm!

Tuy nhiên không biết rõ, nhưng là Hồng Lăng Ba cũng biết những lời này là làm cho nàng dè chừng chút ít Tiểu Long Nữ.

Ngẫm lại cũng biết a, Dương Quá tại Tương Dương lấy Quách Phù Quách đại tiểu thư, cho dù là Tiểu Long Nữ đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng là đang nghe tin tức này sau vẫn là thổ huyết nội thương. Nhiều khi, nhiều hơn nữa chuẩn bị cũng chống cự không nổi đột nhiên tới đả

kích.

Tại Tiểu Long Nữ lẳng lặng nhìn qua bên ngoài mông lung mưa bụi thời điểm, một đạo tiếng bước chân nương theo lấy một hồi nhẹ nhàng lá khúc từ mông lung Ti Vũ trong truyền đến.

“Ừ?”

Một tiếng kinh ngạc, nguyên bản đứng ở một bên đang ngẩn người Tiểu Long Nữ thất thần tầm mắt thu hồi lại, hướng về này mông lung Tế Vũ Trung, một cái xinh đẹp thân ảnh tại trong mơ hồ khập khiễng chậm rãi hướng bên này đi tới.

Đồng dạng.

Kinh ngạc còn có Hồng Lăng Ba, ở đằng kia từng đợt vui sướng lá khúc ở bên trong, Hồng Lăng Ba tầm mắt gắt gao rơi vào này mưa bụi trong càng ngày càng rõ nét bóng người, còn có này khập khiễng đi đường động tác.

Đó là! ! !

Sư muội!

Làm đến gần sau, vui sướng lá khúc rốt cục dừng lại, mà đến thân người bóng dáng cũng triệt để rõ nét ánh vào Hồng Lăng Ba cùng Tiểu Long Nữ trong tầm mắt.

Một thân áo tơi!

Còn có một món mũ rộng vành!

Bên hông thì là bọc một điều trang trí xa hoa trường tiên, quấn quanh ở giữa. Ở bên thân, thì là treo một thanh loan đao.

Mưa đầm đìa xuống, thoa trong nội y bao vây lấy lại là một người tuổi còn trẻ xinh đẹp mỹ nữ hài nhi.

Cô bé này hai người đều biết.

Chính là cùng năm trước Anh Hùng đại hội sau liền biến mất Hồng Lăng Ba, chẳng qua là giờ phút này Hồng Lăng Ba cũng đã cùng tuổi trẻ Hồng Lăng Ba bất đồng.

Tầm mắt không nhiều lộ ra vẻ khiếp nhược cùng ẩn nhẫn, mà lúc này Lục Vô Song tầm mắt làm cho người ta nhìn lại có một loại kỳ dị khiếp người cảm giác.

Tiểu Long Nữ cùng Hồng Lăng Ba hai nữ đầu tiên là ngoài ý muốn nhìn qua này từ trong mưa xuất hiện Lục Vô Song, đầu tiên là trong lòng có chút ngoài ý muốn, lập tức hai người tầm mắt liền bị một hồi kỳ lạ tê tê âm thanh mà hấp dẫn. Tầm mắt rơi xuống, liền thấy Lục Vô Song hai chân bên trong nước bùn, hai cái to lớn hồng nhãn con cóc đang tại phồng lên tức, phát ra kỳ lạ tiếng vang.

Đương nhiên, này tê tê thanh âm cũng không phải này con cóc phát ra, mà là một ít đầu quấn quanh tại Hồng Lăng Ba này cà thọt trên chân màu đen xà. Con rắn kia thoạt nhìn cũng không lớn, toàn thân đen kịt trong cũng là có chứa kỳ lạ diễm lệ hoa văn làm đẹp, hiển nhiên là

một cái độc xà.

Mà này tê tê âm thanh chính là nầy độc xà phun lưỡi rắn phát ra.

Theo vui sướng lá khúc dừng lại, này độc xà lập tức dọc theo Lục Vô Song chân leo đến nàng trên cánh tay, quấn quanh trên đó, cuối cùng tựa đầu đặt tại Lục Vô Song tay trái trên mu bàn tay, vui sướng phun lưỡi rắn. Này không hề nhiệt độ xà nhãn, thì là nhìn không chuyển mắt chằm chằm vào mao đình trong hai người.

Thấy tự mình sư muội Lục Vô Song như thế cách ăn mặc, Hồng Lăng Ba không khỏi hít sâu một hơi.

Mà Tiểu Long Nữ càng ngoài ý muốn vô cùng.

Lúc trước cùng Nhạc Duyên gặp, Tiểu Long Nữ gặp qua này Lục Vô Song nguyên bản bộ dáng cách ăn mặc, tới hiện tại có thể nói là kém khá xa.

"…"

Chân thọt cô nương Lục Vô Song đồng dạng thập phần ngoài ý muốn, nàng cũng hoàn toàn không ngờ rằng có tại như vậy một chỗ vắng vẻ địa phương gặp được Hồng Lăng Ba cùng Tiểu Long Nữ. Quan trọng hơn là, lúc trước Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ trong lúc đó không chỉ chi luyến ồn ào toàn thành đều biết.

Rồi sau đó tại tao ngộ Kim Luân Pháp Vương sau, Tiểu Long Nữ không phải chết sao?

Làm sao…

Lập tức Lục Vô Song liền kịp phản ứng, Lục Vô Song có thể ở lúc trước Xích Luyện Tiên Tử cái loại này áp bách dưới ẩn nhẫn, hơn nữa có thể hoàn hảo sống sót, trời sinh tính đương nhiên thông minh. Bất quá là hơi chút cân nhắc, Lục Vô Song cũng coi như hiểu rõ trong đó vấn đề.

Này tất nhiên là có người nói dối!

Mà nói dối người, không chỉ một người, có thật nhiều người.

Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng, còn có Toàn Chân người, thậm chí còn có Nhạc đại ca…

Lục Vô Song nghe qua giang hồ đồn đãi, biết rõ nàng cừu nhân cộng thêm sư phó Xích Luyện Tiên Tử hiện tại đã cùng Nhạc Duyên sống chung một chỗ, hơn nữa sư tỷ Hồng Lăng Ba tự nhiên muốn đuổi theo. Về phần Tiểu Long Nữ, Lục Vô Song thật đúng là không nghĩ tới.

Lúc trước nàng đã cảm thấy Tiểu Long Nữ cùng Nhạc đại ca trong lúc đó luôn luôn một loại cảm giác kỳ quái, đối với Tiểu Long Nữ bản thân liền có một loại đối địch tâm tình, nhưng trước mắt… Được rồi, xem xét đã là đi theo tại Nhạc Duyên bên người.

Đối với Nhạc Duyên, Lục Vô Song vẫn là đang suy đoán, nhưng đến bây giờ nàng vẫn đang không chịu nhận này hoàn toàn không có đoán được kết quả.

Ba người.

Một người tại trong mưa, hai người tại mao đình ở bên trong, song phương hai mặt nhìn nhau.

Sau nửa ngày.

“Sư tỷ!”

“Long cô nương!”

Một mực yên tĩnh ba người, Lục Vô Song lên tiếng, kẹp lấy một thân mưa gió đi vào mao đình, nàng rất muốn biết hiện tại Nhạc Duyên như thế nào.

…

Một đêm thời gian, qua rất nhanh đi.

Ngày hôm sau.

Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu đứng ở Quách phủ, cùng Hoàng Dung cùng một chỗ mang theo tiểu Quách tương, hai nữ nói nhỏ tại tham thảo lấy cái gì, mà ở hai nữ bên người, thì là đã muốn thân vi nhân phụ Quách Phù.

Tuy nhiên đã cùng Dương Quá kết hôn, nhưng là hai người tại giữa vợ chồng trên sự tình vẫn là rất tiểu Bạch, Dương Quá khó mà nói, cho nên chỉ có thể là Quách Phù cùng mẫu thân của nàng Hoàng Dung tham thảo.

Về phần Quách Tĩnh cùng Dương Quá, này cha vợ hai

người thì là tại vì Tương Dương thủ vệ mà nỗ lực.

Mà một mực rất rảnh rỗi Nhạc Duyên thì là một thanh cây dù, một thân đạo bào, đi một mình ra Quách phủ, tại đây mưa bụi trong đi dạo nâng này Tương Dương thành tới.

Năm trước cùng chân thọt cô nương Lục Vô Song một chuyến Tương Dương thành, Nhạc Duyên bất quá là đi dạo mấy chỗ địa phương, địa phương khác hắn cũng không có đi dạo qua. Mà trước mắt, Nhạc Duyên tự nhiên muốn rút cái thời gian hảo hảo thưởng thức một phen này Tương Dương.

Tuy là mưa bụi sương mù,che chắn, nhưng là này pháo hoa tháng ba Tương Dương, cùng mùa thu Tương Dương đều có bất đồng, có thuộc về mùa này đặc sắc.

Mưa bụi trong!

Nhạc Duyên đạp trên khoan thai bước chân, tỉ mỉ đánh giá cái này Tế Vũ Trung thành thị.

Đi ba bước, ngừng một bước, Nhạc Duyên ở này sao ngừng ngừng đi một chút ở bên trong, dò xét này mưa bụi trong Tương Dương.

“Ồ?”

“Cái này nhiều ít một cân?”

Đi ở rìa đường một chỗ tiểu điếm, Nhạc Duyên quan sát hạ nơi này là buôn bán một ít điểm tâm tiểu thực vật địa

phương, cầm lấy một khối nhấm nháp một chút, hương vị tự nhiên so ra kém Hoàng Dung hành động. Hơn nữa, tại Quách phủ, Nhạc Duyên cùng Lý Mạc Sầu vốn là khách nhân, nói tiếp hiện tại Hoàng Dung coi như là ở cữ ở bên trong, thời gian dài như vậy tới Nhạc Duyên cũng bất quá là hưởng qua một lần Hoàng Dung hành động thực vật, xác thực mỹ vị.

Đi ra đi dạo, tự nhiên muốn vì bọn nàng mang lên một ít đồ vật.

“Ừ!”

Đang tại chọn đồ vật này nọ Nhạc Duyên đột nhiên dừng lại, chậm rãi xoay người, giơ cái dù, hướng con đường đối diện nhìn lại.

Một cái hồng nhạt bóng người, đang tại mưa bụi trong yên tĩnh cầm cái dù mà đứng, lẳng lặng nhìn mình chằm chằm bóng lưng.

Làm Nhạc Duyên xoay người sau, hồng nhạt bóng người cầm cái dù bước qua sợi sợi bọt nước, hướng này vừa đi tới.

Phấn cây dù.

Hồng nhạt đạo bào.

Mang theo một thân hồng nhạt khí tức, Doãn Chí Bình tựu như vậy nắm lấy cây dù, tại Nhạc Duyên trước mặt hơn một trượng chỗ dừng lại, lạnh nhạt mà đứng.

Mưa bụi trong.

Một lam một phấn, xa xa đối lập.

Gió mát qua, cây dù nhẹ lay động.

096 chương này một năm, ngày này (hạ)

Tương Dương.

Sông đào bảo vệ thành.

Một thuyền lá nhỏ, du dắt trên đó.

Sợi sợi mưa bụi, như mông như lung. Nhạc Duyên cùng Doãn Chí Bình hai người ngồi ngay ngắn ở ô cột buồm ở trong, an ngồi yên lặng.

Chính giữa.

Là một tấm bàn nhỏ, trên mặt nhiệt khí bừng bừng phấn chấn, rõ ràng là dùng đến nhỏ bếp lò tại đốt lấy nước, bên cạnh thì là đặt hai cái ngọc bích chén trà.

Hai thanh cây dù thì là tùy ý giắt trên vách đá, đang tích táp đi xuống nhỏ giọt nước, rơi vào này bị mưa phùn điểm ra vô số gợn sóng mặt sông.

Hai người không nói gì, chỉ là yên lặng nghe lên trước mắt nhỏ trên lò nước phát ra trận trận tiếng rít, nước sắp mở.

“Trà ngon!”

“Tốt nước!”

Doãn Chí Bình một thân hồng nhạt đạo bào ngồi ngay ngắn ở bàn nhỏ đối diện, trên mặt nụ cười nhìn qua Nhạc Duyên xách bình rót nước. Ngọc bích trong chén trà, nóng hổi nước sôi từ trong bầu xuống, chỉ chốc lát sau cũng đã là tám phần đầy. Ngừng tay, Nhạc Duyên cười nghe lên trước mắt Doãn Chí Bình lời nói, nói: “Này coi như là Tương Dương không sai!”

“Ngô!”

Thò tay tiếp nhận Nhạc Duyên đưa qua ngọc bích chén trà, dùng Doãn Chí Bình bây giờ có thể nhịn, tự nhiên không cần lo lắng này chén trà phải chăng phỏng tay. Nói tiếp, nước này vốn là không là hoàn toàn nóng hổi.

Mảnh ngửi một miệng trà hương, khẽ nhấp một cái, dùng bị xua tan này tháng ba lãnh khí, Doãn Chí Bình tay phải tùy ý vỗ về chơi đùa hạ thái dương tóc dài, lúc này mới dùng cái kia đã muốn trở nên xinh đẹp quỷ dị tiếng nói nói: “Thời gian dài như vậy tới, Nhạc huynh vẫn là như vậy tiêu sái tùy ý!”

“Haiz, a!”

Một tiếng cười khẽ, Nhạc Duyên cũng thả ra trong tay chén trà, dùng một loại hồi ức ngữ khí đạo: “Cũng có điểm hoài niệm lúc trước ta và ngươi lên Chung Nam thời điểm, này đoạn sơn đạo chúng ta đi đã lâu, lúc này mới đến đỉnh núi!”

Tầm mắt rơi vào Doãn Chí Bình này đã muốn trở nên yêu dị, đã muốn chậm rãi nữ sinh hóa trên mặt, Nhạc Duyên trong nội tâm không nói kinh ngạc đây tuyệt đối là nói giả. Lúc trước chính mình bởi vì long kỵ sĩ việc này, Nhạc Duyên cũng bất quá vì Doãn Chí Bình tiêm vào một thuốc chích lượng thư kích thích tố sinh dục, cho dù là chính mình sau đưa cho hắn dược vật, cũng bất quá là trộn lẫn thư kích thích tố sinh dục mà thôi.

Loại này dược vật, mang cho Doãn Chí Bình có thể là lãnh đạm tâm tình, hay hoặc giả là phương diện khác, nhưng là quyết không có thể nào xuất hiện trước mắt loại này tình cảnh.

Lúc ấy tại trên đường phố, Nhạc Duyên nhìn thấy Doãn Chí Bình ý niệm đầu tiên, liền là đối phương tu tập Quỳ Hoa Bảo Điển.

Nhưng mảnh vừa nghĩ, rồi lại khả năng không lớn.

Trên thế giới thì ra cung nhân có, nhưng có phải là mỗi người cũng dám tự cung. Tại Nhạc Duyên xem ra, Doãn Chí Bình khả năng không có cứng như vậy tâm địa, nếu không lời nói hắn lúc trước cũng sẽ không như vậy như thế. Hơn nữa Nhạc Duyên cũng không có nghe nói qua Toàn Chân có loại công pháp này.

Nhạc Duyên liền muốn muốn triệt để biết rõ ràng Doãn Chí Bình trên người chuyện phát sinh, rốt cuộc là cái gì võ công khiến cho Doãn Chí Bình trở thành trước mắt bộ dáng như vậy?

Là Quỳ Hoa Bảo Điển, vẫn là cái khác!

Hay hoặc giả là này Tiểu Long Nữ mất đi tin tức đối với hắn đả kích quá nghiêm trọng sao?

Cho nên, hỏi Tương Dương có ít người mua một thuyền lá nhỏ, du dắt này sông đào bảo vệ thành, lại coi như là tại đây Tương Dương một phen niềm vui thú.

“Đúng vậy a!”

Nghe Nhạc Duyên cảm thán ngữ khí, Doãn Chí Bình thanh âm cũng hơi có vẻ trầm thấp đứng lên, nói: “Nhớ ngày đó Nhạc huynh lên núi hãy để cho ta đeo kiếm! Bây giờ nghĩ lại, cũng là có một thời gian thật dài! Dùng Nhạc huynh hiện tại thân thủ, lên Chung Nam lại cũng không cần ta tới đeo kiếm.”

“Hàaa…!”

Cười nhạt ở bên trong, Nhạc Duyên chén trong tay tử nước trà đã bị bản thân uống cạn, tại một lần nữa vì chính mình thêm đầy nước sau, lúc này mới ung dung thở dài: “Ngược lại Duẫn huynh, trong khoảng thời gian này biến hóa có chút lớn!”

“Ha ha…”

Nghe vậy, Doãn Chí Bình cười, trên mặt đều là vui vẻ vẻ, nói: “Thế gian này vạn vật chỉ có đỉnh đầu thanh thiên không có đổi qua bên ngoài, cái khác cũng sẽ trở nên. Vô luận Thương Hải, vẫn là Tang Điền, Thương Hải có thể hóa Tang Điền, Tang Điền cũng có thể trở thành Thương Hải!”

“Nhạc huynh cũng không phải như thế sao?”

Trong tươi cười, Doãn Chí Bình tầm mắt cũng là rơi vào Nhạc Duyên thái dương này hai bôi tóc trắng lên, nói: “Này hung danh hiển hách Xích Luyện Tiên Tử cũng có thể bị Nhạc huynh khuyên giải trở về chính đạo, vì kháng Mông nghiệp lớn xuất lực, càng là trở thành Nhạc huynh đạo lữ. Đây hết thảy hết thảy, ta nhưng là từ thật không ngờ qua.”

“Bị chê cười!”

Mỉm cười chắp chắp tay, Nhạc Duyên cười nói: “Thù nước hận nhà, thù nước ở trên, ta thực sự thực xin lỗi những thứ kia có mang hận nhà người, chỉ có thể ở kháng Mông nghiệp lớn trong ra lên một phần lực, dùng giảm bớt Mạc Sầu một thân tội nghiệt!”

“Xích Luyện Tiên Tử có Đạo Công Tử Nhạc huynh như thế vì nàng, cũng là nàng chi cả đời này may mắn!”

Lý Mạc Sầu đã từng trải qua , Doãn Chí Bình cũng dò xét qua, hiểu đến đã từng sự tình. Cho nên, Doãn Chí Bình mới có này vừa nói.

Đối với Xích Luyện Tiên Tử mà nói, có Đạo Công Tử Nhạc Duyên chính là nàng cả đời này may mắn.

“Ha ha…”

Đối với cái này Nhạc Duyên không cách nào nói cái gì, chỉ có thể cười cười. Tại đồng thời, cũng là đem bàn

nhỏ lên lò lửa nhỏ lấy xuống, thả ở bên cạnh, sau đó từ chính mình trong tay áo móc ra một quyển mới lạ đạo tạng trước tác từng tờ từng tờ xé mở, nhét vào lò lửa nhỏ ở bên trong, coi như là thêm hỏa đun nóng.

Tuy nhiên hai người võ công cũng rất cao, nhưng là tại đây pháo hoa tháng ba ở bên trong, cái loại này ướt át trong trẻo nhưng lạnh lùng cảm giác hãy để cho người có chút không thoải mái, nhất là ngay lúc này.

"…"

Tầm mắt nhàn nhạt nhìn qua Nhạc Duyên sở tác sở vi, như lúc trước Doãn Chí Bình chắc chắn hỏi thăm, nhưng là hiện tại hắn lại không có chút nào để ý, chỉ là yên tĩnh nhìn xem Nhạc Duyên động tác, nhìn xem Nhạc Duyên đem một ít bổn mới tinh đạo tạng từng tờ từng tờ xé toang, sau đó toàn bộ nhét tiến lò lửa nhỏ trong.

Ngọn lửa luồn lên, cũng là mang theo một tia khói xanh.

Mà ở chỉ một thoáng, ô cột buồm trong lãnh khí cũng bị hễ quét là sạch.

Tầm mắt vẫn đang tại Nhạc Duyên này thái dương tóc trắng lên dừng lại, Doãn Chí Bình trong nội tâm có phần có chút kỳ quái, làm sao trong khoảng thời gian này tới đối phương lại có tóc trắng. Cho dù là chỉ có thái dương tóc xám trắng, nhưng là đây đối với một cao thủ mà nói, cái này cũng tuyệt đối là tình huống ngoài ý muốn.

Sau nửa ngày.

“Nhạc huynh, ngươi tựa hồ thoạt nhìn tiều tụy già nua chút ít a, liền thái dương tóc cũng đã hoa râm!”

Tay phải đùa bỡn bản thân thái dương, cầm lấy mở đầu cùng Nhạc Duyên tóc so với, Doãn Chí Bình như vậy cười nói.

“Ha ha…”

Nhạc Duyên nghe vậy cười cười, đối với Doãn Chí Bình này giống như nữ hài nhi thủ đoạn cách làm cũng không có để ý, mà là ngẩng đầu, nhìn qua Doãn Chí Bình, nói ra: “Người mệt mỏi mà thôi, ngược lại ngươi thoạt nhìn tuổi trẻ không ít.”

Lời này Nhạc Duyên không có chút nào nói sai, trước mắt Doãn Chí Bình làn da tuyệt đối so với trước kia nhìn thấy Doãn Chí Bình muốn tốt hơn rất nhiều, cơ hồ có thể sánh ngang nữ nhân, có thể dùng này da thịt nhẵn nhụi này một từ ngữ để hình dung.

“A? Phải không?”

Doãn Chí Bình nghe vậy ngẩn ngơ, khóe miệng leo núi nụ cười, nói: “Nhạc huynh nói giỡn!” Nói đến đây, Doãn Chí Bình nâng lên chính mình hồng nhạt ống tay áo, đột nhiên hỏi: “Nhạc huynh, ngươi cho là ta này một thân hồng nhạt đạo bào như thế nào? So với ngươi đã từng một thân này vàng sáng như thế nào?”

“…”

Nhạc Duyên hơi sững sờ, hắn hoàn toàn không ngờ

rằng Doãn Chí Bình lại có đột nhiên thay đổi chủ đề, dẫn tới trên quần áo. Bất quá, lần này cùng Doãn Chí Bình nói chuyện với nhau vốn chính là một loại tùy ý, Nhạc Duyên bất quá thoáng khẽ giật mình, lập tức kịp phản ứng.

“Rất xinh đẹp!”

Đây là Nhạc Duyên đối với Doãn Chí Bình này một thân hồng nhạt đạo bào đánh giá.

“Ha ha!”

Doãn Chí Bình nghe vậy thoả mãn, nhưng là ngoài miệng nhưng vẫn là nói ra: “Kỳ thật, người ta rất muốn một thân này tuyết bạch sắc đạo bào, chính là…” Còn lại lời nói cũng không nói gì, Doãn Chí Bình ngữ khí trở nên cực đoan trầm thấp, ánh mắt cũng hơi có vẻ thất thần tới.

Màu trắng đạo bào?

Nhạc Duyên ngẩn ngơ, lập tức thực sự kịp phản ứng. Hắn rốt cuộc biết Doãn Chí Bình biến thành trước mắt bộ dáng một cái dẫn từ một trong.

Hoàng Dung cùng Toàn Chân định ra kế sách, chính là vũng hố vài người a.

Chỉ sợ…

Toàn Chân thất tử sáu người làm sao cũng sẽ không ngờ được sự tình có phát triển trở thành trước mắt bộ

dáng như vậy a? Nói thật, Nhạc Duyên cũng không ngờ rằng.

“Nhạc huynh, “

Hồi lâu, khôi phục lại Doãn Chí Bình để xuống ống tay áo, dùng một loại nghiêm túc ngữ khí nói ra: “Lúc trước ngươi nói võ công không đủ, là hộ không Long cô nương, ngươi là nói đúng! Ta không có bảo vệ Long cô nương!”

“…”

Nhạc Duyên không nói gì trong.

“Mà ta hiện tại võ công mới thành lập, tự giác thân thủ cao không ít… Ngươi nói, nếu là lúc trước ta có giờ phút này năng lực, có thể hộ được Long cô nương an nguy sao?”

Ngữ khí hơi nỉ non, Doãn Chí Bình vô cùng nghiêm túc nhìn qua Nhạc Duyên, chờ đợi Nhạc Duyên trả lời.

“… A?”

Trong tay trang giấy đã muốn toàn bộ đốt xong, lạnh gió thổi qua, này ô cột buồm trong nhiệt khí lại bị gió mát toàn bộ mang đi.

Hai người yên tĩnh mà ngồi, tầm mắt đối mắt nhìn nhau lấy, trầm mặc không nói.

Thiên không mây đen trải rộng, áp rất thấp, như muốn

đem trọn cá Tương Dương cho phá hủy sạch sẽ.

Sông đào bảo vệ thành lên, này đầy trời sợi sợi mưa phùn thì là đan vào ra tự mình thuộc về xuân hàn ý.

Ầm ầm!

Không trung truyền đến một hồi sấm rền thanh âm, âm thanh như nước lũ, cuồn cuộn mà vào.

Lại là một trận gió mưa, thổi này thuyền nhỏ cũng không ổn đứng lên.

Theo ô cột buồm đến thăm mành tiếng vang, Doãn Chí Bình động.

Tay trái vì chưởng, một chưởng trực tiếp đập tại chính mình bên cạnh thân trên ván thuyền, này bị gió thổi tả hữu lắc lư không thôi thuyền lập tức bất động. Lập tức, giống như ở đầu thuyền để lên ngàn cân Cự Thạch bình thường, toàn bộ đầu thuyền bắt đầu hướng dưới nước áp đi, đuôi thuyền càng thoát ly mặt nước, dựng thẳng lên tới.

Theo một chưởng này, Doãn Chí Bình thả tại bên người trường kiếm cũng nhảy dựng lên, liếc đến trước mặt hắn.

Tay phải khẽ vuốt vỏ kiếm mà qua, cầm này quấn lên hồng nhạt sợi tơ chuôi kiếm, chợt nhổ.

Thương ——

Một tiếng thật dài kiếm ngân vang âm thanh từ ô cột buồm trong vang lên, phảng phất giống như hiện lên một đạo thiểm điện. Thân kiếm hàn mang, tại Nhạc Duyên cùng Doãn Chí Bình hai người trên mặt từng người lưu lại một đạo lớn lên hình quang ngấn.

Lập tức!

Trường kiếm trong tay, đâm ra!

Chưa từng có từ trước đến nay như muốn đem trước mắt hắc ám đâm một cái thông thấu.

097 chương kiếm nhanh! Kiếm nhanh! Ta nhanh nhất! (thượng)

Chương 88 : 098 099 100 Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo

098 chương kiếm nhanh! Kiếm nhanh! Ta nhanh nhất! (hạ)

Mưa bụi phiêu diêu.

Mưa gió mịt mù.

Dựng ở này dần dần trầm mặc thân thuyền lên, tay nâng cây dù, che đậy lấy đỉnh đầu này mịt mờ mưa phùn, nhạt nhìn qua đối diện một thân hồng nhạt đạo bào Doãn Chí Bình.

Gió mát tập qua, sợi tóc cuồng loạn nhảy múa, này bị thổi cuồng loạn nhảy múa mưa phùn đem cái dù hạ đạo bào ướt nhẹp một mảnh, truyền đến từng đợt mát mẻ lạnh như băng ý.

Rầm rầm hưng thịnh!

Vô số bọt khí từ mặt nước toát ra, dưới chân thân thuyền đã đem toàn bộ không có vào trong nước. Tại hai chân sắp nhiễm tiếp nước thời điểm, Nhạc Duyên động.

Cạch!

Tại vẻn vẹn lộ ra một điểm thân thuyền lên một điểm,

Nhạc Duyên dùng cây dù dẫn người, mượn sức gió, phảng phất giống như một mảnh bị gió thổi đứng lên trang giấy, hướng Doãn Chí Bình phương hướng bay đi.

Đồng dạng.

Doãn Chí Bình dưới chân thuyền cũng triệt để chìm xuống, tại cùng thời khắc đó, hắn cũng động thủ.

Sông đào bảo vệ thành lên, một lam một phấn hai bả cây dù tại mưa bụi trong rất nhanh tương cận.

Tiếp xúc nháy mắt, hai người xuất kiếm.

Cái dù, trường kiếm như rồng, hóa thành đạo hàn quang bay thẳng đến đối phương trên tay chỗ giơ cái dù đâm tới. Thình lình, Nhạc Duyên cùng Doãn Chí Bình tại thời khắc này đồng thời lựa chọn đều là đem đối phương này mượn lực cây dù phá vỡ.

Có thể nói, tại hiện tại trận này tranh phong ở bên trong, người nào cái dù hư mất, như vậy người nào liền thua.

Nhạc Duyên không muốn thua, cũng không cho rằng tại khinh công lên chính mình thất bại.

Mà Doãn Chí Bình thì là không thể thua, cho nên càng dùng sức áp bách trên người tiềm lực.

Ừ!

Trong nội tâm một tiếng kinh ngạc, giữa không trung ở bên trong, Nhạc Duyên thân hình lùi lại phía sau ngã

xuống, trong tay cây dù thì là tránh đi Doãn Chí Bình này ba thước Thanh Phong châm chích, đồng thời trên chân phải đá, mũi chân đá trúng Doãn Chí Bình trên tay trên thân kiếm, một tiếng vang nhỏ ở bên trong, Doãn Chí Bình trường kiếm trực tiếp bị đá lệch khỏi quỹ đạo phương hướng.

Đinh!

Mà đồng thời, Nhạc Duyên cũng cảm giác được trường kiếm trong tay đâm đến một cái kim loại vật thể.

Giơ lên mắt nhìn đi, Nhạc Duyên này mới phát hiện bị chính mình đá trật ra Doãn Chí Bình đơn giản chỉ cần dùng chuôi kiếm trong tay đáy bưng ngăn trở chính mình mũi kiếm. Khiến cho chính mình trường kiếm không có đâm đến cái dù cán.

"…"

Trong nội tâm hơi kinh hãi, Doãn Chí Bình đối với Nhạc Duyên hiểu kỳ thật cũng không nhiều, biết rõ đối phương khinh công, cùng với nội lực còn có chưởng pháp, bởi vì này chút ít ban đầu ở Anh Hùng đại hội lên Nhạc Duyên cùng Quách Tĩnh chiến đấu giữa hai người trong có thể nhìn ra được.

Trong lòng, hắn tuy là đối với Nhạc Duyên kiếm pháp từng có suy đoán, nhưng trước mắt còn là lần đầu tiên nhìn thấy Nhạc Duyên chân thật kiếm pháp.

Kiếm pháp không tính này cực đoan ảo diệu, mà là cùng hắn đồng dạng đi là nhanh đường đi, chẳng qua là hai

người nhanh pháp không giống với, chỗ thi triển đi ra khí độ cũng không giống với mà thôi.

Giữa không trung trong hai người giao tay khẽ vẫy sau, Doãn Chí Bình thân hình thì là tại Nhạc Duyên một kiếm đâm thẳng hạ bị kích hướng về sau bay ra ngoài, mà Nhạc Duyên thì là ngửa đầu hướng phía dưới trên nước té xuống.

“A!”

Khẽ cười một tiếng, Nhạc Duyên mặc cho lấy thân thể mình hướng xuống rơi xuống, sắp tới đem rơi vào trong nước thời điểm, Nhạc Duyên trong tay cây dù xoay tròn, chuyển qua thân dưới, dùng đầu dưới chân trên thẳng tắp thân hình hướng trong nước thẳng tắp rơi xuống.

Ba !

Một tiếng vang nhỏ, căng ra cây dù cái dù lưng trực tiếp đặt ở trên mặt nước.

Ba đào nhộn nhạo, nguyên bản bất quá là sợi sợi vằn nước mặt nước bắt đầu nhộn nhạo, phảng phất giống như trên mặt bị đè xuống một mảnh lõm xuống, có chút hạ xuống.

Lập tức, mượn lực đàn hồi, Nhạc Duyên lại lần nữa càng đứng lên.

Trong tay cây dù kể cả người cùng một chỗ xoay tròn, mang ra một dài mảnh sóng nước, tại giữa không trung vẽ ra một cái trong suốt được tròn.

Bùm!

Nhạc Duyên trường kiếm trong tay đổi quét vì đập, liếc vung mà qua, trực tiếp nện tại quanh thân hình tròn sóng nước phía trên.

Lập tức.

Sóng nước tán loạn, hóa thành vô số bọt nước, phảng phất giống như Thiên Nữ Tán Hoa bình thường húc đầu cái não hướng giữa không trung Doãn Chí Bình đánh tới.

“Đây là!”

Một tay cầm cái dù Doãn Chí Bình giữa không trung trong thấy thế không khỏi lông mày một hồi nhảy loạn, nhiều như vậy bọt nước phảng phất giống như từng đạo mũi tên nhọn húc đầu cái não đánh tới, điều này khiến cho hắn rất là kinh hãi. Này cùng giữa không trung căn bản không cách nào mượn lực, cho dù là tiến triển Kim Nhạn Công cũng vô pháp tránh ra tới.

Bởi vì trước mắt bọt nước phạm vi thật sự là quá lớn.

Nghĩ tới đây, Doãn Chí Bình chỉ có thể là lông mày nhăn lại, trong tay ba thước Thanh Phong lấy cực nhanh tốc độ bay múa đứng lên, dùng đánh tan những thứ này phóng tới bọt nước.

Phanh! Phanh! Phanh!

Liên tiếp thanh thúy lọt vào tai tiếng đánh vang lên, phảng phất giống như tại khay ngọc lên ngã xuống vô số trân châu.

Bọt nước văng khắp nơi ở bên trong, Doãn Chí Bình trong tay ba thước Thanh Phong vài có lẽ đã là nhìn không thấy bóng dáng, chỉ có thể nhìn đến tại hắn trước người, cái dù lúc trước không ngừng tán đi bọt nước.

Nhưng là bọt nước quá nhiều, vô luận Doãn Chí Bình như thế nào nhưng cũng không cách nào ngăn lại này phách thiên cái địa mà đến bọt nước, có đôi khi mặc dù là đem đánh tan rơi xuống nước ra bọt nước vẫn đang có không nhỏ lực đạo. Ở đằng kia thanh thúy tiếng đánh, nhưng cũng là thỉnh thoảng tăng thêm nhất thanh muộn hưởng.

Mỗi khi nhất thanh muộn hưởng vang lên, Doãn Chí Bình trên tay phấn cây dù liền xuất hiện một cái lỗ thủng nhỏ.

Âm thanh ngừng, kiếm ngừng.

Người thì là hướng phía trên nước rơi đi.

Doãn Chí Bình trên mặt tái đi, cũng đã là điểm điểm mặt nước, đạp nước mà bay, hướng bên cạnh bờ mà đi.

Đồng dạng.

Nhạc Duyên cũng nắm lấy lam cây dù như chuồn chuồn lướt nước mà qua.

Một phấn một lam hai đạo nhân ảnh cũng như khói xanh bình thường rơi vào bên cạnh bờ.

…

Bờ sông, Tương Dương thành dưới tường.

Nhạc Duyên cùng Doãn Chí Bình hai người song song mà đứng, tầm mắt nhìn qua sông kia tâm đã muốn triệt để trầm mặc ô cột buồm thuyền phương hướng, trầm mặc không nói.

Hồi lâu.

Đợi một chút đợi Nhạc Duyên lên tiếng, nói: “Duẫn huynh, ngươi chi võ công tiến cảnh vượt quá ta dự kiến, đây là cái gì võ công?” Vừa rồi giao phong, trò chuyện Nhạc Duyên trong nội tâm tuy có suy đoán, nhưng là hắn không biết là Doãn Chí Bình chân chính học tập đến này Quỳ Hoa Bảo Điển.

Càng nghĩ, Nhạc Duyên quyết định còn là mình mở miệng đem trong nội tâm cái nghi vấn này hỏi lên.

“…”

Doãn Chí Bình nghe vậy trầm mặc sau nửa ngày, lúc này mới lên tiếng nói: “Tiên Thiên Công, ta tu thành phái ta trấn phái công pháp, Tiên Thiên Công!”

Trước… Tiên Thiên Công?

Nhạc Duyên vừa nghe lời này sửng sốt. Tại hắn trong

cảm giác, Tiên Thiên Công không phải là cái này tiết tấu a. Nhưng vấn đề là, này Tiên Thiên Công đến cùng như thế nào, người nào cũng chưa từng thấy qua.

Chẳng lẽ lại này Tiên Thiên Công có vấn đề gì?

Trong nội tâm suy tư Nhạc Duyên không có nói ra, chỉ là đem cái này nghi hoặc dằn xuống đáy lòng, mà là cảm thán nói: “Thì ra là thế!”

“Đáng tiếc!”

Doãn Chí Bình nỉ non lấy thở dài một câu, ngẩng đầu đang nhìn mình trên tay hồng nhạt cây dù, phía trên kia che kín lỗ thủng, cái dù cán lên càng lộn xộn ngấn trải rộng, thất lạc nói: “Ta cuối cùng là thua!”

“Không!”

Nhưng mà nhường Doãn Chí Bình ngoài ý muốn là Nhạc Duyên chối bỏ hắn lầm bầm lầu bầu, quay đầu lại, liền thấy Nhạc Duyên dùng một loại ngoài dự tính biểu lộ ngẩng đầu nhìn qua chính hắn cái dù, chậm rãi nói: “Là ta thua!”

Thoại âm rơi xuống.

Chỉ nghe ba một thanh âm vang lên, Nhạc Duyên trên tay lam cây dù đã muốn vỡ tan ra, này cái dù trên mặt xuất hiện một sơ ý phá ngấn.

Tầm mắt kinh ngạc đang nhìn mình trên tay cây dù cái dù mặt, Nhạc Duyên trong đầu cũng là nhớ lại trước

giao phong, mặc dù mình cũng đánh bại đối phương cái dù, nhưng là cuối cùng là Doãn Chí Bình tốc độ nhanh một bước, ba thước Thanh Phong chỗ mang theo khí kình phá cái dù mặt, chẳng qua là tại trước mắt mới bạo phát đi ra.

Tuy nhiên Nhạc Duyên có thể tránh được như vậy sự tình phát sinh, nhưng là hắn vẫn là mặc cho này đạo kình khí lưu tại chính mình cây dù phía trên.

"…"

Im lặng không nói gì nhìn qua Nhạc Duyên xoay người rời đi bóng lưng, Doãn Chí Bình môi động động, không nói gì thêm, trên mặt cũng là toát ra sợi sợi vui sướng. Nhạc Duyên lời nói, nói cho hắn biết, hắn cố gắng không có uổng phí.

Nếu như lúc trước chính mình có mình bây giờ thực lực, ổn định có thể hảo hảo bảo vệ Long cô nương.

Nghĩ tới đây, Doãn Chí Bình trên mặt mới vừa vặn đứng lên vui sướng rồi lại tiêu tán không thấy, một lần nữa trôi tại trên mặt lại là một loại hối hận. Đáng tiếc, đây hết thảy cũng quá trễ a!

Hồng nhạt cây dù rơi xuống đất, trường kiếm trong tay cũng rơi xuống trên mặt đất, Doãn Chí Bình cứ như vậy bình tĩnh đứng ở đó mưa bụi ở bên trong, mặc cho này mưa gió đập vào mặt.

Hồng Tụ như đao.

Trận này trong tranh đấu, Doãn Chí Bình thua, Dương Quá cũng thua.

Mà Nhạc Duyên mình ở này trên sông giao phong ở bên trong, lại là cố ý thua.

Xuân phong tập qua, thẳng thổi trúng này rơi trên mặt đất hai bả cây dù không ngừng quay cuồng, còn có bị Nhạc Duyên tiện tay cắm trên mặt đất trường kiếm không ngừng chập chờn lấy.

Mưa bụi trong sương mù, này màu lam bóng lưng biến mất tại Tương Dương thành trong môn.

099 chương phản ứng dây chuyền (thượng)

Chương 89 : 101 102 103 Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo

101 chương phản ứng dây chuyền (hạ)

Đại sảnh.

Nhạc Duyên, Xích Luyện Tiên Tử, Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung bốn người cũng lâm vào trong trầm mặc, làm Nhạc Duyên đem chính mình đối với Doãn Chí Bình đến đây Tương Dương suy đoán nói đi ra sau, toàn bộ bầu không khí trầm mặc.

Tình một trong chữ, cuối cùng là không thể suy đoán!

Nhạc Duyên suy đoán không có sai, Doãn Chí Bình xuống núi đi đến Tương Dương, chính là tìm đến Dương Quá phiền toái, đương nhiên Mông Cổ quốc sư Kim Luân Pháp Vương cũng ở đây Doãn Chí Bình trong danh sách.

Nhưng là đối lập nâng Kim Luân Pháp Vương, tại Doãn Chí Bình trong suy nghĩ Dương Quá càng làm cho hắn chán ghét.

Có thể nói, giữa hai người quan hệ một mực cũng không tốt!

Dương Quá đối với Toàn Chân cừu hận, mà hơn nữa

lần này Doãn Chí Bình đối với Dương Quá phẫn hận, hai người một khi tiếp xúc, vô cùng có khả năng là liệt hỏa tưới dầu.

Trong khoảng thời gian ngắn, mấy người cũng yên tĩnh, suy tư về như thế nào giải quyết trước mắt cái này cục diện.

Chỉ là bốn người cũng không ngờ rằng là sự tình phát triển xa xa vượt qua lúc trước đoán trước, từng bước một tiến triển triệt để khiến người ngoài ý.

…

Mịt mờ mưa bụi, Doãn Chí Bình cứ như vậy toàn thân ướt đẫm tiến Tương Dương thành, trở lại khách sạn Duyệt Lai.

Vừa mới cùng Nhạc Duyên giao phong, kết cục nhường hắn cao hứng, thực sự nhường hắn khổ sở.

Cao hứng là hắn rốt cục có năng lực, chính là khổ sở cũng là đã muốn quá trễ.

Một ít cổ lan tràn dưới đáy lòng tự trách, như con mối bình thường hung hăng thị cắn chính mình tâm.

Gian phòng.

Trong thùng gỗ, nhiệt khí lao nhanh.

Trong đó ngâm vào tắm Doãn Chí Bình mày liễu nhíu lại, tầm mắt một mực rơi tại trên tay mình cùng trên người,

một thân này làn da cùng dĩ vãng đã muốn bất đồng, càng thêm nhẵn nhụi, lại càng thêm trắng nõn.

"…"

Tầm mắt trong thất thần, thật lâu, Doãn Chí Bình mới nỉ non lấy nói: "Ta đây rốt cuộc là nam nhân? Vẫn là nữ nhân?"

Tầm mắt rơi tại trước ngực mình, mà tay phải thì là chậm rãi không có vào trong nước, Doãn Chí Bình sắc mặt trở nên cực đoan quỷ dị. Không hiểu một loại danh vì sợ hãi tâm tình đột ngột phủ lên tại trái tim.

"Không!"

"Ta là Doãn Chí Bình!"

"Ta hiện tại bộ dáng như vậy, chỉ là không có hộ tốt Long cô nương báo ứng!"

"Không, ta không phải Doãn Chí Bình!"

"Ta đây bây giờ là người nào?"

Thì thào tự nói ở bên trong, Doãn Chí Bình cảm giác mình đầu óc đã bắt đầu trở nên hỗn loạn, trong thùng gỗ nước gợn nhộn nhạo, sợi sợi nhiệt khí bay múa. Trong hoảng hốt, Doãn Chí Bình đầu đột nhiên quay tới, nhìn về phía này bị chính mình thả ở bên cạnh trên ghế gương đồng.

Bởi vì hơi nước tràn ngập, vốn có thể thấy rất rõ nét trên

gương đồng bò đầy sợi sợi vụ khí, một cái nhìn lại mơ mơ hồ hồ.

Mắt trợn tròn, Doãn Chí Bình cứ như vậy sững sờ, ngẩn người sững sờ nhìn xem này mơ hồ tại vụ khí thượng nhân bóng dáng.

Thật lâu.

“Long cô nương, là ngươi sao?”

Thấp trong tiếng nói, Doãn Chí Bình chậm rãi vươn tay hướng này gương đồng sờ soạng, chính là mò tới cũng là đầy tay sương mù, bị bàn tay chà lau mất vũ khí gương đồng lập tức rõ ràng, người bên trong bóng dáng không phải này Tiểu Long Nữ, mà là mình.

“Ồ?”

Một tiếng kinh ngạc, Doãn Chí Bình tay phải mạnh mẽ lùi về tới, bình tĩnh nhìn qua này gương đồng, nói: “Long cô nương không thấy?”

“Không!”

Đầu lâu nhẹ lay động, nhiệt khí lại lần nữa bay lên, này trên gương đồng lại lần nữa bò đầy vụ khí, lập tức này mơ hồ bóng người vừa xuất hiện tại trên gương đồng. Nhìn qua gương đồng, Doãn Chí Bình cười, cũng là vô cùng ủy khuất nói ra: “Rồi, Long cô nương ngươi là đang trách ta sao?”

“Đúng vậy!”

“Lúc trước ta võ công quá kém, hộ không được!”

“Nhưng hiện tại… Ta luyện thành Tiên Thiên Công, sau này sẽ thành vì đệ nhất thiên hạ, ổn định có thể bảo vệ Long cô nương ngươi an nguy!”

“Không cần sợ hãi, này Kim Luân Pháp Vương cái gì tổn thương không Long cô nương ngươi, ta sẽ giết hắn!”

Doãn Chí Bình cả người gục ở thùng gỗ ven, con mắt chăm chú chằm chằm vào gương đồng, thật cẩn thận đối với trên gương đồng mơ hồ hình ảnh hỏi: “Này Long cô nương, ta hiện tại võ công đã muốn không sai, như vậy… Ta có thể hộ ngươi sao?”

Hồi lâu.

“Cười!”

“Long cô nương ngươi là đáp ứng!”

Doãn Chí Bình nhìn qua này mơ hồ bóng người động tác, lập tức cười, phi thường vui vẻ nói ra: “Yên tâm, lần này lại cũng không ai có thể tổn thương ngươi!” Nếu là Nhạc Duyên ở đây, ổn định có thể nhìn ra đây là một loại sâu đậm tự mình thôi miên.

Đông! Đông! Đông!

“Khách quan, ngài muốn quần áo cùng bột nước các loại chúng ta đã để người thay ngài làm tốt, cần đưa đi vào sao?”

Ngoài cửa.

Đột nhiên tới tiếng đập cửa, nhường Doãn Chí Bình rốt cục lấy lại tinh thần.

Nguyên bản bị này đột nhiên cắt đứt sẽ cho người cảm thấy khó chịu, nhưng là trước mắt Doãn Chí Bình chính mình cảm thấy thật cao hứng, đổ ra là không có để ý, phân phó nói: “Đặt ở trên mặt bàn sau, ngươi liền đi ra ngoài đi!”

“Tốt, khách quan!”

Điếm tiểu nhị nơm nớp lo sợ đẩy cửa phòng ra, đi tiến gian phòng, sau đó đem trên tay đồ vật này nọ cất kỹ sau, lúc này mới đóng cửa lại đi ra ngoài.

Mới vừa vặn đóng cửa thật kỹ, điếm tiểu nhị liền không khỏi thở phào một hơi.

Này trong phòng quỷ dị đạo sĩ, nhường điếm tiểu nhị trong nội tâm một mực rất là sợ hãi, nhìn qua đối phương không biết sao từ trong xương đều toát ra một cổ nhường hắn phát lạnh lãnh khí.

Quỷ dị đạo sĩ, quỷ dị thanh âm, còn có này quỷ dị trang phục.

Lau lau mồ hôi lạnh trên trán, điếm tiểu nhị vội vàng xuống lầu, từ này áo trắng đạo sĩ trụ tiến lầu này trong sau, điếm tiểu nhị cảm giác, cảm thấy này khách sạn Duyệt Lai cũng trở nên quỷ dị.

Trong phòng.

Điếm tiểu nhị xuống lầu thanh âm dần dần đi xa, mà Doãn Chí Bình cũng rửa mặt xong, từ trong thùng tắm đi tới. Lau khô trên người nước đọng sau, ánh mắt của hắn rơi vào điếm tiểu nhị thả ở bên ngoài trên mặt bàn mới tinh trên mặt quần áo.

Vẻ mặt tươi cười ở bên trong, đối với này y phục mới cực kỳ thoả mãn Doãn Chí Bình liền đem hắn mặc vào tới, đồng thời lấy ra gương đồng, lau khô trên mặt nước đọng sau, ngồi ngay ngắn tại trước bàn, đối với gương đồng, mở ra bột nước đợi đồ vật này nọ, một chút bắt đầu giả dạng đứng lên.

Bên trái lông mi, quá nhu hòa một chút, đàn ông làm mày kiếm!

Bên phải lông mi, vừa quá cứng rắn một chút, Long cô nương có thể không phải như vậy!

Từng chút từng chút tu bổ lấy lông mi, còn có bàn kia tiếp nước phấn, Doãn Chí Bình đối với gương đồng từng chút từng chút bắt đầu sửa sang lại chính mình gương mặt, cách ăn mặc đứng lên.

Một nén nhang thời gian sau.

Doãn Chí Bình cách ăn mặc cuối cùng kết thúc.

Để xuống lông mày bút, Doãn Chí Bình kinh ngạc đánh giá trong gương đồng rõ nét bóng người, thoả mãn

cười.

Bên trái nửa người tạo sắc đạo bào, bên phải nửa người màu trắng lớn lên y, gương mặt nửa đàn ông nửa nữ tử.

Nam y nữ áo liền quỷ dị như vậy kết hợp cùng một chỗ, mặc ở Doãn Chí Bình trên người. Mà gương đồng Doãn Chí Bình mặt, càng nửa bên mặt tràn đầy đàn ông tức, mày kiếm thẳng đứng thẳng, hào khí trong mây, chính là lúc trước Doãn Chí Bình bản thân bộ dáng, mà đổi thành bên ngoài nửa bên mặt cũng là nhu hòa như nữ nhi, lông mày giương nhẹ, nhất phái trong trẻo nhưng lạnh lùng kiều mỵ, chính là Doãn Chí Bình trong trí nhớ Long cô nương bộ dáng khí chất.

Khuôn mặt lên cũng là xuất hiện nam nữ chi tướng, một thân quần áo cũng là nam nữ thông dụng.

“Ha ha…”

Giọng nữ giọng nam hai loại tiếng cười lẫn nhau luân chuyển trong phòng vang lên.

“Quá nhi thay lòng đổi dạ, cũng quên cô cô!”

Thanh thúy mà trầm thấp giọng nữ trong phòng phiêu đãng, trong giọng nói tràn đầy đau thương cùng lòng chua xót.

“Long cô nương yên tâm, ta nói rồi muốn hộ ngươi, ta đây liền đi giáo huấn Dương Quá! Chờ ta giáo huấn này Dương Quá, lại đi giết này cá tổn thương ngươi Kim Luân Pháp Vương, được không?”

Giọng nữ vừa dứt, trong phòng đón thì là một giọng nói nam, trong thanh âm chém đinh chặt sắt, còn có này vô cùng tức giận.

Oành!

Cửa sổ mạnh mẽ bị đẩy!

Một bả hoa cây dù, một thanh kiếm, một cá nhân, liền như vậy từ trong cửa sổ bay ra đi.

Mà phương hướng, chính là Quách phủ.

1

Chương 90 : 104 105 106 Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo

104 chương từ kiếm chấm dứt

Ra ngoài ý định.

Rồi lại tại Nhạc Duyên hợp tình lý.

Duy nhất không ngờ rằng là Doãn Chí Bình lại sẽ đến như vậy sốt ruột, mà từ Quách Phù trong lời nói, tựa hồ đại tiểu vũ huynh đệ cũng bị trọng thương.

Bốn người chẳng qua là liếc nhau, vội vàng hướng ra khỏi phòng, ngược lại làm Lý Mạc Sầu đi ra thời điểm, Hoàng Dung cũng là xin nhờ Xích Luyện Tiên Tử hỗ trợ chiếu cố hai tiểu hài tử đứng lên, mà một bên Nhạc Duyên cũng đồng dạng gật đầu.

Hiện tại Xích Luyện Tiên Tử đã mang bầu, Nhạc Duyên cũng không muốn xuất hiện bất kỳ ngoài ý muốn.

Cuối cùng.

Xích Luyện Tiên Tử chỉ có thể ngực lấy tiểu Quách Tương cùng tiểu Quách Phá Lỗ ngốc trong đại sảnh.

Chỉ chốc lát sau, ôm hai tiểu hài tử Lý Mạc Sầu đột nhiên cảm thấy trên đùi một hồi ấm áp truyền đến, lập

tức hai cái vang dội hài nhi khóc gáy âm thanh truyền đến.

Đi tiểu!

Hai tiểu hài tử phân biệt tại nàng trên đùi đi tiểu, tình huống như vậy nhường Xích Luyện Tiên Tử trong khoảng thời gian ngắn trở tay không kịp, rơi vào đường cùng chỉ có thể luống cuống tay chân thay hai cái hài nhi bề bộn làm cho đứng lên. Lúc này, Lý Mạc Sầu đã hoàn toàn không có có tâm tư suy nghĩ bên ngoài sự tình, hiện tại nàng toàn bộ tinh lực cũng đặt ở hai cái hài tử trên người.

Võ công của nàng cao cường, tâm ngoan thủ lạt!

Nàng thông tuệ cơ trí, có thể ngôn đúng dịp biện!

Nhưng là tại đối mặt hai cái khóc rống hài nhi thời điểm, Lý Mạc Sầu triệt để sững sờ.

Mặc dù ở cùng Hoàng Dung giao lưu ở bên trong, học được rất nhiều tri thức, nhưng là trong chuyện này không bao gồm hài nhi khóc, nên như thế nào à?

Đổi lại là đại nhân như vậy khóc rống lời nói, Lý Mạc Sầu tất nhiên sẽ một chưởng đập đi qua hoặc là một bả Băng Phách ngân châm bắn về phía đối phương, nhưng là hài nhi… Luống cuống tay chân bận việc sau nửa ngày, tại thay hai cái hài nhi thay thế tã sau, nhưng là hài tử vẫn là khóc rống không ngừng.

Xích Luyện Tiên Tử cảm thấy nàng tại đối mặt một hồi

khủng bố chiến đấu!

Lý Mạc Sầu trong đầu đột nhiên hiện lên một đạo linh quang, chẳng lẽ lại bọn họ đói?

Nhưng vấn đề là…

…

Kiếm phong giao kích âm thanh không ngừng tại trong mưa vang lên, mái nhà lên, trong mưa gió, hai đạo nhân ảnh ở phía trên na di đánh nhau không thôi.

Mới vừa vặn vừa đuổi tới Nhạc Duyên, Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung cùng với Quách Phù bốn người tới trong sân thời điểm, cũng đã nhìn thấy này mơ hồ mông lung Tế Vũ Trung, hai đạo nhân ảnh đã muốn triển khai sinh tử chi đấu.

Toàn chân kiếm pháp!

Doãn Chí Bình Toàn chân kiếm pháp đi khí độ dĩ nhiên trở nên quỷ dị, sớm không có lúc trước công chính khí độ, kiếm xu thế quỷ dị, góc độ càng xảo trá, tại phối hợp thêm cái kia xuất kiếm tốc độ, này đột nhiên tới tốc độ công kích đủ để cho bất luận cái gì không có phòng bị người rơi tại hạ phong.

Giờ phút này, Dương Quá chính là rơi tại hạ phong.

Dù là trên tay hắn Ngọc Nữ kiếm pháp chính là khắc chế Toàn chân kiếm pháp, nhưng là tại loại này khí độ xuất kiếm phương pháp cũng biến chất Toàn chân kiếm pháp

trước mặt, Dương Quá một thân Ngọc Nữ kiếm pháp hoàn toàn không cách nào triệt để thi triển đi ra.

Bởi vì hiện tại Doãn Chí Bình kiếm pháp, cùng Dương Quá trong ấn tượng Toàn chân kiếm pháp hoàn toàn bất đồng, tuy nhiên tư thế vẫn là giống nhau.

Hơn nữa này mông lung mưa bụi thời tiết, còn có này văng khắp nơi Vũ Hoa, này giao phong trong đối với Dương Quá càng bất lợi. Cùng nóc nhà giao phong bất quá trong một giây lát, Dương Quá trên vai chính là tê rần, đã bị Doãn Chí Bình ba thước Thanh Phong cho đâm trúng.

“Quá nhi, ngươi có thể nào như vậy!”

“Dương Quá, ngươi có thể nào như vậy!”

Nam nữ âm thanh trao đổi ở bên trong, Doãn Chí Bình trên tay kiếm càng quyết tâm cay, trên mặt càng dữ tợn đầy mặt.

PHỐC!

Máu tươi văng khắp nơi ở bên trong, trong tay ba thước Thanh Phong trực tiếp đâm vào Dương Quá trên bờ vai, sau đó cặp tay nắm lấy chuôi kiếm, trực tiếp như vậy phụ giúp Dương Quá hướng nóc nhà phương xa phóng đi.

Đau đớn!

Nóng bỏng đau đớn!

Là trên người đau, vẫn là trong lòng đau?

Tại thời khắc này, Dương Quá cảm thấy này cổ đau đớn mơ hồ hắn cảm giác. Trường kiếm trong tay gắt gao chống đỡ lấy Doãn Chí Bình ba thước Thanh Phong, kịch liệt va chạm ở bên trong, càng lòe ra sợi sợi Hoả Tinh. Tại sức lực thôi động, Dương Quá không ngừng hướng về sau thối lui, dưới chân mái ngói càng giẫm không ngừng nổ, không ngừng bay ra mở ra.

“Nhưng là không được phép ngươi Doãn Chí Bình như vậy!”

Đối với mình sự tình Dương Quá tuy nhiên tự trách, nhưng là về cô cô, hắn thực sự không cho phép Doãn Chí Bình như thế, lúc trước đạo sĩ kia đã nghĩ đối với cô cô làm như vậy sự tình. Hồi tưởng lại, Dương Quá trong nội tâm tức giận bừng bừng phấn chấn, dưới chân bước chân ngạnh sanh sanh dừng lại, tháo ra đâm tại chính mình trên vai trường kiếm, trường kiếm trong tay thì là hướng Doãn Chí Bình ném mạnh đi qua, đồng thời vô ích xuống tới tay phải cũng đã mò tới bên hông huyền thiết cự kiếm trên chuôi kiếm.

Ừ? !

Tại Doãn Chí Bình nghiêng người tránh đi Dương Quá ném mạnh mà đến trường kiếm thời điểm, tại quay đầu, nhìn thấy là một thanh triệt để chôn vùi hắn trong mưa tầm mắt đại kiếm, húc đầu chém xuống! Nhìn như thế cự kiếm, cho dù là Doãn Chí Bình cũng không khỏi lông mày một hồi nhảy loạn.

Đông!

Trong tay Thanh Phong liếc cấp này nặng đánh xuống tới cự kiếm.

Đây là cái gì kiếm?

Phảng phất giống như chuông lớn minh hưởng, Doãn Chí Bình chỉ cảm giác mình trên tay ba thước Thanh Phong trên thân kiếm một cổ sức lực truyền đến, cót kẹtzz rung động trong này kiếm trong tay lại nhường hắn có một loại sắp hư mất cảm giác, toàn bộ thân kiếm bị ngạnh sanh sanh ép tới cong lên tới. Lập tức, cái này cảm giác bất quá trôi qua tức thì, cổ lực đạo kia đã muốn từ trên thân kiếm truyền tới trên thân thể mình.

Bùm!

Doãn Chí Bình tại đây một cự kiếm sức lực, trực tiếp bị phách bay rớt ra ngoài, mang ra một mảnh gạch ngói vụn.

"…"

Nhìn qua bị chính mình một kiếm đánh bay Doãn Chí Bình, Dương Quá cũng không có do đó buông tha cho, mà là tay phải kéo lấy huyền thiết cự kiếm cấp tốc đuổi đi lên, cũng là húc đầu cái não lại là một kiếm mạnh mẽ đánh xuống.

Bị đột nhiên thi triển mạnh mẽ cự kiếm công kích trở tay không kịp Doãn Chí Bình còn chưa tới kịp đứng thẳng

thân hình, đã thấy Dương Quá đã là vận dụng Cổ Mộ khinh công đuổi theo, trong tay cự kiếm lại là đại khai đại hợp chém tới.

Song phương kiếm đều là vượt quá huề nhau đoán trước.

Dương Quá trọng kiếm, cùng Doãn Chí Bình chính mình sử dụng tốc độ phiên bản Toàn chân kiếm pháp, kia kiếm pháp này cũng làm cho từng người kinh ngạc.

Nhưng là đã muốn giết khó hoà giải hai người giờ phút này đều không có thông thường cao thủ giao phong trong đối với hoàn toàn lạ lẫm kiếm pháp thăm dò, mà là ngay từ đầu đi lên sẽ dùng lực lượng lớn nhất.

Đối mặt Dương Quá huyền thiết cự kiếm, Doãn Chí Bình sắc mặt dữ tợn ở bên trong, trong tay ba thước Thanh Phong cũng là không né tránh trực tiếp đâm ra đi. Mà tay trái thì là mở ra, một thân công lực vận đến đỉnh, đỉnh đầu hơi nước bốc hơi ở bên trong, trực tiếp tay không chuẩn bị đón đỡ này vô phong cự kiếm.

Dữ tợn gương mặt, còn có vô tình trường kiếm, đối với Doãn Chí Bình công kích Dương Quá đồng dạng là không tránh không né, cũng là vẻ mặt dữ tợn nghiêm túc trong tay hắn cự kiếm lại lần nữa cộng thêm một phần lực, mang theo đầy trời mưa bụi cùng sát ý trực tiếp chém xuống.

Hừ!

Hừ!

Hai tiếng kêu đau đớn từ trong mưa truyền ra, hai người thân ảnh tại nóc nhà lẳng lặng mà đứng.

Gay mũi mùi máu tươi xen lẫn tại trong mưa gió, tỏ rõ lấy này sôi trào tại trong máu mãnh liệt.

Mưa bụi ở bên trong, trên nóc nhà.

Ba thước Thanh Phong triệt để xuyên thủng Dương Quá vai trái, máu tươi chảy ròng, mà Dương Quá huyền thiết cự Kiếm Vô Phong thân kiếm tuy nhiên bị Doãn Chí Bình bắt lấy, nhưng đồng dạng là chém tại Doãn Chí Bình trên vai trái, cho dù là hắn ngạnh sanh sanh dùng tay trái ngăn lại, nhưng vẫn đột nhiên không cách nào tránh khỏi này cổ sức lực oanh kích, chém bên vai trái lên, máu tươi đem trọn cá vai trái nhuộm thành một mảnh huyết hồng.

Dương Quá trong cơ thể một cổ cơn tức cùng âm khí tại miệng vết thương lẫn nhau xen lẫn, không ngừng tăng mạnh lấy thương thế. Mà Doãn Chí Bình vai trái cơ hồ là tại huyền thiết cự kiếm mạnh mẽ phía dưới nát bấy.

Dưới một kiếm này, hai người cũng là song song trọng thương!

Chỉ là như vậy trọng thương phía dưới, hai người cũng không có chút nào nhíu mày, có chỉ là vô cùng lạnh lùng chằm chằm vào đối phương. Mặc cho này đầy trời mưa bụi đem chính mình xối cá thông thấu.

Làm Nhạc Duyên, Quách Tĩnh Hoàng Dung đoàn người

chạy đến thời điểm, tại trên nóc nhà Dương Quá cùng Doãn Chí Bình hai người chiến đấu đã đến trình độ như vậy.

Mà đến sau này, Hoàng Dung cùng Quách Phù tự nhiên là đi chăm sóc Đại Vũ thương thế, đồng thời còn đi tìm tiểu Vũ, nhìn đối phương tình huống. Về phần Quách Tĩnh thì là một thả người nhảy lên nóc nhà, đối với cái này tràng hoang đường chiến đấu, hắn cảm thấy có cần phải muốn ngăn cản.

Long ngâm trong tiếng, Quách Tĩnh Hàng Long Thập Bát Chưởng ầm ầm ra, khí kình mang theo đầy trời mưa bụi vờn quanh, tiếng ầm vang vang lên trong bàng nhiên lực đạo trực tiếp đánh vào hai người trên thân kiếm, cự kiếm quẳng, Thanh Phong bẻ gẫy. Quách Tĩnh trực tiếp dùng cậy mạnh đem hai cái trọng thương người tách đi ra.

;

105 chương Mạc Sầu, xuất chinh a

Trong đại sảnh.

Tiểu Quách Tương cùng tiểu Quách Phá Lỗ hai cái hài nhi vang dội khóc không ngừng.

Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu một bên kêu gọi hai cái làm ầm ĩ hài nhi, một bên dùng tầm mắt không ngừng ngắm nhìn ngoài cửa.

Thẳng đến Lý Mạc Sầu phát hiện một cái so sánh không

sai biện pháp sau, hai cái làm ầm ĩ hài nhi lúc này mới an tĩnh lại, lúc này Xích Luyện Tiên Tử mới thở phào một hơi.

Hài tử…

Quả thật không phải tốt như vậy mang!

Sau nửa ngày.

Tại đùa hai cái hài nhi Lý Mạc Sầu đột nhiên nghe được cửa ngoài truyền tới một hồi quen thuộc tiếng bước chân, quay đầu, đập vào mắt chính là Nhạc Duyên.

“… Ừ?”

Vừa đi vào đại sảnh, Nhạc Duyên liền ngạc nhiên phát hiện Xích Luyện Tiên Tử trên tay động tác, tầm mắt kinh ngạc rơi vào Lý Mạc Sầu một đôi trên ngọc thủ, ngạc nhiên nói: “Mạc Sầu, ngươi đây là làm gì đó?”

“À?”

Lý Mạc Sầu nghe vậy đầu tiên là sững sờ, lập tức hé miệng cười nói: “Ta phát hiện Tương nhi cùng Phá Lỗ vừa rồi một mực khóc, đổi tã cũng thế. Cho nên ta nghĩ bọn họ có thể là đói, uy chút ít phong vẫn là khóc, cho nên ta liền thử đem ngón trỏ thả tại bọn hắn bên miệng, này mới phát hiện bọn họ đều ở ta ngón tay, cũng không khóc!”

Biểu hiện trên mặt đều là vui sướng, Lý Mạc Sầu tựa hồ phát hiện cái gì không được sự tình, vui sướng giống

như tiểu cô nương nhi bình thường hướng Nhạc Duyên lộ ra được nàng phát hiện.

“Ách…”

Nhạc Duyên trợn mắt há hốc mồm nhìn qua Xích Luyện Tiên Tử này đặt ở hai cái hài nhi trong miệng ngón trỏ, không khỏi có chút buồn cười.

Lưỡng hài tử là đói, nhưng vấn đề là ngón tay là không được việc a!

Bất quá Nhạc Duyên đổ ra là đối với Lý Mạc Sầu như vậy tiểu nữ nhi tư thái rất là thưởng thức, hiện tại Xích Luyện Tiên Tử tuy nhiên vẫn là Xích Luyện Tiên Tử, lại đã không có lúc trước như vậy tàn nhẫn, tại kinh nghiệm năm trước thủ vệ Tương Dương một hồi đại chiến sau, nàng tàn nhẫn nhằm vào chỉ là này Mông Cổ.

Tại thành vì chính mình đạo lữ sau, Lý Mạc Sầu chuyển biến khiến cho người vui sướng, nếu không lời nói bây giờ đang ở Quách phủ trong Hoàng Dung cũng sẽ không như vậy đối với Xích Luyện Tiên Tử thân mật. Tuy là không loại bỏ kéo quan hệ, nhưng là Xích Luyện Tiên Tử chuyển biến cũng là Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung hai người chỗ hi vọng chứng kiến.

“Người ta hài tử là đói, muốn ăn nãi, quang mút ngón tay không được việc!”

Cười cười ở bên trong, Nhạc Duyên đem Quách Tương ôm lấy tới, nói thật tại đây song bào thai ở bên trong, Quách Tương từ hài nhi thời kì muốn biểu hiện so với

Quách Phá Lỗ tốt hơn. Nhìn qua còn tại trừng mắt mắt nhỏ, chớp miệng Quách Tương, Nhạc Duyên nhìn qua trong ngực hài nhi vui mừng, duỗi ra ngón trỏ nhẹ nhàng gõ điểm tiểu Quách Tương môi, lập tức tại Nhạc Duyên đùa hạ tiểu Quách Tương híp mắt cười, một đôi mập mạp nhỏ vươn tay ra nghĩ muốn bắt Nhạc Duyên thái dương tóc trắng.

“Nha đầu, không sai, lớn lên tất nhiên là một nữ hiệp!”

Mà Nhạc Duyên một khi đi ôm Quách Phá Lỗ, tiểu tử kia đỉnh có khóc.

“Đúng, sự tình làm gì được đây?”

Nhìn qua Nhạc Duyên đùa lấy tiểu Quách Tương bộ dáng, Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu tại đùa tiểu Quách Phá Lỗ đồng thời mở miệng hỏi, đối với bên ngoài chuyện phát sinh, nàng cũng rất là quan tâm.

“…”

Nghe Lý Mạc Sầu câu hỏi, Nhạc Duyên trầm ngâm sau nửa ngày, mặc cho lấy trong ngực tiểu Quách Tương cầm lấy chính mình thái dương tóc dài, này mới cười khổ nói: “Trọng thương!”

“Hai người cũng trọng thương, hiện tại Quách đại hiệp đang tại vì Dương Quá chữa thương, mà Doãn Chí Bình thì là kéo lấy tổn thương thân thể rời đi!”

Trọng thương?

Xích Luyện Tiên Tử nghe vậy không khỏi sững sờ, rất là ngoài ý muốn. Dương Quá võ công tăng trưởng tốc độ rất nhanh, điểm này bất luận kẻ nào đều có thể nhìn đi ra, nhưng là đối với Doãn Chí Bình nàng lại chưa từng gặp qua trước mắt cái loại này trạng thái Doãn Chí Bình.

"…"

Lý Mạc Sầu nghe lời này không nói gì, trước mắt loại này cục diện nàng cũng vô pháp nói cái gì, tạo thành loại tình huống này hiển nhiên cũng có Nhạc Duyên một phần lực lượng.

Tình một trong chữ, chính là thế gian nhất khó lường vật.

Người nào cũng không hiểu rõ, bởi vì chữ, giữa nam nữ đến tột cùng sẽ phát sinh cái gì. Nhớ ngày đó chính nàng cũng không phải đi vào ngõ cụt sao? Nếu không phải Nhạc Duyên, Lý Mạc Sầu đối với mình cuối cùng kết cục cũng là đã có suy đoán.

Dương Quá, Doãn Chí Bình, này hai nam nhân Lý Mạc Sầu nên nói như thế nào?

Cho dù là dùng Xích Luyện Tiên Tử cực đoan, đối mặt loại này rắc rối phức tạp cục diện, lại cũng không thể nói gì hơn.

"Hơn nữa Dương Quá thương thế rất nặng, Doãn Chí Bình nội lực rất cổ quái, nóng lạnh âm dương hai cổ tức lẫn nhau hỗn hợp, không ngừng tăng mạnh lấy thương thế hắn!" Đối với Doãn Chí Bình nội lực tạo thành

thương thế, cho dù là Nhạc Duyên cũng rất là ngoài ý muốn, lúc trước giao phong thuần túy là kiếm cùng khinh công, nội lực lên hắn cũng không có cùng Doãn Chí Bình tiến hành qua đối bính, mà trước mắt loại thương thế này nhường Nhạc Duyên đối với này Tiên Thiên Công có chỗ hiểu.

Mà Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng sở dĩ không có cầu Nhạc Duyên hỗ trợ, là bởi vì bọn hắn tin tưởng dùng Cửu Âm Chân Kinh chữa thương thiên ổn định có thể có hiệu quả, hơn nữa tại lúc trước Nhạc Duyên cứu Tiểu Long Nữ thời điểm, này trả giá thật nhiều quả thực làm cho lòng người kinh hãi.

So sánh với Dương Quá nội thương, Doãn Chí Bình quá nặng là ngoại thương, ở đằng kia huyền thiết cự kiếm đả kích, vai trái cơ hồ toàn vẹn lộn xộn, như vậy thương thế cho dù là Doãn Chí Bình cũng vô pháp thừa nhận.

Trừ đó ra, là lúc trước được này Duẫn đạo trưởng mới nhất giả dạng quả thực nhường Nhạc Duyên cũng bị kinh ngạc. Tại một khắc đó, Nhạc Duyên nhưng cũng biết Doãn Chí Bình rốt cục bởi vì ray rứt trong lòng cùng đối với Tiểu Long Nữ cảm tình triệt để lâm vào mê ở bên trong, đã muốn hỏng mất Doãn Chí Bình cả người đã hoàn toàn tẩu hỏa nhập ma.

Một câu nói dối, tạo thành trước mắt như thế cục diện, có thể nói tất cả người trong cuộc cũng ngoài ý muốn.

“Ách!”

Nghe xong Nhạc Duyên miêu tả, Xích Luyện Tiên Tử Lý

Mạc Sầu mắt trợn tròn, nhìn qua Nhạc Duyên, hiển nhiên nàng cũng bị tin tức này chỗ rung động. Như vậy kết cục, tuyệt đối là bất luận kẻ nào cũng không nghĩ tới.

Như đến lúc đó tự mình sư muội Tiểu Long Nữ biết rõ sự tình phát triển trở thành như thế bộ dáng thời điểm, nên có là phản ứng gì?

Trong khoảng thời gian ngắn, Lý Mạc Sầu cũng thất thần.

“Tính!”

Lắc đầu, Nhạc Duyên đem cái đề tài này tạm thời dằn xuống đáy lòng, nói sang chuyện khác, nói: “Mạc Sầu, chúng ta trò chuyện cá so sánh vui vẻ chủ đề a!”

“Cái gì vui vẻ chủ đề?”

Trong thất thần Xích Luyện Tiên Tử bị Nhạc Duyên lời nói một lần nữa hấp dẫn lực chú ý, kinh ngạc nói.

“Rồi…!”

Khóe miệng giương lên, Nhạc Duyên dùng ngón tay trỏ điểm điểm tiểu Quách Tương hai má, nếu có điều chỉ nói ra: “Tựu là hài tử!”

“Hiện tại giúp đỡ Quách phu nhân mang hài tử, có thể tích lũy không ít kinh nghiệm!”

Nhạc Duyên cười ha hả đối với Lý Mạc Sầu nói ra: “Bất quá hài tử đói, Mạc Sầu ngươi lần sau cũng không nên

cho hài tử uy ngón tay!”

“…”

Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu mặt ngọc không khỏi một hồi phát sốt, tay phải nắm tay nhẹ nhàng chùy Nhạc Duyên một chút, quay đầu lại, nói: “Ta mới không có! Vừa rồi chỉ đang dùng ngón trỏ nhìn xem tiểu hài tử răng dài không có!”

“…”

Lúc này mới bao nhiêu hài tử a, nơi đó có hàm răng? Nhạc Duyên ngạc nhiên nhìn qua quay đầu đi chỗ khác Xích Luyện Tiên Tử, trong lòng tự nhủ Mạc Sầu lời này vừa mới không phải như vậy nói… Đối với Lý Mạc Sầu một ít tiểu biệt uốn éo, Nhạc Duyên lại cũng không có để ý, đã muốn quen thuộc hắn cười đụng lên đi, cái cằm nhẹ nhàng đặt tại Lý Mạc Sầu trên bờ vai, đối với này hồng thông thấu vành tai nhẹ nhàng thổi, cắn lỗ tai nói: “Mạc Sầu, ngươi nói láo a!”

Toàn thân run lên, lỗ tai càng đỏ lên, ở cạnh ở phía sau Nhạc Duyên thậm chí có thể trông thấy Xích Luyện Tiên Tử liền chỗ cổ cũng hồng đứng lên.

Sau nửa ngày.

“Ngươi nói chúng ta cũng có thể hay không hướng Quách phu nhân có hai cái như vậy cục cưng?”

Đầy mặt ửng đỏ Xích Luyện Tiên Tử xoay người lại, rất là chờ mong nhìn qua Nhạc Duyên hỏi.

Ai?

Nhạc Duyên nghe vậy sững sờ một chút, hai cái như vậy cục cưng?

Tầm mắt rơi vào Lý Mạc Sầu trên bụng, Nhạc Duyên một tay vuốt chính mình cái cằm, hừ hừ nói: “Cái này ta không biết!”

“Ngươi không phải nói được xưng lên biết trời, hạ biết, trước hiểu năm trăm năm, sau hiểu năm trăm năm, không có gì không thông không gì làm không được sao?”

Xích Luyện Tiên Tử không tin, đối với Hoàng Dung có thể song bào thai, nàng cũng thập phần hâm mộ, rất muốn mình cũng có như vậy một đôi hài tử. Nhất là lúc trước thấy tận mắt biết Nhạc Duyên chậm chễ cứu chữa Tiểu Long Nữ như vậy thương thế thủ đoạn, hơn nữa đoạn thời gian này cùng Nhạc Duyên ở chung sau, tại Xích Luyện Tiên Tử trong mắt Nhạc Duyên cơ hồ là một cái không gì làm không được nam nhân.

Cho nên, đang hỏi ra lời này sau, Lý Mạc Sầu liền dùng vô cùng chờ mong tầm mắt chằm chằm vào Nhạc Duyên, kỳ vọng được đến khẳng định đáp án.

“Cái này…”

Nhạc Duyên có chút ngạc nhiên đón Xích Luyện Tiên Tử này chờ mong tầm mắt, có chút dở khóc dở cười nói ra: “Ta thật không biết!”

“…”

Xích Luyện Tiên Tử không nói gì, chỉ là như vậy bình tĩnh chằm chằm vào Nhạc Duyên không nói một lời.

Da trâu thổi phá!

Đón Lý Mạc Sầu tầm mắt, Nhạc Duyên trong nội tâm vô cùng hối hận, trong lòng tự nhủ này song bào thai ở đâu là có thể đủ con người làm ra khống chế? Cuối cùng, Xích Luyện Tiên Tử này bình tĩnh tầm mắt, nhường Nhạc Duyên không cách nào tránh lui, chỉ có thể kiên trì nói: “Đại khái, có cơ hội, khả năng! Được rồi, nhất định!”

Sau đó, Lý Mạc Sầu cao hứng.

Xích Luyện Tiên Tử cao hứng, Nhạc Duyên cũng là tức giận vừa cười. So với Tiểu Long Nữ ở phương diện này tri thức lên chỗ trống, nàng sư tỷ Xích Luyện Tiên Tử kỳ thật cũng tốt không nhiều lắm thiếu.

Chỉ là có một chút Nhạc Duyên cũng không nói ra miệng là, gần nhất hắn cảm giác, cảm thấy ở đâu có một chút không đúng, toàn thân có một loại lạnh buốt cảm giác.

…

Ba ngày thời gian qua rất nhanh đi.

Nhạc Duyên cùng Xích Luyện Tiên Tử khó được tại tình chàng ý thiếp, mà Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng thì là tại vì Dương Quá thương thế mà cố gắng. Bất quá

tình huống phát triển, lại coi như không tệ, Dương Quá trên người nội thương bị áp xuống tới, đang tại hướng tốt phương diện phát triển, mà Quách Phù thì là một mực cùng tại Dương Quá bên người chiếu cố.

Đương nhiên, tại xử lý Dương Quá thương thế thời điểm, đại tiểu vũ huynh đệ thương thế tự nhiên cũng là được an bình ổn xử lý.

Chỉ là bình thản viết tử cuối cùng không phải là quá dài, lại càng không cần phải nói tất cả mọi người là người trong giang hồ, hơn nữa còn là Nam Tống người.

Làm Nhạc Duyên cùng Quách Tĩnh hai người ở đại sảnh nói chuyện phiếm thời điểm, nhất danh Cái Bang cấp tốc xâm nhập trong đại sảnh, nói: “Báo!”

“Chuyện gì?”

Đang tại cùng Nhạc Duyên thảo luận chút ít binh pháp Quách Tĩnh lập tức dừng lại nói chuyện, tầm mắt rơi vào người này Cái Bang trên người, hỏi. Một bên, Nhạc Duyên tầm mắt cũng rơi vào người này Cái Bang lên.

“Mông Cổ đại quân có động tĩnh!”

Hung hăng lau một bả trên mặt mưa, người này Cái Bang thở hổn hển đạo, hiển nhiên vừa rồi một đường đi vội tốn hao rất lớn kình lực.

“Là lui quân sao?”

Quách Tĩnh nghe vậy mừng rỡ, tại hai ngày trước thời

điểm, mỗi ngày chú ý Mông Cổ quân đội hướng đi kết quả đều ở nói cho đám người Mông Cổ đại quân tại chậm rãi triệt thoái phía sau, nhìn bộ dáng là chuẩn bị lui về, tiến hành mùa thu thế công.

Ngược lại Nhạc Duyên thấy Cái Bang bộ dáng, trong nội tâm không khỏi cả kinh, hỏi: “Nên không phải Mông Cổ quân đội tại tập kết, chuẩn bị tiến công a?”

“! ! !”

Cái Bang nghe vậy kinh hãi, đối với Đạo Công Tử hắn tự nhiên quen thuộc, nhưng là đối phương thoáng cái đạo ra bản thân cũng không nói đến lời nói, vẫn là người này Cái Bang rất là kinh ngạc, nói: “Đạo Công Tử nói không sai, Mông Cổ đại quân tại liên tục không ngừng tập kết đại quân, nhìn tình cảnh, tựa hồ là đang đang chuẩn bị thế công!”

Vừa nghe lời này, Quách Tĩnh không khỏi rất là kinh ngạc!

Mùa mưa thế công?

Này hoàn toàn không phù hợp Mông Cổ kỵ binh chiến pháp, hơn nữa cũng không phù hợp binh pháp muốn thuật.

“Hảo một cái phương pháp trái ngược, này người Mông Cổ là muốn phải liều mạng sao?”

Nỉ non tự nói ở bên trong, Nhạc Duyên cùng Quách Tĩnh hai mặt nhìn nhau, Hốt Tất Liệt chiêu thức ấy chơi vô

cùng tốt, một bên bày ra lui quân đồng thời, rồi lại tại triệu tập lấy quân đội. Hơn nữa, tại tăng thêm dĩ vãng Tương Dương thủ thành chiến, cơ hồ đều là tại thu mùa đông phát sinh, mà trước mắt Mông Cổ quân đội kề đến mùa xuân mưa dầm mùa tuyệt đối là chống không đi xuống, nhưng là hoàn toàn thật không ngờ đối phương sẽ đi ra như vậy một bước.

Này hoàn toàn là sói tới một loại phiên bản.

Mọi người vẫn cho rằng người Mông Cổ đều là tại mùa thu thế công, mùa xuân mưa dầm mùa sẽ không như vậy làm, nhưng trước mắt cũng là đánh đám người một trở tay không kịp.

Nhạc Duyên lại là thật không ngờ, chân chính gấp rút hạ Hốt Tất Liệt hạ như thế quyết đoán hay là hắn cùng mình đạo lữ Xích Luyện Tiên Tử này không kiêng nể gì cả giết địch thủ đoạn. Nếu là Trung Nguyên người giang hồ cũng như cùng hai người như vậy, này chiến tranh liền thật không tốt đánh.

Nguyên bản vũ khí lạnh chiến tranh đây tuyệt đối là muốn vãng sinh hóa chiến tranh phương diện phương hướng chuyển.

Phải biết rằng Mông Cổ phương diện cao thủ là xa xa so ra kém Trung Nguyên. Vô luận như thế nào phòng, cũng vô pháp triệt để phòng bị xuống tới.

“Quách đại hiệp, chuẩn bị đi! Điều này sẽ là một hồi ngươi chết ta sống chiến tranh! Một hồi thảm thiết tới cực điểm chiến tranh!”

Đứng dậy, Nhạc Duyên sắc mặt nghiêm túc nghiêm túc đối với còn tại bị Hốt Tất Liệt này trái với binh pháp muốn thuật cách làm kinh ngạc Quách Tĩnh nói ra, mà hắn cũng rốt cuộc biết mấy ngày qua cái loại này tim đập nhanh cảm giác nơi phát ra. Tại nói xong câu đó sau, Nhạc Duyên lập tức hướng về sau mặt sân nhỏ đi đến.

Ngay tại lúc đó.

Ngoài thành Tương Dương, ngoài mười dặm địa phương.

Vô số quân đội bắt đầu điều động, kỵ binh, nô lệ đang bốc khói lên trời mưa tức tập kết. Đến tiếp sau quân đội vẫn đang tại từ phương bắc xuôi nam chạy đến.

Trên đài cao.

Hốt Tất Liệt một thân nhung trang dựng ở trên đó, lẳng lặng nhìn xem dưới đài quân đội tập kết, bên cạnh Doãn Khắc Tây thì là giơ cái dù thay Hốt Tất Liệt che lấy này sương mù,che chắn mưa phùn. Mà một bên khác, thì là Kim Luân Pháp Vương đợi vài đại cao thủ.

Đối với Hốt Tất Liệt đột nhiên xuất binh, Kim Luân Pháp Vương cùng Hoắc Đô tiểu vương tử cũng cầm đồng ý thái độ.

Muốn dùng mấy vạn nô lệ tánh mạng đem Tương Dương nắm bắt, đồng thời càng muốn lưu lại này Quách Tĩnh, Hoàng Dung cùng Đạo Công Tử, Xích Luyện Tiên Tử đám người mạng. Hơn nữa này khinh công kinh

người Đạo Công Tử, như là như thế này người điên cuồng táp tới ám sát mồ hôi, Hốt Tất Liệt còn thật không biết đến lúc đó nên như thế nào phòng bị.

Nhớ ngày đó, mình ở mấy vạn quân đội bảo vệ ở bên trong, vẫn đang xém tí nữa bị đối phương cho sống sờ sờ cầm đi, đây là Hốt Tất Liệt ấn tượng quá sâu khắc.

Mặt khác chỉ cần một trận chiến mà đoạt được Tương Dương, như vậy xuôi nam Đại Tống môn hộ liền bị triệt để mở ra, này phì nhiêu giang sơn đem tại Mông Cổ gót sắt hạ triệt để phá vỡ. Chỉ cần hai ba năm thời gian, cũng đủ để triệt để tiêu diệt Nam Tống.

Chỉ cần nắm bắt Tương Dương, dù là tại đây tường thành trước điền lên hơn mười vạn nô lệ từ lâu dài đến xem, tuyệt đối là đáng giá! Hơn nữa tại Hốt Tất Liệt trong nội tâm, cũng cần đem những thứ kia cùng mình huynh trưởng đã từng tranh đoạt mồ hôi vị, cùng với phản bội những người kia cấp dưới tại trận đại chiến này trong tận lực tiêu hao hết.

Chỉ cần một cái nguyên do có lẽ không có gì, nhưng là mấy cái nguyên do tụ tập cùng một chỗ thời điểm, lại đủ để cho Hốt Tất Liệt hạ đạt cái này điên cuồng quyết định.

…

Trong phòng, Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu đang tại đùa lấy tiểu Quách Tương, còn bên cạnh Hoàng Dung thì là uy lấy Quách Phá Lỗ bú sữa mẹ.

Đột nhiên.

Cửa phòng bị mạnh mẽ đẩy ra tới.

Tiến đến chính là Nhạc Duyên.

Đang tại uy nãi Hoàng Dung vội vàng quay lưng đi, mà Nhạc Duyên cũng là sững sờ, hoàn toàn không ngờ rằng có là như thế tràng cảnh, thực sự nhẹ nhàng hơi nghiêng, tránh đi tầm mắt. Đối với Xích Luyện Tiên Tử tỳ họ cực đoan hiểu Nhạc Duyên không có nói thẳng cái gì, mà là cầm lấy giắt trên vách tường Nguyệt Khuyết kiếm, nghiêng đầu sang chỗ khác, đối với ngồi ngay ngắn ở trên mép giường Lý Mạc Sầu nói ra.

“Chiến tranh sắp bắt đầu!”

“Mạc Sầu, chúng ta xuất chinh a!” (chưa xong còn tiếp.)

106 chương chiến khởi

Mưa gió sương mù,che chắn.

Trấn nhỏ, khách điếm, gian phòng.

Tiểu Long Nữ cùng chân thọt cô nương Lục Vô Song hai người đối diện mặt mà ngồi.

Mấy ngày nay trong thời gian, nhiều khi đều là Lục Vô Song đang hỏi Tiểu Long Nữ về Nhạc Duyên tin tức, sau đó tựu là lẳng lặng nghe Tiểu Long Nữ nói chuyện, chân thọt cô nương một cá nhân yên tĩnh ở một bên ngẩn người.

“Ngô, đầu năm thời gian Nhạc đạo trưởng đi Lâm An phủ!”

Nghe mưa, Tiểu Long Nữ chậm rãi nói ra đầu năm thời gian, chính mình, sư tỷ còn có Nhạc Duyên đi địa phương.

Lâm An?

Lục Vô Song nghe vậy khẽ giật mình, ngoài ý muốn nói: “Các ngươi đi Lâm An làm cái gì? Sẽ không phải là đi dạo đi thôi!”

Chân thọt cô nương nhất thời không có hiểu rõ trong đó hàm nghĩa, tại nàng vẫn đối với Nhạc Duyên hiểu ở bên trong, Nhạc Duyên sẽ không phải là đi Lâm An đi dạo đi thôi?

“…”

Nhìn qua Lục Vô Song này rất là ngoài dự tính biểu lộ, còn có này rõ ràng hoài nghi lời nói, Tiểu Long Nữ cũng không khỏi khóe miệng rung động, nói thật nàng rất muốn biết lúc trước Nhạc Duyên cùng Lục Vô Song cùng một chỗ đến tột cùng là đang làm cái gì. Vì cái gì người ta chân thọt cô nương một nghe nói như thế, lập tức liền nghĩ đến phương diện khác.

Bất quá Tiểu Long Nữ vẫn là yên tĩnh lắc đầu, rồi mới lên tiếng: “Lần này cũng không phải đi đi dạo!”

“A?”

Lục Vô Song trên mặt còn có có nghi hoặc, không phải rất tin tưởng.

“Đi chuyến hoàng cung, tìm hoàng đế cùng đại quan tham thảo Hạ Nam Tống lãnh thổ vấn đề về an toàn!”

Tiểu Long Nữ nghiêng đầu hồi ức sau nửa ngày, rồi mới lên tiếng: “Ngô, lúc trước Nhạc đạo trưởng chính là chỗ này loại nói!”

“…”

Chân thọt cô nương Lục Vô Song nghe vậy không nói gì.

Tại đoạn thời gian kia cùng Nhạc Duyên cùng một chỗ, coi hắn đối với Nhạc Duyên hiểu, đến nào đó thời điểm, dùng Nhạc Duyên tỳ họ tuyệt đối sẽ như vậy làm. Nói tiếp, dùng Nhạc Duyên này kinh người khinh thân, Lục Vô Song không cho rằng trong hoàng cung thực sự có người có thể đỡ được.

Muốn chỉ đương đương sơ Hồng Thất Công nhưng cũng là trong hoàng cung vì ăn đi dạo qua, đương nhiên lần này Nhạc Duyên tiến hoàng cung vì không là ăn, mà là Tương Dương vấn đề.

Trong đó Nhạc Duyên không có nói cho Xích Luyện Tiên Tử, Tiểu Long Nữ còn có Hồng Lăng Ba là Nhạc Duyên tìm kiếm hoàng đế thời điểm đúng lúc là người ta hoàng đế tại cùng mình yêu mến Phi Tử tiến hành buổi tối trong chăn giải trí hoạt động thời điểm, Nhạc Duyên bưng

chén trà, một cá nhân yên tĩnh ngồi ở bên cạnh lẳng lặng nhìn xem.

Lúc ấy, quả thực đem người nhà hoàng đế cùng Phi Tử dọa đủ sặc.

Về phần làm cho người ta lưu không có lưu lại di lưu hậu hoạn, Nhạc Duyên không biết. Bất quá lúc ấy, cũng là này hoàng đế muốn giảng vũ lực thời điểm, Nhạc Duyên tại giảng đạo lý, làm đối phương giảng đạo lý thời điểm, Nhạc Duyên liền bắt đầu giảng vũ lực.

Mà ở kế tiếp trong vòng vài ngày, Nhạc Duyên dùng Hương Suất này đạp nguyệt không dấu vết khinh công tại Lâm An bái phỏng một ít, cuối cùng cũng là được đến coi như không tệ kết quả.

Như vậy sự tình, Nhạc Duyên tự nhiên không có nói cho Lý Mạc Sầu, Tiểu Long Nữ các nàng, dù sao người ta chỉ là Cổ Mộ người, cho dù là Xích Luyện Tiên Tử trong giang hồ hỗn thời gian rất lâu, kinh nghiệm giang hồ rất phong phú, nhưng là các nàng đối với chính trị lên sự tình không chút nào không giải thích được.

Không giải thích được trong đó dơ bẩn cùng hắc ám, phải biết rằng Nhạc Duyên thậm chí cùng hắn trong những người khác đạt thành giao dịch, dùng Đại Tống cùng thăng quan phát tài đạt thành liên quan.

Đối với cái này, Nhạc Duyên cũng là có chút bất đắc dĩ.

Nhưng thì phải làm thế nào đây?

Tại quan trường ở bên trong, không là tất cả mọi người có lập chí kháng Mông, dù là hiện tại đã là hỏa thiêu đến lông mi, nhưng vẫn đột nhiên có thật nhiều người còn tại vì ích lợi mà chạy trốn. Có thể nói, hiện tại cục diện so với Minh mạt thời đại rất nhiều ít.

Về phần những người kia có thể hay không giữa đường thay đổi, Nhạc Duyên cũng không lo lắng, chỉ cần hắn còn tại, như vậy bị Nhạc Duyên bắt được nhược điểm bọn họ liền không thể không đem phần này giao dịch duy trì liên tục đi xuống.

Như vậy, đến lúc đó thủ vệ Tương Dương liền cuối cùng sẽ thêm một phần nội tình, mà không phải chỉ dựa vào lấy Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng còn có thật nhiều giang hồ nhân sĩ dân chúng tự phát tử thủ.

Dù là tại đây sau lưng cũng tồn tại nguy hiểm, nhưng ít ra so với tình huống bây giờ muốn tốt không ít. Hơn nữa dùng Hoàng Dung thủ đoạn, hiển nhiên sẽ không buông tha cho trong chuyện này có thể vận hành đồ vật này nọ. Không thể so với Quách Tĩnh cổ hủ, vì nàng Tĩnh ca ca, Hoàng Dung có thể nói là chuyện gì đều có thể làm cho ra.

…

“Nhạc đại ca, đã hiện tại mạnh khỏe, ta đây cũng yên lòng!”

Nghe xong Tiểu Long Nữ nói xong gần nhất Nhạc Duyên tình cảnh, Lục Vô Song cuối cùng vỗ bản thân, cười yên lòng, nói ra: “Cảm ơn Long cô nương!”

Đang lúc chân thọt cô nương đứng dậy chuẩn bị rời đi thời điểm, một thân áo tơi Hồng Lăng Ba từ bên ngoài chạy vào, xông vào phòng trong, nói: “Không tốt, Mông Cổ đại quân tiến công Tương Dương!”

“Ừ?”

“Tiến công Tương Dương?”

Vừa mới đứng người lên Lục Vô Song nghe vậy không khỏi sững sờ, hỏi ngược lại: “Sư tỷ, ngươi không có tính sai a?”

Đây là Lục Vô Song phản ứng đầu tiên, tại dĩ vãng Mông Cổ đều là mùa xuân lui binh, mùa thu bắt đầu thế công. Hơn nữa tại đây mưa dầm mùa Mông Cổ chưa từng có tại này thời đoạn tiến công qua Tương Dương thành.

“…”

Ngược lại Tiểu Long Nữ nghe thế cá không nói gì thêm, cũng không có cái gì kinh ngạc biểu lộ, ngược lại nàng đối với tại Tương Dương những người kia lo lắng.

“Không có tính sai!”

Lắc đầu, Hồng Lăng Ba sắc mặt cũng là phi thường ngoài ý muốn, nói: “Hiện tại trong khách sạn đã muốn rất nhiều người cũng đã biết được, một ít giang hồ nhân sĩ đã bắt đầu đón mưa to hướng Tương Dương tiến đến. Phỏng chừng, hiện tại Tương Dương đã cùng Mông Cổ đại quân đưa trước mũi nhọn.”

“Người Mông Cổ điên khùng sao?”

Ban đầu ở Anh Hùng đại hội lên thấy tận mắt lấy Nhạc Duyên vì Xích Luyện Tiên Tử gánh một thân tội nghiệt thời điểm, Lục Vô Song tuy nhiên bị tức giận mà đi, nhưng là rời đi sau còn là phi thường nghiêm túc hiểu liên quan tin tức, đối với Mông Cổ đại quân xâm nhập phía nam Đại Tống tiến hành một ít hiểu.

Thậm chí, vì thế Lục Vô Song còn chuyên môn đi một mình tìm hiểu qua này Mông Cổ đại quân trải qua địa phương, chỗ đó bộ dáng quả thực nhường Lục Vô Song dọa toàn thân thẳng đổ mồ hôi lạnh.

Lần đầu.

Lục Vô Song kiến thức đến như thế hung tàn người, kiến thức đến cái gì gọi là móng ngựa bước qua, cả người lẫn vật không để lại tuyệt hung ác.

Tại may mắn còn tồn tại xuống tới người trong miệng biết rõ cái gì gọi là thù nước.

Đã làm tương ứng hiểu Lục Vô Song, đổ ra là đối với từng làm qua Mông Cổ tây chinh quân Nguyên soái Quách Tĩnh Quách đại hiệp có chút ngoài ý muốn.

Chẳng lẽ lại lúc trước Quách đại hiệp buông tha cho Mông Cổ Kim Đao Phò mã thân phận, một là vì Quách phu nhân duyên cớ, hai chính là kiến thức đến người Mông Cổ này diệt tuyệt người họ hung tàn?

Hơn nữa có liên quan hiểu Lục Vô Song cũng biết người Mông Cổ sở dĩ mỗi lần mùa thu phát động thế công, thứ nhất là vì cướp đoạt lương thực, hai là thời gian thời tiết tương đối dễ dàng. Giống như mưa dầm mùa như vậy thời điểm, đối với Mông Cổ kỵ binh hành quân đây tuyệt đối là tuyệt đại ảnh hưởng.

Nhưng trước mắt…

Người Mông Cổ thái độ khác thường tại mưa dầm mùa phát động tiến công.

Vô số người cũng ngoài ý muốn, chỉ là mọi người cũng không rõ ràng lắm lần này Hốt Tất Liệt mùa mưa thế công là do vài nguyên nhân cộng đồng ảnh hưởng mà tạo thành kết quả.

“Không được!”

“Ta muốn đi Tương Dương!”

Vừa nghĩ tới trước mắt Tương Dương đối mặt cục diện, chỉ sợ là qua nhiều năm như vậy nghiêm trọng nhất một lần, Lục Vô Song liền lập tức nhịn không được, cà thọt lấy chân nghĩ muốn lập tức đi ra khách điếm, hướng Tương Dương phương hướng tiến đến.

“Sư muội, chờ ta một chút!”

Một bên Hồng Lăng Ba tự nhiên cũng là đầy bụng lo lắng, thấy mình sư muội như vậy sốt ruột sau, chính nàng cũng là muốn muốn cùng một chỗ chạy tới Tương Dương.

“Ta cũng vậy đi!”

Một mực giữ yên lặng Tiểu Long Nữ đột nhiên lên tiếng đối với mình hai sư điệt nói.

“Sư thúc ngươi không thể đi!”

“Long cô nương ngươi không thể đi!”

Tiểu Long Nữ lời nói, nhường Hồng Lăng Ba cùng Lục Vô Song hai người đầu tiên là sững sờ, lập tức hai người trăm miệng một lời phủ quyết Tiểu Long Nữ yêu cầu. Nói đùa gì vậy, đang mở Tiểu Long Nữ bây giờ đang ở những người khác trong mắt chính là đã muốn mất đi người chết sau, Lục Vô Song liền biết đạo chuyện này lâm vào một loại ngoài dự tính quấn quýt bên trong.

Mà Hồng Lăng Ba tức thì bị Tiểu Long Nữ đột nhiên lời nói đã giật mình, này nếu để cho Long sư thúc xuất hiện tại Tương Dương, nghĩ tới này mặt đối với tình huống, Hồng Lăng Ba cơ hồ mặt đều muốn dọa trắng.

“Ngô…”

Đối mặt Hồng Lăng Ba cùng Lục Vô Song hai người phủ quyết, Tiểu Long Nữ tầm mắt chỉ là rất là bất đắc dĩ, hiện lên một tia ưu thương. Làm trong mắt kia tia ưu thương chợt lóe lên sau, Tiểu Long Nữ đột nhiên ra tay, hai tay trực tiếp điểm tại Hồng Lăng Ba cùng Lục Vô Song trên thân hai người huyệt vị lên, định trụ hai người.

“Lăng Ba, Vô Song, xin lỗi!”

Chậm rãi buông ra hai tay, Tiểu Long Nữ đem hai nữ dắt díu lấy ngồi ở trên mặt ghế sau, này liền xoay người ra khỏi phòng, sau đó đóng cửa phòng.

Lập tức, một bộ bạch y Tiểu Long Nữ cầm áo tơi, đi ra khách điếm, tùy ý dắt người khác mã, sau đó liền giục ngựa chạy như điên.

Trong phòng.

Bị điểm huyệt vị Hồng Lăng Ba cùng Lục Vô Song hai người hai mặt nhìn nhau, cũng là trong lòng buồn bực không thôi.

Một lúc lâu sau, huyệt vị tự giải.

Hồng Lăng Ba, Lục Vô Song lúc này mới vội vàng từ trong phòng xông ra tới, dùng tốc độ nhanh nhất tại bên ngoài khách sạn chuồng ngựa trong dắt hai con ngựa sau, đón này mưa to hướng Tương Dương phương hướng phóng ngựa mà đi.

…

Tương Dương.

Đầy trời mưa bụi, đã sớm đem trọn cá tường thành xối cá thông thấu, này thời gian dài trời mưa thậm chí nhường trên tường thành đều rêu xanh, có nhiều chỗ càng trơn trượt vô cùng.

Nhạc Duyên vừa mới thậm chí chứng kiến một tên binh

lính tại trên tường thành té một cái.

Mưa gió đập vào mặt.

Trừ mưa gió bên ngoài, còn có này tại trong mưa phiêu đãng huyết tinh.

Vừa mới song phương đã tại trên tường thành giao phong một hồi, nhưng cũng là tử thương vô số.

Thủ phương cũng may, công phương thì là muốn thảm nhiều.

Tại đây mưa dầm mùa, vô luận công thủ phương, song phương rất nhiều khí giới đều không thể sử dụng, không phải là bị gặp mưa dùng không, cũng là bởi vì ẩm ướt mà chịu ảnh hưởng, hiệu quả đại chịu ảnh hưởng.

Thí dụ như mượn hiện tại Tương Dương mà nói, hướng liên quan hỏa khí, còn có vững chắc các loại đồ vật cũng đã là đại chịu ảnh hưởng, không cách nào sử dụng không cách nào sử dụng, hơn nữa cái khác thì là hiệu quả đại giảm, cho dù là cung tiễn cũng bởi vì bị ẩm, cần lực đạo tăng nhiều bên ngoài, cũng làm cho kỳ biến được không trải qua sử dụng tới.

Hơn nữa này mông lung mưa bụi thời tiết, chỉ là cách hơn mười thước cự ly xa, cũng đã thấy không rõ lắm đối phương người, chỉ có thể nhìn đến bóng người trận trận.

Thủ phương đã là như thế chi thê thảm, hắn công phương thì so với thủ phương càng thì không bằng.

Không nói trước tại đây tràng công thành cuộc chiến ở bên trong, Mông Cổ kỵ binh coi như là phế bỏ, hơn nữa bởi vì sương mù quan hệ, xe bắn đá các loại cũng hoàn toàn không cách nào hình thành hữu hiệu đả kích. Có thể nói, hiện tại song phương tại trên tường thành, bắt đầu hoàn toàn sát người vật lộn cuộc chiến.

Không ngừng có người kêu thảm thang mây lên rơi rụng, cũng có người trước khi chết phát ra rống giận, cho dù là chết cũng muốn kéo lên một cái đệm lưng.

Trên tường thành.

Nhạc Duyên một thân máu tươi đứng trong đó, trong tay Nguyệt Khuyết kiếm lên không ngừng chảy qua huyết dịch, nhỏ trên mặt đất, tung tóe ra một vũng đỏ tươi.

Nhìn qua đầu tường này không ngừng lui ra quân địch, Nhạc Duyên biết rõ này một lớp thế công tạm thời dừng ở đây. (chưa xong còn tiếp.)

Chương 91 : 107 108 109 Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo

107 chương nhân sinh nếu chỉ như lúc mới gặp (thượng)

“…”

Trong tay Nguyệt Khuyết kiếm nhẹ nhàng khẽ múa, này chảy xuống chí kiếm nhọn vết máu bỗng nhiên rơi xuống trên mặt đất, trên mặt đất huyết hồng lên lại lần nữa phủ lên lên một tia hồng.

Kiếm vào vỏ!

Nhạc Duyên tại phân phó những người khác trợ giúp chiếu cố xuống bị thương binh lính sau, này liền hướng Quách Tĩnh chỗ tường thành đoạn đi đến.

Lần chiến đấu này bất đồng dĩ vãng, bây giờ đang ở Tương Dương giang hồ nhân sĩ cũng không nhiều, càng nhiều vẫn là dùng Tương Dương trong bản thân binh lính là chủ, đồng dạng còn có lão bách tính môn hỗ trợ. Đối với người Mông Cổ hung uy, Tương Dương dân chúng là phi thường hiểu.

Hơn nữa lần này công thành cũng bất đồng dĩ vãng, võ lâm cao thủ cái gì có thể mượn yểm hộ hạ thành giết đến tận một trận. Tại loại này thời tiết trong, phỏng

chừng người bình thường là đi xuống, liền tuyệt đối lên không nổi, tuyệt đối sẽ bị đối phương sóng người cho sống sờ sờ đè chết.

Với tư cách trên thực tế Tương Dương thủ thành người tổng phụ trách, Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung cần làm càng nhiều vẫn là trung tâm điều chỉnh, mà không phải đánh trước kia. Này đã từng với tư cách Mông Cổ tây chinh quân Nguyên soái Quách Tĩnh đương nhiên biết rõ tình huống này.

Chỉ là trước mắt nhân thủ không nhiều lắm, chỉ có thể đem vài vị cao thủ mở ra đến sử dụng, phòng ngừa Mông Cổ phương diện cao thủ đánh lén.

Trong chuyện này để cho người buồn bực bất quá tựu là Dương Quá cùng Doãn Chí Bình hai người trọng thương, khiến cho hai người tại lần này trong chiến tranh nâng không cái tác dụng gì, hơn nữa Hoàng Dung cũng ở đây ở cữ viết tử ở bên trong, thân thể không được tốt lắm. Loại tình huống này vừa kết hợp phía dưới, có thể nói trước mắt Tương Dương cục diện cũng không thật là khéo.

“… Như thế nào? Quách đại hiệp!”

Đi đến đang tại thấp người vì một tên binh lính băng bó miệng vết thương Quách Tĩnh bên cạnh, Nhạc Duyên mở miệng hỏi.

“Lần này tiến công phi thường điên cuồng!”

Quách Tĩnh đứng dậy, đối với trên người vết máu cùng

mưa không có chút nào để ý tới, mà là cau mày nói: “Hơn nữa trong đó tuyệt đại đa số người đều là Mông Cổ quân chinh phục địa phương khác được đến nô lệ, Mông Cổ quân bản bộ nhân mã cũng không có xuất động!”

Là!

Lần này giao chiến đối phương ở bên trong, có vô số nô lệ, trong đó người Hán có, còn có Tây Vực người cũng có, có thể nói Hốt Tất Liệt tại trận này trong chiến tranh sử dụng đến từ khắp nơi nô lệ. Sở dĩ không phải dùng cùng một loại nô lệ, thì là đề phòng ngăn trở bất ngờ làm phản.

“Bọn họ tiến công phi thường điên cuồng, cũng không biết người Mông Cổ cho bọn hắn cái gì!”

Nhạc Duyên hồi tưởng lại vừa mới chiến đấu, những đầy tớ này sức chiến đấu ngược lại không được tốt lắm, nhưng là loại kia trong xương bạo phát đi ra điên cuồng cùng tuyệt vọng thật ra khiến Nhạc Duyên trong nội tâm rất là kinh ngạc.

“Nếu như ta không có đoán sai lời nói, đích thị là công phá Tương Dương sau, mặc kệ cướp đoạt đồ thành tam viết!”

Quách Tĩnh nghe vậy mặt sắc mặt ngưng trọng, tầm mắt bình tĩnh ngắm Nhạc Duyên trong chốc lát, lúc này mới dùng thanh âm trầm thấp nói ra: “Đây là bọn hắn bình thường cách làm.”

Đồ thành!

Nhạc Duyên biến sắc, cái từ này hợp thành tuyệt đối là trong chiến tranh nhất không ai họ tồn tại một trong.

Thử nghĩ, Tương Dương tại Quách Tĩnh dưới sự dẫn dắt ngăn cản Mông Cổ nhiều năm như vậy, làm cho đối phương tại đây tòa thành trì hạ tổn binh hao tướng vô số, dùng người Mông Cổ tỳ họ, đến lúc đó một khi phá thành, chờ đợi Tương Dương tuyệt đối là đồ thành.

Gần kề đồ thành hai chữ, cũng đủ để nhường bất luận kẻ nào cảm nhận được trong đó này trộn lẫn mùi máu tươi cùng oan hồn rên rĩ.

Nhưng Hốt Tất Liệt cho những đầy tớ này gần kề chỉ là mặc kệ cướp đoạt đồ thành tam viết sao?

Chỉ sợ không ngừng!

Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên xoay người, tầm mắt hướng về ngoài thành mưa bụi trong ánh trăng mờ, chỗ đó phương xa xác nhận Mông Cổ lều lớn chỗ.

Thu hồi tầm mắt.

Xoay người, Hốt Tất Liệt đối với đứng tại bên cạnh mình một đám thiên nhân trưởng, vạn người dài, nói ra: “Làm sao, còn có người quan tâm những đầy tớ này chết sống sao?”

“Chỉ cần công phá Tương Dương, chớ nói những đầy tớ này chết hết vừa có cái gì?”

“Này Nam Tống giang sơn như thế phì nhiêu, lại có nhiều như thế người, đến lúc đó chúng ta muốn có bao nhiêu nô lệ liền có bao nhiêu nô lệ!”

Hốt Tất Liệt dứt lời tại cái khác trong lòng người, lập tức tất cả mọi người là chấn động. Vương tử lời nói nói không có sai, chỉ cần những thứ kia này Tương Dương, mở ra Nam Tống biên giới, như vậy này tốt giang sơn còn không phải tùy ý bọn họ gót sắt chà đạp.

Đối mặt Nam Tống nhiều người như vậy cửa mà nói, này chính là mấy vạn nô lệ căn bản tính không cái gì.

“Mặt khác nói cho những thứ kia nô lệ, lại kế tiếp trong chiến đấu cho ta đem hết toàn lực, chỉ cần công phá Tương Dương, vinh hoa phú quý mặc kệ nhặt. Không chỉ có có thể thoát khỏi thân phận đầy tớ, còn có thể trở thành tam đẳng người, nhị đẳng người, thậm chí còn có thể trở thành quý tộc…”

“Như vậy cơ hội xem bọn hắn phải chăng tranh thủ, nếu không lời nói bọn họ liên quan người nhà… Những thứ kia nô lệ viết tử khả năng muốn hơi như vậy không tốt qua một điểm!”

“Vâng!”

Cung kính đáp ứng Hốt Tất Liệt dặn dò, tất cả mọi người khom người đi ra ngoài, hướng từng người đội hạ các nô lệ bắt đầu cà rốt và cây gậy đi.

Trong đại trướng.

Doãn Khắc Tây rất là nghi hoặc, hỏi: “Vương tử, ngài như vậy an bài Đại Hãn sẽ đồng ý sao?”

“Ngươi cảm thấy những đầy tớ này lần này trong chiến tranh còn có thể sống được bao nhiêu người?”

Trả lời Doãn Khắc Tây không phải Hốt Tất Liệt, mà là đứng ở Kim Luân Pháp Vương bên người tiểu vương tử Hoắc Đô, trong tay quạt xếp nhẹ lay động nói: “Ha ha, đã không có bao nhiêu người sống sót, như vậy lời này tự nhiên không cần chứng thực a!”

“…”

Doãn Khắc Tây bị Hoắc Đô sặc một câu, chỉ hơi hơi nhìn Hoắc Đô cùng Kim Luân Pháp Vương một cái, liền không đang nói cái gì.

“Tốt!”

“Đại ca của ta ngày mai sẽ phải đến nơi đây, đến lúc đó mọi người có thể phải chú ý a!”

Tại cuối cùng, Hốt Tất Liệt càng nói ra một câu nhường tất cả mọi người kinh ngạc lời nói, cho dù là vẫn ngồi như vậy Kim Luân Pháp Vương cũng không khỏi đứng dậy.

Hốt Tất Liệt trong miệng đại ca, tự nhiên không là người khác, mà là hiện giữ Mông Cổ Đại Hãn —— Mông Ca.

Đại Hãn tới đây làm cái gì?

Bất quá mọi người nghĩ lại, coi như là hiểu được, Mông Ca phụ thân chính là Thác Lôi, cùng Quách Tĩnh đây chính là huynh đệ quan hệ, như vậy Mông Ca đến đây Tương Dương coi như là có nguyên nhân. Dùng Đại Hãn thân phận tự mình đến này, có thể thấy được Thác Lôi một hệ đối với Quách Tĩnh coi trọng. Chỉ là không biết sao, tất cả mọi người cảm thấy Đại Hãn lúc này tới, không phải lúc.

Bất quá Đại Hãn quyết định tự nhiên là những người khác không cách nào ngăn trở, cho dù là Hốt Tất Liệt cũng là như thế.

Mà giờ khắc này Hốt Tất Liệt nói cho ở đây cao thủ, tự nhiên là nói cho mọi người đến lúc đó phải chú ý bảo vệ mình đại ca Mông Ca, hộ vệ Đại Hãn an toàn.

“Hôm nay tạm thời thu binh!”

“Ngày mai Đại Hãn tới đây sau, chính là đại chiến tái khởi!”

Lưu lại phân phó sau, Hốt Tất Liệt liền rời đi lều lớn. Vừa đánh bên nói, thủ đoạn này nhưng hắn là rất quen thuộc, lúc trước ca ca hắn tranh Đại Hãn lúc, mọi người liền là như thế chi cách làm, mà giờ khắc này hiển nhiên Hốt Tất Liệt đem cái này tâm tư cũng đặt ở Tương Dương Quách Tĩnh trên người.

Muốn vào ngày mai một trận chiến ở bên trong, nhường Quách Tĩnh biết được Mông Cổ đối với Tương Dương nhất định phải tâm.

Về phần đại ca Mông Cổ cùng phụ thân Thác Lôi ý nghĩ, Hốt Tất Liệt đổ ra cảm thấy cái này tỷ lệ thật sự là quá nhỏ, nếu không lời nói lúc trước Quách Tĩnh sẽ cùng phụ thân trở về thảo nguyên trở thành Kim Đao Phò mã, mà không phải như hiên tại cùng một khỏa cái đinh giống như đính tại Tương Dương, nhường hắn đại quân tiến thối không được.

Đối với đại ca cùng phụ thân niệm tưởng, Hốt Tất Liệt là không đồng ý.

Trong đại trướng, vài đại cao thủ liếc nhìn nhau, thần sắc cũng hơi ngưng trọng lên. Hồi tưởng lại vừa rồi Hốt Tất Liệt lời nói, trong đó hàm nghĩa tự nhiên không cần nói cũng biết, chỉ chính là Tương Dương phương diện cao thủ đánh lén.

Nếu là Đại Hãn tại nơi này xảy ra vấn đề, như vậy mọi người đều ăn không ôm lấy đi.

Theo Hốt Tất Liệt bóng lưng biến mất tại ngoài trướng, lập tức vài đại cao thủ cũng bận việc đứng lên.

Duy nhất không có có bất kỳ động tác chỉ có Kim Luân Pháp Vương cùng hắn hai cái đồ đệ Đạt Nhĩ Ba cùng Hoắc Đô.

Tại Kim Luân Pháp Vương trong nội tâm, bảo vệ Đại Hãn an toàn chính là mấy người khác nghĩa vụ, mà hắn thì là muốn nhằm vào Tương Dương cao thủ mà đi động. Bất quá cho dù là đang bế quan sau công lực đại tiến, nhưng là tại đồng thời đối mặt Quách Tĩnh cùng

Đạo Công Tử Nhạc Duyên thời điểm, Kim Luân Pháp Vương cũng không dám vỗ cam đoan mình có thể chống được tới.

Nhưng là tại nhiều người Mông Cổ trong cao thủ, Kim Luân Pháp Vương địa vị cùng võ công đều là cao nhất, tự nhiên có thuộc về hắn tư thế.

…

Tương Dương.

Theo Mông Cổ đại quân triệt hạ, chiến đấu tạm thời dừng lại.

Nhưng là Nhạc Duyên cùng Quách Tĩnh cũng biết trước mắt chẳng qua là trước bão táp yên lặng mà thôi, đợi tiếp theo bắt đầu, sẽ càng thêm mãnh liệt.

Đi đến chỗ rẽ, nơi đó là Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu phòng tuyến.

Làm Nhạc Duyên tiến lên thời điểm, đang chứng kiến Lý Mạc Sầu đang một tay chống Trụ Tử (cây cột), buồn nôn không thôi.

“Không có sao chứ?”

Thấy thế, Nhạc Duyên liền bước lên phía trước, một tay dắt díu lấy Lý Mạc Sầu, lo lắng hỏi.

“Không sao!”

Lắc đầu, Lý Mạc Sầu sắc mặt rất là ngoài dự tính lắc đầu nói: “Không biết sao, hôm nay nghe nâng này mùi máu tươi tới không hiểu muốn ói mà thôi! Hiện tại tốt không ít, không cần lo lắng!” Xích Luyện Tiên Tử đối với chính mình nôn mửa vẫn còn có chút nghi hoặc, nàng cả đời giết không ít người, nhưng là cũng cực nhỏ xuất hiện loại tình huống này.

“…”

Ngược lại Nhạc Duyên biết rõ tình huống, lắc đầu cười cười, Nhạc Duyên quyết định còn là buổi tối rút cái thời gian hảo hảo đối với Xích Luyện Tiên Tử tiến hành một ít liên quan phương diện tri thức dạy bảo. Về tình huống, tại Nhạc Duyên dạy bảo hạ Xích Luyện Tiên Tử ngược lại biết không thiếu, nhưng là ở phương diện này lại đồng dạng là trống rỗng.

“Ta đã nói với ngươi a!”

Dắt díu lấy Xích Luyện Tiên Tử đi xuống tường thành, Nhạc Duyên nhỏ giọng tại Lý Mạc Sầu bên tai nhẹ nhàng nói xong trước mắt nàng nôn mửa nguyên nhân.

“À? Làm sao ngươi biết?”

Xích Luyện Tiên Tử cả kinh một hồi nhìn qua Nhạc Duyên, rất là ngoài ý muốn.

“…”

Nhạc Duyên quắt quắt miệng, nói ra: “Ta trên thông thiên văn, dưới rành địa lý… Không gì làm không được!”

“Ha ha!”

Vẻ mặt tươi cười ở bên trong, Xích Luyện Tiên Tử tay phải nhẹ vỗ về chính mình bụng, lẩm bẩm nói: “Ta đây phun lợi hại như vậy, trong bụng tất nhiên có hai cái búp bê a!”

À?

Này có quan hệ gì?

Nhạc Duyên nghe vậy sửng sốt, sau nửa ngày, lúc này mới tiếp nhận câu chuyện, nói ra: “Ách, đó là đương nhiên!”

Chỉ là trước mắt tình huống, Xích Luyện Tiên Tử không quá thích ứng tham gia trận này huyết tinh chiến đấu.

Nhường Xích Luyện Tiên Tử cùng nhau xuất chinh cũng là làm cho nàng biết rõ vợ chồng vốn là nhất thể, nhưng trước mắt muốn cho nàng thoát ly chiến đấu, cũng là thân là nam nhân trách nhiệm.

Chỉ là dùng Xích Luyện Tiên Tử họ tử…

Nhạc Duyên cảm giác mình yêu cầu vô cùng có khả năng sẽ bị bác bỏ, dùng hắn đối với Lý Mạc Sầu hiểu, nàng là một cố chấp người, là một một khi nhận đúng mười đầu trâu cũng khó khăn dùng kéo về người.

Như vậy nữ nhân, là nam nhân may mắn, rồi lại là nam nhân bi ai.

Không tiếng động thở dài một tiếng, Nhạc Duyên dắt díu lấy Xích Luyện Tiên Tử hạ tường thành.

Thời gian dần dần qua.

Kế tiếp trong thời gian người Mông Cổ không có tiến công, khoảng chừng Tương Dương thành trên tường cùng dưới tường thành vứt xuống dưới mấy ngàn cổ thi thể sau, sau đó liền lui xuống đi, liền quỷ dị như vậy an tĩnh lại,

Phương xa trong mưa đêm.

Ba con khoái mã một trước một sau lấy cực nhanh tốc độ tiếp cận Tương Dương. (chưa xong còn tiếp.)

108 chương nhân sinh nếu chỉ như lúc mới gặp (trung)

Mưa bụi mông lung.

Trên mặt đất đều là mang theo huyết sắc nước bùn, tại toàn bộ Tương Dương thành bốn phía cũng nhuộm thành một mảnh kỳ lạ nhan sắc.

Thật xa phương hướng, cách Tương Dương đã gần đến thời điểm, Tiểu Long Nữ, Hồng Lăng Ba cùng với Lục Vô Song ba người đã xuống ngựa tới, xa xa đứng ở dưới một cây đại thụ, lẳng lặng nhìn xem này bị mưa bụi chỗ bao phủ Tương Dương.

“Tốt đậm đặc mùi máu tươi!”

Cho dù là rơi xuống mưa, thổi gió, nhưng cũng không cách nào tại thời gian ngắn bị xua tan này tràn ngập trong không khí mùi máu tươi.

Đứng ở một bên, Hồng Lăng Ba đón này gió lạnh ngửi một bả, lập tức cảm nhận được trong không khí cái loại này nồng đậm huyết tinh vị đạo, trong mắt lóe ra lo lắng, trước mắt Tương Dương tuy nhiên thoạt nhìn yên tĩnh bình thản, ba người lại cũng có thể cảm giác được trước đây trước nơi này phát sinh một hồi thảm thiết chiến tranh.

Một bên, chân thọt cô nương Lục Vô Song cũng là khuôn mặt nhỏ nhắn căng cứng, híp mắt ngắm nhìn Tương Dương.

Về phần Tiểu Long Nữ thì là vẻ mặt lo lắng.

Không thể không nói Tiểu Long Nữ đến cùng không có cỡi qua ngựa, cho dù là cỡi ngựa sớm một canh giờ gấp rút lên đường, kết quả vẫn là bị đuổi theo phía sau Lục Vô Song cùng Hồng Lăng Ba hai người cho vượt qua. Ba người cộng lại một phen, cuối cùng quyết định cùng một chỗ chạy tới Tương Dương.

Đương nhiên, trong chuyện này xác thực nói là Lục Vô Song cùng Tiểu Long Nữ cộng lại một phen, về phần Hồng Lăng Ba một cá nhân đối mặt hai người căn bản không là đối thủ, chỉ có thể kiên trì theo kịp.

“Làm sao bây giờ?”

Tầm mắt từ đàng xa Tương Dương thành lên thu hồi lại,

Tiểu Long Nữ tầm mắt lại lần nữa rơi vào Mông Cổ đại quân phương hướng, trên mặt lo lắng càng phát minh lộ vẻ.

“Đợi buổi tối vào thành!”

Cuối cùng trả lời Tiểu Long Nữ là Hồng Lăng Ba, dù sao lúc trước năm trước Tương Dương cuộc chiến ở bên trong, Hồng Lăng Ba cũng tham dự trong đó, Tương Dương có thật nhiều thủ vệ còn có giang hồ nhân sĩ cũng là nhận thức Hồng Lăng Ba cái này Xích Luyện Tiên Tử đồ đệ.

Bằng vào nàng gương mặt, cũng là có thể đi.

Chỉ là hiện tại không có khả năng, tại loại này cục diện, Hồng Lăng Ba cũng không có ngốc đến bây giờ liền cùng Lục Vô Song, Tiểu Long Nữ đoàn người vào thành, dù sao đã từng tham dự thủ thành nàng cũng hiểu biết một ít đồ vật.

“Ngô!”

Tiểu Long Nữ dưới loại tình huống này, nàng không biết được làm như thế nào, cùng Hồng Lăng Ba kinh nghiệm so sánh với, Tiểu Long Nữ tự nhiên là kém hơn không ít. Cho nên, Hồng Lăng Ba an bài, Tiểu Long Nữ không có có bất kỳ phản đối.

Chân thọt cô nương Lục Vô Song đồng dạng không có phản đối, ngược lại ba người đang chuẩn bị tránh sang chỗ bí mật trước, Lục Vô Song cà thọt lấy chân đi ở Tiểu Long Nữ sau lưng, đột nhiên hỏi một câu: “Long cô

nương, ngươi lần đi Tương Dương đến tột cùng là lo lắng người nào?”

“Là Dương Quá vẫn là…”

Chân thọt cô nương Lục Vô Song lời nói nhường Tiểu Long Nữ thân hình không khỏi run lên, dưới chân bước chân hơi chút dừng lại, lập tức liền vừa khôi phục vững vàng. Một bước một đóa bọt nước, Tiểu Long Nữ trong mưa gió bạch y tung bay, trong trẻo nhưng lạnh lùng tiếng nói quanh quẩn tại mưa bụi trong: “Ta cũng không biết!”

“…”

Chân thọt cô nương Lục Vô Song nghe lời này cũng không nói lời nào nữa, chỉ là tại trong trầm mặc đuổi theo Tiểu Long Nữ cước bộ, rời đi chiến trường cạnh biên. Nàng sở dĩ một đường đến nay, đều không gọi Tiểu Long Nữ là sư thúc, cũng không kêu Nhạc Duyên qua một tiếng sư phó, chỉ là vì trong nội tâm cái kia trong nội tâm nho nhỏ niệm tưởng.

Nhớ tới Tiểu Long Nữ cùng Dương Quá sự tình, kia thiên hạ chung ngăn cách làm, khiến cho Lục Vô Song trong nội tâm rất là sợ hãi, nàng sợ kêu đối phương một tiếng sư phó sau, liền phần này nho nhỏ niệm tưởng lại cũng không có đường sống.

Tầm mắt tại Tiểu Long Nữ trên người thu hồi, vừa rơi tại chính mình sư muội trên người, Hồng Lăng Ba biểu lộ lộ ra vẻ rất kỳ quái, nghe vừa rồi hai người đối thoại, nàng tâm tình rất là ngoài dự tính. Môi nhúc nhích, nghĩ muốn

nói âm thanh cái gì, cuối cùng cũng là thở dài một hơi, khóe mắt đồng dạng cũng mang lên một tia sầu khổ.

Lập tức không nói một lời đuổi theo hai người.

Tương Dương.

Làm Mông Cổ đại quân lui ra sau, xác định tạm thời sẽ không công thành, càng rời khỏi vài dặm sau, Quách Tĩnh rồi mới từ trên tường thành mang theo đầy người mỏi mệt đi xuống, trở lại chính mình quý phủ.

Quách phủ trên tay cao đoan chiến lực có thể lấy được ra tay chỉ có Quách Tĩnh, Nhạc Duyên, Xích Luyện Tiên Tử cùng Hoàng Dung mấy người, đương nhiên còn có còn có này Nhất Đăng đại sư môn hạ Chu Tử Liễu cũng ở đây. Về phần nguyên bản chiến lực đại tiểu vũ huynh đệ trọng thương ở bên trong, Dương Quá trọng thương ở bên trong, cùng với Doãn Chí Bình cũng ở đây trọng thương trong.

Mà Kha Trấn Ác, ngươi tổng không cho nhường một cái người mù chạy đến trên tường thành đi thủ thành a? Mặc dù nói nhân gia Kha Trấn Ác mình muốn đi lên, nhưng là Quách Tĩnh Hoàng Dung vẫn là đem người nhà khuyên ngăn tới, nhường hắn hỗ trợ chăm sóc Quách phủ.

Về phần cái khác một ít cao thủ, có tại Khai Niên sau tạm thời rời đi Tương Dương, trở về chính mình môn phái.

Loại này cục diện, làm cho người ta nghĩ đến cũng là

vừa tức lại không có không biết làm sao.

Trừ bỏ triều đình vốn đóng ở Tương Dương binh lính bên ngoài, Tương Dương còn lại chính là trợ giúp thủ thành dân chúng bình thường, cùng với Cái Bang đệ tử cùng Toàn Chân giáo một ít đạo sĩ.

Cho nên, làm Doãn Chí Bình trọng thương đại tiểu vũ, cùng Dương Quá hộ tổn thương sau, Quách Tĩnh cũng không có cách nào đối với Doãn Chí Bình hạ nặng tay nguyên nhân.

Đạo nghĩa là một nguyên nhân, mặt khác liền là Toàn Chân đối kháng mơ hồ nghiệp lớn trợ giúp.

Đương nhiên, còn có lúc trước Hoàng Dung một ít cá kinh thiên nói dối, nếu không phải là như thế, trước mắt cục diện lại cũng sẽ không như vậy.

Chỉ là sự tình phát triển cuối cùng không cách nào dự đoán, trước mắt chỉ có thể nghĩ biện pháp ứng phó kế tiếp cuồng bạo tiến công, cùng với hướng ra phía ngoài cầu viện.

Quách phủ đại sảnh.

Nhạc Duyên mang theo Xích Luyện Tiên Tử trở về đến đại sảnh sau đó không lâu, Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung cũng trở về đến trong phủ.

Làm Hoàng Dung chứng kiến Xích Luyện Tiên Tử vẫn đang thỉnh thoảng che miệng nôn mửa thời điểm, cũng đã hiểu rõ Nhạc Duyên nhìn hướng chính mình tầm mắt.

Cho nên, Hoàng Dung liền tiến lên, cùng Xích Luyện Tiên Tử hảo hảo nói ra nâng phương diện này kinh nghiệm tới, dù sao đã có ba đứa bé nàng, so với Xích Luyện Tiên Tử kinh nghiệm muốn phong phú quá nhiều.

“Ta đã làm cho người ta ra khỏi thành cầu viện!”

Quách Tĩnh nói những lời này thời điểm, sắc mặt lộ ra vẻ thập phần trầm thấp, hiển nhiên lúc này đây Mông Cổ đại quân tiến công vượt quá hắn đoán trước, nguyên vốn chuẩn bị chưa xong tốt. Hơn nữa lúc trước thu hoạch vụ thu sau thu hoạch, tại năm trước đại chiến trong đã muốn tiêu hao không ít. Lại là nơi nào ngờ tới tại đây mưa dầm mùa, Mông Cổ đại quân dĩ nhiên là điên khùng bình thường chết công.

Viện quân!

Nhạc Duyên tự nhiên là biết được Quách Tĩnh ngoài miệng viện quân đến tột cùng là chỉ cái gì, không phải triều đình binh lính, mà là thuộc về những thứ kia yêu nước giang hồ nhân sĩ.

Trông cậy vào triều đình phái binh, phỏng chừng Tương Dương đến lúc đó cũng đã lưu lạc.

“Kỳ thật…”

Nhạc Duyên đón Quách Tĩnh tầm mắt, trầm ngâm sau nửa ngày, mở miệng nói ra: “Kỳ thật còn có một biện pháp, có thể cho hắn lui binh!”

“A?”

Quách Tĩnh nghe vậy có chút ngoài ý muốn, nhìn qua Nhạc Duyên.

“Tại vạn trong quân trảm tướng!”

Nhạc Duyên thò tay làm một cái chém đầu động tác, rồi mới lên tiếng: “Chỉ cần giết mất người chủ sự, như vậy Mông Cổ đại quân liền sẽ hỗn loạn!” Phải biết, cổ đại quân đội không hề giống hiện đại quân đội, trung khu bị giết chết sau, lớn nhất khả năng chính là xuất hiện hỗn loạn.

Chủ tướng sinh tử, đối với một con quân đội sĩ khí có thật lớn ảnh hưởng.

Nhất là cái loại này trên lưng ngựa dân tộc càng phải như vậy.

Điên khùng đứng lên cái gì đều không để ý, nhưng là vừa trốn đứng lên nhưng cũng là tốc độ kinh người. Hơn nữa hơn nữa Mông Cổ đại quân trên tay có nhiều như vậy nô lệ, một khi chủ soái xuất hiện sinh tử, những đầy tớ này có lẽ chỉ cần một chút Hoả Tinh liền có thể bất ngờ làm phản.

Phải biết, hiện tại người Mông Cổ đối với bị chinh phục giả cái gì đều không thế nào có dụ dỗ thủ đoạn.

“…”

Nhạc Duyên lời nói nhường Quách Tĩnh trầm mặc, tại

Quách Tĩnh dĩ vãng thủ thành trong chiến đấu, hắn đều là nương tựa theo quang minh chính đại thủ đoạn đi đả bại Mông Cổ quân đội, nhưng là rất ít ra tay đánh chết đối phương cao nhất chủ soái. Ban đầu là Thác Lôi, Quách Tĩnh hạ thủ không được, mà trước mắt Hốt Tất Liệt càng Thác Lôi nhi tử…

Thấy Quách Tĩnh trầm mặc, Nhạc Duyên cũng không nói gì, chỉ là có một cửa không có một ngụm uống trà, đối với trên người mùi máu tươi cũng là làm như không thấy.

Quách Tĩnh cái này đã từng Kim Đao Phò mã cùng Thác Lôi một hệ liên lụy xác thực không nhỏ.

Song phương dĩ vãng giao phong ở bên trong, nhưng đều là lưu thủ.

Làm Nhạc Duyên mau đem trà nước trà trong chén uống xong sau, một mực trầm mặc Quách Tĩnh rốt cục lên tiếng, nói: “Người Mông Cổ nhiều như vậy quân đội, chủ soái tất nhiên được bảo hộ tại nghiêm mật nhất địa phương, chúng ta làm sao đi vào?”

Nghe nói như thế, Nhạc Duyên cười.

Quách Tĩnh có thể nói như vậy, cũng là đại biểu cho hắn đã muốn triệt để buông tha cho mình cùng Thác Lôi một hệ trải qua , phải biết rằng Hốt Tất Liệt từ phương diện nào đó mà nói cũng coi là Quách Tĩnh cháu, cùng Dương Quá độc nhất vô nhị, tại thù nước trước mặt, ân oán cá nhân tình cừu cũng đã là cái gì cũng không tính.

“…”

Nghe Quách Tĩnh câu hỏi, Nhạc Duyên không trả lời ngay, mà là quay đầu, tầm mắt rơi vào đang tại cùng Hoàng Dung nói nhỏ thảo luận lấy dục nhi tâm kinh Xích Luyện Tiên Tử, nhìn qua đối phương khẻ nhếch khóe miệng. Sau nửa ngày, Nhạc Duyên lúc này mới quay đầu lại, đối với Quách Tĩnh thấp giọng nói: “Tại đây Tương Dương, tại thiên hạ này, có thể làm được như tình huống như vậy có lẽ chỉ có một người.”

Quách Tĩnh nghe vậy tâm không khỏi vừa nhảy, hắn biết rõ Nhạc Duyên trong lời nói người là ai vậy kia.

Bởi vì tại thiên hạ này, cũng chỉ có Nhạc Duyên tuyệt thế khinh công mới có thể làm tới mức như thế.

Vô luận là người nào, cùng mấy vạn trong đại quân ám sát chủ soái, trên cơ bản đều là hữu tử vô sinh. Có lẽ, chỉ có Nhạc Duyên mới có như vậy một tia thành công cơ hội, cùng như vậy một tia chạy trốn cơ hội.

Quách Tĩnh đang muốn mở miệng nói nói cái gì, đã thấy Nhạc Duyên ngón trỏ đặt ở ngoài miệng làm hư âm thanh động tác, Quách Tĩnh vừa đến bên miệng lời nói cứ như vậy ngạnh sanh sanh nghẹn trở về. .

“Quách đại hiệp, buổi tối chúng ta đi dò xét một hồi trước Mông Cổ đại quân chủ soái lều lớn vị trí a!”

Cười hướng Quách Tĩnh nói một câu sau, Nhạc Duyên lập tức đứng dậy hướng đang tại cùng Hoàng Dung thảo luận dục nhi tâm kinh Xích Luyện Tiên Tử đi đến.

…

Thời gian như gió, ngăn không được từ khe hở trong trốn.

Rất nhanh, đã đến buổi tối.

Ngoài dự đoán mọi người là Mông Cổ quân đội vẫn đang không có tiến công dấu hiệu, đối mặt loại tình huống này, Nhạc Duyên cùng Quách Tĩnh tự nhiên là kinh ngạc. Đang thương lượng một phen sau, hai người liền từ tử thi trên người tìm một thân quần áo sau, từ trên tường thành để xuống dây thừng, hạ Tương Dương, hướng Mông Cổ đại quân nơi dừng chân xóa đi.

Dù là Nhạc Duyên một thân thích sạch sẽ, hiện tại cũng chỉ có thể nghẹn lấy, hắn cũng không thể một thân đạo bào chạy vào người ta đóng quân trong đó, này không bày rõ ra nói cho người ta ta tới xem xét tình huống.

Trước khi đến Mông Cổ đại quân trên đường, Nhạc Duyên tại nội tâm quyết định, đêm nay trở về tất nhiên hảo hảo pha xong một cái tắm, đương nhiên không ít hoa tươi.

Không thể không nói này mưa bụi mịt mờ thời tiết xác thực là một cái rất tốt ẩn nấp, trong buổi tối, nếu như không đánh lửa đem lời, chỉ bằng vào hai mắt cơ hồ xem không rất xa, đây là Nhạc Duyên, Quách Tĩnh như vậy công lực thâm hậu người.

Đổi lại binh lính bình thường, này trên cơ bản cùng đưa

tay không thấy được năm ngón không sai biệt lắm.

Dưới loại tình huống này, Nhạc Duyên cùng Quách Tĩnh rất nhanh liền mò vào Mông Cổ trong đại quân, hơn nữa Quách Tĩnh cái này bản thân đối với Mông Cổ liền phi thường người am hiểu, rất dễ dàng tại hống liên tục mang lừa gạt phía dưới Nhạc Duyên cùng Quách Tĩnh liền đại khái thăm dò lều lớn phân bố vị trí cùng phương hướng.

Chưa từng có độ tiếp cận, có lẽ là bởi vì trước đó lần thứ nhất duyên cớ, lều lớn chung quanh phòng bị nghiêm mật rất nhiều. Nhạc Duyên cùng Quách Tĩnh chỉ có thể ở rất xa địa phương ngắm nhìn lều lớn, nghĩ muốn mượn này xông đi vào giết chết Hốt Tất Liệt hiển nhiên là không thể nào.

Cuối cùng chỉ ở thăm dò phương vị sau, Quách Tĩnh liền tại Nhạc Duyên khuyên bảo hạ lặng lẽ thân rời đi lều lớn, trở về lối vào lên tiến đến.

Nhưng tại ở gần Tương Dương thành dưới tường thời điểm, Nhạc Duyên cùng Quách Tĩnh sửng sốt, hai người hơi có chút ngốc trệ nhìn qua xuất hiện tại đại môn hạ năm đạo thân ảnh, sững sờ, ngẩn người sững sờ nhìn đối phương.

Trong đó ba người chính là Tiểu Long Nữ, Hồng Lăng Ba cùng chân thọt cô nương Lục Vô Song. Hai người khác thì là Hoàn Nhan Bình cùng Trình Anh.

Các nàng làm sao chạy đến nơi đây tới đâu này? Hơn nữa còn là như ong vỡ tổ tụ cùng một chỗ.

Đây là Nhạc Duyên cùng Quách Tĩnh hai người trong đầu đồng thời hiện lên ý niệm trong đầu.

“A! Nhạc đại ca! Quách đại hiệp!” Đây là chân thọt cô nương Lục Vô Song!

“Nhạc sư bá! Quách đại hiệp!” Đây là Hồng Lăng Ba lời nói.

“Nhạc đạo trưởng! Quách đại hiệp!” Đây là Tiểu Long Nữ lời nói.

“Quách đại hiệp! Nhạc đạo trưởng!” Đây là Hoàn Nhan Bình.

“Quách đại hiệp! Nhạc huynh!” Đây là Trình Anh.

“…”

Quách Tĩnh ngó ngó Lục Vô Song, nhìn một cái Hồng Lăng Ba, cuối cùng tầm mắt rơi vào Tiểu Long Nữ trên người, Quách Tĩnh đã cảm thấy vấn đề này phát triển lại lần nữa ngoài ý. Nguyên bản đáp ứng không hiện ra tại Tương Dương, không hiện ra tại Dương Quá trước mặt Tiểu Long Nữ giờ phút này lại xuất hiện tại Tương Dương thành, trong chuyện này đại biểu cho cái gì rất rõ ràng.

Quay đầu lại.

Quách Tĩnh tầm mắt cuối cùng rơi vào Nhạc Duyên trên người, trong mắt đều là nghi hoặc, đối với Tiểu Long Nữ

xuất hiện tại này rất là mê hoặc. Về phần Trình Anh hắn ngược lại nhận thức, mà Hoàn Nhan Bình thì là hoàn toàn lạ lẫm.

“Ai!”

Đối mặt tình cảnh như thế, Nhạc Duyên cũng chỉ có thể che đầu thở dài, Nhạc Duyên không rõ ràng lắm vì cái gì đối phương có tụ cùng một chỗ, chỉ là trước mắt chúng nữ tụ cùng một chỗ sau đem có chuyện phát sinh, cũng đủ để nhường Nhạc Duyên ngẫm lại đầu liền đau.

Này há lại chỉ có từng đó là một loạn chữ được?

Bầu không khí, trong khoảng thời gian ngắn trầm mặc xuống.

Hồi lâu.

“Các ngươi làm sao sẽ tụ cùng một chỗ?”

Lên tiếng là Nhạc Duyên, tầm mắt tại ngũ nữ trên mặt cho tới xẹt qua, Nhạc Duyên mở miệng hỏi.

“Nhạc đại ca, lúc xế chiều chúng ta là tại ngoài thành Tương Dương ẩn nấp lộ tuyến lên gặp phải Hoàn Nhan cô nương cùng biểu tỷ!”

Tiểu Long Nữ nghe vậy trầm mặc không nói gì, Hồng Lăng Ba môi nhúc nhích hạ không biết nên nói cái gì, ngược lại chân thọt cô nương Lục Vô Song mở miệng nói thẳng ra mấy người gặp kết quả.

Quách Tĩnh tâm tình lộ ra vẻ có chút trầm trọng, trước mắt cục diện tuyệt đối so với thủ vệ Tương Dương khó khăn sai không nhiều lắm, không nói trước Tiểu Long Nữ sự tình, chỉ cần liền Lục Vô Song cùng Xích Luyện Tiên Tử trong lúc đó ân oán liền cũng đủ. Bất quá tại điểm này lên, Quách Tĩnh ngược lại yên tâm, cảm thấy Nhạc Duyên có thể giải quyết.

Nhưng vấn đề là Nhạc Duyên không nghĩ như vậy, Quách Tĩnh tuy nhiên biết được bộ phận, nhưng cũng tuyệt đối không phải toàn bộ.

Trước mắt, cũng không thể đem người đuổi trở về đi?

Hít sâu một hơi, ngẩng đầu đang nhìn bầu trời này tung bay mịt mờ mưa phùn, Nhạc Duyên cười khổ nói: “Nên tới tổng hội tới… Chúng ta cùng tiến lên đi thôi!”

Đúng a!

Có một số việc thì không cách nào dấu diếm cả đời.

Liền như vậy Nhạc Duyên cùng Quách Tĩnh mang theo năm cái cô nương, một hàng bảy người đầy bụng tâm sự dọc theo trên sợi dây tường thành, đi Quách phủ. (chưa xong còn tiếp.)

109 chương nhân sinh nếu chỉ như lúc mới gặp (hạ)

Ba !

Chén trà trong tay ầm ầm rơi xuống đất, nhiều tiếng vỡ vang lên ở bên trong, mảnh sứ vỡ cùng với nước trà

bốn phía vẩy ra.

Đại sảnh.

Hoàng Dung trợn mắt há hốc mồm nhìn qua một ít được từ cửa ra vào đi tới bảy người, nhất thời một cái khẩn trương, trên tay chén trà rơi xuống đất.

Làm sao sẽ…

Trình Anh nàng nhận thức, là cha mình thu đệ tử, mà Hoàn Nhan Bình cũng là không biết. Ngược lại chân thọt cô nương bởi vì đi đứng vấn đề, Hoàng Dung thực sự suy đoán ra thân phận đối phương tới, xác nhận này Lục gia Lục Vô Song không thể nghi ngờ.

Hồng Lăng Ba tự nhiên không cần phải nói, chính là Xích Luyện Tiên Tử đại đồ đệ, càng tại năm trước Tương Dương cuộc chiến trong có qua không sai biểu hiện.

Nhưng là nhường Hoàng Dung kinh ngạc không phải cái này, mà là Tiểu Long Nữ đột nhiên xuất hiện.

Phải biết, lúc trước Nhạc Duyên chậm chễ cứu chữa Tiểu Long Nữ sau, Hoàng Dung chính là chuyên môn vì Dương Quá vấn đề cùng Tiểu Long Nữ nói chuyện một cái buổi chiều, lúc này mới chuẩn bị hạ như vậy nói dối.

Mà trước mắt…

Người ta Tiểu Long Nữ vừa xuất hiện tại Tương Dương, vấn đề này không nên như vậy phát triển a!

Cho dù là thông tuệ cơ trí Hoàng Dung, tại nhìn thấy như thế tràng cảnh sau, nàng lông mày cũng kìm lòng không được nhảy dựng lên, này nếu Quá nhi biết được cái này nói dối, như vậy… Nhớ tới Dương Quá này cực đoan họ tử, Hoàng Dung liền cảm giác mình đầu nhịn không được đau đứng lên.

Quan trọng hơn tại đây Tương Dương còn có một không biết tung tích, không biết núp ở chỗ nào Toàn Chân yêu đạo Doãn Chí Bình.

Đúng!

Tựu là yêu đạo!

Ngày đó Doãn Chí Bình bộ dáng, thực sự nhường kiến thức rộng rãi Hoàng Dung cho kinh ngạc.

Chỉ cần hai người biết rõ Tiểu Long Nữ không có chết sự thật sau, sự tình đến tột cùng có làm sao phát triển, cho dù là đọc thuộc lòng Vũ Mục Di Thư, Cửu Âm Chân Kinh còn có đã làm Bang chủ Hoàng Dung đối mặt loại tình huống này, cũng thực là trở tay không kịp.

Cái gọi là hồng nhan họa thủy cũng không gì hơn cái này.

Nhớ ngày đó, cho dù là Âu Dương Khắc cùng Dương Khang, lại cũng không có đạt đến bây giờ loại tình trạng này.

“…”

Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu đồng dạng là vô cùng ngạc nhiên, đối với mình sư muội đột nhiên xuất hiện tại Tương Dương rất là ngoài ý muốn. Tầm mắt đầu tiên là tại chính mình đại đồ đệ Hồng Lăng Ba trên người trừng một cái sau, Lý Mạc Sầu tầm mắt cuối cùng rơi vào tiểu đồ đệ Lục Vô Song trên người.

Ngũ Độc bí truyền, hiện tại liền tại Lục Vô Song trên người.

Cái này đồ đệ kiêm cừu nhân hậu nhân nữ hài nhi, cứ như vậy xuất hiện tại Lý Mạc Sầu trước mặt, đối mặt tình cảnh như thế, cho dù là Xích Luyện Tiên Tử cũng trong khoảng thời gian ngắn không biết nên làm như thế nào.

Khi nàng trở thành Nhạc Duyên đạo lữ sau, Nhạc Duyên đã nói với nàng Lục Vô Song tại hắn dưới sự trợ giúp tu tập Ngũ Độc bí truyền, đồng thời thực sự liền đã từng Lục Triển Nguyên vấn đề khuyên bảo Xích Luyện Tiên Tử, có thể nói tại Nhạc Duyên dưới sự nỗ lực, đối với Lục Triển Nguyên vẫn đang khắc vào trong xương hận chậm rãi tiêu tán, cuối cùng Xích Luyện Tiên Tử một lòng toàn bộ thắt ở Nhạc Duyên trên người.

Chẳng qua là khi sơ sự tình đã muốn làm xuống, cùng Lục Vô Song trong lúc đó cừu hận cũng không phải dễ dàng như vậy giải quyết.

Trừ bỏ Lục Vô Song, Trình Anh cũng là vẻ mặt thành thật chằm chằm vào Xích Luyện Tiên Tử, nàng thân hình thì là đứng ở chân thọt cô nương Lục Vô Song bên

cạnh, biểu tỷ muội lưỡng có thể nói là cộng đồng đối địch.

Tê tê trong tiếng, một cái độc xà từ Lục Vô Song trong tay áo xông tới, vòng quanh thủ đoạn chậm rãi phun lưỡi rắn.

Điều này khiến cho một bên Trình Anh đã giật mình, tầm mắt rất là ngoài ý muốn đang nhìn mình biểu muội.

Xích Luyện Tiên Tử tầm mắt rốt cục theo độc xà thổ tín âm thanh di động, rơi vào Lục Vô Song trên cổ tay độc xà lên, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Trước là Hoàng Dung đau đầu, mà trước mắt chính là Nhạc Duyên đau đầu.

Chỉ là bởi vì sân bãi, bởi vì hiện tại hoàn cảnh, song phương mặc dù có chút giằng co, lại không có chút nào động thủ dấu hiệu.

Một bên.

Quách Tĩnh tầm mắt tại chính mình phu nhân Hoàng Dung trên người dừng lại, tầm mắt lại đang Nhạc Duyên trên người dừng lại, cho dù là cổ hủ ngu dốt hắn cũng phát giác được trước mắt bầu không khí quỷ dị chỗ.

Nhưng mà sự tình phát triển cũng không chỉ như vậy, tại đây trầm trọng xấu hổ trong không khí, Quách Phù dắt díu lấy bị thương Dương Quá bước vào đại sảnh.

Đối với người Mông Cổ, Dương Quá là có thêm khắc cốt

mối hận.

Chỉ là…

Làm Dương Quá bước vào phòng khách thời điểm, cả người phảng phất giống như sấm đánh.

“Cô cô!”

Ánh mắt của hắn định dạng ở phòng khách cái kia một bộ bạch y, trong trẻo nhưng lạnh lùng như tiên trên người cô gái, sợ người trước mắt chỉ là mình ảo giác.

“Quá nhi!”

Đang cùng Hoàng Dung đối mặt Tiểu Long Nữ nghe được Dương Quá thanh âm, lập tức quay đầu, nhìn về phía thanh âm nơi phát ra.

Nhìn thấy là sắc mặt tái nhợt, bản thân bị trọng thương Dương Quá.

Nghĩ muốn lên trước nâng đối phương, Tiểu Long Nữ tầm mắt đang rơi xuống đang đối với chính mình căm tức Quách Phù trên người thời điểm, nguyên bản phóng ra bước chân rồi lại chậm rãi thu hồi lại. Chính mình lần đến đây bản thân liền vi phạm cùng Hoàng Dung đạt thành lời thề, trước mắt đã từng gặp nhi không có có nguy hiểm tánh mạng cũng đã đầy đủ.

“Dương Quá!”

Đang lúc Dương Quá toàn bộ lực chú ý cũng hốt hoảng

rơi vào Tiểu Long Nữ trên người thời điểm, một cái nhường hắn vô cùng quen thuộc một cái khác nhu hòa giọng nữ cũng ở đây Dương Quá vang lên bên tai. Rất nhỏ đánh một cái rùng mình, Dương Quá quay đầu, nhìn về phía đối phương.

“Hoàn Nhan cô nương!”

Dương Quá há hốc mồm, nếu như nói tại tánh mạng hắn trong ấn tượng sâu nhất mấy người nữ mấy Tiểu Long Nữ cùng mẫu thân hắn ngoại trừ, như vậy hắn nhất tự trách chính là Hoàn Nhan Bình. Lúc trước trong hoảng hốt, đối với con gái người ta làm Thành cô cô làm không nên làm sự tình…

Trước mắt, lại lần nữa nhìn thấy Hoàn Nhan Bình, nhìn thấy đối phương này như nước bình thường ánh mắt, Dương Quá lúc này sững sờ.

Thậm chí Trình Anh một câu kia ‘Dương đại ca!’ đều không có nghe vào tai trong.

“…”

Trừ bỏ sững sờ mất Dương Quá, Quách Phù đồng dạng mộng mất.

Này…

Tầm mắt quét mắt một vòng Tiểu Long Nữ, nàng tầm mắt lại đang Hoàn Nhan Bình trên người dừng lại một cái, đã muốn trở thành Dương Quá thê tử nàng đương nhiên có thể cảm giác ra Hoàn Nhan Bình cái loại này

thâm tình ánh mắt, lại vừa vừa nghe này tràn đầy kinh hỉ Trình Anh lời nói, Quách Phù trong nội tâm có thể nói là quật ngã ngũ vị bình. Hai tay gắt gao cầm lấy Dương Quá cánh tay phải, sợ mình một cái buông ra, Dương Quá liền sẽ rơi xuống trong đó nữ nhân nào trên tay.

Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu tại Dương Quá tiến vào đại sảnh sau, nàng lực chú ý cũng đã đặt ở Dương Quá trên người, ngắm lên trước mắt một mảnh kia hỗn loạn cục diện, cho dù là Xích Luyện Tiên Tử cũng là nhìn lông mày một hồi nhảy loạn.

Thân là người từng trải nàng rất rõ ràng này chúng nữ trong mắt biểu đạt đi ra cảm tình, ngược lại nàng sư muội Tiểu Long Nữ không có tiến lên điểm này nhường Lý Mạc Sầu có chút ngoài ý muốn.

Hơn nữa Dương Quá lực hấp dẫn huống chi đem Lục Vô Song lực chú ý cũng hấp đi qua, Nhạc Duyên cùng là như thế.

“Long cô nương? !”

Đúng lúc này, đại sảnh bên ngoài lại lần nữa truyền đến một tiếng yêu dị thanh âm, rõ ràng là đồng dạng bị thương nặng Doãn Chí Bình.

Mông Cổ đại quân tiến công Tương Dương, điều này làm cho đối với người Mông Cổ đồng dạng là đầy bụng hận ý Doãn Chí Bình tự nhiên sẽ không buông tha cho, chỉ là đang cùng Dương Quá giao phong trong bản thân bị trọng thương, không thể không trốn đi chữa thương. Trước mắt, thương thế vừa mới khống chế, Doãn Chí

Bình liền quyết định lên Quách phủ tới.

Cho dù là Doãn Chí Bình trọng thương đại tiểu vũ, cùng Dương Quá lẫn nhau trọng thương, nhưng hắn đối với Quách Tĩnh cũng là từ đầu đến cuối cũng rất tôn kính.

Tại đối mặt Mông Cổ tiến công, bất luận kẻ nào cũng hẳn là rời núi một phần lực.

Chỉ là Doãn Chí Bình làm sao cũng thật không ngờ mới vừa vặn đến cửa đại sảnh, đã thấy đến một màn nhường hắn không cách nào tin tràng cảnh.

Đương!

Trong tay ba thước Thanh Phong rơi xuống đất, si ngốc nhìn qua Tiểu Long Nữ thân ảnh, trong miệng không ngừng rù rì nói: “Làm sao có thể? Làm sao có thể?”

Ừ? !

Trong đại sảnh, tất cả mọi người tầm mắt không hẹn mà cùng rơi hướng ra phía ngoài, nhìn thấy này giơ cái dù, đứng ở trong mưa Doãn Chí Bình, một thân này yêu dị càng làm cho trong đại sảnh người kinh ngạc không hiểu.

Quách Tĩnh tầm mắt ngó ngó bên ngoài, tại ngó ngó trong đại sảnh tình hình, mắt nhắm lại, ngồi ở trên mặt ghế không nói một lời, hiển nhiên Quách đại hiệp đối với ở trước mắt cục diện đã là hoàn toàn khống chế không ngừng. Lúc trước Hoàng Dung định ra kế sách thời điểm, Quách Tĩnh vốn nghĩ phản đối, nhưng vì Dương

Quá cuối cùng là một làm. Nhưng hắn vẫn không ngờ rằng sự tình cuối cùng sẽ biến thành cái dạng này.

Doãn Chí Bình!

Dương Quá quay đầu lại, nộ trừng Doãn Chí Bình, mà bên người Quách Phù cũng căm tức Duẫn đạo trưởng, đối với hắn, Dương Quá cùng Quách Phù đều là đầy bụng tức giận. Chỉ là trước mắt cục diện, lại căn bản không phải động thủ thời khắc.

…

Tầm mắt tại Dương Quá, Doãn Chí Bình hai người trên mặt qua lại càn quét, Nhạc Duyên tầm mắt vừa rơi vào Tiểu Long Nữ trên mặt. Tầm mắt không ngừng trong đại sảnh trên người mọi người qua lại di động. Cho dù là thông tuệ như Hoàng Dung, giờ phút này đi cũng ở đây không hiểu ngẩn người.

Nhìn xem không khí trong đại sảnh càng ngày càng xấu hổ, nếu như tiếp tục như vậy, làm không tốt hiểu trời còn chưa có kháng Mông, mọi người ở chỗ này toàn vẹn xong.

Loại tình huống này đương nhiên không được.

“Ha ha…”

Yên tĩnh mà quỷ dị trong không khí đột nhiên truyền ra một hồi tiếng cười, bừng tỉnh đám người, thực sự hấp dẫn tất cả mọi người tầm mắt, đã thấy Nhạc Duyên chẳng biết lúc nào lấy ra ấm trà, tại ấm trà bốn phía thì

là mở nâng một vòng nhi trà chén.

Trong bầu nước trà cho tới thêm đầy, Nhạc Duyên khẽ cười nói: “Hữu duyên gặp gỡ, mọi người đã có thể ở trong ngày này gom góp, nhưng cũng là mọi người duyên phận.”

“Nên tới tổng hội tới!”

“Hôm nay chúng ta không nói chuyện không thú vị chuyện này, mọi người tụ cùng một chỗ uống chén trà, coi như là nặng nhận thức mới!”

Cho tới mở ra đã muốn thêm đầy chén trà, Nhạc Duyên ý bảo nói: “Dương huynh, Duẫn huynh, hôm nay sự tình cuối cùng từ ba người chúng ta lên, chúng ta liền một bàn a!”

“Còn lại… Kính xin Quách phu nhân hỗ trợ chăm sóc!”

“…”

Hoàng Dung ngạc nhiên nhìn qua Nhạc Duyên, tầm mắt tại Dương Quá cùng Doãn Chí Bình trên người qua lại càn quét một chút, lại phát hiện trước mắt cục diện thật đúng là từ Nhạc Duyên, Dương Quá cùng Doãn Chí Bình ba người lên. Cúi đầu nghĩ một chút, Hoàng Dung liền đứng dậy chào hỏi nâng Xích Luyện Tiên Tử, Tiểu Long Nữ đợi vài nữ tới.

Tại nơi này, Hoàng Dung chính là chủ nhân, những người khác không phải khách nhân chính là nàng nữ nhi vãn bối, tự nhiên mà vậy tất cả mọi người cần nể tình.

Mà vài nữ cũng không có làm sao nói, chúng nữ tuy nhiên khăn quây trước bàn khi có việc cưới xin hay tang ma ngồi cùng một chỗ, nhưng là các nàng lực chú ý nhưng đều là rơi vào Nhạc Duyên trên thân ba người.

Trên bàn.

Nhạc Duyên, Dương Quá cùng Doãn Chí Bình này ba cái quan hệ không hiểu phức tạp người khăn quây trước bàn khi có việc cưới xin hay tang ma mà ngồi.

“Mọi người như vậy ngồi ở cùng một chỗ, đây là lần đầu, nhưng cũng là một lần cuối cùng a!”

Cười đem hai chén trà đưa cho Dương Quá cùng Doãn Chí Bình, Nhạc Duyên như vậy cảm thán nói.

“…”

Dương Quá không có lên tiếng, chỉ là yên tĩnh tiếp nhận Nhạc Duyên đưa qua nước trà, uống một hơi cạn sạch.

Mà Doãn Chí Bình đồng dạng không nói tiếng nào, cả đời này tới, cùng Dương Quá như vậy ngồi vây quanh này là lần đầu tiên, nhưng cũng là một lần cuối cùng.

Nếu là không có Tiểu Long Nữ lời nói, ba người thật đúng là có thể là chân chính bằng hữu.

“Nhân sinh nếu chỉ như lúc mới gặp, thật là tốt biết bao a!”

Thoại âm rơi xuống, bàn trên vang vọng cũng là một cổ

khó nén yên tĩnh.

Là Nhạc Duyên cảm thán, nhưng cũng là Dương Quá tâm tư, càng Doãn Chí Bình ý nghĩ.

Lúc trước, nếu không có nhìn thấy Long cô nương, tự mình nghĩ tới sẽ không thay đổi được như thế.

Lúc trước, nếu không có nhìn thấy Hoàn Nhan cô nương, mình cũng sẽ không đi sai bước nhầm.

Lúc trước, như không có thuộc về mình liếc nhúng một tay, nhấc lên Hồ Điệp phong bạo, hiện tại chuyện xưa lại cũng sẽ không bộ dáng như vậy.

Đáng tiếc hết thảy cũng chỉ là lúc trước.

Rải rác mấy lời sau, trong đại sảnh chỉ nghe hương trà.

Còn lại chính là một mảnh yên tĩnh. (chưa xong còn tiếp.)

Chương 92 : 110 chương cười dài ngửa mặt lên trời dùng thơ văn để giải toả nỗi buồn (thần điêu tạm kết)

110 chương cười dài ngửa mặt lên trời, dùng thơ văn để giải toả nỗi buồn (thần điêu tạm kết)

Đêm, dần dần đi qua.

Mưa chẳng biết lúc nào đã muốn ngừng. Đen kịt thiên không, đã muốn hiện ra sợi sợi hôn ám.

Trời, muốn sáng.

Trong đại sảnh.

Tất cả mọi người không có ngủ, tất cả mọi người tại an tĩnh tọa. Trước mắt tình huống, trầm mặc mới là phương thức tốt nhất.

Trên bàn vò rượu quay tròn xoay tròn, phát ra loảng xoảng loảng xoảng tiếng vang, từng giọt lưu lại rượu dịch theo mép bàn nhỏ, trên mặt đất tung tóe ra nhiều đóa cây hu-bơ-lông.

“Ha ha…”

Dương Quá đang cười, một mực cười, cười lệ rơi đầy mặt.

Mà Doãn Chí Bình thì là không tiếng động khóc, cố nén không quay đầu lại nhìn tới Tiểu Long Nữ thân ảnh. Trong lòng hắn, hắn Long cô nương đã tại này trời đã mất đi.

“Nhạc huynh, Tương Dương phải chăng thủ không được?”

Đột nhiên, Doãn Chí Bình mở miệng hỏi Nhạc Duyên một câu như vậy.

Lập tức, trong đại sảnh vẻ sợ hãi cả kinh.

Nếu như Mông Cổ đại quân lần này bất kể giá phải trả lời nói, Tương Dương thật đúng là có khả năng thủ không được! Nếu không lời nói, dùng Quách Tĩnh họ tình rồi lại nơi nào sẽ làm cho người ta ra khỏi thành cầu viện? Có thể nói, Hốt Tất Liệt cách làm, hoàn toàn vượt quá tất cả mọi người đoán trước.

Phải,nên biết hiểu tại mơ hồ cổ lịch sử ở bên trong, Hốt Tất Liệt cơ hồ có thể cùng hắn gia gia Thành Cát Tư Hãn so sánh với.

Bởi vậy có thể thấy được đối phương tại trên quân sự cùng chính trị thượng thủ cổ tay.

“Làm sao lại như vậy?”

Nghe được Doãn Chí Bình đột nhiên câu hỏi, Nhạc

Duyên uống rượu, cười yếu ớt lấy phủ nhận nói: “Có ta ở đây, Tương Dương sẽ không phá!”

Chỉ cần giết mất Nguyên triều khai quốc người, như vậy lần này Tương Dương cuộc chiến tự nhiên là thắng lợi. Phải,nên biết hiểu, tại hiện giai đoạn Mông Cổ chính quyền ở bên trong, Hốt Tất Liệt có thể nói là số một tồn tại. Hắn vẫn lạc, tự nhiên sẽ mang đến liên quan hậu quả.

Vô cùng có khả năng, Đại Tống có thể sẽ bởi vậy bảo lưu lại tới.

Sẽ không như trong lịch sử như vậy đình trệ.

Hơn nữa nếu như Hốt Tất Liệt vừa chết, dùng cái khác Mông Cổ cao tầng đối với trị hạ cách làm, bọn họ tàn bạo thống trị vừa có thể kiên trì vài năm?

“Đáng tiếc là hôm nay, hai vị không cách nào cùng ta sóng vai!”

Huyền Thiết Kiếm Pháp, Tiên Thiên Công kết hợp với chính mình, này là bực nào lực lượng!

Chỉ tiếc…

Đứng dậy.

Uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, Nhạc Duyên đối với một mực ngồi ở trên mặt ghế bảo trì trầm mặc Quách Tĩnh nói: “Quách đại hiệp, trời sắp sáng! Phiền toái Quách đại hiệp thay ta chuẩn bị tế đàn!”

“Ta hiện tại muốn tắm rửa thay quần áo!”

Lưu lại chén rượu, lại là không có chút nào dừng lại rời đi đại sảnh, đi gian phòng của mình.

Ừ?

Những người khác không biết rõ, nhưng là Quách Tĩnh cũng là ánh mắt mạnh mẽ mở ra tới, đứng dậy hướng ra phía ngoài đi đến. Hắn biết rõ, Nhạc Duyên đã muốn làm xuống cuối cùng quyết định, mà hiện tại nhiều như vậy trong đám người cũng chỉ có Nhạc Duyên có thể có này tài cán vì.

Hoàng Dung nghe vậy cũng là khẽ giật mình, lập tức đứng dậy hướng đi ra ngoài Quách Tĩnh theo sau.

Tắm rửa thay quần áo!

Còn có tế đàn?

Cái khác chúng nữ đều là hai mặt nhìn nhau, có chút không giải thích được. Chỉ có Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu tựa hồ nghĩ đến cái gì, không khỏi biến sắc, vội vàng đứng dậy hướng Nhạc Duyên rời đi phương hướng đuổi theo ra đi.

Cái khác chúng nữ thì là mặt mũi tràn đầy ngoài dự tính, có chút không biết rõ sự tình phát triển.

Ngược lại Trình Anh nhíu mày trầm tư sau nửa ngày, rồi mới lên tiếng: “Hiện tại Tương Dương cục diện rất phức

tạp, thủ rất khó, ta phỏng chừng Nhạc đại ca vô cùng có khả năng là…”

“Ám sát Mông Cổ đại quân thống soái!”

Tiếp nhận Trình Anh câu chuyện là chân thọt cô nương Lục Vô Song, hồi tưởng lại Nhạc Duyên này cao siêu khinh công, này không khó miễn có nghĩ như vậy pháp.

Chỉ là ngoài thành nhiều như vậy quân đội, này ám sát…

Lập tức, chúng nữ sắc mặt đều là biến đổi, trở nên khó nhìn lên.

Quách Phù liền bước lên phía trước dắt díu lấy đã muốn nhanh say Dương Quá, mà Hoàn Nhan Bình thì là chậm một bước, chỉ là đứng ở một bên, về phần Tiểu Long Nữ tầm mắt đầu tiên là tại dắt díu lấy Dương Quá Quách Phù trên người dừng lại một cái sau, liền có chút thở dài một hơi, thu hồi tầm mắt.

Mà chân thọt cô nương Lục Vô Song cũng là mặt mũi tràn đầy lo lắng cũng đi theo Xích Luyện Tiên Tử phương hướng rời đi đuổi theo, nhìn qua tự mình biểu muội rời đi bóng lưng, Trình Anh cũng là thở dài một hơi, theo sau.

Về phần Doãn Chí Bình, thì là một người yên tĩnh tiếp tục uống rượu, một cá nhân đắm chìm tại chính mình trong thế giới.

…

Trời, rốt cục sáng rõ.

Mà cho tới nay mưa dầm thời tiết cũng là vào hôm nay dừng lại, không trung bay lên Hồng Thái Dương, rất nhanh liền đem đầy trời mây đen khu trục hầu như không còn, giờ phút này đang tản ra ấm áp ánh mặt trời chiếu sáng lấy đại địa.

Tương Dương, đầu tường.

Một tòa so sánh đơn giản tế đàn đã tại Quách Tĩnh an bài hạ chuẩn bị cho tốt.

Tắm rửa thay quần áo xong, cùng chúng nữ cẩn thận nói chuyện một phen Nhạc Duyên rốt cục tại Xích Luyện Tiên Tử cùng đi hạ đi đến đầu tường, lúc này hắn một thân giả dạng đổi thành lúc trước vừa đến thế giới này lúc xanh trắng đạo bào. Đạo quan cao ngất, sợi tóc theo gió mát mà giương.

Tại Quách Tĩnh bên cạnh, thì là đứng hắn phu nhân Hoàng Dung, lúc này hai người đang nhìn trước mắt. Đối với Nhạc Duyên bài trí tế đàn cách làm, vợ chồng hai người đều có chút ít không biết rõ.

Mà Dương Quá thì là ôm huyền thiết cự kiếm đứng ở một bên, ở bên cạnh hắn thì là đứng Quách Phù, cùng với Hoàn Nhan Bình cùng Trình Anh hai nữ.

Về phần Doãn Chí Bình thì là một người lẳng lặng đứng ở góc.

“Rốt cục muốn tới!”

Ngắm lên trước mắt tế đàn, Nhạc Duyên tại ngẩng đầu quét mắt một vòng trong thiên không, sau đó liền như vậy đi đến tế đàn, tại ở giữa ngồi xếp bằng xuống tới.

“Bắt đầu đi!”

Nói xong, Nhạc Duyên liền chậm rãi nhắm mắt lại.

Bên cạnh.

Tất cả ôm một đống đạo tạng sách vở Lý Mạc Sầu, Tiểu Long Nữ còn có Hồng Lăng Ba, Lục Vô Song bốn người nghe vậy liếc nhau, liền dựa theo Đông Tây Nam Bắc bốn cái phương vị ngồi xếp bằng làm tốt, sau đó từng chút từng chút cầm trong tay đạo tạng xé mở, từng tờ từng tờ hướng trước mặt trong chậu than ném đi.

Lập tức, khói xanh tràn ngập.

Bốn cổ kỳ lạ khói xanh bắt đầu hướng tế đàn ở giữa Nhạc Duyên bay đi, sau đó một tầng một tầng đem Nhạc Duyên vờn quanh đứng lên, khói xanh mịt mù ở bên trong, Nhạc Duyên phảng phất giống như tiên nhân.

Ngắm lên trước mắt kỳ lạ tràng cảnh, tất cả mọi người là nhìn trừng to mắt.

Thời gian chậm rãi mà qua, rất nhanh liền đến vào lúc giữa trưa.

Mông Cổ đại quân, quân trướng!

Theo thời tiết trong, Hốt Tất Liệt cùng Kim Luân Pháp Vương đám người cũng là có chút cao hứng. Trời nắng, tổng so với trời mưa tiến công tốt hơn quá nhiều.

Nhìn qua này trở nên đã muốn vạn dặm không mây thiên không, cho dù là Hốt Tất Liệt cũng nhịn không được nữa trong nội tâm kích động.

“Ha ha ha!”

“Trường Sinh trời quả thật là đứng ở chúng ta bên này!”

Theo phóng khoáng trong lúc cười to, rạng sáng thời gian cũng đã đến Mông Cổ Đại Hãn Mông Ca đến, tại Hốt Tất Liệt, Kim Luân Pháp Vương đám người cung kính, Mông Ca Kim Đao lập tức ngồi ở trong đại trướng đại tòa phía trên, thoả mãn ngẩng đầu nhìn qua này vạn dặm không mây thiên không.

“Kim Đao Phò mã a, lần này Tương Dương phá ổn định!”

“Phá Tương Dương, ta liền có bắt ngươi đi thấy cô cô!”

Mông Ca nỉ non hai tiếng, tầm mắt rơi ở dưới mặt đệ đệ mình Hốt Tất Liệt trên người, hướng đối phương gật gật đầu sau, hết thảy coi như là giao cho đối phương. Trước mắt, thân là Mông Cổ Đại Hãn Mông Ca chẳng qua là với tư cách Đại Hãn tại ở giữa ủng hộ sĩ khí mà thôi.

Bởi vì đây là một hồi đối với bọn hắn mà nói, đây là một tràng có tuyệt đối thắng lợi chiến tranh.

“Tiến công!”

Nhận được mệnh lệnh Hốt Tất Liệt không có có bất kỳ nói nhảm, chỉ là người đi trên đài cao một trận chiến, tay phải vung lên, liền hạ đạt chiến tranh mệnh lệnh. Lập tức trở lại Mông Cổ bên cạnh, hai huynh đệ trên cao nhìn xuống ngắm lên trước mắt tiến công cục diện.

Cùng lúc đó.

Đạo tạng đã muốn toàn bộ đốt xong, này bay lên khói xanh cũng không có phiêu tán, cũng không có bị gió thổi đi, mà là toàn bộ dùng một loại khói hình thái vây quanh Nhạc Duyên.

“Tốt!”

Đứng dậy, Nhạc Duyên mở to mắt, trọn vẹn một buổi sáng quan tưởng, Nhạc Duyên vài có lẽ đã là hạ cuối cùng quyết tâm. Vốn bằng hắn khinh công, mang theo Xích Luyện Tiên Tử đám người là có thể thoát đi Tương Dương, không cần phải xen vào Tương Dương phải chăng đình trệ.

Nhưng khi sự tình tiến đến thời điểm, Nhạc Duyên lại phát hiện mình căn bản hạ không được cá lãnh huyết quyết định, chính mình đúng là vẫn còn có anh hùng khí khái.

“Nhạc đại ca!”

“Nhạc đạo trưởng!”

“Nhạc huynh!”

“Nhạc…”

Sau lưng là Xích Luyện Tiên Tử đám người hiệu triệu, Nhạc Duyên không quay đầu lại, chỉ có này không ngừng kiên định cước bộ, theo bộ pháp bước ra, hắn cùng với Quách Tĩnh hai người cũng đi đến Tương Dương đầu tường.

Hai thanh cự cung đưa lên tới.

Nhạc Duyên một thanh, mười chi tên lớn, mỗi cây tiễn cuối cùng cũng quấn lên một tầng sợi tơ. Còn lại chính là Quách Tĩnh.

“Quách đại hiệp, chúng ta bắt đầu đi!”

Thoại âm rơi xuống, gánh vác lấy trường kiếm cùng cự cung tên lớn, như khổng tước xòe đuôi bình thường Nhạc Duyên dưới chân chợt đạp mạnh, cả người đã muốn phảng phất giống như một đạo mũi tên nhọn nhảy lên giữa không trung, hướng này đã muốn dần dần hướng bên này di động Mông Cổ đại quân bay đi.

Đồng thời.

Quách Tĩnh trên tay cự cung mở cung.

Dây cung kéo ra, phảng phất giống như đã từng xạ điêu bình thường, tên lớn dựa vào trên đó, hướng đã muốn lực đạo dần dần tiết lộ Nhạc Duyên dưới chân bắn đi ra.

Bùm!

Cảm nhận được kình phong đánh úp, Nhạc Duyên chân phải co rụt lại, lập tức ở đằng kia bắn về phía chính mình dưới chân tên lớn đạp mạnh, lập tức thân thể lại lần nữa mượn lực, hướng phía trước mặt đón gió bay đi hơn trăm thước.

Làm cảm nhận được lực đạo yếu bớt sau, Nhạc Duyên thân hình giữa không trung xoay tròn ở bên trong, trên lưng cự cung đã muốn lấy ra, tay phải khẽ vỗ, như khổng tước xòe đuôi cắm ở sau lưng tên lớn cũng đã bị móc ra một chi đi ra, ngón út thì là bọc tại này tên lớn đuôi lên sợi tơ lên.

Mở cung dẫn tiễn, nhất thanh muộn hưởng ở bên trong, tiễn phát!

Lập tức, bị lực đạo dẫn dắt, Nhạc Duyên giảm xuống thân hình lại lần nữa bị nâng lên đi, kết hợp với Doãn Chí Bình nói ra Kim Nhạn Công, Nhạc Duyên ngạnh sanh sanh hồi phục trước tốc độ, thẳng tắp hướng trong đại quân bộ lều lớn đài cao phương hướng mà đi.

“Bắc quốc cảnh tượng, ngàn dặm đóng băng, vạn dặm tuyết phiêu.

Ngắm Trường Thành trong ngoài, duy dư rậm rạp; sông lớn cao thấp, ngừng mất cuồn cuộn.

Sơn múa bạc xà, nguyên trì sáp đến, muốn cùng trời thử so với cao.

Tu chuyện viết, nhìn hồng trang thường gói, hết sức xinh đẹp.

Giang sơn như thử đa kiều, dẫn vô số anh hùng cạnh tranh khom lưng.”

Làm Nhạc Duyên trên lưng tên lớn chỉ còn lại có hai chi thời điểm, Nhạc Duyên thân ảnh rốt cục đến Mông Cổ đại quân quân trướng cùng trên đài cao vô ích, mà vào lúc này người Mông Cổ cũng phát hiện đỉnh đầu giữa không trung dị trạng. Vô số người đều ngẩng đầu nhìn lại, nhìn qua cái kia bầu trời nọ vậy đạo khói xanh, này phảng phất giống như trích tiên người.

Với tư cách tiền quân tiến công nô lệ lập tức bạo động, vô số người tưởng nhìn thấy trong truyền thuyết tiên nhân.

Trong tay cự cung lại lần nữa mở ra, sau lưng hai chi tên lớn đều bị đặt ở trên dây, theo thân hình không ngừng đáp, Nhạc Duyên ngửa mặt lên trời cười ha hả.

“Tiếc Tần hoàng Hán Vũ, hơi thua văn thải; đường tông Tống tổ, hơi kém gió gãi.

Một đời thiên kiêu, Thành Cát Tư Hãn, chỉ biết giương cung bắn đại điêu.

Đều hướng vậy, vài người phong lưu, còn nhìn sáng nay.”

Thử hỏi thiên hạ, có ai có thể ở Quang Thiên Hóa viết phía dưới bắn chết đối phương chủ soái!

Dây cung vang lên, cặp tiễn ra.

Tiếng ầm vang trong trực tiếp bắn về phía này tại trên đài cao Mông Ca cùng Hốt Tất Liệt.

Cơ hồ là tiếng vang đến, tiễn đã đến.

Nằm ở trên đài cao, trực tiếp trở thành bia ngắm Mông Ca cùng Hốt Tất Liệt hoàn toàn trở tay không kịp, phía trước đề phòng ngăn trở cao thủ đánh lén, hai người huynh đệ huống chi đem Kim Luân Pháp Vương một hàng cao thủ toàn bộ đổ lên tiền tuyến. Nhưng nơi nào nghĩ đến có người dùng như thế phương thức, như thế làm cho người ta sợ hãi khinh công đi thẳng tới trung quân trên đầu. Giờ phút này, Mông Cổ cao thủ liền cứu viện cũng không kịp, phải biết rằng tại huynh đệ bốn phía giờ phút này cơ hồ đều là binh lính bình thường.

Đáng chết!

PHỐC liên tục hai tiếng trầm đục, tên lớn nhập thể.

Ngửa đầu Mông Ca bị một thanh tên lớn từ trong miệng lọt vào, cả người đính tại trên đài cao, tại hắn trước khi chết, Mông Cổ tầm mắt cũng không có rơi vào này đang từ giữa không trung rơi rụng Nhạc Duyên, mà là rơi ở bên cạnh đồng dạng bị tên lớn từ bụng đính tại trên đài cao đệ đệ Hốt Tất Liệt.

Vừa mới, Mông Cổ bị Hốt Tất Liệt đẩy một cái.

Tầm mắt dần dần mất đi thần thái, Mông Ca chớp mắt,

cũng là do đó không có khí tức. Mà Hốt Tất Liệt thì là đau nhức ngất đi.

Mà truy gấp trở về Kim Luân Pháp Vương đoàn người cũng đã là không cách nào vãn hồi.

“Ta sẽ trở về!”

Thân thể càng ngày càng nhẹ, Nhạc Duyên có thể cảm nhận được thân thể của mình đã bắt đầu chậm rãi khói hóa, hắn biết rõ hôm nay như vậy như trích tiên động tác, đã là thuộc về tiêu hao. Đem một thân năng lực tại trong thời gian ngắn kịch liệt bộc phát, nhất định phải trả giá tương ứng giá phải trả.

Ý thức dần dần mơ hồ, Nhạc Duyên chỉ nghe vang lên bên tai từng đợt ‘Đại Hãn chết’ thanh âm, khóe mắt dư quang nhìn qua Mông Cổ đại quân hỗn loạn. Khóe miệng nhẹ vểnh lên, vẻ mặt tươi cười trong do đó giữa không trung hóa thành khói xanh, trên không trung hình thành một cái khuôn mặt tươi cười sau, tiêu tán không thấy.

Đại Hãn chết, Hốt Tất Liệt trọng thương ngất mất, hơn nữa Nhạc Duyên tiêu tán trước hình vẽ, trong sát na toàn bộ Mông Cổ đại quân hoàn toàn hỗn loạn lên, vô số người ngay tại chỗ quỳ xuống thăm viếng trời cao, mà có thì là bạo động đứng lên, tự giết lẫn nhau.

Màu vàng ánh mặt trời ở bên trong, Tương Dương cuộc chiến kết thúc.

…

Trời chiều nghiêng xuống.

Màu đỏ sậm ánh mặt trời chiếu sáng lấy này phiến nhuộm đầy máu tươi thổ địa.

“Duẫn đạo trưởng, ngươi chuẩn bị đi nơi nào?”

Quách Tĩnh trên mặt ưu thương nhìn trước mắt Doãn Chí Bình, hỏi.

“Đi nơi nào?”

Nỉ non lấy, Doãn Chí Bình tầm mắt xa xa nhìn về phía Nhạc Duyên ban ngày này tiêu tán địa phương, đối với Nhạc Duyên ban ngày này kinh thiên ám sát hắn trong lòng có thật lớn kinh ngạc cùng cảm khái. Nếu không có Nhạc Duyên động thân ra, này Tương Dương vào hôm nay làm không tốt cũng đã phá thành.

“Ta muốn đi đâu rời hoàng quyền gần nhất địa phương!”

Tầm mắt từ đàng xa thu hồi, Doãn Chí Bình chậm rãi nói ra bản thân tính toán. Nhạc Duyên kết thúc mang đến cho hắn thật lớn tư tưởng chấn động, gần kề bằng mượn bọn họ những thứ này giang hồ cao thủ thật có dùng sao? Hôm nay có Nhạc Duyên ra tay ngăn cản, ngày mai hay là Quách Tĩnh, ngày mốt vừa sẽ có người nào đâu này?

Còn có này cái gọi là viện quân cũng là đến bây giờ còn không có nhìn thấy bóng dáng!

Doãn Chí Bình không rõ!

Quốc gia tầng diện chiến tranh, cuối cùng không phải người giang hồ hoàn toàn có thể lý giải. Doãn Chí Bình quyết định muốn đi đâu rời hoàng quyền gần nhất địa phương cỡi.

Xoay người.

Không để ý đến Quách Tĩnh kế tiếp vấn đề, Doãn Chí Bình giơ hoa cây dù, cầm trong tay ba thước Thanh Phong đi, đi ngang qua Tiểu Long Nữ bên người thời điểm, nói một câu ‘Thực xin lỗi ” sau đó liền cũng không quay đầu lại đi.

Tiểu Long Nữ cũng đi, không biết đi nơi nào.

Chân thọt cô nương Lục Vô Song cũng đi, không để ý đến biểu tỷ Trình Anh giữ lại, hướng lấy Nam Phương Miêu Cương mà đi, nghe nói chỗ đó có rất nhiều độc vật, rất thích hợp tu luyện Ngũ Độc bí truyền.

Xích Luyện Tiên Tử mang theo đại đồ đệ Hồng Lăng Ba, hát lấy ‘Hỏi thế gian tình là gì, câu thề sinh tử đa mang một đời’ từ đi, đi không mang theo một tia cừu hận. Từ ngày này lên, trên giang hồ bởi vì Nhạc Duyên đối với Xích Luyện Tiên Tử đem không phải bài xích, mà là tán dương.

Nhạc Duyên này phảng phất giống như khói xanh bình thường tiêu tán không có bi thương, bởi vì nàng nhóm cũng tin tưởng hắn sẽ trở về!

Là!

Ta sẽ trở về!

Một mực lâm vào hôn ám trong Nhạc Duyên mở choàng mắt, hắc ám tại trong sát na khôi phục quang minh.

—— thần điêu tạm xong!

Chương 1 : Nghi Lâm

Ánh nắng tươi sáng.

Sợi sợi ánh sáng thông qua ngọn cây khe hở rơi trên mặt đất, ấn ra một cái một cái kỳ lạ vết lốm đốm.

Đương!

Cự đại đồng hồ tiếng vang lên.

Quanh quẩn tiếng chuông tại giữa rừng núi qua lại nhộn nhạo, lập tức hù dọa vô số Phi Điểu.

“…”

Trong mơ hồ, Nhạc Duyên nghe thấy bên tai này không ngừng trở về minh chung thanh âm, thật giống như lúc trước lên Chung Nam mỗi ngày sáng sớm nghe được này tiếng chuông.

“Ta sẽ trở về!”

Bỗng nhiên, đóng chặt ánh mắt mở ra, Nhạc Duyên thoáng cái ngồi xuống.

Đương!

Bên ngoài, lại là một hồi chuông lớn trở về kêu.

Thanh âm này!

Nhạc Duyên nghe này tại bên tai quanh quẩn tiếng chuông, tầm mắt thì là trong phòng bốn phía không ngừng đánh giá. Đây là một gian tại hiện đại đô thị hiếm thấy mộc phòng ở, hơn nữa dùng trong phòng này ngắn gọn trang trí cùng sợi sợi tràn ngập tại chóp mũi mùi thơm, Nhạc Duyên có thể khẳng định nơi này là một nữ nhân gian phòng.

Tầm mắt thông qua cửa gỗ, ngắm hướng ra phía ngoài.

Đầu tiên khắc sâu vào mi mắt là một cây cự đại sam cây, đang nhìn này phương xa liên miên phập phồng sơn mạch, cùng với xanh thẫm Thanh Sơn, hiển nhiên chỗ ở mình địa phương chính là trong núi.

Ngoài dự tính!

Theo đạo lý mà nói, ta lần này hẳn là trở lại đô thị, chẳng lẽ lại ở đâu xảy ra vấn đề? Rớt tại thâm sơn rừng hoang trong đâu này?

Nghi hoặc ở bên trong, Nhạc Duyên chính là muốn đứng dậy, lập tức phát giác toàn thân truyền đến từng đợt kịch liệt đau nhức, tựa hồ cả người từ chỗ cao quẳng xuống, cả người ngã mệt rã rời bình thường. Chỉ cần hơi chút động một chút, liền sẽ cảm thấy toàn thân đau nhức.

Liên tục cố gắng hai bả vẫn sau khi thất bại, Nhạc Duyên liền tiếp theo nằm ở trên giường.

Nhắm mắt, trong đầu Hương Suất hình tượng đã muốn

triệt để hắc ám, hiển nhiên ban đầu ở Tương Dương một trận chiến đã muốn dùng hết lực lượng, thù lao dùng xong, lúc này đây đã muốn mất đi.

Tuy nhiên trong đầu vẫn dừng lại lấy Hương Suất tất cả công pháp cùng kinh nghiệm, nhưng là Nhạc Duyên bản thân nhưng bây giờ không có chút nào nội lực. Rơi vào đường cùng, chỉ có thể gượng chống lấy đứng dậy bàn ngồi xuống, bắt đầu dựa theo trong đầu lưu lại kinh nghiệm thu thập thương thế trên người tới.

Đáng tiếc là hiện tại bên người không có đạo tạng chi loại thư tịch, Nhạc Duyên không cách nào sử dụng Quan Tường thuật, chỉ có thể hết thảy hết thảy từ từ sẽ đến.

Hồi lâu.

Nhạc Duyên thở dài một hơi, tiếp tục hướng trên giường đổ ra đi, toàn thân đau nhức không thôi.

Này tuy nhiên đầy trong đầu kinh nghiệm, nhưng là từ không đã có tu ra nội lực nhưng nơi nào là một lát có thể, hơn nữa bản thân thương thế trên người cảm giác là ngoại thương chiếm đa số, thuần túy là té ra tới.

Thật lâu.

“Này!”

Nhạc Duyên nằm ở trên giường, ngửi ngửi trên chăn mùi thơm, hô: “Có ai không?”

“Ừ? !”

Một tiếng kiều nộn tiếng nói ở bên ngoài vang lên, chỉ nghe nói: “Ngươi rốt cục tỉnh a!” Lập tức phòng cửa bị đẩy ra tới, một đạo nhân ảnh đi tới.

Thanh âm này, hẳn là cá tuổi không lớn lắm nữ hài nhi.

Trong lòng đối với đối phương tiến hành phân tích, theo phương diện bị đẩy, Nhạc Duyên chỉ cảm thấy hai mắt tỏa sáng, sau đó liền trợn mắt há hốc mồm nhìn qua người tới.

Là.

Thật là hai mắt tỏa sáng.

Bởi vì đẩy cửa tiến đến là một cắt lấy đầu bóng lưỡng tiểu ni cô. Ánh mặt trời chiếu sáng tại đối phương trên đầu, quả thực xém tí nữa sáng đui mù Nhạc Duyên mắt.

Tiểu ni cô bộ dáng thanh tú, vóc dáng cũng không cao.

Một đôi sáng ngời mắt to không ngừng chớp, lông mày cong cong, mặt tràn đầy vui vẻ. Một bộ rộng thùng thình truy y, đem thân thể nho nhỏ bao khỏa trong đó, nhìn qua tuổi không qua mười bốn mười lăm tuổi tả hữu.

Tiến đến thời điểm, tiểu ni cô còn bưng một cái nhỏ chén gỗ, đang ăn cái gì, Nhạc Duyên mượn ánh mặt trời, còn tinh mắt nhìn thấy đối phương khóe miệng cùng trên mũi còn dính nhuộm vài khỏa hạt cơm, làm đẹp trên đó, càng làm cho tiểu ni cô mang lên một tia nhỏ dí dỏm.

Hảo một cái thanh tú tuyệt tầm thường tiểu ni cô.

Trong phòng, hai người hai mặt nhìn nhau.

Nhạc Duyên tầm mắt gắt gao rơi vào đối phương cái kia tiểu trọc đầu trên mặt, hơn nửa ngày, Nhạc Duyên mới nuốt vài ngụm nước miếng, trong nội tâm dâng lên một cổ không tốt niệm tưởng, hỏi: “Tiểu sư phụ, ngươi là?”

“Ta gọi là Nghi Lâm lặc!”

Tiểu ni cô nghe vậy hướng Nhạc Duyên hé miệng cười, ngay tiếp theo khóe miệng cùng trên mũi hạt cơm cũng lộ ra vẻ nổi bật lên vẻ dễ thương, uốn lên một đôi Nguyệt Nha Nhi mắt to, cười làm tự giới thiệu mình: “Đại ca ca, ngươi thì sao?”

Dụng cụ… Nghi Lâm! ! !

Nhạc Duyên trong nội tâm cả kinh, lại nói quả nhiên.

Tiếu Ngạo Giang Hồ thế giới!

Chỉ là mình không nên xuất hiện tại nơi này, chẳng lẽ lại là vì trước tiêu hao duyên cớ?

Nhíu mày, trong nội tâm suy nghĩ Nhạc Duyên tự nhiên không có biểu hiện ra ngoài, đối mặt Nghi Lâm vấn đề, Nhạc Duyên mỉm cười làm lấy tự mình giải thích nói: “Ta gọi là Nhạc Duyên, sơn nhạc Nhạc, duyên phận Duyên!”

“A!”

Nghi Lâm nghe vậy gật gật đầu, vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ nhỏ bộ dáng nói: “Là Nhạc đại ca a!”

“Nghi Lâm tiểu sư phụ, nơi này hẳn là trong truyền thuyết Bắc Nhạc phái Hằng Sơn a?”

Tầm mắt lại lần nữa rơi ở bên ngoài này liên miên không dứt thanh trên núi, Nhạc Duyên tùy ý hỏi.

“Ngô!”

Như gà con mổ thóc bình thường gật đầu, Nghi Lâm này kiều nộn tiếng nói quanh quẩn trong phòng: “Vâng! Đúng, Nhạc đại ca ngươi hôn mê thời gian rất lâu, hiện tại tỉnh lại nghĩ đến cũng đói, ta đi cấp ngươi làm cho ăn chút gì tới!”

“Cảm ơn!”

Đối mặt như thế một cái thanh tú tuyệt tầm thường, rồi lại thiện lương hồn nhiên nữ hài nhi, đoán chừng là bất luận kẻ nào cũng vô pháp đi cự tuyệt người ta tiểu cô nương yêu cầu. Nói tiếp, Nhạc Duyên bản thân bụng cũng có chút đói. Nhạc Duyên vừa mới dứt lời, liền thấy Nghi Lâm một trận gió giống như chạy ra khỏi phòng.

Một trận gió ăn xong, nhường Nhạc Duyên cảm nhận được một loại đã lâu mát mẻ.

Hô một hơi, đang muốn chịu đựng trên người đau nhức đứng dậy xuống giường Nhạc Duyên đột nhiên khẽ giật mình, lập tức dừng lại động tác của mình, vừa rồi chính mình nghĩ đến cái gì?

Mát mẻ!

Đúng, tựu là mát mẻ!

Muốn biết mình hiện tại chính là trong phòng, hơn phân nửa thân hình tại trong chăn, mặc dù là gió thổi tiến đến, như thế nào lại làm cho mình cảm nhận được mát mẻ? Trước mắt, nhìn bên ngoài có thể căn bản không phải cái gì mùa đông a.

Tựa hồ là cảm nhận được cái gì, Nhạc Duyên tay phải chậm rãi hướng chính mình thái dương chỗ sờ soạng.

Không có!

Không có gì cả!

Nhạc Duyên tay phải trực tiếp vuốt một cái vô ích, lập tức trong nội tâm này không tốt niệm tưởng lại lần nữa hiển hiện đi lên. Hít sâu một hơi, Nhạc Duyên trực tiếp một bả vuốt hướng đỉnh đầu của mình.

Bắt đầu chính là một mảnh bóng loáng!

Căn bản không có bộ lông xoã tung cảm giác, bàn tay tiếp xúc hoàn toàn là đầu mình da.

“Sẽ không phải…”

Tay trái cũng duỗi ra, Nhạc Duyên hai tay không ngừng tại đầu mình lên lục lọi nửa ngày, lại là không có tìm được một sợi tóc.

“Tóc đâu này?”

Khóe miệng tại run rẩy, đầu lông mày cũng ở đây run rẩy, Nhạc Duyên trong mắt lóe ra không gì sánh kịp sát ý, cơ hồ cắn răng cắt lấy răng nhắc tới nói: “Là cái tên hỗn đản đem tóc trên đầu ta toàn vẹn cắt?” Chẳng lẽ lại tại phái Hằng Sơn nuôi cá tổn thương, còn cần cắt đầu?

Tóc dài bồng bềnh, theo gió nhẹ múa…

Vị đại hiệp nào cũng không phải là có tốt kiểu tóc!

Nhưng bây giờ…

“Ta đáng thương tóc a, cứ như vậy theo gió mà đi!”

Đẩy Kim Sơn đổ ra ngọc trụ bình thường ngã xuống giường, Nhạc Duyên buồn bực tại đó thẳng không ngừng nói thầm lấy, trong lòng lại hận không thể đem cái kia đem cắt tóc trên đầu mình người bầm thây vạn đoạn.

…

“YAA.A.A..! Nhạc đại ca, cơm tới!”

Nghi Lâm dắt lấy rộng thùng thình áo choàng, lại là một trận gió giống như bưng một cái đại chén gỗ, cầm lấy một đôi đũa chạy vào, kết quả tại vào cửa thời điểm dẫm nát vạt áo, còn kém điểm té một cái. Bất quá tại sau khi vào phòng, Nghi Lâm liền phát hiện ngã xuống giường Nhạc Duyên.

Lập tức, Nghi Lâm không khỏi cả kinh.

Cầm trong tay chén gỗ đặt ở một bên, kinh hãi tiểu ni cô liền bước lên phía trước dùng sức đem Nhạc Duyên nâng dậy, lo lắng không thôi hỏi: “Nhạc đại ca ngươi không có chuyện a? Chẳng lẽ lại là thương thế phát tác?”

Trước mắt Nhạc Duyên sắc mặt lộ ra vẻ có chút tái nhợt, hiển nhiên là một đầu tóc đen bị cắt cá quang, đối với Nhạc Duyên đả kích khá lớn.

“Không sao!”

Nhạc Duyên lắc đầu, bên người tiểu ni cô trên người truyền đến trận trận mùi thơm ngát, rất có một loại có thể làm cho người yên tĩnh yên tĩnh.

Giãy dụa lấy đứng dậy, Nhạc Duyên dùng một loại vô cùng bi thống ánh mắt chằm chằm vào tiểu ni cô, ngữ khí trầm trọng nói ra: “Nghi Lâm tiểu sư phụ, ta muốn hỏi thăm ngươi một chuyện a!”

“Chuyện gì?”

Nháy hạ ánh mắt, Nghi Lâm nghiêng đầu hỏi.

“Ngươi có thể hay không nói cho ta biết, là ai đem tóc trên đầu ta cho cắt?”

Nhạc Duyên nghiến răng nghiến lợi, mặt mũi tràn đầy dữ tợn nói ra: “Nói cho ta biết, sau đó để cho ta đi bóp chết hắn!”

“…”

Nghi Lâm bị Nhạc Duyên đột nhiên dữ tợn biểu lộ đã giật mình, lông mày hơi nhíu, rất chân thành đối với Nhạc Duyên nói ra: “Nhạc đại ca ngươi làm như vậy không đúng! Phật Tổ đều nói qua đó là Tam Thiên Phiền Não Ti, đi sẽ không có phiền não!”

Nghi Lâm!

Nhạc Duyên nghe vậy không khỏi cả kinh, quay đầu, nhìn qua bên người tiểu ni cô, không khỏi cả kinh nói: “Ta đây tóc sẽ không phải là tiểu sư phụ ngươi…”

“Không phải ta cắt!”

Nghi Lâm một đôi trắng bàn tay nhỏ như ngọc không ngừng bày biện, ý bảo tóc không phải nàng cắt, nói ra: “Là cha ta cắt!”

“Phụ thân?”

Nhạc Duyên không khỏi sững sờ, Nghi Lâm phụ thân tự nhiên không là người khác, mà là cái kia đang cười kiêu ngạo trong rất nổi danh Phong hòa thượng, “Bất Giới đại sư?”

“Ngô!”

Nghi Lâm gật gật đầu, một tấm thanh lệ tuyệt luân trên khuôn mặt nhỏ nhắn rất có chút ít không có ý tứ.

“Này…”

Nhạc Duyên hít sâu một hơi, đón Nghi Lâm này hồn nhiên tầm mắt, hỏi: “Này Bất Giới đại sư cắt tóc trên đầu ta có nói qua nguyên nhân gì không vậy?” Nhạc Duyên tự nói té xuống tất nhiên không phải đầu trước chạm đất, bởi vì vừa rồi hắn vuốt một bả, đầu mình lên không có chút nào thương thế.

“Ừ… Ta suy nghĩ, “

Nghi Lâm ngọc thủ ngón trỏ nhẹ nhàng gõ điểm chính mình khóe miệng, hồi tưởng một chút, gật đầu nói: “Có!”

“Bất Giới đại sư nói như thế nào?”

Nhạc Duyên tiếp tục nghiến răng nghiến lợi trong.

“Ách…”

Tựa hồ là Bất Giới đại sư lời nói rất khó dùng mở miệng, Nghi Lâm lộ ra vẻ có chút thẹn thùng, rất là không có ý tứ, một đôi ngón trỏ không ngừng tại tay áo hạ đối bính, chơi lấy côn trùng phi. Tại Nhạc Duyên nhìn soi mói, hơn nửa ngày Nghi Lâm mới có hơi mặt đỏ tới mang tai nói ra: “Cha ta nói… Nói Nhạc đại ca người lớn lên như vậy tuấn tú, bên ngoài đích thị là phong lưu người, tùy tiện trên giang hồ đi dạo lên một vòng cũng có thể mang lên một con ngựa xe nữ quyến trở về!”

“Vì không nhường trên núi sư tỷ sư môn các sư bá động phàm tâm, phụ thân nói vẫn là đem Nhạc đại ca ngươi một ít đầu tình ti cắt tốt!”

“…”

Bất Giới đại sư!

Ngươi này gọi gì là lý do a!

Nhạc Duyên kinh ngạc nhìn qua Nghi Lâm, gặp nhân gia tiểu ni cô vẻ mặt không có ý tứ nhỏ bộ dáng, trong nội tâm lập tức cảm thấy một vạn đầu díu mịa mày tại trái tim chạy qua, đem tâm tình chà đạp cá rối tinh rối mù. (chưa xong còn tiếp.)

Chương 2 : Bất Giới đại sư

Gió mát từ từ.

Nhạc Duyên đội lấy lóe sáng đầu bóng lưỡng yên tĩnh đứng dưới tàng cây, lẳng lặng nhìn trước mắt trong tràng một đám đầu bóng lưỡng ni cô luyện võ.

Có lẽ là bởi vì Nhạc Duyên hiện trong người không có chút nào nội lực, đơn từ bên ngoài nhìn vào đứng lên căn bản không có vũ lực, điều này khiến cho phái Hằng Sơn các ni cô không có bao nhiêu lo lắng, nói tiếp hiện tại kiếm pháp cũng chẳng qua là phái Hằng Sơn trụ cột kiếm pháp mà thôi.

“…”

Ngẩng đầu từ này lóng lánh lấy Quang Huy vô số trên đầu trọc thu hồi, Nhạc Duyên tầm mắt rơi tại địa phương khác. Tại ba ngày nay trong thời gian, Nhạc Duyên tại đây phái Hằng Sơn trừ có chút phòng bị địa phương không thể đi, địa phương khác Nhạc Duyên trên cơ bản cũng chuyển cá đại khái.

Vì chính mình đại hiệp kiểu tóc, Nhạc Duyên thậm chí còn chuyên môn tìm nơi đó có cũng không đủ lông dài phát làm một phần tóc giả.

Nhưng trên thực tế là, này phái Hằng Sơn từ trên xuống dưới cơ hồ tất cả mọi người là đầu bóng lưỡng, hơn nữa liền con ngựa cũng nhìn không thấy, Nhạc Duyên tại đi nơi nào tìm cũng đủ bộ lông? Rơi vào đường cùng, Nhạc Duyên chỉ có thể tạm thời đè xuống trong nội tâm cái này niệm tưởng.

“Uống! Hàaa…!”

Chỉnh tề thanh thúy giọng nữ gọi ở giữa sân quanh quẩn, trường kiếm nhấp nháy trong lóe Quang Huy, chỉnh tề vô cùng vũ động.

Kiếm quang! Chiết quang!

Có thể nói là một bộ kỳ lạ cảnh tượng.

Quả thật là càng ngày càng kém!

Nhạc Duyên nhìn trong chốc lát liền chậm rãi xoay người lại, đối với ở hiện tại phái Hằng Sơn chỗ thi triển kiếm pháp, Nhạc Duyên nhưng trong lòng thì như vậy đánh giá. Hiện tại hắn mặc dù không có nội lực, nhưng là nguyên vốn thuộc về Hương Suất kinh nghiệm lại còn tại, ánh mắt của hắn còn tại, tự nhiên có thể nhìn ra hắn kiếm pháp tốt xấu tới. Kiếm pháp dầy đặc có thừa, sắc bén không đủ, tuy nhiên thích hợp nữ tử sử dụng, nhưng cuối cùng thiếu một phần hung mãnh.

Luận thủ so ra kém Thái Cực kiếm pháp, luận công kích càng mười chiêu bên trong có cửu chiêu tại thủ, loại này kiếm pháp gặp phải cao thủ đứng đầu tự nhiên sẽ rơi tại hạ phong.

Tại đây trong giang hồ, dùng Nhạc Duyên hiểu, có thể phòng thủ phản kích tựa hồ chỉ có Thái Cực.

Phải biết rằng Lệnh Hồ Xung phá Thái Cực Kiếm, có thể nói dù là lúc ấy hắn cũng có Độc Cô Cửu Kiếm, nhưng ở đối mặt Thái Cực Kiếm thời điểm, cũng là kiên trì đi.

Lắc đầu, Nhạc Duyên xoay người hướng Nghi Lâm thay mình làm cho gian phòng đi đến.

Một trận gió thổi tới, trên đầu lại là truyền đến một hồi mát mẻ.

Đối với loại tình huống này, Nhạc Duyên thò tay vuốt một đem mình đầu bóng lưỡng, quả thực bất đắc dĩ. Trong khoảng thời gian ngắn không có tóc, điều này làm cho hắn hoàn toàn không thói quen.

Trong phòng.

Nhạc Duyên khoanh chân mà ngồi, sau đó thất thần bình thường sững sờ nhìn về phía trước, trong đầu cũng là đang suy tư Xích Luyện Tiên Tử các nàng tình huống.

Nghĩ các nàng là hay không đều nghe theo chính mình phân phó như vậy sống sót…

“Ha ha ha!”

Một tiếng hào sảng tiếng cười to đột nhiên vang lên, một cái cởi mở tráng kiện thân ảnh đã muốn mang theo một thân phong trần xông tới, nói: “Tiểu tử, ngươi tỉnh a!”

Ừ?

Thất thần ánh mắt rốt cục khôi phục, Nhạc Duyên bình tĩnh nhìn qua xuất hiện tại trước mắt mình nam nhân.

Phái Hằng Sơn có mấy nam nhân?

Theo Nhạc Duyên biết, hiện tại phái Hằng Sơn trừ chính mình liền chỉ có Nghi Lâm lão tía Bất Giới đại sư. Mà trước mắt nam tử, tuy là lớn lên tráng kiện, vẻ mặt râu quai nón, nhưng là đối phương cái kia lóe sáng đầu bóng lưỡng, còn có này cấm sẹo cũng nói cho Nhạc Duyên người tới thân phận.

“Bất Giới đại sư?”

Ngữ khí tuy là nghi vấn, nhưng là bên trong cũng là khẳng định ý tứ, Nhạc Duyên nhìn qua cái này đột nhiên xuất hiện tại nơi này Bất Giới đại sư, có chút kỳ quái, nói: “Nhạc Duyên tạ ơn Bất Giới đại sư ân cứu mạng!”

Phía trước, Nhạc Duyên đã từng hỏi Nghi Lâm, biết rõ Bất Giới đại sư bình thường là ở dưới chân núi hoặc là sườn núi, rất ít lên này thấy họ phong tới.

Nhưng trước mắt…

Chẳng lẽ lại là lên thấy họ phong tìm gõ chuông câm bà bà tới?

Nhìn qua Bất Giới đại sư, Nhạc Duyên dưới đáy lòng tính toán đối phương lên núi tới tính toán.

“Ha ha!”

Bất Giới đại sư đối với Nhạc Duyên lễ phép rất là thoả mãn, lúc lắc đại thủ, cười nói: “Nhạc tiểu tử, không cần khách khí như thế!”

“…”

Ta là rất muốn không khách khí a!

Nhạc Duyên tức giận nhìn qua Bất Giới đại sư, tuy nhiên trong nội tâm đối với đối phương cứu mình rất là cảm kích, nhưng là cắt tóc trên đầu mình, này hoàn toàn là thù. Chỉ tiếc thù này cũng chỉ có thể như vậy, căn bản không cách nào trả thù.

Người ta vốn chính là một người đầu trọc, chính mình căn bản không cách nào phản cắt trở về a!

“Đúng, Bất Giới đại sư, ta có chút vấn đề nghĩ muốn hiểu một chút!”

Trầm ngâm một chút, Nhạc Duyên nhìn qua Bất Giới đại sư, nói ra.

“A?”

Đang tại cười Bất Giới đại sư dừng lại tiếng cười, thấy Nhạc Duyên vẻ mặt nghiêm túc, hỏi: “Chuyện gì?”

“Bất Giới đại sư, lúc trước ngươi là thế nào cứu ta?”

Nhạc Duyên không có ngừng ngừng, trực tiếp hỏi ra trong lòng mình ý nghĩ, bởi vì này sự kiện tại Nhạc Duyên trong lòng là vô cùng có khả năng quan hệ đến mình tại sao sẽ tới này Tiếu Ngạo Giang Hồ thế giới nguyên nhân căn bản.

“Ngô!”

Bất Giới đại sư trầm ngâm sau nửa ngày, đối với Nhạc Duyên đột nhiên hỏi vấn đề này, hắn mặc dù có chút ngoài dự tính, nhưng là ngẫm lại còn là dựa theo lúc trước phát sinh tình huống nói ra.

Theo Bất Giới đại sư mỗi chữ mỗi câu hồi ức, Nhạc Duyên trong đầu cũng xuất hiện lúc trước chính mình xuất hiện ở cái thế giới này cảnh tượng.

Một thân xanh trắng đạo bào từ cao không rơi rụng, tại nện đứt vài gốc nhánh cây sau, ba một chút ngã tại Bất Giới đại sư trước mặt.

Đây cũng là Nhạc Duyên xuất hiện tràng cảnh.

Chỉ là trong chuyện này duy nhất nhường Nhạc Duyên khó chịu địa phương là —— Bất Giới đại sư làm sao ngươi không tiếp ta một bả?

Cảm tình ta đến bây giờ toàn thân còn một mực đau, là ngươi mặc cho ta té xuống tạo thành a.

Trong nội tâm không ngừng đậu đen rau muống, Nhạc Duyên đối với Bất Giới đại sư cách làm rồi lại không cách nào nói cái gì, chỉ có thể sinh sinh ăn cái này im ỉm

thiệt thòi.

Về phần tóc vấn đề, Nhạc Duyên nhưng không có hỏi, dùng Bất Giới đại sư cái này Phong hòa thượng ý nghĩ, ai biết hắn lúc ấy nghĩ như thế nào, hơn nữa Nghi Lâm trước kia trả lời, điều này làm cho Nhạc Duyên cảm thấy chuyện này có thật lớn khả năng liền là như thế này.

Bất Giới đại sư tại ghen ghét người ta tướng mạo…

“Bất Giới đại sư lần này lên núi là tìm Nghi Lâm tiểu sư phụ sao?”

Nhạc Duyên rất tùy ý nói sang chuyện khác, hỏi Bất Giới đại sư lần này lên núi nguyên do. Nhạc Duyên không có nói câm bà bà sự tình, dù sao câm bà bà cùng Bất Giới đại sư quan hệ tạm thời không phải Nhạc Duyên cái này phái Hằng Sơn ngoại nhân chỗ có thể biết được.

“Lâm Nhi?”

Bất Giới đại sư không khỏi sững sờ, cũng là vượt quá Nhạc Duyên dự kiến lắc đầu, phủ nhận nói: “Không phải tìm đến Aline, ta là tới tìm ngươi!”

“Tìm ta?”

Nhạc Duyên nghe vậy sững sờ, về điểm này Nhạc Duyên thật đúng là thật không ngờ.

Này phái Hằng Sơn trên có hắn Bất Giới đại sư nữ nhi cùng lão bà, theo đạo lý mà nói không phải là lên núi chuyên môn tìm đến mình.

“Vâng!”

Bất Giới đại sư biểu lộ trở nên nghiêm túc đứng lên, đứng dậy cửa trước bên ngoài đi đến. Nhạc Duyên thấy thế cũng theo kịp, đã thấy Bất Giới đại sư đứng ở dưới một cây đại thụ, lung lay chỉ vào xa xa, hỏi: “Nhạc tiểu tử, ngươi cảm thấy nơi này phong cảnh như thế nào?”

“Thanh Sơn như vẽ!”

Nhạc Duyên không rõ Bất Giới đại sư tại sao phải đột nhiên hỏi ra một câu như vậy, nhưng là Nhạc Duyên đối với ở trước mắt cảnh sắc thực sự rất là tán thưởng, trả lời: “Hằng Sơn chi cảnh, danh bất hư truyền, có thể nói tuyệt nhét danh sơn!”

Chỉ là có một chút nhường Nhạc Duyên không biết rõ là này Hằng Sơn vốn là phái Toàn Chân Thánh Địa một trong, nhưng là trước mắt lại trở thành ni cô chỗ, nguyên bản đạo giáo chỗ cũng là nhiễm lên Phật học.

Trong chuyện này đến tột cùng phát sinh cái gì, Nhạc Duyên lại không được biết.

“Vậy trong này đâu này?”

Bất Giới đại sư ngón tay thu hồi, xoay người chỉ hướng trận kia công chính tại kiếm pháp phái Hằng Sơn các ni cô, hỏi.

“Ách!”

Nhạc Duyên khẽ giật mình, cho rằng Bất Giới đại sư chỉ chính là dưới chân này thấy họ phong, cho nên Nhạc Duyên vẫn là dùng bản tâm suy nghĩ đạo một câu: “Bên này phong cảnh tuyệt đẹp!”

“Ha ha ha!”

Bất Giới đại sư nghe vậy mừng rỡ, nếu có điều chỉ nói: “Nhạc tiểu tử ngươi tóc quả nhiên là cắt hay!”

“…”

Đối phương lời kia vừa thốt ra, Nhạc Duyên liền biết mình trước lý giải sai, lập tức mặt đều nhanh xanh. May mắn hảo chính mình cùng Bất Giới đại sư hai người chỗ đứng địa phương rời các ni cô chỗ võ công địa phương xa xôi, nếu không lời nói nếu như bị Hằng Sơn ba ổn định một trong Định Dật sư thái biết rõ, này đích thị là muốn giết người tiết tấu.

Không đuổi Nhạc Duyên cùng Bất Giới đại sư khắp núi chạy loạn, này tuyệt đối không phải Định Dật sư thái cách làm.

“Nhạc tiểu tử, ngươi là có võ công a!”

Thấy Nhạc Duyên này nhanh muốn giết người sắc mặt sau, Bất Giới đại sư tiếng cười rốt cục nhỏ xuống, rồi mới lên tiếng: “Có thể từ cao như vậy địa phương té xuống, cũng bất quá một thân ngoại thương, ngươi khả năng nhịn là ta trên giang hồ khúc thấy.”

“Ta muốn hỏi một chút, Nhạc đạo trưởng ngươi đến tột

cùng là gì môn phái?”

Quay đầu lại, Bất Giới đại sư vẻ mặt nghiêm túc chằm chằm vào Nhạc Duyên, lúc trước Nhạc Duyên một thân này đạo bào Bất Giới đại sư tự nhiên là nhận được. Chỉ là, như vậy một thân cao nhã xanh trắng đạo bào, cũng không phải hắn trên giang hồ bất luận cái gì đạo giáo môn phái chứng kiến.

Võ Đang không là như thế, cái khác có quan hệ Đạo gia môn phái cũng không có như thế diễm lệ đạo bào.

Xưng hô từ nhạc tiểu tử, chuyển đổi đến Nhạc đạo trưởng, Nhạc Duyên coi như là lý giải lúc này Bất Giới đại sư trong nội tâm lo lắng. Nếu như lúc trước mình không phải là bởi vì quan tưởng tiêu hao, khiến cho công lực tán đi lời nói, phỏng chừng Bất Giới đại sư căn bản sẽ không đem chính mình đưa đến nữ nhi của hắn Nghi Lâm nơi này dưỡng thương, mà là đang dưới núi hoặc là địa phương khác xử lý thương thế.

Một cái đã không có võ công người, tự nhiên đối với Nghi Lâm đám người không có lực sát thương.

Như vậy, Bất Giới đại sư cũng an lòng.

Bất quá Nhạc Duyên đến tột cùng xuất từ ở đâu, cũng là Bất Giới đại sư nghĩ muốn hiểu tinh tường. Mấy ngày nay trong thời gian, Bất Giới đại sư dùng Nhạc Duyên này đã từng một bộ xanh trắng đạo bào trên giang hồ hiểu một chút, nhưng không có bất luận cái gì hữu dụng kết quả.

Không!

Xác thực nói có một đầu tin tức.

Đó chính là Đại Đường thời đại trong có một tên là Thuần Dương đạo phái sử dụng chính là này xanh trắng đạo bào, trong đó còn có xa hoa vô cùng vàng sáng vẻ đạo bào. Nghe nói, này vốn tiêu tán trong chiến tranh Thuần Dương phái tại Nam Tống thời đại, xuất hiện một cái võ công kinh thiên đạo sĩ.

Đạo sĩ kia lúc ấy xuất hiện, chính là như vậy một thân xanh trắng đạo bào.

Đương nhiên, những thứ này cũng chỉ là truyền thuyết.

Bất Giới đại sư mặc dù là một cái Phong hòa thượng, nhưng là hắn cũng không ngốc, có thể cắt tóc khi cùng còn truy cầu ni cô làm vợ người, há lại đơn giản một từ có thể hình dung?

"…"

Đối mặt Bất Giới đại sư vấn đề, Nhạc Duyên chỉ là trầm mặc một phen, trên người rộng thùng thình áo choàng giương lên, hai tay gánh lưng, nói: "Thuần Dương, Nhạc Duyên!"

Đang nói những lời này thời điểm, Nhạc Duyên đầu bóng lưỡng tại dưới ánh mặt trời chiếu sáng lòe lòe tỏa sáng.

Không biết sao, nghe Nhạc Duyên trả lời, đang nhìn lấy

Nhạc Duyên này bị chính mình cạo trọc, Bất Giới đại sư đột nhiên vui mừng, cười lên ha hả.

Lập tức, tiếng cười vang vọng tại trong núi. (chưa xong còn tiếp.)

Chương 003 : Hòa thượng cùng ni cô

003 chương hòa thượng cùng ni cô

“…”

Khóe mắt run rẩy nhìn qua cười ha ha Bất Giới đại sư, Nhạc Duyên cảm giác mình đã không có tức giận khí lực.

Tóc bị cắt, tự nhiên chính hắn một nguyên bản giả Thuần Dương đạo sĩ, lúc này cũng phải thành lớn sư.

Cho dù là tư thế mở khá hơn nữa nhìn, chính là một thân này rộng thùng thình tạo y, hơn nữa bị Bất Giới đại sư cho cắt được bóng loáng đầu, Nhạc Duyên mới vừa vặn nâng một cổ tức lập tức liền sụp đổ xuống.

“Tính!”

Nhạc Duyên lắc đầu, rất là bất đắc dĩ. Không có một loại có thể khiến cho tóc lập tức tái sinh, hơn nữa bên người cũng không có những vật khác có thể che, Nhạc Duyên cảm giác mình hẳn là vẫn là gia tăng thời gian vì chính mình làm lên một bộ tóc giả, nếu không lời nói đội lấy cá đầu bóng lưỡng cuối cùng không phải vấn đề.

Dưới đáy lòng làm quyết định sau, Nhạc Duyên thẳng đến Bất Giới đại sư tiếng cười dừng lại sau, lúc này mới nói tiếp: “Bất Giới đại sư nên biết này Hằng Sơn nguyên

lai là địa phương nào a?”

“Ừ?”

Tiếng cười đình chỉ, Bất Giới đại sư rất là ngoài ý muốn nhìn qua Nhạc Duyên, đối với hắn trước lời nói Bất Giới đại sư tự nhiên là không tin, bất quá trước mắt Nhạc Duyên lời nói thật ra khiến Bất Giới đại sư hơi có chút ngoài dự tính.

“Này phái Hằng Sơn nhưng khi sơ phái Toàn Chân Thánh Địa một trong a!”

“Ta xuất hiện tại này tự nhiên không sẽ có bao nhiêu ngoài ý muốn!”

Tiện tay đem trước mặt nhánh cây bẻ, Nhạc Duyên cười yếu ớt nói: “Về phần thân phận chân chính cần gì phải quan tâm, chỉ cần biết rằng ta không là người xấu, sẽ không đối với Hằng Sơn các ni cô làm chuyện xấu cái này cũng đủ! Không phải sao? Bất Giới đại sư!”

Bất Giới đại sư nhíu lại cái kia thô to lông mi, trên ánh mắt hạ không ngừng đánh giá Nhạc Duyên, thật lâu mới nói: “Ta không tin!”

“…”

Nhạc Duyên bị Bất Giới đại sư lời này cho sặc một chút, xoay người nhíu mày hỏi: “Ngươi không tin cái gì?”

“Ngươi có phải hay không là người xấu ta có thể nhìn ra, cũng có thể cảm giác được!”

Bất Giới đại sư đón Nhạc Duyên tầm mắt, rất là nói đơn giản nói: “Nhưng là ngươi nói không đúng trên núi các ni cô làm chuyện xấu điểm này ta cũng không tin!”

“Ai?”

“Bất Giới đại sư, lời này của ngươi là có ý gì?”

Nhạc Duyên nghe vậy nộ, trực tiếp phản bác: “Nói cho ngươi biết, ta là có đạo lữ!”

“A? Là ai!”

Bất Giới đại sư lập tức sinh ra hứng thú, mở miệng hỏi. Này Nhạc Duyên một thân đạo bào thời điểm, có thể nói là phiêu dật như trích tiên, tiêu sái bộ dáng, như vậy hắn đạo lữ tất nhiên không sai. Cho dù là Bất Giới đại sư cắt đầu, có thể hắn cuối cùng không phải hòa thượng, tự nhiên sẽ tồn tại bát quái tâm tư.

“Tự nhiên là xích…”

Lời nói nói đến đây, Nhạc Duyên dừng lại, không có tiếp tục nói hết. Nói ra thì thế nào, Xích Luyện Tiên Tử chính là tại Nam Tống thời kì, trước mắt cũng đã là Minh triều trung kỳ, trong lúc chính là cách một hai trăm năm.

Mặc dù là thật, nhưng bây giờ nói ra lại có ai tin đâu này?

“…”

Không nói tiếng nào, Nhạc Duyên chỉ là thở dài một tiếng, tầm mắt thất thần nhìn qua phương xa Thanh Sơn, tựa hồ trong ngực nhớ kỹ trải qua .

Bất Giới đại sư thấy Nhạc Duyên như vậy ưu thương bộ dáng, rất khó được không có chế giễu cười ra tiếng, mà là yên tĩnh nhìn đối phương dùng như vậy một loại thất thần tầm mắt ngắm nhìn phương xa, tựa hồ tại lẳng lặng hồi ức lấy cái gì.

Thật lâu.

“Bất Giới đại sư, ta hỏi ngươi một vấn đề.”

Nhạc Duyên không quay đầu lại, mà là vẫn ngắm nhìn phương xa cảnh sắc, dùng một loại trầm thấp ngữ khí nói ra: “Cả đời này tới, ngươi hối hận qua sao?”

Hối hận?

Một tiếng chần chờ, Bất Giới đại sư trầm ngâm một lát, rồi mới lên tiếng: “Ta hối hận qua, hối hận lúc trước đang tại nàng mặt tán dương đừng nữ nhân bộ dáng! Ta hiện tại cũng hối hận chết!”

“…”

Cái loại này khoan thai hồi ức tức giận lập tức bị Bất Giới đại sư lời nói cho đánh vỡ, Nhạc Duyên im lặng không nói gì nhìn qua cơ hồ là đấm ngực giẫm chân Bất Giới đại sư, có chút bất đắc dĩ.

Quả nhiên.

Khoan thai cùng hồi ức cái gì, thì không cách nào cùng kẻ điên thảo luận.

Cắt đứt Nhạc Duyên niệm tưởng, Nhạc Duyên ngược lại từ cái loại này sặc đột nhiên tâm tình trong khôi phục lại, mà Bất Giới đại sư cũng đã là khóc rống chảy nước mắt. Bởi vì lúc trước chính mình không cẩn thận một câu, kết quả nữ nhi của mình tiếp tục làm ni cô, mà hắn cùng với câm bà bà cũng là nhiều năm như vậy không thể gặp mặt.

Mỗi một lần không phải câm bà bà trốn tránh, liền là mình tiến lên câm bà bà căn bản không để cho sắc mặt tốt, trực tiếp tránh ra.

Như vậy kết quả, Bất Giới đại sư đã là kiên trì mười đã nhiều năm.

Hiện tại Nghi Lâm cũng lớn như vậy, mà Bất Giới đại sư cùng câm bà bà trong lúc đó chiến tranh lạnh lại vẫn đang tiếp tục.

Đối mặt Bất Giới đại sư hối hận, Nhạc Duyên đột nhiên phát hiện tự mình Xích Luyện Tiên Tử cho dù là có chút nhỏ tính tình, thủ đoạn cũng so sánh tàn nhẫn, nhưng là tại bị chính mình dưới ánh trăng trộm tâm sau, lại cũng sẽ không như Bất Giới đại sư cùng câm bà bà như vậy.

Nhà này đình mâu thuẫn ồn ào!

Lại nói mình cùng Xích Luyện Tiên Tử các nàng cũng không phải từ đó chia lìa, rốt cuộc gặp không thấy, Nhạc

Duyên trong nội tâm này phần ưu thương lập tức đánh tan không ít. Mà chứng kiến Bất Giới đại sư tình trạng sau, Nhạc Duyên trong nội tâm sảng khoái.

“Ai!”

Thở dài, dùng một loại người từng trải giọng điệu vỗ nhè nhẹ đập Bất Giới đại sư bả vai, Nhạc Duyên vẻ mặt đồng tình cùng cảm thán. Đối với Bất Giới đại sư, ít nhất Nhạc Duyên hiện tại cảm giác mình so với đối phương tốt hơn quá nhiều.

Bất Giới đại sư tạo thành trước mắt tình huống, hoàn toàn là chính mình sẽ không nói chuyện mà thôi.

Phải biết rằng thân vì một người nam nhân, ngươi vĩnh viễn không cần tại một nữ nhân trước mặt nói một nữ nhân khác tốt, trừ phi là tại trước mặt nói vợ của ngươi nhi tốt hay là tại vợ của ngươi nhi trước mặt nói tốt.

Bất Giới đại sư giáo huấn, có thể nói là thân là nam nhân tốt nhất ví dụ.

“Phụ thân! Nhạc đại ca, các ngươi đang làm gì thế? Là muốn nâng cái gì không vui sự tình sao?”

Tựu tại Nhạc Duyên vỗ Bất Giới đại sư bả vai an ủi đối phương thời điểm, một cái lóe sáng tiểu trọc đầu xông vào tới, chính là tiểu ni cô Nghi Lâm. Làm mỗi ngày thông lệ sau khi kết thúc, Nghi Lâm liền xa xa nhìn thấy đứng dưới tàng cây Nhạc Duyên cùng cha nàng cha Bất Giới đại sư.

Nhìn xem hai người ngoài dự tính động tác, Nghi Lâm nghi hoặc không thôi, nhất là làm Bất Giới đại sư khóc rống chảy nước mắt thời điểm, Nghi Lâm càng không hiểu ra sao.

Cho nên, tại sau khi kết thúc Nghi Lâm liền chạy lên trước, hỏi thăm về tới.

Khờ dại thiện lương nàng tại nhìn thấy hai người sắc mặt sau, liền thập phần lo lắng đứng lên.

“A, Nghi Lâm a!”

“Không có chuyện!”

“Bất Giới đại sư bất quá là nhớ tới một ít dĩ vãng sự tình, cảm hoài mà thôi!”

Bất Giới đại sư tiếp tục tại hối hận ở bên trong, mà Nhạc Duyên thì là an ủi Nghi Lâm. Đối với Nghi Lâm, cho dù là tai họa ma đầu tại gặp phải như vậy một cái hồn nhiên thiện lương tới cực điểm nữ hài nhi, có lẽ cũng sẽ ở trong nội tâm dâng lên này thuộc về mình trải qua hồn nhiên a.

“À?”

Tinh khiết mắt to chớp, Nghi Lâm hiện tại cũng bất quá là mười bốn mười lăm tuổi, ở đâu biết được nhiều như vậy. Cái gì trải qua cảm hoài, dùng Nghi Lâm trước mắt tuổi đương nhiên không cách nào hiểu rõ. Chỉ có thể cái hiểu cái không nhìn mình phụ thân tại đó khóc rống chảy nước mắt, rồi lại trong khoảng thời gian ngắn không biết

nên làm sao bây giờ.

“Không có chuyện, Bất Giới đại sư khóc khóc là tốt rồi!”

Thò tay vỗ vỗ Nghi Lâm vai, Nhạc Duyên này hoàn toàn là vô ý thức động tác, dùng ca ca thân phận đối với muội muội an ủi mà thôi, lại thật không ngờ chính hắn một tự nhiên mà vậy động tác cũng là rơi vào một người khác trong mắt, lập tức xảy ra vấn đề.

“Ngột tiểu hòa thượng kia, ngươi đến tột cùng đang làm gì đó?”

Một tiếng phảng phất giống như sấm sét bình thường nổ vang, phảng phất giống như này Mãnh Hổ xuống núi giận dữ mắng mỏ âm thanh tại bên tai vang lên, trực tiếp đem Nhạc Duyên, Nghi Lâm còn có Bất Giới đại sư ba người cho dọa cá vừa nhảy. Quay đầu, đã thấy một người trung niên ni cô một trận gió giống như tiến lên đây, một bả kéo qua Nghi Lâm, cùng gà mẹ hộ con gà con tử giống như nộ chằm chằm vào Nhạc Duyên.

Mà một mực khóc thét Bất Giới đại sư cũng bị đối phương đột nhiên tới tư thế cho hù sợ, không có tiếp tục gào khan.

“…”

Nhưng là Nhạc Duyên lại bị đối phương câu nói kia làm cho bất mãn, trừng tròng mắt cùng trung niên kia ni cô đối mặt lấy, hỏi: “Uy, sư thái, ngươi vừa mới nói ai là hòa thượng?”

“Chính là ngươi a! Tiểu hòa thượng!”

Trung niên ni cô nộ trừng mắt hai mắt, gắt gao chằm chằm vào Nhạc Duyên, mỗi chữ mỗi câu nói ra. Dùng Nhạc Duyên tuổi mà nói, xác thực tính cả là tiểu hòa thượng. Dù sao người ta sư thái cũng là tiếp cận năm mươi người.

Ngươi đây là đang rủa ta!

Nhạc Duyên trong chăn năm ni cô lời nói cho tức đến, bản thân mình bị cắt tóc cũng đã khó chịu, nguyên bản đại hiệp hình tượng đã hủy, giờ phút này còn bị người ta cho ngạnh sanh sanh cho một cái tiểu hòa thượng nick name, điều này làm cho Nhạc Duyên làm sao có thể tiếp nhận.

Phải biết rằng đối với mình tóc, Nhạc Duyên chính là thà rằng chặt đầu, cũng không thể cắt tóc người a!

Vén tay áo lên, Nhạc Duyên vỗ đầu mình, đối với trung niên ni cô nói ra: “Nhìn rõ ràng, ta đây chỉ là bị cạo trọc mà thôi, không phải hòa thượng!”

“Không phải hòa thượng!”

“Làm sao không phải hòa thượng!”

Định Dật sư thái trong nội tâm cái kia tức giận a, nhớ ngày đó câm bà bà nhưng cũng là tự mình sư môn người, cùng nàng cũng là sư quan hệ tỷ muội. Nhưng là, này Bất Giới đại sư ngạnh sanh sanh cắt cá đầu bóng lưỡng làm hòa thượng chạy đến Hằng Sơn tới đem đối

phương cho lấy.

Này vốn là nhường Định Dật sư thái đối với cái này một bụng ý kiến.

Mà trước mắt Nhạc Duyên tức thì bị Bất Giới hòa thượng mang lên trong núi, hơn nữa đồng dạng cắt cá đầu bóng lưỡng…

Như vậy một đôi so với, này không bày rõ ra nghĩ muốn nặng trả lời lúc trước sự tình sao?

Không nói trước Nghi Lâm chịu ảnh hưởng, chỉ cần liền môn hạ cái khác, Định Dật sư thái mấy ngày nay cũng phát hiện có mấy người rõ ràng không quá sảng khoái, lực chú ý bị này bốn phía tiểu trọc đầu cho hấp dẫn.

Nghĩ đến đây, Định Dật sư thái cái kia nộ a!

Mà vừa mới càng tận mắt nhìn đến Nhạc Duyên đưa tay đặt ở Nghi Lâm trên bờ vai, vì vậy vốn cũng đã là đầy bụng lửa giận Định Dật sư thái bộc phát, cùng cọp mẹ xuống núi giống như vọt tới Nhạc Duyên trước mặt, kéo qua chính mình yêu mến tiểu đồ đệ Nghi Lâm.

Rõ ràng vết xe đổ a!

“Ai! ?”

Nhạc Duyên sững sờ, hắn này tính là lần đầu tiên nhìn thấy như thế dã man ni cô, cảm thấy cũng là thập phần tức giận, nói: “Ta nói sư thái, làm sao ngươi như vậy ngang ngược?” Cũng là không biết Định Dật sư thái tức

giận nguyên nhân căn bản.

“Ta Hằng Sơn Định Dật ngang ngược vài thập niên, ngươi mới biết được?”

Đối mặt Nhạc Duyên trách cứ, Định Dật sư thái trong tay phất trần hất lên, như vậy ngẩng lên cái cằm hồi đáp.

Định Dật sư thái?

Nhạc Duyên nháy mắt mấy cái, rốt cuộc biết trước mắt cái này cùng ăn hỏa dược giống như ni cô thân phận. Há hốc mồm, đối với cái này phái Hằng Sơn Bạch Vân am Am Chủ Định Dật sư thái, thật đúng là có chỗ hiểu.

Đang muốn đang nói cái gì thời điểm, một bên Bất Giới đại sư lại chợt một bả che Nhạc Duyên miệng, toàn bộ nhi cầm lấy, một trận gió giống như chạy.

Nhìn qua Bất Giới hòa thượng mang theo Nhạc Duyên rời đi bóng lưng, Định Dật sư thái lòng dạ khó bằng phẳng, cầm trong tay phất trần hất lên, cả giận nói: “Nghi Lâm, đi theo ta!” Nói xong, liền cũng không quay đầu lại đi.

“A, sư phó!”

Chỉ có Nghi Lâm một tấm trên khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn toàn cũng không hiểu đến cùng phát sinh cái gì, có chút ủy khuất theo sau. (chưa xong còn tiếp.)

Chương 4 : Quyết định

“…”

Núi Kiến Tính, sườn núi.

Bất Giới hòa thượng đã sớm đem Nhạc Duyên để xuống tới, đứng ở một bên rất là xấu hổ cười. Đối mặt Nhạc Duyên này đủ để giết người ánh mắt, Bất Giới hòa thượng đến không nói gì thêm. Hắn biết rõ Định Dật sư thái chân chính tức giận nguyên nhân, lại là không có nói ra.

Nhưng ở Nhạc Duyên trong mắt cũng không phải như thế, không giải thích được sự tình không giải thích được phát triển nhường hắn rất là không nói gì.

“Đại sư a!”

Nhạc Duyên tùy ý ngồi xổm một tảng đá lên, tầm mắt rơi vào Bất Giới đại sư trên người, dùng một loại nhẹ nhàng chậm chạp ngữ khí nói ra: “Vừa rồi này Định Dật sư thái ngữ khí, ta càng nghĩ cảm thấy trong chuyện này tựa hồ có chút vấn đề a!”

“Ta sẽ không phải là bị liên lụy a?”

Nhạc Duyên ngẩng đầu, tầm mắt tại Bất Giới đại sư trên đỉnh đầu cấm sẹo lên dừng lại sau nửa ngày, mới nói như vậy nói. Vừa mới bị Bất Giới đại sư dắt lấy xuống

núi, tăng thêm đối phương này trốn đồng dạng động tác, quả thật làm cho Nhạc Duyên rất là hoài nghi.

Nhạc Duyên cảm thấy này phái Hằng Sơn ni cô sở dĩ điều chỉnh ống kính đầu không có ấn tượng tốt, làm không tốt chính là do này Bất Giới hòa thượng dẫn phát.

Ngẫm lại cũng thế, người ta Hằng Sơn ni cô bị một hòa thượng cho lấy, đây là bao nhiêu đả kích a!

Lại vừa kết hợp mình bây giờ đầu bóng lưỡng hình tượng, Nhạc Duyên cảm giác mình đã muốn hiểu rõ vì cái gì Định Dật sư thái đối với chính mình như vậy sắc mặt duyên cớ.

“… Làm sao có thể?”

Bất Giới đại sư tự nhiên sẽ không thừa nhận, trên người áo cà sa tùy ý vung lên, phủ nhận nói: “Đích thị là tiểu tử ngươi tại trên núi dẫn đến cái khác ni cô, nhường này Định Dật nhìn thấy…”

Cái gì gọi là trả đũa?

Cái này gọi là gọi là bị cắn ngược lại một cái.

Nhạc Duyên mắt trợn tròn, tuy nhiên trong nội tâm đã muốn đối với này Hằng Sơn lên này có chút nổi danh Phong hòa thượng có chỗ hiểu, nhưng hoàn toàn không ngờ rằng Bất Giới đại sư có nói như vậy! Phải biết, Nhạc Duyên tại người ta Hằng Sơn lên dưỡng thương, tự nhiên là tuân thủ quy củ.

Cho dù là bốn phía đi dạo, cũng là đối với cái khác liên quan ni cô chào hỏi. Thật muốn nói, mấy ngày qua tiếp xúc nhiều nhất ni cô, cũng là ngươi Bất Giới hòa thượng nữ nhi Nghi Lâm.

“Ta nói, ta tại trên núi tiếp xúc nhiều nhất cũng là ngươi nữ nhi Nghi Lâm a?”

“Cái gì? Tiểu tử ngươi trêu chọc ta nữ nhi?”

“Uy, Bất Giới đại sư, ngươi đang nói cái gì? Nghi Lâm còn là một cái tiểu cô nương, ta không có hứng thú!”

“Ai nha, vậy ngươi là ý nói nữ nhi của ta lớn lên không được đâu này? !”

“… Bất Giới hòa thượng, đầu óc ngươi trong đến tột cùng đang suy nghĩ gì?”

Không nói trước tại sườn núi, Nhạc Duyên đang cùng Phong hòa thượng Bất Giới đại sư bắt đầu lý luận. Trên núi, Định Dật sư thái trong phòng.

Hừ!

Định Dật sư thái ngồi ở trên mặt ghế, phất trần bị tùy ý thả ở bên cạnh trên mặt bàn, sau đó một cá nhân nhi mọc lên hờn dỗi.

“Sư phó, ngài làm sao đâu này?”

Hoàn toàn bó tay tiểu ni cô Nghi Lâm nơm nớp lo sợ nhìn mình sư phó, thật cẩn thận hỏi, một đôi bàn tay nhỏ

bé thì là nhẹ nhàng giật nhẹ Định Dật sư thái ống tay áo.

“Ai!”

Tầm mắt rơi tại chính mình yêu mến tiểu đồ đệ Nghi Lâm trên người, đối với mình tiểu đồ đệ họ tình, Định Dật sư thái trầm mặc sau nửa ngày, chỉ có thể thở dài một hơi.

Bất quá hôm nay Định Dật phát giận, thật đúng là bởi vì Nhạc Duyên này tùy ý động tác mà dẫn phát nàng tích lũy vài ngày tâm tình.

Người xuất gia dùng từ bi vi hoài, Nhạc Duyên tại Hằng Sơn lên dưỡng thương này không có gì, nhưng vấn đề là Nhạc Duyên bị Bất Giới hòa thượng cắt cá đầu bóng lưỡng, hơn nữa người ta lớn lên bộ dáng tuấn tú cực kỳ, cái này có vấn đề.

Một cái tuấn tú suất khí tiểu hòa thượng nhét vào một đám xinh đẹp như hoa ni cô trong…

Điều này có thể không xảy ra vấn đề sao?

Ít nhất Định Dật đang quan sát vài ngày sau, cũng đã phát hiện loại này manh mối. Tại nàng xem tới, chính mình tiểu đồ đệ Nghi Lâm cũng may, bất quá là quá mức hồn nhiên thiện lương, nhưng là dễ dàng bị lừa a! Thử nhớ ngày đó Bất Giới hòa thượng là thế nào truy cầu câm bà bà? Gần kề cái này ví dụ cũng đã cho Định Dật sư thái thật lớn cảnh cáo.

Hai bên kết hợp, Định Dật sư thái cảm thấy muốn cho

cái kia kêu Nhạc Duyên tiểu hòa thượng xuống núi.

Cho nên, hôm nay tại nhìn thấy Nhạc Duyên này tùy ý động tác sau, Định Dật sư thái lập tức mượn bộc phát, sinh sinh dùng ngôn ngữ ép buộc Nhạc Duyên.

“Nghi Lâm a!”

Ngữ khí thâm trầm đối với mình tiểu đồ đệ dặn dò lấy, Định Dật sư thái trên mặt toát ra quan ái vẻ, chỉ là trong giọng nói tỉnh táo cũng là không cần nói cũng biết, nói: “Ngươi quá thiện lương, sau này gặp phải cái bộ dáng này lớn lên đẹp mắt tiểu hòa thượng cái gì, nhất định phải rời xa xa!”

“Tại sao vậy chứ?”

Nghi Lâm bị tự mình sư phó lời nói làm cho cá không hiểu ra sao, thiện lương cục cưng nàng căn cứ bản tâm hỏi: “Nhạc đại ca khá tốt a, thoạt nhìn không xấu, trả lại cho ta giảng rất nhiều chuyện xưa!”

Tiểu ni cô tuy nhiên hồn nhiên, nhưng lại không ngốc, tự nhiên là nghe được tinh tường sư phó trong lời nói tiểu hòa thượng chỉ là ai.

“Chuyện xưa?”

Định Dật sư thái vừa nghe lời này, sắc mặt đã bắt đầu có hướng xanh phương hướng phát triển, mím môi, mỗi chữ mỗi câu hỏi: “Nghi Lâm, tiểu hòa thượng kia đối với ngươi nói cái gì chuyện xưa?”

“Ách…”

Trước trong nội tâm quýnh lên nói ra, giờ phút này nghĩ nếu không nói đã là không kịp, Nghi Lâm chỉ có thể nhỏ giọng nói ra: “Là vài thì rất có thiền ý nhỏ chuyện xưa!”

“A? Rất có thiền ý nhỏ chuyện xưa?”

Định Dật sư thái mặt không biểu tình nhìn mình chằm chằm tiểu đồ đệ, hỏi: “Là dạng gì thiền ý nhỏ chuyện xưa, Nghi Lâm, ngươi cho vi sư nói ra nói ra!”

“A! Sư phó!”

Nghi Lâm bị Định Dật sư thái càng rét run nói linh tinh cho làm cho càng hốt hoảng trương, thói quen họ hạ tay áo hạ hai cái ngọc thủ lại bắt đầu chơi nâng côn trùng bay, đồng thời nhẹ nói nói: “Chính là bảy chú lùn cùng Bạch Tuyết công chúa, còn có Alibaba cùng bốn mươi tên cướp cái gì…”

Ừ?

Bảy chú lùn cùng Bạch Tuyết công chúa?

Alibaba cùng bốn mươi tên cướp?

Định Dật sư thái nháy một chút ánh mắt, đây là cái gì nhỏ chuyện xưa? Hai người này chuyện xưa, nàng cũng chưa từng nghe gặp qua, càng không có từ Phật gia kinh điển lên gặp qua như vậy hai cái chuyện xưa. Nghĩ tới đây, Định Dật sư thái ngược lại đối với này đồ đệ mình trong miệng hai người này rất có thiền ý chuyện

xưa hấp dẫn.

Nghĩ phải theo Nghi Lâm trong miệng hảo hảo nghe một chút, nhìn xem này tiểu hòa thượng đến tột cùng tại làm cho những thứ gì.

Về phần Nghi Lâm nói dối, này một mặt Định Dật sư thái lại hoàn toàn không có lo lắng, đồ đệ mình chính mình hiểu, Nghi Lâm là cái gì họ tử Định Dật sư thái là một mực đột nhiên. Tại nàng xem tới, hiện tại Nghi Lâm có thể không có nói sai khả năng họ.

Vì vậy, tại Định Dật sư thái nhìn soi mói, Nghi Lâm nhỏ giọng mỗi chữ mỗi câu đem Nhạc Duyên phía trước nói cho nàng nghe chuyện xưa một cái một cái thuật lại đi ra.

“Nói tại thật lâu trước đây thật lâu, tại này cổ lão quốc gia trong hoàng cung, có một vị công chúa…”

Lập tức, trong phòng hồi tưởng đến tiểu ni cô này kiều nộn thanh âm tại quanh quẩn.

Kiều mỵ trong mang theo hồn nhiên, đây cũng là tiểu ni cô Nghi Lâm thanh âm.

…

Thời gian dần dần qua.

Rất nhanh cũng đã đến xế chiều.

Sườn núi.

Nhạc Duyên cùng Bất Giới hòa thượng hai người đang vây quanh một đống lửa trước, hai người tầm mắt thì là gắt gao rơi vào này bị vọt tại mộc côn lên cá, lúc này đang nướng răng rắc rung động.

“Ta nói, Bất Giới đại sư, con cá này không đem lân phiến xóa như vậy trực tiếp nướng được không?”

Nhạc Duyên tầm mắt gắt gao chằm chằm vào gậy gộc lên cá, nhất là cái kia cá bị hun khói được ô bảy tám đen, hoàn toàn nhìn chưa ra là một con cá, ngược lại giống như một khối Than Đen. Như vậy cá nướng, quả thực có chút vượt quá Nhạc Duyên ngoài ý muốn.

Dù là tại thần điêu thế giới, đuổi dọc đường, Nhạc Duyên cũng rất ít như vậy ăn xong, càng nhiều vẫn là ăn này gà ăn mày.

“Tự nhiên muốn mang theo lân phiến nướng, nếu không lời nói ấm áp cá ô bảy tám đen, còn có bao nhiêu thịt có thể ăn?”

Bất Giới đại sư liếc về Nhạc Duyên một cái, trên tay mộc côn không ngừng xoay tròn lấy, đều đều lấy nhiệt độ, nói: “Đến lúc đó đã nướng chín, đem này lân phiến vừa đi mất, trong đó còn lại chính là tươi mới thịt cá!”

Thì ra là thế!

Nhạc Duyên hiện trong đầu cận tồn cũng chỉ là lúc trước Hương Suất võ học kinh nghiệm, về phần cái khác thì không có. Trước mắt nghe Bất Giới đại sư vừa nói như

vậy, Nhạc Duyên phát hiện cái đồ vật này mang theo lân phiến nướng quả thật không tệ. Nếu không lời nói, như vậy một phen nướng đi xuống cùng cá Than Đen giống như, căn bản liền làm cho không người nào có thể dưới miệng.

“Đại sư hảo thủ nghệ!”

“Xem xét tựu là quen tay!”

Nhạc Duyên đối với Bất Giới đại sư thủ đoạn vẫn là rất thoả mãn, đối với hắn khen.

“Đó là đương nhiên!”

Bất Giới đại sư đối với Nhạc Duyên tán dương tự nhiên là tiếp nhận, một bên nướng một bên khoe khoang nói: “Chiêu thức ấy nghệ phải biết rằng ta nhưng chỉ có tại Hằng Sơn bắt đầu luyện a!”

Hằng Sơn bắt đầu luyện?

Nhạc Duyên nghe vậy không khỏi khẽ giật mình, trong lòng tự nhủ này Hằng Sơn mỗ sư thái chán ghét hòa thượng nghĩ đến vừa nhiều thêm một nguyên do.

“Tới, nếm thử, nhìn vị nói sao dạng!”

Bất Giới đại sư đem cá đã nướng chín sau, đưa cho Nhạc Duyên một đuôi, đồng thời còn từ bên hông móc ra một cái hồ lô rượu, phất phất, cười nói: “Còn có rượu!”

“Không sai a! Tại trên núi tận ăn rau cỏ đậu hũ!”

Nhạc Duyên cũng là nhìn đến hai mắt tỏa sáng, đối với Bất Giới đại sư lần này an bài có chút thoả mãn.

“Đúng, nhạc tiểu tử, ngươi kế tiếp làm sao bây giờ?”

Bất Giới đại sư tuy nhiên điên khùng, nhưng là người không ngốc, hôm nay tại trên núi Định Dật sư thái nổi giận, nhưng cũng biết hiểu trên mặt về Nhạc Duyên vấn đề đã có liên quan quyết định.

“Ngô!”

Hung hăng ăn thịt cá, phun xương cá, Nhạc Duyên lại là không có để ý, nói ra: “Tự nhiên là xuống núi!”

“Xuống núi?”

Trong tay cầm lấy cá nướng dừng lại, Bất Giới đại sư thật không ngờ Nhạc Duyên quyết định có là như thế đột nhiên, cau mày nói: “Ngươi thương thế trên người…”

Võ công hoàn toàn biến mất, đây đối với người giang hồ mà nói, cũng không phải là việc nhỏ.

“Không sao!”

Lắc đầu, Nhạc Duyên cũng không có để ý, cười nói: “Ta xuống núi lúc, đại sư đến lúc đó cho ta vài phần đạo tạng sách vở hay là Phật gia sách vở có thể!”

“Đạo tạng? Phật gia sách vở? Ngươi cần cái này làm

gì?”

Bất Giới đại sư rất là ngoài dự tính, Nhạc Duyên cần những thứ này làm gì đó.

“Không có gì, cũng nghiên tập nghiên tập mà thôi!”

“Đúng!”

Tựa hồ là nghĩ đến cái gì, Nhạc Duyên lại hỏi: “Bất Giới đại sư, ta bộ kia đạo bào đâu này?”

Một thân này xanh trắng đạo bào, vẫn có tác dụng rất lớn.

“Ách…”

“Chúng ta bây giờ uống rượu là được!”

Bất Giới đại sư không có chút nào xấu hổ, chỉ vào Nhạc Duyên trên tay hồ lô rượu, nói: “Ngươi vừa rồi uống nhiều nhất!”

“…”

Nhạc Duyên ngơ ngác nhìn qua Bất Giới đại sư, nuốt cửa rượu, sau nửa ngày, lại chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài một hơi. Quả nhiên, rất nhiều chuyện thì không cách nào cùng cái này Phong hòa thượng thuyết phục.

Này Phong hòa thượng đem chính mình đạo bào đổi rượu, còn chẳng biết xấu hổ thỉnh chính mình uống rượu, quá vô sỉ chút ít!

“Xuống núi thời điểm, cho Lâm Nhi lên tiếng kêu gọi a!”

Cuối cùng, làm chỉnh con cá hoàn toàn bị ăn xong thời điểm, Bất Giới đại sư đột nhiên nói một câu như vậy, lập tức người đã đứng dậy một cá nhân rời đi.

“…”

Nhạc Duyên không nói gì, cũng không có nhìn tới Bất Giới đại sư bóng lưng, chỉ là liền lấy rượu đem nướng cá ăn xong sau, phủi phủi đít lên tro bụi, cũng là xoay người lên núi. (chưa xong còn tiếp.)

Chương 5 : Hằng Sơn trên xuống tới tiểu hòa thượng

Xuống núi dễ dàng, lên núi khó.

Không chỉ có là Nhạc Duyên hiện tại một thân vũ lực hoàn toàn tán đi, luân là người bình thường, cũng là Nhạc Duyên từ này phái Hằng Sơn xuống núi sau nghĩ nếu độ trở về duyên cớ.

“…”

Nhiều khi, người lớn lên quá mức tuấn tú lại cũng không phải một kiện chuyện vui.

Nhất là bị người cắt cá đầu bóng lưỡng, nhét vào một đống như hoa ni cô trong thời điểm, như vậy ảnh hưởng thì càng không tốt.

Định Dật sư thái bắt đầu không hề lý do tức giận nhường Nhạc Duyên rất là bất mãn, nhưng khi nộ khí tiêu tán, tĩnh hạ tâm lai cẩn thận hồi tưởng một phen sau, Nhạc Duyên liền biết đạo đây là tất nhiên kết quả.

Có thể nói, Định Dật sư thái tức giận chính là phái Hằng Sơn cao tầng cộng đồng quan niệm.

Mấy ngày qua, Nhạc Duyên cũng đã cảm nhận được có chút ni cô đã muốn sẽ ở Mẹ luyện trong thỉnh thoảng thất thần, tầm mắt nhắm trên người mình nhìn.

Đổi lại là chính mình, đối mặt như vậy tràng cảnh, bản thân cũng sẽ bão nổi a!

Chỉ là Phật gia bản thân tựu lấy từ bi vi hoài, ngươi cũng không thể đối với một cái bệnh hoạn nói ngươi thỉnh xuống núi a? Cho nên, phái Hằng Sơn cao tầng cộng đồng đề cử một mực rất ngang ngược Bạch Vân am Am Chủ Định Dật sư thái để làm cái này ác nhân.

Nếu không lời nói, tại như vậy kinh nghiệm một thời gian ngắn, phái Hằng Sơn khẳng định phải xảy ra vấn đề.

Cẩn thận phân tích một phen, Nhạc Duyên cũng phải ra đại khái kết quả, đối mặt kết quả như thế Nhạc Duyên cũng không khỏi không lắc đầu cười khổ, này hoàn toàn là ngoài ý muốn a!

Bất quá, dưới đáy lòng Nhạc Duyên vốn là không có tính toán tại đây Hằng Sơn ngốc bao lâu thời gian, trước mắt thân thể lớn khái thương thế đã muốn không sai biệt lắm, còn thừa lại cũng bất quá là một thân này té ra tới ngoại thương, lau lau rượu thuốc các loại, thật cũng không có trở ngại.

Là thời điểm rời đi Hằng Sơn.

Lại không ly khai, này Định Dật sư thái phỏng chừng muốn động thô bắt đầu đuổi người.

…

Thanh sơn lục thủy.

Hằng Sơn chi cảnh xác thực xuất sắc, có thể thân là Ngũ Nhạc một trong, tự nhiên có thuộc về mình đặc sắc.

Dọc theo trên đường nhỏ núi Kiến Tính, Nhạc Duyên không để ý đến những người khác, mà là trực tiếp hướng chỗ ở mình gian phòng mà đi… Ngô, cũng chỉ là nguyên lai tiểu ni cô Nghi Lâm gian phòng.

Trong phòng.

Không ai, từ Nhạc Duyên sau khi bị thương sống ở chỗ này, gian phòng này mộc phòng liền tạm thời về Nhạc Duyên chỗ ở, mà tiểu ni cô Nghi Lâm thì là cùng nàng các sư tỷ sống chung một chỗ.

Đi đến gian phòng, Nhạc Duyên ngắm lên trước mắt này giới thiệu vắn tắt bố trí, cũng là trong khoảng thời gian ngắn dừng lại.

Mình ở nơi này vốn chính là một cá nhân, cũng không có những vật khác, trong gian phòng đó bất quá là cho Nhạc Duyên ở cái thế giới này đệ nhất tia quen thuộc cảm mà thôi.

Người thôi!

Tổng hội vì chính mình lần đầu tiên chỗ địa phương cảm thấy quen thuộc.

“Hàaa…!”

Yên tĩnh nhìn qua trong phòng bố trí, Nhạc Duyên trầm mặc sau nửa ngày, vẫn không khỏi đắng chát cười cười. Trong lúc này đồ vật này nọ không có có một kiện là thuộc về mình, dù là bản thân trên người này rộng thùng thình áo choàng cũng không phải mình.

Một thân vật dư thừa, tại cuối cùng lại là cái gì cũng không có để lại.

Đối với Bất Giới đại sư lấy chính mình đạo bào đổi rượu, Nhạc Duyên nhưng cũng không cách nào có thể nói. Dù sao người ta cũng coi là cứu được từ mình tính mạng, như không phải người ta Bất Giới đại sư đáp cứu mình, dù ai cũng không cách nào biết rõ tại đây rừng sâu núi thẳm gian sẽ phát sinh chuyện gì…

Nghĩ đến, sự tình phát triển sẽ không để cho người cảm thấy khoái hoạt.

Động vật, độc xà cái gì, này tại có chút thời điểm có thể cũng là muốn nhân mạng đồ vật này nọ.

Đối với đổi rượu một thân này đạo bào, Nhạc Duyên càng nhiều vẫn là đáng tiếc mà thôi.

Tầm mắt trong phòng qua lại nhìn quét một cái, Nhạc Duyên phát hiện mình cuối cùng không có có bất kỳ thu dọn đồ đạc, lắc đầu, cười xoay người, lại vừa vặn gặp được đến đây Nghi Lâm.

“Ồ?”

“Nhạc đại ca!”

Tiểu ni cô Nghi Lâm nhìn thấy Nhạc Duyên thân ảnh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ có chút kinh hỉ, đầy mặt nụ cười chằm chằm vào Nhạc Duyên, nói: “Ngươi không có chuyện a!” Phải biết rằng vừa mới Nhạc Duyên chính là bị tự mình phụ thân lôi đi ra ngoài, tiểu ni cô Nghi Lâm tự nhiên vẫn còn có chút lo lắng, dù sao Nhạc Duyên tổn thương cũng không có hoàn hảo.

“Không có chuyện!”

Nhạc Duyên đầu tiên là hướng Nghi Lâm cười nói một câu, lập tức tầm mắt liền lướt qua Nghi Lâm hướng đối diện nhìn lại, xa xa Nhạc Duyên liền nhìn thấy Định Dật sư thái mặt đen thui thật xa nhìn mình lom lom. Này trong mắt rất rõ ràng nói cho Nhạc Duyên, nếu như ngươi dám đối với Nghi Lâm động thủ động cước, ta liền đối với ngươi động thủ động cước cảnh cáo hương vị.

“…”

Nhạc Duyên cùng Định Dật sư thái đối mặt sau nửa ngày, có chút buồn cười lại vừa tức giận lắc đầu, lúc này mới nhìn qua trước người Nghi Lâm, vô cùng nghiêm túc nói ra: “Đúng, Nghi Lâm, ta cho ngươi biết một sự kiện nhi!”

“Nhạc đại ca, ta cũng muốn nói cho ngươi biết một sự kiện nhi!”

Nghi Lâm cùng Nhạc Duyên cơ hồ trăm miệng một lời

nói một câu như vậy giống nhau lời nói, điều này làm cho Nhạc Duyên sững sờ, có chút nghi hoặc, lập tức nói: “Nghi Lâm, ngươi nói trước đi!”

“Cái kia…”

“Cái kia…”

“Ta nói cho sư phó Nhạc đại ca cho ta nói những thứ kia chuyện xưa!”

Nghi Lâm rất là không có ý tứ cúi đầu xuống, có chút tự thẹn nói lầm bầm: “Phật Tổ nói qua, người xuất gia không thể nói dối!”

“Ách!”

Nghi Lâm lời nói nhường Nhạc Duyên không khỏi ngẩn ngơ, lập tức sắc mặt trở nên quái dị đứng lên, nhỏ giọng hỏi: “Nghi Lâm, đem ngươi này Nghìn Lẻ Một Đêm chuyện xưa cũng nói cho Định Dật sư thái?”

“Ừ!”

Tiểu ni cô nhẹ nhàng gật gật đầu, lại lại lắc đầu, nói: “Chỉ có bốn chuyện xưa, Nhạc đại ca ngươi còn không có nói!”

“…”

Đối với Nghi Lâm nghiêm túc cùng thuần khiết, Nhạc Duyên cũng không thể nói gì nữa, tựa hồ nghĩ đến cái gì, Nhạc Duyên vừa mở miệng hỏi: “Này… Nghi Lâm,

ngươi sẽ không phải đem ta giao cho ngươi những thứ kia cũng nói cho Định Dật sư thái a?”

Tại mấy ngày nay trong thời gian, Nhạc Duyên cũng không có gần kề cho Nghi Lâm nói chuyện xưa, hơn nữa cũng dạy đối phương khinh công, xuất từ Hương Suất khinh công.

Đối với cái này cá hồn nhiên dường như Thiên Sứ nữ hài nhi, Nhạc Duyên tự nhiên rất là quan tâm.

Trước mắt, Nghi Lâm không có gặp được Vạn Lí Độc Hành Điền Bá Quang, như vậy Nhạc Duyên để báo đáp lại, tự nhiên là muốn làm cho nhân gia tiểu ni cô có tự bảo vệ mình năng lực.

Dùng Nghi Lâm tâm tính, này công kích họ võ công người ta học tập cũng sẽ không làm sao dùng, nhưng là tự bảo vệ mình khinh công cũng là không việc gì a.

“…”

Nghi Lâm nghe vậy không nói gì, chỉ là một cặp bàn tay nhỏ bé gắt gao kháp chính mình vạt áo, hiển nhiên cái này biểu hiện đã muốn nói cho Nhạc Duyên cuối cùng kết quả.

“Ai!”

Bụm lấy cái trán thở dài một tiếng, Nhạc Duyên đối với Nghi Lâm thành thật nghiêm túc lại lần nữa refresh một cái ấn tượng.

Như vậy nữ hài nhi…

Mặc cho ai đều không có tâm tư phát đối phương tính tình, lại nói mình như là đã quyết định dạy bảo người ta, Nhạc Duyên có thể nói cũng đã có tiếp nhận trước mắt loại kết quả này tính toán.

“Tính!”

Lắc đầu, Nhạc Duyên vô cùng nghiêm túc chằm chằm vào Nghi Lâm ánh mắt, nói: “Nghi Lâm, ngươi nhớ kỹ một sự kiện, nếu như nếu gặp được một cái tự xưng Vạn Lí Độc Hành Điền Bá Quang bạc kẻ trộm, ngươi liền chạy được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu! Biết không?”

“A!”

Gật gật đầu, thấy Nhạc Duyên không có bởi vì chính mình nói ra hắn dạy bảo mà thay đổi sắc mặt, Nghi Lâm trong nội tâm vẫn là rất vui vẻ, bất quá đối với Nhạc Duyên dặn dò, Nghi Lâm cũng là mê hoặc, nói: “Chính là, tại sao vậy chứ?”

Vì cái gì?

Phái Hằng Sơn a, ngươi có thể hay không không muốn đem người ta tiểu cô nương dạy bảo cùng một đóa phí phạm nhi giống như a!

Ngươi làm cho nhân gia làm sao mở miệng?

Nhạc Duyên biểu tình ngưng trọng, thở phào một hơi,

nói: “Không nên hỏi vì cái gì, nếu như thật sự là không rõ, ngươi liền hỏi sư phụ của ngươi Định Dật sư thái!”

“A!”

Nghi Lâm đón Nhạc Duyên tầm mắt gật gật đầu, tỏ vẻ chính mình hiểu rõ. Sau đó, Nghi Lâm thì là chằm chằm vào Nhạc Duyên, hỏi: “Nhạc đại ca, ngươi là muốn xuống núi sao?”

Nghi Lâm mặc dù ở có chút tri thức trên mặt, so với Tiểu Long Nữ còn muốn trắng, đã đến thuần túy tình trạng, nhưng là tiểu ni cô cũng không ngốc, làm Nhạc Duyên nói nhiều như vậy sau, trong nội tâm nàng tự nhiên phán đoán ra.

“Ngô!”

Gật gật đầu, Nhạc Duyên cười nói: “Tự nhiên là muốn xuống núi!”

“Chính là, thương thế của ngươi…”

Tiểu ni cô Nghi Lâm trong nội tâm rất là lo lắng Nhạc Duyên thương thế, đối với mình sư phó cường thế, Nghi Lâm đương nhiên không cách nào, nàng cũng biết Nhạc Duyên không có khả năng một mực đứng ở Hằng Sơn, dù sao người ta không phải Bất Giới đại sư, mặc dù là Bất Giới đại sư cũng bất quá là ở sườn núi ở lại.

Chính là trước mắt lập tức đã đi xuống sơn, Nghi Lâm đối với Nhạc Duyên thân thể an toàn lo lắng.

“Này không có gì, việc nhỏ mà thôi!”

Đối với Nghi Lâm hảo tâm, Nhạc Duyên không khỏi tại nội tâm cảm thán, tại hắn gặp thấy nữ hài nhi trong cũng duy có trước mắt Nghi Lâm nhất thuần túy cũng thiện lương nhất.

“Tốt, cái khác không có gì! Ta xuống núi!”

Cố nén không có thò tay đi đập người ta tiểu ni cô đầu bóng lưỡng, Nhạc Duyên xa xa hướng đứng ở đối diện đang nhìn mình bên này Định Dật sư thái, chắp tay nói: “Đa tạ Hằng Sơn đối với tại hạ ân cứu mạng, không cho rằng báo, sau này nếu có cái gì cần ta Nhạc Duyên trợ giúp kính xin sư thái giang hồ truyền tin cho ta có thể!”

“Tại nơi này đã quấy rầy lâu như vậy, cũng là thời điểm xuống núi!”

“Cáo từ!”

Ôm quyền, chắp tay.

Nhạc Duyên rộng thùng thình tay áo hất lên, liền sải bước từ tiểu ni cô Nghi Lâm bên người đi qua, mang theo một hồi làn gió thơm.

Cũng là đi tiêu sái vô cùng.

“Tiểu hòa thượng xuống núi hoá duyên, lão hòa thượng có dặn dò!”

“Trên núi ni cô là lão hổ, nhìn thấy muốn né tránh!”

Bước nhanh, Nhạc Duyên cơ hồ nện bước thật lớn bước chân, dùng đi nhanh phương thức hướng phía dưới núi mà đi, đồng thời trong miệng càng lớn tiếng hừ khúc, này kỳ lạ điệu trực tiếp tiếng vọng tại trên núi.

Gió qua, yên tĩnh.

Núi Kiến Tính lên đầu tiên là một hồi quỷ dị vô cùng yên tĩnh, lập tức một tiếng giận dữ mắng mỏ liền từ đỉnh núi truyền đến.

“Ngươi đáng chết tiểu hòa thượng!”

“Còn có nọ vậy đáng chết Bất Giới hòa thượng!”

Định Dật sư thái tức giận bừng bừng phấn chấn, một thân rộng thùng thình áo choàng càng khua lên tới, tròng mắt trừng muốn hướng đã muốn biến đi nhanh vì chạy mau Nhạc Duyên phóng đi, cũng là bị bên người mấy vị sư tỷ muội cho cản lại. Này một khúc ca khúc, quả thực nhường Định Dật sư thái đem Nhạc Duyên cho hận lấy.

Ngược lại một bên ổn định rảnh rỗi, Định Tĩnh hai vị biết chuyện lý sư thái gắt gao giữ chặt Định Dật, thật vất vả mới đưa hắn khuyên giải xuống tới.

“Hàaa…!”

Cuối cùng, Định Dật sư thái cũng là tức cười, dùng một loại nói không rõ đạo không trắng ngữ khí cảm thán nói: “Hảo một cái Nhạc Duyên tiểu hòa thượng! Này gan nhi quả thực so với trời còn lớn hơn!”

Nhìn qua Nhạc Duyên rời đi bóng lưng, Định Dật tâm tư dù ai cũng không cách nào hiểu rõ.

Bất quá tuy nhiên quyết định không tìm Nhạc Duyên phiền toái, nhưng là Định Dật sư thái trong nội tâm về Bất Giới hòa thượng phiền toái cũng là nhất định phải tìm, tại mấy người xem ra, này khúc nhi làm không tốt tựu là từ Bất Giới hòa thượng chỗ đó đi ra.

“Bất Giới hòa thượng!”

Nghiến răng nghiến lợi ở bên trong, một đám ni cô đều là mặt lộ vẻ cơn tức. (chưa xong còn tiếp.)

Chương 6 : Mỹ nhân cùng rượu

“Ha ha…”

Vui sướng tiếng cười tại giữa rừng núi qua lại nhộn nhạo, hù dọa chim bay vô số.

Dưới đường đi trong núi, Nhạc Duyên tâm tình rất tốt.

Tại sườn núi chỗ, đi đến Bất Giới đại sư chỗ ở, cùng Bất Giới đại sư hai người lại lần nữa rảnh rỗi phiếm vài câu sau, Nhạc Duyên lúc này mới cầm lấy Bất Giới đại sư trên tay chỗ có một chút đạo tạng kinh Phật chi loại thư tịch đóng gói lưng tại trên thân sau, này liền tiêu sái rời đi.

Rất khó tưởng tượng, Bất Giới đại sư như vậy mơ hồ hòa thượng trên tay nhưng có đạo tạng cùng kinh Phật, nghĩ đến người ta cũng không phải bên ngoài mơ hồ, người ta Bất Giới đại sư thanh tỉnh lấy.

Về phần Bất Giới đại sư lên núi Kiến Tính, sẽ gặp gặp cái dạng gì sự tình, này tạm thời không phải Nhạc Duyên chỗ có thể biết.

Vẫy tay từ biệt, Nhạc Duyên trực tiếp lưng đeo cái bao xuống núi.

Sườn núi trên tảng đá lớn.

Bất Giới đại sư sắc mặt bình tĩnh đang nhìn mình tự tay cứu, tự tay cắt cá đầu bóng lưỡng Nhạc Duyên bóng lưng, nhưng trong lòng thì như có điều suy nghĩ. Tại trên núi, hắn đem Nhạc Duyên giao cho nữ nhi của mình Nghi Lâm chiếu cố, Bất Giới đại sư tự nhiên sẽ không như vậy hoàn toàn sẽ không để ý tới.

Tại Nghi Lâm thật cẩn thận chiếu cố Nhạc Duyên thời điểm, Bất Giới đại sư tự nhiên là núp trong bóng tối quan sát đến.

Một phen quan sát xuống tới, Bất Giới đại sư đối với Nhạc Duyên ấn tượng tự nhiên là không sai, là một không sai tiểu tử.

Nhạc Duyên mỗi ngày cho Nghi Lâm kể chuyện xưa, thậm chí dạy bảo Nghi Lâm khinh công sự tình, đều bị Bất Giới đại sư nhìn ở trong mắt, có thể nói tại Bất Giới đại sư trong suy nghĩ, mặc dù không có hiểu tinh tường đối phương lai lịch chân chính, nhưng là tại Bất Giới đại sư xem ra lại tính là một không sai người.

“Ngô?”

Tựa hồ là phát giác được cái gì, Bất Giới đại sư lập tức quay đầu lại, hướng sau lưng nhìn lại, đã thấy đến một cái thân ảnh quen thuộc, đối phương thân ảnh lóe lên, cũng đã biến mất tại trong rừng cây.

Rõ ràng là câm bà bà thân ảnh.

“Ai, chờ ta một chút a!”

Trong mắt hiện lên một tia kinh hỉ, nhưng là đối phương đột nhiên biến mất lại làm cho Bất Giới đại sư rất là buồn bực cùng không cam lòng, lập tức hô to gọi nhỏ lấy nhảy xuống Cự Thạch, hướng bóng người biến mất địa phương đuổi đi lên.

“Ừ?”

Dừng bước lại, Nhạc Duyên tuy nhiên hiện tại không có nội lực, nhưng là cái loại cảm giác này vẫn là rất nhạy cảm. Đang đánh giá một chút bốn phía, phát hiện vậy có người đang nhìn mình bóng lưng cảm giác triệt để sau khi biến mất, Nhạc Duyên lúc này mới thở phào một hơi.

Tầm mắt đánh giá chung quanh, tìm chỗ bí ẩn phương hướng, đẩy ra Bụi Gai bụi cỏ cái gì, đi vào.

“Là thời điểm!”

Nỉ non lấy tiện tay đem trên lưng bao khỏa mở ra, từ Bất Giới đại sư chỗ đó được đến sách vở các loại toàn bộ té trên mặt đất, sau đó, Nhạc Duyên thấp thân tới, từ trong lòng ngực móc ra hộp quẹt. Nhìn qua trên tay hộp quẹt, Nhạc Duyên thán một tiếng, chỉ có thể chọn lựa cổ nhân biện pháp cũ bắt đầu làm cho xảy ra hoả hoạn tới.

Nguyên bản cái bật lửa bị Hồng Lăng Ba dùng không có tức, về phần này đèn pin nhỏ đồng thì là rơi vào chân thọt cô nương Lục Vô Song trên tay, với tư cách nói chuyện ma dọa người giá phải trả, phỏng chừng sớm không có điện.

Về phần dược vật cái gì cũng dùng xong, trước mắt Nhạc Duyên cũng không có một thân chuẩn bị, mà là cơ hồ là xích lõa mà đến. Trước mắt, Nhạc Duyên trên người tất cả vật đều là thế giới này bản thân sở hữu, có thể nói đi đến Tiếu Ngạo Giang Hồ trong thế giới, Nhạc Duyên cũng không có chuẩn bị.

Bất quá những thứ này thật cũng không làm cho người ta lo lắng, Nhạc Duyên trong nội tâm nghĩ muốn hiểu vấn đề, cũng không phải là về những thứ này.

Sát!

Thật vất vả nhường hộp quẹt thiêu cháy, Nhạc Duyên liền từng chút từng chút đem trong bao quần áo đạo tạng kinh Phật cái gì toàn bộ xé mở, chậm rãi thiêu hủy.

Rất nhanh, khói xanh tràn ngập, một cổ khói xanh từ trong bụi cây chậm rãi dâng lên tới.

Lập tức, này đã muốn bốc lên đến giữa không trung khói xanh tựa hồ là bị cái gì dẫn dắt bình thường, từ giữa không trung chảy ngược xuống, lập tức hấp trở về.

“Hàaa…!”

Đóng chặt ánh mắt không có mở ra, trong đầu đã muốn ngầm hạ đi Hương Suất hình vẽ cũng không có sáng dấu hiệu, mà là cái khác đồ không ngừng lóe ra, cuối cùng chậm rãi định dạng xuống tới.

“Làm sao… Là hắn! ! !”

Chợt mở mắt ra, Nhạc Duyên lông mi không khỏi nhảy lên, lập tức sắc mặt trở nên quái dị đứng lên, nguyên bản trong lòng của hắn lo lắng là vô cùng có khả năng là cùng còn, nhưng trước mắt tất nhiên không phải. Không tự giác thò tay sờ sờ bản thân miệng môi trên, trên mặt chòm râu một chút. Tay phải vừa kìm lòng không được lại lần nữa vuốt một bả bản thân đầu bóng lưỡng, vì vậy Nhạc Duyên một ít song kiếm lông mày lại lần nữa nháy nháy.

“Ai!”

“Cái này bộ dáng, có thể nào đi hân ngắm mỹ nhân?”

Kìm lòng không được đối với chính mình đầu bóng lưỡng cảm khái một câu, cảm nhận được mình đã tại thong thả chịu ảnh hưởng, Nhạc Duyên không khỏi có chút dở khóc dở cười, tại ở phương diện khác, Nhạc Duyên cùng hiện tại Quan Tưởng chi nhân vẫn có đại lượng chỗ tương tự.

“Tính!”

Lắc đầu, đang nhìn những thư tịch kia toàn bộ hóa thành tro bụi sau, Nhạc Duyên hai tay gánh lưng, thong thả xoay người, đi ra rừng cây, từng bước một dọc theo xuống núi đường, hạ Hằng Sơn.

Trong giang hồ, tại chính đạo từng đại phái bốn phía, bình thường đều tọa lạc một ít thôn trang nhỏ, hoặc là thành trấn gì.

Thiếu Lâm như thế, Võ Đang như thế.

Mà Ngũ Nhạc ngũ đại môn phái cũng là như thế, chẳng qua là bởi vì môn phái thực lực lớn nhỏ, còn có bình thường hành hiệp trượng nghĩa trình độ mà phân chia nhiều người thiếu. Giống như phái Hoa Sơn dưới núi dân chúng bình thường liền không nhiều lắm, mà Tung Sơn thì là Ngũ Nhạc trong phái nhiều nhất.

Hằng Sơn, tự nhiên cũng có một chút thôn nhỏ tọa lạc trong lúc.

Dù sao, Hằng Sơn lên ni cô vẫn là Phật gia từ bi vi hoài, có thể nói tại Ngũ Nhạc trong làm thuộc về phái Hằng Sơn tại bình thường làm người xử sự lên nhất làm cho người ta không lời nào để nói.

Có thể nói, tại Hằng Sơn hạ trong thôn nhỏ, quy củ cái gì đều là thập phần bình thản, cơ hồ có thể cùng trong truyền thuyết không nhặt của rơi trên đường cùng so sánh. Dù sao, đụng tới phái Hằng Sơn, tóm lại sẽ chịu đến ảnh hưởng. Lại càng không cần phải nói tại trên núi Bạch Vân am trong còn có cá táo bạo ni cô Định Dật sư thái.

Đối với một ít bọn đạo chích, chỉ là Định Dật sư thái thanh danh cũng đủ để hù đến những thứ này lòng mang ý xấu suy nghĩ gia hỏa.

Nhưng mà…

Liền vào hôm nay, này dưới núi một mực bình tĩnh thôn cũng là bị đánh thức.

Vô số gáy tiếng chó sủa ở bên trong, một đạo thân ảnh mang theo một thân gió mát từ trong thôn lao tới, xa xa lại nghe Nhạc Duyên thanh âm quanh quẩn tại thôn lên vô ích.

“Mượn các hạ quần áo dùng một lát!”

“Lần sau trở về Hằng Sơn, chắc chắn dày báo!”

Nhạc Duyên âm thanh rơi xa xa rơi trên không trung, quanh quẩn tại đây phiến trong thôn, người cũng là khinh công cần dùng gấp, mấy cái lên xuống cũng đã biến mất đang lúc mọi người tầm mắt bên ngoài, chỉ còn lại rải rác dư âm.

“Nhưng mà!”

“Nhưng mà tiểu hòa thượng ngươi cầm quần áo không có chuyện gì, ngươi làm gì thế cắt tóc trên đầu ta a!”

Mặt sau, nhất danh nam tử trẻ tuổi đội lấy cá đầu bóng lưỡng đuổi theo ra tới, đáng tiếc chỉ có thể nhìn thấy Nhạc Duyên biến mất bóng lưng, còn có này tiếng vọng trong không khí thanh âm. Nam tử mang theo tiếng khóc, vô cùng u buồn nhìn qua Nhạc Duyên rời đi bóng lưng, bất đắc dĩ không thôi.

“Đúng, Hằng Sơn làm sao có hòa thượng?”

“Hằng Sơn tại sao không có hòa thượng?”

Về phần những người khác đối thoại, thì là đang cùng

còn này thân phận lên bắt đầu quấn quýt.

Trong thôn chuyện phát sinh Nhạc Duyên không có nhớ bao nhiêu, trước mắt hắn đã muốn nhắc tới tốc độ, trực tiếp hướng Nam Phương mà đi.

…

Nửa tháng sau.

Một chỗ thành trấn trong khách sạn, dựa vào cửa sổ, Nhạc Duyên một tay Bạch Ngọc quạt xếp nhẹ nhàng đong đưa, đón gió hè, một đầu đen nhánh tóc đen đón gió mà múa, lại phối hợp này thỉnh thoảng khiêu mi động tác, có thể nói là tiêu sái phong lưu vô cùng.

Tay trái Bạch Ngọc Phiến, tay phải Bạch Ngọc chén.

Một tay đong đưa cây quạt đồng thời, Bạch Ngọc trong chén rượu ngon nhưng cũng là hướng trong miệng cũng.

“Tiểu nhị!”

Tầm mắt ở đằng kia đã muốn thấy đáy Bạch Ngọc trong chén quét mắt một vòng, Nhạc Duyên đưa tay phải ra, ngón trỏ bấm tay nhẹ nhàng đạn đạn này đã muốn vò rượu không, đây mới gọi là tới tiểu nhị, phân phó nói: “Đem bọn ngươi trong tiệm Nữ Nhi Hồng tốt nhất cho bổn công tử ta bưng lên!”

“Yes Sir!”

Đối mặt lớn như thế khách hàng, điếm tiểu nhị tự nhiên là cung kính vô cùng.

Đang muốn đi xuống nâng rượu, rồi lại bị Nhạc Duyên cản lại, phân phó nói: “Đã có rượu ngon, làm phải có mỹ nhân tiếp khách!”

“Nơi này…”

Ngón trỏ nhẹ nhàng gõ cái bàn, Nhạc Duyên cười hỏi: “Còn có nhập nhãn mỹ nhân?”

Cái gì gọi là nhập nhãn mỹ nhân?

Đương nhiên là có Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu cùng Tiểu Long Nữ bộ dáng như vậy nữ nhân, ít nhất cũng phải có Lục Vô Song, Hồng Lăng Ba nhỏ bộ dáng.

Tự nhiên, lời này Nhạc Duyên chắc là không biết mở miệng.

Tuy nhiên hiện tại hắn bị chút ít Quan Tưởng chi nhân ảnh hưởng, nhưng là nói được là Nhạc Duyên tại mượn cái này ảnh hưởng giải sầu mà thôi. Nguyên bản an bài, bởi vì ngoài ý muốn thay đổi đến làm cho hắn trong khoảng thời gian ngắn trở tay không kịp, điều này khiến cho hắn hiện tại vô cùng buồn bực.

Bất quá đồng dạng tại vì chuẩn bị hiểu rõ có một số việc sau, Nhạc Duyên lúc này mới an định lại.

“Có thể nhập nhãn mỹ nhân?”

Điếm tiểu nhị nghe vậy không khỏi sững sờ, nỉ non nhấn mạnh trả lời một câu, lúc này mới hỏi: “Khách quan, ngài nghĩ muốn cái gì dạng mỹ nhân?”

“Có thể theo giúp ta uống rượu mỹ nhân!”

Một câu đơn giản lời nói, nói rõ Nhạc Duyên giờ phút này yêu cầu, điếm tiểu nhị đang muốn khom người xuống làm lễ, lại nghe một đạo thanh thúy mang theo Nam Phương phương ngôn giọng nữ đột nhiên xông vào Nhạc Duyên trong tai: “Vị công tử này, ngươi chi Nữ Nhi Hồng có được hay không uống vung?”

Thanh âm mềm mại uyển chuyển, rung động tâm hồn, tái phối dùng này phương ngôn, lại làm cho người một loại cực kỳ đặc biệt mị lực.

“… Ừ?”

Ngẩng đầu, Nhạc Duyên tầm mắt lướt qua điếm tiểu nhị, hướng này dưới lầu nhìn lại, đã thấy nhất danh mặc vải xanh in bạch hoa áo quần, từ ngực đến đầu gối vây một cái thêu hoa tạp dề, toàn thân treo đầy sắc thái riêng màu bạc vật phẩm trang sức, đinh đinh đang đang trong tiếng đi tới.

Nhập nhãn chỗ, nữ tử ước chừng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, một đôi quay tròn mắt to, đen như điểm nước sơn, tai lên rủ xuống một đôi thật lớn hoàng kim vòng tai, chừng chén rượu cửa lớn nhỏ. Tầm mắt từ nữ tử trên mặt thu hồi, tầm mắt tại đối phương chỗ ngực màu bạc vật phẩm trang sức lên hơi chút dừng lại, tiếp tục dời xuống.

Nhạc Duyên tầm mắt tại bên hông đối phương này quay quanh trường tiên trên mặt dừng lại hồi lâu, Nhạc Duyên tầm mắt lại đang đối phương một ít cặp chân trần lên lưu sau nửa ngày, lúc này mới đem chính mình tầm mắt từ đối phương trên người thu hồi lại, đối với điếm tiểu nhị phân phó nói: “Ngươi đi bưng rượu đến đây đi, có thể theo giúp ta uống rượu mỹ người đã có!”

“Ngồi ở!”

Đoan chính thân thể, tại trước mặt nữ nhân Nhạc Duyên tự nhiên sẽ có tương ứng phong độ. Cầm lấy Bạch Ngọc chén rượu, nhẹ nhẹ đặt ở cái bàn đối diện, Nhạc Duyên thò tay ý bảo.

“Ha ha!”

Tiếng cười duyên ở bên trong, nữ tử không có có bất kỳ khách khí, thân dưới vạt áo hất lên, cũng đã đi chân trần ngồi ở Nhạc Duyên đối diện, một cước giẫm ở bên cạnh ghế gỗ lên, nữ tử này đại mắt to chằm chằm vào Nhạc Duyên cao thấp không ngừng đánh giá, thổ khí như lan nói: “Công tử, ngươi quả nhiên là trôi qua tiêu sái Hàaa…!”

“Đó là tự nhiên!”

Nhạc Duyên tay phải vỗ nhè nhẹ đánh tay trái mình lên Bạch Ngọc quạt xếp, tại vì đối phương thêm đầy một ly nữ nhi sau, cười nói: “Tại nhìn thấy cô nương sau, ta tâm tình rất tốt! Thỉnh!”

“Thỉnh!”

Không có nói nhiều, hai người vẻ mặt tươi cười đang đối mặt xử lý một chén này tên là Nữ Nhi Hồng rượu. (chưa xong còn tiếp.)

Chương 7 : Ngũ Tiên Giáo

Đinh đinh đang đang trong tiếng, cặp chén khẽ chạm, từng người ngửa đầu uống một hơi cạn sạch trong chén Nữ Nhi Hồng.

Hơi say mùi rượu, còn có thiên kiều bá mị nữ nhân.

“Này Nữ Nhi Hồng, quả thật là rượu ngon vung!”

Trong tay Bạch Ngọc chén thả lại trên bàn, nữ nhân ngọc thủ nhẹ chống chính mình cái cằm, nhìn không chuyển mắt đánh giá đang tại gắp thức ăn Nhạc Duyên, nếu có điều chỉ nói: “Chỉ là… Công tử, ngươi chẳng lẻ không cảm thấy được uống rượu này, rất đốt nhân tâm sao?”

“Nói như thế nào?”

Khẽ ngẩng đầu, mí mắt nhẹ hợp, tầm mắt tại đối phương vành tai lên này hai cái hoàng kim vòng tai lên dừng lại, lúc này mới cười hỏi ngược lại: “Ta lại cảm thấy rất là ấm lòng!”

“A?”

Nữ nhân sắc mặt khẽ biến thành hơi ngưng, nhìn về phía Nhạc Duyên tầm mắt mang lên áp bách, đang nghe

Nhạc Duyên lần này trả lời, không khỏi nhõng nhẽo cười nói: “Có thể tại ta Lam Phượng Hoàng xem ra, này uống nhưng mà ta Ngũ Tiên Giáo huyết nhục a!”

Có chứa đặc biệt ý nhị phương ngôn, tại tăng thêm này tiếng cười duyên âm, phối hợp trên người những thứ kia đồ trang sức, đinh đinh đang đang trong tiếng làm cho người ta nghe rất có một loại đặc biệt hương vị.

Ít nhất.

Hiện tại Nhạc Duyên rất ưa thích những thứ này đinh đinh đang đang thanh âm, còn có đối phương tiếng cười.

“Lam cô nương, lời này của ngươi nhưng mà nói sai a!”

Nhạc Duyên duỗi ra ngón trỏ nhẹ nhàng lúc lắc, lại lần nữa cầm lấy vò rượu, vì hai người cái ly từng người thêm vào tửu thủy, nói: “Ta bất quá là đem những thứ kia nháo sự người đưa vào quan phủ, để cho bọn họ đại diện quản giáo mà thôi!”

“Này giang hồ hiểm ác, một cái không tốt có thể là sinh tử không khỏi mạng a!”

Tửu thủy trọc trong tiếng, cái ly đã đủ, nhẹ nhàng đem Bạch Ngọc chén đổ lên Lam Phượng Hoàng trước mặt, Nhạc Duyên sắc mặt nghiêm túc khiêu mi nói ra: “Giang hồ hỗn loạn, ta cũng không nhận ra hiện tại giang hồ có ai có thể cùng triều đình chống đỡ!”

“Nói tiếp, ta gần nhất nghèo liền một đồng tiền cũng

không có, liền tửu thủy cũng mua không nổi, tại nhìn thấy quan phủ dán ra thông cáo, tự nhiên là nghĩa bất dung từ!”

“…”

Lam Phượng Hoàng nghe vậy lông mày một hồi nhẹ nhảy, tầm mắt quái dị đánh giá trước mắt tiêu sái công tử hình tượng Nhạc Duyên, thật lâu mới lên tiếng: “Cuối cùng câu nói kia, mới là ngươi đối với ta Ngũ Tiên Giáo động thủ lý do chứ?” Lam Phượng Hoàng quả thực thật không ngờ sẽ có người đem không có tiền sự tình nói như vậy tùy ý.

“Ngô!”

“Tự lực cánh sinh!”

Vẫn là vẻ mặt tươi cười, không có đối với Lam Phượng Hoàng trào phúng có chút nào tính tình, Nhạc Duyên trước mắt tính tình có thể nói là vô cùng tốt. Nhìn xem Lam Phượng Hoàng này trừng được đại mắt to, Nhạc Duyên cười cười, nói: “Nói tiếp ta cũng không thể đến hỏi mỹ nhân đòi tiền a? Có thể tự lực cánh sinh tổng là nam nhân bổn sự, Lam cô nương ngươi nói không phải sao?”

“…”

Lam Phượng Hoàng lông mày cau lại, nói thật, nàng có thể nói là lần đầu tiên gặp phải như vậy… Nam nhân.

Nửa tháng này tới, chính mình Ngũ Tiên Giáo phía dưới

môn đồ có không ít bởi vì một sự tình bị một người mặc màu mực trường sam nam tử uốn éo đưa vào nha môn, sau đó bị triều đình hình phạt giam lại. Mà được đến tiền thưởng cái gì, tự nhiên là bị nam nhân lấy đi, cũng là một đường tiêu sái phong lưu khoái hoạt mất.

Vừa mới bắt đầu Lam Phượng Hoàng không có để ý, nhưng là kế tiếp liên tiếp nửa tháng trong thời gian đều có như vậy sự tình phát sinh, Lam Phượng Hoàng lại là không thể không thèm để ý.

Nàng có thể không muốn bởi vì chính mình Ngũ Tiên Giáo sự tình ảnh hưởng đến Thánh Cô sự tình, cho nên tự mình truy tra lại đây. Tại ba ngày trước, Lam Phượng Hoàng liền nhìn thấy cái này thỉnh thoảng đưa Ngũ Tiên Giáo đệ tử tiến nha môn người, cho dù là hồi lâu trước chuyện phát sinh, tuy nhiên cũng có thể ở đối phương trong mắt nhìn phá.

Một mực theo đuôi, thẳng tới hôm nay, Lam Phượng Hoàng lúc này mới chuẩn bị cho tốt, xuất hiện tại Nhạc Duyên trước mặt.

Tự lực cánh sinh!

Không thể hỏi nữ nhân đòi tiền!

Nhạc Duyên hai câu nói trực tiếp đem Lam Phượng Hoàng kế tiếp ngôn ngữ cho ngăn ở cổ họng, trong khoảng thời gian ngắn không cách nào đáp lại. Tại Lam Phượng Hoàng nguyên bản an bài ở bên trong, nhưng mà có dùng Kim Ngân tiền tài tới làm cho người ta thu tay lại tính toán.

Dù sao, tại đối mặt một cái không biết sâu cạn đối thủ, Lam Phượng Hoàng cũng không muốn vì Thánh Cô đưa tới phiền toái.

Quan trọng hơn là Lam Phượng Hoàng vẫn là lần đầu nhìn thấy có thể có nam nhân đem không có tiền nói được như vậy tiêu sái, nhưng là ngươi vì tiêu sái, cũng là tìm tới ta Ngũ Tiên Giáo phiền toái, đến tột cùng là có ý gì?

“Ách, công tử kia cũng không cần phải một mực chết níu lấy ta Ngũ Tiên Giáo không tha à?”

Đẩy ra Bạch Ngọc chén, cầm qua bên cạnh vò rượu, ngửa đầu hào hớp một cái Nữ Nhi Hồng, tửu thủy theo khóe miệng một mực dọc theo cái cổ trắng ngọc đi xuống trôi, đem trước ngực áo lam xối một mảnh, này trắng nõn làn da lên sợi sợi vệt nước, cũng là không hiểu làm cho lòng người có chút rung động đứng lên.

Rượu không say người người từ say.

Lam Phượng Hoàng như thế hỏi, trong lời nói bất mãn cũng là rõ ràng.

“Tốt! Hào khí!”

Nhưng mà, Lam Phượng Hoàng câu hỏi cũng không có hấp dẫn Nhạc Duyên, hấp dẫn Nhạc Duyên ngược lại là nàng này hào sảng uống rượu thói quen. Trong tay quạt xếp vỗ nhè nhẹ đánh lòng bàn tay, không khỏi từ vuốt một bả khóe miệng sau, Nhạc Duyên lúc này mới cảm

thán nói: “Ta đã gặp qua không ít mỹ nhân! Cũng cùng không ít mỹ nhân uống qua rượu! Hoặc cẩn thận, hoặc ưu nhã, hoặc nhã nhặn lịch sự, nhưng liền hào khí mà nói, có thể giống như cô nương như vậy tiêu sái có mị lực vẫn là hiếm thấy!” Trong nội tâm, cũng là thở dài có thể như thế uống thả cửa hiệp nữ phỏng chừng cũng không còn mấy cái, tiểu Quách Tương có lẽ cũng có như thế hào khí.

“Công tử!”

Lam Phượng Hoàng mặt mày trở nên sắc bén đứng lên, tầm mắt lạnh lùng chằm chằm lên trước mắt cái này bộ dáng tuấn tú công tử, nói ra: “Ta hỏi không phải vấn đề này! Ngươi nịnh nọt ta, cũng là không có gì tử dùng tích!”

“Sách sách sách…”

Đối với Lam Phượng Hoàng đột biến tính tình, Nhạc Duyên nhưng không có bất luận cái gì để ý, ngược lại trong mắt hào quang sáng hơn, rất là thưởng thức tán thán nói: “Lam cô nương hào khí cùng mị hoặc tập một thân, như thế mị lực Dị tộc mỹ nhân, lúc này lấy rượu ngon tiếp khách!”

Rượu ngon xứng mỹ nhân!

Tại làm dùng nhẹ nhàng tốt công tử dùng cùng, này liền mỹ hảo.

Phanh!

Bình rượu thoáng cái bỏ trên bàn, phát ra bùm một tiếng vang thật lớn, trực tiếp đem trong khách sạn khách nhân khác đã giật mình. Người thường thấy thế thì là có mắt lực thú vị rời đi tới, mà không có rời đi vẫn tại trong khách sạn người không phải người giang hồ, tựu là lá gan bao thiên người thường, hay hoặc giả là có thân phận người.

“Công tử, ngươi cũng không nên đánh trống lảng!”

Đứng dậy, một cước đạp ở bên cạnh trên ghế, Lam Phượng Hoàng có chút cúi người, hướng Nhạc Duyên nhìn lại, này tịnh lệ bộ dáng, mặt cơ hồ áp vào Nhạc Duyên trước mặt, tỉ mỉ ngửi ngửi, Nhạc Duyên thậm chí có thể nghe thấy được Lam Phượng Hoàng trên người một loại kỳ lạ Xạ Hương vị.

“Rượu mời không uống lại uống rượu phạt, ngươi đây là không định cho ta Ngũ Tiên Giáo mặt mũi vung?”

Kiều mỵ thanh thúy phương ngôn tại Nhạc Duyên bên tai vang lên, một đôi mắt to hơi nheo lại Lam Phượng Hoàng, phảng phất giống như phát giận, nhìn thấy con mồi con mèo nhỏ đồng dạng, toàn thân đề phòng, lại là chuẩn bị động thủ.

“…”

Nhạc Duyên đối với Lam Phượng Hoàng đột nhiên gần sát tự nhiên không sẽ để ý, đồng dạng đối với đối phương lời nói, Nhạc Duyên chẳng qua là nhăn cau mày, thò tay nhẹ nhàng gõ gõ bị Lam Phượng Hoàng một hơi toàn vẹn uống rượu xong đàn, rất là nghiêm túc

nói ra: “Lam cô nương, ta rượu bị ngươi uống hết!”

Ai?

Lam Phượng Hoàng nghe vậy không khỏi sững sờ, sắc mặt thoáng ửng đỏ, cũng không biết là xấu hổ hay là bởi vì uống quá nhiều Nữ Nhi Hồng, dù sao tại những lời này sau Lam Phượng Hoàng gò má cũng mang lên một tia đỏ ửng, này trắng nõn như ngọc kiều cái cổ càng phải như vậy.

“Ta nói không phải cái này!”

Hơn nữa tại nhìn thấy Nhạc Duyên tầm mắt rơi vào rượu kia đàn lên sau, tầm mắt vừa dừng lại tại bản thân cái cổ trắng ngọc lên kia tia tia rượu ngấn, Lam Phượng Hoàng mạnh mẽ rụt về lại.

Chuyện gì xảy ra?

Trong nội tâm rất là ngoài dự tính, Lam Phượng Hoàng tâm nói mình không phải là đến đây cùng trước mắt nam tử lý luận về Ngũ Tiên Giáo đệ tử sự tình sao? Làm sao… Giống như không đúng chỗ nào!

“Tóm lại, từ hôm nay trở đi, ngươi không thể đối với ta Ngũ Tiên Giáo đệ tử có bất kỳ bất lợi cử động!”

Thân thể đứng thẳng, Lam Phượng Hoàng tại một hồi đinh đinh đang đang ngân sức tiếng đánh ở bên trong, bên hông quấn quanh trường tiên trực tiếp tiếng rít trong tản ra tới, đùng một hồi vang lên, dài mấy mét roi ba một chút nện ở sàn gác lên. Mảnh gỗ vụn bay loạn ở bên

trong, Lam Phượng Hoàng cầm cây roi mà đứng, trừng mắt nhìn Nhạc Duyên.

“Nếu không lời nói, sàn gác này chính là ngươi kết cục!”

Vừa dứt lời, này bị nện ra một cái dấu vết sàn gác xôn xao trong vỡ vụn, rơi đi xuống lầu, thẳng đập dưới lầu người khóc cha gọi mẹ, tức giận mắng không thôi.

“Ừ? !”

Đối với dưới lầu ồn ào cùng tức giận mắng thanh âm, Lam Phượng Hoàng lông mày cơ hồ đứng đấy, nổi giận nói: “Cái nào một lần nữa cho ta mắng chửi người, ta đem đầu lưỡi ngươi cắt bỏ ngâm rượu!”

Lập tức, dưới lầu yên tĩnh.

Thấy thế, Lam Phượng Hoàng lúc này mới thoả mãn quay đầu lại, nhìn về phía Nhạc Duyên, nghĩ sẽ đối phương kiến thức đến chính mình phong thái cùng năng lực.

Nhưng là…

Mới vừa vặn quay đầu lại Lam Phượng Hoàng liền sắc mặt cơ hồ âm trầm sắp nhỏ nước tới, chỉ thấy Nhạc Duyên đã sớm đứng người lên, đi đến chưởng quỹ trước mặt, đang thấp giọng đang nói gì đó, chỉ là đối phương cũng không có bất luận cái gì phòng bị, mặc dù là Lam Phượng Hoàng đứng ở chỗ này, thực sự có thể nghe được Nhạc Duyên đang nói cái gì.

“Chưởng quỹ, đây là ta tiền thưởng!”

“Về phần này hư mất sàn nhà, thì là vị kia Lam cô nương có giao. Đừng xem người ta là cô nương gia, nàng nhưng mà có tiền hung ác! Này, quang trên người đồ trang sức liền cũng đủ đập nát ngươi khách điếm được vài lần!”

“Cái gì?”

“Ngươi nói nhân gia quá mức bưu hãn, không dám đòi tiền? Ta nói chưởng quỹ, lời này của ngươi cũng chớ nói lung tung a, người ta nghe được không phải chuyện của ta!”

“Lại nói con gái người ta chỉ là thoạt nhìn hơi chút hào khí mà thôi, kỳ thật nàng làm người rất tốt!”

“… Được rồi, ngươi nói mặc còn là nghĩ muốn hỏi ta muốn à? Tính, ta cho ngươi tốt!”

Cùng chưởng quỹ lải nhải một hồi, Nhạc Duyên quay đầu hướng Lam Phượng Hoàng nhìn lại, cười nhạt một tiếng, cũng là trong tay quạt xếp lóe lên, mở ra tới, đong đưa cây quạt phiêu nhiên xuống lầu.

“Chạy đi đâu!”

Lam Phượng Hoàng nghe lông mày một hồi nhảy loạn, trong tay trường tiên lại lần nữa vung lên, trực tiếp trong không khí tạc răng rắc, đồng thời người cũng là từ lầu hai thả người nhảy xuống, trực tiếp hướng Nhạc Duyên đuổi theo.

…

Phía trước, một thân màu mực trường sam Nhạc Duyên tay cầm quạt xếp bước nhanh mà đi, mà phía sau Lam Phượng Hoàng cũng là kéo lấy trường tiên cấp tốc mà truy.

Dần dần, thời gian liền đã qua ước chừng một nén nhang thời gian.

“Ngô!”

Quay đầu lại quét mắt một vòng vẫn đuổi sát chính mình Lam Phượng Hoàng, Nhạc Duyên thu hồi tầm mắt lông mày nhẹ chau lại, rồi lại lại lần nữa nhanh hơn thân pháp.

Mà phía sau, Lam Phượng Hoàng cũng là truy một bụng hờn dỗi.

Người này khinh công vô cùng tốt, Lam Phượng Hoàng tự nói tự thân khinh thân công pháp không sai, nhưng trước mắt nghĩ muốn đuổi kịp đối phương tựa hồ còn kém không ít. Đương nhiên, nhường Lam Phượng Hoàng như thế tức giận cũng không phải cái này, mà là mỗi khi mình muốn buông tha cho, hoặc là nói đối phương có thể thoải mái thoát khỏi chính mình thời điểm, đối phương đều dừng lại đợi chờ mình.

Như vậy truy truy ngừng ngừng, Lam Phượng Hoàng thực sự phát hiện trong đó chỗ không ổn.

“…”

Một tiếng hừ nhẹ, Lam Phượng Hoàng dừng thân hình, quyết định không truy, muốn nhìn nam tử này đến tột cùng phải làm những gì.

Quả nhiên.

Tại Lam Phượng Hoàng dừng lại, một mực đi ở phía trước Nhạc Duyên cũng dừng lại.

“Lam cô nương, ngươi phía trước trọn vẹn truy tung ta ba ngày thời gian, liền như vậy buông tha cho đâu này?”

Quạt xếp nhẹ lay động ở bên trong, một thân như mực trường sam đón gió giương nhẹ, đầu đầy tóc đen theo gió mà múa, Nhạc Duyên cứ như vậy lẳng lặng cười nhìn xem này đồng dạng trong gió một thân ngân sức đinh đinh đang đang trong Lam Phượng Hoàng. (chưa xong còn tiếp.)

Chương 8 : Này cây roi! Này đao! Này khúc! Người nọ!

Gió mát từ từ.

Gió hè, Nhạc Duyên đứng ở Lam Phượng Hoàng ngoài ba trượng, lẳng lặng nhìn đối phương.

Trong khoảng thời gian này tới, sở dĩ một mực tìm Ngũ Độc giáo đệ tử phiền toái, Nhạc Duyên trong nội tâm vốn tính toán liền đem Ngũ Độc giáo Giáo chủ Lam Phượng Hoàng dẫn tới. Chỉ là, làm Nhạc Duyên ngay mặt nhìn thấy Lam Phượng Hoàng sau, bản thân nhưng trong lòng càng phát lo lắng.

Một phen suy tư sau, Nhạc Duyên quyết định đem Lam Phượng Hoàng dẫn tới.

“Lam cô nương, ngươi phía trước trọn vẹn truy tung ta ba ngày thời gian, liền như vậy buông tha cho đâu này?”

Khóe miệng mỉm cười, Nhạc Duyên liền như vậy bình tĩnh nhìn qua đối phương, cười hỏi: “Đây không phải quá đáng tiếc!”

“Ngươi nghĩ đem ta dẫn tới không có người ở địa phương, ta cũng không ngốc!”

Lam Phượng Hoàng tầm mắt dừng ở Nhạc Duyên, cắn cắn miệng môi dưới, ngạnh lấy nói: “Nói, ngươi đến tột cùng muốn làm gì?”

“Không có gì!”

Lắc đầu, Nhạc Duyên trong tay quạt xếp vừa thu lại, dĩ nhiên cắm trở về chỗ cổ, đồng thời người đã hướng Lam Phượng Hoàng tiến lên, nói: “Bất quá là muốn kiến thức kiến thức trong truyền thuyết Ngũ Độc giáo Giáo chủ võ công như thế nào!”

“! ! !”

Đối mặt Nhạc Duyên đột nhiên tập kích, Lam Phượng Hoàng tuy nhiên trong lòng căng thẳng, nhưng không có ngoài ý muốn. Làm Nhạc Duyên thu hồi quạt xếp thời điểm, Lam Phượng Hoàng liền hiểu rõ đối phương sắp động thủ. Trong tay trường tiên hất lên, không khí nổ vang, tựu là húc đầu trước hết hướng nhào đầu về phía trước Nhạc Duyên nện xuống.

Bùm!

Bùn đất vẩy ra, trường tiên dán Nhạc Duyên bên cạnh thân đập trên mặt đất, nhất thời một mảnh bụi mù.

“Ha ha!”

Trong tiếng cười, Nhạc Duyên trực tiếp một cước giẫm lên đi, đem Lam Phượng Hoàng nện xuống trường tiên cho giẫm trên mặt đất.

“Ừ?”

Trong nội tâm hơi kinh hãi, này khinh công, Lam Phượng Hoàng thấy thế lại không có chút nào sắc mặt biến hóa, cho dù là trường tiên bị đối phương giẫm trên mặt đất. Cổ tay rung lên, này trường tiên lập tức hóa thành một cái Đại Mãng xà bình thường run rẩy, xèo xèo âm thanh cũng là đem trường tiên đơn giản chỉ cần từ Nhạc Duyên dưới chân túm ra tới.

Sau đó, lại là trước hết hướng Nhạc Duyên vung đi.

Không nói tiếng nào, không có né tránh, Nhạc Duyên chỉ là gấp gáp lấy lông mày, nhìn qua vừa mới Lam Phượng Hoàng thi triển tiên pháp lúc thủ pháp.

Kình phong đập vào mặt, Nhạc Duyên đang muốn duỗi ra ngón tay trực tiếp ngăn lại đối phương trường tiên thời điểm, lại mạnh mẽ phát hiện đối phương trong mắt này chợt lóe lên giảo hoạt. Động tác hơi chậm lại, phải vươn tay ra ngón trỏ cùng ngón giữa lập tức lùi về tới, thân thể trùn xuống, cũng là lại lần nữa tránh đi đối phương trường tiên.

Răng rắc!

Bên cạnh một cây cây nhỏ trực tiếp bị này roi rút đứt gãy ra, mà nhường Nhạc Duyên càng kinh ngạc cũng là này cây nhỏ đứt gãy chỗ lên đen ngấn, càng mãnh liệt lấy một loại kỳ lạ màu vàng bọt biển, trong không khí càng tràn ngập một cổ kỳ lạ mùi thơm.

Hiển nhiên, này trường tiên phía trên vuốt có kịch độc.

May mắn không dùng tay!

Vui mừng chụp được ngực, Nhạc Duyên thở phào một hơi, một hơi còn không có ói ra, đã thấy Lam Phượng Hoàng trên tay roi lại lần nữa hướng chính mình rút tới. Đồng thời, Lam Phượng Hoàng lửa kia nóng cặp môi đỏ mọng có chút một vểnh lên, cũng là một ngụm ngân châm từ trong miệng bắn ra, bay thẳng đến Nhạc Duyên vọt tới.

Mạnh mẻ mỹ nhân, tàn nhẫn thủ đoạn, này Ngũ Độc giáo Giáo chủ quả nhiên không thể nhỏ dòm.

Cắm ở chỗ cổ Bạch Ngọc quạt xếp bay ra, xoay tròn quạt xếp trực tiếp ngăn cản mất bắn về phía chính mình ngân châm, mà Nhạc Duyên càng dùng ống tay áo đem đối phương rút lại đây roi cho nắm trên tay, kình lực run lên, nội lực dọc theo trường tiên trên xuống tốc hành Lam Phượng Hoàng chỗ cổ tay.

Lập tức, trường tiên rời tay.

“Quả thật lợi hại!”

Một tiếng Miêu Cương phương ngôn cảm thán, tại vô số ngân sức tiếng đánh ở bên trong, đinh đinh đang đang một mảnh, Lam Phượng Hoàng thân hình xoay tròn, cũng là hàn quang lóe lên, một thanh cắm ở bên đùi loan đao ra khỏi vỏ, trực tiếp trên không trung kéo lê một đạo mị lực đường vòng cung, hướng Nhạc Duyên chém tới.

Lưỡi đao sâu kín một mảnh, hiển nhiên cũng là thấm qua kịch độc.

Loan đao! ! !

Nhạc Duyên lần này bị Lam Phượng Hoàng đột nhiên công kích làm cho sững sờ một chút, trước Lam Phượng Hoàng một thân áo lam, thân dưới tuy là váy dài, nhưng bên trong còn có mặc cùng loại bó sát người quần thụng, về phần giấu một thanh loan đao tại bên đùi, này ai có thể nhìn đến thấy?

Trước mắt, đột nhiên gặp nhân gia Lam Phượng Hoàng từ trong quần lấy ra một thanh loan đao, Nhạc Duyên lúc ấy liền sững sờ xuống.

Đinh!

Tại một hồi đinh đinh đang đang ngân sức tiếng đánh ở bên trong, một tiếng giòn vang truyền ra, loan đao cùng Bạch Ngọc quạt xếp giao kích.

Loan đao từ quạt xếp lên xẹt qua, cũng là lưỡi đao thẳng hướng Nhạc Duyên chỗ cổ mà đi, có thể nói tàn nhẫn vô cùng, chiêu chiêu đưa người vào chỗ chết.

Bắn!

Quạt xếp chợt mở ra, bắn ra loan đao!

Nhưng là Lam Phượng Hoàng cũng không có do đó chấm dứt, loan đao trong tay liên miên không ngừng tiến

công đồng thời, phía dưới đi chân trần thực sự tại giao phong. Lam Phượng Hoàng hai chân nói là đi chân trần, cũng bất quá là đối với đi giày tử người mà nói tương đối mà thôi, một đôi ngọc trên chân đồng dạng treo đầy sắc thái riêng vật phẩm trang sức, đinh đinh đang đang âm thanh liên miên một mảnh.

Cận chiến.

Trước mắt Lam Phượng Hoàng tuyệt đối so với một trong loại võ lâm nhân sĩ càng thêm khó chơi, toàn thân ai cũng không biết ở đâu liền có kịch độc, ngân châm, loan đao còn có trường tiên trên mặt cũng là như thế. Dùng một thân độc vi chủ nhân, nhất là nữ nhân, như vậy thì càng cộng thêm khó chơi.

Trong tay quạt xếp nhẹ làm phiền, trực tiếp phá vỡ mà vào trong ánh đao, điểm tại Lam Phượng Hoàng trên tay. Lập tức, Lam Phượng Hoàng chỉ cảm thấy trên tay tê dại đã bị điểm, thủ đoạn tê rần, cũng là loan đao rơi xuống đất. Nhưng mà, nhường Lam Phượng Hoàng kinh ngạc cũng không phải như thế, mà là mình vừa mới cùng đối phương giao phong ở bên trong, chính mình công phu tựa hồ cũng bị đối phương xung khắc. Trước mắt đao pháp càng trực tiếp bị phá.

Trong lúc khiếp sợ đã thấy Nhạc Duyên tay trái tiếp nhận rơi xuống loan đao, trực tiếp mang theo một đạo đẹp mắt đường vòng cung ánh đao, húc đầu hướng Lam Phượng Hoàng đỉnh đầu chém xuống.

“Loan đao, không phải như vậy dùng!”

Nghe Nhạc Duyên nhắc tới một câu như vậy, Lam Phượng Hoàng trong nội tâm kinh hãi, cũng là hai tay thủ đoạn vừa động, trong miệng phát ra kỳ lạ tiếng huýt sáo, lập tức tê tê âm thanh từ trên cánh tay vang lên. Hai cái xinh xắn độc xà từ Lam Phượng Hoàng trong tay áo thoát ra bay thẳng đến Nhạc Duyên đánh tới.

Đương! Đương!

Loan đao đứng ngăn trở, trực tiếp từ Lam Phượng Hoàng trước mặt xẹt qua, liên tục hai tiếng thanh thúy tiếng vang qua đi, này hai cái con rắn nhỏ rơi trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích.

Cũng không biết là bị gõ chết vẫn là đánh cho bất tỉnh.

Ánh đao đình chỉ, đao thanh cũng đình chỉ.

Cạch!

Ong ong trong tiếng, loan đao trực tiếp bị Nhạc Duyên bỏ qua, cắm ở một bên đứt trên cây.

Hạ gió thổi qua, một đám tinh tế từ Lam Phượng Hoàng trên trán rơi rụng, cũng là cả kinh Lam Phượng Hoàng ra một thân mồ hôi lạnh.

“…”

Trong tay quạt xếp không có rung, mà là thu tốt cầm trên tay rủ xuống tại bên người, Nhạc Duyên tầm mắt quái dị ngắm lên trước mắt Lam Phượng Hoàng. Hồi lâu, Nhạc Duyên chọn hạ lông mi, ngữ khí hơi có vẻ trầm thấp

cười hỏi: “Lam cô nương, ta hỏi ngươi một sự kiện nhi!”

“Ừ?”

Tuy nói không rõ đối phương tại sao phải đột nhiên thả chính mình, nhưng là dùng Lam Phượng Hoàng trong khoảng thời gian này tới theo đuôi Nhạc Duyên hiểu, đổ ra cũng biết Nhạc Duyên cũng không có tùy ý giết người quá, nhiều nhất vẫn là đem người quăng vào nha môn đổi tiền thưởng.

“Ngươi chi sư môn, đã từng có không có một người nào, không có một cái nào kêu Lục Vô Song chân thọt cô nương?”

Trầm mặc thật lâu, Nhạc Duyên này mới chậm rãi mở miệng, nói ra trong lòng mình vấn đề. Vừa mới giao phong, cũng là nhường Nhạc Duyên tựa hồ kiến thức đến một cái nhường hắn vô cùng người quen biết.

Này cây roi!

Này đao!

Đáng tiếc, cũng không phải người nọ!

Tuy nhiên đao pháp cùng tiên pháp trong trộn lẫn rất nhiều cái khác thủ pháp, nhưng là này hai môn võ công hắn căn bản cuối cùng không thay đổi, đối với Nhạc Duyên mà nói điều này thật sự là quá quen thuộc. Không chỉ có như thế, trước Lam Phượng Hoàng truy đuổi chính mình thời điểm, này sử dụng khinh thân công pháp Nhạc Duyên đồng dạng nhìn ra trong đó một ít tia

quen thuộc ý nhị.

“…”

Lam Phượng Hoàng nghe vậy có chút khẩn trương, thần sắc rất là ngưng trọng chằm chằm vào Nhạc Duyên, đề phòng vô cùng. Trước mắt tuy nhiên thua, nhưng là Lam Phượng Hoàng cũng không nhận ra chính mình không có một tia một không có chút nào năng lực phản kích, phải biết rằng Ngũ Tiên Giáo không chỉ có riêng chỉ có những đồ chơi này.

Đối với Nhạc Duyên vấn đề, Lam Phượng Hoàng chỉ là trong nội tâm kinh ngạc, lại không có trả lời tâm tư,

“…”

Tầm mắt kinh ngạc từ Lam Phượng Hoàng trên người thu hồi, Lam Phượng Hoàng không trả lời cùng biểu lộ biến hóa, cũng là nói cho đáp án. Nhạc Duyên cười, nụ cười kia nói ra một loại quái dị! Tựa hồ là thở dài, lại tựa hồ là tự mình trào phúng, vừa hình như là một loại hồi ức cảm thán.

Thật lâu.

“Cũng là!”

Nhạc Duyên phối hợp thở dài đứng lên, nỉ non lấy lẩm bẩm: “Khoảng cách thời gian dài như vậy, cuối cùng là thời gian quá lâu!”

“… Lam cô nương ngươi không cần trả lời, nghĩ đến ta

cũng hiểu biết đại khái tình huống!”

Thấy Lam Phượng Hoàng tựa hồ là muốn nói điều gì, Nhạc Duyên lại nói: “Đúng, Lam cô nương, ngươi nghe qua như vậy một thủ khúc sao?”

“Khúc?”

Lam Phượng Hoàng khẽ giật mình, nàng cảm thấy trước mắt nam nhân trở nên quái dị, hơn nữa sở tác sở vi cũng thập phần làm cho người ta mê hoặc, nhưng càng làm cho nàng kinh hãi hay là trước trước vấn đề. Trước mắt thấy Nhạc Duyên lại hỏi như vậy cá kỳ lạ vấn đề, cho dù là Lam Phượng Hoàng cũng rất là ngoài dự tính, nói: “Cái gì khúc?”

Không nói gì!

Nhạc Duyên chỉ là yên tĩnh cùng Lam Phượng Hoàng liếc nhau sau, sau đó nhẹ nhàng mân mê miệng, dùng miệng tiêu thổi một khúc vui sướng điệu, rõ ràng là lúc trước Nhạc Duyên dạy bảo chân thọt cô nương này khúc vui sướng tỳ bà khúc —— ” Hoan Thấm “!

Vui sướng tiếng huýt sáo không ngừng tại trong rừng quanh quẩn, mà Lam Phượng Hoàng đồng tử cũng là đang không ngừng trợn to, vô cùng hoảng sợ nhìn qua Nhạc Duyên.

Này khúc…

Này khúc! ! ! !

Lam Phượng Hoàng không thể không kinh ngạc, bởi vì từ Nhạc Duyên trong miệng thổi ra khúc thật sự là quá làm cho nàng quen thuộc.

Còn đây là Ngũ Tiên Giáo khu trục độc trùng thánh khúc.

Tuy nhiên trong đó cùng thánh khúc có chút bất đồng, nhưng là bên trong tuyệt đại bộ phận điệu lại là hoàn toàn đồng dạng.

Hạ viết nhiều mưa dầm.

Nguyên bản mạnh khỏe sáng sủa viết tử, lại là rất nhanh lâm vào âm u. Sấm rền âm thanh trận trận ở bên trong, Nhạc Duyên dừng lại thổi, ngẩng đầu quét mắt một vòng này đã muốn triệt để hôn ám thiên không, mắt thấy liền muốn mưa.

“Hàaa…!”

Một tiếng cười khẽ, không để ý đến kinh ngạc cơ hồ không có phản ứng Lam Phượng Hoàng, Nhạc Duyên chậm rãi xoay người, trong tay quạt xếp cắm trở về cổ áo chỗ, hai tay gánh lưng nhớ kỹ một khúc thơ cổ, đi.

“Thế vị năm qua mỏng giống như sa, người nào lệnh kỵ mã khách Kinh Hoa.

Tiểu lâu một đêm nghe mưa xuân, ngõ sâu Minh triều bán Hạnh Hoa.

Thấp giấy nghiêng được rảnh rỗi làm thảo, chuyện cửa sổ mảnh ngực đùa giỡn phân trà.

Áo tơ trắng chớ gió bắt đầu thổi bụi thán, vẫn còn kịp thanh minh có thể đến nhà.”

“Ta cuối cùng, vẫn là sẽ trở về!”

Thoại âm rơi xuống, mưa cũng rơi xuống.

Mưa bụi trong ánh trăng mờ, Lam Phượng Hoàng tựa hồ trông thấy tại đạo thân ảnh kia bên cạnh, chậm rãi đi theo một cái vừa đi một cà thọt cô nương.

Một bả roi, còn có một cầm loan đao. (chưa xong còn tiếp.)

Chương 9 : 009 bắt đầu Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo

0090 bắt đầu

Không có cùng gió ấm áp liễu, cũng không có hương hoa say lòng người.

Phúc Kiến mùa hạ, làm cho người cảm giác là rất phiền nóng.

Dù là Nhạc Duyên là một đường phóng ngựa mà đến, không ngừng thổi gió, nhưng cũng là sẽ không để cho người quá mức sảng khoái.

Ít nhất Nhạc Duyên không có cảm thấy thoải mái, này trời rất nóng tại Phúc Kiến này một khối tuyệt đối không là một loại hưởng thụ, nhất là đối với hắn loại này đuổi người đi đường mà nói.

Đang cùng Ngũ Tiên Giáo giao phong đã qua hơn nửa tháng thời gian, trong khoảng thời gian này Nhạc Duyên tâm tình một mực trở nên có chút kỳ quái, tại biết được Lam Phượng Hoàng chỗ Ngũ Tiên Giáo cùng chân thọt cô nương Lục Vô Song có liên quan sau, Nhạc Duyên cảm giác, cảm thấy sự tình phát triển đã bắt đầu hướng không bị khống chế cục diện chậm rãi di động.

Trên đường nghỉ ngơi vài ngày, thuận tiện giúp nha môn

trảo mấy cái kẻ trộm, phá mấy cái đại án, vì vậy trên người sung túc, Nhạc Duyên này liền cỡi ngựa một đường xuôi nam Phúc Kiến tới.

Tới gần Phúc Châu.

Nhạc Duyên cũng không có tiến Phúc Châu thành, mà là đang bên ngoài một chỗ trong tiểu điếm dừng lại.

“Tiểu nhị, phiền toái chăm sóc hạ ta mã!”

Đánh thân dưới mã, Nhạc Duyên tùy ý đem dây cương thắt ở trên cây cột sau, phân phó một tiếng, này liền đứng ở trong tiệm bên ngoài chờ đợi.

“Tốt, mời khách quan tiến!”

Lên tiếng là một nghe có chút thanh âm già nua, đi tới là một còng xuống lấy thân hình lão già họm hẹm, khập khiễng đi ra hỗ trợ đem Nhạc Duyên ngựa cho kéo đến bên cạnh, chuẩn bị cho tốt sau lúc này mới quay đầu lại nói ra.

“Hàaa…!”

Trong tay Bạch Ngọc quạt xếp quạt gió, dùng khu nóng, Nhạc Duyên tầm mắt cũng là tại trước mặt bận việc lấy lão nhân gia trên người qua lại quét mắt một vòng, cười hỏi: “Lão nhân gia họ gì? Tại đây trời rất nóng ngõ như vậy một chỗ tiểu điếm, nghĩ đến mệt chết đi a!”

“Tiểu lão nhi họ Tát, này nhỏ họ nhường khách quan bị chê cười!”

Dùng họ phân thị tộc, này tát họ xác thực không thấy nhiều, lão nhân gia như vậy trả lời thật cũng không ngoài ý muốn. Còng xuống lấy thân thể một bên kéo cửa ra mành, một bên ý bảo Nhạc Duyên đi vào trong đó, đồng thời hỏi: “Không biết khách quan là uống trà, vẫn là uống rượu?”

“Trà, là cái gì trà?”

“Rượu, vậy là cái gì rượu?”

Có chút cúi đầu, đi vào tiểu điếm, lập tức bên ngoài nóng bức bị ngăn cản không ít, trong đó thật ra khiến người cảm thấy có chút mát mẻ, nhưng không có trong tưởng tượng nhiệt khí. Không thể không nói, cỏ tranh phòng, nhất là phối hợp với cây trúc là thành lập tại dưới đại thụ cỏ tranh phòng, tại điểm này trên có thật độc đáo ưu thế.

“Trà, rất đơn giản trà lạnh!”

“Rượu chứ sao… Tiểu điếm Trúc Diệp Thanh cũng không phải sai!”

Tát lão đầu một bên dùng ống tay áo lau sạch lấy cái bàn, một bên hồi đáp: “Không biết khách quan, nghĩ uống chút gì?”

“Vài gấp chút thức ăn!”

“Lại đến ba cân tốt nhất Trúc Diệp Thanh!”

Cười cười, Nhạc Duyên tùy ý ngồi xuống, phân phó nói.

“Tốt!”

Tát lão đầu gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ, đang nghe xong Nhạc Duyên phân phó sau, hướng trong góc khàn giọng nói: “Uyển nhi, đánh ba cân Trúc Diệp Thanh!” Mà Tát lão đầu chính mình thì là còng xuống lấy thân hình đi xào rau.

“Vâng! Gia gia!”

Trả lời là một mềm giòn dễ vỡ giọng nữ, sau đó tại Nhạc Duyên nhìn soi mói cúi đầu nâng một con mâm gỗ, trên mặt đặt một cái bầu rượu, cộng thêm chỉ màu xanh chén sứ. Tuy nhiên cúi đầu, hơn nữa trong phòng ánh sáng hơi tối, vốn dĩ Nhạc Duyên tầm mắt thực sự có thể nhìn ra đây là người thiếu nữ, thân hình thướt tha, bất quá lộ ở bên ngoài màu da cũng là đen nhánh, thậm chí nhìn lại còn có chút thô ráp, trên gương mặt cũng giống như có không ít đậu ban, dung mạo có chút xấu xí.

Có thể nói, đan tựu bộ dáng này xấu xí mà nói, thiếu nữ trước mắt là Nhạc Duyên đứng đầu thấy.

Qua!

Trong nội tâm thở dài một tiếng, Nhạc Duyên vừa chỉ vào này đang tại bận việc lấy xào rau Tát lão đầu, đối với đang tại thay mình thao túng chén rượu thiếu nữ nói ra: “Cô nương, làm sao ngươi không thay gia gia của ngươi xào rau đâu này? Lão nhân gia lớn như vậy, cần phải là một cái không tốt lóe eo đã có thể không tốt!”

“À? !”

Một tiếng thét kinh hãi, thanh y thiếu nữ mạnh mẽ ngẩng đầu lên, này lần đầu tiên thiếu nữ nhìn rõ ràng ngồi ở trước mắt mực y nam tử.

Bộ dáng tuấn tú vô cùng, khóe miệng mỉm cười, trong ánh mắt mang theo một loại khác ý tứ hàm xúc.

Có thể nói, trước mắt nam nhân là thanh y thiếu nữ trong cuộc đời này chứng kiến nhất tuấn tú nam nhân, bất quá lại làm cho thiếu nữ có chút nghi hoặc là, người nam nhân này trên người hoảng vừa nhìn đi, làm cho nàng cảm thấy trong lòng có chút quen thuộc cảm giác. Ngẫm lại, lại lại cảm thấy không biết đối phương.

Lúc này, này Tát lão đầu thanh âm mới truyền đến, nói: “Khách quan, không phải tiểu lão nhi không cho Uyển nhi xào rau, chỉ là Uyển nhi tay nghề quá kém, khách quan ăn miễn cho ô miệng!”

“…”

Nhạc Duyên nghe vậy há hốc mồm, không nói gì. Suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng là như thế, liền không để ý đến, mà là yên tĩnh chờ chút thức ăn đi lên.

“Cô nương, ngươi đi xuống đi!”

Phất phất tay, tiện tay khen thưởng thanh y thiếu nữ một thỏi bạch ngân sau, Nhạc Duyên nhường thanh y thiếu nữ rời đi tới: “Cho ngươi!”

“… Khách quan, tiền không cần nhiều như vậy?”

Nháy hạ ánh mắt, thanh y thiếu nữ ngó ngó trong lòng bàn tay ngân lượng, lại nhìn một cái Nhạc Duyên, này sáng ngời trong ánh mắt lóe ra rõ ràng nghi hoặc, nhưng là thiếu nữ không hỏi, chỉ là yên tĩnh vừa cúi đầu đi ra ngoài.

“Phần thưởng!”

Lạnh nhạt lời nói, nhưng lại có không cho phép người cự tuyệt hương vị.

Sứ men xanh bầu rượu, cùng với sứ men xanh chén rượu, tái phối dùng Trúc Diệp Thanh.

Cũng là làm cho người ta cảm nhận được một loại kỳ lạ ý nhị.

Trong mơ hồ, làm cho người ta có một loại tại trúc hạ uống rượu cảm khái.

Này ghép thành đôi…

Tự nhiên không phải người thường.

Làm chén rượu thêm đầy sau, trong suốt chất lỏng nhẹ nhàng tại trong chén nhộn nhạo, theo Nhạc Duyên nhẹ lay động lấy chén rượu, rượu kia nước đang lấy một cái phương hướng có chút xoay tròn, xoay tròn trong tản ra sợi sợi mùi thơm. Theo tay phải xoay tròn động tác, chén rượu trong càng dần dần dâng lên một cổ hơi

nước.

Thẳng đến rượu trong chén cứ như vậy không hiểu thiếu một phần ba sau, Nhạc Duyên lúc này mới uống một hơi cạn sạch, hai con mắt híp lại, sau đó thán một tiếng, nói: “Rượu, quả thật là rượu ngon!”

Mà tại thời khắc này, một mực xào rau Tát lão đầu cũng chuẩn bị cho tốt, nhường thanh y thiếu nữ bưng lên.

“Mùi vị không tệ!”

Món ăn còn chưa lên bàn, Nhạc Duyên cũng đã nghe thấy được truyền đến mùi thơm, bất quá đối với so với đã từng Hoàng Dung đồ ăn mà nói, tự nhiên là không thể so với. Bất quá, tại ven đường một chỗ tiểu điếm, có thể có người xào ra này yêu địa đạo món ăn cũng đã coi như là không sai.

Nhất là xào rau người còn là một cá nam nhân, một cái có thể cầm kiếm nam nhân.

“Công tử, thỉnh!”

Thanh y thiếu nữ đem trong mâm thức ăn bưng lên bàn, vì Nhạc Duyên chuẩn bị tốt sau, này liền nói một câu, sau đó mới lui xuống đi. Cũng là bị Tát lão đầu dùng mờ ám kêu lên đi.

“…”

Khóe mắt dư quang phát hiện Tát lão đầu mờ ám, Nhạc Duyên lại không để ý đến, chỉ là uống rượu, phẩm lấy

món ăn, nhưng trong lòng thì đang không ngừng suy tư về.

Một đường xuôi nam, Nhạc Duyên tống hợp tin tức là Nghi Lâm không có xuống núi, còn không có gặp phải qua Vạn Lí Độc Hành Điền Bá Quang, mà trước mắt nằm ở Phúc Châu Phúc Uy tiêu cục vẫn không có bị diệt môn.

Vốn, Nhạc Duyên chính là tới Phúc Châu đến xem một ít đồ vật, dùng chứng thực chính mình trong đầu dự đoán, nhất là tại trên đường nhìn thấy Lam Phượng Hoàng sau, Nhạc Duyên tâm tư càng phải như vậy.

Chẳng qua là khi Nhạc Duyên đi ngang qua đường này bên tiểu điếm thời điểm, cũng là kinh ngạc dừng lại, sau đó đi tới.

Họ Tát lão nhân…

Còn có xấu xí thanh y thiếu nữ…

Này liền đã bắt đầu sao! Chỉ là Nhạc Duyên còn nhớ rõ kịch trong lúc trước xác nhận tại mùa xuân, nhưng trước mắt cũng là xuân nhập hạ thời gian.

Trong nội tâm cảm thán, trang bị Trúc Diệp Thanh, đem thêm vài bản chút thức ăn sau khi ăn xong, Nhạc Duyên này liền đứng dậy cửa trước bên ngoài đi đến. Rời đi trước, một ít khối bạc vụn nhét vào trên mặt bàn, lập tức vạt áo tung bay người trong cũng đã đi ra cửa bên ngoài.

Cỡi ngựa mình thất, hướng Phúc Châu thành mà đi.

“Tiểu sư muội, ngươi cảm thấy người này như thế nào đây?”

Làm Nhạc Duyên thân ảnh biến mất tại con đường cuối cùng sau, nguyên bản thẳng còng xuống lấy thân hình Tát lão đầu lên tiếng, nếu có điều chỉ hỏi, thanh âm không có trước kia già nua, có bất quá là trầm thấp trung niên giọng nam.

“Ừ?”

Thanh y thiếu nữ nghe vậy sững sờ, nàng còn tại nhìn mình trong lòng bàn tay một ít thỏi bạc nguyên bảo, ngoài miệng cũng là nói: “Một kẻ có tiền nhà giàu tử, một cái tốt hưởng thụ công tử gia quá!”

“Ha ha!”

Tát lão đầu nghe vậy cười, thanh âm vừa khôi phục khàn khàn, thân hình cũng cúi xuống đi, trở nên còng xuống đứng lên.

…

Phúc Châu.

Với tư cách Phúc Kiến nhất thành phố lớn, Nhạc Duyên tại bước vào trong đó cũng cảm giác được trong đó bất đồng.

Náo nhiệt thành thị, tại dùng chung phiền nóng thời tiết.

Tuyệt đối sẽ làm cho người cảm giác được lửa nóng một từ là cái gì hàm nghĩa.

Đi ngang qua này Phúc Châu thành có chút nổi danh Phúc Uy tiêu cục trước cửa sau, Nhạc Duyên liền tìm chỗ khách điếm ở lại tới.

Bất quá làm Nhạc Duyên chứng kiến chính mình chỗ tìm khách điếm tên của sau, nhưng cũng là không khỏi khẽ giật mình, ngơ ngác nhìn qua phía trên kia bảng hiệu, trầm mặc sau nửa ngày.

Khách sạn Duyệt Lai!

“Được rồi!”

“Quả nhiên đại địa phương, đều có khách điếm này sao!”

Lắc đầu cười khổ ở bên trong, Nhạc Duyên đem ngựa đưa cho điếm tiểu nhị hỗ trợ sau, cũng là tại trong khách sạn định ra một gian phòng trên. Sau đó, Nhạc Duyên liền vào phòng trên, thả vài thứ sau, này liền ra khách điếm.

Cướp bóc cần quan sát lộ tuyến!

Giám thị tự nhiên đồng dạng muốn điều nghiên địa hình!

Nhàn nhã tại thanh lâu tìm cá hoa khôi tiểu nữu nhi kéo bốn phía đi dạo lấy phố, Nhạc Duyên một phen tùy ý động tác hạ đã đem Phúc Uy tiêu cục bốn phía vuốt cá

đại khái.

Thực sự phát hiện trước mắt Phúc Uy tiêu cục vài có lẽ đã là cá chậu chim lồng, tại đây bốn phía từng cái bất đồng phương vị đều có được liên quan giám thị người.

Không cần suy đoán, liền sẽ biết những thứ này trong đó tuyệt đại bộ phận chính là phái Thanh Thành người, còn lại thì là môn phái khác.

Bất quá, Nhạc Duyên đến không có phát hiện cái gì cao thủ, cái gọi là giám thị người bất quá là một ít mèo ba chân công phu đệ tử.

Một phen đi dạo xuống tới, Nhạc Duyên tay chân dính đủ hoa khôi tiểu nữu nhi tiện nghi, tại trở lại khách điếm trước, đem hoa này khôi đưa về thanh lâu sau, Nhạc Duyên này mới về đến mình ở khách sạn Duyệt Lai trong gian phòng.

Trong phòng.

Nhạc Duyên tuy nhiên có thể đợi Phúc Uy tiêu cục này diệt môn thảm án phát sinh, nhưng là tâm tình lên lại khiến cho Nhạc Duyên không muốn chờ đợi. Tại đối mặt Ngũ Độc giáo Giáo chủ Lam Phượng Hoàng sau, Nhạc Duyên trong nội tâm cái loại cảm giác này càng phát ngoài dự tính, đối với vào trong đó có nhiều thứ, vẫn là càng sớm hiểu rõ tốt.

Đêm!

Rất nhanh tiến đến, đã đến giờ nửa đêm.

Cửa sổ chợt bị đẩy, Nhạc Duyên một thân hắc y, trên đầu mang theo màu đen che đầu, trên mặt móc hai cái mắt động, phảng phất giống như cs đối chiến trong che mặt thổ phỉ, một cái thả người từ cửa sổ nhảy ra đi.

Nhảy mấy cái sau, liền biến mất ở trong bóng tối. (chưa xong còn tiếp.)

Chương 10 : Giao phong

0

Phúc Uy tiêu cục.

Với tư cách Phúc Châu lớn nhất tiêu cục, nó có đã từng huy hoàng, xuất thân Thiếu Lâm đệ tử Lâm Viễn Đồ dùng một tay Tịch Tà kiếm pháp uy chấn giang hồ.

Trước mắt, Phúc Uy tiêu cục tuy nhiên chán nản, trên giang hồ không có bao nhiêu địa vị, nhưng là tại Phúc Châu trong thành vẫn là một chỗ rất thế lực lớn.

Vào đêm thời gian.

Phúc Uy tiêu cục trước đại môn hai cái đèn lồng đã muốn thắp sáng, mà bên trong thì là vô cùng náo nhiệt không thôi.

Nam nhân tiếng cười mắng, nữ nhân vui cười thanh âm, còn có trận trận múa kiếm âm thanh.

Có thể nói là một bộ ảnh gia đình vui mừng bộ dáng.

“Bình Chi, ngươi kiếm pháp đã muốn rất là thuần thục!”

Ngồi cao lên, Lâm Chấn Nam nhìn qua ở trước mặt mình múa kiếm thiếu niên, trên mặt lộ ra sợi sợi thoả mãn, chỉ là trong mắt của hắn chợt lóe lên lo lắng lại là không ai có thể phát hiện, chỉ có ngồi ở một bên vương phu nhân mới có thể hiểu.

Bởi vì tại mấy ngày nay, trong tiêu cục đã có người không giải thích được chết đi.

Lâm Chấn Nam sinh ý thủ đoạn rất mạnh, nhưng là hắn tại võ học lên cũng không có bao nhiêu thành tích. Nếu như nói Lâm Chấn Nam là giang hồ nhân sĩ, chẳng nói hắn là một triệt để thương nhân. Vừa mới bắt đầu hắn cũng không có để ý, nhưng là liên tiếp ba lượt người chết, cũng đã nhường Lâm Chấn Nam vợ chồng phát hiện trong đó không ổn.

"…"

Tầm mắt đang nhìn mình nhi tử Lâm Bình Chi, Lâm Chấn Nam nhìn qua cái kia tùy ý phấn chấn bộ dáng, cũng là trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói cái gì.

Xem ra, phải xin giúp đỡ quan phủ!

Dưới đáy lòng làm tính toán, Lâm Chấn Nam cũng không có tính toán hướng đi cái khác giang hồ nhân sĩ cầu cứu, một là trên thời gian không kịp, hai là một ít võ lâm danh túc Lâm Chấn Nam không có cái kia mặt mũi, còn nữa tựu là Lâm gia tất cả Tịch Tà Kiếm Phổ bí kíp.

Đáng tiếc là, hiện tại Lâm Chấn Nam trên người thương nhân bỉnh họ chiếm đa số, lại không ngờ rằng trước mắt cục diện nguy cơ, mà là suy nghĩ dùng quan phủ lực lượng đến giải quyết việc này. Phải biết, Lâm gia có thể là có người trong triều làm quan, cho dù là Phúc Uy tiêu cục chán nản đến tận đây, sớm đã không có lúc trước

Lâm Viễn Đồ thời kì hùng vĩ, nhưng mà mặc dù là như vậy tại Phúc Châu vẫn là nhà giàu phú quý người ta.

Nguyên nhân trong đó, mọi người tưởng tượng một chút liền đủ để biết được.

Hai người cấu kết với nhau mà thôi.

Cho nên, làm thấy loại tình huống này sau, Lâm Chấn Nam đầu tiên nghĩ đến chính là quan phủ.

Thương nhân tốt nhất hành vi là cái gì? Tự nhiên là tại bình thường trong nhiều giao bằng hữu, thiếu kết oan gia. Chỉ là trong chuyện này, có bao nhiêu người này đây ích lợi kết hợp, lại không được biết.

“Bất quá vẫn là muốn nhiều hơn luyện tập, võ công quen tay hay việc, kiếm pháp tự nhiên sẽ uy lực lớn tăng!”

Đối mặt đang chờ mong lấy đánh giá Lâm Bình Chi, Lâm Chấn Nam tay phải vuốt hàm hạ râu dài, hiền lành vừa cười vừa nói.

“Ừ!”

Thập phần nghiêm túc gật gật đầu, Lâm Bình Chi đối với cha mình đánh giá cùng chỉ đạo hết sức hài lòng, tâm nói mình này Tịch Tà kiếm pháp cũng luyện không sai, bất quá uy lực của nó tựa hồ cũng không có trong tưởng tượng như vậy uy mãnh. Xuất kiếm cũng là quy củ, Lâm Bình Chi suy tư sau nửa ngày, cảm thấy còn là cha mình nói không sai, chính mình còn nhiều hơn cộng thêm luyện tập, thẳng đến quen tay hay việc tình trạng.

“Thiếu tiêu đầu võ công đã muốn coi như là không sai!”

Ở một bên Sử tiêu đầu cười ôm quyền nói ra, trong giọng nói tự nhiên tràn đầy đối với Lâm Bình Chi tán dương, nói thẳng Lâm Bình Chi cũng có chút không có ý tứ, khiêm tốn đứng lên, nói: “Thiếu tiêu đầu võ công tại Phúc Châu nhưng mà cái này!” Nói xong đồng thời, Sử tiêu đầu vẫn còn so sánh đồng dạng cá ngón tay cái động tác, dùng tán thưởng Lâm Bình Chi võ công.

“Đâu có! Đâu có!”

Lâm Bình Chi thật là tuấn mỹ gò má, tại Sử tiêu đầu khích lệ, không khỏi mặt đỏ đứng lên, phất phất tay, khiêm tốn nói: “Ta nơi đó có Sử tiêu đầu nói tốt như vậy, còn muốn gia tăng luyện!”

Tuy nói khiêm tốn, nhưng Lâm Bình Chi cảm thấy vẫn là vô cùng vui vẻ.

“Ha ha!”

Sử tiêu đầu thấy Lâm Bình Chi mặt đỏ, lập tức cười ha hả, nói: “Thiếu tiêu đầu vừa khiêm tốn!”

Lập tức, Phúc Uy tiêu cục trong vang lên một mảnh tiếng cười to, náo nhiệt không thôi.

Thời gian dần dần qua.

Náo nhiệt tiêu cục rốt cục chậm rãi trở nên yên tĩnh, đến nửa đêm, trừ gác đêm tiêu đầu bên ngoài, những người

khác sớm đã từng người trở về phòng nghỉ ngơi. Mà tại lúc này, một bóng người màu đen từ xa xa mượn bóng đêm che lấp mà đến, tại đầy trời ánh trăng bàng bạc ở bên trong, người mấy cái khinh thân tung càng, liền đã đi tới nóc nhà một ngóc ngách rơi, thấp người quan sát.

“…”

Nhạc Duyên tầm mắt thông qua che đầu lên cặp lỗ, hướng trước mắt Phúc Uy tiêu cục không ngừng tiêu cục đánh giá. Mặc dù là đã đến nửa đêm, Nhạc Duyên vẫn có thể cảm giác trước trước đó không lâu tại đây trong đại viện náo nhiệt.

Tại nhiều như vậy người giám thị vây xem, còn có thể như vậy thản nhiên sinh hoạt, Nhạc Duyên không thể không đối với Lâm Chấn Nam vợ chồng cảm thấy bội phục.

Ban ngày thời điểm, Nhạc Duyên hỏi thăm qua Phúc Uy tiêu cục sự tình, tại Phúc Uy tiêu cục trong gần nhất đã muốn liên tục chết ba người, nhưng là này cũng không có đưa tới Lâm Chấn Nam cũng đủ coi trọng.

Lâm Chấn Nam có thể nói là thành cũng sinh ý thủ đoạn, bại cũng sinh ý thủ đoạn.

Có lẽ là quá mức thương nhân hóa, hắn đem chuyện trong chốn giang hồ tình nghĩ đến quá mức đơn giản, tiền tài có thể ma sui quỷ khiến, nhưng có đôi khi này quỷ muốn cũng không phải là tiền tài a. Cho nên, những số tiền kia của cải chỉ có thể dẫn phát cái khác ác quỷ nhìn chăm chú.

Thấp người ngồi xổm nóc nhà góc, tránh đi ánh trăng, Nhạc Duyên ngưng thần yên lặng nghe, đều có thể phát hiện tại đây Phúc Uy tiêu cục bốn phía thỉnh thoảng có từng đợt như có như không tiếng hít thở, nghĩ đến chính là một ít võ công hảo thủ. Mà những người này, hằn là phái Thanh Thành đệ tử.

So với Phúc Uy tiêu cục nhiều người tiêu đầu mà nói, này phái Thanh Thành đệ tử đã muốn tính cả là cao thủ.

Về phần Chưởng môn Dư Thương Hải này đồng lứa càng là cao thủ cao thủ.

“Tịch Tà Kiếm Phổ!”

Trong miệng nhẹ nhàng nỉ non lấy chính mình lần này đến đây mục tiêu, Nhạc Duyên tuy nhiên nghĩ lên trước đem lấy đi, nhưng là trước mắt cảm nhận được bốn phía này vô số tiếng hít thở, cho dù là Nhạc Duyên nhưng cũng có chút khó giải quyết. Hiện tại hắn quan tưởng không phải Hương Suất, mà là phong lưu không bị trói buộc tên còn lại.

Hai người có am hiểu.

Nếu là Hương Suất lời nói, tự nhiên không ngại.

Nhưng là Nhạc Duyên hiện tại dù là muốn dùng một thân Lục Tiểu Phụng vũ lực đi khu động Sở Lưu Hương võ công, lại càng làm cho cảm thấy rất là không được tự nhiên.

Là!

Rõ ràng trong đầu còn có Hương Suất kinh nghiệm, nhưng là Nhạc Duyên trong khoảng thời gian ngắn lại thì không cách nào dùng dùng đến. Xác thực nói không phải sử dụng không đi ra, mà là dùng đến cảm giác, cảm thấy có chút chỗ quái dị, không thông.

Thật giống như một cao thủ, tại nhìn thấy một cái khác cao thủ trước tác tuyệt thế võ công bí kíp, nhưng là này một cao thủ nhiều nhất bất quá là tham khảo mà thôi, lại tuyệt đối sẽ không chiếu đối phương bí kíp tu luyện.

Đây là thuộc về cao thủ kiên trì, cũng là thuộc về cao thủ bản tâm.

Tín niệm vô địch, mới là vô địch!

"… Không ăn trộm lấy, chẳng lẽ lại ta cần quang minh chính đại lấy?"

Nhạc Duyên tầm mắt rơi vào này Tịch Tà Kiếm Phổ nơi cất giấu trên tấm bảng, ngẫm lại quyết định tạm thời tránh lui, tìm một cái phải hết sức cẩn thận phương pháp tới lấy này Tịch Tà Kiếm Phổ. Đối với cái này phần không hợp thói thường kiếm phổ Nhạc Duyên trong lòng có một chút suy đoán. Nhất là khi hắn kinh nghiệm Lam Phượng Hoàng sự tình sau, phần này tâm tư càng phát nặng.

Sát!

"Ừ? !"

Sau lưng mái ngói tiếng vỡ vụn đột nhiên truyền ra, Nhạc Duyên không khỏi cả kinh, thân hình vừa động, cũng là phảng phất giống như một con Kim Sí Đại Bằng nhảy lên giữa không trung, tầm mắt hướng sau lưng cách đó không xa nhìn lại, liền nhìn thấy một cái đồng dạng một thân y phục dạ hành, bao khỏa nghiêm nghiêm thực thực, chỉ lộ ra hai cái nước sơn tròng mắt người áo đen.

“! ! !”

Người áo đen đồng dạng là không khỏi cả kinh, vừa mới cảm thấy kinh ngạc nhất thời giẫm lộn xộn mái ngói, đang là bởi vì hắn phát hiện này tránh ở ống khói chỗ Nhạc Duyên đột nhiên đứng lên, trước mặt cách đó không xa nhiều thêm một người, điều này thực đưa hắn dọa kêu to một tiếng.

Hai người gặp mặt, không có có bất kỳ ngôn ngữ.

Nhạc Duyên cũng là động thủ.

Từ giữa không trung xuống, tay phải hóa quyền vì chưởng bay thẳng đến hắc y nhân kia mà đi.

“…”

Tầm mắt ngưng lại, làm Nhạc Duyên tay phải sắp đánh tới đối phương thời điểm, đối phương thân hình cũng là giống như bị ngoại lực liên lụy bình thường, ngạnh sanh sanh lui ra phía sau ba thước, tránh đi Nhạc Duyên công kích.

Này khinh công!

Ánh mắt biến đổi, Nhạc Duyên cũng là lại lần nữa nhanh hơn động tác ra tay.

Trong bóng đêm, dưới ánh trăng, hai người cũng vô cùng tốt khinh công tại nóc nhà không ngừng giao thủ, lại là không có nhường dưới chân mái ngói chút nào chịu ảnh hưởng. Trong lúc giao thủ, càng lặng yên không một tiếng động.

Song phương dùng mau đánh nhanh!

Bất quá cuối cùng kết quả vẫn là người áo đen bị Nhạc Duyên đè nặng đánh, trước mắt Nhạc Duyên mặc dù không có hết toàn lực, hắn chẳng qua là tại áp bách trước mắt Hắc y nhân kia mà thôi.

Dư Thương Hải?

Không nên đúng!

Trong nội tâm, hai người đồng thời hiện lên như vậy ý niệm trong đầu, lập tức đem cái này tâm tư cho chối bỏ mất, này Hắc y nhân kia là ai?

Thương!

Một tiếng kim loại đua tiếng, cũng là người áo đen trong lòng có quyết định, sau lưng trường kiếm bỗng nhiên ra khỏi vỏ.

Kiếm âm thanh đua tiếng ở bên trong, trường kiếm cùng với ánh trăng trực tiếp đâm về Nhạc Duyên chỗ cổ.

Trường kiếm tuy là đánh lén, nhưng là bên trong quang minh chính đại ý nhị cũng là một mực đột nhiên.

Kiếm pháp này!

Nhạc Duyên ánh mắt lại lần nữa trợn to, người trước mắt ra chiêu cũng đã mang lên Nhạc Duyên quen thuộc ý nhị, cũng là trong lúc khiếp sợ tay phải mạnh mẽ duỗi ra, ngón giữa cùng ngón trỏ trực tiếp lọt vào trong kiếm quang, thoáng cái kẹp lấy đối phương mũi kiếm.

"…"

Kinh ngạc!

Người áo đen trong mắt đều là kinh ngạc, trường kiếm trong tay ngạnh sanh sanh bị đối phương dùng hai ngón tay kẹp lấy, tiến thối không được. Như thế phương thức, tại người áo đen trong mắt có thể nói là đứng đầu thấy.

Hai mắt nhíu lại!

Thấy giãy không dài kiếm, người áo đen trong mắt hiện lên một tia tàn nhẫn, vô ích xuống tới cái con kia có trực tiếp một chưởng đánh ra, bay thẳng đến Nhạc Duyên đỉnh đầu đập đi.

Bùm!

Song chưởng giao kích, trong không khí hiện lên một tia

trầm đục.

Tứ tán khí lưu đập vào mặt, thẳng thổi trúng hai người y phục dạ hành rải rác rung động.

Bắn!

Đồng thời một tiếng giòn vang, trường kiếm ngạnh sanh sanh bị Nhạc Duyên đứt đoạn, mà hắc y nhân kia thì là cầm lấy một thanh đoạn kiếm, đồng thời thân hình không ngừng lui về phía sau, lấy cực kỳ xuất sắc khinh công bay ra Phúc Uy tiêu cục. Tại một kiếm đâm chết này trong góc xông tới nhất danh cầm kiếm người tuổi trẻ sau, người áo đen thân ảnh thì chui vào trong bóng tối, biến mất không thấy gì nữa.

Trên nóc nhà.

Tự mình còn lại Nhạc Duyên một cá nhân.

Nhìn qua hắc y nhân kia biến mất phương hướng, Nhạc Duyên che đầu hạ sắc mặt cực kỳ ngưng trọng, tùy ý quét mắt một vòng trong tay đoạn kiếm, hắn lực chú ý cũng là rơi tại tay trái mình trên lòng bàn tay.

Chỉ thấy nguyên bản trắng nõn làn da giờ phút này tựa hồ là nhiễm vô số tử hắc thuốc màu, lòng bàn tay đen nhánh một mảnh, cũng là trúng độc.

“…”

Hồi lâu, tầm mắt từ tay trái mình trên lòng bàn tay thu hồi, Nhạc Duyên hít sâu một hơi, trực tiếp một chưởng

đập ở bên cạnh một cây đại thụ trên cành cây, thoáng chốc, vụ khí tràn ngập, cũng là xèo xèo rung động ở bên trong, một tay độc lực toàn bộ bị chảy ngược tiến thân cây.

Lập tức.

Cây đại thụ kia thân cây, lòng bàn tay chỗ tiếp xúc chỗ, trở nên đen nhánh đứng lên.

Quay đầu lại, ngắm một cái vẫn tại ngủ yên trong Phúc Uy tiêu cục, Nhạc Duyên cũng là dưới chân xê dịch, người cũng phiêu bay ra ngoài, đối với phía dưới chứng kiến mình cùng người áo đen giao phong người Nhạc Duyên cũng là không có chút nào để ý.

Ánh trăng, thuần khiết như nước.

Người, cũng là tâm như này bóng đêm, lạnh buốt như nước. (chưa xong còn tiếp.)

Chương 11 : Đợi người

Khách sạn Duyệt Lai.

Nhạc Duyên người phảng phất giống như một đạo mũi tên nhọn, trực tiếp từ cửa sổ trở lại gian phòng của mình.

Làm sau khi trở lại phòng, triệt để đóng cửa kỹ càng sau, Nhạc Duyên lúc này mới ngồi ở giữ bàn bên, cầm lấy trên bàn ấm trà, vì chính mình đổ ra một ly trà lạnh.

“Hàaa…!”

Cởi che đầu, Nhạc Duyên thở phào một hơi, nông hớp một cái trà sau, ánh mắt của hắn cũng là lại lần nữa rơi tại chính mình trái trên lòng bàn tay. Lòng bàn tay đã muốn lại lần nữa khôi phục nguyên trạng, vừa mới những độc chất kia lực toàn bộ bị Nhạc Duyên dùng nội lực cưỡng bức đến thân cây trong.

Đây cũng là Nhạc Duyên quen thuộc hơn nữa võ công cao thâm, nếu như đổi lại là những người khác lời nói, đột nhiên bị chào hỏi như vậy một chưởng, tuyệt đối sẽ xảy ra vấn đề.

Không phải tại chỗ sinh tử, chính là trọng thương.

Nhưng vấn đề là Nhạc Duyên chính mình quen thuộc a!

Bởi vì vừa mới một chưởng kia không phải cái khác, chính là Xích Luyện Tiên Tử thành danh võ học —— Ngũ Độc thần chưởng.

Đang cùng Lam Phượng Hoàng giao thủ Nhạc Duyên lại chưa từng gặp qua Lam Phượng Hoàng sử dụng môn võ học này, đây có lẽ là lúc trước tự mình ra tay quá mức sắc bén, khiến cho Lam Phượng Hoàng không kịp thi triển. Nhưng trước mắt cùng mình tại Phúc Uy tiêu cục giao thủ người, cũng tuyệt đối không phải Ngũ Độc giáo người.

Đây là một nam nhân.

Một cái biết dùng kiếm, cũng sẽ trên lòng bàn tay công phu nam nhân.

"…"

Hồi ức lúc trước trong đầu còn nhớ rõ Tiếu Ngạo Giang Hồ chuyện xưa phát triển, Nhạc Duyên nhíu lại lông mày, như có điều suy nghĩ.

"Ngô!"

"Tính!"

"Thời gian đã tối, hãy để cho tiểu nhị đi lên một điểm đồ vật tốt!"

Tạm thời buông tha cho trong nội tâm tính toán, Nhạc Duyên đứng dậy đẩy cửa phòng ra, hướng dưới lầu đi đến, đi chuẩn bị phân phó vẫn chưa có ngủ điếm tiểu nhị

cho mình chuẩn bị một ít bữa ăn khuya.

“Ừ?”

Dưới lầu, Nhạc Duyên vừa mới xuống lầu liền phát hiện điếm tiểu nhị cùng chưởng quỹ đang tại bận việc lấy cái gì, một cái nhìn lại, cũng là phát hiện hai người đang tại hướng này khách điếm đại sảnh trên tường dán cái gì.

“Chưởng quỹ, tiểu nhị, các ngươi đây là dán cái gì?”

Nhạc Duyên chỉ vào hai người động tác, ở bên cạnh nhìn sau một lúc lâu, không khỏi hỏi.

“A! Là khách quan a!”

“Ngài cần gì, nhỏ xuân, ngươi đi!”

Chưởng quỹ phân phó một bên tên là nhỏ xuân điếm tiểu nhị, bản thân từ tiếp tục làm lấy việc của mình tình, dán một bộ thoạt nhìn hơi có chút mới họa tác.

“Khách quan, muộn như vậy, ngài cần gì?”

Điếm tiểu nhị đi đến Nhạc Duyên trước mặt, mở miệng khom người hỏi.

“…”

Phất tay nhường điếm tiểu nhị tạm thời ở thanh âm, Nhạc Duyên tầm mắt cũng là rơi vào chưởng quỹ kia thiếp đồ vẽ, tầm mắt gắt gao rơi vào phía trên kia.

Tranh này…

Nhạc Duyên nhìn qua này theo chưởng quỹ động tác từng chút từng chút trải bằng họa tác, ánh mắt cũng mở thật to.

Họa lên rất đơn giản, chính là là một người mặc người trẻ tuổi mặc áo trắng, tại hắn bên hông thì là đeo lấy một thanh trường kiếm, cả người liền an tĩnh như vậy đứng ở nơi đó, tại chung quanh hắn không có cái khác làm đẹp, chỉ có từng tia xem ra giống như là Bạch Vân văn chương miêu tả.

“Chưởng quỹ, ngài tranh này ta giống như đã từng thấy qua!”

Chỉ vào chưởng quỹ dán tại trên tường vẽ, Nhạc Duyên lần này trực tiếp mở miệng hỏi, lần trước nhìn thấy tranh này nhưng mà tại thần điêu trong thế giới khách sạn Duyệt Lai.

Chỗ đó cũng có được trước mắt một bộ giống như đúc họa tác, bất quá tới bất đồng là trước mắt này bức họa làm muốn nhỏ hơn rất nhiều, cũng chỉ có lúc trước một nửa lớn nhỏ. Hiển nhiên là làm cho người ta một lần nữa vẽ.

Chỉ là…

Này khách sạn Duyệt Lai dán người này bức họa, có làm được cái gì? Chẳng lẽ lại là với tư cách môn thần tới?

“A!”

Chưởng quỹ nghe vậy cười cười, trả lời: “Tranh này giống như là một sử dụng kiếm tuyệt đỉnh cao thủ!”

“Là chúng ta khách sạn Duyệt Lai Lão tổ bức họa!”

Sờ lên cằm chòm râu, chưởng quỹ như vậy giải thích nói: “Đã từng chân chính đệ nhất thiên hạ! Bất quá này không phải chân chánh nguyên vẽ, nguyên vẽ cũng không phải như vậy, nghe nói tại nguyên vẽ trong trừ Lão tổ, còn có thật nhiều tiên nữ nương theo, nhưng là không biết sao nguyên vẽ sớm đã không thấy! Lưu truyền tới nay chỉ có như vậy bức họa.”

“Lão tổ bức họa? Tiên nữ?”

Nhạc Duyên nỉ non lặp lại một câu, cảm thấy nói ra này khách sạn Duyệt Lai quả thật không đơn giản. Thì ra xưng sử dụng kiếm tuyệt đỉnh cao thủ, gần kề chỉ là một đệ nhất thiên hạ giọng điệu cũng đủ để biểu hiện ra ra này trên bức họa người lợi hại.

Nguyên bản Nhạc Duyên tại thần điêu thời kì suy đoán là thi tiên Lý Thái Bạch, nhưng trước mắt xem ra rõ ràng không phải.

Trong lịch sử Lý Thái Bạch cũng bất quá là được xưng kiếm thuật Thiên Hạ Đệ Nhị, nhưng không có xưng tôn giọng điệu. Chẳng lẽ này trước mắt bức họa người là trong truyền thuyết Độc Cô Cầu Bại?

“Đệ nhất thiên hạ!”

“Quả thật lợi hại!”

Nhạc Duyên nghe vậy gật gật đầu, lại lại hỏi: “Đúng, chưởng quỹ, vậy ngài này khách sạn Duyệt Lai Lão tổ là cái gì thời kì người à?”

“A!”

Chưởng quỹ đem bức họa hoàn toàn dán tốt sau, rồi mới từ trên ghế đi xuống, thò tay vỗ vỗ trên người tro bụi, cười nói: “Đầu thời nhà Đường người!”

“Đầu thời nhà Đường người?”

Nhạc Duyên nhìn qua trên bức họa người, nỉ non lặp lại một câu, liền không có ở hỏi cái gì khác, mà là đang trong nội tâm thở dài: “Này khách sạn Duyệt Lai quả thật là lịch sử đã lâu, nước rất sâu!” . Phải biết rằng lúc trước cùng Tương Dương ẩn vào Quách Tĩnh quý phủ người, tại Nhạc Duyên xem ra lúc trước tựa hồ chính là chỗ này khách sạn Duyệt Lai người. Chỉ là ở đằng kia một lần sau, khách sạn Duyệt Lai an ổn đi xuống, trừ những thứ kia nhiễm hành thái vị người chết đi sau liền không còn có phản ứng. Thẳng đến Nhạc Duyên rời đi thần điêu thế giới, này khách sạn Duyệt Lai liền không còn có qua cái khác đặc biệt phản ứng.

Khách sạn Duyệt Lai đến cùng có bí mật gì, Nhạc Duyên không muốn đi hiểu, trước mắt hắn còn có cái khác càng chuyện trọng yếu muốn làm.

Lập tức Nhạc Duyên quay đầu phân phó một bên điếm

tiểu nhị vì chính mình chuẩn bị bữa ăn khuya.

…

Một đêm qua rất nhanh đi.

Mùa hạ thời gian, viết đầu đi ra rất sớm.

Mà theo một ngày mới đã đến, Phúc Châu thành cũng bắt đầu trở nên náo nhiệt lên.

Phúc Uy tiêu cục.

Tất cả mọi người cũng cơ hồ nâng cá đại sớm, chạy tiêu tự nhiên là cần chạy tiêu, nhưng là so với những người khác bận việc mà nói, Lâm Bình Chi cũng là rất rảnh rỗi.

Có thể nói, so với người giang hồ mà nói, Lâm Bình Chi mặc dù là Phúc Uy tiêu cục Thiếu tiêu đầu, nhưng là càng giống là một đại gia đình thiếu gia. Từ nhỏ cơ hồ là ngâm mình ở mật bình trong lớn lên hắn, căn bản cũng không biết cái gì gọi là giang hồ hiểm ác.

Này không…

Trước kia đứng lên, tại ăn điểm tâm sau, Lâm Bình Chi liền quyết định mang lên một đám người đi Phúc Châu ngoài thành trong núi rừng đi săn.

Lâm Bình Chi dẫn đầu, giục ngựa mà đi, tại hắn trên vai trái còn dừng lại một con Liệp Ưng, mang theo mấy người ra Phúc Châu thành, liền hướng mặt ngoài sơn lâm mà đi.

“…”

Chỗ góc cua, Nhạc Duyên thân ảnh xuất hiện tại Phúc Châu cửa ra vào, tầm mắt rơi vào Lâm Bình Chi đoàn người rời bóng lưng. Vừa mới tại nghe lén mấy người nói chuyện, Nhạc Duyên biết rõ Lâm Bình Chi bây giờ là chuẩn bị đi ra ngoài đi săn.

Đi săn!

Nhưng cũng là đại biểu cho sự tình phát triển chính là bắt đầu, Lâm gia diệt môn bị liệt nhập đếm ngược.

Quay đầu lại quét mắt một vòng Phúc Uy tiêu cục phương hướng, Nhạc Duyên cũng dắt lên ngựa mình thất, một bước lay động hướng Phúc Châu ngoài thành đi đến.

Ven đường, tiểu điếm.

Tát lão đầu vẫn là khàn khàn lấy thanh âm, mà tên kia kêu Uyển nhi thanh y thiếu nữ vẫn là cúi đầu, một cá nhân co lại trong góc không biết đang làm những gì.

“Tát lão đầu!”

Giục ngựa dừng lại, Nhạc Duyên từ trên lưng ngựa càng rơi xuống tới, trong tay Bạch Ngọc quạt xếp không ngừng nhẹ lay động lấy, cười đối với trên mặt hiện lên một tia ngoài ý muốn cùng ngạc nhiên Tát lão đầu chào hỏi. Cầm trong tay dây cương đưa cho Tát lão đầu, Nhạc Duyên lúc này mới vén rèm cửa lên, đi vào tiểu

điếm, đồng thời nói: “Tát lão đầu, còn là ngày hôm qua đồng dạng rau xào!”

“Còn có, Uyển nhi cô nương, cho ta ba cân tốt nhất Trúc Diệp Thanh! Vẫn là sứ men xanh bầu rượu, sứ men xanh chén rượu, thanh y thiếu nữ tới bưng a!”

Đi đến cùng ngày hôm qua đồng dạng trên mặt bàn ngồi xuống, Nhạc Duyên dùng cây quạt đem trên mặt tro bụi phiến phiến sau, này liền cười đối với đó cũng là vẻ mặt ngoài ý muốn xấu xí thanh y thiếu nữ phân phó nói, lông mày nhẹ nhàng nhảy lên, Nhạc Duyên cười nói: “Làm sao, Uyển nhi cô nương còn không đi sao?”

Ôn hòa vô cùng nụ cười, không bị trói buộc phong thái cũng là nhường thanh y thiếu nữ nhìn đến trong nội tâm vừa nhảy, chợt vừa cúi đầu, thanh thúy tiếng nói ứng với một tiếng sau, cũng là vì Nhạc Duyên chuẩn bị tửu thủy đi.

Thanh y thiếu nữ cúi đầu đi ra tiểu điếm, cùng đang tại dẫn ngựa hệ dây cương Tát lão đầu hai người liếc nhau, cũng từ trong mắt nhìn ra nghi hoặc, trong lòng tự nhủ vị công tử này làm sao hôm nay lại đây đâu này?

Chẳng lẽ đối phương phát hiện cái gì?

Trong lòng hai người không thể không nghĩ như vậy, Nhạc Duyên trước sau hai lần liên tục xuất hiện tại tiểu điếm nhường trong lòng hai người dâng lên nghi hoặc, nếu như một lần cũng may, nhưng là hai lần… Hơn nữa, trước mắt thanh y thiếu nữ tuyệt đối là xấu nữ một quả, càng không tính là đẹp mắt.

Như vậy nói một cách khác, đối phương đến đây đến tột cùng là vì cái gì?

Chẳng lẽ lại đối phương phát hiện mình sư môn cho nhiệm vụ? Hơn nữa, hai người tự nói không có lộ ra sơ hở.

Bất quá đối với Nhạc Duyên đột nhiên lại lần nữa đi đến, hai người không có những biện pháp khác, chỉ có thể kiên trì chống đi xuống, miễn cho lộ ra không thể làm chung sơ hở.

Một phen cân nhắc sau, Tát lão đầu bắt đầu xào rau, mà thanh y thiếu nữ thì là bưng mâm gỗ, bưng sứ men xanh bầu rượu, sứ men xanh chén rượu đi lên vì Nhạc Duyên đưa rượu đi.

“Uyển nhi cô nương!”

Cầm qua sứ men xanh chén rượu, tại vì chính mình thêm vào Trúc Diệp Thanh sau, Nhạc Duyên cười hỏi: “Mấy ngày nay sinh ý làm gì được đây? Một già một trẻ, tại đây trời rất nóng mở tiểu điếm, nghĩ đến cũng rất là vất vả!”

“…”

Thanh y thiếu nữ nghe vậy sững sờ, không dám ngẩng đầu nhìn Nhạc Duyên nụ cười, chi chi ngô ngô sau nửa ngày, rồi mới lên tiếng: “Còn không có trở ngại!”

“Phải không?”

Nhạc Duyên nghe vậy gật gật đầu, nói ra: “Vậy cũng cũng không tệ lắm! A, Uyển nhi cô nương, các ngươi sinh ý lại đây a!”

Ừ?

Mê hoặc thanh y thiếu nữ mới vừa vặn ngẩng đầu, nghĩ muốn hỏi điều gì, lại nghe bên ngoài một hồi tiếng vó ngựa lên, hiển nhiên là người tới. Tầm mắt tại Nhạc Duyên một thân y phục màu đen lên ngó ngó, thanh y thiếu nữ vội vàng đi ra ngoài.

Bên ngoài.

Chính là Lâm Bình Chi một hàng năm người, đang từng người cầm trong tay món ăn thôn quê, trong đó Sử tiêu đầu thì là cầm một con gà rừng cùng một chỉ vàng thỏ giao cho Tát lão đầu, phân phó nói: “Làm cho sạch sẽ, xào hai đại bồn!”

Vừa mới vì Nhạc Duyên xào tốt rau cỏ Tát lão đầu vội vàng đáp ứng, tiếp nhận món ăn thôn quê, mà một bên thanh y thiếu nữ thực sự liền tranh thủ thịt bò, đậu tằm cái gì món ăn khai vị cho bưng lên cái bàn.

Theo màn cửa bị đẩy, Lâm Bình Chi đi tuốt ở đàng trước, mang theo bốn vị tiêu đầu đi vào tiểu điếm.

“… Ừ?”

Lâm Bình Chi vừa bước vào tiểu điếm, chính là sững sờ, tầm mắt rơi vào ngồi ở trên mặt bàn đang một cá

nhân yên tĩnh phẩm lấy rượu, ăn rau cỏ y phục màu đen nam tử trên người.

Ăn mặc xa hoa, nam tử bộ dáng càng tuấn tú vô cùng, cho dù là Lâm Bình Chi tự nói chính mình bộ dáng cũng không tệ, nhưng là tại thời khắc này, hắn cũng cảm giác mình tựa hồ so với không lên. Hơn nữa, đối phương một thân này kỳ lạ y phục màu đen, dùng Lâm Bình Chi ánh mắt tự nhiên nhìn đến ra dùng tài liệu rất là bất phàm.

Về phần đối phương trên người cái loại này kỳ lạ khí chất lại càng làm cho Lâm Bình Chi cảm thấy nghiêm nghị.

“Vị huynh đài này!”

Tầm mắt tại Nhạc Duyên trên mặt bàn rau cỏ trên mặt quét mắt một vòng, Lâm Bình Chi mím môi, ôm quyền cười nói: “Tại hạ vừa mới đánh tới một chút món ăn thôn quê, nếu không mọi người gom góp một bàn cùng một chỗ ăn?”

“Không!”

Nhưng mà vượt quá Lâm Bình Chi đoán trước là người trước mắt cự tuyệt, đối phương bưng sứ men xanh chén rượu, nói ra: “Ta đang đợi người!”

Đợi người?

Lâm Bình Chi sững sờ, thấy đối phương cự tuyệt liền không đang nói cái gì, cùng mình một hàng tiêu đầu cùng một chỗ ngồi ở trên bàn cơm, bắt đầu ăn uống

đứng lên.

Chương 12 : Nhúng tay

Gió hè nóng rực.

Tại trong tiểu điếm ngược lại mát mẻ không ít, Lâm Bình Chi đoàn người ngược lại ăn không sai. Tại trong năm người, Lâm Bình Chi tại ăn cái gì thời điểm tự nhiên sẽ không giống những tiêu sư khác nhóm như vậy tùy ý, mà là có thêm tương ứng quy củ.

Thân là Phúc Uy tiêu cục Thiếu tiêu đầu, hơn nữa từ nhỏ tựu là dùng tiểu thiếu gia thân phận nuôi lớn Lâm Bình Chi có thể nói chỗ qua cũng không phải giang hồ sinh hoạt, hắn trong ấn tượng giang hồ sinh hoạt hắn cũng cũng chưa từng thấy tận mắt, càng nhiều đều chẳng qua là những người khác phối hợp mà thôi.

Góc.

Thanh y thiếu nữ tầm mắt tại Lâm Bình Chi cùng Nhạc Duyên hai người trên gương mặt qua lại càn quét. Không phải không thừa nhận, thanh y thiếu nữ tại đây ngắn ngủn hai ngày thời gian trong, kiến thức đến nàng trong cả đời chứng kiến đến nhất tuấn tú hai người.

Bất quá Lâm Bình Chi mi thanh mục tú, thật là tuấn mỹ, thanh tú so với lại hứng, xinh đẹp con gái tốt, phong thần như ngọc, nhưng là trên người non nớt cũng là rõ ràng, rõ ràng thiếu niên công tử gia. Cùng Dương Quá bất đồng, hắn thiếu một phần bó kiêu ngạo không kém,

cũng ít một phần côn đồ khí, mà so với Dương Quá nhiều một phần tao nhã.

Trước làm Lâm Bình Chi nhìn thấy thanh y thiếu nữ kinh khủng kia tướng mạo sau, Lâm Bình Chi cũng không khỏi nuốt nước miếng một cái, rất có một loại nghĩ muốn nghiêng đầu phun xúc động, bất quá Lâm Chấn Nam vợ chồng võ công không được tốt lắm, nhưng ở dạy kèm vấn đề lên vẫn là làm không sai.

Ít nhất, trước mắt Lâm Bình Chi đem phú gia công tử khí chất biểu hiện ra ngoài.

Mà Nhạc Duyên thì là cùng Lâm Bình Chi hoàn toàn bất đồng.

Hai người bộ dáng tuy nhiên đều là tuấn tú, nhưng là tại thanh y thiếu nữ trong mắt lại là hoàn toàn hai cái bất đồng tồn tại.

Không nói trước trên người bộ dáng, chỉ cần liền đối phương trên người khí chất liền nhường thanh y thiếu nữ có một loại đối mặt tự mình trưởng bối cảm giác áp bách, tuy nhiên đối phương người thoạt nhìn tùy ý không bị trói buộc, nụ cười cũng là ôn hòa như ngọc. Nhưng là chỉ cần cùng đối phương đối mặt, thanh y thiếu nữ liền sẽ không tự chủ được cúi đầu xuống, không dám ngẩng đầu.

Loại tình huống này, cho dù là đối mặt tự mình phụ thân, cũng sẽ không như thế.

Trừ phi là phụ thân tức giận thời điểm, thanh y thiếu nữ

mới có loại cảm giác này.

Đây là một loại rất kỳ lạ cảm giác.

“…”

Phát giác được trong góc thanh y thiếu nữ lặng lẽ dùng tầm mắt quan sát mình cùng Lâm Bình Chi, Nhạc Duyên lông mày bất quá là nhẹ chau lại một chút, lập tức vừa khôi phục nguyên trạng. Đối với nữ nhân đối với chính mình dò xét, Nhạc Duyên cũng không thèm để ý. Hắn để ý là một chuyện khác tình.

Tầm mắt rơi vào Lâm Bình Chi trên người, Nhạc Duyên không phải không thừa nhận trước mắt Lâm Bình Chi quả thực là một mỹ thiếu niên. Hiện tại chưa từng gặp qua Lệnh Hồ Xung là bộ dáng gì, nhưng là nghĩ đến liền bộ dáng lên vẫn là cản không nổi Lâm Bình Chi.

Trước mắt Lâm Bình Chi làm thật có thể nói là là lịch sự không tầm thường, lại bởi vì tuổi mang lên một loại thanh tịnh ngây thơ. Cho dù là tại Phúc Châu thành hơi có chút ương ngạnh, nhưng là người ta tâm tính lại thật là tốt, một mực dùng này mèo ba chân công phu tự nói vì thiếu niên hiệp khách.

Tựa hồ là phát giác được Nhạc Duyên đang quan sát chính mình, Lâm Bình Chi xoay người, giơ lên chén rượu mỉm cười hướng Nhạc Duyên ý chào một cái, này liền một ngụm uống mất, này rồi hướng trong góc thanh y thiếu nữ phân phó, làm cho nàng đem vì chính mình xào món ăn thôn quê chia lên một phần cho Nhạc Duyên.

“Khách sạn này đổi chủ nhân, nhưng là Trúc Diệp Thanh hương vị nhưng không có biến!”

Trong tiếng cười, theo Lâm Bình Chi cùng một chỗ Trịnh tiêu đầu một ngụm uống cạn rượu trong chén sau, táp a dưới miệng, nếu như cảm thán nói: “Cô nương, phiền toái lại đến ba cân thượng đẳng Trúc Diệp Thanh!”

Nghe được phân phó thanh y thiếu nữ vội vàng bận việc đứng lên, đáng tiếc là ở phân thịt để ăn thời điểm có chút rối ren, vẫn là Tát lão đầu hỗ trợ lúc này mới chuẩn bị cho tốt, chia làm hai phần, một phần đưa đến Lâm Bình Chi trên bàn, mà còn lại nhỏ phần thì là đưa đến Nhạc Duyên trên mặt bàn.

“Vị huynh đài này, đã không muốn chung sống một bàn, này coi như là ta Lâm Bình Chi mời khách!”

Thấy Nhạc Duyên tầm mắt nhìn về phía chính mình, Lâm Bình Chi cười ý bảo nói.

“Ha ha!”

Nhạc Duyên nghe vậy cười, đối mặt Lâm Bình Chi mời khách lại cũng không có cự tuyệt, mà là cầm lấy chiếc đũa kẹp lên một khối thịt thỏ ăn, tính toán hạ hương vị, Nhạc Duyên này mới phát hiện này Tát lão đầu làm thịt để ăn cũng xem là tốt.

“Đa tạ!”

Phẩm một ngụm Trúc Diệp Thanh, Nhạc Duyên ngắn

gọn đối với Lâm Bình Chi nói một tiếng tạ ơn, này liền khoan thai ăn.

Một ngụm rượu, một ngụm thịt.

So với dĩ vãng, hiện tại Nhạc Duyên tuy nhiên vẫn là sành ăn, nhưng lại thiếu lấy trước kia mấy phần đối với mỹ thực chấp nhất. Thịt cá ăn thói quen, tại nhiều khi một ít việc nhà chút thức ăn cũng là rất có ý nhị.

"…"

Mà duy nhất nhường Nhạc Duyên có chút khó chịu phương tiện là… Chính mình dùng chiếc đũa kẹp thịt gắp thức ăn cái gì thật sự là quá phiền toái chút ít.

Tầm mắt ngó ngó đứng ở trong góc nhỏ thanh y thiếu nữ, Nhạc Duyên tuy nhiên nghĩ làm cho đối phương đến đây hỗ trợ cái gì, nhưng là nghĩ tới trong lòng mình suy đoán, Nhạc Duyên đã cảm thấy có chút quái dị đứng lên, ngẫm lại không ổn, ý nghĩ trong lòng tự nhiên sẽ không lại sinh.

Nếu như không phải trong khoảng thời gian này đuổi có chút gấp, Nhạc Duyên sinh hoạt tuyệt đối nếu so với hiện tại sảng khoái nhiều.

"Ai!"

Một tiếng trầm thấp thở dài tại trong tiểu điếm vang lên, lập tức dẫn tới Lâm Bình Chi mấy người chú ý, mà thanh y thiếu nữ đồng dạng cũng nghe đến Nhạc Duyên tiếng thở dài.

“Huynh đài, ngươi đang thở dài cái gì?”

Lâm Bình Chi xoay người, nháy mắt con ngươi đánh giá Nhạc Duyên, một bụng hành hiệp trượng nghĩa Lâm Bình Chi trước mắt thấy Nhạc Duyên thở dài, tựa hồ là gặp phải cái gì không sự tình tốt, tự nhiên là hứng thú nổi lên. Tại Phúc Châu trong thành, bởi vì là chính mình địa bàn, thật sự là quá quen thuộc, Lâm Bình Chi bình thường hành hiệp trượng nghĩa đều khiến hắn cảm thấy cũng không thoải mái, tựa hồ là chiếm Phúc Uy tiêu cục quang, mà không phải chỉ dựa vào chính mình.

“Có cái gì cần muốn giúp đỡ sao?”

Lâm Bình Chi đứng dậy đi đến Nhạc Duyên trước mặt, nghiêm túc vô cùng nói ra: “Tại đây Phúc Châu thành, ta Lâm Bình Chi mà nói vẫn còn có chút ảnh hưởng!”

Lâm Bình Chi mà nói nhường trong tiểu điếm Nhạc Duyên, thanh y thiếu nữ cùng Tát lão đầu ba người cũng không khỏi sững sờ, nhìn về phía ánh mắt của hắn cũng trở nên quái dị đứng lên.

Đây là khờ dại sao?

Nhạc Duyên im lặng không nói gì nhìn từ trên xuống dưới Lâm Bình Chi, tại Phúc Uy tiêu cục diệt môn trước, vẫn có thể sống như thế tiêu sái thiếu niên, Nhạc Duyên là nên nói cái gì cho phải đâu này? Nói hắn khờ dại? Hay hoặc giả là đầu óc ngu si?

Nhưng là có một chút nhường Nhạc Duyên không phải

không thừa nhận là trước mắt Lâm Bình Chi tâm họ cũng không xấu, có lẽ có chút ít nhà giàu đệ tử hai lăng tử tính tình, nhưng là tại tâm họ lên xác thực đáng giá tán dương.

Ít nhất, trong giang hồ, có thể như hiên tại Lâm Bình Chi như vậy thuần túy người giang hồ rất ít.

“Ta hiện tại đối mặt một kiện có chút khó giải quyết vấn đề!”

Nhạc Duyên đón Lâm Bình Chi tầm mắt, xoay người, đặt chén rượu xuống, chậm rãi nói ra: “Trong khoảng thời gian ngắn không biết nên như thế nào giải quyết. Không biết Lâm thiếu hiệp có thể không cho ta ý kiến?”

“A? Sự tình gì?”

Lâm Bình Chi bị Nhạc Duyên một câu Lâm thiếu hiệp hù tâm hoa nộ phóng, đây là hắn lần đầu tiên nghe gặp người ngoài như vậy xưng hô chính mình, điều này làm cho Lâm Bình Chi cảm thấy tâm tình rất là thoải mái, tự nhiên mà vậy tiếp nhận Nhạc Duyên câu chuyện, hỏi.

“Một hộ đại gia đình, bởi vì cất giấu một kiện bảo bối, lại khiến cho bốn phía hàng xóm mê tít mắt, nghĩ muốn tiêu diệt gia đình hắn, đoạt hắn bảo, mà ta thì lại là vừa vặn biết rõ chuyện này, ngươi nói ta có cứu hay không bọn họ?”

Trong tay sứ men xanh chén rượu nhẹ nhàng mà lay động lấy, trong chén Trúc Diệp Thanh theo động tác cũng tả hữu lắc lư, phiêu đãng Thanh Trúc mùi rượu.

Nhạc Duyên tầm mắt rơi vào rượu trong chén trên nước, ngoài miệng như thế hỏi: “Hơn nữa bọn này đánh này đại gia đình bảo bối trong đám người thực sự có ta quen biết người!”

“Ngươi nói ta có làm hay không cứu?”

Ngắn gọn mà nói, tựa hồ nếu có điều chỉ, ở giữa sân chỉ có Tát lão đầu như có điều suy nghĩ, tầm mắt tại Nhạc Duyên cùng Lâm Bình Chi trên thân hai người qua lại quét mắt một vòng. Về phần những người khác là không hiểu ra sao, không có hiểu rõ trong đó ý tứ.

“Cứu!”

“Vì cái gì không cứu? !”

Lâm Bình Chi đứng thẳng thân, một lời nhiệt huyết nói ra: “Nam tử hán đại trượng phu, nên ra tay lúc tựu ra tay! Mới bước chân vào giang hồ, coi như là từ đầu đến cuối cũng hẳn là bảo trì lúc trước viên này hiệp nghĩa tâm! Nếu như hành hiệp trượng nghĩa lúc, còn sợ hãi rụt rè, này gọi gì là đại hiệp?”

Không thể không nói, trước mắt Lâm Bình Chi những lời này nói là khí thế đầm đìa, hơn nữa cũng rất đơn thuần.

Nhưng là chính là chỗ này phần đơn thuần, cũng là nhường Lâm Bình Chi tại loại này bốn phía đều là lừa gạt trong hoàn cảnh, vẫn là ngớ ngẩn nghĩ muốn hành hiệp trượng nghĩa đi cứu người nhà này hoá trang xấu người chết Nhạc Linh San. Tại kết hợp sau này Lâm Bình Chi biến hóa, nhưng lại không thể không nói đây là

một kiện cực kỳ châm chọc sự tình.

Bởi vì này chính là giang hồ.

Đại hiệp anh hùng cái gì, kỳ thật cuối cùng đều chẳng qua là người giang hồ trong suy nghĩ cổ tích.

Muốn biết không phải là mỗi người đều là Hồng Thất Công như vậy tồn tại, dám vỗ ngực chính mình cả đời cơ hồ không có làm sai qua sự tình, cho dù là bởi vì tham ăn chuyện xấu nhi cũng là dùng một đầu ngón tay làm làm đại giá đền bù tổn thất.

"…"

Nhạc Duyên hai mắt nhắm lại, tầm mắt nhìn từ trên xuống dưới trước mắt Lâm Bình Chi, sau nửa ngày, khóe miệng giương lên, cũng là cười rộ lên, nói: "Nói không sai! Vì cái gì không cứu? ! Cuối cùng là phải cứu!"

Cho dù là vì trong suy nghĩ cổ tích, những thứ kia hành hiệp trượng nghĩa trong lòng người không đều là nghĩa bất dung từ cứu sao?

Vô luận cổ kim cũng là như thế, nhiệt huyết đứng lên thời điểm, chính là ngươi là anh hùng thời điểm.

"Đúng!"

Đối với Nhạc Duyên khẳng định, Lâm Bình Chi vui mừng, hỏi tiếp: "Huynh đài, ngươi đây là muốn chờ cái gì người? Hiện nay, rượu và thức ăn đã lạnh, không bằng cùng một chỗ a!" Đối với Nhạc Duyên, Lâm Bình

Chi cho dù là còn không biết đối phương, lại vẫn là vô cùng nhiệt tình chào hỏi đứng lên.

“Chúng ta người a…”

Nhạc Duyên hai mắt trợn mắt, trong nội tâm đã có quyết định, trong tay quạt xếp chợt mở ra, cũng là thân hình lóe lên, trực tiếp đi đến Lâm Bình Chi trước mặt, một phát bắt được Lâm Bình Chi, nói ra: “Đã đợi đến!” Nói xong, đã muốn đơn tay mang theo Lâm Bình Chi từ bốn vị tiêu đầu chính giữa vọt qua, ra ngoài cửa.

“Ngô!”

Ngoài cửa, hai gã phái Thanh Thành đệ tử đang muốn đánh ngựa xuống tới, vừa mới chuẩn bị tiến tiểu điếm, lại bị Nhạc Duyên một cái tử phách bay rớt ra ngoài, trọng thương ngã xuống đất ngất đi lên.

Đợi mấy vị tiêu đầu cùng Tát lão đầu cùng thanh y thiếu nữ kịp phản ứng thời điểm, Nhạc Duyên đã muốn dẫn theo Lâm Bình Chi lên ngựa mình, một hồi công phu giống như hướng Phúc Châu thành phương hướng mà đi, chỉ còn lại một hồi thanh âm phiêu đãng trên không trung.

“Phúc Uy tiêu cục sự tình ta Nhạc Duyên đón, nhàn tạp nhân đẳng rời đi!”

Nhiều người tiêu đầu trợn mắt há hốc mồm nhìn trước mắt chuyện phát sinh, mà thanh y thiếu nữ cùng Tát lão đầu hai người càng ngạc nhiên vô cùng.

Cao thủ!

Tuyệt đối cao thủ!

Vừa mới Nhạc Duyên bày ra khinh công cùng với tốc độ, quả thực nhường song phương người kinh ngạc. Mà mấy vị tiêu đầu này mới kịp phản ứng, vội vàng từ trong tiểu điếm lao tới, lên ngựa đuổi đi lên. Đối với bọn hắn mà nói, Thiếu tiêu đầu có thể tuyệt đối không thể ném.

Theo trận trận tiếng vó ngựa xa dần, trong tiểu điếm.

“Nhị sư huynh, này…”

Thanh y thiếu nữ trắng nõn như ngọc cái cổ từ cổ áo chỗ lộ ra sợi sợi, tầm mắt kinh ngạc nhìn qua Phúc Châu phương hướng, hướng bên người đã muốn đứng thẳng thân hình Tát lão đầu hỏi.

“Cao thủ!”

Tát lão đầu tầm mắt ngưng lại, trong mắt đều là trầm tư, trầm ngâm nói: “Tiểu sư muội, tuy nói ta trong lòng có nghi hoặc, nhưng là ta lại nhìn không ra!” Nói đến đây, Tát lão đầu nhưng cũng là nở nụ cười khổ.

Như là đối phương vừa mới ra tay mà nói, có thể nói trong tiểu điếm tất cả mọi người cộng lại cũng chịu không được đối phương làm cho.

Võ công của hắn không được, nhưng là hắn cũng không nhận ra chính mình nhãn lực thú vị không được.

Cục diện này…

Phức tạp!

Tiểu điếm xa xa, trong rừng trúc, một đạo thân ảnh tại câu này thoại âm rơi xuống sau, cũng là lóe lên rồi biến mất.

Chương 013 : Đạo sĩ hòa thượng kiếm phổ (thượng)

013 chương đạo sĩ, hòa thượng, kiếm phổ (thượng)

Phúc Châu thành. .

Tuấn mã tê minh thanh ở bên trong, Nhạc Duyên mang theo Lâm Bình Chi phóng ngựa trực tiếp từ cửa ra vào xông vào, thẳng kinh hãi thủ vệ cửa thành vài tên lính kinh hãi, không khỏi hùng hùng hổ hổ. Bất quá tại nhìn thấy tọa kỵ trên có nhất danh người tuổi trẻ là Phúc Uy tiêu cục Thiếu tiêu đầu Lâm Bình Chi sau, mấy người thanh âm liền lập tức nhỏ xuống.

Không giống với môn phái khác, Phúc Uy tiêu cục tại Phúc Châu vẫn có lấy xây dựng ảnh hưởng, không là bọn hắn những thứ này nho nhỏ thủ vệ có thể dẫn đến tồn tại.

“Ta nói huynh đài, ngươi đây là ý gì?”

Trên lưng ngựa, Lâm Bình Chi động động bị đặt ở trên lưng ngựa thân thể, rất là ngoài ý muốn cùng phẫn nộ. Đối với Nhạc Duyên đột nhiên ra tay, Lâm Bình Chi hoàn toàn không có kịp phản ứng, thẳng đến sắp đến Phúc Châu thành thời điểm, Lâm Bình Chi giờ mới hiểu được chính mình bị đối phương cho mang theo gói.

Tuy nhiên hiện tại Lâm Bình Chi khờ dại, cảm thấy bản thân võ công coi như không tệ, nhưng là vào lúc này lại căn bản không có tâm tư. Bởi vì, Lâm Bình Chi bị Nhạc Duyên đột nhiên ra tay cho hù đến.

Hai người một đôi so với, cho dù là Lâm Bình Chi tại làm sao khoa tay múa chân, hắn cũng không cảm giác mình là đối phương đối thủ.

Cho nên.

Tại trên lưng ngựa Lâm Bình Chi chỉ là nộ trừng mắt Nhạc Duyên, cảm giác mình phía trước tại trong tiểu điếm đối với Nhạc Duyên mà nói cũng nói vô ích. Trong lòng, Lâm Bình Chi có một loại khó có thể nói rõ oán giận.

“Cứu người!”

Nhạc Duyên không quay đầu lại, chỉ là tùy ý trở về một câu, dưới háng tọa kỵ thì là hướng chính mình chỗ ở khách điếm —— khách sạn Duyệt Lai phương hướng mà đi.

Cứu người?

Lâm Bình Chi nghe vậy không khỏi khẽ giật mình, lời này là có ý gì?

Chẳng lẽ lại…

Vừa mới ở đằng kia trong tiểu điếm Lão đầu tử cùng xấu xí thiếu nữ đều là trong truyền thuyết cao thủ?

Nhạc Duyên ngắn gọn đáp lời, nhường Lâm Bình Chi không thể không nghĩ như vậy, nhưng lập tức vừa quay tới, Lâm Bình Chi trừng tròng mắt, gắt gao chằm chằm vào Nhạc Duyên bóng lưng, trong lòng tự nhủ ngươi mới là cao thủ kia a!

Khách sạn Duyệt Lai!

Xuống ngựa, tiện tay đem ngựa giao cho đi ra điếm tiểu nhị, Nhạc Duyên liền dắt lấy Lâm Bình Chi lên lầu, đi gian phòng của mình.

Bởi vì hai người bộ dáng cũng rất là tuấn tú, có thể nói là tốt công tử, hơn nữa Lâm Bình Chi càng là có thêm một loại nam sinh nữ tướng bộ dáng, khiến cho điếm tiểu nhị không ngừng dùng đến ngoài dự tính ánh mắt đánh giá đến Nhạc Duyên cùng Lâm Bình Chi hai người bóng lưng tới.

Suy nghĩ cái gì, tự nhiên chỉ có điếm tiểu nhị mình mới tinh tường.

Gian phòng.

Đang mở mở Lâm Bình Chi trên người huyệt đạo sau, Nhạc Duyên liền rất là tùy ý ngồi ở ở một bên giữ bàn, chậm rãi vì chính mình đổ ra nâng trà lạnh, từng miếng từng miếng nhấp môi đứng lên. Này khoan thai động tác, tựa hồ vừa rồi này bị kích động cách làm căn bản cũng không phải là ra từ tay hắn.

“…”

Nhún nhún vai, uốn éo hạ thân thân thể, Lâm Bình Chi đầu tiên là tùy ý quét mắt một vòng gian phòng sau, tầm mắt lúc này mới rơi vào chính phẩm trà Nhạc Duyên trên người, nghi ngờ nói: “Huynh đài đem ta bắt đến nơi đây, là có chuyện gì? Nếu như có thể dùng tới ta Lâm Bình Chi hỗ trợ mà nói, ta tuyệt đối không có hai lời.”

Lâm Bình Chi tuy nhiên còn trẻ khờ dại, nhưng là hắn cũng không ngốc.

Tại nhìn thấy Nhạc Duyên cũng không có khó vì chính mình sau, Lâm Bình Chi liền biết đạo đối phương mang chính mình tới đây, ổn định là vì sự tình khác.

“Ha ha!”

Nhạc Duyên lông mày nhẹ nhàng nhảy lên, ngẩng đầu quét mắt một vòng đứng ở trước mặt mình rất là nghiêm túc Lâm Bình Chi, Nhạc Duyên lúc này mới nói vừa cười vừa nói: “Ta nói rồi, cứu người mà thôi!”

Cứu người!

Đây là Lâm Bình Chi liên tiếp lần thứ hai nghe thế cá từ ngữ. Lúc này, Lâm Bình Chi cũng hiểu rõ đối phương trong miệng cứu người là người nào, không phải cái khác, đúng là hắn Lâm Bình Chi chính mình.

“Huynh đài!”

Lâm Bình Chi nhíu mày trầm tư, hồi ức lấy chính mình trải qua , phát hiện mình cũng không có làm qua cái gì

thương thiên hại lí sự tình, không khỏi mê hoặc nói: “Cứu ta? Ta không trêu chọc đến người nào a!”

Là, tại Lâm Bình Chi trong nội tâm, bản thân nhưng mà không có chọc ai không trêu chọc người nào, bất quá là tại bình thường ngẫu nhiên khách mời hạ trong truyền thuyết đại hiệp, hành hiệp trượng nghĩa một phen, có thể mặc dù là hành hiệp trượng nghĩa hắn cũng chưa bao giờ giết người quá, bất quá chỉ là đem đối phương đả thương, sau đó dùng ngôn ngữ hù lui đối phương mà thôi.

Lâm Bình Chi không rõ.

“Không phải bởi vì ngươi!”

Cười quét mắt một vòng đầy mặt mê hoặc Lâm Bình Chi, Nhạc Duyên đối với ở trước mắt thiếu niên này ý nghĩ cảm thấy có chút buồn cười, sống ở nhà ấm trong giang hồ thiếu niên, nhưng nơi nào biết được giang hồ tàn khốc? Lắc đầu, Nhạc Duyên nếu có điều chỉ nói ra: “Mà là bởi vì ngươi Phúc Uy tiêu cục trong có khiến người khác mê tít mắt đồ vật này nọ, hoài bích có tội mà thôi!”

“Mê tít mắt đồ vật này nọ?”

Lâm Bình Chi nghe lời này không khỏi tỉ mỉ suy tư, đáng tiếc hắn lật qua lật lại nghĩ tới nghĩ lui, cũng không thấy được từ nhà Phúc Uy tiêu cục có vật gì đó đáng giá những người khác mê tít mắt. Chẳng lẽ lại là bởi vì chính mình nhiều tiền?

Phải biết rằng Phúc Uy tiêu cục trước mắt áp tải, nhiều khi đều là trực tiếp dùng tiền bạc khai đạo.

Nhưng mà Lâm Bình Chi cẩn thận một suy tư, phát hiện những thứ kia đại môn đại phái cũng không phải như vậy, một phen suy tư sau, Lâm Bình Chi rất là thất vọng ngẩng đầu nhìn về phía Nhạc Duyên, ánh mắt kia hiển nhiên là trực tiếp nói cho Nhạc Duyên nhà của ta không có gì đáng giá người khác có thể nhớ thương, tựu là nhiều tiền mà thôi.

“Tịch Tà kiếm pháp!”

Nhìn xem Lâm Bình Chi bộ dáng như vậy, Nhạc Duyên trong nội tâm quả thực có chút không nói gì, đôi mắt hạ đơn thuần Lâm Bình Chi Nhạc Duyên cũng là không lời nào để nói. Hiện tại Lâm Bình Chi nói trắng ra còn là một cá một mực sinh hoạt tại cha mẹ cánh chim hạ hài tử mà thôi.

Cái gọi là người giang hồ sinh kinh nghiệm…

Chỉ có thể ha ha.

“Tịch Tà kiếm pháp?”

Nếu như nói trước Lâm Bình Chi là không thể tưởng được, nhưng là đang nghe Nhạc Duyên trực tiếp điểm ra trong đó vấn đề sau, như vậy hắn biểu lộ càng thêm mê hoặc. Nếu như nói trước Lâm Bình Chi còn tự nhận là bản thân tính là một thân thủ không tệ thiếu hiệp, nhưng là tại nhìn thấy Nhạc Duyên một sát na kia ra tay, lập tức Lâm Bình Chi thiếu hiệp tâm cho chấn ra vết rách. Ít

nhất, hắn tại thời khắc này không sẽ cảm giác mình là cao thủ.

Mà giờ khắc này nghe nói Nhạc Duyên nói tự mình Tịch Tà kiếm pháp bị người khác nhớ thương, Lâm Bình Chi trong nội tâm càng quái dị vô cùng.

Tịch Tà kiếm pháp như thế nào, Lâm Bình Chi đương nhiên biết được, hắn hiện tại tu tập chính là này bảy mươi hai đường Tịch Tà kiếm pháp, kiếm pháp này uy lực… Tại Lâm Bình Chi trong nội tâm đối lập, hắn cảm giác mình trên tay Tịch Tà kiếm pháp căn bản đánh không lại trước mắt Nhạc Duyên.

Cái loại này ra tay tốc độ, Lâm Bình Chi căn bản là phản ứng không kịp.

Cho nên, Lâm Bình Chi dùng một loại ngươi đang gạt ta ánh mắt sững sờ, ngẩn người sững sờ chằm chằm vào Nhạc Duyên.

“…”

Lâm Bình Chi trong ánh mắt biểu hiện ra ngoài đồ vật này nọ Nhạc Duyên tự nhiên là nhìn đến rành mạch, bất quá Nhạc Duyên không có tiếp tục trả lời đối phương, mà là phất phất tay, nói ra: “Chuyện này ngươi đi về nhà hỏi cha mẹ ngươi liền biết hiểu, nếu như đến lúc đó cần xin giúp đỡ, vẫn là có thể đến đây khách sạn Duyệt Lai hỏi ta!”

“Ta tại nơi này còn có thể ngây ngốc một thời gian ngắn!”

Nói xong, Nhạc Duyên liền thò ngón tay chỉ cửa phòng, làm ra trục khách động tác, nói: “Đi ra ngoài thời điểm nhớ rõ đóng cửa phòng, đúng, mặt khác hỗ trợ nhường điếm tiểu nhị mang lên một phần thức ăn ngon rượu ngon đi lên. Hôm nay quá mệt nhọc, ta có chút chẳng muốn đi xuống!”

“À? !”

Lâm Bình Chi trợn mắt há hốc mồm nhìn qua Nhạc Duyên, sững sờ thật lâu mới không hiểu ra sao, đầy bụng quái dị rời phòng.

Hắn không có hỏi Nhạc Duyên không nói nguyên nhân, tuy nhiên hai người bất quá là mới quen biết, nhưng là Lâm Bình Chi trong lòng tổng cảm giác trước mắt cái này không bị trói buộc nam nhân nhưng thật ra là một cái nói một không hai nam nhân. Gãi gãi đầu, Lâm Bình Chi không hiểu ra sao xuống lầu, đương nhiên lại cũng không có ngắm dặn dò một tiếng điếm tiểu nhị.

Thẳng đến Lâm Bình Chi đi ra khách sạn Duyệt Lai thật xa, dạo bước đến Phúc Uy tiêu cục phía trước thời điểm, Lâm Bình Chi này mới kịp phản ứng, thầm nói: “Ta mới vừa rồi là đang làm gì thế?” Lắc đầu, cũng là trực tiếp hướng đứng ở cửa ra vào thủ vệ tiêu đầu đánh một tiếng chào hỏi sau, lúc này mới đẩy cửa vào.

Mở đẩy cửa ra, Lâm Bình Chi liền nhìn thấy trước cùng mình cùng một chỗ đi săn Sử tiêu đầu, mấy người khác nhưng không có ở đây.

“Sử tiêu đầu?”

“Thiếu tiêu đầu?”

Hai người mạnh mẽ vừa chạm mặt đều là khẽ giật mình.

Lập tức Sử tiêu đầu này liền thở phào một hơi, nói ra: “Người nọ không có khó xử Thiếu tiêu đầu a? Ngài là thế nào… Đào thoát?”

Sử tiêu đầu rất muốn hỏi Lâm Bình Chi là thế nào từ người nọ trên tay đi ra, nhưng là ngẫm lại vẫn là quyết định dùng đào thoát cái từ này hợp thành mà nói, dù sao tự mình Thiếu tiêu đầu võ công trình độ hắn rất là tinh tường. Tại đối mặt Nhạc Duyên như vậy tồn tại, hoàn toàn là không có có bất kỳ hoàn thủ năng lực.

“Liền như vậy đi tới a!”

“Vị kia họ Nhạc huynh đài cũng không có làm khó ta!”

Tầm mắt tại Sử tiêu đầu trên người dừng lại, Lâm Bình Chi lúc này mới hỏi: “Đúng, Trịnh tiêu đầu bọn họ người đâu?”

“A, bọn họ đi tìm Thiếu tiêu đầu ngài đi!”

Sử tiêu đầu ngốc một chút, lúc này mới trả lời Lâm Bình Chi vấn đề.

“Nhi tử, ngươi không có chuyện gì a!”

Lúc này, Vương phu nhân mới từ trong phòng vội vội

vàng vàng nhỏ chạy đến, đang nghe con mình bị người bắt đi sau, Vương phu nhân trong nội tâm có thể nói là khẩn trương. Ngược lại vẫn đứng tại Sử tiêu đầu bên người Lâm Chấn Nam cũng là như có điều suy nghĩ.

“Nương, hài nhi không có việc gì!”

Đối mặt mẫu thân cao thấp lục lọi, Lâm Bình Chi cười hồi đáp, lúc ấy tuy nhiên đột nhiên bị Nhạc Duyên bắt đi, nhưng là Lâm Bình Chi trong nội tâm càng nhiều vẫn là kinh ngạc, cũng là thiếu một phần sợ hãi.

Sau đó.

Tại Lâm Chấn Nam phân phó Sử tiêu đầu đi đem Trịnh tiêu đầu mấy người tìm sau khi trở về, Lâm Chấn Nam này liền cùng tự mình phu nhân cùng với nhi tử Lâm Bình Chi đi phòng trong.

Tầm mắt tại quét mắt một vòng bên ngoài sau, Lâm Chấn Nam lúc này mới đóng cửa phòng, trở lại gian phòng, sắc mặt cực kỳ nghiêm túc nhìn mình chằm chằm nhi tử Lâm Bình Chi, mở miệng hỏi: “Bình Chi, nói nói trước chuyện phát sinh a!”

“Ách!”

Lâm Bình Chi đầu tiên là thật bất ngờ nhìn mình phụ thân này đột nhiên tới khẩn trương tâm tình, đang nghe Lâm Chấn Nam câu hỏi sau, Lâm Bình Chi liền thành thật đem trước Nhạc Duyên chỗ nói mà nói mỗi chữ mỗi câu lặp lại đi ra, mạt, Lâm Bình Chi nghi hoặc hỏi: “Cha, Lâm gia chúng ta Tịch Tà kiếm pháp thật rất lợi hại phải

không?”

“…”

Hít sâu một hơi, Lâm Chấn Nam thò tay xoa bóp chính mình vậy có chút ít mỏi nhừ mi tâm, lúc này mới đang nhìn mình nhi tử, rù rì nói: “Trước ta còn một mực nghi hoặc, nhưng là hiện tại ta nghĩ đã muốn hiểu rõ!”

Hiểu rõ cái gì?

Lâm Bình Chi không rõ, nhưng là Lâm Chấn Nam vợ chồng cũng là đã muốn như có điều suy nghĩ.

Bắt đầu này ba vị tiêu đầu chết đi, chỉ là nhường Lâm Chấn Nam tưởng ngoài ý muốn mà thôi, dù sao áp tải không có khả năng một mực bình yên Không sao, ngoài ý cái này cũng rất là tầm thường. Nhưng là, Lâm Chấn Nam lại là không có hướng phương diện khác muốn đi.

Trước mắt, đột nhiên bị con mình vấn đề nhắc nhở, Lâm Chấn Nam này mới phát hiện mình nhưng thật ra là đem sự tình nghĩ đơn giản.

“Tịch Tà kiếm pháp…”

Nghe con mình vấn đề, Lâm Chấn Nam trên mặt toát ra một tia đắng chát nụ cười, rồi mới lên tiếng: “Tại lúc trước, ta Lâm gia Tịch Tà Kiếm Phổ nhưng mà trong thiên hạ số một số hai bất phàm kiếm pháp!”

Số một số hai bất phàm kiếm pháp?

Lâm Bình Chi nghe vậy sững sờ. (chưa xong còn tiếp.)

Chương 014 : Đạo sĩ hòa thượng kiếm phổ (trung)

014 chương đạo sĩ, hòa thượng, kiếm phổ (trung)

Tịch Tà Kiếm Phổ. .

Tại Lâm Chấn Nam một phen mang theo hồi ức giọng điệu ngôn luận, Tịch Tà Kiếm Phổ uy danh rốt cục triệt để biểu hiện ra tại Lâm Bình Chi trước mặt.

Bảy mươi hai đường kiếm pháp, uy chấn giang hồ.

Cũng đúng là như thế, mới tạo nên Phúc Uy tiêu cục đã từng thanh danh.

"…"

Lâm Bình Chi ngơ ngác nhìn mình phụ thân Lâm Chấn Nam, trong đầu đều là hồi tưởng đến Lâm gia tổ tiên Lâm Viễn Đồ sử dụng Tịch Tà Kiếm Phổ tuyệt thế phong thái, chỉ là tại một đôi so với trước mắt hắn đang tu tập Tịch Tà kiếm pháp… Lâm Bình Chi tâm tình đã cảm thấy kinh ngạc.

Này hai đồ một đôi so với, hoàn toàn là một trời một vực a!

Cho dù là Lâm Bình Chi hiện tại chính là thiếu niên tâm tính, có chút nuông chiều, lại cũng sẽ không cho là chính mình tu luyện này Tịch Tà kiếm pháp có thể đạt tới uy

chấn thiên hạ tình trạng.

Nhìn con mình biểu lộ biến hóa, Lâm Chấn Nam nhưng cũng biết hiểu Lâm Bình Chi trong nội tâm suy nghĩ, tự mình hiện tại chỗ tu luyện Tịch Tà kiếm pháp hoàn toàn không cách nào cùng đã từng này uy chấn thiên hạ bảy mươi hai đường Tịch Tà kiếm pháp cùng so sánh.

Không biết sao, từ Lâm Viễn Đồ sau, này Tịch Tà kiếm pháp uy lực liền rất là giảm xuống.

Không!

Xác thực nói này đã muốn không chỉ là rất là giảm xuống, mà là thấp đến một cái trình độ quỷ dị.

Trước mắt Tịch Tà kiếm pháp không có tổ tiên trong truyền thuyết mau lẹ quỷ dị, có chỉ là rất bình thường công chính bình thường kiếm pháp, không thể nói thật tốt nhiều tinh diệu, nhưng là cũng kém không đi nơi nào, bất quá chỉ là bình thường kiếm pháp mà thôi.

Mà Lâm Chấn Nam bản thân tại võ học thiên phú lên liền không được tốt lắm, vì vậy hắn Tịch Tà kiếm pháp nếu so với phụ thân hắn càng phải kém hơn một bậc.

Về phần tổ tông truyền xuống chân chính Tịch Tà Kiếm Phổ chỗ, Lâm Chấn Nam lại là không có đi đã tra xét, có lẽ nói là bị đồng lứa thế hệ xuống tới di ngôn cho chấn đến, mà không dám xem xét.

Có thể nói, tại Lâm gia tổ tông nhưng thật ra là không ai hi vọng chính mình hậu bối đi tu tập cái môn này quỷ dị

kiếm pháp.

Cho nên Lâm Chấn Nam lý giải con mình mê hoặc, cũng là ngẫm lại, vẫn là quyết định không nói cái gì nữa. Chỉ là đem chủ đề chuyển dời đến phương diện khác, thí dụ như lần này đối mặt nguy cơ.

Trước cũng may, trước mắt Lâm Chấn Nam cũng là cảm nhận được ngoại giới đối với Phúc Uy tiêu cục thấu xương kia sát khí, vì này Tịch Tà Kiếm Phổ đã có người bắt đầu không từ thủ đoạn.

Phải chăng tìm người tới chủ trì công đạo?

Trong nội tâm ý nghĩ này vừa mới chợt lóe lên, Lâm Chấn Nam cũng là lập tức chối bỏ cái này tâm tư.

Cùng khờ dại Lâm Bình Chi bất đồng, tại sinh ý trên trường lăn Lâm Chấn Nam không chỉ có chỉ là một giang hồ nhân sĩ, càng nhiều còn có một phần thương nhân thân phận. Thương nhân trong lúc đó ngươi lừa ta gạt, lại làm cho Lâm Chấn Nam đồng dạng đối với trên giang hồ người ôm lấy một loại đề phòng. Nhìn trên giang hồ phân tranh không đúng là như thế sao?

Hắn không tin trên giang hồ có thuần túy đại hiệp anh hùng!

Người, đều là để có chút ích lợi mà sống lấy.

Cũng chính bởi vì vậy, Lâm Chấn Nam tại áp tải thời điểm càng nhiều này đây tiền bạc mở đường, tuy nhiên cùng hắc bạch hai nhà đều có chút giao lưu nhân tình,

thực sự gần kề đây là giao lưu nhân tình, dễ hiểu hung ác. Mọi người bất quá là bình nước mà thôi, giao tình cũng là không tính là thâm hậu.

Đây cũng là về sau Phúc Uy tiêu cục bị diệt môn, lại không có người nào đến đây hỗ trợ nguyên do một trong. Nhiều nhất, mọi người thì ở trong đáy lòng cảm thán hạ diệt môn người làm quá mức, mà Phúc Uy tiêu cục hoài bích có tội mà thôi.

Về phần đem Tịch Tà Kiếm Phổ giao ra đi, dùng bảo vệ Phúc Uy tiêu cục an nguy?

Này càng không khả năng!

Phải biết rằng này Tịch Tà Kiếm Phổ nhưng mà tổ tông lưu lại, thân là hậu nhân Lâm Chấn Nam làm sao sẽ đem tổ tông đồ vật này nọ giao ra đi. Nếu như giao ra đi, này không chỉ có là bị trên giang hồ chế nhạo, càng là trời lớn hiếu.

Cho nên, Lâm Chấn Nam cho đến chết lại cũng không có giao ra Tịch Tà Kiếm Phổ, cuối cùng cũng bất quá là thấy Lệnh Hồ Xung bỉnh họ nhường hắn đem Tịch Tà Kiếm Phổ chuyển giao cho con mình Lâm Bình Chi mà thôi.

“Này Nhạc Duyên là một cái dạng gì người?”

Tầm mắt lấp lánh ở bên trong, nhìn mình chằm chằm nhi tử dò xét sau nửa ngày, Lâm Chấn Nam đột nhiên hỏi.

“Ách…”

Lâm Bình Chi nhíu mày chần chờ, không phải không trả lời, mà là trong khoảng thời gian ngắn thật không ngờ hảo thơ hợp thành, thật lâu, Lâm Bình Chi lúc này mới chần chờ nói xong chính mình đối với Nhạc Duyên ấn tượng, nói: “Này Nhạc Duyên là một rất kỳ quái người!”

“Ngoài dự tính người?”

“Đúng! Ngoài dự tính người!”

Lâm Bình Chi gật gật đầu, tiếp tục nói: “Là một rất tiêu sái, thoạt nhìn có chút phong lưu không bị trói buộc nam nhân. Trên người một bộ tài liệu không tầm thường mực áo, trong tay thì là Bạch Ngọc quạt xếp, thích uống rượu… Mặt khác giống như có điểm lười!”

“Mặt khác võ công rất cao mạnh, đối phương tầm mắt làm cho người ta cảm thấy tựa hồ có thể một cái nhìn thấu chính mình!”

Tổ chức nửa ngày ngôn ngữ, nhưng là Lâm Bình Chi cuối cùng cùng Nhạc Duyên tiếp xúc thời gian quá ngắn, lại chỉ có thể nói ra trong lòng mình trước đối với Nhạc Duyên ấn tượng.

Tiêu sái phong lưu người… Lâm Chấn Nam không ngoài ý.

Nhưng là này có chút lười là chuyện gì xảy ra?

Đối với mặt sau cái này đánh giá Lâm Chấn Nam có chút mê hoặc, không qua đối phương võ công cao

cường điểm này Lâm Chấn Nam cũng không phải ngoài ý muốn. Tự mình mấy vị tiêu đầu coi như là hảo thủ, có thể tại đối phương ra dưới tay dĩ nhiên là hoàn toàn kịp phản ứng, thẳng đến đem Bình Chi bắt sau khi đi này mới kịp phản ứng, bởi vậy có thể thấy được đối phương võ công thật là cao cường.

Trong đầu buộc vòng quanh Nhạc Duyên đại khái bộ dáng, Lâm Chấn Nam cũng là suy tư về trong giang hồ có hay không cao thủ như vậy, cũng là phát hiện không có có bất kỳ ấn tượng. Ít nhất tại thành danh hạng người ở bên trong, Lâm Chấn Nam không có nghe nói qua nổi danh kêu Nhạc Duyên người, ngược lại phái Hoa Sơn Quân Tử Kiếm Nhạc Bất Quần thanh danh khá lớn.

Hai người tự nhiên không phải là một người, dùng Quân Tử Kiếm Nhạc Bất Quần đối với chính mình vũ mao yêu quý, Lâm Chấn Nam đương nhiên không sẽ cảm thấy là đối phương ẩn thân mà đến.

Bất quá đã Nhạc Duyên nhận hạ đối với Lâm Bình Chi lời hứa, Lâm Chấn Nam đương nhiên sẽ không buông tha cho ôm đùi cơ hội, cho dù là đối phương cũng là đối với mình nhà Tịch Tà Kiếm Phổ có hứng thú, nhưng tổng so với trước mắt này càng phát nguy hiểm cho cục diện tốt hơn.

…

Thời gian dần dần qua, rất nhanh một ngày thời gian đã qua.

Trong lúc này phát sinh hai kiện chuyện tình, một việc là

Lâm Chấn Nam nhường Lâm Bình Chi mang đến không ít đáng giá đồ vật này nọ cho ở tại khách sạn Duyệt Lai Nhạc Duyên, một chuyện khác tình chính là lần trước cùng đi Lâm Bình Chi đi săn Sử tiêu đầu, Trịnh tiêu đầu, còn có trắng nhị đẳng người liên tiếp phát sinh vấn đề, không có có bất kỳ bề ngoài thương thế chết yểu ở trong tiêu cục.

Lần này đột nhiên tới tình huống, lập tức đem Lâm Chấn Nam cho triệt để hù đến.

Nếu như nói một ngày trước, Nhạc Duyên chỗ nói không lại là cho Lâm Chấn Nam gõ vang cảnh báo, nhưng là cũng không có nhường Lâm Chấn Nam triệt để để ý, bởi vì tại hắn trong suy nghĩ hoàn toàn không ngờ rằng sẽ có người như vậy tùy ý làm bậy.

Mà trước mắt, cũng là kiến thức đến.

Hoàn toàn không có có bất kỳ lý do, liền như vậy trực tiếp giết chính mình Phúc Uy tiêu cục người, như vậy tùy ý cách làm cũng là nhường Lâm Chấn Nam rất là hoảng sợ. Hắn hoài nghi tới ngụ ở đâu tại khách sạn Duyệt Lai Nhạc Duyên, nhưng là mảnh vừa nghĩ lại lại cảm thấy không là đối phương, nếu không mà nói lấy đối phương thủ đoạn chỉ sợ là lúc trước trực tiếp mượn hạ Lâm Bình Chi.

Chẳng lẽ lại thật là có con người làm ra tự mình Tịch Tà kiếm pháp?

Sự tình cũng không có do đó chấm dứt, kế tiếp trong vòng vài ngày trong tiêu cục phái đi ra tìm xin giúp đở,

hay là điều tra tình huống người liên tiếp chết thảm. Loại tình huống này rốt cục nhường Lâm Chấn Nam vợ chồng hoảng loạn lên, cho dù là Vương phu nhân nhà mẹ đẻ chính là Kim Đao Vương gia, nhưng vào lúc này thực sự nâng không cái tác dụng gì.

Khách sạn Duyệt Lai.

Gần cửa sổ.

Nhạc Duyên một cá nhân, một bầu rượu, một bả cây quạt, liền an tĩnh như vậy uống rượu nhìn qua bên ngoài.

“Hàaa…!”

Nhạt cười một tiếng, Nhạc Duyên tuy nói cứu người, lại chỉ chỉ là Lâm gia, mà không phải toàn bộ tiêu cục. Tầm mắt nhìn qua trên đường người đi đường, tầm mắt không ngừng ở đằng kia chút ít lui tới phụ trên thân người hơi chút càn quét một phen, phát hiện không có gì mỹ nhân sau, này mới thu hồi tầm mắt, tự nhủ: “Chó cùng rứt giậu, này là hoàn toàn liền lý do cũng không tìm muốn ra tay sao?”

Ngang ngược càn rỡ, không gì hơn cái này.

“Quả nhiên!”

“Trước mắt ta tại nơi này không hề danh vọng, người khác đổ ra không sẽ để ý chính mình cảnh cáo!”

Chén rượu nhẹ nhàng để xuống, Nhạc Duyên hồi tưởng

đến hai ngày này chuyện phát sinh, trong nội tâm như có điều suy nghĩ.

Nhạc Duyên nghĩ không phải cái khác, mà là về lần này diệt môn sự kiện trong Phúc Châu quan phủ chỗ đại biểu ý nghĩa. Phải biết rằng tại Tiếu Ngạo Giang Hồ ở bên trong, tại trong thành thị quan phủ dưới mí mắt tiến hành diệt môn chỉ có lúc này đây. Mà Lâm gia tuy nhiên hiện tại trên giang hồ địa vị không được tốt lắm, nhưng là Lâm Chấn Nam có người ở trong quan phủ nhậm chức, có thể nói tại trong quan phủ cũng có một phần quan hệ.

Nhưng là trên thực tế cũng là Phúc Uy tiêu cục liền như vậy tại Phúc Châu trong thành trơ mắt làm cho người ta cho diệt môn.

Trong đó chỗ bao hàm ý nhị có thể nghĩ.

Mà ở Nhạc Duyên xem ra, trong chuyện này nguyên nhân lớn nhất chính là phái Thanh Thành là Đạo gia môn phái.

Phải biết rằng tại Trung Quốc triều đại ở bên trong, đạo giáo địa vị cũng không sai, tại căn bản Minh Thanh tam triều, đạo giáo có thể nói đều là địa vị tôn sùng. Không nói trước trong đoạn thời gian này thân là Đạo gia {Thái Đẩu} một trong Võ Đang tại trong triều đình địa vị, chỉ là tam triều đối với Võ Đang Sơn phong thiện liền có thể nghĩ.

Hơn nữa về sau Viết Nguyệt thần giáo Giáo chủ Nhậm Ngã Hành dẫn người giết đến tận Ngũ Nhạc phái, giết

đến tận Thiếu Lâm, duy chỉ có không có đi Võ Đang. Đợi Nhậm Ngã Hành nghĩ muốn đem Thiếu Lâm Võ Đang cùng một chỗ thu thập thời điểm, cũng là thân thể nhịn không được chính mình đi trước.

Bởi vậy có thể thấy được, lần này Phúc Uy tiêu cục diệt môn sự kiện tuyệt đối không phải đơn giản như vậy.

Phải biết rằng tại nguyên lai nội dung cốt truyện trong, phái Thanh Thành đem Phúc Uy tiêu cục diệt môn lại cũng không có đụng phải cái khác giang hồ cùng nói sao dạng, nhiều nhất cũng bất quá nói là Dư Thương Hải làm quá mức, mà không có người đi ra hành hiệp trượng nghĩa.

Dư Thương Hải cuối cùng là một chết ở báo thù Lâm Bình Chi trên tay. Nếu đổi lại đã từng Hồng Thất Công ở đây, phỏng chừng phái Thanh Thành sự tình tuyệt đối không phải đơn giản như vậy.

Có thể nói, trước mắt cục diện tuyệt đối nếu so với thần điêu thời kì tới phức tạp nhiều.

Dù sao hiện tại giang hồ không có thù nước hận nhà, tự nhiên càng nhiều vẫn là giang hồ phân tranh.

“Hàaa…!”

“Xem ra Lâm gia nhịn không được!”

Tầm mắt rơi vào trên đường phố trước tới một bóng người, Nhạc Duyên cười ực một cái cạn rượu trong chén, cũng là đứng dậy đong đưa cây quạt trở lại gian

phòng của mình đi, yên tĩnh chờ.

Mấy ngày nay Nhạc Duyên không có tùy tiện nhúng tay, mà là đang phân tích trong chuyện này phức tạp cục diện.

“Ta cuối cùng không phải chân chánh anh hùng!”

Cây dù che lấp nửa bên mặt, Nhạc Duyên trên mặt tựa hồ trào phúng, cũng là chậm rãi nhắm mắt lại, chờ đợi liên quan người đến đến.

Đông! Đông!

Cửa phòng bị gõ vang.

“Tiến đến!”

Nhạc Duyên mở mắt ra, tầm mắt rơi vào nơi cửa phòng, mở miệng nói ra.

Cót kẹtzz ——

Theo phòng cửa bị đẩy ra, Lâm Bình Chi vẻ mặt trắng bệch đi tới. Đi đến Nhạc Duyên ba thước ngoại trạm ổn định, Lâm Bình Chi bình tĩnh nhìn qua Nhạc Duyên, đột nhiên như đẩy Kim Sơn đổ ra ngọc trụ bình thường quỳ rạp xuống đất, vô cùng bi sặc dập đầu nói: “Van cầu huynh đài cứu cứu ta Phúc Uy tiêu cục cao thấp, ta Lâm Bình Chi nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp!”

Cũng không nói gì Lâm gia một môn, mà là cả Phúc Uy tiêu cục.

Lâm Bình Chi mà nói nhường Nhạc Duyên rất là kinh ngạc, nhưng cũng là lòng tràn đầy cảm thán. (chưa xong còn tiếp.)

Chương 015 : Đạo sĩ hòa thượng kiếm phổ (hạ)

015 chương đạo sĩ, hòa thượng, kiếm phổ (hạ)

“Cứu cứu ta Phúc Uy tiêu cục cao thấp, ta Lâm Bình Chi nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp!”

Đàn ông dưới đầu gối là vàng, huống chi còn là một cá bản thân xuất từ phú quý người ta, từ nhỏ nội tâm liền có lấy thuộc về mình kiêu ngạo hết sức lông bông thiếu niên. . Làm quỳ xuống, dập đầu thời điểm, Lâm Bình Chi liền biết đạo từ hôm nay trở đi, chính mình đem không bao giờ … nữa là đã từng Thiếu tiêu đầu.

Xem chung quanh, Lâm Bình Chi phát hiện làm Phúc Uy tiêu cục đối mặt như thế tình thế nguy hiểm thời điểm, đường đường Thiếu tiêu đầu nhưng không có bất luận cái gì có thể xin giúp đỡ địa phương.

Xin giúp đỡ cha mẹ mình?

Cha mẹ đã tại vì chuyện này bôn ba, càng cũng lâm vào tình thế nguy hiểm.

Về phần những người khác…

Mẫu thân nhà mẹ đẻ người, không nói trước đối phương là hay không sẽ cho mình thời gian, chỉ cần liền Lâm Bình Chi chính mình mà nói, trên thời gian thực sự không kịp.

Càng nghĩ, Lâm Bình Chi cuối cùng chỉ phát hiện một cá nhân có lẽ có thể cứu Phúc Uy tiêu cục.

Người kia chính là tại trong tiểu điếm gặp được Nhạc Duyên.

Tuy nhiên lúc trước Nhạc Duyên chỉ là bộc lộ một ít, liền đem Lâm Bình Chi từ trong mấy người cho bắt đi, lần này hành vi dĩ nhiên là nói cho Lâm Bình Chi hắn là một cao thủ.

Làm đi một mình quăng không đường thời điểm, tự nhiên sẽ liền hắn đang nghĩ đến gần nhất có thể trợ giúp người tìm xin giúp đở.

Mà Nhạc Duyên hiển nhiên chính là Lâm Bình Chi một phen càng nghĩ sau suy nghĩ đến nhân tuyển.

"…"

Tầm mắt nhìn qua quỳ ở trước mặt mình Lâm Bình Chi, Nhạc Duyên trong nội tâm vừa là ngoài ý muốn, rồi lại là một loại không nói gì. Đối với Lâm Bình Chi thiếu niên này, Nhạc Duyên đối với hắn đánh giá rất kỳ quái. Hắn có trẻ sơ sinh tâm, rồi lại lộ vẻ hết sức lông bông, ngay mặt đến tai nạn sau, Lâm Bình Chi vẫn còn tìm kiếm nhân tính lên an ủi.

Chẳng qua là làm Nhạc Bất Quần cho Lâm Bình Chi này một kích trí mạng sau, rốt cục khiến cho lòng hắn họ phát sinh cực đoan nhất biến hóa.

Từ một cái có thể trùng quan giận dữ, vì một danh xấu nữ nhi rút kiếm tương trợ thiếu hiệp, biến thành một cái tuyệt vọng điên cuồng người.

Lâm Bình Chi sở dĩ biến thành như vậy, không nói là vì gia cừu, mà là vì đối với nhân tính tuyệt vọng, khiến cho ở trong mắt hắn xem ra, chung quanh hắn đều là nói dối. Vô luận là hay không hảo ý, mọi người tầm mắt cũng chẳng qua là nhắm vào hắn Lâm gia tổ truyền kiếm pháp —— Tịch Tà Kiếm Phổ.

Từ một cá trẻ sơ sinh tâm bình thường thiếu hiệp hóa thành nhất danh điên cuồng đến đã muốn mất đi nhân tính người, không thể không nói đây là một thật lớn mỉa mai đâm.

Đối với giang hồ một cái châm chọc.

Đối với đại hiệp một cái châm chọc.

Cái này hắc ám giang hồ, nói cho Lâm Bình Chi trên cái thế giới này là không có chân chính đại hiệp.

“Ta có thể cứu!”

Tầm mắt từ dập đầu Lâm Bình Chi trên người thu hồi, Nhạc Duyên không để ý đến Lâm Bình Chi, mà là cầm lấy ấm trà, lại lần nữa vì chính mình thêm đầy trà lạnh, nói: “Nhưng là… Ta cần một cái cũng đủ thân phận tới nhúng tay chuyện này!”

Làm việc, cần lý do.

Nhúng tay như vậy giang hồ báo thù, càng cần nữa lý do.

Quan trọng nhất là còn muốn vì sau này sự tình làm an bài.

Nếu như không để cho một cái ổn định thân phận, đối với Lâm gia có thể nói là cứu phải nhất thời, lại cứu không được một đời. Chỉ cần này Tịch Tà Kiếm Phổ vẫn tại Lâm gia, như vậy trong giang hồ đối với cái này cửa kiếm pháp nhìn xem tựu cũng không buông lỏng.

Về phần nhường Lâm gia đem Tịch Tà kiếm pháp giao ra đi, Nhạc Duyên sẽ không nói những lời này.

Tại kinh nghiệm Thần Điêu Hiệp Lữ thế giới, Nhạc Duyên biết rõ có nhiều thứ là không thể tùy ý vứt bỏ, này không giống người hiện đại như vậy tùy ý, ở thời đại này rất nhiều thứ cũng phải cần đi kiên trì, cho dù là trả giá tánh mạng.

Bởi vì này không chỉ có quan hệ đến tánh mạng, càng quan hệ đến tín niệm.

“Cũng đủ thân phận?”

Nhạc Duyên vừa mới bắt đầu trầm mặc nhường Lâm Bình Chi cảm thấy mát lạnh, đang cho rằng đối phương sẽ không đáp ứng sau, lại nghe đến nhường mình muốn đáp án. Nhưng là đang nghe cái này nhưng là một từ sau, Lâm Bình Chi không khỏi sững sờ. Ngẩng đầu, nhìn qua đang tại khoan thai phẩm lấy trà Nhạc Duyên, Lâm Bình Chi trong nội tâm giật mình, đột nhiên linh

quang lóe lên, cũng là lại lần nữa hướng Nhạc Duyên dập đầu nói: “Đồ nhi bái kiến sư phó!”

“…”

Trong miệng nước trà xém tí nữa một miệng phun ra đi, Nhạc Duyên lại không ngờ rằng Lâm Bình Chi lại sẽ có nghĩ như vậy pháp. Quay đầu, tầm mắt rơi vào Lâm Bình Chi trên người, sắc mặt hơi có vẻ quái dị đứng lên. Không thể không nói, Lâm Bình Chi biện pháp này cũng là là một rất tốt biện pháp giải quyết.

Này thân phận cũng đủ!

Cũng đủ nhường Nhạc Duyên nhúng tay trong đó, lại cũng sẽ không khiến cho người nào nhàn thoại.

Sở dĩ cần như vậy một thân phận, là vì Nhạc Duyên cảm thấy Phúc Uy tiêu cục diệt môn không phải trong tưởng tượng đơn giản sự tình, tự nhiên là cần tương ứng chuẩn bị.

“Đồ đệ? !”

Nhạc Duyên lặp lại hạ cái từ này hợp thành, chậm rãi xoay người, nhìn qua dập đầu Lâm Bình Chi, mở miệng nói ra: “Như vậy… Châm trà a!”

Trong lời nói cũng là đáp ứng Lâm Bình Chi thỉnh cầu.

“À? !”

Ngẩng đầu, Lâm Bình Chi không khỏi mừng rỡ, tuy

nhiên trước mắt không có làm chứng người, cha mẹ cũng không tại bên người, nhưng là Lâm Bình Chi cũng là cũng muốn không nhiều lắm. Nghe vậy, Lâm Bình Chi lập tức đứng dậy châm trà, cung kính kính thượng.

“Môn quy không nhiều lắm!”

“Bảo trì ngươi lúc trước tại tiểu điếm nói với ta này phần bản tâm có thể!”

Nhạc Duyên tiếp nhận Lâm Bình Chi đưa qua nước trà, một ngụm uống hết, sau đó tùy ý nói ra hạ chính mình tạm thời chỗ bịa đặt môn quy.

“A!”

Nháy hạ ánh mắt, Lâm Bình Chi kinh ngạc nhìn qua Nhạc Duyên, tuy nhiên không biết rõ lời kia trong chân chính hàm nghĩa, Lâm Bình Chi vẫn là nghiêm túc nhớ kỹ, nói ra: “Đợi chút nữa sư phó đến Phúc Uy tiêu cục, ta đang tại cha mẹ mặt tại bái kiến một hồi!”

Như vậy đột ngột bái sư, Lâm Bình Chi vẫn là rảnh rỗi tràng diện quá nhỏ, quá bất chính quy, lần này cũng là bản thân thiếu gia nhà giàu khí phát tác.

“…”

Nhạc Duyên không để ý đến Lâm Bình Chi những lời này, mà là tay phải vỗ về chơi đùa nâng tóc trên đầu mình tới, tầm mắt tại lọn tóc lên quét mắt một vòng, thở dài: “Tóc này trở nên khô vàng, rồi lại phân nhánh a!” Nói xong, Nhạc Duyên tầm mắt cũng là rơi vào Lâm

Bình Chi một ít đầu tóc đen lên.

Lập tức, Lâm Bình Chi không khỏi cảm thấy toàn thân mát lạnh.

…

Bên ngoài gian phòng.

Khách điếm điếm tiểu nhị đang thu thập một gian vừa mới vô ích xuống tới khách phòng, đang chuẩn bị xuống lầu, trải qua Nhạc Duyên gian phòng thời điểm, lại nghe đến trong đó truyền đến ngoài dự tính tiếng vang. Mê hoặc ở bên trong, điếm tiểu nhị cước bộ không khỏi chậm lại, lặng lẽ đứng ở ngoài cửa nghe lén lấy trong đó nói chuyện.

“Sư phó… Ngài đây là…”

Trong thanh âm mang theo sợi sợi khẩn trương cùng ngạc nhiên.

“Cứ như vậy một sự việc con a!”

Mặt khác một đạo ôn hoà hiền hậu tiếng nói rất là tùy ý nói ra.

“Nhưng mà, sư phó, ta còn không có lấy vợ sinh con, này…”

Trước nọ vậy đạo giọng nam tựa hồ có một loại muốn khóc lên ủy khuất.

“Này có cái gì? Sư mệnh như cha mạng, vấn đề này ta đến lúc đó sẽ cùng cha mẹ ngươi nói rõ, nghĩ đến hai vị cũng sẽ không để ý! Nói tiếp chúng ta còn muốn thời gian đang gấp, đi chiếu cố cha mẹ ngươi!”

Ôn hoà hiền hậu giọng nam tiếp tục lấy loại kia gió mát quất vào mặt an ủi.

“Ách…”

Ngoài cửa.

Điếm tiểu nhị nghe không tự chủ được nuốt vài ngụm nước miếng, trước hắn liền nhìn thấy nhất danh mỹ thiếu niên tiến Nhạc Duyên gian phòng, tự nhiên là đối với trong đó chuyện phát sinh cực có hứng thú. Nhưng trước mắt như vậy một nghe lén, cũng là trong đầu không tự chủ được não bổ nâng trong đó chuyện phát sinh tới.

Chẳng qua là khi điếm tiểu nhị nghĩ ra trong phòng chuyện phát sinh sau, điếm tiểu nhị liền dồn sức đánh một cái run rẩy, cho dù là mùa hạ nóng bức, điếm tiểu nhị cũng cảm giác mình giờ phút này phảng phất giống như đứng ở khối băng trên mặt.

Run rẩy một phen sau, điếm tiểu nhị lập tức xoay người rời đi, đi xuống lâu.

Hồi lâu.

Cửa phòng bị đột ngột mở ra, Nhạc Duyên một thân mực áo, tay cầm Bạch Ngọc Phiến, một tay gánh lưng đi

tới, lông mày gảy nhẹ, cũng là khóe miệng mỉm cười. Một đầu tóc đen, tùy ý nhóm ở sau ót, quả thực nhẹ nhàng tốt công tử nhất danh.

“Ừ?”

Dừng bước lại, Nhạc Duyên quay đầu nhìn về phía trong phòng, nhướng mày, nói: “Xuất hiện đi! Chỉ cần thói quen là tốt rồi!”

Lập tức.

Tại một hồi chi chi ngô ngô mè nheo ở bên trong, một cái lóe sáng vô cùng tiểu trọc đầu rũ cụp lấy đầu từ trong phòng đi tới.

“Ngẩng đầu!”

“Ưỡn ngực!”

Nhạc Duyên đối với Lâm Bình Chi biểu hiện rất là không hài lòng, trước mắt Lâm Bình Chi xa không có chân thọt cô nương Lục Vô Song như vậy tùy ý, chân thọt cô nương tuy nhiên tính tình sai, nhưng là người ta cũng rất là kiên trì cùng cường ngạnh. Trong tay quạt xếp vừa thu lại, ba một chút đập vào trước mắt tiểu trọc đầu lên, Nhạc Duyên nghiêm túc nói ra: “Ta môn hạ có thể tự phụ, nhưng không thể không có tự tin!”

Ngô!

Tay nghề tốt không ít!

Tầm mắt tại trước mắt tiểu trọc đầu lên trượt một vòng sau, Nhạc Duyên lúc này mới xoay người giơ lên bước đi lên phía trước đi, ngoài miệng hừ điệu hát dân gian, cảm thấy cũng là thoải mái cực kỳ. Lúc trước bị Bất Giới đại sư làm cho một bụng khó chịu, hôm nay rốt cục ý niệm trong đầu hiểu rõ.

"…"

Sau lưng, Lâm Bình Chi thò tay sờ sờ trên đầu bị gõ địa phương, nhếch miệng vô cùng ủy khuất nhìn trước mắt giẫm chận tại chỗ mà đi Nhạc Duyên, tầm mắt tia gắt gao rơi vào Nhạc Duyên một ít đầu tóc dài phiêu dật lên, cuối cùng lại chỉ có thể ngửa đầu từng bước một theo sau, một bộ thấy chết không sờn bộ dáng.

…

Hành Sơn.

Lưu Chính Phong chậu vàng rửa tay tại Hành Sơn lên quy mô cử hành, tự nhiên trong giang hồ các môn các phái từng có giao tình cũng cần cho lên một phần mặt mũi.

Trong đó Ngũ Nhạc phái không nói, mọi người đồng khí liên chi tự nhiên là muốn tới. Tuy nhiên viết tử còn chưa tới tổ chức đại hội thời điểm, nhưng là Ngũ Nhạc chi người đã bắt đầu từng người từ trên núi chạy đến.

Trong đó, Hoa Sơn từ Lệnh Hồ Xung dẫn đội, mà Hằng Sơn thì là từ Định Dật sư thái dẫn đội.

Dưới núi.

Một cái kiều tiểu trọc đầu tiểu ni cô đang một trận gió giống như từ trong rừng chạy qua, toàn thân mang theo khí lưu càng nhấc lên trên mặt đất lá cây cỏ dại.

Tại phía sau.

Một cái ra vẻ hào phóng giọng nam cười ha ha lấy đang không ngừng hướng phía trước đuổi theo, đồng thời một bên tìm lại được một bên hô: “Ai, phía trước tiểu ni cô, đừng chạy a!” Bất quá tại kêu gọi đầu hàng thời điểm, nam tử vẫn là nhanh hơn cước bộ, rời đầu bóng lưỡng tiểu ni cô càng phát tiếp cận.

“YAA.A.A..!”

Một tiếng duyên dáng gọi to, tiểu ni cô chợt quay đầu, mắt thấy đối phương sắp truy gần, lập tức kinh hô một tiếng, xác thực tốc độ càng phát nhanh. Dưới ánh mặt trời, tiểu ni cô càng chạy ra một thân đổ mồ hôi. Phải biết rằng tiểu ni cô tại trên núi từ tu luyện Nhạc Duyên đơn độc dạy cho nàng khinh thân công pháp sau, hắn khinh thân công pháp hết sức đề cao. Cho dù là tại sư phó của nàng Định Dật sư thái, tại dùng ngang nhau công lực tình huống, vận dụng khinh công cũng so không được lên hiện tại nàng.

Trong khoảng thời gian này tới, tiểu ni cô tinh lực cứ thế đặt ở này khinh công trên mặt, liền kiếm pháp cái gì cũng bỏ qua.

“Sư phó!”

“Sư tỷ!”

Một bên chạy tiểu ni cô còn một bên kéo kiều nộn cuống họng cầu cứu nói: “Tới giúp đỡ chút a, Nghi Lâm cũng bị bạc kẻ trộm bắt lấy, Nghi Lâm muốn bị khi phụ!”

“…”

Truy ở phía sau Điền Bá Quang nghe vậy không khỏi xém tí nữa đau sốc hông, tâm nói mình còn rời đối phương còn kém điểm cự ly!

Còn có này phái Hằng Sơn ni cô không phải nghe đồn khinh công không được tốt lắm sao?

Một bên truy Nghi Lâm, Điền Bá Quang một bên dưới đáy lòng suy tư về, làm sao hôm nay chính mình nhìn thấy cái này tiểu ni cô chiêu thức ấy khinh thân công pháp dùng như vậy trượt? Cứ thế mang theo mình ở này giữa rừng núi quanh đi quẩn lại chuyển nhiều cái vòng.

Này giang hồ đồn đãi nói dối người a!

“Nhạc đại ca, cứu cứu Nghi Lâm a!”

“Nghi Lâm cũng bị Vạn Lí Độc Hành Điền Bá Quang bắt lấy a!”

Cuối cùng, thấy la lên không thấy kết quả, tiểu ni cô Nghi Lâm lập tức quyết đoán đổi xưng hô, cũng là một đường chạy một đường không ngừng đổi lấy danh tự, tại trong

rừng cây không ngừng loạn chuyển.

Phúc Châu.

“Ừ?”

Nhạc Duyên tại đi đến Phúc Uy tiêu cục trước cửa thời điểm đột nhiên dừng bước lại, tựa hồ cảm ứng được cái gì, đầu chợt hướng phương bắc nhìn lại.

Này phương.

Cũng là vạn dặm không mây. (chưa xong còn tiếp.)

Chương 016 : Cấm? Cướp!

016 chương cấm? Cướp!

Giữa rừng núi. .

Đại thụ trải rộng, cong cong hỗn loạn.

Tiểu ni cô Nghi Lâm liền như vậy mang theo một thân làn gió thơm, dùng không hề minh xác phương hướng có thể nói phương vị chạy loạn khắp nơi lấy.

Tại nàng mặt sau, Điền Bá Quang truy này mới kêu một cái vất vả.

Nếu như là dùng thẳng tắp cự ly mà nói, Điền Bá Quang có thể nói đã sớm đuổi theo trước mắt cái này tiểu ni cô, nhưng vấn đề là cái này tiểu ni cô rút vào trong núi rừng sau, chỗ vận dụng khinh công khiến cho hắn ngoài ý muốn, hơn nữa chạy phương hướng căn bản cũng không phải là dùng thẳng tắp, mà là loạn thất bát tao loạn chuyển lấy.

“…”

Điền Bá Quang dừng bước lại, nhìn qua cách đó không xa vẫn tại dùng kiều nộn tiếng nói kinh hô lấy tiểu ni cô, Điền Bá Quang liền cảm thấy mình đã là không lời nào để nói.

Thử nghĩ hắn có thể đủ được xưng Vạn Lí Độc Hành, khinh công trên giang hồ tự nhiên là độc nhất vô nhị, nếu không mà nói dùng hắn này cá ** kẻ trộm thân phận, nơi nào sẽ sống như vậy tiêu sái. Có thể mặc dù là như vậy, Điền Bá Quang đối trước mắt cục diện cũng là có chút không nói gì.

Bởi vì, bởi vì trước mắt cái này tên là Nghi Lâm tiểu ni cô này phương hướng cảm quả thực nhường người đau đầu.

Một người bình thường tự nhiên dưới bình thường tình huống đều có được chính mình phương hướng cảm giác, cho dù là rất nhiều người tại vội vàng loạn lạc chạy trốn cũng sẽ có tương ứng phương vị. Nhưng là trước mắt cái này tên là Nghi Lâm tiểu ni cô lại không phải như vậy.

Làm vọt vào núi rừng sau, Nghi Lâm tựa như Điền Bá Quang biểu hiện ra cái gì gọi là vô phương vị tùy ý chạy loạn.

Điền Bá Quang tự nhận là bản thân là bình thường người, nhưng là nhưng bây giờ là hoàn toàn lý giải không Nghi Lâm này là thế nào trốn. Ngươi nói hướng bên trái truy a, ngươi lại phát hiện người ta tiểu ni cô chạy mặt phải đi, nói hướng bên phải truy a, hắn vừa phát hiện người ta tiểu ni cô lại lùi lại phía sau mặt đi.

Này liên tiếp tán loạn xuống tới, Điền Bá Quang cũng đã chậm rãi cảm giác mình đầu cũng tạ ơn mỏi nhừ nở, có chút cháng váng đầu.

Để cho Điền Bá Quang không nói gì là, người ta tiểu ni cô còn không ấn lấy thẳng tắp cự ly chạy trốn, mà là một mực đi lòng vòng trốn.

Đáng chết!

Ngắm lên trước mắt mỹ mạo tiểu ni cô, Điền Bá Quang cảm thấy tiếp tục như vậy tuyệt đối sẽ bị giang hồ đồng đạo chuyện cười, hít sâu một hơi, lắc lắc có chút ngất đi đầu, trực tiếp một cái thả người chạy vội về phía trước, cũng là ở giữa không trung cùng Nghi Lâm sai thân mà qua.

“! ! !”

Nhìn vừa chạy về tới tiểu ni cô Nghi Lâm, giữa không trung Điền Bá Quang liền cảm giác mình tâm can đều ở đau, rơi vào đường cùng chỉ có thể vận dụng Thiên Cân Trụy, rơi trên mặt đất. Quay người lại, hướng tiểu ni cô nhìn lại.

“Ai?”

“Đây là!”

Chỉ là này nhìn lên phía dưới, Điền Bá Quang phát giác trong đó không ổn. Có lẽ là vòng tròn chuyển quá nhiều, tiểu ni cô có thể là quay đầu ngất hoa mắt vẫn là sao, tại cùng mình sai thân mà qua đi, lại vừa không giải thích được quay lại tới, bay thẳng đến chỗ ở mình phương hướng trong đầu buồn bực chạy tới.

Nhìn bộ dáng kia, thật giống như nhũ yến về, phảng

phất giống như đầu nhập bản thân ngực bình thường.

Bùm!

Nhất thanh muộn hưởng.

Tiểu ni cô Nghi Lâm đầu bóng lưỡng trực tiếp đâm vào Điền Bá Quang ngực, lập tức bắn ra, bản thân càng lui ra phía sau vào bước, một ngồi dưới đất.

“A!”

“Đụng vào!”

Kiều nộn tiếng nói từ trong miệng phát ra, tiểu ni cô Nghi Lâm một tay vuốt chính mình đầu bóng lưỡng, một tay vuốt bản thân nhỏ, kinh hô, đồng thời cả người ngồi dưới đất còn tại dùng một loại kỳ lạ ý nhị ngã trái ngã phải đi dạo, hiển nhiên là đã muốn cháng váng đầu.

“…”

Điền Bá Quang nhìn xem đụng tại trên người mình sau một ngồi dưới đất Nghi Lâm, nhìn qua đối phương động tác, còn có cặp kia tay dùng lực vuốt đầu bóng lưỡng cùng ngọc thủ, nghe nữa đối phương này kiều nộn thanh âm. Điền Bá Quang khóe miệng liền không khỏi giật giật, trở về một câu, nói: “Ta nhìn thấy!”

Đồng thời, Điền Bá Quang người cũng ngồi xổm xuống, liền ngồi xổm tiểu ni cô Nghi Lâm trước mặt, kinh ngạc đánh giá trước mắt cái này mỹ mạo tiểu ni cô.

“Ừ?”

Nghe được này gần tại bên tai thanh âm, Nghi Lâm dùng sức lắc lắc đầu, nhường này làm cho người ta chán ghét mắt hoa cảm khu trục ra trong óc sau, lúc này mới nhìn rõ ràng đang ngồi chồm hổm ở trước mặt mình, dùng vẻ mặt ngoài dự tính biểu lộ nhìn mình Điền Bá Quang.

“A! ! !”

Lại là một tiếng thét kinh hãi, tiểu ni cô Nghi Lâm ngọc thủ chỉ lên trước mắt nam nhân, vô cùng chấn cả kinh kêu lên: “Hái hoa tặc Điền Bá Quang! Không cần hái ta, Nghi Lâm không phải hoa!”

Hoa?

Điền Bá Quang khóe mắt không khỏi nhảy một chút, ngắm lên trước mắt này đã là chạy ra một thân đổ mồ hôi tiểu ni cô Nghi Lâm, đang nghe đối phương kinh hô sau, Điền Bá Quang lúc ấy tựu buồn bực.

Cái này mỹ phảng phất giống như thủy tinh bình thường nữ hài nhi, đến cùng đang suy nghĩ gì?

Hơn nữa thấy tiểu ni cô Nghi Lâm này phảng phất giống như chứng kiến tiền sử dã thú tầm mắt, Điền Bá Quang tâm tình cũng không thoải mái. Tâm nói mình tại hái hoa tặc một chuyến này trong đó, có thể coi như là hiện nay trong giang hồ Trạng Nguyên, người không nói lỗi lạc, nhưng làm sao cũng được cho một cái rất có mị lực nam nhân a?

Nhìn trước mắt cái này khờ dại thuần khiết phảng phất giống như một cái đầm nước trong tiểu ni cô, không biết sao, Điền Bá Quang vốn trong lòng ý nghĩ cũng là không ít thiếu, trong thoáng chốc lại quên chính mình vốn thân phận chính là là một cá ** kẻ trộm.

Ba !

Thấy tiểu ni cô Nghi Lâm còn tại nói nhỏ lải nhải lấy, Điền Bá Quang lập tức nhịn không được thò tay tại tiểu ni cô này bóng loáng đầu bóng lưỡng vỗ một cái, vô cùng nghiêm túc nghiêm túc nói ra: “Không cần ầm ĩ!”

“À? !”

Nghi Lâm bị gõ không khỏi sững sờ, hai tay không tự chủ được che chính mình đầu bóng lưỡng, lập tức kiều nộn lải nhải âm thanh dừng lại, đáng thương ngắm lên trước mắt nam tử, một đôi xinh đẹp trong mắt to hai khỏa óng ánh thấu triệt nước mắt nhi tựu tại trong hốc mắt đảo quanh, mắt thấy muốn khóc.

“Không cho phép khóc!”

Điền Bá Quang trừng mắt, đối với Nghi Lâm nói ra. Thân là kẻ trộm hắn gặp qua không ít nữ nhân khóc, nhưng là trước mắt cái này tiểu ni cô như vậy một bộ đáng thương bộ dáng, này óng ánh không có chút nào tạp chất ánh mắt nhìn mình chằm chằm khóc thời điểm, Điền Bá Quang trong nội tâm liền bay lên một loại không hiểu bực bội, tựa hồ là chính mình phạm cái gì sai lầm lớn bình thường.

“Ô!”

“Vị này Điền đại hiệp, không cần làm chuyện xấu có được hay không? Nếu không mà nói Phật Tổ sẽ trừng phạt ngươi!”

Khóc thút thít một tiếng, tiểu ni cô Nghi Lâm như giống như chim cút rúc ở đây trong, vô cùng đáng thương nhếch miệng, trong hốc mắt một đôi nước mắt nhi cho ngạnh sanh sanh nghẹn trở về. Nhưng là dưới loại tình huống này, Nghi Lâm lại cũng không có quên lấy hết dũng khí cho đối phương giảng Phật hiệu, muốn độ người ta quay đầu lại là bờ.

Kỳ thật, tại tiểu ni cô Nghi Lâm trong nội tâm, trước mắt thời gian cũng là thập phần hối hận, hối hận chính mình khinh công không có luyện tốt, nếu không mà nói này cái gì Vạn Lí Độc Hành Điền Bá Quang tất nhiên đuổi không kịp chính mình. Đối với là mình vừa mới chuyển choáng váng, trực tiếp đụng vào người ta trước mặt, Nghi Lâm lại là không có để ý.

Khàn ——

Cũng lúc này, này mỹ mạo tiểu ni cô còn muốn cho mình giảng Phật hiệu?

Hít sâu một hơi, Điền Bá Quang lúc này mới đứng dậy, trên cao nhìn xuống nhìn qua thân hình tiểu ni cô. Tầm mắt tại đối phương này trơn bóng trên khuôn mặt nhỏ nhắn dừng lại hồi lâu, tầm mắt càng tại đối phương cái trán mảnh mồ hôi lên quét mắt một vòng sau, cũng là

trong lòng ưng thuận chính mình tính toán.

Như vậy nữ hài nhi có thể nào là ni cô?

Hắn muốn phá cô bé này cấm, trong nội tâm cấm.

Chỉ là Vạn Lí Độc Hành Điền Bá Quang làm sao cũng thật không ngờ, cái này tâm ý trong cấm bị phá không phải tiểu ni cô Nghi Lâm, mà là chính bản thân hắn.

…

Làm tiểu ni cô Nghi Lâm bản thân ngớ ngẩn rơi vào Vạn Lí Độc Hành Điền Bá Quang trên tay thời điểm, Nam Phương Phúc Kiến Phúc Châu thành.

Phúc Uy tiêu cục.

Lâm Chấn Nam vợ chồng hai người sắc mặt ngạc nhiên, tròng mắt trừng lão đại, vô cùng ngoài ý muốn ngắm lên trước mắt hai người.

Trước mắt là một vị phong độ nhẹ nhàng mực áo nam tử, trong tay đối phương Bạch Ngọc quạt xếp đang nhàn nhã đong đưa, mà một đầu tóc đen thì là bị bó thành một cái cùng loại đuôi ngựa tồn tại, buộc ở sau ót. Một cái nhìn lại, Lâm Chấn Nam trong đầu xuất hiện công tử lẽ ra nên như vậy mà nói tới.

Mà lúc này, đối phương đang đầy mặt nụ cười nhìn qua hai vợ chồng.

Đương nhiên, nhường Lâm Chấn Nam hai vợ chồng

kinh ngạc không phải trước mắt cái này bộ dáng tuấn tú, tiêu sái không bị trói buộc nam tử, mà là đứng ở nam tử sau lưng cái kia có chút nơm nớp lo sợ tiểu trọc đầu tới.

Này tiểu trọc đầu là ai?

Hai vợ chồng tự nhiên là vô cùng quen thuộc, đối phương chính là hai người Ái Nhi —— Lâm Bình Chi.

“Này là chuyện gì xảy ra?”

Lâm Chấn Nam nói lắp, chi chi ngô ngô chỉ vào Lâm Bình Chi đầu bóng lưỡng, hỏi: “Bình Chi, ngươi tóc đâu này?” Hắn làm sao cũng thật không ngờ, con mình đi ra ngoài tìm xin giúp đở, bất quá một cái buổi xế chiều, một đầu tóc dài phiêu dật cũng đã biến mất vô tung, ngược lại thay thế là một người đầu trọc.

“Nhi tử, ngươi này là thế nào đâu này?”

Cùng Lâm Chấn Nam bất đồng là, vương phu nhân đã là thất kinh, tại nhìn thấy con mình thành đầu bóng lưỡng sau, lập tức tưởng con mình luẩn quẩn trong lòng tới, xuất gia vì tăng. Tiến lên, một bên vuốt con mình đầu bóng lưỡng, Vương phu nhân một bên lo lắng vô cùng hỏi.

“…”

Lâm Bình Chi nghe vậy vô cùng ủy khuất quắt quắt miệng, tầm mắt tại Nhạc Duyên trên mặt dừng lại hồi lâu, đã thấy Nhạc Duyên đang cười đang nhìn mình. Vốn đã đến bên miệng mà nói, lập tức cho nuốt trở về,

Lâm Bình Chi nói ra: “Sư phó nói qua, hiện tại đầu bóng lưỡng có thể giả mạo hòa thượng, coi như là đối với chính mình một loại bảo vệ!”

“…”

Lâm Chấn Nam nghe vậy chấn động, lập tức trong nội tâm giật mình. Xoay người, mặt hướng Nhạc Duyên, Lâm Chấn Nam vô cùng trịnh trọng hướng Nhạc Duyên thi lễ, nói: “Đa tạ Nhạc công tử đối với khuyển tử chiếu cố!”

Về phần không có hoài nghi Nhạc Duyên thân phận, hoài nghi Nhạc Duyên cũng là đối với Tịch Tà Kiếm Phổ có chỗ nhìn xem, là vì Nhạc Duyên mang theo Lâm Bình Chi mới vừa gia nhập Phúc Uy tiêu cục thời điểm, hướng Lâm Chấn Nam vợ chồng biểu hiện ra cái gì gọi là cao thủ.

Cũng là dùng ngón giữa tay phải cùng ngón trỏ hai cây đầu ngón tay, nói cho hai vợ chồng cái gì gọi là rung động.

Cho dù là trong truyền thuyết tay không nhập dao sắc, lại cũng không có Nhạc Duyên lấy tay chỉ kẹp binh khí tới làm cho người ta kinh ngạc.

Gần kề dựa vào chiêu thức ấy, liền đủ để bỏ đi Lâm Chấn Nam vợ chồng hoài nghi.

Tại hai vợ chồng xem ra, cho dù là đã từng tổ tiên Tịch Tà kiếm pháp, phỏng chừng người trước mắt cũng có thể tiếp được ở. Ít nhất lúc ấy Nhạc Duyên câu kia ——

“Trong thiên hạ, tạm thời còn không có ta đón không ngừng binh khí” mà nói, quả thực nhường hai người kinh hãi.

“Đối với Phúc Uy tiêu cục động thủ người, hai vị nghĩ đến đã muốn biết rõ ràng a!”

Không có chút nào né tránh tiếp nhận Lâm Chấn Nam đại lễ, Nhạc Duyên cũng là đột nhiên mở miệng hỏi, trực tiếp nhắc tới trước chuyện phát sinh.

“…”

Lâm Chấn Nam nghe vậy hơi chút chần chờ, lại lập tức gật gật đầu, nói: “Là Tứ Xuyên Thanh Thành!”

Nói ra lời này thời điểm, Lâm Chấn Nam ngữ khí có chút đắng chát, phải biết rằng tự mình tiêu cục bình thường cùng phái Thanh Thành quan hệ cũng coi như sự hòa thuận, hàng năm Phúc Uy tiêu cục đi ngang qua Tứ Xuyên tiêu đều hướng trong đó nằm ở Tứ Xuyên vài đại phái đưa lên phong hậu lễ vật, dùng tính mở đường.

Trong đó Nga Mi, Đường Môn cùng phái Thanh Thành, này ba phái là chủ.

Chỉ cần này ba phái đáp ứng quan hệ, tự nhiên Phúc Uy tiêu cục tại Tứ Xuyên tiêu sẽ rất tốt đi. Nhưng là Lâm Chấn Nam lại là thế nào cũng không ngờ rằng lần này đối với Phúc Uy tiêu cục ra tay chính là trong đó phái Thanh Thành.

Vấn đề này phát triển, lại có thể nào không cho Lâm

Chấn Nam đắng chát? ! (chưa xong còn tiếp.)

Chương 017 : Thanh Thành

017 chương Thanh Thành

Tứ Xuyên. .

Phái Thanh Thành.

Tuy nhiên trước mắt phái Thanh Thành không có Ngũ Nhạc phái như vậy tới lớn, càng không cách nào cùng {Thái Đẩu} bình thường Thiếu Lâm Võ Đang đánh đồng, nhưng trên giang hồ nhưng cũng là nổi tiếng môn phái, so với Phúc Uy tiêu cục tự nhiên không thể cùng viết mà nói.

Dĩ vãng đồng bọn, tại thời khắc này biến thành cừu nhân, đây đối với đem giang hồ trở thành thương nhân trong lúc đó trò chơi Lâm Chấn Nam trở tay không kịp.

Sở dĩ có thể xác định đối phương chính là phái Thanh Thành người, là vì tối hôm qua tại nóc nhà cùng những người khác giao phong, từ chiêu thức lên nhìn ra mà thôi.

Vương phu nhân tuy nhiên chính là nữ lưu hạng người, nhưng là nàng dù sao xuất thân Lạc Dương Vương gia, là Lạc Dương Kim Đao môn vương Nguyên Bá con gái, trên tay coi như là có vài phần năng lực. Chỉ tiếc vợ chồng hai người đều bị bại xuống tới, vào lúc này, này toàn bộ Phúc Châu thành tựa hồ thành làm một người

lao lung, đem Phúc Uy tiêu cục gắt gao khóa trong đó.

Nhưng là cái này cũng không phải Lâm Chấn Nam nhất hoảng sợ phương, nhất hoảng sợ phương là tự mình tuyệt học Tịch Tà Kiếm Phổ đối phương cũng biết sử dụng, hơn nữa dùng so với chính mình cũng may, này liền làm cho người ta sợ hãi.

"…"

Nghe Lâm Chấn Nam vợ chồng chậm rãi nói đến đây vài ngày chuyện phát sinh, đương sự tình ngắn gọn sau khi nói xong, Nhạc Duyên trong chén trà nóng thực sự cơ hồ uống thấy đáy. Một bên Lâm Bình Chi thấy thế, lập tức tiến lên xách bình thêm vào nước ấm.

"Hai vị, ta như là đã trở thành Bình Chi sư phó, tựu là nói rõ nhúng tay chuyện này!"

Tầm mắt tại Lâm Chấn Nam vợ chồng trên người qua lại càn quét một cái, trong tay Bạch Ngọc quạt xếp thì là đặt tại trên mặt bàn, tiếp nhận Lâm Bình Chi đưa qua chén trà, Nhạc Duyên rồi mới lên tiếng: "Kỳ thật, hai vị không cần như vậy che dấu!"

"Ta muốn nhìn các ngươi một chút Lâm gia gia truyền tuyệt học Tịch Tà kiếm pháp, là như thế nào bộ dáng!"

Cúi đầu mảnh ngửi ngửi trong chén hương trà, Nhạc Duyên sắc mặt nghiêm túc nhìn về phía Lâm Chấn Nam vợ chồng. Tại thu Lâm Bình Chi làm đồ đệ, Nhạc Duyên cũng không nói gì qua nghĩ muốn hiểu đối phương gia truyền kiếm pháp, dù sao Tịch Tà kiếm pháp là người ta

tư nhân tất cả.

Mà trước mắt, Nhạc Duyên cũng là đang tại Lâm Chấn Nam mặt nói ra.

“Ai!”

Thật sâu nhìn qua Nhạc Duyên, dò xét sau một lúc lâu, Lâm Chấn Nam không khỏi thở dài một hơi, tự mình tuyệt học đã phái Thanh Thành đều biết, có thậm chí so với chính mình sử dụng cũng muốn giỏi hơn, điều này làm cho Lâm Chấn Nam tâm tình có thể nói là oa lạnh oa lạnh.

Bây giờ nghe Nhạc Duyên câu hỏi, tuy nhiên trong nội tâm nghi hoặc, nhưng là đã muốn thành loại tình huống này, gia truyền tuyệt học cơ hồ thành nát đường cái mặt hàng phổ thông, Lâm Chấn Nam coi như là vò đã mẻ lại sứt. Này liền đối với Lâm Bình Chi phân phó nói: “Bình Chi, đem Tịch Tà kiếm pháp vì sư phụ của ngươi múa lên một lần!”

Bất quá cảm thấy đối với Nhạc Duyên với tư cách, Lâm Chấn Nam ngược lại rất là thoả mãn.

“A!”

Ánh mắt nghi ngờ tại cha mình trên mặt quét mắt một vòng, lại đang Nhạc Duyên trên người dừng lại một phen sau, Lâm Bình Chi liền tới đến trong sân, lấy ra trường kiếm bắt đầu múa đứng lên.

Trong sân.

Trường kiếm vũ động, mang theo sợi sợi hàn quang.

Bắt đầu cũng may, chẳng qua là khi Lâm Bình Chi đem bảy mươi hai Lộ gia truyền Tịch Tà kiếm pháp múa xong sau, Nhạc Duyên sắc mặt trở nên quái dị đứng lên, lông mày cơ hồ nhăn thành một cái chữ xuyên.

Rất đơn giản!

Rất tùy ý!

Giống như là một ít đại môn phái nhập môn kiếm pháp bình thường!

Này bảy mươi hai đường Tịch Tà kiếm pháp thi triển xong sau, cho Nhạc Duyên cảm giác chính là cái này. Nhưng là trọng yếu nhất cũng không phải là những thứ này, mà là này một bộ kiếm pháp trong chỗ bao hàm bóng dáng, nhường hắn nhìn đến có chút quen thuộc.

Làm này Tịch Tà kiếm pháp ít đi mau lẹ quỷ dị tốc độ sau, này Tịch Tà kiếm pháp bất quá là bình thường nhất trụ cột chiêu thức.

Toàn chân kiếm pháp!

Tầm mắt ngơ ngác nhìn qua đã muốn thu kiếm đứng vững Lâm Bình Chi, Nhạc Duyên dưới đáy lòng chậm rãi niệm ra bản thân đang chứng kiến bóng dáng. Bất quá Toàn chân kiếm pháp trong chỉ có bốn mươi chín kiểu, nhưng là trước mắt Tịch Tà kiếm pháp cũng là bảy mươi hai đường.

Hai người mặc dù có chỗ giống nhau, cũng là có nhiều sửa đổi.

Bởi vì Tịch Tà kiếm pháp xem trọng là nhanh, là quỷ dị mau lẹ, chỉ cần tốc độ đủ, nó cũng không cần quá mức phức tạp biến hóa, không chờ ngươi kịp phản ứng, hắn kiếm cũng đã cắm ở ngươi ngực. Cho nên, đối với chân chính thúc dục đứng lên Tịch Tà kiếm pháp, trụ cột nhất kiếm pháp nhưng cũng là bao hàm nhiều nhất biến hóa kiếm pháp, bởi vì tốc độ nó cũng đủ để chèo chống.

Nhưng là một khi mất đi phần này tốc độ, này bảy mươi hai đường kiếm pháp cũng bất quá là bình thường môn phái nhập môn kiếm pháp.

Có thể nói, trên giang hồ kiếm pháp có thể có như thế uy lực khác biệt, cũng duy có trước mắt Tịch Tà kiếm pháp.

Hồi ức lên trước mắt chiêu thức, Nhạc Duyên trong đầu không tự chủ được hồi tưởng lại ban đầu ở Tương Dương sông đào bảo vệ thành lên cùng Doãn Chí Bình một trận chiến. Đối phương cũng là sử dụng bình thường nhất Toàn chân kiếm pháp, chỉ là này bình thường cực kỳ kiếm pháp cũng đang này cấp tốc hạ mang đến vô cùng uy lực.

“…”

Nhạc Duyên từ thất thần trong trạng thái khôi phục lại, đón đồ đệ mình Lâm Bình Chi tầm mắt, trầm ngâm sau nửa ngày, lúc này mới nói: “Quả thật bình thường!”

Bình thường nhất chiêu thức, nhưng cũng là có thể nhất giết người chiêu thức.

Vô luận kiếm pháp cỡ nào phức tạp, tại cuối cùng đâm vào địch nhân thân hình thời điểm, tổng kết mà nói cứ như vậy mấy cái chiêu thức.

Đâm cùng hoa!

"…"

Một bên Lâm Chấn Nam tuy nhiên đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng là tại Nhạc Duyên như thế không để lại thể diện đánh giá, tuy nhiên sự thật như thế, nhưng là cho dù là người làm ăn thân phận chiếm đa số Lâm Chấn Nam cũng không khỏi một hồi mặt đỏ tới mang tai. Lại là căn bản không có chú ý tới Nhạc Duyên ngoài miệng này nghiêm túc ngữ khí.

Về phần Lâm Bình Chi thì là càng thêm buồn bực, tự mình gia truyền tuyệt học kiếm pháp được đến như thế đánh giá, cảm thấy đương nhiên không tốt nghĩ.

"Ha ha!"

Thấy Lâm gia toàn gia bị chính mình mà nói cho đả kích, Nhạc Duyên không khỏi nhìn một cái cái bàn, hấp dẫn ba người lực chú ý, rồi mới lên tiếng: "Bất quá cũng may mắn chỉ là như thế, nếu không mà nói… Lâm huynh, ngươi làm vui mừng ngươi chi tổ tông an bài!"

Nói xong, Nhạc Duyên đứng dậy hướng Lâm gia vì chính mình chuẩn bị gian phòng đi đến, đồng thời dặn

dò: “Gần nhất không muốn đi ra ngoài, buổi tối tĩnh đẳng , yên lặng chờ Thanh Thành người tới!”

Sân.

Lâm Chấn Nam vợ chồng hai mặt nhìn nhau, mà Lâm Bình Chi thì là vẫn tại mê hoặc trong.

Ba người không rõ Nhạc Duyên trong lời nói chỉ, bất quá đối với Nhạc Duyên mặt sau phân phó, ba người thật là hiểu rõ nguyên nhân. Vào hôm nay, Lâm gia đã đem Phúc Uy tiêu cục trong tổng cục còn lại những người khác toàn bộ phân phát, dù sao kéo lấy những người khác liên lụy nhận lấy cái chết, Lâm gia còn làm không được.

…

Thời gian qua rất nhanh đi.

Tại Nhạc Duyên cùng đi đã bị phái Thanh Thành làm cho thần kinh trên có chút ít suy yếu Lâm gia ba người sau khi ăn cơm tối, này liền im lặng trở lại gian phòng của mình ở bên trong, tĩnh đẳng , yên lặng chờ đứng lên.

Vào đêm thời gian.

Làm Phúc Uy tiêu cục đem trong tổng cục còn thừa lại những người khác phân phát sau, phái Thanh Thành đối với cái này xác thực thập phần ngoài ý muốn. Bất quá bọn hắn cũng hiểu đến Lâm Chấn Nam tìm một cái viện thủ, trực tiếp nhúng tay trong đó. Mà trong đó Thiếu tiêu

đầu Lâm Bình Chi tức thì bị người nọ thu làm đồ đệ, cắt cá đầu bóng lưỡng.

Nhưng là cho dù là viện thủ, rất có thể cùng Thiếu Lâm có quan hệ.

Trước mắt tình huống lại khiến cho phái Thanh Thành không thể không tiếp tục nữa, hoàn toàn không có thu tay lại khả năng. Chỉ lấy đến chân chính Tịch Tà Kiếm Phổ, cho dù là Thiếu Lâm lại có thể thế nào?

Cạch! Cạch! Cạch!

Nóc nhà.

Một hồi liên tục tiếng bước chân từ mái ngói lên đi qua, cũng là giẫm ra cót kẹtzz thanh âm, hoàn toàn không có có bất kỳ che dấu tiếng động. Thậm chí, là tại hạ mặt trong phòng nói cho đám người, bọn họ đã tới.

Một mực uống rượu, ăn đậu phộng, nhường Lâm Bình Chi hầu hạ Nhạc Duyên đột nhiên mí mắt vừa nhấc, trong tay mới vừa vặn lột xác đậu phộng lập tức ra tay, hướng mái nhà vọt tới.

Phanh!

Mái ngói chấn động, trên mặt xuất hiện một cái lỗ tròn nhỏ.

Đồng thời, chỉ nghe trên nóc nhà một tiếng kêu đau đớn, đồng thời vô số mái ngói vừa loạn, gạch ngói vụn vẩy ra ở bên trong, một đạo thân ảnh trực tiếp từ mái nhà té

xuống, rơi thẳng vào Nhạc Duyên trong phòng.

Vô số gạch ngói vụn tro bụi tràn ngập, Nhạc Duyên trong tay quạt xếp một cái, đem trước mặt tro bụi phiến mở, nhưng là tro bụi cuối cùng quá nhiều, Nhạc Duyên cuối cùng đem quạt xếp che ở chén rượu lên, khiến cho một ly rượu ngon không bị tro bụi nhiễm.

Về phần mực áo lên tro bụi, cũng là vạt áo giương lên, đem này phiêu hướng chính mình tro bụi phiến đi ra ngoài.

“Ừ? Đáng tiếc!”

Tựa hồ là cảm nhận được trên đỉnh đầu rơi những vật khác, Nhạc Duyên trong mắt hiện lên một tia đáng tiếc tầm mắt. Cuối cùng không phải mình dài, che lấp cảm giác.

“A!”

Một tiếng rên từ Vu Nhân Hào trong miệng phát ra, quỳ một chân trên đất, trên tay trường kiếm đứng im lặng hồi lâu, cái tay còn lại thì là gắt gao bụm lấy chính mình chân trái, trên mặt đang máu tươi đầm đìa. Vừa mới bất quá tại trên nóc nhà đi qua, lại bị đột nhiên tới ám khí đục lỗ lưng bàn chân, trực tiếp giẫm phá nóc nhà, rơi xuống.

Vô cùng phẫn nộ Vu Nhân Hào tự biết ra tay người võ công cao cường, nhưng là tại sau lưng của hắn đồng dạng có hậu viên, cho nên hắn không thể ném phái Thanh Thành khí thế.

Bất quá khi hắn ngẩng đầu hướng trước mắt ra tay người nhìn lại thời điểm, tại nhìn rõ ràng trước mắt tình huống sau, lập tức sững sờ, một cổ lương khí từ đuôi xương cụt lên một mực lan tràn đến chỗ cổ.

Trước mắt.

Dưới ánh nến, một người mặc mực áo đầu bóng lưỡng, đang dẫn theo đỉnh đầu tóc, vô cùng ôn nhu đối với ánh nến vỗ nhè nhẹ đánh trên mặt tro bụi, đồng thời còn dùng lược chải lấy này trên tay tóc.

Ánh nến chiếu rọi tại đối phương trên đầu trọc, khúc xạ ra lóe sáng ánh sáng.

“…”

Một luồng lương khí thật sâu bị đặt ở cổ họng, Vu Nhân Hào vô cùng ngạc nhiên nhìn qua đối phương, vốn trong lòng phẫn nộ cũng đang cái nhìn này phía dưới chỉ một thoáng biến mất vô tung vô ảnh, cứ thế bị trước mắt này bức cảnh tượng cho đánh tan thành mây khói. Tựa hồ là đối phương phát giác được chính mình đang đang ngó chừng đối phương, Vu Nhân Hào lập tức cúi đầu xuống, thành thành thật thật còng xuống lấy đầu.

“Ngươi tên gì?”

Ôn hòa mà tùy ý thanh âm xâm nhập Vu Nhân Hào trong tai, Nhạc Duyên tùy ý hỏi.

“Ta… Ta gọi là Vu Nhân Hào!”

Tuy nhiên thanh âm ôn hòa, nhưng là Vu Nhân Hào trước mắt lại không có chút nào dám nói dối tâm tình, vừa mới đối phương này chải tóc tình hình quả thực hù đến hắn.

“Ở đâu * *?”

Vẫn là như vậy tùy ý ôn hòa.

“Thanh… Phái Thanh Thành!”

Run rẩy đáp trả Nhạc Duyên chủ đề, Vu Nhân Hào cũng là hít sâu một hơi, lại lần nữa lặng lẽ ngẩng đầu, nhìn về phía Nhạc Duyên, bất quá này xem xét phía dưới Vu Nhân Hào lại lần nữa sững sờ. Trước mắt nam nhân một đầu vẩy mực tóc dài, lúc này đang đong đưa cây quạt, cúi đầu phẩm lấy rượu. Tựa hồ trước chính mình chứng kiến bất quá là ảo giác.

Vừa rồi đó là ảo giác sao?

Vu Nhân Hào trong nội tâm rất là ngạc nhiên, nhưng là đối với trước mắt cái này thoạt nhìn ôn hòa, một bộ tốt công tử bộ dáng nam tử, hắn nhưng trong lòng thì càng phát khẩn trương.

“Phái Thanh Thành a!”

Một tiếng quả thế cảm thán, Nhạc Duyên thấy lên trước mắt cái này tên là Vu Nhân Hào phái Thanh Thành nơm nớp lo sợ như giống như chim cút, nhưng trong lòng thì đối với chính mình vừa mới như vậy cách làm có chút

buồn cười.

Đầu bóng lưỡng, còn có tóc giả, kỳ thật cũng có thể như vậy dùng.

Thử nghĩ.

Một cá nhân đột nhiên nhìn thấy nguyên bản tóc dài bồng bềnh người, đột nhiên lộ ra một người đầu trọc cầm lấy tóc, cẩn thận vì tóc chải đầu, như vậy người này dưới bình thường tình huống tuyệt đối sẽ bị sợ đến. Bởi vì gặp phải người, không phải quỷ tựu là kẻ điên.

Không bị hù đến người, tuyệt đối không phải bình thường người.

Vu Nhân Hào chỉ là một loại người, mà Nhạc Duyên cũng không phải kẻ điên, hắn chỉ là đột nhiên nâng một cái chơi đùa tâm tư, cũng là phát ra nổi luận võ lực rất tốt ảnh hưởng. (chưa xong còn tiếp.)

Chương 18 : Khuynh Thành lưu ngấn Xích Luyện tồi tâm

Gió đêm hơi ấm áp.

Tuy là tiết đã nhập hạ, nhưng ở Nhạc Duyên trong phòng Vu Nhân Hào cũng là cảm nhận được một cổ đến từ mùa đông rét lạnh khí tức.

Tuy nhiên trước mắt công tử văn nhã thanh âm nghe ôn hoà hiền hậu như ngọc, bộ dáng cũng là tuấn nhã, nhưng là trước đây lúc trước cùng loại ảo giác một màn sau, Vu Nhân Hào cảm giác, cảm thấy trước mắt này uống rượu, ăn đậu phộng nam tử trên người mang có một ti quỷ dị khí tức.

“Sư phụ của ngươi Dư Thương Hải Dư quán chủ cũng tới đâu này?”

Tầm mắt rơi vào Vu Nhân Hào trên người, Nhạc Duyên đối với cái này cá bị Lệnh Hồ Xung xưng là Thanh Thành bốn thú một trong Vu Nhân Hào vẫn còn có chút hứng thú. Vì từ Lâm gia được đến Tịch Tà Kiếm Phổ, có thể nói phái Thanh Thành hoàn toàn là chuẩn bị thời gian rất lâu.

Không chỉ có là quan phủ lên làm chuẩn bị, hơn nữa

môn phái khác… Phỏng chừng cũng có nuốt sống Phúc Uy tiêu cục tâm tư.

Không nói Tịch Tà Kiếm Phổ, chỉ cần liền Phúc Uy tiêu cục trước mắt tài lực, sinh ý, cũng đủ để hấp dẫn một số người lực chú ý.

Phúc Uy tiêu cục tại không có tương ứng bảo vệ năng lực thời điểm, ngực lấy Kim Chuyên cùng bí kíp bọn họ tựu là hồ ly cùng sói trước mắt thịt béo, mặc cho ai cũng muốn cắn lên một ngụm. Hơn nữa, cho dù là tại Lâm gia bị diệt môn sau, với tư cách Lâm Bình Chi ngoại công Lạc Dương Kim Đao Vương gia nhưng cũng là không dám chính diện ra tay, chỉ nói là tại Lạc Dương cảnh nội triệt để bảo vệ Lâm Bình Chi an ủi. Trong chuyện này ý nghĩa đã muốn có thể nghĩ.

Đối với Vương gia mà nói, gả đi ra ngoài nữ nhi tương đương hắt đi ra ngoài nước, tại đối mặt phức tạp tình huống thời điểm, tự nhiên sẽ lùi bước.

Nghĩ đến, Vương gia cũng biết Lâm gia bị diệt môn không phải tưởng tượng đơn giản như vậy, trong đó liên lụy vài môn phái, dùng Kim Đao môn thực lực tự nhiên là đảm đương không nổi, không dám cũng không muốn trở thành Phúc Uy tiêu cục thứ hai.

“…”

Vu Nhân Hào không có trả lời, chỉ là dùng trầm mặc dùng đáp lại Nhạc Duyên mà nói.

Bất quá trầm mặc liền tựu là đáp án.

Tại ban ngày thời điểm, Nhạc Duyên cũng đi đã kiểm tra Phúc Uy tiêu cục những thứ kia người chết thi thể, bọn họ bề ngoài không hề thương thế, nhưng là trái tim cũng là bị nội lực cưỡng chế chấn vỡ. Hắn thương thế tình huống, nhường Nhạc Duyên nhất thời nhớ tới nhất danh cực kỳ nổi danh võ học tới.

Đó chính là Cửu Âm Chân Kinh trong ghi lại hai môn ngoại công —— một môn là Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, mà đổi thành bên ngoài một môn thì là Tồi Tâm Chưởng. Mà trước mắt thi thể thương thế, thì là Tồi Tâm Chưởng chỗ tạo thành.

Hơn nữa Nhạc Duyên cũng hỏi qua Lâm Chấn Nam vợ chồng, biết được phái Thanh Thành có một môn võ công danh tự chính là kêu Tồi Tâm Chưởng.

Chỉ là này Tồi Tâm Chưởng đến tột cùng là vốn thuộc về phái Thanh Thành, vẫn là xuất từ này Cửu Âm Chân Kinh?

Đối với cái này, Nhạc Duyên quả thực ngoài ý muốn.

Mở miệng kêu đã muốn chạy tới Lâm Bình Chi, tại điểm Vu Nhân Hào huyệt đạo, đi vũ khí trong tay sau, Nhạc Duyên đem bị thương Vu Nhân Hào giao cho Lâm Bình Chi, ý bảo hắn mang lên đi, cho cha mẹ mình thẩm vấn. Mà Nhạc Duyên thì là một người trong phòng rơi vào trầm tư.

Đại sảnh.

Lâm Chấn Nam vợ chồng đối với đột nhiên phát sinh ở Nhạc Duyên trong phòng nổ cũng nghe đến, làm Lâm Bình Chi đuổi đi qua chỉ chốc lát sau sau, vợ chồng hai người liền thấy con mình dắt lấy nhất danh bị thương nam tử từ trong phòng đi tới.

Hỏi thăm một phen, này liền phát hiện đối phương chính là Thanh Thành Vu Nhân Hào, đang là ngày hôm qua cùng hai vợ chồng giao thủ người.

Mà trước mắt đối phương chỉ là bị Nhạc Duyên tiện tay một kích, là được vì tù binh.

Phần này năng lực lại lần nữa nhường hai vợ chồng cảm thán nâng Nhạc Duyên năng lực tới.

Bất quá tại hiểu rõ sau, hai vợ chồng trong nội tâm có chút kinh sợ, đối với phái Thanh Thành cách làm phi thường phẫn nộ.

Một bên Lâm Bình Chi cũng giống như thế.

Không sau một lát, Lâm Bình Chi liền đi bên cạnh lấy ra một thanh trường kiếm đi ra, đi đến Vu Nhân Hào trước mặt. Đang lúc Lâm Chấn Nam hai vợ chồng cho là mình nhi tử là muốn đem đối phương đâm chết lúc, lại phát hiện Lâm Bình Chi căn bản không có cái ý nghĩ này.

Tại Vu Nhân Hào một hồi lo lắng cùng kinh ngạc trong ánh mắt, Lâm Bình Chi dùng trường kiếm kia ngạnh sanh sanh đem Vu Nhân Hào một đầu tóc dài cho cắt cá loạn thất bát tao.

Bởi vì là lần đầu, hơn nữa chưa từng có đã làm như vậy sự tình, Vu Nhân Hào tóc cắt đó là xanh một miếng, trắng một khối, hoảng xem xét đi, còn tưởng rằng là một cái hoa ban dưa hấu.

Lâm Chấn Nam hai vợ chồng nhìn chính mình này không biết nổi điên làm gì nhi tử, trong khoảng thời gian ngắn kinh ngạc không hiểu.

Trong phòng, Nhạc Duyên tự nhiên không biết được trong đại sảnh chuyện phát sinh.

“Ừ?”

Ngẩng đầu, tầm mắt rơi vào đầu kia đỉnh phá động chỗ, Nhạc Duyên trong tay quạt xếp vừa thu lại, cũng là phảng phất giống như gió mát vịn vân trên xuống, trực tiếp từ phá động chỗ phòng trên đỉnh, hướng thanh âm nơi phát ra chỗ chạy vội mà đi.

Nóc phòng.

Ẩn thân tại góc Nhạc Duyên rất là ngoài ý muốn nhìn phía xa một bóng người màu đen đang tại cùng một người khác giao phong, một người dùng đạo bào làm giả dạng , một người khác cũng là dùng dạ hành nhân làm yểm hộ. Cũng không biết là làm sao, vẫn là thần xui quỷ khiến đụng vào nhau, hai người cũng là giao thủ.

Thân mặc đạo bào người thân hình cũng không cao, nhìn hắn thân thủ nhưng cũng là cao thủ, nếu như không có đoán sai mà nói hẳn là phái Thanh Thành Dư Thương Hải. Về phần cùng Dư Thương Hải giao thủ

người, Nhạc Duyên quét mắt một vòng, liền ánh mắt trở nên thoáng ngoài ý muốn, đối phương chính là đêm đó cùng mình giao thủ người.

Hai người cũng là cao thủ.

Hơn nữa hai người tại đây trên nóc nhà đánh nhau đều không có sử dụng cái khác vũ khí, mà là nương tựa theo song chưởng công kích lẫn nhau lấy.

Dư Thương Hải mặc dù không có sử dụng kiếm pháp, nhưng là trên lòng bàn tay công phu cũng không sai, một tay cực kỳ tàn nhẫn cùng tàn khốc Tồi Tâm Chưởng chiêu chiêu cũng hướng đối phương người áo đen trên người kêu gọi, chưởng phong đập vào mặt, càng mang lên một tia thảm thiết khí tức.

Ngược lại.

Người áo đen chưởng pháp nhưng không có Dư Thương Hải như vậy thảm thiết, mà là song chưởng nhu hòa, động tác thong thả, trên lòng bàn tay mang lên sợi sợi kỳ lạ mùi thơm. Này ra chiêu tư thái, càng giống là thân nữ nhi ôn nhu tình lang bình thường thâm tình động tác.

“Độc!”

Một tiếng trầm thấp Xuyên Trung phương ngôn từ trong miệng phát ra, Dư Thương Hải rất là tức giận nói ra: “Hảo một cái dấu đầu lộ đuôi hèn hạ người, lại dụng độc!” Nói xong, cũng đã nhắm lại hô hấp, miễn cho bị này kỳ lạ mùi thơm ảnh hưởng.

“…”

Người áo đen không nói gì, vẫn là dùng song chưởng cùng đối phương đối công, căn bản không có để ý tới Dư Thương Hải trào phúng.

Tồi Tâm Chưởng!

Một tiếng kêu đau đớn, Dư Thương Hải tay trái khung qua đối phương công kích, hữu chưởng thúc dục một thân công lực bay thẳng đến đối phương trước ngực in đi, lại là chuẩn bị dùng bị thương giá phải trả trực tiếp đánh chết mất trước mắt người áo đen.

“Hừ!”

Tiếng hừ lạnh ở bên trong, người áo đen đồng dạng là một chưởng nghênh hướng công hướng chính mình Tồi Tâm Chưởng.

Bùm!

Không khí một hồi trầm đục, hai người đồng thời dưới chân xê dịch.

Lập tức dưới chân phương viên ba trượng trong mái ngói bắt đầu bất quy tắc chấn động lên, từng mảnh mái ngói tiếng vỡ vụn liên tiếp không ngừng vang lên.

Hai tiếng kêu đau đớn đồng thời từ trong miệng vang lên.

Hai người cũng là tách đi ra, mà này ba trượng phương viên trong mái ngói dĩ nhiên là toàn bộ hóa thành mảnh vụn.

Dư Thương Hải đón liền lui về phía sau năm bước, này mới dừng lại tới, trên mặt hiện lên một tia đỏ ửng, lập tức lại là lúc trắng lúc xanh, rõ ràng là trúng độc. Mà ở đối diện, người áo đen bất quá là lui hai bước liền dừng lại.

“Đưa ngươi một câu lời khuyên, cảnh báo!”

Người áo đen này gần kề dữ dội lộ ở bên ngoài đôi mắt vô cùng chán ghét chằm chằm vào Dư Thương Hải, một hồi rõ ràng dùng nội lực biến âm thanh nam tiếng vang lên: “Không phải ngươi đồ vật này nọ, cũng không nên loạn cầm, nếu không mà nói… Cẩn thận đưa tới đại họa!”

Nói xong, người áo đen cũng là cũng không quay đầu lại vận khởi khinh công, hướng về xa xa phòng ốc, sau đó một hồi khói xanh giống như đi.

Đáng chết!

Vận công áp chế thương thế Dư Thương Hải sắc mặt tái nhợt nhìn qua người áo đen rời đi bóng lưng, trợn mắt nhìn.

Thật lâu.

Dư Thương Hải mới thở phào một ngụm bạch khí, nhưng là thương thế trên người vẫn không nhỏ, bất quá

chính mình thương thế không nhẹ, nhưng là đối phương cũng sẽ không tốt hơn chỗ nào, dù sao Tồi Tâm Chưởng cũng không phải là tốt như vậy đón đỡ. Chỉ là, đối lập nâng Tồi Tâm Chưởng, trước mắt Dư Thương Hải trên người độc tổn thương đây mới là làm cho người ta tức giận.

Mặt khác, nhường Dư Thương Hải vô cùng phẫn nộ chính là người áo đen trước khi đi câu nói kia.

Đồ mất dạy ơ, cái gì gọi là không phải ngươi đồ vật này nọ không cần loạn cầm? Chẳng lẽ lại này Lâm gia Tịch Tà Kiếm Phổ cũng là ngươi nhà?

Tại Dư Thương Hải trong mắt, Lâm gia đã đều giữ không được này Tịch Tà Kiếm Phổ, như vậy ngay cả có thực lực người cư hắn. Nhưng là đêm nay như vậy một làm cho, cũng là nhường Dư Thương Hải đối với chính mình hành động có chút lo lắng.

Nhằm vào Phúc Uy tiêu cục, đang âm thầm kỳ thật hắn phái Thanh Thành chính là xung phong người, mà phía sau đến tột cùng cất giấu có bao nhiêu chuẩn bị ngồi ở thu ngư ông thủ lợi hồ ly, ai cũng không biết.

Bất quá Dư Thương Hải duy nhất khẳng định liền là có thêm Tung Sơn người, về phần cái khác cũng không rõ ràng. Mà trước mắt này Lâm gia còn tìm một cái tên là Nhạc Duyên người xa lạ làm trợ thủ, điều này làm cho cục diện càng thêm phức tạp đứng lên.

Dựng ở nóc nhà vận trong chốc lát công, cưỡng chế lên thương thế sau, Dư Thương Hải làm huýt sáo một tiếng

thanh âm, phát tin tức sau, liền vận khởi khinh công nhảy xuống mái nhà, biến mất vô tung.

…

Hồi lâu.

Nhạc Duyên từ ẩn thân trong góc đứng ra, một cái thả người nhảy đến bên cạnh một cây đại thụ ngọn cây, dựng ở trên đó lẳng lặng nhìn qua phía dưới.

Tầm mắt từ Dư Thương Hải biến mất phương hướng thu hồi, tầm mắt lúc này mới lại lần nữa rơi vào trước người áo đen biến mất phương hướng, xa xa chú mục.

Đỉnh đầu.

Màu bạc loan nguyệt giắt thiên không, bốn phía thì là sao lốm đốm đầy trời.

Nhìn qua, phảng phất giống như một cá nhân đã muốn cười đến hất lên khóe miệng, giờ phút này không tiếng động dùng một loại nụ cười trào phúng đánh giá này phiến bị bóng đêm bao phủ đại địa.

“Ngũ Độc… Không, Xích Luyện thần chưởng!”

Thật lâu, Nhạc Duyên khóe miệng rốt cục cắn ra những lời này, trong tay quạt xếp lúc này đã không có rung tính chất, Nhạc Duyên chỉ là dùng này Bạch Ngọc quạt xếp nhẹ nhàng gõ lấy bản thân cái trán, một chút vừa một chút gõ.

“Ta tiên tử a!”

“Ta Vô Song a!”

“Còn có này Duẫn huynh đệ a!”

Vừa bực mình vừa buồn cười tiếng thở dài ở bên trong, trong nội tâm phức tạp vô cùng Nhạc Duyên mở ra hai tay, đón này đầy trời ánh trăng, rù rì nói: “Các ngươi thật đúng lưu đứng lại cho ta một cái không thế nào tốt giang hồ a!”

Giai nhân phương tung đã mờ ảo, mà trên giang hồ cũng là các nàng lưu lại truyền thuyết.

Mà chính mình lại cũng ở đây phiến thế giới trong triệt để in dấu hạ dấu vết.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, theo gió Nhạc Duyên từ ngọn cây nhảy xuống, rơi trên mặt đất.

Quạt xếp mở ra, Nhạc Duyên một tay gánh lưng, một tay đong đưa quạt xếp, một bước ba rung chậm rãi hướng Phúc Uy tiêu cục phương hướng mà đi, vừa đi một bên rù rì nói: “Ta nên… Này Tiếu Ngạo Giang Hồ cho là ta Nhạc Duyên làm hạ nghiệt sao?”

“Ha ha… Ha ha ha!”

Dưới bầu trời đêm, một hồi cười to đột nhiên vang lên, trong thanh âm bao hàm lấy cái khác tâm tình.

Là trào phúng?

Là buồn cười?

Hay hoặc giả là cảm thán?

Vẫn là mang theo một loại vui mừng?

Nhạc Duyên không biết, tại xác định trong nội tâm suy đoán sau, Nhạc Duyên chỉ cảm giác mình tâm tình trở nên cực kỳ quái dị. Không có phẫn nộ, không có nghi hoặc, không có hối hận, lại cũng không có ngoài ý muốn, có chỉ là một loại nhàn nhạt bất đắc dĩ.

Đột nhiên.

Nhạc Duyên phát hiện mình nghĩ hoa thuyền con, muốn uống rượu, muốn nhìn mưa, muốn cùng tiên tử nói xong tri kỷ mà nói, muốn nghe mỹ nhân đánh đàn.

Chương 019 : Bức lui

019 chương bức lui

“…”

Phúc Uy tiêu cục.

Nhạc Duyên trong tay rung quạt xếp động tác két một tiếng dừng lại, tầm mắt rất là ngoài ý muốn rơi vào này Vu Nhân Hào trên người.

Đối với mình đem Thanh Thành đệ tử giao cho Lâm Chấn Nam một nhà sau, Nhạc Duyên thiết tưởng qua bọn họ phương thức xử trí, có thể là sẽ bị phế sạch võ công, hay hoặc giả là bị tức giận Lâm Chấn Nam vợ chồng giết chết. Nhưng là Nhạc Duyên lại không ngờ rằng trước mắt Vu Nhân Hào bị cắt tóc, hơn nữa còn là một cái cùng loại hoa ban dưa hấu đầu trọc.

Tầm mắt rơi vào Lâm Bình Chi trên người, không cần nghĩ trước mắt cái này cục diện cũng là xuất từ chính hắn một mới thu đồ đệ tay.

Mà Vu Nhân Hào trừ bỏ tóc bị cắt, chân trái bị chính mình dùng đậu phộng đục lỗ sau thương thế bên ngoài, địa phương khác cũng không có gì thương thế, nhiều nhất bất quá là bị đạp mấy cước. Trước mắt loại này cục diện, hiển nhiên là Lâm gia đã muốn triệt để đem Nhạc Duyên coi như chân chính cứu tinh.

Có thể nói, xử trí Vu Nhân Hào quyền quyết định là ở

Nhạc Duyên trên tay.

“Hàaa…!”

Không phải không thừa nhận Lâm Chấn Nam tuy nhiên võ công không được tốt lắm, một cái hảo hảo người giang hồ hỗn thành thương nhân, không qua đối phương tại cách đối nhân xử thế lên ngược lại có một bộ. Chỉ tiếc, như vậy xử sự tuy nhiên mang cho người ấn tượng rất tốt, nhưng lại không có chân chính thân cận.

Nếu không mà nói Phúc Uy tiêu cục thẳng đến bị diệt môn, lại cũng không có người ngoài viện thủ một bả.

“Bình Chi, dẫn đi a!”

Phất phất tay, nhường Lâm Bình Chi đem Vu Nhân Hào dẫn đi khóa lại sau, Nhạc Duyên lúc này mới tiếp tục an bài nói: “Lâm huynh, Vương phu nhân, Vu Nhân Hào không có chết, đây đối với chúng ta đi làm chủ là một chuyện tốt.”

“Bởi vì chúng ta cần dùng người này Thanh Thành đệ tử mở ra đường!”

Đón Lâm Chấn Nam vợ chồng tầm mắt, Nhạc Duyên cười nói ra chính mình tính toán. Bởi vì. Càng là khí phái môn phái, đối với môn hạ đệ tử là cực kỳ coi trọng. Trên giang hồ, cái gọi là mặt mũi còn có khí độ, đều là từ môn hạ đệ tử cùng Chưởng giáo làm người xử sự mà đến.

Nói tiếp Vu Nhân Hào chính là Thanh Thành bốn thú một

trong. Là Dư Thương Hải môn hạ võ công cao nhất đệ tử một trong. Như vậy nhất danh đệ tử hắn là tuyệt đối không cách nào buông tha cho, nếu không mà nói, này là đối với đệ tử khác một cái đả kích.

Không có giết Vu Nhân Hào, Nhạc Duyên cũng là thừa nhận Lâm Chấn Nam vợ chồng làm coi như không tệ, đầu óc vẫn còn có chút thanh tỉnh.

Thương nhân tránh hung thói quen, tại Lâm Chấn Nam trên người được đến vô cùng tinh tế bày ra.

Một khi giết Vu Nhân Hào, dù là hiện tại Phúc Uy tiêu cục cùng phái Thanh Thành đã là không chết không ngớt, nhưng là giết người này đệ tử, cũng là nhường Dư Thương Hải có kiên cố hơn ổn định quyết tâm. Bởi vì trước mắt tình huống, Nhạc Duyên không có khả năng một mực bảo vệ Lâm Chấn Nam vợ chồng.

Dù sao trước mắt Nhạc Duyên chỉ có tự mình một người. Đối mặt một môn phái sáng tối thủ đoạn. Cho dù là Nhạc Duyên cũng sẽ cảm thấy có chút trói chân trói tay.

Cho nên. Nhạc Duyên cần bức lui Dư Thương Hải, sau đó chuẩn bị đem Lâm Chấn Nam vợ chồng mang về Vương phu nhân nhà mẹ đẻ đi.

Diệt môn sự tình có thể một mà không thể hai, phái Thanh Thành lần này cách làm vốn là quá mức. Nếu như đuổi sát liên tiếp không ngừng mà nói, như vậy phái Thanh Thành tất nhiên sẽ phải chịu cái khác chính đạo môn phái xa lánh.

Một phen dặn dò sau, Nhạc Duyên liền nhường Lâm Chấn Nam vợ chồng hai người trở về phòng ngủ, mà Vu Nhân Hào thì là bị Nhạc Duyên an trí trong đại sảnh, về phần Lâm Bình Chi thì là yên tĩnh ngồi ở bên cạnh.

Một bầu rượu.

Một cái đĩa đậu phộng.

Cộng thêm một cá nhân.

Chậm rãi một mình một cá nhân phẩm lấy rượu, Nhạc Duyên liền như vậy lẳng lặng trong đại sảnh chờ đợi.

Không có có bất kỳ ngôn ngữ, thậm chí yên tĩnh phải nghe không được bất kỳ thanh âm gì, chỉ có bên ngoài này từ từ gió đêm gợi lên tiếng lá cây vang lên, liên miên trận trận.

“…”

Tầm mắt tại Nhạc Duyên trên người dừng lại một chút, vừa rơi vào bị điểm huyệt đạo Vu Nhân Hào trên người. Trong nội tâm tuy nhiên đầy bụng tâm tư. Nhưng tại loại này không hiểu yên tĩnh ở bên trong, Lâm Bình Chi cũng là tận lực bảo trì chính mình hô hấp cùng động tác, sợ ảnh hưởng đến này đang nâng chén trầm ngâm Nhạc Duyên.

Bởi vì Lâm Bình Chi có một loại cảm giác, đêm nay Lâm gia chết hay sống, đều muốn rơi tại này tên là Vu Nhân Hào Thanh Thành đệ tử trên người.

Thời gian dần dần qua.

Rất nhanh cũng đã đến nửa đêm, một mực ngốc ở bên cạnh Lâm Bình Chi đã tại trong đó vì Nhạc Duyên thay đệ tam bầu rượu. Đậu phộng vẫn là trong đĩa đậu phộng, không có chút nào động đậy. Này trọn vẹn trong vài canh giờ, tại Lâm Bình Chi nhìn chăm chú ở bên trong, Nhạc Duyên chỉ là uống hai bầu rượu, lại là căn bản không có hướng này đậu phộng quét dọn một cái.

Đang lúc Lâm Bình Chi cho rằng đêm nay đem sẽ không phát sinh khi nào thì, lại nghe ngồi ở trên mặt ghế đang vuốt vuốt chén rượu Nhạc Duyên đột nhiên lên tiếng.

“Đã đã tới, cần gì ở bên ngoài một mực dừng lại?”

Không có ngẩng đầu, tầm mắt vẫn là gắt gao rơi trên tay chén rượu lên, chén rượu này chính là một phần hoa sứ, trên mặt có danh gia chỗ trước mắt hoa văn cùng văn tự, tay vuốt phẳng đi lên, cảm thụ trước trước mặt lồi lõm, rất có một loại nghiền ngẫm cảm giác.

“Bên ngoài Dạ Phong thật to, tuy là ngày mùa hè, nhưng cũng là dễ dàng lạnh!”

Đồng thời cầm lấy đặt tại trên mặt bàn một con khác chén rượu, Nhạc Duyên chậm rãi cho thêm vào một ly, cười nói: “Đêm gió rất lạnh, nghĩ đến thổi lâu như vậy, cũng là cần một chén rượu nước ấm áp thân thể!” Nói xong, tay phải ngón trỏ hướng chén kia thân bắn ra.

Một tiếng giòn vang ở bên trong, tràn đầy tửu thủy chén

rượu lập tức xoay tròn lấy hướng đại sảnh bên ngoài bay ra ngoài . Chén rượu bay ra, lại là không có chút nào rơi rụng dấu hiệu, trong chén rượu ngon càng chậm rãi xoay tròn ra một cái dòng nước xoáy, lại là không có tràn ra tới mảy may.

Bùm!

Một tiếng vang nhỏ ở đại sảnh bên ngoài vang lên.

Lập tức, một đạo mang theo Tứ Xuyên phương ngôn giọng điệu từ bên ngoài vang lên, trả lời: “Rượu ngon! Tốt thân thủ!”

Người lại là không có chút nào hiển lộ tính toán.

“Đó là tự nhiên!”

Nghe vậy cười cười, Nhạc Duyên nâng chén hướng ra phía ngoài hắc ám ý bảo, nói: “Ta Nhạc Duyên uống rượu cho tới bây giờ uống rượu ngon! Nhưng là, ta cũng là yêu nhất mười tám năm nhưỡng Nữ Nhi Hồng… Ngô, khách sạn Duyệt Lai rượu rất hợp ta khẩu vị!”

“Rượu này mặc dù tốt, lại vẫn không phải ta thích nhất rượu!”

Uống một hơi cạn sạch, Nhạc Duyên lúc này mới cầm trong tay cái ly thả lại trên mặt bàn, tiếp tục hỏi: “Làm sao… Quan chủ, không vào tới ngồi một chút?”

“Không!”

Cự tuyệt thanh âm từ bên ngoài truyền vào tới, không có chút nào đáp ứng tới dấu hiệu, ngược lại là dùng một loại kỳ lạ giọng điệu nói ra: “Này Phúc Uy tiêu cục ta đã là rất là quen thuộc, không nghĩ ngồi ở!”

Một bên.

Thấy Nhạc Duyên cùng bên ngoài người nọ đánh lời nói sắc bén Lâm Bình Chi đang nghe lời này. Không khỏi đánh một cái rùng mình.

Cái gì gọi là này Phúc Uy tiêu cục ta đã quá cực kỳ quen thuộc đâu này?

Trong đó ẩn chứa ý nghĩa, cho dù là hiện tại không có gì kinh nghiệm giang hồ Lâm Bình Chi cũng có thể nghe ra trong đó hung ác tới. Có thể nói, Phúc Uy tiêu cục cơ hồ trần trụi tại người ta trong mắt. Nghĩ tới trong khoảng thời gian này tới, Lâm gia là sinh hoạt tại loại này cục diện trong. Ngẫm lại liền không rét mà run.

“A?”

Nhạc Duyên thò tay từ một bên trong đĩa lấy ra một hạt đậu phộng, chậm rãi lột lấy xác, hỏi ngược lại: “Nếu không muốn ngồi ở, như vậy làm sao không đi?”

“Không đi, chỉ là bởi vì ta không có tìm được ta nghĩ muốn mà thôi!”

Đối với Nhạc Duyên châm chọc, người tới cũng không nói gì thêm, mà là tùy ý nói ra bản thân tâm tư, trước mắt loại này cục diện đã muốn thỏa thỏa mở tại ngoài

sáng lên, chẳng qua là trước mắt còn có một điều cuối cùng nội khố không có triệt để kéo xuống mà thôi.

Nghĩ muốn là cái gì?

Tịch Tà Kiếm Phổ vẫn là Vu Nhân Hào?

Hoặc là hai người đều là.

Nhưng là trên thực tế những vật này cũng là đã hoàn toàn bộc lộ ra tới, bất quá tại có chút thời điểm. Da mặt chính là như vậy một sự việc. Dối gạt mình, khinh người mà thôi!

“Thì ra là thế!”

Nhạc Duyên làm như bừng tỉnh đại ngộ. Vẻ mặt thì ra là thế bộ dáng gật gật đầu, cũng là chợt nói sang chuyện khác, nói: “Đạo trưởng. Là nghĩ muốn Lâm gia vợ chồng tới trao đổi sao?”

“Cha! Nương!”

Một bên, Lâm Bình Chi nghe vậy kinh hãi, đang muốn đứng dậy trở về hậu viện xem xét cha mẹ mình tình huống, lại bị Nhạc Duyên một tay áp xuống tới, dùng ánh mắt ý bảo không cần lo lắng sau, Lâm Bình Chi tâm tình lúc này mới hơi chút khá hơn chút, bất quá đối với cha mẹ mình lo lắng vẫn là không ngừng cắn nuốt Lâm Bình Chi tỉnh táo.

“…”

Bên ngoài không có trả lời, hiển nhiên là dùng trầm mặc cam chịu Nhạc Duyên thuyết pháp.

“Ha ha!”

Nhưng là Nhạc Duyên lại cũng không lo lắng, mà là cười hỏi: “Không biết đạo trưởng nghe qua như vậy một cái từ không vậy?”

“Cái gì từ?”

Người tới tựa hồ đối với Nhạc Duyên không lo lắng chút nào rất là ngoài ý muốn, không khỏi tiếp nhận câu chuyện hỏi xen lẫn trong pháp sư thế giới chương mới nhất.

“Liếm độc tình thâm!”

Tầm mắt ngưng lại. Nhạc Duyên dùng một loại rất là nghiêm túc ngữ khí trả lời: “Nếu là quan chủ có thể bắt bên cạnh ta tiểu đồ đệ Lâm Bình Chi đổ ra có khả năng, nhưng là trảo cha mẹ của hắn… Ha ha, quan chủ nhận vì chuyện này tình sẽ hướng ngươi nghĩ như vậy phát triển sao?”

“…”

Trong bóng tối, người nọ nghe lời này đầu tiên là chấn động, lập tức trầm mặc sau nửa ngày, không nói lời nào nữa. Hiển nhiên Nhạc Duyên những lời này đánh vỡ trong lòng của hắn thiết tưởng, bắt lấy Lâm Chấn Nam vợ chồng căn bản không dậy nổi cái tác dụng gì, nghĩ lấy đến chân chính Tịch Tà Kiếm Phổ phương pháp duy

nhất chính là dùng Lâm Bình Chi đi bức hiếp mới có thể.

Một suy nghĩ cẩn thận, hắn liền biết mình nghĩ muốn bắt Lâm Chấn Nam vợ chồng dùng được đến Tịch Tà Kiếm Phổ không có khả năng, đổ ra là có thể đem Vu Nhân Hào đổi về tới. Chỉ là ý nghĩ này vừa mới tại trong lòng chuyển bất quá một vòng, trong đại sảnh Nhạc Duyên cũng đã ra tay.

Trong tay nhắc tới quỳ trên mặt đất Vu Nhân Hào, trực tiếp giống như ném đồ bỏ đi bình thường hướng ra phía ngoài ra bên ngoài, mà Nhạc Duyên cả người thì là cùng loại một đoàn cầu cuộn mình lấy đi theo Vu Nhân Hào mặt sau.

“Ừ! ! !”

Nằm ở trong bóng tối Dư Thương Hải không khỏi sững sờ, tại nhìn thấy bay về phía đồ đệ mình Vu Nhân Hào, trong đại sảnh nhưng không thấy Nhạc Duyên bóng dáng. Ngẫm lại, Dư Thương Hải vẫn là trực tiếp thò tay đem bay về phía chính mình Vu Nhân Hào chuẩn bị kế tiếp, bằng không mà nói dùng lực đạo loại này Vu Nhân Hào ngã trên mặt đất tối thiểu nhất cũng là một nửa tàn.

Một môn phái, một cái đệ tử giỏi dạy bảo có thể không dễ dàng.

Về phần Nhạc Duyên đi nơi nào, Dư Thương Hải thì là cho rằng có thể là về phía sau viện, này không trong đại sảnh Lâm Bình Chi cũng đã tại triều hậu viện mà đi.

“! ! !”

Thò tay, Dư Thương Hải đang muốn dùng tiết lộ lực phương thức đi đón giữa không trung Vu Nhân Hào thời điểm, tại hai tay sắp tiếp xúc đến đồ đệ mình nháy mắt, lại ngạc nhiên phát hiện Vu Nhân Hào thân hình tại giữa không trung quỷ dị thay đổi, dùng đưa lưng về phía phương thức đối với hướng chính mình.

Ở phía sau kia, Nhạc Duyên đang rụt lại thân thể, cười tủm tỉm tầm mắt đang cùng Dư Thương Hải ngạc nhiên tầm mắt tương đối đụng.

Bùm!

Hữu chưởng giao kích, một hồi trầm đục qua đi, trở tay không kịp Dư Thương Hải trong miệng trực tiếp máu tươi trực tiếp phun ra tới, người càng không ngừng hướng về sau lui lấy. Dưới chân chỗ giẫm bàn đá xanh càng khối khối vỡ vụn.

Hiển nhiên.

Một kích phía dưới, Dư Thương Hải nguyên nay đã chịu tổn thương thân thể lại lần nữa bị thương, đến trọng thương tình trạng.

Giữa không trung.

Nhạc Duyên thân hình lại chuyển, cũng là tiện tay đem Vu Nhân Hào ném cho đang đang không ngừng lui về phía sau Dư Thương Hải, mà cả người hắn thì là đạp Vu Nhân Hào một cước, mượn lực lướt qua nóc phòng, về phía sau viện.

“Đồ mất dạy nhé!”

Một tiếng giận dữ mắng mỏ, tiếp nhận Vu Nhân Hào Dư Thương Hải cũng là đâm vào trên vách tường, lại lần nữa nhổ ra một ngụm máu tươi.

Một buổi tối, liên tiếp bị người bị thương!

Hắn cảm giác mình giống như khờ dại!

Dư Thương Hải trong nội tâm phẫn nộ tự nhiên là không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung, nguyên bản hảo hảo tính toán cùng an bài, hắn lúc này lại biết rõ tại thời khắc này hoàn toàn bị phá hư. Rơi vào đường cùng, chỉ có thể mang theo Vu Nhân Hào bỏ trốn mất dạng.

Phái Thanh Thành nguyên vốn định, Phá Diệt!

Chương 020 : Lạc Dương

020 chương Lạc Dương

Đêm tận bình minh.

Ban đêm đánh nhau tự nhiên đã muốn biến mất, tại Phúc Uy tiêu cục lưu lại hạ lớn nhất dấu vết cũng bất quá này trong sân này liên tiếp giẫm ra tới dấu chân, cùng đầy đất vỡ vụn bàn đá xanh.

Đương nhiên.

Còn có một ít ghềnh đã muốn thành đen sắc vết máu.

Trong sân.

Đầu bóng lưỡng Lâm Bình Chi yên tĩnh đứng ở Nhạc Duyên bên người, tầm mắt đánh giá trên mặt đất này bị giẫm lộn xộn một cái loạn thất bát tao bàn đá xanh, trong mắt đều là kinh hãi. Tại Lâm Bình Chi trong mắt, loại này năng lực đã là cao thủ.

Mà một kích đem đối phương trọng thương Nhạc Duyên tự nhiên càng là cao thủ trong cao thủ.

Ở bên cạnh, thì là Lâm Chấn Nam vợ chồng.

Đối với tối hôm qua chuyện phát sinh, vợ chồng hai người vẫn là trong nội tâm âm thầm kinh ngạc. Nếu như không phải Nhạc Duyên tới kịp lúc, mà hai vợ chồng liều chết chống cự mà nói, hai người tuyệt đối sẽ rơi vào

phái Thanh Thành trên tay.

“Sư phó!”

Nếu như nói trước lạy Nhạc Duyên vi sư, càng nhiều vẫn là vì Phúc Uy tiêu cục an ủi, nhưng là tối hôm qua tại kiến thức đến Nhạc Duyên chân chính năng lực sau, có thể nói Lâm Bình Chi trong nội tâm đây mới thực sự là nguyện ý. Giờ phút này, Lâm Bình Chi tầm mắt theo Nhạc Duyên tầm mắt rơi trên mặt đất này bãi máu sau, mở miệng hỏi: “Vì cái gì không lưu lại hắn?”

“…”

Quay đầu lại.

Nhạc Duyên nhìn qua đứng tại bên cạnh mình tuấn tú tiểu trọc đầu, cười cười, nói ra: “Đó là ngươi sự tình!”

“Ách…”

Lâm Bình Chi nghe vậy ngạc nhiên, ngẫm lại lại cũng cảm thấy có chút đúng, dù sao hắn cũng không muốn sự tình gì cũng dựa vào người khác, chính hắn cũng là có thể trở thành cao thủ, trở thành đại hiệp. Phúc Uy tiêu cục cái khác tiêu đầu nhóm thù, đương nhiên cuối cùng là một cần từ hắn ra tay, đây mới thực sự là danh chính ngôn thuận.

Hơn nữa dạy cá đồ đệ, ngươi cũng không thể sự tình gì cũng làm cho sư phó để làm a?

Này không gọi thu đồ đệ, được kêu là thu thiếu gia.

“Vậy kế tiếp chúng ta làm sao bây giờ?”

Biết rõ Nhạc Duyên ý nghĩ sau, Lâm Bình Chi liền tiếp theo hỏi.

“Đi ngươi nhà bà ngoại, Lạc Dương!”

Quay người lại, đầu tiên là đối với Lâm Bình Chi trở về một câu, Nhạc Duyên này liền nhìn qua Lâm Chấn Nam vợ chồng, nói: “Hai vị, thấy thế nào?”

“Có thể!”

Đáp lời là Vương phu nhân, thân là Kim Đao vương nữ nhi, Vương phu nhân nhà mẹ đẻ thực lực vẫn là không nhỏ. Mình cùng phu quân đi Lạc Dương Kim Đao môn, nghĩ đến phái Thanh Thành cũng sẽ không cưỡng bức quá mau, ít nhất tạm thời trong lúc đó vợ chồng hai người tánh mạng sẽ bảo trụ.

Thấy tự mình phu nhân sau khi đồng ý, Lâm Chấn Nam càng là không có ý kiến. Trước mắt Phúc Châu, đối với Lâm Chấn Nam mà nói, thật sự là quá nguy hiểm.

Đã phái Thanh Thành có thể đối với Lâm gia Tịch Tà Kiếm Phổ có hứng thú, như vậy môn phái khác đâu này?

Ai cũng không biết, Lâm Chấn Nam càng là không dám suy nghĩ.

Cho nên, hiện tại ly khai Phúc Châu thành là bọn hắn

nhất lựa chọn tốt. Nói tiếp Nhạc Duyên cũng không thể một mực mang theo Lâm Chấn Nam hai vợ chồng, về phần Lâm Bình Chi mang lên đó là bởi vì đối phương là hắn mới thu tiểu đồ đệ, cũng coi như nói qua đi.

“Tốt lắm!”

Gật gật đầu, đối với Lâm Chấn Nam hai vợ chồng lựa chọn, Nhạc Duyên không có có bất kỳ ngoài ý muốn, phân phó nói: “Như vậy đi chuẩn bị đi, chúng ta sẽ lên đường!”

“Tốt!”

Lâm Chấn Nam hướng Nhạc Duyên gật gật đầu, liền dẫn chính mình phu nhân rời đi, nhìn qua hai người rời đi bóng lưng, Nhạc Duyên ngẫm lại cũng ý bảo đứng tại bên cạnh mình Lâm Bình Chi cũng đi thu dọn đồ đạc. Đối với bản thân, Nhạc Duyên cũng không có có đồ vật gì đó tốt thu thập.

Y, mặc lên người.

Mặt khác chính là một thanh Bạch Ngọc quạt xếp.

Hai thứ này đều là tùy thân mà thôi, hơn nữa trên người chỗ mang theo ngân phiếu, cũng đã đủ . So sánh với Lâm Chấn Nam phụ tử ba người, Nhạc Duyên cần thiết mang theo quả thực là không có.

Sau nửa canh giờ, Lâm Chấn Nam phụ tử ba người đồ vật này nọ đã muốn thu thập xong, bất quá làm Nhạc Duyên thấy đến lúc đó lông mày cũng không từ hất lên.

Đây là cái gì?

Nhạc Duyên ngắm lên trước mắt này bao lớn bao nhỏ, còn có một chút loạn thất bát tao đồ vật này nọ, cộng lại đủ có thể đủ chứa đầy một con ngựa xe. Tầm mắt hướng Lâm Chấn Nam trên mặt ngó ngó, vừa quét mắt một vòng Vương phu nhân, cuối cùng tầm mắt cũng là rơi vào Lâm Bình Chi trên người.

“Đây không phải c hồn du sưu tầm dân ca!”

Trong tay quạt xếp nhẹ nhàng gõ lấy chính mình mi tâm, Nhạc Duyên bất đắc dĩ nói: “Mà là đang chạy trối chết!”

“Tuy nhiên ta bức lui phái Thanh Thành, nhưng không thể tránh được đối phương là hay không sẽ tiếp tục đuổi giết chúng ta, hơn nữa cũng không thể phòng bị có hay không những người khác đánh các ngươi chủ ý!”

Nhạc Duyên tầm mắt rơi vào đống kia thoạt nhìn hoàn toàn là dư thừa sự vật lên, buồn cười nói: “Chạy trối chết nên có chạy trối chết phương thức, ta có thể lo lắng người, cũng là chẳng quan tâm đồ vật này nọ! Mang lên cần phải muốn cái gì, cái khác cũng không cần!”

Lâm Chấn Nam vợ chồng hai mặt nhìn nhau, trên mặt không khỏi xấu hổ một phen.

Cuối cùng một phen bận việc, Lâm Chấn Nam vợ chồng hai người từng người lưng một cái bao bố, cầm trong tay trường kiếm Kim Đao, liền coi như là tốt. Về phần Lâm Bình Chi thì là mình cũng lưng một cái bọc nhỏ, mà

trên tay càng cầm lấy một thanh vỏ kiếm thoạt nhìn trang trí không sai trường kiếm.

“Lâm huynh, không có những vật khác nhất định phải mang đi sao?”

Nhạc Duyên thấy thế lúc này mới thoả mãn, lại vẫn không có quên hỏi thăm Lâm Chấn Nam có không có quên vật phẩm.

“…”

Lâm Chấn Nam thân hình không khỏi khẽ run lên, bên người Vương phu nhân cùng Lâm Bình Chi nhìn chưa ra, nhưng là này mỉm cười động tác cũng là rơi vào Nhạc Duyên trong mắt. Lâm Chấn Nam trầm ngâm sau nửa ngày, lúc này mới lắc đầu xác định nói: “Không có!”

“Ngô!”

Gật gật đầu, Nhạc Duyên trong nội tâm đối với Lâm Chấn Nam phản ứng có chút kinh ngạc, thực sự tại hắn trong dự liệu. Tịch Tà Kiếm Phổ thứ này quá mức trọng yếu, nếu là này có thể được xưng danh môn chính phái phái Thanh Thành đều có thể vì Tịch Tà Kiếm Phổ hạ như thế sát thủ, tại Lâm Chấn Nam trong nội tâm tự mình phu nhân nhà mẹ đẻ lại vẫn là không thể hoàn toàn tin tưởng.

Tại Lâm Chấn Nam trong nội tâm, chân chính có thể cùng không tin được là mình phu nhân cùng nhi tử mà thôi.

Cho dù là cứu tự mình tính mạng Nhạc Duyên cũng giống như thế.

Hơn nữa Lâm Chấn Nam như thế cách làm, nhưng cũng là triệt để hấp dẫn những thứ kia đối với Tịch Tà Kiếm Phổ có hứng thú người tầm mắt. Tại những người kia xem ra, Tịch Tà Kiếm Phổ không phải là bị bọn họ mang đi, truyền cho Lâm Bình Chi, chính là rơi vào Nhạc Duyên trong tay.

“Này đã như vậy, chúng ta liền lên đường đi!”

Đối với Lâm Chấn Nam trong nội tâm nho nhỏ tính toán, Nhạc Duyên tự nhiên không nói gì thêm, hắn sở dĩ cứu Lâm gia càng nhiều vẫn là lúc trước Lâm Bình Chi câu nói kia, cùng với Tịch Tà Kiếm Phổ ảnh hưởng mà thôi. Mà đem giang hồ coi như thương trường như vậy tính toán chi li tính toán, cuối cùng cuối cùng sẽ xảy ra vấn đề.

Trong tay quạt xếp thu tốt, Nhạc Duyên lập tức xoay người đi Phúc Uy tiêu cục kéo tới bốn con tuấn mã, một người một thớt liền cưỡi ra Phúc Uy tiêu cục, bay thẳng đến Phúc Châu thành cửa thành mà đi.

…

Ban ngày dùng tốc độ nhanh nhất gấp rút lên đường, buổi tối thì là tìm tương đối an toàn cùng yên tĩnh đối phương nghỉ ngơi.

Như vậy liên tiếp vài ngày thời gian tới, Nhạc Duyên phát hiện tại con đường trong nhưng không có bất luận

kẻ nào đến đây ngăn cản, ngược lại cố tại ngày trước tại trên nửa đường nhìn thấy một cái người gù. Chỉ là đối phương trong mắt mặc dù hung ác, nhưng là tại nhìn một cái Nhạc Duyên, nhìn thẳng hắn sau một lúc lâu, cuối cùng là lui xuống đi.

Phái Thanh Thành quan chủ Dư Thương Hải bị thương sự tình có lẽ không có truyền tới, nhưng là phái Thanh Thành diệt Phúc Uy tiêu cục cửa bị ngăn cản sự tình cuối cùng tại một ít hữu tâm nhân trong nội tâm bắt đầu chảy xuôi.

Trong chuyện này phát sinh cái gì, mọi người tự nhiên là một mực đột nhiên.

“Hàaa…!”

Hồi tưởng lại đoạn đường này tới yên tĩnh, Nhạc Duyên ngẫm lại cảm thấy buồn cười. Một đám trốn trong bóng đêm người, nghĩ muốn bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn, lại không ngờ rằng cuối cùng Đường Lang không có xuất hiện, thiền đổ ra chạy, mà một đám rơi ở phía sau làm Hoàng Tước người tự nhiên chỉ có thể là hai mặt nhìn nhau.

Ngắm lên trước mắt cách đó không xa đã muốn có thể lấy mắt thường có thể thấy được Tương Dương, trong khoảng thời gian này màn trời chiếu đất quả thực nhường từ nhỏ thân là thiếu gia nhà giàu Lâm Bình Chi kinh nghiệm không ít cực khổ. Một cái tuấn tú người thiếu niên, hiện tại làm cho cơ hồ là vô cùng bẩn.

Bất quá Lâm Bình Chi mặc dù là xuất thân phú quý nhà,

nhưng là hắn có một chỗ ưu điểm, này mà có thể kiên trì.

Tâm tính không sai!

Một đường tới, không có hừ một tiếng, càng không có oán trách, mà là cắn răng một mực liều chết lấy gấp rút lên đường, đồng thời luyện lấy Nhạc Duyên dạy bảo trụ cột công pháp.

Đối với cái này một điểm, Nhạc Duyên vẫn tương đối thoả mãn.

Trước mắt Lâm Bình Chi rất có lúc trước chân thọt cô nương Lục Vô Song phong thái, ít nhất tại kiên trì cùng võ học thiên phú này hai trên cổ, này một đôi sư tỷ đệ thật đúng là có chút giống nhau. Hai người võ học thiên phú cũng không được tốt lắm, hơn nữa cũng là một loại ưa thích tiến vào rúc vào sừng trâu, không đến tường Nam bất hồi đầu tư thế.

Lúc trước, Lục Vô Song tu tập Ngũ Độc bí truyền, khu trục mang theo độc xà một loại kia độc vật, trong đó tốn hao nhiều ít tinh lực có thể nghĩ.

Lạc Dương mặc dù gần.

Nhưng là Nhạc Duyên cũng không có buông tha cho trong nội tâm tinh kính sợ, nhiều khi sự tình sắp thành lại bại, chính là tại người trong cuộc cho rằng mọi sự đại cát một sát na kia, bị nghịch tập.

Đối mặt loại tình huống này, Nhạc Duyên đương nhiên

biết được, lại càng không cần phải nói hiện tại Quan Tưởng chi nhân này vốn là thập phần kín đáo tâm tư.

Lúc chạng vạng tối.

Nhạc Duyên cùng Lâm Chấn Nam toàn gia bốn người rốt cục bình yên vô sự tiến Lạc Dương.

Lạc Dương.

Đều là thuộc về thành thị náo nhiệt ồn ào xôn xao.

So với Phúc Châu thành, Lạc Dương tự nhiên là phồn hoa nhiều.

Cho dù là hiện tại Lạc Dương không phải Đô thành, nhưng là đã từng thân là thủ đô qua Lạc Dương cuối cùng có thuộc về mình nội tình, so với bình thường thành thị càng có một phen kỳ lạ ý nhị.

Mà nổi tiếng trong giang hồ châu đại hiệp, Kim Đao vương vô địch Vương Nguyên Phách lão gia tử, chính là ở tại nơi này Lạc Dương.

Kim Đao môn, đương nhiên cũng là này Lạc Dương thế lực lớn.

Vương gia trước đại môn.

“…”

Nhạc Duyên ngẩng đầu ngắm lên trước mắt này làm cho so với Phúc Uy tiêu cục đại môn còn muốn xa hoa cùng

hùng vĩ đại môn, liền thật là có chút buồn cười. Lâm gia như thế, vương gia này cũng là như thế. Không phải người một nhà không vào một nhà cửa, gần kề từ nơi này mặt tiền của cửa hàng nhìn lại, có thể nhìn ra này hai nhà kỳ thật đều là vung tiền chủ nhân.

Không nói Phúc Uy tiêu cục phân cục khắp thiên hạ, mà vương gia này tại nguyên lai trong chuyện xưa có thể cho trước tới bái phỏng phái Hoa Sơn đám người một người bốn mươi lượng bạc, cái này có thể nghĩ bọn họ giàu có cùng xa xỉ.

“Các ngươi đi vào trước đi!”

Từ kim quang kia lóng lánh trên tấm bảng thu hồi, Nhạc Duyên quay đầu hướng Lâm Chấn Nam vợ chồng nói ra: “Ta chờ một chút lại tới bái phỏng!”

“…”

Tuy nhiên nghi hoặc Nhạc Duyên vì cái gì không theo cùng một chỗ tiến vào trong đó, nhưng là Lâm Chấn Nam lại cũng không có bất cứ ý kiến gì, ngược lại Vương phu nhân rất là ngoài ý muốn hỏi: “Nhạc huynh, vì cái gì không vào tới?”

“Ha ha!”

Nhạc Duyên nghe vậy cười, duỗi ra bản thân ống tay áo, cau mày nghe một chút, rồi mới lên tiếng: “Trong khoảng thời gian này gấp rút lên đường toàn thân cũng hôi chua, cứ như vậy đi vào bái phỏng Vương lão gia tử tự nhiên là không quá lễ phép! Ta đương nhiên là đi rửa

mặt một phen, đổi một thân y phục mới đến đây chuyên môn bái phỏng! Bình Chi, ngươi cũng đi a, ta sẽ tới sau!”

“Ách…”

Lâm Chấn Nam hai vợ chồng đồng thời sững sờ, đối với Nhạc Duyên cái này nguyên do rất là ngạc nhiên.

Không chờ hai vợ chồng có những lời khác có thể nói, Nhạc Duyên đã muốn xoay người phóng ngựa mà đi, hướng này Lạc Dương nhất đại khách sạn phương hướng mà đi. (chưa xong còn tiếp.)

Chương 21 : 021 gặp lại Phượng Hoàng Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo

021 gặp lại Phượng Hoàng

Lạc Dương. .

Kim Đao môn Vương phủ.

Làm Lâm Chấn Nam toàn gia ba người cùng một người tên là ăn mày giống như đi đến Vương gia thời điểm, ở bên trong người cũng sững sờ.

Đương nhiên, kinh hãi nhất vẫn là Vương Nguyên Phách.

Đang nhìn mình ngoại tôn một ít cá lóe sáng đầu bóng lưỡng, lúc này lão gia tử cả người cũng mộng. Trong lòng tự nhủ, này năm trước còn gặp qua chính mình ngoại tôn, chính là tuấn tú lịch sự, vô cùng tuấn tú người, làm sao một trong nháy mắt khi cùng còn?

Lập tức, Vương Nguyên Phách liền vấn đề này tự hỏi mình con rể.

“…”

Làm Lâm Chấn Nam vợ chồng đem phái Thanh Thành muốn tiêu diệt Phúc Uy tiêu cục cửa sự tình nói ra sau, Vương Nguyên Phách trầm mặc, sắc mặt trở nên vô cùng âm trầm.

Hiển nhiên cách làm!

Hơn nữa dùng này trước tàn nhẫn, này hoàn toàn là chuẩn bị đem Lâm gia diệt môn a!

Nhưng là Vương Nguyên Phách không có trực tiếp lên tiếng, mà là bảo trì trầm mặc, tâm tình không ngừng phập phồng cuồn cuộn. Mà thân là Vương phu nhân huynh trưởng, Vương Bá Phấn, Vương Trọng Cường hai huynh đệ cũng là vô cùng phẫn nộ, lúc này muốn kêu la đi tìm phái Thanh Thành phiền toái.

Thử nghĩ, có người muốn diệt muội muội mình cửa, này hoàn toàn là tại Vương gia trên mặt tả hữu qua lại rút cái tát a!

Nhưng là cùng mình hai đứa con trai bất đồng, Vương Nguyên Phách kinh nghiệm giang hồ phong phú, hắn sẽ không như vậy tùy ý tức giận, hơn nữa dùng ánh mắt của hắn tự nhiên là một cái liền nhìn ra trong lúc này trong chỗ bao hàm một ít môn đạo.

Phái Thanh Thành nghĩ muốn tiêu diệt Lâm gia cửa, mà đoạt Tịch Tà Kiếm Phổ tuyệt đối không phải đơn giản như vậy sự tình.

Vương Nguyên Phách mặc dù là nữ nhi phụ thân, là con rể nhạc phụ, là ngoại tôn ngoại công, nhưng hắn càng

Vương gia người chủ sự, là Kim Đao môn Môn chủ. So với phái Thanh Thành như vậy môn phái mà nói, Kim Đao môn mặc dù ở Lạc Dương có cực thế lực lớn, hơn nữa danh vọng cũng không nhỏ.

Nhưng là hai môn phái không hề có đạo lý liều mạng, cũng không phải một môn phái Chưởng môn nên làm sự tình.

Bởi vì gả đi ra ngoài nữ nhi là hắt đi ra ngoài nước, hơn nữa hiện tại đã là Lâm gia người, dùng như vậy quan hệ đem Kim Đao môn liên lụy cùng phái Thanh Thành đối bính ở bên trong, hiển nhiên đối với Kim Đao môn không có có chỗ tốt gì, ngược lại sẽ môn hạ đệ tử mang đến phiền toái.

Bất quá tuy nhiên tạm thời không cách nào cùng phái Thanh Thành cùng cái khác đánh Tịch Tà Kiếm Phổ người đối bính, nhưng là trước mắt Vương Nguyên Phách cũng là tất phải bảo vệ nữ nhi của mình con rể còn có ngoại tôn an toàn.

Nếu là ở Lạc Dương Lâm gia người một nhà ra ngoài ý muốn, đó chính là triệt triệt để để đối với Kim Đao môn khiêu khích, nhưng cũng là Vương Nguyên Phách đứng đắn sâm nhập trong đó thời điểm.

Nhưng vấn đề là trước mắt không được!

Cuối cùng, Vương Nguyên Phách đầu tiên là tại trên miệng giận dữ mắng mỏ phái Thanh Thành Dư Thương Hải cách làm, sau đó phân phó hai đứa con trai chú ý bảo vệ người Lâm gia, mặt khác cho Phúc Uy tiêu cục

phân cục chào hỏi các loại, sau đó mới là rất tùy ý chuyển đổi chủ đề, nâng lên ngoại tôn Lâm Bình Chi sư phó —— Nhạc Duyên trên người.

“…”

Tầm mắt tại chính mình nhạc phụ trên người, Lâm Chấn Nam không nói gì thêm, nhưng cảm thấy cũng là có một ti bất đắc dĩ. Hiển nhiên, tự mình nhạc phụ cũng sẽ không vì Lâm gia sự tình cùng phái Thanh Thành triệt để trở mặt, chỗ chọn lựa thủ đoạn bất quá là thanh danh chất vấn.

Ngược lại Vương phu nhân không có nghĩ nhiều, đối với mình phụ thân an bài nàng rất là yên tâm. Dù sao vừa mới hai cái huynh trưởng biểu hiện, làm cho nàng cái này thân là muội muội người rất là vui mừng.

“Muội phu, các ngươi như vậy chạy nạn mà đến, tại Lạc Dương ổn định không có những người khác dám đối với các ngươi động thủ!”

“Nếu không mà nói chúng ta Kim Đao môn chắc chắn cùng hắn không chết không ngớt!”

Thân là huynh trưởng Vương Trọng Cường nắm bắt nắm tay, hung dữ nói ra: “Đúng, muội phu, các ngươi đồ vật này nọ cũng thu tốt sao? Cũng không nên di lưu vật gì đó tại Phúc Châu, này phái Thanh Thành người tất nhiên không sẽ như thế đơn giản buông tha cho!”

“Trọng Cường!”

Vương Nguyên Phách thấy con mình càng nói càng không hợp thói thường, lập tức giận dữ mắng mỏ một tiếng, quát lớn đối phương, rồi mới lên tiếng: “Chấn Nam a, này Nhạc Duyên nhạc đại hiệp khi nào mới đến? Ta nhất định phải dùng đại lễ cảm tạ đối phương trợ giúp!”

“Nhạc phụ đại nhân!”

Lâm Chấn Nam trong nội tâm có chút mát lạnh, lập tức liền thu liễm ra, đối với mình nhạc phụ vấn đề, vô cùng cung kính hồi đáp: “Này Nhạc huynh nói đợi chút nữa đi ra, một thân hôi chua vị đến đây bái kiến nhạc phụ chính là thất lễ hành vi!”

“A ha ha!”

Vương Nguyên Phách nghe vậy vui mừng, vịn tuyết trắng râu dài cười nói: “Cũng tốt! Cũng tốt!” Cảm thấy cũng là đối với Nhạc Duyên hứng thú càng phát nổi lên tới, có thể một kích đả thương phái Thanh Thành Chưởng môn người, hắn vũ lực tất nhiên cao cường.

Đang an ủi nữ nhi nữ tế còn có ngoại tôn một phen sau, Vương Nguyên Phách này liền làm cho người ta mang theo Lâm gia ba người đi rửa mặt, dù sao trong khoảng thời gian này liên tục vài ngày không ngủ không nghỉ gấp rút lên đường, quả thực mệt mỏi lấy, hơn nữa trên người cổ này hôi chua vị cũng rất rõ ràng.

“Bá Phấn, lần sau chú ý đệ đệ của ngươi Trọng Cường nói chuyện ngữ khí!”

Nhìn qua Lâm gia ba người rời đi bóng lưng, Vương

Nguyên Phách sắc mặt trở nên nghiêm túc lên, nghiêng đầu sang chỗ khác đối với mình nhi tử Vương Trọng Cường trách mắng: “Có mấy lời là như ngươi vậy nói sao?”

“…”

Vương Trọng Cường há hốc mồm, cuối cùng không nói gì thêm.

Vương Nguyên Phách không biết mình con rể nghe được cái gì không có, nhưng là lúc sau lại là không thể làm cho người ta như vậy nói lung tung. Đối với mình nhi tử tâm tư, Vương Nguyên Phách có thể nào không rõ?

Không có hắn!

Lâm gia Tịch Tà Kiếm Phổ mà thôi.

…

Buổi tối.

Làm Vương gia đại yến sắp chuẩn bị cho tốt thời điểm, đang lúc mọi người chờ đợi, đại môn bị gõ vang ra.

“Tới!”

Vương Nguyên Phách một tiếng than nhẹ, lập tức đứng dậy mang theo nhiều người con trai con gái, trong đó cũng bao gồm Lâm gia phụ tử ba người cùng nhau tiến lên, tự tay mở ra đại môn, nhìn qua đứng ở bên ngoài

Nhạc Duyên chắp tay nói: “Nghĩ đến các hạ chính là này Nhạc Duyên Nhạc công tử a! Quả nhiên phong độ nhẹ nhàng, tuấn tú lịch sự!”

Ngoài cửa.

Nhạc Duyên động thân mà đứng, một đôi tay tùy ý gánh ở sau người.

Làm đại môn mở ra sau, Nhạc Duyên nhìn qua xuất hiện tại trước mắt một đám người, không khỏi sững sờ, nghe này chính giữa tóc trắng lão nhân mà nói, Nhạc Duyên cũng là cười chắp tay nói: “Gặp qua Vương lão gia tử!”

“Nghe qua Vương lão gia tử chính là trong đao hảo thủ, danh chấn Trung Châu, có thể nói là Kim Đao vô địch, chính là là một gã đại hiệp!”

“Nhạc Duyên mới gặp gỡ, Vương lão gia tử tuổi tuy lớn, nhưng vẫn là càng già càng dẻo dai, quả thật là nghe danh không bằng gặp mặt!”

Hoa hoa kiệu tử chúng nhân sĩ (*), gặp người tiếng người nói, gặp quỷ nói chuyện ma quỷ, đây cũng là hiện tại Nhạc Duyên, hoặc là nói là Quan Tưởng chi nhân chỗ mang đến ảnh hưởng.

“Ha ha!”

Vương Nguyên Phách nghe vậy cười ha ha, một bả kéo qua Nhạc Duyên tay, dắt lấy Nhạc Duyên hướng đại sảnh mà đi, đồng thời nói ra: “Này đều là người giang hồ đối với Vương mỗ nâng đỡ mà thôi! Ta nhờ một tiếng

lớn, liền xưng hô các hạ vì Nhạc lão đệ!”

“So sánh với Nhạc lão đệ, xuất thủ cứu ta nữ nhi nữ tế còn có ngoại tôn, đây mới thực sự là đại hiệp a!”

Vương Nguyên Phách lời này nói phi thường chân thành, kết hợp với hắn chi động tác, khiến cho Nhạc Duyên trong khoảng thời gian ngắn có một loại hoảng hốt cảm giác, cho rằng gặp được Lưu Bị.

Bất quá so với cái này tới, Nhạc Duyên càng để ý là Vương Nguyên Phách trong lời nói câu kia Nhạc lão đệ… Lời này hắn nghe rất có một loại cảm giác kỳ quái.

Nhớ ngày đó Nhạc Duyên cơ hồ có thể cùng Quách Tĩnh Quách đại hiệp ngang hàng tương xứng, nhưng trước mắt bị một cái tao lão đầu chân thành tiếng kêu Nhạc lão đệ… Này mặc dù là Nhạc Duyên lại bình tĩnh đột nhiên nghe thấy như vậy một tiếng, còn nhường Nhạc Duyên lông mi không khỏi nhẹ nhàng nhảy xuống.

Bất quá cái này biểu hiện lóe lên rồi biến mất, những người khác cũng không có phát giác được.

Đại sảnh.

Yến hội đã muốn chuẩn bị thỏa đáng, có thể nói Nhạc Duyên đã đến hoàn toàn là tới sớm không bằng tới đúng dịp.

Nhạc Duyên đi đến Vương gia sau, liền lập tức bị nghênh tiếp chỗ ngồi, hơn nữa còn là chủ vị.

Tại nơi này, Nhạc Duyên vừa lại lần nữa cùng Vương Nguyên Phách hai người lẫn nhau khiêm nhượng một phen, cuối cùng cũng là cũng xếp hàng ngồi. Cục diện như thế, tất cả mọi người cao hứng.

Kế tiếp sự tình tự nhiên rất thuận lợi phát triển đi xuống, Vương gia bọn hậu bối tiến lên nói xong cảm kích mà nói, mời rượu cái gì, trong đó Vương Nguyên Phách hai đứa con trai thậm chí còn quỳ xuống vội tới Nhạc Duyên dập đầu, coi như là bái kiến.

Chỉ là lần này, Nhạc Duyên không có tránh đi, chỉ là tại nhàn nhạt mỉm cười ở bên trong, như một chuyện ngoại nhân cười nhìn trước mắt sự tình.

“Ha ha…”

Ngắm lên trước mắt mọi người bộ dáng biểu lộ, còn có các thức ngôn ngữ, Nhạc Duyên chỉ là nhạt cười nhạt, cùng Vương Nguyên Phách có một câu không có một câu nói chuyện phiếm. Đối phương mỗi lần tham thảo nâng chính mình lai lịch, Nhạc Duyên hoặc là dùng vấn đề khác dời đi phương hướng, hoặc là nói đúng là ra bản thân lúc trước môn phái lai lịch —— Thuần Dương.

Một đêm trôi qua.

Nhạc Duyên chỉ là tại Vương phủ ngốc một buổi tối liền rời đi, mà thân làm đồ đệ Lâm Bình Chi tự nhiên cũng là cùng đi ra, không có đứng ở Vương gia.

Trong thành Lạc Dương, nhất đại khách sạn.

Khách sạn Duyệt Lai!

Không phải không thừa nhận, khách sạn Duyệt Lai là một gian mắt xích khách điếm, cơ hồ nổi danh trong đại thành thị đều có nó tồn tại thân ảnh. Những người khác có lẽ không nghĩ quá nhiều, nhưng là tại Nhạc Duyên trong mắt, đây cũng là một chỗ cực kỳ thế lực to lớn.

Gần cửa sổ.

Nhạc Duyên cùng Lâm Bình Chi hai người đối với bàn mà ngồi, đang ăn đồ vật này nọ, uống chút rượu.

“Làm sao… Lưu lại tại ông ngoại ngươi nhà?”

Nhìn qua muốn đi theo chính mình đi ra Lâm Bình Chi, Nhạc Duyên cười hỏi.

“Không nghĩ!”

Lắc đầu, Lâm Bình Chi híp mắt nhìn qua ngoài cửa sổ, biểu hiện trên mặt rất là ngoài dự tính, trầm tư sau nửa ngày rồi mới lên tiếng: “Trong đó bầu không khí rất kỳ quái!”

“A?”

Kinh ngạc một tiếng, Nhạc Duyên rất là ngoài ý muốn, theo đạo lý mà nói Lâm Bình Chi là nhìn không ra những vật này, tựa hồ nghĩ đến cái gì, Nhạc Duyên lúc này mới nếu có điều chỉ nói ra: “Phụ thân ngươi nói cho ngươi biết!”

“Ừ!”

Nghe được Nhạc Duyên những lời này, Lâm Bình Chi gật gật đầu, biểu hiện trên mặt rất là bất đắc dĩ cùng không rõ.

Thế giới này đến tột cùng làm sao đâu này?

Lâm Bình Chi nghĩ mãi mà không rõ, hắn vẫn cho là tự mình ngoại công đối với mình nhà ứng với là thuần túy thân tình, nhưng là tại tối hôm qua phụ thân những thứ kia lặng lẽ mà nói, Lâm Bình Chi mới phát hiện trên thực tế không phải.

Vương gia… Đối với Tịch Tà Kiếm Phổ cũng có được hứng thú.

“…”

Đối với cái này, Nhạc Duyên cũng không nói gì thêm, Vương gia đối với Lâm gia Tịch Tà Kiếm Phổ tự nhiên là có được hứng thú. Nếu không mà nói, tại nguyên nội dung cốt truyện trong Vương Nguyên Phách nhi tử tựu cũng không đối với Lệnh Hồ Xung cầm phổ cảm thấy hứng thú, mặt khác làm cho người ta có chút không rõ ràng cho lắm là Lâm gia diệt môn, mà thân là Lâm Bình Chi ngoại công Vương Nguyên Phách lại không có bao nhiêu phản ứng.

Trong chuyện này ẩn chứa đồ vật này nọ…

Đổi lại người trong cuộc quay đầu nghĩ, tuyệt đối là tâm lạnh cùng trái tim băng giá.

Thò tay vỗ vỗ Lâm Bình Chi bả vai, dùng làm an ủi, Nhạc Duyên thì là đưa một ly Nữ Nhi Hồng cho Lâm Bình Chi. Tựu tại Lâm Bình Chi đang nâng chén uống rượu thời điểm, một đạo thanh thúy kiều mỵ Miêu Cương phương ngôn cũng là truyền vào bên tai.

“Nhé!”

“Này tiểu hòa thượng còn là một cá uống rượu Hoa hòa thượng vung!”

Hoa hòa thượng?

Lâm Bình Chi mới vừa vặn uống một nửa Nữ Nhi Hồng lập tức phun ra tới, thẹn quá hoá giận hắn lập tức quay đầu, nhìn về phía người nói chuyện, nổi giận đùng đùng nói ra: “Ai là tiểu hòa thượng! Ta mới không phải hòa thượng!”

Mà Nhạc Duyên tầm mắt đồng dạng hướng về thanh âm nơi phát ra chỗ, trong mắt cũng là lóe ra vui sướng.

Trên bậc thang.

Theo trận trận đinh đinh đang đang thanh thúy ngân sức tiếng va chạm vang lên, một thân xanh trắng xinh đẹp cô nương trần trụi chân thướt tha lấy thân hình xinh đẹp đi tới. Ngọc thủ che đôi môi, đang híp một đôi mắt to thẳng ngoắc ngoắc chằm chằm vào Lâm Bình Chi này lóe sáng đầu bóng lưỡng, tựa hồ có vô cùng hứng thú.

Người tới, chính là Ngũ Tiên Giáo Giáo chủ —— Lam

Phượng Hoàng. (chưa xong còn tiếp.)

Chương 22 : 022 023 024 Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo

Đinh đinh đang đang.

Thướt tha thân hình, đung đưa, mang theo một thân làn gió thơm, Lam Phượng Hoàng tựu như vậy đâm thẳng đâm ngồi ở Lâm Bình Chi bên cạnh. Bất quá tại Lam Phượng Hoàng tùy ý chuyện cười Lâm Bình Chi một phen sau, nàng cũng không có để ý người ta tiểu hòa thượng phản bác, mà là tầm mắt lấp lánh chằm chằm vào Nhạc Duyên.

“…”

Tầm mắt rơi vào Nhạc Duyên trên mặt, Lam Phượng Hoàng tầm mắt từng chút từng chút từ Nhạc Duyên tóc, lông mày, ánh mắt, còn có mũi, đến miệng như vậy từng bước một đảo qua, một bộ nghĩ muốn đem đối phương khắc trong lòng bộ dáng.

Một bên Lâm Bình Chi thấy thế, thực sự hiểu rõ bên người cái này một thân Dị tộc phong vị xinh đẹp nữ nhân cùng sư phụ mình nhận thức.

“Lam cô nương!”

Nhạc Duyên da mặt tự nhiên không tệ, cho dù là bị trước mắt nữ nhân như vậy một bộ thưởng thức tân kỳ vật kỳ lạ trên con mắt hạ cẩn thận dò xét, Nhạc Duyên cũng không có để ý, mà là nhướng mày hỏi: “Vì cái gì đánh như vậy lượng ta?”

“Chẳng lẽ lại ta thay đổi đến làm cho cô nương không biết đâu này?”

Vẫn là nhất phái ôn hòa, vẫn là như vậy nụ cười, điều này khiến cho Lam Phượng Hoàng không khỏi vang lên ban đầu ở này tửu lâu nhỏ tràng cảnh. Trước mắt Nhạc Duyên cũng là bộ dáng như vậy, như vậy tùy ý nụ cười.

“Không!”

Lắc đầu, Lam Phượng Hoàng này phảng phất giống như chuông bạc tiếng nói tại bên tai quanh quẩn, nhõng nhẽo cười nói: “Trong mắt của ta, Nhạc công tử càng thêm phong lưu phóng khoáng nhé!”

“Hàaa…!”

Nghe vậy cười, Nhạc Duyên rất là thoả mãn vỗ vỗ chính mình lồng ngực, tự nhủ: “Nghe cô nương nói như vậy, ta rốt cục thả lỏng trong lòng, nguyên lai mấy ngày qua ta càng thêm phong lưu phóng khoáng a!”

Nhạc Duyên nói đến đây nhường Lam Phượng Hoàng không khỏi khẽ giật mình, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên như thế nào đón Nhạc Duyên những lời này. Mặc dù đối với Nhạc Duyên đã làm tương ứng hiểu, nhưng là tại nàng trong điều tra, Nhạc Duyên người này

lai lịch quá mức đột nhiên.

Tại một tháng trước, trên giang hồ không có Nhạc Duyên một người như vậy.

Nhưng ở nửa tháng sau, Ngũ Tiên Giáo đệ tử rơi vào đối phương trên tay đưa vào quan phủ sau, Lam Phượng Hoàng liền biết có như vậy một cái bộ dáng tuấn nhã, phong lưu phóng khoáng chuyển tìm Ngũ Tiên Giáo phiền toái nam nhân.

Mà ở mấy ngày trước. Lam Phượng Hoàng càng nhận được tin tức, đó chính là Nhạc Duyên nhúng tay Lâm gia, thu Lâm Bình Chi làm đồ đệ, bức lui phái Thanh Thành. Những chuyện này, tại trong khoảng thời gian ngắn dĩ nhiên là rơi vào có chút tri tâm người trong tai.

Với tư cách Nhật Nguyệt thần giáo phía dưới phụ thuộc môn phái, Ngũ Tiên Giáo tự nhiên cũng đối với Lâm gia từng có sợi sợi hứng thú. Bất quá này cũng bất quá là nho nhỏ hứng thú mà thôi, bọn họ lớn nhất tâm tư vẫn còn Thánh Cô trên người.

Đối với phái Thanh Thành cách làm, Ngũ Tiên Giáo bất quá là nhìn kỳ lạ quý hiếm, vây xem mà thôi.

“Hì hì!”

Hé miệng cười, tịnh lệ mắt to không ngừng đánh giá Nhạc Duyên. Nếu như nói trước đối với Nhạc Duyên bất quá là nông cạn tính hiểu, biết được đối phương võ công cao cường, hơn nữa võ công có thể cùng chính mình Ngũ Tiên Giáo có liên quan bên ngoài, trước mắt

lại là lần đầu tiên nhìn thấy đối phương có thể như vậy tùy ý.

“Nhạc công tử, thật đúng là khiến người ngoài ý!”

Kiều mỵ Miêu Cương phương ngôn, mang có từng tia đặc biệt ý nhị, làm cho người ta nghe rất một loại kỳ lạ cảm giác.

“Uống rượu không?”

Đón Lam Phượng Hoàng tầm mắt, Nhạc Duyên giơ tay lên trong cái ly cười một cái, ý bảo nói: “Đây chính là tòa này khách điếm tốt nhất thượng đẳng Nữ Nhi Hồng!”

“…”

Không nói gì. Lam Phượng Hoàng chỉ là nhìn qua Nhạc Duyên trên tay chén rượu, cũng là bản thân từ bên cạnh trong chén lấy ra một cái, muốn hướng trong chén rót rượu. Nhưng là, Lam Phượng Hoàng động tác cũng là bị Nhạc Duyên dùng cây quạt ngăn lại xuống tới.

“Ừ?”

Tầm mắt nghi hoặc nhìn qua Nhạc Duyên. Tầm mắt ở đằng kia nhẹ che ở cái ly lên Bạch Ngọc quạt xếp dừng lại một chút, Lam Phượng Hoàng cau mày nói: “Làm sao Nhạc công tử hôm nay nhỏ đi khí đâu này?”

“Không phải!”

Lắc đầu, Nhạc Duyên tầm mắt lộ ra vẻ rất là nghiêm túc,

nói: “Nếu là cái khác nữ tử uống rượu. Tự nhiên làm dùng chung Bạch Ngọc chén, nhưng là cô nương lại không thể như thế!” Nói đến đây, Nhạc Duyên một tay trực tiếp đem bên cạnh toàn bộ vò rượu cho xách lên. Một bả ném đi qua, đồng thời mình cũng cầm lấy một vò nói: “Ta thích uống rượu, càng yêu cùng mỹ nhân uống rượu! Cô nương uống thả cửa tư thái, cho tới bây giờ còn đứng ở ta trong đầu, cũng chỉ có như vậy chè chén mới có thể thể hiện ngươi Ngũ Tiên Giáo Giáo chủ Lam Phượng Hoàng phong thái!”

Kinh ngạc ở bên trong, Lam Phượng Hoàng tiếp nhận Nhạc Duyên ném qua tới vò rượu, lại nghe Nhạc Duyên nói như thế. Đón Nhạc Duyên này nghiêm túc biểu lộ, Lam Phượng Hoàng biết rõ trước mắt nam tử cũng không có nói dối, đối phương là rất thưởng thức bản thân uống thả cửa tư thái.

Nói thật, tại Lam Phượng Hoàng trong nội tâm uống rượu tự nhiên là muốn ôm đàn nâng ly, giống như như vậy dùng cái ly hoàn toàn là con nít ranh giống như đồ vật. Người giang hồ, lý phải là như vậy thống khoái mới có thể.

“Tốt!”

Không đề cập tới Nhạc Duyên đã từng đối với Ngũ Tiên Giáo cách làm, cũng không nói trước mình cùng Nhạc Duyên giao thủ, chỉ cần liền hiện tại Nhạc Duyên những lời này, này liền khiến cho Lam Phượng Hoàng đối trước mắt vị này tốt công tử có cực ấn tượng tốt. Ngọc thủ đẩy ra vò rượu cái nắp, dẫn theo vò rượu tựu là hướng Nhạc Duyên cử đàn ý bảo, nói: “Thỉnh!”

“Thỉnh!”

Đồng dạng một bả xốc lên cái nắp, Nhạc Duyên dẫn theo vò rượu nhẹ nhàng cùng Lam Phượng Hoàng đụng một cái, lập tức hai người liền ngửa đầu nâng ly đứng lên.

Một bên.

Lâm Bình Chi trái nhìn một cái tự mình sư phó Nhạc Duyên, phải nhìn một cái bên người cái này một thân ngân sức Dị tộc nữ tử, cái này bị Nhạc Duyên xưng là Ngũ Độc giáo Giáo chủ nữ tử, Lâm Bình Chi trong nội tâm tựu là một hồi kinh ngạc. Đối với Ngũ Tiên Giáo… Không, xác thực nói là Ngũ Độc giáo, Lâm Bình Chi cũng nghe ngửi qua, hơn nữa trên giang hồ bọn này dụng độc người thanh danh cũng không tốt.

Nhưng là trước mắt sư phụ mình cũng là cùng này Ngũ Tiên Giáo Giáo chủ Lam Phượng Hoàng cùng một chỗ cử đàn nâng ly, cái này cảnh tượng quả thật làm cho Lâm Bình Chi cái này sơ ra giang hồ mao đầu tiểu tử rất là ngoài ý muốn.

Tùy ý nâng ly.

Cùng Lam Phượng Hoàng rượu kia nước sẽ không ngừng từ khóe môi chảy ra, dọc theo này như ngọc cái cổ trắng ngọc chảy xuống bất đồng, Nhạc Duyên uống đồng dạng không chậm, lại là không có chút nào lãng phí.

“…”

Tầm mắt kinh ngạc nhìn qua bên người Lam Phượng Hoàng này non mịn như ngọc cổ, bị coi như tiểu hòa thượng Lâm Bình Chi dùng sức nháy mắt mấy cái, không tự chủ được nuốt vài ngụm nước miếng. Cũng không biết là tại cảm thán cô gái này uống rượu tư thái chọc người, vẫn là kinh ngạc có nữ nhân có thể như vậy nâng ly.

Tựa hồ là cảm nhận được Lâm Bình Chi tầm mắt, đang cử đàn nâng ly Lam Phượng Hoàng trong mắt hiện lên mỉm cười, lại là không có chút nào né tránh, ngược lại thân hình càng thêm mê người.

Chỉ là tại sững sờ ngắm sau một lúc, Lâm Bình Chi mặt không khỏi hồng, lập tức xoay người sang chỗ khác, nhưng cũng không dám lại đi nhìn ra xa cái này Dị tộc nữ tử.

Tại Phúc Châu vẫn là thiếu gia nhà giàu thời điểm, Lâm Bình Chi gặp được nữ nhân càng nhiều vẫn là những thứ kia tiểu thư khuê các, mọi người bình thường là trên cơ bản không thấy được bộ dáng. Lại là nơi nào nhìn thấy như thế bộ dáng giang hồ nhi nữ?

Đối với Lâm Bình Chi mà nói, này giang hồ cuối cùng là lạ lẫm, trước mắt hắn bất quá là tại chỗ nước cạn bên thập làm cho vỏ sò chơi đùa, cho dù là trong giang hồ xuất hiện Mỹ Nhân Ngư, lại cũng bất quá là chỉ có thể dám nho nhỏ vụng trộm nhìn trúng một cái mà thôi.

Ba cân thượng đẳng Nữ Nhi Hồng, cuối cùng tại hai

người trong chốc lát công phu trong một ngụm uống cạn.

Có lẽ là có chút uống quá mau, vừa mới vứt xuống dưới vò rượu Lam Phượng Hoàng hơi chút ho khan một tiếng, trong miệng còn toát ra không ít tản ra tinh khiết và thơm tửu thủy, sắc mặt hồng hồng, thật giống như không trung ánh nắng chiều. Bình thường làm cho người ta nhịn không được ngẩng đầu đi thưởng thức.

Nhạc Duyên thì là không có bất kỳ biến hóa nào, một vò rượu nước uống xong, sắc mặt không thay đổi, trên người cũng không có tung tóe lên chút nào, bộ dáng như vậy thật ra khiến Lam Phượng Hoàng hơi lộ vẻ kinh ngạc.

Cho tới nay, Lam Phượng Hoàng rất ít nhìn thấy có nam tử có thể cùng mình như thế chè chén người, còn đối với so với, Lam Phượng Hoàng lại biết lúc này đây chính là là mình thua không chỉ một bậc.

Bất quá…

Ngươi làm gì thế làm cho như vậy một thân sạch sẽ?

Đối với cái này một điểm, Lam Phượng Hoàng trong lòng có chút bất mãn. Không rõ toát ra một cái tâm tư, khi nào thì muốn cho trước mắt người này toàn thân làm cho vô cùng bẩn mới tốt.

“Tiểu hòa thượng, ngươi vừa rồi tại nhìn lén ta rơi vãi?”

Tầm mắt từ Nhạc Duyên trên người thu hồi, Lam

Phượng Hoàng tầm mắt chợt rơi ở bên cạnh làm người xem Lâm Bình Chi trên người. Đột nhiên cười hỏi: “Đẹp mắt khó coi?”

“À?”

Lâm Bình Chi nghe vậy đầu tiên là sững sờ, đã muốn khôi phục nguyên trạng sắc mặt lại lần nữa ửng hồng, lập tức giận dữ nói: “Ta nói, ta không phải hòa thượng!”

“Lam giáo chủ!”

Nhạc Duyên nhìn xem đã muốn tức giận Lâm Bình Chi. Lắc đầu, lúc này mới tiếp nhận Lam Phượng Hoàng câu chuyện, nói ra: “Không cần trêu ta tiểu đồ đệ! Đúng. Lam giáo chủ lần này tới này, hẳn là đặc biệt tới tìm ta đi? Có chuyện gì cần ta Nhạc Duyên trợ giúp sao?”

“Ha ha…”

Tầm mắt từ Lâm Bình Chi này lóe sáng trên đầu trọc thu hồi, Lam Phượng Hoàng chỉ là cười cười, nói: “Nhạc công tử ngược lại hảo tâm hình thái, thu đồ đệ làm tiểu hòa thượng!” Đầu tiên là cảm thán một câu, Lam Phượng Hoàng lúc này mới mượn nói ra: “Nhạc công tử nói không sai, ta Lam Phượng Hoàng tìm công tử, quả thật có sự tình hỏi!”

“…”

Tầm mắt đón Lam Phượng Hoàng này sáng lóng lánh tầm mắt, Nhạc Duyên biết rõ đối phương tìm chính mình nguyên nhân căn bản, không thể nghi ngờ là lúc trước

hai người giao phong chính mình võ công con đường nhường Lam Phượng Hoàng rất là kinh ngạc, hơn nữa này khúc này vấn đề, Lam Phượng Hoàng đối với mình thân phận tất nhiên là hết sức tò mò.

Này quan hệ đến Ngũ Tiên Giáo truyền thừa, Lam Phượng Hoàng tự nhiên sẽ không chỉ đơn giản như vậy buông tha cho.

Kỳ thật tại cùng ngày cùng Nhạc Duyên giao phong qua đi, Lam Phượng Hoàng liền trong lòng đem Nhạc Duyên coi như cùng Ngũ Tiên Giáo có cực đại liên quan người, nếu không mà nói đối phương làm sao sẽ biết được Ngũ Tiên Giáo truyền thừa võ học trong đó nhiều như vậy bí mật?

Tại đối lập vũ lực không có thể giải quyết vấn đề sau, như vậy Lam Phượng Hoàng chỉ có thể lựa chọn quanh co mà đến.

Không có có nói rõ, Lam Phượng Hoàng biết được trước mắt Nhạc Duyên biết mình tâm tư, dù sao đối phương lúc ấy đang tại chính mình mặt sử dụng ra Ngũ Tiên Giáo võ công con đường, hắn nguyên nhân lớn nhất chính là muốn muốn câu cá.

Ngư ông là đối phương, mà cá tự nhiên là chính mình.

Nhưng là cho dù là biết rõ đối phương là ngư ông, có thể Lam Phượng Hoàng lại cũng chỉ có thể kiên trì cắn xuống này khối mồi câu.

“Có thể!”

Đón Lam Phượng Hoàng chờ mong tầm mắt, Nhạc Duyên không có cự tuyệt, mà là gật đầu đáp ứng tới, “Bất quá ta có hai kiện chuyện tình cần cô nương hỗ trợ!” Xưng hô Giáo chủ là chính sự, xưng hô cô nương vì ở giữa bạn bè giọng điệu.

“Chuyện gì?”

Nhíu mày, Lam Phượng Hoàng liền biết mình sở hành không nhất định sẽ thuận lợi, nhưng là tại Nhạc Duyên đề xuất ý kiến sau, Lam Phượng Hoàng chỉ là suy tư, nhân tiện nói: “Khả năng giúp đỡ Nhạc công tử tất nhiên sẽ giúp!”

Không thể giúp, tự nhiên là không thể giúp.

Lời này không có có nói rõ, nhưng là hai người cũng hiểu rõ.

“Ta nghĩ Lam cô nương theo giúp ta cùng đi đông thành đi một chút!”

Nhạc Duyên không chần chờ, mà là đối với Lam Phượng Hoàng nói ra bản thân cái thứ nhất ý kiến.

Nghe vậy, Lam Phượng Hoàng không khỏi trừng to mắt.

Chương 23 : 025 026 027 Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo

025 chương Hoa Sơn

Đại sảnh.

Được xưng Quân Tử Kiếm Nhạc Bất Quần đường nhiên mà ngồi, hắn là phái Hoa Sơn Chưởng môn, tự nhiên ngồi ở chủ vị.

Tầm mắt mỉm cười đang nhìn mình nữ nhi Nhạc Linh San, cười hỏi: “Vừa rồi ta ở bên ngoài, nghe ngươi nói lần này đi Phúc Kiến có người phần thưởng ngươi mạnh khỏe đại học năm nhất đĩnh nguyên bảo, là chuyện gì xảy ra? Cho phụ thân nói nói nhìn!”

“Hì hì!”

Nhạc Linh San nghe vậy không khỏi cười, trong đầu lại lần nữa hiển hiện nâng một thân này mực áo, cầm trong tay sứ men xanh chén uống Trúc Diệp Thanh nam nhân, vì vậy cười nói ra lúc ấy chuyện phát sinh. Ở một bên Lao Đức Nặc ngẫu nhiên bổ sung Nhạc Linh San sót xuống đồ vật này nọ.

Một phen hồi tưởng xuống tới, Nhạc Linh San cùng Lao Đức Nặc hai người duy nhất có thể xác định chính là tên kia kêu Nhạc Duyên người rất là không đơn giản, công

phu cực kỳ cao cường. Đương nhiên, tại Nhạc Linh San trong mắt người nọ võ công tự nhiên là không kịp tự mình phụ thân.

“Đúng!”

“Phụ thân, tên người kia cũng cùng chúng ta đồng dạng họ, tính Nhạc tên Duyên!”

Nhạc Linh San hồi tưởng lại Nhạc Duyên danh tự, cảm thấy cái này danh tự rất là có ý tứ, nhất là trong đó cái kia duyên chữ làm cho nàng rất là ưa thích.

“Nhạc Duyên!”

Nhíu mày, trên mặt vui vẻ Nhạc Bất Quần trên mặt toát ra một tia nghi hoặc, kinh ngạc thì thào lẩm bẩm: “Sơn nhạc Nhạc, duyên phận Duyên!”

Lắc đầu, Nhạc Bất Quần đem trong đầu cái loại này hoang đường ý nghĩ khu trục ra trong óc sau, rồi mới hướng Nhạc Duyên võ công suy tư. Có thể một kích đem nguyên nay đã bị thương phái Thanh Thành Chưởng môn Dư Thương Hải đánh thành trọng thương, ít nhất đối phương công lực không so với chính mình thấp.

Đối phương là nhất danh hiếm thấy cao thủ.

Đem về Nhạc Duyên sự tình đè xuống sau, Nhạc Bất Quần thì là cùng nữ nhi của mình còn có nhị đồ đệ nói chuyện phiếm sự tình khác, trong đó tự nhiên là Nhạc Linh San ngôn ngữ chiếm đa số. Dù sao người ta nhất

danh tiểu cô nương, lần này ra khỏi nhà, cùng tự mình Nhị sư huynh hai người tại Phúc Kiến xoay quanh, cái loại này đặc biệt kinh nghiệm là một mới ra nhà tranh không lâu tiểu cô nương rất là hưng phấn cùng dư vị.

Nghe nữ nhi của mình mà nói, Nhạc Bất Quần cùng Ninh Trung Tắc vợ chồng hai người thì là trên mặt nụ cười nhìn trước mắt, chỉ là tất cả mọi người không có phát hiện Nhạc Bất Quần trong mắt này chợt lóe lên vẻ lo lắng.

Làm Nhạc Linh San hi hi ha ha chạy ra ngoài chơi đùa giỡn sau. Mà Lao Đức Nặc cũng cung kính rời đi đại sảnh sau, trong phòng liền chỉ còn lại có Nhạc Bất Quần cùng Ninh Trung Tắc hai người.

“Ai!”

Thở dài một tiếng từ Nhạc Bất Quần trong miệng phát ra, hắn nhìn về phía phía trước tầm mắt có chút thất thần, trước mắt Hoa Sơn cục diện xác thực không tốt, kinh nghiệm khí kiếm chi loạn Hoa Sơn, trên cơ bản cũng chỉ là mèo lớn hai ba con, còn lại chính là một đống không có phát dục thật nhỏ mèo.

Chỉnh môn phái trong hàng đệ tử, duy nhất nhường Nhạc Bất Quần cảm giác đi qua cũng chỉ là chính mình đại đồ đệ —— Lệnh Hồ Xung.

Chỉ là làm Hồ Xung cái loại này tính tình, lại quả thực nhường Nhạc Bất Quần ưa thích không lên.

Thân là Nhạc Bất Quần phu nhân Ninh Trung Tắc tại

chính mình phu quân như thế bộ dáng, liền biết đạo hắn là tại vì trước mắt Hoa Sơn cục diện lo lắng. Nguyên bản Hoa Sơn có thể nói lên là Ngũ Nhạc trong phái uy danh nhất hách môn phái. Phải biết rằng lúc trước phái Hoa Sơn nhưng mà cơ hồ chính mình có thể cùng Nhật Nguyệt thần giáo đối bính.

Nhưng là tại Hoa Sơn kinh nghiệm Ma Giáo thập đại trường lão vây công Hoa Sơn đoạt sách, cùng với trong lúc này đấu khí kiếm chi loạn sau, đường đường phái Hoa Sơn, đường đường truyền thừa từ Toàn Chân đại phái liền như vậy trở thành Ngũ Nhạc trong phái nhất kế cuối tồn tại.

Mà bây giờ phái Hoa Sơn thanh danh lại chỉ có thể là hai vợ chồng thanh danh tới giơ lên phái Hoa Sơn thân hình thái, cùng với khác bốn phái so với, hiện tại phái Hoa Sơn thật sự là xuống dốc.

Trên giang hồ, luận danh vọng Ninh thị một kiếm Ninh Trung Tắc trên giang hồ nếu so với Quân Tử Kiếm Nhạc Bất Quần còn muốn lớn, mà Nhạc Bất Quần danh vọng càng nhiều bất quá là tại cách đối nhân xử thế phía trên, đoạt được mà đến nhân danh mà thôi.

Có thể nói trên giang hồ những người khác trong mắt. Nhạc Bất Quần tuy nhiên được xưng Quân Tử Kiếm, nhưng là võ công của hắn có lẽ còn so ra kém hắn phu nhân Ninh Trung Tắc.

Mà đúng là như thế, Ninh Trung Tắc tại Nhạc Bất Quần dạy bảo nàng tu tập Tử Hà Thần Công lại cũng không có đi luyện tập, nguyên nhân trong đó chỉ sợ là vì trước mặt

người khác vì chính mình trượng phu lớn lên mặt mũi. Dù sao. Thân là Nhạc Bất Quần phu nhân, nghe nói giang hồ đồng đạo cười nhạo tự mình trượng phu võ công không bằng chính mình, này nhưng cũng là một loại sỉ nhục.

Nhạc Bất Quần bản thân không có để ý, nhưng là thân là phu nhân Ninh Trung Tắc lại là không thể không thèm để ý.

Giờ phút này nghe nói trượng phu này thở dài một tiếng. Ninh Trung Tắc với tư cách Nhạc Bất Quần người cùng chăn gối mấy chục năm người, tự nhiên sẽ hiểu tự mình trượng phu đến tột cùng đang thở dài cái gì. Hồi tưởng lại phái Hoa Sơn đã từng cảnh tượng, Ninh Trung Tắc cũng không khỏi lên tiếng cảm thán.

Trọng chấn Hoa Sơn gánh nặng đặt ở tự mình trượng phu trên người. Loại này áp lực có thể nghĩ.

Bên trong có Kiếm Tông vứt bỏ chỉ, ngoài có Ma Giáo, phái Tung Sơn nhìn chằm chằm… Loại này cực đoan dưới áp lực, phái Hoa Sơn bây giờ còn có thể đủ bảo trì trước mắt cục diện, danh vọng lên tại Ngũ Nhạc trong phái không rơi trừ bỏ phái Tung Sơn cái khác ba phái đây đã là phí thật lớn khí lực.

“…”

Ninh Trung Tắc thò tay tại Nhạc Bất Quần đặt ở trên mặt bàn trên tay phải hung hăng cầm, dùng sức đạo tỏ vẻ chính mình đối với chính mình trượng phu ủng hộ.

“Không sao!”

Cảm nhận được trên tay truyền đến lực đạo, Nhạc Bất Quần quay đầu lại hướng Ninh Trung Tắc ôn nhu cười, nói: “Chỉ là tại Xung nhi mang theo tuyệt đại bộ phận Hoa Sơn đệ tử đi Hành Sơn, Hoa Sơn yên tĩnh, nhường sau khi xuất quan ta nhất thời có chút cảm hoài mà thôi!”

“Đúng!”

Trở về Nhạc Bất Quần một cái ôn nhu nụ cười sau, Ninh Trung Tắc lúc này mới nhíu mày hỏi: “Thương thế của ngươi thế làm gì được đây? Tử Hà Thần Công chính là phái ta trấn phái thần công, nghĩ đến không thể đi quá mau!” Đoạn thời gian trước, Nhạc Bất Quần bế quan bởi vì tu tập Tử Hà Thần Công xảy ra vấn đề chịu nho nhỏ nội thương, cho nên Ninh Trung Tắc trước mắt lo lắng hỏi.

“Hàaa…!”

Nghe vậy Nhã Nhiên cười, Nhạc Bất Quần cười ha hả nhìn mình thê tử, mở ra tay ý bảo nói: “Sớm tốt, chẳng qua là lúc trước ta tại một lần nữa nghiên tập thời điểm xuất hiện đường rẽ mà thôi.” Nói đến đây, Nhạc Bất Quần đem mình ở nghiên tập Tử Hà Thần Công, nặng đẩy bổn môn cao nhất tuyệt học Tiên Thiên Công tâm tư đạo cho mình phu nhân nghe.

“Đáng tiếc…”

Nhạc Bất Quần cười khổ lắc đầu, tự mình giễu cợt nói: “Ta võ học tư chất quá kém, nặng đẩy bổn môn cao nhất

tuyệt học bất quá là ý nghĩ kỳ lạ mà thôi…”

Thử nghĩ Tiên Thiên Công cái môn này tuyệt học, từ đầu đến cuối sẽ không có bao nhiêu người có thể đủ chân chính tu thành qua, liền lại càng không cần phải nói từ Tiên Thiên Công nhập môn công pháp phản đẩy. Có thể phản tung ra Tiên Thiên Công người, tuyệt đối là thế gian hiếm thấy tuyệt thế thiên tài võ học, có loại này năng lực căn bản không cần đi nặng đẩy Tiên Thiên, bản thân sáng tạo võ học đủ.

“…”

Ninh Trung Tắc nghe vậy ngạc nhiên, đối với mình trượng phu Nhạc Bất Quần như thế xúc động ngược lại Tiên Thiên Công cách làm quả thực dọa ra một thân mồ hôi lạnh. Một đôi ngọc thủ gắt gao cầm lấy Nhạc Bất Quần tay, sợ người trước mắt liền như vậy theo gió rồi biến mất.

Đối với phái Hoa Sơn truyền thừa nơi phát ra, Ninh Trung Tắc tự nhiên sẽ hiểu, đồng dạng biết rõ phái Hoa Sơn chân chính cao nhất tuyệt học cũng không phải Tử Hà Thần Công. Mà là truyền thừa từ phái Toàn Chân trấn phái tuyệt học Tiên Thiên Công.

Chỉ là tự nghĩ ra phái tổ sư Hác Đại Thông thành lập Hoa Sơn đến nay, mặc dù ở môn phái chỉ có Chưởng môn có thể quan sát trong điển tịch đề cập tới chân chính chí cao tuyệt học chính là Tiên Thiên Công, nhưng là chân chính xuất hiện tại phái Hoa Sơn cũng chỉ có Tử Hà Thần Công. Tiên Thiên Công cũng không có tại phái Hoa Sơn lên còn sót lại.

Mà ở Nhạc Bất Quần bậc cha chú nhạc túc đợi người cũng đang trong điển tịch phát hiện cái khác ghi lại, Tiên Thiên Công sở dĩ không có truyền thừa xuống tới, là vì lúc trước phái Toàn Chân xuất hiện tuyệt vấn đề lớn, có người tu tập Tiên Thiên Công tẩu hỏa nhập ma.

Mặc dù không có truyền thừa xuống tới, nhưng là nhạc túc, Thái Tử Phong hai người lại sư môn trong điển tịch được đến tin tức khác.

Trong đó nhất phân là từ đã từng Vương Trùng Dương tổ sư cùng Đại Lý Nhất Đăng đại sư trao đổi bí kíp, như vậy này bí kíp tự nhiên là ở Nam Phương Thiếu Lâm Tự, hơn nữa này đã từng bởi vì tu tập Tiên Thiên Công tẩu hỏa nhập ma người cuối cùng tại Nam Tống bị diệt sau, cũng là đi Nam Phương xuất gia.

Cuối cùng. Tại sư môn một phen đang sửa lại, cuối cùng xác định phương tiện là phủ ruộng Thiếu Lâm Tự.

Xác định mục tiêu sau, tự nhiên là đoạt lại thuộc về bổn môn phái bí kíp. Hoa Sơn tuy lớn, nhưng vẫn là không cách nào cùng Bắc Đẩu võ lâm Thiếu Lâm so sánh với, rơi vào đường cùng chỉ có thể đi trộm sách.

Đáng tiếc tại tuyệt thế thần công trước mặt, chỉ có phải là này khám phá hồng trần, hiểu rõ cuộc đời ảo huyền trở thành này trong truyền thuyết cao tăng ẩn đạo, không ai có thể tại đây Tiên Thiên Công trước mặt bảo trì tâm tình an ổn. Vì vậy, hai người chọn lựa một cái đần có thể lừa bố mày biện pháp, một người ký một nửa.

Mà cuối cùng kết quả chính là Hoa Sơn bởi vậy phân liệt thành kiếm khí hai tông. Mà từ Thiếu Lâm Tự đi ra hòa thượng Hồng Diệp thiền sư lại nhạc Thái hai người trên tay từng người phải một bộ phận, sửa chữa vì Tịch Tà Kiếm Phổ.

Mà bị Ma Giáo vây công Hoa Sơn, đoạt đi bí kíp thì là hợp thành Quỳ Hoa Bảo Điển.

Cái gì gọi là Quỳ Hoa?

Bởi vì nó Tiên Thiên hướng dương.

Nhưng cũng là từ rễ lên nói ra quyển bí kíp này không phải chân chánh nguyên bản bí kíp, mà là này tẩu hỏa nhập ma sau công pháp.

Bởi vậy có thể thấy được. Hoa Sơn kỳ thật một mực cũng đối với khôi phục Tiên Thiên Công nguyên bản có cực rất hứng thú, đồng thời cũng tận sức đã làm việc như thế. Chỉ là sự tình phát triển, xa còn lâu mới có thể làm cho người ta như nguyện.

Không phải Chưởng môn Ninh Trung Tắc không biết được trong đó một ít bí mật, nhưng là Nhạc Bất Quần cũng là biết được rành mạch.

Ma Giáo Quỳ Hoa Bảo Điển!

Đông Phương Bất Bại dùng cái này hào vì đệ nhất thiên hạ.

Lâm gia Tịch Tà Kiếm Phổ!

Lâm Viễn Đồ một đường kiếm pháp uy chấn thiên hạ quần hùng.

Hàaa…!

Nhưng mà. Những thứ này cũng không phải là bọn họ!

“…”

Hít sâu một hơi, đem trong nội tâm vậy có chút ít bị đè nén tâm tư thả ở sau ót, Nhạc Bất Quần đổ ra là có chút lo lắng nâng chính mình đại đồ đệ Lệnh Hồ Xung tới. Dùng Lệnh Hồ Xung tính tình. Nhạc Bất Quần cảm thấy vô cùng có khả năng sẽ lần này Hành Sơn trên đại hội làm cho xảy ra chuyện tới.

Làm Nhạc Bất Quần đem chính mình lo lắng nói cho Ninh Trung Tắc nghe xong, Ninh Trung Tắc cũng là mày liễu nhíu lại, lo lắng nói: “Xung nhi, chắc có lẽ không làm ra khiến người ngoài ý sự tình a?”

“Hừ!”

Nhạc Bất Quần thấy thế bất đắc dĩ cười khổ, nói ra: “Dùng Xung nhi này tính tình vô cùng có khả năng sẽ xảy ra vấn đề! Trước mắt phái Hoa Sơn căn bản chịu không được lăn qua lăn lại!”

“…”

Ngẫm lại Lệnh Hồ Xung này bại hoại, thích chõ mũi vào

chuyện người khác tính tình, Ninh Trung Tắc thật đúng là không thể nói cái gì. Lệnh Hồ Xung vẫn là bị Ninh Trung Tắc làm con đối đãi, từ nhỏ đến lớn. Nói chân chính hiểu Lệnh Hồ Xung người, thật đúng là không phải Ninh Trung Tắc không ai có thể hơn.

“Vậy ngươi ý tứ…”

Nhạc Bất Quần nói những lời này, thân làm vợ Ninh Trung Tắc tự nhiên hiểu rõ trong đó chỉ, lập tức xác nhận loại hỏi.

“Hành Sơn Lưu Chính Phong sư huynh chậu vàng rửa tay đại hội còn chưa bắt đầu, nghĩ đến chúng ta còn có đầy đủ thời gian đuổi tới Hành Sơn!”

Đón Ninh Trung Tắc tầm mắt, Nhạc Bất Quần chậm rãi nói ra bản thân tính toán.

Trầm ngâm sau nửa ngày, Ninh Trung Tắc đáp ứng tới.

Tựu tại Quân Tử Kiếm Nhạc Bất Quần chuẩn bị đi Hành Sơn thỏa đáng, tại phía xa Lạc Dương Nhạc Duyên, cũng là mặt mũi tràn đầy quái dị từ đông thành trong hẻm nhỏ đi tới.

Bên người chưa cùng lấy Lam Phượng Hoàng, này Ngũ Tiên Giáo Giáo chủ bị nàng Thánh Cô cho kêu đi vào.

Ở bên cạnh chỉ có đầu bóng lưỡng tiểu hòa thượng Lâm Bình Chi.

“Sư phó, ngài làm sao đâu này?”

Lâm Bình Chi nhìn qua Nhạc Duyên này quái dị sắc mặt, rốt cục nhịn không được hỏi.

“…”

Nhạc Duyên không có trực tiếp trả lời Lâm Bình Chi mà nói, mà là dừng bước lại, nhìn qua bên người Lâm Bình Chi, hỏi: “Ngươi nghe nói qua phá toái hư không sao?”

Phá toái hư không?

Đó là cái gì?

Không hiểu ra sao Lâm Bình Chi lại lần nữa ngẩng đầu hướng sư phụ mình nhìn lại, lại phát hiện Nhạc Duyên sớm đã đi xa. Trở tay không kịp Lâm Bình Chi vội vàng đuổi theo đi. (chưa xong còn tiếp. .)

Chương 24 : 028 029 030 Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo

028 chương duyên! Duyên phận Duyên! (hạ)

Một bộ y phục màu đen, một thân xanh trắng.

Hai đạo nhân ảnh triệt để hấp dẫn trong khách sạn tất cả mọi người tầm mắt.

Đồng dạng bộ dáng tuấn nhã, đồng dạng một thân khoan thai.

Bất đồng duy nhất là một người nhìn qua quân tử như ngọc, một người cũng là tư thái tiêu sái, phảng phất giống như nhẹ nhàng tốt công tử thăng quan. Tuy là bất đồng, nhưng là trên thân hai người tuy nhiên cũng mang lên một tia giống nhau ý nhị.

Không hiểu.

Tất cả mọi người cảm thấy trước mắt này hai gã nam tử cho là người một nhà, cũng chỉ có người một nhà mới có thể ra hiện tình cảnh như thế.

“Tại hạ Nhạc Bất Quần, thêm vì phái Hoa Sơn Chưởng môn, gặp qua các hạ!”

Cách Nhạc Duyên ngoài hai thước cự ly chỗ đứng lại,

Nhạc Bất Quần chắp tay mỉm cười đả khởi chào hỏi.

“…”

Nhạc Duyên hai con mắt híp lại ngắm lên trước mắt cái này trong giang hồ tiếng tăm lừng lẫy Quân Tử Kiếm, tâm giữa dòng chảy qua một tia kỳ lạ tâm tình. Không hiểu cũng muốn hỏi chút ít mà nói, lại phát hiện mình hiện tại cuối cùng cái gì cũng vô pháp nói rõ, này vô số ngôn ngữ đến bên miệng, lại phát hiện cuối cùng không biết nên nói cái gì.

Thật lâu.

Nhạc Duyên cười, như vậy sự tình tuy nhiên khi hắn nghe cái kia nghe đồn cùng người trước mắt đã từng giao phong sau, cũng đã có chỗ chuẩn bị tâm lý, nhưng trước mắt chân chính đối mặt loại này cục diện thời điểm, Nhạc Duyên vẫn cảm thấy chính mình chuẩn bị vẫn có chút không đủ.

Bất quá Nhạc Duyên cuối cùng không phải cái loại này oán trời buồn bã địa chi người, đường đã mở ở trước mặt mình, không cách nào tránh đi, như vậy liền bước đi đi xuống là được.

Vô luận cái gì Bụi Gai trải rộng, cho dù là cản đường chi đá, đá văng ra là được.

“Nhạc Duyên!”

Nhạc Duyên không có ngồi ở trên mặt ghế, mà là chậm rãi đứng người lên. Đong đưa quạt xếp cười tự giới

thiệu mình: “Sơn nhạc Nhạc, duyên phận Duyên!”

“Ách!”

Nhạc Bất Quần nghe vậy sững sờ, tầm mắt kinh ngạc ngắm lên trước mắt nam tử thật lâu, lúc này mới đột cười rộ lên. Nói: “Tên rất hay! Thật sự là tên rất hay!” Nói lời này thời điểm, cho dù là ở bên cạnh Lâm Bình Chi cũng có thể cảm giác được cái này phái Hoa Sơn Chưởng môn trong tươi cười ẩn hàm phẫn nộ hương vị.

“Đúng vậy a!”

“Xác thực là tên rất hay!”

Tiếp nhận Nhạc Bất Quần câu chuyện, Nhạc Duyên dùng một loại rất kỳ lạ mỉm cười nói như thế. Trên thực tế cũng thế, Nhạc Duyên hoàn toàn không ngờ rằng mình ở thần điêu thế giới một hàng sẽ tạo thành như thế mắt xích ảnh hưởng, này càng nghĩ, Nhạc Duyên phát hiện mình cái này danh tự, quả thực mang lên có chút kỳ lạ ý nhị.

Nghe đối phương không biết là tự giễu, vẫn là cảm thán mà nói, Nhạc Bất Quần hít một hơi, nguyên bản trong nội tâm kia tia tia nổi lên gợn sóng đã muốn khôi phục lại bình tĩnh. Dù sao trong thiên hạ trùng tên trùng họ người thật sự là quá nhiều. Hơn nữa trước mắt này thuyết thư người chuyện xưa. Tự nhiên là nhường cái này trùng tên trùng họ người cảm nâng hứng thú.

Cũng được!

Sự tình không gì hơn cái này a!

Chỉ là…

Tầm mắt tại Nhạc Duyên trên mặt dừng lại xuống. Nhạc Bất Quần tầm mắt cuối cùng từ trên người hắn dịch chuyển khỏi, chuyển qua bên cạnh đã bị cắt cá đầu bóng lưỡng Lâm Bình Chi trên người. Đối với Lâm Bình Chi trước mắt kiểu tóc, cho dù là một mực bảo trì quân tử thái độ Nhạc Bất Quần cũng có chút ngoài ý muốn.

Trong mắt hiện lên một tia đột nhiên. Nhạc Bất Quần lại lần nữa đem tầm mắt quay lại Nhạc Duyên trên người, cười hỏi: “Nhạc công tử cũng là trước tới tham gia Hành Sơn Lưu sư huynh chậu vàng rửa tay đại hội sao?”

“…”

Nghe Nhạc Bất Quần xưng hô, Nhạc Duyên ngốc một chút, lúc này mới nói: “Coi như là a, mang theo ta tiểu đồ đệ trước đến kiến thức kiến thức cái gì gọi là giang hồ!”

“Tiểu đồ đệ?”

Nhạc Bất Quần thanh âm hiển lộ ra một tia nghi hoặc, cũng không biết là ra vẻ như thế, hay là thật kinh ngạc, bất quá trước mắt Nhạc Bất Quần đối với Lâm Bình Chi đầu bóng lưỡng hình tượng vẫn là rất ngoài ý muốn. Tầm mắt một lần nữa tại Lâm Bình Chi này lóe sáng trên đầu trọc dừng lại trong chốc lát sau, lúc này mới nói: “Nhạc công tử này đồ đệ…”

Ngụ ý tự nhiên không cần nói cũng biết, bất quá Nhạc

Bất Quần cũng sẽ không nói đối phương là cái gì hòa thượng cùng xinh đẹp các giai nhân ở chung thời gian chương mới nhất. Này Lâm Bình Chi trên đầu rất rõ ràng không có cấm sẹo, tự nhiên sẽ không cùng Phật môn liên quan. Hơn nữa, dùng hắn Chưởng môn thân phận, có mấy lời có thể là không thể nói lung tung.

“Đi phát! Minh Tâm thấy chí mà thôi!”

Mặt đối với vấn đề này, Nhạc Duyên tự nhiên có chính mình trả lời.

Chẳng qua là Nhạc Duyên lời này trả lời, nhường một bên Lâm Bình Chi trong lòng không ngừng một hồi bất đắc dĩ, tình huống thật cùng cái này kém quá xa nói.

Hai người tùy ý phiếm vài câu sau, Nhạc Bất Quần liền chắp tay cáo từ, cùng mình phu nhân Ninh Trung Tắc cùng nữ nhi Nhạc Linh San lại lần nữa trở về lên trên lầu. Lúc trước, Nhạc Bất Quần cùng Nhạc Duyên giao lưu, Ninh Trung Tắc thái độ khác thường chưa cùng lên, mà là đang cách đó không xa quan sát đến.

Về phần Nhạc Linh San thì là tại đem bạc vụn cho thuyết thư nữ nhân sau, cũng là trở lại mẫu thân mình bên cạnh, nhìn xa xa Nhạc Duyên cùng Lâm Bình Chi. Bất quá, nàng lớn nhất lực chú ý vẫn bị Lâm Bình Chi này đầu bóng lưỡng hình tượng hấp dẫn.

Phải biết rằng ban đầu ở Phúc Kiến nhưng mà gặp qua Lâm Bình Chi này thiếu gia nhà giàu hình tượng, nhưng là trước mắt tiểu hòa thượng bình thường bộ dáng, quả thực nhường Nhạc Linh San ngạc nhiên cộng thêm

ngoài ý muốn, hơn nữa còn có một loại không giải thích được sung sướng cảm giác.

…

“…”

Nhìn qua Nhạc Bất Quần toàn gia trở về lên trên lầu, Nhạc Duyên lại lần nữa ngồi xuống, híp mắt rơi vào trầm tư.

Một bên Lâm Bình Chi cũng là kinh ngạc nhìn qua Nhạc Bất Quần biến mất bóng lưng, thật lâu mới lên tiếng: “Nghe nói trên giang hồ đều nói phái Hoa Sơn nhạc Chưởng môn chính là quân tử, lúc này vừa thấy quả thật là nghe danh không bằng gặp mặt!” Đối với Lâm Bình Chi mà nói, Nhạc Bất Quần như vậy dũng cảm hơn người, Nhã Nhiên đến phương quân tử hình tượng cho hắn rất lớn ấn tượng.

“Ha ha!”

Nhạc Duyên nghe vậy vui mừng, vừa mới cùng Nhạc Bất Quần, cùng cái này không biết nên tính là mình người nào nói chuyện cũng là cho Nhạc Duyên một cái thật lớn cảm thụ. Trước mắt Nhạc Bất Quần, nhường Nhạc Duyên nhớ tới thời Tam quốc Vương Mãng.

Vương Mãng khiêm cung chưa soán lúc!

Vương Mãng chưa triệt để bày ra dã tâm thời điểm, cũng ngay tại lúc này Nhạc Bất Quần bộ dáng như vậy.

Có thể nói, tại Nhạc Bất Quần trong lúc nói chuyện với nhau, Nhạc Duyên toàn thân đều có một loại không được tự nhiên cảm thụ, đây không phải sai cảm giác, mà là xác thực có như vậy một loại cảm giác kỳ quái.

Đổi lại ai tới, đối mặt như tình huống như vậy, cũng sẽ không thờ ơ.

“Bất quá, “

Lâm Bình Chi mặc dù đối với Nhạc Bất Quần ấn tượng hơi tệ, nhưng là đối với phái Hoa Sơn cảm giác rồi lại là một cái khác, nói: “Phái Hoa Sơn tốt nghèo!” Nói những lời này thời điểm, Lâm Bình Chi thanh âm phi thường nhỏ. Cũng chỉ có Nhạc Duyên có thể nghe thấy.

Phải biết rằng Lâm Bình Chi vừa mới nhìn Nhạc Bất Quần, cùng đi theo Nhạc Bất Quần xuống tới hai nữ, phát hiện trên người bọn họ giả dạng cũng không xa hoa, chỉ có thể nói được là sạch sẽ. Duy nhất thoạt nhìn hơi chút xa hoa một điểm vẫn là này phái Hoa Sơn Chưởng môn trên người xanh trắng đạo bào.

So với Lâm Bình Chi cùng hắn sư phó Nhạc Duyên hai người. Phái Hoa Sơn thật lòng là nghèo sắp nhận không ra người. Hơn nữa, này xinh đẹp cô nương vừa mới cho thuyết thư nữ nhân bạc vụn thời điểm, trên mặt rất có một loại không nỡ biểu lộ.

Này một ít Lâm Bình Chi cũng để vào mắt.

Đương nhiên, tiểu cô nương kia nhìn mình chằm chằm đầu bóng lưỡng dò xét ánh mắt, cái này nhường Lâm

Bình Chi cực kỳ bất mãn ý, tại đây trên đường còn hung hăng trở về trừng đối phương vài lần.

“…”

Nghe bên người Lâm Bình Chi nói thầm, Nhạc Duyên khóe miệng không khỏi giật giật, đối với phái Hoa Sơn hiện tại tình cảnh từ Nhạc Bất Quần đoàn người trên người giả dạng lên liền có thể nhìn ra. Phái Hoa Sơn trước mắt tình cảnh tuyệt đối không được tốt lắm.

Cho dù là vừa rồi Nhạc Bất Quần một thân này xanh trắng đạo bào, Nhạc Duyên cũng có thể nhìn ra này một thân cũng không mới, mà là so sánh cũ khanh cuồng, ngốc Vương Phi tới tráo đọc đầy đủ. Bất quá là bảo trì tốt mà thôi. Mà ở phía sau Ninh Trung Tắc cùng Nhạc Linh San y phục trên người đồng dạng không phải là cái gì y phục mới.

Trong ba người. Chân chính liền quần áo mới cũ trình độ mà nói. Nhạc Linh San mặc mới là mới nhất.

Hồi tưởng lại trong sách phái Hoa Sơn, tại kết hợp mình bây giờ chỗ nhìn thấy, Nhạc Duyên thật đúng là đối với này phái Hoa Sơn tình cảnh quả thực ngoài ý muốn. Tuy là Ngũ nhạc kiếm phái. Nhưng trước mắt Hoa Sơn nói thật quả thật có chút hữu danh vô thực.

Có thể mặc dù là như vậy, phái Hoa Sơn vẫn có thể đủ tại Ngũ nhạc kiếm phái trong danh vọng không ngã cái khác ba phái, thực sự khó được.

Đương nhiên, cùng này dã tâm bừng bừng phái Tung

Sơn tự nhiên là vô pháp so với.

“Ồ?”

Tựa hồ nhớ tới cái gì, Lâm Bình Chi cũng không có nhìn thấy Nhạc Duyên khóe miệng co quắp động, mà là tiếp tục hỏi: “Sư phó, ngươi nói này phái Hoa Sơn vì cái gì không nhiều lắm chiêu đồ đệ?” Một đường đến nay, Nhạc Duyên liền trên giang hồ đại khái thế cục hướng Lâm Bình Chi nói qua.

Lâm Bình Chi mà nói cũng không phải hoàn toàn chỉ môn phái đệ tử, mà là nói như nhà hắn Phúc Uy tiêu cục như vậy cùng việc buôn bán bình thường đi giang hồ, tiêu đầu phần đông. Hơn nữa tiền tài cũng rất sung túc. Nhìn nhìn lại cái khác Ngũ nhạc kiếm phái trong vài môn phái, phái Tung Sơn từ không cần phải nói tài đại khí thô, cho dù là nhất tiết kiệm phái Hằng Sơn cũng là như thế.

Đối lập tới đối lập đi, chỉ có phái Hoa Sơn nghèo sắp đói.

Theo đạo lý, đều là Chưởng môn Nhạc Bất Quần là không có như vậy không hợp thói thường, tại chiêu thu đồ đệ phát triển môn phái lên chắc có lẽ không so với cái khác tứ đại môn phái kém quá nhiều. Nhưng trên thực tế cũng là Hoa Sơn như vậy chán nản, liền quy mô mà nói cơ hồ lưu lạc vì nhị lưu môn phái, trở thành Ngũ Nhạc trong triệt để kế cuối tồn tại.

Nhưng lại cũng bởi vì này dạng, phái Tung Sơn đối với phái Hoa Sơn cũng không có bao nhiêu phòng bị.

Nhạc Duyên không có trực tiếp trả lời Lâm Bình Chi vấn đề, mà là chau mày, thoáng chút đăm chiêu. Nguyên bản Nhạc Duyên nhất thời không nghĩ lên, nhưng là trước mắt Lâm Bình Chi đột nhiên nhắc tới, lại làm cho Nhạc Duyên đôi mắt hạ phái Hoa Sơn phát triển cảm thấy kỳ quái.

Trong lòng phân tích lấy Hoa Sơn như thế cục diện là bất đắc dĩ như thế, vẫn là chuyên môn như thế.

Một phần suy tư sau, Nhạc Duyên cảm thấy phái Hoa Sơn này bức tình huống thật lớn có thể là cố ý thành tựu như thế bộ dáng, không phải Nhạc Bất Quần không nghĩ phát triển Hoa Sơn, mà là đang loại này cục diện lên hắn không thể phát triển Hoa Sơn, chỉ có thể dựa vào Hoa Sơn hơn mấy cá dạng không đứng đắn gượng chống lấy.

Bởi vì phái Tung Sơn, tuyệt đối không thể để cho Hoa Sơn lại lần nữa khôi phục đã từng bộ dáng. Một khi Hoa Sơn gia tốc phát triển, như vậy lọt vào đả kích liền là không có bao nhiêu hoàn thủ năng lực phái Hoa Sơn.

Một bộ sắp chết đi phái Hoa Sơn lại làm cho phải phái Tung Sơn đối với Hoa Sơn buông lỏng cảnh giác, cái này cũng khiến cho toàn bộ phái Hoa Sơn cũng chỉ có Lao Đức Nặc một cái đến từ phái Tung Sơn nằm vùng, môn phái khác trừ phái Hằng Sơn bên ngoài, cái nào không có bị thẩm thấu?

Bày ra địch dùng kém!

Đây cũng là Nhạc Bất Quần trước mắt phái Hoa Sơn phát triển sách lược.

Hơn nữa Nhạc Bất Quần cảm thấy cũng là đồng ý phái Tung Sơn Chưởng môn Tả Lãnh Thiện này năm phái hợp nhất tính toán…

Ngươi làm việc, ta hái trái cây!

“Ha ha!”

Lắc đầu, Nhạc Duyên cười, đối mặt bên người Lâm Bình Chi nghi hoặc, Nhạc Duyên cũng không có đem trong nội tâm suy nghĩ nói cho đối phương biết, mà là cười rộ lên.

Đủ ẩn nhẫn!

Đủ quả quyết!

Thực sự đủ tâm ngoan thủ lạt!

Quả nhiên là trên giang hồ kiêu hùng, quả thật không sai!

Chỉ là không hiểu…

Này từ phương diện nào đó mà nói có tính không cũng là đối với chính mình khích lệ?

Hai mắt có chút híp lại, Nhạc Duyên khóe miệng không khỏi nhếch lên một cái đẹp mắt đường cong.

029 chương chuyện xưa

Rất không may!

Là, thân vì đệ nhất thiên hạ âm kẻ trộm Điền Bá Quang cảm giác mình đoạn này ri tử đã tới phải cực kỳ không thoải mái.

Từ mang lên cái kia nói nhiều tiểu ni cô sau, Điền Bá Quang liền cảm giác mình đã muốn trêu chọc phải vận rủi, trong khoảng thời gian này tới mỗi ngày đang nghe Nghi Lâm này nói nhỏ giảng phật sau, mỗi lần đi ra ngoài sau Điền Bá Quang liền cảm giác mình không xong thấu.

Đi sòng bạc đánh bạc, thua!

Đi tìm một cái bóng lưng thoạt nhìn mười phần mỹ nhân nữ nhân chuẩn bị hái lên một đóa hoa, nhưng không ngờ xoay đầu lại, xém tí nữa đem Điền Bá Quang cho dọa ngất đi.

“Ai!”

Một tiếng thở dài sau, Điền Bá Quang nhìn qua ngồi ở bên cạnh tiểu đắng tử lên, một bộ yên lặng bình yên bộ dáng tiểu ni cô, trong nội tâm này phần buồn bực cũng là càng thâm hậu.

“Điền thí chủ!”

Tựa hồ là nghe được Điền Bá Quang thở dài, tiểu ni cô Nghi Lâm mở to mắt, một đôi thật to, tinh khiết không

rảnh tầm mắt rơi vào Điền Bá Quang trên người. Trong đoạn thời gian này, Nghi Lâm thử qua chạy trốn, đáng tiếc mỗi lần đều không có thành công.

Bất quá nhường Nghi Lâm ngoài ý muốn là, này được xưng âm kẻ trộm Vạn Lí Độc Hành Điền Bá Quang nhưng không có nàng trong tưởng tượng như vậy đối với chính mình làm cái gì chuyện xấu, càng nhiều vẫn là dùng một ít kì kì quái quái ngôn ngữ cùng chính mình nói chuyện. Bất quá lúc này, Nghi Lâm bình thường là cứng ngắc một trương khuôn mặt nhỏ nhắn, dùng vô cùng nghiêm túc nghiêm túc biểu lộ đối với người ta nói Phật hiệu.

Lại sau đó…

Điền Bá Quang liền sẽ tìm ra hai đóa đã sớm chuẩn bị cho tốt bông, nhét tại trong lỗ tai, mặt không biểu tình chằm chằm vào nàng.

Giờ phút này.

Điền Bá Quang mạnh mẽ vừa nghe đến tiểu ni cô Nghi Lâm đột nhiên mà nói, lập tức không khỏi cả kinh, cặp tay vừa lộn, trong lòng bàn tay cũng đã là nhiều hai luồng bông, nhìn bộ dáng kia một cái không tốt liền sẽ lại lần nữa nhét lỗ tai.

“Điền thí chủ!”

Hiển nhiên, đối với Điền Bá Quang cách làm tiểu ni cô Nghi Lâm rất là không hài lòng, nàng không phải đối với người khác không nghe chính mình Phật hiệu không hài

lòng, mà là đối với chính mình không hài lòng. Cảm thấy bản thân còn không có nghiên cứu tinh sâu, tự lại người ta đều không nghe.

Bất quá suy tư hồi lâu, tiểu ni cô Nghi Lâm ngược lại buông tha cho vốn là muốn pháp, nàng cảm giác mình nên đổi một cái phương thức hướng cái này Điền Bá Quang biểu hiện ra Phật hiệu vĩ đại. Mà tiểu ni cô Nghi Lâm cũng tìm được thuộc về mình phương pháp, đại mắt to, bình tĩnh chằm chằm vào Điền Bá Quang, nói: “Yên tâm! Hôm nay Nghi Lâm sẽ không nói với ngươi Phật hiệu!”

Hô!

Điền Bá Quang nghe vậy thở phào một hơi, mỗi ngày nghe một cái tiểu ni cô cho mình nói Phật hiệu, làm cho Điền Bá Quang gần nhất toàn thân cũng câu nệ. Lúc này nghe Nghi Lâm nói không phải nói chuyện Phật hiệu, Điền Bá Quang lập tức trầm tĩnh lại, trong lòng tự nhủ trong khoảng thời gian này nên thoải mái một điểm.

“Ta hôm nay cho ngươi đem một cái chuyện xưa!”

Nghi Lâm không chờ Điền Bá Quang này thoải mái thở dài hô xong, liền đón chính mình mà nói, nghiêm túc nói ra: “Trong chuyện xưa có khuyên người hướng thiện Phật hiệu…”

Chuyện xưa?

Phật hiệu?

Điền Bá Quang một ít cửa còn chưa hô xong khí trực tiếp kẹt tại trong cổ họng, ngạc nhiên vô cùng nhìn qua ngồi ở tiểu đắng tử lên Nghi Lâm, Điền Bá Quang lông mày cơ hồ chau thành một đoàn. Bất quá nhường Điền Bá Quang ngoài ý muốn nhưng vẫn là Nghi Lâm trong miệng cái kia chuyện xưa.

Bất quá ni cô sẽ nói cái gì chuyện xưa?

Nghĩ đến cũng bất quá là một ít Phật gia trong điển tịch nhỏ chuyện xưa mà thôi, không phải hòa thượng tựu là ni cô, còn có thể là đạo sĩ.

“A?”

Thấy Nghi Lâm này nghiêm túc ánh mắt, Điền Bá Quang ngẫm lại cảm thấy vẫn phải là cho trước mắt tiểu ni cô một cái mặt mũi, nói ra: “Ta đây nghe một chút nhìn!”

“Ừ!”

Tiểu ni cô Nghi Lâm thấy thế không khỏi mừng rỡ. Tại đoạn thời gian này trong, mỗi lần nàng nói phật, này Điền Bá Quang không phải cắt đứt chính là không nghe, điều này làm cho Nghi Lâm có chút bất đắc dĩ. Trước mắt thấy Điền Bá Quang đáp ứng chân chính nghe chuyện xưa sau, tiểu ni cô Nghi Lâm trên khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức hiện ra vui sướng nụ cười.

“…”

Nụ cười kia phảng phất giống như tại bên cạnh ao đứng hồi lâu, nhìn chăm chú phía dưới trong ao hoa thủy tiên

mở, hay hoặc giả là tuyệt thế Khuynh Thành người ngoái đầu nhìn lại cười. Đây cũng là trước mắt tiểu ni cô này tinh khiết không dính nhuộm mảy may bụi mù nụ cười, đối với Điền Bá Quang trong nội tâm mang đến đánh sâu vào.

Phát hồi lâu ngốc, thẳng đến Nghi Lâm một đôi bàn tay nhỏ bé ở trước mặt mình không ngừng thoảng qua sau, Điền Bá Quang này mới kịp phản ứng.

"…"

Phồng lên miệng, mở to ánh mắt trừng Điền Bá Quang một cái sau, Nghi Lâm này mới chậm rãi lại nói tiếp: "Đây là một xuất từ Nghìn Lẻ Một Đêm trong nhỏ chuyện xưa!"

Nghìn Lẻ Một Đêm?

Điền Bá Quang nghe vậy khẽ giật mình, trong lòng tự nhủ đây là cái gì điển tịch, tựa hồ không có nghe nói qua Phật gia từng có cái này.

"Nói tại thật lâu trước đây thật lâu, tại này cổ lão quốc gia trong hoàng cung, có một vị xinh đẹp công chúa, tên là Bạch Tuyết công chúa…"

Theo tiểu ni cô Nghi Lâm này kiều mỵ thanh âm từng chút từng chút nói tới, Điền Bá Quang cũng không khỏi bị này chuyện xưa cho dẫn vào đi vào. Bất quá chỉ là sau nửa ngày, Điền Bá Quang lên tiếng cắt đứt Nghi Lâm mà nói, hỏi: "Này Bạch Tuyết công chúa có nhiều xinh đẹp? Có tiểu ni cô xinh đẹp sao? Ta cảm thấy phải

không có!”

Nói lời này thời điểm, Điền Bá Quang biểu lộ rất là nghiêm túc.

“…”

Nghi Lâm vừa trừng một cái Điền Bá Quang, đối với đối phương đột nhiên đem chính mình mà nói cắt đứt, trong lòng có chút nho nhỏ bất mãn, bất quá vẫn là rất tốt trong lòng tự nhủ nói: “Tự nhiên là Bạch Tuyết công chúa mỹ, Nghi Lâm là thế nào cũng so không được thượng nhân nhà công chúa!”

Nói xong câu đó, tiểu ni cô Nghi Lâm vừa lại lần nữa từ từ nói nâng chuyện xưa tới.

Điền Bá Quang tuy nhiên không nói gì thêm, nhưng là cảm thấy lại không biết là như thế. Trong mắt hắn, trước mắt tiểu ni cô có thể nói là trên đời này đẹp nhất người, cho dù là ngoài miệng nói xong muốn hái tiểu ni cô hoa, nhưng là Điền Bá Quang lại không có chút nào chân chính động thủ tính toán.

Càng nhiều thời điểm, hắn bất quá là yên tĩnh nhìn xem người ta tiểu ni cô, dùng một ít khiêu khích ngôn ngữ nghĩ muốn mượn này phá tiểu ni cô cấm.

Nghĩ hắn Điền Bá Quang cả đời tới không biết hái nhiều ít hoa, càng nổi tiếng thiên hạ âm kẻ trộm, nhưng là trước mắt tại đối mặt tiểu ni cô thời điểm, cũng là nhường Điền Bá Quang hơi có chút bó tay bó chân, rất có chút ít thi triển không ra cảm giác.

Điền Bá Quang nghĩ mãi mà không rõ, lại cũng không có suy nghĩ.

Hắn cách làm bất quá là dựa theo trong nội tâm suy nghĩ như vậy từng bước một hướng phía trước đi tới mà thôi.

Hồi lâu.

“Hừ!”

“Này Bạch Tuyết công chúa mẹ kế thật lòng đáng giận!”

“Chẳng lẽ lại trong nội cung thật đúng là như vậy?”

Điền Bá Quang tức giận không chịu nổi dùng tay dùng sức vỗ bàn, đặt ở bên cạnh trường đao theo đập động động làm không ngừng tại trên mặt bàn chấn động lấy, Điền Bá Quang mỗi chữ mỗi câu nói ra: “Nếu ta là này Bạch Tuyết công chúa mà nói, tất nhiên một đao chém con chó kia hoàng đế, sau đó lấy hết này Hoàng Hậu, lại… Ai, tiểu ni cô ngươi tiếp tục!”

Cảm giác được Nghi Lâm căm tức, Điền Bá Quang thanh âm két một tiếng dừng lại, không có ý tứ phất phất tay, nói ra.

“…”

Nghi Lâm nháy mắt mấy cái sau, lúc này mới nói tiếp đứng lên, lúc này cái này chuyện xưa đã đến bảy cái người lùn xuất hiện.

Người lùn?

Điền Bá Quang trong nội tâm sững sờ, này hoàn toàn là Chu Nho a! Trong lòng lải nhải một câu, bất quá giờ phút này phối hợp với Nghi Lâm chỗ nói chuyện xưa, Điền Bá Quang đã muốn lại lần nữa tưởng tượng đứng lên.

“Cuối cùng, tại bảy chú lùn dưới sự trợ giúp, Bạch Tuyết công chúa khoái hoạt sinh sống sót!”

Tiểu ni cô dùng câu này với tư cách là cá chuyện xưa cuối cùng kết cục vì thế họa lên dấu chấm tròn, nói xong, Nghi Lâm lúc này mới nhìn qua Điền Bá Quang, nói: “Điền thí chủ, ngươi cảm thấy cái này chuyện xưa nói cho chúng ta biết… Ồ? Làm sao ngươi đâu này?”

“…”

Điền Bá Quang tựa hồ là nghĩ đến cái gì, đôi mắt đã bắt đầu có chút đỏ lên, trong lỗ mũi trực tiếp thoát ra khí thô, hiển nhiên là bị tức giận cái gì đủ sặc.

Cái gì gọi là Bạch Tuyết công chúa cuối cùng cùng bảy chú lùn khoái hoạt sinh hoạt chung một chỗ?

Phải biết rằng tại vừa mới Điền Bá Quang trong đầu đem này Bạch Tuyết công chúa dẫn vào nhưng mà Nghi Lâm bộ dáng, đang nghe bảy chú lùn xuất hiện thời điểm, hắn liền có chút bận tâm, quả nhiên làm chuyện xưa phần cuối thời điểm, rốt cục nói cho Điền Bá Quang như vậy một cái bi kịch chuyện xưa.

Đường đường Bạch Tuyết công chúa, có thể nào cùng

Chu Nho như vậy nửa tàn phế người cùng một chỗ? Hơn nữa còn là bảy cái!

Tối thiểu nhất cũng là mình như vậy người lên đi giải cứu đối phương a!

“Tiểu ni cô, ngươi cái này chuyện xưa là ai nói cho ngươi biết?”

Điền Bá Quang rất là nghiêm túc nghiêm túc chằm chằm vào tiểu ni cô Nghi Lâm, tại hắn đối với phái Hằng Sơn hiểu ở bên trong, những thứ kia ni cô cũng sẽ không nói như vậy chuyện xưa, hiển nhiên Nghi Lâm ngoài miệng chuyện xưa là từ nơi khác nghe tới.

“Là Nhạc đại ca a!”

Không có nói sai, Nghi Lâm rất là ngạc nhiên hồi đáp: “Cái này chuyện xưa rất có phật tính , liền sư phó cũng nói như vậy qua!”

Phật tính cái rắm!

Này họ Nhạc thuần túy là khi dễ các ngươi phái Hằng Sơn ni cô không hiểu, lúc này mới nói lung tung! Này rõ ràng là đang đùa giỡn ngươi tiểu ni cô a!

Mà vẫn còn Nhạc đại ca! ! !

Kêu thân thiết như vậy…

Mà thời gian dài như vậy tới, gọi mình cũng chỉ là Điền thí chủ…

Lẫn nhau đối lập một chút, Điền Bá Quang lửa giận trong lòng càng phát thịnh, chính mình phải đem cái này họ Nhạc sát tài có thể tan mất trong nội tâm này một ngụm lửa giận.

“Nghi Lâm a, ngươi này Nhạc đại ca gọi gì là à?”

Hít sâu một hơi, Điền Bá Quang nguyên bản tức giận mạnh mẽ mặt sắc biến hóa, thay một bộ khuôn mặt tươi cười, nháy mắt con ngươi ôn nhu hỏi.

“? ? ?”

Nghi Lâm mắt trợn tròn ngơ ngác nhìn xem Điền Bá Quang biểu lộ biến hóa, nhất thời đầu đầy sương mù, không rõ trong đó tình huống. Nhưng là thấy Điền Bá Quang như thế ngoài dự tính, Nghi Lâm lại là không có trả lời Điền Bá Quang vấn đề, phải biết rằng trong lòng hắn, Nhạc Duyên nhưng vẫn là thụ lấy tổn thương.

Cũng không biết Nhạc đại ca thương thế làm gì được đây?

Chưa phát giác ra, tiểu ni cô Nghi Lâm trong nội tâm hiện lên một người đầu trọc lóe sáng, luôn cười tủm tỉm nam nhân.

…

Khách điếm.

Nhạc Duyên đầu tiên là đánh hắt xì một cái, tiếp lấy liền

không hiểu đánh một cái rùng mình, rượu trong chén càng nhộn nhạo, mặc dù không có toát ra chút nào, thực sự nhường Nhạc Duyên rất là kỳ tự trách mình vừa mới đột nhiên phản ứng.

“Ngoài dự tính!”

Quay đầu lại không ngừng dò xét một cái bốn phía, tại đây trong khách sạn, chân chính nhập nhãn cũng bất quá là lầu hai phái Hoa Sơn đợi đoàn người, những người khác bất quá bình thường, không được tốt lắm. Hơn nữa chân chính giang hồ hảo thủ, tại đây trong khách sạn nhỏ lại cũng bất quá là trên lầu Nhạc Bất Quần cùng Ninh Trung Tắc hai vợ chồng.

Vừa rồi này không hiểu mà đến rùng mình cảm giác, nhường Nhạc Duyên cảm thấy có chút không giải thích được.

Chẳng lẽ lại là ai đúng chính mình sinh ra sát ý?

Nhưng là mình rồi lại là đánh hắt xì, Nhạc Duyên vẫn cảm thấy là có người suy nghĩ chính mình, nghĩ chính mình lúc bản thân tất nhiên là ở đánh hắt xì. Mà trước mắt cũng là hắt xì cùng rùng mình cùng một chỗ trên xuống, loại này quỷ dị cảm giác nhường hắn rất là ngoài ý muốn.

Chẳng lẽ lại Mạc Sầu oán niệm là xuyên qua mấy trăm năm thời không hàng lâm tại trên người mình?

Nghĩ đến đây, Nhạc Duyên cảm giác mình hẳn là nhanh hơn xử lý thế giới này sự tình, sau đó đi tìm các nàng.

030 chương tiểu ni cô! Tiểu hòa thượng! Tiểu cô nương! (thượng)

Lầu hai. .

Nhạc Bất Quần đoàn người ăn uống cũng sắp đến chấm dứt thời điểm, thân là phái Hoa Sơn Chưởng môn như là đã lại tới đây, tự nhiên là cần đi Lưu phủ.

Về phần nguyên bản tại nơi này ăn uống, mà là vì nguyên nhân khác.

“Có Xung nhi tin tức sao?”

Để xuống bát đũa, Nhạc Bất Quần lên tiếng hỏi.

“Đại sư huynh…”

Đáp lời là Lao Đức Nặc, trầm ngâm một chút, trong lòng tổ chức hạ ngôn ngữ sau, Lao Đức Nặc nói ra bản thân vừa mới ở bên ngoài được đến về Lệnh Hồ Xung tin tức, nói: “Đại sư huynh giống như bị thương!”

Bị thương?

Nhạc Bất Quần trên tay động tác trì trệ, khiêu mi ngoài ý muốn nói: “Chuyện gì xảy ra?”

Một bên Nhạc Linh San đã sớm kinh ngạc đứng người lên, vô cùng kinh ngạc nhìn qua Lao Đức Nặc, kinh hô: “Nhị sư huynh, này là chuyện gì xảy ra? Đại sư huynh làm sao sẽ bị thương?”

“Xung nhi gặp gặp người nào đâu này?”

Ninh Trung Tắc thanh âm hơi có vẻ ôn hòa cùng lo lắng, không giống Nhạc Bất Quần như vậy bình tĩnh, trong lời nói mang lên cũng là sợi sợi ấm áp nhân tâm nhu hòa mà nói.

“Sư phó! Sư nương! Còn có tiểu sư muội!”

Lao Đức Nặc đầu tiên là cung kính đối với Nhạc Bất Quần cùng Ninh Trung Tắc hai người sau khi hành lễ, rồi mới lên tiếng: “Ta đang mở ở bên trong, được đến vài ngày trước đại sư huynh cùng này Vạn Lí Độc Hành Điền Bá Quang tại khách điếm tiến hành giao phong, mặt sau lại cùng phái Thanh Thành người giao thủ, trong lúc sau khi bị thương rời đi!”

“Phái Thanh Thành?”

Nhạc Bất Quần nhướng mày, lặp lại Lao Đức Nặc trong lời nói cái này có chút nhường hắn ngoài ý muốn từ ngữ. Bất quá mảnh tới vừa nghĩ, dù là này Dư Thương Hải bị thương nặng, này phái Hành Sơn Lưu Chính Phong mặt mũi hắn vẫn là sẽ cho, mặc dù là mình không thể đến đây thủ hạ tự nhiên cũng sẽ thay mặt.

Chỉ là tự mình môn phái đại Lệnh Hồ Xung làm sao sẽ cùng phái Thanh Thành giao thủ? Mặt khác còn cùng này trên giang hồ thanh danh ác liệt Điền Bá Quang trộn lẫn cùng một chỗ?

Kế tiếp Lao Đức Nặc cũng không có nhường Nhạc Bất

Quần nghi hoặc tồn ở lại bao lâu, chỉ nghe Lao Đức Nặc nói như thế: “Đại sư huynh cùng này Vạn Lí Độc Hành Điền Bá Quang giao phong tựa hồ là bởi vì nhìn thấy đối phương trên tay có chúng ta Ngũ nhạc kiếm phái * *!”

“Môn phái nào * *?”

Lên tiếng là Ninh Trung Tắc, nếu như là Lệnh Hồ Xung vì Ngũ nhạc kiếm phái đồng môn, thật cũng không chuyện này.

“Phái Hằng Sơn Nghi Lâm sư muội!”

Lao Đức Nặc cũng không có làm cái gì cố ý dừng lại, trực tiếp trả lời Ninh Trung Tắc vấn đề, nói ra thân phận đối phương.

Nghi Lâm?

Định Dật sư thái này yêu mến nhỏ * *!

Này ni cô làm sao sẽ rơi vào Điền Bá Quang trên tay? Nghĩ tới Điền Bá Quang đức hạnh, hai vợ chồng liếc nhau, đối với Nghi Lâm tao ngộ cũng rất là lo lắng, hơn nữa phỏng chừng Định Dật sư thái biết được chính mình tiểu đồ đệ tao ngộ sau, coi hắn này táo bạo tính tình, đoán chừng là đầy giang hồ đuổi giết Điền Bá Quang.

Cho dù là dùng Điền Bá Quang một ít tay nổi danh khinh công Vạn Lí Độc Hành, phỏng chừng nghĩ muốn tránh đi thịnh nộ Định Dật sư thái cũng rất không có khả năng.

“Tại khách điếm, đại sư huynh cùng này Vạn Lí Độc

Hành Điền Bá Quang đấu vũ, cũng là tựa hồ dùng trá không có phân ra thắng bại, bất quá tại lúc ấy có phái Thanh Thành trêu chọc Nghi Lâm tiểu sư muội, kết quả đại sư huynh liền cùng này phái Thanh Thành đấu, mà cuối cùng tại thần xui quỷ khiến trong phái Thanh Thành la nhân kiệt chết ở đại sư huynh trên tay!”

Vừa mới bắt đầu cũng may, nhưng là đang nghe Lệnh Hồ Xung sai tay khoảnh khắc la nhân kiệt sau, Nhạc Bất Quần cùng Ninh Trung Tắc cũng sững sờ một chút, cảm giác mình tựa hồ không có nghe hiểu rõ.

Thẳng đến Ninh Trung Tắc phản phục xác nhận sau, lúc này mới xác định chính mình đại đồ đệ Lệnh Hồ Xung xác thực giết phái Thanh Thành la nhân kiệt.

“…”

Tầm mắt có chút lo lắng nhìn về phía bên người trượng phu Nhạc Bất Quần, Ninh Trung Tắc trong nội tâm tuy nhiên lo lắng trước mắt Lệnh Hồ Xung thương thế, nhưng là càng nhiều vẫn là lo lắng Nhạc Bất Quần phản ứng. Lệnh Hồ Xung bị thương, từ nhỏ đến lớn chính là thói quen một đứa bé, đã chạy đi, tự nhiên không có cái khác nguy hiểm.

Đồng dạng.

Nhạc Linh San tầm mắt cũng rơi tại cha mình trên người, đối với thân là phái Hoa Sơn Chưởng môn Nhạc Bất Quần, Nhạc Linh San cũng là có chút ít hiểu cha mình cách làm.

“…”

Cảm nhận được chính mình phu nhân cùng nữ nhi tầm mắt, hơn nữa giờ phút này chính là tại khách điếm, cũng không thích hợp, Nhạc Bất Quần này liền nói ra: “Đến lúc đó nói tiếp!” Coi như là làm lại đáp.

Hô một hơi, thấy mình trượng phu không có lúc này tức giận, như vậy Ninh Trung Tắc chỉ biết chuyện này tại chính mình cùng nữ nhi dưới sự trợ giúp, trên cơ bản chờ đợi Lệnh Hồ Xung bất quá là một cái nho nhỏ khiển trách cái gì.

“Đi thôi!”

Để đũa xuống, Nhạc Bất Quần đứng dậy liền đi xuống lầu dưới, là thời điểm đi Lưu phủ.

Hoa Sơn đoàn người xuống thang lầu, Nhạc Bất Quần tầm mắt vừa rơi vào Nhạc Duyên trên người, xa xa nhấc tay ý bảo sau, này liền rời đi khách điếm.

Đưa mắt nhìn Hoa Sơn đoàn người rời đi, Nhạc Duyên không nói gì thêm, chỉ tiếp tục cúi đầu uống rượu.

…

Trên đường.

Tiểu ni cô Nghi Lâm bị Điền Bá Quang mang theo hướng phía trước mặt cách đó không xa khách điếm đi đến, đồng thời ngoài miệng hỏi: “Làm sao ngươi không lo lắng này Lệnh Hồ Xung?”

“Lệnh Hồ sư huynh chẳng qua là bị ngươi hãm hại mà thôi!”

Đối mặt Điền Bá Quang vấn đề, Nghi Lâm rất là nghiêm túc nói ra: “Lúc ấy là ngươi đẩy Lệnh Hồ sư huynh một bả, nhường hắn sai tay giết chết này phái Thanh Thành người, ta tận mắt nhìn thấy!”

Hơn nữa Lệnh Hồ Xung hoàn hảo thoát đi, tuy nhiên trên người có chút nho nhỏ thương thế, Nghi Lâm tự nhiên không có có bất kỳ lo lắng. Nàng hiện tại càng nhiều tâm tư còn là như thế nào đem cái này Vạn Lí Độc Hành Điền Bá Quang dùng Phật hiệu độ mất, đây mới là Nghi Lâm nhiệm vụ thiết yếu.

Bất quá đối với so với Lệnh Hồ Xung sự tình, Nghi Lâm đối với cái này Điền Bá Quang lá gan vẫn là rất kinh ngạc. Phải,nên biết hiểu hiện tại có thể sắp là phái Hành Sơn Lưu Chính Phong sư bá chậu vàng rửa tay viết tử, hơn nữa chính mình nhiều ngày như vậy không thấy, nghĩ tới sư phụ mình Định Dật sư thái đã là tức giận mạnh mẽ, đang khắp thế giới tìm chính mình.

Một khi gặp được, Nghi Lâm không biết là Điền Bá Quang có thể chạy thoát, nghĩ đến đây tiểu ni cô tổng dùng một loại ánh mắt đáng thương nhìn qua Điền Bá Quang.

“Hàaa…!”

Đối mặt tiểu ni cô Nghi Lâm ánh mắt đáng thương, Điền Bá Quang tự nhiên biết rõ đối phương suy nghĩ cái gì,

đối với cái này hắn lại là chẳng thèm ngó tới, nói: “Tiểu ni cô, ngươi nghe nói qua thỏ khôn có ba hang cùng với nguy hiểm nhất địa phương tựu là an toàn nhất địa phương những lời này sao?”

“Phía trước ngươi nghe qua, mặt sau nhưng mà ta cả đời này đến chính mình đoạt được tới kinh nghiệm!”

Vỗ chính mình, Điền Bá Quang tự mình tán dương: “Nghĩ tới ta Điền Bá Quang tung hoành giang hồ bao nhiêu năm, muốn giết chúng ta có bao nhiêu? Trong bọn họ rất nhiều người khinh công so ra kém ta, tự nhiên là đối với ta không thể làm gì, hơn nữa ta một tay khoái đao càng không sai, tự nhiên là không sợ bọn họ. Nói tiếp, mặc dù là có võ công cao, so với ta mạnh hơn người, nhưng cũng không cách nào bắt lấy ta!”

“Tiểu ni cô, ngươi nghĩ rằng ta không có chính phái người tiễu trừ qua?”

Cười cười, Điền Bá Quang rất là tự hào nói ra: “Nghĩ đến mấy ngày hôm trước sư phụ của ngươi Định Dật sư thái không là đồng dạng không có tìm được chúng ta? Phải biết rằng chúng ta nhưng mà tại các ngươi phái Hằng Sơn không coi vào đâu a! Cái gọi là dưới đèn đen đã là như thế.”

“…”

Nghi Lâm nghe lời này cũng là không nói gì, Điền Bá Quang xác thực giảo hoạt vô cùng. Khờ dại nàng mỗi lần chứng kiến này chạy trốn cơ hội đang ở trước mắt, nhưng mà hết lần này tới lần khác liền bắt không được,

những ngày này, lại chỉ có phái Hoa Sơn đại sư huynh Lệnh Hồ Xung phát hiện mình, bất quá nghĩ muốn hiểu cứu mình cũng là ngược lại bị Điền Bá Quang hãm hại một bả, bị thương trở ra.

Nếu như không phải lúc ấy lo lắng bản thân chạy thoát, Nghi Lâm dám khẳng định này Điền Bá Quang chắc chắn tiến lên đuổi theo giết Lệnh Hồ Xung.

Hai người uống rượu trò chuyện phải không sai, nhưng là bên trong đao quang kiếm ảnh cho dù là Nghi Lâm, cũng có thể từ đó nghe rõ không ít.

“Ngươi hãm hại Lệnh Hồ sư huynh sẽ không sợ phái Hoa Sơn Chưởng môn Nhạc tiên sinh tìm làm phiền ngươi sao?”

Trầm ngâm một chút, Nghi Lâm nói như vậy nói.

“Quân Tử Kiếm Nhạc Bất Quần! ?”

Điền Bá Quang thanh âm có chút dừng lại, lúc này mới cười rộ lên, nói ra: “Nhạc Bất Quần võ công quả thật không tệ, đáng tiếc là nước xa hiểu không gần khát. Hành Sơn Lưu Chính Phong tuy là chậu vàng rửa tay, nhưng là dùng hắn Lưu Chính Phong mặt mũi kính xin không Quân Tử Kiếm!”

“Nếu không mà nói, các ngươi phái Hằng Sơn tới liền không chỉ là sư phụ của ngươi Định Dật sư thái, mà là Chưởng môn Định Nhàn sư thái!”

“Phái Hoa Sơn trước mắt tuy nhiên xuống dốc, nhưng là

Quân Tử Kiếm Nhạc Bất Quần vẫn là Hoa Sơn… Mả mẹ nó!”

Một câu nói tục lập tức từ trong miệng nhảy ra, nguyên bản mà nói lập tức két một tiếng dừng lại, một bả kéo qua tiểu ni cô Nghi Lâm, trực tiếp điểm á huyệt : huyệt câm sau, Điền Bá Quang lập tức kéo lấy tiểu ni cô chuyển cái sừng, tránh ở góc chỗ, nhìn qua này từ trong khách sạn đi tới người.

Một thân xanh trắng đạo bào, một thanh kiếm, nọ vậy đạo đột nhiên trong hơi thở càng lộ vẻ quân tử trạng thái khí, chính là phái Hoa Sơn Chưởng môn Nhạc Bất Quần. Ở sau lưng hắn, thì là Ninh thị một kiếm Ninh Trung Tắc đợi người.

“…”

Tầm mắt từ Nhạc Bất Quần bọn người trên thân thu hồi, Điền Bá Quang mê hoặc, một tay vuốt chính mình cái cằm, nghi ngờ nói: “Ngoài dự tính, phái Hoa Sơn Chưởng môn Nhạc Bất Quần làm sao xuất hiện tại nơi này? Chẳng lẽ cũng là tham gia Lưu Chính Phong chậu vàng rửa tay đại hội?”

“Không nên a!”

Vuốt càm, Điền Bá Quang đầy bụng nghi hoặc. Đối với phái Hoa Sơn hiện tại tình cảnh hắn lại có một ti nhận thức mới, chẳng lẽ lại hiện tại phái Hoa Sơn chán nản đến cần nếu như vậy mới có thể thể hiện nó cũng là Ngũ nhạc kiếm phái một trong sao?

“…”

Nghi Lâm cũng là nháy mắt mấy cái, nhìn qua Nhạc Bất Quần đoàn người biến mất bóng lưng, rất là ngoài ý muốn. Chỉ là bị điểm á huyệt : huyệt câm, không cách nào lên tiếng mà thôi.

Làm Nhạc Bất Quần đợi Hoa Sơn người thân ảnh biến mất tại tầm mắt sau, Điền Bá Quang lúc này mới mang theo Nghi Lâm lại lần nữa từ trong góc đi tới, tùy tiện hướng trong khách sạn đi đến. Đương nhiên đề phòng ngăn trở Lệnh Hồ Xung như vậy sự tình phát sinh, Điền Bá Quang lần này không chỉ có vì Nghi Lâm thêm vào ngụy trang, trên đầu tại đây trời rất nóng mang lên đỉnh đầu trúc mạo, hơn nữa cũng ở đây khuôn mặt đối phương lên sờ lên một ít nồi tro, làm cho đen sì một mảnh, triệt để che dấu Nghi Lâm này như ngọc, chỉ còn lại một ít cặp tinh khiết không rảnh mắt to có chút hấp dẫn người.

Đương nhiên, Điền Bá Quang không có nói cho Nghi Lâm mặt khác một câu là, hắn nghĩ phải ở chỗ này với lên cái khác một nữ nhân hái hoa, nếu không tại như vậy đi theo tiểu ni cô một thời gian ngắn đi xuống, hắn sẽ sắp quên chính mình hẳn là một cá ** kẻ trộm.

Đang nhìn đưa Hoa Sơn đợi người sau khi rời đi, Điền Bá Quang này liền dẫn Nghi Lâm hướng trong khách sạn đi đến.

Tại Điền Bá Quang cùng Nghi Lâm hai người sắp bước vào khách điếm thời điểm, nghênh diện cũng là đi tới hai cái bộ dáng cực kỳ tuấn nhã người, một người trong đó

một thân mực áo, tóc đen tung bay, trong tay quạt xếp nhẹ lay động, tốt một bộ công tử làn gió. Mà đi theo nam tử này mặt sau lại là một người đầu trọc tuấn tú tiểu hòa thượng, mi thanh mục tú, hoàn toàn là một bộ nam sinh nữ tướng.

Hai người này…

Tầm mắt lóe lên, Điền Bá Quang trong đầu tự nhiên không có não bổ ra vật gì tốt.

Nhạc đại ca!

Trúc mạo hạ Nghi Lâm rất là ngoài ý muốn nhìn qua xuất hiện ở trước mặt mình nam nhân, đối phương bộ dáng nàng thật là quen thuộc, chính là Nhạc Duyên, chỉ là nhường tiểu ni cô mê hoặc là Nhạc đại ca tóc không phải là bị chính mình phụ thân cho cạo sạch sao?

Làm sao…

Chỉ là bị điểm á huyệt : huyệt câm, Nghi Lâm lại thì không cách nào kêu cứu, lại cũng không muốn kêu cứu. Tại tiểu ni cô trong ấn tượng, này Nhạc Duyên vẫn là tổn thương hoạn.

Song phương sai thân mà qua. Đi ở phía trước Nhạc Duyên chợt dừng lại, thân hình lóe lên, lập tức hướng vừa rồi người nọ phương hướng mà đi.

Đang dắt lấy Nghi Lâm đi lên phía trước Điền Bá Quang còn tại đầy trong đầu não bổ hai nam nhân sự tình thời điểm, cũng là đột nhiên cảm thấy trên tay chấn động,

một cổ mạnh mẽ truyền đến, lập tức cầm lấy Nghi Lâm tay không khỏi buông ra tới. Hoảng sợ ở bên trong, bên hông trường đao bỗng nhiên ra khỏi vỏ, xoay người nhìn về phía người tới, đã thấy Nghi Lâm đã muốn rơi vào này cầm quạt xếp tuấn nhã trên tay nam tử. (chưa xong còn tiếp.)

Chương 031 : Tiểu ni cô! Tiểu hòa thượng! Tiểu cô nương! (hạ)

Ba mươi mốt chương tiểu ni cô! Tiểu hòa thượng! Tiểu cô nương! (hạ)

Bóng người lắc lư, phảng phất giống như này khói xanh rải rác.

Nhẹ múa một phen sau, rồi lại là khôi phục nguyên trạng.

“…”

Tại Nhạc Duyên trong tầm tay, thì là đã muốn nắm này mang theo mũ rộng vành nữ hài, nhẹ nhàng đem này mũ rộng vành xốc lên, tầm mắt rơi vào này bị nồi tro làm cho tối như mực một tấm khuôn mặt nhỏ nhắn, còn có này hấp dẫn người ta nhất đầu bóng lưỡng, chính là Nghi Lâm.

“Nghi Lâm!”

Cười thay tiểu ni cô cởi bỏ huyệt câm sau, Nhạc Duyên cũng không có hỏi nàng là thế nào rơi vào đối phương trên tay, tầm mắt từ Nghi Lâm trên người thu hồi, Nhạc Duyên lực chú ý rốt cục chuyển qua trước mắt cái này coi như là so sánh giàu có mị lực trung niên nam nhân trên người.

Đối phương một thân áo xanh, trong tay cầm chính là một thanh trường đao, trường đao thân đao có phần dài, hơn nữa phi thường mỏng, xem xét hắn võ công đây cũng là đi nhanh đao cùng phiêu dật đường đi, còn đối với phương giờ phút này đang trợn mắt nhìn mình chằm chằm.

“Các hạ chính là Vạn Lí Độc Hành Điền Bá Quang a?”

Thò tay đem Nghi Lâm kéo ra phía sau, Nhạc Duyên chằm chằm vào Điền Bá Quang, hai mắt nhíu lại, nói ra thân phận đối phương.

“Nhạc đại ca!”

Nghi Lâm trong nội tâm vô cùng kinh ngạc, không phải kinh ngạc chính mình được cứu trợ, mà là kinh ngạc mình ở nơi này gặp phải Nhạc Duyên, càng kinh ngạc Nhạc Duyên này đột nhiên bày ra võ công. Nguyên lai bởi vì bị thương tựa hồ mất đi công lực, nhưng trước mắt hiển nhiên đã muốn khôi phục.

Đối với Nhạc Duyên võ công như thế nào, tiểu ni cô Nghi Lâm tự nhiên sẽ không lo lắng, phải biết rằng nàng khinh công nhưng mà tại trên núi mấy ngày nay trong thời gian Nhạc Duyên dạy bảo.

Quay đầu hướng Nghi Lâm ôn nhu cười, Nhạc Duyên tầm mắt tiếp tục rơi vào Điền Bá Quang trên mặt.

“Chính là ngươi tiểu ni cô trong miệng cái kia Nhạc Duyên?”

Ngược lại, Điền Bá Quang cũng không có Nhạc Duyên trong tưởng tượng như vậy bối rối, không phải không thừa nhận tên dâm tặc này đúng là rất có nghề. Hơn nữa, đang nghe Nghi Lâm la lên sau, Điền Bá Quang nhìn về phía Nhạc Duyên tầm mắt cực kỳ quái dị. Đó là một loại bao hàm lấy phẫn nộ, ghen ghét còn có một loại không hiểu lòng chua xót.

Loại này phức tạp tầm mắt, không khỏi nhường Nhạc Duyên có chút ngẩn ngơ.

Cái này Điền Bá Quang đến cùng đang tức giận cái gì? Ghen ghét cái gì? Còn có lòng chua xót cái gì?

Nhạc Duyên không phải Điền Bá Quang trong bụng giun đũa, cho dù là đã từng hiểu qua người này, nhưng là trước mắt lại cũng không hiểu như vậy phức tạp tầm mắt đến tột cùng bao hàm cái gì hàm nghĩa. Chỉ là bị Điền Bá Quang dùng loại ánh mắt này nhìn toàn thân có chút không được tự nhiên.

“Nhạc! Duyên!”

Một tiếng cơ hồ là từ trong miệng nghiến răng nghiến lợi cắn đi ra danh tự. Điền Bá Quang trường đao trong tay động, trực tiếp kéo lê một đạo hàn quang, trực tiếp chém về phía Nhạc Duyên.

Ra tay tốc độ, có thể nói cực nhanh.

Cơ hồ là phảng phất giống như sét đánh.

Chỉ là Điền Bá Quang loại này động tác ra tay mặc dù nhanh, cũng là thúc ngựa khó đạt đến Doãn Chí Bình động tác ra tay, tại đối phương ra tay thời điểm, Nhạc Duyên tay phải đã muốn điểm ra đi.

Hàn quang từ nửa đường bẻ gẫy, chém ra đao tại giữa không trung dừng lại.

"…"

Điền Bá Quang tại nhìn rõ ràng tình cảnh trước mắt sau, mí mắt không khỏi một hồi nhảy loạn, chính mình khoái đao bị đối phương dùng hai ngón tay đầu cho gắt gao kẹp lấy.

Loại này tình cảnh. Đối với Điền Bá Quang mà nói có thể nói là thật lớn đánh sâu vào.

Tại hắn tung hoành giang hồ mười mấy năm qua, trải qua nhiều ít chiến đấu, nhưng lại từ chưa từng gặp qua có thể có người dùng một đôi tay đầu ngón tay ngạnh sanh sanh kẹp lấy chính mình khoái đao. Lần này, đối với Điền Bá Quang đả kích cực kỳ nghiêm trọng.

Điều này sao có thể!

Cơ hồ là tại nháy mắt, Điền Bá Quang trong nội tâm cũng đã dâng lên lùi bước tâm tình.

Không ổn!

Trong nội tâm lùi bước tâm tình mới vừa vặn lên, Điền Bá Quang trong nội tâm liền rất là kinh ngạc, lập tức đã

thấy đã muốn kẹp lấy trường đao Nhạc Duyên lại lần nữa động thủ. Kẹp lấy trường đao ngón tay buông ra, ngón giữa hơi cong, trực tiếp một chút đạn tại trường đao trên thân đao.

Đinh!

Một tiếng giòn vang. Trường đao rung động lắc lư, một hồi lắc lư trong trực tiếp đổ ra đánh về đi.

“! ! !”

Nhạc Duyên động tác nhường Điền Bá Quang có chút trở tay không kịp, trong lúc nhất thời chỉ có thể ngạnh sanh sanh đem thân đao sai mở, khiến cho lưỡi đao không đúng hướng chính mình. Mà là đổi thành sống dao.

Ba !

Một thân vang lên, này thân đao trực tiếp bị Nhạc Duyên đạn đổ ra trở về, bá một chút trực tiếp vỗ vào Điền Bá Quang bản thân trên mặt. Lập tức, Điền Bá Quang trên mặt xuất hiện một đạo hồng sắc dấu vết. Hơn nữa trong lỗ mũi đã muốn chảy ra máu tươi.

Trốn!

Chẳng quan tâm trên mặt thương thế cùng máu mũi, Điền Bá Quang tại trường đao thu hồi sau, thân hình lập tức di động. Một thân khinh công phát huy đến mức tận cùng, trong chớp mắt cũng đã từ bên cạnh chạy trốn ra ngoài, chạy vội ra hơn mười trượng. Đang nháy mắt

mắt, người đã biến mất tại trong ngõ tắt.

“Khinh công quả nhiên không tệ!”

Nhìn qua Điền Bá Quang này thoát đi bóng lưng, Nhạc Duyên cũng không có đi truy đuổi tính toán, mà là tập trung tinh thần nhìn xem Điền Bá Quang khinh thân công pháp. Dùng như thế năng lực khinh công, tại thế giới này, chỉ cần không bị vòng vây, hay là gặp phải này mạnh không hợp thói thường cao thủ, Điền Bá Quang thật đúng là không sợ bất luận kẻ nào.

Cũng khó trách, làm nhiều năm như vậy dâm tặc, còn có thể sống bình yên, sống tùy ý.

Tại cuối cùng nếu không phải gặp gỡ Nghi Lâm, Điền Bá Quang còn không biết rằng muốn tai họa nhiều ít nữ nhân. Đáng tiếc, thân là dâm tặc, thường tại bờ sông đi nơi đó có không ẩm ướt giày đạo lý, kết quả đường đường Vạn Lí Độc Hành dâm tặc Điền Bá Quang kết quả là một đầu thua bởi ni cô trên tay.

Cùng Nhạc Duyên quan sát bất đồng, một bên Lâm Bình Chi đồng dạng là trợn mắt há hốc mồm.

Hắn tưởng tượng qua sư phụ mình võ công cao bao nhiêu mạnh, có thể một chiêu kích thương phái Thanh Thành Chưởng môn Dư Thương Hải, này đã muốn coi như là hiếm thấy đại cao thủ. Mà này Vạn Lí Độc Hành Điền Bá Quang, trong khoảng thời gian này tới, Lâm Bình Chi cũng nghe ngửi qua người này, tự nhiên biết rõ đối phương công phu không sai.

Nếu không mà nói, dùng này Điền Bá Quang đức hạnh há có thể nhanh như vậy sống sống đến bây giờ?

Nhưng mà…

Tại sư phụ mình trước mặt, này Điền Bá Quang nổi tiếng thiên hạ khoái đao cũng là mới ra, liền bị cắt đứt, tức thì bị Nhạc Duyên dùng hai ngón tay đầu cho ngạnh sanh sanh kẹp lấy. Vừa mới Điền Bá Quang này ra tay ánh đao, tại Lâm Bình Chi xem ra nhưng mà rất nhanh cực kỳ, nếu là đổi hắn tới mà nói, tất nhiên một chiêu cũng ngăn không được.

Đáng tiếc như vậy tốc độ đao chiêu, lại bị Nhạc Duyên hai ngón tay đầu thoáng cái kẹp lấy, này không chỉ có đối với Điền Bá Quang là một loại rung động, đối với Lâm Bình Chi càng phải như vậy.

Này có thể so sánh trong truyền thuyết tay không nhập dao sắc khó khăn rất cao!

Sư phó võ công, so với trong tưởng tượng rất cao.

Đây là Nhạc Duyên thi triển đi ra Linh Tê Nhất Chỉ, đối với Lâm Bình Chi trong nội tâm rung động.

Đồng dạng rất có chút ít kinh ngạc còn có tiểu ni cô Nghi Lâm.

So với Lâm Bình Chi này mèo ba chân công phu, có chính quy truyền thừa Nghi Lâm tự nhiên luận thân thủ mà nói nếu so với Lâm Bình Chi mạnh hơn không ít. Nhưng là Nghi Lâm tâm tính quá mức thuần lương khờ

dại, cho nên tại trên người nàng dù là võ công cho dù có mạnh, tính sát thương kỳ thật không lớn.

Dùng Nghi Lâm tâm tính, phỏng chừng đi đường giết chết một con kiến cũng có thể nhường tiểu ni cô trong nội tâm bất an, sẽ đối này con kiến niệm lên một lần vãng sinh phép thuật.

Lúc này ở nhìn thấy Nhạc Duyên thủ đoạn sau, Nghi Lâm bất quá là nháy hạ ánh mắt. Cảm thấy Nhạc đại ca võ công rất lợi hại bên ngoài, sẽ không có tâm tư khác.

Tầm mắt từ Điền Bá Quang thoát đi bóng lưng lên thu hồi, Nhạc Duyên lại quay đầu lại quét mắt một vòng Nghi Lâm này tối như mực gương mặt, ngẫm lại liền chuẩn bị đem Nghi Lâm một lần nữa mang về khách điếm, đánh bồn nước hảo hảo giặt rửa xuống.

“Sư phó!”

“Này tiểu ni cô là?”

Thật vất vả ổn định tâm tư sau, Lâm Bình Chi tầm mắt cũng rơi vào Nghi Lâm trên người, bất quá trước mắt giờ phút này Nghi Lâm vẻ mặt nồi tro, tốt nhất không thể chịu nổi một ít cặp xinh đẹp tinh khiết mắt to, Lâm Bình Chi đương nhiên nhìn chưa ra trước mắt cái này ni cô bộ dáng như thế nào, thực sự đối với Nhạc Duyên cứu đối phương cảm nâng hứng thú.

“Hằng Sơn Định Dật sư thái đệ tử —— Nghi Lâm tiểu sư phụ!”

“Cũng là ta ân nhân cứu mạng!”

Đối mặt Lâm Bình Chi nghi vấn. Nhạc Duyên tự nhiên là thay Nghi Lâm giới thiệu nàng sư môn lai lịch.

Phái Hằng Sơn!

Đối với Phúc Uy tiêu cục mà nói này đã là giang hồ đại phái, đang nghe Nhạc Duyên giới thiệu sau, Lâm Bình Chi trong nội tâm tự nhiên đã có chỗ hiểu.

“Tiểu sư phó, ta gọi là Nghi Lâm!”

Đồng dạng, Nghi Lâm thực sự chưa quên tự giới thiệu, ôn nhu kiều nộn tiếng nói làm cho người ta nghe cảm thấy thoải mái cực kỳ.

Nhỏ… Tiểu sư phó?

Lâm Bình Chi nghe vậy không khỏi sững sờ, bởi vì Lâm Bình Chi cá đầu nếu so với Nghi Lâm cao hơn không ít, Nghi Lâm tự nhiên là nhìn không thấy tới Lâm Bình Chi trên đầu có hay không cấm sẹo, bất quá tại nhìn thấy Lâm Bình Chi đầu bóng lưỡng sau. Nghi Lâm liền dùng tiểu sư phó thay thế.

Này tiểu sư phó đương nhiên không phải là cái gì tốt xưng hô, nói trắng ra tựu là tiểu hòa thượng một cái khác nick name mà thôi.

“Tiểu ni cô!”

Lâm Bình Chi trừng tròng mắt, chằm chằm vào Nghi

Lâm này đen sì mặt, nói ra: “Ta mới không phải hòa thượng!”

“…”

Nháy nháy hạ ánh mắt. Nghi Lâm ngó ngó Nhạc Duyên, tại nhìn một cái Lâm Bình Chi đầu bóng lưỡng, tựa hồ nhớ tới cái gì, bừng tỉnh đại ngộ.

…

Khách điếm.

Lần này Nhạc Duyên ngốc là lầu hai.

Đã muốn một lần nữa rửa mặt Nghi Lâm lại lần nữa từ gian phòng đi ra. Đi đến trên chỗ ngồi thời điểm, nàng đã muốn khôi phục như cũ bộ dáng.

Hí!

Lâm Bình Chi thấy rực rỡ hẳn lên tiểu ni cô, nhưng trong lòng cũng không khỏi hít sâu một hơi.

Trước mắt cái này tên là Nghi Lâm tiểu ni cô thật sự là quá mức xinh đẹp.

Phảng phất giống như này sau cơn mưa hoa thủy tiên. Tinh khiết rối tinh rối mù, liền bất kính một chút đều là đối với trước mắt nữ hài nhi khinh nhờn.

Thân là nhà giàu Đại thiếu gia Lâm Bình Chi đã từng cũng đã gặp không ít tiểu thư khuê các, nhưng là tại kiến

thức đến Ngũ Tiên Giáo Giáo chủ Lam Phượng Hoàng một thân này Dị tộc phong vị sau, Lâm Bình Chi coi như là mở mắt kiến thức đến cái gì gọi là trên giang hồ mỹ nhân.

Mà trước mắt tại thấy nước trong ra Phù Dung Nghi Lâm sau, Lâm Bình Chi phát hiện thế gian này là có một loại mỹ là tinh khiết làm cho không người nào có thể khinh nhờn.

Nhất là bị đối phương này tinh khiết sáng long lanh ánh mắt chằm chằm vào sau một hồi, cho dù là bất luận kẻ nào đều có một loại tự ti mặc cảm cảm thụ. Tại đối mặt đã muốn rửa sạch sẽ, khôi phục nguyên bản bộ dáng Nghi Lâm, Lâm Bình Chi thậm chí có một loại không dám đối mặt cái này tiểu ni cô tâm tính.

“…”

Này là thế nào đâu này?

Cau mày, Lâm Bình Chi cũng nhất thời cũng không hiểu trước mắt mình tình huống, cho dù là lúc trước này Lam Phượng Hoàng hào sảng uống rượu tư thái, hắn cũng có thể tự nhiên nhìn đến đi xuống, nhưng là bây giờ đối mặt cái này xinh đẹp tiểu ni cô…

Ngẩng đầu, Lâm Bình Chi nhìn về phía sư phụ mình Nhạc Duyên, phát hiện hắn đang cười cho Nghi Lâm kẹp thức ăn, mặt tràn đầy vui vẻ. Nghĩ đến, cũng chỉ có sư phó có thể tại này tiểu ni cô trước mặt như thế bình yên tư thái.

Nghi Lâm tất nhiên đói chết!

Tại bị Điền Bá Quang cầm lấy sống chung một chỗ trong khoảng thời gian này, tự nhiên không có khả năng tùy ý bốn phía đi dạo, ăn cái gì cũng là ăn bửa hôm, hơn nữa nói tiếp phái Hằng Sơn chính là thức ăn chay, không có khả năng đi ăn cái khác món ăn thôn quê, tự nhiên mà vậy Nghi Lâm trong khoảng thời gian này cũng không có ăn được, khiến cho người so với Nhạc Duyên lúc trước nhìn thấy Nghi Lâm gầy gò không ít.

Rất yên tĩnh.

Nghi Lâm lúc ăn cơm sau rất yên tĩnh, chỉ là lẳng lặng chậm rãi ăn, cho dù là bụng đói, ăn rất là cấp tốc, nhưng trong mắt người ngoài lại vẫn là không nhanh không chậm.

Rất nhanh.

Một chén lớn cơm đã muốn ăn xong, ngẩng đầu Nghi Lâm rất có chút ít không có ý tứ.

Với tư cách phái Hằng Sơn đệ tử, với tư cách Phật gia đệ tử, tiết kiệm cũng là khắc vào nàng trong xương, trong chén có thể nói là rất sạch sẽ, một hạt cơm thừa đều không có. Duy nhất tồn tại ngược lại Nghi Lâm khóe miệng, này nhiễm vài khỏa màu trắng hạt cơm.

“…”

Nhìn qua Nghi Lâm khóe miệng hạt cơm, còn có đối phương này nháy mắt to, Nhạc Duyên không khỏi cười,

loại này bộ dáng rất có một loại tiểu muội nhà bên muội hương vị. . Tự nhiên mà vậy, không có có mọi … khác tâm tư Nhạc Duyên, liền vươn tay hướng Nghi Lâm mặt mà đi, nghĩ muốn thay đối phương chà lau này khóe miệng hạt cơm.

Đang lúc Nhạc Duyên tay sắp tiếp xúc đến Nghi Lâm thời điểm, lại nghe mặt sau một cái rất là mềm giòn dễ vỡ đồng âm đột nhiên vang lên.

“Oa!”

“Một cái tiểu hòa thượng! Một cái tiểu ni cô! Còn có một nghĩ muốn đùa giỡn người ta nam nhân!”

Nhạc Duyên động tác định dạng tại giữa không trung, mà Nghi Lâm cũng là không khỏi khuôn mặt nhỏ đỏ lên, Lâm Bình Chi càng giận dữ. Ba người cùng nhau quay đầu nhìn lại, nhìn thấy lại là một mười hai mười ba tuổi tiểu nữ đồng, giờ phút này đang một cá nhân cô linh linh đứng ở trong góc nhỏ, cầm lấy hai cái bánh bao gặm, miệng đầy trơn nhờn.

Lúc này nữ đồng đang nháy mắt con ngươi, mang theo ý cười đầy mặt thanh tú động lòng người nhìn qua ba người, mà mà nói chính là từ nơi này nữ đồng trong miệng nói ra. (chưa xong còn tiếp. .)

Chương 032 : Giống như khói không phải khói

Ba mươi hai chương giống như khói không phải khói

Một thân xanh biếc quần áo, hai cái đen nhánh tỏa sáng bím tóc, tùy ý rủ xuống tại bên tai.

Trước trán, thì là một loạt nghiêng hình tóc cắt ngang trán.

Tiểu cô nương này thoạt nhìn tuổi không qua mười hai mười ba tuổi, làn da tuyết trắng, khuôn mặt trứng nhi thanh tú đáng yêu, lại còn xa xa xưng không lên thiếu nữ, gần kề có thể dùng nữ đồng xưng hắn.

Nhưng là chính là như vậy một cái thoạt nhìn không hiểu chuyện tiểu cô nương, cũng là một câu đem Nhạc Duyên, Nghi Lâm còn có Lâm Bình Chi ba người cho nói sững sờ.

Cái gì gọi là nghĩ muốn đùa giỡn người ta?

Ta đây là đại ca ca quan tâm muội muội tâm tính, được rồi?

Đùa giỡn cái gì, ta tuyệt đối sẽ không thừa nhận!

Quay đầu lại, Nhạc Duyên chằm chằm vào tiểu cô nương kia, trong nội tâm đối với chính mình vừa mới này nhịn không được thò tay động tác như thế định

nghĩa.

Ta là nam nhân!

Không phải là cái gì tiểu hòa thượng!

Vì cái gì mỗi người nhìn thấy ta đều là một câu tiểu hòa thượng? Ngươi một cái nữ đồng cũng là như thế cho rằng? Chẳng lẽ lại ta xác thực hòa thượng?

Mà Lâm Bình Chi cũng là mặt mũi tràn đầy phẫn nộ, trừng mắt tiểu cô nương kia, nhưng trong lòng thì bất đắc dĩ không thôi.

Về phần Nghi Lâm, này khuôn mặt nhỏ nhắn bất quá hơi chút hồng một chút, liền khôi phục nguyên trạng. Tại cúi đầu niệm một tiếng 'A di đà Phật' sau, tiểu ni cô Nghi Lâm cũng là đón tiểu cô nương kia tầm mắt, cao thấp đánh giá đến cái này tiểu nữ đồng tới, trong mắt hiện lên một tia mê hoặc, tiểu cô nương này thân ảnh, Nghi Lâm cảm giác mình tựa hồ là đã gặp nhau ở nơi nào.

Thấy Nhạc Duyên, Nghi Lâm còn có Lâm Bình Chi ba người dừng lại, cùng với ngạc nhiên bộ dáng. Tiểu cô nương ba ngụm làm hai cái đem trên tay bánh bao ăn hết, đem cái miệng nhỏ nhắn trướng phình, dùng sức nuốt mấy ngụm, phát giác chính mình có chút chút nghẹn sau, tiểu cô nương lập tức thò tay đem bên cạnh cái bàn vô ích xuống tới ấm trà lấy tới, lúc này mới dùng sức hướng trong miệng đổ ra nâng nước trà, lúc này mới đem trong miệng bánh bao triệt để nuốt vào, thực sự ngạnh trợn mắt nhìn thẳng.

Đánh một cái nấc sau, tiểu cô nương lúc này mới tùy ý lau một bả trên môi mỡ đông, tầm mắt bình tĩnh nhìn ba người. Cười đùa nói: “Xem các ngươi ba người bộ dáng như vậy, nghĩ đến ta không có nói sai á!” Nói xong, còn vui tươi hớn hở vỗ vỗ tay, tựa hồ là phát hiện cái gì không được sự tình.

“…”

Nhạc Duyên không nói gì trong.

Tiểu ni cô Nghi Lâm vẫn tại nhíu mày hồi tưởng đến trước mắt tiểu cô nương thân phận, đối phương này thân ảnh quen thuộc, luôn tại Nghi Lâm trong đầu lắc lư.

Về phần Lâm Bình Chi đã là tại bắt đầu làm hít sâu, sâu hít sâu một hơi, Lâm Bình Chi ngẫm lại, từ trong lòng móc ra một cái nhỏ nguyên bảo, hướng tiểu cô nương vung tay ý bảo xuống. Nói: “Tiểu cô nương, ngươi đi địa phương khác chơi a, cái này nhỏ nguyên bảo liền là tiểu muội muội ngươi!”

Ừ?

Này cách làm…

Nhạc Duyên quay đầu, đang nhìn mình đồ đệ Lâm Bình Chi, này quả nhiên là nhà giàu Đại thiếu gia phương pháp làm việc a!

“YAA.A.A..!”

Tiểu cô nương chằm chằm vào Lâm Bình Chi trên tay

này nhỏ nguyên bảo, trong mắt cũng lộ ra rõ ràng nghĩ muốn thần sắc, nhưng lại không có như Lâm Bình Chi trong tưởng tượng như vậy lại đây lấy tiền, mà là này nho nhỏ lông mày nhíu lại, rất là khinh thường nói ra: “Tiểu hòa thượng. Ngươi đây là muốn dùng tiền bạc kia bức miệng ta sao?”

“Nhưng mà, ngươi cho rằng dùng tiền bạc nghẹn miệng ta, có thể phủ nhận sự thật sao?”

“Ngươi một ít cá lóe sáng đầu bóng lưỡng, người nào sẽ không cho là ngươi là một tiểu hòa thượng? Hơn nữa thử nghĩ. Không phải nghĩ làm hòa thượng, ngươi làm gì thế muốn cắt một người đầu trọc? Chẳng lẽ lại mùa hè cảm thấy mát mẻ sao?”

Tiểu cô nương trong miệng mà nói, liên tiếp bỗng xuất hiện, thẳng nghẹn Lâm Bình Chi há mồm không thể nói.

Ai nha nha!

Tức chết ta!

Lâm Bình Chi sắc mặt lúc trắng lúc xanh. Sinh sinh bị một cái mười hai mười ba tuổi tiểu nữ đồng cho nghẹn thành như vậy, hơn nữa sự thật không thể nói rõ, lại khiến cho Lâm Bình Chi trong nội tâm đều là phẫn nộ. Trong tay đồng bạc bảo ba một chút vỗ vào trên mặt bàn. Đứng dậy muốn hướng tiểu cô nương kia phóng đi, quyết định đem đối phương bắt lấy, hảo hảo đánh dừng lại bờ mông, làm cho đối phương biết rõ mà nói cái gì là không thể nói lung tung.

“… !”

Nhìn qua bên người Lâm Bình Chi này đứng dậy muốn chạy đi qua bộ dáng, Nhạc Duyên đã biết chính hắn một đồ đệ đã bị trước mắt tiểu cô nương cho triệt để tức đến. Thấy thế, Nhạc Duyên ôm đồm qua muốn tiến lên Lâm Bình Chi, dùng sức đem đối phương đặt tại trên ghế, này mới an ủi nói: “Bình Chi, nàng vẫn còn con nít!”

Hô!

Thật sâu lớn lên hút mấy cái khí, Lâm Bình Chi lúc này mới cảm giác mình cũng rất giống có chút quá độ, cùng một cá mười hai mười ba tuổi nữ đồng tức giận, điều này thực không là một kiện chuyện gì.

Đúng!

Ta là tương lai đại hiệp!

Không thể cùng tiểu hài tử chất khí!

“! ! !”

Tiểu cô nương thấy thế vỗ vỗ bản thân này bằng phẳng bộ ngực, đối với Lâm Bình Chi đột nhiên bạo động nàng vẫn là đã giật mình, nhưng là kế tiếp cũng là đối với Lâm Bình Chi một hồi căm tức, trong lòng tự nhủ ngươi lớn như vậy thân hình người, tại sao phải cùng mình một cái tiểu cô nương gia tức giận đâu này? Chẳng lẽ mình nói không phải sự thật sao? Cũng chỉ có sự thật, mới sẽ cho người thẹn quá hoá giận.

Dưới đáy lòng đối với Lâm Bình Chi hành vi định ra thẹn quá hoá giận định nghĩa sau, tiểu cô nương tầm mắt rồi lại rơi vào Nhạc Duyên trên người. Nhạc Duyên một thân này nhẹ nhàng tốt công tử bộ dáng, nhường tiểu cô nương ấn tượng cũng không được khá lắm.

Tiểu cô nương tuổi tuy nhỏ, cũng là cảm thấy như vậy nam nhân thập phần không đáng tín nhiệm.

“Này, còn ngươi nữa cũng là!”

Tiểu cô nương hiển nhiên không có bị Lâm Bình Chi phẫn nộ hù đến, nàng tuy nhiên không nghĩ dẫn đến Lâm Bình Chi, xác thực đem ánh mắt rơi vào Nhạc Duyên trên người, nói ra: “Vừa mới ta nhìn thấy ngươi muốn thò tay vuốt này tiểu ni cô mặt, còn có cười rất là cái kia…”

Cân nhắc, tiểu cô nương không có tìm được hình dung hợp thành, chỉ có thể dùng cái kia thay thế.

“Ai?”

Nhạc Duyên quay đầu lại, nhìn về phía đối phương, đối với tiểu cô nương này thật đúng là lau mắt mà nhìn, bất quá đối với đối phương thuyết pháp, hắn tự nhiên là không sẽ để ý, nhưng lại cũng không thể xác nhận, nói: “Tiểu nha đầu, có thể không nên nói lung tung nha. Nghi Lâm nhưng mà ta ân nhân cứu mạng, ta vẫn là đem nàng coi như muội muội, mà Nghi Lâm cũng là đem ta coi như đại ca ca!”

“Hừ!”

Tiểu cô nương chợt vừa quay đầu lại, khinh thường nhẹ khiển trách tiếng vang lên, nương theo lấy quay đầu động tác, này hai cái bím tóc tùy theo mà vũ động, trên trán tóc cắt ngang trán không hoàn toàn rung động. Đối với Nhạc Duyên thuyết pháp, tiểu cô nương căn bản tất nhiên không thể cho rằng, ngược lại là dùng một loại khinh bỉ tầm mắt nói ra: “Ngươi đó mới là gạt người!”

“Tiểu ni cô, ngươi không nên tin hắn!”

“Rất nhiều người đều là từ ca ca muội muội quan hệ bắt đầu biến hóa, đến cuối cùng… Hừ! Hừ! Hừ!”

Liên tục ba tiếng hừ nhẹ, là có ý gì tự nhiên là không cần nói cũng biết.

Chỉ là lời này nghe tiểu ni cô Nghi Lâm mặt đỏ tới mang tai, trợn mắt há hốc mồm, thuần khiết nàng ở đâu nghĩ tới những thứ này.

Ngược lại Nhạc Duyên nghe vậy tức giận, có thể nói hắn đối với Nghi Lâm thật đúng là chính là cái loại này rất tinh khiết cảm giác, cô bé này là ai cũng không đành lòng đi tổn thương. Trước mắt nghe tiểu cô nương này vừa nói như vậy. Nhạc Duyên cái này dưới bình thường tình huống rất khó phẫn nộ người, cũng vô cùng tức giận, đang muốn đứng dậy hảo hảo cho tiểu cô nương này nói ra nói ra.

Đứng người lên, đang muốn nói điều gì thời điểm, lại bị bên cạnh Lâm Bình Chi cùng Nghi Lâm hai người cùng một chỗ cho túm trở về trên chỗ ngồi, chỉ nghe Nghi Lâm

cùng Lâm Bình Chi hai người trăm miệng một lời nói ra: “Nhạc đại ca (sư phó), nàng vẫn còn con nít nha!”

“Ta…”

Nghe tiểu ni cô Nghi Lâm cùng đồ đệ mình Lâm Bình Chi mà nói, Nhạc Duyên không nói gì.

Hai người các ngươi đây là đang làm gì đó?

Quay đầu lại, Nhạc Duyên dùng một loại rất là bất đắc dĩ tầm mắt quét hai người một cái, trong nội tâm có chút bất đắc dĩ. Ta có như vậy không hợp thói thường sao?

“Oa!”

Nhạc Duyên không có dạng, ngược lại tiểu cô nương thấy thế kinh hãi, chỉ vào Nhạc Duyên ba người sững sờ nói ra: “Hai người các ngươi cá thật không hiểu xấu hổ, cùng tiểu hài tử tức giận! Cô lỗ lỗ!” Nói một câu như vậy, tiểu cô nương hai tay cắm tại chính mình trên lỗ tai, làm một cái voi bộ dáng động tác, vểnh lên cái miệng nhỏ nhắn, hướng ba người làm một cái trào phúng động tác, sau đó thu tay lại xoay người liền chuẩn bị chạy.

“Khúc Phi Yên! ! !”

Tại thấy tiểu cô nương này nghịch ngợm gây sự bộ dáng sau. Nhạc Duyên rốt cục nhịn không được nói ra đối phương danh tự.

“Ừ? !”

Khúc Phi Yên nghe vậy chấn động, lập tức cả kinh, nguyên vốn chuẩn bị từ thang lầu cao thấp suy nghĩ pháp lập tức biến mất, cũng là thả người muốn từ lầu hai cửa sổ trực tiếp nhảy ra đi. Phải biết rằng. Trong đoạn thời gian này, có thể là không có những người khác biết được chính mình danh tự.

Mà trước mắt người này lại biết được chính mình danh tự, như vậy hiển nhiên cũng biết mình gia gia.

Nghĩ tới đây, nguyên bản quấy rối tâm tư không có. Có chỉ là lo lắng.

Thân hình lóe lên.

Tại Khúc Phi Yên từ cửa sổ nhảy ra nháy mắt, Nhạc Duyên đã muốn từ trên chỗ ngồi động tác, thò tay bay thẳng đến tiểu cô nương chộp tới.

“Hừ! Ngươi bắt không được ta!”

Trong lòng tính toán nếu như những người kia muốn bắt chính mình mà nói. Chính mình chỉ cần la to, có thể an toàn thoát thân. Đáng tiếc là, ý nghĩ này vừa mới trong lòng bay lên, lập tức liền tiêu tán ra.

“Ồ?”

Hai chân treo trên bầu trời, hai tay cũng tùy ý vũ động, cùng loại chó bới vài cái, Khúc Phi Yên ngạc nhiên phát hiện mình treo ở giữa không trung, tại cảm nhận được chính mình sau cổ lên lực đạo, lại đã biết bản thân bị người tại cửa sổ cửa cho bắt lấy. Chính là muốn lớn

tiếng la lên, đã thấy một cái đại thủ một bả che miệng mình, lập tức cả người từ cửa sổ cho xách đi vào.

Khách điếm.

Gian phòng.

Lâm Bình Chi cùng Nghi Lâm hai người nhìn qua Nhạc Duyên động tác, hơi miệng mở rộng, mí mắt thì là không ngừng rung động. Mà Nghi Lâm cũng là cúi đầu không ngừng nhớ kỹ a di đà Phật, trong mắt thực sự có như vậy một tia nhịn không được vui vẻ.

Trên mặt ghế.

Khúc Phi Yên bị Nhạc Duyên cả người đè ở phía trên, mà giờ khắc này Nhạc Duyên đang mặt đen thui, dùng sức dùng tay kéo Khúc Phi Yên này phình phảng phất giống như bánh bao bình thường gò má, hai tay xoa mì vắt bình thường tại người ta tiểu cô nương trên mặt xoa tới xoa đi.

Chỉ chốc lát sau, Khúc Phi Yên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đã xoa cá đỏ bừng.

Một đôi đại trong mắt to, hai khỏa nước mắt nhi ở bên trong không ngừng đảo quanh, tựu là nhịn xuống không cho nó đến rơi xuống.

Khúc Phi Yên tức giận trừng mắt Nhạc Duyên, một bộ nghiến răng nghiến lợi bộ dáng.

Buông tay ra, Nhạc Duyên thoả mãn hô một hơi, sau đó

cũng là cầm lấy tay trái, này ngón tay cái cùng ngón trỏ trong lúc đó chỗ, thì là lưu một cái phi thường rõ ràng dấu răng.

“Tốt!”

“Trả thù trở về!”

Mở ra hai tay, Nhạc Duyên dựa vào thành ghế, sắc mặt nghiêm túc đánh giá trước mắt Khúc Phi Yên, vừa cười vừa nói: “Tiểu cô nương thật sự là tốt tuổi, ta cực nhỏ bị thương, ngoại thương càng hiếm thấy. Hôm nay, coi như là mở tiền lệ!”

“Hừ!”

Khúc Phi Yên tiếp tục căm tức Nhạc Duyên, hừ lạnh một tiếng.

Vuốt vuốt từ Khúc Phi Yên trên tay đoạt tới hai thanh đoản kiếm, Nhạc Duyên lúc này mới cười hỏi: “Gia gia của ngươi cũng tới a!”

“Cũng là!”

“Dùng gia gia của ngươi cùng Lưu Chính Phong quan hệ, này tranh vào vũng nước đục hắn không thể không chuyến!”

Không chờ Khúc Phi Yên trả lời, Nhạc Duyên liền phối hợp cho mình đáp án.

Mà ở những lời này, Lâm Bình Chi cùng Nghi Lâm hai

người giờ mới hiểu được trước mắt tiểu cô nương thân phận chân thật, đối phương chính là là ma giáo Trưởng lão Khúc Dương cháu gái.

Chương 033 : Khúc Phi Yên

Ba mươi ba chương Khúc Phi Yên

Ai không biết Hoàng Dung?

Tại Kim Dung trong thế giới, nữ nhân này là một rất có mị lực nữ tử.

Tuổi trẻ bản Hoàng Dung Nhạc Duyên chưa từng gặp qua, hắn nhìn thấy Hoàng Dung đã là thân làm vợ người, nguyên bản cái loại này xinh đẹp giảo hoạt cũng đã thu liễm không ít. Mà trước mắt Khúc Phi Yên cũng đã nhường có một loại nhìn thấy Hoàng Dung khi còn bé tràng cảnh.

Tiểu cô nương này thông minh cũng rất cơ trí, này cùng Hoàng Dung cực kỳ giống nhau. Nhưng là Khúc Phi Yên xảo trá tai quái cũng không phải Hoàng Dung có thể so sánh, so với Hoàng Dung, Khúc Phi Yên nhiều ra một phần không kiêng nể gì cả.

Có lẽ là xuất thân Nhật Nguyệt thần giáo quan hệ, mới khiến cho Khúc Phi Yên nhiều ra một phần tàn nhẫn.

Ở đằng kia dạng trong hoàn cảnh, Khúc Phi Yên không thể không dùng cái loại này con nhím phương thức tự bảo vệ mình cùng trào phúng đối phương.

Phải biết, bởi vì nàng gia gia Khúc Dương duyên cớ,

khiến cho tại trong giáo Khúc Dương là phản đồ, tại chính đạo mắt người trong Khúc Dương lại là đáng giết Ma Giáo người, nơi này bên ngoài hai đầu không phải người tình cảnh quả thực là một loại khảo nghiệm. Lại càng không nói mới mười hai mười ba tuổi Khúc Phi Yên.

Hơi chút ngu một chút, có thể không dưới loại tình huống này sống sót vẫn là một chuyện khác.

Bất quá trên thực tế, nguyên câu chuyện này trong tiểu cô nương này lại cuối cùng là một không có sống sót, bất quá mười mấy tuổi liền chết ở phái Tung Sơn Phí Bân dưới thân kiếm. Nếu là không có chết đi, tiểu cô nương này có lẽ sẽ là một cái khác Hoàng Dung.

Không!

Xác thực nói, tại Nhạc Duyên trong nội tâm Khúc Phi Yên càng giống như một thiếu nữ khác.

Tên kia đồng dạng xuất từ Ma Giáo thiếu nữ.

Dùng hiện tại Khúc Phi Yên tính nết, Nhật Nguyệt thần giáo thật không thích hợp tiểu cô nương này phát triển, thích hợp nhất địa phương lại hẳn là này tại Đại Đường trong thế giới Âm Quý phái. Bởi vì Khúc Phi Yên sinh trưởng hoàn cảnh, khiến cho nàng so với Hoàng Dung khi còn bé nhiều ra một cổ không kiêng nể gì cả cùng tàn nhẫn.

“…”

Tầm mắt ngắm lên trước mắt cái này một mực cứng ngắc lấy cùng mình đối mặt tiểu cô nương, Nhạc Duyên lại cũng không khỏi không cảm thán tiểu cô nương này cốt khí. Bình thường tiểu cô nương phỏng chừng giờ phút này đã sớm khóc, nhưng là trước mắt Khúc Phi Yên tuy là bị đặt tại trên mặt ghế, một đôi nước mắt nhi sắp rơi xuống đáng thương bộ dáng.

Nhưng là đối phương này thỉnh thoảng từ trong mắt hiện lên giảo hoạt cũng là rơi vào Nhạc Duyên trong mắt.

“Ngươi nghĩ đến làm sao chạy trốn?”

Tầm mắt quan sát đến tiểu cô nương biểu lộ biến hóa, Nhạc Duyên đột nhiên hỏi: “Mà vẫn còn muốn mượn ngoại lực từ trong tay ta đoạt lại ngươi đoản kiếm?”

“…”

Mở to ánh mắt, Khúc Phi Yên rất là hoảng sợ nhìn qua Nhạc Duyên, nàng trong lòng mình vừa mới suy tư đồ vật này nọ bị Nhạc Duyên một câu nói toạc ra quả thực nhường tiểu cô nương đã giật mình. Trong mắt tuy nhiên hiện lên hoảng sợ. Nhưng là tiểu cô nương vẫn là cố gắng bảo trì trấn định, bảo trì kiêu căng biểu lộ.

“Gia gia của ngươi sẽ không tới nơi này cứu ngươi!”

Nhạc Duyên tiếp tục nói: “Dùng gia gia của ngươi thân phận một khi xuất hiện tại nơi này, chính ngươi cũng có thể tưởng tượng một chút là dạng gì hậu quả… Mặt khác, tiểu cô nương cũng nhất có được hay không lộ ra bản thân chân tướng, nếu để cho có chút hữu tâm nhân

trông thấy, sẽ đối với ngươi có nguy hiểm tánh mạng!”

Nói đến đây, Nhạc Duyên thò tay cởi bỏ Khúc Phi Yên trên người huyệt đạo, khiến cho hắn khôi phục hành động năng lực.

Đồng thời đem trên tay hai thanh đoản kiếm còn làm cho người ta, dặn dò: “Trở về nói cho ngươi biết gia gia, này Hành Sơn chậu vàng rửa tay đại hội chính là tuyệt địa! Sớm làm rời đi tốt!” Bất quá nói đến đây. Nhạc Duyên lại dùng một loại bất đắc dĩ ngữ khí cười nói: “Bất quá nghĩ đến gia gia của ngươi chắc là không biết rời đi, như vậy vẫn là tiểu cô nương ngươi sớm một chút rời đi tốt!”

Giang hồ!

Cái gì là giang hồ?

Thân bất do kỷ, đây cũng là giang hồ.

“…”

Khúc Phi Yên không nói gì, chỉ là bình tĩnh ngắm lên trước mắt cái này tuấn nhã nam tử, đối với đối phương mà nói Khúc Phi Yên vẫn có lấy chính mình nhận năng lực, nàng tuy nhiên tuổi rất nhỏ, nhưng là trải qua rất nhiều sự tình Khúc Phi Yên cũng là có thể nghe ra Nhạc Duyên trong lời nói hảo ý.

Hơn nữa vừa mới tại lầu hai thời điểm, nàng gục ở cửa sổ còn nhìn thấy qua Nhạc Duyên cùng này một gã khác trung niên nam nhân giao thủ, trong chớp mắt công phu triệt để hướng Khúc Phi Yên biểu hiện ra cái gì gọi là

cao thủ.

Ra tay tùy ý. Rồi lại tiêu sái.

Đối với mình sư phó Nhạc Duyên thả Ma Giáo đệ tử rời đi, Lâm Bình Chi thì không có có phản ứng gì. Tại Lâm Bình Chi trong ấn tượng, Ma Giáo làm là ma giáo, nhưng mà trước mắt như vậy tiểu nữ hài nhi làm sao cũng có thể tính là ma giáo đệ tử?

Tuy nhiên tiểu cô nương này lời nói nghe làm cho người ta thập phần phẫn nộ. Nhưng là Lâm Bình Chi cũng bất quá là thẹn quá hoá giận mà thôi, lòng hắn ruột có thể cũng không xấu.

“YAA.A.A..!”

“Ta nhớ tới!”

Nghi Lâm trong đầu buồn bực nghĩ đến bây giờ rốt cục hồi tưởng lại trước mắt cái này tên là Khúc Phi Yên tiểu cô nương vì cái gì nhìn quen mắt, ban đầu ở trong khách sạn, phái Hoa Sơn Lệnh Hồ sư huynh cùng phái Thanh Thành đệ tử giao phong thời điểm. Lúc ấy lên tiếng tựu là tiểu cô nương này.

“Ngươi là ban đầu ở trong khách sạn lên tiếng tiểu cô nương kia!”

Nghi Lâm trừng to mắt, lúc này mới vẻ mặt phảng phất giống như, trong lòng tự nhủ vừa rồi khó trách một mực rất quen thuộc. Này ‘Bờ mông hướng (về) sau Bình sa lạc nhạn kiểu’ chính thức xuất từ Khúc Phi Yên miệng.

Khúc Phi Yên quay đầu lại ngơ ngác ngó ngó cái này lớn hơn mình vài tuổi tiểu ni cô, tầm mắt rất là quái dị, thật lâu mới thở dài nói: "… Ngươi mới nhìn ra tới a!" Nói đến đây, này trong giọng nói tựa hồ rất là bất đắc dĩ hung ác, đối với cái này ngơ ngác ni cô, Khúc Phi Yên đã muốn không lời nào để nói.

Lời này nói thẳng Nghi Lâm mặt đỏ tới mang tai, lúc trước Khúc Phi Yên coi như là lên tiếng lên tiếng ủng hộ nàng một bả, hiện tại chính mình mới nhận ra tới thực cũng không có ý tứ.

Bất quá Nhạc Duyên, Nghi Lâm cùng Lâm Bình Chi ba người đều không có ngăn trở Khúc Phi Yên tất yếu, thấy ba người nhượng xuất rời đi con đường sau, Khúc Phi Yên cũng là lại ngừng lưu lại, ngó ngó này đóng chặt cửa phòng, tiểu cô nương lại đặt mông ngồi trở lại đi, nói: "Ta không đi!"

"Ai?"

Lâm Bình Chi trợn mắt há hốc mồm nhìn qua một lần nữa trở lại trên mặt ghế, ngồi ở Nhạc Duyên trước mặt Khúc Phi Yên, rất là ngoài ý muốn. Tự mình sư phó làm cho nàng rời đi, nhưng không ngờ đối phương lại không tiếp thụ, ngược lại muốn lại tại nơi này.

Đồng dạng.

Tiểu ni cô Nghi Lâm cũng rất là mê hoặc, đối với cái này Khúc Phi Yên lựa chọn rất là ngạc nhiên. Phải biết, tiểu cô nương này có thể là vừa vặn bị Nhạc Duyên dùng tay

kéo mặt, cùng xoa mì vắt giống như đem đối phương một tấm khuôn mặt nhỏ nhắn cho xoa đỏ bừng, xoa thảm Hề Hề bộ dáng, thiếu chút nữa trực tiếp khóc.

Làm sao…

Hiện tại lại muốn lưu lại đâu này?

“Ha ha…”

Ngược lại Nhạc Duyên nghe vậy cười, ngắm lên trước mắt cái này bất quá mười hai mười ba tuổi nữ đồng, nhìn đối phương nghiêm túc bộ dáng, Nhạc Duyên cũng là biết rõ đối phương tâm tư. Không phải không thừa nhận, cái này tên là Khúc Phi Yên tiểu cô nương ngược lại đánh một cái hảo tâm suy nghĩ.

Quay đầu lại quét mắt một vòng Lâm Bình Chi, tiểu tử này kinh nghiệm quá ít, chỉ có một lời nhiệt huyết, nhiều khi còn có chút ngớ ngẩn. Mà tiểu ni cô Nghi Lâm cho tới nay đều thuộc về ngốc manh giống, tinh khiết rối tinh rối mù. Người ta căn bản là sẽ không hướng chỗ hỏng nghĩ.

Đối với so với, trước mắt dĩ nhiên là mình cùng cái này mười hai mười ba tuổi nữ đồng kinh nghiệm giang hồ nhiều nhất.

Không thể không nói đây là một kiện cực kỳ buồn cười sự tình.

Đón Lâm Bình Chi cùng Nghi Lâm hai người ánh mắt nghi ngờ, Khúc Phi Yên trong lúc đó trở nên nhăn nhó

đứng lên, một đôi đoản kiếm thu hồi trong tay áo, mà người nàng thì là một đôi bàn tay nhỏ bé gắt gao quấn quýt lấy, không ngừng đong đưa thân thể, đồng thời trên đầu mái tóc cũng là tả hữu qua lại tới lui.

Tại Lâm Bình Chi cùng Nghi Lâm hai người mê hoặc ở bên trong, chỉ nghe Khúc Phi Yên dùng một loại rất nhỏ âm thanh rất ngượng ngùng ngữ khí thầm nói: “Ta vừa mới đều bị người này dùng tay đem trên người sờ khắp, phải biết rằng nam nữ thụ thụ bất thân. Hắn khẳng định phải đối với ta phụ trách!”

“…”

“…”

Lâm Bình Chi cùng Nghi Lâm hai người nghe vậy hai mặt nhìn nhau, trợn mắt há hốc mồm.

Mà đang cười nhạt nhìn xem Khúc Phi Yên trả lời như thế nào Nhạc Duyên càng cơ hồ là chân kế tiếp lảo đảo, cũng rất là ngoài ý muốn nhìn qua Khúc Phi Yên, chính mình vừa mới cũng bất quá là trả thù một bả vê một bả đối phương bánh bao mặt mà thôi.

Nơi đó có nói như vậy không hợp thói thường?

Hơn nữa trước mắt Khúc Phi Yên bất quá là một cái phẳng lì vóc người, gần kề mười hai mười ba tuổi nữ đồng mà thôi.

“Hừ!”

Hừ lạnh một tiếng, Nhạc Duyên trên ánh mắt hạ tướng Khúc Phi Yên dò xét một lần, không thể không nói Khúc Phi Yên quả thực tính là một tiểu mỹ nữ, nhưng mà chẳng qua là một cái nữ đồng mà thôi, hoàn toàn không có nẩy nở. Tầm mắt rơi vào tiểu cô nương môn kia phẳng lỳ đồng dạng vóc người lên. Nhạc Duyên rất là bất đắc dĩ thở dài một hơi, liền trào phúng tầm mắt đều lười cho. Trực tiếp xoay người, đong đưa cây quạt rời đi.

“Uy?”

Cảm nhận được Nhạc Duyên tầm mắt nhìn từ trên xuống dưới chính mình, nhất là tại chính mình bộ ngực dừng lại trong chốc lát sau. Cái loại này trong tầm mắt chẳng thèm ngó tới trực tiếp nhường Khúc Phi Yên tức giận, cả giận nói: “Ngươi có ý tứ gì?”

“Không có ý gì!”

Nhạc Duyên đã muốn chậm rãi xoay người, cũng không quay đầu lại nói ra.

“Oa a a!”

Tiểu cô nương giận dữ, trong tay áo hai thanh nhỏ đoản kiếm thoáng cái liền trượt ra tới. Cầm trên tay, đe dọa: “Ngươi cái này đăng đồ tử, đàn ông phụ lòng. Vừa mới chiếm con người toàn vẹn nhà tiện nghi cứ như vậy rời đi? Ta tự sát cho ngươi xem!”

“Kiếm đã muốn cho ngươi, thỉnh tự tiện!”

Nhạc Duyên mà nói truyền tới, người cũng đã mở cửa

phòng, đã muốn đi ra ngoài.

“…”

Một hồi nhe răng trợn mắt sau, Khúc Phi Yên tức giận hừ một tiếng, đoản kiếm thu hồi ống tay áo, thực sự theo sau. Mà đi ở cuối cùng Lâm Bình Chi thì là cả há hốc mồm.

Về phần Nghi Lâm ngược lại không có nghĩ nhiều như vậy, chỉ là bước nhanh đuổi theo hai người thân ảnh, đi ra ngoài.

Tốt một cái tiểu cô nương!

Hảo một cái Khúc Phi Yên!

Tiểu cô nương này tuổi tuy nhỏ, nhưng là nhìn người cũng là có một bộ chính mình tầm mắt cùng xử sự thái độ.

Cùng tại bên cạnh mình, Nhạc Duyên tự nhiên sẽ không để cho người động nàng một cọng tóc gáy.

Không phải không thừa nhận tiểu cô nương này năng lực, cũng không biết là nàng bản thân ý nghĩ, vẫn là thuộc về nữ hài tử trực giác, Khúc Phi Yên làm chính xác nhất lựa chọn.

…

Thời gian dần dần qua.

Tại chập tối thời điểm, Nhạc Duyên đem Nghi Lâm đưa đến nàng sư môn phái Hằng Sơn người chỗ mà sau, này liền rời đi.

Đối với Nghi Lâm an ủi, trở lại sư phó của nàng chỗ đó, Nhạc Duyên tự nhiên không cần lo lắng. Dùng này Định Dật sư thái tính tình, nghĩ muốn hiểu trên đường phát sinh cái gì, đây là tất nhiên sự tình.

Chỉ là đối với mình cùng Định Dật sư thái gặp mặt, Nhạc Duyên ngẫm lại vẫn là tính.

Nhớ ngày đó chính mình từ Hằng Sơn thấy tính dưới đỉnh lúc đến sau, một ít khúc 'Tiểu hòa thượng xuống núi hoá duyên, lão hòa thượng có dặn dò! Trên núi ni cô là lão hổ, nhìn thấy muốn né tránh!' ca khúc mang đến ảnh hưởng tuyệt đối không nhỏ. Mình lúc này đứng ở Định Dật sư thái trước mặt, không cần nghĩ, làm không tốt hai người tựu là sống mái với nhau tiết tấu.

Hiện tại này cục diện, Nhạc Duyên không nghĩ đánh, càng không muốn cùng ni cô đánh.

Nhất là đã đến trung niên thời mãn kinh đồng phát cuồng ni cô, này càng khủng bố.

Đối mặt như vậy nữ nhân, Nhạc Duyên tự giác không muốn bị người khác tìm phiền toái.

Hiện tại, Nhạc Duyên thì là chuẩn bị trở về khách điếm đi.

Tại phía sau hắn, thì là theo chân Lâm Bình Chi cùng

Khúc Phi Yên.

Giờ phút này hai người đang nói nhỏ ầm ĩ lấy ——

“Biết không? Ta cũng không phải hòa thượng, sau này không nên gọi ta là tiểu hòa thượng!”

“Tốt! Tiểu hòa thượng!” (chưa xong còn tiếp. .)

Chương 034 : Ai dám xưng hiệp! (thượng)

Ba mươi bốn chương ai dám xưng hiệp! (thượng)

Ngày hôm sau.

Lưu Chính Phong chậu vàng rửa tay thời gian.

Lưu phủ.

Bị Lưu Chính Phong thiếp mời mời người giang hồ trên cơ bản cũng đã đi tới nơi này, giống như ngày đó môn đạo người, Định Dật sư thái bọn người tại. Mà khi phái Hoa Sơn Chưởng môn Quân Tử Kiếm Nhạc Bất Quần đi đến Lưu phủ thời điểm, những người này đều được hàng giai đón chào.

Phải biết, không nói trước phái Hoa Sơn hiện tại tình cảnh như thế nào, nhưng là nó đúng là vẫn còn Ngũ nhạc kiếm phái một trong, cho dù là hiện tại cục diện đã là Ngũ Nhạc trong kế cuối tồn tại. Nhưng là, Nhạc Bất Quần vợ chồng trên giang hồ danh vọng cuối cùng không phải không có thể khinh thường.

Có thể nói, Nhạc Bất Quần có thể tự mình trước tới tham gia Lưu Chính Phong chậu vàng rửa tay đại hội, đây tuyệt đối là cho Lưu Chính Phong thật lớn mặt mũi.

Hơn nữa khiến người ngoài ý là, nguyên bản bị thương nặng Dư Thương Hải nhưng cũng là tại sáng sớm hôm

nay đuổi tới Lưu phủ, tuy nhiên người thoạt nhìn sắc mặt còn có chút tái nhợt, nhưng là tại như vậy một thời gian ngắn tới, thương thế hiển nhiên được đến điều dưỡng.

Người, tuy nhiên thoạt nhìn vẫn còn có chút thảm Hề Hề, nhưng là một thân Chưởng môn khí độ ngược lại còn tại. Bất quá làm Dư Thương Hải đã đến sau, những người khác đến cũng bất quá là theo Dư Thương Hải hơi chút giao lưu, cũng không có sâu trò chuyện. Dù sao trước mắt Dư Thương Hải còn mang theo một thân tổn thương, hơn nữa tại Phúc Uy tiêu cục nếm mùi thất bại sự tình, mọi người trong nội tâm cũng từng người biết được.

Cho nên, Dư Thương Hải cùng mấy người nói chuyện phiếm trong cũng lộ ra vẻ có chút khô cằn, bất quá là mọi người gặp mặt sau bình thường hàn huyên mà thôi.

“… Ừ?”

Làm Nhạc Bất Quần mang theo Hoa Sơn mọi người đi tới thời điểm, Dư Thương Hải cảm giác như có chút kỳ quái, mê hoặc nói: “Hoa Sơn Chưởng môn tự mình đến chỗ này, Lưu Chính Phong cũng không có lớn như vậy mặt mũi, như vậy hắn đến tột cùng là vì sao mà đến?”

Người, đối với người khác phân tích tổng là ưa thích tại bản thân góc độ tiến hành.

Tại Dư Thương Hải trong nội tâm, tự nhiên là hoài nghi Nhạc Bất Quần trước tới tham gia này đại hội nguyên do.

Nếu như là phái Hằng Sơn Định Dật sư thái lời nói, nàng nhưng không có nghĩ nhiều như vậy. Bất quá, trước mắt nàng quả thật có tâm tư nghĩ muốn cùng Quân Tử Kiếm Nhạc Bất Quần lý luận một chút, muốn nói đạo nói ra bọn họ hạ cái kia lang thang đại đệ tử Lệnh Hồ Xung sự tình.

Đương nhiên. Định Dật sư thái nhưng trong lòng đồng dạng đối với Nhạc Duyên sự tình rất là ngoài ý muốn.

Từ Nghi Lâm trong miệng, Định Dật sư thái tự nhiên sẽ hiểu chính mình yêu mến tiểu đồ đệ là được đến Nhạc Duyên hỗ trợ, mới cứu tới, nếu không lời nói một mực đứng ở này Điền Bá Quang bên người, quỷ mới biết sẽ phát sinh cái dạng gì sự tình.

Nói dài như vậy đoạn thời gian, Điền Bá Quang không có đối với Nghi Lâm làm cái gì, này đã để Định Dật sư thái rất là ngoài ý muốn.

Nhạc Duyên võ công rất cao!

Đây là từ Nghi Lâm miệng ở bên trong lấy được kết quả, trong đầu hiện lên chính mình não bổ đi ra Nhạc Duyên cùng Điền Bá Quang giao thủ hình ảnh, chỉ là kẹp lấy bắn ra hai cái, liền phá Điền Bá Quang khoái đao. Dọa Điền Bá Quang hốt hoảng mà chạy.

Như thế năng lực, cho dù là nàng Định Dật cũng không có cách nào làm được.

Tuyệt đối cao thủ!

Chỉ là này Nhạc Duyên làm sao sẽ bị thương, xuất hiện tại Hằng Sơn, điểm này cũng làm cho Định Dật sư thái tỉ mỉ suy tư.

Thật lâu.

“Này Nhạc Duyên sẽ không phải thật sự là cùng này Bất Giới hòa thượng bình thường ý nghĩ a?”

Trong nội tâm đột nhiên hiện lên như vậy ý niệm trong đầu, tầm mắt rơi ở bên người này bình tĩnh nhìn trước mắt tiểu ni cô Nghi Lâm, Định Dật sư thái trong nội tâm lập tức đối với Nhạc Duyên cảnh giới lại lần nữa tăng lên một bả, cảm thấy lần sau nhìn thấy Nhạc Duyên chính mình phải hảo hảo hỏi một chút người này rốt cuộc là cái gì tâm tư.

Nhạc Chưởng môn!

Trong nội tâm ý niệm trong đầu đè xuống, Định Dật sư thái tầm mắt rơi vào Quân Tử Kiếm Nhạc Bất Quần trên người, tầm mắt đánh giá cái này vang danh giang hồ Quân Tử Kiếm. Định Dật sư thái tự nhiên là rất quen thuộc đối phương. Hơn nữa, đối phương này một thân xanh trắng đạo bào Nhạc Bất Quần là rất ít mặc.

Tại Định Dật sư thái hiểu ở bên trong, Nhạc Bất Quần mặc vào này một thân xanh trắng đạo bào, bình thường chỉ có tại phát sinh đại sự. Hay là đặc biệt trong cuộc sống mới có thể mặc vào này một thân thoạt nhìn có chút xa hoa cao nhã đạo bào.

Mà trước mắt, này Lưu Chính Phong chậu vàng rửa tay đại hội tự nhiên tính cả là trên giang hồ một đại sự.

Chỉ là…

Ngắm lên trước mắt cái này bộ dáng tuấn nhã, một thân quân tử khí tức Nhạc Bất Quần, Định Dật sư thái không hiểu nhớ tới cái kia làm cho nàng rất có chút đáng ghét Nhạc Duyên.

May mắn chúng ta phái Hằng Sơn chính là nữ tử môn phái. Nếu không lời nói nếu xuất hiện cao cường như vậy tao nhã Chưởng môn, tuyệt đối sẽ xảy ra vấn đề.

Làm Lưu Chính Phong dẫn Nhạc Bất Quần đoàn người đã đến thời điểm, tất cả mọi người là vô cùng lễ phép tiến hành một phen giao lưu. Trong đó. Phái Thanh Thành Chưởng môn Dư Thương Hải cùng Nhạc Bất Quần chắp tay thất lễ thời điểm, Nhạc Bất Quần trong ánh mắt ngược lại hiện lên một tia ngoài ý muốn.

Chỉ là này chợt lóe lên ngoài ý muốn, cũng không có bị Dư Thương Hải chứng kiến, song phương bất quá là có chút vuốt cằm, chỉ thế thôi.

Mọi người bất quá là sơ giao.

Mà khi mấy vị giang hồ nổi danh người đến đây sau, kế tiếp không sau một lát, lại đây một đám giang hồ nhân sĩ, mấy trăm vị giang hồ khách nhân như nước chảy bình thường vọt tới. Cái Bang phó Bang chủ trương Kim Ngao, Trịnh Châu cửa Hạ lão Quyền Sư suất lĩnh ba con rể, xuyên ngạc Tam Hạp Thần Nữ phong thiết bà ngoại,

Đông Hải Hải Sa bang Bang chủ Phan Hống, Khúc Giang hai bằng hữu thần đao trắng khắc, thần bút Lô Tây suy nghĩ đợi người trước sau đã đến.

Trong chớp mắt, Lưu phủ cũng đã triệt để náo nhiệt lên.

“Chân nhiệt : nóng quá ồn ào!”

Mang một cái trúc mũ rộng vành, chỉ kém trên tay không có pháp trượng Lâm Bình Chi càng giống một vị đại sư, ngẩng đầu, quét mắt một vòng này ầm ầm Lưu phủ, đối với bên người ngồi ngay ngắn Nhạc Duyên cảm thán nói: “Sư phó, này Hành Sơn Lưu Chính Phong trên giang hồ danh vọng vẫn là khá lớn a!”

Vừa vặn trước mặt hắn đi qua cũng là một đám võ lâm tiền bối, hay là thanh danh lên cao giang hồ thiếu hiệp. Đương nhiên, một mình hắn cũng không biết, đây là túm ở bên cạnh một cái tựa hồ đối với này rất là quen thuộc giang hồ nhân sĩ, hiểu một phen sau thế mới biết hiểu.

Ngược lại đứng ở Nhạc Duyên bên người tiểu cô nương Khúc Phi Yên cũng là nghe vậy quắt quắt miệng, đối với ở trước mắt nhóm người này cái gọi là chính đạo nhân sĩ, tại tiểu cô nương trong mắt vẫn thật là là không nhìn trúng.

Nhìn Khúc Phi Yên này quắt miệng tức giận bộ dáng, cũng không biết là đối với Nhạc Duyên hờ hững duyên cớ, hay là bởi vì Lâm Bình Chi đeo lên mũ rộng vành, khiến cho giữ người không thể nhìn thấy hắn đầu bóng lưỡng nguyên nhân, tóm lại, tại loại này kêu loạn trong hoàn cảnh, Khúc Phi Yên tâm tình không được tốt.

Phải biết rằng tại thần giáo, cùng loại như vậy tụ hội tuyệt đối sẽ không như vậy ồn ào!

Đang nghe Lâm Bình Chi cảm thán sau, tiểu cô nương Khúc Phi Yên lên tiếng, nói ra: “Danh vọng khá lớn? Mới sẽ không đấy!”

“Ừ?”

Lâm Bình Chi nghe vậy cúi đầu nhìn xem đứng ở trước mặt Khúc Phi Yên, rất là ngoài ý muốn.

Chỉ nghe Khúc Phi Yên tiếp tục nói: “Đến đây những thứ này giang hồ nhân sĩ có thể không có mấy người là môn phái Chưởng môn, trừ phái Hoa Sơn cùng phái Thanh Thành đến đây là Chưởng môn bên ngoài, cái khác cơ hồ đều là Trưởng lão, hay là phó Bang chủ…”

“Nếu như đổi lại là Thiếu Lâm Võ Đang, hoặc là phái Tung Sơn. Nghĩ đến tiến đến tuyệt đối không chỉ là những người này a?”

Đương nhiên, Khúc Phi Yên đang nói những lời này thời điểm, thanh âm lộ ra vẻ rất nhỏ, cũng không có không để ý trường hợp lớn tiếng nói.

“Ách…”

Lâm Bình Chi nghe vậy chần chờ, như vậy một tính toán, này phái Hành Sơn Lưu Chính Phong danh vọng tựa hồ thật đúng là không thế nào lớn.

Đang tại Lâm Bình Chi cùng Khúc Phi Yên một lớn một nhỏ hai người tại nói nhỏ thời điểm, Nhạc Duyên cũng là đang đánh giá lấy bốn phía, cho tới bây giờ phái Tung Sơn vẫn không ai đến đây hơn nữa trong chuyện này đã bắt đầu tại tràn ngập một cổ kỳ lạ bầu không khí.

Ngoại nhân có lẽ cảm thụ không tới, nhưng là Nhạc Duyên cũng là phát giác.

Có người ở chờ mong lấy cái gì.

Quả nhiên.

Không sau một lát. Một hồi gõ gõ lên tiếng ở bên trong, nhất danh triều đình quan viên mang theo thư danh nha dịch đi vào Lưu phủ.

Như vậy người đã đến, nhường đang tại nói thầm Lâm Bình Chi cùng Khúc Phi Yên hai người dừng lại khắc khẩu, mà là nhìn về phía người tới. Hai người liếc nhau, rất là ngoài dự tính, này chậu vàng rửa tay đại hội làm sao có triều đình quan viên đến đây?

Phải biết rằng Lâm gia nhưng mà cũng có người tại triều đình làm quan, tại loại này cùng người giang hồ tụ hội ở bên trong, triều đình người bình thường cũng là muốn tị hiềm. Tựa như Lâm Bình Chi gặp qua cha mình đưa tiền bạc cho này làm quan Lâm gia trưởng bối, nhưng là người lại chưa bao giờ tự mình đi bái kiến qua.

Mà trước mắt. Triều đình này quan viên đột nhiên đi đến, cũng là nhường tất cả mọi người ngoài ý muốn. Bất quá mọi người càng nhiều vẫn là cảm thán Lưu Chính Phong

giao lưu rộng lớn mà thôi, cũng thật không ngờ phương diện khác.

“Tới!”

Nhạc Duyên mở to hai mắt, nhìn qua này đột nhiên xuất hiện quan viên. Trong mắt hiện lên một tia trào phúng.

Này nên nói như thế nào?

Buồn bực đầu trong giang hồ hỗn, không giải thích được hiểu thế giới đại hoàn cảnh, cuối cùng sẽ chơi xảy ra vấn đề! Hay hoặc giả là không giải thích được quốc gia đại sự, cả ngày chỉ biết đánh đánh giết giết. Cuối cùng là một sẽ xảy ra vấn đề!

Nhưng là, đây cũng là giang hồ, không có có bao nhiêu người có thể đứng ở nơi này loại trên độ cao. Càng nhiều người vẫn là người mang trẻ sơ sinh tâm mà vào. Cũng là vết thương đầy người rời đi, càng nhiều người vẫn là vẫn lạc trong đó.

Biết rõ quốc gia đại sự cái gì, ai còn lăn lộn giang hồ?

Mà trước mắt, Lưu Chính Phong hiển nhiên là sắp chơi xảy ra vấn đề.

“Làm cái gì vậy?”

Khúc Phi Yên cũng là trừng to mắt, một đôi mái tóc theo đầu đong đưa mà vũ động, nhìn qua này triều đình quan viên xuất hiện rất là ngoài ý muốn: “Tại sao có thể có làm quan đến đây?”

Lâm Bình Chi không có trả lời, mà là sững sờ nhìn trước mắt tràng cảnh, hắn tự nhiên cũng là không rõ.

Hai người không rõ, cho nên đều đem ánh mắt rơi ở phía trước Nhạc Duyên trên người, nghĩ đến Nhạc Duyên đối với cái này có chỗ hiểu.

“Các ngươi nhìn là được!”

Tựa hồ là cảm nhận được sau lưng tầm mắt, Nhạc Duyên đầu cũng không có trở về nói ra: “Nhất là Bình Chi, hôm nay liền xem thật kỹ mắt nhìn hạ giang hồ là một cái dạng gì giang hồ!”

Cái này giang hồ là một cái dạng gì giang hồ?

Lâm Bình Chi cùng Khúc Phi Yên đều là sững sờ, không rõ Nhạc Duyên chuyện đó ý tứ, tại trong lòng hai người này giang hồ tựu là giang hồ, chẳng lẽ lại còn có đủ loại kiểu dáng? Lâm Bình Chi là mới ra đời người mới cũng không hiểu biết, mà Khúc Phi Yên lâu tại Nhật Nguyệt thần giáo ngốc, hơn nữa cộng thêm cao tuổi nhỏ, cũng không rõ ràng lắm. Cho nên, hai người đối với cái này đều là đầu đầy sương mù, cũng là không chút nào hiểu rõ, chỉ có thể yên tĩnh chờ đợi sự tình phát triển.

Đột nhiên kế tiếp sự tình phát triển nhường Lâm Bình Chi cùng Khúc Phi Yên hai người trợn mắt há hốc mồm, này đến đây quan viên dĩ nhiên là tới tuyên thánh chỉ, triều đình lại cho Lưu Chính Phong một cái tham tướng vị trí.

“…”

Nháy mắt mấy cái, hiện tại Lâm Bình Chi không giống nguyên lai gặp diệt môn chi tổn thương hắn đầy bụng cừu hận, giờ phút này Lâm Bình Chi tâm tư rõ nét rất, tại nhìn thấy loại tình huống này sau, hắn trong khoảng thời gian ngắn mơ mơ màng màng, cảm giác, cảm thấy trước mắt sự tình không đúng chỗ nào.

Nghĩ hắn Lâm Bình Chi tại Phúc Châu có thể nói là chân chính nhà giàu Đại thiếu gia, Lâm gia tại quan phủ trên có lấy quan hệ, có nhiều thứ hắn tự nhiên sẽ hiểu. Tuy nhiên không rõ là nơi nào xảy ra vấn đề, nhưng là Lâm Bình Chi vẫn cảm thấy có chuyện phát triển không phải là dạng như vậy.

Tại điểm này lên, cơ trí giảo hoạt Khúc Phi Yên cuối cùng là bởi vì tuổi còn nhỏ, lịch duyệt không đủ, mà không rõ, tại tiểu cô nương trong nội tâm tính toán ngược lại nếu là có triều đình lực lượng, Lưu bá bá tất nhiên có thể bình an.

Không hiểu, tiểu cô nương còn hâm mộ nâng này Lưu gia tỷ tỷ đứng lên.

Làm thánh chỉ tuyên không lâu sau, một mực chưa hiện thân phái Tung Sơn rốt cục xuất hiện.

Chương 035 : Ai dám xưng hiệp (trung)

Ba mươi lăm chương ai dám xưng hiệp (trung)

Phái Tung Sơn, đến!

Sát khí nghiêm nghị đến.

Nhìn lại lấy nóc nhà, cùng với bốn phía chỗ phái Tung Sơn đệ tử, Lâm Bình Chi trong khoảng thời gian ngắn ngạc nhiên vô cùng.

Đang tại Lưu Chính Phong sẽ phải chậu vàng rửa tay thỏa đáng, Tung Sơn người tới ngăn trở.

Một mặt ngũ sắc cờ gấm!

Đại biểu cho một cái trong giang hồ người nào cũng không thể khinh thường người, Ngũ Nhạc kiếm phái Minh chủ —— Tả Lãnh Thiện.

Mà ngũ sắc cờ gấm thì chính là Tả Lãnh Thiện lệnh kỳ.

“Lưu sư thúc, phụng Ngũ Nhạc kiếm phái Tả minh chủ cờ lệnh: Lưu sư thúc chậu vàng rửa tay đại sự, thỉnh tạm thi hành áp sau.” Nhất danh Tung Sơn đệ tử giơ lệnh kỳ, đang tại vô số giang hồ nhân sĩ mở miệng nói ra, coi như là trực tiếp cắt đứt Lưu Chính Phong chậu vàng rửa tay đại hội.

“Không biết Minh chủ này lệnh, đến tột cùng là ý gì?”

Lưu Chính Phong tuy nhiên trên mặt còn có chứa nụ cười, nhưng là nội tâm cũng đã nổi lên ba đào, trước mắt cục diện đã hoàn toàn siêu ra bản thân dự đoán. Nghĩ đến, này đột ngột phát triển, cho dù là Lưu Chính Phong cả đời trải qua không ít sóng to gió lớn, nhưng là ngay tại lúc này lại vẫn là chấn động không thôi, ngay tiếp theo ngữ khí cũng có chút phát run đứng lên.

“Đệ tử phụng mệnh làm việc, thực không biết Minh chủ ý chỉ, thỉnh Lưu sư thúc thứ tội.”

Người này tên là Sử Đăng Đạt Tung Sơn đệ tử ngược lại có phần có lễ phép, tại triều Lưu Chính Phong chào sau, đồng thời cũng không có quên hướng thiên môn đạo người, Nhạc Bất Quần, Định Dật sư thái đợi người hành lễ, nói: “Tung Sơn môn hạ đệ tử, bái kiến các vị sư bá, sư thúc!”

Lần này lễ tiết, khiến cho trong đó Định Dật sư thái có chút vui sướng, đối với cái này Tung Sơn đệ tử ấn tượng ngược lại vài phân.

Trên đài.

Sự tình phát triển vượt qua đám người đoán trước, rất nhiều giang hồ nhân sĩ đều là dùng một loại ngạc nhiên ánh mắt nhìn phát sinh trước mắt sự tình, càng nhiều chính là là một loại vây xem thái độ. Vốn, rất nhiều người trước tới tham gia này Lưu Chính Phong chậu vàng rửa tay đại hội bất quá là vì đối phương thanh danh cho cá mặt mũi mà thôi.

Lâm Bình Chi ngơ ngác nhìn xem trên đài, sự tình phát triển tự nhiên không phải hắn đang có thể hiểu được. Bất quá, một cái phái Thanh Thành có thể nhường Phúc Uy tiêu cục có vô số áp lực. Mà trước mắt này Ngũ Nhạc kiếm phái Minh chủ này một thân phần càng làm cho Lâm Bình Chi trong nội tâm rất là rung động.

Hiển nhiên, này Ngũ Nhạc Minh chủ thân phận muốn xa so với phái Thanh Thành Dư Thương Hải thân phận càng thêm tôn quý.

Mà tiểu cô nương Khúc Phi Yên tựa hồ là cảm nhận được cái gì không thứ tốt, cả người thì là trong đám người một hồi tán loạn, lại là nghĩ muốn đến Lưu phủ hậu viện đi. Đáng tiếc là, Khúc Phi Yên tuy nhiên chui vào trong đó, đem Lưu Chính Phong nữ nhi nghĩ muốn mang đi ra, lại cuối cùng lại bị ngoại nhân cản lại.

Làm Lâm Bình Chi quay đầu, này mới phát hiện bên người Khúc Phi Yên không thấy bóng dáng, lại thấy sư phụ mình này đã muốn đột nhiên biểu lộ, lại biết vấn đề này phát triển đã muốn rơi vào Nhạc Duyên trong nội tâm.

Muốn nói gì. Lâm Bình Chi ngẫm lại lại ngừng ý nghĩ trong lòng, liền đứng ở Nhạc Duyên bên cạnh cứ như vậy xem tiếp đi.

Nhưng mà theo sự tình phát triển, Lâm Bình Chi sắc mặt trở nên càng ngày càng âm trầm, đến cuối cùng cũng là sắp nhỏ nước tới. Trước mắt sự tình, phát triển quá nhường Lâm Bình Chi ngoài ý muốn.

Thiếu niên tâm tính hắn, bất quá là vài lần cũng đã vô cùng phẫn giận lên.

Tại Lâm Bình Chi phẫn nộ thỏa đáng, Lưu Chính Phong cùng phái Tung Sơn đã muốn dần dần hiện ra mâu thuẫn đồng dạng là rơi tại trong mắt người khác.

Trước mắt, thân là phái Thanh Thành Chưởng môn Dư Thương Hải đã muốn bị thương, hơn nữa phái Tung Sơn thế lớn. Mặc dù là Dư Thương Hải muốn nói điều gì, lúc này lại cũng chỉ có thể trầm mặc không nói. Phái Thanh Thành mặc dù không nhỏ, nhưng là hoàn toàn không phải phái Tung Sơn đối thủ, hơn nữa Dư Thương Hải cũng không muốn chính mình trở thành phái Tung Sơn giờ phút này liên lụy đối tượng.

Nói tiếp. Bởi vì Tịch Tà Kiếm Phổ sự tình, Dư Thương Hải cũng đã nhiễm một thân tanh, ít nhất tại nơi này đến nay, phái Hằng Sơn Định Dật sư thái liền chưa cho hắn qua sắc mặt tốt nhìn.

Mà Định Dật sư thái lỗ mãng tính tình khiến cho nàng hoàn toàn không có nghĩ nhiều như vậy. Căn bản không có ngờ tới trước mắt cục diện sẽ là như thế nào hiểm ác.

Về phần phái Hoa Sơn…

Thân là Chưởng môn Nhạc Bất Quần thì là chậm rãi bưng chén trà, uống trà, tựa hồ trà nước trà trong chén muốn xa so với vấn đề này phát triển bắt làm trò hề nhiều lắm. Ngược lại Ninh Trung Tắc sắc mặt so sánh

ngưng trọng. Nhìn thấy tràng diện lên nếu không, nàng đã muốn cảm nhận được trong đó không ổn.

Ngược lại Nhạc Linh San hết nhìn đông tới nhìn tây một phen, đối với ở trước mắt sự tình cũng không có làm sao để ý.

"…"

Khóe miệng kéo nhẹ, cười cười, chậm rãi đặt chén trà xuống, Nhạc Bất Quần trên mặt ôn hòa vui vẻ hướng phái Tung Sơn đệ tử phương hướng nhìn lại, nhưng trong lòng thì suy nghĩ đạo này Tả sư huynh thủ đoạn càng tàn nhẫn, Tung Sơn làm việc nhưng cũng là càng phát bừa bãi!

Đáng tiếc thủ đoạn mặc dù tốt, nhưng mà quá mức thô ráp chút ít!

Tại làm phái Tung Sơn thập tam thái bảo tới vài đại cao thủ, trong đó Phí Bân, đinh miễn đợi người đã đến sau, cục diện đã muốn triệt để hỗn loạn lên, này nhiều tiếng những câu trong sát ý đã bắt đầu chính diện bức bách đứng lên.

Trong nội tâm đối với phái Tung Sơn cách làm hạ định nghĩa, Nhạc Bất Quần đứng dậy lên tiếng nói: "Lưu hiền đệ, ngươi chỉ cần điểm gật đầu một cái, Nhạc Bất Quần phụ trách cho ngươi xử lý Khúc Dương như thế nào? Ngươi nói đại trượng phu không thể thực xin lỗi bằng hữu, chẳng lẽ thiên hạ liền chỉ Khúc Dương một người mới là bằng hữu của ngươi, chúng ta Ngũ Nhạc kiếm phái cùng nơi này rất nhiều anh hùng hảo hán, liền cũng

không phải là bằng hữu của ngươi? Nơi này hơn ngàn vị võ lâm đồng đạo, vừa nghe đến ngươi muốn chậu vàng rửa tay, cũng ngàn dặm xa xôi chạy đến, đầy ngập thành ý hướng ngươi chúc mừng, cuối cùng thắm thiết a? Chẳng lẽ cả nhà ngươi lão ấu tánh mạng, Ngũ Nhạc kiếm phái sư bằng hữu ân nghị, nơi này trăm ngàn vị đồng đạo giao tình, cùng nhau cộng thêm tương khởi tới, còn không kịp nổi Khúc Dương một người?”

Nhưng mà, Lưu Chính Phong cự tuyệt.

Dưới đài.

Nhạc Duyên đong đưa cây quạt híp mắt không ngừng đánh giá trước mắt những thứ này người giang hồ, hắn phát hiện lúc trước nghe nói cái này chuyện xưa bất quá là tại văn bản lên chỗ nhìn, phân tích không ra bao nhiêu sự tình tới. Nhưng trước mắt, đang tại mặt chuyện phát sinh cũng là đột nhiên Nhạc Duyên suy tư đến trong đó một ít chỗ không ổn.

Lưu Chính Phong cùng phái Hành Sơn Chưởng môn vô cùng không hợp đây là trên giang hồ cũng biết sự tình, dựa theo lệ cũ mà nói, phái Tung Sơn hẳn là lựa chọn đến đỡ Lưu Chính Phong cùng vô cùng đánh nhau, mà ngồi thu ngư ông thủ lợi. Thí dụ như phái Hoa Sơn trong vịn lấy Kiếm Tông đệ tử cùng Nhạc Bất Quần tranh Chưởng môn, nhưng là trước mắt cục diện cũng là phái Tung Sơn đối với Lưu Chính Phong đuổi tận giết tuyệt.

Duy nhất giải thích chính là phái Tung Sơn bí mật cùng Lưu Chính Phong giao lưu qua, nhưng là không có lấy được nhất kết quả tốt. Hơn nữa Lưu Chính Phong trên

giang hồ danh vọng, đối với Tả Lãnh Thiện mà nói Ngũ Nhạc hợp nhất liền bị thật lớn trở ngại.

Như vậy, vì diệt trừ cái này đá cản đường đầu, Lưu Chính Phong hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Càng làm cho Nhạc Duyên có chút ngoài ý muốn lại là vừa vặn Nhạc Bất Quần câu nói kia, cũng là sinh sinh đem Lưu Chính Phong lại lần nữa hướng tử lộ lên đẩy một cái.

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, Nhạc Duyên tầm mắt hướng một thân này nhường Nhạc Duyên vô cùng quen thuộc xanh trắng đạo bào nhìn lại.

“… Ừ?”

Cảm nhận được rơi vào thân thượng tầm mắt, giật mình trong Nhạc Bất Quần nghiêng đầu sang chỗ khác, hướng đang nhìn mình hi vọng của mọi người đi, cũng là nhìn thấy đứng ở dưới mặt trong đám người Nhạc Duyên. Tầm mắt nao nao, lập tức gật đầu cười, xa xa hướng Nhạc Duyên chắp chắp tay, này liền xoay người ngồi trở lại vị trí của mình.

Hai mắt có chút híp lại, phái Hoa Sơn lựa chọn đã là một mực đột nhiên, bọn họ là sẽ không nhúng tay trong đó, hơn nữa Nhạc Duyên cảm giác, cảm thấy này Lưu Chính Phong chết là Nhạc Bất Quần chỗ thích nghe ngóng.

Tỉ mỉ vừa nghĩ cũng thế, tại đây Ngũ Nhạc ở bên trong, đồng ý Ngũ Nhạc hợp nhất trừ đề xuất đề nghị này phái

Tung Sơn Chưởng môn Tả Lãnh Thiện bên ngoài, chính là phái Hoa Sơn Chưởng môn Nhạc Bất Quần.

Chỉ là thấy lấy chính mình hậu nhân như thế như vậy tính toán, Nhạc Duyên tâm tình nhất thời vô cùng phức tạp.

…

Một hồi khuyên giải không có hiệu quả sau, cũng là trực tiếp động thủ, đang lúc mọi người xôn xao trong giết chóc bắt đầu.

Như thế cục diện, khiến cho Lâm Bình Chi cái này mới vừa vặn vừa bước vào giang hồ tiểu thái điểu ở đâu gặp qua tàn nhẫn như vậy sự tình, không chỉ có là muốn giết Lưu Chính Phong, lại càng muốn giết Lưu Chính Phong toàn gia. Làm nhìn đến đây thời điểm, Lâm Bình Chi đã sớm nhịn không được, cả người dẫn theo một cây thiết côn tử hướng phía trước chen chúc đi qua.

Lâm Bình Chi động tác Nhạc Duyên tự nhiên nhìn thấy, ngẫm lại liền cũng theo sau.

Bọn họ giết Lưu Chính Phong Nhạc Duyên có thể bất kể, nhưng là lạm sát kẻ vô tội lại là không thể không thò tay.

Đương!

Nhất thanh muộn hưởng, cũng là Tung Sơn đệ tử trường kiếm trong tay bị nhất danh đầu đội lấy mũ rộng vành nam tử dùng thiết côn cho sinh sinh đỡ được.

Một tiếng vang thật lớn đột ngột vang lên, điều này khiến cho tại động thủ mấy người toàn bộ đều dừng lại, nhìn về phía này từ trong đám người chui đi ra nam tử trẻ tuổi.

Tung Sơn đệ tử nhất thời hoàn toàn không ngờ rằng quần hùng trong sẽ có người nhúng tay trong đó, ra tay đại kiếm hoàn toàn sử xuất tất cả lực đạo, một kiếm bổ vào thiết côn bữa nay lúc bắn ngược trở về, nện vào trên người mình, lập tức phát ra một tiếng kêu thảm.

Mà Lâm Bình Chi trên tay càng run lên, một tay đã muốn triệt để tê dại.

Bất quá đối với chính mình cứu tới Lưu phủ người nhà, Lâm Bình Chi cũng là không kịp an ủi, mà là mắt trợn tròn căm tức trước mắt đoàn người này, nhóm người này được xưng danh môn chính phái người giang hồ, nổi giận nói: “Các ngươi tính là cái gì danh môn đại phái? Thậm chí ngay cả tay không tấc sắt phụ nhân cũng không buông tha?”

Là!

Lâm Bình Chi phi thường phẫn nộ, vốn là muốn đến trong danh môn chính phái, ban đầu ở phái Thanh Thành đả kích sau, hắn liền đối với mấy cái này chính đạo có đề phòng, nhưng là mặc dù là như vậy Lâm Bình Chi lại cũng chưa từng gặp qua như thế lãnh khốc cách làm.

Cho dù là lúc trước phái Thanh Thành nhằm vào hắn

Lâm Bình Chi Phúc Uy tiêu cục, giết chết người lại cũng bất quá là tiêu đầu, cũng là giang hồ người, càng nhiều vẫn là nhằm vào cha hắn tử ba người. Nhưng là trước mắt, đám người kia nhưng mà đối với không hề có lực hoàn thủ phụ nhân trực tiếp hạ sát thủ!

Trừ đó ra, càng làm cho Lâm Bình Chi cực kỳ tức giận vẫn là bốn phía những thứ kia vây xem xem cuộc vui người, dĩ nhiên là trơ mắt nhìn lên trước mặt thảm kịch phát sinh, trong đó lại duy có một nữ ni cô ra tay ngăn cản một chút, không có kết quả sau cũng là thối lui tới!

Này đường đường danh môn chính phái đúng là bộ dáng như vậy…

Lâm Bình Chi trong nội tâm phẫn nộ đồng thời cũng là càng nhiều tâm lạnh cùng trái tim băng giá.

Này giang hồ là thế nào đâu này?

“Còn có các ngươi! ! !”

Lâm Bình Chi đầu tiên là căm tức Tung Sơn người sau, lập tức hắn chậm rãi đưa tay phải ra, ngón trỏ một chút một chút từ phái Thái Sơn Thiên Môn đạo nhân, phái Hằng Sơn Định Dật sư thái, phái Hoa Sơn Nhạc Bất Quần đợi người trên mặt điểm đi qua, lập tức có xoay người điểm hướng dưới đài những người khác, nói: “Trơ mắt nhìn thấy phái Tung Sơn sát hại vô tội, các ngươi tính cái gì danh môn chính phái, có tư cách gì bị người tôn xưng một tiếng đại hiệp?”

Một câu điếc tai phát hội lời nói phảng phất giống như

một đạo sấm sét trực tiếp bổ vào đã muốn đục ngầu này phiến thiên không.

Chướng mắt!

Đâm đau!

Chương 036 : Chương ai dám xưng hiệp!

Ba mươi sáu chương ai dám xưng hiệp! (hạ)

Tuyên truyền giác ngộ.

Lâm Bình Chi này xâm nhập hắn về sau, điểm này lấy tất cả mọi người mặt, chỗ hỏi lên lời nói cũng là nhường rất nhiều người giật mình đột nhiên.

Cái gì là đại hiệp?

Chúng ta trong giang hồ hỗn sống trong, không phải cũng kỳ vọng người khác tôn kính kêu lên chính mình một tiếng đại hiệp sao?

Nhưng mà trước mắt sự tình thật là lớn hiệp phải làm sao?

Trầm mặc.

Không nói gì trầm mặc.

Gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, đây là đại hiệp!

Cướp của người giàu chia cho người nghèo, chuyên vì kẻ yếu kêu chuyện bất bình, đây cũng là đại hiệp!

Thù nước hận nhà, cũng là một vai nâng lên này muốn đổ ra thiên không, đồng dạng là đại hiệp!

Có thể hỏi cái gì chứng kiến cường giả, đối với này vô tội nữ tử yếu đuối hạ sát thủ thời điểm, nhưng không ai ra tay ngăn cản? Bởi vì thanh danh? Hay là bởi vì yêu quý vũ mao?

Không nói trong đó có ít người bị Lâm Bình Chi lời nói cho chấn trụ, nhưng là làm việc phái Tung Sơn lại không thể như thế.

Không giải thích được từ quần hùng trong nhảy ra một cái đeo mũ rộng vành, cầm trong tay thiết côn người thiếu niên ngăn cản phái Tung Sơn làm việc, này đối với bọn họ mà nói, đây đã là tuyệt đại khiêu khích. Làm Lâm Bình Chi lời nói vừa mới nói xong, Tung Sơn người cảm giác như nhường này nhảy lên đài thiếu niên lại lần nữa nói tiếp tất nhiên sẽ xảy ra vấn đề.

Thân là Tung Sơn thập tam thái bảo Phí Bân thấy thế, trong tay đại kiếm giương lên, cũng là bay thẳng đến Lâm Bình Chi chém qua đi.

“! ! !”

Cho dù là Lâm Bình Chi đã muốn lạy Nhạc Duyên vi sư, nhưng hắn vẫn không có Nhạc Duyên như vậy năng lực, này trong khoảng thời gian ngắn tới tuy nhiên tiến bộ rõ ràng, nhưng cuối cùng mà nói vẫn là một con giang hồ tiểu thái điểu, sử dụng là mèo ba chân công phu.

Nhất là Lâm Bình Chi tại quả thực thời điểm, đem nguyên bản Nhạc Duyên dạy bảo công phu cấp quên, đối mặt Phí Bân công kích, thò tay thi triển chính là gia

truyền Tịch Tà kiếm pháp. Chẳng qua là dùng côn đại kiếm, sử đi ra cũng là quái mô quái dạng.

Đương!

Hoả Tinh văng khắp nơi ở bên trong, Lâm Bình Chi trên tay thiết côn bị Phí Bân đánh bay ra ngoài, đang ở đó đại kiếm sắp chém xuống thời điểm, một đạo bạch sắc vật từ dưới đài bay ra. Trực tiếp đánh vào Phí Bân trong tay trên đại kiếm. Phát ra bùm một tiếng vỡ vang lên, lập tức này màu trắng vật đạn trở về.

Mà Phí Bân cũng là chỉ cảm thấy trên tay một cổ mạnh mẽ truyền đến, xém tí nữa nhường trong tay đại kiếm bay ra, kinh hãi trong Phí Bân gắt gao bắt lấy đại kiếm lúc này mới khiến cho vũ khí không có rời tay, bất quá hắn người nhưng cũng bị này cổ lực đạo mà mang chếch, người lui hướng bên cạnh.

“là ai! ! !”

Giận dữ mắng mỏ trong tiếng, một bên Đinh Miễn quay đầu lại nhìn lại, nhìn rõ ràng này màu trắng vật, rõ ràng là một thanh Bạch Ngọc quạt xếp. Mà đồng thời, một đạo nhân ảnh đã muốn xuất hiện tại trên đài. Đi đến Lâm Bình Chi bên người.

Quạt xếp giương lên, trải ra ra, Nhạc Duyên đong đưa cây quạt trên mặt sắc lạnh ngắm lên trước mắt Tung Sơn đám người.

Ba !

Đồng thời.

Lâm Bình Chi trên đầu mũ rộng vành vỡ đi ra, Nhạc Duyên tuy nhiên dùng Bạch Ngọc quạt xếp ngăn lại Phí Bân đại kiếm, nhưng là đối phương trên đại kiếm mang đến khí kình cũng là bổ ra Lâm Bình Chi trên đầu mũ rộng vành, vỡ thành hai nửa rơi trên mặt đất, lộ ra trong đó này lóe sáng đủ để khúc xạ ánh mặt trời đầu bóng lưỡng tới.

Hòa thượng!

Đây là mọi người ấn tượng đầu tiên cùng cảm giác, lập tức có người liền phát hiện Lâm Bình Chi đỉnh đầu cũng không có này cấm sẹo, hiển nhiên thân phận đối phương cũng không phải hòa thượng. Điều này khiến cho phái Tung Sơn trong lòng người hô một ngụm thở dài. Về phần Dư Thương Hải, còn có Nhạc Bất Quần, Nhạc Linh San đám người cũng là nhận ra cái này đầu bóng lưỡng Lâm Bình Chi tới.

Nhạc Bất Quần Hoa Sơn đám người không nói, ở đằng kia trong khách sạn mọi người liền chạm qua mặt, đã có chuẩn bị, đến không có bị Lâm Bình Chi đầu bóng lưỡng mà ngoài ý muốn. Ngược lại Dư Thương Hải bị Lâm Bình Chi một ít cá lóe sáng đầu bóng lưỡng cho tránh sững sờ mắt.

Bất quá đám người tầm mắt chỉ là tại Lâm Bình Chi trên người thoáng dừng lại một chút, mọi người tầm mắt liền rơi vào một thân này mực áo, một thanh Bạch Ngọc Phiến, một đầu tóc đen Nhạc Duyên trên người.

Trong đó phái Hằng Sơn cùng phái Hoa Sơn hai phái người tầm mắt kỳ quái nhất. Trong đó tiểu ni cô Nghi Lâm thì là một tấm trên khuôn mặt nhỏ nhắn treo đầy lo lắng. Mà Nhạc Linh San cũng là kinh ngạc không hiểu.

“Tại hạ Nhạc Duyên!”

“Chẳng qua là không quen nhìn bọn ngươi đối với tay không tấc sắt người đau nhức hạ sát thủ, mang theo đồ đệ đến đây ngăn cản mà thôi!”

Trong tay quạt xếp nhẹ lay động, Nhạc Duyên đón Đinh Miễn tầm mắt. Rất là tùy ý giới thiệu nói. Trên mặt nụ cười ôn hòa, lại là không có chút nào phẫn nộ, chỉ là dùng một loại nhìn không được ánh mắt đánh giá phái Tung Sơn đám người.

Bọn ngươi không xứng xưng là hiệp!

Dùng đến như vậy một loại miệt thị tầm mắt, nhìn qua đám người.

“Nhạc Duyên?”

Nghe vậy sững sờ, Đinh Miễn híp lại ánh mắt, nhìn từ trên xuống dưới trước mắt cái này phảng phất giống như công tử văn nhã nam nhân, tầm mắt lại đang Lâm Bình Chi trên người dừng lại một cái, lúc này mới lên tiếng nói: “Ngươi thật muốn cùng ta Ngũ Nhạc kiếm phái là địch? Muốn cùng thiên hạ này chính đạo là địch?”

Trong lời nói cũng là tại thượng cương thượng tuyến, chuẩn bị đem người trước mắt đánh vì Ma Giáo đồng

đảng, trong lòng Đinh Miễn đã là giống như này tính toán.

“Lạm sát kẻ vô tội người cũng dám xưng chính đạo?”

“Hàaa…!”

Một tiếng cười nhạo, Nhạc Duyên tựa hồ là nghe thấy cái gì buồn cười sự tình, vui mừng, nói: “Bọn ngươi Tung Sơn cùng Lưu Chính Phong bản thân ân oán ta không nhiều lắm hứng thú, nhưng là họa không kịp người nhà những lời này cũng không phải là nói nói mà thôi a!”

Nói xong, Nhạc Duyên động thủ.

Trong tay quạt xếp vừa thu lại, trở tay đánh về phía từ phía sau một kiếm đâm về chính mình Phí Bân, đồng thời tay phải cũng là hóa quyền vì chưởng nghênh hướng Đinh Miễn.

Đinh!

Một tiếng thanh thúy thanh âm ở sau người vang lên, Nhạc Duyên trong tay Bạch Ngọc quạt xếp cùng Phí Bân trong tay đại kiếm mũi kiếm tương giao, lập tức Phí Bân chính là toàn thân run lên, chỉ cảm thấy một cổ thật lớn lực đạo dọc theo đại kiếm truyền đến. Gượng chống sau nửa ngày, cũng là rốt cuộc nhịn không được, bức lui ra.

Cả người sắc mặt xanh lét một mảnh, hồng một mảnh, hiển nhiên là một kích phía dưới chịu không nhỏ nội thương.

Tại đánh lui Phí Bân sau, Nhạc Duyên tay phải thì là đã cùng Đinh Miễn hữu chưởng tương giao. Một hồi nặng nề tiếng vang từ hai người truyền ra, không khí một hồi nhộn nhạo, lập tức liền thấy Đinh Miễn khóe miệng đã là lan tràn xuất huyết vết, cả người liên tục không ngừng sau lùi lại mấy bước, giẫm lộn xộn mấy khối gạch xanh, lúc này mới tan mất cổ lực đạo kia.

Kinh hãi!

Kinh hãi!

Phái Tung Sơn đám người hoàn toàn không ngờ rằng người trước mắt võ công cao như thế mạnh, tại Phí Bân cùng Đinh Miễn sau khi bị thương lui ra phía sau, nguyên vốn chuẩn bị tại Nhạc Duyên hoán khí nháy mắt ra tay nháy mắt công kích Nhạc Duyên, nhưng là thấy hình dáng Lục Bách rồi lại lập tức lại lui về tới.

Không chỉ có là phái Tung Sơn đám người kinh ngạc, hơn nữa phái Hằng Sơn nhiều người ni cô cũng là mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên, đây là lúc trước cái kia không có chút nào võ công đầu bóng lưỡng hòa thượng sao? Tóc đột nhiên biến lớn lên không nói, này võ công làm sao cũng lợi hại như vậy? Chỉ có tiểu ni cô Nghi Lâm vẻ mặt tươi cười, nàng vẫn cảm thấy Nhạc đại ca rất lợi hại.

Phái Hoa Sơn đám người cũng là phi thường kinh ngạc, bất quá cùng Hằng Sơn nhiều người ni bất đồng, bọn họ không biết Nhạc Duyên bắt đầu tình huống, tự nhiên mà vậy cho rằng Nhạc Duyên bản thân chính là một cao thủ

mà thôi. Mà thân là Chưởng môn Nhạc Bất Quần thì là đồng tử hơi co lại, hiển nhiên là bị Nhạc Duyên võ công cao kinh ngạc.

“… Ừ?”

Tầm mắt thấy lui ra phía sau Tung Sơn Tam đại thái bảo, Nhạc Duyên đang muốn nói cái gì, đã thấy bên nào Tung Sơn đệ tử vẫn không có ngừng hạ động tác, ngược lại là nhanh hơn động tác, khiến cho Lưu Chính Phong một cá nhân căn bản không cách nào ngăn cản.

Nhìn lên đến nơi đây, Nhạc Duyên phải duỗi tay ra, dưới chân nhất giẫm, nhất danh đã chết đi phái Hành Sơn đệ tử bên hông trường kiếm lập tức ra khỏi vỏ, nhảy nhập Nhạc Duyên trên tay. Sắt luyện trường kiếm hạ xuống trên tay phải. Theo ngón tay cái xoay tròn nửa vòng.

Đồng thời.

Trong tay trái quạt xếp tùy ý cắm ở trong cổ áo, trên tay phải sắt luyện trường kiếm liếc thả ở trước ngực. Một tay cầm chuôi kiếm, một tay vê mũi kiếm, lập tức gập lại, lạch cạch một tiếng vỡ vang lên, lập tức sắt luyện trường kiếm bị Nhạc Duyên bẻ khom nứt vỡ thành vô số sắt luyện mảnh nhỏ, tất cả hướng phái Tung Sơn đệ tử đánh tới.

“Ôi!”

“Không tốt!”

Một hồi kêu trời trách đất la lên, lập tức phái Tung Sơn

đệ tử đổ ra một, trên người không phải thiếu sắt luyện mảnh nhỏ. Mặc dù không có người chết, nhưng lại tại trong chớp mắt nhiều ra một mà tổn thương hoạn.

Hí! ! !

Những người khác thấy thế cơ hồ là đồng thời đứng dậy, hít sâu một hơi.

Về phần này phái Thanh Thành Dư Thương Hải cũng là không biết tại khi nào đã muốn biến mất tung ảnh, căn bản không dám ra hiện tại Nhạc Duyên trước mặt.

Tất cả mọi người tầm mắt cũng rơi vào ở giữa Nhạc Duyên trên người. Ngơ ngác nhìn qua cái kia một lần nữa rung nâng cây quạt người tuổi trẻ, trong nội tâm tràn đầy ngạc nhiên. Đứt đoạn trường kiếm, ở giữa sân có chút cao thủ tự nhiên có thể làm được, trong đó Lưu Chính Phong cũng có thể dùng tay đem sắt luyện trường kiếm gảy thành hai đoạn. Nhưng là trước mắt giống như Nhạc Duyên như vậy tùy ý bẻ gẫy trường kiếm, càng giống như ám khí bình thường kích bắn đi ra, trong chuyện này khó khăn có thể nghĩ.

Hiện tại. Một chuyến này giang hồ nhân sĩ trong cơ hồ không ai có thể làm được như thế.

Về phần Lâm Bình Chi tại Nhạc Duyên động thủ nháy mắt, cũng đã rất rõ lí lẽ lui qua một bên, cùng Khúc Phi Yên đem Lưu gia phụ kém nhóm tụ tập cùng một chỗ, một lớn một nhỏ hai người gắt gao đưa bọn họ bảo vệ.

Tuy nhiên hai người công phu cũng không được tốt lắm,

nhưng là tại lúc này cái này thái độ lại quả thực nhường những thứ kia tự nói đại hiệp chính phái nhân sĩ mặt đỏ.

Trong đó.

Tính nết ngay thẳng Định Dật sư thái thán một tiếng sau, liền ý bảo Nghi Lâm các loại phái Hằng Sơn đệ tử tiến lên chiếu cố người bị thương, mà chính nàng thì là tiến lên, đi ở Nhạc Duyên cùng Tung Sơn đám người trong lúc đó, nghĩ muốn đình chỉ trước mắt can qua. Dù là Định Dật sư thái biết được chính mình lời nói dù cho hữu dụng, lại cũng bất quá là ở trong thời gian ngắn chỉ thế thôi.

Thử nghĩ Ngũ Nhạc kiếm phái Minh chủ Tả Lãnh Thiện tính tình, Định Dật sư thái liền biết hiểu kết quả cuối cùng.

“Hàaa…!”

Nhạc Duyên nhìn xem lui về Tung Sơn đám người cũng là cười, cười nói: “Ta đã gặp qua rất nhiều danh môn đại phái, bọn họ tự xưng hiệp nghĩa nhân sĩ, dù là trong môn phái hơi có bọn đạo chích, nhưng là tổng kết mà nói cũng không gánh cái kia tục danh. Nhưng là trước mắt, các ngươi là cái gọi là danh môn chính phái sao? Các ngươi gánh tiền bối kỳ vọng a!”

“Lúc trước Cái Bang tại Đại Tống trong năm, có thể nói là đệ nhất thiên hạ đại bang, bọn họ người trước ngã xuống, người sau tiến lên vì thủ vệ Đại Tống mà cố gắng, hy sinh nhiều người như vậy, cho dù là tại bình thường thực sự có thể vỗ chính mình bộ ngực xưng

chính mình vì một âm thanh anh hùng, không phụ hiệp tên!”

“Mà bây giờ các ngươi! Cái Bang xuống dốc không chỉ có là võ học, thực sự đem hiệp này một chữ vứt bỏ!”

Nhạc Duyên chỉ vào này trong đám người Cái Bang phó Bang chủ, rất có chút ít đau lòng nói ra, cũng là đem đối phương mắng cá mặt đỏ tới mang tai. Thân là Cái Bang phó Bang chủ Trương Kim Ngao nghe vậy há hốc mồm, lại phát hiện mình không có có bất kỳ có thể phản bác lời nói, chỉ có thể ở một bên xấu hổ nóng nảy không chịu nổi.

Về phần phẫn nộ, tại nhìn Nhạc Duyên này bày ra thân thủ sau, hắn lại không có chút nào phẫn nộ.

“Không nói Cái Bang, nói hiện tại Hoa Sơn, Thiếu Lâm còn có Võ Đang, còn có các ngươi những người khác, nguyên một đám hư danh đầy giang hồ, nhưng chỉ là hư danh nói chơi a!”

“Bọn ngươi không xứng xưng là hiệp!”

“Cái này giang hồ cuối cùng là không có hiệp khách anh hùng!”

Nhìn chung kim cổ vàng, lại chỉ có cái này Tiếu Ngạo Giang Hồ thế giới, không có hiệp một trong chữ, tồn tại chỉ có lõa lồ ích lợi!

Cái gọi là Tiếu Ngạo Giang Hồ, chỗ nói hẳn là vô dục lại được.

Nghe sư phụ mình này giống như thán giống như đáng tiếc ngữ khí, một bên Lâm Bình Chi trong nội tâm chợt hiện lên một đạo ý niệm trong đầu, đó chính là hắn muốn trở thành nhất danh chân chính hiệp khách.

Cùng loại này Hồng Thất Công như vậy tồn tại.

Chương 037 : Không có hiệp

Ba mươi bảy chương không hiệp

Lưu phủ.

Nhạc Duyên trong tay quạt xếp đã muốn bó khép, xa xa điểm hướng này Cái Bang phó Bang chủ Trương Kim Ngao, nói một trận về Cái Bang lời nói, điều này khiến cho Cái Bang phó Bang chủ đoàn người mặt đỏ tới mang tai.

Phải biết rằng Cái Bang từ những năm cuối Nam Tống sau, tựu là một mực đi đường xuống dốc, trước mắt thời đại này nhưng cũng là Cái Bang tốt nhất huy hoàng thời khắc. Tuy nói huy hoàng, lại cũng bất quá là tại này trong giang hồ đánh đánh đấm giả bộ a.

Tuy nhiên bang chủ Cái bang có thể tại trên cây cột dùng ngón tay viết chữ, tự thân công lực trong giang hồ còn là cao thủ.

Chỉ là tổng kết mà nói, Cái Bang nhưng không có lúc trước cổ này tử khí thế.

“Làm sao, ta nói không đúng sao?”

Cảm thán một tiếng cái này giang hồ không hiệp sau, Nhạc Duyên tầm mắt gắt gao chằm chằm vào Cái Bang đoàn người, hỏi: “Nếu như ngươi dám vỗ ngực nói,

chính mình Cái Bang được phải chính trực, ta Nhạc Duyên lúc này xoay người, không nhúng tay vào việc này!”

“…”

Cái Bang phó Bang chủ Trương Kim Ngao sắc mặt đỏ bừng, không biết là khí vẫn là xấu hổ, cũng là há hốc mồm, cuối cùng cũng là phảng phất giống như mất đi tinh khí thần bình thường cúi đầu xuống. Này bộ hình dáng, xác thực nói cho Nhạc Duyên hắn lời nói không có nói sai.

Sau nửa ngày.

Trơ mắt nhìn xem phái Tung Sơn giết chóc vô tội nhỏ yếu, lại chỉ có thể cưỡng bức tại đối phương thế lực mà ở một bên vây xem, này tính là cái gì giang hồ hiệp khách?

Này Nhạc Duyên nói không sai, chúng ta Cái Bang đem hiệp một trong chữ ném cá sạch sẽ!

Cái Bang phó Bang chủ Trương Kim Ngao lại là cũng không nói lời nào, hai đấm nắm nắm, sau đó mang theo một hàng Cái Bang đệ tử đi.

Toàn trường yên tĩnh.

Tất cả mọi người nhìn qua Cái Bang đám người rời đi bóng lưng, nhất thời không nói gì, trong nội tâm đều là đủ loại tâm tư.

Mà khi Nhạc Duyên đem ánh mắt quay tới, quăng hướng nhóm người mình thời điểm, những người khác lại không từ một kinh hãi, sợ Nhạc Duyên tại chỉ vào tự ra bản thân môn phái vấn đề. Đang lúc mọi người lo lắng thời điểm, phái Tung Sơn đám người cũng là lại lần nữa lên tiếng.

Dùng bọn họ tầm mắt tự nhiên sẽ hiểu nhường cái này nhúng tay bọn họ sự tình Nhạc Duyên tiếp tục như vậy đi xuống, tuyệt đối sẽ dùng ngôn ngữ cưỡng bức những thứ kia võ lâm đồng đạo rời đi. Như vậy lời nói. Đối với phái Tung Sơn mà nói, như vậy hoàn toàn được không bù mất.

Đã có khả năng đối với bọn họ môn phái danh dự mang đến vô cùng ảnh hưởng, quan trọng hơn cũng là đánh vỡ Minh chủ an bài.

Như vậy kết quả, là phái Tung Sơn không cách nào tiếp nhận.

“Ha ha!”

Cầm đầu Đinh Miễn ngửa đầu cười lớn cắt đứt Nhạc Duyên lời nói, chỉ vào Nhạc Duyên nổi giận nói: “Các hạ là người phương nào? Vì cái gì chúng ta trên giang hồ chưa từng có gặp qua?”

“A?”

Nhạc Duyên xoay người, tầm mắt từ phái Hoa Sơn trên thân mọi người xẹt qua, cuối cùng rơi vào Đinh Miễn trên người, cười nói: “Chẳng lẽ lại trên giang hồ tất cả

mọi người không cách nào chạy ra phái Tung Sơn tai mắt? Thử nghĩ, liền Cẩm Y Vệ, đông tây hán đều không có loại này năng lực. Ngươi Tung Sơn có thể so sánh như thế nào? Chẳng lẽ lại…”

Còn lại lời nói không có nói rõ, cũng là khắp nơi tràng cái khác người thông minh trong nội tâm dưới chôn một khỏa hạt giống.

Cẩm Y Vệ!

Đông tây hán!

Này Tam đại đặc vụ tổ chức, cũng không chỉ là bình thường dân chúng nhìn tới như hổ sói, hơn nữa trên giang hồ đối với cái này ba tổ chức lớn có thể cũng không có chân chính sắc mặt tốt. Trong đó mấy người, càng nghĩ đến vừa rồi này triều đình quan viên lên Lưu phủ nhưng mà cho Lưu Chính Phong này tham tướng thánh chỉ, mà phái Tung Sơn người cũng dám giết này đón thánh chỉ người, này…

Trong đó ẩn chứa ý nghĩa tự nhiên không cần nói cũng biết.

Không phải này thánh chỉ có vấn đề, như vậy tựu là phái Tung Sơn sau lưng đứng những người khác.

Trong lúc nhất thời, cái khác vài môn phái nhìn về phía phái Tung Sơn đám người tầm mắt cũng trở nên quái dị đứng lên.

Trong đó Thái Sơn Thiên Môn đạo nhân càng híp mắt.

Như có điều suy nghĩ.

Trong chuyện này duy nhất không có sắc mặt biến hóa chỉ có phái Hoa Sơn Chưởng môn Quân Tử Kiếm Nhạc Bất Quần, đối với cái này phần phái Tung Sơn bối cảnh hoài nghi, hắn tựa hồ là đã sớm biết được, cũng không có bất luận cái gì ngoài ý muốn.

"…"

Phí Bân vừa thấy Nhạc Duyên nói chuyện như vậy. Lập tức mấy người không khỏi trong nội tâm kinh hãi, tại như vậy đi xuống tuyệt đối sẽ ra vấn đề lớn.

Lập tức.

Phí Bân đã muốn cầm trong tay đại kiếm, cùng mình mấy vị sư huynh đệ liếc nhìn nhau, truyền lại hạ ý nghĩ trong lòng. Lập tức hướng Nhạc Duyên công đi qua, nói: "Ngươi như vậy châm ngòi chúng ta chính đạo, vì này cùng Ma Giáo Trưởng lão Khúc Dương giao lưu Lưu Chính Phong như thế… Nghĩ đến các hạ cũng là này Ma Giáo người a?"

"Ngươi đây là muốn phá vỡ chúng ta chính đạo sao?"

Tiếp nhận Phí Bân câu chuyện. Lục Bách tiếp lấy lên tiếng, nói: "Thật hung dữ ác tâm suy nghĩ!"

"Chẳng lẽ lại ngươi là trong truyền thuyết Ma Giáo Giáo chủ Đông Phương Bất Bại?"

Đinh Miễn là trong ba người cuối cùng tiếp nhận câu

chuyện người, nhưng là hắn lời nói so với trước hai người càng thêm ngoan độc, “Có thể mặc dù là ngươi là này được xưng đệ nhất thiên hạ Đông Phương Bất Bại, khắp nơi tràng nhiều người quần hùng, cũng chỉ có thể thúc thủ chịu trói!”

Đông Phương Bất Bại?

Nhạc Duyên không khỏi khẽ giật mình, lập tức mặt đêm đen tới.

Này phái Tung Sơn người lại lần nữa refresh hắn đối với chính đạo hạn cuối, nếu như cái đề tài này lưu lạc trên giang hồ, làm không tốt chính đạo Ma Giáo song phương tầm mắt cũng liền tập trung tại trên người mình. Ta đường đường thân nam nhi, có thể nào là Đông Phương Bất Bại?

Nếu như ta thật sự là Đông Phương Bất Bại, còn có thể đem ngươi chờ ở chỗ này an an ổn ổn phóng đại lời nói?

Bởi vậy có thể thấy được, phái Tung Sơn người dụng tâm hiểm ác.

Nhưng là càng làm cho Nhạc Duyên thất vọng nhưng vẫn là trong đó một ít chính đạo nhân sĩ, cũng là đem hoài nghi tầm mắt tăng tại Nhạc Duyên trên người, ánh mắt kia giống như là tại nhìn Ma Giáo người. Nghĩ đến cũng đúng, vừa mới Nhạc Duyên ở giữa sân bày ra vũ lực, quả thực nhường người bên cạnh kinh ngạc vạn phần.

Như thế năng lực có lẽ thật đúng là có thể được xưng đệ nhất thiên hạ.

Ít nhất theo bọn hắn nghĩ, cho dù là Thiếu Lâm Phương Chứng đại sư, cùng với Võ Đang Trùng Hư đạo trường nghĩ muốn như vậy tùy ý mà tiêu sái đánh lui Tung Sơn thập tam thái bảo trong hai người, đồng thời tiện tay đứt đoạn trường kiếm đánh lui những người khác năng lực, như vậy vũ lực tuyệt đối không phải bình thường người.

Quan trọng nhất là vũ lực như vậy lợi hại người bọn họ chính đạo nhân sĩ lại không biết, nghĩ như vậy tới tựu ứng cai thị này người trong ma giáo.

Cho dù là phái Thái Sơn giờ phút này cũng là không hiểu, mà phái Hằng Sơn mặc dù không có bao nhiêu phản ứng, nhưng là nhiều người ni cô trong nội tâm nghi hoặc tự nhiên không phải ít. Nguyên lai tại trên núi thời điểm, này Nhạc Duyên nhưng mà không có chút nào vũ lực, mà trước mắt cường hãn như vậy…

Định Dật sư thái vốn là muốn muốn dồn ngăn trở song phương can qua tâm tư cũng chịu ảnh hưởng, tiến lên bộ pháp dừng lại.

Ngược lại tiểu ni cô Nghi Lâm mặt mũi tràn đầy lo lắng, dù là người ta tiểu ni cô tâm tư tinh khiết, nhưng là trước mắt loại này cục diện nàng cũng có thể nhìn ra đối với Nhạc Duyên bất lợi. Nghĩ tới đây, Nghi Lâm nghĩ muốn đối với sư phụ mình nói, cũng là bị Định Dật sư thái một cái cho trừng trở về, nhường tiểu ni cô chỉ có thể ở chỗ đó lo lắng suông.

Ma Giáo người?

Canh giữ ở Lưu Chính Phong nữ nhi bên cạnh Khúc Phi Yên nghe vậy lại là khinh thường cười rộ lên, tiểu cô nương tuy nhiên tuổi còn nhỏ. Nhưng là nàng hay là đối với Nhật Nguyệt thần giáo trong đó rất nhiều người từng có hiểu. Ít nhất hiện tại Giáo chủ Đông Phương Bất Bại cũng không phải là trước mắt nhẹ nhàng tốt công tử.

Này chính đạo người… Quả thực vô sỉ.

Về phần phái Hoa Sơn đám người thì đã ngay lập tức trợn mắt há hốc mồm, trước mắt sự tình phát triển hoàn toàn là vượt qua bọn họ tưởng tượng, chỉ có Chưởng môn Nhạc Bất Quần hai mắt nhắm lại, nhưng trong lòng thì như có điều suy nghĩ. Tại phái Hoa Sơn một số người xem ra, trong nội tâm tuy có lo lắng, nhưng là vẫn có rất nhiều người không tin.

Bất quá làm mọi người đem Nhạc Duyên thu Lâm Bình Chi làm đồ đệ, tại kết hợp này Lâm gia Tịch Tà Kiếm Phổ sau, cái này hoài nghi cũng là nặng. Nếu như tại kết hợp Tịch Tà Kiếm Phổ cùng Quỳ Hoa Bảo Điển chính là đồng xuất nhất mạch tin tức, như vậy phần này hoài nghi cơ hồ sẽ bị những người khác ổn định tin.

Đương nhiên.

Bây giờ đang ở tràng không có có bao nhiêu người có thể biết rõ Tịch Tà Kiếm Phổ cùng Quỳ Hoa Bảo Điển chính là đồng xuất nhất mạch.

Chỉ là thứ này cho dù có có người biết được, lại cũng sẽ

không nói ra.

“…”

Tầm mắt từ những thứ kia đã có chỗ hoài nghi nhiều người chính đạo nhân sĩ trên mặt đảo qua. Nhạc Duyên cũng là nhịn không được vui mừng đứng lên, cuối cùng này nho nhỏ niềm vui thú cũng là tại cuối cùng hóa thành ngửa mặt lên trời cười to: “Hừ hừ… Ha ha… Ha ha ha!”

Trước mắt giang hồ cuối cùng là làm cho người ta thất vọng a!

Trong nội tâm thở dài một tiếng, đối mặt phái Tung Sơn tiến công, Nhạc Duyên cũng là sắc mặt dừng lại, nghiêm túc mà nghiêm túc trên gương mặt đều là bất đắc dĩ cùng đáng tiếc. Trong tay quạt xếp vừa thu lại, người cũng là thân hình lóe lên, phảng phất giống như một đạo khói xanh bay tới cầm trong tay đại kiếm hướng chính mình bổ tới Phí Bân trước người, trở tay một chưởng kích tại đối phương bụng.

Bùm!

Nhất thanh muộn hưởng, Phí Bân thân hình dùng so với phóng tới trước tốc độ nhanh hơn đổ ra bay trở về. Trong miệng máu tươi thẳng phun, cũng là trọng thương.

Thật nhanh!

Tốt phiêu dật thân pháp!

Tại nhìn thấy Phí Bân bay rớt ra ngoài sau, Đinh Miễn đã là kinh hãi. Trước hắn chỉ biết là người trước mắt võ công cao cường, tính toán dùng vây công ý nghĩ. Nhưng là trước mắt nhìn thấy đối phương đột nhiên bày ra khinh thân công pháp cũng là trong nội tâm kinh hãi.

Đinh Miễn thân là thập tam thái bảo đứng đầu, võ công tự nhiên cao cường.

Làm thấy Phí Bân bay rớt ra ngoài, mà Nhạc Duyên đã muốn phóng tới chính mình sau, đã là một thân công lực tăng lên tới đỉnh. Song chưởng mang theo nóng gió bay thẳng đến hướng Nhạc Duyên trên người in đi.

Nhưng mà…

“Đây là! Thật nhanh! Không tốt!”

Song chưởng kích cá khoảng không, đánh vào không khí chỗ, điều này khiến cho Đinh Miễn có một loại cực kỳ khó chịu cảm thụ. Chỉ là Nhạc Duyên né tránh cũng không có do đó chấm dứt. Phải vươn tay ra, từ Đinh Miễn song chưởng gian lỡ mất, ngón giữa hơi cong, ba một chút liền đạn tại Đinh Miễn ở giữa trán.

Bắn!

Đinh Miễn chỉ cảm thấy đầu tê rần, tựa hồ bị đại chuỳ đập một bả, chỉnh cái đầu choáng váng, trực tiếp mềm trên mặt đất.

Mà cái khác vây công đệ tử, Nhạc Duyên cũng là dậm

chân một cái, dùng hắn làm trung tâm, hơn một trượng trong đá xanh gạch toàn bộ chấn vỡ bay lên, hóa thành vô số hòn đá đánh về phía bốn phương tám hướng. Một hồi kêu thảm ở bên trong, phái Tung Sơn đệ tử đổ ra một.

Về phần Lục Bách thấy thế đã là kinh hãi, cũng là lại lui về, vô cùng hoảng sợ đứng ở bên cạnh nhìn qua Nhạc Duyên.

Nếu như nói trước bọn họ nói Nhạc Duyên chính là Đông Phương Bất Bại bất quá là nói hưu nói vượn, nhưng là trước mắt Lục Bách trong nội tâm ngược lại có một loại lo lắng… Chúng ta sẽ không phải nói đúng a?

Phái Tung Sơn trên giang hồ có thể nói vẫn là hoành hành ngang ngược môn phái, nhưng là trước mắt đối mặt một cái lợi hại như thế người, thật giống như lúc trước Tả Lãnh Thiện nhìn thấy Nhậm Ngã Hành cái loại này e ngại cùng phòng bị.

“Đã hiện tại không có chân chính hiệp khách dám vì những thứ này vô tội nhỏ yếu xuất lực, như vậy Lưu Chính Phong người nhà ta bảo vệ!”

Tầm mắt lại lần nữa quét mắt một vòng bốn phía, trong tầm mắt đã là khó có thể nói rõ thất vọng, Nhạc Duyên thở dài một hơi, lúc này mới nhìn qua phái Tung Sơn người, nói: “Hôm nay ta không hạ sát thủ, bọn ngươi trở về nói cho Tả minh chủ, nghĩ muốn nhất thống giang hồ chỉ dựa vào bá đạo thì không được! Nhường hắn tự giải quyết cho tốt!” Phái Tung Sơn mấy người liếc nhìn nhau, lúc này mới kéo lấy chịu tổn thương thân thể cùng người

bị thương xám xịt rời đi Lưu phủ, thậm chí liền mạnh miệng cũng không dám lưu.

Nói xong, Nhạc Duyên cũng là đã muốn hướng đứng ở một bên Lưu Chính Phong đi đến, nói: “Lưu huynh, ngươi sau sẽ như thế nào ta sẽ không nhúng tay, ngươi nhà người ta bảo vệ!”

“Cảm ơn nhạc đại hiệp!”

Lưu Chính Phong mừng rỡ trong lòng, tuy nhiên hắn cùng với Khúc Dương giao lưu, hiện tại trên lưng như vậy một thân bất đắc dĩ, nhưng là đối với mình người nhà vẫn là vô cùng lo lắng, “Ta coi như là nhìn hiểu rõ, này giang hồ trừ nhạc đại hiệp, lại là không ai có thể xứng hiệp một trong chữ. . “

“Không nên gọi ta là đại hiệp!”

“Ta còn không xứng với cái này danh xưng!”

Cười lắc đầu, Nhạc Duyên tầm mắt lại tại cái khác trên thân người quét vài lần, nói: “Đương nhiên ta so với những người khác mà nói, tựa hồ càng có tư cách!” Nói những lời này thời điểm, Nhạc Duyên dùng là một loại trào phúng ngữ khí.

“…”

Những người khác hai mặt nhìn nhau, biết rõ trước mắt sự tình tạm thời kết thúc, nhưng là này cũng bất quá là tạm thời kết thúc. Đối mặt Nhạc Duyên trào phúng, đám người cuối cùng thực sự rời đi.

Rời đi trong đám người có người khinh thường một cổ, có trong lòng người như có điều suy nghĩ, có người thì là hận không thể tựa đầu thấp đến trong đũng quần đi.

Chậu vàng rửa tay đại hội, liền như vậy đầu voi đuôi chuột chấm dứt.

Chỉ là tại Nhạc Duyên trong nội tâm, tự nhiên biết rõ này mới bắt đầu.

Chương 038 : Hỗn loạn bắt đầu (thượng)

Ba mươi tám chương hỗn loạn bắt đầu (thượng)

Lưu phủ.

Bởi vì chậu vàng rửa tay đại hội náo động, phái Hành Sơn tại nơi này cũng chết không ít đệ tử.

Thậm chí, liền Lưu Chính Phong người nhà cũng có không thiếu bị thương tổn, trong đó còn có người chính là trọng thương, xem ra giống như có lẽ đã là sống không quá đêm nay.

Đối mặt loại tình huống này, trước tới tham gia những môn phái kia cơ hồ cũng đã không có thể diện không biết xấu hổ ở lại đây Lưu phủ, mọi người không phải sợ hãi bị phái Tung Sơn đả kích, nếu không có da mặt lưu lại. Trong đó, ngược lại có hai môn phái nhường Nhạc Duyên hơi có chút ngoài ý muốn.

Một trong số đó thì là tiểu ni cô Nghi Lâm chỗ phái Hằng Sơn, mặt khác nhất phái thì là phái Hoa Sơn.

Này hai phái cũng là lưu lại, các đệ tử hỗ trợ xử lý tình huống.

Loại tình huống này nhường Lưu Chính Phong có chút thư thái.

Định Dật sư thái không cần nói rõ, người ta vốn chính là một cái thẳng tính người, tuy nhiên ngang ngược, nhưng lại là một có cái gì thì nói cái đó người. Vốn, phái Tung Sơn cách làm Định Dật sư thái liền không quen nhìn. Tại nhìn thấy Lưu phủ tình cảnh bi thảm sau, Định Dật sư thái liền lưu lại hỗ trợ.

Bất quá không biết sao, Định Dật sư thái đối với Nhạc Duyên tự nhiên là không có hoà nhã sắc.

Mà phái Hoa Sơn Ninh thị một kiếm Ninh Trung Tắc thì mang theo nữ nhi Nhạc Linh San cũng ở đây hỗ trợ, bọn họ biết rõ nếu không phải Nhạc Duyên ra tay mà nói, như vậy hôm nay Lưu phủ tất nhiên là máu chảy thành sông, phỏng chừng sẽ thật bị diệt môn. Về phần Quân Tử Kiếm Nhạc Bất Quần thì là tại hỗ trợ trong chốc lát sau, môn hạ đệ tử bẩm báo nói được đến đại đồ đệ Lệnh Hồ Xung bị thương tránh ở trong nội viện tin tức.

Tại hướng Lưu Chính Phong, Nhạc Duyên cùng với Định Dật sư thái ba người đánh một cái thật có lỗi sau, này liền đi tìm đã muốn bị thương Lệnh Hồ Xung đi.

Lưu phủ, hậu viện.

Khúc Phi Yên tiểu cô nương này đã sớm đi cùng Lưu Chính Phong đại nữ nhi hai người bận việc cùng một chỗ. Mà Nhạc Duyên cùng Lâm Bình Chi hai người cũng là ngồi ở trong sân trên núi giả, hai thầy trò cũng khó khăn phải giữ yên lặng.

Thật lâu.

“Như thế nào đây?”

Nhạc Duyên lên tiếng, hắn tự nhiên nhìn ra được Lâm Bình Chi này bạo lộ tại trên mặt buồn bực chi sắc, nói ra: “Như vậy dùng lấy bản tâm xuất đầu, phải chăng cảm thấy tâm tình rất là thoải mái?”

“Ách!”

Lâm Bình Chi nghe vậy không khỏi ngẩn ngơ, lập tức dở khóc dở cười nói ra: “Sư phó, này thoải mái là rất thoải mái, nhưng mà ta võ công vẫn chưa được a! Nếu không phải sư phó ngươi ra tay, ta phỏng chừng sẽ chết ở đằng kia Tung Sơn người trên tay.”

“Ha ha!”

Nhạc Duyên cười, thò tay tại Lâm Bình Chi này trên đầu trọc đập một bả, cười nói: “Võ công bình thường là không có học cấp tốc! Dưới bình thường tình huống, võ công đều là từng bước một chính mình tu tập đứng lên!”

“Ồ?”

Nhưng là Lâm Bình Chi lực chú ý cũng là tại phương diện khác, hỏi: “Này sư phó nói như vậy này võ công cũng là có học cấp tốc, sư phó ngài nói nói nhìn?”

“…”

Tầm mắt quái dị hướng Lâm Bình Chi dưới háng nhìn một cái, Nhạc Duyên này quỷ dị ánh mắt trực tiếp nhường Lâm Bình Chi toàn thân không được tự nhiên,

thẳng đến đối phương sắp chịu đựng không nổi thời điểm, Nhạc Duyên rồi mới lên tiếng: “Có như vậy một môn võ công là so sánh học cấp tốc! Bất quá chứ sao… Là hoạn quan tu luyện!”

“Hoạn quan?”

Lâm Bình Chi ngẩn ngơ, lặp lại nói: “Sư phó, đây là ý gì?”

“A!”

Nhạc Duyên cười, cười đến rất là ngoài dự tính, nói: “Chính là loại muốn luyện này công, vung đao tự cung cái loại này!”

“…”

Lập tức, Lâm Bình Chi mặt sắc xanh mét, loại này quỷ đồ vật này nọ hắn mới không cần. Phải biết rằng Lâm Bình Chi còn muốn lấy lấy vợ sinh con, nơi nào sẽ luyện cái loại này đồ vật? Cho dù là loại này tuyệt thế võ công mở ở trước mặt mình, Lâm Bình Chi cũng cảm giác mình sẽ chẳng thèm ngó tới.

“Vậy ta còn là từng bước một tới!”

Loại này học cấp tốc công phu đem Lâm Bình Chi dọa đủ sặc, này liền khẳng định chính mình tâm tư, nói ra: “Sư phó, hôm nay là rất thoải mái, cái loại này hành hiệp trượng nghĩa cảm giác nguyên lai là như vậy.” Nói đến đây, Lâm Bình Chi mặt sắc trầm xuống, tràn đầy lo lắng hỏi: “Nhưng mà, này phái Tung Sơn tất nhiên sẽ không

do đó bỏ qua! Sư phó sau này không phải nguy hiểm sao?”

“Nguy hiểm?”

“Không!”

Nhạc Duyên khẽ giật mình, lập tức lắc đầu phủ nhận nói: “Ta võ công rất cao, tự nhiên sẽ không xuất hiện nguy hiểm gì, ngược lại Bình Chi ngươi nguy hiểm!”

“…”

Lâm Bình Chi nháy mắt mấy cái chằm chằm vào Nhạc Duyên, Nhạc Duyên thì là đồng dạng nháy mắt mấy cái coi như là hồi phục. Lập tức, Lâm Bình Chi dở khóc dở cười nhìn qua Nhạc Duyên, nói: “Sư phó, ngài cũng đừng làm ta sợ a!”

“Ta đương nhiên không có dọa ngươi!”

Nhạc Duyên lắc đầu, rất là nghiêm túc nói ra: “Cho nên nói ngươi muốn cố gắng tu tập võ công, mặt khác chính là hành hiệp trượng nghĩa thời điểm muốn xem tình huống, có một số việc không phải dùng sức mạnh có thể! Càng nhiều thời điểm còn phải bảo vệ tự thân, dùng hắn hắn thủ đoạn tới tiến hành hành hiệp trượng nghĩa, tại làm sự tình thời điểm động não, cái đồ vật này cũng không thể bị cửa kẹp!” Nói những khi này, Nhạc Duyên còn điểm một cái Lâm Bình Chi đầu bóng lưỡng, khoa tay múa chân một phen.

Lâm Bình Chi nghe vậy không nói tiếng nào, hắn nghe

rõ sư phụ mình trong lời nói ý tứ, thực sự đồng dạng hiểu trong lời nói hàm nghĩa, như có điều suy nghĩ.

Kỳ thật cũng thế, tại loại trường hợp này, Lâm Bình Chi đột nhiên bỗng xuất hiện, Nhạc Duyên đương nhiên là có chỗ chuẩn bị, nhưng là đổi lại những người khác không có chuẩn bị mà nói, này Lâm Bình Chi phỏng chừng liền bi kịch.

“Hảo hảo cố gắng!”

Nhạc Duyên thấy Lâm Bình Chi đã tại suy tư vấn đề, liền biết mình lời này tiểu tử này nghe lọt, cười vỗ vỗ đối phương bả vai, nói: “Ta kỳ vọng ngươi trở thành cá trên giang hồ chân chính đại hiệp!”

…

Tựu tại Nhạc Duyên dạy bảo đồ đệ thời điểm, Tung Sơn một hàng trọng thương hào thực sự đi đến bọn họ tại gần nhất chỗ điểm dừng chân.

Đây là một chỗ so sánh cũ nát phế miếu.

Lục Bách vừa mới đem Đinh Miễn để xuống tới, đã thấy Đinh Miễn chính là sặc ra một ngụm máu tươi, vừa mới Đinh Miễn bị Nhạc Duyên một ít đầu ngón tay đạn rất là lợi hại, cả người lâm vào não chấn động bên trong. Trước mắt, tại bị Lục Bách để xuống sau, lúc này mới phun một ngụm máu tươi, nguyên bản còn tại choáng váng đầu lúc này mới tốt không ít.

“Thật là lợi hại người!”

Đặt mông ngồi trên mặt đất lên, Đinh Miễn cáp một ngụm tràn đầy mùi máu tanh, lúc này mới trầm mặt nói: “Người này võ công rất cao, phỏng chừng chỉ có sư huynh mới có thể chống lại!”

Một bên đồng dạng là một thân máu tươi Phí Bân lên tiếng đồng ý nói: “Không sai! Này họ Nhạc lợi hại quả thực hiếm thấy, nhớ ngày đó này Nhậm Ngã Hành cũng không gì hơn cái này a?”

Đệ tử khác cũng là tổn thương tổn thương, mọi người tại đây trong trừ Lục Bách, những người khác cơ hồ chưa xong tốt tồn tại.

Bị một người cho ngạnh sanh sanh cưỡng bức thành như vậy, đây chính là phái Tung Sơn những năm gần đây hiếm thấy kết quả.

“Chẳng lẽ lại thật là ma giáo Giáo chủ Đông Phương Bất Bại?”

Cuối cùng, vẫn là Phí Bân suy đoán hạ Nhạc Duyên thân phận vấn đề.

“Sẽ không!”

Đinh Miễn lắc đầu, phủ nhận Phí Bân suy đoán, nói: “Nếu thật là Đông Phương Bất Bại, như vậy hôm nay mọi người ở đây không có có bao nhiêu người có thể đào thoát!”

Phí Bân nghe vậy ngẫm lại cũng thế, dùng Ma Giáo

cùng chính đạo phân tranh, sự tình kết quả thật đúng là như vậy.

“Mà họ Nhạc là ai?”

Lên tiếng là Lục Bách, ba gã thái bảo trong duy nhất không có bị thương tồn tại, lúc này hắn đang nhíu mày suy đoán nói: “Chẳng lẽ lại cùng phái Hoa Sơn Nhạc Bất Quần có quan hệ? Bọn họ cũng họ Nhạc!”

“…”

Đinh Miễn nghe vậy lật hạ bạch nhãn, trừng Lục Bách một cái, lúc này mới nói: “Nếu như phái Hoa Sơn thật có cao thủ như thế, phái Hoa Sơn vẫn là trước mắt như vậy phải chết không sống bộ dáng sao?”

Bị Đinh Miễn răn dạy, Lục Bách chỉ là xấu hổ ha ha cười, nghĩ đến cũng đúng, Ngũ Nhạc trong tại Tả Lãnh Thiện trong mắt không đáng nhất phải lo lắng chính là Nhạc Bất Quần, nói tiếp Nhạc Bất Quần coi như là ủng hộ Ngũ Nhạc hợp nhất. Hơn nữa Nhạc Bất Quần không thể không ủng hộ Ngũ Nhạc hợp nhất, nếu không mà nói phái Hoa Sơn hiện tại cái dạng này làm sao bây giờ?

Lục Bách gật gật đầu, đối với Đinh Miễn mà nói tỏ vẻ đồng ý.

“Cái này Nhạc Duyên đến tột cùng là người nào vậy?”

Lục Bách nhíu mày trầm tư, lao thao nói: “Trên giang hồ không có có một người như thế a!”

“Ách…”

“Vừa nói như vậy, ta lại là muốn nâng một sự kiện!”

Đáp lời là Phí Bân, chỉ thấy hắn uốn éo uốn éo cổ, nói: “Không phải có nói sách người ta nói qua tại Trăm năm trước một cái chuyện xưa sao? Trong lúc này một cao thủ, giống như tựu là kêu Nhạc Duyên! Các ngươi nói có phải hay không là hắn?”

“…”

“…”

Đinh Miễn cùng Lục Bách hai người ngắm ngu ngốc đồng dạng tầm mắt nhìn thấy Phí Bân, chỉ nhìn chằm chằm Phí Bân da mặt đỏ lên, khoát tay nói: “Ta nói không phải ý tứ kia, ta nói là này Nhạc Duyên có phải hay không là này Nhạc Duyên truyền nhân cái gì?”

Đinh Miễn cùng Lục Bách hai người chấn động, phát hiện thật là có khả năng này.

Bất quá trước mắt quan trọng nhất là đến lúc đó nên như thế nào Hướng sư huynh Tả Lãnh Thiện dặn dò trước mắt sự tình, diệt Lưu Chính Phong cửa không có có thành công, như vậy phái Hành Sơn đối với Tung Sơn Ngũ Nhạc hợp nhất tính toán, như vậy chắc chắn là đứng ở mặt đối lập.

Đây đối với Ngũ Nhạc hợp nhất kế hoạch có thể nói là thật lớn ảnh hưởng.

Mấy người liếc nhau, cũng chứng kiến huề nhau trong mắt bất đắc dĩ.

Phanh! Phanh! Phanh!

Đúng lúc này, đóng chặt cửa phòng đột nhiên vang lên liên tục ba tiếng tiếng đập cửa.

Ừ?

Ba người tầm mắt đồng thời rơi vào này đóng chặt trên cửa phòng.

Bởi vì đệ tử khác cũng nhiều hữu thụ tổn thương, trước mắt hoàn hảo cơ hồ chỉ là Lục Bách một cái, ngẫm lại Lục Bách đứng dậy phòng nghỉ cửa đi đến, đồng thời nói ra: “là ai à?”

“Là ta a, mấy vị sư huynh!”

“Thấy mấy vị sư huynh thương thế, coi như là đưa lên một ít thuốc trị thương trò chuyện tỏ tâm ý!”

Cửa ngoài truyền tới một hồi ôn hòa tiếng nói.

Trong phòng.

Là hắn!

Đinh Miễn, Lục Bách còn có Phí Bân ba người liếc nhau, coi như là biết bên ngoài người tới thân phận. Vì vậy, Lục Bách lúc này mới yên tâm mở cửa phòng, cười nói: “Ha ha, không biết…”

Cửa phòng mở ra!

Lộ ra này đứng ở bên ngoài người, chỉ là Lục Bách lời này vừa mới nói ra miệng, đối phương tại đưa lên thuốc trị thương động tác lập tức biến đổi, ngạc nhiên phía dưới Lục Bách nhất thời phản ứng không vội, đối phương bàn tay trực tiếp dán ở bản thân ngực.

Bùm!

Nhất thanh muộn hưởng, Lục Bách hậu bối quần áo ầm ầm nổ, ở đằng kia sau lưng đeo bỗng nhiên xuất hiện một cái tối như mực chưởng ấn, tản ra tanh hôi, chưởng kình dĩ nhiên là nhập vào cơ thể ra.

“Ngươi…”

Lục Bách há hốc mồm, ngăn ở cổ họng nhi mà nói cũng là chút nào nói không nên lời, chỉ có thể là hai mắt lồi ra, gắt gao chằm chằm lấy người trước mắt, tiếp lấy đầu nghiêng một cái, do đó bị mất mạng.

“Lục sư đệ! ! !”

Lục Bách đột nhiên tao ngộ đồng dạng nhường Đinh Miễn cùng Phí Bân ngạc nhiên, hai người giãy dụa lấy đứng dậy, đã thấy Lục Bách thân thể liền như vậy thẳng tắp té trên mặt đất, mà ngoài cửa người cũng là mang theo một cổ sát khí từng bước một đi tới. .

“Mấy vị thành hư việc nhiều hơn là thành công sư huynh a, tiểu đệ tới đưa các ngươi đoạn đường!”

“Chỉ có các ngươi chết, Tả sư huynh kế hoạch mới có thể bình yên tiến hành đi xuống… Vì Ngũ Nhạc hợp nhất nghiệp lớn, Đinh sư huynh, phí sư huynh, tiểu đệ liền phiền toái hai vị lên đường!”

Nói xong, tới người đã ra tay.

Nửa nén hương thời gian sau, chỗ này cứ điểm triệt để an tĩnh lại.

Đại cửa bị đẩy ra, trước tiến đến người đón gió hè rời đi.

Theo đại môn bị đóng lại, thông qua khe cửa, chỉ thấy trong lúc này đã là thây ngang khắp đồng, Tung Sơn người đúng là toàn bộ toi mạng tại đây.

Ngày hè nóng rực, cũng là tại thời khắc này không hiểu lạnh lên.

Chương 39 : 039 hỗn loạn bắt đầu (hạ) Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo

Chương 39 hỗn loạn bắt đầu (hạ)

Lưu phủ. .

Quân Tử Kiếm Nhạc Bất Quần rời đi Lưu phủ bất quá một nén nhang nhiều thời gian sau, cũng đã mang theo chính mình đại đồ đệ bị thương chưa lành Lệnh Hồ Xung đi đến Lưu phủ lên.

Mà tại thời khắc này, Nhạc Duyên cũng là lần đầu tiên nhìn thấy thế giới này trên danh nghĩa chân chính vai chính —— Lệnh Hồ Xung.

Cùng thần điêu Dương Quá bất đồng, Lệnh Hồ Xung bộ dáng lên là cản không nổi Dương Quá, hơn nữa cũng không có Dương Quá cái loại này côn đồ họ, cá họ cũng không có Dương Quá như vậy quật cường. Trước mắt Lệnh Hồ Xung tính cách có thể nói là rất là sáng sủa trở nên.

Bị Nhạc Bất Quần từ trong nội viện túm ra lúc đến sau, tiểu tử này đang tại uống rượu, sau đó tại thanh lâu nữ tử trên giường giả chết.

Kết quả tự nhiên là bị Nhạc Bất Quần đánh vỡ, xách lấy Lệnh Hồ Xung trở lại Lưu phủ thời điểm, Nhạc Duyên có thể nhìn đến ra Nhạc Bất Quần bị Lệnh Hồ Xung với tư cách khí đủ sặc. Phỏng chừng, tại lúc ấy Nhạc Bất Quần có trực tiếp để Lệnh Hồ hướng cho đánh chết xúc động.

Đi đến Lưu phủ, Nhạc Bất Quần để Lệnh Hồ hướng giao cho Ninh Trung Tắc, chính mình thì là hướng Lưu Chính Phong nói một tiếng xin lỗi sau, trở lại trong phòng bắt đầu sinh hờn dỗi đi.

“Ha ha…”

Lệnh Hồ Xung nhìn qua Nhạc Duyên, hai tay chắp chắp, hơi có chút không có ý tứ nói ra: “Nhường Nhạc huynh bị chê cười!”

Vừa mới bản thân bị sư phó giáo huấn, nhưng mà rơi vào ở đây tất cả mọi người trên tay, hơn nữa hơn nữa Định Dật sư thái hỏi thăm, đây càng nhường phái Hoa Sơn đám người rất là xấu hổ. Cùng Hoa Sơn những người khác bất đồng, Lệnh Hồ Xung ngược lại rộng rãi rất, trên mặt không có chút nào xấu hổ, ngược lại là bị kích động cùng Nhạc Duyên, Lâm Bình Chi giao nâng bằng hữu tới.

Đương nhiên, đối với Lưu Chính Phong toàn gia tao ngộ, Lệnh Hồ Xung cũng rất là phẫn nộ, đối với phái Tung Sơn này cường đạo bình thường hành vi rất là khó chịu.

Nhìn Lệnh Hồ Xung bộ dáng, nếu như lúc ấy ở đây mà nói, Lệnh Hồ Xung phỏng chừng cũng sẽ ra tay ngăn

cản, dùng cái kia dẫn họ làm họ tử, loại chuyện này đối phương là hoàn toàn làm ra được.

“Tiểu hòa thượng!”

“Ngươi không tồi a!”

Lệnh Hồ Xung từ chính mình tiểu sư muội Nhạc Linh San trong miệng biết rõ lúc ấy phát sinh tình huống, đối với Lâm Bình Chi đột nhiên đi ra, rất là ngoài ý muốn cùng cảm thán, đối với hắn mà nói, cái này đầu bóng lưỡng tiểu hòa thượng là một đáng giá kết giao người.

Tiểu hòa thượng?

Lâm Bình Chi sắc mặt âm trầm sắp rớt xuống khối băng, chằm chằm vào Lệnh Hồ Xung trừng thật lâu, mới lên tiếng: “Lệnh Hồ huynh, ta không phải hòa thượng!”

“Ách…”

Lệnh Hồ Xung bị Lâm Bình Chi này tràn ngập lấy oán khí mà nói làm cho sững sờ, tầm mắt thật lâu rơi vào này trên đầu trọc mặt, thật lâu, lúc này mới nói: “Vậy ngươi vì cái gì…”

“Này là một ngoài ý muốn!”

“Tốt, chúng ta không nói cái này, nói chút ít vui vẻ sự tình a!”

Lắc đầu, Lâm Bình Chi có chút bất đắc dĩ thở dài một hơi, nói sang chuyện khác.

“Tiểu hòa thượng!”

Nhưng mà không chờ Lâm Bình Chi nói những lời khác, lại nghe Khúc Phi Yên kiều nộn tiếng nói đã muốn truyền đến, chỉ chốc lát sau tại Lệnh Hồ Xung nhìn soi mói một cái tiểu cô nương một trận gió giống như đã chạy tới, tầm mắt đầu tiên là tại Lâm Bình Chi trên người quét mắt một vòng, sau đó lại rơi vào Lệnh Hồ Xung trên người, cao thấp dò xét một lần sau, lúc này mới nói: “Nguyên lai là ngươi a!”

“Đúng vậy a!”

“Làm sao, có cái gì không ổn sao?”

Lệnh Hồ Xung thấy cái này mười hai mười ba tuổi tiểu nữ đồng đang nhìn từ trên xuống dưới chính mình, rất là mê hoặc, nghiêng đầu sang chỗ khác đã thấy Lâm Bình Chi đang tức giận trừng mắt hai mắt gắt gao trừng mắt tiểu nữ đồng.

“Võ công của ngươi không được!”

“Liền cá n kẻ trộm cũng không cầm qua!”

Khúc Phi Yên nói tự nhiên là ban đầu ở trong khách sạn Lệnh Hồ Xung cùng Điền Bá Quang giao thủ.

Này nhà ai hài tử tại sao nói như thế mà nói đâu này?

Lệnh Hồ Xung thấy tiểu nữ đồng nói như vậy, hắn chỉ là có chút không có ý tứ cười cười, lại là không có chút

nào vẻ xấu hổ, nghiêm túc nói ra: “Tuy nói ta đánh không qua đối phương, nhưng là ta đã cùng này Điền Bá Quang đánh!”

“Điều này cũng đúng!”

Khúc Phi Yên phảng phất giống như một cái nhỏ đại nhân giống như hai tay gánh lưng, gật gật đầu, nói: “So với cái khác vây xem giang hồ nhân sĩ nhóm, tổng muốn mạnh hơn quá nhiều!”

Trước chuyện phát sinh, mặc dù là Khúc Phi Yên một cái mười hai mười ba tuổi tiểu nữ đồng đối với chính đạo nhân sĩ gương mặt tính cũng là liếc, hắn vô sỉ tàn nhẫn trình độ so với bọn họ Ma Giáo người càng thêm không hợp thói thường.

…

Cảm thấy lo lắng, còn có càng nhiều lại không đầy.

Dư Thương Hải đối với mình môn phái tại Phúc Kiến động tác rất là bất mãn, chính mình tức thì bị này Nhạc Duyên trọng thương, khiến cho tại Lưu Chính Phong chậu vàng rửa tay đại hội mặt sau chỉ có thể đi không từ giã xám xịt rời đi.

Nhưng là loại kết quả này, tự nhiên là đối với thân là Chưởng môn hắn một loại tuyệt đại châm chọc.

Sự tình tuyệt không có thể như vậy chấm dứt!

Lâm gia Tịch Tà Kiếm Phổ nhất định phải cầm trên tay

mới có thể!

Đối với Tịch Tà Kiếm Phổ, Dư Thương Hải tự nhiên sẽ không liền đơn giản như vậy buông tha cho, không nói trước bị Nhạc Duyên nhấc lên da mặt, khiến cho hắn tại Phúc Châu sự tình thất bại trong gang tấc, nhường hắn ở trong đáy lòng bị giang hồ nhân sĩ chỗ chế nhạo. Trước mắt này Nhạc Duyên võ công cao cường, Dư Thương Hải tự nhiên không có cách nào liều mạng. Hơn nữa, hiện tại nghĩ muốn bắt Lâm Bình Chi cha mẹ, thực sự muốn vời dẫn đến Lạc Dương Kim Đao môn, đây là phái Thanh Thành cũng không lợi.

Như vậy biện pháp duy nhất…

Chỉ có hiện nay tại Lưu phủ lên bị nhục Tung Sơn đoàn người.

Dùng Tả Lãnh Thiện cùng hắn Tung Sơn làm việc họ tử, chuyện này tuyệt đối không thể như thế chấm dứt. Này Nhạc Duyên cùng Lâm Bình Chi nhúng tay như vậy môn phái trong tranh đấu, này là tuyệt đối lại không phải chết quá nhanh!

Nghĩ đến đây, Dư Thương Hải cũng đã có quyết định, nguyên vốn chuẩn bị tạm thời trở về Tứ Xuyên tâm tư lập tức thu hồi lại, vì vậy hắn mang theo vài tên đệ tử hướng Tung Sơn tại nơi này cứ điểm mà đi. Nghĩ đến, Tung Sơn người hiện tại hẳn là còn ở nơi này.

Miếu đổ nát.

Làm Dư Thương Hải đi đến Tung Sơn cứ điểm thời

điểm, hắn rất là kinh ngạc phát hiện trước mắt này lộ ra vẻ có chút yên tĩnh miếu phòng.

Chẳng lẽ lại Tung Sơn người bị nhục, toàn bộ đi?

Ngắm lên trước mắt, Dư Thương Hải trong nội tâm hiện lên một tia mê hoặc, ngẫm lại hãy để cho môn hạ đệ tử hô một tiếng, dùng chào hỏi. Đáng tiếc là, làm môn hạ đệ tử kêu mấy lần sau, vẫn không có có bất kỳ kết quả. Mê hoặc ở bên trong, Dư Thương Hải tiến lên trực tiếp đẩy ra đóng chặt cửa phòng, đi vào.

“! ! !”

Trong miếu đổ nát, Dư Thương Hải đôi mắt trừng phải thật lớn, cái trán càng chảy ra một tầng mồ hôi lạnh. Dù là hiện tại đã là mùa hạ, thời tiết chuyển nóng, ngay tại lúc này Dư Thương Hải vẫn là cảm nhận được trên người truyền đến từng đợt rét lạnh.

Thân là Chưởng môn Dư Thương Hải như thế, thân là phái Thanh Thành đệ tử mấy người càng không chịu nổi.

Trước mặt.

Tất cả đều là tử thi.

Thập tam thái bảo trong Đinh Miễn, Phí Bân, còn có này Lục Bách đều là chết thảm trong đó, cái khác Tung Sơn đệ tử càng chết thảm vô số.

Dư Thương Hải tỉ mỉ vài một chút, phát hiện trong lúc

này người chết cơ hồ tất cả đều là lúc ấy đi tham gia Lưu Chính Phong chậu vàng rửa tay đại hội Tung Sơn nhân viên, chết không còn một mống.

Khàn ——

Thầy trò mấy người liếc nhau, cũng từ trong kẽ răng thoát ra một tia lương khí.

Hiện tại chính đạo ở bên trong, trừ bỏ Thiếu Lâm cùng Võ Đang bên ngoài, chính là Tung Sơn một nhà độc đại, hơn nữa so với Thiếu Lâm Võ Đang, Tung Sơn làm việc càng lộ vẻ bá đạo. Dưới bình thường tình huống, đều là Tung Sơn người đuổi theo giết người khác, nhưng nơi nào có người tàn sát Tung Sơn người đạo lý?

Phái Tung Sơn cách làm so với hắn Dư Thương Hải phái Thanh Thành cần phải hung ác nhiều.

Hít sâu hai cái khí, Dư Thương Hải đè xuống trong nội tâm lo lắng, lúc này mới tiến lên kiểm tra lên phái Tung Sơn đám người thi thể tới, vừa mới kiểm tra phía dưới hắn lông mày càng phát nhăn lợi hại.

Độc!

Tất cả mọi người là chết ở độc dưới lòng bàn tay.

“Độc này chưởng…”

Nhìn qua Lục Bách thi thể sau lưng đeo màu đen chưởng ấn, Dư Thương Hải lông mày cơ hồ chau cùng một chỗ, không hiểu hắn nhớ tới ban đầu ở Phúc Uy tiêu

cục cùng hắc y nhân kia giao phong, đối phương cũng là một tay độc chưởng, khiến cho hắn bị thương, do đó khiến cho hắn tại Nhạc Duyên trên tay một kích trọng thương.

Ngẩng đầu.

Tầm mắt từ trên thi thể thu hồi, lúc này một người đệ tử thanh âm truyền vào Dư Thương Hải trong tai, “Sư phó, ngài đến xem nơi này!”

“Ừ?”

Theo thanh âm, Dư Thương Hải đứng dậy hướng chính mình đệ tử nơi đó đi tới, làm đi đến đệ tử phía sau người, ánh mắt của hắn cũng bị này trên vách tường này liên tiếp huyết sắc dấu bàn tay cho hấp dẫn, tỉ mỉ vài một chút, Dư Thương Hải phát hiện này bàn tay số lượng cùng phái Tung Sơn đệ tử thi thể số lượng hoàn toàn nhất trí.

Trên vách tường trừ này Huyết thủ ấn bên ngoài, cũng là còn có một đoạn văn tự. Rõ ràng là Viết Nguyệt thần giáo cấp dưới Ngũ Tiên Giáo đối với phái Tung Sơn cảnh cáo —— dạy học chủ thánh lệnh, đối với Tung Sơn nho nhỏ cảnh cáo!

“…”

Dư Thương Hải gắt gao chằm chằm vào trên vách tường chữ bằng máu, vẫn không khỏi lại lần nữa hít sâu một hơi.

Lúc này đây sự tình quá trớn.

Cho dù là Dư Thương Hải cũng kinh nghiệm vô số giang hồ phân tranh, bản thân càng trù tính diệt Phúc Uy tiêu cục Lâm gia cửa, dùng đoạt được Tịch Tà Kiếm Phổ, nhưng là trước mắt nhìn trước mắt sự tình sau, Dư Thương Hải trong lòng cũng là một hồi kinh hãi.

Hắn có thể khẳng định nói, từ hôm nay trở đi tới nguyên bản hơi lộ vẻ bình tĩnh trở lại giang hồ sẽ lại lần nữa loạn.

Ma Giáo!

Tung Sơn!

Hành Sơn!

Thậm chí chính mình phái Thanh Thành!

Còn có này tại Lưu phủ lên đài nhúng tay chậu vàng rửa tay Nhạc Duyên đám người, toàn bộ lọt vào lần này hỗn loạn bên trong.

Trong đầu hiện lên những tình huống này, lập tức Dư Thương Hải liền phân phó môn hạ đệ tử hoặc khoái mã hoặc bồ câu đưa tin đối với phái Tung Sơn chào hỏi.

Dư Thương Hải đã là rất khó tưởng tượng Tả Lãnh Thiện nhìn thấy như thế tràng cảnh sẽ là dạng gì lửa giận.

“Đồ mất dạy nhé! Cái lão tử cũng bị người tính toán đi

vào a!”

Trong nội tâm một hồi bực bội, Dư Thương Hải triệt để bất đắc dĩ, hắn phát hiện trong khoảng thời gian này tới, mình ở không ngừng kinh nghiệm một ít không may sự tình, mà trước mắt tự nhiên là càng thêm không may bất quá. Ngũ Nhạc kiếm phái cùng Ma Giáo phân tranh, cũng là đưa hắn phái Thanh Thành cũng cho làm cho đi vào.

Đặt mông ngồi ở bên cạnh, Dư Thương Hải mọc lên hờn dỗi tới.

Loại tình huống này, Dư Thương Hải không dám rời đi chỗ này miếu đổ nát, trước đoàn người mình tới đây trên đường là bị những người khác gặp qua, nếu như do đó rời đi đó mới là nói không rõ. .

…

Tại Dư Thương Hải bất đắc dĩ thời điểm, này trong giang hồ những người khác tự nhiên không biết được trong miếu đổ nát chuyện phát sinh.

Mà ở Lưu phủ, Nhạc Duyên còn chuyên môn hỏi thăm Lệnh Hồ Xung là như thế nào tại trong nội viện bị tìm được, tại người ta có chút xấu hổ dưới tình huống, Lệnh Hồ Xung hay là nói ra bản thân bị sư phó Nhạc Bất Quần cho tìm được tràng cảnh. Nghe nói Quân Tử Kiếm Nhạc Bất Quần tại trong nội viện trọn vẹn tốn hao một nén nhang thời gian, cao thấp tìm khắp thanh lâu, lúc này mới để Lệnh Hồ hướng cho làm ra tới.

Đối với cái này.

Nhạc Duyên cảm thấy hứng thú là trước mắt này Lệnh Hồ Xung là thế nào suy nghĩ giả chết tới chuẩn bị né qua Nhạc Bất Quần?

Loại ý nghĩ này, quả thật là phóng đãng không bị trói buộc chi người mới sẽ nghĩ ra được.

Nhưng là Nhạc Duyên cảm thấy hứng thú nhất cũng không phải cái này, mà là một chuyện khác —— đó chính là Lệnh Hồ Xung chỗ thanh lâu đến tột cùng có nhiều mỹ nữ người?

Thanh lâu chứ sao…

Tự nhiên là nữ nhân.

Chương 40 : 040 áo xanh (thượng) Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo

Bốn mươi chương áo xanh (thượng)

Thanh lâu.

Còn có nữ nhân.

“…”

Lệnh Hồ Xung sững sờ, ngẩn người sững sờ chằm chằm vào Nhạc Duyên, hắn thật sự là không ngờ rằng người trẻ tuổi trước mắt kia sẽ đột nhiên hỏi như vậy. Tại hắn trong cảm giác, này tựa hồ giống như lạc đề a.

Mà thân là Nhạc Duyên đồ đệ Lâm Bình Chi tuy nhiên cũng là ngoài ý muốn, nhưng là thân là thiếu gia nhà giàu hắn tự nhiên sẽ hiểu thanh lâu, giờ phút này thấy Nhạc Duyên hỏi vấn đề này, Lâm Bình Chi cũng là nháy mắt mấy cái, vô cùng nghiêm túc nhìn xem Lệnh Hồ Xung.

Lâm Bình Chi rất bội phục Lệnh Hồ Xung.

Ít nhất hắn cảm thấy tại Hoa Sơn Quân Tử Kiếm môn hạ, có thể gan lớn đến tại thanh lâu nữ tử trên giường

giả chết ý nghĩ tuyệt đối không phải bình thường người có thể làm ra được. Hơn nữa, dùng trước mắt đối với Nhạc Bất Quần ấn tượng, Lâm Bình Chi đương nhiên hiểu rõ Nhạc Bất Quần sẽ khí thành bộ dáng gì nữa.

Đối mặt hai cái tuấn tú nam tử nhanh chằm chằm, cho dù là bình thường rất là phóng đãng tiêu sái, hào phóng không bị trói buộc, nhưng là trước mắt Lệnh Hồ Xung còn quả thực không dám nói rõ. Phải biết, tại phía sau hắn cách đó không xa nhưng mà sư nương đang tại ôn nhu hiền lành nhìn mình chằm chằm bóng lưng a.

Trừ đó ra, còn có tiểu sư muội Nhạc Linh San đang thỉnh thoảng cười hì hì đang nhìn mình bên này.

Các ngươi này là muốn hại ta a?

Lệnh Hồ Xung ngó ngó Nhạc Duyên, lại nhìn một cái đầu bóng lưỡng Lâm Bình Chi, trong mắt hướng hai người truyền đưa tới như vậy một cái ý tứ. Nếu như giờ phút này tại nói ra, Lệnh Hồ Xung đã muốn có thể sớm biết được chính mình trở về Hoa Sơn đem sẽ gặp phải cái dạng gì xử phạt.

Phỏng chừng kế tiếp một năm, bản thân đều muốn tại Tư Quá Nhai trôi qua.

“Ta hiểu rõ!”

Nhạc Duyên đón Lệnh Hồ Xung ánh mắt, bừng tỉnh đại ngộ bộ dáng, thò tay vỗ vỗ Lệnh Hồ Xung bả vai, an ủi một câu, lúc này mới mang theo đồ đệ mình Lâm Bình Chi xoay người mà đi.

Kế tiếp sự tình tự nhiên không có gì ngoài ý muốn, rất nhanh sắc trời dần dần muộn, đến tối.

Mà trong lúc này. Này Khúc Phi Yên gia gia Khúc Dương Trưởng lão một mực không có xuất hiện, điểm này Nhạc Duyên ngược lại đã sớm có chỗ suy đoán. Hiện tại loại tình huống này, Lưu Chính Phong nguy hiểm tạm thời giải quyết, Khúc Dương tự nhiên không cần xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Nếu không mà nói, Khúc Dương đây tuyệt đối là có thể xuất hiện, nhưng không cách nào chạy trốn.

Người, có tự mình hiểu lấy.

Trước mắt Khúc Dương tự nhiên sẽ hiểu chính mình chỗ đối mặt tình huống, chính mình không hiện ra đây cũng là đối với Lưu Chính Phong lớn nhất bảo vệ.

Bóng đêm hàng lâm.

Lưu phủ đèn đuốc sáng trưng.

Mặc dù ở ban ngày Lưu gia đối mặt một hồi thảm sự, nhưng ở Nhạc Duyên ra mặt lên ngạnh sanh sanh ngăn cản Tung Sơn động tác, khiến cho chậu vàng rửa tay đại hội không nhanh mà chết.

Nhưng là thảm sự là thảm sự. Người hay là muốn qua.

Nói tiếp Lưu Chính Phong chính là đường đường chính chính người trong giang hồ, thực sự tại ban ngày

chuyện này hạ biết được mình muốn rời khỏi giang hồ chẳng qua là nói giỡn, hồi tưởng lại cách làm của mình hắn chỉ có thể cười khổ không thôi. Hơn nữa, để cho hắn kinh ngạc lại là mình đang tiếp thụ thánh chỉ sau, phái Tung Sơn vẫn dám muốn giết hắn Lưu Chính Phong cả nhà.

Trong chuyện này đại biểu ý nghĩa, Lưu Chính Phong như thế nào không rõ?

Có người địa phương, thì có giang hồ.

Đang ở giang hồ, thân bất do kỷ.

Cái này giang hồ ở đâu là ngươi nói lui có thể lui?

"…"

Thở dài một hơi, Lưu Chính Phong một hơi đem trong chén rượu mạnh uống hết. Sắc mặt lập tức khởi xướng đỏ ửng tới, tầm mắt bất đắc dĩ nhìn về phía Nhạc Duyên, nói: "Nhạc đại hiệp, ngươi mà nói ta là hiểu rõ a! Này giang hồ. Đi tới chỗ nào đều là giang hồ a!"

Tựa hồ là cảm thán, nhưng là Lưu Chính Phong trong nội tâm càng nhiều vẫn là thất vọng đau khổ.

Cái gọi là giang hồ bằng hữu, tại chính thức tánh mạng nguy cơ thời điểm, lại là một hắn không biết Nhạc Duyên cùng Lâm Bình Chi hai vị trẻ tuổi đứng ra. Như vậy cục diện không thể nghi ngờ không phải đối với hắn thế giới quan một loại đả kích.

Chính đạo!

Cái gọi là chính đạo, đã là như thế.

"…"

Đối mặt Lưu Chính Phong cảm thán, Nhạc Duyên quả thực cũng vô pháp nói cái gì đó. Tại không có quốc gia ngoại lực dưới tác dụng, trong giang hồ các đại môn phái cuối cùng là tại huề nhau nội đấu, không phải chính đạo đấu Ma Giáo, tựu là hai người trong lúc đó từng người tại nội đấu.

Đối với cái này loại đấu tranh, triều đình tự nhiên là thích nghe ngóng, thậm chí còn sẽ thò tay trong đó tăng thêm một phần lực.

Trước mắt cùng bình thường đại giang hồ, hắn tính tàn khốc tuyệt đối nếu so với nước mất nhà tan thời đại càng thêm hung ác, trong đó các nơi nhìn thấy đều là ích lợi phân tranh lãnh huyết.

Tại loại này thời đại, chân chính đại hiệp tự nhiên sẽ ít hơn không ít, cứ thế hồ thậm chí không có.

Bởi vì chân chính đại hiệp, bọn họ chỗ đứng độ cao tổng cùng bình thường giang hồ nhân sĩ tầm nhìn bất đồng.

Về phần ngồi ở một bên Nhạc Bất Quần cùng Ninh Trung Tắc vợ chồng thì là nghe vậy bảo trì trầm mặc, hiển nhiên lời này bọn họ cũng không biết trả lời như thế nào. Bởi vì cái gọi là ngồi xuống vị trí bất đồng, mọi người chỗ cân nhắc đồ vật này nọ cũng bất đồng, bất

quá duy nhất có thể dùng nhất định là cái này trên giang hồ chân chính hiệp khách lại là không có.

Mà Định Dật sư thái nghe vậy càng thở dài một hơi, trong lòng đối với phái Tung Sơn Tả Lãnh Thiện cũng là càng phát bất mãn, nếu như là như vậy người cuối cùng trở thành năm phái hợp nhất sau Ngũ Nhạc phái Chưởng môn, Định Dật sư thái thật rất khó tưởng tượng cuối cùng sẽ phát sinh cái dạng gì sự tình.

Nguyên bản trong lòng liền phản đối Ngũ Nhạc cũng phái Định Dật sư thái, cũng là tại lúc này dưới đáy lòng lại lần nữa khẳng định ý nghĩ của mình, tuyệt đối không thể để cho Ngũ Nhạc cũng phái, khiến cho phái Hằng Sơn rơi vào này Tả Lãnh Thiện trên tay.

Chủ trên bàn, tự nhiên là Nhạc Duyên, Lưu Chính Phong, Định Dật sư thái cùng Nhạc Bất Quần cùng Ninh Trung Tắc vợ chồng mấy người vị trí.

Những người khác không có tư cách ngồi ở ở chỗ này.

Cho nên Lâm Bình Chi, Lệnh Hồ Xung, Nhạc Linh San, Nghi Lâm còn có này Khúc Phi Yên đám người thì là ngồi ở mặt khác trên một cái bàn.

“Nghi Lâm sư muội, ngươi không sao chớ?”

Ban ngày bởi vì Nhạc Bất Quần nguyên nhân, còn có Định Dật sư thái duyên cớ, Lệnh Hồ Xung tại nhìn thấy Nghi Lâm không tốt chào hỏi, nhưng là trước mắt cũng là không có chuyện gì.

“Không sao!”

Cười lắc đầu, Nghi Lâm thuận miệng ăn một điểm thanh đạm trai món ăn, cười yếu ớt nói: “Nhạc đại ca cứu ta!”

“Ngô!”

Gật gật đầu, Lệnh Hồ Xung đối với cái này kết quả rất là thoả mãn, nói ra: “Như vậy rất tốt, nhường Nghi Lâm sư muội rơi vào này Điền Bá Quang trên tay thật đúng là làm cho người ta lo lắng!”

Điền Bá Quang là thân phận gì?

Tại Lệnh Hồ Xung giải thích, đang ngồi mấy người đều biết hiểu này Vạn Lí Độc Hành Điền Bá Quang dâm tặc thân phận, lập tức mọi người nhìn về phía Nghi Lâm trong mắt cũng tràn ngập vui mừng. May mắn này dâm tặc không có đem ma trảo vươn hướng này thuần khiết như bạch hoa nhi đồng dạng Nghi Lâm.

Bất quá mấy người liền không có nghĩ qua, Nghi Lâm cùng này Điền Bá Quang ngốc tốt chút thời gian, cũng là vẫn hoàn bích không rảnh, trong chuyện này ý nghĩa vài cá nam nữ trẻ tuổi cũng là không rõ trong đó hàm nghĩa.

Ngược lại Nghi Lâm đối với này Điền Bá Quang ấn tượng coi như tốt, tuy nhiên người này ưa thích nói hưu nói vượn, mà vẫn còn thỉnh thoảng hù dọa chính mình. Nhưng là Nghi Lâm đối với Điền Bá Quang tại tiếp xúc sau cũng là một chút cũng không sợ. Chỉ cảm thấy cái này được xưng là dâm tặc nam nhân, nhìn về phía chính mình ánh mắt rất là ngoài dự tính.

Tựu tại Lưu phủ tiệc tối chuẩn bị thỏa đáng, mọi người đang ăn thoải mái thời điểm, một cái phái Hành Sơn đệ tử chính đại hô gọi nhỏ từ cửa ra vào xông tới, thậm chí liền bẩm báo một tiếng đều không có, hơn nữa tại bước vào đại sảnh thời điểm, lại vẫn bản thân đem chính mình bàn té một cái.

“Lưu sư thúc, không tốt!”

Phái Hành Sơn đệ tử chạy thở không ra hơi, khi nhìn thấy Lưu Chính Phong sau liền hô to nói.

“Còn thể thống gì!”

Lưu Chính Phong thấy thế lông mày không khỏi nhíu một cái, đối với môn hạ đệ tử như thế như vậy. Quả thực có chút phẫn nộ, cũng là nhường Nhạc Duyên, phái Hoa Sơn còn có phái Hằng Sơn bị chê cười mà nói. Bất quá thấy đệ tử này lo lắng bộ dáng, Lưu Chính Phong đổ ra là không có tiếp tục quát lớn, mà là hỏi: “Phát sinh chuyện gì?”

“Lưu sư thúc…”

Phái Hành Sơn đệ tử một bả từ bên cạnh cái bàn cầm lấy Lệnh Hồ Xung một chén rượu nước, rót vào cuống họng sau, lúc này mới thở gấp qua khí tới, nói: “Tung Sơn… Phái Tung Sơn người… Toàn vẹn chết!”

“Cái gì?”

“Ngươi lập lại lần nữa!”

Xôn xao một tiếng, Lưu Chính Phong trực tiếp đứng người lên, mắt trợn tròn chằm chằm vào môn hạ đệ tử. Vô cùng nghiêm túc nghiêm túc hỏi.

“Bẩm Lưu sư thúc!”

Hít sâu một hơi, phái Hành Sơn đệ tử trên mặt vẫn là còn sót lại lấy không ít hoảng sợ, lúc này mới mỗi chữ mỗi câu nói ra: “Ban ngày phái Tung Sơn những người kia toàn bộ ở ngoài thành trong miếu đổ nát toàn bộ chết, toàn bộ bị người giết!”

Pằng!

Lưu Chính Phong chén rượu trong tay ầm ầm rơi xuống đất. Phát ra pằng một tiếng vỡ vang lên, tung tóe đầy đất tửu thủy. Mà ánh mắt của hắn thì là tại những lời này hạ bắt đầu trở nên có chút thất thần đứng lên.

Đồng thời.

Làm sao có thể?

Định Dật sư thái, Nhạc Bất Quần còn có Ninh Trung Tắc đám người cũng là đứng dậy, mấy người trên mặt hoàn toàn là chấn động vô cùng sắc mặt.

Chết?

Nhạc Duyên càng ngoài ý muốn, toàn trường người trừ hắn bên ngoài tất cả mọi người đứng lên. Chỉ có hắn vẫn là ngồi ở chủ vị, bưng một chén rượu nước chậm rãi

nhấm nháp lấy.

“Ngươi có biết hay không bọn họ là chết như thế nào?”

Thấy mấy người khác đều là vẻ mặt thất kinh, trong đó đặc biệt Lưu Chính Phong vì quá mức. Nhạc Duyên chỉ đành phải lên tiếng nói: “Đem ngươi chỗ biết một chút một điểm toàn bộ nói cho chúng ta biết!”

“Tốt!”

“Nhạc đại hiệp!”

Đối mặt Nhạc Duyên vấn đề, phái Hành Sơn đệ tử tự nhiên không dám không đồng ý, theo hắn từ đầu nói lên, cũng là nhường đại sảnh người biết rõ này miếu đổ nát đại khái tình huống.

Trước tới tham gia chậu vàng rửa tay đại hội Tung Sơn đoàn người toàn bộ bỏ mình, hơn nữa thân là thập tam thái bảo Đinh Miễn, Phí Bân, Lục Bách ba người càng là không có đào thoát mở ra, cũng là bị người giết chết tại trong miếu đổ nát.

Bởi vì phái Thanh Thành phong tỏa tràng diện, phái Hành Sơn đệ tử không cách nào xác thực dò xét, nhưng là cũng là đại khái hiểu đến này trong miếu đổ nát đại khái tình huống.

Phái Tung Sơn người không một người có thể chạy ra, mà trong đó trên người mọi người đều là ngạnh sanh sanh bị chưởng đánh chết, cho dù là Tung Sơn thập tam thái bảo vẫn không có đào thoát cái này kết cục. Đương

nhiên, trừ đó ra, Nhạc Duyên còn được đến trong đó một cái vô cùng trọng yếu tình báo.

Đó chính là phái Tung Sơn người đồng thời cũng trúng kịch độc…

Dùng lúc ấy tại trên vách tường lưu lại chữ, tựa hồ là Nhật Nguyệt thần giáo phụ thuộc môn phái Ngũ Độc giáo ra tay, càng ở đằng kia trên vách tường lưu lại hơn mười chỉ huyết sắc dấu bàn tay. . Đồng thời, còn lưu lại Ngũ Độc giáo đối với Tung Sơn người cảnh cáo ——

Chấp Thánh giáo Giáo chủ chi lệnh, đối với Tung Sơn nho nhỏ cảnh cáo!

Lưu Chính Phong trực tiếp ngồi ở trên mặt ghế, hắn nghe xong những thứ này sau, liền biết đạo trời sập, phái Tung Sơn đối với mình tuyệt đối là tất sát không thể nghi ngờ.

Thập tam thái bảo thoáng cái chết ba cái, đây đối với Tả Lãnh Thiện mà nói đây là tuyệt tổn thất lớn, lại càng không cần phải nói trong đó Đinh Miễn đám người càng Tả Lãnh Thiện sư đệ.

Huyết thủ ấn!

Xích Luyện thần chưởng!

Mà Nhạc Duyên nghĩ cũng là Lưu Chính Phong tâm tư bất đồng, cảm thụ được đoạn đường này võ công con đường, không hiểu Nhạc Duyên mạnh mẽ quay đầu, nhìn về phía ngồi ở tại bên cạnh mình Quân Tử Kiếm

Nhạc Bất Quần. Mà đồng thời, Nhạc Bất Quần cũng tựa hồ phát giác được Nhạc Duyên tầm mắt, nhìn về phía Nhạc Duyên.

Hai người tầm mắt ở giữa không trung định dạng.

Chương 041 : Áo xanh (hạ)

Bốn mươi mốt chương áo xanh (hạ)

“Ai?”

“Nhạc đại hiệp đây là cái gì tầm mắt?”

Nhạc Bất Quần hơi chút nghiêng xuống đầu, đối với Nhạc Duyên nhìn về phía chính mình ánh mắt tỏ vẻ cảm thấy rất kỳ quái.

“…”

Nhạc Duyên không nói gì, chỉ là yên tĩnh đánh giá bên người Quân Tử Kiếm Nhạc Bất Quần.

Ngũ Độc thần chưởng này một môn công phu xác thực chỉ có hai người truyền thừa, một là người trước mắt, mặt khác chính là Ngũ Độc giáo Giáo chủ Lam Phượng Hoàng. Chỉ là Lam Phượng Hoàng trước đây trước cùng mình giao phong trúng lại là không có thi triển ra cái môn này võ công, Nhạc Duyên cũng không phải rất rõ ràng đối phương đến tột cùng là hay không sẽ như vậy chưởng pháp.

Nhưng là như dùng bình thường phân tích mà nói, này Lam Phượng Hoàng hẳn là sẽ Ngũ Độc thần chưởng.

Hơn nữa có thể tại nơi này giết Tung Sơn người cũng

chỉ có Nhạc Bất Quần mới có cơ hội này, cho nên đang nghe phái Hành Sơn đệ tử mà nói sau, Nhạc Duyên cái thứ nhất hoài nghi đối tượng chính là bên người Nhạc Bất Quần.

“Ha ha!”

Nhạc Bất Quần đột nhiên hiểu rõ, vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ, nói: “Nhạc đại hiệp sẽ không phải là hoài nghi ta đi?”

“Ta nhưng không có này thời gian, hơn nữa phái Tung Sơn mấy vị sư huynh võ công lại đang ta phía trên…”

Nhíu mày, Nhạc Bất Quần chậm rãi nói ra: “Nói tiếp này Tung Sơn mấy vị sư huynh đều là chết ở độc dưới lòng bàn tay, trên giang hồ có thể có như thế độc công người cũng chỉ có Ngũ Độc giáo!”

Nhạc Duyên không có lên tiếng, chỉ là tầm mắt quái dị dò xét Nhạc Bất Quần một cái sau, thu hồi tầm mắt, trong lòng rơi vào trầm tư.

Không có thời gian!

Là, trước đây trước từ Lệnh Hồ Xung trong lời nói tới tính toán mà nói Nhạc Bất Quần là không có thời gian, không nói trước võ công của hắn đến tột cùng như thế nào, tại này một chút thời gian lên thoạt nhìn tựa hồ là không đủ.

Nhạc Bất Quần đi ra ngoài đến trở về tổng cộng một trụ nửa hương thời gian, mà ở trong thanh lâu tìm kiếm thì

là tốn hao không sai biệt lắm một nén nhang thời gian, mà ở ngắn ngủn nửa nén hương trong thời gian giải quyết Tung Sơn nhiều người như vậy, cộng thêm qua lại gấp rút lên đường…

Một cân nhắc đến nơi đây, Nhạc Duyên rồi lại phát hiện Nhạc Bất Quần hiềm nghi số ít phân, nhưng là chính là bởi vì như vậy một cái không tại tràng chứng minh, cũng là nhường Nhạc Duyên dưới đáy lòng khẳng định lần này động thủ người chính là bên người phái Hoa Sơn Chưởng môn Nhạc Bất Quần.

Chậu vàng rửa tay đại sẽ thất bại. Tung Sơn hành động thất bại, điều này khiến cho Ngũ Nhạc cũng phái sẽ nghiêm trọng kéo sau.

Đây đối với một mực đồng dạng tận sức tại Ngũ Nhạc cũng phái hắn mà nói, chậu vàng rửa tay trên đại hội chuyện phát sinh khiến cho Ngũ Nhạc cũng phái sẽ không hạn chế kéo dài sau, loại này cục diện tự nhiên sẽ không để cho Nhạc Bất Quần thoả mãn. Như tình huống như vậy, phái Hành Sơn tự nhiên là sẽ không nguyện ý Ngũ Nhạc cũng phái, hơn nữa vốn là đối với Ngũ Nhạc hợp nhất rất chống lại Định Dật sư thái, hiện tại phái Tung Sơn nghĩ muốn Ngũ Nhạc hợp nhất thật sự là rất khó khăn.

Mà biện pháp duy nhất, chính là dùng ngoại lực khiến cho Ngũ Nhạc phái hợp nhất.

Mà ngoại lực…

Chính là phái Tung Sơn lại tới đây nhân sinh chết.

Tự nhiên là từ Nhật Nguyệt thần giáo để làm này ngoại lực.

Không phải dương mưu dương mưu!

Đối với có ít người mà nói, đây là âm mưu, nhưng là đây đối với mặt khác một số người mà nói. Đây cũng là lõa lồ dương mưu.

Nhưng vấn đề là…

Này nói rõ vũng hố, cũng là mọi người không thể không nhảy vào đi, hay là bị ép nhảy vào đi.

Hít sâu một hơi, Nhạc Duyên tại trong đầu bắt đầu không ngừng phân tích trước mắt cục diện tới, lại không phải không thừa nhận cái này thoạt nhìn không được tốt lắm cục, cũng là đem tất cả hữu tâm nhân cũng trang phục ở bên trong.

Chân chính thúc đẩy người tiến cục không phải âm mưu dương mưu, mà là này mắt thường có thể thấy được ích lợi, còn có này vốn là tồn tại phân tranh.

Thật lâu.

“Làm như vậy đáng giá không?”

Nhạc Duyên ngưng âm thành tuyến truyền vào Nhạc Bất Quần lỗ tai, mà người khác thì là ngồi nghiêm chỉnh. Vẻ mặt trầm tư, “Dùng Ngũ Độc thần chưởng giết Tung Sơn người tiến hành giá họa? Lúc trước, ngươi đi Phúc Uy

tiêu cục cũng là vì này Tịch Tà Kiếm Phổ sao?”

Ừ?

Thân hình không khỏi khẽ run lên, Nhạc Bất Quần hiển nhiên là nghe được tới bên tai thanh âm. Con mắt có chút nhất chuyển, lại phát hiện bốn phía những người khác còn tại vì Tung Sơn nhân sinh chết mà thảo luận kinh ngạc, tại nhìn bên người Nhạc Duyên này ngồi nghiêm chỉnh bộ dáng, liền biết đạo chiêu thức ấy chính là trong truyền thuyết truyền âm công phu.

Tốt nội lực thâm hậu!

Trong nội tâm hiện lên một tia cảm thán. Nhạc Bất Quần cũng là kế tiếp đối với Nhạc Duyên chỗ nói mà nói trầm mặc, nhất là Nhạc Duyên này câu nói sau cùng càng làm cho Nhạc Bất Quần cảm thấy cả kinh, trong mắt hiện lên một tia kinh sợ. Bất quá. Nhạc Bất Quần tu dưỡng công phu tốt, này một tia kinh sợ chẳng qua là thoáng hiện lên, liền biến mất không thấy gì nữa, khôi phục nguyên trạng.

Bất quá trong nội tâm kinh ngạc tuy nhiên trên mặt không có biểu hiện ra ngoài, nhưng là Nhạc Bất Quần trên tay cũng là lực lượng bắn ra, khiến cho cầm trên tay sinh sinh xuất hiện năm cây dấu tay.

“…”

Trầm mặc.

Khó tả trầm mặc.

Bị Nhạc Duyên dùng truyền âm lọt vào tai phương thức sinh sinh vén lên Nhạc Bất Quần trên người ngụy trang, điều này khiến cho bầu không khí trở nên ngưng trọng lên. Bất quá hai người bộ mặt biểu lộ, biểu hiện ra ngoài nhưng vẫn là đối với Tung Sơn người này chết thảm kết cục kinh ngạc cùng ngoài ý muốn.

Này không thể không nói, hai người tại có chút thời điểm, rất có vài phần chỗ tương tự.

Hồi lâu.

Nhạc Bất Quần thở dài một hơi, một cái chỉ có hai người mới có thể nghe được lời nói nhỏ nhẹ tại vang lên bên tai, nói: “Ta không biết ngươi vì cái gì có cùng ta nhà tiền bối một ít dạng tục danh, đối với cái này một điểm ta là rất phẫn nộ!”

“Nhạc Duyên! Sơn nhạc Nhạc, duyên phận Duyên!”

“Đây không phải tùy ý một cá nhân có thể dùng cái này tục danh…”

“Ngươi đã hiểu nhiều như vậy, tự nhiên cũng có thể biết được ta chi tiền bối năm đó là như thế nào cảnh tượng? Nhưng đến bây giờ, ta phái Hoa Sơn đã xuống dốc tới mức như thế, ta không thể không thật cẩn thận duy trì lấy.”

“Ta cũng không muốn biết ngươi đến tột cùng cùng ta Nhạc gia là quan hệ như thế nào? Thân là hậu bối, ta có thể nào có gánh tổ tiên vinh quang! Cho nên ta muốn nói

một câu mà nói: Đó chính là phàm là ngăn cản ta Nhạc thị, ta Hoa Sơn quật khởi người, vô luận là bằng hữu vẫn là người nhà, chỉ cần là ngăn đón ở phía trước, ta đều rút kiếm chém xuống đi!”

Lời này nói chém đinh chặt sắt, nói không có cho mình chút nào đường lui.

Quân Tử Kiếm Nhạc Bất Quần giờ phút này đã tại ngôn ngữ trúng tan mất này quân tử như ngọc ngụy trang, bày ra chỉ có này lạnh như băng thấu xương tàn nhẫn cùng trong xương chấp nhất.

Nếu không phải những thứ kia phản đồ…

Tịch Tà Kiếm Phổ xác nhận ta Hoa Sơn!

Quỳ Hoa Bảo Điển cũng là ta Hoa Sơn!

Thiên hạ này cũng có thể là ta Hoa Sơn!

Những lời này Nhạc Bất Quần cũng không nói gì, bất quá tại đáy lòng của hắn cũng là dường như đó là máu con kiến đang tại hung hăng gặm chính mình. Nhạc Bất Quần có một thói quen tốt, hắn sẽ không đi tự oán tự than thở, hắn chỉ biết yên lặng từng bước một hướng chính mình mục tiêu chậm rãi đi về phía trước.

Vừa mới những lời kia, Nhạc Bất Quần nói xong nhưng không có hối hận, nói ra những thứ này sau, hắn toàn thân không hiểu nhiều một tia thoải mái. Hắn không lo lắng bên người cái này cùng mình tổ tiên tục danh đồng dạng người tuổi trẻ sẽ nói ra việc của mình tình, đây là

một loại thuộc về hắn trong xương trực giác.

“…”

Nhạc Duyên nghe vậy ngạc nhiên. Đối mặt Nhạc Bất Quần những lời kia, Nhạc Duyên phát hiện mình hoàn toàn không cách nào nói cái gì.

Những lời này Nhạc Duyên nên trả lời thế nào?

Dùng tổ tiên thân phận?

Nhưng mà đổi lại phương hướng mà nói, đối phương mà nói cũng không có nói sai.

Trong lúc nhất thời, đối mặt loại này cục diện, cho dù là Nhạc Duyên cũng có chút mê mang.

Cũng không thể dùng tổ tiên thân phận nói cho người ta, ngươi cần phải an phận, không thể nghĩ lung tung a, không thể tiến tới… Này gọi gì là mà nói?

Đại sảnh.

Bởi vì phái Tung Sơn ba vị thập tam thái bảo cộng thêm một chúng đệ tử bỏ mình, khiến cho tất cả mọi người là vô cùng ngạc nhiên.

Cuối cùng.

Lưu Chính Phong cũng là kịp phản ứng, hắn sắc mặt rất là khó coi. Tầm mắt rơi vào Định Dật sư thái trên mặt, nói: “Định Dật sư tỷ, ta Lưu Chính Phong đời này không

thế nào cầu người, hôm nay cũng là cầu ngươi một sự kiện!”

“Ừ?”

Định Dật sư thái thấy Lưu Chính Phong này hơi có vẻ tái nhợt sắc mặt, cũng là hơi chút suy tư hiểu rõ trong đó quan ải, trong mắt cũng là bất đắc dĩ.

“Nữ nhi của ta Lưu Tinh liền giao cho sư thái, sư thái mời làm tiểu nữ quy y a!”

Lưu Chính Phong thoại âm rơi xuống, ở bên cạnh một bàn Lưu Tinh cũng đã khóc lên, thiếu nữ này tuổi tuy nhiên không lớn. Nhưng lại cũng là hiểu chuyện người, đối mặt phụ thân an bài thiếu nữ chỉ là an tĩnh chút gật đầu.

Định Dật sư thái thấy thế, nhưng cũng là không chần chờ, đáp ứng tới. Coi như là thu Lưu Tinh vì phái Hành Sơn đệ tử.

Làm Lưu Chính Phong tầm mắt chuyển tới Nhạc Bất Quần trên người thời điểm, Nhạc Bất Quần cũng chỉ là sắc mặt khẽ biến thành ảm, cũng là hiểu rõ Lưu Chính Phong tính toán, hắn đây là đang uỷ thác. Tầm mắt rơi vào Lưu Chính Phong tiểu nhi tử trên người. Nhạc Bất Quần mở miệng nói ra: “Để xuống, ta sẽ đem con của ngươi giao cho Mạc sư huynh!”

“Không!”

Vượt quá Nhạc Bất Quần dự kiến là Lưu Chính Phong

lắc đầu, nói: “Ta là nhường tiểu nhi lạy Nhạc sư huynh vi sư! Kính xin Nhạc sư huynh bảo vệ tiểu nhi bình an!”

“…”

Nhạc Bất Quần ngạc nhiên. Tầm mắt ở đằng kia có chút hơi co lại ở phía sau Lưu Chính Phong tiểu nhi tử trên người dừng lại một cái, trầm ngâm một chút, lúc này mới gật đầu nói: “Này… Được rồi! Ta bảo vệ hắn cả đời bình an!”

“Tạ ơn Nhạc sư huynh cùng Định Dật sư tỷ!”

Làm hai tiểu hài tử an bài sau khi xuống tới, Lưu Chính Phong rốt cục nhẹ lỏng đi xuống, về phần những người khác… Hắn lại không có an bài, tại trận này sắp đã đến giang hồ hỗn loạn ở bên trong, có thể bảo trụ hai tiểu hài tử mạng, đây đã là thật lớn may mắn.

Về phần Nhạc Duyên…

Lưu Chính Phong không có đi cầu, bởi vì Nhạc Duyên phá hư chậu vàng rửa tay đại hội đã muốn coi như là miễn trừ hôm nay Lưu gia diệt môn sự tình, hắn đã muốn tính là trở thành phái Tung Sơn cái đinh trong mắt.

Hơn nữa Nhạc Duyên còn có một võ công không được tốt lắm đồ đệ Lâm Bình Chi, dưới loại tình huống này, Lưu Chính Phong tự nhiên sẽ không đi phiền toái Nhạc Duyên.

Liền như vậy, Lưu phủ bắt đầu không ngừng công việc lu bù lên, mà Nhạc Duyên thì là một mực dùng một loại

yên tĩnh tư thái ngồi ngay ngắn ở trên mặt ghế, không nói một lời.

…

Bảy ngày sau.

Toàn bộ giang hồ chấn động, bởi vì phái Tung Sơn Tam đại thái bảo chết.

Thân là Ngũ Nhạc kiếm phái Minh chủ Tả Lãnh Thiện rất là phẫn nộ, càng một hơi phái hạ trong môn thập tam thái bảo trúng còn lại chín người, toàn bộ xuất hiện trên giang hồ đuổi giết Ngũ Độc giáo người. Đồng thời, Tả Lãnh Thiện càng phái những người khác đuổi theo giết Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương đoàn người.

Mà ở toàn bộ trên giang hồ, thực sự có vô số người ta nói Lưu Chính Phong chân chính cùng Ma Giáo Khúc Dương cấu kết, bởi vì Lưu Chính Phong quan hệ, Khúc Dương hướng Ma Giáo cầu viện, cho nên tại đó giết chết bị thương Tung Sơn đoàn người.

Nghe nói…

Ngũ Nhạc kiếm phái Minh chủ Tả Lãnh Thiện hạ Tung Sơn, đi tìm này tại chậu vàng rửa tay trên đại hội ra tay Nhạc Duyên phiền toái đi.

Nghe nói…

Trong ma giáo này một mực Hắc Mộc Nhai không có xuống núi Giáo chủ Đông Phương Bất Bại sẽ phải xuống

núi tới.

Rất nhiều tin tức, tự nhiên chỉ là nghe nói.

Khách sạn Duyệt Lai.

Nhất danh áo xanh tiểu nhị đang tại nói khẽ với lấy nhất danh giang hồ nhân sĩ nói đến đây chút ít trong giang hồ đồn đãi.

Này trong giang hồ, địa phương nào tin tức truyền lại nhanh nhất, tự nhiên là khách điếm.

“Cái gì?”

“Các ngươi cũng làm buôn bán giang hồ tin tức nho nhỏ sinh ý?”

Nhất danh cầm trong tay Hậu Bối Đao, vẻ mặt râu quai nón hán tử rất là ngạc nhiên nhìn xem này điếm tiểu nhị, “Hơn nữa những thứ này nát đường cái đồ vật này nọ cũng muốn tiền? Các ngươi khách sạn Duyệt Lai rơi vào tiền trong mắt đi à? !”

“Ai? Khách quan cũng không thể nói như vậy a!”

Điếm tiểu nhị rất là vô tội quắt quắt miệng, nói ra: “Chúng ta khách sạn Duyệt Lai tự nhiên là không làm cái này, chúng ta làm đây là khác kêu Thanh Y Lâu!”

“Các ngươi khách sạn Duyệt Lai đổi tên thanh lâu, ta cũng vậy không để cho!”

Không chờ điếm tiểu nhị nói cho hết lời, râu quai nón hán tử liền cắt đứt điếm tiểu nhị mà nói, trên lưng đại đao pằng một chút liền đập trên bàn, phát ra bùm một thanh âm vang lên.

Trực tiếp đem điếm tiểu nhị mà nói cho nghẹn trở về.

Cãi nhau ở bên trong, khách điếm là càng phát ồn ào rầm rĩ.

Chương 042 : Nhật xuất đông phương

Bốn mươi hai chương nhật xuất đông phương

Giang hồ.

Một mực chưa bao giờ bình tĩnh qua.

Cho dù là biểu hiện ra bình tĩnh, bên trong lại vẫn là ba đào không ngừng, gợn sóng chạy băng băng.

Mà trước mắt ——

Tung Sơn Tam đại thái bảo chết, cũng là dẫn phát chính đạo cùng Ma Giáo đại xung đột.

Trong đó Ngũ Nhạc kiếm phái Minh chủ Tả Lãnh Thiện động tác liên tục, Tung Sơn này thế lực to lớn chính là triệt để bày ra, thập tam thái bảo còn lại chín người toàn bộ rời núi, bốn phía đánh chết Ma Giáo đệ tử, trong đó đặc biệt Ngũ Độc giáo người là chủ.

Cái loại này độc công, tại tất cả mọi người xem ra chỉ có Ngũ Độc giáo mới có thể có như thế năng lực.

Mà Ngũ Độc giáo vì Nhật Nguyệt thần giáo phụ thuộc môn phái, tự nhiên là Ma Giáo người, như vậy giết Tung Sơn người cũng nên là ma giáo thủ đoạn.

Đương nhiên.

Tại người trong cuộc trong nội tâm đến tột cùng là nghĩ như thế nào ngoại nhân liền không được biết, chẳng qua là làm ra tới hành động cũng là nói cho đám người sự tình tình huống. Tả Lãnh Thiện trừ đó ra, càng liên tiếp phái người đi cái khác tứ đại môn phái, dĩ cầu hợp minh.

Ngắn ngủn vài ngày thời gian trong, giang hồ các nơi cũng đã nhấc lên chém giết.

Hôm nay không phải chính đạo nhân sĩ chết ở Ma Giáo trên tay, ngày mai liền là ma giáo nhân sĩ bị chính đạo nhân sĩ vây đánh mà chết.

Dù sao là từng đôi chém giết, hoặc là từng bầy người cùng một chỗ quần ẩu.

Tóm lại, giang hồ hỗn loạn chính thức kéo ra cục diện.

…

Lạc Dương.

Đông thành ngõ nhỏ.

Thân là Nhật Nguyệt thần giáo Thánh Cô Nhậm Doanh Doanh giờ phút này sắc mặt rất là âm trầm, tú lệ thoát tục, xinh đẹp tuyệt luân trên mặt ngọc cơ hồ có thể cạo xuống băng tới.

Cục diện trong lúc đó biến.

Lúc trước, Thánh giáo cùng chính đạo trong lúc đó cũng

bất quá là ngẫu nhiên ma xát, hiện tại nhiều nhất càng vẫn là trong phạm vi nhỏ phân tranh, nhưng là trước mắt loại này cục diện quả thực vượt quá Nhậm Doanh Doanh đoán trước.

“Phái Tung Sơn thập tam thái bảo chi ba, Đinh Miễn, Lục Bách, Phí Bân ba người chết vào Ngũ Tiên Giáo võ công phía dưới!”

Nhìn xem trên tay được đến tình báo, Nhậm Doanh Doanh mỗi chữ mỗi câu nhắc tới một lần, lúc này mới ngẩng đầu, tầm mắt nhìn qua đứng ở trước mặt mình đang rũ cụp lấy đầu Lam Phượng Hoàng, thật lâu mới mở miệng nói ra: “Lam Phượng Hoàng, ngươi nói một chút này là chuyện gì xảy ra!”

“Thánh Cô a!”

Đối mặt Nhậm Doanh Doanh hỏi thăm, Lam Phượng Hoàng ngẩng đầu, theo động tác phát ra từng đợt đinh đinh đang đang thanh âm, thật dài lông mi rung động, lặng lẽ dò xét hạ Nhậm Doanh Doanh này âm trầm sắc mặt, lúc này mới thật cẩn thận nói ra: “Này căn bản không phải chúng ta Ngũ Tiên Giáo ra tay giọt a!”

“Thử nghĩ, chống lại này Tung Sơn thập tam thái bảo, ta Lam Phượng Hoàng mặc dù là lại tự đại, cũng sẽ không cho là mình có thể đem này ba cái thái bảo đoàn người giết sạch sẽ!”

Nói lời này thời điểm, Lam Phượng Hoàng rất có chút ít ủy khuất, chính mình võ công tuy nhiên cũng không tệ lắm, nhưng là không thể nói cái gì cao thủ đứng đầu, bất

quá là tại nhất lưu cùng nhị lưu trong lúc đó. Chân chính đối mặt những thứ kia cao thủ đứng đầu thời điểm, Lam Phượng Hoàng liền không cảm giác mình có thể thắng.

Thí dụ như lần trước gặp phải này Nhạc Duyên, chính mình bất quá là tại trong tay đối phương ngắn ngủn mấy chiêu liền bại xuống tới, còn đối với phương tựa hồ căn bản không có phát huy thực lực, bất quá cùng mình chơi đùa bình thường.

"…"

Nhậm Doanh Doanh nghe vậy cũng không khỏi thở dài một hơi, nàng đương nhiên biết rõ Lam Phượng Hoàng thực lực, nghĩ muốn giết mất này ba cái thập tam thái bảo, dù là trong đó có hai người đã bị thương, nhưng là ở đâu mặt lại còn có một bình yên vô sự a!

Nhưng vấn đề là, này giết người võ công quả thực là Ngũ Tiên Giáo thủ đoạn.

Độc chưởng công phu!

Còn có độc châm công phu!

Trên giang hồ, thử hỏi môn phái nào tại đây độc chữ tạo nghệ lên rất là cao siêu, chỉ có Ngũ Tiên Giáo.

Tình huống bây giờ là vấn đề này hoàn toàn là bùn đất ba lọt vào đũng quần, hoàn toàn là có miệng nói không rõ. Nói tiếp, Thánh giáo cùng chính đạo vốn chính là thế như nước với lửa… Cho dù là giả, nhưng mà người nào sẽ đi quan tâm đâu này?

Đối với chính đạo mà nói, Nhật Nguyệt thần giáo phụ thuộc môn phái Ngũ Tiên Giáo dụng độc giết Tung Sơn đệ tử cùng thập tam thái bảo, mà ở Thánh giáo những người khác xem ra, làm không tốt còn có người vỗ tay hoan hô.

Phải biết rằng trước mắt tại Đông Phương Bất Bại vì Giáo chủ loạn lạc, Nhật Nguyệt thần giáo càng nhiều thời điểm là chọn lựa co rút lại phòng ngự sách lược, mà không phải lúc trước Nhậm Ngã Hành tại thời điểm như vậy người gây sự. Loại này co rút lại phòng ngự, đối với Nhật Nguyệt thần giáo rất nhiều người mà nói, đây là thập phần biệt khuất.

Nhưng là hiện tại, lại đột nhiên nghe nói Thánh giáo cấp dưới môn phái Ngũ Tiên Giáo người lại đem chính đạo Tung Sơn thập tam thái bảo trúng ba người cho giết chết tại chỗ, loại này tình cảnh đối với bọn họ mà nói có thể nói là một phần đại kinh hỉ lớn.

Tại Nhật Nguyệt thần giáo trong, còn có lấy vô số người đối với chuyện này là vỗ bàn tay trầm trồ khen ngợi, càng nhiều người thì là mài đao soàn soạt, chuẩn bị kế tiếp chiến đấu.

“Chúng ta bị tính kế!”

Nhậm Doanh Doanh mí mắt có chút hợp lại, này kiều nộn như ngọc da thịt làm cho người ta nhịn không được tiến lên cáp lên một hơi. Sau nửa ngày, Nhậm Doanh Doanh lại lần nữa mở to mắt, như vậy thở dài: “Người này hảo thủ cổ tay! Chính đạo, còn có chúng ta toàn bộ

ngã vào cái này trong cục!”

Cái này cục bố trí cũng không phải thập phần cao minh, có thể vấn đề chính là cái này không cao hiểu cục, mọi người toàn bộ chở đi vào.

Đối mặt loại này tình cảnh, Nhậm Doanh Doanh lại là không thể nói gì nữa.

Dù là nàng thân là Nhật Nguyệt thần giáo Thánh Cô, tại đối mặt loại này tình cảm quần chúng mãnh liệt thời điểm, nhưng cũng không cách nào áp xuống tới. Lại càng không nói hiện tại chính đạo này Ngũ Nhạc kiếm phái đã tại cùng mình này phương động thủ, dưới loại tình huống này, cũng không cần nói đi áp chế.

Đối với bọn hắn mà nói, tự nhiên là ăn miếng trả miếng, giết bằng được.

Về phần cái gì cùng chính đạo cùng nói chuyện gì, tự nhiên là hoàn toàn không có nghĩ qua.

“… Lam Phượng Hoàng!”

Trầm ngâm thật lâu, Nhậm Doanh Doanh đột nhiên nhớ tới một người khác, đột nhiên hỏi: “Ngươi cảm thấy có phải hay không là cái kia Nhạc Duyên sở thiết hạ cục?”

“Nhạc Duyên?”

Lam Phượng Hoàng nghe vậy không khỏi ngẩn ngơ, lập tức trong đầu đã muốn hồi tưởng lại cái kia cầm lấy Bạch Ngọc quạt xếp, một thân áo đen cô đơn nam tử,

chưa phát giác ra gian trước mắt nàng lại lại lần nữa hiển hiện ngày đó trong mưa hoảng hốt chứng kiến tràng cảnh. Lắc đầu, Lam Phượng Hoàng tỉ mỉ nghĩ một chút, nói ra: “Hẳn không phải là!”

“Chúng ta được đến trong tình báo, này Nhạc Duyên tại phái Hành Sơn Lưu Chính Phong chậu vàng rửa tay đại hội lúc mang theo đồ đệ Lâm Bình Chi đi ngăn trở phái Tung Sơn đối với Lưu Chính Phong toàn gia động tác, tuy là tại chỗ kích thương Tam đại thái bảo trúng hai người, nhưng là cũng không có bị mất mạng này Tung Sơn người tâm tư.”

“Hơn nữa kế tiếp một thời gian ngắn, Nhạc Duyên đều là tại Lưu phủ ở bên trong, hẳn là không có thời gian đi giết Tung Sơn đoàn người!”

“Tuy nhiên này Nhạc Duyên cũng hiểu ta Ngũ Tiên Giáo võ học, nhưng nghĩ đến xác nhận hơi hiểu mà thôi, ít nhất tại ta môn hạ đệ tử truyền đến trong tin tức, nghe nói này giết Tung Sơn người một thân độc công có chút thâm hậu! Ta… Không cách nào so với.”

Nói ra câu nói sau cùng thời điểm, Lam Phượng Hoàng rất có chút ít bất đắc dĩ.

Chính mình đường đường Ngũ Tiên Giáo võ học, lại không có có người khác khiến cho tốt, điều này khiến cho Lam Phượng Hoàng có chút xấu hổ. Càng xấu hổ vẫn là Ngũ Tiên Giáo độc môn võ học, lại vẫn không chỉ một người biết được, loại tình huống này quả thực làm cho người ta không nói được lời nào.

“Ừ!”

Nhậm Doanh Doanh nghe vậy gật gật đầu, đối với Lam Phượng Hoàng phân tích nàng cũng tỏ vẻ đồng ý, trước hoài nghi bất quá là một cái nho nhỏ tâm tư mà thôi. Dù sao, có thể biết được cùng sử xuất Ngũ Tiên Giáo võ công cũng không có nhiều người.

Hai người trầm mặc sau nửa ngày.

Đột nhiên.

Lam Phượng Hoàng tựa hồ nhớ tới cái gì, quay đầu liếc mắt nhìn bốn phía bên ngoài, lúc này mới nhỏ giọng nói ra: “Thánh Cô, ngươi nói có phải hay không là Đông Phương giáo chủ thật phái người đi à?”

“À?”

Nhậm Doanh Doanh không khỏi sững sờ, bị Lam Phượng Hoàng cái này đột nhiên nổi lên ý niệm trong đầu cùng hù đến. Ngẫm lại cũng thế, Khúc Dương tại Thánh giáo trúng chính là Trưởng lão, hơn nữa hắn cũng không phải mình phụ thân một ít phái người, mà là thuộc về Đông Phương Bất Bại người, cho nên Lam Phượng Hoàng ý nghĩ này thật đúng là có như vậy một tia khả năng.

Trước mắt Đông Phương Bất Bại được xưng đệ nhất thiên hạ, ai cũng không biết Giáo chủ võ công đến tột cùng mạnh bao nhiêu.

Nếu là Đông Phương Bất Bại làm cho người ta ra tay,

cũng có khả năng này.

Nhưng là trong chuyện này có một chút vấn đề là, nếu thật là Giáo chủ tự mình hạ lệnh, như vậy lúc ấy lưu lại văn tự tựu cũng không là ý bảo là Ngũ Tiên Giáo người để làm, mà là lõa lồ nói cho bọn hắn biết đây là chúng ta Thánh giáo hành động.

Ở đâu giống như trước mắt như vậy biệt khuất.

"…"

Nhậm Doanh Doanh càng nghĩ, đối mặt trước mắt cục diện lại chỉ có thể thở dài một hơi, tạm thời co rút lại ra tay lên lực lượng, dĩ nhiên đối với tại chính đạo tiến công lại cũng sẽ không do đó kết thúc. Trong lòng có suy tư sau, Nhậm Doanh Doanh đối với Lam Phượng Hoàng nói ra: "Tìm được này Nhạc Duyên, hiểu rõ chỗ đó chuyện phát sinh!"

"Đây cũng là ngươi Lam Phượng Hoàng kế tiếp nhiệm vụ!"

Nói xong, Nhậm Doanh Doanh cũng đã trở lại rèm hoa sau, lần này náo động khiến cho nàng tìm kiếm mình phụ thân bóng dáng đồng dạng chịu ảnh hưởng, nhưng là Nhậm Doanh Doanh cũng không do đó buông tha cho.

"…"

Nhìn qua Nhậm Doanh Doanh biến mất tại rèm hoa sau lưng thân ảnh, Lam Phượng Hoàng đứng bên ngoài

trong chốc lát sau, này liền xoay người rời đi.

Đối với cái này sao một cái một mực rời rạc tại cục ngoại, tính toán chính tà hai đạo người, tính nguy hiểm thật sự là quá lớn.

Mà trước mắt nghĩ lấy đến kết quả, như vậy chỉ có tìm kiếm này Nhạc Duyên.

Cùng lúc đó.

Hà Bắc Bình Định châu.

Một tòa cao ngất hiểm trở cô sơn cao ngất mà đứng, đây chính là Nhật Nguyệt thần giáo tổng đàn chỗ —— Hắc Mộc Nhai.

Ngọn núi này có thể nói kỳ hiểm.

Trên xuống tới duy nhất thông lộ chỉ có này thẳng đứng xiềng xích chỗ hệ vòng rổ, làm cho người ta giống như hàng hóa bình thường bị người kéo lên đưa tiễn.

Như vậy dễ thủ khó công hiểm địa, nhưng cũng là Nhật Nguyệt thần giáo nhiều năm qua một mực đứng sừng sững nguyên nhân căn bản một trong.

Đỉnh núi.

Từng đợt chuông vang âm thanh từ cao không truyền đến, kinh hãi mảnh nhỏ phiến Bạch Vân.

Vách núi.

Một đạo thướt tha xinh đẹp thân ảnh đang tập trung tinh thần cúi đầu tại thêu lên cái gì, tại thân ảnh kia bốn phía, thì là dựng thẳng lên vô số màu đỏ vải tơ.

Theo gió hè mà qua, này thật dài vải đỏ cũng theo gió phiêu hất lên.

Xa xa nhìn lại, này Hắc Mộc Nhai đỉnh núi liền phảng phất giống như nở rộ một đóa màu đỏ hoa tươi, đón gió mà múa, diễm lệ thật giống như này máu tươi.

“Tình là chi hỡi thế gian, câu thề sinh tử đa mang một đời.

Thiên nam địa bắc cùng một chỗ phi khách, cánh chim rũ mỏi mấy hồi hàn ôn.

Vui ân ái, biệt ly buồn, si tình nhi nữ khởi nguồn bi hoan.

Tiếng xưa xa khuất mây ngàn, Về đâu bóng lẻ thiên san tuyết chiều, Chỉ trông mây núi người đi không về.”

Này kiều nộn thanh âm phảng phất giống như thiên ngoại bay tới, lại theo gió mát phi đung đưa, tại vô số vải đỏ trúng nhẹ vang lên, trong thanh âm không chỉ có có nữ nhi mềm mại đáng yêu, càng mang theo một loại không hiểu khí khái, thật là ôn nhu trúng leng keng mang giết, nhiều tiếng nỉ non.

“Ngang bước sông Phần, Nhìn cảnh tịch mịch, nhớ tiếng trống năm xưa, Khói hoang vẫn như ngày nao bình quân Sở.

Chiêu hồn sở chút ít gì ta kịp, sơn quỷ ám gáy mưa gió.

Trời cũng ghen, chưa tin cùng, oanh nhi Yến tử đều hoàng thổ.

Ngàn thu muôn đời, vì tạm gác lại nhà thơ, cuồng ca khúc nâng ly, tới chơi nhạn khâu.”

Thoại âm rơi xuống, vải tơ người trong bóng dáng động tác cũng dừng lại.

Sau nửa ngày.

“Hảo thơ! Hảo thơ!”

Thở dài một tiếng từ bên trong phát ra, lười biếng hương vị trực tiếp lộ ra.

Giống như bất đắc dĩ, giống như hoài niệm, lại như ai oán

Chương 43 : 043 duy ta bất bại Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo

Chương 43 duy ta bất bại

Sương trắng trắng như tuyết.

Cho dù là tại chói chang ngày mùa hè, tại đây cao ngất mà đứng Hắc Mộc Nhai lên, thực sự quỷ dị xuất hiện nhiều như vậy vụ khí. Trừ bỏ giữa trưa mặt trời nhiệt liệt nhất thời điểm, này Hắc Mộc Nhai mới xem như triệt để rơi vào này dưới ánh mặt trời.

Người, đứng ở đỉnh núi.

Làm có một loại phiêu nhiên như tiên cảm khái.

Cái gọi là sẽ làm lên cao tuyệt đỉnh, vừa xem mọi núi nhỏ cảm giác tự nhiên cũng sẽ không thiếu. Cao xử bất thắng hàn, vừa là cảm thán, nhưng cũng là thuộc về cao thủ chỉ có ý nhị.

“A…”

Lười biếng vui cười âm thanh từ cái này vũ động vải đỏ trong truyền ra, xinh đẹp bóng người nghiêng thân hình, chậm rãi bên cạnh dựa vào giường. Ngọc thủ một tay

chống gò má, tầm mắt hơi có chút thất thần ngắm lên trước mắt một bức họa.

Đây là một phó bức họa.

Trên mặt tọa lạc nếu này ” mò cá. Nhạn Khâu Từ “, một hàng tiêm tú tự thể hạ xuống họa lên hơi nghiêng, sợi sợi máu tươi, cho dù là niên đại đã muốn đã lâu, nhưng là vẫn có thể đủ làm cho người ta nhìn ra trong đó màu đỏ. Mà ở bức họa ở giữa thì là một người nam nhân bức họa.

Một cái tuấn tú nam nhân bức họa.

Cao ngất thân hình, này đa tình càng giống như vô tình ánh mắt liền như vậy kinh ngạc nhìn qua phía trước.

Một thân kỳ lạ mang theo màu vàng quần áo, trên bức họa nam tử cứ như vậy bình yên đứng, một thanh trường kiếm tùy ý lưng ở sau người, mà ở hắn bên chân thì là cắm một thanh bộ dáng khí chất cực kỳ cuồng phách đại đao.

Nam nhân này toàn thân nhộn nhạo một loại kỳ lạ khí chất, làm cho người ta nhịn không được đi an ủi, đi thương tiếc.

“Rồi…!”

Nỉ non lấy, ngọc thủ chậm rãi duỗi ra, thon dài ngón tay ngọc nhẹ nhàng xoa bức họa kia lên nam tử trên mặt, một chút nhẹ khẽ vuốt vuốt, phảng phất giống như nhẹ vỗ về chính mình người thương.

“Thiên hạ này tại sao có thể quên ngươi sao?”

Giống như một loại cảm thán, giống như một loại phẫn nộ, giống như một loại u oán. Thanh âm ung dung đi dạo, “Bọn họ tại sao có thể xóa đi ngươi tồn tại dấu vết đâu này?”

“Bọn họ là đang sợ ngươi!”

Thở dài một tiếng, lười biếng mà kiều mỵ tiếng nói tiếp tục nói: “Nhưng mà ta hết lần này tới lần khác không cho những người kia như ý, chính đạo nhân sĩ không có lá gan này, ta có! Tại ta ý bảo, ngươi sự tích làm truyền lưu thiên hạ, bất luận kẻ nào cũng không thể không biết!”

“Trong truyền thuyết ngươi có thể là có thêm tuyệt đối thân thủ cùng lãng mạn phong thái…”

Ngón trỏ nhẹ nhàng sự trượt, đầu ngón tay lau trên bức họa nhân vật ảnh chân dung chậm rãi dời xuống, dời qua cái cằm, thân hình. Thẳng đến mũi chân chỗ, này mới dừng lại tới. Đến nơi đây thời điểm, lười biếng kiều mỵ ngữ khí có chỗ chuyển biến, trong đó leng keng giết chóc ý cũng đã nổi bật, “Có thể là có người phản bội!”

“Thần giáo có người phản bội!”

Ngón trỏ lại lần nữa lên dời, nhẹ khẽ vuốt vuốt trên bức họa ảnh chân dung, ngữ khí lại lần nữa khôi phục lười biếng, nói: “Không chờ ngươi trở về đã có người phản bội!”

“Hì hì!”

“Giết được thú săn nấu đi chó săn (*)!”

“Cũng là rơi xuống kết quả như vậy!”

Ngữ khí tuy nhiên lười biếng. Nhưng là bên trong bất mãn cũng là cực kỳ rõ nét, “Nhậm Ngã Hành chỉ biết xưng bá giang hồ, nhưng nơi nào biết được chúng ta Nhật Nguyệt thần giáo chân chính mục tiêu… Như vậy người, tự nhiên không xứng làm Giáo chủ!”

“Ta này bất bại công tử a!”

Tầm mắt mê ly. Cặp môi đỏ mọng run rẩy, nhiều tiếng nỉ non: “Chính là bởi vì ngươi bất bại, ta mới là bất bại a!”

“Người trong giang hồ phần lớn ngu ngốc, lại có bao nhiêu người chân chính biết được này võ đạo đỉnh?”

“Phá toái hư không…”

“Ta vẽ trong công tử a. Ngươi cuối cùng sẽ về tới đây, có phải là đâu này?”

Giống như hỏi thăm, lại như là khẳng định. Vải đỏ người trong nói như thế.

“Báo!”

Một tiếng nam tử thông báo âm thanh ở bên ngoài vang lên.

Vải đỏ người trong bóng dáng động tác nhẹ nhàng dừng lại, dừng lại, mềm mại nói ra: “Nói, là tình huống nào?”

“À?”

“Giáo chủ ngài thanh âm?”

Vải đỏ bên ngoài người tựa hồ rất là ngoài ý muốn, bị này vải đỏ trong đột nhiên xuất hiện giọng nữ cho làm cho sững sờ.

“Thanh âm?”

“Haiz, ta thanh âm bổn phải là như thế a!”

Một tiếng nhõng nhẽo cười từ đỏ vải trong phát ra, bóng người từ bên cạnh sập đứng dậy, bưng ngồi xuống, nói: “Vội vã như vậy, là có cái gì tình huống ngoài ý muốn đâu này?”

“Vâng!”

Nam tử thân hình không khỏi run lên, có chút khẩn trương nói ra: “Gần nhất trên giang hồ phát sinh vấn đề, chính đạo cùng ta Thánh giáo xung đột càng phát lớn, gần nhất không ít cứ điểm chỗ, đã muốn lọt vào Ngũ Nhạc kiếm phái đột tập!”

“…”

Vải đỏ người trong bóng dáng lông mày một đám, sau nửa ngày, mới nói: “Nguyên nhân!”

“Nghe nói là ta dạy thuộc hạ môn phái Ngũ Tiên Giáo dụng độc chưởng đánh chết phái Tung Sơn thập tam thái bảo trong ba người, do đó dẫn phát song phương tranh đấu!”

Đang hỏi chuyện, nam tử liền tranh thủ chính mình đoạt được tình huống mỗi chữ mỗi câu nói ra, không dám có chút giấu diếm, thẳng đến nam tử nói ra trên giang hồ lại xuất hiện một cái cực kỳ lợi hại cao thủ thời điểm, vải đỏ trong người thân thể có chút nghiêng về phía trước, tựa hồ nâng không ít hứng thú.

“Cao thủ kia, gọi gì là?”

Lười biếng thanh âm mang lên một tia kỳ dị giọng điệu.

“Nhạc Duyên! Sơn nhạc Nhạc! Duyên phận Duyên!”

Nam tử cung kính hồi đáp: “Này một cao thủ danh tự cùng Giáo chủ ngài nhường những thứ kia thuyết thư người ta nói chuyện xưa người chủ danh tự giống như đúc.” Nói đến đây thời điểm, nam tử trong nội tâm cũng rất là ngoài dự tính, vì cái gì Giáo chủ sẽ biết được người này danh tự?

Chẳng lẽ lại…

“… Ừ?”

Tựa hồ phát giác được nam tử kia suy nghĩ, vải đỏ người trong ngữ khí lạnh lẽo, nói: “Ngươi, nhạy cảm!”

“À? ! Giáo chủ tha mạng!”

Nam tử tựa hồ là nhớ tới cái gì chuyện kinh khủng, lập tức cả người quỳ xuống tới, không ngừng dập đầu nhận lầm nói: “Giáo chủ tha mạng! Tha mạng… A!”

Một tiếng kêu đau đớn.

Một giọt máu tươi từ nam tử ở giữa trán chậm rãi chảy xuống.

Hai mắt thất thần trở nên trắng, nam tử lập tức ngửa đầu ngã xuống, dĩ nhiên đã chết đi.

“Người tới!”

“Mang xuống!”

Đứng dậy làm phân phó, lập tức bên ngoài liền vào tới hai người đem nam tử thi thể kéo ra đi.

Hồi lâu.

Chỗ này lại khôi phục yên tĩnh.

“Ha ha…”

“Nhạc Duyên!”

Nỉ non nhấn mạnh trả lời một câu như vậy mà nói, lập tức đỉnh núi đột ngột gió bắt đầu thổi tới.

Này rủ xuống tại bốn phía vải đỏ lập tức bị thổi hướng ra phía ngoài bay lên, tại vải đỏ nhấc lên nháy mắt, thực sự

lộ ra trong đó một ít đạo xinh đẹp thân ảnh.

Một thân phấn hồng, còn có nửa bên khuynh quốc khuynh thành mặt.

Thoại âm rơi xuống.

Vải đỏ lại lần nữa vũ động, này thướt tha dáng người đã muốn biến mất, hóa thành liên tiếp ảo ảnh biến mất ở bên ngoài.

…

Hoa Sơn.

Làm giang hồ hỗn loạn lúc mới bắt đầu, Nhạc Bất Quần đã muốn mang theo chính mình môn phái đệ tử trở lại Hoa Sơn.

Hỗn loạn chi tranh. Hoa Sơn thân là Ngũ Nhạc kiếm phái một trong, tự nhiên cũng là không thể ngoại lệ.

Nghĩ lấy đến nghĩ muốn cái gì, như vậy nhất định phải có tương ứng trả giá.

Làm Nhạc Bất Quần trở lại Hoa Sơn, chuyện thứ nhất chính là xử phạt Lệnh Hồ Xung, bởi vì trong thanh lâu uống say giả chết sự tình, ngạnh sanh sanh bị Nhạc Bất Quần cho phạt tại Tư Quá Nhai ngây ngốc một năm.

Về phần lúc khác, thì là tại xử lý sự tình khác.

Thậm chí.

Vì Lưu Chính Phong tiểu nhi tử, Nhạc Bất Quần hiếm thấy dùng đạo lý lớn bác bỏ Tung Sơn người tới, đồng thời hảo tâm khuyên bảo một phen, về phần nội tâm đến tột cùng là cái gì tâm tính cũng là làm cho người ta không được biết.

Dưới núi.

“Ai!”

Lâm Bình Chi sâu hít sâu một hơi. Lau cầm cái trán mồ hôi, rồi mới hướng lấy bên người một mực sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái Nhạc Duyên nói ra: “Sư phó, đoạn đường này tới làm sao nhiều người như vậy muốn đánh chúng ta chủ ý?” Tại hắn dưới chân, thì là vài tên đã muốn triệt để ngất mất giang hồ nhân sĩ.

Cũng không biết là Ma Giáo vẫn là phái Tung Sơn, hay hoặc giả là cái khác các loại tiểu mao tặc.

Dù sao là trong khoảng thời gian này tới, Nhạc Duyên cùng Lâm Bình Chi sẽ không có triệt để thoải mái qua.

“Còn có a, những thứ kia giang hồ nhân sĩ tựu cũng không thật dài đầu óc sao? Chỉ biết bảo sao hay vậy!”

Lâm Bình Chi đặt mông ngồi ở bên cạnh tảng đá xanh lên, khó chịu nói: “Sinh sinh đem phái Hành Sơn Lưu Chính Phong tiền bối cho nói thành tà ma ngoại đạo!”

“Đây là giang hồ a!”

Nhạc Duyên không cười, mà là nghiêm túc nhìn xem Lâm Bình Chi. Nói ra: “Tại đây trong giang hồ nhất sợ sẽ là thanh tỉnh! Nhất là chỉ có tự mình một người là thanh tỉnh thời điểm…” Nói đến đây, Nhạc Duyên tựa hồ nếu có điều chỉ.

“…”

Lâm Bình Chi nghe vậy không có lên tiếng, trước mắt giang hồ hiện tượng xác thực vượt quá hắn đoán trước. Sau nửa ngày, Lâm Bình Chi lại hỏi: ” này sư phó lần này tại sao lại muốn tới Hoa Sơn? Là cùng Nhạc chưởng môn có chuyện gì muốn nói sao?”

Lâm Bình Chi trong lời nói ý tứ tự nhiên tinh tường. Có việc hẳn là tại Lưu phủ thời điểm cũng đã nói rõ, nhưng mà trước mắt lại muốn tới Hoa Sơn, này một cái tựa hồ là nhiều ra tới trình tự nhường Lâm Bình Chi rất là mê hoặc.

“Đến xem một số người, một số việc!”

“Đương nhiên. Nếu như không có chuẩn bị cho tốt, ta làm không tốt còn muốn đánh một số người!”

Nhạc Duyên giương mắt quét mắt một vòng Lâm Bình Chi, tầm mắt lại rơi vào trước mắt này hiểm trở Hoa Sơn lên. Tùy ý trả lời.

Chính mình lưu lại sạp, tự nhiên là cần chính mình tới thu thập.

Về phần Nhạc Bất Quần, đối phương sớm đã là người

trưởng thành, có chính mình tư tưởng, Nhạc Duyên không cảm giác mình có thể lập tức thay đổi đối phương tâm tư, nhưng lại không thể nhìn lấy Nhạc Bất Quần đi sai bước nhầm, đi đến tuyệt lộ. Nếu không mà nói, đến lúc đó nếu lại lần nữa thấy Xích Luyện Tiên Tử, chính mình làm như thế nào cùng nàng dặn dò?

Cũng không thể nói hậu bối tại vũng hố chính hắn một tổ tông a?

Nói đến muốn đi, này cuối cùng là dùng chính mình lên, chính mình chỗ vỗ cánh mang đến ảnh hưởng, cuối cùng là cần chính mình đi dẹp loạn. Hơn nữa lúc trước sở dĩ thu Lâm Bình Chi làm đồ đệ, thứ nhất là vì xác định Tịch Tà Kiếm Phổ, thứ hai thì là vì Nhạc Linh San cái này nhỏ hậu bối.

"…"

Lâm Bình Chi nghe vậy không nói gì trong.

Hai thầy trò tùy ý nói vài lời sau, liền một trước một sau đạp trên trên đường nhỏ Hoa Sơn.

Tư Quá Nhai.

Đây là Hoa Sơn chuyên môn xử trí trong môn đệ tử địa phương, một khi có chút phạm sai lầm đệ tử liền sẽ phải chịu trừng phạt mà lại tới đây suy nghĩ qua.

Tại hiện tại này đồng lứa Hoa Sơn trong hàng đệ tử, tới nơi này làm nhiều chính là đại sư huynh Lệnh Hồ Xung.

Có thể nói, đối với Lệnh Hồ Xung mà nói, tại Hoa Sơn lên trừ phòng của hắn, phỏng chừng tựu là sống ở chỗ này thời gian nhiều nhất.

Mỗi lần phạm sai lầm, Lệnh Hồ Xung đều bị trừng phạt lên núi tới suy nghĩ qua.

Mà trước mắt, hắn tự nhiên là tại nơi này suy nghĩ qua, thời gian không ngắn, thậm chí có trọn vẹn một năm, đây tuyệt đối là sáng tạo Lệnh Hồ Xung kiếp sống trong dài nhất suy nghĩ qua thời gian. .

Cùng những người khác bất đồng.

Lệnh Hồ Xung tại nơi này suy nghĩ qua, tự nhiên vẫn có thể đủ uống rượu, ăn thịt.

Mỗi ngày lúc ăn cơm phân, tiểu sư muội tổng hội lặng lẽ lên núi tặng đồ, nếu như thật sự là không cách nào lên núi, thì là các sư huynh khác đệ đi lên tặng đồ, có thể nói Lệnh Hồ Xung tại nơi này trừ phát ngẩn người, luyện một chút kiếm, chính là ngủ một chút uống chút rượu.

Tại Tư Quá Nhai cuộc sống gia đình tạm ổn, vẫn là rất sảng khoái.

“Ừ?”

Trong tay vò rượu chợt để xuống tới, Lệnh Hồ Xung nháy mắt mấy cái, ngắm một cái phía trước, phía trước căn bản không có cái gì. Vừa rồi hắn tựa hồ có chút hoa mắt, chứng kiến một bóng người.

Lắc đầu, đánh một cái rượu nấc, Lệnh Hồ Xung lai tiếp tục uống lên rượu tới.

Bên cạnh cách đó không xa.

Một khối đá lớn sau, Nhạc Duyên đã là hai tay gánh lưng, chẳng biết lúc nào dựng ở phía sau.

Chương 044 : Tư Quá Nhai

Bốn mươi bốn chương Tư Quá Nhai

Tư Quá Nhai.

Diện bích tư quá.

Tầm mắt đánh giá bốn phía, đối với cái này phái Hoa Sơn Tư Quá Nhai, Nhạc Duyên rất có chút ít hứng thú.

Hoa Sơn hiểm.

Nhưng là Tư Quá Nhai cũng là càng hiểm.

Nó nằm ở Nam Phong bên hông, Hoa Sơn kỳ hiểm Trường Không sạn đạo cuối cùng chỗ, đỉnh núi diện tích hơn trăm thước vuông. Ba mặt vách núi, một mặt là vách núi. Có thể nói, đây cơ hồ là một chỗ vách đá dựng đứng. Lên núi tới, chỉ có một con đường.

Xuống núi, tự nhiên cũng tựu là một con đường như vậy.

Hiểm trở, đây cũng là Tư Quá Nhai đặc điểm.

"…"

Tầm mắt tại đây chỗ địa phương tỉ mỉ dò xét một phen, Nhạc Duyên tầm mắt cuối cùng là rơi vào này mặt sau sơn động.

Suy tư một phen, Nhạc Duyên chính là thân hình lóe lên, người đã bước vào trong đó.

Chỗ này sơn động cũng không ám, làm Nhạc Duyên bước vào hắn về sau, cũng là ở bên trong quẹo trái quẹo phải sau, lại từ phía sau đi đến đỉnh núi.

Rõ ràng là một cái trực tiếp đi thông đỉnh núi tiểu đạo.

Nhạc Duyên có chút kỳ quái Hoa Sơn tại sao phải tại nơi này có như vậy chỗ, nhưng là hơi chút suy tư không có có bất kỳ kết quả sau, liền buông tha cho như vậy tính toán, mà là đang này đỉnh núi yên tĩnh thưởng thức gió bắt đầu thổi cảnh tới.

Thổi gió, nhìn xem dưới núi.

Không Cốc thanh u, nhưng có tuyệt thế độc lập cảm giác.

Đứng chắp tay, nhìn sau nửa ngày, Nhạc Duyên lúc này mới hướng đỉnh núi địa phương khác chậm rãi đi đến.

“Ừ?”

Cước bộ hơi khẽ chấn động, Nhạc Duyên dừng lại, tầm mắt kinh ngạc nhìn qua phía trước cách đó không xa này hai nơi Cô Phần.

Đây là một chỗ vợ chồng hợp táng chi mộ.

Làm Nhạc Duyên đi đến trước sau, cũng là đã muốn

nhìn rõ ràng trên mặt văn tự, tấm bia đá so sánh cũ nát, nhưng là này phần mộ là trải qua chuyên môn người quản lý, hiển nhiên là sạch sẽ. Chẳng qua là khi Nhạc Duyên thấy rõ này trên tấm bia đá chữ sau, tầm mắt cũng là ngốc trệ xuống tới.

“Xích Luyện Tiên Tử, Đạo Công Tử chi mộ!”

Trước mắt hợp táng chi mộ, dĩ nhiên là mình cùng Mạc Sầu mộ, loại này quỷ dị tràng cảnh nhường Nhạc Duyên nhất thời ngoài ý muốn cùng ngạc nhiên.

Nhìn trước mắt Mộ Bi. Nhạc Duyên đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, thật giống như chính mình tham gia chính mình tang lễ bình thường, lộ ra vẻ vô cùng hoang đường, cũng là lại có một loại làm cho người ta thương cảm.

Bất quá tại trước mắt để cho Nhạc Duyên ngoài ý muốn không phải cái này phần mộ, mà là này trên bia mộ mặt cuối cùng ba chữ —— mộ chôn quần áo và di vật.

Hiển nhiên.

Trước mắt phần mộ bất quá là mình cùng Xích Luyện Tiên Tử mộ chôn quần áo và di vật mà thôi.

Nhìn qua nơi này, Nhạc Duyên đồng tử có chút co rụt lại, trước đang cùng Ngũ Tiên Giáo Lam Phượng Hoàng thảo luận thời điểm, Nhạc Duyên cũng bên cạnh hiểu đến Lục Vô Song cũng chỉ có mộ chôn quần áo và di vật. Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên trong nội tâm như có điều suy nghĩ, nhưng là càng nhiều vẫn là nghi hoặc.

Đương nhiên.

Lớn nhất tâm tư. Vẫn là tận lực tìm được trở về đường, cùng với xử lý trước mắt chính mình lưu lại vấn đề.

“Công tử, tốt thân thủ!”

Một tiếng già nua cảm thán từ phía sau lưng phát ra, không cần quay đầu lại, Nhạc Duyên liền sớm đã biết sau lưng này người đã đứng hồi lâu.

Người tới một tiếng cảm thán, bộ pháp nhẹ nhàng đi đến Nhạc Duyên bên người, nói ra: “Công tử, cũng là lên núi tới bái kiến tiên tử cùng Đạo Công Tử mộ chôn quần áo và di vật sao? Chỉ là không đi chính đạo, cũng là dùng khinh công lên núi. Cuối cùng là làm sai.”

Đang nói lời này đồng thời, một đầu tóc nâu trắng Lão đầu tử, đã muốn thấp thân tới, nhẹ nhàng đem Mộ Bi bên cạnh một vòng cỏ xanh nhẹ nhàng nhổ. Đồng thời đem một đám hoa tươi nhẹ nhàng đặt tại trước mộ, nói: “Giống như tiên tử cùng Đạo Công Tử như vậy trong truyền thuyết nhân vật, tự nhiên cũng chỉ có này hoa tươi mới có thể phù hợp!”

“…”

Nhạc Duyên tầm mắt kinh ngạc từ trước mắt trên bia mộ thu hồi, khóe mắt dư quang quét mắt một vòng này bên người tóc trắng lão nhân. Biết rõ người nọ là một cao thủ. Mà ở Hoa Sơn Tư Quá Nhai du đãng, hiện tại trừ Lệnh Hồ Xung bên ngoài, liền chỉ có này ẩn cư tại nơi

này Phong Thanh Dương.

“Ta.”

Tầm mắt lại lần nữa rơi tại này mộ chôn quần áo và di vật lên, Nhạc Duyên thở dài một hơi nói: “Ta chỉ là nhìn lại nhìn mà thôi!”

“Ha ha…”

Tóc trắng lão nhân nghe vậy cười, dùng một loại cảm hoài ngữ khí nói ra: “Nhìn các hạ ánh mắt, tự nhiên là biết được Xích Luyện Tiên Tử cùng Đạo Công Tử là ai… Đáng tiếc, người giang hồ dễ quên, cuối cùng là không có bọn họ truyền thuyết.”

“Ừ?”

Nhạc Duyên vừa nghe lời này rất là ngoài ý muốn, xoay người, đánh giá bên người này tóc trắng lão nhân, đồng thời nói ra: “Ta tại trong khách sạn nghe qua có nói sách người ta nói qua này Nhạc Duyên chuyện xưa, nghĩ đến này Nhạc Duyên cũng có thể là này Đạo Công Tử a?”

“A!”

Nhưng mà, tóc trắng lão nhân cũng là một tiếng cười nhạo, nói: “Này bất quá là hữu tâm nhân tản tin tức mà thôi, hơn nữa này bất quá cũng là Nhật Nguyệt thần giáo sự tình! Hoa Sơn tuy nhiên thừa nhận đó là Nhạc thị tiền bối, lại sẽ không thừa nhận đối phương chính là Đạo Công Tử.”

“A?”

Nhạc Duyên nhẹ kêu lên tiếng, trên mặt tràn đầy nghi hoặc.

“Triều đình phong tỏa nhiều năm như vậy, trên giang hồ là không có người nào biết rõ, biết rõ đều cũng có tâm người!”

Nói đến đây, tóc trắng lão nhân tầm mắt rơi vào Nhạc Duyên trên người, trong giọng nói mang lên một tia không hiểu áp lực, “Các hạ, nghĩ đến cũng đúng hữu tâm nhân!”

Phong tỏa?

Nhạc Duyên mày nhăn lại tới, kết quả này cũng là nhường hắn có chút ngoài ý muốn.

Tóc trắng lão nhân cũng không có dừng lại, mà là tiếp tục nói ra: “Trước hôm nay hai hướng, cũng là như thế! Hiện nay nếu là có người truyền bá, này tất nhiên là có người tại rục rịch.”

“Công tử, không tế bái một chút không?”

Tùy ý xách một câu, tóc trắng lão nhân thì là hướng Nhạc Duyên nói như thế.

Tế bái?

Chính mình tế bái chính mình?

Nhạc Duyên lắc đầu cười cười, mà là nói sang chuyện khác, hỏi: “Mọi người bất quá là bình thủy tương phùng, này lần đầu tiên, nói những thứ này ngươi sẽ không sợ ta là người xấu sao?”

“Ha ha, ta cũng không nói gì thêm, chẳng qua là nói ta mọi người bổn phải biết đồ vật này nọ mà thôi!”

Tóc trắng lão nhân xoay người, đồng dạng nhìn qua Nhạc Duyên, nông cười một tiếng: “Nói ra thì như thế nào đâu này?”

“…”

Hai người đối mắt nhìn nhau sau nửa ngày, Nhạc Duyên trong tay quạt xếp mở ra, thò tay tùy ý đem này rơi vào trên bia mộ lá cây lấy xuống, Nhạc Duyên nói ra: “Lão tiên sinh, nghĩ đến tựu là ẩn cư tại Tư Quá Nhai Hoa Sơn Kiếm Tông đệ tử Phong Thanh Dương a?”

“Các hạ, nghĩ đến tựu là gần nhất trên giang hồ truyền lưu Nhạc Duyên Nhạc đại hiệp?”

Đối mặt Nhạc Duyên vén lên thân phận, Phong Thanh Dương nhưng cũng là rất tùy ý nói ra người trước mắt thân phận. Đến khi hắn tại sao có thể biết được, phải biết rằng hiện tại Tư Quá Nhai mặt trên còn có một cái tại diện bích tư quá Lệnh Hồ Xung, hơn nữa thỉnh thoảng đến đây Nhạc Linh San và những người khác, dùng Phong Thanh Dương năng lực tự nhiên có thể nghe được mấy tiểu bối trong lúc đó nói chuyện, tại kết hợp hiện tại tràng cảnh, liền có thể biết trước mắt áo đen nam tử thân phận.

“Hiệp một trong chữ, ta không dám chịu!”

Lắc đầu. Nhạc Duyên không có tiếp nhận cái này Nhạc đại hiệp xưng hô, Nhạc Duyên biết được chính mình sở cầu, không thể xưng là hiệp, bất quá nhưng cũng là thừa nhận thân phận của mình.

“Nhạc công tử quả thực là một hữu tâm nhân!”

Phong Thanh Dương nghe vậy cười cười, tiếp tục nói: “Lão hủ tại đây Tư Quá Nhai ẩn cư nhiều năm, quét nửa đời mộ, Hoa Sơn môn hạ cơ hồ không ai biết được, Nhạc công tử cũng là một lời có thể nói ra ta thân phận, làm cho người ta kinh ngạc.”

“Ha ha!”

Nhạc Duyên cũng cười, nếu có điều chỉ nói ra: “Phải biết rằng ta nhưng là cùng này Đạo Công Tử đồng dạng tục danh a!”

“Có thể ngươi không phải Đạo Công Tử!”

Nhưng mà Phong Thanh Dương trả lời cũng là nhường Nhạc Duyên ngạc nhiên cùng ngoài ý muốn. Nhạc Duyên cảm giác mình mà nói cơ hồ là nói đến đây, hẳn là có thể khẳng định thân phận của mình hay là hỏi thăm nguyên nhân khác. Nhưng là Phong Thanh Dương cũng là trực tiếp phủ nhận Nhạc Duyên thân phận chân thật, nói: “Đạo Công Tử vẫn là Nguyệt Khuyết kiếm tùy thân, nhưng là các hạ không có!”

“Huống chi, như các hạ thật sự là Đạo Công Tử, như vậy mặt sau đồng dạng phá toái hư không Xích Luyện Tiên Tử đâu này?”

Phong Thanh Dương nói đến đây thời điểm, sắc mặt trở nên thập phần nghiêm túc, tầm mắt gắt gao chằm chằm vào Nhạc Duyên, phải biết rằng tại Nhạc gia cùng Hoa Sơn bí ẩn theo như đồn đãi Đạo Công Tử cùng Xích Luyện Tiên Tử nhưng mà thần tiên quyến lữ. Hơn nữa tại Đạo Công Tử bên người còn có cái khác hồng nhan tri kỷ.

“Vừa là thần tiên quyến lữ, tự nhiên là đi Tiên Giới.”

“…”

Hơi miệng mở rộng, Nhạc Duyên ngạc nhiên.

Ta Nguyệt Khuyết kiếm tại Xích Luyện Tiên Tử Mạc Sầu trên tay a…

Còn có… Xích Luyện Tiên Tử cùng chân thọt cô nương Lục Vô Song các nàng đi nơi nào? Ta hiện tại hoàn toàn không biết a!

Đối mặt Phong Thanh Dương như vậy nghi vấn, Nhạc Duyên đột nhiên trầm mặc.

Hắn biết rõ này không phải mình không nhận vấn đề. Mà là hậu bối có thể hay không tiếp nhận vấn đề.

Dù là lúc ấy Nhạc Bất Quần trong nội tâm nhiều hơn nữa hoài nghi, nhưng hắn cũng sẽ không đi cho là mình

là hắn tiền bối, bất quá là danh tự giống nhau thôi, hơn nữa biết được rất nhiều bí mật mà thôi. Bởi vì này một điểm liên lụy đến người giang hồ võ đạo tín niệm.

Dù là trong lòng đã muốn tiếp nhận sự thật. Nhưng là ngoài miệng vẫn là không thể tiếp nhận.

Phá toái hư không, dĩ nhiên là lùi lại phía sau na di, điều này làm cho hắn làm sao có thể tiếp nhận?

Đột nhiên.

Nhạc Duyên trong nội tâm hiện lên một tia giật mình. Nhạc Bất Quần một mực vì Tịch Tà Kiếm Phổ mà cố gắng, hơn nữa hắn cũng có tâm tư tại Nhật Nguyệt thần giáo Quỳ Hoa Bảo Điển, như vậy truy cầu đến tột cùng là vì cái gì?

“Nhạc công tử, tại sau khi xem xong, sớm đi xuống núi a!”

Trở lại.

Phong Thanh Dương chậm rãi đạp trên bước chân rời đi, vài bước sau người đã biến mất tại trong rừng cây.

Đỉnh núi.

Tự mình còn lại Nhạc Duyên một cá nhân tuyệt thế độc lập.

Hồi lâu.

Nhạc Duyên tiếp nhận một mảnh bị gió thổi rơi xuống lá cây, nhẹ nhẹ đặt ở bên miệng, chậm rãi thổi đứng lên.

Làn điệu đau thương, cũng là bao hàm một cổ bất đắc dĩ.

Sườn núi.

Tư Quá Nhai.

Nhạc Linh San đã muốn lại lần nữa lặng lẽ đi lên, trên tay mang theo tự nhiên là phong phú cơm trưa, đương nhiên không có quên rượu ngon.

Vì chính mình đại sư huynh, Nhạc Linh San nhưng mà rất để bụng.

Làm Nhạc Linh San lên Tư Quá Nhai sau, đang tại đối với vách núi thất thần ngẩn người Lệnh Hồ Xung rồi mới từ loại trạng thái này lên thu hồi lại, ngửi ngửi này mỹ hương vị rượu, lập tức cả người tinh thần.

“Tiểu sư muội!”

“Lại có rượu ngon a, cái này buổi sáng miệng ta trong đều không có hương vị!”

Nói xong, người đã tiến lên tiếp nhận Nhạc Linh San trên tay rổ, một bả xốc lên, trực tiếp từ bên trong lấy ra vò rượu, ngửa đầu tựu là hung hăng rót lên một ngụm, nói: “Thoải mái!”

Thoại âm rơi xuống, người cũng là đã muốn rút kiếm

múa đứng lên, mà một bên Nhạc Linh San tự nhiên cũng là rút kiếm cùng nhau múa đứng lên.

Rõ ràng là hai người cùng nhau sáng tạo Xung Linh kiếm pháp.

Mà đúng lúc này, đỉnh núi truyền đến một hồi kỳ lạ làn điệu.

Khúc ở bên trong, ưu thương có thể nghe.

Chưa phát giác ra, Lệnh Hồ Xung cùng Nhạc Linh San hai người múa kiếm động tác đều dừng lại, hai người tầm mắt cùng nhau hướng về đỉnh núi.

Có người!

Liếc nhau, Lệnh Hồ Xung cùng Nhạc Linh San hai người cùng một chỗ hướng đỉnh núi mà đi

Chương 045 : Nhạc đại hiệp hằng ngày

Bốn mươi lăm chương Nhạc đại hiệp hằng ngày

Làn điệu du dương. .

Bên trong xác thực là có thêm một loại làm cho người khó tả cảm giác.

Nhạc Linh San không hiểu gì âm nhạc, nhưng là nàng có thể nghe được trong đó bất đồng tới, mà Lệnh Hồ Xung tại điểm này lên cũng là nếu so với Nhạc Linh San tốt hơn quá nhiều, hắn lại nghe ra này làn điệu trong bao hàm càng nhiều đồ vật này nọ.

Làm hai người vận dụng khinh công đuổi tới đỉnh núi thời điểm, này làn điệu đã muốn kết thúc,

Chỉ còn lại trong không khí này rải rác tiếng vọng.

Mà ở đỉnh núi Nhạc thị tổ tiên phần mộ trước, chỉ có một mảnh lá cây, còn có một cầm Bạch Ngọc quạt xếp nhẹ nhàng đặt ở mộ trên tấm bia.

“Này cây quạt! ! !”

Lệnh Hồ Xung cùng Nhạc Linh San tìm sau nửa ngày, không có phát hiện bất luận bóng người nào, cuối cùng rốt cục tại nơi này phát hiện chỗ không ổn.

Nhạc Duyên!

Đồng thời, trong lòng hai người cũng hiện lên như vậy một cái ý niệm trong đầu, trong đầu cùng một chỗ hiển hiện Nhạc Duyên thân ảnh.

Chỉ là đỉnh núi đã là không có chút nào không có người ở, căn bản không ai tung tích.

Hai người liếc nhau, lập tức hướng phía dưới tiến đến, phương hướng chính là tông phái khu quần cư.

…

Tư Quá Nhai đến tông phái khu quần cư có một khoảng cách, làm Nhạc Linh San cùng Lệnh Hồ Xung gấp trở về thời điểm, Ninh Trung Tắc ngoài ý muốn.

“Xung nhi, làm sao ngươi…”

Ninh Trung Tắc ngạc nhiên nhìn xem Lệnh Hồ Xung, đối với Lệnh Hồ Xung không có được mệnh lệnh đột nhiên từ Tư Quá Nhai chạy xuống, đây chính là vấn đề lớn a! Nhưng mà không chờ Ninh Trung Tắc vấn đề nói xong, một bên Nhạc Linh San đã muốn líu ríu lên tiếng, nói: “Nương, chúng ta tại đỉnh núi phát hiện người khác tung tích!”

Tư Quá Nhai, đỉnh núi!

Ninh Trung Tắc sững sờ, lập tức sắc mặt trầm xuống, đỉnh núi nhưng mà Nhạc gia tiền bối mộ địa, người bình thường là không thể tùy tiện đi. Mà trước mắt, hai cái hài

tử lại… Bất quá, càng làm cho Ninh Trung Tắc kinh ngạc cũng là tại đó phát hiện những người khác tung tích.

“Là, sư nương!”

Lệnh Hồ Xung bổ sung Nhạc Linh San mà nói, nói ra: “Người nọ ứng với là chúng ta tại Lưu phủ gặp được Nhạc Duyên Nhạc đại hiệp! Hắn đem chuôi này Bạch Ngọc quạt xếp cùng một mảnh lá cây đặt ở trên bia mộ mặt.” Nói đến đây, Lệnh Hồ Xung tiếp lấy đem trên tay cầm lấy đồ vật này nọ đưa cho Ninh Trung Tắc.

“…”

Ninh Trung Tắc tiếp nhận xem xét, này Bạch Ngọc quạt xếp có phần lộ vẻ quý báu, lần trước tại Lưu phủ nàng thì gần xem qua Nhạc Duyên quạt xếp, tự nhiên biết rõ đây là thuộc về Nhạc Duyên cây quạt.

Chỉ là này Nhạc Duyên tại sao phải đột nhiên xuất hiện tại Tư Quá Nhai đỉnh núi, Nhạc thị tổ tiên mộ địa?

Chẳng lẽ lại…

Cái này cùng tổ tiên đồng dạng tục danh người, thật cùng Nhạc gia có cái gì liên quan liên lạc?

Đối mặt loại tình huống này, Ninh Trung Tắc không thể không như vậy tự hỏi.

“Sư phó đâu này?”

Lệnh Hồ Xung nhìn một cái, không gặp đến Nhạc Bất

Quần thân ảnh, này liền nhỏ giọng hỏi: “Sư nương, làm sao không gặp sư phó?”

“…”

Trừng Lệnh Hồ Xung một cái, Ninh Trung Tắc trả lời: “Sư phụ của ngươi vừa mới đi ra ngoài, đúng, thừa dịp hắn còn chưa có trở lại, mau trở lại Tư Quá Nhai!”

“Tốt!”

“Sư nương!”

Lệnh Hồ Xung một cái run rẩy, lập tức xoay người liền hướng Tư Quá Nhai chạy tới, vẫn không quên tại trên mặt bàn lấy đi một khối điểm tâm.

Mà Nhạc Linh San nhưng không có theo sau, hiện tại nàng đầy bụng tâm tư nhưng cũng là đang suy tư nâng này lúc trước gặp phải Nhạc Duyên tới, rất là mê hoặc đối phương tại sao phải chạy đến tự mình tiền bối phần mộ chạy đi đâu? Chẳng lẽ lại này Nhạc Duyên thật cùng mình Nhạc gia có cái gì liên quan?

Tầm mắt tại nữ nhi của mình trên người thu hồi, Ninh Trung Tắc tỉ mỉ suy tư một chút, cũng chuẩn bị đứng dậy ra đi tìm hạ chính mình trượng phu, liền vấn đề này hai người hảo hảo nói xuống. Nhưng mà ý nghĩ này mới vừa vặn lên, đã thấy Nhạc Bất Quần đã muốn phong trần mệt mỏi từ bên ngoài gấp trở về.

Tốc độ cực nhanh, hơn nữa một tay che mặt, thoáng cái liền trải qua bên cạnh hai người, xông vào gian phòng

của mình.

“Ồ?”

“Phụ thân!”

Nhạc Linh San bất quá là chứng kiến bóng người, nhưng không có nhìn rõ ràng bộ dáng, cũng là nhận ra người. Đang muốn tiến gian phòng, lại bị Ninh Trung Tắc cản lại.

Ninh Trung Tắc được xưng là Ninh thị một kiếm, võ công càng được xưng chính đạo thập cường người, công lực tự nhiên không phải mình cái này ba bữa đực bữa cái nữ nhi Nhạc Linh San có thể so với. Nhạc Linh San thấy không rõ, cũng không có nghĩa là Ninh Trung Tắc không phát hiện.

Đang tương mình nữ nhi đuổi ra ngoài sau, Ninh Trung Tắc thì là tiến gian phòng, sau đó đóng cửa phòng.

“Làm sao đâu này? Bất Quần!”

Ôn nhu hỏi, Ninh Trung Tắc đạp vào giữa phòng chỉ thấy Nhạc Bất Quần một cá nhân ngồi ở trên mép giường nhe răng trợn mắt.

Nhất là gặp lại chính mình sau khi đi vào, Nhạc Bất Quần vội vàng xoay người, tránh đi tới.

“…”

Đang nhìn mình trượng phu như vậy bịt tay trộm chuông

cách làm, Ninh Trung Tắc chỉ có thể lắc đầu, tiến lên cầm qua Nhạc Bất Quần trong tay thuốc trị thương, dùng sức đưa hắn thân thể gãy lại đây, lúc này mới nhìn rõ ràng Nhạc Bất Quần hiện tại bộ dáng.

Nguyên bản tuấn nhã bộ dáng đã muốn không tại, một đôi hốc mắt ô bảy tám đen, hơi có chút giống như này Tứ Xuyên gấu mèo bộ dáng.

Cái mũi cũng chảy ra máu mũi, khóe miệng đồng dạng có vết máu.

Nhìn mình trượng phu bộ dáng như vậy, Ninh Trung Tắc kinh ngạc, ngạc nhiên nói: “Đây là có chuyện gì? Ngươi cùng người nào giao thủ đâu này?”

“Không có việc gì!”

Lắc đầu, Nhạc Bất Quần nhếch miệng cười, không thèm để ý nói ra: “Tựu là đi đường không cẩn thận ngã một…” Nói đến đây, tại nhìn thấy Ninh Trung Tắc này mặt lạnh bộ dáng sau, Nhạc Bất Quần không nói gì.

Bộ dáng như vậy, tự nhiên là không cách nào giấu diếm.

Hơn nữa đến bây giờ Nhạc Bất Quần vẫn là không có hiểu rõ đến cùng phát sinh cái gì?

Vừa rồi tại trong núi gặp phải này Nhạc Duyên, đối phương dĩ nhiên là cũng không nói lời nào, tựu là tiến lên cùng mình đánh nhau. Cho dù là Nhạc Bất Quần một thân công phu cao cường, nhưng tại loại tình huống đó hạ cũng thi triển không ra tới, quan trọng hơn là Nhạc

Bất Quần cái kia xấu hổ a.

Xác thực nói không phải đánh nhau, mà là bị đánh.

Không có che đậy diện mạo, liền như vậy lõa lồ đem chính mình ngăn ở trong núi cho đánh dừng lại. Không chỉ có vẽ mặt, mà vẫn còn đánh hắn bờ mông.

Điều này làm cho đã là trung niên nam nhân, có nữ nhi Nhạc Bất Quần làm sao có thể tiếp nhận?

Thẹn quá hoá giận, cho dù là chính mình một mực chưa trước mặt người khác thi triển Xích Luyện thần chưởng cũng thi triển đi ra, nhưng cuối cùng kết quả…

Hí!

Hít sâu một hơi, Nhạc Bất Quần cảm giác mình bờ mông tựa hồ biến thành tám múi.

“Làm sao đâu này?”

Ninh Trung Tắc bắt đầu còn tưởng rằng là chính mình không cẩn thận đụng phải thương thế, nhưng là vừa thấy Nhạc Bất Quần động tác sau, lại phát hiện cái khác ngoài ý muốn chỗ.

“Làm sao…”

Tầm mắt ngơ ngác đang nhìn mình trượng phu thương thế chỗ, Ninh Trung Tắc đã là mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên, quả thực đối trước mắt sự tình làm cho trợn mắt há hốc mồm, này cùng trượng phu giao thủ người đến

tột cùng là cái gì tâm tính? Bất quá trừ đó ra, Ninh Trung Tắc không thừa nhận cũng không được này cùng trượng phu giao thủ người công lực cao, quả thực là hiếm thấy.

Gương mặt không khỏi hồng hồng, Nhạc Bất Quần đã muốn cảm giác mình khuôn mặt này, tại lúc này, tại chính mình phu nhân trước mặt ném cá sạch, cũng may mắn là tại phu nhân trước mặt, nếu như là tại cái khác nhân diện trước, Nhạc Bất Quần diệt khẩu tâm tư đều có.

"…"

Đón Ninh Trung Tắc tầm mắt, Nhạc Bất Quần hít sâu một hơi, rồi mới lên tiếng: "Ta cùng với này Nhạc Duyên giao thủ!"

"Cũng không biết là chuyện gì xảy ra, người này cùng điên khùng đồng dạng, đuổi theo ta chính là một hồi… Công kích" vốn muốn nói đánh tơi bời cái từ này hợp thành, nhưng là Nhạc Bất Quần nghĩ muốn nói như vậy quá mức mất mặt, liền chuyển đổi một cái không sai biệt lắm từ ngữ.

Nhạc Duyên!

Lại lại là Nhạc Duyên!

Ninh Trung Tắc vô cùng ngạc nhiên.

"Làm sao…"

Nhạc Bất Quần hiển nhiên cũng phát hiện Ninh Trung Tắc trong mắt nghi hoặc, không khỏi bồn chồn.

Vì vậy, Ninh Trung Tắc liền đem Nhạc Linh San cùng Lệnh Hồ Xung mang về tới tin tức nói cho Nhạc Bất Quần nghe.

Trong phòng, trong khoảng thời gian ngắn lâm vào yên tĩnh.

Thật lâu.

Ninh Trung Tắc lên tiếng, đánh vỡ yên tĩnh, nói: “Bất Quần, ngươi nói này Nhạc Duyên sẽ không phải…”

“…”

Nhạc Bất Quần chỉ là sưng liếc tròng mắt ngó ngó Ninh Trung Tắc, không có lên tiếng.

…

Sườn núi.

Một chỗ hơi chỗ bí mật, một mực đang đợi sư phó trở về Lâm Bình Chi một cá nhân rất là nhàm chán tại nơi này dùng gậy gộc đâm lấy dưới chân con kiến động.

Chỉ chốc lát sau, tại Lâm Bình Chi đã đợi rất là nhàm chán thời điểm, một cái vui sướng tiếng huýt sáo từ phía trên truyền đến.

Ngẩng đầu vừa thấy, cũng là Nhạc Duyên hai tay gánh

lưng đứng ở trên ngọn cây, huýt sáo, tràn đầy vui vẻ nhìn mình chằm chằm.

“Sư phó!”

“Ngươi làm xong việc? Thoạt nhìn rất là cao hứng!”

Lâm Bình Chi rất có thể cảm nhận được Nhạc Duyên trên người cổ này đột nhiên phát ra cao hứng, phải biết rằng lúc trước tuy nhiên Nhạc Duyên càng nhiều thời điểm cũng là cười, nhưng là Lâm Bình Chi vẫn có thể đủ cảm nhận được một tia bị đè nén, một tia bất đồng.

Nhưng trước mắt, Nhạc Duyên trên người loại cảm giác này đã là tiêu tán không thấy.

“Không sai!”

Nhạc Duyên gật gật đầu, một cái thả người, từ trên ngọn cây nhảy xuống, rơi vào Lâm Bình Chi bên người, cười nói: “Trước mắt ta cũng là thật cao hứng, sảng khoái không ít!”

“Ồ?”

Lâm Bình Chi nhìn xem Nhạc Duyên cao hứng bộ dáng, hắn tự nhiên cũng là tâm tình tốt không ít, bất quá rất nhanh hắn liền phát hiện mình sư phó trên người thiếu một kiện đồ vật, kinh ngạc nói: “Sư phó, ngươi Bạch Ngọc quạt xếp đâu này?”

“Quạt xếp a… Đưa người!”

Nhạc Duyên hơi chút suy tư, nói như vậy đạo, này cũng có thể coi như là đưa người, tại Nhạc Duyên chính mình xem ra hẳn là như vậy. Với tư cách trưởng bối thấy vãn bối, cũng chỉ là làm cho người ta Nhạc Linh San một thỏi đồng bạc bảo, điều này làm cho người có chút không có ý tứ.

Chuôi này Bạch Ngọc quạt xếp tính là một loại lễ vật, lại coi như là một cái ý bảo, càng là một cảnh cáo.

Hoàn toàn là một mũi tên trúng ba con chim.

“Chúng ta đi thôi!”

Nói xong, Nhạc Duyên liền xoay người dẫn rời đi trước, mà Lâm Bình Chi tự nhiên là đuổi theo.

“Sư phó, chúng ta không đi Hoa Sơn?”

Lâm Bình Chi vừa đi theo, vừa nói.

“Không!”

“Sự tình tạm thời giải quyết!”

Nhạc Duyên lắc đầu, đối với Lâm Bình Chi trả lời. Đã không cách nào nắm quyền chứng minh thực tế hiểu, như vậy tại sao phải chứng minh? Trưởng bối chính là trưởng bối a, động thủ có thể!

Đương nhiên, Nhạc Duyên tuyệt đối sẽ không thừa nhận là chính mình không cách nào chứng minh mà thẹn quá hoá giận. .

“A!”

Lâm Bình Chi gật gật đầu, liền vấn đề này không tại hỏi cái gì, dù sao sư phó đi nơi nào đồ đệ tự nhiên cũng là muốn đi theo. Bất quá, tại không có tao ngộ triệt để diệt môn sự kiện Lâm Bình Chi tâm tình là thập phần hoạt bát, rất nhanh, hắn lực chú ý liền chuyển dời đến phương diện khác, hỏi: “Này sư phó ngươi mới vừa rồi là gặp phải cái gì vui vẻ chuyện này, có thể nói cho ta một chút sao?”

“Ách…”

Quay đầu lại, Nhạc Duyên nhìn qua cùng tại phía sau mình tiểu trọc đầu, ngẫm lại nói như vậy nói: “Cũng không có gì, chính là ta phát hiện thân là đại hiệp cách gọi vẫn là rất thú vị!”

“Sư phó, này đại hiệp là thế nào qua?”

“Không có việc gì đánh đánh không nghe lời vãn bối, nhìn mỹ nữ uống rượu ngon, chõ mõm vào, sau đó tại dạy dỗ một chút đồ đệ, đại hiệp cách gọi kỳ thật chính là như vậy!”

“…”

Chương 046 : Tiếu Ngạo Giang Hồ (thượng)

Bốn mươi sáu chương Tiếu Ngạo Giang Hồ (thượng)

Chuyện xưa.

Võ công.

Còn có một chút kỳ lạ cấu tứ.

Đây cũng là Lâm Bình Chi một đường tới, đi theo sư phó Nhạc Duyên sở học đến đồ vật này nọ. Đương nhiên, những điều này là do liên quan cùng một chỗ, một ít võ công lối vào, còn có một chút đồ vật này nọ cấu tứ, cũng là huề nhau tồn tại một ít ảnh hưởng.

Bất quá, tại Lâm Bình Chi xem ra, nhất hoang đường một cái chuyện xưa vẫn là một cái khác về hài tử vấn đề.

Tại Nhạc Duyên trong miệng, hai vợ chồng có hài tử, hơn nữa đứa nhỏ này vẫn còn thê tử trong bụng, nhưng là vì ngoài ý muốn, trượng phu ra ngoài có việc đi. Kết quả, làm một thời gian ngắn sau khi trở về, lại ngạc nhiên phát hiện mình tằng tằng tằng cháu nội xuất hiện.

Lại lần nữa trở về, lại phát hiện thời gian là mấy trăm năm sau, nhưng là trượng phu lại không có chút nào già đi. Ngay mặt đối với này hơi có chút không quá nghe lời hậu nhân, này trượng phu nên làm cái gì bây giờ?

Lúc ấy.

Lâm Bình Chi nhớ rõ sư phụ mình Nhạc Duyên nói chuyện này thời điểm, biểu lộ rất là thâm trầm.

“Sư phó ngài nói là Kha Lạn quên về điển cố a?”

Đón Nhạc Duyên tầm mắt, Lâm Bình Chi tỉ mỉ suy tư một chút, nói như vậy nói. Vừa vặn, cái này chuyện xưa, Lâm Bình Chi đã từng cũng nghe qua. Dù sao, hắn thân là thiếu gia nhà giàu, không giống rất nhiều giang hồ tay ăn chơi chỉ biết uống rượu nhìn mỹ nhân, hắn ngược lại vẫn còn có chút tri thức trình độ.

“Ách…”

Nhạc Duyên nghe vậy khẽ giật mình, lập tức hơi chút suy tư, phát hiện sự tình thật đúng là cùng Kha Lạn quên về điển cố không sai biệt lắm, chẳng qua là trong đó vẫn có rất nhiều chỗ bất đồng, bất quá đại khái hàm nghĩa cũng là giống nhau. Gật gật đầu, Nhạc Duyên coi như là thừa nhận đồ đệ mình mà nói.

“Không bằng trở lại!”

Lâm Bình Chi cẩn thận suy tư, phát hiện nếu như mình đối mặt tình huống như vậy, thật đúng là xử lý không tốt. Càng nghĩ, Lâm Bình Chi cho như vậy một cái rất là tiêu cực tư tưởng.

“…”

Nhạc Duyên bình tĩnh nhìn mình đồ đệ, thật lâu mới mở miệng nói: “Ngươi cái này quá tiêu cực!” Nếu như lớn tuổi, hơn nữa là kinh nghiệm vô số sự tình, trải qua sự tình đều vì khói, Nhạc Duyên có lẽ sẽ lựa chọn không bằng trở lại.

“Này. Âm thầm giúp đỡ chút tốt!”

Lâm Bình Chi thấy Nhạc Duyên nói như vậy, ngẫm lại cảm thấy đáp án này thật đúng là so sánh tiêu cực, một lần nữa tự hỏi, ít nhất chính hắn đoán chừng là làm không được, rồi mới hồi đáp: “Nếu là nghe lời, không có đi lên tà đạo đổ ra là có thể lưu lại cái gì hỗ trợ, nếu là đi đến đường nghiêng… Giáo huấn hắn, bàn hồi tới có thể!”

“Ha ha!”

Nhạc Duyên cười, trước mắt Lâm Bình Chi trả lời cũng là Nhạc Duyên tương đối hài lòng đáp án. Đối với Nhạc Bất Quần, dùng Nhạc Duyên tâm tính mà nói. Thật đúng là một loại không cách nào nói rõ cảm giác.

Muốn biết mình rời đi thần điêu thời điểm, chính mình hài tử còn tại Mạc Sầu trong bụng, hắn đang mài đao soàn soạt suy nghĩ lại lần nữa trở về, nhìn nhi tử nhìn lão bà, lại không ngờ rằng xảy ra vấn đề, đi đến mấy trăm năm sau. Tại nhìn thấy, cũng đã là biến thành chính mình hậu nhân Nhạc Bất Quần.

Hơn nữa người ta Nhạc Bất Quần đã có một cái so với chính mình nhỏ mười tuổi tầm đó nữ nhi Nhạc Linh San.

Trong lúc này trình tự trực tiếp bị tỉnh lược, trực tiếp đi đến hậu nhân thời đại.

Loại tình huống này, quả thực nhường Nhạc Duyên trong khoảng thời gian ngắn có chút trở tay không kịp.

Cho nên.

Tại đối mặt Nhạc Bất Quần thời điểm. Nhạc Duyên có thể lý giải Nhạc Bất Quần cách làm, nhưng là đối với hắn phương pháp làm việc cũng là cảm thấy bất đắc dĩ. Loại này mâu thuẫn khúc mắc, khiến cho Nhạc Duyên cũng không có thể trơ mắt nhìn mình hậu nhân đi về phía con đường cuối cùng, thậm chí này nhất mạch cuối cùng lại đoạn tuyệt.

Nhưng là triệt để biểu lộ thân phận. Nhạc Duyên nghĩ tới, nhưng vấn đề là đối phương tâm tính… Đối mặt một cái so với nữ nhi của mình lớn nhiều ít tổ tiên, người ta có thể tiếp nhận sao?

Nhất là đang cùng Phong Thanh Dương nói chuyện phiếm ở bên trong, Nhạc Duyên càng biết rõ trong chuyện này còn có thật nhiều chính mình không biết sự tình. Tuy nhiên không rõ này Phong Thanh Dương vì sao phải đối với chính mình nói những thứ này. Nhưng là Nhạc Duyên lại dưới đáy lòng làm quyết định.

Hoa Sơn…

Chính mình cuối cùng muốn vịn một bả.

Đương nhiên.

Nhạc Bất Quần cái loại này phương pháp làm việc cũng cần giáo huấn.

Đã không cách nào bằng tốt chứng cớ để chứng minh thân phận của mình, nhưng là mình thân là trưởng bối, đương nhiên không cần nhiều như vậy giải thích. Dùng trưởng bối làm việc phương thức tới làm cho đối phương biết được thân phận của mình là đủ.

Bất quá trước mắt, Nhạc Duyên lớn nhất nghi hoặc còn là mình đã từng đến cùng còn đã làm những thứ gì?

Trong đầu hồi tưởng là ngày đó tại trong khách sạn nghe được cái kia về chính mình truyền kỳ chuyện xưa, Nhạc Duyên như có điều suy nghĩ. Kết hợp với hôm nay Phong Thanh Dương chỗ nói, này chuyện xưa hẳn là từ Nhật Nguyệt thần giáo chuyên môn phái người truyền ra.

Đồ Long đao!

Ỷ Thiên Kiếm!

Còn có này trong chuyện xưa chính mình.

Nhạc Duyên cảm giác, cảm thấy nghe người khác kể rõ chính mình còn không có trải qua truyền kỳ chuyện xưa, làm cho người ta cảm giác được một loại hoang đường. Nhưng mà, tại này giang hồ chính mình lưu lại chính là những thứ này truyền thuyết. Tương đối nâng đã từng cùng Xích Luyện Tiên Tử bọn người ở tại Tương Dương đại chiến, nhưng không có vài người biết được.

Hơn nữa cho dù là này lưu truyền tới truyền thuyết, cũng là có chút hữu tâm nhân truyền lưu.

Như vậy trong đó ý nhị lại là có chút hàm nghĩa.

Xem ra Nhật Nguyệt thần giáo…

Chính mình cuối cùng muốn đi tìm hiểu xuống.

“Hô!”

Hà hơi một cái, Nhạc Duyên đột nhiên cảm giác mình may mắn lần này xem nghĩ ra được chính là Lục Tiểu Phụng, nếu không trước mắt rối loạn cục diện, hãy để cho không người nào so với đau đầu.

…

Từ Hoa Sơn một đường đi trở về, Nhạc Duyên cùng Lâm Bình Chi thì là hướng Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương hai người chỗ địa phương mà đi.

Tại Tung Sơn đoàn người chết đi sau, Lưu Chính Phong cũng đã bị xua tan người nhà mình, nhường rất nhiều người dùng tên giả rời đi, hoặc là đi địa phương khác. Mà trực hệ, tỷ như nữ nhi cùng nhi tử thì đã ngay lập tức giao cho tương ứng người tới chiếu cố.

Nữ nhi thì là nhường phái Hằng Sơn chiếu cố, mà nhi tử cũng là nhường Hoa Sơn Nhạc Bất Quần đại diện trông nom.

Mà đồng dạng.

Tại biết rõ Lưu Chính Phong chỗ đối mặt tình huống sau, một mực bên ngoài lẳng lặng quan sát tình huống Khúc Dương thực sự đi ra.

Đối mặt loại này cục diện, Khúc Dương quyết định cùng Lưu Chính Phong cái này tri kỷ cùng nhau đối mặt.

Sâu kín sơn cốc.

Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương hai người tại một chỗ Tiểu Thổ bao yên tĩnh đứng.

Tại bọn hắn bên cạnh, thì là Khúc Dương cháu gái Khúc Phi Yên.

Tiểu cô nương không có theo Lưu Chính Phong nữ nhi cùng đi Hằng Sơn, không nói trước Hằng Sơn có thể không tiếp nhận nàng một cái Ma Giáo Trưởng lão cháu gái, chỉ cần nói trước mắt Hằng Sơn kỳ thật đã muốn đối mặt phái Tung Sơn khá lớn áp lực. Nói tiếp, Định Dật sư thái nếu như thấy Khúc Dương đây tuyệt đối là cái mũi không phải cái mũi, hai người tất nhiên sẽ động thủ.

Làm không tốt, tại chỗ Định Dật sư thái muốn đem Khúc Dương đánh giết tại chỗ, trả lại Lưu Chính Phong trong sạch.

Bởi vậy Khúc Phi Yên tiểu cô nương này cũng là tinh tường, nàng là không có chút nào để lộ ra thân phận của mình. Tuổi tuy nhỏ. Bất quá mười hai mười ba tuổi nàng cũng là đã muốn biết được rất nhiều sự tình, so với rất

nhiều bạn cùng lứa tuổi, Khúc Phi Yên không thể nghi ngờ muốn hiểu chuyện nhiều.

Bất quá tuổi còn nhỏ, miệng độc mà thôi, nhưng là nàng tiểu tâm tư cũng là chuyển rõ ràng.

Mượn hiện tại nàng mà nói, Khúc Phi Yên cảm thấy nghĩ muốn triệt để bảo vệ Lưu Chính Phong Lưu bá bá cùng mình gia gia Khúc Dương tánh mạng an toàn, chỉ sợ chỉ có này không biết võ công nền tảng đến tột cùng mạnh bao nhiêu Nhạc Duyên.

“Chỉ là không biết hắn lúc nào sẽ tới!”

Nỉ non nói lấy trong nội tâm mà nói, đứng ở bên cạnh, này đầu đầy bím tóc đón gió mà múa, tiểu cô nương tầm mắt cũng là gắt gao nhìn qua phương xa.

Hi vọng tại sau một khắc. Nhạc Duyên thân ảnh sẽ từ này chỗ góc cua đi ra.

“Giang hồ hỗn loạn, nếu là thật sự có thể bình yên thoái ẩn nhưng có thật tốt!”

Nhìn lên không trung mây cuốn mây bay, Lưu Chính Phong đột nhiên dùng một loại cảm hoài ngữ khí thở dài: “Này trời chiều, nhưng cũng là ta và ngươi hai người kết thúc!” Nói đến đây thời điểm, Lưu Chính Phong lại cảm giác mình giang hồ mênh mông, lại không có hắn có thể đủ đi địa phương.

“… Đúng a!”

Đứng ở Lưu Chính Phong bên cạnh Khúc Dương nghe vậy cũng là khóe miệng nhếch lên, cười rộ lên. Trong lời nói đều là sầu não, đối với bên người vị này tri kỷ tâm tư hắn dĩ nhiên biết được.

Phái Tung Sơn thế lớn, hơn nữa hiện tại giang hồ đều là đồn đãi Lưu Chánh Quốc cùng mình cấu kết. Hại chết này Tung Sơn Tam đại thái bảo cùng với một chuyến Tung Sơn đệ tử, hiện tại Lưu Chính Phong đã là có miệng cũng nói không nên lời.

Về phần dựa vào Nhạc Duyên tới bảo vệ tự thân an ủi, không nói hắn Khúc Dương làm không được, dùng hắn đối với Lưu Chính Phong hiểu Lưu Chính Phong tự nhiên cũng làm không được.

Nhạc Duyên vì Lưu gia dĩ nhiên cùng Tung Sơn người chống lại. Hơn nữa hắn đồ đệ Lâm Bình Chi Lâm gia Tịch Tà Kiếm Phổ sự tình, tức thì bị những người khác nhìn tại trong mắt, Nhạc Duyên chỗ đối mặt tình huống không thể so với Lưu Chính Phong tốt quá nhiều. Chẳng qua là Nhạc Duyên võ công mạnh, nghe rợn cả người. Như vậy một ngược lại, Nhạc Duyên chỗ đối mặt nguy hiểm rồi lại nhỏ hơn không ít.

Ít nhất, không có xuất hiện có thể cùng Nhạc Duyên giao thủ người. Nhạc Duyên trên cơ bản có thể tại toàn bộ trên giang hồ vui vẻ.

Duy nhất muốn lo lắng chỉ có hắn đồ đệ Lâm Bình Chi.

Bất quá Nhạc Duyên đã dám thu Lâm Bình Chi làm đồ đệ, như vậy thì có tương ứng tính toán.

Đã Nhạc Duyên chỗ đối mặt tình huống không nhỏ, như vậy Lưu Chính Phong tự nhiên sẽ không để cho chính mình liên lụy người ta. Chậu vàng rửa tay đại hội, chính mình toàn gia tình huống dĩ nhiên là liên lụy đến người ta, hơn nữa nhiều như vậy giang hồ hảo hữu trong cũng chỉ có hai cái thường không nhận thức người hỗ trợ, lần này cử động dĩ nhiên nhường Lưu Chính Phong rất là cảm kích cùng cảm thán.

Tuy nhiên Nhạc Duyên không thừa nhận chính mình vì hiệp, nhưng là tại Lưu Chính Phong trong suy nghĩ cũng đã rất là cao hứng.

Người trong giang hồ trong liền không phải là có người không có quên hiệp một trong chữ.

“Lọai này Nhạc thiếu hiệp về tới đây sau, ta và ngươi liền vì hắn hợp tấu một khúc Tiếu Ngạo Giang Hồ sau, này liền rời đi a!”

“Đáng tiếc a!”

“Ta lại là phải xin nhờ Nhạc thiếu hiệp hỗ trợ chiếu cố xuống Phi Yên!”

Một tiếng bất đắc dĩ cảm thán, từ Khúc Dương trong miệng phát ra. Đối với mình cháu gái, hắn vẫn là hơi có chút lo lắng. Về phần giao cho trong giáo những người khác hỗ trợ chiếu cố, Khúc Dương có thể không an tâm tới. Lúc trước Đông Phương giáo chủ từ Nhậm Ngã Hành trong tay đoạt được Giáo chủ vị sau, trong giáo nội đấu tẩy trừ liền chưa từng có đình chỉ qua.

Những năm gần đây, trong giáo người một mảnh vụn một mảnh vụn đổi đi, nhưng là bên trong đến tột cùng còn có bao nhiêu người là đối với Đông Phương giáo chủ thống trị bất mãn, cũng là ai cũng không rõ ràng lắm.

Trước mắt.

Nhật Nguyệt thần giáo kỳ thật vẫn là coi như là tại một loại cao áp thống trị phía dưới, đối mặt Đông Phương giáo chủ thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn, một ít tử trung tại Nhậm Ngã Hành người bị giết mất, một số người thì là đổi môn hộ, lạy tại Đông Phương giáo chủ phía dưới, xoay đầu lại khắc nghiệt đã từng bằng hữu, mà có một chút người cũng là che dấu chân chính tâm tư, trở thành người bên trong.

Nhật Nguyệt thần giáo tuy nhiên khổng lồ, nhưng là nói trắng ra nội bộ vẫn là bất ổn.

Thân là thần giáo Trưởng lão một trong Khúc Dương tự nhiên tinh tường. Dưới loại tình huống này, hắn như thế nào cảm tướng cháu gái của mình giao cho trong giáo những người khác.

“Lưu hiền đệ, ta và ngươi hai người tại này dưới trời chiều trước hợp tấu một khúc như thế nào?”

“Tốt, Khúc đại ca!”

Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương hai người liếc nhau, nhoẻn miệng cười, lập tức từng người lấy ra nhạc

khí, lại là chuẩn bị hợp tấu đứng lên.

Chương 047 : Tiếu Ngạo Giang Hồ (trung)

Bốn mươi bảy chương Tiếu Ngạo Giang Hồ (trung)

Một khúc bi thương.

Một khúc đứt ruột.

Này hợp tấu khúc cũng không phải này Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc, mà là cái khác một thủ khúc.

Giờ này khắc này.

Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương hai người cũng biết cái này thời gian cũng không thích hợp khảy đàn này thủ khúc.

Tạm thời hai người tâm tình cũng không thích hợp.

Cho nên, hiện tại hai người chỗ hợp tấu khúc là một đứng đầu ly biệt chi khúc. Tiếng đàn du dương, mà tiếng tiêu nức nở nghẹn ngào, hai bên kết hợp hạ lại làm cho người một loại đoạn trường nhân tại thiên nhai, bỗng nhiên quay đầu nhìn qua này tà dương, cũng là nụ cười như trước cảm giác.

Người, khóc mà đến, lại làm cười trở về.

Hồi lâu.

Một khúc kết thúc.

Gió đêm hây hẩy, đem hai người sợi tóc thổi không ngừng lùi lại phía sau tung bay.

Liếc nhau.

Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương cũng chứng kiến huề nhau khóe mắt nước mắt, bất quá mọi người trên mặt cũng là từng người mang theo một loại khoan thai nụ cười.

Tại hai người bên cạnh.

Khúc Phi Yên thì là buồn rầu vểnh lên cái miệng nhỏ nhắn đang nhìn mình Lưu bá bá cùng gia gia, đối với cái này khúc bi thương, cũng chỉ có mười hai mười ba tuổi tiểu cô nương làm sao có thể lý giải trong đó hàm nghĩa. Bất quá, thường xuyên đi theo tại Khúc Dương bên người Khúc Phi Yên, vẫn có thể đủ nghe ra cái này khúc làm cho người ta nghe không thoải mái cảm khái.

“…”

Đối với Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương hai người tâm tư, cho dù là tiểu cô nương tại giảo hoạt nhưng cũng là không cách nào biết được.

Tuổi bất đồng, chỗ mang đến nhìn sự tình cái nhìn sẽ bất đồng.

Đây là mỗi người kinh nghiệm đoạt được tới.

Khúc Phi Yên chính là tiểu cô nương, tự nhiên sẽ không lý giải trong đó hàm nghĩa.

“Tốt khúc!”

Tựu tại Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương đối mặt thời điểm, đối với hai người giờ phút này hợp tấu cảm thấy vẫn là thoả mãn thời gian, một đạo thanh tịnh tiếng nói đột nhiên truyền đến, đánh vỡ trước mắt hoàn cảnh.

“Ừ?”

Lưu Chính Phong trong tay tiêu vừa thu lại, xoay người cũng đã là tiêu cuối cùng chỗ rút ra một thanh lợi kiếm, này tiêu lại vừa là nhạc khí, càng vũ khí. Nhìn qua người tới, Lưu Chính Phong cau mày nói: “Ngươi là ai?”

Về phần Khúc Dương thì là đem trên tay đàn cổ một phen, dựng thẳng ở bên cạnh, rất là đề phòng nhìn qua người tới.

Một thân nhạt kim sắc cẩm bào.

Bạch Ngọc đai lưng.

Còn có này tùy ý khí chất, hơn nữa một thanh nhạt kim sắc quạt xếp.

Một đầu tóc đen dùng trắng sắc sợi tơ tùy ý đâm vào một đoàn, dựng thẳng lên đỉnh đầu. Da thịt tại trời chiều chiếu rọi xuống, phát ra từng đợt cùng loại oánh sạch bình thường, cũng là càng làm cho nữ nhân hâm mộ. Ít nhất, tiểu cô nương Khúc Phi Yên đối với khuôn mặt đối

phương lên làn da rất là hâm mộ, cảm thấy so với bản thân giống như tốt hơn nhiều.

Một bộ nhẹ nhàng quý công tử, đây cũng là trước mắt người tới bộ dáng.

Như được bước đi mạnh mẽ uy vũ.

Nhẹ nhàng tốt công tử mang theo cảm thán mà đến, trong lời nói đối với Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương âm nhạc tạo nghệ rất là tán thưởng.

Đối mặt Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương khẩn trương, quý công tử cũng không thèm để ý, mà là cười yếu ớt nói: “Tại hạ vừa mới chẳng qua là đi ngang qua mà thôi, hai vị vừa mới đạn này nhảy vào, này làn điệu tự nhiên là rơi vào tai ta ở bên trong, ta nhưng là bị hai vị âm nhạc hấp dẫn mà đến. Không hiểu quấy rầy, xin hãy tha lỗi!”

Trong tươi cười, quý công tử khóe miệng xuất hiện hai cái đẹp mắt nhỏ má lúm đồng tiền, lộ ra vẻ cực kỳ đẹp mắt.

Đẹp mắt!

Là!

Cho dù là Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương cái tuổi này người, tại thấy trước mắt này quý công tử nụ cười sau, trong lòng hai người đồng thời bay lên như vậy một cái ý niệm trong đầu. Hai người liếc nhau, hai mặt nhìn nhau, lại đối với một người nam nhân có như vậy một

loại đánh giá, khiến cho hai người rất là ngạc nhiên.

Đương nhiên.

Tại tiểu cô nương Khúc Phi Yên trong mắt, cũng là mặt khác một loại tâm tư.

Chẳng qua là cảm thấy trước mắt công tử mọc ra thực đẹp mắt, đối phương khí chất không phải Nhạc Duyên như vậy phong lưu phóng khoáng, cũng không phải tiểu hòa thượng Lâm Bình Chi tuấn tú nội liễm, cũng không phải Hoa Sơn Quân Tử Kiếm Nhạc Bất Quần tuấn nhã như quân tử.

Mà là đơn thuần đẹp mắt.

So với tiểu hòa thượng Lâm Bình Chi còn muốn lớn lên đẹp mắt.

Khúc Phi Yên nhận không ra nhiều như vậy, chỉ là đối với này quý công tử bộ dáng tiến hành một phen đối lập.

Cùng Khúc Phi Yên này hơi lộ vẻ đơn giản tâm tư bất đồng, Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương cũng là lông mày cau chặt, đối với ở trước mắt này quý công tử có thật lớn đề phòng. Phải,nên biết hiểu, này một chỗ sơn cốc, xem như một chỗ so sánh bí ẩn chỗ.

Cho dù là Tung Sơn người nghĩ muốn tìm nơi này cũng không phải nhất thời bán hội liền có thể đủ phát hiện.

Mà trước mắt này tuấn tú quý công tử cũng là nói mình chính là tùy ý đi ngang qua, nghe khúc mà đến, nói đến

đây tại Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương trong nội tâm đó chính là nói đùa.

Là, chỉ là nói đùa.

Nói đến đây, hai người là thế nào cũng sẽ không đi tin tưởng.

Nhưng nhìn này công tử bộ dáng, tự hồ chỉ là đúng hai người vừa mới khảy đàn khúc hơi cảm thấy hứng thú mà thôi, đối với hai người cũng không có gì tâm tư.

Thân là đanh đá chua ngoa người giang hồ, hai người tự nhiên nhìn đến ra trước mắt này quý công tử đối với mình các loại khinh thường, hay là này hơi hơi có chút tài trí hơn người tầm mắt.

Chính là loại ánh mắt này, khiến cho Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương chần chờ.

“Ngươi đến tột cùng là người nào?”

Lên tiếng là Khúc Dương, so với Lưu Chính Phong chính phái, xuất thân ngày Nguyệt thần dạy Khúc Dương càng nhiều một tia tàn nhẫn. Hung dữ trừng mắt một thân này nhạt kim trường bào công tử, Khúc Dương một thân công lực đã là xách lên, chỉ cần một cái không tốt, Khúc Dương liền muốn đem bộ dáng này tuấn tú quý công tử cho đánh chết ở chỗ này.

Lúc này, đã có người biết được nơi này, như vậy hiển nhiên nơi này đã muốn không an toàn.

“Ha ha!”

Trong tay nhạt kim quạt xếp một tấm, nhẹ nhàng che khuất chính mình môi, quý công tử hai mắt nhắm lại, đều là vui vẻ, nói: “Vị huynh đài này, ngươi cũng không cần gấp trương… Ta đối với ngươi các loại là không có hứng thú!” Nói xong, quý công tử tầm mắt ngược lại tại Khúc Dương bên người này bất quá mười hai mười ba tuổi tiểu cô nương Khúc Phi Yên trên người dừng lại một chút, nói tiếp: “Nếu thật muốn có hứng thú, tiểu cô nương kia so với các ngươi hiếu thắng nhiều!”

“…”

Khúc Dương không nói gì, chỉ là nhìn về phía đối phương ánh mắt càng phát ngưng trọng. Hắn không tin người trước mắt nhìn chưa ra mình cùng Lưu Chính Phong thân phận, phải biết rằng giờ phút này Lưu Chính Phong trên tay nhưng mà còn cầm lấy lợi kiếm. Hơn nữa chính mình vừa mới cố ý hiển lộ ra tới hung ác sát khí, cùng thân là thần giáo Trưởng lão khí thế áp bách, nhưng trước mắt này quý công tử dĩ nhiên là không có chút nào không khỏe, đối với cái này chút ít hoàn toàn làm như không thấy.

Này tuấn tú quý công tử không đơn giản!

Khúc Dương hướng Lưu Chính Phong đưa một ánh mắt, để bày tỏ jǐng. Mà Lưu Chính Phong thì là nhẹ nhàng gật gật đầu, hiển nhiên cái này không hiểu xuất hiện người tuổi trẻ tuyệt không đơn giản.

Trong lòng hai người đồng thời hiện lên một cái tâm tư,

đó chính là muốn đem này công tử tạm thời chế trụ.

“Cũng đừng đánh ta chủ ý a!”

Nhưng mà hai người tâm tư bất quá mới vừa vặn mới mọc lên, quý công tử thanh âm đã là lại lần nữa truyền ra, xông vào hai người bên tai. Lập tức, không khỏi đem hai người đã giật mình.

Ngẩng đầu nhìn lên.

Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương lông mày càng không khỏi nhảy nhót, bởi vì Khúc Dương cháu gái Khúc Phi Yên đã muốn chẳng biết lúc nào đến quý công tử trước mặt. Giờ phút này, quý công tử đang móc ra một cái xinh xắn đồ vật đưa cho đồng dạng là mắt trợn tròn mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên Khúc Phi Yên trong tay.

Khàn ——

Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương liếc nhìn nhau, hít sâu một hơi.

Vô tung vô ảnh, không có chút nào không một tiếng động.

Trước mắt này quý công tử là một cao thủ!

Đây là trong lòng hai người đồng thời bay lên ý nghĩ. Cái này tâm tư mới vừa vặn mới mọc lên, lại nghe này quý công tử tiếp tục nói: “Ta đối với các ngươi không có hứng thú, tới đây chẳng qua là nghe thấy vừa mới khúc, cùng với nghĩ phải đợi hạ nhân mà thôi.”

“…”

Nhìn qua bị ôm ở trong ngực Khúc Phi Yên, Lưu Chính Phong trở tay không kịp, tạm thời chỉ có thể áp chế ý nghĩ trong lòng, mà Khúc Dương tuy nhiên nghĩ muốn lên trước, nhưng là không có tuyệt đối nắm chắc, cũng chỉ có thể thôi, căm tức khẽ mỉm cười, đong đưa quạt xếp quý công tử.

…

Một đêm trôi qua.

Mọi người huề nhau bình an vô sự, rất nhanh, liền tới đến sáng sớm.

“…”

Ấm áp ánh mặt trời rơi vào trên mí mắt, tựa hồ là cảm nhận được ấm áp, quý công tử chậm rãi mở to mắt. Động động hơi có chút tê dại tay trái, hắn cúi đầu tầm mắt rơi vào đang nằm tại trọng lòng ngực của mình ngủ chánh hương Khúc Phi Yên, hé miệng cười, cũng là nhẹ nhàng đem đối phương đã muốn ngậm trong miệng tóc cho kéo đi ra.

Tầm mắt hướng này Tiểu Thổ bao nhìn lên đi, đã thấy Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương hai người đồng dạng đang nhắm mắt khoanh chân mà làm, hiển nhiên là tại vận công.

Không có động thủ!

Đối với cái này một điểm, quý công tử không có chút nào cảm thấy ngoài dự tính.

Đón này sáng sớm ánh mặt trời, quý công tử kinh ngạc nhìn lên không trung này đổi phiên mới vừa vặn mới mọc lên hồng ngày, ngốc. Ánh mặt trời rơi vào trên mặt, lại lộ vẻ óng ánh.

Lúc buổi sáng.

Tùy ý ăn mấy ngụm nước quả, coi như là điền bụng sau, mấy người bữa sáng chính là đã muốn kết thúc.

Chỉ là giờ phút này Khúc Phi Yên đã muốn trở lại Khúc Dương bên người, đối với cái này cá đột nhiên đem chính mình bắt được bên người quý công tử, tiểu cô nương trong lòng có một loại không hiểu sợ hãi, dù là trong lòng vẫn cảm giác đối phương lớn lên nhìn rất đẹp.

Ngày hôm qua.

Này phảng phất giống như thuấn di bình thường động tác, nhường tiểu cô nương quả thực hù đến.

Còn chưa kịp phản ứng, bản thân lại đã muốn rơi vào trên tay người ta, loại chuyện này Khúc Phi Yên cũng không muốn tại kinh nghiệm lần thứ hai. Sở dĩ bị đối phương ôm ở trong ngực, Khúc Phi Yên không có động tác khác, là vì tiểu cô nương bị một ít tay cho chấn đến, như thế năng lực, tiểu cô nương cảm thấy Lưu bá bá cùng gia gia có chút nguy hiểm.

Hơn nữa đã này quý công tử không có nhằm vào Lưu bá bá cùng gia gia tâm tư, như vậy Khúc Phi Yên cũng không cần phải đưa tới tranh đấu.

Tiểu cô nương đem sự tình vẫn là thấy rất là rõ nét.

Ngày dưới đầu, kim sắc ánh mặt trời chiếu sáng toàn bộ đại địa, cho này như vẽ giang sơn sờ lên một tầng tiên diễm.

Bốn người đón ánh mặt trời yên tĩnh đứng, cũng là tầm mắt cũng rơi vào sơn cốc kia lối vào, cũng là đang đợi người.

“Ai!”

Thở dài một tiếng âm thanh từ này cốc ngoài truyền tới, lập tức đám người chỉ nghe một đạo rất là buồn bực ngữ khí hỏi: “Sư phó a, chúng ta đoạn đường này tới gặp phải nhiều ít tìm phiền toái người à?”

“Tìm phiền toái không ít người, nhưng là tiểu tử ngươi võ công cũng có được vô số tiến bộ a?”

Này thanh âm ôn hòa tiếp nhận trước buồn bực ngữ khí câu chuyện, nói ra.

“Cũng là!”

Buồn bực ngữ khí lập tức nhất chuyển, hóa thành cảm thán, nói: “Sư phó, ngươi nói đúng! Này đại hiệp quả nhiên không phải tốt như vậy trở thành! Đại hiệp đều là

từ đao quang kiếm ảnh trong cầm một khỏa trẻ sơ sinh tâm lưu lạc đi ra! Những người kia đều là những người nào à? Lợi dụ, đe dọa cái gì cũng dùng đến!”

“Đúng vậy a, đáng tiếc nếu không có dùng mỹ nhân kế!”

Ôn hòa ngữ khí lại lần nữa tiếp nhận câu chuyện, dùng một loại rất là bất đắc dĩ giọng điệu nói như vậy nói.

“Sư phó a!”

Trước thanh âm lại lần nữa bất đắc dĩ, thở dài: “Không phải bọn hắn không muốn dùng mỹ nhân kế, mà là không thể a!”

Đang nói những khi này, Lâm Bình Chi đã muốn đi ở dẫn đầu đi vào trong cốc, nhưng khi hắn bước vào trong cốc nhìn rõ ràng người bên trong sau, lập tức không khỏi sững sờ. Tầm mắt trực tiếp tại một thân này nhạt kim sắc cẩm bào quý công tử trên người dừng lại sau nửa ngày, đột ngột lại lui về.

Ừ?

Trong cốc tất cả mọi người là khẽ giật mình, trong nội tâm không khỏi cả kinh.

Tiếp lấy.

Tại mấy người nhìn soi mói, mặc trắng sắc cẩm bào Nhạc Duyên cầm lấy quạt xếp đi vào trong cốc.

Bước vào cốc về sau, Nhạc Duyên tầm mắt không để ý

đến Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương, mà là trực tiếp rơi vào một thân này nhạt kim cẩm bào quý công tử trên người.

Nhẹ nhàng phong độ.

Đột nhiên định dạng.

Chương 048 : Tiếu Ngạo Giang Hồ (hạ)

Bốn mươi tám chương Tiếu Ngạo Giang Hồ (hạ)

Sư phó!

Ta coi thấy một cái khác ngươi!

Đây là Lâm Bình Chi từ trong cốc bước ra sau, đối với Nhạc Duyên nói chuyện.

Nghe tới như vậy mà nói, Nhạc Duyên tự nhiên là vô cùng ngoài ý muốn, cuối cùng hắn tiến lên đi vào trong cốc. Tầm mắt tùy ý khẽ quét mà qua, lập tức tầm mắt liền rơi vào một thân này màu vàng kim nhạt cẩm bào người tuổi trẻ trên người.

Một thanh quạt xếp.

Một cái Bạch Ngọc đai lưng.

Còn có này nhàn nhạt không câu nụ cười.

Hoảng nhìn lên phía dưới, Nhạc Duyên thật đúng là nhìn ra đối phương này cùng mình cùng loại chỗ.

Làn da trắng nõn như ngọc, tại dưới ánh mặt trời chiếu sáng, lóng lánh lấy một tầng trắng noãn chi huy. Mà trừ đó ra đối phương lông mày hơi lộ vẻ nhu nhược, cả người thoạt nhìn ôn nhu yếu ớt. Đương nhiên, đối

phương một thân tư thế hào hùng hương vị, rồi lại là làm cho không người nào có thể bỏ qua.

Như vậy mâu thuẫn tồn tại…

Khiến cho Nhạc Duyên gần kề chỉ là một mắt, liền biết đạo nhãn trước cái này bộ dáng đẹp mắt kỳ cục, so với đồ đệ mình Lâm Bình Chi còn tuấn tú người tuổi trẻ tuyệt đối không đơn giản.

Người nọ là…

Ngắm lên trước mắt này bình thường quý công tử bộ dáng người tuổi trẻ, Nhạc Duyên trong nội tâm hiện lên một tia nghi hoặc. Tầm mắt tại ngó ngó một bên Lưu Chính Phong, Khúc Dương hai người, gặp lại trên thân hai người này hơi có vẻ đề phòng bên ngoài, Nhạc Duyên liền có thể đủ khẳng định người trước mắt chỉ sợ là không chỉ là không đơn giản.

Lưu Chính Phong Nhạc Duyên hiểu, người này tuy có chút ít cổ hủ, nhưng là tính tình cũng là rất đang, nhưng là Khúc Dương xuất từ Nhật Nguyệt thần giáo, có thể trở thành Nhật Nguyệt thần giáo Trưởng lão một trong, kỳ tâm tính tự nhiên sẽ không kém đi nơi nào.

Mà trước mắt, hai người này lại đối với người trẻ tuổi này không thể làm gì, như vậy nói đúng là hai người đối với đối phương không có chút nào tính nguy hiểm.

Phải biết, Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương hai người hiện tại tình cảnh nhưng mà thập phần nguy hiểm, nhưng dưới loại tình huống này, đối phương vẫn

có thể bình yên vô sự. Nhạc Duyên có thể sẽ không tin tưởng là Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương hai người hảo ý, duy nhất giải thích chính là hai người không thể đối với hắn sinh ra ảnh hưởng.

Nói một cách khác. Người trước mắt liền là một cao thủ.

Một cái tuyệt đỉnh cao thủ.

Nhạc Duyên mình bây giờ cũng là cao thủ, đối với tại người trước mắt hắn có một loại rất cảm giác kỳ quái, có một cổ giống như đã từng quen biết cảm thụ.

Nhưng là cẩn thận một cân nhắc, lại phát hiện loại cảm giác này tự dưng mà đến, rồi lại là tự dưng mà đi.

"…"

Tại Nhạc Duyên dò xét quý công tử thời điểm, quý công tử đồng dạng là mắt trợn tròn nhìn qua Nhạc Duyên. Nhạc Duyên cao thấp quét chính mình một cái, quý công tử tự nhiên cũng là dùng đồng dạng tầm mắt trả lại.

Một vừa quan sát Nhạc Duyên tầm mắt, quý công tử đồng thời còn khóe miệng nhẹ nhàng nhúc nhích, tựa hồ là tại lầm bầm lầu bầu kể ra gì đó.

"Giống như!"

"Nhưng là giống như lại kém những thứ gì!"

Nỉ non ở bên trong, quý công tử lông mày mạnh mẽ chau đứng lên. Hai cái xíu xiu lông mi cơ hồ vo thành

một nắm. Đầu, hơi nghiêng, quý công tử tầm mắt liền chết như vậy chết chắc cách tại Nhạc Duyên trên người.

“…”

Nhạc Duyên không có nghe được quý công tử đang nói cái gì, nhưng là có thể chứng kiến đối phương khóe miệng nhúc nhích, hiển nhiên là tại nói thầm lấy cái gì. Chỉ là, nhường Nhạc Duyên càng thêm ngoài ý muốn là đối phương này dò xét chính mình ánh mắt, quả thực nhường hắn cảm thấy có chút rất không thích hợp.

Làm như tán thưởng, lại như là thất vọng.

Làm như vui sướng, rồi lại làm như ai oán.

Loại này trộn lẫn loạn thất bát tao tâm tình ánh mắt. Nhường Nhạc Duyên toàn thân cũng toát ra một cổ khó tả không được tự nhiên.

“Lưu huynh! Khúc huynh! Ngô, còn có Khúc Phi Yên tiểu cô nương!”

Chắp tay hướng Lưu Chính Phong, Khúc Dương lên tiếng kêu gọi, đương nhiên Nhạc Duyên cũng không có quên hướng Khúc Phi Yên tiểu cô nương này ý bảo một tiếng, lúc này mới dùng nghi hoặc ngữ khí nói ra: “Vị này… Huynh đài là?” Ngữ khí hơi chút dừng lại xuống. Dù sao mình có một cái nam sinh nữ tướng đồ đệ, nhiều hơn nữa lên như vậy một người nam nhân, ngược lại cũng không khiến người ngoài ý.

Khúc Dương cùng Lưu Chính Phong hai người liếc

nhau, tự nhiên là không rõ ràng lắm này quý công tử thân phận chân chính. Hai người nhưng chỉ là biết được người trước mắt võ công cực cao mà thôi.

Cho nên, làm Nhạc Duyên vấn đề nói ra sau, hai người há hốc mồm.

Khúc Dương cùng Lưu Chính Phong hai người bộ mặt biểu lộ biến hóa Nhạc Duyên thu vào trong mắt. Hai người mặc dù không có trả lời, Nhạc Duyên cũng là đã được đến mình muốn đáp án.

“Huynh đài không cần hỏi!”

Tuổi trẻ quý công tử lên tiếng, thanh âm hơi có vẻ ôn hòa, không kiêu ngạo không siểm nịnh, nói: “Tại hạ bất quá là mộ danh mà đến mà thôi, hai vị tất nhiên là không biết được thân phận ta!”

Mộ danh mà đến?

Nhạc Duyên cũng là giật mình, lời này là có ý gì? Đến tột cùng là mộ người nào danh mà đến?

Chẳng lẽ lại thật sự là vì đối phó Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương người? Nhưng là này không đúng. Nếu thật là đối với hai người ra tay, chỉ sợ đối phương sẽ không chờ tới bây giờ mình cùng Lâm Bình Chi xuất hiện.

Nếu như không phải nhằm vào Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương, này chẳng lẽ là tại chờ mình?

Nhạc Duyên trong nội tâm suy đoán mới vừa vặn mới mọc lên, lại nghe đối phương tiếp tục nói: “Công tử, nghĩ đến tựu là trong giang hồ truyền thuyết Nhạc Duyên Nhạc công tử a!”

Giang hồ truyền thuyết?

Nhạc Duyên ngốc một chút, lập tức cười nói: “Giang hồ truyền thuyết đây chẳng qua là nói giỡn, ta chính là Nhạc Duyên!”

“Sơn nhạc Nhạc, duyên phận Duyên?”

Nhạc Duyên vừa dứt lời, này quý công tử liền lập tức tiếp nhận câu chuyện, dùng một loại hơi có vẻ chờ mong tầm mắt, hỏi.

“Ách!”

Kinh ngạc quét đối phương một cái, tuy nhiên không rõ ràng lắm vì cái gì đối phương sẽ như vậy hỏi, nhưng là Nhạc Duyên còn không có sửa đổi qua chính mình tự giới thiệu thói quen, gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, là sơn nhạc Nhạc, duyên phận Duyên!”

“Ha ha!”

Nghe vậy, quý công tử trong mắt hiện lên một tia thoả mãn, cũng là quạt xếp che miệng, nhẹ giọng cười, “Xem ra ta không có tìm sai!”

Tìm Nhạc Duyên Nhạc thiếu hiệp?

Một bên, nghe hai người đối thoại Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương đều là sững sờ, hồi tưởng lại tối hôm qua cái này quý công tử chỗ nói đám người, chẳng lẽ lại là ở các loại Nhạc Duyên? Mà trước mắt hai người đối thoại, tựa hồ này quý công tử chính là đang chờ đợi Nhạc Duyên.

Chỉ là…

Này quý công tử cũng là cho hai người càng lớn khủng bố.

Hiển nhiên chính mình hai người chỗ ẩn núp sơn cốc, bị đối phương tra được, còn đối với phương tới đây bất quá là vì ôm cây đợi thỏ mà thôi.

“Không biết các hạ là?”

Đối với cái này loại không giải thích được giấu đầu giấu não mà nói, Nhạc Duyên là có chút không phải rất ưa thích, từ quan tưởng Lục Tiểu Phụng sau, Nhạc Duyên trong khoảng thời gian này tới đã tại dần dần phát hiện mình một cái khác bị phóng đại khuyết điểm.

Đó chính là người bắt đầu không hiểu càng đổ lười nọa đứng lên, hoặc là xác thực nói là một loại lười biếng.

Có thể ngồi liền không muốn đứng, có thể nằm liền không muốn ngồi.

Cho dù là có thể đại khái phân tích ra thân phận đối phương, nhưng là Nhạc Duyên thì có như vậy một loại vẫn là từ đối phương tự mình nói ra tốt nhất cảm thụ.

“Ta là ai?”

Quý công tử nghe vậy cười nhạt một tiếng, nhìn về phía Nhạc Duyên tầm mắt lộ ra vẻ có chút giật mình. Thật lâu, rồi mới lên tiếng: “Ta là ai cũng không trọng yếu, trọng yếu là ta rốt cục chứng kiến Nhạc công tử!”

“…”

Nhạc Duyên không khỏi quắt quắt miệng, nói thật, đây là hắn lần đầu tiên gặp phải nói chuyện kỳ quái như thế người. Tổng cảm giác trong lời nói của đối phương nếu có điều chỉ.

“Ta không phải là cái gì đại hiệp!”

Nhạc Duyên lắc đầu bật cười, thấy đối phương không muốn nói ra thân phận của mình, Nhạc Duyên cũng không có dây dưa lấy không tha, ngược lại là tự giễu nói: “Nếu là công tử chính là là vì này trong giang hồ đồn đãi, mà đến thấy đại hiệp mà nói, thật ra khiến công tử thất vọng! Ta bất quá là người thường một cái. Cũng không phải là này dám vỗ lồng ngực nói cả đời không có làm sai qua chuyện lớn hiệp!”

“Ngô!”

“Ta là có chút thất vọng!”

Nhưng mà vượt quá Nhạc Duyên đám người dự kiến là, này nhẹ nhàng quý công tử cũng là gật gật đầu, thừa nhận Nhạc Duyên mà nói, trong tay này màu vàng kim

nhạt quạt xếp nhẹ lay động, dùng đến một loại không hiểu ngữ khí nói ra: “Nhạc công tử đem có nhiều thứ cho mất!”

“Ừ?”

Đồ vật này nọ ném?

Nhạc Duyên mê hoặc, đối phương nói lời hoàn toàn vượt qua hắn đoán trước, khẽ cau mày, Nhạc Duyên không khỏi nghi ngờ nói: “Ta ném vật gì đó?”

“Công tử kiếm, ném!”

“Công tử đao. Cũng ném!”

Quý công tử tầm mắt lại bắt đầu có chút thất thần đứng lên, lướt qua Nhạc Duyên, ngắm về phía chân trời, dùng đến một loại có chứa mờ ảo ý tứ hàm xúc giọng điệu nhẹ nhàng nói ra: “Tại cuối cùng. Công tử người cũng ném!”

Ngoài dự tính mà nói!

Ngoài dự tính người!

Còn có này ngoài dự tính ngữ khí!

Nhạc Duyên giờ này khắc này, cho dù là mang Sở Lưu Hương cùng Lục Tiểu Phụng hai người trí tuệ, nhưng vào lúc này vẫn là không hiểu ra sao.

Kiếm!

Ta Nguyệt Khuyết kiếm là ở Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu trên tay, cái này không tính ném. Là mình cùng tiên tử hai người trao đổi đính ước tín vật.

Mà đao…

Trên tay mình liền chưa từng có qua đao!

Chợt, Nhạc Duyên đột nhiên hồi tưởng lại này đoạn thời gian trước tại trong khách sạn nghe được chuyện xưa, cùng với tại Hoa Sơn Tư Quá Nhai cùng Phong Thanh Dương đối thoại. Nhạc Duyên hai mắt tỏa sáng, đao này sẽ không phải là này Đồ Long đao a?

Bất quá câu kia đem chính mình cho mất, đến tột cùng là gì hàm nghĩa?

Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên chợt nhìn về phía đối phương, mở miệng nói ra: “Công tử, nhưng mà Nhật Nguyệt thần giáo người?”

Nhật Nguyệt thần giáo!

Này vừa nói một câu, lập tức Lưu Chính Phong, Khúc Dương, Lâm Bình Chi còn có tiểu cô nương Khúc Phi Yên bốn người đều là sắc mặt đại biến. Trong đó, Khúc Dương đồng tử càng hơi hơi co rút lại, tựa hồ là nhớ tới cái gì, bá một chút sắc mặt đã muốn cơ hồ mất đi huyết sắc, một mảnh tái nhợt. Cả người tại trong sát na già nua không ít.

“Khúc đại ca!”

“Làm sao?”

Lưu Chính Phong phát hiện bên người Khúc Dương biểu lộ biến hóa, vội vàng nâng một bả, cẩn thận hỏi: “Đại ca, ngươi không có chuyện gì a?”

“Không có việc gì!”

Nói lời này thời điểm, Khúc Dương chỉ là tại cười khổ, nhìn về phía bên cạnh mình cháu gái, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Mà Khúc Phi Yên thì là nơm nớp lo sợ, tiểu cô nương lộ ra vẻ rất là hoảng sợ, mà Lâm Bình Chi thì là trợn mắt há hốc mồm. Tại trong khoảng thời gian này đi theo sư phó Nhạc Duyên đến nay, Lâm Bình Chi rất nhiều thế giới quan đã muốn toàn bộ xuất hiện biến hóa, nhường hắn có một loại hoàn toàn không có nhận rõ ràng thế giới này cảm giác.

“Nhật Nguyệt thần giáo…”

Không có có bất kỳ ngoài ý muốn, biểu lộ cũng không thay đổi chút nào, này quý công tử bộ dáng vẫn là chỗ tại loại này thất thần trạng thái, ngữ khí lộ ra vẻ cực kỳ phiêu hốt: “Hàaa…! Công tử là hắn, lại cũng không phải hắn!”

“Ta đã cao hứng, có thể lại thất vọng!”

Lắc đầu, quý công tử tầm mắt lại lần nữa trở xuống đến Nhạc Duyên trên người, giọng điệu vô cùng nghiêm túc

nói ra: “Bất quá, ta sẽ giúp công tử tìm được!” Nói xong, người cũng là đã bắt đầu giẫm chận tại chỗ ra, hướng ngoài cốc đi đến.

Một bước! Hai bước! Ba bước!

Đang cùng Nhạc Duyên sai thân mà quá hạn sau, quý công tử môi hơi động một chút, lập tức liền cũng không quay đầu lại rời đi trong cốc.

“Công tử, chờ ta!”

Bên tai, chỉ có một câu như vậy mà nói còn tại quanh quẩn.

Chương 049 : Đẹp nhất

Bốn mươi chín chương đẹp nhất

Không hiểu người.

Còn có không hiểu lời nói.

“…”

Nhạc Duyên tầm mắt từ này quý công tử biến mất bóng lưng lên thu hồi, lúc này mới nhìn về phía trong cốc Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương hai người, nói: “Nơi này đã có người phát hiện, nghĩ đến không an toàn!” Ngụ ý, là cần một lần nữa đổi địa phương.

Bất kể này vừa rồi tuấn tú quý công tử đến tột cùng là hay không đến từ Nhật Nguyệt thần giáo, nhưng là trước mắt sơn cốc này cuối cùng không an toàn.

Nhưng mà.

Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương hai người liếc nhau, lại là phủ định Nhạc Duyên lời nói.

“Nhạc công tử!”

“Ngươi chuyện tốt ý, ta cùng với Khúc đại ca tâm lĩnh!”

Lưu Chính Phong cười chắp tay, tầm mắt rơi vào Nhạc Duyên trên người, nói ra: “Ta cùng với Khúc đại ca cũng là không nghĩ lại đi!”

“Ừ?”

Một tiếng kinh ngạc, Nhạc Duyên vô cùng ngoài ý muốn nhìn qua này đứng ở nhỏ đất bao lên Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương, xém tí nữa cho là mình là nghe lầm, nghi ngờ nói: “Lưu huynh, ngươi ý tứ…”

“Không đi!”

Gật gật đầu, Lưu Chính Phong cười rất là bình yên, đón Nhạc Duyên tầm mắt, nói ra.

“Là, chúng ta không đi!”

Khúc Dương cũng là vẻ mặt cảm thán, này vẫn hơi có vẻ tái nhợt sắc mặt lên tuy là thoạt nhìn có chút tiều tụy, nhưng lại cũng mất đi nghĩ muốn đi tâm tư. Tầm mắt lướt qua Nhạc Duyên, hướng về này cốc khẩu, Khúc Dương trong nội tâm tràn đầy sầu não.

“Ta cũng vậy phản bội Thánh giáo, là trốn không!”

Thở dài một tiếng, từ trong miệng phát ra, Khúc Dương thu hồi tầm mắt nở nụ cười khổ. Tiện tay giải quyết trong giáo phản đồ, đối với này người mà nói tự nhiên là tùy ý đến cực điểm sự tình, tại trong giáo mấy năm qua, hắn quá hiểu người nọ làm việc thủ đoạn.

“Nhạc công tử!”

“Khúc mỗ ngược lại có một việc cần Nhạc đại hiệp hỗ trợ!”

Khúc Dương hít sâu một hơi, tầm mắt rơi tại cháu gái của mình Khúc Phi Yên trên người, yêu thương nhìn sau nửa ngày rồi mới lên tiếng: “Phi Yên liền phó thác cho Nhạc đại hiệp!”

“Gia gia!”

Khúc Phi Yên tiểu cô nương này nghe vậy không khỏi kinh hãi, rất là không nỡ. Đối với mình gia gia trong lời nói phó thác ý tứ, tiểu cô nương tự nhiên là nghe rành mạch.

“Các ngươi…”

Nhạc Duyên sắc mặt trở nên bình tĩnh, tầm mắt có chút cảm thán nhìn trước mắt Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương. Vừa mới vài câu ngắn gọn đối thoại, Nhạc Duyên cũng là hiểu rõ người trước mắt lựa chọn. Sau nửa ngày, Nhạc Duyên hít sâu một hơi, lúc này mới nói: “Vẫn có thể đủ đào thoát!”

“Làm sao trốn?”

Lên tiếng là Lưu Chính Phong, nhìn qua Nhạc Duyên, Lưu Chính Phong rất là nghiêm túc nói ra: “Dùng kéo Nhạc đại hiệp chân sau tới chạy trốn sao?”

“Không!”

Lắc đầu, Lưu Chính Phong tiếp tục nói: “Nhạc công tử, ngươi một mình một cá nhân, cho dù là trên giang hồ tuyệt đỉnh cao thủ, nhưng cũng là kháng không Tung

Sơn đoàn người cùng Nhật Nguyệt thần giáo hai người. Hơn nữa. Ngươi còn có một đồ đệ, nếu như hơn nữa chúng ta vậy thì hoàn toàn là vướng víu!”

“Đến lúc đó chúng ta liền là thuần túy liên lụy ngươi!”

Khúc Dương tiếp nhận Lưu Chính Phong câu chuyện, tiếp tục nói: “Ta không biết này Tả Lãnh Thiện có phải hay không là Nhạc công tử đối thủ, nhưng là ta nhưng có thể khẳng định Nhạc công tử không phải ta giáo giáo chủ đối thủ! Loại tình huống này, ngươi đã muốn giúp chúng ta quá nhiều, còn lại không cần.”

“Đối với bọn hắn mà nói, chỉ cần chúng ta còn trên giang hồ, như vậy bọn họ thì có đối phó chúng ta biện pháp, nếu như chúng ta nhưng vẫn biến mất không thấy gì nữa. Nhưng là thanh danh còn tại, như vậy đối với người nhà của ta sẽ có một loại bảo vệ, Tung Sơn liền sẽ không quá qua tùy ý.”

“Giáo chủ, chắc là không biết đối với những thứ kia mảnh mai người có hứng thú!”

Khúc Dương thì là tiếp tục nói: “Ta cùng với Lưu hiền đệ chỉ cần một mực không hiện ra. Như vậy Lưu hiền đệ người nhà coi như là chân chính bảo trụ! Hơn nữa, chúng ta cũng là này người giang hồ!” Một câu nói sau cùng này, mới là chân chính trọng điểm.

Sợ ném chuột vỡ bình!

Đây là Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương tính toán.

Nhưng là tại này giang hồ như vậy ẩn cư, không bị người phát hiện. Là cực kỳ khó khăn. Nhất là tại chính tà hai đạo nhân sĩ cũng đang tìm kiếm dưới tình huống, huống chi Tung Sơn tại chậu vàng rửa tay trên đại hội cái loại này đại nghịch bất đạo sự tình cũng dám làm ra, có thể nghĩ Tung Sơn người làm việc thủ pháp.

Đối với bọn họ mà nói. Chỉ có sợ ném chuột vỡ bình này mới xem như tốt nhất phòng bị.

Nhưng mà, nhường Nhạc Duyên càng thêm để ý cũng là Khúc Dương trong miệng câu kia Giáo chủ, Khúc Dương trong miệng Giáo chủ chỉ là người phương nào, Nhạc Duyên đương nhiên biết được, tự nhiên không phải là này Nhậm Ngã Hành, chỉ có một ít thẳng trạch tại Hắc Mộc Nhai Đông Phương Bất Bại.

Nhưng là trước mắt nghe hát dương giọng điệu, tựa hồ là Đông Phương Bất Bại rời núi…

Dùng Đông Phương Bất Bại này được xưng đệ nhất thiên hạ thực lực, thảng nếu thật là nhằm vào Khúc Dương cùng Lưu Chính Phong, hai người này thật đúng là nguy hiểm. Cho dù là Nhạc Duyên lại tự phụ, lại cũng không dám vỗ bộ ngực nói có thể ở đối phương công kích đến, bảo đảm mấy người thân người an toàn.

Chỉ là này Đông Phương Bất Bại không phải là tại Hắc Mộc Nhai… Bất quá nghĩ lại đến Nhạc Bất Quần sự tình, Nhạc Duyên liền không có tâm tư khác.

Bị lớn như vậy ảnh hưởng, này Nhật Nguyệt thần giáo hiện Nhậm giáo chủ rời núi, tự nhiên cũng là có này khả

năng.

Chỉ là không biết sao, đang suy tư Đông Phương Bất Bại thời điểm, Nhạc Duyên tầm mắt đột nhiên nhớ tới này mới vừa vặn vừa rời đi trong cốc tuấn tú quý công tử.

“…”

Lắc đầu, xác định Tịch Tà Kiếm Phổ cùng Toàn chân kiếm pháp quan hệ sau, Nhạc Duyên liền có thể đủ xác định này Quỳ Hoa Bảo Điển đồng dạng là thoát thai Toàn Chân giáo Tiên Thiên Công. Như vậy, này Đông Phương giáo chủ theo đạo lý hẳn là cùng Doãn Chí Bình Duẫn đạo trưởng không sai biệt lắm nha.

Nhưng là…

Nhạc Duyên nhưng trong lòng vẫn có một loại cảm giác kỳ quái, tựa hồ này Tiên Thiên Công phiên bản Quỳ Hoa Bảo Điển tuyệt đối là không chỉ là như thế.

Chẳng lẽ lại này mới vừa vặn vừa đến nơi đây quý công tử là Nhật Nguyệt thần giáo Giáo chủ Đông Phương Bất Bại?

Có thể là đối phương những lời kia là có ý gì?

Trong nội tâm cả kinh, im lặng quay đầu lại, nhìn về phía cốc khẩu, đáng tiếc chỗ đó đã sớm không có người bóng dáng, chỉ có này ngoài cốc thanh u ngọn núi.

Sau nửa ngày.

Thu hồi nhìn về phía cốc khẩu tầm mắt, Nhạc Duyên tầm mắt một lần nữa rơi vào Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương trên thân hai người, trầm ngâm một chút, gật gật đầu, coi như là ứng thừa xuống tới.

Thấy thế.

Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương hai người trên mặt không khỏi vui vẻ, trong nội tâm lo lắng rốt cục để xuống không ít.

“Nhạc công tử!”

Lần này ngữ khí lộ ra vẻ thoải mái không ít, Lưu Chính Phong từ trong lòng móc ra một phần đồ vật này nọ đưa cho Nhạc Duyên, nói: “Phần này cầm phổ liền giao cho Nhạc công tử bảo quản, hi vọng Nhạc công tử có thể tìm tới phù hợp người khác!”

Nhạc Duyên tiếp nhận xem xét, chính là này Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc khúc phổ.

Nói xong, Lưu Chính Phong lại lần nữa trở lại nhỏ đất bao lên, đối với Khúc Dương nói ra: “Đại ca, thỉnh! Nhường Nhạc công tử tĩnh nghe chúng ta cuối cùng một khúc a!” Nói xong. Người đã cầm ra bản thân cắm ở trên đai lưng tiêu.

“Ngô!”

Gật gật đầu, Khúc Dương đây là khoanh chân mà làm, bên cạnh đàn cổ đã muốn đặt tại cặp trên gối.

Hòa bình công chính tiếng đàn, còn có này thanh u ống tiêu.

Chợt nghe đàn ngọc trong đột nhiên phát ra tiếng chuông chi âm, hình như có sát phạt ý, nhưng tiếng tiêu vẫn là ấm tao nhã uyển chuyển. Một lát nữa, tiếng đàn cũng chuyển nhu hòa, hai âm chợt cao chợt thấp, bất ngờ Cầm Vận tiếng tiêu đột nhiên thay đổi, tựa như có bảy tám cụ đàn ngọc, bảy tám chi ống tiêu đồng thời tại tấu nhạc bình thường. Cầm tiêu thanh âm tuy nhiên hết sức phiền phức biến ảo. Mỗi cái thanh âm rồi lại trầm bồng du dương, dễ nghe động tâm.

Nhạc Duyên, Lâm Bình Chi còn có Khúc Phi Yên chỉ là ba cái người nghe, liền như vậy đứng ở nơi đó yên tĩnh nghe Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương hai người dùng tánh mạng hợp tấu một khúc.

Đối mặt này khúc, cho dù là tại bình thản người, nhưng cũng là tâm huyết sôi trào, tất cả có chút suy nghĩ.

Khúc cuối cùng.

Dây đàn đứt, tiêu bẻ.

Xác thực hai người trên tay nhạc khí đồng thời hủy diệt.

“Ha ha!”

Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương tiện tay cầm trong tay nhạc khí vứt trên mặt đất, hai người liếc nhìn nhau, cũng là trên mặt vui vẻ rốt cuộc ngăn không được. Rốt

cục hóa thành ngửa mặt lên trời cười to. Sục sôi trong tiếng cười, Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương hai người cầm tay tương vọng, lập tức cũng là hướng trong núi sâu kia mà đi.

Đã sớm sáng tỏ, chiều tà có thể chết.

Trong đám người cả đời. Có một tri kỷ cũng là dứt khoát.

Một bả gắt gao đè lại nghĩ muốn đi theo tiến lên Khúc Phi Yên, đã sớm biết được hai người lựa chọn Nhạc Duyên trên mặt hâm mộ nhìn xem biến mất trong tầm mắt hai người, mạt vẫn là thở dài một hơi.

Một bên.

Lâm Bình Chi cũng là bị vừa rồi Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc nghe lệ rơi đầy mặt, trong nội tâm tất nhiên là vô cùng sục sôi.

“Sư phó. Bọn họ…”

Tại nhìn thấy hai người biến mất tại cốc khẩu bóng lưng sau, Lâm Bình Chi rất là ngạc nhiên cùng ngoài ý muốn.

“Bọn họ đã muốn làm lựa chọn!”

Tùy ý trở về một câu, Nhạc Duyên cũng là cảm nhận được tay trái mình tê rần. Cúi đầu xem xét, cũng là bị chính mình gắt gao chảnh ở Khúc Phi Yên tiểu cô nương lệ rơi đầy mặt trong phẫn nộ hé miệng một ngụm cắn tại chính mình trên mu bàn tay.

Trắng nõn hàm răng cơ hồ là khảm vào thịt ở bên trong, máu tươi chảy đầy tay, huống chi đem tiểu cô nương bên miệng nhuộm một mảnh đỏ tươi.

"…"

Nhìn qua cái này tạm thời hóa thành tiểu Cẩu bình thường Khúc Phi Yên, Nhạc Duyên chỉ là yên tĩnh làm cho nàng gắt gao cắn tay mình lưng, tay phải thì là tại đối phương trên tóc tùy ý vỗ về chơi đùa một bả, đem đầy đầu bím tóc xoa cá loạn thất bát tao, lúc này mới cười nói: "Tiểu cô nương, ngươi sau này tạm thời thì có đi theo ta!"

"Ô ô ô!"

Khúc Phi Yên không có buông ra, mà là còn tại gắt gao cắn Nhạc Duyên mu bàn tay, trong hốc mắt nước mắt lại như trân châu bình thường không ngừng lăn xuống, rơi vào Nhạc Duyên trên mu bàn tay, cùng này máu tươi hỗn hợp cùng một chỗ.

"Sư phó!"

Lâm Bình Chi hiển nhiên cũng chứng kiến Khúc Phi Yên động tác, nhưng là hắn cũng không có đi ngăn lại, vừa rồi Nhạc Duyên lời nói hắn cũng nghe rõ. Thổn thức một phen, Lâm Bình Chi nhưng vẫn là đối với trước Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc cảm thán nói: "Vừa mới Lưu đại hiệp cùng khúc trưởng lão hai người hợp tấu khúc cũng là cả cuộc đời ta xuôi tai đến đẹp nhất tốt âm nhạc!"

"Không!"

Nhưng mà nhường Lâm Bình Chi ngoài ý muốn cũng là Nhạc Duyên chối bỏ hắn thuyết pháp, nói: “Thiên hạ này gian xinh đẹp nhất âm nhạc không phải cái này!”

“Đó là?”

Lâm Bình Chi rất có chút ít ngạc nhiên, ở trong mắt hắn xem ra, vừa rồi Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương hai người hợp tấu một khúc tuyệt đối là này khúc chỉ ứng với bầu trời có, nhân gian khó được vài lần nghe. Nhưng không ngờ, Nhạc Duyên chối bỏ cái này thuyết pháp. Chẳng lẽ lại sư phó nghe qua càng thêm mỹ diệu âm nhạc?

Tại Lâm Bình Chi nhìn soi mói, lại nghe Nhạc Duyên như vậy chậm rãi nói ra: “Thanh lâu sở quán, đẹp nhất âm nhạc là rên rỉ; lê viên sách ngõ hẻm, đẹp nhất âm nhạc là ủng hộ; giữa nam nữ, đẹp nhất âm nhạc là tình nhân nỉ non; hiếu thiện nhà, đẹp nhất âm nhạc là già trẻ cười vui; tri kỷ trong lúc đó, đẹp nhất âm nhạc cũng là mọi người nhìn nhau cười!”

“Trong mắt ta, vừa mới này đẹp nhất âm nhạc không phải Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc, mà là tri kỷ hai người nhìn nhau cười, nhân sinh phải một tri kỷ, chồng còn có gì đòi hỏi?”

“Ha ha ha!”

Trong tiếng cười, Nhạc Duyên một tay lôi kéo còn tại cắn chính mình Khúc Phi Yên, cũng là xoay người cất bước hướng ngoài cốc đi đến.

Chương 050 : Giao dịch

Năm mươi chương giao dịch

Chính đạo.

Tà đạo.

Mọi người bất quá đều là tại tranh đạo của chính mình.

Cái gọi là đạo bất đồng bất tương vi mưu, làm việc thủ đoạn bất đồng, tạo nên phong cách bất đồng.

Từ rời đi sơn cốc kia sau, Nhạc Duyên, Lâm Bình Chi còn có Khúc Phi Yên ba người một đường tới ngược lại gặp phải không ít cản đường người, đáng tiếc những người này bất quá là bị tiền tài mê hoặc, lại căn bản không có tự hỏi mình có thể hay không tiếp được.

Về phần Nhạc Duyên bộ dáng, trên giang hồ ngược lại có chút tốt nhận.

Hơn nữa hắn còn có một đầu bóng lưỡng tuấn tú tiểu hòa thượng Lâm Bình Chi làm đồ đệ, như vậy thầy trò trên giang hồ tự nhiên là rất thưa thớt. Vật dùng hiếm là quý, rất nhiều người đều có thể từ trong truyền thuyết nhận ra Nhạc Duyên tới.

Như vậy đồn đãi…

Tự nhiên là xuất từ phái Tung Sơn tay.

Tiền tài!

Dùng tiền tài hấp dẫn cái khác giang hồ nhân sĩ thay phái Tung Sơn ra tay, coi như là vì võ lâm trừ hại… Ừ, đây là một đường tới, từng cùng Lâm Bình Chi giao thủ người giang hồ chỗ nói lời nói.

Lợi dụ!

Thì là phái Tung Sơn chuyên môn người tới, cùng Nhạc Duyên nói chuyện, nhường Nhạc Duyên gia nhập phái Tung Sơn, làm Tả Lãnh Thiện trở thành Minh chủ sau, này Phó minh chủ chính là ngươi, chỉ kém cũng không nói gì bảo vệ tương lai ngươi vinh hoa phú quý.

Đối với cái này chút ít, Nhạc Duyên tự nhiên không sẽ để ý.

Đã tiền tài lợi dụ cái gì cũng không thể đả động Nhạc Duyên, như vậy phái Tung Sơn liền sử dụng đe dọa.

Đe dọa tự nhiên là đe dọa Nhạc Duyên bên người người, thí dụ như Lâm Bình Chi.

Nhưng mà nhường Tung Sơn người thật không ngờ là, Lâm Bình Chi hoàn toàn một cái quật cường tính tình, tại đe dọa hạ vốn là đối với chính đạo nhân sĩ lộ ra vẻ bất mãn hắn lập tức tức giận, nguyên bản trong nội tâm kiên trì lại lần nữa cường ngạnh vài phần. Muốn trở thành giống như này Hồng Thất Công bình thường tồn tại, nghĩ muốn đem cái này loạn thất bát tao giang hồ một lần nữa hảo hảo rửa mặt một bả. Đem những thứ kia tội ác, đem chút ít ngụy chứng đạo người toàn bộ loại bỏ ra

giang hồ.

Tiểu đạo!

Tại một chỗ nhỏ bênh cạnh hồ, Nhạc Duyên, Lâm Bình Chi còn có Khúc Phi Yên ba người đang vây ngồi cùng một chỗ, trước mặt đốt lấy đống lửa, mà mấy cây trên nhánh cây còn chuỗi lấy mấy cái cá, giờ phút này đang nướng đen thui.

Rời đi sơn cốc đã có vài ngày thời gian. Nguyên bản thẳng tâm tình trầm thấp tiểu cô nương Khúc Phi Yên hiện tại ngược lại khôi phục một chút trải qua hoạt bát. Nhưng lại đã không có lúc trước như vậy tùy ý, tiểu cô nương trong nội tâm tự nhiên là chứa đồ vật này nọ.

Từ Khúc Phi Yên ngẫu nhiên từ trong mắt hiện lên cừu hận, Nhạc Duyên biết được tiểu cô nương này nhưng trong lòng thì đem chính đạo cùng Nhật Nguyệt thần giáo cũng hận lên.

“Đừng suy nghĩ nhiều!”

Vỗ nhè nhẹ đập Khúc Phi Yên đầu, Nhạc Duyên nói ra: “Gia gia của ngươi nhưng mà nhường ngươi hảo hảo sống sót, mà không phải cho ngươi ngốc vù vù đi tìm người báo thù! Hơn nữa một khi bước vào này giang hồ, nghĩ muốn quay đầu lại là không thể nào!”

“…”

Khúc Phi Yên nghe vậy không nói gì, chẳng qua là khóe miệng quắt quắt, cúi đầu xuống, nhìn xem dưới chân.

Đống lửa ánh lửa, đem tiểu cô nương một tấm khuôn mặt nhỏ nhắn theo đỏ bừng. Ánh lửa lóng lánh trong. Khúc Phi Yên đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Nhạc Duyên nói ra: “Ngươi có thể dạy ta tuyệt thế võ công sao?”

Tuyệt thế võ công?

Một bên Lâm Bình Chi trong tay cầm hai cây cá nướng gậy gộc đều là chấn động, xém tí nữa đem cá nướng ném vào trong lửa.

Học tuyệt thế võ công?

Có trực tiếp như vậy người sao? Muốn biết mình bây giờ còn đang gắt gao tu tập lấy trụ cột.

Hơn nữa tuyệt thế võ công, cũng tuyệt đối không phải tốt như vậy học.

“…”

Nhạc Duyên lại là không nói gì, mà là kinh ngạc nhìn xem Khúc Phi Yên, thật lâu mới hỏi nói: “Ngươi nghiêm túc?”

“Ừ!”

Hung dữ gật gật đầu, Khúc Phi Yên gắt gao mím môi, chằm chằm vào Nhạc Duyên.

“Nếu là hận phái Tung Sơn, yên tâm… Có lẽ qua không quá lâu. Phái Tung Sơn liền sẽ lọt vào đả kích!”

Thịnh cực mà suy!

Trải qua phái Hoa Sơn, còn có đã từng Nhật Nguyệt thần giáo cũng là như thế, mà trước mắt phái Tung Sơn nhưng cũng là đi đến con đường này.

Nhạc Duyên không có trực tiếp trả lời Khúc Phi Yên, mà là nói như vậy nói. Tại này giang hồ, hiệp nữ, yêu nữ, ma nữ cái gì là giang hồ đàn ông chỗ hâm mộ tồn tại. Nhưng là tại những nữ nhân này trong sinh hoạt phải chăng chân chính như vậy tùy ý thoải mái cũng là đáng giá nghi vấn.

Được xưng Xích Luyện Tiên Tử Mạc Sầu gặp bao nhiêu tội, Nhạc Duyên đương nhiên biết được, đối với mình đạo lữ hắn có thể nói là tinh tường cực kỳ.

Cho dù là thân là Quách Tĩnh phu nhân Hoàng Dung, phụ thân nàng chính là Ngũ Tuyệt một trong Đông Tà. Có thể mặc dù là như vậy trên giang hồ vẫn cũng gặp qua không nhỏ tội.

Nam nhân lăn lộn giang hồ, rất khó. Kết quả là, bất quá là sinh tử cùng giết. Hay là ân oán tình cừu mà thôi.

Nhưng nữ nhân lăn lộn giang hồ, cũng là càng khó. Các nàng chỗ đối mặt còn có tự thân một cửa, nhiều khi, hồng nhan vốn là kẻ gây tai hoạ.

“Trước ăn cái gì a!”

“Tuyệt thế võ công sự tình… Sau này hãy nói!”

Không có trực tiếp cự tuyệt, Nhạc Duyên cũng không có lập tức đáp ứng, mà là thúc giục nâng Khúc Phi Yên, khiến cho nàng tầm mắt rơi trên tay một ít đầu đen thui cá nướng trên mặt.

"…"

Mà Khúc Phi Yên tự nhiên cũng không có nghĩ qua chính mình liền lập tức có thể đạt thành hạng mục, dù sao nàng không phải Lâm Bình Chi, là Nhạc Duyên đồ đệ. Mà bây giờ nàng, bất quá là Nhạc Duyên ứng thừa Khúc Dương hỗ trợ chiếu cố mà thôi. Tầm mắt rơi vào Nhạc Duyên đưa cho mình cá nướng, Khúc Phi Yên một đôi xíu xiu lông mày không khỏi nhăn lại tới, thò tay đụng đụng này giống như có lẽ đã là cháy cá nướng, quắt miệng nói: "Xấu quá!"

Cháy!

Nhạc Duyên lại là không có chút nào không có ý tứ. Tại trước kia, làm đông tây càng nhiều vẫn là Lục Vô Song ra tay, hoặc là tựu là làm cho làm cho cái gọi là gà ăn mày, mà thôi hướng thời gian đoạn trong đều là tại trong khách sạn ăn uống. Về phần bản thân tay nghề…

Mà Lâm Bình Chi càng từ nhỏ chính là nhà giàu Đại thiếu gia sinh hoạt, chân chính bản thân động thủ cũng bất quá là ở trở thành Nhạc Duyên đồ đệ sau mới bắt đầu luyện tập, hắn cá nướng trình độ đương nhiên không sẽ như thế nào .

Có thể nói, trong ba người Khúc Phi Yên tiểu cô nương

này trù nghệ trình độ chính là cao nhất.

Một phen bận việc sau, ba người đen lấy miệng rốt cục đem này mấy cái nướng cá ăn xong. Sau đó, Nhạc Duyên lại tìm ra một cái đại nồi đất, đặt tại đống lửa lên, chuẩn bị hầm cách thủy nâng súp tới.

Chỉ chốc lát sau.

Một nồi nước đã muốn đốt lên, theo Khúc Phi Yên hỗ trợ, một ít cặp nhỏ đoản kiếm không ngừng quơ coi như dao phay, rất nhanh một nồi tươi mới súp đã bắt đầu hầm cách thủy đứng lên.

"… Ừ?"

Lỗ tai có chút rung động, Nhạc Duyên dựng lên ngón tay, nói khẽ: "Hư! Ta đi một chút sẽ trở lại!" Nói xong, người đã vận dụng khinh công đi trong rừng, chỉ chốc lát sau liền cao hứng bừng bừng trảo hai cái xà đi tới.

Đây là hai cái không lớn độc xà.

Sở dĩ nói độc xà, là vì này hai cái xà rất là diễm lệ.

"Ha ha!"

"Có thịt rắn ăn!"

Cười run lên, hai cái xà lập tức mềm nhũn treo ngược lên, Nhạc Duyên đi trở về vị trí của mình ngồi xuống. Đem bên trong một cái giao cho Khúc Phi Yên, chính mình thì là cầm lấy một thanh đoản kiếm bắt đầu sờ chút

đứng lên.

“Điều này có thể ăn “

Nhìn qua này hai cái độc xà, Lâm Bình Chi không khỏi nuốt vài ngụm nước miếng, có chút nhỏ khẩn trương, hỏi.

“Tự nhiên có thể ăn, mà vẫn còn rất tươi sống!”

Nhạc Duyên một bên lộng lấy vừa nói: “Độc xà có độc nói là nó hàm răng, mà không phải nói nó thịt!” Một bên Khúc Phi Yên đổ ra là không nói gì thêm, nhìn thuần thục bộ dáng, nghĩ đến bình thường cũng không có thiếu ăn vật này.

Rất nhanh, hai cái độc xà thịt cũng đi trong nồi. Cùng một chỗ hầm cách thủy đứng lên.

Ước chừng một nén nhang thời gian trôi qua, trong nồi đã muốn dần dần truyền ra mùi thơm. Mà đang ở Nhạc Duyên có chỗ động tác thời điểm, lại mạnh mẽ dừng lại, quay đầu nhìn về phía rừng cây.

“Tới sớm không bằng tới đúng dịp!”

“Phượng Hoàng cô nương, chúng ta nơi này súp vừa vặn, cũng tốt ba người uống không hết, cần tới nếm lên một ngụm sao?”

Theo Nhạc Duyên thanh âm rơi xuống, một hồi kiều mỵ tiếng cười từ bên trong truyền đến, theo một hồi đinh đinh đang đang trong tiếng. Lam Phượng Hoàng trần trụi

chân, chập chờn lấy đẹp đẽ dáng người chậm rãi đi đến Nhạc Duyên trước mặt. Cái mũi ngửi ngửi, nghe trước mặt này mùi thơm, Lam Phượng Hoàng cười nói: “Nhạc công tử. Thật đúng là tốt hưởng thụ a!”

Một ngụm động thính Miêu Cương phương ngôn, Lam Phượng Hoàng tùy ý ngồi ở một bên, tầm mắt đầu tiên là tại Lâm Bình Chi này trên đầu trọc dừng lại một chút, tầm mắt lúc này mới rơi vào Khúc Phi Yên trên người. Ánh mắt sáng ngời, nói: “Tiểu nha đầu, chính là ngươi Khúc Dương khúc trưởng lão Tôn nữ Khúc Phi Yên rồi?”

“…”

Khúc Phi Yên bị Lam Phượng Hoàng nhìn trên người mát lạnh. Không khỏi hướng Nhạc Duyên bên cạnh chuyển hạ thân, cau mày nói: “Là, ta chính là Khúc Phi Yên, chính là ngươi này Ngũ Tiên Giáo Giáo chủ Lam Phượng Hoàng a?” Trong lời nói không có chút nào khách khí.

“Không sai!”

“Ta chính là Ngũ Tiên Giáo Giáo chủ, Lam Phượng Hoàng!”

Đối mặt Khúc Phi Yên vấn đề, Lam Phượng Hoàng không có chút nào không kiên nhẫn, ngược lại là vươn ngọc thủ, nói: “Ngươi là của ta thần giáo người trong, làm gì đó nha đi theo cái này Nhạc Duyên cùng một chỗ đâu này? Đi theo ta đi, ta Ngũ Tiên Giáo bảo vệ an toàn!”

Khúc Phi Yên ngắm một cái Lam Phượng Hoàng, cũng là như có điều suy nghĩ, trong nội tâm nghĩ tự nhiên là này Tung Sơn Tam đại thái bảo chết sự tình.

Pằng!

Một cái tát vuốt ve Lam Phượng Hoàng vươn hướng Khúc Phi Yên ngọc thủ, Nhạc Duyên cười nói: “Lam giáo chủ cũng không thể như vậy a! Ta ứng với người sự tình cũng không thể như vậy tùy ý sự tình!”

“Ta nhưng là nói thật ra!”

“Nghĩ tới ta Ngũ Tiên Giáo đã muốn giết Tung Sơn Tam đại thái bảo, đang cùng chính đạo tử đấu, tiểu cô nương chính là khúc trưởng lão Tôn nữ, thần giáo đương nhiên không thể quên lại!”

Trên mặt hiện lên một tia ngoài ý muốn, hơi chút bò lên trên một tầng đỏ ửng, thu hồi bị Nhạc Duyên vỗ một cái tay phải, cười chằm chằm vào Nhạc Duyên nói như thế.

“! ! !”

Mà Nhạc Duyên sắc mặt cũng là trầm xuống, vô cùng nghiêm túc nhìn trước mắt Lam Phượng Hoàng, đối với Ngũ Tiên Giáo thừa nhận giết Tung Sơn Tam đại thái bảo sự tình hơi có ngoài ý muốn. Bất quá nghĩ lại, Nhạc Duyên liền hiểu được.

Này Ngũ Tiên Giáo cũng cần lúc này đây sự kiện vì lí do sao?

Danh vọng.

Đây cũng là trong đó nguyên nhân lớn nhất.

Ngũ Tiên Giáo tuy nhiên thuộc về Nhật Nguyệt thần giáo cấp dưới môn phái, nhưng là bọn hắn tại Nhật Nguyệt thần giáo trong cũng không phải thuộc về độc đại, hơn nữa một cái trong đó cũng không lớn thế lực, hơn nữa phần này thế lực vẫn là đứng ở Nhật Nguyệt thần giáo Thánh Cô phương diện.

Mà thừa nhận lần này giết thái bảo sự kiện, lại có thể khiến cho Ngũ Tiên Giáo tại Nhật Nguyệt thần giáo trong danh vọng bay lên, do đó cho Thánh Cô Nhậm Doanh Doanh càng trợ giúp lớn.

Đồng dạng.

Lam Phượng Hoàng cũng đang quan sát lấy Nhạc Duyên biểu lộ biến hóa, nhưng nhìn sau nửa ngày, nhưng không có phát hiện bất luận cái gì hữu dụng địa phương.

Một phen nói chuyện sau.

Ngược lại trong nồi súp tốt.

“Không nói!”

“Ăn canh a!”

Nhạc Duyên cắt đứt mấy người suy nghĩ, từ bên cạnh lấy ra mấy cái ống trúc, bắt đầu vì từng người đổ ra

nâng súp tới. Dù sao cũng là tại hoang giao dã ngoại, trên người tự nhiên không có gì công cụ, có thể sử dụng đến một cái nồi đất, đây là Nhạc Duyên nhường Lâm Bình Chi hỏi một hộ nông gia dùng tiền bạc mua.

“Ngô, cũng tốt!”

Tạm thời quan sát không có được nghĩ muốn kết quả Lam Phượng Hoàng liền nhõng nhẽo cười lấy tiếp nhận Nhạc Duyên đưa cho mình ống trúc, trong đó tràn đầy thịt, còn có tươi sống súp, tại phối hợp tươi sống Trúc Thanh hương, hương vị có thể nói là một loại đặc biệt hưởng thụ.

Cúi đầu phẩm một ngụm, Lam Phượng Hoàng không thể không cảm thán, trước mắt này Nhạc công tử quả thực là một hưởng thụ người. Phải biết, tuyệt đại bộ phận người giang hồ chạy trốn thời điểm, ở đâu ăn như vậy sảng khoái, trên cơ bản cũng lương khô, tửu thủy có nghĩa. Bất quá tại ăn mấy khối thịt sau, Lam Phượng Hoàng biểu lộ trở nên kỳ quái.

Sau nửa ngày. .

Lam Phượng Hoàng dùng này cây trúc gọt thành giản dị chiếc đũa kẹp lên trong đó một khối hình trụ hình thịt, tại trước mắt mình nhìn sau nửa ngày, lúc này mới mạnh mẽ quay đầu, đối với đang ăn chánh hương Nhạc Duyên hỏi: “Nhạc công tử, ngươi thịt rắn này là nơi nào tới?”

“Trảo a!”

Nhạc Duyên đương nhiên nói ra: “Tuy là độc xà, nhưng là ngươi yên tâm không có độc! Lam giáo chủ tất nhiên là chơi xà hành gia, hẳn là biết được!” Lúc trước trảo độc xà cho Lục Vô Song thí nghiệm, làm cho cơ hồ phải chết sau, không phải là bị Nhạc Duyên cùng chân thọt cô nương nướng, tựu là hầm cách thủy.

“…”

Lam Phượng Hoàng tựa hồ nghĩ đến cái gì không sự tình tốt, sắc mặt trở nên cực kỳ không tốt. Nghiêng đầu sang chỗ khác, đối với rừng cây thổi vài tiếng huýt sáo sau, các loại sau nửa ngày, nhưng không có bất kỳ phản ứng nào. Tại tình huống này qua đi, Lam Phượng Hoàng sắc mặt cơ hồ triệt để đen.

“Thánh Cô nói, chúng ta giao dịch có thể bắt đầu!”

Thả ra trong tay ống trúc, Lam Phượng Hoàng sắc mặt âm trầm nói thẳng ra bản thân ý đồ đến.

Chương 051 : Giáo chủ! Giáo chủ! Giáo chủ! (1)

Năm mươi mốt chương Giáo chủ! Giáo chủ! Giáo chủ! (1)

Giao dịch!

Lam Phượng Hoàng lời nói nhường Nhạc Duyên động tác cũng dừng lại.

Quay đầu, Nhạc Duyên tầm mắt rơi ở bên người Lam Phượng Hoàng này kiều mỵ trên mặt ngọc, tới đối mặt sau một lúc lâu, Nhạc Duyên này mới mở miệng nói ra: “Thời gian, địa điểm, còn có ta cần muốn cái gì!”

“…”

Lam Phượng Hoàng trầm ngâm sau nửa ngày, rồi mới lên tiếng: “Thánh Cô đáp ứng, chính là ta Lam Phượng Hoàng đáp ứng! Bất quá, cần công tử trước đạt thành cùng Thánh Cô giao dịch!”

“Cũng tốt!”

Nhạc Duyên trầm ngâm sau nửa ngày, gật gật đầu, nói ra: “Ta nghĩ Lam giáo chủ cùng ngươi Nhật Nguyệt thần giáo Thánh Cô hẳn là giữ lời nói người, nếu không lời nói ta đã có thể đạt thành giao dịch, thực sự có thể hủy này một cái cọc giao dịch!”

Nhạc Duyên lời nói rất bình thản, nhưng là bên trong ý tứ không thể nghi ngờ triệt để nói cho Lam Phượng Hoàng hắn ý tứ.

“Tự nhiên!”

Hít sâu một hơi, Lam Phượng Hoàng tựa hồ đối với Nhạc Duyên cái loại này trong lời nói có chứa không tin rất là phẫn nộ, nói: “Ta Lam Phượng Hoàng còn từ không nói gì không tính toán gì hết qua, hơn nữa Thánh Cô cũng là như thế! Chính đạo nhân sĩ đức hạnh sai, cũng không nên cho là ta nhóm đức hạnh cũng là như vậy!”

“Ha ha…”

Đối mặt Lam Phượng Hoàng phẫn nộ, Nhạc Duyên cười.

“Ngươi đang ở đây cười cái gì?”

“Chẳng lẽ sự tình bộ dáng không phải vậy?”

Trừng lớn lấy một đôi đôi mắt đẹp, căm tức Nhạc Duyên, Lam Phượng Hoàng này có chứa Miêu Cương phong vị ngôn ngữ, hơn nữa phẫn nộ, lại càng lộ vẻ một loại kỳ lạ mị lực.

“Người xấu trong có người tốt, người tốt trong cũng có người xấu thôi!”

Mở ra hai tay, Nhạc Duyên rất là tùy ý nói ra: “Chính đạo sở dĩ xưng chính đạo là có nguyên nhân, mà Nhật

Nguyệt thần giáo được xưng là Ma Giáo tự nhiên đồng dạng có nguyên nhân. Bất kỳ việc gì, cũng không thể nói quá mức tuyệt đối!”

Lam Phượng Hoàng nghe vậy muốn phản bác, cũng là há hốc mồm, cuối cùng không nói gì thêm.

“Tháng này cuối tháng, Hàng Châu!”

Mà là đứng dậy nói ra một chỗ chút thời gian sau, tiếp lấy chính là trước hết tử đem đống lửa lên nồi đất cho quật ngã đi qua, lập tức hừ lạnh một tiếng, thu hồi roi, quấn quanh bên hông, lắc mông chi, một hồi đinh đinh đang đang trong tiếng đi.

“…”

Lâm Bình Chi ngơ ngác nhìn xem này bị đánh phá nồi đất, tức giận đầy mặt, nói: “Này Ngũ Tiên Giáo quả thật là Nhật Nguyệt thần giáo người, Ma Giáo liền là ma giáo, liền người ta ăn canh cũng không buông tha!”

Khúc Phi Yên không nói gì thêm, tiểu cô nương bất quá là đem chính mình tầm mắt ở lại Nhạc Duyên trên người, nàng đổ ra cảm thấy này Lam Phượng Hoàng như thế làm không tốt chính là Nhạc Duyên chọc tới người ta.

Đón hai người tầm mắt, Nhạc Duyên chậm rãi đem trên tay mình thịt rắn ăn xong, lúc này mới lau một bả khóe miệng súp tí, rất là bất đắc dĩ nói ra: “Ta nơi nào biết này hai cái con rắn nhỏ là người ta Lam Phượng Hoàng xà.”

“Độc này xà bộ dáng cũng không kém nhiều, ai biết cái đó một cái là nàng nuôi?”

Cũng không phải bạch xà thanh xà!

Trong lòng đậu đen rau muống một phen, Nhạc Duyên tại đối phương đem nồi đất quật ngã sau, lúc này mới hiểu rõ Lam Phượng Hoàng như vậy làm nguyên nhân. Hiện tại một hồi tưởng lại, Nhạc Duyên còn phát hiện mình vừa mới trảo hai cái hạ nồi độc xà bộ dáng thật đúng là có như vậy một tia quen thuộc ý nhị.

Đáng tiếc là…

Cuối cùng trở thành trong bụng thực vật.

Duy nhất nhường Nhạc Duyên nghi hoặc là này hai cái nhỏ độc xà nàng Lam Phượng Hoàng không mang theo tại trong tay áo, mà là nhường hắn tại trong bụi cỏ, đây rốt cuộc là đang làm cái gì?

Chỉ là Nhạc Duyên nơi nào biết Ngũ Tiên Giáo trong trong đó có một cửa diễn sinh đi ra võ học, chính là dùng xà tìm người. Mà Lam Phượng Hoàng vừa mới độc xà, chính là vì tìm kiếm Nhạc Duyên tung tích lúc này mới phóng xuất. Chỉ là lại nhất thời gian không ngờ rằng chính mình hai cái con rắn nhỏ tư thái quá câu dẫn người, trực tiếp bị nắm hạ nồi.

Lâm Bình Chi nhìn qua này té trên mặt đất súp, rất là bất đắc dĩ thở dài một hơi, cũng không biết là thở dài Lam Phượng Hoàng cách làm, vẫn là thở dài sư phụ mình cách làm.

Về phần vừa mới Lam Phượng Hoàng cùng sư phụ mình đối thoại, Lâm Bình Chi lại không có để ý.

Cái gọi là giao dịch cái gì, hay là hắn có thể biết được.

Hơn nữa có thể cùng Ma Giáo Thánh Cô này một thân phần người tiến hành giao dịch, nghĩ đến cũng không phải một chuyện nhỏ.

Như là dĩ vãng, Lâm Bình Chi có lẽ sẽ phẫn nộ, nhưng là tại đi theo Nhạc Duyên kiến thức nhiều chuyện như vậy đến nay, Lâm Bình Chi tầm mắt khoáng đạt không ít. Biết rõ rất nhiều sự tình không thể chỉ nhìn mặt ngoài, mà là cần muốn tiến hành xâm nhập phân tích.

Tựa như những thứ kia chính đạo, từng cái xưng là đại hiệp, nhưng mà ngày đó tại chậu vàng rửa tay trên đại hội, quả thực nhường Lâm Bình Chi quá mức thất vọng.

Mà Ma Giáo cũng chưa chắc người người chính là loại người người hô đánh tà ác tồn tại.

Cho nên, đối với mình sư phó cùng Nhật Nguyệt thần giáo Thánh Cô giao dịch, Lâm Bình Chi tự nhiên không sẽ để ý.

Khúc Phi Yên càng là không có chút nào ý kiến, dù là tiểu cô nương đối với Lam Phượng Hoàng trong miệng giao dịch có chút hứng thú, bất quá trước mắt nàng càng nhiều tâm tư vẫn còn này đã muốn biến mất gia gia cùng Lưu bá bá trên người.

Bất quá đối với so với không cần cân nhắc nhiều như vậy Lâm Bình Chi cùng Khúc Phi Yên mà nói, Nhạc Duyên lại là có chút phiền não.

Cùng này Nhậm Doanh Doanh giao dịch, hiển nhiên đem đồ đệ mình Lâm Bình Chi cùng với Khúc Dương cháu gái Khúc Phi Yên liên lụy đi vào tự nhiên không tốt, không nói trước chính mình đến lúc đó có thể hay không phân thần, chỉ cần liền hai người an toàn Nhạc Duyên liền không có thể bảo chứng.

Dù sao, đến lúc đó gặp gặp người nhưng mà trong giang hồ hiển hách thanh danh người.

Dùng trong đó những người khác tâm ngoan thủ lạt, có lẽ chỉ có phái Tung Sơn đám người làm việc phương thức mới có thể sánh ngang. Tung Sơn làm việc có lẽ còn cần một cái dễ nghe lấy cớ để che lấp, nhưng là này Nhật Nguyệt thần giáo người làm việc liền không sẽ như thế.

Như vậy tại giao dịch trong lúc, an bài như thế nào Lâm Bình Chi cùng Khúc Phi Yên hai người chính là Nhạc Duyên hiện tại gặp phải hạng nhất đại sự.

Nghĩ tới chính mình tình huống, tại kết hợp trước mắt giang hồ, Nhạc Duyên phát hiện thế giới này xa xa không có thần điêu thế giới thi triển ra. Tại thần điêu trong thế giới, ngươi có thể phó thác cho Quách Tĩnh vợ chồng hỗ trợ chiếu cố, thậm chí còn có thể cho Hồng Thất Công hỗ trợ, nếu không được còn có thể nhường Toàn Chân giáo chăm sóc.

Nhưng là trước mắt giang hồ nhưng lại xa xa không có thần điêu thế giới tới thuần túy, nơi này càng nhiều là tồn tại âm mưu quỷ kế, còn có này rất nhiều người đeo mặt nạ.

Bất quá vấn đề này tuy nhiên rất khó, nhưng khi Nhạc Duyên tầm mắt rơi vào Lâm Bình Chi cái kia lóe sáng trên đầu trọc thời điểm, cũng là có tâm tư.

…

Nửa tháng sau.

Nhạc Duyên từ Võ Đang Sơn rời đi, mà Lâm Bình Chi cùng Khúc Phi Yên cũng là tạm thời ở lại trên núi Võ Đang.

Đỉnh núi.

Trùng Hư đạo trưởng nhìn qua Nhạc Duyên rời đi bóng lưng, không khỏi có chút cảm thán: “Này tại chậu vàng rửa tay đại hội nhúng tay Nhạc Duyên quả thực là một vị có đảm lược thiếu hiệp.”

Tung Sơn cách làm Trùng Hư đạo trưởng cũng nhìn không được, bất quá hắn sẽ không bên ngoài ra tay, nhưng là môn hạ đệ tử vẫn là nghe ngóng rõ ràng hiện trên giang hồ bởi vì một ít lần sự tình mà đưa tới phân tranh.

Chính ma tranh chấp.

Nói trắng ra, sự tình căn bản cũng là từ một ít tràng vẫn

chưa xong chậu vàng rửa tay đại hội lên.

Bất quá càng làm cho Trùng Hư đạo trưởng để ý nhưng vẫn là đối phương tại Đạo gia trên mặt suy tư cùng lĩnh hội, quả thực nhường Trùng Hư đạo trưởng lau mắt mà nhìn. Nếu như không phải Nhạc Duyên một thân áo trắng, một bộ công tử văn nhã cách ăn mặc, Trùng Hư đạo trưởng ổn định sẽ cho rằng người trước mắt chính là đều là Đạo gia chi nhánh Đạo gia cao nhân.

Vừa mới thưởng thức trà luận đạo, trong đó phương thức phương pháp đều là dùng Đạo gia phương thức tiến hành.

Như vậy nhân vật, không phải Đạo gia đệ tử, điều này làm cho Trùng Hư đạo trưởng rất có một loại đáng tiếc cảm khái.

Này Nhạc Duyên nhưng mà cùng này từng tại ta Võ Đang lưu lại vết đao tên người chữ giống nhau, cũng không biết có thể có người nọ vài phần phong thái?

Trong cảm thán, Trùng Hư đạo trưởng trở về đến đại sảnh, tầm mắt rơi vào này bảng hiệu Thái Cực hai chữ ở giữa, phía trên kia có một đạo xinh xắn vết đao.

Tầm mắt từ trên tấm bảng dấu vết thu hồi, Trùng Hư đạo trưởng tầm mắt lại lần nữa rơi vào đầu bóng lưỡng Lâm Bình Chi trên người, không khỏi nhịn không được cười lên. Như vậy tiểu hòa thượng bộ dáng, nghĩ tới bạn tốt mình Phương Chứng đại sư càng thêm vui mừng mới là.

Bất quá mảnh một cân nhắc, Trùng Hư đạo trưởng đã muốn hiểu rõ lên Võ Đang nguyên nhân.

Thiếu Lâm cùng phái Tung Sơn tại cùng sơn, song phương tuy nhiên đều là chính đạo, Thiếu Lâm càng Bắc Đẩu võ lâm một trong, mà Tung Sơn với tư cách mới trỗi dậy đại phái, song phương tại ở phương diện khác tự nhiên là có được xung đột. Hơn nữa, Lâm Bình Chi Lâm gia Tịch Tà Kiếm Phổ, là vô số giang hồ nhân sĩ chỗ hướng tới bí kíp.

Một khi Lâm Bình Chi tại Thiếu Lâm, như vậy không khỏi này Tung Sơn Tả minh chủ có thể sẽ mượn cuộc đời này sự tình.

Lại càng không cần phải nói Lâm Bình Chi bên người còn có một Ma Giáo Trưởng lão cháu gái Khúc Phi Yên.

Đồng dạng thân là Bắc Đẩu võ lâm môn phái Võ Đang, tự nhiên cũng là một rất lựa chọn tốt.

Không chọn Thiếu Lâm, là vì Tung Sơn.

Lựa chọn Võ Đang, thì là vì Đạo gia.

Hạ Võ Đang Sơn Nhạc Duyên tạm thời thoải mái, Trùng Hư đạo trưởng mặc dù không có Phương Chứng đại sư như vậy từ bi vi hoài, lại coi như là chính đạo trong thỏa thỏa tiền bối nhân vật.

Nói chuyện, tự nhiên phải có nghĩa.

Bất kể Trùng Hư đạo trưởng phải chăng đanh đá chua

ngoa, nhưng là ít nhất người ta tại thanh danh lên chính là tốt nhất. Là trong giang hồ đối với Tịch Tà Kiếm Phổ không có hứng thú trong không nhiều lắm người một trong. Tại dùng võ làm thực lực, cũng đủ.

Làm nhường Trùng Hư đạo trưởng đáp ứng chính mình yêu cầu, Nhạc Duyên còn chuyên môn một lần nữa diễn một bả Thuần Dương Đạo gia người, duy nhất không có chính là lúc trước này hai thân giả dạng .

Hạ Võ Đang, Nhạc Duyên liền một đường hướng Hàng Châu tiến đến.

Cuối cùng cách cuối cùng thời gian còn kém một ngày thời gian trong, Nhạc Duyên đi đến Hàng Châu.

Hàng Châu.

Nhật Nguyệt thần giáo bí ẩn cứ điểm.

Làm Nhạc Duyên bước vào Hàng Châu thời điểm, Nhật Nguyệt thần giáo đệ tử đã muốn phát hiện Nhạc Duyên tung tích, đồng thời báo lên.

Không chờ một lát, tại một hồi đinh đinh đang đang trong tiếng Lam Phượng Hoàng đã muốn xuất hiện tại Nhạc Duyên trước mặt.

“Thánh Cô đã tại các loại công tử!”

Mới vừa vặn xuống ngựa, Nhạc Duyên nghe được câu nói đầu tiên chính là Lam Phượng Hoàng những lời này, mà không phải là cái gì Giang Nam mỹ nữ mềm giọng

nhẹ lời, bất quá có thể nghe được thanh thúy Miêu Cương phương ngôn cũng xem là tốt.

“…”

Rất là thất vọng quét mắt một vòng Lam Phượng Hoàng, Nhạc Duyên thở dài một hơi, chỉ có thể theo sau.

Nói cứ điểm cũng không tính là, bất quá là một chỗ so sánh vắng vẻ chỗ, nơi này là một chỗ Giang Nam đại viện.

Mà thân là Nhật Nguyệt thần giáo Thánh Cô Nhậm Doanh Doanh liền trong này.

Theo Lam Phượng Hoàng dẫn đường, Nhạc Duyên theo vào đi.

“Ha ha!”

“Nhạc công tử gần nhất trên giang hồ nhưng mà thanh danh hiển hách, ta Hướng Vấn Thiên nhưng mà đối với ngươi bạn tri kỷ đã lâu a!”

Nói chuyện là một gã thân mặc bạch y, dung mạo gầy gò, dưới cằm thưa thớt lanh lảnh một lùm hoa râm râu dài, rủ xuống ở trước ngực trung niên nam tử. Tại Lam Phượng Hoàng mang theo Nhạc Duyên đi vào trong đại viện, một ít thẳng ngồi ở trong lương đình Hướng Vấn Thiên liền chợt đứng dậy, cười lớn hướng Nhạc Duyên đi đến.

“Thanh danh hiển hách không thể nói, ngược lại Hướng

tả sử danh vọng càng lớn, người cũng hào sảng!”

Cùng là cười chắp tay, Nhạc Duyên đối với Hướng Vấn Thiên lên tiếng kêu gọi.

“Nhạc công tử quả thật là gặp người tiếng người nói, gặp quỷ nói chuyện ma quỷ!”

Nói chuyện là bên cạnh một mực không nói gì Nhậm Doanh Doanh, bất quá giờ này khắc này Nhậm Doanh Doanh mặc dù không có giả trang lão thái bà, nhưng lại vẫn đội cá có cát trắng mũ rộng vành, ngăn trở này tịnh lệ khuôn mặt, chỉ có thể làm cho người ta nhìn thấy này mượt mà như ngọc cái cằm.

Từ cái cằm, từ thanh âm, hai tướng kịp người, tại Nhạc Duyên trong đầu tự nhiên là hiển hiện một cái tư tưởng giai nhân bộ dáng.

Chỉ là lời này…

Chương 052 : Giáo chủ! Giáo chủ! Giáo chủ! (2)

Năm mươi hai chương Giáo chủ! Giáo chủ! Giáo chủ! (2)

Thủy Quang Liễm Diễm chuyện phương tốt, sơn Sắc Không mơ hồ mưa cũng kỳ.

Muốn đem Tây Hồ so với tây tử, đồ trang sức trang nhã đậm đặc bôi tổng thích hợp.

Ngày mùa hè nóng gió, thổi bay đầy hồ nếp uốn, tại bên cạnh bờ này liễu rủ thì là trong gió nhẹ múa.

Bên hồ.

Đổ ra cũng có một chút du khách, tại bên hồ lẫn nhau dựa sát vào nhau, chỉ vào liễu rủ chỉ trỏ. Hay hoặc là, trong hồ thuyền hoa nhẹ được, ở phía trên nũng nịu vui đùa ầm ĩ.

Bên cạnh bờ.

“…”

Nhạc Duyên tầm mắt ngơ ngác hướng này trong Tây Hồ thuyền hoa lên dừng lại trong chốc lát, nhất là chứng kiến này đứng ở đầu thuyền một thân quần áo mềm mại nữ tử vui cười bộ dáng, lại quay đầu nhìn một cái đứng tại bên cạnh mình, vẫn là mang theo lụa trắng mũ rộng

vành Nhậm Doanh Doanh. Cho dù là cách lụa trắng, Nhạc Duyên cũng có thể cảm nhận được đối phương này như đao tử bình thường tầm mắt.

Sau nửa ngày.

“Ta nói Nhậm đại tiểu thư!”

Quay đầu lại, thở dài một hơi, Nhạc Duyên rất là bất đắc dĩ, chỉ vào này thuyền hoa, chỉ vào này bốn phía, bất đắc dĩ nói ra: “Ngươi ta như vậy hành tẩu phải chăng có chút không đúng?”

“Không có gì không đúng!”

Nhậm Doanh Doanh thanh âm tuy là kiều nộn, nhưng là tổng làm cho người cứng rắn sống nguội cảm giác.

“Đương nhiên không đúng!”

Lắc đầu phủ nhận, Nhạc Duyên rất là khẳng định nói ra: “Hiện tại ta là bị các ngươi gọi tới hỗ trợ, nhưng là như vậy tổng không phải ngươi đạo đãi khách a? Nếu không, ngươi trở về, đổi Lam giáo chủ đến đây?”

“…”

Không nói gì, Nhậm Doanh Doanh nhìn về phía Nhạc Duyên ánh mắt càng rét run.

“Được rồi!”

“Tính ta chưa nói!”

Nhạc Duyên mở ra hai tay, không nhiều xách những lời này.

Đến với mình cùng Nhật Nguyệt thần giáo du này Tây Hồ, nguyên bản đề nghị ngược lại Nhạc Duyên bản thân nhắc tới. Mặc dù ở thần điêu thế giới cũng bơi qua Tây Hồ, trước mắt trở lại nơi này, tự nhiên nghĩ nếu đi xem một cái. Cho nên, Nhạc Duyên tùy ý xách vấn đề này.

Vốn, trong lòng của hắn là chuẩn bị mời Lam Phượng Hoàng cùng nhau, thuận tiện trên đường hỏi một vài vấn đề. Nhưng là cuối cùng cùng chính mình du Tây Hồ cũng là Nhậm Doanh Doanh Nhậm đại tiểu thư, hơn nữa này được xưng Thiên Vương lão tử Hướng Vấn Thiên đối với cái này cũng có chút đồng ý.

Đối phương là cái gì tâm tư?

Nhạc Duyên không muốn đi nghĩ. Nhưng là mang theo như vậy một cái lạnh như băng nữ nhân, đoạn đường này tới cũng là lộ ra vẻ cực kỳ nhàm chán.

Nếu là đổi lại trước kia, Nhạc Duyên chắc chắn đùa này Nhậm Doanh Doanh Nhậm đại tiểu thư, nhưng là trước mắt tại kinh nghiệm này rất nhiều sự tình, Nhạc Duyên cũng là có một loại sợ phiền toái lười biếng cảm giác.

Trầm mặc sau nửa ngày.

Ngược lại Nhậm Doanh Doanh lên tiếng, bất quá nàng chỗ đàm luận lời nói tự nhiên vẫn là kế tiếp sự tình, nói: “Nhạc công tử, chỉ cần có thể giúp ta đem phụ thân cứu

ra, ngươi đại ân Nhậm Doanh Doanh tự nhiên hậu báo!”

Đối với Nhạc Duyên, Nhậm Doanh Doanh cùng Hướng Vấn Thiên hai người cũng không dám quá độ lừa gạt. Bởi vì Nhạc Duyên cho hai người một cá cảm giác kỳ quái, cảm giác, cảm thấy đối phương tựa hồ là biết rõ rất nhiều đồ vật này nọ. Lừa gạt, hoàn toàn không có như vậy tất yếu.

Hơn nữa dùng hai người được đến tình báo hiểu, Nhạc Duyên tự nhiên là một cái rất lợi hại cao thủ.

Hai người cũng không muốn lại lần nữa vì chính mình mang tới một cừu địch.

“Không cần!”

Thò tay cắt đứt Nhậm Doanh Doanh lời nói, Nhạc Duyên xoay người, tầm mắt rơi vào này mũ rộng vành phía trước lụa trắng lên, tựa hồ là nghĩ muốn đem tầm mắt thông qua này lụa trắng, rơi vào Nhậm Doanh Doanh trên mặt. Nhưng là Nhạc Duyên không phải làm như vậy, trước mắt vấn đề đã đủ nhiều. Nhạc Duyên cũng không muốn tại nhiễm một thân. Cho nên, tầm mắt chỉ là ở đằng kia lụa trắng phía trên dừng lại trong chốc lát sau, rồi mới lên tiếng: “Đây chỉ là ta và ngươi giao dịch mà thôi, hơn nữa ta cũng vậy có ta cần muốn cái gì!”

“Đến lúc đó chỉ muốn giao dịch hoàn thành. Ta và ngươi lại không thiếu nợ nhau!”

Cười cười, Nhạc Duyên lại lần nữa xoay người, tầm mắt cũng là rơi trong hồ hoa sen lên, tầm mắt giật mình đột

nhiên xuất thần trong. Rù rì nói: “Lúc trước tới nơi này, nhưng mà hoa sen còn không có nở rộ!”

“…”

Mũ rộng vành hạ lông mày nhẹ chau lại, trước mắt Nhạc Duyên nhường Nhậm Doanh Doanh có chút ngoài ý muốn.

Nàng có thể cảm nhận được nam tử này ứng với là một người phong lưu không bị trói buộc nam nhân. Nhưng là trước mắt đối phương cũng là chết tại chết đè nén này cổ tính tình, tựa hồ là không nghĩ nhiễm cái gì. Người nam nhân này trên người đến cùng phát sinh cái gì, cũng là nhường Nhậm Doanh Doanh không hiểu nâng một tia hiếu kỳ.

Bất quá trước mắt nàng càng nhiều tâm tư còn là mình này bị nhốt tại Mai trang thủy lao phụ thân Nhậm Ngã Hành, đối với Nhạc Duyên kia tia tia hứng thú lại là rất nhanh liền ném ở sau ót.

Đạp trên nguyên bản đi qua dấu vết, Nhạc Duyên lại lần nữa du một lần Tây Hồ. Chẳng qua là hiện nay, bên người không còn là Xích Luyện Tiên Tử cùng Tiểu Long Nữ, mà là một ra vẻ lạnh như băng ngạo kiều Nhậm đại tiểu thư. Tuy là hoài niệm, lại là không có lúc trước cái loại cảm giác này.

Liền như vậy.

Lại một lần nữa du lịch Tây Hồ sự tình cứ như vậy kết thúc.

Buổi tối.

Nhạc Duyên đi tới nơi này Nhật Nguyệt thần giáo tại nơi này cứ điểm ở lại tới. Sự tình đã tại tiến hành chuẩn bị, làm hết thảy cũng mạnh khỏe sau, Nhạc Duyên liền sẽ cùng Hướng Vấn Thiên đoàn người tiến vào này Mai trang.

Ngày hôm sau.

Hướng Vấn Thiên tựa hồ là ở đâu xảy ra vấn đề gì, nguyên bản an bài thời gian lại lần nữa bị kéo dài sau một ngày. Đối với cái này trong đó vấn đề, Nhạc Duyên tự nhiên không có có tâm tư cỡi.

Nhàm chán phía dưới, Nhạc Duyên chỉ có thể lại lần nữa một cá nhân tại đây Hàng Châu đi dạo đứng lên.

Bất quá cùng ngày hôm qua bất đồng, lúc này bên người thì là đi theo là một thân ngân sức, hành tẩu đứng lên liền sẽ không ngừng vang lên đinh đinh đang đang âm thanh Ngũ Tiên Giáo Giáo chủ Lam Phượng Hoàng.

“Công tử!”

Tiếng cười duyên ở bên trong, Lam Phượng Hoàng vươn ngọc thủ, ở đằng kia liễu rủ phía dưới cảm thụ một phen này nghênh diện thổi tới có chút hơi say nóng gió, cảm thụ được này gió từ giữa ngón tay xẹt qua cảm giác, Lam Phượng Hoàng đồng thời mở miệng hỏi: “Hôm qua cùng Thánh Cô du Tây Hồ du như thế nào?”

Hướng tả sử là như thế nào tính toán, Lam Phượng Hoàng tự nhiên là hiểu.

“Hôm qua a…”

Ngữ khí tựa hồ là hoài niệm, càng cảm thán, Nhạc Duyên đột khí chất biến đổi, rất là nghiêm túc nói ra: “Phượng Hoàng cô nương, ta nghĩ chúng ta vẫn là trò chuyện một ít vui vẻ sự tình a!”

“Ách!”

Nháy mắt mấy cái, Lam Phượng Hoàng hơi có chút ngạc nhiên. Bất quá cũng là hiểu rõ, ngày hôm qua hai người du Tây Hồ tất nhiên không phải như vậy thông thuận. Xem ra Hướng tả sử tính toán thất bại.

Hì hì cười, Lam Phượng Hoàng thò tay đem bên tai này thổi loạn mái tóc hướng sau tai bó khép lại một chút, lúc này mới cười nói: “Thánh Cô nhưng mà xuất sắc Đại mỹ nhân, nàng này lạnh như băng ngữ khí càng nhiều thời điểm bất quá là làm dáng một chút mà thôi!”

Lam Phượng Hoàng đối với Nhậm Doanh Doanh cũng rất là hiểu, dù sao giữa hai người tuy là tôn ti quan hệ, nhưng là tại cái khác một mặt mà nói, hai người cũng coi là nào đó quan hệ lên khuê mật.

Nhậm Doanh Doanh Nhậm đại tiểu thư tính nết, Lam Phượng Hoàng tự nhiên là vuốt rành mạch.

Hơn nữa dùng Lam Phượng Hoàng đối trước mắt Nhạc Duyên một chút hiểu, nàng cũng không muốn Thánh Cô

lại lần nữa nhiều thêm một không biết sâu cạn địch nhân.

“Ha ha!”

Nhạc Duyên nghe vậy vui mừng, cười đồng dạng đưa tay phải ra, cảm thụ được này thổi tới nóng gió. Nói ra: “Bên cạnh ta Lam giáo chủ nhưng cũng là Đại mỹ nhân nha! Nếu thật là như vậy, vì sao ta cần bỏ gần cầu xa?” Nói đến đây, Nhạc Duyên chợt quay đầu nhìn về phía Lam Phượng Hoàng, vươn tay đem đối phương này bị thổi có chút loạn tóc hỗ trợ thu hẹp, cười nói.

“…”

Xinh đẹp mắt to liền như vậy kinh ngạc nhìn xem Nhạc Duyên, tựa hồ đối với Nhạc Duyên này đột nhiên động tác cảm thấy ngoài ý muốn. Sau nửa ngày, hai mắt có chút nhíu lại, cũng là mang lên vui vẻ, Lam Phượng Hoàng này kiều mỵ Miêu Cương phương ngôn quanh quẩn tại Nhạc Duyên bên tai, nói: “Công tử bị chê cười. Ta Lam Phượng Hoàng có thể nào có thể so sánh được Thánh Cô!”

“Bất quá Nhạc công tử ở rể ta Ngũ Tiên Giáo cũng không phải là không được a!”

Một tay nhẹ nhàng khuấy động lấy cổ mình lên ngân sức, tiếng leng keng trong Lam Phượng Hoàng đầy chứa ý cười nhìn qua Nhạc Duyên nói như thế.

Ở rể?

Nhạc Duyên ngạc nhiên.

Cảm thấy lại là có chút dở khóc dở cười, này Nhật Nguyệt thần giáo Nhậm Doanh Doanh này nhất mạch thật đúng là đối với chính mình có cái gì hứng thú đâu này? Này mỹ nhân kế liền như vậy thỏa thỏa dùng đến.

Phải biết rằng Nhạc Duyên ở cái thế giới này tuy nhiên ngẫu nhiên cũng sẽ lưu luyến thanh lâu, nhưng là hắn có giáo huấn, cũng là cực nhỏ đi dẫn đến môn phái khác trong nữ nhân.

Một là sợ phiền toái!

Hai là lười.

Này không thể không nói coi như là Quan Tưởng chi nhân Lục Tiểu Phụng mang cho Nhạc Duyên một ít ảnh hưởng.

Có lẽ là bọn họ nhận được tin tức chính mình chính là như vậy phong lưu người, nhưng vấn đề là này mỹ nhân kế cái gì tự nhiên không phải là Nhậm Doanh Doanh tự mình nghĩ đi ra, nàng tuổi không lớn lắm, hơn nữa người cũng rất ngạo kiều, loại này kế sách nàng chắc chắn là không nghĩ ra được.

Ngược lại rất giống là ra từ cái này Thiên Vương lão tử Hướng Vấn Thiên trên tay.

Chỉ là này Hướng Vấn Thiên có một việc không có chuẩn bị cho tốt chính là Nhậm Doanh Doanh quả thực không là một mỹ nhân kế hợp cách người sử dụng a.

Không phải nói người ta tư bản không phù hợp. Mà là người ta tính tình không hợp. Đổi lại là Lam Phượng Hoàng, tình huống liền muốn tốt hơn rất nhiều.

“Các ngươi Hướng tả sử kế sách này dùng sai!”

Không có trực tiếp trả lời Lam Phượng Hoàng vấn đề, mà là nếu có điều chỉ nói một câu sau, Nhạc Duyên liền lại lần nữa quay đầu lại. Tầm mắt hướng về Tây Hồ mặt hồ.

“…”

Không nói tiếng nào, Lam Phượng Hoàng trên mặt cũng hiện lên một tia đỏ bừng. Bị trực tiếp vạch trần, điều này làm cho Lam Phượng Hoàng có chút xấu hổ. Bất quá tại nhìn thấy Nhạc Duyên không có chú ý mình sau, Lam Phượng Hoàng trong nội tâm ngược lại sảng khoái một hơi.

Bất quá tại Lam Phượng Hoàng trong nội tâm. Nàng ngược lại đối với Nhậm đại tiểu thư cũng là có chút oán trách.

Mà Hướng tả sử sở dĩ lựa chọn làm như vậy, kỳ thật lớn nhất khả năng Lam Phượng Hoàng cũng so sánh tinh tường, đó chính là tại Hắc Mộc Nhai người cho bọn hắn thông báo tin tức. Đó chính là Đông Phương Bất Bại đã muốn xuống núi.

Thử nghĩ.

Cái kia được xưng đệ nhất thiên hạ Đông Phương Bất

Bại, không ai có thể bỏ qua đối phương tồn tại.

Môt khi bị phát hiện Nhậm Doanh Doanh đám người động tác, bọn họ thật sự là khó có thể tưởng tượng đến lúc đó sẽ là dạng gì kết quả.

Đương nhiên.

Tình huống này Nhạc Duyên tạm thời cũng không biết, hiện tại hắn chính là đầy bụng bất đắc dĩ. Du hồ, tự nhiên là cần giai nhân làm bạn, nhưng mà một khi bên người giai nhân mang lên nào đó tâm tư, loại cảm giác này cũng không thuần túy, khiến cho Nhạc Duyên rất là bất mãn.

Sau một lát, Lam Phượng Hoàng liền sớm rời đi.

Đối với người ta Lam giáo chủ rời đi, Nhạc Duyên đổ ra là không có chút nào giữ lại. Bất đắc dĩ thở dài một hơi, Nhạc Duyên một phen đi dạo hạ lại đây đến Tây Hồ, quét hai mắt, đang chuẩn bị xoay người rời đi, cũng là chợt dừng bước lại.

Bỗng nhiên quay đầu lại.

Tầm mắt hướng về giữa hồ.

Chỗ đó, một thuyền lá nhỏ.

Trên đò có giai nhân.

Một thân đỏ thẫm quần dài, này làn váy triệt để bao trùm thuyền con, thậm chí có một ít đã chạm vào trong nước,

bị xối ra. Còn nữ kia tử trong tay cầm một bầu rượu, nắm lấy một thanh màu đỏ cây dù, cái dù dọc theo chui vào mặt nước, đang bóng bẩy xoay tròn lấy, vuốt vuốt hồ nước.

Kia tia tia hồ nước bị cây dù mang theo, tại dưới ánh mặt trời chiếu sáng, tản mát ra thất thải chi sắc.

Thuyền con theo nước mà đến, phương hướng chính là Nhạc Duyên chỗ ven hồ.

“Trữ ỷ nguy lâu phong tế tế, vọng cực xuân sầu, ảm ảm sinh thiên tế. Thảo sắc yên quang tàn chiếu lý, vô ngôn thùy hội bằng lan ý.”

Lười biếng mà kiều mỵ tiếng nói theo gió hè bay vào Nhạc Duyên trong tai, cũng là hấp dẫn hắn lực chú ý đặt ở này đỏ thẫm váy dài trên người cô gái. Tóc dài bồng bềnh, sợi tóc nhẹ phẩy mặt ngọc, sợi sợi lọn tóc tức thì bị người ta khẽ cắn tại ngọc trong môi.

Cũng là làm cho người ta thấy không rõ người bộ dáng.

“Nghĩ bả sơ cuồng đồ nhất túy, đối tửu đương ca, cường nhạc hoàn vô vị. Y đái tiệm khoan chung bất hối. Vi y tiêu đắc nhân tiều tụy.”

Ngữ khí nỉ non, một bầu rượu, một nữ nhân, một ngụm Giang Nam mềm giọng, còn có một thuyền lá nhỏ.

Chương 053 : Giáo chủ! Giáo chủ! Giáo chủ! (3)

Năm mươi ba chương Giáo chủ! Giáo chủ! Giáo chủ! (3)

Một bầu rượu, một nữ nhân, một ngụm Giang Nam mềm giọng, còn có một thuyền lá nhỏ.

Theo này thủ từ chậm rãi rơi xuống, thuyền con cũng chống đỡ dựa vào Nhạc Duyên chỗ ven hồ. Trong lúc cười khẽ, nữ nhân nhẹ tay bó khép lại trên mặt sợi tóc, lộ ra một tấm có thể nói là khuynh quốc khuynh thành gương mặt. Đôi môi nhấp nhẹ, một ít cửa phảng phất giống như gạo nếp bình thường Giang Nam mềm giọng chậm rãi mở miệng, cũng là cười nói: “Công tử, cô đơn một người quả thực làm cho người ta thương tiếc. Không biết tiểu nữ tử có thể mời công tử một du Tây Hồ?”

“…”

Nhạc Duyên trên ánh mắt hạ đánh giá đến trước mắt đỏ thẫm váy dài nữ tử tới, mặc dù mình như vậy tùy ý dò xét sẽ cho người cảm thấy không quá lễ phép. Nhưng là như vậy đột nhiên xuất hiện nữ nhân, hơn nữa còn là một cái tuyệt sắc giai nhân, xác thực là nhường Nhạc Duyên ngoài ý muốn.

Tầm mắt thu hồi.

Đối mặt với đối phương mời, Nhạc Duyên đổ ra là không có cự tuyệt, mang cho mình như thế khác hương vị nữ nhân, tự nhiên là không thể đường đột. Hơn nữa Nhạc Duyên càng muốn biết đối phương là người nào, còn có ý đồ đến là cái gì.

“Đương nhiên!”

Chắp tay ý bảo, lập tức Nhạc Duyên nhảy lên này thuyền con. Mà ở phía sau chống thuyền người chèo thuyền thì là chậm rãi động cao, theo động tác, thuyền con bắt đầu chậm rãi hướng giữa hồ mà đi.

Gió hè, hơi say.

“Công tử, thỉnh!”

Một bầu rượu nhẹ nhàng bị này đại hồng bào nữ tử ném qua tới, Nhạc Duyên tiếp nhận trong tay, xốc lên vừa nghe, lập tức tinh khiết và thơm xông vào mũi, gần kề từ hương vị liền có thể nghe ra đây là một đàn nói Nữ Nhi Hồng. Hớp một cái, Nhạc Duyên không khỏi khen một tiếng hay.

“Rượu ngon!”

Bất quá kế tiếp… Nhạc Duyên lại là có chút chần chờ.

Bởi vì.

Trước mắt này tuyệt sắc giai nhân một ít tập đỏ thẫm váy thật sự là quá lớn một chút, Nhạc Duyên cơ hồ là không có có thể cố định phương. Ngồi xuống, trên cơ

bản tựu là ngồi ở con gái người ta nhà trên váy. Loại này tràng cảnh, quả thực nhường Nhạc Duyên lần đầu tiên gặp phải.

Bất quá Việt ngữ bản thật cũng không suy nghĩ nhiều, mà là trực tiếp khoanh chân ngồi ở đó hồng trên váy, cũng không thể chính mình xốc lên đang ngồi a. Nếu nhếch lên, đây tuyệt đối là quá mức không lễ phép. Dù là trước mắt nữ nhân váy rất có chút ít không hợp thói thường.

Này tập quần đỏ, làm cho người một loại cung bầy khái niệm.

Nữ tử diện mục như vẽ, lông mày giương nhẹ, cũng không giống như bình thường nữ tử mị thái, mà hơi hơi hướng lên, có phần làm cho người một loại mày kiếm cảm giác. Da thịt như ngọc, ánh mặt trời rơi vào trên mặt sẽ cho người một loại trong suốt sinh quang hoảng hốt cảm giác.

Mỹ nhân như ngọc.

Trước mắt nữ tử chính là chỗ này loại, một thân này lười biếng rồi lại xen lẫn cao quý, cho dù là Lam Phượng Hoàng này chỉ có kiều mỵ nhưng cũng là so với không lên. Về phần Nhậm Doanh Doanh Nhậm đại tiểu thư, đáng tiếc là hiện tại vẫn là lụa trắng che mặt, Nhạc Duyên cũng chưa từng gặp qua đối phương chân diện mục.

“Cô nương là người phương nào?”

“Tại Tây Hồ xoay quanh này vài ngày, nhưng không thấy cô nương tung tích!”

Cái gọi là xoay quanh, phải đi qua thanh lâu uống hoa tửu, cũng ở đây Tây Hồ du lãm qua, lại là chưa từng gặp qua trước mắt như thế nữ nhân. Nếu là nàng này nổi danh, như vậy Nhạc Duyên trong đoạn thời gian này không có khả năng không nghe qua. Nhưng là, mặc dù là này Hàng Châu đẹp nhất hoa khôi, lại so ra kém trước mắt nữ tử cái loại này khí chất.

Tuyệt sắc giai nhân tới đột nhiên, đột nhiên đến Nhạc Duyên trong khoảng thời gian ngắn có chút trở tay không kịp.

Trong nội tâm tự nhiên là đầy bụng nghi hoặc, Nhạc Duyên có thể cảm nhận được nữ nhân trước mắt này là châm đối với chính mình mà đến, nhưng vấn đề là trong cái thế giới này Nhạc Duyên không có dẫn đến qua như vậy nữ nhân.

“Công tử!”

Nhưng mà, tại Nhạc Duyên lời ra khỏi miệng sau, nữ tử này kiều diễm như hoa trên mặt cũng là hiện lên một tia bất đắc dĩ, ngón trỏ nhẹ nhàng tại trên môi một điểm, dùng một loại u oán tầm mắt nhìn qua Nhạc Duyên, rù rì nói: “Hôm nay không nên hỏi ta là ai được không?”

“…”

Nhạc Duyên nghe vậy rất là ngoài ý muốn, nhìn không chuyển mắt chằm chằm vào đối phương.

“Tại đây chói chang ngày hè, ta và ngươi hai người nghịch nước Tây Hồ, nhìn khắp cảnh tượng, không phải càng tốt sao?”

Trong tay hồng sắc cây dù từ trong nước lấy ra, tuyệt sắc giai nhân nhẹ nhàng đem để ở một bên, ngọc thủ thì là tiếp nhận này từ cái dù dọc theo lên rớt xuống hồ nước, óng ánh thấu triệt, tại ánh mặt trời trong cũng là phảng phất giống như thủy tinh. Ngón tay ngọc gảy nhẹ, thủy tinh nghiền nát, tách ra này sáng chói quang hoa.

“…”

Đón tuyệt sắc giai nhân nhu nhược kia ánh mắt, còn có kỳ vọng cùng u oán xen lẫn cùng một chỗ cảm giác, lại khiến cho Nhạc Duyên lại không có cự tuyệt tâm tư.

Thật lâu.

Nhạc Duyên cười, tại ngửa đầu cho mình rót một ngụm Nữ Nhi Hồng sau, Nhạc Duyên cười nói: “Cũng thế, ta và ngươi gặp, càng có thể cùng thuyền mà độ, cũng là duyên phận.”

“Hàaa…!”

Tuyệt sắc giai nhân nghe vậy lười biếng cười, đồng ý nói: “Cũng là duyên phận!”

Tây Hồ.

Chẳng biết lúc nào, bốn phía những thứ kia du đãng

thuyền hoa lại đã sớm biến mất vô tung, toàn bộ Tây Hồ chỉ có này phiến thuyền con du dắt trên đó.

Gió hè hơi say.

Hoặc là mỹ nhân hơi say.

Yên ba rải rác, còn có này ven hồ hoa sen. Một thuyền lá nhỏ, một vị giai nhân, vị vào trong đó, cuối cùng là một loại khó được hưởng thụ.

Trên đò.

Nhạc Duyên cùng nữ tử hì hì cười cười, ngược lại đem du khách thân phận sắm vai vô cùng tinh tế.

Bẻ hoa.

Nghịch nước.

Nàng kia hơi lười biếng tiếng cười duyên cũng là tại Tây Hồ lên phiêu đãng, nâng chén đụng đàn, trên đò phiêu đãng là mùi rượu, còn có mùi thơm của cơ thể.

Ừ?

Lắc đầu, Nhạc Duyên nhẹ nhàng dùng tay gõ gõ chính mình có chút choáng váng đầu, cảm nhận được một cổ mê muội cảm giác. Bất quá lắc lắc, Nhạc Duyên đổ ra là không có để ý. Dù sao trên tay này cái bình Nữ Nhi Hồng quả thực là rượu ngon trong cực phẩm.

Thuần hậu, có lẽ là rượu nhiệt tình hơi lớn chút ít mà

thôi.

Một phen nâng ly sau, thuyền con đã muốn trong hồ dừng lại, trong tay hồng sắc cây dù không ngừng xoay tròn trong chốc lát, cũng là từ bên cạnh lấy ra một đàn cổ, lập tức liếc đặt ở cặp trên gối.

Khanh!

Một tiếng đua tiếng, tiếng đàn lọt vào tai.

Cũng là không hiểu kích thích tiếng lòng.

…

Cứ điểm.

Hướng Vấn Thiên mặt sắc rất là âm trầm, vừa mới nhận được tin tức mới nhất, Hàng Châu lại lần nữa trở nên nghiêm mật đứng lên. Nhất là Mai trang, người bên trong càng đột nhiên nhiều không ít, loại này đột nhiên tình huống nhường Hướng Vấn Thiên trong khoảng thời gian ngắn trở tay không kịp.

Nhưng cũng là hắn nhường Nhậm Doanh Doanh đem sự tình áp sau căn bản duyên cớ.

Mai trang đột nhiên nhiều nâng người đến, tất nhiên là phát sinh chuyện trọng yếu. Chỉ là trước mắt, Hướng Vấn Thiên còn không rõ ràng lắm trong đó đến cùng phát sinh cái gì, là Đông Phương Bất Bại hạ đối với Nhậm Ngã Hành xử quyết mệnh lệnh, vẫn là sự tình khác, nhưng là tổng kết mà nói, này Mai trang đột nhiên

biến hóa, là đúng Hướng Vấn Thiên, Nhậm Doanh Doanh đám người bất lợi.

Một bên.

Nhậm Doanh Doanh đồng dạng là mặt mũi tràn đầy ngưng trọng.

Phải,nên biết hiểu, tại Mai trang đã muốn tồn tại bốn một cao thủ, cho dù là Hướng Vấn Thiên có tự đại, hắn cũng sẽ không cho là mình có thể tại bốn người này trong tay chiếm được tiện nghi. Nghĩ muốn vào đi, tất phải cho tới vượt qua kiểm tra mới có thể.

Làm hiểu bốn người hứng thú, liền trọn vẹn tốn hao Hướng Vấn Thiên không thiếu thời gian.

“Lam Phượng Hoàng, này Nhạc Duyên Nhạc công tử đâu này?”

Hai người trầm mặc sau nửa ngày, lên tiếng hỏi thăm là Hướng Vấn Thiên, trước mắt nghĩ muốn đem Nhậm Ngã Hành cứu ra, bọn họ lợi thế cơ hồ đều là đặt ở Nhạc Duyên trên người, hơn nữa vì thế còn nhường Lam Phượng Hoàng Ngũ Tiên Giáo trả giá đại giá phải trả.

Đây chính là thuộc về Ngũ Tiên Giáo tổ sư sự việc.

Nhưng là chuyện tiến hành đến nước này, lại không thể giữa đường đặt xuống, bởi vì tình huống bây giờ Hướng Vấn Thiên cùng Nhậm Doanh Doanh đều không thể tưởng tượng một khi tin tức bạo lộ sau kết quả, hơn nữa người đang ở trước mắt, Nhậm Doanh Doanh cùng

Hướng Vấn Thiên cũng không muốn lại lần nữa chờ đợi.

“Một cá nhân tại bên Tây Hồ lắc lư Tây Hồ!”

Lam Phượng Hoàng nghe vậy, tiếp nhận câu chuyện, nói ra: “Nhạc công tử ngược lại qua rất vui vẻ!” Đoàn người mình bận việc, lo lắng phải chết, cũng không biết là Nhạc Duyên tài cao mật lớn duyên cớ, vẫn là cái khác, một chút cũng không có lo lắng trước mắt sắp gặp phải cục diện.

Như vậy thoạt nhìn không có tim không có phổi người, Lam Phượng Hoàng coi như là đứng đầu thấy.

Dẫn đến phái Tung Sơn, cũng đồng dạng không có để ở trong lòng.

“…”

Nhậm Doanh Doanh nghe vậy không nói gì.

Bất quá càng thêm không nói gì vẫn là Hướng Vấn Thiên, hắn ánh mắt rơi vào Nhậm Doanh Doanh trên người, há hốc mồm tựa hồ muốn nói cái gì, lại phát hiện cuối cùng không lời nào để nói.

Đối mặt Hướng Vấn Thiên tầm mắt, Nhậm Doanh Doanh tự nhiên biết rõ là có ý gì, nhưng là này Nhạc Duyên thích xem mỹ nhân phong lưu tính tử làm cho nàng cũng không thích, hơn nữa lần trước đông thành ngõ nhỏ đánh đàn sự tình, Nhậm Doanh Doanh trong lòng như có như không có như vậy một loại khó chịu.

“… Lam Phượng Hoàng, ngươi đi đem Nhạc Duyên Nhạc công tử gọi tới a!”

“Chúng ta cần muốn tạo một cái mới chuẩn bị!”

Nhậm Doanh Doanh suy tư, nghiêng đầu sang chỗ khác đối với Lam Phượng Hoàng nói ra.

“Tốt! Thánh Cô!”

Lam Phượng Hoàng nghe vậy gật gật đầu, liền xoay người rời đi, về phía tây hồ mà đi.

…

Trong hồ, thuyền con.

Này chống thuyền người chẳng biết lúc nào đã sớm biến mất không thấy gì nữa.

Nhạc Duyên đã muốn say, ở đằng kia Hồng Y giai nhân khảy đàn trong say.

Nằm ngửa ở đằng kia một bộ quần đỏ lên, Nhạc Duyên tầm mắt mê ly nhìn lên trời khoảng không, nhìn qua này xanh thẳm nhan sắc, nhất thời yên lặng thất thần.

“Công tử!”

Nỉ non trong tiếng, có chút sương mù,che chắn ánh mắt hướng bên người người nhìn lại, trong hoảng hốt Nhạc Duyên ánh mắt có chút hoa, hắn tựa hồ trông thấy Xích Luyện Tiên Tử Mạc Sầu đang dựa vào tại chính mình

bên cạnh.

“Ha ha!”

Vui cười ở bên trong, Nhạc Duyên đem trên tay vò rượu đưa cho đối phương.

Sau đó nhìn đối phương một ngụm uống nửa chén, lập tức trong tay vò rượu ném ở bên cạnh, cúi đầu, cúi người.

Đôi môi khẽ mở.

Trong miệng tửu thủy hóa thành một cái ngọc tuyến rơi xuống, rơi vào Nhạc Duyên khẽ nhếch trong miệng.

Rượu ngon.

Mỹ vị.

Nuốt từ người trước mắt tự mình uy Nữ Nhi Hồng, Nhạc Duyên ánh mắt cũng là càng phát mê ly, liền với chính mình đầu óc cũng hơi có chút ít mơ mơ màng màng.

Rượu này…

Không nên say như vậy người!

Chính mình chính là ngàn chén không say người, có thể nào một vò rượu đều không say, tựu thành bộ dáng như vậy đâu này?

Trong nội tâm mặc dù là có chút thanh tỉnh, nhưng là

đầu óc mơ mơ màng màng cũng là nhường Nhạc Duyên căn bản không biết là trước mắt là sự thật vẫn là hư ảo. Trong hoảng hốt, trước mắt nữ tử chỉ một thoáng biến thành ôn nhu cười Xích Luyện Tiên Tử, lại chỉ chốc lát sau biến thành trong trẻo nhưng lạnh lùng như tiên Tiểu Long Nữ.

Lại trong chốc lát, người trước mắt tựa hồ lại biến, biến thành chân thọt cô nương Lục Vô Song.

Thậm chí.

Nhạc Duyên còn tại trong thoáng chốc chứng kiến Hồng Lăng Ba.

Tại lập tức, trước mắt nữ tử lại lại lần nữa biến ảo diện mạo.

Hóa thành nguyên một đám thiên tiên bình thường nữ tử, có lưng đeo Nguyệt Khuyết kiếm phiêu nhiên như tiên nữ tử, có đi chân trần nhõng nhẽo cười nữ nhân, có mắt thần u oán nữ tử, còn có đang cầm lấy vò rượu hào sảng Vô Song thiếu nữ, vô số không biết nữ nhân quay chung quanh tại Nhạc Duyên bên người, nhẹ múa, than nhẹ, khẽ hôn.

“Công tử!”

“Tướng công!”

“Sư phó!”

“Nhạc đại ca!”

“Đại ca ca!”

Lại lần nữa mở mắt ra, Nhạc Duyên lại phát hiện trước mắt nữ tử tựa hồ biến một người khác, biến thành Ngũ Tiên Giáo Giáo chủ Lam Phượng Hoàng. Giờ phút này, nữ tử đang cúi đầu đánh giá chính mình.

“Phượng Hoàng!”

Chậm rãi vươn tay, trực tiếp tại nữ tử ngạc nhiên tầm mắt mò tới khuôn mặt đối phương gò má, khẽ vuốt.

“Ách!”

Lam Phượng Hoàng vô cùng ngạc nhiên, lập tức mặt sắc đỏ bừng, trực tiếp một vò nước trực tiếp ngã vào Nhạc Duyên trên mặt.

Thoáng chốc.

Nhạc Duyên thanh tỉnh.

Lại quay đầu.

Nhưng nơi nào còn có thuyền con, ở đâu còn có Hồng Y giai nhân, duy có một đang thẹn quá hoá giận Lam Phượng Hoàng, mà chính mình đang tựa ở bên cạnh bờ liễu rủ chỗ mơ màng muốn ngủ.

Chương 054 : Giáo chủ! Giáo chủ! Giáo chủ! (bốn)

Chính văn 054 chương Giáo chủ! Giáo chủ! Giáo chủ! (bốn)

Bầu không khí hơi lộ vẻ quái dị.

Nhất là làm Nhạc Duyên lòng bàn tay phải còn có thể cảm nhận được này nhẵn nhụi cùng ôn nhuận bóng loáng thời điểm.

“…”

Tầm mắt rơi vào này đã muốn nhảy thối lui tới, vẻ mặt thẹn quá hoá giận nhìn về phía chính mình Lam Phượng Hoàng, Nhạc Duyên cũng không nói lời nào, mà là quay đầu quét mắt một vòng này đã muốn chẳng biết lúc nào khôi phục náo nhiệt Tây Hồ. Này không có hồng y nữ tử, cũng không có cái gọi là một thuyền lá nhỏ.

Thu hồi tầm mắt, Nhạc Duyên tầm mắt cuối cùng dừng lại tại chính mình lòng bàn tay phải lên.

“Hừ!”

Hừ lạnh một tiếng từ Lam Phượng Hoàng trong miệng mở miệng, trong nội tâm rất là tức giận Lam giáo chủ nhìn qua Nhạc Duyên này dò xét chính mình tay phải

động tác rất là phẫn nộ, một đôi xinh đẹp mắt to trừng lão đại, theo một thân ngân sức tiếng leng keng vang lên, thực sự nói cho lấy người khác nàng giờ phút này tâm tình.

Lam Phượng Hoàng không chỉ có là sắc mặt tràn đầy đỏ ửng, một đôi óng ánh vành tai cũng đồng dạng nhiễm lên màu đỏ.

Một ít phó người so với hoa kiều kiều diễm bộ dáng, nhường Nhạc Duyên trong khoảng thời gian ngắn nhớ tới Xích Luyện Tiên Tử bộ dáng.

Ngẫm lại Nhạc Duyên cũng hiểu rõ trong đó nguyên do.

Ngũ Độc bí truyền môn công phu này tu tập thời điểm có một thật lớn khuyết điểm, đó chính là người sẽ trở nên cực kỳ mẫn cảm, nhất là đối mặt khác họ tiếp xúc thời điểm.

Mà chính mình vừa mới tiếp xúc, hiển nhiên là nhường Lam Phượng Hoàng một cách không ngờ.

“Ai!”

Thở dài một hơi, Nhạc Duyên từ dựa vào liễu rủ lên chậm rãi đứng người lên, lung lay còn có chút ngất đi đầu, Nhạc Duyên cười thật có lỗi nói: “Phượng Hoàng cô nương, thứ lỗi! Vừa mới người có chút choáng váng!”

“Đúng!”

Nhạc Duyên ngẩng đầu liếc mắt nhìn đỉnh đầu mặt trời

phương vị, lúc này mới hỏi: “Hiện tại đã qua bao lâu thời gian đâu này?”

“…”

Lam Phượng Hoàng mặc dù đối với Nhạc Duyên nói sang chuyện khác có chút bất mãn, nhưng vẫn là nghĩ, hồi đáp: “Tiếp cận hai canh giờ!”

Hai canh giờ!

Nhạc Duyên sững sờ, lập tức hai mắt nheo lại.

Ngẩng đầu quét mắt một vòng này đã muốn chênh chếch viết đầu, hiển nhiên Lam Phượng Hoàng cũng không có nói sai. Chính mình dĩ nhiên là như vậy hỗn loạn tiếp cận hai canh giờ thời gian, dùng mình có thể nhịn lại sẽ gặp phải như vậy sự tình?

Này Hồng Y giai nhân…

Trong đầu hiện lên nọ vậy đạo giống như cười tự oán thân ảnh, Nhạc Duyên tại cảm thụ một phen trên người này hơi có chút bủn rủn cảm giác, hơn nữa trên người còn có này di lưu mùi thơm, liền biết đạo những vật kia không là mình đang nằm mơ, mà là mình tại lúc ấy đụng phải ám toán.

Nói ám toán, kỳ thật cũng không thể nói, người ta bất quá là ở đằng kia Nữ Nhi Hồng trong rượu thêm một ít cái khác gia vị mà thôi.

Người kia là ai?

Nàng tới đây lại là vì cái gì?

Thì tại sao sẽ đến dùng ám toán chính mình?

Một đoàn đay rối giống như vấn đề trong đầu xoay quanh, Nhạc Duyên cẩn thận suy tư một chút, lại phát hiện không có bao nhiêu đầu mối. Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên tạm thời đem hồng y nữ tử thân phận vấn đề dằn xuống đáy lòng, đối phương đã sẽ tìm chính mình, như vậy hiển nhiên chắc chắn không chỉ như vậy một lần.

Bôi một bả trên mặt nước, Nhạc Duyên hướng Lam Phượng Hoàng đưa một cái ôn hòa nụ cười sau, lúc này mới hỏi: “Là Nhậm đại tiểu thư bảo ta trở về sao? Chẳng lẽ lại sự tình đã muốn chuẩn bị cho tốt?”

“Không có!”

Lắc đầu, Lam Phượng Hoàng lắc đầu, đối với Hướng Vấn Thiên cùng Nhậm Doanh Doanh tính toán hoa sự tình, Lam Phượng Hoàng mặc dù biết không ít, nhưng là nhưng không biết chỗ có biến. Bất quá mặc dù là như vậy, Lam Phượng Hoàng đã muốn biết được bọn họ hiện tại chỗ đối mặt tình huống.

“Có nhiều thứ, Thánh Cô cần ngươi trở về đi hỗ trợ!”

Lam Phượng Hoàng nói ra chân thật nguyên nhân.

“Này xem ra Nhậm đại tiểu thư cùng Hướng tả sử đích thị là gặp phải nan đề!”

Lông mày nhíu lại, Nhạc Duyên trực tiếp chỉ ra trong đó vấn đề. Nếu không lời nói, chính mình đi đến Hàng Châu cũng sẽ không là sinh sinh tại Tây Hồ du ngoạn vài ngày, hơn nữa Nhạc Duyên còn không chỉ một lần ở đằng kia Mai trang phía trước đi ngang qua một bả.

Vừa là nan đề, như vậy chính là Mai trang vấn đề.

Chẳng lẽ lại Nhậm Ngã Hành cũng bị Đông Phương Bất Bại xử tử? Hay hoặc giả là Đông Phương Bất Bại tự mình lại tới đây?

Không nên!

Đông Phương Bất Bại giờ phút này không phải là chết trạch tại Hắc Mộc Nhai sao?

Trong nội tâm không ngừng hiện lên chính mình phân tích, Nhạc Duyên sắc mặt rất là nghiêm túc, trước mắt cục diện làm cho người ta cảm thấy nhất thời có chút kỳ quái.

"…"

Khóe mắt dư quang rơi vào Nhạc Duyên trên người, Lam Phượng Hoàng tuy nhiên không rõ ràng lắm Nhạc Duyên đáy lòng đến tột cùng suy nghĩ cái gì, cũng không biết trước này hai canh giờ trong người nam nhân này đến tột cùng đang làm những gì, nhưng là thân là nữ nhi gia trực giác cũng là nhường Lam Phượng Hoàng biết rõ Nhạc Duyên tất nhiên là đoán ra cái gì.

Kỳ thật tại Lam Phượng Hoàng nội tâm, đối với Nhậm

Doanh Doanh Nhậm đại tiểu thư cùng này tuấn nhã nam tử giao dịch nhưng thật ra là cảm thấy không đáng, làm không tốt sẽ bồi phu nhân lại bẻ binh.

Nhậm đại tiểu thư tại trước kia sẽ không tùy ý tức giận, càng nhiều thời điểm đều là lạnh lùng uy nghiêm, nhưng là tại này Nhạc Duyên trước mặt, bất quá là trong khoảng thời gian ngắn, cũng đã là tâm thần thất thủ, mặc dù không có loạn một tấc vuông, nhưng là đã là tức giận.

Đến với mình biến hóa, Lam Phượng Hoàng lại là không có nghĩ qua.

Một đường quay đầu lại, cũng là tại lần thứ ba sau, Nhạc Duyên liền không còn có quay đầu nhìn tới này đã không có bóng người Tây Hồ, cùng Lam Phượng Hoàng cùng nhau trở lại cứ điểm.

…

“Nhạc công tử, tới!”

Mới vừa vặn đẩy cửa ra, lên tiếng chính là Nhậm Doanh Doanh, vừa lên trước cùng Nhạc Duyên gặp qua đồng thời cái mũi cũng là hít hít, ôn hoà nói: “Công tử ngược lại tốt hưởng thụ, rượu ngon giai nhân!”

Thân là nữ nhân, đối với mùi rượu cùng với mùi thơm là cực kỳ mẫn cảm.

Nhậm Doanh Doanh bất quá là tiến lên lên tiếng kêu gọi sau, liền nghe đến Nhạc Duyên trên người này nhiễm

nữ nhân xa lạ hương.

Lập tức.

Tại Nhậm Doanh Doanh trong mắt, Nhạc Duyên chính là cái mũi không phải cái mũi, ánh mắt không phải ánh mắt.

Như vậy người đa tình, Nhậm Doanh Doanh xem ra là vô cùng làm cho người ta chán ghét.

Tuy nhiên không biết hiện tại tại Nhậm Doanh Doanh ra sao biểu lộ, nhưng là Nhạc Duyên nhưng cũng biết hiểu này lụa trắng hạ trên mặt ngọc chắc là khinh thường, hay là một loại khinh bỉ.

“Hàaa…!”

Nhạc Duyên bất quá là tức cười cười, lộ ra một ngụm đẹp mắt hàm răng, cười nói: “Người sống cả đời, có thể tổng yếu thoải mái một ít, tiêu sái một ít!”

“Thân là giang hồ đại hiệp, Nhậm đại tiểu thư tổng hẳn là biết được đại hiệp là không ly khai hai dạng đồ vật —— rượu ngon cùng nữ nhân! Rượu có thể cường tráng anh hùng gan, mỹ nữ yêu anh hùng thôi!”

Nhìn trước mắt một ít tập lụa trắng mũ rộng vành, còn có đối phương trên người phát ra thiếu nữ mùi thơm của cơ thể, Nhạc Duyên như thế đối với chính mình hành vi tiến hành giải thích.

Chỉ là ——

“Ngươi là nói ta là đồ vật này nọ?”

Mũ rộng vành hạ lông mày giương lên, Nhậm Doanh Doanh trong lời nói có chứa một loại áp bách hương vị, hiển nhiên là đối với Nhạc Duyên trong lời nói có chút chỉ rất có chút bất mãn. Lắc đầu, Nhậm Doanh Doanh tựa hồ là phát giác được trong lời nói của mình nghĩa khác, phủ nhận nói: “Không phải! Hẳn là không phải thứ gì… Cũng không phải!”

Lắc đầu, Nhạc Duyên không để ý đến tại đó quấn quýt trong lời nói sai đối với Nhậm đại tiểu thư, mà là trực tiếp tiến lên đi về phía Hướng Vấn Thiên.

“…”

Một bên, Lam Phượng Hoàng nhìn qua đã muốn lâm vào là một loại bế tắc trong Nhậm Doanh Doanh, cũng là không khỏi thở dài một hơi.

“Hướng tả sử!”

Chắp tay, Nhạc Duyên thấy Hướng Vấn Thiên một ít mặt ngưng trọng bộ dáng, cười hỏi: “Làm sao… Gặp phải việc khó đâu này?”

“Ngô!”

Đón Nhạc Duyên tầm mắt, Hướng Vấn Thiên cũng là thở dài một hơi, nói: “Lần này chúng ta gặp được phiền toái so với tưởng tượng muốn càng thêm nghiêm trọng!” Tầm mắt từ còn tại quấn quýt trong Nhậm Doanh Doanh

trên người thu hồi, tại cứu vớt Nhậm Ngã Hành trong kế hoạch, Nhậm Doanh Doanh thì không cách nào thò tay trong đó.

Bởi vì nàng là Thánh Cô, tại Nhật Nguyệt thần giáo trong thanh danh quá lớn, trên cơ bản tất cả mọi người nhận thức Nhậm Doanh Doanh. Cho nên, tại loại chuyện này ở bên trong, Nhậm Doanh Doanh có thể làm được nhất chuyện lớn, chính là ở bên cạnh xem cuộc vui.

“Nói như thế nào?”

Nhạc Duyên sắc mặt cũng trầm xuống, hỏi: “Mai trang không phải chỉ có này tứ hữu sao? Làm sao… Nghe Hướng tả sử ý là còn có những người khác?”

“Tuy nhiên ta rất không muốn nói, nhưng là cũng chỉ có thể gật đầu thừa nhận là!”

Hướng Vấn Thiên trên mặt cũng lộ ra một nụ cười khổ, phối hợp này làm cho người mang đến một loại hào sảng cảm vết sẹo, khiến cho giờ phút này Hướng Vấn Thiên thoạt nhìn có một loại khó tả bất đắc dĩ.

Nhạc Duyên không nói gì, chỉ là yên tĩnh nhìn xem Hướng Vấn Thiên, hắn biết rõ đối phương sẽ đối với chuyện này làm ra tương ứng giải thích.

“Dùng Nhạc công tử tại Lưu Chính Phong chậu vàng rửa tay trên đại hội biểu hiện mà nói, công tử võ công phi thường cao minh. Có thể nói, ta Hướng Vấn Thiên tự nhận tại loại tình huống đó hạ không cách nào làm được Nhạc công tử như vậy tùy ý tự nhiên.” Hướng Vấn Thiên

không có làm tương ứng dừng lại, mà là đang Nhạc Duyên nhìn soi mói đem chính mình đáy lòng suy nghĩ nói ra tới, “Cho dù là đối mặt này Mai trang tứ hữu, nghĩ đến dùng Nhạc công tử thủ đoạn hơn nữa chúng ta cường ngạnh công đi vào, cũng có thể không có bao nhiêu vấn đề.”

“Nhưng là bây giờ…”

Hướng Vấn Thiên thanh âm chần chờ, hiển nhiên là phát hiện cái gì chuyện kinh khủng.

“Được xưng đệ nhất thiên hạ Đông Phương Bất Bại tới?”

Nhạc Duyên tiếp nhận Hướng Vấn Thiên lời nói, trực tiếp bổ sung.

“…”

Hướng Vấn Thiên không ngờ Nhạc Duyên đột nhiên tiếp nhận một câu như vậy, có chút kinh ngạc, bất quá càng nhiều lại là không có bất luận cái gì phản đối ý tứ. Này trầm mặc biểu lộ, tự nhiên là nói cho Nhạc Duyên lời nói chân thật họ.

Thật lâu.

Tại Nhạc Duyên này thẳng chằm chằm chằm chằm nhìn soi mói, Hướng Vấn Thiên thấy không cách nào tránh đi vấn đề này, chỉ có thể cười khổ gật đầu nói: “Nếu như ta không có đoán sai lời nói, một mực Hắc Mộc Nhai không rời núi Đông Phương Bất Bại đã đi tới Hàng Châu Tây

Hồ.”

Đối mặt Đông Phương Bất Bại, mặc dù là Hướng Vấn Thiên có Thiên Vương lão tử tên hiệu, nhưng là đối mặt cái này được xưng vì đệ nhất thiên hạ người, đối mặt cái này từ Nhậm Ngã Hành trong tay cướp lấy Nhật Nguyệt thần giáo Giáo chủ bảo tọa người, Hướng Vấn Thiên căn bản không có chính diện đối mặt dũng khí.

Nếu là những người khác, Hướng Vấn Thiên có lẽ sẽ lừa gạt đối phương, nhưng là mặt đối trước mắt cái này võ công quả thực không biết sâu cạn Nhạc Duyên, Hướng Vấn Thiên cũng không muốn tại nhường đoàn người mình nhiều hơn nữa lên một địch nhân, cố mà không có bất luận cái gì giấu diếm.

Lại nói đối phương cũng có sở cầu, song phương hợp tác cũng coi như vui sướng.

Hiện tại bày ở Hướng Vấn Thiên cùng Nhậm Doanh Doanh trước mặt vấn đề là, cứu vớt Nhậm Ngã Hành sự tình đã là tên đã trên dây không phát không được, cho dù là Đông Phương Bất Bại tự mình giá lâm Mai trang, chuyện này cũng đành phải kiên trì chống đi xuống.

Nếu không lời nói…

Ai ngờ hiểu Đông Phương Bất Bại có thể hay không trực tiếp xử tử Nhậm Ngã Hành?

Nhậm Doanh Doanh cùng Hướng Vấn Thiên không thể đánh cuộc, cũng không dám đánh cuộc.

“Đông Phương Bất Bại!”

Trong miệng nỉ non lấy cái này danh vang rền thiên hạ tục danh, Nhạc Duyên ánh mắt lại là có chút thất thần đứng lên. Không hiểu, hắn nhớ tới trước tại Tây Hồ lên gặp phải cái kia hát lấy Tống từ, hừ ‘Y đái tiệm khoan chung bất hối. Vi y tiêu đắc nhân tiều tụy’ Hồng Y nữ nhân.

Đơn vì truyền thuyết này trong danh tự…

Nhạc Duyên cũng là đã có quyết định.

Này Mai trang, hắn đi chắc! (chưa xong còn tiếp.)

Chương 055 : Giáo chủ! Giáo chủ! Giáo chủ! (năm)

Chính văn 055 chương Giáo chủ! Giáo chủ! Giáo chủ! (năm)

Tây Hồ.

Mai trang.

Với tư cách tại Tây Hồ ven hồ đại trang, nơi này vị trí vị trí có thể nói là vô cùng tốt.

Không chỉ có bốn phía phong cảnh như vẽ, thôn trang càng bố trí rất có ý nhị. Tại trong trang, có vô số mai cây. Đáng tiếc là hiện tại chính là ngày mùa hè, không cách nào nhìn thấy này hoa mai hương thơm thời điểm.

Với tư cách Mai trang chủ người —— Mai trang tứ hữu Đan Thanh Sinh, Ngốc Bút Ông, Hắc Bạch Tử, Hoàng Chung Công bốn người lúc này lại không có ngồi trên chủ vị tâm tư. Bốn người chỉ là yên tĩnh đứng ở hai bên, vô cùng cung kính đứng ở đó trong.

Cúi đầu.

Im lặng không nói gì.

Cũng là không dám chút nào ngẩng đầu nhìn này ngồi ở

chủ vị người.

Chủ vị.

Nhất danh nhẹ nhàng quý công tử chính một thân đại hồng bào, này quần áo bên cạnh thì là được khảm lấy hoa lệ màu vàng sợi tơ, nhìn qua rất có một loại kiều diễm đẹp đẽ quý giá hương vị.

Quý công tử không nói gì, tầm mắt cũng không có liếc về hướng bốn người này, người tầm mắt bất quá là rơi vào trên mặt bàn hai cái món đồ lên, đây là một thẳng tùy thân mà mang đồ vật này nọ. Cúi đầu, nông hớp một cái trà thơm sau, quý công tử đặt chén trà xuống, nhẹ nhàng đưa tay phải ra ngón trỏ nhẹ nhàng kích thích đứng lên.

Tiếng leng keng lập tức vang lên một mảnh.

Hai thứ này món đồ rõ ràng là một kim một ngân lượng cá hài nhi lớn nhỏ cỡ nắm tay viên cầu hình lục lạc.

Lúc này theo quý công tử ngón tay ba động, hai người này lục lạc chính không ngừng tại trên mặt bàn lăn qua lăn lại, lẫn nhau đụng chạm lấy, phát ra thanh thúy âm thanh lục lạc.

Mà phía dưới, đứng Mai trang tứ hữu thật là tại chưa phát giác ra gian đã là mảnh mồ hôi đầy mặt, không hiểu tại loại này thanh thúy vui sướng âm thanh lục lạc trong lại là có thêm một loại thật lớn áp lực.

“Tin tức truyền đi sao?”

Lười biếng giọng nữ trong phòng quanh quẩn, kích thích này vàng bạc lục lạc động tác dừng lại, tùy theo này đinh đương âm thanh lục lạc cũng dần dần rơi xuống.

“Vâng!”

“Giáo chủ!”

Hoàng Chung Công cái trán mồ hôi vài có lẽ đã là xuyên thành tuyến, dọc theo thái dương rơi trên mặt đất, tại phiến đá lên tung tóe ra một tia vệt nước. Chỉ là, mặc dù là như vậy khẩn trương, nhưng là Hoàng Chung Công vẫn là nơm nớp lo sợ đáp trả.

Giáo chủ tới Mai trang đã có mấy ngày thời gian, từ bắt đầu kinh ngạc đến bây giờ cái loại này tập mãi thành thói quen, nhưng là từ Giáo chủ trên người truyền đến uy nghiêm cũng là nhường Mai trang tứ hữu bốn người càng phát cảm giác được thâm hậu. Hơn nữa, là công lực càng ngày càng sâu dày người cảm giác được cái loại cảm giác này càng sâu.

Tại cúi đầu khom người trả lời thời điểm, Hoàng Chung Công đợi trong lòng người còn là mình đã từng lúc trước cái kia nghi hoặc.

Đông Phương giáo chủ đến tột cùng là nam nhân vẫn là nữ nhân?

Những năm gần đây, về Giáo chủ giới tính tại có chút tương đối quen thuộc trong lòng người vẫn không cách nào phân biệt. Bởi vì Giáo chủ thật sự là quá mức hay

thay đổi.

Giáo chủ có thể là tuấn nhã Vô Song đàn ông, thực sự nhưng mà khuynh quốc khuynh thành tuyệt sắc.

Không nói trước Giáo chủ tâm cơ, như vậy người theo bọn hắn nghĩ là vô cùng khủng bố tồn tại.

Lúc trước Mai trang tứ hữu sở dĩ rời đi Nhật Nguyệt thần giáo quyền lợi trung khu, nguyên nhân trong đó không chỉ là Nhậm Ngã Hành bảo thủ tự đại, uy phúc tự dùng, cũng là bởi vì Đông Phương Bất Bại kế vị sau hay thay đổi cùng tùy ý.

Hiện tại Giáo chủ so với nhốt tại nhà tù tăm tối trong Nhậm Ngã Hành muốn càng tăng kinh khủng!

Đây là Mai trang tứ hữu mấy ngày qua duy vừa cảm thụ.

“Như vậy…”

Thở dài một tiếng, này thon dài ngón trỏ nhẹ nhàng nghịch qua chính mình này môi, mân dưới miệng sau, một mực ngồi ngay ngắn ở chủ vị dùng quý công tử cách ăn mặc Đông Phương Bất Bại rốt cục hô một hơi, nói: “Nói cho Doanh Doanh các nàng những thứ này phải cứu Nhậm Ngã Hành người, nếu không tới ta ngày mai buổi trưa sẽ phải đem lão gia hỏa xử tử a! Nhốt những năm này, quả thực lãng phí không ít lương thực!”

“Đi thôi!”

Phất phất tay, Đông Phương Bất Bại ý bảo, lập tức bốn

người khom người đi xuống đi, rời đi đại sảnh.

Thoáng chốc.

Trong đại sảnh liền chỉ còn lại có Đông Phương Bất Bại một cá nhân, yên tĩnh ngồi ở chủ vị, một đôi phảng phất giống như chảy ra nước tới mắt to gắt gao rơi vào này trên mặt bàn vàng bạc lục lạc.

“Ta thành cũng các ngươi, bại cũng các ngươi a!”

Hồi lâu.

Trong đại sảnh lại lại lần nữa vang lên lục lạc thanh thúy tiếng vang.

Bên ngoài.

Mới từ đại sảnh đi tới Mai trang tứ hữu giữa lẫn nhau liếc nhau, tất cả mọi người là thở phào một hơi.

Có thể nói, Mai trang tứ hữu mấy người đều là trên giang hồ khó được cao thủ, chỉ bất quá đám bọn hắn càng nhiều vẫn còn vui đùa phía trên, nhưng là cái này cũng không đại biểu mấy người võ công không được. Hoàn toàn khác biệt, bởi vì tư tưởng thuần túy, không có nhiều như vậy tạp niệm, bốn người tại võ học tiến tới cảnh cũng không sai.

Trong đó cầm đầu Hoàng Chung Công, cho dù là Nhật Nguyệt thần giáo Hướng tả sử Hướng Vấn Thiên cũng không dám nói mình có thể thắng đối phương.

Nhưng là chính là như vậy bốn người, cũng đang Đông Phương Bất Bại trước mặt không dám chút nào thở gấp một khẩu đại khí, nơm nớp lo sợ.

Sau nửa ngày.

Lão Nhị Hắc Bạch Tử hít sâu một hơi, thoáng quay đầu lại ngắm cái nhìn kia đại sảnh, cho dù là đã muốn rời rất xa, nhưng là hắn vẫn là vô cùng nhỏ giọng âm thật cẩn thận nói ra: “Các ngươi nói chúng ta Đông Phương giáo chủ rốt cuộc là nam nhân vẫn là nữ nhân?”

“…”

Tính tử phóng khoáng Đan Thanh Sinh tỉ mỉ suy tư, không có trả lời. Hơn nửa ngày, mới nghẹn ra một câu, nói: “Giáo chủ hay thay đổi, tại còn chưa trở thành Giáo chủ lúc, cũng đã có thiên biến thanh danh!” Nói trắng ra, Đan Thanh Sinh cũng không biết.

“Chớ có lên tiếng!”

Lên tiếng là Mai trang tứ hữu trong lão đại Hoàng Chung Công, tại cắt đứt Đan Thanh Sinh lời nói, đồng thời căm tức Hắc Bạch Tử một cái sau, rồi mới lên tiếng: “Chúng ta vẫn là hoàn thành Giáo chủ an bài a! Giáo chủ đây là muốn Nhậm Ngã Hành một đám người toàn bộ tại Mai trang một mẻ hốt gọn a!”

Một tiếng cảm thán, Hoàng Chung Công cũng là sải bước về phía trước, an bài Đông Phương Bất Bại phân phó xuống tới sự tình.

Ba người khác liếc nhau, cũng chỉ có thể do đó tản ra, trong đó Hắc Bạch Tử càng đầy bụng bất đắc dĩ cùng đáng tiếc.

…

Cứ điểm.

“Nếu thật là Đông Phương Bất Bại ở đây, ta nhưng là muốn muốn gặp hắn một hồi!”

Cười, Nhạc Duyên nói ra trong lòng mình tính toán. Nhạc Duyên không là một rất lý tính người, càng nhiều thời điểm hắn cũng sẽ cảm tính, kỳ thật trong giang hồ rất nhiều người đều là cảm tính, lý tính người không phải lãnh khốc người tựu là âm mưu nhà.

Trong nội tâm đã có suy nghĩ, như vậy liền có điểm làm.

“…”

Hướng Vấn Thiên sững sờ nhìn Nhạc Duyên sau nửa ngày, hắn không biết nên nói là Nhạc Duyên là thật là tài cao mật lớn, còn là thế nào, cũng là không thể không đối với Nhạc Duyên tâm đến tán thưởng. Cho dù là hắn Hướng Vấn Thiên, nghe được Đông Phương Bất Bại cái này tục danh, đều mang đến cho hắn không nhỏ áp lực, ở đâu giống như người trước mắt nghĩ muốn đụng lên trước bộ dáng?

“Lần này bất luận có thành công hay không, chỉ cần Nhạc công tử có thể sống xuống tới, ta Ngũ Tiên Giáo chắc chắn đạt thành cùng công tử giao dịch!”

Lên tiếng chính là ở một bên Lam Phượng Hoàng, nhìn qua Nhạc Duyên, Lam Phượng Hoàng trong mắt lóe ra một cổ kỳ lạ sáng màu, nói ra bản thân ý kiến.

Giao dịch!

Nhạc Duyên cùng Nhật Nguyệt thần giáo Nhậm Doanh Doanh giao dịch, xác thực nói là cùng Lam Phượng Hoàng Ngũ Tiên Giáo giao dịch.

Về đến Ngũ Tiên Giáo tổ sư giao dịch!

Thân làm một người không biết nền tảng ngoại nhân, cho dù là trên tay mình võ học cùng Ngũ Tiên Giáo võ công tương thông, nhưng là nghĩ muốn hòa bình được đến mình muốn đồ vật này nọ, như vậy Nhạc Duyên nhất định phải phải trả giá. Đương nhiên, Nhạc Duyên cũng có thể lựa chọn đem Ngũ Tiên Giáo giết máu chảy thành sông, lấy đến mình muốn món đồ.

Chỉ là như vậy cách làm không phù hợp Nhạc Duyên tâm tính, lại càng không cần phải nói này Ngũ Tiên Giáo coi như là mình lưu lại truyền thừa một trong.

Về phần đang Hoa Sơn tìm kiếm Xích Luyện Tiên Tử lưu lại đồ vật này nọ, Nhạc Duyên lại là không có tính toán đi tìm.

Không nói trước Hoa Sơn này trong mấy trăm năm kinh nghiệm nhiều ít sóng gió, cùng Nhật Nguyệt thần giáo tranh phong, còn có kiếm kia khí chi tranh, bên trong là hay không còn có thể lưu lại Xích Luyện Tiên Tử còn sót

lại đồ vật này nọ còn khó nói. Phải biết, phái Hoa Sơn bí kíp đều là bị Nhật Nguyệt thần giáo cướp đi qua không ít.

Tại trong chuyện này, chỉ sợ cũng chỉ có Miêu Cương Ngũ Tiên Giáo giữ lại coi như là đầy đủ.

Nhưng mà này mặc dù là đầy đủ, nhưng là này xuất từ Miêu Cương Ngũ Tiên Giáo… Nghĩ muốn bắt đến đồ vật này nọ lại là đồng dạng rất khó. Mà duy vừa đột phá cửa chính là Lam Phượng Hoàng, cũng chỉ có Lam Phượng Hoàng thoạt nhìn đơn giản không ít, không có như vậy quá nhiều ích lợi gút mắc.

Nói tiếp trước mắt này Nhật Nguyệt thần giáo cũng hình như có cùng mình có chỗ liên quan, lần này giao dịch đối với Nhạc Duyên tới nói không lại là nhất cử rất hiếm có.

Đi Hoa Sơn, đó là sao người ta cây.

“…”

Đón Lam Phượng Hoàng này trong khoảng thời gian ngắn lộ ra vẻ có chút mắt sáng thần, Nhạc Duyên cười.

Là anh hùng hán tử!

Đây là Lam Phượng Hoàng trong nội tâm đối với Nhạc Duyên đánh giá, tuy nhiên Nhạc Duyên bộ dáng tuấn nhã, lỗi lạc, thích uống rượu thích xem mỹ nhân, nhưng là những thứ này đối với Lam Phượng Hoàng mà nói cũng không trọng yếu. Rất nhiều quý công tử đều là cái

này đức hạnh.

Nhưng là Nhạc Duyên tại chậu vàng rửa tay trên đại hội động tác, khiến cho Lam Phượng Hoàng rất là ngoài ý muốn, mà trước mắt đối mặt này được xưng đệ nhất thiên hạ Đông Phương Bất Bại càng là không có chút nào né tránh, lại làm cho Lam Phượng Hoàng chân chính đối với Nhạc Duyên lau mắt mà nhìn.

Cái gọi là anh hùng, nghĩ đến không gì hơn cái này!

“Ngươi cười cái gì?”

Lam Phượng Hoàng sắc mặt không khỏi ửng hồng, đối với Nhạc Duyên này đột nhiên nụ cười làm cho có chút trở tay không kịp, tựa hồ là nhớ tới cái gì, mặt ngọc lập tức có chút hồng. Một thân ngân sức không ngừng đinh đương rung động.

“Không có cười cái gì a!”

Dùng đồng dạng Miêu Cương giọng điệu trở về một câu, Nhạc Duyên lúc này mới xoay người đối với Hướng Vấn Thiên nói ra: “Ta nghĩ muốn lập tức chuẩn bị, Đông Phương Bất Bại đã tới đây, nghĩ đến người ta không phải tới dạo chơi Tây Hồ!”

“Ừ!”

Hướng Vấn Thiên đồng dạng thừa nhận, Đông Phương Bất Bại mặc dù có chút năm không có hạ Hắc Mộc Nhai, nhưng là lúc này giá lâm Hàng Châu Tây Hồ, tự nhiên không phải là đến đây du ngoạn.

Lại quay đầu, nhìn Nhậm Doanh Doanh Nhậm đại tiểu thư, Nhạc Duyên phát hiện người ta Thánh Cô còn là một cá người đứng ở cửa ra vào, hiển nhiên còn tại làm đầu trước vấn đề mà quấn quýt trong.

“…”

Dưới quán tay, Nhạc Duyên rất là ngoài ý muốn, rồi lại là có chút đương nhiên.

Này Nhậm Doanh Doanh quả nhiên là một cái có ý tứ thiếu nữ.

Mà đúng lúc này.

Đóng chặt cửa phòng đột nhiên bị gõ vang.

Quấn quýt trong Nhậm Doanh Doanh tại đây trận tiếng đập cửa trong rốt cục hồi phục lại đây. Ngẩng đầu, kinh ngạc quét mắt một vòng cửa phòng. Lúc này mới đem ánh mắt hướng về Hướng Vấn Thiên, nơi này là Nhật Nguyệt thần giáo cứ điểm, người bình thường là không cách nào biết được.

Có thể biết được người ở đây hẳn là không có mấy người, phải biết rằng tuy là Nhật Nguyệt thần giáo cứ điểm, nhưng càng nhiều vẫn là Hướng Vấn Thiên đợi Nhậm Ngã Hành nhất phái hệ người cứ điểm.

“là ai?”

Thấy mấy người cũng không có lên tiếng, Nhạc Duyên

ngẫm lại, mở miệng hỏi.

“Giáo chủ nói, ngày mai buổi trưa xử tử Nhậm Ngã Hành, hi vọng bọn ngươi đúng giờ trước tới tham gia!”

Nói xong, chỉ nghe một hồi tiếng bước chân xa dần, cũng là người đã rời đi.

Đồng thời.

Hướng Vấn Thiên, Nhậm Doanh Doanh cùng Lam Phượng Hoàng ba người cùng nhau lướt qua tường, tới đi ra bên ngoài, nhưng chỉ là xa xa nhìn thấy một cái già nua bóng lưng biến mất tại cuối cùng. Ba người huề nhau trong lúc đó, hai mặt nhìn nhau.

Chỉ có Nhạc Duyên đứng ở trong nội viện không có có bất kỳ động tác.

Chỉ có khẽ cau mày.

Chương 056 : Giáo chủ! Giáo chủ! Giáo chủ! (sáu)

Chính văn 056 chương Giáo chủ! Giáo chủ! Giáo chủ! (sáu)

“…”

Nhìn qua ba người ủ rũ từ bên ngoài đi về tới, Nhạc Duyên liền biết đạo sẽ là bộ dáng như vậy.

Hướng Vấn Thiên đã có thể ở Mai trang có ám thủ, như vậy đồng dạng thân là hiện Nhậm giáo chủ Đông Phương Bất Bại cũng sẽ không ngu ngốc như vậy. Tại Hướng Vấn Thiên trong tay người, tự nhiên cũng có đối phương người. Chỉ là một nhớ tới trong khoảng thời gian này tới, Hướng Vấn Thiên cùng Nhậm Doanh Doanh đoàn người cách làm đều ở người khác dưới mí mắt, loại này làm cho người ta sởn tóc gáy cảm giác thực làm cho người ta cảm thấy khó chịu.

“Nhậm đại tiểu thư, là ta sai!”

Vừa đi vào trong sân, Hướng Vấn Thiên liền liền vấn đề này hướng Nhậm Doanh Doanh làm nói rõ, nói: “Thủ hạ ta trong có này Đông Phương Bất Bại người!”

“…”

Nhậm Doanh Doanh không nói gì, chỉ là nàng hô hấp hơi chút thô chút ít, điều này hiển nhiên là ở nói cho người khác biết nàng giờ phút này tâm tình sẽ không tốt như vậy. Ngẫm lại cũng thế, chính mình mưu đồ thời gian dài như vậy sự tình, dĩ nhiên lại tại người khác nhìn soi mói, loại này bị nhìn xem hết thảy cảm giác thực làm cho người ta cảm giác sẽ không rất tốt.

Nhậm Doanh Doanh nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo chính mình không có chuyện gì. Bất quá nàng tầm mắt lại là xuyên thấu qua lụa trắng rơi vào Nhạc Duyên trên người.

“Yên tâm!”

Cảm nhận được Nhậm Doanh Doanh tầm mắt, Nhạc Duyên chỉ là trực tiếp trả lời: “Nhậm đại tiểu thư, ta sẽ không nuốt lời!”

Ngày mai chính là xử quyết Nhậm Ngã Hành thời điểm, chỉ là lần này là Đông Phương Bất Bại như muốn một mẻ hốt gọn sao?

Dưới đáy lòng, Nhạc Duyên đối với Đông Phương Bất Bại như thế cách làm cảm thấy ngoài dự tính.

Hắn cảm giác đối phương tựa hồ là đang chờ đợi cái gì, đây là một loại trong tiềm thức cảm giác. Nếu thật là dùng này tàn nhẫn làm việc thủ đoạn lời nói, Đông Phương Bất Bại xa xa không cần đợi đến cái này thời gian động thủ. Trong này đồ chỉ cần tùy tiện động tác, cho dù là Nhậm Doanh Doanh chính là thân là Nhật Nguyệt thần giáo Thánh Cô thực sự không đủ Đông

Phương Bất Bại một cái đầu ngón tay đuổi.

Lại càng không cần phải nói Hướng Vấn Thiên.

Có thể nói, đối với Đông Phương Bất Bại mà nói, này Nhậm Ngã Hành có lẽ là một cái nhân vật, nhưng là trong giáo trong đó nhân vật đều chẳng qua là có thể bỏ qua tồn tại.

Bầu không khí trở nên hơi lộ vẻ ngưng trọng lên.

Mấy người tụ cùng một chỗ, cẩn thận an bài đứng lên. Hơn nữa, mai trong trang đại khái bố trí cũng có tương ứng hiểu.

Rất nhanh.

Thời gian dần dần đi qua, tới đến tối.

Nửa đêm.

Một bóng người màu đen từ cứ điểm bay lên nhảy ra, chỉ chốc lát sau cũng đã hướng Mai trang phương hướng mà đi.

“Tốt cùng khinh công!”

Nhìn qua Nhạc Duyên rời đi thân ảnh, đứng ở trên nóc nhà Hướng Vấn Thiên cũng không khỏi mặt lộ vẻ cảm thán. Võ công của hắn mặc dù không tệ, nhưng là càng nhiều vẫn là dựa vào cái loại này đẫm máu chiến đấu hăng hái hào dũng, nhưng ở khinh công trên mặt cũng là thúc ngựa không kịp.

“…”

Nhậm Doanh Doanh không nói gì, chỉ là lẳng lặng nhìn xem Nhạc Duyên này không ngừng tại nóc nhà phập phồng chạy trốn thân ảnh, nếu không phải nhãn lực thú vị tốt, phỏng chừng chỉ là một hai cái, sẽ mất dấu Nhạc Duyên thân ảnh.

Về phần Lam Phượng Hoàng thì là một đôi đại mắt to gắt gao chằm chằm vào Nhạc Duyên này khinh thân công pháp tư thế, lông mày nhẹ chau lại, cũng là như có điều suy nghĩ.

Mai trang.

Lâm vào trong bóng tối Mai trang tại lúc này cũng không có giống trống khua chiêng sáng lên đèn lồng tới, ngược lại lại là ở vào một loại khó có thể nói rõ hắc ám, cũng không có bởi vì Đông Phương Bất Bại giá lâm Mai trang mà trở nên đèn đuốc sáng trưng.

Chỉ có đại sảnh chỗ có một chỗ nho nhỏ ngọn đèn dầu, theo này đại sảnh làm cho người một loại u lãnh cảm giác.

Nằm ở nóc nhà.

Nhạc Duyên cũng không có vội vã đi vào, trước mắt Mai trang không chỉ có có Mai trang tứ hữu bốn võ công không sai hảo thủ, còn có một không biết võ công nền tảng Đông Phương Bất Bại, đối mặt như vậy cục diện, cho dù là Nhạc Duyên cũng chỉ có thể thật cẩn thận.

Cẩn thận kiểm tra một phen, Nhạc Duyên phát hiện này Mai trang tứ hữu căn bản không có tung tích, dùng hắn một thân công lực, cho dù là tụ tập công lực lắng nghe nhưng cũng là phát hiện trước mắt đại sảnh bốn phía lại không có người.

“Này…”

“Là chẳng lẽ chuyên môn chờ mình tới sao?”

Không hiểu Nhạc Duyên trong nội tâm đột nhiên hiện lên như vậy một cái ý niệm trong đầu, đè xuống trong nội tâm nghi hoặc, Nhạc Duyên lại lần nữa kiểm tra hạ thân lên đồ vật này nọ sau, mặt đối trước mắt loại này cục diện Nhạc Duyên cũng là mặt không đổi sắc từ mái nhà nhảy xuống, trực tiếp tới đến cửa đại sảnh.

Lập tức tầm mắt hướng trong đại sảnh nhìn lại, chỉ là cái nhìn này cũng là nhường Nhạc Duyên sửng sốt.

Đại sảnh.

Trên mặt bàn.

Hai cái lục lạc tại ánh nến chiếu rọi xuống tản ra kỳ lạ hào quang, hai người này lục lạc cũng là một kim một bạc. Tại lục lạc bên cạnh, còn có một bình rượu ngon.

“…”

Tầm mắt ngơ ngác dừng lại ở đằng kia hai cái lục lạc lên hồi lâu, Nhạc Duyên trên mặt toát ra một loại hoài niệm.

Hai người này lục lạc, hắn có thể nào không biết? Tại sao có thể không biết?

Lục lạc bằng bạc chính là là mình từ Xích Luyện Tiên Tử trên tay đổi lấy đính ước tín vật, mà lục lạc bằng vàng cũng là Tiểu Long Nữ này Kim Linh Tác lên lục lạc.

Một kim, một bạc, chính là đại biểu cho Cổ Mộ này lưỡng sư muội.

“Hàaa…!”

Một tiếng không biết là cảm thán thở dài, Nhạc Duyên liền trực tiếp như vậy đi đến trước, đi đến này trên chỗ ngồi ngồi xuống. Tầm mắt dò xét sau nửa ngày, Nhạc Duyên cuối cùng là vươn tay, nhẹ nhàng đem hai người này lục lạc nắm trong tay.

Hai người này lục lạc ứng với tại Xích Luyện Tiên Tử cùng Tiểu Long Nữ trên tay, có thể là thế nào sẽ rơi mất tại Nhật Nguyệt thần giáo trong tay?

Đinh đinh đang đang.

Nhẹ nhàng dùng tay sờ chút một chút, này tiếng chuông vẫn là như vậy thanh thúy, làm cho người ta nhịn không được đi hoài niệm đi hồi ức.

“Ta tới!”

Không có ngẩng đầu, Nhạc Duyên liền như vậy kinh ngạc ngồi ở trên mặt ghế, tiện tay khuấy động lấy này hai cái lục lạc, nhìn xem bọn nó tại trên mặt bàn nhẹ

nhàng lăn qua lăn lại, phát ra thanh thúy tiếng vang. Ngoài miệng cũng là nói ra: “Những thứ này an bài, đều là đang đợi ta đi!”

Nói những lời này thời điểm, Nhạc Duyên triệt để xác định mình cùng Nhật Nguyệt thần giáo có cực kỳ phức tạp quan hệ.

Xuy!

Một tiếng vang nhỏ, rất nhỏ cực kỳ tiếng xé gió chợt hiện, nhưng là Nhạc Duyên không có chút nào né tránh ý tứ.

Chỉ là theo tiếng xé gió rơi xuống, này bên cạnh lóe lên ngọn nến cũng là bị không hiểu ám khí cho đánh diệt.

Lập tức.

Toàn bộ đại sảnh, toàn bộ Mai trang triệt để lâm vào một loại khó tả hắc ám cùng yên tĩnh. Trong đại sảnh, chỉ còn lại Nhạc Duyên này rất nhỏ tiếng hít thở cùng trên mặt bàn này hai cái lục lạc thỉnh thoảng đụng chạm phát ra thanh thúy âm thanh lục lạc.

Tranh!

Trở về Nhạc Duyên là một đạo đột nhiên tới tiếng đàn, giống như tư thế hào hùng, giống như đầy trời sát phạt.

Này đột nhiên kích thích dây đàn trực tiếp mang theo một cổ làm cho người ta khó tả cảm xúc, tràn ngập tại trái tim.

“…”

Trên ghế ngồi, Nhạc Duyên bình yên mà ngồi, trong tay cầm vẫn là này hai cái vàng bạc lục lạc. Không có động tác khác, cho dù là trong bóng tối không cách nào xem vật, Nhạc Duyên lại đã biết này trong truyền thuyết Đông Phương Bất Bại dĩ nhiên tới đây chỗ đại sảnh.

Bởi vì liền tại chính mình cách đó không xa, hắn nghe thấy được một cổ quen thuộc hương thơm, còn có này quen thuộc dây đàn.

Cái kia một thuyền lá nhỏ Hồng Y nữ nhân!

Trong đầu nhớ tới ban ngày ở đằng kia Tây Hồ lên tao ngộ, lại lần nữa nghe thấy được quen thuộc mùi thơm cùng quen thuộc tiếng đàn, điều này làm cho Nhạc Duyên hiển hiện cái kia đánh hồng cây dù, hát lấy Tống từ, đùa bỡn nước suối tuyệt sắc giai nhân.

Ngươi, chính là này Đông Phương Bất Bại sao?

Trong nội tâm nghi hoặc đột nhiên bay lên, Nhạc Duyên tâm tình trở nên kỳ quái.

Ngươi, đến tột cùng là nam nhân vẫn là nữ nhân?

Nhạc Duyên không thể không có như vậy một cái quái dị ý niệm trong đầu.

Không hỏi, vẫn không nhúc nhích đạn, Nhạc Duyên chỉ là yên tĩnh nghe phía trước cách đó không xa này triệt

để biến mất trong bóng đêm giai nhân đạn lấy cầm.

Tiếng đàn sâu kín.

Này nương theo lấy nội kình làn điệu đúng là dùng Mai trang làm trung tâm, ẩn ẩn hướng bốn phương tám hướng tràn đi, cuối cùng lại là cả Hàng Châu cũng không sai biệt lắm bao phủ tại này cổ tiếng đàn phía dưới.

Tuy là đầy dẫy nội kình, nhưng là Nhạc Duyên cũng là ngoài ý muốn phát hiện này cổ nội kình đối với chính mình không có chút nào tổn thương.

Tại phía xa gần dặm bên ngoài cứ điểm.

“Ừ?”

“Đây là?”

Đang đợi cuối cùng tin tức Nhậm Doanh Doanh đang nghe này cổ tiếng đàn sau lập tức kinh ngạc đứng dậy, một cái thả người nhảy lên mái nhà, hướng tiếng đàn nơi phát ra chỗ nhìn lại, lại ngạc nhiên phát hiện chỗ đó dĩ nhiên là Mai trang.

“Chuyện gì xảy ra?”

Đồng dạng.

Đã muốn rơi vào nóc nhà, đứng ở một bên Hướng Vấn Thiên cũng lên tiếng, nhìn về phía xa xa trong ánh mắt cực kỳ lo lắng. Này cổ tiếng đàn trong này truyền lại ra

nội lực quả thực nhường Hướng Vấn Thiên kinh hãi.

“Tiếng đàn này…”

Lam Phượng Hoàng cũng là ngạc nhiên, này lén lút làm sao sẽ làm ra lớn như vậy động tĩnh? Mà tiếng đàn này, không hiểu cũng là nhường Lam Phượng Hoàng trong lòng có một loại cộng minh.

Nhạc công tử, cũng phải cẩn thận a!

Lam Phượng Hoàng dưới đáy lòng nhắc tới một câu, cũng là tại đây đạo tiếng đàn hạ đúng là chậm rãi nhắm mắt lại, tĩnh nghe.

Đồng thời.

Tây Hồ địa lao.

Đạo này tiếng đàn nương theo lấy nội kình tống xuất, cũng xuyên thấu tường đồng vách sắt đi đến thủy lao trong.

“Ừ?”

Nguyên bản thẳng đóng chặt lại hai mắt, đầu đầy tóc đen, nhưng là mặt tái nhợt hoảng như người chết nam tử đột nhiên mở to mắt, trong mắt lóe ra khát máu hào quang. Đang nghe này lọt vào tai tiếng đàn, nam tử trở nên đứng dậy, theo động tác, một thân này xiềng xích bắt đầu không ngừng va chạm đứng lên, phát ra đinh đinh đang đang âm thanh tại thủy lao trong qua lại động tĩnh.

“Đông Phương Bất Bại a!”

Một tiếng phẫn nộ gào thét, đầu đầy tóc đen cơ hồ như sư tử bình thường bành trướng loại dựng thẳng lên tới, cương thi bình thường trên gương mặt thì là khôn cùng phẫn nộ. Thoáng chốc, này đầu đầy tóc đen trong chớp mắt toàn bộ biến thành tuyết trắng vẻ, tại phối hợp một ít trương hoảng như người chết gương mặt, càng lộ vẻ dọa người.

“A! A! A!”

Tràn ngập nội kình rống giận lên tiếng, thủy lao trong lại tạc nâng đầy trời sóng nước, toàn bộ không gian một mảnh sương mù.

Trở tay khẽ hấp, này sương mù,che chắn hơi nước lập tức hướng nam tử lòng bàn tay mà đi, chỉ chốc lát sau liền tại hắn nơi lòng bàn tay hóa thành một đoàn môn bóng nước, lập tức bị nam tử ném ở bên cạnh trong nước, tung tóe ra một mảnh bọt nước.

“Nhốt ta nhiều năm như vậy! Ngươi rốt cục nghĩ đến muốn giết lão phu sao?”

Rét thấu xương hận ý theo này nghiến răng nghiến lợi bình thường cắn ra, thủy lao bên trong nguyên bản liền thấp kém ấm tựa hồ lại thấp không ít.

“Lão phu nhưng mà một mực tại chờ đợi ngươi a!”

Cừu hận, phẫn nộ, khát máu khí tức một mực tràn ngập

tại thủy lao ở bên trong, cuối cùng cũng là lại lần nữa bị này sâu kín tiếng đàn nơi bao bọc xuống tới.

Trong đại sảnh.

Trong bóng tối, chỉ có tiếng đàn sâu kín.

“Đạo vô tận hồng trần xa luyến,

Nói không hết nhân gian ân oán,

Thế thế đại đại đều là duyên.

Chảy giống nhau máu,

Uống vào giống nhau nước,

Con đường này từ từ lại dài xa.

…

Yêu giang sơn, càng thích mỹ nhân!

Cái đó anh hùng hảo hán tình nguyện cô đơn!

Binh sĩ tốt, toàn thân là gan!

Chí khí hào hùng tứ hải xa danh dương!

Nhân sinh ngắn ngủn mấy cái thu a,

Không say không bỏ qua!

Phía đông nhi ta mỹ nhân đâu,

Phía tây nhi Hoàng Hà chảy.

Tới nha đến rượu a.

Không say không bỏ qua.

Buồn tình phiền sự tình đừng yên tâm đầu.”

Trong bóng tối, uống rượu, nghe cầm, trong đầu hiện lên giai nhân bộ dáng, không hiểu, Nhạc Duyên cũng là nhớ tới này một ca khúc.

Là cầm?

Vẫn là tình?

Chương 057 : Giáo chủ! Giáo chủ! Giáo chủ! (bảy)

Chính văn 057 chương Giáo chủ! Giáo chủ! Giáo chủ! (bảy)

Cứ điểm.

Nhạc Duyên đã muốn trở về.

Chỉ là một mình hắn đơn độc ngốc trong phòng, nhìn qua trên mặt bàn hai cái vàng bạc lục lạc ngẩn người trong.

Vừa mới tại Mai trang chuyện phát sinh, Nhạc Duyên cái gì cũng không có nhắc tới, chẳng qua là ngắn gọn nói chút ít những vật khác, này cùng trong bóng tối chuyện phát sinh cũng là không có chút nào nhắc tới.

“…”

Nhậm Doanh Doanh Nhậm đại tiểu thư đối với cái này không có lên tiếng, hiển nhiên Nhạc Duyên tình như vậy huống giấu diếm một ít đồ vật, nhưng là trước mắt nhìn hắn biểu lộ Nhậm Doanh Doanh ngẫm lại cũng không có hỏi thăm, mà là cùng Hướng Vấn Thiên hai người ra khỏi phòng.

Ngược lại thân là Ngũ Tiên Giáo Giáo chủ Lam Phượng

Hoàng lưu lại.

Mang theo hai đàn rượu ngon.

Đưa cho Nhạc Duyên một vò, Lam Phượng Hoàng ngồi ở bên cạnh, tầm mắt cũng là rơi vào này trên mặt bàn còn đang không ngừng nhấp nhô vàng bạc lục lạc, trong mắt lóe ra nghi hoặc. Coi hắn ánh mắt, tự nhiên là có thể nhìn ra được này vàng bạc lục lạc chính là nữ nhi vật.

Mà Nhạc Duyên đi Mai trang sau, trên người cũng là nhiều hai thứ này món đồ, hiển nhiên vừa mới ở bên kia chuyện phát sinh cùng trong tưởng tượng có chút bất đồng.

“Nhạc công tử, ngươi này là thế nào đâu này?”

Nhõng nhẽo cười lấy, Lam Phượng Hoàng một bả đẩy ra trên tay vò rượu cái nắp, hào hớp một cái, hỏi: “Ta trong ấn tượng Nhạc công tử cũng không phải là trước mắt dạng như vậy!”

“…”

Ngẩng đầu, tiếp nhận Lam Phượng Hoàng đưa qua vò rượu, Nhạc Duyên cười, nói: “Phượng Hoàng cô nương, vừa rồi không phát hiện ta đang ngẩn người thôi!”

“Ha ha…”

Lam Phượng Hoàng vừa nghe lời này, cũng là cười.

Vừa mới Nhạc Duyên đúng là ngẩn người, nhưng bất

quá đem ngẩn người này một sự tình nói được như vậy trịnh trọng, Lam Phượng Hoàng đổ ra là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Ngày mai sự tình xem ra rất khó!”

Lam Phượng Hoàng cười cười, cũng không tại đem vấn đề quấn quýt tại Nhạc Duyên ngẩn người trên sự tình, mà là nếu có điều chỉ nói ra ý nghĩ của mình. Đêm nay, Nhạc Duyên tìm tòi Mai trang, cũng là tại đó nghe một đứng đầu khúc đàn, lại lần nữa sau khi trở về liền nhiều hai cái lục lạc, vấn đề này nghĩ đến không có đơn giản như vậy.

“…”

Nhạc Duyên không có trả lời Lam Phượng Hoàng vấn đề này, mà là chuyển dời đến cái khác phương hướng, hỏi: “Lam giáo chủ, tại ngươi trong ấn tượng Nhật Nguyệt thần giáo hiện Nhậm giáo chủ Đông Phương Bất Bại đến tột cùng là một cái dạng gì người?”

“Đông Phương Bất Bại…”

Nghe được cái này danh tự, cho dù là Lam Phượng Hoàng cũng không khỏi đánh một cái rùng mình, tựa hồ gần kề là một cái tên cũng đã có đầy đủ uy hiếp tính. Trầm ngâm sau nửa ngày, Lam Phượng Hoàng lúc này mới hơi có chút cười khổ nói nói: “Nhạc công tử, nói một câu làm cho người ta bị chê cười lời nói. Dù là ta Ngũ Tiên Giáo thuộc về Nhật Nguyệt thần giáo cấp dưới giáo phái, nhưng là cho tới bây giờ ta Lam Phượng Hoàng còn không có tư cách nhìn thấy Đông Phương Bất Bại

chân chính bộ dáng!”

Nói đến đây, Lam Phượng Hoàng chần chờ, lúc này mới nói tiếp: “Cho dù là Thánh Cô gần nhất những năm này cũng chưa từng gặp qua Đông Phương Bất Bại!”

“…”

Nghe đến đó, Nhạc Duyên liền biết đạo nhãn hạ những người này không có người nào chân chính gặp qua hiện tại Đông Phương Bất Bại, căn bản không biết trước mắt Đông Phương Bất Bại đến tột cùng là bộ dáng gì. Đến tột cùng là nam nhân, vẫn là nữ nhân, hay hoặc giả là cùng đã từng Doãn Chí Bình bộ dáng như vậy.

Ngẫm lại, Nhạc Duyên lại lần nữa hỏi: “Như vậy, không nói hiện tại Đông Phương Bất Bại là cái dạng gì, đã từng Đông Phương Bất Bại là bộ dáng gì?”

“Đã từng…”

Một đôi mắt to đẹp mắt nheo lại, Lam Phượng Hoàng quay đầu, một tay nhẹ nhàng gõ lấy chính mình cái cằm, cân nhắc lão sau nửa ngày, rồi mới lên tiếng: “Nghe nói lúc trước Đông Phương Bất Bại còn chưa trở thành Giáo chủ trước, là một người phong lưu lỗi lạc người!”

“Ngô, giống như là Nhạc công tử bình thường!”

Cuối cùng, Lam Phượng Hoàng tìm được một cái tốt hình dung đối tượng, chỉ vào Nhạc Duyên nói như vậy nói.

Giống ta bình thường?

Nhạc Duyên không khỏi sững sờ, Lam Phượng Hoàng cái này hình dung rất có ý tứ.

“Nói như vậy… Đông Phương Bất Bại là nam nhân?”

Nhạc Duyên cân nhắc, như vậy hỏi.

“Đương nhiên là nam nhân a!”

Lam Phượng Hoàng rất là ngoài dự tính vấn đề này, đón Nhạc Duyên tầm mắt, nói ra: “Đông Phương Bất Bại này đây thân nam nhi leo lên Giáo chủ vị! Nhạc công tử, vì cái gì nói như vậy?”

“Phượng Hoàng cô nương, ngươi nói này Đông Phương Bất Bại có thể không thể nào là một nữ nhân nữ giả nam trang?”

Trầm mặc sau nửa ngày, Nhạc Duyên rốt cục hỏi ra bản thân đáy lòng ý nghĩ.

Nữ giả nam trang?

Lần này cũng là đến phiên Lam Phượng Hoàng sững sờ, nàng còn chưa bao giờ như vậy nghĩ tới vấn đề này. Tuy nhiên Lam Phượng Hoàng chưa bao giờ cùng Đông Phương Bất Bại đối mặt qua, nhưng là tại trong giáo trong truyền thuyết nhưng vẫn là có thể biết được Đông Phương Bất Bại đã từng một ít tình huống.

Phong lưu phóng khoáng!

Đa tình càng giống như vô tình!

Đông Phương Bất Bại là có thê thiếp, nhưng là nhưng vẫn không có hậu người, quan trọng hơn là còn có một loại khó tả cô đơn cảm giác. Người giống như thiên biến, ai cũng không biết Đông Phương Bất Bại đến tột cùng suy nghĩ cái gì, đến tột cùng muốn làm gì, nghĩ muốn được cái gì.

Trong truyền thuyết, Đông Phương Bất Bại chân chính bộ dáng chỉ có Nhậm Ngã Hành Nhâm lão Giáo chủ biết rõ.

Điểm này tình huống, mặc dù là Lam Phượng Hoàng cũng nghe qua một ít.

Nhưng nếu là này Đông Phương Bất Bại là nữ giả nam trang lời nói… Lam Phượng Hoàng cũng là không khỏi hít sâu một hơi.

Điều đó không có khả năng!

Đây tuyệt đối không có khả năng!

Đường đường được xưng đệ nhất thiên hạ Đông Phương Bất Bại tại sao có thể là một nữ nhân?

Nghĩ tới đây, Lam Phượng Hoàng đột nhiên gắt gao chằm chằm vào Nhạc Duyên, nhỏ giọng mở miệng hỏi: “Chẳng lẽ lại Nhạc công tử đêm nay đã muốn gặp được này Đông Phương Bất Bại?”

“… Không biết!”

Lắc đầu, Nhạc Duyên quả nhiên là không biết khuya hôm nay gặp được người nọ đến cùng là đúng hay không. Chỉ là tại Nhạc Duyên trong đầu, tổng hội không giải thích được nhớ tới cái kia hồng y nữ tử.

Nhìn qua Nhạc Duyên này hơi có chút chần chờ lời nói, Lam Phượng Hoàng hồi tưởng lại đêm nay này trận phiêu đãng, bao dung toàn bộ Hàng Châu tiếng đàn, như vậy công lực cũng chỉ có thể là này truyền thuyết Đông Phương Bất Bại. Nói như vậy, khuya hôm nay Nhạc công tử tất nhiên là gặp phải Đông Phương Bất Bại.

Mà thôi trước Nhạc công tử lời nói…

Chẳng lẽ lại truyền thuyết này trong Đông Phương giáo chủ thật đúng là một nữ nhân nữ giả nam trang?

Lam Phượng Hoàng cảm giác mình thế giới quan có chút tan vỡ, lắc đầu, quyết định đem ý nghĩ này cho đè xuống. Dù sao, Đông Phương Bất Bại đến tột cùng là gì bộ dáng, ban ngày buổi trưa liền có thể biết được chân chính tình huống.

“Tính!”

“Không nói những thứ này!”

“Chúng ta uống rượu a! Móa!”

Đem những thứ này phiền lòng sự tình ném ở một bên,

Nhạc Duyên giơ tay lên trong vò rượu, hướng Lam Phượng Hoàng ý bảo.

“Cạn!”

Trong tay vò rượu pằng một chút cùng Nhạc Duyên trong tay vò rượu phanh một chút, Lam Phượng Hoàng liền xốc lên thân dưới lam bầy, đi chân trần dẫm nát trên ghế, ngửa đầu uống thả cửa đứng lên.

Uống thả cửa khí khái tự nhiên là lây nhiễm người.

Lại càng không cần phải nói như vậy uống thả cửa người còn là một cá nữ nhân.

Thấy ở đây, Nhạc Duyên tự nhiên cũng sẽ không ngoại lệ.

Mỹ nhân cùng rượu, nhất là làm hai người hợp nhất thời điểm, cũng là càng có mị lực.

…

Lam Phượng Hoàng là hồng một trương mặt ngọc trở về, một đường đi ra ngã trái ngã phải, cả người cười hì hì một mực cười ngây ngô lấy ra khỏi phòng, còn thỉnh thoảng dùng một đôi ngọc thủ nhẹ nhàng bưng lấy chính mình hai má một cá nhân tại đó cười ngây ngô.

Bên ngoài.

Nhậm Doanh Doanh Nhậm đại tiểu thư thì là yên tĩnh đứng ở dưới ánh trăng, chờ đợi cuối cùng kết quả. Bất

quá tại nhìn thấy đi tới Lam Phượng Hoàng là như thế bộ dáng sau, nàng cũng không khỏi nhăn cau mày.

Lam Phượng Hoàng làm sao sẽ biến thành như vậy?

Tiến lên đây, Nhậm Doanh Doanh liền ngửi được một cổ đâm người mùi rượu, nhưng là để cho Nhậm Doanh Doanh bất đắc dĩ vẫn là Lam Phượng Hoàng nhìn thấy chính mình sau, lập tức vui tươi hớn hở lên tiếng nói: “Thánh Cô a, ta nói với ngươi cá chuyện cười…”

“…”

Nhậm Doanh Doanh thấy thế nhăn hạ lông mày, chỉ có thể một bả túm qua Lam Phượng Hoàng, kéo ra ngoài.

Mà trong phòng.

Nhạc Duyên nhìn qua Lam Phượng Hoàng biến mất tại cửa ra vào bóng lưng sau, nhưng cũng là có chút buồn cười. Nếu là bình thường cũng may, nhưng ở này rượu ngon mãnh liệt, Lam Phượng Hoàng lá gan càng phát lớn. Nhạc Duyên tùy ý nói mấy cái chuyện cười, hơn nữa dùng bốn phía nhân vật tới nêu ví dụ tử, lập tức Lam Phượng Hoàng vui mừng.

Cuối cùng.

Liền Nhạc Duyên trên tay nửa bình tửu thủy cũng hạ Lam Phượng Hoàng bụng.

Hơn nữa Nhạc Duyên coi như là phát hiện Lam Phượng Hoàng một cái không lớn không nhỏ khuyết điểm, nàng

uống rượu tuy là hào sảng, nhưng là nàng tửu lượng thật lòng lớn đi nơi nào.

Uống rượu rất ưa thích vỗ bàn hô to gọi nhỏ, nương theo lấy đinh đinh đang đang trong tiếng, còn ưa thích huýt gió, huýt sáo đùa giỡn lưu manh, đương nhiên nhưng thật ra là tại dùng miệng tiêu gọi xà.

Đây cũng là Nhạc Duyên vừa mới nhìn thấy Lam Phượng Hoàng say rượu bộ dáng.

Bất quá đang cùng Nhật Nguyệt thần giáo mấy người giao lưu ở bên trong, này Lam Phượng Hoàng nhưng cũng là duy nhất tâm tư so sánh thuần khiết người.

Thời gian qua rất nhanh đi.

Vào lúc giữa trưa.

Mai trang.

Tại Đông Phương Bất Bại an bài, một mực bị nhốt tại Tây Hồ thủy lao trong trước Giáo chủ Nhậm Ngã Hành bị người từ Tây Hồ trong địa lao cho mang đi ra.

Bởi vì dẫn sử dụng trước khói mê, trọn vẹn nhường Nhậm Ngã Hành đếm canh giờ đều ở toàn bộ thủy lao khói mê ở bên trong, cho dù là Nhậm Ngã Hành công lực tại thâm hậu lại cũng không có cách nào, chỉ có thể sinh sinh mê ngất đi. Khi hắn thanh tỉnh sau, người cũng là đã muốn dẫn tới mặt đất trong trang.

Vải đỏ phấp phới.

Nhật Nguyệt thần giáo giáo kỳ càng cắm đầy Mai trang.

Dưới ánh mặt trời chói chang.

Nhậm Ngã Hành cả người bị áp trong sân.

Một thân khóa sắt triệt để cột vào bốn phía trên cây cột, ở giữa thì là buộc Nhậm Ngã Hành.

Bởi vì tại trong địa lao thời gian quá dài chưa từng gặp qua ánh mặt trời, cho dù là Nhậm Ngã Hành lúc này đã muốn thanh tỉnh, nhưng là hắn vẫn không dám đột nhiên mở to mắt.

Bởi vì này dạng sẽ cho ánh mắt hắn mang đến thật lớn tổn thương, rất có thể sẽ được biến thành người mù.

Nhưng là mặc dù là như vậy, tại Nhậm Ngã Hành bốn phía vẫn không dám có bất kỳ người dám đứng ở bên cạnh, bởi vì, chính là vì Nhậm Ngã Hành một ít tay Hấp Tinh Đại Pháp.

Giờ phút này Nhậm Ngã Hành chính nhắm mắt trầm tư, nhưng cũng là tại dưỡng thần ở bên trong, chờ Đông Phương Bất Bại đã đến.

Hắn một thân công lực tuy nhiên gặp giam cầm, nhưng là không có phế lại, điểm này nhường Nhậm Ngã Hành rất là ngoài ý muốn. Chẳng lẽ lại Đông Phương Bất Bại là nghĩ muốn tại giáo chúng nhìn soi mói, đem chính mình bắn chết sao? Trong nội tâm bối rối lấy Đông Phương Bất Bại làm như thế nguyên nhân.

Nhậm Ngã Hành đang đợi.

Rất nhanh.

Mặt trời đã đến ở giữa, cũng đã là vào lúc giữa trưa.

Với tư cách xử quyết Nhậm Ngã Hành Mai trang tứ hữu liếc nhìn nhau, thẳng đến lúc này Đông Phương giáo chủ cũng còn chưa tới, đây tột cùng là đang làm gì thế?

Bốn người lúc này còn thật không biết nên làm như thế nào.

Chẳng lẽ lại trực tiếp loạn tiễn bắn chết Nhậm Ngã Hành?

Đang lúc bốn người suy nghĩ là chuyện gì xảy ra thời điểm, mấy đạo tiếng xé gió vang lên.

Lập tức mấy đạo nhân ảnh rơi trong sân.

Mà một bên giơ cung tiễn mười mấy tên giáo chúng thì là bị người dùng đao lấy cực nhanh tốc độ đánh chết.

“Phụ thân!”

Lên tiếng là Nhậm Doanh Doanh, tại nhìn thấy cha mình đầu đầy tóc trắng, bị vô số khóa sắt buồn ngủ trong đó Nhậm Ngã Hành. Lập tức nhào tới.

“Là Doanh Doanh sao?”

Cho dù là mười năm không thấy, cho dù là cách thời gian dài như vậy, Nhậm Ngã Hành vẫn biết được đánh về phía chính mình chính là là nữ nhi của mình Nhậm Doanh Doanh. Ở một bên, thì là Hướng Vấn Thiên, Lam Phượng Hoàng đám người đang tại ngăn cản giáo chúng tiến công.

Về phần Mai trang tứ hữu cũng là một cách không ngờ không có có bất kỳ động thủ tâm tư, chỉ là lẳng lặng đem mấy người vây quanh mà thôi, điều này làm cho một mực phòng bị lấy Nhạc Duyên rất là ngoài ý muốn.

Tay nâng kiếm rơi.

Nhậm Doanh Doanh hai kiếm chém đứt khóa sắt sau, trên tay nàng đoản kiếm thực sự báo hỏng.

Đem Nhậm Ngã Hành từ mặt trời đã khuất vịn tại chỗ thoáng mát sau, lúc này một mực đóng chặt lại hai mắt Nhậm Ngã Hành rốt cục chậm rãi mở to mắt.

Nhập nhãn đệ nhất nhân không phải Nhậm Doanh Doanh, cũng không phải Hướng Vấn Thiên, lại càng không là Lam Phượng Hoàng, mà là chính hướng Nhậm Doanh Doanh đi tới Nhạc Duyên.

“Đông Phương Bất Bại!”

Một cổ đủ lấy đáng sợ sát khí mãnh liệt ra, Nhậm Ngã Hành trợn mắt cặp trợn, tay phải mở ra, trực tiếp một móng chụp vào Nhạc Duyên.

Thoáng chốc.

Nhậm Doanh Doanh sững sờ.

Hướng Vấn Thiên sững sờ.

Lam Phượng Hoàng cũng sững sờ.

Nhưng là nhất ngạc nhiên cũng là Nhạc Duyên.

Chương 058 : Giáo chủ! Giáo chủ! Giáo chủ! (tám)

Chính văn 058 chương Giáo chủ! Giáo chủ! Giáo chủ! (tám)

Đông Phương Bất Bại!

Nương theo lấy Nhậm Ngã Hành rống giận, dùng Hấp Tinh Đại Pháp được đến một thân vô cùng công lực thâm hậu ầm ầm bộc phát, ra chiêu đối tượng dĩ nhiên là Nhạc Duyên. .

Mọi người tại đây hoàn toàn ngạc nhiên.

Nhậm Doanh Doanh đã là chỉ ngây ngốc đứng ở nơi đó, hoàn toàn là trở tay không kịp. Mà Lam Phượng Hoàng càng vô cùng ngoài ý muốn, đối với Nhậm Ngã Hành vừa mới những lời này chấn sợ thần thất thố.

Về phần Hướng Vấn Thiên cũng rất là ngoài ý muốn.

Trong lòng ba người đồng thời bay lên một cái tâm tư đúng là… Chính mình làm nửa ngày, tìm kiếm tới trợ giúp liền lão Giáo chủ người dĩ nhiên là hiện Nhậm giáo chủ Đông Phương Bất Bại?

Loại này đột nhiên tới tình huống, quả thực làm cho người ta kinh ngạc.

Đông Phương Bất Bại tại trong giáo được xưng đệ nhất thiên hạ, càng là có thêm thiên biến danh xưng.

Nghĩ đến, lão Giáo chủ Nhậm Ngã Hành tự nhiên sẽ không nhận lầm.

Với tư cách Nhậm Ngã Hành sinh tử cừu nhân Đông Phương Bất Bại, Nhậm Ngã Hành không có lý do gì sẽ nhận lầm. Có thể nói, Đông Phương Bất Bại cho dù là hóa thành tro cốt, Nhậm Ngã Hành cũng có thể đem nhận ra.

Cho nên.

Làm Nhạc Duyên đứng ở phía trước cách đó không xa thời điểm, Nhậm Ngã Hành lập tức đem đối phương nhận ra.

Cái kia bộ dáng!

Cái kia bộ dáng!

Nhậm Ngã Hành đến bây giờ còn hồi ức rành mạch, hắn còn rõ ràng ký đối phương thừa dịp chính mình đánh bại, cười ha hả nói xong câu nói kia ——

“Nhậm giáo chủ, ta là lừa ngươi!”

Lập tức một chưởng, chung kết hắn sự thống trị, đưa hắn đưa vào Tây Hồ thủy lao.

Nhưng là kinh hãi nhất người không phải những người

khác, mà là Nhạc Duyên.

Nghe tới Nhậm Ngã Hành nhìn về phía chính mình này đột nhiên một câu rống giận sau, Nhạc Duyên lúc này tựu là ngẩn ngơ.

Đông Phương Bất Bại?

Đây là đang gọi ta phải không?

Điều này sao có thể!

Trong đầu ý niệm trong đầu vừa mới hiện lên, Nhậm Ngã Hành chưởng đã đến trước mặt mình.

“Hừ!”

Hừ lạnh một tiếng, tay phải sau duỗi, cắm ở bên hông một thanh mới tinh quạt xếp đã muốn xuất hiện tại trên tay. Lập tức, quạt xếp trực tiếp điểm hướng Nhậm Ngã Hành lòng bàn tay.

Bùm!

Một tiếng giống như môn bóng nước nổ trầm đục vang lên.

Trong không khí lập tức chấn động, hai người dưới chân bàn đá xanh thoáng chốc từng mảnh vỡ vụn.

Hấp Tinh Đại Pháp!

Nhậm Ngã Hành hai mắt tức giận trừng, phối hợp với

này hoảng như người chết bình thường trắng bệch gò má, một thân chiêu bài võ công cũng là đã muốn dùng dùng đến.

Lập tức.

Một cổ khôn cùng hấp lực từ Nhậm Ngã Hành lòng bàn tay phát ra, tại Nhạc Duyên trước mặt, không khí đã bắt đầu chậm rãi chấn động lên, dùng Nhậm Ngã Hành lòng bàn tay bắt đầu xoay tròn, hình thành một cái không khí dòng nước xoáy, cự đại hấp lực từ trong đó tán phát ra.

Trên mặt đất đá vụn mảnh, còn có cái khác một ít đồ vật đã bắt đầu rung động, chậm rãi phiêu lên.

Vạt áo phiêu động, đầu đầy tóc đen cũng bắt đầu vũ động đứng lên.

“Hấp Tinh Đại Pháp!”

Đối mặt Nhậm Ngã Hành Hấp Tinh Đại Pháp, Nhạc Duyên lại không có chút nào ngoài ý muốn, trên mặt bất quá là lòe ra một tia kinh ngạc, nhưng lại không có chút nào lo lắng.

Cho dù là mình bây giờ đang tại dùng quạt xếp ngăn cản Nhậm Ngã Hành hữu chưởng.

Này là chuyện gì xảy ra?

Nhậm Ngã Hành trong nội tâm cũng đồng dạng hiện lên một tia kinh ngạc, vừa mới chính mình chẳng qua là hấp thụ đến một tia công lực, cái khác sau người trước mắt

cũng đã làm như không sót thân, lại hình như là một cái toàn thân vô công lực người, cũng là tại cũng hấp thu không tới mảy may công lực.

Chẳng lẽ lại Đông Phương Bất Bại tu tập Quỳ Hoa Bảo Điển đã muốn tu đến thiên nhân hoá sinh, tự thân rất tròn nhất thể tình trạng này sao?

Nhậm Ngã Hành biết rõ Quỳ Hoa Bảo Điển là nhất bộ cái dạng gì võ học, nhưng là hắn nhưng không biết Quỳ Hoa Bảo Điển đến tột cùng có gì loại lợi hại.

Nhưng là trước mắt cùng Nhạc Duyên đối bính một chiêu, cũng là từ cho là mình đã muốn hiểu rõ trong đó một ít đồ vật.

Bùm!

Bày tay trái cái rơi, trực tiếp ngồi ở tại chính mình trên mu bàn tay.

Nhạc Duyên một thân quan tưởng lực lượng ầm ầm bộc phát, trực tiếp đem Nhậm Ngã Hành đánh lui ra, mà Nhạc Duyên đồng thời cũng lui ra phía sau hai bước.

Chính giữa phiến đá cũng là tại dưới một kích này triệt để nát bấy, toàn bộ trong đại sảnh đã là loạn thất bát tao.

“Đông Phương huynh đệ!”

“Hảo thủ đoạn a!”

Thối lui, Nhậm Ngã Hành hai tay gánh lưng, trên mặt âm lãnh nhìn xem Nhạc Duyên, kỳ quái nói ra: “Ngươi đây là muốn đem chúng ta một mẻ hốt gọn a!”

“…”

Nhạc Duyên cũng là ngồi ở bên cạnh trên mặt ghế, đón Nhậm Ngã Hành tầm mắt, hiện tại hắn đã là đầy bụng lửa giận, tiếng cười lạnh, nói: “Ta nói Nhậm giáo chủ, ngươi sẽ không phải là tại Tây Hồ địa lao nhốt thời gian quá dài, thế cho nên mắt mờ a!”

“Ta với ngươi Nhậm Ngã Hành vốn không gặp mặt, cũng là vừa thấy mặt đã xem ta vì cừu nhân!”

“Thật đúng buồn cười!”

Trong tay quạt xếp mở ra, Nhạc Duyên nghiêng đầu, nhìn trước mắt cái này cũng là trong giang hồ thanh danh hiển hách Nhậm Ngã Hành.

Trước mắt này loại tình huống, không nói Nhậm Doanh Doanh, Hướng Vấn Thiên cùng Lam Phượng Hoàng há hốc mồm, cho dù là Mai trang tứ hữu cũng là không hiểu ra sao. Bất quá tại có tối hôm qua Giáo chủ phân phó sau, bốn người ngược lại vây ở bên ngoài, lại không có chút nào tiến vào đại sảnh tính toán.

Trước mắt, tựa hồ bọn họ tại nội hồng.

Chẳng qua là này Nhậm Ngã Hành trong miệng Đông Phương Bất Bại này một cái từ ngữ quả thực nhường bốn người hù đến.

“Phụ thân!”

Lên tiếng là Nhậm Doanh Doanh, nàng khi còn bé gặp qua Đông Phương Bất Bại, tại nàng trong ấn tượng, Đông Phương Bất Bại hẳn không phải là cái dạng này. Cho nên, nàng cũng cho rằng là chính mình phụ thân tại trong địa lao bị nhốt quá lâu, mắt mờ, nói: “Đây là Nhạc Duyên Nhạc thiếu hiệp, không phải Đông Phương Bất Bại! Đông Phương Bất Bại không phải cái dạng này!”

“Hừ!”

Nhưng mà Nhậm Ngã Hành nghe vậy cũng là cười lạnh một tiếng, nói: “Dịu dàng ngươi không giải thích được ngươi cái này Đông Phương thúc thúc, nhưng hắn là được xưng thiên biến thiên diện người, trước mắt diện mạo mới là hắn chân chính diện mạo!”

Nhậm Doanh Doanh nghe vậy lập tức ngạc nhiên.

Vì vậy nhìn về phía Nhạc Duyên trong ánh mắt sinh ra sợi sợi hoài nghi.

Hướng Vấn Thiên lại càng không cần phải nói, Nhậm Ngã Hành nói cái gì, cơ hồ chính là cái gì người. Thử nghĩ, vì cái gì đoàn người mình cử động bị Đông Phương Bất Bại vuốt rõ ràng như vậy, làm nửa ngày tại bọn hắn bên người chính là chỗ này Đông Phương Bất Bại a!

Chỉ có Lam Phượng Hoàng không tin.

Nàng là thế nào cũng không thấy phải Nhạc Duyên là này Đông Phương Bất Bại. Nói tiếp Nhạc Duyên cùng Ngũ Tiên Giáo có sâu xa, nhưng là trước mắt, đối mặt Nhậm Ngã Hành, Lam Phượng Hoàng hít sâu một hơi, vẫn là cố nén kinh hãi, nói: “Nhậm giáo chủ, người ta cũng không tin Nhạc Duyên Nhạc công tử chính là Đông Phương Bất Bại!”

“Nếu không lời nói, nếu như là Đông Phương Bất Bại, như vậy hắn căn bản không có tất yếu tốn hao nhiều thời gian như vậy tới những chuyện này, chỉ cần đem chúng ta một mẻ hốt gọn, về phần Nhâm lão Giáo chủ…” Còn lại lời nói cũng không nói gì, nhưng là bên trong ý tứ đã muốn hiểu rõ.

Nhậm Ngã Hành nhốt tại Tây Hồ địa lao, làm sao thao túng cũng có thể.

“Ừ?”

Nhậm Ngã Hành nghe lời này, chậm rãi xoay người, tầm mắt rơi vào Lam Phượng Hoàng trên người, này khiếp người tầm mắt gắt gao chằm chằm vào Lam Phượng Hoàng.

“…”

Đối mặt Nhậm Ngã Hành bức nhân tầm mắt, Lam Phượng Hoàng không khỏi lui về phía sau hai bước, đinh đinh đang đang trong tiếng nhưng Lam Phượng Hoàng vẫn là cứng đầu chằm chằm vào Nhậm Ngã Hành, nàng cảm giác mình không có nói sai.

Là đúng tựu là đúng!

Là sai tựu là sai!

Thân là Miêu Cương nhi nữ, Lam Phượng Hoàng tại ở phương diện khác rất là trực tiếp.

“Tiểu cô nương, nhìn ngươi bộ dáng xác nhận Đông Phương Bất Bại người!”

Thoại âm rơi xuống, Nhậm Ngã Hành cũng là ra tay, lần này ra tay đối tượng không phải Nhạc Duyên, ngược lại là bác bỏ hắn lời nói Lam Phượng Hoàng.

“! ! !”

Nhậm Ngã Hành đột nhiên ra tay lại lần nữa nhường tất cả mọi người ngoài ý muốn, Nhậm Doanh Doanh càng không kịp ngăn cản.

Chỉ là Nhạc Duyên đối mặt loại tình huống này, nhưng trong lòng thì càng cố gắng tức giận. Tại Nhậm Ngã Hành ra tay nháy mắt, Nhạc Duyên cũng có động tác. Một thân khinh công vận tới cực điểm, trực tiếp lẻn đến Lam Phượng Hoàng trước mặt, một bả kéo qua Lam Phượng Hoàng, đồng thời một chưởng nghênh hướng Nhậm Ngã Hành.

Oanh!

Một hồi nổ trong đại sảnh nổ vang.

Này văng khắp nơi kình khí trực tiếp đem đầy đại sảnh

cái bàn toàn bộ nổ nát, Nhậm Doanh Doanh cùng Hướng Vấn Thiên hai người tức thì bị này đầy trời kình khí cưỡng bức lui ra ngoài. Về phần Lam Phượng Hoàng cũng là bị Nhạc Duyên gắt gao kéo ra phía sau mình, hộ xuống tới.

“Nhậm Ngã Hành a!”

“Ngươi quả thực làm cho người ta phẫn nộ a!”

Hướng tự mình ra tay, Nhạc Duyên có thể cho rằng Nhậm Ngã Hành chính là nhốt quá lâu, thần kinh lên có vấn đề, mắt mờ cái gì, nhưng là trước mắt Nhậm Ngã Hành cũng là hướng cứu hắn xuất lực Lam Phượng Hoàng ra tay, điều này thực làm cho người ta tức giận.

Nghĩ tới Nhậm Ngã Hành bảo thủ tự đại, nhưng là không ngờ rằng Nhậm Ngã Hành lại như vậy tùy ý.

Như vậy người, có thể nào đặt ở giang hồ?

Không giết đối phương, ít nhất cũng cần phế bỏ Nhậm Ngã Hành này một thân công phu.

Từ đầu đến cuối đến nay, đây là Nhạc Duyên lần thứ hai như vậy phẫn nộ, lần đầu tiên là vì Xích Luyện Tiên Tử, cuối cùng cho gánh vác một thân này tội nghiệt, nhưng là trước mắt cũng là Nhạc Duyên lần thứ hai phẫn nộ. Nhạc Duyên phẫn nộ sẽ không biểu hiện ở trên mặt, dù là mặc dù là như vậy, hắn cực kỳ tức giận thanh âm nhưng lộ vẻ ôn hòa, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Một bả vung ra Lam Phượng Hoàng, hạ quyết định Nhạc

Duyên một thân công lực cơ hồ vận đến đỉnh, triệt để trong đại sảnh cùng Nhậm Ngã Hành đưa trước tay.

Có thể nói, đang cười kiêu ngạo trong trừ bỏ Đông Phương Bất Bại không nói, đan tựu tại công lực thâm hậu đi lên nói, này Nhậm Ngã Hành tuyệt đối là tại cho nên võ hiệp trong thế giới đều có thể có là số má người, một tay Hấp Tinh Đại Pháp tuy nhiên chỗ thiếu hụt khá lớn, nhưng là quả thực mang đến cho hắn khó có thể tưởng tượng nội lực thâm hậu.

“Phượng Hoàng! Ngươi không có chuyện gì a!”

Trong lời nói, Nhậm Doanh Doanh rất là xấu hổ, cha mình như vậy cách làm quả thực là nàng này nữ nhi cũng nhìn không được.

“…”

Lam Phượng Hoàng chỉ là lắc đầu, không nói tiếng nào, bất quá nhìn về phía này đại sảnh trong ánh mắt lại tràn đầy lo lắng.

Cận thân dán đấu.

Bởi vì Hấp Tinh Đại Pháp tại Nhạc Duyên trên người nâng không tới cái tác dụng gì, Nhậm Ngã Hành cũng chỉ có thể đổi lại cái khác phương thức cùng Nhạc Duyên tiến hành chiến đấu, chưởng pháp, quyền pháp, cước pháp, thậm chí là khinh thân công pháp, hai người cơ hồ cùng thi triển sở học.

Nhưng là một phen đánh nhau xuống tới, Nhậm Ngã

Hành lại phát hiện tại chiêu thức tinh diệu phía trên, mình đã là chỗ tại hạ phong, cho dù là tại công lực lên chính mình tựa hồ cũng so với đối phương mạnh không nhiều lắm.

Nhất là đối phương một thân này khinh công, càng làm cho Nhậm Ngã Hành quả thực kiêng kị.

Hai người giao thủ kình khí tứ tán, nhưng là càng đánh càng nhanh hai người khí kình cơ hồ một mực trong đại sảnh tích lũy, càng không kịp tan rã.

Cuối cùng chỉ nghe một hồi liên tục vỡ vang lên trong tiếng, cả tòa đại sảnh cứ như vậy đổ ra sụp đổ xuống.

Cơ hồ đồng thời.

Hai đạo nhân ảnh từ thế thì sập trong trong đại sảnh càng đi ra, tại giữa không trung đối với một chưởng sau, lúc này mới rơi vào hai bên.

"…"

Không có lên tiếng, Nhậm Ngã Hành đem trong miệng này một ngụm máu tươi ngạnh sanh sanh nuốt vào, tầm mắt rơi vào đối phương khóe miệng đồng dạng là chiếm không ít vết máu Nhạc Duyên.

Về phần này đứng ở bốn hẻo lánh Mai trang tứ hữu, Nhậm Ngã Hành trong cả đời trừ Đông Phương Bất Bại cùng Hoa Sơn Phong Thanh Dương cùng với Thiếu Lâm Phương Chứng cùng Võ Đang Trùng Hư, những người khác Nhậm Ngã Hành trên cơ bản đều là bỏ qua,

căn bản không có để ở trong mắt .

“Giáo chủ!”

“Giáo chủ!”

“Giáo chủ!”

Liên tục ba tiếng tiếng kêu trong sân vang lên.

Tiếng thứ nhất là Hướng Vấn Thiên đối với Nhậm Ngã Hành xưng hô, mà tiếng thứ hai cũng là một đạo lười biếng giọng nữ đối với Nhạc Duyên la lên, mà tiếng thứ ba thì là hỗn hợp tiếng nói, là Mai trang tứ hữu đồng thời khom người xưng hô, cũng là đối với ngôi thứ hai hô.

Thoáng chốc.

Toàn bộ trong sân an tĩnh lại.

Chương 059 : Đông Phương Bất Bại

Chính văn 059 chương Đông Phương Bất Bại

Giáo chủ!

Giáo chủ!

Giáo chủ!

Liên tục ba tiếng hiệu triệu, cũng là đại biểu cho ba người. .

Làm đây cơ hồ là trăm miệng một lời thoại âm rơi xuống sau, ở đây cơ hồ là tất cả mọi người sửng sốt.

Nhậm Ngã Hành sửng sốt là này đi ra thân mặc màu đỏ cẩm bào nữ nhân, mà Nhạc Duyên sửng sốt đồng dạng cũng là cái này thân mặc màu đỏ cẩm bào nữ nhân.

Mày ngài che trời.

Tuy là nữ tử, nhưng lại làm cho người một loại thân cư địa vị cao cảm giác.

Nhất là tại nhìn thấy Mai trang tứ hữu bốn người toàn bộ khom người tương đối thời điểm, tất cả mọi người đã muốn biết được người trước mắt thân phận chân chính —— Đông Phương Bất Bại.

Cái kia đoạt Nhậm Ngã Hành Giáo chủ vị, được xưng đệ nhất thiên hạ Đông Phương Bất Bại.

"…"

Không phải ngày đó đủ để phủ kín toàn bộ thuyền con quần đỏ, lúc này xuất hiện tại Nhạc Duyên trước mặt nữ tử bất quá là màu đỏ xen lẫn chút ít nhạt tơ vàng tuyến cẩm bào. Một thân đẹp đẽ quý giá, một thân lười biếng.

Nữ nhân này chính là Đông Phương Bất Bại?

Nhạc Duyên tuy nhiên trong nội tâm đã có suy đoán, nhưng là tại mặt đối trước mắt cục diện thời điểm hắn vẫn là nhịn không được sững sờ.

Hắn hoàn toàn không cách nào tưởng tượng một cái bạn thuyền con dạo chơi Tây Hồ, cầm lấy hồng cây dù nghịch nước hát lấy Tống từ tuyệt sắc giai nhân chính là trong truyền thuyết Đông Phương Bất Bại, tại nghĩ tới ngày đó chuyện phát sinh, Nhạc Duyên liền tuyệt này vui đùa mở lớn.

Đồng dạng.

Nhậm Ngã Hành cũng là vô cùng ngạc nhiên.

Hắn là gặp qua Đông Phương Bất Bại diện mạo, tại hắn trong ấn tượng Đông Phương Bất Bại hẳn là Nhạc Duyên, nhưng là trước mắt cục diện này tựa hồ…

Không chỉ có là Nhạc Duyên cùng Nhậm Ngã Hành hai cái người trong cuộc như thế.

Những người khác như Nhậm Doanh Doanh Nhậm đại tiểu thư, Hướng Vấn Thiên còn có Lam Phượng Hoàng ba người đồng dạng là mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên.

Không phải là Đông Phương thúc thúc à…

Tại Nhậm Doanh Doanh đã từng trong trí nhớ, Đông Phương Bất Bại hẳn là thân nam nhi, nhưng là trước mắt này một thân lười biếng xa hoa, một thân này đủ để cho nữ nhân xấu hổ tuyệt sắc, còn có này muốn nói còn nói thần sắc cũng đủ để cho đồng dạng thân là nữ nhân Nhậm Doanh Doanh cảm thấy hâm mộ.

Thân là Nhật Nguyệt thần giáo tả sứ Hướng Vấn Thiên, đồng dạng là mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên.

Hướng Vấn Thiên tự nhiên là cùng Đông Phương Bất Bại coi như là công qua sự tình, nhưng cũng biết hiểu đối phương có lấy thiên biến xưng hô cùng năng lực, nhưng là biến thành trước mắt cái này bộ dáng đây cũng quá qua chút ít a?

Cùng những người khác ngược lại.

Lam Phượng Hoàng đang nhìn đến Đông Phương Bất Bại bộ dáng sau, nàng nhưng trong lòng thì có một loại quả thế cảm giác. Hồi tưởng lại tối hôm qua, cùng Nhạc Duyên đối thoại, Lam Phượng Hoàng cũng là suy nghĩ Nhạc Duyên Nhạc công tử tựa hồ là đã sớm biết được Đông Phương Bất Bại thân phận chân chính.

…

Đương nhiên.

Nhạc Duyên tại kinh ngạc trước mắt nữ nhân chính là này trong truyền thuyết Đông Phương Bất Bại thời điểm, chỉ chốc lát sau mình cũng kịp phản ứng, tâm tư cũng là rơi vào đối phương vừa mới này nhắc tới câu nói kia.

Giáo chủ!

Nhạc Duyên tự nhiên là nghe được đối phương không phải kêu Nhậm Ngã Hành, mà gọi là lấy chính mình.

Giáo chủ!

Nhật Nguyệt thần giáo Giáo chủ!

Ta là Nhật Nguyệt thần giáo Giáo chủ?

Nhạc Duyên hơi có chút ngẩn người, trong nội tâm trong khoảng thời gian ngắn bay lên một loại không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung cảm giác. Này một thân xưng hô, lại cho Nhạc Duyên một loại vốn nên như thế cảm giác, chính mình bổn phải là này Nhật Nguyệt thần giáo Giáo chủ cảm giác.

Ai là Đông Phương Bất Bại?

Nhậm Ngã Hành trong đầu có chút loạn, hơn nữa tại không thấy mặt trời Tây Hồ thủy lao trong nhốt nhiều năm như vậy, này vừa ra tới lại gặp thấy vậy tràng cảnh. Cho dù là Nhậm Ngã Hành chính là giang hồ kiêu hùng, tại lúc này hắn đầu óc cũng có chút hỗn loạn.

Đông Phương Bất Bại chân chính diện mạo đến tột cùng là cái dạng gì?

Chẳng lẽ lại lúc trước này cái gọi là chân thật diện mạo kỳ thật cũng là giả? Nhưng là tại Nhậm Ngã Hành trong nội tâm, Nhạc Duyên là Đông Phương Bất Bại hiềm nghi quá nặng, bởi vì vừa mới này tuyệt sắc giai nhân một tiếng xưng hô. Nhậm Ngã Hành vô luận như thế nào tưởng tượng, hắn không nghĩ, cũng không muốn đi cho rằng Đông Phương Bất Bại chính là là một thân nữ nhi.

“Không!”

“Bất luận ai là Đông Phương Bất Bại, hai người này đều phải chết!”

Thoại âm rơi xuống, vừa mới nói xong Nhậm Ngã Hành cũng là tức giận điên cuồng, song chưởng vừa động, cũng là động tác. Một thân hùng hồn nội lực, cũng là tại trong chốc lát vận tới cực điểm, Hấp Tinh Đại Pháp đặc biệt tính rốt cục bị Nhậm Ngã Hành triệt để thi triển đi ra.

Trong sân, không khí trở nên biến hóa.

Tựa hồ trong đó nhiều thêm một lỗ đen bình thường, bốn phía không khí đã bắt đầu mắt thường có thể thấy được, hướng Nhậm Ngã Hành một ít điểm cực đoan sụp xuống mà đi, lập tức một cổ lực hấp dẫn hướng bốn phương tám hướng tản ra tới. Đứng ở bên ngoài Nhậm Doanh Doanh, Lam Phượng Hoàng đám người càng dưới chân xê dịch, xém tí nữa mất thăng bằng bị trực tiếp hấp đi qua. Nhưng mặc dù là như vậy, các nàng

cũng có thể cảm nhận được trên người mình công lực đã bắt đầu đổ xuống ra.

“! ! !”

Nhậm Doanh Doanh cùng Lam Phượng Hoàng hai người liếc nhau, vận công cưỡng chế giãy này cổ cường đại lực hấp dẫn, lúc này mới tránh đi Hấp Tinh Đại Pháp phạm vi. Nhưng là trước mắt Nhậm Ngã Hành đột nhiên động tác, đã muốn vượt quá các nàng ngoài ý muốn.

Bởi vì có trước giáo huấn, Lam Phượng Hoàng nhưng cũng không dám lại lần nữa lên tiếng. Tại nàng xem tới, cho dù là Nhâm lão Giáo chủ võ công cao tới đâu, nhưng mà tại đối mặt hai cái võ công đồng dạng không sai người, Nhậm Ngã Hành phần thắng quả thực quá thấp.

Nhậm Doanh Doanh cũng đã là tâm tình phức tạp cực kỳ, tại thủy lao trong qua nhiều năm như vậy, cha mình đã là hoàn toàn biến.

Tuy nhiên bất quá là tại một lần nữa tiếp xúc trong khoảng thời gian ngắn, nhưng là Nhậm Doanh Doanh cũng đã phát giác cha mình tính tình biến hóa.

Hấp lực nổi lên.

Phảng phất giống như gió lớn quất vào mặt.

Những người khác trở tay không kịp thối lui đi, này Hấp Tinh Đại Pháp uy danh thật sự là quá mức khủng bố, không người nào nguyện ý đi nếm thử. Mà đứng ở đó

hấp lực khí tràng trong chỉ có Nhạc Duyên cùng một thân này nhạt kim hồng sắc trang nữ nhân vẫn không nhúc nhích, mặc cho lấy Nhậm Ngã Hành Hấp Tinh Đại Pháp lực hấp dẫn không ngừng tăng lớn.

Hai người chỉ là trong đó yên lặng đối mặt lấy.

Hồi lâu.

“Nhậm Ngã Hành, ngươi ở trước mặt công tử quát táo!”

Nhạt kim hồng sắc trang Đông Phương Bất Bại động.

Thân hình lóe lên.

Dĩ nhiên là phảng phất giống như thuấn di bình thường xuất hiện tại Nhậm Ngã Hành bên người, trừ Nhạc Duyên cùng vận công Nhậm Ngã Hành cảm giác được bên ngoài, những người khác chỉ cảm thấy người trước mắt bóng dáng lóe lên, lại lần nữa xuất hiện địa phương đã là Nhậm Ngã Hành bên người, hắn thon dài ngón tay ngọc đã muốn bó khép lại hướng Nhậm Ngã Hành ánh mắt điểm đi, tại hắn giữa ngón tay thì là kẹp lấy một quả tú hoa châm.

Bốn phía đám người không khỏi vẻ sợ hãi cả kinh.

Nếu như nói trước Nhạc Duyên khinh thân công pháp bất quá là phiêu dật tiêu sái, tư thái cực kỳ đẹp mắt bên ngoài, như vậy trước mắt này trang sức màu đỏ nữ tử ra tay cũng là phảng phất giống như tia chớp.

Hắn thân pháp chỉ có thể một chữ hình dung ——

Đó chính là nhanh!

Cực đoan nhanh!

Làm cho người ta phản ứng không kịp nhanh!

Đối mặt nàng ra tay, ngươi không thể trong nháy mắt, một khi trong nháy mắt đợi chờ mình liền chỉ có một kết quả, đó chính là chết.

"…"

Trong nội tâm cả kinh, Nhậm Ngã Hành đã muốn sắp vận chuyển tới cực điểm Hấp Tinh Đại Pháp lập tức thay đổi sử dụng đối tượng, đối với hướng này công hướng chính mình trang sức màu đỏ nữ tử. Hấp lực co rút lại, lại có phải là nhằm vào đám người, mà là chỉ là nhằm vào một người, như vậy trong đó hấp lực càng thêm khủng bố.

Trang sức màu đỏ nữ tử đột nhiên công kích, cho dù là như vậy cấp tốc, lại cũng ở đây cổ lực đạo hạ cho liên lụy sinh sinh mang thiên phương hướng.

"Ừ!"

"Hảo một cái Hấp Tinh Đại Pháp!"

Lười biếng thoại âm rơi xuống, xen lẫn ngón tay ngọc gian tú hoa châm cũng là bắn ra, trực tiếp đâm về Nhậm Ngã Hành ánh mắt. Về phần bị hấp thu chân khí, trang sức màu đỏ nữ tử cũng là không thèm để ý.

Đầu có chút hơi nghiêng.

Nhậm Ngã Hành tránh đi tú hoa châm, nhưng là vẫn bị này tú hoa châm tại trên gương mặt sinh sinh đánh ra một đạo vết máu.

Làm Nhậm Ngã Hành cùng trang sức màu đỏ nữ tử giao thủ sau, Nhậm Doanh Doanh cùng Hướng Vấn Thiên nhưng cũng là gia nhập chiến đoàn. Trước mắt cục diện, không thể không khiến hai người kiên trì trộn lẫn trong đó. Hiện tại thế cục, có thể nói đối với Nhậm Doanh Doanh bọn họ mà nói là cực kỳ bất lợi.

Nhất là Nhậm Ngã Hành đột nhiên đối với Nhạc Duyên ra tay, khiến cho cục diện biến thành cái dạng này.

Bất quá trước mắt, cho dù là Nhạc Duyên lại lần nữa trợ giúp Nhậm Doanh Doanh bọn họ, lại vẫn sẽ làm mấy người cảm thấy kinh hồn táng đảm.

Bởi vì Nhậm Ngã Hành một câu kia Đông Phương Bất Bại, cũng là bởi vì này trang sức màu đỏ nữ tử một câu kia ‘Giáo chủ ” này hai bên kết hợp xuống tới, Nhạc Duyên thân phận cũng đã không khó dự đoán.

Có thể nói, tại Nhậm Doanh Doanh cùng Hướng Vấn Thiên trong nội tâm, Nhạc Duyên chính là Đông Phương Bất Bại muốn xa so với kia trang sức màu đỏ nữ tử là Đông Phương Bất Bại càng thêm làm cho người tin phục.

Một đôi bốn.

Trang sức màu đỏ nữ tử một cá nhân tự mình đối với Nhậm Ngã Hành, Nhậm Doanh Doanh, Hướng Vấn Thiên còn có Lam Phượng Hoàng bốn người.

Đối mặt bốn người vây công cũng là không chút nào đổi nhan sắc, lười biếng đùa trong tiếng cười, trang sức màu đỏ nữ tử tiện tay tại chính mình trên quần áo một vòng, liền là một cây màu vàng tú hoa châm cũng đã xuất hiện tại trên tay.

Chọn!

Gẩy!

Điểm!

Hoa!

Nho nhỏ tú hoa châm, lại đơn giản chỉ cần nhường bốn người xong hoàn toàn - ở vào hạ phong.

Lam Phượng Hoàng roi bị trang sức màu đỏ nữ tử một châm điểm ở, lập tức một tay đứt đoạn, bị chấn khai đi, mà Nhậm Doanh Doanh này hai thanh đoản kiếm tức thì bị trang sức màu đỏ nữ tử trên tay tú hoa châm ngạnh sanh sanh đâm ra không ít động. Phải biết, thân là Nhật Nguyệt thần giáo Thánh Cô, Nhậm Doanh Doanh đoản kiếm có thể là thượng hạng Tinh Cương chỗ tạo. Mặc dù là như vậy, vẫn bị trang sức màu đỏ nữ tử sinh sinh dùng tú hoa châm cho đâm thủng.

Nếu như không phải trang sức màu đỏ nữ tử tại trong

lúc đánh nhau, lưu tình, Nhậm Doanh Doanh không biết có thể không bình yên xuống tới.

Hai nữ tử, trang sức màu đỏ nữ tử lưu thủ, nhưng là cái này cũng không đại biểu Nhậm Ngã Hành cùng Hướng Vấn Thiên nàng sẽ lưu tình.

Một đoàn Hồng Vân ở bên trong, không ngừng trong sân thổi qua.

Chỉ chốc lát sau, chỉ nghe Hướng Vấn Thiên gầm lên giận dữ, ngay sau đó liền là máu tươi phun ra, cả người từ trong vòng chiến điệt xuất đi, rơi trên mặt đất, cũng đã là bị thương nặng.

Trong thất thần Nhạc Duyên này mới hoàn toàn khôi phục thanh tỉnh, nhìn lại liền thấy này được xưng Thiên Vương lão tử Hướng Vấn Thiên đã là ngất đi, đối phương một thân công lực cũng là tại giao phong trong bị sinh sinh phế bỏ.

“Hướng tả sử? !”

Lên tiếng kinh hô là Nhậm Doanh Doanh cùng Lam Phượng Hoàng, mà Nhậm Ngã Hành thì là sắc mặt càng phát âm trầm.

Hấp Tinh Đại Pháp!

Một tiếng giận dữ mắng mỏ, Nhậm Ngã Hành một thân công lực lại lần nữa bộc phát, cũng là đem chính mình giữ nhà công phu dùng tới cực điểm, mà hắn cái tay còn lại lên đã là cầm lên trường kiếm. Nhậm Ngã Hành tuy là

dùng Hấp Tinh Đại Pháp âm thanh động giang hồ, nhưng là hắn kiếm pháp đồng dạng cao tuyệt.

Hơn nữa đối mặt này trang sức màu đỏ nữ tử, Nhậm Ngã Hành chỉ bằng vào hai tay cũng là trăm triệu không địch lại, lại càng không nói bên kia lên còn đứng lấy trong lòng của hắn chỗ cho rằng Đông Phương Bất Bại Nhạc Duyên.

Chính là bởi vì như vậy, Nhậm Ngã Hành liền không có nghĩ qua chạy trốn.

Một nén nhang thời gian sau.

Trong sân lại lần nữa trở nên an tĩnh lại.

Nhậm Doanh Doanh, Lam Phượng Hoàng hai người sau khi bị điểm huyệt, đứng ở trong góc nhỏ vẫn không nhúc nhích.

Về phần này đầu đầy tóc trắng Nhậm Ngã Hành thì là đồng dạng bị điểm huyệt đạo, bất quá cùng Nhậm Doanh Doanh Lam Phượng Hoàng hai nữ bất đồng là, Nhậm Ngã Hành trên người chỗ điểm cơ hồ đều là nặng huyệt, không chỉ có là chế trụ hắn động tác, thậm chí liền huyệt câm cái gì cũng điểm.

“Hàaa…!”

“Công tử, hoàn thành!”

Lau một góc miệng dưới vết máu, trang sức màu đỏ nữ tử sắc mặt hơi hơi có chút tái nhợt. Muốn giết Nhậm

Ngã Hành đối với nàng mà nói có lẽ không khó, nhưng là nghĩ muốn đầy đủ nắm bắt đối phương đối với trang sức màu đỏ nữ tử cũng là có không nhỏ khó khăn, tại trong chuyện này cứng rắn chịu đựng Nhậm Ngã Hành một chưởng, chịu không nhẹ nội thương.

Tại đây trên đường, Nhạc Duyên liền như vậy một mực đứng một bên, không có chút nào động tác.

Thẳng đến cuộc chiến đấu này đình chỉ Nhạc Duyên lúc này mới dùng một loại rất kỳ quái ánh mắt ngắm lên trước mắt cái này ngày hôm qua tìm chính mình dạo chơi Tây Hồ tuyệt sắc giai nhân. Sau nửa ngày, Nhạc Duyên lên tiếng, hắn thanh âm rất nhẹ, cũng rất nhu.

“Ta nên xưng hô ngươi là Đông Phương giáo chủ, vẫn là Đông Phương cô nương!”

“Không!”

Thản nhiên cười, phảng phất giống như trăm hoa đua nở, này lười biếng trong mang theo chỉ có kiều mỵ hương vị. Trang sức màu đỏ nữ tử nhẹ nhàng dùng ngọc thủ thu hẹp hạ vậy có chút ít loạn mái tóc, cũng là nói ra một câu chân chính nhường Nhạc Duyên kinh ngạc không hiểu lời nói tới.

“Nhạc công tử, ngươi mới là Đông Phương Bất Bại!”

Chương 060 : Nguyệt Khuyết

Chính văn 060 chương Nguyệt Khuyết

Nhạc Duyên. .

Đông Phương Bất Bại.

Đến tột cùng ai là ai?

Quần áo màu đỏ nữ tử nguyên bản tại Lam Phượng Hoàng trong nội tâm xác nhận này trong truyền thuyết Đông Phương giáo chủ, nhưng là trước mắt đối phương một câu cũng là lại lần nữa đem nàng tâm tư đánh vỡ. Mà Nhạc Duyên Nhạc công tử, từ một đường tới tuy nhiên phong lưu phóng khoáng chút ít, nhưng là người cũng là có lòng hiệp nghĩa.

Tại Lưu Chính Phong chậu vàng rửa tay trên đại hội, Nhạc Duyên cùng hắn đồ đệ Lâm Bình Chi cách làm nhưng mà đối với rất nhiều còn lòng mang hiệp nghĩa người lá lách. Cho dù là Thánh giáo nhân sĩ cũng cảm thấy này Nhạc công tử chính là là một chính nghĩa người, chính đạo rất nhiều cách làm cho dù là bọn họ thân là Ma Giáo người, cũng có chút nhìn không được.

Chỉ là dù thế nào nghĩ, Lam Phượng Hoàng lại cũng thật không ngờ trong truyền thuyết đệ nhất thiên hạ Đông Phương Bất Bại lại chính là Nhạc Duyên chính mình.

Chẳng lẽ lại…

Nhạc công tử đụng phải trong truyền thuyết mất trí nhớ đâu này?

Nhạc Duyên xuất hiện địa điểm, Ngũ Tiên Giáo tự nhiên dò xét qua, là từ phái Hằng Sơn một ít bầy ni cô ổ bên trong đi ra người tới, có thể là thế nào sẽ cùng Thánh giáo liên lụy đến lớn như vậy liên quan?

“…”

Lam Phượng Hoàng triệt để mơ mơ màng màng.

Mà đồng dạng, Nhậm Doanh Doanh Nhậm đại tiểu thư cũng không khá hơn chút nào. Trước mắt sự tình phát triển đã hoàn toàn vượt quá nàng Nhậm đại tiểu thư đoán trước, không có trải qua trong đó sự tình Nhậm Doanh Doanh sớm đã là không hiểu ra sao.

Bất quá so với trước mắt, Nhậm Doanh Doanh càng thêm lo lắng còn là cha mình Nhậm Ngã Hành an ủi.

“Ha ha!”

Nhậm Ngã Hành gắt gao chằm chằm vào Nhạc Duyên, cười, cười không kiêng nể gì cả, cười vô cùng vui vẻ, nói: “Đông Phương Bất Bại a! Ngươi lại cũng có hôm nay!”

Cũng là hắn một thân công lực quá mức thâm hậu, sinh sinh phá tan huyệt câm, khóe miệng vết máu đã là lan tràn xuống tới, đem trước người nhuộm đỏ một mảnh.

Tại Nhậm Ngã Hành xem ra, Nhạc Duyên này thoáng có chút mờ mịt biểu lộ, là mất trí nhớ bình thường biểu hiện. Thử nghĩ, đường đường Nhật Nguyệt thần giáo Giáo chủ, cuối cùng lại là không có tại chính mình trên bảo tọa, mà là khiến người khác thay thế, như vậy sự tình, tại Nhậm Ngã Hành xem ra quả thực là buồn cười vô cùng.

"…"

Nhạc Duyên mặc dù có chút mê mang, nhưng là kết hợp này từng tại trong khách sạn nghe được truyền thuyết chuyện xưa, hơn nữa trước mắt cục diện, Nhạc Duyên đã muốn phát giác được mình ở thần điêu phần cuối trận chiến ấy lựa chọn xuyên qua giữa đường xảy ra vấn đề.

Này liên tiếp xuống tới, mang lên nhân quả ảnh hưởng.

Làm không tốt, trước mắt sự tình kết quả, chính là chưa đến chính mình làm xuống sự tình, mà bây giờ tự thân bất quá là đến chưa đến chính mình trong thế giới.

Chỉ là…

Dù thế nào nghĩ, Nhạc Duyên lại cũng thật không ngờ chính mình sẽ là Đông Phương Bất Bại.

"Công tử!"

"Nhậm Ngã Hành nên xử lý như thế nào đâu này?"

Thấy Nhạc Duyên trầm mặc, mà quần áo màu đỏ nữ tử chỉ là mày ngài dựng lên, trừng Nhậm Ngã Hành một cái, rồi mới hướng Nhạc Duyên nói ra.

“Nhậm Ngã Hành…”

Đối với Nhậm Ngã Hành xử trí, tại lúc trước Nhậm Ngã Hành đối với Lam Phượng Hoàng động thủ thời điểm, Nhạc Duyên cũng đã là quyết định Nhậm Ngã Hành cuối cùng kết quả. Hoặc là nói từ vừa mới bắt đầu, Nhạc Duyên là được Nhậm Ngã Hành có cuối cùng quyết định.

Nhất là Nhậm Ngã Hành là một kiêu hùng, càng là một tâm ngoan thủ lạt người, nhất là tại thủy lao trong nhốt qua nhiều năm như vậy, tính tình càng trở nên không thể nắm lấy, như vậy người thả trên giang hồ tuyệt đối là đại hại, nếu để cho hắn đoạt được Nhật Nguyệt thần giáo Giáo chủ vị liền lại càng không cần phải nói.

Đang nghe quần áo màu đỏ nữ tử lời nói, Nhạc Duyên về Nhậm Ngã Hành xử trí cũng là nói rất là tùy ý, tựa hồ là vốn nên như thế.

Điều này khiến cho Nhạc Duyên không khỏi sững sờ xuống.

“Nhạc công tử!”

Tại Nhạc Duyên nói Nhậm Ngã Hành xử trí sau, lên tiếng là Nhậm Doanh Doanh.

Thanh âm nức nở nghẹn ngào ở bên trong, Nhậm

Doanh Doanh tầm mắt thông qua mũ rộng vành lụa trắng rơi vào Nhạc Duyên trên người, cho dù là trong chiến đấu nàng một ít đầu mũ rộng vành cũng không có rơi xuống tới, mà quần áo màu đỏ nữ tử lại cũng không có chuyên môn nhằm vào qua đối phương.

Trong ánh mắt tràn đầy khẩn cầu.

Tại sau khi thất bại, Nhậm Doanh Doanh cũng đã nghĩ đến nhóm người mình sắp đối mặt tình cảnh.

“Nhậm đại tiểu thư!”

Đối mặt Nhậm Doanh Doanh thỉnh cầu, Nhạc Duyên chỉ là quay đầu lại nhàn nhạt nhìn về phía đối phương, nói ra: “Phụ thân ngươi trước mắt bộ dáng hiển nhiên ngươi cũng biết, nếu thật là đến trên giang hồ, chắc chắn nhấc lên Tinh Phong Huyết Vũ. Hơn nữa, vừa mới chuyện phát sinh nghĩ đến Nhậm đại tiểu thư cũng sẽ không làm như không thấy!”

“Bất quá, Nhậm đại tiểu thư yên tâm, ta sẽ không cần Nhậm Ngã Hành mạng, chỉ là phế bỏ hắn một thân công lực, tại trong giáo phụng dưỡng tuổi thọ a!”

“Cô nương, như thế quyết định như thế nào?”

Nói xong, Nhạc Duyên quay đầu lại, tầm mắt rơi vào quần áo màu đỏ trên người cô gái. Tại đối phương chối bỏ không phải Đông Phương Bất Bại, mà mình là Đông Phương Bất Bại sau, Nhạc Duyên cũng đã rất là bất đắc dĩ. Dù là trước mắt mình là trong truyền thuyết Giáo chủ, nhưng là trước mắt chính mình cũng là tại Nhật Nguyệt

thần giáo không biết vài người.

Hơn nữa hiện tại nhận thức vài người còn có không nhỏ liên quan.

Nhậm Doanh Doanh, Hướng Vấn Thiên, Nhậm Ngã Hành, Lam Phượng Hoàng cùng với trước mắt quần áo màu đỏ nữ tử, này liền coi như là Nhạc Duyên trước mắt đối với Nhật Nguyệt thần giáo quen thuộc nhất người.

“Công tử xử lý, tất nhiên là thỏa đáng!”

Quần áo màu đỏ nữ tử nghe vậy, ngọc thủ không khỏi che miệng cười khẽ, xinh đẹp bộ dáng, mang theo một loại không hiểu ý nhị. Nụ cười này, cũng là thiếu một chút lười biếng, nhiều một tia hoạt bát.

Thoại âm rơi xuống, quần áo màu đỏ nữ tử cũng là tại Nhậm Doanh Doanh kinh ngạc trong ánh mắt lại ra tay nữa, không chờ Nhậm Ngã Hành mắng to mở miệng, quần áo màu đỏ nữ tử ngọc thủ đã là không ngừng vỗ vào Nhậm Ngã Hành trên người. Bùm bùm trong tiếng, không biết Nhậm Ngã Hành trên người nhiều ít cá huyệt vị bị đập ở bên trong, chẳng qua là khi quần áo màu đỏ nữ tử thu tay lại sau, chỉ nghe Nhậm Ngã Hành trên người một hồi tiếng vang ở bên trong, cũng là đầy ngụm máu tươi phun ra, người lập tức già nua không ít.

Lần này, Nhậm Ngã Hành một thân công lực hoàn toàn bị phế!

Sa vào phế nhân.

Không chỉ có như thế, đề phòng ngăn trở Nhậm Ngã Hành một ít tay Hấp Tinh Đại Pháp lưu truyền ra đi, Nhậm Ngã Hành một thân gân mạch nhưng cũng là đứt cá thất thất bát bát, quần áo màu đỏ nữ tử càng một ngón tay điểm tại Nhậm Ngã Hành sau ót, cũng là tạo thành cái khác ảnh hưởng.

“Doanh Doanh, yên tâm!”

Làm xong đây hết thảy, quần áo màu đỏ nữ tử thu tay lại sau, hai tay gánh lưng, lười biếng tiếng nói quanh quẩn trong sân, nói: “Ta chỉ là phế bỏ hắn một thân công lực cùng kinh mạch, đồng thời nhường hắn quên một ít đồ vật mà thôi!”

“Nghĩ muốn sống an ổn, như vậy một thứ gì đó nhất định phải quên!”

“Mặt khác, Doanh Doanh ngươi vẫn là Thánh giáo Thánh Cô, công tử thiện tâm, sẽ không cướp đoạt, vậy cũng là đối với phụ thân ngươi một loại bảo vệ a!”

Nói xong, quần áo màu đỏ nữ tử thì là nhoẻn miệng cười, dùng một loại chờ mong ánh mắt nhìn qua Nhạc Duyên, thật giống như một cái tiểu nữ hài nhi hoàn thành một việc, dùng hi vọng được đến phụ thân tán dương bình thường.

“…”

Đón quần áo màu đỏ nữ tử chờ mong tầm mắt, Nhạc Duyên tuy là cảm giác được có chút quái dị, nhưng vẫn là gật đầu thừa nhận đối phương phương pháp lại là

mình suy nghĩ biện pháp tốt nhất. Theo Nhạc Duyên sau khi gật đầu, quần áo màu đỏ nữ tử lập tức cười, phảng phất giống như vạn hoa tranh tươi đẹp, một đôi xinh đẹp mắt to cơ hồ là hoàn thành hai đạo Nguyệt Nha, khóe miệng càng là hơi nhếch lên, lộ ra vẻ có chút vui sướng.

Thấy sự tình như thế, Nhậm Doanh Doanh nhưng cũng biết lại cũng vô pháp vãn hồi.

Bất quá phụ thân Nhậm Ngã Hành có thể lưu lại tính mạng, cũng là Nhậm Doanh Doanh tha thiết ước mơ. Dù sao, vừa rồi một ít dạng chiến đấu, Nhạc Duyên cùng này quần áo màu đỏ nữ tử biểu hiện ra đi ra lực lượng, quả thực làm cho người ta kinh ngạc.

Nhạc Duyên đã muốn đủ mạnh, nhưng là cái kia quần áo màu đỏ nữ tử cũng là thoạt nhìn càng tăng kinh khủng.

Đông Phương Bất Bại…

Ai là Đông Phương Bất Bại? Có lẽ hai người bọn họ hợp lại mới là này trong truyền thuyết Đông Phương Bất Bại.

Phất phất tay.

Làm cho người ta đem Nhậm Doanh Doanh, Lam Phượng Hoàng, Hướng Vấn Thiên cùng Nhậm Ngã Hành dẫn đi, hiện trong sân cũng chỉ còn lại có Nhạc Duyên, quần áo màu đỏ nữ tử cùng với Mai trang tứ hữu.

Theo Mai trang tứ hữu cung kính mang theo bốn cái

khay đi lên sau, nguyên bản bầu không khí lúc này mới có biến hóa.

“Ừ?”

“Đây là?”

Tầm mắt rơi vào khay lên sự vật, Nhạc Duyên có chút mê hoặc.

Khay lên phân biệt để đó là quần áo vật phẩm trang sức, cùng với một thanh trang trí có chút xa hoa loan đao.

“Công tử, đây là ngươi Giáo chủ chuyên chúc phục sức!”

Đón Nhạc Duyên tầm mắt, quần áo màu đỏ nữ tử rất là nghiêm túc hồi đáp.

Giáo chủ!

Ta hiện tại thành Đông Phương Bất Bại!

Hơn nữa liên y phục vũ khí cái gì cũng chuẩn bị cho tốt a!

Nhạc Duyên tầm mắt thật lâu mới từ này vài món món đồ lên thu hồi, bất quá Nhạc Duyên có chuẩn bị tâm lý, đổ ra là không có cự tuyệt.

Tại Mai trang tứ hữu cung kính hỗ trợ, một phen bận việc sau Nhạc Duyên từ trong phòng đi tới, bất quá hắn sắc mặt hơi lộ vẻ quái dị.

Này một thân trắng trong mang kim phục sức cùng bình thường rất không có cùng, có chứa một loại đặc thù Tây Vực phong vị.

Hơn nữa, tại cổ áo mặt sau, còn có một liền với trắng trong mang kim mũ trùm đầu, Không sao thời điểm có thể đội ở trên đầu, đem cả người ẩn vào trong đó. Mà chuôi này thoạt nhìn xa hoa vô cùng loan đao thì là giắt bên hông.

Làm Nhạc Duyên từ trong phòng đi ra thời điểm, đợi trong sân quần áo màu đỏ nữ tử con mắt lóe sáng.

Hảo một cái một thân dị vực phong vị tuấn tú đàn ông.

Trước mắt này bộ hình dáng, mới là nàng trong ấn tượng quen thuộc nhất bộ dáng.

“Chuôi này đao gọi gì là?”

Trong phòng, Nhạc Duyên thử qua trên tay chuôi này loan đao, phát hiện hắn sắc bén đáng sợ, hắn trình độ sắc bén lại không tại chính mình Nguyệt Khuyết kiếm phía dưới. Đối mặt như vậy một thanh thần binh lợi khí, Nhạc Duyên tự nhiên là có được hiểu tâm tư.

Quan trọng nhất là ở đằng kia trên sống đao còn có khắc một hàng chữ ——

Tiểu lâu một đêm nghe mưa xuân.

“Nguyệt Khuyết!”

Nhưng mà quần áo màu đỏ nữ tử cũng là cho Nhạc Duyên một cái nhường hắn kinh ngạc đáp án.

Nguyệt Khuyết!

Tầm mắt rơi trên tay loan đao, Nguyệt Khuyết chính là là mình kiếm, nhưng là đao này…

Chẳng lẽ lại…

Tiếp lấy liền nghe quần áo màu đỏ nữ tử chậm rãi nói ra: “Bởi vì công tử Nguyệt Khuyết kiếm cùng Đồ Long đao đã từng đối bính, cắt thành hai đoạn, cuối cùng liền dùng hai thứ này tinh hoa một lần nữa đúc thành chuôi này loan đao Nguyệt Khuyết!”

“…”

Nhạc Duyên nghe vậy không có lên tiếng, quần áo màu đỏ nữ tử trong lời nói ẩn chứa đồ vật này nọ hiển nhiên có này rất nhiều.

Mà quần áo màu đỏ nữ tử tại nói đến đây thời điểm, nàng tầm mắt cũng lộ ra vẻ rất kỳ quái, nhất là nhìn qua Nhạc Duyên trên tay này Nguyệt Khuyết loan đao, ánh mắt sương mù,che chắn, tựa hồ là tại hồi ức lấy cái gì. Dần dần, trong hai mắt đúng là tràn ngập ra sợi sợi vụ khí, cũng là ẩn ẩn nước mắt nhi đảo quanh.

Bất quá quần áo màu đỏ nữ tử chẳng qua là nhẹ nhàng hấp hạ cái mũi, hai mắt cũng đã khôi phục thanh minh.

Tại Nhạc Duyên cùng quần áo màu đỏ nữ tử đối thoại thời điểm, Mai trang tứ hữu tự nhiên là không có tư cách tại tại chỗ, đã sớm rời đi sân nhỏ.

Cho nên, trong sân chỉ có Nhạc Duyên cùng quần áo màu đỏ nữ tử hai người, cùng với này đã muốn trở nên loạn thất bát tao hoàn cảnh.

Sau nửa ngày.

“Cô nương, ngươi…”

Nhạc Duyên nhìn về phía trước mắt cái này mang theo sợi sợi lười biếng tuyệt sắc giai nhân, trầm ngâm thật lâu, cũng muốn hỏi ra trong nội tâm một ít thẳng xoay quanh vấn đề.

Nhưng mà không chờ Nhạc Duyên vấn đề mở miệng, quần áo màu đỏ nữ tử cũng là tựa hồ đã sớm biết được Nhạc Duyên đáy lòng suy nghĩ cái gì, cũng đã mở miệng trả lời Nhạc Duyên vấn đề.

“Ta họ Dương!”

Chương 061 : Bắt đầu

Chính văn 061 chương bắt đầu

Dương!

Ta họ Dương!

Đây cũng là tại Nhạc Duyên trong mắt Đông Phương Bất Bại cho hắn trả lời, cũng không nói đến chân chính danh tự, chỉ là dùng nghiêm túc rồi lại lười biếng phức tạp giọng điệu đọc lên như vậy một cái dòng họ.

Dương Liên Đình?

Đây là Nhạc Duyên trong đầu xuất hiện cái thứ nhất ấn tượng, nhưng là lập tức Nhạc Duyên lắc đầu, cũng là đem cái này danh tự cho khu trục ra trong óc. Trước mắt họ Dương nữ tử tuyệt đối không phải này Dương Liên Đình, mặc dù mình hiện tại đã là bị người gọi là Đông Phương Bất Bại.

“…”

Đón này quần áo màu đỏ nữ tử này hơi có chút thất thần tầm mắt, Nhạc Duyên ngẫm lại, lại là cũng không nói gì. Đối phương nhìn về phía trong tay mình đã muốn không biết sao từ kiếm đổi thành loan đao Nguyệt Khuyết, nàng trong ánh mắt tràn đầy hoài niệm.

Đó là một loại hồi ức.

Không liên quan tình yêu nam nữ, chỉ là một loại đơn thuần hồi ức.

“Ta đã chỉ nhớ rõ công tử bộ dáng, cùng chuôi này loan đao bộ dáng!”

Tựa hồ là cảm nhận được Nhạc Duyên tầm mắt, quần áo màu đỏ nữ tử ngọc thủ nhẹ nhàng bó khép lại hạ này bị thổi có chút loạn mái tóc, đột nhiên nói như thế: “Hiện tại Thánh giáo rốt cục lại trở về công tử trên tay, cũng là làm cho người ta thư thái không ít!”

Là một loại thư thái, còn là một loại cảm thán?

Nhạc Duyên không có lên tiếng, hắn chỉ là lẳng lặng nhìn trước mắt cái này tuyệt sắc giai nhân, tầm mắt rơi vào đối phương trên mặt ngọc thật lâu, nghĩ muốn từ trong đó nhìn ra cái gì tới.

Tựa hồ là cảm nhận được Nhạc Duyên này thoáng có chút không kiêng nể gì cả tầm mắt, lúc này quần áo màu đỏ nữ tử cũng là không có du Tây Hồ lúc cái loại này tùy ý, chưa phát giác ra gian bên nàng mặt đã muốn nhiễm lên đỏ ửng, trong suốt như ngọc vành tai càng đỏ rực cực kỳ đẹp mắt.

Tầm mắt hơi có chút bối rối, nhưng là quần áo màu đỏ nữ tử vẫn là kinh ngạc đứng ở nơi đó, cũng không có tránh đi.

Bộ dáng này!

Ở phía trước du Tây Hồ lúc, có lẽ là bởi vì tửu thủy vấn

đề, Nhạc Duyên mê đi chóng mặt, nhưng là hắn trong ấn tượng vẫn tồn lưu lên trước mắt quần áo màu đỏ nữ tử dung nhan. Mà trước mắt lại lần nữa cẩn thận nghiêm túc dò xét trước mắt quần áo màu đỏ nữ tử, Nhạc Duyên cũng là phát hiện đối phương bộ dáng nhường hắn có một loại không hiểu quen thuộc cảm giác.

Tựa hồ…

Tựa hồ là ở nơi nào đã từng gặp.

Quần áo màu đỏ nữ tử đầu lông mày, này mỉm cười thần sắc… Tựa hồ là ở nơi nào nhìn thấy qua.

Nhắm mắt lại, trong đầu không ngừng hiện lên này mỉm cười biểu lộ, Nhạc Duyên bắt đầu ở chính mình trong trí nhớ hình tượng tìm kiếm cùng loại bộ dáng bộ dáng.

Hồi lâu.

Nhạc Duyên mở to mắt, hắn phát hiện mình nghĩ không ra đến tột cùng là đã gặp nhau ở nơi nào cùng loại nụ cười. Không phải Xích Luyện Tiên Tử này hơi u oán vui vẻ, cũng không phải Tiểu Long Nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng nụ cười, lại càng không là Lục Vô Song này hơi có chút tùy ý nhõng nhẽo cười.

Trước mắt quần áo màu đỏ nữ tử có lẽ là bởi vì sống địa vị cao nguyên nhân, cho dù là trong lúc vui vẻ mang lên lười biếng, nhưng là cái loại này phong vị cũng là chỉ có, tự mình thuộc về đối phương.

Có đàn ông phóng khoáng, nhưng càng nhiều vẫn là nữ

tử thẹn thùng.

Giật mình trong.

Nhạc Duyên đột nhiên nhớ tới một nữ nhân tới, làm trong lòng của hắn đem nữ nhân này bộ dáng nụ cười cùng trước mắt quần áo màu đỏ nữ tử nụ cười bộ dáng một tương đối so với sau, cũng là rốt cục phát hiện trong đó cùng loại chỗ.

Trong nội tâm suy nghĩ xoay quanh, Nhạc Duyên cũng là đã muốn nhận ra trước mắt quần áo màu đỏ nữ tử thân phận.

Chỉ là đối phương tuổi hơi chút vượt quá chút ít đoán trước mà thôi.

“Thì ra là thế!”

Trong nội tâm hồi tưởng lại này võ lâm đại thế cùng thiên hạ đại thế tới, tuy nhiên bởi vì chính mình ảnh hưởng trong đó có thật nhiều đồ vật này nọ phát sinh thay đổi, nhưng là này thiên hạ đại thế lại là không có phát sinh quá lớn thay đổi. Thực sự chính là bởi vì như vậy, Nhạc Duyên lúc này mới xác định trước mắt quần áo màu đỏ nữ tử thân phận.

Nhưng mà xác định, Nhạc Duyên lại phát hiện mình lại trong khoảng thời gian ngắn tìm không thấy bất luận cái gì lời nói mà nói, hai người chỉ có thể ở gió hè quét ở bên trong, hai mặt tương đối.

Từng người mang theo như vậy một loại hoài niệm ánh

mắt ngắm nhìn lẫn nhau.

Nhạc Duyên là hồi ức, mà quần áo màu đỏ nữ tử thì là cười yếu ớt trong mang theo tương tư cùng u oán.

Cũng được!

Hết thảy tùy tâm mà đi.

…

Vài ngày sau.

Nhật Nguyệt thần giáo nội bộ chấn động.

Trước Nhậm giáo chủ Nhậm Ngã Hành bị phế công, tả sứ Hướng Vấn Thiên đồng dạng trở thành phế nhân, nhưng là Nhậm Doanh Doanh Nhậm đại tiểu thư vẫn là trong giáo Thánh Cô. Trong chuyện này sự tình, rất nhiều cao tầng nhân sĩ đều là vô cùng ngạc nhiên, nhưng trong lòng thì như có điều suy nghĩ.

Nếu nói là tin tức này bất quá là chấn động lời nói, như vậy chân chính Đông Phương Bất Bại chân chính Giáo chủ xuất hiện thời điểm, cũng là nhường những người khác trong nội tâm sinh ra long trời lở đất ý niệm trong đầu.

Nhạc Duyên!

Sơn nhạc Nhạc! Duyên phận Duyên!

Cái này nhúng tay Lưu Chính Phong chậu vàng rửa tay

đại hội chính nghĩa hiệp sĩ, dĩ nhiên là Thánh giáo Giáo chủ Đông Phương Bất Bại.

Loại này đột nhiên chuyển biến quả thực nhường không ít người vô cùng ngạc nhiên.

Bất quá tại mọi người trong nội tâm cũng đã là hiểu rõ lúc trước vì cái gì Tung Sơn Tam đại thái bảo sẽ ở chết mất, này hoàn toàn là chọc tới Giáo chủ a. Có thể làm cho nhân gia sống lâu nửa ngày, đã là Giáo chủ ân huệ.

Đương nhiên, tin tức này hiện tại bất quá là thần giáo cao tầng nhân sĩ biết được, trong bọn họ khác tầng dưới người thì là hoàn toàn không biết. Những tin tức này, đang bị Nhạc Duyên, hồng y nữ tử gắt gao phong tỏa ở, khiến cho hắn không có truyền bá ra tới.

Tại quần áo màu đỏ nữ tử thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn, toàn vẹn dạy cao thấp không có có bất kỳ người có chỗ vi phạm.

Hơn nữa tại cái khác giáo chúng trong nội tâm, Giáo chủ Đông Phương Bất Bại vốn nên tựu là Nhạc Duyên như vậy người.

Nước chảy thành sông, rồi lại đương nhiên.

Hắc Mộc Nhai.

Nhật Nguyệt thần giáo tổng đàn.

Nhạc Duyên đã muốn theo quần áo màu đỏ nữ tử, cùng với Lam Phượng Hoàng đám người đi tới truyền thuyết

này trong Nhật Nguyệt thần giáo tổng đàn.

Làm Nhạc Duyên tại quần áo màu đỏ nữ tử, Lam Phượng Hoàng, Nhậm Doanh Doanh đám người nhìn soi mói từng bước một đi về phía vị kia tại ở giữa bảo tọa.

Vạt áo giương lên, Nhạc Duyên liền như vậy Kim Đao lập tức ngồi ngay ngắn ở trên đó.

“Đông Phương giáo chủ, văn thành vũ đức. Thiên thu vạn tái, nhất thống giang hồ!”

Theo Nhạc Duyên cất bước, theo này tràn đầy Tây Vực phong vị mũ trùm đầu đội ở trên đầu sau, làm Nhạc Duyên tại này Giáo chủ vị sau khi ngồi xuống. Hắc Mộc Nhai toàn bộ sơn nhai, vô số Nhật Nguyệt thần giáo đệ tử toàn bộ quì xuống tới.

Chỉnh tề cơ hồ là đinh tai nhức óc thanh âm tại toàn bộ thiên không phiêu đãng.

Loại này quỳ lễ không giống bình thường quỳ lễ, mà là một loại cực kỳ cung kính thăm viếng nghi thức, liền phảng phất giống như hoàng đế đăng cơ, dưới thần dân nhóm bình thường quỳ lạy, bất quá hai người trong lúc đó hơi có chút bất đồng, nhưng là trong đó hàm nghĩa lại là không có gì bất đồng.

Cùng lúc đó.

Đỉnh núi vô số vải đỏ tựa hồ bị cái gì dẫn dắt bình thường, toàn bộ hướng bốn phương tám hướng bay

múa đi ra ngoài, trực tiếp từ Hắc Mộc Nhai bốn phía vách núi rơi xuống đi, đem cái này Hắc Mộc Nhai làm cho đỏ tươi một mảnh.

Giáo chủ vị lên.

Nhạc Duyên nghe cái này có chút quen thuộc khẩu hiệu, cũng là một cách không ngờ không có có cảm giác đến chán ghét, ngược lại là có một loại rất cảm giác kỳ quái.

Người ở bên ngoài nghe có lẽ chỉ là một vuốt mông ngựa khẩu hiệu, nhưng là trước mắt Nhạc Duyên nghe này đinh tai nhức óc la lên, lại đột nhiên cảm thấy một tiếng này chỉ sợ không chỉ là khẩu hiệu.

Thiên thu vạn tái!

Văn thành vũ đức!

Hai người này từ ngữ tuyệt đối không phải là người giang hồ có thể sử dụng.

Bình thường xưng hô hai người này từ ngữ người, chỉ có…

Tầm mắt đảo qua.

Phía dưới.

Nhậm Doanh Doanh Nhậm đại tiểu thư nhưng cũng là quì xuống tới, lúc này nàng đã muốn xóa trên đầu mũ rộng vành lụa trắng. Một cái nhìn lại như tiên nhân Bạch Ngọc, tú lệ thoát tục, quả thật cũng là mỹ nhân tuyệt sắc.

Cùng quần áo màu đỏ nữ tử cái loại này lười biếng đẹp đẽ quý giá vẻ đẹp bất đồng, Nhậm Doanh Doanh mỹ cũng là mặt khác một loại.

Mà Lam Phượng Hoàng đồng dạng là ở dưới mặt quỳ lạy, chẳng qua là tại quỳ lạy thời điểm, Lam Phượng Hoàng tổng hội ngẩng đầu, dùng mắt to vụng trộm nhìn tọa tại tọa vị thượng, giấu ở mũ trùm đầu trong Nhạc Duyên. Đối với trước mắt loại kết quả này, Lam Phượng Hoàng cho dù là đến bây giờ còn là cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Về phần đang trong đó duy nhất không có quỳ lạy liền chỉ có họ Dương quần áo màu đỏ nữ tử, người ta bất quá có chút xoay người, nhẹ nhàng thi lễ.

Tràn ngập vui sướng trong mắt, nước gợn dịu dàng, nương theo lấy một câu thâm tình ‘Công tử’ cũng đã là cũng đủ.

“…”

Bên tai đều là Nhật Nguyệt thần giáo giáo chúng này điên cuồng la lên, Nhạc Duyên tầm mắt lướt qua Nhậm Doanh Doanh, lướt qua Lam Phượng Hoàng, lướt qua quần áo màu đỏ nữ tử xuyên qua đại sảnh, rơi hướng ra phía ngoài.

Thiên không.

Rộng lớn không mây, xanh thẳm một mảnh.

Trong hoảng hốt, Nhạc Duyên cũng là nghe thấy đầy trời

nổi trống thanh âm, chỗ đó tựa hồ truyền đến trận trận gào rú, vô số tiếng kêu đã muốn bay lên, chưa phát giác ra gian trước mắt cũng đã là huyết hồng một mảnh.

…

Tại Nhạc Duyên tiếp nhận Nhật Nguyệt thần giáo Giáo chủ thỏa đáng, Ngũ Nhạc kiếm phái trong phái Hoa Sơn cũng là làm ra mới động tác.

Tư Quá Nhai.

Sườn núi.

Một mảnh kia mới tinh huyệt động, Nhạc Bất Quần, Ninh Trung Tắc hai vợ chồng thì là lẳng lặng đứng ở nơi đó, nhìn xem bên trong trên vách tường khắc, không khỏi liếc nhau, trong mắt đều là tràn ngập kinh hỉ.

Tại bên ngoài hang động mặt, thì là Lệnh Hồ Xung cùng Nhạc Linh San tại thủ vệ lấy.

“Ha ha!”

“Ha ha ha!”

“Ha ha ha ha!”

Phải nhẹ tay khẽ vuốt vuốt trên vách tường thời khắc đó vẽ lấy kiếm pháp, Nhạc Bất Quần đột nhiên cười, thanh âm từ nhỏ biến thành lớn, cuối cùng cũng là trong huyệt động triệt để quanh quẩn đứng lên.

“…”

Ninh Trung Tắc nhìn bên cạnh đã muốn cơ hồ là cười đến điên cuồng tướng công, không khỏi thở dài một hơi, tiến lên vịn lấy Nhạc Bất Quần, nhẹ nhàng thò tay vì Nhạc Bất Quần chà lau khóe miệng bật cười nước mắt sau, lúc này mới rù rì nói: “Chúng ta Hoa Sơn có thể cứu chữa!”

Đúng a!

Không chỉ có như thế a!

Nhạc Bất Quần cũng vô cùng đồng ý Ninh Trung Tắc lời nói, cái huyệt động này là mình đại đồ đệ Lệnh Hồ Xung phát hiện, nhưng là đối phương cũng là nói cho sư môn. Điểm này, thật ra khiến Nhạc Bất Quần đối với chính hắn một thỉnh thoảng sẽ ồn ào chút ít vấn đề đại đồ đệ rất là thoả mãn.

“Phu nhân, Tử Hà Thần Công chúng ta có thể giao cho Xung nhi!”

Đón Ninh Trung Tắc tầm mắt, Nhạc Bất Quần cũng là làm như vậy quyết định.

Vui sướng trong mang theo sợi sợi không tin, Ninh Trung Tắc đối với mình trượng phu lời này rất là ngoài ý muốn.

Thấy Ninh Trung Tắc nhìn không chuyển mắt nhìn mình chằm chằm, Nhạc Bất Quần thì là lại lần nữa khẳng định gật gật đầu. Nếu như là dĩ vãng Nhạc Bất Quần có lẽ

còn có thể xem xét Lệnh Hồ Xung tập tính, nhìn đối phương có thích hợp hay không, nhưng là trước mắt cũng không dùng.

Tại gật đầu đồng thời, Nhạc Bất Quần nhưng trong lòng vẫn còn hồi tưởng đến ngày đó chính mình đột nhiên tao ngộ, tuy nhiên bị đánh một chầu, không thể không cố nén xuống tới, bất quá tương ứng hắn Nhạc Bất Quần lại cũng nhận được không ít trợ giúp.

Độc Cô Cửu Kiếm…

Phong Thanh Dương.

Có Lệnh Hồ Xung, tự nhiên là không cần này Tịch Tà Kiếm Phổ.

Tả sư huynh a, tiếp qua không lâu Ngũ Nhạc hội minh… Hoa Sơn có thể sẽ làm tất cả mọi người kinh ngạc.

Bất quá trước mắt, trọng yếu nhất hay là muốn xử lý một chút trong phái phục tử.

Ta Nhạc gia lại lần nữa quật khởi, Hoa Sơn lại lần nữa quật khởi bước đầu tiên sắp đạt thành.

Trong bóng tối, Nhạc Bất Quần trong mắt hiện lên một đạo chướng mắt ánh sáng.

Chương 062 : Kim xà

Chính văn 062 chương kim xà

Chúc mừng!

Đối với Nhật Nguyệt thần giáo mà nói, trước mắt cục diện tuy nhiên cùng chính đạo đang không ngừng ma xát, nhưng là vẫn là đáng giá chúc mừng. .

Đó chính là Đông Phương giáo chủ rốt cục rời núi.

Đây đối với Nhật Nguyệt thần giáo giáo chúng mà nói, từ Đông Phương Bất Bại được đến Giáo chủ vị sau, dĩ nhiên là tại Hắc Mộc Nhai ngốc thời gian dài như vậy, này được xưng thiên hạ đệ nhất giáo chủ lại không thế nào quản sự, này để cho bọn họ triệt để bất đắc dĩ.

Nhưng là trước mắt…

Giáo chủ rốt cục triệt để rời núi.

Hắc Mộc Nhai.

Bởi vì hiện tại Nhạc Duyên cũng không rõ ràng lắm Nhật Nguyệt thần giáo tình huống, cho nên sự tình khác vẫn là từ quần áo màu đỏ nữ tử, cũng chỉ là nguyên lai Đông Phương giáo chủ tiến hành xử lý. Dù sao, Nhạc Duyên trở thành Nhật Nguyệt thần giáo Giáo chủ, càng nhiều hay là bởi vì hắn là lựa chọn tùy tâm mà động.

Đỉnh núi.

Cho dù là chói chang mùa hạ, tại đây Hắc Mộc Nhai đỉnh núi lại cũng không cảm thấy nóng bức. Một hồi hạ gió thổi tới, nhường Nhạc Duyên càng nhiều cảm nhận được một loại mát mẻ.

Giờ phút này ở bên cạnh hắn chỉ có Lam Phượng Hoàng một cá nhân.

"…"

Đứng ở phía sau, Lam Phượng Hoàng kinh ngạc nhìn xem Nhạc Duyên một thân này trắng trong mang kim bóng lưng, tầm mắt hơi có chút ngẩn người.

Nàng đi theo Nhậm Doanh Doanh Nhậm đại tiểu thư tuy nhiên hiện tại vẫn là Thánh Cô, nhưng là nàng cũng hiểu biết Nhậm Doanh Doanh nguyên bản tại trong giáo càng nhiều bất quá là đơn thuần danh vọng, sở dĩ còn có cái này Thánh Cô thân phận bất quá là đối với Nhậm Doanh Doanh một loại bảo vệ.

Lúc này Nhậm Doanh Doanh đã muốn mang theo thuộc về nàng một bộ phận người, mang theo đã muốn mất đi trí nhớ, mất đi võ công Nhậm Ngã Hành cùng với Hướng Vấn Thiên rời đi Hắc Mộc Nhai, đi Lạc Dương.

Chỉ là nhường Lam Phượng Hoàng có chút không biết rõ là đối phương vì cái gì làm cho mình lưu lại.

"Không có chuyện gì!"

Tựa hồ là cảm nhận được Lam Phượng Hoàng trong

suy nghĩ nghi hoặc, Nhạc Duyên chậm rãi xoay người, này mũ trùm đầu hạ tầm mắt rơi vào Lam Phượng Hoàng trên người, Nhạc Duyên rồi mới lên tiếng: “Lúc trước ta cùng với Ngũ Tiên Giáo Phượng Hoàng cô nương ngươi giao dịch, ta tự nhiên sẽ không do đó quên mất!”

“Nhậm Ngã Hành sự tình coi như là ngoài ý muốn, về phần ta trở thành Giáo chủ coi như là ngoài ý muốn, vì đền bù tổn thất, Phượng Hoàng cô nương ngươi có thể nhắc tới một cái cái khác ý kiến!”

Đã nói rõ là giao dịch, Nhạc Duyên tựu cũng không đi vi phạm chính mình đã từng hạ lời hứa.

“Thật?”

Lam Phượng Hoàng tựa hồ có chút không tin, trong mắt to lập loè đều là không tin.

Cái này không thể trách Lam Phượng Hoàng giờ phút này trong nội tâm lo lắng cùng không tin, dù sao trong chớp mắt người ta Nhạc công tử nhô lên vì Giáo chủ, loại này đột nhiên biến hóa người bình thường quả thực không cách nào hoàn toàn tiếp nhận.

“Thật!”

Đón Lam Phượng Hoàng tầm mắt, Nhạc Duyên khẳng định gật gật đầu. Bất quá, Nhạc Duyên lập tức nhướng mày, hỏi: “Bất quá Phượng Hoàng cô nương, ngươi tựa hồ có chút sợ ta? Phải biết rằng trước kia có thể không sẽ là dạng này, ta còn là ưa thích cái kia hào sảng Lam

Phượng Hoàng!”

“Ách!”

“Người ta chỉ là một thời gian đối với Nhạc công tử thân phận của ngươi không cách nào tiếp nhận mà thôi!”

Lam Phượng Hoàng cũng có chút xấu hổ, bất quá dù sao cũng là đứng đầu một phái, cái gọi là đả xà tùy côn lên, Lam Phượng Hoàng thấy Nhạc Duyên nói như thế hiểu, thực sự đổi tên hô. Chỉ chốc lát sau, Lam Phượng Hoàng liền lại khôi phục lúc trước cái kia trách trách vù vù, có chút hào sảng Miêu Cương nữ hài nhi.

“Nói nói ngươi ý nghĩ a!”

Cười cười, Nhạc Duyên cũng biết loại tình huống này, đổ ra là không có để ý. Bất quá thấy Lam Phượng Hoàng khôi phục lúc trước nhìn thấy như vậy hào sảng, Nhạc Duyên trong nội tâm đổ ra là có thêm một loại cao hứng.

Ngô…

Lam Phượng Hoàng trầm ngâm, Nhạc Duyên cùng mình Ngũ Tiên Giáo có chỗ liên quan nàng cũng hiểu biết, nếu không lời nói lúc trước chính mình chiêu pháp liền sẽ không tùy ý bị đối phương khắc chế mà đi, hơn nữa nghe lúc trước giọng điệu hiển nhiên là cùng mình sư tổ thế hệ Lục Vô Song có liên lạc.

Lại hồi tưởng lại trước này bị Nhạc Duyên cho nồi hầm cách thủy hai cái nhỏ độc xà, Lam Phượng Hoàng liền

buồn bực.

Hít sâu một hơi, Lam Phượng Hoàng này mới nói ra ý nghĩ của mình, nói: “Ta cần hai cái độc xà, còn có có thể phù hợp chúng ta Ngũ Tiên Giáo một bộ võ công! Ta lần trước bị Nhạc công tử ngươi ăn…”

“…”

Nhạc Duyên hồi tưởng lại ngày đó bị Lam Phượng Hoàng trước hết tử rút nghề đúc nồi, nhưng cũng biết hiểu người ta trong nội tâm buồn bực. Đối với cái này một điểm, Nhạc Duyên ngược lại đáp ứng. Bất quá, Lam Phượng Hoàng nghĩ muốn võ công, Nhạc Duyên cũng không có ngoài ý muốn.

Xà vấn đề ngược lại không có gì, chính mình đem người nuôi trong nhà hai cái con rắn nhỏ hầm cách thủy ăn, lớn một lần nữa làm cho hai cái độc xà mà thôi.

Mà bây giờ chính mình trở thành Giáo chủ, hai cái con rắn nhỏ vấn đề đây bất quá là một chuyện nhỏ. Tương đối mà nói, Lam Phượng Hoàng chỗ hi vọng võ công thì là muốn khó hơn không ít.

Đối với Nhạc Duyên mà nói, cho Lam Phượng Hoàng võ công tuyệt đối không phải đơn giản ứng phó sự tình. Dù sao, chính mình đến lúc đó còn cần Ngũ Tiên Giáo hỗ trợ, loại chuyện này không cần phải gian lận, hơn nữa Nhạc Duyên cũng không mảnh đi làm.

Thật lâu.

Nhạc Duyên nhíu mày khôi phục bình thường, hỏi: “Ngươi nghĩ học cái gì?”

Nhạc Duyên võ công rất lợi hại.

Lam Phượng Hoàng tự nhiên biết rõ, hơn nữa có thể cùng Nhậm Ngã Hành lão Giáo chủ giao phong người thực lực tự nhiên là mạnh phi thường. Đối mặt Nhạc Duyên vấn đề, Lam Phượng Hoàng tầm mắt cuối cùng nhất là rơi vào Nhạc Duyên bên hông loan đao Nguyệt Khuyết trên mặt, nói: “Ta muốn học đao pháp!”

Đao pháp!

Nhạc Duyên nghe vậy không khỏi sững sờ. Lập tức nhớ tới chính mình dạy bảo chân thọt cô nương Lục Vô Song đao pháp, người ta đó là luyện một cái vô cùng thê thảm. Hơn nữa cái này vô cùng thê thảm thậm chí cũng ở đây Ngũ Tiên Giáo lên biếu tặng truyền đến, tại Lam Phượng Hoàng trên tay một ít cổ tay chặt pháp đồng dạng làm cho người ta khó coi.

“Đao pháp ta không quen!”

“Nếu không, ta dạy cho ngươi kiếm pháp a!”

Nhạc Duyên trong nội tâm xoay quanh sau một lúc, chối bỏ đao pháp ý kiến.

Kiếm pháp?

Lam Phượng Hoàng cũng là không khỏi ngẩn ngơ, tầm mắt cũng là gắt gao rơi vào Nhạc Duyên bên hông loan

đao lên, trong lòng tự nhủ này Nhạc công tử sẽ không phải là nghĩ muốn đẩy, đưa lại a? Bất quá tỉ mỉ vừa nghĩ, Lam Phượng Hoàng cũng phát hiện Nhạc Duyên mấy lần ra tay trong cơ hồ đều là hai tay, binh khí cực nhỏ sử dụng, dùng nhiều nhất bất quá cũng là này quạt xếp.

Trầm ngâm sau nửa ngày, Lam Phượng Hoàng gật gật đầu, đáp: “Có thể!”

Đã có thể dạy kiếm pháp, đã muốn coi như là không sai thu hoạch.

Kế tiếp nửa tháng trong thời gian, chính là Nhạc Duyên căn cứ Ngũ Tiên Giáo, căn cứ Lam Phượng Hoàng bản thân tình huống cho chế tạo một bộ vô danh kiếm pháp.

Đồng thời Nhạc Duyên còn vì Lam Phượng Hoàng phụ tặng một bộ ám khí thủ pháp.

Dù sao lúc trước giao phong, khiến cho Nhạc Duyên đối với Ngũ Tiên Giáo truyền đến võ công quả thực thất vọng không ít.

Mà Lam Phượng Hoàng cũng ở đây Hắc Mộc Nhai được đến một lần nữa thuộc về nàng độc xà, đây là quần áo màu đỏ nữ tử thay Nhạc Duyên cho nàng làm cho hai cái.

Này hai cái con rắn nhỏ nhan sắc rất là làm cho người ta ngạc nhiên.

Dĩ nhiên là toàn thân vàng ròng vẻ, nhưng cũng là vật kịch độc.

Ngũ Tiên Giáo quả thật không hổ là chơi xà chơi sâu giáo phái, bất quá là ngắn ngủn mười ngày thời gian, này hai cái Tiểu Kim xà đã bị Lam Phượng Hoàng tùy ý bọc tại trong tay áo, thỉnh thoảng con rắn nhỏ còn từ trong tay áo leo ra, quấn quanh tại cổ tay lên phun lưỡi , phát ra tê tê tiếng vang.

Một bên.

“Công tử, truyền cho ngươi cái gì kiếm pháp?”

Một thân hồng trong mang kim cẩm bào quần áo màu đỏ nữ tử yên tĩnh nhìn xem tại đó đùa lấy độc xà Lam Phượng Hoàng, lười biếng tiếng nói truyền tới Lam Phượng Hoàng trong tai.

Vừa nghe đến này lười biếng tiếng nói, Lam Phượng Hoàng liền toàn thân không khỏi lạnh lẽo, lập tức lộ ra vẻ có chút cứng ngắc.

Tại đây Hắc Mộc Nhai, những người khác Lam Phượng Hoàng có thể không thèm để ý, nhưng là tại đối mặt cái này quần áo màu đỏ nữ tử thời điểm, Lam Phượng Hoàng lại không thể bình tĩnh.

Phải biết rằng tại Nhạc Duyên còn chưa thành Giáo chủ trước, này Nhật Nguyệt thần giáo Giáo chủ chính là nữ tử này chỗ đại, nói một cách khác phía trước thiên hạ kia đệ nhất Đông Phương giáo chủ, tựu là trước mắt cái này quần áo màu đỏ thanh nhã lười biếng tuyệt sắc giai nhân.

Nhất là nhìn thấy này quần áo màu đỏ giai nhân đối đãi Nhậm Ngã Hành cách làm, cũng đủ để làm cho người ta da đầu tê dại.

Nhậm Ngã Hành võ công rất mạnh, Lam Phượng Hoàng là nghe qua này lão Giáo chủ truyền thuyết, nhưng là này quần áo màu đỏ nữ nhân cường đại, lại quả thực vượt qua nàng đoán trước.

“Dương… Dương cô nương, Nhạc công tử… Không, Giáo chủ truyền là một bộ kiếm pháp!”

“Ngô, ta xưng là Ngũ Tiên kiếm pháp!”

Lam Phượng Hoàng bị đối phương này tùy ý tầm mắt nhìn thập phần khẩn trương, nhỏ giọng trả lời.

“Ngũ Tiên kiếm pháp?”

Quần áo màu đỏ giai nhân mày ngài nhăn lại, đối với Lam Phượng Hoàng đặt tên bất mãn hết sức. Ngón trỏ nhẹ nhàng gõ gõ mặt bàn, rù rì nói: “Cái này danh tự tục vãi, có thể nào xứng công tử?”

“Này Dương cô nương cho rằng nên gọi tên gì?”

Thấy đối phương bất mãn, Lam Phượng Hoàng rất thức thời đem đặt tên quyền lợi cho đối phương.

“Ngươi cầm ta một đôi màu vàng con rắn nhỏ!”

Nghe vậy cười cười, quần áo màu đỏ giai nhân đối với Lam Phượng Hoàng thức thời rất là cao hứng, ngọc thủ

nhẹ nhàng phủ một bả bên tai mái tóc, nói ra: “Như vậy đã kêu kim xà kiếm pháp a!”

“Công tử cho là đẹp đẽ quý giá người!”

Một tiếng lười biếng cười nịnh nọt ở bên trong, quần áo màu đỏ giai nhân cũng là xác định này một bộ kiếm pháp chân chính danh tự, “Bộ kia ám khí sử dụng thủ pháp cũng là như vậy a!”

“…”

Mặt đối với người trước mắt an bài, Lam Phượng Hoàng không có chút nào chống cự, cũng không có chút nào bất mãn, lại nói đối phương chỗ nói danh tự xác thực muốn so với chính mình lấy tốt hơn không ít. Gật gật đầu, Lam Phượng Hoàng cứ như vậy nhận xuống tới.

“Đúng, công tử lần này đi Nam Cương, Lam Phượng Hoàng ngươi là tốt rồi tốt phụng bồi!”

Nhớ tới Nhạc Duyên kế tiếp an bài, quần áo màu đỏ nữ tử phân phó Lam Phượng Hoàng, bản thân trên mặt lại là có thêm một tia ai oán. Tuy nhiên nhìn thấy công tử, nàng lại phát hiện sự tình phát triển kỳ thật không hề giống nàng trong tưởng tượng như vậy.

Nàng cùng Nhạc Duyên trong lúc đó, tồn tại một loại không hiểu vướng mắc.

Xác thực nói đây là một loại lạ lẫm quen thuộc cảm giác.

Đối với nàng mà nói điểm này không có chuyện gì,

nhưng là đối với Nhạc Duyên mà nói, này một chút vấn đề lớn.

“…”

Bất quá ngẫm lại nàng đổ ra cũng không có để ý, tất lại gặp được như vậy kết quả trong lòng hắn đã sớm có chuẩn bị. Đã đợi những năm này đợi đến công tử, nàng liền không có lý do gì buông tha cho, nói tiếp công tử đã từng cũng đã có nói muốn chiếu cố cả đời mình, sao có thể nói không giữ lời đâu này?

Tựa hồ nhớ tới cái gì cảm thấy khó xử sự tình, quần áo màu đỏ giai nhân một cá nhân dựa vào cái ghế, ngọc thủ che miệng nhẹ nhàng cười rộ lên.

Một đôi híp mắt to, thật giống như một con nghĩ muốn trộm tanh mèo.

…

Vài ngày sau.

Nhạc Duyên cùng Lam Phượng Hoàng mang theo đoàn người hạ Hắc Mộc Nhai. Về phần quần áo màu đỏ giai nhân thì là tiếp tục lưu lại Hắc Mộc Nhai, xử lý sự tình khác.

Hắn địa chỉ chính là Miêu Cương.

Ngũ Tiên Giáo Thánh Địa.

Chương 063 : Bất Khả Bất Giới

063 chương Bất Khả Bất Giới

Có câu đã nói. .

Người không may đứng lên, uống nước lạnh đều đút lấy hàm răng.

Điền Bá Quang liền cảm giác mình gần nhất không may cực.

Trảo tiểu ni cô Nghi Lâm, vốn là hảo hảo nghĩ muốn hái hoa, nhưng là kết quả làm Điền Bá Quang bắt được Nghi Lâm sau, lại phát hiện mình lại không có cái loại này tâm tư, mà là tìm nghĩ muốn phá tiểu ni cô cấm.

Đáng tiếc là, cái ý nghĩ này Điền Bá Quang cũng không có đạt thành, ngược lại là gặp được hắn vô cùng cừu hận Nhạc Duyên, kết quả một chiêu phía dưới chính mình bại lui, mà Nghi Lâm lại lại lần nữa trở lại đối phương trên tay.

Đối với Nhạc Duyên Điền Bá Quang có một loại không hiểu đố kỵ.

Bất quá lúc ấy cũng may, đối phương cũng không có đuổi theo, Điền Bá Quang coi như là đào thoát ra.

Nhưng là kế tiếp trong một đoạn thời gian Điền Bá

Quang tựu là một hồi liên tiếp không may. Nghĩ muốn hái những nữ nhân khác tả hỏa, nhưng cũng là không ngừng thất bại, nếu như không phải hắn Điền Bá Quang khinh công tốt, chính mình tất nhiên sẽ bị người ta dân chúng vây đánh chí tử.

Cuối cùng.

Bị liên tiếp một thời gian ngắn vận rủi làm cho tức giận Điền Bá Quang quyết định lên Hoa Sơn tìm này Lệnh Hồ Xung phiền toái, tiểu tử này tại trong khách sạn cũng vì cứu Nghi Lâm mà cùng mình tranh đấu qua, mặc dù không có thành công, nhưng là Điền Bá Quang đối với cái này phái Hoa Sơn tiểu tử ngược lại có một loại lau mắt mà nhìn hương vị.

Ít nhất Lệnh Hồ Xung không có Nhạc Bất Quần cái loại này chán ghét quân tử khí độ.

Điều này làm cho tính tình so sánh hào sảng dâm tặc Điền Bá Quang vẫn tương đối thấy qua đi. Trên xuống Hoa Sơn tự nhiên là tìm Lệnh Hồ Xung phiền toái, Nhạc Bất Quần hắn không dám đi tìm, nhưng là Lệnh Hồ Xung có thể a, đánh cho hắn một trận cái gì, dùng khu trục trên người vận rủi không phải rất tốt?

Đáng tiếc là nhường Điền Bá Quang bất đắc dĩ là, này Lệnh Hồ Xung tại hắn mí mắt dưới cứ như vậy không giải thích được lớn lên, tại cuối cùng chính mình thậm chí thua ở trong tay đối phương.

Mặc dù là nghĩ muốn tiến này sơn động xem xét nguyên do, nhưng là Điền Bá Quang nguy cơ ý thức nhường

hắn không có đi vào, rời đi Hoa Sơn.

Nhưng mà, này còn không phải Điền Bá Quang xui xẻo nhất.

Tại từ Hoa Sơn xuống núi sau, Điền Bá Quang lại đi Hằng Sơn, nguyên nhân tự nhiên là lại lần nữa tìm đi bắt ở Nghi Lâm tiểu ni cô.

Chỉ là lúc này đây…

Nhường Điền Bá Quang rất là bất đắc dĩ là gặp phải một cái hòa thượng điên.

Một cái võ công cao cường tên là Bất Giới đại sư hòa thượng điên, hai cái liền đem chính mình cho đánh ngã, cho điểm huyệt nói. Chẳng qua là khi Điền Bá Quang lại lần nữa thanh tỉnh thời điểm, hắn đã muốn khóc.

Đều nói đàn ông có lệ không dễ rơi, chỉ là chưa tới chỗ thương tâm.

Trước mắt Điền Bá Quang quả thực đã muốn rơi đến nước này. Không chỉ có một đầu tóc bị Bất Giới đại sư cho cắt cá bóng loáng đầu bóng lưỡng, quan trọng hơn là hắn đường đường đàn ông còn bị Bất Giới đại sư cho phế đi.

Điều này làm cho một mực dùng dâm tặc vì chức nghiệp Điền Bá Quang làm sao có thể tiếp nhận?

Khi hắn thanh tỉnh qua nhìn rõ ràng chính mình hạ thân tình huống, lập tức không nói tiếng nào lại lần nữa ngất

đi.

Lại lần nữa thanh tỉnh sau, Điền Bá Quang phát hiện mình trở thành phái Hằng Sơn người, có một tên là Nghi Lâm tiểu ni cô là.

Vốn là lòng tràn đầy cừu hận Điền Bá Quang cũng là tại Nghi Lâm này óng ánh sáng dưới con mắt, phát hiện trong lòng của hắn lại không có bao nhiêu cừu hận, cho dù là Bất Giới đại sư đi chính mình nam căn. Nhưng khi Điền Bá Quang gặp phải Nghi Lâm tiểu ni cô thời điểm, hắn lại ngạc nhiên phát hiện đối mặt đạo này óng ánh tinh khiết ánh mắt, lại là không có chút nào cừu hận.

Cho tới giờ khắc này, Điền Bá Quang này mới phát hiện mình chân chính thích cái này tinh khiết rối tinh rối mù nữ hài nhi.

Đúng a!

Thích cô bé này!

Có thể là mình là một dâm tặc!

Trước mắt, có thể trở thành đối phương đồ đệ, bảo vệ nàng an toàn.

Cũng tốt!

Như vậy cũng tốt!

Đón Nghi Lâm ánh mắt, Điền Bá Quang liền phát hiện mình trong nội tâm này cửa oán khí cũng là không hiểu

tán, hơn nữa tại trong suy nghĩ vẫn còn có một loại không hiểu nhỏ kích động tâm tình.

Hằng Sơn.

Núi Kiến Tính.

Điền Bá Quang một người đầu trọc nằm ở nhiều người ni cô ở bên trong, ngược lại lộ ra vẻ rất là mắt sáng. Bất quá cùng Nhạc Duyên bất đồng, Điền Bá Quang nguyên bản thân phận chính là là một dâm tặc, hơn nữa hắn lại bị Bất Giới đại sư cho phế đi, thật ra khiến Định Dật sư thái đợi người yên tâm không ít.

Nói tiếp Điền Bá Quang cũng không có Nhạc Duyên như vậy tuấn nhã.

Đổi lại là Nhạc Duyên tới đây, tại Định Dật sư thái trong nội tâm, nếu như Điền Bá Quang cũng là Nhạc Duyên như vậy, cho dù là phế đi Định Dật sư thái cũng lo lắng.

Phải biết, tựu tại đoạn thời gian trước, Nghi Lâm từ Nhạc Duyên từ Điền Bá Quang trong tay cứu sau khi trở về, trong môn phái thì có cái khác tiểu ni cô lặng lẽ hướng Nghi Lâm hỏi thăm qua Nhạc Duyên tin tức. Phát hiện này, nhường Định Dật sư thái khí đủ sặc.

“Sư thái!”

“Này Tung Sơn Tả Lãnh Thiện yêu cầu là không phải quá mức một chút?”

Ở bên cạnh, Bất Khả Bất Giới, cũng ngay tại lúc này

Điền Bá Quang lên tiếng, nói ra ý nghĩ của mình.

Cho dù là Điền Bá Quang hiện tại Nghi Lâm đồ đệ, nhưng là Điền Bá Quang có thể nói hắn chân chính quan tâm chỉ có Nghi Lâm, dù là Định Dật sư thái là Nghi Lâm sư phó, Điền Bá Quang cũng bất quá là cung kính kêu lên một tiếng sư thái mà thôi.

"…"

Định Dật sư thái không có lên tiếng, nàng chỉ là quét Điền Bá Quang một cái. Điền Bá Quang mặc dù là dâm tặc, nhưng là hắn kinh nghiệm giang hồ cùng kiến thức lại không thể khinh thường.

Không sai.

Phái Tung Sơn cách làm cũng là càng ngày càng quá mức, nhất là ở đằng kia ba cái thái bảo sau khi chết, Tung Sơn có thể nói là mượn chuyện này cưỡng chế đẩy vào Ngũ Nhạc hợp cùng đi. Mà ở Định Dật sư thái trong nội tâm, nàng là cho rằng những người kia chết thống khoái.

Đương nhiên, những lời này Định Dật sư thái tuy nhiên lỗ mãng, nhưng lại cũng sẽ không nói ra.

Lần này.

Tung Sơn càng hướng phái Hằng Sơn phái phát Minh chủ lệnh, nhường phái Hằng Sơn tham gia Ngũ Nhạc đại hội. Hiện tại đầy giang hồ cũng là ma giáo nguy cơ, làm cho toàn bộ giang hồ nơm nớp lo sợ, phong vân trải

rộng. Một cái không tốt, chính là sinh sát chiến trường các loại.

Hơn nữa, Tung Sơn gần nhất trong khoảng thời gian này càng dùng thủ đoạn cưỡng bức phái Thái Sơn đáp ứng Ngũ Nhạc đại hội.

Trong đó, chỉ có phái Hằng Sơn một mực kéo lấy.

Về phần phái Hành Sơn vô cùng, Định Dật sư thái đối với vị sư huynh này, kỳ thật cũng là hơi có chút khó chịu, lúc trước Lưu Chính Phong chậu vàng rửa tay trên đại hội không có xuất hiện, này bản thân khiến cho Định Dật sư thái có chút bất mãn.

Điền Bá Quang trong lời nói ý tứ Định Dật sư thái rất rõ ràng, nàng biết rõ đối phương là lo lắng lần này vô cùng có khả năng Tung Sơn sẽ đối với Hằng Sơn bất lợi.

Mấy vị Hằng Sơn người phụ trách liếc nhau, đều là thở phào một hơi.

Bất quá đối với chuyện này, các nàng lại cũng chỉ là kiên trì.

Về Ngũ Nhạc hợp nhất, tại phái Hằng Sơn cao tầng là không có có bao nhiêu người có thể đủ thông qua. Có thể nói, trước mắt phái Hằng Sơn là bị chủ chiến phái làm chủ, chủ hòa tư tưởng cũng không thịnh hành, hơn nữa là bị áp chế đi xuống. Chỉ là trước mắt cái khác bốn phái cũng là đồng ý Ngũ Nhạc hợp nhất, Hằng Sơn đám người có chút trở tay không kịp mà thôi.

Kiên trì hay không…

Đây cũng là các nàng hiện tại chỗ đối mặt vấn đề.

Không kiên trì, này cùng các nàng một mực tới tâm tư cùng bác bỏ, mà kiên trì rồi lại vô cùng có khả năng đối với Hằng Sơn mang đến phiền toái.

Một phen suy tư, mấy người cũng có chút quấn quýt.

Bất quá này Ngũ Nhạc đại hội cũng là phải tham gia, nếu không lời nói này không thể nào nói nổi.

“…”

Thấy Định Dật, chắc rảnh rỗi mấy vị sư thái này cau mày bộ dáng, Điền Bá Quang cũng không khỏi thở dài một hơi. Này Ngũ Nhạc phái bề ngoài thoạt nhìn phong quang vô hạn, khi hắn một cước bước vào trong đó thời điểm, Điền Bá Quang mới phát hiện trong lúc này đạo đạo sâu đi.

Nội đấu!

Ngươi tranh ta đoạt!

Đương nhiên càng nhiều vẫn là phái Tung Sơn đoạt, cái khác vài phái hơi chút tranh chút ít mà thôi.

Tại làm tương ứng an bài sau, phái Hằng Sơn cũng là lên đường.

Về phần Điền Bá Quang thì là đi nhậu đi nhậu đi theo

Nghi Lâm sau lưng.

Vừa mới Điền Bá Quang một mực cùng Định Dật sư thái lúc nói chuyện sau, Nghi Lâm lại hơi hơi ngẩng lên cái cằm, tầm mắt nhìn về phía bên kia lên sam cây.

Tuy nhiên lúc trước mơ hồ Nhạc Duyên cứu chính mình, nhưng là Nghi Lâm trong nội tâm vẫn là vô cùng lo lắng Nhạc Duyên an toàn.

Phải,nên biết hiểu Nhạc đại ca nhưng mà dẫn đến phái Tung Sơn a, này phái Tung Sơn người một cái một cái hung phải chết, cùng ác bá giống như. Điều này làm cho tiểu ni cô Nghi Lâm như thế nào không lo lắng.

Nghe nói, này Tả minh chủ nhưng mà phái người đầy giang hồ đang tìm kiếm Nhạc Duyên tung tích.

Mà gần nhất tung tích, chính là biết rõ Nhạc Duyên đã từng trải qua Võ Đang Sơn.

“Tiểu sư phụ, ngươi lại đang lo lắng ngươi Nhạc đại ca đâu này?”

Đi ở Nghi Lâm bên cạnh, Điền Bá Quang tầm mắt thì là quan sát đến Nghi Lâm biểu lộ biến hóa, chỉ là đang nhìn đến Nghi Lâm này thoáng có chút thất thần bộ dáng, cũng đã biết được tiểu ni cô trong nội tâm suy nghĩ. Đang hỏi những lời này thời điểm, Điền Bá Quang không hiểu cảm giác mình trong nội tâm cuồn cuộn lấy một loại không hiểu tâm tư.

Tựa hồ…

Tựa hồ cái này tâm tình hẳn là kêu đố kỵ!

“… Bất Khả Bất Giới!”

Quay đầu, sáng ngời ánh mắt phảng phất giống như trong bầu trời đêm Lưu Tinh, chằm chằm vào Điền Bá Quang này một người đầu trọc, Nghi Lâm tựu là nhịn không được muốn cười, nàng nhớ tới Nhạc Duyên một ít đầu tóc đen bị cha mình cạo sạch sau cái loại này phát điên thần sắc.

Đón Điền Bá Quang tầm mắt, chưa từng có nói dối thói quen Nghi Lâm nho nhỏ quay đầu lại quét mắt một vòng mặt sau sư phó, thấy Định Dật sư thái không có chú ý tới mình, lúc này mới gật gật đầu, nhỏ giọng nói ra: “Là, Tung Sơn thế lớn, chúng ta Hằng Sơn cùng với khác ba môn phái cũng so ra kém. Lại càng không cần phải nói Nhạc đại ca tựu là một mình một cá nhân, còn có một Lâm Bình Chi…”

Đương nhiên, hiện tại Nghi Lâm cũng không biết Nhạc Duyên khi đó bên người còn nhiều thêm một Khúc Phi Yên tiểu nha đầu.

Dùng một cá nhân tự mình đối với Tung Sơn lớn như vậy phái, cho dù là Điền Bá Quang lòng tràn đầy đố kỵ, lại không thừa nhận cũng không được đối phương một thân này hào hùng.

Ít nhất hắn cho là mình là làm không đến, đối mặt như vậy cục diện, hắn Điền Bá Quang đương nhiên là thật là nhanh chạy thật nhanh. Dùng hắn Vạn Lí Độc Hành

khinh công, tự nhiên là không có có bao nhiêu người có thể đủ ngăn lại hắn Điền Bá Quang.

“Tiểu sư phụ, ngươi Nhạc đại ca không có chuyện gì!”

Nhìn xem Nghi Lâm này hơi có vẻ lo lắng thần sắc, Điền Bá Quang cố nén chính mình loại kia bị con kiến gặm tâm cảm giác, sau nửa ngày nghẹn ra một câu khuyên bảo: “Này Nhạc Duyên võ công rất cao!”

“Ngô!”

Nghe vậy hé miệng cười, phảng phất giống như mùa xuân trong bách hợp, Nghi Lâm nhưng cũng là suy tư một chút hung hăng gật gật đầu, dù sao có thể dạy nàng tốt như vậy khinh thân công pháp, Nhạc Duyên võ công mặc dù là đối mặt phái Tung Sơn nhiều người như vậy không cách nào đối kháng, nhưng là dùng khinh công thực sự có thể chạy trốn được a.

Trong ánh mắt đều là Nghi Lâm này ôn nhu cười, Điền Bá Quang có chút thở dài một hơi, thò tay vuốt một đem mình đầu bóng lưỡng, trong lòng hắn cũng là cũng có một loại bất đắc dĩ.

Mà đang ở cái này thời gian.

Tại phía xa Miêu Cương Nhạc Duyên cũng đã cùng Lam Phượng Hoàng đến mình muốn đến chỗ này phương.

Trước mắt.

Là một chỗ Cô Phần, là một chỗ mộ chôn quần áo và di

vật.

Chỉ là tại đây mộ chôn quần áo và di vật bên cạnh, thì là còn giữ một chỗ phần mộ, bất quá phía trên kia không có có bất kỳ chữ, mà theo Lam Phượng Hoàng chỗ nói trong lúc này đồng dạng hoàn toàn là khoảng không.

Gió đêm thổi qua.

Loạn vạt áo, cũng loạn tâm tư.

Nhạc Duyên tựu như vậy lẳng lặng đứng ở nơi này chỗ mộ chôn quần áo và di vật trước mặt, tại phía sau hắn thì là Lam Phượng Hoàng yên tĩnh mà theo.

Chương 064 : Tung Sơn

064 chương Tung Sơn

Tà dương. .

Nắng chiều.

Nhạc Duyên liền như vậy tại đây chỗ khoảng không mộ chôn quần áo và di vật đứng trước mặt nửa ngày, tầm mắt bắt đầu rơi vào này Lục Vô Song mộ chôn quần áo và di vật trước mặt sau, cuối cùng ánh mắt của hắn cũng là một mực dừng lại ở đằng kia chỗ không có để lại danh tự khoảng không mộ.

Theo Lam Phượng Hoàng nói, đây là lục tổ sư từng từng nói qua lời nói, hi vọng mình có thể cùng một cá nhân chôn cất cùng một chỗ.

Làm Lục Vô Song trắng viết sau khi phi thăng, sư môn hậu nhân thì là tại vì Lục Vô Song đứng mộ chôn quần áo và di vật bên ngoài, liền cũng ở bên cạnh đứng một cái không có có bất kỳ tính danh khoảng không mộ.

Cũng không biết là người nào mộ.

Ngẩng đầu nhìn một cái này bắt đầu tối sắc trời, Nhạc Duyên thán một tiếng, cũng là quay đầu rời đi nơi này.

“Trời tối có chút sớm!”

Thoại âm rơi xuống, Nhạc Duyên thân ảnh đã muốn

xoay người rời đi, hướng Ngũ Tiên Giáo thánh đàn chỗ mà đi.

Trời tối quá sớm?

Không còn sớm a!

Mê hoặc Lam Phượng Hoàng tự nhiên là không nói gì thêm, chỉ là yên tĩnh theo sau.

…

Một đêm trôi qua.

Không thể không nói, này Miêu Cương người cùng bình thường giang hồ hiệp khách bất đồng.

Không nói người trên thân người mặc kim đội bạc, chỉ cần liền bọn họ phòng ốc khiến cho Nhạc Duyên rất là ưa thích.

Rừng trúc.

Phòng trúc.

Còn có này trận trận kỳ lạ mùi thơm.

Đương nhiên những vật này trong đó, vật gì đó có độc, cái này khó mà nói.

Bất quá dùng Nhạc Duyên hiện tại thân phận, Ngũ Tiên Giáo cho là làm đủ tư thái, phải biết rằng trước mắt Nhạc Duyên nhưng mà Nhật Nguyệt thần giáo Giáo chủ.

Nếu là không có chiêu đãi tốt, sạch quần áo màu đỏ nữ tử chỗ đó bọn họ liền dặn dò không qua.

Nghĩ tới họ Dương nữ tử một thân này võ công, Lam Phượng Hoàng đã cảm thấy bản thân da đầu tê dại.

Còn có nàng kia đối với Nhạc Duyên cái loại này kỳ lạ cảm tình, cho dù là Lam Phượng Hoàng cũng có thể cảm thụ đi ra.

Rừng trúc gian phòng.

Tại an bài tốt Nhạc Duyên vấn đề chỗ ở sau, Lam Phượng Hoàng liền rời đi, chỉ là lưu lại một câu nếu là có cái gì cần lập tức gọi nàng phân phó một chút có thể. Hiện tại Lam Phượng Hoàng còn cần đi chuyên môn nghiên cứu Nhạc Duyên dạy bảo nàng kiếm pháp.

Võ công cuối cùng là luyện ra.

Trong phòng.

Làm Lam Phượng Hoàng sau khi rời đi, một bên mấy vị khác Miêu Cương nam tử cũng đồng thời khom người lui xuống đi.

Trong phòng liền chỉ còn lại có Nhạc Duyên một cá nhân.

Một bầu rượu.

Một cái cây trúc ngồi ở chén rượu.

Đương nhiên, ở trước mặt hắn còn có chính mình một chuyến này giao dịch được đến đồ vật này nọ. Thuộc về Lục Vô Song còn sót lại vật phẩm, chính là một thanh loan đao, chuôi này bạc hồ đao.

Giờ phút này.

Chuôi này loan đao chính đặt tại Nhạc Duyên trước mặt, tại ánh nến chiếu rọi xuống tản mát ra ngân quang.

Bởi vì cũng coi là Ngũ Tiên Giáo thánh vật, có thể nói chuôi này bạc hồ đao vẫn là Ngũ Tiên Giáo chỗ kính để cho đối tượng. Vì lấy đến chuôi này bạc hồ đao, Nhạc Duyên thì là trả giá một bộ võ học.

Đối với Nhạc Duyên mà nói này là không thể dùng thua thiệt thòi tới luận, đối với song phương mà nói thì là nhìn có đáng giá hay không phải.

Không hề nghi ngờ.

Nhạc Duyên cảm thấy đáng giá.

Lam Phượng Hoàng tại dưới áp lực, lại cũng cảm thấy vẫn là đáng giá.

Xốc lên bầu rượu.

Chậm rãi vì chính mình trúc trong chén rót đầy tửu thủy, mượn cây trúc mùi thơm, này từ Ngũ Độc vật pha đi ra tửu thủy có một loại kỳ lạ hương vị cùng cảm thụ.

“Có lẽ nên thử xem!”

Híp mắt, một bên phẩm lấy tửu thủy, tầm mắt cũng là rơi vào này đặt tại trên mặt bàn bạc hình cung loan đao. Bất quá trong nội tâm tuy có quyết định, chỉ là trước mắt vẫn chưa tới thời điểm, hiện ở trước mặt hắn còn có một đống sự tình cần phải xử lý.

Đã tới đây thế giới, đã có lấy chính mình dấu vết, như vậy chính mình vẫn phải là làm một sự tình.

Một đêm cứ như thế trôi qua.

Ngày hôm sau.

Nhạc Duyên tại Lam Phượng Hoàng cùng đi, triệt để tại Ngũ Tiên Giáo dò xét một phen, xem bọn hắn trảo Ngũ Độc vật tu luyện tình huống. Đang nhìn đến này rất là quen thuộc tình huống, Nhạc Duyên thấy thế luôn nhịn không được đi mỉm cười.

Bất quá trước mắt Ngũ Tiên Giáo những năm này phát triển, so với lúc trước Nhạc Duyên cùng Lục Vô Song hai người lúc động tác muốn tiêu chuẩn cũng muốn mạnh quá nhiều.

Chẳng qua là bọn này Ngũ Tiên Giáo đệ tử có một cộng đồng địa phương.

Đó chính là tại huấn luyện trên tay mình độc nhất vật đồng thời, tổng là ưa thích một đám người vây ngồi cùng một chỗ, chính giữa mở nồi… Làm trên tay độc vật tranh đấu sau lưu lại mạnh nhất bên ngoài, cái khác đều bị bọn họ làm cho không có gì độc sau, sau đó tất cả

toàn bộ rót vào nồi trong.

Hơn nữa Tiểu Hỏa, hơn nữa cái khác loại như cái nấm các loại, hoặc là còn có chút cái khác món ăn thôn quê, dĩ nhiên là một nồi hầm cách thủy.

Không chỉ có như thế, đám người kia thoạt nhìn còn có chút bắt bẻ.

Một nhìn đến nơi đây, Nhạc Duyên cảm giác mình sắc mặt hơi lộ vẻ có chút kỳ quái.

Chẳng lẽ lại chính mình yêu ăn cái gì thói quen lại cũng bị Lục Vô Song còn sót lại sao? Điều này làm cho Nhạc Duyên bây giờ nhìn thấy loại này tràng cảnh quả thực có chút bất đắc dĩ.

Bất quá ứng với những thứ này Ngũ Tiên Giáo đệ tử mời, Nhạc Duyên ngược lại cũng nếm thử bọn họ nấu đi ra súp, hương vị ngược lại rất tươi sống, không sai. Nếu như ngươi không hướng bên trong nhìn có đồ vật gì đó lời nói, đây tuyệt đối là không sai mỹ vị.

Nhưng nhìn lên rõ ràng trong đó món đồ, phỏng chừng không có có bao nhiêu người có thể đủ xuống bụng.

Nhưng là Nhạc Duyên lại không thèm để ý, tự nhiên là ăn thoải mái, cái này biểu hiện thật ra khiến Ngũ Tiên Giáo đệ tử lau mắt mà nhìn.

Chỉ là bọn hắn cái này ánh mắt, nhường Nhạc Duyên có chút không được tự nhiên.

Cũng không thể trực tiếp nói cho bọn hắn biết, các ngươi hiện tại như vậy cách làm đều là ta với ngươi nhóm sư tổ Lục Vô Song hai người cùng một chỗ làm cho xuất hiện đi? Chẳng qua là bị các ngươi hơi chút phát triển chút ít.

Tựu tại Nhạc Duyên tại Miêu Cương thị sát chỉ đạo Ngũ Tiên Giáo thời điểm, mà tại phía xa Tung Sơn, cùng Thiếu Lâm một chỗ sơn mạch phái Tung Sơn cũng là đang chuẩn bị lấy rất nhiều đồ vật này nọ.

Phái Tung Sơn.

Chánh điện.

Thân là Môn chủ Tả Lãnh Thiện Kim Đao lập tức ngồi ngay ngắn ở chủ vị, hơi có vẻ nhọn gầy trên mặt lại đều là âm lãnh vẻ.

Thập tam thái bảo bên trong Đinh Miễn, Phí Bân cùng Lục Bách chết đối với gần vài năm nay một mực làm việc kiêu ngạo Tung Sơn là một chính diện đả kích. Mặc dù ở kế tiếp hành động giết không ít người, trong đó đương nhiên cũng có Ma Giáo người, thực sự có cái khác người, nhưng là cái này ngạnh cũng là một mực đặt ở Tả Lãnh Thiện trong nội tâm.

Có thể nói, Tả Lãnh Thiện đem Nhạc Duyên hận lên, nếu không phải Nhạc Duyên giữa đường cắm một tay, sự tình phát triển nơi nào sẽ biến thành như vậy?

Về phần ba vị sư đệ phải chăng chết vào Nhạc Duyên tay, điểm này Tả Lãnh Thiện cũng không thèm để ý.

Trọng yếu là ba vị sư đệ cuối cùng là chết.

Dùng ba vị sư đệ tử vong tới thôi động Ngũ Nhạc hợp nhất, này căn bản không phải Tả Lãnh Thiện vốn trong lòng tính toán. Nhưng là trước mắt loại này cục diện, Tả Lãnh Thiện xác thực không thể không sử dụng.

“Hàaa…!”

Hô một hơi, ngồi ở chủ vị Tả Lãnh Thiện cười lạnh một tiếng, hỏi: “Phái Hằng Sơn xem ra đối với ta Tung Sơn một mực có ý kiến a! Trước mắt Ma Giáo thế lớn, lại vẫn muốn ở phía sau kéo chính đạo chân sau!”

Chỉ là như vậy hai câu, cũng đã biểu lộ Tả Lãnh Thiện tâm ý.

Với tư cách thập tam thái bảo trong tân tấn cầm đầu thái bảo đại âm dương tay Nhạc Hậu nghe vậy lập tức đứng dậy, cung kính nói: “Chưởng môn sư huynh, này phái Hằng Sơn chắc là vì này Nhạc Duyên sự tình lúc này mới như vậy, hơn nữa làm không tốt Hằng Sơn như vậy ni cô chính là ma giáo tiềm phục tại chính đạo trong phục tử!”

Nhạc Hậu nói lời này là có nguyên nhân, tại ba vị sư huynh chết đi sau, phái Tung Sơn tự nhiên cơ hồ là tra cá long trời lở đất, bọn họ tầm mắt cũng rơi vào Nhạc Duyên trên người.

Dù sao có thể tại loại tình huống đó, giết mấy người ở vô hình, cũng chỉ có Nhạc Duyên có thủ đoạn kia.

Nói tiếp, căn cứ gần nhất thủ hạ lên được đến tin tức, Nhạc Duyên lên Võ Đang đem đồ đệ Lâm Bình Chi cùng Ma Giáo Trưởng lão Khúc Dương cháu gái Khúc Phi Yên ở lại Võ Đang, mà hắn tự thân thì là đi Hàng Châu Tây Hồ, đi gặp Nhật Nguyệt thần giáo Thánh Cô.

Bởi vì nơi đó là Ma Giáo địa bàn, Tung Sơn không cách nào được đến kỹ càng tin tức, nhưng là đại khái đồ vật này nọ vẫn là biết rõ.

Cái gọi là hướng người khác trong môn phái phái nhân viên nằm vùng, một mực chính là phái Tung Sơn truyền thống.

Mà Nhật Nguyệt thần giáo tự nhiên sẽ không ngoại lệ.

Đã có tin tức này, như vậy Nhạc Duyên tất nhiên là ma giáo người, mà Nhạc Duyên sớm nhất nhưng mà từ Hằng Sơn đi ra, như vậy Hằng Sơn tự nhiên là cùng Ma Giáo có liên lụy.

Chỉ là Tung Sơn hoàn toàn không ngờ rằng là Nhạc Duyên hiện tại không chỉ có là Nhật Nguyệt thần giáo người, hơn nữa còn là Nhật Nguyệt thần giáo Giáo chủ.

Đương nhiên, trước mắt Tung Sơn là không biết tình huống này, nhưng là này không ngại bọn họ vì Ngũ Nhạc hợp nhất, mà triệt để chứng thực tình huống này.

“Nếu như lần này Ngũ Nhạc đại hội phái Hằng Sơn vẫn là không đồng ý lời nói, như vậy sư đệ liền đưa ba vị sư thái sớm đăng cực nhạc!”

Đón Tả Lãnh Thiện tầm mắt, Nhạc Hậu nói như vậy nói.

Nhưng mà…

Tả Lãnh Thiện cũng là nhướng mày, chối bỏ Nhạc Hậu tâm tư, nói ra: “Thời cơ không đúng!”

Thời cơ không đúng?

Nhạc Hậu nghe vậy sững sờ, lập tức hiểu được. Nếu là Ngũ Nhạc đại hội mặt sau động thủ, như vậy Tung Sơn hoài nghi liền thật sự là quá lớn.

Trừ phi là…

Nhạc Hậu nghĩ tới đây, lập tức hướng chính mình Chưởng môn sư huynh Tả Lãnh Thiện đưa đi một cái hiểu rõ ánh mắt, sau đó lui về chính mình trên chỗ ngồi.

Cái khác bốn trong phái, phái Hoa Sơn đã muốn triệt để suy yếu, Tung Sơn không có để ý, hơn nữa Nhạc Bất Quần cũng là ủng hộ Ngũ Nhạc hợp nhất, phái Thái Sơn hiện tại đã muốn đứng ở Tung Sơn bên này, về phần phái Hành Sơn vô cùng lo lắng môn hạ đệ tử quá nhiều, hắn không phải không thừa nhận.

Chỉ có phái Hằng Sơn này nhất bang thối ni cô cứng mềm không ăn, đã như vậy, này chỉ có chọn lựa nhất tốt biện pháp giải quyết.

Tại chuẩn bị cho tốt về phái Hằng Sơn vấn đề sau, Tả Lãnh Thiện lúc này mới đem cuối cùng lực chú ý rơi vào Nhật Nguyệt thần giáo cùng Nhạc Duyên trên người. Đối

lập nâng Ngũ Nhạc hợp nhất mà nói, trước mắt hai cái không thể bỏ qua ngoại lực liền là ma giáo cùng nhúng tay chậu vàng rửa tay đại hội Nhạc Duyên.

Ma Giáo một mực thế lớn, Ngũ Nhạc cùng hắn tranh chấp chính là là một kiện thập phần dài dằng dặc sự tình.

Nhưng là Nhạc Duyên cũng không phải như thế.

Nhạc Duyên võ công cao cường, nhưng là tại Tả Lãnh Thiện trong mắt lại cũng sẽ không cảm giác đối phương võ công sẽ cao đến không có giới hạn. Hơn nữa võ công mặc dù là cao tới đâu thì như thế nào? Cũng không phải công không đi lên vách đá dựng đứng chỗ Hắc Mộc Nhai. Nói tiếp, Nhạc Duyên bên người còn có hai cái không nhỏ gánh nặng.

Đây đối với Tả Lãnh Thiện mà nói, đây cũng là đáng giá động cân não địa phương.

Lâm Bình Chi cùng Khúc Phi Yên, vô luận là cái đó một người thân phận đều có thể đủ đưa Nhạc Duyên vào chỗ chết.

Ít nhất, Khúc Phi Yên thân phận sẽ làm Nhạc Duyên thân phận không cách nào hòa tan vào chính đạo, mà Lâm Bình Chi Lâm gia Tịch Tà Kiếm Phổ… Vẫn đối với võ công cái gì rất cảm thấy hứng thú Tả Lãnh Thiện có thể cũng là có cực rất hứng thú.

Duy nhất làm cho không người nào không biết làm sao là phái Thanh Thành Dư Thương Hải quá mức yếu một

ít.

Nếu không lời nói này Lâm Bình Chi cũng sẽ không rơi vào Nhạc Duyên trên tay.

Như lúc ấy chính mình không làm thu ngư ông thủ lợi, mà là làm cho mình tự mình tiến đến, có lẽ hiện tại Tịch Tà Kiếm Phổ đã muốn rơi vào Tung Sơn trong tay.

Đáng tiếc a!

Thở dài một tiếng từ trong miệng phát ra, bất quá Tả Lãnh Thiện trên mặt lại không có chút nào hối hận vẻ, duy có một đôi âm lãnh hai mắt lóe ra khát máu hàn quang.

Chương 065 : Cốt khí (thượng)

Sáu mươi lăm chương cốt khí (thượng)

Sáng sớm ánh mặt trời lộ ra vẻ phá lệ sáng rỡ. .

Hằng Sơn đoàn người thì là đã muốn chuẩn bị cho tốt thỏa đáng. Với tư cách giang hồ nhân sĩ, nhất là chính phái giang hồ nhân sĩ, mặc dù ở hành tẩu giang hồ trong cũng không cần sợ hãi những người khác dám không kiêng nể gì cả công kích chính mình, trừ Nhật Nguyệt thần giáo bên ngoài.

Nhưng là làm một người môn phái, tất yếu thủ vệ an bài cũng là nhất định phải làm.

Hành tẩu giang hồ, cẩn thận nhận thật cẩn thận chính là ưu điểm.

Gào gào thét thét, ngạc nhiên, hay hoặc giả là sơ ý chủ quan, hành tẩu giang hồ là có thêm nguy hiểm rất lớn.

Thật chính là muốn sống lâu, như vậy trong giang hồ ngươi phải học được cẩn thận một từ, đương nhiên trừ phi ngươi là cái loại này chân heo mạng, phúc vận quấn thân người, vô luận cái dạng gì khốn cảnh hiểm cảnh đều gặp dữ hóa lành. Như vậy, ngươi có thể gào gào thét thét, ngạc nhiên, cũng có thể sơ ý chủ quan.

Mà hiển nhiên.

Trên giang hồ, chân chính có lấy năng lực, có danh vọng địa vị người, cũng sẽ không là đơn giản như vậy. Dù là bình thường thoạt nhìn lỗ mãng vô cùng, hoành hành Định Dật sư thái, lại cũng sẽ không là thoạt nhìn như vậy kẻ lỗ mãng.

Có chút thời điểm, bề ngoài cùng người khác ấn tượng, bất quá là một loại màu sắc tự vệ mà thôi.

Tại một lần nữa đứng dậy thời điểm.

Định Dật sư thái đã cùng Định Nhàn, Định Tĩnh hai người đi cùng một chỗ bắt đầu phân tích nâng lần này Ngũ Nhạc đại hội đứng lên.

Ba người đối với Tung Sơn tâm tư, đã là thập phần hiểu rõ.

Ngũ Nhạc hợp nhất là Tung Sơn phải đạt tới mục tiêu.

Nhưng là đối với tình huống này, Hằng Sơn cao tầng là cầm phản đối thái độ.

Hơn nữa cái này phản đối thái độ không hề chỉ là vì cá nhân lập trường nguyên nhân, không quen nhìn Tung Sơn làm việc thủ đoạn, mà là bao hàm phái Hằng Sơn bản thân nguyên nhân.

Phái Hằng Sơn tại Ngũ Nhạc trong phái là có thêm chính mình tín ngưỡng, chính là người tin phật.

Mà Tung Sơn Chưởng môn Tả Lãnh Thiện lớn nhất tâm

tư liền đem Ngũ Nhạc hợp nhất, thành vì một đại môn phái, nội bộ hợp nhất, hình thành trên thực tế thống nhất, nhường cái khác bốn nhạc hòa tan vào Tung Sơn đại gia đình này, hơn nữa mọi người có thể lẫn nhau truyền thụ võ công, tại võ học phương diện không keo kiệt.

Có thể nói Tả Lãnh Thiện là muốn cái này Ngũ Nhạc kiếm phái trở thành đủ để có thể so với Thiếu Lâm cùng Võ Đang đại môn phái.

Đương nhiên, dựa theo thiết tưởng, như vậy phát triển là tốt nhất tình huống.

Nhưng vấn đề là trước mắt Ngũ Nhạc ở bên trong, đối với cái này cùng loại đại gia đình hợp nhất phương thức, cái khác bốn nhạc là không có vấn đề gì, nhưng là Hằng Sơn lại thì không cách nào dung nhập trong đó.

Một là giới tính, hai chính là tôn giáo nguyên nhân.

Phật giáo đệ tử cùng Đạo gia đệ tử bình thường yêu thích yên tĩnh, phái Hằng Sơn ni cô tự nhiên sẽ không thích cái loại này quá mức náo nhiệt bầu không khí, này cùng các nàng bình thường trên giang hồ làm việc phương pháp liền đó có thể thấy được. Chính là nguyên nhân này, phái Hằng Sơn bình thường rất ít ra giang hồ, hơn nữa ra cũng sẽ cùng môn phái khác bảo trì tương ứng cự ly.

Vô luận Chưởng môn là ai, kết quả này trên cơ bản cũng là như thế này.

Đúng là như thế, hơn nữa nam nữ hữu biệt, Hằng Sơn cao tầng lúc này mới chối bỏ Tung Sơn Ngũ Nhạc hợp nhất tư tưởng.

Thử nghĩ, phái Hằng Sơn trên mặt mới có mấy nam nhân?

Lúc trước Nhạc Duyên bất quá là ở phía trên nuôi vài ngày tổn thương, đều bị đuổi xuống núi, mà Bất Giới hòa thượng càng một mực ở tại sườn núi, cực nhỏ tình huống mới có thể lên núi, đến ở hiện tại Bất Khả Bất Giới Điền Bá Quang tức thì bị Bất Giới hòa thượng phế đi này mới khiến Định Dật đám người coi như là tiếp nhận như vậy một cái không phải nam tử nam tử.

“Chưởng môn sư muội, ta phỏng chừng lần này Ngũ Nhạc đại hội ta Hằng Sơn lại lần nữa phủ nhận lời nói, Tung Sơn vô cùng có khả năng sẽ đối với chúng ta chọn lựa cường ngạnh biện pháp!”

Nói chuyện là Hằng Sơn ba chắc trong Đại sư tỷ Định Tĩnh sư thái, cùng Định Nhàn sư muội tâm tế như phát cùng Định Dật sư muội bên ngoài mới vừa vặn trong cùng bất đồng, Định Tĩnh sư quá bình thường càng nhiều vẫn là yên tĩnh. Này cùng nàng pháp danh độc nhất vô nhị, là một yên tĩnh người.

Nhưng là cái này cũng không đại biểu Định Tĩnh không rõ, có thể thân là ba chắc trong Đại sư tỷ, hắn năng lực tự nhiên có thể nghĩ.

Phái Hằng Sơn cự tuyệt Ngũ Nhạc hợp nhất, không cách nào tan ra vào trong đó, này tuyệt đối sẽ làm cho

phái Tung Sơn thẹn quá hoá giận. Dùng Tung Sơn người đối với Lưu Chính Phong làm việc phương pháp, Định Tĩnh không thể không hoài nghi Tung Sơn cùng giải quyết dạng chọn lựa như vậy tàn nhẫn thủ pháp.

Mặc dù ở Định Tĩnh sư thái trong nội tâm không quá tin tưởng đối phương sẽ đối với phái Hằng Sơn đồng đạo chọn lựa giết chóc thủ đoạn, nhưng là dùng Tung Sơn như vậy không kiêng nể gì cả làm việc thủ pháp, ai cũng không biết đối phương đến tột cùng sẽ hái lấy vật gì dạng phương pháp.

“Hắn Tung Sơn dám!”

Lên tiếng là tánh khí táo bạo Định Dật sư thái, tại nàng nghĩ đến Tung Sơn tuyệt đối là không dám bốc lên thiên hạ to lớn sơ suất tiến hành như vậy động tác. Hơn nữa, tại Định Dật sư thái xem ra, nếu như phái Tung Sơn thật là nghĩ muốn như thế, như vậy nàng Định Dật sư thái chắc chắn nhường Tung Sơn bồi phu nhân lại bẻ binh.

“…”

Thân là phái Hằng Sơn Chưởng môn Định Nhàn sư thái không có lên tiếng, bất quá cũng là lông mày gấp gáp, hiển nhiên trong nội tâm cũng đầy là lo lắng.

Hồi lâu.

Định Nhàn sư thái đột nhiên đem ánh mắt hướng về thân Biên sư muội Định Dật sư thái trên người, mở miệng hỏi: “Ta nhớ được sư muội ngươi lần trước nói qua Nghi Lâm chuyển cáo này Nhạc công tử một câu…”

“Đúng!”

Gật gật đầu, hơi chút hồi ức một chút, Định Dật sư thái lúc này mới lặp lại lúc trước câu nói kia nói: “Này Nhạc Duyên nhường Nghi Lâm chuyển cáo chúng ta cẩn thận phái Tung Sơn! Ta lúc ấy không có ở…” Nói đến đây thời điểm, Định Dật sư thái trầm mặc xuống, nàng hiểu rõ Chưởng môn sư tỷ trong lời nói ý tứ.

Bất quá kế tiếp, Định Dật sư thái hay là đi phân phó môn hạ, cẩn thận chú ý an toàn. Không nói trước cái khác, lần trước tại Lưu phủ phái Hằng Sơn sự tình, coi như là liền cùng Tung Sơn có ma xát.

Bất quá sư tỷ muội ba người tuy nhiên đã là lo lắng, nhưng lại không có nghĩ sâu qua.

Dù sao phái Hằng Sơn chính là Phật giáo môn phái, trước mắt các nàng vẫn là rất thuần túy, người giang hồ khí tức một chút nhiều, nhiều ra tới thì là thuộc về các nàng tín ngưỡng.

Cùng lúc đó.

Ở bên ngoài hơn mười dặm chỗ, hai gã người tuổi trẻ… Không, xác thực nói là một người tuổi còn trẻ cùng một cái tiểu cô nương hai người thì là một trước một sau hướng phái Hằng Sơn đám người chỗ phương hướng chạy đến.

“Ta nói khúc tiểu cô nương, chúng ta bây giờ là rất nguy hiểm!”

Không có mũ rộng vành, hiện tại Lâm Bình Chi không còn là trước kia này bộ dáng hóa trang. Tại trên đầu của hắn, cũng bị thu được một bộ tóc giả, đổ ập xuống, hơn nữa trên người này vô cùng bẩn vải rách túi tiền, làm cùng trong Cái Bang khiếu hóa tử giống như.

Tuấn tú trên mặt đen một khối trắng một khối, hoàn toàn không có lúc trước thiếu gia nhà giàu khí chất.

“Còn có!”

Dừng bước lại, Lâm Bình Chi rất là bất mãn chằm chằm vào bên người đồng dạng một thân khiếu hóa tử sáo trang, cầm trong tay một cây Tiểu Trúc can, trên mặt còn chọn một ít rượu đàn Khúc Phi Yên nghiêm túc nói ra: “Ngươi cho làm cho đuôi ngựa này gắn chặt làm tóc, xém tí nữa xông chết người!” Nói xong, Lâm Bình Chi còn thò tay cầm thái dương này tóc dài ngửi một chút, một bộ vô cùng ghét bỏ bộ dáng.

“Ai nha nha!”

Phất phất bàn tay nhỏ bé, Khúc Phi Yên tuy nhiên bản thân trên khuôn mặt nhỏ nhắn đồng dạng là hoa râm cùng tiểu Hoa mèo giống như, nhưng là một đôi xinh đẹp trong ánh mắt vẫn là ẩn chứa một loại vui vẻ, nói ra: “Để làm chi vội vã như vậy? Phải biết rằng hành tẩu giang hồ cũng không phải là ngươi như vậy Đại thiếu gia hành tẩu pháp!”

“Ngươi cũng không phải Nhạc Duyên tên kia, võ công kém rất nhiều, bất quá là mèo ba chân công phu!”

“Ngươi muốn dùng sư phụ của ngươi như vậy một thân mới bước chân vào giang hồ, đầu tiên bị thưởng chính là ngươi!”

Nhăn hạ cái mũi, Khúc Phi Yên đối với bên người cái này Lâm Bình Chi có chút buồn bực, thân làm đồ đệ cũng không phải là nói ngươi cái gì đều muốn học sư phó.

“Ai!”

Lâm Bình Chi không có phản bác, ngược lại là tại những lời này tình hình bên dưới tự trở nên có chút trầm thấp đứng lên, thở dài một hơi, nói ra: “Nếu sư phó biết rõ ta và ngươi hai người lặng lẽ hạ Võ Đang Sơn, không biết đến lúc đó chúng ta gặp đối với cái dạng gì lửa giận!”

“Còn ngươi nữa này Lưu bá bá nữ nhi bây giờ không phải là tại Hằng Sơn hảo hảo làm tiểu ni cô nha, hẳn là rất an toàn, ngươi cũng không cần như vậy bị kích động nhìn nàng a!”

Lâm Bình Chi nói là Lưu Chính Phong này giao cho Định Dật sư thái quy y Lưu Tinh cái nha đầu này.

Trước mắt cái cô nương này cũng thành ni cô, thành Định Dật sư thái đồ đệ, tiểu ni cô Nghi Lâm sư muội. Có thể nói, phái Hằng Sơn đại tiểu ni cô vẫn có lấy không ít.

Đương nhiên Lâm Bình Chi chỉ cũng không phải Lưu Tinh, ngược lại là bên người Khúc Phi Yên, tiểu cô nương này chính là là ma giáo Trưởng lão Khúc Dương

cháu gái, môt khi bị phái Tung Sơn biết được hai người hiện tại chỗ, Lâm Bình Chi thật sự là khó có thể tưởng tượng chính mình hai người rơi vào phái Tung Sơn trong tay đem sẽ là kết quả gì.

Nghiêm hình bức cung cái làm sao có thể không nói, lớn nhất khả năng này Khúc Phi Yên làm không tốt sẽ trực tiếp bị Tung Sơn giết chết tế cờ.

Đến với mình…

Bởi vì có sư phó Nhạc Duyên, khả năng kết quả hơi tốt một chút, nhưng là càng lớn có thể sẽ là càng hỏng bét.

Dù sao tại Lưu phủ chậu vàng rửa tay trên đại hội, mình cùng sư phó hai người nhưng mà triệt để đang tại nhiều người như vậy mặt phiến phái Tung Sơn thật lớn một tát tai. Hơn nữa phía sau Tung Sơn Tam đại thái bảo cùng một Hành đệ tử chết đi, đây đối với Tung Sơn mà nói, có thể nói đau nhức đến trong xương.

“Vậy là ngươi sợ đâu này?”

Dừng bước lại, Khúc Phi Yên ngẩng đầu, trên tóc cỏ dại cũng tùy theo tới lui, cầm lấy này nhỏ vò rượu rót một trong miệng nước lạnh sau, tiểu cô nương lúc này mới dùng một loại khinh thường ngữ khí nói ra: “Vậy là ngươi sợ a?”

“Sợ gì? !”

Lâm Bình Chi ngóc lên cái cằm, đối với Khúc Phi Yên khinh bỉ chẳng thèm ngó tới, trong tay này nửa người

lớn lên gậy trúc cũng là hướng trên vai một kháng, cầm lấy này giắt chạc cây đưa rượu lên đàn, ngửa đầu rót một ngụm rượu ngon sau, lập tức sặc sắc mặt đỏ bừng.

Liên tục ho khan vài sau đó, lúc này mới rầu rĩ nói ra: “Ta mới không sợ, ta nhưng là lập chí trở thành đại hiệp người!”

“Đúng!”

Lâm Bình Chi sắc mặt trở nên rất nhanh, sửa sang lại trên đỉnh đầu từ đuôi ngựa biến thành tóc giả, Lâm Bình Chi đem vò rượu một lần nữa treo trong tay gậy trúc chạc cây lên, kháng trên vai, sau đó chạy đến bên cạnh trên một tảng đá lớn hướng Khúc Phi Yên mở một tư thế, nói: “Như thế nào đây? Có phải là có này trong truyền thuyết Cái Bang trợ giúp Hồng Thất Công Hồng đại hiệp tư thế?”

“…”

Khúc Phi Yên mí mắt một phen, lập tức xoay người sang chỗ khác, mở ra bước nhỏ tử, rất nhanh hướng phía trước mặt đi đến, cũng là đối với Lâm Bình Chi lời nói lý cũng không còn lý.

“Uy?”

“Tiểu nha đầu, ngươi có ý tứ gì?”

Thấy Khúc Phi Yên đã muốn rời đi, Lâm Bình Chi khó chịu, lập tức đuổi theo kịp đi.

Lập tức.

Trên đường nhỏ, hai người cãi nhau thanh âm lại lần nữa vang lên.

Miêu Cương.

Ngũ Tiên Giáo Thánh Địa.

Tại rất nhiều Ngũ Tiên Giáo đệ tử cung kính, Nhạc Duyên cùng Lam Phượng Hoàng hai người một trước một sau lúc này rời đi thôi, mang theo một thanh tên là ngân hồ loan đao.

Chương 066 : Cốt khí (trung)

Sáu mươi sáu chương cốt khí (trung)

Một đường yên tĩnh mà đến.

Phái Hằng Sơn không thể so với môn phái khác, thân là Phật môn môn phái các nàng trời sinh yêu thích yên tĩnh, khiến cho một đường tới chỉ có gió thổi cùng tiếng bước chân vang lên.

Xa không có môn phái khác gấp rút lên đường như vậy náo nhiệt.

Đối mặt loại tình huống này Điền Bá Quang cũng là bất đắc dĩ.

Tại nhiều như vậy ni cô ở bên trong, hắn một cái không tính đàn ông đàn ông, nghĩ muốn nói chút ít lời nói cũng không biết nên nói cái gì. Hiện tại hắn thân là Nghi Lâm đồ đệ, hắn cũng không thể đi tìm cái khác tiểu ni cô đi nói chuyện a?

Này nếu như bị ba vị sư thái, nhất là Nghi Lâm sư phó, cái kia tánh khí táo bạo Định Dật sư thái chứng kiến, vậy còn phải? Cho dù là mình bây giờ bị Bất Giới hòa thượng phế đi, nhưng là Điền Bá Quang vẫn cảm giác đối phương sẽ không dễ dàng thả chính mình.

Nói tiếp, Điền Bá Quang cũng không muốn cùng cái

khác ni cô nói chuyện, tại hiện trong mắt hắn Nghi Lâm mới là hắn nhất nên quan tâm người.

Hơn nữa, chỉ cần liền bộ dáng cùng khí chất mà nói, cho dù là phía trước mới gia nhập phái Hằng Sơn cái kia ở lại Hằng Sơn tên là Lưu Tinh cô nương, nhưng cũng là so ra kém Nghi Lâm. Tuy nhiên đối phương có một thân tiểu thư khuê các Tú Nhã khí chất, nhưng là Điền Bá Quang cũng là chú ý tại Nghi Lâm cái loại này óng ánh thấu triệt thuần khiết.

Cho nên.

Tại loại này yên tĩnh trong không khí, Điền Bá Quang toàn thân cảm thấy không được tự nhiên. Bất quá khi hắn trở thành Nghi Lâm đồ đệ, Điền Bá Quang đã muốn biết được chính mình sẽ gặp đối với tình huống như vậy. Hiện tại ít nhất so với lúc mới bắt đầu sau muốn mạnh hơn rất nhiều.

Rơi vào đường cùng, Điền Bá Quang chỉ có thể một bên đạp trên Nghi Lâm vừa mới đi qua dấu chân, nhắm mắt theo đuôi cùng ở sau người, một bên nhìn xem Nghi Lâm này mảnh mai bóng lưng, một bên thất thần ngẩn người.

Gấp rút lên đường, nhưng thật ra là rất nhàm chán.

Người bình thường không có Nhạc Duyên cái loại này có thể ở sốt ruột trong cũng sẽ tìm kiếm ngắm phong cảnh tâm tính, nhiều khi tất cả mọi người bất quá là trong đầu buồn bực gấp rút lên đường, lại là không để ý đến bốn phía tình huống. Nhất là tại yên lặng không nói

gì ở bên trong, loại thời giờ này đối với một ít thích náo nhiệt người mà nói, cái này cực kỳ gian nan.

Một ngày thời gian, cứ như vậy tại gấp rút lên đường quá trình đi qua.

Trừ bỏ giữa trưa đoàn người ăn chút ít lương khô. Uống một chút nước giải khát bên ngoài, cái khác liền không có gì.

Chỉ là này lương khô thức ăn nước lạnh, đối với rượu thật ngon Điền Bá Quang mà nói, lại tính là một loại khảo nghiệm.

Trời chiều thời gian.

Phái Hằng Sơn một hàng ni cô rốt cục đuổi tới một chỗ trấn nhỏ.

Nhập Bát Phô.

Đây cũng là chỗ này trấn nhỏ danh tự.

Trấn nhỏ cũng không lớn, tụ tập cùng một chỗ phòng ở cũng không nhiều. Làm phái Hằng Sơn một hàng ni cô đến sau này, lập tức chỗ này trấn nhỏ tựa hồ lộ ra vẻ chen chúc đứng lên.

Với tư cách trong tiểu trấn duy nhất khách điếm, điếm lão bản cơ hồ đem trong phòng tất cả gian phòng cũng bao cho nhóm người này ni cô.

Tại cửa khách sạn.

Nghi Lâm im lặng đứng ở nơi đó. Đánh giá bốn phía, đón này đầy trời hào quang. Cũng là đem nàng cả người nhuộm thành một mảnh vàng óng ánh, tựa như này Tây Thiên hạ phàm Phật Tổ, một thân phật ý, cũng là đem cùng ở một bên triệt để bảo vệ Nghi Lâm an toàn Điền Bá Quang cho nhìn ngẩn người.

“Nghi Lâm, ngươi ở bên ngoài nhìn cái gì? Vào đi!”

Trong đó, truyền ra là Định Dật sư thái này hơi có vẻ táo bạo tiếng nói, lập tức đem Nghi Lâm dọa co rụt lại đầu, nhẹ nhàng ứng với một tiếng ‘A’ sau, Nghi Lâm này liền theo vào đi.

Đồng dạng.

Điền Bá Quang tuy nhiên bị vừa mới Nghi Lâm như vậy như tiên như phật bộ dáng cho chấn đến. Nhưng là với tư cách đã từng thiên hạ nổi tiếng dâm tặc hắn, tại đi đến một cái lạ lẫm địa phương sau, hắn tổng hội nhịn không được đi dò xét hoàn cảnh chung quanh.

Mà trước mắt, chỗ này trấn nhỏ đồng dạng là tại Điền Bá Quang trong nội tâm cẩn thận quan sát đến.

Đây là thân là dâm tặc thiết yếu điều nghiên địa hình phương thức.

Này trấn nhỏ có chút kỳ quái!

Người quá ít chút ít.

Tầm mắt thu hồi, Điền Bá Quang nội tâm, đột ngột bay lên một cổ như có như không lo lắng ý niệm trong đầu.

Hẳn là không có việc gì!

Lắc đầu, đem trong nội tâm ý nghĩ này khu trục đi ra ngoài. Điền Bá Quang cho mình nói một câu, dù sao trước mắt nhưng mà phái Hằng Sơn tuyệt đại bộ phận người đều tại nơi đây, hắn tất cả sức chiến đấu không thể khinh thường. Phải biết, Hằng Sơn ba chắc ba vị sư thái đều là theo đội ngũ mà đến.

Có thể đối với khổng lồ như vậy đội ngũ động thủ, trừ phi là Nhật Nguyệt thần giáo ra tay hoặc là…

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, Điền Bá Quang cũng là gắt gao mắc kẹt ý nghĩ này. Ngạnh sanh sanh không để cho nó dâng lên tới.

Tuy nhiên như vậy, nhưng là Điền Bá Quang lực chú ý cũng đã là chậm rãi tập trung lại, hắn có một loại cảm giác, đêm nay chắc sẽ phát sinh đại sự. Đây là hắn thân là dâm tặc qua nhiều năm như vậy trực giác.

Ngẫm lại.

Điền Bá Quang quyết định vẫn là đem vấn đề này đối với sư phụ mình Nghi Lâm nói truy cập, về phần hướng Định Dật sư thái nói rõ, Điền Bá Quang không biết là người ta sẽ đối với chính hắn một đã từng là dâm tặc người từng có sắc mặt tốt.

…

Vào đêm thời gian.

Tại phái Hằng Sơn đoàn người tiến vào Nhập Bát Phô thời điểm, một mực gấp rút lên đường Lâm Bình Chi cùng Khúc Phi Yên hai người nhưng cũng là gom góp tiến đến.

Tại trời sắp đen thời điểm. Một lớn một nhỏ hai người cơ hồ là còng xuống lấy thân hình đi vào tòa này trấn nhỏ.

Khúc Phi Yên tuổi còn nhỏ, bất quá là mười hai mười ba tuổi nữ đồng, liên tục vài ngày thời gian dài gấp rút lên đường, nàng tự nhiên là nhịn không được. Mà Lâm Bình Chi đề phòng bị mình cùng Khúc Phi Yên thân phận bị đừng người biết được, mà vẫn còn muốn thỉnh thoảng làm cho một ít những vật khác, tại trên tinh thần một mực có chút khẩn trương.

Dù sao, hắn cùng với Khúc Phi Yên hai người võ công cũng sẽ không cao đi nơi nào.

Không nói trước Khúc Phi Yên so với hắn càng kém, tính là một con chồng trước, mà chính hắn mặc dù ở Nhạc Duyên thao luyện tiến tới triển lãm khả quan, nhưng là chân chính bàn về tới lại cũng bất quá là một quả mới ra giang hồ thiếu hiệp, kỳ công chồng trình độ đến tột cùng như thế nào, phỏng chừng hắn cũng không biết.

Nhưng là Lâm Bình Chi có tự mình hiểu lấy là, hắn biết được như vậy trong thời gian ngắn, mình là không cách nào trở thành cao thủ, cho nên hắn mới sẽ thật cẩn thận

che dấu mình cùng Khúc Phi Yên hai người thân phận.

Chính là bởi vì trên tinh thần áp lực, lúc này mới khiến cho Lâm Bình Chi cũng có chút mệt nhọc.

Làm hai người tại Nhập Bát Phô chứng kiến khách điếm sau, lập tức liếc nhau, Lâm Bình Chi càng xém tí nữa chảy ra nước mắt.

Này đại hiệp quả nhiên không phải tốt như vậy trở thành.

Một đường tới, hai người chịu khổ khó cũng không ít.

Chỉ là Lâm Bình Chi không rõ là sư phụ mình vì cái gì như vậy một đường nhàn nhã, ăn thoải mái, ngủ thoải mái, hơn nữa không lo lắng chút nào những người khác đối địch, quan trọng hơn còn có mỹ nhân tương bồi.

Ngược lại sư phó Nhạc Duyên tới, Lâm Bình Chi phát hiện mình bên người chính là chỗ này cá chán ghét ưa thích gọi mình đầu bóng lưỡng tiểu hòa thượng tiểu nha đầu Khúc Phi Yên, Lâm Bình Chi lập tức trong nội tâm nâng phấn đấu bốc đồng, trở thành Hồng Thất Công lớn như vậy hiệp, cũng muốn trở thành sư phụ mình như vậy đại hiệp.

Khách điếm.

“Cái gì?”

“Đầy?”

Một thân khiếu hóa tử cách ăn mặc Lâm Bình Chi xém tí nữa bị chưởng quỹ đuổi ra khỏi tới, bất quá tại nhìn thấy Lâm Bình Chi trong tay bạc sau. Chưởng quỹ lập tức thay đổi xưng hô, nói ra trước mắt khách điếm cục diện.

Bị một đám ni cô bao tròn!

Đây cũng là kết quả.

Bất quá đối với kết quả này, Lâm Bình Chi cùng Khúc Phi Yên hai người cũng là có chút vui sướng.

Nếu là ni cô, như vậy tự nhiên là phái Hằng Sơn đám người. Bởi vì cái gọi là tới sớm không bằng tới đúng dịp, có thể tại đây gặp phải phái Hằng Sơn người càng đánh tan bọn họ không thiếu thời gian. Đang cùng chưởng quỹ nói vài lời, đem này củi phòng cho bao xuống tới.

Sau đó, Lâm Bình Chi cùng Khúc Phi Yên cũng vào ở trong đó.

Thời gian dần dần qua.

Lâm Bình Chi lược qua Định Dật sư thái. Hắn đối với Định Dật sư thái cũng có được một loại không hiểu sợ hãi, cái này ni cô này tính tình táo bạo không phải bình thường người có thể thừa nhận được.

Vận khí rất tốt.

Hắn cùng với Khúc Phi Yên tại Nghi Lâm, Điền Bá Quang đợi mấy cái phái Hằng Sơn đệ tử xuống lầu lúc ăn cơm sau. Song phương gặp được.

“Ồ?”

“Lâm thiếu hiệp?”

Đây là Nghi Lâm này hơi có vẻ mê hoặc thanh âm, ánh mắt trừng lớn lớn, chằm chằm lên trước mắt này một thân trang phục ăn mày, làm cho cùng Cái Bang đệ tử không sai biệt lắm Lâm Bình Chi, rất là ngạc nhiên. Thon dài ngón tay ngọc nhẹ nhàng chỉa chỉa Lâm Bình Chi y phục trên người, sau đó nàng tầm mắt lại rơi vào đứng ở Lâm Bình Chi bên người Khúc Phi Yên trên người, nhìn nửa ngày, lúc này mới đem cái này tiểu nữ đồng nhận ra.

“Các ngươi làm sao…”

Nghi Lâm cũng không nói đến Khúc Phi Yên thân phận, nàng tuy nhiên tinh khiết kỳ cục. Nhưng là người cũng không ngốc. Trước mắt Khúc Phi Yên thân phận nếu so với Lâm Bình Chi thân phận càng làm cho người khẩn trương.

“Không có chuyện gì!”

Lâm Bình Chi cười cười, run một chút trên người trang phục ăn mày, nói ra: “Tựu là cái tiểu nha đầu này, muốn gặp thấy tỷ tỷ kia…” Đối với Nghi Lâm, Lâm Bình Chi phát hiện mình thật đúng là không tốt gọi gì là, đối phương kêu sư phụ mình vì Nhạc đại ca, này tính toán đến chính mình bối phận cứ thế cho thấp đồng lứa.

Hơn nữa bên cạnh mình này Khúc Phi Yên xưng hô Lưu

Tinh vì tỷ tỷ. Mà Lưu Tinh lại là Nghi Lâm sư muội… Được rồi, Lâm Bình Chi thân phận lại lần nữa thấp Khúc Phi Yên đồng lứa, điều này làm cho hắn làm sao có thể so với tiếp nhận? Vốn, tại bình thường giữa hai người liền ít nhiều có một chút mâu thuẫn nhỏ, coi như là đấu khí bình thường.

“A!”

Nghi Lâm đón Khúc Phi Yên này hi vọng tầm mắt, giờ mới hiểu được lại đây. Cười nói: “Sư muội a, nhưng mà tại Hằng Sơn không có tới! Chúng ta lần này nhưng mà tham gia Ngũ Nhạc đại hội! Đúng, Nhạc đại ca làm gì được đây?”

Lời kia vừa thốt ra, Khúc Phi Yên coi như là hiểu rõ, bất quá trong nội tâm nàng lo lắng ngược lại để xuống tới. Lập tức ngắn gọn nói rằng Nhạc Duyên gần nhất tình cảnh, đương nhiên bọn họ cũng chỉ có thể nói tự mình biết, dù sao trước mắt Nhạc Duyên đến tột cùng đang làm gì đó. Lâm Bình Chi cùng Khúc Phi Yên cũng không rõ ràng lắm.

Mà vừa lúc này, một bên Điền Bá Quang lúc này mới lên tiếng, chằm chằm vào Lâm Bình Chi cùng Khúc Phi Yên nhìn sau nửa ngày, đột nhiên nói: “Oa, là hai người các ngươi!”

Hắn nhận ra!

Lâm Bình Chi nghe vậy sững sờ, lập tức lực chú ý cũng rơi tại này đột nhiên xuất hiện hòa thượng… Không, trên đầu trọc, cẩn thận một nhìn, cũng nhận ra đối phương.

“À? Là ngươi!”

Người này cũng thành đầu bóng lưỡng?

Nhìn điệu bộ này, này Điền Bá Quang tựa hồ còn trở thành phái Hằng Sơn người.

Này phái Hằng Sơn làm sao liền dâm tặc cũng thu? Không phải nói phái Hằng Sơn toàn bộ là ni cô sao? Lâm Bình Chi một đầu sương mù.

Nhưng là cái này sương mù theo Nghi Lâm một câu ‘Bất Khả Bất Giới ” cùng với Điền Bá Quang một câu ‘Sư phụ’ mở miệng sau, Lâm Bình Chi lập tức vui mừng.

Hắn đột nhiên phát hiện mình bị cắt thành đầu bóng lưỡng, so với này trước mắt người này quả thực tốt hơn quá nhiều, ít nhất sư phụ mình không có cho mình lấy vật gì pháp danh. Đồng dạng, Khúc Phi Yên cũng là vui.

“Đúng, chúng ta vừa mới tiến đến tựa hồ phát hiện bên ngoài nhiều một ít người!”

Lên tiếng là Khúc Phi Yên, cùng Lâm Bình Chi cái này mới ra đời tay mơ bất đồng, Khúc Phi Yên tuổi tuy nhỏ, nhưng là từ nhỏ chỗ địa phương cùng với hoàn cảnh làm cho nàng có so với Lâm Bình Chi càng nhiều kinh nghiệm cùng nhãn lực nhiệt tình.

“Ừ?”

Nghi Lâm nháy mắt mấy cái, tỏ vẻ nghi hoặc.

“Không ổn!”

Ngược lại Điền Bá Quang biến sắc, lập tức kinh hãi.

Đồng thời.

Chỉ nghe nóc nhà một hồi ầm ầm nổ vang, lại là có người đưa trước tay.

Chương 067 : Cốt khí (hạ)

067 chương cốt khí (hạ)

Một tiếng nổ vang lên. .

Một tiếng giận dữ mắng mỏ.

Là khách điếm nóc nhà gạch ngói vụn nghiền nát âm thanh cùng với này cửa sổ bị đánh nát tiếng vang.

Mới vừa vặn vừa mới chuẩn bị xuống lầu Nghi Lâm, Điền Bá Quang còn có lên lầu đụng vào nhau Lâm Bình Chi cùng Khúc Phi Yên bốn người cũng nghe được trên lầu phát ra tiếng vang.

“Không ổn!”

Lo lắng tiếng nói từ Điền Bá Quang trong miệng phát ra, vừa mới tiến tòa này trấn nhỏ thời điểm, hắn liền một loại không hiểu cảm giác, cảm thấy này trấn nhỏ người tựa hồ thiếu chút ít. Hiện tại xem ra… Là có người nghĩ phải ở chỗ này phục kích phái Hằng Sơn a!

Ai sao mà to gan như vậy?

Trong nội tâm lo lắng, Điền Bá Quang chính muốn nói cái gì, đã thấy Nghi Lâm còn có Lâm Bình Chi, Khúc Phi Yên ba người đã chui lên lâu.

“Mả mẹ nó!”

Thấy tình cảnh trước mắt, Điền Bá Quang không khỏi thầm mắng một tiếng, lại cũng chỉ có thể đi theo đi lên. Đối với hắn mà nói, phái Hằng Sơn cái khác ni cô như thế nào, hắn không quan tâm, nhưng là này Nghi Lâm không thể ra vấn đề a. Rơi vào đường cùng, Điền Bá Quang cũng chỉ có thể theo sau.

Khách điếm nóc nhà.

Định Nhàn, Định Tĩnh, Định Dật ba vị sư thái đã cùng mấy vị đồng dạng mặc màu đen y phục dạ hành người giao thủ.

Làm đi đến này nóc nhà phá đi ra động phía dưới, Nghi Lâm, Lâm Bình Chi hai người đã ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy trên nóc nhà áo bào bồng bềnh, mấy người đã quấy cùng một chỗ chém giết. Cùng những hắc y nhân kia bất đồng, ba vị sư thái lẫn nhau phối hợp thành một cái nho nhỏ trận thế, cũng là nhường mấy tên người áo đen hoàn toàn bó tay bó chân đứng lên.

Ba vị sư thái võ công bản thân cũng không sai, chính là trong chốn võ lâm ít có hảo thủ, càng chính đạo trong cao thủ nhất lưu.

Chỉ là người áo đen lúc này số lượng muốn nhiều ra rất nhiều, chính là ba vị sư thái gấp bội. Trong lúc giao thủ, thậm chí có một loại nhường người bên cạnh chen vào không lọt xúc cảm cảm giác.

“Ồ?”

Tầm mắt lấp lánh đánh giá này nóc nhà chiến đấu cục diện, Nghi Lâm ánh mắt lập tức bị một ít bầy người áo đen trên người Viết Nguyệt dấu hiệu hấp dẫn, kinh ngạc nói: “Ma Giáo người?”

Đồng dạng.

Lâm Bình Chi cùng Điền Bá Quang tầm mắt cũng quan sát đến người áo đen y phục trên người.

Chỉ có Khúc Phi Yên tiểu nha đầu đôi mắt có chút nheo lại, trong mắt lóe ra vẻ nghi hoặc.

Tựu tại người áo đen vây công ba vị sư thái thời điểm, khách điếm bốn phía đồng dạng tới cái khác rất nhiều người, cơ hồ là bao quanh đem khách điếm cho vây quanh. Không chỉ có là trên lầu tại giao phong, dưới lầu cũng ở đây giao phong, có thể nói này một chỗ trấn nhỏ tại lúc này triệt để hóa thành chiến trường.

Chỉ là đối mặt địch nhân vây công, nhiều người phái Hằng Sơn đệ tử chỉ có thể là dùng trận đối địch đến nay tự bảo vệ mình.

“Nghi Lâm, mang những người khác rời đi thôn trấn!”

Tại trong lúc giao thủ, Định Dật sư thái tầm mắt nghiêng mắt nhìn đến này đứng ở dưới mặt gian phòng Nghi Lâm đoàn người, lập tức phân phó một câu sau, liền lại lần nữa tăng lớn trên tay lực đạo cùng đối phương giao thủ đứng lên. Mà trước mắt những hắc y nhân này, dĩ nhiên là càng ngày càng nhiều tư thế.

Một nhóm người này…

Đều là thân thủ không sai cao thủ!

“Sư phó…”

Nghi Lâm nghe vậy sững sờ, lập tức trên mặt hiện lên vẻ bất đắc dĩ.

“Đi thôi, tiểu sư phụ!”

Ngược lại một bên Điền Bá Quang lập tức đã nắm Nghi Lâm, kéo xuống, đồng thời đối với đứng ở một bên ngạc nhiên trong cũng đầy là lo lắng Lâm Bình Chi cùng Khúc Phi Yên nói ra: “Các ngươi cũng cùng đi!” Tuy nhiên trong nội tâm đối với Nhạc Duyên ấn tượng cũng không tốt, nhưng là Điền Bá Quang lại cũng đã được nghe nói Lâm Bình Chi tại Lưu phủ giơ lên động, điều này khiến cho trước mắt cái này tuấn tú tiểu tử vẫn tương đối làm cho người ta thưởng thức.

“Ừ!”

Thấy thế, Lâm Bình Chi cũng không có cự tuyệt, liền dẫn Khúc Phi Yên cùng một chỗ cùng đi theo.

Tại cao tầng ý bảo, phái Hằng Sơn đám người dùng bảy người vì tiểu tổ kết trận giải khai vây quanh, rời đi khách điếm, đoàn người chạy ra ngoài trấn nhỏ. Khiến người ngoài ý là, đối mặt phái Hằng Sơn đệ tử đào thoát, đổ ra là không có lọt vào nhiều ít ngăn trở lực lượng.

Chỉ là ngay tại lúc này, loại tình huống này không có mấy người chân chính nhìn ra, ngược lại Điền Bá Quang trong nội tâm này phần lo lắng tâm tình cũng là càng ngày càng nặng.

Nhưng mà với tư cách dâm tặc, Điền Bá Quang đối mặt qua không biết bao nhiêu lần bị người vòng vây tình huống, loại này độ mạnh yếu lớn nhỏ, Điền Bá Quang tự nhiên có thể cảm thụ đi ra. Đáng tiếc là, trước mắt căn bản không thể để cho phái Hằng Sơn trốn tới đệ tử tụ tập cùng một chỗ.

Ai biết đối phương có phải hay không là nghĩ muốn một mẻ hốt gọn?

Còn lại đệ tử chia làm vài tổ, hướng ra phía ngoài chạy đi, về phần ba vị sư thái thì là sinh sinh đem bên trong cao thủ ngăn đỡ được.

…

Trên đường.

Bởi vì bị địch nhân truy kích, phái Hằng Sơn đệ tử cơ hồ cũng tản ra tới.

Chia làm vài cái tiểu đội, bắt đầu thoát đi.

Mà trong đó Lâm Bình Chi, Khúc Phi Yên, Nghi Lâm cùng Điền Bá Quang bốn người thì là một tiểu đội.

Đối với Điền Bá Quang mà nói, những người khác có thể bất kể, nhưng là trước mắt Nghi Lâm an ủi cũng là

hắn phải cam đoan. Dùng cái khác phái Hằng Sơn đệ tử hấp dẫn những người kia tầm mắt, làm tốt Nghi Lâm cùng đoàn người mình rời đi tranh có thời gian.

“Không đúng!”

“Bọn họ không phải thần giáo người!”

Một mực không có lên tiếng Khúc Phi Yên đột nhiên mở miệng nói một câu như vậy.

Lập tức.

Đi về phía trước bộ pháp két một tiếng dừng lại.

Điền Bá Quang, Nghi Lâm còn có Lâm Bình Chi ba người tầm mắt cũng rơi ở bên người cái này bất quá mười hai mười ba tuổi tiểu cô nương trên người. Làm Khúc Phi Yên từ Lâm Bình Chi trên lưng nhảy xuống sau, đón ba người tầm mắt, Khúc Phi Yên lại lần nữa khẳng định nói ra: “Những người kia không phải Nhật Nguyệt thần giáo người.”

“…”

Lông mày hơi nhíu, Nghi Lâm biểu lộ có chút ngạc nhiên, kinh ngạc nói: “Ngươi là nói…”

Mà lúc này Lâm Bình Chi cũng kịp phản ứng.

Đúng a!

Muốn nói đối với Ma Giáo quen thuộc, tại bọn hắn bên

người vốn là có một người a, Khúc Phi Yên tuổi tuy nhỏ, hình như người ta là ma giáo thập đại trường lão một trong Khúc Dương cháu gái, tự nhiên đối với Nhật Nguyệt thần giáo rất nhiều đồ vật này nọ hiểu a.

Nếu như không phải Nhật Nguyệt thần giáo người, như vậy bọn họ là…

Nghĩ đến đây, Lâm Bình Chi trong nội tâm không khỏi hít sâu một hơi, mà Nghi Lâm cũng là khuôn mặt nhỏ nhắn một hồi hoảng sợ, hiển nhiên là muốn đến cái gì.

Ngược lại Điền Bá Quang có chút mê hoặc, bất quá đang nghe Nghi Lâm nói ra Khúc Phi Yên thân phận sau, cho dù là hắn cũng không khỏi sắc mặt một hồi biến hóa. So với Nghi Lâm cùng Lâm Bình Chi, Điền Bá Quang kinh nghiệm có thể nói là phong phú cực kỳ. Trên giang hồ, cũng đã gặp không ít sự tình.

Trong đầu nghĩ tới này bay lên hoài nghi, cho dù là Điền Bá Quang cũng phân là lạnh.

Giả mạo Nhật Nguyệt thần giáo người phục kích phái Hằng Sơn ba vị sư thái…

Một khi ba vị sư thái xuất hiện nguy hiểm, vẫn lạc trong đó, như vậy trong đó người nào ích lợi lớn nhất…

Điền Bá Quang bất quá tại trong đầu hơi chút chuyển như vậy một vòng, cũng đã biết được đại khái, như vậy chuyện vô sỉ chỉ có Tung Sơn mới có thể làm ra tới.

Hừ hừ!

Chính đạo, nhưng mà so với dâm tặc còn không bằng!

“Này sư phụ ta sư bá…”

Nhớ tới Định Dật, Định Nhàn, Định Tĩnh ba vị sư thái an nguy, Nghi Lâm lập tức sắc mặt rất là lo lắng, tinh khiết trong ánh mắt đã là vụ khí tràn ngập, nhưng cũng là nước mắt chuyển Biên nhi, một bộ nhanh muốn khóc lên bộ dáng.

Võ công của nàng không được, bất quá là Nhạc Duyên dạy bảo một tay khinh công coi như không tệ.

Nhưng mà đối mặt những hắc y nhân kia, Nghi Lâm nếu là đi lên này thuần túy là thêm phiền, có thể sẽ tạo thành bết bát hơn kết quả.

Điền Bá Quang khinh công không sai, Nghi Lâm khinh công cũng cũng không tệ lắm, mà Lâm Bình Chi càng sư thừa Nhạc Duyên, khinh công tự nhiên không tồi, bên ngoài cộng thêm lưng một cái tiểu nữ đồng Khúc Phi Yên bên ngoài, bốn người lại đào thoát truy tung. Trước mắt, đối với những người khác mà nói, bốn người vẫn tương đối an toàn.

“…”

Đón Nghi Lâm này lo lắng vô cùng ánh mắt, Điền Bá Quang trong nội tâm không khỏi tâm run lên. Ở trong mắt hắn xem ra, như vậy tính toán, ba vị sư thái an nguy chỉ sợ…

“Nếu sư phó tại đây là tốt rồi!”

Một bên Lâm Bình Chi đồng dạng là mặt mũi tràn đầy lo lắng, nhưng mà dùng cái kia mèo ba chân công phu chạy trối chết còn có thể, nhưng là nói lên giao phong trước mắt hắn nhưng không có thực lực kia.

Hành hiệp trượng nghĩa!

Vô luận khi nào thì cũng là muốn nhìn tình huống, mà không phải lại hao phí này đầy ngập nhiệt huyết không công đậu vào tính mạng.

Cân não đang không ngừng chuyển động, Lâm Bình Chi đang suy nghĩ lấy có hay không càng biện pháp tốt, đáng tiếc là nhiều khi người đang càng nguy hiểm cho thời điểm, thường thường sẽ có vẻ càng thêm bối rối, trước mắt Lâm Bình Chi còn xa xa không đạt được trước núi thái sơn sụp đổ mà mặt không đổi sắc tình trạng, chỉ có thể là gấp đến độ xoay quanh.

Cuối cùng.

Lâm Bình Chi tức giận, trực tiếp mở miệng nói ra: “Khúc Phi Yên, ngươi cùng Nghi Lâm hai cái trốn ở chỗ này, ta đi cứu sư thái nhóm! Phiền toái Điền huynh chiếu cố xuống các nàng!”

Nếu là không nghĩ ra được biện pháp tốt, này liền chỉ có thể dùng sức mạnh.

“Lâm tiểu tử ngươi là đi chịu chết sao? Hay là muốn người trong thiên hạ cười nhạo ta Vạn Lí Độc Hành Điền

Bá Quang?”

“Liền ngươi này mèo ba chân công phu, ngươi có thể đón ta vài đao?”

Bác bỏ Lâm Bình Chi là Điền Bá Quang, hắn vuốt một đem mình đầu bóng lưỡng, khinh bỉ Lâm Bình Chi thân thủ một bả. Đánh không lại Nhạc Duyên, có thể không có nghĩa là Điền Bá Quang đánh bất quá Lâm Bình Chi, đón nổi giận đùng đùng ánh mắt rồi mới lên tiếng: “Lâm tiểu tử, ngươi tuy nhiên đi theo Nhạc Duyên học không thiếu thời gian, nhưng là sư phụ của ngươi năng lực ngươi còn không có chân chính nắm giữ…” Nói đến đây, Điền Bá Quang ngữ khí ngừng dừng một cái, tầm mắt rơi vào Nghi Lâm trên đầu trọc, lúc này mới tiếp tục nói: “Ta tiểu sư phụ liền giao cho ngươi hỗ trợ chiếu cố!”

“Chỗ này địa phương ta coi như là tương đối quen thuộc, ở đằng kia ngoài mười dặm địa phương có một chỗ ẩn nấp sơn động…”

Tiếp lấy Điền Bá Quang nói cho tương ứng địa phương, cuối cùng đập một bả Lâm Bình Chi bả vai, cười nói: “Lâm tiểu tử, muốn trở thành một cái đại hiệp cũng không phải là dễ dàng như vậy! Bất quá, dùng ngươi dung mạo, muốn trở thành dâm tặc, kế thừa ta y bát ngược lại có rất lớn cơ hội!”

“Ha ha!”

“Tiểu sư phụ, ta đi cứu sư thái đi!”

Nói xong, không chờ Lâm Bình Chi có chỗ phản bác,

Điền Bá Quang người đã vận dụng khinh công một bước phóng ra thật xa, lập tức lấy cực nhanh tốc độ hướng này trấn nhỏ quay trở lại.

“A!”

“Bất Khả Bất Giới, ngươi phải cẩn thận a!”

Nghi Lâm đã lo lắng sư phụ mình các sư bá an ủi, thực sự lo lắng Điền Bá Quang lần đi nguy hiểm. Nhìn qua Điền Bá Quang rời đi bóng lưng, Nghi Lâm này kiều nộn tiếng nói trong rừng rậm quanh quẩn.

“Tiểu sư phụ, yên tâm!”

“Ta nhưng là Vạn Lí Độc Hành dâm tặc Điền Bá Quang a!”

Không quay đầu lại, bên hông trường đao liền với vỏ đao bị hắn kháng trên vai, tay trái tùy ý giơ lên vung vẩy vài cái sau, người cũng đã biến mất tại cuối tầm mắt.

Một thân cong vẹo tăng bào, một cái in lấy cấm sẹo đầu bóng lưỡng, một bả mang theo vỏ trường đao, một ngụm cà lơ phất phơ ngữ khí.

Còn có này chưa từng có từ trước đến nay khí thế.

Chương 068 : Hồ Điệp lựa hoa

Sáu mươi tám chương Hồ Điệp lựa hoa

Nhập Bát Phô.

Đánh nhau vẫn đang tiếp tục.

Người áo đen muốn đưa ba Định vào chỗ chết, mà ba vị sư thái tự nhiên cũng không có nương tay đạo lý.

Các nàng phái Hằng Sơn mặc dù là tin Phật, nhưng là cuối cùng mà nói các nàng tuy là người xuất gia, nhưng là càng nhiều vẫn là người giang hồ.

Nếu là người giang hồ, tại có chút thời điểm chắc là không biết đi giảng này cái gọi là từ bi.

Nhất là tại đối mặt loại này sinh tử tình trạng thời điểm, tại nói cái gì từ bi vi hoài, đó chính là triệt để cổ hủ.

Trên lầu.

Dưới lầu bàn đá xanh trên đường phố nói.

Đã muốn che kín thi thể, hay là bị thương nặng người.

Không phải không thừa nhận trước mắt ba Định xác thực là cao thủ, đang lúc mọi người vây công phía dưới, vẫn giao ra rất nhiều người tánh mạng. Cho dù là vì

hành động lần này người phụ trách Nhạc Hậu cũng là rất là ngoài ý muốn.

Hằng Sơn ba Định như vậy năng lực, ít nhất tại ngoài sáng lên chỉ sợ này phái Hằng Sơn cao tầng thực lực chính là gần với phái Tung Sơn tồn tại.

Nhưng là chỉ cần đem Định Nhàn, Định Tĩnh, Định Dật ba vị sư thái triệt để ở tại chỗ này, ở lại đây Nhập Bát Phô, như vậy này Ngũ Nhạc hợp nhất kế hoạch sẽ không có bất luận cái gì chướng ngại. Về phần cái khác tiểu ni cô nhóm, Nhạc Hậu bọn họ cũng không thèm để ý.

Bọn họ tầm mắt cuối cùng là ba vị này sư thái.

Chỉ cần nhổ phản đối Tung Sơn Ngũ Nhạc hợp nhất Hằng Sơn cao tầng, cái khác bọn tiểu bối mặc dù là tại phản đối lại có làm được cái gì? Đến lúc đó, tại dùng một ít nhỏ kế sách, những thứ kia phái Hằng Sơn tiểu ni cô nhóm tự nhiên cũng là rơi vào Tung Sơn trên tay.

Mượn Ma Giáo danh tiếng, tới tiến hành Ngũ Nhạc hợp nhất…

Vấn đề này cuối cùng là rất không tồi.

Ít nhất tại Tung Sơn trong mắt, Ma Giáo vẫn là rất hữu dụng.

“Ba vị sư thái a, thúc thủ chịu trói đi!”

Một cước đạp ở bên cạnh mái ngói lên, nhất danh người

áo đen tại Nhạc Hậu ý bảo, đối với trong vòng vây Hằng Sơn ba Định nói ra.

“Hàaa…!”

“Chịu trói?”

Lên tiếng là Định Dật sư thái, tánh khí táo bạo nàng phun một ngụm nhuộm không ít vết máu nước bọt, lạnh lùng nhìn xem bốn phía người áo đen, nói: “Các ngươi như vậy Ma Giáo giáo đồ. Chỉ sợ không phải nghĩ để cho chúng ta thúc thủ chịu trói, mà là nghĩ muốn chúng ta chết ở chỗ này a!”

Một bên.

Đồng dạng bị thương Định Nhàn, Định Tĩnh hai người cũng không nói tiếng nào, chẳng qua là hai người bộ dáng biểu lộ cũng đã là nói cho đối phương biết các nàng lựa chọn.

Mặt độ như vậy vây công, ba vị sư thái đều là đã muốn người bị không nhỏ thương thế.

Này bên ngoài vô số người áo đen, vẫn là vô cùng nghiêm túc vây quanh ba người, cho dù là đã tại bốn phía lưu lại một vòng thi thể, đối phương cũng là chịu không nhẹ thương thế, nhưng là bọn hắn vẫn không có chút nào thư giãn.

Nhất cử diệt trừ Hằng Sơn ba Định, đây là bọn hắn bản thân định trước kết quả.

“Này quá đáng tiếc!”

Một tiếng không biết tên cảm thán, Nhạc Hậu muốn thò tay ý bảo lại lần nữa tiến công thời điểm. Lại nghe một cái ngữ khí cà lơ phất phơ thanh âm từ trên nóc nhà truyền đến. Ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy trên nóc nhà đứng một người mặc cong vẹo tăng bào nam tử đầu trọc.

“Ồ!”

“Các vị huynh đệ, chúng ta làm giao dịch như thế nào?”

Điền Bá Quang mang lên trường đao, một cước đạp ở đằng kia trên mái hiên, cười hì hì nhìn xem trên đường dài bị vây lấy Hằng Sơn ba Định, ngoài miệng cũng là đối với Nhạc Hậu một hàng người áo đen nói ra: “Ta Điền Bá Quang gần nhất đối với tuổi khá lớn ni cô rất cảm thấy hứng thú, các ngươi không biết ni cô rất có hương vị…”

Dâm tặc, Vạn Lí Độc Hành Điền Bá Quang!

Trên ánh mắt dời, rất nhiều người cũng nhận ra cái kia đứng ở nóc nhà nam nhân thân phận.

Đối phương làm sao trở thành hòa thượng?

Hơn nữa vừa mới không phải cũng lẫn vào tại phái Hằng Sơn ni cô chính giữa sao?

Trước. Điền Bá Quang đám người phá tan vây quanh lúc, đã có người cùng Điền Bá Quang giao phong qua,

đáng tiếc bị đối phương hai đao trực tiếp đánh chết, có thể nói hắn điên cuồng lên lại ngăn cản không thể ngăn cản. Chỉ là. Trước mắt hòa thượng này lại lại chạy về tới, hơn nữa lại vẫn tự bộc thân phận chính là dâm tặc Điền Bá Quang.

Loại này đột nhiên tới biến hóa, nhường Nhạc Hậu bọn người là ngẩn ngơ.

Nhất là nghe Điền Bá Quang lời kia, Nhạc Hậu đám người tâm tư lại càng phát quái dị.

Chính giữa.

Bị vây ba Định nghe vậy cũng là có chút bất đắc dĩ. Trong đó Định Dật sư thái thấy thế lập tức muốn há miệng mắng to lúc lại bị Định Nhàn kéo một bả ngăn cản xuống tới. Chỉ là tuy bị ngăn cản, nhưng là Định Dật sư thái trong nội tâm vẫn là cái kia tức giận a.

Này Bất Khả Bất Giới không phải bảo vệ Nghi Lâm đám người đi ra ngoài sao?

Vì cái gì hiện tại lại chạy về tới?

Còn có trở về cũng được, làm gì đó miệng hoa hoa đùa giỡn chính mình? Này dâm tặc cuối cùng là dâm tặc. Tính nết là đổi không được. Xem ra, Nghi Lâm giao cho người này bảo vệ, vẫn chưa được.

Ni cô…

Này Điền Bá Quang là sống nguội không kị sao?

Nhạc Hậu nghe trợn mắt há hốc mồm, phải biết rằng này lão ni cô nhưng mà Hằng Sơn ba Định a, nhất là trong đó Định Dật sư thái… Không hiểu, Nhạc Hậu chính mình thay vào một bả, lập tức đánh một cái rùng mình. Không chỉ có là hắn, bên cạnh cũng có thật nhiều người cũng không tự chủ được run rẩy, tiểu ni cô không có chuyện gì, nhưng là này lão ni cô chứ sao…

Bất quá Nhạc Hậu cuối cùng là người trong giang hồ, kinh nghiệm tự nhiên là phong phú vô cùng, cũng là trực tiếp cự tuyệt nói: “Các hạ ngược lại tốt khẩu vị, bất quá này ba cái lão ni cô cho là giáo ta con mồi, nếu quả thật cần ni cô tả hỏa, ngược lại bên kia trốn một đám tiểu ni cô, so với này trước mắt lão ni cô nhưng là phải mạnh hơn rất nhiều a!”

“…”

Trong tràng, Định Dật sư thái đã tại khí hai mắt trở nên trắng, run rẩy ngón tay lấy Nhạc Hậu nói: “Bọn ngươi, vô sỉ!”

Cùng tính tình táo bạo Định Dật sư thái bất đồng, nàng hai vị sư tỷ Định Nhàn cùng Định Tĩnh tự nhiên muốn cân nhắc càng nhiều, cũng là hiểu rõ Điền Bá Quang lần này chạy tới nguyên nhân, bất quá là nghĩ muốn cứu nhóm người mình đi ra ngoài.

Đáng tiếc là, hiện tại Hằng Sơn trong liền hắn Điền Bá Quang một cái hảo thủ, cái khác công phu cũng không phải là rất tốt, đối mặt nhóm người này cao thủ, cái đó là đối thủ. Hơn nữa Bất Giới đại sư cùng câm bà bà vừa

không có ở đây, bọn họ tại thủ vệ Hằng Sơn, trước mắt cục diện cũng là nguy hiểm.

Định Nhàn Định Tĩnh hai người liếc nhìn nhau, hiểu rõ hôm nay chính mình Tam sư tỷ muội là không thể nào đầy đủ không sứt mẻ chạy đi.

Bất quá, nhất định phải chạy ra một người mới có thể.

Liếc nhìn nhau, Định Nhàn Định Tĩnh hai người cũng đã là hiểu rõ từng người trong nội tâm suy nghĩ, cái này chạy đi nhân tuyển đã có quyết định, đó chính là hai người sư muội —— tánh khí táo bạo Định Dật sư thái.

Một cái thân là Đại sư tỷ, một cái thân là Chưởng môn, hai người có thể nào thoát đi?

Lại càng không cần phải nói, mặc dù là dùng Điền Bá Quang năng lực, cũng không thể có thể mang theo ba người rời đi, này còn cần các nàng tới cản phía sau ngăn cản.

“Nhưng mà ta liền đối với lão ni cô cảm thấy hứng thú a!”

Điền Bá Quang một bên híp mắt mò mẩm, tầm mắt cũng là tại đánh giá chung quanh lấy, bối rối lấy nên như thế nào đem mấy người cứu ra.

Vừa lúc đó. Trong tràng Định Tĩnh cùng Định Nhàn hai người cũng là ra tay, chẳng qua là các nàng ra tay đối tượng không phải người áo đen, mà là đứng tại bên cạnh mình Định Dật sư thái. Một người khống chế, một

người xuất chưởng, chưởng lực kia trực tiếp phụ giúp Định Dật sư thái hướng nóc nhà bay đi.

Mà đồng thời.

Điền Bá Quang ánh mắt sáng ngời, tay trái từ sau lưng lấy ra một bó dây thừng, như bộ mã bình thường trực tiếp đem giữa không trung Định Dật sư thái cho bộ vừa vặn, lập tức cho kéo lên đi.

“Bất Khả Bất Giới, mang Định Dật sư muội rời đi!”

Thân là Chưởng môn Định Nhàn sư thái làm an bài, lập tức cùng Định Tĩnh sư thái hai người đồng loạt ra tay. Đem những thứ kia ngăn cản người công kích cho đỡ được.

“…”

Nóc nhà.

Một tay lấy Định Dật sư thái kéo qua tới, tại đối phương chưa kịp phản ứng trước liền điểm huyệt đạo, lập tức liền dây thừng mang người một bả buộc tại trên lưng mình, tiếp lấy Điền Bá Quang liền dẫn Định Dật sư thái từ nóc nhà nhảy ra đi.

“! ! !”

Đối mặt như thế tràng cảnh, cho dù là Nhạc Hậu cũng không khỏi mắng to một câu, lập tức mệnh lệnh những người khác đuổi đi lên, còn lại người thì là liều mạng công kích tới trước mắt hai vị sư thái, tàn nhẫn không

biết bao nhiêu. Mà hắn Nhạc Hậu tại đem sự tình dặn dò sau, thấy bị đám người vây khốn trong hai vị sư thái đã là không có bao nhiêu sinh lộ. Liền xoay người hướng Điền Bá Quang thoát đi phương hướng đuổi theo.

Mang lên một cá nhân, ta xem làm sao ngươi trốn!

Không để ý đến Điền Bá Quang làm sao sẽ trở thành hòa thượng, làm sao sẽ phái Hằng Sơn liên lụy cùng một chỗ, trước mắt Nhạc Hậu lớn nhất tâm tư chính là muốn đem Điền Bá Quang cùng Định Dật sư thái hai người lưu lại. Vì thế. Nhạc Hậu còn chuyên môn vận dụng bình thường thời kì căn bản không thể sử dụng vũ khí bí mật.

…

Trên đường.

Điền Bá Quang bất quá là chạy mấy tới, trên đầu cũng đã bò đầy mồ hôi.

Về phần đang sau lưng mình nghiến răng nghiến lợi Định Dật sư thái, Điền Bá Quang căn bản không dám giải trừ huyệt đạo, nếu không lời nói Định Nhàn Định Tĩnh hai vị sư thái liền toi công bận rộn. Tại phái Hằng Sơn mặc dù không có bao lâu thời gian. Nhưng là Điền Bá Quang đối với Định Dật sư thái người này vẫn là rất hiểu.

“Thảo ngươi bà ngoại!”

Một đôi tay gắt gao cầm lấy Định Dật sư thái cái mông,

Điền Bá Quang cũng mặc kệ trên lưng lão ni cô là cỡ nào xấu hổ và giận dữ, hơn nữa hắn còn tại vừa chạy vừa nói: “Ta nói Định Dật sư thái a. Ngươi thật giống như có chút nặng a! Lão tử chạy không nhanh a!”

“Điền Bá Quang!”

“Đem ta để xuống tới, ta muốn đi cứu sư tỷ của ta!”

Còn tại giận dữ mắng mỏ lấy Điền Bá Quang Định Dật sư thái vừa nghe Điền Bá Quang mặt sau câu nói kia, lập tức tức giận, cả giận nói: “Ngươi là muốn chết phải không?”

“Sư thái! Đừng cãi!”

Nghe lời này, Điền Bá Quang ngược lại trước tức giận, trách mắng: “Ngươi bây giờ là muốn cho Định Nhàn sư thái cùng Định Tĩnh sư thái hai người chết vô ích sao?” Đối với hai vị sư thái kết cục, Điền Bá Quang sẽ không đi xa nghĩ có cái gì kết quả tốt.

“…”

Định Dật sư thái nghe vậy sững sờ, trầm mặc xuống.

Nàng tuy nhiên tánh khí táo bạo, nhưng là nhưng cũng biết loại tình huống đó tính nguy hiểm, có thể nói là thập diện mai phục cũng không sai biệt lắm. Chỉ là sư tỷ muội trong lúc đó tình cảm, sao có thể đơn giản như vậy dứt bỏ? Chính là bởi vì như vậy, nàng mới nghĩ phải đi về.

“Giải huyệt cho ta, thả ta đi xuống!”

Cuối cùng Định Dật sư thái chỉ là lạnh lùng nói một câu như vậy, cái kia hoành hành Hằng Sơn mấy chục năm tính tình lại đây.

“Sư thái ngươi ngu ngốc a!”

Điền Bá Quang quả thực phẫn nộ, hai tay nhịn không được cứ tiếp tục tại Định Dật sư thái đùi hai bên véo một bả, lập tức đem Định Dật sư thái véo biến sắc, lửa giận tiếp tục đem lông mi đốt.

“Ngươi này là chịu chết a!”

“Ta Điền Bá Quang nhưng không làm lỗ vốn sinh ý!”

Gắt gao véo hai bả sau, Điền Bá Quang tiếp tục đeo Định Dật sư thái chính là vùi đầu một hồi chạy như điên.

Đáng tiếc là mang một cá nhân, tốc độ cuối cùng là mau không nổi, không có người thời điểm như vậy bão táp. Nói tiếp hắn lại không thể đem Định Dật sư thái cho rơi xuống, nếu không lời nói không phải toi công bận rộn sao?

Tại chạy một khoảng cách sau, cũng là tại một chỗ trong núi rừng, Điền Bá Quang, Định Dật sư thái cùng đám kia đuổi theo người áo đen lại lần nữa gặp.

Cùng trước bất đồng.

Lần này bọn này người áo đen có thể nói là vừa lên tới liền hạ sát thủ, chỉ là dù là Điền Bá Quang là đeo một cá

nhân, nhưng là cái kia một tay khoái đao lại vẫn không phải bình thường người có thể ngăn cản. Không sau một lát, cũng đã có vài chục vị hảo thủ mạng cuối cùng trong tay hắn.

Bắn!

Một tiếng giòn vang, từ bên ngoài truyền đến.

Điền Bá Quang sững sờ, lập tức một cái sai thân tránh đi tới, nhưng là trên cánh tay vẫn bị kéo lê một đạo vết thương.

Tầm mắt nhìn qua này trên mặt đất còn tại run rẩy lông đuôi, Điền Bá Quang cùng trên lưng Định Dật sư thái hai người cũng sững sờ.

Đây là…

Cung nỏ!

Làm sao sẽ liền loại vật này đều có?

Ma Giáo đến cùng muốn làm gì? Muốn tạo phản sao? Đây là Định Dật sư thái trong nội tâm suy nghĩ.

Mà Điền Bá Quang tâm tư cũng là hoàn toàn cùng Định Dật sư thái ngược lại.

Thầm mắng một tiếng, Điền Bá Quang cơ hồ là liền bú sữa mẹ nhiệt tình cũng sử đi ra, tại phát hiện đối phương thậm chí có quân đội bản chuẩn vũ khí sau. Trong lòng của hắn lo lắng cũng là càng ngày càng sâu.

Một tay Vạn Lí Độc Hành khinh công, cơ hồ là bị Điền Bá Quang vận tới cực điểm.

Tại trong rừng bình thường tán loạn ở bên trong, cho dù là đối phương có lấy vật này, nhưng cũng là bắn không tới người.

Trong chớp mắt.

Song phương một đuổi một chạy, cũng là bị Điền Bá Quang sinh sinh dẫn tới đỉnh núi.

“! ! !”

“Không có đường!”

Cước bộ dừng lại, một đầu mồ hôi nước Điền Bá Quang đem trên lưng Định Dật sư thái đem thả xuống tới, thở gấp vài câu chửi thề, lúc này mới quay đầu nhìn về phía này đã muốn ngăn chặn đường đi những hắc y nhân kia, cuối cùng tầm mắt rơi vào đối phương này người cầm đầu trên người.

“Các ngươi khả năng thật có thể truy!”

Thở dài một hơi, Điền Bá Quang đột nhiên cười. Tiện tay lau một thanh dài máu trên đao vết.

“Ha ha ha!”

Người cầm đầu Nhạc Hậu cười, này dùng nội công thay đổi âm thanh tuyến tiếng nói quanh quẩn, nói: “Điền huynh, hảo khinh công! Tốt thân thủ!”

“Như vậy thân thủ tự nhiên không thể lãng phí, nếu không, Điền huynh đem này lão ni cô giao cho chúng ta, theo chúng ta Thánh giáo một đường a! Đến lúc đó, có thể là có thêm vô số mỹ nữ có thể cung cấp Điền huynh Tiêu Dao a, ni cô cái gì cũng có!” Vừa mới phen này truy đuổi. Nhạc Hậu đối với cái này cá trên giang hồ thanh danh hiển hách dâm tặc hữu chiêu ôm tâm tư.

“A?”

“Phải không?”

Điền Bá Quang trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ, tựa hồ đối với đối phương đề nghị rất là kỳ vọng.

Điền Bá Quang biểu lộ biến hóa khiến cho Định Dật sư thái rất là lo lắng. Chỉ là không chờ Định Dật sư thái mở miệng, lại nghe Điền Bá Quang vừa cười nói: “Nhưng mà ta Điền Bá Quang thiếu tiền thiếu nữ nhân thiếu đạo đức được thiếu chí khí, nhưng là lão tử cũng không thiếu cốt khí a!”

“Đến đây đi. Cháu nội!”

Mở ra tay, trường đao trong tay xa xa chỉ hướng Nhạc Hậu.

Nói xong.

Trường đao trong tay đã là quán chú nội kình bay thẳng đến Nhạc Hậu kích bắn đi ra, đồng thời, Điền Bá Quang ôm đồm qua bên người Định Dật sư thái ôm vào trong

ngực chính là một thả người từ trên đỉnh núi trực tiếp nhảy xuống đi.

Đương!

Một tiếng vang thật lớn.

Nhạc Hậu tuy nhiên đánh vạt ra này trường đao. Nhưng là người nhưng cũng bị chấn hướng về sau lui ra ngoài.

Cùng lúc đó.

Chỗ mang theo vũ khí bí mật, hơn mười người cầm lấy cung nỏ trực tiếp hướng Điền Bá Quang vọt tới.

Rơi rụng.

Tại nện đứt vài gốc chạc cây, phun không ít máu tươi. Điền Bá Quang chỉ cảm giác mình phía sau lưng đau quá, nhưng là cuối cùng là dựa vào cái kia tung hoành giang hồ khinh công bình yên đem Định Dật sư thái dẫn tới đáy cốc. Không thể không nói, chỉ là chiêu thức ấy khinh công, cũng đủ để nhường hắn triệt để chỗ dựa cái này giang hồ.

Có thể mặc dù là như vậy, Điền Bá Quang vẫn bị ném đủ sặc, ngay tiếp theo trong ngực Định Dật sư thái cũng cho té ra đi, vứt trên mặt đất.

Trên mặt đất đánh hai cái lăn nhi sau, Định Dật sư thái huyệt vị rốt cục giải khai tới.

Chỉ là lúc này nàng đã muốn không cách nào suy nghĩ

chính mình hai vị sư tỷ cuối cùng an nguy, trước mắt Điền Bá Quang sự tình chỉ sợ càng hỏng bét.

Cao như vậy địa phương!

Thẳng tắp nhảy xuống… Định Dật sư thái thừa nhận chính mình ngang ngược gan lớn, nhưng là đối mặt như vậy lựa chọn cho dù là nàng cũng là thập phần kinh hãi.

“Không có chuyện gì a? Bất Khả Bất Giới!”

Nâng nâng vừa mới thật vất vả đứng dậy Điền Bá Quang, Định Dật sư thái lo lắng hỏi. Lúc này Định Dật sư thái, căn bản không có tâm tình đi quan tâm trước Điền Bá Quang làm những chuyện kia.

“Sư thái!”

“Ta không sao nhi!”

“Đi thôi, bọn họ không kịp truy!”

Trở về hai câu, Điền Bá Quang liền tại Định Dật sư thái nâng, một hồi công phu chạy. Hơn nữa cùng Định Dật sư thái cái loại này qua loa tính tình bất đồng, Điền Bá Quang đồng dạng không có quên tiêu trừ nhóm người mình lưu lại tung tích.

Đỉnh núi.

Pằng!

Trường đao trong tay trực tiếp đập trên mặt đất, nhìn

qua này khá cao dốc đứng vách núi, hắn Nhạc Hậu cũng không có lá gan này nhảy đi xuống, quan trọng nhất là hiện tại người cũng đề phòng ngăn trở Điền Bá Quang đào thoát toàn bộ theo kịp. Tất cả mọi người cũng không nghĩ tới đối phương sẽ được ăn cả ngã về không liền như vậy trực tiếp nhảy đi xuống.

Quan trọng hơn là đối phương dùng một thân này khinh công, tuy nhiên bị thương nặng, nhưng là thoát đi thời gian nhưng lại xa xa cũng đủ.

Dựng ở đỉnh núi, nhìn sau nửa ngày.

Nhạc Hậu phất phất tay, cũng là thu đội rời đi, trở về hướng trấn nhỏ.

Tuy là thoát đi Điền Bá Quang cùng Định Dật sư thái, nhưng là Định Nhàn Định Tĩnh hai người cũng là đã muốn rút ra. Dùng Định Dật sư thái như vậy đầu óc. Tung Sơn cũng không cần để ý nhiều. Nhiều nhất, sau này sẽ tìm cái thời gian diệt trừ là đủ.

…

Trước sơn động.

Pằng!

Vừa mới sắp tiếp cận thời điểm, Điền Bá Quang lại lần nữa một phát ngã trên mặt đất.

Một bên Định Dật sư thái lập tức dắt díu lấy Điền Bá Quang đứng dậy.

Nhìn qua bên người một thân vết máu, sắc mặt tái nhợt cực kỳ Điền Bá Quang, cho dù là Định Dật sư thái trong nội tâm tại đối với cái này đã từng dâm tặc có bao lớn cái nhìn, nhưng là lúc này nhưng cũng là không phải không thừa nhận lúc này Điền Bá Quang chính là là một anh hùng hảo hán.

“Hàaa…!”

Một tiếng cười nhạo từ Điền Bá Quang trong miệng phát ra, thò tay vỗ vỗ trước người tro bụi bùn, tự giễu nói: “Lần này chơi lớn, là ta cả đời này nhất chật vật thời điểm a! Liền đao cũng mất! Ta là dâm tặc a, làm anh hùng sao?”

“…”

Định Dật sư thái khó được không có lên tiếng. Chỉ là dùng đến một loại kỳ lạ tầm mắt đánh giá tên dâm tặc này.

“Sư thái a, làm phiền ngươi giúp ta lau một chút trên mặt vết bẩn cái gì! Ta hiện tại có chút không tiện! Tuy nhiên thân là đàn ông không thể tại nữ nhân, nhất là ni cô trước mặt nói không được, nhưng là hiện tại ta còn thật không có biện pháp!”

Hì hì cười cười ở bên trong, Điền Bá Quang ánh mắt đã bắt đầu có một loại mất đi tiêu cự cảm giác.

“Tốt!”

Định Dật sư thái gật gật đầu, không nói gì, chỉ là dùng này tay áo nhẹ nhàng mà vì bên người cái này chính mình cho tới nay liền chẳng thèm ngó tới, vô cùng chán ghét, chính mình gặp phải sẽ thay trời hành đạo dâm tặc lau. Vừa mới trên đường đi đến nay. Định Dật sư thái kiểm tra Điền Bá Quang thương thế.

Thương thế hắn, so với chính mình tới, nghiêm nặng hơn nhiều.

Nhất là này sau lưng tổn thương!

“Sư thái, nhớ kỹ nếu như lần này trở về. Là phái Tung Sơn tại trên đường đánh lui người áo đen cứu phái Hằng Sơn đệ tử khác lời nói, như vậy lần này hung thủ tựu là Tung Sơn!” Nói đến đây, tựa hồ là cảm giác được chính mình trên mặt đã bị chà lau sạch sẽ, Điền Bá Quang một bả toàn ở Định Dật sư thái tay. Làm cho nàng mang theo chính mình hướng này trong sơn động chậm rãi đi đến, nhẹ nói nói: “Tiểu sư phụ đang ở bên trong, ta cũng không thể tại trước mặt nàng chật vật a! Mặt khác. Sư thái có thể phải nhớ kỹ chúng ta trước chỗ nói a!”

Tại đi vào cái động khẩu thời điểm, Điền Bá Quang buông ra Định Dật sư thái tay, nhếch thoáng có chút tái nhợt môi đi vào.

Trong huyệt động.

Chỗ này là đã từng Điền Bá Quang bị người truy đuổi ẩn núp qua địa phương, mà trước mắt Nghi Lâm, Lâm Bình Chi cùng Khúc Phi Yên ba người thì là trong này.

Thân là đàn ông, Lâm Bình Chi đương nhiên muốn làm nâng chủ chiếu cố hai nữ lưu hạng người.

“Điền Bá Quang?”

“Định Dật sư thái?”

Mới vừa vặn vừa mới chuẩn bị đến cái động khẩu xem xét tình huống Lâm Bình Chi tại nhìn thấy Điền Bá Quang cùng Định Dật sư thái sau, lập tức không khỏi sững sờ, hơn nữa tại nhìn thấy trên thân hai người vết máu, liền biết đạo hai người đã bị thương.

Theo Lâm Bình Chi lên tiếng kinh hô, trong đó Nghi Lâm cùng Khúc Phi Yên cũng chạy đến.

“Sư phó!”

Tiểu ni cô Nghi Lâm vừa thấy được bị thương Định Dật sư thái, liền hai mắt đẫm lệ uông uông nhào tới, ôm lấy Định Dật sư thái.

“…”

Định Dật sư thái nhìn mình này khóc đến hai mắt đẫm lệ uông uông đồ đệ, há hốc mồm muốn nói điều gì, cũng là phát hiện cuối cùng chỉ có thể trầm mặc.

Mà ở một bên, cố gắng khôi phục tầm mắt thanh minh Điền Bá Quang ngơ ngác nhìn xem tiểu ni cô Nghi Lâm đánh về phía Định Dật sư thái trong ngực, hắn vừa mới đưa tay phải ra còn không có mang lên giữa không trung

liền để xuống tới. Khóe miệng nhếch lên, cũng là toát ra một nụ cười khổ.

Cũng được!

Như vậy cũng tốt!

Trong nội tâm lẩm bẩm, Điền Bá Quang cũng là lên tiếng nói: “Tiểu sư phụ, ta nhưng là đem sư phụ của ngươi mang về tới! Về phần hai vị sư bá…” Điền Bá Quang còn lại lời nói không có nói rõ, nhưng cũng là tỏ vẻ trong đó ý tứ.

“Đúng, tiểu sư phụ bây giờ còn là nhìn xem Định Dật sư thái thương thế a!”

“Mặt khác, có thể phải chú ý cái khác sư tỷ muội an nguy!”

“Về phần cản phía sau sự tình cái gì liền giao cho ta a!”

Điền Bá Quang tùy ý phất phất tay, vẻ mặt vui cười.

“Uy?”

“Điền Bá Quang ngươi được không à?”

Lên tiếng là Lâm Bình Chi, hắn nhìn thấy Điền Bá Quang một thân vết máu, cũng cho là hắn thương thế rất nặng, liền châm chọc nói: “Ngươi đao cũng ném!”

“Hừ! Tại trước mặt nữ nhân nam người không thể nói không được, Lâm tiểu tử có thể phải nhớ kỹ điểm này!”

Khinh thường hừ một tiếng, Điền Bá Quang lôi kéo chính mình áo bào, cười nói: “Đây chính là những người kia máu tươi, những thứ kia cháu nội nghĩ muốn giết ta, nhưng mà vọng tưởng a! Ta dám khẳng định, cho dù là sư phụ của ngươi tới đây, cũng sẽ không làm có ta tốt!”

Cuối cùng, Điền Bá Quang nâng lên Nhạc Duyên.

Đương nhiên, Điền Bá Quang cũng không còn quên hướng Định Dật sư thái vẽ mặt màu.

Ai!

Một tiếng không nói gì thở dài, Định Dật sư thái, nghiêm túc nói ra: “Này cản phía sau nhiệm vụ liền giao cho Bất Khả Bất Giới ngươi! Ta trước cùng Nghi Lâm đi lặng lẽ xem xét đệ tử khác an nguy vấn đề…”

“Ngô!”

Nghi Lâm ngó ngó Điền Bá Quang, lại nhìn một cái Định Dật sư thái, thấy hai người cũng gật gật đầu sau, Nghi Lâm lúc này mới yên lòng lại. Tại tiểu ni cô xem ra, Bất Khả Bất Giới năng lực thực sự tuyệt đối không thể coi thường, nàng nhưng mà rất hiểu Điền Bá Quang võ công.

Nói xong, Định Dật sư thái liền dẫn Nghi Lâm hướng bên ngoài hang động đi đến.

Mà Lâm Bình Chi bởi vì bị Điền Bá Quang châm chọc Nhạc Duyên duyên cớ, cũng là mang theo Khúc Phi Yên

cùng đi ra ngoài, chuẩn bị nhìn có thể hay không giúp đỡ nổi, mà Điền Bá Quang thoạt nhìn vẫn là vui vẻ.

Tầm mắt rơi vào Nghi Lâm bóng lưng lên, yên tĩnh nhìn xem Nghi Lâm chậm rãi đi ra huyệt động, tại đối phương sắp bước ra thời điểm, Điền Bá Quang trên trán mồ hôi như nước hắt bình thường chảy xuôi xuống tới, hai tay nắm tay nắm chặt, gắt gao cắn chính mình môi, thật lâu nghẹn ra một câu: “Thảo! Lão tử nhịn không được!”

Thoại âm rơi xuống, chỉ nghe sau lưng một hồi nhẹ nhàng tiếng vang, một mảnh trong huyết vụ, liên tục bảy đạo thanh thúy tiếng vang ở phía sau trên mặt đá va chạm vang lên.

Cũng là bảy cây tên nỏ.

Hai đầu gối mềm nhũn, trước mắt một hồi mơ hồ, Điền Bá Quang cười liền như vậy quỳ đi xuống, ánh mắt hắn vẫn là chết tại chết mở to, tựa hồ trông thấy tiểu ni cô một ít cặp tinh khiết thấu triệt ánh mắt, cùng với tiểu ni cô này kiều nộn thanh âm ‘Ta cho ngươi nói chuyện xưa’ .

“Thật là đẹp!”

Mới vừa vặn bước ra huyệt động tiểu ni cô đột nhiên cảm thấy trong nội tâm co lại, chợt quay đầu, nhìn thấy cũng là Bất Khả Bất Giới này đã muốn chậm rãi quỳ xuống thân hình.

Trở nên mở to mắt, Nhạc Duyên chỉ cảm giác mình trước cảm giác có chút ngoài dự tính.

Cẩn thận nhìn lên, tầm mắt cuối cùng rơi ở bên cạnh một ít đóa nở rộ kiều diễm hoa tươi.

Trên mặt.

Ngừng lại một con màu sắc rực rỡ hoa văn Hồ Điệp, đang tại cao hứng bừng bừng hái lấy hoa.

Ngón tay đụng một cái, cũng là đóa hoa lắc lư, Hồ Điệp rơi vào đường cùng, chỉ có thể bay lên. Tại Nhạc Duyên trong ánh mắt, đón ánh mặt trời phi hướng lên bầu trời.

Tiêu Dao không câu.

“Thật là đẹp!”

Chương 069 : Ngũ Nhạc hợp nhất (thượng)

069 chương Ngũ Nhạc hợp nhất (thượng)

Vô câu vô thúc. .

Nhạc Duyên tầm mắt kinh ngạc nhìn xem này màu sắc rực rỡ Hồ Điệp dưới ánh mặt trời nhẹ nhàng bay múa.

Cuối cùng càng rơi tại chính mình này duỗi ra ngón tay lên, nhẹ nhàng rơi vào đầu ngón tay lên, này có chút rung động bướm cánh tại Nhạc Duyên trước mắt nhẹ nhàng chấn động lấy.

Bởi vì rất nhẹ.

Nếu không phải Nhạc Duyên võ công cao cường, cả người xúc cảm là mẫn cảm, nếu không lời nói chút nào cảm nhận được này Hồ Điệp rơi tại ngón tay mình lên cảm giác. Cái này màu sắc rực rỡ Hồ Điệp, quá nhẹ, nhẹ cơ hồ có thể cho người bỏ qua.

Nếu như không phải nó này tiên diễm màu sắc hấp dẫn người tầm mắt, có lẽ người bên cạnh còn không biết rằng.

Này nước sơn tròng mắt cùng Nhạc Duyên hai mắt đối mặt sau nửa ngày, Hồ Điệp lại lần nữa chấn động cánh, cũng là đón ánh mặt trời hướng này xanh thẳm bầu trời khoảng không bay đi.

“Thật là đẹp!”

Lên tiếng là một bên Lam Phượng Hoàng, thân là Ngũ Tiên Giáo Giáo chủ nàng gặp qua không ít sắc thái riêng tiên diễm xinh đẹp sâu độc xà cái gì, nhưng là trước mắt vừa mới này con bướm màu sắc vẫn làm cho nàng Lam Phượng Hoàng cảm giác được kinh diễm.

“Hồ Điệp khi còn bé nhưng mà rất xấu xí!”

Nghe được Lam Phượng Hoàng lời nói, Nhạc Duyên cười, đột nhiên nói ra.

“… Ta đây biết rõ!”

Nghe vậy, Lam Phượng Hoàng kiều mỵ quét Nhạc Duyên một cái, nói ra: “Nhạc công tử, nhưng mà nó hóa kén thành bướm cuối cùng là rút đi xấu xí, đem nó cả đời đẹp nhất địa phương biểu hiện ra đi ra, này đã đầy đủ.”

“Đúng vậy a!”

Nghe Lam Phượng Hoàng lời này, Nhạc Duyên gật gật đầu, đồng ý nói: “Hóa kén thành bướm, cũng đã đầy đủ!”

Nói xong.

Nhạc Duyên xoay người, tầm mắt hướng phương bắc phương hướng nhìn lại, nói ra: “Ta lần này cần đi Võ Đang, đón hai cái tiểu tử… Phượng Hoàng cô nương, ngươi cũng đi sao?”

“…”

Đón người nào Lam Phượng Hoàng tự nhiên là biết được, đón Nhạc Duyên này hơi vui vẻ tầm mắt, tâm không khỏi run lên, Lam Phượng Hoàng nhẹ nhàng nghiêng đầu, nói: “Tự nhiên là muốn đi, Dương cô nương dặn dò, ta nho nhỏ Ngũ Tiên Giáo Giáo chủ cũng không dám từ chối.”

Nghe Lam Phượng Hoàng này hơi có chút oán trách lời nói, Nhạc Duyên không khỏi vui mừng.

Đối với này quần áo màu đỏ nữ tử, đối mặt với đối phương này vũ lực, tốc độ kia, người bình thường quả thực không dám cãi lời. Lại càng không cần phải nói, hiện tại Nhật Nguyệt thần giáo chính mình tuy nhiên thành làm danh nghĩa lên Giáo chủ, nhưng là đối phương cũng là trên thực tế chưởng khống giả.

“Đi thôi!”

Cũng không nói gì những lời khác, Nhạc Duyên bất quá là xoay người, đeo hai tay hướng Võ Đang Sơn phương hướng chậm rãi mà đi.

Mà ở phía sau, thì là Lam Phượng Hoàng một thân đinh đinh đang đang trong tiếng hừ điệu hát dân gian theo kịp.

Trong sơn động.

Tiểu ni cô Nghi Lâm đã là nước mắt đầy mặt, ngơ ngác

nhìn xem đã muốn chậm rãi quỳ rạp xuống đất lên Bất Khả Bất Giới. Cái này thân là bạc kẻ trộm Vạn Lí Độc Hành Điền Bá Quang, tại thời khắc này khóe miệng phát ra mỉm cười, cũng là hắn cả đời này trong chân thành nhất thời điểm một trong.

Có lẽ.

Đạo này nụ cười, chỉ có sau khi sanh, nhìn thấy mẫu thân, uống đệ nhất cửa sữa này thoả mãn nụ cười có thể so sánh với.

Một bên.

Lâm Bình Chi cùng Khúc Phi Yên càng ngạc nhiên cùng kinh ngạc.

Nhất là Lâm Bình Chi, hoàn toàn không thể tưởng được nguyên bản này vui vẻ Điền Bá Quang làm sao sẽ trong chớp mắt liền biến thành cái này bộ dáng, làm ánh mắt của hắn rơi vào đối phương sau lưng này vội vã đi ra sau rơi trên mặt đất bảy chi tên nỏ sau, cũng là hiểu được.

Lúc trước.

Này vui cười bộ dáng, đều chẳng qua là Điền Bá Quang này ngạnh sanh sanh chống mà thôi.

Nam người không thể tại trước mặt nữ nhân nói không được!

Hồi tưởng lại lúc trước câu nói kia, Lâm Bình Chi đột

nhiên cảm giác mình hiểu rõ cái gì. Mà giờ khắc này tiểu ni cô Nghi Lâm, đã muốn chẳng quan tâm nam nữ hữu biệt, còn có Điền Bá Quang này trên người vết máu, một tay lấy quỳ rạp xuống đất Điền Bá Quang cho ôm vào trong ngực.

“Bất Khả Bất Giới, làm sao ngươi đâu này?”

Là lo lắng, càng hối hận.

Nghi Lâm không ngốc, trước mắt Bất Khả Bất Giới người đã đến hấp hối thời khắc. Nghi Lâm một đôi bàn tay nhỏ bé đang tại nhẹ nhàng mà vì đối phương lau sạch lấy khóe miệng vết máu, đối với Điền Bá Quang tiểu ni cô Nghi Lâm cho tới nay nàng tâm tình là phức tạp.

Cái này trảo chính mình, một mực đùa giỡn chính mình nam nhân tại thần xui quỷ khiến phía dưới thành vì đồ đệ mình, tại phái Hằng Sơn cũng là có chút nghe lời, cũng không có làm ra cái gì khác người sự tình.

Tại thiện tâm Nghi Lâm trong mắt, Điền Bá Quang lại là có thêm phật tính người.

Là ở nàng trong chuyện xưa quay đầu thấy phật.

Chỉ là tiểu ni cô Nghi Lâm một mực không biết được người nam nhân này chân chính tâm tư…

Nữ nhân quá thuần khiết cũng không tốt.

“Tiểu sư phụ a!”

“Đừng khóc sướt mướt… Nhìn, liền nước mũi cũng chảy ra!”

“Ta chỉ là rất mệt mỏi, ngủ một giấc là tốt rồi!”

“Nghi Lâm, kỳ thật ta trở thành này bảy cái nhỏ…”

Ngữ khí một chầu, lời còn chưa dứt, thanh âm đã là triệt để nhỏ đi xuống, trong tươi cười hắn chậm rãi nhắm mắt lại, phảng phất giống như này ngủ say hài nhi, ngủ rất là hương vị ngọt ngào. Chỉ là khóe miệng của hắn đúng là vẫn còn có một tia bất đắc dĩ.

Tại bất đắc dĩ những thứ gì?

…

Tung Sơn.

Đại sảnh.

Tả Lãnh Thiện một cá nhân nhắm mắt ngưng thần ngồi ngay ngắn.

Đối với mình an bài hành động, hắn không có bất luận cái gì lo lắng. Dùng Tung Sơn đột tập, Hằng Sơn ba Định chắc chắn lưu lại. Còn lại những thứ kia không có đầu óc tiểu ni cô nhóm, lại có thể nào đào thoát hắn phái Tung Sơn lòng bàn tay?

Chỉ cần Tung Sơn tường chiến này ‘Ma Giáo phần tử ” cứu vớt phái Hằng Sơn cùng ma trảo phía dưới, tự

nhiên mà vậy phái Hằng Sơn liền như vậy định ra tới.

Ngũ Nhạc hợp nhất lớn nhất chướng ngại đã muốn chậm rãi biến mất không thấy gì nữa, như vậy còn lại chính là Ngũ Nhạc hợp nhất.

Một khi Ngũ Nhạc hợp nhất trở thành Ngũ Nhạc kiếm phái, như vậy nó chắc sẽ không kém này Thiếu Lâm cùng Võ Đang.

Năm phái bí kíp hợp nhất, mọi người các vị huynh đệ tỷ muội, cùng nhau nghiên cứu, có lẽ nội tình lên so ra kém này Thiếu Lâm cùng Võ Đang, nhưng là hắn hoàn toàn có thể mượn Ma Giáo tới cổ động mở rộng. Đối với Tả Lãnh Thiện mà nói, Ma Giáo có lẽ là hắn cần muốn đối phó đối tượng, nhưng là Thiếu Lâm Võ Đang đồng dạng cũng là đối phó đối tượng.

Bất quá trong chuyện này có một trước sau mà thôi, hơn nữa đối phó Thiếu Lâm Võ Đang tự nhiên không thể giống như đối phó phái Hằng Sơn như vậy, trong lúc này sự tình cần xem trọng.

Đương nhiên.

Hắn còn có một cần muốn đối phó đối tượng, đó chính là này tại Lưu phủ chậu vàng rửa tay trên đại hội ngăn cản Tung Sơn, đánh Tung Sơn mặt Nhạc Duyên.

Chỉ là đối phương cô gia một người, nghĩ đến so với một môn phái muốn dễ đối phó rất nhiều.

Nhưng đồng thời rồi lại so với một môn phái khó đối phó

không ít.

Bởi vì đối phương chỉ là một người.

Bất quá cũng may đối phương tiếp nhận hai cái vướng víu, điều này khiến cho Tả Lãnh Thiện nhằm vào muốn thoải mái không ít.

Trầm ngâm trong.

Tả Lãnh Thiện đã bắt đầu trong đầu vì kế tiếp sự tình làm cấu tứ.

Trong mắt hắn, Ngũ Nhạc hợp nhất đã thành kết cục đã định.

Này Ngũ Nhạc vị trí minh chủ một thẳng thuộc về mình, chỉ có thể thuộc về mình.

Thử hỏi.

Tại Ngũ Nhạc trong cao thủ, lại có ai là hắn Tả Lãnh Thiện đối thủ?

Phái Hoa Sơn Nhạc Bất Quần tuy nhiên tu tập này xuất từ Toàn Chân Tử Hà Thần Công, nhưng là này mấy chục năm qua công lực tuy nhiên tinh thần, nhưng cũng không gì hơn cái này. Phải biết hiểu Đạo gia công phu vốn dưới bình thường tình huống cũng không phải là đi cực đoan, mà là công chính bình thản.

Nhạc Bất Quần không phải đối thủ của hắn!

Đây là cho tới nay, Tả Lãnh Thiện chỗ khẳng định, mà trước mắt phái Hằng Sơn ba Định càng được đến tương ứng kết quả, tự nhiên cũng có thể khu trục, về phần Thái Sơn, Hành Sơn vô cùng, đã bị bắt lấy nhược điểm môn phái lại có cái gì giá trị phải chú ý đâu này?

Bất quá…

Tại Ngũ Nhạc hợp nhất càng phát tiếp cận thỏa đáng, Tả Lãnh Thiện càng thêm cẩn thận, hắn cũng không muốn ngoài ý, nhường hắn mưu đồ nửa đời người sự tình ngoài ý.

Đương nhiên.

Tại Ngũ Nhạc hợp nhất thời điểm, hắn Tả Lãnh Thiện tự nhiên không thể biểu hiện quá mau, tướng ăn quá mức lời nói sẽ mang đến ngược lại kết quả.

Chính đạo đại nhân vật tại một lúc lâu cũng xem trọng khiêm tốn, hiển nhiên ngay tại lúc này Tả Lãnh Thiện cũng sẽ chiêu thức ấy.

Trong lòng hắn, đến lúc đó Ngũ Nhạc hợp nhất trên đại hội, chính mình nhưng là phải đường đường chính chính dùng năng lực đi ngồi trên này Ngũ Nhạc vị trí minh chủ.

Cùng lúc đó.

Phái Hoa Sơn.

Lao Đức Nặc còn hữu dụng, cũng không có bị Nhạc Bất Quần như thế nào, chẳng qua là tại nhường hắn mang

theo vài tên đệ tử đi nơi khác.

Làm Lao Đức Nặc một lần nữa trở về Hoa Sơn thời điểm, Nhạc Bất Quần cũng là đã muốn chuẩn bị thỏa đáng, mang theo một hàng Hoa Sơn đệ tử chuẩn bị rời sơn đi Tung Sơn.

Tại Hoa Sơn ở bên trong, vài tên mấu chốt đệ tử đều được đến Nhạc Bất Quần cho phép, đi Tư Quá Nhai trong sơn động tu tập những thứ kia kiếm pháp, đến khi hắn Nhạc Bất Quần mình cùng phu nhân Ninh Trung Tắc tự nhiên cũng không có buông tha cho. Hơn nữa, này tu tập kiếm pháp vài tên trong hàng đệ tử tự nhiên bao gồm nữ nhi của hắn Nhạc Linh San cùng đại đồ đệ Lệnh Hồ Xung.

Trong khoảng thời gian này, Hoa Sơn phát sinh ba món chuyện lớn. Trong đó này sơn động trúng kiếm pháp xuất hiện cùng với Nhạc Linh San gả cho Lệnh Hồ Xung làm vị hôn thê sự tình là hai kiện, mà cuối cùng một kiện chính là Kiếm Tông đệ tử Phong Bất Bình đám người lên Hoa Sơn khiêu chiến.

Này không…

Nguyên bản thẳng cà lơ phất phơ Lệnh Hồ Xung mấy ngày nay đều là tại trong tươi cười vượt qua, mà vốn cũng có chút nghịch ngợm Nhạc Linh San càng khó được thẹn thùng đứng lên, rất ít ở trước mặt mọi người cùng Lệnh Hồ Xung cùng một chỗ, thỉnh thoảng tránh ở Ninh Trung Tắc cùng Nhạc Bất Quần sau lưng.

Có thể mặc dù là như vậy, làm Nhạc Linh San xuất hiện

tại Lệnh Hồ Xung bên người thời điểm, đều nhường các sư huynh khác đệ nhóm thiện ý cười vang.

Tại đệ tử khác trong mắt, Nhạc Linh San cái này tiểu sư muội chính là mọi người hòn ngọc quý trên tay, tự nhiên là bị vô số yêu thích, mà đại sư huynh Lệnh Hồ Xung càng làm cho bọn họ vô cùng tôn kính, đại sư huynh cùng tiểu sư muội kết hợp tự nhiên là rất tốt.

Đương nhiên.

Hiện tại Nhạc Linh San cũng không phải là nhỏ nhất, nhỏ nhất làm thuộc về Lưu Chính Phong nhi tử, hiện tại tiểu tử này trở thành Hoa Sơn nhất tiểu sư đệ.

Hoa Sơn Kiếm Tông đệ tử đột kích, tự nhiên là không nhanh mà chết.

Thân là Chưởng môn Nhạc Bất Quần hắn phu nhân Ninh Trung Tắc hai người cũng làm sao ra tay, chỉ cần liền một cái đại đồ đệ kiếm pháp cũng đã là phi thường cao cường, khiến cho đột kích Kiếm Tông đệ tử cơ hồ toàn bộ bẻ tại Lệnh Hồ Xung trên tay.

Điều này khiến cho kiếm kia tông người rất là kinh ngạc.

Đương nhiên, kinh ngạc còn có Nhạc Bất Quần môn hạ đệ tử khác.

Theo bọn hắn nghĩ, đại sư huynh tất nhiên là được đến Chưởng môn truyền thừa, thí dụ như học được này Tử Hà Thần Công. Mà trên thực tế, lại cũng là như thế.

Nhạc Bất Quần gả nữ nhi của mình vì Lệnh Hồ Xung vị hôn thê sau, hắn liền truyền hạ lệnh Hồ Xung Tử Hà Thần Công.

Lệnh Hồ Xung tuy nhiên kiếm pháp xoay mình trướng, nhưng là nội công chứ sao…

Phải biết hiểu Nhạc Bất Quần nhưng mà Khí Tông người a!

Đón chói chang liệt nhật, một đường tới vui cười trong phái Hoa Sơn phảng phất giống như tân sinh hài nhi, chính chậm rãi cất bước đi về phía Quang Huy.

Ngũ Nhạc hợp nhất…

“Hàaa…!”

Một tiếng cười nhạo, Nhạc Bất Quần hai tay gánh lưng, bên người đi theo phu nhân Ninh Trung Tắc. Tầm mắt hướng về này Tung Sơn phương hướng, nhưng trong lòng thì nhắc tới một câu: “Tả sư huynh a, lần này ta Hoa Sơn nhưng là sẽ cho ngươi cảm thấy vui mừng!”

“Thiên hạ này, ta Hoa Sơn Nhạc thị cũng sẽ cho các ngươi cảm thấy vui mừng!”

Chương 070 : Ngũ Nhạc hợp nhất (trung)

070 chương Ngũ Nhạc hợp nhất (trung)

Núi Võ Đang. .

Nhạc Duyên cùng Lam Phượng Hoàng hai người còn không có lên núi, lại được đến một cái làm cho người ta kinh ngạc tin tức.

Đó chính là phái Hằng Sơn gặp phục kích.

Nghe nói là bị Nhật Nguyệt thần giáo phục kích, đương nhiên còn có đồ đệ mình Lâm Bình Chi cùng Khúc Phi Yên tung tích. Hai người đã sớm một mình chạy xuống núi, cũng không có tại Võ Đang Phái lâu ngốc.

Đương nhiên.

Lên này núi Võ Đang lúc, Lam Phượng Hoàng cũng không có theo sau.

Dù sao này Võ Đang Phái chính là Bắc Đẩu võ lâm bình thường môn phái, này Lam Phượng Hoàng vốn là Nhật Nguyệt thần giáo người như vậy đi lên, này hoàn toàn không thích hợp.

Tuy nhiên hiện tại Nhạc Duyên đã là Nhật Nguyệt thần giáo Giáo chủ, nhưng là thân phận của hắn lại bị nghiêm khắc khống chế tại cực phạm vi nhỏ truyền bá, chẳng

qua là trong giáo truyền lưu, tạm thời cũng không có truyền khắp thiên hạ đều là. Cho nên, Nhạc Duyên lên núi trên cơ bản vẫn là dùng tư nhân thân phận đi Võ Đang.

"…"

Tại từ Trùng Hư đạo trưởng miệng ở bên trong lấy được đồ đệ mình Lâm Bình Chi cùng tiểu nữ đồng Khúc Phi Yên sau khi rời đi, Nhạc Duyên chỉ có thể quắt quắt miệng. Bất quá hơi chút suy tư, Nhạc Duyên ngược lại nghĩ đến hai người nơi đi.

Không có hắn.

Trong chuyện này cản trở tất nhiên là Khúc Phi Yên, mà Khúc Phi Yên trừ gia gia của nàng bên ngoài, quan hệ tốt nhất chính là tiểu thư kia tỷ, cũng chỉ là Lưu Chính Phong nữ nhi.

Còn đối với phương bây giờ đang ở phái Hằng Sơn làm ni cô, như vậy nơi đi cũng đã rất rõ ràng nhất.

Làm Nhạc Duyên xuống núi sau, cùng dưới chân núi chờ đợi Lam Phượng Hoàng sẽ cùng sau, hai người liền từ giáo chúng miệng ở bên trong lấy được trên giang hồ tin tức mới nhất —— phái Hằng Sơn lọt vào phục kích.

Định Tĩnh Định Nhàn hai vị sư thái vẫn lạc.

Đây cũng là hiện trong giang hồ truyền lưu kết quả, nghe nói là Nhật Nguyệt thần giáo động thủ, mà Tung Sơn càng cùng này Ma Giáo người giao thủ, đem bên trong

chạy đi tiểu ni cô nhóm cho cứu ra.

Chúng ta động thủ phục kích phái Hằng Sơn?

Lam Phượng Hoàng đang nghe tin tức này bước nhỏ là khẽ giật mình, lập tức tầm mắt rơi vào Nhạc Duyên trên người. Phải biết rằng hiện tại Giáo chủ nhưng mà trước mắt vị này Nhạc công tử, hơn nữa trong khoảng thời gian này tới Lam Phượng Hoàng một mực cùng tại Nhạc Duyên bên người, tự nhiên chưa thấy qua Nhạc Duyên hạ qua như vậy mệnh lệnh.

Quan trọng hơn là ở trước kia được đến liên quan Nhạc Duyên trong tin tức, Nhạc Duyên bắt đầu từ Hằng Sơn đi ra.

Chỉ là này nguyên nhân trong đó là cái gì sẽ làm Nhạc Duyên ra hiện ra tại đó, nhưng là điểm này cũng không trọng yếu, trọng yếu là tại Lam Phượng Hoàng trong mắt Nhạc Duyên cùng này phái Hằng Sơn hẳn là không hề nông quan hệ.

Về phần có phải hay không là này họ Dương quần áo màu đỏ nữ tử ra tay, thì không phải vậy Lam Phượng Hoàng có thể xác định.

Bởi vì tại Lam Phượng Hoàng trong quan sát, họ Dương nữ tử nhìn về phía Nhạc Duyên tầm mắt quá mức thâm tình, cái loại này ánh mắt tuyệt đối không quá bình thường.

Càng làm cho Lam Phượng Hoàng mê hoặc là, Nhạc Duyên hiển nhiên đối với họ Dương nữ tử hơi có chút

mê hoặc, tựa hồ có một loại quen thuộc, nhưng là càng nhiều vẫn là lạ lẫm cảm giác. Loại này hỗn hợp phức tạp cảm giác, triệt để nhường Lam Phượng Hoàng mơ mơ màng màng.

“Hàaa…!”

Nhạc Duyên lại là không có nghĩ như vậy, một cử động kia hiển nhiên không phải Nhật Nguyệt thần giáo hành động, mà là phái Tung Sơn gây nên. Vì Ngũ Nhạc hợp nhất, Tả Lãnh Thiện nhưng mà cái gì sự tình cũng có thể làm đi ra. Về phần Dương cô nương phải chăng động thủ Nhạc Duyên cũng là nhìn ra được, đối phương căn bản liền tạm thời không có cái này tâm tư.

Cảm nhận được bên người Lam Phượng Hoàng này kinh ngạc tầm mắt, Nhạc Duyên xoay người, đón đối phương tầm mắt, tự giễu nói: “Giáo ta danh tiếng thật đúng là dùng tốt, cũng không biết này trong giang hồ đến tột cùng có bao nhiêu sự tình là làm cho người ta chịu tiếng xấu thay cho người khác!”

Nhật Nguyệt thần giáo đối với chính đạo chẳng thèm ngó tới, cũng là bị người triệt để lợi dụng.

Minh giáo như thế, hiện tại Nhật Nguyệt thần giáo cũng là như thế.

“…”

Trừng to mắt, Lam Phượng Hoàng hiển nhiên là nghe rõ Nhạc Duyên trong lời nói ý tứ, kinh ngạc nói: “Nhạc công tử ngươi là nói…”

“Ngũ Nhạc sắp hợp nhất!”

Nhạc Duyên tầm mắt lộ ra vẻ rất là thâm trầm, hướng về phương xa xanh tươi trên ngọn núi, thấp giọng nói ra: “Tung Sơn đây là dùng cường lực ghép lại Ngũ Nhạc kiếm phái, khiến cho hợp thành một cái đại phái! Phái Hằng Sơn một mực phản đối Ngũ Nhạc hợp nhất!”

Ngắn gọn mấy câu, đã muốn nói ra cái này phục kích nguyên nhân căn bản.

Thân là Ngũ Tiên Giáo Giáo chủ, Lam Phượng Hoàng tự nhiên biết rõ một ít trong đó cong cong hỗn loạn, dù là thân là Miêu Cương người nàng rất là ngay thẳng, nhưng là có thể trở thành đứng đầu một phái người có thể cũng không phải là đơn giản nhân vật. Cẩn thận một suy tư, Lam Phượng Hoàng liền hiểu rõ nguyên nhân trong đó.

Ngũ Nhạc hợp nhất!

Có thể nói chính đạo một cổ lực lượng chỉnh hợp, hơn nữa còn là chuyên môn nhằm vào Nhật Nguyệt thần giáo thế lực một lần chỉnh hợp.

Nghĩ đến đây, Lam Phượng Hoàng trên mặt không khỏi hiện ra vẻ lo lắng.

Vốn, Nhật Nguyệt thần giáo tựu là một mực cùng Ngũ Nhạc kiếm phái tranh đấu, trước kia năm phái cũng may, dù sao đều là phân tán ra tới, cho dù là kết minh, nhưng là tất cả mọi người sẽ không hạ lực lượng lớn nhất khí

tiến hành chiến đấu. Nhưng là trước mắt, một khi Ngũ Nhạc hợp nhất, như vậy đối phương lập phái chuyện thứ nhất chính là mở ra cùng Nhật Nguyệt thần giáo chiến đấu, coi như là lập uy cùng hướng giang hồ biểu hiện ra bọn họ quyết tâm.

“Nếu như như vậy mà nói, cái này Ngũ Nhạc phái không phải sẽ đối ta Thánh giáo động thủ đâu này?”

Nghĩ tới đây, Lam Phượng Hoàng liền nhịn không được lo lắng, tuy nhiên Nhật Nguyệt thần giáo căn bản không sợ đối phương, nhưng là cái loại này châm vác trên lưng cảm giác thực làm cho người ta cảm thấy khó chịu.

“Động thủ?”

Nhạc Duyên nghe Lam Phượng Hoàng câu này lo lắng cũng là cười, không có lắc đầu, cũng không có gật đầu, chỉ nói là một câu tựa hồ căn bản không thể làm chung mà nói, nói: “Còn sớm cực kỳ, hiện tại Ngũ Nhạc hợp nhất cũng không phải là đơn giản như vậy.”

Nói đến đây, Nhạc Duyên trong đầu cũng là nhớ lại chính mình ban đầu ở Hoa Sơn đánh Nhạc Bất Quần một chầu sau, chính mình nói cho đối phương biết đạo lý.

Như là đối phương không có cự tuyệt, mà là dựa theo tự như vậy làm, như vậy lần này Ngũ Nhạc hợp nhất đại hội, Tả Lãnh Thiện tuyệt đối là chính mình dời lên Thạch Đầu đập chính mình chân. Đối với Tả Lãnh Thiện mà nói, cái kia sắp tới tay thành quả thắng lợi chân chính thuộc về người nào còn không biết hiểu.

Chưa tới trần ai tan mất, ai cũng không biết sự tình cuối cùng kết quả.

Bất quá trước mắt đối với Nhạc Duyên mà nói, hắn càng thêm lo lắng vẫn là Lâm Bình Chi, Khúc Phi Yên cùng với tiểu ni cô Nghi Lâm an nguy.

Cũng may giáo chúng mang đến trong tin tức không để cho hắn kinh hồn táng đảm tin tức, điểm này nhường hắn rất là thoả mãn.

Về phần Định Nhàn Định Tĩnh hai vị chính trực sư thái mất đi, Nhạc Duyên đối với cái này chỉ có thể bất đắc dĩ.

Cho dù là hắn còn muốn nhúng tay, có thể là mình cũng không cách nào chia làm nhiều cái người… Có một số việc có thể ngăn cản, nhưng là có một số việc hắn không kịp. Phái Hằng Sơn lần này tao ngộ, phải biết rằng Nhạc Duyên lúc trước rời đi Hằng Sơn thời điểm, nhưng mà nhờ Nghi Lâm tiểu ni cô chuyển cáo qua tỉnh táo mà nói.

Này cảnh cáo mà nói Nhạc Duyên tự nhiên không thể chọc thủng nói phái Tung Sơn sau này sẽ đối với phái Hằng Sơn bất lợi, dù sao hắn lúc ấy bất quá là một cái bị thương người đang Hằng Sơn dưỡng thương mà thôi. Nhạc Duyên là một ngoại nhân, có mấy lời không thể nói lung tung, nếu không mà nói là có ly gián châm ngòi Ngũ Nhạc phái trong lúc đó quan hệ hương vị.

Cho nên, Nhạc Duyên chỉ có thể ám chỉ.

Đáng tiếc, trước mắt như vậy kết quả, hiển nhiên là ba Định cũng không có ở ý.

Bất quá nghe giang hồ nghe đồn, tựa hồ là Định Dật sư thái cũng không có vẫn lạc, điểm này thật ra khiến Nhạc Duyên có chút ngoài ý muốn.

Phải biết rằng trước mắt phái Hằng Sơn cũng không có Lệnh Hồ Xung đi hỗ trợ, như vậy trong chuyện này tất nhiên có những người khác nhúng tay cứu vớt Định Dật sư thái…

Người kia là ai?

Hai mắt có chút nhíu lại, Nhạc Duyên nhớ tới cái kia phái Hằng Sơn rất là nổi danh đệ tử —— Bất Khả Bất Giới!

Nếu như là Điền Bá Quang mà nói, thật là có khả năng này.

“Chúng ta kế tiếp đi Tung Sơn!”

Trong nội tâm lo lắng Nghi Lâm, Lâm Bình Chi cùng Khúc Phi Yên ba người an nguy, Nhạc Duyên đối với Lam Phượng Hoàng nói ra bản thân kế tiếp địa chỉ.

“À?”

Lam Phượng Hoàng nghe vậy không khỏi sững sờ, trong lòng tự nhủ này Giáo chủ là nghĩ muốn nhúng tay Ngũ Nhạc hợp nhất tính toán sao? Bất quá nghĩ lại, hiện tại phái Hằng Sơn hình dạng, Lam Phượng Hoàng

ngược lại hiểu được.

…

Tung Sơn.

Đại sảnh.

Tả Lãnh Thiện mặt không biểu tình nhìn xem đang cúi đầu nhận lầm sư đệ Nhạc Hậu.

Nguyên bản không sứt mẻ kế hoạch cũng là sót một chỗ sơ hở, mang theo cung nỏ ám sát ba Định, kết quả lại là nhường Định Dật sư thái cho trốn tới.

Tuy nhiên ba Định trong thông minh nhất cùng cực kỳ có cái nhìn đại cục Định Nhàn Định Tĩnh hai người đã chết, nhưng là này xong hảo kế hoạch cuối cùng là xảy ra vấn đề. Lúc trước, Lưu Chính Phong chậu vàng rửa tay đại hội cũng là xảy ra vấn đề. Có thể nói, liên tiếp hai lần đại sự cũng xuất hiện lỗ thủng.

Chậu vàng rửa tay đại hội là vì đột nhiên toát ra một cái võ công không biết nền tảng Nhạc Duyên duyên cớ, kế hoạch bị ngăn cản ngăn cản.

Nhưng là này phục kích Hằng Sơn ba Định lại là bởi vì nguyên nhân gì?

Được đến kết quả nhường Tả Lãnh Thiện rất là ngoài ý muốn.

Này nổi tiếng thiên hạ, người người phải mà chém chết

bạc kẻ trộm Điền Bá Quang lại trở thành phái Hằng Sơn đệ tử, điểm này cho dù là Tả Lãnh Thiện cũng phi thường ngạc nhiên.

Bọn này ni cô đến tột cùng suy nghĩ cái gì?

Thả một cái bạc kẻ trộm tại nhiều người ni cô chính giữa.

Tả Lãnh Thiện cảm giác mình có chút không cách nào lý giải, bất quá đối với Nhạc Hậu giải thích hắn cũng là hiểu rõ. Trong thiên hạ dùng khinh công nổi tiếng người không có mấy cái, mà cá bạc kẻ trộm Điền Bá Quang cũng là trong đó nhân tài kiệt xuất.

Làm đối phương thi triển khinh công đứng lên, Nhạc Hậu đám người thật đúng là không nhất định có thể đuổi theo.

So với môn phái khác, phái Tung Sơn tại khinh công lên cũng không phải rất am hiểu.

Người ta chạy, không dưới năng lực đuổi không kịp cũng không thể tránh được.

“Bất quá Chưởng môn sư huynh, tuy nhiên Định Dật sư thái còn sống xuống tới, nhưng là chúng ta cũng không có tiết lộ ra thân phận của mình!”

“Hơn nữa, Định Dật sư thái cũng là truyền đến tin tức sao? Muốn cho Chưởng môn sư huynh vì phái Hằng Sơn làm chủ a!”

Nhạc Hậu hồi tưởng lại gần nhất chuyện phát sinh, Định Dật sư thái tuy nhiên sống sót, nhưng là tại đối phương trong mắt cũng là đã muốn xác định hung thủ chính là là ma giáo, đây đối với Nhạc Hậu mà nói có thể là một chuyện tốt. Đến lúc đó Ngũ Nhạc hợp nhất, phái Hằng Sơn còn nhiều ra tới một cao thủ, sau này đối phó Nhật Nguyệt thần giáo thời điểm có thể ra càng nhiều lực.

"…"

Tả Lãnh Thiện không có lên tiếng, chỉ hơi hơi nâng lên lông mày liếc về một cái Nhạc Hậu, đối với mình người sư đệ này hắn có chút bất mãn cộng thêm bất đắc dĩ. Đáng tiếc là, chủ yếu mấy vị sư đệ đã chết, nếu như là Đinh Miễn mà nói tất nhiên sẽ không cho rằng như vậy.

"Định Dật đã bắt đầu hoài nghi chúng ta Tung Sơn!"

Đón Nhạc Hậu tầm mắt, Tả Lãnh Thiện rốt cục mở miệng nói chuyện, bất quá câu nói đầu tiên liền nhường Nhạc Hậu rất là ngạc nhiên, chỉ nghe Tả Lãnh Thiện chậm rãi nói ra: "Nàng biểu hiện quá mau! Đã định dật tính tử, không nên là như thế này!"

"Ách…"

Nhạc Hậu nháy mắt mấy cái, không phải rất rõ ràng chính mình Chưởng môn sư huynh mà nói.

"…"

Thở dài một hơi, trong nội tâm đối với Nhạc Duyên hận ý lại lần nữa tăng mạnh, Tả Lãnh Thiện không có đi giải

thích, mà là chậm rãi nói ra: “Bất quá đã như vậy, như vậy ta cũng vậy phải biết thời biết thế!”

“Nhạc sĩ đệ, ngươi hảo hảo chuẩn bị ba ngày sau Ngũ Nhạc đại hội a!”

“Hoa Sơn, Hằng Sơn, Hành Sơn cùng phái Thái Sơn đã muốn sắp đến chúng ta Tung Sơn!”

Đứng dậy, làm cuối cùng phân phó sau, Tả Lãnh Thiện vươn người đứng dậy, cũng là vạt áo vũ động ở bên trong, rời đi đại sảnh.

Chương 071 : Ngũ Nhạc hợp nhất (hạ)

071 chương Ngũ Nhạc hợp nhất (hạ)

Tung Sơn.

Đỉnh Thắng Quan.

Với tư cách phái Tung Sơn chỗ ngọn núi chính, tự nhiên đều có tương ứng lựa chọn.

Tung Sơn có thể là rất lớn, hắn ngọn núi cũng không chỉ chừng này, cái gọi là Tung Sơn bất quá là này một mảnh trong phạm vi gọi chung. Cũng tỷ như này Thiếu Lâm Tự, chính là đặt tại Tung Sơn năm dưới đỉnh.

Dù là tất cả mọi người là chính đạo đồng môn, nhưng là nội bộ cạnh tranh vẫn là tồn tại.

Nếu như phái Tung Sơn cùng Thiếu Lâm Tự là ở một chỗ ngọn núi, như vậy vô cùng có khả năng phát sinh nội đấu, người tập võ bất kể ngươi là hay không tin Phật, nhưng là tồn tại trong xương một ít đạo thuộc về giang hồ bạo ngược sát phạt khí cũng là tại.

Chính là bởi vì Thiếu Lâm Tự, vì tránh đi đối phương, phái Tung Sơn mới có thể tại đỉnh Thắng Quan lập phái.

Dù sao, so với Thiếu Lâm Tự này thâm hậu nội tình lịch sử mà nói, phái Tung Sơn hoàn toàn chiếm không tới ưu

thế, cho nên bọn họ chỉ có thể lựa chọn tại đỉnh Thắng Quan lập phái.

Coi như là dùng thứ tự đến trước và sau tình huống mà nói, Thiếu Lâm Tự cũng sớm không biết Tung Sơn bao nhiêu năm.

Tại một chỗ, bên người có một cái có thể cơ hồ trở thành giang hồ Bắc Đẩu võ lâm môn phái tồn tại, đây đối với bình thường môn phái mà nói có lẽ không có gì, nhưng là đối với một cái lập chí hướng lên bò, lập chí trở thành võ lâm đại phái phái Tung Sơn mà nói, này hoàn toàn là một cây gai nghẹn ở bên cạnh.

Một khi phái Tung Sơn Chưởng môn nhân là một có năng lực lại có dã tâm người, ít như vậy rừng tự liền hoàn toàn là trong mắt của hắn một cây gai.

Nhưng là căn này đâm nhưng cũng là động lực chỗ.

Hiện tại phái Tung Sơn Chưởng môn Tả Lãnh Thiện liền là một có năng lực rồi lại có dã tâm người, Ngũ Nhạc hợp nhất chính là hắn hiện tại chỗ truy cầu mục tiêu. Một khi Ngũ Nhạc hợp nhất, như vậy ít nhất tại thanh thế lên sẽ không kém Thiếu Lâm cùng Võ Đang chạy đi đâu.

Tuy nhiên nội tình có chút so ra kém Thiếu Lâm Võ Đang, nhưng là Ngũ Nhạc hợp nhất sau nội tình lại cũng sẽ không sai đi nơi nào.

Phải biết hiểu Ngũ Nhạc phái trong luận nội tình thâm hậu lúc này lấy Hoa Sơn vì tôn, đối phương nhưng mà từ Toàn Chân giáo thoát ly ra, mà Toàn Chân thì lại là từ

mấy trăm năm trước Thuần Dương ra, so với Thiếu Lâm Tự chỉ là thiếu những thứ kia võ công bí kíp mà thôi.

Về phần danh vọng các loại…

Hừ, có Nhật Nguyệt thần giáo tồn tại, ở đâu còn sợ danh vọng vấn đề!

Âm trầm tầm mắt rơi vào này trong môn phái này to lớn lôi đài tỷ võ lên, Tả Lãnh Thiện thu hồi tầm mắt, khóe miệng giơ lên vẻ mỉm cười. Chính mình chờ mong một khắc sắp xảy ra, chỉ cần đợi lát nữa một ngày, gần kề chỉ chờ một ngày thời gian, này Ngũ Nhạc phái liền sẽ tại trong tay mình hợp nhất, này Ngũ Nhạc kiếm phái phái chủ liền là mình.

Trong nội tâm tâm tình phảng phất giống như dòng nước xiết bắt đầu khởi động, dù là trước mắt cục diện đã muốn triệt để đảo hướng chính mình, thành quả thắng lợi dễ như trở bàn tay, nhưng là Tả Lãnh Thiện cũng là càng phát lãnh tĩnh, hắn tinh tường biết rõ người không thể tại gần đến giờ thành công thời điểm đắc ý quên hình. Chỉ có triệt để sau khi thành công, mình mới có thể bình yên bật cười.

Dưới núi.

Phái Thái Sơn mọi người đã tại Tung Sơn đệ tử dưới sự dẫn dắt bắt đầu hướng đỉnh Thắng Quan mà đến, về phần phái Hành Sơn thì coi như là thứ hai. Tại kinh nghiệm Lưu Chính Phong sự kiện sau, tuy nhiên chuyện kia hơi có chút đầu voi đuôi chuột, nhưng là vô cùng đồng dạng cảm nhận được này cục diện phức tạp cùng

nguy hiểm.

Liên lụy quá nhiều vô cùng hoàn toàn thi triển không ra, chỉ có thể đáp ứng Ngũ Nhạc hợp nhất.

Mà ở Hành Sơn mặt sau, thì là mang một đám môn nhân phái Hoa Sơn, có thể nói phái Hoa Sơn trừ tại trong môn phái lưu thủ mấy người bên ngoài, những người khác cơ hồ cũng theo Nhạc Bất Quần đi đến Tung Sơn.

Cuối cùng chính là ở bên ngoài đụng phải phục kích phái Hằng Sơn, xác thực nói này phái Hằng Sơn có một bộ phận người là sớm nhất đến, phái Tung Sơn đánh lui Ma Giáo người, cứu đối phương, về phần chạy đi Định Dật sư thái thì là mang theo tìm kiếm được còn lại các ni cô đi theo phái Hoa Sơn cùng đi đến Tung Sơn.

Không thể không nói, Tung Sơn gia đại nghiệp đại.

Đổi cái khác bốn phái tiến hành nếm thử mà nói, phỏng chừng bằng mượn bọn họ trên tay người cùng tài lực tới an bài lúc này đây Ngũ Nhạc hợp nhất đại hội sẽ có thật lớn khó khăn. Ít nhất phái Hằng Sơn, phái Hoa Sơn không cách nào làm được. Phái Hằng Sơn chính là ni cô, một đám đàn ông hỗn đi qua tự nhiên không thỏa đáng.

Mà phái Hoa Sơn cao thấp tựu là lớn nhỏ mèo hai ba con, địa phương tuy lớn, nhưng mà nhân thủ không đủ, tự nhiên cũng vô pháp an bài.

Về phần Thái Sơn cùng Hành Sơn hai phái tình huống

đại đồng tiểu dị, nội bộ mâu thuẫn nặng nề, đồng dạng không cách nào an bài.

Cho nên.

Chỉ có phái Tung Sơn có thể cử hành, cũng chỉ có phái Tung Sơn có này có thể nâng được Ngũ Nhạc hợp nhất.

Theo môn phái khác đã đến, Tung Sơn đỉnh Thắng Quan lên lộ ra vẻ càng phát công việc lu bù lên.

…

Dưới núi.

Phái Tung Sơn tại từ nhà một mẫu ba phần mà cũng coi như là làm không sai an bài.

Tại theo sát đỉnh Thắng Quan một chỗ trong khách sạn, Nhạc Duyên một thân Tây Vực phong vị bạch kim trường bào ngồi ngay ngắn ở trên mặt ghế, tầm mắt kinh ngạc nhìn xem chính quỳ ở trước mặt mình Lâm Bình Chi. Về phần Khúc Phi Yên cái tiểu nha đầu này, lúc này cũng không có giảo hoạt ngôn ngữ, chẳng qua là thỉnh thoảng dùng ngón tay trỏ đối bính lấy.

Về phần Lam Phượng Hoàng thì là yên tĩnh đứng ở Nhạc Duyên sau lưng, lạnh nhạt nhìn trước mắt hết thảy.

Hai người từ núi Võ Đang rời đi, như vậy cách làm xác thực vượt quá Nhạc Duyên dự kiến.

Một cái không tốt, hai người này tiểu tử trên cơ bản đều sẽ là có nguy hiểm tánh mạng. Lâm Bình Chi trên người có chứa Tịch Tà Kiếm Phổ mấu chốt, không quản bọn hắn Lâm gia như thế nào, nhưng là một bộ võ công này lại vẫn làm cho rất nhiều người hấp dẫn lực chú ý.

Mà Khúc Phi Yên liền lại càng không cần phải nói, chỉ cần nàng một cái Ma Giáo Trưởng lão Khúc Dương cháu gái, cũng đủ để nhường rất nhiều chính đạo nhân sĩ giết đi cho thống khoái.

Giang hồ tranh đấu càng nhiều xem trọng vẫn là trảm thảo trừ căn.

“Sư phó…”

Vẫn là đầu bóng lưỡng Lâm Bình Chi ngẩng đầu, nhìn một cái Nhạc Duyên này bình thản tới cực điểm biểu lộ, trong nội tâm rất là lo lắng. Hắn cũng hiểu rõ chính mình từ Võ Đang đi không từ giã nhường Nhạc Duyên lo lắng, hơn nữa trên giang hồ trong khoảng thời gian này tao ngộ, quả thực nhường Lâm Bình Chi rất là ngoài ý muốn, càng giật mình.

Này dâm tặc Bá Quang chết, thì là nhường Lâm Bình Chi biết được cái gọi là anh hùng, cái gọi là đại hiệp cũng không phải vô cùng đơn giản.

Điền Bá Quang là anh hùng sao?

Tại Lâm Bình Chi nguyên bản xem ra, người ta bất quá là một cái xấu đàng hoàng nữ tử trong sạch dâm tặc, nhưng khi ngày đó sự tình từ Định Dật sư thái ngoài

miệng nói ra sau, Lâm Bình Chi cũng là mê hoặc.

Tại loại này thời điểm, Điền Bá Quang sở tác sở vi cũng là làm được với một câu anh hùng cảm thán.

Cái dạng gì nhân tài là đại hiệp?

Mặt đối với vấn đề này, Lâm Bình Chi nguyên bản cho là mình đã muốn rất hiểu, nhưng là trước mắt tận mắt nhìn Điền Bá Quang cái này dâm tặc cách làm sau, Lâm Bình Chi cũng là lâm vào chần chờ cùng trong hoảng hốt.

"…"

Chén trà trong tay nhẹ nhẹ đặt ở bên cạnh cái bàn lên, Nhạc Duyên lúc này mới bất đắc dĩ thở dài một hơi, nói: "Bình Chi, ngươi còn muốn trở thành đại hiệp sao?"

"Tự nhiên!"

"Sư phó! Ta nhưng là phải trở thành trảm yêu trừ ma, gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ anh hùng hảo hán a!"

Đối mặt Nhạc Duyên vấn đề, Lâm Bình Chi tự nhiên là vỗ bộ ngực, đối với chính hắn một nguyện vọng hắn vẫn là rất để ý, nhưng cũng là thập phần hướng tới.

"Hàaa…!"

Nghe Lâm Bình Chi mà nói, Nhạc Duyên nhưng có chút dở khóc dở cười, nếu như nói dĩ vãng đối với Lâm Bình Chi câu này trả lời Nhạc Duyên tự nhiên là rất hài lòng,

nhưng mà trước mắt chính là vì Lâm Bình Chi nguyện vọng này cũng là làm cho người ta rất là bất đắc dĩ.

Bởi vì.

Trước mắt Nhạc Duyên là Nhật Nguyệt thần giáo Giáo chủ.

Đường đường một cái Ma Giáo Giáo chủ đồ đệ lớn nhất hy vọng là trảm yêu trừ ma, trở thành một thế hệ người kính ngưỡng đại hiệp, này hoàn toàn là một loại không hiểu châm chọc a.

“Này vô cùng có khả năng thầy trò chúng ta duyên phận đến nơi đây liền chấm dứt!”

Đón Lâm Bình Chi tầm mắt, Nhạc Duyên nhẹ nhàng lắc đầu, cũng là nói ra một câu như vậy mà nói.

“Cái gì?”

Lâm Bình Chi nghe vậy kinh hãi, chính mình chỉ là hạ Võ Đang, chẳng lẽ lại liền phạm sư phó kiêng kị, cần khu trục xuất sư môn sao? Nghĩ tới đây, Lâm Bình Chi mặt như người chết, biến thành xám trắng đứng lên.

Nhìn thấy đồ đệ mình hiểu sai, Nhạc Duyên tầm mắt hướng bên cạnh Lam Phượng Hoàng quét mắt một vòng, hiểu rõ ý bảo Lam Phượng Hoàng lúc này mới nhõng nhẽo cười lấy lên tiếng giải thích nói: “Lâm thiếu hiệp, Nhạc công tử cũng không phải là khu trục ngươi rời khỏi sư môn!”

Ừ?

Mê hoặc ở bên trong, Lâm Bình Chi tầm mắt rơi vào Lam Phượng Hoàng trên người, đối với cái này Ngũ Tiên Giáo Giáo chủ một mực đi theo tại Nhạc Duyên bên người, Lâm Bình Chi đổ ra là không có hoài nghi cái gì, chẳng qua là cho là mình sư phó khả năng là bởi vì hắn mị lực hấp dẫn đến nữ nhân này.

Có thể đem đối phương từ trong ma giáo cứu thoát ra cũng là tốt!

Đây mới là hắn đối với Lam Phượng Hoàng một mực đi theo Nhạc Duyên bên người chân chính ý nghĩ.

Lúc này nghe Lam Phượng Hoàng mà nói, Lâm Bình Chi rất là mê hoặc, lại nghe Lam Phượng Hoàng chậm rãi nói ra một cái nhường hắn vô cùng kinh ngạc tin tức, “Hiện tại Nhạc công tử không chỉ có riêng là Nhạc công tử, xác thực nói ứng với xưng hắn vì Đông Phương giáo chủ a!”

Phương đông… Giáo chủ?

Trong truyền thuyết đệ nhất thiên hạ, Nhật Nguyệt thần giáo Giáo chủ Đông Phương Bất Bại!

Lâm Bình Chi miệng càng trương càng lớn, trợn mắt há hốc mồm.

Nói đùa gì vậy?

Mấy ngày không thấy, sư phụ mình trong chớp mắt biến

thành Ma Giáo Giáo chủ, vấn đề này biến hóa nhường Lâm Bình Chi vô cùng ngạc nhiên. Tại nhìn một cái Lam Phượng Hoàng, đã thấy Lam Phượng Hoàng biểu lộ rất là nghiêm túc, tầm mắt lại lần nữa rơi tại sư phụ mình Nhạc Duyên trên người, đã thấy Nhạc Duyên nhíu mày cười khổ, hiển nhiên chuyện này là vô cùng chân thật.

Đông Phương Bất Bại Giáo chủ…

Nhạc Duyên cười khổ là xưng hô thế này, thật không biết cái này Giáo chủ tục danh là thế nào làm ra tới.

Một bên.

Khúc Phi Yên cái tiểu nha đầu này cũng là há to mồm, trong cái miệng nhỏ nhắn gần như có thể để xuống chính mình nắm tay nhỏ, trợn mắt há hốc mồm.

Thật lâu.

Lâm Bình Chi không khỏi nở nụ cười khổ, chính mình coi như là may mắn vẫn là bất hạnh?

Có một có thể được xưng đệ nhất thiên hạ sư phó, nhưng vấn đề là người sư phụ này cuối cùng vẫn là Ma Giáo Giáo chủ…

Điều này làm cho lập chí thành làm một người trừng ác dương thiện người thiếu niên nên như thế nào tiếp nhận?

Vừa mới Nhạc Duyên mà nói thực sự nhường Lâm Bình Chi hiểu rõ nguyên nhân trong đó. Trầm ngâm sau nửa

ngày, Lâm Bình Chi cười khổ ngắm Nhạc Duyên một cái, thở dài: “Sư phó a, một ngày vi sư cả đời vi phụ! Đã ta Lâm Bình Chi bái sư phó, nào có xoay người mà đi đạo lý?”

“Nói tiếp, trước mắt chính đạo giang hồ… Lại quả thực làm cho người ta thất vọng!”

“Liền dâm tặc giang hồ đều có thể trong lòng mình thành làm một người anh hùng, ta đối với cái này chính đạo đã muốn thất vọng!”

Đón Nhạc Duyên tầm mắt, Lâm Bình Chi rất là nghiêm túc nói ra ý nghĩ của mình: “Tai nghe là giả, mắt thấy cũng không nhất định là thật…” Tung Sơn đánh lén Hằng Sơn cách làm, quả thực nhường Lâm Bình Chi tâm lạnh cá thấu.

Khoác Ma Giáo danh tiếng, lại làm ra như vậy sự tình.

Dĩ vãng những thứ kia chỗ nghe Ma Giáo làm ác sự tình, phỏng chừng trong đó nào là thật, lại là không thể nhường người biết được, nhưng là Lâm Bình Chi tại kinh nghiệm sự tình lần này sau cũng là hiểu rõ hết thảy cũng sẽ không đơn giản như vậy.

Nhật Nguyệt thần giáo…

Có lẽ nó không phải đơn giản như vậy.

Chương 072 : Lên núi

072 chương lên núi

Khách điếm. .

Bởi vì Tung Sơn cử hành Ngũ Nhạc đại hội, lộ vẻ phá lệ khẩn trương.

Trước mắt Nhạc Duyên chỗ ở trong phòng vẫn là phái Hằng Sơn phía trước đệ tử chỗ lưu lại.

Trong phòng.

Lâm Bình Chi mà nói nhường Nhạc Duyên rất cao hứng, ít nhất chính hắn một đồ đệ không tính cổ hủ, trên giang hồ sự thật nhường hắn nhận thức đến rất nhiều đạo lý.

Tại Lâm Bình Chi trong mắt, hắn theo Nhạc Duyên một đường đến nay, tự nhiên chưa từng gặp qua Nhạc Duyên đã làm gì thương thiên hại lí sự tình, nhiều nhất bất quá tựu là mang theo đồ đệ đi đi dạo nhiều lần thanh lâu, thầy trò ôm lấy hoa khôi phẩm tửu luận võ. Như vậy sư phó, Lâm Bình Chi vẫn là đứng đầu thấy.

“Phượng Hoàng cô nương, đồ đệ của ta Lâm Bình Chi cùng Khúc Phi Yên trước hết tạm thời giao cho ngươi!”

“Dẫn bọn hắn đi Hắc Mộc Nhai a!”

Quay đầu, Nhạc Duyên tầm mắt rơi vào Lam Phượng Hoàng trên người, đối với nàng tiến hành phân phó.

“Này Nhạc công tử ngươi…”

Lam Phượng Hoàng gật đầu đáp ứng tới, Khúc Phi Yên không nói vốn là coi như là Nhật Nguyệt thần giáo người tự nhiên không thể bỏ qua, mà Lâm Bình Chi hiện tại thì là Nhạc Duyên đồ đệ, tự nhiên cũng không cần nói kết quả. Chỉ là Nhạc Duyên đem hai người giao cho mình, như vậy đối phương hạng mục…

“Lần này Ngũ Nhạc hợp nhất đại hội, ta tự nhiên muốn đi gom góp một chút náo nhiệt!”

Đối mặt Lam Phượng Hoàng lo lắng, Nhạc Duyên rất là tùy ý nói ra trong lòng mình tính toán. Nói đến đây, Nhạc Duyên tựa hồ nhớ tới cái gì, nụ cười dịu dàng chằm chằm vào Lam Phượng Hoàng, hỏi: “Phượng Hoàng cô nương, ngươi là đang lo lắng ta sao?”

“Không!”

Lập tức cự tuyệt, Lam Phượng Hoàng mặt ngọc sắc mặt hơi có chút đỏ lên, nói: “Ta chỉ này đây thuộc hạ thân phận quan tâm Giáo chủ an nguy!”

Ngũ Nhạc hợp nhất, lần này đại hội, này tất nhiên là tập trung tuyệt đại đa số chính đạo nhân sĩ, cho dù là đệ nhất thiên hạ người, tại trong chuyện này bị vây phỏng chừng cũng là cho quỳ xuống tràng. Có thể nói, lần này Tung Sơn đại hội, không chỉ có Ngũ Nhạc kiếm phái đến chỗ này, hơn nữa Võ Đang Thiếu Lâm cũng tới người.

Lớn như thế sự tình, tự nhiên là cần cũng đủ thân phận

cũng đủ uy vọng người đến tiến hành chứng kiến.

Một đám chính đạo Chưởng môn nhóm, tại tăng thêm Nhật Nguyệt thần giáo Giáo chủ, này mới kêu một cái loạn chữ phải.

Tại dưới như thế tình huống, Lam Phượng Hoàng như thế nào không lo lắng Nhạc Duyên an nguy?

Vừa nghe Lam Phượng Hoàng nói như thế hiểu, Lâm Bình Chi cũng là kịp phản ứng. Sư phụ mình cho phái Tung Sơn làm cho phiền toái nhiều như vậy, hơn nữa Tung Sơn này Tam đại thái bảo cũng coi là gián tiếp chết ở Nhạc Duyên trên tay, hơn nữa trước mắt sư phó còn trở thành Ma Giáo Giáo chủ, một khi Nhạc Duyên ra hiện ra tại đó, Lâm Bình Chi đã là không dám nghĩ đến.

“Sư phó!”

Lên tiếng kinh hô, mặc dù không có nói rõ, nhưng là trong lời nói lo lắng cũng đã là cho thấy tới.

“Ha ha ha!”

Nhạc Duyên thấy Lam Phượng Hoàng cùng Lâm Bình Chi hai người lo lắng ánh mắt, cũng là không khỏi cười rộ lên, khoát khoát tay ý bảo nói: “Yên tâm, ta sẽ không hiển nhiên lên Tung Sơn! Dùng ta khinh thân công pháp, trên giang hồ nghĩ muốn đuổi kịp chúng ta có thể không có mấy người!”

Nói đến đây thời điểm, Nhạc Duyên trong đầu cũng là lại lần nữa hiển hiện này nỉ non lấy gọi mình công tử họ

Dương nữ tử, cũng chỉ là nguyên bản Đông Phương giáo chủ.

Nếu là cái này quần áo màu đỏ nữ tử mà nói, coi hắn một ít tay khủng bố cấp tốc khinh thân công pháp, thật đúng là đuổi theo.

Cho rằng tốt an bài sau, Nhạc Duyên dặn dò Lam Phượng Hoàng, Lâm Bình Chi cùng Khúc Phi Yên hai người hoá trang dịch dung, tại Nhật Nguyệt thần giáo giáo chúng hỗ trợ hạ rời đi Tung Sơn, tại đây trên đường ba người đi có thể nói là cẩn thận cực kỳ. Cũng may mắn trước mắt Tung Sơn tuyệt đại bộ phận lực chú ý cũng đặt ở Ngũ Nhạc hợp nhất phía trên, lại không có nghĩ qua tại chính mình mí mắt nội tình hạ Ma Giáo Giáo chủ tới đây.

Cái gọi là dưới đèn đen đã là như thế.

“…”

Đưa mắt nhìn ba người rời đi, Nhạc Duyên này liền xoay người hướng Tung Sơn mà đi, lại là chuẩn bị trực tiếp đuổi theo Định Dật sư thái đoàn người.

Nếu là nghĩ lăn lộn đến sơn, Nhạc Duyên tự nhiên có chỗ chuẩn bị.

Không thể dùng hiện tại loại này thân phận cùng loại trang phục này, tính toán, Nhạc Duyên phát hiện mình còn có một thân phận chính dễ dàng giả mạo xuống.

Chỉ chốc lát sau sau.

Từ gian phòng đi ra liền là một mang lên loan đao, một thân tăng bào đầu bóng lưỡng thanh tú hòa thượng.

Đương nhiên xác thực nói không thể tính đầu bóng lưỡng, tự nhiên cũng không phải hòa thượng. Vẫn có tóc, bất quá tóc khá ngắn, rất qua thốn phát cảm giác.

Giữa sườn núi.

Định Dật sư thái cùng phái Hoa Sơn Chưởng môn Nhạc Bất Quần ngắn ngủn phiếm vài câu, biểu đạt chính mình này lòng tràn đầy đối với Ma Giáo cừu hận, mà Nhạc Bất Quần thì là một bộ đồng bệnh tương liên bộ dáng cảm thán hạ Ma Giáo tùy ý, đồng thời đáng tiếc Định Nhàn Định Tĩnh hai vị sư thái hy sinh.

Đương nhiên, Nhạc Bất Quần cùng Ninh Trung Tắc vợ chồng hai người lại cũng không có quên đối với phái Hằng Sơn tiến hành an ủi.

Qua một hồi công phu thời gian, phái Hoa Sơn tiến lên, mà phái Hằng Sơn tại chút bất tri bất giác rơi ở phía sau. Như vậy cách làm Định Dật sư thái tất nhiên là phải đợi một cá nhân, tại nàng bên cạnh tiểu ni cô Nghi Lâm nhưng cũng là thanh tú động lòng người đứng ở nơi đó.

So với trước kia, trước mắt Nghi Lâm sắc mặt hơi có chút tái nhợt, trong mắt ẩn núp lấy còn có một sợi sợi bi thương.

Lúc này tiểu ni cô chính nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nhớ kỹ Vãng sinh chú.

“Sư thái!”

“Nghi Lâm!”

Một cái thả người, Nhạc Duyên từ bên cạnh xông vào tới, cái khác ni cô thấy thế đổ ra cũng cũng không ngoài ý muốn. Đối với phái Hằng Sơn mà nói, Nhạc Duyên các nàng hết sức quen thuộc, chẳng qua là trong lúc các nàng nhìn thấy Nhạc Duyên này một bộ dáng hóa trang sau, lập tức nhớ lại.

Đây chính là Nhạc Duyên lúc trước xuống núi thời trang giả trang, chẳng qua là giờ phút này nhiều một thanh loan đao mà thôi.

“Ngươi tới!”

Định Dật sư thái sắc mặt tuy nhiên vẫn có chút tái nhợt, hiển nhiên là bị phục kích lúc bị nội thương vẫn chưa xong tốt. Tại nhìn thấy Nhạc Duyên bộ dáng sau, cũng là thiếu thấy không có giống như lúc trước như vậy cho Nhạc Duyên sắc mặt. Như vậy tự nhiên là gần nhất Định Dật sư thái bị đả kích rất nặng, hơn nữa Nhạc Duyên đồ đệ Lâm Bình Chi tại nàng nơi này cho tăng thêm không ít điểm ấn tượng.

Bất quá trọng yếu nhất mấu chốt nhất lại là vì Điền Bá Quang.

Một cái bị người thóa mạ dâm tặc, cũng là làm ra nhường Định Dật sư thái kinh ngạc sự tình.

Nàng liền biết đạo, nàng Định Dật sư thái nhìn người ánh mắt cuối cùng là xảy ra vấn đề.

“Nhạc đại ca!”

Lên tiếng là tiểu ni cô Nghi Lâm, lúc này nàng tại nhìn thấy Nhạc Duyên sau, trong ánh mắt đã là hiển hiện sợi sợi vụ khí, đối với Nhạc Duyên rù rì nói: “Bất Khả Bất Giới chết!”

“Không sao!”

Nhẹ khẽ thở dài một cái, về Điền Bá Quang sự tình đồ đệ mình Lâm Bình Chi, còn có trước đây trước cùng Định Dật sư thái gặp gỡ thời điểm hai người cũng nhắc tới qua. Cho dù là dùng Định Dật sư thái cái loại này tính tình, cho dù là Lâm Bình Chi trong nội tâm đại hiệp nguyên vốn không phải như thế, nhưng là hai người đối với Điền Bá Quang sở tác sở vi lại không thể không nói một tiếng bội phục.

Huống chi Định Dật sư thái vẫn là người trong cuộc.

“Điền huynh bất quá lịch một kiếp, cuối cùng hóa thành Hồ Điệp phá kén mà bay!”

Nói xong đồng thời, Nhạc Duyên trong đầu nhớ tới ngày đó mình cùng Lam Phượng Hoàng chứng kiến đến cái con kia hái hoa Hồ Điệp, như thế tiên diễm làm cho người ta kinh diễm bộ dáng cũng là hắn cả đời này tới đứng đầu thấy.

“Thật?”

Nghi Lâm mắt trợn tròn, cặp kia xinh đẹp ánh mắt còn có chút bệnh phù, hiển nhiên là Điền Bá Quang chết nhường tiểu ni cô rất là ưu thương một bả.

Một cái từ nhỏ chính là tại ni cô trong lớn lên, tâm tư tinh khiết như này hoa bách hợp, cuộc đời không dám nhiễm chút nào máu tươi thiện tâm người, lại là bởi vì chính mình nguyên nhân khiến cho Bất Khả Bất Giới như vậy mất đi, đây đối với Nghi Lâm này tinh khiết tâm linh mà nói, không thể nghi ngờ là một loại thật lớn gánh nặng.

“Thật!”

Đón Nghi Lâm tầm mắt, Nhạc Duyên hung hăng gật gật đầu, nói: “Điền huynh tại ngươi Vãng sinh chú ở bên trong lấy được hắn nghĩ phải cứu chuộc, trở thành một con vô cùng xinh đẹp Hồ Điệp!”

Một con hái hoa Hồ Điệp!

Tầm mắt gắt gao chằm chằm vào Nhạc Duyên hai mắt, Nghi Lâm cảm nhận được trước mắt nam nhân chân thành, lúc này mới cười rộ lên, chưa phát giác ra gian trong nội tâm lo lắng thả lỏng không ít, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẻ u sầu lập tức thiếu. Đổi lại những người khác có lẽ không dễ giải quyết, nhưng là Nghi Lâm bản thân chính là Phật tử, một ít đồ vật có thể dùng Phật gia mà nói đến thuyết minh, mượn sinh tử mà nói.

Một bên.

Định Dật sư thái thấy thế nhưng cũng là thở dài một hơi,

đối với mình đồ đệ tâm tư cũng là hiểu.

Nhưng mà Điền Bá Quang sở dĩ chết, cuối cùng mà nói vẫn là phái Hằng Sơn liên lụy đến hắn, nếu không mà nói dùng Điền Bá Quang tính tình, nếu không phải Nghi Lâm cầu viện, Điền Bá Quang tuyệt đối là sẽ không tưởng lấy đi hỗ trợ. Tại Điền Bá Quang trong nội tâm, chỉ có Nghi Lâm an toàn trọng yếu nhất.

Bất Giới đại sư sở dĩ cảm tướng Điền Bá Quang phế đi nhét vào Hằng Sơn một đám ni cô ở bên trong, không sợ Điền Bá Quang dùng hắn một thân này năng lực trả thù, không thể không nói chính là Bất Giới hòa thượng hắn nhìn ra Điền Bá Quang đối với Nghi Lâm một ít phần cảm tình.

Mà Định Dật sư thái tuy nói lỗ mãng, nhưng là kết quả là hồi tưởng một phen, nhưng cũng là hiểu rõ trong đó vấn đề.

Người, một khi tại trên mặt cảm tình liền sẽ biến thành một người khác.

Điền Bá Quang đã là như thế.

Một bên an ủi Nghi Lâm, Nhạc Duyên một bên thay tiểu ni cô nói mấy cái chuyện xưa sau, lúc này mới cùng Định Dật sư thái một bên hướng Tung Sơn đỉnh Thắng Quan đi, vừa nói: “Định Dật sư thái, ngươi cách làm quá mau!” Nhạc Duyên chỉ là Định Dật sư thái vậy kế tiếp cách làm.

Định Dật sư thái là một quá mức chính trực người, phái

Hằng Sơn một hàng ni cô cơ hồ cũng là như thế, tại tranh đấu lên căn bản không am hiểu.

Mà này hướng Tung Sơn cầu viện, còn là mình cái kia đồng dạng tại âm mưu quỷ kế lên không được đồ đệ Lâm Bình Chi cùng giảo hoạt vô cùng tiểu nữ đồng Khúc Phi Yên cộng lại kiệt tác. Chỉ là Khúc Phi Yên tuổi cuối cùng quá nhỏ, cho dù là tại Nhật Nguyệt thần giáo trong tiếp xúc tương đối nhiều, nhưng là sao có thể cùng đa mưu túc trí Tả Lãnh Thiện so sánh với?

“Nếu như không có đoán sai mà nói, Tả Lãnh Thiện tất nhiên đoán được sư thái ý nghĩ!”

Ngắn gọn nói ra bản thân ý kiến, Nhạc Duyên thấy Định Dật sư thái sắc mặt có phần lộ vẻ bi thương, cũng là dừng lại, không nói thêm gì nữa.

“Ta biết rõ!”

Chần chờ, Định Dật sư thái cũng là cười khổ mà nói ra bản thân tâm tư: “Tại tâm tư lên ta là so ra kém hai vị sư tỷ, đệ tử khác đồng dạng tại tranh đấu lên không am hiểu, ta chỉ có thể làm như vậy!”

Cho dù là một lòng bất đắc dĩ, Định Dật sư thái vì đệ tử khác an nguy, lại chỉ có thể cắn răng thừa nhận này Ngũ Nhạc hợp nhất.

Tung Sơn đã dám đối với các nàng ba Định động thủ, như vậy tại đối với những đệ tử kia động thủ thì như thế nào không thể?

Cho nên, Định Dật sư thái biết rõ như vậy, lại chỉ có thể làm như thế.

Nhưng là nội tâm của nàng đối với Tung Sơn sát ý cũng là tồn tại, như có cơ hội báo thù mà nói, Định Dật sư thái tất nhiên sẽ không cự tuyệt.

“Nếu như hắn còn muốn đối với ta động thủ, ta Định Dật nhưng mà tại trông mong chờ a!”

Nói ra những lời này thời điểm, Nhạc Duyên có thể cảm nhận được trước mắt ni cô này đầy người sát ý, Tung Sơn động tác có thể nói nhường Định Dật sư thái đem Tả Lãnh Thiện hận đến trong xương.

Nữ nhân cừu hận là kinh khủng nhất!

Dù là nàng là một ni cô, nhưng là người ta đúng là vẫn còn một nữ nhân.

Tựa hồ là nghĩ đến cái gì, Định Dật sư thái ánh mắt không khỏi sáng ngời, tầm mắt rơi vào Nhạc Duyên trên người, này thẳng ngoắc ngoắc ánh mắt thẳng nhìn đến Nhạc Duyên da đầu tê dại.

Bị tiểu ni cô như vậy nhìn không có chuyện gì, bị một cái lão ni cô như vậy nhìn…

“Nhạc công tử!”

Lần đầu tiên Định Dật sư thái dùng một loại rất là nghiêm túc rất lễ phép ngữ khí hướng Nhạc Duyên đả khởi chào hỏi, đón đối phương tầm mắt, không hiểu

Nhạc Duyên nhớ tới lúc trước Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung vợ chồng hai người ngữ khí.

Chương 073 : Thỉnh cầu

Bảy mươi ba chương thỉnh cầu

Một bộ chờ mong ánh mắt.

Còn có một cửa thương lượng giọng điệu.

Đón Định Dật sư thái tầm mắt, Nhạc Duyên không hiểu nhớ tới lúc trước này trông thấy Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung vợ chồng này độc nhất vô nhị biểu lộ. Ngữ khí dừng lại một chút, Nhạc Duyên hít sâu một hơi, trong lòng tính toán này Định Dật sư thái sẽ không phải là luẩn quẩn trong lòng, muốn đi tìm Tả Lãnh Thiện liều mạng a?

Phải biết rằng Định Dật sư thái có thể là một tánh khí táo bạo người, ngoại nhân căn bản không cách nào tưởng tượng nàng tại kinh nghiệm tình huống như vậy, hai vị sư tỷ lần lượt vẫn lạc sau này Định Dật sư thái đến tột cùng sẽ như thế nào .

Nếu như là liều mạng, chẳng lẽ lại Định Dật sư thái là chuẩn bị đem phái Hằng Sơn giao cho mình chiếu cố?

Nghĩ đến đây, Nhạc Duyên liền nhớ lại nguyên bản nội dung cốt truyện trong Lệnh Hồ Xung trở thành phái Hằng Sơn Chưởng môn sự tình, nhưng là nếu như sự tình là như thế này mà nói, Nhạc Duyên thật lòng cảm thấy vấn đề này phức tạp. Chính mình trở thành Nhật Nguyệt thần giáo Giáo chủ không tính, lại lần nữa trở thành Ngũ Nhạc phái Hằng Sơn Chưởng môn mà nói,

đây tuyệt đối là muốn làm cho cả giang hồ hỗn chiến đứng lên tiết tấu.

Suy nghĩ nếu như Định Dật sư thái nói như thế, Nhạc Duyên tất nhiên muốn cự tuyệt, nếu không mà nói đây tuyệt đối là hại phái Hằng Sơn tiết tấu.

Đang tại Nhạc Duyên trầm ngâm thời điểm, Định Dật sư thái lên tiếng, nàng đầu tiên là quét mắt một vòng bốn phía, đem mặt khác ni cô đuổi đến bên cạnh, cho dù là chính mình yêu mến đồ đệ Nghi Lâm cũng làm cho Định Dật sư thái cho làm cho qua một bên.

Thấy này bức tình cảnh, Nhạc Duyên liền biết đạo Định Dật sư thái đã có chỗ quyết định.

“Nhạc công tử, lời nói thật sự mà nói, võ công của ngươi đến cùng cao bao nhiêu?”

Nhìn qua Nhạc Duyên, Định Dật sư thái đột nhiên hỏi một câu như vậy mà nói.

“À?”

Cái này bên ngoài vấn đề nhường Nhạc Duyên rất là ngạc nhiên, hắn trong khoảng thời gian ngắn hoàn toàn không ngờ rằng Định Dật sư thái sẽ đột nhiên hỏi cái này sao một vấn đề, tỉ mỉ suy tư một chút, Nhạc Duyên có chút không xác định nói ra: “Hẳn là rất cao!”

“Hẳn là?”

Định Dật sư thái nhíu mày, đối với Nhạc Duyên cái này

trả lời không hài lòng lắm.

“Ít nhất trước mắt giang hồ này bên ngoài cao thủ, không có người nào là đối thủ của ta!”

Nhạc Duyên thấy Định Dật sư thái không hài lòng, sẽ dùng một cái không thế nào khiêm tốn mà nói trả lời đối phương.

“Ngô!”

Nhạc Duyên như vậy một hồi đáp, thật ra khiến Định Dật sư thái rất là ngoài ý muốn quét chính mình một cái. Trầm ngâm sau nửa ngày. Định Dật sư thái lúc này mới lên tiếng nói: “Này Nhạc công tử, võ công của ngươi so với Tả Lãnh Thiện như thế nào?”

“Ừ?”

Định Dật sư thái những lời này vừa rụng tại Nhạc Duyên trong tai, liền nhường Nhạc Duyên ngoài ý muốn. Ngẩng đầu, tầm mắt đón này Định Dật sư thái trong mắt này sâu ôm hận ý ánh mắt, Nhạc Duyên lại biết trước mắt cái này lão ni cô đã muốn tạm thời buông tha cho Phật gia bản thân tư tưởng.

Nàng tuy là Phật gia người, nhưng là Định Dật sư thái càng là một người giang hồ.

Người giang hồ, ngươi cũng không cần xa nghĩ một cá nhân có thể đối với cừu hận làm như không thấy, nhất là bị ý không ngờ được người trở tay đâm một đao sau.

Cái gọi là phóng hạ đồ đao, đó là nói cho địch nhân nghe, không phải nói cho chính mình nghe. Nếu không mà nói Phật gia cũng sẽ không có kim cương trừng mắt cùng lửa giận Minh vương.

“Không có đã giao thủ! Bất quá, hắn hẳn không phải là đối thủ của ta!”

Đón Định Dật sư thái tầm mắt, Nhạc Duyên cũng không có cùng Tả Lãnh Thiện đã giao thủ, cũng không rõ ràng lắm đối phương một thân này hàn băng chân khí đến tột cùng như thế nào. Bất quá nghĩ đến đối phương công lực không bằng Nhậm Ngã Hành thâm hậu, song phương đánh nhau còn thật không phải mình đối thủ.

“Vậy là tốt rồi!”

Định Dật sư thái nghe vậy thở phào một hơi, trên mặt lộ ra thoả mãn thần sắc.

“…”

Nhạc Duyên híp mắt, nhìn trước mắt này Định Dật sư thái một ít phó khá tốt bộ dáng, nhưng trong lòng thì không hiểu đứng lên. Dạng như vậy, tình cảnh này. Nhìn tình huống không là muốn cho chính mình đón phái Hằng Sơn a, chẳng lẽ lại…

“Nếu như Nhạc công tử đối với chính mình võ công giống như này tự tin, này ta nghĩ muốn Nhạc công tử hỗ trợ làm một việc!”

Nguyên bản sắc mặt khôi phục bình thản, Định Dật sư

thái tầm mắt hướng đồ đệ mình Nghi Lâm trên người dừng lại một cái. Này mới mở miệng nói ra: “Tuy nói trên giang hồ đều nói cứu người một mạng không cầu hồi báo, nhưng là trước mắt phái Hằng Sơn cục diện đã để người không thể chẳng phải làm!”

Tựa hồ là tại cảm thán, càng tựa hồ là tại vì chính mình kế tiếp cách làm tìm kiếm giải thích lý do, Định Dật sư thái chậm rãi nói ra trong lòng mình chân chính tâm tư. Tầm mắt chính đột nhiên chằm chằm vào Nhạc Duyên, mở miệng nói ra: “Ta nghĩ thỉnh Nhạc công tử tại lúc này đây Ngũ Nhạc trên đại hội ra tay đả thương Tả Lãnh Thiện, nếu như có thể phế bỏ đối phương như vậy rất tốt!”

Hí!

Định Dật sư thái mà nói nhường Nhạc Duyên khóe miệng bắn ra ra một tia lương khí.

Nữ nhân này tức giận. Quả thật là khủng bố.

Không chờ Nhạc Duyên nói chuyện, Định Dật sư thái lại lại lần nữa nói ra: “Lần này Ngũ Nhạc đại hội là Ngũ Nhạc hợp nhất, Tả Lãnh Thiện sẽ không đơn giản như vậy ngồi trên Minh chủ, hắn chắc chắn chọn lựa cái khác phương thức nhường chưởng môn các phái tâm phục khẩu phục!”

Nhường người võ lâm tâm phục khẩu phục phương pháp là cái gì?

Đó chính là Vũ Đấu!

Lực áp quần hùng, khiến người khác không có có bất kỳ lý do phản đối.

Đây là trên giang hồ nhất hay làm, cũng là cực kỳ có nhất dùng phương pháp.

Còn lại mà nói không có nói rõ, nhưng là Định Dật sư thái ý tứ Nhạc Duyên cũng là đã muốn tinh tường. Định Dật sư thái này là nghĩ muốn chính mình đại biểu phái Hằng Sơn xuất chiến Tả Lãnh Thiện, đang lúc mọi người nhìn soi mói đả thương Tả Lãnh Thiện, về phần phế bỏ đối phương, ở đằng kia dạng trước mắt bao người, thật đúng là không có có bao nhiêu người có thể đủ làm được.

Ít nhất trước mắt Nhạc Duyên còn không được, không phải trốn không thoát đi, mà là sở khiên kéo quá rộng.

Vì để Nhạc Duyên đáp ứng yêu cầu này, Định Dật sư thái huống chi đem đã từng Nghi Lâm phụ nữ đã cứu chính mình ân tình cho chuyển ra tới. Có thể nghĩ, Định Dật sư thái trong nội tâm đã là triệt để đem Tả Lãnh Thiện cừu hận đến trong xương.

“…”

Tầm mắt lạnh nhạt đón Định Dật sư thái chờ mong tầm mắt, Nhạc Duyên trầm mặc sau nửa ngày, chậm rãi mở miệng nói ra: “Ta có thể đáp ứng sư thái ngươi yêu cầu, nhưng là đây không phải dùng Nghi Lâm đối với ta đoạn thời gian kia chiếu cố đổi!”

“Ân cứu mạng, không nên dùng phần này cừu hận để đổi! Nếu như đến lúc đó Tả Lãnh Thiện đã muốn muốn triệt để ngồi trên Ngũ Nhạc vị trí minh chủ, tại không ai có thể đối với hắn có ảnh hưởng mà nói, như vậy ta liền sẽ đại biểu phái Hằng Sơn ra tay!”

“Chỉ cần sư thái ngươi có thể thừa nhận được được cái này giá phải trả mà nói…”

Lời nói rơi xuống, Nhạc Duyên lại là không để ý đến Định Dật sư thái, ngược lại là xoay người hướng Nghi Lâm phương hướng đi đến. Trước mắt Nghi Lâm tuy nhiên bị chính mình an ủi một phen, nhưng là tại tiểu ni cô trong nội tâm vẫn là tồn tại những thứ kia lo tự.

Tiểu ni cô Nghi Lâm đương nhiên là vô cùng cao hứng tốt nhất.

Như vậy buồn vẻ mặt đau khổ, có thể nào nhường người yên tâm?

Tầm mắt đưa Nhạc Duyên bóng lưng, Định Dật sư thái cũng là nhíu mày, trong nội tâm hơi có chút ngoài ý muốn.

Đối phương đáp ứng chính mình yêu cầu, nàng không có gì bất ngờ xảy ra.

Không dùng Nghi Lâm phụ nữ cứu mạng ân tình vì giao dịch, cái này cũng không ra nàng ngoài ý muốn.

Có thể ở Lưu Chính Phong chậu vàng rửa tay trên đại hội như vậy ra tay Nhạc Duyên, tự nhiên trong nội tâm

vẫn có lấy một phần lòng hiệp nghĩa.

Chỉ là Định Dật sư thái không biết rõ Nhạc Duyên này câu nói sau cùng. Cái gì gọi là chính mình nếu như có thể chịu đựng được ở cái này giá phải trả?

Cau mày suy tư nửa ngày, không có chút nào đầu mối Định Dật sư thái không có suy nghĩ, bất quá Nhạc Duyên đáp ứng chuyện này, này đã muốn tính là một kiện việc vui. Cho nên, tại Nhạc Duyên tiến đến Nghi Lâm bên cạnh, cho Nghi Lâm nói ra lấy chuyện cười, trêu chọc tiểu ni cô sự tình đã bị Định Dật sư thái làm như không thấy.

Giữa trưa.

Tung Sơn.

Đỉnh Thắng Quan.

Đi thẳng tại cuối cùng phái Hằng Sơn cũng ở đây giữa trưa thời điểm, đi đến Tung Sơn.

Ở trên phía sau núi, Định Dật sư thái liền dẫn nàng đoạn đường này Hằng Sơn đệ tử cùng bị Tung Sơn cứu tới Hằng Sơn đệ tử hội tụ cùng một chỗ. Về phần Nhạc Duyên, cũng là tại chính mình trên mặt mơ hồ một tầng mặt nạ. Đổi lại một cái cái khác bộ dáng.

Cái mặt nạ này hắn vẫn là từ Nhật Nguyệt thần giáo được đến, là quần áo màu đỏ nữ tử Dương cô nương tự mình giao cho hắn.

Đối với Nhạc Duyên đổi một cái bộ dáng đứng ở phái Hằng Sơn đừng ở bên trong, trừ lúc ấy cùng Định Dật sư thái một đường mấy tên Hằng Sơn đệ tử biết ra, cái khác phái Hằng Sơn đệ tử đều là vẻ mặt ngạc nhiên, căn bản không có nhận ra.

Làm phái Hằng Sơn đi đến đỉnh Thắng Quan thời điểm, cái khác vài phái trên cơ bản đều là đến đông đủ.

Phái Thái Sơn, phái Hành Sơn không cần phải nói.

Này hai phái coi như là tới sớm nhất.

Phái Thái Sơn từ Chưởng môn Thiên Môn đạo trưởng dẫn đầu, tại đạo trưởng trong nội tâm, đối với cũng phái cũng là cầm chối bỏ thái độ, đáng tiếc là Tả Lãnh Thiện cũng không thèm để ý. Đối với phái Thái Sơn mà nói, hắn mệnh lệnh xa so với cái này Thiên Môn đạo trưởng uy phong phần lớn.

Lại càng không cần phải nói phái Thái Sơn kỳ thật bản thân đã bị Tả Lãnh Thiện lôi kéo không ít, trong đó ẩn núp trong đó quân cờ cũng không phải là số ít.

Phái Hành Sơn là do Chưởng môn Mạc Đại dẫn đầu, bởi vì Lưu Chính Phong sự tình. Phái Hành Sơn tại lời nói lên vẫn là chiếm cứ hạ phong, đối mặt Ngũ Nhạc cũng phái, Mạc Đại tuy nhiên trong lòng là cầm chối bỏ thái độ, đáng tiếc là trước mắt cục diện lại chỉ có thể dùng Mạc Đại nước chảy bèo trôi.

Về phần phái Hoa Sơn…

Dẫn đầu người đương nhiên là Chưởng môn Quân Tử Kiếm Nhạc Bất Quần.

Bất quá phái Hoa Sơn cũng coi là Tả Lãnh Thiện nhất không lo lắng tồn tại. Bởi vì Nhạc Bất Quần bản thân coi như là ủng hộ Ngũ Nhạc cũng phái người. Phái Hoa Sơn tại kinh nghiệm Ma Giáo vây công, khí kiếm chi tranh sau, toàn bộ phái Hoa Sơn liền triệt để lâm vào thung lũng. Đã muốn xa xa không phụ lúc trước uy danh.

Bởi vậy, Tả Lãnh Thiện bất quá là tại phái Hoa Sơn trong phái một con cờ, đó chính là Lao Đức Nặc.

Hơn nữa cho dù là Nhạc Bất Quần hấp thu Lưu Chính Phong tiểu nhi tử làm đồ đệ, nhưng là tại Tả Lãnh Thiện xem ra cũng bất quá cũng là bởi vì hắn thanh danh Quân Tử Kiếm bố trí, này cũng không có nhường Tả Lãnh Thiện làm sao để ý. Nói tiếp, dùng Nhạc Bất Quần võ công…

Không phải nói giỡn, Tả Lãnh Thiện cũng không cho rằng tại Ngũ Nhạc kiếm phái trong chỉ bằng vào võ công có người là đối thủ mình!

Mà phái Hằng Sơn…

Hằng Sơn ba Định đã muốn đi thứ hai, trước mắt Định Dật sư thái đồng dạng làm cho người ta không thế nào để ý.

Trước mắt phái Hằng Sơn đối với Ngũ Nhạc cũng phái, đã là không phải không thừa nhận.

Nếu không mà nói, phái Hằng Sơn đệ tử khác chắc chắn tạo Định Dật sư thái phản, do đó khiến cho nội bộ nội bộ lục đục, như vậy Phá Diệt ngày cũng không xa.

Lần này cục diện, dù là Định Dật sư thái chính là người lỗ mãng, Tả Lãnh Thiện đi cũng hiểu biết đối phương chính là là có thêm mấy chục năm kinh nghiệm giang hồ, sẽ không nhìn chưa ra loại này cục diện. Cho dù là giữa đường ngoài ý, nói tiếp, trước mắt nắm giữ trong tay tin tức kia, cũng đủ để nhường phái Hằng Sơn không phải không thừa nhận.

Bởi vậy, Tả Lãnh Thiện cũng không cần để ý.

Mà bây giờ hơn nữa Nhật Nguyệt thần giáo nhìn chằm chằm…

Loại này tốt cục diện, chính là Ngũ Nhạc cũng phái tốt nhất thời điểm. Qua nhiều năm như vậy, loại này cục diện cũng là lần đầu.

Trong đại sảnh.

Ngồi ở chủ vị, nhìn qua trước mắt bốn phái Chưởng môn, cùng với mời Thiếu Lâm cùng Võ Đang hai phái Chưởng môn với tư cách nhân chứng.

Tả Lãnh Thiện trong tươi cười, cũng là chậm rãi đứng người lên, chắp lên hai tay.

Ngũ Nhạc cũng phái, rốt cục bắt đầu.

Chương 074 : Minh chủ (thượng)

Bảy mươi bốn chương Minh chủ (thượng)

Tung Sơn.

Đỉnh Thắng Quan.

Với tư cách Ngũ Nhạc tịnh phái nhân chứng, Thiếu Lâm chưởng môn Phương Chứng đại sư cùng Võ Đang Phái Chưởng môn Trùng Hư đạo trưởng hai vị Bắc Đẩu võ lâm cũng đã đi tới Tung Sơn.

Lớn như thế sự tình, hai người tự nhiên cần muốn tận mắt nhìn thấy.

Không nói trước Tả Lãnh Thiện mời, phỏng chừng mặc dù là không có cái này mời, hai người cũng sẽ tìm một lý do tới xem thật kỹ nhìn.

Dù sao, một khi Ngũ Nhạc tịnh phái hợp thành một môn phái, như vậy trên giang hồ cục diện liền sẽ ầm ầm biến hóa.

Ngũ Nhạc tách đi ra tính, có lẽ cũng không được tốt lắm, đối với Thiếu Lâm vũ làm không có gì đánh sâu vào.

Nhưng là một khi hợp lại, cái này Ngũ Nhạc kiếm phái chính là chính đạo trong thế lực cực kỳ khổng lồ tồn tại. Có thể nói, chỉ cần liền nhân số đi lên nói, Ngũ Nhạc

phái liền sẽ không kém Thiếu Lâm Võ Đang chạy đi đâu. Hơn nữa tại Thiếu Lâm Võ Đang hai phái cân nhắc ở bên trong, này xác nhập sau Ngũ Nhạc phái hắn nội tình cũng sẽ không sai hai người chạy đi đâu.

Chân chính tính toán ra, Võ Đang nội tình có lẽ là trong đó nhất kế cuối tồn tại.

Ngũ Nhạc có phái Hoa Sơn, Võ Đang chỉ có Trương Tam Phong!

Bất quá Võ Đang đối với cái này cũng không thèm để ý, Hoa Sơn thì như thế nào? Cuối cùng lại cũng bất quá là kết quả như vậy, rơi vào bị phái Tung Sơn nhập vào kết quả. Trong lòng, Trùng Hư đạo trưởng cũng không thèm để ý.

Trước mắt cục diện, tại Trùng Hư đạo trưởng cùng Phương Chứng đại sư xem ra, này Ngũ Nhạc cuối cùng nhập vào Tung Sơn trên cơ bản đã là lớp học sự tình… Trừ phi là, chính giữa phát sinh cái gì không muốn người biết sự tình.

Thí dụ như một ít thẳng ẩn cư tại Hoa Sơn Phong Thanh Dương…

Nhưng là hai người lại biết được, Phong Thanh Dương bởi vì lúc trước kiếm khí hai tông vấn đề, khiến cho Phong Thanh Dương tuy nhiên ẩn cư tại Hoa Sơn, nhưng là Hoa Sơn không có đến triệt để diệt phái thời điểm, đối phương là sẽ không ra sơn. Điểm này, thân là người từng trải Phương Chứng đại sư cùng Trùng Hư đạo trưởng đều biết hiểu.

Chỉ là cùng Phương Chứng đại sư bất đồng là, Trùng Hư đạo trưởng mặc dù ở đại sảnh, nhưng là trong lòng của hắn lại không hiểu bay lên một loại tên là bối rối tâm tư.

Như vậy lóe lên rồi biến mất tâm tình, khiến cho Trùng Hư đạo trưởng nội tâm rất là ngoài dự tính. Chưa phát giác ra gian đạo trưởng cũng là ngồi nghiêm chỉnh đứng lên.

Trừ bỏ Thiếu Lâm Võ Đang Chưởng môn, còn có Nga Mi, Côn Luân, Không Động, Cái Bang, phái Thanh Thành Chưởng môn nhân cùng tiền bối danh túc cũng tới đến Tung Sơn đỉnh Thắng Quan, hiển nhiên này Ngũ Nhạc tịnh phái sự tình không là một chuyện nhỏ, là đủ để ảnh hưởng đến giang hồ thế cục đại sự kiện.

Những người này đồng dạng là tại mời người chính giữa.

Hiển nhiên, tất cả mọi người đối với Ngũ Nhạc tịnh phái sự tình có thật lớn quan tâm.

Bởi vì này không chỉ là liên lụy đến trước mắt giang hồ cục diện, càng cùng từng người môn phái trong lúc đó ích lợi quan hệ có liên quan. Một khi Ngũ Nhạc tịnh phái, như vậy cái này tân sinh Ngũ Nhạc kiếm phái liền sẽ lập tức trở thành trên giang hồ gần với Thiếu Lâm Võ Đang đại môn phái.

Đây đối với cái khác võ lâm chính đạo môn phái mà nói, trong đó ảnh hưởng không thể khinh thường.

Lại càng không cần phải nói trước mắt phái Tung Sơn làm việc đã là kiêu ngạo không có gì kiêng kị, nếu như tịnh phái sau Ngũ Nhạc kiếm phái cũng là nói đến đây, như vậy…

Tại các vị môn phái khác Chưởng môn nhân trong nội tâm tất cả có chút suy nghĩ thời điểm. Nhạc Duyên đứng ở một đám ni cô ở bên trong, cũng là tầm mắt rơi tại cái khác trên thân người, bắt đầu âm thầm đánh giá đến trước mắt tình huống tới.

Mạc Đại sầu khổ, phái Thái Sơn Chưởng môn Thiên Môn đạo trưởng mặt mày phẫn nộ.

Mà Hoa Sơn Nhạc Bất Quần thì là trên mặt nụ cười, nhất phái quân tử bộ dáng.

Tại Nhạc Bất Quần sau lưng, Lệnh Hồ Xung thì là mặt mang nụ cười, cười cùng một đóa hoa giống như, nhìn chung quanh. Bất quá Lệnh Hồ Xung càng nhiều tâm tư vẫn là đặt ở tiểu sư muội trên người. Mà Nhạc Linh San thì là cả người hơi có chút thẹn thùng, trên mặt tràn đầy đỏ ửng.

Tự nhiên.

Nhạc Bất Quần đem nữ nhi Nhạc Linh San gả cho mình đại đồ đệ Lệnh Hồ Xung. Chuyện này đã muốn trên giang hồ lưu truyền rộng rãi.

Ít nhất từng cùng Nhạc Bất Quần chào hỏi Chưởng môn nhân, đều đề cập nữ nhi của hắn hôn sự, cho dù là Tả

Lãnh Thiện cũng đúng này rất là cảm thấy hứng thú. Tình huống như vậy, khiến cho da mặt vốn là mỏng Nhạc Linh San có chút ngượng ngùng xấu hổ. Hận không thể chui vào Ninh Trung Tắc trong ngực đi, mắc cỡ không dám gặp người.

Mà Lệnh Hồ Xung cũng là ngớ ngẩn ở một bên thẳng vui sướng, đối với tiểu sư muội, Lệnh Hồ Xung có thể nói là một mực liền ưa thích lấy đối phương.

Trong khoảng thời gian này đối với Lệnh Hồ Xung mà nói. Này hoàn toàn là song hỷ lâm môn.

Không chỉ có tiểu sư muội Nhạc Linh San gả cho mình, hơn nữa mình cũng phải đến sư phó truyền thụ phái Hoa Sơn trấn phái võ công —— Tử Hà Thần Công. Hơn nữa Phong Sư bá truyền thụ Độc Cô Cửu Kiếm, có thể nói chỉ cần tại kiếm pháp lên. Lệnh Hồ Xung là trước mắt phái Hoa Sơn đoàn người trong lợi hại nhất tồn tại.

Cho dù là Nhạc Bất Quần, tại kiếm pháp lên cũng không kịp Lệnh Hồ Xung.

Kế tiếp sự tình bất quá là đám người lẫn nhau chào hỏi, náo nhiệt một phen.

Rất nhanh.

Một thân thổ hoàng sắc vải bào Tả Lãnh Thiện đứng dậy đứng lên, chắp tay ý bảo, cũng là Ngũ Nhạc tịnh phái chính thức bắt đầu.

Tùy theo bắt đầu, đám người từ trong đại sảnh hướng ra

phía ngoài đi đến.

Tung Sơn tuyệt đỉnh, cổ xưng “Nga cực” .

Tung Sơn đỉnh núi vốn là tọa lạc lấy Phật gia chùa miếu, trong đó hiện ở đại sảnh chính giữa còn có một cái to lớn ‘Thiền’ chữ, hiện tại này phiến chùa miếu trở thành Tung Sơn tất cả. Chỉ là Tung Sơn mặc dù có Phật gia chùa miếu với tư cách căn cứ địa, nhưng là bọn hắn võ công con đường cũng không phải Phật gia võ học, ngược lại cũng là gần với Đạo gia con đường.

Tả Lãnh Thiện cất cao giọng nói: “Ta Ngũ Nhạc kiếm phái hôm nay tụ hội, nhận được trong chốn võ lâm đồng đạo hữu hảo hãnh diện, quang lâm người cực nhiều người, đại xuất tại hạ ngoài ý liệu, đến nỗi nhiều loại cung ứng, rất có không đủ, chiêu đãi tuỳ tiện vô lễ, mong rằng các vị chớ trách.”

Quần hào trong có người lớn tiếng nói: “Không cần khách khí á…, chẳng qua là quá nhiều người, nơi này đứng không được.”

Tả Lãnh Thiện nói: “Bởi vậy cao hơn hai trăm bước, là thời cổ Đế Hoàng cúng tế đất trời Tung Sơn cúng tế đất trời đài, địa thế rộng lớn, vốn vô cùng tốt. Chỉ là chúng ta áo vải lùm cỏ, đi đến cúng tế đất trời trên đài nghị sự, lưu truyền ra đi, có biết chi sĩ vì tránh muốn chế giễu phúng chế giễu, nói chúng ta quá mức đi quá giới hạn.”

Cổ đại Đế Hoàng vì khen ngợi chính mình công đức, thường thường có cúng tế đất trời Thái Sơn, hoặc cúng tế đất trời Tung Sơn cử chỉ, hướng lên trời hiện lên biểu

đưa văn, chính là là quốc gia việc trọng đại.

Này người trong giang hồ rồi lại có mấy người biết rõ này cúng tế đất trời là chuyện gì xảy ra?

Trong đó chỉ có phái Hoa Sơn Chưởng môn Nhạc Bất Quần, Võ Đang Chưởng môn Trùng Hư đạo trưởng cùng Thiếu Lâm Tự Chưởng môn Phương Chứng đại sư mấy người lông mày không khỏi gảy nhẹ, như có điều suy nghĩ.

Đương nhiên.

Nhạc Duyên cũng có chút ngoài ý muốn quét mắt một vòng Tả Lãnh Thiện.

Nhưng mà Tả Lãnh Thiện chỗ nói mà nói, những thứ này người giang hồ cũng không biết, chỉ nói là nhóm người mình lại không tạo phản, nhốt triều đình chuyện gì?

Cuối cùng một phen ngôn ngữ phía dưới, này cuối cùng địa điểm cũng là rơi vào này Tung Sơn tuyệt đỉnh, nguyên bản cúng tế đất trời chỗ.

Làm mọi người đi tới Tung Sơn tuyệt đỉnh sau, thực sự đại biểu cho Ngũ Nhạc tịnh phái chính thức khai triển tiến hành.

Mà trong đó phái Thái Sơn đầu tiên làm khó dễ.

Đang lúc mọi người nhìn soi mói, phái Thái Sơn hướng mọi người tới một lần cái gì gọi là nội bộ phân tranh.

Bên ngoài người căn bản không cách nào nhúng tay. Cho dù là Thiếu Lâm Võ Đang hai phái Chưởng môn cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn xem.

Cuối cùng cũng là hiện giữ phái Thái Sơn Chưởng môn một thân kinh mạch đứt từng khúc, sống không lâu, hơn nữa tại như vậy một phen náo động, phái Thái Sơn trong đó người chống lại trên cơ bản bị quét sạch, này Ngũ Nhạc phái trong tịnh phái sự kiện trong cuối cùng trở ngại rốt cục triệt để quét sạch.

Không sai thủ đoạn!

Tại phái Hằng Sơn một đám ni cô ở bên trong, Nhạc Duyên đem phái Thái Sơn chuyện phát sinh toàn bộ rơi vào trong mắt. Mặc dù là hắn, đối với Tả Lãnh Thiện hành động phương pháp lại cũng không khỏi không cảm thán đối phương cổ tay.

Chỉ tiếc lần này Ngũ Nhạc tịnh phái, cuối cùng là vì người khác làm mai mối mà thôi!

Tầm mắt từ phái Thái Sơn trên mặt thu hồi, dời về phía phái Hoa Sơn.

Nhạc Duyên có thể nhìn đến ra, từ lần trước tại Hoa Sơn từ biệt sau. Trước mắt Nhạc Bất Quần lông mi trong không ít thiếu lúc trước chứng kiến lúc tối tăm. Mặc dù là Nhạc Bất Quần tại bình tĩnh, Nhạc Duyên vẫn có thể đủ nhìn ra đối phương trên người một ít tia vui mừng.

Một thân Hoa Sơn công phu hơn nữa Ngũ Độc bí

truyền, Nhạc Bất Quần thực lực cũng không so với Tả Lãnh Thiện sai.

Hơn nữa hơn nữa hiện tại sẽ Độc Cô Cửu Kiếm Lệnh Hồ Xung, trước mắt phái Hoa Sơn đoạt được thắng lợi cuối cùng nhất cơ hội đã muốn phi thường lớn. Ít nhất tại kế tiếp thi đấu ở bên trong, có thể thắng được Lệnh Hồ Xung người cơ hồ không có. Đương nhiên, Nhạc Bất Quần cùng Tả Lãnh Thiện một trận chiến đây là không thể tránh né.

Đưa Nhạc Bất Quần đi đến vị trí minh chủ, không làm cho đối phương đi đến sai lầm con đường, này coi như là Nhạc Duyên đối với chính mình hậu bối người một tia trợ giúp, đối với Hoa Sơn trợ giúp.

Thực sự chỉ thế thôi.

Nhưng mà.

Nhường quần hào kinh ngạc là này Thái Sơn sự kiện cũng không phải trọng điểm. Trọng điểm cũng là Tả Lãnh Thiện kế tiếp mà nói.

“Các vị, trước đây trước, ta Tung Sơn tiềm phục tại Nhật Nguyệt thần giáo đệ tử truyền tới một nhường thiên hạ kinh ngạc tin tức!”

Tả Lãnh Thiện tầm mắt từ phía dưới trên thân mọi người chậm rãi quét tới, xẹt qua các vị Chưởng môn tiền bối danh túc khuôn mặt. Lúc này mới đang lúc mọi người chờ mong tầm mắt chậm rãi nói ra một cái nhường phái Hằng Sơn vô cùng ngạc nhiên tin tức, đó chính là: “Đó

chính là Đông Phương Bất Bại rời núi!”

Đông Phương Bất Bại?

Nhật Nguyệt thần giáo Giáo chủ!

Tất cả mọi người là sững sờ, trong lòng tự nhủ Tả minh chủ lời này của ngươi tất cả mọi người hiểu rõ a, trước mắt Ma Giáo Giáo chủ tự nhiên là Đông Phương Bất Bại.

Tựa hồ là cảm nhận được đám người ngạc nhiên. Tả Lãnh Thiện cuối cùng tầm mắt rơi vào phái Hằng Sơn chỗ địa phương, lúc này mới cười nói ra cái kia kinh ngạc tin tức: “Người này trước mắt rất nhiều người còn nhận thức nghe nói qua… Này Ma Giáo Giáo chủ Đông Phương Bất Bại, xác thực nói mọi người hẳn là xưng hô đối phương vì Nhạc Duyên Nhạc đại hiệp!”

Nhạc Duyên?

Đông Phương Bất Bại?

Nhật Nguyệt thần giáo Giáo chủ?

Bên cạnh. Hằng Sơn Định Dật sư thái hai mắt nhíu lại, trong nội tâm không khỏi vừa nhảy, khóe mắt dư quang rơi vào đứng ở Nghi Lâm bên cạnh Nhạc Duyên trên người.

Mà phái Hoa Sơn Chưởng môn Nhạc Bất Quần thì là lông mày khẽ nâng, rất là ngoài ý muốn.

Không chỉ có như thế, ở đây tuyệt đại mấy người cơ hồ đều là vẻ mặt kinh ngạc, lập tức quần hào xôn xao.

Tại Nhạc Bất Quần bên người, Nhạc Linh San cùng Lệnh Hồ Xung hai mặt nhìn nhau, hai người làm sao cũng không ngờ rằng lúc trước chứng kiến đến Nhạc Duyên chính là Nhật Nguyệt thần giáo Giáo chủ, là cái kia được xưng đệ nhất thiên hạ Đông Phương Bất Bại.

Này…

Hai người này khác nhau cũng quá lớn a!

Nói một cách khác, này Lâm Bình Chi chính là hiện tại Ma Giáo Giáo chủ đệ tử…

Mà cùng hai người bất đồng là, tựa ở Nhạc Bất Quần bên người Ninh Trung Tắc cũng là tầm mắt ngưng tụ, tầm mắt rơi tại chính mình trượng phu trên người, hiển nhiên là hồi tưởng lại ban đầu ở trong khách sạn chỗ nghe được cái kia chuyện xưa. Kết hợp với Nhạc gia gia huấn…

Trong lúc này đến tột cùng phát sinh cái gì?

Ninh Trung Tắc đột nhiên phát hiện, chính mình đối với chính mình phu quân gia tộc này dòng họ hiểu quá nông cạn.

“…”

Không nói trước những người này, đứng ở Nhạc Duyên bên người Nghi Lâm sớm đã là khẽ nhếch lấy cái miệng

nhỏ nhắn, vẻ mặt trợn mắt há hốc mồm. Quay đầu, tiểu ni cô tầm mắt rơi ở bên người này đeo mặt nạ da người Nhạc Duyên trên người, rất là bồn chồn.

Mình cùng phụ thân cứu người tại sao có thể là Ma Giáo Giáo chủ Đông Phương Bất Bại?

Nghi Lâm dưới đáy lòng cũng không tin sự thật này.

Đồng dạng.

Định Dật sư thái thực sự hiểu rõ lúc trước Nhạc Duyên câu nói kia, nếu như có thể chịu đựng được ở kết quả kia mà nói… Này kết quả, chính là Nhạc Duyên trên người.

Dùng Ma Giáo Giáo chủ thân phận đại biểu phái Hằng Sơn nhằm vào Tả Lãnh Thiện động thủ, loại này hậu quả cho dù là không sở trường phân tích Định Dật sư thái vừa nghĩ đều là mồ hôi đầm đìa. Kết quả này, không phải phái Hằng Sơn có thể thừa nhận được.

Mà thôi Tả Lãnh Thiện thân phận, tự nhiên sẽ không tại những lời này đã nói dối, như vậy nói đúng là Nhạc Duyên thân phận đã muốn xác định là Nhật Nguyệt thần giáo Giáo chủ.

Chỉ là chẳng lẽ lại hiện tại nói cho Tả Lãnh Thiện trước mắt người nọ liền tại chính mình phái Hằng Sơn trong?

Định Dật không ngốc.

Không nói trước Nhạc Duyên đã từng kéo Nghi Lâm

chuyển cáo chính mình mà nói, chỉ là mình cùng hai vị sư tỷ không có để ý, nhưng là này phần tâm tư cũng là biết rõ. Nói tiếp, Nhạc Duyên dạy bảo Nghi Lâm khinh thân công phu… Hơn nữa, dùng Định Dật sư thái đối với Nhạc Duyên hiểu, như Nhạc Duyên thật là ma giáo Giáo chủ, như vậy này giang hồ cục diện coi như tốt.

Tại kinh nghiệm phái Hằng Sơn bị Tung Sơn phục kích sau, Định Dật sư thái nhưng cũng biết nghe danh không bằng gặp mặt, gặp mặt thực sự không nhất định biết được đối phương tâm tư.

Quan trọng hơn là phái Hằng Sơn hiện tại không dám đem Nhạc Duyên chỗ để lộ ra tới.

Tầm mắt khẻ dời, Định Dật sư thái tầm mắt rơi vào Nhạc Duyên trên người. Đã thấy đối phương hai tay gánh lưng, eo treo loan đao, lại là không có chút nào để ý.

Cho là trước núi thái sơn sụp đổ mà mặt không đổi sắc.

Nhất phái thong dong.

Chương 075 : Minh chủ (trung)

Bảy mươi lăm chương Minh chủ (trung)

Nhất phái thong dong.

Cho dù là mặt đối với thân phận của mình bị vạch trần dưới tình huống, Nhạc Duyên lại cũng không có chút nào để ý.

Hiện tại hắn vẫn đang đánh giá lấy bốn phía, đồng thời thỉnh thoảng cùng tiểu ni cô Nghi Lâm đang nói gì đó. Ngược lại Nghi Lâm trên khuôn mặt nhỏ nhắn rất là lo lắng, một bên tại trả lời Nhạc Duyên mà nói, một bên nhắm mắt lại vô cùng thành kính cầu Phật Tổ phù hộ.

Nàng không biết là tự mình Nhạc đại ca trở thành Ma Giáo Giáo chủ có quan hệ gì?

Hiện tại nàng chỉ là tại đơn thuần quan tâm nâng Nhạc Duyên an ủi mà thôi.

“Cầu Phật Tổ phù hộ Nhạc đại ca!”

Ở bên cạnh Nhạc Duyên rất rõ ràng nghe được tiểu ni cô Nghi Lâm này trận trận nỉ non, nhìn qua hai tay hợp thành chữ thập Nghi Lâm, Nhạc Duyên chỉ là há hốc mồm, nghĩ muốn nói âm thanh không có chuyện gì, lại là không có đang nói cái gì. Hắn biết rõ, chính mình mà nói chắc là không biết nhường Nghi Lâm yên tâm.

“…”

Tầm mắt kinh ngạc nhìn xem một mực nhắm mắt cầu nguyện tiểu ni cô Nghi Lâm, Nhạc Duyên cuối cùng là một tại đối phương bên tai nhẹ giọng lải nhải một câu, nói: “Nghi Lâm, yên tâm, ta sẽ không có chuyện gì!”

Ngẩng đầu.

Nghi Lâm quay đầu nhìn bên cạnh Nhạc Duyên, nho nhỏ mặt ngọc không khỏi ửng hồng, cũng là biết rõ Nhạc Duyên nghe thấy mình lặng lẽ mà nói, trong khoảng thời gian ngắn lộ ra vẻ có chút ngượng ngùng.

Cùng Nhạc Duyên liếc nhau sau, lập tức quay đầu đi, giả bộ như không có nghe thấy, cũng không có trông thấy.

“Ha ha!”

Thấy Nghi Lâm bộ dáng như vậy, Nhạc Duyên cũng là đột nhiên cười.

…

Trên đài.

Làm Tả Lãnh Thiện nói ra bản thân từ nằm vùng tại Nhật Nguyệt thần giáo trong đệ tử được đến tin tức sau, mọi người tại đây không khỏi xôn xao.

Trong đó thân là Thiếu Lâm Võ Đang Chưởng môn

Phương Chứng đại sư cùng Trùng Hư đạo trưởng cũng là hai mặt nhìn nhau.

Hiển nhiên.

Nhạc Duyên một thân này Nhật Nguyệt thần giáo Giáo chủ thân phận, cho hai người cũng mang đến không nhỏ đánh sâu vào, trong đó Trùng Hư đạo trưởng càng ngạc nhiên.

Phải biết hiểu, đoạn thời gian trước chính mình còn cùng Nhạc Duyên ngồi mà nói suông một phen, hai người liền nói nhà vấn đề nói đàm luận rất nhiều. Nhưng mà Trùng Hư đạo trưởng làm sao cũng thật không ngờ, thân phận đối phương lại sẽ là Đông Phương Bất Bại.

Quá khiến người ngoài ý!

Không biết sao, Trùng Hư đạo trưởng từ Tả Lãnh Thiện miệng ở bên trong lấy được phần này tin tức sau. Hắn trước tiên kinh ngạc, thứ hai thời gian cũng là không hiểu nhớ tới tự mình trong môn phái này trên tấm bảng vết đao.

Trong môn ghi lại, lúc trước lưu lại vết đao người chính là Minh giáo Giáo chủ Nhạc Duyên.

Mà Minh giáo, chính là hiện tại Nhật Nguyệt thần giáo đời trước.

Mà trước mắt này Nhật Nguyệt thần giáo Giáo chủ cũng gọi là Nhạc Duyên…

Này!

Này Nhạc Duyên tuyệt đối không lúc trước này Giáo chủ, phải biết rằng hiện tại Nhật Nguyệt thần giáo Giáo chủ còn có một danh tự —— Đông Phương Bất Bại.

Vuốt cằm dưới râu dài, Trùng Hư đạo trưởng cũng là như có điều suy nghĩ.

Trong tiềm thức, Trùng Hư đạo trưởng cảm thấy lần này sự tình chỉ sợ nếu so với Ngũ Nhạc hợp nhất hơi trọng yếu hơn. Nếu như trước mắt Nhật Nguyệt thần giáo Giáo chủ thật sự là này Nhạc Duyên Nhạc công tử mà nói, còn đối với phương cũng cùng đã từng Minh giáo có liên quan, như vậy Nhật Nguyệt thần giáo vô cùng có khả năng sẽ ở không lâu sau này có đại động tác. Trùng Hư đạo trưởng cảm thấy lần này Ngũ Nhạc tịnh phái đại hội sau, hắn chắc phải đi về lại lần nữa hảo hảo điều tra thêm trong môn phái điển tịch ghi lại.

Tả Lãnh Thiện thấy chính hắn một tin tức cho đám người mang đến thật lớn ảnh hưởng. Trên mặt nhan sắc không thay đổi, cảm thấy cũng là mừng thầm.

Bất quá tin tức này đồng dạng đã từng cho hắn không nhỏ kinh ngạc, chính là tin tức này, thực sự khiến cho hắn nguyên bản hoài nghi cũng là được đến khẳng định. Đã Nhạc Duyên chính là Nhật Nguyệt thần giáo Giáo chủ, như vậy chính mình ba vị sư đệ đến tột cùng chết vào người nào tay, lại coi như là được đến chứng minh.

Nếu là trêu chọc đến Ma Giáo Giáo chủ, như vậy Ma Giáo tự nhiên không phải là như vậy bỏ qua.

Chỉ là Tả Lãnh Thiện có chút cũng không hiểu là này Ma Giáo Giáo chủ này hoàn toàn là rảnh rỗi không có chuyện gì làm, vẫn là sao? Nhúng tay Lưu Chính Phong sự tình? Bất quá vừa nghĩ tới Khúc Dương thân phận, Tả Lãnh Thiện cũng cảm thấy coi như là một lời giải thích.

Chẳng qua là trong lòng hắn. Cũng là cảm thấy cái này giải thích vẫn còn có chút không đủ.

Quan trọng hơn là phía trước được đến tin tức, này Nhạc Duyên nhưng mà từ Hằng Sơn trên xuống tới, chẳng lẽ lại Ma Giáo đối với Hằng Sơn một ít nhiều người ni cô có chỗ hứng thú? Hồi tưởng lại chính mình điều tra được đến tình báo, coi như là biết rõ này Nhạc Duyên là một người phong lưu người.

Cuối cùng. Tung Sơn những người khác cho Nhạc Duyên kế tiếp đối với ni cô rất có hứng thú kết luận.

Nghe nói, này Nhạc Duyên đối với phái Hằng Sơn tiểu ni cô Nghi Lâm rất tốt.

Hơn nữa này tiểu ni cô lớn lên mi thanh mục tú, dù là bất kỳ một cái nào nam nhân trông thấy đều nhịn không được đi thương tiếc bộ dáng… Bởi như vậy, cái này giải thích cũng coi như giải thích thông.

Xem ra. Đợi Ngũ Nhạc tịnh phái sau, là cần tìm này Hằng Sơn tiểu ni cô Nghi Lâm hảo hảo tâm sự!

Cảm thấy đã có quyết định Tả Lãnh Thiện hiện tại bày ra

Nhạc Duyên thân phận, bất quá là tại phái Hằng Sơn gõ. Mặt khác chính là dời đi chính đạo nhân sĩ cừu hận, vì Ngũ Nhạc phái gia tăng danh vọng, do đó triệt để khiến cho phản đối người không có có bất kỳ tâm tư.

Ít nhất tại lúc này là như thế này.

Một khi năm phái xác nhập, môn phái khác nghĩ muốn thoát ly… Này là không thể nào.

Kế tiếp sự tình phát triển cũng không có ra người bất ngờ, tại Tả Lãnh Thiện trong nội tâm này Ngũ Nhạc tịnh phái Minh chủ vị trí là thuộc về hắn, cũng chỉ có thể thuộc về hắn.

Mà trong đó trên giang hồ danh vọng tốt nhất phái Hoa Sơn Chưởng môn Nhạc Bất Quần càng đồng ý Ngũ Nhạc tịnh phái, đây càng khiến cho Tả Lãnh Thiện rất là vui sướng.

Nhưng là vì để người trong thiên hạ chứng kiến, vì để môn phái khác nhân sĩ tâm phục khẩu phục, như vậy nhất định phải lấy ra cũng đủ thực lực để chứng minh. Hoặc là nói, còn muốn làm xuống một bả đùa giỡn mới có thể.

Bất quá tại trong chuyện này ngược lại phát sinh một sự kiện, khiến cho sự tình phát triển trở nên một ít nghiền ngẫm đứng lên.

Nguyên bản Nhạc Duyên cho rằng này Đào Cốc lục tiên sẽ không xuất hiện ở đây, có thể là thật không ngờ tại lúc này đây Tung Sơn trên đại hội, này sáu cái mơ hồ

người lại vẫn xuất hiện tại trong tràng. Chẳng qua là lúc này đây đối phương sáu người lại là xuất hiện ở phái Hoa Sơn mặt sau.

Nhìn bộ dáng kia, hiển nhiên là đi theo phái Hoa Sơn mà đến.

Này sáu cái mơ hồ người quấy rầy, khiến cho này Ngũ Nhạc đại sẽ trở nên loạn thất bát tao đứng lên. Tại xác định Ngũ Nhạc tịnh phái sau, sáu người này đã muốn lẻn đến địa phương khác chỗ, cùng một chỗ ồn ào đứng lên, nói muốn chung đẩy Thiếu Lâm Phương Chứng đại sư vì Ngũ Nhạc phái Chưởng môn.

Đào Cốc lục tiên xuất hiện thật ra khiến Nhạc Duyên ngoài ý muốn, này sáu cái tên tại sao lại sẽ gom góp đến nơi đây.

Chẳng lẽ lại này Lệnh Hồ Xung vẫn là gặp phải này sáu cái mơ hồ người?

Tầm mắt hướng Lệnh Hồ Xung nhìn lại, đã thấy đối phương rất có chút ít không có ý tứ, mà Nhạc Bất Quần cũng là khẽ cau mày, cũng là sắc mặt hơi có chút ngạc nhiên, duy chỉ có cũng không ngoài ý muốn.

Cuối cùng một phen loạn thất bát tao trộn lẫn, vấn đề này đi về phía rốt cục hướng luận võ đoạt suất mà đi.

Mà Tả Lãnh Thiện nhưng cũng là trợ giúp, theo sau.

Hắn biết được Ngũ Nhạc tịnh phái, các phái trong lòng người đều có oán khí. Đã đến luận võ nhiều đẹp trai,

như vậy thân là Ngũ Nhạc phái võ công mạnh nhất người, Tả Lãnh Thiện như thế nào không mượn này triệt để chèn ép môn phái khác bầu không khí. Quan mới đến đốt ba đống lửa, này còn chưa trở thành Ngũ Nhạc phái Chưởng môn, Tả Lãnh Thiện trong lòng cũng đã là tự nhận.

Chỉ phân cao thấp, không quyết sinh tử!

Đây cũng là lần này Vũ Đấu quy củ.

Ai là mạnh nhất, như vậy người nào chính là cái này Ngũ Nhạc phái Chưởng môn.

Bất kể như thế nào, tại đây giang hồ cuối cùng là nắm đấm lớn mới là đạo lý.

Kế tiếp thi đấu, lại cũng không có khiến người ngoài ý.

Đứng đầu bắt đầu mặt chính là phái Hoa Sơn Nhạc Linh San, cái này đồng dạng coi như là Nhạc Duyên hậu nhân mỹ mạo tiểu cô nương.

“Bắt đầu!”

Tầm mắt rơi vào Nhạc Linh San trên người. Nhạc Duyên cũng đã biết được Nhạc Bất Quần đoạt được năm Nhạc chưởng môn sự tình đã là ván đã đóng thuyền, hơn nữa dùng hắn danh vọng cũng là so với Tả Lãnh Thiện tốt hơn rất nhiều. Không nói trước phái Thái Sơn, phái Thái Sơn nội đấu quá mức, tại đây Ngũ Nhạc phái trong môn phái khác đều làm như không thấy, triệt để xem nhẹ bọn họ.

Mà phái Hành Sơn…

Lưu Chính Phong tiểu nhi tử hiện tại chính là phái Hoa Sơn tiểu sư đệ, điểm này lên Mạc Đại liền sẽ không cự tuyệt.

Về phần phái Hằng Sơn…

Bởi vì tại Lưu Chính Phong chậu vàng rửa tay sự tình, Định Dật sư thái coi như là đối với Nhạc Bất Quần không hề sai ấn tượng, hơn nữa mình còn có một cái đồ đệ chính là Lưu Chính Phong nữ nhi, này hai đồ kết hợp lại thực sự kéo vào quan hệ.

Về phần phái Tung Sơn…

Chỉ cần tại trước mắt bao người đả bại Tả Lãnh Thiện. Đối phương lại có thể thế nào? Đến lúc đó cục diện, cũng là chỉ có thể là nắm bắt cái mũi nhận.

Nghe được Nhạc Duyên mà nói, Nghi Lâm vội vàng tập trung tinh thần hướng Nhạc Linh San nhìn lại. Tại trong mắt nàng, Nhạc Linh San so với nàng lớn nhiều ít. Nhưng là trước mắt cũng là chống lại phái Thái Sơn hảo thủ, hơn nữa muốn dùng Thái Sơn kiếm pháp đả bại phái Thái Sơn người, trong chuyện này khó khăn có thể nghĩ.

Tiểu ni cô trong nội tâm, không khỏi đối với Nhạc Linh San sinh ra một tia lo lắng tâm tình.

Này Nhạc chưởng môn nữ nhi thoạt nhìn yểu điệu. Có

thể nào là này phái Thái Sơn đạo sĩ đối thủ?

Này không chỉ có là Nghi Lâm lo lắng, càng những người khác tâm tư.

Duy chỉ có Nhạc Duyên cũng không ngoài ý muốn.

Nhạc Linh San đã dám ra đây, như vậy liền đại biểu cho Lệnh Hồ Xung nói cho Nhạc Bất Quần này trong sơn động tình huống. Hơn nữa tại kết hợp lúc trước nghe được sự tình, Nhạc Duyên liền biết hiểu đối phương chân chính nghe vào chính mình ngày đó tại Hoa Sơn đánh đối phương một chầu sau chỗ nói mà nói.

Kế tiếp sự tình phát triển cũng không có vượt quá Nhạc Duyên ngoài ý muốn.

Phái Hoa Sơn dùng Nhạc Linh San cùng Lệnh Hồ Xung này một đôi chưa lập gia đình nhỏ vợ chồng quét ngang trên mặt bàn cái khác cao thủ. Đương nhiên Nhạc Linh San tuy là đả bại phái Thái Sơn đệ tử, cũng là thua ở Mạc Đại trên tay. Bất quá, Mạc Đại cũng là thua ở Lệnh Hồ Xung trong tay.

Hiển nhiên.

Có thể lên đài người, bất kể nói như thế nào, trên cơ bản đều cũng có lấy như vậy một phần tâm tư.

Hay là vì hò hét trợ uy, hay là vì chính mình này vọng tưởng.

Mạc Đại tại chiêu thức lên bại bởi Nhạc Linh San, nhưng

là nội lực lên cũng không phải Nhạc Linh San có thể sánh ngang, cho nên sinh sinh bị nội lực chấn xuống đài, mà thấy tình cảnh này Lệnh Hồ Xung tự nhiên là trong nội tâm tức giận tiếp nhận chính mình vị hôn thê, lên lôi đài.

Chỉ là Mạc Đại nhưng cũng biết hiểu cách làm của mình quá mức, nhưng cũng là tự nhận thua, sau đó rung động run rẩy đi xuống đài.

Đi lần này, Mạc Đại liền biết đạo từ hôm nay sau phái Hành Sơn cũng đã không còn.

Mà tiếp nhận Nhạc Linh San một lần nữa lên đài chính là Lệnh Hồ Xung, đối với ở hôm nay lần này đại hội, hắn cũng hiểu biết tầm quan trọng.

Hơn nữa trong lòng hắn, tự nhiên sẽ không cho là Tả Lãnh Thiện thích hợp vị trí minh chủ, ở trong mắt hắn xem ra, này thích hợp nhất người ứng với là sư phụ mình, xác thực nói là hiện tại nhạc phụ —— Nhạc Bất Quần. Thân là đại đồ đệ, càng thân là con rể, hắn Lệnh Hồ Xung đương nhiên nên vì phái Hoa Sơn đi đoạt suất.

Tại Lệnh Hồ Xung tiếp nhận sau, lại càng đại sát tứ phương.

Hắn kiếm pháp tự nhiên muốn so với Nhạc Linh San mạnh hơn quá nhiều, nội lực cũng so với Nhạc Linh San mạnh, lại càng không cần phải nói trong mấy tháng này đã tại tu tập Tử Hà Thần Công. Có thể nói, trước mắt Lệnh Hồ Xung nếu so với dĩ vãng mạnh quá nhiều, đã muốn có thể coi như là trên giang hồ đỉnh tiêm hảo thủ.

Mặc dù là Hằng Sơn Định Dật sư thái lãnh giáo, vẫn là bị Lệnh Hồ Xung dùng hằng sơn kiếm pháp cho đả bại, sau đó Định Dật sư thái cũng cùng Mạc Đại cơ hồ đồng dạng vô cùng cô đơn xuống đài.

Bị người dùng chính mình môn phái kiếm pháp cho đả bại, loại cảm giác này có thể nghĩ.

Về phần nhường Nhạc Duyên lên đài, đang nghe Tả Lãnh Thiện nói ra Nhạc Duyên thân phận sau, Định Dật sư thái lại là không có nghĩ.

Trước mắt nàng tuy nhiên sẽ không nói cho người khác biết Nhạc Duyên thân phận, hơn nữa cũng rất là nghiêm túc dặn dò cái khác vào hôm nay gặp qua Nhạc Duyên các đệ tử không thể tiết lộ Nhạc Duyên tình huống, bất quá tại nhưng trong lòng thì vô cùng hi vọng lấy Nhạc Duyên sớm một chút rời đi tốt.

Cuối cùng.

Ngũ Nhạc trong đó ba phái toàn vẹn bại, lui ra tới.

Chỉ còn lại có chưa ra tay phái Tung Sơn.

Loại này cục diện không khỏi để ở tràng giang hồ nhân sĩ toàn bộ ngạc nhiên, người nào cũng không ngờ rằng Hoa Sơn không hiện sơn không hiện nước, vào lúc này lại cho Tả Lãnh Thiện đến như vậy một tay.

Này hoàn toàn là rút củi dưới đáy nồi a!

Phái Hoa Sơn Nhạc Bất Quần đây là ý gì?

Hắn này là muốn trở thành này Ngũ Nhạc phái Chưởng môn sao?

Tốt có tâm cơ người, như vậy người không thể lưu!

Vừa mới một mực quan sát đến võ công con đường Tả Lãnh Thiện lửa giận trong lòng tự dưng lên, nhìn qua trên đài Lệnh Hồ Xung, cũng là tay phải nắm chặt tọa ỷ, sinh sinh nặn ra năm ngón tay ấn, lập tức chậm rãi đứng người lên, cũng là tự mình muốn ra tay.

“Xung nhi, xuống đây đi!”

“Ngươi nội lực không phải Tả sư huynh đối thủ, Tả sư huynh đã ra tay, ta Nhạc mỗ tự nhiên tự mình phụng bồi!”

Thanh âm ôn hòa quanh quẩn tại đỉnh núi, cũng là một mực lạnh nhạt quan sát đến tình huống Nhạc Bất Quần lên tiếng, không có nói rõ kiếm pháp không là đối thủ, chỉ nói là ra nội lực không là đối thủ, có thể nghĩ nơi này hàm nghĩa. Ở đây không ít người cũng nghe ra trong đó hàm nghĩa.

Lời nói rơi xuống.

Nhạc Bất Quần chậm rãi đứng người lên, một thân xanh trắng đạo bào dưới ánh mặt trời sáng quắc sinh huy, lưng đeo một thanh trường kiếm, liền phảng phất giống như mấy trăm năm trước tổ tiên bình thường lên lôi đài.

Giờ khắc này.

Nhạc Duyên nhìn qua này chậm rãi đạp lên lôi đài Nhạc Bất Quần, hoảng hốt trông thấy lúc trước chính mình.

Chương 076 : Minh chủ (hạ)

Cuốn hai tiếu ngạo 076 chương Minh chủ (hạ)

“Hàaa…!”

Một tiếng cười nhạo, Nhạc Bất Quần trong lời nói hàm nghĩa Tả Lãnh Thiện tự nhiên là nghe cá tinh tường. Chỉ là tại Tả Lãnh Thiện xem ra, hắn rất là khinh thường.

“Nhạc huynh thật đúng hảo tâm suy nghĩ!”

Tầm mắt rơi vào này đang tại chậm rãi lên đài Nhạc Bất Quần, Tả Lãnh Thiện cười lạnh nói. Trước mắt như thế cục diện, Nhạc Bất Quần nữ nhi cùng đại đồ đệ kiêm con rể hai người lên đài, có thể nói triệt để tại vì phái Hoa Sơn tảo thanh con đường.

Như vậy Nhạc Bất Quần đánh cái gì tâm tư cũng là nhất thanh nhị sở.

“Tả sư huynh bị chê cười!”

Trong tươi cười, ôn hòa tiếng nói từ trong miệng phát ra, Nhạc Bất Quần thực sự rốt cục đi lên lôi đài, nhìn xem đứng ở bên cạnh Tả Lãnh Thiện, có chút chắp tay, đầu tiên là thi lễ, rồi mới lên tiếng: “Đã Tả sư huynh muốn dùng luận võ nhiều đẹp trai, Nhạc mỗ tự nhiên cũng muốn lên đài!”

“Hoa Sơn võ học, nhưng mà không sai!”

Nói một câu như vậy, Nhạc Bất Quần đã là chậm rãi đem trên lưng trường kiếm lấy xuống, tay cầm chuôi kiếm, theo leng keng tiếng vang, trường kiếm ra khỏi vỏ, dùng Hoa Sơn ra tay chiêu thức tỷ thí chiêu thức xa xa tương đối.

“Ha ha!”

Tả Lãnh Thiện thấy thế cười, cũng là mặt cười nhạt, thanh âm kia trong lãnh ý mặc cho ai đều có thể nghe được đi ra.

Nguyên bản an bài thật kỹ, không nói trước xuất hiện nhiều như vậy loạn thất bát tao tình huống, trước mắt càng là có người nghĩ muốn trực tiếp trích từ mình quả đào, điều này làm cho Tả Lãnh Thiện làm sao có thể tiếp nhận. Tầm mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào trước mắt một thân này xanh trắng đạo bào cách ăn mặc Nhạc Bất Quần, Tả Lãnh Thiện nhưng trong lòng thì cực kỳ phẫn nộ.

Ở trong mắt hắn xem ra, này Nhạc Bất Quần quả thực là một cái ngụy quân tử.

“Này đã như vậy, huynh đệ cũng muốn lãnh giáo Nhạc huynh kiếm pháp!”

Phái Tung Sơn kiếm một mực cũng không phải là nhẹ nhàng đường đi, mà là đi là đại khai đại hợp lộ tuyến, cho nên Tung Sơn trường kiếm cũng là lớn kiếm, so với bình thường trường kiếm mà nói, này đã có thể được

xem là một loại ‘Xinh xắn’ khổng lồ trường kiếm.

Theo lời nói rơi xuống, Tả Lãnh Thiện trường kiếm trong tay cũng chậm rãi rút.

Bất quá mặc dù là lửa giận mãnh liệt, nhưng là tại Tả Lãnh Thiện trong suy nghĩ này Nhạc Bất Quần công phu vẫn là so ra kém chính mình.

Bầu không khí yên tĩnh ngưng trọng.

Hai người lời tuy hòa ái, nhưng là trong đó cơn tức cũng là đám người nghe nhất thanh nhị sở.

Ở đây đại đa sổ người lại cũng có thể lý giải Tả Lãnh Thiện giờ phút này tâm tư, nguyên bản an bài thật kỹ cùng chuẩn bị, cũng đang phần cuối thời điểm nhảy ra một cái muốn hái quả đào người, trong nội tâm cơn tức tự nhiên không nhỏ. Bất quá đối với so với Tung Sơn làm việc đường hoàng, này phái Hoa Sơn danh vọng ngược lại muốn tốt hơn rất nhiều.

Tại Ngũ Nhạc ở bên trong, trừ bỏ Tung Sơn, hoặc là cùng Tung Sơn quan hệ có chút mật thiết người bên ngoài, cái khác cũng cảm thấy nếu như Hoa Sơn Chưởng môn Nhạc Bất Quần trở thành Ngũ Nhạc phái Chưởng môn đổ ra là một không sai lựa chọn.

“Này Nhạc sư huynh, chỉ sợ không phải Tả Lãnh Thiện đối thủ a!”

Bên cạnh, Định Dật sư thái thì thào tự nói, đối với Tả Lãnh Thiện vũ lực cao Định Dật sư thái tự nhiên sẽ hiểu,

nhưng là Quân Tử Kiếm Nhạc Bất Quần trên giang hồ ra tay cực nhỏ, danh vọng mặc dù cao, nhưng là đơn thuần giang hồ thực lực có lẽ còn không có hắn phu nhân Ninh Trung Tắc càng để người chú ý.

Nghe được câu này, Nhạc Duyên cũng là cười.

Nếu như mình không phải biết được nội dung cốt truyện, hơn nữa mình cũng là đối phương tổ tiên, hiện tại tuyệt đối là không ai mấy người có thể biết được Nhạc Bất Quần thực lực chân chánh.

Thân là Mạc Sầu cùng mình hậu nhân, này Nhạc Bất Quần học được Xích Luyện Tiên Tử tàn nhẫn, cùng mình khí chất, nhưng là nhiều ra tới một phần ẩn nhẫn.

Chính mình võ công có lẽ không có kế thừa đến nhiều ít, nhưng là Xích Luyện Tiên Tử Ngũ Độc thần chưởng cũng là đã bị đối phương nắm giữ lô hỏa thuần thanh. Phỏng chừng, này Tử Hà Thần Công có lẽ còn không có Ngũ Độc bí truyền tu tập sâu. Sở dĩ thiếu ra tay, chính là vì khiến người khác không biết mình nền tảng.

Khiến cho ngoại nhân đối với hắn có một loại khinh thường tâm tính.

Không dùng ngoại nhân tư thái, mà là dùng Nhạc gia tổ tiên thân phận đến xem, Nhạc Duyên đột nhiên phát hiện mình cái này hậu đại thật đúng là không sai, được cho là một cái nhân vật.

Nghĩ đến đây, Nhạc Duyên cũng là rất có một loại cảm giác quái dị.

Trong khoảng thời gian ngắn không biết là cười vẫn là lắc đầu.

Nếu như đổi lại Mạc Sầu tới đây, phỏng chừng nàng tâm tính sẽ cùng mình bất đồng. Dù sao nữ nhân bất đồng nam nhân, một khi có mang hài tử, xuất hiện tại nữ nhân sinh mệnh trọng yếu nhất liền sẽ là hài tử, sau đó mới là phu quân.

Đương nhiên.

Nếu là Mạc Sầu tới đây, coi hắn làm việc phương pháp, làm không tốt là trực tiếp đuổi đi qua, người nào không thừa nhận Nhạc Bất Quần là Ngũ Nhạc phái Chưởng môn, như vậy liền đánh tới hoặc là giết người khác thừa nhận.

Dùng Xích Luyện Tiên Tử cách làm, tuyệt đối sẽ như thế, không làm thứ hai tư tưởng.

Trong lúc đó.

Nhạc Duyên cảm thấy Xích Luyện Tiên Tử muốn so với chính mình thích hợp làm cha mẹ. Nữ nhân quả thật so với nam nhân dễ dàng hơn thích hợp cha mẹ này một thân phần sao?

Làm Nhạc Duyên đang suy tư những khi này, tại trên lôi đài, Tả Lãnh Thiện đã cùng Nhạc Bất Quần hai người đưa trước mũi nhọn.

Hai người trường kiếm trong tay cũng là cùng thi triển

chính mình môn phái kiếm pháp đặc sắc.

Tung Sơn kiếm pháp đại khai đại hợp, đi này đây lực phục người đường đi, Tả Lãnh Thiện ra chiêu càng có chứa kinh hãi người khí thế lấy thế đè người.

Mà Hoa Sơn kiếm pháp cũng là dùng đúng dịp cùng kỳ là chủ, phảng phất giống như này Hoa Sơn kỳ phong hiểm trở.

Hai người giao thủ, tại trong chớp mắt liền đem từng người môn phái đặc sắc bày ra.

Chỉ thấy trái nhạc hai người tất cả dùng bổn phái kiếm pháp, đấu cùng một chỗ. Tung Sơn kiếm khí đến sâm nghiêm, liền giống như thiên quân vạn mã bôn ba tới, trường thương đại kích, cát vàng ngàn dặm; Hoa Sơn kiếm nhẹ nhàng nhanh nhẹn linh hoạt, đúng là ngày xuân cặp Yên Phi múa liễu, cao thấp tả hữu, quay lại như ý.

Cúng tế đất trời trên đài kiếm khí tung hoành.

Chỉ là Tung Sơn kiếm pháp kết hợp đại kiếm, chiếm không ít ưu thế, bình thường lợi kiếm đối bính đại kiếm tổng sẽ sinh ra bất lợi nhân tố. Này một bộ kiếm pháp cùng này đại kiếm, rất có một loại Dương Quá trên tay huyền thiết cự kiếm thuần túy dùng lực áp người cảm giác.

Chỉ là Tung Sơn kiếm pháp cuối cùng không thể cùng Độc Cô Cầu Bại kiếm pháp so sánh với.

So với sai không biết rất xa, nếu không mà nói Nhạc Bất Quần không cần giao tay, liền trực tiếp nhường Tả Lãnh Thiện leo lên chức chưởng môn là đủ.

Mà trước mắt, Nhạc Bất Quần tuy là dùng Hoa Sơn kiếm pháp đánh nhau, nhưng lại cần tránh đi đối phương trọng kiếm thế công, trên tay mình cũng không có chém sắt như bùn bảo kiếm, đối mặt kiếm trong trọng binh khí tự nhiên sẽ rơi tại hạ phong.

Hai người giao thủ mấy hiệp, cũng là trừ bỏ binh khí chiến đấu bên ngoài, hai người càng động thượng thủ.

Bày tay trái mang theo hàn khí một chưởng đánh ra, Tả Lãnh Thiện trực tiếp công hướng Nhạc Bất Quần.

Đinh!

Trường kiếm trong tay khung qua đối phương đại kiếm, đối mặt công kích mà đến bày tay trái, Nhạc Bất Quần lại là không có chút nào né tránh, đồng dạng là một chưởng còn đi qua.

Bắn!

Trong không khí phảng phất giống như vang lên một cái pháo, một hồi nổ vang.

Bằng phẳng trong lắp bắp ra một hồi kình phong.

“Này chưởng pháp… Là phái Tung Sơn võ công sao?”

Trên tay hàn khí trực tiếp hướng cánh tay trong vọt, đối

mặt Tả Lãnh Thiện Hàn Băng chưởng, Nhạc Bất Quần cũng là hỏi.

“Đây là tại hạ tự nghĩ ra chưởng pháp a!”

Đối mặt Nhạc Bất Quần nghi hoặc, Tả Lãnh Thiện cười lạnh giải thích nói.

“Thì ra là thế, ta đây cần phải hướng Tả huynh nhiều lãnh giáo mấy chiêu!”

Gật gật đầu, Nhạc Bất Quần sắc mặt hiện lên một tia kỳ lạ biểu lộ, lập tức lên tiếng nói ra ý nghĩ của mình.

“Rất tốt!”

Nhạc Bất Quần trả lời nhường Tả Lãnh Thiện có chút ngoài ý muốn, mà tùy ý vừa tiếp xúc với cũng là nhường Tả Lãnh Thiện rất là kinh ngạc Nhạc Bất Quần võ công. Ở trong mắt hắn xem ra, Nhạc Bất Quần tại Tử Hà Thần Công tạo nghệ không thấp, nếu không mà nói đón một tay Hàn Băng chưởng dĩ nhiên là không có phản ứng chút nào.

Kế tiếp hai người chiến đấu càng lộ vẻ kịch liệt.

Theo Nhạc Bất Quần đối với Tả Lãnh Thiện một chưởng đánh ra, lại lần nữa cùng Tả Lãnh Thiện đối với một chưởng sau, lần này cũng là đến phiên Tả Lãnh Thiện tức giận, nói: “Ngươi này công phu cũng là phái Hoa Sơn võ công?”

“Nhà của ta truyền võ công, ngươi làm như thế nào?”

Lông mày vừa nhấc, Nhạc Bất Quần cũng là mang theo vẻ tươi cười như thế trả lời.

“…”

Trong nội tâm kinh ngạc, nhưng là Tả Lãnh Thiện cũng là càng thêm phẫn nộ.

Hai vị Chưởng môn giao thủ, để ở tràng quần hào mở rộng tầm mắt, chỉ là tại lúc này tất cả mọi người không biết là, tại Tung Sơn đỉnh Thắng Quan sườn núi, một đạo hồng sắc bóng người phảng phất giống như chân trời bay tới một hồi ánh nắng chiều, như như gió hướng đỉnh núi mà đến.

Hơn nữa.

Dưới chân núi, đã bắt đầu tụ tập vô số giang hồ nhân sĩ, hơn nữa những thứ này giang hồ nhân sĩ cả người cực kỳ bất đồng, bọn họ bảo trì chỉnh tề đội hình, quần áo sau lưng ấn lấy màu trắng Nhật Nguyệt đồ án, mặc đồng dạng quần áo, phảng phất giống như quân đội bình thường. Tại rất nhanh trong thời gian lại hình thành một loại vây sơn cảm giác.

Mà vào lúc này.

Sắc trời đem muộn.

Cúng tế đất trời trên đài, Nhạc Bất Quần cùng Tả Lãnh Thiện hai người tranh đấu dĩ nhiên là lâm vào tử đấu.

Bùm!

“Là ngươi!”

Một tiếng giận dữ mắng mỏ theo trong miệng phát ra, Tả Lãnh Thiện lòng bàn tay trái đau xót, cũng là lưu ra sợi sợi máu đen, dĩ nhiên là trúng độc. Cảm nhận được này đột nhiên chui vào đến trong cơ thể độc khí, Tả Lãnh Thiện đột nhiên hiểu rõ chính mình ba vị sư đệ tựu là chết vào gì nhân thủ.

Chỉ là giờ phút này hắn thậm chí ngay cả đại khẩu lên tiếng nói chuyện cũng không thể tiến hành, trước mắt hai người giao thủ càng lúc càng nhanh, càng làm cho hắn kinh sợ là này Nhạc Bất Quần một thân võ công hoàn toàn siêu ra bản thân đoán trước. Ở phía sau, dĩ nhiên là kiếm chiêu cũng trở nên kỳ lạ đứng lên, ra tay lúc lập tức vô cùng, cũng là lộ vẻ nữ tướng, càng khắc chế Tung Sơn kiếm pháp, kiếm pháp này chính là Hoa Sơn Khí Tông tuyệt học Ngọc Nữ Thập Cửu Kiếm. Phần này kiếm pháp cũng là hắn thấy cũng chưa từng gặp qua, hơn nữa một ít tay độc chưởng hắn đồng dạng cảm thấy ngạc nhiên, chiêu thức ra tay cũng như nữ nhân bình thường nhu hòa, chỉ là hắn lực sát thương cũng là có thể so với ác độc, hai bên kết hợp hạ càng làm cho Tả Lãnh Thiện nguy hiểm đứng lên.

Ngọc Nữ kiếm pháp!

Ngũ Độc bí truyền!

Dưới đài.

Nhạc Duyên ngạc nhiên nhìn qua Nhạc Bất Quần này thi triển đi ra võ công nhất thời trợn mắt há hốc mồm.

Ngạc nhiên không phải Ngũ Độc bí truyền, mà là này Ngọc Nữ kiếm pháp.

Cái môn này Cổ Mộ công phu tại sao sẽ ở Hoa Sơn?

Ngọc Nữ kiếm pháp rất không so với Ngũ Độc bí truyền, chính là Xích Luyện Tiên Tử vật phẩm riêng tư, hơn nữa Ngọc Nữ kiếm pháp là xuất từ Ngọc Nữ Tâm Kinh, đó là phái Cổ Mộ trấn phái * *. Hơn nữa trước mắt Nhạc Bất Quần thi triển kiếm pháp khiến cho Nhạc Duyên nhớ lại lúc trước Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ cùng một chỗ thi triển lúc, này Tiểu Long Nữ sử dụng nữ kiểu kiếm pháp.

Tung Sơn kiếm pháp thuộc về Đạo gia công phu, này Ngọc Nữ kiếm pháp thi triển ra chính là khắc chế. Kết hợp với Ngũ Độc bí truyền, Nhạc Bất Quần cũng là tại đây trong chốc lát đã là triệt để chiếm cứ thượng phong.

Phía dưới.

Bởi vì sắc trời vấn đề, nếu không phải nhãn lực thú vị tốt, hoặc là nội lực tốt, cúng tế đất trời trên đài tranh đấu đã là nhường đứng ở đàng xa người thấy không rõ lắm.

Đáng chết!

Trong nội tâm tức giận mắng một tiếng, Tả Lãnh Thiện tầm mắt quét mắt một vòng Nhạc Bất Quần này lãnh đạm cực kỳ tầm mắt, cũng là biết được người trước mắt

lại đối với chính mình nâng sát ý. Ngẫm lại cũng thế, tại nơi này triệt để hiển lộ Ngũ Độc thần chưởng công phu, như vậy liền đại biểu cho Hoa Sơn cùng phái Tung Sơn triệt để kết xuống tử thù.

Giết chết phái Tung Sơn Tam đại thái bảo cùng một hàng Tung Sơn, cũng đủ để nhường Tả Lãnh Thiện trong nội tâm đối với Nhạc Bất Quần sinh ra sát ý.

Mà Nhạc Bất Quần đồng dạng cũng là như thế.

Nguyên bản hắn còn không có nghĩ qua chính mình thi triển Ngũ Độc bí truyền công phu, chỉ là Tả Lãnh Thiện một ít tay hàn băng chân khí, điều này khiến cho Nhạc Bất Quần không thể không thi triển ra Xích Luyện thần chưởng mà đối kháng đối phương. Hàn băng chân khí lực sát thương khá lớn, đối kháng cái môn này chưởng pháp đồng dạng cần lực sát thương đồng dạng không nhỏ chưởng pháp.

Mà trước mắt Nhạc Bất Quần sở chưởng nắm công phu ở bên trong, chỉ có Xích Luyện thần chưởng mới có như thế năng lực.

Hừ!

Hảo một cái Nhạc Bất Quần!

Hảo một cái ngụy quân tử!

Cảm thấy đối với Nhạc Bất Quần hạ định nghĩa, Tả Lãnh Thiện trong nội tâm cười lạnh, thầm nghĩ ngươi nghĩ đánh chết ta cùng với cúng tế đất trời đài, cũng là không

chút nghĩ ngợi. Phải biết rằng nơi này chính là Tung Sơn, hơn nữa chỉ cần ta sống sót, vạch trần ra ngươi giết ta Tung Sơn diện mạo, nhìn ngươi Hoa Sơn có gì mà nói có thể nói.

Chỉ là cái này tâm tư mới vừa vặn mới mọc lên, đã thấy Nhạc Bất Quần trong khoảng thời gian ngắn rời khỏi thật xa, đồng thời còn hảo tâm nhắc tới một câu: “Tả huynh, cẩn thận!”

Đồng thời.

Thực sự nghe dưới đài Trùng Hư, Phương Chứng đợi một loạt Chưởng môn lên tiếng kinh hô cùng với chính mình môn phái kinh hô.

“Tả chưởng môn cẩn thận!”

“Chưởng môn cẩn thận!”

Ngạc nhiên ở bên trong, bởi vì thân thể bị độc thường xâm nhuộm duyên cớ, phản ứng trở nên hơi có chút chậm. Chỉ tại lúc này, lại nghe sau lưng mạnh mẽ hù dọa một mảnh tiếng hô, đột nhiên quay đầu, Tả Lãnh Thiện liền thấy cúng tế đất trời đài bên ngoài này vách núi chỗ một đạo hồng sắc Vân Đóa chợt thăng lên.

Lập tức không trung gập lại, cũng là trực tiếp hướng chính mình đánh tới.

Mảnh xem xét, ở nơi này là cái gì rặng mây đỏ, mà là một người mặc màu đỏ quần áo, mang theo màu đỏ mũ tuyệt sắc giai nhân.

Trong lúc vội vàng, Tả Lãnh Thiện bề bộn đưa tay đón đỡ.

Cũng đã là không kịp, đối phương thường tay vừa lộn, đã đi tới Tả Lãnh Thiện đỉnh đầu, ngọc thủ trực tiếp chụp được, trực tiếp kích tại Tả Lãnh Thiện Thiên Môn.

Thật nhanh!

Tả Lãnh Thiện chỉ tới kịp cảm thán một câu như vậy, liền nghe đầu mình cái cốt nghiền nát thanh âm.

Mà đồng thời, tại hồng y nữ tử đập Tả Lãnh Thiện một chưởng sau, bóng người càng lập loè trực tiếp đi đến Nhạc Bất Quần trước mặt, một chưởng đem đối phương cho đánh bay ra ngoài, cũng là người đã trên không trung bay ngược ra, bị thương nặng.

Sự tình đột biến.

Cũng là nhường tất cả mọi người trở tay không kịp.

Ngạc nhiên cùng xôn xao một mảnh.

Nhạc Duyên càng trợn mắt há hốc mồm, vấn đề này phát triển hoàn toàn vượt quá hắn đoán trước.

Vấn đề này…

Tại sao là như vậy?

Trước mắt cục diện, lại là không có người kịp phản ứng.

Chương 077 : Chân chính hạng mục (thượng)

Cuốn hai tiếu ngạo 077 chương chân chính hạng mục (thượng)

Phảng phất giống như một mảnh bầu trời tế rặng mây đỏ.

Giết Tả Lãnh Thiện, kích thương Nhạc Bất Quần.

Mà ở này hai cái động tác hoàn thành sau, tại trước mắt bao người, đạo này hồng sắc thân ảnh rốt cục dừng lại, đứng ở cúng tế đất trời trên đài.

Gió đêm quét.

Hơi lạnh gió đêm thổi đắc nhân tâm tóc lạnh, càng thổi bay đối phương một ít đầu tóc đen.

Toàn bộ Tung Sơn đỉnh núi, lúc này có nhân số đủ có mấy ngàn người, nhưng là không có người có thể nghĩ đến sẽ có người theo này vách núi vách đá dựng đứng lên thả người đi lên, dùng tuyệt thế khinh công cùng phong thái tại trước mắt bao người đánh chết mất Tả Lãnh Thiện, đả thương Nhạc Bất Quần.

Không ai có thể lường trước sự tình phát triển lại sẽ là như thế bộ dáng.

Dù là giờ phút này đối phương đã muốn đứng ở cúng tế

đất trời trên đài, nhưng giờ này khắc này mọi người hoàn toàn mộng, lại là không có người nào lên tiếng, tất cả mọi người là kinh ngạc nhìn trước mắt cái này Hồng Y hồng mạo tuyệt sắc giai nhân.

“…”

Nhạc Duyên đồng dạng ngạc nhiên.

Hắn cũng không ngờ rằng đối phương lại sẽ dùng cái này loại phương thức xuất hiện tại nơi này, nhưng là điểm này tuy nhiên làm cho người ta kinh ngạc, nhưng là nhường hắn càng thêm kinh ngạc là đối phương giờ khắc này thi triển đi ra khinh công lại bao hàm Hương Suất cùng Lục tiểu kê hai người khinh thân * *.

Nếu như nói trước kia Nhạc Duyên có thể biết rõ đối phương cùng mình có quan hệ, nhưng là trước mắt cũng là có thể biết được giữa hai người quan hệ xa xa không có đơn giản như vậy.

Bất quá trừ đó ra, chính là Nhạc Duyên có chút không biết rõ đối phương tại sao phải vào lúc này xuất hiện tại cúng tế đất trời đài.

Đang lúc Nhạc Duyên cũng là vẻ mặt ngạc nhiên thời điểm, lại nghe phái Tung Sơn hỗn loạn lên. Phái Tung Sơn lúc này lúc này mới nhớ tới tự mình Chưởng môn chết ở đối phương trên tay, lập tức ồn ào, trong đó mấy người càng ra tay hướng cúng tế đất trời đài mà đi.

Đồng thời.

Tại đám người bên ngoài, cũng có người hoảng sợ lên tiếng.

“Không tốt!”

“Ma Giáo giáo chúng vây sơn!”

Lời kia vừa thốt ra, lập tức đỉnh Thắng Quan đỉnh núi hoàn toàn hỗn loạn.

Điều này làm cho ở đây tất cả mọi người nhớ tới mấy chục năm trước Nhật Nguyệt thần giáo vây công Hoa Sơn sự tình, mà trước mắt đây là muốn nặng trả lời lúc trước sự tình, muốn đem chính đạo người một mẻ hốt gọn sao?

Không thể phủ nhận.

Tại đây thời khắc này, trong lòng mỗi người đều là dâng lên cái ý nghĩ này.

Cho dù là Nhạc Duyên cũng không khỏi được dâng lên cái này tâm tư, nhưng là trong chớp mắt hắn liền đem vấn đề này cho khu trục ra trong óc, hắn cảm thấy sự tình cũng không phải đơn giản như vậy.

Ở bên cạnh.

Định Dật sư thái mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên, lúc này nàng không biết mình là nên hỉ hay là nên tức giận tốt, với tư cách phái Hằng Sơn sinh tử cừu nhân Tả Lãnh Thiện chết tự nhiên là tốt, nhưng vấn đề là người ta là chết ở Ma Giáo chi trong tay người.

Thân phận đối phương, tuy nhiên không biết đến cùng gọi gì là, nhưng là phối hợp với vừa mới Ma Giáo vây sơn cử động, thực sự không khó dự đoán ra người trước mắt chính là là ma giáo người, hơn nữa liền này võ công này thân thủ tuyệt đối là không thấp.

Tại dưới tình huống như vậy, tuy nhiên Tả Lãnh Thiện cùng Nhạc Bất Quần giao phong trong đã muốn bị thương, rơi tại hạ phong, nhưng ở trở tay trong lúc đó liền bị đối phương đập lộn xộn Thiên Linh, cũng đã nói cho ở đây tất cả mọi người này quần áo màu đỏ giai nhân võ công sẽ là tại cái gì trình độ.

Tại Tung Sơn ra tay thời điểm, Phương Chứng đại sư cùng Trùng Hư đạo trưởng đợi chính đạo Chưởng môn thực sự ra tay, vô số người bắt đầu hướng cúng tế đất trời trên đài quần áo màu đỏ giai nhân công tới.

Duy nhất không có động thủ liền chỉ có phái Hằng Sơn, phái Hành Sơn còn có phái Hoa Sơn.

Hoa Sơn Nhạc Bất Quần bị thương, đổ ra bay trở về, nguyên bản Ninh Trung Tắc cùng Lệnh Hồ Xung hai người là chuẩn bị ra tay lại bị hắn cản lại, tầm mắt lộ ra vẻ cực kỳ ngưng trọng.

“Làm gì được đây?”

Ninh Trung Tắc nhẹ nhàng vì chính mình phu quân chà lau góc miệng dưới vết máu, nhỏ giọng hỏi.

“Không có gì đáng ngại!”

Lắc đầu, Nhạc Bất Quần cảm thụ lên thương thế, cũng không nặng, bất quá là lúc ấy đón một chưởng nội khí mãnh liệt, sặc ra máu mà thôi. Tầm mắt rơi vào này cúng tế đất trời trên đài còn tại cùng chính đạo nhân sĩ giao thủ quần áo màu đỏ giai nhân, cho dù là Nhạc Bất Quần trong mắt cũng hiển lộ ra kinh ngạc chi sắc.

Nữ nhân này võ công mạnh, trên giang hồ quả thực hiếm thấy.

Đối mặt hơn mười vị chính đạo Chưởng môn nhân sĩ vây công, đối phương dùng nhẹ nhàng cộng thêm cấp tốc bộ pháp triệt để trong đó dây dưa đứng lên, mỗi lần chân chính cùng nàng giao thủ bất quá một hai người. Chính đạo nhân sĩ chính là bởi vì quá nhiều, cũng là triệt để thi triển không ra tới.

“A!”

“Tay ta!”

“Đối phương có ám khí!”

“Mọi người cũng dùng ám khí, nhất định phải vây giết đối phương như thế!”

Hôn ám ở bên trong, ngân quang lóe lên, cũng là vô số ngân châm kích phía bay ra, lập tức trong tràng vô số người tại kêu thảm thiết.

Tầm mắt nhìn thấy trong tràng tình huống, Nhạc Bất Quần lúc này mới lên tiếng, đem Ngũ Nhạc kiếm phái

người chậm rãi tập hợp lại, đối phó đối phương. Cho dù là phái Tung Sơn người vào lúc này cũng muốn không nhiều lắm, chỉ có thể nghe vào tràng Nhạc Bất Quần mà nói, tới tiến hành an bài công kích.

“Không ổn!”

Tầm mắt nhìn đến đây, Nhạc Duyên trong nội tâm quýnh lên, cũng là xốc lên mặt nạ da người, bóng người lóe lên, hắn cũng ra tay.

Bất quá hắn ra tay đối tượng cũng không phải Dương cô nương, mà là những người khác, thân hình tại cái khác người sau lưng hiện lên, lập tức những người kia không khỏi thân thể mềm nhũn ngã vào lên. Hắn lấy cực nhanh tốc độ hướng bị vây công tuyệt sắc giai nhân tiến lên.

“…”

Nhạc Duyên động tác tự nhiên là bị Định Dật sư thái nhìn tại trong mắt, khi nàng chứng kiến Nhạc Duyên ra tay đối phó chính đạo nhân sĩ, mặc dù không có giết người, nhưng là điểm huyệt như vậy cách làm cũng là nhường Định Dật sư thái không khỏi thở dài một hơi.

Như vậy cách làm…

Triệt để chứng thực Nhạc Duyên thân phận —— Ma Giáo Giáo chủ!

Mà này hồng sắc giai nhân đoán chừng là Nhạc Duyên một cái trọng yếu người, đoán chừng là…

Điều này không khỏi làm cho người nghĩ như vậy.

“Nhạc đại ca!”

Nghi Lâm cũng là ngạc nhiên, nhìn qua Nhạc Duyên ra tay, tại tiểu ni cô trong nội tâm tràn đầy lo lắng. Thì thào tự nói ở bên trong, tiểu ni cô cũng là nhỏ giọng vì Nhạc Duyên niệm lên trải qua, cầu nâng Bồ Tát.

…

Trời sắc hôn ám.

Vốn là đến hoàng hôn lúc chạng vạng tối, lúc này trời sắc đã muốn mông lung đứng lên.

Trong mơ hồ, rất nhiều người chỉ có thể nhìn đến một ít đoàn đỏ ửng khắp nơi lăn tới lăn lui, cũng là chút nào bắt không được, điều này làm cho vô số chính đạo nhân sĩ trong nội tâm vô cùng biệt khuất.

Bùm!

Chính đang chuẩn bị ra tay đánh lén phái Thanh Thành Chưởng môn Dư Thương Hải chính muốn ra tay, nhưng không ngờ chính mình hậu bối mạnh mẽ trong một chưởng, lập tức một búng máu theo trong miệng sặc ra tới, quay đầu lại, liền trông thấy cái kia nhường hắn vô cùng tức giận bộ dáng.

“Ngươi đồ mất dạy!”

“Tại sao lại đánh ta?”

Dư Thương Hải lửa giận ứa ra ba trượng, tức giận trừng mắt Nhạc Duyên, nói: “Ta nhớ tới, ngươi là ma giáo Giáo chủ!”

“Ta đánh chính là ngươi cái này đồ mất dạy!”

Đồng dạng.

Nhạc Duyên trừng Dư Thương Hải một cái, cũng là thân hình lại lần nữa lập loè, đầu tiên là kẹp lấy đối phương trường kiếm, lập tức một chưởng đánh ra đi. Tại đối phương ngạc nhiên tầm mắt, trường kiếm bị Nhạc Duyên sinh sinh dùng ngón tay kẹp lấy, lập tức một chưởng vỗ vào đối phương ngực.

Lập tức.

Máu tươi văng khắp nơi ở bên trong, Dư Thương Hải bay rớt ra ngoài. Hơn nữa Dư Thương Hải tại Nhạc Duyên nhìn soi mói liền như vậy từ trung gian đứt gãy chia làm hai người, phân tán né ra tới.

“Ta… & *%!”

Dư Thương Hải như vậy biến hóa, nhường Nhạc Duyên nhất thời trở tay không kịp, hơn nữa tràng diện hỗn loạn cũng đã không tốt tiếp lấy ra tay.

Cho đến lúc này, ở đây những người khác mới phát hiện trong tràng còn có những người khác đối với chính mình này một phương ra tay, căn bản không phải này hồng y nữ tử một người.

“Cẩn thận!”

“Các vị đồng đạo, trong lúc này còn có Ma Giáo những người khác tại đánh lén!”

Phái Thanh Thành người vẫn không quên hô to, nhắc nhở những người khác chú ý.

Nhưng vấn đề là trước mắt không phải ban ngày, mà là đã là vào đêm thời gian, tại toàn bộ đỉnh núi đã muốn không thấy được mặt trời, chỉ có này tinh không tinh quang sáng quắc sinh huy. Tại đây một mảnh trong hỗn loạn, lại là nơi nào thấy rõ.

Lời kia vừa thốt ra, tràng diện lập tức hỗn loạn.

Thậm chí.

Trong hỗn loạn, có thật nhiều người lại làm cho tự giết lẫn nhau đứng lên.

May mắn có Phương Chứng đại sư, Trùng Hư đạo trưởng còn có Nhạc Bất Quần dưới sự nỗ lực, lúc này mới khiến cho này tự giết lẫn nhau không có đổi được khuếch tán ra, võ công thấp còn có một chút nữ cũng chạy ra đỉnh núi, tới đi ra bên ngoài, rời xa cúng tế đất trời đài.

Tại loại tình huống này, đám người lại không có phương pháp tốt chống lại đối phương, ngược lại khiến cho người ta chiếm chính mình phương hỗn loạn tiện nghi. Cuối cùng, đám người lại chậm rãi thối lui tới, trực tiếp

đem đối phương vây quanh ở cúng tế đất trời trên đài.

Tại một chưởng đả thương Dư Thương Hải sau, Nhạc Duyên thân ảnh lập tức hướng Dương cô nương phương hướng mà đi.

Đối với hắn mà nói, trước mắt nhất lo lắng hay là đối với phương tình huống.

Dù là đối phương là thời đại này Đông Phương Bất Bại, một thân công phu vô cùng kinh người, nhưng là ở đỉnh núi này vách đá dựng đứng, tại đây ngàn người vây công, phỏng chừng cũng sẽ không chiếm được nhiều ít chỗ tốt.

“Làm sao ngươi tới?”

Lo lắng câu hỏi đột nhiên tại quần áo màu đỏ nữ tử vang lên bên tai, có chút nghiêng người, nàng kinh hỉ phát hiện cũng là Nhạc Duyên từ trong đám người xông tới, đi đến cúng tế đất trời trên đài: “Nơi này thật sự là quá mức nguy hiểm!”

“Công tử tại đây!”

“Ta tự nhiên tại đây!”

Đón Nhạc Duyên tầm mắt, nàng có thể cảm nhận được đối phương trong tầm mắt lo lắng, cảm thấy vui vẻ, cũng là nhẹ nhàng vuốt cằm, đón Nhạc Duyên tầm mắt nói ra một câu như vậy mà nói.

“…”

Cảm thụ được trước mắt giai nhân này thâm tình tầm mắt, Nhạc Duyên cũng là tâm không khỏi khẽ run lên.

Dưới đài.

Có người mượn tinh quang nhìn rõ ràng Nhạc Duyên bộ dáng, lập tức hoảng sợ lên tiếng nói: “Không tốt, Ma Giáo Giáo chủ Nhạc Duyên cũng ở nơi đây!”

Tràng diện lại lần nữa xôn xao.

Trong đó chính đạo cầm đầu Phương Chứng đại sư cùng Trùng Hư đạo trưởng chậm rãi tiến lên, trong đó Trùng Hư đạo trưởng đánh một cái ấp sau, mở miệng hỏi: “Nhạc công tử, lão đạo nên xưng hô ngươi là Nhật Nguyệt thần giáo Giáo chủ hay là nên xưng hô ngươi vì Nhạc công tử?”

“Công tử cũng được!”

“Giáo chủ cũng có thể!”

Đón Trùng Hư đạo trưởng tầm mắt, Nhạc Duyên biết được trong lời nói của đối phương hàm nghĩa, chậm rãi xoay người, đi đến giai nhân trước mặt, đem đối phương ngăn ở phía sau, cười nói: “Sự tình đã muốn thành như vậy, lại cũng không cần nói cái khác!”

Nhạc Duyên lời nói rơi xuống, những người khác lại lần nữa một hồi xôn xao.

Nếu như nói lúc trước Tả Lãnh Thiện chỗ nói chẳng qua

là nhường mọi người có một ngoài ý muốn ấn tượng, nhưng là trước mắt cũng là bị người trong cuộc thừa nhận. Hai người này kết hợp lại đánh sâu vào, cũng là nhường đám người vô cùng ngạc nhiên.

Trong đó.

Đặc biệt phái Hằng Sơn cùng phái Hoa Sơn hai phái người trong trợn mắt há hốc mồm.

Nghi Lâm giờ phút này cũng hơi hơi giương miệng nhỏ, ngơ ngác nhìn xem đem này Hồng Y giai nhân ngăn ở phía sau Nhạc Duyên, trong nội tâm không khỏi càng phát lo lắng.

Nhạc đại ca tại sao có thể đủ thừa nhận…

Tiểu ni cô không có nghĩ qua này đang cùng tà chân chính khác nhau, tại nàng xem tới khác nhau bất quá là nhân tâm. Tại nhiều như vậy trong đám người, có lẽ chân chính có thể phân biệt ra được đang cùng tà chỉ có nàng cái này tâm tư tinh khiết rối tinh rối mù tiểu cô nương.

Trước mắt đang cùng tà, bất quá là đạo bất đồng.

“Vô Lượng Thiên Tôn!”

Trùng Hư đạo trưởng nghe vậy cũng là khe khẽ thở dài, cũng là làm một cái Đạo gia cấp bậc lễ nghĩa, hơi lẩm bẩm một tiếng: “Đáng tiếc! Nói thật lão đạo vẫn là rất nghĩ lại cùng nhạc Giáo chủ pha trà luận đạo.”

“A di đà Phật!”

Tiếp nhận Trùng Hư đạo trưởng mà nói, lên tiếng là Phương Chứng đại sư, hai tay hợp thành chữ thập ở bên trong, Phương Chứng đại sư tầm mắt rơi vào Nhạc Duyên trên người, Nhạc Duyên vừa mới nghiêng người đem này giết Tả Lãnh Thiện nữ tử ngăn ở phía sau, hắn hạng mục không cần nói cũng biết.

Bất quá dưới núi còn có Ma Giáo giáo chúng vây sơn, tại kết hợp cái này tình cảnh, bất luận kẻ nào cũng không khó tưởng tượng Nhạc Duyên này là nghĩ muốn đem trên núi chính đạo nhân sĩ một mẻ hốt gọn.

Chẳng lẽ lại này Nhạc Duyên thật muốn nhất thống giang hồ sao?

Đây cơ hồ là tất cả trong lòng người suy nghĩ.

Đương nhiên.

Thân là hồ Phương Chứng đại sư lại sẽ không nghĩ như vậy, trong lòng hắn một mực suy đoán Ma Giáo cử động như vậy đến tột cùng là vì cái gì. Này vây sơn tiêu diệt ở đây chính đạo nhân sĩ, chỉ sợ bất quá là bên cạnh mang.

Chương 078 : Chân chính hạng mục (hạ)

Cuốn hai tiếu ngạo 078 chương chân chính hạng mục (hạ)

Chân chính hạng mục…

Nhật Nguyệt thần giáo chân chính hạng mục đến tột cùng là cái gì.

Phương Chứng đại sư thân là hiện tại Bắc Đẩu võ lâm cấp nhân vật, kinh nghiệm nhiều ít giang hồ mưa gió. Nhìn sự tình, tự nhiên sẽ không giống người bình thường như vậy nông cạn.

Đầu tiên.

Phương Chứng đại sư cơ hồ liền đem chính mình thay vào đến Nhạc Duyên trên người, cũng là càng nghĩ một phen, không nghĩ ra cái gì cái khác hạng mục tới, ngược lại đem chính đạo nhân sĩ làm vằn thắn là hắn đồng dạng nghĩ ra được kết quả.

Có thể vấn đề chính là kết quả này nhường Phương Chứng đại sư cảm thấy ngoài ý muốn.

Tại có chút thời điểm, sự tình quá mức bình thường lại sẽ có vẻ không bình thường.

Không phải sự tình bản thân không bình thường, tựu là

nghĩ người không bình thường, ít nhất Phương Chứng đại sư sẽ không cho là chính mình không bình thường, như vậy tựu là chuyện này không bình thường.

Phải biết rằng Tung Sơn có thể là có thêm hai đại môn phái, Thiếu Lâm cùng phái Tung Sơn.

Hơn nữa trước mắt giang hồ tuyệt đại bộ phận chính đạo nhân sĩ đều tại nơi đây, Ma Giáo nghĩ muốn vây Sơn Tướng chính đạo nhân sĩ tại đỉnh Thắng Quan lên diệt trừ sạch sẽ, đây là vạn không được có thể. Không nói trước đỉnh Thắng Quan coi như là hiểm trở, thuộc về cái loại này khó công cái loại này, nói tiếp mặc dù là vây sơn tiến công lại cũng không phải thời gian ngắn có thể giải quyết.

Phong ba quá lớn, sẽ dẫn triều đình.

Mà quy mô quá nhỏ, như vậy chờ đợi Ma Giáo đem chỉ có thất bại.

Thiếu Lâm chỗ cách nơi này thật sự thân cận quá, hoàn toàn có thể trợ giúp nơi này. Mặc dù là Ma Giáo phân người đi Thiếu Lâm, nhưng là Phương Chứng đại sư thật cũng không làm sao lo lắng. Nhìn chung này không mấy năm qua, có thể công phá Thiếu Lâm sơn môn lại có mấy người?

Nghĩ tới phá sơn môn, Phương Chứng đại sư lập tức nhớ lại này tại trong điển tịch ghi lại sự tình.

Tại cuối thời nhà Nguyên thời điểm, này Thiếu Lâm còn tưởng là thật bị người phá qua sơn môn.

Còn đối phương chính là lúc trước Minh giáo, cũng ngay tại lúc này Nhật Nguyệt thần giáo.

Nghĩ đến đây, Phương Chứng đại sư mặt sắc cũng có một loại xám ngắt dấu hiệu, này Nhật Nguyệt thần giáo sẽ không phải là nghĩ lúc trước cử động a?

Bất quá dùng trước mắt Nhật Nguyệt thần giáo thực lực, nghĩ muốn phá Thiếu Lâm nhưng mà so với đã từng muốn khó.

Hít sâu một hơi.

Phương Chứng đại sư tầm mắt rơi vào Nhạc Duyên trên người, sau nửa ngày, này mới mở miệng nói ra: “Nhạc thí chủ, ngươi Nhật Nguyệt thần giáo đến tột cùng là đánh cái gì chủ ý? Nghĩ phải ở chỗ này bị diệt ta chính đạo nhân sĩ, lại là không thể nào!”

Bị diệt chính đạo nhân sĩ?

Nhạc Duyên lông mày nhíu lại, tại đây Tung Sơn bị diệt chính đạo nhân sĩ? Này cái đó người ngu ngốc mới có thể làm ra như vậy ngu ngốc cách làm? Nhạc Duyên không biết là sau lưng Dương cô nương sẽ như vậy tiến hành, ngược lại là đối phương là vì chính mình mà đến, ngược lại so với bị diệt chính đạo nhân sĩ điểm này càng làm cho người giá trị phải tin tưởng.

Đồng dạng.

Nhạc Duyên lại cũng cảm thấy hôm nay chuyện này

không có như vậy đơn giản.

Dùng thực lực của chính mình có thể từ bên trong này hỗn đi ra, nhưng là Dương cô nương hoàn toàn không cần phải tự mình lên núi, hơn nữa ra tay chiêu thứ nhất chính là bắn chết Tả Lãnh Thiện.

Cảm giác này…

Giống như là nàng là chuyên môn tới giết Tả Lãnh Thiện!

Trong chuyện này quái dị cảm chính đạo nhân sĩ có lẽ nghĩ mãi mà không rõ, dù sao bọn họ cũng không hiểu Dương cô nương thân phận, nhưng là Nhạc Duyên cũng là đầu tiên mắt cũng cảm giác được trong đó không ổn. Giết Tả Lãnh Thiện, người nào chỗ tốt lớn nhất?

Nhật Nguyệt thần giáo?

Này bất quá là bình thường, nguyên bản hai người trong lúc đó chính là đối địch quan hệ, giết Tả Lãnh Thiện bất quá là ra một hơi mà thôi, nhưng thì không cách nào triệt để tiễu trừ chính đạo mà nói, như vậy đối phương lại lần nữa đổi một cái làm chủ người, này cùng giết hay không cũng không có quá lớn quan hệ.

Như vậy giết Tả Lãnh Thiện đến tột cùng người nào chiếm nhất đại tiện nghi?

Càng nghĩ, Nhạc Duyên nghĩ đến một cái nhường hắn vô cùng người quen biết.

Đó chính là chính mình hậu nhân, trước mắt phái Hoa Sơn Chưởng môn Quân Tử Kiếm Nhạc Bất Quần.

Tả Lãnh Thiện vừa chết, hơn nữa Ngũ Nhạc tịnh phái sự tình đã muốn triệt để tiến hành xuống tới, lúc ấy chiến đấu tất cả mọi người có thể rõ ràng biết rõ Ngũ Nhạc tịnh phái dĩ nhiên là ván đã đóng thuyền sự tình. Hơn nữa lại lần nữa tăng thêm Ma Giáo lên núi tự mình sát hại Tả Lãnh Thiện, như vậy mặc dù là cùng Tả Lãnh Thiện chiến đấu mà khiến cho phái Tung Sơn lòng mang oán hận Nhạc Bất Quần lại cũng nhận được Tung Sơn người cung kính.

Có thể nói, này Ngũ Nhạc phái Chưởng môn vị trí Nhạc Bất Quần đã là ngồi vào chỗ của mình.

Hơn nữa là một ngồi xuống, liền không có bao nhiêu trở ngại.

Về phần những thứ kia vẫn tồn tại nho nhỏ trở ngại, đối với Nhạc Bất Quần mà nói lại bị cho là cái gì?

Trước mắt hắn thực lực mạnh mẽ, đang cùng Tả Lãnh Thiện một trận chiến trong có thể nghĩ, hơn nữa còn có một cái sẽ Tử Hà Thần Công cùng Độc Cô Cửu Kiếm đại đồ đệ Lệnh Hồ Xung, hơn nữa tu tập Ngũ Nhạc kiếm pháp Nhạc Linh San, còn có được xưng Ninh thị một kiếm Ninh Trung Tắc, trước mắt Hoa Sơn dĩ nhiên là Ngũ Nhạc trong thực lực cường đại nhất tồn tại.

Hơn nữa dùng này trong sơn động Ngũ Nhạc kiếm pháp làm mồi liệu, này Ngũ Nhạc tịnh phái đã là thành kết cục đã định.

Chỉ là Nhật Nguyệt thần giáo có tất yếu chuyên môn chen chân trong đó, trừ giết chết Tả Lãnh Thiện, thu hoạch một đống cừu hận bên ngoài, Nhạc Duyên căn bản liền nghĩ không ra Nhật Nguyệt thần giáo đến tột cùng có cái gì khác thu hoạch.

Không nên!

Cũng không đáng được nhúng tay trong đó.

Đây cũng là Nhật Nguyệt thần giáo căn bản, nhưng là trước mắt sự thật cũng là ngược lại.

Trừ phi…

Cân não nhanh quay ngược trở lại, Nhạc Duyên trong lòng phân tích lấy nguyên nhân trong đó đồng thời, lại cũng không có quên trước mắt những thứ này vây quanh mình cùng sau lưng giai nhân chính đạo nhân sĩ. Đón Phương Chứng đại sư tầm mắt, Nhạc Duyên cũng là cười, cười nói: “** Nguyệt thần dạy đến tột cùng lưng nhiều ít hắc oa ta không muốn nói, ta chẳng qua là cảm thấy này Tả Lãnh Thiện làm chết!”

“Phương Chứng đại sư chính là Thiếu Lâm chưởng môn, ta nghĩ dùng Phương Chứng đại sư thủ đoạn không nên khó biết được này gần nhất những năm gần đây trên giang hồ chỗ chuyện phát sinh, có bao nhiêu là ta thần giáo hành động? Thiếu Lâm cùng Võ Đang sở tác sở vi, ta cũng không ngốc!”

“Cạch dùng Ngũ Nhạc kiếm phái cùng ta dạy tranh đấu,

Thiếu Lâm Võ Đang chẳng lẽ lại là nghĩ muốn ngư ông đắc lợi?”

Hỏi lại mà nói trực tiếp ném ra ngoài, Nhạc Duyên cũng là đang suy tư nên như thế nào mang theo Dương cô nương chạy đi.

Này lên núi dễ dàng, xuống núi khó a!

Mượn này vách núi vách đá dựng đứng mà nói, lên đến tự nhiên tương đối nhẹ thả lỏng, nhưng là đi xuống mà nói…

“…”

Phương Chứng đại sư nghe vậy hơi sững sờ, cũng là thấp giọng niệm một câu Phật hiệu sau, nhưng trong lòng thì đôi mắt hạ Nhật Nguyệt thần giáo Giáo chủ vô cùng jǐng kính sợ đứng lên.

Đối phương một câu đạo ra bản thân cùng Trùng Hư đạo trưởng tâm tư, như vậy người trong giang hồ lên cực kỳ hiếm thấy.

Trên giang hồ, chân chính cùng Nhật Nguyệt thần giáo một mực tranh phong đều là Ngũ Nhạc kiếm phái, mà Thiếu Lâm Võ Đang còn có cái khác phái lại là chuyện gì đều không có tham dự, hay là tham dự cực nhỏ. Loại tình huống này, tại hữu tâm nhân trong mắt cũng là nhìn được đi ra.

Mà vào lúc này.

Phương Chứng đại sư thậm chí cảm giác được này phái Hoa Sơn phương hướng Chưởng môn Nhạc Bất Quần nhìn về phía mình cùng Trùng Hư đạo trưởng tầm mắt. Trừ Hoa Sơn bên ngoài, cái khác Ngũ Nhạc kiếm phái tầm mắt cũng không khỏi rơi vào trên thân hai người. Hiển nhiên, Nhạc Duyên những lời này phát ra nổi không ít ảnh hưởng.

Ngũ Nhạc kiếm phái người trong tỉ mỉ vừa nghĩ, phát hiện sự tình thật đúng là như thế.

Cho tới nay, cùng Ma Giáo tranh đấu cũng là bọn hắn.

Tuy nhiên Ngũ Nhạc cùng Ma Giáo có rất lớn cừu hận, nhưng là thân là võ lâm chính đạo {Thái Đẩu} Thiếu Lâm Võ Đang cũng là từ đầu đến cuối bất quá là ẩn núp ở phía sau, rất ít chính diện cùng Nhật Nguyệt thần giáo giao phong. Cho dù là bị Nhật Nguyệt thần giáo cướp đoạt Thái cực toàn kinh Võ Đang, có lớn như vậy cừu hận lại cũng là như thế lựa chọn.

Thiếu Lâm Võ Đang tại mưu đồ lấy cái gì?

Hay hoặc giả là này hai phái đến tột cùng đang sợ cái gì?

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người tại đây tâm tư phiền nhiễu, tất cả có chút suy nghĩ.

Bất quá cái ý nghĩ này cũng bất quá là số rất ít tư duy rõ nét người cân nhắc, mà tuyệt đại đa số người lại cũng không nghĩ như vậy.

Nhưng là sự thật lại không thể không nhất định.

Này trên giang hồ chân chính cùng Nhật Nguyệt thần giáo tranh đấu cũng là Ngũ Nhạc kiếm phái, về phần cái khác cũng khỏe. Mượn phái Nga Mi, Cái Bang mà nói, lẫn nhau trong lúc đó căn bản không tồn tại nhiều ít ma sát.

Ngũ Nhạc kiếm phái cùng Nhật Nguyệt thần giáo tranh đấu nguyên nhân căn bản đến tột cùng là cái gì? Là bởi vì cái gì lên, cũng là tất cả mọi người không biết được.

Chỉ là mọi người lẫn nhau chém giết qua nhiều năm như vậy, lẫn nhau trong lúc đó tồn tại cừu hận cũng là tồn tại.

Về phần lúc trước đến tột cùng là vì sao lên?

Cái này bên trong chân tướng, ai biết được?

Một bên.

Thân là phái Hoa Sơn Chưởng môn Nhạc Bất Quần cũng là mặt sắc yên tĩnh, bất quá chỉ là thỉnh thoảng hướng Phương Chứng cùng Trùng Hư rơi đi một đạo ngoài dự tính ánh mắt. Bất quá, hắn càng nhiều lực chú ý vẫn còn Nhạc Duyên cùng này quần áo màu đỏ trên người cô gái.

“Phụ thân!”

“Này hồng y nữ tử võ công thật cao!”

Lên tiếng là tránh ở sau lưng của hắn nữ nhi Nhạc Linh

San, nàng lúc trước lên đài tuy nhiên cùng phái Hành Sơn Chưởng môn Mạc Đại đấu một phen, nhưng đây chẳng qua là kiếm pháp mà thôi. Vừa mới hồng y nữ tử xuất hiện rồi đến ra tay cơ hồ đều là tại trong chớp mắt hoàn thành, lại quả thực nhường Nhạc Linh San kinh ngạc.

Từ nhỏ đến lớn, nàng là lần đầu tiên nhìn thấy lợi hại như thế người, hơn nữa còn là một nữ nhân, một cái dung mạo tuyệt mỹ nữ nhân.

Mặc dù là đã muốn học được Độc Cô Cửu Kiếm Lệnh Hồ Xung giờ phút này cũng là trong nội tâm vô cùng khẩn trương, đối phương này bày ra khinh thân quả thực làm cho người ta kinh ngạc cùng kinh sợ. Hắn cảm thấy, chính mình cho dù là Độc Cô Cửu Kiếm hết sức thi triển, phỏng chừng cũng không phải đối phương đối thủ.

Kiếm pháp tại cao siêu, nhưng là đánh không tới người ta lại có thể thế nào?

Phỏng chừng có thể là đối phương địch thủ, chỉ sợ chỉ có Phong Sư bá! Hơn nữa, càng làm cho không người nào không biết làm sao là này trên đài còn có một Nhạc Duyên, đối phương võ công đến tột cùng như thế nào nhưng cũng là không thấy nền tảng. Hai người kia sống chung một chỗ, điều này khiến cho mọi người ở đây không có mấy người dám tùy tiện tiến lên động thủ.

Nhạc Duyên đả bại phái Tung Sơn Tam đại thái bảo sự tình người giang hồ đã có vô số người nghe nói, đối phương đó là tùy ý phi thường.

Mà trước mắt này quần áo màu đỏ giai nhân càng làm cho người kinh sợ.

Tiện tay đánh lén đánh chết mất Tả Lãnh Thiện, một chưởng kích thương Nhạc Bất Quần, tại nhiều như vậy người vây công hạ vẫn làm cho vô số người bị thương hoặc tử vong năng lực càng làm cho người kinh ngạc.

Hai người cùng một chỗ mà nói…

Trên giang hồ không có có bất kỳ người dám vỗ nói đối mặt như vậy hai người có nắm chắc.

Không ai sẽ đi phủ nhận này cúng tế đất trời trên đài hai người võ công.

Trước mắt, tại ngăn cản dưới núi Nhật Nguyệt thần giáo giáo đồ tấn công núi thời điểm, còn muốn đem trước mắt hai người lưu lại đây cũng là tuyệt đại đa số người suy nghĩ.

Chỉ là có thể lưu lại trước mắt hai người sao?

Tầm mắt đảo qua trước mắt đám người, tuy nhiên trời sắc hôn ám, nhưng mượn tinh quang, Nhạc Duyên cũng là biết được những thứ này chính đạo nhân sĩ chần chờ. Hơn nữa theo Lâm Bình Chi thấy Điền Bá Quang chết ở bên trong, hắn biết rõ Tung Sơn có tên nỏ. Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên cũng là trong đầu sáng ngời, nhớ tới một cái biện pháp.

“Đi!”

Xoay người, Nhạc Duyên một bả kéo qua Dương cô nương.

Tay phải vừa ra lực, trực tiếp đem đối phương cho hướng bên vách núi vứt bay ra ngoài.

Đồng thời.

Nhạc Duyên người cũng mạnh mẽ nhảy lên tới, dùng càng rất nhanh bay đến giai nhân phía trên, trong chốc lát hai người hai mặt tương đối, chính giữa vẻn vẹn cách hơn tấc, hai người đều có thể đủ nghe vậy đối phương tiếng hít thở, cảm nhận được người trước mắt nhiệt độ cơ thể.

Ngửi ngửi này nhàn nhạt mùi thơm của cơ thể, Nhạc Duyên hai mắt nhíu lại, nói ra: “Chuẩn bị… Ách.”

Gật gật đầu, Dương cô nương tựa hồ là biết rõ sắp phát sinh cái gì, một đôi mị nhãn trong lóe ra là một cổ đã lâu vui sướng. Này tình huống nhường Nhạc Duyên không khỏi sững sờ, chẳng lẽ mình cùng đối phương đạt tới không cần nói chuyện, gần kề hai cái ánh mắt liền có thể hiểu bước?

Trong suy nghĩ, Nhạc Duyên một nắm chặt đối phương ngọc thủ, một dùng sức, lại lần nữa đem đối phương vứt bay ra ngoài, mà đồng thời hắn cũng bị đối phương mang theo lực đạo cho kéo qua đi.

Gió đêm nhẹ phẩy.

Tinh quang lóng lánh ở bên trong, một thân này hồng

bào trên không trung phất phới.

Một nam một nữ hai người liền như vậy tại trước mắt bao người như vậy lẫn nhau mượn lực, dùng một bộ kỳ lạ cặp người khinh công biến mất tại vách núi.

Phảng phất giống như thần tiên quyến lữ!

Tự mình lưu lại một nhiều người chính đạo nhân sĩ trợn mắt há hốc mồm.

Chương 079 : Bởi vì Nhạc mà lên (thượng)

Cuốn hai tiếu ngạo 079 chương bởi vì nhạc mà dậy (thượng)

Tinh quang rải rác.

Chân núi.

Nhạc Duyên an tĩnh tọa, trên tay cành khô tùy ý khuấy động lấy trước mắt đống lửa. Ánh lửa chiếu rọi ở bên trong, soi sáng ra Nhạc Duyên này như có điều suy nghĩ mặt.

Ở trước mặt hắn.

Thì là ngồi ngay ngắn quần áo màu đỏ họ Dương nữ tử, lúc này giai nhân chỉ là tầm mắt kinh ngạc, tầm mắt một mực rơi vào này sáng quắc trong ngọn lửa.

Hồi lâu.

Nhạc Duyên quét mắt một vòng này đã muốn triệt để đêm đen ngày qua khoảng không, nhìn xem không trung đầy sao, cũng là lên tiếng, nói: “Dương cô nương, như vậy thời gian dài ta còn không biết hiểu cô nương ngươi danh tự, cũng là đường đột, không biết cô nương ngươi tục danh…”

Nói thật, Nhạc Duyên nhắc tới nâng cái này hắn bản

thân mình đã cảm thấy có chút xấu hổ, một cái cùng mình có chút người quen biết, bản thân lại không biết đối phương, điểm này đổi lại bất luận kẻ nào tới đây đều cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Thời gian dài như vậy, lại chỉ biết là đối phương họ Dương.

Nhạc Duyên cũng không thể một mực sủa người ta Dương cô nương a?

"…"

Nghe được Nhạc Duyên vấn đề, Dương cô nương chậm rãi ngẩng đầu, tại ánh lửa chiếu rọi xuống, nàng này tuyệt mỹ trên khuôn mặt sinh ra một tia thần bí Quang Huy. Nhạc Duyên vấn đề, nhường Dương cô nương rất là ai oán. Nhìn qua Nhạc Duyên tầm mắt lộ ra vẻ cực kỳ u oán, lại là không có lên tiếng trả lời ý tứ.

"…"

Nhạc Duyên đồng dạng cảm nhận được trước mắt giai nhân tầm mắt, cái loại này u oán tầm mắt nhường hắn có chút bất đắc dĩ.

Thật lâu.

Dương cô nương lên tiếng, lười biếng cây dâu mắt tại trong ngọn lửa mang lên một loại khác hương vị.

"Niệm Tích!"

“Ta gọi là Dương Niệm Tích!”

Nói ra tục danh, Dương cô nương cũng không có do đó chấm dứt, ngược lại là dùng một loại cảm thán ngữ khí thở dài: “Công tử, quả nhiên quên quá nhiều đồ vật này nọ!”

Dương Niệm Tích!

Nhạc Duyên lại là không để ý đến đối phương mặt sau câu nói kia, mà là nỉ non lấy lẩm bẩm đối phương danh tự.

Hồi lâu.

Tầm mắt rơi vào Dương Niệm Tích trên mặt, Nhạc Duyên tỉ mỉ quan sát đến đối phương bộ dáng, từ đối phương đầu lông mày trong cũng là nhìn ra này làm cho mình thân ảnh quen thuộc, cảm thấy thở dài, cũng là triệt để khẳng định trước mắt nữ tử thân phận chân chính.

“Niệm Tích!”

“Thì ra là thế!”

Cảm thấy run lên, Nhạc Duyên cũng là hiểu rõ cái này tục danh hàm nghĩa.

Trong khoảng thời gian ngắn, cũng là lâm vào trầm mặc.

Nhạc Duyên phát hiện mình có chút hối hận, hối hận hỏi đáp phương tục danh, bởi vì khi hắn biết rõ đối phương

danh tự sau, Nhạc Duyên lại phát hiện mình trong khoảng thời gian ngắn lại không biết nên như thế nào đi kế tiếp mà nói. Mạt, Nhạc Duyên chỉ đành phải nói sang chuyện khác, nói đến phương diện khác.

“Dương cô nương…”

Xưng hô này vừa ra cửa, Nhạc Duyên thanh âm liền bị đối phương cắt đứt. Lười biếng trong này mang theo vui vẻ tầm mắt rơi vào Nhạc Duyên trên mặt, bất quá này u oán ý Nhạc Duyên mặc dù là không trợn mắt nhìn rồi lại có thể cảm thụ đi ra.

“Công tử trước kia cũng không phải là như vậy bảo ta!”

Vừa nghe lời này Nhạc Duyên đối với chưa đến chính mình sở tác sở vi quả thực bất đắc dĩ, đây không phải vũng hố hiện tại chính mình a! Trong nội tâm bất đắc dĩ, cũng là lập tức thay đổi chính mình xưng hô, dù sao đối phương liền Giáo chủ vị đều có thể cho mình, này còn cần muốn nói gì đâu này?

“Niệm Tích, ngươi cùng phái Hoa Sơn rất quen thuộc?”

Ngẩng đầu, Nhạc Duyên tầm mắt đón giai nhân tầm mắt, chậm rãi hỏi ra trong lòng mình suy nghĩ.

“…”

Dương Niệm Tích nghe vậy không khỏi sững sờ, lập tức trầm mặc xuống, lại là không nói gì. Bất quá như vậy trầm mặc cũng là nói cho Nhạc Duyên này chân chính đáp án. Cái này vốn Đông Phương giáo chủ quả thật

cùng phái Hoa Sơn rất quen thuộc.

“Hôm nay ngươi giết chết Tả Lãnh Thiện càng nhiều là vì nhường Nhạc Bất Quần triệt để ngồi vững vàng Ngũ Nhạc phái chức chưởng môn a!”

Thấy quần áo màu đỏ giai nhân không nói lời nào nữa, Nhạc Duyên lại là không có đình chỉ nói chuyện, mà là chậm rãi nói ra bản thân đoạn đường này tới suy đoán, “Nếu không mà nói, hôm nay cử động như vậy đối với thần giáo mà nói cũng không đáng!”

Nhật Nguyệt thần giáo là nội đấu, nhưng là chính đạo trong đó đồng dạng nội đấu.

“Ha ha…”

Dương Niệm Tích cười, này quần áo màu đỏ, này Hồng Y cũng theo đối phương ngọc thủ nhẹ nhàng che miệng động tác rung động đứng lên, mang theo một thân khác mị lực. Sau nửa ngày, nụ cười ngừng ngăn trở, nàng tầm mắt thực sự lộ ra vẻ nghiêm túc đứng lên, đón Nhạc Duyên tầm mắt, tán thán nói: “Công tử quả thật là thông tuệ bộ dáng! Chỉ bằng vào những thứ này cũng đã có thể biết được hôm nay thần giáo cử động lần này chân thật hạng mục!”

“Vâng!”

Gật gật đầu, Dương Niệm Tích chậm rãi vươn ngọc thủ, tựa hồ nghĩ muốn đào một bả này lóng lánh ánh lửa, đem nắm trong tay, nhẹ nhàng xoa bóp, này mới mở miệng tiếp tục nói: “Quân Tử Kiếm nhưng mà cùng ta rất

quen thuộc!”

“Thiên hạ này gian trừ ta bên ngoài, không có vài người biết được!”

Đối mặt Nhạc Duyên tầm mắt, Dương Niệm Tích cũng là ngay mặt thừa nhận chính mình nhận thức phái Hoa Sơn Chưởng môn Nhạc Bất Quần.

Một nghe đến đó Nhạc Duyên cũng là đổ ra hít một hơi, nếu như là nói đến đây, Nhật Nguyệt thần giáo người đã sớm cùng mình hậu nhân quen như vậy tất mà nói, như vậy song phương như vậy đến tột cùng là vì cái gì? Bởi vậy có thể thấy được, sự tình chỉ sợ không phải nguyên bản đơn giản như vậy.

“Công tử cũng biết này Ngũ Nhạc kiếm phái cùng Nhật Nguyệt thần giáo mâu thuẫn tranh đấu, kỳ thật vẫn là diễn trò!”

Thấy Nhạc Duyên này chau mày bộ dáng, Dương Niệm Tích ha ha cười, rất là vui vẻ, tựa hồ là rất ưa thích này Nhạc Duyên nhíu mày bộ dáng. Nhưng là nàng cũng không có do đó chấm dứt, ngược lại là nói ra mặt khác một kiện nhường Nhạc Duyên ngạc nhiên không hiểu sự tình.

“Đáng tiếc là, thời gian dài như vậy tới, này bộ hí kịch cũng là phát triển trở thành chân thật tranh đấu! Bất quá cũng tốt, chỉ có chân thật mới có thể để cho người an tâm!”

“Ha ha, những chuyện này đều là do Nhạc công tử lên!”

Nói đến đây, Dương Niệm Tích hai tay chống lấy cái cằm, cũng là đột ngột biểu hiện ra một loại tiểu nữ nhi tư thái, khẽ cười nói: “Công tử nhưng mà đem ngươi hậu nhân hại thảm!”

Này vừa nói một câu, lập tức nhường Nhạc Duyên trong nội tâm càng kinh hãi hơn.

Cùng lúc đó.

Nguyên bản vây sơn Ma Giáo giáo chúng đang cùng chính đạo nhân sĩ tại đỉnh Thắng Quan sườn núi giao phong sau một hồi, này mới chậm rãi thối lui. Tuy nhiên thối lui, nhưng là vẫn cho ở đây chính đạo nhân sĩ thật lớn sát thương, này trong khoảng thời gian ngắn, song phương lại đã có mấy trăm người thương vong.

Mà trong chuyện này, Ngũ Nhạc kiếm phái cũng là tốt hơn quá nhiều, chết người nhiều nhất bất quá là phái Tung Sơn, nhân vật lớn nhất cũng chỉ là phái Tung Sơn Chưởng môn Tả Lãnh Thiện.

Tại phái Hoa Sơn Chưởng môn, tân nhậm Ngũ Nhạc kiếm phái Chưởng môn Nhạc Bất Quần dưới sự dẫn dắt, Ngũ Nhạc đổ ra là không có bị bao nhiêu tổn thương, ngược lại là bức lui Ma Giáo, điều này khiến cho nội bộ không khỏi ngưng tụ. Trừ bỏ phái Tung Sơn cùng những thứ kia cùng phái Tung Sơn đi thân cận quá người một mực rất có phê bình kín đáo, nhưng là cái khác bốn phái cũng là đối với Nhạc Bất Quần trở thành Ngũ Nhạc kiếm phái Chưởng môn cũng không có bao nhiêu phản đối tâm tình.

Phái Hằng Sơn như thế, là vì Định Dật sư thái đối với Tung Sơn phẫn hận, trước mắt Nhạc Bất Quần trở thành Ngũ Nhạc kiếm phái Chưởng môn, Định Dật sư thái đổ ra cảm thấy còn có thể. Ít nhất Nhạc Bất Quần so với Tả Lãnh Thiện tốt hơn quá nhiều đúng không?

Mà phái Hành Sơn đồng dạng đối với Nhạc Bất Quần trở thành Chưởng môn cầm khẳng định thái độ, Nhạc Bất Quần tại Lưu Chính Phong nhi tử trên sự tình xử lý tình huống khiến cho phái Hành Sơn cao thấp đối với phái Hoa Sơn đều có không sai ấn tượng.

Phái Thái Sơn…

Nguyên bản Thiên Môn đạo trưởng chết khiến cho trong đó rất nhiều người rất là phẫn hận, trước mắt như vậy cục diện ngược lại là Nhạc Bất Quần là nhất nhân tuyển tốt.

Về phần có người phủ nhận Ngũ Nhạc tịnh phái, đổ ra là không có.

Bởi vì vì mọi người cũng nhìn ra được, này Ngũ Nhạc tịnh phái đã thành sự thật, hơn nữa phái Hoa Sơn Chưởng môn đã dám vào lúc này đả bại Tả Lãnh Thiện, đoạt được chức chưởng môn, hắn ẩn nhẫn thật ra khiến vô số người kinh hãi.

Một phen náo nhiệt cộng thêm ồn ào.

Toàn bộ Tung Sơn bề bộn thành rối loạn.

Đối lập nâng phái Tung Sơn ưu thương, phái Hoa Sơn cao thấp nhưng đều là vui sướng. Trong đó thân là Nhạc Bất Quần nữ nhi cùng con rể kiêm đại đồ đệ Nhạc Linh San cùng Lệnh Hồ Xung hai người càng có chút cao hứng.

Đối với bọn hắn mà nói, Hoa Sơn coi như là quật khởi.

Tuy nhiên từ hôm nay trở đi không còn có phái Hoa Sơn cái này xưng hô.

Mà ở quần hùng chú mục, Nhạc Bất Quần triệt để biểu hiện ra ra cổ tay hắn, liên tiêu đái đả, một phen sờ chút, toàn bộ Ngũ Nhạc kiếm phái cơ hồ bị hắn vặn vì một cổ dây thừng, bất quá là tại trong chớp mắt, trên cơ bản liền bị Nhạc Bất Quần nắm giữ đại cục.

Đương nhiên, triệt để khống chế Ngũ Nhạc kiếm phái này còn sớm, còn cần phải thời gian.

Đối với hắn mà nói những thứ này cũng không thành vấn đề.

Gian phòng.

Nhạc Bất Quần đã muốn thay nguyên bản vì Tả Lãnh Thiện chuẩn bị Ngũ Nhạc kiếm phái Chưởng môn quần áo, cả người hắn chính ở trong phòng tự mình nhưng mà đứng, ngơ ngác nhìn trước mắt gương đồng.

Hồi lâu.

Một đạo rất nhỏ tiếng vang đột ngột ở sau lưng vang lên.

Tựa hồ là đã sớm biết được người đến là ai, Nhạc Bất Quần không quay đầu lại, chỉ là dùng một loại lạnh nhạt ngữ khí nói ra: “Hôm nay sự tình, quý giáo giúp đại ân! Nhạc mỗ tại đây tạ ơn!”

“Chưởng môn không cần khách khí!”

“Tất cả mọi người là người một nhà!”

Nói đến đây, người tới thì tiếp tục hỏi: “Như vậy Chưởng môn kế tiếp chuẩn bị làm thế nào?”

“Đợi!”

Nhạc Bất Quần chậm rãi xoay người, tầm mắt hướng về tới trên thân người, mở miệng nói ra bản thân ý kiến, chỉ có một chữ mà thôi.

“Đợi?”

Người tới rất là mê hoặc, kinh ngạc nói: “Tại sao là đợi?”

“Ha ha…”

Nghe lấy người trước mắt mê hoặc, Nhạc Bất Quần cười, tay phải nhẹ nhàng sờ chút hạ ống tay áo, lúc này mới giải thích nói: “Chờ ta sửa sang lại tốt Ngũ Nhạc kiếm phái, chờ ta tiếp tục cùng quý giáo tranh đấu! Như vậy, mới có thể để cho những người khác an tâm đúng không?” Nói đến đây, Nhạc Bất Quần ngón tay hướng đỉnh đầu chỉa chỉa.

“Chưởng môn quả nhiên giỏi tính toán!”

Tới trong lòng người sợ hãi than, lại không phải không thừa nhận đây là một loại phương pháp, nhưng là ở trong mắt hắn xem ra, như vậy vì tránh quá mức yếu thế, này mới mở miệng nói ra: “Chỉ là của ta dạy nhưng mà vì thế chuẩn bị lâu ngày, đến lúc đó chỉ cần đại kỳ vung lên, liền có thể lập tức tịch quyển thiên hạ!”

“…”

Lắc đầu, Nhạc Bất Quần đối với đối phương cử động cầm phản đối thái độ, rồi mới lên tiếng: “Cho dù là quý giáo được đến Thanh Y Lâu bọn họ trợ giúp, nhưng là tại đại nghĩa lên cuối cùng kém một bậc. Mặc dù là ta đại biểu Nhạc gia, lại cũng không phải đã từng thời điểm!”

“Hơn nữa chính đạo cũng không thể một mực khinh thường a!”

“Trước mắt Ngũ Nhạc cùng Nhật Nguyệt tranh đấu không phải là những người kia chỗ hi vọng sao?”

“Nếu không mà nói chúng ta Ngũ Nhạc kiếm phái trên cơ bản đều là Đạo gia môn phái, không phải đạo môn nhưng cũng là Đạo gia công phu, nếu không mà nói làm sao sẽ xuất hiện một cái Phật gia Hằng Sơn? Phải biết rằng Hằng Sơn lúc trước nhưng mà ta đạo nhà thánh a!”

“Kia bang tử đánh thiên hạ đại nghĩa nữ nhân, tuy nhiên hiện tại các nàng ẩn nấp đứng lên, nhưng mà một mực hi vọng ta Nhạc gia chỗ đại biểu thế lực tự giết lẫn nhau!”

“Chuyển cáo Dương cô nương, nói ta cầm phản đối thái độ, như vậy vội vàng xác xuất thành công quá nhỏ, cần đợi một cái cũng đủ thời cơ! Cũng đủ lớn nghĩa!”

Người tới nghe lời này cũng như có điều suy nghĩ, lúc này mới mượn hỏi: “Không biết Chưởng môn chỗ nói thời cơ là…”

“Đợi cháu của ta sinh ra!”

“Bình Nam Vương chỗ đó, liền thì là dựa vào các ngươi!”

Nói xong, người tới nghe rõ ràng ý tứ này liền khom người trở ra, mà Nhạc Bất Quần thực sự tùy theo đẩy cửa phòng ra mang theo vẻ mặt tươi cười mà đi.

Thiên hạ này trầm tĩnh quá lâu!

Thuộc về tại chúng ta Nhạc gia, ta Nhạc gia người cuối cùng sẽ từ từ từng chút từng chút đoạt lại!

Ta Hoa Sơn Nhạc gia, cũng sẽ không lại bị bức phải liền tổ tiên thân phận cũng không dám thừa nhận!

Hôn ám ở bên trong, Nhạc Bất Quần tầm mắt lóng lánh lấy chướng mắt sạch, cơ hồ tựa như này tia chớp, cấp cho này hắc ám không trung mang đến một mảnh đâm người hào quang

Chương 080 : Bởi vì Nhạc mà lên (hạ)

Cuốn hai tiếu ngạo 080 chương bởi vì nhạc mà dậy (hạ)

Tung Sơn.

Đỉnh Thắng Quan.

Tuy nhiên kinh nghiệm một chút tai nạn, nhưng là tại Nhạc Bất Quần dưới sự dẫn dắt tốn hao không nhỏ giá phải trả đem Ma Giáo người đánh lui sau, lại coi như là đáng giá nhường đám người vui sướng sự tình.

Thân là người giang hồ, mặc dù là trải qua tại đao kiếm đổ máu ngày tử, nhưng là không người nào nguyện ý đi tìm chết.

Tánh mạng.

Đối với bất luận kẻ nào mà nói đều là bảo vật quý.

Lại càng không cần phải nói là cho tới nay coi như là tiếc mạng chính đạo nhân sĩ.

Cho dù là phái Tung Sơn tại kinh nghiệm Chưởng môn bị giết, nhưng là trước mắt Tung Sơn người lại cũng chỉ có thể cưỡng chế nhịn xuống. Dù sao, theo bọn hắn nghĩ, dùng Nhạc Bất Quần võ công nghĩ muốn giết hại Tả Lãnh Thiện này là không thể nào, dù là tại lúc ấy Tả

Lãnh Thiện đã muốn rơi xuống hạ phong.

Cho nên, phái Tung Sơn cừu hận cũng là một mực rơi vào Ma Giáo trên người.

Đương nhiên, phái Tung Sơn người cũng có người đem cừu hận này liên lụy đến Nhạc Bất Quần trên người, chỉ là tại trước mắt lại là không người nào dám nói cái gì.

Không nói trước Nhạc Bất Quần hiện tại võ công, chỉ cần liền đối phương có thể ẩn nhẫn đến cái này thời cơ, nhất cử bộc phát ra thực lực chân chánh, đoạt được Ngũ Nhạc kiếm phái chức chưởng môn, chỉ là phần này ẩn nhẫn cũng đủ để nhường bất luận kẻ nào không thể coi thường.

Nhạc Bất Quần đoạt được chức chưởng môn, cho dù là Thiếu Lâm Phương Chứng đại sư cùng Võ Đang Trùng Hư đạo trưởng hai người cũng là cảm thấy kinh ngạc.

Kinh ngạc đối phương ẩn nhẫn, cũng kinh ngạc đối phương thủ đoạn.

Hai người trong đám người liếc mắt nhìn nhau, nhưng trong lòng thì ẩn ẩn có jǐng kính sợ.

Ai biết sau này này Nhạc Bất Quần đến tột cùng sẽ làm sao thao túng Ngũ Nhạc kiếm phái, mà cá phái Hoa Sơn Quân Tử Kiếm hiển nhiên hắn thủ đoạn không thể so với Tả Lãnh Thiện phải kém, có lẽ đối phương không có Tả Lãnh Thiện như vậy làm việc kiêng kị, nhưng là hắn thủ đoạn thì là muốn ôn hòa nhiều.

Nhưng là trên giang hồ, rất nhiều người sợ không phải không kiêng nể gì cả, mà là loại này ẩn ẩn như nước chảy bình thường thủ đoạn.

Sẽ cho người trong lúc vô tình lâm vào trong đó, cuối cùng rơi vào một cái bất đắc dĩ tràng.

Trước mắt.

Này Ngũ Nhạc kiếm phái Chưởng môn, tại hai người xem ra đây cũng là Nhạc Bất Quần hái quả đào.

Trong suy tư, Phương Chứng đại sư cùng Trùng Hư đạo trưởng cũng cảm giác mình sau này muốn nặng mới cân nhắc cùng Ngũ Nhạc kiếm phái quan hệ, nhất là Hoa Sơn Quân Tử Kiếm Nhạc Bất Quần quan hệ.

Hoa Sơn chính là là Toàn Chân truyền thừa…

Chẳng lẽ lại sau này Nhạc Bất Quần nghĩ muốn khôi phục Toàn Chân đệ nhất thiên hạ đại phái thân phận?

Như vậy kết quả hai người không thể không đi thi lo.

Tại Toàn Chân đoạn thời gian kia, cho dù là Thiếu Lâm đối mặt Toàn Chân cũng không khỏi không cúi đầu xuống. Khi đó Toàn Chân có thể cùng Cái Bang gộp lại thiên hạ lớn nhất phái.

Chỉ là Phương Chứng đại sư cùng Trùng Hư đạo trưởng cho dù là dù thế nào nghĩ, nhưng cũng là không có suy đoán Nhạc Bất Quần chân chính truy cầu là cái gì, này Ngũ Nhạc tịnh phái chỉ là mới là chân chính bắt đầu. Kế

tiếp sự tình mới là trọng yếu nhất.

Vì thế.

Tại Nhạc Bất Quần đi ra sau, an ủi một chút phái Tung Sơn đám người, đối với Tả Lãnh Thiện chết đi tỏ vẻ một phen thương tiếc, đang tại đám người trước mặt quyết định muốn dẫn theo Ngũ Nhạc kiếm phái cùng Nhật Nguyệt thần giáo không chết không ngớt sau. Nhạc Bất Quần lúc này mới cùng mình phu nhân Ninh Trung Tắc bắt đầu thương lượng nâng nữ nhi của mình cùng Lệnh Hồ Xung hôn sự tới.

Đến lúc đó hai đồ vừa kết hợp, cũng là song hỷ lâm môn.

Không nói trước giờ phút này Tung Sơn chuyện phát sinh, mà này chậm rãi thối lui Nhật Nguyệt thần giáo giáo chúng cũng đã là tứ tán ra, bắt đầu hướng chính mình giáo phái chỗ trong phạm vi thế lực thối lui.

Tại ngoài mấy chục dặm một chỗ thị trấn nhỏ lên.

Lam Phượng Hoàng, Lâm Bình Chi còn có Khúc Phi Yên ba người chính là sống ở chỗ này, nơi này tụ tập rất nhiều trong giáo nhân sĩ.

Nhìn qua những thứ kia mặc đồng dạng quần áo, sau lưng ấn lấy Nhật Nguyệt đồ án giáo đồ, Lâm Bình Chi cũng là ẩn ẩn cảm nhận được một cổ đặc biệt hương vị. Không như một loại chính đạo võ lâm nhân sĩ, trước mắt những thứ này giáo chúng không nói lời nào, bảo trì rất là nghiêm túc yên tĩnh.

Xa xa nhìn lại, khiến cho Lâm Bình Chi tưởng nhìn thấy quân đội.

“…”

Tầm mắt theo những thứ kia giáo chúng trên người thu hồi, Lâm Bình Chi nuốt vài ngụm nước miếng, nhỏ giọng hỏi Lam Phượng Hoàng nói: “Bọn họ đây là đang làm gì đó?”

“Không biết!”

Đồng dạng, Lam Phượng Hoàng cũng rất là ngoài ý muốn, nàng cũng không ngờ rằng sẽ ở chỗ này trong tiểu trấn tụ tập nhiều người như vậy, hơn nữa một ít phó võ trang đầy đủ bộ dáng, tựa hồ là nghĩ muốn vây công chính đạo cảm giác. Hơn nữa, trước mắt những thứ này cùng Lam Phượng Hoàng trước kia nhìn thấy giáo chúng cũng có chút bất đồng.

Không chỉ có là thật nhiều vũ khí, hơn nữa cũng so với cái khác giang hồ nhân sĩ chỉnh tề nghiêm túc nhiều.

Xa xa không phải bình thường giang hồ nhân sĩ có khả năng so với.

Thậm chí.

Lam Phượng Hoàng còn phát hiện tại đám người kia trên người còn có chứa xinh xắn cung nỏ.

Trừ bỏ một chuyến này thân mặc hắc y giáo chúng bên

ngoài, tại đây chỗ trấn nhỏ vẫn tồn tại một đám số ít mặc ngân bạch sắc mang theo mũ trùm đầu, thân treo loan đao, che mặt kỳ lạ giáo chúng. Này bức cách ăn mặc cùng Nhạc Duyên một thân này dị vực phong vị Giáo chủ trang phục có chút tương tự, bất đồng duy nhất là bọn hắn cũng chỉ là bạc sắc, không có Nhạc Duyên này trên quần áo nhạt kim chỗ làm đẹp.

Hơn nữa đoàn người này cùng những thứ kia hắc y giáo chúng bất đồng, bọn họ chỗ nhìn hướng người tầm mắt cơ hồ là không có có bất kỳ sinh sắc. Nhìn người, giống như là đang nhìn một đạo đợi làm thịt heo dê, toàn thân cũng mang theo một tia tử khí.

Gần kề chỉ là một mắt, liền nhìn đến Lam Phượng Hoàng, Lâm Bình Chi cùng Khúc Phi Yên ba người không khỏi hít sâu một hơi, thấy lạnh cả người theo đuôi xương cụt trực tiếp bốc lên trên đầu da.

“Những người này! ! !”

Hai hàng lông mày cơ hồ vo thành một nắm, Lam Phượng Hoàng dùng chỉ có mình có thể nghe thấy thanh âm nhỏ giọng thì thào lẩm bẩm: “Những người này không giống như là trong giáo người! Nhưng là này một thân giả dạng cũng là cùng Nhạc công tử một thân này Giáo chủ phục sức cơ hồ là giống như đúc!”

“Đây tột cùng là chuyện gì xảy ra?”

Chứng kiến đám người kia, Lam Phượng Hoàng trong nội tâm lập tức toát ra đám người kia hoàn toàn là Lãnh Huyết Sát Thủ cảm giác, bọn này tuy nhiên quần áo

thoạt nhìn hoa lệ, rất có dị vực phong vị. Nhưng là một thân này khí chất, lại không giống như là bình thường người giang hồ vốn có. Ngược lại cùng này trong truyền thuyết giang hồ tử sĩ hoàn toàn giống nhau.

Đám người kia hoàn toàn là triệt để sát thủ a!

Tại Lam Phượng Hoàng đầy bụng tâm tư thời điểm, Lâm Bình Chi đã muốn lặng lẽ cùng Khúc Phi Yên hai người thuật lại nói tiếp, đương nhiên đây là Lâm Bình Chi hỏi nhiều, mà Khúc Phi Yên thì là trả lời.

“Nha đầu, này Nhật Nguyệt thần giáo ta thấy thế nào đứng lên rất quỷ dị cảm giác!”

Lâm Bình Chi trong lời nói chỉ quỷ dị cảm giác tự nhiên là chỉ trước mắt chứng kiến, không chỉ có là chỉnh tề như quân đội hắc y giáo chúng, hơn nữa trước mắt bọn này nhìn xem không giống như là người sống Bạch y nhân, đồng dạng là nhường Lâm Bình Chi ngạc nhiên. Vào lúc này, Lâm Bình Chi nhưng trong lòng cũng là bay lên sư phụ mình tại Nhật Nguyệt thần giáo đến tột cùng là làm những thứ gì ý nghĩ.

“Ta cũng không biết!”

Khúc Phi Yên mặc dù là Khúc Dương cháu gái, nhưng là chân chính hiểu cũng là không nhiều lắm, dù sao rất nhiều chuyện không là một tiểu nha đầu có thể biết rõ. Ngắm lên trước mắt những thứ này giáo chúng, Khúc Phi Yên cũng rất là ngoài ý muốn, bởi vì tại thường ngày, nàng cũng chưa từng gặp qua.

Bất quá nàng nhưng cũng là cảm giác được bầu không khí bất thường.

Mà vào lúc này, ba người cũng là lại lần nữa gặp phải một người quen, này người quen Lam Phượng Hoàng hết sức quen thuộc, chính là Nhật Nguyệt thần giáo Thánh Cô Nhậm Doanh Doanh.

Lúc này Nhậm đại tiểu thư vẫn là một bộ mũ rộng vành, lụa trắng che mặt.

“Thánh Cô!”

“Ngươi tại sao lại ở chỗ này?”

Lam Phượng Hoàng nhìn thấy Nhậm Doanh Doanh thân ảnh, không khỏi rất là giật mình. Mà Nhậm Doanh Doanh đổ ra là không có bao nhiêu ngoài ý muốn.

Khi nàng đi đến Lam Phượng Hoàng trước mặt thời điểm, tầm mắt lại là xuyên thấu qua lụa trắng dò xét một cái Lâm Bình Chi cùng Khúc Phi Yên sau, lúc này mới đem tầm mắt rơi vào Lam Phượng Hoàng trên người. Ở sau lưng nàng, thì là không nhanh không chậm đi theo bốn mặc ngân bạch mũ trùm đầu trường bào, eo treo loan đao người, làm như thủ vệ bình thường.

“Nói rất dài dòng!”

Nghe được Lam Phượng Hoàng ngoài ý muốn thanh âm, Nhậm Doanh Doanh nhưng trong lòng thì không khỏi đắng chát đứng lên.

Lắc đầu, nàng cũng không có giải thích.

Phía sau mình này bốn thị vệ nói trắng ra là cùng loại thị vệ tồn tại, nhưng là tại nàng xem tới đây là giám thị chính mình tồn tại. Hơn nữa, cho tới bây giờ Nhậm Doanh Doanh còn thì không cách nào lý giải này Nhật Nguyệt thần giáo đến tột cùng phát sinh cái gì, hay hoặc là nói nàng cùng phụ thân nàng Nhậm Ngã Hành đều chưa từng chân chính hiểu tinh tường qua này Nhật Nguyệt thần giáo.

Nhưng là Nhậm Doanh Doanh lại là phi thường tinh tường, mình cùng cha mình kỳ thật đều bị Nhật Nguyệt thần giáo chỗ mang theo gói, thân bất do kỷ hướng này Nhật Nguyệt thần giáo bản thân sở tưởng muốn mục tiêu bôn ba mà đi.

Nhật Nguyệt thần giáo đến tột cùng muốn làm gì?

Theo Nhậm Doanh Doanh bị ép tiếp nhận trên tay công tác sau, nàng liền suy đoán Thánh giáo đến tột cùng muốn làm gì.

Trong quân tên nỏ vũ khí, còn có khôi giáp các loại tồn tại.

Về phần ngựa cũng số lượng cũng không ít.

Những vật này một khi tụ cùng một chỗ, như vậy liền chỉ có một khả năng.

Nhật Nguyệt thần giáo này là nghĩ muốn tạo phản!

Nếu như là cha mình không có bị phế, trí nhớ khôi phục này cũng may, nhưng là trước mắt nàng nhưng lại không thể không làm cho này Nhật Nguyệt thần giáo làm lên cùng loại hậu cần giám thị sự tình tới. Nếu không mà nói, Nhậm Ngã Hành cùng Hướng Vấn Thiên hai người tánh mạng đều khó giữ được.

Hơn nữa trong đoạn thời gian này Nhậm Doanh Doanh thực sự thấy rõ trong giáo hình thức, tuy nhiên Nhạc Duyên thành làm danh nghĩa lên Giáo chủ, nhưng là trước mắt tại trong giáo chân chính nói chuyện cũng là này lúc trước Giáo chủ, hoặc là nói là cái kia họ Dương nữ tử, cũng chỉ là chính mình đã từng Đông Phương thúc thúc.

“Các ngươi tại sao sẽ ở này?”

Không có mảnh nói mình tình huống, Nhậm Doanh Doanh ngược lại hỏi cái khác.

“Nhạc công tử đi Tung Sơn, chúng ta thì là ở phía trước thời điểm gặp phải… Nữ nhân kia!” Lam Phượng Hoàng nói đến đây thời điểm, thanh âm trở nên nhỏ nhất, hiển nhiên là nghĩ tới đối phương liền sẽ không tự chủ được một hồi da đầu tê dại.

Tung Sơn!

Nhậm Doanh Doanh nghe vậy ngẩn ngơ, lập tức kịp phản ứng.

Lúc trước giáo chúng như vậy động tác, là chuẩn bị đem Tung Sơn một ít bầy chính đạo nhân sĩ toàn bộ tiêu diệt

sao? Chỉ là sự tình này… Nghĩ đến khả năng không lớn a!

Làm nhiều năm như vậy Thánh Cô, Nhậm Doanh Doanh tự nhiên không phải bình thường người, thực sự có thể biết cái loại này cục diện là đúng Thánh giáo không có gì hay.

Hơn nữa dùng hiện tại nàng hiểu Thánh giáo thực lực, muốn thật sự là chống lại những thứ kia chính đạo mà nói, Nhậm Doanh Doanh biết được đối phương chính đạo là kiên trì không tới bao lâu, duy nhất lo lắng chính là triều đình.

Cùng lúc đó.

Nhạc Duyên cùng Dương Niệm Tích hai người thực sự rời đi sơn cốc, hướng bên này chạy đến.

Trên đường.

Hai người cũng là liền một vài vấn đề thảo luận lấy.

“Nói như vậy, lúc trước thần giáo vây công Hoa Sơn nhưng cũng là cố ý đâu này?”

“Đây là Nhậm Ngã Hành hành động, nhưng cũng là ta vì cái gì phế Nhậm Ngã Hành đoạt được Giáo chủ nguyên nhân!”

“Vì cái gì?”

“Ha ha!”

“Bởi vì đó là Nhạc công tử hậu nhân a!”

Vui cười ở bên trong, tinh quang trong dưới ánh trăng, Dương Niệm Tích một thân đỏ thẫm cẩm bào, vạt áo tung bay, một đầu tóc đen bay múa ở bên trong, mái tóc vuốt khuôn mặt, nàng thập phần nghiêm túc nói ra: “Công tử hết thảy chính là ta hết thảy!”

Ánh trăng mông lung.

Nghiêm túc biểu lộ, còn có nghiêm túc giọng điệu.

Ngang ngược đẹp hơn.

Chương 081 : Kế hoạch

Cuốn hai tiếu ngạo 081 chương kế hoạch

Chân tướng.

Chân chính sự thật.

Nghe Dương Niệm Tích mà nói, Nhạc Duyên trong nội tâm đột nhiên bay lên như vậy một loại nghĩ muốn tìm tòi nghiên cứu trong đó nền tảng cảm giác.

Đây là thuộc về Quan Tưởng chi nhân ảnh hưởng, thực sự là một người đối với bởi vì chính mình mà sinh ra như thế bộ dáng nền tảng tìm tòi nghiên cứu tâm tư.

Thậm chí.

Tại Nhạc Duyên trong nội tâm, Xích Luyện Tiên Tử Mạc Sầu cùng Lục Vô Song hai người bạch nhật phi thăng chỉ sợ cũng cùng hiện giờ sự tình có liên quan. Đây là một loại cắm rễ tại trong xương cảm giác. Làm loại cảm giác này triệt để trong lòng tràn ngập ra lúc đến sau, Nhạc Duyên liền biết mình ở cái thế giới này thời gian đã muốn sẽ không quá nhiều.

Lúc trước, hắn cùng với Ngũ Tiên Giáo giao dịch, được đến Lục Vô Song ngân hồ loan đao chính là vì cái này mà làm chuẩn bị.

“…”

Không nói gì, Nhạc Duyên trong nội tâm nguyện vọng lớn nhất còn là nghĩ muốn tìm được Xích Luyện Tiên Tử các nàng. Chỉ là ngoài ý muốn phát sinh, khiến cho hắn ở cái thế giới này đã muốn sinh ra gút mắc. Bất quá có Lý Mạc Sầu ví dụ, có Hoa Sơn Nhạc thị hậu nhân ví dụ, Nhạc Duyên lúc này mới ở cái thế giới này không có dĩ vãng như vậy không kiêng nể gì cả.

Nếu không mà nói, dẫn đến người khác không nói, làm không tốt lại sẽ xuất hiện cùng loại Nhạc Bất Quần hậu nhân, như vậy sự tình kinh nghiệm một lần cũng may, nếu như trong nhiều tới mấy câu, đây tuyệt đối là làm cho không người nào không biết làm sao.

Không thể không nói đây là một loại phiền toái.

Lục Tiểu Phụng sợ phiền toái.

Mà trước mắt Nhạc Duyên hiển nhiên cũng có được sợ phiền toái tâm tư.

Bất quá trên thực tế nhưng lại Nhạc Duyên đã là phiền toái quấn thân. Trước mắt chính mình, đã muốn hưởng thụ đến chính mình sau khi xuyên việt sinh ra một loạt đến tiếp sau ảnh hưởng phúc lợi.

Thấy Nhạc Duyên lâm vào trầm mặc, Dương Niệm Tích đổ ra cũng không nói gì, chỉ là phụng bồi Nhạc Duyên yên tĩnh đi tới, thỉnh thoảng dùng khóe mắt dư quang đánh giá Nhạc Duyên bên mặt.

…

Trấn nhỏ.

Làm Nhạc Duyên cùng Dương Niệm Tích đến nơi đây thời điểm, đã là nửa đêm thời gian.

Với tư cách người phụ trách Nhậm Doanh Doanh Nhậm đại tiểu thư cũng không có ngủ, mà đầy bụng tâm tư Lâm Bình Chi, Lam Phượng Hoàng cùng Khúc Phi Yên ba người đồng dạng không có ngủ, mấy người trong đại sảnh uống trà, ăn điểm tâm chờ đợi hai người đã đến.

Làm Nhạc Duyên cùng Dương Niệm Tích hai người tới nơi này thời điểm, bốn người đồng thời đứng dậy.

Kế tiếp tự nhiên là lẫn nhau đả khởi chào hỏi, ngược lại Nhạc Duyên đối với Nhậm Doanh Doanh Nhậm đại tiểu thư xuất hiện tại nơi này rất là ngoài ý muốn, dùng Nhậm Ngã Hành loại tình huống đó, này Nhậm Doanh Doanh hẳn là có cừu hận. Tại hắn trong ấn tượng, Nhậm Doanh Doanh xác thực nói coi như là một cái dám yêu dám hận nữ nhân, làm sao…

Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên tầm mắt rơi vào Dương Niệm Tích trên người, như có điều suy nghĩ.

Dương Niệm Tích phát giác được Nhạc Duyên tầm mắt, quay đầu lại dịu dàng cười, nhưng lại đi vào trong phòng, mà Nhậm Doanh Doanh thì là ngốc ở bên ngoài.

Song phương tuy là quen thuộc, nhưng mà như vậy vừa thấy lại làm cho người trong lúc đó cảm nhận được một loại không hiểu xấu hổ.

Trong khoảng thời gian ngắn mấy người rất có chút ít trầm mặc.

Ít nhất tại Nhạc Duyên, Nhậm Doanh Doanh còn có Lam Phượng Hoàng trong lúc đó là như thế.

Về phần Lâm Bình Chi cùng Khúc Phi Yên hai người nhưng lại căn bản không giải thích được trong chuyện này vấn đề, chỉ là thấy sư phó cùng Thánh Cô cũng tạm thời bảo trì trầm mặc, lại cũng chỉ có thể an tĩnh lại, lẳng lặng đánh giá trong phòng biến hóa.

Trong phòng.

Một thân hồng trang Dương Niệm Tích tại đạp vào giữa phòng sau, cũng không có đổi cái gì quần áo, mà là ngồi ở một bên trên mặt ghế, lẳng lặng phẩm nâng trà.

Sau nửa ngày.

Bên ngoài một hồi nhẹ vang lên, nhưng lại đi vào một người áo đen.

“Làm gì được đây?”

Không quay đầu lại, Dương Niệm Tích nhưng lại tùy ý mà lười biếng đạo ra bản thân vấn đề.

“Nhạc chưởng môn cảm tạ Phó giáo chủ đại nhân hỗ trợ!”

“Bất quá hắn đối với thần giáo khởi binh cầm phản đối thái độ!”

Nói đến đây, người áo đen nhưng lại đem Nhạc Bất Quần lý do một lần nữa lặp lại một lần, sau khi nói xong, lúc này mới nói: “Tại hạ cũng cảm thấy như vậy vội vàng mà nói, giáo ta thủ thắng tỷ lệ không lớn!”

“A!”

Gật gật đầu, Dương Niệm Tích tỏ vẻ mình đã lý giải, dù là trên tay mình có này binh pháp Vũ Mục Di Thư, dưới loại tình huống này, nàng cũng không dám cam đoan Thánh giáo có thể lấy được thắng lợi cuối cùng nhất. Nàng là cao thủ, là tuyệt đỉnh võ lâm cao thủ, nhưng là nàng chưa tính là quân nhân.

Dù sao, thiên hạ này sở khiên kéo liên quan thật sự là quá nhiều. Tạo phản, cuối cùng giảng còn là quân đội.

“Này Nhạc chưởng môn ý kiến là cái gì?”

Trầm ngâm sau nửa ngày, Dương Niệm Tích lên tiếng lần nữa, trong lòng hắn vốn là đối với khởi sự vấn đề không có làm ra quyết định. Lần này bất quá là nghĩ muốn thám thính hạ Nhạc Bất Quần giọng điệu, cùng thăm dò hạ triều đình thái độ mà thôi.

“Nhạc chưởng môn nói chờ hắn cháu nội sinh ra!”

Người áo đen nghe vậy không có ngừng ngừng, mà là chậm rãi nói ra Nhạc Bất Quần tâm tư, trả lời: “Bình Nam Vương chỗ đó sự tình nói cần muốn chúng ta phối hợp!”

“Đó chính là nói này đã qua một năm vẫn phải là tiếp tục nhường Bình Nam Vương con nối dòng chết non…”

“Những chuyện này lúc ấy này Thanh Y Lâu người đi làm, đến lúc đó ngươi chuyển cáo một chút có thể! Thần giáo cần chính diện chống cự những thứ kia cái gọi là chính đạo nhân sĩ. Vì thiên hạ, này chính là một hai chục năm vẫn có thể đợi được.”

Ngữ khí có chút dừng lại, Dương Niệm Tích tiếp tục chậm rãi mở miệng nói ra: “Sarutobi Jitsugetsu , nói cho Hattori Hanzo, ta khác cần một đám số lượng không dưới vạn người lãng nhân cho ta hiệu lực!”

“Làm chuyện này sau khi hoàn thành, ta sẽ nhường ngươi kiến thức Quỳ Hoa Bảo Điển chân chính uy lực!”

* giương lên, chậm rãi xoay người, Dương Niệm Tích tầm mắt rơi vào này nửa quỳ tại phía sau mình người áo đen trên người.

“! ! !”

Ngẩng đầu, che mặt trong chỉ còn lại một đôi sắc bén hai mắt người áo đen nghe vậy tựa hồ là thân hình chấn động, lập tức vuốt cằm: “Này!” Thoại âm rơi xuống, một hồi sương mù thổi qua, người nhưng lại đã muốn không thấy tung tích.

Những chuyện này vẫn là sau lưng Nhạc Duyên tiến hành.

Bởi vì nàng biết rõ Nhạc Duyên là một cái dạng gì

người, nàng đối với hắn quá mức hiểu.

Vô luận là trước mắt hắn còn là lúc sau hắn, Nhạc Duyên cũng sẽ không là một sẽ vì giang sơn mà động tâm người, đối với Nhạc Duyên mà nói, yêu giang sơn nhưng lại càng thích mỹ nhân. Quan trọng nhất là lúc này Nhạc Duyên còn không phải nàng trong ấn tượng cái kia Nhạc Duyên, hiện tại Nhạc công tử không cản trở đã là lớn nhất vui mừng.

Hiện tại Nhạc công tử mất quá nhiều đồ vật này nọ, rất nhiều sự vật còn không có lượm về.

“Công tử a!”

“Hiện tại ngươi quá đa tình!”

Một tiếng lười biếng thở dài, Dương Niệm Tích đứng người lên, mang trên đầu hồng sắc mũ tháo xuống sau, lúc này mới chải một chút này hơi có chút loạn tóc sau, lúc này mới đem một đầu tóc đen bó ở sau ót, hai tay gánh lưng, một thân khoan thai ra khỏi phòng.

Bên ngoài.

Nguyên bản đàm luận coi như là náo nhiệt tràng diện, làm Dương Niệm Tích một thân hồng trang đạp ra khỏi phòng sau, lập tức an tĩnh lại.

Trừ Nhạc Duyên không có để ý, mấy người khác nhưng lại không thể không để ý.

Mang theo vui vẻ tầm mắt theo Nhậm Doanh Doanh,

Lam Phượng Hoàng còn có Khúc Phi Yên ba cái nữ tính trên mặt xẹt qua, cuối cùng nhưng lại đứng ở Nhạc Duyên trên mặt. Nhẹ nhàng cười, hướng Nhạc Duyên đưa một cái đẹp mắt nụ cười sau, Dương Niệm Tích tầm mắt cuối cùng nhưng lại đứng ở Lâm Bình Chi trên đầu trọc.

"…"

Cảm nhận được trước mắt nữ tử trong ánh mắt áp lực, Lâm Bình Chi lần đầu không có bởi vì đối phương đối với chính mình đầu bóng lưỡng dò xét mà sinh hờn dỗi.

"Tiểu hòa thượng!"

"Ngươi này đầu thoạt nhìn ngược lại rất sáng!"

Tầm mắt lấp lánh chằm chằm vào Lâm Bình Chi đầu bóng lưỡng nhìn sau nửa ngày, Dương Niệm Tích đột nhiên cười rộ lên. Bất quá lần này đàm tiếu lại hơi hơi vừa nói liền không có tiếp tục nữa, nàng thì là nhíu mày tới, trên ánh mắt hạ đánh giá đến Lâm Bình Chi tới, thật lâu rồi mới lên tiếng: "Võ công của ngươi quá kém, điều này thật sự là có chút mất công tử mặt!"

"…"

Thấy Nhậm Doanh Doanh Nhậm đại tiểu thư cùng Lam Phượng Hoàng hai người cũng là không dám lên tiếng bộ dáng, Lâm Bình Chi liền biết đạo nhãn trước cái này mang theo một thân lười biếng còn có này quý khí cùng uy nghiêm tuyệt sắc giai nhân tuyệt đối không phải đơn giản như vậy. Cho nên, nghe đối phương phê bình, Lâm

Bình Chi cũng chỉ có thể cười khổ thừa nhận.

Từ bản thân tu tập gia truyền Tịch Tà Kiếm Phổ bị người ta ba lượng chiêu đả bại sau, hắn liền biết mình võ học thiên phú thật sự là mạnh không đi nơi nào.

Nghe Dương Niệm Tích đối với đồ đệ mình đánh giá, Nhạc Duyên tự nhiên cũng không nói gì thêm, bởi vì Dương Niệm Tích xác thực không có nói sai. Nếu không đi đường tắt mà nói, dùng Lâm Bình Chi võ học thiên phú cuối cùng là không đạt được này tuyệt đỉnh cao thủ tầng diện.

Dù sao không phải người người đều là Quách Tĩnh bình thường tồn tại.

“Công tử, này tiểu hòa thượng giao cho ta dạy bảo a!”

Quay đầu lại, Dương Niệm Tích nháy mắt con ngươi, tầm mắt rơi vào Nhạc Duyên trên người, nói ra bản thân tâm tư.

“Ừ?”

Lời nói này không chỉ có nhường Nhạc Duyên nhất thời ngoài ý muốn, Lâm Bình Chi càng ngạc nhiên. Một bên Nhậm Doanh Doanh cùng Lam Phượng Hoàng hai nữ đồng dạng là trợn mắt há hốc mồm. Trừ bỏ Lâm Bình Chi bên ngoài, ba người bọn họ cũng biết Dương Niệm Tích một thân này quỷ dị tuyệt đỉnh võ công.

Trước mắt trên giang hồ cũng không có mấy bộ có thể học cấp tốc võ công, bình thường đều là làm từng bước,

từng bước một đi lên võ học.

Trong đó học cấp tốc có Tịch Tà Kiếm Phổ, nhưng là cái này học cấp tốc kiếm pháp hắn uy lực lớn nhỏ đúng là vẫn còn dùng tu tập người cá nhân công lực thâm hậu tới quyết định. Tựa như nguyên lấy ở bên trong, đồng dạng kiếm pháp tại Nhạc Bất Quần trên tay muốn so với Lâm Bình Chi trên tay mạnh rất nhiều.

Mặt khác khiến cho công lực học cấp tốc đó chính là Hấp Tinh Đại Pháp !

Này một môn công phu ngày hôm đó phế Nhậm Ngã Hành sau, Nhạc Duyên còn chuyên môn đi chỗ đó thủy lao một chuyến, ở đằng kia bàn đá xanh lên nhìn kỹ phần này bí kíp, bất quá sau đó Nhạc Duyên liền đem chi bị phá huỷ.

Sẽ không phải là muốn truyền Lâm Bình Chi Quỳ Hoa Bảo Điển a?

Nhạc Duyên đón Dương Niệm Tích tầm mắt, trong ánh mắt lóe ra suy đoán. Hắn biết rõ trước mắt nữ tử chỗ tu tập Quỳ Hoa Bảo Điển có lẽ cùng trong giang hồ theo như đồn đãi Quỳ Hoa Bảo Điển không quá cùng, đối phương đi cũng không phải nguyên bản đường đi.

Tuy nhiên ăn đan dược cái gì, đều là Đạo gia tu hành đường đi, nhưng lại tuyệt đối không phải này quỷ tà phương pháp.

Trừ bỏ lúc trước Doãn Chí Bình bên ngoài, mà Dương Niệm Tích thì là có thể là dùng cái khác không hiểu

phương pháp tu tập thành công.

Tựa hồ là phát giác được Nhạc Duyên trong nội tâm suy nghĩ, Dương Niệm Tích Bạch Nhạc duyên một cái, rồi mới lên tiếng: “Công tử, yên tâm, ta sẽ không như vậy không biết nặng nhẹ!”

“Tốt!”

Trầm ngâm sau nửa ngày, Nhạc Duyên tại Lâm Bình Chi nhìn soi mói nhưng lại đáp ứng yêu cầu này. Như vậy kết quả khiến cho Lâm Bình Chi rất là ngoài ý muốn. Nhưng là trong nội tâm đã có quyết định Nhạc Duyên nhưng lại không thể không như thế. Trong lòng mình đã muốn xác định nguyên vốn định, trước mắt thời gian không nhiều lắm. Vì cam đoan chính hắn một đồ đệ an toàn, nhưng lại chỉ có thể đem đối phương giao cho Dương Niệm Tích.

Ít nhất như vậy Lâm Bình Chi có cũng đủ chỗ dựa, sẽ không bởi vì chính mình cùng gia truyền kiếm pháp nguyên nhân rơi vào thê thảm kết cục.

Là thời điểm nên an bài hết thảy!

Chương 082 : Công tử! Sư phó!

Cuốn hai tiếu ngạo 082 chương công tử! Sư phó!

Nửa đêm.

Đầy sao trải rộng.

Cùng trên nóc nhà, Nhạc Duyên chính dẫn theo một vò rượu nước nghiêng dựa vào cỏ tranh lên yên tĩnh nhìn xem này liếc giắt thiên không Tinh Hà.

Yên tĩnh làm cho người ta nghĩ muốn đi hồi ức.

Híp mắt, phẩm lấy tửu thủy.

Nhạc Duyên tại lúc này hay là tại hồi ức, hồi ức lấy chính mình ở cái thế giới này nhất cử nhất động.

Một phen suy nghĩ xuống tới, Nhạc Duyên phát hiện mình cuối cùng là không có làm ra cái gì hữu dụng đồ vật này nọ, trong ánh trăng mờ hắn cảm giác mình tựa hồ lâm vào một cái vô hình võng, đem chính mình gần kề quấn quanh trong đó. Thật giống như này rơi vào mạng nhện con muỗi, vô luận như thế nào động, cũng sẽ ở trong lúc lơ đãng liên lụy đến cái khác liên quan.

Lúc trước nguyên vốn định cũng không phải như vậy, chỉ là bởi vì ngoài ý muốn lúc này mới khiến cho chính mình đi đến Tiếu Ngạo Giang Hồ thế giới. Đột nhiên biến hóa

khiến cho Nhạc Duyên nguyên bản an bài hoàn toàn trở thành phế thải, hơn nữa ẩn ẩn hắn cảm giác mình tựa hồ là thật mất đi vật gì đó.

Quan trọng nhất là Nhạc Duyên dựa vào chính mình Quan Tưởng chi nhân trí tuệ tại kết hợp chính mình phân tích, nhưng lại biết mình trước mặt như vậy sự tình đã muốn như thoát ly dây cương con ngựa hoang tiết tấu tại bay về phía trước chạy. Nhưng là trước mắt Nhạc Duyên nhưng lại không muốn đi nhúng tay trong đó.

Hắn có một loại rất quỷ dị cảm giác, một khi nhúng tay trong đó, cục diện này chỉ sợ sẽ là lập tức chuyển biến.

Cho dù là này nguyên bản Đông Phương Bất Bại, hiện tại Dương Niệm Tích cô nương, Nhạc Duyên cũng có thể cảm nhận được đối phương trong mắt chính mình tựa hồ là không hoàn chỉnh, tốt như chính mình sai cái gì đồng dạng.

“…”

Hung hăng uống một hớp rượu nước, Nhạc Duyên nhìn lên không trung này đổi phiên trăng tròn cười rộ lên.

“Công tử, tại cười cái gì?”

Ra hiện ở bên cạnh hắn là một thân hồng trang, một lần nữa mang lên mũ đỏ Dương Niệm Tích, trong tay nàng cũng là mang theo một cái nhỏ vò rượu, cái này vò rượu thoạt nhìn tinh trí không ít, ít nhất phải so với Nhạc Duyên trên tay đồ vật này nọ tốt hơn quá nhiều.

“Không có gì!”

“Chỉ là trong khoảng thời gian ngắn cảm thấy có chút cô đơn mà thôi!”

Đón Dương Niệm Tích tầm mắt, Nhạc Duyên lắc đầu, nhưng lại rất là tùy ý nói lên mình bây giờ tâm tình, cũng không có chút nào giấu diếm.

“Phải không?”

“Công tử loại cảm giác này, ta đã từng nhận thức đã lâu!”

Khóe miệng có chút bĩu một cái, Dương Niệm Tích tựa hồ là hồi tưởng lại đã từng mình ở Hắc Mộc Nhai đỉnh thêu lên hoa, một mình một cá nhân cô độc phẩm lấy vẽ, nhẹ khẽ vuốt vuốt bức họa kia người tràng cảnh. Đó là một loại làm cho người ta khó tả cô độc cảm giác.

Ngửa đầu.

Hớp một cái tửu thủy sau, Dương Niệm Tích cầm trong tay vò rượu hướng Nhạc Duyên đưa tới, nói: “Công tử, rượu này cần phải so với công tử tùy ý cầm tửu thủy tốt hơn rất nhiều!”

“…”

Tầm mắt ngó ngó chính mình vò rượu, đang nhìn nhìn nhau phương đưa qua nhỏ vò rượu, này tuy nhiên so ra kém đối phương tinh trí, nhưng là tại kinh nghiệm này du Tây Hồ lúc phát sinh tràng cảnh, Nhạc Duyên nhưng lại

nhất thời chần chờ.

“Yên tâm!”

“Này trong rượu không có thả những vật khác!”

Tựa hồ là phát giác được Nhạc Duyên suy nghĩ, Dương Niệm Tích nhẹ nhàng cười, giải thích nói.

“Ngươi vừa nói như vậy, không biết sao ta lo lắng càng nhiều!”

Liếc về đối phương một cái, ngẫm lại, Nhạc Duyên vẫn còn là nhận lấy, hớp một cái. Đối lập một chút, Nhạc Duyên phát hiện rượu này nước xác thực muốn so với trên tay mình trong vò đồ vật này nọ tốt hơn, là chính tông Nữ Nhi Hồng.

Tỉ mỉ thưởng thức, Nhạc Duyên không có phát hiện trong đó có cái gì không ổn. Chỉ là một nhớ tới ngày đó chuyện phát sinh, Nhạc Duyên nội tâm vẫn có một ít phòng bị.

“Nữ Nhi Hồng?”

Kinh ngạc ngẩng đầu, Nhạc Duyên tầm mắt rơi vào Dương Niệm Tích trên người.

“Ngô!”

Gật gật đầu, Dương Niệm Tích bỏ rơi ống tay áo, thừa nhận nói: “Đúng, đúng công tử tự tay dưới chôn Nữ Nhi Hồng!”

Tự tay?

Hàaa…!

Không nói gì cười, đối với loại tình huống này Nhạc Duyên không nói gì, đổ ra là đối với mình trên tay này một phần Nữ Nhi Hồng nâng có phần rất hứng thú. Này nho nhỏ một vò dĩ nhiên là chính mình tự tay dưới chôn, chẳng lẽ lại là nữ nhi của mình cái gì dưới chôn sao?

Nữ Nhi Hồng chỗ đại biểu hàm nghĩa là cái gì, Nhạc Duyên tự nhiên là vô cùng tinh tường.

Nhưng là ngẫm lại Nhạc Duyên ngược lại cảm thấy khả năng không lớn.

Mặc dù là mình cùng Xích Luyện Tiên Tử sau, nhưng là cũng không có đến phiên chính mình đi chôn giấu Nữ Nhi Hồng tính toán. Hơn nữa, dùng Dương cô nương giọng điệu, rượu này nước lớn nhất khả năng còn là mình rượu ngon mà dưới chôn.

Phần này suy đoán mới vừa vặn lên, này Dương cô nương kế tiếp mà nói liền ứng với Nhạc Duyên phần này suy đoán, lại nghe Dương Niệm Tích nói ra: “Đáng tiếc là bị ta uống không ít, trước mắt chỉ có một chút như vậy!”

“…”

Nhạc Duyên nghe vậy rất có chút ít ngoài ý muốn.

Sau nửa ngày.

Nhưng lại chợt cười rộ lên.

Không phải không thừa nhận, này bên người nữ tử này một cái nhăn mày một nụ cười đều là cực kỳ hấp dẫn người.

Đã có một loại thuộc về đàn ông tư thế oai hùng, nhưng là càng nhiều vẫn là nữ nhân tuyệt mỹ tư thái. Như vậy người, nhường Nhạc Duyên nhớ tới Hoa Mộc Lan này một cái nữ tử hiếm thấy.

Mà trước mắt, này Dương Niệm Tích nhưng cũng là như vậy một nữ tử.

Dưới ánh trăng nhìn mỹ nhân, đồng thời uống rượu.

Đây tuyệt đối là một kiện làm cho người ta sảng khoái thoải mái sự tình.

Tại uống mấy ngụm, đồng thời bên trong âm thầm vận công không có phát hiện bất luận cái gì không ổn sau, Nhạc Duyên lúc này mới yên lòng lại, hai người song song ngồi ở nóc nhà nhìn xem trăng sáng, uống Nữ Nhi Hồng còn có nói xong chuyện xưa.

Nói chuyện xưa không phải Dương Niệm Tích, mà là Nhạc Duyên.

Nhạc Duyên trong cái thế giới này, kỳ thật hắn là rất cô độc. Có mấy lời chỉ có thể để ở trong lòng.

Nghi Lâm tuổi còn nhỏ, người thuần khiết cùng một đóa hoa giống như, Nhạc Duyên tự nhiên sẽ không nói cho tiểu ni cô một ít những vật khác, bởi vì những tình huống kia đối với Nghi Lâm mà nói lộ ra vẻ rất là phức tạp.

Nhậm Doanh Doanh Nhậm đại tiểu thư…

Song phương giao tình vốn là không sâu, hơn nữa bởi vì Nhậm Ngã Hành sự tình, khiến cho giữa hai người có nhiều như vậy mâu thuẫn cùng xấu hổ, tự nhiên sẽ không thâm giao.

Mà Lam Phượng Hoàng, tuy nhiên Nhạc Duyên cũng có thể cảm nhận được cái này có đặc biệt phong vị Miêu gia muội tử tâm tư, nhưng là vì Lục Vô Song quan hệ, hơn nữa Nhậm Doanh Doanh, song phương ẩn ẩn trong lúc đó vẫn có lấy một chút ngăn cách.

Nhạc Linh San…

Này hoàn toàn là chính mình hậu nhân, này làm sao dạng lại cũng không thể thò tay.

Đến tại đồ đệ mình Lâm Bình Chi, này thiếu gia nhà giàu tuy nhiên người lớn lên thập phần tuấn tú, nhưng là tại đây Lâm Bình Chi nhưng trong lòng thì là một thập phần chính trực người, ít nhất hắn có cái này lý niệm. Đối mặt như vậy đệ tử, Nhạc Duyên mặc dù là bình thường cũng mang theo đối phương loạn chuyển, nhưng là cuối cùng hắn một mực dạy bảo người ta hiệp một trong chữ.

Như vậy phân tích tới phân tích đi, tại cuối cùng Nhạc Duyên nhưng lại phát hiện mình chân chính nói được

lên mà nói chỉ có cái này thập phần hiểu chính mình, mà chính mình cũng không hiểu đối phương tuyệt sắc giai nhân.

Đêm hè.

Gió mát trong.

Nhạc Duyên híp mắt, nhìn trời tháng trước sáng, nhưng lại chậm rãi nói ra bản thân chuyện xưa.

Nhưng mà ——

“Ngô, cái này ta nghe qua!”

Nhìn qua Nhạc Duyên, Dương Niệm Tích tầm mắt rất là nghiêm túc nói như vậy nói.

“Ai?”

“Ta còn chưa nói, làm sao ngươi chỉ biết?”

Một ngụm rượu xém tí nữa sặc đến khí quản trong, Dương Niệm Tích mà nói trực tiếp đem Nhạc Duyên cho đả kích xuống. Đón đối phương tầm mắt, Nhạc Duyên hơi buồn bực một bả, rồi mới lên tiếng: “Này nói nói ngươi chuyện xưa a!”

“…”

Nghe Nhạc Duyên những lời này, Dương Niệm Tích rất là nghiêm túc hồi tưởng một chút, lúc này mới dùng cũng có chút bất đắc dĩ giọng điệu nói ra: “Ta chuyện

xưa công tử cũng biết, chỉ là công tử cũng quên…”

“…”

Nhạc Duyên nghe vậy không lời nào để nói.

Đối với đã từng trải qua Nhạc Duyên cũng không nhịn được hỏi qua, nhưng khi Nhạc Duyên hỏi lúc này, trở về cho Nhạc Duyên nhưng lại này Dương Niệm Tích một ít mặt bi thương tới cực điểm biểu lộ, khiến cho Nhạc Duyên mà nói sinh sinh dấu ở cổ họng, không hỏi đi ra.

Theo trước mắt giai nhân này bức biểu lộ Nhạc Duyên liền biết đạo này đem là một bi thương chuyện xưa, dùng đối phương không muốn trở về nghĩ mà thôi.

“Uống rượu a!”

Cuối cùng, Nhạc Duyên dùng những lời này làm tổng kết.

…

Rạng sáng thời gian.

Nhạc Duyên là từ trên nóc nhà trợt xuống tới, ở đằng kia nóc nhà thì là khắp nơi ném chậm trống không xuống tới vò rượu.

Ngắn ngủn trong vòng một canh giờ, Nhạc Duyên cùng đối phương không biết rót bao nhiêu rượu dưới nước đi.

Cuối cùng.

Cho dù là dùng Nhạc Duyên này bản thân hào sảng tửu lượng nhưng cũng là nhịn không được say.

Rượu không say người người từ say.

Say lòng người không phải rượu, nhưng lại chuyện cũ.

Tại Dương Niệm Tích nâng hạ Nhạc Duyên bị nàng vịn tiến gian phòng.

“Hàaa…!”

Sương mù lấy hai mắt, Nhạc Duyên đánh một cái rượu nấc, thẳng tắp nằm ở trên giường.

“Mạc Sầu!”

“Mạc Sầu! Mạc Sầu!”

Có chứa thanh âm rung động lời nói theo trong miệng phát ra, Nhạc Duyên thì thào tự nói trong.

Một cá nhân sợ nhất là cái gì?

Là trong chớp mắt phồn hoa trống không trôi qua, thời gian chảy đi.

Quay đầu gặp lại lại là mình hậu nhân, mà nguyên lai giai nhân cũng đã là không biết tung tích. Cho dù là cái gọi là bạch nhật phi thăng, nhưng là tại Nhạc Duyên nhưng trong lòng vẫn còn có chút hoài nghi. Thử hỏi, từ xưa đến nay, có thể làm được phá toái hư không đến tột

cùng lại có mấy người?

Không hiểu.

Tại này có chính mình rất sâu ảnh hưởng thời không trong, Nhạc Duyên sợ hãi.

Sợ hãi chính mình chỗ có yêu dốc hết nước đã sớm hoang phế, sợ hãi cuối cùng đợi chờ mình là ảm đạm tan nát cõi lòng…

Trước mắt hắn cũng rất có một loại người và vật không còn cảm giác.

Chính là bởi vì có cảm tình, cho nên hắn mới sợ.

Tuy là sợ hãi, nhưng là Nhạc Duyên nhưng không có tuyệt vọng, dù sao lưu lại còn có này bạch nhật phi thăng truyền thuyết. Thật sự không được, còn có cái kia không phải biện pháp biện pháp. Đến lúc đó cho dù là trả giá lớn hơn nữa giá phải trả, Nhạc Duyên cũng sẽ làm cho các nàng xuất hiện tại bên cạnh mình.

Bên cạnh.

Dương Niệm Tích kinh ngạc nhìn trước mắt nam tử, này trên mặt hoài niệm cùng suy nghĩ sâu xa, khiến cho tốt lắm nhìn lông mày cũng gắt gao nhăn lại tới.

Cúi người.

Ngọc thủ ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt Nhạc Duyên này gấp gáp mi tâm, theo nàng ngọc thủ vỗ về chơi đùa, này

nguyên bản nhăn cùng một chỗ lông mày nhưng lại dần dần giãn ra.

“Công tử!”

“Ngươi ném quá nhiều đồ vật này nọ!”

Tại bên tai nhẹ giọng nỉ non, ngắm lên trước mắt nam tử, Dương Niệm Tích nhưng lại híp mắt, phảng phất giống như một con bướng bỉnh mèo Ba Tư cười, nói: “Công tử, ta nhưng là lại kê đơn a!”

Mân miệng môi dưới, nhìn xem trên giường nam tử, Dương Niệm Tích nhưng lại cuối cùng không nhịn được trong nội tâm thương tiếc, ngọc thủ theo hắn mi tâm mò tới khuôn mặt, cúi người, hà hơi Như Lan ở bên trong, một ít cặp mê người cặp môi đỏ mọng chậm rãi dán lên Nhạc Duyên vành tai.

Sau đó nhẹ nhàng cắn lên một ngụm.

“Ừ?”

Cảm nhận được vành tai bị kích thích, Nhạc Duyên nhưng lại mở ra có chút mơ hồ hai mắt, trong ánh trăng mờ hắn chứng kiến trước mặt mình có một nữ tử chính phục tại trên người mình.

Giật mình ở bên trong, này tựa hồ là Xích Luyện Tiên Tử.

Nhẹ nhàng cắn một ngụm sau, hồng trang giai nhân gò má cũng đã là đỏ bừng cả khuôn mặt, lại là không nhịn

được, mà là chậm rãi duỗi ra đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm một chút Nhạc Duyên lỗ tai.

"…"

Bị này ngoại giới kích thích, Nhạc Duyên lại là một thanh ôm qua trước người nữ tử.

Này quen thuộc cảm giác, khiến cho Nhạc Duyên trong nội tâm không khỏi quýnh lên, chỉ là trên tay động tác nhưng lại không tự chủ được đứng lên, cảm giác này…

Đáng chết!

Tại sao lại là như thế này!

Nàng ở nơi nào kê đơn?

Trong óc phức tạp, chỉ chốc lát sau cũng là bị này đột nhiên tới kích thích triệt để bao phủ, còn lại chỉ có này đặc biệt khoái cảm.

Ánh nến trong.

Nhạc Duyên đã là hai mắt sương mù bị cô gái trong ngực đè ở phía dưới, tay phải tiện tay một gẩy, nhưng lại lúc trước một mực cầm trên tay này không có uống xong Nữ Nhi Hồng. Đặt ở trước miệng, một ngụm cắn mất này cái nắp, lập tức hớp một cái, sau đó rượu kia nước như bạc tuyến bình thường nhắm Nhạc Duyên trong miệng rơi đi.

Nữ Nhi Hồng.

Rượu ngon!

Thở dài một tiếng, tại uống mất phần này tửu thủy sau, Nhạc Duyên lại là không có nhường cô gái trong ngực tiếp tục, mà là một thanh túm lấy này bình Nữ Nhi Hồng, trở tay đem đối phương áp dưới thân thể.

Lập tức tửu thủy đổ ra, này Nữ Nhi Hồng chậm rãi từ đối phương mi tâm chảy xuôi xuống tới, từng chút từng chút theo mũi, theo khóe miệng, theo ngọc cái cổ trực tiếp chảy đi xuống. Sau đó, trong tay bình rượu trực tiếp bay ra, Nhạc Duyên nhưng lại từng chút từng chút từ đối phương mi tâm bắt đầu chậm rãi hôn đứng lên.

Cũng không biết là phẩm tửu vẫn là mỹ nhân.

Hồng trang rơi xuống.

Nhưng cũng là màn rơi xuống.

Trên mặt đất.

Quán rơi là một ít địa hồng sắc áo bào màu vàng.

“Công tử a!”

Lười biếng kiều mỵ nỉ non thanh âm, này trận trận rên rỉ nhưng lại nương theo lấy này quyết định mà nói chậm rãi nói ra: “Ta đây một thân hồng trang nhưng mà một mực vì ngươi mặc a! Này Nữ Nhi Hồng cũng là công tử cho ta chôn dấu a!”

“Ta công tử!”

“Sư phụ ta!”

“Niệm Tích mới sẽ không giống phụ thân như vậy do dự không tiến!”

Hồng bị quay cuồng, đã là trầm tình mãnh liệt.

Chương 083 : Cầu phật

Cuốn hai tiếu ngạo 083 chương cầu phật

Trợn mắt.

Nhập nhãn là màn.

Không ai, cũng không có này trong mơ hồ nữ nhân.

Tựa hồ buổi tối này mơ mơ hồ hồ hết thảy đều chẳng qua là mình tưởng tượng.

Là chân thật?

Hay hoặc giả là giả tạo?

Lắc đầu, vỗ vỗ còn có chút thấy đau đầu, Nhạc Duyên rồi mới từ trên giường đứng dậy, chỉ là này khởi thân Nhạc Duyên liền phát hiện mình toàn thân cơ nhục vội vã có một loại đau nhức cảm giác. Tỉ mỉ ngửi một chút, trong phòng còn có mùi rượu.

“Cuối cùng hay là thật!”

Hồi tưởng lại chuyện này, nếu như kết quả là khẳng định, như vậy đối với Nhạc Duyên mà nói, đây tuyệt đối là làm cho người ta cảm thấy xấu hổ sự tình.

Một phen rửa mặt sau, Nhạc Duyên mặc quần áo tử tế

sau lúc này mới đẩy cửa đi tới.

Nơi này nguyên bản giáo chúng đã muốn đi không ít, ngừng ở tại chỗ này đã không có bao nhiêu người.

“Công tử, nâng được như vậy sớm?”

Bên ngoài.

Một thân hồng trang Dương Niệm Tích chính hai tay gánh lưng nhìn xem này đi xa giáo chúng, đang nhìn đến Nhạc Duyên ra khỏi phòng sau, ánh mắt lóe lên, nhưng lại cười đả khởi chào hỏi.

“Ngô!”

Gật gật đầu, Nhạc Duyên tầm mắt rơi vào này đội ngũ vô cùng chỉnh tề mà đi giáo chúng trên người. Sau nửa ngày, Nhạc Duyên lúc này mới quay đầu lại, hỏi: “Ngày hôm qua không có phát sinh cái gì ngoài ý muốn sự tình a?”

“Ngoài ý muốn?”

Dương Niệm Tích nghe vậy sững sờ, lập tức lắc đầu, nghi ngờ nói: “Không có a!”

“Ngươi lại kê đơn!”

Theo Dương Niệm Tích phủ nhận, Nhạc Duyên đột nhiên nói lên cái này. Cái loại này hoảng hốt cảm giác, liên tiếp hai lần khiến cho Nhạc Duyên đối với hắn ấn tượng thật sự là quá mức khắc sâu. Như vậy cũng tốt

giống như một loại kỳ lạ độc dược. Có mãnh liệt đến huyễn tính, có thể khiến cho người bồng bềnh muốn tiên cảm giác.

Loại cảm giác này, nhường Nhạc Duyên có một loại mình đã tại bị người hít thuốc phiện bình thường.

Nếu không mà nói, bình thường dược vật tuyệt đối sẽ không làm cho người ta sinh ra cái loại này kỳ lạ sảng khoái cảm giác. Bất quá, nhường Nhạc Duyên yên tâm là loại này dược vật cũng không có này nghiện cảm giác. Nếu có lấy nghiện cảm giác, này tuyệt đối sẽ làm cho Nhạc Duyên cảm thấy phẫn nộ.

"…"

Không có thừa nhận cũng không có cự tuyệt, Dương Niệm Tích chỉ là lẳng lặng nhìn xem Nhạc Duyên, rồi mới lên tiếng: "Công tử quá mức sầu khổ, nên sảng khoái tiêu sái một ít mới là!"

Đúng a!

Người quá thông minh, cuối cùng sầu khổ nhưng lại tự thân.

Không biết quá nhiều đồ vật này nọ, sẽ sống thoải mái, nhưng là một khi biết được suy đoán đưa ra trong một ít sự vật, như vậy sẽ không tự chủ được đem chính mình lâm vào đi vào.

"Các ngươi không là đối thủ!"

Tầm mắt một lần nữa rơi vào này phảng phất giống như quân đội bình thường hướng Hắc Mộc Nhai phương hướng lui bước giáo chúng, Nhạc Duyên đột nhiên nói ra: “Trước mắt thiên hạ thái bình, không có khả năng thành công!”

“Ta biết rõ!”

“Cho nên, chúng ta cũng không có khởi sự!”

Đối với Nhạc Duyên mà nói, Dương Niệm Tích tự nhiên là biết rõ có ý tứ gì, mặc dù có chút sự tình là sau lưng công tử, nhưng là vẫn có rất nhiều chuyện thả ở trước mặt công tử. Dùng công tử trí tuệ, tự nhiên là biết được Nhật Nguyệt thần giáo đến tột cùng đang làm cái gì.

Ngoại lực không cách nào công phá cái này thành lũy!

Như vậy cũng chỉ có từ bên trong công phá cái này thành lũy, nhất cử nắm bắt trung khu, đây cũng là nhất kế hoạch mới.

Hai người đứng chung một chỗ, bắt đầu tùy ý tán gẫu.

Sau một lát, Nhạc Duyên rốt cục dời đi những lời khác đề, hỏi: “Niệm Tích, ngươi biết các nàng đi nơi nào sao?”

Các nàng?

Các nàng là người nào, Dương Niệm Tích tự nhiên biết rõ Nhạc Duyên trong lời nói ý tứ, bởi vì nàng biết rõ Nhạc Duyên đã muốn triệt để nhìn ra thân phận của

mình, chỉ là bởi vì có chút sự tình hắn không dám thừa nhận mà thôi. Dù sao, như vậy sự tình nhường Nhạc Duyên rất có chút ít xấu hổ.

Nếu là xấu hổ, như vậy tốt nhất chính là không đề cập tới.

Tại Nhạc Duyên chờ mong dưới ánh mắt, Dương Niệm Tích nhưng lại lắc đầu, cho một cái nhường Nhạc Duyên vô cùng thất vọng đáp án.

Là.

Dương Niệm Tích cũng không biết, bởi vì tuổi duyên cớ, có thể nhớ rõ trong trí nhớ nhưng lại phi thăng chi cảnh, mà không cách nào nhớ rõ trong trí nhớ bởi vì tuổi duyên cớ lại không có chút nào ấn tượng. Càng nhiều nàng vẫn còn trong chuyện xưa biết được các nàng thân ảnh.

Hơn nữa trong chuyện này chuyện xưa nhiều nhất vẫn là từ Nhạc Duyên tự mình nói cho nàng biết.

Dù sao lúc trước Nhạc Duyên sự tích thật sự là ảnh hưởng quá lớn.

Hiện tại bị người như vậy hỏi, Dương Niệm Tích tự nhiên chỉ có thể là lắc đầu, trong lòng tự nhủ ta biết rõ vẫn là theo công tử miệng trung được đến tin tức, công tử không biết được, ta sao có thể biết được?

Chỉ là một nhớ tới công tử nhưng lại truy tìm cái này, Dương Niệm Tích trong nội tâm vẫn là hơi có chút ghen

ghét.

Làm Dương Niệm Tích đem ý nghĩ nói ra sau, Nhạc Duyên lập tức há hốc mồm.

Này kết quả tại sao sẽ là như vậy?

Lắc đầu, thở dài một tiếng, đối với kết quả này Nhạc Duyên coi như là có chuẩn bị tâm lý. Hơn nữa là truy tìm trước mắt sự tình cuối cùng ngọn nguồn, đáp án này nhưng lại áp đảo Nhạc Duyên trong nội tâm cuối cùng một cây rơm rạ, cũng coi là là này phần quyết định làm cuối cùng quyết sách.

“Niệm Tích, thay ta chuẩn bị đạo tạng Phật nói a!”

Những lời này rơi xuống, nhưng lại nhường Dương Niệm Tích thân hình không khỏi run lên. Bất quá nàng bất quá là hai mắt nhẹ nhàng khép lại, lại lần nữa mở ra sau, đã muốn gật đầu đáp ứng tới.

Nàng cũng biết là như vậy.

…

Hắc Mộc Nhai.

Làm Nhạc Duyên trở lại Hắc Mộc Nhai sau, đã là bốn ngày sau.

Tại đây bốn ngày thời gian trong, Nhạc Duyên dâng hương tắm rửa, nhưng lại một mực là kế tiếp sự tình tại làm lấy chuẩn bị.

Đỉnh núi.

Vô số vải đỏ nghênh Phong Phi Dương.

Tại đây trong khoảng thời gian ngắn, Hắc Mộc Nhai đỉnh núi đã muốn kiến tạo một cái không nhỏ tế đàn.

Đương nhiên, trong khoảng thời gian này Lâm Bình Chi cũng theo Nhạc Duyên lên Hắc Mộc Nhai, đần độn u mê liền trở thành Nhật Nguyệt thần giáo một phần tử, mà vẫn còn trở thành Giáo chủ đồ đệ. Loại kết quả này nhường một mực lập chí trở thành đại hiệp khách đại anh hùng Lâm Bình Chi dở khóc dở cười.

Bất quá tại một phen tiếp xúc, Lâm Bình Chi ngược lại trong lòng đối với mấy cái này Ma Giáo giáo chúng ấn tượng tốt không ít. Ít nhất, những người này, cũng không phải trong truyền thuyết như vậy hung ác. Bọn họ đồng dạng có tỷ muội huynh đệ, có người nhà, không phải này tàn nhẫn khát máu, người người được mà chém chết ma đầu.

Chỉ là vào lúc này, Lâm Bình Chi trong nội tâm càng nhiều nghi hoặc vẫn là trước mắt này tại vội vàng gian kiến tạo đứng lên tế đàn. Này tế đàn thoạt nhìn rất là xa hoa, rất có một loại tế thiên cảm giác.

Vô số giáo chúng thì là đứng ở bốn phía, nghiêm nghị mà đứng.

Này cùng lúc trước Nhạc Duyên tiến hành thời điểm hơi lộ vẻ bất đồng, ít nhất bốn phía không có có nhiều người

như vậy tiến hành vây xem. Bất quá đáp ứng yêu cầu này, chỉ là bởi vì Dương Niệm Tích thỉnh cầu.

Mà theo mình cùng Niệm Tích trong lúc nói chuyện với nhau, Nhạc Duyên biết rõ Dương Niệm Tích tựa hồ là không chỉ là gặp qua như vậy một lần cảnh tượng.

Làm Nhạc Duyên triệt để chuẩn bị sẵn sàng đi đến đài cao sau, một thân hồng trang Dương Niệm Tích, Nhậm Doanh Doanh Nhậm đại tiểu thư, Lam Phượng Hoàng còn có Khúc Phi Yên tiểu cô nương này từng người mang theo một đống thư tịch chậm rãi đi tới, đứng ở bốn cái phương vị.

Trong đó trừ bỏ Dương Niệm Tích biết được đây tột cùng là đang làm cái gì bên ngoài, cái khác ba cái nữ tính thì toàn bộ là không hiểu ra sao.

Bất quá vẫn là tại an bài, mấy người từng người ngồi ngay ngắn ở trước mặt chậu than phía trước.

Về phần Nhạc Duyên thì là mang theo Lục Vô Song chuôi này loan đao ngồi xếp bằng tại tế đàn chính zhōng yāng.

“Bắt đầu đi!”

Chậm rãi nhắm mắt lại, nói ra bắt đầu mà nói sau, Nhạc Duyên đã muốn nhắm mắt tụ tập nâng tinh thần trí.

Đồng thời.

Nằm ở bốn cái phương vị bốn nữ nhân thì là bắt đầu

cầm trong tay điển tịch hướng mặt trước trong chậu than ném đi.

Đứng ở một bên quan sát Lâm Bình Chi thậm chí tinh mắt trông thấy này Dương cô nương trên tay ra bên ngoài điển tịch danh tự —— ” Quỳ Hoa Bảo Điển “, ” Thái Cực Quyền Kinh “. Chỉ là như vậy hai cái danh tự, cũng đủ để nhường Lâm Bình Chi trợn mắt há hốc mồm.

Cho dù là hắn kinh nghiệm giang hồ không được tốt lắm, nhưng là thời gian dài như vậy đến trả là biết được này hai môn võ công đến tột cùng là như thế nào tuyệt học. Như vậy bí kíp tùy tiện một quyển mất trên giang hồ đều là đủ để nhấc lên này đầy trời giết chóc tồn tại, nhưng là trước mắt nhưng lại như vậy tùy ý bị ném vào trong lửa.

Lớn như vậy tức cách làm, quả thực nhường Lâm Bình Chi mở rộng tầm mắt.

Trong chậu than, hồng sắc ánh lửa nương theo lấy trận trận khói xanh lóng lánh, sau đó tại vô số giáo chúng nhìn soi mói này rải rác khói xanh mà bắt đầu hướng tế đàn chính giữa Nhạc Duyên tụ tập mà đi. Khói xanh hóa thành bảy đạo cột khói, quay chung quanh Nhạc Duyên bắt đầu xoay tròn, sau đó trực tiếp dọc theo thất khiếu chui vào.

Đồng dạng.

Một ít thẳng đặt tại Nhạc Duyên trên đầu gối ngân hồ loan đao bắt đầu không ngừng rung động lắc lư, phát ra ong ong ông thanh âm. Không chỉ có như thế, này giắt Nhạc Duyên bên hông loan đao cũng bắt đầu không

ngừng rung động trong.

Răng rắc!

Một hồi liên miên âm thanh đột ngột vang lên.

Nhạc Duyên trên đầu gối bạc hình cung loan đao đã là xuất hiện một tầng rậm rạp chằng chịt vết rách, hơn nữa này đạo liệt ngân chính không ngừng tại khuếch tán, chỉ chốc lát sau gian bạc hình cung loan đao cũng đã vết rách trải rộng, tự hồ chỉ muốn một cái rất nhỏ động tác sẽ tán thành mảnh nhỏ.

“Không đúng!”

“Xảy ra vấn đề!”

Chợt mở mắt ra, Nhạc Duyên tầm mắt nhưng lại rơi vào Dương Niệm Tích này trong chậu than, đối phương đến tột cùng đốt những thứ gì, tựa hồ trộn lẫn những vật khác. Bởi vì tại đây trong tích tắc, Nhạc Duyên đã tại bên tai hoảng hốt nghe thấy trận trận la lên.

Nguyên bản, Nhạc Duyên dùng cái này tế đàn là chủ yếu là mượn những vật phẩm này dùng cái này cảm thụ Lục Vô Song cùng Xích Luyện Tiên Tử chỗ, dùng mình có thể lực tới xuyên thấu thời không.

Nhưng là trước mắt…

Bên tai la lên nhưng lại quá mức phức tạp, nam nữ thanh âm đều có.

“Nhạc đại ca!”

“Phu quân!”

“Cầu Quan Thế Âm Bồ Tát phù hộ, cho chúng ta tới một võ công cao cường sư phó a! Chúng ta như vậy tựu cũng không bị khi phụ! Chúng ta sẽ cho Bồ Tát niệm diệu pháp Liên Hoa Kinh!”

…

Cùng lúc đó.

Tại Hằng Sơn thấy tính ngọn núi phật trong nội đường.

Tiểu ni cô Nghi Lâm thẳng mà ngồi, phảng phất giống như này ngón tay Niêm Hoa Bồ Tát. Trắng nõn trên khuôn mặt nhỏ nhắn tại dưới ánh mặt trời chiếu sáng lộ ra vẻ thánh khiết vô cùng, một thân bình yên.

“Cứu khổ cứu nạn Quan Thế Âm Bồ Tát a, van cầu ngài nhất định phải phù hộ Nhạc đại ca an nguy!”

“Nhạc đại ca tâm là tốt, trở thành Ma Giáo Giáo chủ đó cũng là bị buộc bất đắc dĩ, đầy trời thần Phật các ngươi tất nhiên có thể chứng kiến!”

Không có mở mắt ra, tiểu ni cô chỉ là tại lẳng lặng nỉ non lấy, nhưng trong lòng thì tại vô cùng thành kính hướng trước mắt Phật Tổ cầu nguyện lấy.

“Thế tôn hay cùng cụ, ta hiện nặng hỏi kia,

Phật tử bởi vì sao duyên, tên là Quan Thế Âm?

Có đủ hay cùng tôn, kệ đáp vô tận ý:

Mày nghe Quan Âm được, thiện ứng với chư phương chỗ,

Hoằng thề sâu như biển, lịch cướp không tư nghị,

Thị nhiều trăm tỷ phật, phát đại thanh tịnh nguyện.”

Một khúc Phật gia diệu pháp Liên Hoa Kinh, mang theo tiểu ni cô này kiều nộn mà thành kính niệm kinh âm thanh chậm rãi truyền ra phật đường, xuyên qua này xa xôi không gian.

Nguyên bản pha tạp, hỗn tạp xưng hô âm thanh đã không có, bên tai chỉ có này trận trận nam nữ cùng một chỗ làm bạn Phật gia ngâm xướng kinh văn âm thanh.

Nhưng là đây đối với Nhạc Duyên mà nói, lại là một kiện không đáng cao hứng sự tình.

Một cổ khôn cùng hấp lực từ thiên không xuống, này trận trận khói xanh đã muốn triệt để đem Nhạc Duyên toàn thân bao khỏa, lập tức tại trước mắt bao người, Nhạc Duyên tựu tại trong mắt mọi người bạch nhật phi thăng. Ngay tiếp theo một khối phiến đá cũng bị nhấc lên đi.

Một khúc diệu pháp Liên Hoa Kinh, nhưng lại từ nay về sau mở ra nhân quả.

Từ quả kết bởi vì.

Mà ở Hắc Mộc Nhai đỉnh núi thiên không, chỉ có này đầy trời Vân Đóa hình thành một chỗ Quan Thế Âm tượng Bồ Tát.

Từ bi chúng sinh.

Chương 001 : Thiên Sơn rớt xuống người sư phụ (thượng)

001 chương Thiên Sơn rớt xuống người sư phụ (thượng)

Mịt mờ mưa phùn.

Vẫn là như vậy pháo hoa tháng ba.

Mông lung thời tiết ở bên trong, cuối cùng sẽ cho người lâm vào một loại kỳ lạ vi diệu tâm tình trong.

Nhưng là loại này vi diệu tâm tình, tổn thương trầm thu buồn nhưng lại một ít cao ngạo nữ hiệp tất cả, nhưng là càng nhiều vẫn là thi nhân ôm ấp tình cảm, hay hoặc giả là tiểu thư khuê các theo cửa sổ nhìn mưa rơi chuối tây cảm khái.

Những vật này đối với người thường mà nói, nhưng lại dư thừa.

Tại bọn hắn sinh mệnh, đòi mạng kiếm ăn đây mới là trọng yếu nhất.

Dương Châu.

Một chỗ không được tốt lắm trong miếu đổ nát, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người mặt mũi bầm dập

nhanh kề cùng một chỗ, trợn mắt há hốc mồm nhìn này này từ trên trời giáng xuống đập phá nóc nhà thẳng đứng rơi ở trước mặt mình cẩm bào nam tử, trong khoảng thời gian ngắn hai người kinh ngạc không hiểu.

Hai người vừa mới bất quá là đối với trong miếu đổ nát Quan Thế Âm Bồ Tát niệm một khúc diệu pháp Liên Hoa Kinh, cầu lấy Bồ Tát cho hai người một cái lợi hại sư phó, sau đó khiến cho hai người trở thành trong truyền thuyết võ lâm cao thủ. Vốn là nha, cái này tiểu tâm tư bọn họ một mực đều có.

Nhưng vấn đề là hai người lại thật không ngờ chính mình này niệm hơi có chút lắp bắp, còn không nhớ được tất cả từ diệu pháp Liên Hoa Kinh, nhưng lại tại thời khắc này cho hai người mang tới một to lớn kinh hỉ lớn.

Đương nhiên, càng nhiều là kinh hãi mà không phải hỉ.

Lạch cạch một tiếng.

Một cái một thân cẩm bào, eo khoá loan đao nam tử trực tiếp đập phá này miếu đổ nát vốn là không được tốt lắm nóc nhà, trực tiếp ngã tại chính mình trước mặt hai người.

Lập tức, liền đem hai tên tiểu tử cho dọa sững sờ.

“…”

Thật lâu.

Lá gan lớn nhất Khấu Trọng theo bên cạnh nhặt lên một

cái cây nhỏ chi, nhẹ nhàng dùng gậy gộc chọc một chút đối phương, phát hiện đối phương dĩ nhiên là hoàn toàn không có phản ứng, tựa hồ là chết qua đi bình thường. Như vậy kết quả, không khỏi nhường Khấu Trọng dọa kêu to một tiếng.

Bất quá rất nhanh Khấu Trọng liền phát hiện người này cũng chưa chết đi, mà là tựa hồ từ trên cao quẳng xuống trực tiếp bế qua tức đi.

Thấy đối phương không có chết, Khấu Trọng lực chú ý rất nhanh liền bị đối phương một thân này xa hoa áo bào hấp dẫn, cuối cùng hắn lực chú ý nhưng lại rơi vào nam tử trẻ tuổi kia bên hông khom trên đao. Thò tay tiến lên lục lọi hai bả, lập tức đem chuôi này loan đao cho lấy xuống.

“Uy?”

“Trọng thiếu, như ngươi vậy quá mức a?”

Thẳng đến lúc này, một bên Từ Tử Lăng này mới kịp phản ứng, liền vội vươn tay vỗ một cái Khấu Trọng, hắn thấy đối phương vốn là hôn mê bất tỉnh bộ dáng vẫn còn có chút lo lắng, nhưng là Khấu Trọng như vậy tùy ý cầm lấy đi người khác đồ vật này nọ nếu như bị phát hiện cũng không tốt.

“Lo lắng cái gì à? Lăng thiếu, ta liền nhìn xem mà thôi!”

Quắt quắt miệng, Khấu Trọng trực tiếp đem chuôi này loan đao thoáng cái rút, lập tức này âm ám trong miếu đổ nát lóe ra một hồi hàn quang, nọ vậy đạo không có

nhiệt độ ánh sáng lạnh trực tiếp chiếu vào hai tên tiểu tử trên người. Cho dù là hai người không có gì nhận thức, nhưng lại cũng có thể nhận ra chuôi này loan đao là một thanh cực kỳ ra sắc bảo đao.

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, Khấu Trọng trực tiếp đem loan đao trong tay hướng bên cạnh góc bàn vung đi, đao qua không để lại ngấn, lại là không có cảm nhận được bất luận cái gì lực cản, Khấu Trọng liền cảm giác được trên tay mình loan đao liền như vậy hoa không khí bình thường xẹt qua mặt bàn, tựa hồ căn bản không có chém tới cái gì.

Chỉ là ý nghĩ này mới vừa vặn lên, đã thấy này bị loan đao xẹt qua góc bàn đã là rơi trên mặt đất.

Như vậy tràng cảnh, lập tức nhường Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người nhìn cá trợn mắt há hốc mồm.

Thật là sắc bén vũ khí!

Điều này khiến cho hai cái từ nhỏ liền với tư cách tên móc túi tồn tại tiểu tử rất là ngoài ý muốn. Bởi vì là tên móc túi, hai người đối với một ít vật phẩm quý trọng trình độ vẫn có chỗ nhận thức. Bất quá so với Khấu Trọng, Từ Tử Lăng tầm mắt nhưng lại rơi vào này trên thân đao một hàng chữ trên mặt.

“Tiểu lâu một đêm nghe trầm mưa…”

Híp mắt, nhận ra phía trên này văn tự, Từ Tử Lăng táp a dưới miệng, nói ra: “Đây là thi từ sao? Làm cho người có một loại cảm giác kỳ quái!”

Hai người mặc dù là ăn mày, tuy là xuất thân tên móc túi, nhưng lại là từng tại tư thục bên ngoài vụng trộm hỗn qua vài ngày, vẫn có thể đủ nhận thức chút ít chữ, vốn là hai người là người thông tuệ. Mà trùng hợp một chuyến này thi từ văn tự cũng không phức tạp.

Làm Từ Tử Lăng nhắc tới ra câu này thi từ sau, Khấu Trọng tầm mắt cũng rơi vào phía trên này.

“Tiểu lâu một đêm nghe trầm mưa…”

Tái diễn niệm câu này thi từ, rất kỳ quái Khấu Trọng cũng cảm nhận được một loại kỳ lạ ý nhị. Trùng hợp, này bên ngoài vẫn tại hạ lấy mịt mờ mưa bụi.

Xoay người.

Khấu Trọng trực tiếp ngồi ở một bên trên mặt ghế đá, nghiêng thân, một tay cầm loan đao, một tay chống chính mình bên mặt. Tầm mắt hơi có vẻ thất thần nhìn về phía này ngoài miếu mịt mờ mưa phùn, Khấu Trọng dùng một loại rất là bi thương giọng điệu thì thầm: “Tiểu lâu một đêm nghe trầm mưa…”

“Như thế nào đây?”

“Lăng thiếu, ta có phải là rất có đại hiệp khí chất?”

Tư thế mở xong sau, Khấu Trọng lại lần nữa khôi phục vui cười thần sắc, vô cùng hi vọng nhìn qua Từ Tử Lăng chờ đợi huynh đệ mình khích lệ.

Đáng tiếc là Từ Tử Lăng làm sao không giải thích được Khấu Trọng tỳ tính, trực tiếp nghiêng đầu sang chỗ khác, dùng một loại khinh thường ngữ khí nói ra: “Nếu như Trọng thiếu quần áo xinh đẹp điểm, hơn nữa cũng không phải mặt mũi bầm dập mà nói, ngược lại còn có như vậy một tia đại hiệp khí chất, nếu không mà nói ta chỉ là muốn cười!”

“…”

Vừa nghe lời này, Khấu Trọng lập tức bất đắc dĩ.

Mình cùng Từ Tử Lăng vừa mới bởi vì trộm vặt móc túi sự tình bị người đánh một chầu, đánh mặt mũi bầm dập, hơn nữa hai người vốn là ăn mày chỗ đó có cái gì tiền nhàn rỗi đi mua mua quần áo, có thể bảo trì chính mình bụng tại hai ngày thời gian không thế nào chịu đói đã muốn không sai.

Đại hiệp!

Ở đâu cái gì đại hiệp!

Hiện tại chính mình liền tự bảo vệ mình cũng có chút khó khăn, thỉnh thoảng còn bị những người kia khi dễ, điều này khiến cho Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng rất là bất đắc dĩ. Cũng may mắn, hai người từ nhỏ nguyên lai tính tình liền thuộc về cái loại này rất là mạnh mẽ người, sẽ không bởi vì từ nhỏ tao ngộ biến hóa cái gì.

Tuy là sinh hoạt khó khăn, nhưng là hai người vẫn là sống so sánh vui vẻ, tựu là nhiều khi bụng có chút đói…

Bất quá nghe Từ Tử Lăng mà nói, Khấu Trọng tầm mắt ngược lại rơi vào vậy còn nằm trên mặt đất nam tử trẻ tuổi trên người, đột nhiên lên tiếng nói: “Có thể có như vậy sắc bén bảo đao, còn có phía trên kia nghe cũng đừng có hương vị thi từ, nghĩ đến người này là một đại cao thủ!”

“Chỉ là…”

Nói đến đây, Khấu Trọng đi đến này nóc nhà lỗ thủng, ngửa đầu nhìn lại, tầm mắt có thể đạt được chỗ là này hôn ám thiên không, vừa rồi người này chính là như vậy thẳng tắp rớt xuống. Cao như vậy, như vậy té xuống chuyện gì đều không có, này tất nhiên là cao thủ.

“Ta cảm thấy được đổ ra là chúng ta vừa mới khẩn cầu Bồ Tát này niệm kinh có tác dụng, Bồ Tát phù hộ chúng ta, cho chúng ta mang tới một sư phó!”

Nói đến đây, Khấu Trọng con mắt lóe sáng đứng lên, hắn càng phát giác được sự tình hẳn là như vậy. Nếu không mà nói, tại chính mình cùng Từ Tử Lăng hai người này kinh văn bất quá lắp bắp niệm xong sau, này người làm sao rơi vào trước mặt hai người.

Nghĩ tới đây, Khấu Trọng xoay người đem trước mắt người tuổi trẻ lật qua, hắn cùng với Từ Tử Lăng lúc này mới nhìn rõ ràng nam tử này bộ dáng.

Tuấn nhã!

Đây là Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người tâm cùng cái thứ nhất ấn tượng, trước mắt nam tử tuấn tú kỳ

cục. Liếc nhìn nhau, Từ Tử Lăng lúc này mới dùng một loại cảm thán ngữ khí nói ra: “Cao như vậy té xuống, mặt trước chạm đất thế nhưng không có chút nào ảnh hưởng, này quả nhiên là trong truyền thuyết cao thủ!”

“Vâng!”

Khấu Trọng gật gật đầu, tỏ vẻ chính mình rất đồng ý Từ Tử Lăng ý kiến.

Này trong truyền thuyết nội công cái gì, khả năng tựu là trước mắt biểu hiện như thế.

Bất quá đã có quyết định, hai người tự nhiên là không có mặc cho người trẻ tuổi kia nằm tại đó, mà là vất vả đem đối phương làm cho đứng lên, này cháo ẩm ướt thời tiết rất dễ dàng làm cho người ta cảm lạnh. Một phen bận việc, Từ Tử Lăng càng dùng bên cạnh cái hũ làm cho chút ít nước ấm tới uy đối phương.

…

Hừng đông thời gian.

Nhạc Duyên đã muốn theo trong hôn mê tỉnh lại, mở mắt ra trông thấy là này bên ngoài mông lung mưa phùn.

Trong sát na, Nhạc Duyên tưởng trở lại Tương Dương.

Nhưng là cẩn thận quét mắt về bốn phía, Nhạc Duyên này mới phát hiện trước mắt cũng không phải Tương Dương.

Đây là một chỗ miếu đổ nát.

Tại Nhạc Duyên trước mặt, chính là một tòa Quan Thế Âm Bồ Tát tượng đất.

Mà ở bên cạnh hắn thì là ngã trái ngã phải nằm trên mặt đất ngủ chánh hương, càng gắt gao ôm cùng một chỗ hai người thiếu niên, thỉnh thoảng một cái trong đó thiếu niên còn tại một người khác trên người sờ lên vài bả, thậm chí Nhạc Duyên còn tận mắt nhìn thấy đối phương đưa bàn tay tiến vào một gã khác thiếu niên trong quần áo, hiển nhiên là bên ngoài có chút lạnh, nghĩ muốn mượn đối phương nhiệt độ cơ thể sưởi ấm.

Chỉ là này một bộ tràng cảnh…

Nhường người làm sao nhìn làm sao cảm thấy quái dị.

Mà ở trong hai người, thì là cộng đồng ôm chính mình chuôi này tên là Nguyệt Khuyết loan đao.

“Đây là nơi nào?”

Nỉ non lấy chậm rãi đứng người lên, Nhạc Duyên đi đến miếu đổ nát trước cửa, ngơ ngác nhìn xem này trước mắt quen thuộc mưa bụi thời tiết.

Chậm rãi duỗi ra hai tay, Nhạc Duyên tiếp nhận này bị lạnh gió thổi tới giọt mưa, cảm thụ được trên tay lạnh như băng, Nhạc Duyên xác thực biết mình đã muốn không tại tiếu ngạo thế giới, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra mà nói thì là đi đến một chỗ vùng đất mới phương.

Đến bây giờ, Nhạc Duyên còn có thể tinh tường cảm nhận được lúc trước này tràn ngập tại bên tai trận trận nam nữ kinh Phật ngâm xướng.

Là ai tại cầu phật?

Có Nghi Lâm tiểu ni cô thanh âm, nhưng là còn có hai người thiếu niên thanh âm.

Chẳng lẽ lại…

Quay đầu lại, tầm mắt rơi vào này nằm trong góc hai cái mặt mũi bầm dập trên người thiếu niên, Nhạc Duyên tầm mắt nhưng lại không khỏi sáng ngời.

Cộng minh sao?

Nhắm mắt lại, Nhạc Duyên cảm thụ nâng trong cơ thể mình tới, này vừa cảm thụ, Nhạc Duyên nhưng lại ngạc nhiên phát hiện tự thân lúc này đây tình huống cùng hai lần trước cũng có chút bất đồng. Trước mắt chính mình cũng không phải tay trói gà không chặt, mà là không cần phải nữa độ tiến hành quan tưởng.

Không biết sao, trong đầu đã có quan tưởng nhân vật.

Hiển nhiên.

Lúc trước Dương Niệm Tích đốt một ít điển tịch tựa hồ không chỉ là đạo tàng phật thuyết, mà vẫn còn trộn lẫn những vật khác.

Trong đầu.

Này là một người nam nhân, một thanh trường kiếm, một thân bạch y, một thân tiêu sái, một thân ngạo nhiên, còn có một mảnh kia Bạch Vân.

Cuối cùng vẫn là một thân này cô độc.

“Hàaa…!”

Một tiếng cười khẽ, Nhạc Duyên ngoài ý muốn, rồi lại cảm thấy cũng không một cách không ngờ.

“Đã đến nơi này, vậy thì yên ổn mà ở thôi!”

“Đã như vậy, vậy thì như thế!”

Thoại âm rơi xuống, nhưng lại không trung đột nhiên vang lên một hồi sấm rền.

Tiếng sấm trận trận trong.

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người rốt cục tỉnh lại, đầu tiên là không tự chủ được đánh một cái rùng mình. Tiếp lấy chính là Từ Tử Lăng lải nhải trung tướng Khấu Trọng tay theo chính mình trong quần áo cho đẩy đi ra, mà Khấu Trọng thì là vui cười lấy chính là muốn lại lần nữa đem chính mình cặp tay vươn vào Từ Tử Lăng trong quần áo thời điểm, tiếp tục mỗi ngày chính mình tỉnh lại đùa giỡn, nhưng lại đột nhiên dừng lại.

Đồng thời.

Từ Tử Lăng tựa hồ cũng nghĩ đến cái gì, hai người cùng nhau nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn về phía chính bưng ngồi ở bên cạnh quan sát đến chính mình hai người Nhạc Duyên trên người.

“…”

“…”

“…”

Nhạc Duyên, Khấu Trọng, Từ Tử Lăng ba người liền như vậy hai mặt nhìn nhau, từng người mang theo kỳ lạ biểu lộ.

Ngạc nhiên.

Ngoài ý muốn.

Còn có xấu hổ.

Hình ảnh, cứ như vậy tại mưa bụi trong định dạng

Chương 002 : Trên trời rớt xuống người sư phụ (hạ)

Cuốn hai tiếu ngạo 002 chương trên trời rớt xuống người sư phụ (hạ)

“Ách!”

“Ha ha ha!”

Khấu Trọng vô cùng xấu hổ đem đã muốn ngả vào Từ Tử Lăng trong quần áo mạnh tay mới rút ra, hai người bình thường không người thời điểm như vậy đùa giỡn không có gì, nhưng là trước mắt bị ngoại nhân như vậy nhìn tại trong mắt nhưng lại nhường Khấu Trọng rất có chút ít xấu hổ.

Cho dù là bình thường hắn liền tự nói vì chính mình da mặt tương đối dày, nhưng là trước mắt…

“…”

Từ Tử Lăng đồng dạng cũng thập phần không nói gì, không khỏi mặt sắc có chút đỏ lên, mà vẫn còn hung hăng trừng Khấu Trọng một cái.

“Uy?”

“Lăng thiếu, ngươi mặt đỏ cái gì?”

Từ Tử Lăng trừng Khấu Trọng ngược lại không có việc gì, nhưng là Khấu Trọng nhìn lên đến Từ Tử Lăng này mặt đỏ bộ dáng sau, lập tức bất đắc dĩ. Phải biết, lúc trước nhưng hắn là chuyên môn chạy đến thanh lâu lén lút nhìn qua nữ nhân tắm rửa, tự nhiên cũng nhìn qua những thứ kia yêu long dương chi hảo người cách làm.

Từ Tử Lăng như vậy vẻ mặt hồng, nhường Khấu Trọng cũng cảm thấy nhất thời quái dị.

"…"

Một bên, Nhạc Duyên mặt không biểu tình nhìn trước mắt, tựa hồ đối với trước mắt hết thảy cũng không có để vào mắt. Chỉ là nhàn nhạt nói một câu, nói: "Không có chuyện gì, ta cái gì cũng không phát hiện!"

Lời kia vừa thốt ra.

Lập tức Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người hai mặt nhìn nhau, đây là rõ ràng nói rõ vừa rồi cử động bị đối phương toàn bộ thu vào trong mắt a.

"Cái kia…"

"Công tử này, vừa rồi sự tình chỉ là vui đùa! Đúng, là Khấu Trọng đối với ta vui đùa!"

Từ Tử Lăng cũng không muốn bị người cho là mình là làm một chuyến này làm, vì vậy có phần có chút khẩn trương dùng có chút nói lắp mà nói làm giải thích.

“Đúng!”

“Chính là như vậy!”

Khấu Trọng cũng là vội vàng gật đầu, tỏ vẻ mình không phải là như vậy người.

Khấu Trọng?

Từ Tử Lăng?

Nhạc Duyên nghe vậy trên mặt không khỏi hiện lên một tia ngoài ý muốn, hắn hoàn toàn không ngờ rằng trước mắt hai người này thiếu niên dĩ nhiên là Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng, là này trong truyền thuyết Đại Đường Song Long. Như vậy nói một cách khác, mình bây giờ vị trí địa phương chính là Tùy mạt Dương Châu.

“…”

Nghe Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người này có chút bối rối giải thích, Nhạc Duyên nhưng lại cười. Này hai người huynh đệ cảm tình xác thực vô cùng thâm hậu, nếu như nói có người là yêu giang sơn càng thích mỹ nhân, nhưng là điểm này đối với Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng mà nói thì không phải vậy.

Khấu Trọng thuộc về cái loại này yêu giang sơn thích mỹ nhân lại càng yêu huynh đệ người, mà Từ Tử Lăng cơ hồ cũng không sai biệt lắm như thế.

Tại tăng thêm chính mình vừa mới chứng kiến, này không thể không làm cho người ta hiểu sai.

“Ta tin tưởng!”

Gật gật đầu, Nhạc Duyên đổ ra là không có tiếp tục cười đi xuống, nếu không mà nói dùng trước mắt hai người này tiểu tử hiện tại tâm tư mà nói, tuyệt đối sẽ bị Nhạc Duyên cười đáp thẹn quá hoá giận. Nói đến đây, Nhạc Duyên tầm mắt rơi ở bên ngoài chính trời đang mưa địa phương, hỏi: “Vậy trong này là Dương Châu a?”

“Vâng!”

“Nơi này là Dương Châu vùng ngoại ô!”

Lên tiếng trả lời là Từ Tử Lăng, thấy Nhạc Duyên lực chú ý rơi ở ngoài miếu sợi sợi mưa bụi, Từ Tử Lăng liền xem thời cơ nói ra: “Làm sao… Công tử đã tới nơi này?”

“Ừ!”

Không quay đầu lại, Nhạc Duyên chỉ là nhàn nhạt gật gật đầu. .

Thu hồi tầm mắt, tầm mắt một lần nữa rơi vào Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng trên thân hai người, Nhạc Duyên lúc này mới đem lực chú ý chuyển tới đầu kia đỉnh nhân hình nọ lỗ thủng, nhưng lại biết được chính mình lại là gặp phải tại Hằng Sơn chỗ tao ngộ sự tình. Ngẫm lại, Nhạc Duyên mở miệng hỏi: “Là hai vị cứu ta?”

“Ách…”

“Có thể nói như vậy!”

Trả lời là Khấu Trọng, Khấu Trọng suy tư hạ cảm giác mình cùng Từ Tử Lăng tính là đối phương ân nhân cứu mạng. Ngược lại Từ Tử Lăng không như vậy cảm thấy, vị này hơi có chút thanh tú thiếu niên nghiêng đầu, trầm ngâm hạ rồi mới lên tiếng: “Công tử là trực tiếp rơi vào trong miếu đổ nát, ta cùng Trọng thiếu chỉ là thuận tay giúp hạ bề bộn!”

Hai người bất đồng trả lời, liền có thể không nhìn ra hai người từng người tính tình.

Tầm mắt tại Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người này mặt mũi bầm dập trên mặt qua lại càn quét sau đó, Nhạc Duyên lúc này mới cười nói: “Nếu là ân cứu mạng, ta tự nhiên sẽ báo đáp, hai vị tiểu huynh đệ, nghĩ muốn ta làm sao báo đáp?”

“…”

Nghe được Nhạc Duyên mà nói sau, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người chần chờ, liếc nhìn nhau, đúng là vẫn còn Khấu Trọng khua lên dũng khí nói ra ý nghĩ của mình: “Công tử, nhìn công tử thân thủ rất là lợi hại… Ta cùng Lăng thiếu… Nghĩ, muốn cho công tử thu hai người chúng ta làm đồ đệ!”

Đồ đệ?

Nhạc Duyên tuy nhiên trong nội tâm đã có suy đoán, nhưng là trước mắt nghe được Khấu Trọng nói ra bọn họ chân thật ý nghĩ, nhưng vẫn là nhường lòng hắn gian sinh ra một tia kỳ lạ cảm thụ.

“Nếu như công tử không được mà nói, cũng không có chuyện nhi!”

Thấy Nhạc Duyên lâm vào trầm mặc, Từ Tử Lăng liền vội mở miệng nói ra, cho dù là hắn cùng với Khấu Trọng hai người là ăn mày, là nhỏ tên móc túi xuất thân, nhưng là cũng hiểu biết này thu đồ đệ nhập môn là một kiện rất nghiêm khắc sự tình. Mượn Dương Châu đệ nhất cao thủ Thạch Long Thạch Long võ tràng mà nói, đi vào làm học đồ có lẽ không có gì, lấy tiền có thể khơi thông quan hệ, đương nhiên Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người là nghèo rớt mùng tơi, tự nhiên không có cách nào. Nhưng là muốn trở thành này Dương Châu đệ nhất cao thủ Thạch Long đồ đệ, vậy thì là vô cùng khó khăn sự tình.

“Không!”

Lắc đầu, Nhạc Duyên chối bỏ Từ Tử Lăng mà nói, mà là dùng một loại kỳ lạ tầm mắt đánh giá hai người. Sau nửa ngày, này mới mở miệng nói ra: “Nếu là ân cứu mạng, ta đây tự nhiên sẽ đáp ứng các ngươi yêu cầu!”

“Chỉ là với tư cách đồ đệ của ta, sau này thời gian có thể là không được tốt qua!”

Lần đầu.

Nhạc Duyên ở cái thế giới này cũng chưa xong toàn vẹn nắm chắc, tại này tông sư đầy đất, Tiên Thiên cao thủ nhiều như chó trong thế giới, Nhạc Duyên không biết là dùng mình bây giờ quan tưởng đối tượng có thể triệt để

hoành hành đi xuống, hơn nữa tại nơi này quan hệ cũng có chút rắc rối phức tạp, chỉ bằng vào một người có lẽ vẫn còn có chút phiền toái.

Mà lưỡng Tiểu Cường nếu là cứu mình, như vậy chính mình thì có trả giá thật nhiều. Nói tiếp hai người đều là kỳ tài ngút trời, tự nhiên là đáng giá bồi dưỡng.

Nếu là đồ đệ mà nói, Song Long là đồ đệ mình trong thiên tư cao nhất người.

Nhưng mà này còn là ân cứu mạng, nếu là rơi vào có chút thấy của cải mắt mở nhân thủ lên, làm không tốt sẽ xuất hiện cái gì làm cho người ta buồn bực cùng hối hận sự tình.

Chỉ là nghĩ tới đây, Nhạc Duyên đột nhiên có chút kỳ quái, tại sao mình ban đầu ở thần điêu trong thế giới thời điểm cũng không có xuất hiện như vậy tình huống, chẳng lẽ lại trong lúc này có cái gì bất đồng, hay hoặc giả là phát sinh cái gì không muốn người biết biến hóa sao?

Tỉ mỉ suy tư một phen, Nhạc Duyên chưa có trở về nghĩ đến cái gì khiến người ngoài ý địa phương, lúc này mới đem tâm tư đặt ở trước mắt.

Cái gì?

Này công tử thật thu chúng ta làm đồ đệ?

Tại Nhạc Duyên trong nội tâm cân nhắc thời điểm, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người nhưng lại mặt lộ vẻ

không tin chi sắc.

“Đây không phải đang nằm mơ a?”

Khấu Trọng hai mắt trong thất thần, nỉ non lấy, đồng thời thò tay véo một cầm bắp đùi mình, phát hiện quả nhiên không đau, lập tức thở dài một cái, nói: “Quả nhiên không đau!”

“Trọng thiếu!”

“Ngươi làm gì thế véo ta?”

Ngược lại Từ Tử Lăng rất là phẫn nộ, Khấu Trọng tại bắp đùi mình lên véo một bả, chết đau chết đau, không cần phải nói chỗ đó tuyệt đối thanh.

“À?”

“Thực xin lỗi, Lăng thiếu!”

“Chúng ta thật quỳ gối sư phó?”

Khấu Trọng lại lần nữa véo bản thân một chút, phát hiện quả nhiên rất đau, vừa rồi đây không phải là ảo giác.

“Vâng!”

“Chúng ta quỳ gối sư phó!”

Từ Tử Lăng đồng dạng thật cao hứng. Này công tử không chỉ có thoạt nhìn có tiền, có thể có lấy như vậy sắc bén loan đao võ công tự nhiên rất cao.

Tại hai người trong suy nghĩ, bọn họ chính là chỗ này loại đơn giản tưởng tượng thấy.

Lúc này bọn họ, gần kề lạy đến một người sư phụ, chính là trong đời nhất đại hỷ sự.

Mà cùng hai người vui sướng bất đồng, Nhạc Duyên tại thời khắc này lại là có thêm một loại không hiểu cảm giác, hắn bị ràng buộc ở, nhưng là hắn không thể bị trói buộc ở, trong hoảng hốt hắn có một loại huy kiếm triệt để chặt đứt những trói buộc này cảm giác.

Bởi vì không có trói buộc kiếm mới có thể vung nhanh!

"…"

Lắc đầu, đem này đột ngột bay lên cảm giác cô độc cưỡng chế đè xuống sau, Nhạc Duyên lúc này mới đem chính mình suy nghĩ một lần nữa kéo trở về.

"Đúng, sư phó!"

Như là đã xác định thầy trò quan hệ, Khấu Trọng liền lập tức chuyển biến giọng điệu, thay thế xưng hô, hỏi: "Sư phó võ công có bao nhiêu lợi hại?"

Bên cạnh.

Từ Tử Lăng cũng là tầm mắt lấp lánh, chằm chằm vào Nhạc Duyên, hiển nhiên cũng muốn biết Nhạc Duyên mạnh bao nhiêu.

Nguyên bản, hỏi như vậy mà nói sẽ có vẻ cực kỳ thất lễ, nhưng là Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng cũng không biết những vật này, với tư cách ăn mày cùng tên móc túi, bọn họ lại ở đâu bị qua chuyên môn lễ giáo giáo dục, mà Nhạc Duyên lại là không có để ý.

Nghe được Khấu Trọng câu hỏi sau, Nhạc Duyên nhưng lại suy tư nâng hiện tại chính mình đến tột cùng mạnh bao nhiêu đứng lên.

Hồi lâu.

“Không biết!”

“Ta không biết hiện tại tại chính mình mạnh bao nhiêu!”

“Có lẽ dùng một cá nhân tới thử nghiệm ta kiếm, ta liền có thể biết được hiện tại chính mình mạnh bao nhiêu!”

Trầm ngâm sau nửa ngày, Nhạc Duyên cho ra như vậy một cái nhường chính hắn cũng không rõ ràng lắm đáp án.

Kiếm?

Ngược lại nghe lời này Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người ngạc nhiên.

“Sư phó, ngươi sử dụng kiếm?”

Khấu Trọng đem trên tay lúc trước theo Nhạc Duyên bên hông gỡ xuống Nguyệt Khuyết loan đao giơ lên, chỉ vào chuôi này loan đao, ngạc nhiên hỏi: “Cái này loan đao…”

“Cũng là ta!”

Tầm mắt rơi vào người này là Nguyệt Khuyết loan đao lên, Nhạc Duyên nhận lấy, rút ra loan đao, nhìn xem trên mặt một ít được thi từ —— tiểu lâu một đêm nghe trầm mưa, nhưng lại thần sắc hiu quạnh.

Bởi vì hắn phát hiện này được thi từ thập phần phù hợp trước mắt lòng hắn cảnh.

Nghe không phải mưa, là cô độc!

“…”

“…”

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người hai mặt nhìn nhau, bất minh sở dĩ.

…

Kế tiếp, ba người tại trong miếu đổ nát thoáng bận việc, Nhạc Duyên liền tại Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng dưới sự dẫn dắt đi thành Dương Châu.

Cùng Tống lúc thành Dương Châu bất đồng.

Trước mắt thành Dương Châu càng lộ vẻ cao lớn, nhưng lại không có Tống lúc như vậy phồn hoa.

Bất quá Dương Châu với tư cách Dương Quảng khởi gia, tự nhiên không phải bình thường thành thị có khả

năng so sánh với, thiên hạ này tuy nhiên đã bắt đầu thong thả hiện ra loạn tượng, nhưng là này Dương Châu vẫn là được cho so sánh an ổn.

Mưa bụi trong.

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hiểu đến chính mình mới bái sư phó danh tự.

Sơn nhạc Nhạc, duyên phận Duyên!

Nhạc Duyên!

Đây cũng là sư phó tục danh.

Đối với mình có thể không hiểu lạy thượng sư phó, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người đã là nói lý ra quyết định sau này phát đại của cải hảo hảo cung phụng một chút này vùng ngoại ô trong miếu đổ nát Quan Thế Âm Bồ Tát.

Tại hiệu cầm đồ làm một khối tùy thân ngọc bội, đổi chút ít tiền sau, Nhạc Duyên lúc này mới vì chính mình mua sắm một thanh coi như là khá lắm rồi ba thước Thanh Phong. Mà này Nguyệt Khuyết loan đao cũng là bị Khấu Trọng một mực cầm trên tay. Không biết sao, Khấu Trọng đối với đao có rất rất hứng thú.

Về phần Từ Tử Lăng lại là không có như vậy cảm giác, so với đao tới, hắn cho rằng trường kiếm có lẽ thích hợp hơn chính mình chút ít, đương nhiên có thể tay không mà nói nhưng lại tốt nhất.

Trừ bỏ mua sắm vũ khí bên ngoài, Nhạc Duyên thì là mang theo hai cái mặt mũi bầm dập đồ đệ, đi y trải là hai người một lần nữa đổi một bộ vừa người quần áo. Này một tá giả trang xuống tới, trừ bỏ diện mạo mặt mũi bầm dập bên ngoài, hai người thiếu niên ngược lại có thể nhập nhãn.

Chỉ là bởi vì bình thường dinh dưỡng không tốt duyên cớ, hai người có chênh lệch chút ít gầy.

Tại dưới tình huống như vậy, Nhạc Duyên liền lại dẫn đối phương đi khách điếm, hảo hảo nhấm nháp một phen đối với bọn hắn mà nói rất là trân quý đồ ăn.

Một phen ăn uống no đủ sau, Nhạc Duyên liền dẫn hai cái mới thu đồ đệ tại khách điếm trong phòng ở lại tới.

Mà tại nơi này khách điếm ngày hôm sau.

Nhạc Duyên dẫn theo ba thước Thanh Phong, cầm lấy một thanh giấy trắng cái dù, đi Thạch Long võ tràng.

Chương 003 : Tuyệt mỹ nhất kiếm (thượng)

Cuốn hai tiếu ngạo 003 chương đẹp nhất kiếm (thượng)

Gian phòng.

Một chiếc trà thơm bày ở trước bàn, Thạch Long khoanh chân mà ngồi, hai mắt có chút nhíu lại, nhưng lại mảnh ngửi ngửi này phiêu đãng ra hương trà.

Lúc này trà cũng không phải đời sau pha trà, mà là đặc biệt cháo bột.

Nghe này hương trà, Thạch Long cũng không có bất luận cái gì đi uống động tác, ngược lại là song chưởng lòng bàn tay chỉ lên trời, dùng Đạo gia chính quy đả tọa tư thế vận khởi công.

Với tư cách Dương Châu đệ nhất cao thủ, cho dù là mở Thạch Long võ tràng, thu vô số đồ tử đồ tôn, nhưng là trên thực tế Thạch Long những năm gần đây đã muốn rất ít tự mình ra tay dạy bảo đồ đệ nhóm, càng nhiều thời điểm hắn còn là một cá người đang trong mật thất nghiên cứu lấy mình đã nghiên cứu mấy năm đồ vật này nọ.

Đó chính là này bổn Đạo gia chí cao bảo điển —— Trường Sinh Quyết!

Đáng tiếc là vô luận Thạch Long như thế nào, nhưng là

đối mặt này bổn Đạo gia bảo điển hắn, cho dù là tốn hao thời gian dài như vậy lại vẫn là không có có bất kỳ thu hoạch. Cưỡng chế tu luyện, càng làm cho thân thể của hắn tại đoạn thời gian này trong tựa hồ là ẩn ẩn xảy ra vấn đề.

“A!”

Thở dài một hơi, cưỡng chế đè xuống đã muốn mãnh liệt đến khóe miệng huyết dịch, sinh sinh nuốt trở về sau, Thạch Long lúc này mới mở to mắt.

Bất đắc dĩ cười một tiếng sau, hắn liền từ trọng lòng ngực của mình đem này phần Trường Sinh Quyết móc ra, lại lần nữa mở ra tại trên mặt bàn cẩn thận nghiêm túc xem này một phần hắn cơ hồ là nhìn mười năm bí kíp tới.

“Đều nói đạo này gia bảo điển cần phải có duyên người đến tu tập, mới có thể thành công!”

“Nếu không mà nói, qua nhiều năm như vậy, thiên hạ này thế nhưng không có có bất kỳ người tu tập thành công!”

“Mà ta Thạch Long thì không phải vậy cái kia người hữu duyên sao?”

“Không!”

“Ta tuyệt đối muốn đem phần này Trường Sinh Quyết tìm hiểu đi ra!”

Sau nửa ngày, Thạch Long này nguyên bản phó cao nhân hình tượng bộ dáng bắt đầu phát sinh biến hóa, trên mặt dâng lên dữ tợn tâm tình. Không có Bảo Sơn mà không thể được, đây là một loại làm cho không người nào so với tuyệt vọng cảm thụ. Này năm qua năm đồng dạng tình huống, đã để Thạch Long nguyên bản tâm đã sớm không tĩnh.

Hơi có vẻ tiều tụy hai tay như vuốt ve tình nhân bình thường vuốt ve trước mặt mình Trường Sinh Quyết, chưa phát giác ra gian Thạch Long trong mắt đã muốn hiển lộ ra này đã muốn khắc vào trong xương khát vọng chi sắc.

Đối với giang hồ đàn ông mà nói, cái gì trọng yếu nhất, nhất khả năng hấp dẫn bọn họ tầm mắt?

Đó chính là mỹ nữ cùng võ công.

Mà càng nhiều thời điểm, võ công còn muốn xếp hạng mỹ nữ phía trước. Dù sao chỉ cần võ công đứng lên, mỹ nữ tự nhiên cũng sẽ có.

Đương nhiên.

Thạch Long hắn lực chú ý sẽ không bị cái gì mỹ nữ hấp dẫn, những năm này hắn đã tại cấm dục.

Hắn đang có tâm tư đều ở này Trường Sinh Quyết phía trên.

…

Trên đường phố.

Vẫn là mưa nhỏ liên miên.

Pháo hoa tháng ba thời tiết chính là chỗ này loại làm cho không người nào không biết làm sao.

Mưa bụi trong.

Một thanh thuần trắng sắc cây dù, một thân bạch y, Nhạc Duyên một tay cầm này ba thước Thanh Phong đang hỏi người qua đường phương hướng sau, liền từng bước một hướng này Thạch Long võ tràng chậm rãi đi đến.

Bước ra từng mảnh từng mảnh bọt nước.

Rất nhanh.

Nhạc Duyên liền đã đi tới Thạch Long võ tràng trước cửa.

Phía trước.

Thì là đứng hai cái thoạt nhìn hơi có chút khôi ngô hán tử, hiển nhiên là này Thạch Long võ tràng thủ vệ.

Làm Nhạc Duyên cầm cái dù bội kiếm lại tới đây thời điểm, hai gã hán tử tầm mắt hiển nhiên là rơi vào Nhạc Duyên trên người, không chờ Nhạc Duyên tiến lên một người trong đó liền dẫn đầu đi đến trước, mở miệng nói ra: “Vị công tử này…”

Người tới một thân bạch y trắng cái dù, còn có một chuôi kiếm.

Hiển nhiên là thân có võ công.

Mà thân có võ công người đến Thạch Long võ tràng bình thường cũng sẽ là có sự tình khác.

“Nói cho Thạch Long, nói có cố nhân tới thăm!”

Mông lung mưa phùn ở bên trong, trong tay trắng sắc cây dù khẽ nghiêng, sợi sợi mưa như tuyến bình thường theo cái dù dọc theo chảy xuống, nhưng lại che khuất khuôn mặt, chỉ có này hơi có vẻ lãnh đạm thanh âm quanh quẩn tại trong mưa gió.

Cố nhân?

Đại Hán nghe vậy sững sờ, lập tức nhíu mày nhìn trước mắt cái này bị giấy trắng cái dù triệt để ngăn trở diện mạo nam tử. Nghe đối phương lời này, hiển nhiên là cùng Thạch sư có ân oán. Nếu không mà nói, đối phương sẽ không dùng trực tiếp như vậy lời nói đọc lên Thạch Long tục danh.

Đã có thể lấy ra trông cửa, vậy hiển nhiên hai cái khôi ngô hán tử ở phương diện nhìn người vẫn có lấy mình có thể nhịn.

“Các hạ đến tột cùng là người nào?”

Một gã khác Đại Hán đã là tay phải ngả vào bên hông trường đao chuôi đao, một cái không tốt liền có ra khỏi

vỏ cử động. Không biết sao, mặt đối trước mắt cái này một thân bạch y, nắm lấy giấy trắng cái dù, nhưng lại nhìn không thấy tới diện mạo người làm cho người một loại phi thường lạnh như băng cao ngạo cảm giác.

Mà theo này mưa bụi thời tiết trong kia tia mông lung vụ khí, làm cho người ta cảm giác đối phương giống như là Thần Tiên người trong.

“Ngô!”

“Xem ra vẫn là trực tiếp đi vào tốt!”

Không có có tâm tư đi chờ đợi đợi, đang nghe trước mắt hai người này khôi ngô hán tử mà nói sau Nhạc Duyên liền biết mình nghĩ muốn an ổn đi vào không phải là dễ dàng như vậy. Bất quá trước mắt, hắn tới đây vốn là không là nghĩ muốn hòa bình giải quyết một vài vấn đề.

Đã thu Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng làm đồ đệ, như vậy nhất định phải đến làm cho hai người có cũng đủ tự bảo vệ mình năng lực.

Mà trước mắt thích hợp nhất võ công ở chỗ này.

Quan trọng hơn hay là đối với Phương Thạch Long có thể xác minh hắn kiếm.

Đương nhiên, những thứ này cũng không phải là Nhạc Duyên hiện tại mấu chốt nhất. Mấu chốt nhất là lúc này đây quan tưởng tựa hồ cùng trước mấy lần trước cũng không cùng, Hương Suất theo không giết người, tiêu sái phong lưu cả đời, mà Lục Tiểu Phụng cũng là bình

thường, tuy nhiên thông minh Vô Song nhưng là hắn cũng là bị rất nhiều sự tình nắm mũi dẫn đi, mà trước mắt chính mình một lần không hiểu hình thành quan tưởng đối tượng lại hoàn toàn khác biệt.

Có đầy đủ võ công, có đầy đủ tâm tư, cũng có đầy đủ tâm ngoan thủ lạt.

Hai lần trước thế giới đã muốn khiến cho Nhạc Duyên trong nội tâm nhiễm lên quá nhiều ràng buộc, còn lần này quan tưởng sau, nhưng lại tại hắn trái tim bắt đầu không hiểu bay lên một loại chà lau sạch sẽ ý nghĩ.

Tốt nhất chà lau vật, chính là máu tươi.

Cao thủ máu tươi.

Nếu như không chà lau sạch sẽ mà nói, Nhạc Duyên mặc dù là không bị đến Quan Tưởng chi nhân ảnh hưởng, hơn nữa chính hắn cũng cảm thấy như vậy đi xuống cuối cùng sẽ xảy ra vấn đề. Nếu như nói trước hai người đều là đại biểu cho một người nam nhân phong lưu dục vọng, thiện lương tâm tính, như vậy trước mắt nhưng lại đại biểu nội tâm của hắn trong hơi lộ vẻ âm âm thầm phương.

Trước mắt hắn cần là thuần túy.

Thoại âm rơi xuống.

Không chờ thủ vệ hai vị Đại Hán kịp phản ứng, bên hông trường kiếm nhưng lại đột nhiên ra khỏi vỏ, chỉ nghe leng keng một tiếng vang nhỏ, lại nhìn lên, kiếm vẫn còn

vỏ kiếm ở bên trong, không có chút nào động tác dấu hiệu.

Nếu như không là vừa vặn này chợt lóe lên hàn quang, đổi lại bất luận kẻ nào cũng sẽ cho rằng chỉ là xuất hiện ảo giác.

Bên người hai bên.

Đã muốn chuẩn bị đem Nhạc Duyên nắm bắt hai gã Đại Hán thân thể liền như vậy định dạng, theo Nhạc Duyên từ trung gian bình yên bước qua, nhẹ nhàng đẩy ra sau đại môn, hai người này mới ánh mắt hơi cổ, một tay gắt gao bụm lấy cổ họng mình phát ra cót kẹtzz thanh âm, mặt sắc đỏ bừng.

Đáng tiếc lớn hơn nữa nhiệt tình nhưng cũng là ngăn ngăn không được máu tươi phun ra.

Trong mưa.

Này dâng lên ra máu tươi hướng Nhạc Duyên trên người rơi vãi đi.

Tại trước khi vào cửa, tựa hồ là cảm nhận được cái này động tĩnh, trên tay giấy trắng cái dù thoáng chuyển một chút phương hướng, cuối cùng những thứ này máu tươi rơi vào giấy trắng trên dù, lập tức trắng noãn cái dù mặt nhuộm ra một khối tiên diễm dấu vết.

“… Ừ?”

“là ai?”

“Ngươi là ai?”

Thạch Long võ tràng ở trong, vô số người còn tại tu tập lấy từng người võ công.

Theo đại môn bị đột nhiên mở ra, đám người dừng lại động tác, từng người tầm mắt nhiều cùng nhau rơi vào đi tới Nhạc Duyên trên người, rơi vào vậy còn tại nhỏ giọt hồng sắc chất lỏng chuôi này giấy trắng trên dù.

Đây là! ! !

Thân là người giang hồ, dù là chỉ là tại Thạch Long võ tràng sinh hoạt, nhưng là trong đó rất nhiều người vẫn là gặp qua máu, dù sao trước mắt thế đạo đã muốn không yên ổn. Người bình thường ai không nghĩ có một thân không sai vũ lực có thể tự bảo vệ mình?

Dưới loại tình huống này, cùng giết cái gì tự nhiên rất là bình thường.

Nói tiếp đương kim Thánh Thượng ba tranh Triều Tiên, càng giết máu chảy thành sông, trong chuyện này không chỉ có có đào binh, lại cũng có được những thứ kia đạo tặc.

Trải qua này ba tranh người Cao Ly, cũng được chứng kiến sinh tử, thực sự nhận ra này cây dù lên tích tích rơi xuống hồng sắc chất lỏng chính là người máu tươi. Còn đối phương càng theo đại môn như vậy trực tiếp đẩy cửa vào, như vậy nói một cách khác tựu là thủ vệ hai người đã là dữ nhiều lành ít.

Người trước mắt là tới khiêu khích sao?

Với tư cách võ tràng, tuy nhiên không bằng môn phái như vậy nghiêm khắc, nhưng là bình thường cái gọi là khiêu chiến, đá quán cái gì vẫn có phát sinh. Thân là giang hồ nhân sĩ, không gặp phải tranh đấu đó mới là chuyện cười.

Mà Nhạc Duyên, thì là bị bọn họ nhận thành là này đá quán người.

“Nói cho ta biết!”

“Thạch Long ở nơi nào?”

Tùy ý cước bộ bước ra thành từng mảnh bọt nước, Nhạc Duyên rốt cục đi đến đám người trước mặt hơn một trượng nơi khác phương dừng lại, trong tay cây dù vẫn là hơi ép xuống che che mặt lỗ, mà theo này trong chốc lát, cái dù trên mặt hồng sắc đã muốn giảm đi rất nhiều.

Không hiểu đám người lại là không có chút nào muốn động xúc cảm cảm giác.

Người trước mắt quá mức ngoài dự tính.

Cho bọn hắn cảm giác rất là quái dị.

Đầu tiên mắt cảm giác, là người trước mắt rất lạnh rất cao ngạo.

Thứ hai mắt cảm giác, nhưng lại người trước mắt hẳn là một người phong lưu không bị trói buộc nam nhân.

Đệ tam mắt cảm giác, nhưng lại làm cho người ta không hiểu cảm nhận được đối phương kỳ thật thuộc về là một sáng sủa ôn nhu mà người đa tình.

Này ba loại kỳ quỷ tính chất đặc biệt liền như vậy xuất hiện tại một trên thân người, phức tạp nhiều biến, càng cực đoan mâu thuẫn. Loại này quỷ dị cảm giác, khiến cho đám người bất quá là nhìn Nhạc Duyên vài lần sau, liền không hiểu có một loại tâm phiền cảm giác.

Này là chuyện gì xảy ra?

Trong lòng mọi người đều là vô cùng kinh ngạc.

Nhạc Duyên nhẹ nhàng hướng phía trước bước ra một bước, nhưng lại khiến cho này hơn trăm người đối phương không hiểu lui ra phía sau ba bước.

“…”

Đang lúc Nhạc Duyên chuẩn bị tiếp tục tạo áp lực thời điểm, ánh mắt của hắn đột nhiên theo những người trước mắt này trên người dịch chuyển khỏi, nhìn về phía bên cạnh xa xa một chỗ khá lớn phòng ốc. Lập tức tầm mắt ngưng tụ, thân dưới cước bộ xê dịch, người đã vận khởi khinh thân công phu hướng bên kia mà đi.

“Cao thủ!”

Trong đại sảnh.

Vừa vặn trong mật thất đi tới, hoài mang theo Trường Sinh Quyết Thạch Long bất quá là vừa mới ngồi xuống, liền không hiểu sinh ra một loại nguy hiểm cảm giác. Đây là hắn lâu dài thời gian tới nghiên cứu Trường Sinh Quyết, đổi tu đạo sau đoạt được một loại trực giác.

Mới vừa vặn ngẩng đầu nhìn lại, này cửa đại sảnh đã là đứng một cái một thân bạch y, đánh giấy trắng cái dù, cầm ba thước Thanh Phong nam tử.

“Thạch Long?”

Chậm rãi ngẩng đầu, Nhạc Duyên tầm mắt nghiêm túc đánh giá trước mắt cái này khuôn mặt lộ ra vẻ có chút tiều tụy nam tử, người trước mắt chính là này được xưng Dương Châu đệ nhất cao thủ Thạch Long. Không qua đối phương, này một bộ dáng hóa trang, đổ ra là có thể làm cho người ta gọi là đạo trưởng.

“Các hạ là…”

Thạch Long đồng dạng mặt đại nghiêm túc nhìn xem cái này coi như là đột nhiên xuất hiện tại cửa ra vào cao thủ trẻ tuổi. Trong cảm giác, hắn biết rõ người trước mắt tựa hồ không tốt sống chung.

“Nhạc Duyên!”

“Sơn nhạc Nhạc, duyên phận Duyên!”

Vừa lái cửa tiến hành tự giới thiệu, tại Thạch Long nhìn soi mói, Nhạc Duyên chậm rãi cởi dưới chân trắng sắc

giày vải, thu tốt cây dù, lúc này mới đi đến Thạch Long trước mặt ngồi xếp bằng xuống tới, nói: “Muốn tìm các hạ chứng kiếm mà thôi!”

“…”

Hai mắt nhíu lại, Thạch Long trong lòng run lên, ngắm lên trước mắt vẻ mặt tươi cười người tuổi trẻ, vừa mới đối phương bước vào đại sảnh lúc cái loại này vớ vẩn quái dị cảm rốt cục nhường hắn nhớ tới một cá nhân. Một cái trong giang hồ có thể cũng coi là khủng bố người, được xưng tụng là ma đầu người.

Tà vương!

Thạch Chi Hiên!

Không hiểu, Thạch Long trực giác trong người trước mắt chỉ sợ càng thêm đáng sợ.

Chương 4 : 004 tuyệt mỹ nhất kiếm (hạ) Converted by Thích Vặn Vẹo Thích Vặn Vẹo Mã 四章 最美剑 (下) 脱鞋 收伞 盘腿而坐 就好比一个前来聊天客人 岳缘动作显得很是随意 但是从嘴上说出话却是显现着阵阵血腥味 证剑! 这便是这一次前来目 一掀白色衣袍 岳缘已经安然坐在石龙面前 双目平视 脸上却是没有丝毫表情 就那么淡淡对视着 这种感觉! 这种行为!

Bốn chương đẹp nhất kiếm (hạ)

Cởi giày.

Thu cái dù.

Ngồi xếp bằng.

Tựu giống với một cái đến đây nói chuyện phiếm khách nhân, Nhạc Duyên động tác lộ ra vẻ rất là tùy ý, nhưng là từ ngoài miệng nói ra mà nói nhưng lại hiện ra lấy trận trận mùi máu tươi.

Chứng kiếm!

Đây cũng là lúc này đây đến đây hạng mục.

Nhếch lên màu trắng áo bào, Nhạc Duyên đã muốn bình yên ngồi ở Thạch Long trước mặt, hai mắt nhìn thẳng, trên mặt lại là không có chút nào biểu lộ, liền như vậy nhàn nhạt đối mặt lấy.

"…"

Loại cảm giác này!

Loại hành vi này!

Thạch Long mi tâm đã là không tự chủ được nhăn lại tới.

Động tác tiêu sái tùy ý, nhưng là trong xương nhưng lại mang lên thường lạnh, điều này làm cho Thạch Long lại lần nữa xác định trong nội tâm chỗ suy đoán.

"Nhạc công tử!"

Tầm mắt từ đối phương trên mặt thu hồi, cuối cùng nhưng lại rơi vào đối phương này đặt ngang tại cặp trên

gối một ít chuôi ba thước Thanh Phong. Một thanh này kiếm thoạt nhìn rất bình thường, không phải là cái gì thần binh lợi khí, bất quá là hoa mấy lượng bạc vụn tại tiệm thợ rèn chỗ đó chỗ mua sắm nhất mặt hàng phổ thông.

Nhưng là tại Thạch Long trong mắt, lại chính là như vậy một thanh cực kỳ bình thường thiết kiếm nhưng lại không hiểu mang đến cho hắn không ít áp lực.

Nhất là tại hắn trong ấn tượng, trước mắt người này khí chất phức tạp có thể so với Tà vương Thạch Chi Hiên, thậm chí thậm chí càng quá hạn sau, loại này áp lực liền tại loại này suy nghĩ hạ càng phát đậm đặc.

Không ổn!

Thân là Tiên Thiên cao thủ, Thạch Long tự nhiên phát giác được chính mình tâm tình biến hóa. Dĩ nhiên là bất quá là ngắn ngủn hai câu nói ở bên trong, chính mình dĩ nhiên lại không hiểu lâm vào hạ phong, phát hiện này nhường hắn vẻ sợ hãi mà kinh hãi. Có chút hít sâu một hơi, Thạch Long lúc này mới đem trong nội tâm phần nhân tình này tự thu liễm tốt.

Mà nhường hắn ngoài ý muốn là trước mắt bạch y công tử cũng không có ra tay tính toán. Ngược lại là thu hồi tầm mắt, rơi vào trên ghế một ít chén trà thang trên mặt.

Tầm mắt ngưng lại. Thạch Long lại lần nữa tiếp tục đánh giá đến trước mắt Nhạc Duyên tới, phen này dò xét hạ hắn phát hiện trước mắt nam tử một thân công lực tựa hồ cũng không cao, rất là bình thường bộ dáng, tốt như

chính mình chỉ cần một hai chiêu công phu có thể đem đối phương đả bại.

Nhưng là loại cảm giác này xác thực khiến cho Thạch Long trong nội tâm càng phát cảnh giác, bởi vì hắn trực giác trong đối phương trên gối một ít chuôi bình thường ba thước Thanh Phong lại là có thêm cực đoan lực sát thương.

Đây là thuộc về Tiên Thiên cao thủ chỉ có tâm linh cảm ứng.

“Các hạ, ngươi là này Dương Châu đệ nhất cao thủ sao?”

Đối với trà thang Nhạc Duyên cũng không thích, uống trà hắn còn là ưa thích uống pha trà, mà không phải những thứ này tăng thêm những vật khác trà thang. Làm tầm mắt theo này dường như sữa bình thường trà thang lên thu hồi sau. Nhạc Duyên như vậy hỏi tới.

“Đúng!”

“Ta là này Dương Châu đệ nhất cao thủ!”

Thân là một cao thủ, một cái Tiên Thiên cao thủ. Thuộc về mình danh xưng, nên có tương ứng bả vai đi gánh chịu. Cho nên, hiện tại Thạch Long cho dù là tại tìm hiểu Trường Sinh Quyết trung tâm cảnh bị thật lớn ảnh hưởng, nhưng là hắn vẫn có thể đủ vỗ bộ ngực nói mình chính là Dương Châu đệ nhất cao thủ.

Cho dù là đối mặt những thứ kia thành danh đã lâu sang

sông rồng, tại Dương Châu bản địa lên hắn vẫn có thể đủ nói ra những lời này.

“A!”

Gật gật đầu, nguyên bản Nhạc Duyên sẽ cho rằng Thạch Long khiêm tốn phủ nhận. Nhưng lại là như vậy trực tiếp thừa nhận ngược lại thoáng nhường hắn có chút ngoài ý muốn. Như vậy xem ra, trước mắt vị này Dương Châu đệ nhất cao thủ tuy nhiên tuyệt đại bộ phận tâm tư đã muốn lâm vào Trường Sinh Quyết ở bên trong, nhưng là cao thủ làm có khí độ nhưng vẫn là có.

Điểm này, đối với cái thứ nhất thành vì chính mình thử kiếm đối tượng, Nhạc Duyên rất là thoả mãn.

“Nói như vậy…”

Trầm ngâm sau nửa ngày, Nhạc Duyên tay phải đã bắt đầu vuốt ve lên đặt ngang tại hai đầu gối rút kiếm chuôi. Theo ngón tay này ôn nhu động tác, cũng đã là ra chiêu chuẩn bị: “Trường Sinh Quyết hiện tại cũng là tại các hạ trong tay đâu này?”

Trường Sinh Quyết!

Trong nội tâm đột nhiên chấn động, Thạch Long bất quá vừa mới bay lên này trước mắt người này mà nói cũng giống như kiếm cảm giác, liền nhìn thấy trước mắt đột nhiên tái đi, hiện lên một đạo hàn quang.

Nhưng lại Nhạc Duyên đã muốn ra tay!

Nội kình bừng bừng phấn chấn. Khí kình bốn phi.

Ghế ầm ầm vỡ vụn, mà chén kia màu trắng sữa trà thang cũng là bị chấn hướng giữa không trung bay đi.

Mà đồng thời.

Thạch Long đã là song chưởng đập. Mượn lực bắn ngược người đã hướng về sau bay đi.

Thẳng đến lúc này, kiếm kia ra khỏi vỏ tiếng vang lúc này mới quanh quẩn trong đại sảnh.

Người lui.

Kiếm truy.

Nhạc Duyên giống như bị trường kiếm kia mang theo bình thường trực tiếp hướng Thạch Long cổ họng bộ vị đâm tới.

Trong không khí càng giống như này đốt thiết bình thường bình thường nóng rực bình thường, đem trọn cá đại sảnh cũng mang lên một loại kỳ lạ thiết vị.

Ở giữa không trung phiêu nhiên trở ra Thạch Long, đã là sắc mặt đỏ bừng, hai mắt gắt gao chằm chằm vào này gần kề cách chính mình cổ họng bộ vị bất quá ba thốn mũi kiếm, một thân hộ thể khí kình cơ hồ toàn bộ tuôn ra trước người. Kiếm kia nhọn cùng khí kình ma sát sinh sinh khiến cho hắn thậm chí có một loại nung đỏ sai giống như.

Thật nhanh kiếm!

Đây là Thạch Long trong nội tâm bay lên duy nhất ý nghĩ.

Nếu như không phải tại vừa mới gặp mặt, trong lòng của hắn liền đối với người trước mắt có đề phòng, một thân công lực ẩn ẩn vận chuyển, hộ thể khí kình thì là trải rộng toàn thân, nếu không mà nói tại này một kiếm bên dưới mình đã chết.

Đáng sợ kiếm, đáng sợ hơn người.

“Không sai!”

Một tiếng tán thưởng lọt vào tai.

Bạch y tung bay ở bên trong, Nhạc Duyên kiếm thế biến, trở nên mờ ảo như vân đứng lên.

“Hừ!”

Hừ lạnh một tiếng, vội vã như vậy nhanh, Thạch Long căn bản không có trốn tránh ý nghĩ. Một khi có cái này tâm tư, đối mặt như vậy kiếm, Thạch Long thật sự là không có nắm chắc có thể đào thoát tánh mạng. Ngược lại, chẳng cứng rắn đụng một cái, dùng chính mình công lực đối bính, có lẽ còn có thể chiếm cứ thượng phong.

Tâm tư chuyển qua, tại Nhạc Duyên kiếm thế biến đồng thời, Thạch Long thành danh chi chiêu đẩy sơn chưởng dĩ nhiên đã ra tay.

…

Làm Nhạc Duyên bước vào đại sảnh sau, những thứ kia ở bên ngoài võ tràng các học viên lại là không có theo tới, chẳng qua là xa xa đem đại sảnh bao vây lại.

Như vậy người, bọn họ không dám đối mặt.

Theo bọn hắn nghĩ, sư phụ mình —— Dương Châu đệ nhất cao thủ Thạch Long tự nhiên có thể nắm bắt cái này đánh giấy trắng cái dù bạch y nam tử.

Chỉ là không sau một lát sau, đám người liền nghe trong đại sảnh này phát ra trầm đục thanh âm, hiển nhiên là khí kình va chạm.

Trong đó, một cái đứng ở cửa lớn người đã là nhìn trợn mắt há hốc mồm, nhưng mà ngay sau đó bên trong truyền tới khí kình dĩ nhiên là đem người này cho đánh bay ra ngoài. Người đang giữa không trung đã là máu tươi đầm đìa, rõ ràng là Thạch Long thành danh võ công đẩy sơn chưởng chỗ tạo thành.

Nhưng mà.

Trong đại sảnh Thạch Long cũng đã là cái trán chưa phát giác ra gian thấm đầy mồ hôi. Người trước mắt kiếm thế quá mức mờ ảo, chính mình chiêu thức căn bản không cách nào ngăn cản đối phương, ngược lại là chính mình cần dẫn theo một thân nội lực tới ngăn cản đối phương đột nhiên công kích.

Không chỉ có như thế.

Tại chút bất tri bất giác, bên ngoài mông lung trong mưa phùn sợi sợi vụ khí đã muốn tựa hồ là bị cái gì hấp dẫn, đã muốn hóa thành sợi sợi không ngừng hướng đại sảnh dũng mãnh lao tới.

Vừa mới bắt đầu cũng may, nhưng khi là Thạch Long phát giác được không đúng thời điểm, toàn bộ đại sảnh đã là che kín sương mù màu trắng.

Mà ở này trong sương mù múa kiếm bạch y nam tử, liền phảng phất giống như này tại trong mây nhẹ nhàng nhảy múa.

Vụ khí phập phồng không thôi chấn động. Mà ở ở giữa Nhạc Duyên thì là kiếm thế càng lơ mơ miểu, càng phát xinh đẹp.

Mà đồng dạng tại trong sương mù Thạch Long lại là không có bất luận cái gì chạy trốn tâm tư, tại giờ này khắc này càng không có muốn mượn chạm đất đạo rời đi ý nghĩ, bởi vì này mông lung trong sương mù có này một cổ tới từ bốn phương tám hướng áp lực. Tựa hồ toàn thân cao thấp cũng rơi vào đối phương trong kiếm thế, cây bổn không có bất kỳ biện pháp nào thoát đi, trừ cứng rắn ngăn cản.

“…”

Mồ hôi lạnh trên trán nhưng lại càng ngày càng nhiều, Thạch Long trong nội tâm kinh ngạc có thể nghĩ. Này trước mắt tên là Nhạc Duyên người tuổi trẻ này một thân kiếm pháp tuyệt đối là tông sư cảnh giới. Vừa mới giao

phong trong đã để hắn cảm giác được. Mà trước mắt loại tình huống này, này bốn phía sương mù màu trắng càng ngày càng đậm, tuy nhiên xinh đẹp nhưng lại đã đến nguy hiểm nhất thời điểm.

“A!”

Gầm lên giận dữ, một thân công lực triệt để vận chuyển, hộ thể khí kình càng phát hùng hậu, tại trong bạch vụ thế nhưng chậm rãi mang theo sương mù màu trắng hình thành một cái mắt thường có thể thấy được màu trắng hình tròn cái lồng khí đem Thạch Long bao khỏa trong đó.

Thạch Long hối hận!

Hối hận không có ngay từ đầu bỏ chạy rời đi tới. Càng bồn chồn mình tại sao sẽ gặp phải một người như vậy?

Chẳng lẽ lại đối phương cũng là là Trường Sinh Quyết mà đến?

Nhưng mà biết rõ này Trường Sinh Quyết người cũng không có mấy người a!

Không nói trước Thạch Long trong nội tâm như thế nào trở về nghĩ những vấn đề này, những ý niệm này bất quá là lóe lên rồi biến mất, mà trước mắt hắn lớn nhất tâm tư nhưng lại tại phòng bị trước mắt này nam tử trẻ tuổi công kích, hiện tại tâm nguyện lớn nhất chính là bảo vệ tánh mạng.

“Chỉ cần lần này có thể thoát đi, như vậy ta tất nhiên

muốn ẩn cư sơn lâm. Không hiểu rõ tuyệt không đi ra!”

Trong nội tâm bởi vì này một lần nguy cơ đã là có quyết định, nghĩ đến đây. Thạch Long càng nghiền ép nâng tự thân tiềm lực tới, một thân công lực liên tục không ngừng hướng hộ thể khí kình trong dũng mãnh lao tới. Trực giác ở bên trong, hắn cảm thấy dùng hắn hiện tại hộ thể khí kình phỏng chừng có thể tiếp được Tam Đại Tông Sư một chiêu.

Hoàng Hà, mây trắng liền nhau ,

Thành côi một mảnh, núi cao tiếp trời .

Thổi chi “Chiết liễu” sáo ơi ,

Gió xuân đâu lọt ra ngoài Ngọc Môn.

Không hiểu này trận trận trong bạch vụ dâng lên một đạo thanh thúy lọt vào tai sáo lá thanh âm, làn điệu đau thương, làm cho người ta nhịn không được tại trong lòng lên bịt kín một tầng u oán.

Làm Thạch Long nghe thế cá làn điệu thời điểm, nhưng lại còn chưa ngạc nhiên cùng kinh ngạc, đã thấy trước mắt sương trắng đã muốn triệt để phát sinh biến hóa. Một cặp mắt trợn trừng, Thạch Long không cách nào đưa tin chính mình chứng kiến tràng cảnh.

“Điều đó không có khả năng!”

Trợn mắt tròn xoe.

Trước mắt tràng cảnh triệt để vượt quá Thạch Long tưởng tượng, đây là cái gì kiếm pháp? Thế gian có thể nào có như vậy kiếm pháp?

Hắn thấy cái gì?

Hắn chứng kiến phi thăng tiên nữ.

Không cách nào phòng bị, không cách nào ngăn cản, Thạch Long chỉ có thể trơ mắt nhìn qua đối phương xem chính mình hộ thân cái lồng khí như không có gì, bay bổng đi đến chính mình trước người.

Sau đó một chiêu!

Bùm!

Phía sau lưng quần áo ầm ầm vỡ vụn, mà vỡ vụn chỗ lộ ở bên ngoài làn da lên nhưng lại xuất hiện một cái đen nhánh chưởng ấn, một nữ tử bàn tay ấn.

“A!”

Trong miệng máu tươi phun ra, cái lồng khí ầm ầm vỡ vụn, cả người bay rớt ra ngoài, đập trên sàn nhà. Mà Thạch Long trong ngực Trường Sinh Quyết nhưng cũng là tại một chiêu này hạ bị đánh bay ra ngoài.

Sau nửa ngày.

Sương trắng tan hết.

Nhạc Duyên cầm kiếm mà đứng, ngơ ngác đứng ở nơi

đó, tầm mắt có chút thất thần.

Tay trái nhẹ duỗi, tiếp nhận này rớt xuống Trường Sinh Quyết, đồng thời trên tay phải trường kiếm nhẹ duỗi, tiếp được này từ vừa mới bắt đầu giao phong liền bị chấn trên nửa trống không bát trà.

“Một chiêu này kiếm pháp gọi gì là?”

Nằm trên mặt đất Thạch Long mặc dù trọng thương, nhưng lại không có đến chết tình trạng, bởi vì Nhạc Duyên giữa đường xuất thần, hắn lực chú ý không có đặt ở Thạch Long trên người, cho nên Thạch Long coi như là nhặt về một cái mạng. Chỉ là trước mắt Thạch Long đã là sắc mặt ô thanh, hiển nhiên là trong kịch độc bộ dáng.

Nhưng mà đã tựa như này, Thạch Long đôi mắt vẫn là trợn to lớn, đối với vừa mới một chiêu kia kiếm pháp cực đoan kinh ngạc.

“Thiên ngoại phi tiên!”

Nhạc Duyên thất thần tầm mắt rồi mới từ đã muốn tan hết vụ khí lên thu hồi. Nhìn cũng không nhìn trên tay Trường Sinh Quyết, tùy ý thu trong ngực. Đồng thời đem trên mũi kiếm bát trà thả trên mặt đất.

Lúc này mới thu kiếm vào vỏ.

Xoay người đi tới cửa, đi giày, cầm cái dù.

Giấy trắng cái dù từ từ mở ra, Nhạc Duyên ở bên ngoài

đám người nhìn soi mói đi hướng ra phía ngoài, lại lần nữa bước vào mưa bụi trong.

“Ta lần này không giết ngươi!”

“Nhưng ta cần ngươi làm ta đeo kiếm người!”

Thoại âm rơi xuống, Nhạc Duyên đã là triệt để chui vào này đầy trời trong mưa phùn.

Cùng lúc đến bất đồng, lúc này hắn tựa hồ trên người nhiều những thứ gì.

Chương 005 : Một năm (thượng)

Năm chương 1 năm (thượng)

Tới đột nhiên.

Đi khoan thai.

Thạch Long võ tràng đám người thẳng đến Nhạc Duyên thân ảnh biến mất tại tầm mắt bên ngoài sau, đám người lúc này mới liên tiếp không ngừng tràn vào đại sảnh. Trong đó, với tư cách Thạch Long so sánh thân cận đồ đệ đồ tôn liền bước lên phía trước nâng dậy té trên mặt đất đã muốn bị thương nặng sư phó.

Về phần kế tiếp Thạch Long võ tràng đến tột cùng sẽ phát sinh cái gì, đã muốn cầm cái dù một lần nữa đi ở mưa bụi trong Nhạc Duyên đã là không có có tâm tư đi để ý tới.

Trước mắt hắn, toàn bộ tâm tư đều là đặt ở vừa mới một chiêu kia kiếm chiêu phía trên.

Nói thật, Nhạc Duyên chưa từng có nghĩ tới có kiếm chiêu sẽ là như thế bộ dáng. Hắn không biết chân chính theo Diệp Cô Thành trên tay dùng dùng đến ra sao bộ dáng, nhưng là tại vừa rồi theo trong tay mình thi triển đi ra sau, nhưng lại không phụ cái kia tục danh.

Chỉ là…

Nhạc Duyên có chút không rõ ràng cho lắm, trên tay mình kiếm tại sao có dạng như vậy?

Là bởi vì chính mình, hay là bởi vì kiếm chiêu này danh tự?

Nhắm mắt lại, cảm thụ được này lược qua giấy trắng cái dù đập vào mặt mưa phùn, ôn nhu đánh vào trên mặt, trong lòng hắn nhưng lại lại lần nữa trở lại vừa rồi thi triển này Thiên ngoại phi tiên tràng cảnh. Không chỉ có là Thạch Long kinh ngạc một kiếm kia xinh đẹp, mà Nhạc Duyên cũng giống như thế.

Là.

Xinh đẹp một kiếm.

Chỉ tiếc làm Nhạc Duyên nghĩ nếu độ thò tay đụng vào thời điểm, nhưng lại thân thể đột nhiên có chút không khỏe. Cảm giác một phen, Nhạc Duyên lần đầu phát hiện mình công lực thậm chí có chút ít khó có thể là tiếp tục. Rất khó tưởng tượng, một chiêu này kiếm pháp cần thiết nội lực thật sự là khủng bố.

Chính là bởi vì như vậy, vừa mới một chiêu kia Thiên ngoại phi tiên nhưng thật ra là không hoàn toàn, Nhạc Duyên có thể cảm thụ đi ra. Thậm chí, hắn cảm giác mình vừa mới một chiêu kia kiếm pháp kỳ thật bất quá là nâng cá đầu, kết quả chính là công lực không thể tiếp tục được nữa, thi triển không xuống.

Nếu không mà nói, này Thạch Long ở đâu còn có tánh

mạng?

“…”

Trầm ngâm ở bên trong, mượn vừa mới chiêu đó kiếm pháp, này bày ra cảnh tượng. Nhạc Duyên nguyên bản trong nội tâm này phần truy tìm tựa hồ là tìm được mở miệng.

Chuyển một chút cái dù dọc theo, này giọt nước hóa thành một cái đường vòng cung, hướng ra phía ngoài bay đi.

Mà Nhạc Duyên người thì là hít sâu một hơi nhanh hơn cước bộ, chạy tới khách điếm.

Khách điếm.

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người ngu trong phòng từng người làm lấy việc của mình tình.

“Xem ta tuyệt thế đao pháp!”

“Tiểu lâu một đêm nghe mưa xuân!”

Khấu Trọng cầm lấy chuôi này có khắc tiểu lâu một đêm nghe mưa xuân loan đao tùy ý vũ động, không có chút nào tư thế, nhưng là mặc dù là như vậy Khấu Trọng vẫn là đem múa uy vũ sinh gió, trong không khí mang ra từng đợt kỳ lạ tiếng rít.

Về phần Từ Tử Lăng cùng hiếu động Khấu Trọng bất đồng, hắn thì là ngơ ngác ngồi ở phía trước cửa sổ, tầm

mắt rơi hướng ra phía ngoài mưa bụi, một cá nhân tại thất thần ngẩn người.

Những năm gần đây. Hắn cùng với Khấu Trọng đều là qua nước sôi lửa bỏng thời gian.

Nhiều khi liền cơm cũng ăn không đủ no, mà trước mắt hai người tại đối với Quan Thế Âm Bồ Tát cầu phật nhưng lại cho một cái từ trên trời giáng xuống sư phó, loại này giống như mộng ảo sự tình quả thực nhường Từ Tử Lăng rất là ngoài ý muốn. Hơn nữa cái này tên là Nhạc Duyên sư phó, tựa hồ làm người cũng coi như không tệ.

Ít nhất trước mắt này như mộng bình thường ngày tốt lành nhường Từ Tử Lăng rất là cảm thán.

“… Ừ?”

Trong thất thần, này thoáng có chút tán tầm mắt lập tức tụ tập lại, Từ Tử Lăng tầm mắt rơi vào này trên đường phố chính hướng này vừa đi tới bạch y nam tử.

“Sư phó trở về!”

Ánh mắt chớp chớp, xác định này đánh giấy trắng cái dù bạch y nam tử thân phận, Từ Tử Lăng lập tức lên tiếng nói, lập tức đem đang tại múa đao Khấu Trọng đã giật mình. Loan đao trong tay xém tí nữa trực tiếp rời khỏi tay, bay đến Từ Tử Lăng trên đầu.

Khẽ đảo rối ren sau, Khấu Trọng lúc này mới đem loan đao cắm vào vỏ đao lại, vỗ chính mình bộ ngực thở

phào một hơi.

Đối lập nâng Nhạc Duyên tới. Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng so với Nhạc Duyên cũng không nhỏ hơn bao nhiêu. Nhưng là Nhạc Duyên làm vì bọn họ sư phó, nhưng lại đã có lấy cái loại này uy nghiêm. Hơn nữa hiện tại Nhạc Duyên quan tưởng đối tượng, khí thế loại này hiển nhiên là lộ ra vẻ càng đủ.

Rất nhanh.

Cửa phòng liền bị mở ra, Nhạc Duyên mang theo một thân mưa gió khí tức đi tiến gian phòng.

“Ta trở về!”

Một câu ngắn gọn lời nói. Nhạc Duyên nhưng lại trở lại gian phòng. Mà tại thời khắc này, Thạch Long võ tràng trong cũng đã là bề bộn thành một đoàn, cho dù là Thạch Long cưỡng chế dùng trên người lưu lại nội khí bức độc. Nhưng là vì vốn là thương thế lại khiến cho thất bại trong gang tấc.

Thương thế lại lần nữa tăng thêm.

“Thiên ngoại phi tiên!”

“Này không phải là kiếm pháp!”

“Này làm sao có thể coi như là kiếm pháp!”

Trên giường.

Thạch Long khóe miệng lưu ra đen nhánh máu tươi, hai mắt đã bắt đầu ngất đi. Vào lúc này, hắn trong đầu vẫn là không ngừng lóe ra vừa mới một chiêu kia. Này theo trong bạch vụ bước ra tuyệt mỹ đạo cô, này bàn tay trắng nõn nhẹ lật một chưởng, không chỉ có phá lòng hắn cảnh thực sự phá hắn hộ thân cái lồng khí.

Một chưởng trọng thương hắn, sau đó hắn chỉ có thể ngạc nhiên nhìn xem này tuyệt mỹ đạo cô trở lại đi đến này Nhạc Duyên bên người, hai người thâm tình vô cùng đối mặt, cuối cùng rồi lại tiêu tán tại trong bạch vụ cảnh tượng.

Đây không phải kiếm pháp!

Đây đã là kỹ hồ tại đạo chiêu thức!

Nếu như nói Trường Sinh Quyết chính là hắn nhiều năm như vậy trong lòng chi nghĩ, nhưng là trong chuyện này càng nhiều cũng bất quá là truyền thuyết. Mà vừa mới cùng này Nhạc Duyên giao phong ở bên trong, nhưng lại nhường hắn Thạch Long chân chính kiến thức đến cái gì gọi là đẹp nhất kiếm pháp.

Quả nhiên.

Lấy kiếm vẽ ra tuyệt sắc giai nhân, lấy kiếm hóa chưởng, đây mới là đẹp nhất kiếm pháp.

Kiếm tại đẹp, lại cuối cùng không bằng người đẹp.

Chiêu thức ấy kiếm khí lưu hình năng lực, có thể nói là kinh thiên động địa.

Giờ phút này Thạch Long không có tiếc nuối Trường Sinh Quyết bị đối phương cướp đi, đối phương lấy đi Trường Sinh Quyết một khắc, nhưng lại tầm mắt không có chút nào ở đằng kia Trường Sinh Quyết lên dừng lại, mà là liền như vậy tùy ý mang đi mà thôi. Ngược lại, đả bại chính mình, lấy đi Trường Sinh Quyết không có dùng đối phương có chút cao hứng, đối phương càng nhiều phản mà là một loại mang lên một loại kỳ lạ vẻ u sầu còn có cao hứng.

Chỉ là nhường Thạch Long rất có chút nhớ nhung không rõ ràng lắm là tại sao mình trúng độc?

Mặc dù là chịu một chưởng, theo đạo lý mà nói đây không phải là thật Phi Tiên a!

Nhưng vì cái gì…

Đây tột cùng là một môn cái dạng gì võ học?

Thân là cao thủ, thân là Dương Châu đệ nhất cao thủ Thạch Long, đối với vừa mới chính mình chỗ kiến thức đến kiếm pháp triệt để cử chỉ điên rồ. Hắn, nghĩ nếu kiến thức một lần đẹp như vậy kiếm pháp.

Thạch Long không biết mình đến tột cùng là muốn xem kiếm kia, vẫn là kiếm kia pháp trong Phi Tiên…

Chỉ là, trong nội tâm cuối cùng là sôi trào, không cách nào ngăn cản mãnh liệt.

“Ách!”

Lại lần nữa phun một ngụm đen nhánh máu tươi, Thạch Long bên tai đột nhiên hồi tưởng lại vừa mới này bạch y nam tử chỗ nói mà nói, chưa phát giác ra gian trong mắt sáng ngời, lập tức quay đầu đối với người bên cạnh dặn dò đứng lên: “Nói cho môn hạ. Hỏi thăm này Nhạc Duyên chỗ ở… Ta, đến lúc đó tự mình bái phỏng!”

“Đúng!”

“Sư phó!”

Võ tràng đệ tử không rõ Thạch Long đến tột cùng vì sao như thế, nhưng là đối mặt hắn phân phó, lại là không thể không gật đầu, lập tức đi xuống tiến hành an bài.

Tại Dương Châu, Thạch Long võ tràng thế lực có thể nói là không nhỏ.

Nghĩ phải ở chỗ này tìm lên một cá nhân tung tích, vẫn là rất là dễ dàng.

Rất nhanh.

Căn bản không có che dấu qua tung tích Nhạc Duyên chỗ phương tiện rơi vào Thạch Long trong tai, sau đó tại một đám đệ tử an bài, bản thân bị trọng thương Thạch Long cưỡng chế kéo lấy tổn thương thân thể nhưng lại đi chỗ đó khách điếm.

…

Một năm sau.

Hoa Sơn.

Tuyệt đỉnh.

Mây trắng ung dung.

Gió mát hây hẩy.

Tạo nên áo bào, cũng tạo nên tâm tình.

Đã muốn trở thành Nhạc Duyên thủ hạ đeo kiếm người Thạch Long thì là cung kính đứng ở bên cạnh. Vô cùng an tĩnh chằm chằm vào này đứng ở trên tảng đá, đón khắp không trung mây trắng cùng gió mát Nhạc Duyên.

Tại đây một năm trong, từ hắn đi khách điếm bái phỏng Nhạc Duyên, trở thành đối phương đeo kiếm người, liền tại đối phương an bài hạ giải độc tổn thương.

Rất nhiều người cũng phi thường ngoài ý muốn Thạch Long lựa chọn, cho dù là Thạch Long trong lòng mình có khi cũng rất là kinh ngạc tại sao mình sẽ chọn lựa như vậy.

Phải biết rằng này Nhạc Duyên nhưng mà đoạt chính mình Trường Sinh Quyết, càng dùng một chiêu Thiên ngoại phi tiên đem chính mình đánh thành trọng thương hiểm người chết. Nhưng mặc dù là như vậy, hắn lại đối với trở thành đeo kiếm Kiếm Nô không có chút nào oán hận.

Đây là vì cái gì?

Là muốn gặp lại biết này đẹp tới cực điểm kiếm pháp vẫn là nghĩ lại kiến thức đến cái kia một chưởng đem chính mình đánh cho trọng thương tuyệt sắc đạo cô?

Có thể hai người này kỳ thật đều là một chiêu kiếm pháp.

Một chiêu tên là Thiên ngoại phi tiên kiếm pháp.

Bất kể thế nào nói, tại Thạch Long trong nội tâm. Một chiêu này kiếm pháp lại đã không phải là nhân gian chiêu số.

Mà trước mắt trên người hắn chỗ lưng đeo này dùng màu vàng vỏ kiếm bao vây trường kiếm, liền là lúc trước Nhạc Duyên thi triển Thiên ngoại phi tiên một ít chuôi ba thước Thanh Phong.

Gió mát quất vào mặt.

Thổi bay Nhạc Duyên tóc, khiến cho cái kia một đầu tóc đen không ngừng tung bay.

“Công tử!”

Khom người, Thạch Long rất là cung kính đối với Nhạc Duyên bóng lưng thi lễ. Này mới mở miệng nói ra: “Trọng thiếu cùng Lăng thiếu hai vị đã muốn lên núi!”

Tại đây ngắn ngủn một năm trong, Thạch Long tuy nhiên cũng lại lần nữa được chứng kiến một chiêu kia kiếm pháp, nhưng là hắn theo cùng đối phương tiếp xúc hiểu

càng nhiều, đối với cái này cá thoạt nhìn thập phần mâu thuẫn kết hợp thân thể nam tử mà nói. Thạch Long nhưng lại không thể không bội phục đứng lên.

Nghĩ này Tà vương Thạch Chi Hiên, suy nghĩ nghĩ trước mắt Nhạc Duyên Nhạc công tử, Thạch Long nhưng lại trong lòng bội phục người trước mắt.

“Bọn họ tới a!”

Không quay đầu lại. Nhạc Duyên tầm mắt vẫn còn này quay cuồng trong đám mây trắng, yên tĩnh đứng ở bên bờ vực.

“Để cho bọn họ lên đây đi!”

Tùy ý phân phó một tiếng, Nhạc Duyên lại lần nữa trầm tư tại trước mắt mây cuốn mây bay trong.

Sườn núi.

Tại được đến phân phó sau, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng lúc này mới lên Hoa Sơn.

Cùng một năm trước hai cái ăn mày bất đồng, trước mắt hai người nhưng lại tất cả cụ phong thái.

Nhất là tại tu tập một năm Trường Sinh Quyết sau, hai người đã là nghiêng trời lệch đất, sớm đã không phải là lúc trước hai cái thường xuyên bị đánh ăn mày. Trước mắt hai người có thể nói là trên giang hồ có chút danh tiếng thiếu hiệp một trong.

Thân thủ tuy nhiên không được tốt lắm, còn không phải cao thủ nhất lưu, nhưng là hai người tiềm lực cũng đã là không thể khinh thường.

“Lăng thiếu, ngươi nói sư phó bây giờ là không phải lại đang nhìn mây trắng? Ta cảm thấy được sư phó cũng không phải là nhìn mây trắng, mà là đang hồi ức cái kia tuyệt sắc giai nhân.”

Một thân màu vàng cẩm bào Khấu Trọng thân thể lộ ra vẻ so sánh khôi ngô, người cũng tuấn tú, nhìn qua có không đồng nhất cổ đặc biệt oai hùng khí. Hắn bên hông thì vẫn là cầm lấy Nhạc Duyên lúc trước chuôi này loan đao, liếc giắt sau thắt lưng, rồi lại lộ ra vẻ tùy ý tiêu sái.

“Trọng thiếu!”

“Ngươi còn nói sư phó nói bậy!”

Cùng Khấu Trọng không giống với, Từ Tử Lăng thì là một thân thỏa đáng màu bạc trường bào, làm cho người ta thoạt nhìn rất có một loại Đạo gia phong thái, hai tay gánh lưng, thẳng tắp cao ngất thân hình tại tăng thêm cái loại này nhã nhặn lịch sự tư thái cùng với bản thân cũng rất tuấn tú khuôn mặt.

Có thể nói là có một loại phiêu nhiên như tiên cảm giác.

“Ai!”

“Xem ra chỉ có Lăng thiếu mới có thể tu tập đến sư phó một chiêu kia không giống nhân gian chiêu thức kiếm chiêu!”

Tầm mắt rơi vào Từ Tử Lăng trên người, nhìn mình huynh đệ một thân này xuất trần cảm giác, đang hồi tưởng nâng ngày đó hắn, Từ Tử Lăng còn có Thạch Long ba người tại Hoa Sơn kiến thức đến một chiêu kia đẹp mắt tới cực điểm đẹp tới cực điểm kiếm chiêu, quả thực tại Khấu Trọng trong nội tâm lưu lại vô cùng khắc sâu ấn tượng.

Dù là mình cùng Từ Tử Lăng hai người tu tập chính là trong truyền thuyết Tứ đại kỳ thư một trong Trường Sinh Quyết, nhưng là tại kiến thức đến này tại Hoa Sơn đỉnh thi triển đi ra tên là Thiên ngoại phi tiên kiếm chiêu sau, Khấu Trọng lập tức đối với Trường Sinh Quyết chẳng thèm ngó tới.

Bởi vì.

Một kiếm kia.

Khuynh quốc khuynh thành.

Đẹp làm cho người ta trước mắt tựa hồ xuất hiện ảo giác, tựa hồ chứng kiến này tuyệt sắc giai nhân.

Một thân xanh trắng đạo bào, trên mặt vui vẻ tuyệt mỹ đạo cô.

Chương 006 : Một năm (hạ)

Cuốn hai tiếu ngạo

Đẹp đẹp mắt.

Đẹp cực kỳ bi thảm.

Không có bao nhiêu tri thức, cũng không có đọc qua sách gì Khấu Trọng trong nội tâm, đối với một kiếm kia là như vậy hình dung. Tại hắn trái tim, cho dù là này Tứ đại kỳ thư một trong Trường Sinh Quyết nhưng cũng không cách nào thể hiện ra như thế xinh đẹp kiếm pháp.

“…”

Táp a dưới miệng, Khấu Trọng thở dài một hơi, lúc này mới cùng Từ Tử Lăng hai người song song lên Hoa Sơn.

Tại Thạch Long trở thành sư phó Nhạc Duyên đeo kiếm Kiếm Nô sau, mà ngay cả Thạch Long võ tràng tuyệt đại bộ phận tài lực sự vật cũng về lại Nhạc Duyên thủ hạ. Tuy nhiên bây giờ đang ở Dương Châu vẫn có lấy Thạch Long võ tràng, nhưng là ở đâu thế lực đã muốn nhỏ rất nhiều.

Trong đó tuyệt đại bộ phận tài lực sự vật, tại nửa năm sau nhưng lại chuyển dời đến Hoa Sơn.

Này Hoa Sơn trong đoạn thời gian này đã là đại biến bộ dáng, xa không có lúc trước đoàn người mình chứng kiến hoang vu cùng sâu u. Ít nhất trước mắt nhưng lại nhìn thấy sợi sợi nhân khí. Rất kỳ quái, chỗ này bị sư phó xưng là Hoa Sơn địa phương cũng là có chút hiểm trở, có thể nói cũng cũng coi là hùng phong.

Nhưng là nơi này nhưng lại so ra kém Thái Sơn cùng Tung Sơn.

Ngẫm lại cũng thế, này hai nơi ngọn núi đều là từ xưa hoàng đế cúng tế đất trời chỗ, tự nhiên không phải trước mắt Hoa Sơn có thể so sánh. Nói tiếp này Chung Nam sơn cũng là có cái khác chỗ, nghe nói đạo trong nhà có môn phái liền tại đó.

Tại Thạch Long vũ trong tràng này tuyệt đại bộ phận bận việc, trước mắt Hoa Sơn có thể nói đã cùng lúc trước hoàn toàn là hai cái bộ dáng.

Trước đó, này Hoa Sơn tự nhiên cũng có người, bất quá dân chúng lại không nhiều. Bởi vì Hoa Sơn dốc đứng, đường vốn là khó đi, tới nơi này người đại đa số đều là tìm kiếm Thiên Sư đạo, đến đây ngộ đạo người. Trong truyền thuyết, Đạo gia Thủy Tổ lão tử đã từng đã tới Hoa Sơn, tại nơi này lưu lại hắn lò luyện đan.

Đương nhiên.

Những thứ này bất quá là truyền thuyết, trên thực tế này Hoa Sơn tuy nhiên hiểm trở, nhưng là nói không phải là hiếm thấy người ở, chỉ là tới nơi này người cuối cùng không nhiều lắm, xa xa so ra kém Thái Sơn cùng Tung

Sơn mà thôi.

Mà khi Nhạc Duyên mang theo Thạch Long cùng hắn võ tràng trong tới đây sau, Hoa Sơn thay đổi trước kia thanh u, lộ ra vẻ náo nhiệt lên.

Đường lên núi.

Trước mắt đều là từ nhân lực mở ra tới đường nhỏ, vốn là này sơn thế dốc đứng, con đường cũng khó mở, nhưng mà đối lập nâng đường tới càng khó nhưng lại tại nơi này kiến tạo tòa nhà.

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người như vậy đường lên núi, gặp qua không ít nguyên bản Thạch Long võ tràng * *.

Đối phương một khi nhìn thấy Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng đều là vô cùng cung kính hướng hai người đả khởi chào hỏi, bởi vì này hai người là Nhạc Duyên Nhạc công tử đồ đệ, cho dù là lúc trước hai người bất quá là ăn mày, tùy tiện một cá nhân đều có thể đủ giẫm lên mấy cước, nhưng trước mắt lại là không thể.

Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây.

Có đôi khi, sự tình xoay ngược lại bất quá là tại trong sát na, vận mệnh hay thay đổi xa xa không phải thường nhân có thể cân nhắc.

Rất nhanh.

Hai người vận khởi khinh công liền tới đến đỉnh núi.

Hoa Sơn.

Tuyệt đỉnh chỗ.

Mây trắng trắng như tuyết.

Dựng ở đỉnh núi, liền có lấy một loại lòng dạ khoáng đạt cảm giác. Hai tay chắp sau lưng, tại bên vách núi đón gió mát, tổng sẽ cho người không tự chủ được dâng lên một loại như tiên cảm thụ.

Tại đỉnh núi.

Ngươi có thể đủ cảm giác được mình là một cao thủ, nhưng là càng nhiều vẫn có thể đủ cảm nhận được một loại kỳ lạ cô độc cùng tịch mịch.

Loại này khắc sâu cảm giác, trước mắt không phải Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người có thể lý giải, tại đỉnh núi hai người này tiểu tử chỉ có thể cảm thấy lòng dạ thư sướng không ít, ánh mắt rộng lớn không ít, còn có tuyệt đỉnh cao thủ ảo giác mà thôi.

Về phần cô độc cùng tịch mịch…

Đây là thời gian cùng kinh nghiệm tích lũy mà thành, mà không phải nói có thì có.

“Trọng thiếu! Lăng thiếu! Công tử tại đó chờ các ngươi!”

Đứng ở dưới mặt, sau lưng trường kiếm Thạch Long, tại nhìn thấy Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng thân ảnh sau,

lập tức tiến lên thấp giọng nói ra, đồng thời tầm mắt hướng dựng ở bên bờ vực Nhạc Duyên rơi đi.

“Thạch sư phó, không cần đa lễ!”

Thạch Long cung kính khiến cho Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người có chút bất đắc dĩ. Từ này Thạch Long trở thành sư phó đeo kiếm Kiếm Nô sau, tính tình càng phát trầm thấp, hơn nữa đa lễ đứng lên. Nhưng là đối với hai tên tiểu tử mà nói, Thạch Long đa lễ cũng không phải bọn họ có thể thừa nhận được.

Nhớ ngày đó, Dương Châu Thạch Long nhưng mà trong lòng hai người muốn trở thành đối tượng.

Đối mặt Thạch Long cung kính, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người vội vàng đáp lễ.

Không nói trước trước kia Thạch Long chính là Dương Châu đệ nhất cao thủ, hắn thể diện có thể nghĩ, mặc dù là bại tại sư phụ mình trên tay, trở thành Kiếm Nô, nhưng đây càng không phải hai tên tiểu tử kiêu ngạo đối tượng.

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người tuy nhiên đọc sách không nhiều lắm, nhưng là rất nhiều đạo lý vẫn là hiểu rõ.

Tại ăn mày cùng chịu đói bị đánh trong vài năm, hai người cảm nhận được quá nhiều, trước mắt cục diện là bọn hắn cực kỳ coi trọng quý trọng.

“Trở về!”

Quay có quay lại, Nhạc Duyên tầm mắt vẫn là rơi vào này xa xa, một đầu tóc đen đón gió mà múa, toàn bộ trắng sắc quần áo tức thì bị thổi vù vù tiếng vang.

“Là, sư phó!”

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người trăm miệng một lời gật đầu hành lễ nói.

“Từng người kể lại chính mình trong khoảng thời gian này tới tình huống a!”

Hai tay chắp sau lưng, nghe hai cái đồ đệ ân cần thăm hỏi, hai mắt có chút híp lại, rồi mới lên tiếng.

Tại hai tháng trước.

Đi theo chính mình tập võ Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người liền bị Nhạc Duyên phái đi ra, Trường Sinh Quyết có khó lường khả năng, có thể tu tập Trường Sinh Quyết người tự nhiên không thể dùng trạng thái bình thường nhìn tới. Hơn nữa hai người đều là cực có tiềm lực người, hắn võ học thiên phú trên đời hiếm thấy, cho nên Nhạc Duyên càng nhiều bất quá là dẫn đạo mà thôi.

Đối lập nâng đã từng đồ đệ Lục Vô Song cùng Lâm Bình Chi, trước mắt Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng thì không phải hai người bọn họ vị Sư Sư huynh có thể sánh ngang.

Bởi vì từng người tính cách bất đồng, Khấu Trọng trở lại Dương Châu, bắt đầu dùng vũ lực chỉnh đốn Dương

Châu dưới mặt đất hắc đạo, thí dụ như hắn đã từng chỗ những thứ kia tên móc túi ngành sản xuất, cái gì kia ngôn lão đại cái gì. Chính mình hơi chút coi như là trở nên nổi bật, hắn tự nhiên là sẽ không quên những thứ này đã từng khi dễ nhà mình đồng bọn.

Về phần Trúc Hoa bang…

Này thời gian quá ngắn, Khấu Trọng thu hoạch cũng không nhiều, bất quá đối với này Trúc Hoa bang cũng có bắt đầu chỗ.

Nghe sư phó hỏi thăm, Khấu Trọng trên mặt vui sướng đem chính mình nhất thời tới sở tác sở vi một chút một chút nói cho Nhạc Duyên, đương nhiên là có một điểm cũng không nói gì là hắn trong khoảng thời gian này mỗi cách một cái hai ba ngày đều đi gặp Trinh tẩu.

Không biết sao, ngày hôm đó tại Hoa Sơn đỉnh núi kiến thức một chiêu kia kiếm pháp sau, Khấu Trọng liền cảm giác mình trở nên có chút kỳ quái.

Sư phó này mỹ diệu giết người cũng không biết chuyện gì xảy ra kiếm pháp trong huyễn hóa ra tới mỹ nhân, hắn Khấu Trọng tự nhiên không dám đánh cái gì chú ý, nói tiếp phỏng chừng cũng phải là sư nương thân phận gì, mà lòng hắn suy nghĩ nhưng lại rơi vào Trinh tẩu trên người.

Đương nhiên phần này tâm tư cũng không phải chỉ nam nữ tâm tư, mà là hắn cùng với Từ Tử Lăng tại Dương Châu thời kì, nhiều khi đều là thừa nhận Trinh tẩu trợ giúp. Nếu không mà nói, hai tên tiểu tử ngày tử còn

muốn khổ sở càng nhiều. Hắn vấn an Trinh tẩu, tự nhiên là phải trả mất nguyên lai tiền tài, còn có nghĩ muốn đang nhìn nhìn Trinh tẩu lại chịu không có chịu khi dễ, nếu như chịu khi dễ, vậy hắn tất nhiên phải giúp trở về.

Không thể không nói Khấu Trọng có thuộc về mình đặc biệt mị lực, chỉ bằng vào bộ dáng hắn so ra kém huynh đệ mình Từ Tử Lăng, càng so ra kém sư phó Nhạc Duyên.

Nhưng ở đàn ông khí khái lên lại là có thêm thuộc về hắn phong thái.

Bất quá là một năm, Khấu Trọng đã muốn sớm không có lúc trước này lưu manh khí chất, càng nhiều vẫn là cho thấy một phần đàn ông nên có mị lực. Đương nhiên, người này một khi không đứng đắn thời điểm, cổ này tử lưu manh khí chất thì là hồn nhiên chỗ hiện.

Tu tập Trường Sinh Quyết, cũng tìm hiểu Nhạc Duyên dạy bảo khinh công, thực sự cảm nhận được trước mắt Nhạc Duyên này trên người chỉ có một loại uy nghiêm.

Mà cùng Khấu Trọng bất đồng, Từ Tử Lăng nhưng lại bốn phía hành tẩu, du sơn xem nước.

Nhưng lại đem Nhạc Duyên trên người này phân tiêu sái cho thác ấn giống như khuông giống như dạng. Tới bất đồng là, Từ Tử Lăng trên người còn nhiều một phần Đạo gia khí chất, trước mắt phần này tư thái khiến cho Nhạc Duyên cơ hồ là cho rằng nhìn thấy lúc trước chính mình.

Này gánh vác lấy trường kiếm, này cưỡi con lừa, một đường nhàn nhã tình cảnh.

So với Khấu Trọng, Từ Tử Lăng đổ ra là không có bao nhiêu có thể nói, tương đối mà nói hắn bất quá là du sơn ngoạn thủy, lúc mà ra tay trừng trị một ít làm cho mình không quen nhìn sự tình, đương nhiên Từ Tử Lăng cũng không có quên Nhạc Duyên phân phó, tại du sơn ngoạn thủy đồng thời thực sự điều tra trước mắt thiên hạ này cục diện.

Mà hắn cho ra kết quả chính là thiên hạ này tựa hồ thoạt nhìn không thế nào ổn định.

Đương kim Thánh Thượng ba chinh Triều Tiên ba bại, đã đem quốc gia làm cho trăm ngàn lỗ thủng, hơn nữa này bốn phía cũng là nghĩa quân nhiều lần lên, thoạt nhìn liền là một bộ loạn thế sắp đã đến cảnh tượng. Đây là hắn chỉ là dùng Hoa Sơn làm trung tâm, du lãm bốn phía bất quá mấy tháng kiến thức mà thôi.

Tích tiểu thành đại, nghĩ đến địa phương khác cũng sẽ không tốt hơn quá nhiều.

Trong mơ hồ, đã muốn trướng không ít tri thức cùng kiến thức Từ Tử Lăng cảm thấy thiên hạ này chỉ sợ muốn đại loạn. Không hiểu, hắn có một loại trực giác, tựa hồ là hiểu rõ sư phó vì cái gì không có giết Thạch Long nguyên nhân.

Bên cạnh.

Thạch Long nhìn xem chính không hề khẩn trương,

ngôn ngữ rõ nét nói xong sự tình Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng, hắn cũng không khỏi không lại lần nữa cảm thán.

Theo đã từng môn hạ hiểu hắn biết rõ qua, hai người này tiểu tử đã từng nghĩ bái nhập môn hạ của chính mình, đáng tiếc là… Môn hạ của hắn bao gồm hắn cũng là có mắt không tròng, nhưng lại triệt để sai sót hai người này thiên tư vô cùng xuất chúng tiểu tử.

Huống chi, hai người này tiểu tử còn tại công tử chỉ đạo hạ tu tập thành công này trăm ngàn năm qua không một người thành công Trường Sinh Quyết.

Điều này không khỏi làm cho người lau mắt mà nhìn.

Về phần công tử cũng tìm hiểu qua phần này Trường Sinh Quyết, về phần là kết quả gì nhưng lại không người biết được, nhưng là này được xưng Tứ đại kỳ thư Trường Sinh Quyết chuyển một vòng tròn sau, cuối cùng nhưng lại lại trở xuống Thạch Long trên tay. Như vậy kết quả, khiến cho hắn dở khóc dở cười.

Bất quá hắn đổ ra là không có đem Trường Sinh Quyết giấu tại trên người mình, mà là trực tiếp đưa tặng cho Nhạc Duyên, nói thẳng mình cùng hắn vô duyên.

Kỳ thật nói trắng ra, Thạch Long là vì không có tuyệt đối nắm chắc bảo vệ phần này Trường Sinh Quyết. Tại lúc trước đối mặt Nhạc Duyên chiến đấu sau, Thạch Long liền biết mình được đến này Trường Sinh Quyết tin tức chỉ sợ đã là bị người tiết lộ.

Như là đã không phải bí mật, như vậy chính mình võ công cũng không phải Tam Đại Tông Sư cấp bậc tồn tại, tự nhiên là không có nắm chắc bảo vệ phần này kỳ thư.

Về phần công tử võ công, Thạch Long quả thực nhận không ra cao thấp tới.

Nói công lực tựa hồ cũng không có làm sao không hợp thói thường, nhưng là một ít tay kiếm thuật quả thực là nhường thế nhân kinh ngạc, bởi vì đây không phải là nhân gian nên có kiếm chiêu.

Cho nên.

Này Trường Sinh Quyết cuối cùng nhưng lại rơi vào Nhạc Duyên trên tay.

Làm Nhạc Duyên nghe xong Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người mà nói sau, liền nhíu mày rơi vào trầm tư.

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng thấy sư phó lâm vào trầm tư, hiển nhiên là đang suy tư cái gì, cũng không có quấy rầy. Bất quá hai người tầm mắt, lúc này mới chú ý tới mặt khác một kiện làm cho người ta kinh ngạc sự tình.

Đó chính là Kiếm Nô đá trên lưng rồng nhiều một thanh kiếm.

Ở đằng kia kim kiếm bên cạnh, nhiều một thanh bạc sắc vỏ kiếm bao khỏa trường kiếm tới.

Kim kiếm lóng lánh, kim quang bỏng mắt.

Mà Ngân Kiếm nhưng lại sáng quắc sinh huy, một mảnh thanh u.

Chương 007 : Mỹ nhân như ngọc kiếm như hồng (thượng)

Cuốn hai tiếu ngạo

Kim kiếm!

Ngân kiếm!

Một thời gian ngắn không thấy, nhưng lại nhiều một thanh kiếm.

Lúc này, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng này mới phát hiện Thạch Long sau lưng chuôi này cùng kim kiếm sống chung một chỗ Ngân kiếm, trong lúc nhất thời rất có chút ít ngoài ý muốn.

Trên giang hồ.

Tuyệt đại đa số người vũ khí cũng là mình hết sức quen thuộc tồn tại, rất nhiều người từ đầu đến cuối, cho dù là đến chết sử dụng cũng là mình quen thuộc nhất vũ khí. Bởi vì chỉ có chính mình quen thuộc nhất vũ khí, nhất thuận tay vũ khí, mới có thể phát huy ra bản thân lớn nhất sức chiến đấu.

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người tuy nhiên coi như là bước vào trong giang hồ tay mơ, nhưng là nhưng cũng biết vũ khí thuận tay này một khái niệm ảnh

hưởng.

Mà trước mắt này trên lưng Thạch Long nhưng lại lại lần nữa nhiều một thanh bạc sắc vỏ kiếm bao khỏa trường kiếm, phát hiện này nhường Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng làm cho người ta có chút ngoài ý muốn.

“…”

Tầm mắt thấy Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người ngạc nhiên biểu lộ, Thạch Long lại là mỉm cười, không có nói rõ cái gì. Tại mấy tháng này trong thời gian, công tử kiếm pháp đã là lại lần nữa có tiến triển, đây chính là rời đi Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng không biết được.

Thấy Thạch Long nụ cười kia, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người hai mặt nhìn nhau.

Hiển nhiên hai người đều nghĩ đến hai tháng này trong thời gian, sư phó hiển nhiên là lại có cái gì thu hoạch.

Đỉnh núi.

Bên bờ vực.

Nhạc Duyên không để ý đến Thạch Long cùng mình hai cái đồ đệ đến tột cùng suy nghĩ cái gì, hắn chỉ là đang nhắm mắt trầm ngâm, phân tích lên trước mắt thế cục.

Bất đồng dĩ vãng.

Ngày hôm đó biểu hiện ra ra Thiên ngoại phi tiên sau, Nhạc Duyên liền nhưng lại tạm thời buông tha cho trong

lòng mình nguyên vốn định, do đó sửa đổi bắt đầu kế hoạch. Có lẽ, tại nơi này, hắn liền có thể đạt tới trong nội tâm suy nghĩ. Chỉ là có một chút nhường Nhạc Duyên bất đắc dĩ là mình này một thân công lực quan tưởng mà đến công lực thế nhưng không đủ, cho dù là tăng thêm bản thân mình tu tập nội lực.

Hai đồ kết hợp, vẫn là xa xa không đủ.

Điều này khiến cho Nhạc Duyên rất có chút ít ngoài ý muốn.

Vốn là, hắn liền đoán qua rằng này đối với chính mình chính là một việc hết sức khó khăn sự tình, nhưng mà tại đối mặt thời điểm Nhạc Duyên mới phát hiện vấn đề này thật không ngờ khó khăn. Nhưng mà, này mặc dù là khó khăn, lại có thể thế nào? Cuối cùng hắn kế tiếp nhường chính hắn cũng ngoài ý muốn quyết định.

Dùng ba người quan tưởng đối tượng võ học, hơn nữa chính mình đoán qua bí kíp, kết hợp trước mắt Tứ đại kỳ thư một trong Trường Sinh Quyết, tới chế tạo một môn có thể cho là mình sử dụng võ công.

Mà trước mắt cái này môn võ công đã có trụ cột, chỉ là trong đó chỗ thiếu sót còn không có được dễ giải quyết, một khi thành công, như vậy môn võ công này chính là kinh thiên động địa tồn tại. Bất quá bất kể môn võ học này như thế nào, nó cũng bất quá là vì chính mình mục tiêu mà dùng mà thôi.

Tại phái ra Khấu Trọng trở về Dương Châu, nhường Từ Tử Lăng đi bốn phía du lãm quan sát, chỗ thu thập trở

về tin tức liền để cho Nhạc Duyên dự đoán trước mắt cục diện.

Thời gian rất tốt chắc.

Nhưng là chuyện xưa phát triển lại thì không cách nào xác định, Phật đạo ma tam môn ai cũng không biết bây giờ đang ở làm cho những thứ gì.

Mà Nhạc Duyên nghĩ muốn đạt thành chính mình suy nghĩ, như vậy nhất định phải có một có thể triệt để cam đoan chính mình an toàn địa phương cùng phương pháp. Thu Thạch Long cái này đã từng Dương Châu đệ nhất cao thủ là bên cạnh mình Kiếm Nô, đây cũng là Nhạc Duyên lần đầu động tác.

Đồng dạng.

Cũng là lần đầu tiên, Nhạc Duyên thu đồ đệ có chứa tâm tư khác, không có nguyên lai như vậy thuần túy.

Sau nửa ngày.

Một mực mặt hướng biển mây không có xoay người Nhạc Duyên rốt cục chậm rãi xoay người, theo Nhạc Duyên động tác, bắt đầu ở quan sát này Ngân kiếm bộ dáng Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng cùng với Kiếm Nô Thạch Long ba người lập tức an tĩnh lại, tầm mắt cũng rơi vào đã muốn xoay người lại Nhạc Duyên trên người.

Hiển nhiên là hiện tại Nhạc Duyên đã muốn tự hỏi xong, xoay người tất nhiên là có chuyện phân phó, ba người lập tức an tĩnh lại chậm đợi của hắn phân phó.

“Ba ngày sau, chúng ta lên đường trở về Dương Châu!”

Đón ba người tầm mắt, Nhạc Duyên chỉ là ngắn gọn nói một câu như vậy mà nói, lập tức đã muốn mang theo một thân gió mát, hướng bên kia đã muốn kiến tạo tốt trong nhà gỗ đi đến.

Trở về Dương Châu?

Tầm mắt theo Nhạc Duyên bóng lưng lên thu hồi, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng cùng với Thạch Long ba người hai mặt nhìn nhau. Có chút không biết rõ Nhạc Duyên như vậy tính toán đến tột cùng là vì cái gì.

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người hiện tại đúng là vẫn còn tuổi còn nhỏ, kinh nghiệm không nhiều lắm, cho dù là có rất nhiều tiểu thông minh, nhưng còn không có lý giải Nhạc Duyên trong lời nói hàm nghĩa. Ngược lại với tư cách người từng trải Thạch Long, cho dù là tại mười năm trong một mực nghiên cứu Trường Sinh Quyết, hoang phế võ công, cũng hoang phế kinh nghiệm, nhưng là hắn ăn xong muối đều muốn so với hai tiểu tử ăn cơm xong nhiều, bất quá là hơi suy nghĩ sâu xa, cũng đã lý giải Nhạc Duyên trong lời nói thâm ý.

“Này Hoa Sơn là nơi tốt a!”

Dùng Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người có thể nghe được nỉ non âm thanh cảm thán một câu sau, Thạch Long liền gánh vác lấy hai thanh trường kiếm đi theo Nhạc Duyên bước chân xoay người rời đi, tự mình lưu lại hai cái không hiểu ra sao tiểu tử tại đỉnh núi thổi

gió lạnh.

Hồi lâu.

“Thạch sư phó lời này là có ý gì? Hoa Sơn nơi này là cũng không tệ lắm a!”

Gãi gãi đầu, Khấu Trọng không hiểu ra sao, tầm mắt rơi vào Thạch Long bóng lưng lên, nhìn sau nửa ngày, thu hồi sau, lúc này mới buông tay bất đắc dĩ nói: “Trong lời nói có chuyện quả nhiên là làm cho người ta khó có thể lý giải!”

“Trọng thiếu!”

“Ta nghĩ ta đã hiểu rõ!”

Mà nhường Khấu Trọng ngoài ý muốn là Từ Tử Lăng trả lời, ngân bạch trường bào ở bên trong, Từ Tử Lăng chắp lấy hai tay, tóc đen bị thổi hướng sau đầu bay đi, đón Khấu Trọng này thoáng có chút ngạc nhiên tầm mắt, lúc này mới cười nói: “Trọng thiếu ngươi trong khoảng thời gian này chắc là tại Dương Châu qua sảng khoái, nhưng là ta bất đồng!”

“Hoa Sơn là nơi tốt, cũng phải cần tiền tài địa phương cũng quá nhiều!”

“Thạch sư phó những số tiền kia của cải còn là xa xa không đủ a!”

Từ Tử Lăng nói đến đây, Khấu Trọng đã muốn hiểu được. Vừa rồi, hắn bất quá là trong khoảng thời gian

ngắn không có kịp phản ứng mà thôi.

Lúc trước.

Sư phó tính toán hiển nhiên là có đem Hoa Sơn với tư cách đại bản doanh tâm tư, nếu tọa lạc Hoa Sơn, như vậy tất nhiên là cần phương diện khác giúp đỡ. Này Hoa Sơn dốc đứng, nơi này bản thân liền người ở thưa thớt, hơn nữa tại nơi này tồn tại bất quá cũng là một ít đạo sĩ sở kiến tạo xuống tới cỏ tranh phòng cái gì.

Nghĩ muốn triệt để ở chỗ, hiển nhiên cần xây dựng rầm rộ.

Nghĩ đến đây, Khấu Trọng lập tức hưng phấn.

Thò tay vỗ vỗ Từ Tử Lăng một thân này ngân bạch sắc cẩm y, lúc này mới nhỏ giọng nói ra: “Sư phó ý là không phải tiếp qua không lâu, khả năng muốn khai sơn lập phái à?” Nghĩ đến đây, Khấu Trọng cảm giác mình cùng Từ Tử Lăng trở thành đại sư huynh cái gì, loại cảm giác này quả thực làm cho người ta cảm thấy quá mức sảng khoái.

“Ngô!”

“Đến lúc đó Lăng thiếu, tựu là Nhị sư huynh!”

Dùng một loại đại sư huynh khí phái vỗ nhè nhẹ đập Từ Tử Lăng bả vai, Khấu Trọng nâng cao ngực, lấy một thân vàng sáng thẳng tránh Từ Tử Lăng ánh mắt hoa mắt.

“…”

Từ Tử Lăng nhìn thấy Khấu Trọng này xú thí bộ dáng, nhất thời không nói gì, đây vẫn chỉ là chính mình suy đoán, nhưng ở Khấu Trọng trong miệng cũng đã là khẳng định. Hơn nữa, dùng Từ Tử Lăng hiểu, nếu quả thật chính là tại nơi này khai sơn lập phái cái gì, dùng Khấu Trọng như vậy tâm tính, phỏng chừng cũng tại trên núi ngốc không thời gian quá dài.

Bởi vì Khấu Trọng là một hoàn toàn dừng lại không được người.

Đổi lại là hắn Từ Tử Lăng ngược lại không có việc gì, nếu là Khấu Trọng, khả năng không tới một tháng thời gian, Khấu Trọng sẽ bực bội.

Rất nhanh.

Về vấn đề này hai người liền không có thảo luận, ngược lại là đối với Nhạc Duyên đi Dương Châu an bài có suy đoán. Khấu Trọng suy đoán là sư phó đi Dương Châu là vì nhất thống Dương Châu giang hồ thế lực, là sau này làm tính toán, mà Từ Tử Lăng nhưng lại ngược lại.

Từ Tử Lăng ngược lại cảm thấy sư phó Nhạc Duyên đi Dương Châu, tựa hồ là đang chờ đợi hoặc là xác định cái gì.

Đương nhiên.

Cũng có thể là hai người đều có.

…

Mười ngày sau.

Trừ bỏ tại Hoa Sơn vẫn còn tiếp tục mở sông núi, làm sự tình khác Thạch Long võ tràng, mà Thạch Long, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng ba người thì là theo chân Nhạc Duyên cùng một chỗ trở về Dương Châu.

Vùng ngoại ô.

Bốn người lại lần nữa đi đến Nhạc Duyên lúc trước rơi tại nơi này miếu đổ nát, làm bốn người xuống ngựa sau, Nhạc Duyên liền tùy ý cầm trong tay dây cương đưa cho bên cạnh Thạch Long.

Lập tức, liền đẩy ra này miếu đổ nát đại môn cất bước trong triều mặt đi đến.

“… Ừ?”

Một tiếng kinh ngạc theo trong miệng phát ra, vừa mới nâng lên bước chân nhưng lại dừng lại, Nhạc Duyên chỉ là nhường này phòng cửa bị đẩy ra tới, ánh mắt của hắn nhưng lại rơi vào trong miếu đổ nát trên thân người.

Đây là một nữ nhân.

Một người mặc trắng sắc võ sĩ quần áo nữ nhân.

Một cái đè kiếm mà đứng nữ nhân.

Đối phương đầu đội che nắng mũ rộng vành, trước mặt

rủ xuống một đám lụa trắng, nhưng lại che lấp phía trên khuôn mặt, chỉ là lộ ra cằm dưới bộ phận.

Nhưng chỉ là này lộ ra bộ phận, cũng đã là như tuyết như ngọc, dĩ nhiên là khó gặp mỹ nhân.

Nhất là khóe miệng một ít khỏa nốt ruồi, nhưng lại dùng đối phương càng lộ vẻ đặc biệt mị lực.

Ngoài ý muốn.

Nhạc Duyên tầm mắt lộ ra vẻ có chút ngoài ý muốn, nhìn lấy người con gái trước mắt này, tầm mắt chỉ là tại đối phương trên người có chút quét qua, lập tức liền rơi vào thế thì tại nữ tử bốn phía một ít vòng trên thi thể.

Những thứ kia thi thể trên người vết kiếm rậm rạp, rất không luận kiếm ngấn rơi ở nơi nào, những người kia nhưng lại cuối cùng chết.

Dùng Nhạc Duyên tầm mắt tự nhiên nhìn ra được, những người này tuy là trên người vết kiếm trải rộng, nhưng trên thực tế bọn họ không phải chết ở kiếm kia ngấn, mà là chết ở kiếm khí phía dưới, những người này không cần phải nói cũng nên là bị kiếm khí chấn vỡ nội tạng mà chết.

Đồng dạng.

Nữ tử cũng đang đánh giá lấy Nhạc Duyên, đối phương cùng là một thân bạch y, nhưng cũng là phong độ nhẹ nhàng, nhưng là càng hiện ra một loại tịch mịch cùng lãnh diễm cảm giác.

“Sư phó à? Làm sao không vào đây?”

“Ồ?”

Đúng lúc này, Khấu Trọng này líu ríu thanh âm theo Nhạc Duyên sau lưng vang lên, hắn cùng với Từ Tử Lăng còn có Thạch Long ba người đem bốn con ngựa loay hoay tốt sau, liền nhìn thấy tự mình sư phó đứng ở cửa miếu hoang hình như có nhớ lại bộ dáng.

Nghi hoặc trong liền đi tiến lên hỏi tới, bất quá vừa tới đến Nhạc Duyên bên người, Khấu Trọng tầm mắt liền rơi vào này đứng ở trong miếu đổ nát bạch y nữ tử.

“Trọng thiếu, làm sao đâu này? Ai? Cô nương, ngươi là?”

Tại Khấu Trọng ngạc nhiên sững sờ thời điểm, Từ Tử Lăng cũng đi tới, làm đứng ở Nhạc Duyên bên cạnh thời điểm, ánh mắt của hắn cũng rơi vào trong miếu bạch y nữ tử trên người, hơi có vẻ ngoài ý muốn.

“Công tử!”

Thạch Long gánh vác lấy hai thanh trường kiếm, chậm rãi đi tới, chỉ là cung kính ứng với một tiếng sau, hắn tầm mắt đồng dạng rơi vào bạch y nữ tử trên người.

Bạch y.

Lợi kiếm.

Hảo một cái cầm kiếm giai nhân.

Lần này cảm thán chỉ là tại Thạch Long, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng ba người trái tim vừa mới bay lên, trước mắt cục diện nhưng lại đột nhiên phát sinh biến hóa.

Thương!

Trường kiếm nhẹ kêu.

Đè kiếm mà đứng bạch y nữ tử tay phải khẽ vỗ bên hông trường kiếm, lợi kiếm nhất thời ra khỏi vỏ.

Kiếm dẫn người đi.

Trong sát na.

Mấy trượng xa cự ly trong nháy mắt rồi biến mất.

Đua tiếng trong tiếng, kiếm phong đã đạt Nhạc Duyên trước mặt, trực chỉ Nhạc Duyên cổ họng.

Không tránh không né.

Nhạc Duyên liền như vậy trợn mắt lẳng lặng nhìn xem này đã muốn đến trước mặt mình kiếm phong.

Chương 008 : Mỹ nhân như ngọc kiếm như hồng (trung)

Cuốn hai tiếu ngạo

Kiếm phong nghênh diện.

Còn chưa cận thân, cũng đã thổi trúng Nhạc Duyên một đầu tóc đen không ngừng lùi lại phía sau tung bay.

Đối mặt bạch y nữ tử một kiếm này, Nhạc Duyên nhưng lại không tránh không né không cho, hai tay chắp sau lưng, không có có bất kỳ biểu lộ biến hóa nhìn xem đâm thẳng chính mình cổ họng một kiếm.

“Hừ!”

Bên cạnh.

Ở này một kiếm sắp đâm đến Nhạc Duyên thời điểm, thân là đeo kiếm Kiếm Nô Thạch Long ra tay.

Một tiếng tức giận hừ.

Chợt vừa ra tay chính là hắn tuyệt học thành danh Thôi Sơn Chưởng.

Kình khí ngưng thực, một đạo khí chưởng từ Nhạc Duyên trước mặt ầm ầm mà hiện, trực tiếp ngăn trở

bạch y nữ tử kia đột nhiên một kiếm.

Đinh!

Hoả Tinh văng khắp nơi trong.

Bạch y nữ tử trường kiếm lập tức bị cổ này chưởng khí cho sinh sinh đỡ được, một tiếng đua tiếng trong tiếng càng tung tóe phía ra Hoả Tinh.

Cao thủ!

Trong nội tâm hiện lên một đạo ý niệm trong đầu, bạch y nữ tử trên tay trường kiếm cũng không có do đó chấm dứt, ngược lại là trường kiếm lại lần nữa phóng ra, kích tại đây này một mạch trên lòng bàn tay, lại lần nữa vang lên một tiếng thanh thúy kim loại âm thanh.

Nhất thời.

Kiếm khí bắn ra phía.

Khí chưởng tiêu tán, mà đồng thời bạch y nữ tử trường kiếm có chút khẽ cong, nhưng lại mượn này cổ lực đàn hồi bắn ngược đi ra ngoài.

“Cô nương, chờ ta a!”

Thân hình vừa mới phiêu khởi, đứng ở Nhạc Duyên bên người Khấu Trọng nhưng lại hô to gọi nhỏ lấy đồng thời, bên hông loan đao ra khỏi vỏ, người đã dùng một tay cực kỳ rất nhanh khinh công đuổi đi lên, húc đầu tựu là đã đến chém xuống.

Không chỉ có như thế.

“Cô nương, kính xin đi thong thả một bước!”

Từ Tử Lăng đồng dạng ra tay, hắn khinh thân công pháp cùng Khấu Trọng bất đồng, tư thế lộ ra vẻ cực kỳ đẹp đẽ cùng tiêu sái, bóng người lập loè, cũng đã là phát sau mà đến trước, một chưởng phách về phía bạch y nữ tử.

Hai người huynh đệ chỉ là một ánh mắt, liền đã biết từng người suy nghĩ, ra tay nháy mắt đã là định ra giáp công sách lược.

Mà ở Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng ra tay sau, Thạch Long thì là đã muốn thu hồi hữu chưởng, lại cung kính đứng ở Nhạc Duyên sau lưng, không nói một lời nhìn xem Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người cùng đối phương giao phong.

“…”

Bạch y nữ tử trong nội tâm cực kỳ phẫn nộ.

Tự mình ra tay nguyên nhân là bởi vì vừa mới khoảnh khắc một đám bởi vì Dương công bảo tàng mà quấn lên chính mình trong quân người, vốn là đang chuẩn bị rời đi thỏa đáng, nhưng lại Nhạc Duyên một đám người đột nhiên đẩy ra cửa miếu đi tới.

Tốt công tử!

Xinh đẹp thư sinh!

Đây là bạch y nữ tử đối với cái này phảng phất giống như thư sinh bạch y nam tử đánh giá.

Nhưng là ý nghĩ này còn bất quá là bay lên, tại đối phương bên người cũng đã liên tiếp xuất hiện ba người, trong đó hai tên tiểu tử thoạt nhìn dạng chó hình người, hình như có còn thấy đi võ công, nhưng là xuất hiện người thứ 3 nhưng lại nhường trong nội tâm nàng kinh hãi.

Đây là một cao thủ.

Mà ở nhìn đối phương đối bạch y nam tử cung kính bộ dáng, bạch y nữ tử trong nội tâm nhất thời suy đoán này trước mắt thân người phần tới. Nhưng là vừa nghĩ tới vừa rồi gặp phải sự tình cùng Dương công bảo tàng, bạch y nữ tử đã là có quyết định.

Xem ra những người này cũng là là Dương công bảo tàng mà đến.

Vậy thì giết đối phương!

Trong nội tâm đã có quyết định bạch y nữ tử ra tay.

Làm xuất kiếm sắp đâm đến đối phương thời điểm, bạch y nữ tử trong nội tâm đột nhiên hối hận.

Đối phương mặt đối với chính mình lợi kiếm, lại là không có chút nào nhượng bộ, chỉ là như vậy dùng một loại thưởng thức tầm mắt đánh giá chính mình, đánh giá chính mình trường kiếm, nhưng lại đối với mình thân an

nguy không thấy.

Chẳng lẽ lại cái này thoạt nhìn tay trói gà không chặt nam tử cũng là cao thủ?

Đối phương loại này trước núi thái sơn sụp đổ mà mặt không thay đổi sắc biểu hiện nhường bạch y nữ tử trong nội tâm rất là kinh ngạc, trên tay trường kiếm kiếm thế bởi vậy bị sợi sợi ảnh hưởng. Mà vào lúc này, một ít thẳng cung kính đứng ở bạch y nam tử bên người áo xanh trung niên nam nhân ra tay.

Vừa ra tay, liền ngăn lại chính mình một kích trí mạng.

Cao thủ!

Tiên Thiên cao thủ!

Hai người chỉ là chưởng kiếm giao phong một chiêu, cũng đã đối với đối phương đều có chỗ hiểu.

Mà nhường bạch y nữ tử phẫn nộ là, đối phương ra một chiêu sau liền không có tiếp tục động tác tâm tư, ngược lại là hai cái thoạt nhìn võ công không được tốt lắm tiểu tử đối với mình ra tay.

Loại này khiêu khích, loại này không đếm xỉa thái độ quả thực làm cho người ta nhịn không được đi phẫn nộ a!

Nguyên vốn chuẩn bị bứt ra một kích không thành lập tức xoay người rời đi bạch y nữ tử triệt để phẫn nộ, này là đối với nàng coi thường, là đối với nàng sư tôn coi thường, cùng lưỡng tiểu tử giao phong sau, lập tức

chính là thể hiện ra một thân tuyệt học.

Nhất thời.

“Ai nha!”

“Ngươi nữ nhân này, làm gì đó sử dụng kiếm đâm ta bờ mông!”

Khấu Trọng loan đao múa như khuôn như dạng, đáng tiếc cuối cùng là nội tình quá nhỏ bé, cho dù là hắn võ học tư chất khá hơn nữa, tại trong khoảng thời gian ngắn lại là căn bản không cách nào cùng đối phương so sánh với. Bất quá là đón hai ba chiêu, Khấu Trọng liền bụm lấy chính mình bờ mông nhảy ra chiến đoàn.

Tự mình còn lại Từ Tử Lăng một cá nhân đau khổ chèo chống.

Này hai tiểu tử! ! !

Bạch y nữ tử nhưng trong lòng thì vô cùng kinh ngạc.

Coi hắn tầm mắt, tự nhiên có thể nhìn ra này hai tiểu tử là tu tập võ công không có bao lâu người, nguyên bản nàng cho rằng mấy chiêu sẽ giải quyết hai người này bại hoại tiểu tử, nhưng là hiện tại xem ra cũng không phải như thế.

Không nói trước đến tột cùng là tu tập là cái gì võ công, chỉ cần liền này hai tiểu tử khinh công cũng đủ để làm cho người ta lau mắt mà nhìn.

Hơn nữa hai người trên tay công phu càng không sai, so sánh với tới đây này đao, một thân kim sắc cẩm bào tiểu tử chiêu thức lên có lẽ không được tốt lắm, nhưng là đối phương này loan đao nhưng lại cực đoan sắc bén. Chẳng qua là cùng trường kiếm giao kích hai cái, nàng liền có thể đủ phát giác được vũ khí mình đã là bị hao tổn tổn thương.

Mà này mặc bạc sắc cẩm bào tiểu tử thì là phong tư phiêu nhiên, võ công tuy nhiên không được tốt lắm, nhưng là ra tay đã lộ vẻ khí độ, từng chiêu từng thức gian thì lộ vẻ đặc biệt tiêu sái ý nhị.

Nhưng là cái này cũng đừng cho rằng tiểu tử này liền thẳng thắn thành khẩn rất, xuất hiện ở tay thỏa đáng đối phương còn thỉnh thoảng dùng đặc thù thủ đoạn không ngừng hướng chính mình bắn ra Tiểu Thạch Đầu, dùng kiềm chế chính mình.

Vốn là, dùng bạch y nữ tử thân thủ, hai tên tiểu tử tuy nhiên tư chất kinh người, nhưng tuyệt đối là mấy chiêu trong lúc đó liền sẽ bại hạ trận tới tồn tại. Nhưng là trước mắt, bên kia cách đó không xa còn có một chưởng công không sai Tiên Thiên cao thủ, còn có một căn bản không biết nền tảng bạch y nam tử.

Này một dưới tình huống, khiến cho bạch y nữ tử ra tay bị thật lớn ảnh hưởng.

Khi nàng một kiếm kích thương Khấu Trọng, lại lần nữa trở lại một kiếm, cũng đã đem Từ Tử Lăng cho đánh bay rớt ra ngoài, rơi trên mặt đất lúc, khóe miệng đã muốn chảy ra sợi sợi vết máu.

“Các hạ, nghĩ hay nhỉ!”

Xoay người, trường kiếm trong tay xa xa chỉ hướng đứng ở bên cạnh Nhạc Duyên cùng Thạch Long, bạch y nữ tử thanh âm lộ ra vẻ cực kỳ lạnh như băng, trong giọng nói không khó nghe ra này phẫn nộ đến trong xương ngữ khí, “Để cho ta cho này hai tiểu tử uy chiêu! Sẽ không sợ ta một kiếm chém giết bọn hắn sao?”

“…”

Nhạc Duyên không để ý đến trả lời đối phương vấn đề, ngược lại là lực chú ý rơi vào tường kia bên lướt qua tới một chi Đào Hoa, hồng sắc đóa hoa tại trong gió nhẹ nhẹ nhàng rung động, có khác mị lực.

Thò tay đem này đưa qua đầu tường Đào Hoa tháo xuống, đặt ở cái mũi bên nhẹ nhàng ngửi một bả.

Vuốt vuốt đóa hoa đồng thời, Nhạc Duyên lúc này mới ngẩng đầu, tầm mắt lại lần nữa rơi vào bạch y nữ tử trên người, dùng một loại rất là lạnh nhạt tùy ý giọng điệu nói ra: “Ngươi không phải là không có giết bọn hắn sao?”

“Ách!”

Bạch y nữ tử nghe vậy không khỏi vẻ sợ hãi cả kinh, là. Vừa mới tuy nhiên vô cùng phẫn nộ, nhưng lại rất là ngoài dự tính đối với cái này hai tên tiểu tử không có sát ý.

“Hai người các ngươi lui ra đi!”

“Cùng cao thủ nhất lưu giao phong, được đến kinh nghiệm sẽ dùng được các ngươi được lợi cả đời!”

Tầm mắt quét mắt một vòng đã muốn bị thương Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng, Nhạc Duyên phất phất tay, ý bảo hai tên tiểu tử lui ra tới, tuy nhiên bắt đầu đối phương không có sát ý, nhưng là kế tiếp có thể không nhất định. Mà một bên Thạch Long thì là nghe vậy móc ra thuốc trị thương đưa cho Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng.

Từ Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng lạy Nhạc Duyên vi sư, trước mắt bị thương cái gì vài có lẽ đã thành hai người việc nhà cơm.

“Dạ!”

“Sư phó!”

Khom người lui ra, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng cùng một chỗ thối lui đến bên cạnh, tiếp nhận Thạch Long đưa qua thuốc trị thương, thuần thục là lẫn nhau bận việc đứng lên.

Sư phó?

Bạch y nữ tử ngốc xuống.

Lúc trước nàng làm sao suy đoán lại cũng không ngờ rằng cái này thoạt nhìn so với này hai tiểu tử lớn nhiều ít bạch y nam tử trẻ tuổi dĩ nhiên là sư phụ đối phương! Này tuổi, không hợp thích lắm a?

Trong nội tâm mặc dù kinh hãi, nhưng là bạch y nữ tử lại là không có chút nào biểu hiện ra ngoài.

Đột nhiên kế tiếp Nhạc Duyên một câu, lại khiến cho bạch y nữ tử trong nội tâm kinh ngạc đã muốn từ trong đi ra bên ngoài, trường kiếm trong tay thế nhưng đã có một tia không cho người phát giác run rẩy.

“Cô nương, ngươi tới từ Triều Tiên, tuy nhiên ta hiểu ngươi tâm tính, nhưng lại không thể đồng ý ngươi cách làm!”

“Dương Quảng tuy nhiên đáng chết, nhưng là cũng phải là chết ở chính chúng ta tay người lên, mà không phải trên tay ngươi!”

Ngữ khí tuy nhiên bình thản, nhưng là trong lời nói chỗ hiển lộ ra tới nhưng lại chân thật đáng tin uy nghiêm, trong tay Đào Hoa vẫn còn đầu ngón tay nhẹ nhàng đuổi lấy, tại trước mũi đánh chuyển. Trận trận hương hoa chui vào trong lỗ mũi.

“! ! !”

Kinh ngạc!

Cực đoan kinh ngạc!

Kinh ngạc đối phương bất quá là một cái nhìn ra thân phận của mình, càng kinh ngạc là đối phương mặt sau câu nói kia, cùng với đối phương chỗ đại biểu thái độ.

“Các hạ như là đã biết rõ thân phận ta, như vậy liền là nghĩ muốn đem ta ở tại chỗ này a?”

Ngữ khí lãnh đạm, nhưng lại vô cùng mỉa mai. Đối với nàng mà nói, Đại Tùy người đều là đáng chết. Dùng một loại trào phúng giọng điệu nói ra: “Các hạ nếu hiểu, như vậy ngươi ý tứ nói đúng là Cao Ly của chúng ta người là nên chết đâu này?”

Triều Tiên!

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người liếc nhau, không phải rất rõ ràng trước mắt cục diện.

Bất quá hai người ngược lại biết rõ một việc, đó chính là trước mắt cái này hung ba ba (*trừng mắt) bạch y nữ tử là người Cao Ly, tựa hồ là nghĩ muốn báo thù. Cho dù là bọn họ trước kia chính là ăn mày, nhưng mà Dương Quảng ba tranh Triều Tiên đây chính là đều biết hiểu.

Chỉ là trước mắt sư phó cùng này bạch y nữ tử đối thoại tựa hồ nghe đứng lên có chút quái, hình như là tại tranh luận lấy cái gì.

“…”

Thạch Long tại Nhạc Duyên nói ra thân phận đối phương sau, chính là hai mắt có chút nhíu lại, vừa mới đối phương bày ra kiếm pháp kết hợp với công tử lời nói, hắn đã muốn biết được người trước mắt đại khái thân phận. Kết hợp với gần nhất trên giang hồ truyền lưu tin tức, thân phận đối phương không cần nói cũng biết.

Nhạc Duyên không có trực tiếp trả lời đối phương hỏi lại, vấn đề này cuối cùng là tại song phương chỗ địa phương mà nói, không có đối với sai. So với cái này, hiện tại hắn càng cảm thấy hứng thú là những vật khác. Ngẩng đầu, tầm mắt như điện bình thường nhìn thẳng đối phương, mở miệng cười nói: “Cô nương sư thừa Triều Tiên Dịch Kiếm đại sư phụ Thải Lâm, chắc hẳn kiếm pháp được, thực sự có thể thể hiện ra Phó Thải Lâm vài phần phong thái.”

“Tới!”

“Cho ta xem nhìn trong truyền thuyết Dịch Kiếm thuật nên là như thế nào tinh thải! Nếu không lời nói, cô nương nhưng mà đi không ra này miếu đổ nát.”

Một tay chắp sau lưng, một tay vươn về trước, một cái ý bảo động tác.

Đồng thời.

Đeo kiếm Thạch Long đã là quỳ một chân trên đất, cúi đầu xuống, đem sau lưng kiếm trên kệ hai thanh bảo kiếm bày ở Nhạc Duyên trước mặt.

Chán ghét người!

Chán ghét lời nói!

Còn có này chán ghét động tác!

Nhạc Duyên vừa dứt lời, bạch y nữ tử đã là ra chiêu.

Một kiếm quang hàn.

Chương 009 : Mỹ nhân như ngọc kiếm như hồng (hạ)

Cuốn hai tiếu ngạo

Ra tay!

Sư phó muốn ra tay!

Theo Nhạc Duyên lời nói rơi xuống, hai cái chính lẫn nhau rịt thuốc Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người trong mắt đồng thời sáng ngời, ngưng lại trên tay động tác, tầm mắt rơi vào bạch y nữ tử cùng sư phó trên thân hai người.

Một câu ngắn gọn một chữ —— tới!

Cũng đã tuyên cáo Nhạc Duyên quyết tâm.

Tranh!

Thoại âm rơi xuống, bạch y nữ tử đã là lợi kiếm trong tay hóa thành một đạo hàn quang, trực tiếp nén giận ra tay.

Phẫn nộ đối phương đối với nàng Cao Ly người coi thường, phẫn nộ đối phương đối với sư phó của nàng khiêu khích.

Một kiếm này không phải lúc trước một chiêu kia thăm dò tính kiếm chiêu, lúc này đây dĩ nhiên là phát huy nàng bản thân công lực, truyền thừa từ Phó Thải Lâm Dịch Kiếm thuật trực tiếp phát huy ra nó vốn có sắc thải.

Một kiếm này cực nhanh!

Nhường Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người từng người cũng dọa kêu to một tiếng, nhưng lại cũng hiểu biết song phương vừa mới giao phong, đối phương lưu thủ. Liếc nhìn nhau, cũng chứng kiến trong mắt bất đắc dĩ cùng hi vọng. Bất đắc dĩ chính mình rời cao thủ còn kém quá xa, hi vọng chính mình có hướng một ngày có thể càng mạnh.

Ngắm lên trước mắt một kiếm này, Nhạc Duyên nhớ tới một câu hình dung.

Đó chính là mỹ nhân như ngọc kiếm như cầu vồng!

“Hàaa…!”

Một tiếng cười khẽ, thoả mãn trong tươi cười, Nhạc Duyên tay phải trực tiếp sờ lên Kiếm Nô trên lưng Thạch Long chỗ lưng đeo hai thanh bảo kiếm lên. Tay phải phảng phất giống như vuốt ve tình nhân khuôn mặt, Nhạc Duyên nhẹ tay nhẹ tại kim kiếm Ngân kiếm hai thanh kiếm trên bờ vai xẹt qua.

Cuối cùng nhưng lại lướt qua kim sắc chuôi kiếm, mà là rơi vào này Ngân kiếm trên chuôi kiếm.

Ánh mắt trầm xuống.

Tay phải đã có động tác.

Pằng!

Một tiếng thanh thúy thanh âm, Ngân kiếm ngay tiếp theo vỏ kiếm đồng thời bị Nhạc Duyên cầm lên.

Tại đối phương kiếm phong sắp đến chính mình ngực thời điểm, trường kiếm ra khỏi vỏ.

Đinh!

Mũi kiếm bị đỡ được.

Trực tiếp đâm vào Nhạc Duyên này rút ra một nửa Ngân kiếm trên thân kiếm.

Một tiếng thanh thúy tiếng vang ở bên trong, càng tung tóe phía ra một tia Hoả Tinh.

Hai tay nhẹ nhàng chấn động, bạch y nữ tử nhất thời cảm nhận được trên kiếm phong truyền đến một cổ mạnh mẽ, người lập tức bị chấn khai đi. Mà trên kiếm phong chỗ mang kiếm khí thì là như trâu đất xuống biển, không có chút nào không một tiếng động. Một kích này, cùng lúc trước này đệ nhất kiếm giống như đúc, kiếm khí cuối cùng không hề bóng dáng.

“…”

Trong nội tâm kinh ngạc đối phương công pháp, nhưng là bạch y nữ tử cũng không có do đó chấm dứt. Trước

mắt tranh đấu đã muốn không chỉ là cá nhân sự tình, mà là liên lụy đến quốc gia sư môn, bất kể như thế nào, cô ấy cần trước mắt cái này bạch y nam tử trả giá thật nhiều.

Thân hình bay ngược lại.

Bất quá hơi chút lui ra phía sau hơn một trượng, bạch y nữ tử đã muốn chân ngọc trên mặt đất nhẹ nhẹ một chút, người đã lại lần nữa hướng Nhạc Duyên phóng đi, trường kiếm trong tay đã là lại ra tay nữa.

Tại Nhạc Duyên cầm Ngân kiếm sau, nguyên bản nửa quỳ lấy Kiếm Nô Thạch Long đã muốn lui qua một bên, đi đến Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng bên cạnh hai người, trước mắt công tử cùng này La Sát nữ giao phong không có chuyện gì, nhưng mà bên người hai người này võ công không được tốt lắm đồ đệ an toàn vẫn là đáng giá làm cho người ta lo lắng.

Cho nên Thạch Long đã muốn tự phát canh giữ ở Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng bên cạnh.

Kiếm xuất kiếm trở về.

Bạch y nữ tử Dịch Kiếm thuật đẹp mắt, hơn nữa Nhạc Duyên Phi Tiên Kiếm Pháp càng mỹ diệu.

Hai người tại trong miếu đổ nát trong chớp mắt đã muốn giao thủ hơn mười chiêu, mà trong lúc này, Nhạc Duyên trên tay Ngân kiếm nhiều nhất lại cũng bất quá là ra nửa vỏ, mà không phải hoàn toàn ra khỏi vỏ. Chỉ là như vậy, đã là đem bạch y nữ tử kiếm chiêu cũng đỡ được.

Mười chiêu qua đi.

Bạch y nữ tử thân hình chợt lui ra tới, này gần như có thể đem người nóng chảy nóng rực tầm mắt gắt gao chằm chằm vào Nhạc Duyên, lạnh lùng nói: “Kiếm không ra vỏ, ngươi đây là đang khinh thường ta Phó Quân Sước sao? Khinh thường sư phụ ta Dịch Kiếm thuật?”

Phó Quân Sước.

Đây cũng là cái này bạch y nữ tử tục danh. Nhạc Duyên vừa mới bắt đầu cũng đã biết được, bất quá thẳng đến lúc này, Thạch Long, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng ba người thế mới biết trước mắt cái này Cao Ly nữ tử danh tự.

Nghe cũng không tệ lắm danh tự!

Đây là Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người ý nghĩ.

Mà Thạch Long ý nghĩ trong lòng lại là đối phương nguyên lai là Cao Ly kiếm thuật tông sư Phó Thải Lâm đại đồ đệ.

“Vậy thì muốn xem ngươi Dịch Kiếm thuật thi triển như thế nào!”

Đón một ít đạo phẫn nộ tầm mắt, Nhạc Duyên nhưng lại nhạt cười nói ra một câu làm cho đối phương càng thêm phẫn nộ trả lời.

“Hừ!”

Kiều nộn như chim hoàng oanh tiếng nói sinh ra một tiếng tức giận hừ, Phó Quân Sước hít sâu một hơi, một thân công lực vận đến đỉnh, vừa mới ngắn ngủn giao phong trong nàng đã muốn cảm thụ đi ra trước mắt cái này phảng phất giống như thư sinh bình thường nam tử trẻ tuổi thực lực chính là trong mấy người này mạnh nhất.

Mặc dù chỉ là giao thủ hơn mười chiêu, nhưng là coi hắn năng lực dĩ nhiên là tạm thời không cách nào bức đối phương triệt để xuất kiếm, bởi vậy có thể thấy được đối phương cao ngạo cùng thực lực cao tuyệt.

Cho dù là nàng tại ám sát Dương Quảng lúc sau đã bị thương, trước mắt thương thế vẫn chưa hết tốt, nhưng là trước mắt bởi vì đối phương loại kia coi thường, Phó Quân Sước không thể không hướng đối phương biểu hiện ra ra chân chính Dịch Kiếm thuật, làm cho đối phương biết một chút về Cao Ly người giang hồ chân chính phong thái.

Kiếm quang lạnh xuống.

Mang theo đầy trời kiếm khí, bay thẳng đến Nhạc Duyên công tới.

Nhất thời.

Hai đạo trắng sắc bóng người triệt để tại trong miếu đổ nát dây dưa đứng lên, ngươi tới ta đi, nhưng lại không nghe trong đó vang lên một tiếng binh khí giao kích âm thanh. Song phương kiếm chiêu tựa hồ cũng là kích tại

không trung.

…

Này là chuyện gì xảy ra?

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người hai mặt nhìn nhau, đối với ở trước mắt loại này ngoài dự tính chiến đấu rất là ngoài ý muốn.

Bất quá tại cẩn thận quan sát một phen sau, hai người nhưng lại ngạc nhiên phát hiện sư phó cùng này Phó Quân Sước giao thủ giống như là tại hạ đánh cờ, song phương ngươi tới ta đi đều chẳng qua là ở bố cục hí khúc Liên Hoa Lạc, nếu không đến triệt để lúc đang chém giết sau, cho dù là đối với đến chính mình mí mắt dưới kiếm cũng là thờ ơ.

Loại này đấu pháp, khiến cho Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người mở rộng tầm mắt.

Cho dù là đã là cao thủ thành danh Thạch Long, lúc này đối với ở trước mắt trận này kiếm pháp thịnh yến, vẫn là nhìn lòng hắn thần chấn động, như có điều suy nghĩ.

Song phương kiếm đã muốn không giống như là tại đấu tranh, mà càng giống như tại múa, tại múa kiếm.

Dùng này miếu đổ nát là bàn cờ, song phương các vị kỳ thủ, tại đây bàn cờ cao thấp quân cờ múa kiếm. Người nào bố cục sâu, người nào ánh mắt lợi hại hơn, như vậy người nào sẽ là người thắng.

“Người này kiếm pháp! ! !”

Phó Quân Sước đã là lông mày gấp gáp, nếu như nói lúc trước giao thủ mười chiêu chỉ là làm cho nàng phẫn nộ, như vậy trước mắt giao thủ tình huống lại càng làm cho nàng kinh hãi. Chính mình Dịch Kiếm thuật tại đối phương kiếm pháp trước mặt chút nào chiếm không tới tiện nghi.

Cho dù là đối phương là ngay tiếp theo vỏ kiếm thi triển, nhưng là Phó Quân Sước vẫn có thể đủ cảm giác được trước mắt nam tử kiếm pháp cao, quả thực là làm cho nàng khó có thể tưởng tượng.

Đối phương tuổi thoạt nhìn bất quá là cùng mình không xê xích bao nhiêu, nhưng là đối phương kiếm thuật tạo nghệ lên nàng có loại ảo giác, đó chính là đối phương còn cao hơn tự mình…

Trung Nguyên quả thật là ngọa hổ tàng long.

Nghĩ đến đây, Phó Quân Sước nhưng trong lòng thì càng phát lo lắng, trước tiến cung ám sát Dương Quảng thất bại chạy ra, liền khiến cho nàng kiến thức đến trong lúc này nguyên cao hơn tay. Mà trước mắt, nhưng lại càng làm cho Phó Quân Sước tâm thần kinh ngạc.

Chỉ cần liền kiếm pháp đi lên nói, trước mắt người trẻ tuổi mặc áo trắng đã là làm cho không người nào so với ngoài ý muốn.

Nhưng là này cùng nàng ám sát Dương Quảng bình thường, trước đã muốn thất bại, trước mắt không thể lại

lần nữa thất bại, không thể để cho đối phương xem thường Cao Ly, xem thường sư phụ mình.

Nghĩ tới đây, Phó Quân Sước kiếm thế lại lần nữa biến đổi.

Nhưng lại Dịch Kiếm thuật lại lần nữa phát sinh biến hóa, bố cục không tại, đã là tiến hành công kích.

“Ừ?”

Nhạc Duyên ánh mắt ngưng tụ, Phó Quân Sước kiếm thế biến hóa Nhạc Duyên tự nhiên là rành mạch, chính mình vừa mới còn tại cẩn thận phân tích thưởng thức lấy đối phương này Dịch Kiếm thuật, nhưng là trước mắt đối phương chiêu thức đột nhiên biến đổi, Nhạc Duyên cũng đã tinh tường đối phương tâm tư.

Đối phương đây là muốn phải liều mạng!

Nhưng là lúc này, Nhạc Duyên lòng hắn suy nghĩ còn tại đằng kia Dịch Kiếm thuật phía trên, Phó Quân Sước đột nhiên biến hóa quả thực làm cho người ta thất vọng.

“Phó Quân Sước!”

“Ngươi, để cho ta thất vọng!”

Lời nói rơi xuống, trong tay bạc sắc bảo kiếm vũ động, ngăn Phó Quân Sước công kích. Trường kiếm tiện tay chuyển động, cuối cùng nhất là rơi tại chính mình sau thắt lưng. Trái tay nắm chặt vỏ kiếm, phải tay đè chặt chuôi kiếm, theo một tiếng leng keng thanh âm, Ngân

kiếm triệt để ra khỏi vỏ.

Ra khỏi vỏ thanh âm, phảng phất giống như này trong núi chảy qua thanh tịnh nước suối, lại giống như này băng sơn hòa tan rơi xuống giọt nước.

Thanh thúy, trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Đồng thời.

Phó Quân Sước đã là thi triển hết chính mình có khả năng, lợi kiếm trong tay mang theo chính mình một thân tức giận bay thẳng đến đối phương đã đâm đi.

Nghe đối phương trường kiếm ra khỏi vỏ, nhìn xem nọ vậy đạo theo vỏ kiếm trong bắn ra phía đi ra ngân quang.

Phó Quân Sước chỉ cảm thấy thấy hoa mắt.

Xuất hiện trước mặt nàng không phải này Thị Huyết Kiếm chiêu, mà là một đẹp tới cực điểm nữ nhân.

Một thân áo trắng.

Vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng lạnh nhạt.

Bộ dáng tuyệt mỹ động lòng người, ngay tiếp theo này mi tâm cũng mang theo sợi sợi trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Cho dù là Phó Quân Sước người cũng là một đại mỹ nữ, nhưng là tại mặt đối trước mắt nữ tử thời điểm, trong nội

tâm nàng thế nhưng cũng dâng lên một tia bất đắc dĩ, chỉ có thể cam bái hạ phong.

Người phảng phất giống như Thiên ngoại phi tiên bình thường xuất hiện Phó Quân Sước trước mặt, lập tức cả người liền hướng Phó Quân Sước đánh tới.

Đương!

Mà đồng thời Phó Quân Sước chỉ cảm giác mình trường kiếm trong tay tựa hồ bị cái gì cho sinh sinh bắt lấy bình thường, tiến thối không được, lập tức này tiên nữ bình thường tuyệt sắc nữ tử thì là một kiếm đâm tới.

Nhập vào cơ thể mà qua.

Bóng người tiêu tán.

Người ngừng.

Gió ngừng.

Kiếm cũng ngừng.

Lại lần nữa rõ nét thời điểm, Phó Quân Sước chứng kiến là mình trường kiếm đã chạm vào đối phương vỏ kiếm, còn đối phương trường kiếm thì là đặt tại chính mình cái cổ trắng ngọc.

…

Bên cạnh.

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người đôi mắt trợn thật lớn, trợn mắt há hốc mồm nhìn trước mắt.

Mà Thạch Long đồng dạng là ánh mắt mê ly, chỉ là cùng Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người bất đồng là, hắn nhiều một tia trấn định, hiển nhiên một kiếm này hắn là gặp qua.

Nói đùa gì vậy!

Khấu Trọng há miệng giương thật to, trong nội tâm đều là kinh ngạc. Chậm rãi nghiêng đầu sang chỗ khác, ánh mắt của hắn hướng về Từ Tử Lăng trên người, phát giác được Khấu Trọng tầm mắt, Từ Tử Lăng cũng đồng dạng kinh ngạc quay đầu, hai người tầm mắt đón chào, cũng chứng kiến lẫn nhau trong mắt kinh ngạc.

Kiếm này bọn họ xem qua.

Nhưng là tại bọn hắn trong ấn tượng, một kiếm này không phải là như vậy.

Nhưng mà trước mắt hết thảy nhưng lại nhường Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người rất là ngoài ý muốn.

Kiếm pháp này lại vẫn có thể như vậy biến?

Không được!

Sư phó một chiêu này kiếm pháp chính mình liều mạng cũng nhất định phải học được a!

Không nói trước Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai

người giờ phút này tâm tư, mượn Thạch Long mà nói, hắn cũng là không ngừng nháy mắt, có một loại cảm thấy mỹ mãn.

“Đẹp quá kiếm!”

Phó Quân Sước thân thể run lên, một ngụm máu tươi phun ra, đem trước mặt lụa trắng nhuộm cá đỏ bừng.

Khóe miệng bay lên một nụ cười khổ, Phó Quân Sước cho dù là tại tâm cao khí ngạo, nhưng là đối mặt vừa mới kiến thức kiếm pháp, không phải không thừa nhận nàng đã muốn thua.

“Ta, bại!”

Nói xong, trên đầu che nắng mũ rộng vành ầm ầm vỡ vụn, bị hư hao hai nửa phi ra, lộ ra trong đó đã là tái nhợt dung nhan. Bộ dáng thanh lệ, nhưng cũng là giai nhân.

Khóe miệng giơ lên một nụ cười khổ, Phó Quân Sước tay phải chậm rãi buông ra chuôi kiếm, hai mắt nhẹ nhàng khép lại, người thì là liền như vậy chậm rãi hướng về sau ngã xuống.

Chương 010 : Kiếm Nô

Mười chương Kiếm Nô

“…”

Kiếm thu.

Theo Phó Quân Sước đỉnh đầu mũ rộng vành lụa trắng vỡ vụn, theo người nàng chậm rãi hướng về sau ngã xuống.

Lúc này đây giao phong, cuối cùng là kết thúc.

Thu kiếm vào vỏ, tiện tay vứt bay ra ngoài, Ngân kiếm lại lần nữa trở xuống Kiếm Nô trên lưng Thạch Long trên kệ kiếm. Mà Nhạc Duyên thì là đưa tay phải ra, nhẹ nhàng tiếp được ngã xuống Phó Quân Sước.

Ôn nhu như nước biểu lộ, miệng mang vui vẻ nhìn xem trong ngực đã hôn mê xinh đẹp nữ tử, tầm mắt rơi vào này trên khóe miệng nốt ruồi trên mặt, phía trên kia nhiễm lấy thuộc về nàng vết máu, thập phần thấy được lọt vào trong tầm mắt. Không nói gì ở bên trong, Nhạc Duyên nhẹ nhàng thay cô gái trong ngực lau đi khóe miệng vết máu.

Bên cạnh.

Vừa mới giao phong kết quả, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng rất là ngoài ý muốn.

Ngoài ý muốn là nhìn thấy kiếm pháp cùng lúc trước bất đồng, càng ngoài ý muốn là trước mắt này Cao Ly nữ tử bộ dáng đôi mi thanh tú, càng khiến người ngoài ý là sư phó hung ác tay.

Đẹp như vậy nữ, như là hai bọn hắn lời nói, tự nhiên là không có ý tứ ra ác như vậy tay.

Sẽ không phải là giết đối phương a?

Khấu Trọng không rõ có một tia hoài nghi, tầm mắt cùng Từ Tử Lăng hai người hai mặt nhìn nhau.

“Không có!”

Tựa hồ là cảm nhận được hai người trong ánh mắt đại biểu hàm nghĩa, ở một bên Thạch Long thì là cười lên tiếng, nói ra: “Công tử nếu như là dùng Ngân kiếm lời nói, như vậy liền đại biểu cho cái này Cao Ly nữ tử còn có tánh mạng!”

Dù sao đối phương là Tam Đại Tông Sư một trong Phó Thải Lâm đồ đệ!

Những lời này Thạch Long cũng không nói ra miệng, mặc dù ở Thạch Long trong mắt công tử là một thoạt nhìn rất là mâu thuẫn người, nhưng là hắn có thể đủ rất rõ ràng cảm giác được gần nhất trong khoảng thời gian này công tử xa xa không có lúc trước như vậy lãnh khốc.

Hơn nữa tại Thạch Long trong mắt, Nhạc Duyên không chỉ có tại thu thập mình cái loại này kỳ lạ mâu thuẫn tình

huống, hơn nữa đồng dạng tại tu tập một môn rất kỳ lạ võ công.

Dùng Thạch Long hiểu, chỉ có thể biết được công tử tu tập tìm hiểu một bộ võ công này, tựa hồ là cùng Trường Sinh Quyết có quan hệ. Dù sao, tại lúc trước Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng tu tập sau khi thành công, công tử liền nghiên cứu qua hai cái đồ đệ chân khí.

Tại đây trong một năm. Tựa hồ môn võ học này đã có đại khái bộ dáng.

Vừa mới liền hơi chút bày ra một phần.

Tại thay trong ngực Phó Quân Sước lau đi khóe miệng vết máu sau, Nhạc Duyên liền đem cô gái trong ngực trực tiếp vứt cho Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng, này một ý bên ngoài khiến cho hai tên tiểu tử vô cùng ngạc nhiên, một hồi thủ hoảng cước loạn.

“Thạch sư phó, Kiếm Nô người thay thế đã có nhân tuyển!”

Hai tay chắp sau lưng, chậm rãi xoay người, tầm mắt rơi vào Thạch Long trên người, Nhạc Duyên cười nói: “Trước mắt, trong tay ta người không dư dả, dùng ngươi thân thủ năng lực hẳn là đi thay ta làm sự tình khác!”

Có thể nói. Trước mắt Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng không có trưởng thành, còn tại rèn luyện bên trong, chân chính có thể làm việc kỳ thật chỉ có Thạch Long. Nếu như một mực nhường Thạch Long đeo kiếm, như vậy sẽ lãng phí nhân lực, điều này khiến cho Nhạc

Duyên cảm thấy có chút không đáng.

Mà trước mắt…

Nhiều thêm một Cao Ly nữ tử, thì là nhiều thêm một làm cho người ta coi như là khá lắm rồi Kiếm Nô.

Quan trọng nhất là này một bộ mỹ lệ như tiên kiếm pháp, tự nhiên do mỹ nhân tới đeo kiếm. Nếu không lời nói nhường một cái thuần gia môn nhi đảm đương Kiếm Nô, điều này khiến cho Nhạc Duyên trong nội tâm luôn luôn một loại rất là cảm giác quái dị. Đối với cái này một điểm, Nhạc Duyên rất là bất mãn.

Thân là nam nhân. Đều bất mãn.

Đến nỗi Thạch Long sẽ hay không phản bội?

Tại lúc trước Thạch Long có thể đến đây khách điếm tìm chính mình thời điểm, phần này trung tâm đã muốn khắc vào Thạch Long khung lên. Nhất là hắn cũng được cho một cao thủ. Nếu như muốn càng tiến một bước, như vậy hắn liền sẽ không tùy ý phản bội.

Bởi vì này đã muốn liên lụy đến hắn võ đạo tín niệm.

Mặt khác, chính là Nhạc Duyên đã để hắn hơi chút kiến thức một cái một ít bộ tổng hợp mà thành võ học. Mặc dù chỉ là sáng lập, nhưng là đã là triệt để kinh ngạc Thạch Long.

“Ngô!”

Gật gật đầu, Thạch Long tỏ vẻ hiểu rõ.

Đối với công tử an bài, trước kia thì có qua hiểu. Trước mắt như vậy kết quả cũng không có ra Thạch Long ngoài ý muốn.

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người không nhận tội dẫn đến phiền toái, cũng đã là tốt, đến nỗi nghĩ muốn hai người giúp đỡ sự tình khác. Thạch Long xem ra này còn có phải đợi.

“Đi thôi!”

“Tiến thành Dương Châu!”

Làm ngắn gọn phân phó, mấy người đang không có ở trong miếu đổ nát xoay quanh, không nói trước này trong miếu đổ nát thi thể, liền đã không phải là làm cho người ta suy nghĩ ngốc địa phương. Nếu như không có gặp phải như vậy sự tình, mấy người có lẽ còn có thể tại đây trong miếu đổ nát ngắn gọn dừng lại một chút, nhưng là trước mắt mấy người lại là không có như vậy tâm tư.

Đang đi ra đại môn thời điểm, Nhạc Duyên cước bộ đột nhiên dừng lại.

Cúi người, đem này rơi trên mặt đất Đào Hoa chạc cây nhặt lên, sau đó cắm ở trên khung cửa sau, Nhạc Duyên lúc này mới vỗ vỗ tay lên tro bụi, dẫn đầu rời đi.

Mặt sau thì là theo chân gánh vác lấy kiếm khung Thạch Long, cùng ngực lấy Phó Quân Sước, mà có chút xấu

hổ sắc mặt Phi Hồng Từ Tử Lăng cùng với che miệng cười trộm Khấu Trọng hai người.

Tiếng vó ngựa lên.

Chỉ chốc lát sau cũng đã dần dần đi xa.

…

Dương Châu.

Một năm trước Dương Châu cùng hiện tại Dương Châu không có bao nhiêu bất đồng.

Bất quá một mực sinh hoạt tại nơi này, đối với nơi này người am hiểu nhưng lại có thể phát giác được này ngắn ngủn một năm gian biến hóa tới.

Này âm thanh thấu đáo Dương Châu Thạch Long võ tràng đã muốn giảm bớt thật lớn quy mô, trước mắt tồn tại Dương Châu bất quá là một cái không lớn võ tràng, xa xa không có một năm trước quy mô. Bởi vì tại nơi này rất nhiều người cũng biết, tại một năm trước một cái mưa bụi trời, Dương Châu đệ nhất cao thủ Thạch Long thua ở một cái đánh giấy trắng cái dù bạch y công tử, do đó khiến cho Thạch Long võ tràng uy vọng thật to không bằng trước kia. Mà vào lúc này, thì là cái khác võ tràng tranh đoạt.

Nguyên lai Thạch Long là Dương Châu đệ nhất thời điểm, những người khác ẩn nhẫn không dám, mà trước mắt Thạch Long đã không phải là, như vậy liền không cần tại nhẫn.

Này võ tràng mang đến ích lợi, bọn họ ai không nghĩ gặm một cái?

Đệ nhất cái gì…

Cũng không phải là tốt như vậy bảo trì.

Một khi ngã rơi xuống, phía sau quả khó có thể tưởng tượng.

Trên đường.

“Làm sao… Không có tức giận cảm giác?”

Đi ở phía trước, Nhạc Duyên tầm mắt tùy ý đánh giá bốn phía, trong mắt mang cười, nhưng lại hỏi đi tại chính mình mặt sau Thạch Long.

“Đệ nhất?”

Thạch Long nghe vậy không khỏi tức cười cười, lắc đầu, dùng một loại cảm thán giọng điệu nói ra: “Nếu là lúc trước, ta có thể sẽ nhụt chí, đi cực đoan. Nhưng là trước mắt… Ha ha! Thiên hạ này, cho dù là Tam Đại Tông Sư cũng không dám vỗ chính mình bộ ngực nói mình là thứ một a!”

“Lúc trước cái này Dương Châu đệ nhất danh xưng, bây giờ nghĩ lại ngược lại là một loại châm chọc!”

Hiện tại Thạch Long đã không phải là lúc trước Thạch Long, có thể buông tha cho Trường Sinh Quyết. Bất kể

có phải là thật hay không nguyện ý, nhưng là đối mặt những người khác ánh mắt nghi ngờ, thực sự có thể như vậy bình tâm tĩnh khí, có thể nghĩ trước mắt hắn đã muốn khôi phục lúc trước tâm tình.

Này trong vài năm bị Trường Sinh Quyết chỗ ảnh hưởng tâm tình, đã tại ngắn ngủn trong một năm thời gian, một lần nữa tìm trở về.

Đây đối với một cao thủ mà nói, đáng giá thật đáng mừng sự tình.

“Hàaa…!”

Nhạc Duyên nghe vậy cười, trên mặt tại đây một năm trong lần đầu hiển hiện tiêu sái hương vị, vỗ vỗ tay, cười nói: “Thạch sư phó những lời này giá trị phải cao hứng. Làm uống cạn một chén lớn!”

“Ha ha!”

Tầm mắt rơi vào Nhạc Duyên này sắc mặt vui vẻ, Thạch Long cũng là hai mắt mỉm cười, vuốt râu nói: “Công tử đi trong nội tâm chấp niệm, càng đáng giá uống cạn một chén lớn! Ta mời khách, công tử muốn uống gì rượu?”

“Nữ Nhi Hồng, như thế nào?”

“Ách, công tử hẳn là biết được ta một mực độc thân một người…”

“…”

Hai người nói chuyện ở bên trong, dẫn đầu dẫn đầu tiến bên cạnh một nhà tại Dương Châu coi như là đại quy mô nhất trong khách sạn. Đến nỗi đi ở phía sau dắt ngựa Khấu Trọng cùng ôm Phó Quân Sước Từ Tử Lăng hai người lại thì không cách nào chen vào nói. Trước mắt hai tên tiểu tử, nghe lời này rất có một loại không hiểu ra sao cảm giác.

Hai người thiên tư cao tới đâu. Lại thì không cách nào lý giải kia niên kỷ cùng kinh nghiệm chỗ chồng chất mà đến cảm thụ.

Này không quan hệ tư chất.

Tiến khách điếm, định ra vài gian phòng sau, Từ Tử Lăng liền cùng Khấu Trọng hai người cùng một chỗ đem hôn mê Phó Quân Sước đưa đi gian phòng.

Đến nỗi Nhạc Duyên cùng Thạch Long hai người thì là nhường điếm tiểu nhị chuẩn bị một gian nhã gian, cùng lên lầu.

Trong phòng.

Từ Tử Lăng một bên xoa chính mình cái trán. Một bên nhìn xem trên giường này hôn mê nữ La Sát Phó Quân Sước, lông mày lên đều là bất đắc dĩ.

“Ngươi còn tại cười? Trọng thiếu! Này có thể không chỉ là chuyện của ta!”

Quay đầu lại, thấy ở bên cạnh nhìn có chút hả hê Khấu Trọng, Từ Tử Lăng nổi giận.

“Ai?”

“Lăng thiếu. Ta vì cái gì không thể cười?”

“Sư phó dạy bảo, ngươi huynh đệ của ta sở học cũng không cùng, mà trước mắt nhỏ như vậy sự tình tự nhiên là Lăng thiếu ngươi tới phụ trách a… Đại sự cái gì mới là ta Khấu Trọng cân nhắc!” Vuốt chính mình cái cằm. Khấu Trọng kẻ trộm vừa cười vừa nói: “Hiện tại Lăng thiếu hay là muốn cân nhắc dùng như phương pháp nào nhường này Cao Ly nữ tử đáp ứng cái này Kiếm Nô thân phận! Đây chính là sư phó khảo nghiệm!”

“…”

Từ Tử Lăng nghe đến đó trầm mặc. Nhạc Duyên đem Phó Quân Sước giao cho hắn, tại hắn cùng Khấu Trọng xem ra cũng tính là một loại khảo nghiệm, nhưng nơi nào ngờ tới Nhạc Duyên căn bản cũng không có như vậy nghĩ tới.

“Nếu không…”

Thấy Từ Tử Lăng nhíu mày trầm tư thần sắc, Khấu Trọng nhỏ giọng lên tiếng nói ra: “Để cho ta cho ngươi một quả biện pháp?”

“Biện pháp gì?”

Từ Tử Lăng ngẩng đầu, nhìn xem này cười đến tễ mi lộng nhãn Khấu Trọng, mở miệng hỏi.

“Lăng thiếu ngươi đem cái này được xưng La Sát nữ Cao Ly nữ tử cho ngủ, như vậy hết thảy sự tình liền hoàn mỹ giải quyết!”

“Trở thành lăng Thiếu phu nhân, thay sư phó đeo kiếm tự nhiên không phải mất mặt!”

“Hơn nữa cái gì kia Tam Đại Tông Sư một trong Phó Thải Lâm cũng không tính là người một nhà!”

Khấu Trọng sắc mặt càng ngày càng nghiêm túc, mà Từ Tử Lăng sắc mặt thì là càng ngày càng âm trầm.

Theo Khấu Trọng lời nói càng nói càng không hợp thói thường, Từ Tử Lăng lông mày đã là một hồi nhảy loạn, cuối cùng cũng đã là không thể nhịn được nữa, chân phải trực tiếp vén lên trước mặt ghế, pằng một chút liền hướng Khấu Trọng đập đi qua, đồng thời trợn mắt nói: “Cút!”

“Ha ha!”

Cười ha hả tiếp nhận Từ Tử Lăng đập lại đây ghế, tại cổ tay lên chuyển một vòng, tan mất lực đạo, thả lại trên mặt đất sau. Khấu Trọng lúc này mới lắc đầu cười nói: “Tốt, không hay nói giỡn, ta đi xuống thay ngươi làm cho cơm!”

Nói xong, người đã xoay người đẩy cửa phòng ra đi ra ngoài.

Nhất thời, gian phòng liền chỉ còn lại có Từ Tử Lăng một cá nhân, đương nhiên còn có một đã muốn hôn mê nữ

nhân.

“Kiếm Nô!”

Từ Tử Lăng tầm mắt cuối cùng rơi trên giường Phó Quân Sước bên mặt lên, không khỏi thở dài một tiếng.

Chương 011 : Bánh bao

Mười một chương bánh bao

Khách điếm.

Nhã gian.

Một cái bàn, một bầu rượu.

Nhạc Duyên cùng Thạch Long hai người nhàn nhạt phẩm lấy này trong khách sạn tửu thủy, đáng tiếc là này trong khách sạn không có Nữ Nhi Hồng.

Dù sao Nữ Nhi Hồng chỗ đại biểu ý nghĩa không giống tầm thường.

Nghĩ muốn uống rượu này, một ít loại là nhà giàu nữ nhi lập gia đình thời điểm mới có thể theo trong đất nâng đi ra mới có thể uống. Trước mắt, nơi đó có người chuyên môn chôn này nữ nhi hồng dùng để việc buôn bán?

Cho nên.

Nhạc Duyên chỉ có thể lui mà cầu thứ yếu, kêu trong khách sạn tốt nhất rượu lên cái bàn.

“Công tử!”

Thạch Long tuy nhiên cùng Nhạc Duyên ngồi cùng bàn, nhưng là vì lúc trước quan hệ, ngồi ở chủ vị tự nhiên là Nhạc Duyên. Hơn nữa này đã qua một năm, tại ánh mắt

của hắn, có thể nói là chứng kiến Nhạc Duyên từ từ sẽ đến thay đổi. Chỉ là tuy nhiên vui sướng, nhưng là tại Thạch Long trong suy nghĩ vẫn là tồn tại một ít lo lắng.

“Không có việc gì!”

Lắc đầu, nhấc tay ý bảo ngăn cản Thạch Long lời nói, Nhạc Duyên tự nhiên biết rõ đối phương nghĩ muốn nói cái gì đó. Chẳng qua là này đã qua một năm chính mình biến hóa có chút làm cho người ta hơi chút trở tay không kịp. Dù sao, lúc trước Thạch Long đầu tiên mắt nhìn thấy mình chính là là một lãnh khốc thậm chí đến lãnh diễm kiếm khách.

Ấn tượng đầu tiên ở bên trong, này một phần chiếm bộ phận chủ yếu.

Mà tiêu sái phong lưu không bị trói buộc thì là phụ thuộc, chỉ là theo một số nhỏ nhân tố.

Hai người kết hợp, tự nhiên là người phía trước làm cho người ta ấn tượng càng sâu, nhưng là là khắc sâu nhất nhưng lại này ba loại tình huống cùng tồn tại một thân quỷ dị phức tạp cảm giác.

Một cái thích náo nhiệt, một người phong lưu không bị trói buộc nam nhân, tại sao có thể sẽ cho người cảm nhận được lãnh khốc đến lãnh diễm cao quý cảm giác?

Này hoặc là không là đối phương một mực tựu là tồn tại biểu hiện giả dối, như vậy tựu là giống như Tà vương tình hình chung, thậm chí so với hắn càng nghiêm trọng.

Thân là Tiên Thiên cao thủ, Thạch Long đối với cái này loại mâu thuẫn tình huống sẽ cho võ giả mang đến ảnh hưởng, vẫn có thể đủ nhận thức. Trước mắt công tử tuy nhiên thoạt nhìn không tại lạnh lùng, thiếu lãnh khốc cảm giác, mặt người lên cũng nhiều hơn nụ cười, nhưng là từ một mặt khác mà nói đây là chỗ tốt nhưng cũng là chỗ hỏng.

Thạch Long không có nhìn lầm. Nhạc Duyên là ở dung hợp tự thân tình huống.

Nhưng chỉ có một người mà nói, hắn có lẽ có rất nhiều loại tính cách đặc thù, nhưng là trên cơ bản mỗi người đều chỉ sẽ biểu hiện ra một chút như vậy đơn độc đặc thù. Hoặc ôn nhu, hoặc dối trá, hoặc lạnh lùng. Mà không phải giống như như vậy vài loại ngược lại đặc thù hòa tan vào một thân.

Đương nhiên.

Những tính cách này đặc thù cũng không phải không thể thay đổi.

Tại đại trong hoàn cảnh, cá nhân có chút tính cách có thể sẽ bị cưỡng chế tính ảnh hưởng, mượn khiếp nhược người tiến quân đội sau đi ra sẽ biến một cá nhân bình thường.

Chỉ là cùng Thạch Long bất đồng, đối với Thạch Long lo lắng Nhạc Duyên lại là không có để ý.

Tại cổ đại có lẽ không ai biết được, nhưng là tại xã hội hiện đại lại là có thêm như vậy đoàn người có thể làm

được tình huống như vậy, đó chính là diễn viên. Trong đó người nổi bật tự nhiên là có thể làm được khí chất biến hóa tự nhiên. Mà trước mắt Nhạc Duyên tình huống chẳng qua là hơi chút nghiêm trọng một chút.

Cho nên, đối với mình tình huống, Nhạc Duyên theo không cho là mình sẽ trở thành là Tà vương Thạch Chi Hiên như vậy người.

"…"

Thấy Nhạc Duyên cắt đứt chính mình lời nói, Thạch Long cũng không tại ngôn ngữ, tâm Đạo Công Tử hẳn là có biện pháp giải quyết. Sau đó, Thạch Long ngược lại là Nhạc Duyên bắt đầu giới thiệu nâng Dương Châu đặc sắc thức ăn tới.

Với tư cách người Dương Châu, với tư cách đã từng Dương Châu đệ nhất cao thủ, Thạch Long tự nhiên là hưởng thụ qua rượu ngon món ngon, chỉ là hắn tại sắc đẹp lên khắc chế không ít. Dù sao võ công của hắn cùng Đạo gia có quan hệ, lại càng không cần phải nói đã từng muốn nghiên cứu Trường Sinh Quyết.

…

Tựu tại Nhạc Duyên cùng Thạch Long từng người liền mỹ thực thảo luận thời điểm, cửa phòng đột nhiên bị gõ vang, đẩy ra tới.

Tiến đến là một thân màu vàng cẩm bào Khấu Trọng.

"Đương! Đương! Đương!"

“Sư phó!”

“Với tư cách từ nhỏ theo Dương Châu lớn lên người mà nói. Liền không thể không nói một đạo phi thường tốt thức ăn vật!”

Vui cười ở bên trong, Khấu Trọng giơ nhất bàn nóng hừng hực thực vật trượt vào tới. Tại Nhạc Duyên cùng Thạch Long hai người ngạc nhiên nhìn soi mói, Khấu Trọng chỉ vào trong mâm đồ vật này nọ đối với hai người nói ra: “Rồi, đây cũng là ta cùng Tử Lăng hai người trong mắt đẹp nhất vị tồn tại!”

“Ách…”

Thạch Long rất là ngạc nhiên. Tầm mắt hơi có chút ngốc trệ nhìn qua Khấu Trọng trên tay đồ vật này nọ, thật lâu mới mở miệng nói ra: “Ngươi đây là… Bánh bao?”

Ngữ khí lộ ra vẻ rất là mê hoặc cùng ngoài ý muốn, tựa hồ có chút không quá tin tưởng.

Hay hoặc giả là này đẹp nhất vị tồn tại bất quá là lớn lên một cái bánh bao dạng?

“Đúng vậy!”

“Tựu là bánh bao a. Thạch sư phó!”

Đón Thạch Long tầm mắt, Khấu Trọng rất khẳng định gật gật đầu, một bộ đương nhiên bộ dáng.

“…”

Nhạc Duyên cười nhìn xem Thạch Long này ngạc nhiên bộ dáng, hắn biết rõ Thạch Long tại sao phải như vậy. So với Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai cái ăn mày, Thạch Long từ nhỏ đến lớn sinh hoạt tự nhiên không có hai tên tiểu tử như vậy khốn khổ. Mà khi Thạch Long trên giang hồ xông ra trò sau, sinh hoạt càng cũng coi là hưởng thụ.

“Cho ta một cái!”

Chào hỏi Khấu Trọng, Nhạc Duyên theo này trong mâm cầm một cái bánh bao, cúi đầu ngửi ngửi, mùi rất thơm, đồng thời dùng tay niết vê, phát giác thịt này bao rất là mềm yếu. Chỉ là bộ dáng hòa khí vị, liền làm cho người ta cảm thấy này bánh bao hương vị nên không sai. Cắn một ngụm, nếm một chút hương vị sau, Nhạc Duyên gật gật đầu, tỏ vẻ cũng không tệ lắm. Làm một người có thể làm cho ăn ngon tốt hưởng thụ người gật đầu, bánh bao có thể làm được loại tình trạng này, xác thực không giống bình thường.

Thấy Nhạc Duyên như thế, Thạch Long đồng dạng cũng cầm lấy một cái bánh bao, nếm một chút, lại không thừa nhận cũng không được này bánh bao làm rất không tồi.

“Đây là ngươi này Trinh tẩu tự tay nấu a?”

Hai cái ăn xong, Nhạc Duyên trên mặt nụ cười nhìn qua Khấu Trọng, cười hỏi.

“Ngô! Là!”

Khấu Trọng hơi có chút khẩn trương, thói quen Nhạc Duyên đã từng đã qua một năm thời gian tới cái loại này đạm mạc lãnh khốc, trước mắt đột nhiên bày ra nụ cười, nhưng lại nhường Khấu Trọng không hiểu khẩn trương lên.

Bất quá tu tập Trường Sinh Quyết, hắn cảm ứng tự nhiên không phải thường nhân bình thường, lại cũng có thể cảm giác ra sư phụ mình nụ cười chính là là chân tâm thật ý, này mới khiến Khấu Trọng thở phào nhẹ nhõm, đối với kế tiếp sự tình không hề lại lo lắng ý nghĩ.

“Ha ha!”

Cười cười, Nhạc Duyên trầm ngâm sau nửa ngày, gật gật đầu, nói: “Cũng tốt, Hoa Sơn người quá ít, những người kia thường xuyên đạp hư thực vật, quả thực làm cho người ta khó có thể chịu được!” Nhạc Duyên đang nói những lời này thời điểm, một bên Thạch Long không khỏi mặt đỏ.

“Thêm một cá nhân, cũng không có gì!”

Nói đến đây, Nhạc Duyên lúc này mới ngẩng đầu, tầm mắt lại lần nữa hướng về Khấu Trọng, nói: “Vừa mới ngươi đi ra ngoài lâu như vậy, hẳn là không chỉ là mua nhất bàn nóng bánh bao đến đây đi? Để cho nàng đi vào!”

“Sư phó tuệ nhãn!”

Nghe vậy. Khấu Trọng cười, trên mặt đều là vui sướng.

Thấy Nhạc Duyên gật đầu, lập tức một đạo nịnh hót liền đập đi lên, hắn tuy nhiên đã muốn học võ công, cũng ở đây đi theo Nhạc Duyên học tập những vật khác, nhưng là trong xương bản tính vẫn là không thay đổi.

Vui cười tức giận mắng, đó là hắn bản tính.

Mà Khấu Trọng sở dĩ như vậy xác định, như vậy cách làm, là vì hôm nay nhìn thấy Nhạc Duyên phải thay đổi Kiếm Nô cách làm, nhưng lại vuốt ra sư phụ mình một chút tâm tư.

Theo Khấu Trọng xoay người. Kéo mở cửa phòng, lộ ra này một mực đứng ở bên ngoài Trinh tẩu —— Vệ Trinh Trinh.

Cửa phòng chậm rãi đẩy ra.

Lộ ra này đứng ở cửa ra vào nữ tử.

Một thân vải thô áo gai tuy là chất phác, nhưng lại ngăn không được nàng phong thái.

Không mang trâm hoa, cũng không có cái khác đồ trang sức, nhưng là che không thể che hết đối phương một thân này bình yên nhã nhặn lịch sự.

Tầm mắt chậm rãi lên dời, lại lần nữa rơi vào trong mắt là một đôi có chút phát nứt ra tay, nhưng lại biểu hiện ra đối phương chỗ sống cũng không phải tốt như vậy. Mà giờ khắc này đôi tay này chính gắt gao kháp chính mình vạt áo.

Sau đó.

Nhạc Duyên tầm mắt rốt cục rơi vào đối phương trên mặt ngọc.

Làn da trắng nõn như ngọc, bởi vì khẩn trương hơi có chút ửng đỏ. Hai gò má hơi có chút hài nhi mập, mạnh mẽ xem xét đi. Lại là có chút giống này trong mâm bánh bao, mềm yếu mê người.

Một đôi cặp môi đỏ mọng khẽ mở, hàm răng thì là nhanh cắn chặc chính mình miệng môi dưới,

Cuối cùng. Nhạc Duyên tầm mắt rốt cục cùng đối phương tầm mắt chạm vào nhau.

“A!”

Một tiếng nhẹ giọng kinh hô, Vệ Trinh Trinh tầm mắt run lên, chợt cúi đầu xuống.

“Trinh tẩu? !”

Khấu Trọng thấy Vệ Trinh Trinh như vậy khẩn trương bộ dáng, có chút buồn cười. Bất quá vẫn là rất chân thành nói ra: “Chớ khẩn trương. Sư phụ ta không là người xấu!” Trước kia sư phó tầm mắt có lẽ làm cho người ta cảm thấy lạnh, nhưng là trước mắt sư phó tầm mắt so với lúc trước làm cho người ta dễ chịu rất nhiều.

“…”

Nhạc Duyên nghe vậy dở khóc dở cười, này Khấu Trọng

giải thích có phần làm cho không người nào không biết làm sao. Thật giống như trước kia chính mình nên là như vậy người xấu.

Bất quá hắn vừa mới vậy có chút ít không kiêng nể gì cả dò xét xác thực hù đến người ta.

“Vệ Trinh Trinh?”

Mở miệng dùng một loại nghi hoặc ngữ khí đạo ra đối phương tục danh, Nhạc Duyên tầm mắt định dạng tại Vệ Trinh Trinh trên người.

“Dạ!”

“Công tử!”

Vệ Trinh Trinh nuốt vài ngụm nước miếng, hơi có chút nơm nớp lo sợ hồi đáp.

“Xem ta!”

Nguyên bản ôn hòa ngữ khí chậm rãi lạnh xuống tới, Nhạc Duyên đã muốn xoay người, thuộc về Bạch Vân Thành chủ khí thế đã muốn chưa phát giác ra gian dần dần phóng xuất.

Tại Nhạc Duyên ra mệnh lệnh, Vệ Trinh Trinh chậm rãi nâng lên địa vị, nổi giận dũng khí nhìn về phía đối phương.

Mà cảm nhận được Nhạc Duyên trên người khí biến hóa về chất, một bên Khấu Trọng cùng Thạch Long hai

người đều là không lên tiếng nữa, rất là khẩn trương, hai người đối với Vệ Trinh Trinh cũng lo lắng.

Ánh mắt ôn nhu như nước, chỉ là hơi có vẻ khẩn trương.

“Ngươi sợ hãi ta?”

Khóe miệng hơi vểnh, Nhạc Duyên giống như cười nhìn xem cái này có thể được xưng tụng là bánh bao Tây Thi nữ nhân.

“Không!”

“Công tử thoạt nhìn một chút cũng không là người xấu!”

Ra ngoài ý định là Vệ Trinh Trinh phủ nhận chính mình sợ hãi, đang cùng Nhạc Duyên triệt để đối mặt sau, ngược lại là tán đi chính mình khẩn trương, ôn nhu nói: “Người ta vừa mới chỉ là có chút khẩn trương… Khẩn trương chứng kiến tiểu Trọng tiểu Lăng sư trưởng!”

Một ngụm Giang Nam khẩu âm, một ngụm này phảng phất giống như gạo nếp hương ngán.

Nhưng lại lại lần nữa vì nàng tăng thêm vài phần màu sắc.

Vệ Trinh Trinh lời này không chỉ có nhường Thạch Long ngạc nhiên, càng làm cho Khấu Trọng trợn mắt há hốc mồm.

“…”

Quả nhiên!

Này bánh bao Tây Thi Vệ Trinh Trinh tầm mắt cùng Nghi Lâm nhìn người tầm mắt giống như.

Trước mắt, không hiểu hiển hiện tiểu ni cô Nghi Lâm chớp mắt to nhìn mình tràng cảnh.

Sau nửa ngày.

“Sau này, ngươi liền lưu ở bên cạnh ta, là tiểu Trọng tiểu Lăng hai người làm bánh bao a!”

Nói xong, Nhạc Duyên nhưng lại đã muốn đứng người lên, tại xác định đối phương ánh mắt sau, hắn lại là không có tiếp tục ăn đi xuống tâm tư.

Mang theo một hồi đột nhiên tới vẻ u sầu, rời phòng.

Tự mình lưu Khấu Trọng cùng Thạch Long hai người hai mặt nhìn nhau.

Mà Vệ Trinh Trinh thì là nhẹ nghiêng đầu, hiếu kỳ đánh giá Nhạc Duyên rời đi bóng lưng.

Chương 012 : Kiếm là cái gì?

Mười hai chương kiếm, là cái gì?

“Trinh tẩu!”

“Thật là ngươi!”

Từ Tử Lăng tuấn tú trên mặt tràn đầy vui sướng, đối với Khấu Trọng đem Vệ Trinh Trinh theo này chán ghét Phùng thị vợ chồng trong tay giải cứu ra, Từ Tử Lăng vô cùng vui vẻ cùng thoả mãn.

Trong phòng.

Từ Tử Lăng vây quanh Vệ Trinh Trinh chuyển tầm vài vòng, lúc này mới đem trong nội tâm vui sướng cho áp xuống tới.

Tại dĩ vãng, nếu không phải Vệ Trinh Trinh thỉnh thoảng vụng trộm cho hắn cùng Khấu Trọng hai người bánh bao điền bụng, ai biết hai người sắp sửa đói bao lâu bụng. Ít nhất, bọn họ sinh hoạt sẽ không thay đổi được rất tốt, nhưng gặp qua càng thêm đau khổ.

Mà mượn Vệ Trinh Trinh thỉnh thoảng hỗ trợ, hai tên tiểu tử mới tại không có thu hoạch thời điểm dựa vào Vệ Trinh Trinh trợ giúp độ ngày.

Đối với Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng mà nói, đã từng

đoạn thời gian kia, Vệ Trinh Trinh đối với hai người mà nói tựu là tỷ tỷ như vậy tồn tại. Giờ phút này tại nhìn thấy Vệ Trinh Trinh cũng đi theo sư phó, coi như là thêm một cái đầu bếp, điều này khiến cho Từ Tử Lăng trong nội tâm vui sướng cơ hồ là khó có thể tự chế.

Phải biết hiểu, so với Khấu Trọng tới, hắn cảm tình càng thêm nội liễm.

“Tiểu Lăng!”

Vệ Trinh Trinh chỉ là ôn nhu cười, nhìn này Từ Tử Lăng phảng phất giống như nhìn đệ đệ mình bình thường. Bất quá ngắn ngủn một năm, nguyên lai hai cái ăn mày hiện tại đã muốn tính là có người dạng. Không còn là đã từng như vậy bị người khi nhục.

Mà vẫn còn lạy một cái tốt sư phó.

Đến nỗi có phải là tốt sư phó, là vì Vệ Trinh Trinh theo Khấu Trọng trong miệng biết được này đã từng Thạch Long võ tràng trong chủ nhân Thạch Long, trước mắt tựu là đi theo tại Nhạc Duyên bên người. Tại nàng trong ấn tượng, phân tích sự tình cái gì thường thường cũng rất đơn giản.

Nàng không có đọc qua cái gì tư thục, duy nhất tự nhận có ưu điểm bất quá là lớn lên xinh đẹp. Đương nhiên, đối với Vệ Trinh Trinh mà nói, chính mình bộ dáng ngược lại là nàng hại.

Nếu không mà nói, nàng tại Phùng gia cũng sẽ không chịu nhiều như vậy khổ.

Một bên.

Khấu Trọng thì là khoanh tay trước ngực, rất là thoả mãn nhìn xem Từ Tử Lăng biểu hiện, trên mặt đều là ngươi tới khen ta nụ cười.

Bùm!

Nhẹ nhàng nện Khấu Trọng một quyền, Từ Tử Lăng đối với Khấu Trọng chuyện này phi thường hài lòng. Nếu như Khấu Trọng không làm. Nghĩ đến hắn cũng sẽ đi làm.

“Ha ha!”

Vui tươi hớn hở chịu đựng đối phương một quyền, Khấu Trọng không nói gì thêm, hai huynh đệ cảm tình không cần cái khác ngôn ngữ đến thuyết minh. Có đôi khi gần kề chỉ là một động tác, một ánh mắt, liền đã đầy đủ.

Đến nỗi Khấu Trọng là như thế nào làm, Từ Tử Lăng không có đi hỏi.

Lúc trước sư phó phái Khấu Trọng đến đây Dương Châu làm việc, mà chính mình đi du lãm địa phương khác, khó không phải nhìn ra bản thân hai người bản tính. Chính mình tiêu sái, mà Khấu Trọng thì là có thêm càng nhiều công danh lợi lộc tính. Dùng Khấu Trọng trước mắt tại Dương Châu sở chưởng nắm đồ vật này nọ, vô luận là dùng tiền bạc vẫn là dụng quyền đầu. Đối với hắn mà nói đều chẳng qua là một chuyện nhỏ.

Nghĩ đến, tại Khấu Trọng dưới cổ tay, này Phùng thị vợ chồng tất nhiên là bị trừng phạt nho nhỏ.

Đối lập nâng Khấu Trọng tới, Từ Tử Lăng mình bây giờ sự tình mới là có chút nhường người đau đầu.

“Ồ?”

“Tiểu Trọng, tiểu Lăng, vị cô nương này là?”

Tại mới vừa tiến vào gian phòng thời điểm, Vệ Trinh Trinh liền nhìn thấy một mực ngồi ở trên mép giường, gương mặt lạnh lùng Phó Quân Sước. Vừa mới bắt đầu, Vệ Trinh Trinh còn tưởng rằng đối phương chính là Từ Tử Lăng thân mật. Nhưng là hơi chút cẩn thận nhìn lên, Vệ Trinh Trinh liền phát hiện sự tình cũng không phải như vậy.

Cô gái này bộ dáng rất đẹp, khóe miệng một ít khỏa nốt ruồi càng làm cho người một loại kỳ lạ hương vị.

Nhưng là cùng đối phương bộ dáng thành có quan hệ trực tiếp thì là một ít mặt lạnh mạc.

Vệ Trinh Trinh tại Phùng gia cần nhìn Phùng thị sắc mặt, nếu không mà nói không có ngày tốt lành qua. Hiển nhiên. Tại đây dạng kinh nghiệm, Vệ Trinh Trinh nhìn người vẫn có lấy chính mình tâm tư. Mà tại nơi này nàng tự nhiên là quan sát ra đối phương này không có chút nào che dấu phẫn nộ cùng cừu hận.

Đối phương nếu là như vậy, này tự nhiên không phải Từ Tử Lăng thân mật.

“A!”

“Trinh tẩu, vị cô nương này chính là Cao Ly nhân sĩ. Họ Phó danh Quân Sước!”

Nghe được Vệ Trinh Trinh nghi hoặc, Từ Tử Lăng vội vàng là Vệ Trinh Trinh giới thiệu nói. Chỉ là Phó Quân Sước nghe vậy liếc về Vệ Trinh Trinh một cái, hừ lạnh một tiếng lập tức lại nghiêng đầu đi. Trực tiếp nhường Từ Tử Lăng ăn một cái bế môn canh.

“Ai?”

“Lăng thiếu. Ngươi có thể nào còn gọi Trinh tẩu?”

Làm Từ Tử Lăng lời nói rơi xuống sau, Khấu Trọng thì là nghiêng mắt nhìn Phó Quân Sước một cái sau, lập tức lên tiếng chối bỏ Từ Tử Lăng mà nói, tại đối phương ánh mắt nghi ngờ ở bên trong, hắn rất là cao hứng nói ra: “Hiện tại chúng ta muốn kêu Trinh tỷ!”

Trinh tỷ?

Từ Tử Lăng ánh mắt chớp chớp, lập tức liền hiểu được.

Như là đã đào thoát Phùng thị ma chưởng, như vậy tự nhiên không thể xưng hô trước kia thân phận, kêu Trinh tỷ là hai người trước mắt tốt nhất xưng hô, nhưng cũng là trong lòng hai người nhất thật muốn pháp.

“Trinh tỷ!”

Hơi có chút xấu hổ gãi gãi đầu, Từ Tử Lăng ngại ngùng cười rộ lên.

“Phó cô nương là sư phó tù binh!”

Khấu Trọng tiếp nhận Từ Tử Lăng câu chuyện, trực tiếp cho Phó Quân Sước thân phận định tính. Cùng Từ Tử Lăng bất đồng, Khấu Trọng xa không có Từ Tử Lăng như vậy ôn hòa. Nói tiếp, lúc ấy này Phó Quân Sước còn cho mình trên mông đít tới một kiếm, hiện tại chính mình đi nâng đường tới, bờ mông cũng đau.

Đi ra ngoài thời điểm, người khác đều biết dùng một loại vô cùng quỷ dị tầm mắt dò xét chính mình bờ mông.

Loại tình huống này, khiến cho Khấu Trọng rất là bất đắc dĩ, có một loại phát điên cảm giác.

Trước mắt trong lời nói chiếm hạ thượng phong, nhưng cũng là Khấu Trọng ý nghĩ.

Hơn nữa tại kinh nghiệm Nhạc Duyên dạy bảo, cùng Từ Tử Lăng bất đồng là, hắn lộng lẫy phương diện có nhảy vọt tiến bộ. Ít nhất, hiện tại hắn đã biết đúng sai cái gì cũng đã không phải là tuyệt đối, nhiều khi đều là dùng ích lợi là chủ.

Tựa như kẻ sĩ tốt danh, quân nhân tốt công bình thường.

Tất cả mọi người là có từng người truy cầu.

“…”

Phó Quân Sước nghe được Khấu Trọng những lời này sau, nhất thời nghiêng đầu lại, căm tức Khấu Trọng, này kiều mỵ phẫn nộ ánh mắt khiến cho Khấu Trọng không biết sao, không khỏi gãi gãi chính mình cái ót, nguyên bản trong nội tâm nghĩ muốn nói những lời khác, lại thì không cách nào mở miệng.

Cho dù là Phó Quân Sước đã bị điểm huyệt đạo, không cách nào động tác không cách nào lên tiếng, nhưng là chỉ là đạo này ánh mắt cũng đã đả bại Khấu Trọng.

Ngoài dự tính!

Lắc đầu, Khấu Trọng không cách nào lý giải chính mình giờ phút này tâm tình, liền không suy nghĩ thêm nữa.

Tầm mắt ngó ngó Phó Quân Sước, lại nhìn một cái Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng, Vệ Trinh Trinh rất sáng suốt không có tiếp tục hỏi tiếp, nàng biết mình hỏi tiếp có lẽ cũng không chiếm được cái gì đáp án, hơn nữa phỏng chừng hai tiểu tử cũng không tốt nói. Chỉ là không hiểu, Vệ Trinh Trinh đối với này Phó Quân Sước quét mắt một vòng, cảm thấy dùng cái cô nương này như vậy tính tình, đích thị là muốn ăn không ít khổ.

Nghĩ tới đây. Vệ Trinh Trinh hướng đối phương quăng đi một đạo thương tiếc tầm mắt.

“…”

Ngươi cô nương này đây là cái gì ánh mắt?

Vốn là Phó Quân Sước đã là một bụng lửa giận, thua ở này bạch y trên tay nam tử không nói, hơn nữa vừa rồi nghe này Từ Tử Lăng mà nói đã là lửa giận bốc lên đến trong cổ họng. Trước mắt, tại nhìn đến Vệ Trinh Trinh này liên lạc tầm mắt sau, Phó Quân Sước nhất thời triệt để nổi trận lôi đình.

Đáng tiếc là trên người mình huyệt vị bị điểm, hiện tại chính mình không cách nào nhúc nhích, cũng vô pháp nói chuyện, nếu không mà nói tất nhiên muốn này ba cái tên nhìn một cái chính mình lợi hại.

Sau đó tại nhường cái kia bạch y nam tử biết mình lợi hại…

Ách, có thể là mình giống như đánh không lại người ta!

Bất quá đó cũng là chính mình thua ở đối phương, mà không phải mình sư phó kiếm pháp thua ở đối phương!

Phó Quân Sước cắn răng. Xèo xèo rung động.

Có đôi khi ngươi oán lấy người nào, hận lấy người nào thời điểm, người nọ hết lần này tới lần khác sẽ xuất hiện tại trước mặt ngươi.

Đang lúc Phó Quân Sước trong lòng tức giận mắng lấy Nhạc Duyên thời điểm, cửa phòng lại lần nữa bị mở ra, một thân bạch y Nhạc Duyên xuất hiện tại cửa ra vào.

“Sư phó!”

“Sư phó!”

“Công tử!”

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người đồng thời hành lễ, mà Vệ Trinh Trinh thì là hơi có chút thẹn thùng nhẹ nhàng hô một tiếng, nhưng lại không tự chủ được làm ra tiểu thiếp đối với phu quân mới có thể làm lễ nghi. Làm kịp phản ứng sau, Vệ Trinh Trinh lập tức xấu hổ hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Bởi vì không có đọc qua sách, Vệ Trinh Trinh cũng không biết rất nhiều cấp bậc lễ nghĩa. Như vậy cách làm bất quá là vô ý thức làm một chút, nhưng cũng là lập tức tỉnh táo lại.

“…”

Tầm mắt theo Vệ Trinh Trinh này đã muốn hồng cơ hồ khiến ngoại nhân cảm giác được nóng lên bánh bao trên mặt thu hồi, Nhạc Duyên lúc này mới hướng Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người quét mắt một vòng, nói: “Mang theo các ngươi Trinh tẩu đi xuống đi. Vì nàng tuyển mấy bộ tốt xiêm y!”

“Với tư cách đã từng ân nhân, các ngươi không thể bạc đãi người ta!”

“Sư phó, chúng ta đem người ta nhận làm tỷ tỷ a!”

Đối mặt Nhạc Duyên phân phó, Khấu Trọng đùa vừa cười vừa nói. Còn bên cạnh Từ Tử Lăng cũng là gật đầu đồng ý. Dù là Nhạc Duyên không phân phó, hai người cũng sẽ không làm bạch nhãn lang.

Thấy Nhạc Duyên sẽ đối Phó Quân Sước nói ra suy nghĩ của mình, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người này liền dẫn Vệ Trinh Trinh đi xuống. Rời đi trước. Hai người không hẹn mà cùng hướng Phó Quân Sước quăng đi một đạo lo lắng tầm mắt, hi vọng cái này Cao Ly nữ tử có thể thức thời.

Rất nhanh.

Trong phòng liền an tĩnh lại, chỉ có Nhạc Duyên cùng Phó Quân Sước hai người.

Mà Từ Tử Lăng trước khi đi huống chi đem cửa phòng đóng lại.

“Cân nhắc như thế nào?”

Tay phải nhẹ nhàng bắn ra, một đạo chỉ kình trực tiếp cởi bỏ Phó Quân Sước huyệt đạo, Nhạc Duyên Kim Đao lập tức ngồi ở bên cạnh trên mặt bàn, chậm rì rì vì chính mình đổ ra một chén rượu, sau đó nhẹ nhàng uống đứng lên, tĩnh đẳng , yên lặng chờ đối phương trả lời.

“Ngươi nghĩ cùng đừng nghĩ!”

Phó Quân Sước căm tức Nhạc Duyên, làm đeo kiếm người, lời này Từ Tử Lăng lúc trước đã muốn nói với nàng qua. Nhưng là nàng đường đường Phó Quân Sước, là Tam Đại Tông Sư một trong Phó Thải Lâm đại đệ tử, có thể nào là bị người đeo kiếm?

Này là đối với nàng vũ nhục.

Này là đối với nàng sư phó Phó Thải Lâm vũ nhục.

“Đây không phải vũ nhục!”

“Mà là khiển trách! Đại sư phụ của ngươi đối với ngươi khiển trách!”

Tựa hồ phát giác được Phó Quân Sước trong nội tâm suy nghĩ, Nhạc Duyên đón đối phương tầm mắt, nói: “Lúc trước như phó cô nương ngươi không trúng đồ thu chiêu, tinh khiết lấy kiếm chiêu so sánh với, ta không sẽ như thế!”

“Ta kiếm, ngươi thấy được!”

“Nhưng mà, ngươi không để cho ta nhìn thấy ngươi kiếm!”

Nói đến đây, Nhạc Duyên thở dài một tiếng. Lúc trước giao phong, này Dịch Kiếm Thuật nhưng lại chỉ biết đến một nửa, điều này làm cho Nhạc Duyên vô cùng đáng tiếc.

Này vừa là Nhạc Duyên đáng tiếc, cũng là Nhạc Duyên Quan Tưởng chi nhân đáng tiếc.

Làm người đứng ở đỉnh núi, mờ mịt chung quanh đồng thời, nhưng lại nhìn thấy một cái mới có thể đủ đồng dạng đạt tới đỉnh núi kiếm chiêu, điều này làm cho người như thế nào không tâm ngứa? Tựa như Nhạc Duyên hiện tại trong lòng nghĩ muốn triệt để kiến thức này Dịch Kiếm Thuật, muốn gặp biết Từ Hàng Tĩnh Trai kiếm điển

bình thường.

“Nói cho ta biết!”

“Tại phó cô nương trong mắt ngươi… Kiếm, là cái gì?”

Chương 014 : Kết quả

Mười bốn chương kết quả

Kiếm, là cái gì?

Làm Nhạc Duyên dùng một loại phi thường nghiêm túc giọng điệu hỏi ra vấn đề này sau, Phó Quân Sước nhưng lại ngạc nhiên.

Há hốc mồm, nàng nghĩ muốn nói cho đối phương biết kiếm là cái gì, nhưng lại không có phát ra bất kỳ thanh âm gì.

Phó Quân Sước biết rõ đối phương mà nói đến tột cùng là đang hỏi cái gì, nguyên bản nàng cho là mình rất nhẹ nhàng liền có thể đủ trả lời ra vấn đề này, nhưng khi nàng nghĩ phải về đáp thời điểm, nhưng lại đột phát hiện vấn đề này không đơn giản.

Kiếm, đến tột cùng là cái gì?

Vấn đề này phảng phất giống như này sấm sét giữa trời quang, trực tiếp đánh vào nàng đáy lòng.

Kiếm, không phải là kiếm sao…

Như vậy mà nói nàng không muốn nói, miễn cho bị đối phương cười nhạo. Mà tại này thời gian, Phó Quân Sước lần đầu phát hiện, tại nàng trái tim, đối với kiếm nhận thức hoàn toàn là phù ở mặt ngoài.

“…”

Trầm mặc.

Khó có thể nói rõ yên tĩnh, trong phòng chỉ là nhàn nhạt quanh quẩn hai người tiếng hít thở, lẫn nhau lọt vào tai.

Thật lâu.

Phó Quân Sước ngẩng đầu, tầm mắt sững sờ, ngẩn người sững sờ chằm chằm vào Nhạc Duyên, nhìn trước mắt cái này đã muốn dừng lại động tác, vẻ mặt thành thật bạch y nam tử, mở miệng hỏi: “Vậy ngươi cảm thấy, kiếm, là cái gì?”

“Kiếm, là cái gì?”

Nhạc Duyên đón Phó Quân Sước tầm mắt, người nhưng lại lâm vào trầm tư. Nỉ non nhấn mạnh trả lời chính hắn một vấn đề, hắn muốn biết đối phương nên trả lời như thế nào, lại nhất thời gian không ngờ rằng này Phó Quân Sước sẽ đem vấn đề này phản mất cho mình.

Không để ý đến đối phương cố ý.

Nhạc Duyên chỉ là đem mày nhăn lại tới.

Nếu như nói trước kia hắn không biết kiếm là cái gì, ở trong mắt hắn xem ra kiếm cuối cùng chỉ là kiếm, người mới là trọng yếu nhất.

Chỉ có người mới có thể ngự kiếm.

Dù là Nhạc Duyên quan tưởng ra Hương Suất cùng Lục Tiểu Phụng thời điểm, đang nhìn tới vẫn như thế, kiếm tựu là kiếm. Nhưng khi lần này quan tưởng đối tượng chính là Bạch Vân Thành chủ, hơn nữa tự mình thi triển này tự mình thuộc về mình Thiên ngoại phi tiên thời điểm, Nhạc Duyên phát hiện kiếm, không phải kiếm.

Tại Thành chủ trong nội tâm. Hắn là thành tại kiếm, hắn tựu là kiếm.

Tại Tây Môn Xuy Tuyết trong nội tâm, kiếm thì là ở chỗ thành.

Mà trước mắt, tại Nhạc Duyên trong mắt, kiếm đã không phải mình, hắn cũng không thành. Hiện tại hắn trên tay kiếm, kết hợp với kiếm kia pháp, đã muốn không hiểu có tánh mạng của mình.

Trong lòng mỗi người, đều có được chính mình đối với kiếm lý giải.

“Kiếm, là ta tình nhân! Người yêu của ta!”

Đón Phó Quân Sước tầm mắt. Nhạc Duyên rốt cục đạo ra trong lòng mình kiếm là cái gì. Trước mắt không thể gặp người, như vậy chỉ có thể lấy kiếm suy nghĩ người.

“…”

Hai mắt có chút nhíu lại, Phó Quân Sước ngạc nhiên nhìn qua Nhạc Duyên, nàng hoàn toàn không ngờ rằng đối phương sẽ cho ra như vậy một cái trả lời.

Kiếm, là yêu người, là tình nhân?

Này tính là cái gì đáp án?

Cho dù là nàng sư tôn Phó Thải Lâm, nàng cũng chưa từng gặp qua người ta nghĩ như vậy ý nghĩ. Thân làm đồ đệ cùng dưỡng nữ, Phó Quân Sước biết được Phó Thải Lâm truy cầu là cái gì, Phó Thải Lâm truy cầu là hoàn mỹ. Mà ở Phó Thải Lâm trong mắt có thể đạt tới hoàn mỹ chỉ có kiếm trong tay.

Có thể mặc dù là như vậy, Phó Quân Sước lại không thừa nhận cũng không được trước mắt người này là Nhạc Duyên bạch y trên tay nam tử kiếm đẹp kỳ cục. Lúc trước, này phảng phất giống như ảo giác lại tựa hồ là chân thật cảnh tượng, khiến cho Phó Quân Sước một mực nhớ kỹ.

Bởi vì nàng hoàn toàn nhìn không ra một chiêu này là thế nào đi ra. Lại là thế nào chấm dứt.

Nàng chỉ biết là bản thân tại một kiếm kia hạ bại.

Không có chút nào phản kháng đường sống.

Như vậy kiếm, có lẽ chỉ có sư phó Phó Thải Lâm mới có thể chân chánh chống cự.

Trong nội tâm ý nghĩ này vừa mới bay lên, liền Phó Quân Sước cho sinh sinh đè xuống. Nàng thừa nhận thất bại, có lẽ không chỉ là thừa nhận nàng Phó Quân Sước tại kiếm pháp lên bại. Có lẽ tại bộ dáng lên cũng

bại. Hơn nữa có lẽ chỉ

Này đem kiếm coi như chính mình tình nhân, mới có thể thể hiện ra đẹp như vậy kiếm pháp.

Phó Quân Sước trong lòng đem Nhạc Duyên kinh nghiệm hoàn toàn bản thân cho não bổ một phen, trước mắt Nhạc Duyên thành làm một người lấy kiếm mà sống người. Nếu không mà nói người ta làm sao sẽ nói là kiếm là hắn tình nhân. Người yêu?

Hắn tựu là kiếm, kiếm là hắn hết thảy.

“Phó cô nương, nói cho ta biết, ngươi kiếm là cái gì?”

Thấy Phó Quân Sước thoáng có chút thất thần, Nhạc Duyên biết rõ đối phương tựa hồ đang suy nghĩ gì ngẩn người, không thể không lên tiếng cắt đứt đối phương suy nghĩ, lại lần nữa hỏi ra bản thân vấn đề.

“…”

Khóe miệng lan tràn nâng cười khổ, tại bị đối phương này như lợi kiếm bình thường tầm mắt đối mặt sau, Phó Quân Sước liền phát hiện mình thế nhưng tìm không thấy đáp án.

Thù nước hận nhà?

Không!

Nàng tâm tư không tinh khiết! Đại biểu cho kiếm cũng không sạch.

Hồi lâu.

Phó Quân Sước lúc này mới dùng một loại đắng chát ngữ khí, hồi đáp: “Ta không biết!”

Đây là lời nói thật, là nàng hiện tại nói thật.

Đối mặt như vậy áp lực, trước mắt nàng thế nhưng trở tay không kịp. Còn lại là một cái học kiếm người, là Tam Đại Tông Sư trong duy nhất lấy kiếm xưng tông sư —— Dịch Kiếm đại sư phụ Thải Lâm đồ đệ. Đối mặt hỏi như vậy đề, nàng không thể không thành thật trả lời.

Nếu nói là dối, đó chính là đối với chính mình võ học phủ nhận, đối với sư phó phủ nhận, đối với kiếm phủ nhận.

“Này!”

“Ngươi liền tạm thời cho ta đeo kiếm a!”

Đứng dậy.

Nhạc Duyên cho một câu như vậy mà nói, liền xoay người rời đi. Không có lại lần nữa điểm nhân gia huyệt đạo, cũng không có bất luận cái gì ngăn cản. Bởi vì Nhạc Duyên biết rõ, chính hắn một vấn đề đã muốn đánh bại đối phương trái tim, in dấu hạ một đạo không cách nào tránh đi bóng dáng.

Nếu như tìm tìm không thấy đáp án, như vậy Phó Quân Sước võ học tu vi sẽ sải bước rút lui.

Đương nhiên tìm được đáp án như vậy đem ngươi sẽ tiến bộ thần tốc, nhưng mà loại chuyện này đối với có chút ngang ngược người mà nói, là cực kỳ khó khăn. Phó Quân Sước chính là như thế này một cái ngang ngược nữ nhân. Bất kể như thế nào, bởi vì thù nước hận nhà, nàng kiếm đã muốn không tinh khiết.

Nhất là thế giới này còn là một cá cực đoan xem trọng tâm tình võ hiệp thế giới. Nhạc Duyên mà nói, tựu giống với tại Phó Quân Sước này không tinh khiết trên thân kiếm lại lần nữa mặc lên một cái dày đặc vỏ kiếm.

Tâm, bị phá.

Như vậy liền đại biểu cho ngươi phòng ngự cũng triệt để phá.

Bích Tú Tâm tại Tà vương Thạch Chi Hiên như thế, mà trước mắt Nhạc Duyên vấn đề này đối với Phó Quân Sước cũng giống như thế.

Nhìn qua Nhạc Duyên rời đi màu trắng bóng lưng, Phó Quân Sước chỉ là lẳng lặng nhìn đối phương, dùng trầm mặc đáp ứng cái này thoạt nhìn rất là khuất nhục kết quả.

…

Ba ngày sau.

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng mang theo Vệ Trinh Trinh rời đi Dương Châu, về phần Thạch Long thì là tại Nhạc Duyên an bài hạ có khác nơi đi. Mà trước mắt, tại

Dương Châu chỉ có Nhạc Duyên cùng hắn mới nhất Kiếm Nô —— Phó Quân Sước.

Đối với cái này dạng kết quả, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người tự nhiên là lau mắt mà nhìn.

Rời đi Dương Châu thời điểm, Khấu Trọng còn lặng lẽ hướng sư phó Nhạc Duyên lãnh giáo hạ trong đó thủ pháp, về phần Từ Tử Lăng tự nhiên đồng dạng là rất là ngoài ý muốn.

Như vậy kết quả. Có thể nói đại xuất hai người đoán trước.

Nguyên bản hai người đều là cho rằng sẽ là dùng sư phó cường ngạnh thủ đoạn mà chấm dứt, nhưng là sự tình phát triển rõ ràng không phải như vậy. Này đến từ Cao Ly, đường đường Tam Đại Tông Sư một trong Phó Thải Lâm đệ tử Phó Quân Sước khuất phục, đáp ứng cái này có chút khuất nhục kết quả.

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng không rõ, chỉ là bởi vì hai người làm việc bất đồng, thực sự tạo thành hai người đối với cái này sự tình hiểu.

Tại Từ Tử Lăng xem ra, này đích thị là Phó Quân Sước bị sư phụ mình dùng cái gì áp bách, mà ở Khấu Trọng trong mắt thì là Phó Quân Sước có khác hạng mục.

Điểm xuất phát bất đồng, tạo nên cái nhìn bất đồng.

Bất quá hai người đổ ra là không nói gì thêm, theo bọn hắn nghĩ như vậy sự tình Nhạc Duyên giải quyết nâng

đến tự nhiên rất là tùy ý. Nếu không mà nói Nhạc Duyên cũng sẽ không là hai người cầu Bồ Tát lạy tới sư phó.

Đưa mắt nhìn hai cái đồ đệ cùng mới đầu bếp nữ cộng thêm thị nữ Vệ Trinh Trinh ba người rời đi, thẳng đến ba người bóng lưng biến mất tại cuối tầm mắt sau, Nhạc Duyên này mới chậm rãi xoay người hướng trong thành đi đến.

“Hai người này tiểu tử võ công cũng tạm được, tại tăng thêm một cái bộ dáng không sai thị nữ, ngươi sẽ không sợ giữa đường ngoài ý?”

Thu hồi tầm mắt, Phó Quân Sước liếc mắt nhìn đi ở phía trước Nhạc Duyên, mở miệng nói ra, đối với mình bất đắc dĩ đáp ứng phần này khuất nhục đeo kiếm chức nghiệp, Phó Quân Sước trong lòng là phẫn nộ. Tại Nhạc Duyên câu nói kia đánh bại chính mình kiếm tâm sau. Phó Quân Sước đã biết hiểu chính mình lấy đối phương nói.

Này người Trung Nguyên quả thật giảo hoạt vô cùng.

Hai tên tiểu tử là như thế này, cái này làm sư phó càng phải như vậy.

Nhưng là Phó Quân Sước trở thành Kiếm Nô sau, lại không có nghĩa là lấy nàng do đó buông tha cho, thỉnh thoảng dùng ngôn ngữ đả kích đối phương. Đây là nàng mấy ngày qua thiết yếu cách làm. Trên thân kiếm tìm không quay trở về ưu thế, như vậy chỉ có thể ở ngôn ngữ lên tìm về.

“Đeo kiếm người làm có đeo kiếm người tư thái, ngươi mà nói quá nhiều!”

Nhạc Duyên không có trả lời nàng mà nói, ngược lại là dừng bước lại. Quay đầu quét mắt một vòng Phó Quân Sước, nói: “Nếu như ngươi không nghĩ chính mình công lực ít hơn nữa một nửa mà nói!”

“…”

Phó Quân Sước nghe vậy không khỏi cả kinh, trên mặt hiện lên chấn sợ vẻ.

Nếu như nói trước đáp ứng kiếm này nô thân phận là bởi vì vấn đề kia phá nàng kiếm tâm. Như vậy hiện tại thì là muốn tăng thêm một điểm nữa.

Đó chính là người trước mắt công pháp quả thực cho nàng vô cùng sợ hãi.

Lần đầu tiên, kiến thức đến như vậy không có chút nào không nói đạo lý công pháp, sinh sinh đem trong cơ thể nàng công lực cho đoạt đi một nửa, khiến cho võ công của nàng lại lần nữa giảm xuống một cái tiêu chuẩn. Tại Phó Quân Sước xem ra, đây tuyệt đối là tà ma ngoại đạo công pháp.

Chỉ sợ so với Trung Nguyên Ma Môn công phu càng khiến người sợ hãi.

Lúc trước giao phong, đã để Phó Quân Sước có một loại trực giác, đó chính là trước mắt Nhạc Duyên đến lúc đó chắc chắn cùng mình sư tôn một trận chiến. Vì để sư

tôn có càng lớn nắm chắc, nàng tất phải ở lại đây thân người bên, thăm dò môn kia đáng sợ công pháp nền tảng.

Bị Nhạc Duyên đạo một câu sau, Phó Quân Sước rất thức thời an tĩnh lại.

Lưng đeo kiếm khung, ngọc thủ thì là sợi sợi vê một cầm trường kiếm trong tay sau, thở dài một tiếng liền theo sau.

Ánh mặt trời trong.

Này cắm ở kiếm trên kệ hai thanh kiếm đón ánh mặt trời, sáng quắc sinh huy.

Cùng lúc đó.

Tại Khấu Trọng, Từ Tử Lăng cùng Vệ Trinh Trinh ba người rời đi không lâu, tới cùng phản phương hướng, một đám huyền y kỵ binh mang theo đầy trời phong trần đi đến thành Dương Châu.

“Dương Châu!”

“Hàaa…!”

Một tiếng cười khẽ, cầm đầu kỵ sĩ đẩy ra trên gương mặt khôi giáp, đưa tay phải ra, vỗ nhè nhẹ đập trên đùi tro bụi, lúc này mới dùng một loại thâm thúy khó lường ánh mắt nhìn thấy này phía trước thành Dương Châu, nói: “Vào thành!”

Nhất thời.

Móng ngựa trận trận, hơn mười kỵ binh mang theo kỵ binh xung trận tư thái bừa bãi vô cùng phóng tới Dương Châu.

Chương 015 : Vũ Văn (thượng)

Cuốn hai tiếu ngạo 015 chương Vũ Văn (thượng)

Giang sơn như vẽ.

Trước mắt hết thảy, tại Vũ Văn Hóa Cập trong mắt đều là như vậy xinh đẹp.

Chỉ là này như vẽ giang sơn vốn là chính mình đồ vật này nọ, nhưng mà Vũ Văn Hóa Cập chỉ có thể trơ mắt nhìn xem nó rơi vào trên tay người khác, mà hắn còn chỉ có thể lắc đầu vẫy đuôi quỳ lạy tại người ta dưới chân. Loại kết quả này, không thể nghi ngờ là tại Vũ Văn gia trên người trước mắt khuất nhục.

“…”

Với tư cách Vũ Văn Hóa Cập tâm phúc mưu sĩ Trương Sĩ Hòa tự nhiên sẽ hiểu Vũ Văn Hóa Cập suy nghĩ cái gì.

“Tổng quản, lần này mò tới tin tức tuyên bố tại một năm trước này Thạch Long cũng đã thua ở nhất danh thanh niên kiếm khách trên tay, trở thành đối phương bên người khách, chỉ là này Trường Sinh Quyết có thể sẽ rơi vào đối phương trên tay… Nghĩ đến mấy ngày nữa, chúng ta đi người Dương Châu tất nhiên sẽ mang về tin tức!”

Khom người.

Với tư cách tâm phúc mưu sĩ, Trương Sĩ Hòa tại biết được Vũ Văn Hóa Cập trong nội tâm cái kia che dấu ý nghĩ sau, hắn liền là trở thành Vũ Văn gia lên một con châu chấu, chính là là một sợi dây thừng thượng nhân.

“Chỉ là lần này chỉ sợ rằng muốn lấy đến này Trường Sinh Quyết, khả năng muốn phế không ít tâm tư suy nghĩ!”

Cau mày, Trương Sĩ Hòa nói như thế, ở trong mắt hắn xem ra thanh niên kia kiếm khách nếu có thể đả bại Thạch Long, không chỉ có như thế, mà ngươi Thạch Long lại có thể trở thành đối phương người bên cạnh, như vậy trong đó chỗ đại biểu ý nghĩa có thể nghĩ.

Thanh niên này kiếm khách võ công không chỉ có cao cường, hơn nữa chỉ sợ đối phương còn có không nhỏ thế lực, cũng không biết là môn phái kia người.

“Ngô!”

Nghĩ đến đây, Vũ Văn Hóa Cập cũng là mặt sắc lộ ra vẻ có chút âm trầm đứng lên. Vốn là, thật vất vả truy tìm đến này võ lâm Tứ đại kỳ thư một trong Trường Sinh Quyết tin tức, rơi vào này Dương Châu đệ nhất nhân Thạch Long trên tay.

Nếu như chỉ là như vậy, tình huống kia khá tốt.

Chỉ bằng vào Thạch Long năng lực, Vũ Văn Hóa Cập không biết là đối phương là đối thủ mình, là mình Băng

Huyền Kình đối thủ. Nhưng bây giờ nhận được tin tức mới nhất thì là Thạch Long tại Dương Châu, mình Thạch Long võ tràng trong thảm bại tại đối phương dưới thân kiếm, cuối cùng hắn thậm chí trở thành đối phương Kiếm Nô.

Này một chút sự tình lên nói cho hắn biết đồ vật này nọ có thể là có thêm quá nhiều.

Thạch Long nếu là Dương Châu đệ nhất cao thủ, đã nhập Tiên Thiên, nhưng là cao thủ hẳn là có cao thủ khí độ. Đối mặt chiến bại chính mình người, chính mình còn tới tận cửa trở thành đối phương Kiếm Nô, như vậy loại chuyện này liền tuyệt đối là hiếm thấy.

Cái kia tên là Nhạc Duyên thanh niên kiếm khách, chỉ sợ thật không đơn giản.

Cùng bình thường giang hồ nhân sĩ bất đồng là, Vũ Văn Hóa Cập nếu đang ở triều đình, hắn tự nhiên là biết được rất nhiều bình thường giang hồ nhân sĩ không biết đồ vật này nọ.

Thí dụ như chính đạo Từ Hàng Tĩnh Trai, Tịnh Niệm thiền viện, cùng với Ma Môn Lục đạo.

Bọn họ tranh phong cũng không chỉ là liên lụy đến giang hồ, càng liên lụy đến toàn bộ thiên hạ. Nhớ ngày đó, này Từ Hàng Tĩnh Trai không phải liền lựa chọn Dương Kiên, nếu không lời nói hắn Vũ Văn gia giang sơn có thể nào mất như vậy sạch sẽ lưu loát?

Tại Vũ Văn Hóa Cập trong nội tâm, đối với tại Từ Hàng

Tĩnh Trai là rất không chào đón.

Mà trước mắt này Thạch Long tại chiến bại dưới tình huống, lại vẫn có thể tiến lên cùng đối phương làm đeo kiếm Kiếm Nô, trong chuyện này hàm nghĩa tuyệt đối là đáng giá làm cho người ta suy nghĩ.

Có thể làm cho một cao thủ như vậy cách làm, này Nhạc Duyên đến tột cùng là Ma Môn người, vẫn là Từ Hàng Tĩnh Trai người?

Bối rối lấy vấn đề này thời điểm, Vũ Văn Hóa Cập đồng thời nói ra: “Thánh Thượng say mê Đạo gia luyện đan trường sinh bất lão thuật, thật sự dạy người có thể mỉm cười. Nếu thật có này trường sinh bất lão, thế gian nên tồn tại trường sinh bất lão người, nhưng mà nhìn chung Đạo gia tiên hiền, nào có không khó thoát khỏi cái chết? Đáng tiếc là này Trường Sinh Quyết cấu tạo vật kỳ lạ vô cùng, nếu không lời nói chúng ta giả vờ một quyển thì ứng phó!”

“Thánh Thượng điều tra cẩn thận nhiều năm, thế mới biết này Trường Sinh Quyết tại Thạch Long trên tay… Không, cũng có lẽ bây giờ môn võ học này không tại Thạch Long trên tay, mà là rơi vào này Nhạc Duyên trên tay!” Tại Vũ Văn Hóa Cập trong nội tâm, đối với Dương Quảng cách làm, hắn chẳng thèm ngó tới.

Trường Sinh Quyết, Trường Sinh Quyết!

Thử nghĩ nào có chính tông biết dùng như vậy rõ ràng từ ngữ? Cũng chỉ có những thứ kia Đạo gia say mê không người chết mới có như vậy xa nghĩ.

Cũng tốt.

Đến lúc đó đem Trường Sinh Quyết đưa tại Dương Quảng, nhường hắn luyện chết có nghĩa. Trước đó không lâu thích khách ám sát, đối phương sắp thành lại bại, như vậy kết quả khiến cho Vũ Văn Hóa Cập đối với nữ kia thích khách có chút đáng tiếc.

Chỉ là…

Hiện tại vấn đề là, trước mắt nên như thế nào lấy đến này Trường Sinh Quyết?

“Tổng quản!”

Phát giác được Vũ Văn Hóa Cập nhíu mày, với tư cách tâm phúc mưu sĩ Trương Sĩ Hòa lập tức lên tiếng nói: “Này tìm được Nhạc Duyên hoặc là Thạch Long bóng dáng, nên như thế nào giải quyết?”

Ngụ ý là vũ đoạt vẫn là…

Nếu như chỉ là Thạch Long điểm này, Trương Sĩ Hòa càng sẽ không để ý. Dẫn đến Vũ Văn Hóa Cập, bất quá là Thạch Long tự rước tử lộ mà thôi. Chỉ là hiện tại không hiểu nhiều thêm một đả bại Thạch Long Nhạc Duyên, này một cái không giải thích được bối cảnh người xuất hiện quả thực đánh loạn hắn chuẩn bị.

Bất đắc dĩ, trước mắt là tìm kiếm hai người tin tức, Trương Sĩ Hòa phái ra đếm đội huyền y kỵ binh đi ra ngoài.

“Chờ bọn hắn đem mang đến tin tức rồi nói sau!”

Trầm ngâm một chút, Vũ Văn Hóa Cập liền cho ra đáp án, sau đó hai tay chống tại thuyền dọc theo lên, ngắm lên trước mắt này khoáng đạt mặt sông, hít sâu một hơi mát mẻ không khí, này liền xoay người tiến buồng nhỏ trên tàu.

Đối với Ma Môn cùng Từ Hàng Tĩnh Trai hai môn phái này, Vũ Văn Hóa Cập quả thực không muốn trêu chọc.

Nếu như này Nhạc Duyên cùng hai môn phái này không quan hệ lời nói…

Hẹp dài trong khóe mắt, một đạo lệ mang lóe lên rồi biến mất.

Dương Châu.

Tại Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng mang theo Vệ Trinh Trinh đi Hoa Sơn, mà Thạch Long cũng ở đây phân phó hạ rời đi Dương Châu sau, tại nơi này liền chỉ có Nhạc Duyên cùng hắn Kiếm Nô Phó Quân Sước hai người mà thôi.

Ngắn ngủn trong vòng vài ngày, Nhạc Duyên mang theo Phó Quân Sước hai người cơ hồ đi khắp này thành Dương Châu.

Một thân bạch y, một tay quạt xếp, xuyên kim mang ngọc, phảng phất giống như một cái nhẹ nhàng tốt công tử bộ dáng, đây cũng là Nhạc Duyên hiện tại cách ăn

mặc.

Mà Phó Quân Sước thì là xóa đỉnh đầu mũ rộng vành lụa trắng, mặc một thân trắng sắc võ sĩ phục, cùng Nhạc Duyên trang phục hoà lẫn, cũng là có phần lộ vẻ hương vị.

Duy nhất nhường Phó Quân Sước khó chịu liền là trên lưng mình kiếm khung.

Này giắt trên lưng hai thanh kiếm, đã muốn thành trong nội tâm nàng gánh nặng, nếu không thể hiểu rõ trong tay mình kiếm đối với mình là cái gì, như vậy nàng võ học tu vi liền sẽ dừng bước không tiến.

Bên cạnh bờ.

Gió nhẹ phủ liễu.

Đứng ở Nhạc Duyên trên người Phó Quân Sước tầm mắt rơi vào trước mắt cái này chính vui cười lấy nhìn xem này trên mặt nước du thuyền, thưởng thức những thứ kia họa thuyền lên Yên Chi tầm thường phấn nam tử, trong nội tâm nàng thì có có một loại không nghĩ ra.

Chính mình thế nhưng sẽ bại bởi đối phương?

Nếu như nói mấy ngày hôm trước tại Phó Quân Sước trong mắt, Nhạc Duyên trên người còn có này hết sức rõ ràng kiếm khách khí chất lời nói, cao quý lãnh diễm một thân. Mà bây giờ, trước mắt Nhạc Duyên đã là đem một thân này kiếm khách khí chất thu cá không còn một mảnh, ngược lại thay thế nhưng lại một cổ không bị trói

buộc.

Lời nói cũng không có lúc trước đối chọi gay gắt, như kiếm trong tay mũi nhọn chi lợi.

Trước mắt Nhạc Duyên lúc nói chuyện sau, đã muốn nhiều một tia dí dỏm, nhiều một tia giảo hoạt, nhiều khi nói chuyện sẽ cho người khí liền phổi cũng đau, mà vẫn còn nói rất nhiều Phó Quân Sước nghe không rõ lời nói. Mượn ngày hôm qua mà nói, Nhạc Duyên liền kiếm thuật vấn đề cùng Phó Quân Sước tiến hành một lần tham thảo.

Đương nhiên cái này tham thảo nói thật hay là vì cho nàng Phó Quân Sước một cái mặt mũi, dù sao nàng là một bé gái xinh đẹp mọi nhà.

Tại tham thảo ở bên trong, Nhạc Duyên hỏi thăm về Dịch Kiếm đại sư kiếm thuật đến tột cùng đến loại cảnh giới nào, đối với sư phó kiếm thuật, tại này đả bại người mình trước mặt Phó Quân Sước đương nhiên là đại khen đặc biệt khen.

Vốn là nha, nếu có thể lấy kiếm thuật xưng tông sư người, hắn kiếm thuật tu vi tất nhiên là làm cho người ta kinh ngạc.

Đối với cái này.

Nhạc Duyên tự nhiên không có để ý.

Phó Thải Lâm là tông sư, hắn kiếm thuật đã làm cho tán dương. Cho dù là Phó Quân Sước thân là đối phương

đồ đệ, có một loại Vương bà bán dưa hiềm nghi, nhưng là hắn thuộc về không có gì.

Cuối cùng Nhạc Duyên đối với Phó Quân Sước phần này khoe khoang, làm một cái tổng kết.

Đó chính là —— tại Nhạc Duyên xem ra, này Dịch Kiếm đại sư phụ Thải Lâm sinh sai địa phương, hắn hẳn là người Trung Nguyên, ngược lại, này Nam Phương Tống phiệt gia chủ Tống Khuyết nên tại Cao Ly.

“Vì cái gì?”

Phó Quân Sước không rõ, đáp án này là từ đâu tới.

“Bởi vì người ta đao pháp tốt!”

Đây cũng là Nhạc Duyên bồi thường đáp, điều này khiến cho Phó Quân Sước không hiểu ra sao, không giải thích được.

Không nói trước những thứ này, tại Phó Quân Sước trong nội tâm, đối với Nhạc Duyên mấy ngày qua hoàn toàn có thể dùng mắt thường để hình dung chuyển biến, đối với nàng mà nói, đây là một kiện không đáng làm cho người ta cao hứng sự tình.

Nếu nói là trước Nhạc Duyên là sắc bén như kiếm, nhưng trước mắt vui cười bình thường trở nên bình thường đứng lên hắn, đã để người càng phát kinh hãi.

Bởi vì Phó Quân Sước biết rõ người trước mắt đã bắt đầu tại thu liễm chính mình, tại dung hợp lấy cái gì, tiến

hành phối hợp ngày đó chính mình chỗ kiến thức đến khủng bố, Phó Quân Sước liền biết đạo Nhạc Duyên càng mạnh.

“… Ừ?”

Tầm mắt theo họa thuyền lên thu hồi, quay đầu, Nhạc Duyên tầm mắt rơi vào này trên đường phố tại xông mạnh xông thẳng, không kiêng nể gì cả một ít bầy huyền y kỵ binh.

Đồng thời.

Phó Quân Sước tầm mắt cũng tùy theo rơi vào đám kia kỵ binh trên người.

Nhất thời.

Phó Quân Sước lông mày trực tiếp nhăn lại tới.

Bọn này kỵ binh, nàng gặp qua.

Lúc trước hoàng cung ám sát Dương Quảng, nàng liền cùng những kỵ binh này đã giao thủ.

“Ngươi nhận thức bọn họ?”

Phó Quân Sước ánh mắt biến hóa, Nhạc Duyên tự nhiên là nhìn ở trong mắt. Trong tay quạt xếp vừa thu lại, dạo bước đi đến Phó Quân Sước bên cạnh, Nhạc Duyên mở miệng hỏi.

“Tự nhiên!”

Không có phủ nhận, Phó Quân Sước nghiêng mắt nghiêng mắt nhìn Nhạc Duyên một cái, rồi mới lên tiếng: “Bọn họ là Vũ Văn Hóa Cập kỵ binh! Phải biết, ta nhưng là ám sát qua Dương Quảng người, những kỵ binh này có thể là truy tìm ta mà đến, ngươi không sợ sao?”

“…”

Đón Phó Quân Sước này khiêu khích bình thường tầm mắt, Nhạc Duyên khóe miệng giương lên, nói: “Ta tại sao phải sợ?”

“Phó cô nương, nghĩ muốn đánh kích ta, lấy lại danh dự, như vậy ngôn ngữ còn là xa xa chưa đủ!”

Trong tay quạt xếp nhẹ nhàng gõ gõ Phó Quân Sước trên tay trường kiếm, phát ra đương đương tiếng vang, Nhạc Duyên rất là nghiêm túc nói ra: “Kiếm pháp, hay là cái khác!”

Ngữ khí tùy ý, nhưng là bên trong nhưng lại tràn đầy tự tin cùng điên cuồng.

“Ngươi!”

Trừng to mắt, Phó Quân Sước nhưng trong lòng thì lại lần nữa refresh chính mình đối trước mắt cái này tuấn tú nam tử ấn tượng.

Là phong lưu?

Vẫn là lãnh khốc vô tình?

Là tự tin?

Vẫn còn cuồng vọng tự đại?

Người này đến tột cùng suy nghĩ cái gì, Phó Quân Sước nhưng lại không rõ.

Tầm mắt rơi vào đám kia huyền y kỵ binh trên người, Nhạc Duyên nhưng lại biết rõ đám người kia phỏng chừng không phải tìm kiếm Phó Quân Sước, mà là vì chính mình cùng Thạch Long mà đến, là Trường Sinh Quyết mà đến.

Chương 016 : Vũ Văn (hạ)

Mười sáu chương Vũ Văn (hạ)

Tháng ba thời tiết, luôn mưa gió chiếm đa số.

Làm đại hạm tới lui tuần tra tại trên mặt nước thời điểm, Trương Sĩ Hòa nhận được tin tức sau đã là ba ngày sau đó.

“…”

Nhìn xem trong tay tờ giấy, Trương Sĩ Hòa lông mày cơ hồ là vo thành một nắm.

Như vậy kết quả, không phải trước mắt hắn có thể đủ xử lý.

Nghĩ tới đây, Trương Sĩ Hòa liền lập tức đứng dậy, cầm lấy trong tay tờ giấy hướng đứng ở đầu thuyền thưởng thức mưa gió Vũ Văn Hóa Cập đi đến.

“Tổng quản, tới tin tức!”

Trên mặt.

Vũ Văn Hóa Cập đang cúi đầu nhìn xem này tràn ngập hơi nước mặt sông, tập trung tinh thần. Đang nghe Trương Sĩ Hòa thanh âm, Vũ Văn Hóa Cập cũng không có xoay người lại, mà là trực tiếp lên tiếng nói: “Sĩ Hòa,

để cho ta đoán lên một đoán!”

“…”

Nghe vậy, Trương Sĩ Hòa liền biết hiểu Vũ Văn Hóa Cập tới hào hứng, liền không có lên tiếng, mà là yên tĩnh đứng ở bên cạnh chờ đợi Vũ Văn Hóa Cập suy đoán.

“Có phải là tin tức có chút vượt quá ngươi ngoài ý muốn?”

Trầm thấp trong này hơi lãnh ý thanh âm quanh quẩn trên thuyền, Vũ Văn Hóa Cập vừa cười vừa nói: “Nếu như ta không có đoán sai lời nói, nhường Sĩ Hòa ngươi như vậy hẳn là này Nhạc Duyên nếu muốn cùng ta gặp mặt nói chuyện, mà hắn điều kiện chính là này Trường Sinh Quyết!”

“Tổng quản anh minh!”

Trương Sĩ Hòa trên mặt vừa đúng hiển lộ ra một tia kinh ngạc cùng núi cao ngưỡng ngăn trở tầm mắt, lúc này mới hai tay nhún, cung kính nói: “Chúng ta phái đi người Dương Châu tại đó gặp phải một cái tự xưng là Nhạc Duyên người, đối phương nghĩ muốn cùng tổng quản hảo hảo nói lên nói chuyện.”

“Mà điều kiện, chính là này Trường Sinh Quyết!”

Vũ Văn Hóa Cập nghe đến đó, cái kia vốn là lộ ra vẻ hẹp dài hai mắt cơ hồ là híp thành một cái tuyến. Nhưng trong lòng thì đang không ngừng phân tích nâng Nhạc Duyên như vậy cách làm tới.

Giữa hai người hiện tại mặc dù không có gặp mặt, nhưng là chỉ dựa vào lấy Vũ Văn Hóa Cập tưởng tượng, lại cũng có thể đại khái tại trong suy nghĩ nghĩ ra đối phương hình tượng.

Này là một người tuổi còn trẻ!

Là một ngôn ngữ như đao, phong mang bắn ra bốn phía kiếm khách!

Dám cầm lấy Trường Sinh Quyết nhờ chính mình thuộc hạ nói ra đối phương ý kiến, liền đại biểu cho đối phương căn bản không có đem Dương Quảng để vào mắt.

Như vậy người, không là có thêm này bối cảnh, tựu là làm việc chỉ bằng chính mình tâm ý người. Vô luận là như vậy người. Như vậy kết quả cũng làm cho Vũ Văn Hóa Cập không ngoài ý. Duy nhất thật không ngờ là, đối phương thế nhưng dùng Trường Sinh Quyết làm lợi thế, muốn cùng mình đàm luận.

Như vậy có thể nói rõ chính là Nhạc Duyên có cần, cần chính mình Vũ Văn gia hỗ trợ đạt thành.

Như vậy kết quả, vẫn là sẽ dính dấp đến những vật khác a!

Phun một hơi, Vũ Văn Hóa Cập phát hiện hiện tại hắn lớn nhất tâm tư không phải này Trường Sinh Quyết, mà là sự phát hiện này tại có Trường Sinh Quyết Nhạc Duyên.

Có thể như vậy đề xuất ý kiến muốn cùng mình vừa thấy người, quả thực so với một quyển không biết vì sao Trường Sinh Quyết càng làm cho nhân để ý.

“Đáp ứng hắn!”

Vũ Văn Hóa Cập trầm ngâm sau nửa ngày, nói thẳng ra bản thân quyết định, nói: “Nói ba ngày sau. Ta tại Dương Châu vùng ngoại ô chờ hắn!” Nói những lời này thời điểm, Vũ Văn Hóa Cập trong nội tâm suy nghĩ là người này cao thủ sử dụng kiếm đến tột cùng là như thế nào cao thủ.

Có thể kiếm bại Thạch Long, càng có thể thuyết phục người ta Nhạc Duyên đến tột cùng là một cái dạng gì người.

“Vâng! Tổng quản!”

Đối với Vũ Văn Hóa Cập phân phó, Trương Sĩ Hòa tự nhiên là đáp ứng, hắn chỉ là mưu sĩ, hiểu hiện tại cục diện, lại cũng không đại biểu hắn chân chính hiểu trong đó chi tiết. Bởi vì Trương Sĩ Hòa tuy nhiên vẫn có lấy coi như là không có trở ngại thân thủ, nhưng là nghiêm khắc đi lên nói hắn không phải người trong giang hồ.

Mà trước mắt cục diện, hiển nhiên đã là liên lụy đến trên giang hồ một thứ gì đó.

Trương Sĩ Hòa rất thức thời không có đi truy cứu trong đó chi tiết. Mà là mở miệng nói ra: “Này Sĩ Hòa này liền đi an bài!”

Không nói gì, Vũ Văn Hóa Cập bất quá là phất phất tay, này liền tiếp theo xoay đầu lại, tầm mắt hướng về mặt hồ. Chỉ bất quá hắn tâm tư cũng đã không tại này trên mặt.

Cùng lúc đó.

Dương Châu.

Phó Quân Sước nhìn qua Nhạc Duyên, trong mắt rất là nghi hoặc.

Nàng là gặp qua những thứ kia huyền y kỵ binh, nhưng lại cũng không muốn đi dẫn đến phiền toái, bị người không biết được chính hắn một khâm phạm tại Dương Châu. Đây cũng là chuyện tốt.

Lúc trước có thể thoát đi, có thể nói Phó Quân Sước chiếm rất tuyệt đại bộ phận tiện nghi, lúc ấy hỗn loạn tình huống. Khiến cho Phó Quân Sước lúc này mới có thể đủ thoát đi đi ra. Nếu như tại tới một lần lời nói, Phó Quân Sước có thể nhất định là chính mình sẽ không như lúc trước đơn giản như vậy làm việc.

Mà lúc trước như vậy nói rõ, lại cũng bất quá là Phó Quân Sước nghĩ muốn tại ngôn ngữ lên chiếm cứ thượng phong mà thôi.

Trước mắt.

Nhưng lại Nhạc Duyên tìm tới những thứ kia huyền y kỵ binh, tựa hồ nói cái gì, trong đó người liền lập tức quay

đầu rời đi.

Này nói là cái gì, Phó Quân Sước rất muốn biết.

“Không cần như vậy xem ta!”

Vì chính mình rót đầy một chén rượu, Nhạc Duyên đầu cũng không ngẩng, liền biết mình trước mặt nữ nhân này tầm mắt cùng tâm tư, nói ra: “Ta chưa nói cho bọn hắn biết ngươi ở chỗ này của ta!”

“Ngươi ám sát đương kim hoàng đế không giả, nhưng là trước mắt ngươi bất quá là ta đeo kiếm người!”

“Ta còn không nghĩ nhanh như vậy thay người!”

Đối với Phó Quân Sước, mấy ngày nay thời gian kết hợp nâng chính mình trong trí nhớ một chút hiểu, Nhạc Duyên coi như là nhìn hiểu rõ nữ nhân này tính tình.

Theo phương diện nào đó mà nói, đây là một toàn cơ bắp nữ nhân, rất dễ dàng bị lợi dụng đối tượng.

Hoặc là nói, Phó Thải Lâm ba cái đồ đệ cũng là như thế này nữ nhân. Mà Phó Quân Sước hai cái sư muội, chỉ sợ so với nàng này người sư tỷ còn không bằng.

Ám sát Dương Quảng, trên giang hồ tản ra Dương công bảo tàng sự tình, đây tuyệt đối không phải nữ nhân này nguyên bản tâm tư.

Duy nhất giải thích liền là có người theo bên cạnh kể một ít lời nói, cảm ứng Phó Quân Sước cái này tâm tư.

Một cái tính toán Cao Ly Dịch Kiếm đại sư, theo phương diện nào đó cũng trong kế hoạch của nguyên phương diện người, ai có thể lần này trong tranh đấu thu hoạch lớn nhất ích lợi?

Này người đã tại Nhạc Duyên trong lòng có đối tượng.

Nữ nhân này là một cảm tính người, nếu không lời nói tại nguyên bản chuyện xưa đang phát triển, nàng Phó Quân Sước cũng sẽ không là hai cái vừa mới nhận thức không lâu tiểu tử mà cùng Vũ Văn Hóa Cập liều mạng cuối cùng mất mạng. Phải biết, nàng lúc ấy nhưng vẫn là đối với Trung Nguyên ôm lấy thật lớn cừu hận.

Một cái cảm tính nữ nhân, vô cùng nhất dễ dàng đi sai bước nhầm.

Cũng là dễ dàng đi cực đoan người.

Xích Luyện Tiên Tử đã là như thế.

Duy nhất cùng Phó Quân Sước bất đồng là, Xích Luyện Tiên Tử không có nàng dễ dàng như vậy chịu ảnh hưởng.

"…"

Mắt trợn tròn, chằm chằm vào Nhạc Duyên nhìn sau nửa ngày, nhưng lại bất đắc dĩ phát hiện mình tầm mắt căn bản nâng không tới cái tác dụng gì, ngược lại là nàng bị cách đó không xa ngồi ở trên mặt bàn ăn cơm người tầm mắt cho nhìn toàn thân không thoải mái.

Quay đầu lại.

Phó Quân Sước trông thấy này tầm mắt chủ nhân là một gã mặc lụa cẩm y nam tử trẻ tuổi, nam tử bên hông buộc lên một thanh trường kiếm, người toàn thân nhộn nhạo một loại tao nhã khí chất. Tại nam tử bên người, thì là ngồi vây quanh lấy hai người khác.

Trong đó nhất danh tuổi chừng bốn mươi nam tử. Cũng đã là đầu đầy tóc bạc, nuôi lấy một bả màu ngân bạch râu đẹp, lại là không có nửa điểm già yếu chi tượng. Ung dung anh vĩ, một phái đại gia khí độ, mà lại thần thái phi thường khiêm tốn khách khí.

Nữ đại khái hai mươi lăm hai mươi sáu, có chút yêu mị, cùng nam thái độ thân mật, mà lại thần sắc thân thể, rất là chọc người, thoạt nhìn có chút không quá chính phái. Nhưng tựa hồ là một đôi.

Mà lúc trước nhìn chằm chằm vào chính mình nam tử trẻ tuổi kia cũng không có bởi vì nữ tử chọc người tư thái mà có chỗ bỏ qua, ngược lại là rất là khiêm cung.

Thoạt nhìn này ngân phát nam tử tựa hồ là trưởng bối.

Lúc này, nam tử trẻ tuổi chính nhìn mình chằm chằm dò xét, mà này ngân phát nam tử cùng này lục y nữ nhân thì là tầm mắt rơi vào đang cúi đầu uống rượu Nhạc Duyên trên người.

Phó Quân Sước quay đầu tầm mắt, cùng nam tử trẻ tuổi tầm mắt đụng vừa vặn.

Ngược lại.

Nam tử trẻ tuổi cũng không có chút nào xấu hổ, ngược lại là giơ lên chén rượu, xa xa ý chào một cái, dùng mỉm cười ứng đối.

“Ừ? !”

Hai mắt nhắm lại, Phó Quân Sước tầm mắt gắt gao trừng đối phương một cái. Đối với đối phương nâng chén nàng hoàn toàn không có để ý. Thân là Phó Thải Lâm đồ đệ, tại Cao Ly hắn Phó Quân Sước coi như là phú quý người ta, coi hắn tầm mắt tự nhiên có thể nhìn ra đối phương mặc xa hoa phi thường, tuy là an phận. Nhưng là chỉ cần là có nhãn lực thú vị người đều có thể nhìn ra đối phương không tầm thường tới.

Nếu như là ở bên ngoài, Phó Quân Sước nhất định phải cùng đối phương rút kiếm biết một chút về cao thấp.

Nhưng là trước mắt…

Quay đầu lại, Phó Quân Sước tầm mắt rơi vào Nhạc Duyên trên người, hắn vẫn còn uống rượu. Ăn món ăn, đối với ngoại nhân quan sát chẳng quan tâm.

Dùng Phó Quân Sước hiện tại bị phế một nửa người đều có thể cảm thụ đi ra, Nhạc Duyên tự nhiên sẽ không không rõ ràng lắm.

Tại Nhạc Duyên tiến khách điếm ăn cơm. Làm đối phương đoàn người tiến vào khách điếm ăn cái gì thời điểm, Nhạc Duyên liền phát hiện đối phương. Mà ở sau

khi ngồi xuống, trong đó nam tử trẻ tuổi kia tầm mắt một mực thỉnh thoảng nhìn ra xa chương Phó Quân Sước bóng lưng, Nhạc Duyên cũng biết.

Hơn nữa đối phương này trên mặt bàn này kiều mỵ lục y nữ tử cũng là dùng đến một loại chọc người tầm mắt dò xét qua chính mình, điểm này Nhạc Duyên đồng dạng biết rõ.

Mặt đối mặt trên mặt bàn tuấn nhã tuổi trẻ công tử nâng chén ý bảo, Phó Quân Sước không có để ý, nhưng là Nhạc Duyên nhưng lại nâng chén đáp lễ, uống một hơi cạn sạch rượu trong chén nước. Lúc này mới để xuống cái ly, tầm mắt rơi ở trước mặt mình Phó Quân Sước trên mặt, nói: “Phó Thải Lâm đệ tử là như vậy không biết lễ phép sao?”

Hơi có vẻ sắc bén ánh mắt trực tiếp như kiếm mũi nhọn bình thường rơi vào Phó Quân Sước trên người, lời này nhường Phó Quân Sước cực kỳ bất mãn.

Chính muốn nói điều gì thời điểm, đối diện này tuấn nhã nam tử trẻ tuổi đã muốn cầm lấy chén rượu tiến lên, đi đến giữ bàn, nâng chén cười nói: “Vị công tử này, cũng không cần oán trách vị cô nương này!”

“Lúc trước là tại hạ ánh mắt quá mức càn rở, có chút đường đột!”

“Thỉnh!”

Nói đến đây, tuấn nhã nam tử trẻ tuổi nâng chén hướng Phó Quân Sước có chút ý bảo, coi như là xin lỗi.

Một thân ôn hòa, cái gì là giáo dưỡng triệt để tại trước mặt bày ra.

Cho dù là Phó Quân Sước không thừa nhận cũng không được vừa rồi cái này dùng ánh mắt dò xét chính mình nam nhân, là một khí chất ôn hòa nam nhân, có làm cho người ta thân cận cảm thụ. Hoàn toàn không có người bình thường cao ngạo, điểm này cùng trước mắt Nhạc Duyên rất là bất đồng.

Thân là nữ nhân trực giác, Phó Quân Sước biết rõ Nhạc Duyên nhưng thật ra là một cái không tốt tiếp xúc người, hoặc là nói đối phương chân chính để ý rất ít người.

Bất kể là trước này lãnh khốc lãnh diễm, vẫn là trước mắt ôn hòa, tại Phó Quân Sước trong mắt đây đã là Nhạc Duyên này đắp lên người áo ngoài, bên trong này cao ngạo nhưng lại đã muốn khắc vào trong xương, càng nhiều còn là trước kia tuyệt đỉnh kiếm khách khí chất.

Mà trước mắt.

Một cái vốn là ôn hòa nam nhân, một cái bề ngoài thoạt nhìn là ôn nhu như ngọc kì thực lãnh khốc nam nhân hai người liền như vậy đụng cùng một chỗ.

Chương 017 : Tống phiệt

Mười bảy chương Tống phiệt

Mỹ nhân như ngọc.

Quân tử hảo cầu.

Tống Sư Đạo từ cùng mình gia thúc Tống Lỗ trải qua Dương Châu, tự nhiên là lại ở chỗ này đặt chân.

Làm bước vào này khách điếm sau, Tống Sư Đạo ánh mắt liền một mực bị này dựa vào cửa sổ nữ tử hấp dẫn. Nhìn một nữ nhân, nhìn một nữ nhân bóng lưng thời điểm, nếu như làm cho người một loại tâm động cảm giác, như vậy ngươi liền sẽ không tự chủ được dâng lên muốn gặp biết đối phương chân chính bộ dáng.

Còn đối phương tại xoay người, cho một tấm tự oán tự hận xinh đẹp khuôn mặt sau, như vậy liền sẽ nhường một đạo sấm sét bổ vào trái tim.

Nhất là đối với này như ngọc bình thường quân tử mà nói, càng phải như vậy.

Đầu tiên mắt trông thấy Phó Quân Sước bóng lưng thời điểm, Tống Sư Đạo trong lòng đạo một câu nữ nhân này hẳn là rất đẹp.

Làm đối phương quay đầu, tầm mắt cùng mình đối mặt sau, Tống Sư Đạo trong nội tâm thán một câu, này quả nhiên là một mỹ nhân, một cái cười, đều làm cho người

một loại kỳ lạ cảm giác.

Trong sát na.

Tống Sư Đạo liền biết mình đã bị trước mắt nữ tử hấp dẫn, hắn động tâm.

Thật giống như Nhạc Duyên tại dưới trời chiều, nhìn thấy này trong truyền thuyết hai tay dính đầy máu tươi Xích Luyện Tiên Tử độc nhất vô nhị.

Mà thẳng đến lúc này, Tống Sư Đạo tầm mắt lúc này mới rơi vào Nhạc Duyên trên người, đối với một cái bộ dáng tuấn tú phảng phất giống như thư sinh tốt công tử, cho dù là Tống Sư Đạo xuất từ Lĩnh Nam Tống phiệt lại không thừa nhận cũng không được trước mắt vị công tử này trên người có một loại kỳ lạ khí chất.

Đối mặt với đối phương, Tống Sư Đạo thế nhưng không có có lòng tin cùng hắn so sánh với.

Vừa rồi chính mình một mực nhìn Phó Quân Sước bóng lưng, Tống Sư Đạo không có chút nào xấu hổ, ngược lại là rất tiêu sái, nhưng là trước mắt tại nâng chén cùng Nhạc Duyên ý bảo thời điểm, hắn nhưng lại không hiểu có một ti xấu hổ tâm tình. Chỉ là thân là Thiên Đao Tống Khuyết con trai, dưỡng khí công phu tự nhiên không giả. Ngược lại có thể sửa sang lại chính mình tâm tư.

“…”

Nhạc Duyên nghiêng đầu, cười ngắm lên trước mắt cái này thoạt nhìn rất là đứng đắn. Kì thực có chút khẩn

trương Tống Sư Đạo, cười nói: “Công tử, ta tựa hồ là tại giáo huấn ta hạ nhân a!” Trong giọng nói mang theo một tia nghi hoặc, tựa hồ rất có chút không rõ.

“Ách!”

Tống Sư Đạo nghe vậy không khỏi sững sờ, lập tức rất là đắng chát cười nói: “Vị công tử này, mới vừa rồi là ta Tống Sư Đạo sai, kính xin công tử đừng nên trách!”

Hạ nhân?

Cô nương này tinh hoa nội liễm, tuyệt đối là một cao thủ.

Hơn nữa nhìn này bội kiếm cũng là tràn ngập dị vực phong vị, chỉ là này thế nào lại là đối phương hạ nhân?

Bất quá làm Tống Sư Đạo tầm mắt rơi vào này đặt tại Phó Quân Sước bên người kiếm trên kệ thời điểm, không hiểu nhưng lại dừng lại. Này chế tạo xa hoa vô cùng trên kệ kiếm. Là hai thanh kiếm, một thanh kim một thanh bạc.

Chẳng lẽ lại…

Này người trẻ tuổi mặc áo trắng cũng là một cao thủ sử dụng kiếm?

Trong nội tâm nghi hoặc đồng thời, Tống Sư Đạo nhưng vẫn là trước hết trước vấn đề tiến hành xin lỗi.

Tống Sư Đạo!

Quả nhiên là người này!

Trong cái thế giới này, nam nhân đối với nữ nhân vừa thấy đã yêu rất ít, trong đó này Tống Sư Đạo chính là đại biểu.

Đối với Phó Quân Sước có ấn tượng tốt nam nhân trừ Song Long bên ngoài, liền chỉ có Tống Sư Đạo cái này xuất từ Tống phiệt công tử gia.

Tống Sư Đạo cấp bậc lễ nghĩa lại là không có được Phó Quân Sước đồng ý, đang nghe Tống Sư Đạo lời nói sau, Phó Quân Sước ngược lại là tức giận trừng Tống Sư Đạo một cái, tựa hồ tại bất mãn người này tự dưng nhúng tay.

“Tống Sư Đạo!”

“Tống phiệt người?”

“Thiên Đao Tống Khuyết là phụ thân ngươi a?”

Vẫn là nghiêng đầu. Nhạc Duyên tầm mắt từ trên xuống dưới đánh giá cái này hoàn toàn có thể dùng lên quân tử như ngọc này một từ ngữ để hình dung con cháu nhà quan Tống Sư Đạo, trong mắt nhưng lại hiện lên mỉm cười, nói: “Tống công tử, lời này là đại biểu Tống gia vẫn là đại biểu chính mình?”

“…”

Đang bị Phó Quân Sước tầm mắt làm cho trong lòng buồn bực Tống Sư Đạo vừa nghe Nhạc Duyên lời này.

Đúng giờ liền biết đạo Nhạc Duyên lý giải sai lầm. Chỉ là lúc này hắn lực chú ý cơ hồ cũng rơi vào Phó Quân Sước trên người, nhưng lại đối với Nhạc Duyên trong mắt chợt lóe lên vui vẻ không có để ý, nhất thời cho rằng Nhạc Duyên là cho là mình dùng môn phiệt thế gia tới dọa đối phương.

“Công tử thứ lỗi!”

“Mới vừa rồi là tại hạ nói sai lời nói!”

Quay đầu lại, Tống Sư Đạo chắp tay thật có lỗi. Đồng thời cho mình thêm một chén rượu người nào sau, uống một hơi cạn sạch nói: “Chén rượu này là ta xin lỗi! Vừa rồi đây chẳng qua là đại biểu chính ta ý tứ, cùng Tống phiệt không quan hệ!”

“Hàaa…!”

Thấy Tống Sư Đạo như vậy cách làm. Nhạc Duyên nhưng lại vui mừng.

Không phải không thừa nhận này Tứ đại môn phiệt ở bên trong, phía sau trong đám người nam tử phương diện duy có trước mắt này Tống Sư Đạo không khiến người chán ghét.

Không có bình thường môn phiệt đệ tử tài trí hơn người, ngược lại là có một thân đặc biệt khí độ.

“Vị công tử này, xin hãy tha lỗi!”

Tiếp nhận câu chuyện là Tống Lỗ, thân là Tống Sư Đạo

tộc thúc, vừa rồi hắn liền một mực quan sát Nhạc Duyên. Đối lập nâng Phó Quân Sước tới, hắn lực chú ý cũng là rơi vào Nhạc Duyên trên người. Ở trong mắt hắn xem ra, có giai nhân cùng kiếm tiếp khách nam tử, tất nhiên cũng không phải là loại người bình thường.

Nếu không đơn giản, như vậy lúc trước lời nói liền là đối phương vui đùa lời nói.

Phải biết rằng trên giang hồ, ai không dám cho Tống phiệt mặt mũi?

Tại Tứ đại môn phiệt ở bên trong, chỉ có Tống phiệt vô luận là huyết mạch vẫn là làm việc phương diện, đều là do được với đỉnh cấp môn phiệt thế gia.

Đối mặt Tống phiệt, cho dù là Từ Hàng Tĩnh Trai cùng Ma Môn, đều là không muốn dẫn đến đối tượng.

Mà trước mắt đối phương lời nói, hiển nhiên là câu vui đùa lời nói, vừa mới một mực quan sát đến Nhạc Duyên Tống Lỗ chứng kiến trong mắt của hắn chợt lóe lên vui vẻ. Rất hiển nhiên, đối phương cũng nhìn ra Tống Sư Đạo đối với nàng kia tâm ý.

Thân là người từng trải Tống Lỗ tự nhiên cũng sẽ không ngoại lệ.

Thật vất vả gặp phải một cái nhường Tống Sư Đạo tâm động nữ tử, đây đối với Tống Lỗ mà nói nhưng thật ra là thích nghe ngóng.

Với tư cách Tống phiệt người, cũng với tư cách Tống

phiệt nhân vật trọng yếu, Tống Lỗ đương nhiên biết được thân là thế gia người nghĩ muốn truy tìm một cái chính mình nữ nhân yêu mến là như thế nào gian nan. Thế gia môn phiệt, trong đó rất nhiều người cuối cùng là vì gia tộc mà tồn, bất kể là làm việc vẫn là hôn nhân cũng liên lụy đến ích lợi phương diện.

Mượn hắn Tống Lỗ mà nói, hắn phu nhân liền không phải hắn chân chính ưa thích người, ngược lại hiện ở bên cạnh hắn tiểu thiếp Liễu Tinh nhưng lại càng được hắn yêu thích.

“Đây là…”

Nhạc Duyên biết rõ này ngân phát râu đẹp nam tử là ai, nhưng là tất yếu nghi hoặc vẫn phải là biểu hiện ra ngoài.

“Đây là ta tộc thúc Tống Lỗ, đây là tộc thúc yêu thiếp Liễu Tinh Liễu cô nương!”

Đối mặt Nhạc Duyên nghi hoặc, Tống Sư Đạo hiển nhiên là biết mình chỗ thất lễ, dù sao cũng là chính mình tìm tới đi, lập tức là Nhạc Duyên cùng Phó Quân Sước hai người giới thiệu đứng lên. Cuối cùng. Đem nhóm người mình giới thiệu một lần sau, Tống Sư Đạo lúc này mới hỏi: “Không biết công tử cùng cô nương hai vị là…”

“Nhạc Duyên!”

“Sơn nhạc Nhạc! Duyên phận Duyên!”

Đối mặt Tống Sư Đạo hỏi thăm, Nhạc Duyên cũng đứng

dậy nghiêm túc trả lời, đồng thời chỉ vào Phó Quân Sước nói ra: “Nàng là Phó Quân Sước, Cao Ly nhân sĩ!”

“…”

Vừa nghe lời này, Tống Sư Đạo mặt không khỏi trắng tái đi, khóe miệng nhưng lại đã muốn bay lên sợi sợi cười khổ.

Này tính là cái gì?

Còn chưa bắt đầu chính là muốn chấm dứt dấu hiệu sao?

Tống Sư Đạo trong nội tâm giờ phút này quanh quẩn chỉ là Nhạc Duyên câu nói kia, nàng là Phó Quân Sước, Cao Ly nhân sĩ.

“Ai!”

Bên cạnh, thân là Tống Sư Đạo tộc thúc. Tống Lỗ thấy thế đi cũng không khỏi không thở dài một hơi. Chính hắn một cháu vận khí thật sự là quá kém, thật vất vả gặp phải một cái làm cho mình động tâm người, nhưng lại còn chưa mở miệng cũng đã biết được đối phương cùng mình không có khả năng.

Loại này không tiếng động đả kích, có thể nghĩ.

Ngược lại là một cái khác thân là người trong cuộc một trong Phó Quân Sước hoàn toàn không có để ý, trước mắt cái này Phó Thải Lâm đại đệ tử trong nội tâm lớn nhất tâm tư chính là đả bại Nhạc Duyên, ở đâu còn

muốn đến cái khác?

“Nhạc Duyên?”

Thân là Tống Lỗ yêu thiếp Liễu Tinh nhưng lại ngọc thủ nhẹ bụm lấy chính mình miệng, một đôi xinh đẹp ánh mắt trừng lớn, tựa hồ là nghe được cái gì làm cho người ta kinh ngạc sự tình, chỉ vào Nhạc Duyên kinh ngạc nói: “Nhạc công tử nhưng mà này Dương Châu thịnh truyền một kiếm kia đả bại Thạch Long cao thủ sử dụng kiếm?”

Nghe nâng Liễu Tinh như vậy nhắc tới. Tống Sư Đạo cùng Tống Lỗ lúc này mới chú ý tới Nhạc Duyên một thân phận khác.

Một cái cao thủ sử dụng kiếm!

Lúc này, Tống Sư Đạo mới kịp phản ứng, nói như vậy một ít kim một bạc hai thanh kiếm chính là vị này thoạt nhìn tựa hồ là không hề vũ lực Nhạc Duyên bội kiếm.

Hào quang nội liễm!

Hoảng xem xét đi, đối phương hãy cùng không có có võ công bình thường bình thường thư sinh bình thường. Nhất là uống rượu lúc cái loại này mắt say lờ đờ sương mù tuyệt đối không là giả trang.

Đối với tập võ, coi như là cao thủ sử dụng kiếm Tống Sư Đạo, hắn đương nhiên biết rõ loại này hàm nghĩa đại biểu cho cái gì.

“Này, chính là ta!”

Nguyên bản lười biếng tư thái lập tức biến mất không thấy gì nữa. Ngược lại thay thế là một loại lạnh lùng phong mang, ngay tiếp theo trên mặt nguyên bản nụ cười tại Liễu Tinh lời này hạ cũng biến mất không thấy gì nữa. Nhất thời, tại mấy người trong ánh mắt. Nhạc Duyên trên người một loại bức nhân áp lực truyền đến.

Khiến cho ba người sắc mặt lập tức biến đổi, không tự chủ được đề phòng.

“Cao thủ!”

“Còn xưng không được!”

“Chỉ có chiến thắng Phó Thải Lâm sau, ta mới có thể không hề áy náy tự nói cao thủ sử dụng kiếm!”

Tầm mắt đảo qua ba người, cuối cùng rơi vào Phó Quân Sước trên người, Nhạc Duyên nói như thế. Cho dù là Nhạc Duyên hiện tại đã bắt đầu dung hợp, giải quyết tự thân tình huống, nhưng là lần này quan tưởng người cuối cùng là thiên hạ tuyệt đỉnh người, bình sinh khó một bại, dù là tại cuối cùng cũng là bại dưới kiếm của mình, cũng không phải thua ở người.

Phó Thải Lâm!

Người kia là ai, Tống Sư Đạo, Tống Lỗ cùng Liễu Tinh ba người vẻ sợ hãi cả kinh.

Trong thiên hạ Tam Đại Tông Sư, Trung Nguyên chiếm một người, Mạc Bắc một người, mà Cao Ly này nho nhỏ

quốc gia cũng chiếm hữu một người. Đương nhiên, trong lòng bọn họ, Tống Khuyết đồng dạng không thể so với Tam Đại Tông Sư sai.

Chỉ là đối phương cái này giọng điệu quả thực làm cho người ta kinh ngạc.

Như vậy cũng tốt so với một cái mới ra đời tiểu tử, kêu la muốn đánh bại đệ nhất thiên hạ người, trở thành này đệ nhất cao thủ bình thường. Tam Đại Tông Sư mạnh bao nhiêu, bọn họ không biết, nhưng là Tống Khuyết có nhiều khủng bố, bọn họ có thể cảm thụ.

Tự nhiên mà vậy có thể biết rõ này Dịch Kiếm đại sư phụ Thải Lâm có nhiều khủng bố.

Thật giống như người trẻ tuổi này nguyên bản nên là dựng ở tuyệt đỉnh người, nhìn quanh tứ phương, tìm một đối thủ mà thôi.

Loại này đột nhiên tới quỷ dị cảm giác, khiến cho ba người rất là ngạc nhiên cùng kinh sợ.

Bọn họ không thể xác định cái gì, nhưng là có một chút có thể nhất định là người trước mắt kiếm thuật tất nhiên khủng bố phi thường. Không nói cái khác, mượn Tống Sư Đạo mà nói, hắn có thể đủ tinh tường cảm nhận được bên hông mình bội kiếm bắt đầu không hiểu chấn động lên, không tự chủ được bị cái gì kích thích bình thường.

Hí!

Tống Sư Đạo không khỏi hít sâu một hơi, chỉ là như vậy, hắn liền có thể xác định mình không phải là này Nhạc Duyên đối thủ.

Mà Tống Lỗ thì là nhíu mày, hiển nhiên là muốn đến cái gì khác, sắc mặt hơi lộ vẻ ngưng trọng.

Về phần Liễu Tinh cũng đã là mắt to trừng trừng, trợn mắt há hốc mồm, khẽ nhếch lấy cái miệng nhỏ nhắn, có thể cho người đơn giản trông thấy trong miệng đầu lưỡi.

Trước kia Nhạc Duyên không biết, nhưng là tại quan tưởng Bạch Vân Thành chủ sau, biết được này đệ nhất thiên hạ tư vị sau, hắn nhưng lại biết rõ điều này thực là một loại làm cho người ta tán thưởng nhận thức, làm cho người ta nghiện hương vị.

Sẽ làm lên cao tuyệt đỉnh, vừa xem mọi núi nhỏ!

Đưa mắt chung quanh, cùng mây trắng bình thường ngạo nhiên mờ ảo, làm cho người ta chỉ có thể nhìn lên.

Này, chính là tuyệt đỉnh.

Chương 018 : Công tử nhẹ nhàng (thượng)

Mười tám chương công tử nhẹ nhàng (thượng)

“…”

Tầm mắt kinh ngạc nhìn qua Nhạc Duyên, Phó Quân Sước hai người rời đi bóng lưng, Tống Sư Đạo thì thào không nói gì.

Vừa mới đối phương đứng dậy rời đi thời điểm, Phó Quân Sước này gánh vác kiếm khung bộ dáng, càng làm cho Tống Sư Đạo vô cùng ngạc nhiên. Phải biết rằng này Phó Quân Sước nhưng mà Phó Thải Lâm đại đệ tử a, mà trước mắt nhưng lại cam tâm tình nguyện là này Nhạc Duyên đeo kiếm, làm như vậy quả thực nhường Tống Sư Đạo không cách nào lý giải.

Tống Sư Đạo nghĩ mãi mà không rõ đây là vì cái gì.

Chẳng lẽ là bởi vì đối phương kiếm sao?

Tống Lỗ đồng dạng là híp hai mắt, cùng Tống Sư Đạo không hiểu Phó Quân Sước tâm tư bất đồng là, Tống Lỗ không có bị cá nhân quan cảm chỗ ảnh hưởng. Trong lòng hắn, ngược lại là đối với này đã muốn rời đi Nhạc Duyên rất là tán thưởng.

Đã là cao thủ sử dụng kiếm, lại có thể thuyết phục này Phó Thải Lâm đại đồ đệ, như vậy người tuổi trẻ có thể

nói được.

Liễu Tinh lúc này một thân này chọc người tư thái đã muốn thu liễm, tầm mắt lấp lánh.

“Cái này Nhạc công tử rất có ý tứ!”

Tầm mắt theo này đeo kiếm Phó Quân Sước trên lưng thu hồi, Liễu Tinh vươn ngọc thủ nhẹ nhàng bó khép lại hạ bên tai mái tóc, rồi mới hướng lấy bên người Tống Lỗ như vậy thở dài: “Thiên hạ này, sử dụng kiếm cao thủ trẻ tuổi nhưng mà lại một người a!”

“Chỉ là không biết này Nhạc công tử mạnh bao nhiêu, bất quá nghĩ đến có thể thuyết phục này Phó Quân Sước, thân thủ tất nhiên khủng bố phi thường!”

Liễu Tinh thân là Tống Lỗ yêu thiếp, tự nhiên cũng cũng coi là kiến thức rộng rãi, hơn nữa nàng bản thân võ công cũng không kém, nhưng là vừa vặn tại cảm nhận được đối phương trên người cái loại này thâm trầm như băng, mờ ảo như vân cảm giác áp bách, quả thật làm cho Liễu Tinh cho là mình nhìn thấy gia chủ —— Thiên Đao Tống Khuyết.

Cho nên, kết hợp nâng chính mình vừa mới cảm thụ, Liễu Tinh nói ra khủng bố cái từ này hợp thành.

“Đúng vậy a!”

Đối với mình yêu thiếp Liễu Tinh lời nói, Tống Lỗ tỏ vẻ đồng ý, vừa mới một sát na kia áp bách, khiến cho Tống Lỗ cơ hồ là có lập tức ra tay ý nghĩ, nếu không sẽ không

ly khai cảm thụ. Loại này chỉ bằng vào khí thế đã muốn có thể ảnh hưởng đến người khác thực lực, đã muốn không thể khinh thường.

“Thiên hạ này. Sử dụng kiếm cao thủ trẻ tuổi lại một người!”

Thở dài một hơi, Tống Lỗ nhưng lại chợt dâng lên một cái ý niệm trong đầu, đó chính là này Nhạc Duyên không biết cùng này Ảnh Tử thích khách ai mạnh ai yếu?

Lắc đầu, Tống Lỗ đem trong nội tâm cái này không hiểu tâm tư đè xuống sau, lúc này mới đem ánh mắt rơi tại chính mình cháu Tống Sư Đạo trên người, nhưng thấy đối phương giờ phút này còn là một loại giật mình xuất thần trạng thái. Hiển nhiên, đối với Phó Quân Sước trở thành Nhạc Duyên đeo kiếm người sự thật này hắn có chút không cách nào tiếp nhận.

Thân là Phó Thải Lâm đệ tử, có thể nào thành vì người khác đeo kiếm người?

Này không chỉ là liên lụy đến sư môn tôn nghiêm lên sự tình.

Dù là Tống Sư Đạo xuất thân môn phiệt thế gia, từ nhỏ kiến thức rộng rãi, trong khoảng thời gian này tới càng là phụ trách muối vận tiếp xúc vô số người cùng sự vật. Nhưng là trước mắt loại này cục diện hắn vẫn là lần đầu nhìn thấy.

Chính mình ái mộ nữ nhân, trước mắt dĩ nhiên là thân phận như vậy… Điều này làm cho Tống Sư Đạo làm sao

có thể lý giải?

Tất nhiên là này Nhạc Duyên dùng mạnh!

Trong lòng đã muốn đối với chuyện này làm định tính Tống Sư Đạo thò tay xoa bóp chính mình vậy có chút ít mỏi nhừ mi tâm, lúc này mới lấy lại tinh thần, xoay người. Liền thấy mình tộc thúc cùng hắn yêu thiếp đang dùng một loại kỳ lạ ánh mắt nhìn mình chằm chằm.

“Tộc thúc…”

Ánh mắt kia, Tống Sư Đạo tự nhiên là nhìn ra được, há mồm đang muốn giải thích cái gì lại bị Tống Lỗ phất tay cắt đứt, nói: “Sư đạo, tiểu tử ngươi là ta nhìn lớn lên, nghĩ cái gì ta tự nhiên tinh tường.”

Vỗ vỗ Tống Sư Đạo bả vai. Tống Lỗ đương nhiên biết rõ Tống Sư Đạo trước mắt tâm tư.

Loại này mới bay lên tình cảm lưu luyến, liền bị một đao chặt đứt tình huống, cho dù là Tống Lỗ nhưng cũng là hiếm thấy. Nhưng mà, ai bảo Tống Sư Đạo chính là Thiên Đao Tống Khuyết nhi tử!

Chỉ là này một thân phận. Liền đại biểu cho Tống Sư Đạo không thể muốn làm gì thì làm.

Nếu như không thể siêu việt, như vậy cả đời này liền chỉ có thể ở Tống Khuyết bóng mờ hạ còn sống.

Nhưng mà gia chủ Thiên Đao Tống Khuyết chính là kỳ tài ngút trời người, luận siêu việt nói dễ vậy sao?

Nói một cách khác, toàn bộ Tống thị môn phiệt đều là sống ở Tống Khuyết cánh chim phía dưới. Mà trong gia tộc tất cả người tập võ cũng chỉ có thể ở hắn bóng mờ hạ còn sống.

Thân là Tống Sư Đạo tộc thúc, Tống Lỗ cũng không muốn chính hắn một cháu lâm vào tự dưng tranh phong ở bên trong, hơn nữa dùng hắn người từng trải tầm mắt. Tự nhiên nhìn đến ra này Nhạc Duyên đối với Phó Quân Sước cảm tình cũng không phải tình yêu nam nữ, mà là cái khác.

“Ai!”

Thở dài một tiếng, Tống Sư Đạo nhưng cũng biết chính mình tình cảnh. Liền tạm thời không có suy nghĩ vấn đề này, chỉ là trong lòng hắn đối phương bộ dáng nhưng lại đã muốn không hiểu khắc dưới đáy lòng.

Đoàn người ăn cơm trưa sau, bọn họ này liền rời đi Dương Châu, lên thuyền, hướng Đan Dương quận mà đi.

Trên đường.

Phó Quân Sước không có lên tiếng.

Chỉ là sau lưng kiếm khung, yên tĩnh đi ở Nhạc Duyên mặt sau.

Trong lòng hắn, thì là một mực hồi tưởng đến lúc trước Nhạc Duyên câu nói kia —— chỉ có chiến thắng Phó

Thải Lâm sau, ta mới có thể không hề áy náy tự nói cao thủ sử dụng kiếm!

Vốn là tại Phó Quân Sước trong nội tâm, thì có qua suy đoán, Nhạc Duyên sẽ trong tương lai thời điểm khiêu chiến chính mình sư tôn, nhưng là trong lời nói của đối phương mặc dù là nói rõ, nhưng không có làm cho người ta cảm thấy đây là khẳng định, đây không phải là muốn tiến hành chiến đấu không thể.

Nhưng là vào hôm nay, tại người Trung Nguyên trong này nổi tiếng Tống phiệt môn nhân trước mặt, những lời này nói ra cũng đã quyết định Nhạc Duyên cùng Phó Thải Lâm tranh phong là phải tiến hành.

"…"

Nhạc Duyên vẫn là đạp trên không nhanh không chậm bước chân, từng bước một hướng phía trước đi tới, mà Phó Quân Sước thấy sau nửa ngày, lập tức đạp trên bước nhỏ đuổi theo, nhíu mày mở miệng hỏi: "Ngươi nhất định phải cùng sư phụ ta so kiếm sao?"

"Phó cô nương, ngươi đây là đang biết rõ còn cố hỏi sao?"

Dừng bước lại, xoay người, Nhạc Duyên rất là mê hoặc nhìn xem Phó Quân Sước, tựa hồ là không rõ nàng vì cái gì đột nhiên đề xuất một cái biết rất rõ ràng đáp án vấn đề.

Không chờ Phó Quân Sước mở miệng nói chuyện, Nhạc Duyên lúc này mới tiếp tục nói: "Ta cùng với Phó Thải

Lâm một trận chiến, điều này sẽ là không thể tránh né! Không phải ngươi, hoặc là sư phụ của ngươi, hay hoặc giả là Cao Ly có thể ngăn trở liền có thể đủ ngăn trở!”

“Này luận kiếm cuộc chiến, đem thế tại phải làm!”

Nói đến đây, Nhạc Duyên tiếp tục hướng phía trước đi đến, vừa đi vừa nói chuyện: “Cho nên, Phó Quân Sước, ngươi liền tạm thời hảo hảo ở bên cạnh ta làm Kiếm Nô a, kiến thức ta kiếm pháp, kiến thức ta sáng lạn, đến lúc đó tốt cho sư phụ của ngươi đề tỉnh một câu, chớ để liền như vậy tùy ý chết ở ta dưới thân kiếm!”

Hí!

Phó Quân Sước nghe vậy không khỏi hít sâu một hơi, lập tức rồi lại là vô cùng phẫn nộ.

Đây là ý gì?

Hoàn toàn xem thường người sao?

“Này!”

“Nhạc Duyên!”

“Ngươi đây là cái gì ánh mắt?”

Xông lên trước, đi theo Nhạc Duyên bên người, Phó Quân Sước hung dữ trừng mắt đối phương.

“…”

Cước bộ có chút dừng lại. Nhạc Duyên có chút nghiêng đầu, khóe mắt dư quang rơi vào Phó Quân Sước này trương trên mặt đẹp, tầm mắt cuối cùng định dạng tại khóe miệng nàng viên này nốt ruồi trên mặt, mỉm cười nói: “Cho nên a… Ngươi là tốt rồi tốt đi theo, không cần rơi xuống, không cần nháy mắt! Miễn cho đến lúc đó hối hận không kịp!”

Sau khi nói xong, trong tay quạt xếp giương lên, người cũng đã lại lần nữa hóa thành lúc trước nhẹ nhàng tốt công tử.

Nếu như nguyên bản suy đoán lúc được đến chứng thực lời nói…

Không!

Xác thực nói cái này suy đoán trên cơ bản đã được đến chứng thực!

Như vậy thế giới này những thứ này chính tà những cao thủ đều là tốt nhất đối tượng!

Trong nội tâm, Nhạc Duyên không ngừng hồi tưởng cũng là mình thi triển Thiên ngoại phi tiên tràng cảnh, có lẽ mình đã có có thể giải quyết việc của mình tình biện pháp tốt nhất.

Dù là cùng người trong thiên hạ là địch!

Ta cũng vậy làm chưa từng có từ trước đến nay!

Buổi tối làm lại lần nữa tìm hiểu sửa sang lại chính mình

sở học. Đem bộ kia công pháp tiến hành cuối cùng sửa sang lại.

Trong lòng có quyết định Nhạc Duyên, chưa phát giác ra gian bước chân xác thực đạp càng phát kiên định.

…

Ba ngày sau.

Dương Châu vùng ngoại ô.

Lúc này đây Nhạc Duyên không có mang Phó Quân Sước đi, mà là một người đơn độc nện bước bước chân ra thành Dương Châu.

Đương nhiên.

Tại nhìn thấy Nhạc Duyên như vậy ngoài dự tính cách làm sau, Phó Quân Sước tự nhiên là lặng lẽ theo sau, nghĩ muốn biết rõ ràng Nhạc Duyên đến tột cùng nghĩ phải làm những gì.

Đối với này xa xa xâu sau lưng tự mình theo dõi Phó Quân Sước, Nhạc Duyên tự nhiên là cảm giác được đối phương tồn tại, nhưng mà Nhạc Duyên cũng không có để ý.

Cửa thành.

“Là Nhạc công tử sao?”

Trong đó nhất danh cầm đầu huyền y kỵ binh tại nhìn

thấy theo cửa thành chậm rãi đi ra, một thân thư sinh giả dạng Nhạc Duyên.

Tiến lên, kỵ binh vô cùng cung kính hỏi.

“Không sai. Chính là ta!”

Đón đối phương tầm mắt, Nhạc Duyên gật gật đầu, đạo ra thân phận của mình.

“Công tử, thỉnh!”

“Tổng quản. Tại vùng ngoại ô đã đợi công tử lâu ngày!”

Nói đến đây, huyền y kỵ binh đã muốn dắt tới một con ngựa. Nhạc Duyên tiếp nhận dây cương, lập tức phiên thân lên ngựa, đi theo huyền y kỵ binh mà đi.

Làm kỵ binh đạp trên bùn đất biến mất tại con đường cuối cùng sau. Ở cửa thành chỗ sau lưng kiếm khung Phó Quân Sước này mới lộ ra thân hình. Tầm mắt nghi hoặc nhìn qua rời đi kỵ binh, nàng tự nhiên biết rõ đối phương chính là Vũ Văn Hóa Cập thủ hạ.

Nhưng mà trước mắt loại tình huống này nhưng lại nhường Phó Quân Sước mê hoặc.

Hồi tưởng lại vài ngày trước Nhạc Duyên cùng những thứ kia huyền y kỵ binh nói chuyện với nhau, hiển nhiên Nhạc Duyên đã cùng Vũ Văn Hóa Cập đạt thành cái gì liên lạc.

“…”

Mày liễu nhíu lại. Suy tư sau nửa ngày, Phó Quân Sước nhưng lại nhịn không được trong nội tâm hiếu kỳ, vẫn là theo sau.

Vùng ngoại ô.

Rừng trúc.

Một chỗ nhỏ đình nghỉ mát.

Trong đó Vũ Văn Hóa Cập một cá nhân yên tĩnh ngồi ở bên trong, nhắm mắt lại dưỡng thần, ở trước mặt hắn thì là ngâm vào trà thang, bốc lên sợi sợi màu trắng hương khí.

Sau lưng hắn, với tư cách mưu sĩ Trương Sĩ Hòa nghiêm nghị mà đứng.

Thật lâu.

Trương Sĩ Hòa lỗ tai động động, đột nhiên nói: “Tổng quản, tới!”

“Sĩ Hòa, ngươi đi xuống đi!”

Phất phất tay, Vũ Văn Hóa Cập nhường Trương Sĩ Hòa rời đi đình nghỉ mát sau, nhắm chặt hai mắt này mới chậm rãi mở ra tới, lớn lên âm thanh nói: “Nhạc công tử, quả thật là nghe danh không bằng gặp mặt, quả thật là công tử nhẹ nhàng!”

“Hàaa…!”

Một tiếng cười khẽ, xoay người xuống ngựa.

Nhạc Duyên tùy ý đem dây cương ném cho bên cạnh kỵ binh, người lúc này mới hướng đình nghỉ mát đi đến, nói: “Ta vẫn cho là tổng quản bận rộn công vụ, lại là không ngờ rằng tổng quản sẽ có như thế lịch sự tâm tính!”

“Ha ha!”

Vũ Văn Hóa Cập cười.

Trong tiếng cười, Nhạc Duyên trực tiếp đi vào đình nghỉ mát.

Tại Vũ Văn Hóa Cập nhìn soi mói, hất lên vạt áo, tùy ý ngồi ở hắn đối diện.

Ngồi xuống.

Bầu không khí, tại hai người đang đối mặt, im lặng ngưng trọng xuống tới.

Chương 019 : Công tử nhẹ nhàng (trung)

Mười chín chương công tử nhẹ nhàng (trung)

Gió qua.

Lá động.

Vuốt phẳng nhiều tiếng.

Làm Nhạc Duyên cùng Vũ Văn Hóa Cập tại trong lương đình sau khi ngồi xuống, bốn phía người cũng đã thối lui đi.

Vũ Văn Hóa Cập mặc dù là tổng quản, hơn nữa càng hiện tại Vũ Văn môn phiệt người chủ sự, nhưng là dưới loại tình huống này hắn phong độ vẫn có. Dù sao, Vũ Văn môn phiệt cũng là Tứ đại môn phiệt một trong, tương ứng lễ tiết các loại đều là có sẵn.

Chỉ là càng nhiều thời điểm, Vũ Văn Hóa Cập không cần như vậy làm mà thôi.

Hắn chỉ cần động động miệng, liền đã đầy đủ, thật sự không được lời nói nhiều nhất động thủ mà thôi.

Nhưng là bây giờ…

Vũ Văn Hóa Cập cũng hơi có chút bồn chồn chính mình sẽ như thế làm phép.

Trong lương đình.

Hai người đối mắt nhìn nhau lấy.

Tại Vũ Văn Hóa Cập trong mắt, Nhạc Duyên quả thực cũng coi là một cái công tử văn nhã, mặt mày thanh tú, vô cùng tuấn nhã, nhưng càng làm cho người giật mình lại là đối phương đầu lông mày trong có lấy một loại không hiểu mị hoặc cảm giác. Chỉ là điểm này nếu không nhìn kỹ lời nói, ngoại nhân căn bản nhìn chưa ra.

Chỉ một cái, Vũ Văn Hóa Cập nhưng lại có thể phát giác trước mắt người này bạch y công tử tất nhiên là một cái đa tình người.

Mà ở Vũ Văn Hóa Cập quan sát chính mình thời điểm, Nhạc Duyên đồng dạng đang đánh giá lấy Vũ Văn Hóa Cập, đánh giá cái này tại nguyên trong chuyện xưa làm cho người ta ấn tượng cũng không tốt nhân vật, duy nhất làm cho người ta cảm thán chỉ có đối phương tuẫn tử thời điểm.

Nhìn người muốn xem mắt.

Vũ Văn Hóa Cập đôi mắt hơi có vẻ hẹp dài, hiển nhiên như vậy người không phải tâm tư âm tàn, chính là giảo hoạt vô cùng.

Bất quá thử nghĩ có thể trở thành Vũ Văn gia tộc người chủ sự, Vũ Văn Hóa Cập thủ đoạn thủ đoạn tự nhiên là không cần phải nói, đích thị là không đơn giản. Bởi vì là sống địa vị cao, Vũ Văn Hóa Cập trên người càng nhiều

ngược lại cho thấy tới ngược lại là quyền thế phong thái, mà không phải võ giả khí chất.

“Thỉnh!”

Tầm mắt thu hồi, Vũ Văn Hóa Cập đem trước mặt mình còn nóng hổi trà thang đổ lên Nhạc Duyên trước mặt, nói: “Đây là ta Vũ Văn gia đãi khách vật, đây chính là đương kim Thánh Thượng bình thường mới có thể nhấm nháp đến!”

“A?”

Phối hợp với đối phương kinh ngạc một tiếng, Nhạc Duyên nâng chung trà lên chén. Đặt tại bên miệng nhẹ nhàng nếm một ngụm, mùi vị kia… Phẩm qua trà người, thói quen lá trà uống pháp Nhạc Duyên tự nhiên là có chút ít không quá hợp khẩu vị, nhưng là Nhạc Duyên vẫn là đem nuốt vào.

Về phần độc cái gì…

Dùng Vũ Văn Hóa Cập vị trí, cùng hắn thân là võ giả thân phận, tự nhiên là sẽ không tại phía trên này rơi thủ cước. Chỉ là đối phương một câu kia lời nói đã bắt đầu tiến công, quả nhiên là sống địa vị cao người cách làm, từng bước một muốn cho Nhạc Duyên tạo áp lực.

Hơn nữa theo hắn trong lời nói, Nhạc Duyên cũng có thể biết Vũ Văn Hóa Cập kỳ thật cũng không có đem Dương Quảng chân chính để ở trong lòng, trước kia là không thể không thả. Nhưng là hiện tại này đã muốn bấp bênh thời khắc, Vũ Văn Hóa Cập đã tại vì chính mình chuẩn

bị.

“Vũ Văn gia tốt thưởng thức!”

Đón Vũ Văn Hóa Cập tầm mắt, Nhạc Duyên cười tán thưởng một câu, lúc này mới đặt xuống bát trà, nói: “Tổng quản, như vậy chuẩn bị ngược lại hảo tâm suy nghĩ!”

“Không!”

“Nhạc công tử mới là hảo tâm suy nghĩ!”

Võ công cao cường người, bình thường là không dễ dàng bị ngoại giới ảnh hưởng. Vũ Văn Hóa Cập như thế, hắn cũng biết trước mắt này Nhạc Duyên cũng là như thế. Lúc trước như vậy cách làm, bất quá là dùng thế gia môn phiệt thái độ mà thôi. Làm Nhạc Duyên câu nói kia nói ra sau. Vũ Văn Hóa Cập liền biết mình lúc trước cách làm căn bản không có bất cứ tác dụng gì.

Trước mắt vị này bạch y công tử, không phải kiếm pháp cao không hợp thói thường, như vậy tựu là bối cảnh thật lớn, làm không tốt hai người đều có.

“Nhạc công tử không chỉ có không có đem ta Vũ Văn Hóa Cập để vào mắt. Liền đương kim Thánh Thượng cũng không có để vào mắt a!”

Trên tay khuấy động lấy bát trà, Vũ Văn Hóa Cập tầm mắt rơi vào này trên bàn đá, dùng đến một loại rất là bất đắc dĩ khẩu khí thở dài nói: “Công tử như vậy cách làm nhưng mà nhường Thánh Thượng vô cùng thất vọng!”

“Ha ha!”

Nhạc Duyên nghe vậy cười.

Tầm mắt dịu dàng chằm chằm vào Vũ Văn Hóa Cập, vẫn không nhúc nhích.

Sau nửa ngày.

Nhạc Duyên lúc này mới duỗi hạ lưng mỏi. Theo liên tiếp khớp xương động tĩnh sau, Nhạc Duyên lúc này mới tìm cá so sánh thư thích tư thế, một lần nữa động ngồi xuống tư sau. Rồi mới lên tiếng: “Muốn ta dâng lên Trường Sinh Quyết tự nhiên có thể, bất quá ta cần có thể làm cho ta thoả mãn đồ vật này nọ!”

Nói đến đây, cũng đã là nói ra giao dịch.

“Ngươi muốn cái gì?”

“Quan chức?”

“Tài phú?”

“Vẫn là mỹ nhân?”

Có chút nghiêng người, Vũ Văn Hóa Cập tầm mắt lấp lánh chằm chằm vào Nhạc Duyên, làm Nhạc Duyên nói thẳng đây là một lần giao dịch thời điểm, Vũ Văn Hóa Cập liền không có nói tiếp những thứ kia không dùng lời nói. Mà là, trực tiếp hỏi ra đối phương đến cùng cần gì.

“Quan chức? Ta cũng không cần!”

“Tài phú? Với ta mà nói, có thể khoanh tay mà được, cũng không cần!”

“Mỹ nhân? Giai nhân như ngọc, quay đầu khuynh quốc, mà ta cần tổng quản không cách nào cho, cho nên ta cũng không cần!”

Vũ Văn Hóa Cập một cái một cái đề xuất, mà Nhạc Duyên thì là mỉm cười một cái một cái phủ nhận cự tuyệt. Theo Nhạc Duyên lời nói nói ra, Vũ Văn Hóa Cập lông mày nhưng lại chậm rãi nhăn lại tới. Đối với giao dịch mà nói, sợ nhất liền là đối phương không cần bình thường đồ vật này nọ.

“Công tử kia cần gì?”

Ngẫm lại, những thứ này bình thường đồ vật này nọ đối phương không thích, chẳng lẽ lại đối phương còn là ưa thích thần binh lợi khí hay hoặc giả là võ công bí kíp? Bất quá những thứ này tâm tư Vũ Văn Hóa Cập không có biểu hiện ra ngoài, mà là trực tiếp hỏi xảy ra vấn đề.

“Ta muốn cái gì thật không đơn giản!”

Đón Vũ Văn Hóa Cập tầm mắt, Nhạc Duyên trên mặt nụ cười đã muốn thu lại, ngược lại thay thế là một loại khó được nghiêm túc: “Chỉ sợ vũ Văn tổng quản còn không cách nào cho, cần đương kim Thánh Thượng mới có thể cho!”

“Vật gì đó ta Vũ Văn gia không cách nào cho?”

Hẹp dài hai mắt có chút nhíu lại, cơ hồ thành một đường, này trong khe hở đã muốn lóe ra lạnh như băng hào quang, Vũ Văn Hóa Cập khóe miệng mang cười hỏi.

“Cũng không có gì!”

Đối với Vũ Văn Hóa Cập này chói mắt tầm mắt Nhạc Duyên cũng không có để ý, ngược lại là tiện tay sờ chút một chút trước mặt mình bát trà, nói: “Tựu là một nơi, một ngọn núi mà thôi!”

Địa phương?

Vũ Văn Hóa Cập sững sờ!

Đây là muốn cắt cứ sao? Bất quá hắn lập tức kịp phản ứng, hẳn không phải là như thế.

Tại trước mắt loại này cục diện, tuy nhiên đã đến bấp bênh tình trạng, nhưng là vô luận là chính đạo còn là ma môn rồi lại không dám như vậy quang minh chính đại chiếm diện tích.

Như vậy, chỉ có thể là tình huống khác.

“Một ngọn núi?”

Nỉ non lấy tái diễn Nhạc Duyên lời nói, Vũ Văn Hóa Cập híp mắt hỏi: “Cái đó tòa sơn?”

“Hoa Sơn!”

Nhìn không chuyển mắt, chằm chằm vào Vũ Văn Hóa Cập, Nhạc Duyên gằn từng chữ ra mình muốn địa phương.

Hoa Sơn!

Vũ Văn Hóa Cập nghe vậy không khỏi sững sờ, đối phương cần một ngọn núi làm gì đó?

Này Hoa Sơn Vũ Văn Hóa Cập cũng tinh tường.

Này Hoa Sơn tuy nhiên không bằng Thái Sơn, Tung Sơn nổi tiếng, nhưng là nhưng cũng có chút liên lụy. Phải biết rằng lúc trước Thiên Sư đạo người liền từ cuối thời nhà Hán bắt đầu ở nơi này hoạt động. Cùng những thứ kia Phật gia hòa thượng bất đồng. Đạo gia rất ưa thích ngọn núi cao và hiểm trở cái gì.

Tự nhiên, này Hoa Sơn sẽ không rơi xuống Đạo gia tung tích.

Nhạc Duyên nghĩ muốn tại Hoa Sơn lên chỗ dựa, như vậy liền sẽ cùng với khác người sinh ra gút mắc. Mà biện pháp tốt nhất, đó chính là nhường này Hoa Sơn trên danh nghĩa biến thành chỗ ở mình.

Mà trước mắt, trong tay Trường Sinh Quyết chính là lúc này đây giao dịch vật.

Trong chớp mắt.

Vũ Văn Hóa Cập trong đầu đã bắt đầu phân tích này trước mắt tình huống, thật lâu, hắn thanh âm lúc này

mới tại trong lương đình vang lên, “Công tử tin đạo?”

“Tự nhiên!”

“Đạo pháp tự nhiên!”

Nhạc Duyên cười trở về một câu như vậy, sau đó an tĩnh lại.

Nghe những lời này, Vũ Văn Hóa Cập cũng cười. Lại là không có lên tiếng, mà là chậm rãi nhắm mắt lại, dưới đáy lòng bắt đầu suy tư ích lợi tới.

Này Hoa Sơn tự nhiên không tại chính mình quản hạt phía dưới, hắn Vũ Văn Hóa Cập bất quá là tổng quản mà thôi, cũng không phải châu quận chủ quan, nhưng là hắn có thể đủ cùng Dương Quảng nói lên lời nói, nếu như dùng Trường Sinh Quyết mà nói động Dương Quảng, đem Hoa Sơn giao phó cá nhân danh nghĩa, tự nhiên là khả năng.

Một cái tin Đạo Công Tử. Một cái trầm mê ở Đạo gia Trường Sinh thuật hoàng đế…

Hơn nữa Hoa Sơn càng gần sát lý phiệt phạm vi thế lực…

Ngô!

Nói như vậy, đây là đối với Vũ Văn gia vẫn có chỗ tốt.

Chỉ là đơn giản như vậy đáp ứng đối phương yêu cầu, cũng không phải Vũ Văn Hóa Cập tâm tư. Mở mắt ra,

ngẩng đầu. Vũ Văn Hóa Cập tầm mắt rơi vào Nhạc Duyên trên mặt, nói: “Trường Sinh Quyết đâu này?”

“Như vậy sốt ruột?”

Ha ha cười, Nhạc Duyên quét Vũ Văn Hóa Cập một cái, lại là không có cự tuyệt đối phương. Mà là theo ngực mình đem này Trường Sinh Quyết trực tiếp móc ra, vứt cho đối phương, nói: “Với tư cách thành ý. Này Trường Sinh Quyết ta có thể trước cho tổng quản!”

“Mà ta tĩnh đẳng , yên lặng chờ tổng quản trả lời thuyết phục!”

Thật giống như mất một kiện khó giải quyết vật, Nhạc Duyên này liền dựa vào Trụ Tử (cây cột), an tĩnh lại.

“…”

Ngẩng đầu, Vũ Văn Hóa Cập dùng một loại ngoài ý muốn ánh mắt dò xét Nhạc Duyên một cái, tựa hồ không tin mình thế nhưng sẽ như vậy dễ dàng lấy đến này Trường Sinh Quyết. Cầm trên tay, cảm thụ một chút, đồng thời dùng nội kình thăm dò hạ vật trong tay, xác thực kiên cố vô cùng, hơn nữa chính mình Huyền Băng kình đối với thứ này không có chút nào ảnh hưởng.

Hiển nhiên, vật trong tay hẳn là thật Trường Sinh Quyết.

Chẳng qua là khi hắn lấy đến này Dương Quảng một mực truy cầu Đạo gia trân bảo Trường Sinh Quyết sau, nhưng cũng là nhịn không được đem mở ra tới, nghĩ muốn vừa thấy này Trường Sinh Quyết rốt cuộc là gì bộ

dáng.

“Tổng quản!”

“Chớ trách ta không có nhắc nhở ngươi, nhưng là phải cẩn thận a!”

Nhìn qua Vũ Văn Hóa Cập mở ra này Trường Sinh Quyết, Nhạc Duyên cười như vậy nhắc nhở một câu. Đối với đem trên tay Trường Sinh Quyết ra bên ngoài, Nhạc Duyên cũng không có để ý. Nói thật, cái đồ vật này nhập môn cánh cửa quả thực rất cao.

Có thể nói, tại Tứ đại kỳ thư ở bên trong, này Trường Sinh Quyết so với Chiến Thần Điện còn muốn không hợp thói thường.

Bởi vì nó cánh cửa thật sự là cao không hợp thói thường, trăm ngàn năm qua cũng bất quá là hai người tu tập thành công, hai người này liền là mình bây giờ đồ đệ Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng. Nhạc Duyên chính mình lúc ấy lấy đến này Trường Sinh Quyết sau, cũng là giống như Thạch Long bình thường tìm hiểu xuống.

Thử nghĩ, dùng Nhạc Duyên tập hợp Tam đại kỳ tài nhân vật, cộng thêm chính mình trí tuệ tới tìm hiểu, làm sao cũng có thể nói đi qua đi?

Có thể tình huống đồng dạng không có ngoại lệ, lúc này liền chịu nội thương.

Hoặc là nói là công lực càng cao người, càng dễ dàng xảy ra vấn đề. Hơn nữa Nhạc Duyên trạng thái càng

khủng bố, cơ hồ là dùng bốn người hợp lực trí tuệ, kết quả mang đến cắn trả xém tí nữa nhường Nhạc Duyên lúc này đã hôn mê, chân khí trong cơ thể một hồi loạn chuỗi.

Rơi vào đường cùng, Nhạc Duyên chỉ có thể tu tập môn kia vốn là không nghĩ tu tập công pháp, phế bỏ toàn thân chân khí.

Cuối cùng vẫn là mượn chính mình hai cái đồ đệ Trường Sinh Quyết chân khí, lúc này mới khiến cho Nhạc Duyên tại Trường Sinh Quyết trên có thu hoạch, nếu không lời nói, Nhạc Duyên tuyệt đối hối hận mở ra môn công pháp này.

Mà trước mắt, nhìn xem Vũ Văn Hóa Cập mở ra Trường Sinh Quyết, Nhạc Duyên trong nội tâm nhất thời bay lên một loại tên là nhìn có chút hả hê tâm tình.

Quét mắt một vòng Nhạc Duyên sau, Vũ Văn Hóa Cập bị Nhạc Duyên vừa nói như vậy, trong nội tâm ngược lại là dâng lên càng lớn tâm tư.

Trường Sinh Quyết từ từ mở ra.

Theo trên mặt bảy bức đồ án một vừa phù hiện, Vũ Văn Hóa Cập sắc mặt theo ánh mắt của hắn nhập thần chậm rãi trở nên kỳ quái.

Chỉ chốc lát sau.

Trên mặt liền hiện lên một đạo xanh trắng vẻ, lập tức trong tay Trường Sinh Quyết cái trở về.

Chính là như vậy một cái, Vũ Văn Hóa Cập nhịn không được nếm thử một chút vận công lộ tuyến, nhưng lại lập tức chân khí đi ngã ba, bị thương.

Ngẩng đầu.

Đã thấy Nhạc Duyên cười đến rất là không kiêng nể gì cả.

Chương 020 : Công tử nhẹ nhàng (hạ)

Hai mươi chương công tử nhẹ nhàng (hạ)

“…”

Vũ Văn Hóa Cập mặt đen cùng đáy nồi giống như.

Nhạc Duyên nhắc nhở không giả, nhưng là nhiều khi, cái này nhắc nhở hoàn toàn là sẽ càng thêm kích phát người lòng hiếu kỳ.

Mà Vũ Văn Hóa Cập hiển nhiên trong nội tâm đối với Dương Quảng một mực phái người tìm kiếm này bổn Đạo gia trân bảo Trường Sinh Quyết có rất lớn lòng hiếu kỳ, tại Nhạc Duyên câu kia nhắc nhở, càng tăng mạnh trong lòng của hắn đoán rằng.

Vì vậy.

Biết rõ này có thể là thật, nhưng là Vũ Văn Hóa Cập vẫn là nhịn không được tại chỗ mở ra Trường Sinh Quyết, sau đó nhìn trên mặt vận công lộ tuyến nếm thử một bả. Áp trong hạ thể thương thế, Vũ Văn Hóa Cập thu tốt Trường Sinh Quyết, lại là không có lại lần nữa muốn nhìn ý nghĩ.

Chỉ một cái, Vũ Văn Hóa Cập cảm giác như này Trường Sinh Quyết tuyệt đối có vấn đề.

Không phải Nhạc Duyên cho có vấn đề, mà là bản thân liền có vấn đề.

Nhớ tới này Thạch Long được đến này Trường Sinh Quyết tìm hiểu tất nhiên có không ít thời gian, nhưng mà hắn là dạng gì kết quả?

Tại Thạch Long võ tràng trong thảm bại cho trước mắt Nhạc Duyên, mà vừa mới nghe Nhạc Duyên cái này khẩu khí, hiển nhiên hắn cũng gặp cùng mình đồng dạng tình huống, khả năng muốn càng thêm nặng. Chính mình dù sao chỉ là vội vàng quét mắt một vòng, cũng đã là chân khí đi đường rẽ.

Mà xâm nhập người nghiên cứu, hiển nhiên sẽ không tốt hơn chỗ nào.

Nếu không lời nói, vừa mới Nhạc Duyên cũng sẽ không như như vậy mất đồ bỏ đi bình thường đem Trường Sinh Quyết mất cho mình.

Nghĩ đến đây, Vũ Văn Hóa Cập nhưng lại đã không có đi nghiên cứu này Trường Sinh Quyết tâm tư, nhưng trong lòng thì suy tư về đến lúc đó mau chóng đem này Trường Sinh Quyết hiến cho Dương Quảng, nhường hắn luyện chết có nghĩa.

Nhiều khi, nói thật so với lời nói dối càng thêm hữu dụng.

Đối với Vũ Văn Hóa Cập tâm tư Nhạc Duyên không có có tâm tư cỡi, nhưng là lòng hắn suy nghĩ nhưng lại biết được chính mình một phần giao dịch đạt thành trên cơ

bản đã muốn kết cục đã định. Hơn nữa tại Nhạc Duyên xem ra, này Dương Quảng chỉ sợ tìm Trường Sinh Quyết không phải đơn giản như vậy sự tình.

Say mê Đạo gia luyện đan, Trường Sinh thuật…

Chỉ sợ trên thực tế không là như thế.

Phải biết rằng từ xưa đến nay, chân chính luận lên là văn võ song toàn chỉ có hai người (cá nhân vũ lực, cộng thêm thi từ văn nghệ), đó chính là Lý Bạch cùng Tân Khí Tật. Mà còn có hai người nhưng lại ánh mắt quá mức vượt mức quy định, không giống lúc ấy cái kia thời kì người.

Hai người này chính là soán vị Vương Mãng, cùng với đồng dạng là soán vị lại mất giang sơn Dương Quảng.

Một cái là nghĩ thổ địa quốc hữu hóa, một cái là phụ tử cử hành khoa cử, song phương bước chân cũng đi quá mau, cũng mạo phạm lúc ấy cùng là thống trị giai tầng sĩ tộc ích lợi.

Bởi vì này hai đồ cử động, cũng là đang đào môn phiệt thế gia căn cơ, cùng Vương Mãng cử động bất đồng, Dương Kiên Dương Quảng phụ tử làm càng thêm triệt để. Phải biết rằng Dương Quảng tại Dương Châu làm tổng quản thời kì có thể nói là hùng tài đại lược, cùng Đường triều thời kì Lý Thế Dân độc nhất vô nhị. Đại Tùy thiên hạ có rất lớn một phần là Dương Quảng đánh xuống.

Hơn nữa Dương Quảng cùng Lý Thế Dân đều là lão

Nhị, trên đầu còn có một Thái tử huynh trưởng.

Loại tình huống này, nội bộ xuất hiện phân tranh đó mới là việc lạ.

Nhưng vấn đề là Dương Quảng kế nhiệm ngôi vị hoàng đế sau, nhưng lại xuất hiện biến hóa, hắn bước chân đi càng phát ra gấp, cái loại cảm giác này thật giống như có người ở sau lưng của hắn gắt gao đuổi của hắn đuổi theo bình thường. Mà ở cái thế giới này, tuy nhiên cùng chính sử có lẽ bất đồng, nhưng là rất nhiều thứ vẫn là tương thông.

Bởi vậy.

Nhạc Duyên có một loại trực giác, Dương Quảng sở dĩ một mực tìm kiếm này Trường Sinh Quyết. Tất nhiên không phải cầu cái gọi là Trường Sinh thuật. Phải biết, tại trong truyền thuyết, Dương Quảng kế vị nhưng mà liên lụy đến Ma Môn cùng Từ Hàng Tĩnh Trai lại lần nữa tranh đấu.

Cho nên, Nhạc Duyên quyết định trực tiếp đem này Trường Sinh Quyết đưa tại Dương Quảng. Đồng thời vì chính mình được đến Hoa Sơn lấy được trên danh nghĩa ủng hộ.

Hắn muốn nhìn một chút, này Dương Quảng được đến Trường Sinh Quyết đến tột cùng sẽ phát sinh cái dạng gì sự tình.

Gieo xuống cái này bởi vì, được cái gì quả cũng không phải Nhạc Duyên có thể suy đoán.

Hơn nữa lần này cử động, nói trắng ra bất quá là Nhạc Duyên tùy ý mà thôi. Hắn lớn nhất mục tiêu vẫn là Hoa Sơn.

“Ha ha!”

Thật vất vả nhịn xuống cười, tại Vũ Văn Hóa Cập sẽ phải trở mặt thời khắc, Nhạc Duyên dừng lại. Nói: “Tổng quản, thứ lỗi!”

“Vừa thấy tổng quản như vậy, ta nhưng lại không tự chủ được nhớ tới chính mình đã từng kinh nghiệm!”

Ngụ ý là nói rõ hắn Nhạc Duyên cũng có qua độc nhất vô nhị cử động, thực sự theo bên cạnh chứng thực này Trường Sinh Quyết quả thật là có vấn đề.

“A!”

Âm trầm sắc mặt khôi phục bình thường, Vũ Văn Hóa Cập tiện tay đem Trường Sinh Quyết thu tại trong tay áo, lúc này mới cười nói: “Thì ra là thế!”

Chỉ là tại Vũ Văn Hóa Cập trong nội tâm đối trước mắt tính tình nhưng lại có càng nhiều hiểu.

Nguyên bản tại hắn trong điều tra, Nhạc Duyên chính là là một lãnh khốc người tuổi trẻ, nhưng là vừa vặn vừa thấy mặt, đầu tiên mắt xém tí nữa nhường Vũ Văn Hóa Cập nhận lầm người. Một cái nguyên bản lãnh khốc người, nhưng lại có thể từ ở trước mặt mình vui cười.

Loại này cùng trong nội tâm suy nghĩ cơ hồ ngược lại dấu hiệu, làm cho người ta rất là ngoài ý muốn.

Nếu như không phải Vũ Văn Hóa Cập sống địa vị cao, đã muốn dưỡng thành trước núi thái sơn sụp đổ mà mặt không đổi sắc tính tình, phỏng chừng lúc này liền ngạc nhiên.

“Công tử yêu cầu, ta đáp ứng!”

Vũ Văn Hóa Cập chính chính sắc mặt, nhìn qua Nhạc Duyên, chậm rãi nói ra: “Hoa Sơn, như không có gì bất ngờ xảy ra, một tháng sau, chính là công tử dưới danh nghĩa! Dùng Thánh Thượng tu đạo tâm tư, nghĩ đến sẽ cho dâng lên Trường Sinh Quyết người cái này đơn giản nguyện vọng!”

Đạo gia!

Hàaa…!

Trong nội tâm một tiếng cười nhạo, Vũ Văn Hóa Cập chính diện đáp ứng Nhạc Duyên điều kiện.

Kỳ thật nói trắng ra này Hoa Sơn cũng không phải chân chánh triệt để thuộc về Nhạc Duyên, chẳng qua là Nhạc Duyên được đến quan phủ chính thức danh nghĩa. Điểm này Nhạc Duyên biết rõ, Vũ Văn Hóa Cập tự nhiên cũng biết. Nếu không lời nói, lúc trước lời nói Vũ Văn Hóa Cập liền sẽ không hỏi một câu như vậy —— công tử, tin đạo sao?

Mà Nhạc Duyên thì là trở về một câu ‘Đạo pháp tự nhiên

” kỳ thật giao dịch liền tại lúc kia đã muốn đạt thành.

Nổi danh nghĩa, Nhạc Duyên liền có thể đủ cùng những người khác đi tranh, cho dù là đem Hoa Sơn lên cái khác đạo sĩ hòa thượng toàn bộ đuổi ra Hoa Sơn, những người khác dù là trong nội tâm phẫn hận, nhưng cũng không cách nào có thể nói.

“Vậy có làm phiền tổng quản!”

Chắp tay ý bảo, Nhạc Duyên cười trả lời.

“Không tạ ơn!”

“Đây chỉ là giao dịch!”

Phất phất tay, Vũ Văn Hóa Cập nói như vậy nói.

“Cũng là!”

Nghe vậy, Nhạc Duyên đồng ý gật gật đầu, nói: “Đây chỉ là giao dịch!”

Nói đến đây, hai người đều dừng lại, đối mắt nhìn nhau lấy.

Bọn họ phát hiện làm giao dịch sau khi hoàn thành, chính mình thế nhưng không thể nói gì nữa.

Đáng tiếc!

Với tư cách giao dịch song phương, này thì không cách nào trở thành bằng hữu.

Nếu không thể nói gì nữa, như vậy chỉ có…

“Nghe nói tổng quản một thân Băng Huyền Kình đã muốn đại thành…”

“Nghe nói Nhạc công tử một thân kiếm thuật phi phàm…”

Cơ hồ là trăm miệng một lời đạo ra bản thân lời nói, Nhạc Duyên cùng Vũ Văn Hóa Cập không khỏi ngữ khí một chầu. Lập tức cười. Lẫn nhau tâm tư nhưng lại tại những lời này trong bày ra rõ ràng.

Bất kể như thế nào, hai người còn có một thân phận khác.

Đó chính là võ giả.

“Tổng quản, trong tay ta công phu đồng dạng không sai a!”

Nụ cười tách ra, trở về một câu, Nhạc Duyên đã muốn chậm rãi đưa tay phải ra, ý bảo nói: “Tổng quản, thỉnh!”

“A? !”

Một tiếng kinh ngạc, Vũ Văn Hóa Cập chỉ là hai mắt nheo lại, hai người cứ như vậy cách bàn đá đối mặt lấy.

Gió nổi lên.

Thổi lá trúc đều rung động, phảng phất giống như ti trúc.

Tiếng vang trong. Trong lương đình.

Hai người động thủ.

Bùm!

Kình khí phiêu tán, cả tòa đình nghỉ mát nhất thời phảng phất giống như bị cái gì cực đoan bành trướng bình thường, toàn bộ tản ra tới, hóa thành mảnh nhỏ, dính đầy sương vết, hóa thành màu trắng điểm một cái, rơi trên mặt đất.

Mà đồng thời hai đạo nhân ảnh một trước một sau theo trong lương đình càng đi ra ngoài.

Một tay chắp sau lưng, một vươn tay ra.

Nhạc Duyên một thân bạch y, như này tung bay Hồ Điệp đạp trên khoan thai bộ pháp trực tiếp hướng về sau thối lui. Vừa mới tại trong lương đình đối với một chưởng, liền nhường hắn cảm nhận được Vũ Văn gia tộc Băng Huyền Kình lợi hại.

Hai đấm nắm chặt.

Đi theo bay ra ngoài Vũ Văn Hóa Cập như mãnh hổ xuống núi, vũ động quyền phong mang theo trận trận hàn ý, tại thời khắc này hắn Huyền Băng kình đã muốn triệt để thi triển ra. Vừa mới lẫn nhau đối với một chưởng đã là công kích. Cũng là thăm dò lẫn nhau.

Một chiêu sau, biết đại khái kia công lực này.

Kế tiếp chính là không chỗ cố kỵ ra tay.

Pằng!

Thân hình như bị dây cương trực tiếp kéo động, Nhạc Duyên nhẹ đạp trúc thân, trực tiếp lên cây trúc đỉnh. Cả người rơi ở phía trên. Nhưng lại tựa hồ không có sức nặng bình thường, người ở phía trên khiến cho cây trúc lại là không có chút nào uốn cong.

Loại này kinh người khinh công, khiến cho đuổi theo Vũ Văn Hóa Cập không khỏi trong nội tâm kinh ngạc.

Tay phải hóa chưởng là móng. Ngưng trống không khẽ hấp, nhất thời một cổ không hiểu hấp lực bắt đầu tạo ra, khiến cho hắn dưới chân lá trúc bắt đầu tự dưng từ múa đứng lên. Lập tức, một hồi liên tiếp không ngừng dường như pháo tiếng vang thình thịch âm thanh liên tục không ngừng vang lên. Này từng mảnh lá trúc theo chạc cây lên đứt đoạn, lập tức bị Nhạc Duyên hấp đến lòng bàn tay. Trong sát na, này cây trúc là được chỉ còn mỗi cái gốc tử.

Thanh thúy lá trúc đang hút lực hạ tụ tập tại lòng bàn tay, dùng một loại nghịch kim đồng hồ phương hướng chậm rãi chuyển động đứng lên.

Ở dưới mặt.

Vũ Văn Hóa Cập có thể tinh tường cảm giác được đối phương lòng bàn tay những thứ kia lá trúc cũng không phải trong mắt thanh thúy màu xanh biếc, mà là nửa bên

rừng rực như lửa, nửa bên rét lạnh như băng. Trực giác ở bên trong, một chiêu này không thể khinh thường.

Một chưởng chụp được!

Lòng bàn tay lá trúc đoàn trực tiếp tản ra, hóa thành đầy trời lá mưa bay thẳng đến Vũ Văn Hóa Cập phô thiên cái địa vọt tới.

“Ừ!”

“Tốt chiêu!”

Ánh mắt sáng ngời, dưới chân bước chân dừng lại, lập tức xê dịch, một thân hộ thể chân khí đã muốn bộc phát, trong lúc mơ hồ một cổ thấu xương hàn ý dùng Vũ Văn Hóa Cập làm trung tâm hướng bốn phía tản ra tới, bất quá trong chớp mắt trên mặt đất đã muốn che kín sợi sợi sương khí.

Một cái như ẩn như hiện màu trắng cái lồng khí đã muốn xuất hiện tại Vũ Văn Hóa Cập trước mặt, lập tức hai tay một chưởng oanh ra, mang ra chưởng khí bay thẳng đến này hướng chính mình phóng tới lá trúc oanh khứ.

Đinh! Đinh! Đinh!

Liên tục không ngừng tiếng vang, tại giữa không trung vang lên.

Lá trúc như chuẩn bị mũi tên nhọn, mà Vũ Văn Hóa Cập cái lồng khí thì là phảng phất giống như tấm chắn.

Một công một thủ.

Hai người trực tiếp tại trong rừng trúc giao phong.

Oanh!

Lẫn nhau giao kích khí kình triệt để bộc phát, tại trong rừng trúc phảng phất giống như vang lên một đạo tiếng sấm.

Một vòng màu trắng hơi nước dùng hai người giao phong làm trung tâm tạc lên.

Đồng thời.

Bốn phía một vòng cây trúc cũng là đồng thời đứt gãy, bùm bùm trong toàn bộ ngã xuống tới.

Lại ngẩng đầu.

Vũ Văn Hóa Cập liền chỉ thấy Nhạc Duyên này phảng phất giống như Hồ Điệp bình thường nhẹ nhàng rời đi bóng lưng, xa xa một giọng nói truyền tới.

“Hôm nay có sự tình, tổng quản ngươi ta lần này thi đấu đợi lưu lại lần tiếp tục a!”

Trong tầm mắt, Vũ Văn Hóa Cập thấy Nhạc Duyên đạp trên cây trúc bay vọt ở bên trong, trên tay hắn tựa hồ đồng thời cầm lấy một cái bạch sắc nhân bóng dáng.

“Đáng tiếc!”

Huy động một chút ống tay áo, thu hồi tầm mắt, tầm mắt rơi vào thế thì tại bốn phía cây trúc, Vũ Văn Hóa Cập hai tay chắp sau lưng, xoay người rời đi.

Chương 021 : Hoa Sơn quy chúc

Cuốn hai tiếu ngạo 021 chương Hoa Sơn quy chúc

“Thả ta ra!”

Dưới sự ứng phó không kịp, Phó Quân Sước phảng phất giống như bị một con nghịch ngợm con mèo nhỏ bị bắt chặt cái cổ, giương nanh múa vuốt phía dưới, lại thì không cách nào giãy. Cuối cùng chỉ có thể tức giận trừng mắt Nhạc Duyên, hận không thể đem Nhạc Duyên ăn tươi nuốt sống.

Nhanh nhẹn rơi xuống đất.

Nhạc Duyên lúc này mới cởi bỏ Phó Quân Sước huyệt đạo, đón nàng tầm mắt, nghiêm túc nói ra: “Ta nói rồi, ta còn không nghĩ sớm như vậy thay người thay ta đeo kiếm!”

Nhạc Duyên biết rõ Phó Quân Sước sẽ theo kịp, nữ nhân này đã muốn nâng lòng hiếu kỳ.

Đều nói lòng hiếu kỳ dễ dàng hại chết mèo.

Mà nữ nhân nâng lòng hiếu kỳ, cũng giống như thế, hơn nữa có khi còn sẽ dính dấp đến người khác.

Mình cùng Vũ Văn Hóa Cập giao dịch như thế nào, Nhạc Duyên đã là có chuẩn bị, chờ đợi cuối cùng kết

quả. Hắn có thể không muốn bởi vì Phó Quân Sước đột nhiên xuất hiện, đánh loạn chính mình an bài. Nếu là Vũ Văn Hóa Cập biết mình cùng ám sát Dương Quảng khâm phạm hợp tác, chỉ sợ đối phương sẽ lập tức lau quệt giao dịch này.

Tuy nhiên Nhạc Duyên không lo lắng Vũ Văn Hóa Cập sẽ không thủ tín dạ, nhưng là không hiểu xuất hiện gút mắc cùng phiền toái cũng không phải Nhạc Duyên sở ưa thích nhìn thấy.

“Ngươi cùng Vũ Văn Hóa Cập tại nói chuyện gì?”

Đem trên người có chút phát nhăn quần áo vuốt lên chỉnh sau, Phó Quân Sước nhưng lại hỏi tới.

Lời này ngược lại hỏi rất là thống khoái, lại là không có đem chính mình cho là ngoại nhân. Bất quá hơi chút nghĩ thực sự có thể hiểu rõ, Phó Quân Sước ám sát Dương Quảng, trong hoàng cung liền cùng thân là tổng quản Vũ Văn Hóa Cập đã giao thủ, giữa hai người tự nhiên sẽ không lạ lẫm.

Làm Nhạc Duyên cùng Vũ Văn Hóa Cập tiến hành nói chuyện với nhau, tiến hành giao dịch nào đó thời điểm, Phó Quân Sước cũng đã trong lòng bay lên một loại lo lắng tâm tình.

“Cũng không có gì!”

Lắc đầu, Nhạc Duyên tùy ý quét mắt một vòng sau lưng, tại chính mình mang theo Phó Quân Sước rời đi rừng trúc sau, Vũ Văn Hóa Cập cũng không có đuổi theo tính

toán, hiển nhiên là được đến Trường Sinh Quyết liền phải đi về báo cáo kết quả công tác. Thu hồi tầm mắt, Nhạc Duyên nhìn không chuyển mắt nhìn xem Phó Quân Sước, nhìn xem trong mắt nàng chợt lóe lên lo lắng, liền cười, tùy ý nói ra bản thân tính toán: “Chẳng qua là đem trong chốn võ lâm được xưng Tứ đại kỳ thư một trong Trường Sinh Quyết giao cho Dương Quảng mà thôi!”

Võ lâm Tứ đại kỳ thư?

Đối với cái gì kỳ thư các loại Phó Quân Sước cũng không phải rất rõ ràng, nhưng là tại những lời này trong nàng cũng hiểu biết có thể xưng là kỳ thư tự nhiên có chỗ hơn người.

“Ha ha!”

Tựa hồ là là cho Phó Quân Sước xoá nạn mù chữ, vì để nàng triệt để tinh tường này Trường Sinh Quyết đại biểu cho cái gì, Nhạc Duyên một bên đi lên phía trước lấy, vừa nói: “Phó cô nương ngươi có lẽ không rõ ràng lắm, nhưng nghĩ đến sư phụ của ngươi Phó Thải Lâm vẫn là tinh tường. Này Tứ đại kỳ thư chính là mờ ảo không có tung tích Chiến Thần Lục, tu tập khó khăn nhất Trường Sinh Quyết, Ma Môn chí bảo Thiên Ma Sách, Từ Hàng Tĩnh Trai mãi mãi xa cũng luyện không đến cuối cùng kiếm điển! Mà nghe nói này tứ môn kỳ thư đều có thể làm cho người ta đến võ đạo cảnh giới cao nhất —— phá toái hư không!”

Ma Môn!

Từ Hàng Tĩnh Trai!

Hai môn phái này Phó Quân Sước mặc dù đối với Từ Hàng Tĩnh Trai không rõ lắm, nhưng là ma môn nhưng lại biết rõ trong đó một ít truyền thuyết. Chính mình lần này ám sát Dương Quảng lúc, không chỉ có là cùng Vũ Văn Hóa Cập giao phong quá, đương nhiên còn cùng với khác cao thủ ngắn ngủi đã giao thủ.

Mà càng làm cho Phó Quân Sước kinh ngạc vẫn là Nhạc Duyên cuối cùng nói câu nói kia, võ đạo cảnh giới cao nhất —— phá toái hư không.

So với Đại Tông Sư cao hơn cảnh giới!

Chỉ là ý nghĩ này vừa mới hiện lên, Phó Quân Sước tâm tư liền bị một cái khác vấn đề sở chiếm cứ.

“Đem ngươi Trường Sinh Quyết cho cẩu hoàng đế kia Dương Quảng?”

Mắt trợn tròn, Phó Quân Sước sững sờ, ngẩn người sững sờ chằm chằm vào Nhạc Duyên, trong mắt lóe ra lửa giận. Một khi cái môn này Trường Sinh Quyết chính là có thể phá toái hư không công pháp, như vậy nếu như bị Dương Quảng được đến… Vậy sau này kết quả, nghĩ tới Trung Nguyên cả vùng đất xuất hiện một cái có thể so với Đại Tông Sư cấp bậc hoàng đế, Phó Quân Sước nhất thời cũng không nhẫn tự chủ đánh một cái rùng mình.

Như vậy kết quả thật sự là quá mức khủng bố!

Cũng không phải Cao Ly có thể thừa nhận được.

“Ai?”

“Tại một cái người Trung Nguyên trước mặt cũng không nên một mực xưng hô Dương Quảng là cẩu hoàng đế!”

“Ngôn ngữ không lễ phép, làm khiển trách!”

Nói xong, Nhạc Duyên đã muốn xoay người theo bên cạnh bên giòng suối thao nâng thổi phồng nước tại trong lòng bàn tay, công lực vận chuyển, lập tức tại Phó Quân Sước kinh ngạc tầm mắt đánh vào trên người nàng, đem một thân này bạch y xối một mảng lớn, nguyên bản kiều động thân thân thể đứng hiện ra một loại khác hấp dẫn, phối hợp thêm khóe miệng nàng viên này nốt ruồi, tăng thêm vài phần phong thái.

“Ừ?”

Phó Quân Sước đầu tiên là khẽ giật mình, lập tức giận dữ. Chính muốn nói gì thời điểm, nhưng lại phát giác trên người mình này bị nước xối địa phương nhất thời truyền đến trận trận tê dại ngứa, trong chốc lát nóng trong chốc lát lạnh, làm cho người ta cực kỳ khó chịu. Chỉ chốc lát sau, Phó Quân Sước mặt sắc đã muốn trở nên tái nhợt.

Bất quá Phó Quân Sước nhưng lại gắt gao cắn miệng môi dưới, cưỡng chế nhịn xuống trên người cái loại này tê dại ngứa, một thân Cửu Huyền đã muốn vận chuyển lại, tới ngăn cản loại này làm cho người ta chán ghét cảm giác.

“…”

Không nói gì, Phó Quân Sước chỉ là ngang ngược trừng mắt Nhạc Duyên, khóe miệng nhưng lại đã muốn lan tràn ra sợi sợi vết máu. Lại là mình sinh sinh dùng sức cắn đi ra kết quả.

Nàng không có rút kiếm ra tay. Bởi vì Phó Quân Sước biết rõ, trước mắt nàng thực lực đối mặt cái này thoạt nhìn công tử văn nhã, nhưng thật ra là không có phần thắng. Nói tiếp, trước mắt nàng còn có triệt để hiểu rõ Nhạc Duyên một thân này khủng bố công pháp.

Nếu như đến lúc đó đối phương thật cùng mình sư tôn giao thủ, nàng cần là sư phụ mình tăng thêm càng nhiều phần thắng.

Ngang ngược người a!

Không nói gì thở dài một tiếng, cùng Phó Quân Sước đối mặt sau nửa ngày. Nhạc Duyên thò tay tại Phó Quân Sước vai vỗ một cái, giải trừ chính mình công lực đối với nàng ảnh hưởng.

“Ngươi đang thở dài cái gì?”

Nơi sinh điểm bất đồng, đại biểu cho quốc gia bất đồng, đại biểu cho dân tộc bất đồng. Tại có chút thời điểm, hai người này một khi giao tiếp quấn quanh, sinh ra kết quả thường thường không phải tốt đẹp như vậy. Bởi vì đối với song phương mà nói, bọn họ đều không sai.

Sai là thế giới này mà thôi.

“Thán chính mình khiển trách thủ đoạn còn không hoàn thiện, sau này chuẩn bị cho tốt, tại cầm phó cô nương ngươi làm thí nghiệm!”

Xoay người, Nhạc Duyên lại đạp trên nhàn nhã bước chân, như đi ra du xuân du khách bình thường bắt đầu nhàn nhã vừa đi đường, một bên xem ven đường phong cảnh tới.

“…”

Gắt gao ngậm miệng, Phó Quân Sước nhưng trong lòng lại là không hiểu bay lên một loại vui sướng, vui sướng là nàng vừa mới quên Nhạc Duyên lúc trước chỗ nói, không có cẩn thận đi nghe. Bây giờ nghĩ lại, Nhạc Duyên chỗ nói là tu tập khó khăn nhất Trường Sinh Quyết.

Hơn nữa như này Trường Sinh Quyết thật có thể cái gì kia phá toái hư không lời nói, Phó Quân Sước không biết là người trước mắt sẽ thật cam tâm đem Trường Sinh Quyết đưa ra ngoài.

Hắn, tất nhiên là gạt người.

Nói tiếp này giang hồ Tứ đại kỳ thư, ai biết trong đó có mấy thứ là chân thật?

Bất quá Phó Quân Sước tuy nhiên nghĩ như vậy, nhưng là một khi có cơ hội, nàng lại muốn nhất định tuần tra vấn đề này, có lẽ sư tôn sẽ biết những thứ này.

Hơn nữa, Phó Quân Sước cảm giác, cảm thấy trước mắt người này lời nói không thể tận tin, ai biết hắn có phải là tại gạt người?

Người này đối với Cao Ly ấn tượng không tốt, tất nhiên là dọa chính mình.

Không để ý tới theo ở phía sau Phó Quân Sước trong nội tâm suy nghĩ biến hóa, Nhạc Duyên lại là một người thật lòng như du xuân công tử, trở về Dương Châu trên đường quả thực một đường tận hứng.

…

Một tháng thời gian, qua rất nhanh đi.

Tại Nhạc Duyên trong khi chờ đợi, Vũ Văn Hóa Cập đổ ra là không có phụ hắn kỳ vọng, dùng Trường Sinh Quyết giao dịch mà đến cuối cùng kết quả đã đến trên tay hắn.

Một phần ngắn gọn thánh chỉ.

Nhưng cũng là Nhạc Duyên một phần đại nghĩa.

Đối với Nhạc Duyên dâng lên Trường Sinh Quyết, Dương Quảng được đến sau không khỏi rất là vui sướng, cái gọi là nho nhỏ yêu cầu tại Dương Quảng xem ra không đáng giá nhắc tới. Thậm chí, với tư cách đương kim hoàng đế, Dương Quảng còn vì Nhạc Duyên cần thiết cầu địa bàn cho tăng lớn mấy phần.

Tại Dương Quảng ra lệnh một tiếng, Hoa Sơn chỗ bao gồm rất nhiều ngọn núi cũng hoa tại Nhạc Duyên trên tay.

Dù là hiện tại thiên hạ đã muốn bấp bênh, khói lửa nổi lên bốn phía, nhưng là hiện tại Tùy Thất dù sao còn không có đổ ra, đại nghĩa vẫn tại Dương Quảng trên tay. Này một phần thánh chỉ, coi như là chắc Nhạc Duyên tâm tư. Về phần Hoa Sơn lên cái khác đạo sĩ hoặc là hòa thượng, những vấn đề này liền không phải Dương Quảng sẽ đi nghĩ, như vậy sự tình tự nhiên là chỉ có thể bản thân đi giải quyết.

Vốn chỉ là loại một khỏa hạt vừng, nhưng lại thu hoạch một đại khỏa dưa hấu, như vậy kết quả tự nhiên là đáng giá vui sướng.

Đi hoa trên sơn đạo.

Hai người hai kỵ tại trời chiều nghiêng chiếu xuống tùy ý dạo lấy bước chân.

“…”

Tầm mắt rơi vào Nhạc Duyên trên tay này trương thánh chỉ, với tư cách kiếm thị, Phó Quân Sước tự nhiên cũng không có bị Nhạc Duyên giấu diếm. Nàng biết rõ, phần này thánh chỉ chính là Nhạc Duyên dùng Trường Sinh Quyết cùng Vũ Văn Hóa Cập làm xuống giao dịch.

Chỉ là nhường Phó Quân Sước có một chút không rõ là, Nhạc Duyên tại sao phải lựa chọn Hoa Sơn, cần Dương Quảng đem ban thưởng tại hắn danh nghĩa?

Phần này giao dịch thật to vượt quá nàng ngoài ý muốn.

“Ngươi cần này Hoa Sơn làm cái gì?”

Trầm mặc sau nửa ngày, Phó Quân Sước vẫn là mở miệng lên tiếng hỏi, trước đây trước trong khoảng thời gian này nàng cũng không có hiểu rõ phần này giao dịch đến tột cùng là vì cái gì. Hơn nữa, nhường Phó Quân Sước còn có ngoài ý muốn chính là này Trường Sinh Quyết.

Có thể khiến cho Dương Quảng lớn như vậy phương, ban thưởng ra một ngọn núi, này là bực nào vinh dự?

Hơn nữa quan trọng nhất là Dương Quảng cử động như vậy, liền nói cho Phó Quân Sước nàng này phần Trường Sinh Quyết tất nhiên không đơn giản. Chẳng lẽ lại, này Trường Sinh Quyết thật sự là vậy cũng dùng phá toái hư không bí kíp bảo điển? Có thể một cái vô cùng xa xỉ, ăn chơi sa đọa, gặp qua không ít trân bảo Dương Quảng lần này với tư cách, liền đại biểu cho này Trường Sinh Quyết tuyệt không đơn giản.

Như vậy, nói một cách khác vật này là thật đâu này?

Nghĩ đến đây, Phó Quân Sước nhất thời cảm thấy trong lòng lạnh cả người rét run, thật vất vả Trung Nguyên đại lục mới lâm vào hỗn loạn, như một khi an định lại, cao như vậy câu lệ dân chúng…

Nhưng là lúc này đây Phó Quân Sước đổ ra là không có trực tiếp hỏi ra vấn đề này, tại kinh nghiệm thời gian dài

như vậy, cho dù là ngốc tử cũng hiểu biết chính mình tình cảnh, tự nhiên nàng xử sự cũng thu liễm không ít. Dù sao, hiện tại Phó Quân Sước bất quá là người ta kiếm thị, là thua kiếm Kiếm Nô, tại Nhạc Duyên cái loại này thỉnh thoảng khiển trách phía dưới, Phó Quân Sước thực sự học sẽ cái gì gọi là ẩn nhẫn.

“Làm ta dựng thân vùng đất!”

Nghe Phó Quân Sước vấn đề, Nhạc Duyên tầm mắt từ phía chân trời trên trời chiều thu hồi, như vậy nghiêm túc hồi đáp: “Vì các nàng chuẩn bị một cái nhà! Chỉ thế thôi!”

Bọn họ?

Tại Phó Quân Sước trong tai, nhưng lại nghe lầm.

Dùng là cái bọn họ này chính là Nhạc Duyên hai cái đồ đệ Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai tên tiểu tử. Bất quá ngẫm lại cũng thế, trong đoạn thời gian này, cho dù là tại Dương Châu, Nhạc Duyên càng nhiều thời điểm đều là tại tùy ý dạo bước lấy, luận chân chính lối ra thật đúng là không có.

Coi hắn trong khoảng thời gian này hiểu, Nhạc Duyên tựa hồ không có nhà, mà Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai tên tiểu tử kỳ thật cũng không có nhà. Này thầy trò ba người nói trắng ra, đều chẳng qua là phiêu bạt người.

Nghe đến đó thời điểm, Phó Quân Sước nhưng lại nhớ tới chính mình sư tôn, còn có hai cái sư muội.

Nhà nàng không phải là không sư tôn chỗ đó!

Thấy Phó Quân Sước bộ dáng như vậy, Nhạc Duyên liền biết đạo cái cô nương này nghĩ sai, chỉ là Nhạc Duyên không có đi giải thích. Hắn chỉ là tại trên lưng ngựa quay đầu mà trông, đang nhìn mình sau lưng lối vào, thầm nghĩ mình cũng nên tạm thời dừng lại.

Dạo bước.

Cuối cùng không phải vấn đề!

Người một khi có lo lắng, nhưng lại rốt cuộc tiêu sái không lên.

Chương 022 : Thuần Dương (thượng)

Cuốn hai tiếu ngạo 022 chương Thuần Dương (thượng)

Trang trước phản trở về mục lục trang kế tiếp

Hoa Sơn.

Giờ phút này Hoa Sơn cùng hơn một tháng trước cơ hồ là biến hai cái bộ dáng.

Sườn núi.

Nguyên vốn đã đang tiến hành thổ mộc kiến trúc, hiện nay đã muốn lại lần nữa tăng nhanh tốc độ. Trong khoảng thời gian ngắn, nguyên bản đánh hạ an bài, hiện tại đã có hình dáng. Giờ phút này, Hoa Sơn cao thấp vài có lẽ đã có hơn ngàn người, trong đó rất nhiều chính là nguyên bản Thạch Long võ tràng người, là Thạch Long đồ tử đồ tôn, đương nhiên cũng có thật nhiều dân chúng.

Dù sao ở thời đại này, tại trước mắt cái này khói lửa nổi lên bốn phía thời đại, có phần cơm ăn đã là không sai thời gian.

Hơn nữa còn có chút tiền bạc, tuy nói sống so sánh mệt mỏi, nhưng là vẫn có lấy vô số người nghĩ muốn làm.

Công trường trước.

Một thân kim sắc cẩm y Khấu Trọng mặt không biểu tình nhìn trước mắt bận việc không thôi tràng diện, khẽ cau mày.

Mà ở bên cạnh hắn, thì là một thân bạc sắc cẩm y Từ Tử Lăng, cùng Khấu Trọng bất đồng là hắn đầu lông mày có càng nhiều là từ bi thương cảm chi sắc.

Thật lâu.

Bạch y nhẹ nhàng Từ Tử Lăng lúc này mới lên tiếng nói: “Trước mắt thời gian càng phát không tốt qua!”

Với tư cách du lãm không ít địa phương, xem xét không ít dân tình Từ Tử Lăng mà nói, hắn có so với Khấu Trọng càng nhiều hiểu, giờ này khắc này nói ra ý nghĩ trong lòng, nói: “Bất quá, tại nơi này, bọn họ thời gian đã muốn coi như là tốt hơn nhiều!”

“…”

Khấu Trọng không có lên tiếng, chỉ là mặt không biểu tình nhìn trước mắt những thứ kia mặc đơn sơ bần dân, thật lâu, lần này thì thào lên tiếng nói: “Cho nên thiên hạ này lại có bao nhiêu người là chân chính quan tâm chúng ta những thứ này tầng dưới chót dân chúng?”

Tựa hồ là nghi vấn, nhưng cũng là cảm thán, càng khẳng định.

Mình cùng Từ Tử Lăng hai người chỉ là này chúng sinh trong người may mắn, mà tuyệt đại đa số người nhưng

lại sống quá mức gian khổ. Với tư cách người từng trải Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người nhưng lại vẫn chưa quên chính mình căn bản. Nếu như không phải cầu phật được đến người sư phụ, nếu không lời nói chính mình hai người có lẽ còn tại ăn xin, làm thiếp tên móc túi, thỉnh thoảng bị đánh lên một hai trận, hay hoặc giả là thật nhiều ngày ăn không đủ no cơm.

Nhưng mà thiên hạ này gian trước mắt cuối cùng là môn phiệt thế gia khống chế…

Chậm rãi nhắm mắt lại, hồi tưởng lại chính mình đoạn thời gian này tới cùng sư phụ mình sở học, Khấu Trọng có thể biết rõ sư phó dạy bảo mình và dạy bảo Lăng thiếu lại không cùng. Hai người võ công tuy là nền tảng giống nhau, nhưng là nói trắng ra kỳ thật cũng không lớn giống nhau.

So với Lăng thiếu quan sát đạo tạng Phật học cái gì, hắn Khấu Trọng thì là càng thêm ưa thích binh pháp cái gì.

Trước kia Khấu Trọng có lẽ không giải thích được, nhưng là trong khoảng thời gian này theo Từ Tử Lăng mang theo Vệ Trinh Trinh cùng một chỗ Hoa Sơn trên đường, hắn nhưng lại tự hỏi rất nhiều, tựa hồ hắn hiểu đến sư phó tâm tư, thực sự nhận thức đến trong lòng mình suy nghĩ.

Hắn một mực nói qua, mình muốn làm Đại Tướng quân, mà Từ Tử Lăng thì là làm Thừa tướng…

Những lời này, không phải cũng tỏ vẻ lòng hắn suy nghĩ a!

“Trọng thiếu!”

Từ Tử Lăng tầm mắt rơi vào Khấu Trọng trên người, với tư cách từ tiểu huynh đệ, vừa mới Khấu Trọng trong miệng câu nói kia biểu hiện ra ngoài hàm nghĩa đã là rất nhiều, Từ Tử Lăng đương nhiên có thể nghe được. Chỉ là, một khi bước vào cái này dòng nước xoáy, Từ Tử Lăng nhưng trong lòng thì có chút lo lắng.

Chỉ là làm làm huynh đệ, Từ Tử Lăng chỉ là vỗ vỗ Khấu Trọng bả vai, nói: “Một đời hai huynh đệ, nếu như Trọng thiếu đi chuyến núi đao, ta tự nhiên cũng đi theo!”

“Ha ha!”

Phản tay nắm chặt Từ Tử Lăng tay phải, Khấu Trọng trên mặt lộ ra nụ cười, đối với mình huynh đệ, hắn như thế nào không thể hiểu? Gật gật đầu, Khấu Trọng rồi mới lên tiếng: “Tốt, Lăng thiếu, chúng ta không nói những thứ này thương cảm chủ đề, nói nói cái khác a!”

“Cái khác?”

Từ Tử Lăng nhẹ nhàng dịch dịch đầu.

“Đúng vậy a!”

Khẳng định gật đầu, Khấu Trọng lúc này mới xoay người chỉ vào này đã có đại khái bộ dáng kiến trúc, chỉ vào này cao ngất đại môn, Khấu Trọng một tay vuốt ve lấy chính mình cái cằm trầm ngâm sau nửa ngày, rồi mới lên tiếng: “Này sư phó phân phó sở kiến tạo vật này ta thấy

thế nào làm sao có chút quái dị a!”

“Ừ?”

Nghi hoặc quét mắt một vòng Khấu Trọng chỉ kiến trúc, Từ Tử Lăng nhất thời không có hiểu rõ Khấu Trọng câu này nghi hoặc, hỏi: “Cái gì quái dị?”

“Kiến trúc này thấy thế nào đều giống như Đạo gia đồ vật này nọ!”

Khấu Trọng chỉ trỏ, ngón tay trực tiếp chỉ vào này đỉnh cái kia cùng loại hồ lô một vật, nói: “Lăng thiếu, ngươi xem này đồ vật, giống như không giống một cái hồ lô?”

Hồ lô?

Tầm mắt theo Khấu Trọng ngón tay nhìn lại, nhìn lên phía dưới, Từ Tử Lăng gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, đây là hồ lô! Cùng Thái Thượng Lão Quân bên hông cái kia hồ lô bình thường bộ dáng!”

“Liền đúng a!”

“Nói như vậy, sư phó tại Hoa Sơn cho mọi người chúng ta kiến tạo chỗ ở phương nhưng thật ra là một tòa Đạo Cung?”

Khấu Trọng một nói đến đây, mặt sắc trở nên quái dị đứng lên, xoay người nhìn thấy Từ Tử Lăng cao thấp quét vài lần, rồi mới lên tiếng: “Lăng thiếu như vậy xem xét vẫn là rất có chút đạo sĩ tư thái!” Nói đến đây, Khấu Trọng chơi đùa tâm lên, chắp tay thi lễ, nói: “Bần đạo

Khấu Trung Tử gặp qua đạo hữu!”

“…”

Từ Tử Lăng không nói gì nhìn xem chơi đùa Khấu Trọng, đẩy đối phương một bả, nói: “Một bên chơi đi!”

Vui đùa qua đi, Từ Tử Lăng nhưng cũng là gật đầu thừa nhận nói: “Ta cũng cảm thấy sư phó đây là đang kiến tạo Đạo Cung! Những thứ kia Phật môn cũng làm cho xanh vàng rực rỡ…” Nói đến đây thời điểm, Từ Tử Lăng ngữ khí lộ ra vẻ có chút quái dị cùng bất mãn, ở bên ngoài du đãng mấy cái nguyệt hắn đi qua Phật môn chùa miếu, phát hiện trong đó đều là ruộng tốt ngàn mẫu, Phật tượng càng làm cho xanh vàng rực rỡ, bình thường người giàu có đều không thể cùng mà so sánh với.

So với khốn khổ dân chúng, hắn và còn nhóm thời gian quả thực quá tốt qua.

Hơn nữa trọng yếu nhất một điểm là Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người chỗ tu tập công pháp chính là xuất từ đạo môn, chính là trong truyền thuyết đạo môn trân bảo Trường Sinh Quyết. Điểm này, sư phó nói qua, hơn nữa Thạch Long cũng đã nói. Hơn nữa sư phó bởi vì tìm hiểu Trường Sinh Quyết tẩu hỏa nhập ma, một thân công lực cơ hồ toàn vẹn phế, tại Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng dưới sự trợ giúp, Nhạc Duyên nhưng cũng là đi đến cái môn này công pháp, bất quá cùng hai cái đồ đệ bất đồng là, Nhạc Duyên hiển nhiên còn kết hợp cái khác công pháp.

Thì nói, trước mắt này trên giang hồ cũng chỉ có ba cái

sẽ Trường Sinh Quyết người.

Mà ba người này vẫn là sư phó.

Ba người Trường Sinh Quyết cũng có chỗ bất đồng, Khấu Trọng đi là băng đường đi, mà Từ Tử Lăng thì là hỏa đường đi, cùng hai cái đồ đệ bất đồng, Nhạc Duyên nhưng lại lẫn vào hai thứ này, điểm này là Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng cũng biết.

Về phần sư phó phải chăng tu tập cái khác lộ tuyến đồ, hai người nhưng lại không biết.

Bất quá thầy trò ba người bởi vì này một môn Đạo gia trân bảo, cho nên tại Hoa Sơn kiến tạo một tòa Đạo Cung, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng cũng là lý giải. Chỉ là, hai người trăm triệu thật không ngờ là, này nguyên do không chỉ là như thế.

“Đúng, sư phó kiến tạo Đạo Cung, là muốn khai sơn lập phái a?”

Lái qua vui đùa, Khấu Trọng cũng lại lần nữa lộ ra vẻ nghiêm chỉnh lại, dùng một loại nghi hoặc ngữ khí, nhưng lại tràn ngập khẳng định ý tứ nói ra.

“Tự nhiên!”

Đối với cái này, Từ Tử Lăng cũng là cầm đồng ý thái độ.

“Chỉ là Trọng thiếu, ngươi cảm thấy sư phó sẽ cho chúng ta sư môn nâng một cái dạng gì danh tự?”

Lời nói rơi xuống, Từ Tử Lăng hiển nhiên cũng bị Khấu Trọng vén lên tâm tư. Hai người từ lạy tại Nhạc Duyên môn hạ sau, nhưng lại không biết mình sư môn là cái gì, điểm này không thể không nói nhường Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người có chút ngạc nhiên cùng bất đắc dĩ.

Mà trước mắt, nhìn cục diện này, tựa hồ sư môn thân ảnh đã muốn ở trước mặt mình chậm rãi hiển hiện.

“Đạo Cung?”

Khấu Trọng nỉ non lấy như vậy một cái danh tự, lập tức lắc đầu, phủ nhận cái này nghe không có một chút hương vị danh tự. Ở trong mắt hắn xem ra, dùng hắn đối với sư phó hiểu, chắc không biết dùng như vậy một cái hoàn toàn không có có khí chất tục danh.

Cùng Khấu Trọng ý nghĩ không giống với, Từ Tử Lăng cũng cảm thấy sư phó Nhạc Duyên sẽ không lấy cái này danh tự, cái này danh tự quá lớn, hoàn toàn là cùng với khác đồng đạo tương đối.

Sư phó cho dù có mạnh, thực sự không chịu nổi người ta vây công!

Dùng sư phó trí tuệ, Từ Tử Lăng cũng cảm thấy sẽ không lấy cái này danh tự.

“Trọng thiếu, ngươi cảm thấy này Tiêu Dao như thế nào đây?”

Từ Tử Lăng hơi chút suy tư, cũng cho ra ý nghĩ của

mình, đạo ra trong lòng mình ý nghĩ.

“Tiêu Dao?”

Khấu Trọng nghe táp a dưới miệng, nháy hạ mắt, nhìn thấy Từ Tử Lăng nhìn sau nửa ngày, này mới mở miệng nói ra: “Ta nói Lăng thiếu ngươi là nhìn chính ngươi này Tiêu Dao tư thái a? Này Tiêu Dao một chút cũng không có Đạo gia ý nhị!”

“…”

Từ Tử Lăng nghe Khấu Trọng vừa nói như vậy không nói lời nào, hắn nói ra cái này danh tự theo phương diện nào đó mà nói thật sự là lấy này Tiêu Dao ý, dù sao hắn võ học công pháp trừ là từ Trường Sinh Quyết mà đến, nhưng là những vật khác nhưng lại Nhạc Duyên dạy.

Sở học đến càng nhiều cũng là Nhạc Duyên này trên người tiêu sái xuất thế thái độ, cùng làm việc phương pháp.

Bất quá Khấu Trọng cũng nói đúng, này Tiêu Dao thật đúng là có chút ít không giống Đạo gia ý nhị, danh tự tự nhiên không rất thích hợp.

Trầm mặc sau nửa ngày.

Trong đầu linh quang lóe lên, Từ Tử Lăng này lại mới mở miệng nói một cái danh tự, nói: “Thuần Dương!”

“Trọng thiếu, ngươi cảm thấy cái này danh tự như thế nào?”

Nói xong, Từ Tử Lăng còn không ngừng thưởng thức một bả, càng phẩm càng cảm giác mình vừa rồi linh quang lóe lên nói ra danh tự rất tốt.

“Thuần Dương?”

Khấu Trọng nghe vậy sững sờ, lập tức cũng là trầm tĩnh lại, thưởng thức một phen, lại phát hiện này nhất phẩm thật đúng là có lấy một loại khác hương vị, ít nhất so với Tiêu Dao cái này nhìn không ra cái gì Đạo gia ý nhị danh tự mạnh. So với Từ Tử Lăng, Khấu Trọng đối với đạo tạng Phật học ngược lại biết không nhiều lắm, tại đặt tên một mặt tự nhiên so ra kém Từ Tử Lăng. Bất quá, cái này cũng không ảnh hưởng Khấu Trọng tiến hành đậu đen rau muống, cau mày nói: “Ta nói Lăng thiếu, ngươi không thể vào xem lấy chính mình a, Thuần Dương… Thuần Dương, đây là ngươi công pháp a?”

“Ta đâu này?”

Nghe Khấu Trọng hỏi lại, Từ Tử Lăng buồn cười nói: “Chẳng lẽ lại kêu thuần âm? Hay hoặc giả là âm dương?”

“…”

Từ Tử Lăng lời nói đem Khấu Trọng lời nói cho sinh sinh ngăn ở cổ họng, thật lâu Khấu Trọng coi như là nhấc tay đầu hàng, nếu thật là kêu mặt sau hai cái danh tự, vậy cũng quá mất mặt. Chỉ là hai người trước mắt tuy nhiên đàm tiếu nói lên cái này không thấy nhi sự tình, nhưng là nhưng cũng biết chân chính làm quyết định vẫn là sư

phó Nhạc Duyên.

“Tiểu Trọng! Tiểu Lăng! Ăn cơm trưa!”

Đúng lúc này, xa xa Vệ Trinh Trinh thanh âm đã muốn truyền tới, nhất thời Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người đồng thời khẽ giật mình, lập tức lập tức xoay người hướng phòng bếp phương hướng chạy tới, một bên chạy còn một bên không ngừng kéo chạy đến phía trước người, trăm miệng một lời hô: “Trinh Trinh tỷ, cho ta lưu mấy cái bánh bao a!”

Cùng lúc đó.

Hoa Sơn.

Chân núi.

Nắm lấy Dương Quảng cho thừa nhận, Nhạc Duyên cùng Phó Quân Sước cũng kỵ mã trở lại Hoa Sơn.

Mà đồng thời.

Nhạc Duyên thực sự tại chân núi chỗ, gặp phải mấy tên mặc xà phòng sắc đạo bào đeo kiếm đạo sĩ chính diện sắc âm trầm hướng trên núi mà đi.

Chương 023 : Thuần Dương (hạ)

Hoa Sơn.

Từ xưa đến nay, núi cao địa phương nào đều có đạo sĩ tung tích.

Mà Hoa Sơn đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Theo cuối thời nhà Hán Thiên Sư đạo người tại nơi này lưu lại dấu chân sau, những năm gần đây, cũng có thật nhiều Đạo gia cao nhân đều ở Hoa Sơn dừng lại qua, lưu lại bọn họ tầm tiên vấn đạo tung tích.

Nhưng là, bất kể như thế nào lại chưa từng có người nào triệt để đem một chỗ hóa thành tư nhân địa phương.

Trước mắt, nhưng lại xuất hiện một người như vậy.

Tại đương kim Thánh Thượng ra mệnh lệnh, Hoa Sơn phương viên trăm dặm trở thành tư nhân tất cả.

Điều này làm cho tại Hoa Sơn lên cái khác các đạo sĩ làm sao có thể tiếp nhận?

Vốn là, một năm trước trên núi tới ngoại nhân, bắt đầu lớn tạo thổ mộc sau, loại tình huống này liền một mực tiếp tục xuống tới. Đối với bọn hắn mà nói, này phần bất

mãn kỳ thật đã muốn tích góp từng tí một một năm, mà ở Dương Quảng dưới thánh chỉ đạt sau, liền triệt để bạo phát đi ra.

Tầm tiên vấn đạo, cầu Trường Sinh, đó là bọn họ mục tiêu cuối cùng.

Là nguyện vọng này, Đạo gia tiên hiền nhóm cơ hồ đạp biến tất cả địa phương, đều là đang theo đuổi này hư vô mờ mịt mục tiêu. Mà cá Hoa Sơn trở thành tư nhân tất cả sau, như vậy liền đại biểu cho bọn họ đã muốn không có thể tùy ý đặt chân Hoa Sơn.

Này, làm cho người ta làm sao có thể thoả mãn?

Bởi vì Thiên Sư đạo tại đây lưu lại qua tung tích, đối với hậu bối Đạo gia mà nói, nơi này kỳ thật cũng cũng coi là Đạo gia Thánh Địa một trong. Trước mắt vừa vặn rất tốt, này Thánh Địa bị người ta cầm lấy đi, cái khác đạo sĩ tự nhiên là không thể cho phép.

Dương Quảng ngốc muốn làm bậy, trước mắt không chỉ có là Phật gia, đạo môn cho dù là Ma Môn phỏng chừng đều không thể cho hắn nhiều ít ảnh hưởng, này đạo mệnh lệnh hạ đạt sau người ta liền đã không có để ý. Như vậy nếu không cách nào ngăn cản này thánh chỉ đã muốn hạ đạt, như vậy cũng chỉ có nhường này Nhạc Duyên biết khó mà lui.

Hoa Sơn, là thuộc về Đạo gia.

Không phải thuộc về bất cứ người nào.

Sườn núi.

Một hàng xà phòng sắc đạo bào các đạo sĩ lưng đeo trường kiếm, đạp trên khoan thai bước chân chậm rãi lên núi.

Mà sau lưng bọn họ cách đó không xa, thì là xa xa treo Nhạc Duyên cùng Phó Quân Sước hai người theo ở phía sau, một trước một sau đi đến Hoa Sơn.

"…"

Tầm mắt theo những đạo sĩ kia trên người thu hồi, lúc này mới rơi ở bên người Nhạc Duyên trên người. Nếu có điều chỉ nói ra: "Những đạo sĩ này nhưng mà lai giả bất thiện a!" Làm Phó Quân Sước hiểu đến Hoa Sơn tại đạo sĩ trong nội tâm ảnh hưởng, tựu giống với Thái Sơn cùng Tung Sơn tại hoàng đế trong nội tâm ảnh hưởng thời điểm, liền đã biết đối phương tuyệt đối không phải an hảo tâm mà đến.

Chỉ là đối với loại tình huống này, Phó Quân Sước đổ ra là không có bao nhiêu lo lắng, nàng càng nhiều còn là nghĩ muốn nhìn Nhạc Duyên chuyện cười mà thôi.

Chính mình đánh không lại Nhạc Duyên, trở thành hắn kiếm thị, nhưng là cái này cũng không đại biểu mình không thể nhìn có chút hả hê.

"Không sao!"

Đối với Phó Quân Sước tâm tư Nhạc Duyên tự nhiên hiểu rõ, đối phương thành vì chính mình kiếm thị Kiếm

Nô, cái này cũng không đại biểu người ta chính là cam tâm tình nguyện. Không phải là cam tâm tình nguyện, như vậy liền đại biểu cho người ta có oán trách. Đã có oán trách. Này tự nhiên sẽ không thật lòng, sẽ nhìn có chút hả hê.

Nhân tính như thế.

Đối với Phó Quân Sước những thứ này tâm tư, Nhạc Duyên không có để ý, bởi vì hắn cần chỉ là một có thể đeo kiếm Kiếm Nô, chỉ thế thôi.

Đối mặt Phó Quân Sước cái loại này biết rõ còn cố hỏi lo lắng, Nhạc Duyên chỉ có một tay chắp sau lưng, một tay dắt ngựa, nghiêm túc nói ra: “Người nào cũng không thể ngăn cản chuyện tiến hành, này Hoa Sơn là ta vì các nàng chỗ chuẩn bị lễ vật!”

“Đến lúc đó. Cho dù là Ninh Đạo Kỳ tới đây, cũng không thể ngăn cản ta cách làm!”

Ngữ khí là nghiêm túc, cũng là quyết định, tầm mắt lóe ra một loại lãnh khốc.

“…”

Thấy Nhạc Duyên như thế bộ dáng. Trên mặt tuy nhiên vẫn là mang theo vui vẻ, nhưng lại nhường Phó Quân Sước không hiểu đánh một cái rùng mình.

Kế tiếp Phó Quân Sước trầm mặc.

Một đường trầm mặc, đoàn người rất nhanh liền tới đến

Hoa Sơn đang tiến hành thổ mộc kiến trúc địa phương.

…

“Người ở đây động tác thật nhanh!”

Cầm đầu nhất danh cầm phất trần đạo sĩ, híp mắt nhìn xem phía trước đã muốn tạo đứng lên kiến trúc. Đối với bên cạnh mấy vị đạo hữu nói ra.

“Ngô!”

Một gã khác tóc đã muốn xám trắng người cũng đồng ý cái này thuyết pháp, bất quá hắn tầm mắt ngược lại rơi vào này kiến tạo đứng lên tòa nhà nóc nhà, này phần hồ lô trên mặt. Tầm mắt chăm chú nhìn thật lâu. Hắn này mới mở miệng nói ra: “Xem ra này Nhạc Duyên vẫn là người trong đồng đạo!”

Nghe đến đó, cái khác vài tên đạo sĩ tầm mắt cũng rơi vào hồ lô kia lên.

Này hồ lô đại biểu cái gì, bọn họ tự nhiên hiểu.

Hiển nhiên.

Nơi này thổ mộc kiến trúc kiến tạo đứng lên tòa nhà, xác nhận Đạo gia kiến trúc. Dạng như vậy, làm cho người ta cảm thấy có một loại khai tông lập phái cảm giác.

Mấy người hai mặt nhìn nhau, bọn họ tại trong khoảng thời gian này tới cũng không có tới này, mà là nghe được nghe đồn sau, lúc này mới đứng dậy đuổi tới Hoa

Sơn, nhưng là cũng không ngờ rằng nơi này kiến trúc dĩ nhiên là Đạo gia kiến trúc. Điểm này, nhường mấy vị đạo sĩ cũng có chút ngoài ý muốn.

Liếc nhìn nhau, tất cả mọi người chứng kiến lẫn nhau trong mắt kinh ngạc.

Đạo gia phần lớn giảng đều là thanh tĩnh vô vi, tôn trọng tự nhiên.

Giống như như vậy giống trống khua chiêng, thậm chí cổ động đương kim Thánh Thượng hạ thánh chỉ đem Hoa Sơn cho kéo lê đi làm pháp, tại Đạo gia trong quả thực hiếm thấy.

Vì vậy.

Mọi người vốn trong lòng tâm tư tạm thời chần chờ, bọn họ quyết định đang mở tinh tường đang cùng nơi này người trong cuộc đàm luận chuyện này. Mà vừa lúc này, một người trong đó mày nhăn lại tới, đột nhiên nói ra: “Một ít thẳng theo ở phía sau nam nữ cũng đi lên!”

“Ừ!”

Quay đầu lại.

Cầm đầu đạo trưởng tầm mắt liền rơi vào Nhạc Duyên cùng Phó Quân Sước trên người, chỉ là tại nhìn thấy hai người cầm trong tay ngựa dây cương đưa cho người bên cạnh sau, cầm đầu đạo trưởng đã là lông mày có chút vừa nhảy, nói: “Ta nghĩ mọi người muốn tìm người trong cuộc đã tới!”

Mà đồng thời.

Đang tại tranh đoạt bánh bao Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng cũng một người cầm lấy một cái bánh bao gặm hướng bên này lại đây.

Xa xa nhìn thấy đột nhiên xuất hiện một đám đạo sĩ, nhường hai người cảm thấy sự tình hơi lộ vẻ ngoài ý muốn, tiếp lấy lại lại gặp được sư phó cùng kiếm kia thị Phó Quân Sước, thân làm đồ đệ bọn họ có thể nào không được trước. Không chỉ có như thế, Vệ Trinh Trinh cũng đi theo hai người đi tới.

“Sư phó!”

“Sư phó!”

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng tại ăn xong đồ vật này nọ, sửa sang lại trên người chỉnh tề sạch sẽ sau, này liền cùng một chỗ khom người bái kiến Nhạc Duyên.

“Công tử!”

Tiếp lấy chính là ôn nhu yếu ớt, tính tình có chút ngoài mềm trong cứng Vệ Trinh Trinh thanh âm. Lần này, Vệ Trinh Trinh không có gây ra chuyện cười, mà là dùng lấy thị nữ lễ tiết bái kiến Nhạc Duyên.

“Ừ!”

Gật gật đầu, đối với Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người quăng đi một cái tán dương ánh mắt sau, Nhạc

Duyên tầm mắt lúc này mới rơi vào Vệ Trinh Trinh trên người. Cười nói: “Trong khoảng thời gian này ngược lại phiền toái Trinh Trinh cô nương! Cô nương tay nghề không sai, hai tiểu tử thoạt nhìn béo không ít!”

“Hì hì!”

Nghe vậy, Vệ Trinh Trinh không khỏi che miệng cười khẽ, gò má đỏ bừng một mảnh, nói khẽ: “Công tử bị chê cười! Công tử cứu Trinh Trinh cùng trong nước sôi lửa bỏng, Trinh Trinh tự nhiên hết sức báo đáp, hơn nữa ta tại nơi này cũng qua rất vui vẻ!”

“Hàaa…!”

Đối với Vệ Trinh Trinh tâm tính Nhạc Duyên nhưng lại tức cười cười, nói: “Cứu ngươi là ngươi hai cái đệ đệ, mà không phải ta!”

Chỉ là Nhạc Duyên những lời này cũng không có nhường Vệ Trinh Trinh thay đổi tâm ý, dưới cái nhìn của nàng chính mình hai cái đệ đệ cùng mình kỳ thật đều là được đến Nhạc Duyên cứu rỗi.

Cùng Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người tùy ý nói trong chốc lát sau. Nhạc Duyên lúc này mới hướng này cách đó không xa một đám xà phòng sắc đạo bào đạo sĩ đi qua.

“Nhạc Duyên gặp qua chư vị đạo hữu!”

Được là Đạo gia lễ tiết, làm Nhạc Duyên sau khi hành lễ, cùng ở sau người Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai

người cũng liền bề bộn dùng Đạo gia lễ tiết tiến hành hành lễ.

Đạo hữu!

Chỉ là này một câu, cũng đã xác định Nhạc Duyên thân phận.

Mấy vị đạo trưởng liếc nhìn nhau, trong mắt cũng hiện lên một tia quả thế ánh mắt.

Nếu như là những người khác còn dễ giải quyết, nhưng là như cùng là xuất từ Đạo gia lời nói, như vậy này liền là người một nhà nội bộ phân tranh. Như là như thế này, sự tình ngược lại là không dễ giải quyết. Đương nhiên, theo phương diện nào đó mà nói. Kỳ thật đây là một kiện dễ dàng hơn giải quyết sự tình.

Đây chẳng qua là muốn song phương lý giải cùng tình huống.

Làm Nhạc Duyên dùng Đạo gia lễ tiết chào sau, mấy vị đạo sĩ lập tức đồng dạng khom người đáp lễ, từng người đạo ra bản thân danh hào.

Đây là cấp bậc lễ nghĩa.

“Nhạc đạo hữu, ngươi đây là…”

Lên tiếng là vì đứng đầu một người trung niên đạo trưởng. Hào là Thanh Âm đạo trưởng, hắn chỉ vào này chính đang không ngừng bận việc lấy công trường, còn có này đang tại kiến tạo tòa nhà, kinh ngạc nói. Lời nói

tuy nhiên không có nói rõ ràng. Nhưng là trong đó ý tứ nhưng lại biểu hiện rành mạch.

Vào lúc này, lời nói hoàn toàn không thể nói xong.

“Vẽ đất thành ranh giới!”

Một tay chắp sau lưng, Nhạc Duyên tầm mắt cũng rơi vào hồ lô kia lên. Cười nói: “Nói cho bọn hắn biết này Hoa Sơn chính là ta đạo nhà vật!”

Nhạc Duyên những lời này nhất thời nhường nhóm người này đạo trưởng an tĩnh lại.

U cư rừng sâu núi thẳm, tầm tiên vấn đạo cũng không ngăn trở Đạo gia, hơn nữa Phật gia cũng có không thiếu hòa thượng ưa thích ở chỗ này loại địa phương. Mượn Tung Sơn mà nói, chỗ đó liền có lấy hòa thượng chỗ ở. Hoa Sơn tự nhiên là trừ đạo sĩ, ẩn sĩ, còn có hòa thượng. Hơn nữa Nhạc Duyên những lời này, trực tiếp đem sự tình độ cao bị cất cao.

Đây cũng không phải là Hoa Sơn phải chăng biến thành tư nhân lĩnh vấn đề, ngược lại là đạo cùng Phật tướng tranh.

Vài tên đạo trưởng nghe vậy không được hai mặt nhìn nhau, vấn đề này làm sao hai câu nói hạ liền lập tức chuyển cá phương hướng, điều này khiến cho bọn họ trong khoảng thời gian ngắn hoàn toàn trở tay không kịp. Cái đề tài này một ném ra tới, bọn họ cũng không tốt nói tiếp.

Ngược lại là Hoa Sơn bị Dương Quảng vẽ ở Nhạc Duyên danh nghĩa, thì là trở thành chuyện nhỏ.

Thật lâu.

Cuối cùng vẫn là cầm đầu Thanh Âm đạo trưởng lên tiếng, nói: “Đạo hữu lời này quá mức, trước mắt Phật đạo hài hòa, tất cả mọi người tại vì thiên hạ sáng sớm dân chúng mà cố gắng, ở phương diện này Ninh đạo hữu làm coi như không tệ!”

Vén lên Phật đạo chi tranh, trách nhiệm này không phải là người nào đều có thể đủ dám tiếp nhận. Tuy nhiên trong lúc này tranh đấu đã muốn tồn tại, nhưng là trước mắt nhưng vẫn là cũng cùng một chỗ, cộng đồng mặt Ma Môn, cùng Ma Môn tranh phong.

“Ninh Đạo Kỳ?”

Đang nghe lời này, Nhạc Duyên không có giống mấy vị đạo trưởng tưởng tượng như vậy, ngược lại là khóe miệng nhấc lên một vòng cười nhạo, châm chọc nói: “Này Ninh Đạo Kỳ là đạo hữu sao? Ta vẫn cho là người ta chính là là một vị cao tăng a!”

Trầm mặc.

Khó tả trầm mặc.

Nhạc Duyên những lời này trực tiếp như châm bình thường đâm vào mấy vị đạo trưởng trong lòng. Ninh Đạo Kỳ danh tiếng lớn, càng nhiều hay là bởi vì hắn Đại Tông Sư thân phận. Nhưng là Ninh Đạo Kỳ cách làm, lại

sẽ không nhường cái khác Đạo gia nhân sĩ cảm thấy thoả mãn.

Đạo môn bị Phật môn một mực áp chế, này không thể không nói trong đó có Ninh Đạo Kỳ một phần công lao.

Chỉ là mọi người cuối cùng không có nói ra mà thôi.

Mà trước mắt cũng là bị Nhạc Duyên không kiêng nể gì cả nói ra.

Chương 024 : Trà! Đạo! Công tử!

Hai mươi bốn chương Trà! Đạo! Công tử!

Phật.

Đạo.

Một cái là từ bên ngoài đến tôn giáo, một cái là bản thổ tôn giáo.

Tuy là giáo lí bất đồng, nhưng là bên trong tranh đấu nhưng lại tồn tại.

Chẳng qua là Đạo gia tôn trọng thanh tịnh vô vi, cá nhân lộ ra vẻ vô cùng tự do, đây là so với Phật môn nghiêm mật, liền khiến cho Đạo gia rơi tại hạ phong.

Mặc dù thanh tĩnh vô vi, nhưng là cái này cũng không đại biểu Đạo gia người không muốn đi tranh.

Liền cùng Phật môn để xuống hồng trần, đại triệt đại ngộ bình thường, không có có bao nhiêu người có thể đủ đạt tới cảnh giới này. Nếu không có đạt tới thành tiên thành Phật cảnh giới, như vậy liền vẫn là người. Là người, thì có giang hồ, có giang hồ thì có tranh đấu.

Phật cùng Đạo tranh phong từ xưa đến nay, chẳng qua là trước mắt Ma Môn thế lực khổng lồ, lúc này mới khiến cho Phật đạo kết hợp lại. Dù sao, Phật đạo tranh về

tranh, nhưng là tất cả mọi người thuộc về chính đạo.

Mà tại thời khắc này.

Nhạc Duyên câu nói kia nhưng lại nhường mấy vị đạo trưởng trong nội tâm đã muốn gieo xuống một khỏa hạt giống.

Bọn họ sẽ tìm tới tận cửa rồi, liền đại biểu cho bọn họ căn bản không có đạt tới này trong truyền thuyết không tranh cảnh giới, nếu không có đạt tới cảnh giới này, dĩ nhiên là có nhược điểm.

Cái dạng gì người mạnh nhất?

Vô dục người nhất mới vừa vặn.

Có chỗ cầu, liền có thể làm cho người ta sử dụng.

Vô luận là lợi dụng, vẫn bị lợi dụng.

Mấy người trầm mặc đại biểu cho bọn họ trong nội tâm cũng không bình tĩnh, Ninh Đạo Kỳ cách làm quả thật làm cho người cảm thấy bất mãn, nhất là đạo môn nhân sĩ. Chẳng qua là Đạo gia xem trọng là thanh tĩnh vô vi, nhiều khi không muốn đi để ý tới mà thôi.

Chẳng qua là khi vấn đề này triệt để bày ở trước mặt thời điểm, cũng không phải đơn giản như vậy có thể chối bỏ.

Sau nửa ngày.

“Đạo hữu, ngôn từ rất sắc bén!”

Thanh Âm đạo trưởng không khỏi thở dài một hơi, vừa mới nhóm người mình cùng đối phương nói chuyện với nhau hoàn toàn là người ta nắm giữ trong lòng bàn tay, nhóm người mình hoàn toàn thi triển không ra. Đối với cái này, bọn họ lại là không thể làm gì.

Thán một tiếng sau, Thanh Âm đạo trưởng tầm mắt rơi vào Nhạc Duyên trên người. Trong mắt hắn, Nhạc Duyên bộ dáng tuấn tú, hơn nữa chính là một thân bạch y, chỉ là giờ phút này cũng không có lấy Đạo gia trang phục, nhìn qua ngược lại càng lộ vẻ thư sinh nhiều một ít. Mà không phải đạo sĩ.

Bất quá vừa mới đối phương dùng Đạo gia cấp bậc lễ nghĩa hành lễ tư thái, nhưng lại thập phần thành thạo, nếu không phải tin đạo người, chắc là không biết như vậy cỡi.

“Ha ha!”

Nhạc Duyên nghe vậy cười, chính mình nói chuyện rất bình thường, cũng không lộ vẻ sắc bén. Chỉ là Đạo gia người cuối cùng không là một ưa thích tại mồm mép đùa giỡn tâm tư người, không bằng Phật gia như vậy sắc bén. Đón đối phương tầm mắt. Nhạc Duyên cười nói: “Không phải ta nói như vậy từ sắc bén, mà là đạo trưởng luyện đan quá lâu. Đến nỗi không thạo!”

Ngụ ý là luyện đan luyện lâu, mất đi rất nhiều đồ vật này nọ.

Tại loại này hoàn cảnh, người tự nhiên sẽ không tự chủ được chịu ảnh hưởng, cho dù là mồm mép tại lưu loát người, một cá nhân yên tĩnh luyện đan tu tập đạo pháp cái gì, một lúc sau, tổng hội mồm mép rỉ sắt. Ở đâu giống như các hòa thượng mỗi ngày niệm kinh, như vậy biện luận như vậy biện luận, mồm mép luyện lô hỏa thuần thanh.

Như vậy kết quả. Đạo gia không rơi tại hạ phong này mới kêu việc lạ.

"…"

Bị Nhạc Duyên như vậy đậu đen rau muống một câu, bọn này các đạo trường nhất thời sắc mặt rất là xấu hổ. Kỳ lạ là song phương tuy nhiên ngôn từ như kiếm, ngươi tới ta đi, nhưng là tại trên căn bản còn không có tức giận tính toán.

Dù sao làm chỗ này kiến trúc này đây Đạo gia kiến trúc thời điểm, tính chất liền biến.

Không giống cái khác cảm thụ, hiện tại bọn này đạo trưởng nhiều nhất cảm thụ cũng chỉ là Nhạc Duyên ngôn từ quá mức sắc bén mà thôi. Đạo gia trong xuất hiện như vậy người, hơi lộ vẻ kỳ lạ mà thôi. Nhưng cũng không phải là không có.

"Không biết Nhạc đạo hữu sư thừa…"

Đàm luận chút ít cái khác, Thanh Âm đạo trưởng rất nhanh liền nói sang chuyện khác, không tại liền Phật đạo chi tranh trên mặt thảo luận. Ngôn từ là hắn tự nhận

không phải trước mắt này Nhạc Duyên đối thủ, miễn cho tại trong lúc nói chuyện với nhau nhóm người mình triệt để rơi tại hạ phong.

Cho nên.

Hắn rất rõ ràng nói sang chuyện khác, đối phương đã có khai sơn lập phái dấu hiệu, hắn tự nhiên cần còn muốn hỏi. Hơn nữa. Trước mắt tất cả mọi người là Đạo gia người, tại điểm này lên hiểu một chút không có gì.

Sư thừa?

Nhạc Duyên nghe vậy không khỏi sững sờ, lập tức kịp phản ứng.

Hỏi thăm không phải mình võ công, mà là nhìn ra bản thân tính toán, muốn biết chính mình khai sơn lập phái, thành lập là môn phái nào.

Là Thiên Sư đạo, vẫn còn quá bằng phẳng nói. Hay hoặc giả là cái gì khác? Thí dụ như Lâu Quan Đạo cái gì.

Truyền thừa bất đồng, liền đại biểu cho giáo lí bất đồng.

Nghe đối phương hỏi thăm, Nhạc Duyên lúc này trầm ngâm xuống tới.

Khai sơn lập phái cũng không đơn giản, nhất là loại này liên lụy đến tôn giáo đồ vật này nọ càng khó khăn.

Bất quá may mắn lúc trước chính mình hiểu nhiều như

vậy Đạo gia tri thức, ứng phó thật cũng không khó khăn, rất nhanh Nhạc Duyên liền cùng mấy vị đạo trưởng khai thủy thảo luận. Tại trong chuyện này, thân là thị nữ Vệ Trinh Trinh còn chuyên môn cho mấy vị đạo trưởng từng người bưng tới một ly trà.

Trà này không phải kia trà.

Bởi vì Nhạc Duyên uống không thói quen trà thang, cho nên tại đi đến Hoa Sơn sau, hắn phân phó người bắt đầu xào trà. Một năm xuống tới, ngược lại cũng có được không ít thu hoạch. Mà trước mắt, uống trà chính là xào trà sau kết quả.

Tới giống nhau.

Tại Hoa Sơn lên, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng còn có Thạch Long cũng là này trà kẻ yêu thích.

“Ồ?”

Làm Nhạc Duyên đem phần này trà mới cho mấy vị đạo trưởng pha tốt sau, nhất thời một cổ hương trà liền phiêu đãng đứng lên.

Tỉ mỉ khẽ ngửi, đó là một loại thư sướng toàn bộ lòng mang mùi thơm.

“Đây là cái gì trà?”

Nhẹ nhàng phẩm một ngụm, đầu lưỡi đem bên trong một mảnh lá trà cuốn vào trong miệng, nhấm nuốt một phen sau, Thanh Âm đạo trưởng liền kinh ngạc. Lá trà

hắn tự nhiên là nhận ra, vừa rồi càng nếm hạ hương vị, lúc này mới xác định.

Chỉ là quái dị như vậy uống pháp, nhường Thanh Âm đạo trưởng rất là ngoài ý muốn.

Cùng trà thang bất đồng, ở trong mắt hắn xem ra, như vậy uống pháp ngược lại rất tốt, càng hợp nhân khẩu vị, một miệng trà uống, không nói cảm giác kia, chỉ là cửa có thừa hương đã để người sảng khoái không ít.

“Trà ngon!”

Cái khác đạo sĩ cũng là lướt qua một phen, đối với cái này cũng rất là thoả mãn.

“Này trà… Gọi gì là?”

Hỏi xảy ra vấn đề là một gã tuổi trẻ đạo trưởng, tầm mắt cẩn thận dò xét hạ chén về sau, này mới mở miệng hỏi. Mà cái kia sáng ngời ánh mắt, nói cho người khác biết hắn đối với cái này trà cũng rất là thoả mãn.

“Đạo trưởng!”

Trả lời là Vệ Trinh Trinh, đứng dậy hướng tuổi trẻ đạo trưởng trở về thi lễ sau, lúc này mới ôn nhu nói: “Công tử nói này trà gọi là ngộ đạo trà!”

Ngộ đạo trà!

Tuổi trẻ đạo trưởng không khỏi sững sờ, lập tức tầm mắt rơi tại chén trà trong tay lên, thật lâu khóe miệng có chút

giương lên, cười nói: “Hảo một cái ngộ đạo trà!”

Đồng thời.

Cái khác đạo sĩ cũng là bị cái này danh tự cho kinh ngạc, nhưng là trong lòng bọn họ nhưng lại không phải không thừa nhận này cùng trà thang bất đồng. Uống xong này nước trà, quả thực sẽ cho người một loại thư sướng cảm giác, giống như có thể tỉnh thần hiệu dụng.

Đương nhiên, cái này danh tự bất quá là dùng để dọa người.

“…”

Tầm mắt rơi vào tuổi trẻ đạo sĩ trên người. Nhạc Duyên quét mắt một vòng đối phương, vừa mới mấy người kia cũng đã làm tự giới thiệu, nhưng là Nhạc Duyên nhưng lại đối với này người trẻ tuổi đạo sĩ có một loại kỳ lạ cảm giác. Đó chính là đối phương đôi mắt kia, sáng dọa người.

Làm cho người một loại có thể đâm rách hư vọng cảm giác.

Tại nhóm người này đạo sĩ ở bên trong, chân chính cho Nhạc Duyên loại này cảm thụ chỉ có người tiểu đạo sĩ này, cho dù là cầm đầu Thanh Âm đạo trưởng cũng vô pháp cho hắn như vậy cảm giác.

“Ngộ đạo trà, danh tự tất nhiên là chuyện cười mà thôi!”

“Bất quá trong mắt của ta. Nó thích hợp hơn chúng ta

đạo gia sử dụng!”

Lắc đầu cười, Nhạc Duyên như vậy giải thích nói. Đối với Nhạc Duyên những lời này. Mấy người ngược lại có chút đồng ý, cho dù là người tiểu đạo sĩ này cũng rất là đồng ý.

“Về phần đang hạ sư thừa… Đợi tháng tư kỷ tị ngày khai sơn lập phái thời điểm, liền có thể biết được! Đến lúc đó kính xin mọi người đến đây luận đạo phẩm trà!”

Cúi đầu phẩm trà đồng thời, Nhạc Duyên tùy ý đem chính mình sư thừa vấn đề dời đi đi.

Tháng tư kỷ tị ngày?

Nhóm người này đạo sĩ nghe vậy đồng thời sững sờ, lập tức kịp phản ứng. Ngày hôm đó kỳ có thể không phải bình thường ngày, tại âm dương trong nhà, này âm lịch tháng tư kỷ tị ngày chính là Thuần Dương ngày. Ở đây đạo sĩ tuy nhiên tu đạo luyện đan cái gì, nhưng là từng người trọng điểm điểm cũng không cùng.

Giống nhau là tất cả mọi người không phải loại người bình thường, đối với cái khác hiểu rất là sâu.

Nhạc Duyên này ngắn gọn một câu. Đã đem hắn đang khai sơn lập phái môn phái đã muốn loay hoay đi ra, đó chính là tại Thuần Dương ngày đứng Thuần Dương.

Này môn phái, tự nhiên là Thuần Dương phái.

Đạo gia, từ đó ngược lại nhiều một môn phái.

Vẻn vẹn nghe danh tự, mấy người liền biết hiểu cái này mới môn phái sẽ không cùng cái khác đạo môn như vậy bí ẩn, chỉ sợ tích cực vào đời là bọn hắn trong môn phái giáo lí một trong.

…

Mấy vị đạo trưởng là rất vui vẻ đi xuống núi.

Không chỉ có rời đi thời điểm, từng người bị Nhạc Duyên đưa lên một phần Đạo gia trân tàng. Mà vẫn còn từng người bao ba lượng ngộ đạo trà, như vậy kết quả khiến cho bọn họ có chút cao hứng. Hơn nữa, tại Nhạc Duyên trong miệng, bọn họ cũng xác nhận một sự kiện.

Đó chính là Hoa Sơn tuy nhiên bị hoạch làm hắn tư nhân lãnh địa, nhưng là cái này cũng không ảnh hưởng cái khác đạo sĩ đến đây tầm tiên vấn đạo.

Như vậy kết quả, tự nhiên là mọi người tất cả đều vui vẻ.

Trên núi.

Nhạc Duyên, Khấu Trọng còn có Từ Tử Lăng thầy trò ba người nhìn qua bọn này đạo sĩ rời đi bóng lưng. Như có điều suy nghĩ. Mà Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người thì là cùng chết sư phó bình thường buồn vẻ mặt đau khổ, cái kia đau lòng.

“Làm sao, đau lòng đâu này?”

Quay đầu lại, Nhạc Duyên nhìn thấy hai người này đau khổ biểu lộ, không khỏi cười rộ lên: “Bỏ được thì mới nhận được, bất quá mấy lá trà mà thôi! Lần sau lại làm cho là tốt rồi!”

Nói xong, liền phiêu nhiên xoay người rời đi.

Tự mình lưu Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người bất đắc dĩ nhìn xem lẫn nhau.

Này xào trà. Này trà mới lá nhưng khi sơ dùng nhiều thời gian, tốn tinh lực mới xem như làm cho một chút như vậy, nhưng mà sư phó này một đưa liền đưa ra vài cân, đương nhiên sẽ làm đã muốn trên thói quen uống trà Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng đau lòng.

Bất quá hai người thông tuệ, nhưng cũng biết như vậy cách làm quả thực đáng giá, nhưng mà này không có nghĩa là bọn họ trong nội tâm không đau lòng. Chỉ là hai tên tiểu tử cũng có phần hội diễn đùa giỡn, trước đây trước lộ ra vẻ rất là trấn định, căn bản nhường ngoại nhân nhìn chưa ra, chỉ ở đối phương sau khi rời đi lúc này mới biểu hiện ra ngoài.

Hai người liếc nhìn nhau, đồng thời kế tiếp quyết định, đó chính là năm nay tất nhiên nhiều xào lên một ít trà, dùng làm chuẩn bị.

Dưới núi.

Mấy vị đạo sĩ một trước một sau đi tới, đi ở phía trước Thanh Âm đạo trưởng đột nhiên dừng bước lại, xoay người đối với đi tại chính mình mặt sau tuổi trẻ đạo sĩ

hỏi: “Làm sao ngươi nhìn?”

Đồng thời.

Cái khác đạo sĩ cũng dừng bước lại, mọi người tầm mắt cũng rơi vào này tuổi trẻ đạo sĩ trên người.

“Trong mắt mang mị, lông mày trong mang giết!”

“Phật cùng Đạo tranh phong đã bắt đầu!”

Nói đến đây, tuổi trẻ đạo sĩ ánh mắt nhưng lại càng tỏa sáng, “Ma Môn ra cá Tà vương Thạch Chi Hiên, mà trước mắt chúng ta đạo môn chỉ sợ cũng phải xuất hiện một cái không thua Tà vương Đạo Công Tử Nhạc Duyên!”

Thạch Chi Hiên!

Những người khác nghe đến đó cũng không khỏi vẻ sợ hãi cả kinh, tuy nhiên đạo môn cùng Thạch Chi Hiên tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng là Tà vương đối với chính đạo lực uy hiếp vẫn là vô cùng khủng bố. Trước mắt nghe này tuổi trẻ đạo sĩ vừa nói như vậy, vài trong lòng người đều là chấn động.

Hơn nữa dùng này tuổi trẻ đạo sĩ giọng điệu, này Nhạc Duyên lại sẽ không so với Tà vương sai, lời này đại biểu ý nghĩa… Về phần đối phương cho Nhạc Duyên an lên danh xưng Đạo Công Tử, ngược lại là không ai làm sao đi để ý.

Tựa như Tà vương Thạch Chi Hiên, trọng yếu không

phải là Tà vương cái này danh xưng, mà là Thạch Chi Hiên cái này danh tự.

“Tốt, tiểu đạo Viên Thiên Cương do đó cáo từ!”

“Mọi người tại Thuần Dương ngày tại Hoa Sơn thấy Thuần Dương lập phái lại lần nữa gặp nhau!”

Chắp tay.

Tuổi trẻ đạo sĩ tiêu sái xoay người rời đi, hướng một cái hướng khác bước nhanh mà rời đi.

Gió mát nghênh diện.

Viên Thiên Cương tay trái ngón trỏ lấy cực nhanh tốc độ đã bắt đầu véo động lên, trong miệng thì thào tự nói, hiển nhiên là tại suy tính lấy cái gì. Chỉ là chỉ chốc lát sau, hắn sắc mặt đã muốn trở nên tái nhợt, khóe miệng đã muốn lan tràn ra sợi sợi vết máu.

Làm chuyển qua khom sau, tránh đi người sau, Viên Thiên Cương rốt cục nhịn không được một búng máu phun ra tới.

Lau góc miệng dưới vết máu, quay đầu ngắm hướng phía lúc đầu.

Này trên tảng đá lớn Hoa Sơn hai chữ, tại ánh mắt của hắn trong lóng lánh lấy tiên diễm nhan sắc.

Này nhan sắc, diễm lệ như máu.

Chương 025 : Lập phái (thượng)

Tháng tư ngày Kỷ Tị.

Thuần Dương ngày.

Ở ngày này thời điểm, Hoa Sơn đã tự sáng sớm khởi tựu trở nên náo nhiệt lên.

Cho dù là kiến trúc gì gì đó không có hoàn toàn kiến thành, nhưng là dưới mắt chủ yếu kiến trúc đã đứng nghiêm ở trên Hoa Sơn. Hơn nữa, bị Nhạc Duyên phái đi ra Thạch Long cũng trở lại Hoa Sơn.

Không chỉ có như thế.

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người làm Nhạc Duyên đồ đệ, tự nhiên cũng là ở trên núi, bận việc.

Bởi vì, hôm nay chính là Thuần Dương lập phái chi ngày.

Tuy là náo nhiệt, lại cũng sẽ không quá mức. Dù sao, dưới mắt Nhạc Duyên ở trên giang hồ cũng không có bao nhiêu danh tiếng, ở rất nhiều người trong mắt lớn nhất bất quá là từng Dương Châu đệ nhất Thạch Long thua ở Nhạc Duyên trên tay, chỉ thế mà thôi.

Về phần Phó Quân Sước thảm bại, lại không có mấy người có thể biết được.

Chính là bởi vì giang hồ danh vọng không lớn, cho nên Thuần Dương lập phái theo quy luật mà nói là sẽ không quá mức náo nhiệt, nhiều nhất người tới cũng bất quá là những đạo sĩ kia. Nhưng là sự thật trước mắt nhưng lại là để cho Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người hơi có chút ngoài ý muốn.

Bởi vì vào hôm nay, đi đến Hoa Sơn người hiển nhiên có chút ra ngoài dự liệu của bọn hắn rồi.

Đầu tiên đi đến không ngờ lại là Nam Phương Tống phiệt thế gia người, trong đó cầm đầu đang là một tên là Tống Sư Đạo tuấn nhã bội kiếm công tử. Đối phương mang theo hậu lễ trên Hoa Sơn, cử động như vậy để cho Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng rất là ngoài ý muốn.

Làm hai người đưa Tống Sư Đạo sau khi tiến vào, Khấu Trọng lúc này mới nghiêng đầu sang, đối với đứng bên cạnh Từ Tử Lăng nói: “Này Tống Sư Đạo hẳn là Nam Phương Tống phiệt thế gia a?”

“Không sai!”

Một thân thuần trắng sắc đạo bào Từ Tử Lăng nghe vậy gật đầu, đối với Khấu Trọng vấn đề thừa nhận nói: “Hắn nhưng lại là Tống phiệt thế gia người, hơn nữa mới vừa người ta tự mình cũng nói!”

“Vấn đề là chúng ta không quen a!”

Mở ra hai tay, Khấu Trọng kia một thân kim sắc đạo bào, dưới ánh mặt trời lóng lánh đẹp đẽ sắc thái, nói tiếp: “Ta

làm sao cảm giác người nọ là tới chúng ta Hoa Sơn tìm người?”

“…”

Từ Tử Lăng tức giận quét Khấu Trọng một cái, nói: “Chúng ta không quen:không thục, này không đại biểu sư phụ cùng hắn không quen:không thục! Được rồi, khác oán giận, chúng ta hay(vẫn) là tiếp tục tiếp đãi khách nhân! Hôm nay, chúng ta Thuần Dương lập phái, cực có khả năng sẽ có người đi đến khiêu khích!”

Khấu Trọng nghe vậy không nói tiếng nào, chẳng qua là an tĩnh gật đầu. Dưới mắt đã có người không mời mà tới, như vậy chuyện kế tiếp vô cùng có khả năng xuất hiện bọn họ trong lòng lo lắng chuyện tình.

Chẳng qua là chỉ sợ chuyện lại như thế nào, lại cũng không thể ngăn cản lập phái.

Trừ lần đó ra.

Ở phía trên, tức là Thạch Long chịu trách nhiệm tiếp đãi rồi.

Trừ Tống phiệt thế gia đến ngoài, Vũ Văn thế gia thế nhưng lại cũng phái người đi đến, trong đó người cầm đầu chính là Vũ Văn Sĩ Cập.

Hơn nữa không chỉ có như thế, kia Độc Cô thế gia cũng có người đi đến.

Để cho Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng rất là ngoài ý

muốn chính là, này Độc Cô thế gia người đến là một tên trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp thiếu nữ. Một thanh trường kiếm, một thân áo xanh, cũng lộ ra vẻ có khác ý nhị.

Hai người nhìn thấy trong nháy mắt, lại là đồng thời nhớ tới một người khác.

Đó chính là sư phụ bên cạnh kiếm thị —— Phó Quân Sước.

Hai người cũng đều là cô gái, cũng đều là tướng mạo đẹp chi người, cũng đều chỉ dùng kiếm nữ nhân. Một cách tự nhiên, có có chút giống nhau đặc điểm.

“Ơ!”

“Ngươi hai tiểu tử, chính là kia Nhạc Duyên đồ đệ sao?”

Cầm kiếm cô gái híp một đôi đẹp mắt mắt to, từ trên xuống dưới đánh giá cẩn thận Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng, ánh mắt của nàng nhất là ở hai người đạo bào trên dừng lại hồi lâu, thật lâu, mới sắc mặt hơi hiển lộ quái dị nói: “Ta Độc Cô Phượng là lần đầu tiên nhìn thấy Đạo gia đạo bào thậm chí có như vậy phong thái!”

Hai tiểu tử?

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người hai mặt nhìn nhau.

Tự mình hai người mặc dù không lớn, nhưng là trước mắt cái này Độc Cô Phượng niên kỷ cũng sẽ không đại đi nơi nào chứ? Song phương niên kỷ hẳn là không kém

nhiều, bị đối phương như vậy một xưng, thật ra khiến hai người cảm giác mình nhỏ rất nhiều. Điều này làm cho người rất là không thể tiếp nhận.

Cho nên, ở Độc Cô Phượng câu nói kia rơi xuống sau, Khấu Trọng cũng đã mở to hai mắt nhìn, muốn bắt đầu cùng Độc Cô Phượng bắt đầu tranh luận rồi, đây vẫn(hay) là Từ Tử Lăng thấy thế lôi Khấu Trọng một thanh, lúc này mới khiến cho cục diện không có trở nên xấu. Dù sao, hôm nay chính là sư môn lập phái chi ngày, dưới mắt vô luận như thế nào, chủ nhân thân phận này vẫn còn cần giữ vững.

“Cáp!”

Một tiếng cười duyên, đối với Khấu Trọng trợn mắt làm như không thấy, Độc Cô Phượng lướt qua hai người, hướng lên núi đi tới. Trong lòng của nàng, hay(vẫn) là đối với lần này lập phái chi người —— Nhạc Duyên có càng thêm lớn hứng thú.

Có thể đem Đạo gia của quý đưa ở đương kim Thánh thượng, hơn nữa đổi lấy Hoa Sơn chi người, người như thế tuyệt đối đáng giá để đi nhận thức.

Vô luận đối phương là ôm cái gì tâm thái!

Làm Độc Cô Phượng tiến lên sau, liền gặp Vũ Văn thế gia Vũ Văn Sĩ Cập, hai người bất quá khẽ chắp tay, liền không hề nữa ngôn ngữ.

Song phương tuy rằng rất quen thuộc, nhưng là quen thuộc cũng không đại biểu song phương quan hệ rất tốt.

“Tống phiệt, Vũ Văn, Độc Cô, thiên hạ tứ đại môn phiệt thế gia, đã tới Tam gia, như vậy này Lý phiệt…”

Từ Tử Lăng vừa cười chào hỏi đi đến khách nhân, một bên dưới đáy lòng phân tích, ở hắn xem ra, môn phiệt thế gia tới Tam gia, như vậy này thứ tư nhà nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, cũng chắc chắn đến.

Nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo liền đến.

Làm Từ Tử Lăng cái ý nghĩ này mới vừa dâng lên tới thời điểm, hắn liền phát hiện giao lộ này đã tới một nhóm người, cầm đầu đồng dạng là một nữ tử. Chẳng qua là cùng Độc Cô Phượng kia giỏi giang hình tượng bất đồng chính là, dưới mắt người tới lại là một bộ đại gia khuê tú.

Cùng Độc Cô Phượng còn có Vũ Văn Sĩ Cập bất đồng, trước mắt cô gái này tức là dẫn theo không ít tư binh.

Mấy chục người đội ngũ, chậm rãi đi tới ở bên trong, thế nhưng lại bước ra một loại thiên quân vạn mã khí thế.

Mà ở trong đội ngũ cờ xí trên, thì là một to lớn Lý chữ ở kia trên.

Thái Nguyên Lý gia, đến rồi.

“Nữ nhân này!”

Từ Tử Lăng hai mắt không khỏi hơi hơi híp mắt, ánh mắt rơi vào cô gái cưỡi ở trên lưng ngựa kia, đại gia khuê tú

trung càng thêm lộ vẻ một loại anh tư táp sảng hương vị. Trên lưng ngựa, tả khuynh hữu cố, nhưng lại là cho người một loại khác ý nhị.

“Ân? Trọng thiếu?”

Thu hồi tầm mắt, Từ Tử Lăng ánh mắt rơi vào bên cạnh Khấu Trọng trên người, này nhìn lên nhưng lại là để cho Từ Tử Lăng không khỏi sợ hết hồn.

Chỉ thấy Khấu Trọng đã là hai mắt mê ly, ánh mắt đang gắt gao rơi vào nàng kia trên người, cả người đã lâm vào thất thần trạng thái.

“…”

Từ Tử Lăng không khỏi thở dài một hơi, thân làm huynh đệ hắn có thể nào nhìn không ra dưới mắt Khấu Trọng tâm tư. Chẳng qua là thời gian này căn bản không phải lúc, nghĩ tới đây, tay phải vươn ra, trực tiếp ở Khấu Trọng trên mông đít rất bấm một thanh, nhất thời đem Khấu Trọng từ thất thần trong trạng thái cho bấm trở lại.

“Ai nha? Lăng thiếu, ngươi làm gì thế?”

“Trọng thiếu, là ngươi đang làm gì thế?”

Hai người thấp giọng đối thoại rất nhanh qua đi, Khấu Trọng lúc này mới phản ứng tới đây. Chỉnh lý lại tâm tình sau, lập tức tiến lên nghênh đón, nói: “Không biết cô nương là…”

“Thái Nguyên, Lý gia!”

“Khuê chữ Tú Ninh! Đi đến chúc mừng quý phái lập phái chi hỉ!”

Tung mình xuống ngựa, thờ ơ lạnh nhạt trung cô gái tiến hành ngắn gọn tự giới thiệu mình, đồng dạng nói ra lai ý.

“Thỉnh!”

Nghe vậy, Khấu Trọng cung kính hướng về sau một ngón tay, mà Lý Tú Ninh tức là nhè nhẹ gật gật đầu, ở tỏ ý gia binh đem lễ vật đưa phía sau núi, người liền lên núi.

Nhìn đối phương lên núi bóng lưng, Khấu Trọng một tay vuốt ve càm của mình, lẩm bẩm lẩm bẩm: “Tú Ninh, Lý Tú Ninh, tên rất hay a!”

“Hoàn hồn rồi!”

Ba một cái tát vỗ vào Khấu Trọng trên bả vai, Từ Tử Lăng đột nhiên tập kích trực tiếp để cho Khấu Trọng giật mình. Cùng Khấu Trọng cái này đột nhiên lâm vào tình quan, trí thông minh trực tiếp giảm xuống người bất đồng, Từ Tử Lăng tức là vô cùng thanh tĩnh.

Chỉ là một cái, còn có lúc trước đối thoại, ở Từ Tử Lăng trong lòng tựu cảm nhận được cái này tên là Lý Tú Ninh cô gái chính là đi đến tứ đại môn phiệt thế gia trung để cho.. nhất người không biết nền tảng.

Cô gái này!

Không đơn giản!

“Ách!”

“Ha hả!”

Bị Từ Tử Lăng khám phá tâm tư của mình, Khấu Trọng đổ là không có lúng túng, mà là dùng một loại thâm trầm giọng điệu đối với Từ Tử Lăng nói: “Lăng thiếu, ta phát hiện tim của mình đập thật là nhanh!”

“Ta nghĩ ta Khấu Trọng, coi trọng này Lý Tú Ninh rồi!”

Trầm ngâm một hồi lâu, Khấu Trọng cuối cùng hoàn toàn nói ra tâm tư của mình. Có đôi khi, thích một người cần rất dài thời gian, nhưng có lúc, thích một người chỉ cần một cái cũng đủ. Mà dưới mắt, Khấu Trọng hiển nhiên là thuộc về người sau.

“…”

Nhìn Khấu Trọng bộ biểu tình kia, Từ Tử Lăng cũng không khỏi thở dài một hơi, đưa tay vỗ vỗ bờ vai của hắn, dùng một loại an ủi giọng điệu nói: “Ngươi coi trọng người ta là chuyện của ngươi, nhưng là người ta sẽ không coi trọng ngươi! Trọng thiếu!”

Sắc mặt biến đổi.

Khấu Trọng sắc mặt nhất thời chìm xuống tới, Từ Tử Lăng những lời này không có nói sai.

Ở cùng sư phụ mình trong học tập, hai người cũng đều

biết được một câu nói, đó chính là cái gì gọi là môn đăng hộ đối, hơn nữa càng là đại gia tộc cô gái càng thì không cách nào tự chủ, cuộc sống của các nàng cho tới hôn nhân, cơ hồ tất cả đồ cũng đều bao hàm tính toán.

Hết thảy, cũng đều là lấy ích lợi làm chủ.

Như đối phương coi trọng một tiểu tử nghèo, trong đó có lẽ cũng không phải là cái gọi là tình cảm, hơn nữa chỉ sợ là một loại cái gọi là đầu tư.

Khấu Trọng không ngốc!

Ở Từ Tử Lăng một câu nói kia, hắn nhất thời thanh tỉnh lại. Lắc đầu cười khổ, dùng một loại bất đắc dĩ ánh mắt nhìn thấy Từ Tử Lăng, khổ sở nói: “Ta đây coi như là còn chưa bắt đầu, cũng đã thất tình rồi sao?”

“Vừa không có bắt đầu, nói gì thất tình?”

Đối mặt Khấu Trọng tự giễu, Từ Tử Lăng chẳng qua là như vậy nhàn nhạt ứng một câu, nhưng lại là lần nữa đả kích hắn một thanh.

“…”

Khấu Trọng nghe vậy há miệng, không biết nên như thế nào đi nói.

“Yên tâm!”

Từ Tử Lăng cũng đặt mình vào hoàn cảnh người khác suy nghĩ một chút, hắn có thể hiểu loại tâm tình này.

Thấy Khấu Trọng làm như kia sương sau cà, không có một chút tinh thần, tiến lên một thanh ngăn cản Khấu Trọng bả vai, nói: “Đây không phải là còn có ta Từ Tử Lăng nha, có sư phụ, có Trinh Trinh tỷ a!”

…

Sườn núi.

Trên quảng trường đã là tới rất nhiều người, rất nhiều người đến trên căn bản cũng đều là không mời mà tới.

Rất nhanh.

Này Hoa Sơn biến được vô cùng náo nhiệt lên.

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người cũng trở lại trên núi, bởi vì dưới mắt thời gian gần, bọn họ không có cần thiết ở dưới chân núi đón khách rồi.

Chẳng qua là cho đến lúc này, để cho tất cả tân khách cũng đều có chút kỳ quái chính là thân là chân chính người chủ sự Nhạc Duyên nhưng vẫn không có xuất hiện, mà dựa theo nghe được tới kết quả, là tự ba ngày trước bắt đầu, Nhạc Duyên liền vẫn ở trong phòng bế quan, không có đi ra ngoài.

Buổi trưa.

Rất nhanh liền tới đến.

Đang ở chúng tân khách còn có Khấu Trọng, Từ Tử Lăng cũng đều rất là ngoài ý muốn ngạc nhiên thời

điểm, đại môn kia ở dát chi trong tiếng chậm rãi mở ra.

Đồng thời.

“Hỏi thế gian, tình là vật gì
Mà khiến ta sống chết một lời hứa lụy
Lữ khách kẻ trời Nam người đất bắc
Khi đôi cánh mỏi, nhớ những lúc hàn ôn
Khi hoan lạc vui vầy
Lúc chia ly đau khổ
Đều chỉ vì si mê một người con gái
Lời người nói ra
Đã xa tít trên tầng mây vạn dặm
Tuyết chiều trên Thiên Sơn
Bóng lẻ ấy biết về đâu “

Một đạo ôn hòa giọng nam quanh quẩn ở trên quảng trường, ở mọi người trong tai vang lên, kèm theo cái thanh âm này xuất hiện là một thân ảnh đĩnh đạt, một thân lam bạch đạo bào, một thân phong tư Nhã Nhiên từ bên trong đạp đi ra ngoài.

Nhưng là cũng không có lúc đó kết thúc, ngay sau đó một đạo non mềm giọng nữ cũng từ phía sau truyền ra.

“Ngang bước sông Phần
Nhìn cảnh tịch mịch, nhớ tiếng trống năm xưa
Khói hoang vẫn như ngày nao bình quân Sở
Than ôi, khúc chiêu hồn nước Sở nay còn kịp chăng
Quỷ núi khóc trong mưa gió thê lương
Trời cũng hờn ghen
Chẳng thể nào tin được
Chim én chim oanh, rồi cũng thành đất bụi

Ngàn mối sầu vạn cổ
Lưu lại đợi người thơ
Hát trong điên cuồng, ca trong đau khổ
Tìm lại nơi đâu nấm mộ chim nhạn năm nào”

Thoại âm rơi xuống.

Một đồng dạng người mặc lam bạch đạo bào tuyệt mỹ đạo cô từ Nhạc Duyên sau lưng đi ra.

Một nam một nữ, hai người song song mà đứng.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua.

Tay áo bay bay, làm như thần tiên quyến lữ.

Chương 026 : Lập phái (trung)

Đây là!

Tại chỗ mọi người đồng thời sửng sốt, ánh mắt của mọi người không hẹn mà cùng rơi vào trên thân người đẩy cửa đi ra kia.

Nam tử, là độc nhất vô nhị.

Cô gái, lại đồng dạng nghiêng nước nghiêng thành.

Kia một thân nguyên bộ lam trắng sắc đạo bào, ở hai trên thân người triển hiện cái gì gọi là thần tiên quyến lữ.

Vốn là náo nhiệt không khí, ở hai người đi ra khỏi gian phòng sau, nhất thời chợt yên tĩnh lại.

“…”

“…”

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người trợn mắt hốc mồm, nhìn kia từ Nhạc Duyên sau lưng đi ra tuyệt mỹ đạo cô, trong khoảng thời gian ngắn kinh ngạc không hiểu.

Thật lâu.

Hai người lúc này mới lẫn nhau liếc nhau một cái, nhưng

lại là đều từ đối phương trong mắt thấy được kinh ngạc cùng hoảng sợ.

Bởi vì tuyệt mỹ đạo cô này, bọn họ thật sự là quá quen thuộc.

Làm Nhạc Duyên đồ đệ, ban đầu ở Hoa Sơn, hai người bọn họ tự nhiên là ở ngày đó đêm mưa, được chứng kiến Nhạc Duyên cái kia tên là Thiên Ngoại Phi Tiên kiếm pháp, được chứng kiến kiếm kia pháp trung phiêu nhiên mà hiện tuyệt mỹ đạo cô. Nhưng vấn đề là, ban đầu bọn họ cũng chẳng qua là cho là đây chẳng qua là ảo giác, nhưng là hiện tại…

Điều này sao có thể?

Hơi há miệng, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người không chớp mắt ngó chừng kia tuyệt mỹ đạo cô thân ảnh, trong khoảng thời gian ngắn ngây người.

Đồng dạng.

Thạch Long cũng là mắt trợn tròn, trợn mắt hốc mồm nhìn trên đài bóng người xuất hiện.

Ban đầu hắn chính là ở bồn chồn, tại sao mình sẽ ở kiếm chiêu dưới bị chính là chưởng thương, hơn nữa một kiếm kia tuyệt đối không phải là bình thường kiếm pháp. Chẳng qua là, vào giờ khắc này, đột nhiên nhìn thấy trước mắt xuất hiện đồng dạng người sống, nhưng lại là để cho Thạch Long kinh hãi.

Không chỉ có như thế.

Tại chỗ những khác nam tính, cũng là không hẹn mà cùng có chút khiếp sợ.

Khiếp sợ tự nhiên là cái này tuyệt mỹ đạo cô tướng mạo đẹp.

Thiên hạ mỹ nhân không ít, nhưng là đạo cô trong tuyệt mỹ nữ tử nhưng lại là rất ít.

Cùng nam tính bất đồng, tại chỗ mấy người nữ tử, nhất là đến từ môn phiệt thế gia Độc Cô Phượng cùng Lý Tú Ninh hai người đồng dạng tràn đầy kinh ngạc. Hai nữ nhân càng thêm chú ý hay(vẫn) là kia Nhạc Duyên cùng tuyệt mỹ đạo cô cùng đi ra khỏi tới nhắc tới cái kia một thủ kỳ lạ & đặc biệt thi.

Dưới mắt hai người cũng không hiểu biết đây là từ, lại cũng có thể cảm nhận được trong đó triền miên cùng thâm tình.

Hỏi thế gian, tình là chi nhỉ,
Cùng nhau hẹn thề sinh tử?

Ngắn gọn một câu, cũng đã nói ra tình vì nào loại.

Cùng hảo võ Độc Cô Phượng bất đồng, văn hóa trình độ càng thêm cao Lý Tú Ninh càng là không khỏi lập lại Nhạc Duyên hai người mới vừa cùng nhau đọc lên cái kia bài thơ từ, trong mắt nhất thời lóe ra kinh ngạc. Mặc dù bài thơ này từ cách thức có chút kỳ lạ & đặc biệt, nhưng là lại không thể không thừa nhận kia màu sắc, nghe có đặc biệt ý nhị.

Khẽ ngẩng đầu, Lý Tú Ninh ánh mắt càng phát ra sáng.

“…”

Độc Cô Phượng tức là ngọc thủ nắm chặc một chút trường kiếm, ánh mắt giật mình đột nhiên đánh giá kia tuyệt mỹ đạo cô.

“Đây là!”

Tại cái khác người ngạc nhiên khiếp sợ thời điểm, buổi sáng liền đã đi tới Hoa Sơn tuổi trẻ tiểu đạo sĩ Viên Thiên Cương nhưng lại là thấy thế không khỏi đứng thẳng người lên, ánh mắt không chớp mắt rơi vào Nhạc Duyên bên cạnh tuyệt mỹ đạo cô trên người.

“Cái này cảm giác Dạ!”

Bao phủ ở trong tay áo tay trái không khỏi bắt đầu không ngừng bấm động, theo suy đoán trên mặt của hắn đã từ từ hiện ra mồ hôi, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch. Cố nén trong miệng đã sặc ra tới mùi máu tươi, Viên Thiên Cương lập tức tay phải giơ lên, che mặt, đem khóe miệng kia tràn ra tới máu tươi cho chống đở xuống, đồng thời cẩn thận lau sạch sẽ.

Cúi đầu.

Viên Thiên Cương trên mặt đã hiện ra nhè nhẹ khiếp sợ.

Bị chính hắn mới vừa suy đoán ra tới kết quả mà cảm thấy khiếp sợ, trước mắt này tuyệt mỹ đạo cô tựa như

người mà không phải người, không chỉ có như thế, Viên Thiên Cương càng là có thể từ nơi này tuyệt mỹ đạo cô trên người thấy kia mơ hồ sát ý, không biết trên tay của đối phương lây dính bao nhiêu máu tươi.

Kia giết người vô số, chỉ sợ là người Ma Môn cực ít có người có thể sánh ngang.

Nhưng là để cho Viên Thiên Cương khiếp sợ nhưng lại không phải tuyệt mỹ đạo cô xuất hiện, mà là dựa theo suy đoán của hắn cô gái này không phải là hiện tại chi người, mà là hậu nhân… Mà dưới mắt, nhưng lại là không hiểu xuất hiện ở nơi này. Trong đó đại biểu ý nghĩa, đối với một người lấy Tinh Tượng Dịch Học làm nghiên cứu chủ thể, để suy đoán tương lai mà nói ra sao loại ý nghĩa, không cần nói cũng biết.

Mà đồng thời.

Ở Viên Thiên Cương suy đoán ra tuyệt mỹ đạo cô lai lịch không phải là hiện tại sau, trong mắt hắn, Nhạc Duyên quanh thân kia bao phủ máu sắc cũng đã càng phát ra tiên diễm rồi. Nhất là giữa hai người cái loại nầy ôn nhu vô cùng ánh mắt, cho dù là ngu ngốc cũng có thể nhìn ra trước mắt hai người chính là đạo lữ.

“Xích Luyện Tiên Tử, rốt cuộc lây dính bao nhiêu máu tươi!”

“Đạo công tử á, ngươi quá tham rồi!”

Trong lòng một trận cảm thán, Viên Thiên Cương trong lòng đã có suy đoán, chẳng qua là lại thì không cách nào

ngăn cản. Đoạn thời gian trước, tự mình suy đoán Nhạc Duyên, cũng đã bị thương, dưới mắt lần nữa suy đoán tuyệt mỹ đạo cô lai lịch, càng làm cho tự thân thương thế lại thêm một tầng.

Tự mình sở tu luyện Đạo gia huyền công, đã đụng phải thật lớn tổn thương.

Lần này Thuần Dương lập phái sau khi, Viên Thiên Cương đã quyết định tự mình tạm thời cần nghỉ ngơi một năm nửa năm, nếu không tiếp tục như vậy lời nói, hắn tuyệt đối sẽ sớm xảy ra vấn đề.

Hơn nữa hắn tin tưởng, tự mình như lúc này đi ngăn cản nói công tử Nhạc Duyên, làm không tốt tự mình sẽ chết ở chỗ này.

Trừ lần đó ra, không có cái thứ hai kết cục.

…

Ánh mắt quét qua dưới đài mọi người, Nhạc Duyên cùng bên cạnh tuyệt mỹ đạo cô một trước một sau đi ra, thấy mọi người các sắc biểu tình sau, hơi vi có chút trên mặt tái nhợt lúc này mới hiển lộ ra nụ cười, nói: “Hôm nay chính là ta Thuần Dương lập phái chi ngày, mọi người trước tới tham gia, để ở hạ cảm giác sâu sắc vinh hạnh!”

“Tại hạ Nhạc Duyên, Sơn Nhạc nhạc, duyên phận duyên!”

“Vị này… Thì là của ta đạo lữ, Xích Luyện Tiên Tử! Mà này Hoa Sơn liền là chúng ta sau này dựng thân chỗ!”

Tự ta ngắn gọn giới thiệu một câu, Nhạc Duyên cũng không có đã quên hướng mọi người giới thiệu bên cạnh tuyệt mỹ đạo cô lai lịch.

“…”

Nói tới đây, bên cạnh Xích Luyện Tiên Tử đã khẽ quay đầu, một đôi mắt tràn ngập thâm tình, càng là không nhịn được vươn ngọc thủ, nhẹ nhàng vuốt ve Nhạc Duyên mặt nghiêng. Trong chớp mắt, cũng đã là lệ quang dịu dàng.

Sư nương!

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng miệng lần nữa nới rộng ra chút, thông minh hai tên tiểu tử giờ phút này đầu óc đã hoàn toàn hỗn loạn.

Chuyện phát triển để cho mọi người có chút ngoài ý muốn.

Đây vốn là Thuần Dương lập phái chi ngày, nhưng là dưới mắt ở rất nhiều có chút người xem ra, tựa hồ xuất hiện độ lệch. Người ta dùng Đạo gia của quý Trường Sanh Quyết đổi lấy Hoa Sơn, khó có thể chỉ là vì hắn chi đạo lữ đổi lại tới một cái dựng thân chỗ sao?

Đây tột cùng là tình huống thế nào?

Hoa Sơn làm sao trở thành Nhạc Duyên danh nghĩa, này tứ đại môn phiệt thế gia tự nhiên rõ ràng.

Hơn nữa đứng ở trong góc nhỏ Vệ Trinh Trinh cùng Phó Quân Sước hai người đồng dạng là vô cùng ngạc nhiên.

Lấy hai nữ đối với Nhạc Duyên hiểu rõ, các nàng dĩ nhiên biết này Xích Luyện Tiên Tử là trước giờ chưa từng thấy qua.

Nếu là chưa từng thấy qua người, như vậy đối phương là từ đâu ra tới?

Hơn nữa mới vừa đối phương hay(vẫn) là từ trong phòng đi ra, điều này làm cho hai nữ không khỏi hai mặt nhìn nhau, một đầu mê hoặc.

Xích Luyện Tiên Tử xuất hiện quá mức đột ngột.

Để cho mấy người duy nhất hiểu rõ chính là tối hôm qua Nhạc Duyên đem kiếm giá trên kim kiếm cầm tiến gian phòng, ở rạng sáng lúc tựa hồ ở trong phòng thi triển hắn mạnh nhất kiếm thuật. Trừ lần đó ra, liền không có những khác.

Vệ Trinh Trinh phía trước cho Nhạc Duyên đưa quá cơm, nhưng là nàng cũng không có phát hiện trong phòng còn có những người khác, nhưng là dưới mắt nhưng lại là xuất hiện một tuyệt mỹ đạo cô…

Loại này quỷ dị kết quả, không khỏi người không đi kinh ngạc cùng nghi ngờ.

“Trinh Trinh, nữ nhân này là thế nào xuất hiện ở trong phòng?”

Mặc dù Phó Quân Sước võ công bị phế một nửa, nhưng là nàng vẫn là một người cao thủ, ở trong khoảng thời gian này trên việc tu luyện, công lực đã tại một lần nữa khôi phục. Hơn nữa, trừ lần đó ra ở ngoài, trên núi còn có kia Thạch Long như vậy tiên thiên cao thủ.

Khả cho dù là như vậy, đối phương xuất hiện không ngờ lại là bất tri bất giác.

Khó có thể này tên là Xích Luyện Tiên Tử tuyệt mỹ đạo cô chính là một tuyệt đỉnh cao thủ sao?

Phó Quân Sước trong lòng mê hoặc.

Bất quá làm ánh mắt của nàng rơi vào Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng còn có Thạch Long ba người trên mặt thời điểm, nhưng lại là không khỏi sửng sốt. Ba người này sắc mặt trở nên cực kỳ khiếp sợ cùng ngạc nhiên, bức biểu tình này hiển nhiên nói cho nàng bọn họ biết trước mắt tuyệt mỹ đạo cô.

Xem ra, tự mình đối với này Nhạc Duyên hiểu rõ vẫn còn quá mỏng.

“…”

Vệ Trinh Trinh không có lên tiếng, nàng chỉ bất quá lệch đầu, trong mắt lóe lên đều là mê hoặc.

Cùng Phó Quân Sước bất đồng.

Vệ Trinh Trinh từng nghe quá của mình hai đệ đệ Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng đàm luận quá sư phụ của bọn

họ Nhạc Duyên, trong đó cũng nói Nhạc Duyên võ công gì gì đó. Dựa theo hai người theo như lời, hai người muốn nhất tu tập chính là kia được xưng trong thiên hạ nhất mỹ kiếm pháp.

Cái gì kiếm pháp nhất mỹ?

Vệ Trinh Trinh không biết, nàng lại có thể nhìn ra bản thân hai đệ đệ ở lúc nói lời này, biểu tình rất là kỳ quái.

Bất quá này công tử đạo lữ Xích Luyện Tiên Tử thật là một Đại mỹ nhân rồi.

Chuyện cũng không có đơn giản như vậy kết thúc, ở Nhạc Duyên ngắn gọn giới thiệu mình cùng đạo lữ sau, đồng thời tuyên bố Hoa Sơn Thuần Dương thành lập sau, hắn tức là từ trong tay áo móc ra kia cuốn thánh chỉ.

Tựu như vậy ngay trước tại chỗ trước tới tham gia lập phái mọi người đem thánh chỉ mở ra, đem tuyên đọc một lần.

Phần này tuyên đọc, kia hàm nghĩa không cần nói cũng biết.

Hoàn toàn nói cho tại chỗ mọi người, này Hoa Sơn chính là Thuần Dương tư hữu vật rồi. Như là lúc sau muốn lên núi, chỉ sợ không phải đơn giản như vậy rồi.

Dĩ nhiên.

Phần này thánh chỉ đối với Độc Cô thế gia, Vũ Văn thế

gia cùng Tống phiệt mà nói cái này cũng không đáng giá để cho nhân để ý, nhưng lại là để cho Lý Tú Ninh mày liễu nhẹ chau lại lên.

Đối lập khởi những khác Tam gia mà nói, phần này thánh chỉ hiển nhiên đối với Lý gia có chút ảnh hưởng.

Độc Cô thế lực ở trong cung, Vũ Văn thế lực ở trong quân, Tống phiệt tức là thế lực trải rộng Nam Phương, mà Lý phiệt thế lực tức là lấy Thái Nguyên làm trung tâm cái kia {cùng nhau:-một khối}. Này Hoa Sơn mặc dù cùng Thái Nguyên có một đoạn khoảng cách không nhỏ, nhưng nói toạc ra Hoa Sơn đã là ở Lý phiệt bên cạnh, hoặc là nói Hoa Sơn đã là ở vào Lý phiệt trong thế lực.

Mà dưới mắt nhưng lại là xuất hiện một làm cho người ta xa lạ Đạo gia môn phái, điểm này tức là làm cho người ta có chút cảm thấy khó có thể đo lường rồi. Nhất là này Hoa Sơn, hay(vẫn) là đối phương dùng Trường Sanh Quyết đổi lấy. Bất kể nói thế nào, Lý Tú Ninh lần này trước tới tham gia Thuần Dương lập phái, liền là vì hoàn toàn xác nhận cái này mới xuất hiện Đạo gia môn phái lập trường.

Phải biết hiểu, hiện tại đương kim Thánh thượng vốn là liền đối với Lý phiệt có đề phòng tâm tư.

Trên đài.

Nhạc Duyên ngắn gọn mấy câu nói sau, không có kia lời nói của hắn, liền dẫn của mình đạo lữ Xích Luyện Tiên Tử hai người chậm rãi xoay người, đẩy cửa phòng ra, vừa đi vào.

Theo cửa phòng đóng kín, mọi người tại đây không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Đây rốt cuộc là một chuyện gì?

Chủ nhân đem khách nhân vứt ở phía ngoài? !

Trong phòng.

Nhạc Duyên cùng Xích Luyện Tiên Tử ôn nhu nhìn nhau.

Một hồi lâu.

“Mạc Sầu, hài lòng không?”

“Hài lòng!”

“Yên tâm, lại qua một quãng thời gian, của ta năng lực đầy đủ rồi, tựu sẽ không như thế rồi!”

Lời nói rơi xuống.

Trước mắt giai nhân cũng đã là lộ ra vẻ bắt đầu mơ hồ.

Thâm tình trong tươi cười, giai nhân hóa thành khói xanh, {không có vào:-chìm vào} Nhạc Duyên thể nội, tiêu tán không thấy.

Lại ngẩng đầu.

Nhạc Duyên trong mắt tẫn là một loại điên cuồng.

Một loại lý trí điên cuồng.

Chương 027 : Lập phái (hạ)

Người, sợ nhất là cái gì?

Là đợi chờ?

So sánh với đợi chờ càng làm cho người khó chịu là cái gì?

Là không lời để nói truy tìm!

Trống không truy tìm, còn có kia tịch mịch đợi chờ, đối với người mà nói, cũng đều là một chuyện khiến cho người ta cô độc tịch mịch.

Nếu như là một cái thế giới một cái thế giới cái loại nầy truy đuổi, nhưng lại là càng làm cho người cực đoan thống khổ. Ở truy đuổi đồng thời, lại vẫn đang không ngừng lưu lại của mình dấu chân, thiếu một đống vừa một đống nợ tình, đây đối với Nhạc Duyên mà nói, hiển nhiên là một nhức đầu chuyện tình.

Bởi vì kết quả là, như vậy đi xuống, ngươi cuối cùng sẽ phát hiện có nhiều thứ, cả đời mình cũng còn không rõ.

Mà dưới mắt, hắn lại phát hiện một không cần chuyện như thế.

Đó chính là Phá Toái Hư Không.

Nếu như nói trước kia Nhạc Duyên còn không có như thế ý nghĩ, lại cũng chỉ có thể từng bước từng bước tiến hành truy tìm thời điểm, sau đó vừa cho mình không ngừng lưu lại nợ tình lời nói, như vậy dưới mắt Nhạc Duyên nhưng lại là đã tìm được một biện pháp giải quyết vấn đề.

Đây chính là Phá Toái Hư Không.

Không phải là mình Phá Toái Hư Không, mà là lấy năng lực của mình quan tưởng cùng với tự mình dưới mắt nắm giữ kiếm pháp, tới giúp người khác tiến hành Phá Toái Hư Không.

Che ở Dương Châu Thạch Long võ trường, kia xuất thủ Thiên Ngoại Phi Tiên thời điểm, Nhạc Duyên tựu đã nhận ra này một khả năng.

Theo hơn một năm thời gian tới xác minh, Nhạc Duyên cơ hồ đã khẳng định là mình đã tìm được sự tình cuối cùng phương thức giải quyết.

Đáng tiếc duy nhất chính là dưới mắt công lực của mình không đủ.

Lấy kiếm khí lưu hình dạng, lưu lại bất quá là người ảnh, lưu lại bất quá là vô ích cụ bộ dáng hình người, nhưng lại là lưu không được chân chính linh hồn. Cho dù là lần này, Nhạc Duyên lấy một thân công lực làm dẫn, bất quá cũng là nửa canh giờ mà thôi, xuống lần nữa đi tự mình đã là kiên trì không được.

Cùng nửa năm trước so sánh với, dưới mắt Nhạc Duyên

đã có thật lớn tiến bộ, ít nhất kiếm khí lưu hình dạng lưu lại không chỉ là người ảnh rồi.

Một hồi lâu.

Sửa sang lại hạ suy nghĩ, dùng vải ướt lau mặt một cái sau, Nhạc Duyên lúc này mới lần nữa đẩy cửa phòng ra, đi ra ngoài.

Tự mình lúc trước như vậy rời đi, dù sao không lớn lễ phép.

Mặc dù Nhạc Duyên tự mình cũng không có bao nhiêu để ý, nhưng là dưới mắt hay(vẫn) là không muốn đem không khí làm cho quá cương cứng.

Phía ngoài.

Ở Nhạc Duyên sau khi vào phòng, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng còn có Thạch Long ba người đã phản ứng tới đây, lập tức một lần nữa chào hỏi khởi khách nhân đến. Lần này bất đồng, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng còn có Thạch Long ba người cũng bất chấp đau lòng, trước kia làm ở dưới lá trà toàn bộ cũng đều lấy đi ra ngoài.

Tại chỗ bất kể có người không có thân phận, đều cơ hồ là người tay một chén trà.

Mùi thơm xông vào mũi trà mới, còn có mới nhất uống pháp, cũng đều để cho tại chỗ mọi người đem tâm tư đặt ở này trà mới phía trên. Như vậy nhẹ uống pháp, nhưng lại là để cho trong đó rất nhiều người rất là ưa thích. Trà thang mặc dù hảo, nhưng là quá lâu lời nói,

nhưng lại là sẽ cho người chán ghét.

Trong thời gian thật ngắn, này tại chỗ không khí liền tùy khai sơn lập phái chuyển dời đến những phương diện khác.

Thí dụ như trà mới mở rộng…

Phần kế hoạch này vốn là chính là lúc trước Nhạc Duyên cùng hai tên đồ đệ của mình, còn có Thạch Long mấy người tham thảo quá. Không nói trước kia rộng lớn Hoa Sơn cần kiến trúc, cần phải hao phí tiền bạc, mà một khi Khấu Trọng bước chân vào cái kia hỗn loạn thiên hạ trung thời điểm, tựu càng thêm cần tiền bạc rồi.

Mà này trà mới, chính là Nhạc Duyên sở chuẩn bị hàng hóa.

Chẳng qua là mỏng uống vài hớp, trong đó Tống phiệt Tống Sư Đạo, Độc Cô thế gia Độc Cô Phượng, Lý phiệt Lý Tú Ninh còn có Vũ Văn thế gia Vũ Văn Sĩ Cập bốn người liền không khỏi ánh mắt sáng ngời. Hiển nhiên, này trà mới hương vị, nhượng ra tự môn phiệt thế gia bọn họ cảm nhận được một phen độc hữu hương vị.

“Trà ngon!”

Tống Sư Đạo híp mắt, tinh tế cảm thụ một phen, như vậy mở miệng khen.

“Nhưng lại là trà ngon!”

Nhận lấy câu chuyện chính là Vũ Văn Sĩ Cập, lâu dài

uống trà súp, tổng sẽ cho người chán ngấy, nhưng là dưới mắt này trà xanh, nhưng lại là để cho hắn có một loại nhẹ nhàng khoan khoái cảm thụ. Đối lập khởi loại này trà thơm, chỉ là đã uống vài ngụm hắn, đã có một loại không muốn lại đi nếm trải trà thang cảm thụ.

“Ngươi cũng có thể phẩm ra trà ngon hay không?”

Lên tiếng chính là Độc Cô gia Độc Cô Phượng, cái cô nương này ở nhợt nhạt uống một hớp sau, nghe Tống Sư Đạo cùng Vũ Văn Sĩ Cập lời nói, nhưng lại là trực tiếp xuất khẩu châm chọc Vũ Văn Sĩ Cập một câu. Đối với Độc Cô Phượng giễu cợt, Vũ Văn Sĩ Cập không có lên tiếng.

Này cô độc Phong có thể nói là Độc Cô gia hòn ngọc quý trên tay, tuổi tuy nhỏ, kia một thân kiếm thuật đã là đi vào cao thủ nhất lưu cảnh giới. Có thể nói, ở cô độc nhà, trừ Vưu Sở Hồng ngoài, này Độc Cô Phượng lại coi như là đứng đầu hảo thủ rồi. So với Kỳ huynh Độc Cô Phong muốn mạnh hơn rất nhiều.

Mà hắn Vũ Văn Sĩ Cập bất quá cùng Độc Cô Phong xê xích không nhiều, tự nhiên sẽ không đi trêu chọc này Độc Cô Phượng.

Hơn nữa, Vũ Văn gia cùng Độc Cô gia cũng đều là ở Hoàng Thành, hai người trong lúc tự nhiên hiểu rõ rất là rõ ràng, trừ một chút chuyện bí ẩn, song phương cũng đều đối với đối phương rất là rõ ràng. Độc Cô Phượng ở Độc Cô gia là một cái dạng gì cô gái, Vũ Văn Sĩ Cập tự nhiên rõ ràng.

Hắn khả không muốn trêu chọc nữ tử này, tránh cho vì huynh trưởng của mình Vũ Văn Hóa Cập mang đến phiền toái.

Độc Cô gia Vưu Sở Hồng là một hạng người gì, hắn Vũ Văn gia nhưng là rõ ràng, này cũng coi là Vưu Sở Hồng hòn ngọc quý trên tay Độc Cô Phượng tự nhiên là Vũ Văn Sĩ Cập không muốn trêu chọc.

"…"

Lý Tú Ninh lại là không có lên tiếng, chẳng qua là động tác thư hoãn, đem đại gia khuê tú khí chất bày ra vô cùng nhuần nhuyễn. Một người yên lặng phẩm trà thơm, không biết đang suy tư điều gì.

"Ngô!"

Chép miệng, Độc Cô Phượng hai cái cũng đã đem trong chén trà toàn bộ uống xong, cảm thụ hạ hương vị, tự nhủ: "Chờ đợi hỏi cái kia Nhạc Duyên thu được mấy cân!"

Ngụ ý lại là căn bản không có đem tự mình làm như ngoại nhân, như vậy xưa nay quen cách làm thật ra khiến một bên Tống Sư Đạo cùng Vũ Văn Sĩ Cập hai mặt nhìn nhau.

"Độc Cô muội muội, sợ rằng phải thất vọng rồi!"

Trả lời chính là Lý Tú Ninh, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng đem chén trà đặt ở trên bàn, Lý Tú Ninh lúc này mới chỉ vào đang ở bên cạnh bận việc Khấu Trọng nói: "Kia,

nhìn kim bào đạo sĩ, trên mặt thiểm qua đau lòng vẻ, tựu biết này trà mới lá chế luyện hết sức khó khăn, sẽ không quá nhiều!”

“A?”

Độc Cô Phượng nghe vậy ánh mắt hướng Khấu Trọng phương hướng nhìn lại, nhìn lướt qua sau, lúc này mới cười nói: “Lý tỷ tỷ đến lúc đó nhìn thấy cẩn thận! Bất quá, tiểu tử kia nhìn càng thêm nhiều hay(vẫn) là Lý tỷ tỷ ngươi đi!”

“Ha hả!”

Lý Tú Ninh cười nhạt một tiếng, không có lên tiếng.

Hai nữ nhân ở giữa nói, Tống Sư Đạo cùng Vũ Văn Sĩ Cập hai người cũng đều không có lên tiếng. Mặc dù bởi vì chính mình tiểu muội liên quan, Tống Sư Đạo cùng Lý gia quan hệ coi như không tệ, nhưng là dưới mắt lại cũng không phải là hắn xen mồm thời điểm.

Dù sao bốn người, đã đại biểu tứ đại môn phiệt thế gia.

“Ân?”

“Nhạc đạo trưởng đi ra rồi!”

Tống Sư Đạo kịp thời lên tiếng dời đi đề tài, làm Nhạc Duyên một lần nữa từ trong phòng đi ra sau, nhưng lại là chỉ có một mình hắn. Điểm này thực tại để cho mấy người có chút ngoài ý muốn. Theo đạo lý mà nói, loại này ngày, Thuần Dương lập phái chi ngày, thân là hắn

đạo lữ kia Xích Luyện Tiên Tử làm ra tới, nhưng khi nhìn dạng như vậy tựa hồ là không có ở đi ra ngoài…

Trong lòng tuy là nghi ngờ, nhưng là Tống Sư Đạo không có đi tra cứu kỹ.

Dù sao đây là địa bàn của người ta, người ta nghĩ như thế nào chính là chuyện của người ta tình.

Hơn nữa dám đối mặt nhiều người như vậy, trực tiếp lấy ra đương kim Thánh thượng thánh chỉ như vậy gióng trống khua chiêng tuyên bố Hoa Sơn đã trở thành tư nhân lãnh địa chuyện tình, nhưng là thủ thấy.

Ở Tống Sư Đạo lời nói rơi xuống sau, kia hắn ánh mắt của ba người cũng rơi vào Nhạc Duyên trên người.

Nhạc Duyên đang cùng mấy vị đạo sĩ nhỏ giọng đàm luận mấy câu sau, này liền hướng tứ đại môn phiệt đại biểu sở ngồi địa phương mà đến.

“Tống công tử, đã lâu không gặp!”

“Vị này nghĩ đến là Vũ Văn huynh đệ đệ, Vũ Văn Sĩ Cập đâu?”

“Độc Cô cô nương cũng là một thân khác hoạt bát khí chất, nghĩ đến cô nương đã kế thừa càng lão một thân bản lĩnh rồi!”

“Cô nương xác nhận Lý gia tam nương đi? Cũng là khách hiếm!”

Ngắn gọn bốn câu nói, nhưng lại là Nhạc Duyên trực tiếp một chút ra khỏi bốn người thân phận.

Trừ đi Tống Sư Đạo cùng Nhạc Duyên đã gặp mặt ngoài, ba người kia cũng đều là lần đầu tiên gặp mặt, này liền bị Nhạc Duyên điểm đã xuất thân phần, để cho ba người có chút kinh ngạc.

Nhưng là đối với Nhạc Duyên mà nói, này cũng không coi vào đâu. Chỉ cần đối với tứ đại gia tộc có điều hiểu rõ, nhưng phân tích xuống tới người bề ngoài bộ dáng, là có thể đem trước mắt mấy người thân phận đoán rất là rõ ràng.

“Nhạc giáo chủ!”

Vũ Văn Sĩ Cập đứng dậy chắp tay tỏ ý. Bởi vì Vũ Văn Hóa Cập cùng Nhạc Duyên giao dịch, Vũ Văn thế gia đối với Nhạc Duyên cũng là ôm có một loại kỳ lạ & đặc biệt quan điểm. Ít nhất ở Vũ Văn Hóa Cập xem ra, kia Trường Sanh Quyết chắc chắn đem Dương Quảng luyện chết.

Kia Trường Sanh Quyết hắn cũng xem, thực tại không phải là người có thể tu luyện.

Bởi vì … này một chút, Vũ Văn gia đối với Nhạc Duyên là ôm lấy thiện ý.

“Nhạc chưởng môn!”

Lý Tú Ninh đứng dậy khẽ thi lễ một cái, nếu như không nhìn đối phương một thân quần áo bó, làm như một nữ

tướng quân một loại trang phục nàng, tất nhiên là một biết sách đạt lễ đại gia khuê tú. Chẳng qua là biết rõ Lý Tú Ninh là là một nhân vật như thế nào Nhạc Duyên nhưng lại là biết, nữ tử này là một chân chính nữ trung hào kiệt, kỳ tài hoa không dưới thân nam nhi.

Nếu nói là đối với một nam nhi thiên hạ nghiệp lớn có cao nhất tác dụng, không thể nghi ngờ là này Lý gia tam nương tử.

“Nhạc đạo trưởng!”

Cũng là Độc Cô Phượng nghiêng đầu, vẫn dùng một loại kỳ lạ & đặc biệt ánh mắt nhìn từ trên xuống dưới Nhạc Duyên, trực tiếp mở miệng hỏi: “Không biết đạo trưởng đạo lữ Xích Luyện Tiên Tử vì sao không ra?”

“…”

Nhạc Duyên nghe vậy không khỏi ngẩn ra, ngay sau đó cười nói: “Vợ có việc gì, tạm thời không cách nào đi ra ngoài tiếp khách, kính xin Độc Cô cô nương tha lỗi!”

“Nhạc huynh!”

Tống Sư Đạo nhưng lại là chắp tay thi lễ, bất quá gọi trên nhưng lại là cùng ba người kia bất đồng.

Nhạc Duyên giải thích mặc dù không thể hoàn toàn đều hạ mấy trong lòng người nghi ngờ, thực cũng đã bọn họ không có nói ra Xích Luyện Tiên Tử tương quan. Dù sao, Nhạc Duyên lúc trước cử động, bất quá là vì đánh kế tiếp cơ sở, vì sau này làm chuẩn bị mà thôi.

Ở Nhạc Duyên cùng tứ đại môn phiệt đại biểu nói chuyện thời điểm, một bên cách đó không xa.

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người đứng ở một bên bận việc đồng thời, nhưng cũng đang quan sát sư phụ nhất cử nhất động.

“Trọng thiếu!”

“Như không có gì bất ngờ xảy ra, sư phụ cùng tứ đại môn phiệt thế gia nói chuyện, phải nhận được làm cho người ta kết quả vừa lòng!”

Ánh mắt thu hồi, Từ Tử Lăng nhìn lướt qua đang nhìn Lý Tú Ninh bóng lưng ngẩn người Khấu Trọng nói: “Nếu có thể lời nói, sư phụ có lẽ sẽ thay ngươi đối với Lý gia nhắc hôn cái gì!”

“Ân?”

Suy nghĩ thu hồi, Khấu Trọng nghe Từ Tử Lăng câu này rõ ràng có chứa cười giỡn lời nói, nếu có điều chỉ nói: “Lăng thiếu ngươi nói không sai, Lý gia nương tử không đơn giản!”

Mới vừa mấy người đối thoại, bọn họ dụng công lực đã tụ tai nghe được, khoảng chừng mấy câu nói trung cũng đã làm cho người ta nhìn đến Lý gia tam nương tử phong thái. Nữ nhân như vậy, tuyệt đối không phải là đơn thuần như vậy chi người.

Ở đã trải qua nhiều như vậy chuyện tình sau, Khấu

Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người đã bất đồng một năm trước cái kia hai xin mà như vậy đơn thuần rồi, dưới mắt bọn họ ở đã trải qua một ít chuyện sau, đã tầm mắt trống trải rất nhiều.

“Ta có thể mất mặt!”

“Nhưng là sư phụ cùng Thuần Dương mặt mũi không thể ném!”

Hai câu ngắn gọn lời nói, nhưng lại là hoàn toàn để cho Từ Tử Lăng tâm tình cuối cùng thở phào thở ra một hơi, ít nhất Từ Tử Lăng biết Khấu Trọng sẽ không làm loạn.

“Bất quá ta dưới mắt muốn biết nhất chính là sư nương Xích Luyện Tiên Tử đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, còn có sư phụ kia Thiên Ngoại Phi Tiên kiếm pháp quan hệ!”

Vuốt càm, Khấu Trọng đưa ra một để cho Từ Tử Lăng đồng dạng hết sức cảm thấy hứng thú chủ đề.

Kia phi tiên kiếm pháp…

Sư phụ đến tột cùng có mấy nữ nhân?

Đây là hai người giờ phút này trong lòng cùng nhau suy nghĩ vấn đề.

Trực giác ở bên trong, hai người cũng đều cảm thấy sư phụ kia Kim Ngân hai thanh kiếm, có lẽ xa xa không đủ…

Chương 028 : Tiên Thiên

Hoa Sơn.

Thuần Dương.

Tự Thuần Dương ngày chi lên, Hoa Sơn liền đã có quy chúc.

Đến lúc đó lúc trước cùng với khác đạo sĩ từng có trao đổi, mà ở lập phái ngày cùng tứ đại môn phiệt thế gia, coi như là ngắn gọn giao lưu, này lập phái cũng là vững vàng quá xuống, căn bản không có phát sinh bất kỳ ngoài ý muốn.

Hơn nữa Nhạc Duyên dưới mắt ở trên giang hồ cũng không có bao nhiêu danh vọng, cho nên đi tới nơi này tham gia lập phái chi hỉ cũng bất quá là một chút cùng mình tương quan người, nói như vậy thật cũng không coi là ngoài ý muốn.

Một phen trong lúc nói chuyện với nhau, Nhạc Duyên cùng tứ đại môn phiệt thế gia coi như là đạt thành một không sai giao dịch.

Đó chính là lá trà công việc làm ăn.

Dĩ nhiên.

Tứ đại thế gia cũng không phải là không muốn từ Nhạc Duyên cầm trên tay đến chế luyện trà mới phương pháp, chỉ bất quá dưới mắt này lá trà đối với Nhạc Duyên mà

nói, chính là một con gà đẻ trứng vàng, tự nhiên không thể nào tiết lộ ra ngoài. Dưới mắt Hoa Sơn Thuần Dương hay(vẫn) là như vậy đơn sơ, hắn cần quá nhiều Kim Ngân rồi.

Một phen tranh luận, tứ đại thế gia không có từ Nhạc Duyên trên tay nhận được lá trà phương pháp chế luyện, bất quá cũng là vì riêng phần mình công việc làm ăn tranh thủ nhất định số định mức.

Về phần không có dùng mạnh, là bởi vì người nào cũng không muốn cùng Đạo gia chi người trở mặt.

Tứ đại môn phiệt thế gia, một loại tới nay cũng đều là lấy lợi ích của gia tộc làm chủ, người nào cũng không muốn đi trêu chọc một cái phiền phức, này đối với bọn hắn mà nói cái được không bù nổi cái mất. Hơn nữa, tứ đại môn phiệt thế gia mặc dù mặt ngoài thoạt nhìn mọi người chung đụng rất khoái trá, nhưng trên thực tế nhưng lại là tồn tại tranh đấu.

Thí dụ như nói Vũ Văn cùng Độc Cô tranh quyền đoạt lợi, Vũ Văn cùng Lý phiệt ám đấu, còn có Tống phiệt đối với tam đại thế gia chẳng thèm ngó tới.

Tranh đấu quy về tranh đấu, ở mọi người không có hoàn toàn động đao động kiếm thời điểm, thế gia đệ tử lễ phép hay(vẫn) là hết sức chú trọng.

Mà ở một phen thảo luận sau, Thái Nguyên Lý gia chiếm được Sơn Tây kia một khối địa phương số định mức, về phần Độc Cô thế gia tức là tranh thủ đến một phần thuộc về bọn hắn. Mà Vũ Văn thế gia cũng giống như thế.

Tương đối mà nói, nơi này lấy được số định mức nhiều nhất hay(vẫn) là Tống phiệt.

Nhưng là ở đối mặt Tống gia cường ngạnh, những khác tam đại thế gia cũng đều chấp nhận xuống tới.

Bởi vì.

Bởi vì Tống phiệt nhiều hơn một Thiên Đao Tống Khuyết.

Một tuyệt đỉnh cao thủ, liền có như vậy lợi hại lực uy hiếp.

Lập phái đại điểm kết thúc, tứ đại thế gia tức là mang theo riêng phần mình thu hoạch xuống núi. Mà Nhạc Duyên đồng dạng chiếm được mình muốn đồ. Đạo gia chuyện tình cũng đồng dạng giải quyết không kém nhiều, như vậy còn dư lại liền chỉ có Phật Môn rồi.

“…”

Sườn núi.

Nhạc Duyên hai tay gác sau lưng, Phó Quân Sước cùng Vệ Trinh Trinh hai người đứng ở Nhạc Duyên bên cạnh, lẳng lặng nhìn đưa người xuống núi Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người bóng lưng.

“Ngươi thu hoạch không nhỏ?”

Mới vừa rồi Phó Quân Sước vẫn không có xuất hiện, mà là ở trong góc không có xuất hiện, dù sao dưới mắt có

hai thế gia nàng liền trong hoàng cung thay vì giao thủ quá. Đây chính là kia Vũ Văn cùng Độc Cô hai đại thế gia. Ban đầu ám sát, ở trong cung Phó Quân Sước liền cùng này hai nhà cao thủ đã giao thủ.

Tự mình xuất hiện lời nói, tự nhiên sẽ khiến cho Thuần Dương lập phái xuất hiện khúc chiết.

Nhưng là Phó Quân Sước chỉ sợ trong lòng có muốn phá hư Nhạc Duyên tâm tình cách làm, nhưng lại là vào giờ khắc này không có bất kỳ tâm tư.

Bởi vì lập phái đối với một người mà nói là hết sức trọng yếu, Phó Quân Sước mặc dù quật cường, nhưng là nàng không lỗ mãng. Cũng không ngốc. Nàng rất rõ ràng, nếu là ở này Thuần Dương lập phái ngày xuất thủ làm rối loạn Nhạc Duyên an bài, như vậy tánh mạng của nàng cũng đến đây là kết thúc rồi.

Mặc dù này Nhạc Duyên thoạt nhìn là một tiếc hoa công tử, nhưng là đối phương cái loại nầy lãnh khốc nhưng lại là đủ để cho hắn “Lạt thủ tồi hoa” (tay ngoan ngắt hoa).

Cho nên, vào hôm nay cái này trong cuộc sống, Phó Quân Sước biểu hiện rất an tĩnh.

Cho đến tất cả tân khách xuống núi, trên núi lần nữa khôi phục nguyên lai bộ dáng sau. Phó Quân Sước lúc này mới đi ra, mở miệng hỏi nổi lên Nhạc Duyên.

“Đây không tính là thu hoạch!”

“Mọi người theo như nhu cầu, chỉ thế mà thôi!”

Quay đầu lại nhìn lướt qua Phó Quân Sước, ánh mắt rơi vào đối phương khóe miệng cái kia viên nốt ruồi trên, dừng lại một hồi lâu, rồi mới hồi đáp: “Trong khoảng thời gian này tới, phó cô nương ngươi có bao nhiêu thu hoạch?”

“Thân là ngươi kiếm thị, kia tự nhiên xác nhận ta đoạt được!”

Đối mặt Nhạc Duyên hỏi thăm, Phó Quân Sước tự nhiên biết trong lời nói là có ý gì, chẳng qua là không hiểu vừa mở miệng. Nàng liền không có dựa theo vốn là ý nghĩ trả lời, ngược lại là lấy Nhạc Duyên mới vừa cái kia loại bổn giọng đáp.

“A?”

Trong mắt thiểm quá một tia kinh ngạc, Nhạc Duyên nhìn từ trên xuống dưới Phó Quân Sước, thật lâu, lúc này mới cười nói: “Như thế khẩu khí… Đã đại biểu ngươi bắt đầu thói quen ở bên cạnh ta làm kiếm thị cuộc sống. Như vậy đi xuống nhưng chớ có ở cuối cùng không nỡ rời đi a!”

“…”

Phó Quân Sước nghe vậy sửng sốt, ngay sau đó giận nhìn chằm chằm Nhạc Duyên, hận không được đem người trước mắt ăn tươi nuốt sống.

“Phó Quân Sước, ngươi ở bên cạnh ta cuộc sống không nhiều lắm rồi, hảo hảo quý trọng!”

Xoay người, Nhạc Duyên hướng đỉnh núi phương hướng chậm rãi đi tới, đồng thời thanh âm truyền ra nói: “Ta với ngươi sư phụ Phó Thải Lâm đánh một trận đó là thế ở phải làm, khả không muốn bởi vì ngươi nguyên nhân mà ảnh hưởng đến sắp xếp của ta.”

“Đuổi theo!”

“Nhớ phải hảo hảo quan sát của ta kiếm, quan sát công pháp của ta, để cho sư phó của ngươi có điều chuẩn bị!”

Nhìn Nhạc Duyên kia chậm rãi lên núi lam trắng thân ảnh, Phó Quân Sước không khỏi nghiến răng nghiến lợi, người này thật lòng không để cho người thích. Cả giận hừ một tiếng, Phó Quân Sước hay(vẫn) là mang trên lưng kiếm giá đi theo.

“…”

Vệ Trinh Trinh tức là nhìn sang Nhạc Duyên, ngó ngó Phó Quân Sước, ở trong mắt của nàng, hai người giờ phút này đều có một loại khó tả mâu thuẫn.

Dưới chân núi.

Mới vừa đưa tứ đại thế gia đám người rời đi Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng, tức là một trước một sau hướng trên núi bước đi.

“Lăng thiếu, thấy thế nào?”

Đi ở phía trước Khấu Trọng trầm mặc một hồi lâu, này

mới mở miệng nói: “Ta hiện tại suy nghĩ tương đối hỗn loạn, cùng tương đối, ngươi đứng ở ngoài cuộc, định có thể nhìn rõ ràng!”

Đang ở mới vừa, Khấu Trọng ngốc cực kỳ từ mặt bên biểu hiện ra tự mình đối với Lý gia tam nương tử thưởng thức, điều này khiến bên cạnh người cũng có thể nhìn ra Khấu Trọng tâm tư. Trong đó, Độc Cô thế gia Độc Cô Phượng càng là cười duyên cười nhạo Khấu Trọng một phen.

Về phần Vũ Văn Sĩ Cập tức là không lời để nói lắc đầu.

Duy chỉ có Tống phiệt Tống Sư Đạo tức là nhẹ nhàng vỗ vỗ Khấu Trọng bả vai, dùng một loại cùng là thiên nhai người giọng an ủi một phen.

Giống như.

Ở trong mắt bọn họ, Khấu Trọng đối với Lý Tú Ninh ái mộ, bất quá là tương Vương cố ý, thần nữ vô tâm mà thôi.

Đây là dễ nghe thuyết pháp, thông tục một chút chính là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga mà thôi.

Cho dù là Khấu Trọng trời sanh tính sáng sủa. Nhưng dưới tình huống như vậy, cũng khiến cho trong tim của hắn dâng lên một cổ khó tả tức giận. Nhưng cũng khiến cho hắn vốn là trong lòng cũng đã có quyết định lần nữa làm sâu sắc vài phần.

Làm Nhạc Duyên đồ đệ, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng

bất đồng, hắn hấp thu đến không phải là tiêu sái phong lưu, mà là kia không kềm chế được cao ngạo. Mặc dù thoạt nhìn không kềm chế được tùy ý. Nhưng là nội tâm của hắn chính là một rất cao ngạo người, so sánh với Từ Tử Lăng càng thêm để ý người nọ tôn nghiêm.

Nếu là Lý Tú Ninh thờ ơ lạnh nhạt cự tuyệt còn tốt, nhưng là nhẹ nhàng nhanh nhẹn người ta tam nương tử khẽ mỉm cười, cũng không thèm để ý bộ dáng nhưng lại là để cho Khấu Trọng bị thương.

"…"

Ánh mắt nhìn Khấu Trọng kia lóe lên ánh mắt, Từ Tử Lăng tựu biết mình cái này huynh đệ hận đến tận xương tủy.

Thân làm huynh đệ hắn, không biết ở tình cảm này một mặt nên như thế nào an ủi đối phương. Chỉ có thể là vỗ vỗ bả vai của đối phương, nói: "Còn có ta, sư phụ cùng Trinh Trinh tỷ rồi!" Nói tới đây, Từ Tử Lăng rất tùy ý dời đi đề tài, nói đến sư môn của mình, nói: "Trọng thiếu. Chúng ta Thuần Dương đã đứng thẳng, ngươi nói chúng ta sẽ lấy cái dạng gì võ học làm căn bản?"

Một môn phái, cái gì trọng yếu nhất?

Truyền thừa.

Võ công, còn có tư tưởng.

"Cái dạng gì võ học làm căn bản?"

Khấu Trọng biết rõ Từ Tử Lăng đây là nói sang chuyện khác, nhưng là hắn nhưng lại không thể không cũng dời đi đề tài, đối với chuyện này, Khấu Trọng cũng có hết sức chú trọng tâm tư.

“Ngô!”

Trầm ngâm một hồi lâu. Khấu Trọng rồi mới lên tiếng: “Ta nghĩ có thể là lấy Trường Sanh Quyết làm căn bản chứ? Hay hoặc giả là sư phụ kia Thiên Ngoại Phi Tiên kiếm pháp!”

“Ta cũng cảm thấy như vậy!”

Từ Tử Lăng nghe vậy gật đầu, đồng ý nói: “Bất quá ta đổ cảm thấy toàn cầm sư phụ đích đáng làm truyền thừa căn bản, này cho chúng ta làm đồ đệ cũng có chút mất thể diện a!”

“Lăng thiếu có ý tứ là nói…”

Khấu Trọng nghe vậy ánh mắt không khỏi sáng ngời, hắn nghe ra Từ Tử Lăng trong lời nói ý tứ.

“Chúng ta đem tự mình sở học cũng chỉnh lý ra, tuy nói so ra kém sư phụ võ học, nhưng là cũng có thể làm tham khảo, {dầu gì:-nhất định} cũng có thể vì phía sau sư đệ sư muội sư điệt gì gì đó làm chuẩn bị a!” Đón Khấu Trọng ánh mắt, Từ Tử Lăng chậm rãi đem trong lòng mình suy nghĩ đồ nói ra.

“Không sai!”

“Đây là một hảo ý nghĩ!”

Vuốt ve càm của mình, Khấu Trọng trầm ngâm một hồi lâu, này lại nói: “Bất quá. Chúng ta võ học căn bản hay(vẫn) là Trường Sanh Quyết a!”

“Trường Sanh Quyết đã bị sư phụ đưa cho Đương Kim Thánh Thượng, đổi Hoa Sơn!”

Nghe được Khấu Trọng những lời này, Từ Tử Lăng chẳng qua là nói như vậy một câu.

Trường Sanh Quyết đưa cho Dương Quảng, không có vốn là, như vậy chỉ có thể lấy thầy trò ba người sở tu tập là bổn. Một lần nữa cuốn viết. Một lần nữa viết ra tự nhiên không thể coi như là Trường Sanh Quyết rồi, ngươi cũng không thể lấy một tục danh gọi một phần bảy Trường Sanh Quyết chứ?

“Cáp!”

Mở trừng hai mắt, Khấu Trọng hoàn toàn hiểu Từ Tử Lăng trong lời nói ý tứ, cười cười, này mới mở miệng tiếp tục nói: “Như vậy chúng ta có thể đem tự mình sở học chỉnh lý, đến lúc đó bỏ vào cũng đủ!”

Nhắc tới đây, Khấu Trọng có chút uất ức biểu tình nhất thời biến mất không thấy gì nữa, khuôn mặt hưng phấn, nói tiếp: “Đến, hiện tại cho chúng ta sở học công pháp khởi một không sai tên!”

“Có!”

Vỗ Từ Tử Lăng bả vai, Khấu Trọng hai tay chống nạnh, vô cùng hưng phấn nói: “Ta cho mình nghĩ tới một rất lợi hại rất bá đạo tên!”

“Tên là gì?”

Vuốt vuốt bị Khấu Trọng phách có chút thấy đau bả vai, Từ Tử Lăng mở miệng hỏi.

“Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn công!”

Ở Từ Tử Lăng nhìn soi mói, Khấu Trọng rất là thật tình nói ra tự mình suy nghĩ danh xưng, nói: “Cái tên này như thế nào? Một nghe tới chính là một môn cực kỳ bá đạo cùng thần bí tuyệt học!”

“…”

Từ Tử Lăng ngơ ngác nhìn Khấu Trọng, mình cùng Khấu Trọng sinh hoạt lâu như vậy, hắn mới phát hiện Khấu Trọng thì ra là so sánh với trong tưởng tượng càng không biết xấu hổ da.

“Uy?”

“Lăng thiếu, ngươi đây là cái gì biểu tình?”

Khấu Trọng không hài lòng rồi, dùng bả vai đụng phải đụng Từ Tử Lăng, rất là buồn bực: “Vậy ngươi nói!”

“Ta cảm thấy được chúng ta có thể đem ngươi ta sở học kết hợp lại!”

“Ngươi chi âm, ta chi dương!”

“Kết hợp thành một sách võ học, cũng đủ để!”

Từ Tử Lăng thở dài một hơi, chậm rãi nói ra khỏi ý nghĩ của mình: “Muốn mặc dù biết hai chúng ta chỉ tu tập thành một môn, nhưng là sư phụ đã là Âm Dương cũng đều tìm hiểu rồi! Cho nên, này kết hợp lại là không có vấn đề!”

“Như vậy a!”

Nắm bản thân cằm, Khấu Trọng đối với Từ Tử Lăng cái ý nghĩ này, hắn cũng có chút đồng ý, như có điều suy nghĩ nói: “Ý nghĩ là hảo ý nghĩ, nhưng là nên tên gọi là gì? Băng hỏa lưỡng trọng thiên? Này nghe tới không phải là chút - ý vị a!”

“…”

Từ Tử Lăng nhất thời không nói, chẳng qua là dùng một loại rất bình thản ánh mắt vẫn nhìn thấy Khấu Trọng.

“Được rồi!”

“Ta không nói giỡn!”

Bị Từ Tử Lăng kia thẳng ngoắc ngoắc ánh mắt cho nhìn hoảng hốt Khấu Trọng, chỉ có thể giơ tay đầu hàng, tỏ ý Từ Tử Lăng tiếp tục.

“Dựa theo tình huống bình thường, ngươi ta tu tập võ học là đã qua tốt nhất thời gian, lấy bình thường nhai

đoạn có thể trở thành một nhị lưu cao thủ đã coi là là không tệ rồi!”

“Nhưng là này Trường Sanh Quyết đã thay đổi tình huống của chúng ta, khiến cho chúng ta bước đầu tiên cũng đã là từ hậu thiên lại tiên thiên, cho chúng ta để xuống cơ sở…”

Nghe đến đó, Khấu Trọng nhận lấy Từ Tử Lăng lời nói đầu, nói tiếp: “Như vậy môn công pháp này tên nên gọi —— tiên thiên công!”

“Không sai!”

“Tiên thiên công!”

Đón Khấu Trọng tầm mắt, Từ Tử Lăng gật đầu, trong lòng hắn tên cũng chính là cái này.

Tiên thiên công.

Đơn giản tên, không đơn giản công pháp.

Hai người ở xác định công pháp tên sau, trong lòng đã suy nghĩ lúc nào đem phần này công pháp đem thả tiến Thuần Dương phái tương lai trong tàng kinh các.

Cùng lúc đó.

Đã đi tới đỉnh núi Nhạc Duyên cũng không biết mình lập hạ Thuần Dương trong phái ở hai đồ đệ mấy câu nói trung xuất hiện một môn từ đầu hố (hại) đến đuôi công pháp, dưới mắt toàn bộ của hắn tinh thần đang rơi vào

tới trên thân người.

Tuyệt đỉnh nơi.

Một tên người mặc tạo sắc đạo bào tóc trắng lão đạo sĩ đang hai tay gác sau lưng, dựng ở đỉnh núi, đưa lưng về phía mình an tĩnh nhìn phía xa Vân Hải.

Cả người làm như hòa tan vào cả thiên địa.

Vẫn còn lộ vẻ không màng danh lợi.

Chương 029 : Đạo gia đệ nhất nhân

Thanh Phong.

Mây trắng.

Đạo giả một thân phiêu nhiên, một thân không màng danh lợi, dựng ở kia tuyệt đỉnh, rảnh rỗi nhìn này trước mắt mây cuốn mây bay.

Làm Nhạc Duyên cùng Phó Quân Sước hai người lúc đến nơi này, cũng đều liền phát hiện kia đứng ở tuyệt đỉnh vách đá nơi lão đạo. Chỉ một cái, liền để cho hai người vẻ mặt cũng không khỏi một đang.

Cùng Phó Quân Sước kinh ngạc cùng kinh ngạc bất đồng, Nhạc Duyên lại càng thêm có thể cảm thụ người trước mắt lợi hại.

Cơ hồ là tan ra ở giữa thiên địa.

Nếu không phải mở mắt nhìn, ngươi định không sẽ phát hiện này tuyệt đỉnh nơi có người.

Tay phải vung lên.

Đem đang chuẩn bị lên tiếng Phó Quân Sước cắt đứt, Nhạc Duyên tức là đón Thanh Phong, lam bạch đạo bào tung bay trung đi lên đỉnh núi, đi tới lão đạo bên người, cùng nhau nhìn khởi kia Vân Hải tới.

“Hoa Sơn phong cảnh như thế nào?”

Đồng dạng là hai tay gác sau lưng, Nhạc Duyên ánh mắt rơi vào kia nơi xa không ngừng quay cuồng Vân Hải, mở miệng hỏi.

“Hảo Phong!”

“Hảo điều kiện!”

Lão đạo không quay đầu lại, chỉ là ánh mắt của hắn hay(vẫn) là dừng lại ở đấy quay cuồng trên Vân Hải, than thở một tiếng cảnh sắc nơi này sau, lúc này mới tiếp tục nói: “Trước kia lão đạo đã tới nơi này, lại cũng không thấy như vậy phong thái.”

“Hắc!”

Nghe vậy bỉu môi cười một tiếng, Nhạc Duyên nhận lấy lão giả lời nói đầu, nói: “Đó là bởi vì… Hiện tại chỗ này thành nhà người khác đồ!”

“…”

Lão đạo nghe vậy không khỏi sửng sốt, vô luận như thế nào hắn hay(vẫn) là lần đầu nghe thấy như vậy giải thích.

“Nhà người khác cuối cùng so sánh với nhà mình tốt hơn!”

“Của ngươi chính là của ta!”

“Của ta còn là của ta!”

“Tựa như kia bó hoa tươi, nhà hoa tổng không có hoa dại có vị không phải sao?”

Không quay đầu lại, tựa hồ cũng không biết mình lời nói có vấn đề gì, Nhạc Duyên tức là tiếp tục dùng nhàn nhạt giọng nói: “Ta nghĩ Ninh đạo trưởng không phải như vậy cho là đấy sao?”

Quay đầu lại.

Ánh mắt rơi vào tóc trắng lão đạo trên người, Nhạc Duyên trên mặt nụ cười. Trong miệng nhưng lại là ngôn ngữ như đao.

“Ha hả!”

Cười.

Chậm rãi xoay người, thân là Đạo gia đệ nhất nhân Ninh Đạo Kỳ cuối cùng làm cho mình bộ mặt lộ ở Nhạc Duyên cùng Phó Quân Sước hai người trước mặt.

Đây là một tóc trắng mặt trẻ một loại đạo giả.

Mặc dù đầu tóc tuyết trắng, tuổi đã qua trăm, nhưng là một thân Đạo gia hơi thở nhưng lại là chạy dài, kia cơ hồ hoàn toàn hòa tan vào cả tự nhiên cảm giác. Này cũng đều nói cho lên trước mắt cái này Đạo gia đệ nhất nhân kinh khủng.

“Nhạc tiểu hữu, thật là sắc bén ngôn từ!”

Chẳng qua là nhàn nhạt nụ cười, nhưng lại là suy nghĩ vững vàng, không có bất kỳ ba động, Ninh Đạo Kỳ ánh mắt rơi ở bên người người trẻ tuổi này đạo sĩ trên người, tựu an tĩnh như vậy đánh giá Nhạc Duyên.

“Ngôn từ sắc bén không đáng sợ!”

“Đáng sợ chính là kia bao vây ở dưới bình thản. Kia tốt với ta lời nói!”

Xoay người.

Nhạc Duyên không có chút nào né tránh, ánh mắt cùng Ninh Đạo Kỳ đối mắt nhìn nhau, cười nói.

“…”

Trong mắt ánh mắt thờ ơ lạnh nhạt, giống như kia tùy ý thưởng thức sơn thủy tầm mắt, ở Nhạc Duyên trên mặt dừng hình ảnh trong chốc lát sau, Ninh Đạo Kỳ ánh mắt rơi vào Phó Quân Sước trên người. Hơi hơi đánh giá sau, này mới mở miệng nói

: “Vị cô nương này, phải làm là Dịch Kiếm đại sư đệ tử đi!”

“Dịch Kiếm đại sư phụ Thải Lâm môn hạ đại đệ tử Phó Quân Sước gặp qua Ninh đạo trưởng!”

Mới vừa Nhạc Duyên cùng lão đạo ngắn gọn đối thoại, đã để cho Phó Quân Sước biết được này tên tóc trắng

lão đạo thân phận, đối phương chính là Trung Nguyên này đại tông sư, Đạo gia đệ nhất nhân Ninh Đạo Kỳ. Cho dù là Phó Quân Sước ở cuồng ngạo, đối mặt nhân vật như thế nhưng cũng là vô cùng cung kính cúi đầu hành lễ.

“Ân!”

Đối mặt Phó Quân Sước hành lễ. Ninh Đạo Kỳ gật đầu, sau đó ánh mắt của hắn này mới một lần nữa rơi vào Nhạc Duyên trên người, mở miệng nói: “Tiểu hữu, ngươi làm quá mức chút ít!” Lấy Ninh Đạo Kỳ ánh mắt, tự nhiên có thể nhìn ra được Phó Quân Sước dưới mắt thân phận, chính là Nhạc Duyên kiếm thị.

Như vậy cách làm, Nhạc Duyên có thể nói là trực tiếp ở đánh Phó Thải Lâm mặt mũi.

“A?”

Rất là kinh ngạc nhìn lướt qua Ninh Đạo Kỳ, Nhạc Duyên ánh mắt đồng thời ở Phó Quân Sước trên mặt nhìn lướt qua sau, lúc này mới cười nói: “Ninh đạo trưởng làm quan tâm sinh hoạt của muôn dân trăm họ thiên hạ này, mà không phải là Cao Ly Phó Quân Sước a!”

“Đạo trưởng lòng dạ rộng rãi. Để cho ta tlần đầu thấy!”

Hai mắt không khỏi chợt lóe, nếu như nói lúc trước lời nói đã là tràn ngập phong mang, như vậy dưới mắt trong lời nói đối phương nhưng là đã rõ ràng biểu hiện ra đối với bất mãn của mình, Ninh Đạo Kỳ trong lòng rất kỳ

quái. Mình cùng này Nhạc Duyên bất quá là lần đầu gặp mặt, nhưng là đối phương làm việc lại là như thế nào nhìn cũng ở nhằm vào mình.

Khó có thể tự mình từng làm qua cái gì để cho hắn bất mãn chuyện tình?

Hai mắt hơi hơi hợp. Một hồi lâu, Ninh Đạo Kỳ lúc này mới tiếp tục nói: “Nhạc tiểu hữu, tựa hồ đối với lão đạo có rất lớn ý kiến!”

“Hắc!”

“Ninh đạo trưởng quả thật minh xét, liếc mắt một cái liền nhìn ra!”

Mỉm cười lấy Đạo gia lễ số chắp tay, Nhạc Duyên cười đến rất là khoan khoái.

Bên cạnh.

Nhạc Duyên cùng Ninh Đạo Kỳ đối chọi gay gắt, mặc dù ở Phó Quân Sước trong lòng rất là vui vẻ Nhạc Duyên trêu chọc Trung Nguyên đại tông sư, nhưng là đang nghe mấy câu nói sau, nhưng lại là làm cho nàng cũng đều cảm thấy một loại khó tả trong lòng run sợ. Ngôn ngữ như kiếm, ở câu nói đầu tiên thời điểm, Nhạc Duyên cũng đã ra chiêu rồi.

Thanh Phong lay động khởi lồng ngực năm sợi râu dài, Ninh Đạo Kỳ kia nga quan bác mang xuống hơi hiển lộ ngây thơ trong ánh mắt lóe ra một tia không giải thích được.

Đón đạo này như hài đồng một loại ngây thơ khờ khạo ánh mắt, Nhạc Duyên lại đã biết người trước mắt ở Đạo gia đạo kia pháp tự nhiên cảnh giới trung chiếm cứ hắn một chỗ ngồi. Đáng tiếc chính là, dưới mắt đạo giả mặc dù có thể đem tự mình hòa tan vào này thiên địa tự nhiên, nhưng cũng có này thật lớn khuyết điểm.

Đó chính là này Ninh Đạo Kỳ vẫn không thoát được tranh giành này một chữ.

“Ninh đạo trưởng không rõ?”

“Vâng, đạo trưởng cũng không rõ!”

Vung một chút ống tay áo, Nhạc Duyên ánh mắt lần nữa dời đến kia quay cuồng trên Vân Hải, lẩm bẩm lẩm bẩm: “Yến Tước há biết chí lớn Hồng Hộc? Khả thiên nga há biết chim yến tước chi nhạc?”

“Ninh đạo trưởng, ngươi lần này không mời mà tới Hoa Sơn, là vì sao mà đến?”

Cảm thán một câu, Nhạc Duyên tùy ý hỏi.

Ninh Đạo Kỳ không nói gì, chẳng qua là an tĩnh vẫn duy trì trầm mặc, hắn biết được trước mắt người trẻ tuổi này đạo sĩ lời nói không chỉ chừng này.

“Nếu như ta không có đoán sai, đạo trưởng đi đến Hoa Sơn định là vì đạo kia nhà của quý Trường Sanh Quyết đi!”

Đón Ninh Đạo Kỳ tầm mắt, Nhạc Duyên tức là từng chữ từng câu mở miệng hỏi: “Chẳng qua là, ta muốn biết Ninh đạo trưởng tới Hoa Sơn, là đại biểu Từ Hàng Tĩnh Trai hay(vẫn) là đại biểu Đạo gia?”

“! ! !”

Ánh mắt chợt lóe. Này thiên chân như hài đồng một loại thần sắc lập tức biến mất không thấy gì nữa, ngược lại thay thế là một loại kỳ lạ & đặc biệt ánh mắt.

Vào giờ khắc này, Ninh Đạo Kỳ cảm giác mình đã hiểu trước mắt trẻ tuổi đạo giả đối với mình vì sao có đối địch tâm tình rồi.

Từ Hàng Tĩnh Trai?

Hắn Ninh Đạo Kỳ đại biểu không được.

Mà Đạo gia?

Đồng dạng, hắn Ninh Đạo Kỳ hay(vẫn) là đại biểu không được.

Hắn sở có thể đại biểu chỉ có lấy Từ Hàng Tĩnh Trai cầm đầu nhất phái chánh đạo, vẻn vẹn trên danh nghĩa mà thôi.

Xác thực nói. Trước mắt Nhạc Duyên là đối với Từ Hàng Tĩnh Trai Phật Môn có đối địch tâm tình.

Ở nơi này trong chốn giang hồ, Phật cùng Đạo là tranh nhau.

Đổi lại câu thật sự lời nói mà nói, Phật Đạo chi tranh giành cơ hồ cũng đều tồn tại, vô luận người nào thượng vị cũng muốn làm tàn sát Phật diệt nói, về phần Phật Đạo hợp tác càng nhiều thời điểm bất quá là ảo tưởng. Từng Bắc Nguỵ Võ Đế diệt Phật, Bắc Chu Võ Đế diệt Phật. Không thể không nói bên trong thì có Đạo gia bóng dáng. Mà Dương Kiên sở dĩ có thể thay Bắc Chu vì Tùy, trong đó này Võ Đế diệt Phật chẳng qua là nguyên do trong đó một trong, Tùy thế chu (tuần) chính là Từ Hàng Tĩnh Trai trở tay một kích.

Cho dù là trong thời gian ngắn ở đối mặt dưới áp lực Phật Đạo lựa chọn hợp tác, nhưng là chỉ cần dừng lại, song phương chi tranh giành vừa sẽ tái khởi.

Dùng câu thông tục điểm lời nói mà nói, hiện tại Phật Đạo hai nhà cơ hồ đều muốn người đầu óc đánh cho thành chó đầu óc rồi. Hơn nữa. Bởi vì Dương Kiên nguyên nhân, dưới mắt đạo môn bị Phật Môn đặt ở hạ phong, ở nơi này loại cục diện, đạo môn lần nữa ra khỏi một Ninh Đạo Kỳ.

Cho dù là Ninh Đạo Kỳ chính là Trung Nguyên tiếng tăm lừng lẫy đại tông sư, nhưng là ở đạo môn những khác mắt người ở bên trong, mọi người đối với hắn lại cũng chẳng qua như thế mà thôi.

Bởi vì ở Đạo gia trong mắt, Ninh Đạo Kỳ chính là kia phản đồ.

Vô luận Ninh Đạo Kỳ ở trong mắt người ngoài là như thế nào đạo môn đệ nhất nhân. Nhưng là hắn ở đạo môn chi

người trong mắt địa vị cũng đã coi là là không có rồi. Nếu không mà nói, ban đầu cùng với khác đạo sĩ nói chuyện ở bên trong, Nhạc Duyên cũng sẽ không biết được đạo môn rất nhiều người thực ra đối với Ninh Đạo Kỳ chẳng thèm ngó tới rồi.

“Ninh đạo trưởng a!”

“Vào này ván cờ ở bên trong, là của ngươi bất đắc dĩ!”

“Nhưng là đã ra này ván cờ, làm một người đã thấy ra hết thảy ngoại nhân, ngươi hay(vẫn) là bất đắc dĩ!”

Nhìn mặt không chút thay đổi, kia hồn nhiên nụ cười đã tiêu tán Ninh Đạo Kỳ, Nhạc Duyên lấy tay gảy hạ chắn trước mắt tóc dài, lúc này mới tiếp tục nói: “Mọi người đều say, ngươi độc tỉnh! Đây cũng không phải là dễ hưởng thụ như vậy!”

“Ninh đạo trưởng!”

“Lòng của ngươi rối loạn!”

Cảm nhận được bên cạnh lão đạo biến hóa. Cái loại nầy hoàn toàn giống nhất thể cảm giác trong chớp mắt phá toái, giống như một người bị theo trứng xác trung cho chen chúc đi ra ngoài một loại, vốn là cái loại nầy hòa tan vào tự nhiên cảm giác trong nháy mắt tan biến.

Nhạc Duyên cười.

“…”

Nghe vậy cười cười, Ninh Đạo Kỳ hít một hơi, kia làm như trẻ nít một loại trên mặt thiểm quá một tia màu đỏ. Lúc này mới nói: “Nghe danh không bằng gặp mặt, này lần đầu tiên gặp mặt, Nhạc tiểu hữu liền để cho lão đạo ta thấy được tiểu hữu kiếm pháp chi sắc bén!”

“Kiếm là hung khí!”

“Người, là hung khí!”

“Tiếng người, tức là lớn nhất hung khí!”

Nhạc Duyên lần này không cười, ngược lại là lắc đầu thán một tiếng, nói: “Rất nhiều khi, nói so kiếm càng thêm sắc bén, càng thêm có thể gây tổn thương cho người!”

Nói tới đây, Nhạc Duyên đem ánh mắt của mình từ kia sôi trào Vân Hải trên thu hồi, lúc này mới nói tiếp: “Ninh đạo trưởng, ngươi nhìn tiểu đạo ngôn ngữ như thế nào? Có thể hay không cùng Từ Hàng Tĩnh Trai thế hệ này truyền nhân Sư Phi Huyên so sánh với?”

“…”

Ninh Đạo Kỳ không có lên tiếng, Nhạc Duyên những lời này rõ ràng đại biểu Phật Đạo chi tranh giành.

Hơn nữa.

Trước mắt cục diện, Ninh Đạo Kỳ cũng biết đề tài bị đối phương chuyển dời đến Phật Đạo chi tranh giành trên, ngược lại đạo kia nhà của quý Trường Sanh Quyết đổ là

không có làm sao để ý rồi. Dù sao, ở nơi này vô mấy năm qua, tu tập Trường Sanh Quyết thành công người cơ hồ không có.

Này Trường Sanh Quyết đối với Đạo gia mà nói, có thể nói là không có đưa đến tác dụng gì.

Ở phía trước một phen đối thoại, ngược lại là bỏ đi Ninh Đạo Kỳ vốn là ý nghĩ, giờ phút này trong lòng của hắn, tức là đối với Nhạc Duyên có một cái nhận thức mới.

Vốn là tâm tư, ở đối mặt này Phật Đạo chi tranh giành thời điểm, Ninh Đạo Kỳ ngược lại là có chút bó tay bó chân rồi.

“Tiểu hữu, tự giải quyết cho tốt!”

Ninh Đạo Kỳ chẳng qua là an tĩnh như vậy ngó chừng Nhạc Duyên đánh giá một hồi lâu, này liền xoay người phiêu nhiên rời đi, làm như một con rời đi chim nhỏ.

“Ha ha ha!”

Tuyệt đỉnh.

Tiếng cười quanh quẩn, kích lên kia nơi xa Vân Hải không ngừng quay cuồng.

Cùng lúc.

Kia không ngừng quay cuồng Vân Hải bắt đầu nổi lên biến hóa, tựa hồ ở sôi trào trung tạo thành một đám giai nhân tư thái, hoặc đứng hoặc đứng hoặc múa kiếm hoặc

uống rượu.

Nhưng lại là ở Ninh Đạo Kỳ sau khi rời đi, Nhạc Duyên cuối cùng áp chế không nổi tự mình kia một thân phi tiên kiếm ý.

Đồng thời.

Phó Quân Sước sau lưng kiếm giá trên Kim Ngân hai thanh kiếm đã phát ra ong ong tiếng vang, bắt đầu run rẩy động.

Khanh!

Chương 030 : Quyết định

Thời gian giống như nước chảy.

Rất nhanh, một tháng đã qua.

Thuần Dương ở Hoa Sơn bình yên vô sự lập phái, trong đó cũng là tới mấy vị hòa thượng, bất quá tựa hồ là đã nhận ra cái gì, này mấy hòa thượng bất quá là ở dưới chân núi qua lại đi lần, liền xoay người rời đi. Mà ở trong khoảng thời gian này, Thạch Long đã tại cường điệu xử lý Thuần Dương cùng tứ đại thế gia lá trà giao dịch.

Có được tiền tài, một phần dùng cho Thuần Dương xây dựng, một phần khác tức là không biết chảy vào nơi nào.

Về phần trong lúc này, Khấu Trọng chiếm được Nhạc Duyên khẳng định, xuống núi rồi.

Làm lần này Từ Tử Lăng cũng đi theo đi tới.

Dù sao Khấu Trọng đi tham gia nghĩa quân, Từ Tử Lăng thực tại không quá yên tâm.

“…”

Sườn núi.

Nhạc Duyên nhìn hai một trước một sau rời đi đồ đệ, không có lên tiếng, chẳng qua là lẳng lặng nhìn tận cuối con đường kia.

Đối với Khấu Trọng lựa chọn, thực ra vừa bắt đầu Nhạc Duyên liền biết.

Hơn nữa ở cùng mình trong học tập, Khấu Trọng lựa chọn càng thêm nhiều hay(vẫn) là cùng binh pháp.v.v. Có liên quan, cùng Từ Tử Lăng bất đồng, hắn không có quá nhiều tâm tư ở Đạo Tạng trên, trong lòng càng nhiều hay(vẫn) là binh pháp võ công.

Tùy tính tình kịp người, này liền có thể nhìn ra Khấu Trọng tính tình.

Rất hiển nhiên.

Dưới mắt Khấu Trọng xác thực nói bị Lý gia tam nương tử cho đả kích, hơn nữa tự thân vốn là tâm tư, này liền xác định dưới mắt đi đến nơi.

“Ngươi không lo lắng?”

Làm kiếm thị, Phó Quân Sước vốn là sẽ không hỏi cái vấn đề này, nhưng là ở trong khoảng thời gian này tới, ở nơi này Hoa Sơn ở nơi này Thuần Dương, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người cùng nàng Phó Quân Sước quan hệ nhưng lại là trình thẳng tắp bay lên. Cùng trong lòng đối với Nhạc Duyên phẫn hận bất đồng, Phó Quân Sước đối với cái này hai tiểu tử nhưng lại là ôm có một loại thương tiếc thái độ.

Loại chuyển biến này không chỉ có để cho Thạch Long kinh ngạc, cũng làm cho hai tiểu tử tỷ tỷ Vệ Trinh Trinh cảm thấy ngạc nhiên.

Cũng là Nhạc Duyên không có làm sao để ý.

Thậm chí, Phó Quân Sước không biết là vì cùng Nhạc Duyên đưa khí, hay(vẫn) là sao. Thậm chí ngay cả chín huyền đại pháp cùng Dịch Kiếm thuật thế nhưng lại cũng dạy hai tên tiểu tử. Dựa theo Vệ Trinh Trinh yêu cầu, Phó Quân Sước này là cho như vậy một cái đáp án —— Nhạc Duyên cùng sư phụ của ta tranh đấu đã bắt đầu rồi!

Nàng muốn dùng sư môn công pháp, nói cho Nhạc Duyên Phó Thải Lâm kiếm thuật là bực nào kinh thiên.

Dĩ nhiên.

Phó Quân Sước trong lòng đến tột cùng là nghĩ như thế nào, cái này để cho ngoại nhân không biết được.

Dù sao, {lập tức:-gánh được} còn không có người có thể như vậy tùy ý suy đoán ra người trong lòng suy nghĩ.

Duyên phận.

Đây chính là duyên phận.

Nhạc Duyên biết được chuyện này sau. Không có nói gì, chẳng qua là trên mặt thiểm qua một tia kỳ lạ & đặc biệt nụ cười, tựa hồ là kinh ngạc lại tựa hồ là ngoài ý muốn.

“Vì sao phải lo lắng?”

Xoay người, Nhạc Duyên cười nhìn Phó Quân Sước,

hồi đáp: “Bọn họ muốn trở thành cao thủ, cho dù là có Trường Sanh Quyết để xuống căn cơ. Nhưng là ở sư trưởng cánh chim trên cuối cùng không thể trưởng thành. Nghĩ muốn đi ra của mình đường, như vậy tựu cần chính bọn hắn tiến hành xông xáo!”

“Phó cô nương, ngươi đang lo lắng hai tiểu tử này?”

Giọng điệu dừng lại, Nhạc Duyên ngay sau đó dùng một loại kinh ngạc giọng hỏi ngược lại.

“Không!”

“Ta làm sao sẽ lo lắng hai tên đồ đệ của ngươi?”

Bị Nhạc Duyên lời nói ngăn sửng sốt một chút, Phó Quân Sước rất nhanh liền xoay người, trên lưng kiếm giá lộ ở Nhạc Duyên trước mặt. Tầm mắt của nàng cũng rơi vào tận cuối con đường kia. Kia hai đạo đụng tới một đạo biến mất thân ảnh trên, này mới mở miệng nói: “Ta chỉ là thay ngươi lo lắng như vậy hai thông tuệ đồ đệ, một khi xuất hiện sinh tử, kia thì thật là đáng tiếc!”

“…”

Ánh mắt thu hồi, tầm mắt rơi vào kia Phó Quân Sước bị trời chiều chiếu có chút đỏ ửng mặt nghiêng trên, một hồi lâu, Nhạc Duyên lúc này mới nhàn nhạt trả lời: “Bước ra một bước này. Cũng đã đi vào giang hồ!”

“Phó cô nương!”

“Ngươi không phải không biết người tại giang hồ, thân

không thể tự chủ chứ?”

Vẻ mặt tươi cười, Nhạc Duyên ánh mắt tựu như vậy ôn hòa rơi vào Phó Quân Sước trên người, tiếp tục nói: “Nếu không mà nói, phó cô nương dưới mắt ngươi cũng sẽ không trở thành của ta kiếm thị!”

“…”

Phó Quân Sước nghe vậy, chậm rãi xoay người, không chớp mắt ngó chừng Nhạc Duyên, lại là không có lên tiếng.

Lời này!

Phó Quân Sước trong lòng hơi có chút tức giận, nghĩ đến cũng đúng. Nếu quả thật chính là có thể tiếu ngạo giang hồ, nơi nào sẽ là kết quả như thế. Tự mình chính là đường đường Dịch Kiếm đại sư phụ Thải Lâm đại đồ đệ. Sinh sôi {chăn:-bị} biến thành người ta kiếm thị.

Đây chẳng phải là nói rõ, người tại giang hồ, thân không thể tự chủ đi.

Bất quá ở một câu nói kia, Phó Quân Sước nhưng lại là hiểu Nhạc Duyên trong lời nói ý tứ. Mặt đối trước mắt này tuấn tú nam tử, cho dù là Phó Quân Sước không thừa nhận cũng không được người trước mắt lãnh khốc. Nàng có chút. Đạo gia trung làm sao sẽ xuất hiện như vậy người?

Thoạt nhìn người ta không giống như là Đạo gia chi người, cũng là càng giống kia người Ma Môn nhiều một

ít.

Ngày mùa hè gió đêm lộ ra vẻ rất là mát mẻ, ở dưới trời chiều, kia màu vàng sáng rỡ kèm theo trận trận gió đêm, thẳng xuy lòng người đầu thư sướng.

Không khí an tĩnh một hồi lâu.

Cuối cùng, lần nữa bị Nhạc Duyên đánh vỡ.

Vươn tay, dùng một loại ngăn cản ra dấu tay đở kia như muốn đem tự mình ánh mắt xuy mơ hồ gió đêm, Nhạc Duyên dùng một loại chúc mừng giọng nói: “Phó cô nương, ta nghĩ có một việc đáng giá chúc mừng ngươi!”

Chúc mừng?

Phó Quân Sước nghe vậy không khỏi ngẩn ngơ, ngay sau đó mày liễu nhíu chặt, nhìn người nam nhân trước mắt này, nàng có chút không biết rõ lời này là có ý gì.

“Phó cô nương, từ hôm nay trở đi, ngươi không cần làm nữa ta đeo kiếm rồi, không cần trở thành kiếm thị, này có phải hay không là đáng giá chúc mừng?”

Đón Phó Quân Sước ánh mắt nghi hoặc, Nhạc Duyên rất là thật tình nghiêm túc nói ra khỏi nguyên do.

Ân?

Phó Quân Sước sửng sốt.

Từ hôm nay trở đi, tự mình cũng không cần trở thành

kiếm thị đâu?

Phó Quân Sước rất là kỳ quái tâm tình của mình, ở đột nhiên nghe được tin tức kia sau, trong nội tâm nàng trước tiên sinh ra không phải là mừng rỡ, ngược lại là nghi ngờ. Trầm mặc một hồi lâu, Phó Quân Sước mở miệng hỏi: “Tại sao?”

“Tại sao?”

Nhạc Duyên tựa hồ rất là kỳ quái Phó Quân Sước cái này giọng điệu, sau khi nghe chỉ hơi hơi nghiêng đầu, tràn đầy kinh ngạc đánh giá đối phương, nói: “Phó cô nương không nỡ? Nếu như thật sự là không nỡ, như vậy ta liền không làm khó cô nương rồi, tiếp tục làm của ta kiếm thị đi!”

“Không phải là!”

Một hơi thiếu chút nữa không có thở gấp đi lên, Phó Quân Sước một đôi mắt lạnh lùng ngó chừng Nhạc Duyên, nói: “Ta chỉ là rất kỳ quái cách làm của ngươi, khó có thể ngươi đã tìm được mới thay thế nhân tuyển?”

“Không sai!”

Gật đầu, Nhạc Duyên ra ngoài Phó Quân Sước dự liệu chính là khẳng định nàng cái suy đoán này. Trở tay đem đứng ở bên cạnh vẫn yên lặng Vệ Trinh Trinh cho kéo đến trước mặt của mình, nói: “Đây chính là ta mới nhất kiếm thị!”

Vệ Trinh Trinh!

Phó Quân Sước vô cùng ngoài ý muốn nhìn Vệ Trinh Trinh, đối với Vệ Trinh Trinh cái này thoạt nhìn mềm mại nữ hài nhi, nàng coi như là tương đối hiểu rõ rồi. Ở trong mắt của nàng, này Vệ Trinh Trinh là một tâm tính thiện lương cô bé. Cái loại nầy bình tĩnh ôn hòa ánh mắt. Ở rất nhiều khi, đủ để cho người vững vàng hạ dòng suy nghĩ của mình.

Có đôi khi ở đụng phải Nhạc Duyên kia như có như không giễu cợt, Phó Quân Sước khí muốn ngất đi thời điểm, cái kia lúc cũng đều là Vệ Trinh Trinh trước tới an ủi mình, tránh cho bản thân chịu khổ.

Có thể nói, ở nơi này Thuần Dương trên dưới. Phó Quân Sước trong mắt trừ Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai tên tiểu tử thúi coi như là có thể đập vào mắt ngoài, còn dư lại liền chỉ có một chút võ công cũng không hiểu Vệ Trinh Trinh rồi.

Nếu là lấy Vệ Trinh Trinh làm kiếm thị, hơn nữa Vệ Trinh Trinh vốn là chính là Nhạc Duyên thị nữ, cũng là rất thích hợp. Duy nhất làm cho người ta khuyết điểm chính là Vệ Trinh Trinh sẽ không chút nào võ công, chính là một hoàn toàn nhu nhược nữ tử.

Vệ Trinh Trinh bị Nhạc Duyên lôi một trở tay không kịp, đang nghe Nhạc Duyên nói muốn lấy tự mình làm kiếm thị sau. Nàng đổ là không có lên tiếng, mà là chớp mắt to, rất là mê hoặc mà thôi. Không rõ Nhạc Duyên tại sao vào lúc này đột nhiên xuống cái quyết định này.

“…”

Không chớp mắt cùng Nhạc Duyên nhìn nhau một hồi lâu, Phó Quân Sước lúc này mới xác định dưới mắt Nhạc Duyên là đã quyết định đổi lại kiếm thị tâm tư, này mới mở miệng nói: “Kia Nhạc đạo trưởng, cần ta truyền nói cái gì cho sư phụ của ta?”

“Hai năm, ta chắc chắn tiến tới Cao Ly. Tìm Dịch Kiếm đại sư cùng nhau luận kiếm!”

Đón Phó Quân Sước ánh mắt, Nhạc Duyên chậm rãi nói ra trong lòng suy nghĩ, nói: “Nói cho ngươi sư phụ, đã nói hắn Dịch Kiếm thuật bị ta đẩy không kém nhiều, nếu như không hảo hảo suy nghĩ phá của ta phi tiên kiếm pháp, như vậy đến lúc đó nhưng chớ có chết ở dưới kiếm của ta a!”

Kiếm thuật tuyệt đỉnh chi người, đối với kia kiếm pháp của hắn cơ hồ cũng đều là nhất pháp thông mà vạn pháp thông.

“Ha hả!”

Trong tiếng cười, Nhạc Duyên đưa tay đem Phó Quân Sước trên lưng kiếm giá lấy xuống, đặt tại Vệ Trinh Trinh trên bả vai, tay phải tức là vuốt ve kiếm giá trên Kim Ngân song kiếm trên. Chậm rãi nói: “Ta chi Thiên Ngoại Phi Tiên hiện tại đã có hai thức, thức thứ ba đã tạo thành, chẳng qua là còn chưa tìm được thích hợp kiếm mà thôi!”

“Cô nương gặp qua trong đó nhất thức, còn dư lại ta sẽ không thay phó cô nương ngươi biểu diễn những khác

hai kiểu, bởi vì kia kết quả chỉ sẽ là phó cô nương ở chỗ này ngã xuống. Ta cũng không muốn một tốt tiện thể nhắn chi người lúc đó mất đi!”

Tam kiểu?

Phó Quân Sước mày nhíu lại càng phát ra lợi hại. Ở trở thành kiếm thị trong khoảng thời gian này, mặc dù không còn có gặp qua Nhạc Duyên thi triển kia thiên đẹp như vậy như vậy đáng sợ kiếm pháp, nhưng là nàng cũng có thể biết được Nhạc Duyên trên tay mạnh nhất kiếm pháp là cái gì.

Tam kiểu, như vậy tựu đại biểu ba thanh kiếm.

Một kiếm nhất thức.

Mặc dù dưới mắt nàng chỉ lưng đeo quá Kim Ngân song kiếm, chỉ biết Ngân Kiếm uy lực, nhưng cho dù là như vậy nàng ban đầu cũng là bị trọng thương. Mà kim kiếm uy lực thì là cũng chưa từng thấy tận mắt, bất quá Phó Quân Sước cũng là từ Thạch Long trong miệng từng hiểu rõ qua này kim kiếm kiếm thức uy lực.

Một chiêu chưa xong chiêu thức, liền khiến cho Thạch Long trọng thương sắp chết, thiếu chút nữa không có cứu trở lại.

Nếu như ban đầu kia thiên là đối mặt kim kiếm lời nói, lấy Thạch Long lời nói mà nói đó chính là nàng Phó Quân Sước dưới mắt mộ phần đã sớm trường thảo rồi. Nơi nào còn có trở thành kiếm thị cơ hội.

Về phần này thức thứ ba, thứ ba thanh kiếm, lại là không có bất kỳ người được chứng kiến.

Chân chính là bộ dáng gì, chỉ có Nhạc Duyên tự mình biết hiểu.

Kia Thiên Ngoại Phi Tiên, chỉ cần là được chứng kiến sau, người tựu sẽ không quên.

Cho dù là Phó Quân Sước, cho tới bây giờ, nàng trong đầu vẫn vô cùng rõ ràng nhớ được ban đầu tự mình sở đối mặt một kiếm kia, kia huyễn mỹ tới cực điểm, tựa hồ xuất hiện ảo giác một kiếm.

Nói đã nói xong.

Kiếm giá cũng đồng dạng đến Vệ Trinh Trinh trên người.

Dưới mắt cục diện, đã hoàn toàn nói cho Phó Quân Sước nàng kiếm kia thị cuộc sống hoàn toàn chung kết.

“Kia, cáo từ!”

“Nhạc đạo trưởng cũng không nên sớm chết ở trên giang hồ a!”

Trước khi đi hậu, nghiêng đầu, Phó Quân Sước đâm ngược một câu nói sau, này liền ào ào rời đi.

Đưa mắt nhìn Phó Quân Sước rời đi, Nhạc Duyên chẳng qua là an tĩnh đứng tại nguyên chỗ, cười nhìn bóng lưng của nàng.

“Công tử!”

“Người đã rời đi nga!”

Vệ Trinh Trinh ngó ngó kia Phó Quân Sước rời đi thân ảnh, đột nhiên cười hỏi: “Kế tiếp, công tử chuẩn bị làm cái gì?”

Cho dù là Nhạc Duyên trở thành Thuần Dương chưởng môn, đã là thân mặc đạo bào, trở thành một đạo sĩ sau, Vệ Trinh Trinh vẫn là như trước kia một loại tự riêng phần mình kêu công tử.

“Xuôi nam!”

“Đúc kiếm!”

Chương 031 : Xuôi nam

Gian phòng.

Nhạc Duyên ngồi xếp bằng.

Ở trước mặt của hắn tức là đặt kiếm kia {đỡ:-khung}, Kim Ngân hai thanh kiếm tức là hoành ngang đặt ở hắn trên hai đầu gối.

Bên cạnh.

Tức là đứng Vệ Trinh Trinh, giờ phút này nàng đang dùng một loại ánh mắt hơi hiển lộ mê hoặc nhìn Nhạc Duyên.

Thương!

Theo Nhạc Duyên rút kiếm động tác, một tiếng đua tiếng trong tiếng kim kiếm bị Nhạc Duyên rút ra. Dưới ánh nến, kim kiếm thân kiếm ở chiếu rọi xuống lóe ra quang mang màu vàng.

Song, đứng ở một bên Vệ Trinh Trinh nhưng lại là không khỏi che miệng kinh hô một tiếng.

Bởi vì.

Ở Vệ Trinh Trinh trong ánh mắt, kia rơi vào ánh nến chiếu rọi xuống kim kiếm đã là trải rộng vết rách, thoạt nhìn tựa hồ chỉ muốn nhẹ nhàng vừa đụng, sẽ toàn bộ bể nát bộ dáng. Dưới ánh nến, Nhạc Duyên phải nhẹ tay

khẽ vuốt vuốt trên thân kiếm vết rách, không khỏi thở dài một tiếng.

Một hồi lâu.

Nhạc Duyên lúc này mới đem kim kiếm thật cẩn thận cắm trở về vỏ kiếm, này mới một lần nữa đặt ở của mình trên hai đầu gối.

Bình thường trường kiếm không cách nào tiếp nhận được công lực của mình, kia thiên bất quá là ở lập phái ngày thi triển một kiếm kia, đáng tiếc chính là này trường kiếm thiếu chút nữa tại chỗ nứt vỡ. Mặc dù không có hoàn toàn nứt vỡ, nhưng là phía trên đã hiện đầy vết rách, cũng đã là không cách nào lần nữa sử dụng.

Dù sao…

Ban đầu tìm được này thanh trường kiếm, chính là bình thường chất liệu.

Muốn hoàn toàn tiếp nhận được công lực của mình, đoán chừng này bình thường trường kiếm kia là không được. Không chỉ có như thế, kia Ngân Kiếm nghĩ đến hoàn toàn thi triển sau, đoán chừng kết quả của nó cũng không khá hơn chút nào.

Nhìn hai đầu gối trên hai thanh kiếm, Nhạc Duyên không khỏi lắc đầu, nhưng trong lòng thì hoài niệm khởi của mình trăng khuyết kiếm tới.

Đáng tiếc chính là. Hiện tại trăng khuyết kiếm đã biến thành trăng khuyết đao, lưu tại đồ đệ của mình Khấu

Trọng trên tay. Dù sao. Đối lập khởi Từ Tử Lăng tới, Khấu Trọng vẫn là thích đao loại này bá đạo vũ khí. Bất đồng Từ Tử Lăng càng thêm thích xích thủ không quyền.

Mà đưa Phó Quân Sước rời đi, không chỉ có là để cho Phó Quân Sước hướng Phó Thải Lâm thay mình hạ chiến thư, càng là chuyện khác để cho một ngoại tộc cô gái vẫn cùng ở bên cạnh mình, vô cùng có khả năng xảy ra vấn đề.

Đối lập khởi Phó Quân Sước tới, vẫn ôn nhu thật tình Vệ Trinh Trinh không thể nghi ngờ càng thêm bị người yên tâm.

Không chỉ có Vệ Trinh Trinh tính tình phù hợp Nhạc Duyên quan niệm, hơn nữa Vệ Trinh Trinh cũng là mình hai đồ đệ chị kết nghĩa. Không thể nghi ngờ, Nhạc Duyên hành động kế tiếp. Là cần bảo đảm bí ẩn.

“…”

Nhìn Nhạc Duyên hai đầu gối trên Kim Ngân song kiếm, Vệ Trinh Trinh coi như là hiểu tại sao Nhạc Duyên sẽ nói ra xuôi nam đúc kiếm quyết định.

Hơn nữa ở Hoa Sơn Thuần Dương, hiển nhiên người ở chỗ này không có mấy người am hiểu đúc kiếm.

Về phần môn phái khác, thì là dạng gì nền tảng nhưng lại là làm cho người ta không rõ ràng lắm.

Ít nhất ở Nhạc Duyên trong suy nghĩ, đúc kiếm địa

phương là có mấy cái. Một người trong đó chính là Từ Hàng Tịnh Trai, các nàng trấn phái chi kiếm Sắc Không Kiếm liền có cực cao chất lượng. Nghĩ đến, trong cửa có đặc biệt đúc kiếm chi người. Mà đồng dạng Ma Môn cũng có. Tựu cầm Loan Loan trong tay Thiên Ma song chém tới nói cũng rất khá, hơn nữa thậm chí cả kia băng gấm cũng vô cùng khá.

Thuần Dương mặc dù lập phái, nhưng là hiện tại mà nói chẳng qua là một chỗ tiểu phái, xa còn lâu mới có thể cùng Từ Hàng Tịnh Trai cùng Ma Môn lớn như vậy phái so sánh với. Dưới mắt Thuần Dương, bất quá chính là Tiểu Miêu hai ba con mà thôi.

Trừ đi những..kia đại môn đại phái, còn có thế gia môn phiệt tất cả đúc kiếm sư. Như vậy còn dư lại lựa chọn liền chỉ có hai nơi.

Một người là Đông Minh phái, cái này đặc biệt làm binh khí công việc làm ăn môn phái, tự nhiên có không thấp chế tạo trình độ.

Một cái khác chính là ở Phi Mã mục trường ẩn cư đệ nhất thiên hạ toàn tài Lỗ Diệu tử rồi.

Dưới mắt.

Nhạc Duyên mặc dù dùng trà lá đã cùng tứ đại môn phiệt thế gia có liên lạc, nhưng là ở nơi này lúc hắn vẫn chưa muốn cùng tứ đại môn phiệt dính dấp quá sâu, như vậy liền chỉ còn lại có này hai nơi lựa chọn địa phương.

Hai mắt hơi đóng. Ở trong lòng tính toán nào nơi là mình tốt nhất chỗ đi.

Một hồi lâu.

Nhạc Duyên đã lần nữa mở mắt ra, trong tay Kim Ngân song kiếm đã lần nữa thả lại kiếm giá trên. Làm thị nữ Vệ Trinh Trinh thấy thế cũng đã biết được Nhạc Duyên trong lòng đã có quyết định.

…

Năm ngày sau.

Làm Nhạc Duyên đem Thuần Dương hết thảy tạm thời giao cho Thạch Long chịu trách nhiệm sau. Hắn liền dẫn Vệ Trinh Trinh hai người cùng nhau rời đi Hoa Sơn.

Trên đường.

Lần này cũng không biết là vì chiếu cố Vệ Trinh Trinh, vẫn(hay) là vì hồi ức ban đầu cái kia phần tiêu sái khoan thai.

Lần này hai người cũng không có cưỡi ngựa, ngược lại là một người một đầu con lừa, đạp trên thư hoãn nhịp bước nhàn nhã cực kỳ hướng Nam Phương đi.

“Công tử!”

“Ngươi không phải đã nói muốn lên đường sao?”

Cưỡi ở con lừa trên người, mặc dù rất là thoải mái,

nhưng là Vệ Trinh Trinh hay(vẫn) là không nhịn được trong lòng nghi ngờ, mở miệng hỏi.

“Là ở lên đường a!”

Đang hai tay gối đầu, nằm ở lông (phát cáu) trên lưng lừa Nhạc Duyên nghe vậy nghiêng đầu nhìn lướt qua cùng ở bên cạnh Vệ Trinh Trinh, trả lời: “Là ở lên đường a!”

“Khả là…”

Vệ Trinh Trinh nhìn lướt qua tự mình dưới mông màu đen con lừa, ở quét Nhạc Duyên phía dưới màu trắng con lừa, này mới có hơi chần chờ nói: “Ta có thể cưỡi ngựa…”

Lời còn chưa dứt, Vệ Trinh Trinh lời nói liền Nhạc Duyên cắt đứt, nói: “Sau đó chừng mấy ngày không thể nhúc nhích đúng không?”

Đón Nhạc Duyên kia như cười như không ánh mắt, Vệ Trinh Trinh sắc mặt hơi đỏ lên, không nói thêm nữa.

Ban đầu theo Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người cùng nhau trở về núi, chính là cưỡi ngựa. Chẳng qua là Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người cuối cùng chuyện gì cũng không có, nhưng là lần đầu tiên cưỡi ngựa Vệ Trinh Trinh mặc dù kiểm tra, nhưng là bắp đùi hai bên hay(vẫn) là mài đả thương, làm cho nàng chừng mấy ngày cũng đều là ở trong phòng của mình không có làm sao đi ra ngoài.

Có thể nghĩ là biết, một lần nọ cưỡi ngựa để cho Vệ Trinh Trinh đã gặp phải không nhỏ khổ.

Nghe Nhạc Duyên dùng như vậy một loại chê cười giọng nói sau, Vệ Trinh Trinh liền không có ở ngôn ngữ rồi. Ở Vệ Trinh Trinh xem ra, công tử thực ra là vì để cho tự mình khỏi bị cưỡi ngựa đau đớn, mới lựa chọn tốc độ này rất chậm con lừa.

Chẳng qua là Vệ Trinh Trinh không có đoán được chính là Nhạc Duyên còn là có thêm tâm tư khác.

Một hồi lâu.

Không khí khôi phục an tĩnh, chỉ có con lừa đi tới tiếng chân.

Cùng với kia bốn phía thổi qua gió nhẹ, còn có kia bụi cỏ trong rừng cây hạ trùng kêu to. Vừa rời đi Hoa Sơn, cũng là một đường tới rất là an tĩnh.

Đáng tiếc!

Có bận lòng sau, người cuối cùng không có ban đầu tùy ý!

Lắc đầu, đi ở phía trước Nhạc Duyên không khỏi bật cười.

Làm hai người rời đi Hoa Sơn phạm vi sau. Đập vào mi mắt liền không phải như vậy rồi.

Phong Hỏa.

Chiến loạn.

Một chỗ thôn xóm trước.

Nhạc Duyên cùng Vệ Trinh Trinh hai người một trước một sau ở một chỗ đã bốc lên vô số hỏa diễm khói xanh thôn trước ngừng lại.

Trước mắt khắp nơi đều là tử thi, trong đó đại đa số là dân chúng bình thường. Mà số rất ít thì còn lại là một chút trang bị đơn sơ binh sĩ thi thể, bất quá những binh lính này thoạt nhìn cũng không phải là Đại Tùy chánh quy binh lính, ngược lại là nghĩa quân binh lính.

Vệ Trinh Trinh trước kia vẫn sống ở Dương Châu, nàng phía trước cơ hồ cả đời cũng đều là ở Dương Châu một mẫu ba phần trong đất, cũng không có đi quá những địa phương khác. Mà khi Khấu Trọng đem nàng từ Phùng thị nơi đó mang về tới trở thành Nhạc Duyên thị nữ sau, Vệ Trinh Trinh này mới xem như đi ra khỏi Dương Châu, thấy được những địa phương khác phong thái.

Bất quá lúc ấy cho dù là cưỡi ngựa, lại cũng chưa từng thấy qua trước mắt thảm thiết như vậy cảnh tượng.

Phải biết lúc ấy Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người mang Vệ Trinh Trinh trở về Hoa Sơn. Tự nhiên là đặc biệt chọn lấy đường, không để cho Vệ Trinh Trinh nhìn thấy này trước mặt này bức cục diện.

Mà dưới mắt ——

“A!”

Vệ Trinh Trinh ngửi kia tràn ngập ở trong không khí mùi máu tươi, một cổ kích thích hương vị trực tiếp làm cho nàng không nhịn được cổ họng cuồn cuộn. Oa một tiếng, cuối cùng không nhịn được, nhưng lại là nghiêng đầu ói ra.

Hứng, dân chúng khổ!

Mất, dân chúng khổ!

Mặt không chút thay đổi nhìn trước mắt kia khắp nơi thi hài. Hiển nhiên là nơi này thôn bị nghĩa quân binh lính cho sinh sôi giết sạch sẽ. Không thể so với ở Tống Mạt thời kỳ, khi đó là đối mặt Mông Cổ xâm lấn, nhưng lại không phải nội chiến.

Ngay lúc đó tâm thái cùng giờ phút này tâm tình hoàn toàn bất đồng.

Vào lúc này, Nhạc Duyên nhìn hết thảy trước mắt, nhưng lại là trầm mặc.

Trong lòng của hắn rất là ngoài ý muốn không có bất kỳ bi thương cùng tức giận, là vì lưu cho sau này hay(vẫn) là những khác? Ở một bên Vệ Trinh Trinh trong mắt nhưng lại là có thể cảm giác được tự gia công tử vốn là tiêu sái tư thái đã bắt đầu chậm rãi tiêu tán. Một loại lãnh đến trong xương rét lạnh lấy Nhạc Duyên làm trung tâm chậm rãi tán phát ra.

Tay phải giơ lên.

Một cổ hấp lực tự lòng bàn tay phát ra, trực tiếp đem ngoài ba trượng một chỗ cây đuốc cho hút tới đây, sau đó bị Nhạc Duyên tiện tay nhét vào trước mắt trên thi thể mặt.

Nhất thời.

Cây đuốc nổ tung, ngọn lửa văng khắp nơi, chỉ chốc lát sau liền hóa thành hừng hực Liệt Diễm.

Những thứ kia thi thể liền hoàn toàn {không có vào:-chìm vào} Liệt Hỏa trung.

“Đi thôi!”

Lay động trên tay dây cương. Con lừa chậm rãi xoay người, Nhạc Duyên này liền xoay người rời đi.

“…”

Nhìn lướt qua kia hoàn toàn {không có vào:-chìm vào} trong hỏa diễm thôn xóm. Vệ Trinh Trinh cũng dừng lại nôn mửa, lấy tay lụa lau hạ khóe miệng. Lúc này mới đồng dạng cỡi con lừa đi theo.

Trên đường.

Nhạc Duyên mặc nhiên quay đầu, trong mắt nhưng lại là lóe ra một loại không lời để nói.

Đó là một loại quyết định.

Quét đến Nhạc Duyên ánh mắt này Vệ Trinh Trinh, muốn lần nữa thấy rõ Nhạc Duyên biểu tình thời điểm, lại phát hiện công tử đã quay đầu đi.

Ở Nhạc Duyên cùng Vệ Trinh Trinh ở xuôi nam con đường trên gặp nghĩa quân diệt thôn chuyện tình thời điểm, đã sớm năm ngày rời đi Hoa Sơn Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người giờ phút này lại là đồng thời đi tới một nơi.

Trên sông.

Phấn hồng bang chủ Vân Ngọc Chân giờ phút này đang một thân bạch y đứng ở trên thuyền, mặt không chút thay đổi nhìn phương xa. Ở sau lưng của nàng, màu trắng áo choàng đón gió mà khiêu vũ, cộng thêm nàng vốn là sắc đẹp không tầm thường, lần này tư thái hạ cho người một loại không nhịn được tiến lên thương tiếc xúc động.

Đang lúc này, một khôi ngô người đàn ông cầm Trường Đao tiến lên, ở cách Vân Ngọc Chân hơn một trượng ngoài địa phương ngừng lại, khom người nói: “Bang chủ, kia hai người khách đã lên thuyền, ở trong đại sảnh chờ rồi!”

“A!”

“Hảo hảo chiêu đãi hai vị khách nhân, đã nói ta sau đó đi ra!”

Phất tay một cái, Vân Ngọc Chân nắm thật chặt trên người màu trắng quần áo bó, tựa hồ là bị Giang Phong

xuy có chút lạnh.

Chiếm được phân phó khôi ngô người đàn ông lập tức lần nữa khom người rời đi.

Một hồi lâu.

Lần nữa ở phía trên này đứng trong chốc lát sau, làm như xuy đủ rồi gió mát, Vân Ngọc Chân cuối cùng từ phía trên đi xuống. Đi tới trong thuyền lớn đặc biệt chiêu đãi khách nhân đại sảnh.

Mới vừa đạp vào cửa phòng, Vân Ngọc Chân liền nghe được một tiếng sảng lãng tiếng cười ở trong đại sảnh hồi tưởng.

“Mỹ nhân bang chủ cuối cùng bỏ được không đi xuy kia gió mát, tới gặp hai ta người a!”

Trong đại sảnh.

Khấu Trọng một bên nhàm chán lấy tay đùa bỡn trước mắt cái chén, một bên khóe miệng nhếch nhẹ, cười trực tiếp hướng mới vừa vừa bước vào cửa phòng Vân Ngọc Chân lên chào hỏi. Ở bên cạnh hắn, một tay màu trắng chiết phiến, một thân bạch y Từ Tử Lăng tức là cười nhợt nhạt phe phẩy cây quạt đồng dạng đánh giá người tới.

“…”

Vân Ngọc Chân ánh mắt ngưng lại, tầm mắt nhưng lại là rơi vào hai cái này thoạt nhìn hết sức trẻ tuổi tiểu tử trên

người.

Mà một câu kia hơi có chút đùa giỡn hương vị lời nói, càng làm cho tại chỗ những khác trong lòng người đồng thời căng thẳng giận dữ, không khí lập tức khẩn trương lên.

Chương 032 : Hồng Phấn Bang Chủ (thượng)

PS(Photoshop): quả nhiên, để cho không viết sách không xem sách thế nào bạn bè hỗ trợ gửi công văn đi là một sai lầm á, người ta thượng truyền là thượng truyền rồi, nhưng là không có ban bố! Ta hôm nay buổi sáng vừa tỉnh, đi lên vừa nhìn, đậu đen rau giá, còn đang chương tiết trong nói!

Tùy ý.

Đây chính là Vân Ngọc Chân đi vào gian phòng sau, nhìn thấy Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người thứ nhất ấn tượng.

Còn dư lại chính là trước mắt cái này hai thoạt nhìn tuổi không lớn lắm tiểu tử, lớn lên dạng chó hình người rồi, ít nhất ở Vân Ngọc Chân dĩ vãng sở gặp nam nhân trong, có hai người như vậy phong thái nam nhân rất ít.

Vân Ngọc Chân trong lòng suy nghĩ là cái gì Từ Tử Lăng không biết, cũng không khó khăn suy đoán, nhưng là trong lòng hắn đối với Khấu Trọng miệng nhưng lại là có chút bất đắc dĩ. Ở Từ Tử Lăng xem ra, Khấu Trọng đời này chắc chắn ở trên miệng ăn được thiếu, mặc dù không sẽ hại chết hắn, nhưng là lúc sau cuối cùng sẽ mang đến chút ít phiền toái.

Tính toán lúc nào cho Khấu Trọng càm ràm một chút thời điểm, Vân Ngọc Chân cười lên tiếng, “Tha lỗi! Là

Ngọc Chân lỗi, để cho hai vị công tử đợi lâu!” Cười duyên ở bên trong, Vân Ngọc Chân nói ra của mình xin lỗi.

Ở mới vừa thời điểm, Vân Ngọc Chân không chỉ có đang quan sát Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người bộ dáng, nhưng cũng đang nghiên cứu đối phương trên người mặc cùng khí chất.

Muốn xem một người bối cảnh, rất nhiều khi chính là từ bề ngoài cùng một chút khí chất trên nhìn ra được.

Mà trải qua quan sát, Vân Ngọc Chân phát hiện trước mắt hai tên tiểu tử y phục trên người không kém, hơn nữa cái loại nầy khí chất càng làm cho người chú ý.

“Nếu biết sai, như vậy Hồng Phấn Bang Chủ tự nhiên phạt một chén rượu a!”

Khấu Trọng hai mắt hơi hơi híp mắt, ánh mắt không chút kiêng kỵ rơi vào Vân Ngọc Chân kia có lồi có lõm trên thân thể, tay phải tiện tay một tốp. Chén rượu kia cũng đã trượt đến cái bàn cái kia một đầu tới. Tửu thủy nhộn nhạo, lại là không có bắn tóe ra mảy may.

“Thỉnh!”

Đưa tay tỏ ý. Khấu Trọng sắc mặt hay(vẫn) là như vậy cười đùa.

“…”

Vân Ngọc Chân sắc mặt không có chút nào biến hóa,

vẫn là vẻ mặt tươi cười, ánh mắt nhưng lại là gắt gao ở Khấu Trọng trên mặt dừng lại hồi lâu. Một hồi lâu, lúc này mới cười lấy qua chén rượu, một tay che kín cằm dưới, hơi hơi ngửa đầu, chính là một ngụm uống cạn rượu trong chén.

Để chén rượu xuống, hướng Khấu Trọng báo cho biết hạ trong chén đã không có tửu thủy sau. Vân Ngọc Chân lúc này mới nhẹ nhàng lau hạ khóe miệng tửu thủy, nói: “Công tử, nghĩ như thế nào?”

“Ha ha ha!”

Khấu Trọng cười, gật đầu, dùng một loại rất là bất đắc dĩ giọng điệu nói: “Mới vừa tiểu tử hạ cười giỡn ngữ điệu, mỹ nhân bang chủ nhưng chớ có {tưởng thật:-là thật} a!”

“…”

Vân Ngọc Chân khóe mắt không khỏi nhảy lên một chút, nếu không phải dưới mắt trong bang cục diện có chút khó khăn. Nếu không mà nói nàng chắc chắn để cho trước mắt cái này người mặc màu vàng cẩm y chán ghét tiểu tử đẹp mắt. Nhưng là, vì bang phái tồn tại, không biết người trước mắt nền tảng Vân Ngọc Chân lại chỉ có thể tạm thời nhẫn nại.

Ở Vân Ngọc Chân trong lòng, đã tại tìm kiếm tốt nhất nhân tuyển.

Ít nhất, ở Vân Ngọc Chân trong lòng, kia Độc Cô gia coi như là không tệ dựa vào. Có lẽ. Mấy ngày nữa, tự mình phải đi lại cùng kia Độc Cô Sách hảo hảo hàn huyên một

chút rồi. Dưới mắt bang phái đã lâm vào tình thế nguy hiểm, nhìn như là dạng gì người cũng muốn tới uy hiếp tự mình một phen.

Khấu Trọng tự nhiên không biết được tự mình mới vừa lời nói, để cho Vân Ngọc Chân trong lòng nổi lên ý nghĩ khác. Dưới mắt hắn chẳng qua là trên dưới cẩn thận thật tình đánh giá Vân Ngọc Chân, một hồi lâu. Lúc này mới nghiêng đầu nói: “Nhìn mỹ nhân bang chủ như vậy, nhất định là {tức giận:-sinh khí} rồi!”

“Ai nha!”

“Đó là tiểu tử không đúng! Tiểu tử ở chỗ này hướng mỹ nhân bang chủ nói xin lỗi rồi!”

Khấu Trọng đứng dậy. Khẽ chắp tay, vẻ mặt áy náy nói, giọng điệu lộ ra vẻ hết sức chân thành.

“Nói xin lỗi á, nhưng là phải thành ý, ngươi như vậy cách làm người nào sẽ để ý?”

Bên cạnh.

Một thân bạch y, cầm trong tay chiết phiến Từ Tử Lăng mỏng uống một hớp tửu thủy, gương mặt mang theo nhiều tia rượu ngất sau, lúc này mới dùng một loại châm chọc giọng điệu giễu cợt Khấu Trọng một câu.

“Đúng vậy a!”

Khấu Trọng nghe vậy vẻ mặt tỉnh ngộ, tay phải ở bắp đùi mình trên hung hăng vỗ một cái, lập tức nghiêng đầu

sang đối với Vân Ngọc Chân nói: “Mỹ nhân bang chủ, nhìn tiểu tử quá mức thất thố rồi. Chỗ này của ta có một đơn công việc làm ăn, không biết mỹ nhân bang chủ có thể hay không tiếp được?” Nói tới đây thời điểm, Khấu Trọng ánh mắt nhưng lại là rơi vào bên cạnh trên thân người không liên quan khác.

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người giống như Song Hoàng một loại đối thoại, khiến cho Vân Ngọc Chân chân mày hơi có chút chặt chẽ.

Nàng thân là bang chủ, mặc dù là một nữ nhân, nhưng là cũng cũng coi là kiến thức rộng rãi rồi, trước mắt hai tên tiểu tử đối thoại, không biết sao nhưng lại là để cho Vân Ngọc Chân không hiểu sinh ra một loại nguy hiểm trực giác. Loại này nguy hiểm không là đối với nàng nhân thân an toàn, mà là những khác.

Không nói trước hai tiểu tử này đến tột cùng ở đánh cái gì chủ ý, nhưng là tựu hai người mặc khí chất mà nói, làm không phải là người bình thường.

Hơn nữa trực giác ở bên trong, Vân Ngọc Chân cảm giác mình chỉ cần đáp ứng này đơn đối phương trong miệng theo lời công việc làm ăn, sợ rằng chuyện về sau chỉ sợ sẽ làm cho nàng ngoài ý muốn. Chẳng qua là, làm người giang hồ, làm đứng đầu một bang, lại là không thể không có bất kỳ tranh nhau tâm tư.

Ở trên giang hồ, nhất là bang phái phát triển, ngươi tất phải tranh giành.

Nếu không mà nói, nàng Vân Ngọc Chân cái này Cự

Kình Bang chức bang chủ sợ rằng không làm được thời gian quá dài rồi. Ở trong nam nhân trà trộn thời gian lâu như vậy Vân Ngọc Chân mà nói, nàng biết rõ ích lợi này một từ ngữ tầm quan trọng. Hơn nữa ở mới vừa rồi trong lúc nói chuyện với nhau, Vân Ngọc Chân biết mình thực ra là rơi vào hạ phong.

Tựa hồ người trước mắt đã đem tự mình dưới mắt tình huống sờ soạng đại khái, mà tự mình nhưng lại là đối với đối phương không biết gì cả.

Loại này thế cục không có thao ở trong tay mình cảm giác, không thể nghi ngờ làm cho người ta rất là buồn bực.

Một hồi lâu.

Vân Ngọc Chân phất phất tay, tỏ ý tại chỗ những khác người lui ra ngoài sau, trong đại sảnh liền chỉ còn lại có Khấu Trọng, Từ Tử Lăng còn có nàng Vân Ngọc Chân cùng một tiểu thị nữ rồi.

“Cái gì công việc làm ăn?”

Nhìn Khấu Trọng, mới vừa rồi trải qua quan sát, Vân Ngọc Chân biết hiện tại làm chủ người chính là này màu vàng cẩm y công tử Khấu Trọng, mà không phải là ở bên cạnh phẩm tiểu rượu phe phẩy chiết phiến nhẹ nhàng nhanh nhẹn xinh đẹp công tử Từ Tử Lăng, hỏi: “Khấu công tử, như vậy khẩn trương!”

“Một đơn đại công việc làm ăn!”

“Đủ để sánh ngang kia muối lậu công việc làm ăn!”

Làm Khấu Trọng nói ra muối lậu thời điểm, Vân Ngọc Chân ánh mắt không khỏi sáng ngời. Ở thiên hạ này, cái dạng gì công việc làm ăn nhất món lãi kếch sù? Muối lậu cùng Thiết khí chính là trong đó khác biệt.

Cự côn buôn lậu, mà biển Đông tức là buôn bán súng ống đạn được tổ chức.

Hai thứ này nói toạc ra. Cũng đều là món lãi kếch sù công việc làm ăn. Dĩ nhiên, so với. Nàng Vân Ngọc Chân Cự Kình Bang nhưng vẫn là không cách nào cùng biển Đông so sánh với, dù sao buôn lậu luận, hay(vẫn) là súng ống đạn được lợi hại hơn. Mua người lợi hại, buôn bán người đồng dạng lợi hại.

Lấy Cự Kình Bang bối cảnh, cho dù là nàng đã đáp lên Độc Cô thế gia, lại là không thể cùng biển Đông so sánh với, cho nên hay(vẫn) là chỉ có thể buôn lậu buôn lậu muối lậu mà thôi.

Nhưng cho dù là như vậy, nhưng cũng làm cho nàng Cự Kình Bang chiếm được không ít lợi nhuận.

Cho nên. Làm Khấu Trọng nói đây là một đơn có thể sánh ngang kia muối lậu công việc làm ăn thời điểm, Vân Ngọc Chân ánh mắt sáng.

Vẫn ở thật tình quan sát Vân Ngọc Chân biểu tình Từ Tử Lăng thấy thế, liền biết hiểu trước mắt mỹ nhân nhi đã động tâm.

“Cái dạng gì công việc làm ăn?”

Vân Ngọc Chân lấy ưu nhã tư thái ngồi ngay ngắn ở cái bàn đối diện, cùng Khấu Trọng nhìn nhau, nói: “Ta Cự Kình Bang nhận!”

Ở Vân Ngọc Chân trong lòng, chỉ cần này đơn công việc làm ăn không phải là quá mức không hợp lẽ thường, nàng liền có thể ăn. Nếu như hơi có chút vấn đề, nghĩ đến kia Độc Cô Sách cũng có thể giải quyết.

“Ha hả!”

Khóe miệng toát ra đẹp mắt độ cong, Khấu Trọng cười. Đối với Vân Ngọc Chân đáp ứng này đơn công việc làm ăn, hắn không có ngoài ý muốn, ngược lại là thật cao hứng.

Đón Vân Ngọc Chân ánh mắt, Khấu Trọng chậm rãi đem bên hông kia một chuôi loan đao giải xuống. Kia loan đao độ cung có chút loan không hợp lẽ thường, hơn nữa màu trắng bạc trên vỏ đao điểm xuyết vô số bảo thạch, bực này xa hoa trang sức, cho dù là Vân Ngọc Chân cũng có thể nhìn thấy ra chuôi này loan đao giá trị tới.

“Không có gì!”

“Chính là để cho mỹ nhân bang chủ hỗ trợ đưa tiễn tín vật, đồng thời đây chỉ là công việc làm ăn bắt đầu!”

Nói chuyện đồng thời. Khấu Trọng đã đem này loan đao đưa tới, đồng thời nói: “Chúng ta phải làm chính là bình thường công việc làm ăn mà thôi!”

Lá trà. Đồng dạng không thể so với buôn lậu muối lậu tới sai.

Đồng thời.

Khấu Trọng hướng Từ Tử Lăng đánh một cái ánh mắt, nhận được tỏ ý Từ Tử Lăng tức là đem vẫn để ở bên cạnh một thoạt nhìn có chút trầm trọng túi nhét vào trên bàn, phát ra thình thịch một tiếng vang lớn, nói: “Đây là chúng ta tiền đặt cọc!”

Một bên tiểu thị nữ vội vàng bước lên phía trước mở ra túi, này túi thoạt nhìn phục trang đẹp đẽ, mở ra chạm mặt mà đến chính là một mảnh chói mắt màu vàng, không ngờ lại là một túi hoàng kim, không dưới ngàn lượng số lượng.

Này!

Vân Ngọc Chân con ngươi không khỏi một trận co rút lại, nàng gặp qua rất nhiều Kim Ngân. Nhưng là như vậy một túi vàng tùy ý nhét vào trước mắt thời điểm, lại còn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Bất quá nàng vẫn vẫn duy trì sắc mặt không thay đổi, ngược lại là thu hồi tầm mắt, đem lực chú ý rơi vào trên tay mình loan trên đao. Đối lập khởi kia một túi vàng tới, này loan đao thoạt nhìn giá trị sợ rằng càng sâu.

Thương!

Theo {cổ tay:-thủ đoạn} phát lực, loan đao chậm rãi

{chăn:-bị} rút ra.

Nhất thời, trong phòng thiểm qua một đạo Loan Nguyệt dường như phát sáng mang.

Thân đao thuần bạch như ngọc, thế nhưng lại làm cho người ta một mắt nhìn đi hiếm thấy kia kim khí cảm giác, ngược lại là có một loại bạch ngọc một loại khuynh hướng cảm xúc. Loan đao Như Nguyệt, thoạt nhìn sắc bén vô song. Để cho Vân Ngọc Chân có phần có một loại đao này giết người không thấy máu cảm thụ. Trừ lần đó ra, ở loan đao trên thân đao, tức là còn có khắc một hàng chữ.

“Tiểu lâu một đêm nghe mưa xuân!”

Mặc dù có chút chữ thoạt nhìn hơi lộ vẻ kỳ lạ & đặc biệt, nhưng là Vân Ngọc Chân hay(vẫn) là chậm rãi đem một hàng chữ này nói ra. Đây là một câu rất có hương vị thất ngôn tuyệt cú. Ở Tùy thế, này bảy nói là rất ít thấy, nhưng là dù vậy, Vân Ngọc Chân nhưng cũng nhận thức ra một loại kỳ lạ & đặc biệt ý nhị.

Đinh!

Vươn ra ngón tay ngọc, gảy nhẹ hạ thân đao, lập tức thân đao rung động, phát ra một trận thanh thúy tiếng vang.

Mà đồng thời.

Vân Ngọc Chân lại cũng cảm thấy trước mắt không hiểu một trận mơ hồ, tựa hồ thấy được huyết sắc Loan

Nguyệt, loan dưới ánh trăng kia một song ánh mắt sáng ngời, đôi mắt này chẳng qua là tùy ý thoáng nhìn, tựa như châm đâm, đã làm cho Vân Ngọc Chân ra khỏi một thân mồ hôi lạnh. Lắc đầu, loại này hoảng hốt cảm lập tức không thấy.

Này là chuyện gì xảy ra?

Ngẩng đầu, lại thấy mấy người đều ở nghi hoặc nhìn tự mình, điều này làm cho Vân Ngọc Chân nhất thời có chút lúng túng.

Tiện tay đem loan đao cắm trở về vỏ đao.

Cưỡng chế trong lòng mê hoặc, Vân Ngọc Chân nhưng lại là đột nhiên có một loại muốn đổi ý tâm tình, đáng tiếc chính là lúc trước tự mình thác đại nhưng lại là đáp ứng này đơn công việc làm ăn.

Người không tín không đứng thẳng.

Mặc dù ở trên giang hồ hủy hứa hẹn tình huống thỉnh thoảng phát sinh, nhưng là ở có một số thời điểm lại là không thể làm như vậy. Nhất là ở mặt đối với công việc làm ăn trên thời điểm, này lời hứa tựu lộ vẻ được vô cùng trọng yếu.

Không hiểu, Vân Ngọc Chân cảm thấy đao này còn có hoàng kim này, cũng đều có một loại phỏng tay cảm giác.

“…”

Hít sâu một hơi, nghĩ đến đây chỉ là tín vật, là một đơn đại công việc làm ăn bắt đầu, Vân Ngọc Chân ánh mắt ở đấy hoàng kim phía trên dừng lại một hồi lâu, này mới mở miệng nói: “Này tín vật đưa nơi nào?”

Đón Vân Ngọc Chân tầm mắt, Khấu Trọng chậm rãi nói ra khỏi một chỗ.

“Biển Đông!”

Chương 033 : Hồng Phấn Bang Chủ (hạ)

Đông Minh!

Này hai chữ vừa ra, Vân Ngọc Chân không khỏi vẻ sợ hãi cả kinh.

Này liên lụy đến Đông Minh phái tuyệt đối không phải là cái gì chuyện nhỏ. Phải biết, Đông Minh phái nhưng là vẫn tiến hành binh khí giao dịch, mà hiển nhiên này Khấu Trọng trong miệng bình thường công việc làm ăn không bình thường. Một nghe đến đó, Vân Ngọc Chân trên tay loan đao đặt ở trên bàn, ánh mắt thẳng ngoắc ngoắc rơi vào Khấu Trọng trên người.

Một hồi lâu.

“Khấu công tử, ngươi này bình thường công việc làm ăn tựa hồ không lớn bình thường a!”

Trong lời nói mặc dù lộ ra vẻ mềm mại, nhưng là lại là cho thấy đứng đầu một bang tư thái, vào lúc này, nàng Vân Ngọc Chân càng nhiều hay(vẫn) là Cự Kình Bang bang chủ, mà không phải là chỉ là một nữ nhân. Chẳng qua là ngoài miệng mặc dù là như thế nói rõ, nhưng là ở nàng Vân Ngọc Chân trong nội tâm nhưng là đã hoàn toàn tiếp nhận này đơn công việc làm ăn.

Bởi vì.

Bởi vì kia một phần danh sách.

Vốn là lấy Cự Kình Bang, là không hảo đi tiếp xúc này Đông Minh phái, nhưng là nếu như nơi này có một việc tới dắt đầu lời nói, nghĩ đến chuyện kế tiếp tức là tương đối khá giải quyết. Ở trong lòng, Vân Ngọc Chân phân tích Độc Cô Sách giao đãi chuyện tình.

Vốn là nha, Vân Ngọc Chân còn đang nghĩ nên như thế nào đi giải quyết chuyện này.

Nhưng là dưới mắt…

Chẳng qua là để cho Vân Ngọc Chân hoài nghi chính là này Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người chính là người của thế lực nào?

Tứ đại gia tộc? Không giống!

Độc Cô gia cùng hợp tác với mình, mà Vũ Văn thế gia sẽ không để ý tới tự mình, tự mình miếu nhỏ, người ta không nhìn trúng. Về phần Tống phiệt tựu càng không cần phải nói. Lý phiệt cùng Vũ Văn thế gia muốn cùng Đông Minh phái làm binh khí công việc làm ăn, nhưng là duy chỉ có Tống phiệt không cần.

Bởi vì ở tứ đại môn phiệt thế gia ở bên trong, luận nền tảng nội tình lời nói. Không thể nghi ngờ là Tống phiệt mạnh nhất. Cái gọi là binh khí gì gì đó, bọn họ hoàn toàn có thể tự cấp tự túc. Cũng không cần đi cùng kia Đông Minh phái hợp tác. Về phần Độc Cô thế gia, bởi vì bọn họ bản thân cùng hoàng thất quan hệ nguyên nhân, cũng sẽ không đi cùng Đông Minh phái làm ăn.

Lần này Độc Cô Sách cho Vân Ngọc Chân kia muốn bắt được sổ sách nguyên do, chính là Độc Cô gia muốn nắm được Vũ Văn cùng Lý phiệt hai nhà {nắm thóp:- nhược điểm}. Dĩ nhiên, phần này tâm tư đến tột cùng là xuất từ người nào tay? Nhưng lại không phải Vân Ngọc Chân có thể hiểu rõ rồi.

“Tiểu môn tiểu phái mà thôi, thật ra khiến mỹ nhân bang chủ chê cười!”

Tựa hồ là cảm nhận được Vân Ngọc Chân hoài nghi, Khấu Trọng dùng một loại tự giễu giọng điệu nói một câu sau, lúc này mới mắt nhìn Vân Ngọc Chân. Nói: “Bất quá bang chủ đã đáp ứng lần này công việc làm ăn, nghĩ đến sẽ không đổi ý!”

“…”

Vân Ngọc Chân không nói gì, chẳng qua là hai mắt hơi hơi híp mắt, thật tình đánh giá trước mắt cái này màu vàng cẩm y thiếu niên. Thật lâu, Vân Ngọc Chân lúc này mới cười mở miệng nói: “Kia Khấu công tử không sợ ta Vân Ngọc Chân giữa đường đem kia loan đao cho lấy đi đổi ý rồi?”

“Bang chủ chính là đứng đầu một bang, tự nhiên sẽ không như thế không có kiến thức!”

Lên tiếng chính là Từ Tử Lăng, trên tay hắn chiết phiến đã thu nạp. Đặt ở trong tay áo, nói: “Này trăng khuyết bang chủ cho dù là muốn thuận đi, chỉ sợ cũng không phải là ngươi Cự Kình Bang có thể thừa nhận được kết

quả! Cô nương có thể một người dẫn dắt Cự Kình Bang, nghĩ đến sẽ không như thế đoản thị.”

Từ Tử Lăng nói chính là lời nói thật, chỉ bất quá giờ này khắc này nghe tới hơi có chút không đợi người nghe mà thôi.

Hơn nữa, ở Từ Tử Lăng trong mắt. Này Vân Ngọc Chân cũng sẽ không làm chuyện như vậy, nàng là một thức thời vụ nữ nhân.

Quả nhiên.

Nghe Từ Tử Lăng lời này sau, Vân Ngọc Chân không nói gì rồi.

Nàng không ngốc!

Có thể lấy ra nhiều như vậy vàng cùng này Thần Binh một loại loan đao người, tất nhiên không phải là loại người bình thường. Chẳng qua là liên lụy đến phần này bên trong, không biết đối với Cự Kình Bang tới nói là không phải là một chuyện tốt. Bất quá ngẫm nghĩ một phen. Trong lòng nhớ lại kia Độc Cô Sách đáp ứng điều kiện, nhưng lại là để cho Vân Ngọc Chân không thể không đáp ứng lần này công việc làm ăn tới.

Khó có thể hai người này chính là Độc Cô gia đặc biệt tiến hành an bài?

Vì để cho tự mình có cơ hội đoạt được Đông Minh phái trên tay kia về Lý phiệt cùng Vũ Văn thế gia sổ sách?

Bất quá. Vân Ngọc Chân nghĩ lại, thật đúng là suy nghĩ nói một tương đối giải thích hợp lý. Đông Minh phu nhân công lực đã đến siêu phàm, nàng Vân Ngọc Chân tự nhiên không có biện pháp ứng phó. Nhưng là người ta mấy ngày sau, sẽ đi Bành Thành đi gặp Lí Uyên, như vậy đến lúc đó trên thuyền liền chỉ có Đông Minh phái tiểu công chúa cùng hộ pháp tiên tử, mặc dù nhất lưu cao thủ lại không phải là không có cơ hội.

Mà này cơ hội chính là này tiếp nhận loan đao tín vật người.

Tự hành ở trong đầu não bổ một đoạn, nhưng là Vân Ngọc Chân còn thì không cách nào xác định, nhưng là ở trong lòng của nàng đã xác định buổi tối nhất định phải tìm Độc Cô Sách để hỏi cho hiểu rõ, này có phải hay không là Độc Cô gia sở định an bài. Như thế thì hảo, nếu như không phải là như vậy đến lúc đó để cho Độc Cô Sách gài tang vật một thanh, cũng không có cái gì.

Ở Vân Ngọc Chân trong lòng, thiên hạ này đang lúc chân chính có can đảm tứ đại môn phiệt thế gia sặc thanh người còn không có bao nhiêu.

“Tốt lắm!”

“Ta nói rồi, ta Cự Kình Bang tiếp nhận này đơn công việc làm ăn!”

Gật đầu, Vân Ngọc Chân lần nữa lập lại lúc trước lời nói, lại lại hỏi: “Xin hỏi, này tiếp đao chi người làm là lúc nào?”

“Thời gian đại khái là bảy ngày sau!”

Suy nghĩ, ở trong lòng tính toán hạ thời gian, Khấu Trọng trầm ngâm một hồi lâu, lúc này mới nói ra một thời gian đại khái.

Bảy ngày!

Vân Ngọc Chân ánh mắt chợt lóe, nhưng trong lòng thì càng phát ra mê hoặc. Trầm tư, Vân Ngọc Chân hỏi tiếp: “Kia tiếp đao chi người là cái gì đặc thù?”

Đặc thù?

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người nghe vậy đối mắt nhìn nhau cười một tiếng, ngay sau đó cùng nhau mở miệng nói ra khỏi kia tiếp đao chi người đặc thù.

“Phong lưu không ràng buộc!” Đây là Khấu Trọng lời nói.

“Ôn văn nhĩ nhã!” Này tức là Từ Tử Lăng ngôn ngữ.

“Phiêu dật tiêu sái!” Khấu Trọng nói tiếp.

“Lãnh khốc tàn nhẫn!” Từ Tử Lăng đồng dạng không cam lòng lạc hậu.

“Uy?”

Khấu Trọng nghe đến đó, quay đầu, nhìn Từ Tử Lăng, cau mày nói: “Lăng thiếu, ngươi này vuốt mông ngựa lời nói nhưng là không dễ nghe a!”

“Ách!”

“Nói sai! Nói sai mà thôi!”

Từ Tử Lăng sắc mặt hơi đỏ lên, vội vàng tự ta phủ định lời nói mới rồi, nói: “Cho là lãnh diễm như tiên!”

“Này còn kém không nhiều lắm!”

Đối với cái này hình dung, Khấu Trọng hài lòng.

Mà một bên Vân Ngọc Chân nhưng lại là một đầu mê hoặc, nhiều như vậy hình dung ở trên người một người? Đây đối với phương thật là một người sao?

Không hiểu, Hồng Phấn Bang Chủ nhưng lại là đối với kia tiếp đao chi người cảm nổi lên hứng thú.

…

Xuống thuyền sau.

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người nhìn kia thuộc về Cự Kình Bang thuyền lớn rời đi, cho đến thuyền đã biến mất ở trong tầm mắt sau. Từ Tử Lăng này mới mở miệng lên tiếng nói: “Trọng thiếu, này Hồng Phấn Bang Chủ Vân Ngọc Chân sẽ dựa theo sắp xếp của chúng ta. Ở tương ứng thời gian đem đao đưa đến sư phụ trên tay sao?”

“Hẳn là đi!”

Đối với lần này Khấu Trọng cũng không có đủ nắm chặc,

hắn chẳng qua là trầm tư, lúc này mới nói tiếp: “Này mỹ nhân bang chủ thoạt nhìn vóc người uyển chuyển, trêu người vô cùng, thật là muốn cho người cùng nàng cùng một đêm đêm xuân!” Nói lại cùng Từ Tử Lăng câu hỏi chút nào không liên hệ nhau, trái lại là một loại cảm thán, là một loại nhìn mỹ vị sau muốn một ngụm ăn vào bụng giọng điệu.

“…”

Đối với tranh bá thiên hạ gì gì đó, hắn Từ Tử Lăng không thế nào cảm thấy hứng thú. Nhưng là huynh đệ của mình nhưng lại là bắt đầu ở hướng đường này trên đi. Thân làm huynh đệ tự nhiên muốn hỗ trợ, nếu không mà nói đã làm sư phụ cũng đã đang hỗ trợ, hắn Từ Tử Lăng có thể nào không để ý?

Bất quá đối với Vân Ngọc Chân nữ nhân này, ấn tượng đầu tiên Từ Tử Lăng liền đối với nữ nhân này tâm tư đã có sở hiểu rõ.

Đây là một chú trọng lợi ích nữ nhân.

Có thể tại nhiều như vậy trong nam nhân, ngồi vững vàng chức bang chủ hiển nhiên không đơn giản.

“Trọng thiếu coi trọng sợ rằng không chỉ có là người ta Hồng Phấn Bang Chủ Vân Ngọc Chân, chỉ sợ này Cự Kình Bang cũng bị Trọng thiếu coi trọng đi!”

Nghe được Khấu Trọng dùng một loại dê xồm háo sắc háo sắc giọng cảm thán Vân Ngọc Chân vóc người uyển chuyển, từ nhỏ cùng nhau lớn lên Từ Tử Lăng dĩ nhiên

biết Khấu Trọng tâm tư cũng không phải là như vậy suy nghĩ. Không chần chờ chút nào trực tiếp đâm phá, “Quang tiền đặt cọc cũng đã là hơn ngàn lượng hoàng kim, đây cũng là lần này tứ đại môn phiệt thế gia cùng chúng ta Thuần Dương lá trà giao dịch số tiền một phần rồi à!”

“Hắc!”

Khấu Trọng nghe Từ Tử Lăng lời này nhất thời cười, xoay người, dùng một loại vô cùng bị thương ánh mắt nhìn thấy Từ Tử Lăng, một tay áp ở lồng ngực của mình. Rù rì nói: “Lăng thiếu, ngươi có thể nào nói như vậy? Thật là làm cho người ta thương tâm thất vọng!”

“Ta đây chỉ là cùng Cự Kình Bang bang chủ Vân Ngọc Chân làm một công việc làm ăn mà thôi, chỉ thế mà thôi!”

“Ngươi có thể nào hoài nghi ta qua nhiều năm như vậy đối với tình cảm của ngươi?”

Nơi nơi thâm tình, kia thương tâm thất vọng nhưng lại là biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn, Khấu Trọng giờ khắc này làm như bi thương muốn tuyệt.

“Cút!”

Bị Khấu Trọng ánh mắt kia nhìn thấy cả người sợ hãi Từ Tử Lăng lập tức nổi giận. Bất đắc dĩ thở dài nói: “Ta thật không biết ngươi cùng sư phụ rốt cuộc học cái gì!”

“Ha hả, kia Lăng thiếu ngươi đỏ mặt cái gì?”

Biểu tình chợt chuyển. Tùy ưu thương chuyển thành vui vẻ cười to, Khấu Trọng vỗ một thanh Từ Tử Lăng, nói: “Ta cùng với sư phụ học bất quá là đao pháp, khinh công còn có một chút tên là binh pháp địa lý yếu thuật kiến thức mà thôi! Mà Lăng thiếu ngươi cũng không phải không kém nhiều không? Lại nói, làm ăn cũng không thể hao vốn!”

“Ngươi sẽ không sợ cái này Vân Ngọc Chân lừa ngươi sao? Không đi đưa đao!”

Từ Tử Lăng không có ở cái vấn đề này trên quấn quýt, mà là nói đến Vân Ngọc Chân nữ nhân này, nói: “Phải biết sư phụ có thể nói quá càng nữ nhân xinh đẹp càng sẽ gạt người a!”

“Vân Ngọc Chân đi!”

“Đây chính là một có dã tâm nữ nhân!”

“Sư phụ nói qua, có điều cầu như vậy liền có thể vì ta sở dụng, nếu nàng thân là Cự Kình Bang bang chủ, như vậy tất nhiên là có sở cầu, đã gặp nàng ngắm đống kia hoàng kim ánh mắt sao? Nàng muốn phát triển Cự Kình Bang, nàng lòng tham đã nhất định kết cục của nàng!”

Khấu Trọng dùng một loại bất đắc dĩ giọng điệu cảm thán một phen, ở Dương Châu đoạn thời gian kia, cơ hồ cũng đều là Khấu Trọng ở dùng {cổ tay:-thủ đoạn} tới thử nghiệm hắn từ Nhạc Duyên trên người sở học, hiển nhiên thời gian lâu như vậy tới, Khấu Trọng đã lấy được không sai thu hoạch.

“Đúng rồi, sư phụ nói là quá càng nữ nhân xinh đẹp càng sẽ gạt người, chẳng qua là Lăng thiếu, ngươi cảm thấy sư phụ bị lừa quá mấy lần?”

Rất nhanh, Khấu Trọng vừa nói xong liền ở bất giác đang lúc cho chếch đi đề tài.

“Hẳn là rất nhiều lần đi!”

Nhắc tới đây, Từ Tử Lăng cũng theo bị mang trật đề tài, sờ sờ bản thân cằm, cẩn thận trầm tư, hắn nói như vậy nói: “Có thể được ra như vậy kết quả, hiển nhiên là đã trải qua không ít lần!”

“Ngươi vừa nói như thế, ta cũng cảm thấy cũng là!”

Khấu Trọng cũng không khác biệt vuốt càm, gật đầu đồng ý nói.

Chẳng qua là hai người ở nói những lời này thời điểm, lại là căn bản không có hiểu rõ Nhạc Duyên đạo những lời này thời điểm căn bản không phải là chỉ cái này, mà là cho hai tiểu tử gõ chuông báo động mà thôi.

Mà đang ở Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người đàm luận thời điểm, Nhạc Duyên tức là mang theo Vệ Trinh Trinh cỡi con lừa, ở đường núi nơi cuối cùng ngắm nhìn này một chỗ bãi cỏ.

Hồi lâu.

“Đi thôi!”

Xoay người, Nhạc Duyên cùng Vệ Trinh Trinh này liền cỡi con lừa tiếp tục nam hạ.

Đồng thời.

“Tiểu thư!”

“Người nọ đi!”

Đang tinh tế thưởng thức mỹ vị Thương Tú Tuần chậm rãi ngẩng đầu, dùng một loại hưởng thụ biểu tình mở ra môi đỏ mọng, phun ra kia cái lưỡi thơm tho, nhẹ nhàng liếm liếm kia trắng nõn như ngọc đầu ngón tay trên lây dính thức ăn, lúc này mới hỏi: “Đi rùi?”

“Đi!”

Thị nữ rất là thật tình gật đầu, tỏ vẻ tự mình không có nhìn lầm.

“Đi là tốt rồi!”

Nói xong, Thương Tú Tuần tức là tiếp tục vùi đầu phẩm khởi mỹ vị tới. Đối với kia người rời đi mà nói, dưới mắt đối với nàng mà nói, hay(vẫn) là mỹ vị càng thêm trọng yếu.

Chẳng qua là ở cúi đầu sát na, Thương Tú Tuần trên mặt lóe lên quá một tia bất đắc dĩ.

Chương 034 : Đông Minh

Ngọn núi.

Sơn Phong.

Ở nơi này hẹp trên đường, Nhạc Duyên cùng Vệ Trinh Trinh hai người cỡi con lừa, một trước một sau bước chậm ở trong đó.

“Công tử!”

Đi ở bên cạnh, Vệ Trinh Trinh ánh mắt rơi vào Nhạc Duyên mặt nghiêng trên, hỏi: “Tựu như vậy rời đi Phi Mã mục trường sao?”

“Ân!”

Gật đầu, Nhạc Duyên lần nữa khẳng định nói: “Cứ như vậy rời đi, dưới mắt còn chưa tới cơ hội, nếu người ta đã tại ẩn núp, không muốn gặp người, ta dĩ nhiên sẽ không đi bức bách người ta!”

“Ngô! Kia thương cô nương thoạt nhìn cũng là một người tốt rồi!”

Vệ Trinh Trinh trầm mặc một hồi lâu, trở về một câu như vậy nói, nàng đương nhiên là chỉ Thương Tú Tuần nữ nhân này rồi.

Rất là kỳ quái, ở trong thời gian hai ngày này, Vệ Trinh Trinh quả thật cùng kia Thương Tú Tuần kết giao bằng

hữu. Phải biết Thương Tú Tuần tính tình khả có chút nóng bỏng, hơn nữa tính tình Kiên Cường, {cổ tay:-thủ đoạn} coi như là thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn, thỏa thỏa một quả nữ cường nhân.

Mà Vệ Trinh Trinh tức là ôn nhu như nước, cả người biết điều vô cùng, tâm tính thiện lương.

Như vậy hai cực đoan người lại là trở thành một đôi bạn tốt, thật ra khiến Nhạc Duyên cảm thấy chút ngoài ý muốn. Thử nghĩ xem Nhạc Duyên đổ cũng cảm thấy không để ý, đây có lẽ là tính tình trong có lẫn nhau hấp dẫn, lúc này mới khiến cho Thương Tú Tuần cùng Vệ Trinh Trinh trở thành bạn bè.

Hơn nữa không thể không nói Vệ Trinh Trinh ở làm bánh bao phía trên có nàng độc đáo {cổ tay:-thủ đoạn}, ít nhất trong thời gian hai ngày này, Nhạc Duyên ở nơi này Phi Mã mục trường ăn lại còn là nhà mình thị nữ làm bánh bao.

Cái này làm cho người ta rất là bất đắc dĩ rồi.

Thậm chí ở Vệ Trinh Trinh trong lòng suy đoán, tự gia công tử không có ở Phi Mã mục trường ngốc nguyên nhân là bởi vì người ta Thương Tú Tuần để cho hắn ăn tự mình làm bánh bao sao?

Nhạc Duyên quay đầu lại nhìn lướt qua Vệ Trinh Trinh, thấy đối phương đang đưa tay làm trên bả vai kiếm giá, liền vừa quay đầu lại, đối với Vệ Trinh Trinh lầm bầm lầu bầu không có lên tiếng giải đáp. Hắn sở dĩ bây giờ rời đi Phi Mã mục trường cũng không phải bởi vì Thương Tú

Tuần cho mình ăn Vệ Trinh Trinh bánh bao nguyên nhân, mà là bởi vì ở chỗ này không có nhìn thấy Lỗ Diệu Tử nguyên nhân.

Không biết vì sao, trong thời gian hai ngày này, Nhạc Duyên không có nhận thấy được Lỗ Diệu Tử bất kỳ hơi thở, tựa hồ căn bản là không ở chỗ này.

Cho dù là buổi tối mượn ánh trăng. Dựa vào cái kia một tay khinh công, đi dò xét sau kết quả, vẫn làm cho người vô cùng thất vọng.

Hiển nhiên.

Nhạc Duyên tới Phi Mã mục trường còn không phải lúc, này Lỗ Diệu Tử mặc dù ẩn cư ở nữ nhi của mình nơi này, nhưng là lại không nhất định mỗi ngày mỗi thời mỗi khắc cũng đều ở nơi này. Mà dưới mắt, Nhạc Duyên tới Phi Mã mục trường, liền không phải là tốt nhất thời khắc.

Tìm không được Lỗ Diệu Tử, Nhạc Duyên muốn đối phương vì mình đúc kiếm tâm tư liền tạm thời đè xuống.

Mà dưới mắt cục diện, chỉ có thể lựa chọn mặt khác một chỗ rồi.

Tính toán hạ thời gian, Nhạc Duyên ở kết hợp một đường tới hỏi thăm. Chiếm được dưới mắt Đông Minh phái chỗ ở địa phương. Tinh tế nhớ lại một phen, này liền dẫn Vệ Trinh Trinh đi Bành Thành.

Hai ngày sau.

Đã trải qua ăn gió nằm sương hai người, ở một trận con lừa trong tiếng kêu ré cuối cùng đi tới Bành Thành.

Trước mắt.

Xuất hiện chính là một ngọn cũng không lớn thành phố, đối lập khởi Dương Châu mà nói, này Bành Thành có thể nói là nhỏ quá nhiều.

Dĩ nhiên.

Cho dù là hiện tại vài chỗ đã là chiến loạn trải rộng, nhưng là dưới mắt hay(vẫn) là Dương Quảng tại vị, Dương Quảng không có chết, chuyện phát triển tựu hay(vẫn) là đang một dàn giáo nội, bất quá trở nên bão táp. Ít nhất. Dưới tình huống như vậy, Bành Thành còn không có lâm vào chiến hỏa trung.

Cho thủ môn binh lính vào thành tiền sau, Nhạc Duyên liền cùng Vệ Trinh Trinh hai người cùng nhau tiến vào Bành Thành.

Ngay tại lúc này, những thứ này thủ môn binh sĩ mặc dù mắt thấy Vệ Trinh Trinh bộ dáng xinh đẹp. Nhưng là một loại làm người giữ cửa cũng có suy nghĩ lực kình. Không nói trước Nhạc Duyên như thế nào, chỉ một tựu Vệ Trinh Trinh kiếm kia trên kệ Kim Ngân song kiếm, liền làm cho người ta cảm thấy khác hương vị.

Đây là giang hồ nhân sĩ.

Mặc dù hiện tại thời đại, giang hồ triều đình chi người rất nhiều khi cũng đều không phân biệt. Nhưng là này lại

không phải là bọn hắn những thứ này binh lính bình thường có thể trêu chọc.

Đưa mắt nhìn Nhạc Duyên cùng Vệ Trinh Trinh hai người cỡi con lừa vào thành sau, trong đó mấy người lúc này mới thật cẩn thận thảo luận mới vừa rồi chứng kiến. Ở nơi này càng thêm nhiều lúc cũng đều là nhìn thấy cao đầu đại mã thời điểm, đột nhiên nhìn thấy hai người cỡi con lừa như vậy là một khiến người ngoài ý cùng kinh ngạc chuyện.

Cùng sau này võ hiệp thế giới không quá cùng. Dưới mắt thế giới có lẽ là bởi vì vì thiên hạ đem loạn nguyên nhân, ở nơi này trong Bành Thành, một cái nhìn lại trừ đi bình thường vì sinh hoạt bày quầy buôn bán đồ dân chúng ngoài, đi, còn dư lại chính là cầm binh khí giang hồ nhân sĩ, hoặc là đi dạo quân đội binh lính.

Dĩ nhiên, còn có kia hoành hành khắp nơi ăn mày tiểu thâu nhóm.

Hơn nữa này Bành Thành cảnh tượng bề ngoài thoạt nhìn mặc dù rất bình thường, nhưng là Nhạc Duyên vẫn là có thể phát hiện nơi này cũng không phải là như thế, này Bành Thành nội bộ thực ra rất là nghiêm mật. Ở tiến vào thành sau, Nhạc Duyên quay đầu lại liền phát hiện này vào thành dễ dàng, nhưng là ra khỏi thành nhưng lại là muốn khó hơn không ít.

Ở Nhạc Duyên cùng Vệ Trinh Trinh nhìn soi mói, kia cửa thành ở trong một đoạn thời gian, có thể ra khỏi thành bất quá là năm ngón tay số lượng.

“Công tử!”

Vệ Trinh Trinh thấy thế không khỏi vô cùng kinh ngạc, nàng tự nhiên cũng nhìn thấu trong đó không ổn tới.

Làm hỏi một bên đi qua người đi đường sau, thế mới biết Bành Thành như vậy nguyên nhân, đó chính là ở trong khoảng thời gian này Bành Thành ngoài trăm dặm khoảng cách nơi, kia Ngõa Cương núi nghĩa quân đang cùng triều đình binh lính giao phong. Vì phòng bị ngoài ý, này ngoài trăm dặm Bành Thành đồng dạng nhận lấy ảnh hưởng.

Quỷ biết những nghĩa quân kia có thể hay không sẽ bất ngờ đánh tới, giết trên nhất thương?

Có lần này lo lắng, này Bành Thành ngoài lỏng trong chặt, cũng làm cho người bất giác ngoài ý muốn. Chẳng qua là duy nhất có chút để cho Nhạc Duyên ngoài ý muốn chính là, này Đông Minh phái Đông Minh phu nhân Đơn Mỹ Tiên tới đây Bành Thành, cùng Lí Uyên tiến hành giao dịch, điểm này hơi có chút làm cho người ta kinh ngạc.

Song phương giao dịch nói chuyện với nhau địa điểm lựa chọn ở nơi này Bành Thành, như vậy thay lời khác mà nói, đó chính là Lý phiệt ở nơi này Bành Thành có thuộc về mình con đường.

Một đường cỡi lừa đi tới, Nhạc Duyên cùng Vệ Trinh Trinh cũng đều không có lên tiếng, hai người nhưng lại là trực tiếp hướng này Bành Thành nhất đại khách sạn đi.

Vệ Trinh Trinh là sẽ không nói ra ý kiến, thân là Nhạc Duyên thị nữ, nàng chỉ cần đi theo như vậy đủ rồi.

Hơn nữa tự nàng trở thành thị nữ sau, Vệ Trinh Trinh liền phát hiện Nhạc Duyên một đặc điểm, đó chính là cực đoan hảo hưởng thụ. Đơn thuần một chút mà nói, chính là thích ăn, thích uống, còn có thích xem mỹ nhân. Cuối cùng này một đặc điểm, tự nhiên là Vệ Trinh Trinh ở trong lòng suy tư.

Ít nhất Vệ Trinh Trinh phát hiện, ở có giai nhân làm bạn ở công tử bên cạnh thời điểm, khẩu vị của hắn sẽ tốt hơn không ít.

Cũng không biết này có phải hay không là kia cái gọi là sắc đẹp có thể ăn được?

Chỉ là vừa vừa tới Bành Thành Nhạc Duyên cùng Vệ Trinh Trinh hai người cũng không biết dưới mắt Đơn Mỹ Tiên chỗ ở nơi, cuối cùng cũng chỉ là tìm nơi khách sạn tạm thời ở đây.

…

Mỹ nhân!

U Tuyền!

Còn có kia động lòng người tiếng đàn.

Làm Đông Minh phái người cầm lái Đơn Mỹ Tiên lúc này đang tập trung tinh thần vỗ về cầm, một đôi đôi mắt đẹp

lực chú ý đang rơi vào kia tự mình hai đầu gối trên đàn cổ.

Tiếng đàn sâu kín.

Kẹp lấy một loại làm cho người ta ưu thương điệu quanh quẩn ở trong tiểu viện.

Nơi này là Lý phiệt ở trong Bành Thành phòng ốc, làm thế gia gia chủ Lí Uyên lựa chọn chọn chỗ ở, tự nhiên sẽ không quá sai. Trừ đi kia tương đối khá hoàn cảnh ngoài. Chỗ này viện tử ở ẩn náu phương diện coi như là có chỗ độc đáo.

Dưới mắt Lí Uyên đã rời đi, mà ở chỗ này liền chỉ có Đơn Mỹ Tiên rồi.

Thanh Phong dằng dặc, Khúc Phong sâu kín.

Dưới ánh mặt trời, bạch y như tuyết, trắng nõn như tuyết.

Tay áo bồng bềnh ở bên trong, Đơn Mỹ Tiên toàn thân nhộn nhạo một loại hấp dẫn cho tới là mị hoặc hương vị. Chỉ là tư thế ngồi, chỉ là khảy đàn động tác, kia trêu người tư thái, kia chọc người mạn diệu thân thể, nhưng lại là đang nói cho người khác biết trước mắt trên người cô gái tất cả thành thục vẻ đẹp.

Tranh!

Tiếng đàn đột nhiên ngừng lại.

Kia mỹ diệu âm nhạc đột nhiên ngừng lại.

Một đôi ngọc thủ nhẹ nhàng đặt tại dây đàn trên. Đè xuống quanh quẩn ở trong sân tiếng đàn, Đơn Mỹ Tiên thanh âm này liền tiếng vọng ở trong viện.

“Cô nương, ngươi nghe lâu như vậy, nhưng cũng nên xuất hiện đi?”

Cùng Vệ Trinh Trinh ngọt nhu tiếng nói bất đồng, Đơn Mỹ Tiên thanh âm có một loại bất đồng thanh thúy cùng nhẹ nhàng linh hoạt, tựu làm như kia vang dội ở u tĩnh trong hoàn cảnh Linh Đang tiếng vang, giống nhau làm cho người ta không nhịn được tìm kia nói chuyện chủ nhân ra sao bộ dáng.

Cùng lúc đó.

Đứng ở Đơn Mỹ Tiên bên cạnh vẫn si mê ở tiếng đàn trong hai vị thị nữ cũng đồng thời phản ứng tới đây, hai người thị nữ động tác căng thẳng, ánh mắt cùng nhau nhìn về viện tử cửa. Nhưng lại là thấy một mảnh mai đáng yêu. Làm cho người ta không nhịn được đi thương tiếc tướng mạo đẹp cô gái.

Giờ phút này.

Này tên người mặc màu hồng phấn trường bào mềm mại cô gái đang dùng một loại mềm mại yếu đuối ánh mắt ngó chừng nơi này, mà ở sau lưng của nàng tức là đeo kiếm giá, kiếm kia trên kệ một kim một ngân lượng thanh kiếm ở ánh mặt trời chiếu rọi xuống đang sáng quắc sinh huy.

Mà tựu trong sân ba nữ nhân ánh mắt đồng thời rơi vào Vệ Trinh Trinh trên người, kia lục đạo mang theo xem kỹ tầm mắt khiến cho con gái người ta có chút không chịu nổi thời điểm. Một thân ảnh màu trắng từ Vệ Trinh Trinh sau lưng đạp đi ra ngoài, chắn phía trước.

“! ! !”

Thân là Đông Minh phái chủ nhân Đơn Mỹ Tiên thị nữ, hai nữ võ công tự nhiên không kém, nhưng là này đột nhiên xuất hiện ở cửa bạch y nam tử vẫn làm cho hai nữ không khỏi chấn động.

Đồng dạng.

Đơn Mỹ Tiên cũng là mày liễu hơi hơi đám. Hiển nhiên, ở cảm giác của nàng trung cũng hơi hiển lộ ngoài ý muốn.

Một đôi đôi mắt đẹp nhưng lại là dừng ở kia xuất hiện ở trước mặt, chặn lại tự mình ánh mắt nam tử trẻ tuổi trên người.

Đây là một bạch y nam tử.

Tuấn tú cho tới tuấn nhã.

Kia cao ngất vóc người không thể nghi ngờ vào lúc này bị nữ nhân càng thêm hấp dẫn người tầm mắt. Như vậy xinh đẹp bộ dáng. Cho dù là ở trong ma môn cũng cực kỳ hiếm thấy.

Một thân khí chất trong trẻo lạnh lùng vô cùng, bừng tỉnh ở bên trong, Đơn Mỹ Tiên lại là sinh ra một loại như tiên cảm khái. Hơn nữa không chỉ có như thế, Đơn Mỹ Tiên vẫn có thể cảm giác được trước mắt cái này bạch y nam tử còn có một loại mâu thuẫn nhiệt tình.

“Ân?”

Một tiếng nhẹ quái lạ, nếu như không phải là nàng đã từng thấy qua Ma Môn thiên tài, nhưng cũng là mẫu thân mình kẻ thù Tà vương Thạch Chi Hiên, nàng chắc chắn cho là người trước mắt chính là Tà vương giá lâm. Loại này mâu thuẫn khí chất, Đơn Mỹ Tiên chỉ ở một Tà vương trên người nghe nói qua.

Nghe nói Tà vương có đồ đệ của mình, khó có thể người trước mắt…

“Không đúng nha!”

Chẳng qua là ý nghĩ này mới vừa mới mọc lên, ngay sau đó liền bị Đơn Mỹ Tiên đè ép đi xuống. Bởi vì, ở trong mắt của nàng, kia bạch y công tử khí chất thế nhưng lại lần nữa chậm rãi phát sanh biến hóa, trong trẻo lạnh lùng cùng nhiệt tình biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó lại là một loại phong lưu nam nhi không kềm chế được.

“Mỹ nhân khó tìm!”

“Có bản lãnh mỹ nhân càng thêm khó tìm!”

Vừa nói kỳ quái lời nói, Nhạc Duyên từng bước từng

bước bước vào viện tử, mà Vệ Trinh Trinh tức là theo sát theo ở phía sau, “Xích Luyện như thế, Long Nữ như thế, Đông Phương cũng là như thế!”

“Mà Đông Minh phái Đông Minh phu nhân lại cũng là như thế!”

Thân hình bước vào, bước ra nhịp bước như súc địa thành thốn một loại, Nhạc Duyên ở trong chớp mắt liền đã đi tới Đơn Mỹ Tiên trước mặt, sau đó giương lên vạt áo, ngồi ở đối diện nàng trên mặt ghế đá.

“Đông Minh phu nhân, ngươi thật đúng là làm cho người ta khó tìm a!”

Thoại âm rơi xuống, Nhạc Duyên đã hoàn toàn ngồi ngay ngắn ở Đơn Mỹ Tiên trước mặt, vẻ mặt tươi cười ở bên trong, trong giọng nói nhưng lại là mang theo nhè nhẹ oán giận, “Làm phạt cầm một khúc, lấy đợi tân khách!”

Giọng nói kia giống như là hai người xa cách không thấy lão bằng hữu không hề khác biệt.

Chương 035 : Phu nhân

Viện.

Nhạc Duyên tùy ý ngồi ở trên mặt ghế đá, ánh mắt tức là dùng một loại thưởng thức tư thái nhìn từ trên xuống dưới trước mặt Đông Minh phu nhân Đơn Mỹ Tiên. Mà người bị kiếm giá Vệ Trinh Trinh, tức là an tĩnh đứng ở phía sau, đồng dạng dùng một đôi đôi mắt - đẹp ngắm lên trước mắt kia mỹ kỳ cục cô gái.

Mà bởi vì Nhạc Duyên lúc trước kia hơi hiển lộ không khách khí lời nói, khiến cho Đơn Mỹ Tiên hai gã thị nữ giận tím mặt, hai nữ tiến lên một bước đang muốn lên tiếng, nhưng là bị Nhạc Duyên ánh mắt kia hơi hơi quét, nhưng lại là đem muốn nói ra lời nói cho sinh sôi ngăn ở cổ họng mà.

Chỉ là liếc một cái, cũng đã để cho hai gã thị nữ biết được trước mắt bạch y nam tử đang là một gã cao thủ.

“Lui ra!”

Đơn Mỹ Tiên cảm nhận được Nhạc Duyên trong mắt kia chợt lóe lên ánh mắt, tùy ý phất phất tay, tỏ ý hai gã thị nữ lui xuống. Ở thị nữ sau khi rời đi, Đơn Mỹ Tiên lúc này mới đem ánh mắt dừng ở Nhạc Duyên trên mặt, cười nói: “Như vậy bí ẩn chỗ ở, công tử cũng có thể tìm được… Ha hả, nói đi, công tử tìm ta Đông Minh đến tột cùng có chuyện gì?”

Trước mắt bạch y nam tử không đơn giản.

Đây là Đơn Mỹ Tiên tâm tư.

Xuất thân Ma Môn Âm Quý phái nàng, từ nhỏ đến lớn được chứng kiến không ít, có thể nói là tầm mắt vô cùng phong phú. Rời đi Âm Quý phái, tự thành Đông Minh phái sau, thân là đứng đầu một phái Đơn Mỹ Tiên dĩ nhiên không thể phụ nàng một thân năng lực.

Nếu không mà nói, lấy Đông Minh phái như thế nào dám cùng môn phiệt thế gia tiến hành binh khí công việc làm ăn?

Chỉ là suy nghĩ một chút, Đơn Mỹ Tiên liền suy đoán ra khỏi người trước mắt không phải là tìm đến mình, mà là tới tìm Đông Minh phái.

Mà tìm Đông Minh phái, như vậy ở tình huống bình thường liền chỉ có binh khí kia công việc làm ăn rồi.

Bất quá lấy Đơn Mỹ Tiên nhãn lực, nàng vẫn có thể nhìn ra trước mắt vị này tuấn tú công tử cũng không phải là tứ đại môn phiệt thế gia trung bất kỳ một người, nhìn đối phương trên người bày ra khí chất cùng tư thái, liền có thể biết được đối phương không phải là môn phiệt thế gia chi người.

Bởi vì trên người của đối phương không có môn phiệt thế gia cái loại nầy kèm theo đặc điểm.

Cho dù là Lý phiệt Nhị công tử, Tống phiệt Tống Sư Đạo, tựu lại càng không cần phải nói Độc Cô phiệt Độc Cô Sách cùng với Vũ Văn phiệt trong Vũ Văn Sĩ Cập

bọn họ, hoặc nhiều hoặc ít đều có được thuộc về môn phiệt môn đệ cao ngạo. Có chút người chẳng qua là đem này một phần cao ngạo giấu diếm rất sâu mà thôi.

Tới ở trước mắt này một thân bạch y như tiên nam tử, đối phương trên người khí chất nhiều thay đổi phức tạp, hơn nữa toàn thân có là một loại cao ngạo. Đã đem một thân ma công tiến trí nơi tuyệt hảo Đơn Mỹ Tiên có thể cảm thụ đi ra ngoài.

Cảm thụ được trước mắt Đông Minh phu nhân kia xem kỹ tầm mắt, Nhạc Duyên chẳng qua là mỉm cười làm như ứng đối. Làm Đơn Mỹ Tiên hỏi lên sau, Nhạc Duyên lại biết đối phương thực ra đã suy đoán nói của mình lai ý. Cho nên, Nhạc Duyên cũng không có làm cái gì giấu diếm, mà là nói thẳng ra khỏi của mình lai ý: “Binh khí!”

“Binh khí!”

Quả thế!

Nghe Nhạc Duyên trả lời, Đơn Mỹ Tiên kia lông mi thật dài khẽ run lên, hai mắt hợp lại, nói: “Công tử cần bao nhiêu?” Không hỏi tiền vốn, không có đối phương là người phương nào, mà là trực tiếp hỏi ra khỏi ngươi cần bao nhiêu.

Chỉ là một câu như vậy nói, nhưng cũng nói cho Nhạc Duyên nàng Đông Minh phái nội tình không đơn giản. Quả nhiên là ở nơi này trong lúc. Duy nhất có thể cùng môn phiệt thế gia hành động lớn súng ống đạn được công việc làm ăn môn phái.

Ở lúc nói chuyện, Nhạc Duyên tầm mắt vẫn là rơi vào này Đơn Mỹ Tiên trên người.

Tùy nữ nhi kịp mẫu thân, từ dưới mắt Đơn Mỹ Tiên tư thái trên, liền có thể suy đoán ra hiện tại Ma Môn Âm Quý phái chưởng môn Chúc Ngọc Nghiên một góc của băng sơn. Mặc dù không cách nào hoàn toàn nhìn ra Chúc Ngọc Nghiên toàn bộ tới, nhưng là thân là nữ nhi Đơn Mỹ Tiên thực ra hay(vẫn) là kế thừa Chúc Ngọc Nghiên rất nhiều đặc điểm.

Mà làm cho người ta đầu tiên nhìn ấn tượng sâu nhất chính là đối phương xinh đẹp rồi.

Cùng bên cạnh thị nữ Vệ Trinh Trinh ôn nhu vẻ đẹp bất đồng, cũng cùng Nhạc Duyên từng gặp nhau nữ nhân bất đồng, này Ma Môn cô gái quả thật là mang theo nhiều tia ma tính tồn tại.

Này Đơn Mỹ Tiên đã là như thế.

Chỉ sợ nàng ở làm sao thu liễm tự mình một thân Thiên Ma công, cho dù là con gái của nàng cũng không có học đến bất kỳ Thiên Ma công, ngược lại là kiếm pháp. Nhưng là lấy Trường Sanh Quyết nhạy cảm tính, Nhạc Duyên nhưng lại là có thể cảm nhận được trước mắt cô gái lực lượng trong cơ thể.

Đó là một đóa hoa hồng có gai.

Cho dù là biết rõ mang đâm, lại vẫn sẽ cho người không nhịn được nghĩ lên trước hái xúc động.

“…”

Chân mày cau lại, Nhạc Duyên trong lòng thiểm quá một tia kinh ngạc. Trong lòng của mình tại sao sẽ đột nhiên khởi như vậy một cái ý niệm trong đầu? Khó có thể kia Trường Sanh Quyết cùng Thiên Ma Sách còn có cái gì khác liên lạc? Hồi tưởng lại nguyên kịch trong chuyện xưa. Loan Loan chính là lấy song long Trường Sanh Quyết chân khí tới tăng cường tự thân Thiên Ma công.

Điều này nói rõ, Trường Sanh Quyết có lẽ thật cùng Thiên Ma công có liên hệ gì.

Đồng dạng.

Đơn Mỹ Tiên trong lòng cũng không hề khác biệt nhấp nhoáng xúc động như vậy.

Lông mi lay động ở bên trong, một thân ma công lần nữa sinh sôi thu liễm ra, lúc này mới khiến cho cảm giác như vậy yếu bớt không ít. Bất quá ở Đông Minh phu nhân Đơn Mỹ Tiên trong lòng. Nhưng lại là nổi lên nhè nhẹ nghi ngờ.

“Ba thanh!”

Đón Đơn Mỹ Tiên ánh mắt, Nhạc Duyên đối với đối phương lúc trước hỏi binh khí giao dịch ngạch số, nói ra một làm cho người ta một cách không ngờ số chữ.

Mấy chữ này không phải là nhiều. Mà là quá ít.

Một đôi đôi mắt đẹp rộng mở trợn to, Đơn Mỹ Tiên đang

nghe mấy cái chữ này sau, cũng rất là khiếp sợ.

Mấy chữ này không ngờ lại là ba thanh?

Cho dù là nàng Đơn Mỹ Tiên kiến thức rộng rãi, nhưng là vào giờ khắc này, trong lòng của nàng vẫn không nhịn được nghĩ còn muốn hỏi trước mắt bạch y công tử, ngươi này đang nói đùa sao?

Không chờ Đơn Mỹ Tiên mở miệng, Nhạc Duyên đã lần nữa có động tác.

Duỗi ra tay, bên cạnh Vệ Trinh Trinh đã đem kiếm giá để xuống, từ kiếm giá Thượng tướng Kim Ngân song kiếm đưa cho Nhạc Duyên.

Thực ra ở nhìn thấy hai người thời điểm, Đơn Mỹ Tiên ánh mắt liền ở đấy kiếm giá trên Kim Ngân song kiếm dừng lại một phen, nàng gặp qua đeo kiếm người, nhưng là rất ít thấy lưng đeo mấy thanh kiếm người. Bởi vì đối với một người cao thủ mà nói, càng nhiều thời điểm bọn họ chỉ biết sử dụng tự mình quen thuộc nhất thiếp thân binh khí.

Có thể nói, trừ đi ám khí ngoài, người bình thường bình thường binh khí trên căn bản đều chỉ có một chuôi.

Nhận lấy Kim Ngân song kiếm, Nhạc Duyên ánh mắt ở trên tay trường kiếm trên dừng lại một hồi lâu, lúc này mới lấy ra kia tùy màu vàng vỏ kiếm {bao vây:-túi} trường kiếm, theo một tiếng giòn vang, trường kiếm chậm rãi {chăn:-bị} Nhạc Duyên rút ra.

“Ân? !”

Ở Nhạc Duyên cầm lên song kiếm thời điểm, Đơn Mỹ Tiên lực chú ý liền rơi vào Nhạc Duyên trên tay song kiếm trên, song phương ở giữa khoảng cách bất quá là một bàn đá sở ngăn cản, có thể nói dưới mắt điểm này khoảng cách đối với Đơn Mỹ Tiên mà nói có chút nguy hiểm.

Nhưng là thân là Đông Minh phu nhân nàng lại là không có chút nào động tác, đối với cái này một phần nguy hiểm làm như không thấy.

Vừa là tâm thái, cũng là đối với mình một thân võ công tự tin.

Làm Nhạc Duyên rút ra kia màu vàng vỏ kiếm trong trường kiếm sau, Đơn Mỹ Tiên trong mắt thiểm qua một tia kinh ngạc cùng ngạc nhiên, ở trong tầm mắt của nàng, thanh trường kiếm kia thân kiếm đã trên dưới hiện đầy mắt thường có thể thấy được vết rạn. Tựa hồ chỉ muốn nhẹ nhàng vừa đụng, {sẽ gặp:-liền sẽ} tán thành trên đất toái phiến.

Lấy Đơn Mỹ Tiên cảnh giới tự nhiên nhìn ra được, này trường kiếm bản thân tính chất coi như là khá lắm rồi, nhưng là sở dĩ trở thành bộ dáng như vậy, nhưng lại là sinh sôi {chăn:-bị} chân khí cho nứt vỡ thành bộ dáng như vậy. Hoặc là nói, là này thanh trường kiếm không chịu trọng áp, mới biến thành như vậy bộ dáng.

Nhưng là càng làm cho Đơn Mỹ Tiên kinh ngạc nhưng là đã vết rạn trải rộng, chỉ cần nhẹ nhàng vừa đụng sẽ bể

nát thân kiếm, lại vẫn là có thể vẫn duy trì ổn định, đối với cái này một tay năng lực cho dù là nàng Đơn Mỹ Tiên cũng không khỏi không tỏ vẻ than thở.

Bởi vì nàng Đơn Mỹ Tiên làm không được như thế. Nứt vỡ dễ dàng. Nhưng là ở nứt vỡ sau, lại vẫn giữ vững hoàn chỉnh nàng làm không được. Xác thực nói, là Thiên Ma công làm không được.

“Phu nhân, nhìn thấy chứ?”

Ôn nhu giọng điệu tràn ngập ở tiểu đình trong, kèm theo bên cạnh hồ nhỏ trong sâu kín Khê Thủy, Nhạc Duyên tay trái nhẹ nhàng vuốt ve này kim kiếm thân kiếm, một hồi lâu, lúc này mới nói tiếp: “Ta cần phu nhân vì ta đúc lại này Kim Ngân song kiếm, đồng dạng còn cần vì chế tạo mặt khác một thanh trường kiếm!”

“Lấy tốt nhất tài liệu!”

Cuối cùng. Nhạc Duyên vẫn không quên bổ sung một câu như vậy.

“…”

Hồi lâu, ánh mắt từ trên thân kiếm kia thu hồi, Đơn Mỹ Tiên tay phải tùy ý phủ một chút dây đàn, nhất thời trong không khí tái khởi một tiếng tiếng đàn. Này mới mở miệng nói: “Đúc lại bảo kiếm, tại sao sẽ lựa chọn ta Đông Minh?”

“Hắc!”

Nghe lời này, Nhạc Duyên không khỏi cười, nói: “Phu nhân lời này quá mức buồn cười rồi. Đông Minh phái ở trên giang hồ hiển hách thanh danh. Chính là một duy nhất có thể hành động lớn binh khí công việc làm ăn môn phái, kia chế tạo trình độ tự nhiên không kém. Đối với ta mà nói, phu nhân môn phái tự nhiên coi là là một cái lựa chọn tốt!”

“Nga?”

Thon thon tay ngọc đặt tại dây đàn trên. Kia nhộn nhạo tiếng đàn lần nữa đột nhiên ngừng lại, Đơn Mỹ Tiên khẽ gật gật đầu, nhưng lại là hỏi: “Nghe công tử như vậy khẩu khí, ta Đông Minh cũng không phải là công tử đệ nhất lựa chọn?”

“Không sai!”

Đón Đơn Mỹ Tiên tầm mắt, Nhạc Duyên không có làm bất kỳ giấu diếm, gật đầu thừa nhận nói: “Phu nhân đoán không sai, Đông Minh đúng là tại hạ thứ hai lựa chọn, mà không phải là đệ nhất lựa chọn!”

Mí mắt hơi hơi hợp, kia lông mi thật dài dưới ánh mặt trời thế nhưng lại đều có một loại sinh huy dấu hiệu. Kia một thân thành thục mị lực, càng là càng phát ra hấp dẫn người. Một hồi lâu, Đơn Mỹ Tiên lúc này mới mở mắt, hỏi: “Ta cảm thấy rất hứng thú, công tử đệ nhất lựa chọn là ai?”

“Đệ nhất thiên hạ toàn tài, Lỗ Diệu Tử!”

Mặt đối với vấn đề này, Nhạc Duyên hay(vẫn) là không

có giấu diếm, nói thẳng đi ra ngoài.

Nhất thời.

Đơn Mỹ Tiên nhưng lại là nghe lời này nháy một chút ánh mắt, không nói gì nữa.

Một hồi lâu.

Hơi ưởn lên bộ ngực, Đơn Mỹ Tiên không thể không thở dài một hơi, tự giễu nói: “Không sai, đối mặt này đệ nhất thiên hạ toàn tài, ta Đông Minh quả thật chỉ có thể làm thứ hai nhân tuyển!”

Nhạc Duyên nghe vậy cười cười, không nói tiếng nào.

“Này ba thanh kiếm, không đơn giản!”

Nhìn Nhạc Duyên đem kim kiếm vào vỏ, Đơn Mỹ Tiên rồi mới lên tiếng: “Nhưng là công tử biết được hiểu, ta Đông Minh làm binh khí này cũng đều là đại số định mức!” Ngụ ý, nhưng lại là chỉ Nhạc Duyên này một đơn quá nhỏ.

“Không!”

Nhạc Duyên tự nhiên sẽ hiểu những lời này bất quá là mặt mũi nói, nói chuyện làm ăn nha, người làm ăn cũng sẽ nói nhăng nói cuội. Chẳng qua là Nhạc Duyên lần này sẽ không như vậy, mà là trực tiếp đối với Đơn Mỹ Tiên nói: “Phu nhân làm sai rồi, này một đơn không phải là công việc làm ăn, mà là nhân tình!”

“Ân?”

“Công tử lời này, có ý gì?”

Đơn Mỹ Tiên nghe Nhạc Duyên những lời này, mê hoặc.

“Thay ta chế tạo ba thanh kiếm, ta thiếu ngươi Đông Minh một cái nhân tình! Mà ta tự sẽ trả ngươi nhân tình này!”

Vẻ mặt tươi cười ở bên trong, Nhạc Duyên từ từ đem Kim Ngân song kiếm thả lại kiếm giá trên, nói như thế.

Ngắm lên trước mắt kia cười ha ha Nhạc Duyên, Đơn Mỹ Tiên tâm tình nhưng lại là không hiểu bắt đầu nổi lên một tia phiền não cảm xúc, chẳng qua là hơi đè xuống sau, Đơn Mỹ Tiên này liền mở miệng hỏi nói: “Làm sao còn?”

“Ta thay ngươi giết một người!”

Chậm rãi nhắm hai mắt lại, Nhạc Duyên nói ra một Đơn Mỹ Tiên hận đến trong xương tên: “Ma ẩn Biên Bất Phụ!”

Đinh! Đinh! Đinh!

Thoại âm rơi xuống, liền nghe một trận liên tục nhẹ - vang lên.

Đơn Mỹ Tiên thể nội Thiên Ma công ầm ầm bộc phát, trước mặt đàn cổ dây đàn căn căn gãy lìa ra. Một đầu màu đen mái tóc không gió mà bay, đồng thời kia gãy lìa dây đàn cũng bị hấp dẫn, tự Đơn Mỹ Tiên trước mặt làm

như rắn độc một loại nhảy múa.

Bá!

Một tiếng phá không vang, kia căn căn dây đàn trực tiếp hướng ngồi ở bàn đá đối diện Nhạc Duyên đâm tới.

Chương 036 : Đúc kiếm

“Công tử!”

Một bên Vệ Trinh Trinh thấy thế không khỏi kinh hãi, kia làm như chim quyên giống nhau khóc gáy thanh âm quanh quẩn ở trong sân.

Thanh âm rơi xuống, đi tới dây đàn cũng đột nhiên ngừng lại.

Mở mắt ra.

Nhạc Duyên nhìn thấy chính là kia đã cơ hồ đụng tới tự mình mí mắt dây đàn. Nháy một cái ánh mắt, Nhạc Duyên sẽ không hoài nghi những thứ này dây đàn vào giờ khắc này vô cùng lực sát thương, ánh mắt từ kia dây đàn trên thu hồi, tầm mắt của hắn cuối cùng rơi vào kia một đầu tóc đen đã không hề nữa Khinh Vũ, khôi phục nguyên trạng Đơn Mỹ Tiên trên người.

“Phu nhân!”

Ôn hòa ánh mắt rơi vào Đơn Mỹ Tiên trên người, Nhạc Duyên cười nói: “Ở trong ấn tượng của ta, phu nhân làm sẽ không như vậy thất thố, cho nên mới vừa rồi ta nhắm hai mắt lại, không nhìn tới phu nhân bộ dáng. Dưới mắt, ở trong mắt của ta, Đông Minh phu nhân hay(vẫn) là cái kia Đông Minh phu nhân!”

“…”

Dừng lại đi tới dây đàn theo Thiên Ma công triệt hạ, cũng tùy ý rơi vào trên bàn đá, Đơn Mỹ Tiên hít sâu hai cái khí, đè xuống khiếp sợ trong lòng, này mới mở miệng nói: “Công tử cũng là cao thâm khó dò, ngươi đối với Âm Quý phái đến tột cùng hiểu rõ bao nhiêu?”

Đơn Mỹ Tiên không có đề cập mình cùng ma ẩn Biên Bất Phụ ân oán, ngược lại là hỏi những khác. Bất quá Đơn Mỹ Tiên biết, mình ở kế tiếp đối thoại ở bên trong, đã rơi vào hạ phong. Cho dù là kế tiếp công việc làm ăn, đối mặt này trước mắt cái này tuấn tú nam tử, nàng Đông Minh phu nhân rơi vào hạ phong.

Nếu như đổi lại là con gái của nàng Đơn Uyển Tinh tới đây nói chuyện, lại sẽ không như thế. Nhưng là điều này cũng không có thể đại biểu con gái của nàng sẽ không rơi vào hạ phong. Mới vừa rồi bất quá là ngắn gọn mấy câu đối thoại, Đơn Mỹ Tiên liền biết trước mắt nam tử này chính là một bộc lộ tài năng người.

Có lẽ bình thường nhìn không ra cái gì, nhưng là chỉ cần vừa tiếp xúc. Liền có thể phát hiện kia ẩn giấu phong mang.

“Phải biết ta biết!”

“Không nên biết ta cũng biết!”

Đón Đơn Mỹ Tiên ánh mắt, Nhạc Duyên cười. Rất là khiêm tốn hỏi: “Khó có thể phu nhân không chỉ có nghĩ muốn ta giúp ngươi giết ma ẩn Biên Bất Phụ, còn muốn đối với hiện giữ Âm Quý phái chưởng môn Âm Hậu động thủ?” Ở nói những lời này thời điểm, Nhạc Duyên

trong mắt đều là trêu chọc ý, không có chút nào giấu diếm.

“Hừ!”

Vẫn lấy ưu nhã tư thái xử sự Đơn Mỹ Tiên nhưng lại là vào thời khắc này toát ra nàng vốn thuộc về người Ma Môn tư thái, nhẹ nhàng hừ lạnh một tiếng, lấy biểu hiện của mình khinh thường sau, Đơn Mỹ Tiên này mới mở miệng nói: “Công tử, vậy ngươi nghĩ chế tạo cái dạng gì kiếm?”

Câu này lời vừa ra khỏi miệng. Nhạc Duyên liền biết Đơn Mỹ Tiên lựa chọn.

Bởi vì nữ nhân, ở hận ý lên thời điểm, là kinh khủng nhất.

Hiển nhiên.

Đơn Mỹ Tiên đối với ma ẩn Biên Bất Phụ có một loại khắc vào trong xương, khắc vào trong máu hận ý. Có lẽ có thể dùng một từ để hình dung, đó chính là hận không thể nuốt kia máu, thực kia thịt. Hơn nữa, không chỉ có như thế. Đơn Mỹ Tiên đối với mẫu thân của nàng Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên đồng dạng có hận ý.

Nếu không mà nói, nàng thân là Âm Hậu nữ nhi không sẽ rời đi Âm Quý phái, sẽ không lại mở Đông Minh.

Mà Âm Hậu làm bồi bổ lại hồi báo, Ma Môn đối với Đông Minh phái trên căn bản không có bất kỳ động tác gì, có thể nói là không chút nào phạm, dĩ nhiên nơi này tất

nhiên Âm Quý phái làm chủ.

“Như vậy kiếm!”

Vừa nói đồng thời. Nhạc Duyên tỏ ý Vệ Trinh Trinh. Hay(vẫn) là vẻ mặt thất kinh Vệ Trinh Trinh lúc này mới kịp phản ứng, từ trong ngực của mình móc ra mấy tờ mang theo mùi thơm của cơ thể giấy trắng đặt ở trên bàn.

Theo Nhạc Duyên một tờ một tờ mở ra, hắn sở muốn chế tạo kiếm bộ dáng, đã rơi vào Đơn Mỹ Tiên trong mắt.

“Đây là kim kiếm!”

“Đây là Ngân Kiếm!”

Tỏ ý đồng thời, Nhạc Duyên vẫn không quên từ trên người lấy ra hai Linh Đang. Chính là một loại lớn nhỏ:- kích cỡ kim ngân linh đang. Cùng lần trước tùy Thần Điêu đi tiếu ngạo bất đồng, trừ một thân áo quần. Không có những thứ đồ khác. Còn lần này nhưng lại là nhiều khác biệt.

Đó chính là kim ngân linh đang, cùng trăng khuyết loan đao.

Trăng khuyết loan đao ở Khấu Trọng trên người, mà kim ngân linh đang tức là bị Nhạc Duyên vẫn đeo ở trên người.

“Ân?”

Làm Nhạc Duyên đem hai Linh Đang đặt tại trên bàn thời điểm, Đơn Mỹ Tiên nghi ngờ, tầm mắt rơi vào kia cấu tạo bộ dáng rất là tinh xảo Linh Đang phía trên, không rõ Nhạc Duyên lấy ra hai Linh Đang là vì cái gì.

Không để cho Đơn Mỹ Tiên chờ lâu, Nhạc Duyên tay phải khuấy động lấy hai Linh Đang, lẳng lặng nghe kia từng đợt Linh Đang tiếng vang sau này mới mở miệng nói: “Kim kiếm đeo ngân linh đang, Ngân Kiếm đeo kim Linh Đang!”

“…”

Ngẩng đầu. Đơn Mỹ Tiên kinh ngạc nhìn lướt qua Nhạc Duyên, nàng không rõ tại sao trên thân kiếm đeo Linh Đang, nhưng là đối với đối phương cái yêu cầu này nàng sẽ không đi cự tuyệt. Bởi vì đối phương đây là đang chờ mình cho hắn làm lấy lòng, nàng cần thiết chẳng qua là đối phương sở còn đồ mà thôi.

“Hai cái này Linh Đang rất trọng yếu, nhưng chớ có xảy ra vấn đề gì!”

Ở nói những lời này thời điểm, Nhạc Duyên không có nụ cười, biểu tình lộ ra vẻ hết sức thật tình.

Mặc dù không có nói có vấn đề, sẽ là dạng gì kết quả, nhưng là Đơn Mỹ Tiên có thể biết này kết quả là cái gì, đó chính là giết người.

Kim kiếm Ngân Kiếm vấn đề đã giải quyết, kế tiếp, tức là thứ ba thanh kiếm.

Cùng lúc trước hai thanh đúc lại bất đồng, này thứ ba thanh kiếm là mới tạo.

Đồng dạng.

Này thứ ba thanh kiếm cũng có tranh vẽ.

Chậm rãi mở ra thứ ba tấm bản đồ giấy, Nhạc Duyên chỉ vào phía trên tranh vẽ, nói: “Này thứ ba thanh kiếm là cái bộ dáng này!”

Theo Nhạc Duyên từng chữ từng chữ giải thích, Đơn Mỹ Tiên tâm tư nhưng dần dần không có ở này trên bản vẽ rồi. Mà là dùng một loại rất là ngoài ý muốn ánh mắt nhìn thấy Nhạc Duyên, nàng không rõ này thứ ba thanh kiếm tại sao là bộ dáng như vậy.

Như lúc trước Kim Ngân song kiếm, nhiều chính là một phần xa hoa ngoài, như vậy dưới mắt này thứ ba thanh kiếm nhưng lại là dính dấp không tới xa hoa phía trên, mà là nhiều hơn một phần quỷ dị.

Ở Đơn Mỹ Tiên xem ra, này thứ ba thanh kiếm không rất thích hợp nam nhi sở dụng, cũng là cô bé dùng để càng thêm thích hợp.

Khó có thể là vì cho thị nữ của mình sở dụng?

Nghĩ tới đây, Đơn Mỹ Tiên ánh mắt rơi vào đứng ở Nhạc Duyên phía sau Vệ Trinh Trinh trên người, mới vừa kia một thanh lo lắng, Đơn Mỹ Tiên nghe được đi ra đây là cái này tướng mạo đẹp thị nữ chân tâm thật ý. Ở nhìn

lướt qua Vệ Trinh Trinh mặc trên người áo quần, Đơn Mỹ Tiên đổ cảm thấy này thứ ba thanh kiếm đổ là có chút xứng nữ tử này.

Ba thanh bất đồng kiếm.

Loại này chế tạo kiếm pháp, Đơn Mỹ Tiên có thể nói đầu tiên thấy.

“Phu nhân. Này ba thanh kiếm đại khái phải cần bao nhiêu thời gian?”

Nói xong, ngẩng đầu Nhạc Duyên phát hiện Đơn Mỹ Tiên lực chú ý rơi vào thị nữ của mình Vệ Trinh Trinh trên người. Này liền mở miệng cắt đứt đối phương suy tư, hỏi.

“…”

Trầm ngâm, Đơn Mỹ Tiên tinh tế suy tư. Đừng xem dưới mắt đây là đang cổ đại, nhưng là Đông Minh dám cùng môn phiệt thế gia kiêu ngạo đại lượng binh khí công việc làm ăn, trên tay nắm giữ rèn trình độ tự nhiên không kém. Hơn nữa, Nhạc Duyên cần thiết chế tạo binh khí cũng không phải là quá khó khăn, cũng không phải là cái gì kỳ môn binh khí.

Chỉ sợ cần chính là vô cùng tốt tài liệu, nhưng là nàng Đông Minh gia đại nghiệp đại. Tự nhiên không cần quá mức lo lắng.

Cho nên trên thực tế chế tạo ba thanh kiếm thời gian cũng không cần thời gian quá dài, khả không phải là cái

gì ngàn năm khó gặp Thần Binh, hao tốn vô số năm cái kia loại.

Nếu là như vậy binh khí, nàng Đông Minh cũng sẽ không đi đón.

“Một tháng!”

Cuối cùng, Đơn Mỹ Tiên cho một không dài, nhưng đối với ở Nhạc Duyên mà nói nhưng cũng không tính là thời gian ngắn ngủi tới.

“Một tháng…”

Chép miệng, Nhạc Duyên lập lại thời gian này. Chân mày không khỏi nhẹ nhàng nhăn một chút.

“Làm sao, công tử thời gian quá gấp?”

Đơn Mỹ Tiên vừa nhìn Nhạc Duyên kia chợt lóe lên cau mày tình cảnh, liền biết trước mắt công tử có thể là không có đủ thời gian.

“Không!”

Lắc đầu, Nhạc Duyên nhưng lại là ra ngoài Đơn Mỹ Tiên dự liệu phủ nhận, nói: “Ta sẽ theo phu nhân cùng tiến lên Đông Minh thuyền, ở nửa tháng sau xuống thuyền. Thay phu nhân trả nhân tình. Dĩ nhiên, thị nữ của ta Vệ Trinh Trinh tự nhiên sẽ đi theo phu nhân ở cùng nhau, thay ta lấy kiếm!”

Này ba thanh kiếm đối với Nhạc Duyên tác dụng rất lớn,

hắn không thể không cẩn thận.

Đơn Mỹ Tiên tự nhiên cũng nhìn ra trong đó duyên cớ, trầm mặc một hồi lâu. Gật đầu, nói: “Có thể!”

Đang ở Nhạc Duyên cùng Đông Minh phu nhân Đơn Mỹ Tiên vì đúc kiếm vấn đề đã làm xong an bài thời điểm. Ở đi đến Bành Thành trên sông, Cự Kình Bang đại hạm đang trên sông nghịch lưu mà lên.

Mũi thuyền.

Hồng Phấn Bang Chủ Vân Ngọc Chân cười duyên tựa vào một tên nam tử trong ngực, ở trên tay của nàng tức là cầm lấy chuôi này có khắc ‘Tiểu lâu một đêm nghe mưa xuân’ xa hoa loan đao.

“Sách ca, ngươi cảm thấy chuôi này loan đao như thế nào?”

Giật giật thân thể, tìm một càng thêm thư thích tư thế sau, Vân Ngọc Chân này mới mở miệng hỏi.

“Hảo đao!”

“Là khó gặp bảo đao, chém sắt như chém bùn!”

Trong khoảng thời gian này, Độc Cô Sách cũng sử dụng quá chuôi này loan đao, cái gọi là chém sắt như chém bùn, giết người không thấy máu đây chính là chuôi này loan đao đặc tính. Có thể nói, yêu vũ khí chi người, đối với cái này chuôi loan đao cũng sẽ ôm lấy hứng thú thật lớn.

Chỉ sợ hắn Độc Cô Sách chỉ dùng kiếm chi người, tu tập cũng là kiếm pháp, nhưng là ở đối mặt chuôi này loan đao thời điểm, vẫn không nhịn được tâm động.

“Kia sách ca nếu hài lòng! Ngọc Chân đã đem nó đưa cho ngươi rồi!”

Nghe Độc Cô Sách lời nói, Vân Ngọc Chân trên mặt chính là yêu mị nụ cười, mặt nghiêng dán Độc Cô Sách lồng ngực cọ cọ hai cái, nói như vậy nói.

“Hắc!”

Nghe Hồng Phấn Bang Chủ Vân Ngọc Chân lời này, Độc Cô Sách nhất thời vui vẻ, cũng coi là tuấn tú trên mặt thiểm quá một nụ cười, rồi mới lên tiếng: “Ngọc Chân như vậy làm, cũng không sợ kia xuống danh sách nhân sinh khí sao?”

“Ngọc Chân có sách ca hỗ trợ, mới không sợ rồi!”

Nghe Độc Cô Sách câu này hỏi thăm, Vân Ngọc Chân cười duyên nói, nhưng lại là đem vỗ mông ngựa không có chút nào tung tích, mơ hồ nâng lên Độc Cô phiệt một thanh.

“Ha ha ha!”

Độc Cô Sách nghe vậy không khỏi cười to, một đôi tay cũng đã là lặng lẽ xoa Vân Ngọc Chân hai vú, nói: “Có ta Độc Cô phiệt chiếu ứng, Ngọc Chân ngươi tự nhiên không cần lo lắng, bất quá ta càng thêm muốn biết chính

là kia tiếp nhận chuôi này loan đao chi người nhưng là ở Đông Minh phái trên thuyền a! Ta đối với người này nhưng là cảm thấy rất hứng thú, ta muốn gặp mặt người này, nói cho hắn biết đao này nhưng là ta Độc Cô gia rồi!"

Nói chuyện đồng thời, Độc Cô Sách tay phải đã từ áo bào trắc nơi duỗi đi vào, bàn tay trực tiếp đem kia đoàn mềm yếu chộp vào rảnh tay trên, hoặc nhẹ hoặc nặng không ngừng vuốt ve.

"Buồn ngủ tới, có người đưa lên gối! Đây đối với ta Độc Cô Sách mà nói, chính là thời điểm a!"

Kiêu ngạo lời nói trung tràn đầy tự đắc, ôm trong ngực Vân Ngọc Chân đồng thời, Độc Cô Sách bàn tay to đã bắt đầu nhẹ nhàng vuốt ve kia đỉnh đoan nhô ra, trêu đùa: "Di? Hồi lâu thời gian không thấy, này tựa hồ lớn thêm không ít!"

"Khó có thể, còn có những khác người hưởng thụ?"

"…"

Bị Độc Cô Sách ôm ở trong ngực Vân Ngọc Chân nghe vậy mặt liền biến sắc, nhưng lại là nhẹ nhàng hít sâu một hơi, sắc mặt lần nữa khôi phục nguyên trạng, cười duyên trung đều là không thuận theo không buông tha, "Sách ca, ngươi nói cái gì đó? Ngọc Chân là hạng người như vậy sao?"

"Dĩ nhiên…"

“Không phải là rồi!”

Thuyền đỉnh.

Cười duyên ở bên trong, nhưng lại là xuân ý một mảnh.

Chương 037 : Nặn bột tượng người

Kế tiếp trong thời gian, Nhạc Duyên ở Bành Thành ở lại mấy ngày thời gian.

Trong đó, Vệ Trinh Trinh cũng là bị Đông Minh phu nhân gọi tới, theo nàng cùng nhau. Không biết sao, Đông Minh phu nhân, đối với Vệ Trinh Trinh cái này mềm mại cô nương cảm thấy rất hứng thú, đối với cái cô nương này tính tình cảm thấy rất là không tệ.

Đối với Vệ Trinh Trinh an toàn, ở Đông Minh phu nhân chiếu cố, Nhạc Duyên đổ cũng không cảm thấy lo lắng.

Mà chính hắn thì là một người ở trong Bành Thành đi dạo lên.

Nhìn nơi này phong thổ.

“Ân?”

Nhạc Duyên đứng ở một chỗ quán nhỏ trước, rất là chăm chú nhìn lão nhân trước mặt nắm tượng người, ở bên cạnh khách hàng phân phó, nặn ra một đám cực kỳ hình tượng sinh động động vật bộ dáng. Tiểu Cẩu con cừu nhỏ gì gì đó, ở tay của lão nhân trên lộ ra vẻ trông rất sống động.

“Cho ta nắm một hầu tử : con khỉ!”

Bên cạnh.

Một cái đầu không cao, còn kéo nước mũi thằng bé trai từ vạt áo của mình trong đào a móc hồi lâu, lúc này mới móc ra một quả đồng tiền, đưa cho lão đầu, rút hạ lỗ mũi, phân phó nói.

“Tốt! Chờ nga!”

Lão đầu nhận lấy tiền đồng, liền ở Nhạc Duyên nhìn soi mói, rất nhanh bắt đầu nắm lên, đồng thời còn dùng công cụ khác rất nhanh tiến hành một chút điêu khắc. Chỉ chốc lát sau, một cái khéo léo mặt khỉ con liền ở tay của lão nhân trung xuất hiện.

“Cho!”

Ở đem mặt khỉ con đưa cho đứa trẻ sau, lão đầu ánh mắt lúc này mới rơi vào Nhạc Duyên trên người, hỏi: “Công tử, không biết ngươi nghĩ muốn cái gì?” Thực ra, từ vừa mới bắt đầu, lão đầu liền phát hiện đứng ở bên cạnh Nhạc Duyên.

Trong mắt hắn, cái này một thân bạch y tuấn tú công tử. Tựu như vậy vẫn ngây ngẩn nhìn mình làm công việc, tựa hồ là đối với tay nghề của mình cảm thấy rất hứng thú. Dĩ nhiên. Lão đầu khả sẽ không cho là người gia công tử là đối với mình bắn tóe nghiệp cảm thấy hứng thú, ở hắn xem ra, đối phương bất quá là rất mới lạ mà thôi.

“…”

Nghe được lão đầu hỏi thăm, Nhạc Duyên trên mặt thiểm qua một nụ cười, lúc này mới chỉ vào cái kia quán nhỏ trên mặt nói: “Lão nhân gia, ngài trừ sẽ nắm tiểu động vật gì gì đó, còn có thể nắm cái gì?”

Ánh mắt sáng lên.

Lão đầu đang nghe Nhạc Duyên câu này hỏi thăm sau, trên mặt không khỏi toát ra một tia tự tin tự đắc. Đón Nhạc Duyên ánh mắt, rất là tự tin nói: “Đó là tự nhiên, lão đầu tử cũng sẽ không chỉ là nắm tiểu động vật gì gì đó, ta am hiểu nhất chính là nắm người!”

“Nắm tượng người?”

Nhạc Duyên nghe vậy sửng sốt, ngay sau đó trong đầu nhớ tới kia nắm Tôn hầu tử, Trư Bát Giới gì gì đó, nhưng là nghĩ lại lúc này căn bản không có những đồ này. Tự nhiên, đối phương trong miệng nắm người không phải là cái này rồi.

“Không sai!”

Nghe Nhạc Duyên nghi ngờ. Lão đầu gật đầu, khẳng định đáp: “Nắm người!”

“Kia là thế nào nắm pháp?”

Thấy lão đầu như vậy khẳng định, Nhạc Duyên nhưng lại là đối với lúc này nắm người cảm nổi lên hứng thú, cho nên liền hứng thú ngang nhiên hỏi thăm.

“Ta đã thấy người, chỉ cần có thể nhớ kỹ, ta cũng có thể

nặn ra tới!”

Lão đầu như vậy hồi đáp. Trong lời nói biểu hiện chính là kia để cho Nhạc Duyên cũng đều cảm thấy khiếp sợ lòng tự tin. Giống như là một võ lâm tuyệt đỉnh cao thủ, hướng mọi người tuyên bố hắn là thiên hạ thứ hai, tựu không người nào dám xưng đệ nhất thiên hạ tự tin.

“Như vậy!”

Trầm tư, lão đầu tử trên ánh mắt hạ đánh giá Nhạc Duyên một phen, rồi mới lên tiếng: “Ta nắm một công tử đi ra ngoài!” Nói xong. Lão đầu tựa hồ trong đầu đã có tư tưởng, vội vàng cúi đầu bận việc.

“…”

Ở lão nhân gia bận việc thời điểm. Nhạc Duyên cũng đầy là thưởng thức nhìn lão nhân gia bận việc. Ở hắn nhìn soi mói, mặt ấy đoàn ở lão đầu trong tay bắt đầu biến hình, kéo dài. Sau đó, theo lão đầu hai tay động tác, vuốt ve không ngừng, rất nhanh một nhân hình cũng đã ở lão nhân gia trên lòng bàn tay xuất hiện.

Nhưng là muốn giống nhau, chỉ là vuốt ve hay(vẫn) là không đủ, lão đầu tử lại từ bên cạnh cầm lên tiểu đao, bắt đầu tinh điêu tế trác, chỉ chốc lát sau một khéo léo bạch y mặt công tử liền xuất hiện ở lão nhân gia trên tay.

Khóe miệng nhếch nhẹ, mi tâm hơi nhíu, nhìn bộ dáng kia, chính là Nhạc Duyên dưới mắt hình tượng.

Sau đó.

Lão nhân gia liền từ bên cạnh cầm lên một cây Tiểu Trúc côn mà, hướng về phía kia tượng người chỗ kín trực tiếp xuyên đi vào.

Này một động tác trực tiếp để cho quan sát lão nhân động tác Nhạc Duyên không khỏi dưới mông đít chợt lạnh, một cổ khí lạnh bá trực tiếp từ bàn chân lên tới cái ót. Bởi vì cắm vào trúc côn, tượng người hơi lộ vẻ to mọng rồi, ngay sau đó lão nhân lại là một trận động tác, nhưng lại là ở tượng người quần áo trên bắt đầu vẽ phác thảo bắt đầu điêu khắc, chỉ chốc lát sau cả tượng người đã là trông rất sống động.

“Công tử!”

“Cho!”

Nhận lấy lão nhân gia đưa tới tượng người, không nói trước kia mới vừa sáp cây gậy lúc cử động làm cho người ta sợ hãi, nhưng là chỉ một tựu cái này tượng người hình tượng nhưng lại là đáng giá làm cho người ta than thở.

Cầm trong tay, ánh mắt lăn qua lộn lại nhìn tượng người, y phục, tư thái, cho tới bộ dáng cũng đều cùng bản thân mình làm được thật lớn giống nhau, hoảng vừa nhìn đi, tựa hồ là nhìn thấy trong gương tự mình. Chỉ bất quá cái này tượng người thật sự là nhỏ quá nhiều.

Không thể không thừa nhận lão nhân gia ở phương diện này có cực cao thành tựu.

Bất quá lần nữa cẩn thận quan sát, Nhạc Duyên lại phát hiện này tượng người lớn nhất khuyết điểm, mặc dù bộ dáng tư thái rất giống, nhưng là cái này tượng người lại là không có kia một phần khí chất. Này một khuyết điểm, khiến cho lão nhân gia tay nghề có thể xưng là thợ, nhưng là lại không thể đạt đến trình độ chuyên gia.

Tựa hồ là cảm nhận được Nhạc Duyên nghi ngờ cùng phát hiện, lão nhân gia không khỏi thở dài một hơi, nói: “Công tử, ta già rồi, muốn nắm khắc xuất thần vận, thân thể là không chịu nổi!”

Nghe đến đó, Nhạc Duyên ngẩng đầu nhìn lướt qua lão đầu, lão đầu này tuổi rất lớn, một bộ sắp sửa gỗ mục bộ dạng. Lão nhân gia này không có chút nào võ công, bất quá là người bình thường mà thôi, như vậy tuổi còn muốn đi ra ngoài bày quầy nắm tượng người mà sống, có thể nghĩ là biết đối phương cuộc sống cũng sẽ không sống khá giả tới chỗ nào.

“Bất quá cũng không tồi rồi! Dưới mắt, quan trọng nhất là an ổn sống sót không phải sao?”

Trầm mặc một hồi lâu, Nhạc Duyên cười cười, an ủi.

“…”

Ra ngoài ngoài ý muốn chính là lão nhân gia cũng không có cười ý, mà là dùng một loại quan sát tầm mắt một lần nữa không ngừng ở Nhạc Duyên trên người thượng xuống tới trở về quét mắt, một hồi lâu, này mới mở miệng nói: “Công tử không phải không biết dưới mắt thiên hạ này thế cục chứ?”

“Chiến tranh đã bắt đầu rồi à!”

Khổ sở cười cười, lão đầu tử tức là bắt đầu thu nhặt lên gian hàng. Một bên dọn dẹp, một bên lẩm bẩm lẩm bẩm: “Lão đầu con lớn nhất theo Thánh thượng chinh Cao Ly chết rồi. Con thứ hai không nắm tượng người đi tham gia nghĩa quân rồi, trong nhà tựu lão đầu một người!”

“Aizzzz, đoán chừng lão Nhị cũng sống không được thời gian quá dài!”

Khom còng thân thể nhưng lại là tản ra một loại bất đắc dĩ bi thương, lão nhân tại thu dọn đồ đạc thời điểm, một bên thở dài nói: “Hai đứa con trai bất hiếu lại cũng chỉ có thể như vậy, bất quá lão đầu đổ thì nguyện ý thấy tình huống như thế, nếu không mà nói, chiến loạn nổi lên bốn phía sau. Ta thật không biết nên làm cái gì bây giờ. Đáng tiếc chính là lão đầu chết có thể, nhưng là cửa này thủ nghệ nhưng lại là như vậy biến mất rồi!”

Lão đầu lời nói Nhạc Duyên nghe rõ, cái gọi là bất hiếu tất nhiên chỉ vô hậu, mà lão nhân gia lo lắng Nhạc Duyên đồng dạng hiểu rõ. Chiến loạn nổi lên bốn phía sau, này có hậu, đối với bình dân dân chúng mà nói, đây thật ra là lớn nhất một loại bi ai.

Không phải là buông bỏ hậu nhân. Chính là buông bỏ tự mình.

Vô luận loại nào lựa chọn, cũng đều sẽ cho người đau đến trong xương, đau đến chết lặng, đau đến lạnh lùng.

“…”

Tay cầm tự mình bộ dáng tượng người đứng ở một bên, Nhạc Duyên an tĩnh nhìn lão đầu bận việc. Một hồi lâu, Nhạc Duyên này mới mở miệng nói: “Lão nhân gia. Ngươi đi theo ta đi, thuận tiện đem việc nắm tượng người kia giao cho ta là tốt!”

“Ân?“Truyện cv của Hỗn Nguyên Ma Hạc

Kinh ngạc xoay người, lão đầu tựa hồ rất là kinh ngạc một thoạt nhìn chính là môn phiệt thế gia công tử đối với này việc hèn mọn cảm thấy hứng thú. Bất quá, lấy lão đầu này mấy chục năm ánh mắt, lão nhân gia vẫn là có thể phân tích một người ánh mắt có hay không thật tình.

Hiển nhiên.

Ở lão đầu trong ánh mắt. Nhạc Duyên rất là thật tình.

“Hảo!”

Một hồi lâu, lão đầu đón Nhạc Duyên ánh mắt. Đáp ứng, nói: “Bất quá ta chẳng qua là dạy công tử nắm tượng người tay nghề, nhưng sẽ không theo công tử đi!”

“Tại sao?”

Nhạc Duyên hơi lộ vẻ ngoài ý muốn.

“Lão Nhị đi tạo phản, ta quản không được quá nhiều!”

“Nhưng là lão Đại hài cốt còn đang Liêu Đông, lão đầu

đưa tay nghệ giao cho công tử sau, liền muốn đi đâu Liêu Đông… Con trai hài cốt ở nơi đó, ta cái này làm cha không thể nhìn con trai ở nơi đó chịu đông lạnh chịu khổ!” Lúc nói lời này, lão nhân gia kia làm như cây già da mặt tức là kéo ra, lộ ra một có chút lo lắng nụ cười.

“…”

Nghe lời này sau, Nhạc Duyên không lên tiếng nữa rồi.

Hồi lâu.

Nhạc Duyên chậm rãi xoay người, hướng kia Đông Minh phu nhân chỗ ở tiểu viện tử phương hướng chậm rãi đi tới, đồng thời thanh âm của hắn cũng quanh quẩn ở lão nhân gia trong tai.

“Lão nhân gia, ta trong khoảng thời gian này mỗi ngày cũng sẽ tới nơi này!”

Thoại âm rơi xuống, Nhạc Duyên thân ảnh đã đi ra khỏi thật xa, rất nhanh liền biến mất ở đầu đường.

…

Viện.

Vệ Trinh Trinh tức là đứng ở một bên, an tĩnh nhìn Đông Minh phu nhân ở nơi đó đánh đàn.

“Trinh Trinh, ngươi là thế nào trở thành nhà ngươi Nhạc công tử thị nữ?”

Đối với Vệ Trinh Trinh tính tình này nhu hòa, thiên tính cô gái thiện lương, Đơn Mỹ Tiên còn là cảm thấy hứng thú vô cùng. Nàng Đơn Mỹ Tiên xuất từ Ma Môn, hơn nữa Đông Minh phái cũng không phải là cái gì thiện nam tín nữ. Có thể nói, giống như Vệ Trinh Trinh như vậy nữ hài nhi Đơn Mỹ Tiên rất ít thấy đến.

Dĩ nhiên.

Cũng có thể nói người ta không có làm sao tiếp xúc gần gũi quá những thứ kia bình dân dân chúng, đối với thời đại này mà nói, vô luận là môn phiệt thế gia, hay(vẫn) là môn phái võ lâm, cũng không phải là người bình thường.

Cho nên, chính bởi vì như vậy, Đơn Mỹ Tiên đối với Vệ Trinh Trinh có rất lớn hứng thú.

"… Cứ như vậy trở thành công tử thị nữ rồi!"

Đối mặt Đông Minh phu nhân nghi vấn, Vệ Trinh Trinh mặc dù rất mê hoặc nàng tại sao sẽ có tâm tư này, nhưng là ở trong lòng vẫn là phân tích tình hình bên dưới huống, cuối cùng chọn lấy một chút không trọng yếu đồ nói ra, trong đó làm sao tránh thoát kia Phùng thị phong phú ngược đãi tự nhiên không có giấu diếm. Vệ Trinh Trinh giấu diếm bất quá là ở Thuần Dương bên trong thấy những thứ đó, vì mình hai đệ đệ cùng với công tử an toàn, nói cái gì không nên nói Vệ Trinh Trinh dĩ nhiên rõ ràng.

"A?"

Đơn Mỹ Tiên cũng không có hỏi thăm chuyện khác, lực chú ý của nàng trái lại là đặt ở kia Phùng thị vợ chồng trên người, nói: “Đôi phu phụ kia quả thật đáng ghét!”

“Thực ra cũng còn tốt rồi, dù sao ta ở nơi đó vẫn là có thể quá đi xuống, chính bởi vì bọn hắn vợ chồng mâu thuẫn, ta mới có thể bình yên sinh sống sót!” Vệ Trinh Trinh nghe Đông Minh phu nhân lời này, nhưng lại là cũng không có đồng ý, ngược lại là nói một câu nói lời hữu ích.

“…”

Đơn Mỹ Tiên vừa nghe lời này, nhất thời không lời để nói rồi. Nàng nên nói như thế nào, nói Vệ Trinh Trinh tâm quá thiện lương sao?

Bất quá nghĩ lại, đây đối với Vệ Trinh Trinh mà nói nhưng cũng cũng coi là một chuyện may mắn. Trở thành Phùng gia tiểu thiếp, ở tình huống bình thường cuộc sống hoặc là sống khá giả, hoặc là hoàn toàn không sống dễ chịu. Mà Phùng gia đại phụ đố kỵ, lại khiến cho này tiểu thiếp cuối cùng trở thành người giúp việc, mỗi ngày bán bánh bao. Cử động như vậy, cũng khiến cho Vệ Trinh Trinh trong trắng có thể bảo đảm.

Không thể không nói, chuyện này quả thật có tính hai mặt.

Chỗ đứng bất đồng, nhìn vấn đề quan niệm cũng sẽ bất đồng.

Mà đang ở Đơn Mỹ Tiên không phản bác được thời

điểm, Nhạc Duyên tay cầm một tượng người từ bên ngoài đi vào.

Mang theo một thân đủ để lạnh hơi lạnh thấu xương.

Chương 038 : Viên Nguyệt loan đao (thượng)

“Công tử!”

Nhạc Duyên thân ảnh bước vào sân thời điểm, Vệ Trinh Trinh tầm mắt cũng đã rơi vào Nhạc Duyên trên người.

Ở Vệ Trinh Trinh thoại âm rơi xuống đồng thời, Nhạc Duyên kia một thân lạnh rụng băng tra khí chất cũng chậm rãi tiêu tán, bắt đầu hướng ôn văn nhĩ nhã phương hướng chuyển đi.

Đồng thời.

Đông Minh phu nhân Đơn Mỹ Tiên cũng là đôi mắt đẹp vừa mở, nhìn chằm chằm Nhạc Duyên, đối với hắn này một thân khí chất biến chuyển tựa hồ có phần có hứng thú.

“Nhạc công tử, tựa hồ gặp cái gì làm cho người ta tức giận chuyện tình?”

Ánh mắt nhìn soi mói, Nhạc Duyên kia một thân khí chất hoàn toàn biến chuyển, đè xuống phẫn nộ trong lòng, Đông Minh phu nhân Đơn Mỹ Tiên nhưng lại là không nhịn được mở miệng hỏi. Trong khoảng thời gian này cùng Nhạc Duyên tiếp xúc, ở Đơn Mỹ Tiên xem ra này Nhạc Duyên trên căn bản cũng đều là một thờ ơ lạnh nhạt người, mặc dù có thời điểm không kềm chế được, có đôi khi ôn hòa, khí chất nhiều thay đổi làm như Tà

vương, nhưng là nói tóm lại, đây là một không dễ dàng tức giận người.

Bất luận ở loại tình huốngnào.

Nhưng là dưới mắt, cho dù là một người bình thường người cũng có thể thấy Nhạc Duyên là nổi giận.

“…”

Ngẩng đầu nhìn lướt qua Đơn Mỹ Tiên, đối với Đông Minh phu nhân cái này giọng Nhạc Duyên có chút dở khóc dở cười, đối phương giọng điệu này có phần có một loại tự mình cái gì không thoải mái chuyện tình nói ra làm cho nàng vui mừng a vui mừng a hương vị. Chỉ có điểm này, cũng đã có thể làm cho người nhìn ra Âm Quý phái những nữ nhân kia chủ yếu đặc điểm rồi.

Đi tới trước bàn đã ngồi xuống, Nhạc Duyên tùy ý cầm lên bên cạnh bình trà, cho mình thêm chén nước trà, lúc này mới uống một hơi cạn sạch. Này lá trà tự nhiên là Nhạc Duyên tự mình mang đến, vẫn rơi vào Vệ Trinh Trinh trên người.

Uống không quen {cháo bột:-thang trà}, chỉ có thể thưởng thức trà.

Loại này thói quen. Vô luận tới chỗ nào cũng còn là tồn tại, cho nên. Bởi vì như vậy, Vệ Trinh Trinh trên người cũng đều dẫn theo không ít lá trà.

Trà mới hương thơm mát dịu, thế cho nên Đông Minh phu nhân Đơn Mỹ Tiên cũng đã yêu thưởng thức trà.

Thậm chí, trong lúc này, Đơn Mỹ Tiên còn từ mặt bên tùy Vệ Trinh Trinh trên người giải lá trà là như thế nào chế luyện, đáng tiếc chính là nàng không có được muốn kết quả, cuối cùng chỉ có thể lựa chọn công việc làm ăn. Chẳng qua là cái kết quả này, đồng dạng không để cho Đơn Mỹ Tiên hài lòng.

Dù sao. Thuần Dương đã cùng tứ đại môn phiệt thế gia bắt đầu với công việc làm ăn, cái này đại biểu Nhạc Duyên trên tay đã không có dư thừa tài nguyên. Lấy tay trên hiện có tư nguyên, nếu thật đang cung ứng, đây chính là ngay cả một nhà đều không có cách nào hoàn toàn thỏa mãn.

Sở dĩ chia làm Tứ gia, bất quá là vật lấy hiếm là quý mà thôi.

Hơn nữa tứ đại môn phiệt thế gia cùng Thuần Dương giao dịch, trong đó một cái liền là không thể có những khác người trộn lẫn trong đó.

Đối mặt Đông Minh phu nhân hi vọng, Nhạc Duyên chỉ có thể là nhịn đau bỏ những thứ yêu thích. Cự tuyệt này một phần giao dịch.

Ở giải trong đó duyên cớ sau khi, Đơn Mỹ Tiên đổ cũng không nói gì, nàng tất nhiên biết trong đó tình huống. Chiếm được kết quả như thế, tuy là tiếc nuối, thật cũng không như thế nào. Chẳng qua là giờ phút này, ở đối mặt Nhạc Duyên bộ dáng như vậy. Đơn Mỹ Tiên trong khoảng thời gian ngắn nhưng lại là không nhịn được hỏi một câu như vậy.

“Ta nghĩ muốn hỏi vấn đề!”

Đối mặt Đông Minh phu nhân lời nói, Nhạc Duyên không có trực tiếp trả lời, ngược lại là cau mày hỏi ngược lại: “Phu nhân, ngươi nói Đương Kim Thánh Thượng tam chinh Cao Ly là sai hay là đúng?”

“Ân?”

Không nhịn được một tiếng nhẹ kêu, Đơn Mỹ Tiên không ngờ rằng Nhạc Duyên sẽ như vậy hỏi ngược lại. Bất quá ở nàng xem tới đây tam chinh Cao Ly hẳn là cùng này Nhạc Duyên không có bao nhiêu quan hệ. Chẳng qua là đối mặt Nhạc Duyên kia thật tình ánh mắt, Đơn Mỹ Tiên mày liễu nhẹ chau lại. Tinh tế suy tư, rồi mới lên tiếng: “Hẳn là sai a!”

“Tam chinh Cao Ly làm cho thiên hạ dân chúng lầm than, Phong Hỏa nổi lên bốn phía, này Đương Kim Thánh Thượng tất nhiên làm sai rồi!”

Nghe Đơn Mỹ Tiên lời này, Nhạc Duyên nhưng lại là cười, ở nàng nhìn soi mói, Nhạc Duyên rồi mới lên tiếng: “Đối với Đông Minh phái mà nói, đây là chuyện tốt chứ? Nếu không mà nói, phu nhân binh khí công việc làm ăn làm sao sẽ tốt như vậy làm?”

“…”

Ngẩng đầu, ánh mắt kinh ngạc nhìn lướt qua Nhạc Duyên, Đơn Mỹ Tiên có thể nghe được đi ra trong đó giễu cợt ý tứ hàm xúc. Trầm ngâm một hồi lâu, Đơn Mỹ

Tiên này mới mở miệng hỏi: “Làm sao… Công tử có cách nhìn khác?”

Nhạc Duyên không có lên tiếng, chẳng qua là cúi đầu, vừa chậm chậm vì tự mình rót trà.

Mới vừa ở trên đường phố lão nhân kia lời nói không thể nghi ngờ để cho Nhạc Duyên đại bị chấn động, hắn nhìn thấy không phải bởi vì dưới mắt khói lửa nổi lên bốn phía mà gặp phải đổi con mà ăn cuộc sống, cũng không phải bởi vì nhà mình con trai tạo phản lo lắng, người ta bất quá là đang lo lắng thủ nghệ thất truyền, cùng với tự mình kia đã chết ở Liêu Đông con lớn nhất hài cốt không hàn.

Tam chinh Cao Ly, chết rồi bao nhiêu người?

Mong đợi trở lại, hoặc giả biết hài cốt không hàn lại có bao nhiêu người?

Trong đó Dương Quảng có lẽ có sai, nhưng là tất cả vấn đề lại không thể bày tại một mình hắn trên người. Bất quá, tại trung quốc, từ xưa tới nay chính là được làm vua thua làm giặc, thân là người thất bại là không có cơ hội phản bác. Đối lập khởi giang hồ mà nói, Trung Nguyên giang hồ Phật Đạo ma chi đấu đã tới gần gay cấn. Nếu là mọi người có thể vắt thành một cổ dây thừng, kết quả của nó nơi nào sẽ là như vậy.

Dương Quảng tam chinh Cao Ly thất bại, ở chiến lược trên là đúng, nhưng là kia kết quả chính là thất bại, nghĩ tới nghĩ lui, Nhạc Duyên cảm thấy trong đó chuyện định không phải là đơn giản như vậy. Phải biết hiểu, ban đầu

Dương Quảng thân là Dương Châu tổng quản, Nam chinh triều Trần thời điểm, cũng không có như thế.

Có lẽ Dương Quảng nói được là thích làm lớn ham công to, nhưng là hắn tuyệt đối là một nhân vật lợi hại.

Tam chinh Cao Ly thất bại có nguyên nhân của hắn, nhưng càng nhiều hay(vẫn) là Dương Quảng bị hố (hại) rồi.

Thử nghĩ hậu viện một đống hố (hại), Dương Quảng lại như thế nào thần thông quảng đại, nhưng ở thời đại trở ngại, hắn không có biện pháp nhìn ra quá nhiều, chỉ có thể bị hố (hại). Chỉ sợ hắn là siêu thần tiết tấu, nhưng ở tứ đại thế gia đấu tranh, ở Phật Đạo ma ba đạo liên lụy đến thiên hạ đấu tranh trên, cũng chỉ có thất bại kết cục.

Dương Kiên Dương Quảng phụ tử hai người khoa cử quy chế đã nạy ra động môn phiệt căn cơ, khiến cho bọn họ đứng ở môn phiệt thế gia đối diện, mà cộng thêm thiên hạ này Dương Kiên cũng coi là soán vị mà đến. Bởi vì Bắc Chu diệt Phật kế sách, cho nên Từ Hàng Tịnh Trai lựa chọn Dương Kiên thế chu (tuần).

Mà Dương Quảng nhưng lại là chiếm được Ma Môn ủng hộ, giết chết huynh trưởng của mình, đoạt được ngôi vị hoàng đế.

Nếu quả thật là đoàn kết nhất trí, lấy trung nguyên đại tông sư Ninh Đạo Kỳ đối với Cao Ly Dịch Kiếm đại sư Phó Thải Lâm, này Cao Ly chỉ sợ sớm đã không phải là cái bộ dáng này rồi, đã sớm bị bắt rồi. Hồi tưởng Trung Quất cổ đại lịch sử, rất nhiều người cũng đều sẽ phát

hiện chuyện phát triển vốn là tốt, nhưng là càng nhiều thời điểm những thứ kia người đi ở phía trước bị theo ở phía sau người cho hố (hại) rồi. Bị người khác hái được trái cây.

Mà này hái trái cây dấu hiệu rõ ràng nhất chính là đời Thanh minh, nếu không phải lúc ấy Minh triều nội bộ ngươi hố (hại) ta ta gài ngươi. Làm thành hỏng bét, hơn nữa khí hậu nguyên nhân, nếu không nơi nào sẽ là kết quả như vậy.

Cũng chính bởi vì như vậy, Nhạc Duyên mới ở vừa bắt đầu liền đã có lấy Trường Sanh Quyết cùng Dương Quảng trao đổi Hoa Sơn tính toán.

Một nhận lấy Ma Môn ảnh hưởng Hoàng Đế, nhưng lại là đang theo đuổi trường sanh bất lão thuật, ở người bình thường xem ra có lẽ chẳng qua là Hoàng Đế hoa mắt ù tai, nhưng ở Nhạc Duyên xem ra nhưng lại là chưa chắc rồi.

Bởi vì Dương Quảng tìm kiếm là Trường Sanh Quyết!

Đó là Đạo gia của quý.

Ở Kim Dung giang hồ thế giới còn tốt, Nhạc Duyên nhìn không ra quá nhiều giang hồ nhân sĩ đối với triều đình. Đối với thiên hạ ảnh hưởng. Nhưng là ở chỗ này, nhưng lại là bất đồng.

Nhạc Duyên có thể rất rõ ràng nhìn ra này giang hồ đối với triều đình ảnh hưởng.

Một đám giang hồ nhân sĩ, hoặc là tông giáo nhân sĩ, ngươi truyền truyền giáo còn có thể, nhưng nói thiên hạ đại thế gì gì đó, này không bày rõ ra là ngoại hành dẫn dắt trong nghề sao?

Ma Môn là ngoại hành!

Nhưng là thỉnh thoảng vẫn là có thể ra mấy tuyệt thế thiên tài, thí dụ như Tà vương Thạch Chi Hiên.

Từ Hàng Tịnh Trai càng là ngoại hành!

Một đám hòa thượng ni cô trong miệng trừ cái gọi là bị bọn họ đại biểu thiên hạ dân chúng. Bọn họ còn đến tột cùng biết cái gì? Trừ thêm phiền!

Ở Nhạc Duyên xem ra, dưới mắt này hai phái thế lực quá lớn, từ phương diện nào đó mà nói đã là mất cân đối rồi. Nếu nói là lúc trước còn không có hoàn toàn có quyết định, nhưng là đang cùng kia nắm tượng người lão đầu càm ràm mấy câu sau, Nhạc Duyên nhưng là đã xuống quyết định của mình.

Vừa vì mình, cũng vì thiên hạ này bị đại biểu dân chúng. Vận dụng như vậy thủ đoạn hắn đã không có trong lòng trở ngại rồi.

“Không!”

“Này chỉ có là một người cách nhìn mà thôi, đại biểu không được người trong thiên hạ!”

Lắc đầu, Nhạc Duyên bật cười nói: “Cũng là nghe nói

Đông Minh tiểu công chúa mấy ngày nữa sẽ đến Bành Thành, điều này làm cho ta càng thêm có hứng thú!”

“Ha hả!”

Đông Minh phu nhân không khỏi sửng sốt, đề tài này chuyển quá là nhanh. Trong chớp mắt tựu nhắc tới nữ nhi của mình Đơn Uyển Tinh trên người. Nghe Nhạc Duyên kia hơi trêu chọc lời nói, Đơn Mỹ Tiên cười nói: “Công tử không phải là người xuất gia sao?”

“Người xuất gia?”

Nghi ngờ lập lại một lần. Nhạc Duyên lúc này mới thật tình nói: “Ta là đạo sĩ, cũng không phải là hòa thượng! Phu nhân, nhưng chớ có xen lẫn rồi!”

“Phu nhân gặp qua hòa thượng mang thị nữ đấy sao?”

Nói lời này đồng thời, Nhạc Duyên cũng vì Đông Minh phu nhân rót một chén trà nóng, đưa cho đối phương.

“Nhưng ta cũng chưa từng thấy qua đạo sĩ mang thị nữ!”

Nhận lấy chén trà, cúi đầu mỏng uống một hớp, Đông Minh phu nhân hơi hí mắt ra cảm thụ một phen trong đó mùi thơm sau, lúc này mới cười nói.

“Phu nhân đã thấy!”

Khuấy động lấy trên tay chén trà, Nhạc Duyên như vậy trả lời.

“…”

Đông Minh phu nhân nghe vậy không khỏi ngạc nhiên.

Mà vào lúc này, một tiểu thị nữ từ bên ngoài đi vào, đi tới Đơn Mỹ Tiên phía sau, cúi đầu ở Đơn Mỹ Tiên bên tai nhẹ giọng nói một câu. Về phần tiểu thị nữ nói là cái gì, Nhạc Duyên không có đi nghe lén.

Dù sao, ngay trước người ta mặt nghe lén, hay(vẫn) là lộ ra vẻ tương đối bỉ ổi.

“Ngươi đi xuống đi!”

Đang nghe hoàn tiểu thị nữ lời nói sau, Đơn Mỹ Tiên để cho tiểu thị nữ rời đi viện. Ngay sau đó Đơn Mỹ Tiên tầm mắt rơi vào Nhạc Duyên trên người, sắc mặt trở nên rất là kỳ quái.

“Làm sao…”

Đã nhận ra Đông Minh phu nhân sắc mặt kinh ngạc, Nhạc Duyên ngẩng đầu lên, hỏi: “Khó có thể mới vừa rồi này tiểu thị nữ theo lời chuyện cùng ta tương quan?”

“Công tử đoán không sai!”

“Tiểu Lan theo lời chuyện thật đúng là cùng công tử tương quan!”

Nghe Nhạc Duyên kinh ngạc ngữ điệu, Đơn Mỹ Tiên gật đầu, đáp: “Cự Kình Bang đi tới Bành Thành!”

Cự Kình Bang!

Nhạc Duyên nghe vậy mặt không đổi sắc, vẫn là nhìn chăm chú vào Đơn Mỹ Tiên.

Giống nhau quan sát Nhạc Duyên sắc mặt Đơn Mỹ Tiên nhìn một hồi lâu, không có được mình muốn biểu tình biến hóa, này liền nói tiếp: “Cự Kình Bang tới Bành Thành tìm được ta Đông Minh thuyền, đưa cho một phần tin tức cho ta!”

“A?”

Phối hợp với Đông Minh phu nhân, Nhạc Duyên nghi ngờ nói.

“Kia Hồng Phấn Bang Chủ Vân Ngọc Chân nói có người bày nàng đưa một phần đồ cấp cho Thuần Dương Nhạc Duyên Nhạc công tử, muốn cho Nhạc công tử đi Cự Kình Bang trên thuyền đi lấy!”

Đông Minh phu nhân ánh mắt rơi vào Nhạc Duyên trên người, tức là thật tình nói ra kia tiểu thị nữ mới vừa lời nói. Nói thật, nàng Đông Minh phu nhân Đơn Mỹ Tiên đối với này một phần lễ vật, nổi lên như vậy nhiều tia hứng thú.

Nhạc Duyên tức là hai mắt hơi đóng, bất động như núi.

Tựa hồ trong lời nói Nhạc Duyên cũng không phải là mình một loại.

Chương 039 : Viên Nguyệt loan đao (trung)

Bành Thành.

Cự Côn Bang, cứ điểm.

Buổi tối.

Viên Nguyệt nhô lên cao.

Trên thuyền.

Vân Ngọc Chân từ trước đến nay đến Bành Thành sau, rất rõ ràng liền tìm được Đông Minh phái thuyền chỗ ở. Dù sao, lớn như vậy mục tiêu, bày ở bến nước, người mù đều có thể nhìn thấy. Mặc dù ở trên thuyền không cách nào nhìn thấy Đông Minh phu nhân cùng kia tiếp đao chi người, nhưng là lời này hãy để cho bọn họ mang đến rồi.

Chẳng qua là vào lúc này, Vân Ngọc Chân trong lòng đột nhiên dâng lên một trận hối hận.

Hối hận đem kia loan đao đưa cho Độc Cô Sách, hối hận tự mình nhất thời nổi lên tâm tư này. Bất quá ý nghĩ này bất quá là mới vừa mới mọc lên, ngay sau đó liền bị Vân Ngọc Chân cho sinh sôi đè ép đi xuống. Dù sao, người một khi làm lựa chọn, lần nữa hối hận không thể nghi ngờ là một không thế nào làm cho người ta thư thái chuyện tình.

“Làm sao đâu?”

Ở bên cạnh phẩm rượu, ăn món ăn Độc Cô Sách hiển nhiên thấy được Vân Ngọc Chân trên mặt kia mới vừa chợt lóe lên không hiểu chột dạ, kinh ngạc nói: “Ngươi thoạt nhìn tựa hồ có chút vấn đề, tâm thần không yên bộ dạng!”

“…”

Vân Ngọc Chân không có trực tiếp lên tiếng, mà là một đôi mày liễu cơ hồ chau thành một đoàn, nghe Độc Cô Sách hỏi thăm, Vân Ngọc Chân trầm ngâm trong chốc lát, này mới mở miệng nói: “Sách ca, ta cảm thấy được chúng ta khả năng làm sai rồi!”

“Ân?”

Nghe được Vân Ngọc Chân những lời này, Độc Cô Sách trong lòng có chút bất mãn, Kiếm Mi vừa nhấc, nhìn thấy Vân Ngọc Chân nói: “Làm sao, ngươi hối hận đem này loan đao tặng cho ta Độc Cô Sách đâu?”

“Không phải là!”

Nghe được Độc Cô Sách nói như vậy, Vân Ngọc Chân liền biết cái này xuất từ Độc Cô phiệt Độc Cô Sách, cái loại nầy tiểu tính tình bộc phát. Mặc dù Độc Cô Sách võ công coi như là cao cường, hơn nữa tự mình võ công đồng dạng không kém. Đối với khởi kia Nhạc Duyên tới hẳn là không có vấn đề gì.

Nhưng là nghe Độc Cô Sách nói như vậy, vẫn còn có chút để cho Vân Ngọc Chân bất đắc dĩ.

“Ta chẳng qua là cảm thấy chúng ta hoàn toàn không có cần thiết tới Bành Thành!”

Vân Ngọc Chân ở Độc Cô Sách nhìn soi mói, cho tới nói ra như vậy một đủ để cho Cự Côn Bang ở trên giang hồ thất tín trả lời, “Phía trước ta gặp nguy hiểm thời điểm, cũng sẽ thỉnh thoảng có như vậy một trận tâm huyết dâng trào.”

“Hắc!”

Độc Cô Sách nghe vậy không khỏi cười. Lắc đầu, đối với Vân Ngọc Chân lá gan nhỏ, Độc Cô Sách cảm thấy thực tại làm cho người ta thất vọng. Chuyện nào có ngươi đến cuối cùng gặp thời điểm tới đổi ý? Hơn nữa, mặc dù nói định rồi quyết định của chính mình. Hắn Độc Cô Sách đồng dạng không ngốc.

Tự nhiên là từ trong gia tộc tìm một chút đối với kia Nhạc Duyên điều tra, biết đối phương chính là một đạo sĩ, trên tay có một môn phái nhỏ, về phần võ công nghe nói còn không có trở ngại. Bất quá, duy nhất để cho Độc Cô Sách ngoài ý muốn chính là đối phương thế nhưng lại nhận được quá đạo gia của báu Trường Sanh Quyết.

Hơn nữa người ta còn đem Trường Sanh Quyết hiến tặng cho hôn quân Dương Quảng. Cử động như vậy ở Độc Cô Sách xem ra, này Nhạc Duyên tất nhiên chưa ra hình dáng gì rồi.

Có được xưng kỳ thư Trường Sanh Quyết, lại không phải là mình tìm hiểu. Ngược lại cho Dương Quảng, như vậy làm việc người bình thường một loại cũng sẽ không làm như vậy, làm như vậy người không phải người ngu chính là kẻ điên. Mà ở Độc Cô Sách xem ra, này Nhạc Duyên liền là người ngu.

Hơn nữa để cho Độc Cô Sách coi trọng chính là kia lá trà lợi ích, đối phương thế nhưng lại muốn cùng tứ đại môn phiệt thế gia cùng nhau hợp tác. Hắn Nhạc Duyên là ai? Dựa vào cái gì muốn cùng tứ đại gia tộc ngang hàng mà nói?

Để cho Độc Cô Sách duy nhất hơi chút kiêng kỵ trình độ chính là Nhạc Duyên đạo gia kia thân phận.

Về phần những thứ khác, trái lại là làm cho người ta không thế nào để ý.

Không chỉ có như thế. Dưới mắt này Thuần Dương Nhạc Duyên lại vẫn cùng Đông Minh phái trộn lẫn lại với nhau, này dĩ nhiên đáng giá Độc Cô Sách chú ý. Nghĩ tới đây, Độc Cô Sách từ trong lồng ngực móc ra kia một bổn sổ sách, này là mình lúc trước cùng Vân Ngọc Chân ở Đông Minh tiểu công chúa trên thuyền hao hết tâm tư lúc này mới đánh tráo có được.

Chẳng qua là vật này trọng yếu, Độc Cô Sách không dám khiến người khác mang theo mang về. Chỉ có thể bản thân để ở trên người, cho dù là Vân Ngọc Chân cũng chỉ biết là này sổ sách tới tay. Nhưng lại là không biết này sổ sách trong chút nào nội dung.

Này sổ sách quá mức trọng yếu, chỉ có thể tự mình bảo đảm an toàn.

Độc Cô Sách lần nữa lật ra, sau khi liếc nhanh mấy lần, lúc này mới thả lại trước ngực thiếp thân cất xong. Lý phiệt cùng Vũ Văn phiệt cùng Đông Minh phái làm lớn như vậy binh khí công việc làm ăn, đây tuyệt đối là tạo phản tiết tấu, dưới mắt Độc Cô phiệt chỉ cần nắm giữ này hai nhà {nắm thóp:-nhược điểm}, ở chuyện kế tiếp trung Độc Cô gia tự nhiên là đứng ở thượng phong.

Mà này Thuần Dương Nhạc Duyên thế nhưng lại cũng cùng kia Đông Minh phái dính dấp lại với nhau, này Đông Minh phái thứ gì nổi danh nhất? Đó chính là trừ Đơn Mỹ Tiên cùng Đơn Uyển Tinh xinh đẹp mẹ con ngoài, như vậy chính là binh khí kia công việc làm ăn rồi.

Nếu không phải dưới mắt cục diện quá mức thối nát, hắn Độc Cô Sách định muốn nói cho trong gia tộc người chủ sự, đem này Đông Minh phái tiêu diệt.

Hiển nhiên.

Ở Độc Cô Sách trong mắt, Thuần Dương đây là đang cùng Đông Minh phái làm binh khí công việc làm ăn.

Trong tiềm thức, Độc Cô Sách cảm giác mình tìm được một có thể nắm được kia Thuần Dương {nắm thóp:-nhược điểm} chuyện tình, mặc dù không thể đem đối phương hoàn toàn nắm giữ, nhưng là ít nhất ở lá trà trên vì gia tộc tranh thủ đến càng thêm đại lợi ích vẫn là có thể.

Dĩ nhiên.

Chuôi này chém sắt như chém bùn loan đao, cũng là thuộc về Độc Cô gia rồi.

Có thể đem Trường Sanh Quyết hiến tặng cho Dương Quảng, cùng tứ đại môn phiệt thế gia làm ăn, như vậy vị đạo sĩ này hiển nhiên là một ái mộ quyền thế chi người. Một ái mộ quyền thế người, sợ (hãi) tự nhiên cũng là quyền thế.

Cho nên, đang nghe Vân Ngọc Chân lo lắng sau, Độc Cô Sách cười, cười rất là vui vẻ.

“Sách ca, ta nói là sự thật!”

Thấy Độc Cô Sách vẻ mặt tươi cười, hiển nhiên không có đem của mình nói để ở trong lòng, Vân Ngọc Chân nhất thời gấp gáp rồi, nói: “Loại này tâm tư là ta cả đời này tới nghiêm trọng nhất thời điểm!” Nói tới đây thời điểm, Vân Ngọc Chân cảm giác đắc tim của mình đập càng phát ra nhanh.

“Kia Ngọc Chân cảm thấy kia Nhạc Duyên sẽ giết ngươi ta hai người?”

Thật không dễ dàng đình chỉ tiếng cười, Độc Cô Sách rồi mới lên tiếng: “Hắn Thuần Dương còn có muốn hay không cùng Độc Cô phiệt làm ăn đâu? Còn có hắn cùng với kia Đông Minh phái dính dấp, đến tột cùng là có ý gì? Này không phải chúng ta nguy hiểm, mà là hắn Nhạc Duyên làm dùng điều kiện gì để cho ta hài lòng!”

“…”

Vân Ngọc Chân thấy Độc Cô Sách như vậy tự tin, nhưng lại là không nói thêm nữa. Chẳng qua là trong lòng của nàng, phần này lo lắng càng phát ra thâm, hơn nữa, nàng cảm thấy Độc Cô Sách tựa hồ quá tham lam rồi một chút.

Thấy Vân Ngọc Chân lâm vào trầm mặc, bất quá lấy Độc Cô Sách đối với cái này Hồng Phấn Bang Chủ hiểu rõ, dĩ nhiên biết người ta sẽ không như vậy giải trừ lo lắng. Lắc đầu, nữ nhân này quả thật bất quá là lùm cỏ giang hồ nữ. Có nhiều thứ đảm đương không nổi tới.

Thu hồi ánh mắt.

Đang muốn bưng chén rượu lên lần nữa uống rượu thời điểm, khóe mắt dư quang không khỏi liếc về một mảnh màu trắng. Độc Cô Sách động tác nhưng lại là đột nhiên ngừng lại.

Bỗng nhiên xoay người.

“Ngươi!”

Cả người bởi vì quá mức kích động, Độc Cô Sách cơ hồ đem cái bàn lật ngược tới đây, một đôi mắt, con ngươi cơ hồ co lại thành một điểm nhỏ, hiển nhiên là nhận lấy cực đoan kinh sợ.

Nghe được Độc Cô Sách thanh âm, cúi đầu suy tư Vân Ngọc Chân đồng dạng ngẩng đầu nhìn lại, này vừa nhìn, cũng là đem nàng bị làm cho sợ đến hoa dung thất sắc.

Bởi vì.

Trên thuyền này. Trong gian phòng đó, chẳng biết lúc nào đã nhiều một người mặc màu trắng tuấn tú công tử, không biết lúc nào ở cái bàn bên cạnh ngồi xuống, lúc này đối phương đang ung dung thong thả vì mình đổ tửu thủy.

Kia trọc tửu thủy thanh ở nơi này trong căn phòng an tĩnh, lộ ra vẻ cực kỳ chói tai.

“Ngươi là kia Nhạc Duyên!”

Nhìn kia một thân bạch y như tiên công tử, kia một thân khí chất, Vân Ngọc Chân trong lòng không khỏi sáng ngời. Trực tiếp gọi ra người tới tục danh.

“Ngươi chính là kia Hồng Phấn Bang Chủ Vân Ngọc Chân đi?”

Bị Vân Ngọc Chân gọi phá thân phận của mình, Nhạc Duyên cũng không có để ý, mà là nghe lời này hơi chút ngẩng đầu nhìn lướt qua kia đứng ở trước mặt mình hơn một trượng ngoài, đang khiếp sợ đứng lên Vân Ngọc Chân, nhìn lướt qua, Nhạc Duyên thầm nghĩ nữ nhân này quả thật có thuộc về mình vốn riêng.

Lấy hình dạng của nàng. Thật đúng là có thể ở một chút nam nhân đang lúc qua lại đâu chuyển.

Tầm mắt thu hồi, ánh mắt rơi vào Độc Cô Sách trên người, trên dưới đánh giá liếc một cái đối phương,

không thể không thừa nhận này thế gia môn phiệt xuất thân người một loại đều có một bộ hảo tướng mạo, trừ đi một chút lớn lên tương đối kỳ hoa tồn tại ngoài. Kia xuất thân thế gia môn phiệt công tử tiểu thư căn bản đều có thuộc ở khí chất của mình.

Này Độc Cô Sách tự nhiên không ngoại lệ.

Cũng coi là một mỹ nam tử, đáng tiếc chính là kia hơi chút dài nhỏ mặt mày phá hư cho người cảm giác. Xa xa không có Tống Sư Đạo ôn văn nhĩ nhã tới làm cho người ta thoải mái.

“Ngươi vào bằng cách nào?”

Mới vừa đang cùng Vân Ngọc Chân nói chuyện phiếm thời điểm, Độc Cô Sách cùng Vân Ngọc Chân hai người cũng không có phát hiện trong gian phòng đó có người khác, nhưng là trong chớp mắt trong gian phòng đó nhiều ra tới một cái người, thực tại đem Độc Cô Sách dọa đủ sặc.

Đồng dạng, trong lòng của hắn, kia một phần khiếp sợ cảm xúc đã tại bất giác đang lúc lấp đầy bộ ngực.

Hiển nhiên, thực lực của đối phương vô cùng lợi hại.

Không hiểu, ở Độc Cô Sách trong lòng cũng dâng lên một cổ tên là hối hận tâm tình.

“Ngươi, chính là kia Độc Cô thế gia Độc Cô Sách đâu?”

Khẽ nghiêng đầu, Nhạc Duyên cuối cùng tầm mắt rơi

vào kia Độc Cô Sách bên hông, nơi đó đang treo của mình trăng khuyết loan đao. Nhìn đến đây, Nhạc Duyên quay đầu, ánh mắt vừa quét Vân Ngọc Chân liếc một cái.

“…”

Bị Nhạc Duyên kia không có chút nào buồn vui, thờ ơ lạnh nhạt vô cùng ánh mắt đảo qua, Vân Ngọc Chân liền không hiểu đánh một cái rùng mình, nhưng cũng không dám lên tiếng. Cùng Độc Cô Sách giống nhau, Nhạc Duyên kia lặng yên không một tiếng động xuất hiện, cũng đem Vân Ngọc Chân hoàn toàn hù dọa đến rồi.

Đây là một cao thủ!

Là một làm cho người ta kinh khủng cao thủ!

Đây là bọn hắn hai người giờ phút này cùng chung ý nghĩ.

Ở bị ánh mắt quét đến thời điểm, Vân Ngọc Chân hận không được tự mình giờ phút này trốn ở trong nước đi, nhưng là người ta nếu có thể ở hai người mí mắt đáy hạ lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở bên cạnh trên bàn, như vậy kỳ thực lực nhất định là kinh khủng vô cùng.

Giờ này khắc này, Vân Ngọc Chân căn bản không có chạy trốn tâm tư rồi. Dưới mắt nàng, đầy bụng hối hận.

“Không sai, ta chính là Nhạc Duyên! Sơn Nhạc nhạc, duyên phận duyên!”

Ánh mắt thu hồi, tầm mắt lại lần nữa rơi vào Độc Cô Sách trên người, giờ phút này người ta đã là mặt lộ vẻ vẻ ngưng trọng, tay phải đã chậm rãi giữ tại trên chuôi kiếm, đều là đề phòng. Cười uống một hớp tửu thủy, Nhạc Duyên lúc này mới nói tiếp: “Mới vừa rồi hai vị hàn huyên phải cao hứng, ta cũng nghe cao hứng!”

“Nếu mọi người thấy, cũng coi như người quen!”

“Như vậy ta liền nhàn thoại nói ít, Độc Cô Sách á, đem trăng khuyết cho ta a!”

Chậm rãi vươn tay phải, mục tiêu chính là kia Độc Cô Sách giắt bên hông loan đao.

“…”

Độc Cô Sách dưới mắt trong lòng mặc dù đề phòng ngưng trọng, nhưng là còn nhiều thêm một loại tức giận. Bởi vì, đó chính là người trước mắt cái loại nầy coi trời bằng vung ánh mắt thực tại làm cho người ta tức giận, lời của đối phương, còn có ánh mắt, đã là hoàn toàn ở bỏ qua tự mình.

Giống như hắn Độc Cô Sách nhìn chút ít lớp người quê mùa giang hồ nhân sĩ (Cự Côn Bang bang chúng) ánh mắt một loại.

Hắn Độc Cô Sách dầu gì cũng là trên giang hồ cường thủ, là một người tuổi còn trẻ cao thủ, càng là Độc Cô môn phiệt chi người, này Nhạc Duyên dựa vào cái gì không nhìn tự mình?

“Nếu như ta không nói gì?”

Đón Nhạc Duyên tầm mắt, Độc Cô Sách vận khí sử phải tự mình không đi tránh làm cho đối phương kia thờ ơ lạnh nhạt ánh mắt, lên tiếng nói: “Kia Nhạc đạo trưởng là không phải là muốn giết người đoạt đao đâu?”

“… Hảo đề nghị!”

Ánh mắt sáng ngời, Nhạc Duyên vẫn ngồi thẳng thân ảnh lập tức động.

Đồng thời.

Độc Cô Sách không khỏi rất là khiếp sợ, theo keng keng tiếng vang, trường kiếm trong tay ra khỏi vỏ rồi.

Chương 040 : Viên Nguyệt loan đao (hạ)

Đinh!

Trường kiếm khẽ run lên, mới vừa rút vũ khí liền bị đối phương tiện tay dùng ngón giữa ở trên thân kiếm búng một cái.

Nhất thời.

Độc Cô Sách làm như bị lôi phệ, cả người không khỏi rút lui mấy bước.

Chỉ một cú đánh!

Liền để cho Độc Cô Sách đã biết cái này thoạt nhìn một chút cũng không giống như là đạo sĩ Nhạc Duyên lợi hại. Phải biết, hắn Độc Cô Sách mặc dù so ra kém Độc Cô Phượng, nhưng là ở Độc Cô gia bên trong cũng là một không sai cao thủ trẻ tuổi.

Hành tẩu giang hồ tới nay, cũng trải qua không ít chiến đấu, khả là không có như vậy một lần là như vậy.

Chỉ là một câu nói, chỉ là một động tác, liền để cho hắn Độc Cô Sách đụng phải bị thương.

Một thân võ học, Độc Cô gia Bích Lạc hồng trần không ngờ lại là liền thi triển cũng không kịp, liền bị đối phương tiện tay cho sinh sôi cắt đứt ra.

Hơn nữa mới vừa một câu kia nói, liền để cho Độc Cô Sách cảm thấy trước mắt đạo sĩ kia toàn thân nhộn nhạo một loại quỷ dị cảm giác. Trên mặt thiểm quá một tia đỏ ửng, một thân khinh thân công pháp bộc phát, ở hơi chút lui ra mấy bước sau, ngay sau đó Độc Cô Sách lần nữa cầm kiếm nghênh đón.

Đinh!

Mới vừa thi triển đến một nửa kiếm pháp, lần nữa bị đối phương dùng ngón tay cắt đứt, loại này bị đè nén biệt khuất cảm thụ không thể nghi ngờ làm cho người ta rất khó chịu.

“Không được a!”

Một tay phụ bối, Nhạc Duyên nhìn về Độc Cô Sách ánh mắt lộ ra vẻ rất là thất vọng, nói: “Các ngươi Độc Cô gia Bích Lạc hồng trần nên không phải là chỉ có như thế đi? Vậy thì quá để cho ta thất vọng!”

“Hừ!”

Hừ lạnh một tiếng, lúc này Độc Cô Sách đã là sử dụng đã xuất gia truyền kiếm pháp tuyệt học —— Bích Lạc hồng trần. Cả người đạp trên kỳ lạ & đặc biệt nện bước, trực tiếp hướng Nhạc Duyên bên người nhào tới. Mà trên tay trường kiếm càng là lấy một loại mờ ảo tàn nhẫn kiếm thế đâm thẳng Nhạc Duyên yết hầu.

Trên ra Bích Lạc xuống hoàng tuyền, một kiếm này. Muốn đem người trước mắt dẫn vào Hoàng Tuyền.

Đối mặt cái này thoạt nhìn tuổi cùng mình không kém nhiều nam tử, Độc Cô Sách giờ phút này nhưng lại là đánh ra tự mình thực lực chân chánh. Đối phương chính là tay không cùng mình mà đúng, hắn khả không cảm thấy kia Nhạc Duyên thật có thể lấy tay không đón lấy tự mình Bích Lạc hồng trần.

Mặc dù ở mới vừa giao phong ở bên trong, mình rơi vào hạ phong, nhưng này bất quá là tự mình trong khoảng thời gian ngắn ứng phó không kịp.

Ở Độc Cô Sách xem ra, tự mình hai người tuổi không kém nhiều, tự mình sẽ không so với đối phương kém bao nhiêu, huống chi đối phương càng là buông bỏ thượng phong. Đang đợi kiếm pháp của mình thế công. Đối mặt như vậy người, không phải là đối với thực lực mình có cực đoan tự tin người chính là kẻ điên.

Có thể nói, làm Nhạc Duyên câu nói kia xuất khẩu sau, Độc Cô Sách lại là không có lúc trước lỗ mãng, ngược lại là vô cùng nghiêm túc trở lại.

"…"

Ánh mắt rơi vào kia đâm thẳng tự mình yết hầu lợi kiếm, Nhạc Duyên cảm thụ được kiếm thế của đối phương, ánh mắt nhưng lại là rất là thật tình. Đối với cái này ở trên giang hồ có phần có danh tiếng kiếm pháp. Dưới mắt Nhạc Duyên còn là cảm thấy hứng thú vô cùng.

Chỉ tiếc Độc Cô Sách trình độ chưa ra hình dáng gì…

Để ở trước người tay phải chợt trên nâng, ở đấy mũi kiếm sắp sửa đâm tới tự mình ngực thời điểm, Nhạc Duyên trực tiếp lấy ăn chỉ cùng trung chỉ đem trường kiếm kia cho kẹp trong tay.

“Ân? ! ! !”

Một lần đột nhiên này biến hóa khiến cho Độc Cô Sách ngạc nhiên ở bên trong, ứng phó không kịp.

Nói đùa gì vậy?

Ở Độc Cô Sách trong mắt, trừ đi những..kia nổi danh cao thủ đứng đầu, hắn lại là lần đầu tiên nhìn thấy có người chỉ là lấy hai cây đầu ngón tay liền kẹp lấy của mình trường kiếm. Có thể nói. Này trên căn bản đến tay không vào dao sắc trình độ.

Không!

Thậm chí so sánh với tay không vào dao sắc càng thêm kinh khủng!

Trường kiếm trong tay giãy giãy nhưng lại là không chút nào động, kiếm kia giống như bị cái kìm cho sinh sôi kẹp lấy một loại không thể động đậy.

“Bích Lạc hồng trần này {một bộ:-có nghề} kiếm pháp, ở ngươi tay trung đáng tiếc! Ngươi có thể đi!”

Lời này vừa ra miệng, Độc Cô Sách liền tựa hồ cảm nhận được cái gì, mí mắt một trận nhảy loạn. Ngay sau đó buông lỏng tay ra trong chuôi kiếm. Mà đang ở hắn

buông ra chuôi kiếm sát na, chỉ có thể một tiếng giòn vang. Trường kiếm mũi kiếm sinh sôi {chăn:-bị} Nhạc Duyên lấy hai ngón tay đầu đứt đoạn.

“! ! !”

Lui!

Rời đi khoang thuyền!

Nhảy vào trong nước, chạy khỏi nơi này!

Lúc này, Độc Cô Sách nhớ lại ngực mình sổ sách, hiện tại thiết yếu chính là ôm lấy tánh mạng của mình, giữ được sổ sách. Trong mắt hắn, này Thuần Dương Nhạc Duyên điên rồi.

Phải biết hắn nhưng là Độc Cô môn phiệt người, khả đối phương trong miệng nhưng lại là nói giết liền giết.

Thân hình giật lùi, rất nhanh Độc Cô Sách liền kéo ra mình cùng Nhạc Duyên khoảng cách.

Ánh mắt nhìn chăm chú vào Độc Cô Sách kia lui bước người ảnh, thực ra ở Độc Cô Sách xuất thủ thời điểm, Nhạc Duyên liền biết người này không có toàn lực xuất thủ tâm tư, càng nhiều thời điểm còn là muốn thoát đi, nhưng là Nhạc Duyên há có thể để cho hắn Độc Cô Sách trốn cách trước mắt của mình?

Không nói trước lúc trước Độc Cô Sách cùng Vân Ngọc Chân sở nói lời nói, chỉ một tựu đối phương muốn chiếm cứ của mình trăng khuyết, cũng đã định ra kết cục của

hắn.

Độc Cô Sách lòng tham một khắc kia lên, tánh mạng của hắn đã không phải là của mình rồi.

Ngón tay khẽ nhúc nhích, trong tay kia nửa đoạn mũi kiếm cuốn, ngay sau đó ngón giữa tay phải đạn ở kiếm kia tiêm gãy vết nơi.

Tiếng xé gió nhất thời vang lên.

Nửa đoạn mũi kiếm như rời dây cung cung tên, trực tiếp bắn về phía Độc Cô Sách.

Không ổn!

Đã tại giật lùi Độc Cô Sách ở nhìn thấy Nhạc Duyên cuốn kia nửa đoạn mũi kiếm thời điểm, cũng đã biết được không ổn. Ý nghĩ này mới vừa mới mọc lên, kiếm kia tiêm cũng đã bắn tới đây. Cùng giữa không trung lui bước Độc Cô Sách lại vẫn có thể hít sâu một hơi, cưỡng ép thay đổi phương hướng, nhất thời trên bả vai vòi máu rơi xuống nước, kiếm kia tiêm trực tiếp xuyên qua bả vai của mình, cắm ở bên cạnh trên cây cột, {không có vào:-chìm vào} trong đó.

Nếu như nói lần đầu tiên động thủ, Độc Cô Sách chẳng qua là kinh hãi nói, như vậy bị Nhạc Duyên hai ngón tay kẹp lại mũi kiếm sau, như vậy chính là khủng hoảng rồi.

Mà dưới mắt, nơi bả vai bị thương, liền khiến cho Độc Cô Sách vừa chấn vừa sợ rồi.

Chỉ là ba chiêu, cũng đã để cho Độc Cô Sách mất đi động thủ tâm tư.

Thân hình lướt qua Vân Ngọc Chân, ở lướt qua sát na, Độc Cô Sách trực tiếp đem Vân Ngọc Chân trực tiếp hướng Nhạc Duyên phương hướng vứt tới, hiện tại chỉ cần ngăn cản Nhạc Duyên nện bước, Độc Cô Sách cái gì đều có thể làm đi ra ngoài. Về phần Vân Ngọc Chân cái này bên gối nữ nhân, ở gặp phải tự thân an nguy thời điểm, tính là cái gì?

Cửa phòng bị trực tiếp đụng nát, Độc Cô Sách người cả người từ bên trong vọt ra.

Chạy đi rồi!

Hiện tại chỉ cần nhảy xuống nước cũng đủ!

Phía ngoài.

Cự Côn Bang thủ vệ ở bên ngoài bang chủ đồng thời nghiêng đầu sang, vô cùng kinh ngạc nhìn kia thất kinh từ trong phòng xông tới Độc Cô Sách. Còn chưa kịp mở miệng hỏi thăm chuyện gì xảy ra, liền thấy Độc Cô Sách trên mặt lần nữa hiện lên một loại hoảng sợ biểu tình.

Đi tới thân hình {bỗng nhiên:-bữa} dừng lại.

Một cổ vô biên hấp lực từ kia trong phòng truyền đến.

Sau đó ở đấy chút ít bang chúng hoảng sợ trong mắt. Chỉ thấy kia bình thường cao cao tại thượng Độc Cô Sách kia trên vai miệng vết thương nổ, từng cổ máu tươi

làm như suối phun một loại chảy ra, sau đó hướng trong phòng bay đi.

Trong chớp mắt.

Ở những người này dại ra trong ánh mắt, nở nang công tử một loại Độc Cô Sách lập tức sắc mặt tái nhợt, trên mặt da thịt lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ khô quắt đi xuống.

“A! A! A!”

“Cứu… Mạng!”

Từng tiếng kêu rên tự Độc Cô Sách trong miệng phát ra, trên mặt đã không có người sắc, đều là vô biên hoảng sợ, ngay sau đó cước bộ không ổn. Lập tức bị hít vào trở về, cả người từ cửa lấy so sánh với lúc trước càng thêm mau tốc độ bị giật đi vào.

Này một tình cảnh, thực tại để cho trên thuyền thủ vệ Cự Côn Bang các bang chúng hù da đầu tê dại, mặt tái nhợt như người chết.

Ngay sau đó một tiếng kêu đau đớn ở đấy trong phòng vang lên, liền cũng không có tiếng thở nữa.

Ánh đèn cũng chẳng biết lúc nào đã tiêu diệt hết, đen xì một mảnh.

Mượn ánh trăng, Cự Côn Bang nhìn mình bang chủ chỗ ở gian phòng. Đen thùi một mảnh. Ở trong mắt bọn họ, lại làm như Địa Ngục đại môn. Mới vừa kia Độc Cô Sách

sở biểu hiện ra tình cảnh, khiến cho tất cả mọi người không dám tiếp cận.

Mọi người lẫn nhau liếc nhau một cái, không hẹn mà cùng nhích tới gần, ghé vào với nhau, ánh mắt của mọi người cũng đều rơi vào cửa kia nơi. Trường đao trong tay ở ánh trăng chiếu rọi xuống tản ra Ngân huy. Trên mặt của mỗi người, trên người, cho tới trong lòng bàn tay đều không hẹn mà cùng chảy xuống mồ hôi.

Cùng lúc đó.

Ở Độc Cô Sách mới vừa bị kia tự dưng kinh khủng dính dấp lực cho hút đi vào sát na, vẫn theo đuôi Nhạc Duyên mà đến, nhưng không có lên thuyền Đông Minh phu nhân Đơn Mỹ Tiên nhưng lại là bỗng nhiên quay đầu. Ánh mắt nhìn về kia Cự Côn Bang trên thuyền lớn.

“Này là… Thiên Ma Lực Trận?”

“Không!”

“Không đúng!”

Ánh mắt ngạc nhiên, còn có khiếp sợ. Đơn Mỹ Tiên thân hình vừa động. Kia xuất từ Thiên Ma Sách khinh thân công pháp đã thi triển, người làm như một chú chim nhỏ một loại tung bay đến kia trên thuyền lớn, mới vừa kia một thiểm rồi biến mất cảm giác, nàng Đơn Mỹ Tiên làm sao sẽ cảm giác sai.

Cái loại cảm giác này, chính là Thiên Ma Lực Trận!

Chẳng qua là trong đó có thật nhiều bất đồng, thân là tu tập Thiên Ma công người, Đơn Mỹ Tiên tự nhiên là hiểu rõ này Thiên Ma Lực Trận, hơn nữa Thiên Ma lập trường một khi vận dụng, cùng là tu tập Thiên Ma công người ở khoảng cách gần cũng sẽ có tương ứng cảm ứng.

Còn có loại này kỳ lạ & đặc biệt cảm ứng cũng không hoàn toàn là Thiên Ma công cái kia loại cảm ứng, mà là Nhạc Duyên ở trước mặt mình, đối phương cái loại nầy hơi thở cùng trong cơ thể mình Thiên Ma công cảm ứng.

Phiêu trên người thuyền.

Đơn Mỹ Tiên thấy là một đám bị sợ thoáng như giống như chim cút tụ cùng một chỗ nơm nớp lo sợ Cự Côn Bang bang chúng, ánh mắt của mọi người cũng đều là gắt gao ngó chừng thuyền kia khoang thuyền đại môn, ngó chừng kia tựa hồ có thể thông xuống địa ngục Hắc Ám.

Những người này lực chú ý toàn bộ rơi vào thuyền kia khoang thuyền đại môn trên, ngay cả Đơn Mỹ Tiên ra hiện tại bên cạnh của bọn hắn cũng đều không phát giác gì.

Đồng dạng.

Theo điều này ánh mắt, Đơn Mỹ Tiên tầm mắt cũng rơi vào kia đen xì khoang thuyền.

Một hồi lâu.

Bên trong đột nhiên dập tắt ngọn đèn lần nữa bị điểm phát sáng.

Theo ánh đèn sáng lên, những thứ này bang chúng đều không hẹn mà cùng rút lui một bước, mặc dù là đứng ở góc, Đơn Mỹ Tiên vẫn là có thể nghe thấy những người này cưỡng ép nuốt nuốt nước miếng thanh âm, hiển nhiên là tinh thần cực độ khẩn trương nguyên nhân.

Vừa mới xảy ra cái gì?

Còn có kia làm cho nàng nhận thấy được chợt lóe lên tương tự Thiên Ma Lực Trận đồ, đến tột cùng là cái gì?

Âm Quý phái không có những khác người đến lần này, Đơn Mỹ Tiên tự nhiên rõ ràng. Chân mày cau lại, Đơn Mỹ Tiên lực chú ý cũng rơi vào nơi đó, nàng rất muốn biết mới vừa đến tột cùng xảy ra chuyện gì.

Ở mọi người nhìn soi mói, một trận rất nhỏ khóc thút thít thanh từ bên trong truyền đến.

Theo kia cưỡng ép nhịn xuống khóc thút thít, Cự Côn Bang bang chủ Hồng Phấn Bang Chủ thân thể cơ hồ là đứng không vững, vừa đi nghiêng một cái từ trong phòng chậm rãi đi ra.

“Ngô… Ân…”

Cái loại nầy không ngừng run run thân thể, còn có kia hàm răng trên dưới không ngừng gõ đánh, Vân Ngọc Chân cơ hồ đẩu thành một đoàn.

Bộ dáng kia, lấy Đơn Mỹ Tiên ánh mắt tự nhiên là nhìn ra được này Hồng Phấn Bang Chủ Vân Ngọc Chân chính là hoàn toàn {chăn:-bị} hù đến mới sẽ biến thành như vậy. Mà để cho Đơn Mỹ Tiên ngoài ý muốn chính là, làm Vân Ngọc Chân đi lúc đi ra, đứng ở bên ngoài Cự Côn Bang bang chủ nhưng lại là không hẹn mà cùng hướng về sau lui một bước, càng phát ra khẩn trương.

Đồng thời.

Ở Đơn Mỹ Tiên trong ánh mắt, cái kia trong khoảng thời gian này làm cho nàng rất là thân ảnh quen thuộc từ trong phòng đi ra.

Một vòng Viên Nguyệt.

Một thanh loan đao.

Một thân bạch y.

Chương 041 : Kết quả

Tiếng nước chảy trọc.

Dựa vào bến nước, nhưng là ở trên thuyền vẫn là có thể lẳng lặng nghe được kia phía dưới tiếng nước chảy lưu động.

Ở phối hợp dưới mắt loại này quỷ dị yên tĩnh, cho người một loại cảm giác rất là an tĩnh.

"…"

Vân Ngọc Chân thân thể cơ hồ run rẩy thành một đoàn, nàng không dám quay đầu lại, cũng không muốn quay đầu lại. Mới vừa ở trong phòng chứng kiến đến cảnh tượng, tuyệt đối là nàng cả đời lấy đến kiến thức đến kinh khủng nhất cảnh tượng.

Đây là cái gì võ công?

Như thế nào có thể có như vậy tà ác võ công?

Chỉ cần vừa nhắm mắt lại, Vân Ngọc Chân trong đầu sẽ không tự chủ được hiện lên mới vừa kinh nghiệm cảnh tượng. Ở ánh mắt của nàng, Nhạc Duyên xa xa đưa ra hữu chưởng, sau đó liền ở trong phòng không hiểu sinh ra một loại cực đoan hấp lực.

Ngạnh sanh sanh đem đã thoát ra cửa phòng Độc Cô Sách cho hút trở về.

Hơn nữa.

Đầu tiên bị hút tiến vào không phải là người, mà là kia máu tươi.

Ở Vân Ngọc Chân ánh mắt hoảng sợ, kia máu tươi từ Độc Cô Sách vết thương trên người trên trực tiếp sinh sôi rút lấy đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau một thân máu tươi liền đi thất thất bát bát. Sau đó, người liền bị hút đi vào.

Mà kia hút ra tới máu tươi cứ như vậy ở Nhạc Duyên trước mặt tạo thành một viên màu đen huyết cầu, ở bị Nhạc Duyên tùy ý từ cửa sổ nhét vào trong nước. Nhưng là kế tiếp động tác, nhưng lại là càng làm cho Vân Ngọc Chân da đầu tê dại.

Hít vào mà quay về Độc Cô Sách rơi vào Nhạc Duyên phía trước, hai đầu gối quỳ ở trên mặt đất.

“Cứu… Cứu… Ta!”

“Tha… Mạng!”

Một tiếng cầu cứu, một tiếng cầu xin tha thứ.

Ở một bên Vân Ngọc Chân nghe rõ ràng, chẳng qua là nàng hoàn toàn không dám có bất kỳ động tác. Một người chẳng qua là như vậy ngây ngẩn đứng ở bên cạnh không nhúc nhích.

Ở Hồng Phấn Bang Chủ Vân Ngọc Chân nhìn chăm chăm. Nhạc Duyên kia bóng loáng như bạch ngọc một loại tay phải tựu như vậy tùy ý đặt ở cô độc sách đỉnh

đầu. Làm như một phụ thân ở ôn nhu vuốt ve con mình đỉnh đầu một loại Khinh Nhu.

Ngay sau đó ——

Bàn tay căng thẳng, Nhạc Duyên tay phải ôm đồm Độc Cô Sách đầu. Công lực bộc phát.

“A! ! !”

Một tiếng trầm thấp đắc cơ hồ không cách nào nghe rõ hí hô từ Độc Cô Sách trong miệng phát ra, lúc trước vẻ này tự dưng hấp lực lần nữa bộc phát. Nguyên bản đã quắt đi xuống gương mặt lần nữa trong triều co rút lại, ở Vân Ngọc Chân trong ánh mắt, Độc Cô Sách thất khiếu đã chảy ra nhè nhẹ máu tươi. Không chỉ có như thế, đối phương trên người một thân công lực tinh hoa càng là chậm rãi {chăn:-bị} Nhạc Duyên hữu chưởng cho hút đi.

Trong chớp mắt, Độc Cô Sách người không chỉ có khô quắt, ngay cả đầu tóc cũng ở đây trong thời gian thật ngắn biến thành xám trắng.

Cuối cùng.

Theo Nhạc Duyên công lực bộc phát, kia sinh ra một cổ cực đoan lực trường.

Độc Cô Sách một thân công lực không ngừng {chăn:-bị} hấp thụ. Đồng thời tựa hồ là ở thân thể của hắn bề ngoài phía trên xuất hiện từng cổ thật lớn trong triều trong sụp xuống lực lượng, tựu làm như ở trong cơ thể hắn xuất hiện một nhỏ bé hắc động một loại.

Theo hấp lực gia tăng, này cổ sụp xuống lực đạo cũng càng phát ra mạnh.

Phanh! Phanh! Phanh!

Không ngừng nổ vang ở Độc Cô Sách trên thân thể vang lên, ở Vân Ngọc Chân ánh mắt trợn to, con ngươi không ngừng co rút lại ở bên trong, Độc Cô Sách trong cơ thể không ngừng nát bấy, cấp tốc thu nhỏ lại. Cuối cùng sinh sôi từ một người sống biến thành một đoàn tương tự viên cầu hình thức vật thể.

Người, cứ như vậy không có.Truyện cv của Hỗn Nguyên Ma Hạc

Mà Vân Ngọc Chân cũng là hai đầu gối mềm nhũn, tựu như vậy thẳng tắp quỳ gối Nhạc Duyên trước mặt, cả người run rẩy làm như bị sợ hãi chim cút.

Đây chính là Vân Ngọc Chân ở trong khoang thuyền ngọn đèn dập tắt lúc trước, chứng kiến đến hết thảy.

“Làm sao…”

Đi ở phía sau, Nhạc Duyên ánh mắt đầu tiên là nhìn lướt qua những thứ kia cực kỳ khẩn trương đề phòng tụ cùng một chỗ Cự Côn Bang bang chúng. Cuối cùng tầm mắt nhưng lại là hướng trong góc nhìn lại, nơi đó đứng chính là Đông Minh phu nhân Đơn Mỹ Tiên.

Giờ phút này, Đơn Mỹ Tiên đang dùng một loại kỳ lạ & đặc biệt ánh mắt nhìn thấy tự mình, tựa hồ ở nghi ngờ

cái gì.

Thu hồi ánh mắt, Nhạc Duyên nhìn mình trước người vẫn kia đẩu thành một đoàn. Đi đường cùng xuống nồi mì sợi giống nhau Vân Ngọc Chân, nhướng mày. Mở miệng hỏi: “Ngươi đang sợ?”

“…”

Chậm rãi quay đầu, Vân Ngọc Chân dĩ nhiên nghe rõ Nhạc Duyên lời kia trung bất mãn, nhưng là cái này cũng không làm trở ngại trong nội tâm nàng sợ hãi. Mềm mại yếu đuối ánh mắt, rơi vào Nhạc Duyên trên người, Vân Ngọc Chân trong mắt đều là cầu khẩn.

Lúc này Vân Ngọc Chân đã là ngay cả nói đều không có cách nào mở miệng nói, có thể tưởng tượng nàng tâm tình bây giờ chi kích động.

“Yên tâm, ta sẽ không giết ngươi!”

Đón Vân Ngọc Chân kia cầu khẩn ánh mắt, Nhạc Duyên liền hiểu nữ nhân trước mắt này ý nghĩ. Nhợt nhạt cười một tiếng, Nhạc Duyên trên người căn bản không có tùy ý sát ý, càng thêm lộ vẻ một tên tuấn tú giai công tử, hai tay gác sau lưng nói: “Trước hết để cho những khác bang chúng lui ra đi! Cuối cùng một lần nữa tìm một cái phòng, ta có một số việc cần ngươi đi làm!”

“Dạ!”

Nghe Nhạc Duyên trả lời, Vân Ngọc Chân trong lòng không khỏi vui mừng. Vân Ngọc Chân là một nữ nhân, là

một ái mộ hư vinh cùng quyền thế nữ nhân, nhưng là nàng cũng sợ chết, càng sợ giống như kia Độc Cô Sách giống nhau kiểu chết.

Cái loại nầy chết kiểu này, thật là làm cho người thê thảm không nỡ nhìn.

Vân Ngọc Chân nàng tự nhiên không muốn chết.

Đang nghe Nhạc Duyên phân phó sau, Vân Ngọc Chân này liền cung kính thi lễ một cái sau, này liền chậm rãi vịn vách tường, hướng bên cạnh Cự Côn Bang bang chúng phương hướng đi tới.

Làm Vân Ngọc Chân mang theo một đám Cự Côn Bang bang chúng đi xuống, lần nữa an bài gian phòng đi sau, ở phía trên này liền chỉ còn lại có Nhạc Duyên cùng Đông Minh phu nhân Đơn Mỹ Tiên. Về phần Vân Ngọc Chân sẽ hay không làm ra những thứ khác cái sọt, ở đã trải qua chuyện lúc trước sau, Nhạc Duyên đã biết được Vân Ngọc Chân hoàn toàn bị sợ hãi, hắn nói Đông chính là Đông, người ta căn bản không dám có chút oai đọc.

Viên Nguyệt nhô lên cao.

Ngân huy trải rộng.

Này trên thuyền lớn, Dạ Phong (gió đêm) trận trận.

Thon thon tay ngọc nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa hạ thái dương mái tóc, Đông Minh phu nhân lúc này mới trên mặt nghiêm nghị mở miệng nói: “Nhạc công tử, ta có một việc không biết rõ, muốn công tử thay ta giải thích

nghi hoặc!”

“Phu nhân, chuyện gì?”

Đơn Mỹ Tiên đột nhiên nghiêm nghị ngữ điệu, để cho Nhạc Duyên có chút nghi ngờ.

“Nếu như ta không có điều tra sai lời nói, công tử cho là Đạo gia chi người chứ?”

Làm Đông Minh phái người chủ sự, làm súng ống đạn được công việc làm ăn người, cùng người hợp tác tự nhiên là cần phải biết người hợp tác thân phận. Nhạc Duyên tìm được Đơn Mỹ Tiên làm hợp tác sau, nàng tự nhiên là phái người điều tra qua Nhạc Duyên lai lịch.

Điểm này. Nhạc Duyên cũng hiểu biết, cho nên hắn không có làm cái gì giấu diếm.

“Không sai!”

Nhạc Duyên gật đầu. Nói: “Phu nhân trong khoảng thời gian này hẳn là đã phái người điều tra thân phận của ta, cho là biết ta là Đạo gia chi người, chính là Hoa Sơn Thuần Dương chưởng môn!”

Hoa Sơn Thuần Dương!

Đơn Mỹ Tiên tự nhiên biết, hơn nữa ở trong điều tra biết được Nhạc Duyên chính là cho Dương Quảng đưa lên đạo gia của báu Trường Sanh Quyết, sinh sôi đem kia Hoa Sơn cho hoạch ở của mình danh nghĩa. Cử động như vậy, khiến cho hắn Nhạc Duyên ở Đạo gia trong

danh dự cũng không phải là rất tốt.

“Kia…”

Trầm ngâm một hồi lâu, Đơn Mỹ Tiên này mới mở miệng hỏi tiếp: “Nhạc công tử làm sao sẽ Âm Quý phái trấn phái công pháp?”

“Ân?”

Nhạc Duyên nghe lời này, lập tức kinh ngạc rồi.

Âm Quý phái?

Trấn phái công pháp?

Đó chính là Thiên Ma công rồi. Chỉ là mình lúc nào sẽ môn công phu này? Nhạc Duyên từ không cho là mình sẽ cái môn này công pháp.

Thiên Ma công đối với Âm Quý phái đại biểu cái gì?

Đó là chưởng môn cùng chưởng môn đệ tử đích truyền kế tiếp nhiệm chưởng môn người thừa kế mới có thể tu tập võ học, hơn nữa này Thiên Ma công tựa hồ cũng là nữ nhân luyện tập. Ít nhất, Nhạc Duyên không có nghe nói qua có nam nhân sẽ Thiên Ma công.

Đơn Mỹ Tiên tựu an tĩnh như vậy nhìn Nhạc Duyên, mới vừa kia chợt lóe lên cảm ứng để cho Đơn Mỹ Tiên không thể không đi hoài nghi trước mắt Nhạc Duyên đến tột cùng cùng Âm Quý phái có cái gì quan hệ.

Ở kết hợp lúc trước Nhạc Duyên theo lời hợp tác nhân tình, thay nàng giết ma ẩn Biên Bất Phụ, ở cộng thêm mẫu thân mình Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên cùng Tà vương Thạch Chi Hiên chuyện tình, điều này không khỏi làm cho Đơn Mỹ Tiên trong lòng hoài nghi.

Thiên Ma công mặc dù là Âm Quý phái trấn phái công pháp. Nhưng là này Thiên Ma công cũng không phải là chỉ có Âm Quý phái người biết được môn công pháp này, trong đó Tà vương Thạch Chi Hiên liền biết Thiên Ma công tất cả, hắn lấy Thiên Ma công, tự mình bổ thiên, Hoa Gian công pháp, kết hợp với Phật môn công pháp, sáng tạo ra chính là bất tử ấn pháp.

Đã có Tà vương Thạch Chi Hiên làm ví dụ, như vậy lại có người lấy Thiên Ma công, môn phái khác công pháp kết hợp Đạo gia công pháp làm ra kia tương tự bất tử ấn pháp đồ. Đây đối với Đơn Mỹ Tiên mà nói cũng là không được là lạ rồi.

Hoặc giả nói này Nhạc Duyên thực ra cùng Tà vương Thạch Chi Hiên có không hiểu quan hệ?

Đơn Mỹ Tiên biết Thạch Chi Hiên có một nữ nhi, nhưng là cũng không thể phủ định Thạch Chi Hiên khả năng còn có một con trai a! Mà dưới mắt Nhạc Duyên kia nhẹ nhàng nhanh nhẹn giai công tử hình tượng, thật sự là cùng mẫu thân của nàng Chúc Ngọc Nghiên từng trong suy nghĩ Thạch Chi Hiên hình tượng quá mức tương cận.

“Ha hả!”

Nhạc Duyên nghe vậy không khỏi sửng sốt, hắn đoán được Đơn Mỹ Tiên ý nghĩ trong lòng, nhưng là nhưng không biết người ta đã hiểu sai quá nhiều. Lắc đầu, ngay sau đó cười. Chậm rãi đi lên trước. Đi tới mép thuyền, nhìn kia phía dưới nước sông, Nhạc Duyên rồi mới lên tiếng: “Phu nhân suy nghĩ nhiều! Ta đây cũng không phải là cái gì Thiên Ma công, mà là chính tông Đạo gia công pháp!”

Đạo gia chính tông công pháp!

Đơn Mỹ Tiên nghe đến đó có chút buồn cười, mới vừa kia Vân Ngọc Chân kia phó dọa sợ bộ dáng, nàng nhưng là vẫn nhìn ở trong mắt. Mới vừa ở trong khoang thuyền, kia tương tự Thiên Ma Lực Trận công pháp tự nhiên là xuất từ Nhạc Duyên.

Mà Đạo gia công pháp một loại chú trọng tự nhiên.

Nếu quả thật là Đạo gia chính tông công pháp lời nói, nếu không mà nói Vân Ngọc Chân sẽ hù dọa thành cái kia bộ dáng?

“Đạo gia công pháp? Đây là cái gì công pháp?”

Đơn Mỹ Tiên mặc dù cùng mẫu thân của nàng Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên có mâu thuẫn, nhưng là thân là người ta Âm Hậu nữ nhi, ở nhận thấy được có người liên lụy đến Thiên Ma công thời điểm, Đơn Mỹ Tiên vẫn hay(vẫn) là không nhịn được đi suy nghĩ.

Công pháp gì?

Nhạc Duyên trầm ngâm một hồi lâu, hắn biết này Đông Minh phu nhân nổi lên thật lớn hoài nghi tâm tư. Nhưng ở Nhạc Duyên xem ra, đối phương hoài nghi lộ ra vẻ có chút buồn cười. Trên tay mình hấp tinh đại pháp kết hợp Trường Sanh Quyết công pháp, làm sao sẽ cùng Âm Quý phái Thiên Ma công liên lụy đến quan hệ? Hút công lực, ở chuyển thành trường sanh chân khí mà thôi.

Nếu như nói này hai môn công pháp thật có cái gì tương cận lời nói…

Một suy tư tới đây, Nhạc Duyên đột nhiên hiểu Đơn Mỹ Tiên tại sao sẽ hoài nghi mình biết được Thiên Ma công nguyên nhân là cái gì đâu? Đó chính là này hai môn công pháp, cũng đều liên lụy đến một lực hấp dẫn.

Thiên Ma công Thiên Ma Lực Trận có không gian sụp xuống một loại dính dấp lực, mà hấp tinh đại pháp đồng dạng có tương tự hắc động tác dụng. Chỉ bất quá một người là bên ngoài kéo ra lực đạo, một cái khác không chỉ có kéo ra lực đạo, hơn nữa còn có hấp thụ công lực diệu dụng.

Hai người ở phía trên này phân biệt chính là Thiên Ma công lực trường là phạm vi lớn tính, mà hấp tinh đại pháp tức là tương đối chỉ một. Một tác dụng ở bên ngoài, một tức là tác dụng ở trong cơ thể con người bộ.

Chậm rãi xoay người.

Nhạc Duyên ánh mắt hướng về Đơn Mỹ Tiên trên người, đón đối phương ánh mắt, mở miệng nói: “Ở phương Bắc hoang dã có một cái biển gọi là “Ao trời”, trong biển có

một con cá chiều ngang rộng mấy ngàn dặm, không biết chiều dài là bao nhiêu, gọi là cá côn”

Ân?

Đây là —— thôn trang tiêu dao du!

Đông Minh phu nhân Đơn Mỹ Tiên tất nhiên biết được đây là ngày văn chương, theo Nhạc Duyên trình bày và phân tích, nàng cũng biết đối phương trong miệng đạo gia kia công pháp tục danh.

Đó chính là —— Bắc Minh.

Chương 042 : Quy thuộc

Bắc Minh!

Đây chính là tục danh của công pháp đạo gia này.

Đông Minh phu nhân rù rì một lần cái từ này hợp thành tên sau, ánh mắt cuối cùng từ Nhạc Duyên trên người thu hồi, nàng biết cho dù là này {một bộ:-có nghề} công pháp thật cùng Thiên Ma công có liên lạc, dưới mắt lấy quan hệ của hai người đối phương cũng sẽ không nói rõ.

Dù sao này liên lụy đến trong ma môn lớn nhất môn phái Âm Quý.

Lấy kia Thuần Dương tư cách, dưới mắt còn không có năng lực cùng Âm Quý phái đánh đồng. Dù sao, Thuần Dương bất quá là lớn nhỏ:-kích cỡ mèo hai ba con, mà Âm Quý phái nhưng lại là tồn tại mấy trăm năm đại phái, nội tình cùng quy mô cũng không phải là Thuần Dương có thể sánh ngang.

Bất quá ở Đơn Mỹ Tiên trong lòng, nhưng lại là nhớ kỹ cái này Đạo gia công pháp tên. Ngẫm nghĩ lúc nào, chân chính kiến thức một chút cửa này cái gọi là Đạo gia công pháp đến tột cùng là dạng gì, ở Đơn Mỹ Tiên trong lòng môn công pháp này tự nhiên cùng Thiên Ma công có không minh bạch quan hệ.

“Di?”

Đơn Mỹ Tiên dưới ánh mắt dời, tầm mắt cuối cùng rơi vào Nhạc Duyên bên hông chuôi này xa hoa loan trên đao, kinh ngạc nói: “Nhạc công tử bên hông chuôi này loan đao chính là lần này được đến đồ đâu?”

“Không sai!”

Thấy Đông Minh phu nhân dời đi đề tài, Nhạc Duyên tự nhiên cũng tùy theo chuyển tới, không muốn ở phía trước trước vấn đề trên làm nhiều dây dưa.

“Công tử có thể hay không cho ta mượn đánh giá?”

Ánh mắt gắt gao rơi vào kia loan trên đao, thân là Đông Minh phái người chủ sự, làm vũ khí quân trang công việc làm ăn Đơn Mỹ Tiên đối với thần binh lợi khí dĩ nhiên cảm thấy hứng thú.

Thấy Đơn Mỹ Tiên có hứng thú, Nhạc Duyên tự nhiên sẽ không cự tuyệt. Đưa tay cởi xuống bên hông loan đao, đưa cho Đơn Mỹ Tiên.

Nhận lấy loan đao, Đơn Mỹ Tiên cũng không có lập tức rút. Mà là trên ánh mắt hạ đánh giá đến chuôi này loan đao vỏ đao tới. Trên vỏ đao thành Loan Nguyệt hình cung, phía trên điểm xuyết vô số bảo thạch. Tràn đầy dị tộc phong vị. Đột nhiên vừa nhìn đi, có phần có một loại Tây Vực phong cách. Hơn nữa vỏ đao càng là dùng một loại vô cùng trân quý kim khí chế tạo mà thành.

Không nói trước này loan đao đao phong như thế nào, chỉ có tựu đao này sao liền đã đầy đủ danh quý rồi.

Một hồi lâu.

Đơn Mỹ Tiên tầm mắt từ trên vỏ đao thu hồi, lúc này mới một tay nắm lấy vỏ đao, một tay nắm chặt chuôi đao, chậm rãi đem loan đao rút ra.

Thương!

Theo một tiếng dằng dặc tiếng vang, loan đao theo lực đạo từng điểm từng điểm {chăn:-bị} rút ra.

Thân đao làm như bạch ngọc một loại ngân bạch, ở Ngân huy xuống. Lóng lánh sáng ngời quang mang.

“Tiểu lâu một đêm nghe mưa xuân!”

Loan đao ra khỏi vỏ, Đơn Mỹ Tiên ánh mắt nhất thời bị kia trên thân đao một hàng chữ mắt hấp dẫn, vô luận là người nào, ở rút ra chuôi này loan đao thời điểm, cũng sẽ bị kia trên thân đao một dòng thơ này hấp dẫn. Hiển nhiên, Đông Minh phu nhân cũng không thể ngoại lệ.

Câu này thi từ, cho người một loại kỳ lạ & đặc biệt cảm giác cùng ý nhị.

Lập lại một lần. Đơn Mỹ Tiên trong đầu đã hiện ra đao này chủ nhân, một người an tĩnh ở trên tiểu lâu nghe mưa rơi tình cảnh.

Cái loại nầy mưa gió.

Cái loại nầy tư thái.

Thực tại có thể làm cho người cảm thụ một loại không hiểu ý nhị.

Nếu là tiểu nữ nhi tư thái tư thái lời nói, Đơn Mỹ Tiên cảm nhận được tức là kia một loại nam nhi tư thái, nhưng là đã có nữ nhi, đã sớm thân làm mẹ người Đông Minh phu nhân giờ phút này cảm nhận được cũng không phải là cái này, ngược lại là câu này câu thơ trung cái loại nầy khó tả tịch mịch cùng bi thương.

Nhìn kia bạch ngọc một loại thân đao. Trong thoáng chốc Đơn Mỹ Tiên thấy được một đôi mắt, còn có một luân huyết sắc Viên Nguyệt.

“Aizzzz!”

Một tiếng thở dài, Đơn Mỹ Tiên tay phải cầm lấy loan đao vãn đao hoa, bản thân tức là chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Đao này, có ma lực!

Là một thanh Ma Đao.Truyện cv của Hỗn Nguyên Ma Hạc

Đây là Đơn Mỹ Tiên trong lòng giờ phút này duy nhất tâm tư.

Mới vừa kia như có như không ảnh hưởng. Nàng cảm thụ rõ ràng, nếu như là công lực kém người. Chuôi này đao ở người khác trên tay liền là một tai họa. Làm vũ khí quân trang công việc làm ăn, Đơn Mỹ Tiên đối với binh khí có thuộc ở ý kiến của mình.

Chuôi này loan đao không biết dính bao nhiêu người máu tươi, mới có thể sinh ra như vậy sát khí. Nhẹ nhàng sờ soạng hạ thân đao miệng lưỡi, Đơn Mỹ Tiên chỉ cảm thấy trên ngón tay chợt lạnh, ngay sau đó một cổ cảm giác ấm áp truyền đến.

Cầm lấy ngón tay vừa nhìn, phía trên đã là xuất hiện vết thương, máu tươi đang từng điểm từng điểm từ trong vết thương chảy ra.

Này loan đao thế nhưng lại sắc bén như thế.

Lấy nàng một thân công lực, thế nhưng lại cũng không thể nhận ra.

“Hảo đao!”

“Đây là một chuôi thần binh lợi khí!”

Cho dù là Đơn Mỹ Tiên kiến thức quá nhiều binh khí, nhưng là như như vậy binh khí, nàng hay(vẫn) là đầu tiên thấy. Đem loan đao vào vỏ, Đơn Mỹ Tiên lúc này mới ngẩng đầu nhìn về Nhạc Duyên, mở miệng hỏi: “Nhạc công tử, đao này tên tại sao?”

“Trăng khuyết!”

Đón Đơn Mỹ Tiên tầm mắt, Nhạc Duyên chậm rãi nói ra khỏi chuôi này loan đao tên, chẳng qua là hắn không có nói rõ chính là này loan đao vốn nên là một thanh kiếm.

“Trăng khuyết…”

Lập lại một lần cái tên này, Đơn Mỹ Tiên sắc mặt trở nên có chút kỳ quái, ngẩng đầu nhìn lướt qua kia nhô lên cao Viên Nguyệt, ở nhìn thoáng qua Nhạc Duyên, nàng cảm thấy đao này tên nhưng lại là càng thêm có ý tứ rồi.

“Tên rất hay!”

Than thở một tiếng, Đơn Mỹ Tiên lúc này mới đem loan đao đưa trả lại cho Nhạc Duyên, cười nói: “Nếu như công tử cần ta Đông Minh đem kia ba thanh kiếm làm tới mức như thế, xin thứ cho ta không cách nào làm được!” Ở Đông Minh phu nhân xem ra, này trăng khuyết loan đao là đủ để làm truyền thừa trấn phái vũ khí truyền lưu.

Như vậy vũ khí, ra đời vô cùng khó khăn.

Rất nhiều khi, một thời đại trong mới có như vậy một thanh thần binh lợi khí. Hiển nhiên, lấy nàng Đông Minh phái khả năng, vẫn không thể làm ra như vậy vũ khí, lại càng không cần phải nói hay(vẫn) là thoáng cái ba thanh rồi.

“Tự nhiên!”

Gật đầu, Nhạc Duyên dĩ nhiên biết muốn ở làm ra một thanh trăng khuyết điều này thật sự là quá mức khó khăn, cho dù là Đông Minh phái là làm binh khí công việc làm ăn, nhưng là như vậy thần binh lợi khí còn không phải là Đông Minh phái có thể làm được.

Cho dù là kia thiên hạ toàn tài Lỗ Diệu Tử, muốn làm ra một thanh đồng dạng vũ khí tới, chỉ sợ cũng cần phải

hao phí người ta nửa đời tinh lực. Huống chi dưới mắt Lỗ Diệu Tử chỉ còn lại có nửa cái mạng, muốn người ta ở làm ra một thanh trăng khuyết tới, đây không thể nghi ngờ là làm khó người chuyện tình.

“Kia ba thanh kiếm ta không cầu có thể đạt tới trăng khuyết trình độ!”

Đối với Đơn Mỹ Tiên lo lắng, Nhạc Duyên biết mình nếu là yêu cầu như thế, kia hoàn toàn là ép người vào chỗ khó, “Nhưng là phu nhân, kia tam kiếm không nói bắt kịp trăng khuyết, nhưng cũng không thể sai quá nhiều!”

“Cái này có thể!”

Đơn Mỹ Tiên trầm ngâm xuống. Gật đầu nhận đồng nói: “Ta đây tựu cáo từ trước!”

Nói xong, Đông Minh phu nhân thân hình vừa động. Cả người làm như một chú chim nhỏ từ mép thuyền nhảy xuống, đạp trên ánh trăng bay ra ngoài. Về phần Cự Côn Bang gì gì đó, Đơn Mỹ Tiên không có hỏi thăm. Dưới mắt, Đông Minh phu nhân đã được đến tự mình tạm thời muốn, mặc dù trong đó còn có thật nhiều nghi ngờ, nhưng là cái này lúc đoạn hiển nhiên không phải là tốt thời cơ.

Một hồi lâu.

Ánh mắt từ Đơn Mỹ Tiên kia tung bay đi bóng lưng trên thu hồi, Nhạc Duyên này mới chậm rãi xoay người lại.

Lúc này, lúc trước đi xuống Vân Ngọc Chân đã một lần

nữa đến nơi này.

Chẳng qua là đối với Hồng Phấn Bang Chủ mà nói. Kia thật không dễ dàng đè xuống sợ hãi chẳng qua là ở nàng lần nữa thấy được Nhạc Duyên bóng lưng sau, không ngờ lại là vừa di động đi lên, thân thể lại bắt đầu không tự chủ được run rẩy lên.

Phải!

Kinh khủng!

Chỉ cần vừa nhìn thấy Nhạc Duyên, Vân Ngọc Chân {sẽ gặp:-liền sẽ} không tự chủ được ở trước mắt mình hiện lên khởi kia Độc Cô Sách chết đi bộ dáng, cái loại nầy quỷ dị kinh khủng công pháp thủ đoạn, thực tại để cho Vân Ngọc Chân sợ đến tận xương tủy. Nàng không muốn, cũng không muốn trở thành như vậy từng đoàn từng đoàn. Một thân cốt, máu cùng thịt tất cả đều tiêu tán.

Nhưng là ở kiến thức Nhạc Duyên như vậy thủ đoạn sau, Vân Ngọc Chân nhưng lại là đã không có bất kỳ nghĩ phải làm những gì xấu xa tâm tư rồi.

Đối mặt người như vậy, ở Vân Ngọc Chân xem ra, đoán chừng đem trọn Cự Côn Bang đáp lên cũng không đủ người ta giết.

“Chuẩn bị xong?”

Xoay người, thấy Vân Ngọc Chân hay(vẫn) là như vậy run rẩy cùng giống như chim cút, Nhạc Duyên suy nghĩ

một chút không có nói gì. Chẳng qua là nhàn nhạt hỏi.

“Vâng!”

Cung kính vô cùng gật đầu, Vân Ngọc Chân mở miệng thật cẩn thận nói: “Công tử, gian phòng đã chuẩn bị xong!”

“Dẫn đường!”

“Công tử, bên này!”

Ở Vân Ngọc Chân dưới sự hướng dẫn của, Nhạc Duyên đi theo. Rất nhanh. Nhạc Duyên liền ở nơi này Hồng Phấn Bang Chủ dưới sự hướng dẫn của, đi tới một căn phòng.

Gian phòng kia không lớn. So với lúc trước kia đại sảnh lại muốn u tĩnh sảng khoái hơn.

Sau khi ngồi xuống, Nhạc Duyên tùy ý cầm lên bên cạnh cái chén, mà Vân Ngọc Chân thấy thế vội vàng bước lên phía trước cầm lấy bầu rượu thay Nhạc Duyên thêm vào rượu rồi nước. Hiển nhiên, Vân Ngọc Chân rất thức thời vụ, Nhạc Duyên cử động như vậy tự nhiên là cần nàng làm cái gì.

Chẳng qua là ở thêm mãn tửu thủy sau, Vân Ngọc Chân phát hiện đối phương cũng không có uống, ngược lại là bưng chén rượu lên, trực tiếp ngã xuống tay phải trong lòng bàn tay.

Ngay sau đó, ở Vân Ngọc Chân ngạc nhiên dưới ánh

mắt, rượu kia nước hóa thành từng mảnh Hàn Băng.

Đây là?

Ý nghĩ này còn không có hoàn toàn dâng lên, Vân Ngọc Chân liền thấy đối phương đem kia Hàn Băng toàn bộ bắn về phía tự mình. Hoảng sợ dưới, đang muốn né tránh, nhưng lại là nhìn thấy Nhạc Duyên ánh mắt sau, Vân Ngọc Chân không biết nhớ ra cái gì đó, thế nhưng lại cắn răng, vừa nhắm mắt, không tránh không để cho mặc cho kia Hàn Băng bắn về phía tự mình.

Phốc! Phốc! Phốc!

Từng tiếng rất nhỏ xuy tiếng vang, Vân Ngọc Chân phát hiện trên người trừ có chút mát mẻ ngoài, thế nhưng lại không có những khác bất kỳ cảm giác. Kia Hàn Băng thoạt nhìn bắn về phía tự mình làm như mủi tên nhọn, nhưng là ở tiếp xúc tự mình sau liền biến mất không thấy gì nữa.

Nghi ngờ ở bên trong, Vân Ngọc Chân mở mắt ra, còn chưa làm rõ ràng này là chuyện gì xảy ra, nhất thời một cổ khó nhịn tê ngứa liền từ kia mát mẻ địa phương truyền đến.

“Ân? ! ! !”

“A! Đây là!”

Lực lượng của thân thể biến mất, Vân Ngọc Chân cả người ngã trên mặt đất, cơ hồ co rúc thành một đoàn, một đôi ngọc thủ không ngừng ở trên người mình gãi,

chỉ chốc lát sau một thân áo quần đã nửa mở, hai vú lộ ra ngoài rồi.

“Công tử, tha Ngọc Chân!”

Cố nén kia muốn đưa tay bắt rách da làn da gãi ngứa cảm giác, Vân Ngọc Chân một thanh nước mũi một thanh nước mắt nhìn thấy Nhạc Duyên, cầu xin.

Thấy trừng phạt đã đầy đủ.

Nhạc Duyên lúc này mới đưa tay điểm hướng Vân Ngọc Chân trên người huyệt đạo, theo một cổ ấm áp nội lực đánh vào, rất nhanh Vân Ngọc Chân kia trên người kỳ ngứa cảm giác đã biến mất.

“Mới vừa rồi bất quá là nho nhỏ trừng phạt!”

“Từ nay về sau, ngươi Cự Côn Bang liền ở Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng phía dưới làm việc, nếu là này trạng huống phát rồi, sẽ làm cho hai tiểu tử này giải quyết đi!”

Trên người kỳ ngứa đã biến mất, lần nữa ngẩng đầu, Vân Ngọc Chân đã phát hiện trong phòng không thấy Nhạc Duyên bóng dáng, chỉ có Nhạc Duyên thanh âm còn ở trong phòng quanh quẩn.

Từ từ bò dậy, lau một thanh nước mắt trên mặt còn có nước mũi.

Vân Ngọc Chân nhìn kia mở rộng cửa sổ, nhưng lại là khổ sở vô cùng cười.

Vào lúc này, Vân Ngọc Chân cuối cùng minh ban đầu kia Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hướng tự mình theo lời công việc làm ăn đến tột cùng là cái gì.

Việc làm ăn của bọn hắn không phải cùng Đông Minh binh khí, mà là nàng Vân Ngọc Chân cùng Cự Côn Bang a!

Lòng tham!

Lần đầu tiên, Vân Ngọc Chân thấy được quá tham chỗ xấu, nhưng lại là đem tự mình tính cả Cự Côn Bang cả thân hình bị người ta nuốt xuống.

Ngay cả hối hận đường sống cũng không có.

Chương 043 : Tiểu công chúa

Sao lốm đốm đầy trời.

Rời đi Cự Côn Bang sau, Nhạc Duyên liền trở lại chỗ ở của mình.

Về phần Hồng Phấn Bang Chủ Vân Ngọc Chân nên xử lý như thế nào hiện tại Cự Côn Bang chuyện tình, đây đối với Nhạc Duyên mà nói, không đáng giá được hắn đi suy tư. Đồng dạng, đối với Độc Cô Sách chết, Nhạc Duyên cũng không có chút nào để ý.

Đẩy mở cửa sổ.

Nhạc Duyên nhìn kia trên đường phố ngọn đèn, bởi vì chiến loạn gần tới nguyên nhân, dưới mắt Bành Thành xa không có thịnh thế lúc như vậy náo nhiệt. Dưới mắt, đến buổi tối, mặc dù vẫn có thể nhìn thấy ngọn đèn, nhưng lại là một chút tương đối chỗ đặc thù mới có thể tồn tại rồi.

Ánh nến lóng lánh trung.

Nhạc Duyên gần cửa sổ mà ngồi.

Sau đó, liền từ trong ngực của mình lấy ra một quyển sách, phần này đồ là từ Độc Cô Sách trên tay có được, chính là lúc trước Độc Cô Sách cùng Vân Ngọc Chân hai người thật không dễ dàng từ Đông Minh tiểu công

chúa Đơn Uyển Tinh trên thuyền trộm tới sổ sách.

Phía trên này viết toàn bộ là Lý phiệt cùng Vũ Văn phiệt cùng Đông Minh phái binh khí công việc làm ăn.

Mặc dù phía trên này viết không phải là toàn bộ, nhưng là Nhạc Duyên vẫn là có thể từ phía trên này sở biểu hiện giao dịch {độ cứng:định mức}, đại khái suy đoán ra dưới mắt Lý phiệt cùng Vũ Văn phiệt hai đại môn phiệt thế gia trên tay lực lượng quân sự. Kia cụ thể số lượng, nếu so với này sổ sách trên sở biểu hiện sợ rằng muốn càng thêm nhiều.

Này nhận được sổ sách đối với Nhạc Duyên mà nói là một việc ngoài ý muốn.

Nhưng là lại vừa không thể không nói đây là một việc khác thu hoạch. So với Độc Cô Sách kia không thế nào nội lực mà nói, này sổ sách có lẽ là tối nay trừ đi Cự Côn Bang ở ngoài thu hoạch lớn nhất. Chân mày ngưng lại, Nhạc Duyên ở trong lòng bắt đầu suy nghĩ khởi phần này sổ sách đến tột cùng có thể vì Thuần Dương, vì mình, vì hai đồ đệ mang đến bao nhiêu chỗ tốt.

Chỉ một lấy này sổ sách đi uy hiếp Lý phiệt cùng Vũ Văn phiệt này tự nhiên là không thực tế, binh khí này giao dịch hiển nhiên đã là tiến hành đến hậu kỳ. Điều này đại biểu này hai đại môn phiệt thế gia khởi sự an bài đã đến cuối cùng nhai đoạn.

Tuyệt đối sẽ không bởi vì một phần nho nhỏ sổ sách, mà sửa đổi bọn họ bản thân kế hoạch. Phần này sổ sách nói toạc ra. Cũng bất quá chẳng qua là vì hai người

mang đến nhè nhẹ phiền toái mà thôi, dưới mắt Dương Quảng chưa chết, đại nghĩa còn không có đứng ở song phương.

“Ngô!”

Khép lại sổ sách, Nhạc Duyên cảm thấy phần này sổ sách mặc dù không cách nào uy hiếp, làm như {nắm thóp:-nhược điểm}, nhưng là lại là có thể vì có chút người mang đến phiền toái. Nghĩ tới đây, ở trong lòng của hắn, đã xác định phần này sổ sách cuối cùng chỗ đi rồi.

Mà đang ở Nhạc Duyên khép lại sổ sách sau. Ánh mắt của hắn đã rơi vào kia trên cửa phòng, mở miệng nói: “Vào đi!”

Thoại âm rơi xuống.

Cửa phòng liền bị đẩy ra, Vệ Trinh Trinh mang theo nụ cười từ bên ngoài đi vào.

“Kia Đông Minh phu nhân không để cho ngươi sống ở nàng nơi đó?”

Nhìn đi tới Vệ Trinh Trinh, Nhạc Duyên cười hỏi, tiện tay đem sổ sách đặt ở trên mặt bàn, xoay người ánh mắt rơi vào Vệ Trinh Trinh trên người. Ở trong khoảng thời gian này, Vệ Trinh Trinh cái này thị nữ của mình. Cơ hồ trở thành Đơn Mỹ Tiên thị nữ.

Có thể thấy được Vệ Trinh Trinh chiếm được Đơn Mỹ Tiên yêu thích, cho dù là Nhạc Duyên, cũng có thể cảm

nhận được Đơn Mỹ Tiên tâm ý. Chỉ là Đơn Mỹ Tiên có thể đại khái hiểu rõ Nhạc Duyên tính tình, cố mà không có nói ra để cho Vệ Trinh Trinh trở thành nàng thiếp thân thị nữ lời nói.

“Trinh Trinh nhưng là công tử thị nữ!”

Nghe Nhạc Duyên câu này lời nói đùa, Vệ Trinh Trinh môi son nhẹ nhàng mấp máy, nói: “Công tử. Đi Cự Côn Bang như thế nào? Không có xảy ra vấn đề gì chứ?”

Câu này lời vừa ra khỏi miệng, Nhạc Duyên liền biết Vệ Trinh Trinh tại sao sẽ trở về khách sạn rồi.

Bởi vì.

Vệ Trinh Trinh trong lòng đang lo lắng Nhạc Duyên. Cho dù là nàng biết được Nhạc Duyên võ công cao cường, nhưng là cô gái tâm tính thiện lương này hay(vẫn) là không nhịn được đi đến quan tâm công tử nhà mình an nguy.

“Ngươi thấy ta giống là có chuyện đấy sao?”

Đối với Vệ Trinh Trinh quan tâm, cho dù là Nhạc Duyên không thừa nhận cũng không được đây là một có thể ấm áp lòng người cô gái, đón Vệ Trinh Trinh ánh mắt. Nhạc Duyên cười mở ra hai tay, làm một tỏ ý hoàn hảo động tác.

“Ách…”

Nháy một chút ánh mắt. Vệ Trinh Trinh trầm ngâm, gật

đầu, nói: “Cũng là, công tử võ công cao cường, dĩ nhiên không có vấn đề gì. Như vậy kia Cự Côn Bang nghĩ đến xảy ra vấn đề rồi!”

“…”

Nghe Vệ Trinh Trinh như vậy lầm bầm lầu bầu, Nhạc Duyên thấy buồn cười.

Nghe Nhạc Duyên tiếng cười, Vệ Trinh Trinh cũng không có cảm thấy lúng túng, dưới ánh mắt dời, nhưng lại là tầm mắt rơi vào kia trăng khuyết loan đao phía trên, không khỏi ánh mắt sáng ngời, nói: “Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng cho công tử tới tin tức sao?”

Thân là thiếp thân thị nữ, Vệ Trinh Trinh dĩ nhiên biết trăng khuyết là ở người nào trên người.

Dưới mắt này loan đao nhưng lại là lần nữa trở lại Nhạc Duyên trên người, trong đó đại biểu ý vị là cái gì, không cần nói cũng biết.

“Ân!”

Gật đầu, Nhạc Duyên nói: “Mới vừa đi Cự Côn Bang, chính là cầm lại Khấu Trọng mang về tới trăng khuyết mà thôi!”

Nhạc Duyên chỉ nói tới đây, liền không có ở nói thứ khác rồi, mà Vệ Trinh Trinh cũng không có đi hỏi thăm, nàng biết mình cái này thiếp thân thị nữ cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi. Hơn nữa, ở nàng xem tới, có một số việc nữ nhân là không cần đi biết, kia là nam nhân ở giữa

chuyện.

Mặc dù mình là Nhạc Duyên thị nữ, cũng là Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người chị kết nghĩa, nhưng là Vệ Trinh Trinh nhưng lại là biết có một số việc chỉ có thể là nam nhi ở giữa chuyện, nàng một nữ tắc nhân gia, chỉ cần ở trong lòng cầu khẩn ba người an nguy như vậy đủ rồi.

Ngắm lên trước mắt một thân màu hồng Nghê Thường Vệ Trinh Trinh, Nhạc Duyên trong lòng đột nhiên nổi lên một cái ý niệm trong đầu.

Ý nghĩ này cùng nhau, Nhạc Duyên ánh mắt liền trên dưới, vô cùng thật tình đánh giá Vệ Trinh Trinh tới.

“… Công tử!”

Vệ Trinh Trinh bị Nhạc Duyên này đột nhiên tới ánh mắt cho nhìn cả người không được tự nhiên, một tờ mặt ngọc ở Nhạc Duyên tầm mắt dưới trở nên sắc mặt ửng đỏ, ở đấy ánh nến chiếu rọi xuống càng thêm lộ vẻ ba phần mị hoặc, một đôi ngọc thủ tức là không ngừng vuốt ve góc áo của mình. Kia cúi đầu bộ dáng thẹn thùng, cho dù là Nhạc Duyên cũng là nhìn hơi sửng sờ.

Cô gái lúc nào đẹp nhất?

Nhất mỹ bất quá kia cúi đầu, một mảnh chợt lóe lên thẹn thùng.

Sẽ không phải…

Vệ Trinh Trinh tim đập rất nhanh, nàng biết được Thuần Dương chính là Đạo gia môn phái, nhưng này Thuần Dương đi cũng không phải là cấm dục lộ số, ít nhất ở đấy định ra tới môn quy trung không có như vậy điều lệ. Đang ở Vệ Trinh Trinh có chút suy nghĩ lung tung thời điểm, lại nghe Nhạc Duyên đột nhiên lên tiếng.

“Trinh Trinh, ngươi nghĩ học võ sao?”

“Hả?”

Vệ Trinh Trinh nhất thời mê hoặc.

…

Một đêm rất nhanh qua đi.

Ngày thứ hai.

Nhạc Duyên cùng Vệ Trinh Trinh hai người lần nữa đi tới Đông Minh phu nhân Đơn Mỹ Tiên chỗ ở tiểu viện. Bất quá lần này, Nhạc Duyên vừa bước vào viện. Liền phát hiện trong viện tử này so với ngày thường tới nhiều hơn một phần náo nhiệt.

Ở dĩ vãng, này Đông Minh phu nhân không phải là một người đánh đàn uống trà. Chính là một mình một người an tĩnh nghe tiếng nước chảy.

Mới vừa tới tới cửa, Nhạc Duyên cũng đã nghe thấy được trong viện một làm như chuông bạc một loại thanh thúy tiếng cười quanh quẩn ở trong sân.

“Di?”

Làm Nhạc Duyên cùng Vệ Trinh Trinh hai người bước vào viện sau, tiếng cười kia lập tức ngừng lại, tiếng cười chủ nhân ánh mắt rơi vào Nhạc Duyên cùng Vệ Trinh Trinh hai người trên người, trong mắt thiểm qua một tia kinh ngạc.

Đồng dạng.

Nhạc Duyên tầm mắt cũng rơi vào tiếng cười kia chủ nhân trên người.

Một cô gái tuổi chừng đôi mươi.

Một thân bó sát người võ sĩ phục, một thanh chiết phiến, bên hông còn buộc lên một thanh trường kiếm, chiết phiến nhẹ lay động trung. Mang có một tia khác mị lực.

Mặc dù người trước mắt một bộ nam nhi trang phục, nhưng là không thể không thừa nhận cô gái này thực tại sẽ không dịch dung gì gì đó, chỉ cần là người, hai mắt nhìn chăm chăm cũng có thể nhìn ra đối phương là là một nữ tử. Trắng nõn như ngọc da, còn có kia trắng mịn cổ, cùng với kia vành tai trên có thể thấy được lỗ tai.

Kết hợp với trên một đôi hai mắt thật to, như vậy nam nhi giả dạng. Thực tại làm cho người ta nhìn không ra chút nào nam nhi khí.

Bất quá cho dù là như vậy, che đậy không ít vốn là sắc đẹp, nhưng là Nhạc Duyên vẫn là có thể nhìn ra cô gái trước mắt chính là một vô cùng mỹ mỹ nữ. Chỉ bằng vào

bộ dáng mà nói, cái này một thân nam nhi trang phục cô gái nếu so với Vệ Trinh Trinh muốn mạnh.

Ở trong viện tử này, nàng chi bộ dáng gần như có thể cùng Đông Minh phu nhân Đơn Mỹ Tiên đánh đồng. Hơn nữa hai người khóe mắt kia tương tự hương vị, chỉ liếc một cái. Nhạc Duyên liền biết người nam này mà thân trang phục cô gái thân phận.

Đông Minh phái được sủng ái nhất nữ nhân —— Đơn Mỹ Tiên nữ nhi, Đông Minh tiểu công chúa Đơn Uyển Tinh.

Trừ đi Đơn Uyển Tinh ngoài, trong viện tử này còn có người khác.

Mấy tên thị nữ, cùng với hai thoạt nhìn thần thái tựa hồ hơi có chút cao ngạo nam tử.

“Ngươi, chính là kia đạo công tử Nhạc Duyên rồi?”

Đang ở Nhạc Duyên thu hồi ánh mắt. Chuẩn bị cùng Đông Minh phu nhân chào hỏi thời điểm, Đơn Uyển Tinh nhưng lại là lên tiếng. Đi tới Nhạc Duyên trước mặt, cơ hồ tụ tập đi lên, dò hỏi.

Thưởng thức sắc đẹp, không chỉ có riêng là nam nhân truyền thống.

Nữ nhân đồng dạng có.

Ở Đơn Uyển Tinh trong mắt, Nhạc Duyên liền là một giai công tử.

Ít nhất ở nàng dĩ vãng trong mắt, khí chất đó, bộ dáng đều có thể sánh ngang hắn người, Đơn Uyển Tinh rất ít thấy.

Cho nên, đầu tiên nhìn, Nhạc Duyên liền hấp dẫn Đơn Uyển Tinh chú ý.

"…"

Nhạc Duyên trước mũi đều là này Đơn Uyển Tinh trên người sâu kín mùi thơm của cơ thể, đối mặt Đơn Uyển Tinh đột nhiên đụng lên trước, không có chút nào né tránh. Đơn Uyển Tinh là mỹ nữ, cũng coi là tuyệt thế mỹ nữ, nhưng là đã đã trải qua quá nhiều Nhạc Duyên, nhưng không có một loại nam nhân kinh ngạc cùng với chịu ảnh hưởng.

Chẳng qua là mí mắt hơi hơi nâng, nhìn lướt qua Đơn Uyển Tinh sau, ánh mắt của hắn rơi vào Đông Minh phu nhân trên người, mở miệng nói: "Phu nhân, vị cô nương này ứng với là nữ nhi của ngươi —— Đông Minh tiểu công chúa Đơn Uyển Tinh đi?"

Ở Nhạc Duyên lúc nói chuyện, không chỉ có là Đơn Uyển Tinh đang ngó chừng Nhạc Duyên nhìn, tại chỗ người khác cũng đang nhìn chằm chằm Nhạc Duyên. Bất quá mọi người lực chú ý mặc dù chủ yếu ở Nhạc Duyên trên người, đồng dạng thị nữ của hắn Vệ Trinh Trinh bộ dáng đồng dạng rơi vào trong mắt của bọn hắn.

Đây là một ôn nhu mỹ nhân.

“Nha!”

“Ngươi biết ta?”

Đơn Uyển Tinh nghe vậy hơi sửng sờ, ngay sau đó lệch đầu nhìn khởi Nhạc Duyên tới. Ngay sau đó Tiêm Tiêm mày liễu hơi hơi nhăn, Đơn Uyển Tinh tầm mắt rơi vào kia một thân màu hồng Nghê Thường Vệ Trinh Trinh trên người, cau mày nói: “Ngươi không phải là một đạo sĩ sao? Làm sao còn sẽ có thị nữ?”

Hiển nhiên.

Trước đây, Đơn Uyển Tinh đã từ mẫu thân của nàng Đơn Mỹ Tiên trong miệng hiểu được Nhạc Duyên hết thảy.

“Chính là tiểu nữ!”

Đón Nhạc Duyên tầm mắt, Đơn Mỹ Tiên dù sao thân là Đông Minh phái người chủ sự, biết được con gái của mình tính tình ở có một số thời điểm quá mức hoạt bát chút ít. Nhạc Duyên chính là Thuần Dương chưởng môn, lấy Đơn Mỹ Tiên mấy ngày này đối với hắn giải, đây là một mâu thuẫn người. Cười cười, nói: “Tiểu nữ chi nói có chút đường đột, kính xin công tử đừng chấp nó làm gì!”

“Không sao cả!”

Nhạc Duyên tự nhiên không sẽ để ý. Hắn hôm nay tới lần này, bất quá là vì ngày hôm qua chưa xong chuyện, hoặc là nói là lúc trước hợp tác nhân tình. Ở mấy ngày

hôm trước thời điểm, Nhạc Duyên cùng Đơn Mỹ Tiên đạt thành hợp tác hạng mục công việc sau, Đơn Mỹ Tiên đã phái người đi điều tra người nọ tồn tại.

Mà hôm nay, chính là tin tức kết quả.

Cùng mới vừa thành lập Thuần Dương bất đồng, Đông Minh phái làm vũ khí quân trang công việc làm ăn, tự nhiên có của mình vòng tròn lộ tuyến, hơn nữa Đơn Mỹ Tiên bổn là ma môn Âm Quý phái Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên nữ nhi, ở trong ma môn bộ nói toạc ra nàng Đông Minh phu nhân vẫn có của mình lộ số.

Dưới mắt Thuần Dương là hai mắt một mảnh đen, nhưng là Đông Minh phái nhưng lại là tin tức rất là linh thông.

Ở Nhạc Duyên trong lòng, này Thuần Dương cùng Đông Minh phái sau này hợp tác tự nhiên không phải là đơn giản như vậy.

Chương 044 : Chuẩn bị

Bốn mươi bốn chương chuẩn bị

“Như thế nào?”

Khấu Trọng nghiêng người dựa vào vách tường, nhìn xem đứng ở bên cạnh thưởng thức phong cảnh Từ Tử Lăng, cười hỏi.

Đối với Từ Tử Lăng cái thói quen này, tại nguyên lai còn không thế nào rõ ràng, nhưng là từ bái sư sau, thấy sư phó tại tuyệt đỉnh chỗ nhìn mây cuốn mây bay sau, cái thói quen này liền bắt đầu tại Từ Tử Lăng trên người biểu hiện. Ngắm phong cảnh, nhìn phong vân, nung đúc tình thú.

So với Từ Tử Lăng như vậy tiêu sái, Khấu Trọng hiển nhiên không có cái này tâm tư.

Tuy nhiên hắn có khi cũng thưởng thức phong cảnh, nhưng là ở trong mắt hắn xem ra, này tại uyển chuyển thế giới, tại đây trong loạn thế cũng sẽ bị móng ngựa cùng đao kiếm chỗ giẫm bể. Cùng hắn thưởng thức sau đó không lâu sẽ nghiền nát đồ đạc, còn không bằng tìm cơ hội sẽ bảo vệ tốt mới là lẽ phải.

“Phong cảnh như vẽ!”

Xoay người, nghe Khấu Trọng câu này hỏi thăm, Từ Tử Lăng rất là nghiêm túc hồi đáp.

“Giang sơn như vẽ!”

Nghe Từ Tử Lăng câu này hình dung, Khấu Trọng thì là một lần nữa thêm một câu. Đứng dậy, cầm lấy một bình trà nước đi đến Từ Tử Lăng bên người, Khấu Trọng tầm mắt cũng rơi vào này bên ngoài, quét lấy này ba quang tầm tầm mặt hồ, lúc này mới tiếp tục nói: “Lăng thiếu gần nhất ngược lại qua tiêu sái, ta mệt mỏi cùng cẩu giống như!”

“Ha ha!”

Khấu Trọng oán trách nhường Từ Tử Lăng nhịn không được cười rộ lên, đoạt lấy Khấu Trọng trên tay ấm trà, ngửa đầu cho mình rót một ngụm sau, lúc này mới cười mắng: “Trọng thiếu, ngươi nhưng mà đứng nói chuyện không đau thắt lưng, ta trong khoảng thời gian này nào có thời điểm không phải tại giúp ngươi Trọng thiếu làm việc? Cũng đừng xem ta nghỉ ngơi, ngươi liền cũng muốn nghỉ ngơi!”

Từ Tử Lăng phản bác chỉ là nhường Khấu Trọng cười cười, hai người cãi nhau ầm ỉ từ nhỏ liền tồn tại.

“Ngươi nói Nguyệt Khuyết đến sư phó trên tay không có?”

Khấu Trọng tầm mắt rơi vào này nhộn nhạo gợn sóng mặt hồ, đột nhiên mở miệng nói sang chuyện khác.

“Hẳn là đến!”

Trầm ngâm xuống. Từ Tử Lăng như vậy trả lời.

“Ngô, ta cũng là nghĩ như vậy!”

Khấu Trọng gật gật đầu. Đồng ý Từ Tử Lăng lời nói. Đối với này Nguyệt Khuyết loan đao, nếu như là người thường có lẽ cũng may, cho dù là lên tham niệm liền sẽ chọn lựa hành động, nhưng là một khi người có thân phận, lên tham niệm sau lại sẽ không đơn giản như vậy.

Bởi vì này chuôi loan đao đã là thần binh lợi khí, một kiện thần binh lợi khí chỗ đại biểu hàm nghĩa có thể nghĩ.

Mặc dù là người ta nghĩ lấy đến chuôi này loan đao, nhưng khi sự tình người cũng sẽ đối với này đón đao người cảm thấy hứng thú, đây là người tốt kỳ. Người bản tính. Đã có như vậy một phần lòng hiếu kỳ suy nghĩ, tại kết hợp tham niệm, Cự Kình Bang kết cục cũng đã nhất định.

Đối mặt sư phó, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng còn theo không nghĩ tới thiên hạ này đến tột cùng có bao nhiêu người có thể đủ đào thoát sư phó lòng bàn tay?

Có lẽ có người, nhưng người này cũng không phải Hồng Phấn bang chủ Vân Ngọc Chân.

“Đúng, Trọng thiếu, đem ngươi loan đao trả lại cho sư phó. Ngươi sử dụng cái gì?”

Từ Tử Lăng tầm mắt rơi vào Khấu Trọng trên mặt, Khấu Trọng cùng hắn bất đồng, Khấu Trọng một thân võ công càng nhiều vẫn là chuyên chú tại trên binh khí mặt, hơn

nữa không phải đi kiếm đường đi, là đi đường đao tử. Trước, Khấu Trọng cũng là dùng Nguyệt Khuyết loan đao. Trước mắt loan đao rời khỏi người. Hiển nhiên theo phương diện nào đó mà nói, Khấu Trọng sức chiến đấu trình độ giảm xuống không ít.

“Tự nhiên là một lần nữa tìm kiếm một thanh thích hợp ta đao!”

Đón Từ Tử Lăng tầm mắt, Khấu Trọng quắt quắt miệng, trả lời: “Lăng thiếu cũng không phải không biết, sư phó Nguyệt Khuyết loan đao ta sử dụng tới trên thực tế cũng không thuận tay!” Khấu Trọng những lời này chính là lớn lời nói thật. Nguyệt Khuyết loan đao người sáng suốt xem xét liền biết đạo này cùng loan đao phối hợp đao pháp tuyệt đối không là bình thường đường đi.

Khấu Trọng là bình thường người, mặc dù ở võ học phương diện thiên phú kinh người. Nhưng là hắn đang đi đao pháp đường đi đồng dạng là đường đường chính chính đao pháp. Dùng này cơ hồ thành Nguyệt Nha hình loan đao sử dụng đao pháp, Khấu Trọng cảm giác, cảm thấy có chút không thói quen.

Từ đó, Khấu Trọng liền biết đạo Nguyệt Khuyết không thích hợp hắn. Bắt đầu hắn vẫn là cưỡng chế sử dụng, nhưng là càng đi về phía sau, Khấu Trọng phát hiện hắn càng không cách nào khống chế trong tay Nguyệt Khuyết. Đều nói thần binh có Linh, Khấu Trọng liền biết mình không thích hợp Nguyệt Khuyết.

Nguyệt Khuyết cuối cùng là sư phó.

Chỉ là nhường Khấu Trọng có chút mê hoặc là, hắn cùng với Từ Tử Lăng nhưng lại chưa từng có gặp qua Nhạc Duyên sử dụng qua bất luận cái gì đao pháp, ngược lại kiếm pháp nhưng lại làm cho không người nào có thể quên mất.

Vì tăng lên chính mình sức chiến đấu, phát huy đao pháp càng mạnh uy lực, Khấu Trọng cần đổi một thanh thích hợp hắn tự thân trường đao, mà không phải như vậy một thanh loan đao.

Cho nên, Khấu Trọng lần này mới cầm loan đao làm gương, câu này Cự Kình Bang.

Từ Tử Lăng nghe vậy gật gật đầu, hắn cũng biết Khấu Trọng cùng loan đao không thích hợp. Này loan đao chỗ đi võ công con đường, dùng hắn hiện tại tầm mắt có thể nhìn ra được làm là quỷ dị một đường, mà Khấu Trọng tuy nhiên giảo hoạt, nhưng là võ công của hắn con đường nhưng lại đi quang minh chánh đại, cho dù là một ít giảo hoạt địa phương, thực sự xưng không được quỷ dị.

Bất quá Từ Tử Lăng cùng Khấu Trọng đồng dạng, cũng đối với chuôi này loan đao chỗ phối hợp này đao pháp có cực rất hứng thú.

Đáng tiếc là, hai người trước mắt cũng không có cơ hội nhìn thấy.

Hoặc là nói là Nhạc Duyên không có có tâm tư sử dụng này phối hợp với loan đao đao pháp.

Hai người liếc nhau, cũng theo lẫn nhau trong mắt chứng kiến từng người tâm tư. Sư phó kiếm pháp đã là như tiên như vẽ, này đao pháp đâu này? Như thế nào sáng loá?

Cũng không biết sư phó hiện tại đang làm cái gì?

Bành Thành.

Sân.

Nhạc Duyên đang cùng Đông Minh phu nhân nói chuyện ở bên trong, được đến mình muốn tin tức.

Khi hắn theo Đông Minh phu nhân này tùy ý nói chuyện phiếm lời nói ở bên trong lấy được mình muốn tin tức, Nhạc Duyên liền biết đạo Đơn Mỹ Tiên không nghĩ những người khác biết rõ chuyện này. Xoay người, đón đối phương tầm mắt, nói: “Phu nhân, Trinh Trinh trước hết giao từ phu nhân chiếu cố! Nửa tháng sau, tương lai của ta cầm kiếm!”

“Tốt!”

Gật gật đầu, đối với Nhạc Duyên dặn dò, Đơn Mỹ Tiên đáp ứng tới. Dù sao đi chỗ đó dạng địa phương, mang lên một cái không biết võ công nữ tử, đây là một cá nhân mà nói có thể tính cả là vướng víu. Nói tiếp, Đơn Mỹ Tiên đối với Vệ Trinh Trinh ấn tượng rất tốt, tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

“Cáo từ!”

Hai người ngắn gọn đối thoại, nhường bên cạnh ở đây những người khác không hiểu ra sao, nhất là Đông Minh phu nhân nữ nhi Đơn Uyển Tinh nhìn một cái mẫu thân mình, tại ngó ngó Nhạc Duyên, cứ thế một đầu dấu chấm hỏi. Căn bản không rõ mẫu thân mình cùng này Nhạc Duyên đến tột cùng là đang nói cái gì.

Những người khác cũng là mặt mũi tràn đầy mê hoặc, không rõ Đông Minh phu nhân tại kể một ít cái gì.

Bất quá mấy người ngược lại có thể nhìn ra được, Đơn Mỹ Tiên cùng Nhạc Duyên trong lúc đó tựa hồ là đạt thành giao dịch gì.

Thân là Thượng gia người. Tuy nhiên không cách nào nói rõ cái gì, nhưng là trong nội tâm suy nghĩ nhưng lại không được biết. Mà Đơn Uyển Tinh thì là đem cái này tìm tòi nghiên cứu tâm tư toàn bộ ở lại trên mặt.

“Nhạc công tử, ngươi cùng ta mẫu thân đến tột cùng đang nói cái gì?”

Làm Nhạc Duyên xoay người rời đi sân thời điểm, Đơn Uyển Tinh thì là theo kịp, cùng một cái cái đuôi nhỏ giống như đi theo Nhạc Duyên bên cạnh, giọng nói kia phảng phất giống như một cái bằng hữu nhiều năm, như vậy từ trước đến nay quen thuộc đồng dạng giọng điệu khiến cho Nhạc Duyên đối với Đơn Uyển Tinh không khỏi lau mắt mà nhìn.

Không thể không nói Đơn Uyển Tinh hiếu kỳ.

Lần đầu tiên nhìn thấy đối với chính mình không giả

nhan sắc nam tử, này vốn là hấp dẫn nàng lực chú ý, hơn nữa nhìn đối phương cùng mẫu thân mình tựa hồ trò chuyện được tương đối cao hứng. Phần này hiếu kỳ nhất thời tăng mạnh.

Đối với một nữ nhân mà nói, phần này hiếu kỳ cực kỳ dễ dàng xảy ra vấn đề.

Đơn Uyển Tinh như vậy từ trước đến nay quen thuộc, nhường Nhạc Duyên rời đi sân thời điểm, rất rõ ràng cảm nhận được này đứng ở Đơn Mỹ Tiên bên cạnh một người tuổi còn trẻ nam tử trợn mắt.

Gần kề bằng này tầm mắt, Nhạc Duyên liền biết đạo nam tử trẻ tuổi kia thân phận —— Đơn Uyển Tinh vị hôn phu Thượng Minh.

"…"

Cước bộ dừng lại, Nhạc Duyên chậm rãi xoay người, Đơn Uyển Tinh. Mở miệng nói: "Cô nương, ta là đạo sĩ, xin tự trọng!"

Nói thật, tại Nhạc Duyên đã muốn xác định trong lòng mình tính toán sau, hắn liền thu liễm chính mình tâm tư. Nếu không lời nói, đến lúc đó ý nghĩ của mình sau khi thành công. Bản thân chỗ đối mặt tình huống cũng đủ để nhường Nhạc Duyên đi suy tư đi giải quyết, hơn nữa nơi này nữ nhân, cho dù là Nhạc Duyên cẩn thận hồi tưởng hạ cái này cục diện, cũng không khỏi được hít sâu một hơi.

Dùng Mạc Sầu tính tình…

Trước mắt Đông Minh Tiểu công tử Đơn Uyển Tinh, là một tuyệt sắc giai nhân.

Nhưng ở Nhạc Duyên hạ quyết tâm sau. Nhưng lại tạm thời cảm thấy vẫn là không nên trêu chọc người khác tốt. Đối với Đơn Uyển Tinh, Nhạc Duyên hơi có chút hiểu. Đây là một người cực độ coi trọng tướng mạo. Cùng Loan Loan, Sư Phi Huyên bất đồng, Đơn Uyển Tinh không có gì tín ngưỡng đi tranh đoạt, nàng lộ ra vẻ đơn thuần rồi lại thân có tiểu nữ nhi hiếu kỳ.

Đương nhiên, Đơn Uyển Tinh so với này Vương Thế Sung chất nữ Đổng Thục Ny lại muốn mạnh hơn quá nhiều, bởi vì nàng so với Đổng Thục Ny muốn đơn thuần không ít. Nhưng là so với Đổng Thục Ny bất đồng là, Đơn Uyển Tinh so với tương đối dính người.

"…"

Đơn Uyển Tinh nghe vậy không khỏi có chút há hốc mồm, nàng đây là theo sinh ra đến bây giờ, lần đầu tiên gặp người như vậy đối với chính mình nói chuyện. Còn có nói lời này thời điểm, ngươi không xem trước một chút này đẹp kỳ cục thị nữ? Nhưng là phải bụm lấy lương tâm nói!

"Ngươi tuy là khách nhân, nhưng là như vậy đối với Uyển Tinh nói chuyện cũng không đúng a!"

Lên tiếng không phải Đơn Uyển Tinh, mà là nàng này theo kịp vị hôn phu Thượng Minh, mới vừa vặn đuổi theo hai người cước bộ, liền nghe Nhạc Duyên đối với

Đơn Uyển Tinh tới một câu như vậy.

“Thượng Minh, câm miệng!”

Quay đầu, Đơn Uyển Tinh trên mặt vui cười đã muốn biến mất, một đôi đôi mắt đẹp tức giận trừng mắt Thượng Minh, hiển nhiên Thượng Minh vừa mới những lời này nhường Đơn Uyển Tinh sắc mặt có chút khó coi. Tại nàng xem tới, Thượng Minh những lời này có chút ném Đông Minh phái mặt.

Đơn Uyển Tinh tuy nhiên bị sủng kỳ cục, nhưng là cái cô nương này hiển nhiên không ngốc.

Mẫu thân mình cùng này Nhạc Duyên hiển nhiên là đàm luận sự tình gì, thân là nữ nhi nàng đối với trong đó sự tình cảm thấy hứng thú này không có gì, nhưng là Thượng Minh… Trước mắt Đông Minh phái, vẫn là họ Đan, cũng không phải là tính còn!

“…”

Cùng Đơn Uyển Tinh đối mặt sau nửa ngày, Thượng Minh cúi đầu xuống, không nói lời nào nữa.

“Nhạc công tử thứ lỗi!”

Thấy Thượng Minh không nói chuyện sau, Đơn Uyển Tinh xoay người, lúc này mới cười nói xin lỗi nói.

Vừa mới trong chớp mắt biến hóa, triệt để rơi vào Nhạc Duyên trong mắt. Chỉ là lần này thật nhỏ ngữ khí biểu lộ biến hóa, thực sự nhường Nhạc Duyên biết rõ này Đông

Minh tiểu công chúa cũng không đơn giản, không phải như vậy hoàn toàn đơn thuần. UU đọc sách (www. uukanshu. com) văn tự phát đầu tiên.

Này Đông Minh phái nội bộ cũng là loạn thất bát tao. Còn là mình Thuần Dương ít người, không có nhiều như vậy loạn thất bát tao đấu tranh.

Bất quá trước mắt Nhạc Duyên để ý nhất phản cũng không phải cái này, mà là tầm mắt rơi vào Thượng Minh trên người.

Lần đầu tiên.

Nhạc Duyên đối với một người nam nhân trong nội tâm biệt khuất cảm thấy đồng tình. Rất muốn thò tay vỗ vỗ Thượng Minh bả vai, an ủi hạ đối phương, nhưng là tỉ mỉ một suy tư Nhạc Duyên phát hiện mình đây là đem chính mình khoái hoạt thành lập tại trên thân người khác.

Phát hiện như vậy làm quá mức rõ ràng, không phù hợp Đạo gia cao nhân hình tượng. Vì vậy Nhạc Duyên rất dứt khoát đem cái này tâm tư đè xuống, chỉ là quét mắt một vòng Thượng Minh cùng Đơn Uyển Tinh sau, lúc này mới nhấc tay ôm quyền nói: “Hai vị, cáo từ!”

Nói xong, người đã theo gió mà đi.

Chỉ để lại Đơn Uyển Tinh hòa thượng minh hai người hai mặt nhìn nhau.

Chương 045 : Rắn rết mỹ nhân

Bốn mươi lăm chương rắn rết mỹ nhân

Cái dạng gì sinh hoạt mới là tốt nhất?

Quyền thế?

Vẫn là mỹ nhân?

Đối với nam nhân mà nói, hai người này cũng là.

Mà đối với Biên Bất Phụ mà nói, hai người này hắn đều có, mặc dù ở quyền thế trên không cách nào đạt đến đỉnh đầu, tại mỹ nhân đi lên nói cũng vô pháp nhiễm này khuynh quốc khuynh thành tuyệt sắc, nhưng là liền hắn mà nói, hoàng đế này thời gian có lẽ đều không có hắn tốt hơn.

Nhưng mà…

Đối với Biên Bất Phụ mà nói, như vậy thời gian hắn vẫn là không hài lòng.

Hắn nghĩ lấy đến càng nhiều, quyền thế, võ công, nữ nhân đều là như thế. Tại hắn trong suy nghĩ, có lẽ không cách nào trở thành Âm Quý phái chi chủ, nhưng là tại nội tâm của hắn đồng dạng đối với bổn môn tuyệt học thiên ma bí có thật lớn hướng tới.

Võ công càng mạnh, như vậy quyền thế chính là càng mạnh.

Mà nữ nhân…

Trong lòng hắn, hắn chân chính mộng muốn lấy được nữ nhân nhưng lại này hoa trong gương, trăng trong nước, hắn căn bản không cách nào được đến, cuối cùng hắn chỉ có thể đánh con gái nàng chủ ý. Bất quá, trước mắt, hắn càng đả khởi nàng đồ đệ chủ ý.

“Ai!”

Thở dài một hơi, Biên Bất Phụ chậm rãi đứng dậy, thò tay đem ném rơi ở bên cạnh y phục mặc lên, quay đầu tầm mắt rơi vào này trên giường Âm Quý phái nữ đệ tử này trên thân thể mềm mại, thò tay vê một bả này trắng nõn đầy đặn sau, lúc này mới xoay người rời đi.

Bình thường nữ nhân hắn cũng đã sinh chán ghét!

Bình thường tư sắc nữ nhân hồng hoàn, Biên Bất Phụ căn bản đề không nổi chút nào hứng thú, trước mắt hắn nhất muốn lấy được vẫn là Loan Loan hồng hoàn.

Còn có ba ngày thời gian, đem nơi này tất cả nữ đệ tử hồng hoàn chọn lựa sau, chính mình là được dùng rời đi.

Trong nội tâm ý niệm trong đầu đã định, đẩy cửa phòng ra, Biên Bất Phụ này liền chắp lấy hai tay đi ra ngoài.

…

Nếu nói là thiên hạ này, môn phái nào bí ẩn?

Mà đáp án chỉ có hai cái.

Trừ tổ chức sát thủ, liền chỉ có Ma Môn.

Hai người này không thể quang minh chính đại gặp phải ánh sáng tổ chức, có thể nói tại bí ẩn trình độ trên làm đến mức tận cùng. So với nơi này Ma Môn mà nói, tiếu ngạo thế giới Nhật Nguyệt thần giáo đó là thỏa thỏa đi dưới ánh mặt trời mặt phái, nếu nói là bí ẩn trình độ mà nói. Nhưng lại so ra kém Ma Môn.

Ma Môn hai phái Lục đạo, không nói trước cái khác, chỉ cần liền trong đó lớn nhất phái Âm Quý phái mà nói, hắn che dấu địa phương liền có thật nhiều địa phương.

Thanh lâu.

Có khả năng.

Thậm chí thương nhân điếm lão bản, cũng có thể là xuất từ Ma Môn.

Hơn nữa thân phận hay thay đổi, rất nhiều người cũng có một có thể cho hắn hành tẩu tại dưới quang minh thân phận, mà vụng trộm thân phận chân thật lại là ma môn người. So với Ma Môn mà nói, càng thêm bí ẩn chính là tổ chức sát thủ.

Trừ đặc biệt cắt nhập khẩu bên ngoài, giống như tổ chức sát thủ bình thường cũng là một tuyến liền hệ, đầy

tớ rất ít biết trên đường người chủ trì là ai.

Đối lập lên Ma Môn mà nói. Này thuần túy vì ích lợi mà tồn tổ chức sát thủ là càng làm cho người ta chán ghét, cũng chính là bởi vì như vậy, này tổ chức sát thủ nhưng lại càng thêm ẩn nấp. Liền này Âm Quý phái mà nói, nó mặc dù là Ma Môn nhất đại môn phái, nhưng là tương đối lên này Ảnh Tử thích khách mà nói, chỉ sợ tại những người khác trong mắt này Ảnh Tử thích khách càng thêm làm cho người ta cảm thấy chán ghét.

Theo dòng suối xuống.

Nhạc Duyên thừa lúc một thuyền lá nhỏ trực tiếp đi chỗ đó địa chỉ.

Không thể không nói, tại Đông Minh phu nhân trong nội tâm đối với này ma ẩn Biên Bất Phụ vẫn là tồn tại sát tâm, cũng chính bởi vì điểm này Đơn Mỹ Tiên đối với mẫu thân của nàng Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên cũng là có mang phẫn hận. Bởi vì, chính là cái này phá trinh hộ chuyên nghiệp ma ẩn Biên Bất Phụ.

Đối với một nữ nhân mà nói. Cái gì trọng yếu nhất?

Kết quả của nó bình thường không cần nói cũng biết.

Dù là các nàng xuất thân Ma Môn, kỳ thật tại trong các nàng tâm nhưng lại chưa hẳn như các nàng hành vi bình thường phóng đãng.

Có thể nói, tại Âm Quý phái trong nhất nhận người hận chỉ sợ chính là này ma ẩn Biên Bất Phụ.

Xuôi dòng xuống.

Nhạc Duyên thuyền nhỏ tại một chỗ trong trấn nhỏ dừng lại.

Tại Đông Minh phu nhân cho trong tình báo, nơi này là Âm Quý phái một chỗ cứ điểm.

Âm Quý phái phạm vi thế lực kỳ thật phân bố cực lớn. Rất nhiều địa phương cũng cùng thế lực khác lẫn nhau trọng điệp, bất quá một cái là tại ngoài sáng trên, một cái là trong bóng tối. Mượn Lý phiệt mà nói, tại đường đường Lý phiệt trong đó đồng dạng có nàng Âm Quý phái người.

Đối lập lên chính đạo. Cho dù là Từ Hàng Tĩnh Trai, Nhạc Duyên có thể tìm kiếm được này cái gọi là Đế Đạp ngọn núi, nhưng là Âm Quý phái tổng bộ lại là có chút làm cho người ta bó tay.

Tại đây chiến loạn đã muốn dần dần lan tràn thiên hạ. Chỗ này thị trấn nhỏ thoạt nhìn thật ra khiến người khó được có một loại ngoài ý muốn yên tĩnh. Tựa hồ, làm cho người một loại hoảng hốt cảm giác, nơi này bị ngăn cách ở thế giới bên ngoài.

Đi tới nơi này chỗ trong trấn nhỏ, bước vào trấn nhỏ trước, Nhạc Duyên nhìn lên trước mắt thôn trấn trong nội tâm đột nhiên dâng lên như vậy cái nhìn.

Tại Nhạc Duyên hiểu ở bên trong, chỗ này trấn nhỏ hiện tại ở vào Ngõa Đương quân trong phạm vi thế lực.

“…”

Ngẩng đầu, quét mắt một vòng vậy được đi ở trong trấn người, Nhạc Duyên gắt gao trên người bạch y, mang theo một thân phong trần trong triều mặt đi vào.

Bước vào trong trấn, Nhạc Duyên liền rõ ràng cảm nhận được rất nhiều tầm mắt rơi tại trên người mình.

Dù sao một thân bạch y như tiên tuấn tú công tử, tại đây trên giang hồ là không thấy nhiều.

“Ừ?”

“Đây là… Đa tình công tử Hầu Hi Bạch? Không đúng!”

Dựa vào khách điếm cửa sổ, nhất danh nam tử đồng dạng tầm mắt rơi vào này đi vào thôn trấn Nhạc Duyên, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc. Nhưng là, cái này suy đoán chẳng qua là vừa mới bay lên, kế tiếp liền bị phủ định đi qua.

Tuy nhiên trước mắt nam tử tuấn tú, một bộ công tử hình tượng, nhưng là hắn tùy thân mang theo nhưng lại một thanh loan đao.

Điều này hiển nhiên cùng đa tình công tử hình tượng không hợp.

“Ngươi đang nói cái gì?”

Bên cạnh, dựa vào cái bàn ngồi nhất danh mang theo

mũ rộng vành nữ tử ngẩng đầu, quét mắt một vòng bên người nam tử một cái, tầm mắt theo nam tử tầm mắt hướng dưới lầu nhìn ra xa mà đi, đồng dạng rơi vào Nhạc Duyên trên người. Chỉ là, này vừa mới nhìn lại tầm mắt, nhưng lại cùng đối phương ngẩng đầu nhìn lại chính mình tầm mắt tại giữa không trung gặp.

"…"

Nữ tử thân hình không khỏi chấn động, trong nội tâm kinh hãi. Tựa hồ chính mình hết thảy bí mật, tại vừa rồi đang đối mặt bị đối phương một cái dòm phá. Mũ rộng vành hạ chau mày, như vậy cảnh tượng là nàng lần đầu tiên chứng kiến.

"Lạc Nhạn, làm sao ngươi đâu này?"

Trầm Lạc Nhạn thân thể biến hóa, Từ Thế Tích nhìn ở trong mắt, này chợt lóe lên khẽ run, bị hắn nhìn ở trong mắt. Trong nội tâm cả kinh, không khỏi lo lắng hỏi.

"Không có việc gì!"

Hít sâu một hơi, Trầm Lạc Nhạn phất phất tay, nói: "Người này tuyệt đối không phải trên giang hồ nghe đồn đa tình công tử Hầu Hi Bạch!"

Hầu Hi Bạch là dạng gì người?

Trong giang hồ đối với nam tử này đồn đãi không ít, Trầm Lạc Nhạn tự nhiên sẽ hiểu. Mà trước mắt người này tuy nhiên đồng dạng là một thân bạch y. Nhưng là khí chất cũng không phải như vậy. Hầu Hi Bạch nói

trắng ra là đa tình công tử, nói trắng ra bất quá là nhìn thấy mỹ nữ liền đi không nổi người.

Nhưng là tại vừa mới đang đối mặt, thân là nữ nhân Trầm Lạc Nhạn trực giác trong nhưng lại có thể cảm nhận được một cổ lãnh ý, một cổ nguy hiểm. Hiển nhiên, cái này bạch y công tử cũng không phải này đa tình công tử.

“Người này không đơn giản, chúng ta không nên đi trêu chọc!”

“Trước mắt vẫn là Mật Công sự tình trọng yếu nhất!”

Quay đầu lại quét mắt một vòng ngồi ở bên cạnh Từ Thế Tích, Trầm Lạc Nhạn mở miệng phân phó nói.

Từ Thế Tích gật gật đầu, hiển nhiên cũng biết sự tình gì trọng yếu nhất, với tư cách Mật Công tâm phúc, hắn và Trầm Lạc Nhạn hai người trước mắt tựu tại xử lý chuyện này.

Tại Trầm Lạc Nhạn cùng Từ Thế Tích nói chuyện thời điểm. Nhạc Duyên cũng đi vào khách điếm.

“Khách quan, cần gì?”

Với tư cách điếm tiểu nhị, tại nhìn thấy Nhạc Duyên cách ăn mặc bộ dáng sau, liền biết đạo đây là một có thân phận khách nhân. Lập tức tiến lên, vô cùng cung kính hỏi.

“Một chỗ nhã gian! Một bầu rượu nước!”

“Còn có các ngươi khách điếm chiêu bài món ăn lên cho ta một phần!”

Nói xong, người đã lướt qua điếm tiểu nhị, đi lên lầu. Với tư cách khách điếm, nơi tốt trên cơ bản cũng là tại lầu hai phía trên, một tầng đại sảnh chính là bình thường đại chúng ăn cơm địa phương. Cái này đặc điểm. Vô luận là khi nào, trên cơ bản cũng rất áp dụng.

Người thích lên cao, càng yêu đứng ở chỗ cao, vừa xem mọi núi nhỏ.

Đây là nhân tâm lý ý thức.

Tựa hồ đứng được cao. Thấy xa, liền có thể đủ càng thêm chứng minh chính mình không tầm thường. Loại tình huống này, trừ một ít vô dục Đạo Phật cao thủ bên ngoài, những người khác trên cơ bản đều không thể ngoại lệ. Nhạc Duyên trước mắt cũng không phải cái này tâm tư. Mà là vì yên tĩnh.

Theo trên bậc thang lầu hai, Nhạc Duyên thân hình đi ngang qua Trầm Lạc Nhạn cùng Từ Thế Tích bên người thời điểm, thoáng dừng một cái.

Tầm mắt rơi vào này đeo mũ rộng vành trên người nữ nhân. Đội mũ rộng vành nữ nhân Nhạc Duyên ở phía trước gặp qua một cái, đó chính là vì chính mình làm một nhất thời Kiếm Nô Phó Quân Sước. Tại bắt đầu thấy đến lúc đó, cũng là mũ rộng vành trong người.

Bất quá cùng Phó Quân Sước bất đồng là, trước mắt nữ

tử thân hình đồng dạng uyển chuyển, nhưng là trên đỉnh đầu mũ rộng vành cũng không phải màu trắng, ngược lại là màu xanh. Trong lúc mơ hồ, Nhạc Duyên có thể cảm giác ra trước mắt nữ tử cũng làm là một xinh đẹp giai nhân.

Mang mũ rộng vành nữ tử, không phải vì che đậy chính mình mỹ mạo, liền là có thêm cái khác mắt, ẩn nấp chính mình bộ dáng tốt làm việc.

Mà hai loại tình huống, tại nhiều khi hoàn toàn là kết hợp cùng một chỗ.

Cho nên nói, trong giang hồ mang theo mũ rộng vành nữ nhân bình thường cũng là mỹ nhân.

Đối mặt một hồi lâu.

Nhạc Duyên xoay người rời đi, hướng tiểu nhị chỗ dẫn đường theo sau, đi đến thuộc về hắn nhã gian.

Thẳng đến Nhạc Duyên sau khi rời đi, một mực không có lên tiếng Từ Thế Tích lúc này mới lau một chút cái trán không khỏi thấm ra mồ hôi lạnh, thật dài hô một hơi, kinh hãi nói: “Tốt cảm giác sợ hãi! Tại đây dạng một thời gian ngắn, ta cũng nhịn không được sẽ trực tiếp ra tay!”

“…”

Mang theo mũ rộng vành Trầm Lạc Nhạn nhìn không thấy tới bộ dáng, nhưng là đối phương lại cũng không có phủ nhận Từ Thế Tích những lời này. Vừa mới Nhạc Duyên khoảng cách gần cùng mình đối mặt, cho dù là

cách lụa mỏng, Trầm Lạc Nhạn cũng có thể cảm nhận được loại kia phảng phất giống như lợi kiếm đồng dạng tầm mắt.

Trong hoảng hốt, trên mặt hắn làn da ẩn ẩn có một loại tê dại cảm giác. Hơn nữa, không chỉ có như thế, Trầm Lạc Nhạn còn có một loại ảo giác, đó chính là trước mắt này bạch y nam tử tựa hồ hóa thành một cái sâu không thấy đáy dòng nước xoáy, bắt đầu hấp thụ thôn phệ bốn phía hết thảy tới gần vật khác thân thể.

Tựu tại vừa rồi, Trầm Lạc Nhạn chân khí trong cơ thể tựa hồ cũng ẩn ẩn có một loại chấn động ly thể cảm giác.

Này là mình ảo giác còn là cái gì?

Nháy mắt mấy cái, Trầm Lạc Nhạn lần đầu đối với chính mình trực giác bắt đầu thấp thỏm không yên. Bất quá ngược lại có một chút có thể nhất định là, cái này bạch y công tử chắc là một nguy hiểm đến mức tận cùng nhân vật.

Cùng Từ Thế Tích liếc nhau, Trầm Lạc Nhạn lập tức đứng người lên vứt xuống dưới mấy đồng tiền sau, liền cùng Từ Thế Tích rời đi khách điếm. Ra trấn nhỏ sau, hai người cưỡi lên ngựa thất, rời đi.

Cửa sổ.

Như lúc trước Trầm Lạc Nhạn tại phía trước cửa sổ nhìn ra xa bình thường, giờ này khắc này nhưng lại đổi lại Nhạc Duyên dựa vào cửa sổ nhìn qua Trầm Lạc Nhạn

rời đi bóng lưng.

Tiếng vó ngựa ở bên trong, rời đi thôn trấn cửa nháy mắt, trên lưng ngựa Trầm Lạc Nhạn chợt quay đầu, hướng này khách điếm phương hướng nhìn lại, tầm mắt bắn thẳng đến cửa sổ. Hai người tầm mắt lại lần nữa giữa không trung chạm vào nhau.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua.

Tạo nên này mũ rộng vành trên lụa mỏng, cùng ánh nắng tươi sáng trong lộ ra này lụa mỏng hạ tuyệt mỹ khuôn mặt.

Lạnh giống như xà, độc giống như bò cạp, vũ mị giống như hồ ly.

Sa rơi gió qua.

Quay lại đầu, Trầm Lạc Nhạn đã muốn như như gió rời đi trấn nhỏ.

Đẹp như rắn rết nữ nhân!

Chén rượu trong tay đụng tới môi, lại không có chút nào uống rượu cử động, Nhạc Duyên trong đầu hồi tưởng đến vừa mới chứng kiến đến này lụa mỏng hạ khuôn mặt, trong nội tâm như thế cảm thán.

Chương 046 : Kiếm thành

Bốn mươi sáu chương kiếm thành

Thời gian thong thả.

Tại người thong thả thời điểm, thời gian cái đồ vật này cũng sẽ thong thả mà qua.

Trong chớp mắt, nửa tháng thời gian liền đã qua.

Mà trong lúc này, trên giang hồ ngược lại phát sinh vài món đại sự, một là Ngõa Cương trại Đại Long Đầu Địch Nhượng bị người đánh trộm trọng thương, thiên hạ này lớn nhất nghĩa quân nội bộ bắt đầu tranh đấu. Người thường có lẽ không biết, nhưng là tại rất nhiều hữu tâm nhân trong mắt liền không là như thế.

Một chuyện khác thì là đối với Ma Môn mà nói là một đại sự, chính đạo nhưng lại cũng không hiểu biết.

Đó chính là Âm Quý phái nguyên lão bậc cao thủ Biên Bất Phụ vẫn lạc, hơn nữa còn là chết ở nữ nhân trên bụng.

Như vậy kết quả, tại Âm Quý phái nội bộ sinh ra chấn động có thể nghĩ.

Cho dù là Ma Môn người có thể tự nói chính mình không biết xấu hổ, nhưng là đang nghe nghe Biên Bất Phụ chết ở trên bụng của nữ nhân sau, vẫn cảm thấy ngạc nhiên, đối với Biên Bất Phụ như vậy kết quả rất là mất mặt.

Âm Quý phái tổng bộ.

Ở đây tất cả mọi người nơm nớp lo sợ không dám lên tiếng, tại trước mặt bọn họ thì là bày biện này Biên Bất Phụ đã muốn khô quắt xuống tới thi thể. Bộ dạng này hình dạng, rất làm cho người một loại miệt mài quá độ cảm giác, hái hoa không thành bị phản hái dấu hiệu. Rất nhiều người cũng đang quan sát lấy Biên Bất Phụ thi thể tình huống, trong nội tâm như có điều suy nghĩ.

Thân là Ma Môn nhân vật trọng yếu, Biên Bất Phụ thực lực tự nhiên không sai, có thể nói là Âm Quý phái nội bộ tính ra trên cao thủ đứng đầu. Nhưng là chết ở trên bụng của nữ nhân khiến cho người không thể nào nói nổi, Biên Bất Phụ tại Âm Quý phái làm cái gì? Vốn chính là chuyên môn làm cái này, nhưng lại là chết tại đây cá trên mặt… Hiển nhiên là bị người tính toán.

Đây là đang lõa lồ phiến Âm Quý phái thể diện!

Trên mặt Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên này không có chút nào biến hóa mặt lạnh, khiến cho ở đây những người khác căn bản không dám nhìn tới, toàn bộ hiện trường bầu không khí vô cùng bị đè nén. Chỉ có Âm Hậu ái đồ Loan Loan ngược lại lộ ra vẻ thoải mái không ít. Đi chân trần bạch y, phảng phất giống như Tinh linh Loan Loan tầm mắt tại những người này trước mặt khẽ quét mà qua, trong nội tâm đến tột cùng đang suy tư điều gì nhưng lại người sáng suốt đều có thể đủ nhìn ra được.

Chỉ là trên mặt biểu lộ nhưng lại lộ ra vẻ vô cùng bi phẫn, tựa hồ chết đi không phải nàng chán ghét Biên

Bất Phụ, mà là phụ thân nàng bình thường. Nếu không phải sợ biểu hiện quá mức, Loan Loan phỏng chừng lúc này chắc chắn nhào tới kêu trời trách đất bình thường.

Thu hồi tầm mắt. Chậm rãi cúi đầu xuống, khóe miệng nhưng lại không khỏi có chút giương lên, nhấc lên mỉm cười.

Giết Biên Bất Phụ người a, Loan Loan đối với ngươi có hứng thú!

Ngươi nhưng mà đạt thành Loan Loan thật lớn tâm nguyện!

Trong lòng hắn, đối với cái này cá giết chết Biên Bất Phụ người lên hứng thú.

"…"

Tầm mắt có chút lóe lên, thân là Loan Loan sư phó, Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên tự nhiên sẽ hiểu chính hắn một đồ đệ đối với Biên Bất Phụ là cái gì thái độ, hơn nữa trong ma môn tình huống nàng Chúc Ngọc Nghiên càng tinh tường vô cùng, lúc trước nữ nhi của mình chính là như vậy.

Chỉ là tại Chúc Ngọc Nghiên trong nội tâm, Ma Môn nghiệp lớn làm trọng. Này Biên Bất Phụ chết đi tự nhiên đối với nàng bản thân an bài sinh ra thật lớn ảnh hưởng.

Hơn nữa để cho Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên lo lắng không phải điểm này, mà là Biên Bất Phụ chết kiểu này.

Người ở bên ngoài xem ra, Biên Bất Phụ là bị âm chết, nhưng là tại Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên xem ra cũng không phải như thế, ở đây Âm Quý phái trong mọi người, trừ nàng Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, có thể nhìn ra Biên Bất Phụ chân chính chết kiểu này liền chỉ có Loan Loan.

Phất phất tay, ý bảo những người khác lui ra sau, Chúc Ngọc Nghiên lưu lại chính mình ái đồ Loan Loan.

“Loan Loan. Ngươi xem ra hắn chết bởi vì a?”

Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên này bị lụa mỏng che đậy nửa bên mặt ngọc chỉ có cái cằm bên ngoài, tay áo tung bay, Chúc Ngọc Nghiên ngồi xổm Biên Bất Phụ bên cạnh thi thể, mở miệng hỏi.

“…”

Loan Loan này khóe miệng vừa mới bay lên vui vẻ lập tức biến mất không thấy gì nữa. Sắc mặt trở nên cực đoan đứng đắn, đón sư phụ mình tầm mắt, Loan Loan tự nhiên hiểu rõ sư phó trong lời nói ý tứ, gật gật đầu. Nói: “Là, sư phó! Mặc dù có cái khác công pháp che lấp, nhưng vẫn là có Thiên Ma Công bóng dáng!”

“Chỉ là…”

Thon dài lông mày nhỏ nhắn nhẹ chau lại. Loan Loan trên mặt toát ra một tia mê hoặc. Trầm ngâm thật lâu, lúc này mới tiếp tục mở miệng nói ra: “Người khác hẳn là không cách nào biết rõ a, chẳng lẽ lại là này Tà vương…”

“Không!”

Trong mắt lãnh mang lóe lên, tuy nhiên nghe được cái này danh tự Chúc Ngọc Nghiên sẽ nhịn không được phẫn nộ, nhưng là nơi này sự tình lại hẳn không phải là như vậy. Nàng hiểu Tà vương Thạch Chi Hiên, người này tuyệt sẽ không dùng chính mình công pháp tới giết người, người ta chỗ ý chỉ có Bất tử ấn pháp.

Âm Quý phái cao thấp, Biên Bất Phụ võ công có thể nói là trước mấy người, Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên sẽ không giết hắn, mà Loan Loan muốn giết lại là không thể giết, cho nên hai người đều không có cái này hiềm nghi. Mà thiên hạ này gian trừ mình cùng sư phó biết được thiên ma bí bên ngoài, như vậy liền chỉ còn lại có Tà vương Thạch Chi Hiên.

Nhưng là Loan Loan cái này suy đoán cũng là bị Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên cho chối bỏ.

Bởi vì.

Bởi vì chết chính là Biên Bất Phụ.

Loan Loan không biết là tại thiên hạ này, trừ nàng, Chúc Ngọc Nghiên cùng Thạch Chi Hiên bên ngoài, còn có một người cũng sẽ thiên ma bí. Đó chính là nàng Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên nữ nhi —— Đơn Mỹ Tiên. Chỉ là cái này bí ẩn, biết được rất ít người.

Thậm chí liền ái đồ nàng Loan Loan cũng không rõ ràng lắm Đông Minh phái cùng mình quan hệ.

Chẳng lẽ lại Mỹ Tiên đem thiên ma bí truyền cho những người khác?

Lụa mỏng, lông mày ngưng lại, dùng Chúc Ngọc Nghiên đối với chính hắn một nữ nhi hiểu, Đơn Mỹ Tiên sẽ không như vậy làm. Đơn Mỹ Tiên là cái gì tính tình, thân là mẫu thân Chúc Ngọc Nghiên tự nhiên tinh tường, nếu không lời nói cũng sẽ không qua nhiều năm như vậy song phương không có chút nào liên lạc, hơn nữa mặc dù là nàng cháu gái Đơn Uyển Tinh cũng sẽ không Thiên Ma Công.

Bởi vì Đơn Mỹ Tiên triệt để chặt đứt tự thân cùng Âm Quý phái liền hệ.

Có thể mặc dù là Đơn Mỹ Tiên sẽ Thiên Ma Công, nhưng là vì có nàng Chúc Ngọc Nghiên ví dụ tại đó, Đơn Mỹ Tiên đồng dạng không cách nào đem Thiên Ma Công nghỉ ngơi đến đỉnh điểm nhất, hơn nữa thân là con gái nàng, tại tư chất trên thì không cách nào cùng Loan Loan so với.

Cho nên nói, cho dù là Đơn Mỹ Tiên tự mình ra tay, muốn giết Biên Bất Phụ, lại cũng không phải đơn giản như vậy.

Mà trước mắt Biên Bất Phụ chết, tựa hồ là tại một loại trong ảo giác đột nhiên đụng phải thiên ma lập trường bình thường, không chỉ có toàn thân nội bộ kinh mạch cốt cách vỡ vụn, một thân công lực cũng vào lúc này bị toàn bộ phế bỏ. Một Chúc Ngọc Nghiên đối với nữ nhi của mình Đơn Mỹ Tiên hiểu, nàng không biết là Đơn Mỹ

Tiên sẽ làm một ít hấp dẫn nhân sự tình đi giết Biên Bất Phụ.

Hơn nữa Biên Bất Phụ cũng hiểu biết Đơn Mỹ Tiên hận ý, đồng dạng sẽ không không có chút nào không phòng bị.

Nhưng vấn đề là, người ta Biên Bất Phụ chính là chỗ này loại chết, chết tại này Thiên Ma Lực Trận phía dưới, tuy nhiên tựa hồ trộn lẫn cái khác công pháp, nhưng là trong chuyện này căn bản lại là không có biến. Chẳng qua là lúc này đây lực trường không phải ảnh hưởng ở bên ngoài, mà là ảnh hưởng trên cơ thể người nội bộ.

Đến tột cùng là người nào!

Chúc Ngọc Nghiên phân tích không ra kết quả, Loan Loan đồng dạng phân tích không ra kết quả.

Bất quá thầy trò hai người nhưng lại trong lòng. Đối với cái này biết được thiên ma bí người đánh lên ấn ký, đối với hắn sinh ra thật lớn đề phòng cùng cảnh giác.

Càng nghĩ, Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên cuối cùng hoài nghi vẫn là rơi tại nữ nhi của mình trên người, không có cách nào, ai bảo người chết là Biên Bất Phụ. Trong nội tâm suy nghĩ đều, thật lâu, Chúc Ngọc Nghiên có chút thở dài một hơi, trong nội tâm đã có quyết định.

Mẹ con hơn mười năm không thấy, nhưng lại nên đến một lần nữa gặp thời điểm.

Tại Biên Bất Phụ thi thể chở về Âm Quý phái tổng bộ,

đưa tới Âm Quý phái cao thấp kinh ngạc thời điểm. Đông Minh phái thuyền lớn trên nhưng lại hoan thanh tiếu ngữ, lộ ra vẻ náo nhiệt cực kỳ.

“Rượu ngon!”

Theo thuyền liền có tốt nhất đúc kiếm sư phó, tại Nhạc Duyên cùng Đông Minh phu nhân đạt thành hợp tác sau, Đơn Mỹ Tiên liền bắt đầu ba thanh trường kiếm chế tạo.

Hôm nay thì là đã đến một tháng thời gian, là thời điểm lấy kiếm.

“Công tử, ngươi ba thanh kiếm đã muốn đúc tốt, ngươi xem coi thế nào?”

Đông Minh phu nhân ý bảo sau, hạ nhân liền bưng kiếm khung đi tới, trên mặt ba thanh trường kiếm cắm ở trên đó.

Một thanh kim. Một thanh bạc, còn có một chuôi chính là màu đỏ chót vỏ kiếm.

Ba thanh nhan sắc tất cả không giống nhau lợi kiếm giờ phút này đứng trước tại trên đó, dưới ánh mặt trời chiếu rọi ra thất thải chi sắc.

Tại Đông Minh phu nhân ý bảo sau, Nhạc Duyên cũng đã thả tay xuống đưa rượu lên chén. Tầm mắt rơi vào kiếm trên kệ. Đồng dạng, đứng ở bên cạnh hắn Vệ Trinh Trinh tầm mắt cũng rơi vào trên kệ kiếm trường kiếm trên. Kim kiếm Ngân kiếm Vệ Trinh Trinh quen thuộc, nhưng là đệ tam chuôi kiếm nhưng lại nhường Vệ Trinh

Trinh cũng cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn.

Kim kiếm trên vỏ kiếm toàn thân hiện lên màu vàng, vỏ kiếm càng vàng sáng bình thường. Tại kiếm lưỡi chỗ thì là treo một cái màu bạc hình tròn lục lạc. Ngân kiếm cái khác cũng là độc nhất vô nhị, tại kiếm lưỡi chỗ thì là treo màu vàng lục lạc.

Này hai thanh kiếm thoạt nhìn liền phảng phất giống như tỷ muội huynh đệ bình thường.

Về phần đệ tam chuôi kiếm thì là đổi một cái phong cách.

Vỏ kiếm thành huyết sắc, một thân đỏ thẫm. Hiện lên màu đỏ hồng. Trên vỏ kiếm còn quấn quanh lấy một chút màu đỏ hồ da, phối hợp trong làm cho người một loại xinh đẹp quỷ dị cảm giác.

Tiếp nhận kiếm khung.

Nhạc Duyên trước cầm lấy kim kiếm, theo leng keng tiếng vang ở bên trong, trường kiếm bị mạnh mẽ rút.

Trong ánh mắt, thân kiếm cũng hiện ra màu vàng, cũng không biết là làm cái gì đặc thù xử lý, trước mắt kim kiếm so với trước kia tới nhưng lại bắt làm trò hề quá nhiều. Ngón cái nhẹ khẽ vuốt vuốt mũi kiếm, cảm thụ một phen trên đó sắc bén, Nhạc Duyên biết rõ giờ phút này đúc lại kim kiếm nhưng lại so với trước kia tốt không ít, tuy nhiên so ra kém chính mình Nguyệt Khuyết, nhưng là cũng kém không nhiều lắm.

Trước mắt kim kiếm, nghĩ đến mới có thể khá lớn khái tiếp nhận được chính mình toàn lực bộc phát một kiếm.

Kim kiếm vào vỏ, Nhạc Duyên lại rút ra Ngân kiếm, Ngân kiếm thân kiếm thành màu ngân bạch, đồng dạng là kinh nghiệm đặc thù xử lý, tổng thể hình thức cùng kim kiếm không kém nhiều.

Vào vỏ sau, Nhạc Duyên thì là cầm lấy đệ tam chuôi kiếm.

Một thanh này màu đỏ trường kiếm.

Rút ra sau, này tiền mặt tại trên mặt hào quang cũng là đỏ tươi.

Thân kiếm hiện lên Chu sắc, đồng dạng là kinh nghiệm đặc thù xử lý. So với kim kiếm Ngân kiếm tới, chuôi này Chu kiếm ngược lại làm cho người một loại máu tươi đầm đìa cảm giác.

Tiên diễm, thực sự hung hiểm.

Ba thanh kiếm, Nhạc Duyên cũng rất hài lòng.

Ngẩng đầu, cười nhìn qua Đông Minh phu nhân, tại đối phương dưới ánh mắt, Nhạc Duyên gật đầu nói: “Hảo kiếm! Hảo thủ nghệ!”

“Công tử thoả mãn là tốt rồi!”

Nhạc Duyên trả lời nhường Đơn Mỹ Tiên cười, nếu đối phương đã muốn cho mình nhân tình, làm như vậy hồi

báo này ba thanh kiếm tự nhiên muốn làm tốt nhất. Làm cho này ba thanh kiếm, nàng Đơn Mỹ Tiên nhưng mà dùng không ít tốt nhất tài liệu, càng làm cho mấy vị đúc kiếm sư tại hoàn thành này ba thanh kiếm sau cơ hồ bị bệnh, nằm vài ngày lúc này mới tốt đứng lên.

"…"

Một bên, ngồi ở một bên Đơn Uyển Tinh tại ba thanh trên thân kiếm tới sau, nàng sắc mặt liền trở nên quái dị đứng lên. Nhìn về phía kiếm mục quang quái dị, nhìn về phía Nhạc Duyên tầm mắt cũng rất là quái dị. Một hồi lâu, tại Nhạc Duyên này ôn nhu vuốt ve thân kiếm thời điểm, nghẹn ra một câu: "Đây là nữ nhân sử dụng kiếm!"

Kim kiếm như thế!

Ngân kiếm như thế!

Chuôi này màu đỏ hồng trường kiếm càng phải như vậy!

Dài như vậy kiếm, tại Đơn Uyển Tinh xem ra căn bản liền không thích hợp một cái đàn ông sử dụng. Không chỉ có như vậy, tại Đơn Uyển Tinh trong mắt, Nhạc Duyên này bên hông loan nguyệt hình loan đao cũng giống như thế.

Này, cũng không phải là nam nhân bình thường sử dụng.

Lời kia vừa thốt ra, nhất thời ở đây bầu không khí trở nên lúng túng, bởi vì Đơn Uyển Tinh những lời này nhưng lại nói ra những người khác bao gồm Đơn Mỹ

Tiên trong nội tâm suy nghĩ.

Thân là Nhạc Duyên thị nữ Vệ Trinh Trinh càng căm tức Đơn Uyển Tinh.

Nhạc Duyên không nói gì, chỉ là nhu hòa sửa sang lấy ba thanh kiếm, sau đó đem ba thanh kiếm thả lại kiếm khung. Động tác kia nhu hòa ôn hòa, phảng phất giống như ở trước mặt hắn không phải trường kiếm, mà là ba vị tĩnh đẳng , yên lặng chờ thương tiếc tiểu mỹ nhân.

Chương 047 : Nhặt được thiếu nữ (thượng)

Cuốn hai tiếu ngạo 047 chương nhặt được thiếu nữ (thượng)

Cần đi để ý tới sao?

Không cần!

Đối với trước mắt Nhạc Duyên mà nói, tại đây ba thanh kiếm đúc lại đi ra sau, trong lòng của hắn lớn nhất tâm tư tựu là nghĩ thử một lần kiếm này có thể không chịu đựng được một thân nội lực quán thâu. Tại toàn lực xuống Thiên ngoại phi tiên có thể không đạt tới chính mình xa nghĩ.

Nếu như này ba thanh kiếm vẫn không thể đạt thành, như vậy…

Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên tầm mắt theo ba thanh trên thân kiếm thu hồi, rơi tại bên hông mình này treo tại trên thân Nguyệt Khuyết loan đao.

Hi vọng kết quả đừng cho chính mình thất vọng!

Trong nội tâm nhắc tới một câu, Nhạc Duyên lực chú ý lúc này mới rơi vào Đơn Uyển Tinh trên người, đối với lần trước chính mình không để cho nàng thoả mãn, lúc này đây cái này Đông Minh tiểu công chúa hiển nhiên là trong lời nói mang lên một tia tiểu nữ nhi tính tình.

Cho nên châm chọc lời nói cơ hồ không ra miệng.

Chỉ là Nhạc Duyên đối với người ta căn bản không có để ý, trong mắt hắn, Đơn Uyển Tinh hoàn toàn chính là một nuông chiều xấu nữ hài nhi, nếu không phải mẫu thân của nàng quan hệ, còn có Đông Minh phái việc buôn bán chỗ kết lại thiện duyên.

Dùng Đơn Uyển Tinh tính tử, đây tuyệt đối là sẽ chọc cho đến không ít tai họa.

Bất quá cũng may người ta tuy nhiên tính tình không được tốt lắm, nhưng là nhãn lực nhiệt tình vẫn có, tuy nhiên thường xuyên dẫn đến phiền toái, nhưng là còn không có trêu chọc đến cái loại này ngập trời đại họa. Người ta là tiểu sự tình không ngừng, chuyện lớn trên lại là có thêm thuộc về mình thủ đoạn xử sự.

Quét mắt một vòng Đơn Uyển Tinh, người ta tiểu cô nương quệt mồm, cùng mình đối mặt, không chút nào lảng tránh.

Lắc đầu bật cười ở bên trong, Nhạc Duyên thu hồi tầm mắt, rơi vào chủ vị Đông Minh phu nhân Đơn Mỹ Tiên trên người, này mới mở miệng nói ra: “Phu nhân, phía trước sự tình đã muốn giải quyết, trước mắt nên nói chúng ta chân chính sinh ý!”

Chân chính sinh ý!

Đơn Mỹ Tiên tầm mắt ngưng tụ, Đông Minh phái làm cái gì? Binh khí mà thôi!

Nhạc Duyên nếu nói như vậy, như vậy nói đúng là kế tiếp chính là binh khí sinh ý. Mà ở thảo luận sinh ý thời điểm, cho dù là nguyên bản phát nhỏ tính tình Đơn Uyển Tinh cũng mặt sắc nghiêm chỉnh lại. Không chỉ có như thế, ở đây những người khác, cũng trở nên nghiêm túc lên.

Chậm rãi mà nói ở bên trong, song phương liền sinh ý bắt đầu tham thảo đứng lên.

Rất nhanh.

Đông Minh phái được đến coi như là thoả mãn kết quả, mà Nhạc Duyên cũng đồng dạng được đến thoả mãn trả lời thuyết phục.

Không thể không nói, Nhạc Duyên giết ma ẩn Biên Bất Phụ, khiến cho Đông Minh phu nhân Đơn Mỹ Tiên thiếu lão đại nhân tình. Tại người ta trong suy nghĩ, gần kề ba thanh kiếm, vẫn là so ra kém Nguyệt Khuyết tồn tại, cho nên tại người ta xem ra ba thanh kiếm thì không cách nào còn nhân tình này.

Cho nên, tại kế tiếp sinh ý ở bên trong, Đông Minh phu nhân làm chủ lui nhường một bước, cho Nhạc Duyên Thuần Dương một loại khách quen mới có ưu đãi. Này một phần ưu đãi, Nhạc Duyên hồi tưởng hạ chính mình đang chứng kiến sổ sách, này ưu đãi số định mức cùng Vũ Văn Phiệt cùng Lý phiệt hai người cơ hồ giống nhau.

Như vậy kết quả ngược lại Đơn Uyển Tinh không giải thích được, hơn nữa Thượng gia cũng là không hiểu ra

sao.

Tuy nói hai người này đều có tâm phản đối, nhưng là Đông Minh phu nhân làm quyết định, cho dù là Đơn Uyển Tinh cũng vô pháp phản đối, chỉ có thể đem cái này mê hoặc dằn xuống đáy lòng, quyết định buổi tối ở không thời gian hỏi hỏi mẫu thân mình, tại sao lại cho cái này lạ lẫm Thuần Dương lớn như vậy ưu đãi?

Mà càng làm cho Đơn Uyển Tinh không nói gì là, chính mình bị mẫu thân an bài thành Đông Minh phái cùng Thuần Dương binh khí giao dịch người liên lạc.

Mang theo như vậy nghi hoặc, bữa cơm này cứ như vậy tại Nhạc Duyên cùng Đơn Mỹ Tiên trong tiếng cười chấm dứt.

Chập tối.

Nhạc Duyên cùng Vệ Trinh Trinh hai người theo Đông Minh thuyền lớn trên đi xuống, hai người một lần nữa cỡi con lừa, chậm rì rì bắt đầu đi tới.

Dưới trời chiều.

Một thân phấn sắc Nghê Thường, sau lưng kiếm khung Vệ Trinh Trinh nghiêng đầu, đánh giá Nhạc Duyên hình mặt bên, thấy công tử còn thỉnh thoảng cau mày, này mới mở miệng nghi ngờ nói: “Công tử, đang lo lắng cái gì?”

“Không có gì!”

Hít sâu một hơi, lắc đầu phủ nhận trong nội tâm lo lắng, Nhạc Duyên cười nhìn qua Vệ Trinh Trinh, cười nói: “Trinh Trinh không trách ta không có đáp ứng này Đông Minh phu nhân yêu cầu?” Đang dùng cơm trong lúc, Đông Minh phu nhân rất mịt mờ đề xuất nghĩ muốn Vệ Trinh Trinh lời nói, nhưng là Nhạc Duyên trực tiếp cự tuyệt.

Đã làm tiểu thiếp, đã làm thị nữ, rất cơ linh Vệ Trinh Trinh lúc ấy đương nhiên nghe ra Đông Minh phu nhân tính toán, giờ phút này thấy Nhạc Duyên nhắc tới cái này, liền biết Đạo Công Tử không muốn nói trong nội tâm lo lắng, mà là nói sang chuyện khác. Thấy vậy, Vệ Trinh Trinh cũng không tốt ngay sau đó hỏi cái gì, chỉ có thể tiếp lấy lời này đầu cười nói: “Đông Minh phu nhân mặc dù tốt, nhưng mà Hoa Sơn không sai a!”

“Tại Hoa Sơn có thể là có thêm hai cái đệ đệ, còn có đối với người rất không tồi công tử!”

Híp mắt, đón kim sắc ánh mặt trời, Vệ Trinh Trinh lưu lại một ngọt ngào vui vẻ. Đông Minh phu nhân mặc dù tốt, có thể là xa xa so ra kém Hoa Sơn. Dù sao, Đông Minh phu nhân lại như thế nào cũng chỉ là một ngoại nhân, bất quá là nhất thời cao hứng mà thôi.

Mà Hoa Sơn Thuần Dương, có Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng, Vệ Trinh Trinh trong đoạn thời gian này đã đem chính mình coi như là Hoa Sơn Thuần Dương người, hắn quy chúc cảm giác tự nhiên không cần phải nói.

“Đúng, “

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, Vệ Trinh Trinh đối với kế tiếp địa chỉ cảm lên hứng thú tới, nói: “Công tử kế tiếp là cùng tiểu Trọng cùng tiểu Lăng bọn họ hội hợp sao?”

“Đúng!”

Vệ Trinh Trinh suy đoán là đúng, binh khí sinh ý liên lụy quá lớn, hơn nữa dùng trước mắt Thuần Dương phái cao thấp nhân thủ, này hoàn toàn là thi triển không ra. Nói trắng ra binh khí này người làm ăn hạ đơn người là Thuần Dương, nhưng trên thực tế đến lúc đó đón riêng là Cự Kình Bang.

Trước mắt hồng fen Bang chủ bị chính mình chấn dọa, trên cơ bản đã muốn quỳ sát tại trước mặt, hơn nữa Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người thủ đoạn, nghĩ đến thu phục chính là một cái Cự Kình Bang vẫn là không thành vấn đề. Nếu là liền chuyện này cũng xảy ra vấn đề, như vậy Khấu Trọng cũng không cần lên cái gì tranh bá thiên hạ tâm tư.

Cho nên, dùng Nhạc Duyên đối với Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người thủ đoạn hiểu, thu phục Cự Kình Bang vẫn là không có vấn đề gì.

Lần này đi cùng mình hai cái đồ đệ hội hợp, càng nhiều là vì kế tiếp tiến triển tiến hành an bài. Đối với Khấu Trọng mà nói, tuy nhiên Nhạc Duyên thân là hắn sư phó, nhưng là Nhạc Duyên cũng là biết rõ Khấu Trọng chân chính tại thành viên tổ chức chưa thành trước, là đối mặt cái dạng gì cục diện.

So với Lý phiệt, Vũ Văn Phiệt, còn có Tống phiệt, xuất

thân bình dân Khấu Trọng hoàn toàn là dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, trong chuyện này khó khăn có thể nghĩ.

Cho dù là quân Ngoã Cương, Giang Hoài nghĩa quân cái gì cũng không phải là hiện tại Khấu Trọng đủ khả năng so với.

Một cái là Lý Mật, người giang hồ xưng Mật Công, là thừa kế bồ núi công, Địch Nhượng là nhỏ nhân viên công vụ, mà Đậu Kiến Đức coi như là cá nhỏ thổ hào. Chỉ có giang hồ quân Đỗ Phục Uy, hắn xuất thân cùng Khấu Trọng là không sai biệt lắm, cái này cũng vì cái gì tại nguyên trong chuyện xưa Đỗ Phục Uy đối với Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai tên tiểu tử cao như thế nhìn nguyên nhân.

Bởi vì, bọn họ là cùng loại hình người.

Nhưng là tụ lý càn khôn Đỗ Phục Uy chỗ đối mặt tình huống, cũng so với hiện tại Khấu Trọng muốn mạnh hơn không ít. Dù sao, Đỗ Phục Uy kéo cờ tạo phản thời điểm, khi đó thiên hạ mới vừa vặn hỗn loạn, mà không phải trước mắt tuy nhiên loạn thành một đống, nhưng là thế lực nhưng lại trên thực tế đã muốn chậm rãi đại khái phân cách đi ra.

Khấu Trọng nghĩ trộn lẫn đi vào, đạt được chính mình lực lượng, thì là so với Đỗ Phục Uy muốn càng khó.

Bất quá đối với so với nguyên lai, trước mắt Khấu Trọng thì là nhiều thêm một sư phó, coi như là sau lưng có người. Nói tiếp, tại Hoa Sơn này đã qua một năm, Khấu

Trọng chỗ tu tập không chỉ có riêng là võ học, càng nhiều vẫn phải là từ Nhạc Duyên lý niệm.

Có thể nói, hiện tại không ai so với Khấu Trọng có rất tốt thống trị thiên hạ chế độ lý luận.

Nói trắng ra, thầy trò ba người kỳ thật có một cái điểm giống nhau, đó chính là cũng là truy cầu hoàn mỹ, truy đuổi lý tưởng hóa người.

Không chỉ là vì thiên hạ sáng sớm dân chúng, một cái là vì chứng minh chính mình, một cái thì là vì trong lòng mình tính toán, thầy trò cũng không thể nói là thuần túy đi làm, nhưng là như vậy kết quả lại là đều ở hướng cái phương hướng này là mà đi.

Tại Nhạc Duyên xem ra, chính mình đến lúc đó làm tốt nhất chuẩn bị, cũng không thể làm cho các nàng lúc đến sau, nhìn thấy là một chỗ đánh loạn thất bát tao địa phương a. Đây đối với một người nam nhân mà nói, là một kiện không thể tha thứ sự tình.

Bởi vì chân chính ý nghĩa mà nói, không có nữ nhân nào nguyện ý đối mặt này hỗn loạn thiên hạ. Trừ cái loại này quyền lực dục vọng cực đoan mãnh liệt người, hay là có cái gì tín ngưỡng tâm nguyện nữ nhân, người bình thường cũng là hy vọng trải qua vững vàng sinh hoạt.

Có đôi khi, sự tình quá trình không trọng yếu, trọng yếu ngược lại là kết quả.

Một đường xuôi nam.

Lục lạc đinh đinh đang đang trong tiếng, tại dưới trời chiều, hai đầu con lừa thân ảnh một trước một sau đạp trên thong thả bước chân.

Trên đường đi.

Tại ánh mặt trời ở bên trong, tại bay đầy trời nhứ ở bên trong, Nhạc Duyên khi thì cầm kiếm mà múa, tại nhẹ nhàng như tiên tư thái nhưng lại mang lên sợi sợi phong trần.

Ba ngày sau.

Nhạc Duyên cùng Vệ Trinh Trinh hai người đã tiếp cận trên con đường này gần nhất thành trì.

Chiến hỏa tràn ngập.

Xa xa, Nhạc Duyên liền nhìn thấy này hơn mười dặm bên ngoài thành trì trên chỗ bốc lên khói lửa. Hiển nhiên, ở phía xa thành trì trên, đã bắt đầu giao chiến. Chỉ là không biết là triều đình quân đội cùng nghĩa quân giao phong, vẫn là nghĩa quân bản thân trong lúc đó tranh đoạt.

“…”

Thị lực tuy nhiên so ra kém từ gia công tử, nhưng là này bay lên khói xanh, còn có này ẩn ẩn tràn ngập tiếng kêu giết cùng với đao kiếm cùng binh khí giao phong âm thanh vẫn là rơi vào Vệ Trinh Trinh bên tai. Cho dù là cách khoảng cách xa như vậy, Vệ Trinh Trinh vẫn có thể đủ cảm nhận được này trên chiến trường truyền lại tới

trận trận khát máu khí tức.

Không chỉ có như thế.

Hai người dưới háng con lừa tựa hồ cũng cảm nhận được cái này khí tức, bắt đầu vang vọng không ngừng, dừng bước không tiến.

Hiển nhiên.

Động vật cũng cảm nhận được khí tức này, không nghĩ đi lên phía trước.

"…"

Nhạc Duyên hướng bên người Vệ Trinh Trinh nhìn lại, đã thấy Vệ Trinh Trinh cũng hướng chính mình nhìn sang, bất quá mặt nàng sắc hơi lộ vẻ tái nhợt. Chiến tranh tràng diện Vệ Trinh Trinh chưa từng gặp qua, nhưng là lúc trước thôn lạc kia cảnh tượng thê thảm nàng lại là chân thật gặp qua.

Này so với thôn xóm càng thêm thảm thiết địa phương, Vệ Trinh Trinh chỉ là dụng tâm đi hơi chút tưởng tượng, cái loại này dấu hiệu chính là Vệ Trinh Trinh không cách nào thừa nhận. Hơn nữa, hiện tại này nghênh diện thổi tới trong gió càng mang lên sợi sợi mùi máu tanh.

"Công tử!"

"Ta qua bên kia lấy chút nước tới!"

Nuốt vài ngụm nước miếng, Vệ Trinh Trinh chỉ vào bên

cạnh cách đó không xa nước suối chỗ, mở miệng nói ra. Không chờ Nhạc Duyên gật đầu, Vệ Trinh Trinh người đã hạ con lừa niệm, một cá nhân vội vàng mà đi. Đối với cái này Nhạc Duyên không nói gì thêm, Vệ Trinh Trinh mặt sắc liền làm cho người ta biết rõ nàng là tình huống nào.

Nguyện ý không có hắn, Vệ Trinh Trinh không nghĩ ở trước mặt mình phun mà thôi.

Chính hắn một thị nữ vẫn còn quá thiện lương chút ít!

Trong nội tâm nhắc tới một câu, Nhạc Duyên lại là không có bất luận cái gì động tác, vẫn cưỡi con lừa chờ Vệ Trinh Trinh từ nơi không xa dòng suối lần trước tới. Như vậy ngắn ngủi cự ly, Nhạc Duyên mà không sợ Vệ Trinh Trinh ra nguy hiểm gì.

Một hồi lâu.

Vệ Trinh Trinh trở về.

Bất quá tại bên người nàng nhưng lại nhiều thêm một người.

Một cái thân thể nhu hòa giống như tinh Linh thiếu nữ.

Một cái hai mắt đẫm lệ uông uông làm cho người ta thương tiếc thiếu nữ.

Một cái co lại thành một đoàn, phảng phất giống như chim cút thiếu nữ.

Một cái trần trụi chân, lông mi trên mang theo nước mắt nhi thiếu nữ.

Khi nhìn thấy người thiếu nữ này thời điểm, cho dù là Nhạc Duyên cũng không khỏi sững sờ.

Chương 048 : Nhặt được thiếu nữ (hạ)

Cuốn hai tiếu ngạo 048 chương nhặt được thiếu nữ (hạ)

“…”

Nháy mắt mấy cái, Nhạc Duyên ngơ ngác nhìn xem đi theo Vệ Trinh Trinh theo này trong khe nước đi tới thiếu nữ, một hồi lâu không nói gì.

Thiếu nữ tựa hồ có chút sợ hãi nhìn thấy người sống, nhất là tại Nhạc Duyên tầm mắt rơi vào thiếu nữ trên người sau, nguyên bản liền như giống như chim cút cuộn mình lấy thân thể càng thêm run rẩy không thôi, cẩn thận cầm lấy Vệ Trinh Trinh vạt áo, lặng yên tránh ở Vệ Trinh Trinh mặt sau.

Sau đó…

Tại Nhạc Duyên dưới ánh mắt, thật cẩn thận sợ bị phát hiện bình thường đem đầu mình chui đi ra, vô cùng hoảng sợ quan sát đến Nhạc Duyên.

Không nói gì ở bên trong, Nhạc Duyên trước thị tuyến tại thiếu nữ này trên mặt dừng lại một hồi lâu, tuy nhiên đối phương trên mặt đã muốn vuốt ô bảy tám bùn đen xám, nhưng là dùng Nhạc Duyên tầm mắt tự nhiên nhìn ra được thiếu nữ trước mắt có thể nói là thiên tư nước sắc.

Tại dung mạo trên, Vệ Trinh Trinh lại thì không cách nào cùng mà so sánh với.

Tầm mắt tại khuôn mặt đối phương trên quan sát một hồi lâu, thẳng nhìn thấy thiếu nữ lại đem đầu co lại đến Vệ Trinh Trinh sau lưng, tránh đi Nhạc Duyên ánh mắt sau, ánh mắt của hắn lúc này mới dời xuống, rơi vào đối phương một ít cặp đồng dạng dính đầy không ít bùn gắn chặt trên chân trần.

Cho dù là có bùn nhiễm, nhưng là Nhạc Duyên vẫn có thể đủ nhìn ra được đây là một cặp chân trắng như tuyết.

Kia mị lực có thể có thể so với này bụi đất nhiễm hạ thiếu nữ bộ dáng.

Cho dù là Nhạc Duyên thấy vậy, hắn trong đầu đều không tự chủ được bay lên một loại nếu là này nhiễm bùn rửa sạch sẽ sau, này một đôi chân ngọc sẽ là loại nào bộ dáng? Mặc dù là không có luyến chân thích, nhưng là xem kia hình, xét tức kia sắc, cũng đã có làm cho người ta nhịn không được đi đi chơi xúc động.

Chậm rãi nhắm mắt lại, Nhạc Duyên rất muốn hỏi một câu Vệ Trinh Trinh, hàng này nơi nào đến?

Tựa hồ là cảm nhận được Nhạc Duyên mê hoặc, Vệ Trinh Trinh hai tay không khỏi khẩn trương xoa bóp góc áo, nói: “Công tử, vị cô nương này thật đáng thương!”

Đáng thương?

Nàng đáng thương lời nói, trên đời này không ai đáng thương!

Mở mắt ra, Nhạc Duyên chằm chằm vào Vệ Trinh Trinh, yên tĩnh nghe Vệ Trinh Trinh như thế nào nhặt được vị này thiếu nữ. Tại Vệ Trinh Trinh này ôn nhu tự thuật, Nhạc Duyên trước mặt rất nhanh liền hiện ra vừa mới Vệ Trinh Trinh đi nước suối bên tràng cảnh ——

Cỏ tranh bụi rậm sâu.

Tại nước suối bên, ngã xuống là mấy vị quần áo rách nát trung niên nam nữ, mà ở này bên cạnh thi thể, thì là nơm nớp lo sợ ngồi một cái ngực lấy hai đầu gối, đầu tựa vào đầu gối trong khuỷu tay nức nở thiếu nữ.

Thấy tình cảnh này, đồng tình tâm quá trớn Vệ Trinh Trinh đã muốn quên bởi vì mùi máu tanh mà muốn ói tâm tư, ngược lại là hảo tâm đụng lên trước bắt đầu quan tâm này trước mắt cái này đi chân trần nhiễm vô số bùn, còn có mặt mũi trên cũng là bụi đất, một thân quần áo rách nát thiếu nữ tới.

Được rồi!

Tại nhìn thấy như vậy một cái thoạt nhìn đáng thương thiếu nữ, Vệ Trinh Trinh đã muốn nhịn không được trong nội tâm đồng tình. Tại một phen hỏi thăm sau, Vệ Trinh Trinh không phụ sự mong đợi của mọi người được đến một cái làm cho người ta cảm động hơn nữa sầu não chuyện xưa.

Đây là một chạy nạn đi ra thiếu nữ toàn gia.

Cuối cùng thiếu nữ cha mẹ rốt cục chết thảm, lưu lại thiếu nữ một cá nhân.

Đồng dạng sầu não, Vệ Trinh Trinh dùng rất là ôn nhu ngữ khí an ủi cái này tức giận cùng một con bị kinh hãi như mèo nhỏ thiếu nữ, sau đó đem đối phương mang đi ra, quyết định nhường công tử nhận lấy cái này đáng thương thiếu nữ.

Trước mắt thiên hạ hỗn loạn, Vệ Trinh Trinh làm không ra quá nhiều sự tình.

Có thể giúp một cái là một, đây cũng là Vệ Trinh Trinh này vô cùng đơn giản thuần túy ý nghĩ, cũng đúng là như thế, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng mới có thể đối với Vệ Trinh Trinh như vậy tôn kính. Lúc trước, Vệ Trinh Trinh đối với Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người trợ giúp khó không là như thế.

“Công tử!”

Khẩn cầu tầm mắt rơi vào Nhạc Duyên trên mặt, Vệ Trinh Trinh trong mắt chỗ mang hàm nghĩa không cần nói cũng biết. Đang nói lời này thời điểm, Vệ Trinh Trinh vẫn không quên thò tay đem trốn ở sau người thiếu nữ cho túm ra tới, dùng một loại an ủi ngữ khí trấn an nói: “Loan Loan, đừng sợ, công tử là người tốt!”

Loan Loan!

Nghe Vệ Trinh Trinh trong miệng nhắc tới đi ra cái này danh tự, Nhạc Duyên khóe miệng cũng đã bắt đầu có

một loại không tự chủ được rung động. Này tại Nhạc Duyên trong mắt, trước mắt cảnh tượng, hoàn toàn là một cái nhỏ thỏ trắng ngực lấy một đầu lão hổ, an ủi lão hổ không phải sợ cảnh tượng.

“Công… Công tử!”

Thanh âm rất nhỏ, nhưng là rất động thính, phảng phất giống như sơn ca gáy thanh âm, cái này tên là Loan Loan thiếu nữ tầm mắt có chút lơ mơ chột dạ nhìn Nhạc Duyên một cái, lại mạnh mẽ cúi đầu xuống, co lại đến Vệ Trinh Trinh trong ngực. Cái loại này sợ hãi, cái loại này đối với không biết tương lai sợ hãi hoàn toàn bày ra vô cùng tinh tế.

Một bả ngực lấy Loan Loan, Vệ Trinh Trinh mặt sắc cùng ánh mắt khẩn cầu ở bên trong, càng mang theo nghiêm túc.

Đó là một loại làm cho không người nào có thể cự tuyệt nghiêm túc.

Tầm mắt ngó ngó Vệ Trinh Trinh, tầm mắt lại quét mắt một vòng chui đầu vào Vệ Trinh Trinh trong ngực, chỉ lưu lại một xinh đẹp bóng lưng cùng một đầu tóc đen Loan Loan, Nhạc Duyên trầm ngâm, nhưng lại gật đầu đáp ứng tới. Chỉ là tại thời khắc này, trong lòng của hắn kính sợ nhưng lại bốc lên đến chỗ cao.

Loan Loan xuất hiện nơi đây, tuyệt đối không phải vì người khác mà đến.

Kia mắt chỉ có một người.

Đó chính là Nhạc Duyên chính mình.

Duy nhất một điểm nhường Nhạc Duyên có chút không rõ ràng cho lắm là, mình ở ở đâu liên lụy đến phái Âm Quý? Chẳng lẽ lại chính mình giết ma ẩn Biên Bất Phụ tiết lộ tin tức? Nhíu mày, suy nghĩ sâu xa một chút, Nhạc Duyên cảm giác mình lúc này đây cách làm lẽ ra không có có bất kỳ lỗ thủng.

Nhưng là, Nhạc Duyên có thể khẳng định chính là phái Âm Quý đã muốn nhìn chằm chằm vào chính mình.

Chẳng lẽ lại là Đông Minh phu nhân Đơn Mỹ Tiên chỗ đó xảy ra vấn đề?

Suy nghĩ nhanh quay ngược trở lại, Nhạc Duyên phân tích lấy xuất hiện tình như vậy huống nguyên do. Hắn cảm giác mình nơi này không có vấn đề, bất quá thật lớn có thể là Đơn Mỹ Tiên chỗ đó xuất hiện cạm bẫy. Dù sao, Đơn Mỹ Tiên đối với ma ẩn Biên Bất Phụ cừu hận âm sau Chúc Ngọc Nghiên rõ ràng biết rõ.

Biên Bất Phụ chết, cái gọi là cừu nhân tuy nhiều, nhưng là có thể đến hắn vào chỗ chết nhưng lại không nhiều lắm. Cho nên, âm sau Chúc Ngọc Nghiên hoài nghi mình nữ nhi cũng không thế nào khiến người ngoài ý. Đến với mình cùng Vệ Trinh Trinh thân phận, dùng phái Âm Quý thế lực, nghĩ muốn hiểu tất nhiên là không khó.

Chỉ là duy nhất để cho Nhạc Duyên ngoài ý muốn là, hắn không ngờ rằng lần này phái Âm Quý ra để đối phó chính mình chính là âm sau Chúc Ngọc Nghiên ái đồ,

hắc ám tinh Linh —— Loan Loan. Cần phải biết được, Loan Loan tại phái Âm Quý trong đó thân phận nhưng mà gần kề chỉ ở âm sau Chúc Ngọc Nghiên phía dưới a.

Đến tột cùng là ở đâu xảy ra vấn đề?

Chẳng lẽ lại phái Âm Quý đối với Trường Sinh Quyết cũng lên hứng thú? Nếu là đúng Trường Sinh Quyết có hứng thú, các nàng nên biết Trường Sinh Quyết trước mắt tại Dương Quảng trên tay, mà không phải mình trong tay.

Tuy nhiên nhất thời không có biết rõ ràng trong chuyện này mấu chốt, nhưng là đối mặt Loan Loan đã đến, Nhạc Duyên ngược lại ôm nước tới lấy đất ngăn ý nghĩ. Đối với phái Âm Quý, Nhạc Duyên cũng muốn mượn Loan Loan tới dò hỏi một chút phái Âm Quý nền tảng.

“Nhìn!”

“Loan Loan không cần lo lắng!”

“Ta đều nói công tử là người tốt!”

Thấy Nhạc Duyên đáp ứng sau, Vệ Trinh Trinh rất là cao hứng, thò tay vỗ trong ngực Loan Loan này hơi lộ vẻ non mềm bả vai, nói ra: “Hơn nữa này Loan Loan mặc dù chỉ là một cá nhân, nhưng là cũng hữu dụng!” Những lời này là đối với Nhạc Duyên chỗ nói.

Hữu dụng!

Xác thực rất hữu dụng!

Nhạc Duyên đồng ý gật gật đầu, đương nhiên trong lòng của hắn hữu dụng nhưng mà cùng Vệ Trinh Trinh hữu dụng hoàn toàn bất đồng.

“Loan Loan cũng có thể cho công tử ngươi đeo kiếm a!”

Sau đó Nhạc Duyên liền nghe Vệ Trinh Trinh cho một cái cực kỳ khiến người ngoài ý đáp án.

Gật đầu động tác két một tiếng dừng lại.

Nhạc Duyên tầm mắt theo Loan Loan trên người thu hồi, rơi vào Vệ Trinh Trinh trên người, lần đầu tiên Nhạc Duyên phát hiện mình thị nữ Vệ Trinh Trinh tâm tư khá lớn, vẫn là đáng giá bồi dưỡng. Nghiêng đầu suy tư một chút, Nhạc Duyên đối với cái này phi thường đồng ý.

Bất quá vẫn là lầm bầm lầu bầu cảm thán một câu: “Đáng tiếc, còn kém một cá nhân!”

Câu này lầm bầm lầu bầu nhường Vệ Trinh Trinh không hiểu ra sao, đồng dạng một mực dựng thẳng lấy lỗ tai nghe lén lấy đối thoại Loan Loan cũng theo Vệ Trinh Trinh trong ngực nghiêng đầu, tầm mắt vô cùng cẩn thận đánh giá Nhạc Duyên, trên mặt cũng toát ra mê hoặc chi sắc.

Tầm mắt thu hồi, Loan Loan tầm mắt tại Vệ Trinh Trinh trên lưng kiếm trên kệ này ba thanh bộ dáng kỳ lạ trường kiếm trên dừng lại một hồi lâu.

Ba kiếm.

Ba người…

“Ừ!”

Gật gật đầu, Nhạc Duyên trong nội tâm đã có quyết định, đối với đang xem lấy kiếm trên kệ này ba thanh kiếm Loan Loan mở miệng nói ra: “Cô nương, nhìn ngươi như vậy đáng thương phân thượng, sau này hãy theo ta đi thôi! Giúp Trinh Trinh đeo kiếm!”

“…”

Bùn đất nhiễm phía dưới lỗ nhìn không ra là cái gì biểu lộ, nhưng là một ít cặp như mực bình thường ánh mắt lại là nháy vài cái, tựa hồ thật có chút ít ngoài ý muốn. Nhưng là cùng Nhạc Duyên đối mặt một hồi lâu, Loan Loan vẫn là ôn nhu nói ra: “Tốt, công tử!”

Thấy đối phương đầu lâu lại thấp tới, Nhạc Duyên này mới thu hồi chính mình tầm mắt.

Hắn biết rõ này Loan Loan tuyệt đối không phải đơn giản như vậy người, phỏng chừng người ta trong nội tâm lúc này ngăn không được tại oán trách, tối thiểu nhất cũng là hô đánh tiếng kêu giết cấp bậc lời nói.

Kế tiếp hành trình nhưng lại không thể không thay đổi.

Nguyên bản tại Nhạc Duyên trong kế hoạch là cùng đồ đệ mình Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người hội hợp, nhưng là tại trên nửa đường Vệ Trinh Trinh nhiều chuyện nhặt một cái tên là Loan Loan thiếu nữ sau,

nhưng lại tạm thời không thể đi. Trước mắt, dùng Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng, nếu như bị Loan Loan đột nhiên tính toán lời nói, hai người này tiểu tử phỏng chừng không có sức hoàn thủ.

Gần kề nhìn bây giờ người ta này một thân có thể so với bóng dáng hành động, Nhạc Duyên liền cảm giác mình hai cái đồ đệ ở phương diện này hoàn toàn không cách nào cùng người ta so sánh với. Bây giờ còn là nhường Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người liền bọn họ sự tình đi tiến hành, nếu là lúc này đem phái Âm Quý liên lụy vào tới, đối với Thuần Dương mà nói, cũng không phải một kiện rất sự tình tốt.

“Trở về đi!”

Quét mắt một vòng này hơn mười dặm bên ngoài còn tại giao chiến thành trì, Nhạc Duyên đột nhiên quay đầu, đối với Vệ Trinh Trinh cùng Loan Loan nói ra.

Đồng thời.

Sau khi nói xong, Nhạc Duyên liền nắm con lừa bắt đầu rơi quay đầu nhìn về lúc đến đường trở về.

Mà nghe lời này, Vệ Trinh Trinh cũng là sững sờ, lập tức cũng lôi kéo Loan Loan chuẩn bị xoay người. Bất quá tại Nhạc Duyên xoay người nháy mắt, lại nghe Loan Loan mở miệng nhỏ giọng cầu xin nói: “Công tử, kính xin giúp Loan Loan đem cha mẹ thi thể nhập thổ vi an…”

Lời kia vừa thốt ra, Vệ Trinh Trinh cũng mới kịp phản ứng.

Vừa rồi này đột nhiên cử động, nhường Vệ Trinh Trinh quên điểm này, hiển nhiên Loan Loan hiếu tâm khiến cho Vệ Trinh Trinh rất là cảm hoài.

Phóng ra cước bộ lăng không dừng lại.

Nhạc Duyên mặt sắc có chút ngưng tụ, vừa rồi này đột nhiên xoay người rời đi chỉ là Nhạc Duyên thăm dò, nhưng là Loan Loan lời này nhưng lại triệt để đem Nhạc Duyên này tùy ý thăm dò cho đánh vỡ, nhưng lại cũng nói cho Nhạc Duyên lúc này đây phái Âm Quý đối với chính mình chỉ sợ không chỉ là đơn giản vấn đề.

Hiển nhiên.

Người ta Loan Loan đi đến bên cạnh mình, là làm đầy đủ chuẩn bị. Hoặc là nói, trong đoạn thời gian này, phái Âm Quý chủ yếu tinh lực dĩ nhiên là toàn bộ thả tại trên người mình.

Tại thời khắc này, Nhạc Duyên kính sợ dĩ nhiên là lên tới điểm cao nhất.

Chậm rãi xoay người, Nhạc Duyên trên mặt ngưng lại biểu lộ theo thân hình chuyển động từng chút từng chút đổi thành một loại ưu thương biểu lộ, tầm mắt tại Loan Loan trên người dừng lại, thở dài: “Loạn thế người a!” Nói xong, nhưng lại đã muốn dẫn đầu dẫn đầu đi chỗ đó dòng suối bên cạnh, làm cho này Loan Loan chết thảm ‘Cha mẹ’ bận việc đứng lên.

Lo lắng thương tiếc.

Chính là nhất phái xuất thế Đạo gia cao nhân khí chất.

Chương 049 : Lông mi cong cong (thượng)

Bên dòng suối. .

Một chỗ đơn sơ cô mộ.

Kia Loan Loan chết thảm ‘Cha mẹ’ ở Nhạc Duyên hỗ trợ, hai người hợp táng lại với nhau.

Cuối cùng Nhạc Duyên còn tiện tay chặt đứt bên cạnh cây cối, làm một đơn sơ Mộ Bia, phía trên miêu tả XX chi mộ, còn bên cạnh tức là thác xuống Loan Loan tên họ.

“…”

Cũng không nói gì nói, Loan Loan chẳng qua là nước mắt lưng tròng nhìn trước mắt chỗ ngồi này cô mộ, trên mặt kia thương tâm biểu tình làm cho người ta vừa thấy là cảm giác trong lòng cảm khái. Cũng không ai biết giờ này khắc này, Loan Loan trong lòng đến tột cùng suy nghĩ cái gì.

“Loan Loan, người chết không có thể sống lại, đừng quá thương tâm!”

Một bên Vệ Trinh Trinh thấy cái này tên là Loan Loan thiếu nữ thương tâm như thế, vội vàng bước lên phía trước đem đối phương ôm vào trong lòng, ôn nhu an ủi. Mà Loan Loan tức là mượn cơ hội này quỳ xuống

hướng về phía này cô mộ dập đầu nhiều cái đầu, lấy bày ra lòng hiếu thảo của mình.

Nhạc Duyên thấy thế, tức là nghiêng đầu sang, hướng bên cạnh kia cỏ tranh từ nhìn lại, nhưng trong lòng thì nhắc tới có thể làm đến nước này, đã không đơn giản rồi.

“Rửa mặt đi trước!”

Nhạc Duyên đem trường kiếm trong tay sáp trở về trên giá kiếm, quay đầu hướng lây dính ô bảy tám đen Loan Loan nói. Mặc dù người ta chính là trong bóng tối Tinh Linh, kia xinh đẹp khí chất có thể ra nước bùn lắng mà không nhuộm. Nhưng là bộ dáng như vậy, hãy để cho Nhạc Duyên không cách nào tiếp nhận.

Đồng thời, Nhạc Duyên đem thuộc về Vệ Trinh Trinh {bao vây:-túi} từ con lừa trên người lấy xuống, ném cho Vệ Trinh Trinh, nói: “Trinh Trinh, ngươi hỗ trợ, nàng vóc dáng cùng ngươi không kém nhiều, xiêm y của ngươi nghĩ đến nàng hẳn có thể xuyên!”

“Ta đi phía ngoài coi giữ!”

Nói xong, Nhạc Duyên liền xoay người hướng ra phía ngoài đi tới, độc lưu lại Loan Loan cùng Vệ Trinh Trinh hai người ở nơi đó hai mặt nhìn nhau.

Phía ngoài.

Đón kia đập vào mặt Thanh Phong, trong không khí vẫn tràn ngập nhè nhẹ mùi máu tươi. Hiển nhiên, là ở hơn

mười dặm ngoài công thành chiến cực kỳ thảm thiết. Cho dù là cách xa như vậy, kia theo theo gió mà đến hơi thở vẫn tràn đầy máu tươi vị.

Loan Loan!

Khóe miệng nhếch nhẹ, trên mặt mang theo tơ tia tiếu ý.

Chỉ là ở mấy chuyện nhỏ ở bên trong, Nhạc Duyên liền biết lần này Âm Quý phái tâm tư nhưng lại là không hiểu đặt ở trên người của mình. Bất kể đối phương là bởi vì đạo gia của báu Trường Sanh Quyết, hay(vẫn) là bởi vì những khác, có thể làm cho Âm Quý phái người thừa kế Loan Loan ra tay, hiển nhiên đối phương để ở trên người mình chính là chủ yếu tâm tư.Truyện cv của Hỗn Nguyên Ma Hạc

Hay hoặc giả là trên tay mình, có đủ để chấn động cả Âm Quý phái đồ.

Nếu không mà nói, lấy Âm Quý phái kia lớn lối làm việc thái độ, sẽ không làm việc quanh co như vậy. Bất quá Nhạc Duyên bất quá là tinh tế vừa nghĩ, cũng hiểu Âm Quý phái dưới mắt như vậy thật cẩn thận làm việc nguyên do.

So với Từ Hàng Tịnh Trai mà nói, Âm Quý phái ở trên giang hồ danh tiếng cơ hồ là qua phố con chuột. Nếu như gióng trống khua chiêng nhằm vào Thuần Dương lời nói, kết quả như vậy nhưng lại là Âm Quý phái không muốn thấy. Có thể nói, hiện tại giang hồ phân tranh là Âm Quý phái chỗ ở Ma Môn cùng Từ Hàng Tịnh Trai sở đại biểu Phật Môn ở tranh đấu, mà đạo môn tức là ở

một bên xem cuộc vui.

Trừ đạo gia kia đệ nhất nhân Ninh Đạo Kỳ đi theo Từ Hàng Tịnh Trai nơi đó ngoài, những khác đạo môn nhân sĩ nói toạc ra đối với ma cửa cũng không có làm sao để ý tới. Là không có trêu chọc đến tự mình, bọn họ tựu không có tâm tư đi quản như vậy.

Mà một khi Âm Quý phái tới cửa tìm Thuần Dương phái phiền toái, nhưng cũng là đại biểu đây là đang ngay mặt đánh mặt đạo môn.

Bổn tới một cái Phật Môn cũng đã để cho Âm Quý phái rơi vào hạ phong, nếu là còn trêu chọc phải một đạo môn…

Nếu như không có kia quét ngang tứ phương thực lực, như vậy chung quanh là địch, cho dù là Ma Môn cũng không muốn như vậy làm. Bất quá, Âm Quý phái như vậy tính toán nhưng lại là khả năng công dã tràng á.

So với Âm Quý phái đối với mình hiểu rõ, tự mình đối với các nàng kia mới xem như hiểu rõ.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Biết mình mà không biết người, lại cho là mình hiểu rõ đối phương tình huống, đây chính là dưới mắt Loan Loan tình huống.

Nhưng là cho dù là như vậy, Nhạc Duyên nhưng lại là không thể không thừa nhận Loan Loan diễn kỹ rất cao, thị nữ của mình Vệ Trinh Trinh hoàn toàn là rơi vào

người ta trong lòng bàn tay. Vệ Trinh Trinh mặc dù thiện lương, cho dù là ở làm tiểu thiếp thời điểm cũng nghĩ tới một chút tự vệ tiểu tâm tư.

Nhưng là mặt này đối với xuất từ Ma Môn, thỉnh thoảng cũng đều có nguy hiểm, ở thời điểm đối địch vẫn không quên hố (hại) đồng đội tiến hành siêu thần tiết tấu Loan Loan, Vệ Trinh Trinh kia hoàn toàn là trần truồng một tân nhân, một thiện lương có thể làm thánh nhân cô gái.

Có thể nói, Vệ Trinh Trinh kia hoàn toàn là tự mình đưa tới cửa rồi.

Bất quá cho dù là như vậy, Nhạc Duyên thật cũng không lo lắng Vệ Trinh Trinh an nguy vấn đề. Dưới mắt Loan Loan chẳng qua là mới vừa mượn từ sự kiện để tới gần tự mình, không có được nàng muốn đồ, Loan Loan sẽ vẫn giữ vững dưới mắt tình huống như thế.

Kia ma nữ bổn tính sẽ vẫn tiềm phục tại nội tâm của nàng.

Ngay tại lúc này, cho dù là một con hung ác cọp mẹ, nàng cũng sẽ vẫn bánh manh giống như tiểu thỏ trắng.

Đáng tiếc chính là Loan Loan cũng không biết, ở nàng xuất hiện ở Nhạc Duyên trước mặt, kia chân trần, tục danh kia, cũng đã hoàn toàn nói cho Nhạc Duyên thân phận của nàng. Trăm phương ngàn kế bán manh, kia kết quả lại là đã sớm xác định.

Đó chính là bán manh thất bại.

“Xem ra trong khoảng thời gian này có chuyện làm rồi!”

Cười cười, Nhạc Duyên nghe phía sau vang lên tiếng bước chân, chậm rãi quay đầu, hướng phía sau nhìn lại.

Này vừa nhìn.

Nhưng lại là làm cho người ta không khỏi sửng sốt.

Một thân màu hồng Nghê Thường, đây là Vệ Trinh Trinh.

Một thân đạm màu trắng quần, đây mới là Loan Loan.

Trải qua Vệ Trinh Trinh hỗ trợ rửa mặt sau, kia một thân bụi đất cuối cùng tróc ra, lộ ra bên trong chân chính màu sắc.

Chẳng qua là làm này màu sắc chân chính bộc lộ thời điểm, nhưng lại là làm cho người ta không nhịn được khẽ thất thần.

Nhạc Duyên gặp qua rất nhiều nữ nhân, gặp qua rất nhiều cô gái tuyệt sắc. Xích Luyện si lãnh, Long Nữ trong trẻo lạnh lùng, Nghi Lâm ngây thơ khờ khạo thuần khiết, giáo chủ Dương Niệm Tích tư thái hào hùng. Không nói trước những thứ này, ở cái thế giới này Nhạc Duyên cũng đã gặp Đông Minh phu nhân mẹ con, thị nữ của mình Vệ Trinh Trinh, Phó Thải Lâm đại đồ đệ Phó Quân Sước cùng với kia thiên ở trên khách sạn cái nhìn kia nhìn nhau cô gái, nhưng là vào lúc này, Nhạc Duyên ở nhìn rõ ràng kia bị bụi đất che giấu chân chính diện mạo sau, vẫn là không nhịn được hơi ngẩn ra.

Da trắng nõn như tuyết, ở ánh mặt trời chiếu rọi xuống nhăn nhăn sinh huy, làm như bạch ngọc một loại ôn nhuận.

Lông mi cong cong, kia rất nhỏ rung động lông mi, mũi quỳnh hơi nhíu, tựa hồ cũng bị tự mình này một thân xinh đẹp mà kinh hãi.

Nhẹ nhàng cúi đầu, mím môi xinh đẹp bộ dáng càng làm cho người không nhịn được tiến lên đi thương tiếc người ta.

Nghiêng nước nghiêng thành.

Vào giờ khắc này, Nhạc Duyên trong đầu toát ra như vậy từ ngữ. Bất quá dưới mắt Loan Loan này một thân mảnh mai nữ nhi tư thái, nhưng lại là để cho Nhạc Duyên có phần cảm thấy quái dị. Đối với so với, này hoàn toàn không phải là trong suy nghĩ Loan Loan chân chính hình tượng á.

Mà Loan Loan chân thực diện mạo, cho dù là đồng dạng thân là nữ nhân Vệ Trinh Trinh cũng cảm thấy kinh diễm.

Ánh mắt từ Loan Loan nửa người trên thu hồi, dưới ánh mắt dời, rơi vào nàng một đôi chân trên.

Bạch y làn váy không hề dài, không có hoàn toàn che kín nàng một đôi chân, để cho Nhạc Duyên không có ngoài ý muốn chính là, cho dù là đổi như vậy một thân cùng đối với người ta Loan Loan mà nói có chút rườm rà quần, nhưng là người ta nhưng vẫn là chân trần giẫm trên mặt đất.

“Trinh Trinh, này Loan Loan cô nương quá đáng thương!”

Nhạc Duyên thán một tiếng, dùng một loại oán giận giọng điệu nói: “Ngươi cho nàng y phục, dĩ nhiên cũng muốn cho đôi giày a!”

“Ách!”

Vệ Trinh Trinh nghe vậy không khỏi ngẩn ngơ, ánh mắt cũng theo dời xuống, rơi vào Loan Loan cái kia một đôi chân trần trên, mới vừa ở vì Loan Loan rửa mặt đổi một bộ quần áo sau, Vệ Trinh Trinh liền bị thiếu nữ trước mắt dung mạo hấp dẫn.

Trong khoảng thời gian ngắn còn không có nhớ tới, lúc này đột nhiên nghe được công tử nhắc tới, nhất thời Vệ Trinh Trinh gương mặt không khỏi đỏ lên, lúc này mới nghĩ tới.

Đúng a!

Cũng không thể làm cho người ta Loan Loan vẫn trần trụi chân chứ?

Trong lòng thiện lương tâm tư cuồn cuộn, Vệ Trinh Trinh đem Loan Loan đặt ở một bên, lập tức lại từ bọc đồ của mình trong lấy ra giày của mình, sau đó hơi xin lỗi đưa cho Loan Loan, nói: “Thử một chút, nghĩ đến giày của ta ngươi cũng hẳn là có thể mặc!”

“…”

Hơi há miệng, Loan Loan nhìn kia rơi ở trên tay mình một đôi giày thêu, một đôi mắt khẽ có chút thất thần.

Giầy?

Ta muốn mang giày?

Ta tại sao muốn mang giày?

Nếu như nói lúc trước Loan Loan tâm thái hay(vẫn) là rất bình tĩnh lời nói, như vậy lúc này Loan Loan tâm tình nhưng lại là nổi lên nhè nhẹ biến hóa.

Giang sơn dễ đổi, bổn tính cũng khó dời đi.

Những lời này tục ngữ cũng đủ để nói rõ một người thói quen, muốn sửa đổi là cở nào khó khăn.

Đối với Loan Loan mà nói, chân trần đã thành thói quen của nàng, nếu là lần nữa mang giày vào đó mới là làm cho nàng không thoải mái.

Chẳng qua là giờ này khắc này…

Ngẩng đầu.

Loan Loan phát hiện Vệ Trinh Trinh ở mở to ánh mắt nhìn mình.

Mà Nhạc Duyên cũng mắt trợn tròn nhìn mình chằm chằm.

“Ách…”

Loan Loan lầm bầm một tiếng, nháy hạ ánh mắt.

“Làm sao đâu? Loan Loan cô nương!”

Nghe một tiếng này phi thường nhỏ lầm bầm thanh Nhạc Duyên cũng là nháy hạ ánh mắt, tiếp tục ngó chừng Loan Loan.

Hai người nhìn nhau một hồi lâu, mím môi, trong lòng lão Đại không vui, nhưng là Loan Loan vì không lộ ra {chân ngựa:-sơ hở} hay(vẫn) là chỉ có thể đáp ứng, sau đó ở Nhạc Duyên cùng Vệ Trinh Trinh hai người nhìn chăm chăm, chuẩn bị mang giày.

{đang lúc:-chính đáng} Loan Loan khom lưng mang giày thời điểm, kia khẽ nghiêng về phía trước thân thể nhưng lại là ngừng lại.

Ngẩng đầu.

Trong suốt như nước ánh mắt rơi vào Nhạc Duyên trên mặt, một đôi gương mặt hơi mang đỏ ửng nói: “Kính xin công tử nghiêng người!” Lúc nói lời này, thanh âm như con muỗi một loại hừ hừ, nếu không phải Nhạc Duyên lỗ tai bén nhạy, còn không cách nào nghe thấy.

“Hắc!”

Nhạc Duyên nhìn Loan Loan một hồi lâu, vui vẻ.

Ngươi đây là một đầu con cọp lớn, sững sờ sinh sôi

muốn sắm vai đáng yêu tiểu bạch thỏ sao? Được rồi, ngươi có tâm tư, ta đây cũng có khả năng phối hợp.

Gật đầu, Nhạc Duyên vòng vo thân.

Ở thấy Nhạc Duyên xoay qua chỗ khác sau, Loan Loan này mới bắt đầu hướng trên chân của mình bộ khởi giầy tới.

Vệ Trinh Trinh giầy không lớn, Loan Loan một đôi chân ngọc đồng dạng không lớn.

Cộng thêm hai người vóc người xê xích không nhiều, Vệ Trinh Trinh giầy Loan Loan cũng là có thể xuyên trên. Chẳng qua là ở đem một đôi giày mặc lên chân sau, Loan Loan kia Tiêm Tiêm lông mày nhỏ nhắn nhưng lại là không khỏi cau lại, trong lòng không khỏi phát ra một tiếng thở dài.

Đã thói quen chân trần Loan Loan, vào giờ khắc này đột nhiên mặc vào giầy, cái loại cảm giác này giống như một người bình thường bị đột nhiên mang theo xiềng xích một loại.

Làm cho người ta toàn thân cũng đều có một loại không thoải mái cảm giác.

Nhưng là không thoải mái quy về không thoải mái, nhưng là dưới mắt lại chỉ có thể tiếp tục như vậy. Bất quá nàng Loan Loan là người ra sao, mang giày vào tự nhiên là không muốn đi bước đi, một khi bước đi tuyệt đối sẽ lộ sơ hở. Tựa hồ nghĩ tới điều gì, Loan Loan ánh mắt rơi vào Nhạc Duyên cái kia con lừa trên.

Có lẽ…

Chương 050 : Lông mi cong cong (trung)

Thanh Phong từ từ. .

Tiếng chuông trận trận.

Theo con lừa động tác, Loan Loan trên lưng kiếm giá trên Kim Ngân song kiếm trên hai Linh Đang vang lên kia đinh đinh đương đương thanh tới.

Tiếng chuông ở bên trong, Loan Loan một đầu mái tóc bị gió thổi tung bay ra sau.

Tay áo tung bay ở bên trong, độc lộ vẻ một phần an tĩnh.

Nghiêng người ngồi ở con lừa trên, Loan Loan mặc dù hiện tại cũng là đeo kiếm giá, nhưng là ánh mắt của nàng quả thật vẫn rơi vào Nhạc Duyên bóng lưng trên. Cùng Loan Loan ngồi ở trên lưng lừa bất đồng, Vệ Trinh Trinh lại là không có.

Vệ Trinh Trinh cùng Nhạc Duyên giống nhau, hai người nắm da lông ngắn con lừa không nhanh không chậm hướng phía trước đi tới.

Thân là thị nữ, Vệ Trinh Trinh cảm giác mình kỵ con lừa, mà công tử một người đi trên mặt đất, nhưng lại là làm cho người ta cảm thấy có chút không ổn, ít nhất Vệ Trinh Trinh cảm giác mình không cách nào làm ra chuyện như vậy.

“Công tử!”

Vệ Trinh Trinh ánh mắt rơi vào Nhạc Duyên trên người, ánh mắt như nước.

“Không cần phải nói rồi, ngươi đi đi, không cần ở mặt dưới phụng bồi ta!”

Phất tay một cái, đối với Vệ Trinh Trinh như vậy tâm tư Nhạc Duyên có thể hiểu, bất quá là bởi vì thân phận vấn đề, nhưng là ở Nhạc Duyên xem ra lại không cần như thế. Lấy Nhạc Duyên khả năng, một thân khinh công tự nhiên không cần lo lắng. Nhưng là dưới mắt Vệ Trinh Trinh nhưng lại là sẽ không chút nào võ lực chi người, như vậy đi lại đoán chừng có thể kiên trì chừng mười dặm đường thì không được.

Cho nên, Nhạc Duyên cảm thấy Vệ Trinh Trinh không có cần thiết phụng bồi tự mình bước đi, nếu không mà nói không quá thời gian quá dài, bên cạnh mình còn có thể nhiều hơn một bệnh nhân.

Nếu là hiện tại cưỡi ở trên lưng lừa Loan Loan xuống tới vậy còn không kém nhiều.

Nhắc tới Loan Loan, Nhạc Duyên nghĩ tới đây, không khỏi quay đầu lại, nhìn lướt qua đang nhìn mình chằm chằm bóng lưng đánh giá thiếu nữ, hai người tầm mắt ở giữa không trung gặp nhau. Hiển nhiên, quan sát nhập thần Loan Loan không ngờ rằng Nhạc Duyên lại đột nhiên quay đầu.

Hơi sửng sốt, Loan Loan hé miệng cười ngọt ngào, cho nên liền nhẹ nhàng cúi đầu xuống.

“…”

Nhạc Duyên mở trừng hai mắt, đối với Loan Loan như thế biểu hiện có chút dở khóc dở cười. Này Loan Loan là có thể ngồi cũng sẽ không nằm á, chỉ có là lần đầu tiên tiếp xúc, Nhạc Duyên cảm giác mình đã biết cái này Hắc ám tinh linh một không biết có tính hay không khuyết điểm khuyết điểm —— lười biếng.

Nhưng là của nàng này một phần lười biếng cùng giáo chủ Dương Niệm Tích bất đồng, là thuộc về tiểu nữ nhi như vậy lười biếng tư thái.

Làm Vệ Trinh Trinh đánh không lại Nhạc Duyên ánh mắt sau, cũng lên con lừa sau, Nhạc Duyên liền nắm dây cương mang theo hai con con lừa, hai nữ nhân hướng lúc đến trải qua tiểu thành trấn phương hướng đi.

Linh Đang nhiều tiếng ở bên trong, tam cái bóng người dưới ánh mặt trời lôi kéo cái bóng thật dài.

…

Tiểu trấn.

Có lẽ là nhận lấy hơn vài chục dặm công thành chiến ảnh hưởng, chỗ này trong trấn đã không có bao nhiêu người. Rất nhiều dân chúng bình thường cũng đã ở chuyển nhà thoát đi, vào lúc này, đối với bọn hắn mà nói, chiến loạn đã cách bọn họ quá gần rồi.

Bọn họ hiện tại cần nhất là một có thể giữ vững dẹp yên địa phương.

Chẳng qua là dưới mắt…

Này Đại Tùy có thể giữ vững dẹp yên địa phương đã không nhiều lắm, có lẽ Nam lĩnh thế gia Tống phiệt chỗ ở mới được cho là tương đối dẹp yên chỗ ở. Bởi vì nơi đó có một Thiên Đao Tống Khuyết, làm như một cây Định Hải Thần Châm trực tiếp định ở Nam Phương.

Có hắn ở, Tống phiệt nắm giữ địa phương trên căn bản tựu không loạn lên nổi.

Nhưng là những thứ này đối với dân chúng mà nói, nhưng lại là quá xa. Cho dù là thoát đi, những người này cũng đều là men theo trực giác của mình, hướng kia cái gọi là chỗ an toàn bỏ chạy.

Làm Nhạc Duyên, Vệ Trinh Trinh còn có Loan Loan tam người lúc đến nơi này, thấy chính là một chỗ hỗn loạn địa phương.

Chẳng qua là cho dù là như vậy hỗn loạn, nhưng là này khách sạn nhưng vẫn là cũng coi là công việc làm ăn thịnh vượng.

Không thể không nói, chỉ cần là vì kim tiền, cho dù là đem đầu khác ở dây lưng quần trên, những thứ này người làm ăn đều có thể tiếp tục làm xuống đi.

Nhìn trước mắt vậy còn được cho là náo nhiệt khách

sạn, Nhạc Duyên trong lòng cũng là đối với này một chỗ khách sạn lão bản bội phục.

Ở chiến loạn thời điểm, những chuyện này trên căn bản cũng đều là nam nhi chuyện tình, nữ nhân ở loại này thời đại vừa vặn là không chiếm được bảo đảm, ở càng nhiều thời điểm nữ nhân ở này trong chiến loạn bất quá là vừa ra ra bi kịch. Nhất là những thứ kia nữ nhân xinh đẹp.

Như Loan Loan, như Vệ Trinh Trinh, ở đi vào trấn trên đường, Nhạc Duyên liền gặp một đám đánh nàng nhóm chủ ý người. Chẳng qua là những người này bị Nhạc Duyên tiện tay đuổi sau, cuối cùng Nhạc Duyên không thể không vì hai người trên đầu riêng phần mình tìm một mang theo lụa mỏng nón tre đội ở trên đầu sau, những tình huống này lúc này mới ít lên.

Bất quá ở cái thế giới này, mặc dù đại đa số nữ nhân là bi kịch, nhưng là ở một nắm nữ nhân trong mắt lại không phải là như thế.

Như Âm Quý phái các yêu nữ, lại như kia Từ Hàng Tịnh Trai kia sắp xuất thế các nữ nhân.

Các nàng cơ hồ đem thiên hạ đùa bỡn ở trong lòng bàn tay.

Lầu hai.

Đang hỏi chưởng quỹ muốn một gian nhã gian sau, Nhạc Duyên liền dẫn hai nữ lên lầu.

Ở đi vào khách sạn thời điểm, Nhạc Duyên ánh mắt liền hơi hơi quét, đại khái hiểu rõ dưới mắt trong chiến loạn khách sạn khách nhân là một chút ít hạng người gì. Ngay tại lúc này, có thể bình yên ở khách sạn ăn cơm người, tự nhiên không phải là cái gì người bình thường.

Trên căn bản trên tay mỗi người đều có một hai tay tự vệ khả năng, thậm chí mỗi người bên người đều có được binh khí của mình.

Mà để cho Nhạc Duyên chú ý cũng không phải là những thứ này có chứa binh khí người, ngược lại là những thứ kia không có tùy thân mang theo vũ khí người càng thêm làm cho người chú ý. Tựu thí dụ như, kia cách đó không xa dựa vào cửa sổ một tên cầm trong tay chiết phiến bạch y tuấn tú công tử hấp dẫn Nhạc Duyên ánh mắt.

Tựa hồ đã nhận ra Nhạc Duyên tầm mắt, kia bạch y công tử cũng quay đầu lại, chiết phiến nhẹ lay động trung hướng Nhạc Duyên khẽ gật đầu tỏ ý. Bất quá, sự chú ý của hắn cũng là ở Nhạc Duyên bên cạnh mang theo nón tre Loan Loan cùng Vệ Trinh Trinh hai trên thân người dừng lại hồi lâu.

Ánh mắt không khỏi sáng ngời, đang muốn đứng dậy chào hỏi thời điểm, lại thấy Nhạc Duyên đã xoay người, mang theo hai nữ đi vào trong gian phòng trang nhã.

Nhã gian.

Không thể không nói đây là một việc châm chọc chuyện tình.

Chiến loạn thời điểm, dân chúng bình thường ngay cả ăn cơm, ngay cả tự thân an nguy cũng đều là vấn đề, nhưng là ở nơi này trong khách sạn lại vẫn là có thể ăn vào không sai sơn trân hải vị, một chút chiêu bài món ăn cho dù là Nhạc Duyên cũng không khỏi có chút kinh ngạc.

Làm phong hậu thức ăn đi lên sau, Vệ Trinh Trinh lại là không có động chiếc đũa, mà là sắc mặt lộ ra vẻ uất ức.

Hiển nhiên.

Cái này tâm họ thiện lương cô gái, trong lòng cảm thán nổi lên thế cuộc trước mắt tới.

Thấy Vệ Trinh Trinh bộ dáng như vậy, Nhạc Duyên tự nhiên cũng không có động chiếc đũa, mà Loan Loan ngó ngó Vệ Trinh Trinh, ở nhìn một cái Nhạc Duyên, như vậy cảnh tượng, nàng tự nhiên cũng thật ngại ngùng động chiếc đũa.

“Công tử!”

Ngẩng đầu, Vệ Trinh Trinh ánh mắt rơi vào Nhạc Duyên trên mặt, muốn nói lại thôi, tựa hồ muốn nói cái gì.

“Đây chính là sự thật!”

Đón Vệ Trinh Trinh ánh mắt, Nhạc Duyên rất là thật tình nói: “Cho nên, ngươi làm hiểu rõ ngươi hai đệ đệ tại sao làm như thế!”

“…”

Vệ Trinh Trinh không hề nữa ngôn ngữ. Mặc dù nàng chỉ là một không có bao nhiêu kiến thức nữ nhân, ở trong lòng đối với Khấu Trọng lựa chọn hay(vẫn) là có chút lo lắng. Nhất là nhận thức hai tên tiểu tử vì đệ đệ sau, Vệ Trinh Trinh trong lòng lo lắng tâm tư tựu càng thêm tăng thêm.

Đối với nàng mà nói, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người liền là thân nhân của nàng. Mà cái gì kia tranh bá thiên hạ đối với Vệ Trinh Trinh mà nói, thật sự là quá xa, nhưng là cho dù là như vậy nàng cũng biết trong đó nguy hiểm họ, một khi bước vào trong đó sở đối mặt nguy hiểm là cái gì…

Cho dù là Vệ Trinh Trinh cũng có thể biết được.

Thử nghĩ, kia tham dự tranh bá thiên hạ người, trừ cuối cùng người thành công ngoài, thứ khác lại có mấy người là có thể bình yên mà chết?

Bắt đầu thời điểm, Vệ Trinh Trinh cũng không quá hiểu, chẳng qua là nàng bất quá đem tâm tư này để trong lòng đáy, không có nói gì. Nhưng là đoạn thời gian này, theo Nhạc Duyên động tác, đi theo ở bên người Vệ Trinh Trinh nhưng lại là thấy được quá nhiều.

Trong lúc giật mình, Vệ Trinh Trinh cảm giác mình hiểu của mình em kết nghĩa tại sao sẽ lựa chọn kia một con cơ hồ là không tới điểm cuối liền không có kết quả đường.

Hai vị đệ đệ?

Ở một bên Loan Loan đã lặng lẽ đem lỗ tai của mình dựng lên, lấy Âm Quý phái thế lực, đối với Nhạc Duyên thân phận các nàng tự nhiên là sờ soạng đáy. Nhưng là cho dù là Âm Quý phái thế lực khổng lồ, ngoài sáng ngầm con cờ vô số.

Nhưng là ở điều tra Nhạc Duyên thân phận thời điểm, Âm Quý phái hay(vẫn) là gặp phải vô số khó khăn.

Đầu tiên là thời gian quá ngắn, hơn nữa trên tay sở được đến tin tức cũng cũng không nhiều.

Nhưng là cho dù là chỉ có mấy cái, lại vẫn làm cho Âm Quý phái cảm thấy kinh ngạc.

Cùng Dương Châu một kiếm đánh bại Dương Châu đệ nhất cao thủ Thạch Long, mặc dù Thạch Long ở Loan Loan cùng Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên trong mắt không coi vào đâu, nhưng là này nhưng cũng nói cho các nàng Nhạc Duyên là một để cho người không thể khinh thường cao thủ.

Kế tiếp thu Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng làm đồ đệ, này trái lại là làm cho người ta không thế nào để ý, hơn nữa Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng thân phận Âm Quý phái đã tại xâm nhập điều tra.

Cuối cùng làm cho các nàng khiếp sợ nhưng lại là đạo gia của báu Trường Sanh Quyết xuất hiện.

Nhạc Duyên lấy Trường Sanh Quyết vì điều kiện, từ

Dương Quảng trong tay đổi lấy Hoa Sơn quyền sở hữu, cùng Thuần Dương chi viết đứng thẳng Đạo gia môn phái Thuần Dương.

Trong đó để cho Loan Loan kinh ngạc chính là Nhạc Duyên ánh mắt, có thể đem rất nhiều người cũng đều mê tít mắt Trường Sanh Quyết tùy ý cho Dương Quảng, như vậy cử động khả không phải bình thường người có thể làm được. Phải biết hiểu Trường Sanh Quyết đối với Đạo gia, tựu giống như Thiên Ma bí đối với Âm Quý phái, trong đó trọng yếu họ có thể nghĩ là biết.

Mà Nhạc Duyên lại là không để ý đến, liền mượn từ Vũ Văn Hóa Cập tay đem Trường Sanh Quyết hiến tặng cho sảng khoái nay Hoàng Đế Dương Quảng.

Như vậy cách làm, đủ để khiếp sợ tất cả biết chuyện này người.

Ít nhất Loan Loan tựu cảm giác mình không cách nào hiểu như vậy cách làm rốt cuộc là vì cái gì, mà càng làm cho nàng ngoài ý muốn chính là Đạo gia những khác người tựa hồ cũng đối với lần này cũng không có làm sao để ý. Cánh cửa này cử động, thực tại làm cho người ta khó hiểu.

Lại nói lần này Loan Loan nhiệm vụ trọng yếu nhất hay(vẫn) là xác định người trước mắt có hay không biết được Thiên Ma công, ở thăm dò rõ ràng cái vấn đề này thời điểm, thuận tiện làm rõ ràng những vấn đề khác, coi như là một mủi tên hạ hai chim rồi.

Ở tập trung tinh thần nghe Nhạc Duyên cùng Vệ Trinh

Trinh nói chuyện đồng thời, dưới đáy bàn, dưới làn váy, Loan Loan một đôi chân ngọc cũng ở có chút không được tự nhiên nhúc nhích.

Chỉ chốc lát sau, kia một song giày thêu cũng đã bị Loan Loan dùng chân cùng cho cọ xuống, một đôi bạch ngọc một loại chân cuối cùng từ kia giày thêu trung giải phóng ra. Hai chân vươn vươn, thập căn đáng yêu đầu ngón chân giãn ra sau đó, này mới thu hồi ở làn váy dưới.

Ngô!

Thoải mái rồi!

Cảm thụ được không có trói buộc hai chân, Loan Loan dưới đáy lòng thở phào thở ra một hơi, hai mắt khẽ híp híp, làm như một con bị gãi ngứa ngứa cong thư thái mèo Ba Tư, khuôn mặt hưởng thụ.

Vệ Trinh Trinh ở Nhạc Duyên ôn nhu trong giọng nói, tạm thời thu liễm trong lòng bị đè nén tâm tình, ba người lúc này mới ăn khởi cơm tới.

Đang lúc này.

Nhạc Duyên mới vừa bưng lên chén cơm, nhã gian cửa phòng đã bị người gõ vang. Không chờ người đứng dậy, kia cửa phòng liền đã bị người đẩy ra.

Cùng lúc đó.

Trên bàn cơm ba người cùng nhau mang theo ánh mắt kinh ngạc nhìn về nơi cửa phòng, kia đẩy cửa vào

người.

Chương 051 : Lông mi cong cong (hạ)

Năm mươi mốt chương lông mi cong cong (hạ)

Bạch y như tuyết.

Phong độ nhẹ nhàng.

Công tử như thế.

Đây là đi tới người, Nhạc Duyên đối với kia đánh giá.

Mà ở Vệ Trinh Trinh trong mắt, nhưng lại giật mình lại lần nữa trông thấy một cái khác Nhạc Duyên.

Về phần Loan Loan thì là mắt to nháy nha nháy chằm chằm vào người tới cao thấp mạnh mẽ nhìn, lại là không có chút nào lúc trước thẹn thùng.

Hiển nhiên.

Ba người tầm mắt đều bị trước mắt cái này đẩy cửa không cáo mà vào người cử động mê hoặc.

“Vị công tử này, hai vị cô nương thứ lỗi!”

Quạt xếp thu hẹp, người tới hai tay ôm quyền chắp tay, tràn đầy xin lỗi nói: “Tại hạ Hầu Hi Bạch, quấy rầy!”

Hầu Hi Bạch!

Nhạc Duyên lông mày có chút nhảy lên, lúc trước tiến đến thời điểm, Nhạc Duyên liền bị đối phương khí chất hấp dẫn hạ tầm mắt, trong nội tâm tuy có suy đoán, nhưng lại không ngờ rằng người trước mắt thật đúng là này đa tình công tử, là Tà vương Thạch Chi Hiên đồ đệ.

Bởi vì đang dùng cơm, Vệ Trinh Trinh cùng Loan Loan hai người trên đầu mũ rộng vành đã sớm hái xuống. Cho nên, giờ phút này hai nữ cũng là dùng chính mình chân thật diện mục đối với người.

"…"

Ánh mắt tỏa sáng, Hầu Hi Bạch tại đi tiến gian phòng sau, tầm mắt lướt qua Nhạc Duyên, tầm mắt liền tới hồi tại Vệ Trinh Trinh cùng Loan Loan trên thân hai người quét tới quét lui. Về phần Nhạc Duyên, thì là đã bị Hầu Hi Bạch triệt để không đếm xỉa.

Mỹ nhân!

Quả nhiên là mỹ nhân!

Ở đại sảnh thời điểm, Hầu Hi Bạch tầm mắt liền bị hai người này đeo mũ rộng vành nữ tử thân ảnh hấp dẫn. Mặc dù ở một bên Nhạc Duyên cũng là công tử như ngọc, nhưng là Hầu Hi Bạch lại là không có để ý. Hắn lực chú ý ngược lại là đặt ở hai nữ trên người.

Dùng hắn kinh nghiệm, thiên hạ này gian có thể đội mũ rộng vành nữ nhân, trên cơ bản cũng là tuyệt sắc.

Hơn nữa này uyển chuyển tư thái, không thể không làm cho người mơ màng.

Nói tiếp hắn đa tình công tử duyệt nữ vô số, cơ hồ đến chỉ cần nhìn thấy người bóng lưng, liền có thể đủ đại khái suy đoán ra đối phương bộ dáng trình độ.

Mà sự thật nhưng cũng là không để cho Hầu Hi Bạch thất vọng.

Trước mắt hai nữ cũng là mỹ nhân.

Một người trong đó ôn nhu như nước, một cái khác thì là linh khí Thiên Thành, phảng phất giống như Tinh linh.

Ngô!

Muốn hiện tại liền vẽ ở quạt xếp trên.

Đa tình công tử Hầu Hi Bạch trong nội tâm lẩm bẩm.

“… ! ! !”

Một tiếng hừ nhẹ. Nhạc Duyên ngồi xuống ghế nhẹ nhàng một dời, trực tiếp ngăn trở Hầu Hi Bạch tầm mắt. Thân là nam nhân, tại nhìn thấy một người đàn ông khác đối với bên cạnh mình nữ nhân không kiêng nể gì như thế dò xét thời điểm, tổng hội sinh lòng không cam lòng.

Nhạc Duyên mặc dù là đạo sĩ, nhưng là hắn cũng không hoàn toàn đúng.

“Ách?”

Liên tục bên cạnh hai cái đầu, tầm mắt đều bị Nhạc Duyên như có như không ngăn lại sau, đa tình công tử Hầu Hi Bạch này mới kịp phản ứng.

“Hàaa…!”

Một tiếng xấu hổ tiếng cười qua đi, Hầu Hi Bạch lại lần nữa thật có lỗi nói: “Vị công tử này, xin hãy tha lỗi!”

“Đa tình công tử Hầu Hi Bạch thôi!”

Trong miệng lẩm bẩm Hầu Hi Bạch giang hồ danh xưng, Nhạc Duyên cũng dừng lại. Đón Hầu Hi Bạch tầm mắt, vừa cười vừa nói: “Ta tuy nhiên trên giang hồ nghe nói Hầu công tử giặt rửa tốt, chỉ là ngươi như vậy không kiêng nể gì cả đánh giá ta hai người thị nữ, vẫn là hơi có chút không lễ phép!”

Thị nữ!

Đa tình công tử Hầu Hi Bạch nghe vậy không khỏi sững sờ, trong mắt nhìn về phía Nhạc Duyên tầm mắt tràn đầy hoài nghi.

Như vậy xinh đẹp thị nữ!

Đủ có thể đủ tại chính mình quạt xếp trên lưu lại bức họa thị nữ!

Nghĩ hắn Hầu Hi Bạch cũng là lưu luyến bụi hoa người, gặp qua trong thiên hạ không ít cô gái tuyệt sắc, như này Đông Minh tiểu công chúa Đơn Uyển Tinh, như

những thứ kia có khác ý nhị Dị tộc nữ tử. Nhưng là trước mắt hai nữ tư sắc vẫn làm cho Hầu Hi Bạch không thể không đi tán thưởng.

Không nói trước Vệ Trinh Trinh Ôn Uyển như nước, này điềm tĩnh tư thái quả thực làm cho người ta nhịn không được đi ghé mắt.

Đối phương đẹp là cái loại này càng nhìn càng có thể thưởng thức đẹp.

Mà lúc này đây đem đầu giấu ở Nhạc Duyên sau lưng len lén đánh giá Hầu Hi Bạch Loan Loan đẹp. Càng làm cho Hầu Hi Bạch cảm nhận được một loại kinh tâm động phách đẹp, này phảng phất giống như tiểu nữ nhi tư thái Tinh linh vẻ đẹp, càng làm cho người nhịn không được đi quan sát. Kia đẹp, chỉ có hắn đã từng nhìn thấy qua Sư Phi Huyên có thể sánh ngang.

Cho nên. Tại Nhạc Duyên nói ra đây là hắn thị nữ sau, đa tình công tử Hầu Hi Bạch trầm mặc.

Điều này sao có thể là ngươi thị nữ?

Hầu Hi Bạch không thể không đi hoài nghi.

Có thể nhường Hầu Hi Bạch không nói gì là, hai nữ thần sắc cũng không có bất luận cái gì ngoài ý muốn, mà là vẻ mặt bổn là như thế biểu lộ.

“Công tử!”

Vệ Trinh Trinh người thiện lương. Hơn nữa da mặt nhi

cũng tương đối mỏng, bị Hầu Hi Bạch này ôn nhu không kiêng nể gì cả ánh mắt nhìn, khiến cho Vệ Trinh Trinh cũng không khỏi trong lòng có chút phẫn nộ. Đối với Hầu Hi Bạch cái này đột nhiên xông vào nhã gian người tới ấn tượng lại lần nữa hạ một cái cấp bậc.

Đến ở hiện tại đang tại sắm vai tiểu bạch thỏ mại manh Loan Loan, nàng đến tột cùng đang suy nghĩ gì, nhưng lại làm cho người ta không được biết.

“Ngô!”

“Ta cũng là Nhạc công tử thị nữ!”

Đón Hầu Hi Bạch tầm mắt, Loan Loan hàm răng nhẹ nhàng cắn cắn miệng môi dưới, nhút nhát e lệ nói ra.

Này!

Điều này sao có thể!

Đa tình công tử Hầu Hi Bạch bị đả kích!

Tuy nhiên hắn lưu luyến bụi hoa, có đa tình công tử nhã xưng, nhưng là Hầu Hi Bạch vào lúc này vẫn là nhịn không được đi đố kỵ một bả Nhạc Duyên. Ít nhất, hắn còn theo chưa từng gặp qua một người nam nhân bên người có như vậy tuyệt sắc.

Mà vẫn còn không chỉ một cá…

Chỉ là không chờ Hầu Hi Bạch từ lúc đánh trúng khôi phục lại, liền nghe sắm vai tiểu bạch thỏ ngoan ngoãn

Loan Loan lại lần nữa cho bổ một đao.

Khiếp nhược trong thanh âm, Loan Loan hai tay ngón trỏ lẫn nhau đụng đụng, rù rì nói: “Người ta là công tử nhặt được, là người tốt đấy!”

Nhặt… Nhặt được?

Nuốt vài ngụm nước miếng, Hầu Hi Bạch sắc mặt hơi hơi có chút phát xanh.

“Ừ!”

Gật gật đầu, Nhạc Duyên đối với Loan Loan những lời này ngược lại đồng ý, trong nội tâm thán một câu Loan Loan quả nhiên có thể nói, đồng thời bổ sung một câu, nói: “Là ta thị nữ giúp ta lượm về!” Nói xong, Nhạc Duyên còn quay đầu, hướng Loan Loan đưa đi một cái gật đầu động tác, mà Loan Loan thì là hồi Nhạc Duyên một cái ngọt ngào hé miệng ngượng ngùng nụ cười.

Hai người tầm mắt nhẹ nhàng đối mặt, lập tức chợt lóe lên, rất có một loại tâm hữu linh tê một điểm thông cảm xúc.

Về phần trong lòng hai người đến tột cùng suy nghĩ cái gì, có phải là cái này, cái này làm cho người ta không rõ ràng lắm.

“Là Trinh Trinh tỷ tỷ cứu nhân gia đấy!”

Mạt, vì chứng thực Nhạc Duyên lời nói là chính xác, Loan Loan lại lần nữa bổ sung một câu như vậy.

“…”

Vệ Trinh Trinh ngó ngó từ gia công tử, lại nhìn xem Loan Loan, tuy nói nàng không biết rõ phát sinh cái gì, nhưng là vẫn là ngay sau đó bổ một câu nói: “Tình huống là như thế này!”

Bá! Bá! Bá!

Đao đao đâm nhân tâm. Đao đao không thấy máu.

Đa tình công tử Hầu Hi Bạch quả thực không biết nên như thế nào hình dung chính mình giờ phút này tâm tình là cái gì, bất quá hoàn hảo là tuy nhiên tâm tình tràn đầy đố kỵ, hâm mộ Nhạc Duyên vận khí tốt, nhưng là Hầu Hi Bạch trong nội tâm chân chính nữ thần vẫn là người ta Từ Hàng Tĩnh Trai truyền nhân.

Mà thấy mỹ nữ, thích xem mỹ nữ, càng nhiều còn là ưa thích vẽ mỹ nữ.

Như vậy vừa nghĩ, Hầu Hi Bạch tuy nhiên bị đả kích đủ sặc, nhưng vẫn là có thể bình yên bảo trì chính mình phong độ. Trên thực tế Hầu Hi Bạch xác thực như thế, hắn cả đời chỉ có tại trước mặt hai người sư thái. Một là hắn sư phó Tà vương Thạch Chi Hiên, thứ hai là hắn trong suy nghĩ nữ thần Sư Phi Huyên.

Rất nhanh.

Hầu Hi Bạch liền hướng Nhạc Duyên nói rõ chính mình ý đồ đến. Hắn nghĩ muốn làm mỹ nữ đồ, tại hắn quạt

xếp trên gom góp đầy đất chi số lượng. Có nên nói hay không minh cái này nguyên do sau, Nhạc Duyên không có có bất kỳ biểu lộ biến hóa, Hầu Hi Bạch là cái gì đức hạnh? Hắn tự nhiên tinh tường.

Hoa gian đạo nói là hữu tình, kỳ thật nói trắng ra đi là vô tình đạo.

Chỉ là Hầu Hi Bạch không có cái này đạo hạnh, chính mình lâm vào trong đó, chỉ có thể ở hữu tình đạo trung hành đi, tận lực không để cho mình nhiễm hoa cỏ, dùng làm được cái gọi là trong bụi hoa qua. Phiến lá không dính thân cảnh giới.

Đáng tiếc là đa tình công tử Hầu Hi Bạch không có đạt tới cảnh giới này, tại đối mặt Từ Hàng Tĩnh Trai truyền nhân Sư Phi Huyên thời điểm, hắn nói liền bị người ta một con mắt cười phá.

Mà nghe Hầu Hi Bạch yêu cầu này Vệ Trinh Trinh thì là rất là mê hoặc, hiển nhiên tại nàng trong ấn tượng như vậy người còn là lần đầu tiên nhìn thấy. Hơn nữa còn là một người đàn ông xa lạ, gặp lại đầu tiên mắt sau liền mặt dày mày dạn muốn vì chính mình vẽ chân dung.

Loan Loan thì là chớp mắt to, trên ngó ngó hạ nhìn một cái, tựa hồ muốn Hầu Hi Bạch nhìn cá thông thấu. Quả thực đem không trải qua thế sự tiểu nữ nhi tư thái biểu hiện vô cùng tinh tế.

Trầm ngâm, thấy hai nữ đều không có phản đối, ngược lại là nghi hoặc dấu hiệu. Nhạc Duyên đáp ứng đa tình công tử Hầu Hi Bạch yêu cầu, nói thật, hắn cũng đúng

cái này Hầu Hi Bạch vẽ nghệ cảm thấy hứng thú.

Vì vậy kế tiếp sự tình thuận lý thành chương.

Liền cơm đều không có tâm tư ăn.

Mà đa tình công tử thì là lập tức mở ra trong tay quạt xếp, sau đó theo trên người tay áo trong túi móc ra đã sớm chuẩn bị văn chương, hiện trường bắt đầu vẽ đứng lên. Làm quạt xếp sau khi mở ra, Nhạc Duyên, Vệ Trinh Trinh còn có Loan Loan ba người tầm mắt cũng rơi vào hắn quạt xếp phía trên.

Lực chú ý không phải là bị đối phương viết hấp dẫn, mà là rơi vào quạt xếp trên mặt này tại đã muốn vẽ tốt trên bức họa.

Đây chỉ là quạt xếp hơi nghiêng, trên mặt đã có hai mỹ nữ bức họa.

Đáng tiếc là nhân vật chi tướng vẽ có chút trừu tượng, tuy nhiên rất có thần vận hương vị, làm cho người ta biết rõ đây là một mỹ nữ, nhưng là Nhạc Duyên liền sững sờ là không có nhìn ra tranh này rốt cuộc là người nào. Mà ở Nhạc Duyên nhìn soi mói, Vệ Trinh Trinh bộ dáng rất nhanh liền rơi vào quạt xếp trên mặt.

Không thể không nói, Hầu Hi Bạch vẽ nghệ cơ hồ đã đạt tới tông sư cảnh giới.

Tại nhân vật bức họa, nhất là mỹ nữ trên bức họa, càng siêu trình độ phát huy, càng nữ nhân xinh đẹp càng như thế.

Chỉ là…

Này quạt xếp trên vẽ thật sự là Vệ Trinh Trinh sao?

Như thế nào nhìn cũng không lớn giống như a!

Bất quá Vệ Trinh Trinh một thân này điềm tĩnh thiện lương khí chất ngược lại tại trên bức họa biểu hiện vô cùng tinh tế.

Nhìn xem Vệ Trinh Trinh tại Hầu Hi Bạch này quạt xếp trên bức họa chậm rãi hoàn thành, Loan Loan cũng lên tốt rất hứng thú, kinh ngạc nói: “Oa, vẽ giống như a!”

“Phải không?”

Nhạc Duyên nghe vậy chậm rãi quay đầu, dùng một loại không xác định giọng điệu lặp lại một câu. Nhìn xem tranh này giống như, Nhạc Duyên tại nhưng trong lòng thì lên một cái tâm tư, quyết định khi nào thì được tìm một cơ hội nhường này đa tình công tử Hầu Hi Bạch vì chính mình họa lên một tấm.

Hắn rất muốn nhìn một chút tại đây Hầu Hi Bạch họa lên, chính mình nên là bộ dáng gì.

Tại Vệ Trinh Trinh bức họa thành hình sau, đa tình công tử Hầu Hi Bạch sau đó uống một chén rượu, yên tĩnh vận khí trong chốc lát, hiển nhiên vừa rồi họa lên một bức họa giống như tốn hao hắn không ít tinh lực. Tại khôi phục một chút tinh lực sau, Hầu Hi Bạch lúc này mới đem ánh mắt của hắn rơi vào Loan Loan trên mặt.

Hít sâu một hơi, này liền đặt bút chuẩn bị vẽ tranh.

Nhưng mà…

“Ừ?”

“Đây là cái gì?”

Mê hoặc ở bên trong, Hầu Hi Bạch hướng chính mình dưới chân nhìn lại, nhưng lại nhìn thấy một đôi hồng nhạt giày thêu chính ngã lệch tại chính mình bên chân, mà vừa rồi hắn vừa vặn dẫm nát này đôi giày thêu trên mặt, mà Hầu Hi Bạch còn thậm chí tinh mắt chứng kiến Loan Loan này lộ tại làn váy bên ngoài đi chân trần.

Nàng một đôi đi chân trần cơ hồ cùng Nhạc Duyên chân kề cùng một chỗ.

Phát giác được Hầu Hi Bạch chỗ quái dị, Nhạc Duyên, Vệ Trinh Trinh cùng Loan Loan ba người đồng thời hướng phía dưới nhìn lại, nhất thời ba người sắc mặt biểu lộ khác nhau.

Này đôi giày thêu…

Nhạc Duyên sắc mặt quái dị nhìn thấy Loan Loan, mà Loan Loan một đôi con mắt cô lỗ lỗ chuyển.

Về phần Vệ Trinh Trinh thì là trên mặt vẻ ngạc nhiên.

Cùng đồng dạng mặt mũi tràn đầy kinh ngạc Hầu Hi Bạch hai người cùng một chỗ tại Nhạc Duyên cùng Loan

Loan trên thân hai người qua lại càn quét lấy.

Bầu không khí.

Nhất thời an tĩnh lại

Chương 052 : Mê chân

Năm mươi hai chương kẻ mê chân

Bầu không khí ngưng lại, lộ ra vẻ có chút xấu hổ.

Tại đa tình công tử Hầu Hi Bạch xem ra, trước mắt hết thảy ngược lại là nhường hắn có một loại khám phá vật gì đó cảm giác. Bất quá ý nghĩ này, Hầu Hi Bạch chỉ là vừa mới vừa vặn bay lên, lập tức dưới đáy lòng liền đè xuống.

Cho dù là ghen ghét, tại loại trường hợp này, hắn Hầu Hi Bạch cũng chỉ có thể gượng chống lấy.

May mắn trong lòng của hắn nữ thần không sẽ như thế.

Đồng dạng.

Vệ Trinh Trinh cũng rất là ngoài ý muốn nhìn xem Nhạc Duyên cùng Loan Loan, tầm mắt trở nên có chút kỳ quái. Tầm mắt tại Loan Loan một ít cặp đã muốn đột nhiên tránh ở dưới làn váy mặt chân trần trên dừng lại một hồi lâu, tầm mắt cuối cùng rơi vào Nhạc Duyên trên người.

Hiển nhiên.

Vệ Trinh Trinh tâm tư cũng trở nên quái dị đứng lên.

Với tư cách đã từng thân vì người khác tiểu thiếp Vệ Trinh Trinh, nàng đồng dạng hiểu giữa nam nữ sự tình, mà đa tình công tử Hầu Hi Bạch càng không cần phải

nói, giữa nam nữ thủ đoạn tại Hoa Gian Phái trong tự nhiên có thuộc về hắn ghi lại.

Thân là Hoa Gian Phái truyền nhân, Hầu Hi Bạch đồng dạng có không sai tạo nghệ.

"…"

Nhạc Duyên có thể cảm nhận được Hầu Hi Bạch cùng mình thị nữ Vệ Trinh Trinh hai người tầm mắt biến hóa, cùng Hầu Hi Bạch bất đồng, Vệ Trinh Trinh bởi vì thân là Nhạc Duyên thị nữ có một thời gian ngắn, nhưng lại hiểu Nhạc Duyên tính nết, ngược lại biết Đạo Công Tử sẽ không nếu muốn đến như vậy.

Nếu không mà nói, thân là Nhạc Duyên thiếp thân thị nữ nàng trước mắt liền không phải như vậy tràng cảnh. Duy nhất nhường Vệ Trinh Trinh không rõ là Loan Loan khi nào thì đem giày thêu cho thoát.

Vệ Trinh Trinh có thể lý giải, lại không có nghĩa là Hầu Hi Bạch có thể lý giải. Thân là nam nhân, hắn nhìn thấy Loan Loan một ít cặp chân trần sau, người lực chú ý liền bị đôi kia phương chân ngọc hấp dẫn. Trong lòng hắn, thiếu nữ này không chỉ có đẹp phảng phất giống như ám dạ tinh linh, này một đôi chân nhưng lại đẹp hơn tồn tại.

Nhạc Duyên nhìn qua bên chân giày thêu, khóe miệng có chút giương lên, nhưng lại giơ lên một vòng vui vẻ. Trong lòng, Nhạc Duyên vui mừng. Hắn nghe nói qua Loan Loan đặc điểm, đó chính là một ít cặp chân trần, mà ở vì đối phương mặc vào giầy sau. Loan Loan quả thật không có làm cho mình thất vọng.

Giầy cái gì… Đối với người ta Loan Loan mà nói, đó là vướng víu.

Trong lòng, Nhạc Duyên hoàn toàn có thể đủ hồi tưởng vừa rồi lúc ăn cơm sau, Loan Loan rốt cục cảm thấy nhịn không được, dùng chân cọ cỡi giày nhường hai chân đi ra thông khí cử động.

“Bướng bỉnh!”

Nhẹ giọng thán một câu, tại Hầu Hi Bạch cùng Vệ Trinh Trinh hai người dưới ánh mắt, Nhạc Duyên chậm rãi cúi người. Thò tay bay thẳng đến Loan Loan này ẩn núp tại dưới làn váy chân trần chộp tới.

Trắng nõn!

Giống như mò tới một đoàn ấm ngọc.

Đây là Nhạc Duyên trái tay nắm chặt Loan Loan chân trần cảm giác đầu tiên.

Mà khi Nhạc Duyên tay nắm chặt Loan Loan chân trần thời điểm, Loan Loan sắc mặt rốt cục đại biến, nguyên bản khờ dại mềm mại tức khắc biến mất, còn lại liền chỉ có lãnh khốc. Đương nhiên, tại Nhạc Duyên cúi đầu xoay người thời điểm, Vệ Trinh Trinh cùng Hầu Hi Bạch bộ dáng cũng rơi vào Loan Loan trên chân. Đối với Loan Loan sắc mặt biến hóa lại là không có phát hiện.

Đáng chết!

Trong nội tâm hừ lạnh một tiếng, nhưng là Loan Loan nhưng lại không thể không mặc cho trước mắt Nhạc Duyên sinh sinh cầm chính mình chân ngọc, phải biết rằng chưa từng có người nào dám như vậy làm, cho dù là có người cùng mình đùa giỡn nói chuyện, lại cũng không có ai dùng thực tế hành động hướng chính mình chứng thực.

Mà trước mắt, nhưng lại lần đầu gặp phải tình huống như vậy.

Loan Loan mặc dù là Âm Quý phái xuất thân, tại trong ma môn kia thế giới quan cũng lộ ra vẻ tương đối đặc thù mở ra. Nhưng là đối với Loan Loan mà nói, nàng nhưng thật ra là một cái tương đối đặc thù nữ hài nhi. Có thể nói, theo lớn như vậy, còn không có một người nào, không có một cái nào nam nhân như vậy đụng chạm chính mình.

Cảm giác này…

Cố nén trong nội tâm sát ý, Loan Loan không có quên chính mình giấu ở Nhạc Duyên bên người nguyên nhân, chỉ có thể dùng hàm răng nhanh cắn chặc miệng môi dưới, ngạnh sanh sanh đình chỉ trong nội tâm chân chính tâm tư. Nếu không mà nói, như không phải bởi vì Thiên Ma Công duyên cớ. Trước mắt Loan Loan tất nhiên toàn lực thi triển Thiên Ma Lực Trận, muốn cho trước mắt đạo sĩ đẹp mắt. Nếu là Thiên Ma Nhận tại trên thân, nàng cũng sẽ đem trước mắt nam nhân chém thành vài đoạn.

Đầy bụng sát ý đồng thời, Loan Loan đồng dạng thập

phần mẫn cảm cảm nhận được Nhạc Duyên bàn tay lòng bàn tay truyền đến nhiệt độ. Cái loại này kỳ lạ nhiệt độ, làm như bỏng đến Loan Loan tâm thần có chút rung động. Bị Nhạc Duyên cầm chân phải, hoảng nếu không phải rơi vào người khác trong lòng bàn tay, mà là rơi vào bàn ủi phía trên.

Bỏng đến lòng người phiền.

Bỏng đến lòng người sợ.

Chính mình đến lúc đó nếu là được đến nghĩ muốn kết quả. Bất kể như thế nào, nàng Loan Loan nhất định phải nhường này Nhạc Duyên đẹp mắt… Ngô, giết cá Thuần Dương máu chảy thành sông.

Gò má đỏ ửng trải rộng, Loan Loan dưới đáy lòng như vậy cho mình định ra tương lai mục tiêu.

Hơi chút dùng sức giật giật chân. Nhưng là Loan Loan phát hiện mình chân thật giống như rơi vào một cái cái cặp ở bên trong, căn bản rút không trở lại. Không chỉ có như thế, Loan Loan không có phát hiện là, chính mình lực đạo cũng quá mức coi thường ta.

Ngược lại Loan Loan xác định một cái phát hiện, đó chính là này Thuần Dương đạo sĩ Nhạc Duyên quả thật là một cái háo sắc người.

Thử nghĩ…

Nào có đạo sĩ sẽ tại bên người mang theo xinh đẹp như hoa thị nữ?

Hơn nữa, nghe nói này Vệ Trinh Trinh rất không là người thứ nhất.

Trong chuyện này đại biểu ý nghĩa, đó chính là Nhạc Duyên là một háo sắc đạo sĩ. Bất quá xác định Nhạc Duyên tâm tính, Loan Loan ngược lại cảm giác mình có lẽ rời mắt càng thêm tiếp cận, nếu người ta háo sắc, như vậy chính mình liền hợp ý.

Ừ?

Tựu tại Loan Loan đầy bụng tâm tư thời điểm, lại lần nữa cảm giác mình lòng bàn chân không khỏi một ngứa, nhìn lại nhưng buồn bực phát hiện Nhạc Duyên chính dùng ngón tay tại nàng lòng bàn chân gãi gãi, nhất thời một cổ cảm giác tê ngứa cảm giác truyền đến, lập tức Loan Loan nhịn không được cười.

Nhưng ở cười thời điểm, Loan Loan đáy lòng nhưng lại càng tức giận tức bốc hơi. Nhưng mà lại tức giận thì như thế nào? Trước mắt Loan Loan không thể bộc lộ ra chính mình tình huống, nếu không mà nói Âm Quý phái an bài liền hoàn toàn xảy ra vấn đề.

Này cùng nàng cùng Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên tâm tư ngược lại, này sẽ là được không bù mất.

Nhạc Duyên không phải kẻ mê chân.

Dù là hắn cũng từng vuốt vuốt qua Xích Luyện Tiên Tử chân ngọc, nhưng là Xích Luyện về Xích Luyện, tuy nói bộ dáng tương xứng, nhưng là tại đây một đôi chân trên,

dùng Nhạc Duyên quan cảm phát hiện Mạc Sầu thật đúng là hơi chút kém hơn một bậc.

Mà bây giờ, trái tay nắm lấy Loan Loan chân ngọc, Nhạc Duyên thế nhưng phát hiện mình có một loại không nỡ để xuống cảm giác.

Lắc đầu.

Đem cái này loạn thất bát tao tâm tư đè xuống sau, Nhạc Duyên lúc này mới tay phải nhặt lên giầy, chậm rãi vì Loan Loan mặc lên đi, đồng thời nói ra: “Tuy nhiên Loan Loan ngươi trải qua thời gian không tốt qua, rất nghèo. Nhưng là theo chân ta, liền hay là muốn nhớ rõ đi giày a, nếu không mà nói, như vậy một đôi chân nhận chút nào tổn thương, cũng sẽ cho người cảm thấy không tốt qua!”

Tại mặc một chân sau, Nhạc Duyên lại đang Loan Loan này ra vẻ ngạc nhiên dưới ánh mắt. Cầm lấy nàng chân phải, lại lần nữa vì mặc vào giày thêu tới.

Ở một bên nhìn xem Nhạc Duyên này ôn nhu vô cùng cử động, đa tình công tử Hầu Hi Bạch đột nhiên có một loại ảo giác, trong mắt hắn, cái này đi giày động tác tựa hồ là ẩn ẩn cho cái này tên là Loan Loan, phảng phất giống như Tinh linh bình thường thiếu nữ mặc lên một cái gông xiềng.

Đồng dạng.

Nhạc Duyên cùng Loan Loan hai cái người trong cuộc cũng có một dạng ảo giác.

Chỉ là mấy người cũng là tâm trí kiên định hạng người, nhưng lại từng người suy tư về việc của mình tình. Không có để ý.

Một cái chuyên môn trêu đến đây nằm vùng Loan Loan, một cái thì là ngực lấy khác mắt chờ đợi bị hí lộng.

Nhưng lập tức, Hầu Hi Bạch lại có chút buồn bực.

Chính mình thân là đa tình công tử, lưu luyến bụi hoa, phiến lá không dính thân, nhưng lại chưa bao giờ đối với nữ nhân làm như thế qua. Nếu là Sư Phi Huyên có thể ở trước mặt mình như vậy mỉm cười. Nghĩ đến chính mình cũng sẽ như vị công tử này bình thường cúi người xuống vì đối phương xuyên giày thêu a.

Nếu như nói lúc trước hơi có chút ghen ghét, nhưng là trước mắt Hầu Hi Bạch càng nhiều nhưng lại hâm mộ. Hắn đem chính mình thay vào một cái khác tràng cảnh.

“Ngô!”

“Tốt!”

Đem Loan Loan hai chân một lần nữa đặt lại dưới làn váy, Nhạc Duyên lúc này mới ngẩng đầu, nhìn qua sắc mặt tràn đầy đỏ ửng, mặt mũi tràn đầy quái dị biểu lộ Loan Loan, cười nói: “Trước đem liền một chút đi, nếu không phải phù hợp. Đến lúc đó ta nhường Trinh Trinh thay ngươi làm một đôi tương đối thư thích giầy!” Nói đến đây thời điểm, Nhạc Duyên trong đầu hiển hiện là người chữ cởi giày.

Tại Nhạc Duyên xem ra, Loan Loan không mặc giày là tốt nhất, nhưng là nếu muốn nhất định đi giày mà nói, giày xăng-đan hoặc là cởi giày không thể nghi ngờ là thích hợp nhất nàng.

“Ừ?”

“Hầu huynh, đây là cái gì biểu lộ?”

Xoay người, Nhạc Duyên trêu Loan Loan xong sau, liền phát hiện đa tình công tử dùng một loại cực độ quỷ dị. Đố kỵ trong trộn lẫn lấy hâm mộ ánh mắt nhìn thấy chính mình. Ngẫm lại cũng thế, Hầu Hi Bạch chính là là một yêu tiêu tiếc tiêu người, Nhạc Duyên vừa rồi cử động đối với hắn mà nói là một loại khó tả đả kích.

Nhưng là Nhạc Duyên có thể khẳng định, nếu là hắn biết rõ Loan Loan thân phận chân thật sau, này đa tình công tử tuyệt đối là thật là nhanh bỏ chạy thật nhanh, dùng hắn tính tình, tuyệt đối không nghĩ cùng Âm Quý phái yêu nữ dính dáng đến quan hệ.

“Ha ha!”

Hầu Hi Bạch ôn hòa cười. Vẻ mặt cực kỳ hâm mộ nói: “Nhạc huynh ngược lại tốt phúc khí!”

Câu này lời vừa ra khỏi miệng, đa tình công tử không ngờ rằng là nhưng lại tại chưa phát giác ra trong đắc tội một người khác, đắc tội một cái vô cùng hung tàn nữ nhân.

Loan Loan trên mặt đỏ ửng còn đang, chỉ là đang nghe lời này sau. Tầm mắt không khỏi quét Hầu Hi Bạch vài mắt, tựa hồ là muốn đem hắn ký dưới đáy lòng không thể nào quên bình thường. Đa tình công tử một câu nói kia trực tiếp đem chính hắn loay hoay thành Loan Loan trong mắt thứ hai cần giải quyết đối tượng.

Bởi vì Loan Loan thật sự là khó có thể tưởng tượng, chính mình bị một người nam nhân đùa bỡn hai chân, vẫn không thể không được nhịn xuống tới tràng cảnh, nếu như bị những người khác biết rõ sau, tuy nhiên nàng không sợ, nhưng là này mang đến phiền toái hãy để cho Loan Loan có chút đau đầu.

“Ha ha!”

Nhạc Duyên không có phủ nhận, lại cũng không có thừa nhận, chỉ là đón Hầu Hi Bạch tầm mắt cười cười, tay trái thì là lại lần nữa không tự chủ được khôi phục lúc trước Hương Suất động tác, hướng chính mình cái mũi sờ soạng.

Nhưng mà…

Nhạc Duyên bổn là một tiềm thức động tác, nhưng lại để ở tràng ba người tầm mắt lại lần nữa quái dị đứng lên, phải biết rằng Nhạc Duyên này tay trái có thể là vừa vặn nắm qua Loan Loan một ít cặp chân ngọc. Làm Nhạc Duyên tay trái đã muốn mò tới chính mình cái mũi thời điểm, ba người tầm mắt đã muốn đồng thời rơi vào Nhạc Duyên trên người.

Công tử thế nhưng…

Đây là Vệ Trinh Trinh ý nghĩ, trên mặt còn tràn đầy vẻ ngạc nhiên, không khỏi nàng cũng nhìn sang chính mình chân.

Người này thế nhưng…

Đây là Loan Loan tâm tư, biểu lộ đã muốn không biết nên như thế nào biến hóa, bất quá trong lòng hắn Nhạc Duyên háo sắc ngược lại càng thêm xác định, hơn nữa tựa hồ còn có chứa một loại nào đó cực kỳ đặc thù yêu thích. . Đến lúc đó mình là không phải có thể lợi dụng điểm này, nghĩ tới đây, Loan Loan không khỏi hướng chính mình dưới làn váy trên chân nhìn lại.

Nhạc huynh thế nhưng…

Tốt thưởng thức!

Đây là đa tình công tử Hầu Hi Bạch tâm tư.

“? ? ?”

Nhạc Duyên đầu tiên là sững sờ, lập tức kịp phản ứng. Đã muốn sờ lên cái mũi tay trái lập tức để xuống tới, rất muốn đối với ba người nói một tiếng chính mình cũng không phải kẻ mê chân, nhưng là Nhạc Duyên há hốc mồm, nhưng lại không biết nên như thế nào đi giải thích.

Lần đầu tiên, mặt đối với người khác tầm mắt, Nhạc Duyên hơi có chút xấu hổ.

Chương 053 : Giá lâm (thượng)

Cuốn hai tiếu ngạo 053 chương giá lâm (thượng)

“Ha ha!”

Cuối cùng, đối mặt Vệ Trinh Trinh cùng đa tình công tử Hầu Hi Bạch tầm mắt, Nhạc Duyên cuối cùng dùng như vậy một tiếng nụ cười làm phần cuối.

Không có nói rõ, lại cũng không có phủ nhận.

Tại xấu hổ bầu không khí dần dần giải tán lúc sau, đa tình công tử Hầu Hi Bạch rốt cục khôi phục tinh thần, bắt đầu chuẩn bị vẽ tranh đứng lên.

Tại Nhạc Duyên, Vệ Trinh Trinh cùng Loan Loan ba người vây xem, theo Hầu Hi Bạch một số một vẽ, quạt xếp trên mặt lại lần nữa xuất hiện Loan Loan hình vẽ, chỉ là cùng Vệ Trinh Trinh một ít phó bất đồng là Loan Loan này một bộ lại là không có điểm lên ánh mắt.

“Hầu công tử, vì cái gì không điểm lên ánh mắt?”

Lên tiếng hỏi thăm là Vệ Trinh Trinh, bởi vì trước mắt tranh này cùng nàng bất đồng, nàng bộ kia điểm lên ánh mắt, thần sắc cực kỳ tương tự, nhưng là Loan Loan nhưng lại không có hình vẽ, lại là không có chút nào thần sắc.

Loan Loan không có lên tiếng.

Nhạc Duyên cũng không có lên tiếng.

Bất quá dưới đáy lòng, Nhạc Duyên nhưng lại rất là bội phục Hầu Hi Bạch ánh mắt, hiển nhiên dùng người ta kinh nghiệm, nhìn ra trước mắt Loan Loan cũng không phải nàng bản thân tư thái cùng đặc điểm. Giật mình ở bên trong, đa tình công tử có một loại ảo giác, đó chính là Loan Loan không nên là trước mắt bộ dáng.

Cho nên, hắn men theo chính mình một phần cảm giác, không đi điểm lên ánh mắt.

Đối mặt Vệ Trinh Trinh hỏi thăm, đa tình công tử Hầu Hi Bạch chậm rãi nói ra bản thân nguyên nhân, bất quá Hầu Hi Bạch ánh mắt chính là rơi vào Nhạc Duyên trên người, hắn cảm thấy thật lớn có thể là bởi vì Nhạc Duyên duyên cớ, này Loan Loan mới áp chế bổn tính.

Nhìn người ta thiếu nữ làm cho cùng một con chim cút giống như, như vậy nhu nhược làm cho người ta nhịn không được đi thương tiếc bộ dáng, chắc là vì Nhạc Duyên nguyên nhân.

“…”

Loan Loan nghe Hầu Hi Bạch giải thích, chỉ là có chút ủy khuất ngó ngó Nhạc Duyên cùng Hầu Hi Bạch, sau đó không nói thêm gì nữa.

Bất quá một phen đàm luận sau, mấy người liền ăn ý đối với bức họa sự tình không tại nhắc tới, ngược lại là liền

vấn đề khác khai thủy thảo luận.

“Gần nhất thiên hạ chiến loạn nhiều lần, tựu tại ngoài mấy chục dặm địa phương cũng đánh thành hỗn loạn!”

Nhạc Duyên ý bảo Loan Loan rót rượu đồng thời, nói ra: “Ngược lại Hầu huynh đột nhiên xuất hiện tại nơi này, rất là khiến người ngoài ý! Hầu huynh, không phải tại thành đô sao?”

So với giang hồ thanh danh, trước mắt đa tình công tử Hầu Hi Bạch xa xa so với Nhạc Duyên danh vọng muốn lớn. Nhạc Duyên thanh danh, bất quá là tại một ít đặc biệt trong đám người rất là nổi danh mà thôi. Thí dụ như Đạo gia, Vũ Văn môn phiệt…

Cũng bởi vì này dạng, Hầu Hi Bạch đối với Nhạc Duyên nền tảng ngược lại không thế nào hiểu.

Lúc trước trong lúc nói chuyện với nhau, tuy nói lẫn nhau làm tự giới thiệu, nhưng là nói trắng ra Hầu Hi Bạch nhưng lại không biết được Nhạc Duyên bất luận cái gì nền tảng. Trong mắt hắn, Nhạc Duyên cũng có thể là danh môn công tử một loại người vật, nếu không mà nói cũng sẽ không khiến chính mình thị nữ tới đeo kiếm.

“A, đúng!”

Mê hoặc ánh mắt chợt lóe lên, lập tức Nhạc Duyên trên mặt toát ra bừng tỉnh đại ngộ thần sắc, nói: “Hầu huynh trên giang hồ có đa tình công tử xưng hô, như vậy lần này Hầu huynh tới đây, tất nhiên là vì tiểu mỹ nhân!”

“Hàaa…!”

Nghe Nhạc Duyên hỏi thăm, Hầu Hi Bạch cười, không có chút nào xấu hổ nói ra: “Nhạc huynh đoán không sai! Tại hạ lần này đến đây nhưng lại vì một đổ giai nhân tuyệt thế phong thái. Bất quá, tại hạ không ngờ rằng, có thể gặp được thấy Nhạc huynh, đã có làm cho người ta thoả mãn cực kỳ thu hoạch!”

Đang nói lời này thời điểm, Vệ Trinh Trinh cùng Loan Loan hai người cũng cẩn thận nghiêm túc nghe. Hai người biết rõ, này Hầu Hi Bạch trong miệng giai nhân đương nhiên không phải chỉ hai người bọn họ, Hầu Hi Bạch lần này gặp phải hai người bất quá là ngoài ý muốn mà thôi.

Bất quá có thể theo đa tình công tử Hầu Hi Bạch trong miệng nói ra tuyệt thế giai nhân mà nói, như vậy mỹ nhân này nhi tất nhiên là đẹp đến khuynh quốc khuynh thành trình độ.

Điểm này, cho dù là Loan Loan cũng sẽ không phủ nhận.

Có thể làm cho một người nam nhân ngàn dặm xa xôi chạy tới bên này, tựu là vì một đổ giai nhân phong thái, có thể nghĩ nữ nhân kia là như thế nào xinh đẹp.

Thân là phái Âm Quý tương lai người thừa kế, Loan Loan đổ ra là không có tâm tư đi cùng Hầu Hi Bạch trong miệng nữ nhân kia đối lập bộ dáng, nhưng là nàng nhưng lại đối với nữ nhân này lên hứng thú. Phải biết, tại trước mặt nữ nhân ngươi vĩnh viễn không cần đi hình

dung một nữ nhân khác tốt, trừ phi đối phương là lão bà ngươi hoặc là mẹ.

Mà Hầu Hi Bạch lưu luyến bụi hoa, tự nhiên biết rõ nên nói cái gì. Đang nghe lời này sau, không chỉ có thừa nhận chính mình lý do, thực sự theo bên cạnh đập Vệ Trinh Trinh cùng Loan Loan hai nữ nịnh hót.

Lông mày có chút vừa nhấc.

Nhạc Duyên nhìn vui vẻ dạt dào Hầu Hi Bạch một cái, nhưng trong lòng đã muốn đoán ra đối phương trong miệng này tuyệt sắc giai nhân là ai tới. Nhớ tới, rời trấn nhỏ phương hướng không xa địa phương chính là này Đông Bình quận, đang nhìn nhìn xuất hiện tại nơi này Hầu Hi Bạch.

Này giai nhân là ai, không cần nói cũng biết.

“Là Tiêu Nghệ đại gia Thạch Thanh Tuyền sao?”

Nhạc Duyên nhìn xem Hầu Hi Bạch, chậm rãi nói ra cái này tục danh.

“Ồ?”

Hầu Hi Bạch nghe vậy không khỏi khẽ giật mình, lập tức rất là kinh ngạc nhìn qua Nhạc Duyên, ngoài ý muốn nói: “Nhạc huynh thế nhưng cũng hiểu biết?” Điều này không khỏi làm cho Hầu Hi Bạch ngoài ý muốn, phải biết hiểu hắn theo Tứ Xuyên chạy đến này Đông Bình quận, nói trắng ra tựu là hiểu đến Thạch Thanh Tuyền nơi đi.

Tuy nhiên hắn biết rõ Thạch Thanh Tuyền chính là là sư phụ mình nữ nhi, nhưng là Hầu Hi Bạch càng này đa tình công tử, tuy nhiên không dám đi dẫn đến người ta Thạch Thanh Tuyền, nhưng là vụng trộm nhìn trúng vài lần, nhìn xem mỹ nhân cái gì hẳn là không có vấn đề a?

Nếu như sư phó hỏi tới, hắn Hầu Hi Bạch cũng có thể dùng âm thầm bảo vệ để giải thích.

Dù sao, tại Hầu Hi Bạch trong mắt, Tiêu Nghệ đại gia Thạch Thanh Tuyền tuyệt đối là có thể trên hắn tranh quạt tuyệt sắc, đáp lại cùng Sư Phi Huyên, còn có này Nhạc Duyên bên người Loan Loan thiếu nữ tương xứng. Chỉ là chuyện này, là một kiện rất là bí ẩn sự tình.

Trước mắt cũng là bị Nhạc Duyên nói ra tới, điều này khiến cho Hầu Hi Bạch không khỏi rất là kinh ngạc.

Nếu như không phải hắn Hầu Hi Bạch bản thân liền tại Tứ Xuyên, đáp lại sư phó mệnh lệnh tại bình thường cũng rất chiếu cố đối phương, hắn Hầu Hi Bạch lại cũng không hiểu rõ trước mắt Thạch Thanh Tuyền đã tới này Đông Bình quận. Nghĩ tới đây, Hầu Hi Bạch mặt sắc trở nên hơi có chút ngưng trọng, hiển nhiên, hắn có chút lo lắng.

Nếu là Thạch Thanh Tuyền tại đây Đông Bình quận xảy ra vấn đề gì, này vấn đề liền quá trớn.

Không chỉ có là hắn đa tình công tử Hầu Hi Bạch ăn không ôm lấy đi, cho dù là sư thúc An Long cũng vô pháp tại sư phó lửa giận hạ sinh tồn. Nghĩ đến đây, Hầu Hi Bạch nhưng lại mặt sắc không khỏi hơi có chút trắng

bệch. Đối mặt thịnh nộ tới cực điểm Thạch Chi Hiên, thử hỏi thiên hạ này lại có bao nhiêu người có thể đủ rồi bình yên?

Có thể nói đối với Thạch Chi Hiên hiểu càng sâu người, sẽ càng khủng bố.

“Ừ?”

Hầu Hi Bạch mặt sắc đột nhiên biến hóa tự nhiên là rơi vào Nhạc Duyên trong mắt, thấy khuôn mặt đối phương sắc trắng bệch, Nhạc Duyên rất là mê hoặc, nói: “Hầu huynh này là thế nào đâu này?”

“A!”

“Ho! Ho!”

Hầu Hi Bạch kịp phản ứng, vội vàng che miệng ho khan vài tiếng, lúc này mới hơi xấu hổ cười nói: “Gần nhất đột nhiên cảm phong hàn…”

“…”

“…”

Nhạc Duyên cùng Loan Loan hai người mí mắt đồng thời nhẹ nhàng hợp lại, đối với Hầu Hi Bạch này vụng về hành động quả thực không nói gì. Bất quá ba người cũng có thể nhìn ra Hầu Hi Bạch tựa hồ nhớ tới cái gì, lúc này mới trở nên như thế.

“Đúng!”

“Tại hạ đột nhiên nhớ tới một việc vẫn chưa hết thành, trước hết cáo từ!”

“Ba vị thứ lỗi!”

Đứng dậy, chắp tay, xin lỗi.

Hầu Hi Bạch động tác lộ ra vẻ như nước chảy bình thường thông thuận, hiển nhiên là như vậy cử động hắn làm tuyệt đối không chỉ một lần. Chẳng lẽ lại này đa tình công tử vừa chiêu nữ nhân yêu, lại chiêu nữ nhân hận cũng là bởi vì như vậy duyên cớ?

Nháy mắt mấy cái, đưa mắt nhìn Hầu Hi Bạch rời đi nhã gian.

Hồi lâu.

Nhạc Duyên xoay người, nhìn về phía bàn ăn, tiếp lấy liền không khỏi sững sờ. Trên bàn cơm không ít đồ đạc đã bị ăn hết, Loan Loan ở một bên hung hăng cắn này trong mâm chân gà, vừa ăn mặt mũi tràn đầy mỡ đông. Có thể nói, này một bộ quỷ chết đói trên bàn ăn bộ dáng, hoàn toàn nhường Nhạc Duyên ngoài ý muốn.

Nếu không phải Nhạc Duyên bản thân liền biết đạo Loan Loan thân phận, đổi lại những người khác, cho dù là có hoài nghi, nhưng ở Loan Loan cử động như vậy hạ cũng sẽ bị bỏ đi không ít tâm tư suy nghĩ. Nhưng mà, chính là bởi vì biết rõ thân phận, Nhạc Duyên nhưng lại cảm thấy Loan Loan lần này cử động đã có bịt tay trộm chuông hương vị.

Rất muốn trực tiếp nói cho người ta, ngươi đã sớm bị nhìn xuyên mà nói, ngẫm lại còn không có lên tiếng, quyết định tiếp tục như vậy xem tiếp đi.

Ngược lại là tâm địa thiện lương Vệ Trinh Trinh cho rằng Loan Loan bởi vì lúc trước duyên cớ đói bụng cực kỳ, không ngừng tại Nhạc Duyên nhìn soi mói, thay Loan Loan gắp thức ăn, chỉ chốc lát sau Loan Loan trong chén đã muốn chất đầy. Đối mặt Vệ Trinh Trinh này ánh mắt ôn nhu, Nhạc Duyên tựa hồ phát hiện Loan Loan ánh mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ.

Tại Vệ Trinh Trinh xem ra, Loan Loan đích thị là qua thói quen khổ thời gian, nhìn thấy những thứ này thực vật tự nhiên sẽ khẩu vị quá trớn.

“… Cám ơn Trinh Trinh tỷ!”

Cúi đầu quét mắt một vòng trong chén đồ ăn, này trơn nhờn bẩn gà vịt thịt cá, Loan Loan nuốt vài ngụm nước miếng, nức nở nói một tiếng tạ ơn, nước mắt nhi tại trong hốc mắt đánh vòng, tâm hung ác, tiếp tục vùi đầu ăn hết.

“…”

Ngẩng đầu nhìn một cái Vệ Trinh Trinh này ôn hòa thần sắc, lại ngó ngó tuy là cảm tạ, nhưng là lòng tràn đầy không muốn Loan Loan, Nhạc Duyên đột nhiên phát hiện mình cái này thị nữ này coi như là người ngốc có ngốc phúc sao? Chưa phát giác ra, đã muốn đánh trả Loan Loan một phát.

Mà Loan Loan đâu này?

Vì theo chính mình trong được đến nghĩ muốn cái gì, trước mắt nàng nhưng lại không thể không an tâm nghiêm túc đi sắm vai lấy, cho dù là hiện tại có giết người tâm tư, nhưng là vào lúc này Loan Loan cũng chỉ có thể kiên trì chống đi xuống.

Một bữa cơm qua đi, Loan Loan ăn trợn mắt nhìn thẳng.

Mà Vệ Trinh Trinh thì là cười ha hả nhìn xem Loan Loan, trong mắt đều là đau lòng thương tiếc chi sắc, mà Nhạc Duyên thì là cười nhìn xem hai người.

Rời đi khách điếm sau, Nhạc Duyên một lần nữa tại trong tiểu trấn mua một đầu con lừa nhỏ, tại một người một đầu dưới tình huống, ba người ăn uống xong tất sau, nhắm hướng đông bằng phẳng quận phương hướng chậm rãi mà đi. Về phần này đa tình công tử Hầu Hi Bạch, nhưng lại từ rời đi nhã gian sau, cũng đã là một trận gió nhắm hướng đông bằng phẳng quận mà đi.

Gió mát từ từ.

Theo mặt trời dần dần rơi, nguyên bản phiền nóng thời tiết cũng dần dần trở nên mát mẻ.

Theo gió mát quét, bị xua tan không ít phiền muộn.

Một lần nữa mang lên mũ rộng vành Vệ Trinh Trinh cùng Loan Loan hai nữ thì là bên cạnh ngồi ở trên lưng lừa, nhìn qua Nhạc Duyên bóng lưng cùng một chỗ ngẩn

người.

Liền như vậy không có có bất kỳ ngoài ý muốn tại lúc chạng vạng tối đuổi tới Đông Bình quận.

Vốn là, này trấn nhỏ rời Đông Bình quận cũng không lớn xa, ba người đổ ra là không có xan phong lộ túc. Đi đến Đông Bình quận sau, Nhạc Duyên liền dẫn hai nữ tìm một chỗ khách điếm ở lại. Gian phòng tự nhiên là mở hai gian, Loan Loan cùng Vệ Trinh Trinh một gian, mà Nhạc Duyên thì là đơn độc một người một gian.

Sân.

Kiếm khung tùy ý đặt ở một bên, Nhạc Duyên đối với thiên không Minh Nguyệt lấy ra kiếm trên kệ xích sắc trường kiếm, trong tay bầu rượu thì là không ngừng hướng trên thân kiếm xối lên tửu thủy tới. Chỉ chốc lát sau, trong sân đã là mùi rượu trải rộng.

Gió đêm tập qua.

Kiếm trên kệ, Kim Ngân song kiếm trên mặt lục lạc bắt đầu không ngừng vang lên.

Đinh đinh đang đang ở bên trong, đang tại hướng trên thân kiếm rót rượu Nhạc Duyên động tác két một tiếng dừng lại. Ngẩng đầu, tầm mắt ngắm về phía trước, mặt sắc đã lộ vẻ ngưng trọng chi sắc.

Chương 054 : Giá lâm (hạ)

Năm mươi bốn chương giá lâm (hạ)

Lục lạc.

Gió đêm.

Còn có mùi rượu.

Cấu thành trong sân này kỳ lạ cảnh tượng.

Lần đầu tiên.

Nhạc Duyên cảm nhận được một cổ áp lực, ẩn ẩn bốn phía không khí tựa hồ bị cái gì liên lụy bình thường, bắt đầu hướng một cái phương hướng sụp xuống ảo ảnh. Tại cổ khí lưu này kéo, này giắt kiếm lưỡi trên vàng bạc lục lạc bắt đầu vang lên.

Hướng màu đỏ trên thân kiếm rót rượu động tác két một tiếng dừng lại, Nhạc Duyên chậm rãi ngẩng đầu, tại trận trận thanh thúy âm thanh lục lạc trong ngắm về phía trước.

Trên nóc nhà, chẳng biết lúc nào đã muốn xuất hiện một nữ nhân.

Một thân màu trắng Nghê Thường, tại gió đêm hạ không ngừng nhẹ múa.

Mang trên mặt màu trắng lụa mỏng, che đậy khuôn mặt, nhưng là gần kề từ đối phương dáng người, còn có một thân này khí chất, đều có thể làm cho người ta cảm giác được trước mắt này đột nhiên xuất hiện nữ tử chính là là một mỹ nhân. Chỉ là đối phương một thân này lạnh lùng sát ý, nhưng lại làm cho người ta quên đối phương dáng người bộ dáng, mà là càng thêm để ý đối phương động tác.

Càng làm cho người kinh hãi là một cái nhìn lại, giống như nhìn thấy một cái lỗ đen, sẽ đem tự thân tinh thần toàn bộ hấp dẫn đến trong đó mà chạy thoát không được.

Không chỉ có như thế, một thân này nghiêm nghị khí chất, càng hiển uy nghiêm.

“Các hạ xuống đây này hồi lâu, rốt cục nhịn không được hiện thân sao?”

Tầm mắt thu hồi, Nhạc Duyên tay phải tiếp tục dẫn theo bầu rượu, hướng tay mình trên cổ tay màu đỏ trường kiếm trên thân kiếm đổ ra lên tửu thủy, mà tùy ý thanh âm đã muốn phiêu đãng đến trên nóc nhà nữ tử trong tai. Động tác vẫn là nhẹ nhàng chậm chạp giãn nhu, không có chút nào chịu ảnh hưởng.

Gió đêm mang theo mùi rượu trận trận.

Đứng ở nóc nhà nữ tử tầm mắt lẳng lặng nhìn xem Nhạc Duyên cử động, trong ánh mắt có chút hiện lên một tia kinh ngạc.

Uy kiếm uống rượu, như vậy kỳ lạ cử động là nàng cả đời đến nay lần đầu nhìn thấy.

Nhưng là trước mắt người này tuấn tú công tử này uy kiếm uống rượu động tác hoàn toàn làm cho lòng người đầu có chút ngưng tụ, khiến người cảm thấy cũng không đơn giản. Lại càng không cần phải nói, tại Nhạc Duyên bên cạnh còn có này không ngừng phát ra thanh thúy tiếng vang Kim Ngân song kiếm.

Tại Nhạc Duyên lúc trước quan sát đến nàng đồng thời, nàng thì là quan sát Nhạc Duyên hồi lâu.

"…"

Đối mặt Nhạc Duyên lời nói, nữ tử không có lên tiếng, chỉ là mặc cho này Dạ Phong thổi lất phất trên người tay áo, hai tay chắp sau lưng liền như vậy nhàn nhạt đứng ở trên nóc nhà. Yên tĩnh nhìn xem Nhạc Duyên.

Nhìn chưa ra!

Nhưng là nhường nữ tử mê hoặc là, trong cơ thể mình chân khí nhưng lại sinh ra một tia chấn động, tựa hồ là trước mắt nam tử trên người đối với nàng có thật lớn lực hấp dẫn. Tình như vậy huống, nhưng lại nàng lần đầu cảm nhận được.

Đây không phải Thiên Ma Công!

Lại là tuyệt đối cùng Thiên Ma Công có liên lạc!

Lụa mỏng phía dưới, một đôi mị mắt nhẹ híp mắt, trong nội tâm không ngừng lóe ra chính mình phân tích. Hơn nữa nhường nữ tử kinh ngạc là, trước mắt này Nhạc Duyên tuy nhiên động tác thong thả tùy ý. Nhưng trên thực tế nhưng lại cơ hồ không có chút nào sơ hở.

Toàn thân cao thấp nhìn như đều là lỗ thủng, nhưng trên thực tế những thứ này cũng không phải là lỗ thủng, mà là ẩn nấp bẫy rập.

Nóc nhà nữ tử trầm mặc dấu hiệu, cũng không có nhường Nhạc Duyên ngoài ý muốn.

Làm trong tay một bầu rượu toàn bộ ngã vào màu đỏ trên thân kiếm sau, Nhạc Duyên lúc này mới giơ trường kiếm đón ánh trăng quan sát một hồi lâu, lúc này mới cắm hồi vỏ kiếm. Lúc này. Nhạc Duyên xoay người nhặt lên này rơi trên mặt đất một mảnh lá cây.

Thò tay.

Sau đó tại nữ tử trong ánh mắt văng ra.

Lá cây rời khỏi tay.

Không phải dùng một thân công lực ném ra, cho nên này lá cây cũng không giống như ám khí bình thường kích xạ ra, mà là tựa như bình thường bình thường ra bên ngoài. Phiêu tại giữa không trung lá cây tựa hồ bị cái gì dẫn dắt, lập tức tại khí lưu dưới sự dẫn dắt hướng trên nóc nhà nữ tử bay đi.

Cuối cùng lá cây tại ở gần mái hiên thời điểm rơi xuống

đi, rơi trên mặt đất.

Cùng lúc đó.

Trong phòng.

“Sư phó!”

Đang cùng Vệ Trinh Trinh cùng một chỗ chìm vào giấc ngủ Loan Loan ánh mắt đột nhiên trợn mắt, trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc. Nhưng lại tại đồng thời, tay phải đã muốn điểm bên cạnh Vệ Trinh Trinh huyệt đạo. Đồng thời nàng người đã phảng phất giống như một ít chỉ không mang theo chút nào khói lửa khí tức nữ quỷ bình thường theo trong cửa sổ bay ra đi, rơi trong góc, sau đó lẳng lặng quan sát đến trước mắt.

Ngoài dự tính!

Sư phó làm sao sẽ tới đây?

Loan Loan mê hoặc, tại nguyên bản trong kế hoạch hẳn không phải là như vậy.

“…”

Hai mắt nhíu lại, nữ tử diện mục tại lụa mỏng phía dưới làm cho người ta thấy không rõ, nhưng là Nhạc Duyên nhưng lại có thể cảm giác được nóc nhà người sắc mặt biến hóa, hiển nhiên này tung bay lá cây nói cho nàng biết Nhạc Duyên nghĩ muốn nói lời nói. Nghĩ tới đây, nữ tử rốt cục lên tiếng.

Thổ khí như lan.

Thanh âm phảng phất giống như nước suối leng keng. Nhưng lại trong đó mang lên một cổ kỳ lạ hấp dẫn.

“Nhạc Duyên, Thuần Dương Chưởng môn!”

Không có gì ngoài ý muốn lời nói, chỉ là tùy ý nói ra Nhạc Duyên danh tự cùng lai lịch.

“Ha ha!”

Nhạc Duyên trái tay nắm lấy màu đỏ trường kiếm, cười ha hả nhìn xem này dựng ở nóc nhà nữ tử, đối phương một thân này quỷ dị khí tràng đã tại vừa mới này tung bay trong lá cây biểu hiện ra vô cùng tinh tế. Phải biết hiểu, đêm nay gió nhưng mà hướng chính mình thổi, nhưng là vừa vặn văng ra lá cây nhưng lại rơi vào người ta dưới chân.

“Âm Hậu giá lâm. Tại hạ cảm thấy ngoài ý muốn!”

“Chỉ là…”

“Âm Hậu không nên là đột nhiên đến đây kêu tên của ta a?”

Này tung bay lá cây đã muốn nói cho Nhạc Duyên người tới thân phận, tại đây trong Đại Đường, một nữ nhân có thể làm cho người lớn như vậy khí thế cùng áp lực rất ít người, mà trước mắt nóc nhà nữ tử liền là một người trong số đó.

Từ Hàng Tĩnh Trai tuy nhiên đã có rời núi người. Nhưng là các nàng còn sẽ không đến đây tìm chính mình. Mà vừa mới này quỷ dị tung bay lá cây, thì là nói cho người tới thân phận —— Âm Quý phái Chưởng môn, Ma Môn thứ hai cao thủ Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên.

Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên như vậy đột nhiên tiến đến, rất có một loại đêm hôm khuya khoắt gọi người rời giường đi nhỏ cảm giác. Đương nhiên, Âm Hậu tự nhiên sẽ không nhàm chán như vậy, hồi tưởng lại đã tại ban ngày thời gian liền tại bên cạnh mình làm nằm vùng Loan Loan, Nhạc Duyên lại là có thêm một tia mê hoặc.

Theo đạo lý mà nói, Âm Quý phái không cần gấp gáp như vậy.

Nếu Loan Loan đã tại chính mình trong làm nằm vùng, không nên cần Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên tự mình giá lâm. Điều này làm cho Nhạc Duyên có một loại làm điều thừa cảm giác.

Nhạc Duyên cảm giác tự nhiên không có phạm sai lầm, mà thúc đẩy Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên tự mình giá lâm nguyên nhân nhưng lại có.

Đó chính là con gái nàng Đơn Mỹ Tiên.

Hơn mười năm cùng nữ nhi của mình không có gặp mặt, bởi vì lúc trước nguyên do, Chúc Ngọc Nghiên cùng nữ nhi Đơn Mỹ Tiên trong lúc đó mâu thuẫn sâu đậm. Mà lần này Âm Hậu đột nhiên giá lâm Đông Minh phái, hiển nhiên là vì nguyên nhân khác mà đến.

Bởi vì thiên ma bí, bởi vì ma ẩn Biên Bất Phụ vấn đề, hai mẹ con bắt đầu mặt lạnh tiến hành tham thảo.

Chỉ tiếc hai mẹ con bất quá là nói mấy câu sau, liền bắn chết.

Tức đủ sặc Chúc Ngọc Nghiên tuy nhiên không cách nào đối với nữ nhi của mình ra tay, nhưng là cuối cùng nàng nhưng lại tìm được một cái khác thay thế người, đó chính là Nhạc Duyên.

Bởi vì.

Đơn Mỹ Tiên nói thẳng ra một câu nói nhảm. Nàng đem Thiên Ma Công tiết ra ngoài.

Này ngang ngược phẫn hận bộ dáng, nhường lúc ấy cơ hồ có tâm tư đem Đơn Mỹ Tiên cho chết ngay lập tức tại chỗ Chúc Ngọc Nghiên xém tí nữa cho tức thổ huyết, chỉ là Chúc Ngọc Nghiên tại độc ác nhưng cũng là hổ dữ không ăn thịt con, huống chi nàng vẫn là một con cọp mẹ.

Cùng nữ nhi Đơn Mỹ Tiên mâu thuẫn lại lần nữa tăng mạnh sau, rơi vào đường cùng, không cách nào đem nữ nhi như thế nào Chúc Ngọc Nghiên cuối cùng liền đem tâm tư thả tại hoài nghi đối tượng trên người —— Nhạc Duyên.

Thậm chí.

Nàng chọn lựa nguyên bản cùng đồ đệ mình Loan Loan kế hoạch càng thêm cấp tiến kế hoạch.

Nàng muốn chọn lựa trực tiếp vũ lực.

Chỉ cần nắm bắt Nhạc Duyên, dùng Âm Quý phái thủ đoạn. Nghĩ muốn cái gì cũng có thể móc ra. Vì môn phái truyền thừa, cho dù là đã tại cùng Phật môn tử đấu dưới tình huống, dẫn đến đạo môn, nhưng cũng là không thể không vì.

Tên Thiên Ma này bí, cùng Từ Hàng Tĩnh Trai kiếm điển giống nhau, thử nghĩ như vậy công pháp rơi người ở bên ngoài trong tay. Một cái không thể làm chung trong tay người, này là bực nào vấn đề.

Này có thể cùng Thạch Chi Hiên lừa gạt nàng lừa gạt Thiên Ma Công càng thêm đáng sợ.

“Nhạc công tử, gần kề bằng vào lá cây tung bay liền có thể dự đoán ra bổn tọa thân phận, nghĩ đến Đạo Công Tử là đúng Thiên Ma Lực Trận rất là quen thuộc!”

Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên thanh âm tuy nhiên nghe ôn hòa, nhưng là trong đó lạnh như băng nhưng lại làm cho người ta không rét mà run.

Nhạc Duyên có một loại ảo ảnh, đó chính là Chúc Ngọc Nghiên tựa hồ là ở nơi nào nhận một bụng tức, chẳng lẽ lại ở nơi nào gặp phải Thạch Chi Hiên? Khiến cho Nhạc Duyên rất có một loại trở thành gặp cảnh khốn cùng hoảng hốt cảm giác.

Tại Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên những lời này xuống. Nhạc Duyên nhưng cũng là hiểu rõ Loan Loan tới bên

cạnh mình nằm vùng nguyên nhân thực sự. Đó chính là, này Âm Quý phái hoài nghi mình biết được các nàng trấn phái công pháp thiên ma bí.

Nhưng vấn đề là…

Nhạc Duyên đến bây giờ đều không có chân chính được chứng kiến Thiên Ma Công.

Ngược lại từng tại trên sách biết rõ một ít Thiên Ma Công đặc tính, chỉ thế thôi.

“Hàaa…!”

“Âm Hậu nói giỡn!”

Nghe Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên những lời này, Nhạc Duyên tức cười, nói: “Âm Quý phái trên giang hồ danh khí có thể cũng không tốt, hơn nữa cùng Thiên Ma Công giao thủ người cũng số lượng cũng không ít, vì cái gì ta thì không thể quen thuộc Thiên Ma Lực Trận?”

Có thể nói, trên giang hồ chân chính hiểu thiên ma lập trường xác thực số lượng cũng không ít. Không nói trước người trong Ma môn, chỉ cần liền Từ Hàng Tĩnh Trai mà nói, bọn này ni cô đối với Thiên Ma Công hiểu cũng không cạn. Đồng dạng, Âm Quý phái đối với kiếm điển hiểu cũng là phi thường sâu.

Chỉ là tại hắn Nhạc Duyên nơi này, như thế nào vấn đề thật giống như biến đâu này?

Nếu như dùng Chúc Ngọc Nghiên nói như vậy tới, nàng

kia Âm Quý phái cần làm sự tình quá nhiều. Ngược lại, tại Nhạc Duyên trong nội tâm ngược lại cảm thấy người ta là đúng Trường Sinh Quyết có tâm tư. Chính mình đem Trường Sinh Quyết đưa tại Dương Quảng. Tại những người khác trong mắt hiển nhiên là chính mình tìm ra luyện pháp.

Hơn nữa dùng Trường Sinh chân khí đối với Thiên Ma Công xúc tiến ảnh hưởng, Nhạc Duyên thật đúng là có lấy cái này hoài nghi.

Người thông minh thường thường sẽ bị chính mình thông minh chỗ lầm.

Loan Loan như thế.

Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên như thế.

Nhạc Duyên cũng giống như thế.

Tại Nhạc Duyên trong nội tâm, ngược lại đột nhiên có một quyết định, có cơ hội nhất định phải chân chân chính chính nhìn một chút Thiên Ma Công bí kíp.

“Quả thế!”

Tầm mắt tại Nhạc Duyên trên người dừng lại một hồi lâu. Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên thở dài một hơi. Nhạc Duyên biểu hiện, nhưởng trong nội tâm nàng hoài nghi lại lần nữa tăng mạnh một tầng, nàng điều tra qua trong khoảng thời gian này Nhạc Duyên cùng Đơn Mỹ Tiên giao dịch.

Hơn nữa tại nàng xem tới, này Nhạc Duyên cùng nữ nhi của mình quan hệ chỉ sợ không phải đơn giản như vậy.

Nếu không lời nói, Nhạc Duyên dựa vào cái gì sẽ giúp Đơn Mỹ Tiên giết ma ẩn Biên Bất Phụ đi dẫn đến Âm Quý phái?

Chỉ là Âm Hậu nơi nào biết Nhạc Duyên như vậy làm, chỉ là đơn giản nhường này ba thanh kiếm sinh ra không phải dùng giao dịch mà đến, mà là sử dụng nhân tình để đổi, nếu không lời nói giao dịch lời nói đó là đối với ba thanh kiếm vũ nhục. Nếu như sau này, các nàng hỏi chính mình nên trả lời như thế nào?

Cũng không thể nói mình là tốn hao thật nhiều tiền làm cho người ta đánh tạo ra a?

Cái này cũng lộ ra vẻ quá không có cảm tình vị. .

Cái gọi là thần xui quỷ khiến đã là như thế.

Thoại âm rơi xuống, Chúc Ngọc Nghiên liền không nói lời nào nữa.

Nhạc Duyên sắc mặt cũng nghiêm túc đứng lên.

Trong tay màu đỏ trường kiếm dĩ nhiên chậm rãi xách lên.

Lời nói đã nói xong, còn lại liền chỉ có động thủ.

Gió ngừng.

Tiếng chuông ngừng.

Vạn vật tại trong sát na chớ có lên tiếng.

Đồng thời.

Người, động.

Chương 55 : Kiếm cùng mỹ nhân (trên)

Thương!

Trường kiếm ra khỏi vỏ. .

Cùng vạn vật im tiếng trung mang theo một đạo ngâm nga. Vang lên theo còn có kia phía sau kiếm giá trên Kim Ngân song trên thân kiếm kim ngân linh đang.

Đối mặt Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, đối mặt cái này Ma Môn thứ hai cao thủ, Nhạc Duyên cũng sẽ không tự đại làm cho đối phương đi trước xuất thủ. Lấy đối phương mới vừa mang cho áp lực của mình, Nhạc Duyên liền biết mình trận chiến này đem không phải là đơn giản như vậy.

Dưới ánh trăng, hàn quang chợt lóe lên.

Kiếm ra, mang theo một đạo thân ảnh màu trắng, làm như Phi Tiên một loại hướng kia dựng ở trên nóc nhà Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên chính là Lăng Không một kích.

“…”

Dưới ánh trăng, mỹ đồng ở bên trong, cơ hồ phản chiếu kia Lăng Không bay tới một kiếm.

Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên ở đấy chu kiếm sắp đâm tới của mình thời điểm, một tiếng kiều tiếng hừ lạnh ở bên trong, một thân ma công cuối cùng ầm ầm bộc phát. Trong chớp mắt, Âm Quý phái chưởng môn khả năng ở một kích kia trung hoàn toàn bày ra.

Không khí tự dưng xoay tròn.

Tựu như trống rỗng xuất hiện một hắc động một loại, bốn phía không khí bắt đầu trong triều trong sụp xuống. Nếu nói là lúc trước loại cảm giác này chỉ là trên tinh thần một loại ảo giác lời nói, như vậy dưới mắt nhưng lại là đem điều này ảo giác hoàn toàn cụ hiện hóa.

Dính dấp kéo động lực đạo hết sức mạnh mẽ.

Cho dù là Nhạc Duyên khả năng, một kiếm này cũng bị kéo trật tới đây.

Một tiếng giòn vang.

Nhạc Duyên thân ảnh màu trắng, từ Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên bên người càng tới. Mang theo kình lực không chỉ có khiến cho Chúc Ngọc Nghiên vạt áo phiêu bay lên, kia trên mặt lụa mỏng cũng ở đây kình khí dưới bắt đầu không ngừng run rẩy động.

Tựa hồ một cái không tốt, sẽ rơi xuống cảm giác.

“Không kém!”

Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên trong mắt thiểm quá một tia

ngoài ý muốn, nghiêng đi thân đồng thời, trong tay áo đã bay múa ra khỏi hai cái màu trắng dây lụa, rõ ràng là Thiên Ma băng gấm, sao chịu được Bỉ Lợi khí một loại tồn tại. Lời nói rơi xuống, kia màu trắng băng gấm đã hóa thành một cái Bạch Xà, trên không trung vòng quanh quỷ dị phương hướng hướng Nhạc Duyên đập vào mặt đi.

Như ** Khinh Vũ rơi, nhưng lại là không mang theo khí chút nào tiếng vang.

Nhưng là Nhạc Duyên thấy này băng gấm, nhưng lại là biết cái này thoạt nhìn nhẹ nhàng bay bổng không có chút nào lực đạo băng gấm, tuyệt đối là mang theo vạn quân khí lực. Đập ở trên người, sợ rằng không thể so với kia từ trên trời giáng xuống cự thạch đập ở trên người kém hơn bao nhiêu.

Đối mặt như thế công kích, Nhạc Duyên trong đầu hiện lên nhưng lại là Tiểu Long Nữ kia từng Kim Linh tác, chỉ là cùng Tiểu Long Nữ bất đồng chính là này băng gấm trên cũng không có kia Linh Đang. Nhưng là cho dù là không có gì Linh Đang, nhưng là uy lực của nó nhưng lại là càng thêm lớn.

“Âm Hậu ca ngợi, Nhạc Duyên ghi nhớ trong lòng!”

Trong tiếng cười, trường kiếm ngâm khẽ, Nhạc Duyên cả người đã nghiêng người xông vào kia tung bay màu trắng băng gấm ở bên trong, chọn lựa gần sát cận chiến du đấu.

Kiếm cùng băng gấm tương giao.

Nhạc Duyên cảm giác được trên tay trường kiếm tựa hồ là chém vào khối sắt trên, này băng gấm thoạt nhìn nhẹ nhàng bay bổng một loại, trong đó mang theo Thiên Ma chân khí sau, lại là có thêm cực kì khủng bố lực sát thương. Đang ở Nhạc Duyên muốn lấy bảo kiếm sắc bén nát bấy này băng gấm thời điểm, Âm Hậu nhưng lại là tựa hồ biết được Nhạc Duyên tâm tư một loại, kia băng gấm ở trong phút chốc lại trở nên mềm mại, sử được hoàn toàn lây dính không được lực đạo.

Xoay tròn ở bên trong, ngược lại có đem Nhạc Duyên cả người mang kiếm trói buộc trong đó tính toán.

“Hả?”

Ánh mắt hơi hơi híp mắt, nhìn này băng gấm biến hóa, Nhạc Duyên liền biết Âm Hậu tính toán. Ở ngắn ngủi giao phong ở bên trong, Nhạc Duyên đã cảm nhận được Thiên Ma công khó dò cùng khó dây dưa.

Không chỉ có kia Thiên Ma Lực Trận thỉnh thoảng ảnh hưởng Nhạc Duyên thân hình cùng chu kiếm, hơn nữa này băng gấm không chỉ có là có khoảng cách xa công kích đặc biệt họ, hoàn toàn đem tự mình khống chế ở khoảng cách nhất định, đang cùng cao thủ giao phong ở bên trong, một cái không tốt {sẽ gặp:-liền sẽ} hoàn toàn rơi vào hạ phong.

Này Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên cũng là đánh chủ ý hay.

Nhạc Duyên nghĩ tới đây nhưng lại là cười, Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên có công kích từ xa, khả không đại

biểu tự mình cũng không có a!

Nghĩ tới đây, trường kiếm trong tay mang theo kia băng gấm từ bên người lay động quá, đồng thời tay trái vươn ra, ngón giữa hơi cong, ba một chút liền bắn đi ra.

Phanh!

“! ! !”

Kia sắc bén vô cùng tiếng xé gió vang lên, Chúc Ngọc Nghiên sắc mặt không khỏi đại biến, cước bộ xê dịch, chỉ thấy dưới chân mái ngói trên ba một tiếng vỡ vang lên, tóe lên một mảnh bụi mù, bụi mù sau khi nhưng lại là xuất hiện một động nhỏ.

Trong tiếng cười, Nhạc Duyên lần nữa cầm kiếm nghênh đón.

Kiếm mau!

Người mau!

Ám khí càng thêm mau!

Đây là Nhạc Duyên.

Khinh Vũ!

Dây lụa uốn lượn.

Mạn diệu tư thái mang theo nhè nhẹ mị hoặc, trong tay chiêu thức không mang theo chút nào sát khí, nhưng lại

là sát ý Thao Thiên.

Ở trong góc Loan Loan sắc mặt chăm chú nhìn ở trên nóc nhà giao phong Nhạc Duyên cùng sư phụ mình Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên hai người, riêng phần mình đã là xuất thủ mười mấy chiêu, ở trong đó song phương chân chính tiếp xúc lại là trừ vừa mới bắt đầu kiếm cùng băng gấm giao kích sau, những khác song phương thế nhưng lại cũng đều là lánh ra.

Không chỉ có như thế, song phương giao thủ trong lúc sinh ra kình khí, càng là bị Thiên Ma Lực Trận cho sinh sôi thu nạp ra, không có tản ra mảy may.

Lần này chiến đấu, nếu là ở một không biết võ công ngoại nhân xem ra, ở nơi này là chiến đấu? Rõ ràng là nam nữ hợp khiêu vũ.

Trong đó tuấn tú nam tử lấy kiếm khiêu vũ xứng cô gái băng gấm Khinh Vũ mà thôi.

Chỉ là ở Loan Loan trong mắt lại cũng không phải là như thế, song phương ở giữa nguy hiểm tuyệt không đơn giản.

Ở Loan Loan trong ánh mắt, Nhạc Duyên kiếm pháp ưu mỹ, nhưng là trong đó nhưng lại là chiêu chiêu đâm thẳng Âm Hậu yếu hại, mà Âm Hậu trên tay băng gấm vũ động tuy đẹp, nhưng là xà một loại âm độc, một khi lây dính trên đây tuyệt đối là bị băng gấm cuốn chặt tiết tấu.

Song phương vào giờ khắc này, không ngờ lại là bắt đầu

chiêu thức trên tỷ đấu. Hơn nữa mới vừa giao phong ở bên trong, lại là sư phụ của nàng Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên lui, hiển nhiên là này vừa lui sau khi, liền ở vào hạ phong. Nhạc Duyên nhưng lại là liên tiếp không ngừng hướng Âm Hậu tấn công tới.

Nhạc Duyên kiếm pháp cao, đã ra khỏi Loan Loan dự liệu.

Theo như đồn đãi…

Nhạc Duyên cùng Dương Châu một kiếm chiến bại Dương Châu đệ nhất cao thủ Thạch Long, xem ra kia không chỉ là {truyền ngôn:-lời đồn đãi} rồi.

Kiếm pháp này…

Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên không chỉ có muốn tránh ra đối phương trường kiếm trong tay, lại còn phải chú ý đối phương tay trái thỉnh thoảng bắn ra ám khí, điều này khiến nàng cần càng nhiều tâm tư. Mới vừa vừa bắt đầu giao thủ, Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên liền biết hiểu này Nhạc Duyên là một khó gặp cao thủ.

Kia thân thủ, tối thiểu cũng là đồ đệ mình Loan Loan trình độ.

Đối với kiếm pháp Âm Quý phái tự nhiên có không sai nghiên cứu, phải biết các nàng nhưng là cùng Từ Hàng Tịnh Trai kiếm điển giao phong nhiều năm, đối với kiếm điển lợi hại dĩ nhiên biết. Mà dưới mắt, ở Âm Hậu trong mắt nhưng lại là lần nữa xuất hiện một bộ vô cùng đắc kiếm pháp.

Kiếm pháp này cùng kiếm điển bất đồng duy nhất phương tiện phải, mặc dù ưu mỹ, nhưng là hoàn toàn giết người kiếm pháp.

Mũi kiếm nhẹ chút băng gấm.

Nhạc Duyên đột nhiên hướng về sau phiêu bay ra ngoài, rơi vào trên mái hiên, trường kiếm vào vỏ, sắc mặt hơi hiển lộ lạnh như băng nhìn Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, này mới mở miệng nói: “Âm Hậu đây mới là vũ nhục ta sao?”

“A?”

Âm Hậu trong tay băng gấm trở lại trong tay áo, Chúc Ngọc Nghiên rất là ngoài ý muốn nhìn Nhạc Duyên.

“Mới vừa rồi điểm này cũng không phải là ta trong ấn tượng chân chính Thiên Ma công a!”

Mới vừa rồi ngắn ngủi giao phong, bất quá là hai người ở chiêu thức đụng nhau một thanh, ở Nhạc Duyên trong mắt, Thiên Ma công chỉ là biểu hiện ra Thiên Ma Lực Trận, mà Thiên Ma Âm, Thiên Ma tường, Thiên Ma **, Thiên Ma Diệu Vũ gì gì đó lại là không có thể hiện ra chút nào.

Đây đối với Nhạc Duyên mà nói, hắn cảm thấy đây là một loại vũ nhục.

“Muốn bằng lần này thủ đoạn sẽ phải bắt lại ta Nhạc Duyên, Âm Hậu quá mức tự đại!”

Tay trái trường kiếm trực tiếp để ngang phía sau, Nhạc Duyên cười nhìn Chúc Ngọc Nghiên, nói: “Nếu là Âm Hậu hay(vẫn) là như vậy tiếp tục, như vậy hôm nay khả năng chính là Âm Quý phái cần đổi lại chưởng môn thời điểm rồi!”

“…”

Chúc Ngọc Nghiên ánh mắt lạnh lẽo, Nhạc Duyên trong lời nói có ý tứ là cái gì nhưng lại là ở những lời này bà con cô cậu hiện rất rõ ràng.

“Không biết trời cao đất rộng!”

Hừ lạnh một tiếng, Chúc Ngọc Nghiên vốn là còn chuẩn bị tính toán thử dò xét Nhạc Duyên võ học tâm tư vào giờ khắc này đã thu liễm, ngược lại thay thế lại là chân chính sát tâm. Thử hỏi, ở trên giang hồ, vừa có mấy người có thể như vậy khiêu khích nàng Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên?

Ở thế hệ trẻ trung không có!

Cho dù là Từ Hàng Tịnh Trai truyền nhân ở trước mặt nàng cũng chỉ có thể là tập trung tinh thần, không dám chút nào như vậy ứng đối. Nhưng là trước mắt cái này Nhạc Duyên, nhưng lại không phải rồi.

Dựa vào cái gì dám nói như vậy?

Chẳng lẽ cũng bởi vì Đơn Mỹ Tiên tiết lộ Thiên Ma bí sao?

“Hắc!”

“Nhạc công tử, dưới mắt là ngươi đang vũ nhục ta Âm Quý phái a!”

Sắc mặt lạnh đủ để nhỏ giọt Hàn Băng, cho dù là bị lụa mỏng che giấu, nhưng có thể làm cho người ta cảm nhận được một loại lạnh như băng sát khí đập vào mặt. Vốn là ở nữ nhi của mình nơi đó tựu lấy một bụng khí, dưới mắt Nhạc Duyên những lời này nhưng lại là để cho Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên cuối cùng hoàn toàn có tả hỏa đối tượng.

Đó chính là Ninh giết lầm, cũng không thể bỏ qua.

Thoại âm rơi xuống, trong bầu trời đêm chính là vang lên một đạo Dạ Oanh gáy kêu.

Đây không phải là Dạ Oanh phát ra, mà là tự Chúc Ngọc Nghiên khóe miệng nhảy ra, này thanh gáy kêu âm nhu uyển chuyển, kia mang theo nhè nhẹ ** hương vị liền như vậy tiếng vọng ở trong viện.

Rõ ràng là —— Thiên Ma Âm.

Thương!

Cùng lúc đó.

Hoành ngang ở sau lưng trường kiếm lần nữa ra khỏi vỏ rồi.

Một kích kia, nhưng lại là mang theo Nhạc Duyên chân chính công lực.

Hai người vào giờ khắc này, mới xem như bắt đầu chân chính giao phong.

Kiếm dẫn người đi.

Theo thân ảnh màu trắng thổi qua, dưới chân mái ngói gì gì đó phía trên đồng thời xuất hiện một đầu thẳng tắp dấu vết, sau đó chính là lặng yên không một tiếng động rách thành hai nửa. Mà Chúc Ngọc Nghiên trên tay băng gấm giờ khắc này đã là hoàn toàn cứng đối cứng hướng Nhạc Duyên trên tay trường kiếm oanh đi.

Ở trường kiếm trong tay va chạm vào băng gấm phía trước, Nhạc Duyên nghe một tiếng này thanh rù rì một loại **, trước mắt đã bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Tựa hồ kia đứng ở phía trước không phải là Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, mà là người khác.

Là một thân màu vàng hơi đỏ đạo bào, cỡi con lừa ở Linh Đang trong tiếng cười quay đầu lại Xích Luyện Tiên Tử.

Là một thân bạch y như tiên, trong tay Kim Linh tác Lăng Không bay múa Tiểu Long Nữ.

Là một thân đỏ thẫm Nghê Thường, Kim Đao lập tức ngồi thẳng giáo chủ Dương Niệm Tích.

Là một thân tạo sắc trường bào, cầu Quan Thế Âm Bồ

Tát đầu trọc tiểu ni cô Nghi Lâm.

Là một thân thanh sam, cầm trong tay loan đao quật cường cười chân thọt cô nương Lục Vô Song.

Ảo giác!

Ở trước mắt kia cưỡi ngựa xem hoa một loại thiểm quá vô số cùng mình từng có liên hệ cô gái bộ dáng thời điểm, Nhạc Duyên liền đã biết đây chính là Thiên Ma công trung Thiên Ma Âm có thể dẫn lên ảo giác. Nếu là người bình thường chắc chắn đắm chìm trong đó, nhưng là trải qua {tính ra:-mấy} cái thế giới Nhạc Duyên nhưng lại là ánh mắt hơi hơi mê, ngay sau đó tâm thần cũng đã tỉnh lại.

Chỉ là Nhạc Duyên cũng không có lúc đó hoàn toàn lập tức khôi phục thanh tĩnh, phản mà là tiếp tục dùng kia mê ly ánh mắt, cầm trong tay trường kiếm lấy lúc trước tư thái quyết tiến không lùi hướng Âm Hậu phóng đi.

Thiên Ma Âm uy lực mạnh bao nhiêu?

Loan Loan thi triển ra cũng đã vô cùng kinh khủng, mà ở Chúc Ngọc Nghiên trong tay nhưng lại là uy lực nâng cao một bước.

Đang nhìn Nhạc Duyên kia lấy mê ly tư thái tiếp tục xông lên trước thời điểm, ở trong góc Loan Loan nhưng là đã thở dài một hơi, nàng biết này háo sắc đạo sĩ Nhạc Duyên đã xong, đang muốn xoay người rời đi, Loan Loan nhưng lại là không hiểu nghe được một tiếng thâm tình vô cùng kêu gọi, mới vừa bước ra cước bộ tựu như

vậy như ngừng lại không trung.

“Ngọc nghiên a!”

“Ta rốt cuộc nơi nào so ra kém hắn a!”

Thâm tình tới cực điểm, đau tới cực điểm la lên.

Này mê ly tư thái Trung Nhạc duyên thế nhưng lại gọi ra Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên tên.

Nhất thời.

Loan Loan mộng.

Không chỉ có là Loan Loan, chính là tự mình toàn lực thi triển Thiên Ma Âm Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên đồng dạng là sửng sốt.

Đây là cái gì tình huống?

Ở kinh ngạc ở bên trong, Nhạc Duyên trường kiếm trong tay đã cùng băng gấm đụng nhau.

Lần này, cũng đã là thật đối hám rồi.

Oanh!

Nóc nhà, kình khí bộc phát, nhấc lên đầy trời mái ngói.

Âm Hậu một tiếng kêu đau đớn, nhưng lại là ở nơi này trong phút chốc đã là bị nội thương. Không chỉ có như thế, đối phương trên thân kiếm truyền đến cái kia từng

cổ nóng lạnh dây dưa chân khí càng làm cho Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên toàn thân không khỏi đánh một run rẩy.

Mà Nhạc Duyên cũng là buồn bực hừ một tiếng.

Thiên Ma chân khí tùy trường kiếm liên tiếp chui vào trong cơ thể của mình, cùng Trường Sinh chân khí bất đồng, Thiên Ma chân khí càng thêm cụ cực mạnh hủ thực cùng dính họ, trong khoảng thời gian ngắn để cho Nhạc Duyên thể nội loạn thành một mảnh.

Bất quá tình huống này trong chớp mắt liền bị Nhạc Duyên thật sâu đem áp chế đi xuống, đồng thời người đã mượn kia bắn ngược lực đạo bay về phía giữa không trung.

Bị ám toán một thanh Chúc Ngọc Nghiên một thân công lực thâm hậu bộc phát, lúc này mới đem này cổ khó dây dưa nóng lạnh chân khí đè xuống sau, lúc này mới ngẩng đầu nhìn về bầu trời đêm.

Kia dưới ánh trăng.

Nhạc Duyên trường kiếm trong tay giơ lên cao, ở màu bạc Nguyệt Huy trung cả người làm như Phi Tiên.

Chương 056 : Kiếm cùng mỹ nhân (hạ)

056 chương kiếm cùng mỹ nhân (hạ)

Màu nền:

Bầu trời đêm.

Nóc nhà.

Dưới ánh trăng.

Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía này đã muốn nhảy hướng giữa không trung, trường kiếm trong tay đã là dùng Kình Thiên xu thế xa xa giơ lên, thình lình kế tiếp chiêu thức tuyệt đối là vô cùng khủng bố.

Thân là Âm Quý phái Chưởng môn, Chúc Ngọc Nghiên cả đời này không biết kinh nghiệm nhiều ít chiến đấu, tại đối phương cầm kiếm nhảy khoảng không sau, Âm Hậu liền có thể đủ cảm nhận được kế tiếp một chiêu chính là cực đoan kiếm pháp. Chỉ là vừa mới vừa vặn tình huống kia, nhưng lại nhường Chúc Ngọc Nghiên trong nội tâm dâng lên một tia nghi hoặc.

Tại Chúc Ngọc Nghiên ngẩng đầu thời điểm, trốn ở góc phòng Loan Loan tầm mắt đồng dạng theo Nhạc Duyên thân hình chuyển qua giữa không trung.

Kế tiếp một chiêu đem là dạng gì?

Hẳn là cực đẹp một chiêu!

Không hiểu, Loan Loan trong nội tâm đột nhiên dâng lên như vậy một cái cái nhìn.

Ánh trăng xuống.

Nhạc Duyên phảng phất giống như bị phủ thêm một tầng ánh trăng bàng bạc, trong tay huyết sắc trường kiếm sáng quắc sinh huy. Ánh mắt ngưng tụ, một thân công lực đã là toàn lực nổ, ra chiêu.

Thiên ngoại phi tiên ——

Phương đông!

Đột nhiên tới vụ khí tràn ngập.

Này đầy trời ánh trăng giống như này bị đột nhiên tạp nát bình tĩnh mặt hồ, đầy trời sắp vỡ, ngay sau đó liền là nhường Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên cùng Loan Loan hai người trong mắt đồng thời hoa lên.

“Đó là?”

“Sáng sớm bay lên mặt trời!”

Nháy mắt mấy cái, cho dù là Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên cũng là mặt hiện lên vẻ kinh ngạc, tại trong chớp mắt nàng tựa hồ chứng kiến mặt trời, phải biết rằng trước mắt nhưng mà nửa đêm a! Làm cái này cực độ tự huyễn

cảm giác bình thường mặt trời xuất hiện thời điểm, Âm Hậu liền cảm giác mình làn da tê rần, lập tức trong nội tâm run lên, trong nội tâm cảnh giác đã muốn lên tới điểm cao nhất.

Quang hoa rơi rụng.

Cho dù là Chúc Ngọc Nghiên kiến thức rộng rãi, nhưng vào lúc này, nàng vẫn miễn không trong nội tâm kinh ngạc. Này giữa không trung, đã là nhiều thêm một người, một thân một thân màu đỏ Nghê Thường nữ tử chính lấy cực nhanh độ hướng chính mình nghênh diện mà đến.

Tinh mắt Chúc Ngọc Nghiên tựa hồ còn hiện lên vô số lốm đa lốm đốm chính hướng chính mình kích xạ mà đến.

Không ổn!

Trong nội tâm một tiếng thét kinh hãi, Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên chân phải chợt hướng dưới chân nóc nhà nhất giẫm, một thân Thiên Ma Công triệt để nổ.

Tứ tán Thiên Ma Lực Trận cơ hồ bao phủ toàn bộ sân nhỏ.

Tại đây lực trường lôi kéo phía dưới. Này rơi rụng mái ngói, còn có theo Âm Hậu một cước kia chấn vỡ vô số mái ngói đồng thời bị hấp dẫn đi qua. Tại thời khắc này, Chúc Ngọc Nghiên triệt để hóa thành một cái lỗ đen, mà những thứ kia bị hấp dẫn gạch ngói vụn thì là phảng phất giống như loại nhỏ vành đai tinh thạch bị Thiên Ma

Lực Trận kéo.

Không chỉ có như thế.

Ở đằng kia màu đỏ Nghê Thường nữ nhân từ khoảng không hướng Âm Hậu kích xạ mà đến thời điểm, quay chung quanh tại Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên bên người bốn phía gạch ngói vụn lại lần nữa bắt đầu sinh biến hóa, như này mở ra đóa hoa hồi phục nụ hoa lúc bộ dáng, những thứ kia xoay tròn gạch ngói vụn bắt đầu hướng Chúc Ngọc Nghiên phương hướng sụp xuống co rút lại.

Sau đó. Liền lấy cực nhanh độ co rút lại thành một đoàn.

Trong chớp mắt, Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên chỗ đứng phương tiện không thấy Âm Hậu bóng dáng, chỉ có một dùng Thiên Ma Lực Trận triệt để bao phủ hình thành cầu đá xoay tròn đậu ở chỗ này.

Chúc Ngọc Nghiên nổ Thiên Ma Lực Trận, hấp dẫn gạch ngói vụn hình thành cầu đá hình phòng ngự bất quá là tại trong chớp mắt liền hoàn thành, mà ở hoàn thành một khắc, này hồng y nữ tử cũng rơi vào nóc nhà.

Lập tức ——

Chỉ nghe một hồi liên tục vang lên Đinh Đinh âm thanh không ngừng vang lên. Phảng phất giống như rơi xuống mưa đá bình thường.

Loan Loan tại ngạc nhiên trong hướng sư phụ mình phương hướng nhìn lại, đã thấy này hồng y nữ tử đã

muốn hóa thành vô số người bóng dáng bình thường vây quanh cầu đá chính đang không ngừng công kích, này cầu đá trên không ngừng lắp bắp ra sợi sợi Hoả Tinh, tựa hồ vật gì đó đang tại chui vào bên trong nhập bình thường.

Đây là cái gì kiếm pháp?

Loan Loan cho dù là nhìn thấy sư phụ mình chọn lựa phòng ngự tư thái, lại cũng sẽ không khiến Loan Loan sẽ như vậy thất thố. Vừa mới này Nhạc Duyên thi triển một kiếm này chiêu, triệt để nhường Loan Loan kinh ngạc.

Tuy là hiện tại không hiểu vụ khí tràn ngập, nhưng là Loan Loan xác định mình quả thật không có nhìn lầm. Cũng hẳn không phải là ảo giác.

Nàng xem thấy một nữ nhân.

Một cái tuyệt mỹ áo đỏ nữ nhân.

“Ừ?”

Đang tại Loan Loan mê hoặc cùng kinh ngạc thời điểm, một đạo khúc xạ bắn ngược lại đây tinh điểm như mũi tên nhọn bình thường bắn về phía chính mình. Loan Loan một cái sai thân, trong tay áo thiên ma băng gấm đã muốn bay ra, sợi sợi quấn quanh đem phần này tinh điểm bị quấn xuống tới.

Cầm trong tay vừa nhìn, Loan Loan chính là khẽ giật mình.

“Đây là…”

“Băng tú hoa châm!”

Rơi trên tay nàng chính là tú hoa châm, chẳng qua là băng, tại Loan Loan dùng băng gấm nắm bắt thời điểm, này băng tú hoa châm rất nhanh liền hòa tan ra.

Mà lúc này đây.

Này lấy cực nhanh đến thậm chí quỷ dị độ quay chung quanh cầu đá công kích hồng y nữ tử rốt cục thu tay lại. Tại đây trong khoảng thời gian ngắn ngói sắc cầu đá đã muốn biến thành màu bạc. Chỉ thấy phía trên kia che kín vô số ngân châm, tại dưới ánh trăng lóe ra điểm một cái hàn quang. Mà hồng y nữ tử cũng không có chấm dứt, lại ra tay nữa nhưng lại trong tay kiềm giữ chuôi này màu đỏ trường kiếm, một tiếng nhẹ khiển trách ở bên trong, trường kiếm trực tiếp dọc theo trong đó một đường nhỏ ke hở trực tiếp đâm vào trong đó.

“A!”

Một tiếng chói tai gào thét.

Một tiếng phẫn nộ kinh sợ.

Càng một tiếng tràn ngập sát ý gào rú.

Rất khó tưởng tượng một nữ nhân có thể hô lên như thế làm cho lòng người không ngừng rung động tiếng kêu.

Cầu đá ầm ầm văng tung tóe.

Những thứ kia che kín tại cầu đá mặt ngoài ngân châm thì là tại cầu đá vỡ vụn nháy mắt toàn bộ lại lần nữa bắn vào trong đó.

Bùm!

Song chưởng giao kích!

Chỉ nghe một tiếng kêu đau đớn, Nhạc Duyên người theo tràn ngập trong sương mù dày đặc bay rớt ra ngoài.

“Nhạc Duyên!”

“Ngươi đáng chết!”

Trong sương mù dày đặc, Chúc Ngọc Nghiên này triệt để ẩn chứa sát ý thanh âm trong sân quanh quẩn. Theo lời nói bay xuống, nhưng lại nghe tỉ mỉ tay áo bay múa thanh âm, Âm Hậu dĩ nhiên đi xa.

Này đột nhiên biến hóa, khiến cho Loan Loan cũng có chút trở tay không kịp.

Tại thanh âm này trong. Loan Loan liền biết mình sư phó tại lúc này đây trong lúc giao thủ thiệt thòi lớn. Ngẫm lại, Loan Loan còn không có theo sau, mà là lấy cực nhanh độ trở lại gian phòng, một lần nữa cùng ngủ say bị chính mình điểm huyệt đạo Vệ Trinh Trinh ngủ cùng một chỗ.

Gió đêm thổi qua.

Vụ khí hơi tán.

Trong sân chỉ có rơi rụng gạch ngói vụn, không có ngân châm, cũng không có hồng y nữ tử.

Chỉ có Nhạc Duyên nắm lấy Chu kiếm đứng ở nóc nhà, đưa mắt chung quanh.

Cạch!

Trên mũi kiếm một khỏa nóng bỏng giọt máu dọc theo mũi kiếm chậm rãi chảy xuôi, từ từ sẽ đến đến mũi kiếm, cuối cùng hóa thành một khỏa diễm lệ giọt máu rơi trên mặt đất, tóe lên một tia tro bụi.

Mà đồng dạng.

Nhạc Duyên khóe miệng đã là vết máu lan tràn, sắc mặt khẽ biến thành trắng.

Một kích kia phía dưới tuy nhiên tổn thương Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, nhưng là thực lực đối phương quả thực lợi hại, đồng dạng cũng làm cho Nhạc Duyên chịu không nổi vết thương nhẹ thế.

Động thân mà đứng.

Nhạc Duyên tay phải khẽ run lên, trường kiếm trong tay múa cá kiếm hoa sau. Lập tức thu kiếm vào vỏ.

Ngắm một cái Âm Hậu rời đi phương hướng, Nhạc Duyên không có đi truy đánh tính.

Phải biết rằng trước mắt trong khách sạn còn có một Vệ Trinh Trinh, có Loan Loan tại nơi này, Nhạc Duyên đối với Vệ Trinh Trinh an toàn cũng không cảm thấy yên tâm. Nói tiếp, vừa rồi đánh nhau triệt để đem trọn cá trong khách sạn khách nhân khác cho đánh thức.

"…"

Thu hồi tầm mắt, trong tay Chu kiếm vứt hồi kiếm trên kệ, lập tức Nhạc Duyên cầm lấy kiếm khung liền một cái thả người hướng Vệ Trinh Trinh phương hướng nhảy tới.

Làm Nhạc Duyên rời đi trong chốc lát sau. Trong khách sạn điếm tiểu nhị còn có khách điếm chưởng quỹ, cùng với khác cách đây chỗ gần những khách nhân cũng hướng nơi này mà đến. Chỉ là đang lúc mọi người mới vừa vặn vừa bước vào cái tiểu viện này tử trong, lại nghe ầm ầm vang lớn, này bên cạnh kiến trúc triệt để sụp xuống.

Loại cảnh tượng này, thẳng nhìn đến đám người trợn mắt há hốc mồm.

Thân hình tung bay.

Bạch y tại dưới ánh trăng ấn theo phảng phất giống như tiên nữ.

Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên một cái thả người nhảy vào một chỗ ẩn nấp gian phòng sau, cả người lúc này mới hít sâu một hơi.

Vừa rồi một kiếm kia!

Rốt cuộc là cái gì kiếm pháp!

Cho dù là Âm Hậu không thừa nhận cũng không được chính mình vừa mới nhìn thấy chiêu đó kiếm pháp xác thực là đẹp tới cực điểm kiếm pháp. Nếu là người bình thường chắc chắn này đây vì đó là một kiếm dẫn Thiên Sơn tiên nữ. Đó là một loại cùng loại ảo giác, lại cũng không phải ảo giác kiếm pháp.

Đẹp tới cực điểm, nhưng cũng là thuần túy giết chóc kiếm pháp.

“Tốt!”

“Hảo một cái Nhạc Duyên!”

Lời nói rơi xuống, trên mặt che lấp diện mạo lụa mỏng thoáng chốc vỡ thành hai nửa.

Dưới ánh trăng, rốt cục lộ ra Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên chân chính bộ dáng.

Khuôn mặt xinh đẹp, chỉ dạy gặp qua nàng diện mạo người đều quên không được, nếu nói là Loan Loan chính là khuynh quốc khuynh thành tuyệt sắc yêu nữ. Như vậy Chúc Ngọc Nghiên thì là so với Loan Loan càng nhiều một tia thành thục ý nhị, nhưng lại mị lực càng đủ.

Chỉ là tại thời khắc này, phần này nguyên bản hoàn mỹ

bộ dáng tựa hồ đụng phải một loại khác phá hư.

Tại Chúc Ngọc Nghiên một tiếng này phẫn nộ tới cực điểm lời nói sau, một giọt tiên diễm máu tươi liền từ nàng cái trán mi tâm hiện ra, dọc theo mũi chậm rãi chảy xuôi xuống tới, cuối cùng tại chóp mũi chỗ dừng lại trong chốc lát, lúc này mới ung dung rơi xuống.

Nếu như lúc này Âm Hậu trước mặt có những người khác, chắc chắn kinh ngạc hiện tại Âm Hậu chỗ mi tâm đã muốn xuất hiện một cái hơn tấc vết thương.

Nói là vết thương. Nhưng cũng không phải bình thường vết thương.

Mà là lưu lại một cái huyết khí hình thành màu đỏ ấn ký, liền như mi tâm nốt ruồi bình thường, giống như Chúc Ngọc Nghiên mi tâm nhiều ra con mắt thứ ba, một con đóng chặt ánh mắt. Nhưng mà loại này phá hư cũng không có ảnh hưởng Chúc Ngọc Nghiên mỹ mạo, ngược lại khiến cho Chúc Ngọc Nghiên nhiều hết mức một tia khác ý nhị.

Mà vừa mới này một giọt máu tươi thì chính là Chúc Ngọc Nghiên bức ra mi tâm kiếm khí phương thức.

Hơi kém.

Chỉ hơi kém nàng Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên liền lật thuyền trong mương.

Nhưng là không thể không nói Chúc Ngọc Nghiên lúc này đây té ngã không oan.

Nhạc Duyên hiểu Chúc Ngọc Nghiên rất nhiều, nhưng là Chúc Ngọc Nghiên hiểu Nhạc Duyên bất quá là một ít bề ngoài không nhiều lắm ảnh hưởng đồ đạc. Tại vừa mới giao phong ở bên trong, bị tính kế rơi tại hạ phong không cần nói cũng biết. Nếu không phải nàng một thân Thiên Ma Công sớm đến Hóa Cảnh. Chỉ sợ sẽ là thân vẫn kết quả.

Hồi tưởng lại vừa mới này tại cầu đá trong một kiếm, nếu không phải nàng Chúc Ngọc Nghiên tránh đi kịp thời, một thân công lực triệt để nổ, nếu không lời nói trước mắt ở lại mi tâm liền không phải một tấc vết máu. Tối thiểu nhất cũng là bị này vô số ngân châm cho đâm cá thông thấu.

Đối mặt như vậy kiếm pháp, Chúc Ngọc Nghiên phỏng chừng không chỉ có là chính nàng, cho dù là ba Đại Tông Sư đột nhiên gặp như vậy kiếm chiêu chỉ sợ kết quả cũng sẽ không so với chính mình tốt hơn quá nhiều. Không phải không thừa nhận, Chúc Ngọc Nghiên lúc ấy lựa chọn phòng ngự, nhưng lại đối mặt như vậy Nhạc Duyên Thiên ngoại phi tiên phương pháp tốt nhất.

Bất quá…

“Chỉ là lúc này đây!”

Được chứng kiến, như vậy sẽ có chuẩn bị. Âm Hậu cảm thấy lần sau lại lần nữa đối mặt Nhạc Duyên quỷ dị này kiếm chiêu, lại chắc là không biết bị ảnh hưởng.

Nói xong, Chúc Ngọc Nghiên đã là khoanh chân mà

ngồi, bắt đầu liệu lên tổn thương tới.

Mà ở Âm Hậu chữa thương đồng thời, tại khách điếm Nhạc Duyên nhưng lại gánh lấy kiếm khung, chậm rãi gõ vang Vệ Trinh Trinh cùng Loan Loan hai người cửa gian phòng.

Theo cửa phòng từ từ mở ra, làm người bên trong bóng dáng xuất hiện tại Nhạc Duyên trước mặt thời điểm.

“Ừ?”

Nhạc Duyên nhưng lại sửng sốt.

Chương 057 : Đoàn tụ

057 chương đoàn tụ

Ngoài cửa.

Nhạc Duyên một bộ áo bào trắng, mang giá kiếm mà đứng, đột nhiên vừa thấy, phảng phất giống như trên kinh đi thi thư sinh.

Mà bên trong cửa.

Theo cửa phòng mở ra, lộ tại Nhạc Duyên trước mặt là hai cái quần áo không chỉnh tề, mặt mang đỏ ửng nữ nhân, này tán loạn quần áo còn làm cho người ta dáng đi, thỉnh thoảng hấp dẫn người lực chú ý.

Nhạc Duyên là nam nhân.

Tự nhiên mà vậy đem tầm mắt tại hai nữ này xuân quang chỗ dừng lại một cái.

Chỉ là Nhạc Duyên thoáng cảm thấy có chút kỳ quái, Loan Loan cùng Vệ Trinh Trinh hai người đang làm gì thế? Hắn cùng với Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên giao phong, Nhạc Duyên dám khẳng định Loan Loan chắc chắn lén nhìn. Mà không có rời đi, như vậy liền sẽ tiếp tục tiềm phục tại bên cạnh mình.

Tiếp tục ẩn núp lời nói, hiển nhiên hiện tại hẳn là trở lại gian phòng tiếp tục giả vờ ngủ…

Chỉ là trước mắt bộ dáng như vậy, hai người bọn họ đến tột cùng làm những thứ gì?

Nhạc Duyên trong đầu không tự chủ được hiển hiện lên hai nữ tại trên giường đùa giỡn tràng cảnh, lông mày không khỏi nhẹ nhàng nháy nháy.

“Công tử!”

Vệ Trinh Trinh cảm nhận được Nhạc Duyên tầm mắt chỗ dừng lại chỗ, nhất thời chỉ cảm thấy này lộ tại quần áo bên ngoài như bạch ngọc bình thường làn da trên có chút tê dại ngứa, vội vàng kéo kéo quần áo, chính mình vừa mới cùng Loan Loan đùa giỡn thật sự là quá mức.

Trên mặt đỏ ửng trải rộng, gần như có thể chảy ra nước.

Phải biết rằng Vệ Trinh Trinh vừa mới đang nghe lấy này kỳ lạ tiếng rên rỉ còn làm một cái cực kỳ làm cho người ta xấu hổ mộng.

Mà Loan Loan trên mặt đồng dạng là đỏ ửng trải rộng.

Cùng Vệ Trinh Trinh bất đồng, tại Nhạc Duyên tầm mắt rơi vào Vệ Trinh Trinh trên người thời điểm, Loan Loan đã muốn thu thập hạ quần áo, này lộ ở bên ngoài vai lập tức bị quần áo che đậy, này mượt mà bả vai nhưng lại chỉ bị Nhạc Duyên quét đến một cái.

Ngại ngùng ngượng ngùng trong tươi cười, Loan Loan có chút vuốt cằm, nhưng trong lòng thì tại suy nghĩ chính mình cử động như vậy hẳn là có chút hữu dụng.

Nàng cảm giác mình cái này tâm tư rất có binh pháp hương vị —— lạt mềm buộc chặt!

“Nhạc công tử, bên ngoài phát sinh cái gì? Như thế nào như vậy ầm ĩ?”

Ngẩng đầu, Loan Loan mặt mũi tràn đầy nghi hoặc, hỏi, “Vừa mới ta đang muốn cùng Trinh Trinh tỷ đi ra nhìn!”

Đồng thời.

Vệ Trinh Trinh cũng dùng ánh mắt nghi ngờ chằm chằm vào Nhạc Duyên. Vừa mới bên ngoài này thật lớn ầm ầm nổ vang, nàng cũng nghe đến.

“A, không có gì!”

Cười cười, Nhạc Duyên nói như vậy nói: “Bất quá là một ít người giang hồ ở bên ngoài trong sân giao thủ mà thôi!”

“A!”

Nghe cái này giải thích, Vệ Trinh Trinh liền không nói lời nào nữa.

Mà Loan Loan chỉ hơi hơi quắt quắt miệng, tuy nhiên nghĩ muốn nói chút ít cái gì khác, nhưng là tại nhìn thấy Nhạc Duyên này hơi có chút tái nhợt bộ dáng. Liền không nói thêm gì nữa. Tại Loan Loan trong nội tâm, lại là có chút lo lắng lên sư phụ mình tới.

Nhạc Duyên sắc mặt mặc dù có chút tái nhợt, nhưng

nhìn đứng lên cũng không có có cái vấn đề lớn gì, mà ở đối mặt quỷ dị như vậy kiếm pháp, chỉ sợ là không ai sẽ không ngoài ý muốn. Hiển nhiên, tại Loan Loan trong quan sát. Cùng với Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên cuối cùng rời đi lúc phẫn nộ, nàng liền biết hiểu sư phụ mình cơ hồ là lật thuyền trong mương, bị thương.

“Các ngươi sớm đi ngủ đi!”

“Ta trở về phòng!”

Thấy Vệ Trinh Trinh cùng Loan Loan không có vấn đề gì sau, Nhạc Duyên lúc này mới đem cửa phòng đóng lại, chính mình thì là xoay người hướng gian phòng của mình đi đến. Về phần này hỗn loạn sân, cùng sụp đổ gian phòng, thì là khách điếm lão bản đau đầu vấn đề.

Tại loại này chiến loạn thời đại. Còn có thể mở khách điếm kiếm hời người, Nhạc Duyên căn bản không cần đi vì đối phương lo lắng.

Một đêm qua rất nhanh đi.

Ngày hôm sau.

Thiên không một chút mây trắng, rồi lại là một thời tiết tốt.

Vô luận là chiến tranh, vẫn là làm yến hội.

Mà cùng ngày hôm qua náo nhiệt hơi lộ vẻ bất đồng, hôm nay trên đường phố nhưng lại càng lộ vẻ náo nhiệt lên. Trong thời gian thật ngắn, này Đông Bình quận cái

khác khách điếm cơ hồ cũng toàn bộ đầy ngập khách. Trên đường bốn phía đi dạo mấy lần, Nhạc Duyên liền khẳng định trong lòng mình một ít phần suy đoán.

Như vậy náo nhiệt, cũng chỉ có Tiêu Nghệ đại gia Thạch Thanh Tuyền mới có thể như thế.

Trừ nàng bên ngoài. Tại thiên hạ này liền chỉ có một nữ nhân khác có thể sánh ngang như vậy tư thế, đó chính là Thượng Tú Phương.

Trước mắt, Thượng Tú Phương sẽ không tới này, tới đây chỉ có Thạch Thanh Tuyền.

Đương nhiên.

Này náo nhiệt tình huống, tuy nhiên thoạt nhìn đều tốt giống như cùng truy tinh bình thường đến đây tụ hội đồng dạng, trên thực tế mọi người trừ nghĩ muốn thưởng thức Thạch Thanh Tuyền tiêu nghệ bên ngoài, chính là tham gia đại nho Vương Thông sinh nhật yến hội.

Còn đối với càng nhiều người mà nói. Nhưng thật ra là hai người cũng tính cùng một chỗ.

Tiêu Nghệ đại gia Thạch Thanh Tuyền không giống với Thượng Tú Phương, là một rất độc lập nữ nhân, cái gọi là thổi tiêu tấu khúc này cũng là muốn nhìn nàng tâm tình. Bởi vì cái gọi là mèo khen mèo dài đuôi, đã nói là Thạch Thanh Tuyền. Mà cũng chỉ có này đại nho Vương Thông cũng từng có tình cảm. Lúc này mới mời được người ta.

“Oa!”

“Thật náo nhiệt!”

Vệ Trinh Trinh sau lưng giá kiếm, giá kiếm trên Kim Ngân song kiếm trên mặt lục lạc theo Vệ Trinh Trinh bộ pháp không ngừng vang lên, tại Vệ Trinh Trinh bên người thì là Loan Loan, nàng thì là ôm lấy này màu đỏ trường kiếm, tuy nhiên hai nữ cũng đeo lên mũ rộng vành, nhưng là trên đường đi vẫn là đưa tới vô số người chú mục.

Không nói diện mạo, chỉ là hai nữ uyển chuyển tư thái, liền đủ để hấp dẫn tất cả mọi người tầm mắt. Này còn không cần phải nói kiếm kia trên kệ Kim Ngân song kiếm này không ngừng rung động lục lạc.

Có người tuy nhiên nghĩ muốn lên trước quấy rầy, nhưng là thấy đến đi ở phía trước, một thân này công tử tư thái Nhạc Duyên, tại đối lập hạ tự thân tình huống, nhưng lại đả khởi muốn lui lại.

Tại Vệ Trinh Trinh không ngừng đánh giá bốn phía thời điểm, Loan Loan đồng dạng là quan sát đến người đến người đi.

Trước mắt tuy nhiên Loan Loan đã tại Nhạc Duyên bên người làm lên ẩn núp thời gian, nhưng là với tư cách Âm Quý phái tương lai người thừa kế, trong môn phái ám hiệu cái gì nàng đương nhiên biết được. Tại không ai phát giác thời điểm, Loan Loan đã muốn hiểu nơi này phát sinh hết thảy.

Đại nho Vương Thông sinh nhật yến hội, hơn nữa Tiêu Nghệ đại gia Thạch Thanh Tuyền tới đây, lúc này mới khiến cho Đông Bình quận trở nên như vậy náo nhiệt lên.

Bất quá cho dù là thân là Ma Giáo yêu nữ Loan Loan, trong lòng hắn, đối với cái này cá chưa bao giờ che mặt, nhưng lại một mực nghe thấy Tiêu Nghệ đại gia Thạch Thanh Tuyền đồng dạng có cực rất hứng thú.

Tuy nhiên nữ nhân nhiều khi là đồng tính bài xích lẫn nhau, nhất là tuổi tương cận nữ tử.

Nhưng là từng vĩ đại nữ nhân, cũng sẽ ở trong nội tâm đối với một cái khác vĩ đại nữ tử có hứng thú, chỉ là càng nhiều thời điểm các nàng giữa lẫn nhau đều là do đối nghịch tay. Tại loại này vĩ đại nữ nhân trong lúc đó, cái gọi là chung sống hoà bình…

Chỉ có thể ha ha.

Giữa các nàng này là tuyệt đối muốn tranh một cái cao thấp, trừ phi đối phương là trong truyền thuyết vô dục vô cầu, nếu không lời nói…

Trên đường tùy ý đi dạo một vòng sau, biết rõ Vương Thông xây dựng yến hội địa phương sau, Nhạc Duyên mấy người lại quay trở lại. Trước mắt, Nhạc Duyên có thể là không có cái gọi là mời cái gì, muốn đi vào trong đó tự nhiên là không thể.

Nói tiếp yến hội cũng muốn đến tối mới có thể bắt đầu,

trước mắt tự nhiên không cần sốt ruột.

“…”

Quay đầu. Tầm mắt quét mắt một vòng này đại trạch, Vệ Trinh Trinh quay đầu lại sau, lúc này mới nhìn qua Nhạc Duyên, mở miệng hỏi: “Công tử, đây là đối với này Tiêu Nghệ đại gia Thạch Thanh Tuyền cảm tình tự?”

Một bên, Loan Loan đồng dạng đem lực chú ý rơi vào Nhạc Duyên trên người.

“Không sai!”

Gật gật đầu, Nhạc Duyên đối với chính mình thị nữ vấn đề này không có chút nào giấu diếm. Nói: “Này trên giang hồ ai không muốn gặp biết Thạch đại gia tiêu nghệ? Cái này giống như những người khác cũng muốn gặp biết Tú Phương mọi người vũ khúc bình thường.”

“Nói tiếp…”

Nhạc Duyên nói đến đây nhưng lại dừng lại, không nói thêm gì đi nữa, này nửa đường mà chết lời nói khiến cho Loan Loan có chút buồn bực. Tại Loan Loan xem ra, này nói tiếp mặt sau đồ đạc đây mới là trọng yếu nhất nguyên nhân. Bất quá Loan Loan phát hiện Nhạc Duyên tầm mắt nhìn về phía một phương hướng khác, nàng theo tầm mắt nhìn lại sau, phát hiện này cách đó không xa đang đứng hai cái bộ dáng không sai công tử.

Một người mặc màu vàng cẩm bào. Một cái thì là màu bạc cẩm y.

Một cao một thấp, hai người đang tại trò chuyện với nhau cái gì.

“Tiểu Trọng tiểu Lăng?”

Vệ Trinh Trinh đồng dạng phát hiện hai người thân ảnh, không khỏi kinh hô một tiếng, trong lời nói đều là kinh hỉ.

“Ừ?”

“Lăng thiếu, ta vừa rồi nghe thấy giống như có người đang gọi chúng ta?”

Chính lải nhải lấy Khấu Trọng đột nhiên ngẩng đầu, nháy hạ ánh mắt, hướng đứng tại bên cạnh mình Từ Tử Lăng nói ra.

“Ta cũng nghe thấy!”

Đón Khấu Trọng tầm mắt. Từ Tử Lăng cũng là gật đầu nghiêm túc nói ra.

Hai người liếc nhau, lập tức quay đầu, hướng người nọ âm thanh ầm ĩ trong phương hướng nhìn lại, nhất thời liền nhìn thấy một cái nhường hai người vô cùng quen biết nhân ảnh. Sắc mặt vui vẻ, lập tức hai người liền hướng bên kia chạy tới.

“Sư phó!”

“Trinh Trinh tỷ!”

Trăm miệng một lời chào hỏi, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người trên mặt đều là vui sướng, tại nơi này gặp thấy sư phụ mình còn có Vệ Trinh Trinh, từ là một kiện việc vui. Chỉ là hai người đang cùng Nhạc Duyên cùng Vệ Trinh Trinh chào hỏi sau. Tầm mắt không hẹn mà cùng rơi ở bên cạnh này đồng dạng đeo mũ rộng vành trên người cô gái, đối phương trong ngực thì là ôm một thanh màu đỏ trường kiếm.

“Phó cô nương?”

Từ Tử Lăng cao thấp dò xét một cái, dùng một loại thăm dò hạ ngữ khí hỏi.

“…”

Loan Loan không nói gì trong.

“Lăng thiếu, ngươi nhận lầm!”

Ngược lại Khấu Trọng buồn cười vỗ vỗ Từ Tử Lăng bả vai, nói: “Cô nương này thoạt nhìn vóc dáng so với này Phó Quân Sước kiều nhỏ một điểm, hơn nữa trên người mùi thơm của cơ thể hoàn toàn bất đồng! Cho nên, ta dám nói đây là sư phó một lần nữa tìm đeo kiếm người. Tuyệt đối không phải người ta phó cô nương!”

“…”

Từ Tử Lăng nghe Khấu Trọng lời này cũng có chút bất đắc dĩ, hắn tại mới mở miệng sau, liền biết mình đã muốn hô lầm người.

Sư phó háo sắc, này đồ đệ quả nhiên cũng là háo sắc người a!

Chỉ là hai câu nói. Loan Loan liền đối với Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người kết luận.

Không biết đã muốn nằm trúng đạn Nhạc Duyên thấy này náo nhiệt trên đường phố không phải nói sự tình thời điểm, này liền dẫn đoàn tụ hai cái đồ đệ đi chính mình ở lại khách điếm. Mấy người điểm cả bàn thức ăn ngon, này liền tại trong gian phòng trang nhã bắt đầu trò chuyện đứng lên.

Mà trong lúc này, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người cũng hiểu biết này mới nhất một cái thị nữ danh tự —— Loan Loan.

Một cái nghe rất êm tai danh tự.

Nhưng là càng làm cho Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng kinh ngạc là người ta Loan Loan bộ dáng, quả thực nhường hai người mở rộng tầm mắt. Tại trong khoảng thời gian này, hai người coi như là gặp qua thị trường, gặp qua bộ dáng kia được cho tuyệt sắc mỹ nữ.

Giống như này Đông Minh tiểu công chúa Đơn Uyển Tinh, giống như này Độc Cô phiệt Hot girl Độc Cô Phượng, còn có Lý phiệt Tam nương tử Lý Tú Ninh.

Lại càng không cần phải nói tự mình chị kết nghĩa Vệ Trinh Trinh cũng là một Đại mỹ nhân, liền này Hồng Phấn bang chủ Vân Ngọc Chân tư sắc đồng dạng không sai. Nhưng là trước mắt, này Loan Loan bộ dáng nhưng

lại hai tên tiểu tử nhìn thấy đẹp nhất một người.

Lông mi cong cong, nháy mắt con ngươi bộ dáng, liền phảng phất giống như trong đêm tối Tinh linh, làm cho người ta một cái nhìn thấy liền sẽ không quên.

Tại Loan Loan nụ cười kia ở bên trong, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng nói một cái nhường Loan Loan lông mày không ngừng rung động xưng hô —— loan Loan đại tỷ!

Lần đầu tiên.

Loan Loan lần đầu nghe thấy có người gọi nàng đại tỷ…

Này lưỡng tiểu tử là tại tìm chết sao?

Trong nội tâm, mềm mại Loan Loan trong sát na đã muốn hóa thành Tu La.

Này thầy trò cũng đều như nhau làm cho người ta chán ghét a!

Chương 58 : 058 chương thăm dò (chương thứ nhất)

058 chương thăm dò (chương thứ nhất)

Loan Loan đại tỷ!

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người ngôn ngữ cái kia chân thành, cái kia cung kính, thoạt nhìn nhưng lại so với đối với Vệ Trinh Trinh càng muốn thành kính một ít. Chỉ là, chỉ cần là người sáng suốt đều có thể đủ rồi nhìn ra trong chuyện này khác biệt.

Xưng hô thế này đối với Loan Loan mà nói, này căn bản không phải cái gì cung kính, mà là trào phúng.

Chỉ là trước mắt nàng xác thực chỉ có thể cười ứng đối, bởi vì nói trắng ra nàng tuổi hay là muốn so với Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người lớn hơn một chút.

‘Biết không? Này Loan Loan đại tỷ không đơn giản!’

Hướng Từ Tử Lăng đưa đi một ánh mắt, Khấu Trọng đang cười lấy cùng Loan Loan đả khởi chào hỏi đồng thời đối với Từ Tử Lăng dùng đến giữa huynh đệ ánh mắt tại đối thoại.

‘Đó là đương nhiên! Sư phó không phải mới vừa đối với chúng ta dùng ánh mắt ý bảo qua sao?’

Từ Tử Lăng lông mày ngả ngớn, đồng dạng cười thời điểm, cũng cho Khấu Trọng hồi một ánh mắt.

Hai cái đồ đệ không ngốc!

Chính mình vừa rồi ánh mắt nhìn hiểu rõ!

Đối với Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người ánh mắt đối thoại, Nhạc Duyên tự nhiên cũng nhìn tại trong mắt, rất có một loại thư thái cảm khái. Nguyên bản Nhạc Duyên còn lo lắng Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai tên tiểu tử ngớ ngẩn bị Loan Loan đùa bỡn tại trong lòng bàn tay nói.

Mà trước mắt, hai tên tiểu tử phát triển mặc dù là Nhạc Duyên cái này thân là sư phó cũng có chút lau mắt mà nhìn.

‘Sư phó nếu lo lắng như vậy, như vậy này Loan Loan đại tỷ thân phận tất nhiên là không đơn giản!’

Thu được Từ Tử Lăng ánh mắt, Khấu Trọng lại là một ánh mắt ném qua đi, ‘Có thể làm cho sư phó khẩn trương như vậy, này Loan Loan đại tỷ không phải Tứ đại môn phiệt chính là này Ma Môn… Về phần trong truyền thuyết những thứ kia yêu chõ mõm vào các ni cô hiển nhiên không phải!’

‘Nói như vậy… Là này trong truyền thuyết Ma Môn đâu này?’

Từ Tử Lăng nháy hạ ánh mắt, trong nội tâm suy đoán

không thôi. Bất quá này một ít chỉ là suy đoán, nghĩ tới đây, Từ Tử Lăng lập tức ngẩng đầu, hướng sư phó Nhạc Duyên phương hướng ném một ánh mắt, dùng hỏi thăm tự mình suy đoán phải chăng chính xác.

"…"

Chính đang ăn cơm, nhìn thấy chính mình hai cái đồ đệ không ngừng lẫn nhau lẫn nhau vứt mị nhãn Nhạc Duyên, lập tức bị Từ Tử Lăng cái này ánh mắt làm cho sững sờ, bất quá Nhạc Duyên ngược lại kịp phản ứng. Biết rõ hai người cũng đã trong lòng suy đoán lên Loan Loan thân phận.

Thật lớn có thể là, hai người đã dự đoán ra Loan Loan đại khái bối cảnh.

Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên có chút vuốt cằm.

Quả thế!

Càng nữ nhân xinh đẹp càng sẽ gạt người.

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng thấy thế, đều không hẹn mà cùng hít sâu một hơi, trong nội tâm khiếp sợ không thôi.

Tại Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng lẫn nhau vứt mị nhãn thời điểm, ở một bên quan sát đến Loan Loan nhưng lại một bụng hờn dỗi cùng bồn chồn.

Này hai gia hỏa đang làm gì thế?

Nhìn này lưỡng tiểu tử mị nhãn vứt cái kia thong thả, cái kia tùy ý. Hoàn toàn xem trên bàn cơm những người khác không thấy. Điều này làm cho Loan Loan nhìn đến trợn mắt há hốc mồm đồng thời, cũng có một loại thắm thiết hoài nghi, đó chính là hai cái này tiểu tử chẳng lẽ lại là có thêm long dương chi hảo?

Nếu không lời nói, ngươi nhìn tên kia kêu Khấu Trọng gia hỏa ánh mắt kia vứt cái kia lang thang?

Còn có cái này kêu Từ Tử Lăng gia hỏa cũng thế, quay mắt thần cơ hồ là thiên kiều bá mị… Đúng, chính là chỗ này cá để hình dung thân nữ nhi từ ngữ. Sớm giờ khắc này. Như vậy từ ngữ trực tiếp xâm nhập Loan Loan trong nội tâm.

Uy?

Từ Tử Lăng ngươi gò má giống như có chút hồng a!

Không nói trước Loan Loan đáy lòng tại quấn quýt cái gì, trước mắt cục diện nhưng lại Loan Loan căn bản không biết. Tại Nhạc Duyên rèn luyện, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người không chỉ có tại võ học trên có lấy nhường người bình thường kinh hãi tiến bộ, hơn nữa hai người bản thân tựu là từ nhỏ cùng nhau lớn lên, đi ngang qua đặc thù sau khi rèn luyện, cơ hồ đạt tới một ánh mắt liền có thể tâm ý câu thông tình trạng.

Có thể nói Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người hợp cùng một chỗ, liền tương đương với Lão Ngoan Đồng Chu Bá Thông tả hữu vật nhau thuật. Sức chiến đấu gấp bội bay lên.

Loan Loan không biết là, tại gần kề mấy cái nhìn như mị nhãn ném qua ném lại ở bên trong, hai tên tiểu tử cũng đã suy đoán ra nàng đại khái bối cảnh. Chỉ là tại loại này rất kỳ lạ bầu không khí phía dưới, Loan Loan một bên dùng chiếc đũa hung hăng cắm cơm, một bên đông nhìn một cái Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng, lại ngó ngó Nhạc Duyên, không hiểu Loan Loan cảm giác mình lúc này đây nằm vùng cuối cùng kết cục chỉ sợ không phải nguyên bản sở tưởng tượng như vậy.

Cái này Thuần Dương phái quá quỷ dị!

Không chỉ có là Nhạc Duyên kiếm pháp quỷ dị, này hắn hai cái đồ đệ đồng dạng có chút quỷ dị.

Ngược lại Vệ Trinh Trinh không có để ý. Thân là Nhạc Duyên thị nữ, đã từng Nhạc Duyên rèn luyện Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng thời điểm, nàng Vệ Trinh Trinh liền ở bên cạnh nhìn xem. Đối với mình hai cái đệ đệ biểu hiện, Vệ Trinh Trinh đến không biết là có cái gì ngoài ý muốn.

Cùng Loan Loan đăm chiêu tra đồng tính nam bất đồng, Vệ Trinh Trinh chứng kiến là Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng giữa hai người này thâm hậu vô cùng tình huynh đệ.

…

Một bữa cơm qua đi.

Loan Loan tự nhiên biết rõ Nhạc Duyên đối với chính

nàng vẫn có lấy cảnh giác, dù sao lúc này mới vài ngày thời gian, bất kể như thế nào chính mình không cách nào tại đây trong khoảng thời gian ngắn được đến Nhạc Duyên tín nhiệm. Mặc dù ở Loan Loan trong nội tâm. Một cái đạo sĩ mang xinh đẹp thị nữ cái gì, nói rõ Nhạc Duyên háo sắc, nhưng để cho nàng hơi lộ vẻ ngoài ý muốn nhưng lại Nhạc Duyên tồn tại phòng bị, cũng không phải háo sắc người.

Quan trọng hơn vẫn là tối hôm qua Nhạc Duyên cùng sư phó Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên một trận chiến. Nhường Loan Loan kiến thức đến Nhạc Duyên giảo hoạt chỗ.

Vì vậy.

Bởi vì loại tình huống này, Loan Loan liền đem chính mình tâm tư đánh vào Nhạc Duyên hai cái đồ đệ —— Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng trên người. Này lưỡng tiểu tử thoạt nhìn có chút ngốc hề hề, nghĩ đến không có bọn họ sư phó như vậy giảo hoạt.

“Từ thiếu gia!”

Loan Loan chuyển lấy ung dung bước nhỏ, mang theo một hồi làn gió thơm tiến đến đang tại dựa vào cửa sổ nhìn xem bên ngoài người đi đường Từ Tử Lăng bên người, tầm mắt hơi có vẻ mảnh mai chằm chằm vào Từ Tử Lăng, mở miệng đả khởi chào hỏi.

“À?”

Chính đang xuất thần trong Từ Tử Lăng bị cắt đứt suy nghĩ, quay đầu nhìn lại người tới, nhất thời xoay người

rất là lễ phép mở miệng trả lời: “Loan Loan đại tỷ! Có chuyện gì không?”

Loan Loan đại tỷ?

Loan Loan cắn cắn răng ngà, quyết định chính mình đem cái này chán ghét xưng hô không hề để tâm không để ý tới sẽ, mà là bắt đầu chính mình bên cạnh quanh co hiểu tâm tư.

“… Nàng không đơn giản!”

Khấu Trọng tầm mắt theo Từ Tử Lăng cùng Loan Loan trên người thu hồi, lúc này mới quay đầu hướng Nhạc Duyên nhỏ giọng nói ra: “Sư phó, hiện tại tiểu Lăng hấp dẫn này Loan Loan lực chú ý, trước mắt hẳn là có thể nói chính sự!”

Gật gật đầu.

Nhạc Duyên rất là nghiêm túc nghe Khấu Trọng nói nói xong trong khoảng thời gian này tới chỗ kinh nghiệm sự tình. Rất nhanh, Khấu Trọng nếu có điều chỉ cười nói: “Cự Kình Bang tuy nhiên không lớn, nhưng cũng không nhỏ a! Sư phó, ta căn cứ địa sắp có!”

“Có phản đối không vậy?”

Nhạc Duyên cúi đầu, đang tại uống trà, này lá trà là Vệ Trinh Trinh tùy thân mang theo lá trà, cũng không phải này cái gọi là trà thang.

“Tự nhiên là có!”

Như vậy cưỡng chế tiếp quản một bang phái tự nhiên là có người phản đối, Vân Ngọc Chân tuy nhiên thân là Bang chủ, nhưng nói trắng ra cũng không phải tất cả mọi người đồng ý Vân Ngọc Chân địa vị. Nàng có thể bảo vệ vị trí của mình, không thể không nói trong chuyện này cùng Độc Cô Sách có chút liên quan. Khấu Trọng tiếp nhận Cự Kình Bang, tự nhiên sẽ đối mặt hỏi như vậy đề. Tuy nhiên Vân Ngọc Chân là bị Nhạc Duyên bức hiếp đi ở Khấu Trọng phía dưới, nhưng là Khấu Trọng lại là có thêm lòng tin bằng vào năng lực bản thân triệt để chinh phục Cự Kình Bang cao thấp, thậm chí này Hồng Phấn bang chủ Vân Ngọc Chân.

“Như thế nào giải quyết?”

Vẫn còn thưởng thức trà, Nhạc Duyên tầm mắt cũng không có rơi vào Khấu Trọng trên người, mà là khóe mắt dư quang càng nhiều vẫn còn quan sát đến Loan Loan cử động. Tại Loan Loan bức hiếp xuống. Từ Tử Lăng đang không ngừng lui về phía sau lấy.

Từ Tử Lăng tuy nhiên thông tuệ, nhưng là tại mồm mép trên lại không phải người ta Loan Loan đối thủ, nhất là trước mắt Loan Loan còn là một bộ mềm mại bộ dáng thời điểm, Từ Tử Lăng càng không có phần thắng.

“Nên giết giết! Nên đánh đánh! Nên kéo kéo!”

Mặt đối với sư phụ mình hỏi thăm, Khấu Trọng liền biết đạo Nhạc Duyên là ở khảo sát chính mình phương pháp làm việc.

Cùng người khác bất đồng, thân là Song Long sư phó. Nhạc Duyên rất rõ ràng Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người tại từng người tính cách trên chỗ thiếu hụt, mà hai người tại nhiều khi vừa vặn này đây chính hắn một nhân cách chỗ thiếu hụt đi mặt đối với đối thủ.

Nhất là nữ nhân thời điểm.

Như Khấu Trọng đối với Lý Tú Ninh, như Từ Tử Lăng đối với Sư Phi Huyên đồng dạng.

Mà trước mắt, tại Song Long thành vì đồ đệ mình sau, Nhạc Duyên chính là tại hai người tính cách tiến tới được hơi tu chỉnh. Mượn Khấu Trọng mà nói, hắn chân chính bị chính mình lớn nhất ảnh hưởng là chính mình quan tưởng trong Bạch Vân Thành chủ ảnh hưởng, mà Từ Tử Lăng thì là nhận Hương Suất một ít phần ảnh hưởng chiếm đa số.

Về phần Lục Tiểu Phụng tập tính. Thì là đối với hai người đều có được một ít ảnh hưởng.

Chính là bởi vì như vậy, có thể nói hiện tại Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng cùng nguyên câu chuyện này trong hai người đã có nhiều chỗ khác nhau. Xác thực nói Khấu Trọng so với nguyên trong chuyện xưa Khấu Trọng tâm tính càng thêm lãnh khốc, về phần Từ Tử Lăng thì là muốn càng thêm tiêu sái.

Nhạc Duyên không biết như vậy ảnh hưởng đem sẽ sinh ra cái dạng gì kết quả?

Hai cái đồ đệ như vậy phát triển đi xuống, đến tột cùng

là sẽ biến thành cái gì bộ dáng, nhưng cũng là Nhạc Duyên không cách nào dự đoán.

Tại trong khoảng thời gian ngắn, Cự Kình Bang liền tại Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người dưới cổ tay triệt để được đến khống chế, chỉ là Nhạc Duyên không biết là hai người tại trong đó liền có chút vấn đề xử lý đã muốn sản sinh chia rẽ.

Chỉ là cái này khác nhau cuối cùng cũng là bị Khấu Trọng thuyết phục Từ Tử Lăng là kết cục.

Tại trong lúc nói chuyện với nhau, Nhạc Duyên cũng biết Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người sở dĩ đến đây Đông Bình quận nguyên nhân. Hai người được đến Vân Ngọc Chân mang đến lời nói. Liền biết đạo kế tiếp tiến hành chính là Cự Kình Bang cùng Đông Minh phái binh khí giao dịch.

Hiển nhiên.

Nhạc Duyên sẽ không ra mặt, chỉ có thể là hai người tự mình ra mặt nói chuyện với nhau.

Nói tiếp Khấu Trọng đem Nguyệt Khuyết loan đao trả lại cho Nhạc Duyên sau, trên tay không có hợp tay binh khí, tự nhiên mà vậy đem lực chú ý đặt ở chuyên làm binh khí sinh ý Đông Minh phái trên mặt.

Chỉ là nhường Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng bất đắc dĩ là Đông Minh phái phái chủ Đông Minh phu nhân tựa hồ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, không muốn gặp người, cuối cùng rơi vào đường cùng hai người cùng Đông

Minh tiểu công chúa Đơn Uyển Tinh đậu vào quan hệ. Mà trước mắt, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người chính là cùng Đơn Uyển Tinh nói chuyện làm ăn tới.

Chẳng qua là giữa đường Đơn Uyển Tinh một lần nữa đổi địa điểm. Đi đến Đông Bình quận.

Mặt khác nhường Khấu Trọng bất đắc dĩ là, tại biết mình cùng Từ Tử Lăng là Nhạc Duyên đồ đệ sau, này Đơn Uyển Tinh đối mặt hai người liền trở nên kỳ quái đứng lên. Điều này làm cho Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người một bụng hoài nghi, sư phụ mình có phải là làm cái gì thực xin lỗi người ta Đơn Uyển Tinh sự tình.

Đương nhiên. Này đây chỉ là hoài nghi, Khấu Trọng cũng không dám hỏi Nhạc Duyên lời này, chỉ là dưới đáy lòng đậu đen rau muống một chút mà thôi.

Đồng dạng.

Tại Nhạc Duyên dùng khóe mắt dư quang quan sát đến Loan Loan thời điểm, Loan Loan cũng không có quên đi chú ý Nhạc Duyên cùng Khấu Trọng hai người.

Tất cả mọi người tại lẫn nhau thăm dò!

Chương 059 : Chờ đợi

058 chương chờ đợi

Thời gian dần dần muộn.

Theo mặt trời tây nghiêng, thời gian rất nhanh liền tới đến xế chiều.

Mà vào lúc này, Đông Bình quận nhưng lại càng lộ vẻ náo nhiệt lên.

Bởi vì.

Đại nho Vương Thông yến hội sắp bắt đầu.

Vương Thông chỗ tổ chức yến hội là ở một chỗ chiếm diện tích trăm mẫu trong khu nhà cao cấp, mà nhường Nhạc Duyên còn có Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng thầy trò có chút buồn bực là mấy người đều không có này cái gọi là mời thiếp. Nghĩ muốn bình thường tiến vào trong đó, là khả năng không lớn.

Người này vì thiên hạ nữ tử hiếm thấy Thạch Thanh Tuyền tiêu nghệ, người nào không muốn nghe nghe?

Cho dù là Nhạc Duyên cũng miễn không tầm thường.

Nếu thoát không tầm thường, Nhạc Duyên tự nhiên là muốn kiến thức cái này Tà vương Thạch Chi Hiên nữ nhi. Hơn nữa quan trọng hơn là, Nhạc Duyên rất muốn tại đối phương trên người nghiệm chứng một việc, nếu

như cái kia suy đoán là thật lời nói, này trong đó vấn đề liền quá trớn.

Đối mặt như vậy xấu hổ, Vệ Trinh Trinh cùng Loan Loan hai nữ hai mặt nhìn nhau, trong nội tâm lẫn nhau cũng là một hồi buồn bực.

Bất quá thiếu khuyết mời thiếp vấn đề đối với Nhạc Duyên tới nói không lại là chuyện nhỏ. Vốn là nha, dùng Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người giọng điệu, thầy trò mấy người theo tường rào bên ngoài leo tường đi vào có thể, chỉ là đề nghị này vừa vặn Khấu Trọng trong miệng nhảy ra, liền bị tất cả những người khác cắt đứt.

Như vậy kết quả nếu tiết lộ ra ngoài, khi đó Thuần Dương phái này chính là ném mặt to.

Từ Tử Lăng không đồng ý.

Nhạc Duyên càng thêm không sẽ đồng ý.

Cuối cùng, vẫn là Nhạc Duyên một thân bạch y trong đám người lắc lư một vòng, sau khi trở về trên tay đã muốn nhiều ra ba phần mời thiếp. Cho dù là Nhạc Duyên bên người bây giờ là tồn tại năm người, nhưng là cũng cần năm phần mời thiếp.

Bởi vì tham gia cái này yến hội là có thể mang thị nữ.

Vệ Trinh Trinh cùng Loan Loan hai nữ tự nhiên là không cần.

“Sư phó, hảo thủ nghệ!”

“Ta như thế nào không nghĩ tới đâu này?”

Khấu Trọng đập một bên Từ Tử Lăng một cái tát, vẻ mặt buồn bực tự nhủ: “Lần sau, như vậy sự tình đã kêu Lăng thiếu đi làm.”

“…”

Từ Tử Lăng đau đến nhe răng trợn mắt, thẳng ngoắc ngoắc trừng mắt Khấu Trọng.

“…”

Vệ Trinh Trinh rất là bất đắc dĩ nhìn xem từ gia công tử, còn có hai cái em kết nghĩa, không biết nên nói cái gì lời nói. Mà Loan Loan đồng dạng ngạc nhiên không nói gì.

Tại Nhạc Duyên bên người ngắn ngủn vài ngày, Loan Loan trong nội tâm đối với đạo môn ấn tượng đã là một ngày ba biến.

Nhất là vừa mới Nhạc Duyên thuận tay theo những người khác trong ngực cầm mời thiếp ào ào. Khiến cho Loan Loan rất là khẳng định cho rằng đối phương làm như vậy mượn gió bẻ măng sự tình này tuyệt đối không là lần đầu tiên, mạnh mẽ nhìn lên, liền biết hiểu đây tuyệt đối là trong đó hảo thủ.

Cho đồ đệ mình Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người một người một phần mời thiếp sau, thầy trò ba người cộng thêm hai cái mang theo mũ rộng vành thị nữ liền nghênh ngang đi vào này khu nhà cấp cao.

Bên ngoài náo nhiệt.

Trong đó đồng dạng náo nhiệt.

Chỉ là đạo này cửa phòng, lại là một thiên nhân chi cách. Đây là người thường cùng có thân phận nhân sĩ phân biệt tuyến.

Trong đó cùng bên ngoài nhưng lại hai cái bất đồng thế giới.

Cùng bên ngoài rất là bình thường, rất bình thường náo nhiệt bất đồng, tại bước vào này khu nhà cấp cao sau. Thầy trò ba người cơ hồ đồng thời cảm nhận được trong đó một loại bất đồng hương vị. Hoặc là nói, nơi này lòng người suy nghĩ muốn phức tạp quá nhiều.

Nhạc Duyên thuận tay được đến mời thiếp vị trí cũng không tốt, nói trắng ra bất quá là lấy được nhập môn tư cách.

Bất quá Nhạc Duyên cũng chỉ là cần muốn tư cách này, nếu là được đến tốt mời thiếp, này còn làm cho người ta không tốt đi làm. Dù sao, này càng thứ tốt. Nhưng lại đại biểu cho Vương Thông càng là quen thuộc người. Nhạc Duyên chưa bao giờ cùng này đại nho Vương Thông mặt đối mặt qua, nếu là tùy tiện dùng cái loại này mời thiếp, đây không phải là rõ ràng mình là không mời mà tới sao?

Năm người bước vào này khu nhà cấp cao sau, thầy trò cũng không có phân tán ra, mà là ba cái đại nam nhân

đem Vệ Trinh Trinh cùng Loan Loan bảo vệ ở bên trong, trong triều mặt đi đến.

Hậu viện.

Ngày còn chưa đen, cũng đã là đèn rực rỡ khắp nơi.

Ở đằng kia trong đại hoa viên đã muốn chật ních người hầu cùng tân khách.

Sư thái mấy người nghênh ngang lẫn vào trong đó. Tuy nhiên bốn phía có ít người đối với đến đây năm người rất là chú mục, nhưng là dưới loại tình huống này lại cũng không có tiến lên hỏi thăm Nhạc Duyên bọn họ thân phận. Bất quá là nhiều nhất được trên một ít chú mục lễ mà thôi.

Cùng Vệ Trinh Trinh cùng Loan Loan chỗ chú ý người bất đồng, Khấu Trọng tầm mắt không ngừng tại bốn phía nữ khách trên người qua lại càn quét, sau đó rất là nghiêm túc đối với Từ Tử Lăng nói ra những nữ nhân này tư sắc xa xa so ra kém Trinh Trinh tỷ cùng Loan Loan đại tỷ.

Như vậy nghiêm túc vỗ mông ngựa Loan Loan rất là cao hứng, cho dù là cách lụa mỏng che lấp diện mục, Nhạc Duyên vẫn có thể đủ rồi cảm nhận được này Loan Loan trên mặt vui vẻ.

Về phần Vệ Trinh Trinh thì là hơi thẹn thùng.

Nàng cảm giác mình hai cái em kết nghĩa nói quá mức, Vệ Trinh Trinh thừa nhận tự thân lớn lên không sai,

nhưng là nàng lại không cho là mình đến khuynh quốc khuynh thành tình trạng. Tồn tại rất rõ ràng tự mình hiểu lấy.

“Ai!”

“Xem ra chỉ có nhìn một cái này Thạch Thanh Tuyền sẽ hay không làm cho người ta thất vọng!”

Khấu Trọng rất là thất vọng thu hồi tầm mắt, đối với ngồi ở một bên Từ Tử Lăng nhỏ giọng lải nhải nói: “Muốn tìm cá có thể sánh ngang sư phó thị nữ xinh đẹp tiểu mỹ nhân làm sao sẽ sao bao nhiêu khó khăn?”

“Ngươi này bản thân liền tìm kiếm một kiện khó có thể hoàn thành sự tình!”

Một bên, Từ Tử Lăng rất tùy ý hồi một câu.

“Đúng!”

Tựa hồ nhớ tới cái gì, Khấu Trọng đột nhiên nhỏ giọng nói ra: “Ngươi nói sư phó chiêu đó Thiên ngoại phi tiên, có thể hay không có một ngày như vậy sẽ thi triển ra Trinh Trinh tỷ hoặc là Loan Loan đại tỷ bộ dáng?”

“Ách…”

Nghe đến đó, Từ Tử Lăng cũng chậm nghi. Trong đầu, Nhạc Duyên từng tại Hoa Sơn toàn lực thi triển một chiêu kia Thiên ngoại phi tiên lại lần nữa xuất hiện tại Từ Tử Lăng trong đầu. Này toàn lực phía dưới một chiêu. Đã không phải là kiếm chiêu.

Hiển hiện tại trước mặt cơ hồ là chân nhân.

Thật giống như này Thuần Dương lập phái ngày ngày đó, chứng kiến đến Xích Luyện Tiên Tử, không phải là sư phó một chiêu kia Thiên ngoại phi tiên trong nữ tử sao?

Chỉ là…

Điều này chẳng lẽ chỉ là này trong truyền thuyết kiếm khí lưu hình sao?

Từ Tử Lăng không quá tin tưởng, đồng dạng Khấu Trọng cũng không quá tin tưởng.

Cũng chính bởi vì không tin. Giờ phút này Khấu Trọng mới có thể đột nhiên sinh ra như vậy một cái quỷ dị ý nghĩ.

Tại Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người nhỏ giọng thảo luận thời điểm, Loan Loan thì là đang không ngừng quan sát đến bốn phía, tầm mắt không ngừng qua lại dò xét, hiển nhiên là trong lòng phân tích lấy rời đi lộ tuyến các loại.

Với tư cách Âm Quý phái tương lai người thừa kế, Loan Loan tất nhiên là nghĩ chưa thành công trước lo bại kết quả.

Phải biết hiểu Ma Môn hiện tại trên giang hồ danh vọng rất kém cỏi, cơ hồ đến người người hô đánh tình trạng. Nếu không cân nhắc tự thân an nguy lời nói, Âm Quý

phái rất nhiều người đã sớm chết không biết bao nhiêu lần. Có thể nói, cùng chính phái bất đồng, các nàng Âm Quý phái đứng đầu trước tiên nghĩ chính là thất bại kết quả.

Đồng dạng.

Đang quan sát tứ phương tình huống còn có Nhạc Duyên.

Cùng mình hai cái đồ đệ nhìn nữ nhân. Cùng Loan Loan nhìn hoàn cảnh chung quanh bất đồng là, Nhạc Duyên tầm mắt thì là ở đằng kia chút ít khách quý vị trí chỗ dừng lại. Tầm mắt từng chút từng chút na di, một chút phân tích lấy những người kia thân phận.

Ánh mắt nhắm lại, Nhạc Duyên hướng Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người nói một tiếng, nhường hai người bọn họ chăm sóc tốt Vệ Trinh Trinh cùng Loan Loan sau, Nhạc Duyên thì là chậm rãi đứng người lên, đứng dậy tránh ra.

Mà càng đột nhiên vài người bất ngờ là Nhạc Duyên trừ Vệ Trinh Trinh niệm tại trên thân giá kiếm không có mang bên ngoài. Loan Loan một mực ôm lấy màu đỏ trường kiếm cũng là bị Nhạc Duyên cầm trong tay.

Sư phó đây là!

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người liếc nhìn nhau, cũng chứng kiến trong mắt kinh ngạc. Hiển nhiên, Nhạc Duyên cầm kiếm cử động, nhường hai người dự liệu được kế tiếp sự tình có lẽ cũng không phải nguyên lai

như vậy, mà là phải đổi được náo nhiệt quá nhiều.

“? ? ?”

Loan Loan đồng dạng kinh ngạc.

Đưa mắt nhìn Nhạc Duyên rời đi bóng lưng, Loan Loan trong nội tâm cũng đầy là kinh ngạc.

Nhạc Duyên này là muốn làm gì?

Chỉ là Loan Loan cũng muốn đứng dậy đi theo đi lên. Nhìn xem Nhạc Duyên đến tột cùng muốn làm gì, đáng tiếc lúc trước Nhạc Duyên dặn dò Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng lời nói, khiến cho Loan Loan căn bản không có cơ hội thoát thân, chỉ có thể rất hận nhìn xem Nhạc Duyên rời đi.

Nếu như không phải bây giờ không phải là thời điểm, Loan Loan đã có trói chặt chết Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng xúc động.

Tựu tại Loan Loan đầy bụng tâm tư thời điểm, lụa mỏng hạ hàm răng cắn chặt miệng môi dưới thời điểm, mấy tia ánh mắt đột nhiên rơi ở chỗ này. Điều này khiến cho Loan Loan động tác đột nhiên dừng lại.

Trừ bỏ Vệ Trinh Trinh bên ngoài, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng đồng dạng cũng cảm nhận được này mấy tia ánh mắt.

Giương mắt nhìn lên.

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người chính là sững sờ, lập tức cười.

Cách đó không xa.

Một cái nữ giả nam trang thiếu niên chính đong đưa quạt xếp, mang theo vài người nện bước tiêu sái bước chân hướng Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng chỗ địa phương đi đến.

Người tới rõ ràng là Đông Minh tiểu công chúa Đơn Uyển Tinh.

Không ổn!

Đây là Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người tại nhìn thấy Đơn Uyển Tinh thân ảnh sau ý niệm đầu tiên, nhưng mà trước mắt đã không có tránh đi địa phương, hai người chỉ có thể kiên trì đón Đơn Uyển Tinh hướng chính mình đi tới.

Sở dĩ không ổn, là vì tại bọn hắn bên người vẫn tồn tại một cái không biết nền tảng Loan Loan.

Một khi hiểu đến Thuần Dương đang cùng Đông Minh phái làm binh khí sinh ý, hiển nhiên có thể dự đoán ra bọn họ đến tột cùng là làm cái gì. Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người liếc nhìn nhau. Dưới đáy lòng cùng một chỗ cộng đồng khẩn cầu lấy như vậy sự tình không cần phát sinh.

Không chờ Đơn Uyển Tinh đi đến trước, Khấu Trọng đã muốn trước tiên mở miệng nói chuyện, đả khởi chào hỏi,

nói: “Công chúa, ngươi cũng ở nơi đây a!”

Lời này nói rất có một loại rất đúng dịp cảm giác.

“Hàaa…!”

Đơn Uyển Tinh tầm mắt tại Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng trên thân hai người qua lại quét mắt một vòng, tầm mắt lại đang Vệ Trinh Trinh trên người dừng lại một chút, cuối cùng tầm mắt nhưng lại rơi vào Loan Loan trên người. Cho dù là Loan Loan mang theo lụa mỏng. Nhưng là Đơn Uyển Tinh trực giác trong có thể cảm thụ ra trước mắt nữ tử là một tư sắc không dưới chính mình nữ nhân. Hơn nữa nhìn Loan Loan cách ăn mặc, hiển nhiên cũng là Nhạc Duyên thị nữ.

Quả nhiên.

Nhạc Duyên vị đạo sĩ này quả thật tại nữ nhân này trên có lấy khác yêu thích.

Đồng dạng.

Tại Đơn Uyển Tinh quan sát đến Loan Loan đồng thời, Loan Loan lụa mỏng không có che lấp hai mắt cũng là rơi vào Đơn Uyển Tinh này tây bối hàng cách ăn mặc phía trên.

Này đồng dạng là một cái xinh đẹp nữ tử.

Đông Minh phái tiểu công chúa Đơn Uyển Tinh, Loan Loan tự nhiên sẽ hiểu.

Chỉ là nhường Loan Loan lúc này hơi có chút kinh ngạc nhưng lại này Đơn Uyển Tinh bộ dáng. Thoạt nhìn nhường Loan Loan có một loại không hiểu quen thuộc cảm giác. Phải biết, đây chính là Loan Loan lần đầu tiên nhìn thấy Đơn Uyển Tinh bộ dáng.

Tựu tại mấy người cùng Đông Minh phái tiểu công chúa tụ cùng một chỗ thời điểm, sớm cầm kiếm đi ra đại sảnh Nhạc Duyên cũng đã chẳng biết lúc nào đi tới nơi này khu nhà cấp cao chỗ cao nhất.

Một thân bạch y.

Một thanh màu đỏ trường kiếm.

Nhạc Duyên ngồi xếp bằng tại trên nóc nhà, liền như vậy đón hơi lạnh gió đêm, híp mắt yên tĩnh chờ đợi.

Chương 060 : Một kiếm

060 chương một kiếm (

Không sợ như thần đối thủ.

Chỉ sợ như heo đồng đội.

Cho dù là Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người đã liên tiếp không ngừng cho Đơn Uyển Tinh đánh không ít ánh mắt, nhưng là người ta Đông Minh tiểu công chúa vẫn là đem Đông Minh phái cùng Thuần Dương binh khí giao dịch tại Loan Loan trước mặt cho tung ra.

Tại Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng xem ra, chính mình một hàng cùng hợp tác Đông Minh dù gì coi như là đồng đội a!

Không chỉ có như thế.

Này đứng ở Đơn Uyển Tinh sau lưng hai gã còn người nhà cũng là mặt mũi tràn đầy phẫn nộ trừng mắt Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng.

Này hai tiểu tử có ý tứ gì?

Đang tại chúng ta còn người nhà mặt, đùa giỡn còn thiếu gia tương lai vợ?

Tại còn bang hòa thượng Khuê nghĩa hai người trong mắt, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người này nháy mắt ra dấu, hoàn toàn hay là tại vứt mị nhãn sao? Tuy

nhiên bọn họ không dám nói Đơn Uyển Tinh cái gì, nhưng là không có nghĩa là của bọn hắn sợ hãi này Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng.

Tăng thêm lúc trước Đơn Uyển Tinh đối với Nhạc Duyên cái loại này hứng thú, liền khiến cho được hai người đối với Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai tiểu tử càng phát không chào đón.

Binh khí giao dịch?

Với tư cách thị nữ giả dạng một trong Loan Loan mắt to chớp chớp, này thật dài lông mi rung động run rẩy, nhưng trong lòng thì như có điều suy nghĩ.

Tại đây trên giang hồ Đông Minh phái là làm chuyên môn binh khí sinh ý, Loan Loan tự nhiên biết rõ, hơn nữa bình thường cùng Đông Minh phái việc buôn bán trên cơ bản cũng là lớn mức giao dịch. Cũng chỉ là tuyệt đối không phải một đao một kiếm giao dịch, tối thiểu là hàng ngàn hàng vạn tông binh khí giao dịch.

Hơn nữa binh khí này càng nhiều là trên chiến trường binh khí, cùng loại trường mâu, trường thương, tấm chắn, khôi giáp các loại.

Chẳng lẽ đạo môn cũng nhúng tay trong đó?

Loan Loan không thể không nghĩ như vậy, nhúng tay thiên hạ ở phía trước trên cơ bản chỉ có Phật môn cùng Ma Môn tại tranh đấu, đạo môn càng nhiều vẫn còn vây xem xem cuộc vui. Mà trước mắt, nhiều nhất bất quá cũng là đạo môn đệ nhất nhân Ninh Đạo Kỳ đứng ở Từ

Hàng Tĩnh Trai bên kia mà thôi.

Nhưng là nếu như Thuần Dương nhúng tay, trực tiếp cùng Đông Minh phái mở ra binh khí sinh ý, như vậy có phải là đại biểu cho đạo môn nội bộ bắt đầu tranh đấu? Hay hoặc là nói Ninh Đạo Kỳ đạo môn đệ nhất nhân địa vị có khả năng bất ổn?

Những tình huống này, Loan Loan không thể không đi suy nghĩ sâu xa, đi hoài nghi.

Hoa Sơn nằm ở nơi nào. Loan Loan biết được.

Nàng tuyệt đối sẽ không cho rằng Thuần Dương cùng Đông Minh việc buôn bán, nhưng mà vì Lý thị môn phiệt. Xếp vào tại Lý phiệt người, đã để Loan Loan biết rõ Lý phiệt đã muốn đã sớm đang cùng Đông Minh việc buôn bán, hoàn toàn không cần phải cần người khác nhúng tay trong đó.

Vốn là, tại Âm Quý phái trong điều tra, này Thuần Dương lập phái tại Hoa Sơn, cũng rất có một loại cùng Lý phiệt có chút không đúng giao ảo giác. Tại kết hợp binh khí này sinh ý sau, Loan Loan dưới đáy lòng cơ hồ có thể khẳng định cái này không đối phó không phải là sai cảm giác, mà là sự thật.

Một chuyện khác, thì là đạo môn nội bộ xuất hiện phân tranh.

Có lẽ là Đạo gia những người khác không quen nhìn Ninh Đạo Kỳ cách làm a!

Đen bóng con mắt đi dạo, Loan Loan đột nhiên cảm giác mình tiềm phục tại Nhạc Duyên bên người, tuy nhiên còn chưa có xác định đối phương là thật không nữa biết được thiên ma bí. Nhưng là tại cái khác trên phương hướng đã có không nhỏ thu hoạch.

Có phải là có cơ hội cho Từ Hàng Tĩnh Trai hạ ngáng chân đâu này?

Cúi đầu, Loan Loan quay tròn chuyển con mắt, nhưng trong lòng thì đang suy tư mình là hay không có cơ hội nhúng tay trong đó.

"…"

Làm Đơn Uyển Tinh rất tùy ý kéo ra Đông Minh cùng Thuần Dương giao dịch sau, Khấu Trọng lúc này liền ngốc. Hắn rất muốn đụng lên trước một phát bắt được Đơn Uyển Tinh, dùng đao gọt mở người ta đầu óc, nhìn kỹ xem người ta cô nương này đến tột cùng đang suy nghĩ gì?

Đông Minh phái không có bị này ngớ ngẩn Đơn Uyển Tinh bại quang, cũng đã tính là chuyện tốt.

Đồng dạng.

Từ Tử Lăng cũng ngẩn người.

Binh khí này giao dịch. Là ngay tại lúc này nói ra sao?

Tuy nhiên trước mắt thiên hạ này đã là khói lửa nổi lên bốn phía, nhưng là này Dương Quảng còn đang, cho dù

là Lý phiệt cùng Vũ Văn Phiệt đều làm quá mức hiển nhiên. Mà Đơn Uyển Tinh đến cùng chuyện gì xảy ra? Tại Từ Tử Lăng trong nhận thức biết, này Đông Minh tiểu công chúa chắc có lẽ không như vậy ngốc.

Chẳng lẽ lại…

“Đúng, các ngươi tới nơi này làm gì đó?”

Tầm mắt theo Loan Loan trên người thu hồi, Đơn Uyển Tinh không để ý đến sau lưng hai vị còn người nhà đối với Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng căm tức, mà là mở miệng hỏi: “Đạo sĩ kia Nhạc Duyên đâu này? Như thế nào không tại?”

“Để làm chi?”

Khấu Trọng như là gặp cái gì trọng đại đả kích đồng dạng, mở miệng trả lời: “Tự nhiên là ở chỗ này chờ đợi Thạch Thanh Tuyền Thạch đại gia tiêu nghệ biểu diễn a!”

“Sư phó lén có chuyện cần phải xử lý!”

Từ Tử Lăng cười hồi đáp. Đồng thời hỏi ngược lại: “Không biết Đan công tử đây là… ?”

“Quả nhiên!”

Nghe Khấu Trọng mà nói, Đơn Uyển Tinh vẻ mặt ta đoán không sai cảm khái, này Đạo Công Tử Nhạc Duyên quả thật là háo sắc. Tại Đơn Uyển Tinh trong mắt, một cái đạo sĩ tồn tại chuyên môn thị nữ, hơn nữa

còn là đeo kiếm thị nữ, tại nàng xem tới cái này cũng không như là đạo sĩ, mà càng như là công tử.

Mẫu thân mình câu kia Đạo Công Tử ngược lại đối với Nhạc Duyên tốt nhất hình dung.

Nhưng mà cho dù là Đơn Uyển Tinh tự phụ. Nhưng là đối với này tổ chức yến hội đại nho Vương Thông nhưng cũng là không dám dẫn đến. Cho nên, trong lòng hắn sẽ thừa nhận Nhạc Duyên háo sắc, nhưng lại không dám ám chỉ có ít người.

Tựu tại mấy người tâm tư khác nhau thời điểm, tại cửa ra vào nhưng lại truyền đến trận trận kinh hô.

Trong lúc nhất thời hấp dẫn ở đây tất cả mọi người lực chú ý.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Vệ Trinh Trinh còn có Loan Loan. Cùng với Đơn Uyển Tinh mấy người đồng thời đem ánh mắt quăng hướng cửa ra vào, nhìn thấy người tới bộ dáng.

Cửa ra vào.

Một nam một nữ hai người thong thả hiện thân.

Nam cao thẳng anh vĩ, một thân thổ hoàng sắc võ sĩ sức lực phục, làn da trắng nõn trơn mềm, nhưng lại so với bình thường nữ nhân đều tốt hơn. Nhưng là bộ dáng như vậy lại là không có chút nào nương mùi đạo, phối hợp đối phương này lạnh thấu xương sắc bén ánh mắt, khiến cho hắn có một loại nam tính bá đạo cường hoành

mị lực.

Trên đầu buộc lên một cái vải đỏ, tại kia bên hông thì là treo một đao một kiếm, hiển nhiên nam tử này am hiểu đao kiếm hợp kích chi thuật.

Có thể đồng thời vận dụng đao kiếm người, trên cơ bản đều là đối với chính mình tồn tại tự tin thậm chí tự phụ người.

Nhưng là hấp dẫn nhất Khấu Trọng, Từ Tử Lăng cùng Vệ Trinh Trinh ba người tầm mắt cũng không phải cái này rõ ràng thoạt nhìn có chứa Hồ nhân huyết thống nam tử, mà là này đứng ở nam tử bên người nữ nhân kia.

Bởi vì.

Nữ nhân này tại ba người trong mắt thật sự là tồn tại thật lớn quen thuộc cảm giác. Ba người tầm mắt cẩn thận dò xét một phen nàng kia, tầm mắt cuối cùng rơi vào nữ tử bên hông bội kiếm trên.

Một hồi lâu.

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng còn có Vệ Trinh Trinh ba người liếc nhìn nhau, cũng đoán được thân người phần.

Cao Ly Dịch Kiếm đại sư phụ Thải Lâm đệ tử, Phó Quân Sước sư muội.

Bởi vì người tới không phải Phó Quân Sước, nhưng là người ta bên hông bội kiếm nhưng lại cùng đã từng Phó

Quân Sước trên người bội kiếm độc nhất vô nhị, hơn nữa diện mạo cũng là cùng Phó Quân Sước cùng loại, mặc dù không phải Trung thổ nhân sĩ, nhưng cũng không có này Hồ nhân huyết thống.

Hơn nữa. Trong lúc mơ hồ cô gái này cùng nam tử rớt lại phía sau một cái tư thái cự ly, tựa hồ tại nói cho đám người hai người cũng không tính là một đường.

Tại Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người quan sát thời điểm, Loan Loan đồng dạng tầm mắt rơi vào tới trên thân người. Một đôi mắt to quay tròn quét tới quét lui, chỉ là tại trong chớp mắt Loan Loan liền dùng tầm mắt tương lai người thực lực vuốt cá đại khái.

Hai cái ngoại tộc người…

Bọn họ nhúng tay nơi này, làm cái gì?

Trước mắt hai người võ công thoạt nhìn rất là không tệ, nhưng là tại Loan Loan nhưng trong lòng thì không biết là hai người có thể là đối thủ mình. Tại Loan Loan trong nội tâm, trẻ tuổi trong chân chính đối thủ chỉ có Từ Hàng Tĩnh Trai truyền nhân —— Sư Phi Huyên một cái.

Hoặc là nói. Trước mắt nhiều thêm một lớn hơn mình không nhiều lắm thiếu Đạo Công Tử Nhạc Duyên. Nhất là tại kiến thức Nhạc Duyên cùng sư phụ mình Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên một trận chiến, khiến cho Loan Loan trong nội tâm đối với Nhạc Duyên cảnh giác rất là gia tăng.

Cái khác, Loan Loan cũng có thể không quá để ý.

Đây không phải Loan Loan tự đại, mà là Loan Loan bản thân thì có cái này năng lực.

Mà ở trong mấy người, Đơn Uyển Tinh suy tư nhưng lại cùng bọn họ cũng không giống nhau. Tại nàng trong ánh mắt, hấp dẫn nàng lực chú ý tự nhiên là cỗ kia có Hồ nhân huyết thống nam tử. Cẩn thận thưởng thức đối phương bộ dáng. Đơn Uyển Tinh ngoài miệng không nói gì thêm, nhưng lại dưới đáy lòng không ngừng phân tích lấy mình đã từng thấy tuấn tú tốt công tử trong lúc đó phân biệt cùng cao thấp.

Thí dụ như Đạo Công Tử Nhạc Duyên.

Còn có này ấn tượng vốn là không sai Lý phiệt Nhị công tử Lý Thế Dân. Đương nhiên còn có này thoạt nhìn có chút non nớt Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng.

Lý Thế Dân ung dung khí độ, trước mắt này tồn tại Hồ nhân huyết thống thì là bá đạo ngang ngược, nhưng là tỉ mỉ đối lập một chút, Đơn Uyển Tinh phát hiện phức tạp nhất cùng thần bí vẫn là Đạo Công Tử Nhạc Duyên.

Tuy nhiên Đơn Uyển Tinh tại ngoài miệng nói Nhạc Duyên chính là đăng đồ háo sắc người, một cái đạo sĩ còn mang theo xinh đẹp như hoa thị nữ, nhưng là chính nàng không phải không thừa nhận. Nàng có chút bị Nhạc Duyên trên người cái loại này mâu thuẫn phức tạp thần bí khí chất hấp dẫn.

Nếu không mà nói, thân là Đông Minh phái tiểu công chúa Đơn Uyển Tinh sẽ không tại ngày đầu tiên gặp phải

Nhạc Duyên sau, liền sẽ không tự chủ được đối với kia sinh ra hiểu hứng thú.

Tại thời khắc này, Đơn Uyển Tinh thì là không ngừng đang tiến hành đối lập lấy, về phần Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người tuy nhiên không tồi, nhưng tạm thời tính bị nàng kéo lê tự hỏi phạm vi.

Không thể không nói Đơn Uyển Tinh tự hỏi so với người bình thường hơi lộ vẻ hiếm thấy chút ít.

Kế tiếp tự nhiên là ở đây chủ nhân cùng đến đây khiêu khích người tiến hành giằng co. Bất quá tại trong lúc nói chuyện với nhau, bọn họ thật là hiểu rõ cái này tồn tại Hồ nhân huyết thống nam tử danh tự —— Bạt Phong Hàn. Về phần này Cao Ly nữ tử lại vẫn là không được biết.

Tại trước mắt bao người, Âu Dương Hi Di cùng Bạt Phong Hàn giao phong.

Cùng lúc đó.

Nóc nhà.

Một mực nhắm mắt lại. Cặp trên gối phóng khoáng lấy màu đỏ trường kiếm Nhạc Duyên cho dù là cảm nhận được Bạt Phong Hàn cùng Phó Quân Du đã đến vẫn không có mở to mắt. Tại Nhạc Duyên trong nội tâm, hai người này cũng không trọng yếu.

Chỉ cần không trêu chọc đến chính mình, cũng không ảnh hưởng đến chính mình kế hoạch, Nhạc Duyên đối

với hai người có thể nói hoàn toàn là làm như không thấy.

Cho dù là tại đây phòng hạ trong đại sảnh, Bạt Phong Hàn đang tại cùng võ lâm danh túc Âu Dương Hi Di đang tại giao thủ, đối với Nhạc Duyên mà nói cũng chỉ là chỉ thế thôi.

Gió đêm từ từ.

Nghênh diện mà đến gió mát trực tiếp đem Nhạc Duyên hai tóc mai tóc dài thổi giơ lên.

Mà đúng lúc này ——

Nhạc Duyên ánh mắt đột nhiên mở ra.

“Tới!”

Lời nói rơi xuống, theo rõ ràng theo gió mà đến còn có một trận trận kỳ diệu cực kỳ tiêu âm.

Không có có một chút điệu. Làm như tiện tay nhặt ra ngẫu hứng chi tác. Âm phù cùng âm phù hỏi hô hấp, vui mừng câu cùng vui mừng câu trong lúc chuyển hướng, thông qua tiêu âm nước sữa hòa nhau dặn dò đi ra, dù có gián đoạn, nghe âm cũng chỉ sẽ có kéo dài gấm không ngớt, chết thì mới dừng triền miên cảm giác.

Có thể nói. Này thổi tiêu người tại tiêu nghệ một đạo phát hỏa sau tạo nghệ, cũng đã đạt đến trèo lên phong tạo cực tiêu đạo hóa cảnh.

Ở đây tất cả mọi người bị này chợt ngày qua bên ngoài tiêu âm hấp dẫn, chìm vào trong đó. Chỉ có ngồi ngay ngắn ở nóc nhà Nhạc Duyên bảo vệ chặt linh đài, không có trầm mê trong đó. Nhưng là dù là như thế, Nhạc Duyên không thừa nhận cũng không được đối phương tiêu nghệ cao, cơ hồ đủ để sánh ngang cầm tiêu hợp tấu Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc Lưu Chính Phong.

Ngay tại lúc mọi người bị này tiêu nghệ dẫn dắt, rất nhiều người cũng không tự chủ được đi đến phía trước cửa sổ, nghĩ muốn thấy Tiêu Nghệ đại gia Thạch Thanh Tuyền bộ dáng thời điểm, đã thấy đến một hồi làm cho không người nào so với kinh hãi tràng diện.

Dưới ánh trăng.

Tinh không.

Một người phảng phất giống như Thiên ngoại phi tiên, nhất kiếm tây lai, cùng trước mắt bao người bay thẳng đến này đứng ở đàng xa trên đỉnh cây dưới ánh trăng thổi tiêu giai nhân lăng không đâm tới.

Một kiếm.

Đẹp chưa từng có từ trước đến nay.

Chương 061 : Thạch Thanh Tuyền

061 chương Thạch Thanh Tuyền

Dưới ánh trăng.

Này đẹp chưa từng có từ trước đến nay một kiếm.

Cũng là nhường tham gia Vương Thông yến hội tất cả mọi người trái tim không khỏi căng thẳng một kiếm.

Người nào cũng thật không ngờ, người nào cũng không ngờ rằng, sẽ có người tại đây loại trước mắt bao người, bốc lên thiên hạ to lớn bộc trực công khai ám sát kỳ nữ Thạch Thanh Tuyền. Mọi người ở đây, công lực cao siêu người cơ hồ đồng thời càng thân mà dậy, theo cửa sổ chạy đi đi.

“Không thể a!”

Một tiếng giận dữ mắng mỏ, một tiếng sợ hãi rống, đây là chủ nhân đại nho Vương Thông kinh sợ.

Đồng thời.

Bạt Phong Hàn, Âu Dương Hi Di, Vương Thông, thậm chí Đơn Uyển Tinh bọn người vận khởi khinh công, muốn ngăn cản người nọ.

Mà Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Vệ Trinh Trinh cùng Loan

Loan bốn người nhưng lại nhìn người nọ thân ảnh trợn mắt há hốc mồm, bốn người cơ hồ là lau hạ ánh mắt, xác định mình tuyệt đối không có nhìn lầm, này ám sát Thạch Thanh Tuyền đúng là hắn nhóm người quen biết.

Đạo Công Tử Nhạc Duyên.

Này là chuyện gì xảy ra?

Giờ này khắc này, bốn người trong đầu chỉ có cái này nghi hoặc. Bốn người cũng không rõ Nhạc Duyên vì cái gì có này lựa chọn, chẳng lẽ lại này Thạch Thanh Tuyền ở nơi nào dẫn đến Nhạc Duyên hay sao?

“Lăng thiếu, ngươi ở nơi đây nhìn xem, ta đi một chút sẽ trở lại!”

Khấu Trọng nhìn một hồi lâu rốt cục nhịn không được trong nội tâm nghi hoặc, tại đem Loan Loan cùng Vệ Trinh Trinh giao cho Từ Tử Lăng chiếu cố sau, cả người cũng theo cửa sổ cửa nhảy ra đi, hắn nghĩ muốn quan sát cá cẩn thận. Khấu Trọng trong nội tâm tuy nhiên nghi hoặc, nhưng là hắn nhưng lại biết rõ sư phó Nhạc Duyên không phải như vậy khát máu người, như thế cách làm tất nhiên là có cái gì chuyện trọng yếu.

“…”

Từ Tử Lăng nhìn qua Khấu Trọng rời đi bóng lưng, không khỏi cười khổ, tuy nhiên hắn cũng muốn tiến lên gom góp cá náo nhiệt, nhưng là trước mắt chỉ có thể chiếu cố Vệ Trinh Trinh cùng coi chừng Loan Loan đứng lên.

Nhưng là vì một kiếm này, khiến cho hiện trường đại loạn.

Cho dù là Từ Tử Lăng, tại thời khắc này cũng lộ ra vẻ có chút lực bất tòng tâm, chỉ có thể gắt gao cầm lấy Vệ Trinh Trinh tay, bảo hộ lấy chính hắn một chị kết nghĩa không chịu ảnh hưởng, không để cho người khác chiếm tiện nghi. Nhưng ở một phen bận việc sau. Từ Tử Lăng giương mắt nhìn lên, nhưng lại sớm không thấy Loan Loan tung tích, cũng không biết bị người chen chúc đi nơi nào.

Hỏng bét!

Tầm mắt tìm kiếm khắp nơi, lại vẫn không thấy Loan Loan tung tích, nhất thời Từ Tử Lăng không khỏi nói thầm một tiếng không ổn, đáng tiếc là trước mắt tình huống Từ Tử Lăng lại là căn bản rút không ra thân, chỉ có thể trơ mắt nhìn xem Loan Loan mất đi bóng dáng.

Mà lúc này.

Bạch y như tiên đeo mặt nạ nam tử đã cùng dựng ở ngọn cây thổi tiêu mang theo mũ rộng vành lụa mỏng Thạch Thanh Tuyền giao phong.

Tiêu âm ngừng ngăn trở.

Trong tay ngọc tiêu xoay tròn. Tại Thạch Thanh Tuyền trong tay ngọc tiêu lăng không điểm ra, ngăn tại huyết sắc kiếm phong phía trước.

Đinh!

Thân hình khẽ run lên.

Lụa mỏng hạ trên mặt ngọc đột nhiên thổi qua một tia đỏ ửng, lập tức Thạch Thanh Tuyền thân hình phảng phất giống như một mảnh bị gió thổi qua mây trắng, thân hình lập loè nhưng lại lấy cực nhanh tốc độ hướng về sau bay đi. Đồng thời, một ít cặp đen kịt như mực trong mắt thực sự hiện lên một tia kinh ngạc.

Không có sát ý!

Một kiếm này, không có cái gọi là sát ý!

"…"

Dưới mặt nạ Nhạc Duyên lông mày thoáng nhăn xuống. Lập tức cả người lại lần nữa theo sau, vừa mới một kiếm tuy nhiên bị ngọc tiêu chỗ ngăn cản một chút, cũng không có dừng lại, mà là tiếp tục dùng Thạch Thanh Tuyền làm mục tiêu chưa từng có từ trước đến nay đâm tới.

Hai người thân ảnh tại dưới ánh trăng, liền phảng phất giống như hai cái vui đùa ầm ĩ tiểu điểu nhi, ngươi truy ta theo, đang lúc mọi người nhìn soi mói hướng ra phía ngoài bay đi.

Cho dù là Bạt Phong Hàn, cho dù là Vương Thông. Âu Dương Hi Di đám người, tại lúc này truy sau một lúc lâu, nhưng lại kinh sợ phát hiện mấy người khinh công dĩ nhiên là đuổi không kịp trước mắt hai người. Nhất là Bạt

Phong Hàn, ánh mắt càng sáng dọa người.

Rơi vào trên nóc nhà, tầm mắt lấp lánh ngắm nhìn hai người biến mất bóng lưng.

Thạch Thanh Tuyền không phụ sự mong đợi của mọi người.

Dù là chỉ là một thân ảnh, một khúc tiêu khúc, lại đủ để thỏa mãn đám người hi vọng.

Mà vừa mới này lăng không một kiếm nam tử, kia võ công phi thường cao. Bạt Phong Hàn tự nhiên là nhìn được đi ra, trong lòng hắn không khỏi đối với cái này đeo mặt nạ nam tử lên hứng thú.

“Người kia là ai?”

Cùng ở bên cạnh Phó Quân Du đột nhiên mở miệng dò hỏi, trong ánh mắt tồn tại một tia mê hoặc.

“Không biết!”

“Nhưng, tuyệt đối là một cao thủ!”

Bạt Phong Hàn rất là dứt khoát nói ra, thực sự đạo ra bản thân đối với đối phương hứng thú.

Đồng dạng bị rơi xuống đại nho Vương Thông còn có Âu Dương Hi Di hai người cũng là sắc mặt khó coi, Thạch Thanh Tuyền đến đây thổi tiêu là Vương Thông dùng người thế hệ trước tình chỗ thỉnh, nhưng lại tại trước mắt bao người đụng phải ám sát.

Ai dám lớn mật như thế?

Phải biết rằng Thạch Thanh Tuyền không chỉ có là Bích Tú Tâm nữ nhi. Càng Tà vương Thạch Chi Hiên nữ nhi.

Chẳng lẽ lại là này Ảnh Tử thích khách Dương Hư Ngạn?

Hai người liếc nhau, trong lòng càng nghĩ nhưng lại chỉ có thể xác định một người như vậy. Nhìn qua Nhạc Duyên cùng Thạch Thanh Tuyền một trước một sau biến mất ở phương xa thân ảnh, hai người trong nội tâm thì là nhiều một phần cái khác nghi hoặc.

Đó chính là Thạch Thanh Tuyền vì cái gì không hướng chính mình tới?

Chẳng lẽ cho dù có đụng phải ám sát, lại cũng không muốn cùng tục nhân dây dưa ở một chỗ sao?

Nghĩ tới đây. Hai người trước mắt tựa hồ hiển hiện này Bích Tú Tâm bộ dáng, cuối cùng nhưng lại liếc nhìn nhau, thở thật dài một tiếng, hóa thành lòng tràn đầy lo lắng.

Nóc nhà.

Dưới ánh trăng, một xanh một trắng hai đạo thân ảnh trước sau không ngừng như chuồn chuồn lướt nước bình thường bước qua nóc nhà, hai người một trước một sau hướng quận Đông Bình bên ngoài truy đuổi mà đi.

Kiếm cùng người cự ly bất quá là ngắn ngủn ba thốn mà thôi.

Mà ở màu đỏ trường kiếm cuối cùng, chống đỡ lấy thì là Thạch Thanh Tuyền trong tay ngọc tiêu.

Thạch Thanh Tuyền mặc dù ở lui, nhưng thoạt nhìn càng nhiều vẫn là thật giống như bị Nhạc Duyên trường kiếm phụ giúp bất đắc dĩ hướng về sau lui bước.

Sợi tóc tung bay ở bên trong, mang theo là nàng này hơi có vẻ kinh ngạc cùng ngoài ý muốn ánh mắt. Một thân thanh thuần khí chất thoát tục trong tại lúc này nhưng lại trộn lẫn một tia không hiểu ủy khuất, dịu dàng mắt to trong lắc lư đều là ngạc nhiên.

Đinh!

Hai người thân ảnh lướt qua tường thành, một trước một sau bước qua sông đào bảo vệ thành mặt nước, tóe lên sợi sợi gợn sóng, cuối cùng rơi trong rừng rậm, đứng ở đại thụ trên ngọn cây, xa xa tương đối.

Thương!

Màu đỏ trường kiếm vào vỏ.

Nhạc Duyên liền như vậy mang theo mặt nạ, tại trên ngọn cây nhìn qua đứng ở đối diện Thạch Thanh Tuyền.

Gió đêm hơi lạnh.

Mang theo màu trắng vạt áo không ngừng bay múa.

“…”

Tầm mắt hơi có vẻ đau lòng nhìn xem ngọc tiêu phía trên thật nhỏ lỗ hổng, Thạch Thanh Tuyền thò tay nhẹ nhàng bó khép lại dưới tai bên cạnh mái tóc, lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía trước mặt cái này mang một trương vẽ lấy khuôn mặt tươi cười mặt nạ nam tử.

Pằng!

Trên đầu mũ rộng vành lụa mỏng nghiền nát rơi rụng, không chỉ có như thế, Thạch Thanh Tuyền này mang tại trên mũi giả cái mũi cũng cùng nhau vỡ vụn, phân làm hai nửa rơi xuống dưới đi, cuối cùng bị gió đêm thổi mang đi xa xa.

Tầm mắt nhẹ nhàng, theo này rơi rụng sự vật trên thu hồi, Thạch Thanh Tuyền ngọc thủ nhẹ nhàng vuốt ve hạ chính mình cái mũi. Lúc này mới mang theo tán thưởng ý nhị, nói: “Công tử, tốt thanh tú kiếm pháp!”

Kiếm khí phá hư mũ rộng vành lụa mỏng, phá hư giả cái mũi, nhưng lại không chút nào tổn thương nàng làn da, như vậy tinh tế kiếm pháp, Thạch Thanh Tuyền tất nhiên là đứng đầu thấy.

Khuôn mặt tươi cười dưới mặt nạ Nhạc Duyên không có lên tiếng. Chỉ là yên tĩnh nhìn trước mắt nữ tử chân chính bộ dáng.

Đẹp.

Bất đồng Loan Loan quỷ dị, bất đồng Lý Tú Ninh bất đắc dĩ, cũng bất đồng Thương Tú Tuần thanh cao, nàng đẹp càng giống như một loại không linh, là thanh tân thanh nhã, trong đó còn nhiều một phần dí dỏm. Đột nhiên một cái nhìn lại. Rất có một loại cùng Tiểu Long Nữ tương cận hương vị. Nhưng là cùng Tiểu Long Nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng bất đồng, hai người tương cận liền cũng là cái loại này tuy là xinh đẹp, nhưng cũng không dám làm cho người ta tùy tiện sinh ra hoa mỹ cấu tứ mơ màng nữ nhân.

“Công tử là muốn thấy ta bộ dáng sao?”

Ngón tay ngọc nhẹ nhàng gõ hạ chính mình mũi nhỏ, Thạch Thanh Tuyền bất đắc dĩ nói ra: “Công tử nhưng mà như nguyện đấy!”

Này ngây thơ mang oán biểu lộ, cho dù là Nhạc Duyên trong lòng cũng là không khỏi vừa nhảy.

Có thể nói, Thạch Thanh Tuyền cả đời này, này là lần đầu tiên nhìn thấy này trước mắt bao người ‘Ám sát’ chính mình người. Trước mắt mang theo khuôn mặt tươi cười mặt nạ nam tử cử động như vậy tới hấp dẫn chính mình. Này vô luận là ai cũng để cho nàng cảm thấy ngoài ý muốn vạn phần.

Thấy Nhạc Duyên không nói lời nào, Thạch Thanh Tuyền thì tiếp tục mở miệng, nói: “Chẳng lẽ là Thanh Tuyền khi nào thì dẫn đến công tử?” Nhạc Duyên không có mở miệng, vào lúc này Thạch Thanh Tuyền lại cũng không thể lập tức rời đi, ai biết trước mắt cái này mang

theo khuôn mặt tươi cười mặt nạ bạch y nam tử có thể hay không đối với mình phía sau lưng đi lên một kiếm?

Tuy nhiên vừa mới một kiếm kia cũng không có sát khí, nhưng lại không có nghĩa là lấy Thạch Thanh Tuyền còn muốn như vậy không giải thích được lại tới một lần.

“Hàaa…!”

Nhạc Duyên cười, tiếng cười phối hợp với trên mặt này khoa trương khuôn mặt tươi cười mặt nạ, làm cho người một loại cực kỳ hoang đường hương vị. Trong tay trái Chu kiếm bị Nhạc Duyên tùy ý cuốn. Để ngang sau thắt lưng, tầm mắt nhìn từ trên xuống dưới cái này tại trong gió đêm tay áo nhẹ nhàng, tóc dài bồng bềnh nữ tử, cho dù là thấy nhiều quá nhiều mỹ nữ Nhạc Duyên không thừa nhận cũng không được trước mắt nữ tử cơ hồ là tập thiên địa linh khí tại một thân.

Tựa như thế giới này cuối cùng chỉ có một Thạch Thanh Tuyền, chỉ có một Loan Loan bình thường.

“Cô nương tiêu nghệ cảnh giới nhập hóa, quả thật nhân gian tuyệt kỹ!”

“Mặc dù là ta cũng không khỏi không đối với cô nương ngươi tiêu nghệ tỏ vẻ tán thưởng! Cả đời này, ta chỉ thấy hai người tại tiêu nghệ trên mặt nhập đạo người. Một người trong đó tựu là cô nương ngươi.”

Nói đến đây, Nhạc Duyên ngữ khí ngừng dừng một cái, trên mặt nạ khuôn mặt tươi cười vẫn là tùy ý hiên ngang, đầu có chút dịch dịch. Trầm ngâm một hồi lâu,

nói: “Nhưng là càng làm cho ta để ý cũng không phải cái này, mà là một cái khác vấn đề!”

“Công tử!”

“Người ta thế nhưng đồng dạng có một vấn đề a!”

Đối với Nhạc Duyên trả lời, Thạch Thanh Tuyền không có hỏi thăm đó là cái gì vấn đề, ngược lại là đạo ra trong lòng mình mê hoặc.

“Thỉnh!”

Nhạc Duyên ngẩng đầu nhìn Thạch Thanh Tuyền một hồi lâu, tay phải hơi duỗi, ý bảo Thạch Thanh Tuyền nói trước. Tại thời khắc này, công tử lễ phép khí chất hiển lộ rõ ràng không bỏ sót. Rất có một loại ta muốn giết ngươi, có thể đợi đem ngươi nói cho hết lời hương vị.

Tự tin, thậm chí tự ngạo.

“Công tử chỗ nói một cái khác tiêu nghệ đi vào Hóa Cảnh người là ai?”

Lại lần nữa thò tay bó khép lại hạ này bị gió đêm thổi loạn phiêu mái tóc, Thạch Thanh Tuyền hỏi ra trong nội tâm nghi hoặc.

“…”

Nhạc Duyên hơi có chút ngạc nhiên, giống như không ngờ rằng trước mắt nữ tử hỏi sẽ là như thế vấn đề? Không phải mình là ai, cũng không phải tại sao phải tại

trước mắt bao người ám sát nàng, mà là hỏi trong lời nói của mình một ít cá đồng dạng tại tiêu nghệ trên đi vào Hóa Cảnh người.

Thật lâu.

“Lưu Chính Phong, một cái đã chết đi người!”

“Đáng tiếc!”

Trong ánh mắt đều là đáng tiếc, tựa hồ là không thể cùng đối phương luận đạo tiếc nuối, Thạch Thanh Tuyền chậm rãi ngẩng đầu, rồi mới lên tiếng: “Công tử kia cũng muốn hỏi là vấn đề gì?”

“Ta nên xưng ngươi vì Thạch Thanh Tuyền, vẫn là Sư Phi Huyên?”

“Nói cho ta biết, cô nương ngươi đến tột cùng là người nào?”

Gió đêm, ánh trăng ở bên trong, Nhạc Duyên nhưng lại hỏi ra một cái làm cho người ta kinh ngạc mà nói tới.

Bầu không khí, thoáng chốc ngưng trọng lên.

Chương 062 : Hoài nghi

062 chương hoài nghi

Đến tột cùng là người nào?

Đây cũng là Nhạc Duyên vấn đề, trước mắt nữ tử đến tột cùng là Thạch Thanh Tuyền vẫn là Sư Phi Huyên?

Đây là Nhạc Duyên một mực tích trữ trong lòng hoài nghi.

Mà vào lúc này, Nhạc Duyên rốt cục chính diện hỏi lên.

Thử nghĩ.

Tại nguyên trong chuyện xưa, có thể nói nơi này lớn nhất nỗi băn khoăn chính là Thạch Thanh Tuyền cùng Sư Phi Huyên thân phận, hai người nhận thức, nhưng lại chưa bao giờ tại cùng trường hợp cùng lúc xuất hiện qua. Quan trọng hơn là vẫn là Sư Phi Huyên cái này danh tự, nếu là người bình thường đột nhiên nghe qua, tự nhiên sẽ không hoài nghi.

Nhưng là nếu là tích trữ Nhạc Duyên đồng dạng hoài nghi tâm tư mà nói, như vậy Sư Phi Huyên cái này danh tự bản thân liền tồn tại vấn đề lớn.

Sư đổi thành đá, phi đổi thành phi, huyên đổi thành hiên, hợp lại chính là đá không phải hiên, bởi vì nàng không phải Thạch Chi Hiên, sẽ không giống Tà vương như vậy cách làm, vừa đại biểu nàng đối với Tà vương cừu hận,

thực sự đại biểu nàng tâm tư.

Không chỉ có như thế, hai người quỷ dị chỗ tồn tại quá nhiều địa phương.

Có lẽ có người sẽ nói hai người bộ dáng bất đồng, khí chất bất đồng?

Được rồi.

Tồn tại Lỗ Diệu tử thiên hạ này đệ nhất toàn tài, tồn tại đã từng một mực thầm mến lấy Bích Tú Tâm Lỗ Diệu tử tồn tại, một tấm hoàn mỹ mặt nạ da người có thể nào không chiếm được giải quyết? Về phần khí chất vấn đề, Thạch Chi Hiên thiện cùng ác không đúng là như thế sao?

Phải biết rằng Thạch Thanh Tuyền trên tay có thể là có thêm Bất tử ấn pháp a!

Tà vương Thạch Chi Hiên bởi vì Bất tử ấn pháp nhân cách phân liệt, trở thành một thiện một ác, khí chất có thể nói là hoàn toàn bất đồng. Mà tồn tại Bất tử ấn pháp Thạch Thanh Tuyền tự nhiên cũng có tu tập trên mặt võ công cơ hội, coi hắn tư chất tự nhiên không cần phải nói.

Như vậy cuối cùng kết quả phân ra một cái vừa động Sư Phi Huyên, cùng một cá yên tĩnh Thạch Thanh Tuyền tới, này cũng có được thật lớn khả năng.

Quan trọng nhất là Từ Hàng Tĩnh Trai thuộc về Phật môn, Sư Phi Huyên thuộc về Phật môn, mà Tà vương

Thạch Chi Hiên Bất tử ấn pháp chính là dùng Ma Phật hai đạo công pháp lấy thành, công pháp lai lịch tồn tại đầy đủ giải thích. Nếu như Từ Hàng Tĩnh Trai là đạo môn mà nói, Nhạc Duyên sẽ không như vậy hoài nghi.

Về phần kiếm điển…

Tà vương Thạch Chi Hiên có thể cho nữ nhi của mình Thạch Thanh Tuyền lưu lại Bất tử ấn pháp, như vậy thân là mẫu thân Bích Tú Tâm vì cái gì không thể lưu lại kiếm điển bí kíp đâu này? Phải biết rằng Bích Tú Tâm tuy nhiên trở thành Tà vương Thạch Chi Hiên thê tử, nhưng là hai người tranh đấu nhưng lại một mực tồn tại.

Phật nghĩ độ ma. Ma nghĩ phá quan.

Hơn nữa Sư Phi Huyên lần đầu tiên rời núi dùng chính là Tần Xuyên danh hiệu, như vậy mà nói, hai người thân phận cơ hồ liền trực chỉ một cá nhân. Tồn tại Tà vương Thạch Chi Hiên phân liệt Đột Quyết, làm loạn triều đình lớn ẩn ẩn hướng chuyện triều chính vết, thân là Tà vương nữ nhi, thành tựu Tiểu Tà Vương lại không có nghĩa là điều đó không có khả năng.

Tồn tại cha mẹ làm làm gương mẫu, tình huống như vậy. Nhưng lại Nhạc Duyên không thể không lo lắng.

Nếu thật là như vậy mà nói…

Như vậy ở cái thế giới này kinh khủng nhất không phải Tà vương, ngược lại là Tiểu Tà Vương Thạch Thanh Tuyền.

Hôm nay, chính là Nhạc Duyên nghiệm chứng trước mắt Thạch Thanh Tuyền đến tột cùng là người nào, vẫn là hai người cũng là nàng thời điểm. Bất quá, mặc dù là thí nghiệm ra Thạch Thanh Tuyền sẽ kiếm điển, đối phương vẫn có chừng đủ rồi lý do giải thích.

Bởi vì.

Tại nguyên trong chuyện xưa. Sư Phi Huyên trợ giúp Từ Tử Lăng trong huyệt động dùng Bất tử ấn pháp khí tức dọa đi lúc ấy nghĩ muốn cướp đoạt Bất tử ấn pháp An Long. Mà ở Sư Phi Huyên đối với Từ Tử Lăng trả lời ở bên trong, là nàng tại Thạch Thanh Tuyền trong phòng nhỏ xem qua Bất tử ấn pháp. Cho nên thành công mô phỏng ba thành Bất tử ấn pháp khí tức dọa chạy An Long.

Đường đường Ma Môn cao thủ, Thạch Chi Hiên huynh đệ, An Long chẳng phải sẽ hiểu Bất tử ấn pháp khí tức?

Hắn sẽ không bị Sư Phi Huyên ba thành Bất tử ấn pháp khí tức hù đến, duy nhất có thể có thể là hắn nhận sai trong động người là Thạch Chi Hiên, hai người khí tức cơ hội có thể nói nhập làm một. Nói một cách khác, chính là Sư Phi Huyên tại Bất tử ấn pháp tạo nghệ trên tuyệt đối không thấp. Phải biết rằng hậu kỳ Từ Tử Lăng cho dù là tu tập qua Bất tử ấn pháp. Nhưng cũng không cách nào làm đến nước này.

Mà thôi đồng dạng lý do, như vậy Thạch Thanh Tuyền có thể nói mình xem qua Sư Phi Huyên kiếm điển.

Nhưng mà trọng yếu nhất nhưng lại tại Thạch Thanh

Tuyền trong lời nói, nàng đối với tại Từ Hàng Tĩnh Trai ấn tượng tựa hồ không thật là tốt, điều này làm cho người có một loại giấu đầu hở đuôi hương vị. Nếu không tốt, như vậy dựa vào cái gì lại đem Bất tử ấn pháp cho Sư Phi Huyên quan sát?

Nếu thật là đối với Tà vương Thạch Chi Hiên cừu hận, hoàn toàn có thể đem Bất tử ấn pháp trực tiếp ném cho Từ Hàng Tĩnh Trai, mà không phải gần kề cho Sư Phi Huyên một cá nhân.

Bất quá tại lúc ấy vấn đề lớn nhất là, Sư Phi Huyên xuất hiện. Kết quả còn tại Thạch Thanh Tuyền nhưng lại không thấy, phiêu nhiên rời đi.

Cái này tràng cảnh tại Nhạc Duyên xem ra nhưng lại thỏa thỏa một nút hoán trang a, bởi vì hắn cũng có thể làm được như vậy, chỉ cần trước đó chuẩn bị cho tốt hết thảy sự vật. Phải biết, dùng hắn bây giờ có thể lực, chỉ cần có lấy hoàn mỹ mặt nạ da người, hắn có thể sắm vai ra bốn không cùng người tới. Người khác còn nhận không ra.

Đó chính là Nhạc Duyên bản thân mình, Hương Suất, Lục Tiểu Phụng cùng Bạch Vân Thành chủ.

Lại dùng tự thân làm thí dụ, Nhạc Duyên liền không thể không như vậy hoài nghi.

Bất quá tại Nhạc Duyên xem ra, đến lúc đó cho dù là Thạch Thanh Tuyền thi triển Bất tử ấn pháp, hay là kiếm điển kiếm pháp. Chỉ cần trong đó bất luận cái gì hạng nhất bị thi triển đi ra, đối với Nhạc Duyên mà nói cái này

đầy đủ.

“Ha ha!”

Dưới bầu trời đêm, dựng ở ngọn cây Thạch Thanh Tuyền nghe Nhạc Duyên lời này sau, hơi sững sờ, lập tức che miệng cười, trên mặt tựa hồ là nghe được cái gì buồn cười sự tình, khiến cho Thạch Thanh Tuyền cười đến rất là vui vẻ.

“Người ta tại sao có thể là Sư Phi Huyên?”

“Phải biết rằng nàng nhưng mà Từ Hàng Tĩnh Trai truyền nhân!”

“Khuôn mặt tươi cười công tử, ngươi nghĩ quá nhiều, này ý nghĩ liền cùng công tử mặt nạ đồng dạng, làm cho người ta cảm thấy buồn cười!”

Vén lên này bởi vì nụ cười lộ ra vẻ có chút phát xoay người, có chút duỗi cá lưng mỏi, lười biếng thở dài một hơi sau, Thạch Thanh Tuyền lúc này mới tiếp tục nói: “Người ta là Thạch Thanh Tuyền, cũng không phải là Sư Phi Huyên!”

“Phải không?”

Đối với Thạch Thanh Tuyền mà nói, Nhạc Duyên tự nhiên sẽ không tin tưởng. Đã có quyết định, Nhạc Duyên liền sẽ dùng chính mình phương thức đi xác nhận kết quả. Nhiều khi, ngôn ngữ cùng chứng kiến đồ đạc cũng có thể trở thành nói dối.

“Nếu như ta cần xác nhận đâu này?”

Dưới mặt nạ đôi mắt sáng đâm người, Nhạc Duyên tầm mắt rơi vào này bị gió nổi lên sợi tóc che đậy bình thường trên mặt ngọc, mở miệng cười nói: “Dùng cách của ta!”

“… A?”

Thạch Thanh Tuyền sắc mặt hơi bất đắc dĩ, mắt to chớp chớp, này mới thở dài nói: “Công tử yêu mến như vậy bức bách người ta sao?”

“Nhưng mà người ta vốn là không phải Sư Phi Huyên a!”

“Nếu như công tử muốn gặp Sư Phi Huyên, Thanh Tuyền đổ ra là có thể vì công tử chuyển lời làm cho người ta Sư Phi Huyên, nói công tử rất muốn thấy nàng!” Không để ý đến này cào gò má có chút ngứa sợi tóc, Thạch Thanh Tuyền tầm mắt thông qua tóc đen rơi vào Nhạc Duyên trên người, như vậy đề nghị: “Bất quá đến lúc đó Sư Phi Huyên phải chăng có tâm tư thấy công tử, nhưng lại Thanh Tuyền không thể quyết định!”

“Ngươi biết ta tại sao phải có như vậy hoài nghi sao?”

Nhạc Duyên không để ý đến Thạch Thanh Tuyền đề nghị, mà là hít sâu một hơi. Dùng một loại rất là thâm trầm ngữ khí tùy ý nói ra.

“…”

Thạch Thanh Tuyền không có lên tiếng, nhưng là trong

ánh mắt nhưng lại toát ra mê vẻ nghi hoặc.

“Ha ha…”

Trầm thấp trong tiếng cười, Nhạc Duyên chậm rãi cúi đầu xuống, tay phải phủ tại chính mình trên mặt khuôn mặt tươi cười trên mặt nạ, nhìn bộ dáng kia tựa hồ là nghĩ tháo mặt nạ xuống, lộ ra trong đó chân chính diện mạo.

Cử động như vậy, cho dù là Thạch Thanh Tuyền cũng không khỏi được thả chậm hô hấp. Đối với cái này cá thứ nhất sẽ dùng kiếm đâm chính mình, hoài nghi mình tựu là Sư Phi Huyên nam tử, Thạch Thanh Tuyền trong nội tâm cũng có được suy đoán, nghĩ muốn hiểu người trước mắt thân phận.

Mặt nạ chậm rãi vén lên…

Thật dài tay áo trong nháy mắt che đậy gương mặt, lại lần nữa dời thời điểm nhưng lại trên tay khuôn mặt tươi cười mặt nạ bị tùy ý thu tại trong tay áo, mà lộ tại Thạch Thanh Tuyền trước mặt nhưng lại…

Có chút giương cái miệng nhỏ nhắn. Thạch Thanh Tuyền sắc mặt có chút dở khóc dở cười.

Giờ phút này.

Tại trước mặt nàng vẫn là bạch y, trong tay trái Chu kiếm vẫn đặt ngang tại bên hông, nhưng là đối phương trên tay nhưng lại nhiều một thanh bạch ngọc quạt xếp, quạt xếp nhẹ lay động, có thể nói là tiêu sái cực kỳ. Mà

để cho Thạch Thanh Tuyền không nói gì thì là đối phương trên mặt nhưng vẫn là tồn tại một tấm mặt nạ, chẳng qua là lúc này này trương mặt nạ không phải khuôn mặt tươi cười, mà là một tấm khóc mặt.

Không chỉ có như thế. Đối phương trên người khí chất cũng vào lúc này đột nhiên biến đổi, không có lúc trước như vậy thâm trầm như lạnh như băng mạc cảm giác, mà là một loại Tiêu Dao tiêu sái thái độ.

“Thạch cô nương, đoán xem ta bây giờ là người nào?”

Trong tiếng cười, Nhạc Duyên đong đưa quạt xếp nói như vậy nói: “Dưới ánh trăng, cùng mỹ nhân nói chuyện phiếm quả thật là một kiện chuyện may mắn!”

“…”

Không nói gì, cũng không có động tác khác.

Sợi tóc che lấp hạ hai mắt, Thạch Thanh Tuyền gần như có thể cảm nhận được chính mình đồng tử tại có chút co rút lại. Tại thời khắc này này trong tích tắc, nàng cơ hồ là cho là mình nhìn thấy cái kia chán ghét phụ thân —— Tà vương Thạch Chi Hiên.

Khí chất trong chốc lát đột nhiên thay đổi, nếu không phải tại tận mắt nhìn soi mói, Thạch Thanh Tuyền cơ hồ cho rằng này người trước mắt là một người khác.

Thấy Thạch Thanh Tuyền vẫn không nhúc nhích làm, Nhạc Duyên cũng không có như vậy chấm dứt, mà là tiếp tục cúi đầu, trong tay quạt xếp cắm ở cổ cổ áo. Tay

phải tiếp tục xoa gò má. Lặp lại lúc trước động tác, lại lần nữa xốc lên sau, mặt nạ trên mặt lại đổi, khóc mặt biến thành tức giận mặt.

Mà đồng thời.

Nhạc Duyên khí chất đồng dạng phát sinh biến hóa. Tựa hồ trở nên có chút lười biếng, trở nên cà lơ phất phơ đứng lên.

Trong tay quạt xếp vỗ nhè nhẹ đánh bả vai, cười nói: “Mỹ nữ, tới, cho gia cười một cái? Không cười à? Này gia cho ngươi cười một cái!”

Như thế quỷ dị tràng cảnh, cơ hồ khiến Thạch Thanh Tuyền hít sâu một hơi.

Không nói gì, cho dù là bóng đêm Mông Lung, Nhạc Duyên cũng có thể cảm nhận được trước mắt nữ tử trong nội tâm kinh ngạc.

Nhạc Duyên không dùng ngôn ngữ để giải thích, chỉ chỉ dùng của mình với tư cách ví dụ, nghĩ Thạch Thanh Tuyền biểu hiện ra hạ mình cũng có thể như vậy cách làm sau, tại Thạch Thanh Tuyền trong nội tâm cơ hồ là muốn khẳng định người trước mắt là không phải mình phụ thân Thạch Chi Hiên đồ đệ, có phải là tu tập Bất tử ấn pháp tồn tại.

Chỉ là nhường Thạch Thanh Tuyền càng thêm kinh hãi nhưng lại người trước mắt bất đồng Thạch Chi Hiên thiện ác phân liệt, mà là ba tính cách, nếu là có lấy tương ứng sự vật, hoàn toàn có thể biến thành ba cái bề

ngoài thoạt nhìn không chút nào tương quan người.

“Ha ha, ngoài ý muốn sao?”

“Nghe nói Tà vương Thạch Chi Hiên bởi vì Bất tử ấn pháp tinh thần phân liệt, như vậy thân là nữ nhi của hắn ngươi, thực sự nên xưng là Tiểu Tà Vương!”

“Tới!”

“Một kiếm, bức ra ngươi thân phận chân chính!”

Thân thể nghiêng về phía trước, quạt xếp thu hồi trong tay áo, trong tay trái Chu kiếm lộn trở lại bên cạnh thân, tay phải chậm rãi sờ lên chuôi kiếm. Phối hợp với trên mặt sắc mặt giận dữ mặt nạ, tựa hồ tại sau một khắc sẽ hóa thành kinh thiên lôi đình, làm cho người một kích trí mạng.

“! ! !”

Trong tay ngọc tiêu xoay tròn bay múa, chỉ phía xa Nhạc Duyên, áo xanh tóc đen tung bay ở bên trong, Thạch Thanh Tuyền mặt sắc mặt ngưng trọng.

Tại nàng trong cảm giác, biết rõ kế tiếp một kiếm đem không phải lúc trước này không hề sát khí một kiếm, mà là chân chính trí mạng một kiếm.

Này,

Chính là làm cho không người nào chỗ có thể trốn một kiếm.

Chương 063 : Kiếm hạ lưu tình

063 chương kiếm hạ lưu tình

Một kiếm.

Bức ra trước mắt nữ tử thân phận chân chính.

Là Thạch Thanh Tuyền?

Vẫn là này Từ Hàng Tĩnh Trai truyền nhân Sư Phi Huyên…

Thân thể nghiêng về phía trước, tay phải đã muốn nắm lấy chuôi kiếm, sau một khắc chính là Chu kiếm ra khỏi vỏ thời cơ.

Đồng dạng.

Thạch Thanh Tuyền đối mặt này ẩn ẩn không phát một kiếm, xinh đẹp sắc mặt đã muốn trở nên thập phần ngưng trọng lên, loại này cực đoan cảm giác áp bách nhưng lại nàng từ đối mặt nổi điên phụ thân thời điểm, lại lần nữa gặp phải cơ hồ cùng loại cảm giác.

Cảm giác ở bên trong, Thạch Thanh Tuyền cảm thấy một kiếm này đem là mình không cách nào trốn tránh một kiếm.

Nghĩ tới đây, khóe miệng không khỏi lan tràn lên một nụ

cười khổ.

Đáp ứng đại nho Vương Thông thỉnh cầu, coi như là hồi báo mẫu thân mình sự tình, nhưng là Thạch Thanh Tuyền thật đúng là thật không ngờ sẽ có người tại dưới ban ngày ban mặt đối với chính mình động thủ. Đối phương không chỉ có triệt để không đếm xỉa chính đạo nhân sĩ, càng liền Ma Môn cũng không có để vào mắt.

Như vậy tùy ý làm bậy, nhưng lại Thạch Thanh Tuyền đứng đầu thấy.

Hôm nay, nghĩ muốn hoàn hảo không tổn hao gì trở về chỉ sợ khó!

Tỉ mỉ bạch hàm răng gắt gao cắn cắn miệng môi dưới, tại đây gió đêm trong mơ hồ, Thạch Thanh Tuyền cơ hồ đem chính mình tinh thần lực tăng lên tới đỉnh, tầm mắt gắt gao rơi vào Nhạc Duyên bên hông chuôi này hồng nhạt vỏ kiếm bao khỏa trên thân trường kiếm.

Gió ngừng.

Lá rơi.

Kiếm, muốn ra khỏi vỏ.

“Ừ?”

Chu kiếm cương mới vừa vặn rút ra một nửa, rồi lại chợt cắm hồi vỏ kiếm. Nghiêng đi thân, Nhạc Duyên tránh đi sau lưng này phá không mà đến tiếng vang, dưới chân nhánh cây tức thì bị kích xạ mà đến vật thể trực tiếp cắt

đứt, rơi xuống ngọn cây.

Về phần tại thời khắc này, đã muốn tìm kiếm được bứt ra cơ hội cấp tốc chợt lui ra tới.

“Công tử. Như vậy muốn gặp này Sư Phi Huyên, Thanh Tuyền sẽ thay công tử thông tri!”

Thoại âm rơi xuống. Thân hình lập loè, rất nhanh một thân áo xanh Thạch Thanh Tuyền đã muốn biến mất tại dưới đêm trăng, chỉ để lại này trong không khí tỏ khắp sâu kín mùi thơm của cơ thể.

“…”

Tầm mắt theo Thạch Thanh Tuyền biến mất bóng lưng trên thu hồi, Nhạc Duyên không có đi truy đuổi người ta Thạch Thanh Tuyền, mà là tầm mắt rơi vào vừa rồi kích xạ đến chính mình dưới chân sự vật, tầm mắt đạt tới chỗ, đó là một thanh trường đao, giờ phút này chính run rẩy cắm ở thân cây trong. Phát ra ong ong tiếng vang.

Lại quay đầu.

Nhạc Duyên tầm mắt đã muốn rơi vào này vừa mới bay ra trường đao người —— một thân thổ hoàng sắc võ sĩ sức lực phục, cả người cao lớn cao ngất, gương mặt như bức tượng một loại góc cạnh rõ ràng, minh lộ ra Hồ nhân huyết thống.

Tầm mắt từ đối phương trên mặt có chút dời xuống, tầm mắt đứng ở đối phương eo bờ, nơi nào còn có lấy một thanh trường kiếm.

Mà ở bên kia thì là không vỏ đao.

Hiển nhiên.

Vừa mới chuôi này trường đao là hắn chỗ ném.

Người tới chính là Đột Quyết cao thủ trẻ tuổi Bạt Phong Hàn.

Mà tại bên người cách đó không xa thì là đứng thì là Dịch Kiếm đại sư phụ Thải Lâm nhị đệ tử Phó Quân Du, lúc này cái này tồn tại Dị tộc phong vị xinh đẹp nữ tử chính nháy mắt con ngươi chằm chằm vào Nhạc Duyên trên mặt sắc mặt giận dữ mặt nạ mạnh mẽ nhìn. Tựa hồ là nghĩ muốn thông qua này mặt cụ, trông thấy Nhạc Duyên bộ mặt thật sự.

Tầm mắt có chút hướng về sau nhìn lại, chỉ thấy Bạt Phong Hàn mặt sau cách đó không xa này đại nho Vương Thông, Âu Dương Hi Di các loại danh túc cao thủ đã muốn đuổi tới. Hơn nữa không chỉ có như thế, Nhạc Duyên thậm chí tinh mắt nhìn thấy rơi ở phía sau thật xa Đông Minh tiểu công chúa Đơn Mỹ Tiên.

Nghĩ đến chính mình lăng không một kiếm thăm dò Thạch Thanh Tuyền cử động, chọn động đến bọn hắn tâm tư.

Nhìn qua này ẩn ẩn đem chính mình vây quanh đám người, Nhạc Duyên không nói gì. Chỉ là thán một tiếng nói: “Đáng tiếc!”

Thất bại trong gang tấc!

Bất quá mình đã lưu lại đáy, làm cho người ta Thạch Thanh Tuyền lưu lại sâu đậm ấn tượng, nghĩ đến so với này trước mắt những thứ này nghĩ muốn lưu lại ấn tượng người tốt quá nhiều. Tuy nhiên cái này ấn tượng có thể sẽ không rất tốt, nhưng cuối cùng so với những thứ này nghĩ muốn lưu ấn tượng mà không được người mà nói, mạnh không ít.

“Đêm dài từ từ. Không nghĩ tới mọi người cũng là như thế tịch mịch!”

“Đáng tiếc, ta không thể cùng mọi người tại đây ngắm trăng!”

“Ta nghĩ muốn đồ đạc không sai biệt lắm đã đầy đủ. Lưu cho Thanh Tuyền mọi người ấn tượng đã muốn rất sâu khắc, cáo từ!”

Có chút chắp tay, sắc mặt giận dữ mặt nạ phối hợp này tùy ý lời nói, nhưng lại để ở tràng những người khác vô cùng phẫn nộ, nhất là Vương Thông cùng Âu Dương Hi Di hai cái Lão đầu tử càng kém điểm tức điên phổi. Đối phương nói gì vậy?

Là ở lõa lồ trào phúng ở đây những người khác sao?

Lời nói rơi xuống, Nhạc Duyên dưới chân đạp mạnh ngọn cây, cành lá lắc lư ở bên trong, Nhạc Duyên thân hình đột ngột từ mặt đất mọc lên, cả người trong sát na đã muốn hướng phương xa mà đi.

Tựu tại Nhạc Duyên đứng dậy thời điểm, Bạt Phong Hàn nhưng lại ra tay.

Thân hình xê dịch, tay phải xoa chuôi kiếm, đã nghĩ một kích.

Nhưng là trường kiếm vừa mới rút ra hơn phân nửa, ở đây những người khác liền nghe hiện trường đinh một thanh âm vang lên, Bạt Phong Hàn một tiếng kêu đau đớn, trường kiếm trong tay lại lần nữa cho cắm trở về.

Tinh mắt người càng phát hiện tại Bạt Phong Hàn rút kiếm nháy mắt, trong không khí bay qua một đạo hồng nhạt bóng dáng, tập trung nhìn vào, đó chính là trong tay đối phương vỏ kiếm. Theo bay ra vỏ kiếm kích tại Bạt Phong Hàn trên chuôi kiếm một lần nữa đem trường kiếm áp hồi vỏ kiếm sau, mà vỏ kiếm kia thì là mượn phản lực đạn hồi Nhạc Duyên chỗ.

Màu đỏ trường kiếm vươn về trước, vỏ kiếm theo phản lực lại lần nữa bọc tại trên thân trường kiếm.

“Ha ha ha!”

Mà Nhạc Duyên thì là tại giữa không trung lưu lại một trận tiếng cười to, cùng mọi người bao quanh thoải mái phá vòng vây mà đi, dùng này làm cho người ta không khỏi hai mắt tỏa sáng mờ ảo thân pháp. Cuối cùng, ở đây tất cả mọi người chỉ có thể nhìn Nhạc Duyên này biến mất tại dưới ánh trăng thân ảnh màu trắng hơi sửng sốt.

Này tính là tình huống nào?

Vương Thông cùng Âu Dương Hi Di hai mặt nhìn nhau.

Người này rất mạnh!

Nhưng là kế tiếp tất cả mọi người trong nội tâm cũng dâng lên như vậy một cái ý niệm trong đầu.

Cùng Bạt Phong Hàn ngắn ngủn giao thủ mấy lần Âu Dương Hi Di tự nhiên sẽ hiểu Bạt Phong Hàn năng lực, nhưng là hắn lại không có cách nào tại như vậy trong chớp mắt trong thời gian đem người ta nửa ra khỏi vỏ trường kiếm cho sinh sinh dùng bay ra vỏ kiếm đè trở về.

Chẳng lẽ lại đúng như này mang theo sắc mặt giận dữ mặt nạ nam tử chỗ nói như vậy, hắn chỉ là tại vì Thạch Thanh Tuyền lưu lại chính mình khắc sâu ấn tượng?

Nếu không mà nói, này trong lúc đó thời gian rảnh hạ đến lúc trong đến tột cùng phát sinh cái gì? Nếu thật là nghĩ muốn ám sát Thạch Thanh Tuyền, này trong khoảng thời gian ngắn Thạch Thanh Tuyền tuyệt đối sẽ không như vậy không có có bất kỳ không ổn. Vương Thông cùng Âu Dương Hi Di hai người cúi đầu cực kỳ nhiều.

Cùng người tuổi trẻ xúc động bất đồng, lão nhân càng nhiều vẫn là lo trước lo sau. Luôn phân tích của hắn người cách làm động cơ.

Như vậy một phần tích, kết quả cho ra kết quả lại là làm cho người ta cũng không hài lòng.

Bất quá trước mắt Bạch y nhân kia tuy nhiên đào tẩu. Nhưng là sự tình lại là không có như vậy chấm dứt, tại Vương Thông cùng Âu Dương Hi Di trong nội tâm, nếu là phát hiện người này thân phận, tất nhiên muốn kia tốt nhìn. Nếu không mà nói, bọn họ sau khi chết như thế nào cùng Bích Tú Tâm dặn dò?

“Ngươi không có việc gì a?”

Một bên.

Một mực quan sát đến tình huống Phó Quân Du thấy cơ hồ là nửa quỳ tại ngọn cây Bạt Phong Hàn, mở miệng hỏi.

“Thật mạnh!”

Khóe miệng hơi vểnh, phảng phất giống như bị thương Cô Lang, Bạt Phong Hàn chậm rãi ngẩng đầu. Lúc này. Phó Quân Du này mới phát hiện vừa mới bị đối phương sinh sinh dùng bay ra vỏ kiếm áp kiếm vào vỏ, Bạt Phong Hàn bị không nhỏ thương thế.

Trên tay phải máu tươi đầm đìa, trong hai mắt cơ hồ lóe ra đều là điên cuồng.

“Lần đầu tiên!”

“Này là lần đầu tiên, ta ngay cả kiếm đều không có rút!”

“Trong lúc này nguyên trừ bỏ Đại Tông Sư, cùng vài đại môn phiệt phiệt chủ bên ngoài, ta đây là đứng đầu thấy

lợi hại như thế người! Gần kề bằng vào vỏ kiếm liền có thể áp chế ta, nếu là đúng phương chân chính xuất kiếm mà nói. Thật là mạnh bao nhiêu?” Nói lời này đồng thời, Bạt Phong Hàn trong mắt điên cuồng đã muốn chuyển hóa thành vẻ hưng phấn. Trong đầu nhưng lại đột nhiên hiển hiện khởi điểm trước đối phương này dưới trời trăng lăng không một kiếm tư thái.

Một chuyến Trung Nguyên, Bạt Phong Hàn vốn là khiêu chiến cao thủ tôi luyện tự thân mà đến, nhưng là trước mắt hắn nhưng lại gặp phải một cái cao thủ chân chánh.

Hắn, nhất định phải biết được này đêm nay người thân phận.

Lần sau đối mặt với đối phương, tuyệt đối không phải liền kiếm cũng không thể ra khỏi vỏ.

“…”

Phó Quân Du không nói gì. Chỉ là nhíu lại lông mày, tựa hồ là tại phân tích lấy cái gì.

“Trung Nguyên cao thủ sử dụng kiếm không nhiều lắm!”

“Chân chính lợi hại càng là không có mấy người!”

“Mà trong đó để cho người chói mắt đó chính là Thuần Dương Chưởng môn —— Đạo Công Tử Nhạc Duyên.”

“Như vậy kiếm pháp, quá mức xinh đẹp, lại cũng quá mức đáng sợ.”

Đây là tỷ tỷ của nàng Phó Quân Sước cùng mình gặp mặt sau, chỗ lời đã nói. Mà Phó Quân Sước chính là trở về hướng sư phó mang tin, nói hai năm sau này Đạo Công Tử Nhạc Duyên đem đến đây Cao Ly cùng sư phó luận kiếm. Mà càng làm cho nàng kinh hãi còn là tỷ tỷ mình Phó Quân Sước hoàn thành người ta kiếm thị.

Đây chính là ném mặt to.

Phó Quân Du không hiểu.

Nàng nghĩ muốn chân chính kiến thức kiến thức tỷ tỷ mình trong miệng cái này kiếm pháp thật đẹp Đạo Công Tử đến tột cùng là một cái dạng gì người…

Cho nên. Nguyên vốn là tới Trung Nguyên tìm tỷ tỷ mình Phó Quân Du, thì là tại đêm đó rời đi khách điếm, lẻ loi một mình đi trước Trung Nguyên, Phó Quân Du xúc động cách làm khiến cho Phó Quân Sước hoàn toàn trở tay không kịp. Đổ ra là không có đuổi theo, nhưng lại nhường Phó Quân Du có chút ngoài ý muốn, lại cũng không có suy nghĩ nhiều.

Lúc trước này dưới ánh trăng lăng không một kiếm nhưng lại không sai, nhưng là tại Phó Quân Du trong mắt còn tới không tỷ tỷ mình trong miệng chỗ nói xa hoa, như Thiên ngoại phi tiên trình độ. Bởi vậy tại Phó Quân Du trong nội tâm cũng bất quá là suy đoán, liền không để ý tới sẽ.

Ngược lại trong nội tâm nàng xác định tiếp theo đứng lại.

Đó chính là này Hoa Sơn Thuần Dương.

Nghĩ tới đây, Phó Quân Du đối với Bạt Phong Hàn nói ra: “Ta còn biết một cái sử dụng kiếm cao thủ đứng đầu!”

“Ừ? Người nào?”

“Hoa Sơn Thuần Dương, Đạo Công Tử Nhạc Duyên!”

Tầm mắt cùng Phó Quân Du đối mặt một hồi lâu, Bạt Phong Hàn cười, nói: “Ta đây lần sau khiêu chiến đối thủ chính là hắn!”

Nói xong, người liền từ trên ngọn cây nhảy xuống đi, mà Phó Quân Du cũng cùng đi theo.

Theo hai người rời đi, những người khác cũng bắt đầu quay lại, bất quá hôm nay yến hội lại coi như là phế. Vương Thông cùng Âu Dương Hi Di trước sau rời đi, rất nhanh chỉ thấy phần cuối Đơn Uyển Tinh cũng chỉ có thể mọc lên hờn dỗi rời đi.

Cuối cùng rất nhanh, này trong rừng cây liền tán một cái sạch sẽ.

Một hồi lâu.

Dưới một cây đại thụ, một thân màu vàng cẩm y Khấu Trọng theo dưới cây trong bóng ma đi tới, tầm mắt ngưng lại nhìn xem đám người biến mất phương hướng, sau đó tầm mắt rơi tại sư phụ mình Nhạc Duyên vừa mới rời đi địa phương.

Nhíu mày, nhưng lại đầy bụng tâm tư.

Lập tức, Khấu Trọng cũng vận khởi khinh thân công pháp, rời đi.

Tại Khấu Trọng sau khi rời đi một hồi lâu, trên đại thụ cành lá che đậy ở bên trong, chậm rãi đi ra một cái bạch y chân trần nữ tử.

Loan Loan tầm mắt quét mắt một vòng Khấu Trọng rời đi phương hướng liền thu hồi lại, tầm mắt cũng hướng Nhạc Duyên rời đi phương hướng nhìn một hồi lâu, lúc này mới lông mày nhẹ chau lại đồng dạng vận dụng khinh thân công pháp rời đi.

Rời đi Khấu Trọng cùng Loan Loan trong lòng hai người cũng có một cộng đồng ý nghĩ.

Đó chính là Nhạc Duyên kiếm hạ lưu tình.

Chỉ là này lưu là cái gì tình, nhưng lại không được biết hai người đến tột cùng là nghĩ như thế nào.

Chương 064 : Châm ngòi

064 chương châm ngòi

Quận Đông Bình.

Làm Khấu Trọng khi trở về sau, hắn đã muốn chứng kiến Loan Loan đáng thương ngồi ở bên cạnh, bị Từ Tử Lăng mạnh mẽ trừng.

Mà Nhạc Duyên không biết khi nào thì đổi một thân đạo bào, đang tại trong khách sạn phẩm tửu dùng bữa.

Về phần Vệ Trinh Trinh bên người thì là để đó giá kiếm, cũng là cúi đầu ăn đồ đạc, không nói một lời. Này màu đỏ lớn trên thân kiếm thì là vỏ chăn một bộ màu vàng sợi tơ, đem thân kiếm bao khỏa cá kín cắm ở kiếm trên kệ.

Rất có một loại bịt tay trộm chuông hương vị.

“Ai?”

“Này là chuyện gì xảy ra?”

Dùng sư phó Nhạc Duyên khinh công trở về rất nhanh, Khấu Trọng tự nhiên sẽ không ngoài ý muốn, nhưng là trước mắt Từ Tử Lăng như vậy trừng mắt Loan Loan bộ dáng làm như tại sinh cái gì khí thể. Một phen hỏi thăm, Khấu Trọng rốt cục hiểu trong đó tình huống.

Nguyên nhân là Tiêu Nghệ đại gia Thạch Thanh Tuyền

tiếng tiêu khiến cho lúc ấy bầu không khí rất yên lặng, nhưng là tại sư phó Nhạc Duyên ra tay lăng không một kiếm sau, nhất thời tràng diện đại loạn. Kết quả một trận ngươi chen chúc ta đẩy, còn có có người dùng khinh công chạy vội dưới tình huống, này trong khu nhà cao cấp nhất thời hỗn loạn.

Dù sao tới tham gia yến hội có thể không hoàn toàn là võ lâm nhân sĩ, không có có võ công người thường cũng có được một nhóm lớn, lại càng không cần phải nói những thứ kia thị nữ bộc nhân.

Một phen náo nhiệt trong Loan Loan nhưng lại không thấy tung tích.

Tốn hao Từ Tử Lăng thật lớn tinh lực, Từ Tử Lăng mới từ một cái đang tại đối với Loan Loan đùa giỡn lưu manh lưu manh trong tay đem nàng cứu tới. Đối mặt loại tình huống này, cho dù là tính tình rất tốt Từ Tử Lăng cũng đành chịu, không thể không đối với Loan Loan tiến hành một phen tư tưởng giáo dục.

Chỉ là tại Từ Tử Lăng trong nội tâm, dĩ nhiên là cảnh linh đại tác, trong nội tâm đối với Loan Loan cảnh giác lại lần nữa tăng lên một cái cấp bậc.

Mà nghe chuyện đã xảy ra Khấu Trọng cũng giống như thế.

Trên mặt nụ cười mặc dù tại. Nhưng là trong lòng đối với Loan Loan trên căn bản là cực đoan đề phòng.

“Tốt!”

“Cái này không thể trách người khác thấy sắc lên tâm!”

Cuối cùng là một chính đang dùng cơm Nhạc Duyên một bộ thấy không qua bộ dáng, cười nói: “Này chỉ có thể trách chúng ta Loan Loan quá mức xinh đẹp chút ít!”

“Sư phó này nói được trong nội tâm của ta đi!”

Khấu Trọng nghe vậy lập tức gật đầu thừa nhận nói.

Từ Tử Lăng thì là nháy mắt mấy cái. Cũng không nói gì, hay là nói không có ý tứ nói.

“…”

Loan Loan ngó ngó dùng bữa Nhạc Duyên, tại nhìn một cái Khấu Trọng, nàng phát hiện Nhạc Duyên cái này đồ đệ ngược lại học được hắn sư phó vô sỉ tới.

Bởi vì lúc trước Nhạc Duyên lăng không một kiếm tại trước mắt bao người đâm Thạch Thanh Tuyền cử động, khiến cho đại nho Vương Thông yến hội cuối cùng trở nên không nhanh mà chết. Cơ hồ tất cả mọi người tâm tư cũng đã không tại này trên yến hội, mà là về một kiếm kia ám sát.

Ít nhất tại cái khác người xem ra, một kiếm kia chính là ám sát.

Rất nhiều chưa cùng đi lên người, cũng đang thảo luận lấy Thạch Thanh Tuyền có thể không đào thoát Nhạc Duyên ma trảo. Điều này làm cho chính đang dùng cơm

Nhạc Duyên nghe không khỏi cảm thấy có chút buồn cười. Lần này ngôn ngữ thảo luận, làm cho chính mình cùng đại ma đầu giống như.

Vừa nghĩ tới đại ma đầu, Nhạc Duyên nụ cười nhưng lại đột nhiên đình chỉ tới.

Bởi vì hắn nghĩ đến một cá nhân.

Một cái nghĩ muốn giết mình nữ nhi, nhưng lại vô cùng thương tiếc nữ nhi của mình nghĩ lấy đến tha thứ nam tử —— Tà vương Thạch Chi Hiên. Lần này ngôn luận tự nhiên mà vậy sẽ truyền khắp toàn bộ giang hồ, đối với cái này một điểm Nhạc Duyên không chút nào ngoài ý muốn.

“Ngô!”

Nhưng là đối mặt cái này chính ma hai đạo cũng không có so với kiêng kị Tà vương Thạch Chi Hiên thời điểm, cho dù là Nhạc Duyên sắc mặt cũng hết sức nghiêm túc đứng lên.

Cùng tông sư Ninh Đạo Kỳ bất đồng, Tà vương Thạch Chi Hiên là một không kiêng nể gì cả người.

Chính vì hắn không kiêng nể gì cả. Mới khiến cho những người khác cảm thấy kiêng kị.

Nếu như dùng Tà vương Thạch Chi Hiên tâm tính, nếu là biết được nữ nhi của mình tại thổi tiêu thời điểm, bị chính mình tới một kiếm, khi dễ người ta, có lẽ sẽ giận dữ a.

Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên cười.

Được chứng kiến Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên năng lực. Mặc dù không có toàn bộ thấy Âm Hậu thực lực, nhưng là Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên thực lực như thế nào, Nhạc Duyên trong nội tâm đã có hiểu, mà Thạch Chi Hiên lại còn không có bất luận cái gì tiếp xúc.

Cho dù là trước mắt Tà vương Thạch Chi Hiên tự mình trên mặt tìm chính mình vì nữ nhi của mình hả giận, Nhạc Duyên nhưng cũng là cầu còn không được.

Nghĩ muốn cùng ba Đại Tông Sư một trong Phó Thải Lâm luận kiếm. Dùng trước mắt Nhạc Duyên tổng hợp thực lực, khả năng còn chưa đủ. Trước mắt luận kiếm kết quả vô cùng có khả năng là mình bại hạ trận tới. Bởi vì hiện tại Nhạc Duyên, trên tay thực lực còn chưa tới triệt để chỉnh hợp tình trạng.

Mà đối với hắn mà nói, thực lực gần thứ ba Đại Tông Sư Tà vương Thạch Chi Hiên nhưng lại nhất nhân tuyển tốt.

Không chỉ có như thế, tại Nhạc Duyên tính toán ở bên trong, này tồn tại Dương công trong bảo tàng Tà Đế Xá Lợi vẫn là hắn đang tất phải đến đồ đạc, bởi vì Nhạc Duyên nghĩ muốn triệt để biểu hiện ra ra trong lòng mình một kiếm kia, nhường Thiên ngoại phi tiên trở nên danh xứng với thực, trước mắt công lực của hắn còn xa xa không đủ.

Ta đây là tại chờ mong lấy Tà vương giá lâm a!

Trong lòng nỉ non một câu, Nhạc Duyên thì là chào hỏi lên hai cái đồ đệ còn có bị giáo huấn cá một bụng buồn bực Loan Loan cùng một chỗ ăn lên cơm tới.

…

Tựu tại Nhạc Duyên mấy người đang khách điếm lúc ăn cơm sau, khách điếm đại môn lại lần nữa bị đẩy tới, hai cái nhường Nhạc Duyên đoàn người vô cùng quen thuộc một nam một nữ bước vào trong đó.

Nam cao ngất anh vĩ, nữ xinh đẹp như hoa.

Hai người đều có được Dị tộc huyết thống, chính là Bạt Phong Hàn cùng Phó Quân Du hai cái ngoại tộc người.

Tiến khách điếm, hai người liền hấp dẫn trong khách sạn những người khác tuyệt đại mấy người tầm mắt, cho dù là Nhạc Duyên bên này cả bàn người lực chú ý đồng dạng dời qua đi. Dù sao, Nhạc Duyên bọn họ cũng là vừa vặn đã tham gia Vương Thông yến hội người, Bạt Phong Hàn khiêu chiến Âu Dương Hi Di tình cảnh còn rõ mồn một trước mắt.

Tuy nhiên hai người thi đấu bị Thạch Thanh Tuyền tiếng tiêu chỗ cắt đứt, nhưng là này tương xứng khí thế cùng thân thủ vẫn làm cho người nhịn không được ghé mắt. Giờ phút này nhìn thấy Bạt Phong Hàn, đám người trong đầu liền không hẹn mà cùng hiển hiện vừa mới này giao thủ tràng cảnh.

Bắt đầu danh tiếng là ở Bạt Phong Hàn trên người, nhưng theo Thạch Thanh Tuyền xuất hiện, danh tiếng

đứng chuyển, đi đến Thạch Thanh Tuyền trên người, nhưng khi Nhạc Duyên lăng không một kiếm thời điểm, danh tiếng cuối cùng liền rơi vào Nhạc Duyên trên người.

“Tiểu nhị, đem trong tiệm tốt nhất rượu và thức ăn tới một phần!”

Bạt Phong Hàn ngồi ở trên ghế sau, bên hông đao kiếm lại là không có rời khỏi người, vẫn là giắt ngang hông. Mà ngồi ở một bên Phó Quân Du nhưng lại cầm trong tay bảo kiếm đặt tại trên bàn cơm, phát ra pằng một thanh âm vang lên.

Nhất thời. Bốn phía những thứ kia đánh bạo nhìn mỹ nữ tầm mắt liền một chút nhiều.

Đối với hai người xuất hiện, Nhạc Duyên chỉ là tùy ý quét mắt một vòng liền thu hồi tầm mắt. Lúc trước tuy nhiên một kích tổn thương Bạt Phong Hàn, nhưng là này không có nghĩa là Nhạc Duyên liền đối với người ta sinh ra hứng thú. Lúc này Bạt Phong Hàn tuy nhiên rất mạnh, nhưng là cũng so với chính mình hai cái đồ đệ cao không nhiều lắm.

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng mượn từ Trường Sinh Quyết, hơn nữa chính mình dạy bảo võ học, chân chính đấu, làm không tốt Bạt Phong Hàn sẽ thua bởi hai tên tiểu tử trong tay.

Nhạc Duyên không có hứng thú, lại không có nghĩa là Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người không có hứng thú.

Bạt Phong Hàn đá cửa khiêu chiến Âu Dương Hi Di cử động, quả thực làm cho người một loại nhiệt huyết sôi trào cảm giác. Nhất là hai tiểu tử vẫn là theo lưu manh xuất thân, đối với cái này loại nhiệt huyết thì càng cộng thêm tán thưởng cùng nhận đồng.

Cho nên, hai người thỉnh thoảng đều đem ánh mắt rơi vào Bạt Phong Hàn cùng Phó Quân Du trên người, xa xa quan sát đến hai người.

Về phần Vệ Trinh Trinh cùng Loan Loan lại là không có có nhiều như vậy hứng thú, một cái là không có để ý, một cái là không có có tâm tư.

“Có người ở xem chúng ta!”

Bạt Phong Hàn ngửa đầu đem trong chén rượu ngon uống xong sau, lúc này mới lên tiếng đối với bên người Phó Quân Du nói ra: “Chính là một vàng một bạc hai tên tiểu tử!”

Một vàng một bạc?

Phó Quân Du không nói gì. Chỉ là quay đầu lại quét mắt một vòng, cái nhìn này nhìn lại nhưng lại để cho nàng tầm mắt không khỏi sững sờ.

Đối diện trên bàn cơm.

Hai gã mang theo lụa mỏng cúi đầu ăn cơm nữ tử cũng không có hấp dẫn Phó Quân Du quá nhiều tầm mắt, nàng lực chú ý đầu tiên là tại Khấu Trọng cùng Từ Tử

Lăng trên thân hai người dừng lại, lập tức tầm mắt liền rơi vào này ngồi ở ở giữa nhàn nhã ăn món ăn đạo sĩ.

Một thân xanh trắng đạo bào.

Còn có này bị để ở một bên giá kiếm, trên mặt thì là Kim Ngân song kiếm, cùng với một thanh bị quấn nghiêm nghiêm thực thực bảo kiếm.

Đây là! ! !

Đạo Công Tử Nhạc Duyên!

Trong đầu lập tức hiện ra tỷ tỷ mình nói chuyện. Cùng với đối với Nhạc Duyên đoàn người hình dung, tại nàng ngôn ngữ ở bên trong, trước mắt trừ một cái trong đó thoạt nhìn mảnh mai vô cùng thiếu nữ không biết bên ngoài, mấy người khác cũng có thể cùng tỷ tỷ mình mà nói tương ứng.

Này gọi gì là?

Đạp phá thiết hài vô mịch xử, tự nhiên chui tới cửa.

Thế nhưng tại nơi này. Nhìn thấy Hoa Sơn Thuần Dương đoàn người.

Nghĩ tới đây, Phó Quân Du ánh mắt sáng rõ. Nàng cảm thấy muốn hảo hảo giáo huấn này Thuần Dương đoàn người, nhất là vị đạo sĩ kia. Vị đạo sĩ kia phải là này cái gọi là Đạo Công Tử Nhạc Duyên, hắn dựa vào cái gì muốn nhường tỷ tỷ mình làm kiếm thị? Thay hắn đeo kiếm?

Phải biết rằng các nàng tỷ muội nhưng mà ba Đại Tông Sư một trong Dịch Kiếm đại sư phụ Thải Lâm đệ tử a!

Dựa vào cái gì?

Học kiếm người, đang mở quyết mâu thuẫn sự cố thời điểm, càng nhiều cũng là dùng trong tay kiếm mà nói mà nói.

Phó Quân Du liền là như thế này người.

Đang chuẩn bị đứng dậy tiến lên tìm kiếm phiền toái thời điểm, Phó Quân Du nhưng lại đè xuống trong lòng mình xúc động, tầm mắt rơi vào ngồi tại chính mình bên cạnh chính ăn uống thả cửa Bạt Phong Hàn.

Nàng bước vào Trung Nguyên, gặp phải một cái người thật hấp dẫn nam tử, chính là này Bạt Phong Hàn. Đây là một tốt Vũ Thành ngốc người, truy cầu chiến đấu lấy cực hạn trạng thái tăng lên mình có thể làm người.

Chỉ là một thẳng được nuông chiều Phó Quân Du cũng không sẽ cho hắn sắc mặt tốt mà thôi.

Nhưng là vào lúc này, mặt đối với tỷ tỷ mình chống lại người cũng sẽ bại hạ phong tới Đạo Công Tử Nhạc Duyên, Phó Quân Du cảm giác mình thực lực vô cùng có khả năng là thảm bại. Dù sao, tương đối lên tỷ tỷ mình tới, Phó Quân Du không phải không thừa nhận bản thân kiếm pháp so với tỷ tỷ kém hơn một bậc.

Phó Quân Du tuy là nuông chiều, nhưng là nàng nhưng

lại không ngốc.

Nghĩ tới đây, trong nội tâm nàng bay lên một cái ý nghĩ.

“Này!”

Dưới bàn, chân phải đạp Bạt Phong Hàn một chút, trực tiếp nhường Bạt Phong Hàn theo ăn uống thả cửa trong trạng thái cho đá ra tới, thẳng đến đối phương kinh ngạc quay đầu nhìn mình chằm chằm thời điểm, Phó Quân Du này mới mở miệng nói ra: “Này một vàng một bạc hai tên tiểu tử, nếu như ta không có nhận lầm mà nói, bọn họ xác nhận Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng, mà này đem đạo bào mặc cùng công tử đồng dạng đạo sĩ, cho là Thuần Dương Chưởng môn Đạo Công Tử Nhạc Duyên!”

“! ! !”

Phó Quân Du thoại âm rơi xuống, Bạt Phong Hàn ánh mắt trở nên trợn to, tầm mắt đầu tiên là chằm chằm vào Phó Quân Du nhìn một hồi lâu.

Bạt Phong Hàn không ngốc.

Này Phó Quân Du rõ ràng châm ngòi hắn có thể đủ rồi nhìn ra được.

Nhưng là ——

Sau đó, Bạt Phong Hàn sắc bén như đao kiếm bình thường tầm mắt rơi vào đang tại vùi đầu ăn cơm Nhạc Duyên trên người, trong mắt đều là thấy cái mình thích là thèm vẻ.

Chương 065 : Trực giác

065 chương trực giác

Ra tay?

Vẫn là không ra tay?

Trong mắt tuy nhiên lóe ra thấy cái mình thích là thèm vẻ, nhưng là Bạt Phong Hàn cũng không ngốc.

Trước mắt này một vàng một bạc hai tên tiểu tử tuy nhiên thoạt nhìn không tồi, nhưng là đơn liền vũ lực mà nói, tại Bạt Phong Hàn trong mắt là muốn so với hắn sai. Nhưng vấn đề là, hắn theo Phó Quân Du trong miệng hiểu qua này Hoa Sơn Thuần Dương.

Coi như là biết rõ Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng chính là người ta Đạo Công Tử Nhạc Duyên đồ đệ.

Thử nghĩ, hai cái đồ đệ thoạt nhìn cũng không sai, như vậy thân là sư phó hắn tự nhiên là càng mạnh.

Có thể theo Tất Huyền trên tay đào thoát, cái đó sợ không phải tông sư tự mình ra tay đuổi giết hắn, nhưng là Bạt Phong Hàn có thể làm thịt người nhà đại đồ đệ, cho tới bây giờ vẫn là Tiêu Dao còn sống, hiển nhiên là có thể biết rõ hắn không được là một ngốc tử.

Tầm mắt quét mắt một vòng Nhạc Duyên thân ảnh, không chờ Nhạc Duyên ngẩng đầu nhìn qua, Bạt Phong Hàn cũng đã thu hồi chính mình tầm mắt. Với tư cách

sói tử tôn, hắn Bạt Phong Hàn tự nhiên cũng có được sói trực giác. Tại trước mắt, hắn liền có lấy như vậy một loại trực giác.

Nếu là ở nơi này ra tay, thật lớn khả năng chính là hắn sẽ thân vẫn ở đây.

Không có thứ hai kết quả.

Tại hắn Bạt Phong Hàn trong tầm mắt, này Đạo Công Tử Nhạc Duyên tuy nhiên thoạt nhìn rất là tùy ý, nhưng là cái loại này ẩn ẩn làm cho người ta rét lạnh rét thấu xương cảm giác, nhưng lại nhường Bạt Phong Hàn rành mạch cảm nhận được. Loại này rét lạnh, phảng phất giống như trong mây Băng Tinh.

Mờ ảo ở bên trong, lộ ra vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Tầm mắt rơi vào giá kiếm trên, giá kiếm trên Kim Ngân song kiếm làm cho người chú ý, trên xuống hai cái lục lạc càng khiến cho người tầm mắt không đành lòng dời đi. Trừ đó ra, hấp dẫn người ta nhất chính là này bị một bộ màu vàng vải tơ triệt để quấn quanh lấy trường kiếm trên.

Ẩn ẩn, Bạt Phong Hàn cảm thấy này túi quấn quanh lấy trường kiếm. Chỉ sợ là sẽ cho người ghé mắt tồn tại.

“…”

Cao thủ!

Một cái không đơn giản cao thủ!

Tại Bạt Phong Hàn trong nội tâm, người bình thường cũng là một thanh kiếm. Dùng thích hợp đủ để. Mà tồn tại một thanh phía trên binh khí người cực nhỏ, trừ hắn đao kiếm dùng chung bên ngoài, về phần trên giang hồ, còn có những thứ kia dùng lấy vài chuôi vũ khí người, hắn rất ít nhìn thấy.

Trừ những thứ kia sử dụng ám khí người bên ngoài.

Kỳ thật.

Trên giang hồ trừ trước mắt Nhạc Duyên dùng lấy vài thanh trường kiếm làm vũ khí bên ngoài, còn có một đồng dạng là dùng dùng lấy vài chuôi vũ khí tồn tại. Đó chính là Lĩnh Nam Tống gia, cái kia một mực trạch trong nhà lão trạch nam —— Thiên Đao Tống Khuyết.

Tống Khuyết trừ bản thân sử dụng trường đao bên ngoài, hắn còn có cái khác vô số thân trường đao.

Một thanh đao. Đại biểu cho nhất thức đao pháp.

Đương nhiên, trước mắt Bạt Phong Hàn tự nhiên không biết Thiên Đao Tống Khuyết tình huống, chỉ là dùng chính hắn kinh nghiệm giang hồ, như vậy số lượng vũ khí sử dụng, hắn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Không ra tay khiêu chiến!

Dựa vào chính mình loại kia ẩn ẩn trực giác, Bạt Phong Hàn mặc dù là thấy cái mình thích là thèm, nhưng lại không có ra tay tính toán. Hắn có thể đủ rồi theo Tất

Huyền bọn thủ hạ trong đuổi giết trốn tới. Tồn tại những người khác hỗ trợ, nhưng là càng nhiều vẫn là dựa vào chính hắn.

Này thân là võ giả trực giác, giúp hắn quá nhiều bề bộn.

Nếu như hiện đang khiêu chiến, Bạt Phong Hàn cơ hồ có thể khẳng định chính mình kết quả —— chết.

Chậm rãi đứng lên thân hình lại ngồi trở lại đi, Bạt Phong Hàn tiếp tục vùi đầu ăn lên đồ đạc tới, loại này cử động khiến cho Phó Quân Du đại xuất ngoài ý muốn. Vô cùng ngạc nhiên nhìn xem lùi bước Bạt Phong Hàn, vẻ mặt kinh ngạc.

“Ngươi!”

Phó Quân Du mắt trợn tròn, tuy nhiên cùng Bạt Phong Hàn người này tiếp xúc không lâu sau, nhưng là tại Phó Quân Du trong mắt cái này tồn tại Hồ nhân huyết thống đàn ông cũng là tự phụ cuồng ngạo người, nếu không mà nói cũng sẽ không la hét muốn khiêu chiến Tất Huyền.

Khiêu chiến ba Đại Tông Sư. Những lời này cũng không phải là nói nói có thể.

Có thể nói ra những lời này thời điểm, đồng thời cần muốn xuất ra mình có thể nói ra những lời này lực lượng.

Phó Quân Du nho nhỏ châm ngòi tự nhiên là rơi vào Bạt Phong Hàn trong mắt. Nhưng là Bạt Phong Hàn tuy

nhiên nghĩ muốn lên trước khiêu chiến, nhưng là hắn cũng không ngốc. Tại hắn trực giác ở bên trong, trước mắt này ngồi ngay ngắn ở trên bàn cơm ăn đồ đạc Đạo Công Tử Nhạc Duyên, liền phảng phất giống như một cái trong mây tiên nhân.

Lạnh lùng, vô tình.

Ẩn ẩn, Bạt Phong Hàn thậm chí có một loại ảo giác, đó chính là tại thiên hạ này, chỉ sợ không có có bao nhiêu người có thể đủ rồi chân chính tại đối phương trong mắt, đối phương truy đuổi chỉ sợ cũng không phải là những người khác có thể tưởng tượng. Nếu nói là Tất Huyền làm cho người cảm giác là trong sa mạc chói chang mặt trời, như vậy trước mắt Đạo Công Tử thì là phảng phất giống như trong mây người, nhìn xem nhưng lại sờ không được.

Về phần Phó Quân Du nho nhỏ châm ngòi, Bạt Phong Hàn đổ ra là không có để ý.

“Quân Du, ngươi vì cái gì không được tự mình ra tay?”

Nghiêng đầu sang chỗ khác, Bạt Phong Hàn tầm mắt rơi vào Phó Quân Du này đẹp trong tức giận khuôn mặt, mở miệng hỏi: “Nhìn Đạo Công Tử tư thái, bên người thị nữ, ngươi ra tay nghĩ đến xấu nhất kết quả cũng chỉ là trở thành người ta kiếm thị mà thôi!”

“…”

Phó Quân Du ngậm miệng, nàng đối lập qua mình cùng tỷ tỷ thực lực sai biệt, tại ngược lại đối lập bản thân cùng

Đạo Công Tử thực lực sai biệt, Phó Quân Du tuy nhiên nuông chiều, nhưng là nàng cũng không ngốc, nàng cũng không muốn rơi vào cùng tỷ tỷ bình thường kết cục.

Nếu không mà nói, đến lúc đó sư phó Phó Thải Lâm da mặt đây chính là bị các nàng tỷ muội ném sạch sẽ, đến lúc đó chỉ sợ không phải này Đạo Công Tử Nhạc Duyên tới cùng sư phó luận kiếm, sư phụ mình chỉ sợ sẽ đích thân theo Cao Ly khởi hành, đến đây tìm Nhạc Duyên.

“Không cần kêu thân thiết như vậy, ta và ngươi không quen!”

Cuối cùng, Phó Quân Du trừng mắt Bạt Phong Hàn, phun một câu như vậy mà nói sau, không nói lời nào nữa, thực sự không được đang dùng cơm, một cá nhân mọc lên hờn dỗi, hận không thể dùng ánh mắt đi giết chết Bạt Phong Hàn, còn có Đạo Công Tử Nhạc Duyên.

“…”

Bạt Phong Hàn nghe vậy ngạc nhiên.

Tại Bạt Phong Hàn cùng Phó Quân Du hai người ồn ào mâu thuẫn thời điểm, cách đó không xa chính đang ăn cơm Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người cũng đang quan sát lấy Bạt Phong Hàn cùng Phó Quân Du.

Cả người bất đồng, tu tập qua Trường Sinh Quyết hai tiểu tử tại cảm giác xa so với bình thường võ giả mạnh quá nhiều. Bạt Phong Hàn cùng Phó Quân Du quan sát tầm mắt đảo qua bên này thời điểm, Khấu Trọng cùng

Từ Tử Lăng hai người cũng đã cảm nhận được.

Đồng dạng.

Song tu âm dương Trường Sinh Quyết hai bức đồ Nhạc Duyên cũng tất nhiên là biết rõ hai người quan sát.

Chỉ là vào lúc này, hắn không có cái kia tâm tình đi để ý tới hai người mà thôi, càng nhiều vẫn còn trong nội tâm suy nghĩ đối mặt Tà vương Thạch Chi Hiên nên như thế nào. Đối mặt một cái tuyệt đỉnh cao thủ, Nhạc Duyên đổ ra là không có bất luận cái gì sợ hãi. Cho dù là ngay mặt đối mặt Ninh Đạo Kỳ cùng Tống Khuyết, Nhạc Duyên cũng không có bất luận cái gì lùi bước.

Nhưng là tại đối phương là một cái tuyệt đỉnh cao thủ. Lại còn là một cá bệnh tâm thần thời điểm, điểm này khiến cho người có chút đau đầu.

Cái gì?

Mình có thể chia ra làm ba?

Nhưng là Nhạc Duyên lại sẽ không thừa nhận chính mình là thuộc về tinh thần phân liệt phạm trù, so với Tà vương Thạch Chi Hiên tình huống tới, Nhạc Duyên hoàn toàn là người đứng đắn. Phải biết, Thạch Chi Hiên vẫn là không được có khống chế. Ai biết đến lúc đó chạy đến trước mặt mình là một cái dạng gì trạng thái Thạch Chi Hiên?

Cho nên, đối mặt tình huống như vậy, cho dù là Nhạc Duyên cũng không khỏi được nhíu mày, trong nội tâm

hơi lộ vẻ bất đắc dĩ.

‘Cái này gọi là Bạt Phong Hàn gia hỏa. Thoạt nhìn nghĩ muốn khiêu chiến sư phó bộ dáng!’

Từ Tử Lăng hướng Khấu Trọng quăng đi một ánh mắt, giữa hai người lại bắt đầu này vô cùng kì diệu ánh mắt đối thoại.

‘Người ta căn bản không phải sư phó đối thủ, sư phó một kiếm vỏ liền đem Bạt Phong Hàn tiểu tử kia cho làm bị thương!’ Khấu Trọng trong ánh mắt mang lên mỉm cười, hướng Từ Tử Lăng biểu hiện ra hắn buổi tối quan sát. Phải biết, lúc trước Từ Tử Lăng ở chỗ này chăm sóc Vệ Trinh Trinh, cũng không có theo sau, cho nên đối với chuyện phát sinh căn bản không quen.

‘A?’

Từ Tử Lăng kinh ngạc. Trên mặt lộ ra một tia hướng tới tâm tình.

Trên bàn cơm.

Loan Loan khi nhìn thấy Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người lại đang lẫn nhau vứt mị nhãn thời điểm, nhất thời bất đắc dĩ. Nếu nói là lần đầu tiên, là nhường Loan Loan cho rằng này lưỡng tiểu tử cảm tình rất là mập mờ mà nói, nhưng là đi ngang qua một chút thời gian hiểu sau, nàng phát hiện hai người căn bản không phải trong tưởng tượng như vậy.

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng quan hệ là tốt, nhưng là

tuyệt không phải là cái gì long dương chi hảo. Mà loại vứt mị nhãn chỉ có một khả năng. Hai tiểu tử tại dùng ánh mắt đối thoại. Nhưng vấn đề là… Như vậy phảng phất giống như khách làng chơi cùng thanh lâu nữ tử trong lúc đó ánh mắt đối thoại, hoàn toàn là nói dối người a.

Cho dù là thông tuệ như Loan Loan, có thể xưng trên là nàng tiên bóng đêm nàng, giờ phút này cũng chỉ có thể cam bái hạ phong.

Nhưng là, Loan Loan nhưng cũng là biết rõ một điểm nữa. Đó chính là Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng tựa hồ là suy đoán cái gì, tại phòng bị lấy nàng Loan Loan.

Mà Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người tiến hành ánh mắt đối thoại thời điểm. Ở chỗ này thỉnh thoảng quan sát đến Nhạc Duyên một bàn này người Bạt Phong Hàn cùng Phó Quân Du hai người đồng dạng đem lưỡng tiểu tử ánh mắt đối thoại thu được trong mắt.

Đây là! ! !

Bạt Phong Hàn thấy thế không khỏi toàn thân phát lạnh, không giải thích được đánh một cái rùng mình.

Vốn là, hắn nghĩ trước tạm thời không đi khiêu chiến, đi sờ sờ hai tiểu tử đáy Bạt Phong Hàn, lập tức thu liễm chính hắn một tâm tư. Hắn Bạt Phong Hàn đường đường Đại Mạc tốt đàn ông, có thể nào cùng như vậy người giao lưu?

Nếu là ở thi đấu ở bên trong, này hai tiểu tử đột nhiên

cho mình đi lên như vậy một ánh mắt mà nói, phỏng chừng bị giết lòng người đều có.

Mà Phó Quân Du cũng là da mặt gắt gao, một tấm cái miệng nhỏ nhắn gắt gao nhếch.

Thân là Dịch Kiếm đại sư phụ Thải Lâm đệ tử, nàng Phó Quân Du tại Cao Ly cũng cũng coi là cao tầng quý tộc nhân sĩ, này long dương chi hảo cái gì đồng dạng nghe nói qua, chẳng qua là người ta Phó Quân Du nhưng lại theo chưa từng gặp qua.

Mà trước mắt…

Sẽ không phải là này Đạo Công Tử Nhạc Duyên cũng là như thế a?

Phải biết rằng đạo sĩ nhưng mà chia làm nhiều cái lưu phái, có là cấm dục tu hành, nhưng là có thì là có thể mang đạo lữ. Bất quá nhìn Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai tiểu tử bộ dáng, đang nhìn nhìn Nhạc Duyên bên người Vệ Trinh Trinh cùng Loan Loan lưỡng thị nữ, Phó Quân Du triệt để mê hoặc.

Này Thuần Dương rốt cuộc là một cái dạng gì môn phái?

“Tốt!”

Cơm đã muốn ăn được, Vệ Trinh Trinh cùng Loan Loan hai người đã sớm để xuống bát đũa. Bởi vì là nữ nhân, hai nữ ăn cũng không nhiều, hơn nữa nói tiếp hai người cũng không thế nào kiêng ăn, Khấu Trọng cùng Từ Tử

Lăng hai tiểu tử đã sớm từng ngụm từng ngụm ăn no.

Có thể nói, ở đây trong đám người, chân chính kiêng ăn chỉ có Nhạc Duyên.

Vệ Trinh Trinh là qua qua khổ thời gian, mà Loan Loan là ma môn yêu nữ, đang cùng chính đạo đấu tranh trong tự nhiên cũng là ăn xong khổ, về phần Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người càng lưu manh xuất thân, cho nên mấy người đang thức ăn trên đổ ra là không có như thế nào bắt bẻ.

Nhưng là Nhạc Duyên tựu bất đồng.

Sành ăn, đây là Nhạc Duyên cho tới nay thói quen.

Này khách điếm đồ ăn cũng tạm được, xác thực nói trong khoảng thời gian này tới tại trong khách sạn ăn cái gì cũng là cũng tạm được, chỉ có tốt điểm địa phương chỉ có tại Phi Mã mục trường mấy ngày nay, Thương Tú Tuần tay nghề quả thực đến cảnh giới nhất định.

Tính tiền.

Đứng dậy rời đi.

Tại Nhạc Duyên đoàn người vừa muốn bước ra khách điếm thời điểm, còn tại ồn ào mâu thuẫn Bạt Phong Hàn cùng Phó Quân Du lại là đồng thời đứng dậy cản lại.

“Xin chờ một chút!”

“Các hạ chờ!”

Chương 066 : Cảnh cáo

066 chương cảnh cáo

“Xin chờ một chút!”

“Các hạ chờ!”

Thoại âm rơi xuống, Bạt Phong Hàn cùng Phó Quân Du đồng thời đứng dậy, trăm miệng một lời nói ra.

Bước ra cước bộ chậm rãi dừng lại.

Năm người thân ảnh cũng đứng ở cửa ra vào, chỉ là tại trong chuyện này chỉ có Nhạc Duyên không có xoay người.

Bốn người khác, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng tại Bạt Phong Hàn cùng Phó Quân Du lên tiếng thời điểm liền xoay người, tầm mắt rơi vào trên thân hai người. Về phần Vệ Trinh Trinh cùng Loan Loan thì là sau đó mới xoay người, vốn là nha, Loan Loan thật cũng không nghĩ xoay người, chỉ là trước mắt nàng còn là một cá thị nữ thân phận, không thể biểu hiện như vậy quá mức hiển nhiên.

Hai nữ xoay người, tầm mắt quét nhẹ Bạt Phong Hàn cùng Phó Quân Du hai người, chỉ là một là trên mặt hơi hiện nghi hoặc, một cái khác thì là khóe miệng hơi vểnh mà thôi. Đáng tiếc là lụa mỏng che khuất mặt, nhường người khác chỉ có thể nhìn thấy hai nữ một đôi mắt to, còn có này nửa thanh mũi, chỉ thế thôi.

Bất quá chỉ là sao hai điểm, thực sự có thể nhìn ra hai nữ không phải bình thường tư sắc mỹ nhân.

“Chuyện gì?”

Lên tiếng là Khấu Trọng, tại thấy sư phụ mình Nhạc Duyên không có xoay người sau, Khấu Trọng liền biết rõ chuyện này là giao cho mình cùng Từ Tử Lăng. Bởi vậy, Khấu Trọng mở miệng trực tiếp hỏi ra nguyên do.

Phải biết rằng hành tẩu giang hồ, bình thường bị người kêu dừng lại chỉ có hai loại tình huống, một người là có chuyện, mặt khác một người thì là giao thủ. Mà thôi Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người tại trong khu nhà cao cấp chứng kiến đến này không kiêng nể gì cả Bạt Phong Hàn, cho người khác sinh nhật trên yến hội khiêu chiến Bạt Phong Hàn. Hai người xem ra này lớn nhất có thể là muốn khiêu chiến Thuần Dương.

Hơn nữa đứng ở Bạt Phong Hàn bên người Phó Quân Du, coi hắn cùng Phó Quân Sước diện mạo tương tự. Hai người đương nhiên nhìn ra được cái này Dị tộc nữ tử chính là Cao Ly người, nếu như đoán không sai xác nhận này Dịch Kiếm đại sư phụ Thải Lâm đệ tử, Phó Quân Sước sư muội cái gì.

Mà thôi Nhạc Duyên đối với người ta Phó Quân Sước cách làm, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng cũng lý giải người ta tâm tư.

Cho nên nói, tại hai người xem ra, lần này gọi mình này phương dừng lại, kia căn bản còn là nghĩ muốn khiêu

chiến sư phụ mình Đạo Công Tử Nhạc Duyên. Chỉ là, dùng hai người năng lực. Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng lại sẽ không chút nào cho rằng hai người tồn tại cơ hội, cho dù là hai người liên thủ.

"…"

Bạt Phong Hàn kiếm kia lông mày có chút nhăn một chút, hắn có thể đủ rồi cảm thụ đi ra này trước mắt một thân màu vàng thiếu niên mặc áo gấm trong lời nói cổ này lạnh vị, tựa hồ là đối với chính mình tồn tại ý kiến gì giống như. Bất quá ngẫm lại cũng thế, không hiểu nhường người khác dừng lại, nếu không nói ra nguyên cớ đến, vấn đề này thật đúng là không được dễ giải quyết.

"Hai vị là Đạo Công Tử Nhạc Duyên đồ đệ a?"

Có chút chắp tay. Bạt Phong Hàn vẫn mặt không đổi sắc, mở miệng liền dẫn một loại đập vào mặt sa mạc cường tráng khí tức. Hiển nhiên, Bạt Phong Hàn tồn tại chính mình lòng tin, đánh không được đánh thắng được là một chuyện, nhưng là có thể hay không nâng cao cái eo nói chuyện nhưng lại mặt khác một sự việc.

Thấy Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người liếc nhìn nhau, gật đầu thừa nhận sau. Bạt Phong Hàn này mới mở miệng nói ra: "Đạo Công Tử có lẽ tại các hạ trong mắt ta cũng không phải đối thủ của ngươi, nhưng là ta Bạt Phong Hàn chắc chắn đứng ở trước mặt ngươi cùng công tử một trận chiến!"

Nhạc Duyên tuy nhiên một thân xanh trắng đạo bào,

nhưng này thân công tử khí chất lại vẫn khiến cho người khác sẽ không tự chủ được nhìn lại đạo sĩ kia thân phận.

Lần đầu tiên!

Đây là Bạt Phong Hàn lần đầu tiên còn chưa ra tay, liền ở đằng kia thoạt nhìn tuổi cùng mình không sai biệt lắm người tuổi trẻ trước mặt thừa nhận cam bái hạ phong.

Bạt Phong Hàn câu này lời vừa ra khỏi miệng, Phó Quân Du cũng có chút kinh ngạc nhìn xem Bạt Phong Hàn.

Mà Bạt Phong Hàn nói xong câu đó sau. Liền thối lui tới, không nói lời nào nữa.

“Ngươi sao?”

Từ Tử Lăng tầm mắt theo Bạt Phong Hàn trên người thu hồi. Ánh mắt lập loè, đối với Bạt Phong Hàn biểu hiện có chút ngoài ý muốn. Thu hồi tầm mắt, Từ Tử Lăng tầm mắt rơi vào này cùng Phó Quân Sước rất là giống nhau Phó Quân Du trên người, mở miệng hỏi.

“Ta…”

Không biết sao, Phó Quân Du tại Bạt Phong Hàn minh xác lùi bước sau, Phó Quân Du chỉ là nhìn qua Nhạc Duyên bóng lưng, nhưng lại đã bị Từ Tử Lăng lên tiếng có chút trở tay không kịp. Đối với Nhạc Duyên, Phó Quân Du tự giác không thể ném sư phó Phó Thải Lâm thể diện. Khẽ cắn môi, ngọc thủ đang muốn hướng bên

hông chuôi kiếm xóa đi thời điểm, Bạt Phong Hàn tay đột nhiên đặt ở Phó Quân Du trên tay, sinh sinh đem trường kiếm đặt ở vỏ kiếm ở bên trong, khiến cho không cách nào ra khỏi vỏ.

“Ngươi!”

Phó Quân Du tức giận trừng mắt Bạt Phong Hàn, hận không thể trực tiếp rút kiếm đem đối phương một kiếm giết.

Đối với Phó Quân Du căm tức, Bạt Phong Hàn làm như không thấy. Mà là quay đầu đối với Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng mở miệng nói ra: “Nàng tâm tình có chút kích động, thứ lỗi!”

“Hàaa…!”

Khấu Trọng nghe vậy cười, gật đầu thừa nhận nói: “Ta hiểu!”

Hắn đương nhiên lý giải đối phương tâm tư, Phó Thải Lâm đồ đệ, đã từng vứt xuống dưới da mặt tự nhiên là cần tìm trở về, nhưng mà này Phó Thải Lâm phái ra đệ tử tựa hồ không được tốt lắm, xa còn lâu mới có thể cùng Phó Quân Sước so sánh với.

Tuy nhiên Phó Quân Sước đang cùng sư phó đánh nhau, nghĩ muốn chứng minh Phó Thải Lâm kiếm pháp công pháp cao siêu, so với Nhạc Duyên càng mạnh, nhưng mà vì chứng minh, thậm chí liền Dịch Kiếm Thuật, Cửu Huyền đại pháp cũng giao cho Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai tên tiểu tử. Tuy nhiên trong lời nói

nói đây là thi đấu, nhưng là tại Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người xem ra, này Phó Quân Sước xa xa so với cái này trước mắt nữ tử đáng yêu nhiều.

“Bất quá phong thấp hàn a, ngươi không có cơ hội!”

Khấu Trọng cười xong, đối với Bạt Phong Hàn thán một câu, này liền cùng Từ Tử Lăng hai người cùng nhau xoay người.

Cũng cùng lúc này.

Nhạc Duyên đã muốn hai tay chắp sau lưng, đã muốn đi ra khách điếm, tại phía sau hắn Vệ Trinh Trinh cùng Loan Loan thì là vội vàng đuổi theo đi.

Khách điếm.

Đưa mắt nhìn Nhạc Duyên này rời đi bóng lưng, thẳng đến đối phương theo chính mình trong tầm mắt triệt để sau khi biến mất, Bạt Phong Hàn lúc này mới thở phào một hơi, lau dưới trên trán này không khỏi chảy ra mồ hôi lạnh.

“Ngươi vừa rồi đang làm gì đó?”

Thấy Bạt Phong Hàn thu hồi tay mình, sắc mặt hơi có chút đỏ ửng Phó Quân Du mắt trợn tròn, mặc dù không có trực tiếp rút kiếm, nhưng là này đâm người tầm mắt cũng đủ để giết người, nói: “Vì cái gì không cho ta ra tay?”

“Ta là tại cứu ngươi!”

“Cũng là đang cứu ta chính mình!”

Bạt Phong Hàn quay đầu lại quét mắt một vòng Phó Quân Du, này mới mở miệng nói ra: “Vừa rồi ngươi nếu thật là xuất kiếm. Phỏng chừng hôm nay ta với ngươi hai người bước đi không ra này khách điếm!” Vừa mới đối phương đó là phát ra như ẩn như hiện châm đối với chính mình áp lực, Bạt Phong Hàn liền biết rõ đối phương mặc dù không có nói chuyện. Nhưng lại cảnh cáo chính mình.

Về phần đang cảnh cáo chính mình cái gì…

Lông mày cau lại, Bạt Phong Hàn trong nội tâm như có điều suy nghĩ.

Chỉ là trừ đó ra, Đạo Công Tử Nhạc Duyên không có xoay người, cái loại này triệt để làm như không thấy cách làm nhưng lại nhường Bạt Phong Hàn nội tâm vô cùng phẫn nộ, nhưng mà mặc dù là lại phẫn nộ lại có thể thế nào? Này ẩn ẩn trực giác nói cho Bạt Phong Hàn lúc này nếu thật ra tay, như vậy đợi chờ mình chỉ có một kết quả, đó chính là chết.

Chết, cũng không phải là Bạt Phong Hàn chỗ hi vọng.

Nhưng là như vậy bị không để ý tới. Đối với Bạt Phong Hàn mà nói rồi lại nhẫn nại không qua, cuối cùng hắn chỉ có thể kiên trì dưới cây một phần không có thời gian chiến thư, coi như là vãn hồi một tia tôn nghiêm. Chỉ là, này một tia tôn nghiêm, vẫn là đến lúc đó muốn Bạt Phong Hàn dùng tánh mạng đi liều.

“…”

Phó Quân Du nghe vậy quắt quắt miệng, nhưng lại không tại lên tiếng.

Trên đường.

Khấu Trọng tầm mắt theo đi ở phía trước sư phó Nhạc Duyên bóng lưng trên thu hồi, nhỏ giọng đối với theo bên người Từ Tử Lăng nói ra: “Ngoài dự tính!”

“Ngoài dự tính cái gì?”

Từ Tử Lăng kinh ngạc hỏi.

“Lăng thiếu. Ngươi không biết là đêm nay sư phó trở nên có chút kỳ quái sao?”

Khấu Trọng môi hướng Nhạc Duyên phương hướng ục ục, nhỏ giọng nói ra: “Từ buổi tối kinh nghiệm chuyện kia sau, sư phó sau khi trở về biểu lộ liền trở nên có chút ngưng trọng lên, tựa hồ là đang suy tư điều gì.”

“Thật đúng là!”

Nghe Khấu Trọng mà nói, Từ Tử Lăng cẩn thận một hồi nghĩ, phát hiện thật đúng là tình huống như vậy. Thậm chí vừa rồi ăn cơm cũng là tại đổi một cái khách điếm. Mà không phải mấy người chỗ ở dưới khách điếm. Tại Từ Tử Lăng xem ra, sư phó Nhạc Duyên tựa hồ là tại đề phòng cái gì, hay hoặc giả là đang đợi cái gì.

Ngược lại Khấu Trọng không có như vậy nghĩ, hiện trong lòng hắn suy tư ngược lại sư phó lúc ấy đến tột cùng cùng này thổi tiêu Thạch Thanh Tuyền phát sinh cái gì thú vị sự tình? Sư phó kiếm pháp có thể nói là kinh thiên động địa, tại hắn trong ấn tượng. Có thể bình yên vô sự đào thoát sư phó kiếm, Khấu Trọng không biết là này thổi tiêu Thạch Thanh Tuyền có cái này năng lực.

Có thể trên thực tế nhưng lại Thạch Thanh Tuyền bình yên vô sự rời đi…

Đang lúc mọi người lúc ấy không có đuổi tới trước. Hai người nói những thứ gì? Sư phó tại sao phải kiếm hạ lưu tình, chẳng lẽ là lưu không phải là tình mà là 'Tình' ?

Vuốt ve chính mình cái cằm, Khấu Trọng cười đến như tên trộm.

"Ngươi đang ở đây cười cái gì?"

"Thoạt nhìn ti tiện a!"

Từ Tử Lăng thò tay vỗ vỗ Khấu Trọng bả vai, không khỏi đem lâm vào ảo tưởng Khấu Trọng dọa kêu to một tiếng.

"Cái gì ti tiện a!"

Quắt quắt miệng, Khấu Trọng đối với Từ Tử Lăng câu này hình dung lão đại bất mãn. Chính là muốn đang nói cái gì thời điểm, Khấu Trọng đột nhiên biến đổi, thần sắc chợt ngưng trọng lên.

Đồng dạng.

Đang chuẩn bị cãi lại câu hỏi Từ Tử Lăng cũng biến sắc mặt thay đổi.

Đây là!

Phảng phất giống như châm vác trên lưng, bị người cầm lấy vũ khí chống đỡ lấy bên hông lạnh như băng cảm giác.

Hai người liếc nhìn nhau, cũng chứng kiến lẫn nhau trong mắt kinh ngạc. Lập tức hai người đồng thời quay đầu, hướng sau lưng nhìn lại.

Nơi nào còn là đám người.

Vẫn là nhộn nhịp đường phố.

Mặc dù là buổi tối, tuy nhiên trước mắt thế giới này đã muốn lâm vào chiến loạn, nhưng là tại khuya hôm nay quận Đông Bình vẫn là náo nhiệt vô cùng. Tầm mắt bốn phía sưu tầm, lại là không có bất kỳ phát hiện nào, mà vừa mới mang đến cái loại cảm giác này cũng biến mất không thấy gì nữa, tựa hồ chỉ là hai người ảo giác.

Chuyện gì xảy ra?

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người hai mặt nhìn nhau.

“Ồ?”

“Hai người các ngươi đang làm gì thế? Một đầu Đại Hãn

bộ dáng!”

Đi ở phía trước Loan Loan quay đầu lại, thấy Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người vẻ mặt ngoài dự tính bộ dáng, nàng cũng cảm thấy kinh ngạc đứng lên.

“A!”

“Không có gì, Loan Loan đại tỷ!”

Từ Tử Lăng cùng Khấu Trọng thấy thế, lập tức nhếch miệng cười, lộ ra một ngụm tỉ mỉ Nanh trắng răng, ngoài miệng thân thiết ân cần thăm hỏi lấy Loan Loan.

Loan Loan đại tỷ…

Loan Loan nghe vậy sắc mặt lập tức đêm đen tới, uốn éo quay đầu lại không tại để ý tới hai tiểu tử.

Lúc này, hai người lúc này mới thở dài một hơi, lau một bả mồ hôi lạnh trên trán, lẫn nhau trong mắt cũng đã hiện lên hiểu ra, bọn họ biết được khuya hôm nay sư phó vì cái gì bộ dáng như vậy.

Hai người bọn họ cảm giác đều không có sai.

Hồi tưởng lại vừa mới này chợt lóe lên lạnh như băng, này như vác trên lưng kích thích cảm giác, thế nhưng khiến cho Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai tiểu tử có một loại lên bờ con cá, không cách nào hô hấp cảm giác áp bách. Tuy nhiên chỉ là lóe lên rồi biến mất, nhưng là dùng tu tập Trường Sinh Quyết mang đến linh mẫn, hai người vẫn là bắt lấy một ít tia cảm thụ.

Người nọ, là ai?

Mà đi ở phía trước Nhạc Duyên, thì vào lúc này có chút nghiêng xuống đầu, tầm mắt hướng đối diện kiến trúc quét mắt một vòng, lập tức thu hồi tầm mắt.

Bước chân, vẫn là đạp mây trôi nước chảy.

Chương 067 : Tà vương

067 chương Tà vương

Đêm đã khuya.

Nguyên bản náo nhiệt đường phố đã muốn chậm rãi trở nên an tĩnh lại, không phải là đặc biệt chỗ giống như thanh lâu những thứ kia tồn tại, địa phương khác cũng tiến hành cấm đi lại ban đêm.

Tại khách điếm bốn phía nhộn nhịp, tại thời gian trôi qua trong đã muốn trở nên an tĩnh lại.

Trong phòng.

Nhạc Duyên cũng không có ngủ, mà là người mặc thuộc về Thuần Dương phái đặc chế đạo bào yên tĩnh ngồi ngay ngắn ở trước bàn.

Hai chén dậy sóng.

Bốc lên rải rác nhiệt khí, bốc lên vụ khí thỉnh thoảng che lấp dưới bên cạnh bàn ngọn đèn. Tại hôn ám trong ngọn đèn, ẩn ẩn có thể nhìn thấy Nhạc Duyên thân ảnh đang cúi đầu trầm tư, tựa hồ là đang đợi cái gì.

Tại phía sau hắn trên giường, thì là để đó giá kiếm, trên mặt ba thanh trường kiếm thong thả mà đứng.

Cót kẹtzz!

Thanh thúy tiếng vang ở bên trong, cửa gỗ chậm rãi bị đẩy tới.

Gió đêm nhất thời theo cót kẹtzz thanh âm, lập tức tất cả nhảy lên tiến gian phòng trong.

Nhất thời.

Reng reng reng.

Kim Ngân song kiếm trên lục lạc tựa hồ bị này nhảy lên tiến gian phòng gió đêm ảnh hưởng, đinh đinh đang đang vang lên. Này đột đánh chuông âm thanh tại đây bản thân yên tĩnh chỉ có thể đủ rồi nghe gió ngâm ban đêm, nhưng lại nổi bật ra một loại khác ý nhị.

“Ta nghĩ đến ngươi không tới!”

Ngẩng đầu.

Hôn ám ngọn đèn, Nhạc Duyên trên mặt vui vẻ nhìn xem này đẩy cửa phòng ra bước vào gian phòng của mình người, cười nói: “Này trà đều cơ hồ muốn lạnh, nếu như lại đến chậm một bước, ta nghĩ ta tối nay là không nghĩ chiêu đãi khách nhân!”

“Thỉnh!”

Một cái ‘Thỉnh’ chữ rơi xuống, Nhạc Duyên tay phải hơi cong, pằng một tiếng đạn ở đằng kia đựng lấy nước trà cái ly trên. Chỉ nghe một tiếng vang nhỏ. Chén trà lập tức bay lên, giữa không trung xoay tròn lấy hướng người tới phương hướng cấp tốc mà đi. Xoay tròn tốc độ thậm

chí trong không khí phát ra một hồi rất nhỏ ong ong tiếng ma sát. Có thể nghĩ. Này bắn ra phía dưới, lại là lợi hại như thế.

“Ừ?”

Một tiếng nghi hoặc, người tới thò tay tiếp nhận chén trà, nhưng lại vào tay không tiếng động, hai người tại nhất động nhất tĩnh trong lúc đó cũng đã là giao trực tiếp. Nhẹ nhàng tỉ mỉ ngửi, người tới trên mặt lộ ra một tia trầm mê vẻ, cúi đầu cạn hớp một cái sau, này mới mở miệng khen: “Trà ngon!”

“Này nên là như vậy trong truyền thuyết Hoa Sơn Thuần Dương ngộ đạo trà!”

Thật sâu thở dài một hơi. Người tới này ôn hòa mang theo từ tính trầm thấp tiếng nói trong phòng vang lên: “Ta trong cuộc đời này, lần đầu tiên phẩm như vậy trà! Này ngộ đạo trà, quả thật không phải này trà thang có khả năng so sánh với!”

“Trước đắng sau ngọt, rồi lại là hương trong mang chát, quả thật là nhân sinh ba vị tận trong đó!”

Chậm rãi đặt chén trà xuống, người tới tại Nhạc Duyên trước mặt cái bàn đối diện ngồi xuống tới, cao ngất thân hình vẫn còn giống như núi cao ngăn trở này không ngừng thổi vào gió đêm. Chớp lên ánh nến trong. Nam tử thái dương này hoa râm tóc trắng tùy ý rủ xuống ở trước ngực, tại kết hợp cái kia tuấn tú u buồn rồi lại trộn lẫn lấy kiệt ngao bất tuần khí chất, nhưng lại làm cho người một loại chỉ có ý nhị.

Tựa như trên giang hồ chỉ có một Đạo Công Tử Nhạc Duyên, chỉ có một trạch nam Thiên Đao Tống Khuyết, chỉ có một Ninh Đạo Kỳ, chỉ có một Tất Huyền. Chỉ có một Phó Thải Lâm đồng dạng, này trong giang hồ cũng chỉ có một Tà vương.

Thạch Chi Hiên.

Đang nói những lời này thời điểm, Thạch Chi Hiên mặt mày cũng không có nhìn Nhạc Duyên, mà là cúi đầu, tầm mắt rơi vào trong chén trà này màu vàng nhạt trà trên nước. Tựa hồ thấy cái gì, tại hồi ức. Đang suy tư.

Nhân sinh ba vị, nói không phải là không chính hắn đâu này?

Trong phòng.

Lục lạc đinh đinh đang đang âm thanh vẫn còn tiếp tục. Tại đây ban đêm, tại đây mờ nhạt ngọn đèn ở bên trong, tại hai nam nhân đối mặt dưới lại là có thêm một loại rất là làm cho người ta ngoài dự tính hài hòa cảm giác.

“Đạo Công Tử Nhạc Duyên, ngươi làm may mắn, này chén trà để cho ta tạm thời không có giết ngươi tâm tư!”

Ngẩng đầu, hơi có vẻ u buồn tầm mắt rơi vào Nhạc Duyên trên người, Thạch Chi Hiên chậm rãi mở miệng nói ra.

“A?”

Nhạc Duyên cầm lấy ấm trà, lại lần nữa vì Tà vương thêm nước trà, cũng đồng thời cho mình trong chén rót đầy nước sau, nghe Thạch Chi Hiên những lời này Nhạc Duyên nhưng lại không khỏi cười, nói: “Nói như vậy… Đêm nay ta cùng với Tà vương hai người làm không nói chuyện giết người cái gì, nói nói gió trăng a!”

Gió trăng?

Cho dù là Tà vương Thạch Chi Hiên bị Nhạc Duyên những lời này cũng là làm cho sững sờ, trên mặt ngoài ý muốn quét Nhạc Duyên một cái.

“Nói thật, ta thật đúng là thật không ngờ đường đường Thạch Thanh Tuyền mọi người sau lưng, Tà vương dĩ nhiên là một cái đi theo! Như vậy phụ nữ tình thật là làm cho người không thể không tán thưởng!” Nói đến đây mà nói đồng thời, Nhạc Duyên thì là rì rì nâng chung trà lên uống một ngụm trà, nhuận nhuận yết hầu, tiếp tục nói: “Nhưng là ta không phải không thừa nhận Tà vương có một người xuất sắc nữ nhi!”

“Thiên tư quốc sắc, nàng phối hợp bốn chữ này!”

Đối với đêm nay sự tình, Nhạc Duyên lại là không ngờ rằng Thạch Thanh Tuyền trước tới tham gia yến hội, lại vẫn tùy thân mang một cái phụ thân, đây cũng là Nhạc Duyên lúc ấy lưu thủ nguyên nhân căn bản. Tại lúc ấy, cũng không phải là này Vương Thông đám người trước tới quấy rầy, cũng không phải Bạt Phong Hàn trường đao trong tay can thiệp, mà là Nhạc Duyên cảm giác được đến từ Tà vương Thạch Chi Hiên ẩn ẩn sát ý.

Nếu thật chân chính ra tay, như vậy chờ đợi Nhạc Duyên chính là Thạch Chi Hiên một kích trí mạng.

Một chọi một, Nhạc Duyên có lẽ cũng không sợ hãi đối mặt Thạch Chi Hiên, nhưng là tại hiện trường còn nhiều nhiều người như vậy dưới tình huống, ai biết những người kia sẽ chọn cái dạng gì lập trường, nói tiếp lòng hắn suy nghĩ vốn là cũng bất quá là thăm dò mà thôi.

Hoàn toàn không cần phải đem tự thân đẩy vào hiểm địa.

Ôm như vậy tâm tư, Nhạc Duyên hạ thủ lưu tình.

“Không được!”

“Là bốn chữ này phối hợp nàng!”

Đón Nhạc Duyên tầm mắt, Thạch Chi Hiên đạo ra bản thân phản đối ý kiến.

Dường như tin!

Nghe Thạch Chi Hiên những lời này, cho dù là Nhạc Duyên không thừa nhận cũng không được Thạch Chi Hiên nói những lời này thời điểm, là có thêm đầy đủ tự tin. Thảng nếu là mình, có như vậy một nữ nhi, nhưng cũng là có thể nói như vậy.

“Đồng ý!”

Gật gật đầu, Nhạc Duyên không có phủ nhận Thạch Chi Hiên mà nói, mà là thừa nhận những lời này thoạt nhìn

cơ hồ là cuồng vọng mà nói. Nhưng trên thực tế bốn chữ này, thật lớn khả năng vẫn là khinh thường người ta.

“Đạo Công Tử cái gọi là gió trăng là tới nói nữ nhi của ta?”

Uống một ngụm trà, Thạch Chi Hiên đột nhiên mở miệng hỏi.

“…”

Trước mắt Thạch Chi Hiên hiển nhiên là từ cha hình thức, chỉ là ngay tại lúc này nghe một người tuổi còn trẻ dùng một loại tán thưởng ngữ khí luận nữ nhi của mình bộ dáng thời điểm. Thân vì phụ thân Thạch Chi Hiên thật đúng là cảm giác có chút kỳ kỳ quái.

“Đương nhiên… Không phải là!”

Nhạc Duyên nhẹ giọng cười cười, tay phải hướng về sau xóa đi. Tại hai ngón đặt tại Kim Ngân song kiếm kiếm lưỡi trên lục lạc trên sau, này quanh quẩn trong phòng âm thanh lục lạc nhất thời đình chỉ. Nhạc Duyên này mới thu hồi tay phải, cười tiếp tục nói: “Nếu là gió trăng, lúc ấy nói là nói thơ cái gì, trong đó chủ thể có thể còn không phải gió, mà là tháng này a!”

“Chỉ là luận Thạch đại gia phong thái, này khiến người khác biết rõ sẽ phản đối!”

Làm như châm ngòi, lại giống như nói chính sự bình thường. Nhạc Duyên nếu có điều chỉ nói ra: “Trong thiên

hạ, đối với đàn ông mà nói, chân chính có lực hấp dẫn bất quá là này giang sơn cùng mỹ nhân, nhưng ở có đôi khi, lại càng yêu giang sơn càng thích mỹ nhân!”

“Có thể thiên hạ này chỉ có một thiên hạ, nhưng là mỹ nhân nhưng lại nhiều!”

“Trẻ tuổi như Tà vương nữ nhi Thạch Thanh Tuyền, ca múa song tuyệt Thượng Tú Phương. Từ Hàng Tĩnh Trai truyền nhân, Âm Quý phái Thánh nữ, Đông Minh tiểu công chúa Đơn Uyển Tinh, Ngõa Cương trại Lý Mật thủ tịch quân sư Trầm Lạc Nhạn, Phi Mã mục trường tiểu mỹ nhân tràng chủ Thương Tú Tuần, cùng với Lý phiệt Tam nương tử. Cùng Tống phiệt Thiên Đao mấy nữ nhân, đây đều là không sai đề tài câu chuyện đối tượng!”

“Đương nhiên, nếu là Tà vương cho rằng cái này tuổi trẻ đồng lứa nhi tuổi quá nhỏ, hơi chút thế hệ trước ta và ngươi cũng có thể thảo luận. Như Từ Hàng Tĩnh Trai trai chủ Phạm Thanh Huệ, Đông Minh phái chủ nhân Đơn Mỹ Tiên. Còn có Âm Quý phái Chưởng môn Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, những thứ này có thể đồng dạng là không sai đề tài câu chuyện!”

“Bất quá. Tại trong chuyện này, ta cho rằng Bích Tú Tâm mới là tốt nhất đối tượng!”

Lời kia vừa thốt ra, một mực bảo trì yên tĩnh, bảo trì u buồn trong mang theo hiền lành nụ cười Tà vương Thạch Chi Hiên rốt cục sắc mặt thay đổi, sắc mặt tại trong sát na chuyển thành dữ tợn, này cuồng biểu sát ý càng nhấc lên trong phòng khí lưu.

Sát ý kéo không khí, khiến cho cửa phòng pằng bỗng chốc bị giam lại.

Hơn nữa này ngọn đèn, càng tựa hồ đụng phải ảnh hưởng gì, thoáng cái lóe lên, rất nhanh đèn liền diệt.

Đinh đinh đang đang.

Không gió trong phòng, này Kim Ngân song kiếm hai cái lục lạc lại lần nữa vang lên, thanh thúy âm thanh lục lạc quanh quẩn trong bóng đêm.

Ngọn đèn dập tắt.

Gian phòng trong chớp mắt liền lâm vào hắc ám, chỉ có ngoài cửa sổ này thông qua ánh trăng trong phòng trên ván gỗ vẩy lên màu bạc điểm lấm tấm.

Bầu không khí ngưng trọng, nhưng là hai người lại là không có ra tay.

Mặc dù không có ra tay, nhưng là hai người kỳ thật sớm cũng đã bắt đầu giao thủ. Tại dưới ánh trăng, Nhạc Duyên thăm dò Thạch Thanh Tuyền cuối cùng lưu thủ một khắc đó, Đạo Công Tử cùng Tà vương hai người liền đang tiến hành trên tinh thần giao phong.

Cũng đúng là như thế, lúc này mới khiến cho tại toàn bộ phía sau loạn lạc ở bên trong, Nhạc Duyên đối mặt Bạt Phong Hàn cùng Phó Quân Du ẩn ẩn khiêu khích làm như không thấy, không phải là hắn làm như không thấy không để ý tới sẽ hai cái này Dị tộc người, mà là đang

lúc kia, tinh thần hắn lực đã muốn đặt ở Tà vương Thạch Chi Hiên trên người.

Đối mặt hai người kia, đối với Nhạc Duyên mà nói, hiển nhiên Tà vương Thạch Chi Hiên mới là chân chính đáng giá đối đãi nhân vật.

Thiên hạ này, đối mặt Tà vương còn không có bất luận kẻ nào có thể đối với kia làm như không thấy, cho dù là một mực xem thường Thạch Chi Hiên trạch nam Thiên Đao Tống Khuyết, cũng không thể bỏ qua người ta.

Bình thường Thạch Chi Hiên là đáng sợ.

Nhưng là bệnh tâm thần trạng thái dưới Tà vương Thạch Chi Hiên thì là vô cùng khủng bố.

Một hồi lâu.

“Ngôn ngữ như kiếm, ta xem nhẹ ngươi! Đạo Công Tử!”

Thạch Chi Hiên mà nói trong bóng đêm quanh quẩn, chỉ là này bình thản giọng điệu nhưng lại nhường người bình thường đủ để nghe ra một thân mồ hôi lạnh.

“Đáp lễ mà thôi!”

Đối mặt những lời này, Nhạc Duyên thì là cười nhạt một tiếng, dùng đến đồng dạng bình thản giọng điệu trả lời.

Đáp lễ…

Đáp lễ cái gì, Thạch Chi Hiên đương nhiên biết được.

Đạo Công Tử Nhạc Duyên vừa rồi này đột chỉ Bích Tú Tâm mà nói, bất quá là tại đáp lễ hắn Thạch Chi Hiên vừa rồi nói ra câu kia ‘Ngươi làm may mắn, này chén trà để cho ta tạm thời không có giết ngươi tâm tư’ .

Đây là một cao ngạo người.

Là một không thể chịu đựng được vũ nhục người.

Thân thủ kém quá lớn, hắn cao ngạo không để ý tới sẽ, nhưng là không kém nhiều, cũng là bị làm làm đối thủ người như vậy cách làm, tại Nhạc Duyên trong mắt đó chính là một loại vũ nhục.

Thời gian quá ngắn, Thạch Chi Hiên đối với Nhạc Duyên hiểu cũng không nhiều, nhưng là vừa vặn hai câu ngắn gọn trong lúc nói chuyện với nhau, tại Thạch Chi Hiên trong mắt nhưng lại xuất hiện một cái không thể khinh thường thân ảnh. Từ ngôn ngữ cùng kiếm, liền có thể đủ làm cho người ta đại khái hiểu đến hắn kiếm là cái dạng gì.

Này chính là chưa từng có từ trước đến nay, theo không hối hận thong dong cùng lãnh khốc.

Này, là một nhường Tà vương Thạch Chi Hiên đáng giá nghiêm túc đối đãi địch thủ.

Chương 068 : Hợp tác

068 chương hợp tác

Trong bóng tối.

Này đêm tối che đậy không chỉ có là người tầm mắt, còn có người tâm.

Tại Tà vương Thạch Chi Hiên tâm tình ba động trong tích tắc, vốn là đã muốn yên tĩnh ôm lấy Vệ Trinh Trinh ngủ Loan Loan mở choàng mắt, đồng thời thuận tay điểm Vệ Trinh Trinh huyệt đạo, mà nàng cả người thì là hai chân hơi động một chút, lập tức cả người ngồi ở trên giường.

“Đây là! ! !”

Trong đêm tối, từ cửa sổ xuyên qua tháng sau quang rơi vào Loan Loan trên mặt, chiếu rọi ra nhưng lại Loan Loan vẻ sợ hãi mà kinh hãi.

“Lại là này cá cảm giác!”

“Tại khách điếm sao?”

Đồng dạng là bọc quần áo nằm xuống Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người cơ hồ là như lò xo bình thường bắn lên tới, hai người liếc nhìn nhau, mượn mờ nhạt ngọn đèn trong đều có thể nhìn đến lẫn nhau trên mặt kinh ngạc.

Tại vừa mới, này so với lúc trước càng thêm lạnh như băng, càng thêm có áp bách tính khí chất đột nhiên tại trong nháy mắt bộc phát, cái loại này đột nhiên tới rung động đối với tu luyện Trường Sinh Quyết bọn họ mà nói, đó là lộ ra vẻ cực đoan rõ nét.

Nhất là hai người còn tại tập trung tinh thần cảm thụ lúc này.

Cái loại này như vác trên lưng cảm thụ, có thể nói là sâu hung ác.

Khàn ——

Hai người liếc nhìn nhau, đồng thời đổ ra hít một hơi.

Nguyên bản hai người chẳng qua là hoài nghi, nhưng trước mắt nhưng lại hiểu rõ kia buổi tối quả nhiên có người đi theo chính mình, hơn nữa còn là một cái khủng bố cao thủ, chỉ là không biết nhiều mặt đến tột cùng mạnh bao nhiêu. Nhưng là gần kề bằng này lóe lên rồi biến mất khí cơ, lại đồng dạng nhường hai tên tiểu tử trong đầu đã có phân tích.

May mắn tại trong khách sạn còn có sư phó Nhạc Duyên, nếu không mà nói hai tiểu tử đoán chừng là thật là nhanh chạy thật nhanh. Về phần đi vụng trộm nhìn trúng nhìn lên? Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người căn bản sẽ không có cái ý nghĩ này.

Gian phòng.

Hắc ám vẫn còn tiếp tục. Từ ngọn đèn sau khi lửa tắt,

Nhạc Duyên cùng Tà vương Thạch Chi Hiên hai người lại là không có chút nào như muốn một lần nữa thắp sáng tính toán.

Thanh thúy đinh đinh đang đang âm thanh trong phòng tiếp tục quanh quẩn.

“Ngươi hai cái đồ đệ không sai!”

Một hồi lâu. Trong bóng tối lại lần nữa truyền ra Thạch Chi Hiên thanh âm, lãnh đạm trong có chứa một loại vô tình hương vị: “Có thể phát hiện ta tại theo dõi, đây là Trường Sinh Quyết công lao a!”

“Ừ!”

Đối với Tà vương Thạch Chi Hiên đột chuyển chủ đề, Nhạc Duyên không nói gì thêm, chỉ là đồng ý nói: “Đúng vậy, nhưng là Trường Sinh Quyết chỉ có thể là nền tảng, hai tên tiểu tử quả thật không tệ! Chỉ là Tà vương làm sao sẽ đột nhiên nhớ tới thảo luận lên đồ đệ của ta tới?”

“Chẳng lẽ lại hôm nay chúng ta không nói chuyện gió trăng, đổi nói giết người đâu này?”

Dùng Nhạc Duyên đối với Thạch Chi Hiên hiểu. Đây là một không từ thủ đoạn người, không giống với chính phái cao thủ đạo đức trói buộc, cũng bất đồng tại cái khác Ma Môn cao thủ hành vi, Thạch Chi Hiên giết người lên tới có thể nói là chân chính không kiêng nể gì cả.

Chính là vì này một phần không kiêng nể gì cả hơn nữa

đối với phương bản thân vũ lực, cho nên hắc bạch hai nhà nói trắng ra thật chính là muốn dẫn đến Thạch Chi Hiên là không có mấy người.

Trừ Từ Hàng Tĩnh Trai cùng Âm Quý phái bên ngoài.

Những người khác đối với Thạch Chi Hiên đó là tránh xa được bao nhiêu thì tránh.

Mà trước mắt Thạch Chi Hiên thay đổi nội dung nói chuyện, hiển nhiên là lòng hắn tính cũng ở đây theo lời nói trong lúc đó bắt đầu tiến hành chậm rãi chuyển biến. Ngay tại lúc này, Nhạc Duyên đề xuất Bích Tú Tâm danh tự. Không thể nghi ngờ là tại Thạch Chi Hiên bệnh tình trên chọc một đao.

“Ta muốn giết người, Đạo Công Tử ngươi có thể ngăn đón được dưới?”

Đối với Nhạc Duyên vấn đề, Thạch Chi Hiên chỉ là hỏi lại một câu như vậy, ánh mắt của hắn nhưng lại trực chỉ Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng.

“Ha ha!”

Nhạc Duyên nghe lời này, chỉ có thể cười, Tà vương nghĩ muốn giết người. Thiên hạ này, thế giới này bao gồm Nhạc Duyên chính mình, đều không thể ngăn cản, cho dù là ba Đại Tông Sư cũng không thể có thể. Vốn là, Thạch Chi Hiên võ công con đường liền thuộc về thích khách một đường. Hơn nữa Tà vương võ công không sợ vây công, cái gọi là giết người không để lại ngấn đã là như thế.

Như vậy người. Một khi dùng thích khách thân phận không kiêng nể gì cả giết người lên tới, thật đúng là không ai có thể ngăn cản. Trừ phi ngăn cản người đã là phá toái hư không, nếu không mà nói là không người nào dám trăm phần trăm vỗ bộ ngực nói mình có nắm chắc.

Mà bây giờ Nhạc Duyên, tự nhiên là không có cái này nắm chắc.

Quan trọng hơn là Nhạc Duyên biết rõ Thạch Chi Hiên đột nhiên nói ra như vậy mà nói, nhưng thật ra là là còn chính mình lúc trước nhắc tới Bích Tú Tâm sự tình. Bích Tú Tâm là trong lòng của hắn bóng mờ, mà Thạch Thanh Tuyền càng hắn ưa, Nhạc Duyên mà nói không thể nghi ngờ là đang khiêu chiến Thạch Chi Hiên điểm mấu chốt.

“Ta không cản được!”

Trầm ngâm trong chốc lát, Nhạc Duyên lúc này mới cho ra một cái nhường Tà vương Thạch Chi Hiên cũng không nghĩ là đáp án. Chỉ là Nhạc Duyên kế tiếp mà nói thực sự nhường Thạch Chi Hiên mày nhăn lại tới.

“Tà vương nghĩ muốn ám sát người ta Nhạc Duyên thì không cách nào ngăn trở, nhưng là đồng dạng ta nghĩ muốn giết người, ta nghĩ Tà vương cũng thì không cách nào ngăn trở ta!”

Trong bóng tối.

Tại Nhạc Duyên câu nói này ra miệng sau, Thạch Chi Hiên hai mắt có chút nheo lại, hắn hiểu được Nhạc Duyên trong lời nói ý tứ.

“Nghe nói Tà vương sơ hở tại Thạch Thanh Tuyền Thạch đại gia trên người, nếu là Tà vương chính mình không tốt ra tay, đổ ra là có thể nhượng tại hạ thay mặt a! Không chỉ có như thế, ta còn có thể thay Ma Môn đem Từ Hàng Tĩnh Trai truyền nhân trừ bỏ, như thế nào?”

Nhạc Duyên tại đánh cuộc.

Đánh cuộc trước mắt cái này hoạn có tinh thần phân liệt Tà vương sẽ không xằng bậy, đánh cuộc hắn đối với mình nữ nhi Thạch Chi Hiên này phần phức tạp cảm tình. Nếu không mà nói, một khi đối phương chân chính khởi xướng điên khùng tới, này chính mình hai cái đồ đệ cùng thị nữ còn liền thật nguy hiểm.

Nếu không thể chính diện đánh bại, như vậy chỉ có kiếm đi nét bút nghiêng.

“Nếu như này đều bất mãn ý, ta còn có thể giúp Tà vương sửa sang lại Ma Môn a!”

Trong tiếng cười, Nhạc Duyên nghe lên trước mặt này hình như có nếu không tiếng hít thở, bởi vì hắc ám nhìn không thấy tới đối phương biểu lộ biến hóa, nghĩ muốn mượn từ tiếng hít thở tới thám thính như Tà vương Thạch Chi Hiên như vậy cao thủ tâm tính không thể nghi ngờ rất khó.

Nhưng là cao thủ trong lúc quyết đấu, bất quá là ngôn

ngữ, khí thế đối bính, thẳng đến cuối cùng động thủ.

Bởi vì tại không kém nhiều đối với trong tay, một cái ẩn ẩn sơ hở, hay là tâm lý bất ổn, này thật lớn khả năng cũng là đại biểu cho trận chiến đấu này bị thua. Một khi rơi tại hạ phong, trừ phi ngươi có rung động lá bài tẩy, nếu không mà nói nghĩ muốn lật bàn này thật sự là rất khó khăn.

“Ha ha!”

“Đạo Công Tử tâm ý, ta tâm lĩnh!”

“Nhưng là ta Thánh môn sự tình, còn chưa tới phiên một cái đạo sĩ tới nhúng tay!”

Thạch Chi Hiên tựa hồ là nghe được cái gì buồn cười sự tình, mang theo từ tính thanh âm tại hắc ám trong phòng quanh quẩn. Từ ngôn cùng người. Từ kiếm cùng người, tuy nhiên hắn Thạch Chi Hiên chỉ là ở phía xa ẩn ẩn nhìn thấy Nhạc Duyên này thu tay lại một kiếm. Nhưng là gần kề theo trong hai cái, Tà vương liền có thể thò ra trước mắt Nhạc Duyên là một cái dạng gì người.

Hắn mà nói, liền giống như Tà vương chính mình mà nói, là thật, không có giả dối.

Chân chính là muốn đến giết người, sẽ giết người cái loại này.

Thạch Chi Hiên đột nhiên phát hiện, trước mắt Đạo Công Tử nhưng thật ra là cùng mình là cùng một loại người, chẳng qua là hai người truy cầu bất đồng mà

thôi.

Nghĩ tới đây. Nhớ tới này tại trên ngọn cây Nhạc Duyên đối với Thạch Thanh Tuyền động tác, Tà vương Thạch Chi Hiên đột nhiên tới một câu, nói: “Ta phát hiện Đạo Công Tử ngươi so với ta tình huống còn nghiêm trọng!”

“Ừ?”

Lời nói này đến phiên Nhạc Duyên nghi hoặc, lời này như thế nào nghe hình như là tại nói mình bệnh không nhẹ?

Bị một cái tinh thần phân liệt nói mình bệnh không nhẹ?

Này tính cái gì?

Ta xem nghĩ cũng không phải là ngươi Tà vương Thạch Chi Hiên Bất tử ấn pháp chỗ thiếu sót a!

Bất quá theo phương diện nào đó mà nói, Thạch Chi Hiên như vậy cho rằng đổ ra hay là nói đi qua, Nhạc Duyên quan tưởng thật đúng là có thể theo tinh thần phân liệt đậu vào bên. Dù sao, cho dù là cách thời gian dài như vậy. Nhạc Duyên quan tưởng ba người đại biểu cho ba loại tính cách, đã tại Nhạc Duyên trên người đâm xuống cây.

Phải biết, người sinh ra hắn đang có tính cách đặc điểm kỳ thật đều có, chẳng qua là tại đang phát triển cuối cùng chỉ biết nổi bật nào đó tính cách, cái khác đều ẩn núp hoặc là bị áp chế đứng lên. Mà tinh thần phân liệt, liền đem áp chế hoặc là ẩn núp tính cách phóng thích ra

ngoài.

Thạch Chi Hiên là bị động giải phóng. Mà Nhạc Duyên sở tác sở vi thì càng giống là chủ động phóng thích. Cho nên, Nhạc Duyên có thể chủ động cắt, nhưng là Thạch Chi Hiên nhưng lại bị kích thích sau mới có thể không hiểu chuyển đổi.

Sững sờ một chút sau, Nhạc Duyên cuối cùng hiểu rõ Thạch Chi Hiên trong lời nói hàm nghĩa, lắc đầu cười khẽ. Nhưng lại đối với cái này không có có bất luận giải thích như thế nào. Chỉ là bị một cái bệnh tâm thần phân liệt người bệnh đi lên một câu như vậy, hoặc nhiều hoặc ít sẽ làm Nhạc Duyên cảm thấy có chút dở khóc dở cười.

“Hàaa…!”

Nhạc Duyên cười nói: “Tà vương nghĩ quá nhiều!”

“Bất quá Tà vương nói những thứ này. Nói cách khác không có giết người tâm tư, chúng ta không nói chuyện gió trăng, lại không nói chuyện giết người, như vậy chúng ta nói chuyện hợp tác a!”

Trước mắt Thạch Chi Hiên vẫn là cha hiền trạng thái, Nhạc Duyên chính mình ngôn ngữ tuy nhiên mỉa mai đối phương vài phần, nhưng lại không đủ để nhường Thạch Chi Hiên tại trong chớp mắt cắt thành bạo ngược hình thức. Bất quá, như vậy kết quả, nhưng cũng là Nhạc Duyên muốn xem đến.

Thân là Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng sư phó, giống

như là phụ thân, Nhạc Duyên cũng không muốn đồ đệ mình bị phát cuồng Tà vương cho chụp chết. Lưỡng tiểu tử thiên phú rất đủ, có Trường Sinh Quyết ăn mồi, nhưng là bọn hắn căn cơ cùng kinh nghiệm quá nhỏ bé, đối mặt Thạch Chi Hiên đuổi giết đem không có có bất kỳ chạy trốn đường sống.

Thật vất vả đào tạo ra hai người mới, thừa tự mình võ học còn có lý niệm, như vậy chính là truyền nhân, kết quả như vậy buông tay mà đi, Nhạc Duyên đương nhiên không được sẽ đồng ý.

Hợp tác?

Cùng đạo môn hợp tác?

Tà vương Thạch Chi Hiên kinh ngạc, đây là hắn vào hôm nay cùng Đạo Công Tử trong lúc nói chuyện với nhau lần thứ hai kinh ngạc.

Đạo môn cùng Phật môn lên ngăn cách sao?

Hai mắt có chút nhíu lại, trong nội tâm ý niệm trong đầu tránh gấp, bất quá tại vang lên Hoa Sơn Thuần Dương là thế nào sau khi xuất hiện, Thạch Chi Hiên nhưng lại hiểu rõ. Hắn mặc dù là cha hiền trạng thái, nhưng là này không có nghĩa là Thạch Chi Hiên đối với giang hồ chuyện phát sinh không thèm để ý.

Hoàn toàn khác biệt, Thạch Chi Hiên đối với trên giang hồ chuyện phát sinh xa so với bình thường người tinh tường nhiều.

Đạo môn cùng Phật môn bản thân thì có ngăn cách, điểm này Thạch Chi Hiên tinh tường, bất quá tại Nhạc Duyên này một câu hợp tác lời ra khỏi miệng sau, hắn nhưng lại nghĩ đến một cái khía cạnh khác. Đó chính là đạo môn trong lúc đó nội chiến.

Xác thực nói, đạo môn trong có người đôi mắt dưới Đạo gia tông sư cao thủ Ninh Đạo Kỳ bất mãn.

Mà Thuần Dương Nhạc Duyên bất quá là người thứ nhất xuất đầu người.

Tâm tư ba động, không thể không nói Thạch Chi Hiên lên hứng thú.

Đạo cùng ma hợp tác…

Đồng thời.

Theo Nhạc Duyên mở ra hộp quẹt, đem ngọn đèn một lần nữa điểm sau khi đứng lên, lúc này mới vì hai người đã trống không mất trong chén trà lại lần nữa thêm vào nước ấm.

“Phật môn rất chán ghét!”

Nhạc Duyên nâng chung trà lên cạn hớp một cái, thở dài: “Chiếm quá nhiều tiền tài, thổ địa, lao động, còn có nữ nhân.”

“Ta đồng ý!”

Tà vương Thạch Chi Hiên nghe vậy, gật đầu tỏ vẻ đồng

ý. Nhưng lại căn bản không đề cập tới lý niệm.

Hữu hảo tư thái, khiến cho giữa hai người bầu không khí vô cùng hòa hợp, tựa hồ vừa mới trong bóng tối tranh phong tương đối chỉ là ảo giác.

Ánh nến trong.

Kim Ngân song kiếm trên lục lạc nhưng lại vang lên càng phát nhẹ nhàng.

Chương 069 : Lộ tẩy

069 chương lộ tẩy

Phật đạo chi tranh.

Phật ma chi tranh.

Có thể nói, tại Thần Châu đại địa trên, chân chính tiến hành tôn giáo bình thường cùng loại tranh đoạt nguyên nhân gây ra chính là Phật giáo. Về phần ma đạo trong lúc đó tranh đấu, lại là không có trong tưởng tượng như vậy kịch liệt. Càng nhiều thời điểm, hai người đều ở cùng Phật môn tranh đấu.

Trước diệt phật cử động, không thể không nói này trong đó có đạo cùng ma hai người tung tích.

Chỉ là rõ ràng nói ra muốn hợp tác lời nói, rất là hiếm thấy. Dưới bình thường tình huống, cũng là song phương có cộng đồng tâm tính, hướng một mục tiêu làm ra đại khái đồng dạng sự tình mà thôi, chỉ là hai người làm việc phương pháp có thật lớn bất đồng.

Bởi vì đối với đạo cùng ma mà nói, này phật hoàn toàn là người từ ngoài đến.

“Hợp tác như thế nào?”

Đặt chén trà xuống, Tà vương Thạch Chi Hiên nhàn nhạt nhìn trước mắt cái này đề xuất đạo cùng ma hợp tác Đạo Công Tử Nhạc Duyên, mở miệng hỏi.

“Tự nhiên không thể nào là toàn diện hợp tác!”

Đón Thạch Chi Hiên tầm mắt, Nhạc Duyên ngẫm lại, nói như vậy nói: “Ta chỉ có thể đại biểu ta Hoa Sơn Thuần Dương, mà Tà vương tự nhiên cũng chỉ là Tà vương nhất phái!”

Đạo cùng ma có thể hợp tác, nhưng là không có nghĩa là lấy hai người trong lúc đó không có mâu thuẫn.

Nghĩ muốn toàn diện hợp tác, này hoàn toàn là không thể nào, cho nên Nhạc Duyên trong miệng hợp tác nói trắng ra chính là hắn cùng Tà vương Thạch Chi Hiên hợp tác mà thôi. Tại Nhạc Duyên không có nhất thống Đạo gia, mà Tà vương Thạch Chi Hiên không có nhất thống Ma Môn thời điểm, nói toàn diện hợp tác đó là chuyện cười.

Mặc dù là song phương thống nhất từng người chỗ đại biểu phái, nghĩ muốn toàn diện hợp tác cũng là có thật lớn khó khăn.

“Về phần hợp tác phương pháp…”

Nói đến đây, Nhạc Duyên lời nói chậm rãi chậm lại, tầm mắt đột nhiên hướng ngoài cửa sổ rơi đi, “Ừ! ! !”

Thương!

Tay phải hướng về sau với tới, cầm Ngân kiếm chuôi kiếm, theo kiếm kêu tiếng vang lên, thình lình trường kiếm ra khỏi vỏ. Người theo kiếm đi, cả người trực tiếp

theo trong cửa sổ chạy trốn ra ngoài. Trường kiếm trong tay trực tiếp đâm về ngoài cửa sổ bóng người.

Trong phòng.

Tà vương Thạch Chi Hiên chậm rãi xoay người, tầm mắt hướng ngoài cửa sổ rơi đi. Vừa mới, tựu tại hắn muốn động tay trước một khắc, Đạo Công Tử Nhạc Duyên ra tay, điều này khiến cho Thạch Chi Hiên động tác dừng lại, mà là tiếp tục đầu ngồi tại vị trí trước, ung dung phẩm lên trà tới.

Kiếm khí tung hoành.

Cho dù là cách cửa sổ, Thạch Chi Hiên cũng có thể cảm nhận được Nhạc Duyên trường kiếm trong tay mờ ảo rét lạnh. Chiêu chiêu hoa lệ, lại càng chiêu chiêu đưa người vào chỗ chết.

Chiến đấu bắt đầu rất nhanh, cũng chấm dứt rất nhanh.

Rất nhanh.

Tại Thạch Chi Hiên cảm thụ trong. Mặt khác một đạo khí tức đã muốn tiêu tán.

Cót kẹtzz.

Theo phòng cửa bị đẩy ra, Nhạc Duyên thân ảnh tại cửa ra vào hiển hiện.

Mang theo một thân gió đêm, còn có đâm người hàn ý, Nhạc Duyên theo cửa ra vào chậm rãi đi tới.

Thạch Chi Hiên tầm mắt rơi vào Nhạc Duyên trên tay trường kiếm trên, này Ngân kiếm trên chính nhiễm lấy màu đỏ vết máu, tản ra mùi máu tươi, máu tươi dọc theo mũi kiếm chậm rãi chảy xuôi, cuối cùng hội tụ tại mũi kiếm rơi trên mặt đất.

Nắm lấy Ngân kiếm đi trở về chỗ ngồi, tại Thạch Chi Hiên nhìn soi mói. Nhạc Duyên cầm lấy một khối lụa trắng bắt đầu chà lau lên trên thân kiếm vết máu tới.

“Giải quyết đâu này?”

Ánh mắt nhìn Nhạc Duyên này thong thả động tác, Tà vương lông mày khẽ nâng, đột nhiên mở miệng nói ra.

“Ừ!”

“Một cái nghe lén con kiến hôi mà thôi!”

Không có ngẩng đầu, Nhạc Duyên chỉ là đáp lại một tiếng. Tùy ý nói ra, trên tay trường kiếm rốt cục chà lau sạch sẽ, thu kiếm vào vỏ, một lần nữa cắm hồi trên kệ kiếm.

“Là nữ nhân a?”

Đối với Nhạc Duyên trong lời nói con kiến hôi tựa hồ rất cảm thấy hứng thú. Thạch Chi Hiên hỏi như vậy nói: “Ta ngửi được nữ nhân kia mới có mùi thơm của cơ thể, mà vẫn còn hẳn là Âm Quý phái nữ nhân!”

“Tà vương quả thật cao kiến!”

Ngẩng đầu, tầm mắt nghênh hướng Thạch Chi Hiên tầm mắt. Nhạc Duyên cùng Thạch Chi Hiên liếc nhau sau, lúc này mới dùng một loại tùy ý ngữ khí nói ra: “Tà vương phải chăng cho là ta không có tiếc hoa tâm? So với Tà vương, trừ bỏ theo như lời ta so sánh với ngươi bệnh lợi hại bên ngoài, cái khác ngươi ta vẫn còn có chút tương cận!”

Kỳ thật, tại ở phương diện khác Nhạc Duyên ngược lại thật cùng Tà vương Thạch Chi Hiên đều có chút tương tự.

Mượn hai người nữ nhân mà nói, hai người tại ở phương diện khác thật là có chút ít không hiểu tương tự. Đạo Công Tử Nhạc Duyên cùng Xích Luyện Tiên Tử, so với tuổi tới, Xích Luyện Tiên Tử so sánh với Nhạc Duyên muốn lớn, thuộc về ngự tỷ hình tuyệt sắc giai nhân.

Mà Tà vương ở phương diện này trên, lộ ra vẻ chỉ sợ so với Nhạc Duyên còn muốn cái kia một điểm.

Liền này Thạch Chi Hiên cùng Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên sự tình mà nói, tại Nhạc Duyên suy đoán trong Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên tuổi tuyệt đối so với Thạch Chi Hiên tuổi trẻ muốn lớn. Phải biết rằng Âm Hậu nhưng mà cùng Phạm Thanh Huệ là cùng nhất thời đại hai phái trong lúc đó đại biểu nhân vật, mà Bích Tú Tâm cùng Đơn Mỹ Tiên thì là đời sau, hiện tại Loan Loan cùng Sư Phi Huyên thì là Đệ tam.

Tuy nhiên khả năng lớn không nhiều lắm, nhưng là tình huống tối thiểu nhất cũng là lúc ấy Nhạc Duyên cùng

Xích Luyện Tiên Tử tình huống muốn càng mạnh một điểm.

Chỉ là hai người bất đồng là, Thạch Chi Hiên tại đổ lên hắn ngự tỷ Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên sau, được thiên ma bí sau, lập tức một cước đạp người ta, ngược lại đem tà ác tay vươn hướng tuổi cùng Đơn Mỹ Tiên không sai biệt lắm Bích Tú Tâm trên người, sau đó cả người liền hãm hại ở phía trên.

Tại điểm này trên mặt, Nhạc Duyên ngược lại cảm giác mình vẫn là so ra kém Thạch Chi Hiên.

Mượn Nghi Lâm mà nói, đối phương thanh tú hồn nhiên nhường Nhạc Duyên hạ thủ không được. Đương nhiên, Nghi Lâm tốt hơn là, nàng sẽ không như Từ Hàng Tĩnh Trai như vậy khiến người chán ghét. Nghi Lâm từ bi, lại là chân chính cá nhân thiện lương.

Như không phải bởi vì có một số việc, Nhạc Duyên đổ ra cảm thấy này Tà vương Thạch Chi Hiên thật đúng là Đại Đường trong thế giới thích hợp nhất giao bằng hữu đối tượng hợp tác. Cùng Thiên Đao Tống Khuyết dân tộc chủ nghĩa bất đồng, Thạch Chi Hiên hiển nhiên càng thêm có thể tiếp nhận mới sự vật.

Hơn nữa hơn nữa Thạch Chi Hiên hóa thân Bùi Củ đem Đột Quyết một phân thành hai, chỉ là điểm này công tích, thì không thể chôn hắn Thạch Chi Hiên năng lực. Tuy nhiên hắn qua tay trong lúc liền đem Đại Tùy lại cho phá vỡ không sai biệt lắm.

Bình thường Thạch Chi Hiên tuy nhiên làm cho người ta

khủng bố, nhưng nói trắng ra tại Nhạc Duyên xem ra là một cái đáng giá giao lưu bằng hữu.

Nếu không phải có chút ít lời nói khó mà nói, Nhạc Duyên chắc chắn lôi kéo Thạch Chi Hiên thảo luận dưới lúc trước đối phương truy cầu Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên tình huống.

Bất quá có một chút có thể nhất định là, Nhạc Duyên cùng Thạch Chi Hiên hai người tại đây ngự tỷ trên mặt tuyệt đối là có chút hãm hại, Thạch Chi Hiên hiện tại cùng Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên thế như nước với lửa, mà Nhạc Duyên thì là một mực đang suy tư đến lúc đó trợ giúp Xích Luyện Tiên Tử phá toái sau, chính mình nên giải thích thế nào cùng giao đãi.

Biết rất rõ ràng cuối cùng có thể sẽ có vấn đề, nhưng là Nhạc Duyên vẫn là sẽ nhịn không được đi dẫn đến nữ nhân khác. Đây là hắn tính cách ảnh hưởng, là quan tưởng Hương Suất, Lục Tiểu Phụng sau thật sự rõ ràng ảnh hưởng, ngược lại hiện tại có Diệp Cô Thành này phần cao ngạo lãnh ý, lúc này mới đè xuống cái loại này tiêu sái phong lưu.

“Âm Quý phái!”

“Đạo Công Tử cùng Âm Quý phái sinh ra mâu thuẫn?”

“Này Âm Quý phái nữ nhân phải là Đạo Công Tử bên người thị nữ a?”

Tà vương Thạch Chi Hiên quan sát cùng cảm giác quả thật cả người bất đồng, rất nhanh liền điểm ra Âm Quý

phái nữ tử nằm vùng thân phận, lập tức nói ra trong chuyện này vấn đề: "… Này Biên Bất Phụ chết cùng Đạo Công Tử có quan hệ?"

Ngữ khí tuy là nghi hoặc. Nhưng là hàm nghĩa nhưng lại khẳng định.

Âm Quý phái ma ẩn Biên Bất Phụ chết, Thạch Chi Hiên tự nhiên là nhận được tin tức.

Âm Quý phái cứ điểm, bị người toàn bộ diệt tin tức tuy nhiên bị Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên dùng cao áp thủ đoạn đè xuống, nhưng là ma môn người nghĩ muốn nhận được tin tức thủ đoạn thật sự là quá nhiều, cái loại này lẫn nhau dây dưa trong thế lực ai biết trong đó có nào thế lực người?

Mà Thạch Chi Hiên tại Âm Quý phái tự nhiên có hắn quân cờ.

Phải biết rằng nếu như không phải là Bích Tú Tâm chết tăng thêm Bất tử ấn pháp vấn đề, cùng với Từ Hàng Tĩnh Trai tính toán, khiến cho Tà vương xuất hiện sơ hở, nổi điên vài chục năm, nếu không lời nói Ma Môn chỉ sợ sớm bị Thạch Chi Hiên nhất thống.

Mặc dù là hiện tại, nhất thống Ma Môn vẫn là Thạch Chi Hiên mục tiêu.

Có như vậy mục tiêu người. Hiển nhiên tại Ma Môn môn phái khác trong có chính mình quân cờ. Cho nên Biên Bất Phụ chết, cũng không có giấu diếm ở.

Nhưng là có một chút nhường Thạch Chi Hiên nghi hoặc là, dùng hắn đối với Chúc Ngọc Nghiên hiểu, Âm Quý phái cách làm hiển nhiên không hợp hắn đối với Chúc Ngọc Nghiên ấn tượng. Duy nhất giải thích, chính là Biên Bất Phụ chết chân thật nguyên nhân có chút ngoài người ta dự liệu.

…

Lạnh như băng tường thành, nhưng lại che lấp không Loan Loan này cực nhanh tim đập trống ngực.

Dựa vào vách tường, Loan Loan sắc mặt lộ ra vẻ có chút tái nhợt.

“Tà vương Thạch Chi Hiên!”

Mỗi chữ mỗi câu cắn cái này danh tự, Loan Loan trong nội tâm giờ phút này đều là nghĩ mà sợ tâm tình. Nhưng lập tức, nàng liền nở nụ cười khổ. Tự nhủ: “Bạo lộ!”

Bất quá trong lòng hắn nhưng lại dâng lên vô cùng lo lắng, Nhạc Duyên thế nhưng cùng Tà vương Thạch Chi Hiên tụ cùng một chỗ, như vậy kết quả quả thực làm cho người ta một cách không ngờ.

Vốn là Âm Quý phái liền tại hoài nghi Nhạc Duyên thân phận chân chính, nhưng là vào lúc này lại nhiều thêm một Tà vương Thạch Chi Hiên. Tình huống như vậy cho dù là Loan Loan cũng không khỏi rất là kinh ngạc. Khi nàng nghe lén đến Thạch Chi Hiên thân phận, cùng Nhạc Duyên vào khoảng Tà vương hợp tác lời nói thời điểm, Loan Loan khí tức ba động.

Tại phát giác được tự thân khí tức ba động một sát na kia, Loan Loan tâm cũng không từ một lạnh.

Chỉ sợ chính mình trốn không!

Đối mặt Tà vương Thạch Chi Hiên. Lâu nghe đối phương uy danh Loan Loan không cảm giác mình tại Thiên Ma Công chưa tới tầng mười tám trước có cơ hội đào thoát người ta đuổi giết, dù là đào thoát chính mình chỉ sợ cũng cần trả giá thật lớn giá phải trả. Đột nhiên kế tiếp nhường Loan Loan ngoài ý muốn nhưng lại ra tay dĩ nhiên là Nhạc Duyên.

Âm thanh lục lạc trong.

Một thanh Ngân kiếm ngay tiếp theo người theo trong cửa sổ bay ra, kiếm phong phảng phất giống như từ hư không trong đột nhiên xuất hiện. Trực tiếp một kiếm liền đâm về chính mình.

Thân phận bạo lộ!

Tại kiếm phong tiếp cận chính mình thời điểm, Loan Loan là nghĩ như vậy pháp, nhưng mà nàng vào lúc này nhưng lại không dám chút nào sử dụng Thiên Ma Lực Trận, nếu là ở dẫn xuất một cái Thạch Chi Hiên, Loan Loan đó là ngay cả khóc địa phương đều không có.

Nhưng mà kết quả ——

Nhường Loan Loan ngoài ý muốn.

Phải nhẹ tay khẽ vuốt vuốt trên vai thơm miệng vết thương, chỗ đó máu tươi đã muốn cứng lại, màu trắng sa y nhuộm một mảnh huyết hồng.

Không có tránh đi!

Kiếm pháp quả thật đẹp, quả thật sát ý hiên ngang.

Không có sử dụng ra ngày đó đối với sư phó sử dụng một chiêu kia, nhưng là đột nhiên tập kích hãy để cho Loan Loan trở tay không kịp, tại tăng thêm cách đó không xa trong phòng còn có một khủng bố phi thường Tà vương, Loan Loan lập tức rơi tại hạ phong.

Rất nhanh liền tại Nhạc Duyên dưới thân kiếm bị thương.

Sau đó, Loan Loan liền mượn Nhạc Duyên chưởng lực đưa ra ngoài, khiến cho nàng an toàn thoát đi ra.

Dưới ánh trăng.

Trong chạy trốn, quay đầu lại Loan Loan có thể rõ nét chứng kiến một thân xanh trắng đạo bào Nhạc Duyên trong tay Ngân kiếm dựng thẳng ở sau người, trên mặt vui vẻ đang nhìn mình rời đi thân ảnh, không có chút nào đuổi theo tính toán, trong miệng thì là nhớ kỹ chính mình danh tự —— Loan Loan.

Như vậy cục diện, Loan Loan liền biết mình đã muốn bạo lộ, hơn nữa là đã sớm bạo lộ. Chỉ sợ là mình ở gặp phải Nhạc Duyên một khắc đó, đối phương liền biết đạo bản thân thân phận chân thật.

Nhạc Duyên là ở cứu mình!

Tại biết mình thân phận Nhạc Duyên, nhưng vì cái gì muốn cứu mình?

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, Loan Loan chợt cảm thấy sởn tóc gáy.

Chậm rãi quay đầu, hai mắt có chút trợn to, Loan Loan trong con mắt rõ nét ảnh ngược lấy hai đạo nhân ảnh.

Chương 070 : Lòng hiếu kỳ hại chết mèo (thượng)

070 chương lòng hiếu kỳ hại chết mèo (thượng)

Có chút vuốt cằm.

Sáng ngời tầm mắt rơi vào này trên nóc nhà, chỗ đó hai đạo thân ảnh chính trên cao nhìn xuống nhìn mình.

“Loan Loan đại tỷ, muộn như vậy thời gian chạy đi đâu à?”

Từ Tử Lăng một thân màu trắng cẩm y, hai tay chắp sau lưng, đón gió đêm, tầm mắt thì là rơi vào Loan Loan này bị thương trên bờ vai, thanh âm ôn hòa quanh quẩn tại bầu trời đêm.

“Hàaa…!”

“Chẳng lẽ lại Loan Loan đại tỷ là thấy này bóng đêm không sai, đi ra đi một chút mà thôi?”

Tiếp nhận Từ Tử Lăng câu chuyện, nửa ngồi ở một bên Khấu Trọng nhưng lại nhếch miệng cười rộ lên: “YAA.A.A.., Loan Loan đại tỷ, ngươi bị thương!”

Quả thật bạo lộ!

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng lời nói, còn có hai người theo đuôi đã đến, cũng nói cho Loan Loan thân phận

nàng bạo lộ.

Hai tên tiểu tử biết rõ còn cố hỏi lời nói nhường Loan Loan không có lên tiếng, chỉ là yên tĩnh quét hai người một cái, lúc này mới nhẹ cười rộ lên, nụ cười này phảng phất giống như Nguyệt Dạ hoa quỳnh, nụ hoa tách ra, hiện ra một loại không hiểu hương vị.

“Hì hì…”

“Này, người ta nhưng mà bị thương đấy! Trọng thiếu cùng Lăng thiếu thế nhưng như vậy làm như không thấy, thật là làm cho người ta thương tâm!”

Hơi thẹn thùng bộ dáng, này nỉ non lời nói, Loan Loan này đột nhiên bày ra phong thái quả thực cùng trước kia thị nữ hình tượng sai lệch quá nhiều. Nếu nói là trước kia Loan Loan thoạt nhìn bất quá là một cái mất đi cha mẹ hơi thẹn thùng tiểu nữ hài nhi, nhưng là trước mắt Loan Loan nhưng lại tại trong chớp mắt hóa thành một cái Tinh linh.

Đây là! ! !

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người liếc nhìn nhau, lẫn nhau trong mắt đều là kinh ngạc. Hiển nhiên, trước mắt như vậy tư thái Loan Loan mới là chân chính Loan Loan.

Hai người không dám đi sư phụ mình chỗ đó nghe lén, nhưng là hai người nhưng lại nhìn thấy sư phó Nhạc Duyên cùng Loan Loan giao thủ tình cảnh, cuối cùng Loan Loan bị thương đào thoát sau, hai người liền đuổi

theo. Nói thật, hai tên tiểu tử trong nội tâm có thật lớn mê hoặc, đó chính là muốn biết cái này xuất thân Ma Môn Loan Loan đến tột cùng mạnh bao nhiêu.

Chỉ là hai người cũng không biết là Loan Loan lúc ấy bởi vì trong phòng còn có một Tà vương Thạch Chi Hiên tồn tại, căn bản không dám toàn lực ra tay, thậm chí liền Thiên Ma Công đều không thể thi triển. Chỉ có thể bị Nhạc Duyên đè nặng đánh.

Nói tiếp Nhạc Duyên cũng không có toàn lực ra tay, chỉ là tổn thương Loan Loan, liền nhường Loan Loan trực tiếp rời đi.

Không hiểu.

Hai tên tiểu tử liếc nhau sau, trong nội tâm cũng bay lên một vẻ khẩn trương.

Là.

Khẩn trương.

Chính là bởi vì hoài nghi, cùng không biết Loan Loan chân thật nền tảng, đang nhìn đến Loan Loan như vậy chuyển biến sau, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người khẩn trương, một thân tinh lực cơ hồ ngưng tụ tại đỉnh, nhìn không chuyển mắt chằm chằm vào Loan Loan.

Lời nói rơi xuống.

Loan Loan ra tay.

Lần đầu, tại Song Long trước mặt thể hiện ra nàng thân là Âm Quý phái Thánh nữ thực lực chân chánh.

Không khí sụp xuống.

Một cổ thật lớn hấp lực dùng Loan Loan làm trung tâm sinh ra. Đồng thời, Loan Loan giống như mang theo một cái hình tròn khí tràng, người đã tung bay mà dậy, trực tiếp hướng đứng ở dựng ở nóc nhà hai người đánh tới.

“Ừ!”

Thân thể không khỏi một nghiêng, đã bị Thiên Ma Lực Trận bao phủ Khấu Trọng sắc mặt không khỏi biến, lập tức thân hình bay ngược lại, này tùy ý mua sắm trường đao đã muốn đao ra khỏi vỏ, phách trống không xa xa nhất trảm.

PHỐC!

Giống như chém phá túi nước, trong không khí phát ra một tiếng phốc suy tiếng vang. Khấu Trọng trường đao trong tay càng nghiêng một cái, lại lần nữa bị này quỷ dị liên lụy lực đạo mang đi ra ngoài, mà người khác thì là vận khởi khinh công lại lần nữa tránh đi này tùy theo đập vào mặt Thiên Ma Lực Trận.

Đồng dạng.

Tại Khấu Trọng ra tay nháy mắt, Từ Tử Lăng đồng dạng là bị Thiên Ma Lực Trận dẫn dắt. Vào lúc này hắn cũng ra tay.

Cùng Khấu Trọng trường đao nơi tay tình huống bất đồng, Từ Tử Lăng càng nhiều vẫn là tay không. Tại cổ lực đạo kia liên lụy khi đi tới sau, cổ tay khẽ đảo, một khỏa sắc bén đá vụn đã muốn hướng Loan Loan đánh đi qua.

Xuy!

Tiếng xé gió. Bắn đi ra lực đạo cộng thêm Thiên Ma lực trường lực kéo đạo, hai đồ kết hợp, đá vụn tốc độ lại lần nữa nhanh hơn. Cơ hồ có có thể so với sàng nỏ uy lực. Chỉ là này cục đá tại bay vào Loan Loan ba thước trong lúc đó thời điểm, liền như vậy sinh sinh bể thành bụi phấn.

Hiển nhiên là bị này liên lụy lực đạo ngạnh sanh sanh cho nát bấy kết quả.

Thật quỷ dị công phu!

Đây là Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người cùng Loan Loan giao thủ chiêu thứ nhất sau cảm xúc, đối phương còn không có triệt để động thủ, mà hai người công kích lại là không có chút nào kết quả. Nhưng là, hai người lần đầu kiến thức đến cái gì gọi là Thiên Ma Lực Trận.

Chỉ phải bắt được hai tiểu tử, thu hoạch tự nhiên sẽ không nhỏ!

Trong nội tâm đã có quyết định Loan Loan, vốn đang cảm thấy hôm nay chỉ có thể bạo lộ bại lui kết cục,

nhưng lại không ngờ rằng này Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người ngớ ngẩn xuất hiện tại trước mặt nàng, nhất thời nhường Loan Loan tâm tư linh hoạt.

Người, đã đi tới nóc nhà.

Theo Thiên Ma Lực Trận dẫn dắt, ngói nóc nhà đã bắt đầu không ngừng rung động, phát ra bùm bùm tiếng vang. Làm Loan Loan đi đến nóc nhà sau, đứng thẳng trên đó thời điểm, chân trần dưới mái ngói đã muốn toàn bộ biến hóa phương hướng.

Dùng Loan Loan làm trung tâm, phương viên ba trượng trong tất cả mái ngói phương hướng cũng là hướng phía Loan Loan phương hướng.

Làm cho người ta nhìn qua rất có một loại vạn ma ta vì tôn, chúng sinh quỳ lạy cảm giác.

“Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, hai vị cùng Loan Loan đi một chuyến như thế nào?”

Nhõng nhẽo cười ở bên trong, tuy nhiên trên vai tổn thương hơi chút ảnh hưởng Loan Loan thực lực phát huy, nhưng là tại Loan Loan nhìn để đối phó này hai tiểu tử, lại không có bất cứ vấn đề gì.

“…”

Khấu Trọng cùng lui về tới Từ Tử Lăng hai người đứng chung một chỗ, nghe vậy liếc nhau, cũng chứng kiến trong mắt kinh ngạc. Hiển nhiên, cái kia bình thường thoạt nhìn sẽ không chút nào vũ lực Loan Loan một thật

động thủ, quả thực làm cho người ta cảm thấy hoảng sợ.

“Loan Loan đại tỷ hảo ý, Khấu Trọng cùng Lăng thiếu liền tâm lĩnh, nói tiếp chúng ta thân làm đồ đệ nào dám đánh sư phó thị nữ chủ ý, này nếu như bị sư phó biết rõ sẽ bị cắt đứt chân!” Nhếch miệng cười, nắm thật chặc chuôi đao, Khấu Trọng cợt nhả nhìn qua Loan Loan, nói ra.

Từ Tử Lăng không có lên tiếng, chỉ là cái kia nghiêm túc biểu lộ hiển nhiên đại biểu cho giờ phút này hắn lực chú ý cùng tinh lực đều ở Loan Loan trên người. Lúc này đây cùng Loan Loan giao phong, mặc dù chỉ là vội vàng một chiêu, đối phương thậm chí còn không ra tay, hai người liền đã biết người nọ là bọn họ trong lúc giao thủ mạnh nhất người.

Này xuất từ Ma Môn Loan Loan, quả thật là một cái làm cho người ta biến sắc yêu nữ.

“A?”

Loan Loan cười, phảng phất giống như cười run rẩy hết cả người, tay trái nhẹ nhàng che đôi môi, này xinh đẹp khuôn mặt cùng vui vẻ vẫn bày ra lấy Loan Loan chân thật phong thái. Không thể không nói, chân thật Loan Loan mị lực so với trước Loan Loan càng thêm hấp dẫn người, nhưng càng thêm khủng bố.

“Ta nghĩ công tử là sẽ đáp ứng!”

Nói xong, Loan Loan ra tay.

“Ta lên!”

Khấu Trọng thấy thế hướng Từ Tử Lăng quăng một ánh mắt sau. Lập tức phải tay nắm chặt chuôi đao, mũi đao trực tiếp tại ngói nóc nhà trên kéo lê một hàng lóe sáng Hoả Tinh, người thì là hướng nghênh diện hướng Loan Loan đánh tới, không có chút nào né tránh, lại là chuẩn bị ngạnh bính.

Tại Khấu Trọng hai tay cầm đao tiến lên thời điểm, đứng nguyên tại chỗ Từ Tử Lăng hai tay rút ra, trong lòng bàn tay đã muốn xuất hiện tám cục đá, ra tay tựa như này mạn thiên hoa vũ, phách thiên cái địa hướng Loan Loan đánh tới. Mặc dù đối với người ta tạo thành không ít tổn thương, nhưng là nghĩ đến cũng có thể thoáng ảnh hưởng một chút Loan Loan thế công.

Ám khí ra tay sau. Từ Tử Lăng dưới chân đạp mạnh, người nhưng lại phát sau mà đến trước nhảy đến Khấu Trọng phía trước, lại thả người nhảy lên, người đã bay tại giữa không trung.

“Ta chém!”

Một tiếng giận dữ mắng mỏ, trường đao trong tay giơ lên, hai tay nắm ở chuôi đao, chính là một lực chém Hoa Sơn bình thường nhất dùng đao động tác, bay thẳng đến trước mắt Loan Loan chém tới.

Xuy!

Trường đao phảng phất giống như nhìn tại một đoàn

không thể nhận ra cấp tốc xoay tròn nước đoàn trên mặt, này xoay tròn sinh ra cực đoan liên lụy lực đạo khiến cho Khấu Trọng có một loại cầm không được đao ảo giác. Tựu tại trường đao cũng bị lực đạo lôi kéo chếch thời điểm.

Một mực thả người giữa không trung Từ Tử Lăng trực tiếp rơi xuống, hắn rơi xuống phương hướng không phải là Loan Loan chỗ đó, trong tay lại lần nữa bay ra một phen đá vụn, thoáng đánh tan Loan Loan lực chú ý. Mà người nhưng lại hướng Khấu Trọng phương hướng rơi đi.

Pằng!

Hai chân rơi vào Khấu Trọng trường đao trong tay trên sống đao, lại lần nữa là giặc trọng trảm xuống trường đao thêm một phần lực đạo.

Đồng thời.

Từ Tử Lăng trong cơ thể Trường Sinh Quyết cùng Khấu Trọng trong cơ thể Trường Sinh Quyết bắt đầu cộng minh, sau đó liền thấy kia trường đao khắc chế Thiên Ma Lực Trận liên lụy lực đạo, như đao cắt dưa hấu bình thường trực tiếp cắt đi vào. Trực tiếp đem Loan Loan Thiên Ma Lực Trận cho cắt cá nửa mở, trường đao không có đình chỉ, vẫn hướng chính giữa nữ hài nhi mà đi. Như muốn đem người cũng muốn chém thành hai mảnh.

“Làm sao có thể! ! !”

Loan Loan kinh ngạc.

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người biểu hiện quả thực để cho nàng ngoài ý muốn cùng giật mình, chính mình Thiên Ma Lực Trận bị hai cái thoạt nhìn võ công không được tốt lắm tiểu tử cho phá. Này cùng Loan Loan nguyên bản thiết tưởng hoàn toàn là hai cái phương hướng.

Nguyên bản Loan Loan nghĩ gần kề dùng Thiên Ma Lực Trận liền nắm bắt hai tên tiểu tử, nhưng là Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hợp tác một đao kia thế nhưng phá nàng Thiên Ma Lực Trận, điều nầy có thể không nhường Loan Loan ngoài ý muốn?

Như vậy kết quả, là Loan Loan lần đầu tiên nhìn thấy.

Chẳng lẽ hai cái này tiểu tử công pháp khắc chế thiên ma bí?

Hồi tưởng lại ma ẩn Biên Bất Phụ chết kiểu này, Loan Loan trong nội tâm càng phát khẳng định, này Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai tên tiểu tử nàng hôm nay phải nắm bắt. Có lẽ có thể theo hai tiểu tử công phu trong dự đoán ra Nhạc Duyên công pháp, triệt để phân tích ra Nhạc Duyên phải chăng chân chính biết rõ thiên ma bí.

Trường đao bài trừ Thiên Ma Lực Trận, thế tới không ngừng.

Tại Loan Loan trong cảm giác, trước mắt trường đao một nửa mang hỏa, một nửa mang băng, mà chính mình

Thiên Ma Lực Trận thì là phảng phất giống như một cái hồ chuyển động nước, tại một đao kia phía dưới một nửa đông cứng, một nửa phát huy. Thiên Ma Lực Trận, liền như vậy vỡ tan ra.

Đối mặt một đao kia Loan Loan không có chút nào né tránh, hai tay run lên, trong tay áo đột nhiên toát ra một đoạn màu trắng băng gấm, rõ ràng là Loan Loan một mực tùy thân mang theo Thiên Ma Đái.

Băng gấm mềm mại, theo Loan Loan run run, cũng không có như Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng tưởng tượng như vậy bay bắn ra, mà là quấn quanh tại Loan Loan một đôi trên ngọc thủ.

Lập tức ——

“YAA.A.A..!”

Một tiếng nũng nịu, tại Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người kinh ngạc dưới ánh mắt, trước mắt này phảng phất giống như Tinh linh thiếu nữ tại trong sát na bá đạo vô song, trực tiếp dùng một đôi quấn quanh màu trắng tơ lụa hai tay tay không tiếp được hai người cùng một chỗ hợp lực chém xuống trường đao.

Thiên Ma Công vs Trường Sinh Quyết!

Bắn!

Kim loại tiếng vỡ vụn nương theo lấy hai tiếng kêu đau đớn cùng nhau vang lên, lập tức hai đạo thân ảnh liền bay rớt ra ngoài.

“Tốt mạnh mẽ Loan Loan đại tỷ!”

Hai chân đạp địa, liên tục không ngừng lui về phía sau, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai tay hai tay lẫn nhau nắm sau, lúc này mới đè xuống cổ này trong người không ngừng loạn chuỗi, mang theo mãnh liệt tính ăn mòn thiên ma chân khí. Khóe miệng vết máu lan tràn, hai người tại dưới một kích này, cũng bị gây thương tích.

Mà đối diện, Loan Loan tiện tay đem đã muốn cắt thành hai đoạn trường đao vứt trên mặt đất, trên gương mặt nhưng lại phiêu khởi một tia đỏ ửng.

Một đôi vốn là sáng ngời vô cùng ánh mắt càng lòe lòe tỏa sáng, cái lưỡi thơm tho liếm liếm môi, nhìn về phía Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng rất có một loại chồn chứng kiến gà bình thường thần sắc. Vừa mới giao phong ở bên trong, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người Trường Sinh chân khí nhập thể, nhưng lại cho Loan Loan mang đến không tưởng được thu hoạch.

Rủ xuống tại trên nóc nhà Thiên Ma Đái theo Loan Loan cước bộ, từng chút từng chút hướng phía trước di động tới.

Nhìn xem càng ngày càng gần Loan Loan, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng liền biết đạo đêm nay hai người nên là chân chính liều mạng thời điểm.

Liếc nhau, hai người cũng chứng kiến đối phương trong mắt quyết tâm.

Một đôi màu bạc cái bao tay theo trong tay áo nhảy ra, đã bị Từ Tử Lăng mang theo trên tay, mà một bên Khấu Trọng lại là không có động tác, chỉ là hai mắt nhìn chằm chằm từng bước một đi tới Loan Loan, tựa hồ đang đợi cái gì.

Chân chính giao phong, nhưng lại sắp bắt đầu.

Chương 071 : Lòng hiếu kỳ hại chết mèo (dưới)

071 chương lòng hiếu kỳ hại chết mèo (dưới)

Một đôi màu bạc cái bao tay.

Tại nhảy ra tay áo sau, liền bị Từ Tử Lăng trực tiếp mang theo trên tay. Mười ngón hơi duỗi hơi cong, chỉ nghe một hồi bùm bùm khớp xương tiếng vang. Từ Tử Lăng tầm mắt ngưng trọng nhìn qua kéo lấy thiên ma băng gấm từng bước một hướng chính mình đi tới Loan Loan, môi mân rất căng.

Võ công của hắn không có luyện đến đỉnh, không cách nào giống như sư phó Nhạc Duyên làm được như vậy tay không, trước mắt chỉ có thể mượn chuyện khác vật tới tăng cường chính mình sức chiến đấu.

Tại Từ Tử Lăng mặc lên màu bạc cái bao tay thời điểm, Khấu Trọng tầm mắt nhưng lại gắt gao chằm chằm vào Loan Loan, hai tay vòng cánh tay, lại là không có chút nào động tác khác.

“Lăng thiếu, chuẩn bị cho tốt?”

Khấu Trọng tầm mắt theo Loan Loan này từng bước một bước ra chân trần mà hoạt động, ngoài miệng nhưng lại nhẹ giọng hỏi.

“Ừ, chuẩn bị cho tốt!”

Gật gật đầu, Từ Tử Lăng sắc mặt lúc này cũng hết sức chăm chú nghiêm túc, mặt đối trước mắt cái này căn bản không biết nền tảng Loan Loan, Từ Tử Lăng không dám chút nào chủ quan. Chỉ cần một cái không tốt, như vậy chờ đợi hai người kết quả liền không là bọn hắn có thể tiếp nhận.

“Này, liều mạng a!”

Khấu Trọng thoại âm rơi xuống, Từ Tử Lăng đã muốn nhào tới trước, mang theo màu bạc cái bao tay hai tay trực tiếp tựu là một chưởng ấn xuống.

“Ừ?”

Kinh ngạc cùng ngoài ý muốn, Loan Loan biết rõ trước mắt hai người công lực hợp lại trước mắt cũng không phải mình đối thủ, nhưng là đối phương như vậy đột nhiên công kích, còn có này chưa từng có từ trước đến nay khí thế hãy để cho Loan Loan có chút ngoài ý muốn.

Xem ra Đạo Công Tử Nhạc Duyên hai cái đồ đệ không sai!

Phía trước bởi vì hai người xưng hô nàng là Loan Loan đại tỷ, khiến cho Loan Loan đối với Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người ấn tượng cũng không tốt. Nhưng là tại kinh nghiệm vừa rồi đối phương hai người liên thủ bài trừ Thiên Ma Lực Trận, Loan Loan trong lòng đối với hai tên tiểu tử cũng đã là cao liếc mắt nhìn.

Nhưng mà trước mắt Từ Tử Lăng này chưa từng có từ

trước đến nay khí thế. Quả thực nhường Loan Loan kinh ngạc.

Bất quá nàng lực chú ý nhưng lại rơi vào Từ Tử Lăng trên tay một ít cặp màu bạc cái bao tay phía trên, hiển nhiên Từ Tử Lăng đeo lên cái bao tay, tất nhiên là sử xuất ẩn giấu công phu.

Cổ tay rung lên, trên cánh tay phải thiên ma băng gấm trực tiếp như xà múa bình thường hướng Từ Tử Lăng đánh tới, rất có một loại muốn đem độc xà vồ con mồi khí thế, nghĩ muốn đem đối phương quấn quanh.

"…"

Tầm mắt ngưng lại, Từ Tử Lăng thân hình xê dịch, đồng thời tay phải ngón trỏ cùng ngón giữa trực tiếp điểm ra. Thoáng cái trực tiếp kẹp lấy này quấn quanh lại đây băng gấm, phảng phất giống như thoáng cái kẹp ở độc xà bảy tấc chỗ, khiến cho Loan Loan một kích này không nhanh mà chết.

Đây là!

Chiêu thức kỳ lạ, hoàn toàn đi là một loại tay không đón dao sắc cảm giác.

Đây cũng là Từ Tử Lăng ra chiêu động tác đối với Loan Loan ấn tượng.

Nghĩ tới đây, Loan Loan đột nhiên đè xuống muốn lập tức nắm bắt hai người tâm tư, nàng nghĩ muốn tại hiện tại đại khái hiểu rõ một chút Khấu Trọng cùng Từ Tử

Lăng hai người công phu, thăm dò hai người nền tảng. Cũng chỉ là đại khái vuốt thấu Đạo Công Tử Nhạc Duyên vài phần nền tảng.

Tâm nghĩ đến đây, Loan Loan run lên băng gấm, này vốn là mềm mại cực kỳ băng gấm lập tức rung động đứng lên, tại thiên ma chân khí dưới tác dụng hóa thành giống như cương đao, trực tiếp húc đầu chém xuống. Này áp bách mà đến khí thế, khiến cho Từ Tử Lăng cảm thấy này mềm nhũn vòng xa tanh cũng có thể tại một chiêu này dưới nhường người sống chia năm xẻ bảy.

Một chiêu này đón không tiếp?

Mình cùng Loan Loan công lực kém cách. Điểm này nhường Từ Tử Lăng không thể không lo lắng. Tại công phu cao hơn người khác nhất định trình tự sau, kỹ xảo thường thường không phải là thủ thắng lá bài tẩy, đối phương hoàn toàn có thể dùng lực áp người. Trong đầu, suy nghĩ nhanh quay ngược trở lại, cuối cùng Từ Tử Lăng vẫn là lựa chọn đón đỡ.

Hắn. Không thể lùi bước.

Chắp tay trước ngực, mười cây màu bạc ngón tay tại dưới ánh trăng sáng quắc sinh huy. Đón này hướng chính mình chém xuống thiên ma băng gấm kẹp đi qua.

Hừ!

Một tiếng kêu đau đớn.

Mái ngói văng ra bốn phía, rơi xuống nước một.

Mà ở Loan Loan một thân thiên ma chân khí áp bách dưới, Từ Tử Lăng đón đỡ dưới Loan Loan một kích này, chính mình thực sự bị thương tổn thương, khiến cho thương thế lại lần nữa tăng thêm vài phần, bởi vì giảm bớt lực kịp thời, một kích này sinh ra cự lực toàn bộ bị Từ Tử Lăng cởi tại dưới chân.

Xà nhà cót kẹtzz vang lên, hiển nhiên một chiêu này trúng vỡ vụn không chỉ có là những thứ kia mái ngói, còn có này nóc nhà xà ngang.

Mà đang ở Từ Tử Lăng mang theo cái bao tay bàn tay trần đón Âm Quý Thánh nữ Loan Loan một kích thời điểm, đứng ở phía sau vẫn không nhúc nhích làm Khấu Trọng rốt cục có động tác. Vạt áo giương lên, tay phải lấy cực nhanh tốc độ hướng hướng bên hông sờ soạng.

Nhất thời ——

Một cái tràn đầy tửu thủy màu vàng hồ lô rượu bị lấy ra.

Bùm!

Một tiếng vang nhỏ, hồ lô rượu trên nút lọ trực tiếp bị Khấu Trọng cho đạn bay ra ngoài, nhất thời, một cổ nồng đậm mùi rượu theo trong hồ lô chạy đến.

Rượu?

Loan Loan tại tiến công Từ Tử Lăng thời điểm, nàng lực chú ý đồng dạng là rơi vào Khấu Trọng trên người. Dù sao, lúc trước hai người hợp kích đối với Loan Loan

mang đến thật lớn chấn động, trước mắt Từ Tử Lăng hành động trước tay, mà Khấu Trọng thì là đứng ở một bên xem cuộc vui bộ dáng, hiển nhiên sẽ không để cho Loan Loan yên tâm.

Chỉ là tại Khấu Trọng động tác thời điểm, Loan Loan mộng.

Chẳng lẽ lại này đây rượu tăng thêm lòng dũng cảm, tới liều chết một kích?

Trong đầu, Loan Loan đã bắt đầu tư tưởng Khấu Trọng ngửa đầu rót vài cửa rượu, sau đó đem hồ lô rượu ném cho Từ Tử Lăng, Từ Tử Lăng đồng dạng dùng như vậy tư thái uống rượu động tác. Chỉ là, không biết sao, Loan Loan cảm thấy loại cảnh tượng này hơi có chút quái dị.

Đột nhiên kế tiếp Khấu Trọng động tác nhưng lại đại xuất Loan Loan ngoài ý muốn.

Chỉ thấy Khấu Trọng phải giơ tay lên, này bị bắn ra nút lọ hồ lô rượu trực tiếp vứt hướng lên bầu trời, này đầy hồ lô tửu nước lập tức theo lối đi ra chảy ra. Theo hồ lô rượu xoay tròn, này chảy ra tửu thủy phảng phất giống như Ngân Hà rơi xuống cửu thiên, óng ánh thấu triệt trúng bay thẳng đến Khấu Trọng đổ ập xuống rơi xuống.

Phải duỗi tay ra, làm Tây tử nâng tâm hình dáng tiếp nhận này rơi xuống tửu thủy, chấp tay hành lễ một vận, lập tức trên lòng bàn tay hiển hiện một phen nhỏ vụn khối băng, đồng thời còn tản ra một cổ kỳ lạ mùi thơm.

“! ! !”

Thấy thế, Loan Loan không khỏi cả kinh. Trong nội tâm nhất thời bay lên một cái không tốt ý niệm trong đầu, chính là muốn lui thân tránh đi thời điểm, nhưng lại phát hiện mình thiên ma băng gấm giờ phút này đang bị Từ Tử Lăng gắt gao trảo trên tay.

Đồng thời.

Khấu Trọng công lực một vận, lập tức một phen nhỏ vụn khối băng toàn bộ hướng Loan Loan cùng Từ Tử Lăng hai người phương hướng đập đi qua, có thể nói là phô thiên cái địa, phảng phất giống như trận tiếp theo mưa đá. Đúng là liền Từ Tử Lăng cũng bao khỏa trong đó. Không chỉ có như thế, Khấu Trọng tại ném ra một phen sau. Tiếp lấy lại tiếp được này rơi xuống tửu thủy, lặp lại khởi điểm trước động tác tới.

Khúc khích âm thanh bên tai không dứt.

Dưới bầu trời đêm, vang lên đều là như này cung nỏ bình thường tiếng xé gió.

Phô thiên cái địa khối băng, phảng phất giống như vũ tiễn bình thường đem Loan Loan cùng Từ Tử Lăng hai người cũng gói trong đó.

Những thứ này khối băng tuyệt đối có vấn đề!

Tại Khấu Trọng vung ra những thứ này khối băng thời điểm, Loan Loan trong nội tâm đã có cái này suy đoán. Nếu không lời nói, Loan Loan không biết là Khấu Trọng sẽ như vậy cách làm, phải biết rằng tại trước mắt cục

diện Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người đã đến liều mạng thời khắc.

Từ Tử Lăng càng cùng mình cận thân chiến đấu, tính nguy hiểm có thể nghĩ. Tại Nhạc Duyên bên người nằm vùng mấy ngày nay. Loan Loan mặc dù không có hiểu đến chính mình thật chính là muốn đồ đạc, nhưng là đối với Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng giữa hai người cái loại này huynh đệ cảm tình vẫn có thể đủ rồi nhìn ra được.

Cho nên, đối phương dùng tửu thủy hóa băng, lại lần nữa coi như ám khí vung ra, tại Loan Loan xem ra những thứ này ám khí đã muốn bất thường.

Chỉ là duy nhất để cho Loan Loan không rõ là Khấu Trọng vì cái gì liền Từ Tử Lăng cũng bao khỏa trong đó, thế nhưng vì đối phó chính mình, liền Từ Tử Lăng an nguy cũng không có để ý?

Ba khối óng ánh thấu triệt khối băng. Theo Từ Tử Lăng chỗ cổ sát qua, trực tiếp đánh hướng Loan Loan.

Chỉ là này vụn băng đồng dạng ám khí đến tột cùng ở đâu không tầm thường Loan Loan nhưng lại phát giác không đi ra, tại nàng xem tới càng nhiều vẫn là vì cho Từ Tử Lăng đánh yểm trợ.

Tuy nhiên băng gấm bị Từ Tử Lăng gắt gao liên lụy ở, nhưng là này không có nghĩa là Loan Loan liền không có bất kỳ biện pháp nào. Khinh thường cười khẽ, Loan Loan nhỏ giơ tay lên, trực tiếp năm ngón tay nhẹ duỗi. Một tay lấy sắp đánh tại chính mình ngực ba khối vụn băng trảo trên tay.

Như thế nào một điểm uy lực đều không có?

Trở bàn tay, trên lòng bàn tay đã có ba khối óng ánh vụn băng, đang tại Loan Loan mê hoặc ám khí kia tựa hồ không nhiều lắm uy lực thời điểm, nàng khóe mắt dư quang nhìn thấy Từ Tử Lăng một ít mặt mỉa mai nụ cười.

Xuy!

Phảng phất giống như gặp phải nhiệt độ cao liệt hỏa, này ba khối bị Loan Loan ôm đồm ở lòng bàn tay vụn băng lập tức phát ra một tiếng vang nhỏ. Lập tức chậm rãi tiêu tán ra, biến mất không thấy gì nữa. Xác thực nói. Là này ba khối vụn băng lấy cực kỳ quỷ dị tư thái dung nhập Loan Loan lòng bàn tay.

“Không ổn!”

Loại này quỷ dị tình cảnh khiến cho Loan Loan thon dài lông mày không khỏi vừa nhảy, quá sợ hãi, lập tức trở tay không kịp.

Mà ở dẫn đầu ba khối vụn băng biến mất tại Loan Loan lòng bàn tay sau, mặt sau những thứ kia giống như trời mưa bình thường mưa đá triệt để đem hai người bao trùm, chỉ nghe một hồi khúc khích nhẹ vang lên, bất luận là đánh vào Từ Tử Lăng trên lưng, vẫn là Loan Loan trên người vụn băng, cũng phảng phất giống như gặp phải liệt như lửa chiếm thân thể người liền quỷ dị biến mất không thấy gì nữa, chui vào nhân thể trong vòng.

Trong chớp mắt, Từ Tử Lăng cùng Loan Loan hai người đã bị mấy trăm khối vụn băng bao vây.

“YAA.A.A..!”

Một tiếng phảng phất giống như sơn ca gáy kêu nũng nịu tiếng vang lên, hình tròn Thiên Ma Lực Trận lại lần nữa ầm ầm bộc phát.

Không chỉ có bắn bay này phách thiên cái địa vụn băng, cũng đem Từ Tử Lăng giống như bắn bay bóng cao su bình thường đạn đổ ra bay trở về, cả người tại trên nóc nhà đánh mấy cái lăn sau, này mới thật không dễ dàng dừng lại.

Thấy Loan Loan Thiên Ma Lực Trận bộc phát, bắn bay vụn băng, cũng bắn bay Từ Tử Lăng sau, Khấu Trọng đã không có lại lần nữa hóa rượu vì băng ném ám khí. Mà là liền bước lên phía trước, một phen đỡ qua lăn đến trước mặt mình, đã hoàn toàn không có phong độ Từ Tử Lăng.

Ngồi thẳng.

Lúc này Từ Tử Lăng toàn bộ lông mi trên cũng đã bắt đầu hiện ra sợi sợi hàn khí, toàn thân càng khó nhịn cái loại này quỷ dị tê dại ngứa, hận không thể đem toàn thân làn da trảo phá phát điên cảm giác. Hoàn hảo là hai người công pháp tuy nhiên bất đồng, nhưng là đồng xuất nhất mạch.

Tự thân công pháp càng giải trừ cái này giải pháp, tại bị Khấu Trọng vịn khoanh chân mà ngồi sau, Từ Tử Lăng

lập tức vận khởi Trường Sinh Quyết, để giải những thứ kia không có vào thể nội quỷ dị hàn khí.

Về phần Loan Loan…

Từ Tử Lăng đã muốn trông nom chẳng phải nhiều, tại vừa mới hắn so với đối phương gặp khối băng còn nhiều hơn.

Mà Khấu Trọng thì là đứng ở Từ Tử Lăng trước mặt, khẩn trương nhìn xem Loan Loan.

"…"

So với Từ Tử Lăng tốt không nhiều lắm, tại Loan Loan lông mi trên cũng hiển hiện sợi sợi hàn khí, lông mày trên đã là xong sợi sợi sương lạnh. Cho dù là Loan Loan hiện tại một thân thiên ma thật tức chết chết áp chế, nhưng là cùng lúc trước công lực đối bính thời điểm lại là hoàn toàn bất đồng.

Lúc này Loan Loan trong cơ thể này thuộc về Khấu Trọng chân khí trở nên quỷ dị, thiên ma chân khí tuy nhiên có thể áp chế khắc chế, nhưng lại có không nhỏ khó khăn, bởi vì tại vừa mới một khắc đó Loan Loan dưới sự ứng phó không kịp trúng không ít vụn băng.

Không chỉ có là cái loại này quỷ dị rét lạnh, để cho người thống hận nhưng vẫn là cái loại này toàn thân tê dại ngứa.

Một ngụm hàm răng gắt gao cắn miệng môi dưới, hơn nữa chính mình lòng bàn chân, cũng trúng một khỏa, lúc

này Loan Loan rất muốn không để ý phong độ đi gãi lòng bàn chân gãi ngứa ngứa, cái loại này tê dại ngứa khiến cho nàng nghĩ muốn nhõng nhẽo cười không thôi cảm giác thống khổ.

Oán hận tức giận trừng Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng một cái, Loan Loan đối với chính mình vừa mới này sinh ra hiếu kỳ buồn bực không thôi, đồng dạng tại nàng đáy lòng nhưng lại đem Đạo Công Tử Nhạc Duyên triệt để hận đứng lên. Tại nàng xem tới, dùng ra loại này quỷ dị công pháp, cũng chỉ có Đạo Công Tử Nhạc Duyên.

Dậm chân một cái, Loan Loan lập tức xoay người tung bay mà đi.

Cùng lúc đó.

Đang tại cùng Tà vương Thạch Chi Hiên thảo luận hợp tác Nhạc Duyên không khỏi đánh hắt xì một cái, xoa xoa có chút ngứa cái mũi, rất có chút ít bồn chồn.

“Không có chuyện gì, Tà vương, chúng ta tiếp tục!”

Cảm thụ dưới thân thể của mình không có xuất hiện cái gì cảm mạo quỷ dị tình huống sau, Nhạc Duyên tiếp lấy lúc trước chủ đề cùng Thạch Chi Hiên lại nói tiếp.

Chương 072 : Không hoàn toàn sinh tử phù

072 chương không hoàn toàn sinh tử phù

Nguyệt nghiêng sao thưa.

Sáng ngời ánh trăng cũng dần dần ảm đạm xuống tới, theo thiên không mây đen dần dần lên, càng tái đi.

Gian phòng.

Nước trà đã sớm lạnh.

Nhạc Duyên ngồi ngay ngắn ở trước bàn, trước mặt thì là đặt hai cái chỉ còn lại có một ít lưu lại lá trà chén trà. Về phần Tà vương Thạch Chi Hiên đã sớm rời đi, đang cùng Nhạc Duyên đạt thành cái gọi là hợp tác hạng mục công việc sau, Tà vương liền không có ở này tâm tư.

Một cá nhân lẳng lặng nghe này tự mình thuộc về ban đêm yên tĩnh. Chỉ là tại đây yên tĩnh ở bên trong, nhưng lại làm cho người một loại phong bạo trước yên lặng.

Yên tĩnh làm cho lòng người sợ.

Cót kẹtzz.

Phòng cửa bị đẩy ra tới, không có ngẩng đầu, Nhạc Duyên liền ngửi được một cổ quen thuộc mùi thơm.

Chính là Vệ Trinh Trinh.

Mở to có chút mơ mơ màng màng ánh mắt, Vệ Trinh Trinh hiển nhiên ngủ không được ngon giấc, lau lau ánh mắt, Vệ Trinh Trinh lúc này mới lên tiếng nói: “Công tử, còn không có ngủ? Đã muốn đã khuya!” Vừa mới rời giường, Vệ Trinh Trinh liền phát hiện nghi hoặc chỗ.

Này cùng mình ngủ cùng một chỗ Loan Loan không thấy bóng dáng, hơn nữa làm Vệ Trinh Trinh ra khỏi phòng tới khi đi tới cửa sau, nàng kinh ngạc phát hiện công tử trong phòng ngọn đèn vẫn sáng, hiển nhiên là không có ngủ. Trừ đó ra, Vệ Trinh Trinh còn phát hiện Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng gian phòng cũng không có bóng người.

Ba người cũng không biết đi nơi nào.

Điều này khiến cho Vệ Trinh Trinh rất có chút bận tâm.

“Ngô!”

Ngẩng đầu, hướng Vệ Trinh Trinh đưa đi một cái không cần lo lắng ánh mắt sau, Nhạc Duyên này mới mở miệng nói ra: “Loan Loan rời đi, tạm thời sẽ không trở về!” Vệ Trinh Trinh vừa rồi vào nhà, tuy nhiên lên tiếng hỏi là mình, nhưng là Nhạc Duyên nhưng lại lý giải giờ phút này Vệ Trinh Trinh tâm tình.

Hiển nhiên, Vệ Trinh Trinh tại lo lắng lấy Loan Loan nơi đi.

Về phần Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai tên tiểu tử đổ

ra là không có như vậy lo lắng quá mức, dù sao tại nguyên lai này hai tiểu tử liền biểu hiện giảo hoạt vô cùng, không cần làm cho người ta quá mức lo lắng.

“À?”

Vệ Trinh Trinh nghe vậy không khỏi sững sờ, Nhạc Duyên theo như lời lời nói để cho nàng cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn. Mặc dù ở phần lớn thời gian, Vệ Trinh Trinh thoạt nhìn có chút ngớ ngẩn, có chút quá mức thiện lương. Nhưng là người ta nhưng lại không ngốc.

Nghe Nhạc Duyên này rõ ràng như có chỗ chỉ lời nói, Vệ Trinh Trinh nhắm mắt lại, mí mắt có chút rung động, lúc này mới mở mắt ra, hỏi: “Công tử, ngươi là nói…”

Cũng không nói đến lời nói, đại biểu cho Vệ Trinh Trinh không muốn đi tin tưởng.

Người ta Loan Loan thoạt nhìn như vậy một cái hồn nhiên chân chất xinh đẹp nữ hài nhi làm sao sẽ… Thế nào lại là có chứa khác tâm tư người đâu? Chẳng lẽ không phải bởi vì chiến loạn duyên cớ, biến thành cô nhi sao?

Bất quá Nhạc Duyên mặt sau câu kia tạm thời rồi lại nhường Vệ Trinh Trinh mê hoặc.

Trong khoảng thời gian ngắn, Vệ Trinh Trinh còn thật không biết nên như thế nào đi đối đãi này Loan Loan. Trước mắt bày ở trước mặt nàng chỉ là Loan Loan triệt để không thấy bóng dáng, một cái thoạt nhìn không hề

vũ lực nữ hài nhi liền như vậy biến mất. Lên kết quả hiển nhiên để cho nàng nhất thời không cách nào tiếp nhận.

“Ngô…”

“Loan Loan chắc có chính mình khó xử.”

Lầm bầm lầu bầu lải nhải một phen, tựa hồ là tại cho mình động viên, Vệ Trinh Trinh cúi đầu như vậy nhỏ giọng nói ra.

Như vậy biểu hiện thấy Nhạc Duyên chỉ có thể lắc đầu cảm thán không thôi.

Liền trong phòng tạm thời lâm vào yên tĩnh thời điểm…

“Sư phó, chúng ta trở về!”

“Này Loan Loan đại tỷ quả thực lợi hại!”

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người song song mà đi, đẩy cửa vào, thoại âm rơi xuống hai người này mới nhìn rõ trong phòng còn có những người khác, đúng là mình chị kết nghĩa Vệ Trinh Trinh.

“Các ngươi giao thủ?”

Nhạc Duyên tầm mắt đầu tiên là theo Khấu Trọng trên người thu hồi, tầm mắt rơi vào này cho tới nay cũng rất là cố lấy tự thân quần áo sạch sẽ Từ Tử Lăng trên người. Giờ phút này đối phương một thân này màu ngân bạch cẩm y, trên mặt dính đầy vô số tro bụi. Một thân màu trắng quần áo biến thành màu xám.

Không chỉ có như thế, Từ Tử Lăng sắc mặt còn lộ ra vẻ rất là tái nhợt, thậm chí Nhạc Duyên còn nhìn thấy đối phương lọn tóc tiếp nước vết.

Cái mũi ngửi ngửi, Nhạc Duyên còn nghe thấy được một cổ mùi rượu. Hỏi: “Các ngươi động chiêu đó?”

“Ừ!”

Khấu Trọng gật gật đầu, lập tức cười khổ nói: “Như không phải như vậy, sư phó, đêm nay ngài muốn cho mình hai cái đồ nhi nhặt xác!” Nói đến đây. Khấu Trọng tầm mắt quét mắt một vòng chính mình chị kết nghĩa Vệ Trinh Trinh, suy tư một chút vẫn là trực tiếp nói rõ ra: “Loan Loan mạnh, vượt quá ta cùng với Lăng thiếu ngoài ý muốn!”

“Đúng vậy a!”

Từ Tử Lăng cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Nếu như không phải là Loan Loan tại lúc ấy lòng hiếu kỳ nặng, đối với Khấu Trọng này bay ra ngoài khối băng tay không tiếp được nhập thể khiến cho thứ nhất lúc trở tay không kịp, nếu không lời nói mình cùng Khấu Trọng hai người thật đúng là nguy hiểm.

Mạnh!

Mạnh không hợp thói thường!

Loan Loan có thể nói là lưỡng tiểu tử tại gặp thấy trong cao thủ nhìn thấy lợi hại nhất nữ nhân, hơn nữa đối

phương thoạt nhìn tuổi cũng lớn hơn mình không nhiều lắm thiếu.

“Trinh Trinh tỷ, ngươi cái kia Loan Loan muội muội, rất lợi hại!”

Quay đầu lại, Từ Tử Lăng hướng Vệ Trinh Trinh quăng đi một nụ cười khổ, nói ra.

“A!”

Một tiếng thét kinh hãi, Vệ Trinh Trinh tay trái bụm lấy chính mình miệng, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc cùng ngoài ý muốn, bất quá càng nhiều hãy để cho Vệ Trinh Trinh trong lòng có một loại rất khó qua cảm giác. Có một loại bị lừa gạt bị thương cảm giác.

Hơi chút phân tích, liền có thể đủ biết rõ Loan Loan sở dĩ sắm vai không biết võ công bé gái mồ côi, tại nàng Vệ Trinh Trinh dưới sự trợ giúp trở thành thị nữ, hiển nhiên đối phương nghĩ muốn tại nhà mình công tử chỗ đó được cái gì đồ đạc. Nghĩ đến đây, Vệ Trinh Trinh lập tức ánh mắt đỏ lên, nóng bỏng nước mắt nhi bắt đầu ở trong hốc mắt đảo quanh. Hơn nữa vừa mới Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng ngoài miệng còn nói ra hai người xém tí nữa chưa có trở về hiểm ác tình huống.

Vệ Trinh Trinh trong nội tâm, lúc này dâng lên một loại rất xin lỗi Nhạc Duyên còn có hai cái đệ đệ cảm giác.

“Khóc cái gì?”

Đón Vệ Trinh Trinh này ủy ủy khuất khuất tầm mắt, cho

dù là ban đêm, chỉ có này mờ nhạt ngọn đèn, Nhạc Duyên vẫn có thể đủ rồi cảm nhận được Vệ Trinh Trinh trong nội tâm tự oán. Đứng dậy, thay Vệ Trinh Trinh chà lau dưới khóe mắt nước mắt sau, Nhạc Duyên này mới an ủi nói: “Không có chuyện gì, tại Loan Loan trở thành ta thị nữ một khắc đó, ta liền đã biết thân phận nàng! Hơn nữa, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng lưỡng tiểu tử đồng dạng biết rõ!”

“…”

Vệ Trinh Trinh nghe vậy nháy dưới ánh mắt, nhẹ nhàng nhăn dưới cái mũi, khiến cho này nước mắt nhi không có lăn xuống tới, ngó ngó Nhạc Duyên, tại ngó ngó Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng, thật lâu mới mở miệng nói ra: “Đó chính là nói, chỉ có ta khờ ngốc không biết a!”

“Ai!”

“Đây là Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai tiểu tử chủ ý, không nghĩ Trinh Trinh quá mức lo lắng, nếu như ngươi biết Loan Loan thân phận, làm không tốt nàng sẽ đối với ngươi bất lợi!”

Nhạc Duyên nghe vậy ngẩn ngơ. Lập tức rất tùy ý đánh một cái Thái Cực, chủ đề lập tức ném tại đồ đệ mình trên người.

Đồ đệ có làm được cái gì?

Trừ truyền thừa võ công cùng lý niệm bên ngoài, càng nhiều thời điểm vẫn là sư phó làm việc cực nhọc cùng gánh trách nhiệm tồn tại.

Một bên.

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người hai mặt nhìn nhau, không nói gì cười khổ.

“Đúng, sư phó, Loan Loan trúng ta nhiều như vậy vụn băng, nàng có thể giống như này Vân Ngọc Chân như vậy sao?”

Khấu Trọng hướng Từ Tử Lăng nháy mắt, nhường hắn đi an ủi chị kết nghĩa. Tại qua tay đem Từ Tử Lăng bán sau, Khấu Trọng lúc này mới hỏi Nhạc Duyên, đối với cái này bị sư phó xưng là sinh tử phù công pháp hiệu quả lên tâm tư.

Nếu như có thể giống như Vân Ngọc Chân như vậy lời nói. Đó chính là chuyện tốt.

Chỉ tiếc Khấu Trọng cái này tâm tư cuối cùng chỉ có thể ngẫm lại, rất nhanh Nhạc Duyên liền đem hắn cái này tưởng tượng cho triệt để đánh vỡ, nói: “Không thể!”

“Trước mắt sinh tử phù cũng không hoàn toàn, tuy nhiên dùng Trường Sinh Quyết Thủy Sinh thành, dùng hỏa tới giải, nhưng là đối với Loan Loan vẫn là chưa đủ!” Đứng dậy, Nhạc Duyên nhíu mày, chậm rãi nói ra môn công phu này trước mắt khuyết điểm, “Trường Sinh Quyết tuy là Đạo gia trân bảo. Nhưng là chính là bởi vì là Đạo gia công pháp, nó không có này đầy đủ dính tính, cho nên tại công lực đầy đủ cao cường trong tay người này sinh tử phù là có thể được bức ra tới!”

“Mà Loan Loan bản thân công pháp…”

Ngữ khí có chút dừng lại, Nhạc Duyên lúc này mới thở dài một hơi. Nói tiếp: “Trường Sinh Quyết cùng này Âm Quý phái trấn phái công pháp Thiên Ma Bí tương khắc, Trường Sinh chân khí có thể giải trừ Thiên Ma chân khí, mà Thiên Ma chân khí đồng dạng có thể thôn phệ Trường Sinh chân khí tới lớn mạnh bản thân.”

“Sư phó, ngươi là ý nói…”

Nghe đến đó. Khấu Trọng không khỏi lên tiếng kinh hô, sắc mặt đại biến. Một bên Từ Tử Lăng cùng Vệ Trinh Trinh hai người cũng tập trung tinh thần nghe, sắc mặt trở nên chăm chú đứng lên.

“Không sai!”

“Tiểu Trọng ngươi cho Loan Loan trúng nhiều như vậy sinh tử phù. Tuy nhiên lúc ấy sẽ cho Loan Loan mang đến không tiện, nhưng là càng nhiều vẫn là cho Loan Loan mang đến thật lớn chỗ tốt!”

Gật gật đầu, Nhạc Duyên dùng lời nói triệt để công bố Khấu Trọng lo lắng.

Nghe đến đó, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người liếc nhìn nhau, nhất thời mặt cũng xanh.

Hai người dùng để ẩn giấu công phu một trong, kết quả lại là cho Loan Loan đưa đi chất dinh dưỡng, làm cho người ta trở nên càng mạnh, như vậy kết quả quả thực làm cho người ta khó có thể tiếp nhận. Nếu như hai

người biết rõ hiện đại từ ngữ, tất nhiên sẽ trăm miệng một lời nói ra —— ngọa tào, lừa bố mày a!

Bất quá tại trong lòng hai người, đối với Âm Quý phái môn phái này lòng cảnh giác nhưng lại tại sự tình lần này sau, nhảy lên tới đỉnh.

Tựu tại Nhạc Duyên cùng đồ đệ Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng ba người cùng một chỗ luận sự tình thời điểm, tại một chỗ bí ẩn trong sơn động.

Âm trầm trong bóng tối.

Loan Loan không có đi chút gì đó đống lửa, tại đêm nay gặp phải Tà vương Thạch Chi Hiên tung tích sau, Loan Loan không có lá gan này đốt đống lửa, nếu không lời nói nếu rơi vào Thạch Chi Hiên trong mắt, như vậy kết quả là Loan Loan chỗ không thể tiếp nhận.

Nhẹ nhàng tiếng hít thở trong sơn động như ẩn như hiện, khoanh chân ngồi ngay ngắn ở trên tảng đá Loan Loan lúc này đã tại vận công hóa đi này không có vào thể nội sinh tử phù.

Chua! Tê dại! Ngứa!

Còn có rét lạnh.

Đây cũng là trước mắt này không hoàn toàn sinh tử phù mang cho Loan Loan cảm giác.

Cho dù là lúc trước cùng Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hợp kích giao phong, hai người này băng hỏa hai loại

chân khí quấn giao công kích cũng không có nhường Loan Loan cảm thấy như vậy làm cho người ta khó chịu.

Ngũ tâm triều thiên.

Thiên Ma chân khí chậm rãi vận chuyển, cưỡng chế hóa đi hấp thu này trong cơ thể dị chủng chân khí.

Theo từng bước một vận công, rất nhanh Loan Loan trên người những thứ kia cảm giác quái dị đã muốn chậm rãi giảm bớt.

Sau nửa canh giờ.

Loan Loan thu tay lại, vận công xong.

Trong cơ thể không hoàn toàn bản sinh tử phù hoàn toàn bị Thiên Ma chân khí hóa đi hấp thu, lập tức Loan Loan cảm giác mình công lực mặc dù không có tăng trưởng, nhưng lại nhường Loan Loan có một loại có thể tiến bộ dấu hiệu.

Nấc!

Cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, không khỏi đánh một cái nấc, nhất thời một ngụm nồng đậm mùi rượu theo trong cổ họng thoát ra.

Mặc dù không có ánh sáng, nhưng là Loan Loan vẫn có thể đủ rồi cảm giác được mình bây giờ tình huống. Bàn tay nhỏ bé sờ sờ chính mình vậy có chút ít phát sốt gò má, còn có này tràn ngập tại trước mũi mùi rượu.

Loan Loan có chút dở khóc dở cười.

Khấu Trọng môn công pháp này…

Không biết sao, Loan Loan cảm giác mình có chút hơi say, người hình như có một loại say cảm giác.

Nghĩ muốn đứng dậy, lại là vừa vặn đứng lên, lại một té phịch ngồi trở lại đi, rơi vào đường cùng, Loan Loan chỉ đành phải tạm thời buông tha cho rời đi tính toán.

Ở một bên oán trách lấy Nhạc Duyên đồng thời, người thì là triệt để chui vào trong bóng tối, tựa hồ này hô hấp cũng dần dần biến mất không thể nghe thấy.

Chương 073 : Quấn quýt Âm Quý phái

073 chương quấn quýt Âm Quý phái

Âm u.

Rét lạnh.

Thân là Ma Môn, phải có Ma Môn tư thái.

Âm Quý phái, cứ điểm.

Một thân Nghê Thường, trên mặt lụa mỏng Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên mặt không biểu tình ngồi ngay ngắn ở chính mình trên bảo tọa, mi tâm này ẩn ẩn màu đỏ dấu vết làm cho người chú mục. Chỉ là, tại trước mắt, lại là không có bất luận kẻ nào có can đảm đem chính mình tầm mắt dừng lại tại Âm Hậu trên người.

Đạo này phảng phất giống như khai thiên đỏ mắt sắc dấu vết, càng làm cho Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên thêm một phần khác mị hoặc.

Nghiêng thân.

Tay phải hơi nắm thành quyền hứng, cả người nghiêng dựa vào trên bảo tọa, tay phải thì là chống gò má.

Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên liền như vậy mặt không biểu tình dùng chính mình tầm mắt quét lấy phía dưới.

Khổng lồ áp lực từ trên xuống dưới theo trong cơ thể tán phát ra, được vời tập lại đây Đán Mai, Bạch Thanh Nhi, Văn Thải Đình bọn người cung kính đứng ở dưới mặt, toàn bộ cúi đầu, kiên trì cảm thụ được Âm Hậu tầm mắt qua lại càn quét.

Từ Âm Hậu bởi vì Biên Bất Phụ chết đi ra ngoài một chuyến, lại lần nữa trở về Chúc Ngọc Nghiên cơ hồ biến một cá nhân. Dĩ vãng Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên tại các nàng trong mắt tuy nhiên đáng sợ, uy thế Vô Song, nhưng lại là không có trước mắt như vậy lãnh khốc, làm cho người ta lạnh cơ hồ mất một vụn băng tử.

Tuy nhiên không rõ ràng lắm Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên này một chuyến đi ra ngoài đến tột cùng phát sinh cái gì, nhưng là mấy người lại biết Âm Hậu này mi tâm này có chứa mị hoặc vết đỏ. Phải biết rằng cái này dấu vết trước kia có thể là không có, thân thủ đồng dạng không sai các nàng đương nhiên biết rõ Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên lúc này đây đi ra ngoài giao thủ, hơn nữa Chúc Ngọc Nghiên có hại.

Cùng ai giao thủ?

Ở đây cũng là người thông minh, mấy người lặng lẽ dùng tầm mắt lẫn nhau lẫn tiếp xúc, mọi người đều biết trong mắt người kia. Hiện tại, Âm Quý phái có không ít tinh lực cũng thả trên giang hồ một cái mới sinh ra Đạo gia môn phái —— Hoa Sơn Thuần Dương.

Hơi chút suy nghĩ một chút, liền dự đoán ra Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên cùng này Đạo Công Tử Nhạc Duyên

giao thủ.

Mà giao thủ nguyên nhân ——

Tất nhiên là ma ẩn Biên Bất Phụ chết.

Đán Mai, Văn Thải Đình còn có Bạch Thanh Nhi cũng là người thông minh, những chuyện này hơi chút một suy tư sau, liền có thể đủ cho ra đại khái trải qua.

Nhưng mà Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên uy thế, há lại các nàng dám nói huyên thuyên? Chính là bởi vì giải. Cho nên mới phải lộ ra vẻ như vậy sợ hãi.

“…”

Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên tay phải nhẹ nhàng chống bên mặt, cả người nằm nghiêng tại chỗ ngồi trên, mi tâm vết đỏ mang theo đừng mắt lực hấp dẫn. Tay trái nhẹ nhàng mơn trớn chính mình gò má, sát qua trên mặt lụa mỏng, cuối cùng rơi vào chỗ mi tâm.

Nàng biết rõ.

Đạo này vết đỏ vốn là Chúc Ngọc Nghiên cố ý lưu lại.

Cùng Đạo Công Tử Nhạc Duyên giao phong ở bên trong, Chúc Ngọc Nghiên nhất thời không xem xét kỹ rơi tại hạ phong, điều này khiến cho cao ngạo trong nội tâm nàng vô cùng phẫn nộ, nhưng là để cho nàng phẫn hận lại là đối phương này hơi đùa giỡn ngữ khí. Chính mình đường đường Âm Quý phái Chưởng môn Chúc Ngọc Nghiên, tại nàng trong cuộc đời này, dám dùng ngôn

ngữ đùa giỡn nàng cũng bất quá là hai người.

Cái thứ nhất. Chính là nàng hận cả đời Tà vương Thạch Chi Hiên.

Mà thứ hai, chính là ngày đó Nhạc Duyên.

Hiện tại nhớ tới, Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên rất có một loại nghiến răng nghiến lợi hương vị.

“Loan Loan tới tin tức, nàng hôm nay phải trở về tới, được đến không sai thu hoạch!”

Tay trái ngón tay ngọc theo chỗ mi tâm vết đỏ thu hồi, thon thon tay ngọc hạ, xẹt qua trên người Nghê Thường, cuối cùng tay trái rơi vào thân hình trên mặt bàn, ngón trỏ nhẹ nhàng gõ lấy mặt bàn. Phát ra thanh thúy tiếng vang, nương theo lấy còn có Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên lạnh lùng thanh âm: “… Nếu như không có ngoài ý muốn lời nói, chúng ta Âm Quý phái sách lược cần điều chỉnh!”

Loan Loan tính tình, Chúc Ngọc Nghiên giải.

Có thể khiến cho Loan Loan dùng bồ câu đưa tin. Truyền ra như thế lời nói, mà không dám ở trong thư dùng Âm Quý phái chỉ có ám ngữ nói rõ tin tức, hiển nhiên nàng theo Đạo Công Tử Nhạc Duyên chỗ đó được đến kết quả so với trong tưởng tượng khủng bố.

Mặt khác, cũng không ngoài ý muốn lời nói. Loan Loan thân phận đồng dạng bạo lộ.

“…”

Dưới, Bạch Thanh Nhi nghĩ muốn mở miệng nói cái gì, cũng là bị bên người Đán Mai thò tay đụng đụng. Nhất thời cái miệng nhỏ nhắn liền đóng chặt đứng lên. Chỉ là cúi đầu xuống, nàng sắc mặt hơi lộ vẻ khó coi.

Lúc xế chiều.

Tựu tại Âm Quý phái cao tầng thảo luận trước mắt thiên hạ này cục diện, chuẩn bị tại có chút địa phương bày ám giờ tý sau, Loan Loan trở về.

Một thân làn gió thơm.

Một thân bạch y.

Còn có một đôi kia óng ánh chân ngọc.

Đùa trong tiếng cười Loan Loan bước vào Âm Quý phái tại nơi này lớn nhất cứ điểm.

“Sư phó!”

Một bước vào đại sảnh, Loan Loan liền nhìn thấy này nằm nghiêng tại trên ghế ngồi Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, lập tức như nhũ yến về, duyên dáng gọi to trong nghênh đón: “Ta trở về!” .

Lúc này trong đại sảnh những người khác đã muốn không tại, chỉ có Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên một người mà thôi.

“Loan Loan!”

Ngẩng đầu, trên ánh mắt dưới dò xét một lần Loan Loan, tựa hồ là kiểm tra đối phương trên người có cái gì không bị thương tình huống không có, phải biết rằng cùng Nhạc Duyên giao phong, tuy nhiên nhường Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên lật thuyền trong mương. Nhưng là Đạo Công Tử năng lực hãy để cho nàng không thể không đi tán thưởng.

Đạo môn này, lại ra một vị đỉnh tiêm cao thủ trẻ tuổi.

“Ừ?”

“Thân phận của ngươi bạo lộ?”

Đối với Loan Loan tính cách, cơ hồ là mẫu thân cùng sư phó nhân vật cùng tồn tại Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên tất nhiên là giải. Cho dù là trước mắt Loan Loan thoạt nhìn không có gì, nhưng là đối phương trên mặt quần áo một ít nếp uốn cùng treo địa phương rách nát, liền nói cho Chúc Ngọc Nghiên sự tình kết quả.

Vốn chỉ là suy đoán, nhưng là nhưng bây giờ là khẳng định.

Chỉ là coi hắn Chúc Ngọc Nghiên cùng Nhạc Duyên giao phong, Loan Loan nghĩ phải theo Nhạc Duyên trên tay bình yên đào thoát, hiển nhiên có khó khăn.

“Ngô!”

Gật gật đầu, đối với bạo lộ sự tình bị sư phó phát hiện,

Loan Loan cũng cũng không ngoài ý muốn. Dĩ vãng nàng, mặc dù là đối mặt cái dạng gì tình huống, trên cơ bản có thể nói là phong độ khí độ cũng cần. Nữ nhân xinh đẹp thích đẹp, cho dù là thân là Âm Quý phái Thánh nữ, Loan Loan cũng sẽ không ngoài ý muốn.

Chỉ là tại lấy được Nhạc Duyên tín nhiệm thời điểm, Loan Loan ngược lại hy sinh khá lớn, toàn thân làm cho vô cùng bẩn, cho dù là quen thuộc Loan Loan người đang lúc ấy cũng không nhất định có thể nhận ra Loan Loan tới.

Bất quá so với thân phận bạo lộ sự tình mà nói, hiển nhiên còn có cái khác càng chuyện trọng yếu.

Rất nhanh, Loan Loan liền đem chính mình phát hiện nói cho Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên.

“Cái gì?”

Một mực nằm nghiêng Chúc Ngọc Nghiên lập tức ngồi xuống, thon dài lông mày dựng lên, lập tức toàn thân nhộn nhạo lên một cổ uy nghiêm khí thế tới. Đây là thuộc về Âm Quý phái Chưởng môn uy thế, là ma môn thứ hai cao thủ khí thế.

“Ngươi nói Đạo Công Tử Nhạc Duyên cùng Tà vương Thạch Chi Hiên hợp tác! ?”

Kết quả này không thể không khiến người kinh ngạc, một cái Đạo môn người, một cái Ma Môn người, hai người thế nhưng hợp tác. Hơn nữa tại Loan Loan trong lời nói, Nhạc Duyên tại quận Đông Bình tại trước mắt

bao người lăng không ám sát Thạch Thanh Tuyền cử động. Hiển nhiên là đang hút dẫn Tà vương Thạch Chi Hiên lực chú ý.

“Điều này sao có thể! !”

Đây là Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên ý nghĩ.

Loại chuyện này không thể không khiến người kinh ngạc cùng ngoài ý muốn, còn có không thể tin. Dù là nàng là Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, thấy nhiều quá nhiều quen mặt. Nhưng là giống như Nhạc Duyên như vậy trực tiếp cùng Ma Môn Tà vương trực tiếp hợp tác cử động, nhưng vẫn là rất ít nhìn thấy.

Phải biết rằng trước mắt tuy nhiên cùng Ma Môn đấu hung ác chỉ là Phật môn, Đạo môn người phần lớn cũng là tại ngắm nhìn, xem cuộc vui. Bất quá Đạo môn đệ nhất cao thủ Đại Tông Sư Ninh Đạo Kỳ hiển nhiên là đứng ở Phật môn phương diện, nếu không lời nói này Ninh Đạo Kỳ cũng sẽ không vì Từ Hàng Tĩnh Trai mà bôn tẩu.

Mà trước mắt nhưng lại Đạo môn người trong đi ra cùng Ma Môn hợp tác, này tại Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên trong nội tâm bay lên ý niệm đầu tiên chính là Tà vương Thạch Chi Hiên làm sao sẽ đi ra; thứ hai ý niệm trong đầu chính là Đạo môn nội chiến.

Cùng lúc trước cùng Đạo Công Tử giao thủ thời điểm bất đồng, lúc này Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên đối với Thuần Dương lai lịch cơ hồ điều tra cá thông thấu. Trừ không biết Đạo Công Tử đến tột cùng là từ đâu xuất

hiện sau, về phần Hoa Sơn Thuần Dương sự tình khác trên cơ bản cũng là thăm dò rõ ràng cá đại khái.

Dám dùng Đạo gia trân bảo cùng Dương Quảng đổi lấy Hoa Sơn. Gần kề lần này cử động liền nói cho Chúc Ngọc Nghiên này Đạo Công Tử Nhạc Duyên là một làm việc có chút vớ vẩn người. Nhưng là lúc này Loan Loan tự nói với mình đối phương cùng Tà vương hợp tác, càng nói cho nàng biết đối phương chính là là một không kiêng nể gì cả nhân vật.

Như vậy người, không dễ tiếp xúc, nhưng cũng là càng lộ vẻ khủng bố.

“Hơn nữa, ta cảm thấy được này Đạo Công Tử Nhạc Duyên tựa hồ nếu muốn cùng ta nhóm Âm Quý phái hợp tác!”

Thấy sư phó lông mày nhíu chặt, Loan Loan liền biết rằng lúc này sư phụ mình càng nhiều tâm tư không tại Nhạc Duyên trên người, mà là Tà vương Thạch Chi Hiên trên người, trước mắt hai cái chán ghét người hợp tác, đối với Chúc Ngọc Nghiên mà nói đương nhiên là cái kia ghét nhất người quan trọng hơn.

“A?”

Lâm vào trầm tư Chúc Ngọc Nghiên nghe lời này. Lập tức suy nghĩ thu hồi, kinh ngạc một tiếng.

Thấy sư phụ mình tâm tư thu hồi lại, Loan Loan lúc này mới đem chính mình như thế nào thoát đi sự tình nói ra tới.

Nghe Loan Loan sau khi nói xong, Chúc Ngọc Nghiên nguyên vốn đã hơi chút thong thả lông mày lại lần nữa nhăn lại tới. Tự nhủ: “Cùng chúng ta Âm Quý hợp tác…”

Cẩn thận phân tích một chút Loan Loan thoát đi tình huống, tại Chúc Ngọc Nghiên xem ra Loan Loan có thể rời đi, hoàn toàn là Nhạc Duyên thả kia trở về, hơn nữa chỉ sợ đối phương đối với chính mình Thánh môn giải chỉ sợ sâu. Chỉ là. Này Đạo Công Tử Nhạc Duyên điên khùng sao?

Cho dù là Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên cũng bị Nhạc Duyên này thiên đại lá gan cho đã giật mình.

Cùng Tà vương Thạch Chi Hiên hợp tác, còn đưa Âm Quý phái nhân tình, nắm Loan Loan mang đến hợp tác mục đích. Đây là Đạo môn người nên làm sao?

Những chuyện này nếu như bị cái khác chính đạo nhân sĩ biết rõ lời nói, này phật, đạo còn có cái khác chính phái nhóm phỏng chừng muốn ồn ào ngất trời a, không chỉ có như thế, Thánh môn phỏng chừng cũng sẽ bị liên lụy đi vào. Đến lúc đó lời nói, toàn bộ giang hồ, tại tăng thêm cái này vốn là loạn đứng lên thiên hạ, vậy sẽ triệt để biến thành một nồi món thập cẩm, loạn thành hỗn loạn.

Này Đạo Công Tử Nhạc Duyên lá gan đây là muốn bao thiên sao?

Trong nội tâm có chút cảm thán, Chúc Ngọc Nghiên lông mày đã muốn khôi phục nguyên trạng, tuy nhiên không

biết rõ này Đạo Công Tử đến tột cùng là nghĩ như thế nào, nhưng là Âm Hậu ngược lại xác định một việc, đó chính là Đạo gia nội chiến, cùng với Phật đạo chi tranh lại bắt đầu.

Có lẽ…

Đối với Phật môn Từ Hàng Tĩnh Trai không sự tình tốt, Âm Quý phái đổ ra là có thể thúc đẩy xuống.

Chỉ là nghĩ lại, nghĩ đến đối phương trên người có thể có thể biết Âm Quý phái trấn phái công pháp Thiên Ma Công tình huống, nhất thời Chúc Ngọc Nghiên lại khó chịu đứng lên.

Phát giác được sư phụ mình biểu lộ biến hóa Loan Loan, đương nhiên cũng biết Âm Hậu giờ phút này suy nghĩ cái gì. Thầy trò hai người cũng không có được vốn là muốn muốn cái gì, nhưng là thần xui quỷ khiến phía dưới thu hoạch rồi lại làm cho người ta không thể không đi nhìn thẳng vào.

Nếu như Tà vương cùng Đạo Công Tử hợp tác nhằm vào Âm Quý phái nên làm cái gì bây giờ?

Phải biết rằng Thạch Chi Hiên có thể vẫn là đều ở vì Thánh môn nhất thống mà cố gắng a!

Song phương xé mở diện mục, Âm Quý phái nghĩ phải theo Nhạc Duyên trên người được đến đối phương biết được Thiên Ma Công sự tình hiển nhiên suy giảm.

Trong lúc nhất thời, Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên cùng

Loan Loan thầy trò hai người quấn quýt.

Tại Âm Quý phái quấn quýt thời điểm, Nhạc Duyên thầy trò đổ ra là không có tình như vậy tự.

Thầy trò cộng thêm thị nữ Vệ Trinh Trinh bốn người tại quận Đông Bình cùng Đông Minh tiểu công chúa Đơn Uyển Tinh triệt để nói dưới binh khí sinh ý sau, thầy trò ba người tại nơi này bắt đầu tách ra.

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người xuôi nam, hồi Cự Kình Bang đi chuẩn bị chính mình cứ điểm.

Mà Nhạc Duyên cùng Vệ Trinh Trinh hai người thì là dọc theo một phương hướng khác mà đi.

Cái hướng kia —— chính là Giang Đô.

Đương kim Thánh Thượng Dương Quảng nơi ở.

Chương 074 : Xuống núi

074 chương xuống núi

Đoán được Loan Loan ngụy trang, rồi lại hướng đối phương đưa đi hợp tác mục đích.

Đánh người ta nữ nhi, rồi lại cùng Tà vương Thạch Chi Hiên trò chuyện trên hợp tác, Nhạc Duyên ngược lại cảm giác mình mấy ngày nay chuyện phát sinh hồi tưởng lại làm cho người ta cảm thấy có chút buồn cười.

Tuy nhiên cùng Thạch Chi Hiên đạt thành hợp tác, nhưng là Nhạc Duyên trong nội tâm vô cùng nhất cảm thấy hứng thú vẫn là người ta Tà vương một thân này Bất Tử chân khí. Chỉ là trước mắt, không có tuyệt đối nắm chắc, Nhạc Duyên lúc này mới lựa chọn hợp tác này hạng nhất.

Theo có chút thời điểm mà nói, Tà vương một thân chân khí xa xa so ra kém hắn trí tuệ.

Có Tà vương, không chỉ có là đối với Phật môn có uy hiếp tính ảnh hưởng, hơn nữa đối với Ma Môn những người khác mà nói cũng giống như thế. Đối với Ma Môn người mà nói, Thạch Chi Hiên so sánh với Ninh Đạo Kỳ uy hiếp tính càng mạnh.

Người, bởi vì không kiêng nể gì cả lúc này mới khiến cho người khác cảm thấy càng tăng kinh khủng.

So với Thạch Chi Hiên tới, Ninh Đạo Kỳ tuy nhiên vũ lực

càng mạnh một phần, nhưng là thân là chính đạo cũng là bị đạo đức quy củ chỗ trói buộc, mà Tà vương nhưng lại bất đồng, đây là một vì mục đích mà không từ thủ đoạn người. Đối với Ma Môn mà nói, cũng chỉ có đồng dạng không từ thủ đoạn người mới sẽ để cho bọn họ cảm thấy khủng bố.

Nhạc Duyên là tự phụ, tuy nhiên lại không có tự phụ đến tự mình một người solo thiên hạ này Đạo Phật ma tam môn tất cả mọi người tình trạng. Nghĩ muốn đạt tới chính mình mục đích, tại thiếu khuyết đầy đủ tài nguyên dưới tình huống, Nhạc Duyên chỉ có thể xiếc đi dây, dùng tứ lạng bạt thiên cân thủ đoạn vì mình còn có hai cái đồ đệ lấy được bộ phận ưu thế.

Cuối thời nhà Tùy thiên hạ tranh đoạt, nói trắng ra vẫn là môn phiệt tranh đoạt.

Nghĩ phải theo hàn môn từng bước một đứng lên, trong đó chỗ trả giá cố gắng xa so với kia môn phiệt thế gia rất nhiều.

Trên đường nhỏ.

Nhạc Duyên cùng Vệ Trinh Trinh hai người song song mà đi, dưới háng con lừa nhỏ thì là gào rú kêu to từng bước một hướng phía trước dạo bước bước đi thong thả đi.

Tại kinh nghiệm Loan Loan nằm vùng sự kiện sau. Mấy ngày qua Vệ Trinh Trinh tuy nhiên gặp phải không ít cùng đã từng Loan Loan đồng dạng không sai biệt lắm tình huống nữ hài nhi, nhưng là Vệ Trinh Trinh nhưng

trong lòng thì có lòng cảnh giác. Sẽ không như lúc trước như vậy ngớ ngẩn trực tiếp thu lưu người ta.

Bất quá thiện tâm Vệ Trinh Trinh đổ ra là không có bởi vì Loan Loan sự tình trở nên tâm lạnh, chỉ là tại trợ giúp người khác thời điểm hơi chút lưu dưới một lòng một dạ, đối với hắn người lưu lại một chút ít ngân lượng, động thủ trợ giúp người khác.

Hay là hảo tâm móc ra bản thân lương khô đưa cho đối phương, hướng đối phương chỉ rõ một cái tạm thời không có chiến hỏa địa phương.

Ngược lại Nhạc Duyên có khi như ẩn như hiện nhắc tới một cái tạm thời tương đối an ổn địa phương, mà chỗ đó chính là Cự Kình Bang chỗ địa phương, hơn nữa căn cứ thầy trò trọng tân an bài, trước mắt Cự Kình Bang đã tại bắt đầu kịch liệt khuếch trương chi lộ.

Tại loại này thế cục xuống. Thực lực mở rộng là rất dễ dàng.

Quân đội không là cao thủ, cao thủ dưỡng thành cần phải thời gian, nhưng là quân đội cũng không dùng như vậy mười mấy năm phát triển, khoảng chừng trong khoảng thời gian ngắn kinh nghiệm đầy đủ huấn luyện cùng giết chóc sau, ở thời đại này trên cơ bản đã muốn có thể dùng.

“Công tử!”

Trên đường, Vệ Trinh Trinh bàn tay trắng nõn vỗ nhè nhẹ đập thân dưới con lừa cổ, sửa sang lại một chút con

lừa trên cổ da lông sau. Này mới có hơi khiếp nhược mở miệng nói ra: “Như vậy thật rất tốt sao?” Tại Vệ Trinh Trinh trong mắt, một cá nhân chỉ cần an an ổn ổn sống sót, đã là đầy đủ hạnh phúc.

Đánh đánh giết giết cái gì, thật sự là làm cho người ta chán ghét cực.

Cái này rất giống lần trước tại trong khách sạn, Nhạc Duyên hỏi thăm nàng là hay không nghĩ muốn luyện vũ lúc, Vệ Trinh Trinh cho một cái chối bỏ đáp án đồng dạng. Nàng bản tính chính là thiện tâm yên tĩnh. Tập võ giết người cái gì cũng không phải Vệ Trinh Trinh chỗ hâm mộ sinh hoạt.

Nhưng mà một khi Vệ Trinh Trinh lâm vào trong chuyện này, nàng cũng sẽ không lùi bước, nàng sẽ dùng lấy chính mình phương thức đối mặt.

“Hàaa…!”

Nghe vậy, Nhạc Duyên không khỏi cười. Thò tay đụng tới lông mày, che khuất này hơi có chút chướng mắt ánh nắng. Nhạc Duyên rồi mới lên tiếng: “Tại đây loạn thế, sống sót không phải là cầu. Mà là tranh!”

“Cầu, đó là Phật môn tiêu cực tị thế tâm tư! Nhưng bây giờ Phật môn thực sự tại tranh…”

“Tại loạn thế, chỉ có tranh, mới có thể còn sống sót!”

“Trinh Trinh, ta bất quá là cho bọn hắn một cái có thể tranh địa phương, chỉ thế thôi!”

“Nếu là bọn họ buông tha cho, điều này cũng không có thể trách ta!”

Quay đầu, tầm mắt đón Vệ Trinh Trinh này ôn hòa tầm mắt, Nhạc Duyên rất là chăm chú nói ra: “Kỳ thật ta cũng vậy hi vọng Trinh Trinh ngươi cũng muốn học được tranh!”

“Ừ?”

Mở to ánh mắt, Vệ Trinh Trinh nhìn không chuyển mắt chằm chằm vào Nhạc Duyên, tầm mắt rơi vào Nhạc Duyên này tuấn tú kỳ cục trên mặt, chờ đợi Nhạc Duyên nguyên do.

“Đi theo ta, có lẽ không là một kiện may mắn sự tình!”

Vô cùng chăm chú nhìn qua Vệ Trinh Trinh, nhìn trước mắt cái này xinh đẹp dịu dàng ngoan ngoãn nữ nhân, Nhạc Duyên mỗi chữ mỗi câu nói ra: “Một khi ta đi sai bước nhầm một bước, liền không tránh khỏi liên lụy Trinh Trinh ngươi, về phần Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng, này hai tiểu tử thân là đồ đệ của ta, nghĩ muốn tranh đoạt thiên hạ, coi như có cái loại này tự mình chiến thiên hạ khí khái!”

Một hồi lâu.

Vệ Trinh Trinh khóe miệng có chút giương lên, cười.

Ôn hòa nụ cười mang lên một loại chữa khỏi hương vị, làm cho người ta nhìn lên thì có một loại có thể an quyết

tâm cảm giác, lớn mắt to lộ ra vẻ rất sáng, thật dài lông mi không khỏi có chút rung động, sau đó Vệ Trinh Trinh hé miệng cười nói: “Công tử, Trinh Trinh mới không sợ!”

Mới không sợ!

Đây cũng là Vệ Trinh Trinh cho đáp án.

Nhạc Duyên nghe vậy không khỏi khẽ giật mình, lập tức cười. Tại nguyên trong chuyện xưa, cho dù là Vệ Trinh Trinh trở thành Vũ Văn Hóa Cập ái phi, mặc dù là tại Vũ Văn Hóa Cập bại vong một khắc đó, Vệ Trinh Trinh vẫn có lấy nàng chỉ có thong dong, không có trốn tránh, liền như vậy cười đối mặt, hai người cùng nhau bỏ mình.

Giờ khắc này Vệ Trinh Trinh mặc dù không có khi đó nàng như vậy thong dong, nhưng là cái loại này bất luận cái gì khó khăn ta còn không sợ tính tình, nhưng lại một mực tích trữ tại trên thân chưa từng biến mất.

“…”

Đối với Vệ Trinh Trinh tính tình, Nhạc Duyên lúc này tính là chân chính kiến thức đến cùng giải. Lắc đầu, Nhạc Duyên quay đầu, chân nhẹ nhàng đụng đụng con lừa, khiến cho dừng lại con lừa tiếp tục đạp lên chậm rì rì bước chân, hướng phía trước đi đến.

Đồng thời.

Nhạc Duyên thanh âm cũng truyền tại Vệ Trinh Trinh trong tai, nói: “Ngươi bây giờ không học võ cũng được, bất quá tiếp được những vật này Trinh Trinh ngươi cần

phải thành thành thật thật ghi ở trong lòng, mảy may cũng không nên quên.”

“A!”

Tuy nhiên không rõ công tử những lời này là có ý gì, nhưng là đối mặt Nhạc Duyên phân phó Vệ Trinh Trinh vẫn gật đầu. Đáp ứng tới.

Tiếp được.

Tại Vệ Trinh Trinh tập trung lực chú ý dưới tình huống, Nhạc Duyên chậm rãi nói ra một thiên nghe rất giống là đạo tạng đồ đạc ——

“Bắc Minh có cá. Kỳ danh là côn, côn to lớn, không biết kia vài ngàn dặm…”

Một thiên thôn trang ” tiêu dao du ” vì khúc dạo đầu, chậm rãi theo Nhạc Duyên trong miệng nói ra, cùng ở sau người Vệ Trinh Trinh thì là vô cùng chăm chú cộng thêm tử tế nghe lấy, đồng thời tại trong miệng vô cùng nhỏ giọng tái diễn Nhạc Duyên niệm qua đồ đạc, dùng sức đem những vật này từng chút từng chút ghi tạc trái tim.

Liền như vậy, hai người cưỡi con lừa. Một người trong đó nhẹ giọng nhớ kỹ văn chương, một người khác thì là nhỏ giọng tái diễn theo ở phía sau, nhắm mắt theo đuôi đi xuống đi.

Dưới ánh mặt trời.

Trong gió mát.

Hai người vạt áo bị thổi lùi lại phía sau phiêu khởi, xa xa nhìn lại có chút Tiêu Dao.

…

“Thiên hạ càng phát hỗn loạn!”

Đỉnh Đế Đạp.

Nhất quyển kinh Phật, một thân rộng thùng thình màu xanh nhạt màu đen bào bao phủ kia thân. Dựng ở đỉnh núi, đón gió mát quét, này màu đen bào không ngừng lùi lại phía sau tung bay. Khiến cho bên trong lồi lõm như ẩn như hiện.

Dưới ánh mặt trời.

Này lóe sáng đầu bóng lưỡng tại ánh nắng chiếu rọi xuống, lóng lánh lấy chướng mắt bạch sắc quang mang.

Tại đỉnh núi, rất có một loại thánh khiết như tiên hương vị.

Khiến cho người khác thoạt nhìn có một loại có thể xa xem cũng không có thể khinh nhờn cảm thụ.

“Đáng tiếc, cuối cùng chịu khổ vẫn là dân chúng bình thường!”

Nỉ non lấy, cảm thán, nói chuyện ni cô chậm rãi xoay người. Đối với đứng tại phía sau mình tóc dài nữ tử, mở

miệng nói ra: “Ngươi hay đi xa, biết được thiên hạ này hỗn loạn cục diện!”

“Vâng!”

Đồng dạng một thân màu xanh nhạt trường bào nữ tử dưới ánh mặt trời cùng hiển thánh khiết chi vị, tóc đen tung bay trong phảng phất giống như Cửu Thiên Huyền Nữ. Đang nghe này mỹ mạo ni cô lời nói sau, nữ tử có chút khom người. Gật đầu đồng ý.

“Dương Quảng thời gian không nhiều lắm, hắn đã là hết cách xoay chuyển!”

“Loạn thế Chân Long chắc sao?”

Trên mặt trang nghiêm vẻ càng phát ngưng trọng rõ ràng. Cầm trong tay kinh Phật mỹ mạo ni cô quay đầu lại, xem này vạn dặm không mây không trung, đột nhiên hỏi.

“Vâng!”

“Lý phiệt Nhị công tử —— Lý Thế Dân! Có tế thế an dân tài, là vì Chân Long thích hợp nhất nhân tuyển!”

Tóc dài nữ tử này xíu xiu mềm mại bóng lưng tuy nhiên thoạt nhìn nhu nhược, nhưng tại thời khắc này nhưng có một loại nghĩ muốn một vai gánh thiên hạ cường ngạnh bá khí. Nhu hòa như chim hoàng oanh chi âm tiếng nói ở đỉnh núi này phiêu đãng, tóc dài nữ tử mở miệng nói: “Ta được lần thiên hạ, thấy quá nhiều người, chỉ có hắn mới là tốt nhất nhân tuyển!”

“Ngô!”

Mỹ mạo ni cô nghe vậy gật gật đầu, tuy nhiên nàng không có bước ra này đỉnh Đế Đạp, nhưng là thiên hạ này thế cục giống như trên lòng bàn tay xem văn, nàng cũng giải không sai biệt lắm, chỉ có không có thể xác định chỉ có phía nam Tống phiệt, nhưng là đối với nàng mà nói, đây không phải mấu chốt nhất.

Cho dù là Thiên Đao Tống Khuyết, mỹ mạo ni cô vẫn có thể đủ rồi cầm đối phương đại khái kinh mạch.

Trước mắt chỉ có…

Đạo môn.

Xuất hiện khó lường biến hóa.

“Thời gian cứ thế, trước mắt là ngươi chân chính dùng thân phận của mình xuống núi thời điểm!”

Hai mắt có chút híp lại, mỹ mạo ni cô tầm mắt rốt cục rơi vào trước mặt tóc dài trên người cô gái, tầm mắt tại đối phương trên gương mặt dừng lại hồi lâu, lúc này mới nói tiếp: “Vì thiên hạ này dân chúng, đến lúc đó sẽ khổ ngươi!”

“Không khổ!”

Tóc dài nữ tử nhẹ nhàng lắc đầu, hé miệng cười nói: “Phật viết, ta không xuống Địa Ngục ai xuống Địa ngục, đây là người trong thiên hạ kiếp nạn, cũng là đệ tử kiếp

nạn! Đệ tử đã có đầy đủ chuẩn bị!”

“Lần này xuống núi, ngươi làm chú ý Đạo môn…”

Mỹ mạo ni cô gật gật đầu, nói ra: “Có người nghịch thiên mà đi, nghĩ muốn bóp méo thiên hạ đại thế!”

“Đạo Công Tử Nhạc Duyên sao…”

Nghe sư phụ lời nói, tóc dài nữ tử mặt không đổi sắc, chỉ là ánh mắt rất là chân thành nói ra cái này cái gọi là nghịch thiên mà đi danh tự.

Cái gọi là nghịch thiên mà đi là có ý gì, nàng tinh tường.

Đó chính là Đạo gia trân bảo Trường Sinh Quyết, đã muốn rơi vào Dương Quảng trên tay. Đáng tiếc là thời gian quá trễ chút ít, trước mắt Dương Quảng đối mặt như vậy thế cục đã là xoay chuyển trời đất không còn chút sức lực nào, hơn nữa bản thân duyên cớ, Dương Quảng đã muốn kiên trì không thời gian quá dài.

Tuy nhiên đại thế khó trái, nhưng là Đạo môn lần này cách làm, nhưng lại nói cho các nàng biết Đạo môn những người khác tâm tư.

Phật cùng Đạo tranh chấp, lại lần nữa bắt đầu.

“Này…”

Nghe đến đó, tóc dài nữ tử đột nhiên nhổ ra một chữ, trong đó chỉ là cái gì, trước mắt mỹ mạo ni cô tự nhiên nghe được.

“Hắn đã muốn đi xử lý Đạo môn nội bộ sự tình, nhưng là này kết quả cũng không làm cho người ta thoả mãn!”

Tiếp nhận tóc dài nữ tử câu chuyện, mỹ mạo ni cô hai mắt có chút hợp lại, bất đắc dĩ nói: “Hiện tại, đã đến giờ, ngươi xuống núi a!” Nói xong, mỹ mạo ni cô đã muốn nhắm mắt lại, bắt đầu niệm lên kinh văn.

“Vâng!”

“Sư phụ!”

Đáp ứng lời này, tóc dài nữ tử chậm rãi xoay người, thanh sam tung bay, sợi tóc phất phới ở bên trong, rời đi đỉnh núi.

Không lâu.

Một thân thanh sam, một thanh bảo kiếm, một bộ mũ rộng vành lụa mỏng.

Từ Hàng Tĩnh Trai Thánh nữ —— Sư Phi Huyên xuống núi.

“Thế tôn tướng tốt tròn đầy, con nay lại hỏi lời này giải nghi,

Phật tử bởi nhân duyên chi, Quan Thế Âm ấy cớ gì thành tên?

Đức Phật thấu rõ nhân duyên, Thương Vô Tận Ý ngài liền đáp cho:

Quán Âm Hạnh ấy khôn dò, khéo ứng các chỗ, nghe cho tận tường,

Thệ sâu như biển khôn lường, trải vô lượng kiếp, nghĩ bàn được đâu,

Theo ngàn-ức Phật phụng hầu, thanh tịnh đại nguyện làm cầu độ sanh.”

Nhất bộ Phật gia diệu pháp Liên Hoa Kinh văn theo Sư Phi Huyên nhẹ giọng nỉ non, nàng mang theo một thân không hối hận.

Chương 075 : Tâm cao ngất

075 chương tâm cao ngất

Giang Đô.

Từ thiên hạ chiến loạn lộn xộn lên, chiến hỏa dẫn dắt đốt địa phương càng lúc càng rộng sau, liền đông đều cơ hồ cũng lâm vào trong đó.

Thân là hoàng đế Dương Quảng, cuối cùng nhường Vương Thế Sung tọa trấn Tương Dương, mà chính hắn thì là cùng Vũ Văn Phiệt cùng Độc Cô phiệt người đi trước Giang Đô, nơi đó là Vũ Văn thế gia địa bàn.

Làm Nhạc Duyên cùng Vệ Trinh Trinh hai người tới Giang Đô thời điểm, ngắm lên trước mắt náo nhiệt thành thị, nhưng lại thoạt nhìn không chút nào lộ vẻ hỗn loạn, tựa hồ cùng này hỗn loạn thiên hạ không có chút nào không liên hệ. Đối với cửa ra vào cửa thành thủ vệ gặp chuyện không may một kiện đồ vật sau, những thứ này xuất từ Vũ Văn thế gia kiêu ngạo binh lính lập tức cung nghênh Nhạc Duyên cùng Vệ Trinh Trinh hai người tiến vào Giang Đô.

Tại Nhạc Duyên tiến vào giang hồ sau đó không lâu, Đạo Công Tử bước vào Giang Đô tin tức liền đến Vũ Văn thế gia cùng Độc Cô phiệt hai môn phiệt thế gia trên bàn.

“A!”

Vũ Văn Hóa Cập chậm rãi xoay người, một thân nhung trang hắn theo động tác trên người không ngừng truyền ra kim loại giáp phiến tiếng va chạm vang lên, đối với cái này cá Đạo Công Tử hắn ngược lại có một thời gian ngắn chưa từng gặp mặt. Từ rừng trúc giao thủ từ biệt sau, song phương tuy nhiên vẫn là tiếp xúc hợp tác, nhưng là Vũ Văn Hóa Cập càng nhiều tâm tư vẫn còn phương diện khác.

“Đạo Công Tử, tới!”

Vũ Văn Sĩ Cập gật gật đầu, lại lần nữa lặp lại một lần chính mình nhận được tin tức, nói: “Nhạc Duyên đi đến Giang Đô!”

Không có gật đầu, cũng không có động tác khác, Vũ Văn Hóa Cập nhíu mày, trong lòng suy tư lên Nhạc Duyên tới tình huống như vậy tới. Đối phương tới Giang Đô, hiển nhiên không phải là người ta Đạo Công Tử rảnh rỗi quá nhàm chán, mà là có thêm sự tình khác.

Về phần có phải là lá trà sinh ý…

Tại Vũ Văn Hóa Cập xem ra căn bản không phải như vậy.

Chẳng lẽ lại…

Quay đầu, Vũ Văn Hóa Cập tầm mắt rơi vào trước mắt này có chút rộng lớn nghỉ hè cung điện, đây là Dương Quảng sở kiến cung điện, mà trước mắt Dương Quảng

liền tại trong cung điện, một bộ tâm tư tại tu luyện này cái gọi là Đạo gia trân bảo Trường Sinh Quyết.

“Sĩ Cập. Ngươi đại biểu vi huynh hảo hảo chiêu đãi này Đạo Công Tử!”

Thu hồi tầm mắt, tạm thời thoát thân không ra Vũ Văn Hóa Cập phân phó Vũ Văn Sĩ Cập sau, lúc này mới xoay người rời đi, nói: “Nhưng chớ có nhường Độc Cô phiệt nhổ thứ nhất.”

“Tốt! Huynh trưởng!”

Đưa mắt nhìn Vũ Văn Hóa Cập thân ảnh biến mất tại chỗ góc cua, Vũ Văn Sĩ Cập lập tức xoay người hướng ra phía ngoài đi đến. Với tư cách đã từng cùng Nhạc Duyên đồng dạng bắt chuyện qua người. Vũ Văn Sĩ Cập tự nhiên biết mình huynh trưởng ngoài miệng câu nói kia là có ý gì.

Bất quá tại Vũ Văn Sĩ Cập xem ra, chính mình huynh trưởng nghĩ đến quá nhiều, dùng bọn họ đối với Đạo Công Tử tác phong làm việc giải, đối phương làm việc là có chút tùy ý. Bất quá, nghĩ lại người ta Đạo Công Tử bên người thị nữ, Vũ Văn Sĩ Cập thật đúng là phát hiện huynh trưởng phân phó không sai.

Nếu là Độc Cô phiệt phái ra này chim phượng hoàng. Dùng Đạo Công Tử làm việc tư thái, làm không tốt thật đúng là bị người ta Độc Cô phiệt kéo đi.

Chính bởi vì người ta làm việc quá mức tùy ý, Vũ Văn Sĩ Cập trong khoảng thời gian ngắn thật đúng là không

cách nào khẳng định.

Tay phải vỗ vỗ cái trán, Vũ Văn Sĩ Cập lập tức sải bước rời đi hoàng cung.

Đồng dạng.

Tại Nhạc Duyên nhập Giang Đô thời điểm, về hắn tình báo cũng đến Độc Cô phiệt trên tay.

Tuy nhiên Độc Cô phiệt chủ đi hậu cung lộ tuyến, tại trên quân sự không có bao nhiêu lực lượng. Nhưng là thân là Tứ đại môn phiệt thế gia một trong, cho dù là trong đó yếu nhất tồn tại, lại cũng không thể làm cho người ta khinh thường. Tuy nhiên chính là bởi vì Độc Cô phiệt đi hậu cung lộ tuyến duyên cớ, khiến cho thân là quốc thích bọn họ không thể tại lực lượng quân sự trên có lấy chính mình thế lực, chỉ có thể càng nhiều đi dựa vào người khác.

Nhưng là này không có nghĩa là của bọn hắn không có thuộc về mình tình báo thế lực nơi phát ra.

Nói trắng ra Dương Quảng, cũng là bọn hắn Độc Cô phiệt thế gia người.

Dương Kiên thê tử chính là xuất thân Độc Cô phiệt, chỉ là Dương Kiên vài con trai trên cơ bản cũng là từ Độc Cô thị sinh ra. Đáng tiếc nhưng lại huynh đệ nội đấu, vì ngôi vị hoàng đế đấu cá ngươi chết ta sống. Trong đó lớn nhất nguyên do bất đồng chính là Thái tử Dương Dũng tin Phật, mà hùng tài đại lược Dương Quảng không tin phật, Dương Quảng tín ngưỡng xác thực nói

hẳn là trước phật sau nói.

Đạo bất đồng, bất tương vi mưu.

Huống chi là liên lụy đến tín ngưỡng cùng ích lợi.

Loại tình huống này, vô luận là huynh đệ tỷ muội, tại có ngoại lực dưới tác dụng sau, đều liều ngươi chết ta sống.

Mà cuối cùng kết quả chính là Dương Quảng thắng, thực sự rơi hạ một cái giết cha giết huynh danh tiếng.

“Đạo Công Tử tới Giang Đô?”

Thân là Độc Cô phiệt gia chủ Độc Cô Phong một thân lạnh nhạt tư thái ngồi xếp bằng tại thư phòng, tầm mắt tùy ý ngắm lên trước mặt người. Đối với hắn đột nhiên đi đến, rất là ngoài ý muốn, “Thánh Thượng ý là…”

Đứng ở Độc Cô Phong trước mặt là Dương Quảng tín nhiệm nhất hộ giá cao thủ Độc Cô Thịnh, hắn là Độc Cô phiệt trừ gia chủ bên ngoài đệ nhị hào nhân vật. Đương nhiên, với tư cách lão tổ tông bình thường tồn tại Vưu Sở Hồng càng nhiều vẫn là với tư cách một bảo thả trong nhà. Trừ phi là triệt để liên lụy đến dòng họ ích lợi, nếu không mà nói Vưu Sở Hồng chắc là không biết đi ra.

“Thánh Thượng nghĩ muốn rút cái thời gian trông thấy Đạo Công Tử!”

“Trông thấy cái này có can đảm đem Đạo gia trân bảo Trường Sinh Quyết trực tiếp cùng hắn giao dịch người!”

Độc Cô Thịnh cho dù là đối mặt gia chủ Độc Cô Phong, vẫn là bảo trì tự thân ổn trọng. Có thể với tư cách đương kim hoàng đế hộ giá cao thủ, đầu đẩy chính là ổn trọng, thứ yếu mới xem như thò tay.

"…"

Thân là gia chủ, Độc Cô Phong nghe Độc Cô Thịnh lời này sau không nói gì, mà là tạm thời lâm vào trầm mặc. Thân là môn phiệt thế gian gia gia chủ, Độc Cô Phong hiển nhiên cũng có chính mình nhãn lực sức lực. Trước mắt thiên hạ hỗn loạn, cho dù là thân là Dương Quảng nương tộc, Độc Cô thế gia cũng tất phải tìm kiếm mình đến đỡ đầu nhập vào đối tượng.

Cùng Lý phiệt, Vũ Văn Phiệt cùng Tống phiệt bất đồng, chính là bởi vì Độc Cô thế gia thuộc về hoàng tộc nhà mẹ đẻ người, cho nên bọn họ tại trên quân sự không có thuộc về mình lực lượng, tại đây tranh bá thiên hạ trong chiến loạn, Độc Cô gia chỉ có thể lựa chọn đầu nhập vào đối tượng.

Mà bọn họ đầu nhập vào đối tượng, hiển nhiên cũng có quyết định.

Đó chính là Thái Nguyên Lý phiệt.

Thứ nhất Lý phiệt cùng hoàng tộc có thân thích quan hệ, trước mắt Lý phiệt phiệt chủ Lí Uyên liền cùng Dương Quảng là anh em bà con, đồng dạng Độc Cô phiệt cùng Lý phiệt quan hệ cơ hồ cùng Dương Quảng độc nhất vô nhị. Dương Quảng cùng Lí Uyên mẫu thân cũng là xuất

từ Độc Cô thế gia.

Trước mắt cái này cục diện, tại kinh nghiệm mẫu thân mình khuyên bảo sau, tại Độc Cô Phong trong nội tâm đối với Dương Quảng trên cơ bản đã bỏ đi.

Chỉ là trước mắt còn chưa tới triệt để cho thấy thời điểm, bất quá trong đoạn thời gian này Độc Cô phiệt chủ yếu lực lượng đã bắt đầu bắc dắt, tại Giang Đô chỉ có lưu lại vài cá nhân vật trọng yếu.

“Ngô!”

“Nhường Tiểu Phượng đi chiêu đãi này Đạo Công Tử a!”

Đón Độc Cô Thịnh tầm mắt một hồi lâu, Độc Cô Phong rốt cục nhịn không được đệ đệ Độc Cô Thịnh như vậy chăm chú tầm mắt, mở miệng phân phó một bên hạ nhân. Ý bảo đối phương đi xuống sau, lúc này mới nói tiếp: “Ngươi không ly khai sao?”

“Ừ, không muốn rời đi!”

Huynh trưởng ánh mắt đại biểu cho cái gì Độc Cô Thịnh tự nhiên tinh tường, tay phải bưng lên trước mặt chén trà, nhẹ nhàng hớp một cái sau. Độc Cô Thịnh vừa cười vừa nói: “Thánh Thượng là như thế nào đến nước này, ta là nhìn xem!”

“Trời không cùng hắn!”

“Tuy nhiên hiện tại Thánh Thượng đã đến sơn cùng thủy tận, chúng bạn xa lánh tình trạng, nhưng là thân là hắn

hộ giá cao thủ, ta cuối cùng tại đây đoạn cuối cùng trong cuộc sống nhìn xem hắn!”

“Bất kể thế nào nói, trên người hắn vẫn có lấy chúng ta Độc Cô gia một nửa huyết mạch!”

Độc Cô Thịnh uống trà, thanh âm trầm thấp càng lộ vẻ người khác có một loại kỳ lạ trầm ổn. Ngữ khí mặc dù nhạt. Nhưng lại làm cho người ta nghe có một loại không hiểu cảm khái.

“Hừ!”

“Như hắn thật sự là làm chính mình có Độc Cô gia bình thường huyết mạch, nếu không mà nói hắn liền sẽ không làm như vậy!”

Nghe đệ đệ mình Độc Cô Thịnh mà nói, thân là phiệt chủ Độc Cô Phong tựa hồ có chút phẫn nộ, trừng mắt Độc Cô Thịnh nói ra: “Ngàn năm qua, thiên hạ này cũng là như vậy tới, hắn nghĩ dùng sức một mình đối kháng thiên hạ môn phiệt thế gia. Cho dù là hoàng đế, lại cũng không biết trời cao đất rộng!”

Độc Cô Phong trong lời nói chỉ chính là này khoa cử chế độ!

Dương Quảng mạnh mẽ mở rộng hắn sở sáng tạo khoa cử chế độ, này có thể nói là đang đào thiên hạ môn phiệt thế gia góc tường, nghĩ muốn triệt để phá hủy này chiếm giữ tại Trung Nguyên trăm ngàn năm môn phiệt thế gia.

Mở khoa thủ sĩ.

Này chỉ cần không phải ngốc tử, có tầm mắt người đều có thể đủ rồi nhìn ra Dương Quảng tâm tư là cái gì.

Tục ngữ nói tốt, ngăn cản người con đường phía trước, liền như đoạt người tiền tài. Giết người cha mẹ, này là sinh tử đại thù.

Cho dù là huynh đệ, tại liên lụy đến tự thân đầy đủ ích lợi thời điểm, cũng có thể trở mặt thành thù. Cho nên, Dương Quảng cử động, tuy nhiên lay động môn phiệt thế gia căn cơ, nhưng là khiến cho hắn đứng ở môn phiệt thế gia mặt đối lập.

Phải biết rằng tại trải qua triều đại ở bên trong, mặc dù có hoàng đế, nhưng là càng nhiều là môn phiệt thế gia vì từng người ích lợi tuyển ra một cái đại biểu, hoàng tộc chính là lớn nhất môn phiệt thế gia.

Nhưng trước mắt Hoàng thất bất đồng…

Gắt gao. Trốn trốn, toàn bộ Dương thị Hoàng thất cơ hồ bị Dương Quảng giết cá không sai biệt lắm.

Tâm ngoan thủ lạt, cũng không gì hơn cái này.

Cho nên, Dương Quảng cử động, khiến cho Độc Cô phiệt cho dù là mẹ hắn tộc. Nhưng là đối với Độc Cô phiệt mà nói, Dương Quảng đã bị bọn họ buông tha cho. Đối với môn phiệt mà nói, ngàn năm môn phiệt, dòng họ mới là trọng yếu nhất.

Đối với môn phiệt thế gia mà nói, Dương Quảng chính là

này tên phản đồ.

Tuy nhiên Dương Kiên cũng có đồng dạng tâm tư, nhưng là Dương Kiên vốn là thuộc về trung niên, người đã trầm ổn, hoặc là nói không có Dương Quảng cái loại này phong mang. Dương Kiên không dám, nhưng là thân là nhi tử Dương Quảng lại là có thêm đầy đủ can đảm cùng thiên hạ môn phiệt thế gia đối kháng.

Chỉ là…

Dương Quảng đoán được mở đầu, lại là không có đoán được thuộc về mình kết cục.

Tựu tại Độc Cô Phong cùng Độc Cô Thịnh huynh đệ liền Dương Quảng sự tình bắt đầu tranh luận thời điểm, Nhạc Duyên cùng mình thị nữ Vệ Trinh Trinh hai người đã tại một chỗ trong khách sạn nhìn thấy hai cái người quen biết.

Vũ Văn Phiệt Vũ Văn Sĩ Cập cùng Độc Cô phiệt Hot girl Độc Cô Phượng.

Một cái là trung niên nam nhân, một cái thì là kiều diễm như hoa mỹ thiếu nữ.

Đối với mang theo thị nữ Đạo Công Tử mà nói, trong đó nào có cực kỳ có lực hấp dẫn tự nhiên không cần phải nói rõ.

“…”

Mí mắt có chút rung động rung động, Vũ Văn Sĩ Cập

trong nội tâm hiện lên ta biết ngay sẽ là như thế này ý nghĩ, tầm mắt theo Độc Cô Phượng trên người thu hồi, lúc này mới rơi vào Nhạc Duyên trên người. Vốn là, hắn đến từ trên đường nghĩ phải theo hoàng cung mang ra mấy cái xinh đẹp cung nữ, thậm chí có thể đem Dương Quảng Tần phi mang ra một hai người tới, nhưng là nghĩ lại Vũ Văn Sĩ Cập cái này tâm tư liền buông tha cho.

Trong hoàng cung mỹ nhân tuy nhiều, nhưng là chân chính theo kịp Độc Cô Phượng lại là không có.

Trong lòng khẳng định lúc này mới đến đây chiêu đãi Nhạc Duyên là Độc Cô Phượng sau, Vũ Văn Sĩ Cập chỉ có thể chính mình đến đây.

“Đạo Công Tử đã lâu không gặp!”

Chắp tay, Vũ Văn Sĩ Cập rất là lễ phép đả khởi chào hỏi. Không chỉ có đối phương cùng mình Vũ Văn gia sinh ý, còn có đã từng cùng huynh trưởng Vũ Văn Hóa Cập giao lưu, Vũ Văn Sĩ Cập cũng biết mình không thể tại đối phương trước mặt mở thân phận.

“Nhạc công tử, quả thật tiêu sái phong lưu!”

Độc Cô Phượng tầm mắt rơi vào Vệ Trinh Trinh trên lưng trên kệ kiếm, tầm mắt ở đằng kia ba thanh trên thân kiếm dừng lại một hồi lâu, trong đó Kim Ngân song kiếm nàng lần trước đi tham gia Thuần Dương lập phái đại hội ngược lại gặp qua, nhưng là này mới nhất một thanh bao vây lấy màu vàng dây lụa trường kiếm nhưng lại lần đầu tiên thấy.

Trong mắt lóe ra kích động hào quang.

Nhõng nhẽo cười lấy, Độc Cô Phượng cùng Vũ Văn Sĩ Cập cùng một chỗ đả khởi chào hỏi.

Mà ở trước mặt hai người.

Nhạc Duyên một thân xanh trắng đạo bào, nghiêng thân thể, vẻ mặt tươi cười nhìn qua hai người.

Chương 076 : Phản đồ

076 chương phản bội chỉ (thượng)

Ba chén trà thơm.

Này lá trà tự nhiên là xuất từ Thuần Dương, bất quá tại đây ngộ đạo trà người trong cuộc trước mặt, Độc Cô Phượng cùng Vũ Văn Sĩ Cập tất nhiên là không có ý tứ dùng ngộ đạo trà khoe khoang. Cho nên, này lá trà là Nhạc Duyên thị nữ vì Vệ Trinh Trinh thiếp thân mang theo.

Tại móc ra, quăng hướng trong chén trà thời điểm, thậm chí làm cho người ta có một loại ảo giác, này lá trà trong có lấy một loại đặc biệt mùi thơm của nữ nhân.

Thơm từ đâu tới?

Tất nhiên là không cần phải nói rõ.

Chỉ là nhìn trước mắt hai nam nhân tỉ mỉ ngửi ngửi hương trà cử động, điều này làm cho Độc Cô Phượng trong nội tâm có chút không thoải mái.

Nam nhân quả thật cũng là như thế này!

Vũ Văn Sĩ Cập xuất thân môn phiệt thế gia, đồng dạng xuất thân môn phiệt thế gia Độc Cô Phượng tự nhiên biết rõ trong đó sự tình, đối phương cũng không thiếu nữ nhân, tự nhiên cũng là hoa trong lão luyện. Mà Nhạc Duyên thân làm một người đạo sĩ, nhưng lại mang theo

mỹ mạo thị nữ. Hiển nhiên cái này Đạo Công Tử đồng dạng là lưu luyến bụi hoa người.

Tại Độc Cô Phượng trong mắt, Nhạc Duyên cùng Vũ Văn Sĩ Cập phẩm trà cử động liền như vậy mang lên nhan sắc.

“Thật đúng trà ngon!”

Vũ Văn Sĩ Cập lướt qua một ngụm, cảm thụ dưới hương vị sau, lúc này mới vừa cười vừa nói: “Đạo Công Tử có chút keo kiệt a, cùng chúng ta Tứ đại môn phiệt thế gia làm lá trà sinh ý, có thể là không có như vậy tốt!”

“Quá ít!”

“Lượng không đủ mà thôi!”

Đối mặt Vũ Văn Sĩ Cập này mang theo vui vẻ vấn đề, Nhạc Duyên chỉ là hai câu nói cũng đã giải quyết. Đối với đáp án này Vũ Văn Sĩ Cập đồng dạng hiểu rõ, mượn bọn họ đối với Dương Quảng tiến cống đồng dạng, cũng sẽ không lấy ra tốt nhất vật phẩm, mà là hơi chút lần một chất lượng sự vật trên cống, vấn đề chính là sợ ngoài ý.

Hiển nhiên, Đạo Công Tử Nhạc Duyên cử động đã là như thế.

Nói tiếp, Vũ Văn Sĩ Cập câu này vui đùa mà nói chính là vì gần hơn Vũ Văn thế gia cùng Đạo Công Tử quan hệ, dùng tại tiếp được nói chuyện trong lấy được đối với Độc Cô thế gia ưu thế mà thôi. Về phần Độc Cô Phượng trong nội tâm chỗ ác ý suy đoán ngửi mùi thơm của cơ

thể cái gì, lại căn bản không phải.

Tuy nhiên Vũ Văn Sĩ Cập cũng có chút hâm mộ Nhạc Duyên như vậy mang theo xinh đẹp như hoa thị nữ. Nhưng là thân là Vũ Văn môn phiệt nhân vật trọng yếu, tự nhiên có chính mình phong độ.

Mà cùng Vũ Văn Sĩ Cập bất đồng, Độc Cô Phượng càng nhiều tâm tư nhưng lại đặt ở Vệ Trinh Trinh trên người, tại trong mắt nàng, này Nhạc Duyên thiếp thân thị nữ trừ vì Đạo Công Tử đeo kiếm bên ngoài. Ít nhất tại kia đãi ngộ trên tuyệt đối không sai.

Mượn trước mắt Vệ Trinh Trinh mặc trên người cách ăn mặc mà nói, liền có thể đủ nhìn ra Vệ Trinh Trinh tại Nhạc Duyên bên người vị trí địa vị.

Dù là Độc Cô Phượng chính là kiếm pháp cao thủ, tuy nhiên nhiều khi yêu mến mặc võ sĩ sức lực phục, nhưng là người ta vẫn là điển hình thiếu nữ, nữ nhân tự nhiên là có được lòng dạ đàn bà. Nếu là cùng một cá đồng dạng cường thế vô cùng nữ nhân chào hỏi, như vậy hai người trong lúc đó sinh ra kết quả vô cùng có khả năng là song phương tới trước trên một hồi nói tiếp. Nhưng là nếu là đúng phương là một tính tình ôn hòa thiện lương thiếu nữ, như vậy tại một mạnh một yếu dưới tình huống, sự tình liền sẽ không như vậy.

Hai người trong lúc đó, thật lớn máy sẽ xuất hiện là góc bù.

Đây cũng là nữ nhân cùng nam nhân chỗ bất đồng.

Nam nhân nếu là gặp phải lẫn nhau không sai biệt nhiều cường giả, dưới bình thường tình huống xuất hiện là lẫn nhau thưởng thức, phía sau mới là tranh đấu. Vì phối ngẫu. Vì ích lợi, vì quyền thế đi lẫn nhau tranh đấu. Nhưng là như gặp phải kẻ yếu, tại nam nhân trong mắt không phải là miệt thị tựu là làm như không thấy, triệt để bỏ qua.

Nghĩ muốn giống như nữ nhân như vậy, tại mấy câu trong liền biến thành khuê mật đồng dạng tình huống, cơ hồ không có khả năng xuất hiện.

Tại một phen tùy ý nói chuyện ở bên trong, song phương chủ đề rất nhanh liền chuyển tới Giang Đô.

Này Giang Đô. Nói trắng ra vẫn là thuộc về Dương Châu phạm vi.

Đây là nơi này là Dương Quảng cung điện phạm vi chỗ.

Ban đầu ở thành Dương Châu, Nhạc Duyên sở dĩ rất ít nghe nói, cũng rất ít giải này Giang Đô nguyên nhân chính là nơi này chính là người ta hoàng cung, người bình thường rất ít cỡi, cũng không thể cỡi. Mà khi lúc Nhạc Duyên tâm tư cũng thả tại cái khác trên mặt, tạm thời không để ý đến cái này.

Lúc này đi đến Giang Đô dọc đường, Nhạc Duyên mới đột nhiên phát hiện này phương hướng dĩ nhiên là đi thành Dương Châu đường xá.

Vào lúc này, Nhạc Duyên mới giải lên này Giang Đô tồn tại.

Cuối cùng, vẫn là Độc Cô Phượng mở miệng nói ra chân chính ý đồ đến, nói: “Thánh Thượng. Muốn gặp Đạo Công Tử một mặt!”

“…”

Vũ Văn Sĩ Cập nghe vậy liếc về Độc Cô Phượng một cái, không có lên tiếng. Hiển nhiên kết quả này, hắn cũng đồng dạng biết được. Trước mắt, tại Dương Quảng bên người trừ này Độc Cô thế gia người bên ngoài, còn lại cơ hồ cũng là hắn Vũ Văn thế gia người. Phát sinh cái gì tự nhiên là nhất thanh nhị sở.

Độc Cô Phượng mà nói nhưng lại nhường Nhạc Duyên hơi lộ vẻ kinh ngạc.

Không phải là thông báo, cũng không phải mệnh lệnh, mà là nói muốn…

Hiển nhiên, những lời này trong Dương Quảng, tựa hồ bình thường rất nhiều. Xem ra, chính mình đưa ra ngoài Đạo gia trân bảo Trường Sinh Quyết phát ra nổi tương ứng ảnh hưởng.

Nói tiếp Nhạc Duyên tới Giang Đô, vốn là muốn gặp thấy Dương Quảng mặt, trước mắt đối phương trực tiếp cho ra cái thang , Nhạc Duyên tất nhiên là theo đi.

“Có thể!”

Gật gật đầu, Nhạc Duyên tỏ vẻ chính mình đồng ý.

Một bên Vệ Trinh Trinh nghe vậy lập tức lo lắng không thôi, phải biết rằng Dương Quảng tại thiên hạ đã là hôn quân, bạo quân đại danh từ. Theo dân chúng bình thường xuất thân Vệ Trinh Trinh, ở đâu không sợ hãi cái này cao cao tại thượng người?

Cùng Vệ Trinh Trinh lo lắng bất đồng, Nhạc Duyên gật đầu nhưng lại nhường Vũ Văn Sĩ Cập cùng Độc Cô Phượng sinh ra một loại rất cảm giác kỳ quái. Trong mắt bọn hắn, giờ khắc này tựa hồ Nhạc Duyên mới là hoàng đế, mà Dương Quảng mới là thăm viếng người.

Lắc đầu.

Khu trục ra trong đầu cái loại này hiếm thấy ý niệm trong đầu, trong lòng hai người đồng thời bốc lên kia như vậy một cái tâm tư, những thứ này tôn giáo nhân sĩ quả thật có một ít bất kính quyền thế người, bọn họ kính chỉ là đầy trời thần Phật.

Nhưng là có thể khẳng định, Nhạc Duyên đối với quyền thế cái gì đổ ra là không có như thế nào để ý.

“Này Độc Cô tiểu thư, ta thị nữ Trinh Trinh đến lúc đó liền xin nhờ ngươi chiếu cố một chút!”

Đã muốn xác định tính toán, Nhạc Duyên liền đối với Độc Cô Phượng nói ra bản thân yêu cầu, về phần không cho Vũ Văn Sĩ Cập hỗ trợ chiếu cố, thứ nhất đối phương là nam nhân, thứ hai bởi vì tại nguyên nội dung cốt truyện trong Vũ Văn Hóa Cập đối với Vệ Trinh Trinh cảm tình.

Nhạc Duyên cũng không muốn chính mình thiếp thân thị nữ, bị người khác muốn đi làm phi tử cái gì.

Tuy nhiên Nhạc Duyên sẽ cự tuyệt, sẽ không đáp ứng, nhưng là song phương hợp tác cuối cùng sẽ xuất hiện một ít không tất yếu khúc chiết, trước mắt Hoa Sơn Thuần Dương còn có chính mình hai cái đồ đệ cũng cần dựa thế, trở mặt thời cơ vẫn chưa tới.

Đang cùng Tứ đại môn phiệt thế gia trong lúc đó định ra tới hợp tác, Nhạc Duyên cũng đã làm trở mặt chuẩn bị.

Lý phiệt cùng Độc Cô phiệt thoát y mang nước, hai người này trên căn bản là xen lẫn trong cùng nơi, tăng thêm song phương vừa có thân thích quan hệ. Cho nên Lý phiệt cùng Độc Cô phiệt là nhất phái. Mà Vũ Văn Phiệt thì là vì tranh đoạt thiên hạ, nghĩ muốn trở lại Bắc Chu thời kì, cho nên Vũ Văn Phiệt tự mình làm nhất phái.

Về phần Nam Lĩnh Tống phiệt, thực lực lớn nhất, nhưng là vì vị trí chếch nam. Khiến cho Tống phiệt không tốt rời núi. Tại không có gặp phải nhường Thiên Đao Tống Khuyết thoả mãn nhân tuyển, cái này một mực trạch tại phía nam không đi ra Thiên Đao chỉ sợ sẽ một mực trạch trong nhà không đi ra.

Cho nên, Tứ đại môn phiệt thế gia trong Lý phiệt, Độc Cô phiệt cùng Vũ Văn Phiệt đều có cùng Nhạc Duyên trở mặt khả năng.

Trong đó, Lý phiệt cùng Độc Cô phiệt cơ hội lớn nhất.

Thứ nhất Hoa Sơn Thuần Dương như cái đinh bình thường đính tại Lý phiệt trong phạm vi thế lực, tuy nhiên Lý phiệt bởi vì tôn giáo quan hệ không tốt cùng Thuần Dương trở mặt, nhưng là này không thể không đi phòng bị người ta mượn từ Phật gia thế lực —— Từ Hàng Tĩnh Trai cùng mình đối chọi.

Đối với cái này Nhạc Duyên đổ ra là có thêm đầy đủ chuẩn bị. Nếu không mà nói hắn cũng sẽ không dùng Đạo gia trân bảo Trường Sinh Quyết dẫn đầu rơi xuống này một đứa con.

“Có thể!”

Độc Cô Phượng đáp ứng Nhạc Duyên yêu cầu, nhưng cũng là vẻ mặt tươi cười trong nói ra bản thân tâm tư: “Bất quá Nhạc công tử, ta có một cái yêu cầu!”

“A?”

Quay đầu, Nhạc Duyên tầm mắt cùng Độc Cô Phượng này sáng lóng lánh tầm mắt đụng nhau, liếc nhau, Nhạc Duyên gật đầu. Nói: “Có thể, ta cũng nghĩ biết một chút về Độc Cô thế gia này Bích Lạc Hồng Trần kiếm pháp đến tột cùng như thế nào!”

“Ta nghĩ Nhạc công tử sẽ không thất vọng!”

Độc Cô Phượng nghe vậy nhõng nhẽo cười không thôi, trong mắt kích động thần sắc đã muốn theo trong hốc mắt chạy đến trên gương mặt, cười nói: “Chỉ là Nhạc công tử nhưng chớ có làm cho nhân gia thất vọng a!”

“Tự nhiên!”

Khóe miệng khẻ nhếch, Nhạc Duyên cười trả lời.

Tại Nhạc Duyên gặp thấy chúng nữ ở bên trong, Loan Loan quá yêu, hành động không gì sánh kịp; Vệ Trinh Trinh quá nhu. Ôn hòa tính tình làm cho không người nào không biết làm sao; Đơn Uyển Tinh quá tốt kỳ, lòng hiếu kỳ cuối cùng sẽ hại chết mèo; Thương Tú Tuần ăn quá ngon, tại người ta trong mắt ăn đó mới là nhất chuyện trọng yếu; mà Thạch Thanh Tuyền thì là vội vàng một cái, giải không sâu, đến tại Từ Hàng Tĩnh Trai Thánh nữ Sư Phi Huyên quá tiên, nhưng lại còn không có chạm qua mặt, tạm thời không làm để ý tới; mà ca múa mọi người Thượng Tú Phương hảo nhạc, khắp thiên hạ chạy loạn, Nhạc Duyên còn không có gặp phải.

Tại những nữ nhân này ở bên trong, chân chính tốt vũ hảo kiếm chính là này Độc Cô phiệt Độc Cô Phượng.

Có thể nói. Tại Độc Cô phiệt trong võ công chân chính cao nhất cũng là nữ nhân.

Mạnh nhất là Vưu Sở Hồng, mà thứ hai cao thủ chỉ sợ sẽ là trước mắt cái tuổi này nhẹ nhàng, một thân màu tím võ sĩ sức lực phục xinh đẹp thiếu nữ Độc Cô Phượng.

Không phải không thừa nhận tại có chút thời điểm, Độc Cô thế gia nam nhân khác vẫn tương đối bi thúc. Trong gia tộc có như vậy hai nữ nhân, là bọn hắn may mắn cũng là bọn hắn bất hạnh.

Làm Nhạc Duyên đáp ứng Độc Cô Phượng sau. Một bên Vũ Văn Sĩ Cập liền không có lên tiếng. Thứ nhất hắn biết rõ mang Nhạc Duyên đi gặp Dương Quảng Độc Cô thế gia nhưng lại so với chính mình tốt hơn, hai là hắn Vũ Văn Sĩ Cập không phải người ta Độc Cô Phượng đối thủ.

Hắn có thể không muốn trêu chọc cái này Độc Cô Phượng.

Người ta là mỹ nữ không giả, nhưng là cô gái đẹp này toàn thân dài khắp gai, mà hắn lại không có pháp lấy xuống cái này bất đắc dĩ.

Trước mắt người ta Độc Cô Phượng đem ánh mắt lực chú ý rơi vào Đạo Công Tử Nhạc Duyên trên người, nghĩ đến này Giang Đô gần nhất Hội An ổn không ít, đối với Vũ Văn Phiệt cùng Độc Cô phiệt đây đều là chuyện tốt. Duy nhất đáng giá lo lắng là này Độc Cô Phượng nhưng chớ có bị này Đạo Công Tử hấp dẫn.

Đương nhiên cái này lo lắng đối với Vũ Văn Sĩ Cập không là vấn đề, đó là Độc Cô phiệt nên đi cân nhắc.

…

Tại song phương chuẩn bị xong sau, tiếp được sự tình phát triển cũng không có gì bất ngờ xảy ra.

Từ Độc Cô Phượng dẫn đường, Nhạc Duyên cùng Độc Cô phiệt nhân vật số hai Độc Cô Thịnh gặp mặt, đối phương chính là Dương Quảng hộ thân cao thủ, từ hắn dẫn đường đi gặp Dương Quảng là lẽ phải.

Về phần Vệ Trinh Trinh thì tạm thời đi theo Độc Cô Phượng bên người.

Với tư cách đi gặp hoàng đế cần phải phải chú ý, Nhạc Duyên kiếm tự nhiên vẫn tại Vệ Trinh Trinh trên lưng trên kệ kiếm, thậm chí Nhạc Duyên bên hông loan đao Nguyệt Khuyết cũng bị lấy xuống, đặt ở trên kệ kiếm. Dù sao, lúc trước này Phó Quân Sước ám sát có quá lớn ảnh hưởng.

“Thỉnh!”

Làm Nhạc Duyên mở ra hai tay, ý bảo trên người đã không có bất kỳ vũ khí nào sau, Độc Cô Thịnh này liền xoay người khom người, mang theo Nhạc Duyên tiến vào Lâm Giang cung.

Một đường đi tới, ba bước một tiêu, năm bước một cương vị, có thể nói trước mắt này Lâm Giang cung có thể nói là bị cấm vệ gắt gao vây trong đó.

Mà chút ít cấm vệ thì cũng là tại Vũ Văn Hóa Cập khống chế, có thể nói một khi xảy ra vấn đề Vũ Văn Hóa Cập nghĩ muốn khống chế Dương Quảng, này bất quá là trong chớp mắt sự tình.

Như vậy kết quả, chẳng lẽ lại Dương Quảng thật nhìn chưa ra?

Hay hoặc giả là…

Trong nội tâm hiện lên như vậy nghi hoặc, rất nhanh tại

Độc Cô Thịnh dưới sự dẫn dắt, Nhạc Duyên đi đến một chỗ trước đại điện.

Theo Độc Cô Thịnh khom người sau khi rời đi, Nhạc Duyên quét mắt một vòng đã muốn biến mất tại đường rẽ chỗ Độc Cô Thịnh, lập tức tiến lên, đẩy ra đại điện đại môn.

Cót kẹtzz ——

Theo đại môn chậm rãi đẩy ra, mộc chất đại môn tiếng ma sát tiếng vọng tại bên tai.

Ánh sáng thông qua, theo nhập trong đó.

Đem đại điện trở nên sáng sủa đứng lên.

Tầm mắt rơi vào trong đó, Nhạc Duyên rất nhanh liền nhìn rõ ràng trong đó cảnh tượng.

Ở phía trước là một tấm ghế dài.

Tại ghế dài hai bên, thì là hai tòa lư hương, chính bốc lên lấy khói xanh.

Trên ghế dài, đặt chính là Đạo gia trân bảo Trường Sinh Quyết.

Ghế dài đối diện.

Chính ngồi xếp bằng lấy một cái đầu tóc đã lộ vẻ hoa râm người.

Đối phương chính niệm đối với mình.

Một thân đỏ thẫm đan nhau trường bào, Nhật Nguyệt đồ án phân loại hai vai, ngôi sao gánh tại phía sau lưng, đầu đội Thông Thiên quan.

Người này, rõ ràng là đương kim hoàng đế.

Cái kia được xưng là hôn quân, bạo quân nam nhân —— Dương Quảng.

Chương 077 : Phản đồ (2)

077 chương phản bội chỉ (trung)

Vai đeo Nhật Nguyệt, người mang ngôi sao.

Này đó là thuộc về hoàng đế phục sức, thực sự đại biểu cho hoàng đế quyền thế.

“…”

Tầm mắt theo một thân này hắc hồng sắc trường bào trên thu hồi, Nhạc Duyên nhìn trước mắt cái này rõ ràng tóc đã muốn hoa râm trung niên nam tử, cái này một mực đưa lưng về phía mình hoàng đế.

Cho dù là trước mắt giang sơn tung bay, nhưng là nam tử này vẫn có thể đủ rồi làm cho người một loại tự mình thuộc về hoàng đế mới có bá đạo khí thế.

“Ngươi tới!”

Không quay đầu lại, cảm nhận được rơi tại trên người mình tầm mắt, Dương Quảng chậm rãi mở miệng, thanh âm hơi có vẻ trầm thấp chát đột nhiên, “Làm trẫm lấy đến này đạo gia trân bảo Trường Sinh Quyết sau, trẫm liền biết rằng ngươi sẽ đến! Chỉ là, trẫm thật không ngờ là lúc này quá sớm một chút!”

“Trẫm này một kẻ hôn quân, bạo quân hình tượng, phải chăng làm cho người ta thất vọng?”

“Hàaa…!”

Bốn phía vô cùng an tĩnh, những người khác bị đuổi đi ra bên ngoài, tòa này đại điện vào lúc này là yên tĩnh. Nghe Dương Quảng câu này hỏi thăm, Nhạc Duyên nhưng lại cười.

Đây là một cô độc nam nhân.

Nói là cô độc, chỉ không phải là sinh hoạt vật chất, mà là trên tinh thần cô độc, cái loại này tịch mịch, cái loại này hắn người không thể lý giải tâm tính. Vô luận hắn làm như thế nào, trước mắt Dương Quảng tựu là hôn quân, tựu là bạo quân.

Ngàn người chỉ vạn người sách.

Bị trùm trên cái này danh tiếng, Dương Quảng cũng đã giãy không.

Hai tay chắp sau lưng, một tiếng cười khẽ than nhẹ, Nhạc Duyên đã muốn đi vào đại điện, dạo bước đi tới đến trước mặt, lập tức kéo qua này trên mặt đất lưu lại màu vàng cái đệm, cùng Dương Quảng đối diện ngồi xếp bằng xuống tới. Thẳng đến lúc này, Nhạc Duyên mới ngẩng đầu, chăm chú đánh giá đến trước mắt nam tử này.

Tóc hơi có vẻ hoa râm, tuổi không qua trung niên, nhưng là một đầu tóc đen đã muốn hoa râm. Phảng phất giống như đi vào sáu mươi chi kỷ.

Trừ bỏ tóc bên ngoài, làn da đổ ra cũng may, không có

người già xốp, khuôn mặt thành nước chữ, trừ bỏ trên mặt có chứa này lau không đi ưu sầu bên ngoài. Trước mắt Dương Quảng thật đúng là một người trung niên hình nam. Không chỉ có khí chất xuất chúng, bộ dáng cũng là tuấn tú.

Đều nói nam nhân bốn mươi mốt chi hoa, trước mắt đã qua bốn mươi năm kỷ Dương Quảng tuyệt đối được cho.

Như vậy khí chất nam nhân đặt tại hiện đại, này thỏa thỏa một quả u buồn văn nghệ trung niên.

Người trước mắt, có thể nói có một loại khác mị lực.

“Tuy là đạo sĩ, nhưng vẫn là công tử càng tốt!”

Tại Nhạc Duyên dò xét Dương Quảng đồng thời. Dương Quảng tầm mắt cũng nhìn từ trên xuống dưới Nhạc Duyên. Tại được đến Trường Sinh Quyết sau, Dương Quảng liền hạ qua khí lực điều tra qua Nhạc Duyên, trừ không biết Nhạc Duyên lai lịch bên ngoài, cái khác trên cơ bản cũng giải cá đại khái.

Đạo Công Tử này một xưng hô, Dương Quảng tự nhiên sẽ hiểu.

Trước mắt vừa thấy, trong mắt hắn Nhạc Duyên xác thực công tử càng nhiều. Đạo sĩ thân phận bị che lấp không ít.

“…”

Không nói gì, Nhạc Duyên chỉ là nhìn xem cái này tại trong lịch sử bị định ra Tùy Dương Đế tục danh nam tử. Một hồi lâu, lúc này mới lắc đầu bật cười nói: “Quả thật có chút thất vọng, ta vốn cho là chính mình sẽ thấy sênh ca múa thoát y, hoang dâm hủ hóa!”

“A?”

Làm như kinh ngạc, Dương Quảng khóe miệng giương lên, cười. Nói: “Nếu là Đạo Công Tử yêu mến, trẫm cũng có thể như vậy làm!”

Lắc đầu cự tuyệt.

Nhạc Duyên mà nói tất nhiên là chuyện cười, nhưng là thân là hoàng đế nhưng lại miệng vàng lời ngọc. Nhưng vào lúc này, Dương Quảng mà nói tựa hồ cũng là chuyện cười.

“Có thu hoạch?”

Dưới ánh mắt dời, tầm mắt rơi vào trên mặt bàn này mở ra Trường Sinh Quyết trên mặt, Nhạc Duyên mở miệng hỏi.

Không xưng hoàng đế, cũng không xưng Thánh Thượng, Nhạc Duyên mà nói lộ ra vẻ tùy ý, giống như là hai cái đã lâu không gặp lão bằng hữu bình thường. Đối với Nhạc Duyên loại này bất kính thái độ, Dương Quảng cũng không có để ý. Nghe Nhạc Duyên hỏi thăm. Dương Quảng cười mở miệng, nói ra: “Thu hoạch không lớn!”

“Trường sinh bất lão là không thể nào!”

“Có thể làm cho trẫm còn có thể sống trên một thời gian ngắn, cũng đã là này Trường Sinh Quyết tác dụng lớn nhất!”

Tay phải vuốt ve trước mặt Trường Sinh Quyết, này giống như kim không phải vàng chất liệu làm cho người ta tay sờ lên có một loại kỳ lạ bóng loáng cảm giác. Cuối cùng, này cảm thán tầm mắt thu hồi. Dương Quảng tay phải nhất quyển, trước mặt mở ra Trường Sinh Quyết nhất thời khép lại, lập tức vung tay lên, trên tay Trường Sinh Quyết lập tức bay về phía Nhạc Duyên, nói: “Này Trường Sinh Quyết trẫm đã muốn không cần!”

Pằng!

Tiếp nhận Dương Quảng ném qua tới Trường Sinh Quyết, tại như vậy sau một thời gian ngắn, Trường Sinh Quyết lại lại lần nữa trở lại trên tay mình. Nhạc Duyên cúi đầu xuống quét mắt một vòng trên tay này đạo gia trân bảo Trường Sinh Quyết, một hồi lâu không nói gì. Vừa mới Dương Quảng một tay đã muốn hướng Nhạc Duyên biểu hiện ra hắn bản thân cũng không sai thân thủ.

Là cao thủ!

Đây cũng là Dương Quảng lúc này cho Nhạc Duyên ấn tượng.

Nếu Dương Quảng không cần, Nhạc Duyên tự nhiên sẽ không cự tuyệt, tay vừa thu lại, Trường Sinh Quyết đã chạm vào ống tay áo, thả tại trên thân.

“Thiên hạ này làm gì được đây?”

Tại đem Trường Sinh Quyết ném ra sau, Dương Quảng liền không có đi nhìn, mà là lấy ra bên cạnh đã sớm chuẩn bị tốt chén trà, đổ ra hai chén trà sau, này mới mở miệng hỏi: “Là Phong Hỏa trải rộng? Vẫn là cái gọi là thịnh thế phồn hoa?”

“Trẫm, thật lâu không có nghe được bên ngoài chân chính tin tức!”

Thở dài một tiếng, một tiếng bất đắc dĩ.

Dương Quảng những lời này đã muốn triệt để biểu hiện ra hắn hiện tại tình cảnh, mà hắn có thể đủ rồi nói như vậy đi ra, nhưng cũng là đại biểu cho hắn bản thân mình liền biết rằng tình huống này.

“Ngô!”

“Không tốt lắm!”

Nhạc Duyên tựa hồ là tại tổ chức ngôn ngữ, trầm ngâm một hồi lâu, lúc này mới trả lời: “Thái bình thời gian có chút xa, bất quá có thể đem thiên hạ này biến thành trước mắt bộ dáng như vậy, trong lịch sử hoàng đế trong xác thực hiếm thấy! Ngươi để cho ta nhớ tới Tần nhị thế Hồ Hợi!”

Ngụ ý, Dương Quảng một nhân tài.

Toàn bộ thiên hạ đều bị hắn chơi xấu.

Mặc dù không có rõ rệt nói, nhưng là trong lời nói ý tứ Dương Quảng tất nhiên là nghe cá hiểu rõ, Nhạc Duyên càng chỉ Tùy triều đang tại trên tay hắn diệt vong.

“Ha ha ha!”

Sắc mặt ngưng tụ, Dương Quảng ánh mắt chợt trừng lớn, thuộc về hoàng đế bá đạo khí thế lập tức bày ra, cùng Nhạc Duyên đối mặt sau một lúc lâu, Dương Quảng không khỏi cười ha hả, “Đạo Công Tử lời này trẫm không đồng ý, tiên hoàng tuy nhiên so ra kém Thủy Hoàng, nhưng là trẫm có thể so sánh Hồ Hợi hiếu thắng quá nhiều!”

Lời này nương theo lấy một loại khó có thể nói rõ tự tin theo Dương Quảng trong miệng nói ra.

Nói thật, Hồ Hợi xác thực so ra kém Dương Quảng.

Hai người giang sơn tuy nhiên cũng là nhị thế mà chết, nhưng là so với Hồ Hợi tới, Dương Quảng xác thực tốt hơn quá nhiều. Xây dựng Đông Đô dời đô thành Lạc Dương, khai sáng khoa cử chế độ. Thân chinh Thổ Dục Hồn, còn có Bắc thượng đánh bại Đột Quyết, đây đều là Dương Quảng công tích.

Hắn quân sự kiếp sống, duy nhất hay là tại đông chinh Cao Ly trên mặt chở té ngã, hơn nữa là liên tục ba lượt.

Đều nói từ nơi nào thất bại. Liền từ nơi đó đứng lên.

Dương Quảng tại những lời này trên mặt biểu hiện vô

cùng tinh tế, liên tục tại một chuyện trên ngã sấp xuống ba lượt, mà ba lượt sau, hắn cái này tòng quân trong sinh ra hoàng đế, thực sự mất đi đối với quân đội khống chế.

“Tuy nhiên trẫm so với Hồ Hợi mạnh, nhưng mà kết cục… Trẫm cảm thấy đổ ra không có cái gì bất đồng!”

Tiếng cười ngừng ngăn trở. Dương Quảng thanh âm lại lần nữa trở nên trầm thấp đứng lên, thì thào lẩm bẩm: “Chỉ tiếc, trẫm thời gian không nhiều lắm!”

“Từ Hàng Tĩnh Trai người, đã muốn rời núi a?”

Thì thào tự nói qua đi, Dương Quảng rất nhanh sửa đổi chủ đề, từ đối lập trên chuyển dời đến hiện tại giang hồ.

“Nếu như không có ngoài ý muốn. Từ Hàng Tĩnh Trai truyền nhân nên rời núi!”

Nhíu mày, Nhạc Duyên suy nghĩ hạ thời gian, cảm thấy Sư Phi Huyên xác thực đã đến rời núi thời khắc, nếu không mà nói tại đây loại đi xuống, này hỗn loạn đi xuống kết quả không phải là các nàng có khả năng tiếp nhận.

“Hai mươi năm trước là Bích Tú Tâm, bốn mươi năm trước là Phạm Thanh Huệ, trước mắt Từ Hàng Tĩnh Trai truyền nhân là ai đâu này?”

Làm như hồi ức. Tựa hồ là cảm thán, Dương Quảng tựa hồ đối với Từ Hàng Tĩnh Trai mới nhất truyền nhân có phần có hứng thú.

“Sư Phi Huyên!”

Đối mặt Dương Quảng hứng thú này, Nhạc Duyên cho ra đáp án.

“Tên rất hay!”

Nghe vậy, Dương Quảng biểu lộ bỗng nhiên dừng lại, cười bình luận: “Bất quá, người nghĩ đến liền như thế nào làm người khác ưa thích!”

Hiển nhiên.

Dương Quảng đối với Từ Hàng Tĩnh Trai ấn tượng cũng không tốt.

Phải biết rằng tại hai mươi năm trước Từ Hàng Tĩnh Trai chèo chống đối tượng chính là Thái tử Dương Dũng, nếu không phải giữa đường Bích Tú Tâm ra ngoài ý muốn, rơi vào Tà vương Thạch Chi Hiên trong tay, này chuyện xưa kết quả còn thật không biết sẽ là dạng gì.

Mà mượn từ Ma Môn lực lượng Dương Quảng, cuối cùng mới được đến đế vị.

Chỉ là Dương Quảng dù là trở thành hoàng đế. Nhưng mà đối với Từ Hàng Tĩnh Trai vẫn là thúc thủ vô sách, hơn nữa hắn càng nhiều tâm tư còn tại Cao Ly, còn có khoa cử trên mặt, nơi đó có nhiều như vậy tinh lực đi đối phó Từ Hàng Tĩnh Trai?

“Hai mươi năm a, hiện tại chính là Từ Hàng Tĩnh Trai

lựa chọn này cái gọi là thiên hạ minh quân thời điểm!”

Ngẩng đầu, tầm mắt rơi lên đỉnh đầu trên nóc nhà. Tầm mắt tựa hồ xuyên thấu nóc nhà, nhìn về phía phương xa, tầm mắt ngưng lại, nói: “Người kia là ai? Là Thái Nguyên Lý gia Lý Thế Dân sao?”

Dù là Nhạc Duyên biết được hết thảy, tại đối mặt hết thảy đều có thể đủ rồi mặt không đổi sắc thời điểm, tại thời khắc này, Dương Quảng nói ra Từ Hàng Tĩnh Trai lựa chọn loạn thế minh quân thời điểm, thực sự nhường Nhạc Duyên cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Phải biết hiểu hiện tại Dương Quảng cơ hồ là sinh hoạt trong lồng, là sinh hoạt tại một cá nhân vì ngăn cách trong lồng.

Hắn đang phải biết rằng đồ đạc nhiều khi cũng là bị người vì khống chế.

Vốn là tại Nhạc Duyên trong nội tâm, đối với Dương Quảng ấn tượng thì có qua suy đoán, nhưng là theo này từng bước một tiếp xúc, theo nói chuyện, tại Nhạc Duyên trong mắt, Dương Quảng ấn tượng dĩ nhiên là biến đổi lại biến. Phải biết, này Lý Thế Dân trên nhiều khía cạnh, cùng Dương Quảng có thật lớn chỗ tương tự.

Nghĩ như vậy tới, hai mươi năm trước chuyện phát sinh chỉ sợ không phải suy nghĩ đơn giản như vậy.

Đối mặt Lý gia, Từ Hàng Tĩnh Trai đều có thể đủ rồi lựa chọn Lý Thế Dân làm người tuyển, mà không phải Lý Kiến Thành, hiển nhiên như vậy ví dụ chỉ sợ là có tiền lệ.

Mà tiền lệ lớn nhất khả năng chính là Dương Quảng cùng Dương Dũng huynh đệ.

Nếu không mà nói Từ Hàng Tĩnh Trai không thể không sẽ đi cân nhắc chính thống vấn đề, có Dương Quảng ví dụ tại đó.

Nghe đến đó, Nhạc Duyên trong nội tâm ngược lại có một suy đoán.

Đó chính là Dương Quảng cự tuyệt Từ Hàng Tĩnh Trai, Dương Quảng lựa chọn Ma Môn.

Mà trong đó nguyên nhân lớn nhất… Chính là Phật môn. Đối với một cái muốn có với tư cách người thống trị mà nói, Phật môn với tư cách hiển nhiên là không thể tha thứ.

Quả nhiên.

Tiếp được Dương Quảng trong lời nói đầy dẫy đối với Từ Hàng Tĩnh Trai khinh thường: “Đây là Từ Hàng Tĩnh Trai đối với trẫm chứng minh sao? Tìm một cái cùng trẫm tương cận người. Có thể thiên hạ còn chưa tới phiên Phật môn tới khoa tay múa chân.”

“Ha ha ha!”

“Nếu là Lý Thế Dân mà nói… Này Từ Hàng Tĩnh Trai, các ngươi bọn này ni cô cuối cùng có thể sẽ thất vọng a!”

Khinh thường cười nhạo, Dương Quảng tựa hồ là

chứng kiến mấy chục năm sau kết quả —— đường tôn đạo giáo vi quốc giáo, mà không phải phật, thậm chí Đường Võ Tông còn chọn lựa diệt phật kế sách.

“Đạo Công Tử Nhạc Duyên, ngươi cho rằng trẫm là một cái dạng gì người?”

Chủ đề lại chuyển, không có có bất cứ dấu vết gì cùng đoán trước, Dương Quảng giống nhau một cái làm cho người ta bắt không được hắn suy nghĩ người, làm cho người ta đoán không ra hắn đến tột cùng đang suy nghĩ gì. Chủ đề từ Từ Hàng Tĩnh Trai lại lần nữa chuyển dời đến hắn trên người mình.

Ngẩng đầu.

Nhướng mày.

Sau đó Nhạc Duyên chằm chằm vào Dương Quảng, đạo một cái từ ngữ.

Này, chính là ——

“Phản đồ!”

Chương 078 : Phản đồ! (3)

078 chương Phản đồ! (hạ)

Phản đồ!

Này, chính là Đạo Công Tử Nhạc Duyên cho Dương Quảng trả lời.

Từ Hàng Tĩnh Trai phản đồ.

Môn phiệt thế gia phản đồ.

Theo Dương Quảng vừa mới này lầm bầm lầu bầu trong lời nói, rất rõ ràng đã từng Dương nhị cùng Từ Hàng Tĩnh Trai quan hệ bất thường, liền lần này minh quân lựa chọn đối tượng cũng cùng hắn Dương Quảng có thật lớn tương cận chỗ.

Thân phận, địa vị.

Còn có xuất thân.

Lý Thế Dân cùng Dương Quảng cũng là lão Nhị, mấy vị huynh đệ trong lúc đó cũng là thân huynh đệ quan hệ. Dương Quảng, Dương Dũng là cùng cha cùng mẹ, mà Lý Thế Dân cùng Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát cũng là cùng cha cùng mẹ. Hơn nữa thân là huynh trưởng Lý Kiến Thành cùng Dương Dũng đồng dạng không sai.

Không chỉ có tại thân phận cùng địa vị cũng tương đối xấu hổ, trừ đó ra, hai người tại trên quân sự cũng rất có thành tích, có thể nói một cái so sánh với một cái cường hãn. Hai người cũng đối với Cao Ly khó chịu, đánh Cao Ly cũng thất bại.

Hơn nữa tại cá nhân sinh hoạt cá nhân trên mặt cảm tình, tại nghiệp lớn chưa thành trước Dương Quảng cùng Tiêu hoàng hậu gắn bó yêu nhau, mà Lý Thế Dân thì là cùng Trường Tôn Hoàng Hậu hòa thuận phi thường, nhưng là tại trở thành hoàng đế sau cũng tương đối khá nữ sắc.

Có thể nói, tại điểm này trên Dương nhị cùng Lý nhị cơ hồ là cùng một khuôn mẫu trên có khắc đi ra.

Đồng dạng giết huynh bức bách cha, đồng dạng háo sắc, thực sự tại đối với Hoàng Hậu trên mặt nhưng cũng là si tình. Thậm chí, tại phương diện nào đó mà nói, Lý nhị so sánh với Dương nhị làm càng qua.

Nếu không phải giải đoạn này lịch sử người đột nhiên nhìn lên hai người, đổi lại là ai cũng sẽ ngạc nhiên cho rằng hai người này không phải là huynh đệ cũng là phụ tử quan hệ, nếu không mà nói hai người tương tự trình độ quá nhiều, nên làm cho người ta đi cảm thán hai người này quả thật là thân thích quan hệ sao?

Hay hoặc là nói Lý nhị khi còn bé thần tượng đúng là mình vị này biểu thúc Dương Quảng?

Chỉ là hai người cuối cùng kết quả lại là một trời một vực.

Này, không thể không nói là một loại châm chọc.

Một cái được xưng là Thiên Khả Hãn, một cái thì là ủi lên Dương đế danh hào.

Như vậy tương cận, Từ Hàng Tĩnh Trai cái này lựa chọn không thể nghi ngờ sẽ cho người suy nghĩ nhiều. Tại kết hợp Dương Quảng vừa mới mà nói, trong đó ẩn chứa đồ đạc hiển nhiên không phải là đơn giản như vậy. Cho nên, Nhạc Duyên nói hắn là Từ Hàng Tĩnh Trai phản đồ.

Về phần là môn phiệt thế gia phản đồ, thì lại càng không cần phải nói.

Một cái khoa cử chế độ, cũng đủ để cho thấy hết thảy.

Tại môn phiệt thế gia trong mắt. Thiên hạ này nói trắng ra kỳ thật không phải là hoàng đế, là tất cả thế gia môn phiệt, mà hoàng đế bất quá là một cái lớn nhất môn phiệt thế gia, một cái đại biểu mà thôi. Không có ngàn năm giang sơn, rồi lại ngàn năm thế gia, đã là như thế.

Mà Dương Quảng sở tác sở vi nhưng lại so sánh với phụ thân hắn Dương Kiên càng thêm không hợp thói thường, hắn đem hết thảy mở tại ngoài sáng trên, bãi minh xa mã muốn cùng môn phiệt thế gia tiến hành đấu tranh.

Một cử động kia, triệt để khiến cho Dương Quảng đứng ở môn phiệt thế gia mặt đối lập.

Hắn theo lớn nhất môn phiệt thế gia, theo môn phiệt thế

gia người phát ngôn. Triệt để biến thành một tên phản đồ, một cái cửa phiệt thế gia phản đồ.

Phản đồ…

Cái dạng gì kết quả mới là phản đồ tốt nhất về.

Tự nhiên là bỏ mình.

Tại đối phương rất muốn nhất đạt tới địa phương bất đắc dĩ bỏ mình, đây cũng là đối với phản đồ tốt nhất trừng phạt phương thức, dùng cảnh kẻ đến sau.

Có lẽ đối với Dương Quảng mà nói, hắn sở dĩ ba chinh Cao Ly, không chỉ có là đại chiến lược trên cần, cũng là hắn dời đi nội bộ áp lực phương thức, dùng trên quân sự thắng lợi cưỡng chế ghép lại nội bộ môn phiệt thế gia phản đối, chỉ tiếc chinh phạt Cao Ly thất bại.

Hơn nữa là liên tục thất bại ba lượt.

Ba lượt thất bại đã muốn phá Dương Quảng đáy cùng cục. Vì vậy thiên hạ liền không tại hắn trong khống chế.

Có thể nói, tại đây loại cục diện, Dương Quảng không chỉ có muốn đối mặt nội bộ môn phiệt thế gia bắn ngược, cộng thêm Phật ma hai đạo tranh đấu. Cùng với Cao Ly chống cự. Nghĩ muốn tại trong thời gian ngắn giải quyết những vấn đề này, dù là Dương Quảng là thần tại đối mặt như heo đồng đội cộng thêm bắt đầu chuyên cần nhà chống cự cũng không sai đối thủ, siêu thần Dương Quảng cũng phải quỳ.

Nguyên bản ván này là chậm tiết tấu đấu pháp, mà Dương Quảng hết lần này tới lần khác đem cục diện biến thành tốc độ chảy. Nghĩ muốn một lớp đẩy đối phương, nhưng là ba lượt đoàn chiến cũng thua, kết quả của nó tự nhiên có thể nghĩ.

“Phản đồ! ! !”

Dương Quảng chằm chằm vào Nhạc Duyên. Khóe miệng nhúc nhích, nhắc tới một lần cái này theo Đạo Công Tử trong miệng cho ra đối với chính mình ấn tượng.

Một hồi lâu, Dương Quảng nhưng lại cười.

“Hừm hừ!”

“Ha ha a!”

“Ha ha ha!”

Thanh âm từ trầm thấp bắt đầu, từ hừ nhẹ chuyển biến thành cười yếu ớt, cuối cùng biến thành ngửa đầu cười to, trên đầu Thông Thiên quan theo ngửa đầu động tác hướng về sau nghiêng đi, trên mặt bức rèm che thì là lẫn nhau va chạm phát ra thanh thúy tiếng vang.

Là khinh thường!

Là buồn cười!

Càng cuồng ngạo!

“Phản đồ!”

“Trẫm, chính là tên phản đồ!”

Tiếng cười chậm rãi dừng lại, trầm thấp mà mang theo một chút chát đột nhiên thanh âm thực sự nói ra Dương Quảng tâm tính. Là, đối mặt cái này hình dung, Dương Quảng không phải không thừa nhận Nhạc Duyên theo như lời chính là lời nói thật. Đối với tại Từ Hàng Tĩnh Trai, hắn lựa chọn Ma Môn, là phản đồ. Đối với môn phiệt thế gia, hắn Dương Quảng càng thiên cổ đến nay lớn nhất phản đồ.

Rõ ràng xác định khoa cử chế độ, như vậy bất luận hắn sinh tử như thế nào, từ đó về sau, môn phiệt thế gia căn cơ đã muốn động, bởi vì Dương Quảng vì kẻ đến sau lập xuống tấm gương.

Đối phó môn phiệt thế gia, các ngươi cái khác làm hoàng đế thì có giống như trẫm như vậy tới.

“Đạo Công Tử xưng hô thế này tuy nhiên nghe không dễ nghe, nhưng là trẫm…”

Dưới ánh mắt dời, một lần nữa rơi vào Nhạc Duyên trên người, Dương Quảng rất là thoả mãn nói ra: “Trẫm, yêu mến xưng hô thế này! Yêu mến này phản đồ hai chữ!”

Trong lời nói, Nhạc Duyên có thể nghe được Dương Quảng ngữ khí mang lên một loại rất đặc biệt cảm thán.

“Đúng!”

“Đạo Công Tử, ngươi nói trẫm sau khi chết sẽ có lấy cái dạng gì danh hào?”

Không biết sao, Dương Quảng phát hiện hôm nay chính mình đột nhiên có nhiều chuyện muốn nói, có nhiều chuyện đối với người khác nói, cho tới nay hắn đều không có đối tượng, nhưng là vào hôm nay hắn phát hiện cái này dám mạo hiểm thiên hạ lớn kiêng kị cho mình Đạo gia trân bảo Trường Sinh Quyết Nhạc Duyên là một không sai thổ lộ hết đối tượng.

Đồng dạng.

Nhạc Duyên cũng cảm nhận được Dương Quảng biến hóa.

Bất quá hôm nay tới gặp Dương Quảng, đối với Nhạc Duyên mà nói đầu tiên là muốn biết một chút về truyền thuyết này trong hôn quân bạo quân là một cái dạng gì người mà thôi, thứ yếu làm một người bị thổ lộ hết người Nhạc Duyên cũng có thể rất tốt làm được bằng hữu nghĩa vụ.

Bằng hữu!

Không sai!

Tại thời khắc này, Nhạc Duyên quả thực đem trước mắt này cái trung niên nam tử coi như một vị bằng hữu.

Dương Quảng tự thành vì hoàng đế sau, hiển nhiên là cao xử bất thắng hàn, không có người có thể lắng nghe, lại cũng không ai có thể lý giải.

Hắn, quá cô độc.

“Danh hào…”

“Dương!”

Đón Dương Quảng tầm mắt, Nhạc Duyên trầm ngâm một hồi lâu, vẫn là cho ra hắn sau này danh hào. Nhưng cũng là hắn chắp sau lưng trăm ngàn năm qua danh hào.

“Dương?”

“Tốt trong xa lễ viết dương, đi lễ xa một đám viết dương, nghịch thiên hành hạ dân viết dương, thật lớn đãi chính viết dương, bạc tình bạc nghĩa phụ nghĩa viết dương, rời đức hoang nước viết dương.”

Dương Quảng biểu lộ lộ ra vẻ có chút kỳ quái, lúc trước hắn cho nam trần hậu chủ Trần Thúc Bảo danh hào chính là dương. Mà vào lúc này, hắn nhưng lại tại trước mắt Đạo Công Tử miệng ở bên trong lấy được cái này nhường hắn vô cùng quen thuộc danh hào.

Dương Quảng không phải là xuyên qua nhân sĩ, hắn không biết mình sau này danh hào chính là cái này.

Chỉ là tại lúc này đột nhiên nghe thấy cái này quen thuộc từ ngữ, nhường hắn nhất thời cảm khái. Hồi lâu. Dương Quảng biểu lộ lộ ra vẻ có chút trầm thấp, giống như một đứa bé làm một chuyện tốt sau, cuối cùng đổi lấy nhưng lại cha mẹ phê bình mà thôi.

“Tùy Dương Đế… Xác thực là một cái tốt danh hào!”

“Đây là một phản đồ, được đến thích hợp nhất kết cục!”

Ngữ khí khôi phục bình thường, biểu lộ thực sự khôi phục thân là hoàng đế uy nghiêm, Dương Quảng ngữ khí lộ ra vẻ bình thản xuống tới. Tiếp được Dương Quảng chủ đề liền không có rơi vào hắn trên người mình, hiển nhiên là cái này dương chữ đối với hắn sinh ra không nhỏ đả kích.

Cho dù là tâm lý của hắn tố chất khá hơn nữa, nhưng ở nghe Nhạc Duyên nói ra cái này danh hào sau, Dương Quảng thực sự khó nén loại kia chán nản.

Người thắng làm vua.

Dương Quảng cơ hồ có thể khẳng định. Chính mình cuối cùng kết cục.

Trường Sinh Quyết có thể đem tình huống của hắn chuyển biến tốt đẹp, lại thì không cách nào cứu hắn mạng, tại ba chinh Cao Ly sau khi thất bại, sẽ thành người cô đơn Dương Quảng cũng đã gặp thấy mình kết cục.

“Đạo gia cũng quyết định trộn lẫn tại này trong tranh đấu sao?”

“Làm nhiều năm như vậy rùa đen rút đầu. Nên đứng ra! Nếu trẫm, có thể chịu không nổi thời gian dài như vậy.”

Tầm mắt tại Nhạc Duyên một thân này màu xanh trắng đạo bào trên quét mắt một vòng, Dương Quảng dùng một loại rất là bất đắc dĩ ngữ khí nói ra: “Chỉ tiếc đối với trẫm mà nói, hơi chút muộn một chút!”

Theo Trường Sinh Quyết trên. Dương Quảng tự nhiên nhìn ra Đạo gia lại lần nữa bắt đầu cùng Phật gia tranh đấu. Kinh nghiệm Bắc Chu đối với Phật gia đả kích, Phật gia tại cha mình trên tay được đến phát triển, lại lần nữa khiến cho Đạo gia chỗ tại hạ phong.

Thậm chí liền đạo gia đệ nhất cao thủ Đại Tông Sư Ninh Đạo Kỳ cũng ở đây vì Từ Hàng Tĩnh Trai bôn ba mà đi. Này tại Dương Quảng xem ra, này Ninh Đạo Kỳ nhưng cũng là Đạo gia phản đồ.

Trước mắt Nhạc Duyên cách làm, hiển nhiên là đại biểu Đạo gia trong đó một số người thái độ.

Tiếp được vẫn là Dương Quảng theo như lời vì nhiều, mà Nhạc Duyên chẳng qua là ngẫu nhiên chen vào một câu, nhưng là trong chuyện này Dương Quảng rất nhiều phân tích suy đoán nhưng lại lộ ra vẻ hết sức chính xác, cái loại này không ra hộ liền có thể biết trong thiên hạ tình huống năng lực khiến cho Nhạc Duyên lại lần nữa đối với kia lau mắt mà nhìn.

Hai canh giờ sau.

Dương Quảng mệt mỏi, mà Nhạc Duyên cũng rời đi hoàng cung.

Một cái hùng tài đại lược, rồi lại không kiêng nể gì cả

người.

Một cái tự phụ, một cái cao ngạo, một cái cố chấp người.

Đây cũng là Nhạc Duyên đối với Dương Quảng ấn tượng sau cùng. Mà lúc rời đi sau, Nhạc Duyên đem chính mình theo Độc Cô Sách trên tay được đến binh khí sinh ý sổ sách lưu cho Dương Quảng. Về phần tiếp được làm như thế nào, nhưng lại Dương Quảng việc của mình tình.

Này là một có ý nghĩ của mình người, là một người khác khuyên không gia hỏa.

Ngoài hoàng cung.

Một mực đứng ở bên ngoài chờ Vệ Trinh Trinh rất là sốt ruột, mặc dù nói để cho nàng tạm thời đi theo Độc Cô Phượng, nhưng là Vệ Trinh Trinh cũng không có thật đáp ứng tới, mà là một người ở bên ngoài chờ đợi. Về phần Độc Cô Phượng vì mặt sau kiến thức Nhạc Duyên kiếm pháp, lại cũng chỉ năng lực tâm phụng bồi Vệ Trinh Trinh chờ đợi đi xuống.

Làm Nhạc Duyên theo cửa cung điện bước ra sau, nhìn thấy Nhạc Duyên thân ảnh Vệ Trinh Trinh lập tức vui vẻ.

“Công tử!”

Kinh hỉ thanh âm theo trong miệng nhảy ra, lưng đeo giá kiếm cùng loan đao Vệ Trinh Trinh lập tức nghênh đón, cao thấp vuốt ve Nhạc Duyên một phen, kiểm tra trên

người không có thiếu cái gì linh kiện sau Vệ Trinh Trinh lúc này mới yên lòng lại.

Dù sao đối với tại Vệ Trinh Trinh mà nói, Dương Quảng thân phận cùng tại thiên hạ 'Danh khí' cũng quá mức đáng sợ.

"Khá tốt không có chuyện gì!"

Nhìn qua chính vỗ bộ ngực một bộ thở phào bộ dáng Vệ Trinh Trinh, đang hồi tưởng lên này như ở trong lồng bình thường không thấy mặt trời Dương Quảng, Nhạc Duyên nhưng lại không biết mình nên hỉ vẫn là bi.

Bất quá Nhạc Duyên có một phần trực giác, đó chính là chỉ sợ được đến Trường Sinh Quyết, nghiên cứu thời gian dài như vậy Dương Quảng, chỉ sợ vẫn là sống không nổi thời gian quá dài.

Chính hắn không cho phép!

Chỉ sợ những người khác cũng sẽ không cho phép

Chương 079 : Khiêu chiến

079 chương khiêu chiến

Có người động tác giống như đom đóm bình thường làm cho người chú mục.

Nhạc Duyên đã là như thế.

Tại hắn tiến vào Giang Đô Lâm Giang cung gặp qua Dương Quảng sau, trong chuyện này tin tức rất nhanh liền rơi vào hữu tâm nhân trong tai. Nhạc Duyên cùng Dương Quảng giữa hai người đến tột cùng nói những thứ gì, rất nhiều người cũng muốn biết, chỉ tiếc lúc ấy trong đại điện liền Nhạc Duyên cùng Dương Quảng hai người, những người khác vô luận là thái giám vẫn là cung nữ phi tử đều bị đuổi ra ngoài, đến tột cùng nói những thứ gì cũng chỉ có Nhạc Duyên cùng Dương Quảng hai người tự mình biết hiểu.

Ngoại nhân có lẽ nghe được bất quá Dương Quảng này kiêu ngạo cười to cùng một chút ít rảnh rỗi ngôn phiến ngữ mà thôi.

Nhưng là tại hữu tâm nhân trong mắt, đã từng một phần Trường Sinh Quyết, còn có Nhạc Duyên đạo sĩ thân phận, cũng không thể nhường chuyện này coi như đơn giản.

Cho dù là đưa Nhạc Duyên tiến vào hoàng cung thấy Dương Quảng Độc Cô phiệt cùng với Vũ Văn Phiệt cũng đối với hai người trong lúc đó nội dung nói chuyện có

phần cảm thấy hứng thú. Vũ Văn Phiệt không tốt ra tay, nhưng là Độc Cô phiệt lại là để phân phó Độc Cô Phượng nghĩ phải theo bên cạnh giải Nhạc Duyên cùng Dương Quảng nội dung nói chuyện.

Nếu liền Dương Quảng nhà mẹ đẻ cũng muốn biết lần này nội dung nói chuyện, liền lại càng không cần phải nói những thứ kia che dấu trong hoàng cung Ma Môn nhân vật, còn có thế lực khác người bên trong vật.

Có thể nói Nhạc Duyên cùng Dương Quảng gặp mặt nhưng lại liên lụy đến thiên hạ này hữu tâm nhân chỗ có tâm tư.

Tại trong khoảng thời gian ngắn, Nhạc Duyên cùng Giang Đô cùng Dương Quảng chạm mặt tin tức liền truyền lại đến bốn phương tám hướng, mà phen này cử động nhưng lại triệt để đem nguyên vốn đã hỗn loạn thiên hạ quấy đến càng phát loạn, mà cũng bởi vậy Thuần Dương triệt để đi vào giang hồ.

Đạo cùng phật phân tranh cũng chính thức kéo ra màn che.

Đương nhiên, trước mắt những tình huống này cho dù là Nhạc Duyên cũng cũng không hiểu biết, tuy nhiên hắn tại thấy Dương Quảng trước cũng đã có chuẩn bị, nhưng là hắn lại không ngờ rằng lúc này đây chạm mặt sẽ dẫn phát lớn như thế kết quả.

Nhạc Duyên khinh thường những người khác, càng khinh thường Dương Quảng tại những người khác trong nội tâm tầm quan trọng.

Ma có Tà vương Thạch Chi Hiên, đạo hữu công tử Nhạc Duyên, phật có Thánh nữ Sư Phi Huyên…

Đây hết thảy chính là bởi vậy bắt đầu.

Độc Cô thế gia.

Với tư cách chủ nhân, Độc Cô Phượng tự nhiên là tại chiêu đãi Nhạc Duyên cùng Vệ Trinh Trinh hai người.

Tuy nhiên thỉnh thoảng cũng sẽ mở miệng hỏi thăm Nhạc Duyên về lần này nội dung nói chuyện. Nhưng là tại hỏi thăm hai lần sau, không chờ Nhạc Duyên không kiên nhẫn, Độc Cô Phượng cũng đã không kiên nhẫn.

Ngọc thủ lắc nhẹ, có chút hơi buồn bực thở dài một hơi, Độc Cô Phượng tâm nói mình quả thật không phải đàm phán liệu. Lắc đầu, Độc Cô Phượng tâm tư rất nhanh liền chuyển dời đến phương diện khác, nàng lực chú ý nhưng lại rơi vào Vệ Trinh Trinh trên lưng trên kệ kiếm ba thanh trường kiếm trên.

Bất quá Độc Cô Phượng ngoài miệng lên tiếng không phải là kiếm, nhưng lại đao: “Nhạc công tử, ngươi không chỉ dùng kiếm sao? Như thế nào dùng đao?”

Tại Nhạc Duyên đem Nguyệt Khuyết đặt ở Vệ Trinh Trinh lưng đeo giá kiếm trên sau, Độc Cô Phượng rất là từ trước đến nay quen thuộc đem này loan đao lấy xuống. Rút xem qua, màu bạc lưỡi đao, bóng loáng gặp người, càng sắc bén vô cùng.

Một cây mềm mảnh sợi tóc rơi xuống, sát qua lưỡi đao đều phân làm hai đoạn.

Đây là một chuôi bảo đao.

Hơn nữa tại cầm lấy sau một thời gian ngắn, Độc Cô Phượng liền không khỏi sinh ra một loại cháng váng đầu, nghĩ muốn choáng váng nôn mửa cảm giác, trong mơ hồ nàng cảm giác có một đôi huyết sắc ánh mắt chính tại nhìn mình chằm chằm. Hiển nhiên, đây là một chuôi Ma Đao.

Là một thanh giết người vô số đao.

Công lực, tâm tình bất ổn người cầm lên chuôi này đao tuyệt đối sẽ xảy ra vấn đề.

Đổ ra là không có chút nào võ công Vệ Trinh Trinh nhưng không có bất kỳ phản ứng nào. Tại trong mắt nàng đây là một thanh thoạt nhìn rất là sắc bén trường đao, so sánh với dao phay cái gì sắc bén nhiều. Hơn nữa, Vệ Trinh Trinh đối với Độc Cô Phượng này từ trước đến nay quen thuộc cử động có chút bất mãn.

Đáng tiếc là nàng không có chút nào võ công, đối với Độc Cô Phượng cử động bất đắc dĩ hung ác.

Chỉ là tại lúc ấy Vệ Trinh Trinh càng nhiều tâm tư vẫn là lo lắng Nhạc Duyên an ủi. Sợ Nhạc Duyên bị này hôn quân bạo quân Dương Quảng cho ăn sống các loại, cố mà đối với Độc Cô Phượng cử động nàng càng nhiều không có để ý.

Ngược lại tại Độc Cô Phượng muốn xem kia tia bao lụa gói trường kiếm thời điểm, cũng là bị Vệ Trinh Trinh cho cản lại, Vệ Trinh Trinh triệt để đem giá kiếm ôm vào trong ngực. Không cho phép Độc Cô Phượng động.

“Không sai!”

“Ta chỉ dùng kiếm, nhưng là đao này nhưng lại ta xứng đao!”

“Nguyên bản nó bộ dáng không phải vậy!”

Nhạc Duyên đối với Độc Cô Phượng cái này nghi hoặc, cũng cũng không ngoài ý muốn. Người bình thường nhìn thấy chính mình loại tình huống này. Đều cảm thấy nghi hoặc, bất quá tại rất nhiều người trong mắt phỏng chừng nghĩ đến càng nhiều còn là mình chính là đao kiếm song tuyệt người.

Chỉ là kinh nghiệm lúc trước Thuần Dương lập phái ngày Độc Cô Phượng ngược lại biết rõ, tại lúc ấy trên người mình cũng không có mang theo Nguyệt Khuyết, mà là rơi vào Khấu Trọng trong tay.

“Đao này vốn là kiếm?”

Rất nhanh, Độc Cô Phượng liền hiểu rõ Nhạc Duyên trong lời nói chỉ, kinh ngạc hỏi.

Gật gật đầu, Nhạc Duyên không nói tiếng nào.

Này trường kiếm như thế nào biến thành loan đao, hiển nhiên trong chuyện này bao vây lấy một cái chuyện xưa.

Mày kiếm gảy nhẹ, Độc Cô Phượng rất muốn hỏi thăm hạ trong chuyện này chuyện xưa, nhưng là ngẫm lại hai người quan hệ không gì hơn cái này, cái này tâm tư liền đè xuống.

“Nó, gọi gì là?”

Độc Cô Phượng là một vũ si, nhưng cũng là một cái yêu kiếm người. Đang nghe này loan đao vốn là kiếm sau, Độc Cô Phượng liền lập tức đối với này loan đao nguyên bản danh tự lên hứng thú. Một thanh hảo kiếm, tự nhiên có tương ứng tên rất hay.

“Nguyệt Khuyết!”

Nhạc Duyên đón Độc Cô Phượng tầm mắt, nói ra nó bản thân danh tự.

Nguyệt Khuyết?

Độc Cô Phượng nghe vậy không khỏi sững sờ, lập tức nhưng lại nghĩ này trước mắt này Đạo Công Tử tục danh. Nguyệt Khuyết Nhạc Duyên, hai người này ngược lại hỗ trợ lẫn nhau, quả thật là tên rất hay. Hiển nhiên, Nhạc Duyên cùng kiếm này danh tự cũng là từ trăng sáng mà đến.

“Như có cơ hội, ta sẽ đem nó đúc lại vì kiếm!”

Tay phải vuốt ve loan đao một hồi lâu, Nhạc Duyên nói ra bản thân vốn là tâm tư, tại trước mắt lúc này tuy nhiên trải qua Đông Minh phái trao đổi, Nhạc Duyên dùng giết ma ẩn Biên Bất Phụ nhân tình khiến cho Đông Minh phái

tại trên binh khí hạ thật lớn công phu, nhưng là nghĩ muốn đạt tới hắn chân chính cần nhưng vẫn là không đủ.

Dù là trước mắt Nhạc Duyên trên tay ba thanh kiếm đều có được không sai chất lượng, nhưng là tại kinh nghiệm trước kim kiếm tình huống, Nhạc Duyên hiện tại nhưng là không dám triệt để bộc phát ra chính mình một thân công lực, kết hợp với chính mình quan tưởng năng lực, phối hợp Thiên ngoại phi tiên kiếm pháp, chỉ sợ này ba thanh kiếm vẫn là không chịu nổi phần này triệt để bạo phát đi ra lực đạo.

Một khi không chịu nổi hậu quả, đó là Nhạc Duyên không thể tiếp nhận.

Cho nên nói, hắn một mực tìm kiếm lấy triệt để đem loan đao một lần nữa đúc vì Nguyệt Khuyết kiếm tâm tình. Mà ở thiên hạ này, có thể hoàn mỹ làm đến nước này phỏng chừng chỉ có một người, đó chính là đệ nhất thiên hạ toàn tài Lỗ Diệu Tử.

Chỉ tiếc lúc trước đi Phi Mã mục trường không có gặp phải, mà ở Nhạc Duyên nhưng trong lòng cũng định ra qua một thời gian ngắn lại lần nữa đi Phi Mã mục trường kế hoạch.

Vì Lỗ Diệu Tử, cũng vì đồ đệ mình Khấu Trọng tranh bá thiên hạ. Này Phi Mã mục trường là phải lại đi không thể.

“Một lần nữa đúc kiếm?”

Nghi hoặc nỉ non một tiếng, Độc Cô Phượng quét mắt một vòng Nhạc Duyên trên tay Nguyệt Khuyết loan đao, nhưng cũng là suy tư sau đó, lúc này mới bất đắc dĩ nói: “Nghĩ muốn hoàn mỹ đúc tạo ra, chỉ sợ thiên hạ này không có có bao nhiêu người có thể có cái này năng lực, cũng không biết Đông Minh phái có hay không có năng lực như thế!”

Với tư cách cao thủ sử dụng kiếm, Độc Cô Phượng đương nhiên biết rõ một thanh hảo kiếm sinh ra có nhiều khó khăn.

Hơn nữa còn là giống như Nhạc Duyên trên tay Nguyệt Khuyết loan đao như vậy tuyệt thế phẩm chất.

Hiển nhiên, người bình thường không cách nào làm được hoàn mỹ, nếu làm không được hoàn mỹ, như vậy chính là vũ nhục này loan đao.

Mà Nhạc Duyên sẽ không đồng dạng.

Cho dù là Độc Cô Phượng cái này ngoại nhân. Lại cũng không thể chứng kiến một thanh tuyệt thế bảo kiếm rơi vào như vậy kết cục.

Cho nên, nàng suy nghĩ, đề xuất Đông Minh phái cái này chuyên làm binh khí sinh ý môn phái. Bất quá tại Độc Cô Phượng nói ra Đông Minh phái sau, nhưng lại lập tức kịp phản ứng, đối với Đạo Công Tử Nhạc Duyên Độc Cô phiệt cũng là có tương ứng tình báo.

Nhạc Duyên đi gặp qua Đông Minh phái, mà loan đao trước mắt còn tại, hiển nhiên là Đông Minh vẫn không ai

có thể làm đến nước này.

Nghĩ tới đây, Độc Cô Phượng cũng không khỏi nở nụ cười khổ: “Xem ra thiên hạ này trong lúc lại là không ai có thể làm được, nói thật ta rất muốn trông thấy Nguyệt Khuyết kiếm là bộ dáng gì!”

“…”

Đối với cái này Nhạc Duyên không nói gì thêm. Hắn tự nhiên sẽ không nhắc tới đệ nhất thiên hạ toàn tài Lỗ Diệu Tử.

“Tốt!”

“Nếu không thấy được Nguyệt Khuyết kiếm sắc bén, nhưng là trước mắt ta Độc Cô Phượng thực sự có thể thấy biết Đạo Công Tử cái khác kiếm lợi hại!”

“Xin chỉ giáo!”

Lời nói rơi xuống, vốn là kích động Độc Cô Phượng rốt cục nhịn không được, thân người hình vừa lui. Theo chắp tay thi lễ, thon thon tay ngọc dĩ nhiên giữ tại bên hông trên chuôi kiếm. Leng keng trong tiếng, Độc Cô Phượng chậm rãi rút ra bên hông trường kiếm, xa xa chỉ hướng Nhạc Duyên.

Trên tay nàng Bích Lạc Hồng Trần kiếm pháp. Đem cùng Độc Cô Sách là hoàn toàn hai cái cảnh giới.

Quả thật là một cái gấp gáp mỹ nữ!

Hai mắt có chút nhíu lại, Nhạc Duyên nếu đáp ứng Độc Cô Phượng yêu cầu, hiển nhiên phen này tỷ thí là không cách nào tránh khỏi. Nghĩ tới đây. Chậm rãi đứng người lên, tay phải hơi duỗi, ở một bên Vệ Trinh Trinh lập tức sau lưng giá kiếm đứng ở bên cạnh.

Đầu ngón tay xẹt qua ba thanh trường kiếm chuôi kiếm, đụng này lục lạc bằng bạc trên, nhất thời lục lạc bằng bạc tả hữu lắc lư đứng lên, phát ra thanh thúy âm thanh lục lạc vang lên.

Tranh!

Một tiếng nhẹ kêu, âm thanh lục lạc ở bên trong, trường kiếm chậm rãi ra khỏi vỏ.

…

Tựu tại Nhạc Duyên cùng Độc Cô Phượng luận kiếm thời điểm, tại phía xa đếm ngoài trăm dặm Âm Quý phái cứ điểm.

“Loan Loan sư tỷ, thất bại rồi đấy!”

Thân là Loan Loan sư muội Bạch Thanh Nhi này phảng phất giống như bạch ngọc bình thường trên mặt kiều mỵ vô cùng, tại dưới ánh mặt trời chiếu sáng đều có thể tản mát ra một loại khác mị hoặc hương vị. Ánh nắng ấm áp chẳng những không có khu trục Bạch Thanh Nhi trên người âm nhu mị hoặc hương vị, ngược lại là khiến cho người ta càng thêm mềm mại đáng yêu.

“Ừ?”

Một bên Loan Loan quay đầu hướng chính mình sư muội Bạch Thanh Nhi nhìn lại, trong mắt hiện lên một tia sắc lạnh, tại trong môn phái trẻ tuổi trong Loan Loan có thể nói là lực áp quần hùng, mà trong chuyện này duy nhất không phục mình chính là Bạch Thanh Nhi.

Chỉ là Loan Loan tu tập là Thiên Ma Công, mà Bạch Thanh Nhi tu tập là Xá Nữ tâm pháp, nhưng lại so sánh với Thiên Ma Công sai không chỉ một bậc.

Nhưng là cho dù là Loan Loan, lại không thừa nhận cũng không được chính hắn một sư muội tại thiên phú trên có lấy chỗ độc đáo, nếu là đúng phương tu tập cũng là Thiên Ma Công chỉ sợ cũng sẽ không kém đi nơi nào. Chỉ tiếc, tại Âm Quý phái chỉ cần một cái Thánh nữ.

Này, chính là Loan Loan.

“Dùng chúng ta môn phái, ở đâu cần đi cố kỵ này nho nhỏ Thuần Dương, Đạo Công Tử cũng bất quá là một người mà thôi, hắn đại biểu không nổi đạo môn!”

Bạch Thanh Nhi đón Loan Loan tầm mắt, nhưng lại cố nén trong nội tâm đối với Loan Loan kiêng kị cùng sợ hãi, không có tránh đi, mà là chậm rãi mở miệng nói ra: “Cưỡng chế được đến có thể, nói tiếp này Đạo Công Tử không phải là tùy thân mang theo mỹ mạo thị nữ sao? Hiển nhiên là một cái dê xồm!”

“Loan Loan sư tỷ không có lấy hạ Đạo Công Tử, mị lực tự nhiên là không có vấn đề. Bất quá nghĩ đến cũng đúng, sư tỷ nhưng mà thế hệ này Thánh nữ, tự nhiên

không thể yếu Từ Hàng Tĩnh Trai thế!”

Nói đến đây, Bạch Thanh Nhi tay phải tùy ý đùa bỡn chính mình thái dương mái tóc, dùng đuôi tóc nhẹ nhàng chà lộng lấy bản thân môi, nhõng nhẽo cười nói: “Nếu là sư muội ra tay, có lẽ có lấy khác thu hoạch!”

Ngụ ý nói là Loan Loan không có trả giá toàn bộ lực lượng, mà là có chỗ giữ lại, tại Bạch Thanh Nhi xem ra vì đạt được đến mục đích tất nhiên là không từ thủ đoạn.

Đây cũng là Bạch Thanh Nhi.

“Hàaa…!”

Bạch Thanh Nhi ý tứ Loan Loan tự nhiên nghe được ra, hiển nhiên đối phương là nghĩ tại nhằm vào Đạo Công Tử Nhạc Duyên hành động cao thấp một phen công phu, dùng áp đảo chính mình để chứng minh nàng xuất chúng cùng trong nội tâm không phục.

Khóe miệng khẻ nhếch, Loan Loan cười nhìn mình cái này sư muội, một hồi lâu, này mới mở miệng nói ra: “Này Thanh nhi sư muội ý là ngươi ra tay liền có thể thành công a?”

“Sư tỷ bị chê cười, người ta mới không có nói như vậy!”

Che miệng cười khẽ, Bạch Thanh Nhi không có thừa nhận cũng không có phủ nhận, bất quá trong đó ý tứ tự nhiên là nhất thanh nhị sở.

“…”

Vốn là nghĩ muốn răn dạy một chút đối phương, nhưng là Loan Loan nghĩ lại, nhưng lại nghĩ đến một cái rất tốt phương án, lên tiếng nói: “Thanh nhi sư muội, ta biết rõ ngươi đối với sư tỷ ta một mực không phục… Đi như vậy, chúng ta đánh một cái đánh cuộc!”

“Cái gì đánh cuộc?”

Bạch Thanh Nhi mắt trợn tròn chằm chằm vào Loan Loan.

“Như ngươi nắm bắt Đạo Công Tử, ta cho ngươi một quả chân chính khiêu chiến ta cơ hội! Nếu là thất bại, như vậy từ nay về sau Thanh nhi sư muội nhưng mà có thể sư tỷ ta duy mạng là từ!”

“Ta muốn ngươi sinh, ngươi liền sinh, cho ngươi chết, ngươi thì phải chết!”

Đón Bạch Thanh Nhi tầm mắt, Loan Loan cười nói ra này cuộc đánh cá.

Bầu không khí hơi lộ vẻ ngưng trọng.

Một hồi lâu.

Bạch Thanh Nhi cũng không nói gì, trên mặt nụ cười cũng là biến mất không thấy gì nữa, hơi lộ vẻ chăm chú nghiêm túc. Cùng Loan Loan đối mặt một lát sau, Bạch Thanh Nhi chậm rãi xoay người, chập chờn lấy xinh đẹp thân hình, kéo lấy một thân màu trắng mang theo trong suốt hương vị lụa mỏng rời đi.

Về phần tiền đặt cược, nàng Bạch Thanh Nhi đương nhiên là đáp ứng.

Bởi vì đây là khiêu chiến sư tỷ Loan Loan địa vị duy nhất cơ hội.

Chương 080 : Cửu kiếm

080 chương cửu kiếm

Thương!

Thu kiếm vào vỏ.

Đinh đinh đang đang tiếng chuông ngừng ngăn trở.

Vệ Trinh Trinh nghiêng người ở bên trong, Ngân kiếm đã muốn rơi vào trên kệ kiếm, mà Nhạc Duyên thì là bỏ rơi tay áo sau, lại lần nữa bình yên ngồi ở bàn đá trước mặt, yên tĩnh trong mang cười nhìn xem đứng ở trước mặt cách đó không xa Độc Cô Phượng.

Chỉ cần nói kiếm pháp, này Độc Cô Phượng quả thực không sai.

Có thể nói, trước mắt cái này màu tím trang phục giả trang thiếu nữ kiếm pháp là Nhạc Duyên này vài cái thế giới trong chứng kiến đến yêu kiếm nhất thiếu nữ. Tiểu Long Nữ tuy nhiên cũng sử dụng kiếm, nhưng là người ta càng nhiều nhưng vẫn là cái khác công pháp, chỉ cần là được kiếm yêu thích trình độ Tiểu Long Nữ nhưng lại không kịp.

Mà ở tiếu ngạo trong thế giới, cho dù là Ngũ Nhạc kiếm phái cũng chỉ dùng kiếm người, nhưng là chân chính luận trên yêu kiếm nữ nhân lại là đồng dạng không có.

Mặc dù là tại đây Đại Đường thế giới, này Độc Cô

Phượng chỉ sợ cũng coi như là trong đó người nổi bật. Mặc dù là Từ Hàng Tĩnh Trai Thánh nữ Sư Phi Huyên, Độc Cô Phượng so với đồng dạng không sai, thậm chí nàng so với Sư Phi Huyên nhiều ra một phần thuần túy.

Chỉ cần liền kiếm này một chữ trên mặt.

"…"

Trường kiếm trong tay rủ xuống đất, Độc Cô Phượng tầm mắt hơi có chút thất thần, đang nhìn mình mũi kiếm.

Thật lâu.

Tại thấy Nhạc Duyên đã muốn trở lại trước bàn đá, chậm rãi uống lên trà sau, Độc Cô Phượng tựa hồ rồi mới từ kết quả trong kịp phản ứng, ngữ khí hơi có vẻ khổ sở nói: "Ta, bại!"

Độc Cô Phượng bại!

Không chỉ có là nàng bại, thực sự đại biểu cho nàng Độc Cô phiệt này Bích Lạc Hồng Trần bại.

Lần này luận kiếm không phải là công lực nghiền áp, cũng không phải khinh công đối lập, mà là thuần túy rút kiếm pháp đấu. Độc Cô Phượng biết rõ Nhạc Duyên kiếm pháp cao siêu, nhưng lại không ngờ rằng đối phương kiếm pháp đến tình trạng này.

Phải biết rằng nàng Độc Cô gia Bích Lạc Hồng Trần có thể nói giang hồ tuyệt học, kiếm pháp tinh diệu huyền ảo.

Nhưng lại lần này cùng Nhạc Duyên trong tỉ thí, nàng một thân Bích Lạc Hồng Trần ngạnh sanh sanh bị Nhạc Duyên tùy ý đè xuống, xác thực nói là Bích Lạc Hồng Trần bị phá, bị phát sau mà đến trước phá. Cho dù là Độc Cô Phượng tại trong chuyện này liên tiếp đổi cửu bộ kiếm pháp, nhưng là mỗi một chiêu đều là ở gọi ra một nửa sau. Bị sinh sinh áp trở về.

Cái loại này biệt khuất, đối với Độc Cô Phượng mà nói có thể nghĩ.

Phá Độc Cô Phượng Bích Lạc Hồng Trần, đối với Nhạc Duyên mà nói cũng không nghĩ là. Làm kiếm pháp chân chính cao đến cảnh giới nhất định thời điểm, dưới bình thường tình huống là có thể đủ rồi một cái nhìn ra đối phương kiếm pháp trong sơ hở. Hơn nữa Nhạc Duyên gặp qua Phó Quân Sước sư thừa Dịch Kiếm đại sư phụ Thải Lâm Dịch Kiếm Thuật, càng tại Độc Cô Sách trên tay gặp qua nửa bộ Bích Lạc Hồng Trần.

Tuy nhiên Độc Cô Sách xa xa so ra kém Độc Cô Phượng, nhưng là thấy hơn phân nửa bộ Bích Lạc Hồng Trần đối với Nhạc Duyên mà nói, tại luận kiếm trong xa xa đầy đủ.

Nếu như là sinh tử chi đấu, Độc Cô Phượng đoán chừng là bại nhanh hơn.

Trả lại kiếm vào vỏ.

Đem trường kiếm trong tay thu hồi bên hông vỏ kiếm sau, Độc Cô Phượng cũng đi trở về bàn đá, đối mặt

Nhạc Duyên đầu ngồi xuống. Nâng chung trà lên. Một ngụm cơ hồ đem này đã muốn lạnh xuống tới nước trà uống cạn sau, này mới mở miệng tiếp tục nói: “Ta đổi cửu bộ kiếm pháp, Nhạc công tử nhưng chỉ là ra cửu kiếm!”

“Ta kiếm pháp, bị Nhạc công tử triệt để phá ai!”

Đôi mắt đẹp trừng lớn, tựa hồ là lần đầu tiên thấy Nhạc Duyên bình thường, từ trên xuống dưới một lần nữa dò xét Nhạc Duyên một phen sau, Độc Cô Phượng cười khổ nói: “Người ta lòng tin có chút bị đả kích!”

Độc Cô Phượng kỳ thật trên cũng cũng coi là một cái tâm cao khí ngạo người, không nói nàng tại Độc Cô phiệt địa vị, chỉ cần liền nàng tại kiếm pháp trên thiên phú. Cũng đã nhường tuyệt đại đa số người lau mắt mà nhìn. Phải biết, tại này trên giang hồ trừ bỏ Âm Quý phái cùng Từ Hàng Tĩnh Trai hai vị thánh nữ cộng thêm Tà vương con gái Thạch Thanh Tuyền bên ngoài, chỉ sợ là nàng thiên phú tốt nhất.

Một thiếu nữ như vậy, sao có thể không tự phụ?

Nhưng mà vào hôm nay. Độc Cô Phượng trong nội tâm một ít tia tâm cao khí ngạo cũng là bị Nhạc Duyên đả kích đủ sặc.

Một hồi lâu.

Độc Cô Phượng thu thập hạ chính mình vậy có chút ít hậm hực tâm tình, đem lực chú ý đặt ở Nhạc Duyên vừa mới đả bại chính mình này cửu chiêu trên mặt, dò hỏi:

“Nhạc công tử, vừa rồi ngươi sử dụng kiếm pháp gọi gì là?”

Làm một người yêu kiếm giả. Tại kiếm pháp trên có lấy không thấp tạo nghệ người, tại đối mặt với đối phương đả bại chính mình kiếm pháp, hiển nhiên có cực rất hứng thú.

Cái gì kiếm pháp?

Nhạc Duyên nao nao. Dịch dịch đầu, suy nghĩ một hồi lâu, nhìn xem Độc Cô Phượng này sáng lóng lánh ánh mắt, Nhạc Duyên rất muốn nói cho đối phương biết chính mình một bộ kiếm pháp chính là kiến thức Phó Thải Lâm Dịch Kiếm Thuật sau tại kết hợp tự thân kiếm pháp tạo nghệ tùy ý cân nhắc, là không có bất luận cái gì danh tự.

Nhưng là thấy Độc Cô Phượng này hi vọng biểu lộ, Nhạc Duyên cảm giác mình như vậy trực tiếp nói cho đối phương biết tình hình thực tế, làm không tốt sẽ lại lần nữa đả kích đối phương.

Này trên giang hồ chân chính yêu kiếm người không nhiều lắm, nữ hiệp thì càng thiếu, mà trước mắt Độc Cô Phượng xác thực Nhạc Duyên chứng kiến đến coi như là nhất thuần túy một cái.

Như vậy hàng hiếm, đương nhiên đáng giá quý trọng.

Lông mày hơi nhăn, hơi trầm tư sau, Nhạc Duyên liền muốn đến một cái tên, đón Độc Cô Phượng tầm mắt, Nhạc Duyên cười nói ra kiếm pháp này tục danh: “Độc

Cô Cửu Kiếm! Coi như là kỷ niệm lúc này đây kiếm!”

Nói tiếp lời này thời điểm, Nhạc Duyên chủ quan suy đoán là này được xưng cầu bại kiếm pháp, chỉ là ngoài miệng chỗ nói ra hàm nghĩa lại bất đồng.

Độc Cô … Cửu kiếm?

Độc Cô Phượng nghe vậy sững sờ.

Đồng dạng.

Ở bên cạnh nghe hai người đối thoại Vệ Trinh Trinh cũng sững sờ. Tầm mắt đầu tiên là tại nhà mình công tử trên mặt ngó ngó, lập tức nàng tầm mắt liền rơi vào Độc Cô Phượng trên mặt.

Cho dù là Độc Cô Phượng tại Độc Cô phiệt có thể nói là Hot girl, tính tình cũng coi như bốc lửa, nhưng vào lúc này, bản thân là thiếu nữ Độc Cô Phượng gò má nhưng lại không khỏi hồng hồng.

Nam nhân đều thích mỹ nữ.

Đồng dạng mỹ nữ thực sự yêu nàng kia trong giấc mộng bạch mã vương tử.

Nhạc Duyên mặc dù là một thân xanh trắng đạo bào đạo sĩ bộ dáng, nhưng là hắn bộ dáng nhưng lại vô cùng có mị lực cùng hương vị, có thể được những người khác một cái thấy sau xưng là Đạo Công Tử có thể nghĩ. Võ công cao, bộ dáng khí chất càng Vô Song.

Như vậy nam nhân tự nhiên phù hợp thiếu nữ hoài xuân mộng tưởng.

Cho dù là Độc Cô Phượng kiến thức rộng rãi, môn phiệt xuất thân, nhưng là tại trong mắt nàng, Đạo Công Tử Nhạc Duyên xác thực là một cái trên giang hồ khó gặp nam nhân.

Vốn là, Độc Cô Phượng đối với Nhạc Duyên ấn tượng cũng không tính sai.

Tại tăng thêm nàng yêu kiếm, tốt vũ, khiêu chiến Nhạc Duyên sau khi thất bại, tại Độc Cô Phượng trong nội tâm Nhạc Duyên hiển nhiên có càng thêm khắc sâu ấn tượng.

Nhưng ở hỏi thăm ra này Nhạc Duyên sử xuất này cửu chiêu tục danh sau, cho dù là tính tình tương đối đanh đá Độc Cô Phượng cũng không khỏi được trên mặt ngọc bò đầy đỏ ửng.

Này Độc Cô Cửu Kiếm nghe là tên rất hay, nhưng là cái này trong đó hàm nghĩa nhưng lại quá nhiều.

Nhất là tại giờ này khắc này, làm cho người ta chỗ hiểu lầm địa phương thật sự là quá nhiều.

Tầm mắt như nước, đôi mắt đẹp chớp chớp. Độc Cô Phượng hé miệng cười cười, nói: “Ha ha…” Tiếng cười hơi lộ vẻ xấu hổ, nhưng lại không có chút nào lảng tránh dấu hiệu.

“…”

Độc Cô Phượng biểu lộ biến hóa toàn bộ rơi vào Nhạc Duyên trong mắt, bắt đầu cũng may, nhưng ở Độc Cô Phượng sắc mặt khẽ biến thành hơi đỏ lên thời điểm, Nhạc Duyên liền biết rằng cái này kiếm pháp tục danh chỗ sinh ra uy lực không nhỏ. Vốn là nha, Nhạc Duyên nói ra cái này kiếm pháp tên bất quá là đối với một cái được cho chân chính yêu kiếm thiếu nữ lòng trắc ẩn.

Bởi vì tại Nhạc Duyên xem ra, này mấy giang hồ thế giới, trong đó chân chính yêu kiếm người bản thân liền thiếu, yêu kiếm nữ nhân thì càng thiếu.

Chỉ là sự tình phát triển. Tựa hồ có chút ngoài ý muốn.

Thân là người từng trải Nhạc Duyên vừa thấy Độc Cô Phượng biểu lộ biến hóa, liền biết mình cái này tùy ý mà đặt tên chỗ sinh ra uy lực vượt quá hắn đoán trước.

Chẳng lẽ lại Độc Cô Cầu Bại Độc Cô Cửu Kiếm phá là thiên hạ chiêu thức… Mà chính mình ‘Độc Cô Cửu Kiếm’ phá không chỉ có là thiếu nữ kiếm, còn có thiếu nữ tâm?

Nghĩ đến đây, Nhạc Duyên khóe miệng liền không khỏi giật giật.

Quả nhiên.

Tại ba người hợp một quá trình ở bên trong, sẽ xuất hiện như vậy sự tình.

Nếu chỉ có Bạch Vân Thành chủ dưới tình huống, lần này luận kiếm Độc Cô Phượng sẽ sinh tử khó dò, nhưng

hơn nữa Hương Suất cùng Lục Tiểu Phụng ảnh hưởng, tính cách trong hỗn loạn cùng tại còn chưa triệt để hoàn thành dưới tình huống, có thể nói vừa rồi câu kia Độc Cô Cửu Kiếm nhưng thật ra là Nhạc Duyên muốn nói chuyện. Nhưng theo phương diện nào đó mà nói lại cũng không phải hắn mà nói.

Chỉ là lời vừa ra khỏi miệng, liền như hắt đi ra ngoài nước, đã muốn thu không quay trở về.

Bất quá sự tình… Vẫn có bổ túc!

Đứng dậy.

“Độc Cô tiểu thư, tại hạ đột nhiên nhớ tới còn có một số việc không làm. Trước tạm thời cáo từ!”

“Thỉnh!”

Nói xong, liền dẫn Vệ Trinh Trinh hai người tại Độc Cô Phượng ngạc nhiên dưới ánh mắt, tiêu sái xoay người rời đi cửa sân.

“Ai?”

Bàn tay trắng nõn vươn về trước, Độc Cô Phượng muốn nói cái gì nhưng lại muốn nói lại thôi. Tầm mắt rơi vào Nhạc Duyên này biến mất tại chỗ rẽ bóng lưng trên, thật lâu không có thu hồi.

Một hồi lâu.

Một tiếng trầm thấp như có như không tiếng thở dài

trong sân phát ra.

“Độc Cô Cửu Kiếm, nhưng mà tên rất hay!”

“Chỉ tiếc. Nhưng hắn là cá đạo sĩ!”

Bên ngoài.

Nhạc Duyên tay phải tại nhẹ nhàng gõ lấy chính mình cái trán, rung đùi đắc ý trong từng bước một đi tới. Tại bên người, Vệ Trinh Trinh thì là sau lưng giá kiếm nhắm mắt theo đuôi đi theo.

“Công tử!”

Tầm mắt rơi vào Nhạc Duyên này dùng ngón tay nhẹ gõ cái trán động tác, Vệ Trinh Trinh sắc mặt rất có chút kỳ quái, hỏi: “Công tử này là thế nào đâu này?”

“Không có gì!”

“Vừa rồi những thứ kia chỉ là của ta gần nhất trong khoảng thời gian này phản ứng bình thường!”

Đã có chuẩn bị tâm lý Nhạc Duyên quay đầu, tầm mắt đón Vệ Trinh Trinh quan tâm ánh mắt, rất là chăm chú trả lời: “Khả năng tại qua một thời gian ngắn liền không có chuyện gì!”

Chỉ tiếc Nhạc Duyên lời nói này tại Vệ Trinh Trinh xem ra cũng không có gì, ngược lại là để cho nàng có một loại giấu đầu hở đuôi hương vị.

Phải biết rằng tại nhìn thấy Nhạc Duyên ngày đầu tiên lên, tại Vệ Trinh Trinh trong suy nghĩ nhà mình công tử chính là một phong lưu người, nếu không mà nói công tử tại sao phải cần này Phó Quân Sước làm kiếm thị? Tại Phó Quân Sước qua đi, liền là mình cùng này Loan Loan.

Trong đó Phó Quân Sước mỹ mạo, Loan Loan càng Khuynh Thành.

Tuy nhiên Vệ Trinh Trinh cũng không khoe khoang, nhưng là nàng cũng biết mình bộ dáng không sai, chỉ là khiêm tốn tính tình khiến cho nàng không có như thế nào để ý mà thôi.

Công tử phong lưu, cho là hẳn là!

Tuy nhiên nhà mình công tử còn là một cá đạo sĩ, hơi lộ vẻ ngoài dự tính mà thôi.

Nhưng tại này loạn thế, cái gì loạn thất bát tao đều có, nói tiếp tại Nhạc Duyên bên người ngốc thời gian dài như vậy Vệ Trinh Trinh, càng giải Nhạc Duyên hành vi, thời gian dài như vậy công tử có thể nói là chân chính Đạo Công Tử.

Đạo tại công tử trước.

Tuy nhiên bên người lưu chuyển mấy vị mỹ nữ, nhưng là công tử lại là không có chân chính gần nữ sắc.

Trực giác ở bên trong, nhà mình công tử tựa hồ là đang chuẩn bị lấy cái gì, mà như hôm nay như vậy có chứa

khiêu khích tính mà nói, lại là chân chính trên ý nghĩa lần đầu tiên nghe thấy.

Chẳng lẽ là bởi vì ngày đó chứng kiến đến cái kia đồng dạng đạo bào mỹ mạo đạo cô tỷ tỷ sao?

Đạo lữ —— Xích Luyện Tiên Tử.

Công tử, chỉ sợ là thật xảy ra vấn đề.

Nháy mắt con ngươi, Vệ Trinh Trinh như có điều suy nghĩ.

Chương 081 : * * (thượng)

081 chương * * (thượng)

Giành chính quyền khó.

Thủ thiên hạ đồng dạng khó.

Nhưng là hai thứ này hiện tại đối với Khấu Trọng mà nói còn thật sự quá xa, tại sư phụ mình Nhạc Duyên đi Giang Đô thấy Dương Quảng thời điểm, hắn giờ phút này chính chui đầu vào một đống trong sự tình.

“…”

Uốn éo uốn éo cổ, tại duỗi cá lưng mỏi, Khấu Trọng toàn thân phát ra một hồi bùm bùm tiếng vang. Thoạt nhìn tựa hồ là muốn thi triển một chút mình có thể vì, nhưng lập tức, cả người lập tức ngã xuống, không hề tinh thần.

“Mệt mỏi quá!”

“Này tranh bá thiên hạ, quả thật là cần ta như vậy có thể kiên trì người đến làm!”

Xoa xoa có chút hoa mắt ánh mắt, Khấu Trọng nghiêng đầu sang chỗ khác đối với ngồi ở bên cạnh đồng dạng tại xử lý sự tình Từ Tử Lăng mở miệng tả oán nói, cũng không biết là vì biểu hiện ra chính mình quá mệt mỏi, còn là mình căn bản chính là thích hợp này tranh bá

thiên hạ một chuyến này nghiệp.

“Cho nên, ta tạm thời cân nhắc này đại sự, này việc nhỏ cái gì liền giao cho Lăng thiếu xử lý!”

Nói xong, Khấu Trọng liền đem trước mặt mình đồ đạc toàn bộ đổ lên Từ Tử Lăng phía trước, sau đó cười hì hì đứng dậy, hướng ra phía ngoài đi đến, đồng thời nói ra: “Ta đi tìm hạ Hồng Phấn bang chủ, thảo luận hạ gần nhất Cự Kình Bang phát triển vấn đề!”

Nói xong, cũng đã vẻ mặt tươi cười đi ra ngoài.

“Hàaa…!”

Nhìn qua Khấu Trọng rời đi bóng lưng, Từ Tử Lăng cúi đầu quét mắt một vòng chính mình trên bàn đồ đạc, bất đắc dĩ lắc đầu, này liền bắt đầu tập trung tinh thần xử lý đứng lên.

Thân làm huynh đệ, Từ Tử Lăng như thế nào không giải thích được Khấu Trọng tính tình.

Khấu Trọng là tính nôn nóng, càng nhiều thời điểm hắn là hưởng thụ quá trình, nhưng thật muốn nhường hắn an tĩnh lại, chỉ sợ là rất khó khăn. Nếu không mà nói, lúc trước tu tập Trường Sinh Quyết thời điểm, Khấu Trọng cũng sẽ không tu thành nhánh âm một đạo.

Bất quá. Đối với Khấu Trọng gần nhất dần dần biến hóa, Từ Tử Lăng ngược lại có thể cảm giác được.

Nếu không phải hắn Từ Tử Lăng lên tiếng ngăn cản,

hơn nữa Sinh Tử Bạc còn không hoàn toàn, phỏng chừng Khấu Trọng sẽ dùng này Sinh Tử Bạc cưỡng chế đẩy vào hắn ý nghĩ, dùng Sinh Tử Bạc khống chế địch nhân thế lực. Làm như vậy kết quả không thể nghi ngờ là có thật lớn hấp dẫn.

Chính là bởi vì Sinh Tử Bạc không hoàn toàn, không biết cái này trên giang hồ đến tột cùng có hay không trừ Thiên Ma Công ngoại công Pháp Khắc chế Sinh Tử Bạc, hơn nữa Từ Tử Lăng ngăn cản cùng Khấu Trọng bản thân tính tình hưởng thụ quá trình, bằng không mà nói còn thật không biết sẽ là dạng gì kết quả.

Cái gọi là tìm Hồng Phấn bang chủ Vân Ngọc Chân đàm luận, Từ Tử Lăng biết rõ Khấu Trọng là đi làm cái gì. Bất quá là Sinh Tử Bạc khống chế không được có thể làm được làm cho người ta tâm phục khẩu phục, hắn cần dùng tự thân mị lực đi chinh phục nữ nhân kia.

Dùng Từ Tử Lăng đối với Khấu Trọng giải. Hơn nữa Khấu Trọng tại Nhạc Duyên chỗ đó học được tri thức, chính là Vân Ngọc Chân tất nhiên là trốn không thoát hắn Khấu Trọng khống chế.

“Ai!”

Thở dài một tiếng theo trong miệng phát ra, cũng không biết tiếp tục như vậy Khấu Trọng cuối cùng sẽ biến thành bộ dáng gì nữa, trong khoảng thời gian này tới Khấu Trọng cả người đã muốn chậm rãi phát sinh biến hóa, không còn là lúc trước cái kia tên côn đồ Khấu Trọng, mà là hiện tại triệt để khống chế Cự Kình Bang Khấu Trọng. Là cái này chính dã tâm bừng bừng muốn

tham dự này tranh bá thiên hạ Khấu Trọng.

Tại cảm thán Khấu Trọng thời điểm, Từ Tử Lăng trong đầu nhưng lại không khỏi hiển hiện lên sư phụ mình —— Đạo Công Tử Nhạc Duyên tới.

Hai người cùng thuộc một người sư phụ, học được đồ đạc lại hoàn toàn là hai loại.

Đây là Nhạc Duyên "Xích lõa" bày ở trước mặt hai người, tùy ý hai người chọn lựa.

Loại này giáo đồ phương thức, khiến cho Từ Tử Lăng đột nhiên nhớ tới chính mình gần nhất chứng kiến một quyển sách, phía trên kia về Quỷ Cốc Tử nhất mạch dạy bảo phương thức.

Lắc đầu, Từ Tử Lăng rất nhanh liền đem ý nghĩ này cho khu trục ra trong óc. Ở trong mắt hắn xem ra mình cùng Khấu Trọng tất nhiên là bất đồng như vậy dạy bảo, dù sao dạy cái gì cũng là bày ở trước mặt hai người, từng người chọn môn học, đồng dạng cũng có thể toàn bộ tu.

Chỉ là hắn cùng với Khấu Trọng hai người tính tình bất đồng, cho nên lựa chọn cũng bất đồng, đối với kia công pháp này bất quá là giải một chút có nghĩa.

Chỉ là…

Sư phụ đến tột cùng là như thế nào tu tập?

Từ Tử Lăng nghiêng đầu bối rối lấy, trên tay bút lông tại đó tùy ý điểm điểm. Bất quá, không biết sao, Từ Tử

Lăng nhưng lại lại lần nữa hồi tưởng lại này lập phái ngày chứng kiến đến sư nương —— Xích Luyện Tiên Tử.

Kiếm pháp người trong, còn có ngày đó chứng kiến đến người.

Hoàn toàn là cùng một người.

Là kiếm khí lưu hình?

Vẫn là…

Theo trong khoảng thời gian này công phu phát triển. Từ Tử Lăng càng phát hiện sư phụ chiêu đó Thiên ngoại phi tiên là như thế nào làm cho người ta kinh ngạc. Sư phụ là ở hoài niệm vẫn là này sư nương bản thân liền ở cái thế giới này? Chỉ là còn không có rời núi mà thôi?

Từ Tử Lăng không ngừng phân tích lấy.

Sư phụ Đạo Công Tử Nhạc Duyên võ công xuất từ ở đâu, Từ Tử Lăng hiện tại đã muốn trên giang hồ hành tẩu không thiếu thời gian, nhưng là phát hiện trên tay công phu nhưng lại cả người bất đồng. Không nói trước Trường Sinh Quyết, liền này cái khác chiêu thức càng không giống người thường.

Đạo môn võ công…

Trừ Trường Sinh Quyết bên ngoài, Từ Tử Lăng cứ thế không nhìn ra chính mình sư môn kia võ công của hắn nơi đó có lấy Đạo môn khí độ. Ngược lại này dùng

Trường Sinh Quyết ăn mồi công pháp. Thực sự bị cho là là Đạo môn công phu. Nhưng là cái khác như là kiếm pháp, trên tay công phu cùng với khinh công, nhưng có chút bất đồng.

Tựu tại Từ Tử Lăng nhàm chán cũng ở đây đầy trong đầu suy tư về thời điểm, Khấu Trọng thực sự đang cùng Vân Ngọc Chân luận lấy sự tình.

Lần này đổ ra là không có như Từ Tử Lăng tưởng tượng như vậy trên giường, mà là chân thật đang nói chuyện.

Khấu Trọng cần một cây đao, cần một cây bảo đao.

Tại Đông Minh phái chỗ đó, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người tuy nhiên cùng Đông Minh tiểu công chúa Đơn Uyển Tinh nói chuyện làm ăn, lại là không có được hắn nghĩ muốn vũ khí, cuối cùng chỉ có thể dùng bình thường Tinh Cương đao giữ lời. Đây không phải Khấu Trọng tầm mắt cao, mà là đang đeo một thời gian ngắn Nguyệt Khuyết loan đao sau, Khấu Trọng nhãn lực sức lực tăng lên quá nhiều.

Cầm lấy vũ khí tổng hội không tự chủ được cùng sư phụ Nhạc Duyên bội đao so sánh với, kết quả của nó tự nhiên là bi kịch.

Cho nên Khấu Trọng không cầu vũ khí mình có thể sánh ngang Nguyệt Khuyết, nhưng là tìm trên một phen không cần sai quá nhiều trường đao, đây là một võ giả truy cầu.

Khấu Trọng đem vấn đề này cùng Vân Ngọc Chân thảo

luận, dù sao Vân Ngọc Chân nắm giữ Cự Kình Bang thời gian so với Khấu Trọng lớn nhiều, trên giang hồ rất nhiều sự tình biết rõ cũng so sánh với Khấu Trọng muốn nhiều. Khấu Trọng cho dù là hiện tại khống chế Vân Ngọc Chân, nhưng là hắn cũng không có tự đại đến coi trời bằng vung, hắn biết mình sẽ có nào, không có nào.

Tại Khấu Trọng xem ra, chân chính người lãnh đạo tựu là để cho người khác đi làm chính mình sẽ không mà nghĩ muốn làm, hơn nữa là cam tâm tình nguyện, đây cũng là chỗ cao minh.

“Đao?”

Vân Ngọc Chân nghe vậy không khỏi sững sờ. Lập tức kinh ngạc nói: “Trọng thiếu lúc trước không phải là dùng này đao sao? Như thế nào…”

Ngụ ý là chỉ Nguyệt Khuyết loan đao, chuôi này bảo đao là Vân Ngọc Chân nhìn thấy nhất vũ khí tốt, tựu là đao cách thức hơi chút quái dị một chút, ngược lại giống nhau Dị tộc chỗ dùng vũ khí.

“Sư phụ vũ khí, ta không thích hợp!”

“Hơn nữa. Cũng không quá hợp tay!”

Khấu Trọng lắc đầu, nếu như hắn tu tập là loan đao đao pháp, Khấu Trọng sẽ không nói rõ, nhưng là hắn am hiểu không phải là như vậy đao pháp, hơn nữa cũng không rất ưa thích loan đao hình thức, tại Khấu Trọng trong nội tâm cảm thấy như vậy luôn không quá ông đây.

“Không dưới Nguyệt Khuyết bảo đao…”

Vân Ngọc Chân nghe lý do này cũng là hiểu rõ. Đối với võ giả mà nói một kiện thuận tay vũ khí quả thật có lấy cực đại tác dụng, dù sao Khấu Trọng không phải là Từ Tử Lăng, người ta là dựa vào hai tay hai chân, mà Khấu Trọng càng nhiều vẫn là binh khí.

Chân mày cau lại, gắt gao suy tư một hồi lâu, thật ra khiến Vân Ngọc Chân nhớ tới hồi lâu trước nghe nói một cái tin đồn. Rất nhanh nàng liền đem cái này nghe đồn nói cho trước mặt Khấu Trọng.

“Tiêu Tiển sao…”

Mày kiếm khẻ nhếch, Khấu Trọng ngoài miệng thì thào tái diễn cái này từ Vân Ngọc Chân trong miệng nói ra danh tự, như có điều suy nghĩ.

…

Gió thổi, quần áo truyền ra.

Cưỡi con lừa, đón gió hè, Nhạc Duyên cùng Vệ Trinh Trinh hai người một trước một sau rời đi Giang Đô.

Mà ở hai người sau lưng chỗ cửa thành.

Vũ Văn Hóa Cập thì là im lặng đứng ở nơi đó, tầm mắt gắt gao chằm chằm vào rơi vào Nhạc Duyên sau lưng Vệ Trinh Trinh bóng lưng trên. Biểu lộ lộ ra vẻ rất là ngoài dự tính.

“Huynh trưởng!”

Bên cạnh, Vũ Văn Sĩ Cập thấy mình huynh trưởng thất thần bộ dáng, liền biết mình huynh trưởng vừa ý Đạo Công Tử Nhạc Duyên thị nữ. Hơn nữa, huynh trưởng Vũ Văn Hóa Cập loại này bộ dáng, có thể nói là Vũ Văn Sĩ Cập lần đầu tiên nhìn thấy.

Không chỉ có như thế, nhường Vũ Văn Sĩ Cập càng thêm ngoài ý muốn là mình huynh trưởng không có trực tiếp lên tiếng hỏi thăm Nhạc Duyên đòi hỏi thị nữ, tuy nhiên hắn cũng cảm thấy Đạo Công Tử sẽ không đáp ứng. Nhưng là mình huynh trưởng lần này cử động, quả thực nhường Vũ Văn Sĩ Cập rất là kinh ngạc.

“Vệ Trinh Trinh…”

“Tên rất hay!”

Ngoài miệng thì thào tự nói lấy theo Nhạc Duyên kiếm thị chỗ đó được đến danh tự, Vũ Văn Hóa Cập biểu lộ tựa hồ rất say mê. Một hồi lâu, hắn mới đem trong nội tâm đạo này ý niệm trong đầu đè xuống. Trước mắt nhất trọng yếu không phải là chuyện này, mà là Nhạc Duyên cùng Dương Quảng đến tột cùng nói chuyện gì, còn có Dương Quảng gần nhất biến hóa cũng làm cho Vũ Văn Hóa Cập có chút trở tay không kịp.

Không chỉ có như thế, tại chính mình hỏi thăm Vệ Trinh Trinh tên của sau, Vũ Văn Hóa Cập có thể rất rõ ràng cảm giác được Nhạc Duyên nhìn về phía chính mình tầm mắt.

Nếu là hắn cất lời đòi người. Vũ Văn Hóa Cập cơ hồ có thể khẳng định hai người sẽ ở này cửa thành chân chính giao thủ, mà không phải lần trước tại trong rừng trúc thí chiêu.

Chuyện này còn là sau này hãy nói a!

Thật vất vả thu hồi tầm mắt, Vũ Văn Hóa Cập chậm rãi xoay người, hướng trong thành đi đến, trước mắt trọng yếu nhất vẫn là Dương Quảng. Gia tộc đã muốn tên đã trên dây không phát không được, trong lúc này đồ không thể xuất hiện bất kỳ vấn đề.

Nếu không mà nói, chờ đợi Vũ Văn Phiệt kết quả…

Nhớ tới Dương Quảng tính tình, Vũ Văn Hóa Cập không khỏi đánh một cái rùng mình.

Tại đạp vào cửa thành thời điểm, Vũ Văn Hóa Cập tầm mắt hướng trong góc quét tới, chỗ đó thì là Độc Cô Phượng cầm kiếm mà đứng thân ảnh.

Độc Cô phiệt…

Đã bắt đầu buông tha cho Dương Quảng!

Hai người sai thân mà qua, Vũ Văn Hóa Cập không để ý đến này Độc Cô phiệt Hot girl, mà là huyền y tung bay trung thượng mã, hướng hoàng cung mà đi. Về phần Độc Cô Phượng càng chỉ quét mắt một vòng Vũ Văn Hóa Cập, tầm mắt liền không tại đối phương trên người.

Vũ Văn cùng Độc Cô hai đại thế gia tranh đấu mặc dù

không có đến ngươi chết ta sống tình trạng, nhưng cũng là đến cơ hồ mở tại ngoài sáng trên tình trạng.

Trên đường.

Nhạc Duyên thò tay xoa xoa chính mình mi tâm, này Giang Đô một chuyến ra ngoài ý định đồ đạc quả thật không ít.

Dương Quảng ngoài ý muốn, chính mình ngoài ý muốn.

Còn có Vũ Văn Hóa Cập đột nhiên xuất hiện, cũng khiến người ngoài ý.

“Công tử!”

Vệ Trinh Trinh chau lên mi tâm, một tấm trên mặt ngọc tràn đầy lo lắng, nói: “Người nọ tầm mắt hảo tâm ngoài dự tính! Rất có một loại…” Đã từng thân là Phùng thị tiểu thiếp Vệ Trinh Trinh gặp qua như vậy quá nhiều tầm mắt, này lão Phùng lúc trước nhìn mình chính là như vậy không hai, chẳng qua là cái này gọi là Vũ Văn Hóa Cập mắt người quang hơi lộ vẻ bất đồng.

“Dê xồm sao?”

Nhạc Duyên tiếp nhận Vệ Trinh Trinh câu chuyện, trả lời.

“Ngô!”

“Chính là như vậy!”

Gật gật đầu, Vệ Trinh Trinh tỏ vẻ đồng ý.

“Ha ha!”

Sau đó Nhạc Duyên thoả mãn cười, nương theo còn có giá kiếm trên âm thanh lục lạc.

Chương 082 : Danh tự

082 chương danh tự

Trường kiếm vung vẩy.

Trận trận âm thanh lục lạc ở bên trong, Nhạc Duyên một thân xanh trắng đạo bào theo động tác nhanh nhẹn mà múa.

Chỉ là múa kiếm, tựa hồ là tại tán đi cái gì vật gì đó.

Ở một bên, yên tĩnh nhìn xem Nhạc Duyên múa kiếm Vệ Trinh Trinh, liền ở bên cạnh lẳng lặng chờ đợi. Trong nội tâm nàng lo lắng, cũng không có đuổi đi. Tại đi theo Nhạc Duyên trong khoảng thời gian này, Nhạc Duyên như vậy múa kiếm thời điểm phi thường thiếu, chỉ có ban đầu ở Hoa Sơn, dựng ở tuyệt đỉnh địa phương đối với biển mây múa kiếm.

Nhưng là tại lúc khác, như vậy múa kiếm tình huống rất ít nhìn thấy.

Lúc trước Vệ Trinh Trinh còn không có trở thành Nhạc Duyên kiếm thị thời điểm, nàng liền nghe qua Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai tên tiểu tử nói qua, một khi sư phụ xuất hiện tâm tình bất ổn thời điểm, sẽ một cá nhân múa kiếm. Chỉ là tại trước kia là một mình một người đối mặt biển mây mà múa, mà bây giờ…

Đinh đinh đang đang.

Tiếng chuông ở bên trong, Ngân kiếm theo cổ tay mà vũ động.

Nhìn qua Nhạc Duyên múa kiếm tư thế, cho dù là Vệ Trinh Trinh không thông võ công, thực sự có thể nhìn ra nhà mình công tử múa kiếm tư thái quả thật là đẹp mắt, Phiêu Phiêu như tiên bộ dáng. Tại kết hợp một thân này xanh trắng đạo bào, càng lộ vẻ xuất trần bộ dáng.

Bất quá tại Vệ Trinh Trinh trong mắt, tuy nhiên công tử Kiếm Vũ đẹp mắt, thoạt nhìn không có chút nào lực sát thương, nhưng là coi hắn đối với công tử giải, này đẹp phảng phất giống như Kiếm Vũ kiếm có thể tại trong chớp mắt hóa thành giết người không dính máu lợi khí.

Kiếm Vũ đẹp mắt, nhưng cũng là giết người kiếm.

Đạo Công Tử Nhạc Duyên kiếm, bản thân cũng không phải là dùng để thấy, chỉ dùng tới giết người.

Chỉ là tại Vệ Trinh Trinh trong mắt, nhìn xem Nhạc Duyên múa kiếm thời điểm, nàng luôn luôn một loại công tử giờ phút này nên mặc đồ trắng sắc quần áo mới là thích hợp nhất cảm khái.

Đinh!

Bấm tay đạn hạ mũi kiếm, phát ra ông một tiếng vang nhỏ.

Tiện tay thu kiếm vào vỏ, Nhạc Duyên đem trường kiếm thả lại giá kiếm sau, lúc này mới xoay người đối với Vệ Trinh Trinh nói ra: “Tốt!”

“Công tử, chúng ta tiếp được đi nơi nào?”

Tại trường kiếm cắm hồi giá kiếm sau, Vệ Trinh Trinh liền xoay người đem giá kiếm cõng lên tới, đặt hồi trên lưng mình, đồng thời mở miệng dò hỏi: “Không quay trở về Hoa Sơn sao?”

Trước mắt tuy nhiên còn tại Dương Châu trong phạm vi. Nhưng là từ phương diện nào đó mà nói, nhưng lại cùng Hoa Sơn Thuần Dương có chút gần, ít nhất so sánh với phía trước những ngày kia muốn gần nhiều.

“… Ngô!”

Nhạc Duyên nghe vậy trầm ngâm, này mới mở miệng nói ra: “Hồi Hoa Sơn!”

Vốn là trong lòng Nhạc Duyên bắt đầu an bài là lại lần nữa đi xem đi Phi Mã mục trường tìm kiếm Lỗ Diệu Tử, nhưng là tỉ mỉ suy tư, Nhạc Duyên cảm thấy vẫn là trở về Hoa Sơn xem xuống Thuần Dương tình huống, còn có chính mình giao cho Thạch Long sự tình làm cho như thế nào.

Lại lần nữa an bài tốt sau, liền lên đường đi Phi Mã mục trường tìm Thương Tú Tuần tham thảo lần trước còn chưa nói hết sinh ý, đương nhiên còn có tìm kiếm này Lỗ Diệu Tử.

Lúc này đây, Nhạc Duyên nhưng mà hạ quyết tâm.

Cho dù là Lỗ Diệu Tử trốn tránh. Nhạc Duyên mặc dù là

đào ba thước đất cũng muốn đưa hắn cho tìm ra.

“Ừ!”

Gật gật đầu, Vệ Trinh Trinh tỏ vẻ hiểu rõ, bất quá tựa hồ nhớ tới cái gì, Vệ Trinh Trinh thanh âm nhỏ xuống, nói khẽ: “Công tử, ta nghĩ đi thành Dương Châu nhìn lại một chút…”

“…”

Có chút kinh ngạc nghiêng đầu sang chỗ khác, tầm mắt rơi vào Vệ Trinh Trinh này run nhè nhẹ lông mi, Vệ Trinh Trinh những lời này nhường Nhạc Duyên rất là ngoài ý muốn. Bởi vì, tại Nhạc Duyên giải trong. Vệ Trinh Trinh cơ hồ là một đứa cô nhi.

Theo đạo lý mà nói, nàng tại thành Dương Châu hẳn là không có lo lắng.

Bất quá nghĩ lại, Nhạc Duyên lại cũng cảm giác mình hiểu rõ Vệ Trinh Trinh ý nghĩ. Tuy nhiên Vệ Trinh Trinh tại trong thành Dương Châu không có thân nhân, nhưng là nói trắng ra này Dương Châu vẫn là quê quán của nàng. Bất kể chính mình từng tại nơi này sống như thế nào, nhưng là người đang đi xa sau một lần nữa về đến cố hương thời điểm, đều có một loại không hiểu tâm tình.

Mà loại tâm tình, hoặc là có thể xưng là nhớ nhung.

Một hồi lâu.

Nhạc Duyên gật đầu đáp ứng Vệ Trinh Trinh yêu cầu. Phụng bồi Vệ Trinh Trinh cùng một chỗ một lần nữa hồi Dương Châu.

Với tư cách Dương Quảng thích nhất thành thị, với tư cách hắn khởi gia vùng đất Dương Châu xác thực phát triển không sai, ít nhất tại Nhạc Duyên trong khoảng thời gian này bốn phía đi qua địa phương. Này Dương Châu chính là tốt nhất thành thị. Chỉ là không biết này Đông Đô Lạc Dương cùng Tây Đô Trường An đến tột cùng như thế nào, này hai cái địa phương Nhạc Duyên tạm thời còn không có đi.

Tuy nhiên Trường An cùng Hoa Sơn rời rất gần, nhưng hãy cùng dưới đèn đen đồng dạng, Nhạc Duyên ngược lại không có đi qua chỗ đó. Nói tiếp, thiên hạ này hỗn loạn đã lên, này Đông Đô Trường An cơ hồ đã là Lý phiệt bên miệng thịt, chỉ kém một thời cơ Lý phiệt liền sẽ đem này Đông Đô một ngụm nuốt vào.

Hơn nữa Nhạc Duyên bản thân đối với Lý phiệt trong lúc đó tồn tại địch ý, tăng thêm Phật gia tồn tại, khiến cho Nhạc Duyên tạm thời không có đi tâm tư. Bất quá Nhạc Duyên mặc dù không có tự mình đi Trường An, nhưng không có nghĩa là Nhạc Duyên người không có đi Trường An.

Tại hắn an bài, Thạch Long môn hạ này đã muốn đi vào Thuần dương môn phái đệ tử đã muốn đi Trường An, dùng làm tiên phong triệt để dò xét lên Trường An thế cục tới. Trong đó, Trường An bản đồ chi tiết tư liệu, đây cũng là Nhạc Duyên sở cầu.

Nhạc Duyên dù sao không phải là thủ vệ Trường An tướng lĩnh, tất nhiên là không biết Trường An phòng ngự địa đồ, chỉ có thể dùng loại này đần biện pháp thời gian dài tới dò xét.

Bởi vì.

Bởi vì này được xưng được thứ nhất liền có thể đủ được thiên hạ Dương công bảo tàng liền tại Trường An.

Một nguyên nhân khác chính là tại Tây đô Lạc Dương phụ cận tồn tại Phật gia môn phái Tịnh Niệm Thiền tông nằm ở nam ngoại thành, mà thôi Phật gia loại này an bài, Nhạc Duyên có một loại hoài nghi chỉ sợ này trong truyền thuyết Từ Hàng Tĩnh Trai chỉ sợ rời Trường An cự ly cũng không xa.

Nói một cách khác, này Từ Hàng Tĩnh Trai làm không tốt liền tại chính mình Hoa Sơn bên cạnh.

Đỉnh Đế Đạp.

Đến tột cùng ở nơi nào?

Nhạc Duyên đến bây giờ còn không biết rằng, lại không thể không cho người đi đề phòng. Chỉ tiếc này thiên địa quá lớn, Nhạc Duyên cũng không phải Thần Tiên, tự nhiên không cách nào làm được biết được đầy đủ mọi thứ.

Nói tiếp thật muốn lấy Dương công bảo tàng, Nhạc Duyên nhất định phải nắm bắt Lỗ Diệu Tử, nếu không mà nói… Đi vào này Dương công trong bảo tàng, không

thông trong đó cơ quan con đường, cho dù là hắn Nhạc Duyên, một đầu ngã vào trong đó chỉ sợ cũng không đứng dậy được.

Những tình huống này chính là Nhạc Duyên một đường tới đối với chính mình tương lai tạm thời an bài, tiếp được phải đối mặt là Từ Hàng Tĩnh Trai.

Làm đồ đệ mình Khấu Trọng đi đến tranh phách trên đường sau, Nhạc Duyên liền biết mình sẽ chống lại Từ Hàng Tĩnh Trai, nói tiếp hắn vốn là đối với đối phương không có hảo cảm gì. Từng có nghĩ muốn ở cái thế giới này triệt để an ổn xuống tới tâm tư, có tính toán Nhạc Duyên, tự nhiên là muốn vì chính mình chuẩn bị một cái yên tĩnh an ổn địa phương.

Tuy nhiên các nàng cũng là người giang hồ, nhưng mà thân là nam nhân Nhạc Duyên tự nhiên không muốn làm cho đối phương đi vào cái này một cái hỗn loạn địa phương.

Tiếp được trong thời gian, Nhạc Duyên cùng Vệ Trinh Trinh đi thành Dương Châu một chuyến, phụng bồi chính mình thị nữ tại thành Dương Châu đi một chút ngừng ngừng hai ngày sau, hai người lúc này mới xoay người hướng Hoa Sơn phương hướng mà đi.

Bảy ngày sau.

Hoa Sơn.

Mang theo một thân phong trần, rất có một loại lãng tử về hương cảm khái Nhạc Duyên cùng Vệ Trinh Trinh hai

người rốt cục trở lại Thuần Dương dưới chân.

Chân núi.

Ánh mắt nhìn này đã muốn chạm khắc tại trên đá lớn môn phái tục danh. Nhạc Duyên lúc này mới cười cưỡi con lừa nhi dọc theo trên đường nhỏ núi.

Ngoài dự tính!

Đi đến núi trên đường, Nhạc Duyên liền có chút nhăn lại lông mày tới, cùng ở một bên Vệ Trinh Trinh thấy thế dò hỏi: “Công tử, như thế nào đâu này?”

“Chiến loạn đã muốn lan đến gần nơi này sao?”

Lầm bầm lầu bầu một phen, vừa mới lên núi trên đường Nhạc Duyên phát hiện con đường này trên nhiều rất nhiều lưu dân, không chỉ có như thế còn có thật nhiều thoạt nhìn tương đối dân chúng bình thường, ít nhất so sánh với lưu dân tốt hơn quá nhiều.

Hơn nữa nhìn những người này thần sắc vội vàng bộ dáng…

Ngẫm lại, Nhạc Duyên liền ý bảo Vệ Trinh Trinh giữ chặt bên cạnh một người trung niên phụ nữ, hỏi thăm một phen nguyên do, được đến kết quả lại là làm cho người ta rất là ngạc nhiên.

Này rất nhiều người là lên núi thăm viếng Thần Tiên…

Thần Tiên?

Vệ Trinh Trinh sững sờ. Nhạc Duyên cũng sững sờ.

Hoa Sơn trên nơi nào đến Thần Tiên? Ta như thế nào không biết?

Hỏi thăm tinh tường sau, Nhạc Duyên thế mới biết chính mình Thuần Dương phái trong tựa hồ nhiều thêm một yêu thích thầy tướng số tiểu đạo sĩ, mà là suy tính có chút chuẩn xác. Hơn nữa, chính mình Thuần Dương phái tựa hồ cũng đi đến hương khói đường đi, tại thu tiền nhan đèn.

Bất quá cùng Phật gia cử động bất đồng, Thuần Dương cũng không có như vậy không hợp thói thường.

Thạch Long đến tột cùng đang làm gì đó?

Nhíu mày, Nhạc Duyên không thể không kinh ngạc. Chính mình rời núi, Thuần Dương phái coi như là giao tại Thạch Long trong mắt, dùng Nhạc Duyên đối với Thạch Long giải. Có thể khống chế tốt hắn võ tràng người đang quản lý trên tự nhiên không sai, nhất là hiện tại Thạch Long đã muốn không tại đi nghiên cứu Trường Sinh Quyết.

Mà trước mắt Thuần Dương tại ngắn ngủn mấy tháng trong thời gian phát triển, hoàn toàn nhường Nhạc Duyên ngoài ý muốn.

Không hiểu, Nhạc Duyên có một loại ảo giác. Đó chính là lưu thủ Thạch Long tựa hồ bị mất quyền lực cảm thụ, nguyên bản tại hắn trong ấn tượng chính mình Thuần

Dương phái không phải là như vậy phát triển. Mà trước mắt, Thuần Dương đường đi có Phật môn bóng dáng.

Tuy nhiên hai giáo tại rất nhiều trên mặt có chung chỗ, nhưng là đột nhiên chuyển biến. Hãy để cho Nhạc Duyên ngoài ý muốn.

Nhưng, cái này cũng chỉ là ngoài ý muốn.

Lúc khi tối hậu trọng yếu dùng đầy đủ lực lượng giải quyết hết phiền toái là đủ.

Thạch Long lưu thủ Thuần Dương, đến tột cùng phát sinh cái gì. Nhạc Duyên trong nội tâm vẫn là nghi hoặc.

Thân là thị nữ Vệ Trinh Trinh đương nhiên không biết nhà mình công tử giờ phút này trong nội tâm suy nghĩ, nàng chỉ là tại cảm khái này trong khoảng thời gian ngắn Thuần Dương phát triển lớn mạnh, lại rất nhiều người, trở nên náo nhiệt mà thôi. Trong nội tâm không có bao nhiêu kinh hỉ, lại cũng không có cái gì lo lắng.

Tại Vệ Trinh Trinh trong nội tâm, dù sao nàng chân chính quan tâm người không có mấy người, đối với những người khác nàng chỉ là đơn thuần tâm tính thiện lương mà thôi. Dùng một cái thiện lương người tầm mắt đi đối đãi thế giới, liền đơn giản như vậy.

Tại Vệ Trinh Trinh hỏi thăm thời điểm, ngược lại bên cạnh lên núi một ít dân chúng lực chú ý rơi vào Nhạc Duyên trên người.

Thuần Dương lập phái sau, trong phái đạo bào hình

thức trên cơ bản đã muốn xác định.

Chủ đánh là màu xanh trắng, cũng có hắc bạch vẻ.

Thậm chí có màu vàng cùng màu bạc.

Bất quá trong chuyện này mấy thứ nhan sắc không phải bình thường đệ tử có thể mặc. Mà trước mắt Nhạc Duyên xanh trắng đạo bào mặc dù là đồng xuất một môn, nhưng là hình thức cũng cùng những thứ kia dân chúng nhìn thấy Thuần Dương đạo sĩ có chút không cùng một dạng.

Hơn nữa cùng với khác đạo sĩ bất đồng, trước mắt vị đạo sĩ này bộ dáng quá mức tuấn nhã, hơn nữa toàn thân nhộn nhạo một loại phiêu dật cảm giác.

Tuy nhiên những thứ này dân chúng là lên núi thăm viếng dâng hương, nhưng là ngay tại lúc này, những thứ này dân chúng nhưng cũng không dám mở miệng cùng Nhạc Duyên nói chuyện. Nhưng là tại những người này trong nội tâm, ngược lại cho Nhạc Duyên hạ một cái Đạo gia cao nhân ấn tượng.

Bởi vì rất cao, ngược lại không dám nhận sờ.

Rất nhanh.

Nhạc Duyên liền cùng Vệ Trinh Trinh theo dòng người trên Hoa Sơn, đi đến Thuần Dương trước đại điện.

Mà tại đó, Nhạc Duyên nhìn thấy cái kia được xưng nhỏ Thần Tiên người.

Xác thực nói là một người mặc lấy màu xanh trắng bình thường đệ tử đạo bào tuổi trẻ tiểu đạo sĩ.

Này người trẻ tuổi tiểu đạo sĩ Nhạc Duyên gặp qua, chính là lúc trước một chuyến đạo sĩ trong cái kia một mực không nói gì người tuổi trẻ.

Chỉ là đối phương làm sao sẽ trở thành ta Thuần Dương đệ tử? Thạch Long thu?

“Cung nghênh Chưởng giáo!”

Làm Nhạc Duyên tới đến đại điện thời điểm, bốn phía cái khác đạo sĩ cũng là khom mình hành lễ, liền với này tiểu đạo sĩ cũng là khom mình hành lễ.

Tầm mắt quét qua, Nhạc Duyên liền phát hiện trong môn phái đệ tử mở rộng không ít, nhưng là số lượng cũng không ra hắn đoán trước. Tầm mắt theo những người khác trên người thu hồi, cuối cùng Nhạc Duyên tầm mắt rơi vào này nhường Nhạc Duyên có chút quen thuộc tuổi trẻ đạo sĩ trên người.

“Ngươi, danh tự!”

“Tiểu đạo, Viên Thiên Cương!”

Khom người.

Người, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Chương 083 : Máu

083 chương máu

Viên Thiên Cương.

Đây cũng là Nhạc Duyên trước mặt này người trẻ tuổi đạo sĩ danh tự.

Cho dù là gặp phải hiện tại Đạo gia Đại Tông Sư Ninh Đạo Kỳ thời điểm, Nhạc Duyên cũng không có kinh ngạc qua, nhưng ở nghe trước mắt này người trẻ tuổi đạo sĩ tự giới thiệu sau, Nhạc Duyên nhưng lại kinh ngạc.

Viên Thiên Cương là ai?

Đây chính là tại Đạo gia trong thanh danh hiển hách nhân vật. Hắn cùng với hắn đồ đệ Lý Thuần Phong hai người có thể cũng coi là trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, xa có thể biết rõ mấy trăm năm trên ngàn năm sau phát sinh chuyện lớn.

So với đạo sĩ này thân phận mà nói, Viên Thiên Cương càng thêm nổi danh hay là hắn cái kia thầy tướng thân phận.

Loại này trộm Thiên Cơ người, có thể nói mang cho người rung động cảm giác hiếu thắng nhiều.

“Hàaa…!”

Nhạc Duyên mặt không biểu tình chằm chằm vào Viên

Thiên Cương nhìn một hồi lâu, tầm mắt tại đối phương trên người một thân này đồng dạng xanh trắng đạo bào quét một lát, lúc này mới hướng bên cạnh đệ tử khác phất tay, tiếp lấy xoay người hướng thuộc về mình gian phòng phương hướng đi đến, nói: “Ngươi đi theo ta!”

“…”

Vệ Trinh Trinh tầm mắt ngó ngó Viên Thiên Cương, lại quét mắt một vòng Nhạc Duyên, nàng không rõ ràng lắm phát sinh cái gì, chỉ là sau lưng giá kiếm theo sau.

Về phần bị phân phó Viên Thiên Cương thì là đắng chát cười cười, lập tức thu liễm thần sắc, thu thập hạ này bày ở cửa ra vào sạp sau, này liền lưng đeo trường kiếm theo sau. Đối mặt tình huống như vậy, Viên Thiên Cương đã có chuẩn bị tâm lý.

Tại Nhạc Duyên trở lại Thuần Dương thời điểm, xa xa dâng hương cùng với chuẩn bị hỏi thăm Viên Thiên Cương xem tướng dân chúng cũng biết vừa mới này người trẻ tuổi đạo sĩ chính là Thuần Dương Chưởng giáo, tại vẻ mặt trong lúc khiếp sợ này nhỏ Thần Tiên bị Chưởng giáo cho kêu đi, bọn họ tự nhiên không cách nào chỉ có thể ở bên cạnh nhìn xem.

Gian phòng.

Cho dù là cách cửa phòng, lại cũng có thể nghe thấy bên ngoài này nhiều tiếng chuông vang.

“Ngồi!”

Vạt áo giương lên, Nhạc Duyên ngồi xếp bằng xuống tới, Vệ Trinh Trinh trên lưng giá kiếm đồng dạng đặt ở bên cạnh. Sau đó tại một cá nhân bắt đầu đi bên ngoài nổi lên nước trà tới. Tầm mắt rơi vào trước mắt cái này thoạt nhìn một bộ cõi tiên nhân sĩ bộ dáng Viên Thiên Cương, Nhạc Duyên vẫn là lần đầu phát hiện này một bộ xanh trắng đạo bào cũng là rất thích hợp đối phương.

Chỉ là Nhạc Duyên không rõ, một nhân vật như vậy tại sao phải không hiểu lựa chọn gia nhập lập phái mới bất quá mấy tháng thời gian Thuần Dương.

"…"

Không có lên tiếng, tựa hồ sớm đã biết chính mình sắp gặp phải vấn đề, Viên Thiên Cương nhẹ nhàng cười. Trước hơi hơi thi lễ sau, lúc này mới ngồi xếp bằng xuống tới, dùng Đạo gia chuyên chúc tư thế.

Tại Vệ Trinh Trinh sau khi rời khỏi đây, trong phòng liền chỉ có Nhạc Duyên cùng Viên Thiên Cương hai người.

Một hồi lâu.

Một mực dùng một loại ngoài dự tính tầm mắt đánh giá Viên Thiên Cương Nhạc Duyên rốt cục thu hồi tầm mắt, mở miệng nói: "Ta cho rằng đi đến ta Thuần Dương sẽ là những người khác, nhưng là ta như thế nào cũng không ngờ rằng sẽ là ngươi Viên Thiên Cương!"

Có thể nói. Tại Nhạc Duyên tại Hoa Sơn lập xuống Thuần Dương sau, đem môn phái tạm thời phó thác cho Thạch Long sau, Nhạc Duyên liền chờ những người

khác đối với Thuần Dương thái độ. Tại hắn trong tưởng tượng, sẽ có Phật môn, hoặc là môn phái khác người đến Thuần Dương, bất kể là gây hấn vẫn là giao lưu. Hơn nữa, Đạo môn người cũng giống như thế.

Nhưng là Nhạc Duyên lại là không ngờ rằng lấy trước kia trải qua Hoa Sơn đạo sĩ trong sẽ có người trực tiếp gia nhập Thuần Dương phái. Không chỉ có như thế, đối phương còn có một thật to thanh danh —— Viên Thiên Cương.

Có lẽ tại hiện tại cái này danh tự không được tốt lắm, nhưng là tại sau này trăm ngàn giữa năm cái này danh tự lại là có thêm tự mình thuộc về hắn ấn ký.

“Ngươi, thấy cái gì?”

Tầm mắt dừng lại tại trước mắt này đồng dạng một thân xanh trắng đạo bào Viên Thiên Cương trên người, nhìn xem cái này đã muốn thành vì môn hạ của chính mình đệ tử người, Nhạc Duyên nhưng lại như vậy hỏi. Hỏi không phải là ngươi đang suy nghĩ gì, mà là ngươi thấy cái gì.

Quả nhiên!

Viên Thiên Cương tâm thần không khỏi ngưng tụ. Nhạc Duyên câu này câu hỏi nhưng lại đại biểu cho hắn đối với chính mình giải chỉ sợ rất sâu. Hơn nữa, trước mắt Thuần Dương Chưởng giáo Đạo Công Tử Nhạc Duyên càng biết mình tại xem tướng, vuốt cốt, suy tính trên mặt có hắn có thể nhịn.

So sánh với Phật gia mà nói, Đạo gia dễ dàng hơn xuất hiện loại này đi yêu mến trộm Thiên Cơ người.

“Máu!”

Đón Nhạc Duyên tầm mắt, Viên Thiên Cương không có có bất kỳ lảng tránh, chỉ là yên tĩnh cùng Nhạc Duyên đối mặt lấy. Tại Nhạc Duyên nhìn soi mói, Viên Thiên Cương hai tay khép lại ở đằng kia rộng thùng thình ống tay áo, sau đó lẳng lặng hồi phục một chữ.

“Máu?”

Nhạc Duyên nhíu mày lặp lại một lần cái chữ này, hỏi: “Ai máu?”

“…”

Lông mày nhẹ nhàng rung động rung động. Viên Thiên Cương tựa hồ cũng không muốn nói, nhưng là tại Nhạc Duyên này bình thản tựa hồ là một loại lạnh lùng tầm mắt nhìn soi mói, trầm ngâm một hồi lâu, Viên Thiên Cương mở miệng nói, nói: “Phật đạo ma tam giáo máu. Còn có công tử máu!”

Lẳng lặng nhìn Viên Thiên Cương một cái, Nhạc Duyên đối với đối phương có thể nhìn ra cái này, xác thực nói là tính ra cái này, đổ ra là không có bao nhiêu ngoài ý muốn. Làm Nhạc Duyên quyết định sau, nghĩ muốn đạt thành như vậy mục đích, nhất định sẽ mang đến Tinh Phong Huyết Vũ.

Dù sao nghĩ muốn đạt tới triệt để nghiền nát tình trạng,

không chỉ có cần cá nhân cảnh giới, hơn nữa tại công lực trên nhu cầu thật sự là quá lớn, quá mức khủng bố. Nếu không mà nói, chỉ cần vẻn vẹn là lúc trước tìm hiểu Trường Sinh Quyết mà tẩu hỏa nhập ma liền một lần nữa chuyển tu Hấp Tinh Đại Pháp đây không phải là hắn lựa chọn, Nhạc Duyên sở dĩ lựa chọn Hấp Tinh Đại Pháp tại kết hợp Trường Sinh Quyết sáng tạo ra thuộc về mình phiên bản Bắc Minh Thần Công, đây cũng là vì mặt sau mục đích mà tính toán.

Phật đạo ma tam giáo máu, hiển nhiên là những thứ kia cùng mình đối địch người máu tươi, điểm này Nhạc Duyên cũng không nghĩ là.

Về phần Viên Thiên Cương trong miệng này chính mình máu, đối với Nhạc Duyên mà nói cũng sẽ không quá mức kinh ngạc. Dù sao tại này giang hồ, có quá nhiều ngoài ý muốn, nói tiếp hiện tại hắn cũng không phải cái gọi là đệ nhất thiên hạ người, có thể bất bại tồn tại.

Mặc dù là vô địch người, cũng có khả năng mã thất tiền đề.

Cho nên Nhạc Duyên liền theo không có nghĩ qua chính mình sẽ triệt để an ổn, không bị chút nào tổn thương. Cho nên, đối với Viên Thiên Cương câu này chính mình máu, Nhạc Duyên có thể nói căn bản cũng không có để ý.

“A!”

Cho nên, tại cuối cùng Nhạc Duyên gần kề đối với Viên Thiên Cương cái này ‘Nhìn’ đến đồ đạc hồi một chữ đáp

án. Đồng thời, hỏi ngược lại: “Ngươi đã chứng kiến có nhiều thứ, lại tại sao phải lạy tại ta Thuần dương môn hạ? Hơn nữa chứng kiến những thứ kia, đây chính là dê vào miệng cọp a!”

Chưởng giáo a, Đạo Công Tử a, ngươi nghĩ sai!

Quan sát đến Nhạc Duyên biểu lộ biến hóa Viên Thiên Cương đang nhìn đến Nhạc Duyên biểu lộ sau, liền biết rằng Nhạc Duyên căn bản không có tại hắn đang chứng kiến đồ đạc, hay hoặc là nói là khả năng để ý tới sai hắn trong lời nói hàm nghĩa. Bởi vì tại Viên Thiên Cương trong lời nói, này tam giáo máu có thể dễ dàng lý giải, nhưng là này công tử máu cũng không phải Nhạc Duyên trong tưởng tượng như vậy.

Tại Viên Thiên Cương trong mắt. Hắn đang chứng kiến thuộc về Nhạc Duyên huyết quang tai ương, lại hoàn toàn không phải là về tam giáo tranh đấu vấn đề, mà chỉ nói công tử chính mình…

Nhưng mà ——

Tuy nhiên Viên Thiên Cương tu tập là trộm Thiên Cơ phương diện đồ đạc, nhưng là tại tu lúc này, bình thường đều có phải tuân thủ quy củ. Đó chính là không được triệt để chỉ rõ, chỉ có thể mơ hồ nói ra. Hơn nữa, tại Viên Thiên Cương trong lời nói, cuối cùng này câu kia mới là trọng điểm.

Đáng tiếc làm Nhạc Duyên nói sang chuyện khác sau, Viên Thiên Cương cũng chỉ có thể không có để ý vấn đề này, nếu người ta Đạo Công Tử chính mình không thèm

để ý. Hắn cũng không thể nói cái gì, dù sao đó là người ta việc tư.

Hồi lên Nhạc Duyên cái này nhất vấn đề mới, nói: “Cũng không có gì, ta chỉ là rảnh rỗi nhàm chán, nghĩ muốn đi theo Chưởng giáo bên người nhìn xem mà thôi!”

“Chỉ là nhìn xem?”

“Là, chỉ là nhìn xem!”

Ngắn gọn trả lời. Nhưng lại cam đoan Viên Thiên Cương tánh mạng an toàn.

Mặt đối trước mắt vị này Đạo Công Tử thực lực, Viên Thiên Cương có thể không cảm giác mình có thể bình yên đào thoát.

“Tốt lắm!”

Gật gật đầu, đối với Viên Thiên Cương thức thời Nhạc Duyên rất hài lòng, nhưng là chỉ là điểm này Nhạc Duyên vẫn không thể đủ rồi hoàn toàn cam đoan, ai có thể biết trong lòng đối phương đến tột cùng là đang suy nghĩ gì? Cùng như vậy người liên hệ, kia khó khăn không nhỏ tại cùng những thứ kia cao thủ thành danh khó chơi.

Lời nói rơi xuống, tay phải cuốn trong đã muốn xuất hiện mấy khối hàn băng. Lập tức trực tiếp một chưởng đánh ra, toàn bộ rơi vào Viên Thiên Cương trên người, sau đó quỷ dị không có vào thể nội biến mất không thấy gì nữa.

Người, vẫn là ngồi xếp bằng bất động.

Tuy nhiên Viên Thiên Cương vẫn là bảo trì tư thái không thay đổi, thần sắc cũng không có bao nhiêu biến hóa, nhưng là cái trán này thấm đi ra mồ hôi lạnh vẫn nói cho người khác biết hắn hiện đang khẩn trương. Dù sao, trước mắt cái này thời khắc Viên Thiên Cương còn rất tuổi trẻ, bất quá là song thập thì giờ.

Kỳ tâm tính, tâm tính, xa xa không thể nói trước núi thái sơn sụp đổ mà mặt không đổi sắc.

Hơn nữa Viên Thiên Cương sở dĩ muốn gia nhập này Thuần Dương phái. Càng nhiều tâm tư vẫn là hiếu kỳ, nghĩ muốn khoảng cách gần nhìn xem Nhạc Duyên nghĩ phải làm những gì. Là, hắn tại xem tướng cùng vuốt cốt trên có lấy cực kỳ cường đại thiên phú cùng năng lực, nhưng mà nhưng cũng không cách nào tính ra bản thân lúc này tao ngộ.

Trơ mắt nhìn xem này hàn băng quỷ dị xuất hiện, quỷ dị chui vào trong cơ thể mình. Viên Thiên Cương nuốt nhổ nước miếng sau, này mới mở miệng hỏi: “Chưởng giáo, đây là…”

“Sinh tử phù!”

“Kết hợp Trường Sinh Quyết sáng tạo mà thành!”

Đón Viên Thiên Cương tầm mắt, Nhạc Duyên cười trả lời đối phương vấn đề.

Trường Sinh Quyết!

Đạo gia trân bảo Trường Sinh Quyết!

Thế nhưng thực sự có người tu luyện thành công!

Trong nội tâm kinh ngạc có thể nghĩ, này được xưng Đạo gia thần bí nhất công pháp thậm chí có người tu thành.

Không chờ Viên Thiên Cương kinh ngạc xong, rồi lại nghe được Nhạc Duyên cười yếu ớt lấy hỏi: “Không biết ngươi Viên Thiên Cương phải chăng tính ra bản thân sẽ sẽ không bị một kiếp này?”

“Là Thiên Cương kiếp số, cũng là kỳ ngộ!”

Trên mặt vẻ khiếp sợ hơi gom, Viên Thiên Cương cười khổ trả lời. Thầy tướng số thầy tướng cũng có một đặc điểm, đó chính là bọn họ dưới bình thường tình huống tuyệt đối không đi vì chính mình thầy tướng số, Viên Thiên Cương cũng giống như thế. Tại gia nhập Thuần dương môn sau đó, Viên Thiên Cương trong nội tâm liền có chuẩn bị, chỉ là không có ngờ tới đến như vậy nhanh mà thôi.

Bất quá này sinh tử phù tuy nhiên nghe không dễ nghe, nhưng lại cũng đại biểu cho hắn Viên Thiên Cương nhân sinh an toàn tạm thời có thể được đến yên tâm.

“Chưởng giáo, Thiên Cương muốn mượn Trường Sinh Quyết đánh giá!”

Đắng chát nụ cười thu liễm, Viên Thiên Cương biểu lộ

trở nên ngưng trọng lên, khom mình hành lễ, sau đó chậm rãi nói ra bản thân thỉnh cầu.

Đạo gia trân bảo, Đạo gia người người kia không muốn xem?

Hắn Viên Thiên Cương gia nhập Thuần Dương cái thứ nhất tâm tư là vì xem cuộc vui, thứ hai tâm tư chính là này Trường Sinh Quyết.

“Ừ?”

Nhạc Duyên rất là ngoài ý muốn, nhìn xem Viên Thiên Cương.

“Chưởng giáo đem Trường Sinh Quyết tại đầu năm giao cho đương kim Thánh Thượng, lần này du lịch lại coi như là vật quy nguyên chủ!”

Thấy Nhạc Duyên nhìn mình chằm chằm, Viên Thiên Cương rất là chăm chú nói ra bản thân chỗ suy đoán, hoặc là nói là tính đến.

“Quả nhiên!”

Nhạc Duyên chằm chằm vào Viên Thiên Cương nhìn một hồi lâu, này mới thở dài nói: “Như vậy có thể tính biết Đạo gia đồng bọn, quả thật là làm cho người ta chán ghét! Bất quá, ngươi nghĩ nhìn Trường Sinh Quyết có thể, cho ta một cái đầy đủ lý do!”

Lý do…

Trầm ngâm một hồi lâu, Viên Thiên Cương ngẩng đầu, nói ra một cái Nhạc Duyên kinh ngạc lý do.

Đó chính là ——

Dương Quảng chết!

Tại ba ngày trước.

Chương 084 : Dương Quảng chết

084 chương Dương Quảng chết

Giang Đô.

Lâm Giang cung.

Một mảnh trời trong nắng ấm, còn có một trận sênh ca nhẹ múa.

Ngồi ngay ngắn tại trên ghế rồng, Dương Quảng nằm nghiêng, tầm mắt lược lược thất thần nhìn xem phía dưới bọn vũ đạo. Nếu là có người tại lúc này cẩn thận quan sát Dương Quảng ánh mắt mà nói, liền sẽ phát hiện hắn lực chú ý cũng không ở đằng kia chút ít xinh đẹp cung nữ trên người.

Hắn tầm mắt hơi có chút thất thần, tựa hồ là ngắm nhìn phương xa này đã muốn dạo bước khói lửa giang sơn.

Đinh Đinh Đông Đông âm nhạc két một tiếng dừng lại.

“Ừ?”

Một tiếng hừ nhẹ, cho dù là đến lúc này, Dương Quảng một thân này thuộc về hoàng đế, thuộc về hắn bản thân kiêu ngạo lại vào lúc này triệt để bày ra. Bất đồng dĩ vãng cái loại này vẩn đục cùng tùy ý, giờ khắc này Dương Quảng tựa hồ trở lại hắn lúc trước vừa mới kế vị

thời điểm.

Trong một sát na, tại dưới Vũ Văn Hóa Cập cho rằng lúc trước cái kia hùng tài đại lược Dương Quảng trở về.

Không có khả năng!

Lập tức, tại Vũ Văn Hóa Cập trong nội tâm liền đem ý nghĩ này đè xuống, này Trường Sinh Quyết là dạng gì đồ đạc hắn Vũ Văn Hóa Cập đương nhiên tinh tường, chính mình bất quá là nghiên cứu vài ngày thời gian liền sinh sinh chân khí đi ngã ba, nhận nội thương.

Như vậy triệt để nghiên cứu đi xuống, tuyệt đối sẽ xảy ra vấn đề.

Điểm này là Vũ Văn Hóa Cập thí nghiệm hồi lâu được đến kết quả. Hắn cũng không tin Dương Quảng có thể tu tập thành công này chưa từng có người nào luyện thành ưu khuyết điểm Đạo gia trân bảo Trường Sinh Quyết.

Hôn quân.

Một khi bất tỉnh đi xuống, nghĩ muốn cải tà quy chính có thể là không thể nào, nhất là giống như Dương Quảng như vậy tồn tại.

Phía dưới.

Vũ Văn Hóa Cập phất phất tay, ý bảo những cung nữ kia toàn bộ rời khỏi chánh điện sau, lúc này mới ra vẻ cung kính hỏi: “Không biết Thánh Thượng có cùng phân phó?”

“Trẫm trong khoảng thời gian này có chút chán nản!”

Không để ý đến dưới Vũ Văn Hóa Cập sắc mặt cái loại này ra vẻ cung kính, Dương Quảng chỉ là híp lại ánh mắt, mà là như vậy tùy ý nói ra.

“Thánh Thượng. Trước mắt có thể là không có bao nhiêu thú vị a!”

Với tư cách Dương Quảng sủng quan lại một trong Ngu Thế Cơ lập tức tiến lên khom người nói ra, sắc mặt che kín đắng chát. Phải biết rằng trước mắt cũng không phải là thái bình thời đại, thiên hạ này đã muốn loạn thành hỗn loạn, này an phận ở một góc Dương Quảng nghĩ muốn chơi đùa giỡn hiển nhiên sẽ không như lấy trước kia loại.

Dương Quảng tự nhiên biết rõ.

Chỉ là này thì như thế nào đâu này?

Ở đằng kia Đạo Công Tử rời đi Giang Đô sau, Độc Cô thế gia tuyệt đại đa số người trên cơ bản cũng đã rời đi Giang Đô. Đến bây giờ lưu ở bên cạnh hắn chỉ có một mực phụng bồi hộ vệ mình Độc Cô Thịnh còn có hắn Độc Cô Thịnh một cái chất nhi ở đây.

Trừ đó ra, chính là Độc Cô thế gia một ít cao thủ còn tại Giang Đô.

“Đúng, những thứ kia loạn thần tặc tử ít hơn bao nhiêu?”

Nhẹ nhàng táp a dưới miệng, ngồi ở bên cạnh Tiêu quý phi lập tức lấy ra cây vải bắt đầu uy lên Dương Quảng, ăn hoa quả, Dương Quảng tùy ý liếc về một cái quỳ ở phía trước Phỉ Uẩn. Nói: “Phỉ đại phu cho trẫm chi tiết dưới báo cáo!”

Phỉ Uẩn không chút hoang mang nói ra: “Thánh Thượng minh giám, đạo tặc ngày chính dần dần giảm bớt!”

“Ít hơn bao nhiêu?”

Dương Quảng lại lần nữa ngồi thẳng người, mở miệng hỏi, tựa hồ là đối với đáp án này có chút vui sướng.

Phỉ Uẩn bịa chuyện nói: “Đã muốn chỉ có nguyên lai một phần mười!”

Hô một hơi, Dương Quảng trên mặt toát ra vui vẻ, tựa hồ đối với đáp án này rất hài lòng.

Tại dưới. Đã muốn cúi đầu xuống Vũ Văn Hóa Cập sắc mặt hiện lên một tia trào phúng.

“A!”

Bừng tỉnh đại ngộ gật gật đầu, không biết sao Dương Quảng tựa hồ lại nghĩ tới chuyện gì, mở miệng hỏi: “Nghe nói Thái Nguyên Đường Quốc Công Lí Uyên cũng khởi binh làm phản, còn có việc này?”

Phỉ Uẩn đã giật mình, quỳ ngã xuống trên mặt đất nói: “Hiện ở bên ngoài thường có người cố ý bịa đặt sinh sự, đợi vi thần điều tra rõ ràng, lại bẩm báo Thánh Thượng.”

“A! Nguyên lai là như vậy!”

Gật gật đầu. Theo động tác này trên trán bức rèm che bắt đầu không ngừng va chạm phát ra liên tiếp tiếng va chạm vang lên, thanh thúy đến lỗ tai. Tiếp lấy, Dương Quảng nghiêng đầu, sau đó theo chính mình trong tay áo móc ra một quyển sổ sách tùy ý vứt trên mặt đất, nói ra: “Trẫm nơi này được đến một phần Vũ Văn cùng Lý phiệt hai nhà binh khí sinh ý sổ sách, nhìn cái này thế cục Lý phiệt là đã muốn khởi binh, Thái Nguyên một ít khối đã sớm bị nắm giữ a?”

“Mà Vũ Văn ái khanh, ngươi nói cho trẫm ngươi khởi binh chuẩn bị từ lúc nào?”

Cuối cùng, Dương Quảng tầm mắt rơi vào một mực cúi đầu Vũ Văn Hóa Cập trên người, chậm rãi nói ra một cái làm cho cả đại điện cũng câm như hến mà nói.

Trong sát na.

Phỉ Uẩn cùng Ngu Thế Cơ hai người hai mặt nhìn nhau. Toàn thân thẳng đổ mồ hôi lạnh, hai người đầu lâu gắt gao chống đỡ trên sàn nhà, không dám chút nào ngẩng đầu nhìn tới Dương Quảng, cũng không dám đi nhìn này nhét vào trước mặt sổ sách, về phần tổng quản Vũ Văn Hóa Cập sắc mặt đồng dạng là không dám nhìn.

Vào lúc này. Trong lòng hai người cũng biết trước mắt cục diện bởi vì Dương Quảng những lời này mà trở nên gió nổi mây phun đứng lên.

“! ! !”

Là kinh ngạc, còn có ngoài ý muốn!

Vũ Văn Hóa Cập ngẩng đầu kinh ngạc nhìn xem này ngồi ở ngôi vị hoàng đế trên Dương Quảng, đối phương cũng giờ phút này cũng ở đây mang theo nụ cười nhìn mình chằm chằm.

Hai người bèn nhìn nhau cười.

“Vũ Văn ái khanh, trẫm rất muốn biết!”

Mang theo vui vẻ, không có chút nào nhượng bộ, cũng tựa hồ là nhìn không thấy tới hắn đang sắp gặp phải nguy hiểm, mà là vừa cười vừa nói: “Là giết trẫm, còn tiếp tục nhường trẫm coi như khôi lỗi bình thường tồn tại đâu này?”

Hai mắt có chút ngưng tụ, Vũ Văn Hóa Cập nhìn xem cái này trước mắt vẻ mặt tươi cười Dương Quảng, không khỏi trong đầu hiển hiện mười lăm năm trước chính mình chứng kiến đến cái kia hùng vĩ thân ảnh, khi đó Dương Quảng cũng không phải là trước mắt như vậy thoạt nhìn tựa hồ chỉ nếu gió mát nhẹ thổi sẽ ngã xuống một bộ miệt mài quá độ bộ dáng.

Nụ cười kia, giọng nói kia, tựa hồ cũng nhường Vũ Văn Hóa Cập cho là mình trở lại đến mười lăm năm trước, tại hoàng cung phía trước nhìn thấy cái kia Thái tử.

Chẳng qua là khi sơ chẳng qua là khi sơ, trước mắt Dương Quảng cho dù là nghĩ phải về trả lời lúc trước,

thực sự vãn hồi không cục diện.

Bởi vì thời điểm, Dương Quảng không khôi phục cũng may, khả năng khi chết trong lúc sẽ ngắn trên một chút như vậy, nhưng là một khi khôi phục mà nói… Cái con kia sẽ tăng nhanh hằn chết tiến trình.

Không chờ Vũ Văn Hóa Cập lên tiếng, này Kim Đao lập tức bình thường ngồi ngay ngắn ở trên ghế rồng Dương Quảng nhưng lại lại lần nữa lên tiếng, nói: “Chỉ là dùng Vũ Văn ái khanh năng lực còn chưa đủ, còn xa xa không đủ a! Vũ Văn Hóa Cập, nhường những người kia xuất hiện đi!”

“Trẫm, đã sớm cảm giác được!”

Thoại âm rơi xuống, Dương Quảng phất phất tay, ý bảo ngồi ở bên cạnh Tiêu hoàng hậu lui qua một bên. Lúc này mới tầm mắt lướt qua Vũ Văn Hóa Cập, hướng này bên ngoài nhìn lại.

“…”

Ngẩng đầu, Vũ Văn Hóa Cập nhìn chăm chú ở này ngồi ở trên ghế rồng thần sắc cùng với biểu lộ hoàn toàn biến hóa một cá nhân Dương Quảng, trong nội tâm thở dài một tiếng đáng tiếc sau, này liền có chút nghiêng người. Theo ngoài cửa cấm vệ nhóm đem đại môn chậm rãi đẩy ra, lộ ra đã sớm đứng ở bên ngoài chờ lâu ngày người đến.

Một cái đạo sĩ.

Một hòa thượng.

Còn có một nữ nhân.

“Đạo môn!”

“Tịnh Niệm thiền viện!”

“Còn có Ma Môn!”

Chỉ là một mắt, ngồi ngay ngắn ở trên ghế rồng Dương Quảng liền từ ba người cách ăn mặc hòa khí chất trong nhìn thấy ba người chỗ đại biểu thân phận cùng bối cảnh. Tại nhìn một cái đứng ở dưới mặt, vẻ mặt không biết là nên trào phúng, vẫn là giễu cợt hay hoặc giả là đáng thương biểu lộ Vũ Văn Hóa Cập, hiển nhiên này tam giáo người đã đến Vũ Văn Hóa Cập biết rõ.

Vũ Văn Hóa Cập cho dù là tại bừa bãi. Lại cũng không dám hiển nhiên cùng tam giáo đấu tranh, hắn cũng không phải là Dương Quảng, không có Dương Quảng như vậy không kiêng nể gì cả.

“Vô Lượng Thiên Tôn!”

Tóc hơi có vẻ xám trắng lão đạo đang nhìn quang tại Dương Quảng trên người dừng lại sau một lúc lâu, cúi người hành lễ, nhưng lại Đạo gia cấp bậc lễ nghĩa, trong tay phất trần giương lên. Thì thầm.

“A di đà phật!”

Tại lão đạo hành lễ thời điểm, trung niên kia hòa thượng

đồng dạng chắp tay trước ngực, trầm thấp trong mang theo từ bi hương vị tiếng nói bắt đầu quanh quẩn tại trong đại điện.

“Hàaa…!”

Về phần cái kia xinh đẹp nữ nhân chỉ là cười duyên một tiếng, mị hoặc hương vị không cần nói cũng biết.

Này ba tiếng coi như là ba người đối với Dương Quảng chào hỏi.

“Ha ha…”

Nhìn trước mắt ba người này, Dương Quảng trên mặt hiện ra một tia nụ cười trào phúng, nói: “Tam giáo hợp tác, có thể triệt để nhường chính tà hai đạo cùng môn phiệt triệt để bắt tay hợp tác. Trẫm quả nhiên là vinh hạnh a!”

“Xem các ngươi dạng như vậy, hôm nay là sẽ không để cho trẫm còn sống rời đi!”

“Cũng tốt!”

“Trẫm hôm nay liền không có tính toán còn sống rời đi!”

Đứng dậy, một cổ không hiểu khí thế đã muốn từ Dương Quảng trên người phát ra, long bào tung bay ở bên trong, một đầu xám trắng tóc dài càng chuẩn bị đứng thẳng, phảng phất giống như Thần Ma. Đồng thời, đang lúc mọi người nhìn soi mói, này tóc nâu trắng thế nhưng quỷ dị bắt đầu từ trắng biến thành đen.

Bất quá là trong chớp mắt, Dương Quảng đã muốn khôi phục một đầu tóc đen.

Mà hắn một thân năng lực, cũng ở đây trong chớp mắt khôi phục đến vài chục năm còn là thái tử thời điểm.

Thiên nhân hoá sinh!

Vũ Văn Hóa Cập, lão đạo, hòa thượng cùng với này Ma Giáo nữ tử bốn người nhìn đúng là lông mày một hồi nhảy loạn. Dương Quảng thực lực chân chánh tại thời khắc này rốt cục để cho bọn họ nhìn thấy tảng băng ngầm. Hoặc là nói, là đã từng Thái tử Dương Quảng thực lực chân chánh.

“Ha ha ha!”

Kiêu tiếng cuồng tiếu tại trong đại điện quanh quẩn, Dương Quảng cất cao giọng nói: “Từ Hàng Tĩnh Trai a, quả thật là hảo thủ đoạn, chỉnh chỉnh tính toán trẫm hai mươi năm a!”

“Tà vương Thạch Chi Hiên tuy nhiên thua ở trong tay các ngươi. Nhưng trẫm, cũng sẽ không như các ngươi mong muốn a!”

Thoại âm rơi xuống, dưới chân đạp mạnh, người đã lăng không hướng phía dưới đánh tới.

Mục tiêu thứ nhất, đương nhiên đó là Vũ Văn Hóa Cập.

Đồng thời.

Tam giáo người cũng ở đây Dương Quảng ra tay thời điểm, đồng loạt ra tay.

Hoàng cung cuộc chiến, triệt để bộc phát.

“Hoàng cung cuộc chiến…”

Nhạc Duyên cau mày, tầm mắt hướng phía nam nhìn lại, tầm mắt tựa hồ xuyên thấu không gian, xuyên thấu thời gian, đi đến ba ngày trước Giang Đô Lâm Giang cung. Thật lâu, Nhạc Duyên lúc này mới quay đầu lại, nhìn lại đứng tại phía sau mình Viên Thiên Cương, hỏi: “Nói như vậy, Dương Quảng này vài chục năm hoàng đế kiếp sống, sở dĩ biến thành như vậy vẫn là tồn tại trong bọn họ màn a?”

Ngữ khí tuy là nghi vấn, nhưng là trong lời nói hàm nghĩa nhưng lại khẳng định.

“Ngô!”

Gật gật đầu, Viên Thiên Cương tiếp tục nói: “Ma Giáo Tà vương Thạch Chi Hiên bởi vì Phật ma công pháp tương khắc, hơn nữa bởi vì Bích Tú Tâm chết đi, khiến cho Tà vương chán nản hai mươi năm, mà đồng dạng Dương Quảng cũng đụng phải như vậy kinh nghiệm!”

Phật ma song tu!

Dương Kiên công pháp đến từ Từ Hàng Tĩnh Trai, mà thân là nhi tử Dương Dũng Dương Quảng hai người đồng dạng tu tập qua phật môn công pháp, nhưng là

cùng Dương Dũng bất đồng, Dương Quảng đang cùng Ma Môn liên hệ thời điểm thực sự tu tập ma môn công pháp.

Nếu như tại tăng thêm trước mặt mình tống xuất Trường Sinh Quyết, đó chính là hiếm thấy Phật đạo ma tam giáo công pháp cùng tu.

Nghe đến đó, Nhạc Duyên rốt cuộc biết Dương Quảng qua nhiều năm như vậy một mực truy tìm Đạo gia trân bảo Trường Sinh Quyết nguyên nhân căn bản không phải là cái gì trường sinh bất lão, mà là vì dùng Đạo gia công pháp trung hoà Phật ma tương khắc khuyết điểm.

Chỉ là Trường Sinh Quyết…

Thành tại Trường sinh, bại cũng tại Trường Sinh.

Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên nhưng cũng biết cuối cùng kết cục.

Dương Quảng cuối cùng là chết.

Cái kia kiêu ngạo dùng sức một mình khiêu chiến môn phiệt hôn quân bạo quân, cuối cùng là chết, như này bên chân cỏ dại bình thường, tại héo rũ sau còn sẽ cho người chà đạp tốt nhất mấy cước.

Này, mới là thuộc về hắn kết cục.

Mười một tháng tư.

Ngày hoàng đạo.

An táng.

Chương 085 : Động tác

085 chương động tác

Ý kiến cá nhân thôi: ta thấy vừa đọc đoạn đầu vừa nghe bài này hay hơn Vài lần đón đưa - Lê Hiếu

Có người nói qua trước khi chết sẽ thấy trong lòng mình ấn tượng là khắc sâu nhất đồ đạc…

Dương Quảng vẫn cho là chính mình ấn tượng là khắc sâu nhất là ngồi trên long ỷ một khắc đó.

Nhưng là tại này thời khắc tiến đến thời điểm, hắn phát hiện ấn tượng sâu nhất một khắc đó nguyên lai không phải là cái này.

Trong lòng của hắn sâu nhất ấn tượng là cái gì đâu này?

Giang Nam.

Dương Châu bờ sông.

Hạ đầm râm mát tu trúc, hùng vĩ ngồi lớn phong.

Mặt trời lặn xanh biếc giang tĩnh, mây bay núi xa khoảng không.

Cò bay ngoài rừng bạch, sen nước sôi trên hồng.

Tiêu Dao có thừa hứng, thất vọng ngắm tình yêu không có kết quả.

(Dịch nghĩa

Mùa hạ - bờ đầm - rừng trúc, ngồi bên cạnh cây phong lớn

Mặt trời lặn làm xanh biếc cả đoạn sông tĩnh lặng, mây bay xa khoảng trời núi

Cò bay trắng cả rừng, sen trôi hồng cả nước

Hứng thú tiêu dao tuy còn có thừa, thất vọng ngắm tình yêu không có kết quả)

Một thân cẩm bào, là Dương Châu tổng quản, cũng là hoàng tử hắn nhìn thấy nàng.

Lúc ấy nàng đã từng bờ sông thanh sam quần đỏ ném màu thêu.

Lúc ấy nàng đã từng dưới ánh trăng phía trước cửa sổ dệt Cẩm tú.

Bức rèm che nổ tung, đỉnh đầu Thông Thiên quan triệt để vỡ thành mảnh nhỏ rơi trên mặt đất. Này buộc lên vô số óng ánh thấu triệt hạt châu thì là trên mặt đất sôi nổi lăn qua lăn lại, phát ra thanh thúy tiếng vang. Cúi đầu, nhìn xem này đã muốn triệt để vỡ vụn bức rèm che, Dương Quảng im lặng một hồi lâu thở dài một hơi.

Xoay người lại, tầm mắt rơi vào này một mực đứng ở bên cạnh Tiêu hoàng hậu trên người.

Một hồi lâu.

Dương Quảng lắc đầu, cười.

“Hôm nay như vậy kết quả, tất cả mọi người hẳn là thoả mãn!”

“Một kẻ nữ tử, nàng không sẽ ảnh hưởng đến các ngươi!”

Lau một góc miệng dưới vết máu, Dương Quảng chậm rãi ngồi trở lại trên ghế rồng, vẫn là cao cao tại thượng, vẫn là cái loại này bễ nghễ ánh mắt, chỉ là vào lúc này áp bách cảm giác ít hơn nhiều, nhiều càng nhiều cảm khái.

Dưới.

Bốn phía khắp nơi là chết đi cấm vệ thi thể, còn có một chút cung nữ thi thể. Không chỉ có như thế, cho dù là Vũ Văn Hóa Cập giờ phút này cũng là sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên là chịu trọng thương. Mà trừ bỏ Vũ Văn Hóa Cập bên ngoài, tam giáo người đều không có hoàn hảo.

Này đến từ Ma Môn nữ tử, bị Dương Quảng sinh sinh xé vỡ thành hai mảnh, giờ phút này đối phương thảm thiết thi thể chính rơi trên mặt đất. Mà lão đạo cùng hòa thượng hai người thì là khóe miệng mang lên vết máu, sắc mặt tái nhợt.

Dương Quảng sở dĩ xé rách này Ma Môn nữ tử, là vì tại vừa rồi trong chiến đấu đối phương đem tâm tư đánh ở bên cạnh trong góc Tiêu hoàng hậu trên người.

Hắn. Há có thể cho phép?

Mà lão đạo cùng hòa thượng thì là cố kỵ rất nhiều, không có như vậy không hợp thói thường. Cho nên hai người thương thế ngược lại nhẹ rất nhiều.

Nghe vậy.

Lão đạo cùng hòa thượng liếc nhau, trong đó trung niên hòa thượng này mới mở miệng nói ra: “Chúng ta sẽ không đối với tay không tấc sắt phụ nữ và trẻ em động thủ!” Lời này không chỉ có là đối với Dương Quảng giao đãi, cũng là đối với Vũ Văn Hóa Cập khuyên bảo.

“Ngô!”

Dương Quảng gật gật đầu, đối với cái này dạng kết quả hắn rất hài lòng. Này Phật môn tuy nhiên chán ghét, nhưng là tại có chút thời điểm nói chuyện coi như là giữ lời, đối với Tiêu hoàng hậu kết cục cuối cùng hắn không thể xa nghĩ tốt nhất. Có thể bảo vệ đối phương tánh mạng đã muốn rất không tồi.

Bất kể cuối cùng này giang sơn như thế nào, rơi vào ai tay?

Tiêu hoàng hậu đều có được có thể bảo vệ tánh mạng, còn có bình yên kết thúc cuối cùng kết cục.

Đó chính là tại mấy ngày hôm trước trong thời gian, Dương Quảng cũng đã đem truyền quốc ngọc tỷ cho Tiêu hoàng hậu, khiến cho kia ẩn núp đi.

Sửa sang lại long bào trên vết máu, Dương Quảng tại chiến đấu sau khi kết thúc nhìn lại Tiêu hoàng hậu một cái sau. Liền không tại đi xem lần thứ hai, là không dám cũng là không đành lòng. Triệt để chuẩn bị cho tốt áo bào sau, Dương Quảng lúc này mới lại lần nữa ngồi ngay ngắn tốt, này tư thế liền phảng phất giống như lúc trước hắn đăng cơ thời điểm, bình thường quân lâm thiên hạ.

Nhìn qua phía dưới bị thương nặng Vũ Văn Hóa Cập, lão đạo cùng hòa thượng ba người, Dương Quảng khóe miệng giật nhẹ, đột nhiên hỏi: “Các ngươi nói. Như trẫm có thể sống, còn có thể sống năm trăm năm sẽ như thế nào ?”

Sống thêm năm trăm năm?

Dưới ba người nghe vậy đồng thời chấn động, lập tức sắc mặt càng thêm bạch vài phần. Dùng ngươi này vài chục năm hoàng đế kiếp sống, liền đem thiên hạ làm cho tình trạng này, nếu là năm trăm năm, này sẽ là một cái dạng gì khủng bố kết quả?

Ba người chỉ là như vậy vừa nghĩ, liền không nhịn được đánh một cái rùng mình.

“Hàaa…!”

“Ha ha ha ha…”

Vũ Văn Hóa Cập, lão đạo còn có trung niên kia hòa thượng ba người biểu lộ biến hóa cũng không chút nào rơi dán ở Dương Quảng trong mắt, nhìn đến đây Dương Quảng ngửa đầu cười to. Trong tiếng cười tràn đầy mỉa mai chi vị. Vang dội trong lại vừa có một loại trầm thấp tang thương cô đơn cảm giác trộn lẫn trong đó.

Ở đây tất cả mọi người liền như vậy kinh ngạc nhìn xem tại trên ghế rồng cười to Dương Quảng.

Tiếng cười từ nhỏ đến lớn, cuối cùng nhảy lên tới một cái đỉnh.

Lập tức ——

Thanh âm mạnh mẽ nhỏ xuống.

“Hàaa…!”

“Ha… Hàaa…!”

“Ha…”

Tiếng cười càng ngày càng hoà hoãn, một hồi theo trong cơ thể truyền ra cùng loại vải vóc xé rách tiếng vang, lập tức một cổ máu tươi đã muốn theo Dương Quảng khóe miệng, lỗ mũi, ánh mắt còn có trong lỗ tai chảy ra, rõ ràng là thất khiếu chảy máu.

Phật cùng ma công pháp tướng khắc.

Trường Sinh Quyết cắn trả.

Tại thời khắc này, tại Dương Quảng bộc phát tánh mạng nhất sáng chói một khắc sau, hậu quả rốt cục bạo phát đi ra.

Có thể mặc dù là như vậy. Dương Quảng vẫn tại cười.

Không để ý đến trên mặt vết máu, không để ý đến trên người đau đớn, chỉ là dùng này trào phúng ý tứ hàm xúc như vậy càn rỡ cười, cho đến tiếng cười triệt để triệt để đình chỉ. Triệt để không âm thanh hơi.

Yên tĩnh.

Trong đại điện chỉ có mấy người tiếng hít thở.

Tất cả mọi người tầm mắt cũng rơi vào này vẫn là bảo trì ngồi ngay ngắn tư thế người kia, cái kia đã chết đi người.

Cái kia hôn quân, cái kia bạo quân, tại thời khắc này rốt cục họa lên chính mình dấu chấm tròn.

“…”

Tiêu hoàng hậu không khóc, chỉ là yên tĩnh đi đến trước, nhẹ nhàng đem vẫn bảo trì này ngồi ngay ngắn tư thế nam nhân ôm vào trong ngực, đem đầu đặt tại bắp đùi mình trên mặt. Tại thiên hạ đã muốn triệt để hỗn loạn sau, giàu có thấy xa nàng đã muốn nhìn thấy mình phu quân kết cục.

Phảng phất giống như ôm là cái kia từng tại Dương Châu bờ sông, gối dựa vào bắp đùi mình, quơ quạt xếp uống rượu làm thơ cái kia Nhị hoàng tử.

Hàn nha bay vài điểm, nước chảy quấn thôn vắng.

Tà dương muốn rơi chỗ, vừa nhìn ảm mất hồn.

Đạo môn người vung lấy phất trần đi.

Tịnh Niệm thiền viện hòa thượng nhớ kỹ A di đà phật cũng đi.

Vũ Văn Hóa Cập không có đối với Tiêu hoàng hậu như thế nào, hắn thì là đi ra ngoài sửa sang lại quân đội mình.

Cuối cùng, Tiêu hoàng hậu cùng một tiểu cung nữ tìm một khối ván giường, làm nho nhỏ quan tài, len lén chôn cất tại Giang Đô cung Lưu Châu đường, không dám nhường bất luận kẻ nào biết rõ.

Năm ngày sau.

Dương Quảng chết vào Giang Đô Lâm Giang cung tin tức rốt cục triệt để truyền ra, thiên hạ kinh hãi.

Hoa Sơn.

Thuần Dương.

Đỉnh núi.

Tại theo Viên Thiên Cương trong miệng xác nhận Dương Quảng chết sau, Nhạc Duyên liền không có hỏi lại cái khác. Tại đưa một phần sinh tử phù cho Viên Thiên Cương, tại đồng ý đem Trường Sinh Quyết cho đối phương tìm hiểu. Về phần đối phương tìm hiểu này Trường Sinh Quyết sẽ là dạng gì kết quả, Nhạc Duyên không được biết.

Mặc dù ở Nhạc Duyên xem ra. Viên Thiên Cương gia nhập Thuần Dương phái khả năng còn có cái khác mục đích, nhưng là tại thời khắc này Nhạc Duyên đổ ra là không có đối với người này sinh ra sát ý, ngược lại, tại Nhạc Duyên nhưng trong lòng thì nghĩ ra một cái trọng yếu ý nghĩ.

Đó chính là Viên Thiên Cương hữu dụng, hơn nữa còn là trọng dụng.

Cho nên, Viên Thiên Cương được lưu lại.

Ngược lại.

Ngược lại Dương Quảng chết nhường Nhạc Duyên cũng không ngoài ý muốn đồng thời rồi lại nhường hắn cảm thấy ra ngoài ý định.

Ra ngoài ý định là, nghĩ muốn Dương Quảng người chết không chỉ là môn phiệt. Còn có Từ Hàng Tĩnh Trai, thậm chí liền Đạo môn cùng Ma Môn cũng trộn lẫn trong đó. Như vậy xem ra, Dương Quảng cơ hồ đem người ta cho dẫn đến mấy lần.

Như vậy gan phách, có thể nói còn thật không phải vài

người có thể có được.

Dương Quảng không ngốc.

Đối phương làm như vậy, hiển nhiên là có đầy đủ chuẩn bị. Chỉ tiếc ba chinh Cao Ly thất bại, khiến cho tất cả cục diện cho phá hư, đã là nhân lực khó vãn cục diện. Cuối cùng rơi vào như vậy kết cục. Nhưng lại không thể không làm cho người ta thổn thức.

“Công tử!”

Vệ Trinh Trinh sau lưng giá kiếm, vẻ mặt lo lắng nhìn qua Nhạc Duyên bóng lưng. Theo buổi sáng đến bây giờ, công tử đã muốn đứng ở chỗ này nửa ngày, nếu là ở trước kia Vệ Trinh Trinh có thể nhìn ra Nhạc Duyên là ở nhìn biển mây, nghe gió.

Nhưng là vào lúc này, Vệ Trinh Trinh có thể rõ ràng cảm thụ đi ra nhà mình công tử cũng không phải đang nhìn mây cuốn mây bay, ở đằng kia kêu Viên Thiên Cương đạo sĩ đối với công tử nói những lời kia. Công tử liền nhất thời trở nên an tĩnh lại, tựa hồ suy nghĩ vài thứ, tại cảm thán cái gì.

“Không sao!”

Lắc đầu, Nhạc Duyên tỏ vẻ chính mình không có vấn đề, ý bảo Vệ Trinh Trinh không cần lo lắng. Lập tức, Nhạc Duyên mới lên tiếng dò hỏi: “Trinh Trinh, ta muốn rượu lấy ra sao?”

“Ừ, mang đến!”

Gật gật đầu. Vệ Trinh Trinh tiến lên theo bên hông nắm bắt hồ lô rượu, đưa cho Nhạc Duyên. Cái này hồ lô rượu nàng vẫn là theo này Viên Thiên Cương cầm trên tay tới, trước đây trước quay lại trong quá trình, Vệ Trinh Trinh liền nhìn thấy sắc mặt tái nhợt tựa hồ bị thương Viên Thiên Cương, đối phương tựa hồ đoán được chính mình trở về muốn làm gì, liền đem này hồ lô rượu đưa cho nàng.

“Là này Viên Thiên Cương để cho ta mang cho công tử!”

Tiếp nhận Vệ Trinh Trinh đưa qua hồ lô rượu, Nhạc Duyên nghe vậy không khỏi sững sờ. Nhà mình trong môn phái có như vậy một cái tại nhìn mặt mà nói chuyện, cùng với thầy tướng số dự đoán trên có lấy như tài nghệ như thế người, thật đúng là làm cho người ta không biết là nên hưởng thụ, vẫn là chán ghét.

Bất quá nghĩ đến Viên Thiên Cương cũng lý giải Nhạc Duyên giờ phút này tâm tình. Cũng không có tự mình đi lên.

Lấy ra Vệ Trinh Trinh chuẩn bị cho tốt chén rượu, Nhạc Duyên đổ ra một chén nước rượu, cũng không nói gì, chỉ là hướng phía phía nam xa xa nhất cử, sau đó đem rượu trong chén toàn bộ ngã xuống ngọn núi. Óng ánh thấu triệt tửu thủy tại dưới ánh mặt trời chiếu sáng tản mát ra thất thải quang mang, lộ ra vẻ vô cùng đẹp mắt.

Cuối cùng, Nhạc Duyên thì là vì chính mình đổ ra một ly, uống một hơi cạn sạch sau, này liền xoay người rời đi đỉnh núi.

Cũng không nói gì.

Đối mặt như vậy người, ngôn ngữ thật đúng là không cần nói.

Bất quá trước mắt Dương Quảng đã chết, thiên hạ này liền triệt để lâm vào hỗn loạn, cái gọi là tranh phách đã hoàn toàn bắt đầu. Nếu như nói trước, một số người trong nội tâm còn có cố kỵ, nhưng là tại Dương Quảng chết triệt để truyền khắp thiên hạ sau, như vậy những người này trong nội tâm cố kỵ sẽ biến mất vô tung vô ảnh.

Mở tại trước mặt bọn họ chính là phát triển thế lực, sau đó đánh thành trì, tranh đoạt thiên hạ.

Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên đột nhiên cảm giác mình đồ đệ Khấu Trọng sự nghiệp cần nhanh hơn trình tự, dùng trước tốc độ hoặc là nói dùng nguyên nội dung cốt truyện tốc độ đối với Nhạc Duyên mà nói, quá chậm.

Mà đang ở Nhạc Duyên suy nghĩ nhanh hơn đồ đệ mình trên tay thế lực, dùng tăng lớn trên tay lợi thế thời điểm, tại chân núi, nhưng lại tới một người.

Một cái người xa lạ.

Hơn nữa còn là một nữ nhân.

Một thân bạch y, mũ rộng vành lụa mỏng che mặt.

Lưng đeo một thanh màu mực vỏ kiếm bao khỏa trường

kiếm.

Tại chân núi.

Nữ nhân ngẩng đầu ngắm lên trước mắt ngọn núi, ánh mắt lập loè.

Chương 086 : Sai thân

086 chương sai thân

“Hoa Sơn!”

“Thuần Dương!”

“Đạo Công Tử Nhạc Duyên…”

Có chút vuốt cằm, lụa mỏng hạ nhìn không thấy gương mặt, chỉ thấy một đôi kia như nước bình thường mắt to sáng quắc sinh huy, tầm mắt hướng này lộ ra vẻ hiểm trở vô cùng đỉnh núi nhìn lại.

Tầm mắt tựa hồ muốn thông qua này giữa sườn núi sương trắng, còn có xanh biếc núi sắc, chạy suốt tuyệt đỉnh.

Tựa hồ tại đó trông thấy một cái đồng dạng một thân bạch y, tại đỉnh núi nhìn mây cuốn mây bay Đạo Công Tử.

Một hồi lâu.

Tầm mắt thu hồi.

Bạch y nữ tử xoay người, tay áo tại gió mát hạ khẽ nhếch.

Trên mặt lụa mỏng quất vào mặt, sau lưng trường kiếm nhẹ minh thanh ở bên trong, nữ tử đạp trên thong thả

bước chân từng bước một hướng bên cạnh đường nhỏ tránh ra, này đường nhỏ phương hướng chính là hướng tây bắc hướng, cái hướng kia chính là Lý phiệt chỗ cứ điểm —— Thái Nguyên.

Trên núi.

“Ừ?”

Đột ngột dừng bước lại, Nhạc Duyên chậm rãi xoay người, hướng này tuyệt dưới vách đá nhìn lại. Chỉ là nhập nhãn chỗ nhìn chỉ là này sương trắng trắng như tuyết, bởi vì sơn thế duyên cớ, căn bản nhìn không thấy tới chân núi.

“Công tử, như thế nào đâu này?”

Đi ở bên cạnh Vệ Trinh Trinh thấy nhà mình công tử cước bộ đột nhiên dừng lại, rất là mê hoặc dò hỏi.

“Không có gì!”

Dừng một cái, thu hồi tầm mắt, Nhạc Duyên rất là kỳ tự trách mình vừa mới cái kia sinh ra một loại tên là tâm huyết dâng trào đồ đạc, tựa hồ này dưới núi đột nhiên có đồng dạng đối với chính mình hết sức đồ trọng yếu, nhưng là càng nghĩ, không có cớ ý nghĩ cuối cùng không chiếm được đáp án.

Rất nhanh, Nhạc Duyên liền đem phần này tâm tư tạm thời đè xuống, mà là đem lực chú ý thả tại phương diện khác, thí dụ như Khấu Trọng thế lực phát triển trên mặt.

Trở lại trong giáo.

Nhạc Duyên đầu tiên là làm cho người ta cho đang tại chủ trì cùng Tứ đại môn phiệt thế gia việc buôn bán Thạch Long tóc đi tin tức, sinh ý được đến ngân lượng cơ hồ là tất cả toàn bộ nện ở Khấu Trọng trên người. Sau đó, chính là tại an bài trong phái sự tình khác.

Nhạc Duyên chuẩn bị lại lần nữa xuống núi.

Dương Quảng chết, bị tam giáo người bức bách chết sự tình khiến cho Nhạc Duyên có chút trở tay không kịp.

Mà quay về đến trong môn phái sau, Nhạc Duyên cũng đồng dạng nhìn thấy Viên Thiên Cương.

Hơn nữa là bị thương Viên Thiên Cương.

Vừa nhìn thấy đối phương này hơi có vẻ trắng bệch sắc mặt, Nhạc Duyên liền biết rằng này Viên Thiên Cương đồng dạng giống như nguyên đến chính mình bình thường tìm hiểu này Trường Sinh Quyết. Hiển nhiên, cho dù là Viên Thiên Cương cũng không có được kết quả tốt, chân khí đi lối rẽ.

“Hàaa…!”

Thấy Viên Thiên Cương vẻ mặt hậm hực bộ dáng. Nhạc Duyên lập tức cảm giác mình tâm tình phảng phất giống như mở vân thấy ngày, sáng sủa không ít. Tuy nhiên trên mặt không có biểu hiện ra rõ ràng nụ cười, nhưng là tại Nhạc Duyên bên người thị nữ Vệ Trinh Trinh thực sự có thể cảm nhận được nhà mình công tử cái loại này vui

sướng tình.

“Chưởng giáo a!”

Viên Thiên Cương thấy Nhạc Duyên như vậy, tuy nhiên biểu lộ không có thay đổi gì, nhưng là đồng dạng công lực không sai, hơn nữa nhãn lực sức lực hết sức tốt hắn tự nhiên quan sát xuất từ nhà Chưởng giáo nội tại tâm tình biến hóa. Mặc dù có chút bất đắc dĩ, nhưng là Viên Thiên Cương xác thực không phải không thừa nhận này đạo gia trân bảo quả thật là trân bảo. Không phải là thường nhân có thể tu luyện.

Dù là là chính bản thân hắn cũng là tại ngắn ngủn trong tham ngộ, liền bị bị gây thương tích.

Viên Thiên Cương có chút kỳ quái là, này Trường Sinh Quyết đến tột cùng là như thế nào bị người tu luyện thành công?

Tại gia nhập Thuần Dương trước, hắn cũng cẩn thận giải qua Thuần Dương phái một ít đồ vật, thí dụ như Nhạc Duyên, cùng với hắn hai cái đồ đệ Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng. Dựa theo tình hình chung mà nói. Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người tuổi đã qua tốt nhất tập võ tuổi, cho dù là có tốt công pháp, nhưng là nghĩ muốn đạt tới cao thủ đứng đầu trình tự thật sự là rất khó khăn.

Nhưng là tại hắn Viên Thiên Cương giải ở bên trong, Nhạc Duyên hai cái đồ đệ cũng không tầm thường.

Dùng hắn theo Thạch Long trong miệng giải, Khấu

Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người đều có trở thành tuyệt đỉnh cao thủ điều kiện cùng tư chất. Nơi này ý là cái gì, một mực đột nhiên.

Rất rõ ràng.

Thuần Dương phái có có thể giải thích Đạo gia trân bảo Trường Sinh Quyết biện pháp.

Hơn nữa trên người mình chỗ trong này sinh tử phù…

Hết thảy hết thảy cũng cho thấy Thuần Dương phái có có thể giải thích Trường Sinh Quyết năng lực, mà thân là Đạo gia người. Lại có mấy người đối với nọ vậy đạo nhà trân bảo Trường Sinh Quyết không có hứng thú? Viên Thiên Cương đang ở hồng trần, tự nhiên không thể ngoại lệ.

“Thiên Cương, ta có một việc cần ngươi đi giúp ta làm!”

Đón Viên Thiên Cương tầm mắt, Nhạc Duyên trên mặt nụ cười nói ra: “Để báo đáp lại, ta có thể nói cho ngươi biết tu tập Trường Sinh Quyết chân chính biện pháp!”

“…”

Nuốt vài ngụm nước miếng, Viên Thiên Cương cúi đầu quét mắt một vòng cầm trên tay Trường Sinh Quyết, tại ngẩng đầu nhìn Nhạc Duyên một cái, chỉ chốc lát sau bộ não nhi trên cũng đã hiển hiện sợi sợi mồ hôi. Hiển nhiên tại đáy lòng của hắn không ngừng tiến hành trong nội tâm đấu tranh.

Hồi lâu.

Viên Thiên Cương có chút đắng chát thở dài một hơi, mở miệng hỏi: “Chưởng giáo, ta có thể đủ rồi cự tuyệt sao?”

“Ngươi cứ nói đi?”

Không có trực tiếp trả lời, Nhạc Duyên chỉ là nâng chung trà lên, cúi đầu cạn hớp một cái trà thơm, tùy ý hỏi ngược lại.

“…”

Không có lên tiếng, Viên Thiên Cương chỉ là đứng dậy. Khom người thi lễ, lập tức gật gật đầu, tay cầm lấy Trường Sinh Quyết đi ra ngoài.

“Công tử!”

Bên cạnh, Vệ Trinh Trinh nhìn xem Viên Thiên Cương có chút bất đắc dĩ bóng lưng. Nhìn qua đối phương rời phòng sau, Vệ Trinh Trinh lúc này mới mê hoặc hỏi: “Này Viên đạo trưởng đáp ứng đâu này?”

“Hắn, không thể không đáp lại!”

Ánh mắt nhìn Viên Thiên Cương bóng lưng biến mất ở ngoài cửa, Nhạc Duyên lúc này mới cười đối với Vệ Trinh Trinh nói ra: “Thiên hạ này, còn không ai có thể chân chính đạt tới chân chính không tranh vô dục trạng thái! Ninh Đạo Kỳ như thế, Phó Thải Lâm như thế, Tất Huyền cũng giống như thế.”

“Ba Đại Tông Sư cũng là như vậy không hai, huống chi là hắn Viên Thiên Cương!”

“Tên! Lợi! Quyền! Chỉ cần người có nhu cầu, như vậy liền đầy đủ!”

“Vừa có chỗ cầu, liền có thể làm người sử dụng!”

“Trinh Trinh, công tử nhà ngươi ta cũng là như vậy a!”

Cười thở dài một hơi, Nhạc Duyên có chút cảm khái nói ra, chỉ là mình chỗ cầu người khác giúp không vội, nếu không mà nói Nhạc Duyên đồng dạng sẽ trả giá thật lớn giá phải trả. Hắn đang cầu, chỉ có thể theo dựa vào chính mình đi chậm rãi hoàn thành, tuy nhiên hiện tại đang tại từng bước một hành động, nhưng là Nhạc Duyên vẫn có thể đủ rồi cảm giác được chính mình mục tiêu tại cách cách mình từng bước một tiếp cận.

Nếu có người có thể trợ giúp chính mình mà nói, Nhạc Duyên cũng sẽ không tuyển chọn cái loại này cách làm.

Nhưng mà thiên hạ không ai có thể trợ giúp chính mình, mặc dù là này đã từng phá toái hư không Yên Phi cũng không có cách nào. Bởi vì chính mình cử động không phải là muốn làm cho mình phá toái, mà là để cho người khác phá toái, hơn nữa chính mình trình tự cùng những người khác cũng không giống với.

Dùng kết hợp Hấp Tinh Đại Pháp cùng Trường Sinh Quyết sở sáng tạo Nhạc Duyên bản Bắc Minh Thần Công tích lũy đầy đủ công lực, tại phối hợp trong tay

Thiên ngoại phi tiên kiếm pháp cùng mình quan tưởng năng lực, cưỡng chế làm cho người ta phá toái hư không, đây cũng là Nhạc Duyên ý nghĩ.

Dù sao tại kinh nghiệm tiếu ngạo thế giới, tại đến nơi đây Nhạc Duyên phát hiện mình cái loại này truy đuổi là một loại làm cho người ta cực kỳ bị động phương thức. Loại phương pháp này làm cho không người nào không biết làm sao, nắm giữ không tới chủ động. Mà nghĩ muốn chủ động, như vậy nhất định phải đổi một cái phương pháp.

Phương pháp này, chính là thay người phá toái hư không.

Trước mắt Nhạc Duyên chỗ đối mặt vấn đề lớn nhất chính là công lực không đủ, cần tích lũy công lực.

Nếu là ở dĩ vãng, như vậy hậu quả thật lớn khả năng liền để cho Nhạc Duyên đứng ở tất cả mọi người mặt đối lập, nhưng là trước mắt là thiên hạ đại loạn. Lúc này không ai có thể không đếm xỉa đến, tất cả mọi người liên lụy trong đó.

Cho nên, Nhạc Duyên dùng Bắc Minh Thần Công đi tích lũy công lực, chiến loạn với hắn mà nói đây là thời cơ tốt nhất.

Cho dù là cuối cùng đứng ở tất cả mọi người mặt đối lập, nhưng là hắn có đồ đệ, có tại tranh bá thiên hạ đồ đệ. Thắng lợi cuối cùng nhất người là vua. Hiển nhiên Nhạc Duyên chính mình liền không có suy nghĩ qua hắn sẽ thất bại vấn đề.

Mặc dù là Khấu Trọng cuối cùng thất bại, nhưng lại cũng vẫn ảnh hưởng không Nhạc Duyên.

Phải biết rằng đoạn thời gian trước cùng Tà vương Thạch Chi Hiên gặp mặt, nếu không phải lúc ấy Nhạc Duyên không có triệt để nắm chắc, phỏng chừng hai người tại tại chỗ sẽ ra tay. Cho nên, tại cuối cùng hai người cũng lựa chọn một cái đối với song phương tính ra lên tương đối có lợi cục diện, đó chính là hợp tác.

Trong nội tâm không ngừng hồi tưởng một lần chính mình quyết định, Nhạc Duyên lúc này mới trong lòng bắt đầu định ra tiếp được hành động.

Ngày hôm sau.

Viên Thiên Cương một thân xanh trắng đạo bào rời đi Hoa Sơn. Đi địa phương khác, mang theo Nhạc Duyên yêu cầu.

Mà ở ngày thứ ba.

Thạch Long nhận được tin tức trở lại Thuần Dương phái, sau đó tại được đến Nhạc Duyên một phen phân phó sau, cũng rời đi Thuần Dương.

Ngày thứ tư.

Nhạc Duyên cùng Vệ Trinh Trinh hai người cùng một chỗ rời đi Thuần Dương.

Có thể nói, hiện tại Thuần Dương phái trên mặt tựu là

Tiểu Miêu hai ba con, trừ chiếm cứ một ngọn núi bên ngoài, lưu lại không phòng nhỏ kiến trúc bên ngoài, tại Thuần Dương phái trong sẽ không có cái gì khác tương đối hữu dụng đồ đạc.

Như vậy Thuần Dương. Phỏng chừng chỉ là cần hơi chút lớn một chút môn phái, liền có thể lên núi đem Thuần Dương phái chiếm cứ xuống tới.

Chỉ có như vậy Thuần Dương phái, lại là không có bao nhiêu người chân chính nguyện ý đi đối phó.

Thứ nhất là Thuần Dương phái lập phái vị trí tương đối mưu lợi, hay là làm cho người ta tương đối xấu hổ, thế lực nhỏ ngược lại nhường Lý phiệt tương đối yên tâm, cho dù là giống như cái đinh bình thường đinh tại đó, nhưng là toàn phái cao thấp liền nhiều như vậy người. Cho nên kia uy hiếp bây giờ nhìn lại rất nhỏ.

Nếu là có cái khác đại phái thay thế Thuần Dương, ngược lại sẽ kích khởi Lý phiệt chú ý.

Về phần Phật môn cùng cái khác Đạo môn cũng sẽ không như vậy hiển nhiên, liền như vậy Thuần Dương liền quỷ dị như vậy an ổn xuống tới, không có bị nhiều ít ảnh hưởng. Không thể không nói đây là một kỳ tích.

Ngày thứ bảy.

Nhạc Duyên cùng Vệ Trinh Trinh hai người đi ngang qua một tòa chùa miếu, chiếm cứ mảng lớn ruộng đồng, theo có không ít tiền tài, hơn nữa nơi này và còn không giống như là hòa thượng, ngược lại là giống như lưu manh

chiếm đa số.

Ngày thứ tám.

Chùa miếu trong hòa thượng toàn bộ diệt.

Tất cả mọi người công lực hoàn toàn biến mất, toàn thân nát bấy mà chết. Sau đó, tại một phen đại hỏa phía dưới, toàn bộ chùa miếu hóa thành phế tích.

Ngày thứ mười ba.

Nhạc Duyên cùng Vệ Trinh Trinh đi trước Phi Mã mục trường trên đường gặp phải một lớn thúc ngựa kẻ trộm. Cuối cùng mã tặc bốn Đại đầu mục công lực tận phế mà chết, mã tặc trong công lực coi như cao cường người toàn bộ cũng chết ở Nhạc Duyên trên tay.

Mã tặc vây công Phi Mã mục trường cử động lập tức bị giải.

Ngày thứ mười bốn.

Phi Mã mục trường.

Phía sau núi tiểu lâu, một vị đầu đầy tóc nâu trắng nam tử chính còng xuống lấy thân hình, dựa vào cây cột uống rượu, tầm mắt nhưng lại rơi vào này đứng ở dưới mặt trên mặt đất chính ngửa đầu đang nhìn mình đạo sĩ trên người.

Một thân màu vàng đạo bào.

Một thân này chói lọi phảng phất giống như mặt trời bình thường làm cho người ta chói mắt.

Giờ phút này đứng ở dưới mặt Nhạc Duyên cũng đang ngẩng đầu, nhìn qua này trên lầu dựa vào cây cột uống rượu nam tử.

Nam tử này có này một cái rất lợi hại danh hào ——

Đệ nhất thiên hạ toàn tài, Lỗ Diệu Tử.

Chương 87 : Đệ nhất thiên hạ toàn tài

0

Duyên tới là khách.

Trong phòng.

Nhạc Duyên ngồi ngay ngắn ở của mình ghế khách trên, sắc mặt thờ ơ lạnh nhạt nhìn trước mắt kia thoạt nhìn hơi có chút u buồn nam tử.

Tuy nói là u buồn, nhưng không chỉ có là trên tinh thần sa sút, càng thêm trọng yếu cũng là trên thân thể song trọng dày vò, lúc này mới khiến cho trước mặt người nam nhân này thoạt nhìn có phần có một loại trong ngoài buồn khổ cảm giác. Xa không có người cùng thế hệ sĩ Tà vương cùng Thiên Đao Tống Khuyết cái kia lần phong thái.

Có thể nói, đơn tựu tinh thần diện mạo đi lên nói, người trước mắt căn bản không xứng với kia đệ nhất thiên hạ toàn tài danh hiệu.

“Lão phu ở chỗ này đi trước đã cám ơn!”

Chén rượu trong tay chậm rãi đặt, cùng trước mặt này một thân Kim Diệu đạo bào thanh niên nhìn nhau một hồi lâu sau, Lỗ Diệu Tử này mới mở miệng nói: “Nếu không phải đạo công tử hỗ trợ, lần này Phi Mã mục

trường nguy hiểm!”

“Hắc!”

Mỏng cười một tiếng, đối với Lỗ Diệu Tử nói cám ơn Nhạc Duyên cũng không thèm để ý, ngược lại là cười nói: “Tiện tay làm, không cần để ý!” Mặc dù tứ đại cường đạo còn không có tiến hành quá hoàn toàn công kích, nhưng là lấy Lỗ Diệu Tử trí tuệ tất nhiên nhìn ra được Phi Mã mục trường kia ẩn núp nguy hiểm.

Rất rõ ràng.

Ở Phi Mã mục trường nội bộ có ẩn núp người, hoặc là nói là phản đồ.

Chỉ là hiện tại làm chủ chính là mỹ nhân tràng chủ Thương Tú Tuần, hắn Lỗ Diệu Tử không tốt nhúng tay, cũng không thể nhúng tay, nhưng là trong lòng lòng cảm kích nhưng lại là phát ra từ chân thành.

“Đạo công tử tới nơi này, nàng ngầm đồng ý rồi?”

Lỗ Diệu Tử trầm ngâm, đột nhiên hỏi. Muốn mặc dù biết hắn núp ở này Phi Mã mục trường, nhưng là nếu thật là có người muốn tới thấy mình, một loại cũng sẽ không nhận được cho phép. Nói một cách khác, Nhạc Duyên tới thấy mình thật lớn có thể là tự mình một mình đi đến, căn bản không có để ý tới quá Thương Tú Tuần.

“…”

Thấy Lỗ Diệu Tử trừng tròng mắt nhìn mình chằm chằm,

Nhạc Duyên khẽ trắc phía dưới, cúi đầu uống một hớp kia rượu trái cây sau, lúc này mới tùy ý trả lời: “Thương tiểu thư đang cùng ta thị nữ Vệ Trinh Trinh cùng nhau làm bánh bao…”

Ngụ ý, ở Thương Tú Tuần trong mắt ăn so với bọn hắn trọng yếu.

“…”

Mở trừng hai mắt, Lỗ Diệu Tử đối với nữ nhi Thương Tú Tuần hiểu rõ tự nhiên rất sâu. Nghe vậy đầu tiên là ngẩn ra, ngay sau đó cười khổ, nếu thật là đem Thương Tú Tuần lực chú ý hấp dẫn ở những phương diện khác, Nhạc Duyên đi đến thật đúng là tùy ý mà tự nhiên.

“Lần trước tới nơi này, không gặp người, cũng là trong lòng đối với cái này nơi phong cảnh có chút hâm mộ!”

Thấy Lỗ Diệu Tử không ra Nhạc Duyên rất nhanh dời đi đề tài, đem nói dẫn đến nơi này phong cảnh, Phi Mã mục trường là dưỡng mã địa phương, phong cảnh tự nhiên không sai. Mà hấp dẫn người ta nhất nhưng lại là Lỗ Diệu Tử này ẩn cư địa phương, không thể không nói Lỗ Diệu Tử là một người tuyệt diệu.

Hắn này một căn phòng là thành lập ở vách đá trên.

Ở trong phòng dựa vào cửa sổ ngồi xuống, có thể nhìn Huyền Không cảnh sắc, nhìn mây cuốn mây bay.

Như vậy tiêu sái thư thích, tự nhiên muốn so sánh với Nhạc Duyên ở Hoa Sơn dựng ở tuyệt đỉnh nơi thổi

Phong ngắm phong cảnh muốn thoải mái hơn. Dĩ nhiên, Lỗ Diệu Tử làm lần này một trong những nguyên nhân liền là bởi vì mình thân thể chịu đựng Thiên Ma chân khí hủ thực thống khổ, không thể gặp Phong Hàn.

Đúng là như thế, chỗ này kiến trúc mới có thể thự danh —— An Nhạc hang ổ. .

An Nhạc hang ổ trung hưởng An Nhạc.

Nói toạc ra bất quá là Lỗ Diệu Tử trốn tránh, ở không cách nào giải quyết Thiên Ma chân khí hủ thực thống khổ, này An Nhạc hang ổ chính là hắn cuối cùng nơi táng thân.

“Ha hả!”

Nghe vậy, Lỗ Diệu Tử không khỏi cười khổ, hắn bản thân dĩ nhiên biết mình lựa chọn nơi này đến tột cùng là vì cái gì, rốt cuộc vẫn là vì mạng sống mà thôi. Đối mặt Nhạc Duyên cảm thán, Lỗ Diệu Tử đầu tiên là tâm lực quá mệt mỏi, mỏi mệt vẻ đứng thẳng hiển lộ, cuối cùng vẫn là nói ra tự mình tình cảnh bây giờ.

Phi điểu viên.

Ở Nhạc Duyên cùng Lỗ Diệu Tử đàm luận chuyện thời điểm, ở nơi này trong phòng bếp.

Thân là tràng chủ Thương Tú Tuần giờ phút này kia xinh đẹp thẳng trên chóp mũi dính đầy màu trắng bột mì, nàng bây giờ sắc mặt nghiêm chỉnh hết sức chăm chú nhìn trước mặt mì nắm, một bộ nghiêm túc bộ dáng.

Tựa hồ là gặp phải một du quan tự thân an nguy đại sự.

Thật lâu.

Kia thon thon tay ngọc lúc này mới nhẹ nhàng ở đấy mì nắm là vỗ một cái, để lại một tú khí chưởng ấn, Thương Tú Tuần lúc này mới quay đầu hướng đứng ở một bên Vệ Trinh Trinh mở miệng nói: “Trinh Trinh, lần này ở hỗ trợ của ngươi, nghĩ đến sẽ tốt hơn rất nhiều!”

Nói xong, Thương Tú Tuần dùng kia đã dính đầy bột mì tay phải nhẹ nhàng điểm điểm khóe miệng của mình, lúc này mới quệt mồm bất đắc dĩ nói: “Phía trước ta cũng đã làm, thế nhưng là thế nào cũng làm không ra Trinh Trinh ngươi làm được bánh bao hương vị, luôn là chỗ nào không đúng! Ta nói hạ bước(đi), Trinh Trinh ngươi xem một chút nơi nào có vấn đề!”

Một bên.

Vệ Trinh Trinh tức là thật tình nghe Thương Tú Tuần lời nói, từng điểm từng điểm phân tích đối phương làm Vệ thị bánh bao lúc sơ xảy nơi.

Không thể không thừa nhận, một chân chính ăn thật ngon thật là đẹp thực người, rất nhiều khi cũng là một có thể làm ra thức ăn ngon người.

Hiển nhiên.

Thương Tú Tuần đã là như thế.

Trừ đi nàng tràng chủ thân phận ngoài, có thể nói

Thương Tú Tuần ở kia tài nấu nướng trên có của mình thành tựu, hoàn toàn là một mỹ nhân đầu bếp.

“Ngô!”

Vệ Trinh Trinh đồng dạng là đầu bếp nữ trang phục, giờ phút này nghe Thương Tú Tuần hồi ức sau, trầm ngâm một hồi lâu, rất nhanh liền điểm ra Thương Tú Tuần trong đó sơ xảy, làm bánh bao trừ đi bột mì lên men, còn có nhân bánh đồng dạng trọng yếu.

Muốn làm ra Vệ Trinh Trinh làm ra tới bánh bao hương vị, cũng không phải là dễ dàng như vậy.

Cho dù là Thương Tú Tuần ở phương diện này trên thiên phú cực cao, ở trong thời gian thật ngắn muốn siêu việt Vệ Trinh Trinh bánh bao thủ nghệ, hiển nhiên không phải là chuyện đơn giản như vậy. Lại nói, lần trước Nhạc Duyên cùng Vệ Trinh Trinh cũng bất quá chỉ là ở Phi Mã mục trường ngây người ba ngày thời gian mà thôi.

Từ người xa lạ đến phòng bếp quan hệ thân mật, cho dù là nữ nhân trong lúc đồng dạng cần phải thời gian tới. Đây cũng không phải là tùy ý hai câu nói, hai người tựu có thể trở thành khuê mật một loại tồn tại.

Nữ nhân không phải là nam nhân.

Ai biết trong lòng của các nàng đến tột cùng suy nghĩ cái gì?

Nghe Vệ Trinh Trinh sau khi giải thích, Thương Tú Tuần trên mặt này mới lộ ra tỉnh ngộ thần sắc, rốt cuộc hiểu rõ

tự mình làm bánh bao thời điểm sai sót nơi, hoặc là không có chú ý địa phương. Ở một lần nữa nghe Vệ Trinh Trinh nói với sau, Thương Tú Tuần cảm giác mình đã nắm giữ không sai biệt lắm, lại đến tất nhiên sẽ không như thế.

Cho dù là làm không ra Vệ Trinh Trinh độc hữu hương vị, lại cũng có thể làm ra Thương Tú Tuần nàng độc hữu hương vị.

“Di?”

“Đúng rồi!”

Đứng ở bên cạnh nhìn đang lên men mì nắm thời điểm, Thương Tú Tuần đột nhiên nhớ tới một việc tới, quay đầu hỏi: “Nhạc Duyên người đâu?”

“Nhạc công tử nói đi tùy ý đi dạo rồi!”

Ở bên cạnh, vẫn an tĩnh ngốc thị nữ tiểu Quyên nghe vậy trả lời.

Đi dạo?

Tiêm Tiêm Liễu Mi hơi hơi giương, nhớ lại ban đầu kia trong ba ngày Nhạc Duyên cách làm, Thương Tú Tuần hiển nhiên đối với mình thị nữ tiểu Quyên trả lời không thể tẫn tin. Xoay người, Thương Tú Tuần ánh mắt rơi vào Vệ Trinh Trinh trên người, hỏi: “Trinh Trinh, công tử nhà ngươi đâu?”

“Công tử?”

Vệ Trinh Trinh nháy hạ ánh mắt, vẻ mặt mê hoặc, “Người ta không biết rồi! Ta mới vừa rồi vẫn cùng tràng chủ ở làm bánh bao nha!”

Người nào nói dối để cho người tin tưởng?

Đó chính là người đàng hoàng.

Mà Vệ Trinh Trinh giờ phút này liền nói dối.

Thương Tú Tuần xem xét Vệ Trinh Trinh một hồi lâu, lấy nàng phía trước đối với Vệ Trinh Trinh hiểu rõ, đây là một họ tình thiện lương thuần chân cô gái, không lớn sẽ nói láo, hơn nữa kia Nhạc Duyên hiển nhiên cũng không biết cái gì chuyện cũng làm cho một thị nữ biết được.

Suy nghĩ một chút, Thương Tú Tuần đổ cũng cảm giác mình hỏi Vệ Trinh Trinh coi như là hỏi không rồi.

Chỉ là ở Thương Tú Tuần trong lòng, tự mình lúc này toàn bộ quăng tại làm bánh bao trên sự tình, tạm thời quên mất chuyện khác, hiển nhiên có chút vấn đề. Cúi đầu suy tư một phen, Thương Tú Tuần ánh mắt rơi vào tự mình trên đầu ngón tay bột mì.

Mở trừng hai mắt, đưa ngón tay đặt ở trong miệng, mút hạ xuống, đem trên đầu ngón tay bột mì liếm sạch sau, Thương Tú Tuần này liền rời đi phòng bếp, hướng về sau núi cấm địa đi.

Phía sau núi.

An Nhạc hang ổ.

Trong tiếng cười, Lỗ Diệu Tử tinh thần lộ ra vẻ so sánh với lúc trước mạnh không ít, trong giọng nói càng thêm hiển lộ một loại tuyệt xử phùng sanh hương vị.

“Đạo công tử quả thật không hỗ là đạo công tử!”

“Có thể ở Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên trên tay chiếm được tiện nghi, này ở thế hệ trẻ ở bên trong, công tử là đầu tiên thấy!”

Lỗ Diệu Tử sắc mặt hồng nhuận, mới vừa song phương trong lúc nói chuyện với nhau, cũng làm giao dịch, hắn một thân Thiên Ma chân khí đi sạch sẽ, toàn bộ bị Nhạc Duyên thu nạp mà tẫn. Bất quá điểm này để cho hắn cao hứng không dứt, nhưng là càng làm cho Lỗ Diệu Tử khiếp sợ nhưng lại là một cái khía cạnh khác: “Bất quá để cho lão phu khiếp sợ hay(vẫn) là thiên hạ này thậm chí có người tu tập thành kia đạo gia của báu Trường Sanh Quyết!”

Trong lòng càng là thở dài nói —— Đạo gia, cuối cùng quật khởi rồi.

“Ân cứu mạng, làm Dũng Tuyền tương báo!”

Đối với Nhạc Duyên trợ giúp, Lỗ Diệu Tử trong lòng mặc dù cảm động, nhưng là lấy hắn đối trước mắt cái này một thân Kim Diệu đạo bào Nhạc Duyên ấn tượng mà nói, phần này cảm động lại không thể làm cho người ta hoàn toàn, bởi vì đối phương có sở cầu.

Trầm ngâm, Lỗ Diệu Tử đối với Nhạc Duyên đáp ứng hứa hẹn, nói: “Công tử kia hai vị đồ đệ lão phu có thể thay giáo dục rồi, chỉ là lão phu giáo dục nhưng là phải thiên phú!”

Có thể được xưng đệ nhất thiên hạ toàn tài chi người tự nhiên có tương ứng cao ngạo cùng ánh mắt.

Cho dù là bởi vì ân cứu mạng, Lỗ Diệu Tử đồng dạng không thích tự mình giáo dục mấy đồ ngốc, hắn không có cái kia kiên nhẫn.

“Tự nhiên!”

“Ta nghĩ xảy ra ư ngươi ngoài ý muốn!”

Đối mặt Lỗ Diệu Tử vấn đề, Nhạc Duyên càng thêm là không có vấn đề. Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người như thế nào, thân là hai người sư phụ Nhạc Duyên dĩ nhiên giải.

“…”

Nhàn nhạt nhìn Nhạc Duyên liếc một cái, Lỗ Diệu Tử gật đầu. Một hồi lâu, Lỗ Diệu Tử này mới mở miệng tiếp tục hỏi: “Đạo kia công tử một cái khác yêu cầu là cái gì?” Trước mắt này một thân Kim Diệu tuổi trẻ đạo sĩ cứu yêu cầu của mình là đối phương hai đồ đệ giáo dục. Mà giải Phi Mã mục trường giấu diếm nguy cơ, hiển nhiên còn có một chuyện khác rồi.

Hơn nữa ở Lỗ Diệu Tử trong lòng, Thương Tú Tuần an nguy so với chính hắn trọng yếu hơn. Này không chỉ có

là bởi vì Thương Tú Tuần là là nữ nhi của hắn, càng thêm là một phụ thân đối với vợ nữ áy náy.

“Ta muốn Dương công bảo tàng cơ quan mưu đồ!”

Đón Lỗ Diệu Tử ánh mắt, Nhạc Duyên gằn từng chữ một ra khỏi yêu cầu của mình, nói ra của mình mục đích thực sự.

“! ! !”

Dương công bảo tàng!

Lỗ Diệu Tử nghe vậy con ngươi không khỏi hơi hơi lui, nghiêm nghị.

Đạo gia đây là muốn…

Trong phòng, không khí lập tức trở nên ngưng trọng.

Chương 88 : Tam nương tử

Ngưng trọng không khí theo lầu dưới kia mang theo một cổ mạnh mẽ trong tiếng bước chân rất nhanh tản đi.

Mà Lỗ Diệu Tử vốn là nghiêm túc đứng đắn sắc mặt lập tức thay đổi.

Đột vừa nhìn đi, thật giống như có một loại bối rối ảo giác.

Đồng dạng.

Nhạc Duyên một ngụm đem tự mình trong chén tửu thủy uống cạn sau, còn chưa đứng dậy, cửa phòng liền bị người mạnh mẽ một cước đạp ra.

Quay đầu nhìn lại.

Liền thấy mỹ nhân tràng chủ Thương Tú Tuần mày liễu dựng lên, nhìn chằm chằm trong phòng hai người.

Hơi tiểu mạch sắc da thịt, mang theo tức giận cho người một loại dã họ hương vị.

Mà ở Thương Tú Tuần trên người còn lây dính không ít màu trắng bột mì, phối hợp với đối phương phong trần mệt mỏi, cùng kia trên mặt tức giận, lẫn nhau dây dưa

hỗn hợp trung càng là thêm một phần khác mỹ.

“Ngươi là nói như thế nào?”

Thương Tú Tuần ánh mắt đầu tiên là ở Nhạc Duyên trên người dừng lại hạ xuống, tiếp theo liền thu hồi tầm mắt của mình, đem lực chú ý rơi vào Lỗ Diệu Tử trên người, bất quá ở lời vừa ra khỏi miệng sau, Thương Tú Tuần Liễu Mi chau lên.

Trước mắt Lỗ Diệu Tử tựa hồ tinh thần tốt lên rất nhiều.

Thì ra là Lỗ Diệu Tử ra sao loại bộ dáng, Thương Tú Tuần tự nhiên sẽ hiểu, mà dưới mắt Lỗ Diệu Tử thế nhưng lại cho nàng một loại hồi quang phản chiếu hương vị. Thét hỏi giọng điệu cứng rắn xuất khẩu, Thương Tú Tuần lập tức hỏi: “Ngươi không có chuyện gì chứ?”

Hai câu nói, hai loại giọng.

Lỗ Diệu Tử tự nhiên nghe được đi ra Thương Tú Tuần trong giọng nói lo lắng, mà một bên Nhạc Duyên nghe vậy cũng là ngẩng đầu nhìn lướt qua Thương Tú Tuần, nhìn trước mắt cái này khẩu thị tâm phi mỹ nhân nhi tràng chủ, không khỏi lắc đầu bật cười.

Này cha & con gái hai quan hệ…

Chỉ là mình cuối cùng là một ngoại nhân, không tốt trộn lẫn trong đó.

“…”

Lỗ Diệu Tử không có nói gì, hắn thân vì một người đàn ông tự sẽ không đem tự mình đối mặt tình huống nói cho nữ nhi, dưới mắt nghe được Thương Tú Tuần trong miệng lo lắng đối với Lỗ Diệu Tử mà nói cũng đã rất làm cho người ta hài lòng.

Nghĩ tới đây, Lỗ Diệu Tử nhìn về Thương Tú Tuần ánh mắt tràn đầy hiền lành yêu thương.

Chỉ là của hắn loại này biểu hiện trực tiếp bị Thương Tú Tuần cho không nhìn rồi. Thấy Lỗ Diệu Tử không có mở miệng, Thương Tú Tuần liền biết đối phương không có có vấn đề gì lớn, này liền yên lòng. Ngay sau đó, ánh mắt của nàng lần nữa rơi vào Nhạc Duyên trên người, một đôi đôi mắt đẹp gắt gao ngó chừng Nhạc Duyên.

Thân là Phi Mã mục trường tràng chủ, làm thớt ngựa công việc làm ăn, Thương Tú Tuần tự nhiên là cùng rất nhiều thế lực đều có được trao đổi, thí dụ như Lý phiệt. Nàng gặp qua không ít tuổi trẻ tuấn kiệt, cũng đã gặp kia được xưng có thể đứng thẳng Thế Dân Lý phiệt Nhị công tử, Lý Thế Dân thực tại là một xuất sắc nam nhân.

Nhưng là dưới mắt cái này xuất từ Đạo gia đạo công tử Nhạc Duyên lại là cho Thương Tú Tuần một loại quỷ dị cảm thụ.

Trẻ tuổi.

Tuấn nhã.

Phong lưu.

Lãnh khốc.

Ôn nhu.

Cái loại nầy ngược lại cảm giác, có thể ở Nhạc Duyên trên người cũng đều tìm đến. Ở cảm giác của nàng ở bên trong, trước mắt đạo công tử tựu làm như co lại kỳ hoa thức ăn, bên trong bao hàm rất nhiều tương đối hương vị, giống như ngọt cùng khổ xen lẫn lại với nhau.

Mâu thuẫn hỗn hợp, nhưng lại có một loại làm cho người ta nghiện hương vị.

Đây chính là trong mắt nàng đạo công tử.

Cho nên, ở lần đầu tiên gặp đạo công tử Nhạc Duyên thời điểm, không hiểu Thương Tú Tuần trong lòng lại đột nhiên nhiều hơn một loại cảnh giác. Hơn nữa lần đầu tiên Nhạc Duyên cùng Vệ Trinh Trinh đi đến Phi Mã mục trường, mặc dù ngoài miệng nói chính là thớt ngựa công việc làm ăn, nhưng là ở Thương Tú Tuần trong cảm giác đối phương mục đích chủ yếu cũng không phải là như thế.

Mà dưới mắt…

Hiển nhiên chứng minh Thương Tú Tuần suy đoán.

“Nhạc công tử ngươi tìm lão đầu làm cái gì?”

Thấy Nhạc Duyên hay(vẫn) là ngồi ngay ngắn tại chỗ đó, không có né tránh rời đi tâm tư, trong khoảng thời gian

ngắn Thương Tú Tuần suy nghĩ, cũng không có đuổi đi người tính toán, dù sao nàng cuối cùng làm không được chuyện như vậy. Mà là tiến lên ngồi ở Nhạc Duyên trước mặt, dò hỏi.

“A!”

“Không có gì, chỉ là muốn để cho Lỗ Diệu Tử tiền bối giúp tại hạ một người bận rộn mà thôi!”

Nhạc Duyên đón Thương Tú Tuần ánh mắt, không chớp mắt nhìn đối phương kia một song giống như thu thủy một loại tròng mắt, cười trả lời: “Lạc, chính là chỗ này, ta nghĩ để cho Lỗ Diệu Tử tiền bối một lần nữa chế tạo một chút đao này, đổi đao làm kiếm!” Vừa nói đồng thời, Nhạc Duyên cởi xuống giắt bên hông trăng khuyết loan đao, đưa về phía Thương Tú Tuần.

“Hả?”

Nghi ngờ một tiếng, đối với Nhạc Duyên đưa tới loan đao, Thương Tú Tuần đầu tiên là nhìn lướt qua Nhạc Duyên, liền đưa tay nhận lấy. Ban đầu đạo công tử tới Phi Mã mục trường trên người nhưng không có chuôi này loan đao. Loan đao vào tay, phân lượng không nhẹ.

Nhìn trên tay này xa hoa tới cực điểm vỏ đao trang sức, Thương Tú Tuần ngẩng đầu lần nữa nhìn thoáng qua Nhạc Duyên, nhìn lướt qua Lỗ Diệu Tử, phát hiện ánh mắt của hai người cũng đều rơi vào trên người của mình. Cúi đầu suy nghĩ, Thương Tú Tuần này liền tay phải giữ tại chuôi đao trên, chậm rãi đem này trăng khuyết loan đao rút ra.

Ông!

Keng keng trong tiếng, thân đao rung động phát ra một trận ong ong thanh!

Bạch ngọc một loại thân đao theo ra khỏi vỏ, cuối cùng rơi vào Thương Tú Tuần cùng Lỗ Diệu Tử trong mắt.

“Hảo đao!”

Chỉ là liếc mắt một cái, Thương Tú Tuần liền xác định trên tay chuôi này loan đao là một thanh khó gặp bảo đao. Cầm ở trên tay tùy ý khiêu vũ động một chút, ngay sau đó Thương Tú Tuần chân mày cau lại. Mũi quỳnh cau, hít hà, tựa hồ nghe thấy được cái gì.

Đây là…

Mùi máu tươi!

Ánh mắt của nàng dừng ở kia bạch ngọc một loại trên thân đao, sắc mặt khẽ biến thành hơi trắng, một hồi lâu, loan đao vào vỏ lần nữa vào vỏ.

“Ta thế lão đầu cự tuyệt!”

Đem loan đao đưa trả lại cho Nhạc Duyên, Thương Tú Tuần đón Nhạc Duyên ánh mắt, nói thẳng ra ý kiến của nàng, hơn nữa còn là một loại không thể nghi ngờ, không tha thay đổi giọng.

“…”

Chân mày hơi nhướng lên, Nhạc Duyên rất là ngoài ý muốn nhìn Thương Tú Tuần.

Cự tuyệt?

Điểm này Nhạc Duyên sẽ không ngoài ý muốn, hắn ngoài ý muốn chính là cái loại nầy giọng, cái loại nầy từ trong xương cự tuyệt giọng, sẽ không có chút nào thay đổi.

“Nhạc công tử, thỉnh!”

Đứng dậy, Thương Tú Tuần tiến lên chậm rãi đẩy ra cửa phòng, làm một cái thủ hiệu mời, hiển nhiên là chuẩn bị đuổi đi người.

“Hắc!”

Thấy thế Nhạc Duyên cười.

Chậm rãi đứng dậy, loan đao một lần nữa đọng ở bên hông, ở lúc xoay người, Nhạc Duyên ánh mắt rơi vào ở Thương Tú Tuần đến từ sau vẫn không có lên tiếng Lỗ Diệu Tử trên người, môi khẽ nhúc nhích một chút, lúc này mới xoay người, cửa trước ngoài đi tới.

Độc lưu lại Lỗ Diệu Tử một người, chân mày không khỏi nhẹ nhàng run rẩy.

Lựa chọn đề…

Dương công bảo tàng cơ quan mưu đồ cùng một lần

nữa chế tạo trăng khuyết, hai người lựa chọn một, đây chính là Nhạc Duyên cho ra kết quả cuối cùng.

Ở đạp ra khỏi phòng sau, Thương Tú Tuần cũng đi theo đi ra, tiện tay đem cửa phòng đóng trên, nhắm mắt theo đuôi đi đi xuống lầu.

“Nhạc công tử.”

Theo ở phía sau, nhìn trước mắt này màu vàng bóng lưng, Thương Tú Tuần trầm mặc một hồi lâu, này mới mở miệng nói: “Công tử theo lời thớt ngựa công việc làm ăn ta đáp ứng rồi, chỉ thỉnh công tử chớ muốn cho hắn thay công tử đúc kiếm!”

“Tại sao?”

Cước bộ dừng lại, Nhạc Duyên chậm rãi xoay người, nhìn phía sau mỹ nhân này mà tràng chủ. Phải biết, lần đầu tiên tới Phi Mã mục trường, hắn theo lời thớt ngựa công việc làm ăn căn bản không có đạt thành, lúc ấy Thương Tú Tuần tựa hồ đem công việc làm ăn toàn bộ đặt ở Lý phiệt phía trên, không có bất kỳ nền tảng Nhạc Duyên tự nhiên không có bao nhiêu tiền vốn.

Nhưng là bây giờ…

Thương Tú Tuần nhưng lại là đáp ứng cái này công việc làm ăn.

Xem ra này cha & con gái lưỡng quan hệ thật đúng là có chút phức tạp.

Ngắm lên trước mắt cái này dung mạo xinh đẹp cô gái, Nhạc Duyên trong lòng tự nhủ này Thương Tú Tuần họ cách coi như là ngạo kiều sao?

“Nhạc công tử đao, là một thanh Ma Đao!”

Dưới đáy lòng tổ chức hạ tiếng nói, nhớ lại mới vừa rồi cầm lấy chuôi này loan đao cái mũi ngửi đến kia có chút sặc người mùi máu tươi, cuối cùng Thương Tú Tuần cho như vậy một định nghĩa, nói: “Đúc đao làm kiếm, dễ dàng mang đến tai ách!”

Trong lòng nàng nhưng lại là suy tư chính là Nhạc Duyên dưới mắt chỉ dùng kiếm, đúc đao làm kiếm, lấy chuôi này vũ khí phía trên mang theo máu tanh, nàng rất khó tưởng tượng vậy sẽ tạo thành cái dạng gì giết chóc.

“Tràng chủ, ngươi sai lầm rồi!”

“Đao là đao, kiếm là kiếm, chân chính giết người chính là lòng người!”

Ánh mắt thật tình ngó chừng Thương Tú Tuần, Nhạc Duyên chậm rãi nói: “Cho nên, thương trường chủ ngươi những lời này ta nhưng không đồng ý!”

“Có lẽ đúc đao làm kiếm, càng thêm có thể ở trong lửa tản đi mỹ nhân tràng chủ trong miệng cái kia câu ma họ rồi!”

“…”

Nhìn nhau một hồi lâu, Thương Tú Tuần không khỏi

tránh được Nhạc Duyên tầm mắt, tay phải vỗ về chơi đùa hạ thái dương tóc dài, tầm mắt rơi ở trên mặt đất, tự mình kia màu vàng nhạt dưới váy dài chân trên lưng, kia gắn màu vàng giày thêu rất là dễ coi.

“Có lẽ, nhưng là ta liền là không cho phép!”

Ngẩng đầu, có quyết định Thương Tú Tuần nhìn chằm chằm đôi mắt đẹp, cùng Nhạc Duyên nhìn nhau, tơ không hề nhượng bộ chút nào.

Mà đang ở hai người trầm mặc xuống thời điểm, Thương Tú Tuần thị nữ cùng Nhạc Duyên thị nữ tiểu Quyên cùng Vệ Trinh Trinh hai người cũng đều hướng bên này đi tới. Rất xa tiểu Quyên liền chào hỏi: “Tiểu thư, Lý phiệt người đến!”

Thương Tú Tuần nghe vậy ngẩn ra, ngay sau đó tiến lên, đi theo tiểu Quyên đi về phía phi điểu viên.

Lý phiệt người!

Dương Quảng đã chết, Lý phiệt đã tại Thái Nguyên khởi binh.

Lý Tự Thành, Lý Thế Dân huynh đệ cũng đều dính dấp ở trong quân đội, không thể rời bỏ.

Cái này lúc đi tới Phi Mã mục trường phải làm chỉ có Lý phiệt Lý Tam nương tử Lý Tú Ninh rồi. Mà đến Phi Mã mục trường, Lý phiệt hiển nhiên là vì thớt ngựa mà đến.

Không được!

Lý phiệt cùng Phi Mã mục trường công việc làm ăn tất phải quấy nhiễu.

Lấy Nam đánh Bắc bản thân tựu so sánh với phía bắc đánh Nam muốn khó hơn rất nhiều, nếu như hơn nữa Phi Mã mục trường cung cấp thớt ngựa, như vậy Lý phiệt kỵ binh thế lực tất sẽ rất là gia tăng, đây đối với Nhạc Duyên, Khấu Trọng mà nói là một vấn đề thật lớn.

Nếu không mà nói tự mình tới nơi này không phải là uổng phí tâm cơ rồi.

Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên cũng chào hỏi thị nữ của mình Vệ Trinh Trinh, hai người cùng nhau đi theo.

Đại sảnh.

Cười đùa thanh xa xa truyền đến, hiển nhiên trong đại sảnh hết sức náo nhiệt.

“Công chúa hôn đến, thật ra khiến Phi Mã mục trường rất là ngoài ý muốn rồi!”

“Bất quá để cho Tú Tuần kinh ngạc nhưng vẫn là công chúa này một thân nhung trang, ta vẫn cho là công chúa chỉ là ung dung Cao Nhã, nhưng không ngờ công chúa nhung trang càng thêm hiển lộ oai hùng, nghĩ đến đây chính là kia Đại Đường phong thái của quân nhân rồi!”

Thương Tú Tuần lời nói trung lộ ra vẻ rất là kinh ngạc, hiển nhiên là Lý Tú Ninh trang phục khiến người ngoài ý.

Đối mặt Thương Tú Tuần thán phục, Lý Tú Ninh đôi mắt - đẹp vừa chuyển, cười nói: “Thương trường chủ chê cười, thiên hạ đại loạn, Tú Ninh chỉ là vì phòng bị kia lưu phỉ mà thôi. Dù sao nếu là Nghê Thường cung phục, đến lúc đó Tú Ninh nhưng là ngay cả chạy cũng đều chạy không thoát!”

Lời này là tự ta giễu cợt hương vị, nhưng là Lý Tú Ninh nói như vậy nhưng lại là càng thêm hiển lộ nàng Lý Tam nương tử lễ nghi.

Mà ở Lý Tú Ninh những lời này sau khi nói xong, Nhạc Duyên thanh âm cũng từ phía sau truyền ra.

“Công chúa, mới là làm cho người ta chê cười a!”

Nói chuyện đồng thời, Nhạc Duyên thân ảnh cũng bước chân vào trong đại sảnh, ở trên người của hắn tức là lưng đeo kiếm giá Vệ Trinh Trinh. Làm Nhạc Duyên đi vào đại sảnh sau, ánh mắt của hắn nhưng lại là rơi vào Lý Tú Ninh trên người.

Một thân lóe sáng màu bạc khôi giáp, một bộ màu đỏ áo choàng.

Tết tóc dây cột tóc, một đầu tóc đen bị buộc thành đuôi ngựa, tùy ý ghim ở sau ót.

Kim Đao lập tức một loại ngồi ngay ngắn ở trên ghế ngồi, ở bên cạnh nàng tức là một tên thị vệ mang theo một thanh đủ so sánh với thị vệ bản thân cao nửa cái đầu trường kích.

Một thân oai hùng chi khí nhưng lại là không chút nào thua nam nhi.

Điều này khiến ở nàng bên cạnh một tên tuấn tú nam tử hoàn toàn bị nàng Lý Tú Ninh phong thái cho che đậy đi xuống. Đồng dạng một thân khôi giáp, hấp dẫn người nhưng lại là nàng Lý Tú Ninh.

Đạo công tử!

Nhạc Duyên!

Đôi mắt đẹp trợn to, Lý Tú Ninh tầm mắt rơi vào Nhạc Duyên trên người, trong mắt đều là kinh ngạc cùng ngạc nhiên.

Chương 89 : Tranh đoạt

Trang sức màu đỏ.

Quân trang.

Ở bước vào đại sảnh một khắc kia, Nhạc Duyên đột nhiên có chút hối hận không có đem đồ đệ của mình Khấu Trọng mang đến. Trước mắt này một thân màu bạc khôi giáp Lý gia tam nương tử, hiển nhiên ở Lý gia quân sự tập đoàn trên có không nhỏ quyền thế.

Về phần Khấu Trọng đối với Lý Tú Ninh cái kia loại mông lung sơ luyến, vô luận là nguyên nội dung vở kịch hay(vẫn) là hiện tại, điểm này nhưng lại là nhất mạch cùng thừa, không có biến hóa.

Hơn nữa Nhạc Duyên không thừa nhận cũng không được, đối mặt như vậy quân trang tam nương tử, cho dù là hắn đạo công tử Nhạc Duyên, vào giờ khắc này trong lòng cũng dâng lên một loại kinh diễm cảm giác. Hắn gặp qua Dương Niệm Tích Kim Đao Lập Mã cùng bá khí, lại cũng đã gặp Đơn Uyển Tinh nữ giả nam trang, đáng tiếc hai người này hoặc là chính là bá khí lộ ra ngoài, hoặc là mỵ cảm quá đủ(chân), lại thiếu cái loại nầy nữ tính độc hữu hương vị.

Kia thuộc về nữ nhân oai hùng.

Trước mắt một thân quân trang Lý Tú Ninh nhưng lại là

nói cho cái gì gọi là thuộc về nữ nhân oai hùng, có một loại nữ tướng quân cảm giác.

Loại này oai hùng chi khí, chỉ sợ là kia Quận chúa Triệu Mẫn trên người cũng không có loại này tư thái.

Nhìn chung trên dưới nhiều năm như vậy ở bên trong, chỉ sợ cũng chỉ có Tống Triều Dương gia một bầy kia quả phụ mới có như vậy oai hùng cùng kinh diễm rồi.

Không thể không nói, Lí Uyên có mấy không sai con trai cùng nữ nhi, chỉ tiếc…

“Nhạc công tử!”

Rù rì lập lại một tiếng, Lý Tú Ninh có chút kinh ngạc, nhìn Nhạc Duyên từ kia trong hậu viện đi ra, bước chân vào đại sảnh. Theo Lý Tú Ninh ưm thanh âm, đến từ Lý phiệt đoàn người chú ý của mọi người lực cũng đều rơi vào Nhạc Duyên trên người.

Đối với Nhạc Duyên, ở trong nhóm người này coi như là Lý Tú Ninh quen thuộc nhất rồi, người khác cũng chỉ là thỉnh thoảng nghe nói qua, lại là chưa từng thấy qua. Dưới mắt, là song phương lần đầu tiên gặp mặt.

“Công chúa!”

Cười chắp tay thi lễ, Nhạc Duyên đi tới đại sảnh phía bên phải, ngồi xuống.

“…”

Nhạc Duyên xuất hiện rất là ra Thương Tú Tuần ngoài ý muốn, nàng không ngờ rằng trước mắt vị đạo sĩ này sẽ chọn vào lúc này đột nhiên sảm đi vào. Thương Tú Tuần có thể thân là Phi Mã mục trường tràng chủ, những năm gần đây Phi Mã mục trường công việc làm ăn cũng đều là tùy nàng làm chủ, hiển nhiên thông tuệ mỹ nhân nhi tràng chủ, vào giờ khắc này đã nhận ra trong đó không ổn, trong mơ hồ Thương Tú Tuần nhìn thấy Đạo gia Thuần Dương cùng Lý phiệt ở giữa kia đao quang kiếm ảnh.

Vốn là, Thương Tú Tuần còn không có bao nhiêu suy đoán.

Nhưng là ở Nhạc Duyên đưa ra thớt ngựa công việc làm ăn sau, ý nghĩ này cũng đã ở trong lòng dâng lên.

Đạo gia, cũng liên lụy đến thiên hạ phân tranh sao?

Phải biết, ở dĩ vãng trong thời gian, Thương Tú Tuần vẫn cho là xé ở trong đó chỉ có kia Ma Môn cùng Phật Môn mà thôi. Trước kia đạo môn đều là yên lặng, cho dù là Phật Môn cùng Ma Môn dị động, cũng đều là tìm kiếm người đại lý tranh bá thiên hạ.

Nơi nào giống như Nhạc Duyên trực tiếp tới cửa, lấy Đạo gia thân phận mua thớt ngựa, hơn nữa một mua chính là mấy ngàn thất…

Sở dĩ nói là nhằm vào Lý phiệt, là bởi vì dựa theo tình huống bình thường lời nói, đạo công tử Nhạc Duyên là không dùng xuất hiện ở đại sảnh.

Hiện tại nếu là kia Từ Hàng Tịnh Trai lựa chọn Lý phiệt tin tức truyền ra giang hồ lời nói, như vậy Thương Tú Tuần chắc chắn suy đoán ra càng thêm nhiều. Chỉ là dưới mắt này Từ Hàng Tịnh Trai còn chưa đem rất nhiều thứ hoàn toàn nói rõ, Thương Tú Tuần không có nhận được tin tức mà thôi.

Nhưng là Đạo gia chi người cùng Lý phiệt đối nghịch, quả thật có thể khẳng định rồi.

Thương Tú Tuần mặc dù rất ít ở trên giang hồ đi lại, nhưng là thân là Phi Mã mục trường chủ nhân, làm thớt ngựa như vậy công việc làm ăn người, hiển nhiên đối với thiên hạ đại thế hay(vẫn) là biết sơ lược, nếu không mà nói ở cục diện như thế hạ một cái không tốt chính là lật úp kết cục, Thương Tú Tuần không thể không cẩn thận.

Chỉ là từ Nhạc Duyên bước ra đại sảnh một khắc kia lên, mỹ nhân tràng chủ trong lòng cũng đã đổi qua nhiều như vậy ý niệm trong đầu. Trên mặt nụ cười dạt dào ở bên trong, nhưng lại là cười đối với Lý Tú Ninh bắt đầu với giới thiệu, chỉ vào Nhạc Duyên nói: “Vị này là Hoa Sơn Thuần Dương phái chưởng giáo, đạo công tử Nhạc Duyên!”

“Vị này tức là Lý phiệt đại danh đỉnh đỉnh Tam công chúa —— Lý Tú Ninh!”

Công chúa tên ngọn nguồn, tự nhiên là Lí Uyên ở Thái Nguyên khởi binh sau khi.

“Nhạc công tử, đã lâu không gặp!”

Lý Tú Ninh ngây ngẩn nhìn ngồi tại chính mình đối diện Nhạc Duyên thật lâu, cười lên tiếng chào hỏi.

“Đúng vậy a, đã lâu không gặp!”

“Làm như hôm qua ngày, mọi người lẫn nhau thân phận biến chuyển, cũng làm cho người nhất thời ứng phó không kịp!”

Gật đầu, Nhạc Duyên rất có một loại hồi ức vãng tích cảm thán, Dương Quảng cái chết đối với những khác người mà nói là một loại chuyện may mắn, chỉ có đối với Nhạc Duyên tới nói đối phương chết quá là nhanh chút ít, khiến cho Nhạc Duyên có chút ứng phó không kịp.

Vốn là, ở Nhạc Duyên trong lòng, Dương Quảng không nên chết như vậy đi.

Nhưng là ai có thể ngờ tới, tam giáo chi người sẽ đi hợp giết đối phương?

Ít nhất Nhạc Duyên không ngờ rằng.

Dương Quảng vừa chết, thiên hạ thế cục lập tức liền hướng kia tránh thoát dây cương ngựa hoang một loại bắt đầu hướng một cái phương hướng chạy đi, mà cái hướng kia chính là Lý phiệt. Thân là Dương Quảng biểu đệ, đồng chúc quý tộc môn phiệt tập đoàn Lí Uyên có so sánh với những khác người càng thêm hậu đãi cục diện.

Dưới mắt Khấu Trọng muốn lấy được ưu thế, chỉ có thể từ nhỏ nơi từng điểm từng điểm tụ tập, so sánh với Lý

phiệt bất đồng, Khấu Trọng bại không {địch:-dậy} nổi, Nhạc Duyên cũng bại không {địch:-dậy} nổi.

Bất quá may mắn là hiện tại Lý phiệt cũng không có lấy được chân chính thiên hạ đại thế, cho dù là có Từ Hàng Tịnh Trai trợ giúp, Lý phiệt cục diện cũng bất quá là chiếm cứ ưu thế, mà không phải là hoàn toàn nghiền ép cục diện.

Dưới tình huống như vậy, cũng là có thể đánh cược một lần.

Bày ở Nhạc Duyên trước mặt chuyện thứ nhất chính là, Phi Mã mục trường không thể té ở Lý phiệt bên kia. Nếu không mà nói, này không chỉ có là đáp lên một chỗ chiến lược yếu địa, đáp lên ngựa thất tài nguyên, còn mang theo một đệ nhất thiên hạ toàn tài cộng thêm Dương công bảo tàng.

Kết quả như vậy, đã không thể dùng đại giảm mà nói rồi.

Cho nên…

Ở chỗ này, cho dù là cùng Lý phiệt hiện tại tựu trở mặt, cũng phải bắt lại Phi Mã mục trường.

“Các ngươi biết?”

Nhìn Nhạc Duyên cùng Lý Tú Ninh kia quen biết bộ dáng, Thương Tú Tuần Liễu Mi vừa nhíu, kinh ngạc nói.

“Tú Ninh nhưng là cùng Nhạc công tử là người quen rồi!”

Lý Tú Ninh hướng Thương Tú Tuần gật đầu mỉm cười, thừa nhận nói, ban đầu Thuần Dương ở Hoa Sơn lập phái chính là nàng tự mình đi. Ở đấy, có thể nói Thuần Dương cũng đã rơi vào Lý phiệt trong mắt, hoặc là ở Lí Uyên, Lý Kiến Thành hoặc là Lý Thế Dân trong mắt còn không có Thuần Dương tồn tại, nhưng là ở Lý Tú Ninh trong mắt đã có.

“Ta cùng với Tam công chúa biết, có thể sánh bằng tràng chủ sở tưởng tượng muốn sớm!”

Nhạc Duyên tức là nói một câu nói như vậy, ngay sau đó sự chú ý của hắn rơi vào vẫn ngồi ở Lý Tú Ninh bên cạnh, dùng xem kỹ kiêm đề phòng ánh mắt nhìn từ trên xuống dưới của mình vị kia đồng dạng mặc khôi giáp tuấn tú mặt trắng nam tử.

Đánh giá một hồi lâu, Nhạc Duyên không khỏi hỏi: “Di, vị này là?”

“Tại hạ Sài Thiệu!”

“Thêm vì công chúa tương lai phu quân!”

Không chờ Lý Tú Ninh mở miệng giới thiệu, đồng dạng một thân quân trang nam tử đã đứng dậy làm ngắn gọn tự giới thiệu mình, trong lời nói hoàn toàn phô bày thân phận của mình, tựa như muốn nói cho Nhạc Duyên trọng điểm là hắn không phải là họ Sài, mà là hắn là Lý Tú Ninh tương lai phu quân.

“…”

Mở trừng hai mắt, như có điều suy nghĩ nhìn thoáng qua Sài Thiệu, Nhạc Duyên có thể rõ ràng cảm giác ra này Sài Thiệu đối với mình sinh ra đề phòng cùng cảnh giác. Khóe miệng giật giật, trong lòng tự nhủ ngươi Sài Thiệu làm đề phòng không phải là ta, mà là ta đồ đệ Khấu Trọng.

Ngươi vì một nữ nhân, dốc hết gia tài bạc triệu, bất quá là vật lộn đọ sức giai nhân cười một tiếng.

Mà đồ đệ của ta thì là bởi vì liếc một cái, nhưng lại là bước lên tranh bá thiên hạ lộ số.

Tầng thứ bất đồng.

Cảnh giới bất đồng á.

Giống như Lý Tú Ninh như vậy cô gái, cũng không phải là vật lộn đọ sức tới, mà là chinh phục tới.

Làm Lý Tú Ninh một thân quân trang xuất hiện ở Nhạc Duyên trước mặt thời điểm, Nhạc Duyên liền đối với Lý Tú Ninh làm cuối cùng định nghĩa. Muốn chinh phục Lý Tú Ninh, chỉ có ở trên chiến trường hoàn toàn chính diện đánh bại cái này Lý Tam nương tử, lúc này mới có thể đủ hoàn toàn bắt sống đối phương.

Mà Sài Thiệu mặc dù dùng bạc triệu gia tài giúp Lý phiệt khởi binh, trở thành Lý Tú Ninh tương lai phu quân, nhưng lại là từ đầu đến cuối không có bị Lý Tú Ninh chân chính để ở trong lòng.

Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên cũng là mong đợi đồ đệ mình Khấu Trọng cùng Lý Tú Ninh sa trường chính diện so đấu rồi.

Mà hắn đạo công tử Nhạc Duyên sở dĩ đối với Lý Tú Ninh không có chút nào hứng thú lớn nhất nguyên do chính là trong lòng của nữ nhân này gia tộc trọng yếu nhất, ở người ta Lý Tú Ninh trong lòng là chưa bao giờ sẽ có cái gì bỏ trốn ý niệm trong đầu, càng sẽ không vì tình cảm làm ra cùng người trong thiên hạ đối địch cử động.

Thế gia cô gái ở bên trong, Lý Tú Ninh bất đồng Tống nhị tiểu thư Tống Ngọc Trí, cũng bất đồng Độc Cô Phượng, lòng của nàng quá lớn, nghĩ quá nhiều.

Nói một cách khác, nữ nhân như vậy sẽ không cùng ngươi đi, nàng muốn chính là ngươi cùng nàng đi.

Cho nên, Nhạc Duyên căn bản cũng sẽ không khởi phương diện này tâm tư. Tới ở đồ đệ mình tâm tư, đây không phải là Nhạc Duyên có thể ngăn cản rồi.

“Để cho Nhạc công tử chê cười!”

Khóe mắt khẽ liếc mắt một cái ngồi ở bên cạnh mình Sài Thiệu, Lý Tú Ninh chắp tay cười nói, mang theo xin lỗi.

Ở Nhạc Duyên xuất hiện ở đại sảnh một khắc kia, Lý Tú Ninh tâm tư đã nhanh quay ngược trở lại, đang suy nghĩ này Thuần Dương chưởng giáo tới Phi Mã mục trường nguyên nhân căn bản. Lỗ Diệu Tử ở Phi Mã mục trường, trong thiên hạ cực ít có người biết được.

Lý Tú Ninh tự nhiên không biết Lỗ Diệu Tử tồn tại.

Lấy quan niệm của nàng, hiển nhiên là đang suy tư này Thuần Dương chưởng giáo đạo công tử Nhạc Duyên đi tới, đến tột cùng là vì cái gì.

Khó có thể…

Nhớ tới gần đây ở cùng mình nhị ca không ngừng tiếp xúc Phật Môn, Lý Tú Ninh trong lòng nhất thời cả kinh.

Phật Đạo chi tranh giành!

Nhạc Duyên thân là Thuần Dương chưởng giáo, Thuần Dương lấy đạo gia môn phái, ở Lý Tú Ninh xem ra Nhạc Duyên tự nhiên không sẽ đích thân đi tranh bá thiên hạ, nhưng là lại không đại biểu người ta sẽ không nhúng tay. Nghĩ tới đây, Lý Tú Ninh trong đầu cấp tốc thiểm quá cùng Nhạc Duyên tương quan người.

Cuối cùng nàng trong đầu người ảnh nhưng lại là như ngừng lại một thiếu niên trên người.

Tự ti trung mang theo bó kiêu ngạo vô lễ.

Hăng hái bừng bừng, nhưng lại là tràn đầy dã tâm.

Đó chính là Nhạc Duyên đồ đệ —— Khấu Trọng. Chỉ là ở Lý Tú Ninh trong lòng, nhớ lại nhưng lại là kia thiên Khấu Trọng kia si ngốc nhìn về ánh mắt của mình.

Thân là Lí Uyên chi nữ, đường đường thế gia cô gái, Lý

Tú Ninh trong khi còn sống tự nhiên là có quá rất nhiều người theo đuổi, hiện ở bên người tương lai phu quân Sài Thiệu đã là như thế. Nhưng là từ đầu đến cuối những người này đều chẳng qua là nàng Lý Tú Ninh trong mắt nhất thời, nàng chưa từng có nhớ kỹ quá người nào.

Nhưng là vào giờ khắc này, không hiểu nhưng lại là nhớ lại kia Khấu Trọng thân ảnh tới.

“Ngô!”

Một tiếng trầm ngâm, đè xuống trong lòng phần này đột nhiên dâng lên tâm tư, Lý Tú Ninh cuối cùng tâm tư hay(vẫn) là đặt ở trước mắt đạo công tử Nhạc Duyên trên người. Nhìn lướt qua bên cạnh đang cười ha ha uống trà Thương Tú Tuần, Lý Tú Ninh có một loại trực giác, đó chính là như cái đinh một loại khảm nạm ở Lý phiệt phạm vi thế lực trên Hoa Sơn Thuần Dương, lần này làm không tốt liền hoàn toàn biến thành cái đinh rồi.

Không thể để cho Phi Mã mục trường đảo hướng Nhạc Duyên.

Trong phút chốc, Lý Tú Ninh trong lòng đã có quyết định.

Đánh đồng dạng tâm tư Nhạc Duyên cùng Lý Tú Ninh hai người khuôn mặt tươi cười đón chào, lại chính là kéo ra Thuần Dương cùng Lý phiệt ân oán tình cừu.

Chương 090 : Lựa chọn

090 chương lựa chọn

“…”

Tiếng vó ngựa trận trận, mang theo đập vào mặt kình phong, trực tiếp đem Khấu Trọng một đầu tóc đen thổi không ngừng lùi lại phía sau tung bay. Trên người màu vàng áo choàng càng theo tiếng gió phát ra vù vù tiếng vang, tạo nên tới.

“Ngừng!”

Tay phải có chút giương lên, sau lưng đội ngũ lập tức tại Khấu Trọng này thủ thế hạ toàn bộ dừng lại.

Đội ngũ chỉnh tề.

Này chừng trăm không kỵ binh có thể nói thể hiện ra không sai khí thế, hiển nhiên Khấu Trọng ở phương diện này hạ không ít khí lực. Duy nhất khuyết điểm chính là nhân số quá mức rất thưa thớt chút ít.

“Đạo trưởng là…”

Trên cao nhìn xuống, Khấu Trọng không có xuống ngựa tính toán, dù là hắn bản thân cũng là Đạo gia người, nhưng tại thời khắc này nhìn xem dọc đường cầu khẩn đột nhiên xuất hiện đạo sĩ, Khấu Trọng rất là cảnh giác cùng đề phòng. Thân là Nhạc Duyên đồ đệ, hắn tự nhiên biết rõ Đạo gia trong đồng dạng tồn tại phân tranh.

Lại càng không cần phải nói trước mắt vị đạo sĩ này, Khấu Trọng trong lòng có một loại rất là quen thuộc cảm giác.

Bởi vì đạo sĩ, hắn từng tại Hoa Sơn trên gặp qua một lần. Chẳng qua là khi sơ vội vàng một cái, Khấu Trọng cũng không biết trước mắt vị đạo sĩ này thân phận. Bất quá, tại thời khắc này để cho Khấu Trọng kinh ngạc cũng không là người này đột nhiên xuất hiện, mà là trước mắt đạo sĩ trên người một thân này làm cho người ta quen thuộc xanh trắng đạo bào.

Đây chính là Thuần Dương phái đạo bào a.

“Tiểu đạo Viên Thiên Cương gặp qua Thiếu soái!”

Thiếu soái tên.

Là Khấu Trọng tại gần nhất nho nhỏ mấy trận nhỏ chiến trung được đến xưng hô.

Viên Thiên Cương đứng ở giữa đường, tầm mắt một mực rơi vào Khấu Trọng trên mặt. Có thể xem tướng hắn tự nhiên nhìn ra được trước mắt Khấu Trọng năng lực, tuy nhiên không cách nào hoàn toàn khẳng định, nhưng là hắn có thể đủ rồi dự đoán ra đại khái.

Như là dĩ vãng Khấu Trọng ở trước mặt hắn, Viên Thiên Cương không cần lo lắng quá mức, nhưng là hiện tại nhiều thêm một Nhạc Duyên, cái này không nên tồn tại người nhưng lại nhường nhiều chuyện một phần biến số. Đo lường Thiên Cơ người, không thích là biến số,

nhưng là ưa thích đồng dạng là biến số.

Đây là một có thể trở thành vương giả người.

Nếu như từng tại Hoa Sơn nhìn thấy đi theo Nhạc Duyên bên người Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng, khi đó Viên Thiên Cương chủ yếu tâm tư là đặt ở Nhạc Duyên trên người. Nhưng là trước mắt Khấu Trọng lông mày cốt nhưng lại nhường Viên Thiên Cương kinh ngạc.

Chỉ là Khấu Trọng nguyên bản tướng mạo khiến cho hắn có khí vương giả, nhưng lại thủ không được cảm giác. Lúc ấy tại Hoa Sơn, Viên Thiên Cương bất quá là vội vàng một cái, xác nhận chỉ là một tranh bá thiên hạ kiêu hùng, liền không có để ý, lúc ấy hắn để ý là Đạo Công Tử Nhạc Duyên.

Nhưng là trước mắt Khấu Trọng tướng mạo đã bắt đầu chậm rãi phát sinh biến hóa, mặt mày hơi gấp gáp. Nhưng lại tại khép lại thủ tức bên trong.

Đây là bởi vì biến số ảnh hưởng sao?

Trong nội tâm âm thầm sợ hãi than, Viên Thiên Cương đã muốn đối với Khấu Trọng chắp tay hành lễ, nhưng lại Đạo gia cấp bậc lễ nghĩa.

Thấy thế.

Khấu Trọng lập tức một cái xoay người theo trên lưng ngựa càng rơi xuống tới, trở về đồng dạng Đạo gia cấp bậc lễ nghĩa sau, lúc này mới nghi ngờ nói: “Viên đạo trưởng đây là…”

“Ta phụng Chưởng giáo chi lệnh mà đến!”

Đón Khấu Trọng tầm mắt, Viên Thiên Cương từ trong lòng móc ra một phong thơ đưa cho Khấu Trọng. Nói ra nguyên nhân, “Chưởng giáo có lệnh, nhường tiểu đạo tại Thiếu soái dưới trướng nghe lệnh!”

“Sư phụ mệnh lệnh? !”

Mê hoặc trong tiếp nhận Viên Thiên Cương đưa qua phong thư, mở ra sau, Khấu Trọng lấy ra giấy viết thư bắt đầu thoạt nhìn, rất nhanh Khấu Trọng sắc mặt trở nên kỳ quái, nhìn qua hình như là một loại vui sướng còn có một chút mê hoặc xen lẫn trong đó.

Nói là nghe lệnh. Kỳ thật ý tứ chân chính cũng không phải như thế.

Viên Thiên Cương vị đạo sĩ này tại binh pháp trên có thể nói dốt đặc cán mai, hắn khả năng tối đa nhất là xem tướng, cùng quan trắc thời tiết. Mà trong thơ, Nhạc Duyên cũng nhắc lại bày ra Viên Thiên Cương ảnh hưởng, đó chính là người ta thỏa thỏa là một cái tiền đồ phân biệt rõ khí.

Tại đây chiến loạn thời đại, bình thường có tiền đồ tốt người đều có lấy không sai năng lực.

Xem xong thư sau, Khấu Trọng biểu lộ rất là mê hoặc.

Thật lâu.

Khấu Trọng mới tại Viên Thiên Cương nhìn soi mói nhắc tới chính mình một vấn đề, nói: “Viên đạo trưởng có cái gì muốn nói không có?”

Cọng lông liền còn có thể tự tiến cử.

Ngươi Viên Thiên Cương đồng dạng được biểu hiện một chút.

“Tiểu đạo tại nơi này hướng Thiếu soái đề cử một vị có một không hai đại tài!”

Mỉm cười. Viên Thiên Cương trên tay phất trần run lên, cất cao giọng nói.

“Người phương nào?”

Khấu Trọng nghe vậy ánh mắt không khỏi sáng ngời, trước mắt hắn địa bàn nhỏ, người mới cũng ít, cho dù là hắn đem Dương Châu Thanh Trúc bang người bên trong mang đến không ít, nhưng là tại thiên hạ này hỗn loạn trong thế lực hắn Khấu Trọng thế lực vẫn là rất yếu ớt.

Lúc này nghe thấy một vị đại tài, không phải do Khấu Trọng không hoan hỉ kinh ngạc.

“Đỗ Như Hối!”

Đối mặt Khấu Trọng hỏi thăm. Viên Thiên Cương rất tùy ý điểm ra người này danh tự.

“Ở nơi nào?”

“Trường An! Tiểu đạo tại Trường An gặp qua hắn, người có đại tài, càng có Tể tướng dáng vẻ!”

Tiếp được một phen đối thoại sau, Khấu Trọng không khỏi lâm vào trầm mặc.

Trường An. Rời trước mắt Khấu Trọng chỗ thật sự là có chút xa. Tại Dương Quảng chết ở Lâm Giang cung tin tức truyền khắp toàn bộ thiên hạ sau, Vũ Văn Hóa Cập không thể không tại Giang Đô khởi binh phản loạn, gia nhập tranh bá thiên hạ trong thế lực.

Nhưng là Dương Quảng chết, khiến cho Vũ Văn Hóa Cập rơi một cái không được tốt lắm sáng rọi, cho nên Vũ Văn Hóa Cập đúng là vẫn còn phát triển không nổi.

Đối với cái này một điểm Khấu Trọng ngược lại thấy rất mở, không có như thế nào để ý Vũ Văn Hóa Cập.

Mà thôi Khấu Trọng suy đoán, Lý phiệt tại Thái Nguyên khởi binh, như vậy bọn họ tiếp được nhất hành động lớn mục tiêu liền chỉ có một, đó chính là Trường An. Đánh hạ Trường An, đó mới là đối với Lý phiệt hữu dụng nhất. Đổi lại là hắn Khấu Trọng, bước đầu tiên cũng là công đoạt Trường An. Như không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, Lý phiệt bây giờ đang ở làm công đoạt Trường An chuẩn bị.

Cho nên…

Này Viên Thiên Cương trong miệng đề cử Đỗ Như Hối đối với trước mắt Khấu Trọng mà nói, chỉ là một có thể

thấy được nhưng lại sờ không được nhân vật. Hơn nữa, có thể tại Trường An ngốc quá đại tài, dùng Khấu Trọng hiện tại tình cảnh, hắn cũng không cảm giác mình có thể kéo người ta nhập bọn.

Cho nên, Khấu Trọng dùng một loại rất là quỷ dị tầm mắt nhìn qua Viên Thiên Cương.

“Được rồi!”

“Nơi này còn có một nhân tuyển!”

Viên Thiên Cương hiển nhiên cũng biết dùng Khấu Trọng nghĩ muốn bắt hạ Đỗ Như Hối là rất không có khả năng, cho nên không khỏi cười khổ một tiếng, nói ra Nhạc Duyên nói nhân vật kia, đó chính là —— tương lai Thiếu Soái Quân quân sư, Hư Hành Chi.

“Hư Hành Chi?”

Vuốt càm những thứ kia thưa thớt chòm râu, Khấu Trọng lặp lại một lần cái này danh tự, táp a dưới miệng, cảm thán nói: “Rất có ý tứ danh tự!”

Đúng a!

Vừa nghe tựu là giả danh chữ!

Một bên Viên Thiên Cương cũng là đồng ý gật gật đầu, dưới đáy lòng đậu đen rau muống. Hơn nữa Viên Thiên Cương tuy nhiên thân là đạo sĩ, đã từng cũng khắp thiên hạ loạn đi dạo qua một thời gian ngắn, nhưng là hắn xác thực chưa từng gặp qua một người như vậy.

Mà có thể theo Chưởng giáo Đạo Công Tử trong miệng tung ra nhân vật này, hiển nhiên cái này tên là Hư Hành Chi nhân vật không đơn giản. Hắn Viên Thiên Cương, đồng dạng đối với người này có phần có hứng thú.

“Cho ta một con ngựa!”

Phất phất tay. Đối với sau lưng nhất danh kỵ binh phân phó, tiếp lấy Khấu Trọng quay đầu hướng Viên Thiên Cương nói ra: “Cùng tiểu tử ta đi thôi, Viên đạo trưởng!”

“Ha ha!”

Lắc đầu bật cười, quả nhiên là có cái dạng gì sư phụ sẽ có cái đó dạng đồ đệ. Khấu Trọng cẩn thận cùng cẩn thận, đây là một vương giả chỗ phải có, đồng dạng còn cần lớn mật cùng dũng khí.

“Này Viên đạo trưởng cũng biết sư phụ ta bây giờ đang ở nơi nào?”

Đợi Viên Thiên Cương lên ngựa sau, Khấu Trọng lúc này mới tiếp tục hỏi. Đối với Nhạc Duyên hiện tại đang làm cái gì, hắn cũng cần có một tâm tư, dùng chuẩn bị sẵn sàng.

“Phi Mã mục trường!”

Quay đầu quét mắt một vòng Khấu Trọng, thân là Chưởng giáo Nhạc Duyên cũng không có đem chính mình nơi đi gạt Viên Thiên Cương, này vừa là Nhạc Duyên đối với hắn Viên Thiên Cương khảo nghiệm,

cũng là thăm dò. Cho nên tại Khấu Trọng hỏi sau. Viên Thiên Cương rất nhanh đã nói ra Nhạc Duyên hiện tại nơi ở.

Hơn nữa, hắn Viên Thiên Cương cũng không có đem tin tức này nói cho hắn biết người.

Khấu Trọng không khỏi nhướng mày, ánh mắt nhưng lại sáng, hắn đang lo lấy trên tay mình ngựa quá ít…

Có mã, thì có kỵ binh.

Đến lúc đó thì có cùng Lý phiệt còn có thế lực khác tranh phách quân sự vốn liếng.

Phi Mã mục trường.

Đại sảnh.

Lý Tú Ninh sắc mặt khẽ biến thành lộ vẻ được có chút trầm, vừa mới nàng trực tiếp hỏi Thương Tú Tuần ngựa sinh ý cũng là bị người ta tiểu mỹ nhân tràng chủ tả hữu mà nói hắn, tạm thời nắm xuống tới. Thương Tú Tuần cử động. Lại lần nữa xác định Lý Tú Ninh trong nội tâm suy đoán.

Đó chính là Đạo Công Tử Nhạc Duyên chỉ sợ cũng là tới cùng Thương Tú Tuần làm ngựa sinh ý.

Phải biết, nàng Lý Tú Ninh cùng Thương Tú Tuần quan hệ cũng không sai, lúc bình thường cơ hồ là dùng tỷ muội tương xứng, nhưng tại thời khắc này song phương cũng là bãi minh xa mã, nói đến sinh ý, tình cảm nhưng

lại vừa vặn không có tác dụng.

“Này Nhạc công tử đến đây Phi Mã mục trường, là vì cái gì?”

Quay đầu, Lý Tú Ninh tầm mắt rơi vào Nhạc Duyên trên người. Đối với Nhạc Duyên sau lưng chắp sau lưng giá kiếm thị nữ Vệ Trinh Trinh, nàng chẳng qua là lúc trước dò xét một cái sau, liền không nhiều nhìn, tại trong mắt nàng, trước mắt này Đạo Công Tử mới là trọng yếu nhất đối thủ.

Phi Mã mục trường, Lý phiệt là nhất định phải được đến.

Một khi ngoài ý mà nói, liền sẽ cho Lý phiệt mang đến không tất yếu phiền toái. Này không chỉ có là vì Lý phiệt mang đến một cái đối thủ. Mà vẫn còn tiện thể lấy đưa đi một chỗ dễ thủ khó công địa phương. Tuy nhiên trước mắt Phi Mã mục trường cùng Lý phiệt phạm vi thế lực còn có đoạn cự ly, nhưng là chôn hạ một cái lời dẫn cuối cùng là tốt.

Vốn là nha, Lý Tú Ninh cùng Thương Tú Tuần giao lưu chính là vì dưới chôn cái này lời dẫn, nhưng mà trước mắt nhưng lại tại đây mấu chốt đương khẩu nhiều ra một cá nhân. Điều này không khỏi làm cho Lý Tú Ninh trong nội tâm lo lắng.

“…”

Nhạc Duyên không có lên tiếng, hắn chỉ là tại yên tĩnh quan sát đến Lý Tú Ninh. Cho dù là Lý Tú Ninh xuất từ thế gia môn phiệt, kinh nghiệm những mưa gió, gặp qua

không ít lớn quen mặt, nhưng là vào lúc này Lý Tú Ninh trong nội tâm vẫn sốt ruột. Này theo Lý Tú Ninh này mặt gò má hai bên sinh ra rất nhỏ đỏ ửng, liền có thể đủ cảm giác được.

Hiển nhiên.

Này Lí Tam nương tử suy đoán ra nàng không nghĩ nhất muốn kết quả.

Mà Nhạc Duyên trầm mặc, càng chứng thực Lý Tú Ninh suy đoán.

Quả nhiên a!

Đạo Công Tử dùng Trường Sinh Quyết đổi Hoa Sơn, tựu là đối với Lý phiệt nhằm vào sao?

Trong nội tâm ý niệm trong đầu nhanh quay ngược trở lại, đã từng tại Hoa Sơn liền cùng Nhạc Duyên từng có giao lưu Lý Tú Ninh biết rõ Nhạc Duyên nhưng thật ra là một cái rất cố chấp người, nếu không mà nói lúc trước lá trà giao dịch cũng sẽ không là vài đại môn phiệt thế gia cùng một chỗ làm.

Cho dù là lá trà bây giờ đang ở Lý phiệt trong nghiên cứu, có một chút thu hoạch, nhưng vẫn là xa xa so ra kém Thuần Dương sản xuất ngộ đạo trà.

Người này, một mực cũng lưu có hậu thủ.

Thật là lợi hại Đạo Công Tử!

Ngay từ đầu tựu tại đối phó Lý phiệt!

Trong đầu nhanh chóng qua lại cấu tứ, rất nhanh Lý Tú Ninh liền đem sự tình lý cá đại khái, nhìn về phía Nhạc Duyên trong mắt đã muốn đầy dẫy cực đoan đề phòng cùng cảnh giác. Chỉ là trừ cái này, người ta Đạo Công Tử còn làm cái gì?

Mặt khác để cho Lý Tú Ninh không rõ phương tiện là Lý phiệt đến tột cùng là ở đâu đắc tội với người nhà Đạo Công Tử Nhạc Duyên?

Càng nghĩ, Lý Tú Ninh cứ thế không có hiểu rõ.

Chẳng lẽ lại Lý phiệt trở thành Phật đạo chi tranh liên lụy phẩm?

Cuối cùng Lý Tú Ninh cùng Nhạc Duyên tầm mắt cũng rơi vào Thương Tú Tuần trên người, vừa rồi tiểu mỹ nhân tràng chủ tả hữu mà nói hắn, vừa không đáp ứng Nhạc Duyên, cũng không có đáp ứng Lý Tú Ninh. Nhưng là hiện tại, trong lòng hai người đã muốn quyết định người lại chắc là không biết cho phép Thương Tú Tuần có tả hữu lắc lư cơ hội.

“…”

Phát giác được Nhạc Duyên cùng Lý Tú Ninh hai người tầm mắt biến hóa, Thương Tú Tuần hiển nhiên cũng biết mình gặp phải cuối cùng lựa chọn, một cái không tốt chính là đắc tội song phương. Một cái là đã muốn khởi binh tạo phản tranh đoạt thiên hạ Lý phiệt, một cái là không biết nền tảng, nhưng lại có Ma Đao Đạo Công Tử

Nhạc Duyên.

Hai cái cũng không tốt dẫn đến.

Hồi lâu.

Ngồi ngay ngắn ở chủ vị Thương Tú Tuần cười, cười đến rất là ủy khuất, sóng mắt dịu dàng, tràn đầy hơi nước, một bộ nhanh muốn khóc lên đáng thương bộ dáng, lẩm bẩm nói: “Ngươi đường đường một cái nam nhi, có thể nào một mực khi dễ tiểu nữ tử đâu này?”

Một bên Lý Tú Ninh nghe vậy sắc mặt không khỏi vui vẻ.

Nhạc Duyên vẫn là mặt không biểu tình, chỉ là lông mày có chút chau đứng lên.

“Công chúa, Tú Tuần thực xin lỗi!”

Kế tiếp Thương Tú Tuần một câu nhưng lại nhường Nhạc Duyên cùng Lý Tú Ninh hai người biểu lộ trao đổi.

Này!

Làm sao có thể!

Mắt trợn tròn, Lý Tú Ninh tầm mắt đầu tiên là quét mắt một vòng đã muốn làm ra lựa chọn Thương Tú Tuần, lập tức tầm mắt ở lại Nhạc Duyên trên người.

Đạo Công Tử!

Công tử!

Khi dễ tiểu nữ tử!

Người nam nhân này…

Không hiểu, Lý Tú Ninh trong nội tâm bay lên một cái ý niệm trong đầu, nàng nên làm cho mình nhị ca Lý Thế Dân tự mình đến.

Bại!

Nhưng là cuối cùng, tại Lý Tú Ninh nhưng trong lòng chỉ có như vậy một cái từ ngữ.

Bại một trong chữ, lần đầu tiên xuất hiện tại nàng sinh mệnh.

Người tính không bằng trời tính.

Nàng Lý Tú Ninh bồi dưỡng chính mình cùng Thương Tú Tuần khuê mật cảm tình, hơn nữa Lý phiệt địa vị tài lực, nhưng mà tại tranh đoạt Phi Mã mục trường trong cũng là bị một cái đạo sĩ cho đả bại. Như vậy kết quả, quả thực nhường Lý Tú Ninh trong khoảng thời gian ngắn có chút khó có thể tiếp nhận.

Tâm tư bành trướng ở bên trong, Lý Tú Ninh gắt gao chằm chằm vào Nhạc Duyên, tựa hồ rất muốn đem cái này tính toán Lý phiệt đạo sĩ ký trong lòng.

“Ha ha…”

Thấp giọng cười, đặt ở trên đầu gối ngọc thủ nắm thật

chặc nắm, lúc này mới buông ra tới. Lý Tú Ninh cử động một mực rơi ở bên người Sài Thiệu trong mắt, Sài Thiệu nghĩ muốn mở miệng nói cái gì đó, rồi lại tại Lý Tú Ninh nhìn chằm chằm hạ không dám chút nào, sinh sinh nghẹn trở về.

Ván này, là ta Lý Tú Ninh sơ hở!

Nhưng, lần sau tất nhiên sẽ không!

Chắp tay, đứng dậy.

“Này, Tú Tuần như là đã lựa chọn, Tú Ninh cũng không làm người khác khó chịu, cáo từ!”

Vũ lực cái gì, Lý Tú Ninh không là không có suy nghĩ qua, nhưng mà loại tình huống này nàng căn bản là không chiếm theo ưu thế, không nói trước có một còn không biết rằng sâu cạn, nhưng là đã muốn xác định là cao thủ Nhạc Duyên, hơn nữa Phi Mã mục trường bản thân thủ vệ, cũng không phải là Lý Tú Ninh này chính là chừng trăm tên Huyền Giáp Quân cho dù là có thể lấy một chọi mười, nhưng mà tại nơi này cũng không được việc.

Xoay người, Lý Tú Ninh tay phải cầm qua bên cạnh thị vệ nâng trường kích, nghiêng kéo lấy liền rời đi đại sảnh.

Sau đó, Sài Thiệu đợi đoàn người cũng quét mắt một vòng Thương Tú Tuần cùng ngồi ngay ngắn tại chỗ đó cười uống trà Nhạc Duyên, tiếp lấy đi theo Lý Tú Ninh đi ra ngoài.

Cầm trường kích rời đi đại sảnh, đây là một tư thái.

Một cái Lý Tú Ninh tỏ vẻ thái độ.

Đại biểu cho chuyện này bắt đầu, tựu cũng không như vậy xong.

Có thể bất kể như thế nào, ván này tiểu mỹ nhân tràng chủ lựa chọn, Nhạc Duyên cuối cùng là thắng.

Thắng, cái này đầy đủ.

Chương 091 : Giao đãi

091 chương giao đãi

Phi Mã mục trường.

Đại biểu cho Lý phiệt Lý Tam nương tử tại sau khi thất bại, không có có bất kỳ dừng lại, liền dẫn này chừng trăm tên Huyền Giáp Quân trực tiếp rời đi. Tại tiểu mỹ nhân tràng chủ Thương Tú Tuần làm ra mình lựa chọn sau, lại lần nữa ở tại chỗ này, bất quá là mất mặt.

“…”

Tầm mắt theo Lý Tú Ninh cầm trường kích rời đi bóng lưng trên thu hồi, Thương Tú Tuần lúc này mới quay đầu, nhìn xem bên cạnh ngồi ở chỗ kia uống trà Nhạc Duyên, nói: “Nhạc công tử, lần này nhưng mà thoả mãn?”

Cái này lựa chọn, là Thương Tú Tuần cẩn thận suy tư sau mới định ra.

Xác thực nói, nàng là đang nhìn đến Nhạc Duyên xuất hiện tại phía sau núi cấm địa An Nhạc Oa, chứng kiến một ít chuôi Ma Đao sau, tỉ mỉ suy tư sau mới định ra tới chọn chọn.

Nếu như lựa chọn Lý phiệt, Thương Tú Tuần liền không cách nào hoàn toàn cam đoan Lỗ Diệu Tử vấn đề về an toàn, tuy nhiên nàng cùng cha mình là mâu thuẫn cực kỳ, ồn ào nhiều năm như vậy tính tình, nhưng là cái loại

này phụ nữ trong lúc đó cảm tình vẫn là tồn tại.

Bác bỏ Lý phiệt yêu cầu, Phi Mã mục trường ít nhất tạm thời có thể cam đoan an ổn. Lý phiệt còn tại phương bắc tranh đấu, kia tinh lực tạm thời không cách nào chuyển dời đến nơi này. Nhưng là như đáp ứng Lý Tú Ninh, như vậy đối với Đạo Công Tử Nhạc Duyên Thương Tú Tuần lại thì không cách nào khẳng định.

Môn phái tôn giáo không phải là môn phiệt, ai biết Đạo Công Tử sẽ hái lấy vật gì dạng thủ pháp. Nhất là hồi tưởng lại lúc trước Nhạc Duyên đối với này Ma Đao một phen nói chuyện, Thương Tú Tuần trực giác trong luôn luôn một loại che dấu nguy hiểm.

“Ha ha!”

Tuy nhiên không quá lý giải giờ này khắc này Thương Tú Tuần tâm tình biến hóa, nhưng là Nhạc Duyên ngược lại biết rõ trong lòng đối phương không cam lòng. Dù sao mình cùng Lý Tú Ninh hai người tranh phong, coi như là trực tiếp áp bách Phi Mã mục trường.

Đây đối với Thương Tú Tuần mà nói, cá nhân cảm giác là cực kỳ ủy khuất.

Nhất là nàng Thương Tú Tuần tính tình vốn là cũng là một người phụ nữ mạnh mẽ tính nết.

“Tú Tuần, này ngươi nghĩ muốn cái gì đền bù tổn thất đâu này?”

Đem Phi Mã mục trường tranh thủ đến chính mình, vì

sau này mình kế hoạch thêm vào không ít lợi thế, đối với như vậy kết quả Nhạc Duyên rất là thoả mãn, tâm tình tự nhiên là sảng khoái. Đối mặt tiểu mỹ nhân tràng chủ Thương Tú Tuần tự oán, Nhạc Duyên tự nhiên được có chỗ đền bù tổn thất.

Dù sao, bị một nữ nhân oán niệm lấy. Đây cũng không phải là một kiện làm cho người ta thoải mái sự tình.

“Hàaa…!”

Nghe Nhạc Duyên xưng hô, Thương Tú Tuần cười, dùng một loại có chút châm chọc giọng điệu nói ra: “Nghĩ muốn người ta hỗ trợ thời điểm gọi nhân gia là tiểu mỹ nhân tràng chủ, tâm tình bình thường thời điểm bảo ta tràng chủ, yêu cầu bị đáp ứng sau nhưng lại bảo ta Tú Tuần, tâm tình không thoải mái thời điểm kêu Thương cô nương… Đạo Công Tử xưng hô thật đúng là một ngày ba biến!”

“Ách…”

Nhạc Duyên nghe vậy không khỏi dừng lại, sắc mặt hơi lộ vẻ xấu hổ.

Cẩn thận vừa nghĩ. Thật đúng là như thế.

Bao gồm lần đầu tiên tới Phi Mã mục trường, hắn Nhạc Duyên đối với Thương Tú Tuần xưng hô thật đúng là đổi mấy lần, tiểu mỹ nhân tràng chủ, tràng chủ, Tú Tuần, thương nhân tiểu thư các loại xưng hô bị Nhạc Duyên tại Thương Tú Tuần trên người thay phiên đến lần.

Một bên thị nữ Vệ Trinh Trinh thấy thế, nhẹ nhàng dịch dịch thân, quay đầu, ngọc thủ che miệng. Bả vai có chút run run, hiển nhiên tại buồn cười trong.

Thời gian dài như vậy tới, đây là Vệ Trinh Trinh lần đầu tiên nhìn thấy nhà mình công tử này xấu hổ thời điểm.

“Ngô, tốt!”

Thấy một mực mây trôi nước chảy, bảo trì vui vẻ Nhạc Duyên trên mặt này rõ ràng vẻ xấu hổ, Thương Tú Tuần tựa hồ có chút thoả mãn. Cười gật gật đầu, trên mặt cái loại này ủy khuất bất đắc dĩ rất nhanh tiêu tán. Mở miệng nói ra: “Nếu Nhạc công tử nói đền bù tổn thất, như vậy liền cho ta làm vài đạo có thể làm cho người hai mắt tỏa sáng thức ăn mỹ vị a!”

Với tư cách một cái mỹ nữ đồ tham ăn, Thương Tú Tuần đối với ăn có độc đáo yêu thích.

Cho nên, đang nghe Nhạc Duyên mà nói sau, Thương Tú Tuần tâm tư rất nhanh liền chuyển dời đến cái này trên mặt, nàng cần Nhạc Duyên tự mình dùng làm cho người ta thoả mãn mỹ vị tới vuốt lên nàng ủy khuất, cùng nàng chỗ trả giá thật nhiều.

Sở dĩ không có đáp ứng Lý phiệt, một là nàng vì Phi Mã mục trường bản thân an toàn. Hơn nữa Nhạc Duyên phía trước chỗ đề cập tới hợp tác, cuối cùng chính là nàng Thương Tú Tuần bản thân đối với Lý phiệt cách làm rất không hài lòng.

Lý Tú Ninh cảm tình hợp tác, Thương Tú Tuần cũng

không ngốc, nàng tất nhiên là nhìn ra được.

Tuy nhiên lúc bình thường, hai người quan hệ thoạt nhìn không sai, nhưng là nữ nhân cùng nữ nhân trong lúc đó cảm tình ai cũng nói không chính xác, làm không tốt quay đầu nguyên là khuê mật hai người sẽ trở mặt thành thù. Về phần trở mặt thành thù nguyên nhân. Bình thường chỉ có hai cái.

Một là vì nam nhân, thứ hai là song phương không tinh khiết, không có hoàn toàn tín nhiệm, giấu diếm bí mật. Mỗi người đàn bà trong nội tâm đều cũng có lấy thuộc về mình bí mật nhỏ.

Cái loại này thân mật rối tinh rối mù khuê mật quan hệ bình thường rất ít xuất hiện. Xuất hiện tình huống như vậy, có thật lớn có thể là bách hợp.

Lý Tú Ninh cùng Thương Tú Tuần tuy nhiên quan hệ không tệ, nhưng là không đạt được khuê mật trình độ, lại càng không cần phải nói hai người cũng là người thông minh, đều có chỗ cầu, tự nhiên mà vậy tại đây phần giao tình trong trộn lẫn những vật khác.

Nấu ăn…

Đối mặt Thương Tú Tuần yêu cầu, Nhạc Duyên đầu tiên là khẽ giật mình, lập tức tức cười cười. Đối với yêu cầu này, Nhạc Duyên đổ ra là không có cự tuyệt, nếu đối phương mà nói cũng nói rõ, với tư cách đền bù tổn thất chính mình đương nhiên không thể lui bước.

Muốn biết mình nhưng cũng là một cái yêu hưởng thụ

người, gặp phải đồng dạng một cái thích ăn uống yêu hưởng thụ nữ nhân, Nhạc Duyên thật đúng là có một loại tất cả mọi người là người trong đồng đạo cảm khái.

“Có thể!”

Trầm ngâm một hồi lâu, Nhạc Duyên gật đầu đáp ứng tới.

Nhạc Duyên đáp ứng nhường Vệ Trinh Trinh rất là ngoài ý muốn, phải biết hiểu tại thời gian dài như vậy trong nàng có thể theo chưa từng gặp qua nhà mình công tử thò tay sờ qua phòng bếp công cụ cái gì, nhiều nhất cũng là cầm lấy bát đũa ăn cơm. Đạo Công Tử, Đạo Công Tử, có thể nói là đem con trai tránh xa nhà bếp cách làm biến thành thực tế hành động. Nếu không phải Nhạc Duyên là ăn thịt, Vệ Trinh Trinh còn tưởng rằng nhà mình công tử không phải là Đạo Công Tử, mà là phật công tử.

“YAA.A.A..!”

Đồng dạng, Thương Tú Tuần cũng có chút ngoài ý muốn. Nháy mắt quét Nhạc Duyên một cái, hơi chút dừng lại, liền lại bổ sung một câu, nói: “Nhớ rõ này thức ăn nhưng mà ta không có ăn xong, là có thể làm cho mắt người trước đổi mới hoàn toàn!”

“Nhưng chớ có làm bánh bao không nhân, Trinh Trinh bánh bao cũng đã đầy đủ!”

Ngươi đó là cái gì ánh mắt?

Thương Tú Tuần tầm mắt nhường Nhạc Duyên có chút buồn cười, tâm nói mình mới sẽ không đi làm cái gì bánh bao bánh bao, chính mình tuy nhiên rất ít ra tay, nhưng là lý luận tri thức vẫn là hết sức phong phú. Ít nhất trong đó có hai loại là mình có chút am hiểu, đó chính là gà ăn mày cùng Ngũ Độc món thập cẩm.

Ừ…

Chỉ là đến lúc đó nên làm gà ăn mày vẫn là món thập cẩm đâu này?

Trong nội tâm suy tư một phen, Nhạc Duyên rất nhanh liền có tính toán.

Hắn quyết định làm cái lẩu.

Rất nhanh.

Thương Tú Tuần tại Phi Mã mục trường trong chuyên chúc trong phòng bếp đã muốn bận việc đứng lên.

Không thể không nói người ta tiểu mỹ nhân tràng chủ tại ăn này một mặt có khác truy cầu, không chỉ có là phòng bếp công cụ tự chuẩn bị, tài liệu cái gì cũng đồng dạng sớm có chuẩn bị. Có thể nói, trong cái thế giới này nguyên năng đủ rồi tìm được có thể làm tài liệu đồ đạc, trừ bỏ mùa duyên cớ bên ngoài, tại đây Phi Mã mục trường trong thật đúng là đều có thể đủ rồi tìm được.

Bởi vậy có thể thấy được, người ta Thương Tú Tuần tại ăn uống trên mặt rốt cuộc là có như thế nào truy cầu.

Đi đến phòng bếp sau. Nhạc Duyên lại là không có thân tự động thủ, mà là trực tiếp nói chuyện bắt đầu chỉ huy đứng lên, đem Thương Tú Tuần đầu bếp cho làm cho xoay quanh, dựa theo hắn ý nghĩ làm ra tương ứng công cụ.

Nửa ngày thời gian sau.

Cái gọi là cái lẩu trên cơ bản đã muốn hoàn thành công cụ cùng tài liệu chuẩn bị.

Nhìn trước mắt nhiệt khí cuồn cuộn đồng nồi, Thương Tú Tuần cùng Vệ Trinh Trinh hai người tụ cùng một chỗ mạnh mẽ nhìn, dạng như vậy thoạt nhìn rất không tồi bộ dáng. Đương nhiên, Nhạc Duyên cho Thương Tú Tuần cũng không phải kiểu. Tại đây chuẩn bị trong đó, Nhạc Duyên đồng dạng đem gà ăn mày còn có món thập cẩm cùng với khác một ít tương đối nổi danh đồ ăn nói cho người ta Thương Tú Tuần.

Về phần từ đầu tới đuôi, Nhạc Duyên sẽ không có thân tự động thủ qua.

Con trai tránh xa nhà bếp, tại nơi này triệt để biến Thành công tử xa nhà bếp.

Cuối cùng nhìn xem đang cùng Vệ Trinh Trinh hai người liền kiểu mới thức ăn tiến hành thảo luận thử ăn Thương Tú Tuần, Nhạc Duyên thì là bứt ra rời đi.

Bên ngoài.

“Nhạc công tử, giỏi tính toán!”

Lỗ Diệu Tử hai tay chắp sau lưng. Đứng ở bên bờ vực, quét Nhạc Duyên một cái sau, mở miệng nói ra.

“Lỗ tiền bối không cũng là có thu hoạch sao?”

Mặt đối với đệ nhất thiên hạ toàn tài chất vấn, Nhạc Duyên cười trả lời: “Nghĩ đến tiền bối cũng nhìn thấy Tú Tuần đối với tiền bối cảm tình, tựu là mâu thuẫn chút ít!”

“…”

Lỗ Diệu Tử nghe đến đó, không có lên tiếng.

Xác thực.

Thương Tú Tuần lựa chọn, có một bộ phận coi như là vì Lỗ Diệu Tử. Tuy nhiên trong đó cũng có nàng cùng Lý Tú Ninh trong lúc đó quan hệ. Nhưng là trong chuyện này nhưng lại bao hàm Thương Tú Tuần đối với cha mình quan tâm.

“Ta có thể thay ngươi đúc kiếm!”

“Thậm chí có thể đem Dương công bảo tàng cơ quan đồ cho ngươi!”

Trầm mặc một hồi lâu, Lỗ Diệu Tử thở dài một hơi, mở miệng nói ra: “Nhưng là ta cần Đạo Công Tử ngươi cho lão phu một cái hứa hẹn!”

“Cái gì hứa hẹn?”

Lỗ Diệu Tử đột nhiên biến hóa, nhường Nhạc Duyên hơi lộ vẻ ngoài ý muốn, đối mặt loại tình huống này Nhạc Duyên lại là không có chân chính trên ý nghĩa kinh ngạc, ngược lại là nhíu mày.

“Ta muốn ngươi triệt để cam đoan Tú Tuần an toàn!”

Chậm rãi xoay người, Lỗ Diệu Tử tầm mắt rơi vào Nhạc Duyên trên mặt, gắt gao chằm chằm lên trước mắt cái này làm cho người ta nhất thời vuốt không rõ sâu cạn Đạo Công Tử. Chậm rãi nói ra bản thân ý kiến. Làm Thương Tú Tuần đáp ứng Nhạc Duyên yêu cầu, liền đem tự thân đổ lên Lý phiệt mặt đối lập.

Hơn nữa một khi liên lụy vào thiên hạ tranh phách ở bên trong, hơn nữa Phật đạo ma tam giáo tranh đấu, Lỗ Diệu Tử đối với Thương Tú Tuần an nguy thật đúng là lo lắng. Chính đạo nhân sĩ, Lỗ Diệu Tử không thế nào lo lắng, dù sao hắn đệ nhất thiên hạ toàn tài mặt mũi hay là muốn cho, nhưng là ma môn…

Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên có thể đánh chính mình đông trốn tây nấp mấy chục năm. Cùng Ma Môn đã từng quen biết Lỗ Diệu Tử đương nhiên biết rõ Ma Môn những ngững người kia cái dạng gì mặt hàng. Hơn nữa, vừa mới hắn vụng trộm quan sát, Thương Tú Tuần vẫn là man vui vẻ.

“Nếu như ta không có thể bảo chứng đâu này?”

Đối mặt Lỗ Diệu Tử tầm mắt, Nhạc Duyên cũng không có nói thẳng ra chính mình tính toán. Mà là phản hỏi một câu.

“Này…”

“Một khi Tú Tuần xảy ra vấn đề, Đạo Công Tử liền chờ đợi lão phu vì các hạ chuẩn bị đệ nhất thiên hạ cơ quan tới chết theo!”

Râu bạc trắng tung bay, Lỗ Diệu Tử một mực uể oải thần sắc trở nên vô cùng chăm chú cùng nghiêm túc, trên mặt nhưng lại không gì sánh kịp sát ý.

Không khí căng thẳng.

Theo Lỗ Diệu Tử câu này đằng đằng sát khí lời ra khỏi miệng, Nhạc Duyên sắc mặt cũng trầm xuống.

Một già một trẻ liền như vậy đối mặt lấy.

Một hồi lâu.

“Tốt!”

Chậm rãi xoay người, Nhạc Duyên đáp ứng Lỗ Diệu Tử mà nói. Lần này, vốn chính là mình làm không mà nói, dùng người cha con trong lúc đó cảm tình tính toán người cha con lưỡng, đem người ta sinh sinh kéo đến chính mình trên chiến xa, không để cho ra một câu trả lời thỏa đáng không thể nào nói nổi.

“Ha ha!”

Lỗ Diệu Tử nghe vậy, cười đến rất là thư sướng.

Thần sắc thật là thoả mãn.

Chương 092 : Giống như đã từng quen biết

092 chương giống như đã từng quen biết

“Đúng!”

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, Lỗ Diệu Tử chậm rãi xoay người, đối với đứng ở bên cạnh Nhạc Duyên nói ra: “Ngươi Nguyệt Khuyết loan đao ta cũng đã gặp, nhưng là nghĩ muốn chế tạo thành kiếm, chỉ sợ chưa đủ!”

Không đủ?

Nhạc Duyên nghe vậy sững sờ.

Cúi đầu xuống, đem bên hông loan đao lấy xuống, cầm trên tay lại lần nữa xem kỹ một phen, phát hiện này loan đao không hề dài, đường cong rất khom, hơn nữa tương đối hẹp. Nếu thật muốn muốn làm thành lúc trước Nguyệt Khuyết kiếm bộ dáng, này loan đao tài liệu tựa hồ thật đúng là không đủ.

Hơn nữa Lỗ Diệu Tử tự nhiên biết rõ Nhạc Duyên cần kiếm có thể không phải là cái gì trang sức phẩm, là muốn có thể giết người kiếm. Cho nên, gần kề dùng Nguyệt Khuyết loan đao tài liệu, chỉ là một cái, Lỗ Diệu Tử cảm giác như thiếu không ít.

“…”

Nhìn xem trên tay loan đao, Nhạc Duyên lông mày cau lại, trong lòng tự nhủ lúc trước Nhật Nguyệt thần giáo đem chính mình kiếm đến tột cùng làm cho cái gì, thật giống như không ít thiếu có chất vải.

Ngẩng đầu, Nhạc Duyên tầm mắt rơi vào Lỗ Diệu Tử trên người, hỏi: “Cho nên…”

“Nhạc công tử còn cần dùng những vật khác tới thay thế!”

“Tốt nhất có cái gì vẫn thạch các loại!”

Đón Nhạc Duyên tầm mắt, Lỗ Diệu Tử nói ra bản thân tâm tư.

Vẫn thạch?

Nhạc Duyên nghe vậy không khỏi cười khổ, cái đồ vật này mình ở đi nơi nào tìm? Thứ này không chỉ có tại hiện đại khó tìm, tại cổ đại càng khó có thể được đến. Có thứ này người, bình thường cũng là cất giấu lấy, hay là đã đem kia chế tạo thành binh khí, ở đâu còn có hắn phần?

Ít nhất, Thuần Dương phái căn cơ nội tình quá nhỏ bé, là không có.

“Tiền bối không có sao?”

Cuối cùng, Nhạc Duyên đem tâm tư đặt ở đối phương Lỗ Diệu Tử trên người, nghĩ đến này Lỗ Diệu Tử thân vì đệ nhất thiên hạ toàn tài, hẳn là có tương ứng tài liệu.

Nào có thể đoán được Nhạc Duyên câu này lời vừa ra khỏi miệng, tâm tư đã bị Lỗ Diệu Tử nhìn ra, nói tiếp Nhạc Duyên cũng không có giấu diếm ý tứ.

Khoát khoát tay, Lỗ Diệu Tử đồng dạng hồi Nhạc Duyên một cái đắng chát nụ cười, nói: “Lão phu này vài thập niên nhận Thiên Ma chân khí tra tấn. Đông trốn tây nấp một ít thiên về đồ đạc sớm cũng không phải là vứt bỏ tựu là đưa người, nơi nào sẽ mang theo trên người?”

Ngụ ý, là Lỗ Diệu Tử hiện trên tay đồng dạng không có.

“Hơn nữa một lần nữa đúc kiếm, lão phu còn có chuẩn bị tương ứng đồ đạc!”

Cầm qua Nhạc Duyên trên tay Nguyệt Khuyết loan đao, Lỗ Diệu Tử rút sau, trái nhẹ tay khẽ vuốt vuốt bạch ngọc bình thường thân đao, cảm thán nói: “Đây là một chuôi hảo đao… Lão phu nhưng mà được xưng đệ nhất thiên hạ toàn tài, há có thể làm ra bình thường thấp kém phẩm tới?”

Một cái danh hiệu, đại biểu một cá nhân trình độ.

Có thể xưng đệ nhất thiên hạ toàn tài, Lỗ Diệu Tử tự nhiên sẽ không tại tuổi già thời điểm vứt bỏ phần này thể diện. Nếu đáp ứng. Như vậy này coi như là hắn Lỗ Diệu Tử lại lần nữa rời núi chi tác, tự nhiên không thể khinh thường.

Tài liệu chưa đủ!

Đối mặt như vậy xấu hổ vấn đề, Nhạc Duyên trong

khoảng thời gian ngắn trầm mặc. Một hồi lâu, Nhạc Duyên nhưng trong lòng thì nghĩ đến một cái biện pháp giải quyết, không khỏi ngẩng đầu, hỏi: “Nếu như hợp đúc, như thế nào?”

“Ngươi này vài chuôi kiếm?”

Nghiêng đầu, Lỗ Diệu Tử tự nhiên nghe ra Nhạc Duyên ngôn trung chi ý, hai người liếc nhau. Lỗ Diệu Tử rồi mới lên tiếng: “Ngươi kiếm thị chỗ gánh này ba thanh kiếm chỉ có thể coi như là khá lắm rồi, nhưng mà hợp đúc mà nói lại cũng chỉ có thể lấy trong đó tinh hoa nhất bộ phận, nếu không mà nói chỉ có thể kéo thấp kiếm trình tự.”

“Đạo Công Tử, ngươi nguyện ý?”

Loan đao vào vỏ. Lỗ Diệu Tử vuốt chính mình râu bạc trắng, cười hỏi.

“…”

Nhạc Duyên trầm ngâm một hồi lâu, chậm rãi quay đầu, rồi mới lên tiếng: “Ta biết rõ! Yên tâm. Ta sẽ lấy đến tương ứng tài liệu!” Nói những lời này thời điểm, Nhạc Duyên liền biết rằng Nguyệt Khuyết loan đao khôi phục vì Nguyệt Khuyết kiếm nghĩ đến còn phải cần một khoảng thời gian, chỉ là này còn lại tài liệu nên đi nơi nào gom góp đủ rồi lại là một kiện nhường người đau đầu sự tình.

“Trừ bỏ này đúc kiếm cùng Dương công bảo tàng sự tình bên ngoài. Ta còn có một việc nghĩ hướng tiền bối

hỏi thăm một chút!”

Đem Nguyệt Khuyết loan đao sự tình tạm thời mắc cạn sau, Nhạc Duyên lại hỏi một chuyện khác tình.

“Lão phu có thể không cự tuyệt trả lời?”

Xoay người, Lỗ Diệu Tử nhưng lại gọn gàng linh hoạt cự tuyệt, nói: “Lão phu không biết Nhạc công tử đến tột cùng nghĩ muốn hỏi điều gì, nhưng là lão phu biết được vấn đề này tất nhiên là liên lụy khá lớn.” Tại đây trong khoảng thời gian ngắn, Lỗ Diệu Tử cùng Nhạc Duyên tiếp xúc, khiến cho hắn đối với Nhạc Duyên có một giải.

Đạo Công Tử cực kỳ yêu mến tích tiểu thành đại, từ dễ dàng từng bước một đến khó khăn.

Tựa như đúc kiếm, Phi Mã mục trường ngựa sinh ý, Dương công bảo tàng cơ quan đồ, những điều này là do từng bước một mà đến, mà cá đặt ở cuối cùng vấn đề hiển nhiên sẽ vượt quá hắn Lỗ Diệu Tử dự kiến. Cho nên, Lỗ Diệu Tử gọn gàng linh hoạt cự tuyệt.

Lần này cử động trực tiếp đem Nhạc Duyên nghĩ còn muốn hỏi mà nói cho ngăn ở cổ họng nhi trong.

Chằm chằm vào Lỗ Diệu Tử nhìn một hồi lâu, Nhạc Duyên ngẫm lại cũng không có tiếp tục hỏi tiếp.

Rất hiển nhiên.

Mình ở Phi Mã mục trường đụng phải Thương Tú Tuần cùng Lỗ Diệu Tử hai người phụ nữ đề phòng.

Người không thể lòng tham không đáy.

Mình đã được đến nghĩ muốn cái gì, nghĩ muốn càng nhiều cực kỳ dễ dàng gà bay trứng vỡ ngoài ý.

Tại Nhạc Duyên cùng Lỗ Diệu Tử hai người tại trên vách núi đàm luận sau một lúc lâu, hai người lúc này mới tại Thương Tú Tuần đang chuẩn bị tìm người thời điểm trở lại trong phòng bếp, mà Lỗ Diệu Tử đương nhiên là trở lại hắn An Nhạc Oa. Về phần Nguyệt Khuyết loan đao thì là bị Lỗ Diệu Tử mang đến.

Tiếp được trong thời gian, thì là rất đơn giản. Bất quá là chuẩn bị Phi Mã mục trường cùng Khấu Trọng thủ hạ thế lực ngựa giao dịch chuẩn bị.

Ba ngày sau.

Nhạc Duyên cùng kiếm thị Vệ Trinh Trinh hai người rời đi Phi Mã mục trường.

Thương Tú Tuần không có đến trước đưa tiễn.

Giờ phút này tiểu mỹ nhân tràng chủ đang tại phát giận, chủ yếu đối tượng chính là An Nhạc Oa Lỗ Diệu Tử.

Về phần nguyên nhân sao…

Tất nhiên là Lỗ Diệu Tử lén tiếp nhận đúc đao vì kiếm nhiệm vụ.

“Công tử!”

Dọc theo đường, Vệ Trinh Trinh dùng bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ thân dưới con lừa, tầm mắt rất là quái dị nhìn thấy Nhạc Duyên bóng lưng, hỏi: “Làm như vậy, thật có thể chứ?”

Tại Phi Mã mục trường mấy ngày nay, Vệ Trinh Trinh cũng lớn khái giải đến Thương Tú Tuần trong nhà sự tình, nhất là Thương Tú Tuần cùng mình cha đẻ Lỗ Diệu Tử mâu thuẫn. Mà lúc này đây, Nhạc Duyên lại trộn lẫn trên một phen, khiến cho tình huống thoạt nhìn có chút phức tạp.

Dù sao, đó là người ta gia sự.

Ngươi một cái đạo sĩ quấy nhập trong đó, tính cái gì?

“Đương nhiên không có việc gì!”

“Nói tiếp, ta cũng là tại giúp bọn hắn!”

Quay đầu lại, quét mắt một vòng sắc mặt tràn đầy lo lắng Vệ Trinh Trinh, Nhạc Duyên dù là trong nội tâm đối với Vệ Trinh Trinh thiện tâm đã có kiến thức, nhưng là lúc này lại lần nữa nhìn thấy hãy để cho người nhịn không được cảm thán, “Phải biết rằng bọn họ phụ nữ lưỡng nhưng mà xấu hổ thật nhiều năm. Lần này khắc khẩu. Đối với Lỗ Diệu Tử mà nói, này là một kiện đáng giá kinh hỉ sự tình!”

“Ta tại hơi chút lộ ra một chút Lỗ Diệu Tử tình huống thân thể, bọn họ phụ nữ sẽ tại khắc khẩu trong chậm rãi khôi phục chân chính phụ nữ cảm tình, chẳng qua là sau

này này phụ thân địa vị hơi chút xấu hổ một chút!”

“Ách!”

Đối với nhà mình công tử giải thích, Vệ Trinh Trinh nháy mắt mấy cái, tỉ mỉ vừa nghĩ thật đúng là như thế. Dù sao như vậy sự tình ngoại nhân khó mà nói cái gì, chân chính giải quyết vẫn là nhìn Thương Tú Tuần nội tâm. Nhưng mà tại Thương Tú Tuần cự tuyệt Lý phiệt sau, mỹ nhân này nhi tràng chủ nội tâm là cái gì liền đã biết.

“A!”

Thấy công tử nói như vậy, Vệ Trinh Trinh cũng không tốt nói tiếp, mà là nói sang chuyện khác. Nói: “Công tử kia chúng ta tiếp lấy đi nơi nào?”

Mới rời núi, nghĩ đến công tử sẽ không hồi Hoa Sơn.

Chỉ là dù là thân là Nhạc Duyên thiếp thân thị nữ, đối với Nhạc Duyên suy nghĩ cái gì, Vệ Trinh Trinh đồng dạng vuốt không rõ ràng lắm.

“Đông Đô, Lạc Dương!”

Trầm ngâm một chút, Nhạc Duyên cho ra tiếp được muốn đi địa phương.

Đi vòng.

Dương Quảng đã chết, thiên hạ hỗn loạn.

Tùy đã muốn triệt để mất kia lộc, thiên hạ anh hùng cộng

lại theo hắn.

Lời này nghe tuy nhiên rất là anh hùng nam nhi khí khái, nhưng là càng nhiều nhưng vẫn là dân chúng bình thường tại gặp cực khổ. Trừ bỏ vài chỗ coi như an ổn bên ngoài. Cái khác đại đa số địa phương cũng đánh thành hỗn loạn.

Không chỉ có là Trung Nguyên trong quần hùng tranh phong, thậm chí liền tái ngoại, Cao Ly thậm chí Tây Đột Quyết, còn có Thổ Phiên đều có người đi trước Trung Nguyên, dùng chuẩn bị tống tiền.

Nằm vùng, gián điệp, hối lộ, thông đồng làm bậy cái gì cũng có thể chứng kiến.

Tại đi Đông Đô Lạc Dương trên đường, Nhạc Duyên cùng Vệ Trinh Trinh hai người liền ở nửa đường gặp phải ngoài ý muốn.

Nho nhỏ sinh ra một ít ma sát sau. Nhạc Duyên lúc này mới tiếp tục chính mình đường xá.

Đương nhiên cái gọi là nhỏ ma sát nhỏ, cũng chính là một kết quả —— địch chết ta sống.

Thấy tận mắt biết qua Nhạc Duyên đối với hắn người ra tay Vệ Trinh Trinh, nhưng lại tại tiếp được một ngày thời gian trong cũng là sắc mặt tái nhợt, nơm nớp lo sợ. Rất có một loại bị sợ đến chim cút bộ dáng.

Bình thường nữ nhân, cũng là sợ hãi máu tươi.

Dù sao Vệ Trinh Trinh xuất thân đàng hoàng, không phải là Loan Loan Ma Môn. Cũng không phải cái khác mới bước chân vào giang hồ nữ nhân, nàng từ đầu tới đuôi tối đa cũng tựu là cắt thịt, làm bánh bao cái gì, liền chỉ sống gà đều không có giết qua.

Lại là nơi nào gặp qua giết người như giết gà bình thường tùy ý…

Lần đầu thấy giết người, Vệ Trinh Trinh miễn không bị đến chút ít ảnh hưởng.

“Đang sợ?”

Một ngày thời gian trong Nhạc Duyên sẽ không có hỏi qua Vệ Trinh Trinh, chỉ là yên tĩnh ở một bên nhìn xem Vệ Trinh Trinh nôn mửa, nhiều nhất bất quá là tiến lên hỗ trợ vỗ vỗ lưng, đưa lên bình nước nhường Vệ Trinh Trinh súc miệng, cái khác lời an ủi sẽ không có nói qua.

Hiển nhiên, Nhạc Duyên tại rèn luyện chính hắn một thiếp thân thị nữ.

“Công tử, Trinh Trinh mới không có sợ hãi!”

Thấy Nhạc Duyên mỉm cười bộ dáng, Vệ Trinh Trinh quắt quắt miệng, buồn bực hồi một câu, lập tức rồi lại là muốn lên đám người kia chết ở Nhạc Duyên dưới thân kiếm tràng cảnh, kia trường cảnh tuy nhiên rất đẹp rất thê diễm, nhưng mà máu tươi cuối cùng là nhường Vệ Trinh Trinh ác tâm.

Vì vậy, Vệ Trinh Trinh lại lần nữa nôn mửa.

“…”

Mỉm cười, Nhạc Duyên không nói gì thêm. Mà là ngẩng đầu, đem ánh mắt nhìn về phía bốn phía.

Đây là trong rừng đường nhỏ.

Một đường đi tới, thấy không ít chạy nạn người.

Không ít người cũng là lựa chọn chuyển nhà hướng những thứ kia thành phố lớn chạy, mà Đông Đô Lạc Dương hiển nhiên là một cái coi như không tệ nơi đi.

Nhạc Duyên tuy có thiện tâm, nhưng mà đối mặt loại này ảnh hưởng đến toàn bộ thiên hạ chiến loạn, nhỏ thiện hiển nhiên không phải là giải quyết vấn đề biện pháp tốt nhất. Biện pháp tốt nhất bất quá là thiên hạ một lần nữa nhất thống, nếu không mà nói nhiều khi ngươi chỉ có thể cứu được nhất thời, lại không thể cứu một đời.

“Ô ô ô, nương…”

Tựu tại Nhạc Duyên nhìn qua những thứ kia chạy nạn dân chúng cảm khái thời điểm, một hồi ẩn ẩn khóc gáy âm thanh xâm nhập bên tai.

“Ừ?”

Đồng thời, đang tại cúi đầu nôn mửa Vệ Trinh Trinh cũng nghe thấy này trận tiếng khóc, ngẩng đầu tầm mắt men theo thanh âm nơi phát ra nhìn lại.

Một người mặc màu xanh quần áo, tất cả đều là miếng vá còn có phá động, tóc cũng là lộn xộn thiếu nữ đang tại con đường bên cạnh đẩy ngã tại một người trung niên phụ nữ trên người không ngừng nức nở, thanh âm hiển thị rõ bi ai cùng tuyệt vọng.

Còn bên cạnh đi người qua đường, lại cũng chỉ là lắc đầu cảm thán, đoạn đường này tới tình huống như vậy bọn họ thấy quá nhiều. Ai cũng không biết chính mình có thể hay không bước lên theo gót. Cho nên không có tiến lên hỗ trợ, ngược lại có mấy nam nhân nhìn về phía cô gái kia ánh mắt trở nên cùng sói bình thường bộ dáng.

Những người này ánh mắt bị Vệ Trinh Trinh toàn bộ nhìn tại trong mắt, hừ một tiếng sau, nhìn không được Vệ Trinh Trinh kéo lấy chính mình vậy có chút ít như nhũn ra thân hình chậm rãi hướng này khóc tê tâm liệt phế thiếu nữ đi đến.

Hiển nhiên, Vệ Trinh Trinh lòng trắc ẩn lại lần nữa bộc phát.

Nhạc Duyên lại là không có bất luận cái gì động tác, hắn chỉ là nhìn xem thanh âm kia đã muốn khóc đến khàn khàn thiếu nữ, tại ngó ngó chính mình này đã muốn tiến lên thị nữ Vệ Trinh Trinh, không hiểu hắn cảm giác một màn này có chút giống như đã từng quen biết.

Chương 093 : Bạch Thanh Nhi

093 chương Bạch Thanh Nhi

“Ô ô ô…”

“Nương, có thể nào vứt xuống dưới Thanh nhi một cá nhân a!”

Thiếu nữ gắt gao ôm phụ nữ thi thể, khóc đến tê tâm liệt phế, không chỉ có là thanh âm đã muốn khàn khàn, thậm chí liền ánh mắt cũng đã khóc sưng. Một bên rất nhiều dân chúng, thấy thế cũng là không nói gì cảm thán. Này chiến loạn cùng một chỗ, đoạn đường này tới chứng kiến sự tình, lại thiếu đi nơi nào?

Vệ Trinh Trinh nhìn lên này khóc đến thương tâm tới cực điểm thiếu nữ, trên mặt nhất thời tràn đầy đau lòng.

Thiện tâm người, có thể nào nhìn thấy như vậy sinh ly tử biệt tràng cảnh?

Nhìn thấy bốn phía những thứ kia lãnh nhãn nhìn nhau dân chúng, đối phương không cách nào duỗi ra viện thủ, nhưng là Vệ Trinh Trinh nàng có thể.

Tiến lên.

Xoay người.

Vệ Trinh Trinh tay chậm rãi vuốt hướng thiếu nữ lưng, vỗ nhè nhẹ đánh nhau.

“Đừng khóc!”

Ôn nhu như nước, lưng đeo giá kiếm nửa ngồi trên mặt đất, Vệ Trinh Trinh cũng là ánh mắt có chút đỏ lên, hiển nhiên là muốn lên cái gì.

“? ? ?”

Lê hoa đái vũ, tựa hồ là cảm nhận được Vệ Trinh Trinh trong lòng bàn tay nhiệt độ, luôn luôn tại khóc thiếu nữ đầu tiên là cả kinh, gầy yếu thân hình không khỏi run lên, có chút rời đi một chút, lúc này mới thật cẩn thận quay đầu, tầm mắt rơi vào Vệ Trinh Trinh trên người.

Tựa hồ là bởi vì Vệ Trinh Trinh này nhu hòa biểu lộ còn có hơi thương tiếc tầm mắt, khu trục thiếu nữ hoảng sợ, khiến cho Vệ Trinh Trinh tiếp được đi lên vuốt lưng động tác cũng không có bị cự tuyệt.

“Đừng sợ, ta không là người xấu!”

Vừa rồi bên cạnh có cái khác không có hảo ý người, Vệ Trinh Trinh tự nhiên là nhìn ở trong mắt. Tại đây loạn thế, một cái cô khổ không nơi nương tựa nữ nhân sẽ là dạng gì kết cục, Vệ Trinh Trinh không dám tưởng tượng, duy nhất có thể dùng nhất định là này cái gọi là ngày tốt lành chỉ sợ sớm đã rời đi.

Vệ Trinh Trinh cảm thấy không tự mình ra tay hỗ trợ, làm không tốt liền trơ mắt nhìn xem một cái thiếu nữ rơi vào

ma trảo ở bên trong, một khi rơi vào những thứ kia kẻ lang thang trong tay, không có chút nào tự bảo vệ mình năng lực thiếu nữ sẽ là kết quả gì chỉ sợ sẽ không so sánh với rơi vào giặc núi đào binh trên tay rất nhiều ít.

Cho nên. Vệ Trinh Trinh cảm giác mình nên nghĩa bất dung từ.

Thấp giọng an ủi thiếu nữ vài câu, nhường còn tại khóc sướt mướt thiếu nữ thư thái không ít sau, Vệ Trinh Trinh lúc này mới trừng lớn lấy đôi mắt đẹp, tức giận trừng bốn phía những người kia một cái, đáng tiếc ánh mắt lớn mà đẹp, trừng mắt thời điểm càng lộ vẻ mị, lại là không có chút nào lực sát thương.

Cuối cùng, Vệ Trinh Trinh quay đầu lại, tầm mắt rơi tại nhà mình công tử Nhạc Duyên trên người.

“…”

Tầm mắt chính bốn phía quan sát những thứ này dân chúng tính là chân thật Nhạc Duyên, rất nhanh liền cảm nhận đến Vệ Trinh Trinh tầm mắt.

Khóe miệng có chút run rẩy xuống. Nhạc Duyên lúc này mới chậm rãi xoay người, nghênh hướng Vệ Trinh Trinh tầm mắt. Tuy nhiên trước mắt tràng cảnh nhường Nhạc Duyên có một loại giống như đã từng quen biết cảm giác, nhưng là Nhạc Duyên cuối cùng không thể tiến lên đi chỉ ra và xác nhận người ta là giả.

Bởi vì này loại làm mà nói, cực kỳ dễ dàng bị người vây công, cùng chỉ trỏ.

Lại nói mình bây giờ chính là Đạo gia nhân sĩ, một thân đạo bào, hoàn toàn đắc đạo cao nhân, từ là có thêm lòng từ bi.

Hơn nữa Nhạc Duyên tại kinh nghiệm Loan Loan sự kiện sau, đối với như vậy cục diện luôn có một loại phản xạ có điều kiện. Bất quá dù là đối phương vẫn là Âm Quý phái, đối với Nhạc Duyên mà nói thực sự không có gì. Loan Loan tới đây, đồng dạng là thảm bại mà quay về, đổi người khác cũng giống như thế.

Đây là thuộc về Nhạc Duyên tự tin.

Nghĩ tới đây. Nhạc Duyên gật gật đầu, ý bảo đây hết thảy từ Vệ Trinh Trinh chính mình an bài. Đồng thời, Nhạc Duyên cũng tiến lên, đi đến thiếu nữ trước mặt. Chậm rãi ngồi xổm người xuống, thò tay đem đối phương một ít đầu lộn xộn còn tản ra mùi thúi tóc hướng bên cạnh sờ chút một chút, đánh giá đến thiếu nữ bộ dáng tới.

Làn da hơi có vẻ khô ráo. Môi càng xơ xác nứt ra.

Người cũng lộ ra vẻ gầy yếu, một bộ dinh dưỡng không đầy đủ bộ dáng.

Bất kể thế nào nói, đơn nói nhân gia bề ngoài mà nói, xác thực so với Loan Loan chuyên nghiệp.

Không hiểu, Nhạc Duyên trong đầu nhảy ra chuyên nghiệp cái từ này hợp thành. Ít nhất, tại Nhạc Duyên trong ấn tượng, Loan Loan cho dù là giả vờ giả vịt cũng

vẫn là có chút chú trọng chính mình cách ăn mặc, người ta chính là muốn cùng Sư Phi Huyên đối bính thiếu nữ, ở đâu có thể tại khí chất bộ dáng trên rơi xuống?

Mà trước mắt người thiếu nữ này, hoảng vừa nhìn đi, giống như tựu là thật.

Chẳng lẽ lại thiếu nữ này không có vấn đề, là thật?

Ngửi ngửi này khó nghe hương vị, Nhạc Duyên trong nội tâm thật là có chút ít hoài nghi mình là không phải là nghĩ quá nhiều. Khóe miệng giương nhẹ, Nhạc Duyên lộ ra một cái tương đối ôn hòa nụ cười sau, lúc này mới ôn nhu hỏi: “Cô nương, ngươi tên gì?”

“Nói… Đạo trưởng!”

Tựa hồ là Nhạc Duyên nụ cười thoạt nhìn tương đối khiến người ngoài ý, nhưng là thiếu nữ chỉ là thân hình cuộn tròn co rúm người lại, thân thể hướng về sau lùi một bước sau, lúc này mới dùng so sánh với muỗi lớn nhiều ít thanh âm nói ra: “Nô kêu… Vô ích… Bạch Thanh Nhi!”

“Ừ?”

Nhạc Duyên nghe vậy không khỏi khẽ giật mình, tựa hồ bởi vì thiếu nữ thanh âm qua nhỏ, không nghe rõ ràng, nói: “Cô nương, ngươi thanh âm lớn một chút, ta không nghe rõ ràng!”

“Bạch Thanh Nhi!”

Thiếu nữ tại Nhạc Duyên yêu cầu, lại lần nữa lặp lại một lần chính mình tục danh.

“…”

Trên mặt biểu lộ không có chút nào biến hóa, nhưng là Nhạc Duyên nội tâm đang nghe cái này danh tự hậu chước thực không nói gì.

Các ngươi Âm Quý phái đây là tự tin đến tự phụ, còn là thế nào?

Diễn trò, nên phải thay đổi hạ danh tự a! Không cần đem diễn viên danh tự dán tại trên miệng.

Các ngươi như vậy không chuyên nghiệp a!

Loan Loan như thế.

Kết quả Loan Loan sư muội Bạch Thanh Nhi còn là như thế.

Bất quá Bạch Thanh Nhi so sánh với Loan Loan tốt hơn là, ít nhất Bạch Thanh Nhi thoạt nhìn chuyên nghiệp rất nhiều. Loan Loan lần kia hành động, rõ ràng thoạt nhìn cũng là tạm thời góp đủ số, ở đâu như hiện tại Bạch Thanh Nhi vì tiếp cận chính mình sinh sinh đem bản thân làm cho gầy, còn nghĩ một đầu tóc đen làm cho loạn thất bát tao, vô cùng bẩn, hơn nữa một thân mùi thúi, không phải không thừa nhận Bạch Thanh Nhi hạ thật lớn công phu.

Đối lập lên hành động, Loan Loan tới quá lời chút ít, mà

Bạch Thanh Nhi thật sự không ít.

Ít nhất Loan Loan sẽ không đem chính mình biến thành bộ dáng như vậy. Nếu là nhất định phải biến thành như vậy hình tượng, phỏng chừng người ta Loan Loan sẽ trực tiếp lựa chọn dùng sức mạnh.

Bất quá để cho Nhạc Duyên mê hoặc còn là trên tay mình đến cùng có đồ vật gì đó sẽ làm Âm Quý phái chết như vậy quấn đến cùng, chẳng lẽ là bởi vì Trường Sinh Quyết? Ngẫm lại Nhạc Duyên cảm thấy hẳn là cầm không phải là Trường Sinh Quyết vấn đề, hẳn là còn có sâu tồn tại nguyên nhân, chỉ là mình tạm thời còn không biết hiểu mà thôi.

“Tên rất hay!”

Thán một tiếng, Nhạc Duyên tầm mắt rơi vào Vệ Trinh Trinh trên người, trong lòng tự nhủ Trinh Trinh ngươi quá thiện lương, xem ra vẫn còn cần sự thật nhiều đả kích mấy lần, Trinh Trinh cái loại này tâm tính mới có thể có chỗ chuyển biến. Nếu không mà nói tiếp tục như vậy vẫn là ăn thiệt thòi.

Tiếp được sự tình tự nhiên không có gì bất ngờ xảy ra.

Đáp ứng Vệ Trinh Trinh yêu cầu, Nhạc Duyên đại biểu Thuần Dương thu lưu Bạch Thanh Nhi.

Hỗ trợ đem này chết đi phụ nữ trung niên chôn kĩ thời điểm, Nhạc Duyên nhưng lại đang len lén quan sát Bạch Thanh Nhi, nhưng lại phát hiện một cái có chút khiến người ngoài ý kết quả. Đó chính là, Bạch Thanh Nhi đối

với này chết đi phụ nữ khóc lóc kể lể, tựa hồ là chân thật.

Là cái loại này chân chính đau nhức đến trong xương đau thương.

Phát hiện này nhường Nhạc Duyên rất là kinh ngạc.

Tu tập Trường Sinh Quyết âm dương hai bức đồ Nhạc Duyên có thể rõ ràng cảm thụ đi ra.

Đem phần này nghi hoặc tạm thời chôn dưới đáy lòng, Vệ Trinh Trinh thì là mang theo Bạch Thanh Nhi đi tìm chỗ nguồn nước tạm thời rửa mặt một phen, Nhạc Duyên tự nhiên là theo ở phía sau. Hắn lo lắng không phải là Bạch Thanh Nhi, mà là Vệ Trinh Trinh.

Ai biết Bạch Thanh Nhi có hay không đồng bọn, sẽ tới hay không cứng rắn?

Nếu như dùng sức mạnh mà nói. Vệ Trinh Trinh căn bản không có bất luận cái gì tự bảo vệ mình năng lực.

Mép nước.

Vệ Trinh Trinh tại vì Bạch Thanh Nhi rửa mặt lấy. Tại kinh nghiệm Loan Loan sự kiện sau, Vệ Trinh Trinh đồng dạng có đề phòng. Nhưng mà tại nhìn thấy Bạch Thanh Nhi bộ dáng sau, Vệ Trinh Trinh trong nội tâm kia tia đề phòng nhưng lại lại lần nữa biến mất vô tung vô ảnh.

Bởi vì.

Trước mắt Bạch Thanh Nhi làm chuẩn bị thật sự là quá mức sung túc.

Dù là Nhạc Duyên kiến thức rộng rãi, đối mặt như vậy Bạch Thanh Nhi cũng không thể không đi tán thưởng.

Tại biết rõ Bạch Thanh Nhi thân phận sau, Nhạc Duyên cảm thấy trước mắt như vậy gầy yếu, thoạt nhìn gió nhẹ thổi qua sẽ đổ ra gầy yếu thiếu nữ, chỉ sợ là sinh sinh đem chính mình đói thành bộ dáng như vậy. Không chỉ có như thế, trên tóc càng bò lên trên con rận, một thân hôi chua. Có thể nhịn nhận như vậy hương vị nữ nhân, tính dai có thể nghĩ.

Hơn nữa, cùng Loan Loan này kiều nộn nghĩ muốn bắt trên tay che chở một đôi chân trần bất đồng, Bạch Thanh Nhi một đôi chân ngọc tuy nhiên đồng dạng xinh đẹp. Nhưng là trên mặt nhưng lại thêm vào không ít miệng vết thương, làm cho người ta một mắt nhìn đi rất là đau lòng.

Đây là một lòng dạ ác độc nữ nhân.

Hung ác.

Không chỉ có là đối với người khác hung ác, cũng là đối với chính mình hung ác nữ nhân.

Quả không hổ là Âm Quý phái trong có thể duy nhất cùng Loan Loan tranh phong nữ nhân, nếu như không là đối phương tu tập là sai Thiên Ma Công đếm trù Xá Nữ tâm pháp. Tiên Thiên thượng sai Loan Loan không ít, nếu không mà nói Loan Loan cùng Bạch Thanh Nhi hai

nữ trong lúc đó thật đúng có một dạng long tranh hổ đấu.

Có thể mặc dù là như vậy, Nhạc Duyên đồng dạng sẽ không khinh thường Bạch Thanh Nhi.

Gần kề bởi vì trước mắt Bạch Thanh Nhi bộ dáng như vậy. Liền đủ để tại Nhạc Duyên trong nội tâm đánh hạ còi báo động.

Nhìn qua Bạch Thanh Nhi một bên mượn nước trong rửa mặt lấy trên chân miệng vết thương, còn có thỉnh thoảng nhăn đầu lông mày, không thể không nói Bạch Thanh Nhi này một bộ gầy yếu bộ dáng, thật đúng làm cho được trong lòng nam nhân dâng lên một loại thương tiếc.

Có thể nói, biết rõ Bạch Thanh Nhi chính là Âm Quý phái người, nhưng mà Nhạc Duyên trong nội tâm vẫn là dâng lên loại này ý niệm trong đầu.

“Xá Nữ sao…”

Cảm thụ được chính mình tâm tư biến hóa, Nhạc Duyên lầm bầm lầu bầu một phen, trên mặt biểu lộ lộ ra vẻ rất là ngoài dự tính, quả thật là đối phó nam nhân tốt nhất công pháp. Ít nhất, Nhạc Duyên tại đối mặt Thiên Ma Công thời điểm, sẽ không xuất hiện như vậy tâm tình ba động.

Bất quá tâm tình mặc dù có ba động, nhưng là đối với Nhạc Duyên mà nói cũng không có có ảnh hưởng gì. Không nói trước sử dụng kiếm cũng đủ để trấn hạ chính

mình tâm tư ba động, khiến cho tiến vào gợn sóng không sợ hãi cảnh giới, lại nói mình bây giờ đang tại dung hợp, loại này tâm tư ba động đối với Nhạc Duyên mà nói coi như là có thêm một loại trợ giúp.

Ít nhất đối với Hương Suất cùng Lục Tiểu Phụng mà nói, loại này tâm tư là hai người chỗ cộng đồng có được.

Cái gọi là rửa mặt, cũng chỉ là đại khái làm cho xuống.

Dù sao tại dã ngoại, bất tiện.

Tại Vệ Trinh Trinh đem Bạch Thanh Nhi trên người cổ này tử hôi chua vị loại trừ cá đại khái, cho đối phương hơi chút thay cho quần áo, này liền lôi kéo con lừa nhi nhường Bạch Thanh Nhi đi lên. Trước mắt Bạch Thanh Nhi sắc mặt tái nhợt, thoạt nhìn quá mức suy yếu, đi đường cái gì đối với kia mà nói chỉ sợ là một vấn đề khó khăn.

Cuối cùng.

Lại là Nhạc Duyên dọc theo đường, nắm hai đầu con lừa nhi hướng phía trước mặt cách đó không xa thành trấn đi đến.

Dùng tiền khơi thông thủ vệ, thủ vệ cũng không có giống như ngăn trở những người khác đồng dạng che. Đi đến trên trấn sau, Nhạc Duyên lập tức mang theo Vệ Trinh Trinh cùng Bạch Thanh Nhi hai nữ tìm chỗ khách điếm, thuê ở hai gian khách phòng.

Đầu tiên là nhường Vệ Trinh Trinh cho Bạch Thanh Nhi

triệt để tiến hành rửa mặt, làm cho nhân gia rực rỡ hẳn lên sau lúc này mới từ trong phòng đi tới.

Nhu nhược.

Mảnh mai.

Sưng đỏ liếc tròng mắt.

Nhìn xem một thân áo trắng, như Dương Liễu Y Y bình thường từ trong phòng đi tới Bạch Thanh Nhi, Nhạc Duyên cơ hồ cho là mình chứng kiến Lâm Đại Ngọc. Sau đó còn chưa chờ Nhạc Duyên mở miệng nói cái gì mà nói, đã thấy Bạch Thanh Nhi dưới chân mềm nhũn, chớp mắt, liền như vậy sững sờ, ngẩn người sững sờ hướng chính mình trên mặt đất ngã xuống.

Ừ?

Này là chuẩn bị sắc dụ sao?

Nhìn xem Bạch Thanh Nhi ngã xuống, Nhạc Duyên nghiêm sắc mặt, trong nội tâm không khỏi cười nhạo. Ta không tiếp ngươi, nhìn làm sao ngươi biểu diễn.

Pằng!

Bạch Thanh Nhi liền như vậy tại Nhạc Duyên cùng Vệ Trinh Trinh hai người trong ánh mắt ngã trên mặt đất, ngất đi.

“…”

“…”

Thật ngất!

Nhạc Duyên cùng Vệ Trinh Trinh hai người hai mặt nhìn nhau, vô cùng ngạc nhiên.

Một cái cho rằng đối phương là sắc dụ, một cái cho rằng nhà mình công tử sẽ đón người, kết quả…

Vệ Trinh Trinh nhìn thấy Nhạc Duyên mạnh mẽ nhìn, Nhạc Duyên nhất thời cảm thấy rất là xấu hổ.

Một hồi lâu.

Rốt cục đón Vệ Trinh Trinh này hơi trách cứ tầm mắt, Nhạc Duyên nghẹn ra một câu giải thích ——

“Nam nữ thụ thụ bất thân!”

Chương 094 : Dương công bảo tàng

094 chương Dương công bảo tàng

Ngất.

Bạch Thanh Nhi là đói xong chóng mặt.

Đây là Vệ Trinh Trinh kiểm tra Bạch Thanh Nhi tình huống sau cho ra kết luận.

Quả thật là ngoan nhân.

Đứng ở bên cạnh, nhìn xem Vệ Trinh Trinh đem Bạch Thanh Nhi nâng lên giường, đối với Bạch Thanh Nhi như vậy cách làm Nhạc Duyên không thể không tỏ vẻ tán thưởng. Đổi lại hắn tới mà nói, bất kể như thế nào cũng thì không cách nào làm được sinh sinh đem chính mình đói xong chóng mặt.

Bởi vì, Nhạc Duyên mình cũng là một tốt ăn uống chi dục người.

Có thể có ăn ngon, liền tuyệt đối không ăn bình thường đồ đạc.

Đây cũng là Nhạc Duyên.

Đói chính mình, này hoàn toàn là lớn khủng bố.

Vì Bạch Thanh Nhi an nguy, Vệ Trinh Trinh còn chuyên môn nhường tiểu nhị đi chuẩn bị một chén cháo loãng. Đói quá mức người, là không thể ăn quá mức trơn nhờn cùng nồng đặc thực vật, cần thưa thớt thanh đạm thực vật tới dưới nệm đáy, mà cháo loãng chính là nhất lựa chọn tốt.

Cùng ngược lại, Loan Loan tuyệt đối sẽ không như vậy bạc đãi tự thân.

Nhìn xem Vệ Trinh Trinh bận việc, Nhạc Duyên lắc đầu bật cười một phen, liền rời phòng. Trước mắt loại tình huống này, loại trạng thái này hạ Bạch Thanh Nhi cơ hồ là không có gì lực sát thương, hơn nữa người ta cũng là vì chính mình mà đến, đơn độc lưu lại Vệ Trinh Trinh đổ ra là không có gì nguy hiểm.

Khách điếm đại đường.

Cách Đông Đô Lạc Dương tiếp cận địa phương, chiến loạn cũng lộ ra vẻ bình thản đứng lên.

Dù sao, nếu như tiến công nơi này, cái này rõ ràng nói cho hiện tại Lạc Dương người chủ sự Vương Thế Sung, có người ở đánh hắn Lạc Dương chủ ý. Phải biết rằng Lạc Dương nhưng mà đường đường Đông Đô, nghĩ muốn tiến công xuống tới tốn hao giá phải trả có thể nghĩ.

Nếu quả thật đến tiến công Lạc Dương tình trạng, đó cũng là thiên hạ cục diện đã có rõ ràng phân hoá thời điểm.

Chiến loạn thiếu người nhiều, đồng dạng hưởng thụ người cũng không thiếu.

Người giang hồ, quý tộc, cũng là như thế.

Gặp tổn thất xác thực nói chỉ có bình dân dân chúng.

Mà trước mắt, tại khách điếm trong hành lang ăn cái gì người đại đa số người cũng là giang hồ nhân sĩ, số ít có thân phận vọng tộc nhân sĩ.

Làm Nhạc Duyên đi đến đại đường thời điểm, giờ phút này trong hành lang ngay ngắn lộ ra vẻ vô cùng náo nhiệt.

Làm người tới một cái lạ lẫm địa phương. Nghĩ muốn giải nơi đây tin tức, tốt nhất nơi đi chỉ có hai nơi. Một là khách điếm, thứ hai là này thanh lâu. Này hai cái địa phương, cũng là lưu lượng khách lớn, hơn nữa tin tức lưu thông địa phương.

Đương nhiên.

Cùng ngược lại, thanh lâu so với khách điếm tin tức chân thật độ muốn cao hơn rất nhiều. Dù sao có thể đi thanh lâu lăn lộn người, so sánh với đi khách điếm người ít nhất phải lăn lộn rất tốt, trên tay nắm giữ tin tức tự nhiên muốn tốt hơn không ít.

Chẳng qua là tại trong khách sạn, ngươi cần càng nhiều tốn hao tâm tư đi phân tích những tin tức kia thiệt giả.

Điểm một phần trong khách sạn tốt nhất rượu, còn có

thức ăn. Nhạc Duyên dựa vào cửa sổ cái bàn ngồi xuống. Ăn món ăn, uống rượu, yên lặng nghe lấy bốn phía nói chuyện, dùng phân tích ra đối với chính mình hữu dụng đồ đạc.

“Ngươi nghe nói sao?”

Một thân vải đay thô vải bào tử, người mang đại đao hào phóng hán tử nói khẽ với ngồi tại bên cạnh mình nhất danh kiếm giả nói ra: “Hiện tại thiên hạ truyền lưu tin tức!”

“Ngươi là nói…”

Tên kia kiếm giả hiển nhiên cũng hiểu rõ Đại Hán trong lời nói hàm nghĩa, nói: “Này được kia liền có thể được thiên hạ Dương công bảo tàng sao?”

“Ừ!”

“Tin tức này ta cũng vậy nghe qua, nghe nói là gần nhất theo phía đông truyền đến tin tức!”

Bàn bên nhất danh giang hồ hào khách tiếp nhận câu chuyện, nói: “Hiện tại về Dương công bảo tàng tin tức trên giang hồ truyền lưu rất rộng, rất nhiều nghĩ muốn tranh bá thiên hạ người tầm mắt cũng rơi tại này trên mặt!”

“Ha ha. Thứ này không phải chúng ta có thể dẫn đến!”

Một người khác cũng tiếp nhận câu chuyện, cười nói: “Bất quá ta ngược lại cảm thấy hứng thú là này Dương

công bảo tàng đến tột cùng ở địa phương nào?”

“Có người nói là Trường An!”

“Cũng có người nói tại Đông Đô Lạc Dương!”

“Còn có lời đồn rằng tại Giang Đô!”

“Ai biết? !”

Rất nhanh, từ này hào phóng hán tử mở đầu mà nói, liền tại trong hành lang truyền lưu đứng lên. Đại gia có thể nói là rộng mở hoài khai thủy thảo luận. Hiện tại bạo quân, hôn quân Dương Quảng đã chết, tự nhiên không ai có cố kỵ, tất cả mọi người có thể không kiêng nể gì cả suy đoán.

Dương công bảo tàng?

Nhạc Duyên nghe vậy không khỏi sững sờ. Phải biết, lúc trước tới Trung Nguyên ám sát Dương Quảng Phó Thải Lâm đại đệ tử Phó Quân Sước tại bên cạnh mình thời điểm. Này trên giang hồ tựa hồ cũng không có truyền lưu về Dương công bảo tàng tin tức. Mặc dù là có, cũng sẽ không như trước mắt như vậy giống trống khua chiêng.

Này liền có thể xác định, Phó Quân Sước có lẽ còn chưa kịp đi truyền lưu những vật này. Nàng lúc ấy lực chú ý chỉ sợ cũng tại trên người mình, trong nội tâm lo lắng là mình cùng sư phó của nàng Phó Thải Lâm định ra tới thi đấu.

Hơn nữa Nhạc Duyên đoạn thời gian trước hành tẩu giang hồ, cũng không có nhìn thấy như tình huống như vậy.

Như vậy, hiển nhiên là có người chuyên môn truyền lưu cái này Dương công bảo tàng tin tức. Mà người này… Chỉ có thể là muội muội nàng Phó Quân Du.

Bất quá so với Phó Quân Sước mà nói, Phó Quân Du giải Dương công bảo tàng tin tức chỉ sợ không có nàng tỷ tỷ như vậy, phải biết rằng Phó Quân Sước nhưng mà theo Dương công trong bảo tàng cầm Ngọc Thạch đi ra cầm, hơn nữa càng theo Dương công bảo tàng trong mật đạo thoát đi ra.

Lúc trước tuy nhiên bởi vì Phó Quân Sước duyên cớ, đã để người biết rõ Dương công bảo tàng chỗ, nhưng là tin tức này cũng chỉ là tại rất nhiều hữu tâm nhân trong mắt.

Thí dụ như Đỗ Phục Uy đám người.

Nhưng là giống như như vậy truyền khắp thiên hạ khắp nơi đều là, chỉ có Phó Quân Du như vậy xằng bậy.

Có thể nói, ôm thảo đánh thỏ tử, đem tất cả mọi người đánh.

Nguyên bản đây chẳng qua là đang hữu tâm nhân bí mật cử động, nhưng là Phó Quân Du bởi như vậy, lại sinh sinh đem Dương công bảo tàng cho bức bách tại ngoài sáng trên. Chỉ sợ, tại rất nhiều người trong nội tâm, đây là có người xác định Dương công bảo tàng chân chính chỗ, muốn mở ra bảo tàng.

Chỉ sợ Lý phiệt, Vũ Văn Phiệt, còn có Đỗ Phục Uy bọn người đã muốn tập trung tâm tư.

“Ngô!”

“Xem ra là được tìm cá thời cơ giải quyết chuyện này!”

Tại Nhạc Duyên trong nội tâm, này Dương công bảo tàng nên là hắn, bảo tàng có thể cho là mình đồ đệ Khấu Trọng tăng thêm thế lực, mà trong đó Tà Đế xá lợi càng có thể tăng cường người công lực chỗ, như vậy sự vật Nhạc Duyên tự nhiên có cực rất hứng thú.

Nếu có thể hấp thụ Tà Đế xá lợi trong đó công lực, này có thể nói là tương đương với hấp thụ hơn mười vị tuyệt đỉnh cao thủ chân khí, kia đối với Nhạc Duyên thật sự mà nói là lớn nhất tác dụng.

Nếu thật là có thể hoàn toàn lấy được Tà Đế xá lợi, như vậy có lẽ chính mình cũng không cần mạo hiểm đi một bước kia!

Chỉ là trước mắt đây hết thảy cũng chỉ là Nhạc Duyên thiết tưởng mà thôi.

Nghĩ đến đây, Nhạc Duyên lông mày cũng không khỏi nhướng lên, lúc trước như không phải bởi vì Tà vương Thạch Chi Hiên duyên cớ, nếu không mà nói, này Bạt Phong Hàn cùng Phó Quân Du hai người liền đã bị mình tiện tay giải quyết. Đến lúc đó không nói nhiều thêm một kiếm thị, thực sự cắt giảm một cái muốn cho cái khác giang hồ nhân sĩ đau đầu Dị tộc kiếm khách.

Đáng tiếc a!

Bất quá Nhạc Duyên có một loại cảm giác, hai người này cùng mình sự tình vẫn chưa hết. Bạt Phong Hàn hắn chắc chắn khiêu chiến chính mình, mà Phó Quân Du chỉ sợ cũng sẽ cùng mình gây khó dễ, đã có mâu thuẫn, như vậy thì có giải quyết cơ hội.

Dương công bảo tàng chia làm thiệt giả hai kho, tại không có được chân chính cơ quan đồ trước, những người khác cho dù là tìm được Dương công bảo tàng chỗ trên mặt đất, nhưng là nghĩ muốn chân chính được đến trong đó chân chính bảo tàng lại cũng là có thật lớn khó khăn.

Nghĩ muốn miễn cưỡng, không trả giá thật lớn nhân mạng giá phải trả này là không thể nào.

Có thể nói nghĩ lấy đến Dương công bảo tàng, mở ra chân chính cái chìa khóa vẫn tại đệ nhất thiên hạ toàn tài Lỗ Diệu Tử trên tay. Đối lập lên những người khác mà nói, Nhạc Duyên đã muốn bước ra vào bước.

Tại Nhạc Duyên suy tư lúc này, đang tại mở rộng chính mình thế lực Khấu Trọng cũng đồng dạng nghe nói tin tức này.

“Dương công bảo tàng?”

Từ Tử Lăng nỉ non nhấn mạnh trả lời cái từ này hợp thành, tầm mắt rơi vào Khấu Trọng cùng ngồi ở bên cạnh Hư Hành Chi trên người, nói: “Trọng thiếu cùng

quân sư thấy thế nào?”

“Nhìn xem chứ gì!”

Đối với Từ Tử Lăng câu hỏi, Khấu Trọng rất là tùy ý hồi một câu, tuy nhiên trong lòng của hắn đối với cái này cá Dương công bảo tàng cũng có được nhìn xem tâm tư, nhưng là Khấu Trọng rất rõ ràng mình bây giờ tình cảnh.

“Có người ở đục nước béo cò!”

Hư Hành Chi thì là nhẹ vỗ vỗ cằm trên thanh tu, rất là lạnh nhạt nói ra.

Nói thật, Hư Hành Chi đối với song long này thật đúng là cảm thán, hai người này nhưng lại nhân trung chi long, có rõ ràng bay lên xu thế, Hư Hành Chi tất nhiên là có thể nhìn ra được. Hơn nữa hai người làm người, cũng rất là không tệ, bất đồng những thứ kia xuất thân thế gia môn phiệt người, Khấu Trọng làm người có một loại rõ ràng chân thành.

Nhưng là càng làm cho Hư Hành Chi cảm thấy kinh ngạc vẫn là Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng phía sau hai người sư môn —— Đạo gia môn phái Thuần Dương.

Tới một được xưng toán thiên toán địa đạo sĩ Viên Thiên Cương không nói, còn có một căn bản sâu cạn khó dò sư phụ Đạo Công Tử.

“Được Dương công bảo tàng liền được thiên hạ!”

“Hàaa…!”

“Đây là đang mò mẩm nhạt!”

Khấu Trọng tiếp nhận Hư Hành Chi câu chuyện, đối với Dương công bảo tàng cho mình ý kiến, nói: “Nếu thật là như vậy, lúc trước Dương Huyền Cảm khởi binh sẽ là như vậy kết cục? Nói tiếp, từ xưa đến nay, được thiên hạ người cũng không phải là dựa vào một bảo tàng được đến!”

“Đương nhiên, nếu như Dương công bảo tàng có thể rơi vào chúng ta Thiếu Soái Quân trong tay, đó là vô cùng tốt!”

Cuối cùng, Khấu Trọng sắc mặt khổ xuống tới, trước mắt hắn còn tại vì mở rộng lực lượng mà cố gắng ở bên trong, đối mặt này Dương công bảo tàng có thể nói là ngoài tầm tay với.

Hư Hành Chi nhìn Khấu Trọng này đắng chát biểu lộ, thoả mãn cười.

Khấu Trọng có chính mình lý giải, từ sẽ không đem Dương công bảo tàng để ở trong lòng, cũng biết cái gì kia được Dương công bảo tàng người được thiên hạ này hoàn toàn là dọa người. Người thông minh cũng biết, đáng tiếc là rất nhiều người cũng hồ đồ.

Hiển nhiên Khấu Trọng không phải là hồ đồ trứng.

“Bất quá…”

Từ Tử Lăng nhìn xem Khấu Trọng này đắng chát thần

sắc buồn cười không thôi, đối với cái này Dương công bảo tàng hắn Từ Tử Lăng càng không thèm để ý, chỉ là trong nội tâm hiện lên một tia đáng tiếc ý niệm trong đầu chỉ thế thôi. Nhìn qua Khấu Trọng, Từ Tử Lăng cười nói: “Ta nghĩ sư phụ đối với này Dương công bảo tàng là có hứng thú!”

“Ừ!”

“Điều này cũng đúng!”

Đối với mình sư phụ Nhạc Duyên là một cái dạng gì người, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người vẫn cảm thấy chính mình có một chút giải. Đã muốn theo Viên Thiên Cương ngoài miệng biết rõ sư phụ đi Phi Mã mục trường, nghĩ đến cũng có không sai thu hoạch.

“Ha ha!”

Hư Hành Chi không có lên tiếng, chỉ là nhạt cười nhạt, nhưng trong lòng thì đang suy tư.

Đạo Công Tử, đến tột cùng là một cái dạng gì người?

Đồng thời.

Nằm ở trên giường, bị Vệ Trinh Trinh từng muỗng từng muỗng uy lấy cháo loãng Bạch Thanh Nhi đồng dạng cũng có được vấn đề này.

Chương 095 : Mê hoăc

095 chương mê hoăc

Đông Đô.

Lạc Dương.

Lạc Dương hùng cứ Hoàng Hà bờ phía nam, bắc bình Mang Sơn, nam đeo Lạc Thủy, đông hô Hổ Lao, tây ứng Hàm Cốc, bốn phía dãy núi vây quanh, trong vì Lạc Dương bình nguyên, ấy, lạc, triền, giản bốn nước chảy xâu ở giữa, vừa là tình thế hiểm yếu, lại cảnh tượng tươi đẹp, thổ nhưỡng phì nhiêu, khí hậu vừa phải, thuỷ vận tiện lợi.

Cố từ xưa đến nay, trước sau có hạ, thương nhân, Đông Chu, Đông Hán, Tào Ngụy, Tây Tấn, Bắc Ngụy, Tùy đợi tám hướng lập thủ đô như thế.

Cái gọi là Hà Dương đóng đô, trung tâm nguyên mà đáp lại tứ phương, Lạc Dương chính là thiên hạ giao thông chỗ xung yếu, quân sự cứ điểm.

Nhưng là trước mắt Lạc Dương, cũng không phải này đã từng Lạc Dương.

Mà là do Dương Quảng trong tay sinh ra thành mới. Có thể nói, trước mắt Lạc Dương đó là một lần nữa kiến tạo đứng lên, vì để Lạc Dương càng phù hợp Đô thành, Dương Quảng thì là dùng Lạc Dương làm trung tâm mở ra một cái nam đạt Hàng Châu, bắc chống đỡ Trác

quận, từ nam chí bắc nam bắc Đại Vận hà, cầm Hải Hà, Hoàng Hà, sông Hoài, Trường Giang, sông Tiền Đường ngũ đại Thủy hệ liên tiếp đứng lên, Lạc Dương càng suốt ngày hạ giao thông trung tâm thương nghiệp đầu mối then chốt.

Đây cũng là Kinh Hàng Đại Vận hà sinh ra.

Có thể nói này hai tay triệt để đem thế cục cho bàn sống, nguyên vốn cả chút tây nghiêng Trường An thì là làm Tây đô, toàn bộ thiên hạ do hai cũng dùng đòn gánh thái độ cho gánh vác tới.

Trời cứ thế buổi trưa.

Không có tập hợp món ăn dân, đổ ra là có thêm rất nhiều lui tới tiểu thương ở cửa thành ra vào.

Nhạc Duyên mang theo Vệ Trinh Trinh cùng Bạch Thanh Nhi ba người cưỡi con lừa, tự cấp cửa thành thủ vệ này cái gọi là thuế đầu người sau vào thành. So với những người khác mà nói, tôn giáo nhân sĩ vào thành muốn thoải mái không ít. Phật, đạo hai dạy đã là như thế.

Tại Bạch Thanh Nhi bất đồng, Nhạc Duyên đổ ra cũng từng có đã tới này Lạc Dương.

Bất quá khi đó Lạc Dương, không phải là hiện tại Lạc Dương.

Mà Vệ Trinh Trinh càng tại trước kia bất quá là tại thành Dương Châu một mẫu ba phần trong đất đảo quanh, tại cùng Nhạc Duyên làm kiếm thị sau, lúc này mới theo

Nhạc Duyên khắp thiên hạ tán loạn, kiến thức này phong cảnh, kiến thức này như vẽ giang sơn như thế nào bị gót sắt chà đạp.

Không thể không nói, lần này tăng trưởng kiến thức đối với Vệ Trinh Trinh mà nói, trên thực tế nói được là một kiện thống khổ sự tình. Dù sao. Người ta là một tâm tính cô bé thiện lương.

Một thân áo trắng Vệ Trinh Trinh, tại tăng thêm song hoàn đồ trang sức.

Một thân tinh khiết coi như là hiển lộ ra tới. Không trương dương, thực sự không luống cuống.

Mà Bạch Thanh Nhi thì là mặc vào một thân trường bào màu trắng, tăng thêm nàng hiện tại vốn là gầy yếu thân thể, cùng hơi có vẻ tái nhợt sắc mặt, nhưng lại làm cho người một loại cực đoan làm cho người ta trìu mến cảm giác. Không chỉ có là nam nhân có loại này ý niệm trong đầu, cho dù là cùng là thân là nữ nhân Vệ Trinh Trinh cũng là có loại cảm giác này.

Này một cái nhăn mày một nụ cười cũng là làm cho người một loại ủy ủy khuất khuất. Hai mắt rưng rưng bộ dáng.

Có thể nói, tại thời khắc này Bạch Thanh Nhi triệt để hóa thân trở thành Lâm Đại Ngọc.

Nếu không phải Nhạc Duyên biết được Bạch Thanh Nhi thân phận chân chính, đối mặt Bạch Thanh Nhi như vậy làm cho người ta thương tiếc bộ dáng, cho dù là Nhạc

Duyên chỉ sợ cũng sẽ lật thuyền trong mương.

Cho nên, đang nhìn đến Bạch Thanh Nhi bộ dáng như vậy sau, Nhạc Duyên trong nội tâm cảnh giác nhưng lại càng ngày càng sâu.

Cùng tương đối. Loan Loan ngược lại hoạt bát nhiều.

Mà vào lúc này, ba người tầm mắt cũng rơi vào trước mắt tòa này đại thành.

So với cái khác đã muốn loạn đứng lên địa phương, này Lạc Dương tình huống quả thực tốt hơn quá nhiều. Phải biết, gần nhất phương bắc cũng truyền đến tin tức, Lý phiệt đã muốn tiến binh Trường An, do đại công tử Lý Kiến Thành dẫn binh công thành.

Ngược lại, này đứa con thứ hai Lý Thế Dân cũng không tại lúc này đây tiến công bên trong.

Về phần vào lúc này. Trường An phải chăng đã bị Lý Kiến Thành công phá, này liền không được biết. Bất quá, nếu bên kia tin tức cũng truyền tới bên này, nghĩ đến thành Trường An đã muốn phá.

Ba người cưỡi con lừa nhi trong thành đi dạo một phen sau, liền tìm chỗ được xưng là Lạc Dương nhất đại khách sạn đặt chân.

Hai gian phòng trên.

Từ là vì Vệ Trinh Trinh rất là lo lắng Bạch Thanh Nhi tình huống, lựa chọn hai người cùng chỗ một gian duyên cớ.

Mà ở này tiến Lạc Dương trong mấy ngày này, không chỉ có là Bạch Thanh Nhi tại nuôi thân thể của mình, hơn nữa Nhạc Duyên cũng là thỉnh thoảng nói nhăng nói cuội. Nghĩ muốn dùng ngôn ngữ điểm ra Bạch Thanh Nhi sơ hở, theo bên cạnh đánh ra Âm Quý phái đem lực chú ý rơi tại trên người mình nguyên nhân căn bản.

Đáng tiếc là Bạch Thanh Nhi lần này chuẩn bị xác thực muốn so với lúc trước Loan Loan vội vàng muốn tới đầy đủ nhiều, tại Nhạc Duyên thỉnh thoảng hỏi thăm, Bạch Thanh Nhi thủy chung cũng là bộ kia ôn nhu yếu ớt bộ dáng, thật cẩn thận trả lời.

Đem bình dân dân chúng nữ nhi xuất thân biểu hiện ra vô cùng tinh tế.

Cho dù là Nhạc Duyên hiện tại chính là đạo sĩ giả dạng , nhưng là xa hoa cách ăn mặc vẫn sẽ cho bình dân mang đến thật lớn uy hiếp tính. Tại loại này thời đại, ngươi muốn hảo hảo còn sống. Nhất định phải tốt hơn ánh mắt mới đủ đủ rồi.

Hiển nhiên.

Bạch Thanh Nhi ở phương diện này biểu hiện ra vô cùng tốt, đem tự thân khiếp nhược, còn có từng tia sợ hãi cũng biểu hiện ra ngoài.

Chỉ là loại này hoàn mỹ biểu hiện, tại Nhạc Duyên xem ra vừa vặn là một loại khuyết điểm. Trọng yếu nhất vẫn là người ta tự mình đem chính mình danh tự nói cho Nhạc Duyên. Điều này làm cho Nhạc Duyên nghĩ muốn

phủ nhận cũng không có cách nào.

“Ngồi đi!”

“Tạ công tử!”

Trên mặt bàn, Nhạc Duyên ba người theo tiểu nhị dẫn đầu, tại tiểu nhị đem bàn băng ghế chà lau sạch sẽ sau, Nhạc Duyên này mới khiến người ngồi xuống. Vệ Trinh Trinh tất nhiên là không cần phải nói, đi theo thời gian dài như vậy, nàng đương nhiên biết rõ nhà mình công tử ở phương diện này cũng không thèm để ý.

Nhưng là đã muốn lâm vào đùa giỡn trong Bạch Thanh Nhi cũng không phải.

Cho dù là mấy ngày nay thời gian, Bạch Thanh Nhi vẫn biểu hiện nơm nớp lo sợ, thật cẩn thận.

Cúi đầu.

Khiếp nhược nhúc nhích dưới miệng, hơi gầy thon thon tay ngọc nhẹ nhàng khuấy động lấy góc áo, Bạch Thanh Nhi liền như vậy ngồi ngay ngắn ở Nhạc Duyên bên người, về phần một mặt khác thì là Vệ Trinh Trinh.

“Công tử!”

“Đừng dọa lấy Thanh nhi!”

Vệ Trinh Trinh thì là cười nói một câu, lại xoay người lại, làm được Bạch Thanh Nhi bên cạnh, an ủi.

“…”

Nhìn xem Vệ Trinh Trinh bận việc bộ dáng, Nhạc Duyên không khỏi không nói gì.

Này Âm Quý phái nữ tử làm sao sẽ bị sợ đến đâu này? Người ta là hoàn toàn tại làm chúng ta sợ a!

Lắc đầu, bật cười ở bên trong, Nhạc Duyên cũng không nói gì thêm. Loan Loan lần kia sự kiện cho Vệ Trinh Trinh đả kích không lớn, phỏng chừng lần này Bạch Thanh Nhi sự kiện mới có thể cho này quá mức thiện tâm Vệ Trinh Trinh đầy đủ giáo huấn.

Nghĩ lại ở bên trong, Nhạc Duyên đã muốn đối với Bạch Thanh Nhi tới bên cạnh mình sự tình làm định tính, đó chính là dùng để kích thích Vệ Trinh Trinh phát triển.

Nếu không mà nói, Nhạc Duyên thật đúng là có chút lo lắng Vệ Trinh Trinh một mực đơn thuần thiện tâm đi xuống, tại loại này chiến loạn thời đại đó là đáng buồn nhất sự tình. Phải biết rằng trước mắt, cũng không phải là Ngũ Nhạc kiếm phái cùng Nhật Nguyệt thần giáo tranh đấu niên đại, này là chân chân chính chính chiến loạn thời đại.

Cùng tương đối, Ngũ Nhạc kiếm phái cùng Nhật Nguyệt thần giáo tranh đấu chỗ chết đi người, tại nơi này bất quá là có thể bỏ qua con số.

Trả giá càng nhiều. Như vậy liền tổn thương càng sâu, được đến giáo huấn cũng sẽ càng sâu, phát triển cũng sẽ càng nhiều.

Đương nhiên cũng có khả năng loại tình huống này sau, Vệ Trinh Trinh vẫn là Vệ Trinh Trinh, vẫn là như vậy tâm tính. Nếu thật là như vậy mà nói, Nhạc Duyên này cũng không có cách nào, chỉ có thể tùy ý đi xuống.

Sau khi ăn xong.

Vệ Trinh Trinh cùng Bạch Thanh Nhi ở lại khách điếm trong phòng. Mà Nhạc Duyên thì là tại trong thành Lạc Dương bắt đầu đi dạo đứng lên. Bắt đầu quan sát lên thành Lạc Dương bố trí tới, không thể không nói này thành Lạc Dương quả thật là Đô thành, dễ thủ khó công tồn tại.

Nghĩ muốn công phá này tòa thành trì, kia khó khăn tuyệt đối không nhỏ. Nhưng lại cũng có thể theo phía trên này nhìn ra Lý Kiến Thành, Lý Thế Dân hai người huynh đệ quân sự tố chất cùng thực lực. Một cái phá Trường An, một cái cuối cùng phá Lạc Dương, hiển nhiên hai người tại phía trên này đều có được rất cao thiên phú.

Bất quá còn tại Khấu Trọng cũng là một khối có chất vải. Nếu không mà nói Nhạc Duyên liền căn bản không có tâm tư đi bái kiến như vậy một cước.

Này một đi dạo ngược lại tốn hao toàn bộ buổi xế chiều.

Thẳng đến tối trên thời gian, Nhạc Duyên này mới về đến khách điếm, trở lại gian phòng của mình.

“Ừ?”

Mới vừa vặn đẩy cửa ra Nhạc Duyên liền sững sờ một chút, nhìn xem này ngồi ngay ngắn ở, bàn tay nhỏ bé gắt gao lẫn nhau dắt lấy Bạch Thanh Nhi, người lập tức lại lui ra phía sau một bước, lui ra khỏi cửa phòng liếc mắt nhìn gian phòng của mình không có đi sai sau. Lúc này mới xác định trước mắt mình gian phòng là mình khách phòng.

Đi vào nhà.

Nhạc Duyên nhìn qua này ngồi ngay ngắn ở trước bàn mặt Bạch Thanh Nhi, trong nội tâm cười lạnh, đây cũng là mở ra trực tiếp nữ sắc hấp dẫn thủ đoạn sao?

Cũng phải cẩn thận bồi phu nhân lại bẻ binh a!

Trong nội tâm đậu đen rau muống vài câu sau, Nhạc Duyên ngồi ở trước bàn, nhìn qua Bạch Thanh Nhi, ra vẻ mê hoặc nói: “Ồ, Thanh nhi cô nương làm sao ngươi tại phòng ta?”

“Công tử!”

Khẽ ngẩng đầu, sáng lóng lánh ánh mắt đầu tiên là tại Nhạc Duyên trên người hơi chút dừng lại một chút sau. Lại lập tức như bị đến kinh hãi bình thường chim cút rụt về lại, nhỏ giọng nói: “Trinh Trinh tỷ đã ngủ, Thanh nhi là tới nói lời cảm tạ!”

“Ừ!”

Nhạc Duyên gật gật đầu, chờ đợi Bạch Thanh Nhi tiếp

tục phát huy, chờ đợi Bạch Thanh Nhi tiếp được thủ đoạn.

“Đa tạ công tử đại ân cứu mạng!”

Đối với một nữ nhân mà nói, lúc ấy cái loại này cảnh tượng tuyệt đối là ân cứu mạng không sai, nhưng là đối với Bạch Thanh Nhi mà nói tình huống thật liền không phải như vậy. Thanh âm có chút nức nở nghẹn ngào. Hiển nhiên lại là nhớ tới này bi thương một màn, Bạch Thanh Nhi nức nở nói: “Càng đa tạ công tử cùng Trinh Trinh tỷ hỗ trợ, để cho ta nương có nhập thổ vi an cơ hội…”

Sở dĩ nói như vậy, là ở chiến loạn thời đại người ăn thịt người đó là chuyện thường.

“Cho nên…”

Bạch Thanh Nhi nói đến đây chần chờ xuống. Tựa hồ là đang làm cái gì chuẩn bị.

Cho nên lấy thân báo đáp, hấp dẫn ta đi!

Trong lòng, Nhạc Duyên vì Bạch Thanh Nhi này còn chưa nói hết mà nói, làm bổ sung. Âm Quý phái là cái gì đức hạnh, mọi người đều biết.

“Cho nên, Thanh nhi hết sức cảm tạ công tử trợ giúp!”

Nói đến đây, Bạch Thanh Nhi cả người theo trên ghế trợt xuống tới, quỳ trên mặt đất, tựu tại Nhạc Duyên ánh mắt lược lược tỏa sáng, chờ mong tiếp được thời khắc,

Bạch Thanh Nhi cả người xoay người đi xuống.

Ừ? !

Tại sao là như vậy!

Nhạc Duyên hơi có vẻ ngạc nhiên nhìn qua ngay ngắn hướng chính mình dập đầu Bạch Thanh Nhi, trong lúc nhất thời kinh ngạc không hiểu, trong nội tâm rất có một loại kịch bản chỉ sợ tính sai cảm khái.

Ba cái khấu đầu.

Trực tiếp đem Bạch Thanh Nhi cái trán gõ ra máu tươi, Bạch Thanh Nhi càng thề nói: “Thanh nhi nguyện vì công tử làm trâu làm ngựa, nhằm báo thù đại ân đại đức!”

Nhưng là loại tình huống này Bạch Thanh Nhi nhưng lại nhường Nhạc Duyên không khỏi hít sâu một hơi, hạ lớn như vậy tiền đặt cược, càng liền tự tôn cơ hồ cũng bỏ đi, này Bạch Thanh Nhi đến tột cùng là cầu lấy cái gì? Hay hoặc là nói Âm Quý phái đang làm gì đó. Đối với Bạch Thanh Nhi cùng Loan Loan tranh đấu ưng thuận điều kiện, Nhạc Duyên tất nhiên là không biết được.

Nhưng mà trước mắt tình huống, nhưng lại nhường Nhạc Duyên chứng kiến Bạch Thanh Nhi quyết tâm.

Đang tại Nhạc Duyên đầy mình suy tư thời điểm, một cái thanh thúy tiếng nói theo ngoài cửa truyền vào tới.

“Nhà của ngươi Đạo Công Tử hi vọng chứng kiến cũng

không phải là cái này, mà là lấy thân báo đáp!”

Quay đầu.

Nhạc Duyên cùng Bạch Thanh Nhi hai người tầm mắt đồng thời hướng về nơi cửa phòng, cửa phòng đã bị đẩy ra, đứng ở cửa ra vào là một cầm trong tay trường kiếm, mặc sức lực phục thiếu nữ xinh đẹp, lúc này nàng ngay ngắn nhõng nhẽo cười lấy đang nhìn mình chứng kiến hết thảy.

Nét mặt tươi cười như hoa.

Chính là Độc Cô Phượng.

Chương 096 : Gặp lại Độc Cô

096 chương gặp lại chính mình lẻ loi

“Là ngươi!”

Quay đầu, tầm mắt rơi vào đứng ở cửa ra vào một thân màu vàng nhạt võ sĩ kiên cường phục Độc Cô Phượng trên người, Nhạc Duyên rất là ngoài ý muốn.

“YAA.A.A..!”

Bạch Thanh Nhi thật là không khỏi cả kinh, mặt mũi tràn đầy đỏ ửng trong đi ra ngoài, hướng Vệ Trinh Trinh gian phòng đi. Tựa hồ là bị Độc Cô Phượng câu nói kia cho xấu hổ đến, đi ra ngoài thời điểm còn đánh một cái lảo đảo, xém tí nữa té ngã trên đất.

“…”

Không nói gì nhìn xem vội vàng thoát đi Bạch Thanh Nhi, Nhạc Duyên lắc đầu bật cười trong đối với này Độc Cô Phượng làm một cái mời được làm, cười nói: “Độc Cô tiểu thư nhưng mà phá hư ta chuyện tốt, có thể có cái gì đền bù tổn thất?” Những lời này nhưng lại đối với Độc Cô Phượng vừa rồi câu kia chuyện cười phản kích.

“Chẳng lẽ lại Đạo Công Tử cũng cần ta lấy thân báo đáp?”

Độc Cô Phượng cười hồi một câu, lập tức bước vào Nhạc Duyên gian phòng, đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống. Từ lần trước cùng Giang Đô so kiếm sau, cửu chiêu bại trận khiến cho Độc Cô Phượng đối với Nhạc Duyên lên một loại ngoài dự tính tâm tư.

“Đường đường Độc Cô phiệt tiểu thư, tiểu đạo nhưng mà trăm triệu không dám a!”

Đối mặt Độc Cô Phượng mà nói, Nhạc Duyên lần đầu xưng chính mình vì tiểu đạo, làm một lần nho nhỏ phản bác. Lần trước đối thoại, đã để Nhạc Duyên rõ ràng cảm giác được đối phương đối với chính mình quan cảm biến hóa. Chỉ là Nhạc Duyên cũng vô pháp biết rõ cuối cùng là tốt hay là xấu.

“Ha ha!”

Bất đắc dĩ cười, Độc Cô Phượng không lại tiếp tục nữa, mà là đổi chủ đề, hỏi: “Rất kỳ quái, Nhạc công tử làm sao ngươi sẽ đến Lạc Dương? Ta ban ngày nhưng mà trong thành nhìn thấy Nhạc công tử thân ảnh, lúc này mới tìm được khách điếm.” Hỏi thăm nguyên do đồng thời, Độc Cô Phượng cũng nói ra bản thân phát hiện Nhạc Duyên sự tình.

“A!”

“Trong lúc rảnh rỗi, bốn phía dạo chơi mà thôi!”

“Này chiến loạn đã muốn trải rộng thiên hạ, ai biết này Lạc Dương sẽ ở khi nào lâm vào trong đó? Thừa dịp chiến loạn không lên, không đến xem cũng có chút quá

đáng tiếc! Ngược lại Độc Cô tiểu thư sao sẽ xuất hiện tại Lạc Dương?”

Phân phó tiểu nhị trên một bình nước sôi, Nhạc Duyên liền vì Độc Cô Phượng đạo một ly trà thơm, đối với mình tới Lạc Dương sự tình, tùy ý nhắc tới một câu như vậy. Làm cho người ta vừa nghe liền không thể nào tin được mà nói, hiển nhiên Nhạc Duyên nói dối.

“Nhạc công tử nhưng mà nói giỡn!”

“Người ta tới nơi này. Chỉ là bởi vì Giang Đô ngốc không đi xuống!”

Nói đến đây, Độc Cô Phượng trong mắt như sương mây mù bình thường sương mù đứng lên, hiển nhiên là muốn đến cái gì không vui sự tình, chằm chằm vào Nhạc Duyên nhìn một hồi lâu, rồi mới lên tiếng: “Mà hết thảy này chính thức bởi vì công tử duyên cớ!”

Nhạc Duyên nghe vậy trầm mặc.

Độc Cô Phượng trong lời nói thâm ý Nhạc Duyên tất nhiên là hiểu rõ, bất quá là bởi vì Dương Quảng chết. Từ Viên Thiên Cương trong miệng, Nhạc Duyên coi như là biết mình cùng Dương Quảng gặp mặt, lại chính là thúc đẩy Dương Quảng chết mấu chốt. Bất kể đối phương là hay không bởi vì tam giáo công pháp tương khắc duyên cớ, vẫn là khôi phục sau Vũ Văn Hóa Cập không thể không chọn lựa cường ngạnh biện pháp, nhưng là tại tam giáo tranh đấu đã đến gay cấn. Dùng thiên hạ vì cục thời điểm, đã muốn là không cho phép một cái hôm trước hạ chủ nhân tới khoa tay múa chân.

Cho nên…

Dương Quảng không thể không chết.

Phải biết rằng mặc dù là Dương Quảng chán nản thành như vậy, hắn tại quân đội trên vẫn có lấy quyền nói chuyện. Chưa tới quân đội triệt để đối với Dương Quảng mất đi lòng tin là tốt, Dương Quảng liền chiếm cứ lấy đại nghĩa, những người khác chỉ là phản tặc. Hơn nữa, hắn cũng có được cơ hội trọng chỉnh Trường Giang và Hoàng Hà, tuy nói này tỷ lệ phi thường nhỏ.

Dương Quảng vừa chết, trừ trên thực tế khống chế lấy Lạc Dương Vương Thế Sung bên ngoài, nhưng là Độc Cô phiệt thực sự đồng dạng có hứng thú.

Trước mắt Lạc Dương nội bộ. Chính là Vương Thế Sung cùng Độc Cô phiệt tranh đấu. Hơn nữa ra một cái Dương Quảng, thân là Dương Quảng mẹ tộc Độc Cô phiệt tại những người khác trong mắt đồng dạng là diệt trừ đối tượng.

Ngay ngắn bởi vì nguyên nhân, tự mình Độc Cô Phượng xuất hiện tại nơi này cũng không khiến người ngoài ý.

“Độc Cô tiểu thư nói giỡn!”

Thật lâu, Nhạc Duyên nâng chung trà lên hớp một cái trà nóng. Cười nói: “Ta cũng không có đi tới chỗ nào, đã có người chết ở đâu bản lĩnh, này chỉ có thể nói là vừa gặp còn có, chỉ thế thôi.”

“Phải không?”

Nghiêng đầu. Cầm trong tay bảo kiếm đặt ở trên mặt bàn, Độc Cô Phượng nét mặt tươi cười như hoa hỏi.

“Ngô!”

Đón Độc Cô Phượng tầm mắt, Nhạc Duyên gật gật đầu.

“Ta đây liền yên tâm!”

Một hồi lâu. Hé miệng cười, lộ ra này một miệng chặt chẽ đẹp mắt hàm răng.

“Thời gian đã tối, ta về trước đi!”

“Nếu ngày hôm nay còn muốn đi dạo Lạc Dương, để ta làm dẫn đạo a, đối với này Đông Đô Lạc Dương ta nhưng là so sánh với ngươi quen thuộc nhiều!”

Cầm lấy trường kiếm, quét mắt một vòng ngoài cửa sổ đã muốn triệt để tối xuống bóng đêm, Độc Cô Phượng quay đầu nói ra, lập tức đứng dậy rời đi.

Nhìn qua Độc Cô Phượng rời đi bóng lưng, thẳng đến đối phương yểu điệu dáng người biến mất tại thang lầu chỗ rẽ sau, Nhạc Duyên này mới thu hồi tầm mắt, tầm mắt rơi vào trước mặt này vẫn bốc lên hương khí chén trà. Tỉ mỉ ngửi một chút, trong không khí đều là mùi thơm, cũng không biết là hương trà vẫn là Nữ Nhi Hương.

Tỉ mỉ cảm thụ được vừa mới Độc Cô Phượng, Nhạc

Duyên luôn luôn một loại ảo giác, này Dương Quảng chết có lẽ là tuyệt đại đa số lòng người suy nghĩ, nhưng chỉ sợ không phải tất cả mọi người tâm tư, trong đó chắc chắn người đối với cái này bất mãn.

Mà Độc Cô Phượng chỉ sợ liền là một người trong số đó.

Cứ nghe, Dương Quảng đối với Độc Cô Phượng vẫn là rất tốt.

Chỉ là dù là Độc Cô Phượng xuất thân Độc Cô phiệt, nhưng nàng một nữ tử nhưng lại đại biểu không Độc Cô phiệt, đối mặt Dương Quảng kết cục nàng cũng không có bất kỳ biện pháp nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn xem, dù sao nàng không phải là Từ Hàng Tĩnh Trai những thứ kia tâm cao khí ngạo nữ nhân.

Nói lên Từ Hàng Tĩnh Trai…

“Các nàng hẳn là đã sớm rời núi a!”

Bối rối lấy, Nhạc Duyên lâm vào yên tĩnh, theo cấm đi lại ban đêm rơi xuống, trừ bỏ tất yếu chỗ ăn chơi không có cấm, cái khác toàn bộ thành Lạc Dương chậm rãi lâm vào yên tĩnh.

Ngày hôm sau.

Vệ Trinh Trinh vẫn là mang theo Bạch Thanh Nhi, mà Nhạc Duyên thì là mang theo hai người bọn họ.

Tại bên ngoài khách sạn, Nhạc Duyên liền nhìn thấy đã

đợi đợi đã lâu Độc Cô Phượng.

Mới ra cửa.

Độc Cô Phượng tầm mắt liền rơi vào Vệ Trinh Trinh cùng Bạch Thanh Nhi trên người, đối với Nhạc Duyên mang theo thị nữ, xuất thân môn phiệt thế gia Độc Cô Phượng đã sớm thói quen, không có tâm tư khác. Cùng Vệ Trinh Trinh đàm tiếu vài câu sau, Độc Cô Phượng lại ngó ngó Bạch Thanh Nhi, nhăn hạ lông mày sau, lúc này mới mang theo Nhạc Duyên ba người bắt đầu đi dạo lên Lạc Dương tới.

Dù sao, Nhạc Duyên đối với Lạc Dương mà nói chỉ là một người xa lạ.

Liền Nhạc Duyên chỗ nhận thức trong đám người, chân chính quen thuộc Lạc Dương người thật không nhiều, mà Độc Cô Phượng chính là một cái trong đó. Phải biết, Độc Cô phiệt nhưng mà Dương Quảng mẹ tộc, Dương Quảng trùng kiến Lạc Dương cử động, hiển nhiên có của bọn hắn tham dự. Với tư cách Độc Cô phiệt người trong, Độc Cô Phượng trừ luyện kiếm bên ngoài, còn lại tâm tư liền không nhiều lắm. Ngẫu nhiên đi dạo một chút giải buồn mà thôi.

Độc Cô Phượng bất đồng Lý phiệt Lý Tam nương tử Lý Tú Ninh, đối với chính trị quân sự cảm thấy hứng thú, cũng bất đồng Vương Thế Sung cháu gái Đổng Thục Ny là danh môn gái hồng lâu, lại càng không cùng Thương Tú Tuần ăn ngon như vậy.

Nàng chỉ là đối với kiếm cảm thấy hứng thú.

Có thể dùng như vậy tuổi trẻ tuổi, trở thành Độc Cô phiệt trên thực tế thứ hai cao thủ sử dụng kiếm, trừ nàng gốc rễ thân thiên phú bên ngoài, đang cố gắng trên cũng rõ ràng.

Du Lạc Dương, từ sẽ không như Nhạc Duyên một cá nhân thời điểm.

Vì thế, Độc Cô Phượng còn chuẩn bị một đoàn trang trí có chút xa hoa xe ngựa với tư cách thay đi bộ. Không thể không nói, tại nhiều khi. Dù là nữ nhân này võ công rất là cao cường, nhưng là tại có chút thời điểm người ta là chẳng muốn đi đường.

Thiên Tân ngự liễu xanh biếc xa xa, hiên cưỡi cùng theo nửa hạ triều.

Theo xa phu lái xe ngựa, Nhạc Duyên, Độc Cô Phượng, Vệ Trinh Trinh còn có Bạch Thanh Nhi bốn người một chuyến ngồi ngay ngắn trong xe ngựa, tầm mắt thông qua trên xe ngựa cửa sổ nhỏ, ngắm lên trước mắt.

Trên đường phố tất nhiên là người đi đường như cá diếc, xe kiệu như nước chảy, nhất phái phồn hoa phần lớn đều náo nhiệt tình huống.

“Độc Cô tiểu thư đổ ra là chuẩn bị thỏa đáng!”

Thò tay phủi phủi đít phía dưới da hổ, Nhạc Duyên đối với cái này xe ngựa xa hoa trình độ rất hài lòng. Đối với thế gia môn phiệt đệ tử hạch tâm hưởng thụ trình độ tràn đầy cảm thán. Cảm thán một tiếng, Nhạc Duyên lúc

này mới đem tầm mắt thu hồi, rơi vào ngồi tại bên cạnh mình Độc Cô Phượng, tỉ mỉ ngửi ngửi trong đó ba cái thiếu nữ xinh đẹp trên người truyền đến mùi thơm của cơ thể. Nhạc Duyên nghiêm mặt hỏi: “Chuẩn bị nghiêm mật như vậy, Độc Cô tiểu thư là có chuyện gì cần ta chú ý sao?”

Rất hiển nhiên.

Tại Nhạc Duyên xem ra, ngựa này xe sở dĩ chuẩn bị, chỉ sợ không chỉ là không muốn đi đường. Càng nhiều vẫn là đề phòng chuẩn bị cái gì, hoặc là nói Độc Cô Phượng nghĩ muốn tự nói với mình cái gì.

“Đạo gia đệ nhất cao thủ, tông sư Ninh Đạo Kỳ tới!”

Nghe Nhạc Duyên mà nói. Độc Cô Phượng chỉ là chần chờ một chút, liền làm giải đáp.

“…”

Nhạc Duyên nghe vậy mặt không đổi sắc.

Rồi lại nghe Độc Cô Phượng tiếp tục nói: “Từ Hàng Tĩnh Trai người nghe nói trong khoảng thời gian này muốn tới Lạc Dương!”

“…”

Vẫn là mỉm cười, vẫn là lạnh nhạt, nghe Độc Cô Phượng hai câu này, Nhạc Duyên biểu lộ không có bất kỳ biến hóa nào. Ngược lại ngồi trong góc cúi đầu xuống Bạch Thanh Nhi trên mặt hiện lên vẻ khiếp sợ.

“Hàaa…!”

Nhạc Duyên cười, khua tay nói: “Bọn họ tới Lạc Dương sẽ tới Lạc Dương, cùng ta không quan hệ, ta Thuần Dương nhưng mà tiểu môn tiểu phái, ta nghĩ này trước mắt Đạo gia đệ nhất nhân còn có chính đạo người đứng đầu người Từ Hàng Tĩnh Trai tới Lạc Dương cũng không phải là cho ta Đạo Công Tử Nhạc Duyên!”

Nhưng trong lòng thì âm thầm bổ sung một câu, này Từ Hàng Tĩnh Trai vì Lý Thế Dân tạo thế nhưng mà dụng tâm lương khổ.

Liền Hoà Thị Bích này thiên cổ dị bảo cũng chuyển ra tới.

“Nói tiếp ta cũng vậy tính toán tại Lạc Dương ngốc thêm mấy ngày mà thôi, liền sẽ rời đi!”

Đón Độc Cô Phượng tầm mắt, Nhạc Duyên rất là tùy ý nói ra, nhưng lại không thèm để ý.

“Phải không?”

Độc Cô Phượng chớp mắt to, chằm chằm vào Nhạc Duyên nhìn một hồi lâu, không hỏi đi xuống. Tại hữu tâm nhân trong mắt, Nhạc Duyên đem Trường Sinh Quyết cho Dương Quảng, cũng đủ để cho thấy lòng hắn suy nghĩ. Bất quá nếu đối phương không muốn thừa nhận, Độc Cô Phượng đương nhiên không sẽ tiếp tục hỏi tiếp.

Bất quá nàng hảo ý, nhưng lại đến.

Tuy nhiên Độc Cô Phượng rất nhiều tâm tư cũng là tại võ học kiếm pháp trên mặt, nhưng là thân là thế gia môn phiệt đệ tử, cuối cùng không thể để cho nàng may mắn thoát khỏi, nàng miễn không cần vì gia tộc của chính mình làm tính toán.

“Ồ?”

“Cái đó đúng…”

“Ngừng!”

Vừa mới nói xong, Độc Cô Phượng tầm mắt liền theo cửa sổ nhỏ ngắm hướng ra phía ngoài, làm như trông thấy cái gì, lập tức kêu dừng ngựa xe.

Lập tức, Độc Cô Phượng liền nhảy xuống xe ngựa, đi qua.

Hơi có chút mê hoặc Nhạc Duyên đầu tiên là tại cửa sổ nhỏ bên quét mắt một vòng, không có phát hiện cái gì dị thường, chỉ là chứng kiến một đám Hồ nhân người bán hàng rong buôn bán lấy cái gì, tại thấy Độc Cô Phượng đi xuống sau, Nhạc Duyên ngẫm lại cũng theo sau, lưu lại Vệ Trinh Trinh cùng Bạch Thanh Nhi hai người ở trên xe ngựa.

Nơi này chính là người bán hàng rong tử tập trung điểm.

Có thể nói, nơi này có sắc thái riêng hàng hóa, vô luận là vật phẩm, vẫn là súc sinh, hay hoặc giả là người, đều có bán.

Đi theo Độc Cô Phượng tùy ý ngoặt mấy vòng sau, Nhạc Duyên liền thấy Độc Cô Phượng ngồi xổm một cái buôn bán chim hồ buôn bán sạp trước mặt. Nói là bán chim, chẳng Thuyết Giá hồ buôn bán buôn bán là một ít hung cầm.

Thí dụ như ưng các loại.

Thứ này dùng tốt, có thể là có thêm cực đại tác dụng.

Rất hiển nhiên.

Độc Cô Phượng đối với này người bán hàng rong chỗ buôn bán hung cầm có phần cảm thấy hứng thú.

Ngược lại Nhạc Duyên không có gì hứng thú.

Bất quá ngẫm lại trước mắt Tứ đại môn phiệt thế gia, trừ Nam Lĩnh Tống gia vẫn là tinh khiết máu Hán tộc bên ngoài, cái khác đều có được Hồ tộc huyết mạch, này Độc Cô Phượng đối với này hung cầm có hứng thú, thật cũng không khiến người ngoài ý. Này Độc Cô Phượng tuy nhiên thoạt nhìn xinh đẹp như hoa, nhưng là cô bé này khởi xướng bão tố tới, tuyệt đối so với Đơn Uyển Tinh tới khủng bố.

Bởi vì.

Độc Cô Phượng võ công so sánh với Đơn Uyển Tinh muốn tới cao.

“Độc Cô tiểu thư đối với cái này có hứng thú?”

Nhạc Duyên tùy ý quét mắt một vòng, chỉ thấy này sạp trên mặt trừ hai cái lớn bên ngoài, cái khác tất cả đều là nhỏ, nhìn xem cùng mới vừa vặn ấp ra ổ con gà con bình thường lớn nhỏ, nhu nhược vô cùng, không có chút nào ưng uy vũ cùng hung ác.

Độc Cô Phượng nghe vậy gật gật đầu.

Dùng Độc Cô gia năng lực, Độc Cô Phượng nghĩ muốn cái gì, trừ một ít đặc biệt ý tứ hàm xúc không chiếm được bên ngoài, cái khác cũng có thể lấy đến. Chỉ là Độc Cô Phượng cũng không phải loại người này, càng nhiều còn là ưa thích chính mình động thủ, nếu thật là như vậy hưởng thụ người, nàng cũng sẽ không tại Bích Lạc Hồng Trần kiếm pháp trên có lấy thành tựu cực cao.

Nhìn qua ngồi chồm hổm ở bên cạnh Độc Cô Phượng, Nhạc Duyên đột nhiên có một loại cảm giác, đây cũng là Độc Cô Phượng kỳ thật cũng man đáng thương. Thân là thế gia nữ tử, cuối cùng là mình làm không chủ. Độc Cô Phượng như thế, Lý Tú Ninh như thế, Tống Ngọc Trí cũng là như thế.

“Ngô!”

Trầm ngâm ở bên trong, Nhạc Duyên ngồi xổm người xuống dùng ngón tay đâm đâm này lông xù lớn cùng con gà con con giống như tiểu đông tây, liền chỉ vào trong đó một cái thoạt nhìn ôn nhu yếu ớt một cái, đối với người bán hàng rong nói ra: “Đem cái này tiểu ưng cho ta!”

Tiếp lấy Nhạc Duyên quay đầu, đối với Độc Cô Phượng

nói ra: “Đưa ngươi!”

“…”

“…”

Người bán hàng rong cùng Độc Cô Phượng hai người nghe vậy hai mặt nhìn nhau.

Thật lâu.

Này cầm lấy rõ ràng Dị tộc khẩu âm người bán hàng rong, lúc này mới rất là xấu hổ nói ra: “Vị đạo trưởng này, cái này nhỏ không phải là ưng, là điêu!”

“…”

Nhạc Duyên nghe vậy trầm mặc một hồi lâu, sau đó ngẩng đầu gắt gao chằm chằm vào người bán hàng rong.

“Ách…”

“Đạo trưởng, mới vừa rồi là nhỏ nhận lầm, đây là ưng!”

Người bán hàng rong lau hạ mồ hôi lạnh trên trán, vội vàng sửa đổi nói.

Lần này Nhạc Duyên mới xem như thoả mãn.

Mà ở một bên Độc Cô Phượng rốt cục nhịn không được cười, hồi tưởng lại lúc trước so kiếm, này liên tục cửu kiếm xém tí nữa đem nàng đả kích không có tập võ tâm,

mắt mù nhìn thấy Nhạc Duyên như vậy tràng cảnh, gần nhất một mực không thế nào thư thái Độc Cô Phượng cảm giác mình tâm tình lập tức thoải mái.

“Cái con kia…‘Ưng ” vẫn là Nhạc công tử chính mình giữ đi!”

“Ta muốn cái con kia!”

Che miệng cười khẽ, thật vất vả đình chỉ tiếng cười, Độc Cô Phượng chỉ vào này bên cạnh lợi trảo trên buộc lên khóa sắt Lão Ưng, nói ra.

Cuối cùng kết quả là Độc Cô Phượng mua một cái lớn Lão Ưng, mà Nhạc Duyên trong lòng bàn tay thì là nhiều môt con xinh xắn ‘Ưng’ .

Hai người cùng nhau trở lại trên xe ngựa.

“Ừ?”

Tại bước vào trước xe ngựa, Nhạc Duyên mạnh mẽ quay đầu lại, hướng cách đó không xa này náo nhiệt đám người nhìn lại, nhưng lại chỉ thấy được một cái đeo mũ rộng vành, sau lưng một thanh màu mực vỏ kiếm bao khỏa trường kiếm bóng lưng lóe lên rồi biến mất.

Hồi lâu.

Nhạc Duyên thu hồi tầm mắt, đạp lên xe ngựa.

Chương 097 : Hoà Thị Bích (thượng)

097 chương Hoà Thị Bích (thượng)

“Nhạc công tử đang nhìn cái gì?”

Đạp lên xe ngựa Độc Cô Phượng tại sau khi ngồi xuống, thấy Nhạc Duyên xoay người nhìn ra xa, không khỏi hỏi thăm một câu.

“…”

Thu hồi tầm mắt, Nhạc Duyên cũng đạp lên xe ngựa, dựa vào bên ngồi xếp bằng xuống tới, lắc đầu nói: “Không có gì, chỉ là có chút cảm thán này thành Lạc Dương tại đây chiến loạn hạ phồn hoa mà thôi!” Nói đến đây, nhưng trong lòng thì rất là kỳ tự trách mình vừa mới nhìn thấy cái kia bóng lưng.

“A!”

Gật gật đầu, Độc Cô Phượng liền không có hỏi thăm. Nàng tuy nhiên Nhạc Duyên quen thuộc, nhưng cũng chỉ là bình thường quen thuộc mà thôi, tại đây trong xe ngựa cùng Nhạc Duyên quan hệ người thân nhất hẳn là thân là kiếm thị Vệ Trinh Trinh.

Tiếp được trong xe ngựa tạm thời tính lâm vào yên tĩnh.

Độc Cô Phượng bên phải tay vuốt ve trên tay đại ưng,

mà ở một bên Vệ Trinh Trinh cùng Bạch Thanh Nhi hai người cũng lộ ra vẻ có chút sợ hãi, rất là thật cẩn thận nhìn xem Độc Cô Phượng trên tay cái con kia thoạt nhìn hết sức hung ác lão ưng.

Ưng là hung cầm.

Vệ Trinh Trinh tất nhiên là biết được, bất quá tại Vệ Trinh Trinh trong suy nghĩ, này lão ưng càng nhiều vẫn là trảo con gà con, hay là bắt thỏ như vậy tồn tại. Về phần ưng có cái gì khác ảnh hưởng, nhưng lại không biết.

Về phần Bạch Thanh Nhi tất nhiên là biết rõ càng nhiều, chỉ là giờ phút này nàng sắm vai chính là vừa trốn khó dân chúng nữ nhi, tất nhiên là không cần quá nhiều kiến thức.

Ngu dốt.

Trung thành.

Đây mới là Bạch Thanh Nhi chủ yếu biểu hiện.

Mà mua được lão ưng cho dù là chịu đựng này hồ buôn bán chòng ghẹo, nhưng là thuộc về ưng hung tính nhưng lại còn đang, hiển nhiên này lão ưng là sinh sinh nấu đi ra, mà không phải từ nhỏ nuôi lớn, có lấy thuộc về nó bản tính.

Thấy trên tay mình lão ưng hù đến Vệ Trinh Trinh cùng Bạch Thanh Nhi, Độc Cô Phượng lúc này mới đem trên tay lão ưng đặt ở một bên, cười đối với Vệ Trinh Trinh cùng Bạch Thanh Nhi nói ra: “Trong tay ta này ưng có

chút hung ác tính tình, nghĩ đến Trinh Trinh cùng Thanh nhi là không thích. Bất quá nhà các ngươi công tử ngược lại mua một cái tương đối… Ngô, làm cho người ta trìu mến điêu tới!”

Điêu!

Vệ Trinh Trinh cùng Bạch Thanh Nhi hai người nghe vậy đồng thời khẽ giật mình.

Phải biết rằng này điêu nhưng mà cùng ưng đồng dạng là hung cầm, có chút thời điểm điêu so sánh với ưng càng thêm hung mãnh. Này theo Độc Cô Phượng trong miệng nhảy ra một cái làm cho người ta trìu mến hình dung tới, thật đúng là nhường hai nữ ngoài ý muốn.

Này không phù hợp thưởng thức!

Còn có quan trọng nhất là vừa mới Nhạc Duyên lên xe ngựa. Vệ Trinh Trinh cùng Bạch Thanh Nhi hai người giống như là không có nhìn thấy Nhạc Duyên trên tay kéo lấy đại điêu a!

Phát giác được Vệ Trinh Trinh cùng Bạch Thanh Nhi hai người mê hoặc tầm mắt, Độc Cô Phượng dùng miệng hướng Nhạc Duyên này rộng thùng thình đạo bào tay áo trên động động. Vì vậy, Vệ Trinh Trinh cùng Bạch Thanh Nhi hai nữ tầm mắt theo Độc Cô Phượng động tác đồng thời rơi vào Nhạc Duyên tay áo nơi cửa.

Chỉ thấy chỗ đó lấm la lấm lét thoát ra một cái lông xù màu rám nắng đầu chim, hết nhìn đông tới nhìn tây một lát, liền từ bên trong chậm rì rì đi tới.

Rõ ràng là Nhạc Duyên ở đằng kia hồ buôn bán trong mua được cái con kia thoạt nhìn nhu nhược vô cùng tiểu điêu.

Nhìn cái này bộ dáng, này tiểu điêu tựa hồ mới là theo trứng trong vỏ ấp ra tới không lâu, hoàn toàn là dùng để trêu chọc nhỏ đồ chơi. Cái này đầu. Chỉ là so với kia con gà con tử hơi chút lớn một chút như vậy. Về phần thuộc về điêu hung ác khí tức cái gì, căn bản liền nhìn chưa ra.

“Ngô!”

Trầm ngâm một tiếng, Vệ Trinh Trinh thấy thế ánh mắt không khỏi sáng ngời, thò tay ngọc thủ, ngón trỏ nhẹ nhàng đụng đụng cái kia mới từ Nhạc Duyên trong tay áo đi tới tiểu điêu, lập tức liền đem này tiểu điêu cho đổ lên trên mặt đất. Ngã tại Nhạc Duyên trên đùi.

Vệ Trinh Trinh đột nhiên đánh lén khiến cho tiểu điêu dọa lão đại vừa nhảy, líu ríu trong này so sánh với con gà con lớn nhiều ít tiểu điêu quay cuồng đứng lên, liền nhảy mang nhảy theo Nhạc Duyên trên cánh tay một mực né ra tới, rất nhanh liền nhảy đến trên bờ vai, cuối cùng chớp lấy cánh nhỏ tránh ở Nhạc Duyên đỉnh đầu đạo quan bên cạnh trên tóc, móng vuốt gắt gao cầm lấy Nhạc Duyên tóc, vô cùng hoảng sợ nhìn xem trong xe những người khác.

Nhất là này bị Độc Cô Phượng đặt ở một bên lão ưng.

Quả nhiên làm cho người ta trìu mến.

Nhìn xem này tiểu điêu khiếp nhược bộ dáng. Vệ Trinh Trinh cùng Bạch Thanh Nhi trong lòng hai người đồng thời đồng ý lên Độc Cô Phượng mà nói tới. Chỉ là Vệ Trinh Trinh có chút nghi hoặc nhà mình công tử vì cái gì lựa chọn như vậy một cái nhỏ điêu, khiếp nhược thoạt nhìn tuyệt đối sống không bao nhiêu ngày bộ dáng, mà Bạch Thanh Nhi nhưng lại đang suy tư Nhạc Duyên tâm tính.

Chẳng lẽ lại này Đạo Công Tử trong nội tâm muốn nhất chứng kiến vẫn là cái loại này khiếp nhược nữ hài nhi, mới có thể kích phát cường giả trong nội tâm cái loại này bảo hộ dục vọng?

Nếu như là như vậy mà nói, như vậy chính mình xem ra được càng cố gắng.

"…"

Bạch Thanh Nhi cùng Vệ Trinh Trinh hai người suy nghĩ cái gì Nhạc Duyên không có có tâm tư biết rõ, giờ phút này hắn ngay ngắn cảm giác mình ném lão đại mặt, nếu không phải tự thân da mặt đủ dày, giờ phút này hắn tuyệt đối là đã muốn mặt đỏ.

Cái này điêu biểu hiện quá mức mất mặt.

Cảm nhận được ổ tại đỉnh đầu của mình tiểu điêu. Nhạc Duyên rất có một loại một cái tát đem vỗ xuống xúc động. Ngẫm lại, cuối cùng Nhạc Duyên vẫn là đem cái này tâm tư cũng áp trở về, một lần nữa khôi phục gợn sóng không sợ hãi.

“Nhạc công tử, ngươi xem ngươi điêu nhưng mà bị ta lão ưng hù đến!”

Độc Cô Phượng nhìn xem ẩn núp tại Nhạc Duyên đạo quan mặt sau tiểu điêu, hé miệng cười khẽ, đối với nam nhân nàng Độc Cô Phượng tuy nhiên không phải là rất giải, nhưng là xuất thân thế gia. Tổng kết mà nói thấy nhiều, nhưng cũng biết nhiều.

Nam nhân tâm tính, tại nhiều khi cũng sẽ đưa đến một ít không giải thích được ảnh hưởng.

Mượn Đạo Công Tử Nhạc Duyên mà nói, tại càng nhiều thời điểm tất cả mọi người là xưng hô công tử. Cũng không phải đạo trưởng, đây cũng là tâm tính ảnh hưởng.

Mà Nhạc Duyên mua xuống cái này điêu, liền là vì lúc ấy tâm tính.

Hơi có chút kéo không dưới mặt mà thôi.

“Hàaa…!”

Lắc đầu cười khẽ, Nhạc Duyên không để ý đến này ngốc tại đỉnh đầu của mình tiểu điêu, tầm mắt chỉ là nhìn một cái Độc Cô Phượng bên người lão ưng, nói ra: “Độc Cô tiểu thư ngược lại suy nghĩ nhiều, nói không chừng ta đây chỉ điêu đến lúc đó lớn lên, chắc chắn so sánh với trên tay ngươi lão ưng muốn lợi hại nhiều!”

“Sẽ không!”

Đối mặt Nhạc Duyên mà nói, Độc Cô Phượng nhưng lại

lắc đầu phủ nhận.

Đối với hung cầm, này dưỡng thành cùng chộp tới nấu thành, hai người trong lúc đó thì không cách nào đánh đồng. Dã ngoại sinh tồn, tại như thế nào cũng so sánh với dưỡng thành hoàn cảnh muốn hiểm ác, cho nên này cho rằng huấn luyện ra hung tính vẫn là vô cùng sánh ngang chính mình rèn luyện ra.

Cho nên, Độc Cô Phượng căn bản là không biết là Nhạc Duyên trên tay cái con kia tiểu điêu sẽ có làm cho người ta thoả mãn phát triển.

Hơn nữa nói thật, Nhạc Duyên lời này cũng chỉ là xa nghĩ, lại cũng không phải khẳng định, nếu không mà nói Nhạc Duyên trong lời nói sẽ không tồn tại này nói không chừng này hoàn toàn không có pháp xác nhận từ ngữ.

Khách điếm.

Một thân màu xanh áo tơ trắng, cộng thêm đỉnh đầu mũ rộng vành, người mang màu mực trường kiếm nữ tử sau khi trở về, liền yên tĩnh ngồi ngay ngắn ở nhã gian.

Theo ngọc thủ động tác, mũ rộng vành bị bóc tới, đặt ở trên mặt bàn. Mà ở cái bàn một bên còn để đó một cái dùng màu đen bao khỏa gói đứng lên kỳ lạ màu đen thùng.

Làm mũ rộng vành bị cởi xuống tới một khắc đó, gian phòng càng phát minh sáng.

Thon dài chân mày cau lại, trắng nõn như trên mặt ngọc

tràn đầy thán ý. Giống như cười giống như thương, một thân này siêu phàm thoát tục khí chất thong thả mà hiện. Nếu là có Phật gia tín đồ ở đây, chắc chắn tưởng từ bi Bồ Tát hiển thế.

Vừa mới ở đằng kia đường phố chứng kiến người, để cho nàng có chút ngoài ý muốn.

“Thuần Dương Chưởng giáo, Đạo Công Tử Nhạc Duyên!”

Trong miệng nỉ non nói ra một cái đã tại Đạo gia, còn có Phật gia hai đạo đã có danh vọng danh tự. Thuần Dương lập phái. Cùng với đưa Dương Quảng Trường Sinh Quyết hành vi, cũng đủ để đưa tới rất nhiều người coi trọng.

Cử động, có phần có thâm ý.

Đây cũng là có chút nhân vật cao tầng trong nội tâm suy nghĩ. Dù sao tất cả mọi người tại đánh cờ, cũng đang đánh cờ.

Chỉ cần nhúng tay trong đó, ngươi sở tác sở vi cũng sẽ bị người tiến hành liên quan giải thích.

May mắn là —— Dương Quảng đã chết.

Chỉ là duy nhất để cho người có chút lo lắng lại là lúc trước Nhạc Duyên cùng Dương Quảng gặp mặt, trong đó đến tột cùng nói cái gì. Hay hoặc là làm cái gì an bài, điểm này không thể không làm cho người ta đi chú ý.

“Ngươi gặp qua hắn đâu này?”

Ở này như tiên bình thường nữ tử nhẹ giọng cảm khái thời điểm, một đạo thanh âm trầm thấp ở sau lưng đột nhiên vang lên.

Đứng dậy.

Xoay người.

Nữ tử nhất phái khí độ, xoay người từ trước đến nay người cúi đầu hành đại lễ, nói: “Từ Hàng Tĩnh Trai đệ tử Sư Phi Huyên gặp qua Ninh chân nhân!”

Xuất hiện tại nhã gian, xuất hiện tại Sư Phi Huyên trước mặt chính là trước mắt Đạo gia tông sư đệ nhất nhân Ninh Đạo Kỳ.

“Ừ!”

Nhìn trước mắt tuổi trẻ thiếu nữ, Ninh Đạo Kỳ gật gật đầu. Chính đạo có thể có một Sư Phi Huyên, liền đại biểu cho chính đạo sẽ không lui bước tiêu vong, sẽ không đạo tiêu ma trướng. Đối với tại Từ Hàng Tĩnh Trai, hắn Ninh Đạo Kỳ vẫn là yên tâm.

“Gặp qua!”

“Chứng kiến này Đạo Công Tử thân ảnh!”

Nghe vậy gật đầu, Sư Phi Huyên trong đầu hiển hiện này Nhạc Duyên bộ dáng, trong mắt tràn đầy mê hoặc, nói: “Đây là một phức tạp người! Một cái chấp nhất

người!”

Nhạc Duyên mua xuống này tiểu điêu tràng cảnh, toàn bộ bị Sư Phi Huyên nhìn tại trong mắt. Cho dù là lúc ấy đối thoại. Cũng bị Sư Phi Huyên vận công nghe vào tai trong.

Ninh Đạo Kỳ không nói gì.

Thân là trước mắt Đạo gia đệ nhất nhân, trong lòng của hắn cũng nhớ lại lúc trước tại Hoa Sơn tuyệt đỉnh chứng kiến đến Nhạc Duyên, tại lúc kia, hắn liền biết rằng này đồng dạng xuất thân Đạo gia Nhạc Duyên đại khái tính nết.

Trong lúc nói chuyện với nhau, bộc lộ tài năng.

Còn có Nhạc Duyên tặng Dương Quảng Đạo gia trân bảo Trường Sinh Quyết, đây hết thảy đều có thể nhường này sớm đã đi vào tông sư cảnh giới Ninh Đạo Kỳ đại khái nhìn ra Nhạc Duyên là một cái dạng gì người.

Như ra khỏi vỏ lợi kiếm, hàn mang khiếp người.

Như vậy người có một từ ngữ có thể hình dung. Đó chính là kiêu hùng.

Ở đằng kia lúc, Ninh Đạo Kỳ cơ hồ cho là mình nhìn thấy một cái vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn tuyệt đỉnh kiếm khách. Đạo gia thân phận, bất quá là che lấp đối phương một thân này kiếm khí phong mang.

Lúc trước chỉ là một mắt, Ninh Đạo Kỳ liền biết mình cuối cùng sẽ cùng cái này Đạo gia hậu bối bởi vì lý niệm bất đồng chống lại.

Chỉ là không biết lúc này là từ lúc nào mà thôi.

Cho nên nói. Sư Phi Huyên trong miệng chấp nhất cùng phức tạp là Ninh Đạo Kỳ chỗ thừa nhận.

“Chân nhân cho rằng Đạo Công Tử lần này sẽ nhúng tay?”

Sư Phi Huyên thấy Ninh Đạo Kỳ nhất thời lâm vào trầm mặc, đột nhiên lên tiếng hỏi.

Bất quá lập tức Sư Phi Huyên không chờ Ninh Đạo Kỳ lên tiếng, nàng liền đối với chính hắn một vấn đề bồi thường đáp: “Hắn sẽ nhúng tay, Ma Môn cũng sẽ nhúng tay!”

Tại Nhạc Duyên cho Dương Quảng Trường Sinh Quyết, nhưng là mặt sau lại đi Giang Đô gặp lại Dương Quảng một mặt, Sư Phi Huyên liền biết rằng Nhạc Duyên nhúng tay trong đó là khẳng định sự tình.

“Bất quá lần này, sự tình tất phải tiến hành!”

Nói đến đây, Sư Phi Huyên xoay người đem này miếng vải đen bao khỏa do tinh khiết đồng làm thành thùng cho lấy xuống, đưa cho Ninh Đạo Kỳ, nói: “Lần này đa tạ Ninh chân nhân nhìn tại thiên hạ thương sinh phân thượng, nhìn tại sư phụ trên mặt mũi hỗ trợ!”

Lý Kiến Thành phá Trường An, khiến cho Từ Hàng Tĩnh Trai không thể không nhanh hơn trình tự.

Mà trước mắt Lạc Dương chuyến đi, đã là như thế.

“Cũng được!”

“Vì này thiên hạ thương sinh!”

Thương xót tầm mắt rơi vào Sư Phi Huyên đưa qua dùng vải gắt gao dây dưa lấy thùng, Ninh Đạo Kỳ thở dài một tiếng sau, nhận lấy. Tại thùng vào tay nháy mắt, Ninh Đạo Kỳ này cơ hồ Thiên Nhân Hợp Nhất bình tĩnh lập tức bị đánh phá, một cổ âm lãnh từ trong rương truyền tới.

Cho dù là Ninh Đạo Kỳ cơ hồ đều bị này cổ Tử Kỳ đặc biệt rét lạnh cho làm cho đánh một cái rùng mình.

Trong rương chính là này thiên cổ kỳ vật —— Hoà Thị Bích.

Chương 98 : Hoà Thị Bích (hạ)

98 chương Hoà Thị Bích (hạ)

Từ Hàng Tĩnh Trai người đến Lạc Dương.

Đạo gia Ninh Đạo Kỳ cũng tới Lạc Dương.

Thánh môn người cũng tới Lạc Dương.

Đây là đang làm cái gì?

Đi theo Vệ Trinh Trinh đi ở phía sau Bạch Thanh Nhi, tại một chỗ náo nhiệt địa phương phát hiện thuộc về Âm Quý phái ám ký sau, trong nội tâm càng lộ vẻ kinh ngạc. Tại trong khoảng thời gian này, nàng chủ yếu tâm tư cũng là đặt ở như thế nào tiếp cận Nhạc Duyên trên mặt, mà không rơi vào Loan Loan theo gót, điều này khiến cho Bạch Thanh Nhi đối với gần nhất trên giang hồ sự tình cũng không hiểu biết.

Cho nên tại theo Độc Cô Phượng miệng ở bên trong lấy được chính đạo chi người tới Lạc Dương, tại theo ám hiệu trên chứng kiến Âm Quý phái người đến nơi đây, điều này khiến cho Bạch Thanh Nhi trong nội tâm rất là kinh ngạc. Này gần nhất, đến tột cùng phát sinh cái gì?

Hay hoặc là nói, lại tiếp được Lạc Dương đem biến thành một cái thùng thuốc súng, chỉ cần một điểm Hoả Tinh, chính ma chi tranh chỉ sợ là hết sức căng thẳng.

Trong nội tâm suy tư thời điểm, Bạch Thanh Nhi nhưng lại rất rõ ràng buông tha cho tham dự trong đó tính toán. Chính đạo Ninh Đạo Kỳ cũng xuất hiện, cái con kia sợ chính mình sư tỷ Loan Loan cùng Môn chủ Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên đồng dạng đi đến Lạc Dương.

Không chỉ có như thế, môn phái khác hay hoặc giả là những thứ kia có tâm tư chỉ sợ cũng chạy tới Lạc Dương.

Trừ đó ra…

Bạch Thanh Nhi quay đầu lại, nhìn xem đã muốn ngồi xe ngựa rời đi Độc Cô Phượng, trong lòng tự nhủ này Độc Cô Phượng hướng Nhạc Duyên nhắc nhở những thứ này, hiển nhiên là thế gia môn phiệt cũng trộn lẫn cùng hắn ở bên trong, nói như vậy hiện tại Lạc Dương chủ nhân Vương Thế Sung đồng dạng tham dự trong này.

Môn phiệt thế gia trong chỉ sợ trừ bình tĩnh vô cùng Nam Lĩnh Tống phiệt bên ngoài, cái khác cũng đến đủ.

Chỉ là này liên lụy trung tâm sẽ là Đạo Công Tử Nhạc Duyên sao?

Không!

Hẳn là sự tình khác!

Bạch Thanh Nhi đáy lòng không ngừng phân tích lấy tình huống này, dùng chính mình vội vàng giải đồ đạc tới suy đoán lấy chân tướng của sự tình. Bất quá có một

chút Bạch Thanh Nhi có thể nhất định là, chính mình sẽ không gia nhập trong đó, trước mắt cục diện quá mức phức tạp, nàng không nghĩ đem chính mình vất vả đã sớm cục diện làm cho rối tinh rối mù.

Nhưng là, cái này cũng không ảnh hưởng Bạch Thanh Nhi đi suy đoán, lại suy đoán.

Thu hồi tầm mắt, Bạch Thanh Nhi tầm mắt lại rơi vào đi ở phía trước Nhạc Duyên trên người, nhìn xem Nhạc Duyên bóng lưng. Tuy nhiên ở trên xe ngựa không có biểu hiện ra cái gì, nhưng là tu tập lấy Xá Nữ đại pháp Bạch Thanh Nhi, tất nhiên là đối với nam nhân tâm tư cùng tâm tình biến hóa nhận rất rõ ràng.

Lúc này Nhạc Duyên tâm tình tựa hồ lộ ra vẻ có chút trầm trọng.

“Ừ?”

Tầm mắt theo Nhạc Duyên bóng lưng trên dời, Bạch Thanh Nhi tầm mắt cuối cùng rồi lại đứng ở Nhạc Duyên đỉnh đầu đạo quan chỗ, tại đó, cái con kia tiểu điêu vẫn là gắt gao đậu ở chỗ này, ngay ngắn hướng chính mình nhìn qua.

Lúc trước. Nhạc Duyên làm cho thời gian thật dài, này tiểu điêu cũng là đứng ở Nhạc Duyên trên đầu. Cho dù là lấy ra, chỉ chốc lát sau này lớn cùng con gà con tử giống như tiểu điêu lại sẽ leo đi lên. Hơn nữa này điêu chết sống không tới trên thân người khác.

Rơi vào đường cùng, Nhạc Duyên liền không nhiều đi

trông nom này tiểu điêu, mặc cho đối phương như thế nào bò.

Không biết sao, nhìn xem cái này tràng cảnh. Bạch Thanh Nhi nhưng lại cười khúc khích một cái nhịn không được cười. Bạch Thanh Nhi nụ cười này đồng dạng dẫn tới một bên Vệ Trinh Trinh cũng cười rộ lên.

"…"

Nghe sau lưng hai gã thị nữ tiếng cười duyên, Nhạc Duyên lắc đầu, đối với cái này biểu hiện bất đắc dĩ. Chỉ là trước mắt trong lòng của hắn nghĩ càng nhiều vẫn là Từ Hàng Tĩnh Trai xuất hiện cùng Ninh Đạo Kỳ đã đến.

Sư Phi Huyên!

Đạo gia đệ nhất cao thủ Ninh Đạo Kỳ!

Âm Quý phái Loan Loan, Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên!

Nghĩ đến đây, Nhạc Duyên liền cảm giác mình da đầu có chút thấy đau, thò tay chụp một cái tát này dùng móng vuốt không cẩn thận móc đến da đầu mình tiểu điêu, Nhạc Duyên tâm tình xác thực hơi lộ vẻ ngưng trọng.

Tạo thế!

Dùng Hoà Thị Bích lựa chọn cái gọi là thiên hạ minh quân, như vậy cử động thật thiệt thòi Từ Hàng Tĩnh Trai làm ra được.

Trong nội tâm cười nhạo đồng thời. Nhạc Duyên nhưng

lại không phải không thừa nhận loại này cử động thật đúng là có thể lấy được hết sức không sai hiệu quả, dù sao trước mắt chính là phong kiến thời đại, chấp chính đạo người cầm đầu người Từ Hàng Tĩnh Trai trên giang hồ danh vọng càng cao đáng sợ.

Mượn từ này chuyển từ rất nhiều quân chủ Hoà Thị Bích tới chọn chọn đời sau minh quân, không thể không nói đây là một cực biện pháp tốt.

Nhưng cái này có thể lừa gạt lừa gạt những thứ kia dân chúng bình thường, chân chính người thông minh cũng biết đây chỉ là một kiện vật phẩm, chỉ là gạt người mà thôi. Nhưng vấn đề là thiên hạ này trong lúc cố tình người thông minh không nhiều lắm, mà dân chúng bình thường nhưng lại chiếm cứ tuyệt đại đa số.

Một khi đáp ứng, như vậy sẽ tại những người này trong lòng có chỗ chếch động. Phải biết rằng. Này thiên hạ nhân tâm trong cũng còn có lấy một cái chính thống khái niệm.

Mà Hoà Thị Bích tại Từ Hàng Tĩnh Trai cố tình tuyên truyền, liền có thể đại biểu chính thống.

Trở lại khách điếm, Nhạc Duyên tại gian phòng của mình trong ngẩn ngơ nửa cái buổi chiều. Đáng giá lúc chạng vạng tối, cùng Vệ Trinh Trinh cùng Bạch Thanh Nhi ba người ăn bữa tối sau, Nhạc Duyên liền một cá nhân đi ra ngoài, đem Bạch Thanh Nhi cùng Vệ Trinh Trinh đặt ở trong khách sạn.

Trước mắt Lạc Dương đã muốn trở nên ngư long hỗn

tạp, đem Vệ Trinh Trinh thả ở bên ngoài chẳng nhường Vệ Trinh Trinh cùng Âm Quý phái yêu nữ một trong Bạch Thanh Nhi cùng một chỗ. Như vậy Vệ Trinh Trinh lộ ra vẻ càng thêm an toàn.

Dọc theo xỏ xuyên qua toàn bộ Lạc Dương Đại Vận hà, Nhạc Duyên chậm rãi đi ở phía trên.

Một bước một suy nghĩ, nghĩ mình làm người khác hưởng.

Đánh vỡ Từ Hàng Tĩnh Trai tâm tư.

Nếu là thật sự nhường Từ Hàng Tĩnh Trai biến thành, cái này tiếp được thiên hạ xác thực không có thuộc về mình đồ đệ Khấu Trọng, còn có những người khác chuyện gì.

Tựu tại Nhạc Duyên dạo bước bờ sông thời điểm. Đồng dạng đã đi tới Lạc Dương, thân ở trong thành Loan Loan thực sự nhìn thấy chính mình người quen.

Hoặc là nói, chính mình trúng mục tiêu đối thủ —— Từ Hàng Tĩnh Trai Thánh nữ, Sư Phi Huyên.

“Nhé!”

Nhõng nhẽo cười ở bên trong, Loan Loan ngọc thủ lộng lấy trên người sợi tơ, nhìn lên trước mắt một thân áo xanh, đầu đội mũ rộng vành Sư Phi Huyên, cười nói: “Muội muội rốt cục cam lòng cho theo này rừng sâu núi thẳm trong đi ra à? Nhưng mà nhường tỷ tỷ đợi lâu ai! Chỉ là đối mặt tỷ tỷ, muội muội cũng cần như vậy giấu

đầu che mặt sao?”

“…”

Sư Phi Huyên này giấu ở mũ rộng vành hạ đôi mắt đẹp thông qua lụa mỏng rơi vào này chân trần đứng ở trước mặt ngoài ba trượng địa phương Âm Quý phái Thánh nữ Loan Loan trên người, nàng tinh thần lực tại thời khắc này đã muốn xách lên. Hai người thần xui quỷ khiến phía dưới va chạm, hoặc là nói đây là số mệnh trong va chạm.

Thuộc về Thiên Ma Công cùng kiếm điển va chạm.

Giằng co quá lâu hai môn phái, đối với lẫn nhau trấn phái võ học đều có được từng người giải. Làm hai người xuất hiện tại một chỗ thời điểm, song phương đều bay lên một loại không hiểu đối địch cảm ứng, giống như là động vật gặp phải thiên địch.

Tại đầu tiên mắt thời điểm, trong xương cảm giác cũng đã nhắc nhở người trong cuộc.

“Tỷ tỷ nói giỡn!”

Đối với Loan Loan người gây sự giọng điệu, tự xưng là tỷ tỷ cử động Sư Phi Huyên cũng không thèm để ý, song phương chạm mặt một khắc liền bắt đầu giao phong. Loan Loan liền như này mãnh liệt ba đào, kích động bành trướng, mà Sư Phi Huyên thì là như bất động núi cao, đối mặt Loan Loan bức người ngữ điệu. Nhưng lại lạnh nhạt tương đối.

Ngoài miệng tuy nhiên như thế đáp lời, Sư Phi Huyên trên tay lại là không có chút nào động tác, vẫn là im lặng đứng ở nơi đó.

“Ha ha!”

Loan Loan ngẩng đầu liếc mắt nhìn đã muốn xuất hiện tại thiên không loan nguyệt, một đôi mị nhãn cơ hồ híp lại, phảng phất giống như một chỉ nhìn thấy con mồi mèo Ba Tư, cười tủm tỉm nói ra: “Này bóng đêm thật đẹp, muội muội cùng tỷ tỷ hảo hảo thưởng thức một chút ánh trăng như thế nào? Thuận tiện nói chuyện tâm tình. Nhìn xem Hoà Thị Bích!”

Ngẩng đầu.

Một mực không có có bất kỳ động tác Sư Phi Huyên rốt cục có động tác, chậm rãi ngẩng đầu, theo động tác cùng với đêm đó gió lay động, này che che mặt lỗ lụa mỏng rốt cục bị gió mát thổi ra, lộ ra trong đó này trương không thua Loan Loan mỹ mạo gương mặt.

“Tỷ tỷ đến chậm!”

Đón Loan Loan tầm mắt, Sư Phi Huyên nhạt cười nhạt trả lời.

Chậm một bước!

Loan Loan nghe vậy. Một mực vui cười lấy biểu lộ chậm rãi dừng lại, các nàng Âm Quý phái truy tìm Từ Hàng Tĩnh Trai mà đến, cho dù là dù thế nào rất nhanh vẫn là chậm một bước. Này thân vì thiên hạ ba Đại Tông Sư

một trong Ninh Đạo Kỳ quả thật đáng sợ.

Hiển nhiên.

Trước mắt Hoà Thị Bích đã muốn rơi vào Ninh Đạo Kỳ trên tay.

“Này cũng không có chuyện nhi!”

Nghiêng đầu, vuốt cằm cười khẽ, tâm tư nhanh quay ngược trở lại Loan Loan cũng không có để ý, Hoà Thị Bích tại Ninh Đạo Kỳ trên tay, thiên hạ này nghĩ phải theo trên tay hắn lấy đến thật sự là quá mức khó khăn. Loan Loan lại tự phụ. Cũng sẽ không ngốc đến đi khiêu chiến nọ vậy đạo nhà đệ nhất nhân.

Nhìn qua Sư Phi Huyên, Loan Loan cười tủm tỉm nói ra: “Chỉ cần muội muội cùng tỷ tỷ nhìn ánh trăng này, thì đầy đủ!”

Nói xong, xích chân vừa bước, người đã như mũi tên nhọn bình thường bắn về phía Sư Phi Huyên.

Tại Loan Loan động thủ nháy mắt, Sư Phi Huyên đồng dạng động.

Thân hình bay bay động, người bay thẳng đến bay về sau đi.

Nhất thời.

Nhất thanh nhất bạch hai đạo nhân ảnh phảng phất giống như Phi Tiên bình thường bắt đầu ở trong thành

Lạc Dương truy đuổi đứng lên.

Đồng thời.

Trong khách sạn.

Trong phòng, Vệ Trinh Trinh chẳng biết lúc nào tại đã muốn mê man đi qua. Mà trong phòng. Bạch Thanh Nhi vô cùng cung kính đứng ở bên cạnh, nhìn xem ngồi ngay ngắn ở cái ghế trước mặt trên Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, đối phương mi tâm nọ vậy đạo vết máu thình lình đang nhìn, bằng thêm mấy phần mị lực.

Giờ phút này.

Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên ngay ngắn cầm lấy Nhạc Duyên giá kiếm trên ba thanh kiếm quan sát, trong đó nàng tầm mắt một mực rơi vào này bị lụa bao vây lấy Chu trên thân kiếm, trước đó lần thứ nhất nàng chính là lật thuyền trong mương, bản thân tổn thương tại chuôi kiếm nầy xuống. Tại chỗ mi tâm lưu lại như vậy một đạo diễm lệ vết máu.

Ở một bên Bạch Thanh Nhi vô cùng cung kính đứng ở một bên, một tiếng thở mạnh cũng không dám ra ngoài.

Một hồi lâu.

Chu kiếm vào vỏ.

Kiếm một lần nữa cắm hồi trên kệ kiếm.

Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên không có đối với này ba

thanh kiếm làm bất luận cái gì thủ cước. Âm Quý phái thế lực khổng lồ, tin tức cũng rất là linh hoạt mau lẹ. Hơn nữa trong khoảng thời gian này, Âm Quý phái một mực đem rất lớn một bộ phận lực chú ý cũng rơi vào Nhạc Duyên trên người.

Cho nên nàng biết rõ rất nhiều chuyện.

Thí dụ như Nhạc Duyên đồ đệ Khấu Trọng tại phía nam kỵ binh. Gia nhập tranh phách giang sơn hàng ngũ, cùng với Nhạc Duyên tại Phi Mã mục trường với tư cách, khiến cho Phi Mã mục trường cự tuyệt Lý phiệt mời chào, vì Khấu Trọng cung cấp quân mã tới.

Như vậy sự tình, rõ ràng Nhạc Duyên đang cùng Từ Hàng Tĩnh Trai đối nghịch.

Địch nhân địch nhân liền là bằng hữu.

Cho dù là Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên cùng Nhạc Duyên có không nhỏ ân oán, nhưng vào lúc này Chúc Ngọc Nghiên lại cũng không có đối với Nhạc Duyên động thủ tâm tư, đơn phẩm Âm Quý phái đối kháng Từ Hàng Tĩnh Trai vẫn là chỗ tại hạ phong. Nếu Đạo gia nội chiến, này Âm Quý phái có thể ngư ông đắc lợi.

Nàng lần này, theo phương diện nào đó mà nói còn cần Đạo Công Tử Nhạc Duyên trợ giúp.

Vừa liên lụy Đạo gia đệ nhất nhân Ninh Đạo Kỳ, cũng liên lụy Từ Hàng Tĩnh Trai kế hoạch.

Nếu Đạo Công Tử cố tình liên lụy trong đó, như vậy đối

với tại Từ Hàng Tĩnh Trai dùng Hoà Thị Bích vì Lý phiệt Nhị công tử tạo thế cử động cũng là nhất thanh nhị sở. Nàng Âm Quý phái không cho phép, hơn nữa Đạo Công Tử đồng dạng không cho phép.

Nếu không một khi tạo thế triệt để thành công mà nói, nghĩ muốn lật bàn thật sự là rất khó khăn.

Cho nên Âm Hậu sinh sinh đè xuống mình cùng Nhạc Duyên sự tình, tạm thời đối phó này Từ Hàng Tĩnh Trai lần này cử động.

“Sự tình lần này Thanh nhi ngươi cũng không cần tham gia, hảo hảo đứng ở này Nhạc Duyên bên người!”

Đối với Bạch Thanh Nhi làm phân phó sau, Âm Hậu này liền đem giá kiếm thả lại trên mặt bàn, đứng dậy rời đi. Về phần hôn mê Vệ Trinh Trinh, Chúc Ngọc Nghiên căn bản không có để ý, một cái không có có võ công thiếu nữ đáng giá để ý sao?

Giết đi trở tay trong lúc đó.

Nói tiếp cũng không có bất luận cái gì ảnh hưởng, Bạch Thanh Nhi thân phận còn cần Vệ Trinh Trinh cái này thiện tâm nữ tử tiềm thức tới hỗ trợ.

Cùng lúc đó.

Ngay ngắn dọc theo Đại Vận hà đi dạo, chuẩn bị ra khỏi thành dò xét Tịnh Niệm thiền viện đường nhỏ Nhạc Duyên nhưng lại trong thành đường sông bên nhìn thấy một lá khác thuyền nhỏ.

Trên đò.

Một bạch phát lão đạo, đang tại nhẹ nhàng câu cá.

Chương 99 : 099 chương xé rách (chương thứ nhất)

099 chương xé rách (chương thứ nhất)

Một thuyền lá nhỏ.

Bạch phát lão đạo dựng ở đầu thuyền, hai tay hư không xoáy nắm, dùng một cái câu cá tư thế như vậy đứng ở nơi đó.

Cái gọi là câu cá, cũng không thấy cần câu dây câu, chỉ là một động tác chỉ thế thôi.

“…”

Nghiêng đầu, Nhạc Duyên tầm mắt ngó ngó bốn phía, cũng không có nhìn thấy những người khác, không có Sư Phi Huyên, cũng không có Âm Quý phái, càng không có môn phiệt thế gia người, tại nơi này chỉ có lão đạo này cùng mình hai người.

Hiển nhiên, đối phương là chuyên môn đợi chờ mình.

“Ngô!”

Trầm ngâm một tiếng, Nhạc Duyên xác thực cảm nhận được này Phật đạo hai nhà thế lực, nhất là Phật môn trước mắt càng thế lớn. Chính mình tới đây Lạc Dương

cũng bất quá là ngắn ngủn hơn một ngày thời gian, cũng đã bị hữu tâm nhân biết được phương vị.

Nghĩ đến Từ Hàng Tĩnh Trai cũng biết mình chỗ, còn có này Âm Quý phái cũng sẽ không kém bao nhiêu.

Tình báo nơi phát ra…

Trên tay nắm giữ thế lực vẫn còn quá sai!

Lần đầu tiên.

Nhạc Duyên có một loại không cách nào triệt để nắm giữ tình huống cảm khái. Bởi vì hắn trước mắt mặc dù ở dung hợp, nhưng là càng nhiều vẫn có lấy Bạch Vân Thành chủ tư tưởng, làm một người tiến hành qua tạo phản người mà nói, tình báo là cực kỳ trọng yếu.

Nguyên lai Nhạc Duyên còn không có nhiều ít để ý, nhưng là tại thời khắc này, Nhạc Duyên cảm giác mình có tất yếu làm cho một cái có thể nắm giữ thiên hạ tổ chức tình báo đi ra. Chỉ là này tổ chức tình báo hao phí tiền tài thật sự là quá mức khủng bố.

Trước mắt Thuần Dương phái liền căn bản không có như vậy nội tình, riêng là chèo chống Khấu Trọng khởi binh, cũng đã cơ hồ đem trọn cá Thuần Dương phái đè đi lên.

Cho nên Nhạc Duyên nghĩ muốn làm đến cái này, trừ phi là hắn hiện tại đã muốn triệt để đem Dương công bảo tàng cầm trên tay.

“Ninh chân nhân, đã lâu không gặp!”

Nhẹ nhàng một cái thả người, đi đến đầu thuyền, đứng ở Ninh Đạo Kỳ bên người, Nhạc Duyên yên tĩnh nhìn đối phương dùng hai tay lăng không câu cá. Tại Nhạc Duyên cảm ứng ở bên trong, nhưng lại người ta Đạo gia đệ nhất nhân lần đầu tiên tại hướng chính mình biểu hiện ra đối phương năng lực.

Ngưng Khí thành tia!

Dùng chân khí hóa thành cái gọi là cá tia, này rơi lấy đường sông trong cá.

Ninh Đạo Kỳ không nói gì, chỉ là quay đầu. Làm một cái chớ có lên tiếng động tác, tựa hồ là sợ hãi trong nước cá cho dọa chạy, lão đạo giờ khắc này rất có một loại ngoan đồng cảm giác. Nhìn xem Ninh Đạo Kỳ như thế thần thái, Nhạc Duyên nhưng lại biết rõ này đạo gia cao nhân nhưng lại tu vi lại tiến bộ một tia.

“YAA.A.A..!”

Một tiếng trong lúc kinh ngạc, Ninh Đạo Kỳ hai tay khẽ run lên, chấn động một chút, lập tức liền thấy kia bình tĩnh mặt nước bắt đầu gợn sóng nhộn nhạo. Một đuôi duy trì liên tục lớn trắng cá giống như bị lưỡi câu câu đứng lên bình thường theo trong nước bị kéo đi ra.

Theo Ninh Đạo Kỳ động tác, này đuôi trắng cá có thể nói là phối hợp không chút nào sai.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, người bên cạnh chắc

sẽ cho rằng lão đạo này là tại chính thức câu cá, mà trên thực tế lão đạo trong tay cùng mặt nước cách vài mét xa, trên tay càng là không có chút nào đồ đạc, chẳng qua là làm một cái câu cá động tác mà thôi.

Ở đằng kia đuôi đong đưa lấy cái đuôi. Quạt lên vô số bọt nước trắng cá nhảy lên mặt nước, tựa hồ muốn nhảy đến Ninh Đạo Kỳ trên tay thời điểm, đứng ở một bên Nhạc Duyên tay áo trên tay phải ngón tay có chút một khúc, pằng một chút liền hướng này cá đạn đi qua.

Chỉ phong kích xạ ra, lập tức liền đem trắng cá đập tới mức hoành bay ra ngoài, rơi vào mặt nước, đập lên một mảnh bọt nước.

Mà này trắng cá thì là lắc lắc đầu. Tựa hồ có chút ngất đi.

Lập tức liền lắc lư lấy cái đuôi, bơi ra tới.

“Ôi!”

“Chạy, đáng tiếc a, thất bại trong gang tấc a!”

Quay đầu, Nhạc Duyên cười ha hả nhìn qua bên người bạch phát lão đạo, nói ra: “Ninh chân nhân, thân là Đạo gia đệ nhất nhân, liền không cần phải dùng tự thân năng lực tới lẫn vào những chuyện này. Người ta con cá nhưng mà rất đáng thương!”

“Nếu là thật sự bị câu lên, cũng là cũng may, ít nhất nếm đến mỹ vị mồi, có thể tại chân nhân trên tay, lại không phải như vậy!”

Nói đến đây, Nhạc Duyên tay phải bụm lấy cái trán, rất là vì này trắng cá tao ngộ cảm thấy đáng tiếc. Thán một tiếng. Đồng thời, này đứng ở Nhạc Duyên đỉnh đầu tiểu điêu cũng tùy theo kêu một tiếng, tựa hồ là tại đồng ý nói công tử mà nói.

“Đạo Công Tử ngôn ngữ vẫn là sắc bén như kiếm, này hồi lâu không thấy. Phong mang càng lớn một bậc!”

Đối với mình câu cá bị Nhạc Duyên dùng chỉ phong bắn bay, Ninh Đạo Kỳ cũng không thèm để ý, hai tay khép lại, thu tại trong tay áo sau, Ninh Đạo Kỳ này mới chậm rãi xoay người, nhìn về phía Nhạc Duyên. Đối với Ninh Đạo Kỳ mà nói, Nhạc Duyên cái này không cách nào biết được chân chính xuất thân Đạo Công Tử, cũng cũng coi là hắn vãn bối.

Có thể nói tu tập Trường Sinh Quyết người, đã muốn coi như là Đạo gia người.

Nhạc Duyên như thế.

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng cũng giống như thế, lại càng không nói Nhạc Duyên còn tại Hoa Sơn thành lập Thuần Dương phái.

Hai người đối thoại, đã muốn kéo đến thiên hạ này cục diện.

Khấu Trọng tại phía nam khởi binh, đã muốn rơi vào hữu tâm nhân trong mắt.

Tại nơi này, Ninh Đạo Kỳ nghĩ muốn khuyên giới trước mắt cái này vãn bối, vì thiên hạ này, làm thiếu giết chóc cho thỏa đáng. Càng nhanh trong thời gian chấm dứt loạn thế, như vậy Lý phiệt chính là nhất lựa chọn tốt, bởi vì trước mắt Trường An đã bị Lý phiệt công phá, Nam Lĩnh Tống phiệt vị trí không tốt, vốn sinh ra đã kém cỏi.

Nhìn lần thiên hạ, này Lý phiệt thống nhất thiên hạ cơ hội chính là lớn nhất.

“Trang Tử không phải cá, an biết cá nỗi khổ?”

Nhạc Duyên lúc trước mà nói, chính là nói cho Ninh Đạo Kỳ đem thiên hạ đều có tâm chinh phạt người trong thiên hạ coi như cái kia bị hắn làm làm cho trên tay này đuôi trắng cá, rõ ràng bị hí lộng, kia đối với những người khác mà nói là một bi kịch.

Cho nên, Ninh Đạo Kỳ dùng thôn trang mà nói, đổi một chữ tới khuyên giới Nhạc Duyên.

Nói là chinh phạt người trong thiên hạ, cũng là thiên hạ nhất khổ dân chúng.

“Trang Tử không phải cá, làm sao biết cá có vui?”

Đối mặt Ninh Đạo Kỳ chất vấn, Nhạc Duyên chỉ là đồng dạng đem hai tay bó khép tại trong tay áo, nhàn nhạt hồi một câu, nói: “Hứng, dân chúng khổ! Vong, dân chúng khổ!”

“Ninh chân nhân, không khổ chỉ có này dựng ở đỉnh người.”

“Nói tiếp, thế gia người há có thể chân chánh giải dân chúng chân chính khổ sở? Cho dù là ngoài miệng nói ra, này cũng bất quá là một loại cảm khái, mà không phải mình tự mình kinh nghiệm! Cảm khái thời gian dài, dễ dàng quên, nhưng là kinh nghiệm nhưng lại khắc vào trong xương.”

Tầm mắt trầm thấp, mượn ánh trăng rơi vào này vi ba nhộn nhạo trên mặt nước, Nhạc Duyên chậm rãi nói ra: “Ninh chân nhân, vãn bối hỏi một câu chân nhân cũng biết này dân chúng nỗi khổ?”

“…”

Không nói gì, Ninh Đạo Kỳ nghe những lời này, trước mắt phảng phất giống như xuất hiện một thanh Tru Tâm lợi kiếm, đâm thẳng trái tim mà đến. Đạo Công Tử lời này rất rõ ràng nói cho Ninh Đạo Kỳ chớ có cho là Lý Thế Dân trước mắt không sai, nhưng là hắn bản thân xuất thân thế gia đại tộc, là không thể chân chính lý giải dân chúng khổ sở, như vậy liền dễ dàng đi đến lối cũ.

Về phần lối cũ là cái gì…

Phía trước bị diệt nhiều như vậy triều đại đó chính là chứng cứ rõ ràng.

Nói một cách khác, Nhạc Duyên ý tứ chính là thiên hạ này là người trong thiên hạ thiên hạ, làm do dân chúng tự mình làm chủ.

Nghĩ đến đây. Cho dù là cảnh giới cơ hồ đã đến Thiên

Nhân Hợp Nhất tình trạng Ninh Đạo Kỳ cũng không khỏi được hít sâu một hơi, điều này sao có thể!

Nếu thật là nghĩ như vậy, Ninh Đạo Kỳ một mực lộ ra vẻ bình thản tầm mắt, phảng phất giống như này đột nhiên thoát ra đường chân trời mặt trời, cơ hồ là lập loè sáng mũi nhọn, chính là một thân Đạo gia chân khí kích động biểu hiện, một mực bình thản tâm tư lần đầu xuất hiện ba động. Nhìn qua Nhạc Duyên. Ninh Đạo Kỳ biết rõ này đã tại phía nam khởi binh Khấu Trọng chính là cô nhi, nhỏ tên móc túi xuất thân.

Có thể nói, ngược lại Lý Thế Dân mà nói, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người nhưng lại gặp rất nhiều cực khổ, bọn họ tính là chân chính giải tầng dưới chót dân chúng khốn khổ.

“Này, không có khả năng!”

Cuối cùng, Ninh Đạo Kỳ nói ra như vậy một cái chối bỏ đáp án.

Ở trong mắt hắn xem ra. Không có khả năng.

Bất quá trên thực tế, trước mắt nhưng lại cũng thế. Tại giáo dục không cách nào phổ cập dưới tình huống, dân chúng bình thường tạo phản này không gọi khởi nghĩa, được kêu là bạo động, là bạo dân, cần trấn áp. Trị quốc trị dân thuật cũng ở thế gia môn phiệt trong tay, dân chúng bình thường căn bản không có biện pháp đi tranh đoạt thiên hạ. Chỉ có thể với tư cách quân cờ tại bàn cờ trên sinh hoạt, lúc khi tối hậu trọng yếu hy sinh rơi.

Với tư cách Ninh Đạo Kỳ, hắn chỉ có thể như vậy lựa chọn, dựa theo chính mình cho rằng chính xác lựa chọn.

Rất nhanh.

Ninh Đạo Kỳ liền đem Nhạc Duyên những lời này coi như là nhiễu loạn chính mình tâm tư cách làm.

Dù sao đại gia tuy nhiên cùng là Đạo gia, nhưng ở hai lần trong lúc gặp mặt, hai người đã là bắt đầu tranh đấu.

Bởi vì cái gọi là đạo bất đồng bất tương vi mưu.

Ninh Đạo Kỳ cùng Đạo Công Tử đúng là như thế.

“Ha ha!”

Ngôn ngữ trong lúc đó gây xích mích Ninh Đạo Kỳ tâm tư biến hóa, tại Nhạc Duyên cảm giác ở bên trong, này đạo gia đệ nhất nhân Thiên Nhân Hợp Nhất xu thế bản thân sẽ không có đạt tới hoàn mỹ chỗ. Nếu không mà nói người ta đã sớm phá toái hư không, ở đâu còn có rảnh rỗi tình làm những chuyện này.

Câu này Tru Tâm ngữ điệu dưới sự kích thích, Ninh Đạo Kỳ ẩn ẩn theo cái loại này hư ảo tựa hồ che dấu tại trong hư không cùng bốn phía tan ra làm một thể trong cảm giác tách đi ra. Trước mắt lão đạo, lúc này mới làm cho người một cái cảm giác là chân chính lão đạo.

“Ninh chân nhân, này Hoà Thị Bích đã tại tiền bối trong tay a?”

Lăng không dùng chân khí câu cá, dùng cá đưa Hoà Thị Bích tới vì Lý Thế Dân chính danh, đây cũng là Từ Hàng Tĩnh Trai cùng Ninh Đạo Kỳ tính toán. Nhạc Duyên đối với cái này tràng cảnh một mực rất quen thuộc. Tại nhìn thấy này một thuyền lá nhỏ, nhìn thấy Ninh Đạo Kỳ sau, Nhạc Duyên liền biết rằng Hoà Thị Bích đã muốn rơi vào Ninh Đạo Kỳ trên tay.

Hơn nữa thật lớn khả năng, này Hoà Thị Bích trước mắt tựu tại dưới chân trong sông.

“Ta một mực rất kỳ quái!”

“Dù cho chính danh. Tiền bối cũng có thể vì Lý Kiến Thành chính danh, mà không phải Lý Thế Dân!”

“Chẳng lẽ lại chân nhân cũng muốn biết một chút về Lý Thế Dân bước Dương Quảng đường lui?”

Ninh Đạo Kỳ lông mày có chút ngưng tụ, sắc mặt lại là không có bất kỳ biến hóa nào. Lão đạo biết rõ, mình cùng Từ Hàng Tĩnh Trai cách làm ở đằng kia chút ít chân chính có tâm mắt người ở bên trong, đại biểu cho cái gì hàm nghĩa, người ta tự nhiên là tinh tường.

Đối với cái này, Ninh Đạo Kỳ căn bản không có để ý, cũng không cần phải đi giải thích.

Bởi vì hắn là Trung Nguyên Đại Tông Sư.

Là Đạo gia đệ nhất nhân.

Bất quá trước mắt này đạo gia vãn bối nhưng lại cần

một ít giải thích, nếu không mà nói, Đạo gia gặp phải sẽ là phân liệt.

“Lý Kiến Thành được đến Ma Môn chèo chống!”

“Như là ma môn lấy được thiên hạ, đó chính là thiên hạ thương sinh cực khổ!”

Thở dài một tiếng, thương xót khí tức tán phát ra.

Buồn cười!

Lời kia vừa thốt ra, Nhạc Duyên sắc mặt rốt cục triệt để lạnh xuống tới.

Hoàng đế tốt hay không, là nhìn dân chúng mà nói, mà không phải Phật đạo ma tam giáo mà nói. Nếu như Lý Kiến Thành thật sự là như vậy không chịu nổi, hắn dựa vào cái gì trở thành Thái tử? Hơn nữa lần này công phá Trường An càng hắn Lý Kiến Thành, mà không phải Lý Thế Dân.

Như là ma môn lấy được thắng lợi, dùng Tà vương Thạch Chi Hiên, còn có một số người khác kiến thức, chỉ sợ sẽ không sai đi nơi nào.

Từ đầu tới đuôi, bất quá là được làm vua thua làm giặc mà thôi.

Tại Nhạc Duyên xem ra, nơi này do thật sự là quá mức gượng ép.

Này tính cái gì?

Ta nói môn phiệt, hắn nói dân chúng. Ta nói tiếp dân chúng, hắn nói chính tà.

Nhưng ở Ninh Đạo Kỳ xem ra, đây cũng là chính sự.

Bất quá cuối cùng nhưng lại Ninh Đạo Kỳ từ nghèo một bước, nếu là đổi Phật gia Sư Phi Huyên tới, phỏng chừng hai người này sẽ thay đổi một cái phương hướng. Đạo gia người cuối cùng không có Phật gia như vậy ăn nói khéo léo.

“Đáng tiếc a!”

“Thứ cho vãn bối không thể đồng ý tiền bối lý niệm!”

“Đạo bất đồng bất tương vi mưu, tiền bối, ngươi cùng Từ Hàng Tĩnh Trai cách làm, vãn bối sẽ nhúng tay!”

Bổn đến chính mình cùng Từ Hàng Tĩnh Trai trong lúc đó cũng chỉ là bịt kín một tầng nội khố, nhưng vào lúc này cũng là bị Nhạc Duyên trực tiếp một tay cho giật xuống tới. Tại đem Phi Mã mục trường buộc tại đồ đệ mình Khấu Trọng trên chiến xa sau, Nhạc Duyên cùng Lý phiệt bản thân liền đứng ở mặt đối lập.

Cùng Lý phiệt đối lập, như vậy tựu là cùng Từ Hàng Tĩnh Trai, Ninh Đạo Kỳ đối lập.

“Được Hoà Thị Bích, Dương công bảo tàng một trong số đó người liền có thể được thiên hạ!”

“Ta Nhạc Duyên đổ ra muốn nhìn, như hai người này

cũng rơi vào trong tay ta thời điểm, thiên hạ này có phải là ta!”

“Cho nên tiền bối a, cần phải đem Hoà Thị Bích giấu kỹ a!”

“Nói cho Sư Phi Huyên, đêm trăng tròn, ta Đạo Công Tử Nhạc Duyên làm đạp nguyệt tới lấy!”

Dưới chân đạp mạnh, thuyền con khẽ nhúc nhích ở bên trong, Nhạc Duyên đã muốn người nhẹ nhàng mà dậy, hai tay chắp sau lưng, đạo bào tung bay ở bên trong, người đã bay thẳng đến bên kia bờ sông bay đi.

“Vô Lượng Thiên Tôn!”

Một tiếng thở dài, một tiếng bất đắc dĩ, Ninh Đạo Kỳ nhìn qua Nhạc Duyên thân hình tung bay phương hướng, không có ra tay tính toán.

Thân là Đạo gia đệ nhất nhân, Ninh Đạo Kỳ nhưng lại biết rõ theo đêm nay lên, này đạo gia cũng đã phân liệt. Không chỉ có là Đạo gia cùng Phật gia tranh đấu, hơn nữa còn là Đạo gia nội chiến. Điều này sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ Phật đạo ma tam giáo.

Với tư cách Đạo gia đệ nhất nhân Ninh Đạo Kỳ, rất rõ ràng đạo sĩ có một cái thói quen.

Đó chính là hô bằng tụ bằng hữu.

Hơn nữa ——

Tiếp theo gặp mặt, chính là này tiền bối đối với vãn bối chỉ điểm hoặc là vãn bối đối với tiền bối lãnh giáo.

Đồng thời.

Tại ngoài ngàn dặm.

Với tư cách đã muốn trở thành Thuần Dương phái đệ tử Viên Thiên Cương, tại tìm hiểu Trường Sinh Quyết hắn, hơn nữa tại Thiên Cơ một đạo trên rất có tạo nghệ hắn, làm Nhạc Duyên cùng Ninh Đạo Kỳ chính diện xé rách da mặt thời điểm, hắn cũng ở đây làm lấy tương ứng sự tình.

Thân là Đạo gia, há có thể rơi vào Phật môn hạ phong?

Nói tiếp, hắn cũng rất muốn nhìn một chút hôm nay tế xuất hiện cạm bẫy sau đến tột cùng sẽ sinh ra cái dạng gì kết quả. Khiêu khích Thiên Cơ, riêng là hắn Viên Thiên Cương một cá nhân, hắn còn là không dám. Nhưng là trước mắt, cũng không ngăn trở, nhiều thêm một không trong đó người.

Như vậy kết quả, vô luận thành bại, cũng sẽ cho người nhịn không được đi xem một cái.

Nhất là hắn Viên Thiên Cương loại này có thể đo lường tính toán tương lai người, càng phải như vậy, muốn xem nhìn này dần dần lộ vẻ hỗn loạn Thiên Cơ đến tột cùng sẽ có gì dạng phát triển.

Chỉ có một riêng lấy Thuần Dương phái thực lực vẫn còn quá qua nhỏ yếu, hơn nữa Đạo gia đệ nhất nhân

Ninh Đạo Kỳ trong khoảng thời gian này vì Phật môn Từ Hàng Tĩnh Trai bôn tẩu sự tình nhường đường trong môn rất nhiều người trong lòng còn có bất mãn, như vậy cái này có cơ hội.

Vì vậy…

Hắn tại hô bằng gọi bằng hữu.

“Đạo hữu, xin dừng bước a!”

Phía trước.

Nhất danh màu đen sắc đạo bào trung niên đạo sĩ, dừng bước lại, quay đầu, rất là ngoài ý muốn nhìn xem xuất hiện tại mặt sau tuổi trẻ đạo sĩ.

“Thân Công Báo”

(Ta đùa thôi, text gốc là “Viên Thiên Cương!”)

Chương 100 : Đêm dò xét

100 chương đêm dò xét

Da mặt chính thức xé rách.

Không cùng Từ Hàng Tĩnh Trai truyền nhân Sư Phi Huyên chạm mặt, Nhạc Duyên đã muốn đứng ở Sư Phi Huyên mặt đối lập.

Thân hình phiêu nhiên trở ra.

Nhìn qua bạch phát lão đạo Ninh Đạo Kỳ đứng trên thuyền thân ảnh từ chính mình trong tầm mắt biến mất. Nghiêng người, đạp trên gió mát, Nhạc Duyên đồng dạng cũng biến mất tại Ninh Đạo Kỳ tầm mắt bên ngoài.

Vừa rồi không cùng Ninh Đạo Kỳ động thủ.

Thứ nhất là hai người đều không có chuẩn bị sẵn sàng, thứ hai chính là cái kia trọng yếu nhất nguyên nhân —— Hoà Thị Bích.

Này Hoà Thị Bích chính là tại đáy thuyền sông dưới nước.

Hoà Thị Bích có một đối với tiên thiên võ giả hết sức nhường người đau đầu dị năng, đó chính là tại ngươi vận hành chân khí thời điểm sẽ phải chịu ảo giác ảnh hưởng. Vừa mới Ninh Đạo Kỳ cho dù là Ngưng Khí thành tia ngưng trống không câu cá, có thể cũng chỉ là dám nhẹ như vậy hơi tới, một khi bộc phát ra càng

cường đại hơn thực lực, như vậy chịu ảnh hưởng liền sẽ càng lớn.

Đồng dạng.

Nhạc Duyên dùng chỉ phong bắn bay Ninh Đạo Kỳ câu đi lên này đuôi trắng cá, thực sự cảm nhận được Hoà Thị Bích đối với chính mình ảnh hưởng.

Tuy nhiên rất nhỏ, nhưng là phải biết rằng Nhạc Duyên hiện tại tu tập nhưng mà Đạo gia trân bảo Trường Sinh Quyết, kia chân khí chất lượng tự nhiên không cần phải nói. Hơn nữa, này Hoà Thị Bích có một cực kỳ nhường người đau đầu địa phương, đó chính là ngươi tu tập võ công càng phát chính tông cao cấp, như vậy thứ này đối với ngươi ảnh hưởng càng lớn.

Ngược lại, ba Đại Tông Sư chỗ tu tập võ học cũng không phải là cái loại này đỉnh tiêm cấp bậc.

Tại một khắc đó, Nhạc Duyên cũng đã cảm nhận được cái loại này như ẩn như hiện ảo giác.

Nếu thật là tại nơi này cùng Ninh Đạo Kỳ động thủ, đoạt này Hoà Thị Bích, trước bất luận này Ninh Đạo Kỳ vũ lực đã là Đại Tông Sư, Đạo gia đệ nhất nhân, Nhạc Duyên chống lại không có tuyệt đối nắm chắc, chỉ cần mượn này Hoà Thị Bích ảnh hưởng cũng đủ để nhường Nhạc Duyên cùng Ninh Đạo Kỳ hai người ăn không ôm lấy đi.

Nếu là ở giờ phút này xông ra tới một đám Ma Môn người, hay là Phật môn người, này Nhạc Duyên mới kêu

buồn bực.

Cho nên ——

Nhạc Duyên biết rõ dưới chân đường sông trong tồn tại Hoà Thị Bích, Nhạc Duyên cũng không có lập tức đoạt kia tính toán. Ngược lại, đến lúc đó này Hoà Thị Bích đặt ở Tịnh Niệm thiền viện sau. Đục nước béo cò thì là muốn mạnh hơn nhiều.

Hai bên kết hợp, Nhạc Duyên buông tha cho theo Ninh Đạo Kỳ cầm trên tay tới Hoà Thị Bích tính toán.

Tại Nhạc Duyên đạp trên nóc nhà, hướng thành Lạc Dương chính mình chỗ ở khách điếm mà đi thời điểm, trong thành phòng ốc khoảng cách ở bên trong, một xanh một trắng hai đạo thân ảnh đang tại lẫn nhau truy đuổi.

Đinh!

Thiên Ma Nhận cùng Sắc Không Kiếm cùng giữa không trung giao phong.

Loan Loan cùng Sư Phi Huyên thân hình cũng là khẽ run lên, lập tức hai người theo giữa không trung hướng hai cái phương hướng bay bay bay ra ngoài.

Thương!

Một tiếng ngâm khẽ, Sắc Không Kiếm vào vỏ, sắc bén thân kiếm giấu nhập này vuốt đen kịt như mực vỏ kiếm trong.

Sư Phi Huyên nghiêm nghị mà đứng, một đôi ngọc thủ tại hơi có vẻ rộng mở mang tăng bào hạ lộ ra vẻ có chút gầy. Theo gió đêm thổi qua, một đầu tóc đen tùy ý vũ động đứng lên. Vừa mới giao phong khiến cho Sư Phi Huyên trên đầu mũ rộng vành đã sớm bị phá huỷ, lộ ra nàng này như tiên dung nhan.

“Muội muội kiếm điển quả thật lợi hại!”

Mệnh trung chú định đối thủ, cho dù là Loan Loan lại không thừa nhận cũng không được Sư Phi Huyên tại kiếm điển trên tu vi. Phải biết, nàng Loan Loan bản thân nhưng mà mấy chục năm qua Âm Quý phái trong đó tại Thiên Ma Công trên mặt cực kỳ có thiên phú người, có khả năng nhất đạt tới Thiên Ma Công thứ mười tám nặng người.

Mà trước mắt Từ Hàng Tĩnh Trai Thánh nữ Sư Phi Huyên, chính là cái kia có thể đạt tới trong truyền thuyết kiếm điển tử quan tồn tại.

Trước mắt Loan Loan Thiên Ma Công cơ hồ muốn tới sư phó của nàng Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên thứ mười bảy trọng cảnh giới, mà Sư Phi Huyên đồng dạng là không sai biệt lắm Kiếm Tâm Thông Minh. Bởi vì vì bản thân vĩ đại, hơn nữa môn phái nguyên nhân, hai nữ ngay từ đầu chính là túc địch. Dưới bình thường tình huống chắc là không biết có hòa hảo ngày đó.

Nâng lên ngọc thủ, tay cầm Thiên Ma Nhận Loan Loan quét mắt một vòng đã muốn phá toái tay áo, lộ ra này khi sương trại tuyết bình thường da thịt, lông mày không

khỏi nhướng lên. Chính mình phá vỡ đối phương trên đầu mũ rộng vành. Nhưng cũng là một cái ống tay áo làm đại giá.

Này thoạt nhìn giá phải trả tuy nhỏ, nhưng là hai người tại giao thủ trong quá trình nhưng lại mạo hiểm vô cùng.

Một cái không tốt chính là bị chém tới đầu lâu, hay là bị lột bỏ nửa người kết cục.

“Tỷ tỷ càng lợi hại, nhường muội muội kiến thức đến Thiên Ma Công lợi hại!”

Hồi một câu tán thưởng. Sư Phi Huyên nhưng cũng là chân tâm thật ý, này Loan Loan quả thật là Âm Quý phái hai mươi năm tới xuất sắc nhất truyền nhân. Nếu không phải là mình đã muốn tu tập đến Kiếm Tâm Thông Minh tình trạng, tại lúc này đây giao phong trong chắc ăn thiệt thòi.

Ngoài miệng trả lời đồng thời. Sư Phi Huyên nhưng trong lòng thì đối với Âm Quý phái đến đây cảnh giác phi thường.

Hiển nhiên.

Người ta nói rõ là đúng Hoà Thị Bích có tâm tư.

Nếu là chỉ cần dùng Đại Tông Sư Ninh Đạo Kỳ mà nói ngược lại có thể cam đoan Hoà Thị Bích an toàn, nhưng là này cũng không thể một mực sai khiến người ta đường đường Đạo môn đệ nhất nhân, đây là Phật đạo hai môn quan hệ sẽ có thật lớn ảnh hưởng.

Vốn là, đạo môn này cũng không bình phục ổn.

Nhìn trước mắt ngoài mười trượng, đứng ở nóc nhà, một thân màu trắng dây lụa theo gió phất phới Loan Loan, Sư Phi Huyên biết rõ Hoà Thị Bích xuất hiện, này đi đến Lạc Dương chắc không phải là Loan Loan một cá nhân, thật lớn có thể là Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên cũng tới.

Thậm chí, này Tà vương Thạch Chi Hiên cũng vô cùng có khả năng đi tới nơi này Lạc Dương.

Nghĩ tới đây, Sư Phi Huyên tầm mắt tùy ý quét mắt một vòng bốn phía, cũng không có phát hiện cái gì chỗ không ổn, bất quá Sư Phi Huyên trong nội tâm cảnh giác nhưng lại càng phát gấp bội. Ninh chân nhân tại tạo thế sau liền sẽ rời đi, như vậy Hoà Thị Bích làm đặt ở một cái khác địa phương.

Tịnh Niệm thiền viện!

Rất nhanh, Sư Phi Huyên cũng đã dưới đáy lòng làm Hoà Thị Bích chân chính sắp đặt địa điểm.

Chỉ cần tại Tịnh Niệm thiền viện làm tốt an bài, này Hoà Thị Bích an toàn trên căn bản là không có vấn đề, mà vẫn còn có thể dẫn xà xuất động, an bài tốt mà nói còn có thể đối với Ma Môn tạo thành đả kích. Nghĩ lại, Sư Phi Huyên trong nội tâm đã có quyết định.

Quét mắt một vòng Loan Loan, Sư Phi Huyên biết rõ bây giờ không phải là cùng nhân gia dây dưa thời điểm, nếu

là duy trì liên tục đi xuống đụng phải Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, đó chính là nàng Sư Phi Huyên bi kịch.

Dưới chân xê dịch, mấy khối mái ngói đã muốn bay ra, như vô số mũi tên nhọn bình thường phát ra tiếng rít vang lên, trực tiếp đánh tới hướng Loan Loan, mà Sư Phi Huyên thì là mượn này cổ lực đạo, lập tức quay người càng đi ra ngoài.

“Ừ!”

Thiên Ma Công bộc phát, Thiên Ma Lực Trận hiện ra, đập vào mặt mái ngói mảnh nhỏ tại Loan Loan ba thước bên ngoài liền phảng phất giống như rơi vào vũng bùn ở bên trong, bị cự đại lực đạo kéo hướng hai bên bay ra ngoài.

Đương!

Thiên Ma Nhận bay lên, đem mang theo kiếm điển kiếm khí một mảnh gạch ngói vụn ngăn lại sau, Loan Loan lại nhìn Sư Phi Huyên, cũng đã là chỉ nhìn gặp nhân gia bóng lưng, trong chớp mắt liền biến mất ở trong bóng tối. Cùng chính nàng một thân bạch y mà nói, người ta Sư Phi Huyên một thân thanh sam tăng bào, ngược lại dễ dàng hơn ẩn núp.

“…”

Tầm mắt thu hồi. Loan Loan cũng không có tiếp tục đuổi đi xuống tính toán.

Hoà Thị Bích không tại Sư Phi Huyên trên người, hơn

nữa nàng cũng thăm dò ra Sư Phi Huyên sâu cạn. Tại truy đi xuống, nếu là gặp phải này Ninh Đạo Kỳ vậy thì không tốt, làm không tốt nàng Loan Loan kiếp sau thì có ở đằng kia đỉnh Đế Đạp ngẩn ngơ kiếp trước.

Nghĩ tới đây, Loan Loan cũng thu hồi Thiên Ma Nhận, xoay người càng rơi xuống lâu, đi cùng sư phụ mình Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên chắp đầu đi.

Khách điếm.

Nhạc Duyên thân ảnh theo cửa khách sạn đi tới, chậm rì rì trở lại gian phòng của mình.

“Ừ?”

“Đây là! ! !”

Vừa đến gian phòng, Nhạc Duyên còn chưa đẩy cửa tiến vào, động tác liền dừng lại. Lập tức lại xoay người đi đến cách vách. Đây là thị nữ Vệ Trinh Trinh cùng Bạch Thanh Nhi hai nữ chỗ ở trong phòng.

Theo Nhạc Duyên động tác, cửa phòng bị Nhạc Duyên đẩy ra tới.

Cái mũi ngửi ngửi.

Đây là một sợi làm cho người ta quen thuộc mùi thơm.

Nhạc Duyên đẩy cửa vào động tác, đánh thức đang ngủ Vệ Trinh Trinh cùng Bạch Thanh Nhi. Hai nữ đầu tiên là sững sờ cả kinh, tại mượn ánh trăng nhìn rõ ràng người

đến là nhà mình công tử sau, hai nữ lúc này mới cùng một chỗ thở phào một hơi.

“Công tử!”

Ôn nhu xưng hô một tiếng, Vệ Trinh Trinh cùng Bạch Thanh Nhi hai người bọc chăn mền, nhìn xem đi tiến gian phòng tới Nhạc Duyên, hai người tựa hồ ngoài ý muốn. Sở dĩ không vén chăn lên, xuống giường đốt đèn chuẩn bị trà. Phải biết rằng đây là thị nữ trách nhiệm.

Không làm như vậy, là vì hiện tại hai nữ trên người cũng mặc tương đối đơn bạc tiểu y, như vậy lộ trước mặt người khác, hai nữ cũng có phần lộ vẻ xấu hổ. Vệ Trinh Trinh là tinh khiết tự nhiên thẹn thùng xấu hổ. Bạch Thanh Nhi có lẽ sẽ không, nhưng là tất phải giả bộ a.

“Không có chuyện gì!”

“Ta liền tiến đến xem, gần nhất mấy ngày nay Lạc Dương có chút không yên ổn, người xấu tương đối nhiều!”

“Hai người các ngươi cô nương gia cẩn thận chút!”

Quét mắt một vòng khóa lại trong chăn Vệ Trinh Trinh cùng Bạch Thanh Nhi. Nhạc Duyên phân phó một câu sau, này liền lui ra khỏi phòng, thuận tay đóng cửa phòng.

Xoay người.

Nhạc Duyên sắc mặt cũng đã nghiêm túc xuống tới.

Quả nhiên.

Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên đã tới nơi này a!

Trong gian phòng đó. Trừ Vệ Trinh Trinh cùng Bạch Thanh Nhi hai nữ mùi thơm của cơ thể bên ngoài, còn có một cổ nhường Nhạc Duyên quen thuộc hương vị, đó chính là lúc trước cùng Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên giao phong lúc, ngửi được đối phương mùi thơm của cơ thể.

Nữ nhân…

Dễ dàng nhất lưu lại sơ hở cùng dấu vết, chính là cái này. Chỉ là một loại người không có bổn sự này, nghe thấy không được mà thôi.

Trở lại gian phòng của mình, Nhạc Duyên đổi một bộ xiêm y sau, này liền lại lần nữa rời đi khách điếm. Đương nhiên, một ít thẳng bối rối lấy đứng ở Nhạc Duyên trên đầu tiểu điêu, tự nhiên vẫn là ngẩn ngơ ở phía trên, đổ ra là không có bị Nhạc Duyên vứt xuống dưới.

Thành Lạc Dương, nam ngoại thành.

Tịnh Niệm thiền viện.

Với tư cách cùng Từ Hàng Tĩnh Trai cha truyền con nối Tịnh Niệm Thiền tông, tại đây Lạc Dương tất cả chính là Tịnh Niệm thiền viện.

Thiền chủ vì tu Niệm bế khẩu Thiện Không đại sư.

Phải biết rằng Thiền tông nhất mạch tổ tiên sơ tổ Thiên Tăng cùng Từ Hàng Tĩnh Trai tổ sư Địa Ni chính là đồng môn sư huynh muội, cho nên nói hai người có thể nói là cha truyền con nối, chẳng qua là một người chính là nữ đệ tử, một người là nam đệ tử mà thôi.

Bởi vì quan hệ, có thể nói Tịnh Niệm Thiền tông chính là Từ Hàng Tĩnh Trai đồng đạo, mà Ninh Đạo Kỳ dù thế nào dạng, nhưng cũng là Đạo gia người.

Cho nên này Hoà Thị Bích cuối cùng bất quá là mượn Ninh Đạo Kỳ tay tạo một chút thế, mà cuối cùng bảo quản Hoà Thị Bích chỉ có này Tịnh Niệm thiền viện.

Nếu không mà nói, dùng một cái Sư Phi Huyên, này hoàn toàn là được ăn phần.

Sư Phi Huyên trừ phi không đem Hoà Thị Bích giao cho người khác, nếu không hẳn là giao cho Tịnh Niệm thiền viện thiền chủ Không đại sư bảo quản. Hơn nữa hơn nữa Hoà Thị Bích đặc tính, Tịnh Niệm thiền viện đồng tự chính là tốt nhất sắp đặt địa phương.

Trước mắt Hoà Thị Bích còn tại Ninh Đạo Kỳ chỗ đó, nhưng là Nhạc Duyên biết rõ mặt sau Hoà Thị Bích chắc chắn đưa đến Tịnh Niệm thiền viện, đây là Sư Phi Huyên duy nhất lựa chọn.

Đáng tiếc là Nhạc Duyên cùng Vương Thế Sung không quen, không có cách nào từ đối phương cầm trên tay đến Tịnh Niệm thiền viện kiến trúc sơ đồ, chỉ có thể tự thân đến đây dò xét.

Tốc độ rất nhanh.

Nhạc Duyên đầu tiên là suy tính một chút này Tịnh Niệm thiền viện bốn phía sơn mạch đường thế, suy nghĩ một chút nếu như đoạt được Hoà Thị Bích sau nên như thế nào chạy khỏi nơi này lộ tuyến sau, lúc này mới lẻ loi một mình lặng lẽ bước vào này Phật môn trọng địa một trong Tịnh Niệm thiền viện.

Nam mô A di đà phật!

Từng đợt niệm kinh âm thanh bên tai không dứt.

Đèn đuốc sáng trưng, đồng quang thiểm diệu ở bên trong, Tịnh Niệm thiền viện đến.

Chương 101 : Hòa thượng đạo sĩ ni cô điêu

101 chương hòa thượng, đạo sĩ, ni cô, điêu

Đèn đuốc sáng trưng.

Hỏa tia sáng màu vàng tại đồng khúc xạ hạ lộ ra vẻ vô cùng sáng sủa.

Này một chỗ tên là Tịnh Niệm thiền viện chùa chiền, khiến cho đứng ở trên ngọn núi, dựa vào thân cây Nhạc Duyên có một loại trên cao nhìn xuống nhìn vui chơi trung dạ thị cảm giác.

Chẳng qua là cùng chợ đêm ồn ào xôn xao náo nhiệt bất đồng, tiếng vọng trong này là vô số niệm kinh thanh âm, còn có một tiếng kia âm thanh nam mô A di đà phật.

Trung Quốc từ xưa thiếu đồng.

Nhưng là từ Phật môn truyền vào Trung thổ sau, này Trung Quốc nhưng lại càng phát thiếu đồng.

Bởi vì.

Có thật lớn một bộ phận đồng, tiến chùa miếu, bị đúc làm tượng đồng, để cho người quỳ lạy. Không chỉ có như thế, Phật tượng còn muốn thiếp vàng.

Có thể nói, so với Đạo gia tới, này Phật môn thật sự là

giàu chảy mỡ.

Phật giảng độ người thành Phật, đạo giảng luyện đan cầu tiên.

Chỉ là phương thức liền khiến cho được hai giáo chân chính phương hướng bất đồng, bởi vì cái gọi là nhân quả cùng với cái gọi là Luân Hồi, điều này khiến cho Phật gia tại dân chúng bình thường trong cực kỳ thịnh hành, nhất là tại loại này chiến loạn thời điểm, bình thường dân chúng khổ không có chỗ phát tiết, hoặc là tạo phản, hoặc là hay là tại tinh thần tìm kiếm dựa vào.

Phật giảng Luân Hồi, là người người có cơ hội.

Đạo coi trọng tiên, đây cũng là qua cầu độc mộc, không phải là mỗi người cũng có cơ hội, giảng là cơ duyên.

Bởi vì sở cầu bất đồng, bản thổ sinh ra Đạo gia tổng hội bị Phật gia đè xuống một đầu. Mà vào lúc này, Đạo gia tức thì bị Phật gia áp thảm hề hề, thậm chí là Đạo gia đệ nhất nhân Ninh Đạo Kỳ đều ở Phật gia hơi thở hạ sinh hoạt.

Đạo môn trong có người đối với Ninh Đạo Kỳ bất mãn, liền là bởi vì nguyên nhân.

Tại có ít người xem ra, Ninh Đạo Kỳ kỳ thật cũng coi là Đạo gia phản đồ, cũng ngay ngắn bởi vì nguyên nhân, ở phía trước liền đã được đến Nhạc Duyên bày mưu đặt kế Viên Thiên Cương đã tại bắt đầu kéo người đứng chung hàng. Bắt đầu khả năng không có bao nhiêu người, nhưng chỉ cần Nhạc Duyên còn có đồ đệ mình

Khấu Trọng tại tranh bá thiên hạ trong làm ra xinh đẹp thành tích, như vậy đứng tại chính mình này một phương người liền sẽ nhiều.

Hơn nữa…

Nhạc Duyên cùng Tà vương Thạch Chi Hiên còn có chút hợp tác.

Lúc khi tối hậu trọng yếu, Tà vương đao là có thể mượn.

Tiếng tụng kinh trận trận, người một bước vào này Tịnh Niệm thiền viện, cũng sẽ bị hùng vĩ tiếng tụng kinh cho chấn trụ. Rất có một loại thư thái buông lỏng, như vậy vào luân hồi cảm giác kỳ quái.

“…”

Nghe này trải qua âm thanh trận trận, Nhạc Duyên không khỏi có chút nhăn hạ lông mày, lập tức người liền từ trên cây thả người nhảy xuống, đồng thời tay phải tiện tay hái một phen lá cây, hướng phía dưới văng ra. Liền như vậy, Nhạc Duyên đạp trên đầy trời tung bay lá cây. Mượn này rất nhỏ lực lượng, chậm rãi rơi vào Tịnh Niệm thiền viện hậu viện Xá Lợi tháp bên cạnh.

Trên cao nhìn xuống nhìn xuống thời điểm, cũng đủ để nhìn thấy Tịnh Niệm thiền viện quy mô, chỉ là chùa miếu liền chừng trên trăm tòa, này xa xa nhìn lại thỏa thỏa một cái thành nhỏ.

Mà khi Nhạc Duyên đi đến trong đó thời điểm, cho dù là Nhạc Duyên kiến thức rộng rãi. Đã từng đi qua Thiếu

Lâm Tự nhìn một cái, nhưng là ngược lại, này Thiếu Lâm Tự tuy nhiên cũng là Phật môn, nhưng là chỉ cần liền quy mô đi lên nói, lại là xa xa so ra kém này Tịnh Niệm thiền viện.

Chính mình Thuần Dương nhưng lại lại càng không cần phải nói.

Trước mắt Khấu Trọng chỗ đó quân phí nhu cầu, còn có cái khác thượng vàng hạ cám đồ đạc, nếu không phải Nhạc Duyên người sư phụ này còn có cái khác việc buôn bán phương pháp. Nếu không mà nói đoán chừng là đều có hủy Thuần Dương phái làm thế chấp đi cùng Lý phiệt, Từ Hàng Tĩnh Trai cùng chết.

Bởi vì là chôn dấu tại Xá Lợi địa phương, bởi vì sâm nghiêm cùng địa vị duyên cớ, nơi này cũng không phải thấy vài hòa thượng. Hơn nữa, nhiều nhất cũng là số ít mấy vị thủ Vệ hòa thượng, thỉnh thoảng đi tới đi lui mà thôi.

Có lẽ là bởi vì tự đại, có lẽ là tự tin, những thứ này hòa thượng cũng không có toàn bộ tập trung lực chú ý, đối với Tịnh Niệm thiền viện tựa hồ là rất yên tâm. Không chút nào sợ có người ngoài xâm lấn.

Dưới loại tình huống này, Nhạc Duyên không phải hoa phí bất luận cái gì khí lực, liền tới đến trung ương.

Đại điện nóc nhà.

Dưới chân đại điện đây chỉ là trong đó trong đó một tòa, tên là Đại Hùng bảo điện.

Trừ đó ra, tại Nhạc Duyên trước mặt, còn có liên tiếp bảy tòa cơ hồ đồng dạng lớn nhỏ đại điện, như vậy trò xém tí nữa nhường Nhạc Duyên tưởng đến hoàng cung. Này cao ngất kiến trúc quả thật là Phật môn tất cả.

Dựng ở âm u trong góc, Nhạc Duyên một thân dễ dàng tia chớp xanh trắng đạo bào đã sớm đổi đi, giờ phút này mặc lên người là mang theo màu đen đạo bào, tại tránh đi ngọn đèn dầu cùng ánh trăng sau. Nhạc Duyên cả người cơ hồ cũng hòa tan vào trong bóng tối.

Cho dù là hiện tại có người khoảng cách gần hướng nơi này nhìn lại, nếu không cẩn thận cảm ứng, cũng vô pháp phát hiện chỗ đó có người.

Rời ở trung tâm đại điện càng gần, này tiếng tụng kinh liền càng phát điếc tai.

Tại nóc nhà, nghe này hùng vĩ tiếng tụng kinh, nương theo lấy mõ gõ vang, luôn nhường Nhạc Duyên có một loại rất là cảm giác quái dị. Thật giống như chính mình lâm vào một loại không hiểu trong vòng vây, chỉ là này vây quanh mình không phải là người, mà là này kỳ lạ tụng kinh tiếng ngâm xướng mà thôi.

Tầm mắt na di, Nhạc Duyên biết rõ đến lúc đó dùng để che dấu Hoà Thị Bích cũng không phải này bảy tòa đại điện, nếu không mà nói này Hoà Thị Bích rơi trong đó, này trong chùa hơn phân nửa hòa thượng cũng sẽ mất đi sức chiến đấu, đây là Tịnh Niệm thiền viện mà nói không thể nghi ngờ là nguy hiểm.

Cho nên, che dấu Hoà Thị Bích chỉ có này Không hòa thượng ngồi thiền địa phương.

Rất nhanh.

Nhạc Duyên liền tìm kiếm được cái chỗ kia, đây là một tòa tiểu điện, so với bảy tòa đại điện đứng lên, này tiểu điện thật sự là nhỏ quá nhiều.

Nhưng là này một tòa tiểu điện có cùng với khác bảy tòa đại điện chỗ bất đồng.

Đó chính là chỉ có một chỗ cửa nhỏ, hơn nữa toàn bộ là do đúc bằng đồng tạo mà thành, toàn bộ tiểu điện trừ ngoài cửa chính, liền chỉ có một chút dùng để thông khí địa phương, địa phương khác tất cả đều là phong bế.

Trong đó đen kịt một mảnh, chính là Không Thiện hòa thượng dùng để tu tập Bế Khẩu Thiện địa phương. Mà ở trong đó, nhưng cũng là Hoà Thị Bích cuối cùng cất giấu địa điểm.

Hoà Thị Bích mặc dù có này làm cho người ta đến huyễn quỷ dị năng lực, nhưng là này đồng đối với kia có tác dụng khắc chế, tại phong kín đồng chất trong không gian, đối ngoại mặt bóng người vang lên nhỏ nhất. Đến lúc đó, đem tiểu điện bao bọc vây quanh, trên cơ bản có thể bảo trụ này Hoà Thị Bích an nguy.

Tầm mắt ở đằng kia đồng trên điện dừng lại hồi lâu, Nhạc Duyên tầm mắt lúc này mới dời xuống, hướng về cái khác hòa thượng trên người.

Tịnh Niệm thiền viện trừ bỏ thiền chủ Không hòa thượng lợi hại phi thường bên ngoài, còn lại chính là hắn tọa hạ Tứ đại Kim Cương, cũng là hết sức lợi hại cao thủ. Trừ đó ra, cái khác vũ tăng đồng dạng có không sai thò tay.

Nếu như rơi vào này một đoàn hòa thượng ở bên trong, đan tựu cứng đối cứng mà nói, chỉ sợ là Ninh Đạo Kỳ đều không thể chạy đi.

Nếu không mà nói, Phật môn há có thể dùng nhất tông chi thực lực đè xuống đạo cùng ma hai giáo?

Này Tứ đại Kim Cương quả thật không hổ là Tứ đại Kim Cương, lớn không có một chút hòa thượng nên có từ bi bộ dáng, từng cái bộ dáng dữ tợn, đằng đằng sát khí, có Kim Cương tức giận cùng cảm giác. Cho dù là niệm lấy kinh Phật thời điểm, vẫn làm cho người một loại khí thế áp người cảm thụ.

Tầm mắt tại đây bốn hòa thượng trên người hơi chút dừng lại một hồi lâu. Nhạc Duyên tầm mắt cuối cùng rơi vào này tiểu điện ngay ngắn trên cửa.

Cửa chính đóng chặt.

Hiển nhiên lúc này Không hòa thượng còn ở bên trong tu tập Bế Khẩu Thiện.

Nhìn một hồi lâu.

Nhạc Duyên dùng chính mình khinh công đem trọn cá Tịnh Niệm thiền viện vuốt cá đại khái, đã tại trong nội tâm phân tích tốt lộ tuyến sau, đang chuẩn bị bứt ra rời

đi thời điểm, này tiểu điện cửa chính từ từ mở ra.

Ừ?

Không hòa thượng đi ra!

Trong nội tâm hơi khẽ chấn động, nguyên vốn định rời đi Nhạc Duyên lại lần nữa dừng lại, xoay người tầm mắt ngưng lại, rơi vào này cửa chính.

Theo rất nhỏ chấn động. Đồng cửa chậm rãi bị mở ra tới.

Từ bên trong đi ra một cái da mặt thoạt nhìn bất quá ba mươi cao thấp tuổi trẻ hòa thượng, da mặt như bạch ngọc bình thường ở đằng kia dịu dàng ngọn đèn dầu hạ tản ra hào quang, phảng phất giống như vách tường trong tranh đi ra Phật Đà.

Hai tay hợp thành chữ thập.

Diện mục từ bi, tuổi trẻ hòa thượng liền như vậy tại Tứ đại Kim Cương cùng với một đám hòa thượng cung kính dưới ánh mắt, từng bước một chậm rãi theo đồng trong môn đi tới.

Tuổi trẻ!

Nhạc Duyên cái thứ nhất ấn tượng chính là cái này!

Tiếp được ấn tượng, chính là hòa thượng này rất lợi hại!

Cho dù là Nhạc Duyên không thừa nhận cũng không

được trước mắt Tịnh Niệm thiền viện thiền chủ Không hòa thượng hết sức được. Chỉ một cái, Nhạc Duyên liền cảm giác hòa thượng này thực lực chân chánh chỉ sợ cùng Tà vương Thạch Chi Hiên không chia trên dưới. Phải biết, tại trong nguyên thư này Không hòa thượng trước là mình phá Bế Khẩu Thiện, sau đó tham chiến càng là không có toàn lực phát huy qua.

Nói tiếp…

Nhìn chung cao thấp, có thể tu luyện võ công tìm hiểu Phật hiệu luyện cơ hồ là phản lão hoàn đồng hòa thượng, này trống không là Nhạc Duyên lần đầu tiên thấy, cái khác cao tăng không phải là da mặt như cây củi. Râu bạc trắng thật dài, một bộ từ bi lão gia gia hình tượng.

Cho dù là Tứ đại thánh tăng cũng là không sai biệt lắm như thế, nhưng là này trống không cũng không phải.

Mà cái khác phản lão hoàn đồng hình tượng chiếm đa số thì là Đạo môn.

Phật môn ở bên trong, này một mình sức chiến đấu mạnh nhất chỉ sợ sẽ là này một mực tu nhớ kỹ Bế Khẩu Thiện Không hòa thượng.

Này tuổi trẻ pháp…

Ta nên này Tịnh Niệm thiền viện cùng Từ Hàng Tĩnh Trai quả thật là toàn gia sinh ra sao?

Bên ngoài mạo trên đều có được chỗ độc đáo a!

Tâm tư có chút ba động, khiến cho Nhạc Duyên tầm mắt sinh ra sợi sợi biến hóa.

Bị chú ý Tịnh Niệm thiền viện thiền chủ Không hòa thượng lập tức bị cảm ứng, khẽ ngẩng đầu, tầm mắt hướng đại điện nóc nhà nhìn lại, chỗ đó chính là Nhạc Duyên chỗ địa phương.

Tốt linh mẫn cảm giác!

Cảm thấy cả kinh. Nhạc Duyên cảm thán Không hòa thượng không hổ là tu tập Bế Khẩu Thiện, sinh sinh đem tự thân cảm ứng Linh Giác triệt để mở phát ra tới hòa thượng, người bên cạnh tầm mắt tiếp xúc đều sinh ra cảm ứng tới.

Tại Không hòa thượng hướng chính mình trông lại thời điểm, Nhạc Duyên tay đã muốn mò tới đỉnh đầu của mình, một ít thẳng ngẩn ngơ ở phía trên tiểu điêu trên người, nhẹ nhàng véo một phen, lập tức ngủ tiểu điêu đột nhiên bừng tỉnh. Líu ríu kêu một tiếng.

“…”

Lỗ tai khẽ run, Không hòa thượng chậm rãi thu hồi tầm mắt, trực tiếp xoay người hướng Tịnh Niệm thiền viện cửa ra vào mà đi, phía sau thì là Tứ đại Kim Cương nhắm mắt theo đuôi theo sau.

Không chuyển thân rời đi đi tự cửa sân cử động khiến cho Nhạc Duyên lông mày không khỏi nhíu một cái.

Lập tức hắn nghiêm sắc mặt. Hiển nhiên là muốn đến cái gì.

Trống không xuất quan, như vậy…

Tầm mắt hướng Tịnh Niệm thiền viện cửa ra vào bên kia nhìn lại, tầm mắt lướt qua đêm tối, lướt qua nóc nhà, mượn có chút ánh lửa hướng về cửa ra vào.

Một thân màu xanh tăng bào.

Một thân siêu trần thoát tục.

Một thanh màu mực trường kiếm.

Rõ ràng là Từ Hàng Tĩnh Trai truyền nhân Sư Phi Huyên đi đến Tịnh Niệm thiền viện.

Hình như có cảm giác, Phật tượng, thiền viện trước, Sư Phi Huyên có chút vuốt cằm, tầm mắt nhìn về phía cũng đầy là đầy sao bầu trời đêm, chỗ đó một vòng Ngân Nguyệt giắt trên đó.

Chỗ đó.

Nguyệt, thiếu một góc.

Rời tròn còn xa.

Chương 102 : Cuối cùng chuẩn bị (canh thứ tư)

102 chương cuối cùng chuẩn bị (canh thứ tư)

Sư Phi Huyên.

Cho dù là cách xa như vậy, Nhạc Duyên vẫn cảm giác được này đứng ở Tịnh Niệm thiền viện trước cửa, Phật tượng phía dưới nữ tử chính là này Từ Hàng Tĩnh Trai truyền nhân, Thánh nữ Sư Phi Huyên.

Thấy đối phương có chút vuốt cằm trăng rằm, Nhạc Duyên tầm mắt cũng chỉ lên trời nhìn lên đi.

Chỗ đó, Nguyệt Khuyết.

Sư Phi Huyên tới Tịnh Niệm thiền viện hiển nhiên là vì Hoà Thị Bích phó thác mà đến, nghĩ tới đây đã đem Tịnh Niệm thiền viện đại khái tình huống lục lọi không sai biệt lắm Nhạc Duyên, lập tức thu hồi chính mình tầm mắt, người theo đại điện nóc nhà lui.

Tại tránh đi chúng tăng tầm mắt, Nhạc Duyên đi đến chính mình xuống tới địa phương.

Đầu tiên là đứng ở chân núi ngẩng đầu quét mắt một vòng này thoạt nhìn cùng loại vách đá dựng đứng vách núi, dò xét sau một lúc lâu, Nhạc Duyên trong cơ thể Trường Sinh Quyết chân khí lập tức vận chuyển lên tới, cước bộ đạp mạnh, áo bào tung bay ở bên trong, một

hơi người đã dọc theo vách núi trực tiếp hướng đỉnh núi đi.

Nếu là có người ở dưới mặt nhìn thấy này tràng cảnh, chắc chắn ngạc nhiên kinh ngạc.

Tưởng Đạo gia Chân Tiên hàng lâm.

Đỉnh núi.

Đứng ở bên vách núi, quét mắt một vòng này phía dưới Tịnh Niệm thiền viện sau, Nhạc Duyên vỗ nhè nhẹ chụp trên người tung tóe trên bùn đất, xoay người chui vào trong rừng cây.

Tiếp được hai ngày.

Lạc Dương càng nóng lên ồn ào, tại rất nhiều người trong mắt, này ngắn ngủn hai ngày thời gian ở bên trong, Lạc Dương trong nhiều một ít người, một ít không thể để cho người bỏ qua người. Giang hồ nhân sĩ tăng nhiều, thân là Lạc Dương chi chủ Vương Thế Sung cũng điều động quân đội, để ngừa ngoài ý.

Lần này Vương Thế Sung mặc dù không có Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hỗ trợ, nhưng là đồng dạng có chính mình nhân tuyển.

Không chỉ có như thế, lẽ ra tại phương bắc đốc chiến Lý phiệt đứa con thứ hai Lý Thế Dân cũng mang người che dấu thân vết tới Lạc Dương, chẳng qua là có rất ít người biết rõ đối phương hiện tại tung tích mà thôi. Cho dù là Âm Quý phái đều không thể dọ thám biết Lý Thế Dân

chỗ.

Rõ ràng Lý Thế Dân đối với hành động lần này coi trọng cùng cẩn thận.

Chân chính biết được Lý Thế Dân chỗ địa phương, chỉ sợ chỉ có một người, đó chính là Sư Phi Huyên.

Tại này hai ngày thời gian trong, Nhạc Duyên nhìn thấy một cái nhường hắn rất là ngoài ý muốn người quen, đó chính là trước mắt cái này phảng phất giống như Tinh linh bình thường nữ hài nhi —— Loan Loan.

“Công tử!”

Nhìn qua ngồi ngay ngắn ở trên giường mình Loan Loan, đối phương lúc này ngay ngắn đùa bỡn bản thân hai cây thon dài ngón tay ngọc, đầu ngón tay như đụng côn trùng bay bình thường đối bính lấy. Nghe Nhạc Duyên chào hỏi, Loan Loan lúc này mới ngẩng đầu, nhõng nhẽo cười nói: “Loan Loan lại trở về đấy! Ngươi sẽ không không muốn người ta a?”

Nói đến đây thời điểm, Loan Loan biểu lộ rất là ủy khuất, một đôi lớn mắt to cũng đã trở nên hồng đứng lên, tựa hồ là muốn rơi lệ dấu hiệu.

“Như thế nào?”

Nhạc Duyên đối với Loan Loan đã đến có chút ngoài ý muốn, nhưng là đối với Loan Loan mà nói lại là có thêm chuẩn bị tâm lý. Này Loan Loan bất luận là đối với địch nhân chơi làm nũng bổn sự nhi nhưng mà một mực tồn

tại, chỉ có đối với chính mình người mới sẽ không làm nũng.

Thấy Loan Loan một ít phó ủy ủy khuất khuất bộ dáng, Nhạc Duyên tay phải chui vào trong tay áo, móc ra một cái màu trắng lụa khăn tay đưa cho Loan Loan, ý bảo đối phương chà lau một chút đã muốn chảy ra nước mắt, rồi mới lên tiếng: “Trở về là tốt rồi!”

Nói đến đây. Nhạc Duyên tầm mắt rơi vào Loan Loan một đôi kia óng ánh đáng yêu xích trên bàn chân, dò xét một hồi lâu, lắc đầu đáng thương nói: “Âm Quý phái nghèo quá, thậm chí ngay cả một đôi giày cũng không cho Loan Loan ngươi mua!”

“Ai!”

“Vẫn là đến ta Thuần Dương tới, đúng, ngươi Trinh Trinh tỷ vì Loan Loan chuẩn bị giày thêu nhưng mà còn tại, ta đi cầm đến cấp ngươi mặc vào!”

Tay phải nhẹ nhàng gõ lấy cái cằm. Nhạc Duyên tầm mắt một mực đứng ở Loan Loan xích trên bàn chân, cảm thán nói ra ý nghĩ của mình.

Giày thêu?

Nghe đến đó, Loan Loan không khỏi ngẩn ngơ, ngay ngắn cầm lấy màu trắng lụa khăn tay làm bộ lau nước mắt động tác két một tiếng dừng lại. Vừa nghe đến Nhạc Duyên nhắc tới cái này, Loan Loan liền lập tức có một loại phát điên xúc động.

Này giày thêu cái gì…

Thật sự là làm cho người ta quá chán ghét!

“Đúng, công tử, ngươi này khăn tay là chuẩn bị làm gì?”

Loan Loan nghe vậy quắt quắt miệng, không để ý đến Nhạc Duyên muốn cho mình lại đi giày tâm tư. Mà là rõ ràng nói sang chuyện khác, nàng đối với Nhạc Duyên nọ vậy đạo bào trong tay áo móc ra khăn tay cảm lên hứng thú, không khỏi hỏi, phải biết rằng tại Loan Loan ra vẻ thị nữ đi theo Nhạc Duyên bên người này đoạn thời gian có thể là không có làm như vậy.

Chẳng lẽ lại này bất quá một thời gian ngắn, này Đạo Công Tử Nhạc Duyên tâm tư lại lần nữa phát sinh cái gì làm cho người ta kinh ngạc biến hóa?

“Lau máu!”

Kết quả Nhạc Duyên cho Loan Loan hồi một câu như vậy để cho nàng có chút ngoài ý muốn mà nói, nhưng cũng là sâu hàm ý nhị mà nói tới.

Lau ai máu?

Không có người biết rõ. Nhưng là Loan Loan nhưng lại biết rõ, lúc này đây cùng Tịnh Niệm thiền viện cướp đoạt Hoà Thị Bích. Trong đó chắc chắn bộc phát đại xung đột, chết khó tránh khỏi. Chỉ là cái này tử là ai, mọi người chỉ sợ đều có phần.

Phật!

Đạo!

Ma!

Trong chuyện này, Ninh Đạo Kỳ mấy ngày nay đã muốn rời đi Lạc Dương. Tựa hồ là có việc gấp rời đi, cũng không có đi Tịnh Niệm thiền viện cùng Không hòa thượng gặp mặt. Đạo này trong đi một người, nhưng mà Đạo Công Tử Nhạc Duyên còn tại.

Đồng dạng, cũng không có nghĩa là Đạo gia trong không có những người khác đánh phần này tâm tư.

Về phần phật cùng ma này hai giáo, từ là chân chính xung đột chính diện.

Hoà Thị Bích không thể để cho Từ Hàng Tĩnh Trai cầm lấy đi cho Lý Thế Dân tạo thế, nếu không mà nói những người khác có thể tắm giặt rửa ngủ, thiên hạ dân chúng cũng tin tưởng Lý Thế Dân chính là chân mệnh thiên tử, này khiến người khác như thế nào tranh?

Cho nên, đoạt được Hoà Thị Bích, đây cũng là Âm Quý phái trước mắt nhất đại nhiệm vụ.

Mà thôi Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên cùng Loan Loan tâm tư, riêng lấy Âm Quý phái chống lại Từ Hàng Tĩnh Trai cùng Tịnh Niệm thiền viện đây là Âm Quý phái mà nói được không bù mất, nhất là ở sau lưng còn có kẻ thứ ba, đệ tứ phương thế lực thời điểm.

Cho nên càng nghĩ, Chúc Ngọc Nghiên quyết định

nhường Loan Loan trở về gặp Nhạc Duyên, đậu vào lần trước Nhạc Duyên lưu lại hợp tác cái kia tuyến.

Song phương cộng lại cùng đối phương Tịnh Niệm thiền viện.

Âm Quý phái muốn tranh thiên hạ, Đạo Công Tử Nhạc Duyên Khấu Trọng đã muốn khởi binh tranh đoạt thiên hạ, hai phe đại biểu thế lực cũng còn hơi nhỏ, mà trước mắt Lý phiệt thế lớn, tự nhiên là đối tượng hợp tác.

Tại Âm Hậu cùng Loan Loan trong mắt, Nhạc Duyên đào Lý phiệt góc tường, sinh sinh đem Phi Mã mục trường đưa tới chính mình trên chiến xa, đã muốn triệt để đắc tội Lý phiệt, đứng ở Từ Hàng Tĩnh Trai, Ninh Đạo Kỳ mặt đối lập. Dưới tình huống như vậy, lại lần nữa tranh đoạt Hoà Thị Bích, Đạo Công Tử không có khả năng một cá nhân đi đơn độc đối mặt Phật ma hai dạy.

Tình huống như vậy, cho dù là ba Đại Tông Sư chỉ sợ đều muốn nghĩ kĩ.

“Oa Hàaa…!”

Một tiếng ra vẻ cảm thán kinh hô, Loan Loan cúi đầu nhìn thấy trên tay màu trắng lụa khăn tay, cười nói: “Này nghĩ đến là chà lau những thứ kia con lừa ngốc cùng ni cô máu tươi… Phải không? Công tử!” Âm cuối rải rác, kéo được lão dài, Loan Loan lại vung một phen kiều.

“Ha ha!”

Đối mặt Loan Loan có dụng ý khác câu hỏi, Nhạc Duyên

gật đầu cười. Nói: “Đại khái, có lẽ là a!”

“Đúng, Loan Loan lần này đến đây…”

Nhạc Duyên có thể đại khái đoán ra Loan Loan lần này đến đây tìm chính mình mục đích, nhưng là Nhạc Duyên lại không nghĩ chính mình hỏi lên, mà là nhường Loan Loan tự đi ra.

“Hợp tác!”

Đối mặt Nhạc Duyên hỏi thăm, Loan Loan cũng không tại giả vờ giả vịt, rất nhanh thái độ trở nên đoan chính đứng lên. Nói ra ý đồ đến.

“Như thế nào hợp tác?”

Ngẩng đầu, cầm lấy chén trà hớp một cái sau, Nhạc Duyên hỏi.

“Công tử cùng ta hợp tác, cùng đi lấy này Hoà Thị Bích!”

Đón Nhạc Duyên tầm mắt, Loan Loan nói ra bản thân ý đồ đến.

“Sau đó đem ta ném ở hòa thượng trong đống, Loan Loan mang theo Hoà Thị Bích chạy trốn?”

Tiếp nhận Loan Loan câu chuyện. Nhạc Duyên phối hợp bổ sung một câu như vậy, “Có thể là như thế này không được a, ta có chút thiệt thòi a! Như vậy, Hoà Thị Bích về ta, ta đưa các ngươi Âm Quý phái cái khác đền bù tổn thất!”

“YAA.A.A..!”

“Công tử, ngươi quá lòng dạ ác độc!”

Loan Loan sớm biết như vậy phần này hợp tác sẽ không dễ dàng như vậy đạt thành, dù sao song phương không có tín nhiệm trụ cột. Mọi người hợp tác bất quá là địch nhân địch nhân liền là bằng hữu cái này tâm tư mà thôi. Nhưng là nghe Nhạc Duyên như vậy rõ ràng cho thấy không nghĩ, Loan Loan trong nội tâm vẫn là không hài lòng.

Hoà Thị Bích, Âm Quý phái trong lòng đã là dự định.

Nếu là rơi vào Nhạc Duyên trên tay, đây chẳng phải là công dã tràng?

“Giá kiếm Trinh Trinh tỷ lưng đeo, cái gì kia Hoà Thị Bích khiến cho Loan Loan thay mặt!”

Hé miệng cười, Loan Loan lại lần nữa biến hóa thần thái, dùng một bộ thiếp thân nha hoàn giọng điệu khoe thành tích nói ra bản thân, hoặc là nói là Âm Quý phái tâm tư.

“Như vậy a!”

Nhạc Duyên trừng to mắt. Tựa hồ có chút cân nhắc. Một hồi lâu, Nhạc Duyên tại Loan Loan nhìn soi mói gật gật đầu, đồng ý nói: “Loan Loan ngươi giúp bổn công tử cầm Hoà Thị Bích cũng có thể, bất quá Loan Loan nhưng là phải ở bên cạnh ta ngoan ngoãn làm thiếp thân

thị nữ a!”

Lời này chỉ kém điểm không có có nói rõ Hoà Thị Bích là ta, Loan Loan ngươi cũng là ta!

“Hì hì!”

Che miệng nhõng nhẽo cười, phảng phất giống như chuông bạc bình thường tiếng nói trong phòng tiếng vọng, đón Nhạc Duyên tầm mắt. Loan Loan nhưng lại nháy mắt con ngươi, gật đầu đáp ứng, nói: “Có thể a, công tử! Chỉ cần công tử nhường Loan Loan gánh này Hoà Thị Bích!”

“Vậy thì một lời đã định!”

Tầm mắt không có chút nào né tránh. Nhạc Duyên tiếp nhận câu chuyện, gật đầu nói: “Đến lúc đó giải quyết hòa thượng ni cô, chúng ta đoạt được Hoà Thị Bích, ta đem Hoà Thị Bích đưa Loan Loan ngươi!”

“Tốt!”

“Này Loan Loan trước cáo từ!”

Lỗ tai khẽ nhúc nhích, tựa hồ nghe khách khí mặt người tới tiếng bước chân vang lên, Loan Loan cười tủm tỉm hướng Nhạc Duyên phất phất tay, cả người như một đạo Hồ Điệp thoát ra cửa sổ, bay ra đi. Về phần vừa rồi lời kia, Nhạc Duyên cùng Loan Loan hai người cũng biết đây bất quá là lẫn nhau vui đùa.

Tại đây hí kịch ồn ào trong lúc nói chuyện với nhau, duy

nhất định ra chính là nhằm vào Phật môn hợp tác.

Về phần Hoà Thị Bích quy chúc, đó chính là đến lúc đó xem ai thủ đoạn càng mạnh, này liền ai được.

Nhạc Duyên biết mình sẽ không đem Hoà Thị Bích giao cho Loan Loan, mà Loan Loan cũng biết mình sẽ không trở thành Nhạc Duyên chân chính thiếp thân thị nữ.

“Công tử!”

Cửa phòng mở ra.

Vệ Trinh Trinh cùng Bạch Thanh Nhi hai người một trước một sau đi tới, vừa bước vào trong phòng, hai nữ cũng là nao nao, lập tức cái mũi không khỏi ngửi ngửi, làm như ngửi được một cổ khác mùi thơm. Chỉ là đối với loại nữ nhân này thơm Vệ Trinh Trinh không thèm để ý, mà Bạch Thanh Nhi thì là thoáng chút đăm chiêu.

Một ngày sau.

Trời đã hoàng hôn.

Liếc mắt nhìn sắc trời, Nhạc Duyên nhường Vệ Trinh Trinh cùng Bạch Thanh Nhi tạm thời tính sống chung một chỗ. Không có cách nào, bên người không có cái khác có thể dùng người, chỉ có thể nhường Vệ Trinh Trinh nắm tại trong nguy hiểm. So với đi theo chính mình, đứng ở Bạch Thanh Nhi bên người tình huống so với đi theo chính mình an toàn nhiều.

Vệ Trinh Trinh thiện tâm, nhưng không ngốc, có thể

không lột xác thực sự nhìn lúc này đây.

Bởi vì này một lần, Nhạc Duyên mình cũng không có mười phần nắm chắc.

“Thời gian đã đến.”

Eo khoá Kim Ngân song kiếm, cầm trong tay Chu kiếm, Nhạc Duyên tại hai nữ nhìn soi mói, đẩy cửa phòng ra, từng bước một bước ra khách điếm.

Tiếng chuông trận trận ở bên trong, tà dương như máu.

Chương 103 : Bắt đầu

103 chương bắt đầu

Mười lăm.

Trăng tròn ngày.

Tịnh Niệm thiền viện vẫn là giống như mỗi một ngày như vậy, tụng kinh ngâm xướng, các hòa thượng từng người làm lấy việc của mình tình. Phảng phất cái chỗ này căn bản không tại này hỗn loạn thiên hạ trong vòng, có thể này giấu ở đồng trong điện Hoà Thị Bích nhưng lại nói cho lấy những người khác Tịnh Niệm thiền viện đã muốn bước vào giang hồ.

Trải qua thanh âm, tiếng chuông, còn có côn trùng kêu vang âm thanh.

Ba loại thanh âm hỗn hợp trận trận, tại đây chân núi truyền ra thật xa.

Đỉnh núi.

Từng có dò xét, đã tại nơi này xác định hạ chính mình đến đây cùng lui lại lộ tuyến Nhạc Duyên lúc này đã muốn đứng ở trên ngọn cây, một thân hơi có vẻ màu mực hắc y theo gió nhẹ múa. Bên hông, Kim Ngân hai thanh kiếm trên mặt lục lạc theo gió đêm thổi đến phát ra trận trận thanh thúy lọt vào tai tiếng chuông. Xen lẫn trong này trải qua âm thanh tiếng chuông ở bên trong, nghe có một loại rất là kỳ lạ ý nhị.

Không có ra tay.

Nhạc Duyên chỉ là ngẩng đầu quét mắt một vòng đỉnh đầu này vầng trăng tròn sau, liền đem chính mình lực chú ý đặt ở này trước mắt, yên tĩnh quan sát, chờ đợi.

Nhạc Duyên biết rõ trước mắt chỉ là trước bão táp yên lặng, tất cả đối với này Hoà Thị Bích có hứng thú người, kỳ thật tại lúc này chỉ sợ đều ở đây bốn phía cất dấu, chờ đợi thời cơ. Có chút nhắm mắt lại, Trường Sinh Quyết cảm giác lực ầm ầm bộc phát, rất nhanh tại Nhạc Duyên cảm giác ở bên trong, hắn liền phát hiện cách đó không xa có những người khác.

Bất quá những người này thực lực không được tốt lắm, nếu thật là gia nhập Hoà Thị Bích tranh đoạt ở bên trong, đây tuyệt đối là pháo hôi liệu. Nghe những thứ kia cho phép binh khí tiếng va chạm vang lên, đám người kia nghĩ đến hẳn là Vương Thế Sung thủ hạ quân nhân.

Dùng Vương Thế Sung trí tuệ, hiển nhiên hắn sẽ không để cho người mình đi làm pháo hôi, duy nhất có thể có thể chính là muốn làm Hoàng Tước, nhường Âm Quý phái, Phật môn còn có nhóm người mình liều cái không sai biệt lắm về sau kết thúc công việc. Chỉ là, Vương Thế Sung nghĩ quá tốt. Những chuyện này, những người khác làm sao sẽ không ngờ được?

Cho nên, Nhạc Duyên có thể khẳng định Vương Thế Sung còn có cái khác an bài.

Tầm mắt theo này giấu binh địa phương thu hồi, Nhạc

Duyên tầm mắt lại lần nữa hướng về Tịnh Niệm thiền viện phương hướng, trong nội tâm nhưng lại suy nghĩ Âm Quý phái người nên khi nào thì đến.

Tịnh Niệm thiền viện.

Tiếng tụng kinh trận trận, vô số hòa thượng vây quanh Không hòa thượng bế quan đồng điện tại làm khóa. Nương theo lấy này trận trận mõ âm thanh. Nhưng lại làm cho người ta cảm thấy này náo nhiệt trong cái loại này yên lặng ý nhị càng phát minh lộ vẻ.

Một hồi lâu.

Nhạc Duyên cái mũi ngửi ngửi, mơ hồ trong đó nghe thấy được một cổ quen thuộc mùi thơm, nhất thời nhãn tình sáng lên.

Bất quá còn có một thời gian ngắn, chính mình nên làm cuối cùng chuẩn bị.

Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên trầm tư một hồi lâu, bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng lại cầm trong tay Chu kiếm rút. Hướng trên người mình so so, vì Hoà Thị Bích hắn lần này hy sinh lớn.

Sau nửa canh giờ.

“Không sai biệt lắm có thể bắt đầu!”

Quét mắt một vòng bầu trời đêm, trong lòng cân nhắc một ít thời gian, Nhạc Duyên lập tức tay áo vung lên, dưới chân trên nhánh cây lá cây toàn bộ ly thể ra, kích

xạ hướng giữa không trung. Lập tức. Nhạc Duyên theo trên ngọn cây thả người xuống, đầy trời lá cây tung bay ở bên trong, lại dùng tuyệt thế khinh công nghênh trống không đạp trên lá cây hướng Tịnh Niệm thiền viện rơi đi.

Đồng thời.

Tiếng tụng kinh đình chỉ, việc học hoàn thành.

Một đám các hòa thượng theo thứ tự đứng dậy, đóng chặt đồng cửa điện cũng lại lần nữa bị đẩy tới, thiền chủ Không hòa thượng chậm rãi từ bên trong bước ra tới.

Làm Hoà Thị Bích do Sư Phi Huyên chuyển giao cho Tịnh Niệm thiền viện một khắc đó lên, Không hòa thượng liền biết rằng Tịnh Niệm thiền viện sẽ ở đoạn thời gian này trong thành vì thiên hạ người chỗ chú mục đối tượng. Còn đối với Hoà Thị Bích có nhìn xem tâm tư người. Đều đến đây đánh này Hoà Thị Bích chủ ý.

Ngày đầu tiên không có người.

Ngày hôm sau đồng dạng Không sao.

Không hòa thượng liền suy đoán ngày thứ ba, đêm trăng tròn liền là có người đến đây trộm Porsche sau.

Quá tam ba bận.

Hôm nay chính là ngày thứ ba.

Bắt đầu!

Diện mục từ bi tuấn tú Không hòa thượng tầm mắt ngưng lại, nhìn trước mắt này lảo đảo bay xuống lá cây, trong nội tâm thở dài, nhưng lại biết rõ những người này tới. Thân là thiền chủ, hắn Không hòa thượng làm độ những người này quay đầu lại là bờ.

“Lạc diệp?”

“Trong ngày mùa hè nơi nào đến lạc diệp?”

“Không tốt!”

Thân là Tứ đại Kim Cương không ngốc lập tức giận dữ hét, hùng hậu có lực thanh âm quanh quẩn tại bốn phía: “Có người tự tiện xông vào thiền viện!”

Cùng tánh khí táo bạo không ngốc bất đồng, thân là Tứ đại Kim Cương đứng đầu không giận nhưng lại khom mình hành lễ. Hơi có vẻ âm nhu thanh âm bay ra, nhận nâng này đầy trời rơi xuống lá cây, nói: “Thí chủ, quay đầu lại là bờ!”

Cuồng.

Bình tĩnh cuồng.

Đối mặt đến đây đánh Hoà Thị Bích chủ ý người, Tịnh Niệm thiền viện cao thấp tựa hồ là không có chút nào để ở trong lòng.

“Ha ha ha!”

Theo không âm thanh trách cứ âm rơi xuống, một đạo

bừa bãi tới cực điểm giọng nữ nhưng lại đột ngột tiếng vọng tại toàn bộ Tịnh Niệm thiền viện trên trống không, rõ ràng là Âm Quý phái Chưởng môn Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên giá lâm.“Phật giáo con lừa ngốc a, ta đã tới này, ngươi nhường bổn tọa quay đầu lại? Buồn cười!”

Thoại âm rơi xuống đồng thời, này chậm rãi bay xuống lá cây tựa hồ bị một cổ quỷ dị lực đạo liên lụy. Lập tức nhanh hơn rơi rụng tốc độ, phảng phất giống như vô số mũi tên nhọn bình thường hướng phía dưới hòa thượng chồng chất húc đầu cái não vọt tới.

Như thế tràng cảnh, chính là Thiên Ma Lực Trận.

Không ổn!

Tứ đại Kim Cương thấy thế nhất thời cả kinh.

Tuy nhiên bọn họ Tịnh Niệm thiền viện thế lớn, hơn nữa tại tăng thêm nơi này là sân nhà, nhưng là tại đối mặt người đến là Ma Môn thứ hai cao thủ Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, cũng không khỏi không để cho bọn họ khẩn trương đối mặt.

Ầm ầm!

Một hồi liên miên nổ vang tiếng vang lên.

Một đám hòa thượng bốn phía tóe lên một vòng mấy mét tới cao bụi đất, rõ ràng là bị những thứ này lá cây kịch liệt bắn ra.

Tuy nhiên chính giữa bị Tứ đại Kim Cương cho đỡ

được, nhưng là tán đi bốn Chu Thụ Diệp vẫn có đáng sợ lực đạo, phảng phất giống như chuẩn bị cự nỏ cắm trên mặt đất. Như thế uy lực, trực tiếp nhìn đến Tứ đại Kim Cương lông mày cũng là một hồi nhảy loạn.

Làm sao sẽ lợi hại như vậy?

Không có khả năng!

Tứ đại Kim Cương trong nội tâm đồng thời kinh hãi không hiểu.

Cái khác hòa thượng thì là có thoát ly đội ngũ, lấy ra côn bổng, phòng bị đứng lên. Mặc dù có chút giật mình, nhưng là hòa thượng đội ngũ nhưng lại không loạn chút nào, rất nhanh liền dọn xong trận hình phòng ngự. Lại càng không cần phải nói tại trong chuyện này không có chút nào động đậy, vẫn là hai tay hợp thành chữ thập thiền chủ Không hòa thượng.

Bụi mù tan hết.

Chúng tăng ngẩng đầu, chỉ thấy này Bảo Điện nóc nhà, thình lình đứng trên mặt lụa mỏng, mi tâm có một cái diễm lệ vết máu Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên. Mà ở Âm Hậu sau lưng, thì là chân trần Tinh linh Loan Loan tại cười khanh khách không ngừng.

“YAA.A.A..!”

“Hòa thượng!”

Loan Loan che miệng, nhõng nhẽo cười trong tầm mắt

đảo qua phía dưới chúng tăng, này cầm lấy gậy gộc côn tăng công lực không sai, mà Tứ đại Kim Cương càng là cao thủ, lại càng không cần phải nói mặc dù là Loan Loan cũng có thể cảm giác được khủng bố thiền chủ Không hòa thượng.

Trước mắt. Những người này chính là các nàng thầy trò phải đối mặt người.

“Ni cô đâu này?”

Nhẹ giọng hỏi thăm một câu, Loan Loan tầm mắt cuối cùng rơi vào này đã muốn mở ra đồng điện đại môn, Hoà Thị Bích là ở chỗ này mặt. Bất quá, hôm nay đoạt Hoà Thị Bích chủ lực cũng không phải nàng cùng sư phụ Chúc Ngọc Nghiên, mà chỉ nói công tử Nhạc Duyên.

Đạo Công Tử từ trên núi tung bay xuống tới một khắc đó, mọi người từng người nhiệm vụ kỳ thật đã muốn phân phối xong.

Âm Quý phái kiềm chế.

Đạo Công Tử thì là đem Hoà Thị Bích theo đồng trong điện lấy ra.

Chỉ cần Hoà Thị Bích ra đồng điện, còn lại tranh đoạt chính là một chuyện khác tình.

Về phần Loan Loan cùng Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên không lo lắng chút nào Hoà Thị Bích như vậy xích lõa bị Nhạc Duyên mang đi. Kia nguyên nhân căn bản chính là Hoà Thị Bích cái loại này quỷ dị dị năng.

Tại Loan Loan dò xét bốn phía thời điểm, Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên đối với cái khác hòa thượng nhưng lại không thèm để ý, nàng từ hiện thân sau lực chú ý chính là đứng ở một mực bảo trì chắp tay trước ngực, biểu lộ ôn hòa không thay đổi, không có chút nào biến hóa cùng động tác thiền chủ Không hòa thượng trên người.

Tại nơi này, Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên chân chính đối thủ chỉ có một đó chính là hắn Không hòa thượng.

Bất quá chỉ là kiềm chế. Chúc Ngọc Nghiên sẽ không thật khờ đến cùng trống không liều mạng.

Có thể nói tại nơi này trừ hòa thượng bên ngoài, những người khác không sẽ chân chính lấy ra tất cả thực lực.

Mà lúc này đây Nhạc Duyên, nhưng lại không biết trốn tại đó, căn bản không có hiện thân tâm tư.

“Loan Loan cẩn thận!”

Lông mày chau lên, Chúc Ngọc Nghiên tùy ý phân phó đồ đệ mình một câu, lập tức một thân Thiên Ma Công ầm ầm bộc phát, Thiên Ma Lực Trận lại hiện ra. Trực tiếp bao phủ hướng này tại chính giữa không có chút nào động tác Không hòa thượng.

Kia cường đại lực đạo, càng làm cho bốn phía cái khác hòa thượng cũng không khỏi có chút ngã trái ngã phải.

Về phần tiến vào này tối như mực không thấy ánh sáng đồng điện, Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên cũng không có

cái này tâm tư.

Nếu là đem chính mình cho quan trong đó, vậy thì chơi lớn.

Thân là Âm Quý phái Giáo chủ, Chúc Ngọc Nghiên cũng không thể như vậy mạo hiểm.

Tại Chúc Ngọc Nghiên ra tay đồng thời, Loan Loan cũng ra tay, cùng sư phụ mình độc nhất vô nhị, thầy trò hai người có thể nói là cùng một chỗ bộc phát Thiên Ma Lực Trận. Thậm chí tới một lần quỷ dị chất chồng, lẫn nhau gấp cộng thêm Thiên Ma lực trường kia lôi kéo lực đạo trở nên cực kì khủng bố.

Cường đại liên lụy lực đạo, cho dù là Tứ đại Kim Cương cũng là sắc mặt đại biến. Chúng tăng tại lực đạo này lôi kéo, có bị kéo tụ thành một đống cảm giác.

Rốt cục ——

Tại hai cái Thiên Ma Lực Trận chất chồng liên lụy lực đạo, thiền chủ Không hòa thượng ra tay.

Hai tay thò ra.

Không hòa thượng trực tiếp một kích đánh vào hai đạo Thiên Ma Lực Trận kết hợp chất chồng địa phương, này cũng chính là sơ hở chỗ.

Người bất đồng, cuối cùng tạo nên chân khí bất đồng.

Cho dù là cùng tu đồng dạng công pháp. Hai người chân

khí cuối cùng là một có từng người ấn ký, chỗ không có cùng. Loan Loan Thiên Ma chân khí là Loan Loan Thiên Ma chân khí, Âm Hậu là Âm Hậu, hai người chất chồng tuy nhiên uy lực bạo tăng. Cơ hồ liên lụy đến tất cả mọi người, nhưng là trong chuyện này bất đồng, cuối cùng tạo nên sơ hở.

Một kích!

Phật môn chân khí ầm ầm bộc phát.

Chỉ nghe này hai tiếng phảng phất giống như bọt khí vỡ tan tiếng vang tại vang lên bên tai, hai đạo Thiên Ma Lực Trận lập tức phá vậy.

“Hừ!”

Loan Loan kêu rên một tiếng, rút lui hai bước.

Nàng công lực thấp nhất, chịu ảnh hưởng lớn nhất.

Mà Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên thì là tay trắng nõn nà vung lên, sinh sinh cùng Không hòa thượng đối với một chưởng, sau đó người mới bay bay bay ra ngoài. Một dưới lòng bàn tay, trống không cũng lui bước mấy bước.

Bất quá dưới một kích này, Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên cùng Loan Loan thầy trò nhưng lại rơi vào hòa thượng đang bao vây.

Tựu tại cơ hồ tất cả hòa thượng đều ở đối với bị đang bao vây Ma Môn yêu nữ nghiến răng nghiến lợi, chuẩn bị loạn gậy đánh chết thời điểm, một người đầu trọc tiểu

hòa thượng nhưng lại bên cạnh nơm nớp lo sợ.

“Sư huynh!”

“Những thứ này Ma Môn yêu nữ thật giống như lão hổ bình thường, rất lợi hại! Thiền chủ năng hay không đánh hơn người nhà à?”

Lo lắng câu hỏi, quanh quẩn tại một người trung niên cầm côn hòa thượng bên tai.

“Yên tâm!”

Trung niên hòa thượng vừa mới cũng đụng phải này quỷ dị chất chồng sau Thiên Ma Lực Trận liên lụy, quả thực nhận thức một phen ma công khủng bố, nghe bên người tiểu hòa thượng câu hỏi, trung niên hòa thượng cũng không quay đầu lại an ủi: “Sư đệ, thiền chủ võ công bí hiểm, hơn nữa chúng ta nhiều người, không cần sợ!”

“Võ công của ngươi không được, trốn đi một bên, cẩn thận bị Ma Giáo yêu nữ làm bị thương!”

“A!”

“Này sư huynh cẩn thận a, Ma Giáo khả năng không ngừng hai con hổ!”

Tiểu hòa thượng nghe vậy gật gật đầu, từ bên trong lui ra ngoài. Quay đầu lại quét mắt một vòng đã muốn đánh nhau tràng diện, tiểu hòa thượng hai tay hợp thành chữ thập trong đi về phía đồng điện.

Đối mặt tối như mực đồng điện, tiểu hòa thượng cũng không quay đầu lại bước vào trong đó.

Tùy ý thong thả động tác, liền phảng phất giống như đi vào chính mình thiện phòng, kia cơ hồ biến mất tồn tại cảm giác, khiến cho không có có bất kỳ người chú ý tới.

Chương 104 : Vào tay

104 chương vào tay

Đồng điện trong.

Không thấy chút nào hào quang, chỉ có này bày ở chính giữa này trên bàn có sợi sợi oánh quang.

Tầm mắt nhìn lại, này tản ra oánh quang chính là một vòng thuần trắng ngọc tỷ, chính là này trong truyền thuyết Hoà Thị Bích. Không chỉ có như thế, tại đây Đồng điện trong còn có một cổ ẩn ẩn lạnh như băng nóng lạnh giao thoa cảm giác.

“Hoà Thị Bích!”

Nhìn qua này trước mặt mình cách đó không xa Hoà Thị Bích, Nhạc Duyên đem hai tay hợp thành chữ thập bàn tay để xuống tới.

Đánh đánh giết giết.

So với Loan Loan cùng Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên mà nói, Nhạc Duyên tự giác mình làm chính là kỹ thuật sinh họat Tịnh Niệm thiền viện cùng Từ Hàng Tĩnh Trai phòng bị là Đạo gia, phòng bị là ma môn, cùng thế lực khác, nhưng là người đang dưới đèn đen, lại là không có phòng bị hòa thượng.

So với tìm đánh tiến đến, Nhạc Duyên như vậy dạo chơi đi tới, nhưng lại thoải mái quá nhiều.

Tầm mắt tại Hoà Thị Bích trên dừng lại một hồi lâu, Nhạc Duyên lúc này mới chậm rãi tiến lên.

“! ! !”

Tại bước vào Hoà Thị Bích ba thước cự ly thời điểm, Nhạc Duyên lập tức cảm nhận được cổ này tử dị năng. Này so với lúc trước ban đêm thấy Ninh Đạo Kỳ lúc bất đồng, khi đó Hoà Thị Bích còn tại dưới nước, làm cho người ảnh hưởng lại là căn bản không có mạnh mẽ như vậy liệt.

Theo Nhạc Duyên một thân Trường Sinh Quyết công lực vận chuyển, Hoà Thị Bích phát ra hào quang càng phát quá mức.

Đồng thời.

Trước mắt bắt đầu xuất hiện mãnh liệt hoảng hốt cảm giác, đây là xuất hiện ảo giác điềm báo.

Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên lập tức đình chỉ công lực vận chuyển, một thân chân khí triệt để ẩn núp xuống tới, tại thời khắc này Nhạc Duyên thành là người bình thường.

Đáng chết!

Quả thật khủng bố!

Mồ hôi lạnh trên trán trải rộng, Nhạc Duyên không khỏi hít sâu một hơi. May mắn hảo chính mình là chuẩn bị dùng kỹ thuật thủ đoạn tới trộm này Hoà Thị Bích, nếu

không mà nói thật đúng mạnh tới mà nói, chính mình là tu tập Trường Sinh Quyết chịu ảnh hưởng chỉ sợ là không gì sánh kịp.

Này Hoà Thị Bích, hoàn toàn là ngươi tu tập nội công đẳng cấp càng cao, chịu ảnh hưởng càng lớn.

Đang cùng cao thủ giao phong ở bên trong, một cái không tốt chính là chết kết cục, cũng may mắn này Hoà Thị Bích ảnh hưởng là chẳng phân biệt được địch ta. Nếu không mà nói vật này nhường người làm sao cầm?

Bất quá làm Nhạc Duyên tán đi công lực sau, này Hoà Thị Bích lại là không có bất luận cái gì ảnh hưởng.

Đi đến trước, Nhạc Duyên cười cười, phải vươn tay ra, sẽ hướng Hoà Thị Bích cầm lấy đi.

Nhưng mà ——

Tay phải mới vừa vặn va chạm vào Hoà Thị Bích thời điểm, động tác nhưng lại két một tiếng dừng lại.

Một thanh lợi kiếm Thanh Phong không biết khi nào thì đặt tại Nhạc Duyên trên cổ, tản ra sợi sợi hàn ý.

“Ách!”

“Tiểu tăng rất nghèo.”

Nhạc Duyên động tác định dạng, ngoài miệng nhưng lại cười nói: “Các hạ nếu là nghĩ giựt tiền có chút khó khăn, cướp sắc mà nói… Vẫn chưa được!”

“Ngươi…”

“Chính là này Đạo Công Tử Nhạc Duyên a?”

Thanh thúy động nghe thanh âm tại Nhạc Duyên sau lưng vang lên, Sư Phi Huyên cầm kiếm mà đứng. Ngắm lên trước mắt cái này đầu bóng lưỡng tiểu hòa thượng. Nói thật, nàng thật thật bất ngờ.

Nghe danh không bằng gặp mặt.

Ma Môn cùng Đạo môn cùng thế lực khác tranh Hoà Thị Bích nàng Sư Phi Huyên tất nhiên là biết được, mà này Đạo Công Tử càng trực tiếp nhường Ninh Đạo Kỳ chuyển cáo hắn muốn trực tiếp đạp nguyệt tới lấy này Hoà Thị Bích mà nói. Cho nên, lần này tranh đoạt kỳ thật mọi người song phương tâm lý đều đã có câu trả lời.

Đứng ở Đồng điện trong thủ hộ Hoà Thị Bích Sư Phi Huyên, vẫn cho rằng nếu như thiền chủ trống không không có ngăn lại, bước vào Đồng điện cho là Loan Loan hay hoặc giả là Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, lại hay là này Thuần Dương Chưởng giáo Đạo Công Tử Nhạc Duyên, nhưng mà Sư Phi Huyên lại là thế nào cũng thật không ngờ đi vào Đồng điện chính là là một tiểu hòa thượng.

Ngạc nhiên vô cùng nhìn xem tiểu hòa thượng kia đến gần Hoà Thị Bích, nghĩ muốn thò tay nắm bắt Hoà Thị Bích thời điểm. Này Sư Phi Huyên mới kịp phản ứng.

“Đạo Công Tử?”

“Không!”

Nhạc Duyên không quay đầu lại, Sư Phi Huyên tại đây Đồng điện trong thủ vệ Nhạc Duyên sớm đã có chuẩn bị tâm lý. Lúc ấy ở bên ngoài thời điểm, Nhạc Duyên liền có qua đối với Sư Phi Huyên chỗ địa phương suy đoán. Trong đó lớn nhất khả năng ngẩn ngơ phương tiện là này rời Hoà Thị Bích gần nhất địa phương, đó chính là Đồng điện.

“Bây giờ người ta có thể không phải là cái gì Đạo Công Tử. Ngươi hẳn là xưng hô ta là phật công tử!”

Trong tiếng cười, Nhạc Duyên tùy ý mò mẩm một câu, tay phải nhưng lại không ngừng chút nào, sau đó vê trên Hoà Thị Bích một góc. Tay đụng với nháy mắt, nhất thời một cổ mãnh liệt vô cùng lạnh nóng cảm giác từ đầu ngón tay truyền đến.

Trong hoảng hốt, Nhạc Duyên có một loại ảo giác. Đó chính là chính mình tay phải đặt ở nước sôi trong nóng một chút, tiếp lấy lại ném vào nước đá ở bên trong, lạnh thấu xương.

Nhạc Duyên cảm giác mình tay phải giống như cứ như vậy cứng ngắc.

“Thả… Để xuống!”

Sau lưng, Sư Phi Huyên nhưng cũng là đánh một cái rùng mình, cầm kiếm tay phải cũng là tại chưa phát giác ra trong lúc run rẩy xuống. Này Hoà Thị Bích truyền ra

quỷ dị nóng lạnh cảm giác, đúng là dọc theo Nhạc Duyên, dọc theo trong tay nàng Sắc Không Kiếm trực tiếp đem Sư Phi Huyên cũng cho ảnh hưởng đến.

“Là ngươi buông kiếm!”

Chậm rãi xoay người, Nhạc Duyên đè xuống cái loại này cảm giác cứng ngắc cảm giác, mượn Hoà Thị Bích oánh quang, Nhạc Duyên căn bản không có đi để ý tới cái cổ bên cạnh lợi kiếm, mà là nhìn về phía đối phương. Lúc này Nhạc Duyên rốt cục nhìn thấy này Từ Hàng Tĩnh Trai truyền nhân, vô số người giang hồ trong nội tâm tiên tử Sư Phi Huyên chân chính bộ dáng.

Đẹp!

Đẹp không giống là người!

Đây là Nhạc Duyên lần đầu tiên đối với một nữ nhân có như vậy một loại cảm giác. Nhưng mà, loại này đẹp nhưng lại làm cho người một loại triệt để xa cách cảm giác, không phải là tự nhiên làm bất hòa, mà là đối phương có một loại cao cao tại thượng nhìn xuống tư thái.

Nếu nói là Loan Loan là trong đêm tối Tinh linh, như vậy Sư Phi Huyên chính là loại cao cao tại thượng Cửu Thiên Huyền Nữ.

So với Loan Loan Tinh linh xinh đẹp thẳng thắng, này Sư Phi Huyên thì là cao làm cho người ta cảm thấy dối trá, làm cho người ta cảm thấy xa cách cùng chán ghét.

Nhưng là này xa cách cùng dối trá cái gì chỉ là đối với kẻ yếu mà nói, đối với cường giả mà nói, đây chỉ là đáng giá chinh phục đối tượng. Bích Tú Tâm đối với Tà vương Thạch Chi Hiên như thế, ngôn tĩnh am đối với Bàng Ban như thế. Bất quá trong chuyện này có một chút khó mà nói là, không biết là nữ nhân chinh phục nam nhân, còn là nam nhân chinh phục nữ nhân.

Mà trước mắt đâu này?

Ai biết.

Bất quá tại phạm vi ba thước ở trong, Nhạc Duyên cùng Sư Phi Huyên bởi vì cùng nhận Hoà Thị Bích ảnh hưởng, nội lực thu liễm, tạm thời không dám vận dụng, điều này khiến cho Sư Phi Huyên bởi vì giới tính rơi tại hạ phong.

Tại Nhạc Duyên mượn oánh chỉ xem rõ ràng Sư Phi Huyên khuôn mặt thời điểm, Sư Phi Huyên đồng dạng cũng nhìn rõ ràng Nhạc Duyên bộ dáng.

Hai người đối mặt một hồi lâu.

Nhạc Duyên lúc này mới tiếp tục nói: “Lui ra đi! Sư Phi Huyên, ngươi ngăn cản không ta lấy hạ này Hoà Thị Bích, ngươi không phải là đối thủ của ta!”

“…”

Cho dù là trong tay cầm Sắc Không Kiếm, tại thời khắc này Sư Phi Huyên nhưng cũng là biết mình không có tất thắng nắm chắc. Đã từng, Ninh Đạo Kỳ đối với Nhạc

Duyên từng có đánh giá, Sư Phi Huyên cũng nghe nói qua. Ninh Đạo Kỳ đánh giá, chính là Đạo Công Tử Nhạc Duyên có thể nói là trẻ tuổi trong đệ nhất nhân.

Nàng Sư Phi Huyên không phải là Nhạc Duyên đối thủ.

Âm Quý phái Loan Loan đồng dạng không phải là Nhạc Duyên đối thủ.

“Vì thiên hạ thương sinh, kính xin Đạo Công Tử lưu lại này Hoà Thị Bích. Chớ để nhường Phi Huyên khó xử!”

Nhếch miệng, đối mặt Nhạc Duyên tầm mắt áp bách, Sư Phi Huyên không có chút nào nhượng bộ. Không chỉ có như thế, Sư Phi Huyên trên tay phải Sắc Không Kiếm còn tăng lớn một chút độ mạnh yếu, sắc bén mũi kiếm đã muốn cắt vỡ Nhạc Duyên trên cổ làn da, nhiễm trên sợi sợi máu tươi.

Trên cổ truyền đến lạnh buốt cảm giác, Nhạc Duyên lại là không có chút nào để ý.

Cùng Sư Phi Huyên đối mặt một hồi lâu, Nhạc Duyên không thể không cảm thán nghe danh không bằng gặp mặt, này Sư Phi Huyên quả thật như trong truyền thuyết như vậy quyết giữ ý mình. Quá mức chấp nhất người, làm cho người ta kính nể. Cũng làm cho người ta chán ghét, cũng sẽ cho người yêu mến.

Thời gian không nhiều lắm.

Loan Loan cùng Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên sẽ không kéo dài thời gian quá dài, một khi mình ở nơi này ngẩn

ngơ quá lâu, đối phương buông tha cho kéo dài tính toán, chính mình bị ngăn ở bên trong, vậy thì ra vấn đề lớn.

Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên hít sâu một hơi, nắm bắt Hoà Thị Bích, cái con kia có thể cường ngạnh phá vòng vây đi ra ngoài.

“Đáng tiếc!”

“Ta đây. Liền yên lặng chờ tiên tử tới độ ta!”

Một tiếng thở dài, trên tay phải Hoà Thị Bích lập tức ném giữa không trung, cách hơn mười thước sau, Hoà Thị Bích ảnh hưởng suy yếu.

Cơ hồ là đồng thời. Nhạc Duyên cùng Sư Phi Huyên ra tay.

Đinh!

Ngón giữa tay phải ủy khuất, pằng một chút đạn tại Sắc Không Kiếm trên thân kiếm phát ra một hồi rất nhỏ rung động lắc lư, lập tức đem Sắc Không chém lên trời.

Đưa tay không thấy được năm ngón hắc ám, chỉ có đầu kia đỉnh đang tại rơi rụng sợi sợi oánh quang có thể mượn nhờ bên ngoài. Nhạc Duyên bàn tay trần cùng Sư Phi Huyên tại đây Đồng điện trong giao thủ.

Đồng điện bên ngoài.

Rộng lớn địa phương, chính là chúng tăng cùng Âm Quý

phái giao phong.

Mặc dù ở cùng Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, Loan Loan thầy trò trong lúc giao thủ, các hòa thượng chiếm cứ ưu thế. Nhưng là Thiên Ma Công quá mức quỷ dị, hơn nữa mọi người còn thỉnh thoảng quan tâm hạ Đồng điện trong Hoà Thị Bích, lại khiến cho loại này ưu thế không thể triệt để mở rộng vì thắng lợi.

Phanh!

Song chưởng giao kích.

Thiền chủ Không hòa thượng cùng Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên lại lần nữa đối với một chưởng sau, hình như có nhận thấy, tầm mắt lập tức nhìn về phía Đồng điện đại môn.

Hoà Thị Bích!

Đồng dạng.

Không hòa thượng động tác cũng rơi vào Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên cùng Loan Loan trong mắt, hai nữ tầm mắt cũng hướng về Đồng điện đại môn.

Lại nói tiếp chỉ nghe trong đó một tiếng nữ tiếng kêu đau đớn tiếng vang lên, một đạo nhân ảnh theo Đồng điện trong bị kích bay ra ngoài, tại sau khi hạ xuống, trường kiếm trong tay càng sinh sinh đâm vào trong đất, trơn trượt thật dài một khoảng cách, cả người lúc này mới đình chỉ lui về phía sau xu thế.

Ngẩng đầu, Sư Phi Huyên sắc mặt hơi lộ vẻ tái nhợt, mái tóc hơi loạn, gò má càng tràn đầy đỏ ửng, khóe miệng nhưng lại lan tràn một tia vết máu.

Cũng không biết vừa mới tại Đồng điện trong đến tột cùng phát sinh cái gì.

Chỉ là Sư Phi Huyên trong hai mắt lại tràn đầy kinh hãi.

“Sư Phi Huyên!”

Loan Loan khẽ giật mình, lập tức tầm mắt lộ ra vẻ hết sức nghiêm túc nghiêm túc lên.

Thủ vệ Hoà Thị Bích Sư Phi Huyên bị kích bay ra ngoài, như vậy Đạo Công Tử hay là tại đồng trong điện.

“A di đà phật!”

“Thí chủ, Khổ Hải khôn cùng, quay đầu lại là bờ!”

Một mực cẩn tu Bế Khẩu Thiện thiền chủ Không hòa thượng tựa hồ là cảm nhận được cái gì, sắc mặt có chút nghiêm túc lên. Cho dù là lúc trước đối mặt Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên cũng không có thần sắc biến hóa, nhưng là tại thời khắc này không chỉ có sắc mặt biến hóa, càng tự mình phá chính mình tu tập mấy chục năm Bế Khẩu Thiện.

Ở đây chúng tăng cũng là nghe vậy không khỏi cả kinh, Sư Phi Huyên cũng cũng giống như thế.

Một bên Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên cùng Loan Loan hai

người tầm mắt cũng không khỏi hướng Không hòa thượng quét mắt một vòng, sau đó cũng là đem lực chú ý đặt ở đồng trong điện. Hiển nhiên, này đồng trong điện phát sinh cái gì đáng sợ sự tình.

Nếu không mà nói Sư Phi Huyên ánh mắt sẽ không kinh hãi, mà trống không cũng sẽ không tự tay phá chính mình Bế Khẩu Thiện.

Tựu tại lời nói suông nói xong hạ một khắc đó, một cổ không hiểu nóng lạnh hỗn hợp cảm giác cảm giác lập tức theo Đồng điện trong thoát ra đi ra, trước mắt hoảng hốt dĩ nhiên là đem tất cả mọi người liên lụy vào trong ảo giác.

Trong sát na.

Tất cả mọi người sắc mặt đại biến.

Chương 105 : Ảo giác

105 chương ảo giác

Ngoài ý muốn!

Nóng lạnh giao thoa cảm giác trực tiếp tràn ngập tất cả mọi người, tại đây trong sát na, mỗi người trước mắt cũng xuất hiện hoảng hốt cảm giác, lại là ảo giác xuất hiện.

Vô luận là Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên vẫn là thiền chủ Không hòa thượng, ở đây tất cả mọi người đầu tiên là cảm giác được này nóng lạnh giao thoa cảm giác, ngay sau đó liền là toàn thân tụ tập lại công lực xuất hiện ba động, nhưng lại tại đây phòng bị trong đều bị này Hoà Thị Bích cho ảnh hưởng.

“Hừ!”

Sắc mặt khẽ biến thành hơi trắng, Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên cảm thụ được trong cơ thể này cơ hồ trở nên cứng ngắc huyết dịch, liền tranh thủ một thân Thiên Ma chân khí tán đi. Bất quá người nàng nhưng lại tại đây đột ngột mà đến ảnh hưởng ở bên trong, bị sợi sợi nội thương.

Không chỉ có Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên như thế, Loan Loan cũng là khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi tái đi, đụng phải đồng dạng hậu quả.

Mà Sư Phi Huyên tại bị đánh ra tới sau, rơi trên mặt đất sau đồng dạng là một thân chân khí tụ tập, phòng bị lấy Loan Loan đánh lén, cho nên nàng cũng không có rơi xuống.

Mà đứng tại đồng cửa đại điện thiền chủ Không hòa thượng càng đứng mũi chịu sào, cái thứ nhất đối mặt Hoà Thị Bích dị năng bộc phát đánh sâu vào.

Cho dù là Không hòa thượng phản ứng kịp thời, cũng không khỏi sắc mặt hơi đổi.

Nhưng là Hoà Thị Bích dị năng bộc phát nhường mọi người tại đây tại thời khắc này do giang hồ cao thủ biến thành người thường cũng không phải trọng yếu nhất, quan trọng nhất là này đón nặng mà đến ảo giác.

Đây là! ! !

Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên trợn mắt há hốc mồm, dưới khăn che mặt ngọc miệng khẽ nhếch, cho dù là nàng thân là Âm Quý phái Tông chủ vào lúc này cũng là vô cùng ngạc nhiên, phối hợp mi tâm một ít đầu vết máu, lộ ra vẻ vô cùng ngốc manh.

Loan Loan càng cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, hai mắt trừng trừng, mặt ngọc hai bên cạnh trong chốc lát trở nên ửng đỏ, xấu hổ cùng xấu hổ vẻ tại trong lúc nhất thời toàn bộ bò lên trên khuôn mặt. Không hiểu, nàng cảm giác mình gan bàn chân có chút ngứa, trong hoảng hốt có một cổ cảm giác kỳ quái.

Không chỉ có như thế.

Cầm kiếm mà đứng Sư Phi Huyên cũng là sắc mặt chấn động, ngơ ngác nhìn trước mắt ảo giác, sắc mặt một lát trắng một lát hồng. Có thể nói là thiên biến vạn hóa muôn màu muôn vẻ.

Về phần hắn và còn nhóm đồng dạng là trợn mắt há hốc mồm.

Thật lâu.

Cầm đầu thiền chủ Không hòa thượng đã muốn nhắm mắt lại, chấp tay hành lễ, một tiếng than nhẹ: “A di đà phật! Đám người, tĩnh tâm!”

Một câu rơi xuống, rốt cục bừng tỉnh đang ngẩn người một đống hòa thượng.

Tại là tất cả hòa thượng cũng chấp tay hành lễ, trong đó còn có chút tiểu hòa thượng đồng dạng là mặt đỏ tới mang tai, trở tay không kịp cùng một chỗ niệm âm thanh nói: “A di đà phật!”

A di đà phật!

Bừng tỉnh ngẩn người Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, cũng hù đến Loan Loan. Lúc này Loan Loan đã là sát khí mãnh liệt, rất có một loại dùng Thiên Ma Nhận đem trước mắt hòa thượng toàn bộ chém tới xúc động. Mà bừng tỉnh sau Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên đầu tiên đổ ra là không có đi để ý tới những thứ này hòa thượng, mà là quay đầu nhìn về phía đồ đệ mình Loan Loan.

Sắc mặt trở nên cực kỳ quái dị.

Tại nhìn thấy Loan Loan tựa hồ cũng là trong kinh ngạc sau. Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên lúc này mới ngó ngó bốn phía, thấy không có người phát hiện sau này mới chậm rãi thở phào một hơi.

Sư Phi Huyên đồng dạng là thân thể mềm mại không khỏi run lên, tỉnh táo lại.

Các hòa thượng tiếng tụng kinh không chỉ có tỉnh lại tất cả mọi người, thực sự đem trong Đồng điện ngay ngắn lâm vào tẩu hỏa nhập ma tình huống Nhạc Duyên gọi ra một tia thanh minh.

Không ổn!

Thật to không ổn!

Đây là Nhạc Duyên giờ phút này duy nhất ý nghĩ.

Hắn biết được Hoà Thị Bích sẽ đối với Huyền Môn chính tông công pháp có thật lớn ảnh hưởng, nhưng lại không ngờ rằng cái này ảnh hưởng xa xa vượt qua phỏng chừng. Hoà Thị Bích nóng lạnh hai loại dị năng không chỉ có khiến cho Nhạc Duyên sinh ra một loại không hiểu ảo giác, càng cùng trong cơ thể mình Trường Sinh chân khí bắt đầu lẫn nhau giao thoa kích phát, khiến cho Nhạc Duyên trong cơ thể âm dương Trường Sinh chân khí trở nên vô cùng bắt đầu cuồng bạo, đồng dạng này Hoà Thị Bích dị năng cũng bị Trường Sinh Quyết chân khí kích thích, bộc phát ra khó có thể tưởng tượng uy lực.

Ảo giác!

Nhạc Duyên nhìn thấy ảo giác. Phảng phất giống như lúc trước gặp phải thân là Đông Phương Bất Bại Dương Niệm Tích, này cùng Tây Hồ chơi thuyền lúc ẩn ẩn chứng kiến ảo giác. Chỉ là cùng lúc trước như vậy cùng loại cưỡi ngựa xem hoa cảnh tượng bất đồng, lúc này đây ảo giác nhường Nhạc Duyên cảm thấy hết sức rõ nét.

Tại không nghe được Không hòa thượng một tiếng kia 'A di đà phật' bừng tỉnh trước, Nhạc Duyên cả người đã muốn lâm vào trong đó.

Trong ảo giác ——

Hắn Đạo Công Tử Nhạc Duyên nhìn thấy nữ nhân.

Nhường hắn quen thuộc vô cùng nữ nhân.

Một cái Từ Hàng Tĩnh Trai tiên tử Sư Phi Huyên. Còn có một Âm Quý phái Thánh nữ Loan Loan, không chỉ có như thế, vẫn còn có Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, còn có mấy đầu bóng lưỡng xinh đẹp ni cô.

Sau đó…

Nhạc Duyên rất là quỷ dị phát hiện mình tại đây trong ảo giác càn rỡ tùy ý cực kỳ. Đùa giỡn bình thường nắm Loan Loan chân trần, hôn Sư Phi Huyên, vuốt Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên mi tâm cái kia vết máu nửa ngày. Cuối cùng đồng dạng khá tốt tốt vuốt một đem những

này đầu bóng lưỡng ni cô đầu, cảm thụ một phen đầu bóng lưỡng mị lực, cuối cùng hắn đem những nữ nhân này cô dọn xong có thêm một rất mập mờ tư thế.

Thí dụ như Nhạc Duyên liền đem Loan Loan cùng Sư Phi Huyên mặt đối mặt chồng lên nhau, đem Âm Hậu cùng ni cô mặt đối mặt tụ cùng một chỗ…

Tựu tại Nhạc Duyên suy nghĩ phải chăng tiếp tục bước tiếp theo thời điểm, Không hòa thượng một tiếng kia A di đà phật rốt cục đem Nhạc Duyên từ nơi này trong ảo giác giải cứu ra.

Linh đài thanh minh, Nhạc Duyên lập tức cảm giác mình cũng có chút không có ý tứ.

Bất quá may mắn không có bị người bên cạnh phát hiện.

Thật quỷ dị ảo giác!

Thật quỷ dị Hoà Thị Bích!

Ý nghĩ này hiện lên, lập tức Nhạc Duyên liền đối với chính mình này một thân bạo loạn chân khí trở nên bất đắc dĩ đứng lên. Chân khí trong cơ thể hoàn toàn chịu không nổi khống chế, bắt đầu bốn loạn xung đột đứng lên. Chỉ chốc lát sau, Nhạc Duyên khóe miệng đã là vết máu lan tràn, trong lỗ mũi càng hiển hiện sợi sợi mùi máu tươi.

Liều!

Nhìn xem vẫn là rộng mở Đồng điện đại môn, Nhạc

Duyên trong lòng tự nhủ tại tiếp tục như vậy chính mình làm không tốt lại ở chỗ này Game Over, nếu là bị ở lại trong Đồng điện, chính mình cả đời phỏng chừng chỉ có thể làm bạn thanh đăng. Thử câu thông một phen này tán loạn chân khí cùng trên tay Hoà Thị Bích, lập tức Nhạc Duyên chỉ cảm thấy đầu óc chấn động, phảng phất giống như cả người bị trùm tại chuông lớn trong cho tiếng chuông sinh sinh chấn bất tỉnh bình thường.

PHỐC ——

Một ngụm máu tươi phun ra, bất quá tại đây trong sát na, Nhạc Duyên nhưng lại thoáng nắm giữ chính mình vận hành chân khí, vì vậy dưới chân đạp mạnh, cả người phảng phất giống như mũi tên nhọn bắn về phía Đồng điện đại môn.

Đồng điện bên ngoài.

Đám người vừa vặn ảo giác trong bừng tỉnh, liền lập tức cảm nhận được một cổ so sánh với lúc trước càng thêm mãnh liệt nóng lạnh giao thoa khí lưu chợt mãnh liệt ra.

Kinh hãi ở bên trong, tất cả mọi người không khỏi sau lùi một bước.

Sau đó đang lúc mọi người trong ánh mắt, liền thấy một người đầu trọc tiểu hòa thượng nắm lấy Hoà Thị Bích, một cái trở nên trắng một cái hiện hồng từ bên trong lao tới.

“Đạo Công Tử!”

“Nhạc Duyên!”

Thấy lao tới người, Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên cùng Loan Loan hai người không khỏi ngạc nhiên, ai cũng không ngờ rằng trước mắt Nhạc Duyên là một người tuổi còn trẻ tiểu hòa thượng hình tượng. Đây là trước mắt Nhạc Duyên không có hòa thượng khí chất, cũng không có đạo sĩ thong thả. Càng không có công tử tiêu sái.

Giờ phút này Nhạc Duyên nửa người lửa nóng, nửa người đã muốn bao phủ trên băng sương, bước ra Đồng điện đại môn một khắc, phảng phất giống như là này bị phủ đầy bụi đã lâu tà ma đột phá phong ấn rốt cục lại thấy ánh mặt trời.

Mang theo tùy ý, mang theo chưa từng có từ trước đến nay.

Thân hình chấn động, ngừng ngăn trở.

Lập tức chỉ thấy Nhạc Duyên phải duỗi tay ra, này đã muốn hoàn toàn bị sương lạnh bao phủ lòng bàn tay phải bỗng nhiên ra hiện lên vô số Băng Tinh, lập tức một phen toàn bộ hướng người trước mắt đổ ập xuống đập ra đi. Đồng thời, người lại lần nữa lao ra.

Chân phải tại một hòa thượng trên bờ vai nhất giẫm, chỉ nghe một hồi tiếng gãy xương không ngừng tại trung niên kia hòa thượng trên người vang lên. Trong chớp mắt, trung niên kia hòa thượng đã muốn toàn thân bị sương lạnh nơi bao bọc, chết oan chết uổng, mà Nhạc Duyên thì là mượn này đã lực lượng phóng lên trời.

“Lùi!”

Tại Nhạc Duyên ra tay nháy mắt, thiền chủ Không hòa thượng đã muốn cảnh cáo chúng tăng.

Đáng tiếc tuy nhiên trống không đã muốn ra tay cảnh cáo, nhưng là vẫn có nước cờ người bị những thứ kia hàn băng mảnh nhỏ đánh trúng, sau đó những thứ này mảnh nhỏ liền chui vào trong đó. Sau đó, những thứ này trong hàn băng mảnh nhỏ các hòa thượng lập tức một tiếng rú thảm, té trên mặt đất. Bắt đầu không ngừng dùng tay gãi chính mình, chỉ chốc lát sau liền gãi cá da tróc thịt bong.

Loại này khủng bố cảnh tượng, cho dù là Loan Loan cùng Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên cũng là nhìn đến lông mày một hồi nhảy loạn.

Mà Sư Phi Huyên càng trên mặt đắng chát, ngạc nhiên kinh hãi nhìn xem ngã xuống đất hòa thượng. Phải tay nắm chặt chuôi kiếm lực đạo càng phát lớn.

Mượn đạp mạnh lực đạo, Nhạc Duyên đầu tiên là rơi vào đại điện nóc nhà, lập tức cả người cũng không quay đầu lại hướng ngoài cửa lớn chạy vội mà đi. Theo Nhạc Duyên rời đi, mọi người tại đây rốt cục thoát ly Hoà Thị Bích quỷ dị dị năng bao phủ.

Tại nhìn thấy thủ hạ hòa thượng bộ dạng này tình cảnh bi thảm sau. Trống không cũng không nói lời nào, chỉ là xoay người, trên cổ Phật châu gỡ xuống. Hai tay lôi kéo một bắn bên trong. Phật châu đứng tán, toàn bộ kích xạ

ra, hướng ngay ngắn hướng mặt khác một tòa Bảo Điện trên nhảy tới Nhạc Duyên đánh tới.

Đương!

Đương!

Đương!

Trong tiềm thức trực giác, Nhạc Duyên tránh đi kích xạ mà đến Phật châu, lập tức thân hình gió lốc trên xuống, tránh đi Phật châu nhưng lại liên tiếp đánh vào này đồng chất trên vách đá, phát ra từng đợt phảng phất giống như chuông lớn ầm ầm nổ vang.

Mỗi một tiếng vang thật lớn, Nhạc Duyên thân hình đều nhịn không được run một chút, khóe miệng máu tươi càng liên tiếp không ngừng chảy ra.

Làm cuối cùng một viên phật châu cũng bị Nhạc Duyên tránh đi thời điểm, nhưng lại chỉ thấy Nhạc Duyên thân hình trên không trung sinh sinh dừng lại, chân phải trực tiếp đạp ở đằng kia khỏa kích xạ mà đến Phật châu trên.

Nhất thời giầy cùng Phật châu đồng thời nổ bể.

Ngửa mặt lên trời một ngụm máu tươi phun ra, Nhạc Duyên cả người bị này Phật châu mang theo lực lượng khổng lồ mang hướng ra phía ngoài bay đi.

Một kích.

Trọng thương!

Tuy là trọng thương, Nhạc Duyên nhưng lại mượn này cổ lực đạo, triệt để thoát ly vòng chiến.

“Ừ!”

“Đuổi theo!”

Thấy thế, Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên lập tức hướng Loan Loan đưa đi một cái tầm mắt, Loan Loan sợi tơ tung bay trong cũng thoát ly ra, hướng Nhạc Duyên đuổi theo. Này Hoà Thị Bích Âm Quý phái nhưng là phải nắm bắt, hơn nữa chính mình vừa mới chứng kiến những thứ kia ảo giác, Loan Loan đã là làm cho một bụng tức.

Nàng cảm thấy, chính mình chứng kiến trình diện cảnh, vô cùng có khả năng bị những thứ kia con lừa ngốc trông thấy, này đều muốn quái Đạo Công Tử Nhạc Duyên.

Đồng thời.

Tại Loan Loan đuổi theo thời điểm, Sư Phi Huyên cũng theo sau.

Hoà Thị Bích không thể hạ xuống Âm Quý phái trong tay, đồng dạng cũng không thể rơi vào Nhạc Duyên trên tay, trước mắt Nhạc Duyên trọng thương trốn không xa lắm.

Về phần Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên thì là cản phía sau, ngăn trở Tịnh Niệm thiền viện các hòa thượng truy tung.

Tứ đại Kim Cương cùng Chúc Ngọc Nghiên giao phong ở bên trong, vừa đánh vừa lui, người dần dần hướng phía cửa thối lui. Mà thiền chủ Không hòa thượng tại một kích trọng thương bị Hoà Thị Bích ảnh hưởng Nhạc Duyên sau, cũng không có truy kích, mà là lưu lại đối với trong này quỷ dị Băng Tinh các hòa thượng tiến hành trị liệu.

Một thân cơ hồ cứ thế Hóa Cảnh Phật gia chân khí, trực tiếp hướng những thứ kia bị thương các hòa thượng thua đi, chuẩn bị cưỡng chế đè xuống loại này quỷ dị tình huống.

Đối với thiền chủ trống không mà nói, môn hạ đệ tử quan trọng hơn.

Trên núi, trong rừng.

Tịnh Niệm thiền viện trong đó chuyện phát sinh rất nhiều hữu tâm nhân đều thấy rõ, đang nhìn đến một người đầu trọc hòa thượng nắm lấy Hoà Thị Bích theo Tịnh Niệm thiền viện trong trốn tới sau, đám người liền biết rằng tiếp được mới là chân chính Hoà Thị Bích tranh đoạt.

“…”

Trên cành cây, đại biểu cho Độc Cô gia đến đây tranh đoạt Hoà Thị Bích nhân vật một trong Độc Cô Phượng tay phải không khỏi ở bên cạnh trên cành cây gắt gao vê một phen, mượn phía dưới ánh lửa, nàng tinh tường trông thấy cái kia chạy đến tiểu hòa thượng đến tột cùng là ai.

Hít sâu một hơi, tay trái cầm lấy thả ở bên cạnh trường kiếm, Độc Cô Phượng một cái thả người càng rơi xuống đi, người bay thẳng đến Nhạc Duyên chạy ra phương hướng đuổi theo.

Trong núi.

Trước mắt đã muốn mơ hồ, chỉ là nương tựa theo trong đầu ấn tượng Nhạc Duyên hướng chính mình giấu kiếm thay y phục địa phương thẳng đến mà đi. Trong cơ thể công lực không ngừng cổ đung đưa, tại Trường Sinh Quyết cùng Hoà Thị Bích này nóng lạnh lẫn nhau kích động phía dưới, Nhạc Duyên có một loại chính mình sẽ phải bạo nổ tung ra ảo giác.

Trong kinh mạch truyền đến từng đợt xé rách kịch liệt đau nhức, tựa hồ là cũng bị này hồng thủy bình thường chân khí cho sinh sinh căng nứt.

Đổi lại những người khác tới cũng không như thế, nhưng vấn đề là Nhạc Duyên tu tập chính là Trường Sinh Quyết trong đó âm dương nhị khí, khiến cho tự thân chân khí cùng Hoà Thị Bích dị năng hai người lẫn nhau kích phát, giờ phút này tình cảnh hoàn toàn vượt qua tất cả mọi người đoán trước.

Hơn nữa Nhạc Duyên sáng tạo Bắc Minh Thần Công càng sinh sinh không ngừng hấp thụ này từ Hoà Thị Bích trên mặt truyền đến nóng lạnh nhị khí, cùng trong cơ thể mình chân khí hỗn hợp.

Nếu là biết sớm như vậy, Nhạc Duyên chắc không sẽ

chọn làm như vậy.

Theo Nhạc Duyên chạy vội thoát đi, máu tươi cũng là rơi vãi một đường, lưu lại cực kỳ rõ ràng tung tích.

Không được a!

Này một thân công lực muốn phóng xuất ra đi, nếu không mà nói vô cùng có khả năng xảy ra vấn đề.

Bảo vệ chặt linh đài một điểm thanh minh, Nhạc Duyên cuối cùng một cái thả người bước qua ngọn cây, cuối cùng trực tiếp theo ngọn cây rớt xuống.

Hoành ngã trên mặt đất đánh một cái lăn nhi sau, Nhạc Duyên lại lần nữa phun ra một ngụm tiên huyết, sắc mặt cũng đã là nửa bên tái nhợt, nửa bên phảng phất giống như đun sôi con cua, quỷ dị tới cực điểm. Người nhưng lại rốt cuộc cũng tới đến chính mình giấu kiếm địa phương.

Đinh đinh đang đang tiếng chuông đột ngột vang lên.

Làm như bị dẫn dắt, hoành cắm trên mặt đất Kim Ngân song kiếm trên lục lạc không ngừng động tĩnh, một cổ lực hấp dẫn từ Nhạc Duyên bên kia sinh ra, ba thanh kiếm lập tức lướt qua đi, trên mặt đất lưu ra ba đạo dấu vết.

Hoà Thị Bích quỷ dị nhẹ nhàng, lơ lửng ở Nhạc Duyên đỉnh đầu, tản ra trận trận nhu hòa oánh quang.

Hai tay nắm Kim Ngân song kiếm, Chu kiếm trực tiếp

cắm ở trước mặt mình.

Quỳ một chân trên đất, Nhạc Duyên tựu là một tiếng tức giận hừ.

Lập tức chỉ thấy dưới ánh trăng, Nhạc Duyên thân thể bốn phía xuất hiện cực kỳ quỷ dị cảnh tượng. Nguyên bản trên đầu trọc mặt bắt đầu xuất hiện sợi sợi màu đen đồ đạc, chỉ chốc lát sau những vật này liền bắt đầu lớn đứng lên, chính là tóc.

Nhưng lại tại trong chớp mắt, này vừa mới bị cạo trọc đầu thế nhưng lại là một đầu tóc đen sinh ra.

Này, chính là trong truyền thuyết thiên nhân hoá sinh.

Líu ríu ——

Một mực uốn tại Nhạc Duyên này cắt đứt xuống tóc trong đống tiểu điêu đang nhìn đến chạy vội mà đến Nhạc Duyên, liền chớp lấy cánh nhỏ kêu lên. Nhất là tại nhìn thấy Nhạc Duyên trên đầu tóc dài đi ra thời điểm, tiểu điêu lập tức kinh hỉ.

Vỗ vội cánh liền từ trên mặt đất bay lên, vui mừng trực tiếp nhảy đến Nhạc Duyên trên đầu.

Kết quả này tiểu điêu mới vừa vặn nhảy tới, trực tiếp tiến vào Hoà Thị Bích dị năng tràng, liền lập tức như giống như bị chạm điện toàn bộ run rẩy đứng lên, chỉ là một hai móng tử vẫn là gắt gao cầm lấy Nhạc Duyên tóc không có thả. Chỉ chốc lát sau, tiểu điêu cũng đã hiện ra bạch nhãn ngã lệch tại Nhạc Duyên đỉnh đầu, tựa hồ

không âm thanh hơi.

Tiểu điêu sự tình Nhạc Duyên đã muốn cảm thụ không tới, lúc này hắn linh đài rốt cục tại Hoà Thị Bích ảnh hưởng hạ triệt để thất thủ, cả người cũng lâm vào cuồng bạo mờ mịt trạng thái.

Thương!

Trường kiếm ngâm khẽ, kiếm ra khỏi vỏ.

Lập tức những thứ kia ngay ngắn truy đuổi mà đến người, Loan Loan, Sư Phi Huyên, còn có Độc Cô Phượng đợi vô số người cũng không hiểu dừng lại, chỉ cảm thấy hôm nay tế ánh trăng đột nhiên sáng ngời, lập tức lại là chợt buồn bã, tiếp lấy mới khôi phục nguyên dạng.

Kinh ngạc!

Tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh đầu này một vòng trăng tròn.

Tiếp lấy người lại lần nữa hướng đỉnh núi truy đuổi mà đi.

Chỗ đó, có Hoà Thị Bích.

Đạo Công Tử chung quy không chỗ có thể trốn.

Chương 106 : Thiên hạ phong vân

106 chương thiên hạ phong vân

“Lên!”

Tịnh Niệm thiền viện trong đó chiến đấu, Vương Thế Sung đồng dạng nhìn tại trong mắt, chỉ là hắn duy nhất không ngờ rằng là trước mắt tràng cảnh sẽ là một tiểu hòa thượng nắm lấy Hoà Thị Bích một trận gió giống như theo Tịnh Niệm thiền viện trong đó chạy đến.

Tại phía sau mặt, thì là đi theo Âm Quý phái Loan Loan, Sư Phi Huyên đám người.

Bất quá hòa thượng Quy hòa thượng, người nọ thoạt nhìn đã muốn bản thân bị trọng thương, càng bối rối phía dưới hướng trên núi chạy tới, này phía sau núi mặt nhưng mà vách đá dựng đứng, dưới núi có người mình còn có cái khác môn phiệt thế gian trong nhà tồn tại.

Cho nên, hòa thượng kia chạy trốn địa phương theo phương diện nào đó mà nói, chính là tử địa.

Khẽ chau mày, nhìn qua này biến mất trong rừng rậm thân ảnh, Vương Thế Sung tay phải vung lên, lập tức một mực giấu ở trong bụi cây người bắt đầu có động tác. Tất cả mọi người là dạ hành nhân ăn mặc, không chỉ có là cầm trong tay lợi kiếm, hơn nữa mỗi người trên tay còn có xuất từ trong quân đội đặc biệt cung nỏ.

“Giao ngươi!”

“Bạt Phong Hàn!”

Cuối cùng nhìn mình thủ hạ bắt đầu liên tiếp không ngừng hướng đỉnh núi chậm rãi sờ soạng, Vương Thế Sung cuối cùng đối với đứng tại bên cạnh mình cao thủ trẻ tuổi Bạt Phong Hàn nói ra: “Ngươi giúp ta đoạt được này Hoà Thị Bích, như vậy ta đem giúp ngươi đem Phó Quân Du cứu trở về tới.”

“…”

Trầm mặc chằm chằm vào Vương Thế Sung nhìn một hồi lâu, Bạt Phong Hàn này mới mở miệng nói ra: “Hi vọng ngươi nói lời giữ lời, nếu không mà nói…”

Nói xong, người liền cũng không quay đầu lại một cái thả người chui vào trong rừng rậm.

“A!”

Nhìn qua Bạt Phong Hàn biến mất trong rừng rậm thân ảnh, Vương Thế Sung lạnh lùng cười, tự nhủ: “Ta đương nhiên cũng muốn đem này Phó Quân Du nắm giữ ở trên tay, Hoà Thị Bích cùng Dương công bảo tàng hai người được một người liền có thể được thiên hạ!”

“Tuy nhiên này Hoà Thị Bích cơ hội không lớn, nhưng là vẫn là đáng giá phấn đấu một phen! Nói tiếp, ta càng ngoài dự tính này Dương công bảo tàng tại sao lại bị Cao Ly nữ tử biết được, không chiếm được Hoà Thị

Bích mà nói, ta chỉ có thể đem ánh mắt lực chú ý đặt ở này Dương công bảo tàng trên mặt!”

“Hi vọng ngươi Bạt Phong Hàn vận may, cũng chúc phúc chính ta vận may!”

Nói xong, Vương Thế Sung xoay người. Đầu tiên là quét mắt một vòng này đèn đuốc sáng trưng Tịnh Niệm thiền viện, tầm mắt lại lần nữa hướng đỉnh núi phương hướng ngắm một cái, này liền rời đi, hướng chính mình sớm liền chuẩn bị tiếp ứng địa phương mà đi.

Hắn Vương Thế Sung rất không muốn ở chỗ này đơn độc đối mặt trên Từ Hàng Tĩnh Trai, Tịnh Niệm thiền viện cộng thêm Âm Quý phái. Một khi chính diện chống lại những người này, hắn Vương Thế Sung bất kể có mấy, chỉ sợ cũng sẽ bị người nhà cho hủy.

“Hừ!”

“Muội muội ngươi mới vừa vặn mới thấy cái gì?”

Loan Loan tại chạc cây trên dùng tay áo trong Thiên Ma Nhận cùng Sư Phi Huyên Sắc Không Kiếm giao thủ một phen, chỉ nghe hai người từng người âm thầm kêu rên một tiếng, hai đạo thân ảnh này liền tại giữa không trung tách đi ra. Loan Loan chân trần đạp lên ngọn cây thời điểm, ngoài miệng cũng đã là nhõng nhẽo cười lấy dùng ngôn ngữ kích thích lấy đối phương tâm tư.

“Nhìn muội muội vừa rồi này mặt đỏ tới mang tai bộ dáng, tương tự động xuân tâm. Thẹn thùng bình thường!”

Thiên Ma Nhận đặt ở trước mặt mình, nhẹ nhàng dùng miệng hà hơi một cái, Loan Loan cười ha hả nói ra: “Tại trong Đồng điện, muội muội phải chăng cùng Đạo Công Tử phát sinh cái gì có chút bằng hữu sự tình tốt? Có thể cho tỷ tỷ chia xẻ một chút không?”

“…”

Nghe đến đó, Sư Phi Huyên sắc mặt vẫn là không thay đổi, tựa hồ vừa mới tại kinh nghiệm Hoà Thị Bích ảo giác nàng căn bản chưa từng gặp qua cái gì ảo giác. Nghe vậy, Sư Phi Huyên chỉ là vuốt cằm quét mắt một vòng Loan Loan, trong tay Sắc Không Kiếm nắm càng phát căng bên ngoài, này mới mở miệng nói chuyện. Thanh đạm bằng phẳng cùng thanh âm lập tức quanh quẩn tại giữa không trung, nói: “Thân thể bất quá vật ngoài thân, tứ đại giai không. Một chút ảo giác, bất quá là Phi Huyên tinh nghiên Phật hiệu không sâu. Trần duyên không mà thôi. Ngược lại tỷ tỷ, ngươi tình huống tựa hồ cũng sẽ không tốt hơn chỗ nào!”

Lúc ấy ảo giác, Sư Phi Huyên đến bây giờ còn là rõ mồn một trước mắt.

Bất quá hơn nữa hắn và còn nhóm phản ứng, cho dù là Sư Phi Huyên cũng vô pháp khẳng định chính mình chứng kiến đến ảo giác phải chăng cũng bị Tịnh Niệm thiền viện chúng đại sư trông thấy. Bất quá lúc ấy nàng đồng dạng vụng trộm quan sát Loan Loan biểu lộ.

Hiển nhiên, Loan Loan biểu lộ đồng dạng ngoài ý.

Chỉ là Loan Loan đến tột cùng chứng kiến là cái gì ảo giác, nhưng lại làm cho người ta không được biết.

“Nếu là này Đạo Công Tử nguyện ý buông tha cho Hoà Thị Bích. Phi Huyên ngược lại nguyện độ công tử vì phật!”

Đón Loan Loan tầm mắt, Sư Phi Huyên rất là nghiêm túc cộng thêm nghiêm túc nói ra bản thân ý nghĩ, nói: “Hoà Thị Bích này thiên cổ dị vật, người hữu duyên có được, Âm Quý phái hiển nhiên không phải là người hữu duyên!”

Quả nhiên lại là này dạng a!

Nghe Sư Phi Huyên mà nói, Loan Loan lông mày không khỏi một hồi nhảy loạn, này Từ Hàng Tĩnh Trai cùng Âm Quý phái đấu tranh ở phía sau tổng sẽ phát sinh biến hóa, kia nguyên do chính là này Từ Hàng Tĩnh Trai có thể cam lòng cho một người đệ tử triệt để kéo xuống đối phương.

Nhất là nhằm vào nam nhân, Từ Hàng Tĩnh Trai càng là có thêm chính mình một bộ phương pháp.

Lúc trước Tà vương Thạch Chi Hiên không phải là ngay ngắn rơi vào kết cục này chứ sao…

Độ đạo vì phật!

Thiệt thòi Sư Phi Huyên nghĩ ra.

Quắt quắt miệng, Loan Loan đột nhiên phát hiện mình

dùng cái này ngôn ngữ đả kích Sư Phi Huyên là lên không tới nhiều ít ảnh hưởng, nhiều nhất bất quá là tại trên miệng chiếm chiếm tiện nghi. Nghĩ tới đây, trong tay Thiên Ma Nhận chém ra, người lại lần nữa đánh về phía Sư Phi Huyên, ngoài miệng nhưng lại cười nói: “Muội muội a, ngươi đã muốn bại! Đạo Công Tử có thể cùng ta Âm Quý phái hợp tác, lấy Hoà Thị Bích, cái này đại biểu người ta đã là ma!”

Hoả Tinh văng khắp nơi.

Binh khí giao kích âm thanh không ngừng vang lên, theo hai người giao phong đồng thời, hai người bộ pháp cũng là cấp tốc hướng đỉnh núi chuyển đi.

Hai người cũng biết giờ phút này Đạo Công Tử tại thiền chủ Không hòa thượng một kích cộng thêm Hoà Thị Bích dị năng ảnh hưởng hạ bị thương nặng, lúc này ai tới trước đỉnh núi, tìm được Nhạc Duyên thân ảnh, như vậy ai chính là này cuối cùng người thắng.

Phanh!

Loan Loan cùng Sư Phi Huyên hai người giữa không trung đối bính một chưởng, từng người trên mặt không khỏi hiện lên một tia đỏ ửng, lại lần nữa vì chính mình thêm vào một phần nội thương. Theo ngược lại lực đạo, hai người tại một kích này trong nhưng lại tách ra thân hình, từng người tìm cá phương hướng bay thẳng đến đỉnh núi cấp tốc mà đi, một thân khinh công càng vận đến đỉnh.

Chiêu thức nội công tương xứng, nhưng lại vào lúc này

so với khinh công.

Trước mắt Hoà Thị Bích chi tranh, càng Sư Phi Huyên cùng Loan Loan chi tranh, Từ Hàng Tĩnh Trai cùng Âm Quý phái chi tranh.

Đồng thời.

Một phương hướng khác, Độc Cô Phượng một tay cầm kiếm, thân hình không ngừng tại trên ngọn cây nhảy lên na di. Căng ngậm miệng nàng, giờ phút này một thân công lực cũng phát huy đến đỉnh điểm, xuất từ Độc Cô gia tộc khinh thân công pháp càng vào lúc này phát huy đến đỉnh điểm, thân hình như một cái tuyến bình thường bay thẳng đến đỉnh núi gào thét mà đi.

So với Loan Loan cùng Sư Phi Huyên, Độc Cô Phượng nhưng lại tại một phương hướng khác, hơn nữa lúc mới bắt đầu rơi xuống đoạn đường. Bất quá Độc Cô Phượng so với Loan Loan cùng Sư Phi Huyên muốn tốt một chút là không có người nào ngăn trở nàng. Trước mắt nàng lên núi trên đường cơ hồ là thuận buồm xuôi gió, không có tao ngộ đến những người khác ngăn trở cùng chống cự.

Có lẽ ——

Lần này trước hết nhất lên đỉnh núi người sẽ là nàng Độc Cô Phượng.

Tại Dương Quảng sau khi chết, thân là kia nương tộc, coi như là Hoàng thất một trong Độc Cô gia tộc tự nhiên đối với này giang sơn đồng dạng có hứng thú. Chỉ là bởi

vì hậu tộc nguyên nhân, khiến cho Độc Cô môn phiệt tại quân đội trên không có thuộc về mình lực lượng, nhưng là này không có nghĩa là lấy người trong tộc không có có tâm tư.

Tùy mất kia lộc, thiên hạ cộng lại theo hắn.

Mà Độc Cô môn phiệt hiển nhiên cũng là có tâm người một trong.

Này Hoà Thị Bích đại biểu cho đại nghĩa, dù là đến lúc đó không thể rơi vào Độc Cô phiệt trong tay, nhưng là cũng không thể rơi tại cái khác hữu tâm nhân trong tay, ít nhất Âm Quý phái cùng Đạo Công Tử Nhạc Duyên không thể. Trừ bỏ trên tay mình bên ngoài. Đối với Độc Cô thế gia mà nói, rơi vào Từ Hàng Tĩnh Trai Sư Phi Huyên trong tay hay là trực tiếp rơi vào Lý phiệt trên tay đây mới là tốt nhất.

Bởi vì.

Này Lý phiệt mấy người hài tử đều là Độc Cô thế gia nữ tử sinh hạ hài tử.

Như Độc Cô thế gia đối với Dương Quảng bình thường, bọn họ Độc Cô thế gia đối với Lý phiệt trong đó người mà nói, cũng là hậu tộc.

Cho nên lúc này đây Độc Cô Phượng nhiệm vụ không nhất định là đoạt được này Hoà Thị Bích, lúc khi tối hậu trọng yếu ngăn trở hạ người khác cái này đầy đủ.

Tâm tư nhanh quay ngược trở lại.

Độc Cô Phượng dưới chân lại lần nữa nhanh hơn bộ pháp, một thân công lực cơ hồ là vận đến đỉnh phong.

“Tất cả mọi người là hữu tâm nhân!”

Tại đây chỗ ngọn núi đối diện, tiếp giáp trên sườn núi, một cái quần áo xa hoa quý công tử cách ăn mặc nam tử trẻ tuổi ngay ngắn hai tay chắp sau lưng nhìn xem đối diện phát sinh chiến đấu, tuy nhiên cách cực kỳ xa. Chỉ có thể nghe thấy ẩn ẩn tiếng vang, nhưng là chỉ bằng tưởng tượng liền có thể cảm thụ ra một trận chiến này hung hiểm.

Lắc đầu.

Nam tử bật cười, nghĩ muốn đoạt được thiên hạ, xác thực khó khăn nặng nề.

Người làm tự nỗ lực!

Người phải tự cường!

Đối với Hoà Thị Bích chân chính được mất. Với tư cách là cá người trong cuộc một trong hắn đổ ra là không có như thế nào để ý, gia huynh công phá Trường An, này liền khiến cho đại thế đã muốn chếch đi tại chính mình này một phương. Nếu có thể lấy được Hoà Thị Bích, đương nhiên là dệt hoa trên gấm.

Được Hoà Thị Bích được thiên hạ. Đây chẳng qua là chuyện cười, chân chính dựa vào vẫn là nắm tay cùng thực lực.

Như không có lấy được…

Cũng là tốt, tạm thời chính mình sẽ không cùng gia huynh đối lập. Nếu không mà nói đối với thiên hạ nghiệp lớn đem sẽ sinh ra thật lớn ảnh hưởng. Trước mắt hắn cũng không muốn bởi vì Hoà Thị Bích, khiến cho Lý phiệt nội bộ phát sinh rung chuyển. Với hắn mà nói, này Hoà Thị Bích vẫn là không lấy được rất tốt.

Chỉ cần cái này Hoà Thị Bích cùng mình tin tức ẩn ẩn truyền ra, liền đầy đủ.

“Nhị công tử!”

Sau lưng, nhất danh mặc Nghê Thường, tay cầm phất trần xinh đẹp nữ tử mở miệng hỏi: “Chúng ta cần động tác sao?”

“Không cần!”

Phất tay chối bỏ, quý công tử vừa cười vừa nói: “Nơi này không phải chúng ta địa phương, cũng không phải những cao thủ này đối thủ, chúng ta nhìn xem là tốt rồi! Ta lại là đúng này Đạo Công Tử có hứng thú, gia muội tại Phi Mã mục trường thất bại, đáng giá chúng ta cảnh giác!”

“Này Đạo Công Tử, có thể là một hữu tâm nhân!”

Nói tới chỗ này, tuổi trẻ quý công tử người toàn bộ chui vào trong rừng trong bóng tối, chỉ có cuối cùng phân phó truyền ra: “Đi thôi, đêm nay này Hoà Thị Bích lại không

quan chúng ta sự tình! Về phần kết cục, đến lúc đó liền nhìn Sư tiên tử tại ván này trong đoạt được kết quả!”

Rất nhanh.

Tại nơi này người toàn bộ tán đi, chỉ chốc lát sau liền mất đi tất cả mọi người tung tích.

Mà vừa lúc này…

Đỉnh núi.

Loan Loan rốt cục bước đầu tiên lại tới đây.

Ngắm lên trước mắt cách đó không xa này thoạt nhìn rất là rậm rạp bụi cỏ, nhìn trên mặt đất còn vô cùng lo lắng cùng sương lạnh dấu vết, Loan Loan hé miệng cười. Đang muốn giẫm chận tại chỗ tiến lên, lại nghe một tiếng dồn dập tiếng rít vang lên, một đạo hàn mang trực tiếp đinh hướng chính mình.

“Ừ! ! !”

“Là ngươi! ! !”

Thân hình vừa lui, Loan Loan nhìn xem vậy cơ hồ là chui vào trong đất biến mất hàn băng mảnh nhỏ, hướng người xuất thủ kia phương hướng nhìn lại không khỏi biến sắc.

Đồng thời.

Chỉ nghe một hồi thong thả tiếng bước chân từ phía

trước phía sau cây bước ra, một đạo kiêu ngạo giọng nữ truyền vào Loan Loan trong tai.

“Thiên hạ phong vân ra đời ta, vừa vào giang hồ tuế nguyệt thúc,

Hoàng Đồ sự thống trị trong lúc nói cười, rất nhân sinh một hồi say.”

Tại Loan Loan ngạc nhiên dưới ánh mắt, một người mặc hồng màu vàng bó sát người trường bào, đầu đội màu đỏ quan mạo nữ tử theo bóng cây trong đi ra.

Trên tay phải một thanh Nhật Nguyệt quạt tròn nhẹ lay động, mà tay trái thì là gánh tại sau lưng, hoành nâng một thanh màu đỏ trường kiếm.

Từng bước một theo bóng cây trong bóng tối hướng Loan Loan đi qua.

Chương 107 : Giằng co

107 chương giằng co

Dưới ánh trăng.

Một đỏ một trắng hai đạo thân ảnh đứng ở giữa rừng.

Xa xa tương đối.

Nhìn qua cái này nhường Loan Loan có chút người quen biết, ban đầu ở sư phụ Âm Hậu cùng Nhạc Duyên trong quyết đấu, trốn ở góc phòng Loan Loan liền nhìn thấy Nhạc Duyên nhất thức kia đẹp đến kinh người cùng quỷ dị kiếm pháp, này đạo hồng sắc thân ảnh chính là người con gái trước mắt này.

Chỉ là…

Chẳng lẽ lại đây không phải là ảo ảnh!

Người trước mắt là người sống.

Đây là Loan Loan cảm giác, không giống lúc trước tốt như vậy giống như chỉ là ảo ảnh bình thường. Hơn nữa, này áo đỏ nam nhi giả dạng nữ tử võ công chỉ sợ cũng cực cao.

“Ngươi!”

“Danh tự!”

Hai tay nắm chặt Thiên Ma Nhận, Loan Loan rất là đề phòng nhìn xem xuất hiện tại nơi này nữ tử, nhưng trong lòng thì đối với Nhạc Duyên sở dĩ chạy đến này đỉnh núi này một mảnh nhìn như tuyệt địa phương giải quyết tình rốt cục có giải thích.

Này Đạo Công Tử, quả thật có người khác trợ giúp.

Tầm mắt nhìn từ trên xuống dưới đối phương, dùng Loan Loan tầm mắt có thể rất rõ ràng cảm thụ ra đối phương khí chất, trước mắt này tuổi trẻ mỹ mạo nữ tử khí chất cùng sư phụ mình Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên tại phương diện nào đó cực kỳ tương tự, hơn nữa so sánh với sư phụ làm như càng thêm bá đạo.

Thiên Ma Nhận xa xa một ngón tay đối phương, Loan Loan hỏi.

Tại Loan Loan dò xét chính mình thời điểm, Dương Niệm Tích đồng dạng đang đánh giá lên trước mắt cái này phảng phất giống như Tinh linh thiếu nữ, ánh mắt càng nhiều vẫn là rơi vào Loan Loan một đôi kia xích trên bàn chân, trong cặp mắt cũng đầy là vẻ kinh ngạc. Bất quá đang nghe đối phương hỏi thăm sau, nàng nhưng lại cười.

Vạt áo giương lên, màu đỏ trường bào không gió mà múa.

“Nhật Nguyệt thần giáo Giáo chủ!”

“Đông Phương Bất Bại!”

Trên tay phải Nhật Nguyệt quạt tròn dừng lại lay động, tay phải cũng chậm rãi thả ở sau người, cùng Chu kiếm đặt cùng một chỗ, trả lời Loan Loan lời này thời điểm, có thể nói là khí thôn vạn dặm như hổ.

Đông Phương Bất Bại!

Loan Loan nghe không khỏi khẽ giật mình, nàng thiết tưởng xem qua trước cô gái này danh tự, nhưng hoàn toàn thật không ngờ là như vậy một cái bá đạo vô song danh tự.

Thật ngông cuồng!

Quá kiêu ngạo!

Quá bá đạo!

Ngươi chuẩn bị đem thiên hạ ba Đại Tông Sư, sư phụ ta Âm Hậu. Còn có Tà vương Thạch Chi Hiên, cùng với thiền chủ Không hòa thượng, Thiên Đao Tống Khuyết những người này để ở nơi đâu?

Có thể nói, cho dù là đã từng Tà Đế Hướng Vũ Điền danh tự cũng không có như vậy bá đạo vô song.

Khàn ——

Loan Loan nho nhỏ hít sâu một hơi, nhưng trong lòng thì càng phát ngưng trọng. Dám lấy ra bá đạo như vậy danh tự người, không phải là kẻ điên tựu là thực lực thật đúng thiên hạ vô song. Trước mắt cái này tự xưng là Đông Phương Bất Bại nữ nhân, tại Loan Loan trong mắt hiển

nhiên không phải là kẻ điên, như vậy kỳ thật thực lực…

Loan Loan có một loại trực giác, hôm nay chiến đấu có lẽ là nàng trong cuộc đời này khó khăn nhất gian nguy thời điểm.

“Hàaa…!”

“Ha ha!”

Loan Loan cười, tuy nhiên giờ phút này nàng cảm giác được rất lớn áp lực, nhưng là này không có nghĩa là lấy Âm Quý phái Thánh nữ sẽ nghĩ rơi vào tại hạ phong. Loan Loan này kiều như chuông bạc tiếng cười càng lúc càng lớn. Quanh quẩn tại trong rừng cây, tựa hồ là đối trước mắt nữ nhân tục danh trào phúng.

Một hồi lâu.

Tiếng cười duyên ngừng ngăn trở.

Loan Loan trên mặt mị hoặc ý hiển thị rõ, tay trái bó khép lại một chút thái dương mái tóc, giờ khắc này quả thực thể hiện ra yêu nữ phong thái ý nhị, nói: “Cô nương, ngươi danh tự làm cho người ta nghe rất là chán ghét a!”

“Chán ghét để cho ta nhịn không được nghĩ muốn đánh ngươi!”

Loan Loan nói đến đây thời điểm, nụ cười đã hoàn toàn thu liễm, trong mắt đều là sát ý, đối phương cái này danh tự này hoàn toàn là đối với võ giả trào phúng.

“A ~~~ “

Nghe Loan Loan mà nói. Dương Niệm Tích nam nhi bình thường mày kiếm không khỏi có chút nhướng lên, cười ha hả đón Loan Loan tầm mắt, cười yếu ớt nói: “Này, ngươi tới đánh ta a!”

Lời này rơi xuống. Loan Loan khí chất lập tức biến.

Khắc nghiệt.

Một đầu tóc đen cũng là không gió mà múa, bắt đầu hướng lên trên mặt chậm rãi dựng thẳng lên tới, một thân Thiên Ma Công tại thời khắc này triệt để bộc phát, Thiên Ma Lực Trận lại hiện ra.

“Thánh môn. Âm Quý phái!”

“Loan Loan!”

“Thỉnh giáo!”

Lời nói rơi xuống, người đã ra tay.

Đồng thời.

Tại Loan Loan ra tay nháy mắt, Dương Niệm Tích trên tay phải Nhật Nguyệt quạt tròn trực tiếp văng ra. Tiếng rít trong cắt nhập thân cây bên trong. Tay trái khẽ nhúc nhích, trong tay Chu kiếm ở sau lưng lướt ngang, mà tay phải thì là nắm lấy Chu kiếm chuôi kiếm.

Thương ——

Trường kiếm nhẹ kêu ở bên trong, Chu kiếm ra khỏi vỏ. Ra khỏi vỏ nháy mắt, người đã hóa thành một đoàn màu đỏ mị ảnh, bay thẳng đến đánh về phía chính mình mà đến Loan Loan, theo cổ này tử liên lụy lực đạo nghênh đón.

Oanh!

Không khí một hồi rung động lắc lư, một vòng khí lãng đập mà dậy, bốn phía lá cây nhất thời bị đánh rơi xuống vô số, thưa thớt ở bên trong, phảng phất giống như trận tiếp theo lá mưa.

“…”

Tầm mắt hướng Từ Hàng Tĩnh Trai truyền nhân cùng Âm Quý phái truyền nhân ách bên kia phương hướng nhìn một cái sau, Độc Cô Phượng hé miệng cười, này hai giáo quả thật là trời sinh đối đầu, trước mắt cho dù là vì truy đuổi Hoà Thị Bích vẫn đấu cùng một chỗ.

Có lẽ, hôm nay chính mình coi như là kiếm tiện nghi.

Trong nội tâm ý niệm trong đầu nhanh quay ngược trở lại, Độc Cô Phượng chính là muốn khởi hành trực tiếp bước trên này đỉnh núi thời điểm, nghiêng về phía trước thân thể nhưng lại lập tức dừng lại.

“Đây là!”

Mật hương vị!

Ngẩng đầu, tầm mắt hướng phía trước mặt cách đó không xa trong bóng tối nhìn lại, chỉ nghe một hồi thanh thúy âm thanh lục lạc ở bên trong, một hồi kỳ lạ tiếng rít trực tiếp đập vào mặt, thật giống như người bay múa trong này quần áo bay bay động thanh âm.

Cái này cảm giác vừa mới sinh ra, Độc Cô Phượng dưới chân đạp mạnh, cả người phía sau lưng dán thân cây, lập tức người đã trên đại thụ, một cái thả người sau liền đứng ở ngọn cây đỉnh.

Mượn ánh trăng, Độc Cô Phượng rất rõ ràng trông thấy này trong bóng tối liên tiếp bay ra một cái màu trắng lụa mỏng, bay thẳng đến chính mình phương hướng bay tới. Nói là bay bay, nhưng là này sinh ra tiếng rít rất rõ ràng nói cho nàng biết một kích này uy lực không thấp.

Màu trắng lụa mỏng quấn cây, rất nhanh liền trên không trung lưu lại một cái lối đi.

Lập tức ——

Một đạo đang mặc màu trắng lụa mỏng trường bào yểu điệu thân ảnh cầm trong tay một thanh màu bạc trường kiếm, âm thanh lục lạc trong từ bóng cây mặt sau trong bóng tối đạp trên này thật dài lụa trắng từng bước một bước ra tới.

Cuối cùng.

Người tới như đến thế gian tiên nữ lỗi lạc mà đứng, ở đằng kia lụa trắng trên đón gió đêm quét trên xuống hạ

nhẹ nhàng bay bay động lên. Không chỉ có như thế, một ít đầu đen nhánh mái tóc càng tại gió đêm thổi đến trên không ngừng hướng về sau mặt bay bay động lên.

Không chỉ có như thế, này hai tóc mai mái tóc thì là vì gió đêm duyên cớ khoác lên trên mặt ngọc, làm cho người một loại rất là đặc biệt thong thả hương vị.

“Ừ…”

Độc Cô Phượng hai mắt nhắm lại, cô gái này là…

Trước mắt nữ nhân cực đẹp, xinh đẹp như hoa, phảng phất giống như Cô Xạ tiên tử đạp nguyệt mà đến. Cùng Sư Phi Huyên này cùng loại cao cao tại thượng Cửu Thiên Huyền Nữ bất đồng, trước mắt nữ tử càng làm cho người có một loại có thể xa xem mà không có thể tiết ngoạn yên cảm thụ. Có một loại băng sơn mỹ nhân cảm giác. Cho dù là Độc Cô Phượng cũng có thể nhận thức ra như vậy cảm giác tới.

Nữ nhân này là ai?

Hắn bị thương, là vì nàng sao?

Nếu như là như vậy, này nữ nhân này làm cho người ta chán ghét!

Người tới không nói lời nào, chỉ là mở to một đôi cực kỳ xinh đẹp mắt to liền như vậy bình tĩnh nhìn xem Độc Cô Phượng.

Độc Cô Phượng tầm mắt đầu tiên là tại tới trên thân

người dò xét sau một lúc lâu, cuối cùng tầm mắt rơi vào chuôi này để cho nàng rất là quen thuộc Ngân kiếm trên, trên mặt màu vàng lục lạc còn tại vang lên không ngừng. Kiếm này hiển nhiên là Đạo Công Tử Nhạc Duyên bội kiếm.

Nàng là ai?

Cùng Đạo Công Tử Nhạc Duyên là quan hệ như thế nào…

Trong lúc nhất thời Độc Cô Phượng trong lòng không ngừng phân tích lấy người tới thân phận, hai người một cái đứng ở trên ngọn cây, một cái đứng ở lụa trắng trên mặt, liền như vậy ta nhìn vào ngươi ngươi xem rồi ta, đối mắt nhìn nhau lấy. Nhưng lại ai cũng không nói gì.

Chỉ có này hơi lạnh gió đêm thổi hai người quần áo bay bay động, sợi tóc nhẹ múa.

Người không động, tâm nhưng lại động.

Một hồi lâu.

Giữa hai người vẫn là một câu đều không có nói, chỉ là này đứng ở áo trắng trên mặt nữ tử nhưng lại động thủ. Lục lạc nhẹ vang lên ở bên trong, tay phải nắm lấy chuôi kiếm, một hồi nhẹ minh thanh ở bên trong, Ngân kiếm chậm rãi ra khỏi vỏ.

Đồng thời.

Tại nhìn thấy đối phương rút kiếm động tác sau, Độc Cô

Phượng liền biết mình cùng trước mắt nữ tử chỉ sợ là cần muốn tiến hành đấu võ. Bất quá trước mắt nữ tử kiếm pháp thoạt nhìn không sai, hẳn là một cái không sai đối thủ.

Cùng là nữ tử. Đồng dạng sử dụng kiếm.

Đối phương rút kiếm động tác, nhưng lại tại trong lúc lơ đãng kích phát Độc Cô Phượng trong nội tâm xúc động, không nói một lời trong kiếm trong tay cũng theo tay phải xoa chuôi kiếm, từng chút từng chút rút.

Thương!

Thân kiếm đua tiếng trong. Hai đạo yểu điệu thân ảnh cầm kiếm hoành cử, mũi kiếm xa xa chỉ hướng đối phương.

“…”

Trầm mặc không nói ở bên trong, Sư Phi Huyên bước chân lại lần nữa nhanh hơn, Đạo Công Tử bị thương. Hơn nữa Hoà Thị Bích dị năng trốn không xa lắm. Cho nên nói, tại Sư Phi Huyên xem ra này cuối cùng Hoà Thị Bích khả năng còn là mình cùng Loan Loan tranh đoạt.

Cho nên, nàng tuyệt đối không thể để cho Âm Quý phái đoạt đi Hoà Thị Bích. Cho dù là bị phá huỷ Hoà Thị Bích cũng có thể, nếu không mà nói này vấn đề liền lớn.

Gần.

Rời Đạo Công Tử Nhạc Duyên chỗ địa phương càng

phát gần, cùng Hoà Thị Bích tiếp xúc gần gũi không thiếu thời gian Sư Phi Huyên có thể cảm nhận được Hoà Thị Bích khí tức. Mà nàng càng là không có cảm ứng được Loan Loan tại kề bên này, hiển nhiên ở trên tới giữa đường Loan Loan khả năng gặp được sự tình khác, rơi chính mình một bước.

Nghĩ tới đây, Sư Phi Huyên không khỏi thở nhẹ một hơi, nhưng mà đang lúc nàng nghĩ muốn lên lúc trước sau, một cổ cực đoan sát ý lập tức từ phía trước bóng cây trong bóng ma quăng tại trên người mình.

“! ! !”

Cước bộ đứng ngăn trở, trong tay Sắc Không Kiếm không khỏi nắm thật chặc nắm.

Đề phòng ở bên trong, Sư Phi Huyên tầm mắt hướng phía trước mặt cách đó không xa trong bóng tối nhìn lại, mượn ánh trăng muốn xem rõ ràng người nơi đâu.

Đêm gió gào thét.

Nương theo lấy còn có một trận kỳ quỷ lục lạc tiếng vang.

Thanh thúy lọt vào tai tiếng chuông tại đây an trong đêm yên tĩnh lộ ra vẻ cực kỳ quỷ dị.

“Tình là chi hỡi thế gian, câu thề sinh tử đa mang một đời.

Trời Nam đất Bắc đôi nơi, cánh chim rũ mỏi mấy hồi hàn

ôn.

Vui ân ái, biệt ly buồn, si tình nhi nữ khởi nguồn bi hoan.

Tiếng xưa xa khuất mây ngàn, Về đâu bóng lẻ thiên san tuyết chiều, Chỉ trông mây núi người đi không về.”

Theo mềm mại đáng yêu nỉ non âm thanh truyền ra, một đạo mặc màu xanh trắng đạo bào mỹ mạo nữ tử theo bóng cây trong bóng tối chậm rãi đi tới, vạt áo tung bay ở bên trong, nữ tử một tay kim kiếm, trên mặt màu bạc âm thanh lục lạc âm thanh quanh quẩn.

Trên mặt đều là thâm tình, còn có tình yêu.

Dù là Sư Phi Huyên chính là đệ tử cửa Phật, là Từ Hàng Tĩnh Trai Thánh nữ, nàng cũng có thể cảm giác được đối phương cái loại này cực đoan yêu, lại càng không cần phải nói đối phương trong miệng lẩm bẩm kỳ lạ thi từ.

“Ngang bước sông Phần, Nhìn cảnh tịch mịch, nhớ tiếng trống năm xưa, Khói hoang vẫn như ngày nao bình quân Sở.

Than ôi, khúc chiêu hồn nước Sở nay còn kịp chăng, Quỷ núi khóc trong mưa gió thê lương.

Trời cũng hờn ghen, Chẳng thể nào tin được, Chim én chim oanh, rồi cũng thành đất bụi.

Ngàn mối sầu vạn cổ, Lưu lại đợi người thơ, Hát trong điên cuồng, uống rượu trong đau khổ, Tìm lại nơi đâu

nấm mộ chim nhạn năm nào .”

Một khúc Mạc Ngư Nhi rốt cục niệm xong, người cũng đứng ở Sư Phi Huyên trước mặt cách đó không xa.

Mũi nhỏ nhẹ nhàng ngửi ngửi, người tới tầm mắt cuối cùng rơi vào Sư Phi Huyên trên người, đối phương tăng y tại trước mắt nàng lộ ra vẻ phá lệ chướng mắt.

“Trên người của ngươi có hắn máu, tổn thương người khác, ngươi để cho ta nhịn không được nghĩ muốn giết ngươi a!”

Trên mặt mang cười, lời nói càng nhu hòa vô cùng, trong đó ý tứ nhưng lại làm cho người ta nhịn không được sởn tóc gáy.

Trong lúc nhất thời.

Nhìn xem phía trước mặt cái này tuyệt mỹ đạo cô trên mặt vui vẻ nói xong nghĩ muốn giết mình mà nói, Sư Phi Huyên chỉ cảm thấy trên người tóc gáy đứng đấy.

Nữ nhân này…

So sánh với Loan Loan còn muốn hung tàn!

Đây là Sư Phi Huyên cảm giác đầu tiên.

Chương 108 : Thiên địch

108 chương thiên địch

Gió đêm hơi lạnh.

Quấy lấy bốn phía lá cây không ngừng quay cuồng, ở giữa không trung đánh nhi bay bay, xoay tròn lấy rơi xuống.

Chỉ là tại ánh trăng này, nhưng mà trong rừng âm u cuối cùng là quá đen, màu bạc ánh trăng căn bản chiếu rọi không được tràn ngập toàn bộ đại địa hắc ám. Trong mơ hồ, tại đây mắt thường khó gặp trong bóng tối có hai đạo thân ảnh đang tại trong rừng lẫn nhau truy đuổi, phảng phất giống như bên giòng suối vui đùa ầm ĩ ngoan đồng đùa giỡn với nhau lấy.

Một đỏ một trắng hai đạo thân ảnh, liền như hai cái Du Long bình thường dây dưa cùng một chỗ.

“Âm Quý phái, vừa nghe cũng không phải là danh môn chính phái a!”

“Loan Loan cô nương nghĩ đến chính là người giang hồ theo như đồn đãi yêu nữ cái gì a!”

Bình thản mà tùy ý lời nói từ Dương Niệm Tích trong miệng nhảy ra, người nhưng lại lập tức vô cùng chuyển qua Loan Loan bên cạnh thân, trong tay Chu kiếm nhưng lại dùng quỷ dị tàn nhẫn góc độ hướng Loan Loan dưới nách đâm tới.

Đinh!

Trong tay Chu kiếm bị Thiên Ma Nhận ngăn trở, thanh thúy kim loại tiếng đánh ở bên trong, càng tung tóe ra vô số Hoả Tinh. Một hồi làm cho người ta lỗ tai nghe có chút ngứa tê dại tiếng ma sát từ song phương vũ khí tiếp xúc trong xuất hiện.

“Ha ha!”

“Nhật Nguyệt thần giáo đồng dạng nghe không phải là cái gì chính phái danh tự, hơn nữa ngươi này Đông Phương Bất Bại danh hào nghĩ đến cũng đúng nhiễm không ít chính đạo nhân sĩ máu tươi a? !”

Hé miệng mỉm cười trong Loan Loan đồng dạng không cam lòng yếu thế, nhõng nhẽo cười trong hồi một câu, trong tay Thiên Ma Nhận càng gắt gao chống đỡ đối phương Chu kiếm đâm kích.

“Hàaa…!”

“Này nói như vậy, chúng ta là cùng một loại người!”

“Cũng là bị chính đạo sợ hãi ma đạo người!”

Dương Niệm Tích theo Loan Loan bên người sai thân mà qua, mang theo khí lưu đem hai nữ trong tai mái tóc cũng mang theo tới, giơ lên đuôi tóc làm như muốn tại giữa không trung dây dưa cùng một chỗ, nhưng lại vừa chạm vào mà qua, gần kề lưu lại hai người này khác nhau mùi thơm của cơ thể trong không khí hỗn hợp.

Lỡ mất thân thể tại trong quá trình tới trước quỷ dị đứng ngăn trở, quẹo thật nhanh, Dương Niệm Tích lại là xuất hiện ở Loan Loan mặt khác hơi nghiêng, trong tay Chu kiếm lại lần nữa đâm ra đi.

“Xem ra chúng ta xác thực là người trong đồng đạo!”

“Nếu như vậy mà nói. Không bằng tỷ tỷ cùng Loan Loan đi, gia nhập chúng ta Thánh môn, vì thiên hạ này cố gắng?”

Thiên Ma Nhận kéo lê một đạo xinh đẹp đường vòng cung, vô cùng nguy hiểm tư thái ngăn trở đối phương châm chích, nhưng lại nhường Loan Loan trong nội tâm không khỏi hít sâu một hơi, quỷ dị này mau lẹ thân pháp xém tí nữa để cho nàng cho là mình gặp phải không là một nữ nhân, mà là Tà vương Thạch Chi Hiên ảo ảnh thân pháp.

“A? !”

“Muội muội là để cho ta đi làm Giáo chủ sao?”

Nghe Loan Loan mời, Dương Niệm Tích cười ha hả trả lời, nàng chính là đường đường Nhật Nguyệt thần giáo Giáo chủ, nhưng mà có thể dùng đến lấy Đông Phương Bất Bại danh xưng nữ nhân. Ở đâu có thể khuất cư nhân hạ? Mặc dù là đành phải, này cũng chỉ có thể có một người.

Đó chính là công tử Nhạc Duyên.

“Khó mà làm được!”

Loan Loan tự nhiên là muốn cự tuyệt, Giáo chủ vị trước mắt là sư phụ mình Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, mặt sau chính là nàng, có thể nào cho người khác?

Hai người đối thoại phảng phất giống như nhiều năm không thấy khá tỷ muội, lẫn nhau nói lấy tâm sự, nhưng là trong lời nói nhưng lại đao qua kiếm lại, tranh đấu giống như hai người đang tại giao phong Chu kiếm cùng Thiên Ma Nhận. Không chỉ có như thế, trong lòng hai người càng tại đồng thời suy tư về này Âm Quý phái cùng Nhật Nguyệt thần giáo đến tột cùng là cái đó cửa phái nào.

Loan Loan nghĩ là này trong ma môn hai phái Lục đạo lại là căn bản không có một cái gì Nhật Nguyệt thần giáo. Xuất thân Âm Quý phái Thánh nữ Loan Loan đối với Thánh môn lịch sử vẫn là hết sức tinh tường, như vậy cái này đồng xuất Ma Môn Giáo chủ, khí thế bá đạo phi thường nữ tử đến tột cùng là đến từ ở đâu?

Chẳng lẽ lại lúc trước Thánh môn phân liệt không phải là hai phái Lục đạo, mà là hai phái Lục đạo một giáo?

Loan Loan có chút mơ mơ màng màng.

Mà Dương Niệm Tích nhưng lại không ngừng suy tư về Âm Quý phái danh tự. Cái này xuất từ thân nữ nhi Ma Môn phái tên để cho nàng ẩn ẩn có một loại quen thuộc ảo giác. Chỉ là một thời gian quên, không nghĩ đứng lên mà thôi.

“Nếu không phải là để cho ta làm Giáo chủ, này xem ra hai ta thì không cách nào làm bằng hữu!”

Cảm thán một câu, bất quá tới đối lập là Dương Niệm Tích xuất kiếm tốc độ là càng lúc càng nhanh. Tốc độ kia cơ hồ là có thể sánh ngang nàng ra tú hoa châm thời điểm.

Dương Niệm Tích tốc độ một tăng, Loan Loan liền lập tức cảm nhận được tốc độ này càng lúc càng nhanh uy lực.

Làm bằng hữu?

Ta mới không muốn!

Loan Loan nghe vậy quắt quắt miệng. Bất quá theo đối phương kiếm thế tăng nhanh, Loan Loan sắc mặt dần dần trở nên âm trầm đứng lên.

Nhanh!

Rất nhanh!

Loan Loan cho dù là thân là Âm Quý phái Thánh nữ. Kiến thức rộng rãi, cho dù là ban đầu ở kiến thức Nhạc Duyên một kiếm kia trong trước mắt nữ nhân ảo ảnh, nhưng là tại tự mình tiếp xúc trong còn là lần đầu tiên kiến thức đến nhanh như vậy pháp.

Kiếm pháp này không có chiêu thức, không có có bất kỳ đường lối, duy có một chữ, đó chính là nhanh.

Nhanh đến làm cho người ta trở tay không kịp, nhanh đến làm cho lòng người hàn.

Có thể nói Loan Loan vẫn là lần đầu gặp phải loại này thuần túy dùng tốc độ tới đối với địch nhân, nếu không phải lúc trước trong góc kiến thức một ít lần kiếm trong ảo ảnh, nếu không mà nói lần này giao phong tuyệt đối sẽ làm cho Loan Loan ăn được một cái giảm nhiều.

Đồng dạng.

Nhường Dương Niệm Tích cau mày còn có Loan Loan trên tay tên Thiên Ma này công.

Này quỷ dị liên lụy lực đạo, khiến cho trong nội tâm nàng nhớ tới mặt khác một môn vốn thuộc về Nhật Nguyệt thần giáo trấn giáo công pháp, chỉ là môn công pháp này tại đầu nhà Minh thời gian hẳn là hồi Tây Vực Minh giáo tổng đàn mới là. Môn công pháp này chính là —— Càn Khôn Đại Na Di.

Trong truyền thuyết này Càn Khôn Đại Na Di cũng có được lực đạo liên lụy, chếch đi ảnh hưởng.

Chỉ là trước mắt lực đạo này chếch đi cũng quá mức không hợp thói thường chút ít…

Đâm thẳng ra trường kiếm, có thể tại này Thiên Ma Lực Trận lôi kéo hạ sinh sinh chếch đi rơi phương hướng, nếu như là người bình thường mà nói chỉ sợ liền người đều biết bay đi ra ngoài. Cho dù là nàng Dương Niệm Tích, tại đây đột nhiên lôi kéo phía dưới vẫn sẽ bị mang thiên phương hướng, này Thiên Ma Lực Trận uy lực có

thể nghĩ.

“Ngô!”

Một tiếng trầm ngâm, trong tay Chu kiếm lập tức thu hồi, cả người đột ngột từ mặt đất mọc lên, thả người nhảy lên ba trượng không trung, thân hình đảo ngược, nhưng lại lại lần nữa tại Loan Loan trước mặt tới một lăng không lộn vòng, đổi một cái phương hướng, lại là một kiếm đâm.

Này lực trường, nàng đổ ra muốn nhìn phải chăng đạt tới này trong truyền thuyết không sót cảnh giới.

Đinh! Đinh! Đinh!

Vì vậy lại là liên tiếp vũ khí giao kích âm thanh.

“! ! !”

Loan Loan thu thủy bình thường ánh mắt gắt gao nhìn chăm chú vào trước mắt này một thân hồng bào nữ tử, không dám chút nào có bất kỳ phân tâm, nguyên nhân liền là đối phương thân pháp quá mức quỷ dị nhanh chóng, một cái không cẩn thận sẽ ra vấn đề lớn.

Đối mặt loại này cấp tốc công kích, cực đoan hao phí tâm lực.

Bất quá là một lát, Loan Loan cái trán cũng đã thấm đầy đổ mồ hôi.

Không được!

Tiếp tục như vậy, chính mình cuối cùng sẽ rơi tại hạ phong.

Tâm tư xoay mình chuyển, Thiên Ma Lực Trận liên tục không ngừng tăng cường. Dùng Loan Loan làm trung tâm, toàn bộ trong rừng trong tựa hồ cũng lâm vào trong hắc động, bốn phương tám hướng cây cối cơ hồ cũng chịu ảnh hưởng, như này bị kình phong thổi đến, toàn bộ chậm rãi cúi xuống tới, như nhìn thấy đầy trời thần Phật, bắt đầu quỳ lạy bình thường.

Cót kẹtzz âm thanh không ngừng vang lên, đây là một một ít cây không chịu nổi lôi kéo lực, thân cành phát sinh văng tung tóe duyên cớ.

Không chỉ có như thế.

Tầng mười sáu cảnh giới công lực toàn lực bộc phát Loan Loan, một đầu tóc đen chuẩn bị đứng đấy. Cả người giống như diệt thế ma nữ, trong tay Thiên Ma Nhận càng rời khỏi tay, này hình cung như loan nguyệt Thiên Ma Nhận cũng không có rơi xuống đất, ngược lại là tại này cổ Thiên Ma Lực Trận dưới tác dụng bị hấp dẫn tại Loan Loan thân thể chung quanh, vây quanh Loan Loan bắt đầu chậm rãi xoay tròn, cuối cùng hóa thành một thớt màu bạc chảy ra, cấp tốc xoay tròn trong phảng phất giống như cho Loan Loan vây lên một tầng màu bạc lụa mỏng.

Lúc này đây, Loan Loan giống như lúc trước Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên bình thường, đối mặt loại này cực đoan quỷ dị rất nhanh thân pháp. Cũng là lựa chọn

phòng ngự. Bất quá cùng Âm Hậu lúc ấy thuần túy phòng ngự bất đồng là, Loan Loan lần này phòng ngự còn có thật lớn tính công kích.

Răng rắc!

Một khỏa cây nhỏ không chịu nổi này lôi kéo lực đạo lập tức bẻ gẫy, bị kéo lại đây, hướng Loan Loan phương hướng mà đi. Tại vọt tới này chết vây quanh ở Loan Loan bốn phía màu bạc chảy ra thời điểm, lập tức như gặp phải nhận trọng kích, trong chớp mắt liền biến thành mảnh vụn.

"…"

Mày kiếm khẽ nhếch, trong đôi mắt đẹp đều là vẻ kinh ngạc.

Thiên Cân Trụy!

Dương Niệm Tích một đôi chân sinh sinh chui vào trong đất bùn. Một đôi màu đỏ giày thêu toàn bộ dính vào bùn. Trong tay Chu kiếm lúc này bị nàng cắm trước người, hai tay thỉnh đè chuôi kiếm, hai tóc mai mái tóc thì là hướng phía trước không ngừng tung bay lấy. Vạt áo càng vù vù rung động, mà nàng cả người liền phảng phất giống như một cụ bất động tượng đá đứng ở nơi đó, ngạnh kháng lên này cổ lực hấp dẫn lối đi.

Nàng cũng không có tu tập qua này kim cương bất hoại, cũng không muốn đối mặt chuôi này lớn cùng Nguyệt Khuyết loan đao có chút cùng loại, đường cong càng thêm quỷ dị Thiên Ma Nhận tới.

Liền như vậy, hai người mặc dù không có tiếp xúc, nhưng lại vào lúc này đã bắt đầu đối với lên nội lực tới.

Giờ phút này nếu là Từ Hàng Tĩnh Trai truyền nhân Sư Phi Huyên ở đây, thấy Loan Loan cử động này, chắc chắn kinh ngạc đối phương nhưng lại đem Thiên Ma Lực Trận chơi xuất thần nhập hóa, trò giỏi hơn thầy sóng sau đè sóng trước.

Bất quá tại Dương Niệm Tích trong mắt nhưng lại tinh quang lập loè, này cổ cùng loại lỗ đen bình thường hấp lực…

Đây là!

Hấp Tinh Đại Pháp!

Không! Không đúng!

Trong đầu linh quang lóe lên, Dương Niệm Tích nghĩ đến đã từng Nhậm Ngã Hành tu tập môn kia công pháp. Bất quá này hấp lực cùng Hấp Tinh Đại Pháp bất đồng là, thoạt nhìn sẽ không hấp thu công lực, mà là đối ngoại bộ hoàn cảnh sự vật thuần túy lực đạo trên lôi kéo.

Nhưng là cái này giống như lỗ đen bình thường, không khí sụp xuống hiệu ứng, tại Dương Niệm Tích trong mắt nhưng lại cùng Hấp Tinh Đại Pháp không có sai biệt.

Chẳng lẽ lại lúc trước Nhậm Ngã Hành từ bên ngoài tìm tới đây Hấp Tinh Đại Pháp là từ này Âm Quý phái mà đến

Tâm tư nhanh quay ngược trở lại ở bên trong, trước mặt Loan Loan đã là đem Thiên Ma Lực Trận triệt để thi triển đến nàng mình có thể thi triển cực điểm, hai mắt có chút nhíu lại, Dương Niệm Tích trong nội tâm rốt cục xác định ý nghĩ của mình, nàng muốn chính diện quyết đấu trước mắt môn công pháp này, để xác định chính mình suy đoán.

Ý niệm trong đầu xác định, trên tay đã có động tác.

Song chưởng chậm rãi mở ra, một âm một dương hai cổ khí tức tự thân trên ẩn ẩn mà hiện, nóng lạnh giao thoa cảm giác tán phát ra, chính là thuộc về Đông Phương Bất Bại chuyên chúc công pháp —— thuộc về nàng Dương Niệm Tích Quỳ Hoa Bảo Điển.

Cảm giác này! ! !

Đang toàn lực vận chuyển Thiên Ma Công Loan Loan tại cảm nhận được này cổ nóng lạnh khí tức sau không khỏi khẽ giật mình, cổ hơi thở này để cho nàng có một loại không hiểu quen thuộc cảm giác. Ban đầu ở nóc nhà cùng Đạo Công Tử hai cái đồ đệ Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng giao phong, này lưỡng tiểu tử hợp lại cho nàng cảm giác chính là trước mắt như vậy.

Chỉ là nữ nhân này khí thế cùng cảm giác áp bách so với Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng mạnh hơn quá nhiều.

Trường Sinh Quyết!

Trong nội tâm rốt cục nói ra cảm giác này chân chính

danh tự, Loan Loan cùng Dương Niệm Tích hai người đồng thời ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau. Ẩn ẩn, hai người đều có một loại không hiểu ảo giác, đó chính là người trước mắt đem là mình —— thiên địch.

Đối mặt.

Thả người nhảy lên.

Hai người cùng nhau nhảy hướng giữa không trung, một người cầm Thiên Ma Nhận, một người cầm Chu kiếm, một trắng một đỏ hai đạo thân ảnh tại tròn dưới ánh trăng tựu là một kích toàn lực.

Một kiếm một lưỡi dao tại trăng tròn ở trung tâm giao hội.

Bỗng nhiên.

Ánh trăng bàng bạc tựa hồ là bị cái gì hấp thu thu lại, sắc trời không khỏi buồn bã.

Chương 109 : Đấu kiếm

109 chương đấu kiếm

Buồn bã.

Lập tức ánh trăng mới khôi phục vầng sáng.

Hai đạo nhân ảnh từ giữa không trung rơi xuống, trong đó màu trắng một đạo như vũ động tiên nữ đạp ở đằng kia tràn đầy co dãn lụa trắng trên mặt, nhẹ nhàng bắn ra, người bắt đầu cao thấp lắc lư đứng lên. Âm thanh lục lạc trong tiếng, nhẹ nhàng vô cùng.

Ngọn cây.

Một lần nữa đạn trở về Độc Cô Phượng sắc mặt trở nên càng phát nghiêm túc đứng lên, hai chân tại chạc cây trên không khỏi có chút một điểm, chạc cây chấn động ở bên trong, người lại lần nữa đã muốn đập ra, bước trên trước mắt này cả đầu lụa trắng trên, trường kiếm trong tay đâm về đối phương.

Độc Cô thế gia trấn tộc kiếm pháp Bích Lạc Hồng Trần nhưng lại thi triển đi ra.

Đinh!

Không có lui!

Không có bất kỳ ngôn ngữ nào.

Hai nữ giữa lẫn nhau ánh mắt liền đã đầy đủ, tại âm thanh lục lạc ở bên trong, mũi kiếm đối với mũi kiếm, không sai chút nào, chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, hai nữ thân hình đồng thời không khỏi chấn động, làm như bị cự lực oanh kích. Độc Cô Phượng cố nén hạ đối phương trên thân kiếm truyền đến cái loại này công lực, răng ngà nhẹ nhàng khẽ cắn, nhưng lại lại lần nữa tăng lớn lực đạo.

Lập tức…

Hoả Tinh văng khắp nơi ở bên trong, Độc Cô Phượng hướng phía trước bước ra.

Này làm như chưa từng có từ trước đến nay lực đạo trực tiếp đẩy đối phương hướng về sau mặt đi vòng quanh.

Màu trắng giày thêu, màu trắng Nghê Thường, còn có màu bạc kiếm, vạt áo tung bay, sợi tóc bay múa, tiếng chuông động tĩnh, tại Độc Cô Phượng thôi động, Tiểu Long Nữ biểu lộ không có bất kỳ biến hóa nào, mặt không biểu tình trong cả người như trượt tuyết bình thường bị không ngừng đẩy hướng về sau đi vòng quanh.

Ánh trăng bàng bạc ở bên trong, như này Phi Tiên chi múa.

Bùm!

Song chưởng giao kích!

Tại lụa trắng trên trơn trượt lui thân hình lập tức dừng lại, hai nữ thân hình cũng hơi hơi nhoáng một cái. Đụng vào mũi kiếm thực sự tại từng người một chưởng đối bính hạ buông ra tới.

Tiếp được hai người trường kiếm trong tay từ là không có chút nào dừng lại. Dùng rất là mỹ diệu tư thái hướng từng người trên người chào hỏi mà đi.

Ra chiêu tư thái không đi quỷ dị lộ tuyến, hai người kiếm chiêu cũng là đường đường chính chính.

Một người là thanh thuần ngọc nữ. Một người là hồng trần phong tao.

Kiếm là lạnh.

Người nhưng lại cực đẹp.

Hợp lại kiếm chiêu thì là đồng dạng đẹp trong mang giết.

Đánh nhau thoạt nhìn tuy đẹp, hai nữ lại cũng không có từng người toàn lực ra tay, vẫn là tại thăm dò bên trong, nhưng là này hàn quang lập loè ở bên trong, sát chiêu đã là nhiều lần ra.

Hai nữ kiếm chiêu thậm chí là tại vừa mới xuất kiếm chưa xong, rồi lại giữa đường thu hồi lại, lập tức đổi hồi tiếp theo chiêu.

“Ngô! ! !”

Lại lần nữa đối với một chưởng sau, Độc Cô Phượng

cùng Tiểu Long Nữ rốt cục triệt để tách đi ra. Từng người đạp trên lụa trắng hướng về sau mặt bay ra đi.

Kiếm pháp này!

Lông mày hơi nhíu, Độc Cô Phượng mi tâm cơ hồ chau thành một cái chữ xuyên, vừa mới cùng này bạch y lạnh cùng tiên nữ đồng dạng nữ tử ngắn ngủn giao thủ mấy chiêu ở bên trong, nhưng lại nhường Độc Cô Phượng càng phát giác được quen thuộc đứng lên.

Quen thuộc tự nhiên không phải người, mà là đối phương trên tay kiếm chiêu.

Chiêu thức ấy kiếm chiêu tuy nhiên không hoàn toàn quen thuộc, nhưng lại trong đó lại là có thêm mấy chiêu thì là Độc Cô Phượng gặp qua, đó chính là nàng đã từng cùng Đạo Công Tử Nhạc Duyên so kiếm lúc Nhạc Duyên sử dụng qua kiếm chiêu. Có khắc nàng Độc Cô Phượng Bích Lạc Hồng Trần cảm giác.

Nếu không phải trước mắt là một cái mỹ mạo nữ nhân, Độc Cô Phượng thậm chí sẽ cho là mình là lại lần nữa cùng Đạo Công Tử Nhạc Duyên giao thủ.

Nữ nhân này…

Đến tột cùng là Đạo Công Tử Nhạc Duyên người nào?

Có thể ngăn lại chính mình, mà vẫn còn sẽ Đạo Công Tử kiếm chiêu, hiển nhiên đối phương cùng Nhạc Duyên quan hệ cực kỳ thân cận.

Hừ!

Ta thua ở này đồng dạng kiếm chiêu hạ chỉ biết có một lần, cũng sẽ không có lần thứ hai a!

Nhất là đối thủ còn là một cá nữ nhân thời điểm, kiếm vẫn là chuôi kiếm này thời điểm.

Một đôi đôi mắt đẹp có chút nhíu lại. Hít sâu một hơi, Độc Cô Phượng trong lòng nhưng lại không khỏi bay lên một tia hỏa khí, trong tay ba thước Thanh Phong lại lần nữa giơ lên, sắc mặt tỉnh táo trong nhưng lại xa xa chỉ hướng Tiểu Long Nữ.

Lúc này đây, chung quy không phải là thăm dò!

"…"

Khẽ ngẩng đầu. Trong tai mái tóc tại gió đêm thổi đến hạ cơ hồ che khuất nửa bên mặt, Tiểu Long Nữ vô cùng an tĩnh nhìn xem phía trước mặt cách đó không xa cái này toàn thân mang theo một cổ anh khí thiếu nữ xinh đẹp. Nhưng lại cảm nhận được trong tay đối phương Thanh Phong trên xa xa truyền đến sát ý.

Nàng biết rõ, tiếp được công kích chung quy không phải là thăm dò, mà là toàn lực.

Thon dài lông mày có chút chau động, Tiểu Long Nữ cũng là nhẹ khẽ thở dài một cái, nói thật nàng thật lòng không nghĩ đánh, nhưng mà trước mắt loại tình huống này nhưng lại không thể không nghiêm chỉnh đối đãi. Phải biết rằng Nhạc Duyên tình huống vẫn tại trong nguy

hiểm.

Không giải quyết từ bên ngoài đến phong hiểm, điều này có thể làm cho nàng yên tâm?

Tay trái khẽ nhúc nhích, lập tức một đôi màu bạc cái bao tay xuất hiện tại trên lòng bàn tay, rất nhanh hai tay mang lên màu bạc cái bao tay, tay phải thì là lại lần nữa nắm lấy này treo lục lạc bằng vàng Ngân kiếm.

Cúi đầu.

Tiểu Long Nữ tầm mắt rơi vào kiếm lưỡi trên treo lục lạc bằng vàng, tay trái bấm tay nhẹ nhàng bắn ra, vì vậy tại trong bầu trời đêm mới an tĩnh lại tiếng chuông nhưng lại lại lần nữa vang lên.

Đột ngột tiếng chuông vang lên làm cho người ta có chút tâm phiền ý loạn.

Quát!

Một tiếng nhẹ khiển trách, Độc Cô Phượng tại tiếng chuông lại lần nữa động tĩnh thời điểm ra chiêu.

Cúi người.

Đơn giản nhất đâm thẳng.

Bày tay trái nhẹ nhàng dưới thân thể lụa trắng vỗ một cái, Độc Cô Phượng cả người cơ hồ như một cái tìm kiếm được con mồi rắn, tại trong sát na hóa thành một đạo ra cung mũi tên nhọn, thẳng tắp hướng Tiểu Long

Nữ mà đi. Đồng thời, chỉ nghe khàn kéo âm thanh không ngừng vang lên.

Tại một chiêu này phía dưới, theo Độc Cô Phượng thân hình không ngừng đi tới, này lụa trắng cũng ở đây kiếm kia tức phía dưới trực tiếp vỡ ra tới, theo ở giữa chia làm hai nửa, này vết rách thì là theo chân ba thước Thanh Phong đi tới không ngừng hướng Tiểu Long Nữ phóng đi.

Như Bích Lạc Hồng Trần!

Kiếm chiêu cường thế, nhưng là vẫn không có chút nào sát ý.

Đối mặt Độc Cô Phượng này cường thế một kiếm, Tiểu Long Nữ sắc mặt vẫn là trong trẻo nhưng lạnh lùng, không có chút nào né tránh, chỉ là nàng không có đối với công, mà là lựa chọn phòng thủ.

Đinh!

Ba thước Thanh Phong trực tiếp điểm hướng Tiểu Long Nữ trước ngực, cũng là bị Ngân kiếm hoành ngăn tại trước mặt, đâm vào trên thân kiếm, nhất thời bộc phát ra vô số Hoả Tinh.

“Hừ!”

Một tiếng làm cho người ta trìu mến tiếng hừ nhẹ từ khóe miệng phát ra.

Dưới một kích này Tiểu Long Nữ sắc mặt tựa hồ càng

thêm trắng, tại ánh trăng chiếu rọi xuống.

Ba thước Thanh Phong trên mang đến cường đại áp lực khiến cho Ngân kiếm bị thật lớn đánh sâu vào, thân kiếm theo Độc Cô Phượng công lực tăng lên. Bắt đầu chậm rãi uốn lượn tới.

Dưới chân lụa trắng xé rách âm thanh liên tiếp không ngừng, bản thân đứng ở lụa trắng trên mặt Tiểu Long Nữ thì là tại lụa trắng một phân thành hai trong dùng một chữ bổ ra. Hai chân trực tiếp đặt ở đã tại dưới một kích này trở thành hai nửa lụa trắng trên mặt.

Mà cường đại lực đạo tuy nhiên bị Tiểu Long Nữ tan mất không ít, nhưng là vẫn là khiến cho nàng thân hình có chút ngửa ra sau, rất có một loại sẽ lùi lại phía sau ngã xuống sai giống như.

Đã muốn hóa thành hai cái lụa trắng lụa, càng không ngừng cao thấp rung động, ngay tiếp theo hai nữ ở phía trên không ngừng lắc lư, phảng phất giống như tạo nên bàn đu dây bình thường. Tiểu Long Nữ là một chữ bổ ra, đồng dạng ngay tiếp theo Độc Cô Phượng cũng là một chữ bổ ra.

Tại Độc Cô Phượng xem ra, mình cùng này trong trẻo nhưng lạnh lùng nữ tử so kiếm. Sân bãi cuối cùng chính là này lụa trắng trên mặt.

Ai rơi xuống đất, ai liền thua.

Tóc đen bay múa ở bên trong, bốn mắt nhìn nhau, trên tay lại là không có chút nào nhượng bộ.

Một người không cho.

Một người tâm cao khí ngạo.

Tại phía trên này, Độc Cô Phượng quên trên đỉnh núi mang theo Hoà Thị Bích Đạo Công Tử Nhạc Duyên, nàng tâm tư giờ phút này đều ở trước mắt này trong trẻo nhưng lạnh lùng trên người cô gái. Ngược lại, nàng Độc Cô Phượng tuy là xuất thân thế gia môn phiệt. Nhưng là nàng lại căn bản không thích Từ Hàng Tĩnh Trai Thánh nữ Sư Phi Huyên, cũng không muốn cùng Âm Quý phái Thánh nữ Loan Loan tiếp xúc.

Trước mắt nữ tử tuy là trong trẻo nhưng lạnh lùng, sử dụng kiếm pháp càng là có thêm Nhạc Duyên sử dụng kiếm pháp bóng dáng, làm cho người ta cảm thấy tâm phiền, nhưng nhưng lại không thể không nhường Độc Cô Phượng thừa nhận cái này trong trẻo nhưng lạnh lùng như tiên thiếu nữ cũng không làm cho người ta chán ghét.

Là một đáng giá so kiếm đối tượng.

Điều kiện tiên quyết là không cần dùng cái kia để cho nàng cảm thấy có chút quen thuộc kiếm pháp, làm tốt giống như chuyên môn khắc chế nhà nàng Bích Lạc Hồng Trần bình thường.

Nếu không phải đêm nay sự tình. Mình cùng thiếu nữ này có lẽ còn có thể trở thành bằng hữu.

Trong lòng, Độc Cô Phượng như thế cân nhắc đến, bất

quá tâm tư nhanh quay ngược trở lại đồng thời, trong tay động tác nhưng lại không ngừng chút nào. Tại Tiểu Long Nữ đeo lên này bạch ngân bình thường cái bao tay sau, Độc Cô Phượng liền có một bộ phận lực chú ý rơi vào đối phương trên hai tay.

Này trong trẻo nhưng lạnh lùng nữ tử chỉ sợ trên tay công phu không sai!

Quả nhiên!

Độc Cô Phượng ý nghĩ này mới vừa vặn lên. Liền thấy Tiểu Long Nữ tay trái hóa chưởng vì móng, tựu là húc đầu chụp vào chính mình mặt!

Ai u!

Bắt ta mặt?

Đây là cái gì chiêu?

Độc Cô Phượng đầu tiên là khẽ giật mình. Chính là sắc mặt trầm xuống, đây là cái gì chiêu? Hai người chúng ta bây giờ là tại so kiếm, ngươi bắt ta mặt tính cái gì?

Đùa giỡn?

Không phải là!

Mà ở Tiểu Long Nữ nhưng trong lòng căn bản không phải như thế.

Vị này muội muội thoạt nhìn giống như không thế nào

chán ghét, vậy thì… Không trảo đầu, đổi trảo mặt! Dù sao, trảo đầu mà nói, chiêu thức kia quá mức hung tàn chút ít, Tiểu Long Nữ rất là không thích cái loại này huyết tinh tràng cảnh. Cho nên, tại Cửu Âm Thần Trảo ra tay thời điểm, Tiểu Long Nữ tay trái hướng Độc Cô Phượng trên mặt chộp tới, nhưng lại căn bản liền không có nghĩ qua chính mình trảo mặt cử động so sánh với trảo đầu càng làm cho người phẫn nộ.

Tiếp được Độc Cô Phượng quả nhiên là có chút phẫn nộ.

Này Tiểu Long Nữ này rất là nghiêm túc bộ dáng, nhường Độc Cô Phượng có một loại rất quỷ dị cảm giác, tựa như trong đại tộc có chút lớn phụ đối với tiểu thiếp cách làm. Rút cái tát, hủy dung cái gì, như vậy sự tình, tại Độc Cô gia từng có không ít.

Dù sao Độc Cô gia nữ nhân đều tương đối cường thế.

Gả cho Dương Kiên nữ tử như thế, gả cho Lí Uyên cũng giống như thế. Đối đãi tiểu thiếp cái gì cũng là tương đối hung ác. Có thể nói, lấy Độc Cô gia nữ nhân, kia nam nhân cũng là tương đối chiếm hạ phong.

Không nói trước Độc Cô Phượng trong nội tâm này bay lên ý nghĩ nhường chính nàng cảm thấy không giải thích được, chỉ cần liền Tiểu Long Nữ này một bộ nghiêm túc biểu lộ cộng thêm động tác cũng đã nhường Độc Cô Phượng trong lòng hỏa lớn bốc lên. Người hướng về sau ngưỡng đi, tránh đi Tiểu Long Nữ công kích.

Thu hồi lúc trước mà nói, quả nhiên chúng ta là không

cách nào làm bằng hữu!

Kiếm phong rung động ở bên trong, nhưng lại Độc Cô Phượng đang nổi giận mang theo đầy trời kiếm khí.

Khàn kéo!

Đinh đinh đang đang!

Vải xé rách thanh âm, còn có lục lạc tiếng động liên tiếp không ngừng vang lên.

Chia làm hai nửa lụa trắng tại lúc này đây giao phong ở bên trong, cuối cùng chia làm bốn điều, trong đó hai cái đứt đoạn, biến thành đếm đoạn rơi rụng mặt đất, chỉ có khoảng cách không xa hai cái tại hai khỏa đại thụ trong lúc bắt đầu lắc lư.

Bóng người tách ra.

Độc Cô Phượng rơi trong đó một cái trên mặt đứng thẳng, thân hình có chút lắc lư.

Mà Tiểu Long Nữ thì là bạch y phiêu đãng trong nằm ngang tại đối diện một ít đầu lụa trắng trên, tay trái khuỷu tay dựa vào lụa trắng, bàn tay thì là chống gò má, nghiêng người nhìn xem Độc Cô Phượng, chính là nàng trên sợi dây ngủ tư thái.

“Một kiếm!”

“Chắc thắng bại a!”

Này khinh công!

Nhìn qua Tiểu Long Nữ, Độc Cô Phượng lông mày khẽ nhếch, nhưng lại muốn xuất ra chính mình thực lực chân chánh.

Trong gió đêm, ông âm thanh trận trận.

Chương 110 : Vây núi

110 chương vây núi

Pằng!

Trực tiếp đụng gẫy một khỏa người thô to cây, Loan Loan cơ hồ bay ngược lấy nện vào trong rừng cây.

Thật lâu.

Loan Loan mới từ bên trong chùi miệng góc vết máu chui đi ra.

Có hại!

Lần đầu tiên thiệt thòi lớn!

Loan Loan lửa giận trong lòng đốt cháy, cơ hồ khiến lông mày đứng đấy, trong mắt đều là sát ý, cơ hồ muốn đem một thân này áo đỏ Đông Phương Bất Bại cho ăn.

Mà lúc này đây Dương Niệm Tích lại là không có để ý Loan Loan này đủ để giết người tầm mắt.

Tại nơi này nhìn thấy Loan Loan một khắc đó lên, một mực men theo bá đạo, một cái có chút khó chịu chính là đầu người rơi xuống đất Dương Niệm Tích lần đầu thiếu lúc trước thân là Giáo chủ lúc cái loại này rõ đầu rõ đuôi bá đạo, trước mắt đồng dạng xuất thân Ma Giáo yêu nữ tuy nhiên theo phương diện nào đó mà nói cùng mình cũng coi là đồng môn, nhưng là tại Dương Niệm Tích

nhưng trong lòng thì có một loại khác xúc động.

Đó chính là —— nghĩ công tử, rảnh rỗi nhàm chán thời điểm khi dễ một chút Loan Loan.

Không khỏi, ý nghĩ này tại Dương Niệm Tích chứng kiến Loan Loan một khắc đó lên liền trong lòng dâng lên tới.

Thiên địch là cái gì?

Chân chính trên ý nghĩa thiên địch, đối với nhân loại bản thân mà nói cũng không phải là động vật như vậy tương khắc thực vật liệm (*chuỗi thực vật sinh tồn trong tự nhiên), mà là đồng loại. Chỉ có đồng loại, tính nết không sai biệt lắm người mới sẽ trở thành chân chính địch nhân. Tại Dương Niệm Tích trong mắt, trước mắt Loan Loan khiến cho Dương Niệm Tích cơ hồ là chứng kiến đã từng chính mình. Phải biết rằng lúc trước nàng nhưng cũng là như vậy Tinh linh cổ quái a, bất quá chỉ là không có Loan Loan như vậy không hợp thói thường mà thôi, nhưng là kém không xa.

Có thể nói tại Dương Niệm Tích trong mắt, Loan Loan còn nhỏ, không có triệt để lớn lên, một khi triệt để lớn lên cái này phảng phất giống như Tinh linh bình thường thiếu nữ thì có thật lớn khả năng biến thành chính hắn một Đông Phương Bất Bại.

Hơn nữa ——

Nữ nhân trực giác để cho nàng cảm thấy này Loan Loan có lẽ cùng nhà mình công tử quan hệ có thể có thể có chút bất thường.

Bất kể là đối địch vẫn là sao, nàng đối với công tử Nhạc Duyên mị lực rất là tán thưởng, đối với nữ nhân khác cũng không quá yên tâm, phải biết rằng lúc trước cha mình nhưng mà…

Cái này tập tính cùng mình tương cận Loan Loan, nghĩ đến cũng có thể làm ra bản thân đối với công tử chỗ làm sự tình, như vậy mà nói, này như thế nào không cho Dương Niệm Tích đề phòng?

Quét mắt một vòng theo trong rừng cây chân trần giẫm phải đứt mộc đi tới Loan Loan. Không đếm xỉa đối phương này trước mắt sát ý, mà là nhíu mày, ngẩng đầu ngắm về phía chân trời.

“Ừ?”

Tràn đầy sát ý tầm mắt theo Dương Niệm Tích trên người thu hồi, Loan Loan mặc dù ở lần này giao phong trong thiệt thòi lớn, nhưng là nàng cũng không ngốc. Đối phương công pháp tuyệt đối là Trường Sinh Quyết, hơn nữa kia hỏa hậu quả thực không phải là Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng này hai tiểu tử có thể so sánh, vượt qua không biết bao nhiêu.

Một kích phía dưới, Loan Loan trong cơ thể Thiên Ma chân khí nhất thời bị này cổ âm dương giao thoa Trường Sinh chân khí cho hướng hội, lúc này mới khiến cho nàng bị thương. May mắn là Thiên Ma chân khí theo phương diện nào đó mà nói tính là có chút khắc chế Trường Sinh Quyết, nếu không mà nói giờ phút này nàng thương thế tuyệt đối quá nặng.

Mà nhìn đối phương này tùy ý bộ dáng. Loan Loan biết rõ lại lần nữa giao thủ đi xuống chỉ sợ vẫn là bị thua.

Có lẽ được dây dưa đối phương, đợi sư phụ Âm Hậu đã đến…

Bất quá nghĩ tới đối phương này quỷ dị thân pháp, Loan Loan lại đau đầu. Cái loại này quỷ dị mau lẹ tốc độ, cho dù là Loan Loan cũng không dám cam đoan có thể đem cản lại, đối phương cái loại này tư thái cơ hồ cùng trong truyền thuyết Tà vương Thạch Chi Hiên không hai.

Chính muốn nói điều gì Loan Loan tại nhìn thấy Dương Niệm Tích quay đầu nhìn bầu trời thời điểm, cũng là khẽ giật mình, lập tức cũng sững sờ xuống tới.

Gió đêm trận trận.

Lá cây bị thổi làm hoa hoa tác hưởng.

Nhưng là những thứ này cũng không trọng yếu, trọng yếu là trong chuyện này còn kẹp lấy một hồi kỳ lạ ong ong âm thanh.

Thanh âm này là! ! !

Loan Loan nhíu mày, cái thanh âm này nghe làm cho người ta không khỏi cảm thấy có một loại da đầu tê dại cảm thụ. Giống như là vô số phi trùng tụ cùng một chỗ chấn động cánh mới phát sinh thanh âm. Đồng thời, Loan Loan cái mũi không khỏi ngửi ngửi, lập tức liền nghe đến một cổ kỳ lạ hương vị ngọt ngào vị.

Mật hương vị!

Trong nội tâm nói ra cái này mùi thơm tên, Loan Loan sắc mặt cũng trở nên khẩn trương lên. Tầm mắt theo Dương Niệm Tích tầm mắt hướng ánh trăng hạ phương xa nhìn lại.

Ong ong âm thanh càng lúc càng lớn.

Rất nhanh này theo bốn phương tám hướng hội tụ mà đến ong ong âm thanh liền tụ cùng một chỗ, hình thành một loại sấm rền tiếng vang cảm giác.

“Ong mật!”

Loan Loan nhìn thấy này đã muốn xuất hiện tại dưới bầu trời đêm một đoàn di động bình thường mây đen, sắc mặt không khỏi đại biến. Cho dù là xuất thân Âm Quý phái, không sợ trời không sợ đất. Giết người không chớp mắt, toàn bộ bình tâm ý, đùa bỡn nhân thủ đoạn cao siêu.

Nhưng ở nhìn thấy một ít đoàn di động loại mây đen. Cho dù là Loan Loan cũng cảm thấy da đầu tê dại.

Mượn ánh trăng, nhìn xem này rậm rạp chằng chịt ong mật, Loan Loan liền cảm giác mình phía sau lưng đột nhiên bốc lên một hồi gió mát. Tại hướng vậy có lấy này bá đạo vô song danh xưng —— Đông Phương Bất Bại Dương Niệm Tích nhìn lại, Loan Loan tinh mắt nhìn thấy đối phương lông mày cũng là tại một hồi nhảy loạn.

Hiển nhiên.

Đối phương cùng chính mình đồng dạng, đối với di động loại toàn bộ do ong mật tạo thành mây đen, ai biết ở đâu mặt có bao nhiêu ong mật, thoạt nhìn chỉ sợ là thiên thiên vạn vạn. Hơn nữa không chỉ có như thế, những thứ này ong mật rất nhiều, không chỉ là như vậy một đoàn mây đen.

Theo này tản ra càng ngày càng đậm mật vị, bốn phía ong mật hiển nhiên là càng tụ càng nhiều. Thậm chí, Loan Loan còn có thể nghe thấy phía dưới cách đó không xa trong núi rừng vô số người đang nộ hống, rút đao chém lung tung. Hiển nhiên, những thứ này ong mật đã bắt đầu tại chập người.

Loại tình huống này, nhiều như vậy ong mật, cho dù là không sợ trời không sợ đất Loan Loan cũng cảm giác được sợ hãi.

Nếu là nàng quen thuộc hiện đại từ ngữ mà nói, đích thị là biết rõ này sợ hãi nơi phát ra là xuất từ một cái tên là dày đặc sợ hãi chứng từ ngữ.

Xoay người chung quanh, Loan Loan phát hiện này ong mật dĩ nhiên là trong lúc mơ hồ đem trọn cá sơn mạch bao vây lại, dưới núi sườn núi cũng bắt đầu xuất hiện ong mật, cũng không biết này trong núi ở đâu tới nhiều như vậy ong mật, thậm chí nàng còn nhìn thấy trong đó bay múa còn có thật nhiều căn bản cũng không phải là ong mật ong mật côn trùng.

“Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài!”

“Hôm nay người ta trước hết để xuống sự tình lần này, sau này còn gặp lại đấy!”

Đến nỗi lúc này, Hoà Thị Bích cái gì Loan Loan đã không có suy nghĩ, tại hướng Dương Niệm Tích đạo một câu ngoan thoại sau, Loan Loan quay đầu bỏ chạy, người đã tại này nhảy lấy đà trong lúc đó biến mất tại trong rừng.

Nhìn qua những thứ này nhỏ ong mật, Loan Loan chột dạ.

Chỉ là Loan Loan tại chạy một đoạn đường, phát hiện này ong mật quá nhiều, cuối cùng nhưng lại quay lại đầu mà quay về, hướng không có ong mật chỗ đỉnh núi mà đi. Nàng tình nguyện cùng này Đông Phương Bất Bại tại đánh một chầu, cũng không muốn cùng những thứ này ong mật vì múa.

Phải biết rằng này ong mật côn trùng nhưng mà ngươi càng chạy truy càng hung ác…

Phương thức tốt nhất là dừng lại ngồi chồm hổm tại đó.

Nhưng vấn đề là đây chỉ là đối mặt số ít ong mật côn trùng thời điểm, đối mặt như thế số lượng… Ngươi vẫn là chạy a, chạy qua những người khác là tốt rồi nhiều.

Đưa mắt nhìn Loan Loan chạy người, Dương Niệm Tích cũng lại lần nữa quay đầu lại quét mắt một vòng này không ngừng lan tràn mây đen, bắt đầu hướng đỉnh núi mà đến ong mật, nàng tầm mắt cũng là lòe lòe. Đối với những vật nhỏ này, nàng ấn tượng thật sự là quá sâu.

“Hừ!”

“Nhật xuất đông phương, duy ta bất bại!”

Màu đỏ áo bào giương lên, hướng phía những thứ kia ong mật niệm một câu bá đạo ngữ điệu sau, Dương Niệm Tích cũng xoay người hướng đỉnh núi công tử chỗ địa phương đi đến, chỉ là mở ra bộ pháp tựa hồ là hơi chút nhanh một chút như vậy.

Trong núi.

Thế muốn một kiếm quyết cao thấp Độc Cô Phượng hiển nhiên cũng nghe thế một hồi đột nhiên tới, thanh âm càng lúc càng lớn ong ong âm thanh.

Bắt đầu nàng còn không có để ý, chuẩn bị cùng này Tiểu Long Nữ nhất quyết cao thấp, nhưng là chỉ chốc lát sau đang nghe này tiếng càng ngày càng lớn âm sau, Độc Cô Phượng rốt cục tạm thời không có này xuất kiếm tâm tư. Chậm rãi quay đầu, tầm mắt hướng thanh âm kia nơi phát ra chỗ nhìn lại.

Này nhìn lên phía dưới, Độc Cô Phượng cảm giác như da đầu một hồi tê dại, đây là vật gì?

Tập trung nhìn vào.

Độc Cô Phượng này mới phát hiện những thứ này đen nhánh một đoàn đồ vật chính là vô số ong mật còn có cái khác tất cả lớn nhỏ ong mật côn trùng tạo thành bầy ong chính phô thiên cái địa hướng chính mình bay tới.

Hí!

Mượn ánh trăng thấy rõ Độc Cô Phượng nhất thời không khỏi hít sâu một hơi.

Không chỉ có như thế, nàng còn mơ hồ nghe thấy này trong rừng rậm vô số người rống giận cùng khóc mắng, hiển nhiên những người kia đều bị những thứ này ong mật côn trùng cho chập đủ sặc.

Côn trùng sợ lửa đây là chuyện thường!

Nhưng vấn đề là ——

Mẹ hắn, mọi người hiện tại cũng là vì tranh đoạt Hoà Thị Bích mà đến, mỗi người hận không thể đem chính mình toàn thân bao khỏa tại trong quần áo đen, làm cho đối phương nhìn không thấy mình diện mục, cho nên trên cơ bản không ai mang lên cây đuốc cái gì, nhiều nhất cũng chỉ là chuẩn bị một chút hộp quẹt.

Nhưng này hộp quẹt đối mặt nhiều như vậy ong mật côn trùng, sẽ dùng sao?

Đáp án dĩ nhiên là chối bỏ!

Vì vậy, tại đây trong chớp mắt, rừng rậm này trong đúng là lẫn nhau phập phồng dâng lên một hồi khóc cha chửi má nó.

Nuốt vài ngụm nước miếng, Độc Cô Phượng thu kiếm vào vỏ, đối mặt nhiều như vậy ong mật căn bản không

có tiếp tục nữa tâm tư.

“Cô nương, sau này còn gặp lại!”

Xoay người, Độc Cô Phượng liền nhảy xuống vải, rơi trên mặt đất, liền toàn bộ tránh nhập trong rừng rậm.

Tiểu Long Nữ không để ý đến Độc Cô Phượng, nàng chỉ là yên tĩnh đem chính mình bên cạnh tư thế ngủ thế đổi một cái, ngồi ngay ngắn ở lụa trắng trên mặt, ngẩng đầu nhìn đã muốn hóa thành mây đen cùng hắc ám dung hợp cùng một chỗ vô số ong mật côn trùng, sau đó từ trong lòng ngực móc ra mấy bạch ngọc bình, giờ phút này những thứ này sứ trong bình đã là toàn bộ trống rỗng, gần kề lưu lại lấy một chút mật vị.

Thật lâu.

“Giống như dùng thật nhiều!”

Tiểu Long Nữ tầm mắt ngó ngó những thứ kia ong mật côn trùng, lại cúi đầu quét mắt một vòng trên tay bạch ngọc bình, không khỏi thán một tiếng, lúc trước nhất thời tình thế cấp bách nàng đem tích lũy tùy thân mang theo mật toàn bộ đổ ra đi, lúc này Tiểu Long Nữ lại là có chút đau lòng.

Bất quá nghe lên này trong rừng rậm không ngừng vang lên khóc hô cùng tức giận mắng, bởi vì từ nhỏ sinh tồn hoàn cảnh duyên cớ, hắc ám đối với Tiểu Long Nữ mà nói cũng không coi vào đâu, Tiểu Long Nữ bất quá là cẩn thận nhìn một chút, lập tức là lông mày đứng đấy, sắc mặt càng phát lạnh như băng.

Nàng tuy nhiên không rành thế sự, nhưng là đại khái giải nhiều người như vậy cầm lấy binh khí vây núi là có ý gì.

Nghĩ tới đây, nàng nguyên bản còn đối với mình nhất thời đem toàn bộ mật toàn bộ đổ ra đi có chút đáng tiếc, lúc này lại là căn bản không nghĩ như vậy, cảm giác mình tùy thân mang theo thiếu.

“Chích chết những tên hư hỏng này!” (câu này nghe…dễ thương, cứ như một nhỏ loli đang phồng má nói vậy)

Thì thào nhắc tới một câu, những thứ này ong mật côn trùng dù sao không phải là nhận qua chính mình huấn luyện ngọc ong mật, không cách nào chỉ huy, chỉ có thể khiến chúng nó tự do hành động. Nghĩ tới đây, đứng dậy quét mắt một vòng chính mình sư tỷ phương hướng sau, Tiểu Long Nữ liền từ lụa trắng trên nhảy xuống, hướng đỉnh núi mà đi.

Chương 111 : Tiên tử! Tiên tử!

111 chương tiên tử! Tiên tử!

Cùng lúc đó.

Xích Luyện Tiên Tử cùng Sư Phi Huyên hai người tại trong rừng cây giao thủ.

Xích Luyện Tiên Tử!

Sư tiên tử!

Hai người tuy nhiên đều có tiên tử danh xưng, hàm nghĩa nhưng lại thật to bất đồng.

Một cái từ bi vi hoài, thế muốn ý chí thiên hạ.

Một cái tâm tính đến cực điểm, lại chỉ vì một người.

Mạc Sầu chiêu chiêu tàn nhẫn khát máu, cùng này tuyệt mỹ khuôn mặt hoàn toàn là chính phản hai cực.

So sánh với Loan Loan càng tàn nhẫn, càng khát máu!

Cái này tại vừa mới chạm mặt một khắc, tại Sư Phi Huyên trong nội tâm bay lên ý niệm trong đầu, giờ phút này được đến chứng thực.

Độc chưởng!

Độc châm!

Còn có cực kỳ tàn nhẫn kiếm pháp!

Đầy đủ mọi thứ cũng chỉ là vì giết người mà đến.

Chiêu thứ nhất, trúng độc!

Lần đầu tiên!

Sư Phi Huyên kiến thức đến đạo cô khủng bố như thế. Cho dù là trời sinh đối lập Âm Quý phái thị nữ Loan Loan cũng không có trước mắt này tuyệt mỹ đạo cô như vậy tàn nhẫn. Hơn nữa đối phương trên người cái loại này sát ý, Sư Phi Huyên có thể rất rõ ràng cảm giác được đây là giết hàng ngàn hàng vạn người sau khi ngưng tụ mà thành sát khí.

Bùm!

Tránh đi Xích Luyện Tiên Tử Ngũ Độc thần chưởng, Mạc Sầu một chưởng đánh hụt kích tại trên cành cây. Chưởng kình thông qua thân cây ra, đem vỏ cây đánh tan ra.

Đồng thời chỉ nghe một hồi xì xì trong tiếng, trên cành cây lưu lại một màu xanh biếc chưởng ấn, trên mặt giống như bị acid sulfuric hủ thực bình thường, bốc lên sợi sợi tràn đầy kỳ lạ mùi thơm khói xanh tới. Mà ở trong khoảng thời gian ngắn, này một cây đại thụ thậm chí có héo rũ dấu hiệu.

Lập tức Xích Luyện Tiên Tử trở tay co lại, trong tay nhất thời bay ra vài miếng Băng Phách ngân châm.

“Nói cho ta biết!”

“Nguyệt Khuyết kiếm tại sao phải tại trên tay ngươi?”

Tại đệ liếc nhìn Nhạc Duyên bị nặng như vậy tổn thương, đã để Xích Luyện Tiên Tử thuộc về nửa điên trạng thái, tại gặp được Sư Phi Huyên, tầm mắt rơi vào đối phương trên người chỗ lưng đeo trường kiếm sau, trong nội tâm nàng phẫn nộ cùng đau lòng mà hóa thành sát ý rốt cục có thể dùng phát tiết địa phương.

Kiếm kia tuy nhiên cùng Xích Luyện Tiên Tử quen thuộc Nguyệt Khuyết kiếm thoáng có chỗ bất đồng, nhưng là kiếm kia rõ ràng tựu là Nguyệt Khuyết.

Đinh!

Kim kiếm cùng Sắc Không Kiếm đối bính, phát ra thanh thúy tiếng vang.

Hoả Tinh văng khắp nơi ở bên trong, Sư Phi Huyên thân ảnh bị không ngừng hướng về sau mặt thối lui. Mỗi thối lui một bước nàng cũng sẽ ở trên mặt đất bước ra nhẹ nhàng dấu chân.

“…”

Mi tâm gấp gáp, cơ hồ nhăn thành một cái chữ xuyên, tại bóng đêm trong bóng tối, Sư Phi Huyên có thể nói nàng lần đầu tiên bị đánh một trở tay không kịp. Muốn

mặc dù biết Phật cùng Đạo hai giáo trong lúc đó mặc dù có rất nhiều xấu xa, nhưng là vào lúc này nhưng lại chưa bao giờ nói rõ qua tiến hành thật đang lúc chém giết.

Nhưng mà trước mắt ——

Một cái giết người như ngóe tuyệt mỹ đạo cô chính cùng mình giao phong!

Đối phương là nghĩ muốn giết mình!

Sư Phi Huyên có thể rõ ràng cảm nhận được đối phương sát ý cùng tâm tư, hơn nữa tại giao phong trong đối với cái này cá tuyệt mỹ đạo cô nội công càng làm cho nàng trên mặt vẻ mặt ngưng trọng. Có thể nói, cùng này trước mắt đạo cô dung mạo hiện lên có quan hệ trực tiếp liền là đối phương một ít tay độc ác nội công.

Lúc trước hai người chống lại một chưởng, chỉ là một chưởng Sư Phi Huyên cũng đã trúng độc.

Chỉ là giờ phút này nàng cưỡng chế sử dụng kiếm điển áp trong hạ thể này toán loạn độc khí, sinh sinh đem những độc chất này lực áp tại nơi lòng bàn tay, khiến cho kia không có dọc theo lấy cánh tay lan tràn.

“Xích Luyện Tiên Tử. Đây là Sắc Không Kiếm, không phải là Nguyệt Khuyết!”

“Là ta Từ Hàng Tĩnh Trai trấn phái vật!”

“Kính xin Xích Luyện Tiên Tử nhìn tại này thiên hạ

thương sinh trên mặt, nhường Đạo Công Tử giao ra Hoà Thị Bích, ngã phật cửa…”

Giao phong ở bên trong, mang theo tung bay lá cây, tại lui ra phía sau trong Sư Phi Huyên vẫn đang giải thích, chỉ là theo nàng giải thích nhưng lại khiến cho Xích Luyện Tiên Tử lửa giận càng phát thịnh, lời còn chưa nói hết, chính là một đám Băng Phách ngân châm bay tới.

Đối với cái này tuyệt mỹ đạo cô thân phận. Tại hai người gặp mặt thời điểm cũng đã làm tự giới thiệu.

Chỉ là Sư Phi Huyên không ngờ rằng là nàng giới thiệu vừa mới rơi xuống, đối phương cũng đã là cầm kiếm giết qua tới.

Hơn nữa, Sư Phi Huyên lần đầu cảm giác được một loại không khỏi áp lực.

Cho dù là đối mặt Âm Quý phái Thánh nữ Loan Loan nàng cũng không có loại cảm giác này, nhưng lại tại mặt đối trước mắt cái này tuyệt mỹ đạo cô thời điểm. Không khỏi cảm giác được khí thế tựa hồ là bị áp không chỉ một bậc. Loại này tàn nhẫn sát phạt nhường Sư Phi Huyên có một loại chính mình đối mặt chính là Âm Quý phái Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên cảm giác.

Thậm chí đạo cô này một thân sát khí so sánh với Chúc Ngọc Nghiên càng tăng kinh khủng, nhường Sư Phi Huyên có một loại ảo giác đạo cô này chỉ sợ là theo trên chiến trường đánh qua chuyển người. Sư Phi Huyên mặc dù không có đi chân chính đối mặt qua chiến trường, nhưng là nàng nhưng lại gặp qua những thứ kia

thân là tướng lĩnh trên người sát khí, hơn nữa những thứ kia thân kinh bách chiến tướng lĩnh chỉ sợ một thân sát khí đều không thể cùng trước mắt cái này nữ quan đạo cô Xích Luyện Tiên Tử đánh đồng.

“Kiếm. Tuy có thay đổi, nhưng nó tựu là Nguyệt Khuyết!”

“Cho nên, kiếm kia là hắn. Hoà Thị Bích cũng là hắn!”

“Về phần này thiên hạ thương sinh, liên quan gì tới ta?”

Đối mặt Sư Phi Huyên khuyên giải, Xích Luyện Tiên Tử căn bản liền không có để ý, giờ phút này trong lòng hắn Nhạc Duyên làm chuyện gì từ là có thêm hắn tính toán, đạo lữ hai người lại ở đâu cần để ý những người khác tầm mắt?

Hơn nữa tại Lý Mạc Sầu xem ra, ngươi một cái Phật gia đệ tử, coi như là ni cô tục gia đệ tử dựa vào cái gì để ý tới Nhạc Duyên sự tình? Hơn nữa còn là dùng một đống đại nghĩa danh tiếng.

Tại Lý Mạc Sầu trong mắt, nàng đã từng đó là hung danh hiển hách Xích Luyện Tiên Tử, nàng cũng có qua chính mình chỗ bội phục người giang hồ, đó chính là cái kia có thể được xưng cả đời dám vỗ bộ ngực không có hành hiệp trượng nghĩa không có làm sai sự tình bang chủ Cái bang —— Hồng Thất Công.

Về phần cái này tên là Sư Phi Huyên…

Dẫn đến nàng quan tâm, cho dù ngươi có là Đạo gia đệ nhất tông sư, Lý Mạc Sầu cũng sẽ đánh cho ngươi xem.

Về phần đánh không đánh thắng được vậy thì tính sau.

Bất quá trước mắt Sư tiên tử không biết là nàng mà nói đã để Xích Luyện Tiên Tử giận lây sang Phật môn con lừa ngốc.

"…"

Sư Phi Huyên triệt để không nói gì.

Lần đầu tiên.

Sư Phi Huyên này là lần đầu tiên đối với Đạo gia người cảm thấy ngoài ý muốn cùng kinh ngạc.

Nếu nói là theo như đồn đãi Đạo Công Tử Nhạc Duyên đổi mới nàng đối với Đạo gia ấn tượng, nghe nói có câu sĩ hiển nhiên mang xinh đẹp thị nữ hành tẩu thiên hạ, này cũng đã nhường Sư Phi Huyên đối với Đạo gia người ấn tượng đổi mới một phần.

Như vậy hiện tại, tại đối mặt Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu thời điểm, Sư Phi Huyên nhưng lại lại lần nữa đổi mới đối với Đạo gia ấn tượng.

Này Xích Luyện Tiên Tử nếu không phải một thân xanh trắng đạo bào biểu hiện nàng đạo cô kia thân phận, Sư Phi Huyên cơ hồ cho là mình nhìn thấy Ma Môn hai phái Lục đạo người.

Nàng theo chưa từng gặp qua đạo cô sử dụng công pháp chính là độc công!

Cho dù là dụng độc, chỉ sợ trước mắt người trong ma giáo không ai có thể cùng cái này Xích Luyện Tiên Tử so sánh với.

Cũng là tại thời khắc này, Sư Phi Huyên đột nhiên hiểu rõ Ninh Đạo Kỳ tại sao phải đột nhiên chạy trở về nguyên nhân, nếu thật là Đạo gia trong có một phần nhân loại giống như Xích Luyện Tiên Tử như vậy, này thiên hạ này… Cơ hồ là đánh một cái rùng mình. Sư Phi Huyên trong đầu tự nhiên là hiển hiện như vậy tràng cảnh.

Bùm!

Hai người cơ hồ là lại lần nữa đối với một chưởng.

Một tiếng khẽ quát, kiếm điển triệt để bộc phát, liên tiếp kiếm khí rốt cục bức bách trước mắt này tuyệt mỹ đạo cô thối lui tới, nhưng là tương ứng Sư Phi Huyên sắc mặt nhưng lại càng phát sai.

Độc!

Trong không khí phiêu đãng một cổ kỳ lạ mật vị.

Sư Phi Huyên không biết này mật khí tức mùi thơm phải chăng cũng là độc, nhưng là nàng chỉ biết là đang cùng này Xích Luyện Tiên Tử ngắn ngủn giao thủ sau một thời gian ngắn, trên người khí tức lưu chuyển nhưng lại càng phát không khoái.

Trừ bỏ cùng đối phương đối chưởng trúng độc bên

ngoài, chỉ sợ này trong không khí cũng có được độc…

Không ổn!

Lần đầu tiên, từ Sư Phi Huyên rời núi tới cơ hồ cũng là thuận thông thuận sướng, cho dù là có chút khúc chiết, nhưng ở nàng này cửa Nhược Liên Hoa tài ăn nói hạ được đến tương ứng giải quyết. Mặc dù là đối mặt Âm Quý phái Loan Loan. Sư Phi Huyên cũng có thể không rơi vào thế hạ phong.

Nhưng là lúc này đây…

Sư Phi Huyên là có mà nói cũng nói không nên lời, nàng tài ăn nói khá hơn nữa lại có thể thế nào? Trước mắt lòng dạ đàn bà tàn nhẫn, tâm tính kiên định, người ta căn bản liền không thèm để ý chính mình theo như lời, thậm chí liền thương sinh không cam lòng nàng sự tình đều có thể mở miệng, như vậy người Sư Phi Huyên tất nhiên là giải.

Chỉ sợ là người trong ma đạo cũng ít có tàn nhẫn như vậy nhân vật.

Đơn thuần kiếm pháp Sư Phi Huyên tự nhiên không sợ, nhưng là hơn nữa đối với phương một thân này quỷ dị độc công, Sư Phi Huyên lần đầu tiên cảm thấy như vậy kéo dài đi xuống chỉ sợ chính mình sẽ té ngã tại nơi này. Sư Phi Huyên có một loại ảo giác, đó chính là mình rơi vào Loan Loan trên tay chỉ sợ đều muốn so sánh với rơi vào Xích Luyện Tiên Tử trên tay kết quả muốn tới tốt.

Tâm tư chuyển động trong. Sư Phi Huyên tầm mắt

hướng đỉnh núi phương hướng quét mắt một vòng, thầm nghĩ lúc này đây chỉ sợ là Hoà Thị Bích đòi không trở lại.

Bởi vì chỉ sợ là không ai có thể ngờ tới Đạo Công Tử Nhạc Duyên chuẩn bị trợ thủ.

Chỉ sợ này Nhạc Duyên trợ thủ phỏng chừng không chỉ một cá Xích Luyện Tiên Tử…

Sư Phi Huyên có một loại trực giác, này Âm Quý phái Loan Loan có lẽ tại thời khắc này đồng dạng bị người cản lại. Đạo gia như vậy giống trống khua chiêng cùng Phật môn tranh đấu, nhúng tay Hoà Thị Bích chi tranh. Sự tình tính nghiêm trọng đã muốn vượt qua Sư Phi Huyên đoán trước.

Mặt khác nhường Sư Phi Huyên nghi hoặc là Tịnh Niệm thiền viện Tứ đại Kim Cương thế nhưng cũng không có đuổi theo, hiển nhiên là đồng dạng bị người nào cho cản lại. Không chỉ có như thế, cái khác đối với Hoà Thị Bích có ý nghĩ người đồng dạng là không có lên núi, như vậy cục diện cảnh cáo nói lấy Sư Phi Huyên sự tình tính nghiêm trọng.

Trong nội tâm cái ý nghĩ này vừa mới bay lên. Sư Phi Huyên liền nghe trong không khí ẩn ẩn truyền đến từng đợt phảng phất giống như sấm rền bình thường ong ong âm thanh.

Đây là!

Vận khởi khinh công tránh đi Xích Luyện Tiên Tử kim kiếm sau, Sư Phi Huyên quay đầu hướng bầu trời đêm

nhìn lại, này nhìn lên phía dưới cũng là lông mày một hồi nhảy loạn.

Ong mật côn trùng!

Như châu chấu quá cảnh bình thường ong mật côn trùng. Tạo thành mây đen bình thường phô thiên cái địa hướng đỉnh núi phương hướng mà đến, tuy là tại ban đêm, nhưng ở trong mắt nàng nhưng cũng là khủng bố phi thường. Đồng thời, dưới núi truyền đến từng đợt sợ hãi rống thanh âm, hiển nhiên là có người bị những thứ này ong mật côn trùng chập đủ sặc.

Phía sau lưng bốc lên hàn khí, nàng Sư Phi Huyên mặc dù là tu đến Kiếm Tâm Thông Minh tình trạng, tại thời khắc này cũng là lui bước tâm nổi lên.

Đồng dạng.

Xích Luyện Tiên Tử cũng là dừng lại động tác, đang chuẩn bị tại trăm chiêu trong dùng độc công triệt để giải quyết trước mắt cái này mỹ mạo như vẽ, mặc tăng bào Phật gia nữ tử thời điểm, cũng nghe thế một hồi ong ong âm thanh. Lại ngửi được này trong không khí tràn ngập mật hương vị, Lý Mạc Sầu liền biết rằng sự tình phát triển đã muốn đồng dạng vượt qua nàng ngoài ý muốn.

Ngự ong mật thuật…

Chiêu này là nàng sư muội Tiểu Long Nữ chiêu bài chiêu thức, nàng không phải là rất quen thuộc a!

Hơn nữa nhìn trước mắt này dã ong mật số lượng quy

mô, hiển nhiên là sư muội chơi thoát. Không bị khống chế ong mật côn trùng nhưng mà không nhận người.

Thán một tiếng.

Thân hình thay đổi, Xích Luyện Tiên Tử tay áo tung bay trong hướng đỉnh núi mà đi.

So với Sư Phi Huyên, nàng lo lắng hơn là Nhạc Duyên an nguy. Nàng không thể để cho những thứ này dã ong mật trêu chọc đến Nhạc Duyên.

Tại Xích Luyện Tiên Tử rời đi không lâu, Sư Phi Huyên cũng là buông lỏng một hơi. Bất quá tại nhìn ra xa một cái đã muốn cơ hồ đem nửa cái ngọn núi vây quanh ong mật côn trùng, Sư Phi Huyên thò tay xoa bóp mi tâm, cưỡng chế trong cơ thể độc, quay đầu đồng dạng hướng đỉnh núi chạy vội mà đi.

Sư Phi Huyên cảm thấy đối diện với mấy cái này ong mật côn trùng, hay là đi đối mặt này Xích Luyện Tiên Tử tốt.

Chương 112 : Thức tỉnh

112 chương thức tỉnh

Ong ong…

Ong tụ cùng một chỗ vỗ cánh thanh âm không thể nghi ngờ lộ ra vẻ hết sức khủng bố.

Nhất là trong đêm tối, mượn ánh trăng càng lộ vẻ một loại quỷ dị sợ hãi cảm giác. Trong khoảng thời gian ngắn, đã có không ít đối với Hoà Thị Bích có cực rất hứng thú người tạm thời tính rời khỏi tranh đoạt hàng ngũ. Mà trong chuyện này, đặc biệt Vương Thế Sung thủ hạ nhiều nhất.

Vương Thế Sung trong tầm tay cũng không có bao nhiêu cao thủ, cái gọi là tới hỗ trợ cũng bất quá là Phó Quân Du tung tích làm điều kiện Bạt Phong Hàn mà thôi.

Cái khác chính là hắn binh lính.

Tranh đoạt Hoà Thị Bích Vương Thế Sung sẽ không ngốc đến chính mình tự mình tham gia, nếu là ở này một cái trong đó không tốt, vậy hắn liền lỗ lớn.

Đối mặt này phô thiên cái địa mà đến ong, thân là Vương Thế Sung bọn thủ hạ thật lớn mấy người cũng là quân đội xuất thân, kia thân thủ tự nhiên là so ra kém những thứ kia cao thủ chân chánh. Cho nên tại đối diện với mấy cái này hàng lâm tại trong rừng cây ong sau, nhất thời bị chích đủ sặc.

Bởi vì cần ẩn nấp thân hình, những binh lính này rất nhiều người đều không có mang theo cây đuốc, tối đa cũng bất quá là trong đó số ít mấy người mang theo một ít hộp quẹt. Nhưng mà ngay tại lúc này, nếu như không phải là đại hỏa mà nói, này hộp quẹt theo phương diện nào đó mà nói càng thêm sẽ hấp dẫn ong chú ý.

Chỉ chốc lát sau.

Trong rừng chính là một hồi loạn hưởng, gầm thét rống giận từ trong mặt phát ra.

Đối mặt này đổ ập xuống đập xuống tới ong, không ai đi để ý Vương Thế Sung đã từng hạ đạt ẩn nấp mệnh lệnh, thậm chí làm không để cho mình bị chích, bọn họ liên thủ trên vũ khí cái gì cũng vứt bỏ, sau đó một cái so sánh với một cái nhanh hướng ra phía ngoài chạy tới.

Lập tức.

Không trung tràn ngập trong mây đen liền phân ra một đoàn ong đuổi đi lên, cái khác thì tiếp tục hướng đỉnh núi bay đi.

“Đáng chết!”

Trường kiếm trong tay xẹt qua một đạo hàn quang, chém ra trước mặt ong, Bạt Phong Hàn thân hình không ngừng bạo thối, hướng về sau mặt thối lui. Đồng thời trường kiếm trong tay cơ hồ là múa kín không kẽ hở. Nhưng là đối diện với mấy cái này ong, Bạt Phong Hàn vẫn là không cách nào tránh khỏi bị chích vài xuống.

Chuyện gì xảy ra?

Những thứ này ong! ! !

Với tư cách lang thang kiếm khách, Bạt Phong Hàn tuy nói xuất thân thảo nguyên, chính là người Hung Nô, nhưng là hắn nhưng lại biết rõ ong những vật này đáng ghét chỗ. Số lượng nhỏ cũng may, một mồi lửa giết chết, hay là chạy thoát cũng có thể, nhưng là trước mắt…

Hơn nữa còn có một loại ong chừng ngón út lớn nhỏ, là một loại người khác dẫn đến nó, bọn nó liền sẽ liều mạng truy ong… Trong này. Mượn ánh trăng hắn Bạt Phong Hàn sử dụng kiếm chém rụng trong đó thì có loại ong vò vẽ này.

Tương đối mà nói, nơi này ong mật thật ra khiến hắn không có để ý.

Có thể vấn đề là vật gì một khi số lượng nhiều, như vậy liền đáng sợ.

Này phô thiên cái địa ong ong thanh âm, Bạt Phong Hàn trong nội tâm quả thực dâng lên một loại sợ hãi cảm giác. Này đêm hôm khuya khoắt đột ngột xuất hiện nhiều như vậy ong, hơn nữa lúc trước trong không khí tràn ngập một loại kỳ lạ mật hương vị, hiển nhiên này là có người tại dụ dỗ ong mật.

Chỉ là tràng diện này cũng hơi chút khủng bố chút ít!

Da mặt trên lại bị chích mấy cái, Bạt Phong Hàn rốt cục

buông tha cho lên núi cướp đoạt Hoà Thị Bích tính toán, mà là lập tức quay lại thân bỏ chạy. Nhiều như vậy ong, chích tại một cá nhân trên người. Người nọ chỉ sợ cũng sẽ chết rơi hậu quả.

Có thể nói, mặt đối trước mắt tràng cảnh chỉ sợ là Tất Huyền đến đây cũng là cho quỳ kết quả, cho sống sờ sờ đè chết.

Phía đông phương hướng có sông!

Đổ ra là mình chỉ có thể nhảy cầu chạy trốn!

Trong nội tâm một bên suy tư về lộ tuyến, trong tay Trảm Huyền kiếm vẫn là vung vẩy không ngừng. Đem này không ngừng đánh về phía chính mình ong chém rụng, thân hình xoay mình chuyển, một thân công lực vận chuyển tới cực điểm, Bạt Phong Hàn thân hình lập tức liền hướng bờ sông phương hướng bỏ chạy.

Tại chạy trốn đồng thời. Bạt Phong Hàn lại cũng nhịn không được nữa quay đầu lại hướng đỉnh núi nhìn lại, chỗ đó đã có lấy vô số ong hướng đỉnh núi mà đi, mà lúc trước giao thủ tranh đoạt Hoà Thị Bích người hiển nhiên cũng là trốn tới đó.

Hoà Thị Bích cuối cùng rơi vào ai tay?

Sẽ không phải là những thứ này ong thắng a!

Chỉ sợ trước mắt tràng cảnh là không ai có thể giải. Phật môn như thế, Âm Quý phái cũng là như thế.

Tâm niệm cấp chuyển, trên người đã muốn bò không ít ong đang tại liều mạng chích người Bạt Phong Hàn lập tức không có có tâm tư nhìn lại, bản thân liền cực rất nhanh dĩ nhiên là lại lần nữa nhanh hơn mấy phần, đi đến vách đá, trực tiếp tựu là lăng không một cái thả người, hướng phía dưới u đầm nhảy đi xuống.

Oành!

Tóe lên đầy trời bọt nước.

Bạt Phong Hàn thân hình chui vào ghềnh đáy, lập tức vận công nhắm lại hô hấp, Bạt Phong Hàn liền như vậy tránh ở u lãnh trong nước sông không có ló đầu. Mà ở sông trên nước, ong ong âm thanh trận trận, hiển nhiên là truy đuổi một hồi lâu ong nhóm cũng không có như vậy buông tha cho, mà là còn ở phía trên bảo trì thân hình.

Tìm thật lâu, ở phía trên cơ hồ đập một phút đồng hồ thời gian sau, những thứ này ong lúc này mới buông tha cho tiếp tục chờ đi xuống tính toán, toàn bộ hướng đỉnh núi phương hướng bay đi.

“…”

Có ít người bị chích kêu trời trách đất, có ít người thì là không ngừng lui về phía sau lấy. Tại Bạt Phong Hàn bị ong bầy bức bách nhảy sông né ra thỏa đáng, xuất từ Tịnh Niệm thiền viện Tứ đại Kim Cương giờ phút này đã muốn cơ hồ là bị chích sưng hết cả đầu.

Trong chớp mắt, bốn Đại hòa thượng thì có Thích Ca

Mâu Ni hạt mụn kiểu tóc.

“A di! ! !”

“Đà… Ai nha!”

Tứ đại Kim Cương võ công đồng dạng cao cường, nhưng là võ công cao cường cũng không phải tại bất cứ lúc nào cũng sẽ hữu dụng. Cho dù là một bụng Phật hiệu, Tứ đại Kim Cương lúc này cũng bị bức không thể làm gì, chỉ có thể tạm thời buông tha cho truy đuổi tính toán, mang theo một đám hòa thượng không ngừng hướng Tịnh Niệm thiền viện phương hướng thối lui.

Một tay Nguyệt Nha thiền trượng múa cùng chong chóng giống như, nhưng mà đối diện với mấy cái này chỗ nào cũng có ong, cho dù là Tứ đại Kim Cương cũng không khỏi không lùi bước.

Tại bốn người xem ra, mặc dù là đối mặt Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, cũng không có trước mắt như vậy biệt khuất.

Trời không ở Phật môn sao?

Hoà Thị Bích vừa rụng nhập tay người khác, thế nhưng gặp phải như vậy sự tình…

“Lui về phía sau!”

“Cũng cầm lên cây đuốc!”

Không điên phân phó một tiếng, liền dẫn một đám hòa

thượng không ngừng hướng phía dưới núi thối lui, dùng hỏa để đối phó những thứ này theo tới ong, là hắn nghĩ đến biện pháp duy nhất.

“Những thứ này hòa thượng!”

Xa xa, đứng ở ngọn cây Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên đồng dạng là chau mày, tùy ý quét mắt một vòng một ít bầy bị ong cho sinh sinh đuổi ra tới các hòa thượng, liền thu hồi tầm mắt, tầm mắt rơi ở phía trước những thứ kia không ngừng đánh tới ong trên mặt.

Thiên Ma Lực Trận liên tục không ngừng bộc phát, cự đại lôi kéo lực đạo dùng để đối phó những thứ này ong là có thêm không sai hiệu quả.

Nhưng là thân là nữ nhân, Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên đồng dạng không muốn chính mình bị nhóm người này phô thiên cái địa ong cho vây quanh. Mũi nhỏ ngửi ngửi, nàng cũng ngửi được trong không khí tràn ngập đi ra loại kia mật mùi thơm. Hiển nhiên những thứ này không khống chế được bầy ong chính là bị này cổ mật dụ dỗ.

Quả nhiên còn có những người khác a!

Đạo Công Tử trợ thủ sao?

Trong nội tâm ý niệm trong đầu suy tư, Chúc Ngọc Nghiên lập tức thân hình chớp động, theo trên ngọn cây nhảy xuống đi. Nàng tạm thời không có lên núi tâm tư, mặc dù ở Thiên Ma Lực Trận phía dưới nàng cũng không sợ những thứ này ong, nhưng mà thân là nữ nhân đánh nội tâm trong đối với nhiều như vậy rậm rạp

chằng chịt đồ đạc có chút không thoải mái.

Để cho nàng Âm Hậu đối diện với mấy cái này con muỗi, nàng cũng là không lớn nguyện ý.

Âm Quý phái là ma môn, cũng không phải là chơi sâu cái gì quỷ dị môn phái.

Ngẫm lại, nàng cảm thấy còn là mình dưới núi chờ đợi xuống núi tất yếu đường xá chờ đợi mình đồ đệ Loan Loan kết quả.

Đối lập lên Hoà Thị Bích tới, Âm Hậu cảm thấy nếu như những thứ này ong là tất cả mọi người chích mà nói, như vậy Loan Loan nghĩ đến là có cơ hội giải quyết này Sư Phi Huyên. Đối lập lên Thiên Ma Lực Trận tới. Kiếm điển đối với mấy cái này ong lực sát thương hiển nhiên là quá nhỏ.

Mà vào lúc này ——

Sườn núi tiếp cận đỉnh.

Sáu đạo thân ảnh đang từ sáu cái phương hướng liên tiếp không ngừng hướng đỉnh núi mà đi.

Theo khinh công bộc phát, sáu đạo thân ảnh cơ hồ là liên tiếp đến đỉnh núi.

“Ừ! Công tử!”

Đầu tiên đến đỉnh núi là Dương Niệm Tích, một thân đại hồng bào tung bay ở bên trong, nàng tầm mắt rơi vào

Nhạc Duyên trên người, trong mắt đều là ôn nhu, đang muốn tiến lên có chỗ động tác thời điểm, nàng tầm mắt nhưng lại rơi vào này phiêu phù ở Nhạc Duyên trên đầu Hoà Thị Bích trên.

Tiếp lấy, đạp lên đỉnh núi là Độc Cô Phượng.

Đi đến đỉnh núi một khắc, nàng tầm mắt đầu tiên là rơi vào Nhạc Duyên trên người. Lập tức lực chú ý liền bị phía trước cái kia một thân áo đỏ tung bay trong nữ tử hấp dẫn.

“Ai?”

Loan Loan là người thứ ba lên đỉnh núi người, gượng chống lấy nàng tự nhiên có thể chạy ra đi, nhưng mà đang nhìn đến này phô thiên cái địa ong, cái loại này rậm rạp chằng chịt để cho nàng da đầu tê dại. Hơn nữa Hoà Thị Bích, suy tư một hồi lâu, Loan Loan lại quay đầu hướng đỉnh núi mà đến.

Làm Loan Loan đạp lên đỉnh núi giờ khắc này, nàng chỉ là quét mắt một vòng Độc Cô Phượng. Sau đó nhìn chăm chú Đạo Công Tử Nhạc Duyên cùng Hoà Thị Bích một lát sau, sau đó lực chú ý liền đứng ở Dương Niệm Tích trên người.

Hai người!

Trong nội tâm tính toán phải chăng dắt tay Độc Cô Phượng cộng đồng đối phó cái này được xưng Đông Phương Bất Bại nữ nhân thời điểm, ở bên cạnh lại là vang lên một chuỗi tiếng bước chân.

Màu xanh tăng bào tung bay.

Lưng đeo Sắc Không Kiếm Sư Phi Huyên đến.

Đến nơi này Sư Phi Huyên nhìn trước mắt tràng cảnh đầu tiên là khẽ giật mình. Lập tức kinh ngạc.

Này hồng y nữ tử là?

Loan Loan nàng nhận thức, Độc Cô Phượng đồng dạng nhận thức, nhưng là Dương Niệm Tích nhưng lại lạ lẫm.

Tràng diện này…

Tựu tại Sư Phi Huyên suy tư thời điểm, một hồi tiếng chuông nhưng lại không ngừng vang lên. Nghe cái này âm thanh lục lạc, Sư Phi Huyên thân hình không khỏi chấn động, quay đầu nhìn lại nàng ngoài ý muốn.

Người tới không phải là này Xích Luyện Tiên Tử.

Mà là một thân bạch y, phảng phất giống như đạp nguyệt mà đến tiên nữ bình thường trong trẻo nhưng lạnh lùng thiếu nữ, trong tay Ngân kiếm lưỡi kiếm trên màu vàng lục lạc không ngừng động tĩnh lấy.

Theo Tiểu Long Nữ đã đến, cái khác chúng nữ cơ hồ cũng là lông mày không khỏi nhíu một cái, tất cả mọi người ngửi được một cổ mật mùi thơm.

Chúng nữ ngửi ngửi cái này mùi thơm, cũng là nghiêm sắc mặt.

Bên ngoài vây quanh nơi này ong xuất từ người phương nào, nhưng lại đã có đối tượng.

“? ? ? ! ! !”

Tiểu Long Nữ trên mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng vẻ, ngó ngó Loan Loan, nhìn một cái Sư Phi Huyên, quét mắt một vòng Độc Cô Phượng, cuối cùng nàng tầm mắt nhưng lại rơi vào Dương Niệm Tích trên người, thon dài lông mày nhưng lại chậm rãi chau đứng lên.

Mà tại lúc này!

Lại là một hồi âm thanh lục lạc vang lên.

Quan sát đến Tiểu Long Nữ bộ dáng Sư Phi Huyên nghe không khỏi khẽ giật mình, thân hình lại hơi hơi hướng Độc Cô Phượng phương hướng hoạt động một điểm, tầm mắt nhìn về phía người tới.

Một thân xanh trắng đạo bào.

Tuyệt mỹ gương mặt, còn có một thân sát ý Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu rốt cục đến.

Ai?

Những nữ nhân này là?

Mắt trợn tròn, đánh giá Loan Loan, Độc Cô Phượng, còn có một thân hồng bào Dương Niệm Tích, Xích Luyện Tiên Tử cũng đầy là ngạc nhiên cùng ngoài ý muốn. Này

còn không bao gồm phía trước giao thủ qua Sư Phi Huyên, cùng với chính mình sư muội Tiểu Long Nữ.

Sáu nữ nhân.

Sáu cái nữ nhân tuyệt sắc.

Sáu cái thân có tuyệt nghệ nữ nhân tuyệt sắc.

Tựu tại mọi người lẫn nhau quan sát, trong nội tâm suy đoán thời điểm, một mực bị vây trong đó Đạo Công Tử Nhạc Duyên mí mắt khẽ run lên, nhưng lại theo cùng loại Tịch Diệt trong trạng thái thức tỉnh.

Chương 113 : Đối diện

113 chương đối diện

Ong ong ong.

Tựa hồ liền đại biểu cho trước mắt sáu người nữ tử trong nội tâm cái loại này tâm tư, nhiễu loạn bất an ninh.

Làm như cảm nhận được cái gì, Nhạc Duyên mí mắt nhẹ nhàng rung động rung động, làm như cảm nhận được cục diện bất ổn, cuối cùng là một không có mở mắt ra, vẫn là ngũ tâm triều thiên tư thế, không có có bất kỳ nhúc nhích.

“Ngươi là?”

Xích Luyện Tiên Tử lực chú ý mặc dù có một bộ phận thả tại chính mình phu quân trên người, nhưng là nhưng tại thời khắc này trong nội tâm nàng cũng có chút lo lắng nhìn xem bị vây tại ở giữa Nhạc Duyên. Bất quá, đang nhìn đến cái khác năm người thời điểm, Xích Luyện Tiên Tử tuyệt đại bộ phận tâm tư lập tức liền chuyển dời đến mấy người khác trên người.

Tầm mắt đầu tiên là quét mắt một vòng Loan Loan, lại ngó ngó Độc Cô Phượng, cuối cùng nàng tầm mắt nhưng lại rơi vào một thân hồng bào áo khoác ngoài Dương Niệm Tích trên người, trong mắt đều là vẻ kinh ngạc.

“…”

Dương Niệm Tích ngó ngó Tiểu Long Nữ, lại đón Xích Luyện Tiên Tử tầm mắt nhìn lại, trong khoảng thời gian ngắn môi động động, nhưng lại không biết nên nói cái gì cho phải.

Loại tình huống này!

Loan Loan híp lại ánh mắt, tâm tư thông tuệ nàng chỉ là một mắt liền nhìn ra trước mắt bên trong quanh quẩn ba đào. Tầm mắt đứng ở này được xưng Đông Phương Bất Bại hồng y nữ tử trên người một hồi lâu, cuối cùng lực chú ý nhưng lại đứng ở một thân này xanh trắng đạo bào Xích Luyện Tiên Tử trên người.

Chỉ là đạo bào, Loan Loan liền có thể phát giác này tuyệt mỹ đạo cô đại khái thân phận.

Đang nhìn nhìn đối phương vừa mới nhìn Đạo Công Tử Nhạc Duyên tầm mắt, chỉ sợ đối phương cùng Nhạc Duyên quan hệ rất là sâu. Về phần bạch y Tiểu Long Nữ nghĩ đến cùng đạo cô quan hệ đồng dạng rất sâu, chỉ là này kim kiếm bạc trên thân kiếm lục lạc cũng đã có vẻ bày ra.

Mà lại lần nữa phát giác được hồng y nữ tử trên mặt vẻ ngoài ý muốn. Loan Loan tâm tư cân nhắc đứng lên. Như vậy cục diện, khiến cho mấy người cũng không dám tùy tiện ra tay cướp đoạt Hoà Thị Bích. Thứ nhất là đối với lẫn nhau không quen. Nhưng là Loan Loan cũng có thể xác định đối phương tam nữ chính là tại Nhạc Duyên bên nào trợ thủ.

Một khi động thủ, hơn nữa bên cạnh còn có một Từ Hàng Tĩnh Trai Sư Phi Huyên, cùng với đồng dạng có tâm tư Độc Cô Phượng, Loan Loan hoàn toàn không có nắm chắc.

Bản thân này hồng y nữ tử liền đầy đủ nhường người đau đầu, nếu như hơn nữa mấy người khác, còn có bên ngoài trận trận ong ong âm thanh nương theo ong…

Loan Loan thân là Âm Quý phái Thánh nữ, thân là Ma Môn người, cái thứ nhất đặc điểm đó chính là kẻ thức thời mới là tuấn kiệt. Hiển nhiên. Tại thời khắc này, Loan Loan thức thời, không có động thủ, bất quá trong lòng hắn nhưng lại suy nghĩ có phải hay không châm ngòi xuống.

Hai người này là…

Đồng dạng, trong nội tâm tràn đầy ngoài ý muốn Sư Phi Huyên cũng là lông mày gấp gáp, này Hoà Thị Bích nhưng lại nhiều tai nhiều họa, nghĩ muốn đoạt lại tới. Giờ phút này quả thực quá mức khó khăn. Ở phía trước đối mặt ra tay tàn nhẫn vô cùng Xích Luyện Tiên Tử sau, Sư Phi Huyên trong nội tâm đồng dạng tại phân tích lấy chính mình tình cảnh.

Một thân này bạch y trong trẻo nhưng lạnh lùng nữ tử Tiểu Long Nữ không nói, đối phương một thân này mật hương vị, hiển nhiên vừa mới vây núi ong là xuất từ tay nàng.

Hơn nữa này áo đỏ tung bay, một thân sống lâu địa vị cao khí thế, phảng phất giống như đứng đầu một giáo

hồng y nữ tử chỉ sợ lại càng không tốt sống chung.

Bất quá cùng Loan Loan suy nghĩ bất đồng. Sư Phi Huyên đổ ra là không có nghĩ đi dùng ngôn ngữ châm ngòi cái gì, nàng đang chuẩn bị dùng này thiên hạ đại thế, dùng thiên hạ thương sinh tới khuyên giải đối phương.

Như thế nào nhiều như vậy nữ nhân?

Đây là Độc Cô Phượng tâm tư, mỗi người đều có được chính mình đặc sắc, bộ dáng càng tương xứng. Trước mặt một hàng năm cái tuyệt sắc giai nhân, đứng chung một chỗ cảnh tượng cho dù là xuất thân thế gia môn phiệt Độc Cô Phượng cũng là hai mắt tỏa sáng.

Không nói trước trong đó này không hợp nhau bầu không khí mà nói. Này cảnh sắc tuyệt đối là thiên hạ hiếm thấy.

Nhìn xem mọi người lẫn nhau bảo trì trầm mặc, Độc Cô Phượng cũng không có mở miệng nói chuyện tâm tư, nàng đổ ra cảm giác mình vẫn là không nói lời nào tốt, nếu không mà nói… Trước mắt người sáng suốt đều có thể đủ rồi cảm giác được này cổ tử hỏa khí.

Một hồi lâu.

Tại ong ong ong âm thanh đang bao vây, nơi này vẫn là không khỏi yên tĩnh trong.

Tựa hồ là bởi vì này Hoà Thị Bích hay là bởi vì cái khác duyên cớ, những thứ kia bầy ong tại vây quanh đỉnh núi

sau, cũng không có đuổi theo, mà là đang bên ngoài cạnh biên chỗ vây quanh, đem bảy người cũng túi tại trên đỉnh núi.

“YAA.A.A..!”

“Áo đỏ tỷ tỷ tại sao không nói chuyện đâu này?”

“Ngươi nhưng mà được xưng Đông Phương Bất Bại người a, đạo cô kia tỷ tỷ thoạt nhìn lại không khủng bố!”

Loan Loan lên tiếng, nhõng nhẽo cười lấy một tay che miệng, đồng thời dùng một loại rất là đơn thuần biểu lộ nhìn về phía Dương Niệm Tích, mở miệng hỏi. Nhưng trong lòng thì cười lạnh hai người đối mặt hiển nhiên có ẩn tình, ta chọn phá này ẩn tình ta xem làm sao ngươi nói.

Hơn nữa nữ nhân chỗ cùng sở hữu bát quái tâm tư, Loan Loan đối diện trước này ba nữ nhân thân phận cùng quan hệ vẫn là có phần có hứng thú.

Ừ?

Nghe vậy, chậm rãi nghiêng đầu, Dương Niệm Tích tầm mắt rơi vào Loan Loan trên người, tại nơi này cùng Loan Loan đồng dạng là xuất từ Ma Giáo nàng tất nhiên là tinh tường Loan Loan hiểm ác tâm tư. Hướng Loan Loan quăng đi một cái cảnh cáo ánh mắt, lại nói lung tung mà nói ta trước tiên đem ngươi làm cho rơi.

Tới a!

Ai sợ ai a!

Vừa rồi tại trong lúc giao thủ, Loan Loan không ngờ rằng này Dương Niệm Tích một thân Trường Sinh Quyết có chút thâm hậu, tại giằng co thời điểm thiệt thòi lớn, lúc này chính muốn tìm về tới. Thấy Dương Niệm Tích cảnh cáo bình thường nhìn chính mình một cái, Loan Loan nhưng lại không chút nào né tránh trở lại đi.

Lời kia vừa thốt ra, một bên Độc Cô Phượng rõ ràng cảm giác được hiện trường bầu không khí lập tức biến đổi, tựa như đã có một loại bắt đầu không ngừng bốc lên pha đã muốn muốn mở lên tới nước ấm nóng rực cảm giác. Không biết sao, liếc mắt nhìn ở một bên đã muốn rõ ràng tranh phong tương đối Loan Loan cùng Dương Niệm Tích, rất là rõ ràng hướng này bạch y cầm kiếm trong trẻo nhưng lạnh lùng nữ tử bên người chuyển nửa bước, như muốn rời xa cơn bão táp này điểm khởi đầu.

Đông Phương Bất Bại!

Này danh xưng…

Tiểu Long Nữ nghiêng đầu, nhìn xem Dương Niệm Tích, đối với theo Loan Loan trong miệng nói ra tục danh, dù là Tiểu Long Nữ bình thường không thế nào hành tẩu giang hồ, lại cũng có thể cảm nhận được cái này danh tự bá khí Vô Song. Trong thiên hạ, lại có mấy người dám như thế tự xưng?

Suy nghĩ một hồi lâu, Tiểu Long Nữ phát hiện này tựa hồ là lần đầu tiên kiến thức cái này bá khí danh xưng, hơn nữa này danh xưng chủ nhân còn là một cá nữ nhân.

Đông Phương Bất Bại… Thoạt nhìn rất là lợi hại bộ dáng!

Ngọc thủ nhẹ nhàng gõ điểm cái cằm, Tiểu Long Nữ một bộ thần du tư thái.

“…”

Lông mày vừa nhảy, Xích Luyện Tiên Tử tầm mắt đồng dạng rơi vào Loan Loan trên người. Trước mắt cái này xinh đẹp kỳ cục, cho dù là Lý Mạc Sầu cũng không khỏi không cảm thán chân trần Loan Loan phảng phất giống như một cái xuất nhập đen dạ tinh linh.

Chỉ là này Tinh linh bình thường thiếu nữ. Tựa hồ tâm địa không thế nào tốt!

Rất rõ ràng.

Cùng sư muội Tiểu Long Nữ bất đồng, Xích Luyện Tiên Tử đối với Loan Loan trong lời nói châm ngòi rất rõ ràng cảm thụ đi ra. Bất quá nàng đổ ra là không có lên tiếng hỏi thăm Dương Niệm Tích danh tự tính toán. Tại nhìn thấy đối phương bộ dáng nháy mắt, nàng đáy lòng đã có vài.

Ngược lại đối lập lên Dương Niệm Tích tới, này Loan Loan, Sư Phi Huyên cùng Độc Cô Phượng ba người càng làm cho nàng lên hứng thú.

Này ba nữ tử…

Bộ dáng không sai, công phu càng không sai.

Hơn nữa nhìn này hình thức, cũng là nhằm vào nhà mình phu quân Nhạc Duyên mà đến. Xem ra Nhạc Duyên thương thế, là vì này ba nữ nhân đâu này?

Không!

Không nên!

Nhạc Duyên công lực rất mạnh, Xích Luyện Tiên Tử có trong nội tâm chuẩn bị. Bất quá đối với Nhạc Duyên mặt đối với nữ nhân đề phòng tương đối thư giãn khuyết điểm Xích Luyện Tiên Tử thì là càng tinh tường, làm không tốt chính là bởi vì duyên cớ mới khiến cho hắn rơi vào hiện tại gặp trọng thương tình cảnh.

Nếu như là nam nhân khiến cho hắn nhận trọng thương ——

Nên giết!

Nếu như là nữ nhân mà nói…

Càng nên giết!

Trong chớp mắt. Xích Luyện Tiên Tử trong nội tâm đã có quyết định. Trong đó tầm mắt, nhất là rơi vào Sư Phi Huyên sau lưng Sắc Không Kiếm trên mặt, ẩn hàm sát ý nhưng lại đã muốn dần dần che đậy không ngừng, nếu không phải trước mắt lo lắng quá mức, chỉ sợ là nàng đã là nhịn không được ra tay.

Phát giác được nhà mình sư tỷ sát ý, Tiểu Long Nữ tầm mắt hướng Xích Luyện Tiên Tử quét mắt một vòng, cuối cùng tầm mắt nhưng lại rơi vào sắc mặt tái nhợt Nhạc Duyên trên người. Trong ánh mắt đều là lo lắng.

"…"

Này sát ý!

Một cái tu tập Thiên Ma Sách, một cái tu tập kiếm điển, còn có một là Trường Sinh Quyết, một cái khác thì là gia truyền Bích Lạc Hồng Trần cũng sẽ không sai đi nơi nào. Bốn nữ nhân cơ hồ là trước sau cũng cảm nhận được đến từ Xích Luyện Tiên Tử trên người này làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc sát ý, lập tức bốn người cũng là không khỏi cả kinh.

Tám đạo mục quang cơ hồ đồng thời rơi vào này một thân xanh trắng đạo bào Xích Luyện Tiên Tử trên người.

Loan Loan nhịn không được cầm Thiên Ma Nhận, Độc Cô Phượng tay phải thì là sờ lên chuôi kiếm. Này cổ nồng đậm sát khí cơ hồ khiến trong lòng hai người cũng là không khỏi chấn động. Như vậy nồng đậm sát ý, nhưng lại hai nữ lần đầu tiên thấy.

Cảm giác này…

Làm như những thứ kia giết người đầy đồng tướng quân chỉ sợ đều không có như vậy thảm thiết sát khí, cái này đạo cô đến tột cùng tự tay giết qua bao nhiêu người?

Trong lúc nhất thời, hai nữ trong nội tâm cũng bay lên

một cái ý niệm trong đầu.

Đây mới là nữ ma đầu a!

Đối mặt này đem trước mắt bốn người khác toàn bộ bao phủ lại sát ý, Xích Luyện Tiên Tử chỉ là dùng một loại xem kỹ tầm mắt rơi vào tứ nữ trên người. Qua lại nhìn quét một cái sau, lại là không có động thủ. Mà là chậm rãi ngồi xổm xuống.

Ngồi xổm Nhạc Duyên trước mặt, lạnh lùng khuôn mặt như tuyết rơi nước ấm, trong chớp mắt liền hóa cá không còn một mảnh, sắc mặt thê lương, ánh mắt vô cùng yêu say đắm nhìn xem phía trước mặt cái này vô cùng để cho nàng quen thuộc nam nhân đến.

“Không sao!”

“Người khác tổn thương ngươi, ta đều để cho bọn họ trả giá thật nhiều! Vô luận là ai, ta cũng giết cho ngươi xem!”

Nỉ non tự nói, không có chút nào né tránh, Xích Luyện Tiên Tử ngọc thủ rốt cục sờ lên Nhạc Duyên gương mặt, trong mắt đã là lã chã khóc.

Dương Niệm Tích không nói gì, chỉ là bảo trì trầm mặc.

Lời này…

Độc Cô Phượng thì là trợn mắt há hốc mồm.

Loan Loan lông mày gấp gáp, nhìn xem cái này một thân

đạo bào nữ tử, cuối cùng lên tiếng hỏi: “Nếu là chính đạo tổn thương hắn đâu này?”

“Giết!”

“Này như là ma đạo đâu này?”

“Giết!”

“Này như đối phương võ công so sánh với ngươi cao đâu này?”

“Vẫn là nên giết!”

Một hỏi một đáp, ngắn gọn mấy câu trong Loan Loan mi tâm nhăn càng phát lợi hại, không chỉ có như thế, Độc Cô Phượng cũng là cực kỳ đề phòng, đồng dạng Sư Phi Huyên càng hai mắt có chút híp mắt, thán một tiếng A di đà phật.

Ba cái chữ Sát, đủ để nói cho ở đây những nữ nhân khác, Xích Luyện Tiên Tử đến tột cùng là một cái dạng gì nữ nhân.

Cực đoan!

Tốt cực đoan nữ nhân!

Loan Loan xuất thân Âm Quý phái, dù là nàng kiến thức sư phụ mình Chúc Ngọc Nghiên tại phương diện nào đó cực đoan, nhưng là so sánh với này trước mắt cái này tuyệt mỹ đạo cô tới, đó cũng là trăm triệu không kịp. Âm Hậu còn có thể chú ý mình môn phái, nhưng là người

trước mắt chỉ sợ là căn bản tựu cũng không để ý tới.

Không ổn!

Tại đây đối đáp sau khi kết thúc, Loan Loan, Sư Phi Huyên cùng Độc Cô Phượng tam nữ trong nội tâm cũng không khỏi bay lên một tia lo lắng, Nhạc Duyên thương thế làm không tốt sẽ bị nàng quy kết tại trên người mình.

Quả nhiên!

Tại tiếp được, theo trên mặt đất đứng dậy Xích Luyện Tiên Tử tầm mắt rốt cục rơi vào chúng nữ trên người.

“Hắn, cứ giao cho các ngươi chiếu cố!”

Không quay đầu lại, Xích Luyện Tiên Tử chỉ là để phân phó một tiếng, đứng ở bên cạnh Dương Niệm Tích cùng Tiểu Long Nữ liền biết rằng cái này các ngươi là ngón tay ai.

Giẫm chận tại chỗ tiến lên.

Kim kiếm ra khỏi vỏ.

Ngọc thủ nhẹ phẩy thân kiếm mà qua, chỉ nghe một hồi kỳ lạ khúc khích âm thanh tại trên thân kiếm vang lên.

Một cái nhìn lại chỉ thấy lớn trên thân kiếm tựa hồ lên vô số bong bóng, không chỉ có như thế, Xích Luyện Tiên Tử bước qua địa phương, trên mặt cỏ dại càng tại khúc khích trong tiếng rất nhanh héo rũ xuống tới, tựa hồ là đụng phải thật lớn tổn thương bình thường.

Mà đã truy đuổi lên núi ong bầy càng giống là đụng phải cái gì không thứ tốt đồng dạng, lập tức như gió tản ra tới, tránh tán không vội thì là không ngừng rơi xuống dưới tới, chỉ chốc lát sau trên mặt đất đã là che kín dày đặc một tầng.

Mà ở ba người trong mắt, Xích Luyện Tiên Tử làn da càng phát óng ánh sáng.

Hơn nữa một đôi ngọc thủ, càng đẹp mắt phi thường, phảng phất giống như thủy tinh.

“Cẩn thận!”

“Độc!”

Lúc này Sư Phi Huyên nhưng lại đã muốn không ở để ý tới Từ Hàng Tĩnh Trai cùng Âm Quý phái đấu tranh, đang nhìn đến Xích Luyện Tiên Tử như vậy cảnh tượng sau, lập tức lên tiếng nhắc nhở, phải duỗi tay ra, trên vai Sắc Không Kiếm ra khỏi vỏ.

Độc này, tuyệt đối muốn so với chính mình lúc trước giao phong trong càng thêm đáng sợ.

“Ừ! ! !”

Sắc Không Kiếm ra khỏi vỏ nháy mắt, Dương Niệm Tích cùng Tiểu Long Nữ hai người tầm mắt cũng rơi vào Sư Phi Huyên trên tay, trăm miệng một lời kinh ngạc nói: “Nguyệt Khuyết!” Thoại âm rơi xuống, Dương Niệm Tích cùng Tiểu Long Nữ không khỏi đối mắt nhìn nhau đứng

lên.

Hí!

Cảm giác này!

Độc Cô Phượng mở to ánh mắt, nhìn trước mắt nữ tử, nàng lúc này có một loại chính mình đối mặt không phải là này Xích Luyện Tiên Tử, mà là tu tập một loại khủng bố độc công Đạo Công Tử Nhạc Duyên, trên thân hai người khí thế cơ hồ không có sai biệt.

Không chỉ có là nàng, Loan Loan cùng Sư Phi Huyên hai người cũng cảm nhận được trong chuyện này quái dị.

“Tới!”

“Chớ trách Mạc Sầu vi phu đòi nợ!”

Xích Luyện Tiên Tử trong tay kim kiếm có chút vươn về trước, mũi kiếm xa xa chỉ hướng tam nữ.

Chương 114 : Thật cùng giả

114 chương thật cùng giả

PHỐC!

PHỐC!

PHỐC!

Ba người, ba ngụm máu tươi, cơ hồ là đồng thời đã là độc bộc phát Loan Loan, Sư Phi Huyên còn có Độc Cô Phượng tam nữ cũng là đầu gối mềm nhũn, quỳ một chân xuống đất.

Thật là khủng khiếp độc!

Còn có thật là khủng khiếp ảo giác!

Nhìn qua đứng ở trước mắt Đạo Công Tử Nhạc Duyên, tam nữ liếc nhìn nhau, cũng chứng kiến lẫn nhau trong mắt ngạc nhiên cùng kinh hãi.

Vừa rồi đó là cái gì?

Rốt cuộc là ảo giác, hay là thật thực?

Trong cơ thể xác thực trúng độc, võ công tu vi đến các nàng tình trạng này tự nhiên có thể cảm thụ đi ra. Này một cảnh tượng đại biểu cho chính mình ba người vừa

mới đối mặt tựa hồ chính là một thân độc công cơ hồ kinh ngạc ba người Xích Luyện Tiên Tử, mà không phải hoàn toàn ảo giác.

Trước mặt cách đó không xa.

Hoà Thị Bích đã muốn bị hư hao mảnh nhỏ, mà Đạo Công Tử Nhạc Duyên chính đứng ở bên cạnh, đỉnh đầu thì là đứng một cái nhỏ điêu, một người một chim chính bốn mắt nhìn trước mắt quỳ rạp xuống đất tam nữ.

Thương ——

Đua tiếng trong tiếng.

Màu vàng trường kiếm vào vỏ.

Dưới bầu trời đêm, nhất thời hồi tưởng lại trận trận thanh thúy lọt vào tai âm thanh lục lạc.

“Đạo Công Tử, đây là cái gì kiếm pháp?”

Lên tiếng là Sư Phi Huyên, giờ phút này Từ Hàng Tĩnh Trai tiên tử khóe miệng vết máu lan tràn, nàng tầm mắt nhưng lại không có chút nào ở đằng kia bị hư hao mảnh nhỏ Hoà Thị Bích trên mặt dừng lại, Hoà Thị Bích sở dĩ nghiền nát, bởi vì đây là nàng cùng Loan Loan hai người hợp lại đánh nát.

Mà Loan Loan cũng là tập trung tinh thần nhìn xem Nhạc Duyên, nàng cũng là lần đầu nhìn thấy quỷ dị như vậy kiếm pháp. Cho dù là Ma Môn cũng không có như vậy quỷ dị võ công, mặc dù là Thiên Ma Công có thể dẫn

người ảo giác. Lại cũng không có như vậy không hợp thói thường.

Đồng dạng.

Độc Cô Phượng cũng là nhìn không chuyển mắt chằm chằm vào Nhạc Duyên.

Nàng cũng là lần đầu tiên kiến thức đến Nhạc Duyên cái này kiếm pháp, lúc trước đấu kiếm. Đối phương thật sự là châm nước không ít. Nếu là lần kia Đạo Công Tử Nhạc Duyên ngay từ đầu liền sử dụng ra cái này kiếm pháp, chỉ sợ mình là bại rối tinh rối mù.

“Thiên ngoại phi tiên a!”

“Sư tiên tử!”

Đón Sư Phi Huyên tầm mắt, Nhạc Duyên thanh nhã cười, như công tử nhẹ nhàng. Hướng Sư Phi Huyên đưa đi một cái nụ cười sau, Nhạc Duyên lúc này mới quay đầu, nhìn về phía trên mặt đất Hoà Thị Bích, hắn rất là ngoài ý muốn cùng bất đắc dĩ, hoàn toàn không ngờ rằng tại chính mình Thiên ngoại phi tiên dưới tình huống. Tam nữ thế nhưng sẽ xuất thủ đánh tại chính mình Hoà Thị Bích trên mặt, bể Hoà Thị Bích thực sự bể này ảo giác.

Tại Nhạc Duyên xem ra, kết hợp Hoà Thị Bích thi triển Thiên ngoại phi tiên, đó là tốt nhất phương thức một trong.

Về phần tam nữ đến tột cùng trông thấy cái gì, Nhạc

Duyên đổ ra là không có để ý, hắn cũng không biết.

Ngô!

Này mảnh nhỏ còn có chút lớn, đến lúc đó cầm lấy cho đệ nhất thiên hạ toàn tài Lỗ Diệu Tử. Nhìn hắn có thể hay không tu bổ!

Nhíu mày trong trầm tư, Nhạc Duyên trong lòng có quyết định.

Mà lúc này ——

Loan Loan cười, trên mặt không thể nói là phẫn nộ vẫn là thẹn quá hoá giận, hay hoặc là là kia thần sắc hắn, nàng chỉ là kinh ngạc nhìn xem đang tại cúi đầu quan sát nghiền nát Hoà Thị Bích Nhạc Duyên một hồi lâu, đột nhiên nói một câu: “Người ta chán ghét này Thiên ngoại phi tiên!”

Loan Loan hiểu rõ chính mình giao thủ Đông Phương Bất Bại. Đối phương một thân này Trường Sinh Quyết công lực từ đâu mà đến.

“Ta đồng ý!”

Độc Cô Phượng quay đầu lại nhìn một cái đồng dạng bị thương sâu Loan Loan, lau một góc miệng dưới vết máu, gật đầu ngắn gọn nói một câu, coi như là tỏ thái độ. Nàng hiểu rõ mình cùng Tiểu Long Nữ tranh phong thời điểm, vì cái gì đối phương rõ ràng càng nhiều vẫn là phòng thủ. Chính mình nhưng vẫn là đột phá không.

“…”

Sư Phi Huyên không nói tiếng nào, chỉ là sắc mặt lộ ra vẻ cực kỳ ngưng trọng.

Một kiếm này…

Trong lòng hắn. Đã muốn đưa về Ma Kiếm hàng ngũ.

Cuối cùng cái kia tại ảo giác trông được đến Xích Luyện Tiên Tử thật sự là quá mức làm cho người ta sợ hãi chút ít, này vô sắc vô vị chỗ nào cũng có kịch độc… Một khi cái này lưu chuyển ra, Sư Phi Huyên cơ hồ có thể khẳng định đây tuyệt đối có thể tạo thành đất cằn ngàn dặm, không để lại một người khủng bố tràng cảnh.

Ma Kiếm!

Còn có này nữ ma đầu!

Đạo Công Tử Nhạc Duyên đã muốn nhập ma!

Trong lòng, Sư Phi Huyên đã muốn đối với Nhạc Duyên làm đánh giá, như vậy người nếu thật là nhúng tay thiên hạ tranh phong, đến tột cùng sẽ tạo thành kinh khủng bực nào sự tình nàng Sư Phi Huyên thật thì không cách nào biết được cùng suy luận. Chỉ có một ý niệm trong đầu trong lòng bay lên, này tuyệt đối muốn ngăn cản Nhạc Duyên.

Cho dù là dĩ thân tứ ma cũng sẽ không tiếc.

Vừa rồi giao phong, nếu không phải nhường tam nữ

cảm nhận được một tia quỷ dị chỗ, phát giác được Nhạc Duyên khí tức, cuối cùng tầm mắt rơi vào này Hoà Thị Bích trên mặt, đồng thời nhớ tới Hoà Thị Bích đến huyễn năng lực, hơn nữa sáu người cùng nhau phát giác ảo giác trong Nhạc Duyên đang giả bộ chết, nếu không mà nói sẽ là kết quả gì, ba người còn thật lòng không cách nào biết được.

Đồng lòng hợp tác phía dưới, đánh một trở tay không kịp, lúc này mới khiến cho Hoà Thị Bích nghiền nát, nhường ba người thoát ly ảo giác, này mới khôi phục sự thật.

Đáng tiếc!

Loan Loan, Sư Phi Huyên cùng Độc Cô Phượng tam nữ đồng dạng là nhận trọng thương, một thân năng lực giờ phút này phát huy ra tới nhiều nhất bất quá hai thành.

Một kiếm!

Đạo Công Tử liền nhường ba cái nữ trong cao thủ, trẻ tuổi trong đỉnh hảo thủ gặp trọng thương, điều này làm cho ba người tại thời khắc này triệt để nhận thức Nhạc Duyên võ công, hơn nữa lúc này Nhạc Duyên vẫn là người bị thương nặng người.

Đang lẩn trốn rời Tịnh Niệm thiền viện ở bên trong, bị thiền chủ Không hòa thượng một kích trọng thương.

Nếu là không có bị thương, toàn lực phía dưới Thiên ngoại phi tiên…

“Ai nha!”

“Hoà Thị Bích bể!”

Xoay người nhặt lên trên mặt đất vỡ thành hơn mười khối Hoà Thị Bích, Nhạc Duyên quay đầu, đối với đã muốn khoanh chân trên mặt đất, yên lặng vận công chữa thương Sư Phi Huyên cười nói: “Tiên tử không phải là truy đuổi Hoà Thị Bích mà đến sao? Nhưng này Hoà Thị Bích cũng là tiên tử tự tay đánh nát!”

“Điều này thật sự là quá mức đáng tiếc! Cũng quá mức mâu thuẫn!”

“Các ngươi Từ Hàng Tĩnh Trai tính toán bị tiên tử ngươi tự tay đánh vỡ, sư phụ của ngươi có thể hay không nói ngươi?”

Cười ha hả nhìn qua yên lặng không nói gì Sư Phi Huyên, Nhạc Duyên đem những thứ này Hoà Thị Bích toàn bộ tụ lại, thu cùng một chỗ, cuối cùng ánh mắt của hắn rơi vào cắm ở bên cạnh Sắc Không Kiếm trên mặt. Vừa mới chính là chỗ này Sư Phi Huyên rời khỏi tay Sắc Không Kiếm đánh vỡ Hoà Thị Bích.

Rút kiếm!

Cầm lấy Sắc Không Kiếm, cao thấp dò xét một hồi lâu, Nhạc Duyên sắc mặt rất là ngoài dự tính. Kiếm này thấy thế nào đứng lên rất như chính mình Nguyệt Khuyết, trừ kiểu dáng bất đồng ra, địa phương khác cơ hồ không có thay đổi gì.

“Ngô!”

Từ trên xuống dưới nhìn một hồi lâu. Suy nghĩ lên Lỗ Diệu Tử theo như lời qua chính mình một lần nữa đúc đao vì kiếm thiếu không ít tài liệu, trước mắt này Sắc Không Kiếm thoạt nhìn cũng có phần như chính mình đã từng Nguyệt Khuyết. Điều này khiến cho Nhạc Duyên rất là ưa thích.

Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên xoay người cầm lấy rơi ở bên cạnh vỏ kiếm, cắm kiếm vào vỏ sau, thì là hoành treo tại bên hông mình, đồng thời nói ra: “Ta đạp nguyệt tới lấy Hoà Thị Bích, cuối cùng nhưng không ngờ bị Sư tiên tử thất thủ đánh nát!”

“Ngươi làm hỏng ta đồ đạc, tự nhiên phải bồi thường!”

“Này Sắc Không Kiếm, ta!”

“Ta muốn dùng nó đúc một thanh kiếm!”

“Nguyệt Khuyết?”

Đang nhìn Nhạc Duyên đem chính mình Từ Hàng Tĩnh Trai trấn phái bảo kiếm Sắc Không Kiếm để vào túi tiền riêng động tác. Nghe Nhạc Duyên mà nói, Sư Phi Huyên đột nhiên hỏi thăm một câu.

“Ai?”

Nhạc Duyên nghe vậy không khỏi khẽ giật mình, lập tức tầm mắt rơi vào Sư Phi Huyên này hơi có vẻ tái nhợt, cho dù là có khóe miệng vết máu vẫn có thể lộ vẻ không

dính chút nào phong trần trên mặt, Nhạc Duyên có chút ngoài ý muốn, nói: “Sư tiên tử, chúng ta cái này gọi là tâm hữu linh tê một điểm thông sao?”

Trong lời nói nhưng lại thừa nhận.

Nguyệt Khuyết!

Trong nội tâm chấn động. Sư Phi Huyên một đôi đôi mắt đẹp có chút trợn to, lẳng lặng nhìn xem Nhạc Duyên. Đối phương nghĩ muốn bắt kiếm, thậm chí đối với chính mình mấy người động thủ, vào lúc này Sư Phi Huyên đã là không có có bất kỳ phản kháng tâm tư.

Cho nên, tại nhìn thấy Nhạc Duyên nhặt lên Sắc Không Kiếm, mang tại hắn trên người mình thời điểm. Sư Phi Huyên thậm chí không có lên tiếng.

Mà vào lúc này, Sư Phi Huyên cũng đã là đầy trong đầu là này Nguyệt Khuyết.

Nàng còn rành mạch nhớ rõ ở đằng kia ảo giác ở bên trong, nhìn thấy này Xích Luyện Tiên Tử liền là vì kiếm này, đối với chính mình hạ sát thủ.

Loan Loan cùng Độc Cô Phượng nhưng lại không biết Sư Phi Huyên giờ phút này trong nội tâm đến tột cùng nghĩ cái gì, chỉ là có chút thoáng ngoài ý muốn đối phương Sắc Không Kiếm nhập Nhạc Duyên tay. Người ta vẫn là yên ổn bộ dáng, đang nghe Sư Phi Huyên hỏi thăm sau. Hai người biểu hiện càng ngoài ý muốn. Phải biết rằng nếu là Loan Loan trên tay Thiên Ma Nhận bị Nhạc Duyên cầm lấy đi, Loan Loan nàng chắc chắn bất

mãn, trừ phi là chính nàng nghĩ đưa.

Sắc Không Kiếm, đối với Từ Hàng Tĩnh Trai đại biểu cho cái gì, Loan Loan nhưng mà nhất thanh nhị sở.

Nghiền nát Hoà Thị Bích thu tốt, Sắc Không Kiếm cũng thu tốt.

Tuy nhiên trên người vẫn là thân thể bị trọng thương, nhưng là bị Hoà Thị Bích kỳ quái có thể trợ giúp Nhạc Duyên đoạt được rất là không tệ, không chỉ có như thế, nhường hắn có một chút ngoài ý muốn là này tiểu điêu thế nhưng cũng không có chết đi, tựa hồ không có bị bất luận cái gì ảnh hưởng, hiện tại ngẩn ngơ tại chính mình trên đầu, rất là hoạt bát.

“Tốt!”

Hết thảy cũng chuẩn bị thỏa đáng sau, Nhạc Duyên lúc này mới dạo bước đi ở tam nữ trước mặt, nhìn xem còn tại chữa thương ba người, đón đối phương tầm mắt, cười nói: “Tối nay ánh trăng không sai, nhường ba vị mỹ nữ theo giúp ta người ước hẹn ngọn cây, thưởng thức nửa đêm ánh trăng!”

“Trước mắt thời gian dần dần muộn, bần đạo trở về đi nghỉ ngơi!”

“Ngày mai còn muốn sáng sớm, có thật nhiều người cần đối mặt, ta đây cũng không cùng các ngươi!”

“Loan Loan, ta nhưng là một mực hi vọng ngươi trở lại bên cạnh ta làm thị nữ!”

“Sư tiên tử không biết ngươi là nghĩ độ ta đâu này? Còn là như thế nào?”

“Độc Cô cô nương, các ngươi Độc Cô thế gia vốn sinh ra đã kém cỏi, vẫn là chớ để nhúng tay tốt!”

“Ba vị, cáo từ!”

Tay áo giương lên, vẻ mặt tươi cười trong Nhạc Duyên rơi quay đầu đi xuống chân núi, cho tam nữ lưu lại một bóng lưng, trên đường phất phất tay ý bảo gặp lại sau, liền tại một hồi lục lạc tiếng vang trong biến mất tại trong rừng.

Đỉnh núi.

Chỉ chừa ba cái bản thân bị trọng thương nữ nhân hai mặt nhìn nhau.

Loan Loan tầm mắt rơi vào Sư Phi Huyên trên người nhìn một hồi lâu, bối rối lấy phải chăng đem Sư Phi Huyên dùng Thiên Ma Nhận chém chết ở chỗ này, nhưng ở nhìn thấy Độc Cô Phượng nhìn về phía chính mình tầm mắt, cùng với đêm nay chuyện phát sinh sau, Loan Loan tạm thời đè xuống cái này tâm tư.

Trọng thương chính mình, trước mắt chỉ sợ làm không qua đối phương hai người.

“Thiên ngoại phi tiên!”

“Hàaa…!”

Một hồi đắng chát tiếng cười theo Độc Cô Phượng trong miệng phát ra, lau một góc miệng dưới vết máu, cưỡng chế dụng công lực áp trong hạ thể độc sau, Độc Cô Phượng thì thào lẩm bẩm: “Chúng ta chứng kiến là thật hay là giả?”

Loan Loan cùng Sư Phi Huyên nghe vậy hai người đồng dạng không nói gì.

Nếu là thật sự, như vậy này ba cái mỹ mạo nữ tử đến tột cùng đi nơi nào? Trong chớp mắt liền biến mất không thấy gì nữa, phải biết rằng phía trước ba người gần như có thể nghe thấy được đối phương trên người mùi thơm của cơ thể, càng có thể cảm thụ đối phương hô hấp cùng tiếng động.

Đó là sống sờ sờ người!

Nhưng mà, này Đông Phương Bất Bại, Tiểu Long Nữ cùng Xích Luyện Tiên Tử ba người cứ như vậy biến mất không thấy gì nữa.

Nếu là giả…

Như vậy trước mắt trên mặt đất héo rũ màu xanh hoa cỏ, còn có trong cơ thể độc tổn thương lại nên giải thích như thế nào? Hơn nữa phía trước cùng ba người giao thủ có thể nói là rõ mồn một trước mắt.

Ba người hai mặt cùng dòm, cũng theo lẫn nhau trên mặt chứng kiến cực đoan mê hoặc.

Chẳng lẽ lại lúc trước hết thảy, chỉ là mấy người đang tinh thần tầng diện trên gặp?

Ba người đều có một loại trực giác, cùng này tam nữ, chỉ sợ đến lúc đó sẽ chân chính chạm mặt. Mà đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một hồi ong ong âm thanh.

Đây là! ! !

Vừa nghe đến cái này, Loan Loan, Độc Cô Phượng còn có Sư Phi Huyên ba người cũng là sững sờ, lập tức theo trên mặt đất nhảy dựng lên, cũng không quay đầu lại phân ba phương hướng hướng dưới núi trốn.

Chương 115 : Hồng tụ (thượng)

115 chương hồng tụ (thượng)

Đoán được mở đầu, nhưng là không có người đoán được phần cuối.

Một đêm này cuối cùng như vậy đi qua, Âm Quý phái không có được mình muốn, mà Từ Hàng Tĩnh Trai cũng không có bảo trụ Hoà Thị Bích.

Bất quá đối với Âm Quý phái mà nói, mặc dù không có được đến Hoà Thị Bích, nhưng là Hoà Thị Bích hủy ở trước mặt mình, đây cũng là một cái không sai thu hoạch. Ít nhất tại Âm Quý phái yêu nữ Loan Loan xem ra, Sư Phi Huyên lần này cử động đó là mất cả chì lẫn chài.

Không chỉ có là thất thủ, chính mình đánh nát Hoà Thị Bích, thậm chí liền Từ Hàng Tĩnh Trai trấn phái kiếm Sắc Không Kiếm cũng rơi vào Nhạc Duyên trên tay.

Mất đi làm Lý Thế Dân tạo thế pháp bảo, hiển nhiên lúc này đây Từ Hàng Tĩnh Trai lỗ lớn.

Mà duy nhất thu hoạch chính là Đạo Công Tử Nhạc Duyên, không chỉ có hấp thu Hoà Thị Bích dị năng, càng được đến có thể một lần nữa chế tạo Nguyệt Khuyết kiếm quý giá tài liệu. Này đối với hắn mà nói, mặc dù ở cướp đoạt trong quá trình bị thương nặng, nhưng là

ngược lại thu hoạch cũng đã đủ .

Không chỉ có như thế, lúc này đây Hoà Thị Bích tranh đoạt, có thể nói là nhường rất nhiều hữu tâm nhân cũng trở tay không kịp, trong đó tổn thất lớn nhất trừ Từ Hàng Tĩnh Trai bên ngoài, này liền coi như Vương Thế Sung.

Ở đằng kia chút ít bầy ong đánh sâu vào, hắn mang đến một chuyến trong quân tinh anh tổn thất không ít, cho dù là Bạt Phong Hàn cũng bị chích mấy cái, cuối cùng nhảy cầu chạy trốn.

Cho nên tại Vương Thế Sung được đến kết quả này sau, lập tức không khỏi mi tâm tê rần, cả người cơ hồ ngã ngồi dưới đất.

“Đáng chết!”

Tay phải hất lên, Vương Thế Sung lập tức mang theo còn lại người rơi quay đầu nhìn về thành Lạc Dương mà đi, hắn cần một lần nữa bố trí. Đồng thời còn cần giải nhất tình huống mới.

Đồng dạng.

Nhận được tin tức cuối cùng kết quả còn có Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên.

Bị bầy ong ngăn trở đường đi, ngược lại là lựa chọn dưới núi chờ đợi Chúc Ngọc Nghiên tại nhìn thấy đồ đệ mình Loan Loan sau. Cái thứ nhất biểu lộ không phải là bình tĩnh, mà là hơi có chút ngạc nhiên.

Trước mắt Loan Loan thoạt nhìn hơi có chút chật vật, nhưng lại tại vừa đi vừa chà lau khóe miệng vết máu, làm Loan Loan đi đến trước mặt nàng thời điểm, Âm Hậu liền nhìn ra đồ đệ mình tình huống.

Trúng độc!

Hơn nữa là kịch độc!

“Sư phụ!”

“Hoà Thị Bích bị Sư Phi Huyên tự tay đánh nát!”

Tại nhìn thấy Chúc Ngọc Nghiên sau, Loan Loan trên mặt rốt cục lộ ra vẻ nhẹ nhàng, nàng chưa từng có nghĩ tới chính mình sẽ gặp phải như vậy nguy hiểm hoàn cảnh. Từ nhỏ đến lớn, cho dù là tại Âm Quý phái trong cùng những thứ kia các tranh phong trổ hết tài năng. Nhưng là như vậy nguy hiểm cục diện lại vẫn là Loan Loan lần đầu tiên thấy.

“…”

Đang nghe Loan Loan nói ra Hoà Thị Bích bể nát sau, Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên trong nội tâm không khỏi buông lỏng, nhưng lập tức nàng liền lo lắng lên đồ đệ mình thương thế trên người tới. Đồ đệ mình rơi vào kết quả như vậy, cho dù là Chúc Ngọc Nghiên cũng hoàn toàn không ngờ rằng.

Nhìn qua Loan Loan trên cánh tay này ẩn ẩn vết máu, Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên lập tức nhảy ra, một phát bắt được Loan Loan cổ tay phải, lập tức khàn kéo trong

tiếng màu trắng ống tay áo lập tức bị giật xuống tới. Lộ ra trong đó phát sưng phát xanh cánh tay ngọc.

“Ngô!”

Một tiếng trầm ngâm, tay trái thò ra, ôm đồm qua Loan Loan bên hông Thiên Ma Nhận, đường cong như Ngân Nguyệt một cái Thiên Ma Nhận lăng không xoay tròn rơi vào trên lòng bàn tay, lập tức ngân quang hiện lên, Thiên Ma Nhận bay thẳng đến Loan Loan cánh tay phải chém xuống.

Thân là người trong cuộc Loan Loan nhưng lại mặt không đổi sắc. Cứ như vậy kinh ngạc nhìn mình sư phụ động tác.

Chém xuống Thiên Ma Nhận tại chịu đựng lấy cánh tay thời điểm dừng lại, lưỡi dao thân nhẹ nhàng xẹt qua đã muốn lộ ra vẻ ô vô lại da, nguyên bản Thiên Ma Nhận lạnh như băng Loan Loan nhưng lại không cảm giác, lúc này Loan Loan đã muốn cảm giác mình cánh tay phải triệt để lâm vào tê dại cảm trong.

Nếu không phải nàng một đường tới dùng Thiên Ma chân khí cưỡng chế đè xuống độc này thường xâm lấn, phỏng chừng Loan Loan cũng đuổi không trở lại!

Về phần chữa thương bức độc?

Tại loại tình huống đó xuống. Ý nghĩ này cũng không cần nghĩ.

Có túc địch bình thường Sư Phi Huyên, còn có một

không biết chính tà Độc Cô Phượng. Loan Loan như thế nào gan lớn lại cũng không dám tại đây hai nữ trước mặt chữa thương bức độc, sợ bản thân bị Sư Phi Huyên cho độ. Bất quá Loan Loan thật cũng không để ý, đối phương hai người thương thế sẽ không so với chính mình thoải mái nhiều ít.

Trước mắt trên cánh tay thanh khí đã qua khuỷu tay, sắp đến vai, nhìn đến đây, Chúc Ngọc Nghiên trong tay Thiên Ma Nhận rốt cục đặt ở này thanh khí phía trên nhất.

Lập tức ——

Thiên Ma chân khí bộc phát, thông qua Thiên Ma Nhận đặt ở này thanh khí trên mặt, sau đó theo Thiên Ma Nhận từng chút từng chút đi xuống động. Mắt thường có thể thấy được phía dưới, nọ vậy đạo thanh khí tại Chúc Ngọc Nghiên áp bách phía dưới chậm rãi bị Thiên Ma Nhận một mực chạy xuống.

Cuối cùng này đoàn thanh khí bị Chúc Ngọc Nghiên sinh sinh áp ra tay khuỷu tay, trong mắt tinh quang càng ngày càng sáng, nhìn xem này cổ thanh khí, Âm Hậu hừ lạnh một tiếng, trong tay Thiên Ma Nhận rốt cục triệt để đè xuống.

PHỐC!

Loan Loan tay phải năm ngón tay không khỏi có chút mở ra, lập tức chỉ nghe bành bạch hai tiếng vang lên, trên mu bàn tay nhảy lên ra hai cái đen nhánh huyết tuyến, biểu bay ra ngoài. Theo Âm Hậu liên tiếp áp bách, này

đen nhánh máu tươi không ngừng theo trên mu bàn tay chảy ra, ngắn ngủn một lát sau, thẳng đến lưu ra máu tươi khôi phục đỏ tươi, Chúc Ngọc Nghiên này mới dừng lại động tác.

Thiên Ma Nhận cắm trở về Loan Loan eo bờ, tùy ý thay đồ đệ mình đem trên tay thương thế băng bó một chút, Chúc Ngọc Nghiên lúc này mới hỏi: “Loan Loan, ừ chuyện gì xảy ra?”

Cùng Từ Hàng Tĩnh Trai tranh đấu nhiều năm, Chúc Ngọc Nghiên tất nhiên là biết rõ đối phương là không cần độc, người ta lợi hại ừ nắm giữ lòng người.

Cho nên Loan Loan thương thế không phải là xuất từ Sư Phi Huyên, hơn nữa tại Chúc Ngọc Nghiên xem ra, Loan Loan cũng không sai Sư Phi Huyên, có lẽ Loan Loan so sánh với Sư Phi Huyên còn muốn khả năng mạnh hơn một chút như vậy.

Về phần Đạo Công Tử Nhạc Duyên…

Đã từng ngắn ngủi một lần giao thủ, nàng cũng chưa từng gặp qua đối phương sử dụng qua độc.

“Xích Luyện Tiên Tử!”

“Băng Phách ngân châm!”

Nghe được sư phụ hỏi thăm, Loan Loan chậm rãi nói ra cái này danh tự, đồng thời theo bên hông mình lấy ra hai cây ngân châm đưa cho Chúc Ngọc Nghiên, đồng thời cười khổ nói: “Không là ảo giác ảo giác! Sư phụ a,

chúng ta đối với này Đạo Công Tử giải quá ít!”

Ừ!

Này gặp phải đến tột cùng là bởi vì Hoà Thị Bích cộng thêm đối phương kiếm pháp hỗ trợ lẫn nhau hạ sinh ra ảo giác, hay là thật chính nhìn thấy người? Loan Loan cho dù là vô cùng thông tuệ, vào lúc này nhưng cũng là không khỏi hồ đồ.

Bay múa ong, trên người mình độc. Còn có này ngân châm…

Hết thảy hết thảy cũng nói cho Loan Loan cái này sợ không chỉ là ảo giác.

Ảo giác, cũng có chân thật sao?

Loan Loan trong nội tâm như vậy nghĩ. Sư Phi Huyên đồng dạng tại nghĩ như vậy.

Loan Loan trúng độc, mà bị Xích Luyện Tiên Tử coi như chủ yếu đối tượng Sư Phi Huyên so với Loan Loan thương thế tới, hai người không sai biệt nhiều. Chỉ cần liền cùng này Xích Luyện Tiên Tử trong lúc giao thủ, nàng Sư Phi Huyên bị tổn thương nhưng lại so với Loan Loan tới nặng.

Sở dĩ không sai biệt lắm, đó là bởi vì Loan Loan cùng Đông Phương Bất Bại giao thủ nhận qua tổn thương.

Tịnh Niệm thiền viện.

Tại thiền chủ Không hòa thượng dưới sự trợ giúp, Sư Phi Huyên cũng đồng dạng đem trong cơ thể mình độc cho chậm rãi bức ra tới, tại phun vài cửa màu đen máu tươi sau, Sư Phi Huyên lúc này mới thong thả một hơi.

“Đa tạ thiền chủ hỗ trợ. Phi Huyên không việc gì!”

Đứng dậy hướng Không hòa thượng đạo âm thanh tạ ơn sau, Sư Phi Huyên tâm tư nhưng lại trầm xuống.

Chậm rãi theo chính mình trong tay áo lấy ra hai cây ngân châm, Sư Phi Huyên tầm mắt định dạng tại đây độc châm trên mặt.

Xích Luyện Tiên Tử ——

Lý Mạc Sầu!

Tựa hồ là nhớ tới cái gì, Sư Phi Huyên không khỏi lên tiếng kinh hô: “Đạo lữ của hắn Xích Luyện Tiên Tử!”

Lúc trước Thuần Dương lập phái liền có qua Đạo Công Tử đạo lữ xuất hiện nói chuyện, nhưng vấn đề là từ ngày đó sau Thuần Dương phái tại không có cái khác đạo cô thân ảnh, cái này thuyết pháp mặc dù là rơi vào Sư Phi Huyên trong tai cuối cùng nhưng lại cũng không có để ý.

Lần đầu tiên!

Sư Phi Huyên phát hiện Đạo Công Tử quá mức thần bí.

Xuất thân!

Bối cảnh!

Còn có này quỷ dị kiếm pháp!

Nhạc Duyên xuất hiện cũng quá mức bất ngờ, quá mức thần bí.

Như là như thế này người đạp nhập ma đạo. Sư Phi Huyên không khỏi đánh một cái rùng mình. Này trong ảo giác, Loan Loan hỏi thăm Xích Luyện Tiên Tử lời nói, Xích Luyện Tiên Tử trả lời vẫn rõ mồn một trước mắt.

Từ Hàng Tĩnh Trai sẽ mới biết được nhân tâm, này Xích Luyện Tiên Tử trả lời Sư Phi Huyên đương nhiên nhìn ra được thật cùng giả. Nếu thật là như vậy lời nói, đối phương tuyệt đối sẽ lạm sát kẻ vô tội. Hơn nữa dụng độc thủ đoạn, chỉ sợ là so sánh với Ma Môn mang đến đáng sợ càng lớn.

Sư Phi Huyên không cách nào xác định chính mình chứng kiến là chân thật vẫn là ảo giác. Nhưng là có một chút nàng có thể để xác định là ở kinh nghiệm lần này Hoà Thị Bích tranh đoạt sau, trong lòng hắn Đạo Công Tử Nhạc Duyên đã muốn bày ở Loan Loan phía trước.

So với Loan Loan tới, này Đạo Công Tử Nhạc Duyên càng cần nữa để ý.

Hơn nữa nàng Sắc Không Kiếm cũng rơi vào người ta trong tay!

Nghĩ tới đây, Sư Phi Huyên lại lần nữa ngồi xếp bằng

đầu ngồi xuống, bắt đầu vận công chữa thương. Về phần thiền chủ Không hòa thượng. Thì là tại vì cái khác bị ong chích đủ sặc các hòa thượng hỗ trợ.

Đồng dạng.

Bị không nhỏ thương thế Độc Cô Phượng cũng là kéo lấy tổn thương thân thể trở lại Độc Cô thế gia, như vậy kết cục càng làm cho Độc Cô gia tộc có chút kinh ngạc.

Trong lúc nhất thời. Toàn bộ Lạc Dương cũng trở nên không khỏi đứng lên.

“Đạo Công Tử, Nhạc Duyên!”

Trở lại Lạc Dương Vương Thế Sung, rất nhanh liền từ Độc Cô thế gia chỗ đó được đến mình muốn tin tức.

“Ừ!”

Một thân trầm ngâm ở bên trong, Vương Thế Sung nhíu mày rơi vào trầm tư.

Chẳng lẽ lại này Hoà Thị Bích rơi vào Đạo gia trong tay?

Đạo môn này cùng Phật môn tranh đấu?

Trong khoảng thời gian ngắn, Vương Thế Sung liền hiểu rõ Đạo môn trong chỉ sợ là xuất hiện nội chiến, trước mắt Đạo gia đệ nhất nhân Ninh Đạo Kỳ đại biểu người thì là cùng Từ Hàng Tĩnh Trai đến gần, mà đổi thành bên ngoài một nhóm người thì là hoàn toàn khác biệt.

Mà trong chuyện này đại biểu hẳn là này Đạo Công Tử Nhạc Duyên!

Dùng Vương Thế Sung tại Lạc Dương quyền thế cùng năng lực, nghĩ muốn giải một cái cũng không có cố ý người ẩn dấu, tất nhiên là dễ dàng vô cùng. Rất nhanh, hắn liền được đến về Đạo Công Tử đại khái tình huống.

Tuy là Đạo gia người, nhưng là công tử chiếm đa số.

Hơn nữa hỉ tùy thân mang theo xinh đẹp thị nữ vì chính mình đeo kiếm.

Đây cũng là đại khái ấn tượng.

“Mỹ mạo thị nữ…”

Trầm ngâm một hồi lâu, Vương Thế Sung ánh mắt không khỏi sáng ngời, lập tức đối với người bên cạnh phân phó nói: “Thục Ny ở nơi nào?”

“Hồi bẩm, tiểu thư đang tại cùng Thượng đại gia tâm tình vũ nhạc!”

Một bên, thuộc về Vương Thế Sung thiếp thân thị nữ lập tức khom người trả lời.

Thượng đại gia!

Thượng Tú Phương!

Đệ nhất thiên hạ tài nữ!

Vân Du thiên hạ, gửi gắm tình cảm tại vũ nhạc.

Người nam nhân nào không truy phủng, người nam nhân nào rồi lại không tôn kính như vậy nữ tử?

Mà hiện giờ, Thượng Tú Phương Vân Du đến Lạc Dương.

Trong sát na, Vương Thế Sung đã có tính toán.

Chương 116 : Chân ngọc (trung)

116 chương chân ngọc (trung)

Đêm khuya.

Làm Nhạc Duyên trở về lúc sau đã là nửa đêm thời gian.

Đội lấy một cái nhỏ điêu trở lại khách điếm thời điểm, Vệ Trinh Trinh cùng Bạch Thanh Nhi hai người cũng không có ngủ. Với tư cách thị nữ, Vệ Trinh Trinh đối với Nhạc Duyên lần này tình trạng tuy nhiên không rõ ràng lắm, nhưng là tại nhìn thấy nhà mình công tử như vậy nghiêm túc thời điểm, liền biết rằng sự tình tuyệt đối không nhỏ.

Cho nên, nàng liền một mực mang theo Bạch Thanh Nhi chờ đợi cuối cùng kết quả. Nếu không chứng kiến Nhạc Duyên an ổn trở về, Vệ Trinh Trinh là lo lắng.

Cho nên tại Nhạc Duyên đẩy cửa vào thời điểm, đầu tiên mắt liền nhìn thấy hai cái một mực ngẩn ngơ tại gian phòng của mình trong chờ đợi nữ nhân.

Cùng Bạch Thanh Nhi tinh thần nhấp nháy, còn thỉnh thoảng an ủi người cách làm bất đồng, Vệ Trinh Trinh thì lộ ra vẻ có chút lo nghĩ, thỉnh thoảng trong phòng đi tới đi lui. Làm Nhạc Duyên đạp vào giữa phòng thời điểm, nhìn thấy chính là chạy tới trước của phòng Vệ Trinh Trinh.

“Công tử!”

Tại nhìn thấy xuất hiện tại trước mặt Nhạc Duyên, Vệ Trinh Trinh không khỏi mừng rỡ, bất quá tại nhìn thấy Nhạc Duyên này có chút tái nhợt gương mặt sau, liền hết sức lo lắng. Tại trở thành Nhạc Duyên kiếm thị sau, Vệ Trinh Trinh kiến thức tự nhiên là tăng trưởng không ít.

Nhạc Duyên tình huống, hiển nhiên nói cho Vệ Trinh Trinh hắn tao ngộ cũng không phải trong tưởng tượng tốt như vậy.

Bị thương!

“Không sao!”

Thấy Vệ Trinh Trinh trên mặt lo lắng nhìn mình, Nhạc Duyên chỉ là cười phất phất tay, ý bảo không cần để ý.

“…”

Bạch Thanh Nhi nhưng lại trong nội tâm cả kinh, trên mặt tại biểu hiện ra kinh hỉ đồng thời, nội tâm nhưng lại ba động vô cùng.

Hoà Thị Bích tranh đoạt xem ra coi như là tạm thời kết thúc.

Chỉ là không biết này Hoà Thị Bích cuối cùng tranh đoạt. Là rơi vào ai tay? Bạch Thanh Nhi có tự mình hiểu lấy, tình huống như vậy là nàng không thể tham dự trong đó. Không nói trước trước mắt nàng đã tại cùng Loan Loan

bắt đầu trong tranh đấu. Làm đoạt được sư tỷ vị trí mà cố gắng.

Bạch Thanh Nhi toàn bộ tâm tư cơ hồ cũng rơi vào Nhạc Duyên trên người, nghĩ muốn thò ra Đạo Công Tử nền tảng.

Về phần Hoà Thị Bích cùng Sư Phi Huyên cái gì, cái này tạm thời hãy để cho Loan Loan đi để ý tới, Bạch Thanh Nhi không có nhiều như vậy tinh lực, hơn nữa võ công của nàng đối với nữ nhân hiệu quả không lớn, duy có nam nhân mới là.

Cho nên Bạch Thanh Nhi tuy nhiên muốn biết tranh đoạt Hoà Thị Bích trong phát sinh cái gì, nhưng là nàng lại không thể hỏi, chỉ có thể chờ mong lấy Vệ Trinh Trinh hỏi thăm thời điểm. Nàng mình có thể theo bên cạnh được đến một ít nghĩ muốn cái gì.

Chỉ là tiếp được Nhạc Duyên cũng không có nhường Vệ Trinh Trinh có cơ hội mở miệng hỏi thăm, hơn nữa Vệ Trinh Trinh tựa hồ tại kinh nghiệm Loan Loan sự tình sau, cũng có không thiếu tiến bộ. Tại nhìn thấy Nhạc Duyên vậy có chút ít mỏi mệt ánh mắt sau, đổ ra là không có hỏi thăm.

Tại đem hai nữ đưa về phòng của mình sau, Nhạc Duyên lúc này mới thư thái một phen, thở dài một hơi.

Xem ra ——

Chúc Ngọc Nghiên không để cho Bạch Thanh Nhi đánh Vệ Trinh Trinh chủ ý.

Bất quá chuyện này vừa là một kiện làm cho người ta cao hứng sự tình, lại đồng dạng làm cho người ta cảnh giác. Nói một cách khác. Chỉ sợ Âm Quý phái nghĩ phải theo chính mình được đến đồ đạc chỉ sợ là so sánh với Hoà Thị Bích nhẹ không đi nơi nào.

Xoa xoa mi tâm, Nhạc Duyên nhưng lại đối với Bạch Thanh Nhi càng phát cảnh giác.

Mang trên đầu tiểu điêu lấy xuống, để ở một bên sau, Nhạc Duyên này mới chậm rãi nhắm mắt lại, bắt đầu chậm rãi chữa trị thương thế tới.

Không hòa thượng không hổ là thiền chủ.

Mặc dù là Phật châu lăng không một kích, nhưng ở lúc ấy Hoà Thị Bích ảnh hưởng xuống. Nhạc Duyên chỉ có thể đón đỡ, mượn này lực đạo bay ra Tịnh Niệm thiền viện, thương thế trên người sâu. Mặc dù ở mặt sau bị Hoà Thị Bích dị năng ảnh hưởng, khiến cho Nhạc Duyên được đến không ít chỗ tốt, nhưng là hắn cùng với Phật môn tranh đấu nhưng lại chính diện kéo ra.

Tại giao phong trong. Đã có hòa thượng chết tại trên tay hắn.

Phật môn là sẽ không buông tay.

Bất quá loại tình huống này, Nhạc Duyên đã muốn lên tâm tư đi tranh đoạt Hoà Thị Bích sau. Cũng đã có chuẩn bị tâm lý.

Ngày hôm sau.

Một đêm chữa thương, khiến cho Nhạc Duyên sắc mặt tốt rất nhiều.

Trường Sinh Quyết không hổ là chữa thương bảo điển.

Ngắn ngủn nửa đêm thời gian, Nhạc Duyên thương thế liền đã được đến rõ ràng khống chế, sau nửa đêm thời gian nhưng lại Nhạc Duyên một cá nhân dưới ánh đèn nghiên cứu lấy vỡ thành hơn mười khối Hoà Thị Bích. Đến với mình theo Sư Phi Huyên cầm trên tay tới Sắc Không Kiếm tạm thời cũng không có bị Nhạc Duyên nghiên cứu.

“Ngô!”

Nhìn trước mắt đã bị mình một lần nữa hợp lại Hoà Thị Bích, phía trên kia dị năng đã hoàn toàn không có, toàn bộ ngọc thân trừ nghiền nát địa phương, cái khác càng bò đầy vô số rất nhỏ vết rách.

Nhìn qua, đây cơ hồ là cả vứt đi.

Phải biết rằng đây là bị Sư Phi Huyên Sắc Không Kiếm một kiếm đánh cho cái dạng này, hơn nữa kiếm điển kiếm khí…

Này tu bổ mà nói…

Cũng không biết đệ nhất thiên hạ toàn tài Lỗ Diệu Tử phải chăng có cái này năng lực.

Lắc đầu.

Đem mảnh nhỏ Hoà Thị Bích thu tốt sau, đặt ở trong tay áo, Nhạc Duyên này mới một lần nữa cầm lấy Sắc Không Kiếm bắt đầu quan sát, kiếm này cùng mình đã từng Nguyệt Khuyết cực kỳ tương tự, có thể nói hai người không cùng đối phương là một người là nam nhân dùng, mà đổi thành bên ngoài một người thì là nữ nhân sử dụng.

Trừ bỏ hình thức bất đồng, địa phương khác cũng không có bao nhiêu biến hóa.

Nhìn đến đây, Nhạc Duyên trong lòng cũng là dâng lên một tia nghi hoặc, bất quá trong nháy mắt cái này tâm tư liền bị Nhạc Duyên dằn xuống đáy lòng, mà là tập trung tinh thần đối mặt lên trước mặt vấn đề tới.

Vương Thế Sung cho mời!

Đây là xuất từ Vương phủ người đến đây khách điếm cho tin tức. Đồng thời Lạc Dương phong thành.

“Vương Thế Sung!”

Lông mày giương lên, Nhạc Duyên ngược lại rất rõ ràng Vương Thế Sung tính toán. Nghĩ đến tối hôm qua, hắn cũng là có tâm tư người một trong, chỉ là người khác cũng không được tốt lắm, đối mặt loại tình huống đó căn bản liền không thể nhúng tay, chỉ có thể lui về tới.

Hiển nhiên, người ta Vương Thế Sung đối với Hoà Thị Bích có cực rất hứng thú.

Cũng là!

Trong thiên hạ nghĩ muốn tranh giành người, cũng đối với này Hoà Thị Bích có hứng thú. Với tư cách chiếm cứ Lạc Dương, cũng là thiên hạ một đại quân phiệt thế lực Vương Thế Sung tự nhiên không thể ngoại lệ.

Cũng tốt!

Mình cũng chính cần mượn lần này tụ hội, làm chút ít sự tình.

Buổi chiều.

Nhạc Duyên mang theo Vệ Trinh Trinh cùng Bạch Thanh Nhi hai người thị nữ, đi Lạc Dương cung điện.

Kim Ngân song kiếm cùng Chu kiếm tự nhiên là Vệ Trinh Trinh sử dụng kiếm khung lưng đeo, mà này được từ Sư Phi Huyên Sắc Không Kiếm cũng là bị Nhạc Duyên giắt bên hông. Tại bị người nghênh tiến sau. Nhạc Duyên liền nghe đạo ti trúc thanh âm.

Hiển nhiên.

Thuộc về quý tộc tụ hội, hiển nhiên không phải là hòa thượng tụng kinh. Đạo sĩ luyện đan có khả năng so sánh với.

Bước vào đại điện một khắc đó, Nhạc Duyên liền nhìn thấy này Lạc Dương cao tầng, đầu lĩnh ngồi ở chủ vị Vương Thế Sung cùng với thuộc về hắn một đám thủ

hạ, trong chuyện này trừ bỏ vương đeo nhân mã bên ngoài, Nhạc Duyên còn nhìn thấy Độc Cô gia tộc người.

Bất quá Độc Cô Phượng không có ở nơi này.

“Nhạc đạo trưởng, nghe danh không bằng gặp mặt, quả thật là công tử tư thái a!”

“Tất nhiên là tiêu sái người!”

Nuôi lấy râu quai nón, một bó to râu ria Vương Thế Sung thoạt nhìn rất là khôi ngô. Mũi đề bạt, bộ mặt hình dáng rõ ràng, có thảo nguyên nam tử khí chất. Tự nhiên, này Vương Thế Sung trên người có Tiên Ti huyết mạch, cũng không phải thuần khiết người Hán.

Cái thời kỳ này tất nhiên là không thể so với Tống Minh triều đại, dân phong bưu hãn mở ra, chính là hán hồ hợp lưu thời kì phi thường.

Vương Thế Sung này tiến lên chào hỏi thời điểm. Một đôi mang theo màu phỉ thúy ánh mắt đầu tiên là tại Vệ Trinh Trinh cùng Bạch Thanh Nhi trên thân hai người quét mắt một vòng, dùng thân phận của hắn địa vị, đối với nữ nhân tự nhiên là có được chính mình bình phán.

Mà Nhạc Duyên hai người thị nữ, tư thái bộ dáng khí chất cũng là không tầm thường.

Cho nên Vương Thế Sung câu nói đầu tiên chính là dùng nam nhân tâm tính cùng Nhạc Duyên kéo vào quan hệ, tuy nhiên là lần đầu tiên gặp mặt, lại thật giống như người quen biết cũ bình thường. Đổi lại là Quách

Tĩnh hay là Tả Lãnh Thiện tuyệt đối sẽ không như thế kéo mà nói.

“Bần đạo gặp qua Vương Công!”

Chắp tay thở dài. Hôm nay tới thấy Vương Thế Sung Nhạc Duyên tất nhiên là mặc đạo bào mà đến. Hơn nữa, dùng Vương Thế Sung tại Lạc Dương năng lực, hơi chút điều tra ra bản thân tương ứng tình huống thoải mái bình thường, đối với cái này một điểm Nhạc Duyên không cần che lấp.

Về phần mọi người bản thân tâm tính, biết rõ là tốt rồi.

“Thỉnh!”

“Thỉnh!”

Hai người cộng lại làm lễ sau. Này liền đi tiến đại điện.

Nơi này vốn là Dương Quảng đã từng cung điện, Dương Quảng sau khi chết. Này Lạc Dương tổng quản Vương Thế Sung tự nhiên là thuận theo tự nhiên trở thành Lạc Dương người chủ sự, cung điện này nhưng cũng là trở thành hắn lối ra. Chỉ là từ nơi này, liền có thể nhìn ra Vương Thế Sung này không kiêng nể gì cả dã tâm.

Tiến đại điện, Vương Thế Sung đầu tiên là liền một số người đối với Nhạc Duyên tiến hành giới thiệu, tại nơi này Nhạc Duyên nhìn thấy Vương Thế Sung hai đứa con trai.

Một người trong đó lông mày cau lại, mặt có thần sắc lo

lắng, mà một người khác nhưng lại ngang ngược.

Quét mắt một vòng sau, Nhạc Duyên liền thu hồi chính mình tầm mắt, đồng thời cùng Độc Cô môn phiệt một số người lên tiếng kêu gọi sau, lúc này mới ngồi ở Vương Thế Sung bên cạnh.

Vương Thế Sung thỉnh chính mình tâm tư là cái gì?

Nhạc Duyên tự nhiên biết rõ.

Bất quá là làm biết rõ Hoà Thị Bích đến tột cùng là rơi vào ai trên tay mà thôi. Bất quá dùng Vương Thế Sung được đến tình báo xem ra, này Hoà Thị Bích hiển nhiên là rơi vào Đạo Công Tử trên tay tỷ lệ thiên đại.

Nhạc Duyên có một cảm giác, nếu như hôm nay tại nơi này không đem sự tình biết rõ ràng, làm không tốt chính mình đi không ra này tòa cung điện.

Như vậy sự tình, Vương Thế Sung có thể làm tới.

“Ồ?”

“Nhạc công tử trên người kiếm này là…”

Sau khi ngồi xuống, Vương Thế Sung tầm mắt cuối cùng rốt cục đứng ở Nhạc Duyên bên hông Sắc Không Kiếm trên mặt. Phải biết, tại gặp mặt một khắc đó, Nhạc Duyên liền phát hiện Vương Thế Sung có rất lớn một bộ phận lực chú ý là rơi vào Sắc Không Kiếm trên mặt.

Hiển nhiên Vương Thế Sung là nhận thức Sắc Không

Kiếm.

“Sắc Không Kiếm!”

Đón Vương Thế Sung tầm mắt, Nhạc Duyên hớp một cái tửu thủy, rất là tùy ý trả lời.

“Ách…”

Vương Thế Sung hào phóng lông mi không khỏi run run, một hồi lâu, mới mở miệng hỏi: “Kiếm này không phải là…”

“Đúng!”

Nhạc Duyên không chờ Vương Thế Sung nói ra tên , Nhạc Duyên cũng đã gật gật đầu, vừa cười vừa nói: “Kiếm này là Từ Hàng Tĩnh Trai! Nhưng nó bây giờ là ta!”

“A?”

Vương Thế Sung trong nội tâm bát quái tâm tư nhất thời.

“Kỳ thật cũng không có gì, bất quá là Phi Huyên đưa ta!”

Ta lúc ấy cầm thời điểm, người ta cũng không có cự tuyệt, cũng không có chối bỏ a!

Mày kiếm khẽ nhếch, Nhạc Duyên cười ha hả nói xong, trên mặt tựa hồ có một loại không có ý tứ xấu hổ, nhưng càng nhiều lại hình như là một loại tự hào, như vậy biểu

lộ thấy Vương Thế Sung nội tâm một hồi quấn quýt. Như vậy biểu lộ giống như là giữa nam nữ vụng trộm lui tới, tống xuất đính ước tín vật bình thường.

Như vậy sự tình Vương Thế Sung thấy quá nhiều, mà trong đó biểu lộ cũng là độc nhất vô nhị.

“Kính xin Vương Công chớ để truyền đi, nếu không mà nói sẽ Phi Huyên thanh danh không tốt lắm!”

Tay phải nhẹ nhàng nghịch qua thân kiếm, Nhạc Duyên đối với Vương Thế Sung nhắc tới ra bản thân thỉnh cầu.

“À? Ha ha!”

Khóe miệng co quắp rút, Vương Thế Sung ngắm lên trước mặt Nhạc Duyên, nhìn đối phương ôn nhu phủ kiếm như vuốt “Quang ren “Động tác, trong lúc nhất thời vô cùng quấn quýt bất đắc dĩ. Eo khoá Sắc Không Kiếm, theo khách điếm đi bộ đi đến nơi đây, ngươi cái này gọi là không nghĩ muốn người khác biết rõ?

Chỉ sợ đoạn đường này tới, hữu tâm nhân cũng nhìn ở trong mắt.

Không chỉ có như thế.

Đứng ở phía sau Vệ Trinh Trinh cùng Bạch Thanh Nhi hai người đã sớm cúi đầu xuống, có thể nói là lông mày khóe mắt cùng một chỗ run rẩy.

“Tốt!”

“Uống rượu, nghe ca nhạc nhìn múa!”

Vương Thế Sung rốt cục chịu đựng không nổi Nhạc Duyên cái loại này lo lắng rồi lại nhịn không được nghĩ muốn toàn bộ thế giới cũng biết biểu lộ, nói sang chuyện khác. Nếu không mà nói, Vương Thế Sung cảm giác mình nhịn không được hiện tại liền muốn động thủ.

Theo Vương Thế Sung vỗ tay động tác, yến hội rốt cục bắt đầu.

Ti trúc âm thanh lên.

Một hồi kỳ lạ đinh đương vang lên đột ngột vang lên.

Đột nhiên tới thanh âm rốt cục hấp dẫn tất cả mọi người tầm mắt, bao gồm Nhạc Duyên tầm mắt cũng rơi vào này trên võ đài.

Leng keng trong tiếng, màn che bị kéo ra một góc.

Một cái tái tuyết khi sương, kiều tiểu khả ái chân ngọc theo phía sau màn vươn ra. Năm cái đáng yêu đầu ngón chân có chút rung động, trên chân ngọc càng treo Kim Ngân đủ sức, theo chân ngọc động tác đinh đương rung động.

Khác mị hoặc, khiến cho làm cho người ta có một loại đi lên sờ lên một phen xúc động.

Chỉ là lần này, liền hấp dẫn ở đây tất cả mọi người lực chú ý.

Cho dù là thân là nữ nhân Vệ Trinh Trinh cùng Bạch Thanh Nhi hai người tầm mắt cũng là rơi ở phía trên. Đồng dạng, Nhạc Duyên lực chú ý cũng hấp dẫn.

Đây là!

Loan Loan?

Không!

Không đúng!

Ngọc này đủ tuy nhiên đáng yêu, nhưng so với Loan Loan đến trả là sai nửa trù.

Bất quá cái này cũng không ảnh hưởng Nhạc Duyên tầm mắt bị hấp dẫn, theo cùng loại vô số nhỏ lục lạc cùng một chỗ lắc lư thanh âm càng lúc càng lớn, một cái một thân áo đỏ, đeo mũ trùm đầu kiều mỵ nữ tử rốt cục đi ra màn che, đi đến trên đài.

Đồng thời.

Nhạc lên.

Múa cũng lên.

Chương 117 : 117 chương eo thon (hạ)

117 chương eo thon (hạ)

Kim Ngân vật phẩm trang sức phối hợp với này có chút bạo lộ màu đỏ váy dài làm cho người một loại cực kỳ đặc biệt hấp dẫn.

Làm nữ tử vểnh lên chân ngọc, đạp trên chăn lông đi đến trên võ đài thời điểm, tất cả mọi người lực chú ý cũng đã rơi ở phía trên.

“…”

Nhạc Duyên hơi ngạc nhiên chằm chằm vào trên đài giai nhân, trong khoảng thời gian ngắn rất là ngoài ý muốn.

Này áo đỏ tựa hồ là thiếu khuyết lớp vải lót áo, đem trên người cô gái tuyệt đại bộ phận địa phương cũng bộc lộ ra tới, chân ngọc như thế, này như ngọc bình thường bắp chân bộ càng phải như vậy. Trừ đó ra, quần đỏ vạt áo địa phương nghiêng mở một cái lỗ hổng, dọc theo đùi trước sau đong đưa lấy, trên mặt làm đẹp lấy màu vàng vật phẩm trang sức thì là tại sáng quắc sinh quang.

Cũng không biết là này làn váy trên Kim Ngân vật phẩm trang sức lóng lánh người tròng mắt, vẫn là tái tuyết khi sương bình thường da thịt hấp dẫn mọi người tầm mắt.

Không chỉ có như thế.

Này quần đỏ mang theo cực đại Tây Vực Dị tộc phong vị, trừ bỏ che đậy tất yếu địa phương bên ngoài, thậm chí nữ tử này dịu dàng nắm chặt, phảng phất giống như xa xa cành liễu eo thon nhỏ cũng là lộ ở bên ngoài.

Này mượt mà đáng yêu rốn nhi càng hấp dẫn rất nhiều người tầm mắt, tựa hồ chỗ đó so lấy thiếu nữ chân ngọc càng có lực hấp dẫn.

Ít nhất Đạo Công Tử Nhạc Duyên tầm mắt tại đó định dạng một hồi lâu, đây là đứng ở phía sau Vệ Trinh Trinh cùng Bạch Thanh Nhi hai người cộng đồng chứng kiến, đương nhiên Nhạc Duyên tầm mắt na di cũng bị Vương Thế Sung nhìn ở trong mắt.

Vui sướng âm nhạc, ti trúc nhẹ nhàng trong lại là có thêm một loại nồng hậu Dị tộc hương vị.

Theo làn điệu vang lên, thiếu nữ vũ bộ cũng trở nên vui mừng mau đứng lên.

Trên đài thiếu nữ tuy nhiên đem chính mình eo thon nhỏ bạo lộ tại Nhạc Duyên trong ánh mắt, nhưng là sao chịu được có thể dịu dàng nắm chặt eo thon nhỏ trên còn có cái khác làm đẹp. Một cái màu bạc vật phẩm trang sức nghiêng giắt ngang hông, theo thon thả tả hữu nhẹ nhàng lắc lư. Này vật phẩm trang sức càng tản mát ra đinh đinh đang đang thanh thúy tiếng vang.

Thiếu nữ rất tự tin.

Nàng eo lộ, chân ngọc cũng lộ, thậm chí liền chân cũng

lộ.

Duy nhất không có triệt để lộ ra nhưng lại mặt ngọc.

Màu đỏ mũ trùm đầu nửa che nửa đậy, làm đẹp lấy xa hoa Kim Ngân sợi tơ ống tay áo càng ngăn trở chính mình cái cằm, theo vũ đạo động tác, nàng thủy chung chỉ có thể nhường dưới đài người nhìn thấy này một chút bộ dáng.

Cái gọi là vẫn còn ôm tỳ bà nửa che mặt, đã là như thế.

Nhíu lông mày như cành liễu mảnh.

Môi anh đào răng trắng tinh.

Còn có một hai nhộn nhạo hơi nước mắt to, thật dài lông mi có chút rung động.

Ống tay áo. Còn có mũ trùm đầu.

Chuyển động thân hình tại tăng thêm thiếu nữ thỉnh thoảng ra vẻ che lấp động tác, khiến cho ở đây người từ đầu tới đuôi nhiều nhất cũng chỉ thấy cô gái này nửa bên mặt. Hoặc là thon dài lông mày cộng thêm hơi nước bình thường chớp mắt to, hoặc là tựu là tươi sống đỏ như lửa cặp môi thơm hơn nữa này thỉnh thoảng khẽ liếm lấy miệng môi dưới lưỡi đỏ.

Cả khuôn mặt, nhưng lại chưa bao giờ xuất hiện tại trước mắt qua.

Tùy ý một cái trông lại, ở đây tất cả mọi người vô luận

nam nữ hay là thái giám, đều có một loại này trên đài thiếu nữ tại cho mình đá lông mi cảm thụ. Này câu nhân ánh mắt, nhưng lại nhường đại đa số người nội tâm cũng không khỏi được bay lên một đốm lửa. Đốt lòng người sợ, nóng nhân ý loạn.

Nhẹ nhàng trống nhỏ âm thanh càng lúc càng nhanh, mà thiếu nữ kỹ thuật nhảy cũng là càng ngày càng vui sướng, mang theo khác dã tính.

Tại Nhạc Duyên trong ánh mắt, trên đài thiếu nữ đem nàng eo thon nhỏ đối tượng Nhạc Duyên, bắt đầu không ngừng rung động đứng lên. Mang theo ngang hông Kim Ngân vật phẩm trang sức cũng phát ra liên tiếp không ngừng thanh thúy tiếng vang.

Múa bụng! ! !

Hai mắt không khỏi có chút nhíu lại, Nhạc Duyên không phải không thừa nhận thiếu nữ này có cực đại mị lực. Nàng tựa hồ rất là hiểu rõ trong lòng nam nhân suy nghĩ, tại ngắn ngủn vũ đạo ở bên trong, huống chi đem chính mình thon thả mà Linh Lung bay bổng mỹ hảo tư thái biểu lộ không bỏ sót, làm cho người ta mơ màng.

Cho dù là Nhạc Duyên. Cũng không khỏi không tán thưởng trước mắt nữ tử mị lực cùng năng lực.

Tại một khúc kết thúc sau, thiếu nữ vũ đạo rốt cục dừng lại. Hà hơi như lan trong mũ trùm đầu vẫn là che khuất nửa bên gò má, vũ đạo cuối cùng kết thúc công việc động tác thật là hóa thành một cái nhàn nhạt hôn gió động tác ném ngồi ngay ngắn ở dưới đài Đạo Công Tử

Nhạc Duyên, theo động tác thiếu nữ trên trán tóc cắt ngang trán càng hơi hơi nhộn nhạo một phen, giống như cười mà không phải cười người trong này mới chậm rãi lui xuống đi.

Toàn bộ đại điện đều ở yên tĩnh ở bên trong, chỉ có mấy người này nuốt nuốt nước miếng thanh âm lộ ra vẻ phá lệ chói tai.

Những người khác không có lên tiếng, tựa hồ cũng là ở dư vị vừa mới này vui sướng Dị tộc vũ đạo, nhắm mắt lại mọi người trước mắt hiển hiện cũng là người ta thiếu nữ một cái nhăn mày một nụ cười, chân ngọc còn có này eo thon nhỏ.

Nữ nhân này…

Sau lưng, Bạch Thanh Nhi tất nhiên là khôi phục cực nhanh.

Đồng dạng là đi một con đường đường nàng cùng nàng kia tất nhiên là có cao thấp, nhưng là nàng có thể rất rõ ràng nhìn ra vừa rồi cô gái kia cũng không biết võ công, nếu là tăng thêm công pháp gia thành Bạch Thanh Nhi tất nhiên là có thể thắng. Nhưng nếu là chỉ bằng vào tự thân, cho dù là Bạch Thanh Nhi cũng chưa chắc có thể chiếm được thượng phong.

Đây là Vương Thế Sung tại hấp dẫn Nhạc Duyên sao!

Trong lòng thầm nhủ đồng thời, Bạch Thanh Nhi ánh mắt rơi vào Nhạc Duyên trên người.

“Công tử!”

Thân là thị nữ Vệ Trinh Trinh nhìn không qua, thò tay nhẹ nhàng đụng đụng một mực bưng chén rượu, chén rượu đụng tinh khiết, lại là không có uống nửa cửa Nhạc Duyên, rốt cục đưa hắn lực chú ý cho kéo trở về.

Ai!

Như vậy vũ đạo Mạc Sầu là không dám nhảy!

Bởi vì Xích Luyện Tiên Tử nói trắng ra nhưng thật ra là một cái rất truyền thống nữ nhân, để cho nàng nhảy gợi tình như vậy vũ đạo quả thực quá mức khó xử người ta, đổi lại giết người còn không sai biệt lắm.

Về phần Tiểu Long Nữ người ta nhiều nhất sẽ đánh đàn, vũ đạo cái gì… Đó là cái gì?

Người ta sẽ nuôi ong mật!

Lục Vô Song…

Người ta thọt chân cô nương cũng sẽ không nhảy, mang một đống độc vật, chỉ huy Ngũ Độc khiêu vũ còn không sai biệt lắm.

Nghi Lâm?

Người ta sẽ niệm kinh, sẽ nói A di đà phật.

Dương Niệm Tích?

Nàng sẽ nhìn người khác nhảy, bản thân nhảy cái gì đoán chừng là khả năng không lớn.

Nhìn xem vừa mới cô gái kia rất có hương vị vũ đạo, Nhạc Duyên trong nội tâm nhưng lại suy đoán lên cái khác nữ tử tới, đáng tiếc càng nghĩ hắn phát hiện mình ý nghĩ này nghĩ muốn đạt thành có quá lớn khó khăn.

Tại Vệ Trinh Trinh xưng hô, Nhạc Duyên thu hồi đã muốn thả neo suy nghĩ, quay lại đầu nhìn về phía bên cạnh Vương Thế Sung, hỏi: “Vương Công, thiếu nữ này… Không phải là Thượng đại gia a?”

Tại Nhạc Duyên trong ấn tượng, này đệ nhất thiên hạ tài nữ Thượng Tú Phương không biết nhảy mị hoặc hương vị như vậy đậm đặc vũ đạo.

“Không sai!”

Gật gật đầu, Vương Thế Sung tỏ vẻ Nhạc Duyên suy đoán cũng không sai. Hồi đáp: “Đây chính là ta cháu gái Đổng Thục Ny!”

“Tiểu nữ tại Thượng đại gia tới Lạc Dương sau, liền một mực đứng ở Thượng đại gia chỗ đó thỉnh giáo vũ đạo. Hôm nay thân hình hướng Đạo Công Tử biểu hiện ra một phen, Nhạc công tử cảm thấy như thế nào?”

Xích lõa mà nói, Vương Thế Sung tâm tư như này Tư Mã Chiêu tâm.

Một bên chính sắm vai thị nữ một trong Bạch Thanh Nhi nghe lời này, trong nội tâm không khỏi hừ lạnh một

tiếng.

“Hàaa…!”

Đón Vương Thế Sung tầm mắt, Nhạc Duyên một ngụm đem trong chén đầu nửa ngày rượu ngon uống rượu uống cạn, khen: “Người như này trong chén rượu ngon, không sai!”

Ăn ngay nói thật!

Tại dưới tình huống như vậy, nói dối này sẽ cho người bất mãn.

Không nói trước trong đại điện những người khác phản ứng. Nhạc Duyên bản thân sẽ không có tâm tư đi dẫn đến này Ảnh Tử thích khách lang thang tình nhân Đổng Thục Ny, tự nhiên không cần đi phủ nhận người khác vũ đạo không có nhảy ra nghệ thuật hương vị. Người ta kỹ thuật nhảy đối với nam nhân mà nói, đã đầy đủ nghệ thuật.

“Bất quá ta càng chờ mong Thượng đại gia tài nghệ!”

Hướng Vương Thế Sung cười cười, Nhạc Duyên rất nhanh nói sang chuyện khác, đem mà nói dẫn tới Thượng Tú Phương trên người.

Đồng dạng.

Vương Thế Sung đầu tiên là sững sờ, nghe Nhạc Duyên trong lời nói này rõ ràng mang theo cự tuyệt hương vị mà nói, sắc mặt hơi đổi. Bất quá lập tức Vương Thế

Sung lại kịp phản ứng. Gật gật đầu một bộ ta đã hiểu rõ bộ dáng, nói ra: “Đúng, ta cũng vậy rất chờ mong Thượng đại gia tài nghệ!”

Ừ?

Ngươi gật đầu hiểu rõ cái gì?

Đối với Vương Thế Sung bừng tỉnh đại ngộ động tác, Nhạc Duyên có chút ngạc nhiên.

Người xuất gia thôi!

Nhìn xem Nhạc Duyên này biểu lộ, Vương Thế Sung trong nội tâm cười cười, nam nhân đều như vậy!

Hiển nhiên tới đại điện tham gia lần này yến hội người cũng biết tiếp được chính là đệ nhất thiên hạ tài nữ Thượng Tú Phương buổi biểu diễn dành riêng. Tuy nhiên vừa mới món ăn khai vị đã để không ít người đã là hỏa khí lớn bốc lên, nhưng là làm thưởng thức Thượng Tú Phương tài nghệ biểu diễn, một đám người nhưng lại sinh sinh đè xuống trong lòng hỏa, tất cả mọi người trở nên văn nghệ đứng lên.

Đệ nhất thiên hạ tài nữ Thượng Tú Phương!

Người nam nhân nào không truy đuổi?

Cùng thần long kiến thủ bất kiến vĩ Thạch Thanh Tuyền bất đồng, này Thượng Tú Phương nhưng mà rõ rệt hành tẩu thiên hạ. Hơn nữa ngược lại. Thạch Thanh Tuyền cái kia bệnh tâm thần lão tía cũng đủ để nhường

cơ hồ tất cả mọi người nửa đường bỏ cuộc. So với Thạch Thanh Tuyền, Thượng Tú Phương hiển nhiên tốt tiếp xúc nhiều.

Nghe nói Thượng Tú Phương có tài nghệ biểu diễn. Cho dù là Vệ Trinh Trinh, hay hoặc là là xuất thân Âm Quý phái Bạch Thanh Nhi, đối với cái này danh vang rền thiên hạ tài nữ đồng dạng là có cực đại hứng thú. Đương nhiên, cùng Vệ Trinh Trinh này đơn thuần cảm thấy này đệ nhất thiên hạ tài nữ rất lợi hại cảm giác bất đồng, Bạch Thanh Nhi thì là mang lên một loại muốn gặp hiểu biết biết tâm tư, nhìn một cái này đệ nhất thiên hạ tài nữ phải chăng danh xứng với thực.

Đối với nữ nhân tài ba này, ở đây vô luận là nam nhân vẫn là nữ nhân đều là có cực đại hứng thú.

Một hồi lâu.

Nguyên bản vây lên màn che lại lần nữa kéo ra.

Tiếng đàn.

Tiếng sáo.

Còn có tiếng tiêu.

Cùng lúc trước Dị tộc phong vị vui sướng điệu bất đồng, lúc này đây nhạc khúc lại là có thêm đầy đủ ý nhị.

Chỉ là này bất ngờ đua tiếng mà đến tiếng đàn, cũng đã đem tất cả mọi người lực chú ý hấp dẫn.

Mọi người biết rõ, đệ nhất thiên hạ tài nữ Thượng Tú Phương sắp gặt hái.

Tranh ——

Dây đàn kích thích.

Ngâm nga tiếng đàn lập tức đem tất cả mọi người lỗ tai hấp dẫn, một tiếng kia đột nhiên tới tiếng đàn tại động tĩnh một khắc đó cũng đã liên lụy đám người tiếng lòng. Bất quá, so với tiếng đàn tới, ở đây tất cả mọi người tầm mắt nhưng lại rơi vào trên đài, bọn họ càng chờ mong là người.

Lúc này đây, Nhạc Duyên không có bưng chén rượu lên.

Ánh mắt của hắn đồng dạng là rơi vào trên đài, đối với nữ nhân tài ba này cho dù là hắn Đạo Công Tử đồng dạng có cực đại hứng thú.

Màn che kéo ra, vô số màu đỏ lụa mỏng bay múa.

Ẩn ẩn, chính giữa đứng một đạo yểu điệu thân ảnh.

Trên đài, càng chẳng biết lúc nào đã muốn bày đầy hoa tươi, màu đỏ diễm lệ mẫu đơn ở bên trong, một đạo hồng sắc thân ảnh dáng sừng sững mà đứng.

Chỉ là một thân ảnh, đã là hấp dẫn tất cả mọi người tầm mắt.

Nhân trung hoa.

Hoa trung nhân.

Lụa mỏng tan hết, như rơi vào đóa hoa trên Hồ Điệp tán đi, Thượng Tú Phương một mực nhẹ không ngờ như thế hai mắt đột nhiên mở ra, thật dài lông mi rung động trong ——

Người, động.

Chương 118 : Kiếm Vũ

118 chương Kiếm Vũ

Vải mỏng, tan hết.

Người tại mẫu đơn trong lỗi lạc mà đứng.

Dựng ở sân khấu chính giữa Thượng Tú Phương rốt cục xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Hồng nhạt váy dài, này trên mặt quần áo trang trí không giống với Đổng Thục Ny, nàng không có những thứ kia hỗn hợp Kim Ngân sợi tơ, cũng không có lộ ra này dịu dàng nắm chặt eo thon nhỏ, càng không có bộc lộ ra nàng chân ngọc. Một thân hồng nhạt Nghê Thường, cơ hồ đem cả người bao khỏa trong đó.

Thượng Tú Phương trên váy dài hoa văn vật phẩm trang sức toàn bộ là hồng nhạt, không có có bất kỳ Kim Ngân vật phẩm trang sức, Nghê Thường trên mặt che kín lấy giống như bên cạnh đem nàng quay chung quanh ở bên trong mẫu đơn kiểu dáng, nhiều đóa làm đẹp tại xiêm y trên mặt.

Tại thời khắc này, nàng Thượng Tú Phương tựu là mẫu đơn.

Mẫu đơn chính là nàng Thượng Tú Phương.

Phối hợp này hồng nhạt váy dài là hồng nhạt giày thêu, trên mặt cũng xuyết lấy một đóa thêu đi ra mẫu đơn,

rung động run rẩy. Không chỉ có như thế, trên đầu đồ trang sức đồng dạng là dùng hồng nhạt là chủ, phảng phất giống như một thanh mở ra quạt xếp để ngang trên mái tóc, mà mặt quạt trên thì là do không biết người phương nào chỗ vẽ hoa mẫu đơn.

Danh thủ quốc gia!

Nhạc Duyên cũng không hiểu gì vẽ, nhưng là tại ánh mắt của hắn ở bên trong, hắn cũng có thể nhìn ra này quạt xếp trên mặt mẫu đơn xuất từ tay danh nhân. Chỉ là vẽ tranh người là người phương nào, Nhạc Duyên không được biết.

Trên ánh mắt hạ dò xét người ta quần áo trang trí cách ăn mặc sau, Nhạc Duyên cuối cùng tầm mắt rốt cục rơi vào người ta trên mặt.

Ngọc nhan như vẽ.

Thượng Tú Phương cùng Đổng Thục Ny cái loại này cao cấp danh viện khí chất bất đồng, nàng bộ dáng cực đẹp, hơn nữa nàng một thân khí chất, nhưng lại nhường Nhạc Duyên vô ý thức nhớ tới Loan Loan cùng Sư Phi Huyên. Làm Thượng Tú Phương giống như theo trong mộng cảnh thâm thúy u cốc đi đến thế gian tựa tiên tử xuất hiện tại đám người trước mắt lúc, toàn bộ bên trong đại sảnh, bất luận nam nữ, tầm mắt cũng không thể từ nơi này điên đảo chúng sinh danh kỹ thoáng rời đi.

Nàng có Sư Phi Huyên cái loại này thanh nhã như tiên thiên sinh lệ chất, cũng có Loan Loan cái loại này mê mê mang mang thần bí đẹp. Hai bên kết hợp xuống. Nhưng

lại xuất hiện một loại không thua hai nữ đặc dị phong tư.

Nhất khiến người khuynh đảo trừ nàng này thon dài cân xứng tư thái, dáng vẻ ngàn vạn cử chỉ thần sắc bên ngoài, thay đổi người là nàng đôi kia có thể hồn xiêu phách lạc tiễn nước hai cái đồng tử, kia ẩn ý đưa tình phối hợp với khóe môi hơi ngượng ngùng tràn đầy nụ cười nhẹ nhàng, xác thực là không có nam nhân có thể ngăn cản được.

"…"

Cho dù là Nhạc Duyên. Trong khoảng thời gian ngắn hắn lực chú ý toàn bộ rơi vào người ta Thượng Tú Phương trên người.

Cùng Đổng Thục Ny cái loại này cần dùng đặc biệt vũ đạo tới mị hoặc chính mình bất đồng, trước mắt nữ tử chỉ là một cái nhăn mày một nụ cười, yên tĩnh đứng ở nơi đó liền đã đầy đủ. Mặc dù là đường đường Đạo Công Tử Nhạc Duyên đã muốn được chứng kiến không ít Khuynh Thành giai nhân, nhưng tại thời khắc này vẫn là nhịn không được tâm thần có chút thất thủ.

Quả thật là đệ nhất thiên hạ tài nữ!

Quả thật là đệ nhất thiên hạ danh kỹ!

Danh bất hư truyền!

Chỉ cần là bộ dáng cùng khí chất đã muốn đủ để sánh ngang thiên hạ này đệ nhất danh kỹ danh xưng, nhưng là trước mắt biểu diễn tựu là xem người ta Thượng Tú

Phương phải chăng phối hợp đệ nhất thiên hạ tài nữ danh xưng.

Chờ mong!

Nhạc Duyên lần đầu tiên cảm giác mình rất là chờ mong một nữ nhân biểu diễn.

Đồng dạng.

Ở đây những người khác bất luận nam nữ cũng đều như nhau không hai, cho dù là xuất thân Âm Quý phái Bạch Thanh Nhi giờ phút này không thừa nhận cũng không được trước mắt nữ tử vĩ đại. Người ta là chỉ cần bằng vào tự thân tự nhiên điều kiện. Mà nàng Bạch Thanh Nhi nếu muốn đạt tới, rất khó khăn.

Chỉ cần liền hấp dẫn nam nhân phương diện mà nói, Bạch Thanh Nhi cũng không sợ hãi đối lập, nhưng nếu là muốn nhường người khác vô luận nam nữ tâm tình độc nhất vô nhị chờ mong, Bạch Thanh Nhi làm không được.

Chỉ sợ là nàng vẫn muốn truy đuổi loan Loan sư tỷ chỉ sợ cũng làm không đến nước này.

Nếu là Loan Loan ở đây, không biết chi tiết khá tốt. Nếu là tinh tường Loan Loan thân phận chỉ sợ là không có mấy người có thể bình yên trấn định tại Loan Loan trước mặt…

Tiếng đàn chỉ là một âm thanh.

Trong không khí ẩn ẩn quanh quẩn vừa rồi này bất ngờ đua tiếng, thật lâu, thẳng đến này âm thanh dư âm triệt để rơi xuống, làm này hồng vải mỏng trần ai sau khi hạ xuống, rốt cục bắt đầu có lần thứ hai kích thích.

Tranh ——

Chuông nhạc thanh âm đồng thời gõ vang, theo âm nhạc vang lên, trên đài Thượng Tú Phương rốt cục có động tác.

Thật dài lông mi khẽ run lên. Vốn là có chút hợp liếc tròng mắt bất ngờ trợn to, lập tức trên tay có động tác. Thon thon tay ngọc sự trượt ở bên trong, đang lúc mọi người nhìn soi mói, hai thanh màu đỏ lông tơ quạt lông xuất hiện tại trên tay.

Phốc suy ——

Cổ tay hơi động một chút, quạt lông phiêu nhiên mở ra, như này mở bình Khổng Tước.

Không chỉ có như thế, phối hợp với âm nhạc, Thượng Tú Phương môi son khẽ mở, nhưng lại hát lên.

Thanh âm như khóc như nói, lại như thanh u không linh.

Ngắn gọn thi từ trong. Nói ra là nàng Thượng Tú Phương tâm.

Nữ nhân này ——

Chưa phát giác ra, Nhạc Duyên nghe bài hát trẻ em,

nhìn xem Thượng Tú Phương vũ đạo, biểu lộ hơi có chút thất thần. Thi từ không sai, tuy nhiên không cách nào cùng sau này thi tiên thi thánh những người kia so sánh với. Nhưng ở trong nữ nhân Thượng Tú Phương văn học tiêu chuẩn quả thực đến một tầng thứ.

Tại đây trong giang hồ, như vậy nữ tử xác thực hiếm thấy.

Phải biết rằng thiên hạ này, cái khác nữ tử hoặc là tựu là không tài, chỉ có mỹ mạo cùng tính tình, hoặc là tựu là có lấy võ công, bối cảnh bộ dáng tài văn chương cũng không sai, nhưng là người ta tâm tư là ở chính tà chi tranh trên mặt, dùng thiên hạ bàn cờ vây, bản thân trở thành kỳ thủ một trong đang đánh cờ.

Hoặc là tựu là làm môn phái tại này trên giang hồ lăn.

Chân chính đi làm thi từ, ca hát khiêu vũ, dùng những thứ này làm gốc nghiệp nhưng lại rất ít, tuyệt đại đa số người cũng là đang đùa ồn ào, các nàng bản chức công tác vẫn là đấu tranh.

Mà trước mắt Thượng Tú Phương chính là cái này chân chính dùng văn học văn nghệ với tư cách bản chức nữ tử.

“Nghĩ đến quá nhiều a!”

Nhìn qua này đang tại hoa mẫu đơn trong quần, dùng mẫu đơn quần đỏ, cầm trong tay màu đỏ quạt lông dùng này yểu điệu mê người tư thái ung dung đi lòng vòng nhi Thượng Tú Phương, Nhạc Duyên không khỏi thở dài.

Thượng Tú Phương tiếng ca Nhạc Duyên tất nhiên là có thể nghe được đi ra, đây là một hòa bình chủ nghĩa nữ tử.

Nàng kỳ vọng, chính là thiên hạ này quay về nhất thống, thiên hạ thái bình.

Nhưng mà nàng không phải là Loan Loan, cũng không phải Sư Phi Huyên, mặc dù có hai nữ cộng đồng đặc điểm, nhưng là Thượng Tú Phương cuối cùng không phải là Loan Loan cùng Sư Phi Huyên hai người như vậy có thể trực tiếp nhúng tay trong đó. Đối với Thượng Tú Phương mà nói, có lẽ chỉ có tại nào đó thời điểm, tìm một cái đầy đủ ảnh hưởng thiên hạ đại thế nam nhân làm điểm đột phá, tại phía trên kia điểm ra thiên hạ thái bình bốn chữ này.

Làm bốn chữ này rơi xuống thời điểm, cũng là thiên hạ này đệ nhất danh kỹ, đệ nhất thiên hạ tài nữ cuối cùng về thời điểm.

“Hàaa…!”

Lắc đầu bật cười ở bên trong, này Thượng Tú Phương tại nguyên bản trong chuyện xưa thật là như thế này làm. Một ngụm đem trong chén rượu ngon uống, Nhạc Duyên nhìn xem trên đài nhẹ múa thanh xướng Thượng Tú Phương. Đặt chén rượu xuống, tay phải ngón trỏ thì là trước người trên mặt bàn nhẹ nhàng cao thấp điểm động lên, rất nhỏ tiếng vang phối hợp với nhạc khúc điệu, càng phối hợp với Thượng Tú Phương vũ bộ.

Thong thả khúc bất ngờ âm điệu biến đổi, trở nên cao

vút đứng lên.

Mà Thượng Tú Phương động tác đồng dạng phát sinh biến hóa. Trên tay phải màu đỏ quạt lông bất ngờ thu hẹp đặt ở sau thắt lưng, một cái nhẹ nhàng xoay người, lại lần nữa quay tới đối mặt đám người thời điểm, nhưng lại trên tay phải nhiều một thanh lóe ra hàn quang lợi kiếm.

Lúc này Thượng Tú Phương chính một tay giơ màu đỏ quạt lông, một tay cầm kiếm xa xa chỉ hướng dưới đài Nhạc Duyên chỗ phương hướng.

“Ân? !”

Thượng Tú Phương động tác tất nhiên là bị ở đây chỗ có võ công không sai người cũng nhìn ở trong mắt, Thượng Tú Phương không có có bất kỳ võ công. Thân thể nàng tố chất cũng bất quá là vì thường xuyên khiêu vũ nguyên nhân so với bình thường tiểu thư khuê các tốt hơn một ít mà thôi.

Hơn nữa ——

Vừa mới Thượng Tú Phương chọn lựa cách làm bất quá là những thứ kia đầu đường làm xiếc, vận dụng một loại nhỏ ảo thuật thủ đoạn, cũng chỉ là cái gọi là nhỏ ảo thuật mà thôi.

Tại nháy mắt, lấy ra một thanh kiếm.

Chiêu thức ấy cầm quạt lông, một tay cầm kiếm tư thế, càng làm cho mọi người tại đây tâm thần không khỏi khẽ

run lên.

Mâu thuẫn khí chất.

Lại lại tràn đầy khác lực hấp dẫn vũ đạo.

Đây cũng là Kiếm Vũ!

“…”

Không ai lên tiếng. Ở đây người cơ hồ khiến bản thân tiếng hít thở cũng đặt ở nhỏ nhất, sợ đánh vỡ trước mắt này xinh đẹp một màn.

Khóe mắt dư quang đảo qua Vương Thế Sung, Nhạc Duyên phát hiện Vương Thế Sung cũng đồng dạng bị Thượng Tú Phương hấp dẫn, hiển nhiên Thượng Tú Phương vũ đạo cái khác ngoại nhân căn bản là chưa quen thuộc, chân chính quen thuộc chỉ sợ chỉ có chính nàng, khí chất một ít biến hóa cho dù là người ta thiếp thân thị nữ cũng biết cực nhỏ.

Có chút nghiêng đầu, Nhạc Duyên càng thấy Vệ Trinh Trinh chính mở to hai mắt nhìn xem Thượng Tú Phương biểu diễn. Hiển nhiên chính mình kiếm thị đã bị trước mắt tràng cảnh triệt để hấp dẫn. Mà Bạch Thanh Nhi nhưng cũng là trên mặt dung quang toả sáng, tựa hồ trông thấy cái gì đáng được chú ý đồ đạc.

Nhạc Duyên thậm chí còn rõ nét nhìn thấy Bạch Thanh Nhi này sáng lóng lánh ánh mắt sưng lập loè qua thấy cái mình thích là thèm hào quang.

Đương nhiên.

Bạch Thanh Nhi để ý không phải là Thượng Tú Phương, mà là Thượng Tú Phương Kiếm Vũ.

Thậm chí liền đứng ở Nhạc Duyên trên đầu tiểu điêu cũng chỉ là móng vuốt cầm lấy tóc, không có chút nào líu ríu tiếng kêu, tựa hồ nó cũng bị này đệ nhất thiên hạ tài nữ kỹ thuật nhảy cùng tiếng ca hấp dẫn.

“Nhìn!”

“Hồ Điệp!”

Đang tại Nhạc Duyên lại lần nữa quay đầu lại đem tầm mắt đứng ở Thượng Tú Phương trên người thời điểm, trong góc một cái rất nhỏ thanh âm nhất thời vang lên, tại này chỉ có âm nhạc cùng vũ đạo trong đại điện, đối phương thanh âm tại cao thủ trong tai lộ ra vẻ cực kỳ rõ ràng.

Nghe nói như thế tất cả mọi người là sững sờ, lập tức mọi người tầm mắt nhìn lại, đã thấy bên ngoài bay vào được một cái sặc sỡ nhiều màu Hồ Điệp. Phe phẩy cánh hướng trên võ đài bay đi.

Này Hồ Điệp bay lên sân khấu sau, cũng không có rơi vào này bày ở bốn phía nở rộ mẫu đơn trên mặt, mà là vây quanh Thượng Tú Phương bay múa đứng lên.

Điệp Vũ!

Người múa!

Quạt múa!

Kiếm Vũ!

Người, quạt, kiếm, bướm, vừa đúng.

Huống chi đem Thượng Tú Phương mị lực bằng thêm một tầng.

Giật mình ở bên trong, tất cả mọi người tựa hồ lâm vào một cái kỳ lạ trong mộng cảnh.

Cho dù là kiến thức rộng rãi Nhạc Duyên tại thời khắc này. Cũng không khỏi hoàn toàn bị đối phương tư thái hấp dẫn.

Một khúc vừa cuối cùng.

Tiếng nhạc chợt dừng.

Tay trái quạt lông thu hẹp hợp ở sau người, trên tay phải trường kiếm lại lần nữa khôi phục vừa mới bắt đầu cầm kiếm động tác, mũi kiếm xa xa chỉ hướng dưới đài, cho tất cả mọi người một loại kiếm kia nhọn là chỉ vào chính mình cảm giác. Nhưng là Nhạc Duyên nhưng lại có một loại cảm giác, đó chính là kiếm này theo bắt đầu chỉ vào liền hẳn là chính mình.

Mà càng làm cho người kinh ngạc vẫn là này trên mũi kiếm dừng lại lấy cái con kia Thải Điệp.

Tầm mắt như nước, trước mắt thanh u.

Thải Điệp cánh nhẹ nhàng lay động, sau đó phe phẩy bay lên, hướng dưới đài đám người bay đi.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người tầm mắt cũng rơi vào cái này Thải Điệp trên mặt, nghĩ muốn nhìn đối phương đến tột cùng rơi tại đó.

Cuối cùng ——

Ở đây tất cả mọi người tầm mắt cũng rơi vào Nhạc Duyên trên người.

Này Thải Điệp vỗ vội cánh cuối cùng đứng ở Nhạc Duyên đạo quan trên mặt, thu hẹp cánh đứng ở đó trong.

Trong sát na.

Nhạc Duyên cảm giác mình đụng phải có thể so với Thiên ngoại phi tiên bình thường tầm mắt công kích.

Toàn thân mát lạnh, không khỏi đánh rùng mình một cái.

Chương 119 : Táng điệp

119 chương chôn cất bướm

Thải điệp!

Mọi người tầm mắt cũng rơi vào Nhạc Duyên trên người, rơi vào này nhún nhảy cánh đứng ở Đạo Công Tử đạo quan trên Hồ Điệp trên người.

Bởi vì tại trong mắt mọi người, này phối hợp với Thượng Tú Phương Kiếm Vũ Hồ Điệp là một loại số trời, một loại duyên phận.

Thải điệp bởi vì kiếm mà múa, bởi vì Thượng Tú Phương mà múa!

Tại trong mắt người khác, này con bướm đại biểu cho Thượng Tú Phương bản thân, là chỉ có thể xa xem, nhưng lại trong lòng mỗi người thậm chí nghĩ khinh nhờn đối tượng. Nhưng mà, Hồ Điệp nhẹ múa, cũng không phải người nào có thể trảo được lấy, cần Hồ Điệp chính mình đi ngừng.

Tại Kiếm Vũ xong sau, cái con kia bay múa Hồ Điệp liền đại biểu đám người tâm tư.

Kỳ thật ——

Trên cơ bản chỗ có nam nhân cũng kỳ vọng lấy này Hồ Điệp bay đến trên người mình tới, thật sự không được liền bay ra ngoài cũng có thể, về phần Nhạc Duyên đổ ra

là không có như thế nào để ý.

Chỉ là theo thải điệp rơi tại chính mình trên đầu, Nhạc Duyên cũng không khỏi được sững sờ xuống.

Trên đài.

Thượng Tú Phương trên tay trường kiếm đã muốn vào vỏ, nàng cũng không có như đồ Đổng Thục Ny như vậy tại vũ đạo xong sau trực tiếp rời đi, mà là dựng ở trong hoa mẫu đơn nhìn xem thải điệp cuối cùng thuộc về.

Nó, cuối cùng là rơi vào dưới đài cái kia tuấn tú kỳ cục đạo sĩ trên người.

Đạo Công Tử, Nhạc Duyên!

Chỉ là ý nghĩ này mới vừa vặn bay lên thời điểm, đã thấy mọi người tại đây cũng là khẽ giật mình, lập tức toàn bộ ngạc nhiên, cho dù là đứng ở Nhạc Duyên sau lưng Vệ Trinh Trinh cùng Bạch Thanh Nhi hai người cũng là trợn mắt há hốc mồm. Đang lúc mọi người nhìn soi mói, này tránh ở đạo quan trên thải điệp, bị cái con kia đứng ở bên cạnh tiểu điêu một miệng cho mổ chết.

Tựa hồ là ghét bỏ này thải điệp chiếm cứ chính mình địa bàn, làm Hồ Điệp rơi vào đạo quan trên không sau một lát sau, thải điệp thân ảnh cũng đã rơi vào tiểu điêu trong mắt.

Pằng!

Trước mắt bao người, này trong lòng mọi người đại biểu

cho đệ nhất thiên hạ tài nữ Thượng Tú Phương hóa thân lựa chọn thải điệp liền táng thân tại tiểu điêu ngoài miệng.

Cánh đập một chút, Hồ Điệp thi thể liền từ Nhạc Duyên đạo quan trên rơi xuống dưới tới.

Nhỏ nhắn mềm mại bất lực.

Đáng thương vô cùng.

Trong lúc nhất thời, tại rất nhiều người trong mắt cũng tựa hồ nhìn thấy một kiện hết sức làm cho người ta phẫn nộ sự tình, trong sát na tất cả mọi người tầm mắt cũng định dạng ở đằng kia đứng ở Nhạc Duyên trên đầu. Chiếm lấy tất cả địa phương tiểu điêu trên người.

Run run cánh nhỏ, tiểu điêu cũng tựa hồ phát giác được đám người nhìn về phía nó này hung ác tầm mắt.

Méo mó đầu, tiểu điêu thì thầm kêu một tiếng rống, quay đầu, không hề để ý tới, triệt để không đếm xỉa đám người tầm mắt.

Là!

Là không đếm xỉa!

Đây là những người khác tâm cùng ý nghĩ.

Cho dù là đứng ở bên cạnh Vệ Trinh Trinh cùng Bạch Thanh Nhi hai người cũng cảm giác được này tiểu điêu tựa hồ so sánh với mấy ngày hôm trước mới vừa vặn

mua được thời điểm muốn thông tuệ không ít, cũng không biết này tiểu điêu có phải hay không tìm được chính mình chân chính quy túc mới trở nên như thế.

Tuy nhiên các nàng cũng biết ưng điêu này một loại hung cầm rất là thông minh, nhưng là vừa vặn này tiểu điêu không đếm xỉa tư thái hãy để cho người cảm thấy có chút kinh ngạc.

Đương nhiên ——

Trừ đó ra, Vệ Trinh Trinh trong nội tâm nhiều một phần đáng tiếc tâm tư.

Tại vừa mới này Hồ Điệp bị tiểu điêu một miệng cho mổ khi chết sau, Vệ Trinh Trinh tâm cũng không khỏi được nho nhỏ run lên. Tựa hồ này tiểu điêu mổ chết không phải là Hồ Điệp, mà là này đệ nhất thiên hạ tài nữ Thượng Tú Phương. Cái này không thể không nói lúc trước Thượng Tú Phương kiếm kia múa cùng Hồ Điệp phối hợp sau làm cho người cảm giác.

“Ách…”

So với những người khác mà nói, Nhạc Duyên ngược lại không biết là cười vẫn là tức giận. Từ nhỏ điêu bị Độc Cô Phượng trên tay diều hâu hù đến leo đến đỉnh đầu của mình sau, này tiểu điêu cơ hồ liền đem bản thân tóc cho rằng ổ. Hơn nữa kinh nghiệm Hoà Thị Bích dị năng phóng xạ, nhưng lại cũng nhặt về một mạng, về phần đối với chim có cái gì tác dụng khác, tạm thời còn không cách nào biết được. Bất quá tiểu điêu ngược lại thoạt nhìn rất là hoạt bát, ít nhất so với chính mình tình huống

muốn tốt hơn nhiều.

Phải biết rằng Nhạc Duyên trước mắt còn cũng coi là một cái thương binh.

Trường Sinh giới chữa thương ảnh hưởng nếu không sai, lại cũng không thể lại ngắn ngủn trong một ngày liền chữa cho tốt tự thân thương thế.

Đối với những người khác tầm mắt Nhạc Duyên cũng không có để ý. Quay đầu, nhìn qua này rơi tại trong lòng bàn tay mình Hồ Điệp thi thể, Nhạc Duyên thán một tiếng, hướng Thượng Tú Phương quăng đi một cái xin lỗi ánh mắt.

Dù sao. Này Hồ Điệp xuất hiện thời cơ rất hợp, rồi lại quá không đúng.

"…"

Thượng Tú Phương thon dài chân mày cau lại, trên mặt hiện lên một tia ưu thương, trong mắt càng hiện lên một tia thương thế.

Đi văn nghệ lộ tuyến thiếu nữ nhất định sẽ làm bị thương xuân thu buồn. Vì thiên hạ, làm thu đông ăn mặc theo mùa, cũng vì hoa nở hoa tàn. Càng thêm Hồ Điệp chết. Làm làm đệ nhất thiên hạ tài nữ, Thượng Tú Phương thỏa thỏa cũng coi là một quả văn nghệ thiếu nữ.

Thải điệp chết, hiển nhiên làm cho nhân gia đau lòng.

Nếu là Loan Loan thấy vậy, đoán chừng là ha ha âm thanh sổ sách, thậm chí sẽ ở chủ ý đánh vào tiểu điêu trên người, về phần Sư Phi Huyên nhiều nhất bất quá là đối với Hồ Điệp thi thể phát biểu một phen chính mình cảm thán, nói nói Phật gia kinh điển, về phần thương tâm cái gì hai nữ chắc là không biết có.

“Đạo Công Tử, ngươi có thể hay không đem nó cho ta sao?”

Chậm rãi đi xuống đài, Thượng Tú Phương bước đi thong thả lấy thong thả bước chân đi đến Nhạc Duyên trước mặt, tầm mắt nhưng lại tử tử chằm chằm vào Nhạc Duyên trong lòng bàn tay Hồ Điệp, ôn nhu dò hỏi.

Không hỏi nhạc khúc vũ đạo như thế nào, nàng tầm mắt hoàn toàn bị này Hồ Điệp thi thể hấp dẫn.

“Thứ lỗi!”

Đem lòng bàn tay mở ra tới, hướng Thượng Tú Phương đưa tới, Nhạc Duyên cũng có chút không có ý tứ nói ra: “Nhà của ta tiểu điêu tính nết hơi lộ vẻ hoạt bát chút ít, không có ý tứ!”

Nhạc Duyên tuy là Đạo gia, lại cũng sẽ không có Điệp Mộng Trang Chu, hoặc là Trang Chu Mộng Điệp cảm tưởng. Tại người ta tiểu điêu trong mắt, này Hồ Điệp liền cùng loại phi trùng đồ vật, tại nó trước mặt vỗ vội cánh, không thể nghi ngờ như muỗi tại ếch bên cạnh bay múa.

Kết quả của nó không cần nói cũng biết.

Nhạc Duyên hiển nhiên sẽ không nói rõ này Hồ Điệp là bản thân muốn chết, mà là ôn hòa cười đưa tới.

“Công tử, đa tạ!”

Nhẹ nhàng thi lễ, Thượng Tú Phương duỗi ra thon dài ngón tay ngọc, vô cùng cẩn thận thương tiếc theo Nhạc Duyên trong lòng bàn tay đem Hồ Điệp thi thể cầm qua đi.

Thượng Tú Phương làn da vô cùng tốt, có thể nói thiên sinh lệ chất. Nhạc Duyên gặp qua rất nhiều nữ nhân da thịt hoặc nhiều hoặc ít đều bởi vì công pháp duyên cớ sinh ra một ít ảnh hưởng, nhưng là thiếu nữ trước mắt nhưng lại đường đường chính chính trời sinh, nàng cũng không có võ công.

Làn da trắng noãn như ngọc, thậm chí làm cho người một loại dịu dàng sáng lên cảm giác.

Thượng Tú Phương ngón tay nhiệt độ có chút thấp, làm đầu ngón tay đụng vào Nhạc Duyên lòng bàn tay thời điểm, làm cho người một loại lạnh buốt cảm giác.

Đầu ngón tay cùng lòng bàn tay có chút đụng chạm, lập tức mà phân.

Cái loại cảm giác này, nhưng lại tại hai cái người trong cuộc trong nội tâm cũng rơi xuống dấu vết.

“…”

Một bên Vương Thế Sung thấy thế, tràn đầy râu quai

nón trên mặt vẻ hâm mộ chợt lóe lên. Lập tức nói ra: “Thượng đại gia như thế thương tiếc này thải điệp, nghĩ đến Thượng đại gia là muốn làm cho này thải điệp làm một phần mộ!”

Vương Thế Sung mà nói nhường Thượng Tú Phương ánh mắt không khỏi sáng ngời.

Hiển nhiên Vương Thế Sung nói được Thượng Tú Phương trong tâm tạng, nguyên bản thương thế hai mắt cũng khôi phục tầm thường này như nước đồng dạng đồng tử, cắt nước bình thường đôi mắt nháy a nháy.

“Đương nhiên!”

Vương Thế Sung quay đầu, tầm mắt rơi vào Nhạc Duyên trên người, nói: “Này thải điệp chết thảm tại Nhạc công tử sủng vật điêu, tất nhiên là cần phải chịu trách nhiệm lên cái này mộ! Nghĩ đến Thượng đại gia còn là hy vọng nhìn thấy này thải điệp có một mỹ hảo quy túc!” Nói đến đây, Vương Thế Sung hướng Nhạc Duyên quăng đi yên tâm ánh mắt.

Này Vương Thế Sung! ! !

Đón Vương Thế Sung tầm mắt, Nhạc Duyên vốn đang chuẩn bị tùy ý cùng Vương Thế Sung nói chuyện với nhau vài câu, đem Hoà Thị Bích sự tình tùy ý giải quyết liền rời đi này đối với chính mình mà nói đã muốn trở nên nguy hiểm Lạc Dương. Nhưng là Vương Thế Sung vừa nói như vậy, Nhạc Duyên thật đúng là không tốt cự tuyệt.

Làm Hoà Thị Bích, Vương Thế Sung ngay cả mình cháu gái thậm chí Thượng Tú Phương cũng ở đây trong kế hoạch của, quả thật là kiêu hùng tâm tính a!

Tối hôm qua Hoà Thị Bích sự kiện, hiển nhiên Vương Thế Sung giải cá đại khái. Nhưng là dùng hắn đối với chính mình cố kỵ, chỉ biết đi quanh co lộ tuyến.

Hắn cố kỵ chính mình, cố kỵ Ma Môn, cố kỵ Phật môn, nhưng là Vương Thế Sung vẫn nghĩ mình làm người khác hưởng.

Cho dù là chỉ có một ti cơ hội, Vương Thế Sung cũng phải để lên.

Trong chớp mắt. Nhạc Duyên đã tại trong nội tâm phân tích Vương Thế Sung loại làm này mục đích, đến lúc đó chỉ sợ vẫn là Đổng Thục Ny làm mồi.

Cảm nhận được Thượng Tú Phương tầm mắt, Nhạc Duyên suy nghĩ thu hồi lại, gật đầu cười nói: “Nếu là Thượng đại gia không sao mà nói. Tại hạ tự nhiên cũng không có bất cứ vấn đề gì!”

Trầm ngâm một hồi lâu, Thượng Tú Phương gật gật đầu, nhưng lại đáp ứng tới.

Lúc xế chiều.

Thượng Tú Phương chỗ ở.

Trong sân dưới đại thụ, Thượng Tú Phương, Vệ Trinh Trinh, Bạch Thanh Nhi còn có Vương Thế Sung cháu gái

Đổng Thục Ny bốn người trong sân hoa mẫu đơn hạ cho lên một cái xinh xắn hố đất. Sau đó tứ nữ hai mắt đẫm lệ mông lung đem này thải điệp chậm rãi thả vào bên trong, sau đó từng chút từng chút đem thổ nhưỡng rơi vãi ở phía trên.

Không chỉ có như thế, thân là tài nữ Thượng Tú Phương thế nhưng còn chưa này chết đi Hồ Điệp làm một khúc điếu văn. Sau đó đầy cõi lòng thâm tình nhớ kỹ.

Đứng ở một bên Đổng Thục Ny thì là không ngừng gật đầu, đồng thời còn thỉnh thoảng dùng một loại mị hoặc ánh mắt hướng Nhạc Duyên nhìn đi.

Về phần Vệ Trinh Trinh thì là vẻ mặt ngây thơ, bởi vì xuất thân quan hệ, Vệ Trinh Trinh tại văn hóa trên tất nhiên là so ra kém Thượng Tú Phương cái này văn nghệ nữ, cũng so không được trên cậu là Vương Thế Sung Đổng Thục Ny, bất quá người ta tâm tính thiện lương đơn thuần, rất có một loại tuy nhiên không biết đang nói cái gì, nhưng là rất lợi hại rất ưu thương cảm khái, phối hợp với bản thân tâm tình, đổ ra cũng bình thường.

Mà Bạch Thanh Nhi thì bất đồng, xuất thân Âm Quý phái nàng hiểu những thứ này, chỉ là trước mắt nàng cũng chỉ có thể dùng một loại tỉnh tỉnh hiểu hiểu ưu thương đi cảm khái, phụng bồi Vệ Trinh Trinh cùng một chỗ ưu thương.

Góc tường.

Nhạc Duyên cùng đỉnh đầu của mình tiểu điêu một

người một chim liền như vậy kinh ngạc nhìn trước mắt bận việc, sau đó cùng một chỗ bi xuân thương thu nữ nhân.

Một cái văn nghệ phong cách bi thương!

Một cái giả trang bi thương đồng thời có thể tại câu dẫn mình!

Một cái thì là ngây thơ trong ưu thương!

Còn có một giả tâm nhãn ai thán!

Thoạt nhìn rất hòa hài hình ảnh, không biết sao nhưng lại nhường Nhạc Duyên không khỏi đánh rùng mình một cái, mắt phải vỏ mạnh mẽ nhảy lên mấy cái. Đương nhiên, nhường Nhạc Duyên không khỏi đánh rùng mình một cái đổ ra không phải bởi vì trước mắt hình ảnh, mà là vì nữ nhân bản thân duyên cớ.

Ngoài dự tính!

Ta đang lo lắng cái gì?

“Ngô? !”

Một tay lục lọi chính mình cái cằm, Nhạc Duyên chậm rãi xoay người, tạm thời không có đi nhìn chăm chú tứ nữ động tác, mà là nhường tầm mắt lướt qua cửa sổ hướng ra phía ngoài nhìn lại.

Xa xa.

Dưới trời chiều.

Nóc nhà, một thân màu xanh tăng bào, Sư Phi Huyên lẳng lặng dựng ở trên đó, đưa mắt nhìn tà dương lặn về phía tây.

Thật giống như nhìn xem này Đại Tùy giang sơn cuối cùng kết thúc.

Chương 120 : Hoà Thị Bích kết cục

120 chương Hoà Thị Bích kết cục

“Hoà Thị Bích, cái này mảnh nhỏ là Hoà Thị Bích?”

“Đúng!”

“Xác định cùng với khẳng định!”

Trong nội viện.

Đệ nhất thiên hạ tài nữ Thượng Tú Phương lúc này ngọc thủ nhẹ bụm lấy chính mình miệng, mắt trợn tròn chằm chằm vào trên mặt bàn một ít khối xinh xắn mảnh nhỏ, hơi có chút trong thất thần. Này bày ở trên bàn đá Hoà Thị Bích mảnh nhỏ trên mặt không chỉ có bên hình bất quy tắc, hơn nữa bởi vì bị kiếm khí ảnh hưởng, khiến cho trên mặt còn che kín vô số tinh mịn ngấn đường, tựa hồ tại đụng một cái sờ sẽ bể nát bộ dáng.

Thân là kiếm thị Vệ Trinh Trinh cũng đồng dạng cảm thấy đáng tiếc, chỉ là nàng cũng không rõ ràng lắm tất cả hàm nghĩa, cho nên cũng cũng chỉ có đáng tiếc tâm tình mà thôi.

Về phần Đổng Thục Ny thì là giương cái miệng nhỏ nhắn, ở bên cạnh Nhạc Duyên thậm chí có thể chứng kiến này chống đỡ lấy hàm răng cái lưỡi thơm tho, hiển nhiên nàng cũng bị trước mắt kết quả làm cho sững sờ.

Mà Bạch Thanh Nhi đồng dạng là trợn mắt há hốc mồm.

Không phải là như vậy a!

Đổng Thục Ny ngơ ngác nhìn xem này đặt ở trên bàn đá một khối mảnh nhỏ, nàng bị thúc thúc phó thác, nghĩ phải theo Nhạc Duyên trên người được đến Hoà Thị Bích tin tức, hoặc là tốt nhất có thể dùng sắc đẹp dụ dỗ tới Hoà Thị Bích đó là tốt nhất.

Nói tiếp này Đạo Công Tử dáng người bộ dáng khí chất cũng không sai, nàng hiển nhiên cũng không ngại.

Cùng tuấn tú đạo sĩ một chiều tà sương sớm tình duyên, nhưng cũng là một kiện chuyện tốt.

Nhưng vấn đề là…

Trước mắt sự tình phát triển cũng không phải nàng tưởng tượng khó khăn như vậy, này Hoà Thị Bích là Nhạc Duyên mình ở nói chuyện phiếm trong lấy ra, quan trọng hơn là thứ này bể!

Đổng Thục Ny bởi vì chính mình là Vương Thế Sung cháu gái quan hệ, đương nhiên tinh tường Hoà Thị Bích ảnh hưởng, nhưng đó là cần đầy đủ Hoà Thị Bích, nhưng mà trước mắt cũng chỉ có ngón tay cái lớn nhỏ một ít khối Hoà Thị Bích mảnh nhỏ, này đỉnh cái gì dùng?

Hơn nữa tại Đổng Thục Ny trong trí nhớ, thiên hạ này chỉ sợ không ai có thể tu bổ Hoà Thị Bích.

Nói một cách khác. Chính mình thúc thúc Vương Thế Sung chỗ nghĩ cách còn chưa tới kịp thi triển, cũng đã tan biến.

Tại Đổng Thục Ny ngơ ngác trên nét mặt, Bạch Thanh Nhi trong lòng thán một tiếng, nàng cuối cùng hiểu rõ vì cái gì Chưởng môn Âm Hậu không có cái khác thông tri chính mình, cũng không có làm cho mình cưỡng ép Vệ Trinh Trinh làm trao đổi. Kia nguyên nhân căn bản chính là này Hoà Thị Bích bể.

“Hoà Thị Bích…”

Nỉ non nhấn mạnh trả lời một tiếng, ngoài miệng đem này Hoà Thị Bích lai lịch kể ra một lần sau, Thượng Tú Phương thò tay đem này mảnh nhỏ cầm trên tay, trong mắt đều là vẻ tiếc nuối. Này thiên hạ chí bảo, liền như vậy bị phá huỷ. Thật sự là quá mức đáng tiếc.

“Này Hoà Thị Bích là thế nào bể?”

Trong mắt có chứa oán trách, thân là văn nghệ tài nữ Thượng Tú Phương tất nhiên là biết rõ Hoà Thị Bích ý nghĩa. Không chỉ có là chính trị danh khí, hơn nữa chỉ cần liền trân quý trên càng vô cùng trọng yếu. Nhìn trước mắt cái này mảnh nhỏ, Thượng Tú Phương trong nội tâm đối với đánh vỡ người có một ti oán trách.

Cho nên, nhìn về phía Nhạc Duyên trong ánh mắt mang lên nàng này một tia nhỏ tâm tình.

Phải biết rằng Thượng Tú Phương cùng Dương gia, Lý

phiệt quan hệ rất quen thuộc, có thể nói tại nơi này chân chính liên lụy đến chính tà hai đạo cùng với môn phiệt thế gia hoàng tộc liền chỉ có nàng Thượng Tú Phương một người. Nếu không lời nói, coi hắn đệ nhất thiên hạ tài nữ cộng thêm đệ nhất danh kỹ danh tiếng. Sẽ không chút nào võ công nàng sao có thể tại trong chuyện này ra nước bùn mà không nhuộm? Bảo trì chính mình một thân sạch sẽ.

“Ai!”

Một tiếng bất đắc dĩ thở dài, Nhạc Duyên nói ra đánh nát Hoà Thị Bích người trong cuộc: “Bể nát này Hoà Thị Bích tất nhiên là Từ Hàng Tĩnh Trai tiên tử Sư Phi Huyên!”

Sư Phi Huyên!

Ở đây trừ Vệ Trinh Trinh bên ngoài, những người khác trong nội tâm cũng là chấn động.

Trừ bỏ Vệ Trinh Trinh không thuộc về giang hồ, cho dù là đi theo Đạo Công Tử bốn phía du đãng, nhưng cũng biết chuyện giang hồ tình cũng không nhiều. Đối với Sư Phi Huyên, nàng Vệ Trinh Trinh cũng không biết. Giờ khắc này nghe nói công tử lời nói, lại làm cho Vệ Trinh Trinh lên một tia giải hứng thú.

Điều đó không có khả năng!

Thượng Tú Phương, Đổng Thục Ny cùng Bạch Thanh Nhi nội tâm đồng thời hiện lên chối bỏ ý niệm trong đầu.

Giang hồ trong truyền thuyết. Sư Phi Huyên cầm Hoà Thị Bích đến đây Lạc Dương, làm Lý phiệt Nhị công tử đứng tên, nhưng lại không có có đạo lý chính mình tự tay đánh nát này Hoà Thị Bích, nếu không lời nói này không phải người ta ăn nhiều?

Thấy chúng nữ hoài nghi tầm mắt, Nhạc Duyên mở ra tay, cười nói: “Sự thật liền là như thế này, là Sư tiên tử tự tay đánh nát Hoà Thị Bích!”

“Vì cái gì?”

Lông mày cau lại, Thượng Tú Phương nghi hoặc lên tiếng.

“Ai biết được? !”

Lắc đầu, Nhạc Duyên tỏ vẻ chính mình cũng không rõ ràng lắm.

Chẳng lẽ lại Sư Phi Huyên đối với lựa chọn Lý Thế Dân làm chân mệnh thiên tử có cái khác khúc chiết, có nhân tuyển mới?

Đây là Bạch Thanh Nhi trong nội tâm ý nghĩ. Bất quá ý nghĩ này vừa mới cùng một chỗ liền bị nàng đè xuống.

Này hoàn toàn nói không thông.

Từ Hàng Tĩnh Trai là dạng gì đức hạnh, tuy nhiên nàng Bạch Thanh Nhi không cách nào cùng Loan Loan cùng Âm Hậu cùng đối phương tiếp xúc nhiều, nhưng là thân là Âm Quý phái đệ tử Bạch Thanh Nhi vẫn có thể đủ rồi

giải tinh tường.

“Hay là trước trước câu nói kia, làm đối với này thải điệp thất lễ, này khối mảnh nhỏ liền đưa cho Thượng đại gia!”

Nhướng mày trong. Nhạc Duyên lại lần nữa lặp lại hắn lấy ra mảnh nhỏ lúc một câu, cuối cùng để ở tràng chúng nữ cũng là sắc mặt hơi đổi.

Tốt tính toán!

Đây là Bạch Thanh Nhi tâm tư, phải biết rằng này Hoà Thị Bích bất kể là hay không là Sư Phi Huyên đánh nát, vậy cũng tuyệt đối thoát không Nhạc Duyên quan hệ. Nhưng mà trước mắt Nhạc Duyên chuyển tặng một khối mảnh nhỏ cho Thượng Tú Phương, nếu là tiếp nhận này này đệ nhất thiên hạ tài nữ liền liên lụy trong đó, Đạo Công Tử chỗ đối mặt áp lực sẽ giảm nhỏ không ít.

Cho dù là hữu tâm nhân nghĩ muốn gom góp mảnh nhỏ khép lại chỉ sợ cũng có chút khó khăn.

Cứ nghe này Thượng Tú Phương cùng Lý phiệt quan hệ sâu!

Đồng dạng.

Thượng Tú Phương biểu lộ cũng là hơi chậm lại.

Thật lâu.

Thượng Tú Phương gật gật đầu, nhưng lại tựa hồ không chút nào lo lắng trong chuyện này ảnh hưởng, mà nhận

lấy này khối mảnh nhỏ.

“Thấy người có phần!”

Phát giác được Vệ Trinh Trinh hơi có vẻ buồn bực ánh mắt, Nhạc Duyên lại từ trong tay áo móc ra ba khối cơ hồ là không xê xích bao nhiêu mảnh nhỏ, cho Vệ Trinh Trinh một mảnh, cũng cho Bạch Thanh Nhi một mảnh, thậm chí Đổng Thục Ny trên tay cũng phải một mảnh.

“…”

Thượng Tú Phương nhìn đến không khỏi sững sờ, Nhạc Duyên cách làm hoàn toàn vượt qua nàng tưởng tượng. Tựa hồ nghĩ đến cái gì, Thượng Tú Phương tầm mắt rơi tại cái khác tam nữ trên tay mảnh nhỏ trên, trong mắt lóe ra vẻ chờ mong.

“Thượng tỷ tỷ!”

“Đây chính là Đạo Công Tử cho muội muội a!”

Đổng Thục Ny tất nhiên là phát giác được Thượng Tú Phương trong mắt hàm nghĩa, liền tranh thủ trên tay mảnh nhỏ thu hồi tay áo, cười ha hả nói ra, nàng cũng phải cần thứ này cho nhà mình thúc thúc công đạo.

Vệ Trinh Trinh tuy nhiên tâm tính hiền lành, nhưng là dưới loại tình huống này. Nàng tự nhiên cũng không thể có thể đem thuộc về nhà mình lễ vật cho người khác, rất nhanh liền thu trong ngực.

Về phần Bạch Thanh Nhi người thì là đồng dạng cách

làm, chỉ là trong nội tâm vẫn còn có chút sững sờ.

Nếu nói là lúc trước lấy ra mảnh nhỏ liền nhường Bạch Thanh Nhi tại một mực suy đoán Nhạc Duyên suy nghĩ, nhưng ở đối phương đem một khối mảnh nhỏ đưa cho Thượng Tú Phương để cho nàng rất là ngoài ý muốn lời nói, như vậy trước mắt cách làm thật là nhường Bạch Thanh Nhi triệt để kinh ngạc.

Này Đạo Công Tử Nhạc Duyên đến tột cùng suy nghĩ cái gì?

Hơn nữa nhìn trước mắt hai tay chắp sau lưng Nhạc Duyên. Bạch Thanh Nhi có một loại trực giác này Hoà Thị Bích mảnh nhỏ chỉ sợ là không ngừng đưa chính mình bốn người…

Trước mắt liền cục diện này mà nói, này bốn khối mảnh nhỏ chỉ sợ cũng là rất khó tụ cùng một chỗ!

Hoà Thị Bích tuy nhiên bể, nhưng là chỉ sợ tại hữu tâm nhân trong mắt mảnh nhỏ cũng có thể làm văn.

Trong lúc nhất thời, Bạch Thanh Nhi suy đoán lên tối hôm qua loan Loan sư tỷ không biết có hay không đoạt được mảnh nhỏ, nhưng là đơn liền trước mắt Bạch Thanh Nhi đã có nghĩ muốn ra tay cưỡng chế đem bốn khối mảnh nhỏ cất vào trong tay suy nghĩ, không chỉ có như thế. Hơn nữa đối với Nhạc Duyên trên tay còn lại đồ đạc còn có kỳ vọng.

Chỉ tiếc, Đạo Công Tử vũ lực trình độ khiến cho Bạch Thanh Nhi căn bản cũng không có tất thắng nắm chắc,

nàng chỉ có thể cưỡng chế đè xuống trong nội tâm ý nghĩ này. Phải biết rằng trong thiên hạ tuy nhiên thoạt nhìn giống như không có người nào có thể bổ toàn bộ Hoà Thị Bích, nhưng là ai biết có hay không người ẩn dấu vật?

Tại Âm Quý phái ở bên trong, liền có mấy cái tay nghề rất lợi hại nhân sĩ.

Này mảnh nhỏ dễ dàng nhất bắt đầu chỉ có…

Tầm mắt quét mắt một vòng cười rất vui vẻ Vệ Trinh Trinh, Bạch Thanh Nhi chậm rãi cúi đầu xuống.

Thấy chúng nữ khác biểu lộ. Nhạc Duyên đầu tiên là đến một cái xin lỗi, tỏ vẻ chính mình tạm thời có việc, liền rời khỏi sân nhỏ, hướng nhà xí phương hướng đi đến. Nhưng là tại chỗ rẽ thời điểm, Nhạc Duyên nhưng lại nhảy lên trên đỉnh.

Tại trời chiều ở bên trong, đi đến một ngóc ngách thông minh, dừng lại.

“Nhường Sư tiên tử đợi lâu!”

Trước mặt. Sư Phi Huyên đã muốn chút bất tri bất giác đứng ở chỗ này hồi lâu, làm Nhạc Duyên rốt cục tạm thời theo Oanh Oanh ngữ ngữ trong bứt ra đi ra, đối mặt này văn nghệ thiếu nữ, tạm thời không có có tâm tư đi tổn thương xuân thu buồn Nhạc Duyên hiển nhiên là có thêm mâu thuẫn tâm tình.

“Không sao!”

Tầm mắt theo nhuộm đỏ không trung thu hồi, chậm rãi xoay người, Sư Phi Huyên tầm mắt rơi vào Nhạc Duyên bên hông Sắc Không Kiếm trên, nói: “Vì kiếm mà đến, Phi Huyên thoáng trì hoãn một lát cũng không có gì!”

Hiển nhiên.

Trước mắt Sư Phi Huyên là tới thu hồi Sắc Không Kiếm.

Sắc Không, đối với nàng, đối với Từ Hàng Tĩnh Trai ý nghĩa quá mức phi thường!

Ngược lại.

Đối với Nhạc Duyên đáp lại Vương Thế Sung chi mời trước để thưởng thức Thượng đại gia ca múa. Hơn nữa Đổng Thục Ny xuất hiện, Sư Phi Huyên chỉ là một mắt liền nhìn ra Vương Thế Sung tính toán. Tại nàng xem tới, như vậy sự tình chỉ sợ là Đạo Công Tử Nhạc Duyên cũng không muốn gặp lại.

Nhưng là Vương Thế Sung với tư cách Lạc Dương chủ nhân, kia thế lớn cho dù là tĩnh niệm thiền viện cũng vô pháp so sánh với, xúc giác cũng chỉ có thể quay chung quanh vùng ngoại ô. Mà không có thể rót vào trong đó, có thể nghĩ trước mắt Vương Thế Sung tạm thời đối với Lạc Dương chế. Bởi vì Hoà Thị Bích sự tình, Vương Thế Sung có thể nói là đối với Phật môn một bụng nén giận. Có thể bỏ đá xuống giếng, Vương Thế Sung tự nhiên không có cái khác cách làm.

Tĩnh niệm thiền viện trải qua ngày hôm qua sự tình, đã

chết vài hòa thượng.

Này đã muốn khiến cho tĩnh niệm thiền viện đối với Đạo Công Tử phẫn hận dị thường. Nếu không phải trước mắt Lạc Dương cục diện, cùng với đối với Nhạc Duyên một thân võ công kiêng kị, chỉ sợ là đã sớm muốn hỏi trách.

Cuối cùng.

Là Sư Phi Huyên đáp ứng chuyện này.

Nàng tự mình đến lấy Sắc Không Kiếm đồng thời, thuận tiện độ Đạo Công Tử quy y làm phật.

“Tiên tử, sai!”

Đón Sư Phi Huyên này lạnh nhạt nhìn chăm chú tầm mắt, Nhạc Duyên đem bên hông Sắc Không Kiếm cầm trên tay, tay phải khẽ vuốt mà qua, cười nói: “Ta ngày hôm qua cũng đã nói, với tư cách tiên tử thất thủ đánh nát Hoà Thị Bích giá phải trả, này Sắc Không Kiếm nhưng mà với tư cách thế chấp cho ta!”

“Thật bá đạo lời nói!”

Biểu lộ không thay đổi chút nào, nhìn xem Nhạc Duyên, Sư Phi Huyên bật cười, lắc đầu bất đắc dĩ.

Này Hoà Thị Bích bản thân liền không thuộc về bất luận kẻ nào, chỉ là thiên mệnh thật chủ.

Nhưng là từ Nhạc Duyên lời nói nghe tới, nếu như không phải mình thất thủ đánh nát, này Hoà Thị Bích

cũng đã là hắn! Bất quá, lời này theo phương diện nào đó mà nói, Sư Phi Huyên thực sự đồng ý. Nếu không phải hợp lực đánh nát Hoà Thị Bích cùng với kiếm kia pháp hình thành quỷ dị ảo giác, chỉ sợ tối hôm qua…

Từ Hàng Tĩnh Trai cùng Âm Quý phái hai mươi năm chuẩn bị coi như là uổng phí.

Hai vị thánh nữ đều bẻ ở bên trong.

Đối với Hoà Thị Bích nghiền nát, cho dù là Sư Phi Huyên cũng chỉ có thể nói người tính không bằng trời tính, ai biết sẽ phát sinh như vậy sự tình đâu này? Chỉ sợ là Đạo Công Tử Nhạc Duyên mình cũng không rõ ràng lắm.

“Bất quá…”

“Tiên tử có lẽ không tốt cùng chính mình sư môn báo cáo kết quả công tác, ta lại là có thể cho ngươi những vật khác!”

Nói đến đây, Nhạc Duyên lại đem Sắc Không Kiếm treo trở về eo phán, theo chính mình trong tay áo lấy ra một khối Hoà Thị Bích mảnh nhỏ, vứt cho Sư Phi Huyên.

Ân?

Hoà Thị Bích mảnh nhỏ?

Tiếp nhận mảnh nhỏ, Sư Phi Huyên cũng là khẽ giật mình. Phải biết rằng tối hôm qua, bởi vì này nguy hiểm cục diện, khiến cho nàng, Loan Loan còn có Độc Cô

Phượng đều không có tâm tư đi để ý tới này bể nát Hoà Thị Bích, đây chẳng qua là lúc ấy chúng nữ không có cách nào mà thôi.

Cái này cũng không đại biểu, Hoà Thị Bích bể nát liền hoàn toàn không có ảnh hưởng.

Chỉ cần không có hóa thành tro bụi, đối với hữu tâm nhân mà nói đều cũng có dùng.

“Đúng, Sư tiên tử, ta quên nói cho ngươi biết một sự kiện!”

“Tại ngươi xem trời chiều thời điểm, ta đưa Thượng Tú Phương một khối Hoà Thị Bích mảnh nhỏ, không chỉ có như thế, Loan Loan đến lúc đó ta cũng vậy sẽ làm cho người ta cái này mảnh nhỏ với tư cách lễ vật!”

Cười ha hả trong lúc biểu lộ, Nhạc Duyên chậm rãi nói ra bản thân vừa mới cách làm, hoặc là nói là phía trước tới tham gia Vương Thế Sung tổ chức yến hội thời điểm cũng đã xác định xuống tới tâm tư. Đến lúc đó có cơ hội, ta còn đem mảnh nhỏ cho Mạc Sầu cùng Long Nữ, còn có Niệm Tích các nàng, ta xem những người khác còn thế nào tranh đoạt!

“! ! !”

Tựa hồ nhớ tới cái gì, Sư Phi Huyên sắc mặt không khỏi đại biến.

Chương 121 : Tiến công Phật môn (thượng)

121 chương tiến công Phật môn (thượng)

Mảnh nhỏ!

Tại nghe nói công tử Nhạc Duyên lời nói, Sư Phi Huyên nháy mắt liền hiểu rõ Nhạc Duyên tính toán.

Lông mày cau lại, trơn bóng trên trán xuất hiện sợi sợi ai oán.

Đón màu vàng trời chiều, Sư Phi Huyên kinh ngạc nhìn trước mặt Nhạc Duyên một hồi lâu, này mới mở miệng nói ra: “Nhạc công tử ngược lại tốt tính toán!”

“Chỉ là, công tử vì đồ đệ, không biết là lần này với tư cách thật sự là quá mức sao?”

Sư Phi Huyên rất là nghiêm túc ánh mắt, đại biểu cho nàng giờ này khắc này tâm tình có chút ác liệt, xác thực nói là tức giận. Chỉ là với tư cách Từ Hàng Tĩnh Trai Thánh nữ, Sư Phi Huyên cho dù là tức giận cũng có sinh khí tư thái, thuộc về nàng mị lực.

Đó chính là nàng tức giận, trước mắt thoạt nhìn càng giống là hết sức nghiêm chỉnh cùng nghiêm túc.

Hoà Thị Bích mặc dù ở nàng Sắc Không Kiếm va chạm hạ nghiền nát, nhưng là cũng chưa xong toàn bộ hóa

thành tro bụi Hoà Thị Bích, đối với rất nhiều người mà nói vẫn có lấy tác dụng. Trước mắt trong thiên hạ này có lẽ không ai có thể đem Hoà Thị Bích hoàn toàn phục hồi như cũ, nhưng là tu tu bổ bổ, cho dù là mang lên ăn lót dạ đinh cái gì, chỉ cần Hoà Thị Bích có thể khôi phục nguyên bản hình, đây đối với những thứ kia tranh bá thiên hạ người mà nói cũng đã đầy đủ.

Một khi mảnh nhỏ lưu truyền ra đi, như vậy chắc sẽ có người tìm kiếm nghĩ cách đem Hoà Thị Bích mảnh nhỏ gom góp, như vậy được đến mảnh nhỏ người liền gặp nguy hiểm.

Đệ nhất thiên hạ tài nữ Thượng Tú Phương như thế.

Liên lụy vô tội, đây cũng là Sư Phi Huyên đối với Nhạc Duyên chỗ làm sự tình đệ nhất cái nhìn.

Ngược lại Nhạc Duyên nhưng lại không đồng ý, Thượng Tú Phương dám nhận lấy này Hoà Thị Bích mảnh nhỏ. Nhưng lại vừa vặn nói cho Nhạc Duyên nàng thân phận không đơn giản, cùng Lý phiệt liên lụy. Nếu không lời nói, lúc ấy mảnh nhỏ nàng Thượng Tú Phương sẽ không nhận tay, cũng sẽ không đối với cái khác mảnh nhỏ toát ra chính mình tâm tư.

Về phần Đổng Thục Ny liền lại càng không cần phải nói.

Bạch Thanh Nhi cũng giống như thế.

Dùng Hoà Thị Bích mảnh nhỏ quấy trong đó sóng ngầm, làm đồ đệ mình Khấu Trọng sự nghiệp làm một ít trợ giúp, coi như là phát ra nổi Hoà Thị Bích còn lại tác

dụng.

Không đếm xỉa Sư Phi Huyên ngưng mắt nhìn, Nhạc Duyên nghiêng đi thân, tầm mắt cũng rơi về phía chân trời trời chiều. Màu đỏ ánh chiều tà chiếu vào Nhạc Duyên trên mặt. Ấn ra khác khí chất, mang trên đầu tiểu điêu nắm bắt thả trên vai sau, thu hẹp một chút có chút loạn tóc, Nhạc Duyên nói ra: “Tiên tử kia vì cái gì không thể thừa nhận bình dân xuất thân Khấu Trọng?”

“Này Đạo Công Tử cho rằng một kẻ lưu manh xuất thân người có thống trị thiên hạ năng lực sao?”

Sư Phi Huyên không có trực tiếp trả lời Nhạc Duyên vấn đề, ngược lại là trực chỉ Khấu Trọng xuất thân vấn đề, tại đây dạng thời đại không có tiếp nhận hài lòng giáo dục người, tại rất nhiều người xem ra thật sự không là một có thể thống trị người trong thiên hạ.

Từ đầu đến cuối, Sư Phi Huyên đối với Khấu Trọng ấn tượng đã là như thế.

Thử nghĩ, Lý Thế Dân giáo dục trình độ có thể nói ở đâu là Khấu Trọng có thể so sánh, cho dù là Khấu Trọng kỳ tài ngút trời. Tại văn học, kiến thức trên cuối cùng là sai người nhà không chỉ một bậc. Hỏi như vậy đề, mặc dù là Nhạc Duyên không thừa nhận cũng không được.

Hơn nữa, đối lập lên đả bại Hạng Vũ đứng hán Lưu Bang mà nói, Khấu Trọng xuất thân đồng dạng so sánh với lưu Cao Tổ phải kém.

Khấu Trọng tại chưa thành làm Nhạc Duyên đồ đệ

trước, hắn đang có tri tâm bằng hữu thì Từ Tử Lăng một cái, mà Từ Tử Lăng thấy thế nào lại đồng dạng không phải là cái gì có thể thống trị người tài trong thiên hạ. Phải biết rằng Lưu Bang còn không có gia nhập tranh bá thiên hạ thời điểm, bên người thì có một đống bằng hữu!

Trong đó có Tiêu Hà, Phiền Khoái như vậy người mới.

Mà Khấu Trọng đâu này?

Một đời hai huynh đệ, chân chính cùng một chỗ còn liền có một Từ Tử Lăng. Mà tại hậu kỳ này Từ Tử Lăng còn bị Sư Phi Huyên ảnh hưởng, không ngừng kéo Khấu Trọng chân sau. Có thể nói, đối lập lên Lưu Bang tới, Khấu Trọng không thể nghi ngờ điểm khởi đầu càng kém.

Hiển nhiên.

Tại Nhạc Duyên nhúng tay trong đó. Thuần Dương lập phái tại Hoa Sơn, thò tay chặn Lý Tú Ninh kéo Phi Mã mục trường nhập bọn sự tình thời điểm, Sư Phi Huyên liền biết rằng Nhạc Duyên có lựa chọn người. Nhưng là nàng không ngờ rằng là Đạo môn này một nhóm người, sẽ trực tiếp nhúng tay trong đó. Trực tiếp tham dự tranh đoạt Hoà Thị Bích.

Kỳ thật tại nguyên lấy ở bên trong, Khấu Trọng hậu kỳ trình độ hoàn toàn đạt tới Lý Thế Dân, thậm chí sau lưng thế lực mạnh hơn qua Lý Thế Dân. Nhưng là người ta Sư Phi Huyên lại vẫn là ngăn cản, tìm kiếm nghĩ cách nhường Khấu Trọng buông tha cho thiên hạ, mà không phải nhường Lý Thế Dân buông tha cho thiên hạ.

Trong chuyện này liền không thể không nói người chi, cùng với ấn tượng đầu tiên trọng yếu.

** là lựa chọn Lý Thế Dân đối với Từ Hàng Tĩnh Trai có xúc tiến tác dụng, nếu là Khấu Trọng được thiên hạ, như vậy thân là khôi thủ các nàng bị đả kích chính là trí mạng, mà ấn tượng đầu tiên nhưng lại Khấu Trọng đầu tiên cho Sư Phi Huyên ấn tượng chính là lưu manh xuất thân.

Vô luận làm sao ngươi phát triển, nhưng là tại lần đầu tiên thời điểm, cũng đã tại người ta trong nội tâm lưu lại ấn tượng, cho dù là về sau như vậy huy hoàng, có thể là đối với Từ Hàng Tĩnh Trai mà nói, Khấu Trọng đã là đánh nàng nhóm mặt, nếu là thừa nhận đây chẳng phải là liền bên nào cũng đánh?

Từ xưa đến nay, Trung Quốc rất nhiều người tốt mặt mũi, vô luận là chính đạo nhân sĩ vẫn là quan phủ, cũng là như thế. Cho dù là sai, nhìn lầm, tại có chút thời điểm, cũng chỉ có thể chống đi xuống đi.

Cho nên, từ đầu tới đuôi cũng là Khấu Trọng bị khuyên bảo buông tha cho, cũng không phải Lý Thế Dân.

Về phần thế gia nguyên nhân, làm Tống phiệt đứng ở Khấu Trọng sau lưng một khắc đó lên, thế gia vấn đề liền tạm thời không là vấn đề.

Xoay người.

Nhạc Duyên là lần đầu nghe thấy Sư Phi Huyên như thế

hiển nhiên hoài nghi Khấu Trọng năng lực, chằm chằm vào nàng này nghiêm túc ánh mắt nhìn một hồi lâu, Nhạc Duyên hỏi ngược lại: “Này xin hỏi, Sư tiên tử như thế nào không cho rằng Khấu Trọng liền không có thống trị thiên hạ năng lực?”

Không chờ Sư Phi Huyên mở miệng, Nhạc Duyên tiếp tục nói: “Ta biết rõ Sư tiên tử nói trắng ra là ở ghét bỏ Khấu Trọng xuất thân, nhưng mà Phi Huyên a, ngươi cũng đã biết này thống trị thiên hạ kỳ thật nhiều khi liền giống như này giục ngựa lao nhanh bình thường?”

“Ân?”

Kinh ngạc ở bên trong, Sư Phi Huyên tầm mắt dừng lại tại Nhạc Duyên trên mặt, chờ đợi Nhạc Duyên cao kiến.

Có thể nói, trước mắt là nàng Từ Hàng Tĩnh Trai cùng Đạo môn một lần lý niệm giao phong.

Cũng là nàng Sư Phi Huyên cùng Nhạc Duyên giao phong.

“Hoàng đế này tựu giống với kỵ sĩ kia, mà này tuấn mã thì là này thống trị!”

“Nói trắng ra, chỉ cần này kỵ sĩ nắm giữ đại phương hướng, chân chính lao nhanh ngàn dặm cũng không phải là kỵ sĩ bản thân, mà là thân dưới mã!”

“Thân là kỵ sĩ, ngươi chỉ cần chiếu cố thân dưới tuấn mã, khiến cho nó không cần sinh bệnh, cũng không cần thoát cương, một phen chạy loạn, lại càng không nên vì

truy đuổi cảnh đẹp, mà sai tính mã lực, khiến cho nhân mã đều vong kết cục, cái này được!”

“Cho nên Sư tiên tử lời ngươi sai, Khấu Trọng cũng không cần rất cường đại thống trị trình độ, hắn chỉ cần đem chuyện này tình giao cho sẽ làm người liền đầy đủ, chính mình chỉ cần nắm giữ quân quyền cùng quan viên nhận đuổi cùng với quốc khố liền đã đầy đủ!”

“Lý Thế Dân nhận qua thế gia giáo dục. Là có cái này kỵ sĩ năng lực, có lẽ hắn giục ngựa trình độ rất cao, mà Khấu Trọng xuất thân lùm cỏ, càng biết rõ bình thường dân chúng khó khăn, đồng dạng có thể trở thành cái này kỵ sĩ, tại ta dưới sự trợ giúp, hắn trình độ đồng dạng sẽ không kém đi nơi nào!”

“Cho nên…”

Chậm rãi đưa tay phải ra, ngón trỏ tại Sư Phi Huyên trước mặt nhẹ nhàng lắc qua lắc lại, nói: “Trong mắt của ta, các ngươi Từ Hàng Tĩnh Trai lựa chọn đại thiên lựa chọn Chân Long. Nói trắng ra không phải vì thiên hạ này dân chúng, mà là làm chính các ngươi!”

“Vì các ngươi Từ Hàng Tĩnh Trai cao thượng địa vị mà thôi!”

Nói đến đây, Nhạc Duyên rất là nghiêm chỉnh nghiêm túc biểu lộ khôi phục ôn nhu, nói: “Thuận tiện xin khuyên Phi Huyên một câu, các ngươi Từ Hàng Tĩnh Trai như vậy đi xuống đi cuối cùng sẽ xảy ra vấn đề!”

Muốn biết không phải là từng bị chọn trúng người, cũng

sẽ thích thành vì các ngươi quân cờ!

Những lời này không có có nói rõ, Nhạc Duyên nhưng lại biết rõ cái này có thể gọi là Dương Quảng thứ hai, đời sau đánh giá lại hoàn toàn bất đồng, nhưng cơ hồ là trong một cái mô hình khắc đi ra Lý Thế Dân. Trong nội tâm chỉ sợ cũng không phải chân chính cam nguyện, chỉ là dã tâm ngập trời hắn cần trước mắt lý do này mà thôi.

"…"

Sư Phi Huyên nao nao, rất là ngoài ý muốn.

Đạo gia người xem trọng xuất thế, dưới bình thường tình huống rất ít nhiễm hồng trần. Mà trước mắt Đạo Công Tử Nhạc Duyên lời nói. Ngược lại lộ ra vẻ hắn đối với thống trị thiên hạ cái gì có cực đại tâm đắc. Điểm này, nhường Sư Phi Huyên không khỏi lau mắt mà nhìn.

Nhưng là, nàng vẫn là không đồng ý.

Dương Quảng chạy nhân mã đều vong, xuất thân lùm cỏ Khấu Trọng thật đúng có nào có tự chủ sao?

Sư Phi Huyên đổ ra không biết là.

"Công tử cao kiến!"

"Nhưng mà. Xin thứ cho Sư Phi Huyên không thể đồng ý!"

Lắc đầu, Sư Phi Huyên chậm rãi nói ra nàng ý nghĩ, bất quá lúc này đây Sư Phi Huyên nhưng lại dùng nam bắc

có khác tới tiến hành kể ra. Nói: “Không nói trước Khấu Trọng phải chăng thật có năng lực, chỉ cần liền trước mắt cục diện, Khấu Trọng chỉ sợ là khó có phát triển!”

Rất nhanh, Sư Phi Huyên liền điểm ra trước mắt tất cả các thế lực cục diện, trong đó Lý phiệt ổn cư thượng phong.

Thứ nhất là bản thân thế lực, thứ hai thì là Lý phiệt có thể an ổn tiếp nhận trước Tùy thế lực, dù sao hai người tuy nhiên hoàng đế dòng họ bất đồng, nhưng nói trắng ra nhưng lại người một nhà. Dùng lùm cỏ xuất thân đi tranh giành thiên hạ, không thể nghi ngờ sẽ phải chịu thế gia môn phiệt xa lánh.

Phải biết rằng lúc trước khởi nghĩa Trần Thắng - Ngô Quảng, cuối cùng không phải là làm Hạng Vũ cùng Lưu Bang làm mai mối?

Theo Tần đến nay, thiên hạ này cuối cùng là một thế gia đại tộc thiên hạ.

Được thế gia người ủng hộ được thiên hạ.

Lúc trước Dương Quảng như thế, trước mắt Lý Thế Dân càng phải như vậy, Tứ đại môn phiệt thế gia, Lý phiệt bản thân tựu là, hơn nữa cùng Độc Cô phiệt quan hệ, Lý Thế Dân liền chiếm cứ tứ đại thế gia trong hai nhà. Về phần Tống phiệt, Tống Khuyết không trực tiếp chém Lý Thế Dân cũng đã là Từ Hàng Tĩnh Trai dưới sự nỗ lực chuyện tốt.

Cho nên nghĩ lấy đến Tống phiệt trợ giúp, Lý Thế Dân

rất khó, có thể nói cơ hồ khả năng không lớn.

Cho nên tại Sư Phi Huyên kế hoạch an bài ở bên trong, dùng Hoà Thị Bích làm Lý Thế Dân tạo thế, sau đó một bước chính là dùng Tứ Xuyên làm ván cầu, dùng sư phụ mình phạm Thanh Tuệ tới khiến cho Tống Khuyết, cuối cùng thiên hạ được mà thống nhất.

Này ý nghĩ mặc dù tốt, có thể nhưng không ngờ cùng mình Phật môn hợp tác Đạo môn ra vấn đề lớn, khiến cho tạo thế sự tình khiến cho thất bại trong gang tấc.

Loại này bị đồng đội vũng hố cảm giác, khiến cho Sư Phi Huyên cực kỳ bất đắc dĩ. Lại càng không cần phải nói Ma Môn tại nhìn chằm chằm!

Hơn nữa cùng Hoà Thị Bích trong tranh đấu, chứng kiến đến hết thảy, nhường Sư Phi Huyên càng phát đối với Đạo Công Tử lo lắng. Tại nàng xem tới, Đạo Công Tử đã tại hướng ma đạo trên đặt chân. Bởi vì, tại Sư Phi Huyên quan niệm ở bên trong, vì thiên hạ dân chúng, nên sớm một chút thống nhất, mà vừa mới cùng Nhạc Duyên trong lúc nói chuyện với nhau, đối phương thật là không chút nào nhắc tới dân chúng hai chữ.

Hai người nói trắng ra là lý niệm bất đồng.

“Công tử!”

“Khấu Trọng là không có cơ hội!”

“Cho nên…”

“Vì thiên hạ dân chúng, Nhạc công tử quay đầu lại a! Nhường Khấu Trọng buông tha cho tranh bá thiên hạ!”

Dịu dàng tầm mắt như nước bình thường rơi vào Nhạc Duyên trên người, giờ này khắc này Sư Phi Huyên, tại tà dương chiếu rọi xuống, toàn thân cao thấp đạo tản mát ra một loại kỳ lạ bị trời mẫn hoài hương vị, liền phảng phất giống như hạ phàm Quan Thế Âm Bồ Tát bình thường.

Nghiêm túc mà đương nhiên biểu lộ, hơn nữa này tiên nữ khí chất.

Lăn lộn hợp lại sau, quả thật làm cho người ta chán ghét.

Thương ——

Sắc Không Kiếm ra khỏi vỏ.

Hàn mang lập loè ở bên trong, kiếm đã muốn đặt tại Sư Phi Huyên kiều nộn trên cổ.

Không có né tránh!

Cũng không có lùi bước!

Sư Phi Huyên nhàn nhạt trong tươi cười, tựa hồ nói xong một kiện cùng mình căn bản không liên hệ sự tình.

“Như công tử nguyện ý, Phi Huyên cũng có thể làm công tử thị kiếm cả đời!”

Chương 122 : Tiến công Phật môn (hạ)

122 chương tiến công Phật môn (hạ)

“…”

Hai mắt có chút nhíu lại, Sắc Không Kiếm vẫn là đặt tại Sư Phi Huyên ngọc trên cổ, lạnh như băng hàn khí thẳng kịch liệt được Sư Phi Huyên trên cổ lên sợi sợi nổi da gà.

Đối mặt Nhạc Duyên bất ngờ rút kiếm động tác, Sư Phi Huyên không có chút nào né tránh,

Chỉ là như vậy nghiêm túc lại lại dẫn nụ cười biểu lộ, kinh ngạc đón Nhạc Duyên nhìn chăm chú, chậm rãi nói: “Như công tử nguyện ý, Phi Huyên cũng có thể làm công tử thị kiếm cả đời!”

Thị kiếm!

Nói trắng ra, giờ phút này Sư Phi Huyên đã có một thân nuôi ma tính toán!

Cho dù là trước mắt Đạo Công Tử còn không có triệt để đi đến cái kia triệt để oai đạo đường, nhưng là với tư cách nữ nhân, với tư cách tu tập kiếm điển nữ nhân, làm một người Tiên Thiên cao thủ, trực giác của nàng theo phương diện nào đó mà nói nhưng thật ra là rất linh.

Hơn nữa Nhạc Duyên luôn luôn tại bên người mang theo mỹ mạo thị nữ đeo kiếm thói quen, theo Phó Quân Sước đến Vệ Trinh Trinh, khiến cho hắn Nhạc Duyên tại Sư Phi Huyên trong mắt lưu lại tự mình thuộc về hắn ấn tượng.

Nhưng mà ——

Nghe những lời này, đoán chừng là nam nhân khác đều vui sướng sự tình lại là không có nhường Nhạc Duyên trên mặt toát ra chút nào cao hứng. Tới ngược lại là, Nhạc Duyên biểu lộ trở nên phá lệ nghiêm túc lên. Ngón tay Sắc Không Kiếm trực tiếp đè xuống, Sư Phi Huyên thậm chí có thể cảm giác được chỉ cần Nhạc Duyên lại lần nữa thoáng tăng thêm như vậy một tia lực đạo, liền có thể cắt vỡ chính mình làn da.

“Các ngươi không biết là đáng xấu hổ sao?”

“Đối với tiểu bối động thủ!”

Đón Sư Phi Huyên tầm mắt, Nhạc Duyên trầm mặc thật lâu, nhưng lại cười, nói: “Phật môn như thế cách làm, thật đúng là không có vượt quá ta đoán trước!”

Vừa mới Sư Phi Huyên mà nói, bắt đầu cũng may, nhưng là theo khuyên bảo càng ngày càng sâu, đến cuối cùng thậm chí rất là nói thẳng ra làm cho mình buông tha cho lời nói, Nhạc Duyên chỉ biết này Phật môn đã muốn đối với Khấu Trọng động thủ.

Xác thực nói. Trước mắt Phật môn đã tại hành động.

Chỉ là còn không có triệt để tiếp xúc mà thôi.

Tại nguyên bản trong chuyện xưa, Sư Phi Huyên làm sự tình chính là những thứ này. Kỳ thật, tại Khấu Trọng đi đến tranh bá thiên hạ lộ tuyến thời điểm, Phật môn chèn ép biến sẽ đến đến, nói trắng ra hắn là Đạo gia môn nhân. Là Đạo gia hậu bối.

Mà Sư Phi Huyên lúc này dám nói như vậy, hiển nhiên là Sư Phi Huyên đã muốn làm đủ đủ rồi ứng đối.

“Nhạc công tử lo lắng đâu này?”

Đối mặt Nhạc Duyên chất vấn, Sư Phi Huyên thì là dùng lạnh nhạt thái độ trả lời, thừa nhận nói: “Vì thiên hạ, kính xin công tử thứ lỗi!” Kỳ thật, tại Tĩnh Niệm thiện viện cùng Từ Hàng Tĩnh Trai trong mắt. Khấu Trọng tính chất uy hiếp xa xa so ra kém Nhạc Duyên.

Bởi vì Nhạc Duyên duyên cớ, khiến cho này Phật môn đối với Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người giải lộ ra vẻ cực nhỏ, cho nên được đến tình báo cũng không hoàn toàn. Đổ ra là theo chân Khấu Trọng bên người, bị Nhạc Duyên dùng Trường Sinh Quyết làm thù lao thả ra Viên Thiên Cương ngược lại thấy rất rõ ràng.

Đương nhiên.

Tuy nhiên Phật môn xác định đã muốn sẽ đối Khấu Trọng bọn họ ra tay, nhưng lại chắc là không biết tổn hại bọn họ tánh mạng. Nhiều nhất này đây đạo lý mà nói, đạo lý nói không lại thì mới sẽ động thủ. Dùng cao thấp trình độ tới quyết định Khấu Trọng sau này vận mệnh.

Nếu như không có cái khác trợ giúp mà nói, hai tên tiểu tử làm không tốt sẽ rơi vào Phật môn trên tay, đến lúc đó trở thành hai cái tiểu sa di.

Nghĩ đến đây, Nhạc Duyên nhưng lại không khỏi nghĩ đến câu kia Tây Phương Giáo chủ danh ngôn —— thí chủ, cùng ta phật hữu duyên!

Trong đó chỉ sợ dễ dàng nhất trúng chiêu là Từ Tử Lăng.

Mặc dù là đã muốn thu Từ Tử Lăng vì đồ đệ, nhưng là dùng Từ Tử Lăng tính tình, tất nhiên là không biết giống như Khấu Trọng như vậy cường ngạnh. Tuy nói khả năng không lớn trở thành sa di cái gì, nhưng là khó tránh khỏi sẽ không xuất hiện vấn đề khác. Bất quá, trước mắt may mắn là Sư Phi Huyên không có đi đến Từ Tử Lăng trước mặt, ảnh hưởng người ta.

Mà người ta Sư Phi Huyên tầm mắt, hiển nhiên là rơi tại trên người mình.

Đối mặt một hồi lâu.

Nhạc Duyên lại cũng không khỏi không tán thưởng, trước mắt nữ tử mục tiêu nhưng lại thả tại trên người mình. Đối phương trong mắt không có chút nào né tránh, cũng không có xấu hổ tâm tình, tựa hồ liền như kiếm tâm bình thường thấu triệt, thật giống như nói là một kiện không liên quan việc của mình tình mà thôi.

Như vậy biểu hiện…

Sắc Không Kiếm theo Sư Phi Huyên trên cổ thu hồi, thu vào vỏ kiếm. Tầm mắt sai mở Sư Phi Huyên này lạnh nhạt ánh mắt. Mà là rơi vào người ta này như ngọc bình thường trên mặt, trơn bóng làn da cùng này kiều mỵ bộ dáng, làm cho người ta nhịn không được nghĩ muốn đi vê trên một phen.

Thở dài một tiếng theo trong miệng phát ra, Nhạc Duyên xoay người đi đến Sư Phi Huyên bên cạnh, dùng một loại rất là kỳ lạ ngữ khí cảm thán nói: “Phi Huyên ngươi biết không?”

“Ngươi những lời này. Rốt cục triệt để đánh vỡ ta đối với một câu ấn tượng!”

“Nói cái gì?”

Sư Phi Huyên rất là tùy ý tiếp nhận câu chuyện, hỏi.

“Mỹ nữ yêu anh hùng!”

“Tại tiên tử ngươi nói ra một câu nói kia thời điểm, câu này tục ngữ cũng đã cái gì cũng không phải là!”

Tay phải xoa bóp trước ngực mình tóc, Nhạc Duyên lắc đầu, rất là không nói gì.

“Không!”

Nhưng mà, Sư Phi Huyên nhưng lại lắc đầu chối bỏ Nhạc Duyên mà nói, rất là nghiêm túc nói ra: “Nếu là công tử buông tha cho, vì thiên hạ, như vậy chính là anh hùng!”

Về phần tư sắc khí chất…

Từ Hàng Tĩnh Trai nữ nhân đều có cực đoan tự tin!

Phải biết rằng Tà vương Thạch Chi Hiên, Ma Sư Bàng Ban hai người đều là trở thành Từ Hàng Tĩnh Trai Thánh nữ dưới váy chi quan lại.

“A!”

“Ha ha!”

“Ha ha ha!”

Nhìn xem phía trước mặt này không biết là hiển nhiên tin còn là tự phụ nữ nhân, Nhạc Duyên nhưng lại cười vô cùng vui vẻ, đụng lên trước, tay phải khoác lên Sư Phi Huyên trên vai thơm, một tay kéo qua đối phương, tựa hồ muốn đối phương kéo.

Nhạc Duyên đột ngột động tác, khiến cho Sư Phi Huyên thân hình không khỏi có chút căng thẳng, hiển nhiên thân thể nàng cùng tâm cũng không phải như ngoài miệng nói như vậy.

Đem cái cằm đặt tại đối phương trên bờ vai, gò má cơ hồ là dán Sư Phi Huyên mặt ngọc, Nhạc Duyên có thể rất rõ nét cảm giác được đối phương bên mặt trên ấm áp, đồng dạng còn có này phát ra mùi thơm của cơ thể, cũng làm cho người có một loại nhịn không được mê say cảm giác.

Cái mũi nhẹ nhàng ngửi ngửi, Nhạc Duyên cuối cùng đem chính mình miệng tiến đến Sư Phi Huyên bên tai, nhìn xem phía trước mặt này hơi có vẻ óng ánh vành tai, nhỏ giọng nói ra: “Sai!”

“Phi Huyên a, ngươi sai!”

“Ta Nhạc Duyên, cho tới bây giờ cũng không phải là anh hùng!”

“Theo bắt đầu, đến cuối cùng, một mực cũng không phải là!”

“Ta chỉ biết làm chính ta cho rằng nên làm sự tình, vô luận chính cùng tà!”

Lúc trước, Nhạc Duyên tài cán vì Lý Mạc Sầu một vai gánh hạ tội đáng trách, mang nhân gia hạ độc giết người. Này liền nói cho những người khác hắn không là một theo khuôn phép cũ anh hùng, bởi vì hắn bản thân cũng không phải là anh hùng.

“Cho nên…”

“Nhường Phi Huyên ngươi thất vọng!”

Nghiêng đầu, nhẹ nhàng cắn này vành tai một chút, khiến cho Sư Phi Huyên thân thể không khỏi khẽ run lên, đồng thời Nhạc Duyên thân ảnh như bị gió thổi gió bắt đầu thổi tranh bình thường hướng về sau bay đi. Sắc Không Kiếm để ngang bên hông, tay phải phất phất, người hướng xa xa Thượng Tú Phương trong sân rơi đi, đồng thời ngoài miệng nói ra: “Nếu tiên tử ngươi đã

muốn hí khúc Liên Hoa Lạc, ta Nhạc Duyên tự nhiên không thể rớt lại phía sau!”

“Mặt khác, hương vị không thúc a!”

Lời nói rơi xuống. Nhạc Duyên người đã rơi vào góc, xoay người hướng trong sân đi đến, này Lạc Dương đã muốn không thể quá mức dừng lại, nếu Sư Phi Huyên đã muốn đối với đồ đệ mình Khấu Trọng bọn họ chuẩn bị động thủ, hiển nhiên thân là sư phụ chính mình, với tư cách Hoà Thị Bích sự kiện đầu sỏ gây nên tự nhiên cũng sẽ không lạc tuyển.

Hiển nhiên. Này Lạc Dương không thể ngẩn ngơ.

Lúc này đây Sư Phi Huyên đến đây nói trắng ra là cuối cùng cảnh cáo.

Kiếm không có chém xuống đi, là bởi vì chính mình đồ đệ duyên cớ, nhưng càng nhiều vẫn là Nhạc Duyên muốn cho Sư tiên tử bị bại tâm phục khẩu phục, nhường Từ Hàng Tĩnh Trai từ nay về sau chưa gượng dậy nổi! Phương pháp tốt nhất liền để cho chính nàng đi tan rã.

Dù sao, Sư Phi Huyên cuối cùng chỉ là một Thánh nữ.

So với nàng mà nói, rễ Từ Hàng Tĩnh Trai mới là mục tiêu cuối cùng.

Trở lại sân. Bạch Thanh Nhi, Vệ Trinh Trinh các nàng cũng còn tại, Đổng Thục Ny đồng dạng tại nơi này, tự nhiên thân vi chủ nhân Thượng Tú Phương cũng ở đây.

Tại Nhạc Duyên rời đi thời điểm, Bạch Thanh Nhi cũng không có lựa chọn bộc phát, cướp đoạt Hoà Thị Bích mảnh nhỏ, như vậy như vậy kết quả càng nói cho Nhạc Duyên trên người mình có so sánh với Hoà Thị Bích hơi trọng yếu hơn bí mật. Cùng Thượng Tú Phương đạo cái khác mấy câu sau, không đếm xỉa Đổng Thục Ny mị nhãn, Nhạc Duyên mang theo Bạch Thanh Nhi cùng Vệ Trinh Trinh hai nữ rời đi.

Ngược lại Thượng Tú Phương Thượng đại gia có chút kỳ vọng nhìn xem Nhạc Duyên thân ảnh, như có điều suy nghĩ.

Đạo Công Tử!

Là một có ý tứ người!

Thò tay, quét mắt một vòng trong lòng bàn tay này tản ra từng chút từng chút lạnh buốt cảm giác Hoà Thị Bích mảnh nhỏ. Thượng Tú Phương thì thào tự nói.

Đồng thời.

Nóc nhà.

Tại Nhạc Duyên sau khi rời đi, Sư Phi Huyên trên mặt nghiêm túc cùng đáng tiếc ánh mắt nhìn thấy Nhạc Duyên biến mất địa phương, trên mặt thì không biết là bởi vì ánh mặt trời chiếu, hay là bởi vì vừa mới Nhạc Duyên này cùng loại đùa giỡn động tác mà sinh ra đỏ ửng vẫn không có biến mất, tại tà dương hạ nhưng lại lộ ra vẻ càng phát xinh đẹp.

Lo lắng!

Nhưng lại cuối cùng biến thành sự thật!

Than thở một tiếng. Sư Phi Huyên cũng không nói gì thêm, chỉ là ngó ngó trên tay mình cầm một khối có nhiệt độ Hoà Thị Bích mảnh nhỏ, chậm rãi xoay người, biến mất tại nóc nhà. Sư Phi Huyên biết rõ, nàng nơi này thất bại, cũng đã đại biểu cho Tĩnh Niệm thiện viện sư huynh các sư bá ra tay.

Phố Nam.

Làm Nhạc Duyên mang theo Vệ Trinh Trinh, Bạch Thanh Nhi rời đi hoàng cung, đi vòng hướng khách điếm phương hướng đi, tại đi đến một chỗ tương đối yên lặng đường phố thời điểm, nhưng lại đột ngột dừng lại.

“Ân?”

“Công tử, như thế nào đâu này?”

Cơ hồ đụng vào Nhạc Duyên phía sau lưng Vệ Trinh Trinh không khỏi khẽ giật mình, rất là ngoài dự tính hỏi. Mà ở bên người nàng Bạch Thanh Nhi, thì là dùng bàn tay nhỏ bé giật nhẹ Vệ Trinh Trinh ống tay áo, theo Bạch Thanh Nhi chỉ, Vệ Trinh Trinh liền nhìn thấy này đường phố cuối cùng xuất hiện hai hòa thượng. Chính từng người nắm lấy một thanh Nguyệt Nha thiền trượng đứng ở đó trong.

Hí!

Vệ Trinh Trinh hít sâu một hơi, như vậy khôi ngô dữ tợn hòa thượng! Ngày hôm qua sự tình, Vệ Trinh Trinh cũng biết một chút, biết rõ nhà mình công tử phải đi đoạt các hòa thượng đồ đạc, hiển nhiên lúc này các hòa thượng tìm tới tận cửa rồi.

Đồng dạng.

Tại ba người mặt sau cũng xuất hiện hai cái cầm trong tay thiền trượng hòa thượng.

Một trước một sau bốn Đại hòa thượng, hiển nhiên chính là Tĩnh Niệm thiện viện Tứ đại Kim Cương!

“Hai người các ngươi lui ra, trở về khách điếm a!”

Phất phất tay, ý bảo Vệ Trinh Trinh cùng Bạch Thanh Nhi rời đi, Phật môn mục tiêu là chính mình, Vệ Trinh Trinh đổ ra sẽ không liên lụy trong đó, hơn nữa một khi đánh nhau, đối mặt này bốn chuôi thiền trượng, như là đụng phải này Vệ Trinh Trinh tựu ra vấn đề lớn.

Nói tiếp bởi vì tham gia yến hội duyên cớ, Nhạc Duyên không cách nào làm cho Vệ Trinh Trinh lưng đeo giá kiếm, chỉ có thể chính mình mang theo Sắc Không Kiếm đi trước.

Cho nên, trước mắt Vệ Trinh Trinh ở một bên là cản.

Trước mắt trừ Tứ đại Kim Cương tiến đến, quỷ mới biết thiền chủ Không tới không có.

Nhường Vệ Trinh Trinh cùng Bạch Thanh Nhi cùng nhau

trở về, này vừa là khảo nghiệm, nhưng cũng là đối với Vệ Trinh Trinh phát triển đến cung cấp chất dinh dưỡng.

Thấy thế.

Vệ Trinh Trinh cũng biết nhà mình tình huống, liền lôi kéo Bạch Thanh Nhi hai người rời đi, Tứ đại Kim Cương đổ ra là không có bất luận cái gì chặn lại động tác, dù sao bọn họ tầm mắt chỉ là Đạo Công Tử Nhạc Duyên.

Rất nhanh.

Trên đường phố liền chỉ có Nhạc Duyên cùng Tứ đại Kim Cương năm người.

Hơi nhiệt khí gió đêm thổi qua, tạo nên này rơi trên mặt đất con diều.

Thương ——

Con diều đánh vòng nhi ở bên trong, Sắc Không Kiếm thì là bị Nhạc Duyên chậm rãi rút kiếm ra vỏ, cười nói: “Dùng Từ Hàng Tĩnh Trai kiếm đối phó Tĩnh Niệm thiện viện hòa thượng, đó là tái mỹ hay bất quá sự tình!”

Trong tươi cười, Sắc Không Kiếm chỉ xéo hướng thiên.

Chương 123 : Khóa kiếm

123 chương khóa kiếm

Bất Sân!

Bất Si!

Bất Cụ!

Bất Tham!

Tĩnh Niệm thiện viện thiền chủ Không hòa thượng tọa hạ Tứ đại Kim Cương, đến.

Cái gọi là tiên lễ hậu binh, hòa thượng này nhóm tuy nhiên cuồng ngạo, nhưng là vẫn là bỉnh lấy tiên lễ hậu binh thái độ, dù sao Đạo Công Tử thân phận không là ma môn, mà là xuất thân Đạo môn.

Một người một thanh Nguyệt Nha thiền trượng, một tay dựng thẳng ở trước ngực, Tứ đại Kim Cương trăm miệng một lời nhắc tới nói: “Nam mô A di đà phật!”

Nhất thời.

Nương theo lấy Phật gia chân khí thanh âm bắt đầu ở giữa ngã tư đường qua lại càn quét, đây cũng là Phật môn một loại thanh âm trên công pháp. Như này mang theo khác vận luật tiếng tụng kinh, dùng một loại tường hòa hương vị xông vào Nhạc Duyên trong tai.

Lại là nghĩ muốn dùng Phật môn khiêm tốn chân khí, tan mất Nhạc Duyên trong nội tâm sát ý.

“Kính xin Đạo Công Tử đi trước thiền viện làm khách, thiền chủ đợi đã lâu!”

Tứ đại Kim Cương trong cầm đầu Bất Sân, âm nhu tiếng nói theo một tiếng kia A di đà phật sau đã đến.

“Hàaa…!”

Cảm nhận được bốn người đã ẩn ẩn đem chính mình quay chung quanh trong đó, nghĩ muốn đem chính mình mang về Tĩnh Niệm thiện viện tâm tư, Nhạc Duyên chỉ là nhẹ nhàng cười, chậm rãi cầm lấy bên hông Sắc Không Kiếm, đua tiếng trong tiếng trường kiếm ra khỏi vỏ, chỉ xéo hướng thiên, dùng Kình Thiên xu thế giơ kiếm, nói: “Dùng Từ Hàng Tĩnh Trai kiếm đối phó Tĩnh Niệm thiện viện hòa thượng, đó là quá mỹ diệu không thoát sự tình “

“Bớt nói nhảm đi, không hài lòng, đúng là vẫn còn cần dùng kiếm mà nói mà nói!”

“Thỉnh!”

Tay trái hướng đứng tại trước mặt mình Bất Sân cùng Bất Si hai người câu nghéo tay, Nhạc Duyên cười nói: “Đến đây đi, ta yên lặng chờ bốn vị lão hòa thượng thủ đoạn!”

Lời nói rơi xuống, bầu không khí vội hiện trầm trọng.

Bất Sân lông mày có chút giương lên, làm như cực đoan thất vọng.

Mà tính tình vốn là bốc lửa Bất Si nhưng lại gầm thét ở bên trong, thân người hình vừa động, ngón tay thiền trượng xẹt qua một đạo Nguyệt Nha dấu vết, trực tiếp hướng Nhạc Duyên chém tới.

Bất Si cử động, cuối cùng thay đổi trên đường tràng cảnh.

Không lùi! Không tránh!

Chích!

Sắc Không Kiếm mũi kiếm trực tiếp đỉnh tại Bất Si trong tay Nguyệt Nha thiền trượng Nguyệt Nha miệng lưỡi trên. Sinh sôi trượt trong tiếng phát ra liên tiếp Hoả Tinh.

Bất Si đi tới động tác bị sinh sinh bức bách xuống tới.

Phật môn chân khí cùng Đạo gia Trường Sinh chân khí giao phong, khí kình khiến cho bốn phía khí lưu rõ ràng phát sinh thay đổi, ẩn ẩn xuất hiện gió lốc.

“! ! !”

Thật sâu dày thiền công, mặt không đổi sắc, Nhạc Duyên dùng Sắc Không Kiếm tùy ý một kích liền đính trụ này Bất Si hòa thượng thoạt nhìn như ngàn cân bình thường trọng kích. Ban đầu ở Tĩnh Niệm thiện viện ở bên trong, Nhạc Duyên làm lấy Hoà Thị Bích, kỳ thật không cùng Tứ đại Kim Cương chân chính giao phong,

cho dù là thiền chủ Không hòa thượng, Nhạc Duyên cũng bất quá là đối cứng lấy sinh sinh chịu đựng đối phương một hạt Phật châu.

Tại lúc ấy, chân chính giao phong vẫn là Phật môn cùng Âm Quý phái.

Trước mắt.

Bất Si hòa thượng một kích. Đã để Nhạc Duyên trong nội tâm đối với bốn thoạt nhìn năm sáu chục tuổi tầm đó lão hòa thượng công lực đã có đáy lòng.

Thân là Tứ đại Kim Cương, công phu quả thật không sai, Phật gia chân khí tu vi tuy nhiên không phải là tuyệt đỉnh, nhưng cũng là cao thủ nhất lưu.

Cùng Nhạc Duyên tìm tòi nghiên cứu bất đồng, đối mặt Nhạc Duyên Trường Sinh chân khí, lại khiến cho Bất Si trên người cực kỳ khó chịu, hiển nhiên Sắc Không Kiếm thượng truyền tới nóng lạnh giao thoa cảm giác, thiếu một ít nhường Bất Si hòa thượng cho là mình gặp phải Hoà Thị Bích.

Những ý niệm này bất quá là trong chớp mắt tâm tư, làm Bất Si hòa thượng động thủ nháy mắt. Bất Sân hòa thượng cũng là lăng không hàm đuôi mà đến, trong tay thiền trượng trực tiếp đâm vào Bất Si trên tay thiền trượng trên.

Phanh!

Một tiếng trầm đục ở bên trong, Nhạc Duyên vẫn là

không lùi không tránh không né, chỉ là trên người áo bào tại dưới một kích này hướng về sau mặt bay bay bay lên.

Đồng thời.

Mặt sau Bất CụBất Tham hai vị Đại hòa thượng tại đồng dạng thời gian ra tay.

Chích! Chích! Chích! Chích!

Ở sau người hai thanh thiền trượng sắp cận thân thời điểm. Nhạc Duyên rốt cục có động tác, thân như giao long ra biển, xoay tròn trong Sắc Không Kiếm tại trong sát na phân biệt điểm tại bốn chuôi thiền trượng trên mặt, bởi vì tốc độ thật sự là quá nhanh. Bốn đạo liên tục thanh âm thật là hỗn hợp thành một đạo tiếng vang.

Tại Tứ đại Kim Cương ra tay nháy mắt, Nhạc Duyên liền biết rằng bốn người này kỳ thật càng am hiểu hợp kích. Hoặc là nói, này Tứ đại Kim Cương vô cùng có khả năng là Tứ đại thánh tăng phiên bản rút gọn.

Trong gió lốc.

Tứ đại Kim Cương cơ hồ đồng thời thân hình run lên, khiến cho vây kín cục diện dừng lại phía dưới, đứng phá.

Mà Nhạc Duyên người cũng đã mượn lực xoáy nhảy đến giữa không trung, lăng không đảo ngược, đầu hướng xuống, trên tay trường kiếm, thì là trực tiếp thẳng đứng đâm về chính phía dưới Bất Si hòa thượng.

“Ân! ! !”

Một tiếng tức giận hừ ở bên trong, Bất Si dữ tợn trên gương mặt cơ nhục rung động, lại cũng không có né tránh tính toán, mà là cầm trong tay Nguyệt Nha thiền trượng bay thẳng đến giữa không trung xuống Nhạc Duyên đâm tới, dũng mãnh vô cùng. Không chỉ có như thế, bên cạnh ba người cũng độc nhất vô nhị cách làm.

Bốn chuôi thiền trượng tổng hợp giữa không trung, cùng một chỗ tiếp được Nhạc Duyên lăng không một kích.

Chích!

Lại là một tiếng vang nhỏ.

Lập tức chỉ thấy trên đường phiến đá vỡ vụn, Tứ đại Kim Cương dưới chân phiến đá toàn bộ bị bọn họ sinh sinh giẫm bể. Mà đồng thời, Nhạc Duyên thì là lại lần nữa mượn này cổ lực bắn ngược đạo, một lần nữa nhảy về giữa không trung. Trường kiếm tiếng ngâm khẽ ở bên trong, kiếm quang như rồng trực tiếp chém xuống.

Nhìn xem giữa không trung Đạo Công Tử, với tư cách Tứ đại Kim Cương đứng đầu Bất Sân hòa thượng nhưng lại sắc mặt hơi có vẻ trầm trọng, vừa mới bắt đầu giao phong đều chẳng qua là lẫn nhau thăm dò.

Đạo Công Tử khả năng làm, tại ngắn ngủn giao phong ở bên trong, đã để Tứ đại Kim Cương vô cùng kinh ngạc.

Phải biết rằng trước mắt Đạo Công Tử nhưng vẫn là bị

thương thân thể, dù sao tối hôm qua thiền chủ Không hòa thượng một ít viên phật châu cũng không phải là tốt như vậy đón. Có thể mặc dù là như vậy, vừa mới chân khí đụng vào ở bên trong, lại là bốn người bọn họ hòa thượng có hại.

Như vậy cục diện để cho bọn họ nhớ tới phía trước Sư Phi Huyên nhắn nhủ.

Đạo Công Tử mạnh nhất là kiếm!

Không thể để cho hắn sử xuất một ít quỷ quỷ dị kiếm chiêu, nếu không mà nói…

Này quỷ dị kiếm chiêu đại khái là dạng gì chiêu thức, Sư Phi Huyên có đã làm tương ứng giải thích, không thoát theo Sư Phi Huyên trong miệng, Tứ đại Kim Cương cũng chỉ biết là đây là một chiêu đẹp tới cực điểm kiếm chiêu, sẽ sinh ra làm cho người ta đoán không ra, không biết thiệt giả ảo giác.

Hơn nữa tại Sư Phi Huyên xem ra, đối phó như vậy chiêu thức hoặc là lúc cần phải vô dục vô cầu người, hay là xem hết thảy làm vật chết người, nếu không mà nói vô luận nam nữ cũng sẽ chịu đến ảnh hưởng.

Bởi vì này một chiêu, là một chiêu cao nhất hồng trần kiếm pháp.

Chiêu này kêu Thiên ngoại phi tiên!

Liên tiếp không ngừng giao phong ở bên trong, Nhạc Duyên dùng phiêu dật khinh thân công pháp tại bốn

chuôi thiền trượng trong qua lại nhanh chóng du, trên tay Sắc Không Kiếm, nhưng lại mỗi nhất kích cũng khiến cho Tứ đại Kim Cương hợp kích không thể không bỏ vở nửa chừng, là một loại chiêu không ra liền bị phá tận ảo giác.

Cho dù là Tứ đại Kim Cương lâu tu phật kinh thiền hỏi, nhưng dưới loại tình huống này lại vẫn cảm nhận được một loại biệt khuất.

Trong đó.

Đặc biệt tánh khí táo bạo Bất Si hòa thượng, thiếu một ít bị kích thích phát cuồng. Phải biết rằng. Tại trong chuyện này Đạo Công Tử trên đầu còn đứng ì một cái nhỏ điêu, tổng dùng một loại quái dị ánh mắt nhìn thấy hắn, trong hoảng hốt Bất Si cảm giác mình theo một con chim trong ánh mắt nhìn thấy khinh thường.

Phanh!

Cùng Bất Tham đối với một chưởng, thân hình bay ngược lại ở bên trong, Nhạc Duyên cười nhìn về phía đã muốn tức giận cơ hồ phát cuồng Bất Si hòa thượng, nói ra: “Thân là hòa thượng nên hảo hảo ăn chay niệm Phật, tu thân dưỡng tính, từ bi vi hoài!”

“Ngươi một kẻ cao tăng, nhưng là như thế to lớn sát khí…”

“Chỉ sợ Bất Si hòa thượng ngươi không làm hòa thượng trước, hẳn là cường đạo cự khấu. Giết người vô số a!”

Kiếm như rồng, ngôn như kiếm.

Tại dùng Tứ đại Kim Cương thí chiêu đồng thời, Nhạc Duyên càng làm cho chính mình mà nói cũng hóa thành vũ khí, chữ chữ đâm thẳng đối phương. Tại đây giao phong ở bên trong, đã từng cùng Xích Luyện Tiên Tử trải qua chiến trận, giết không ít người Nhạc Duyên tất nhiên là có thể cảm giác được này Tứ đại Kim Cương sát khí.

Bình thường hòa thượng, chỗ đó có như vậy?

Sát khí!

Cách làm!

Chiêu thức!

Còn có tính nết, nhưng lại cũng nói cho Nhạc Duyên, bốn người này cho là này cái gọi là phóng hạ đồ đao người.

Bốn người này. Tuyệt đối không phải là từ nhỏ ăn chay niệm Phật hòa thượng!

Thử nghĩ ——

Chân chính cao tăng, thiền chủ Không cùng Tứ đại thánh tăng lại là người nào như trước mắt bốn người?

Phải biết rằng này Tứ đại Kim Cương tuổi có thể cũng không nhỏ, người cũng là hơn phân nửa trăm người, lại vẫn là lớn như vậy sát khí!

Đầu có chút hơi nghiêng!

Tránh đi Bất Si hòa thượng nghĩ muốn trực tiếp dùng Nguyệt Nha thiền trượng xẻng rơi đầu mình công kích. Tay trái như đập con ruồi bình thường tùy ý vỗ vào thiền trượng trên mặt, trực tiếp đem đánh đung đưa bay ra ngoài, sau đó ngón giữa hơi cong, cong lại đạn tại Bất Tham từ phía sau lưng công tới thiền trượng trên. Va chạm phía dưới phát ra Kim Thạch thanh âm. Mà trên tay phải Sắc Không Kiếm thì là một kiếm bức lui Bất Sân, đồng thời trường kiếm quấn chuyển, lấy kiếm chuôi điểm tại Bất Cụ thiền trượng trên mặt.

Tùy ý thong thả!

Trừ bỏ lúc trước nhẹ nhàng bay lên bên ngoài. Đến bây giờ nói trắng ra Nhạc Duyên vẫn tại nguyên lai địa phương, không có có bất kỳ rời đi qua.

“Bất Sân!”

“Bất Si!”

“Bất Cụ!”

“Bất Tham!”

Tại ngoài miệng lẩm bẩm bốn người tục danh, Nhạc Duyên từng cái phá vỡ đối phương vây công, đồng thời cảm thán nói: “Nếu ta đoán không sai, bốn vị trước kia cũng không phải hòa thượng, một cái giận, một cái ngốc, một cái sợ, một cái tham, tất cả mọi người là có

chuyện xưa người!”

“Phật gia cuối cùng là tàng ô nạp cấu chỗ, cái gì phóng hạ đồ đao, đó mới là chuyện cười!”

Lời nói rơi xuống.

Tứ đại Kim Cương công kích nhưng lại càng nổi điên cuồng, lại càng nghiệm chứng Nhạc Duyên những lời này. Phật gia tăng nhân, rất nhiều cũng là dùng người trong cuộc tính tình tính nết làm tục danh căn nguyên, nhất là tại một ít đối với Phật môn mà nói là thua mặt từ ngữ danh tự trên mặt.

Mang theo như vậy chữ nhi người, bình thường đều có được chính mình chuyện xưa.

Nhưng dưới bình thường tình huống, này chuyện xưa cũng không nhất định mỹ hảo.

Trước mắt Tứ đại Kim Cương, đã là như thế.

“Đạo Công Tử, thật đúng miệng lưỡi bén nhọn!”

Bất Sân đập một chưởng cơ hồ là tức giận mất đi lý trí Bất Si, tại hướng ba người khác quăng đi một ánh mắt sau, bốn người thế công đứng biến.

Thế công biến đổi, Nhạc Duyên liền lập tức phát giác ra được.

Chỉ thấy cầm đầu Bất Sân ngón tay thiền trượng xa xa hướng chính mình quăng tới, tại sai thân tránh đi sau,

một hồi thanh thúy tiếng vang, phảng phất giống như xích sắt lẫn nhau tiếng đánh không ngừng vang lên, Nhạc Duyên tiện tay liền một kiếm chém ra đi.

Đinh đinh đang đang!

“Ân? Đây là!”

Cảm giác được trên thân kiếm không ổn, Nhạc Duyên nghiêng đầu nhìn về phía trên tay Sắc Không Kiếm, chỉ thấy trên thân kiếm quấn quanh một cái đen nhánh sắc xích sắt, tử tử đem Sắc Không Kiếm khóa trong đó. Không chỉ có như thế, ba người khác Nguyệt Nha thiền trượng, càng là đồng thời đánh ra, đem Sắc Không Kiếm tử tử kẹp trong đó.

Tứ đại Kim Cương đúng là đem chính mình Sắc Không Kiếm cho sinh sinh khóa lại.

Khóa kiếm? !

Nhạc Duyên đầu tiên là khẽ giật mình, lập tức liền hiểu được.

Hiển nhiên, Sư Phi Huyên nói cho Tứ đại Kim Cương về này tự mình thuộc về mình Thiên ngoại phi tiên kiếm pháp.

Khóa kiếm, bất quá là nghĩ muốn khóa lại chính mình một kiếm kia.

Chỉ là ——

“Đáng tiếc a!”

“Chỉ là như vậy, đã nghĩ phải bắt được ta, có thể là xa xa không đủ a!”

Tại Tứ đại Kim Cương trống không xuống tới bàn tay đồng thời phách về phía trên người mình yếu huyệt, không phải là chế trụ chính mình, hoặc là tựu là nắm bắt Sắc Không Kiếm thời điểm, Nhạc Duyên một mực mang theo vui vẻ thần sắc rốt cục biến, tại trong sát na ngưng kết làm vạn năm hàn băng.

Liền như không trung tung bay mây trắng, mặc dù tốt nhìn, nhưng cũng là đầy đủ đông chết người.

Chương 124 : Giận! Si! Sợ! Tham!

124 chương giận! Si! Sợ! Tham!

Chưa đủ!

Xa xa chưa đủ!

Đây là Nhạc Duyên ý nghĩ, nhưng cũng là Tứ đại Kim Cương tâm tư.

Khóa kiếm!

Khóa lại Sắc Không Kiếm, tại Tứ đại Kim Cương xem ra nhưng lại khóa lại Thiên ngoại phi tiên. Ít nhất tại bọn hắn trong ấn tượng, còn không ai có thể dùng bàn tay trần sử xuất như vậy kiếm pháp. Hơn nữa Sư Phi Huyên hình dung, Nhạc Duyên sử xuất như vậy kiếm pháp là cần kiếm.

Nếu không mà nói, tại đường đường Đạo Công Tử bên người cũng sẽ không có chuyên môn đeo kiếm kiếm thị.

Nhưng là…

Bọn họ cũng không phải chân chánh hiểu Nhạc Duyên, cho dù là hắn hai cái đồ đệ Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng, cho dù là hiện tại đồng dạng trở thành Thuần Dương đạo sĩ Thạch Long, cũng không biết Nhạc Duyên chân chính năng lực. Đối với võ giả mà nói, chân chính

khủng bố không phải là cầm kiếm Nhạc Duyên, mà là không có kiếm Đạo Công Tử.

Lúc trước, Độc Cô môn phiệt Độc Cô Sách có thể nói là tận mắt nhìn thấy.

Mà trước mắt!

“Cũng là!”

“Ta cũng vậy bực bội!”

Nụ cười tiêu tán, Nhạc Duyên biểu lộ trở thành đạm mạc đứng lên, nếu khóa kiếm, sợ hãi Thiên ngoại phi tiên, như vậy chính mình cũng không để cho các ngươi kiến thức Thiên ngoại phi tiên, phải biết rằng Nhạc Duyên càng không muốn nhìn hòa thượng. Tâm tư nghiêm, một mực từng có tâm tư cùng chuẩn bị Nhạc Duyên tại thời khắc này rốt cục triệt để lộ ra hắn răng nanh.

Tại Tứ đại Kim Cương bốn cánh tay chưởng sờ trên Nhạc Duyên trên người thời điểm, hắn rốt cục có động tác.

Hừ lạnh một tiếng.

Thân hình chấn động, bốn phía khí lưu bị hấp dẫn, bắt đầu hướng Nhạc Duyên phương hướng dũng mãnh lao tới, hình thành một cổ sức kéo gió mát.

“Ân? !”

“Đây là Thiên Ma Lực Trận! ! !”

“Không đúng! ! !”

Cầm đầu Bất Sân hòa thượng đầu tiên là khẽ giật mình, lập tức liền phát giác được chỗ không ổn, đồng thời, ba người khác cũng cảm nhận được cổ này sinh ra hấp lực.

Trường kiếm!

Bàn tay!

Tiếp xúc địa phương, cái loại này quỷ dị lực hấp dẫn cũng không phải do bên ngoài sinh ra, mà là do trong cơ thể chân khí xoay tròn sinh ra cực đại lực hấp dẫn. Chính liên tục không ngừng dọc theo chỗ tiếp xúc địa phương, xông vào từng người trong cơ thể.

Này cổ quỷ dị lực hấp dẫn, một khi tiến vào thể nội. Nhưng lại ra vấn đề lớn.

Tứ đại Kim Cương đầu tiên là khẽ giật mình, lập tức sắc mặt không khỏi đại biến.

“Đây là! ! !”

Công lực hơi thấp Bất Tham hòa thượng dẫn đầu thảm hô ra tiếng, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng, nhìn qua Nhạc Duyên nghiến răng nghiến lợi nói: “Ma đạo! Ma công!”

“Hấp người công lực! ! !”

“Ngươi ắt gặp Thiên Khiển!”

Bất Cụ trên mặt xuất hiện vẻ sợ hãi, trong lời nói đều là kinh hoảng, hắn vạn lần không ngờ thế gian này thậm chí có loại này cướp đoạt người khác công lực cho mình dùng công pháp, ở trong mắt hắn xem ra loại công pháp này mới là chân chân chính chính ma công.

“Đây là cái gì công pháp?”

Cho tới nay tại Nhạc Duyên trong mắt cũng là dùng phẫn nộ dữ tợn là chủ Bất Si hòa thượng tại này thật là một cách không ngờ thanh danh tốt đẹp phẫn nộ, mà là ngạc nhiên, là kinh ngạc, là nghĩ muốn tìm tòi nghiên cứu biểu lộ. Nói: “Nói cho ta biết, đây là cái gì võ công?”

Đã muốn toàn lực bộc phát Nhạc Duyên, kinh nghiệm Hoà Thị Bích dị năng cải tạo Nhạc Duyên, lúc này kết hợp Hấp Tinh Đại Pháp cùng Trường Sinh Quyết sáng tạo Bắc Minh Thần Công rốt cục thể hiện ra nó chân chính uy lực.

“Ma công? !”

“Sai!”

Đối mặt Bất Tham hòa thượng miệt xưng, Nhạc Duyên lại là chẳng thèm ngó tới, nói: “Đây là chính tông Đạo gia công pháp, ta đem nó xưng là Bắc Minh Thần Công!”

“Bắc Minh có cá…”

Bất Sân thì thào lẩm bẩm ra cái từ này hợp thành, lập tức sắc mặt trắng bệch ở bên trong, vô cùng phẫn nộ nói

ra: “Nhạc Duyên. Ngươi đây là tự tuyệt khắp thiên hạ, Phật môn sẽ không như vậy bỏ qua!” Một mực bảo trì trấn định Bất Sân hòa thượng cuối cùng là giận dữ.

Cho dù là ai cũng biết, một khi không ai biết trong thiên hạ có như vậy cướp đoạt người khác công lực công pháp, như vậy sẽ mang tới gì dạng chấn động.

Mặc cho ai. Đều khủng bố!

Nhưng đồng dạng bởi vì tham niệm, tuyệt đại đa số người đều hâm mộ.

Trước mắt, Bất Sân hòa thượng tựa như đã kiến thức đến giang hồ đại loạn cảnh tượng, thảm hào trong tiếng. Tử tử bảo vệ cho đan điền không cho công lực đang nháy mắt mắt trong lúc toàn bộ hút đi hắn rốt cục chịu đựng không nổi buông lỏng, nhất thời công lực như hồng thủy nước chảy bình thường hướng Nhạc Duyên trên người dũng mãnh lao tới.

Tiếng leng keng ở bên trong, Nguyệt Nha thiền trượng rơi xuống đất. Này quấn quanh tại Sắc Không Kiếm trên mặt xích sắt cũng như chết rơi rắn, mềm xuống tới, rơi trên mặt đất.

Tứ đại Kim Cương, tiếp cận hai trăm năm công lực tại trong khoảng thời gian ngắn bị Nhạc Duyên khẽ hấp mà trống không.

Gò má trắng bệch, phảng phất giống như sắp chết lão nhân.

Tứ đại Kim Cương trong nháy mắt chính là đã muốn sắp sửa gỗ mục, cúi xuống cuối cùng đã.

“Bất Sân, ngươi cuối cùng là tức giận!”

“Bất Si, ta nhìn thấy ngươi si niệm, đối với ta Bắc Minh Thần Công si niệm!”

“Bất Cụ, trong mắt ngươi sợ hãi, nhưng mà để cho ta nhìn đến vô cùng tinh tế a!”

“Bất Tham, ai Bất Tham sinh? Ngươi kinh Phật trắng học!”

“Giận, si, sợ, tham, đây là người bản tính, Phật gia là ở diệt người muốn diệt luân lí làm người!”

“Không thoát các ngươi được cảm tạ ta, ta cuối cùng cho các ngươi triệt để bỏ xuống đồ đao!”

Thương ——

Sắc Không Kiếm vào vỏ, áo bào tung bay trung chuyển thân, đạp được chưa từng có từ trước đến nay.

Đồng thời.

Chỉ nghe một hồi liên tiếp không ngừng tiếng nổ vang tại Tứ đại Kim Cương trên người vang lên, tóe lên vô số huyết hoa, lập tức bốn người hai đầu gối một quỳ, phảng phất giống như thăm viếng vô thượng quân vương binh lính, rũ cụp lấy trong đầu, mặc cho Nhạc Duyên theo trong bốn người trong lúc đi qua.

Chỉ là bốn người, lại là cái gì cũng không biết, từ đó rơi vào vĩnh cửu hắc ám.

Tứ đại Kim Cương cuối cùng là bỏ xuống đồ đao, lập địa thành Phật.

“Ân?”

Rời đi đường phố một khắc đó, Nhạc Duyên bất ngờ dừng lại, xoay người, tay phải hơi duỗi, lòng bàn tay trực tiếp sao trong góc rơi đi. Nhất thời, một cổ cự đại lực hấp dẫn đạo phát ra, trực tiếp đem trong góc một cá nhân cho sinh sinh kéo đi ra.

Đầu, rơi vào Nhạc Duyên trên lòng bàn tay, nháy mắt công lực liền đi không còn một mảnh.

Buông ra.

Thi thể rớt xuống, một hồi răng rắc kim loại tiếng đánh ở bên trong, nói cho trước mắt người này thân phận.

Là một gã quân nhân.

Chính là Vương Thế Sung thủ hạ.

Đa nghi!

Yêu thay đổi!

Tâm ngoan thủ lạt!

Đây cũng là Vương Thế Sung!

Hiển nhiên hắn cùng với Phật môn lại đạt thành cái khác liên lạc, xác thực nói chỉ sợ là lúc trước Sư Phi Huyên cùng Vương Thế Sung nói cái gì, nếu không mà nói chính mình đi ra chắc sẽ không xuất hiện một con đường hoàn toàn không ai, chỉ có Phật môn người.

"…"

Quét mắt một vòng đã chết đi binh lính, Nhạc Duyên lúc này mới xoay người hướng khách điếm phương hướng đi đến, lúc này đây, hắn biết rõ Đạo môn cùng Phật môn tranh đấu rốt cục chính thức bắt đầu.

Mà chính hắn càng cùng Phật môn trong lúc đó không có hòa hoãn đường sống.

Đối với cái này, Nhạc Duyên đổ ra là không có bất luận cái gì lo lắng.

Vốn là. Nghĩ muốn đạt thành trong lòng của hắn suy nghĩ, tự thân công lực cũng không đủ rồi, nguy cơ nhưng cũng là kỳ ngộ. Nhạc Duyên có một loại trực giác, nếu không phải không hấp thụ người khác công lực, chỉ sợ là chính mình được đến Tà Đế xá lợi, chỉ sợ vẫn là không đủ.

Lúc trước Nhạc Duyên liền có chuẩn bị tâm lý, chỉ là không có xác thực thực hành. Nhưng là Sư Phi Huyên cùng Phật môn đối với tiểu bối cách làm, cuối cùng nhường Nhạc Duyên làm tính toán.

Ngươi đối với tiểu bối động thủ!

Như vậy ta liền đối với các ngươi động thủ!

Cũng tỷ như hiện tại…

Không thoát trước mắt trọng yếu nhất cũng không phải cái này, mà là trên người mình tựa hồ phát sinh một ít Nhạc Duyên không cách nào lý giải sự tình.

Tiếng bước chân xa dần, cuối cùng là biến mất tại đường phố nơi cuối cùng.

Mà lúc này. Cơ hồ đã sa vào trạng thái chết giả Bạt Phong Hàn này mới thanh tỉnh lại, với tư cách có thể đào thoát Tất Huyền đuổi giết người tự nhiên tại bảo vệ tánh mạng trên có lấy chính mình độc đáo công phu. Cho dù là đối mặt Tất Huyền, nàng Bạt Phong Hàn cũng có một trận chiến dũng khí.

Nhưng là đối mặt Đạo Công Tử Nhạc Duyên…

Bạt Phong Hàn lần đầu cảm giác được cái gì gọi là sợ hãi!

Tứ đại Kim Cương cùng với tên kia tướng quân thi thể, liền ở trước mặt hắn, Bạt Phong Hàn vừa rồi cũng đã kiểm tra, năm người chết cũng là vì một thân công lực toàn bộ tiết ra, nói một cách khác đây là bị sinh sinh hút chết.

Trong thiên hạ, thậm chí có cướp đoạt người khác công lực cho mình dùng công pháp…

Này, mới là chân chính ma công a!

Bởi vì Phó Quân Du sự tình. Bạt Phong Hàn cùng Âm Quý phái người đã giao thủ, nhưng cũng biết Âm Quý phái ma công. Nhưng là so với, Âm Quý phái ma công lại là xa xa so ra kém này Đạo Công Tử vừa rồi bày ra này môn công pháp khủng bố!

“Bắc Minh có cá…”

“Bắc Minh Thần Công sao!”

Không thoát Bạt Phong Hàn rất nhanh liền rời đi, hắn biết rõ này bên trong nguyên bản tới liền hỗn loạn giang hồ cuối cùng sẽ trở nên càng thêm hỗn loạn đứng lên. Về phần lấy trước kia khiêu chiến nói công tử Nhạc Duyên so kiếm tâm tư. Tại thời khắc này nhưng lại đã không có.

Bạt Phong Hàn là cái gì còn không sợ!

Nhưng là đối mặt một cái có thể nạp người công lực cho mình dùng khủng bố nhân vật, Bạt Phong Hàn nhưng lại không muốn đối mặt.

Rất nhanh, Bạt Phong Hàn liền biến mất ở hiện trường, rời đi. Đi tìm cầu cái khác giải cứu Phó Quân Du biện pháp.

Khách điếm.

Bạch Thanh Nhi cùng Vệ Trinh Trinh đều ở, Vệ Trinh

Trinh cũng không có xuất hiện cái gì an nguy.

Mới vừa vặn trở lại khách điếm gian phòng Nhạc Duyên đầu tiên là tùy ý quét mắt một vòng bình tĩnh tới cực điểm Bạch Thanh Nhi sau, lúc này mới đón hai nữ vui sướng tầm mắt. Nói: “Không có việc gì!”

“Thật không có chuyện gì sao?”

Vệ Trinh Trinh lộ ra vẻ có chút không tin tưởng lắm, dù sao này bốn hòa thượng thoạt nhìn dữ tợn vô cùng, nào có hòa thượng thoạt nhìn như vậy hung ác? Thoạt nhìn thật giống như cường đạo bình thường. Chỉ là thấy Nhạc Duyên không có vấn đề gì, này tiểu điêu cũng là bị kích động tại Nhạc Duyên trên người, Vệ Trinh Trinh vẫn là cao thấp kiểm tra một phen, lúc này mới yên lòng lại.

“Không thoát…”

“Mặt sau khả năng có việc!”

Nhìn qua Vệ Trinh Trinh, thấy đối phương vỗ phình bộ ngực thư thái bộ dáng, Nhạc Duyên ngược lại cho một câu tương đối sát phong cảnh mà nói, nhất thời nhường Vệ Trinh Trinh cùng Bạch Thanh Nhi sững sờ.

Vệ Trinh Trinh là kinh ngạc sau này chẳng lẽ còn có dữ tợn hòa thượng đến đây tìm công tử phiền toái, mà Bạch Thanh Nhi thì là kinh ngạc là chỉ sợ là vừa rồi trong tranh đấu, Nhạc Duyên ra tay độc ác, nếu không mà nói hắn không có thể như vậy nói.

Không thoát trong lòng, Bạch Thanh Nhi lại là có chút

nhìn có chút hả hê, đối với Phật môn tao ngộ.

Địch nhân địch nhân liền là bằng hữu, những lời này Bạch Thanh Nhi vẫn là biết rõ.

Cho nên nha, Trinh Trinh trên tay mảnh nhỏ lại lần nữa áp sau lấy được.

“Trinh Trinh, ngươi trở về Thuần Dương a!”

Cuối cùng, Nhạc Duyên làm ra đối với Vệ Trinh Trinh an bài, nói: “Thanh nhi lưu ở bên cạnh ta đầy đủ!”

“Ai?”

Vệ Trinh Trinh đầu tiên là sững sờ, lập tức chằm chằm vào Nhạc Duyên nhìn một hồi lâu, nhưng lại lắc đầu cự tuyệt, nói: “Không được! Công tử gặp được an nguy, ta có thể nào vứt bỏ công tử không để ý?”

Vệ Trinh Trinh những lời này nghĩa chánh ngôn từ mà nói, khiến cho Nhạc Duyên cùng Bạch Thanh Nhi cũng là ngẩn ngơ.

“Tiếp được khả năng cực kỳ nguy hiểm, Trinh Trinh ngươi không cách nào tự bảo vệ mình, mà công tử ta cũng vô pháp triệt để cam đoan ngươi an nguy!”

“Ta có thể học a!”

Cuối cùng, Vệ Trinh Trinh vẫn là nói ra lời này, câu này nhường Nhạc Duyên một mực hi vọng mà nói.

Ngược lại một bên Bạch Thanh Nhi nhưng lại tại nội tâm cười nhạo, Vệ Trinh Trinh tuy nhiên thông minh, nhưng lại không có bao nhiêu võ học thiên phú, cho dù là thiên tư ra lại một đám, như vậy tuổi cuối cùng là quá trễ. Cả đời, cũng không thể đạt tới nhất lưu cảnh giới, lại càng không cần phải nói tông sư cảnh.

Không thoát đối mặt Vệ Trinh Trinh ý nghĩ, Bạch Thanh Nhi thật cũng không sẽ đi nói cái gì, một cái thị nữ làm được như vậy, đã đầy đủ không phải sao?

Như vậy tràng diện, tại Âm Quý phái thật sự là quá mức hiếm thấy.

Trong ma môn, xem trọng là gặp được nguy hiểm, ta chạy so sánh với ngươi nhanh có thể!

Đáp ứng Vệ Trinh Trinh thỉnh cầu sau, Nhạc Duyên đầu tiên là đem hai nữ đuổi về phòng của mình, sau đó hai hỉ ngồi xếp bằng đầu ngồi ở trên giường, bắt đầu kiểm tra tự thân tình huống tới.

Trên người hắn, tựa hồ xuất hiện một ít ngoài dự tính vấn đề.

Chương 125 : Mặt trời lặn như máu!

125 chương mặt trời lặn như máu!

Không!

Không đúng!

Đang nhìn Đạo Công Tử Nhạc Duyên đóng cửa phòng, xoay người cùng Vệ Trinh Trinh cùng một chỗ ly khai về nhà mình gian phòng Bạch Thanh Nhi bước ra cước bộ không khỏi có chút dừng lại, trên mặt hiện lên một tia kinh hoảng.

“Như thế nào đâu này? Thanh nhi muội muội!”

Phát giác được Bạch Thanh Nhi động tác biến hóa, Vệ Trinh Trinh xoay người rất là mê hoặc hỏi.

“Chưa!”

“Không có chuyện gì, chỉ là trong lòng vẫn là có chút bận tâm công tử tình huống!”

Lắc đầu, ôn nhu nói ra bản thân lo lắng, Bạch Thanh Nhi lúc này mới lôi kéo Vệ Trinh Trinh cùng đi tiến gian phòng, nhưng trong lòng thì lớn vệ kinh ngạc.

Cũng không biết có phải hay không là gần nhất cùng Vệ Trinh Trinh tụ cùng một chỗ, bị đối phương cái loại này

tính tình ảnh hưởng còn là thế nào, khiến cho Bạch Thanh Nhi cảm giác mình tựa hồ biến ngốc không ít. Có lẽ là ở chỗ Vệ Trinh Trinh sống chung một chỗ thời điểm, không có Âm Quý phái trong đó như vậy ngươi tranh ta đấu, trừ tại Nhạc Duyên trước mặt bảo trì hành động, nhưng tại này tâm địa thiện lương cô nương trước mặt, khiến cho Bạch Thanh Nhi tựa hồ biến đần không ít.

Vừa mới thẳng đến chính mình bước ra một bước này, lúc này mới hồi tưởng lại Nhạc Duyên trong lời nói hàm nghĩa.

Không phải không thừa nhận.

Bạch Thanh Nhi nàng bạo lộ.

Đến tột cùng là ở đâu xảy ra vấn đề?

Nhạc Duyên ngắn ngủn mấy câu ở bên trong, cũng đã hướng Bạch Thanh Nhi nói rõ hắn đã biết thân phận của mình, chỉ là Bạch Thanh Nhi càng nghĩ nhưng vẫn là không rõ chính mình đến tột cùng là ở đâu ra sơ hở? Phải biết, vì cái này thân phận, đè xuống Đạo Công Tử đề phòng, Bạch Thanh Nhi nhưng mà sinh sinh nhận thức như vậy một phen thống khổ, càng sinh sinh đem bản thân đói ngất đi.

Nhường Vệ Trinh Trinh trở về Thuần Dương, nhưng lại mang lên chính mình…

Trong lời nói ý tứ Bạch Thanh Nhi là nghe rõ.

Nhưng mà cho dù là Bạch Thanh Nhi vắt óc tìm mưu kế

đi hồi ức, đi suy tư, nhưng vẫn là không cách nào tìm được mình rốt cuộc là nơi nào ra cạm bẫy, dùng đối phương đoán được thân phận của mình. Chẳng lẽ lại, này trong truyền thuyết Trường Sinh Quyết còn có này tác dụng?

Đeo Vệ Trinh Trinh, Bạch Thanh Nhi xoa bóp chính mình mi tâm, nhìn trước mắt thiếu nữ bóng lưng. Bạch Thanh Nhi nhưng lại chỉ có thể thừa nhận đi theo Vệ Trinh Trinh bên người, sẽ làm cho mình đề phòng lòng cảnh giác giảm xuống không ít.

“Bất quá…”

Trừ đó ra, Đạo Công Tử đến tột cùng là đang suy nghĩ gì? Như là đã là biết mình thân phận, nhưng vì cái gì một mực không có biểu hiện ra ngoài, ngược lại là mặc kệ chính mình ở bên cạnh hắn lắc lư, hay hoặc là nói nhân gia Đạo Công Tử là muốn theo chính mình trong được cái gì?

Lúc trước loan Loan sư tỷ đồng dạng là bạo lộ kết cục.

Tại vừa kết hợp chính mình trước mắt tình huống, Bạch Thanh Nhi đối với Đạo Công Tử, nhưng lại trong lòng bay lên một loại càng phát bí hiểm cảm giác tới. Phải biết, dưới bình thường tình huống Âm Quý phái nằm vùng trên cơ bản cũng là thành công, nhưng mà tại chính mình cùng Loan Loan trên thân hai người. Nhưng lại tại cùng là một người trên người bị té nhào.

Bất kể thế nào nói, tại Nhạc Duyên câu nói kia mở miệng sau, kịp phản ứng Bạch Thanh Nhi nhưng lại biết

mình tại Đạo Công Tử bên người dừng lại không thời gian quá dài.

Ta cùng với loan Loan sư tỷ thi đấu chẳng lẽ lại liền thất bại như vậy sao?

Không!

Không được!

Nghĩ tới Loan Loan, Bạch Thanh Nhi tuy nói không cam lòng, nhưng là cũng nhịn không được nữa đi sợ hãi chính hắn một sư tỷ.

Tầm mắt dao động, tại đi vào cửa phòng trước, nàng tầm mắt cuối cùng là rơi vào Vệ Trinh Trinh trên người, hoặc là nói là rơi vào Vệ Trinh Trinh trên tay vốn có Hoà Thị Bích mảnh nhỏ.

Có lẽ…

Hoà Thị Bích mảnh nhỏ, có thể thay đổi chính mình nghịch cảnh.

Nếu không mà nói. Mình rơi vào loan Loan sư tỷ trên tay… Này còn không bằng, liền như vậy giả bộ như không biết đi theo Đạo Công Tử bên người.

Trầm ngâm ở bên trong, Bạch Thanh Nhi cùng Vệ Trinh Trinh hai người một trước một sau trở lại gian phòng của mình.

Gian phòng.

Nhạc Duyên mà nói không thể nghi ngờ là đối với Bạch Thanh Nhi cảnh cáo, tại hiện giờ dưới tình huống. Vệ Trinh Trinh tao ngộ trình độ nguy hiểm không thể nghi ngờ sẽ bay lên không ít. Nhất là tại Tứ đại Kim Cương chết trên tay mình thời điểm, khó tránh khỏi sẽ không lại trong tranh đấu ngoài ý.

Nhưng mà Vệ Trinh Trinh tuy nhiên tính tình ôn hòa, nhưng là người ta xác thực là một ngoài mềm trong cứng nữ hài nhi, một khi có chính mình quyết định. Là rất khó quay lại tâm ý.

Nếu không mà nói, nàng tại nguyên lấy trong cũng sẽ không là như vậy kết cục.

Bất quá vấn đề này, Nhạc Duyên chỉ là thoáng suy tư hạ liền tạm thời áp ở sau ót. Nếu Vệ Trinh Trinh muốn theo bên người, vậy hãy để cho nàng đi theo a, cũng làm cho nhân gia chân chính biết một chút về cái này loạn thế, biết một chút về cái này hỗn loạn giang hồ.

Đáng chú ý Nhạc Duyên trên người vấn đề lớn nhất, nhưng lại hắn phát hiện hấp thụ công lực, cũng không có mình trong tưởng tượng nhiều như vậy.

Tứ đại Kim Cương, mỗi hòa thượng cơ hồ đều có được bốn mươi năm tả hữu nội lực, bốn người hợp lại cơ hồ là hơn một trăm năm tiếp cận hai trăm năm chân khí, nhưng vấn đề là chân chính đến trong cơ thể mình công lực cũng bất quá là này hơn mười năm nội lực, tuyệt đại bộ phận nhưng lại không thấy bóng dáng, tựa hồ hình như là không công xói mòn bình thường. Lại càng không

cần phải nói bị Trường Sinh Quyết chuyển đổi phát triển sinh chân khí sau, lượng thì càng thiếu.

Này cùng tinh lọc giống như, nhưng lại quá mức không hợp thói thường chút ít!

Phải biết rằng lúc trước, Nhạc Duyên cũng sử dụng qua Bắc Minh Thần Công, nhưng là hút lấy lấy công lực căn bản không có xuất hiện như vậy tình huống, cho dù là đi qua chuyển đổi phát triển sinh chân khí, lại cũng không phải trước mắt loại này quỷ dị tình huống.

Mà xuất hiện tình huống như vậy, đúng là mình tại tối hôm qua kinh nghiệm Hoà Thị Bích sự tình sau, lúc này đây mới sẽ xuất hiện quỷ dị như vậy vấn đề.

Hoà Thị Bích dị năng xác thực khiến cho Nhạc Duyên kinh mạch bị mở rộng rất nhiều, nhưng cũng không có đem người biến thành cái sàng bình thường, hấp thụ Tứ đại Kim Cương thiền công, kết quả tuyệt đại đa số liền như vậy biến mất không thấy gì nữa, như vậy sự tình có thể nói là hắn lần đầu chứng kiến.

"…"

Chau mày, Nhạc Duyên trầm ngâm một hồi lâu, một lần nữa hồi tưởng một lần này Hấp Tinh Đại Pháp cùng Trường Sinh Quyết kết hợp mà thành Bắc Minh, theo đạo lý mà nói là sẽ không xuất hiện hỏi như vậy đề.

Nhưng vấn đề là…

Bày ở Nhạc Duyên trước mặt, lại là quỷ dị như vậy sự

tình.

Một hồi lâu.

“Xem ra, phải lần nữa thí nghiệm một chút!”

Phân tích kiểm tra một hồi lâu, không có được bất luận cái gì kết quả Nhạc Duyên, chỉ đành phải tạm thời để xuống cái này truy nguyên ý niệm trong đầu, không phải là tự thân vấn đề, cũng không phải công pháp vấn đề. Xem ra chuyện này chỉ đành phải áp hậu.

Ngẩng đầu.

Tầm mắt lướt qua cửa sổ, ngắm hướng ra phía ngoài.

Lạc Dương là không thể lâu ngẩn ngơ.

Nhưng lại cũng không có nghĩa là Nhạc Duyên liền sẽ lập tức rời đi. Liền như vậy rời đi, nhưng lại đại biểu cho hắn yếu thế.

Cùng lúc đó.

Lạc Dương, hoàng cung.

Chính vuốt vuốt Hoà Thị Bích mảnh nhỏ Vương Thế Sung, đang nghe bọn thủ hạ báo cáo sau, lạch cạch một tiếng, trên tay Hoà Thị Bích mảnh nhỏ một chút liền rớt tại trên mặt bàn.

“Cái gì?”

Vương Thế Sung cái cằm trên râu quai nón không ngừng rung động, trên mặt đều là vẻ kinh ngạc.

“Tứ đại Kim Cương, chết… Đâu này?”

Đối mặt Vương Thế Sung lại lần nữa hỏi thăm. Thủ hạ chỉ có thể gật đầu lại lần nữa nói một lần, đồng thời còn nói ra nhất danh tướng quân tử vong sự tình.

Hí!

Cảnh cáo sao? !

Vương Thế Sung không khỏi đổ ra hít một hơi, nhất là đang nghe nghe Tứ đại Kim Cương tử vong tình cảnh bi thảm, càng làm cho hắn cảm thấy chấn động vô cùng.

Không phải là bị kiếm giết!

Cũng không phải bị người dùng tuyệt đỉnh võ công sinh sinh đánh chết!

Ngược lại là bởi vì tự thân công lực tan mất, thoát lực mà chết.

Đây là cái gì võ công?

Trong mắt tầm mắt lập loè, bản thân cũng thân là võ giả, chẳng qua là không cách nào đặt chân nhất lưu cảnh giới Vương Thế Sung tất nhiên là biết rõ công lực tại cực trong thời gian ngắn tiết lộ trống không hậu quả, thủ hạ người bẩm báo rất rõ ràng nói cho hắn biết Tứ đại Kim Cương là đèn cạn dầu mà chết.

Không xong!

Này Đạo Công Tử dĩ nhiên là như vậy không kiêng nể gì cả!

Đạo gia người, tại sao có thể có như vậy nhân vật?

Nghĩ đến người ta Đạo Công Tử có thể không để ý hiện tại Phật đạo quan hệ, còn đối với Phật môn người hạ như thế hung ác tay. Cũng đủ để biết rõ người ta tại tức giận dưới tình huống đồng dạng sẽ không để ý tại nhiều thêm một Vương Thế Sung…

Này thật sự là Đạo gia người? Mà không phải Ma Môn?

Trong lúc nhất thời, Vương Thế Sung thế nhưng bay lên như vậy ý niệm trong đầu.

Phất phất tay, ý bảo thủ hạ sau khi rời đi, Vương Thế Sung trầm tư một lát, cuối cùng tầm mắt rơi vào trên mặt bàn này theo chính mình cháu gái Đổng Thục Ny cầm trên tay tới Hoà Thị Bích mảnh nhỏ. Ánh mắt lập loè ở bên trong, hàm răng khẽ cắn, Vương Thế Sung nhưng lại đã có tính toán.

“Thiên hạ…”

Làm Hoà Thị Bích mảnh nhỏ, cũng đáng được chính mình đánh cuộc một lần!

Nghĩ tới đây, Vương Thế Sung liền xoay người bước nhanh mà rời đi. Hiển nhiên là bố trí tiếp được sự tình.

“…”

Cho dù là một mực gợn sóng không sợ hãi, cho dù là vứt bỏ Sắc Không Kiếm, cho dù là bị Nhạc Duyên tại nóc nhà chiếm sợi sợi tiện nghi Sư Phi Huyên, đang nghe tin tức này thời điểm. Vẫn là nhịn không được kinh ngạc, nhưng là càng nhiều nhưng vẫn là thất vọng.

Trong nội tâm một ít phần lo lắng cuối cùng biến thành sự thật sao…

Ngồi chồm hổm thân.

Nhìn trước mắt bốn cụ lão hòa thượng thi thể, Sư Phi Huyên không khỏi thở dài một tiếng, nói: “Cuối cùng là Phi Huyên hại bốn vị đại sư!”

Chậm rãi nhắm mắt lại. Khóe mắt càng chảy ra sợi sợi óng ánh.

Đây cũng là Đạo Công Tử ngươi đối với Phi Huyên phản kích chi đạo sao?

Một hồi lâu.

Mở mắt ra sau, Sư Phi Huyên tầm mắt nhưng lại lại lần nữa rơi vào trước mắt Tứ đại Kim Cương trên thi thể, thon thon tay ngọc điểm lên một người trong đó trên thi thể.

Không phải là tao ngộ kiếm thương!

Cũng không phải là bị nội lực cưỡng chế đánh chết!

Mà là thoát lực. Đến nỗi dầu hết đèn tắt mà chết.

Này Tứ đại Kim Cương thi thể nhìn bề ngoài cực kỳ giống như người thường chết già thái độ, nhưng đối với võ giả mà nói, chính là chỗ này chết già thái độ chỗ đại biểu ý nghĩa nhưng lại làm cho người ta không rét mà run.

“Ngươi…”

“Mạnh nhất chẳng lẽ không phải này Thiên ngoại phi tiên sao?”

Thu hồi thon thon tay ngọc, Sư Phi Huyên sắc mặt trở nên ngưng trọng cực kỳ, thiên hạ này chẳng lẽ thật sự là lại lần nữa xuất hiện một cái Tà vương đồng dạng tồn tại có ở đây không? Tại nghĩ tới đây thời điểm, Sư Phi Huyên sắc mặt trở nên cực kỳ quái dị đứng lên.

Đứng dậy.

“Đi Tĩnh Niệm thiện viện!”

Sư Phi Huyên đối với bên người vài tên binh sĩ làm phân phó, loại tình huống này, nàng tạm thời không có có tâm tư đi tìm Nhạc Duyên sự tình, có thể hạ như thế hung ác tay, coi hắn trong khoảng thời gian ngắn đối với Nhạc Duyên hiểu, đối phương chỉ sợ đã làm tốt chuẩn bị.

Cho nên, trước mắt đối với Sư Phi Huyên mà nói, nàng là cần đối với thiền chủ có chỗ giao đãi.

Cùng lúc đó.

Tĩnh Niệm thiện viện.

Đồng điện trong.

Không có có bất kỳ hào quang, chỉ có không thấy năm ngón tay hắc ám.

Trong đó.

Không nghe thấy chút nào tiếng vang, chỉ có Phật châu chuyển động lúc phát ra thanh thúy tiếng va chạm, lộ ra vẻ có ý nhị đặc thù tiết tấu.

Pằng!

Dây thừng đứt gãy, Phật châu trong bóng đêm tán một.

Lăn xuống Phật châu phát ra liên tiếp tiếng va chạm, thực sự làm như tại biểu hiện ra Phật môn sắp tao ngộ.

Hồi lâu.

“A di đà phật!”

Một tiếng không bi không thích tiếng thở dài ở bên trong, thiền chủ Không hòa thượng đứng dậy.

Theo đồng cửa bị đẩy ra, dựng ở cửa ra vào thiền chủ Không hòa thượng tầm mắt hướng về Lạc Dương phương hướng.

Chỗ đó, tà dương như máu.

Chương 126 : Huyền nguyệt vì thiếu (thượng)

126 chương huyền nguyệt vì thiếu (thượng)

Bất Sân!

Bất Si!

Bất Cụ!

Bất Tham!

Chắp tay trước ngực, thiền chủ Không hòa thượng lẳng lặng nhìn xem phía trước mặt bốn cổ thi thể, cùng với khác bốn phía phẫn nộ các hòa thượng bất đồng, trên mặt hắn không có chút nào giận si sợ tham vân vân tự, có chỉ có như đại dương mênh mông bình thường bình tĩnh.

Tầm mắt bình thản như nước, tầm mắt liền an tĩnh như vậy dừng lại tại Tứ đại Kim Cương trên thi thể.

Hồi lâu.

“A di đà phật!”

Một câu nỉ non thanh âm, thiền chủ Không hòa thượng trên tay mới Phật châu thì là không ngừng dùng ngón cái vân vê chuyển động đứng lên, ngoài miệng thì là đang không ngừng tụng kinh. Đã độ Tứ đại Kim Cương

vãng sinh cực lạc.

Bên cạnh.

Sư Phi Huyên đồng dạng sắc mặt thâm trầm, vẫn không nhúc nhích đứng ở bên cạnh, nhìn xem thiền chủ nhất cử nhất động.

Về phần cái khác các hòa thượng phẫn nộ, Sư Phi Huyên đổ ra cũng có thể lý giải.

Thử nghĩ, những năm gần đây, cho dù là Ma Môn chống lại Phật môn cũng không có như vậy không kiêng nể gì cả, hơn nữa Tứ đại Kim Cương thoạt nhìn rõ ràng cho thấy phế công mà chết, hơn nữa người ra tay chính là Đạo môn người, điều này khiến cho nguyên bản tại những năm gần đây đã muốn giảm giảm áp xuống tới Phật đạo chi tranh lại lần nữa có ngẩng đầu dấu hiệu.

Ít nhất, trước mắt Tĩnh Niệm thiện viện trong các hòa thượng phẫn nộ đã đến cực điểm.

Đối với Thuần Dương Đạo Công Tử Nhạc Duyên phẫn nộ.

“Bất Sân!”

Một tiếng không lớn răn dạy, thanh âm nhưng lại tràn ngập toàn bộ Tĩnh Niệm thiện viện, khó khăn lắm đè xuống sắp bạo tẩu các hòa thượng. Đối mặt thiền chủ răn dạy, những thứ kia đã muốn cầm lên thiền trượng, cầm lên côn bổng các hòa thượng cũng là sững sờ, lập tức an tĩnh lại.

“Thiền chủ…”

Trong đó, cầm đầu một người trung niên hòa thượng nhìn qua trống không, nỉ non một tiếng, chỉ đành phải đè xuống chính mình phẫn nộ.

“Bọn ngươi tụng kinh ngàn lần, đưa bọn họ cuối cùng một bụi a!”

Thu hồi tầm mắt. Không hòa thượng phân phó một tiếng, lập tức quay đầu lại ngắm Sư Phi Huyên một cái, này liền xoay người tránh ra, hướng bên ngoài chùa mà đi. Tứ đại Kim Cương đi lấy Đạo Công Tử Nhạc Duyên, nhưng lại sinh sinh ngộ hại. Nếu để cho những thứ này đã bị phẫn nộ hướng tức giận đầu óc người lại lần nữa đi, như vậy bọn họ kết cục sẽ không so sánh với Tứ đại Kim Cương kết quả tốt hơn chỗ nào.

Thân là thiền chủ, Không hòa thượng nhưng là phải cam đoan Tĩnh Niệm thiện viện an nguy.

Phật gia da mặt bị phiến là một chuyện, nhưng là mình nhân sinh chết lại là một chuyện.

Này Phật cùng Đạo tranh phong…

Còn chưa tới triệt để không cách nào vãn hồi thời điểm, hai giáo cũng không có đến triệt để phân gia thời điểm, nếu không mà nói kết quả của nó chỉ là ma môn trong góc cười trộm.

Bên ngoài.

Phật tượng dưới. Thiền chủ Không hòa thượng cùng Sư Phi Huyên hai người đứng ở dưới mặt, lẳng lặng không nói gì.

Một hồi lâu.

Sư Phi Huyên rốt cục lên tiếng, nói: “Thiền chủ, lúc này đây là Phi Huyên sai, lại là không ngờ rằng Đạo Công Tử sẽ như thế tàn nhẫn…”

“Không!”

Chậm rãi xoay người, Không hòa thượng tầm mắt vẫn là bình tĩnh như nước. Đối mặt Sư Phi Huyên tự trách, thiền chủ Không hòa thượng lắc đầu phủ nhận nói: “Lúc này đây là bần tăng sai!”

“Bần tăng không nên nhường bốn người đi trước, dù sao bốn người tại thiền tu trên cũng không có nhìn thấu!”

“Bọn họ tức giận, sợ, tham, si, chuyến đi này kết quả. Cuối cùng là bần tăng không có khám phá!”

Chắp tay trước ngực ở bên trong, đối với tọa hạ Tứ đại Kim Cương tao ngộ, thiền chủ Không hòa thượng đổ ra là có thêm một ít tự trách, giống như là mình dính vào tội nghiệt bình thường.

“Này…”

Cao tăng cuối cùng là cao tăng.

So với Tứ đại Kim Cương thiền tu tới, thiền chủ tu là lại là không biết cao thâm nhiều ít, có thể nói Tứ đại Kim Cương có thể nói là bất quá được kia da lông mà thôi.

Phật gia nổi danh năm Đại cao tăng, thiền chủ vị nhóm thứ nhất, chính là chứng minh.

Sư Phi Huyên cũng là khe khẽ thở dài, Đạo Công Tử cách làm vượt quá tất cả mọi người đoán trước, cho dù là Sư Phi Huyên nguyên bản trong nội tâm đã có Nhạc Duyên sẽ bão nổi suy đoán. Nhưng cũng không có ngờ tới đối phương sẽ như vậy trực tiếp hạ tử thủ.

Bất kể cuối cùng kết quả như thế nào, ra tay chính là sát chiêu, khiến cho Tứ đại Kim Cương có đi không có về.

Như vậy kết quả, có thể nói chân chính nhường Phật môn người rất là ngạc nhiên, có thể nói chỉ sợ trước mắt cái khác Đạo môn nhân sĩ. Như Ninh Đạo Kỳ cũng sẽ kinh ngạc dị thường.

Đạo môn nội bộ phân hai chi, Sư Phi Huyên nhưng mà tinh tường vô cùng.

Đồng dạng.

Thiền chủ Không hòa thượng cũng hết sức tinh tường.

Nói trắng ra hiện tại bất quá là Ninh Đạo Kỳ chỗ đại biểu chi kia chiếm cứ thượng phong mà thôi, nhưng mà Đạo Công Tử Nhạc Duyên xuất hiện, nhưng lại theo phương diện nào đó mà nói là đại biểu cho mặt khác một chi lại lần nữa quật khởi. Cùng Ninh Đạo Kỳ bất đồng, cái kia

một chi quan niệm nhưng mà rất không chào đón Phật môn a!

Đã từng hai lần diệt việc Phật kiện, có Ma Môn chủ đạo, càng là có thêm Đạo môn trợ giúp.

Có thể nói, đối với Phật môn mà nói, trước mắt cục diện hết sức khó giải quyết!

Tại đứng thiên hạ thế cục, đồng thời cùng ma đạo nhị môn giao thủ, cho dù là hiện tại thế lớn Phật môn cũng không dám cam đoan chính mình cuối cùng có thể thắng, tối thiểu nhất cục diện cũng là ba bại câu thương, như vậy kết quả đối với Từ Hàng Tĩnh Trai thật sự mà nói là không đáng.

Nhưng mà…

Đạo Công Tử như thế cách làm, Phật môn hiển nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ.

Duy nhất là thế nào làm, mới là nhất kết quả tốt.

Tầm mắt rơi vào thiền chủ này phảng phất giống như người tuổi trẻ trên khuôn mặt, nhìn trước mắt này yên tĩnh như trống không tầm mắt, Sư Phi Huyên nhưng lại biết rõ thiền chủ ý suy nghĩ.

Cũng được!

Thiền chủ tự mình ra tay, đây là không thể tốt hơn sự tình!

Đạo Công Tử Nhạc Duyên là mạnh, chiêu đó Thiên ngoại phi tiên cũng là cực đoan khủng bố, nhưng là như vậy tự huyễn giống như thật kiếm pháp đối với cao tăng mà nói, ảo giác đã muốn không đủ vậy cấu thành uy hiếp, chỉ có này bản thân kiếm phong. Đạo Công Tử dù sao còn quá trẻ, công lực cao tới đâu, thực sự đáp lại không phải là thiền chủ đối thủ.

Phải biết rằng đơn thuần cá nhân thực lực mà nói, thiền chủ Không năng lực càng tại Tứ đại thánh tăng phía trên. Tứ đại thánh tăng am hiểu là hợp kích, bốn người hợp nhất, có thể đánh Thạch Chi Hiên chật vật trốn chuỗi, tổng hợp thực lực dồn thẳng vào ba Đại Tông Sư.

Sở dĩ không cho bình thường tự một đám ra tay, Sư Phi Huyên tự nhiên sẽ hiểu.

Người bình thường đi lên chỉ sợ là kết quả sẽ không so sánh với Tứ đại Kim Cương kết quả tốt ở đâu.

Như thiền chủ Không tự mình ra tay, tại Sư Phi Huyên xem ra, Đạo Công Tử sự tình trên cơ bản có thể định ra tới, sau đó chỉ cần Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng sự tình làm xong, về phần Ma Môn người mà nói, đối với Sư Phi Huyên mà nói các nàng tình cảnh liền đại biểu người ta nghĩ muốn thò đầu ra khả năng thật sự là quá thấp.

Phật có thể độ chúng sinh!

Mà ma đâu này?

Lập trường cùng thanh danh liền đầy đủ nhường Ma Môn cần trả giá cố gắng cần trăm ngàn gấp bội, chính

diện không được, các nàng chỉ có thể đi đường nghiêng.

Nghĩ tới đây, Sư Phi Huyên hướng thiền chủ Không hòa thượng đồng dạng chắp tay trước ngực gật gật đầu, xoay người giẫm chận tại chỗ rời đi.

Đối với việc hôm nay tình. Nàng cần dùng bồ câu đưa tin nói cho Đạo môn người…

Đạo môn sự tình…

Trừ bỏ Đạo Công Tử, những người khác sự tình tốt nhất là Đạo môn tự mình giải quyết.

Nhìn qua Sư Phi Huyên rời đi thân ảnh, thiền chủ Không chuyển động trên tay Phật châu, tầm mắt nhưng lại trên dời, chỉ lên trời tế nhìn lại.

Chỗ đó.

Đã muốn bay lên một vòng Minh Nguyệt.

Nguyệt. Không ở tròn.

Một tia lỗ hổng đã muốn ẩn ẩn mà hiện.

“… Nguyệt đã thiếu!”

Thu hồi tầm mắt, Nhạc Duyên hai tay chắp sau lưng, lúc này mới cúi đầu xuống, hướng xa xa này đã đem khách điếm bao vây lại quân đội, Nhạc Duyên liền biết rằng có thể tranh bá thiên hạ kiêu hùng trở mặt tốc độ. Ngược lại, đồ đệ mình Khấu Trọng tuy nhiên thiên tư thiên phú

không tồi. Có tranh bá thiên hạ vốn liếng, nhưng là càng nhiều vẫn là dựa vào bản thân mị lực cá nhân.

Tâm, không đủ đen!

Máu, cũng không đủ rồi lạnh!

Bất quá đây cũng là Khấu Trọng, nếu thật là đến như vậy đen cùng lạnh trình độ, trở thành một cái khác Lý Thế Dân. Nhạc Duyên có thể không thu Khấu Trọng vì đồ đệ, này còn hai chuyện.

Tại Nhạc Duyên sau lưng, thì là đứng Vệ Trinh Trinh cùng Bạch Thanh Nhi hai nữ.

Trinh Trinh đeo kiếm ngơ ngác nhìn xem đối diện số lượng tăng nhiều binh lính.

Bạch Thanh Nhi thì là im lặng đứng ở một bên, nhìn xem Nhạc Duyên bóng lưng ngẩn người.

“Vương Thế Sung!”

“Ha ha!”

Cười cười, Nhạc Duyên xoay người, trước là đối với Vệ Trinh Trinh đạo một câu, “Trinh Trinh lần sau đừng cho tiểu điêu uy bánh bao. Nó là ăn thịt!” Nói xong, thì là hai tay mở ra, một tay ôm một cái, mang theo hai nữ bồng bềnh bay đi, nhưng lại hướng phía trước đi tham gia Hoà Thị Bích tranh đoạt lúc cũng đã một lần nữa mua mua lại bí ẩn chỗ ở mà đi.

Này thành Lạc Dương tất nhiên là niêm phong!

Tự nhiên không tốt đi ra ngoài.

Bất quá đối với Nhạc Duyên mà nói, cũng chỉ là không tốt đi ra ngoài mà thôi, lưu lại hắn còn có sự tình khác cần giải quyết, thí dụ như Vương Thế Sung…

Trở mặt!

Tự nhiên được thừa nhận trở mặt kết quả!

Ban đêm.

Rất nhanh hàng lâm.

Nửa đêm.

Lạc Dương, hoàng cung.

Vương Thế Sung giờ phút này cũng không có cùng nữ nhân lăn ga giường tâm tư, tại hắn hạ quyết định vây thành. Bắt Đạo Công Tử thời điểm, hắn thần kinh liền lược lược căng cứng đứng lên, nhưng là hắn cũng không lo lắng cùng sợ hãi. Vì thiên hạ, vì lấy được tất cả Hoà Thị Bích mảnh nhỏ, chính là một cái Đạo Công Tử. Lại có cái gì đâu này?

Ánh đèn lờ mờ, Vương Thế Sung mượn ngọn đèn, nhận nghiêm túc thật nhìn xem trên tay Hoà Thị Bích mảnh nhỏ.

Tại ngọn đèn khúc xạ, này gặp kiếm khí bị thương mảnh

nhỏ tản mát ra đẹp mắt hào quang. Nhường Vương Thế Sung một cái râu ria rậm rạp nam nhân cũng không khỏi được có một loại cảm giác mê mẩn.

Đương nhiên, nhường hắn Vương Thế Sung mê mẩn không phải là ngũ thải quang mang, mà là đầy đủ Hoà Thị Bích chỗ mang theo ý nghĩa cùng quyền thế.

Mặc dù là một khối mảnh nhỏ, nhưng là tại Vương Thế Sung trong mắt đã có hắn lên cao vung lên, thiên hạ chớ dám không theo hình ảnh.

Như vậy cảm giác…

Thật sự là quá mức mỹ hảo.

Mỹ hảo nhường Vương Thế Sung nhịn không được đi ảo tưởng, đi hy vọng xa vời.

Pằng!

Ngoài cửa bất ngờ một hồi nhẹ vang lên.

Nhất thời đem Vương Thế Sung theo trong thất thần gọi tỉnh lại, đầu tiên là khẽ giật mình, lập tức lông mày không khỏi nhíu một cái, mở miệng hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

“Bẩm Vương Công, bên ngoài tựa hồ phát hiện có người xâm lấn tung tích!”

Ngoài cửa.

Nhất danh thái giám tiểu Đồng thanh âm truyền vào tới.

Tiếp lấy, rồi lại nghe bên ngoài truyền đến trận trận tiếng kêu.

Nhất thời.

Vương Thế Sung không khỏi ngẩn ngơ, lập tức nghiêm sắc mặt, trên tay Hoà Thị Bích mảnh nhỏ thu được trong ngực, đứng dậy hướng ra phía ngoài đi đến.

Là này Đạo Công Tử Nhạc Duyên sao? !

Trong nội tâm suy đoán, ban ngày Phật môn tao ngộ khiến cho Vương Thế Sung đối với này Nhạc Duyên một lần nữa có nhận thức.

Vừa mới bên ngoài ồn ào, khiến cho Vương Thế Sung không thể không nghĩ như vậy.

Bất quá hoàng cung nghiêm mật như vậy, bằng ngươi Đạo Công Tử một người nghĩ muốn như nhập không người vùng đất, quá mức buồn cười.

Đại môn, kéo ra.

Đồng thời, một đạo thân ảnh đã là giữa không trung phun lấy máu hướng Vương Thế Sung bay tới, tại dưới sự ứng phó không kịp đâm vào trên người hắn, sau đó ngã trên mặt đất.

“Ân? !”

“Đây là! ! !”

Cúi đầu nhìn lại, dọa kêu to một tiếng Vương Thế Sung lúc này mới mượn ánh trăng nhìn rõ ràng ngã vào dưới chân là một gã tuổi trẻ tiểu thái giám, đối phương giờ phút này đang dùng dính đầy vết máu tay tử tử cầm lấy hắn vạt áo, một bên phun máu vừa nói: “Vương Công… Này Đạo Công Tử tới… Tới, nhỏ… Cẩn thận!”

Lời nói rơi xuống, tiểu thái giám đã là hai mắt trừng trừng, tay buông ra, thực sự mất đi tiếng động.

“…”

Hai mắt trừng lớn, Vương Thế Sung ngơ ngác nhìn xem chết tại nhà mình dưới chân tiểu thái giám, lập tức sốt ruột. Không nghĩ tới hoàng cung như vậy nghiêm mật phòng vệ, đối phương lại vẫn dám giết tiến đến, này Đạo Công Tử là điên khùng không thành!

Cảm thấy cả kinh, quýnh lên, đầu tiên là nhìn một cái bên ngoài loạn thành nhất đoàn, mượn bóng đêm, Vương Thế Sung lập tức lúc này rời đi thôi, hướng an toàn địa phương chạy tới.

Làm đi đến an toàn địa phương sau, Vương Thế Sung chứng kiến chính mình ái tướng, một phen hỏi thăm dưới này mới phát hiện này hỗn loạn tràng diện, là có người cố ý gây nên, trong hoàng cung phóng hỏa, lúc này mới khiến cho tràng diện trở nên hỗn loạn lên.

“…”

Sau khi nghe xong, Vương Thế Sung đầu tiên là sững sờ, lập tức ngẩn ngơ, kịp phản ứng: “Không đúng!”

Lập tức xoay người mang theo một đoàn thị vệ trở lại chỗ cũ, Vương Thế Sung vô cùng âm trầm phát hiện nơi này ở đâu còn có này tiểu thái giám thi thể, chỉ có một bãi máu. Trong đó thị vệ cúi đầu ngửi ngửi, này mới nói ra này căn bản cũng không phải là máu người hương vị.

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, Vương Thế Sung không khỏi sắc mặt đại biến, tay phải bay thẳng đến chính mình trong tay áo sờ soạng.

Mảnh nhỏ không thấy.

Móc ra đồ đạc chỉ có một tấm tờ giấy nhỏ, trên mặt đang dùng có chút thư thái bút lông chữ viết lấy một hàng chữ.

Mở ra vừa nhìn, Vương Thế Sung sắc mặt càng phát âm trầm, khi ánh mắt khẽ quét mà qua, xem hết trên mặt mà nói sau, trên mặt cơ nhục không ngừng run rẩy, cuối cùng hóa thành ngập trời phẫn nộ.

“Đạo Công Tử, Nhạc Duyên! ! ! !”

Đồng thời, một ngụm máu tươi theo trong miệng phun ra.

Dưới bầu trời đêm, tiếng gầm gừ truyền ra thật xa.

Nóc nhà.

Nghe xa xa ẩn ẩn truyền đến gầm thét, Nhạc Duyên cầm trong tay Hoà Thị Bích mảnh nhỏ mượn ánh trăng quét mắt một vòng, rất là thoả mãn.

Thứ này rơi vào mỹ nữ tay, còn có thể!

Nhưng nếu là rơi vào râu ria rậm rạp trên tay, vậy thì quá ác tâm!

Hắn, Đạo Công Tử có thể nào nhìn được tiếp không?

Trong tươi cười, mảnh nhỏ thu hồi trong tay áo, Nhạc Duyên đạp nguyệt mà đi.

Chương 127 : Trăng rằm vì duyên (dưới)

127 chương trăng rằm vì duyên (dưới)

Thị nữ.

Nên có thị nữ biểu hiện.

Với tư cách trong nội tâm đã muốn xác định chính mình bạo lộ Bạch Thanh Nhi, đến bây giờ hơi có chút không biết rõ Đạo Công Tử Nhạc Duyên cách làm đến tột cùng là đang suy nghĩ gì.

Nhìn xem phía trước mặt hỏa, Bạch Thanh Nhi xém tí nữa bị này khói xanh cho sặc chết, khiến cho lệ rơi đầy mặt.

Xuất thân Âm Quý phái, tu tập Xá Nữ, cho dù là vì nằm vùng, nàng cũng chuẩn bị vô số, nhưng là như vậy nhóm lửa cái gì, Bạch Thanh Nhi vẫn là rất thiếu làm. Phải biết rằng Xá Nữ càng nhiều xem trọng còn là như thế nào đối phó nam nhân, nhất là trên giường.

Về phần nhóm lửa, Bạch Thanh Nhi cũng không phải không biết nhóm lửa.

Thí dụ như tại dã ngoại, sinh sinh đống lửa cái gì cũng là bình thường tùy ý, nhưng khi này hoàn cảnh đổi đến trong phòng bếp, cũng có chút được không quá thông. Vì nước ấm, phụ trách châm lửa Bạch Thanh Nhi đã bị

trước mắt lò cho làm cho một bụng tức giận.

Lau dưới trên sống mũi nồi tro, ngẩng đầu nhìn nhìn đang tại bận việc Vệ Trinh Trinh, nàng Bạch Thanh Nhi nơi này hỏa vẫn là Vệ Trinh Trinh phụ trách làm cho đốt, hiện tại nàng liền là phụ trách qua một thời gian ngắn thêm dưới củi mà thôi.

Đạo Công Tử Nhạc Duyên đây là đang đùa bỡn ta sao?

Thu hồi tầm mắt, cúi đầu xuống, tại ánh lửa chiếu rọi xuống lộ ra vẻ rất là thanh lệ trên mặt hiện ra một tia mị hoặc hương vị, phảng phất giống như ngồi xổm bên cạnh đống lửa giống như hồ ly tinh, mị hoặc dần dần đã thành. Lúc trước câu nói kia, tại bây giờ còn là quanh quẩn tại Bạch Thanh Nhi bên tai.

Nàng có thể khẳng định chính mình bạo lộ.

Nhưng là Bạch Thanh Nhi lại thì không cách nào biết rõ Nhạc Duyên đến tột cùng suy nghĩ cái gì?

Lần đầu tiên.

Bạch Thanh Nhi gặp phải một cái mình cũng không cách nào bó tay nam tử.

Nếu nói là trước kia Bạch Thanh Nhi còn cho rằng Nhạc Duyên chính là là một háo sắc người, nhưng là tại Đạo Công Tử bên người ngẩn ngơ dài như vậy một thời gian ngắn tới, nhưng lại phát hiện cái này suy đoán tựa hồ cũng không thực tế. Ít nhất, tại vẫn có thể nhìn xuất thân vì Nhạc Duyên thiếp thân thị nữ Vệ Trinh Trinh chính là

hoàn bích chi thân, hơn nữa cũng không có từng thấy Nhạc Duyên đối với Vệ Trinh Trinh làm một ít tùy ý sự tình.

Nhiều nhất…

Bất quá là thò tay xoa qua đầu mình, nói mình gầy, cũng làm cho Vệ Trinh Trinh không cần quá mức mệt nhọc…

Tu tập Xá Nữ Bạch Thanh Nhi, tại chuyện nam nữ tình trên sự cảm ứng rất sâu. Nàng có thể cảm giác được ra Nhạc Duyên nói những lời này thời điểm, cảm tình là chân thật. Nhưng chính là cái này chân thật cảm giác, nhưng lại nhường Bạch Thanh Nhi có một loại quỷ dị ảo giác.

Chẳng lẽ lại này Thuần Dương phái là như hòa thượng bình thường cấm dục?

Nhưng mà tại Bạch Thanh Nhi bên cạnh hỏi thăm qua Vệ Trinh Trinh, tại kết hợp Thánh môn tình báo, Thuần Dương phái hiển nhiên không thuộc về cấm dục chi đạo. Theo phương diện nào đó mà nói, này Thuần Dương ngược lại cùng Từ Hàng Tĩnh Trai có một chút cùng loại.

Có người cấm dục!

Nhưng cũng có người không khỏi muốn!

Cứ nghe lập phái ngày đó, Nhạc Duyên mang theo đạo dẫn xuất hiện qua, nhưng mà từ đó về sau nhưng lại sẽ không thấy Xích Luyện Tiên Tử tung tích. Hơn nữa hắn đồ đệ Khấu Trọng hiển nhiên không phải là đi cấm dục

đường đi.

Tống trên kết hợp, điều này làm cho Bạch Thanh Nhi càng phát quái dị.

Tuy nhiên tiếp xúc lâu như vậy, nhưng lại để cho nàng có một loại càng phát sương mù cảm giác.

Thật giống như rõ ràng rời rất gần. Mà trên thực tế vẫn có lấy xa như vậy cự ly.

Bạch Thanh Nhi, lần đầu chớ không rõ ràng lắm một người nam nhân tâm tư.

Liền thí dụ như hiện tại…

Nóng nước tắm rửa!

Lại vẫn chuẩn bị có hoa múi!

Như vậy sự tình…

Cho dù là trước mắt thế gia đại tộc công tử tắm rửa cũng rất ít có tình huống như vậy, ngược lại triều Tấn quý tộc yêu mến như thế.

“Ngô!”

Ngọc tay vươn vào trong nồi cảm thụ một chút nước ấm độ, Vệ Trinh Trinh ngồi đối diện ở phía trước nhìn hỏa Bạch Thanh Nhi phân phó nói: “Thanh nhi muội muội nước nóng, ngươi cho công tử bưng đi thôi!”

Bởi vì sắm vai bình thường dân chúng nữ nhi xuất thân, cho nên Bạch Thanh Nhi tại bình thường vẫn là lộ ra vẻ lực đạo khá lớn, cho nên Vệ Trinh Trinh ngược lại đem xách nước sự tình giao cho nàng Bạch Thanh Nhi.

"… A!"

Kinh ngạc, đáp lại sau khi xuống tới, Bạch Thanh Nhi theo bên cạnh nhắc tới một cái thùng gỗ. Tiến lên đánh đầy nước ấm, này liền lảo đảo dẫn theo phòng nghỉ trong lúc đi đến.

Trên đường.

Nhìn xem trên tay trong thùng gỗ này nhộn nhạo nước ấm, Bạch Thanh Nhi cảm giác, cảm thấy bản thân trên người nhộn nhạo đồng dạng một loại cảm giác quái dị. Nếu là không có Nhạc Duyên lúc trước câu nói kia cũng may, nhưng là trước mắt bị đối phương tựa hồ là trong lúc vô tình điểm phá thân phận Bạch Thanh Nhi mà nói. Vấn đề này liền lộ ra vẻ trách.

Ngoài dự tính!

Rõ ràng bạo lộ, nhưng mà tại song phương ẩn ẩn không nhắc tới dưới tình huống, Bạch Thanh Nhi cùng Nhạc Duyên đều không có rõ rệt đâm phá chuyện này.

"…"

Gãi gãi chính mình mái tóc, đem đầu tóc thu tại tai bên cạnh. Suy nghĩ một chút, Bạch Thanh Nhi vẫn là dẫn theo nước đi tiến gian phòng, sau đó rót vào trong thùng

gỗ to. Rất nhanh. Trong thùng gỗ liền bay lên màu trắng nhiệt khí.

Tại qua lại mấy phen sau, trong thùng gỗ nước trên cơ bản đã muốn chuẩn bị tốt.

Sau đó Bạch Thanh Nhi liền đem bên cạnh đóa hoa một phen một phen rơi vãi ở bên trong, trải qua nhiệt khí một ấm áp như bị phỏng, trong gian phòng đó lập tức tràn ngập hương hoa.

Mũi nhỏ nhăn nhăn, ngửi ngửi hoa này thơm, Bạch Thanh Nhi cũng có nghĩ muốn nhập nước tắm rửa tâm tư.

Này Đạo Công Tử Nhạc Duyên quá biết hưởng thụ!

Tại trong lòng thầm nhủ một câu thời điểm, phòng cửa bị đẩy ra tới, một thân đạo bào, trên người còn mang theo một tia mùi máu tươi Nhạc Duyên đi tới.

Mà đồng thời.

Vệ Trinh Trinh cũng theo ở phía sau đi tới.

Thò tay, trương cánh tay.

Tại Bạch Thanh Nhi nhìn soi mói, Vệ Trinh Trinh tiến lên vì Đạo Công Tử Nhạc Duyên cởi bỏ đạo bào, sau đó theo nàng ôn nhu động tác, khiến cho đạo bào theo trên người lui ra tới, sau đó tiện tay đặt ở một bên. Tiếp lấy thì là trên đầu đạo quan, còn có một ít thẳng yêu mến ngẩn ngơ ở phía trên tiểu điêu, đều bị Vệ Trinh Trinh cho

lấy xuống.

Rất nhanh.

Tại Bạch Thanh Nhi ngạc nhiên mang theo xấu hổ trong ánh mắt, Nhạc Duyên toàn thân liền chỉ có một thân này màu trắng áo lót cùng quần dài.

“Ta đi giặt quần áo đi!”

“Thanh nhi muội muội ở tại chỗ này, phục thị công tử!”

Cầm lấy đạo bào còn có đạo quan, cùng với tiểu điêu, Vệ Trinh Trinh rời đi trước trước là để phân phó cùng với thói quen mặt đỏ Bạch Thanh Nhi một câu sau, lúc này mới xoay người rời đi.

“À? A!”

Đưa mắt nhìn Vệ Trinh Trinh rời đi, quay đầu lại quét mắt một vòng đã tại thoát áo lót Nhạc Duyên, Bạch Thanh Nhi cho dù là tu tập Xá Nữ, nhưng tại thời khắc này vẫn là tại ngạc nhiên ở bên trong, nhìn xem đã muốn lấy trên thân bước vào trong thùng gỗ.

Đây là!

Thật vất vả kịp phản ứng sau, Bạch Thanh Nhi lực chú ý liền lập tức rơi vào Nhạc Duyên trên bờ vai.

Một vòng dấu răng!

Dùng Bạch Thanh Nhi ánh mắt tự nhiên có thể nhìn ra

được đó là nữ tử lưu lại, hơn nữa không là một nữ tử tất cả, đó là sinh sinh tại đối phương trên vai lưu lại dấu vết. Không chỉ có như thế, tại Nhạc Duyên trên người, Bạch Thanh Nhi còn chứng kiến vô số vết thương.

Trước mắt Đạo Công Tử bộ dạng này thân thể, tựa hồ là bị thật lớn thương thế.

Hơn nữa không biết vì cái gì duyên cớ. Những thương thế này đều ở trên người hắn lưu lại dấu vết, không cách nào triệt để hoàn hảo.

Ngô ——

Đó là Thiên Ma Công dấu vết!

Tầm mắt có chút ngưng tụ, Bạch Thanh Nhi tầm mắt đứng ở Nhạc Duyên sau lưng một chỗ vết thương trên mặt, phải biết rằng nàng đã từng cùng loan Loan sư tỷ động thủ, trên người mình cũng lưu lại qua Thiên Ma Công vết thương, tới độc nhất vô nhị.

Bất quá, Bạch Thanh Nhi rất nhanh liền muốn lên mấy tháng trước Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên đã từng cùng Nhạc Duyên giao thủ qua, đổ ra cũng cũng không ngoài ý muốn, bất quá cái khác, nàng không được rõ lắm.

Mà nhìn Đạo Công Tử bộ dáng. Hắn tựa hồ đối với chính mình sau lưng đeo dấu vết cũng không thèm để ý.

“Hàaa…!”

Thoả mãn cười một tiếng, hiển nhiên chuẩn bị Hoà Thị

Bích đến nay, Nhạc Duyên hai ngày qua này đều không có tắm rửa qua, hơn nữa cùng những người khác giao thủ, trên người càng nhiễm không ít mùi máu tươi, điều này khiến cho Nhạc Duyên cuối cùng là có chút khó có thể chịu được.

"…"

Mà Bạch Thanh Nhi tại Nhạc Duyên triệt để ngồi ở trong thùng gỗ ngâm trong bồn tắm sau, lúc này mới đi đến trước bắt đầu ngồi dậy thị nữ nên có chuyện tới.

Hơi có vẻ kiều gầy tay ngọc cầm lên bên cạnh Vệ Trinh Trinh cất kỹ vải, tại đem vải xối sau, lúc này mới cẩn thận vì Nhạc Duyên xoa lên lưng tới. Theo Bạch Thanh Nhi trắng nõn ngón tay xẹt qua Nhạc Duyên trên lưng làn da. Nằm ở trong thùng gỗ Nhạc Duyên không khỏi hai con mắt híp lại, phảng phất giống như một cái bị gãi ngứa ngứa gãi thoải mái con mèo nhỏ hừ hừ lên.

Thật lâu…

Không có thư thái như vậy tắm rửa qua!

Nỉ non một tiếng, Nhạc Duyên đối với xuất thân Âm Quý phái Bạch Thanh Nhi tay nghề rất là thoả mãn, quả thật không hổ là tu tập Xá Nữ yêu nữ.

Như thế nào làm cho nam nhân thoải mái. Bạch Thanh Nhi quả thật là có chính mình một bộ.

Tựa hồ là bị nhiệt khí bốc hơi…

Hay hoặc là là nội tâm kích thích, tại hơi nước trong Bạch Thanh Nhi mặt cũng trở nên ửng đỏ đứng lên, hai mắt đầy nước, dịu dàng trong lộ ra khác mị hoặc. Nhưng lại trong lúc vô tình. Xá Nữ đã bị Bạch Thanh Nhi từng chút từng chút vận khởi tới.

Đang nhìn đến Nhạc Duyên trên vai dấu răng một khắc đó, Bạch Thanh Nhi liền biết rằng này Đạo Công Tử cũng không phải cấm dục người, cũng không phải thân thể có việc gì. Hắn có chính mình * *.

Mà dưới loại tình huống này, Bạch Thanh Nhi có lẽ chỉ cần nhẹ nhẹ một chút, một điểm hấp dẫn, có lẽ…

Một tay lau lưng, cái tay còn lại ngón tay thì là nhẹ nhàng tại Nhạc Duyên trên lưng xẹt qua, tại làn da trên mặt lưu lại một đầu dấu vết, cuối cùng dừng lại tại một chỗ vết thương trên mặt, Bạch Thanh Nhi ung dung nói: “Công tử, này trên lưng tổn thương là…”

“Tổn thương?”

Híp mắt, cảm thụ được Âm Quý yêu nữ tay nghề Nhạc Duyên có chút dừng lại, tựa hồ là mới nhớ tới cái gì, chần chờ, lúc này mới nói: “Vết thương đối với nam nhi mà nói, đó là một loại mị lực!”

Này dấu răng cũng vậy sao?

Đương nhiên lời này Bạch Thanh Nhi không hỏi mở miệng, mà là hỏi: “Cái này là công tử khi nào thì sự tình?”

Khi nào thì sự tình?

Nhạc Duyên nghe vậy không khỏi sững sờ, lập tức thò tay gãi gãi chính mình tai bên cạnh bị nước xối tóc mang đến mềm ngứa, lúc này mới trở về một câu: “Rất sớm!” Cảm thấy nhưng lại cảm thán nói lúc trước Mạc Sầu cũng như vậy hỏi thăm qua.

Ngữ khí cũng là như Bạch Thanh Nhi trước mắt như vậy ngoài dự tính.

“…”

Bạch Thanh Nhi không có tiếp tục hỏi thăm, nàng theo Nhạc Duyên trong lời nói nghe được mặt khác ý tứ, hiển nhiên lời này tựa hồ là nhường Đạo Công Tử hồi tưởng lại người nào đó.

Tiếp được bầu không khí lại lần nữa lâm vào một loại hồng nhạt trong trạng thái.

Thon dài ngón tay động tác vô cùng trắng nõn ôn nhu, Bạch Thanh Nhi tại một phen trong động tác, Xá Nữ tu vi cơ hồ bày ra vô cùng tinh tế, nhưng lại cho Nhạc Duyên mang đến thoải mái nhất cảm thụ, cả người cũng lâm vào này Xá Nữ ẩn ẩn ảnh hưởng trong. Mà ở phía sau kỳ lưng Bạch Thanh Nhi đã muốn chẳng biết lúc nào chậm rãi chuyển tới Nhạc Duyên phía trước.

Ngón trỏ từng chút từng chút xẹt qua Nhạc Duyên xương quai xanh, cuối cùng Bạch Thanh Nhi tay không có vào trong nước.

Nước gợn nhộn nhạo trong.

Nhạc Duyên đột ngột mở to mắt, nhưng lộ vẻ mê ly ánh mắt thông qua mông lung sương trắng nhìn về phía trước mặt này một khuôn mặt mỹ lệ thanh tú khuôn mặt.

“Làm gì vậy?”

“Thanh nhi!”

Thanh âm ôn nhu trong mang theo sợi sợi thanh âm rung động.

“Công tử…”

Thanh âm giống như nỉ non giống như rên rỉ, ánh mắt mê ly, cặp môi đỏ mọng khẽ mở, nhưng lại Bạch Thanh Nhi đã đem Xá Nữ vận chuyển tới đỉnh, thân hình nghiêng về phía trước, nhập vào thân, bộ ngực như muốn áo thủng ra, cái lưỡi thơm tho thổ lộ, chậm rãi tiến đến Nhạc Duyên trước mặt, ngươi chẳng lẽ: “Thanh nhi nóng quá!”

Bốn mắt nhìn nhau!

Hồng nhạt khí tức càng phát ngưng trọng nồng hậu.

Cúi đầu.

Môi son hôn lên Nhạc Duyên môi, cái lưỡi thơm tho chui vào trong đó.

Vụ khí!

Chỉ nghe ở đằng kia kích thích tiếng nước ở bên trong, nhưng lại nhiều một tia cái khác tiếng vang.

Một hồi lâu.

Bạch Thanh Nhi rốt cục thở phì phò ngẩng đầu, kề sát môi cũng tại thời khắc này tách đi ra, chính giữa thì là liên lụy ra thật dài một cái óng ánh sợi tơ.

Nhìn xem phía trước mặt Đạo Công Tử, Bạch Thanh Nhi trong nội tâm đã là nhịn không được vui sướng, nàng rốt cục muốn thành công!

Đây là thiên thời địa lợi!

Nháy mắt mấy cái.

Tầm mắt quét mắt một vòng hai người khóe miệng trong lúc đó liên lụy cái kia sợi tơ, Nhạc Duyên táp a một chút miệng, tại Bạch Thanh Nhi nhìn soi mói, thân thể lùi lại phía sau có chút vừa lui, chậm rãi nói ra một câu: “Lưu manh!”

“! ! !”

Hừ!

Bạch Thanh Nhi mặt đầu tiên là tái đi lập tức ửng hồng, lại lần nữa tái đi, một tiếng kêu đau đớn trong khóe miệng đã là tuôn ra màu đỏ, vô cùng ngạc nhiên hoảng sợ nhìn trước mắt không còn có mê ly ánh mắt Đạo Công Tử.

Nhưng lại tại đây ngắn ngủn hai chữ trong mắt ——

Xá Nữ, phá vậy!

Chương 128 : Hỗ trợ (thượng)

128 chương hỗ trợ (thượng)

Ánh trăng đến khoảng không.

Loan Loan chính một cá nhân nhàn rỗi nhàm chán tại dưới bầu trời đêm, nhìn xem đỉnh đầu loan nguyệt, một đôi chân ngọc thì là không ngừng vỗ nhè nhẹ đánh nước suối. Chơi đùa một lát, Loan Loan lúc này mới quay đầu lại, nhìn về phía đứng ở trên tảng đá, chắp lấy hai tay, ngắm nhìn phương xa rừng rậm.

Một hồi lâu.

Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên rốt cục lên tiếng, nói: “Hắn, cũng tới Lạc Dương!”

Hắn!

Cái này hắn là ai , Loan Loan tự nhiên sẽ hiểu.

Có thể làm cho mình sư phụ bộ dáng như vậy cùng trạng thái chỉ có Tà vương Thạch Chi Hiên. Đối mặt Hoà Thị Bích, đối với thiên hạ có càng dã tâm lớn Thạch Chi Hiên tự nhiên có hứng thú, chỉ là làm cho người ta ngoài dự tính là như vậy cục diện Thạch Chi Hiên cũng không có xuất hiện.

Bất quá cẩn thận ngẫm lại cũng không tính ngoài dự

tính, nếu là ở lúc ấy Thạch Chi Hiên xuất hiện mà nói, phỏng chừng tất cả mọi người sẽ bị Tà vương cho trào phúng, toàn bộ nhằm vào hắn đi.

Cho dù là Tà vương Thạch Chi Hiên không sợ quần chiến, nhưng là tại đối mặt một cái thuốc đem chính mình cạo chết oán phụ cộng thêm một đám hòa thượng, mặc dù là Tà vương cũng không muốn cùng đối phương mặt đối mặt tới. Bất quá có một chút có thể nhất định là, Tà vương Thạch Chi Hiên ngày hôm qua xuất hiện tại Tĩnh Niệm thiện viện chung quanh.

Đây cũng là Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên không muốn cùng Loan Loan cùng nhau lên núi truy đuổi nguyên nhân chủ yếu, đương nhiên những thứ kia ong cũng là một ảnh hưởng.

Có thể mặc dù là Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên biết rõ Tà vương tới, nhưng là đối mặt với đối phương ảo ảnh thân pháp, cho dù là nàng Chúc Ngọc Nghiên cũng vô pháp truy tung. Thạch Chi Hiên không nói trước vũ lực như thế nào, chỉ cần liền này khinh công cũng đủ để ngạo thị thiên hạ.

“…”

Xoay người, sắc mặt trở nên nghiêm túc lên, Chúc Ngọc Nghiên tầm mắt rơi tại đồ đệ mình Loan Loan trên người, mở miệng nói: “Nói tiếp nói đêm qua phát sinh quá trình chiến đấu a!”

“Ân!”

Loan Loan gật gật đầu, lại lần nữa cẩn thận nhớ lại một ít tràng quá trình chiến đấu tới.

Mà Chúc Ngọc Nghiên thì là ở một bên vô cùng nghiêm túc nghe, trong nội tâm thì là không ngừng lóe ra suy tư.

…

“Lưu manh!”

Ngắn ngủn hai chữ. Đem Bạch Thanh Nhi Xá Nữ đại pháp phá không còn một mảnh.

Một tiếng kêu đau đớn, sắc mặt trong lúc đó đã muốn hóa thành tái nhợt, khóe miệng càng lan tràn ra sợi sợi vết máu.

Mắt trợn tròn, Bạch Thanh Nhi vô cùng hoảng sợ nhìn xem dựa vào thùng gỗ Đạo Công Tử Nhạc Duyên, thần sắc hơi có vẻ ngốc trệ.

“Xá Nữ đại pháp!”

“Ta một mực rất ngạc nhiên. Cái môn này công pháp nếu là bị phá, sẽ là dạng gì kết quả!”

Phải vươn tay ra, xoa Bạch Thanh Nhi gò má, ngón tay cái thì là ôn nhu vô cùng vì đối phương lau sạch lấy khóe miệng vết máu, Nhạc Duyên tràn đầy hiếu kỳ dò hỏi: “Nói cho ta biết, các ngươi Âm Quý phái đến tột cùng nghĩ muốn dựa dẫm vào ta được cái gì!”

Cắn trả!

Xá Nữ đại pháp không chỉ có là phá. Hơn nữa còn là cắn trả bản thân.

Lông mày nhẹ chau lại ở bên trong, Bạch Thanh Nhi thở hổn hển, lại là không có tránh đi Nhạc Duyên tay phải, mặt thì là nhẹ nhàng dán Nhạc Duyên lòng bàn tay, cảm thụ được đối phương trong lòng bàn tay nhiệt độ, Bạch Thanh Nhi sắc mặt do tái nhợt nhanh chóng chuyển thành ửng đỏ. Hai mắt càng chậm rãi trở nên mê ly thất thần đứng lên.

Ngô!

Bạch Thanh Nhi biểu hiện nhường Nhạc Duyên hơi có chút ngoài dự tính, tại bị phá công dưới tình huống, không phải là tránh lui, mà là mặc cho lấy động tác của mình, Bạch Thanh Nhi lần này cử động nhường Nhạc Duyên đối với Âm Quý phái Xá Nữ đại pháp có một ti hiểu.

Xá Nữ đại pháp là song tu công pháp một loại, cùng Đạo gia song tu công pháp bất đồng, này xuất từ Âm Quý phái Xá Nữ đại pháp ngược lại cướp đoạt chiếm đa số. Cũng không phải song phương đều có chỗ tốt.

Xá Nữ đại pháp có thể nói là nữ vì tôn.

Nhưng là trước mắt…

“Hỏng bét!”

Trong nội tâm cả kinh, lập tức Bạch Thanh Nhi sinh sinh

cắn xuống đầu lưỡi, nhất thời lại lần nữa phun một ngụm máu tươi sau, người lúc này mới lui ra phía sau mở ra, tựa ở trên tường, trong ánh mắt giống như kinh hãi giống như sợ chằm chằm vào Nhạc Duyên nhìn sau một lúc lâu, xác thực ống tay áo vũ động ở bên trong, người đã nhảy lên đi ra ngoài.

Trốn!

"…"

Nhìn qua Bạch Thanh Nhi thoát đi thân ảnh, Nhạc Duyên quét mắt một vòng chính mình duỗi tại giữa không trung tay phải, hơn nửa ngày không có kịp phản ứng.

"Hoà Thị Bích mảnh nhỏ!"

Thành Lạc Dương. Âm Quý phái cứ điểm.

Với tư cách giống như Đông Đô lớn như vậy thành thị, Phật môn có chính mình cứ điểm, mà đồng dạng một mực cùng Phật môn tranh phong Ma Môn cũng có. Chỉ là cùng Phật môn Tĩnh Niệm thiện viện như vậy quy mô khổng lồ bất đồng, Âm Quý phái chỉ có thể thật cẩn thận hay là khoác trên vai đầu đổi mặt dùng cái khác phương thức xuất hiện.

Liền thí dụ như hiện tại…

Lạc Dương lớn nhất thanh lâu.

Tĩnh Niệm thiện viện Hoà Thị Bích sự kiện sau, Âm Hậu

Chúc Ngọc Nghiên cùng Loan Loan tuy nhiên tạm thời vắng mặt nơi này. Nhưng là với tư cách Âm Quý phái trưởng lão một trong Văn Thải Đình nhưng lại ngừng ở tại chỗ này.

Nguyên nhân tự nhiên chỉ có một.

Đó chính là Đạo Công Tử Nhạc Duyên.

Tuy nhiên Hoà Thị Bích đã tại Loan Loan nhìn soi mói bị Sư Phi Huyên dùng Sắc Không Kiếm đánh nát, lúc ấy Loan Loan tại dưới tình huống như vậy tự nhiên không cách nào lấy được mảnh nhỏ, nhưng cũng không cách nào đối với Sư Phi Huyên hạ sát thủ, chỉ có thể tạm thời lui bước. Nhưng là này không có nghĩa là Âm Quý phái đối với những thứ kia mảnh nhỏ không có hứng thú.

Trước mắt ——

Văn Thải Đình theo Bạch Thanh Nhi lưu lại trong tin tức liền được đến Hoà Thị Bích mảnh nhỏ tin tức.

Chỉ là cho dù là Văn Thải Đình chính là Âm Quý phái trưởng lão, nhưng mà gặp phải Đạo Công Tử này không đè bình thường lộ tuyến phương pháp làm việc, nhưng lại để cho nàng cũng vô cùng ngoài ý muốn.

Phải biết rằng người ta Đạo Công Tử có thể là có thêm đồ đệ tại tham dự tranh bá thiên hạ trong sự tình a… Nhưng đối phương chẳng những không có tìm kiếm đem Hoà Thị Bích gây dựng lại đầy đủ tâm tư, ngược lại là đem tản ra tới.

Một khối rơi vào Vương Thế Sung trên tay.

Một khối rơi vào đệ nhất thiên hạ tài nữ Thượng Tú Phương trên người.

Một khối thì là tại hắn thiếp thân thị nữ Vệ Trinh Trinh trên tay.

Còn có một khối thì là tại Bạch Thanh Nhi trên tay.

Về phần cái khác mảnh nhỏ, đương nhiên vẫn tại Đạo Công Tử Nhạc Duyên trên tay.

Có thể Nhạc Duyên lần này động tác, không thể nghi ngờ nhường Hoà Thị Bích mảnh nhỏ một lần nữa tụ lại có thật lớn khó khăn. Vương Thế Sung nơi nào còn tốt, dùng Âm Quý phái năng lực hoàn toàn có thể lấy đến, nhưng là này Thượng Tú Phương…

Nhíu mày.

Văn Thải Đình trên mặt cũng có chút bất đắc dĩ.

Đối với này Thượng Tú Phương, bởi vì thân phận đối phương, lại là ma môn người cũng vô pháp làm ra không kiêng nể gì cả sự tình. Đương nhiên, như từ đối phương cầm trên tay đến mảnh nhỏ lại cũng không tính là khó khăn sự tình, chỉ cần không tổn thương Thượng Tú Phương là được, nhưng vấn đề là đối phương cùng Lý phiệt quan hệ…

Thượng Tú Phương sự tình khiến cho Môn chủ đi để ý tới!

Trước mắt sự tình, chỉ là cần phối hợp Bạch Thanh Nhi, lấy đến cái khác mảnh nhỏ có thể!

Rất nhanh, Văn Thải Đình liền trong lòng mình làm xuống tiếp được an bài, dùng Bạch Thanh Nhi vậy lưu dưới truyền tin xem ra. Tựa hồ nàng cũng như Loan Loan bình thường bạo lộ.

Thánh môn nội bộ có phản đồ sao?

Như vậy kết quả, Văn Thải Đình không thể không đi như vậy suy tư. Loan Loan bạo lộ, Bạch Thanh Nhi đồng dạng bạo lộ, hiển nhiên người ta hiểu Thánh môn rất sâu. phản bội chỉ, không chỉ có là Văn Thải Đình suy đoán. Cũng là Bạch Thanh Nhi suy đoán.

“Mảnh nhỏ mà nói…”

“Vẫn còn cần thông tri dưới Môn chủ!”

Nghĩ tới đây, Văn Thải Đình làm cuối cùng an bài, lập tức phân phó người đi xuống truyền lại tin tức đi.

Đối với này mảnh nhỏ, Văn Thải Đình biết rõ Môn chủ Chúc Ngọc Nghiên là sẽ không buông tha cho.

Đứng dậy.

Đứng ở phía trước cửa sổ, nghe bên tai oanh âm thanh lời nói nhỏ nhẹ, Văn Thải Đình trên mặt lóng lánh lấy khác vầng sáng.

Đúng lúc này…

“Ân!”

“Đây là… Bạch Thanh Nhi!”

Phòng trên.

Một thân bạch y bồng bềnh. Phảng phất giống như nữ quỷ mượn bóng đêm mà đến Bạch Thanh Nhi rất nhanh liền rơi vào Văn Thải Đình trong mắt, người không có chút nào dừng lại, trực tiếp xâm nhập Văn Thải Đình trong phòng. Cũng may mắn trước mắt là ở rạng sáng thời gian, hơn nữa ban ngày chuyện phát sinh, khiến cho Lạc Dương giới nghiêm.

Nếu không mà nói, Bạch Thanh Nhi như vậy đến đây thật đúng là nguy hiểm.

Làm Bạch Thanh Nhi phi thân xông vào giữa phòng sau. Không chờ Văn Thải Đình răn dạy lên đối phương, lại nghe Bạch Thanh Nhi ngâm khẽ một tiếng: “Trưởng lão, giúp ta!” Thoại âm rơi xuống, Bạch Thanh Nhi đã muốn nhào lên.

Đây là!

Bạch Thanh Nhi giờ phút này toàn thân hiện ra ửng đỏ sắc, phảng phất giống như ăn xuân dược bình thường. Đương nhiên, thân là Âm Quý phái trưởng lão Văn Thải Đình tự nhiên nhìn ra được Bạch Thanh Nhi cũng không phải ăn vật này, mà là chỗ tu luyện Xá Nữ đại pháp bị người phá. Cắn trả bản thân.

Phải biết rằng Bạch Thanh Nhi có lẽ tại vũ lực trên so ra kém Loan Loan, nhưng ở Xá Nữ đại pháp tu tập trên đã có cực cao cảnh giới, như vậy rõ ràng dưới nhưng lại sinh sinh bị người phá. Loại kết quả này, không thể nghi ngờ là làm cho người ta kinh ngạc.

Không chờ Văn Thải Đình tới kịp nói cái gì, Bạch Thanh Nhi miệng đã muốn hôn lên chính mình miệng.

Trong chớp mắt, hai nữ nhân đã là dây dưa lấy lăn trên giường.

Hôn trong ngực nữ nhân, Bạch Thanh Nhi trong mắt nhưng lại không ngừng hiển hiện lấy Đạo Công Tử Nhạc Duyên thân ảnh.

Kinh ngạc!

Sợ hãi!

Như là trước kia Bạch Thanh Nhi còn dám dừng lại, nhưng là tại Xá Nữ đại pháp bị phá sau, Bạch Thanh Nhi nhưng lại lùi bước. Ở lại nơi đó, chỉ sợ chính mình sẽ bị đối phương ăn liền cặn bã đều không thừa.

Thua!

Cùng loan Loan sư tỷ đánh cuộc thua!

Càng liền tự thân cũng góp đi vào. Giờ này khắc này. Tình dục tràn ngập Bạch Thanh Nhi trong nội tâm càng nhiều hay là đối với sau này mê mang cùng sợ hãi.

Chỉ phong bắn ra.

Cửa sổ pằng một tiếng đóng lại.

Đồng thời ngọn nến dập tắt, trong phòng nhất thời lâm vào hắc ám.

Chỉ có ga giường quay cuồng, chim quyên khấp huyết bình thường “Thân âm “Quanh quẩn.

Gian phòng.

Tại Bạch Thanh Nhi nửa đường mà chạy dưới tình huống, Nhạc Duyên chỉ có thể chính mình cho mình rửa mặt. Làm mặc màu trắng quần áo ra khỏi phòng thời điểm, Nhạc Duyên phát hiện Vệ Trinh Trinh đã sớm đem đạo bào giặt rửa tốt. Mà người ta hiện tại đang tại bận việc lấy sự tình khác.

Khi thấy Nhạc Duyên ra khỏi phòng sau, Vệ Trinh Trinh rất là ngoài dự tính hỏi: “Vừa mới ta nhìn thấy Thanh nhi muội muội sắc mặt ửng đỏ, giống như thật không tốt bộ dáng, công tử có phải hay không làm cái gì ở bên trong không sự tình tốt?”

Vệ Trinh Trinh nhưng mà biết rõ đồ đạc cũng có rất nhiều, Bạch Thanh Nhi lúc ấy tình huống vừa nhìn liền xảy ra vấn đề, nhưng là dùng hắn đối với mình nhà công tử hiểu, công tử chắc có lẽ không làm như vậy sự tình. Nhưng là Vệ Trinh Trinh vẫn là nhịn không được đi suy đoán.

Bát quái!

Là nữ nhân trẻ tuổi cộng đồng thiên tính!

“…”

Không nói gì lắc đầu, Nhạc Duyên bật cười nói: “Trinh Trinh, công tử nhà ngươi rất nghiêm chỉnh! Về phần Bạch Thanh Nhi… Khả năng xuất hiện một chút ít vấn đề gì!”

Không chờ Vệ Trinh Trinh có những lời khác theo như lời, Nhạc Duyên tiếp lấy đối với Vệ Trinh Trinh phân phó nói: “Trinh Trinh, ngươi đi chuẩn bị nước trà!”

“Ta muốn trong sân đón khách!”

Nói xong, Nhạc Duyên đã muốn nắm lấy Sắc Không Kiếm, đi đến trong sân, bưng ngồi xuống.

Mà vào lúc này, sân nhỏ đại môn tự dưng bị mở ra tới.

Tà vương, Thạch Chi Hiên đến.

Chương 129 : Hỗ trợ (hạ)

129 chương hỗ trợ (hạ)

Sân.

Một bình trà, hai cái sứ men xanh chén trà, một ma một đạo hai người ngồi ngay ngắn tại chỗ đó, ngắm trăng, đàm thoại thoạt nhìn cũng là nhàn nhã.

Duy nhất nhường Vệ Trinh Trinh cảm thấy đáng tiếc là nơi này sân bãi không được, nếu như hơn nữa mấy cái mới ra lò nóng bánh bao, còn có chút dưa và trái cây mà nói, này có thể.

Thân là Nhạc Duyên thị nữ, Vệ Trinh Trinh cũng không nhận ra Tà vương Thạch Chi Hiên, nhưng là Vệ Trinh Trinh vẫn có lấy nhãn lực nhiệt tình, mặc dù ở tuyệt đại đa số thời điểm đều có chút vấn đề, dễ dàng chỉ thấy mặt ngoài. Nhưng là tại Vệ Trinh Trinh trong mắt, này Tà vương Thạch Chi Hiên không thể nghi ngờ là một cái có thân phận người.

Cho dù là ban đầu ở Giang Đô nhìn thấy Vũ Văn Hóa Cập còn có Độc Cô gia tộc một số người, lại cũng không có trước mắt nam nhân này này tao nhã khí chất.

Nếu là có thân phận người trước tới bái phỏng, Vệ Trinh Trinh với tư cách thị nữ tất nhiên là cần chuẩn bị.

Tại nàng xem tới, chỉ là một bình trà nóng, vẫn là không tốt lắm.

Bất quá tại Nhạc Duyên phân phó, Vệ Trinh Trinh đổ ra cũng không nói gì thêm, mà là gánh lấy giá kiếm thối lui đến chính mình phòng ở.

“Nhạc công tử ngược lại rất hưởng thụ!”

Tầm mắt theo Vệ Trinh Trinh bóng lưng trên thu hồi, Tà vương Thạch Chi Hiên cười nói: “Phật môn người nên là ở tìm ngươi, Vương Thế Sung người cũng đồng dạng, ngược lại Đạo Công Tử thoải mái nhàn nhã làm cho người ta rất hâm mộ!”

Hiển nhiên.

Thạch Chi Hiên tại Lạc Dương cũng có được người mình, trừ bỏ An Long, hai cái đồ đệ Hầu Hi Bạch cùng Dương Hư Ngạn bên ngoài, Thạch Chi Hiên tất nhiên là còn có cái khác thuộc hạ. Nói tiếp, lúc trước hóa thân Bùi Củ thời điểm, hắn tại quan trên mặt đồng dạng có người mình.

“Ha ha!”

Đối mặt Tà vương mà nói, Nhạc Duyên chỉ là một cười, dò hỏi: “Như vậy lần này Tà vương đến đây là vì Hoà Thị Bích mà đến?”

Hoà Thị Bích rơi tại trên tay mình, như vậy kết quả sẽ không ra ư Tà vương đoán trước.

“Không phải là!”

Lắc đầu, Thạch Chi Hiên phủ nhận chính hắn một lý do, nói ra: “Bể nát Hoà Thị Bích tự nhiên là không có có tác dụng gì, Đạo Công Tử cách làm ta lại là đồng ý, bể nát Hoà Thị Bích có bể nát cách dùng!”

“Có lẽ…”

“Nó so sánh với đầy đủ càng thêm hữu dụng!”

Tầm mắt rơi vào Nhạc Duyên trên người. Tà vương thu hồi tầm mắt, cúi đầu thưởng thức trà.

Thạch Chi Hiên ý tứ Nhạc Duyên hiểu rõ, không thể nghi ngờ là đầy đủ Hoà Thị Bích đối với Khấu Trọng mà nói, quá mức phỏng tay! Dùng trước mắt Khấu Trọng địa bàn cùng thực lực, không thể nghi ngờ là ăn không vô. Mà Nhạc Duyên phân mảnh nhỏ cho những người khác, không thể nghi ngờ liên lụy người khác tâm tư cùng thế lực.

Không thể nghi ngờ là một chiêu hay quân cờ!

Có thể phân liệt Đột Quyết Tà vương, tự nhiên một cái nhìn ra Nhạc Duyên tính toán.

“Đa tạ Tà vương tán thưởng!”

“Ngô, để báo đáp lại, ta lần sau có cơ hội cho Thạch đại gia một khối! Hoà Thị Bích chính là bảo bối, bể nát vẫn là bảo bối. Nếu là ta một người độc chiếm thật sự là đáng tiếc chút ít!”

Đón Thạch Chi Hiên tầm mắt, Nhạc Duyên nâng chén ý bảo, vừa cười vừa nói.

“…”

Nghe lời này, Thạch Chi Hiên sắc mặt lập tức biến, trên tay cái ly tại trong sát na vỡ vụn, nước trà tức thì bị bốc hơi thành vô số hơi nước.

Tựa hồ không có có cảm giác đến Tà vương Thạch Chi Hiên tại thời khắc này bày ra sát khí, Nhạc Duyên thì là chậm rãi theo bên cạnh lại lần nữa cầm lấy một cái sứ men xanh chén, vì Tà vương thêm một chén nước trà, tiếp tục nói: “Không chỉ có như thế. Đến lúc đó rút một cơ hội cho Tống phiệt nhị tiểu thư cũng cho trên một khối!”

“Như vậy mà nói, Tà vương cho rằng như thế nào? Phải chăng hiệu quả càng tốt?”

Ngẩng đầu, vẻ mặt tươi cười ở bên trong, Nhạc Duyên hỏi.

“Không sai!”

Chằm chằm vào Nhạc Duyên nhìn một hồi lâu. Tà vương vẫn là như vậy tao nhã, gật đầu đưa hai chữ ca ngợi.

Ngẩng đầu.

Nhìn xem này đầy trời đầy sao, còn có này đã có lỗ

hổng Ngân Nguyệt, Nhạc Duyên nhưng lại hỏi ra trong lòng mình nghi hoặc. Nói: “Tà vương, ta một mực có một nghi hoặc chôn trong lòng, cho tới nay không có được nghĩ muốn đáp án. Không biết Tà vương có thể không giúp hạ bề bộn?”

“A?”

“Cái gì nghi hoặc?”

Thạch Chi Hiên lên hứng thú, trước mắt Đạo Công Tử nhường hắn có một loại nhìn chính mình lúc tuổi còn trẻ cảm giác, đối với người ta trong nội tâm mê hoặc, đồng dạng rất cảm thấy hứng thú.

“Dùng Tà vương đối với Từ Hàng Tĩnh Trai phẫn nộ, vì cái gì không giết trước mắt Thánh nữ Sư Phi Huyên?”

Quay đầu, tầm mắt rơi vào Thạch Chi Hiên trên mặt, Nhạc Duyên rất là nghiêm túc nghiêm túc hỏi ra vấn đề này.

Nghi hoặc!

Đây là Nhạc Duyên trong nội tâm rất lớn nghi hoặc.

Phải biết, dùng Sư Phi Huyên cùng Loan Loan hai nữ năng lực, tại đơn độc đối mặt trên Tà vương Thạch Chi Hiên thời điểm, chỉ sợ cũng trốn không. Loan Loan không nói, trừ bỏ vi sư phó báo thù bên ngoài chống lại Thạch Chi Hiên, cũng chỉ là chỉ thế thôi.

Nhưng nếu là Sư Phi Huyên, có thể nói là toàn diện

nhằm vào lấy Tà vương Thạch Chi Hiên.

Nhưng là coi như là như vậy, khắp nơi nhằm vào Thạch Chi Hiên sự nghiệp Sư Phi Huyên nhưng mà tại rất nhiều tình huống hạ cũng là tại người ta Tà vương dưới mí mắt lắc lư, lại là không có gì lớn nguy cơ.

Sư Phi Huyên đi đến Lạc Dương, Thạch Chi Hiên tới Lạc Dương.

Sư Phi Huyên đi Tứ Xuyên, Thạch Chi Hiên nghe nói tại Tứ Xuyên.

Sư Phi Huyên tại Trường An, Thạch Chi Hiên lại biến thành đại đức thánh tăng tại Trường An.

Hơn nữa nếu thật dùng Tà vương tính tình, nổi sát tâm mà nói, Sư Phi Huyên có thể đào thoát sao? Phải biết, Thạch Chi Hiên có thể cơ hồ là toàn bộ diệt Đại Minh tôn giáo.

Đáp án dĩ nhiên là chối bỏ!

Có thể vấn đề chính là Sư Phi Huyên chính là chỗ này loại tại Tà vương trước mặt lắc lư tới lắc lư đi, nói ra Tà vương tại trên triều đình thân phận, thậm chí vây giết Tà vương, cuối cùng vẫn bình yên vô sự. Hơn nữa theo Nhạc Duyên hiểu, Thạch Chi Hiên chỉ có tại nữ nhi của mình Thạch Thanh Tuyền bốn phía lắc lư thời điểm, hắn mới sẽ theo ở phía sau.

Tà vương giết Sư Phi Huyên cơ hội thật sự là quá nhiều!

Đến tột cùng là Từ Hàng Tĩnh Trai vấn đề hay là hắn Tà vương Thạch Chi Hiên bản thân vấn đề, nhưng lại làm cho người ta đáng giá tham thảo. Mượn lúc này đây Tà vương bất ngờ bái phỏng, Nhạc Duyên nhưng lại trực tiếp làm đem vấn đề này cho nói ra.

"…"

Tà vương Thạch Chi Hiên nghe vậy không khỏi ngẩn ngơ, sững sờ một chút, lập tức sắc mặt trở nên quái dị đứng lên.

"Nếu là Tà vương không đành lòng đối với Từ Hàng Tĩnh Trai người ra tay, như vậy có thể do ta hỗ trợ thay mặt!"

Cầm lấy đặt ở bên cạnh Sắc Không Kiếm, tại Tà vương nhìn soi mói, Nhạc Duyên đem thân kiếm đặt ngang tại trên đầu gối của mình, cười nói: "Dùng Sắc Không Kiếm chống lại Từ Hàng Tĩnh Trai tiên tử, không thể nghi ngờ là một cái làm cho người ta thích nghe ngóng sự tình!"

"Chém tới Sư Phi Huyên, như vậy trước ta cùng với Tà vương hợp tác, kia thắng lợi tỷ lệ không thể nghi ngờ lớn thiếu!"

"Dù sao bồi dưỡng một cái Thánh nữ, cũng phải cần tốn hao không thiếu thời gian cùng tinh lực…"

Chỉ là nói đến đây thời điểm, Nhạc Duyên lời nói bất ngờ dừng lại, hắn bất ngờ nhớ tới lần này Từ Hàng Tĩnh Trai còn có một chuẩn bị tuyển, đó chính là cái kia Tần Xuyên. Một cái đồng dạng đội lấy Tần Xuyên danh tự nữ

nhân, đồng dạng dùng tên giả sư muội.

Sư Phi Huyên đạo qua một câu, như nàng gặp chuyện không may, còn có thay thế người. Nếu là Âm Quý phái Loan Loan chết, chỉ sợ là không có thay thế người, cho dù là Bạch Thanh Nhi cũng vô pháp thay thế Thánh nữ địa vị.

Từ Hàng Tĩnh Trai Thánh nữ chẳng lẽ lại còn có dành trước?

"…"

Tà vương Thạch Chi Hiên còn không có nói chuyện, chỉ là yên tĩnh nhìn xem Nhạc Duyên không nói một lời, tựa hồ là muốn nghe Nhạc Duyên chuẩn bị nói cái gì khác.

"Ngô!"

"Đối phó Từ Hàng Tĩnh Trai, chỉ cần bằng vào giết chóc vẫn là chưa đủ!"

Trầm ngâm một hồi lâu, Nhạc Duyên lúc này mới nói sang chuyện khác. Mà cả người thì là hướng về sau có chút ngưỡng ngưỡng, nói: "Đúng, lúc trước không có cơ hội nhất phẩm Thạch đại gia tiêu nghệ, cũng không biết…"

"Ha ha!"

"Được rồi, không nói!"

"Như nói thêm gì đi nữa, Tà vương chắc chắn nhượng

tại hạ chỗ này tiểu viện máu chảy đầy đất!”

“Đúng, Tà vương nếu không phải vì Hoà Thị Bích mà đến, như vậy đến tột cùng là vì cái gì? Sẽ không phải là thưởng thức ta bị Tĩnh Niệm thiện viện cùng Từ Hàng Tĩnh Trai hòa thượng các ni cô vây công a!”

Nghiêng đầu, nhìn xem ở một bên uống trà. Đã là tại thưởng thức ánh trăng Tà vương Thạch Chi Hiên, Nhạc Duyên đối với đối phương tới đây lý do ngược lại rất là hiếu kỳ. Nếu không phải vì Hoà Thị Bích, này Tà vương Thạch Chi Hiên đến tột cùng là vì cái gì?

Về phần phía trước đạt thành hiệp nghị, trước mắt vẫn chưa tới thu hàng thời điểm.

Một cái tinh thần bệnh đến tột cùng suy nghĩ cái gì?

Nhạc Duyên thật đúng là không cách nào suy đoán.

“Chỉ là nhàn rỗi nhàm chán. Đến đây cùng Đạo Công Tử nói chuyện phiếm thưởng thức trà mà thôi, tại thiên hạ này có thể cùng lão phu như vậy bình tĩnh uống trà người không nhiều lắm!”

Thạch Chi Hiên lắc đầu cười, chính mình lần đến đây thật đúng là không có chuyện gì. Hơn nữa trong thiên hạ này, có thể cùng hắn Tà vương như vậy bình tĩnh uống trà lại là không có mấy người. Phật môn người sẽ ước gì giết chính mình, hay là phế bỏ chính mình võ công, Tứ đại thánh tăng đã là như thế. Từ Hàng Tĩnh Trai cũng là như thế.

Về phần Ninh Đạo Kỳ cùng Tống Khuyết.

Ha ha.

Ma Môn những người khác…

Âm Hậu đối với chính mình cừu hận, Triệu Đức Ngôn tại Đột Quyết, những người khác bất quá gà đất chó kiểng, không đáng giá nhắc tới. Sợ chính mình, hận chính mình, sùng bái chính mình, bình tĩnh uống trà cơ hồ là không ai. Ngược lại Đạo gia nhiều thêm một Đạo Công Tử Nhạc Duyên.

Thử xem thiên hạ, đều là ta địch.

Đây cũng là Tà vương.

Nghe lời này, Nhạc Duyên cũng là thở dài một hơi.

Này Tà vương thuần túy là đến đây nói chuyện phiếm ngắm trăng?

Đối với bệnh tâm thần phân liệt người bệnh, Nhạc Duyên tính là chân chính khai nhãn giới.

Nhưng mà…

Hai cái đại nam nhân nên nói cái gì?

Một khi không nói chuyện âm mưu dương mưu, này thiên hạ đại thế cái gì, Nhạc Duyên thật đúng là phát hiện mình cùng Tà vương không có nhiều mà nói có thể nói. Nói gió trăng? Nếu là nhắc tới Bích Tú Tâm, làm

không tốt hai người hiện tại trở về giao thủ, trước mắt cục diện Nhạc Duyên cũng không muốn tại dẫn đến một cái được khởi sự tới không có tiết tháo chút nào Tà vương.

Về phần nói người ta nữ nhi Thạch Thanh Tuyền…

Vừa mới bất quá là nâng lên người ta tiêu nghệ, người ta Tà vương sắc mặt cũng đã biến, nghĩ đến cũng không tốt nói tiếp.

Nói anh hùng sự tích?

Hai người cũng không phải là anh hùng, tự nhiên cũng không có chuyện gì để nói.

Chẳng lẽ lại thật muốn hai cái đại nam nhân yên tĩnh thưởng thức trà ngắm trăng, mãi cho đến sáng sớm?

Trầm ngâm một hồi lâu.

Nhạc Duyên rốt cục có tính toán.

Lại lần nữa nhắc tới bình vì hai người khoảng không xuống tới chén trà thêm đầy nước trà sau, Nhạc Duyên cùng Tà vương hai người nghiêng dựa vào vách tường, nhìn qua này bầu trời đầy sao còn có này vầng loan nguyệt, Nhạc Duyên chậm rãi nói: “Nếu không sự tình, như vậy ta cho Tà vương nói một cái chuyện xưa!”

“A?”

“Chuyện xưa?”

Nghe lời này, cho dù là Tà vương Thạch Chi Hiên đối với Nhạc Duyên tiếp được mà nói cũng cảm lên hứng thú tới.

“Cái này chuyện xưa phải theo một cái tên là Di Hoa Cung địa phương, một cái tên là Yêu Nguyệt nữ nhân nói lên…”

Ánh trăng hạ.

Tại Tà vương yên tĩnh nghe ở bên trong, Đạo Công Tử chậm rãi nói ra một cái tên là tuyệt đại Song Kiêu chuyện xưa.

Chương 130 : Dắt một phát (thượng)

130 chương dắt một phát (thượng)

Gian phòng.

Vệ Trinh Trinh tại dùng màu trắng khăn tay chậm rãi lau sạch lấy trên kệ kiếm trường kiếm, đang tại nàng chuẩn bị rút ra Chu kiếm tiến hành chà lau thời điểm, chỉ nghe trong sân ầm ầm một tiếng vang thật lớn, cửa sổ tại cực đoan kình khí phía dưới tán loạn ra.

“! ! !”

Dọa kêu to một tiếng Vệ Trinh Trinh tại tránh đi những thứ kia bốn phía bay múa mảnh gỗ vụn sau, quay đầu nhìn hướng trong sân, chỉ thấy chỗ đó hai đạo nhân ảnh cao thấp bốc lên, kiếm quang cùng trong tiếng vỗ tay nhưng lại đã muốn bắt đầu giao thủ.

Đây là cái gì tình huống?

Vệ Trinh Trinh không hiểu ra sao, vừa mới hai người còn tại ngắm trăng thưởng thức trà, nói chuyện nói hảo hảo mà, như thế nào trong chớp mắt ——

Phanh!

Lòng bàn tay tương giao!

Trong không khí không khỏi truyền ra một hồi trầm đục, dùng hai người làm trung tâm, kình khí hướng bốn phương tám hướng tán đi, nhấc lên đầy trời bùn đất.

Đồng thời.

Trên mặt đất càng hiển hiện sợi sợi băng sương xuất hiện tại hơi nghiêng, về phần một mặt khác thì là vô cùng khô nóng khí lưu.

“Trường Sinh Quyết!”

“Không sai!”

Cảm thụ được trong lòng bàn tay truyền đến nóng lạnh giao thoa đinh ốc khí kình, Tà vương Thạch Chi Hiên mặt không biểu tình tán thưởng một tiếng.

“Bất tử ấn pháp, quả thật danh bất hư truyền!”

Đối mặt Tà vương Thạch Chi Hiên tán thưởng, Nhạc Duyên tự nhiên cũng không muốn tại ngôn ngữ trên rơi tại hạ phong. Đối với Thạch Chi Hiên tài trí, vô luận là ai đều không thể phủ nhận đối phương kinh diễm mới tuyệt.

Hai người trong lời nói tuy nhiên tán thưởng, nhưng là trong đó sát khí nhưng lại nhường song phương lẫn nhau cảm thụ rành mạch.

Trên tay Sắc Không Kiếm chém rụng, Tà vương thân hình như ảo ảnh bình thường sai thân ra, tránh đi một kiếm này.

“…”

Thân kiếm chỉ xéo hướng, Nhạc Duyên nhìn trước mắt Tà vương, trong nội tâm rất là bất đắc dĩ, này chuyện xưa đã nói tốt. Tà vương Thạch Chi Hiên nhưng lại tại quỷ dị trong bất ngờ ra tay. Nếu không phải là mình vẫn đối với kia có phòng bị mà nói, lúc này đây tuyệt đối sẽ gặp trọng thương.

Tinh thần phân liệt tựu là tinh thần phân liệt!

Vừa mới bắt đầu Thạch Chi Hiên bất quá là đối với này Minh Ngọc công có phần có hứng thú, nhưng là theo Tiểu Ngư Nhi cùng Hoa Vô Khuyết xuất hiện, đối phương tâm tình liền rõ ràng phát sinh biến hóa.

Chuyện xưa vẫn chưa nói xong, người cũng đã là ra sát chiêu.

Bất quá Nhạc Duyên lại là có thể nhất định là Tà vương Thạch Chi Hiên tại chính mình này một cái chuyện xưa hạ. Dẫn phát hắn đối với Từ Hàng Tĩnh Trai nhiều năm phẫn hận.

Hai tay chắp sau lưng.

Tà vương Thạch Chi Hiên tầm mắt cũng không có ngừng lại tại Đạo Công Tử trên người, mà là có chút thất thần nhìn lên không trung, hồi lâu, mới mở miệng nói ra: “Đạo Công Tử, hảo thủ đoạn!”

Chậm rãi xoay người, Thạch Chi Hiên kinh ngạc nhìn

xem Nhạc Duyên. Nghiêm túc vô cùng nói ra: “Lần đầu tiên, có người như vậy ngay mặt tính toán ta!”

“Tà vương nói giỡn!”

Lắc đầu bật cười ở bên trong, Nhạc Duyên trên tay Sắc Không Kiếm dựng thẳng ở sau người, nói ra: “Nếu đạt thành đồng minh, tự nhiên không thể để cho ta một cá nhân đơn độc đi đối phó một ít bầy hòa thượng ni cô, mà Tà vương nhưng lại trốn ở góc phòng ngồi thu ngư ông thủ lợi. Đây cũng không phải là minh hữu nên làm!”

Cùng Phật môn tranh đấu, Đạo môn những người khác tạm thời sẽ không trộn lẫn tiến đến, bọn họ sẽ nhìn tình huống tiến hành lựa chọn. Dù sao trước mắt Phật môn vẫn là đệ thế lực lớn nhất, lực áp Đạo môn cùng Ma Môn hai đạo.

Nếu một cá nhân tự mình đối với Phật môn, dù là Nhạc Duyên đang tự gánh, thực lực không có đạt tới phá toái hư không hắn, lại cũng không khỏi không tìm kiếm cái khác giảm bớt áp lực phương pháp. Mà đối với Nhạc Duyên mà nói. Này phương pháp tốt nhất liền đem Tà vương Thạch Chi Hiên phóng thích ra ngoài.

Nếu không mà nói, nhường Tà vương Thạch Chi Hiên ở một bên đánh đấm giả bộ, một bên trong góc đang tại hoàng tước, Nhạc Duyên nhưng mà không yên lòng.

“Hàaa…!”

“Ha ha ha!”

Thạch Chi Hiên cười, nói: “Nếu thật sự là như thế, lúc trước ngươi một kiếm kia, cũng không nên giữa đường thu tay lại a!”

Thu tay lại?

Nhạc Duyên nghe vậy khẽ giật mình, hiểu rõ đối phương chỉ.

Một kiếm kia, hiển nhiên là lúc trước dưới ánh trăng lăng không đối với Thạch Thanh Tuyền một kiếm kia. Nhưng là, như là lúc trước thật sự là một kiếm giết Thạch Thanh Tuyền. Ai biết Thạch Chi Hiên có thể hay không nổi điên? Tại dưới tình huống như vậy, một mực đi theo tại bên người Thạch Chi Hiên lại có thể nhịn xuống không ra tay, này không thể không nói Tà vương mâu thuẫn cùng lãnh khốc.

Phải biết rằng tại lúc ấy núp trong bóng tối Tà vương thấy thế, trong nội tâm cơ hồ là vui sướng, nhưng đồng thời bay lên còn có một cổ đau lòng. Nhưng mà Nhạc Duyên cũng không có chân chính ra sát chiêu đối phó Thạch Thanh Tuyền. Điều này làm cho Tà vương cao hứng thời điểm lại một lượng thất vọng.

Loại này mâu thuẫn còn đối với đứng tâm tình, nhường Thạch Chi Hiên trong lúc nhất thời có chút bất đắc dĩ.

Giết một người tuyệt sắc giai nhân?

Nhạc Duyên thật đúng là ra không tay, nếu chỉ riêng chỉ là Thành chủ mà nói, tự nhiên không chỗ cố kỵ, nhưng mà…

Tay trái vuốt một chút mũi, Nhạc Duyên qua tay đem Sắc Không Kiếm thu hồi vỏ kiếm, lại trở về chính mình trên chỗ ngồi.

Tâm ngoan thủ lạt!

Rồi lại quá mức đa tình!

Nhìn qua lần nữa ngồi xuống Đạo Công Tử, Tà vương càng phát có một loại nhìn chính mình ảo giác.

Như vậy người không nên là Đạo môn người, hẳn là Ma Môn đệ tử!

Thạch Chi Hiên cơ hồ có thể khẳng định, nếu là thời cơ thỏa đáng mà nói, Nhạc Duyên chắc chắn hướng chính mình hạ tử thủ, liền như chính mình nếu có cần mà nói, đồng dạng sẽ giết hắn.

Đạo Công Tử có lo lắng!

Tà vương đồng dạng có ràng buộc!

Trong phòng.

Vệ Trinh Trinh núp ở cửa sổ trong góc, mượn ánh trăng nhìn xem trong sân tình hình. Thấy hai người dừng lại, lại trở về trên chỗ ngồi tiếp tục thưởng thức trà ngắm trăng đàm tiếu sau, nàng lúc này mới thở phào một hơi.

“Ngô…”

“Ừ a!”

Một tiếng yêu kiều, Bạch Thanh Nhi thân thể cơ hồ thành cong.

Một tiếng này phảng phất giống như chim quyên khấp huyết gáy kêu, trong phòng quanh quẩn không thôi. Cuối cùng, thanh âm rơi xuống, trong phòng chỉ còn lại nhiều tiếng thở dốc, còn có đổ mồ hôi đầm đìa.

Hồi lâu.

Văn Thải Đình thanh âm lúc này mới trong phòng vang lên, đồng thời nàng cũng đứng dậy thắp sáng ngọn đèn, mở miệng nói: “Thanh nhi, nói nói đến tột cùng là chuyện gì xảy ra a!”

Trên mặt phấn ngất.

Dù là Văn Thải Đình thân là Âm Quý phái trưởng lão, dưới bình thường tình huống phụ trách thanh lâu công việc, nhưng ở đối mặt Bạch Thanh Nhi này Xá Nữ đại pháp cắn trả, cũng khiến cho nàng thể xác và tinh thần cũng không khỏi được bay lên một loại dục vọng. Nhưng là trước mắt trọng yếu nhất vẫn là Bạch Thanh Nhi bị cắn trả sự tình.

“…”

Hai mắt thoảng qua trong thất thần, Bạch Thanh Nhi liền như vậy kinh ngạc nhìn trước mắt màn. Hồi lâu, lúc này mới tại tiếng thở dốc tốt hơn một chút sau, này mới mở miệng nói ra: “Toàn lực phía dưới Xá Nữ đại pháp bị

phá!”

“Ta cảm giác hắn đối với chúng ta Âm Quý phái quá mức quen thuộc, đối phương bộ dáng tựa hồ là được chứng kiến Xá Nữ đại pháp!”

Nói đến đây, Bạch Thanh Nhi trên mặt toát ra một tia kinh ngạc, lúc ấy Đạo Công Tử biểu lộ không phải là triệt để khắc chế. Cũng không phải giả vờ giả vịt, đối phương là tại chính thức hưởng thụ, hơn nữa còn là một loại kinh nghiệm trận chiến cảm giác.

Thật giống như, người ta là ở Âm Quý phái, tại vô số tu tập Xá Nữ đại pháp nữ tử trong đánh qua lăn cảm giác.

Là Thánh môn xuất hiện phản đồ?

Vẫn là người ta Đạo Công Tử kỳ thật cũng là Thánh môn bồi dưỡng được tới đệ tử?

Nghe Bạch Thanh Nhi lời này. Văn Thải Đình cũng là nhất thời mê hoặc. Bất quá may mắn phụ trách chuyện này thì nàng Văn Thải Đình, nếu là đổi lại Đán Mai tới, chỉ sợ sự tình không phải là hiện tại cái dạng này. Phải biết rằng Đán Mai nhưng mà Loan Loan tại Âm Quý phái nuôi dưỡng người, nếu là Đán Mai phụ trách này một khối, hôm nay Bạch Thanh Nhi tuyệt đối sẽ gặp nạn.

“Văn sư bá!”

“Có thể không phiền toái hạ sư bá làm cho người ta đến đây đổi một chút đệm giường…”

Nói những lời này thời điểm, dù là Bạch Thanh Nhi chính là Âm Quý phái yêu nữ. Nhưng tại thời khắc này cũng là sắc mặt ửng đỏ, thân dưới cái loại này dinh dính cảm giác thật sự là…

Ngày hôm sau.

Tà vương Thạch Chi Hiên tại ngày mới mới vừa vặn phát ra ánh sáng thời điểm, đã muốn rời đi.

Lúc này đây ngắn gọn giao lưu, cùng Tà vương mặc dù chỉ là đơn giản giao thủ một chiêu, nhưng là Nhạc Duyên nhưng lại đại khái thăm dò rõ ràng một ít Thạch Chi Hiên thực lực. Chống lại Tà vương, không ai có thể xác định mình có thể có tất thắng nắm chắc.

Đây là có bỏ sót trạng thái Thạch Chi Hiên. Nếu là đầy đủ trạng thái Thạch Chi Hiên, chỉ sợ là khủng bố đến cực điểm.

Nhất là đối phương Huyễn Ma thân pháp, không sợ quần công, điểm này không thể nghi ngờ làm người ta bất đắc dĩ, có thể nói cao thủ trong thiên hạ, chỉ có Thạch Chi Hiên để cho người cảm thấy khó chơi.

Về phần Vệ Trinh Trinh, thì là chẳng biết lúc nào đã muốn nằm lỳ ở trên giường ngủ.

Quét mắt một vòng không trung thần dương. Nhạc Duyên này liền vào phòng ốc, nghỉ ngơi đi.

Đồng thời.

Phía nam.

Thiếu Soái Quân cứ điểm.

Lên một cái lớn sớm Khấu Trọng chính đoan lấy một cái đĩa, ăn bánh bao, cùng đồng dạng ngồi chồm hổm tại bên người Từ Tử Lăng ăn đồ đạc, mà ở một mặt khác, thì là Viên Thiên Cương mượn ánh mặt trời đánh một bộ quyền pháp.

“Người này thoạt nhìn tại tìm hiểu Trường Sinh Quyết a!”

“Phun khá hơn chút lần máu!”

Khấu Trọng tầm mắt đứng ở Viên Thiên Cương trên người, một ngụm cầm trong tay nửa cái bánh bao toàn bộ ăn vào đi, táp a dưới miệng, cảm thán nói: “Này bánh bao thật lòng không có Trinh Trinh tỷ làm tốt ăn!”

“Ngô!”

Gật gật đầu, Từ Tử Lăng tỏ vẻ đồng ý này bánh bao vấn đề. Đối với Viên Thiên Cương tìm hiểu Trường Sinh Quyết hắn cũng biết, tùy ý phát biểu lấy chính mình ý kiến, nói: “Lão Viên là phun a phun liền phun nhiều, ta và ngươi cũng thói quen, chính hắn cũng thói quen!”

“Này Lăng thiếu. Ngươi nói Lão Viên đợi chút nữa sẽ phun vài bún máu?”

Khấu Trọng cũng là tỏ vẻ đồng ý, bất quá rất nhanh Khấu Trọng lực chú ý liền chuyển dời đến phương diện khác, cầm lấy Viên Thiên Cương sự tình muốn cùng Từ

Tử Lăng đả khởi đánh cuộc tới, “Chúng ta đánh cuộc một chút, mượn hôm trước lão tía đưa ngươi vật kia, ta tốt hướng làm quân lương! Ta cảm thấy được Lão Viên sẽ phun bốn miệng máu!”

“Như vậy không tốt lắm đâu?”

Từ Tử Lăng đối với Khấu Trọng cái này cách làm không đồng ý, cầm người khác bất hạnh làm khoái hoạt, hiển nhiên không phải là hắn Từ Tử Lăng chỗ nên làm. Bất quá nghe tới Khấu Trọng mặt sau câu nói kia sau, Từ Tử Lăng đón câu chuyện, nói: “Ba ngụm!”

Thoại âm rơi xuống.

Liền thấy đánh quyền Viên Thiên Cương động tác bất ngờ dừng lại, liền phun ba ngụm máu tươi.

“Ai nha!”

“Đáng tiếc, Lăng thiếu ngươi thắng!”

Tay phải tại Từ Tử Lăng trên đùi chợt vỗ một cái tát, trực tiếp đem Từ Tử Lăng cho đập tới mức đứng lên, nói: “Cũng không biết sư phụ chỗ đó làm gì được đây? Từ Hàng Tĩnh Trai dùng Hoà Thị Bích vì này Lý phiệt tiểu tử tạo thế, sư phụ đối mặt áp lực khá lớn a!”

“Về cái gì kia Hoà Thị Bích vấn đề ta cũng không phải lo lắng!”

Đầu tiên là trừng Khấu Trọng một cái, Từ Tử Lăng này mới an ủi nói: “Ngược lại hai người chúng ta vì cục diện

nhận tụ lý càn khôn Đỗ Phục Uy vì lão tía, này có thể hay không nhường sư phụ phẫn nộ?”

“Cái này ta cũng không phải như thế nào lo lắng!”

“Sư phụ nghĩ đến sẽ lý giải!”

“Ta lo lắng là Phật môn!”

Một nói đến đây, nghe Khấu Trọng nói chuyện Từ Tử Lăng cũng trầm mặc, gần nhất trong khoảng thời gian này Khấu Trọng nhưng mà bới ra không ít chùa miếu, làm cho làm quân phí. Không chỉ có như thế, rất nhiều chùa miếu càng tàng ô nạp cấu chỗ, điều này khiến cho tại Thiếu Soái Quân trong địa bàn, Phật môn ấn tượng rớt xuống ngàn trượng. Cho dù là Từ Tử Lăng cũng nhìn không qua.

Như vậy kết quả, dù ai cũng không cách nào cam đoan sẽ sinh ra cái dạng gì hậu quả.

Hai người liếc nhau, chỉ là trong mơ hồ có một loại không thế nào hảo cảm cảm giác.

Chương 131 : Động toàn thân (hạ)

131 chương động toàn thân (hạ)

Lo lắng chính là Phật môn!

Làm cái này lo lắng vấn đề bị Khấu Trọng nói ra sau, Từ Tử Lăng cũng lâm vào trầm mặc.

Hiển nhiên.

Đây là một kiện cực kỳ khó giải quyết chuyện tình.

Dù là tại Thiếu Soái Quân nội bộ xử lý không ít tàng ô nạp cấu chỗ, nhưng mà đối với Phật môn ảnh hưởng kỳ thật nói toạc ra cũng không lớn. Cũng bất quá là ở nhỏ nhất trong phạm vi nhường dân chúng bình thường đối với kia phản cảm mà thôi. Nhưng là tại lớn phương diện, lại là không có bao nhiêu ảnh hưởng.

Phật gia ngữ Đạo gia bất đồng, tại loại này chiến loạn thời điểm, càng Phật môn có thể không kiêng nể gì cả phát triển thế lực thời điểm.

Phật giảng nhân quả Luân Hồi, gặp chiến loạn tai hoạ người thường ai không nghĩ chính mình kiếp sau có một quang minh xuất thân…

Nghĩ muốn đánh áp Phật môn, trừ phi là có một cái thật lớn thế lực, hay là thống nhất sau mới là biện pháp tốt

nhất, nhưng là trước mắt Thiếu Soái Quân cũng không có cái này năng lực.

“Tính!”

“Nước tới đất ngăn cản! Ta Khấu Trọng hiển nhiên không sẽ sợ bọn họ.”

Nói đến đây, Khấu Trọng thanh âm ngừng một chút, lúc này mới đem ánh mắt nhìn phía phương bắc, chậm rãi nói: “Trường An đã bị Lý phiệt công phá, này Lý phiệt trừ bỏ này Lý nhị, không nghĩ tới Lý Đại cũng rất lợi hại a!”

“Ngươi là cảm thấy huynh đệ của mình thiếu?”

Khấu Trọng trong lời nói thâm ý, Từ Tử Lăng tất nhiên là nghe được rõ ràng, cười hỏi: “Đáng tiếc a, ngươi Trọng thiếu chỉ có ta Từ Tử Lăng một cái! Có thể không có người nào nhiều cái huynh đệ còn có muội muội cái gì… Kỳ thật, ngươi nghĩ nói rất đúng Lý Tú Ninh rất lợi hại a?”

“Ha ha!”

“Lăng thiếu nói đùa, ta Khấu Trọng có ngươi một cái huynh đệ như vậy đủ rồi!”

Đón Từ Tử Lăng vui vẻ, Khấu Trọng vui tươi hớn hở nói: “Một đời hai huynh đệ, có ngươi vậy là đủ rồi!”

“Chỉ là…”

“Lăng thiếu, ngươi không biết là thật kỳ quái sao?”

Sắc mặt chìm xuống tới, Khấu Trọng ánh mắt hơi lộ vẻ thất thần, lẩm bẩm nói: “Dùng chúng ta lấy được tin tức hiểu, này Lý Đại Lý Kiến Thành coi như là một cái người rất lợi hại a? Nhưng vấn đề là này Từ Hàng Tĩnh Trai tại sao phải lựa chọn Lý nhị?”

Cùng Lý Thế Dân còn không có đối diện mặt, nhưng là Khấu Trọng đối với cái này bị Từ Hàng Tĩnh Trai định ra rồi thiên mệnh người. Đánh trong tâm tạng thì có một loại khó chịu cảm xúc.

“Đại khái là Phật ma chi đấu a!”

Từ Tử Lăng trầm ngâm một hồi lâu, trở về một câu như vậy, đối với kết quả như vậy, Từ Tử Lăng đối với trong đó nền tảng không muốn đi suy tư, hoặc là nói không muốn suy nghĩ. Tại Thiếu Soái Quân trong khoảng thời gian này, hắn kiến thức không ít tàng ô nạp cấu chùa miếu, trong nội tâm đối với Phật môn đã có bất mãn, nếu là ở Từ Hàng Tĩnh Trai lúc này đây lựa chọn trên lại lần nữa suy nghĩ sâu xa, như vậy…

Một cái lẽ ra từ bi vi hoài Phật môn, đánh tâm tư như vậy. Thật sự là quá mức đáng sợ.

Đây là muốn khống chế thiên hạ sao…

Từ Tử Lăng lời của hiển nhiên cũng không phải chân chánh trong nội tâm mà nói, Khấu Trọng cũng là hiểu rõ. Cùng mình bất đồng, Từ Tử Lăng tính tình cuối cùng bình thản hơn, có thể nói hắn thương xót tính tình kỳ thật tại phương diện nào đó là cùng Phật môn tương tự.

Đáng tiếc chính là Phật môn cách làm, nhường Từ Tử Lăng đối với Phật môn vô cùng thất vọng.

“Ai, thế gia thật loạn. Không nói trước cái này rồi!”

Thấy Từ Tử Lăng cảm xúc không thế nào cao vút, Khấu Trọng rất kịp thời dời đi chủ đề, nói: “Lý phiệt công phá Trường An, như vậy tiếp được mục tiêu của bọn hắn chỉ có bốn. Đậu Kiến Đức, Vương Thế Sung, Ngõa Đương Lý Mật cùng cha của chúng ta!”

“Mà Đậu Kiến Đức thì là Lý phiệt tiếp được mục tiêu đệ nhất!”

Cạnh bên giường há lại cho người khác ngủ ngáy!

Cùng Lý phiệt phạm vi thế lực giáp giới Đậu Kiến Đức tự nhiên là mục tiêu đệ nhất nhân tuyển, đổi lại là hắn Khấu Trọng tới, cũng là như thế. Bất quá, trước mắt Khấu Trọng cũng là ngoài tầm tay với. Hắn không biết là Đậu Kiến Đức có thể đánh thắng Lý phiệt. Tuy nhiên hắn muốn đi Đậu Kiến Đức chỗ đó giúp hạ bề bộn, nhường kia muộn tí bại vong, cho mình Thiếu Soái Quân phát triển cung cấp thời gian.

Dùng nam đối với bắc, bản thân liền khó khăn.

Mặc dù là có Phi Mã mục trường ngựa trợ giúp. Nhưng vẫn là xa xa không đủ, kỳ thật tại Khấu Trọng trong nội tâm, nhất muốn lấy được chèo chống chính là đến bây giờ một mực còn không có bất luận cái gì động tác. Tĩnh quan thiên hạ xu thế Nam Lĩnh Tống phiệt.

Đương nhiên.

Trước mắt chuyện trọng yếu nhất vẫn là mau chóng đả thông chính mình phạm vi thế lực cùng Phi Mã mục trường khoảng cách, chỉ có đem hai khối địa bàn kéo lại với nhau, Thiếu Soái Quân mới có càng lớn tư chất bổn. Nếu không mà nói, Khấu Trọng thật sự là lo lắng Phi Mã mục trường sẽ bị người khác tiêu diệt rồi, này mới kêu làm cho người ta buồn bực.

Thí dụ như ngăn cản hắn Khấu Trọng đường Tiêu Tiển!

“Ngô!”

Trầm ngâm ở bên trong, Khấu Trọng cảm giác mình được lại cùng cha của mình Đỗ Phục Uy, còn có quân sư Hư Hành Chi tính toán, nhìn xem có thể không cắn Tiêu Tiển một ngụm, khai mở thông đạo đường, cùng Giang Hoài Quân tạm thời kết minh, thuận tiện đem đối phương trên tay ban thưởng cho kia thuộc hạ một thanh bảo đao cho làm ra.

Đáng tiếc a, sư phụ này Viên Nguyệt Loan Đao cuối cùng quá mức quỷ dị, không thích hợp chính mình sử dụng.

Chỉ là Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người làm sao cũng thật không ngờ chính là, Lý phiệt cùng Phật môn tại phá Trường An sau, đối phó người đầu tiên tuyển cũng không phải Đậu Kiến Đức, mà là…

Lạc Dương.

Nhạc Duyên vẫn không có rời đi, mà thành Lạc Dương thì là lại lần nữa niêm phong thành, liên tục hai ngày gần dặm tiến không cho phép ra.

Vương Thế Sung đối với trên tay mình Hoà Thị Bích mảnh nhỏ vứt bỏ, cùng với này giấy đoàn trên chữ, quả thực chọc giận quá mức. Trước mắt, niêm phong trong thành, càng mỗi ngày cũng có thật nhiều quân nhân tiến hành tìm tòi, thẳng khiến cho tuyệt đại bộ phận dân chúng cũng nơm nớp lo sợ, cho rằng muốn đánh chiến tranh rồi.

Thiên hạ hỗn loạn, cho dù là Đông Đô Lạc Dương cũng vô pháp làm cho người triệt để cảm giác an toàn.

Tuy nhiên Vương Thế Sung mình cũng biết rõ cử động như vậy đối với tìm được Đạo Công Tử Nhạc Duyên không có có bất kỳ trợ giúp, nhưng là Vương Thế Sung vẫn là như vậy làm đi xuống, bởi vì, tự nhiên là làm cho Phật môn thấy, làm cho Từ Hàng Tĩnh Trai Sư Phi Huyên nhìn.

Chết tại mạng chà lấy Phật môn điểm ấn tượng đồng thời, Vương Thế Sung cũng đem đầy mình tâm tư đánh vào những thứ khác Hoà Thị Bích mảnh nhỏ trên mặt.

Mà rời Vương Thế Sung trước mắt cự ly gần nhất mảnh nhỏ chính là này đệ nhất thiên hạ tài nữ Thượng Tú Phương trên tay cái kia một khối.

Chỉ tiếc ——

Thượng Tú Phương cũng có chút thông tuệ, nhưng lại tiến vào Độc Cô gia, cùng Độc Cô Phượng gom góp lại với nhau.

Sân.

Thượng Tú Phương cũng là nhẹ ngửi ngửi hương thơm hương trà, tầm mắt lấp lánh chằm chằm vào bưng ngồi ở bên cạnh Đạo Công Tử.

“Trà ngon!”

Ưu nhã động tác, cạn uống một hớp, Thượng Tú Phương mím môi, này mới thở dài nói: “Này trà hương vị quả thật tuyệt không thể tả, nhưng lại so sánh với Tú Phương trước kia uống ngộ đạo trà muốn tốt rất nhiều!”

“Đó là!”

“Người ta Nhạc công tử đồ tốt đều là bản thân hưởng thụ lấy!”

“Cho dù là chúng ta môn phiệt thế gia, lấy được cũng bất quá là thứ đẳng lá trà!”

Độc Cô Phượng cũng hung hăng uống một ngụm, đâm giữ vừa uống trà Nhạc Duyên một câu. Đối với cái này một điểm, Độc Cô Phượng cho tới nay trong nội tâm lão đại không cam lòng.

“Ha ha…”

Đối mặt trước người hai đại mỹ nữ lời mà nói…, Nhạc

Duyên chỉ là cười cười, lại là không có kia ngôn ngữ của hắn.

“Độc Cô cô nương lời của nghiêm trọng!”

“Chính là bởi vì chuyện kia làm không tốt lắm. Ta trong khoảng thời gian này tới cảm thấy có chút hổ thẹn, cho nên hôm nay đến đây đối với ngươi tiến hành đền bù tổn thất!”

Tiếng cười qua đi, Nhạc Duyên sắc mặt rất là hổ thẹn, từ trong lòng móc ra một vật đưa cho Độc Cô Phượng sau, rồi mới lên tiếng: “Như vậy đã đủ chưa?”

Nữ nhân đều có ganh đua so sánh tâm.

Độc Cô Phượng không phải là Sư Phi Huyên, xuất thân môn phiệt thế gia nàng tự nhiên cũng tránh không được đối lập, Thượng Tú Phương trên tay có Hoà Thị Bích mảnh nhỏ, đồng dạng tư sắc không sai, tự nhận quan hệ càng so với Thượng Tú Phương tới tốt Độc Cô Phượng, đương nhiên trong nội tâm hơi có chút bất mãn.

Mở miệng nói như vậy. Liền thuận lý thành chương rồi.

Quả nhiên.

Khi nàng chiếm được mảnh nhỏ sau, sắc mặt lập tức trở nên bình thường, cũng không lại dùng ánh mắt như lợi kiếm bình thường khoét người.

Chỉ là tại Độc Cô Phượng xem ra vẫn có một loại làm cho người ta dở khóc dở cười cảm khái, lúc trước chính

mình lên núi cướp đoạt Hoà Thị Bích, bị thương trở về, nhưng lại không có kết quả mà chết. Không nghĩ tới hôm nay ngược lại được một khối mảnh nhỏ, này coi như là an ủi sao?

Nhưng vì cái gì…

Tại Độc Cô Phượng trong nội tâm luôn luôn một loại quái dị cảm giác.

Nhưng là Độc Cô Phượng nhưng lại tại trong lòng có quyết định, này một khối mảnh nhỏ đáng giá nàng đi quý trọng, chỉ sợ là bà nội Vưu Sở Hồng nghĩ muốn lấy đi này khối mảnh nhỏ. Nàng cũng là trăm triệu sẽ không cho đấy! Lòng bàn tay gắt gao nắm chặt lại mảnh nhỏ, Độc Cô Phượng ánh mắt lại phiêu hướng Nhạc Duyên phương hướng.

Một hồi lâu.

“Ngươi làm tốt đại sự nhi!”

Độc Cô Phượng than thở một tiếng, bất ngờ lên tiếng nói.

Độc Cô Phượng ngữ khí chuyển biến, hấp dẫn một vừa uống trà Thượng Tú Phương lực chú ý. Ẩn ẩn lỗ tai tập trung tinh thần nghe.

“Đáng giá không?”

Tầm mắt rơi vào Nhạc Duyên trên người, Độc Cô Phượng hỏi.

Nàng thật sự là nghĩ mãi mà không rõ, Nhạc Duyên vì sao dám hạ như vậy hung ác tay, nếu là lúc trước tranh đoạt Hoà Thị Bích còn có thể giải thích. Nhưng là Tứ đại Kim Cương chết nhưng lại triệt để bị diệt khả năng này. Từ đó về sau, Đạo Công Tử cùng Phật môn ở giữa ân oán chỉ sợ là không chết không ngớt.

“Ta cũng không muốn làm hòa thượng!”

Nhướng mày cười, Nhạc Duyên cho Độc Cô Phượng một cái dở khóc dở cười đáp án.

Bất quá Độc Cô Phượng nghĩ lại. Sắc mặt lại là quái dị đứng lên, ngày đó tựa như thực tựa như huyễn tràng cảnh lại lại lần nữa xuất hiện ở trước mặt của nàng.

Này ba nữ nhân…

Trong lúc nhất thời, bầu không khí lâm vào không khỏi yên tĩnh.

Độc Cô Phượng trong thất thần, Thượng Tú Phương tầm mắt tại hai trên thân người qua lại càn quét, mà Nhạc Duyên tầm mắt nhưng lại hướng về phương bắc, cũng không biết Khấu Trọng sẽ đối với vuông Lý phiệt hành động kế tiếp làm như thế nào quyết sách. Đồ đệ cuối cùng cần chính mình phát triển, hắn không có khả năng một mực phụ trợ.

Gió nổi lên.

Gió ngừng.

Gió hè thổi nam tử tóc dài không ngừng hướng về sau tung bay, hồi lâu, tầm mắt của hắn cuối cùng từ phương bắc thu trở về.

“…”

Dài nhọn đích ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua trước mắt thân đao, phát ra ong ong tiếng vang.

Quay đầu lại.

Múa tay áo.

Trường đao cuốn lại mà quay về, đọng ở trên vách tường.

Mà lúc này đây, phiêu khởi tóc dài rốt cục rơi xuống, lộ ra cái kia cơ hồ hoàn mỹ vô khuyết bộ dáng.

Anh tuấn mà không rảnh, dày đặc mà sinh huy, thần thái mà tung bay, trầm tĩnh mà u buồn.

Hơi có vẻ hoa râm thái dương càng bằng thêm mấy phần mị lực.

Tầm mắt theo xa xôi hư không thu hồi, ngừng lưu tại trước mắt này trên tảng đá, trên mặt ba chữ to sáng quắc sinh huy —— Ma Đao đường.

“Lý Mật! Cuối cùng vô dụng rồi!”

Than thở một tiếng, nam tử trên mặt rất là bình tĩnh,

Ngõa Đương tại Lý Mật giết Địch Nhượng sau, rồi lại không cách nào triệt để nắm giữ cục diện, cũng đã nhường hắn thất vọng rồi. Mà ở Lý Mật mất đi tác dụng sau, như vậy tiếp được còn có ai có thể vào mắt của hắn?

Đỗ Phục Uy?

Không được!

Tiêu Tiển?

Đồ phế vật!

Vương Thế Sung?

Ha ha!

Đạo Công Tử…

Hai mắt có chút nhíu lại, nam tử trầm ngâm đứng lên.

“A!”

“Có chút ý tứ!”

Một hồi lâu.

Nam tử, nở nụ cười.

Chương 132 : Lưu lại

132 chương lưu lại

“Ngoài dự tính!”

“Hôm nay Lạc Dương thật giống như giới nghiêm rồi!”

Trong xe ngựa, một cái kiều nộn như chuông bạc bình thường tiếng nói ở bên trong vang lên.

Theo một cái thon thon tay ngọc tại đẩy ra trên xe ngựa cửa sổ rèm sau, lộ ra một đôi vô cùng đôi mắt to sáng ngời, chớp nhìn lấy hết thảy trước mắt. Ngược lại theo một con khác ngọc thủ vươn, một lần nữa cái hạ này rèm sau, lúc này mới che đậy đạo này sáng rỡ phong cảnh.

“Tốt lắm!”

“Chúng ta vào thành sẽ biết!”

Mặt khác một tiếng tương đối thanh âm ôn nhu quanh quẩn tại trong xe, nghe thanh âm cùng tính tình như muốn so sánh với lúc trước nữ tử muốn lớn hơn nhiều, hơn nữa trong lời nói mang lên sợi sợi phân phó ngữ khí, là thói quen cũng là bình thường lời nói.

“Ngô!”

“Được rồi!”

Thiếu nữ thanh thúy tiếng nói trầm ngâm một chút, này liền đồng ý, lập tức trong xe ngựa lâm vào yên tĩnh.

Cho phép vào không cho phép ra, đây cũng là hiện tại Lạc Dương.

Vào thành thời điểm, người bình thường cũng sẽ phải chịu cửa thành thủ vệ binh lính kiểm tra, nhưng là này chiếc thoạt nhìn có chút xa hoa xe ngựa lái vào trong thành thời điểm, lại là không có người nào tiến lên kiểm tra, tựa hồ toàn bộ không đếm xỉa này chiếc xe ngựa.

Đương nhiên xe ngựa tiến vào trong thành sau, ở cửa thành, trong đó bị nhất danh lớn tuổi kéo xuống Tiểu Binh lúc này mới giãy trói buộc, rất là bất mãn dò hỏi: “Ngụy lão ca, vì cái gì không được trước kiểm tra?”

“Tiểu tử!”

“Ngươi không thấy rõ phía trên kia chữ sao?”

Lớn tuổi chính là binh lính vỗ vỗ cái này ngang ngược tiểu tử, nói ra: “Đây chính là Nam Lĩnh Tống phiệt xe ngựa, ngăn đón bọn họ ngươi không muốn sống đâu này? !”

Tống phiệt? !

Tiểu Binh nghe xong lời này, không khỏi khẽ giật mình. Lập tức phản ứng đi qua, cũng là một đầu mồ hôi lạnh.

Bất quá Tống phiệt người cuối cùng sẽ vì người làm việc, cho dù là trải qua cửa thành. Bọn họ có thể không

đếm xỉa Tiểu Binh tầm mắt, nhưng là cho khen thưởng. Này không, thủ tại chỗ này cửa thành thủ vệ bọn lính phải có được không ít ngân lượng tiền thưởng.

Vì vậy, đối với Tống phiệt xe ngựa tự nhiên là bỏ qua không thấy.

Nói tiếp Vương Công hạ đạt mệnh lệnh cũng bất quá là cho phép vào không cho phép ra, nếu là ra khỏi thành, này liền không là như thế rồi.

Trong thành.

Tống phiệt xe ngựa tại ở gần một chỗ khách điếm địa phương ngừng lại, sau đó tại đánh xe người cùng tiểu nhị can thiệp một phen sau. Xe ngựa lái vào khách điếm mặt sau trong sân ngừng lại.

Sau đó.

Rèm vải bị mở ra, hai đạo xinh đẹp thân ảnh một trước một sau từ phía trên đi xuống.

“YAA.A.A..!”

Người phía trước vừa mới cá thả người từ trên xe ngựa nhảy xuống tới, tựu là thật dài duỗi cái lưng mệt mỏi. Theo giương eo động tác, này phồng lên bộ ngực cơ hồ muốn đột phá cẩm y trói buộc, mà ở thiếu nữ bên hông thì là một thanh có khác hương vị loan đao.

Xinh xắn!

Quỷ dị!

Lại lại tràn đầy hung lệ.

Đây cũng là này loan đao làm cho người cảm giác.

Một cái lười biếng lưng mỏi duỗi xong sau, thiếu nữ lúc này mới quay đầu. Đối với theo ở phía sau xuống xe mỹ mạo nữ tử mở miệng nói ra: “Lạc Nhạn tỷ tỷ. Ta không nghĩ nhúng tay chuyện của các ngươi, chúng ta tạm thời ở chỗ này phân biệt cầm!”

Nói xong, thiếu nữ nhưng lại cũng không quay đầu lại xoay người đi ra.

“…”

Thân là Ngõa Đương quân sư Trầm Lạc Nhạn nhìn qua Tống Ngọc Trí rời đi thân ảnh, một hồi lâu bất đắc dĩ thở dài.

Vốn là, Tống Ngọc Trí đối với Mật Công công tử ấn tượng không thật là tốt, tuy nhiên hai người trong lúc đó có hôn ước, nhưng là tại Trầm Lạc Nhạn trong mắt, nhưng lại nhìn đến ra song phương tiếp xúc cũng không có bao nhiêu tiến triển. Ngược lại là nhường Tống Ngọc Trí sinh ra ấn tượng xấu.

Đáng tiếc, cho dù là Trầm Lạc Nhạn hỗ trợ. Nhưng cũng không cách nào được cái gì tốt kết quả.

Làm cho mạnh?

Đối mặt Tống phiệt, còn không có mấy người dám đối với Tống Ngọc Trí dùng mạnh.

Hiển nhiên.

Ngõa Cương còn không có cái này năng lực.

Bất quá lần này Trầm Lạc Nhạn mượn Tống Ngọc Trí trước xe ngựa tới Lạc Dương, liền là vì tiếp được hành động làm chuẩn bị. Từ Mật Công giết Địch Nhượng đoạt được Ngõa Cương quyền to sau, Ngõa Cương thực lực quân sự trên thực tế là đụng phải bị thương.

Tại phương diện nào đó mà nói, Mật Công giết Địch Nhượng cách làm sai rồi, nhưng mà nàng Trầm Lạc Nhạn nhưng lại không được không làm như vậy.

Mà chính là bởi vì Mật Công quyết định chuyện này, khiến cho Ngõa Cương xuất hiện ba động. Hơn nữa Tống Ngọc Trí bản thân kháng cự, khiến cho Ngõa Cương cùng Tống phiệt kết hợp xuất hiện cạm bẫy.

Cho nên…

Chỉ có nắm bắt Lạc Dương, như vậy liền có thể đặt Mật Công ưu thế.

Bởi vì cao thủ nguyên nhân, Trầm Lạc Nhạn rất rõ ràng Ngõa Cương nghĩ muốn đoạt được Hoà Thị Bích sẽ có bao lớn khó khăn, cho nên hiển nhiên trên giang hồ lan truyền lấy Sư Phi Huyên mang theo Hoà Thị Bích vì Lý Thế Dân tạo thế tin tức sau, Ngõa Cương liền nhanh hơn kia động tác của hắn.

Diệt Địch Nhượng, liền là một người trong số đó.

Trước mắt, chỉ cần công phá Lạc Dương, hơn nữa Tống phiệt, như vậy Mật Công hoàn toàn có tranh đoạt thiên hạ tư chất bổn rồi.

Chỉ là không rõ ràng lắm trước mắt này Hoà Thị Bích cuối cùng kết cục thế nào.

Nghĩ tới đây, Trầm Lạc Nhạn lại lần nữa mang lên mũ rộng vành lụa mỏng, xoay người đi ra khách điếm sân. Nàng cần phải hiểu một ít đồ vật, khiến người khác tới đây, Trầm Lạc Nhạn lo lắng, mà Trầm Lạc Nhạn đi phương hướng chính là Ngõa Cương trại tại Lạc Dương âm thầm cứ điểm.

Trong thành.

Tống Ngọc Trí đông quẹo phải quẹo trái mấy phen sau, rốt cục bỏ rơi sau lưng người giám hộ. Một cá nhân bắt đầu ở trong thành Lạc Dương bắt đầu đi dạo lên.

Bầu không khí này, giống như giới nghiêm không ít!

Đã từng đã tới Đông Đô Lạc Dương, hơn nữa Tống Ngọc Trí bản thân cũng rất thông minh, rất nhanh nàng liền phát hiện trước mắt này tòa thành trì chỗ bất đồng, đó chính là trong thành tựa hồ phát sinh chuyện trọng yếu gì, khiến cho cả tòa thành Lạc Dương có một loại ngoài lỏng trong chặt cảm giác.

“…”

Nhìn xem từ phía trước chạy trốn mà qua binh sĩ, Tống Ngọc Trí nháy dưới ánh mắt, liền xoay người hướng mặt khác một cái náo nhiệt đường phố đi đến.

Nơi này xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ là này Hoà Thị Bích mất trộm đâu này?

Tuy nhiên Tống Ngọc Trí không muốn liên lụy tranh bá thiên hạ cái gì, nhưng là xuất thân liền để cho nàng không thể không đi chú ý những thứ này. Từ Hàng Tĩnh Trai mang theo Hoà Thị Bích đi trước Lạc Dương tạo thế tin tức nàng tự nhiên nghe Trầm Lạc Nhạn đề cập tới. Nhìn này khẩn trương bộ dáng, Tống Ngọc Trí đầu trong không khỏi bay lên ý nghĩ như vậy.

Kỳ thật, tại nàng xem tới, thiên hạ này vẫn là sớm thống nhất thì tốt hơn.

Nếu là mọi người không tranh, bắt tay hợp tác, liền sẽ không xuất hiện này chiến loạn rồi.

“Ai!”

Than thở một tiếng, Tống Ngọc Trí quyết định đi tìm này đã đi tới Đông Đô đệ nhất thiên hạ tài nữ Thượng Tú Phương. Tuy nhiên phụ thân của nàng Thiên Đao Tống Khuyết đối với Lý phiệt, Độc Cô phiệt còn có Vũ Văn Phiệt ấn tượng cũng không được tốt lắm. Nhưng lại không có nghĩa là Tống Ngọc Trí tại đây chút ít môn phiệt trong không có có bằng hữu của mình.

Về phần Trầm Lạc Nhạn theo xe mà đến…

Kỳ thật nói toạc ra, này đến đây tìm Thượng Tú Phương mới là chân chính lấy cớ.

Tống Ngọc Trí, nàng cuối cùng trốn không thoát cha mình an bài.

Tỷ tỷ của nàng như thế. Nàng Tống Ngọc Trí cũng giống như thế.

Bất quá tựu tại Tống Ngọc Trí đi tới hoàng cung phương hướng, nghĩ yếu đạo ra Tống phiệt thân phận tiến vào trong đó tìm kiếm Thượng Tú Phương thời điểm, Tống Ngọc Trí nhưng lại chần chờ xuống tới, một cá nhân đứng ở trong góc nhỏ nhìn xem phía trước cung điện bất đắc dĩ không thôi.

Tống Ngọc Trí không ngốc, nàng liên lụy đến Ngõa Cương cùng Tống phiệt, như vậy đến đây đã có vấn đề.

“Tiểu cô nương, ngươi đang nhìn cái gì?”

Tựu tại Tống Ngọc Trí đáy lòng thì thầm buồn bực thời điểm. Một đạo ôn hòa thanh âm ở sau lưng bất ngờ vang lên.

Đột nhiên tới thanh âm trực tiếp đem Tống Ngọc Trí dọa đủ sặc, leng keng trong tiếng loan đao ra khỏi vỏ, qua tay tựu là một đao hướng sau lưng lột bỏ.

Chích!

Cổ tay run lên. Ngón tay loan đao nhận lấy một cổ cự đại lực đạo, nhất thời rời khỏi tay.

Tựu tại loan đao trượt ra đi nháy mắt, một tay đột ngột vươn, thoáng cái đem loan đao giữ tại rảnh tay trên. Thẳng đến lúc này. Tống Ngọc Trí này mới nhìn rõ xuất hiện tại phía sau mình người.

“Thật hung tàn tiểu cô nương!”

Đây là Nhạc Duyên lấy đến loan đao sau, đối với thiếu nữ trước mắt nói ra câu nói thứ hai.

Vừa mới một đao kia trực tiếp hướng dưới người mình mà đến, kia đao chiêu rất có một loại ra chiêu quên chiêu khí thế.

“Ngươi là ai?”

Xoay người, Tống Ngọc Trí rất là nghiêm túc nhìn trước mắt cái này tuấn tú nam tử, đối phương trên tay nắm lấy một thanh ngọc phiến, một đầu tóc dài tùy ý ghim ở sau ót, tạo thành một cái đuôi ngựa rơi tại sau lưng. Một thân màu mực trường bào, càng lộ vẻ ra thon dài dáng người.

Trên mặt mang cười. Một bộ tốt công tử hình tượng.

“Ta là ai cũng không trọng yếu!”

Tại đối phương dò xét của mình đồng thời, Nhạc Duyên tầm mắt cũng là cao thấp đánh giá Tống Ngọc Trí. Thiếu nữ trước mặt lông mày đứng đấy. Một bộ nộ khí trùng

thiên, hung tàn bộ dáng, nhưng là che không thể che hết thiếu nữ mỹ mạo. Bất quá Nhạc Duyên tất nhiên là nhìn ra được thiếu nữ này như vậy là giả vờ giả vịt.

Còn đối phương một thân quần áo có chút xa hoa, hiển nhiên là xuất thân bối cảnh bất thường.

“Quan trọng là gần nhất Lạc Dương rất loạn, cẩn thận bị Vương Thế Sung này lão lưu manh chộp tới đưa vào hoàng cung làm phi tử!”

Tiện tay ném ra trên tay loan đao, cắm trở về Tống Ngọc Trí bên hông vỏ đao, này liền xoay người ly khai. Vừa mới bất quá là hiển nhiên Độc Cô Phượng chỗ đó đi ra trên đường đi dạo, quyết định thong thả một chút tâm tình, nhưng lại tại trở về trên đường gặp được nhất danh hiếm thấy tuyệt sắc mỹ nữ.

Hiếu kỳ ở bên trong, Nhạc Duyên đi theo.

Sau đó liền gặp nhân gia lén lén lút lút ở góc chằm chằm vào hoàng cung mạnh mẽ nhìn.

Này đai lưng loan đao, trốn trốn tránh tránh thân hình thật ra khiến Nhạc Duyên nhớ tới của mình cái thứ nhất đồ đệ —— Lục Vô Song. Bất đồng duy nhất chính là, Vô Song là có thể thật sự hung hãn, thiếu nữ trước mắt hiển nhiên không phải là. Mang theo loại này tâm tình, Nhạc Duyên liền đi tới phía sau của đối phương, cũng theo đối phương tầm mắt quan sát.

Sau đó…

Không có gì cả trông thấy.

Thiếu nữ này một bộ quấn quýt bộ dáng, cuối cùng Nhạc Duyên nhịn không được lúc này mới lên tiếng.

Xoay người.

Nhạc Duyên không để ý đến thiếu nữ, mà là trực tiếp ly khai.

Tự mình lưu lại Tống Ngọc Trí một đầu sương mù.

Trở về trên đường, Nhạc Duyên đong đưa quạt xếp, chau mày.

Tống Ngọc Trí tới Lạc Dương rồi!

Bắt đầu Nhạc Duyên cũng không có nhớ tới thân phận của đối phương, nhưng là tại quay lại trong quá trình, hắn mới nhớ tới như vậy một cái dùng đao, mà lại ra vẻ hung hãn thiếu nữ, đó chính là Thiên Đao Tống Khuyết hòn ngọc quý trên tay Tống Ngọc Trí.

Tống Ngọc Trí không phải là muốn gả cho cho Lý Mật nhi tử sao?

Mà trước mắt đối phương đi tới Lạc Dương, thân phận cách ăn mặc cũng không là phu nhân hình tượng, hiển nhiên Tống phiệt cùng Ngõa Cương hợp tác xuất hiện vấn đề.

Dù là không có Song Long liên lụy, Tống phiệt cùng Ngõa Đương hợp tác hiển nhiên cũng xảy ra vấn đề.

Tống Khuyết, buông tha cho Lý Mật!

Trong tay quạt xếp vừa thu lại, Nhạc Duyên đã muốn làm ra suy đoán, mà Lý Mật nghĩ muốn thay đổi cái này cục diện, một lần nữa giữ chặt Thiên Đao Tống Khuyết, như vậy biện pháp duy nhất chính là —— công phá Đông Đô Lạc Dương.

Ngõa Cương có thể từ nơi này ván cờ trên rút lui tử rồi!

Trong nội tâm cười, Nhạc Duyên vốn đang chuẩn bị ngày mai cùng Vệ Trinh Trinh khởi hành rời đi Lạc Dương tính toán, lại lần nữa lùi lại áp hậu rồi.

Phá vỡ Ngõa Cương tính toán, như vậy cuối cùng Tống phiệt hợp tác cuối cùng đối tượng liền chỉ có một —— đó chính là Khấu Trọng!

Nhạc Duyên bất ngờ muốn nhìn một chút này Ngõa Cương đi tới nơi này Lạc Dương sẽ là ai.

Chương 133 : Hội tụ

133 chương hội tụ

Tĩnh Niệm thiện viện Tứ đại Kim Cương chết rồi!

Đây là Trầm Lạc Nhạn lấy được nhất tin tức trọng yếu, nhưng lại so sánh với Hoà Thị Bích kết cục càng hấp dẫn lực chú ý của nàng rồi.

Tĩnh Niệm thiện viện là địa phương nào, dù là nàng Trầm Lạc Nhạn nhưng cũng là biết đến rành mạch. Tĩnh Niệm thiện viện tuy nói không thể so với Từ Hàng Tĩnh Trai như vậy nổi danh, tương đối mà nói coi như là tương đối bí ẩn địa phương. Nhưng là đây cũng chỉ là tương đối, Phật môn chùa chiền cái gì, cho tới bây giờ cũng không phải là xuất thế tồn tại.

Chỉ là, thậm chí có người đang trong thành Lạc Dương trên đường phố sinh sinh giết này Tứ đại Kim Cương, chuyện như vậy không thể nghi ngờ nhường hữu tâm nhân cảm thấy kinh ngạc. Phải biết, này Tứ đại Kim Cương Trầm Lạc Nhạn mặc dù không có gặp qua, nhưng cũng biết đối phương tuyệt đối là bốn đại cao thủ.

Là ma môn động thủ đấy sao?

Trong nội tâm suy đoán đồng thời, Trầm Lạc Nhạn rất nhanh đem cái này tâm tư đặt ở đáy lòng, Phật môn tranh đấu tại Trầm Lạc Nhạn xem ra cũng dẫn đến không tới nhiều ít chuyện tình, đấu càng thêm lợi hại, như vậy đối với Ngõa Đương nghiệp lớn lại càng có trợ

giúp.

Đánh nội tâm trong, Trầm Lạc Nhạn cảm thấy nếu là cái chết là cả Tĩnh Niệm thiện viện hòa thượng vậy là tốt rồi nhiều lắm, tốt nhất là song phương cũng đánh óc tử tung tóe khắp nơi đều là.

“Đáng tiếc a!”

Cảm thán một tiếng, Trầm Lạc Nhạn lại đem lực chú ý đặt ở cái khác trên mặt, đó chính là Hoà Thị Bích kết cục. Dùng trí tuệ của nàng, tự nhiên có thể nhìn ra Tứ đại Kim Cương chết vô cùng có khả năng là liên lụy đến Hoà Thị Bích trên mặt, phải biết rằng Từ Hàng Tĩnh Trai nhưng mà đem Hoà Thị Bích dẫn tới Tĩnh Niệm thiện viện.

Mà trên giang hồ không có truyền ra tin tức khác, như vậy đã nói lên Hoà Thị Bích vô cùng có khả năng là tồn tại trong thành Lạc Dương.

Nghĩ tới đây, Trầm Lạc Nhạn ánh mắt cũng không khỏi được sáng ngời. Bất quá rất nhanh liền ảm đạm đi xuống, Trầm Lạc Nhạn có tự mình hiểu lấy, dùng thân thủ của nàng cộng thêm vẫn giấu kín trong thành trạm gác ngầm, nghĩ phải theo trên tay người khác được đến Hoà Thị Bích không thể nghi ngờ là một loại hy vọng xa vời.

Với tư cách nhất danh quân sư, nên bỏ vứt bỏ cái gì, Trầm Lạc Nhạn rất là tinh tường.

Rất nhanh.

Trầm Lạc Nhạn liền đem Hoà Thị Bích cùng với Phật môn hết thảy toàn bộ để tại sau đầu không thèm nghĩ nữa nó, mà là đem tinh lực ném tại tiếp được chinh phạt Lạc Dương chuyện tình đi lên.

Đối với nàng mà nói, chiến tranh mới là trọng yếu nhất.

Tựu tại Trầm Lạc Nhạn suy nghĩ, Tống Ngọc Trí đồng dạng chần chờ thời điểm, trong thành Lạc Dương cũng tới một cái si tình nam tử.

Thanh lâu.

Một thân bạch y. Cầm trong tay quạt trắng đa tình công tử Hầu Hi Bạch chính ở vào một loại khác thất thần trong trạng thái. Trước mặt pháo hoa nữ tử làm như không thấy, thỉnh thoảng bưng chén rượu lên cạn hớp một cái, sau đó cả người liền tại một loại mang đang lúc mờ mịt nhìn ra xa nổi lên ngoài cửa sổ.

“Phi Huyên!”

Hiển nhiên gặp được Sư Phi Huyên một khắc đó lên, Hầu Hi Bạch liền giật nảy mình. Từ nay về sau. Trong nội tâm cũng chỉ có đối phương hình mặt bên rồi.

Đáng tiếc chính là…

Từ nam vừa mới thẳng truy đuổi. Men theo Sư Phi Huyên tin tức đi đến Lạc Dương sau, hắn còn không có như nguyện lại lần nữa nhìn thấy giai nhân. Biết rất rõ ràng Sư Phi Huyên cũng ở đây Lạc Dương, tuy nhiên lại

không cách nào nhìn thấy. Đây là đa tình công tử mà nói, không thể nghi ngờ là một kiện làm người ta bất đắc dĩ chuyện tình.

“…”

Nhấp một miếng hoa tửu, lại ý bảo trong phòng nữ tử sau khi rời đi, cả cái gian phòng trong liền chỉ có hắn một người rồi.

Trong tay quạt xếp mở ra.

Một mặt đã muốn vẽ đầy cái khác nữ tử bộ dáng, mà ở mặt khác một mặt nhưng lại để lại một khối lớn lưu trắng, nơi này chính là vì Sư Phi Huyên chuẩn bị.

“Nghĩ đến Phi Huyên đang tại vì Hoà Thị Bích chuyện tình mà bận việc, chỉ là…”

“Lần này đến tột cùng là ai đoạt được Hoà Thị Bích đâu này?”

Tạo thế chuyện tình không tật mà chết, Hầu Hi Bạch hiển nhiên cũng biết này Hoà Thị Bích xảy ra vấn đề, hơn nữa Tứ đại Kim Cương chết ở trong thành Lạc Dương, chuyện như vậy càng phát lớn. Thân là Hoa Gian Phái người, thân là Tà vương đệ tử, Hầu Hi Bạch hiển nhiên cũng nổi lên hứng thú.

“Là Âm Quý phái làm sao?”

Trầm ngâm một chút, Hầu Hi Bạch bắt đầu phân tích đứng lên. Trước mắt sư phụ của mình không biết bóng

dáng, mà toàn bộ trong Thánh Môn liền Âm Quý phái thế lớn, có thể chính diện đối kháng Phật môn cũng chỉ có Âm Quý phái.

Hai mươi năm một lần yêu nữ cùng tiên nữ quyết đấu, chính là Âm Quý phái cùng Từ Hàng Tĩnh Trai gần nhất mấy trăm năm qua tranh phong khắc hoạ.

Chỉ tiếc chính là nhất gần trăm năm nay Âm Quý phái nhưng lại liên tiếp đánh bại cục diện.

Hiện tại Âm Quý phái chỉ có khẩn cầu này đồng lứa Thánh nữ có thể thắng được ván này.

“Không!”

“Hoà Thị Bích hẳn là không có rơi vào Âm Quý phái trên tay!”

Rất nhanh, Hầu Hi Bạch liền phủ nhận suy đoán của mình, nếu là Hoà Thị Bích tại Âm Quý phái trên tay, hiện tại Lạc Dương liền sẽ không như vậy giới nghiêm, hiển nhiên là có người nhúng tay trong đó, làm hoàng tước.

Hiển nhiên trước mắt cục diện, đích thị là nhường Sư Phi Huyên đau đầu rồi.

Nghĩ đến đây, Hầu Hi Bạch trong nội tâm thì có một loại thương yêu cảm giác.

Bất quá tựu tại hắn bưng chén rượu lên, chuẩn bị uống thứ hai miệng thời điểm, nhìn về phía ngoài cửa sổ tầm mắt nhưng lại không khỏi có chút ngưng tụ, hai mắt hơi

xuất thần nhìn lấy này đường phố xa xa trên đi qua một đạo bóng hình xinh đẹp.

Yểu điệu.

Xinh đẹp.

Còn có một ít chuôi xinh xắn loan đao.

Mặc dù không có nhìn thấy chính diện, nhưng là gần kề một cái mỹ lệ bóng lưng cũng đã nhường Hầu Hi Bạch biết rằng đối phương là một cái Đại mỹ nhân.

Không được!

Ta phải đi bức họa!

Ý niệm trong đầu cùng một chỗ, vốn đang tồn tại tại trong lòng Sư Phi Huyên cũng tạm thời bị Hầu Hi Bạch đặt ở đáy lòng, đứng dậy, trên tay quạt xếp vừa thu lại, người cũng đã ly khai.

…

Gan lớn!

Tống Ngọc Trí cho tới bây giờ cũng nhận vì đảm lượng của mình không nhỏ, ít nhất so với của mình nhị ca Tống Sư Đạo càng thêm hung tàn bá đạo. Nàng cái này nhị ca, một thoạt nhìn chính là một dễ dàng làm cho người ta khi dễ bộ dạng.

Nói tiếp nữ tử dùng đao, vốn là đại biểu cho người như

vậy có không giống bình thường can đảm.

Hiển nhiên.

Nàng Tống Ngọc Trí liền là như thế này.

Trước mắt ——

Tống Ngọc Trí tựu tại theo dõi vừa mới gặp phải chính là cái kia tuấn tú nam tử.

Mặc dù chỉ là ngắn ngủn hai câu nói, nhưng là không thể nghi ngờ đưa tới Tống Ngọc Trí rất hiếu kỳ. Cho dù là biết rõ đối phương thân thủ muốn so với chính mình tốt, nhưng mà Tống Ngọc Trí cũng không có chút nào sợ hãi tâm tình.

Công tử người bình thường, nghĩ đến lại xấu cũng xấu không đi nơi nào.

Nói cách khác, vừa mới tại hoàng cung góc tựu cũng không nói ra như vậy nhắc nhở.

Người trước mắt đi cũng không nhanh, tăng thêm Tống Ngọc Trí bản thân thân thủ cũng còn không có trở ngại, thật cũng không có mất dấu.

“Người này đến tột cùng là ai?”

Một bên cẩn thận đi theo, nhìn đối phương tại trên đường phố khi thì dừng lại. Khi thì tại người bán hàng rong chỗ đó mua sắm một ít đồ chơi nhỏ, rất xa xâu ở phía sau Tống Ngọc Trí đầy mình suy đoán.

“Ồ?”

“Tiến ngõ nhỏ rồi!”

Đang nhìn đến Nhạc Duyên thân ảnh xoay người đi vào ngõ hẻm rơi về sau, Tống Ngọc Trí cơ hồ không có có bất kỳ chần chờ, liền đi theo.

Chỉ là thiếu nữ không biết là mình ở đi theo người khác thời điểm, phía sau của nàng đồng dạng đuổi theo những người khác.

Như thế nào như vậy lén lén lút lút?

Đa tình công tử Hầu Hi Bạch nhìn xem phía trước cách đó không xa thiếu nữ, trong lòng cũng là không khỏi cảm thán. Bất quá nhìn đối phương này lấy người thô ráp thủ pháp, hiển nhiên chuyện như vậy rất ít làm, vốn là hắn đối với cô gái kia bộ dáng liền có hứng thú, nghĩ muốn vẽ ở quạt xếp trên mặt, hơn nữa thiếu nữ như thế cử động. Không thể nghi ngờ hấp dẫn Hầu Hi Bạch lực chú ý.

Nhường đa tình công tử đối với cái này có xinh đẹp bóng lưng. Nhìn lên chính là mỹ nữ thiếu nữ sinh ra hứng thú thật lớn.

Vì vậy ôm hứng thú, hơn nữa vì phòng bị đối phương ngoài ý tâm tư, Hầu Hi Bạch cũng không khỏi được theo đuôi lấy đi theo.

Ba người một trước một sau cũng xoay người đi vào

này ngõ nhỏ.

“Ha ha!”

Trong tươi cười, Nhạc Duyên liền hướng Vệ Trinh Trinh chỗ phòng ốc đi đến. Tống Ngọc Trí theo dõi hiển nhiên là không có vượt quá ý của hắn bên ngoài. Vốn là. Hắn còn chính bối rối lấy tìm như thế nào cơ hội gần hơn cùng Tống phiệt quan hệ. Chỉ cần dùng từng đã là lá trà sinh ý, không thể nghi ngờ không đủ.

Mà đi theo mà đến Tống Ngọc Trí không thể nghi ngờ cho cơ hội như vậy.

Tống phiệt cùng Ngõa Cương người tới chỗ đột phá đều ở Tống Ngọc Trí trên người.

Cho nên không nhanh không chậm Nhạc Duyên, cần làm cho người ta Tống Ngọc Trí theo dõi cơ hội của mình.

Đẩy cửa.

Nhạc Duyên giẫm chận tại chỗ mà vào. Tiến nhập sân.

“Công tử!”

Trong sân một mực ẩn núp lấy, chờ đợi Nhạc Duyên Vệ Trinh Trinh thấy nhà mình công tử đẩy cửa vào, lập tức kinh hỉ lên tiếng, bất quá vừa vặn ra khỏi miệng, liền thấy Nhạc Duyên làm một cái ngăn trở âm thanh động tác, Vệ Trinh Trinh rất nhanh liền yên tĩnh trở lại.

Vốn là, Vệ Trinh Trinh còn muốn hỏi thăm Bạch Thanh Nhi đến tột cùng đi nơi nào, nhưng là dưới loại tình huống này, nhưng lại không ở lên tiếng.

Trên mặt ngọc khẩn trương nhìn lấy Nhạc Duyên sau lưng cửa phòng.

Sau đó…

Vệ Trinh Trinh liền kinh ngạc nhìn thấy nhà mình công tử bất ngờ mở cửa ra, đưa tay ra, tại nàng nhìn soi mói, một phen theo ngoài cửa cầm ra một cái xinh đẹp hoạt bát thiếu nữ xinh đẹp tới. Sau đó, lại mạnh mẽ khép cửa phòng lại.

“Tiểu cô nương, làm gì vậy đi theo ta?”

Xoay người, Nhạc Duyên nhìn xem phía trước mặt này ra vẻ trấn định thiếu nữ, không khỏi cười hỏi.

“…”

Tống Ngọc Trí vô cùng ngạc nhiên nhìn qua Nhạc Duyên, còn có này đứng ở bên cạnh lưng đeo giá kiếm mỹ mạo thị nữ, trong khoảng thời gian ngắn ngẩn người trong.

Đương nhiên.

Bên hông nhỏ loan đao nhưng cũng là ra khỏi vỏ, bị cầm tại trên tay, tại thối lui ra khỏi vào bước sau, vô cùng ngoài ý muốn kinh ngạc nhìn xem phía trước mặt hai người.

Tống Ngọc Trí lại không ngốc, tất nhiên là minh bạch đối phương là cố ý làm cho mình đi theo.

Nghĩ đến đây, Tống Ngọc Trí trong nội tâm không khỏi có chút hối hận.

Bên ngoài.

Theo đuôi lấy Tống Ngọc Trí đa tình công tử, tại hắn nhìn soi mói, người ta thiếu nữ đang chuẩn bị dán cửa nghe lén thời điểm, cũng là bị đột ngột vươn một tay đem cả người cho giật đi vào.

"…"

Trợn mắt hốc mồm một chút, đa tình công tử quạt xếp vừa thu lại, này trong xương thương hương tiếc ngọc tính chất đặc biệt bộc phát, thân hình bay bay động, một cái ưu nhã thả người liền vượt qua vách tường, hướng trong sân rơi đi, đồng thời trong tay quạt xếp xoay tròn lấy hướng trong nội viện người bay đi.

Chích!

Quạt xếp cùng ngọc phiến đối bính, phát ra một tiếng thanh thúy tiếng vang.

Quạt xếp xoay tròn lấy về tới Hầu Hi Bạch trong tay sau, người đã rơi vào Tống Ngọc Trí bên cạnh, đa tình công tử lúc này mới nhìn rõ ràng trong sân người.

"Là ngươi!"

Ánh mắt sáng ngời, Hầu Hi Bạch nhận ra trước mắt cái này tuấn nhã nam tử.

Tuy nhiên đối phương đổi lại một thân công tử cách ăn mặc, không còn là đạo sĩ bộ dáng, nhưng là cái này cũng không đại biểu hắn không biết đối phương rồi, hơn nữa đối phương bên người còn đứng ì một cái xinh đẹp như hoa thị nữ. Chỉ là… Còn có một đâu này?

Đa tình công tử, Hầu Hi Bạch!

Nhạc Duyên cùng Vệ Trinh Trinh đồng dạng cũng nhận ra người trước mắt, chỉ là Nhạc Duyên cũng thật không ngờ Tống Ngọc Trí sau lưng còn đi theo những người khác. Bất quá nghĩ tới Hầu Hi Bạch tính tình, Nhạc Duyên coi như là minh bạch nguyên nhân trong đó.

Hiển nhiên là Hầu Hi Bạch nghĩ vẽ mỹ nữ tâm tư phát tác, cho nên tại gặp được Tống Ngọc Trí đi theo mặt sau.

Đồng dạng.

Tống Ngọc Trí cũng không ngờ rằng, chưa phát giác ra trong lúc thân thể của nàng hướng bên cạnh xê dịch, đối với theo đuôi chính mình mà đến Hầu Hi Bạch triệt để không có ấn tượng tốt.

Bất quá trước mắt đối với Hầu Hi Bạch mà nói, chuyện trọng yếu nhất không phải là gặp được Nhạc Duyên, cũng không phải bảo vệ Tống Ngọc Trí, lại càng không là một lần nữa thấy được Vệ Trinh Trinh, mà là ——

Hắn tại Vệ Trinh Trinh lưng đeo giá kiếm trên thấy được đệ tứ chuôi kiếm.

Sắc Không Kiếm!

Chương 134 : Giả đùa giỡn (thượng)

134 chương giả đùa giỡn (thượng)

Sắc Không Kiếm!

Sư Phi Huyên Sắc Không Kiếm tại sao sẽ ở Vệ Trinh Trinh giá kiếm trên?

Đa tình công tử Hầu Hi Bạch có thể là phi thường tinh tường Sắc Không Kiếm đối với Từ Hàng Tĩnh Trai, đối với Sư Phi Huyên tầm quan trọng.

Mà trước mắt, Sắc Không Kiếm nhưng lại đã rơi vào một người nam tử trên tay, nơi này chuyện đã xảy ra, có thể nào nhường Hầu Hi Bạch không thèm để ý.

“…”

Phát giác được Hầu Hi Bạch tầm mắt đã rơi vào giá kiếm trên Sắc Không Kiếm trên mặt, Nhạc Duyên liền hơi hơi lắc đầu, đối mặt Sư Phi Huyên chuyện tình thời điểm, này Tà vương đồ đệ Hầu Hi Bạch sẽ không có bình thường qua. Người ta có thể trong chiến đấu phản bội, hiển nhiên cùng chỉ có duyên gặp mặt một lần chính mình, động thủ chỉ sợ là không thể tránh khỏi rồi.

“Nhạc huynh, kiếm này tại sao sẽ ở trên tay của ngươi?”

Vẫn là phong độ nhẹ nhàng, nhưng là này run rẩy thanh

âm cũng đã nói cho ở đây những người khác, hắn Hầu Hi Bạch tâm tình cũng không phải như vậy trấn định rồi. Trên tay quạt xếp đã muốn đình chỉ lay động, ngón tay càng tử tử nắm cán quạt.

“Ngươi nói nó sao?”

Phải giơ tay lên khẽ hấp, Vệ Trinh Trinh lưng đeo giá kiếm trên Sắc Không Kiếm lập tức ra khỏi vỏ, rơi vào rồi Nhạc Duyên bàn tay.

Tại ánh mặt trời chiếu rọi xuống, lạnh như băng thân kiếm lóng lánh lấy hàn quang, khúc xạ ra một cái thật dài vết lốm đốm đã rơi vào Nhạc Duyên trên hai mắt, híp mắt, Nhạc Duyên tầm mắt tại trên thân kiếm dừng lại một hồi lâu, lúc này mới ngẩng đầu nói ra: “Tất nhiên là Phi Huyên đưa được rồi!”

“Phi Huyên?”

“Ngươi gọi nàng Phi Huyên?”

“Là Phi Huyên đưa, điều đó không có khả năng!”

“Phi Huyên không có khả năng đem Sắc Không Kiếm đưa ra ngoài đấy!”

Nhạc Duyên lời mà nói…, lập tức nhường đa tình công tử Hầu Hi Bạch không bình tĩnh rồi, có thể nói Hầu Hi Bạch tại đối mặt Sư Phi Huyên chuyện tình thời điểm, liền chưa bao giờ chân chính bình tĩnh qua. Cho nên, đang nghe Nhạc Duyên những lời này sau. Liền lập tức chối bỏ đối phương.

Bất kể sự thật phải chăng chân thật, chuyện này tất phải chối bỏ.

“Ai! ?”

“Như thế nào không có khả năng?”

“Trong thiên hạ có thể theo Sư Phi Huyên trên tay tay không đoạt dao sắc, cho dù là ba Đại Tông Sư chỉ sợ đều không có cái này năng lực a? Chẳng lẽ lại đa tình công tử ngươi cho rằng tại hạ có năng lực như thế?”

Ngọc phiến từng chút từng chút ở Sắc Không Kiếm trên thân kiếm xẹt qua, kim ngọc ở giữa đụng chạm ma sát phát ra kỳ lạ tiếng vang, nghe vào tai trong rất có một loại làm cho người ta sung sướng cảm thụ. Nhìn xem Hầu Hi Bạch này không bình tĩnh thần sắc. Nhạc Duyên rất nhanh lại lần nữa bổ một đao.

Nói thật, Nhạc Duyên thật lòng thay Tà vương Thạch Chi Hiên cảm thấy bất đắc dĩ, nữ nhi nghĩ muốn giết mình, hơn nữa hai cái đồ đệ cũng không phải bớt lo hàng.

Tuy nhiên cùng ngược lại, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng cũng đồng dạng không cho người yên tâm, nhưng là tương đối lên Hầu Hi Bạch tới. Lại tốt hơn không ít. Phải biết rằng trước mắt này đa tình công tử, có thể thật sự là thấy sắc vong nghĩa, nhất là làm nữ nhân kia là Sư Phi Huyên thời điểm.

Ban đầu ở khách điếm gặp, song phương bản thân cũng

không quen thuộc, tăng thêm khi đó Nhạc Duyên cần cân nhắc những chuyện khác, ở trong mắt hắn xem ra tạm thời cũng sẽ không cùng này đa tình công tử có bao nhiêu liên lụy. Tự nhiên sai thân mà qua, song phương bất quá sơ giao.

Nhưng là trước mắt ——

Sắc Không Kiếm nơi tay, lại thêm một cái đa tình công tử Hầu Hi Bạch xuất hiện, sự tình hiển nhiên sẽ không như lấy trước kia loại tùy ý rồi. Này không, đối phương giờ này khắc này liền Tống Ngọc Trí thân ảnh cũng theo trong mắt triệt để không để mắt đến, có thể nghĩ Hầu Hi Bạch giờ phút này tâm tình.

"…"

Nghe xong Nhạc Duyên lời này, Hầu Hi Bạch trong nội tâm không khỏi mát lạnh.

Hiển nhiên. Nhạc Duyên lời của có khả năng này.

Hắn không có nghe nói qua Sư Phi Huyên xuất hiện tánh mạng thở hơi cuối cùng tình huống, hơn nữa dùng Sư Phi Huyên năng lực, tại kiếm điển trên tu vi, bị người tay không đoạt dao sắc không thể nghi ngờ là cực kỳ khó khăn. Tại Hầu Hi Bạch xem ra, trước mắt Đạo Công Tử Nhạc Duyên hiển nhiên còn không có cái này năng lực.

Nhưng mà ——

Trong lòng của hắn, nhưng lại vào lúc này nghĩ Nhạc

Duyên có cái này năng lực, nếu không phải tay không đoạt dao sắc, chẳng lẽ lại thật sự là Sư Phi Huyên đưa tại người ta hay sao?

Này!

Điều này làm cho hắn như thế nào tiếp nhận?

“Không có khả năng!”

Cuối cùng, Hầu Hi Bạch cơ hồ là mắt đỏ gầm thét lên tiếng, đồng thời trong tay quạt xếp đã muốn hướng Nhạc Duyên đánh tới. Hoa Gian Phái võ công tại trong sát na cũng đã sử dụng đi ra.

Sắc Không Kiếm, không thể rơi vào Nhạc Duyên trên tay.

Đây là đa tình công tử Hầu Hi Bạch duy nhất ý nghĩ.

Thương!

Sắc Không Kiếm cắm trở về vỏ kiếm.

Đối mặt Hầu Hi Bạch ra tay, Nhạc Duyên cũng không có động kiếm, mà là lấy tay trên ngọc phiến đồng dạng chống lại Hầu Hi Bạch trên tay quạt xếp.

Chích!

Quạt cùng quạt va chạm, phát ra thanh thúy tiếng vang.

Bởi vì xuất thân Hoa Gian Phái nguyên nhân. Hầu Hi

Bạch võ công xem trọng chính là dùng nghệ thuật nhập võ đạo, cho nên chiêu thức dùng dùng đến cực kỳ tiêu sái.

Nhưng mà, Hầu Hi Bạch tuy nhiên tức giận, phẫn hận, nhưng lại không có nghĩa là hắn triệt để bị hỏa khí che đôi mắt. Hai người bất quá ngắn ngủn qua tay hai chiêu, cũng đã nhường Hầu Hi Bạch vô cùng kinh ngạc.

Chiêu thức kia!

Này phong cách!

Cơ hồ không có sai biệt!

Bên cạnh.

Nhạc Duyên cùng Hầu Hi Bạch bất ngờ giao thủ, nhường Vệ Trinh Trinh thối lui đến bên cạnh, đứng ở Tống Ngọc Trí bên người. Chỉ là lúc này, Tống Ngọc Trí trên ngọc thủ vẫn là nắm chặt loan đao.

Liếc nhìn Vệ Trinh Trinh, Tống Ngọc Trí tất nhiên là nhìn ra được Vệ Trinh Trinh hoàn toàn là một cái không người có võ công, tay trói gà không chặt. Đối với Vệ Trinh Trinh phòng bị, Tống Ngọc Trí đổ ra là không có bao nhiêu, bất quá trước mắt này đang tại dùng quạt xếp giao phong nam tử, nhưng lại nhường Tống Ngọc Trí khẩn trương.

Trước mắt ánh mắt của nàng thì là đã rơi vào trong tràng hai người giao trên tay, Vệ Trinh Trinh cũng giống như thế.

Hai nữ là lần đầu tiên nhìn thấy ra tay sẽ là dễ thương như vậy thi đấu.

Cùng Vệ Trinh Trinh bất đồng, Tống Ngọc Trí gặp qua không ít tranh đấu, nhưng là cũng là lần đầu tiên kiến thức đến giao thủ phảng phất giống như vũ đạo chiến đấu.

Hơn nữa, nhường Tống Ngọc Trí kinh ngạc là hai người chiêu thức cơ hồ giống như đúc, giống như là một cái sư môn tồn tại.

Bùm!

Chạm nhau một chưởng, thân hình bay ngược lại ở bên trong, đa tình công tử trên mặt đều là vẻ kinh ngạc.

“Ngươi, đến tột cùng là ai?”

Hầu Hi Bạch trong nội tâm không thể không kinh ngạc, nếu không phải hai người trước kia chỉ là thấy qua một mặt, đối phương cũng là Đạo gia người, hơn nữa Hoa Gian Phái là đơn mạch truyền thừa, vừa rồi giao thủ cơ hồ khiến hắn cho rằng này Đạo Công Tử Nhạc Duyên cũng là Hoa Gian Phái người.

“…”

Cười, Nhạc Duyên không có lên tiếng, tựu là vẻ mặt tươi cười nhìn qua đối phương.

Dùng cây quạt chiêu pháp kỳ thật cũng không nhiều,

hơn nữa Hầu Hi Bạch đi chính là tiêu sái đường đi, hơn nữa Nhạc Duyên thân thủ vốn là so với đối phương cao hơn. Hơn nữa đã từng quan tưởng Hương Suất cơ hồ là đồng dạng đường đi, đồng dạng chiêu thức đối với Nhạc Duyên mà nói cũng không phải việc khó.

Trên tay ngọc phiến nhẹ nhàng lay động, Nhạc Duyên thật giống như nhìn xem nghịch ngợm đích sư đệ tại trước mặt quấy rối.

Biểu lộ!

Chiêu thức!

Cộng thêm đồng dạng phong cách!

Khiến cho Hầu Hi Bạch cả người có chút hỗn loạn.

Không nói!

Như vậy sẽ dùng tiếp được chiêu thức, bức ra thân phận chân thật của ngươi.

Mặt sắc ngưng trọng lên, giờ khắc này đối với Hầu Hi Bạch mà nói. Sự tình đã muốn không chỉ là Sắc Không Kiếm vấn đề, chưa phát giác ra trong lúc trong lòng của hắn ẩn ẩn dâng lên một loại lo lắng. Chính là bởi vì trong lòng lo lắng bay lên, đa tình công tử quyết định sử dụng tự mình sáng chế chiêu thức.

Chiết Hoa Bách Thức!

Trong sát na, quạt xếp vừa thu lại một tấm, mượn từ

Hoa Gian Phái tâm pháp sáng tạo ra tá lực đả lực chiêu thức trực tiếp hướng Nhạc Duyên mà đi.

Vừa mới tiếp nhận.

Nhạc Duyên liền cảm thấy trên tay lực đạo chếch đi, hiển nhiên đa tình công tử tự nghĩ ra này một bộ quạt pháp đã muốn mang lên sợi sợi Bất tử ấn pháp bóng dáng. Nếu muốn muốn càng tiến một bước. Hầu Hi Bạch tài tình không đủ, so ra kém Tà vương kinh tài diễm tuyệt.

Nhưng mà coi như là như vậy, Hầu Hi Bạch tính toán cũng không có được thoả mãn thu hoạch.

Trước mặt, Nhạc Duyên chiêu thức đồng dạng chuyển biến, tuy nhiên tiếp được quạt pháp cùng hắn Chiết Hoa Bách Thức có chút bất đồng, nhưng là bên trong tá lực đả lực lại vẫn là không kém nhiều. Dù sao. Nhạc Duyên kinh nghiệm bất đồng, biết rõ rất nhiều cao thâm lý luận, hơn nữa chính mình công lực sau khi đứng lên, Đạo gia tá lực đả lực chiêu thức đương nhiên sẽ có.

Quạt cùng quạt rất đúng đụng.

Lẫn nhau tá lực đả lực, hai người thân hình cơ hồ đồng thời nhẹ nhàng, tại giữa không trung lăng không lẫn nhau xoay tròn, xoáy lên đầy trời bụi mù.

Rơi xuống đất!

Phịch một tiếng vang lên. Đa tình công tử Hầu Hi Bạch thân hình theo bụi mù đánh bay ra ngoài.

Quỳ một chân trên đất.

Ngẩng đầu, Hầu Hi Bạch chẳng quan tâm lau đi vết máu ở khóe miệng, trong mắt đều là ngạc nhiên cùng hoảng sợ, trên tay quạt xếp đã muốn không ở.

Trong bụi mù, Nhạc Duyên thân ảnh chậm rãi từ bên trong đi ra, tầm mắt đã rơi vào Hầu Hi Bạch trên người, trên tay thì là ngọc phiến thu hẹp, đặt tại bên hông, mà trên tay phải nhưng lại này hình ảnh mỹ nữ quạt xếp tả hữu lay động lấy.

“Thất vọng!”

“Thật là làm cho người ta thất vọng rồi!”

Ngồi xổm người xuống, Nhạc Duyên tiến đến Hầu Hi Bạch trước mặt trước. Tại đối phương bên tai nhẹ nhàng nói: “Sư đệ a, ngươi thật sự làm cho người ta thất vọng, giữa hoa có thể nào ra như ngươi vậy đệ tử?”

“Không có khả năng!”

Lắc đầu phủ nhận, Hầu Hi Bạch giờ khắc này đã muốn triệt để hỗn loạn, tại Nhạc Duyên dùng ra cùng chính hắn không sai biệt lắm quạt pháp cùng chiêu thức thời điểm. Trong lòng của hắn đã muốn bay lên hoài nghi.

Đối phương chẳng lẽ lại cũng là Thạch sư đệ tử?

Nếu không mà nói, Hoa Gian Phái chiêu thức tâm pháp còn có bộ pháp có thể nào như thế tương tự?

“Ngươi hiểu được hắn sao?”

“Không!”

“Ngươi cho tới bây giờ liền không biết, ai nói chính hắn chỉ có hai cái đồ đệ?”

“Thạch sư đối với cách làm của ngươi rất thất vọng, ta cũng vậy thất vọng. Đối phó Từ Hàng Tĩnh Trai chính là một cái Sư Phi Huyên, ngươi nhưng lại đem chính mình đáp đi vào, quá mức đáng tiếc! Hoa Gian Phái có thể nào ra như ngươi vậy đệ tử?”

“Cho nên, đối phó Sư Phi Huyên chuyện tình liền giao cho ta!”

“Với tư cách trừng phạt, bệnh này quạt xếp sư huynh ta liền tịch thu!”

Đứng dậy, Nhạc Duyên vẻ mặt tươi cười nhìn lấy đã muốn ngốc trệ đa tình công tử. Nhưng trong lòng thì đối với cách làm của mình rất là tán thưởng, ai bảo Hầu Hi Bạch không giải thích được xông đến trước mặt của mình hay sao? Như không hảo hảo giáo huấn một chút người ta, quỷ mới biết người này sẽ thêm nhiều ít phiền toái.

Trêu chọc Phật môn, trêu chọc Âm Quý phái, Nhạc Duyên cũng không muốn đem những người khác dẫn đến mấy lần, hơn nữa còn tại cùng Tà vương hợp tác, ngay tại lúc này, hơi chút khiêm tốn một chút sẽ tốt đi một chút.

Nếu không mà nói…

Hầu Hi Bạch này một thân công lực, hắn làm thu nhận.

“Không có khả năng!”

“Tuyệt không có khả năng này!”

Rên lên tiếng, Hầu Hi Bạch đứng dậy quét Nhạc Duyên một cái, tầm mắt đầu tiên là tại chính mình quạt xếp trên dừng lại một cái, cuối cùng lại đang Vệ Trinh Trinh trên người Sắc Không Kiếm trên dừng lại một chút, xoay người rời đi. Hầu Hi Bạch có một loại trực giác, như không rời đi, chỉ sợ cái này không giải thích được ra tới sư huynh chỉ sợ sẽ giết mình.

Ngoài miệng nói xong không có khả năng, nhưng là tại Hầu Hi Bạch nội tâm nhưng lại dao động.

Đối với Tà vương Thạch Chi Hiên, không ai chân chính rất hiểu rõ qua.

Có lẽ đã từng hiểu rõ người của hắn chỉ có một, đó chính là Bích Tú Tâm.

Không được!

Ta phải tìm được Phi Huyên, nói cho nàng biết cẩn thận!

Trong nội tâm phẫn nộ chấn lỗ, ly khai ngõ hẻm rơi đích Hầu Hi Bạch nhưng lại tại đầu tiên làm quyết định như vậy.

Chương 135 : Giả đùa giỡn (hạ)

135 chương giả đùa giỡn (hạ)

“Ngươi đang ở đây lừa gạt hắn?”

Tống Ngọc Trí tầm mắt cũng chạy theo tình công tử Hầu Hi Bạch bóng lưng trên thu hồi, vừa vặn hai người trong lúc nói chuyện với nhau, Tống Ngọc Trí biết rằng này theo đuôi chính mình mà đến người thân phận, chính là tên kia nghe giang hồ hộ hoa sứ giả, đa tình công tử.

Quay đầu lại.

Tống Ngọc Trí tầm mắt nhưng lại dừng ở Nhạc Duyên trên người, nhìn đối phương đang nhìn tranh quạt trên mặt mỹ nhân đồ thời điểm, Tống Ngọc Trí nhưng lại bất ngờ lên tiếng.

Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê.

Vừa mới bắt đầu hai người giao phong tại Tống Ngọc Trí thoạt nhìn cũng có chút mê hoặc, Hầu Hi Bạch rõ ràng tâm tình có cực chấn động lớn, giống như là vì chuôi kiếm này nhận lấy thật lớn ảnh hưởng. Nếu như chỉ là vừa mới vừa vặn cái kia một hồi đánh nhau, Tống Ngọc Trí cũng sẽ cho rằng kiểu phong độ nhẹ nhàng hai người có lẽ là sư huynh đệ.

Nhưng khi Hầu Hi Bạch sau khi rời đi, Nhạc Duyên này cười thoạt nhìn cùng hồ ly dường như.

Cảnh tượng như vậy, Tống Ngọc Trí hiển nhiên là biết rằng trước mắt người nọ là tại gạt người ta, chỉ là nàng không biết rõ chính là hai người chiêu thức vì cái gì như vậy giống nhau.

“Ngươi người này rất xấu!”

Có lẽ là trực giác, có lẽ là ấn tượng đầu tiên, Tống Ngọc Trí rất nhanh liền cho Nhạc Duyên hạ của mình định nghĩa.

“Ân?”

Ngẩng đầu nhìn căn bản sẽ không có chạy trốn tâm tư Tống Ngọc Trí, Nhạc Duyên kinh ngạc nói: “Kì quái, làm sao ngươi không chạy?”

Vừa mới sở dĩ làm như vậy, Nhạc Duyên là đang thí nghiệm Trường Sinh Quyết khác loại sử dụng pháp, lại phát hiện này không hổ là trăm ngàn năm qua chỉ vẹn vẹn có Song Long tu tập thành công kỳ công, cùng Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng đơn độc tình huống bất đồng, hai người kết hợp lại âm dương nhị khí nói toạc ra cuối cùng bao hàm thiên hạ chân khí chủng loại.

Dương cương cùng âm hàn.

Âm cùng dương.

Của mỗi người chân khí bất đồng, nói trắng ra cũng chỉ

là hai người chân khí điểm lượng bất đồng, mọi người chân khí bất quá là tại Thuần Dương cùng thuần âm ở giữa ba động mà thôi.

Nhạc Duyên phát hiện, nếu là vận dụng thật là tốt, cơ hồ có thể bằng vào cái này. Có thể mô phỏng trong thiên hạ những người khác tất cả công pháp. Mà vừa mới cùng đa tình công tử Hầu Hi Bạch giao thủ, bất quá là Nhạc Duyên lần đầu nếm thử.

Đương nhiên.

Nói toạc ra, căn này đáy vẫn là Trường Sinh chân khí mà thôi.

Dùng như vậy trạng thái, Nhạc Duyên có một loại ảo giác, chính mình đi Từ Hàng Tĩnh Trai quan sát kiếm điển mà nói. Có lẽ sẽ không rơi vào cùng Ninh Đạo Kỳ đồng dạng kết cục.

Trêu bởi vì Sư Phi Huyên chuyện tình liền rõ ràng biến đần Hầu Hi Bạch sau, Nhạc Duyên tầm mắt đã rơi vào cái này luôn luôn tại bên cạnh, lại là không có trốn Tống Ngọc Trí.

“…”

Tống Ngọc Trí nháy một cái ánh mắt, cũng rất là ngoài dự tính mình tại sao không trốn? Đối mặt Nhạc Duyên câu hỏi, nhất thời chần chờ.

Ngược lại bên cạnh Vệ Trinh Trinh nhìn không được, tiếp nhận câu chuyện. Nói cho Tống Ngọc Trí nhà mình

công tử nhưng thật ra là một người tốt. Đáng tiếc chính là, vừa mới mắt thấy Nhạc Duyên lừa được một phen đa tình công tử Hầu Hi Bạch, nhìn đối phương bị hí lộng thảm hề hề bộ dáng, Tống Ngọc Trí căn bản cũng không tin.

Nói tiếp, người mình đương nhiên sẽ nói người trong nhà thật là tốt!

Tựa như nàng Tống Ngọc Trí chưa bao giờ sẽ nói Tống phiệt xấu đồng dạng, cho nên đối với Vệ Trinh Trinh mà nói có rõ ràng mâu thuẫn tâm tình. Chỉ kém không có rõ rệt nói ngươi lưỡng cùng rồi.

“Tốt lắm!”

“Tống cô nương, với tư cách ngươi theo dõi ta, muốn rời khỏi mà nói thì phải trả giá một ít đồ vật!”

Trên cao nhìn xuống nhìn trước mắt so với chính mình thấp một cái đầu Tống Ngọc Trí, Nhạc Duyên rất là nghiêm túc nói ra, trên mặt biểu lộ cũng lộ ra vẻ tương đối nghiêm túc.

“Ngươi nhận thức ta?”

Tống Ngọc Trí nhưng lại mê hoặc, nàng phía trước phần lớn thời giờ cũng là tại Ngõa Cương, lần này nếu không phải Ngõa Cương đối với Lạc Dương có hứng thú. Hơn nữa Trầm Lạc Nhạn đến đây nàng nghĩ muốn tới nơi này vẫn còn có chút khó khăn. Dù sao, đối với Lý Mật mà nói, của mình cái này sắp là con dâu phụ an toàn rất trọng yếu.

“Nói Đạo Công Tử hi vọng có thời gian có thể cùng Tống phụ thân của cô nương Thiên Đao gặp một lần!”

Mỉm cười, Nhạc Duyên không có trả lời Tống Ngọc Trí hỏi thăm, mà là nói ra lời của mình, do Tống Ngọc Trí cho Tống Khuyết mang tin tức.

Tại loại này cục diện, Khấu Trọng sự nghiệp đối lập Lý phiệt không thể nghi ngờ là ở vào hạ phàm, nghĩ muốn Tống phiệt ra tay, duy nhất chính là tự đề cử mình rồi. Lấy ra đáng giá Thiên Đao Tống Khuyết tán thành ý kiến. Nếu không mà nói, dùng Tống trạch nam tính nết, hắn sẽ uốn tại phía nam cả đời.

Nghĩ muốn gặp một lần phụ thân của mình Thiên Đao!

Tống Ngọc Trí ánh mắt thay đổi, nhìn về phía Nhạc Duyên trong ánh mắt nhưng lại đề phòng trong nhiều hơn một tia chán ghét.

Tranh bá thiên hạ!

Muốn gặp cha mình người, không thể nghi ngờ là tâm tư như vậy.

Trước mắt. Cái này giang hồ có thể là không có người nào nghĩ muốn đi nếm thử Thiên Đao đao phải chăng sắc bén, nếu không phải là sắc bén, như vậy chỉ có một kết quả.

“Mặt khác…”

“Kính xin Tống cô nương nói cho ta biết Ngõa Cương trại tới người ở nơi nào?”

Ôn nhã trong tươi cười, bốn mắt nhìn nhau.

Trong thoáng chốc, Tống Ngọc Trí chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, lại lần nữa rõ ràng lúc tỉnh, nhưng lại chỉ có một mình nàng tại đây chỗ trong sân rồi, này đeo kiếm mỹ mạo thị nữ, cùng với này tuấn nhã nam tử cũng không trông thấy tung tích.

Chuyện gì xảy ra?

Vừa mới này hoảng hốt cảm! ! !

Cảm thấy cả kinh, Tống Ngọc Trí trong lòng có một loại cảm giác không ổn, người lập tức theo trong sân lui đi ra, hướng Tống phiệt tại Lạc Dương xử lý sự tình cứ điểm đi.

Ngày hôm sau.

Lạc Dương.

Trong thành, Ngõa Cương trạm gác ngầm cứ điểm.

Thân là quân sư Trầm Lạc Nhạn từ ngày hôm qua tại thấy Đạo Công Tử Nhạc Duyên sau, sắc mặt luôn luôn tại ngoài dự tính cùng ngưng trọng trong.

Ở trước mặt nàng, thì là một khối Hoà Thị Bích mảnh nhỏ.

Tại ánh mặt trời chiếu rọi xuống, phát ra diễm lệ quang mang.

Mặc dù biết Hoà Thị Bích tung tích kết cục, nhưng là Trầm Lạc Nhạn lại là không có chút nào cao hứng, ngược lại mi tâm nhưng lại tử tử đám thành một đoàn, tâm sự nặng nề.

“Đạo Công Tử, Nhạc Duyên!”

Lần đầu tiên!

Gặp được người này!

Cho dù là từng nghe qua cái này danh hào, nhưng là Trầm Lạc Nhạn không có để ý, có thể là ngày hôm qua gặp một lần, nhưng lại để cho nàng vẻ sợ hãi mà kinh hãi.

Đạo môn…

Lần đầu tiên hiển hiện ở trước mặt nàng.

Hồi tưởng lại này cuộc đánh cá, Trầm Lạc Nhạn cảm thấy không có khả năng! Chỉ cần đánh hạ Lạc Dương, liền sẽ không phát sinh chuyện như vậy!

Nghĩ tới đây, bàn tay nghịch qua mặt bàn, mảnh nhỏ rơi vào rồi trong lòng bàn tay, Trầm Lạc Nhạn nhưng lại đứng dậy, lòng tràn đầy tâm tư cũng đặt ở trước mắt tòa này đại thành lên.

Lúc chạng vạng tối.

Thành Lạc Dương bên ngoài trên đường nhỏ.

Vệ Trinh Trinh quay đầu lại ngó ngó vậy còn tại một bộ khóa thành bộ dáng Lạc Dương, trên mặt cảm xúc không cao lắm ngang.

Bạch Thanh Nhi đến bây giờ còn là không có xuất hiện, hơn nữa Nhạc Duyên biểu hiện, điều này đại biểu lấy cái gì, Vệ Trinh Trinh tự nhiên nhìn ra.

Vệ Trinh Trinh cảm giác mình có chút bị thương.

Loan Loan lừa nàng một lần. Mà Bạch Thanh Nhi lại lần nữa lừa nàng một lần.

Hai kiện chuyện tình nhường Vệ Trinh Trinh cảm thấy ánh mắt của mình có phải hay không xảy ra vấn đề, nhưng là có một chút Vệ Trinh Trinh có thể khẳng định là như lần sau gặp phải điểm này khoản sự tình, nàng lớn nhất khả năng vẫn là sẽ cứu. Thấy chết mà không cứu, Vệ Trinh Trinh làm không được.

“Còn tốt đó chứ?”

Vệ Trinh Trinh bộ dạng này không có tinh thần bộ dáng, Nhạc Duyên tự nhiên biết rõ.

Ngày hôm qua. Tại ban ngày không đi Độc Cô Phượng chỗ đó, một mực ngẩn ngơ trong sân, Vệ Trinh Trinh bản thân tựu là muốn đợi Bạch Thanh Nhi trở về, đáng tiếc…

“Không có việc gì!”

“Nhường công tử ngươi lo lắng rồi!”

Lắc đầu, ý bảo chính mình không có vấn đề sau, Vệ Trinh Trinh liền dời đi những thứ khác chủ đề. Hỏi: “Công tử ngày hôm qua loại đối với Tống phiệt nhị tiểu thư, không tốt lắm đâu?”

“…”

Tầm mắt ngưng lại, một hồi lâu than thở một tiếng, Nhạc Duyên rồi mới lên tiếng: “Này Tống cô nương tính tình mặc dù chỉ là vội vàng một mặt, hiển nhiên Trinh Trinh cũng nhìn ra được một chút! Cũng muốn hỏi ra Ngõa Cương trại người tới, phải dùng biện pháp khác!”

Ngày hôm qua. Đối với Tống Ngọc Trí sử dụng xuất từ Cửu Âm Chân Kinh Di Hồn Đại Pháp!

Hỏi người đến là xinh đẹp quân sư —— Trầm Lạc Nhạn.

Nếu không dùng Tống Ngọc Trí tính tình, muốn biết muốn lấy đồ vật thật sự là quá khó khăn rồi, cũng không thể chính mình đi bắt buộc người ta Tống Ngọc Trí, càng nghĩ Nhạc Duyên chỉ có thể lựa chọn một cái tương đối nhu hòa biện pháp rồi.

So với Ninh Đạo Kỳ, Nhạc Duyên càng không muốn đối mặt là Tống Khuyết.

Tại hỏi Trầm Lạc Nhạn chỗ sau, Nhạc Duyên mang theo Vệ Trinh Trinh đi thấy cái này xinh đẹp quân sư, nói một

cái giao dịch cùng tiền đặt cược.

“Đi thôi!”

Quay đầu nhìn lướt qua Đông Đô Lạc Dương. Nhạc Duyên mang theo Vệ Trinh Trinh hai người một trước một sau nhắm hướng đông phương đi đến.

“Công tử, lúc này đây chúng ta đi nơi nào?”

Vệ Trinh Trinh cũng biết Khấu Trọng hiện tại chỗ đối mặt tình cảnh, khó khăn nặng nề, nghĩ nghĩ liền không hề lý sẽ vấn đề này, mà là hỏi thăm về tiếp được chỗ muốn đi địa phương.

“Phi Mã mục trường, đúc kiếm!”

Sắc Không Kiếm đã tới tay, tài liệu rất không tồi, làm vì một lần nữa chế tạo Nguyệt Khuyết kiếm tài liệu trên cơ bản đã đầy đủ, bản thân Nhạc Duyên cũng muốn lấy xuống Loan Loan Thiên Ma Nhận, đáng tiếc là không có một cái nào cơ hội tốt. Hơn nữa đã đầy đủ, liền buông xuống cái này tâm tư.

Dù sao trên tay Sắc Không Kiếm hình thức quá như chính mình từng đã là Nguyệt Khuyết kiếm rồi.

“A!”

Gật gật đầu, Vệ Trinh Trinh theo đi lên.

Thân là thị nữ, nàng là không có gì hướng tới đi đến chỗ, công tử nói đi nơi nào liền là nơi nào. Tuy nhiên

trong nội tâm cũng muốn đi gặp Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai tiểu tử thế nào. Nhưng là thấy thân là sư phụ Nhạc Duyên không thế nào lo lắng, Vệ Trinh Trinh cũng không tốt nói cái gì.

Tại Lạc Dương có lẽ không có bao nhiêu chuyện tình, nhưng là một khi chính mình ra khỏi thành mà nói…

Dùng chính mình đối với Phật môn rất hiểu rõ, Lạc Dương thất lợi sau, chỉ sợ là ở bên ngoài đã muốn đợi chờ mình đã lâu.

Mà sự tình phát triển cũng không có nhường Nhạc Duyên ngoài ý muốn.

Vào đêm thời gian, loan nguyệt tây nghiêng.

Làm Nhạc Duyên cùng Vệ Trinh Trinh hai người trong rừng rậm lộ túc thời điểm, gặp đợi một chút đợi người của mình.

Trên ngọn cây.

Một thân thanh sam.

Nghênh nguyệt mà đứng.

Rõ ràng là Từ Hàng Tĩnh Trai Thánh nữ Sư Phi Huyên giá lâm.

Cúi đầu.

Sư Phi Huyên lạnh nhạt tầm mắt đã rơi vào Nhạc Duyên

trên người, ánh mắt sáng quắc.

Tại lúc buổi sáng, nàng gặp được bị thương đa tình công tử Hầu Hi Bạch, nhưng lại theo Hầu Hi Bạch chỗ đó chiếm được một cái nghe rợn cả người kết luận.

Đạo Công Tử, vô cùng có khả năng là ma môn người, là Tà vương đồ đệ!

Lúc ấy.

Sư Phi Huyên liền mộng.

Làm sao có thể?

Đây là Sư Phi Huyên ý niệm đầu tiên, cùng Nhạc Duyên đã giao thủ Sư Phi Huyên tự nhiên từng có kinh nghiệm. Bất quá làm Hầu Hi Bạch suy đoán rơi vào Sư Phi Huyên trong tai thời điểm, không thể nghi ngờ là một đạo sấm sét. Tuy nhiên Hầu Hi Bạch không có rõ ràng đề xuất, nhưng là Sư Phi Huyên nhưng lại nghe ra Hầu Hi Bạch ám ngữ.

Bất quá cùng Hầu Hi Bạch ý nghĩ bất đồng, Sư Phi Huyên nhưng lại không khỏi nghĩ tới Bất tử ấn pháp.

Chân khí ảo thuật!

Nàng biết rõ Bất tử ấn pháp, tại đối lập một phen sau, Sư Phi Huyên phát hiện này Nhạc Duyên cái kia tên là Thiên ngoại phi tiên kiếm pháp cùng Bất tử ấn pháp cũng có được chỗ tương đồng, nhưng lại vừa có bất đồng thật lớn.

Có lẽ, thật đúng là có khả năng này!

Trong nội tâm, Sư Phi Huyên nhưng lại càng phát bất đắc dĩ, đối với Nhạc Duyên trở thành thứ hai Tà vương có cảnh giác.

Chương 136 : Phân liệt

136 chương phân liệt

Ngoài ý muốn!

Rồi lại tại hợp tình lý.

Nhìn qua đặt chân ngọn cây Sư Phi Huyên, Nhạc Duyên ngẩng đầu nhìn đối phương một thân tăng bào tại gió đêm quét hạ không ngừng phiêu đãng.

“Ngươi đã đến rồi!”

“Ta vẫn cho là Phi Huyên ngươi sẽ ở trong thành Lạc Dương tìm ta đấy, có thể là không ngờ rằng sẽ là tại đây hoang giao dã ngoại!”

Tứ đại Kim Cương chết, nguyên bản Nhạc Duyên sẽ cảm thấy Sư Phi Huyên tuy nhiên không sẽ lập tức xuất hiện ở trước mặt mình, nhưng là không nên có lấy như vậy chần chờ. Bất quá thay lời khác mà nói, Sư Phi Huyên chần chờ thời gian càng dài, như vậy liền đại biểu cho Phật gia đã tại đối đầu giao của mình chuẩn bị.

“Phi Huyên là tới lấy kiếm sao?”

Quay đầu, tầm mắt nhìn lướt qua Vệ Trinh Trinh trên người lưng đeo giá kiếm trên Sắc Không Kiếm, hỏi.

Tại Nhạc Duyên xem ra, Sắc Không Kiếm nên là Sư Phi Huyên không thể buông tha cho sự vật.

Nhưng mà ——

“Không phải!”

“Như công tử có thể buông tha cho, Sắc Không Phi Huyên có thể tặng ngươi!”

Sư Phi Huyên nhẹ nhàng lắc đầu, lại vẫn chỉ là im im lặng lặng đánh giá Nhạc Duyên. Về phần này lưng đeo giá kiếm thị nữ Vệ Trinh Trinh, nàng căn bản không có để ý, một cái không có có võ công thị nữ, cũng không ảnh hưởng, ngược lại sẽ là liên lụy Đạo Công Tử.

“…”

Nghe vậy đồng tử không khỏi có chút co rụt lại, Nhạc Duyên tầm mắt nhưng lại theo chỗ dựa ngọn cây Sư Phi Huyên trên người thu trở về, tầm mắt hướng về phía trước cách đó không xa hắc ám. Đồng thời, thân hình ngưng lại, Nhạc Duyên thần sắc trở nên nghiêm túc nghiêm túc lên.

Công tử!

Cùng ở bên cạnh Vệ Trinh Trinh tự nhiên là phát hiện Nhạc Duyên biến hóa, mặc dù là tại trong rừng cây, tại dưới ánh trăng, nhưng là với tư cách thiếp thân thị nữ Vệ Trinh Trinh vẫn có thể đủ rồi phát giác được Nhạc Duyên biến hóa. Hơn nữa, theo Nhạc Duyên tầm mắt, Vệ Trinh Trinh tầm mắt cũng theo này mỹ cùng tiên nữ đồng dạng Sư Phi Huyên trên người thu hồi, nhìn phía phía trước chỗ hắc ám.

Sàn sạt âm thanh bên tai không dứt.

Đây là người đặt chân đi qua thanh âm.

Đối phương không có có bất kỳ phòng bị. Liền nhẹ nhàng như vậy đi về phía bên này.

Mượn mông lung ánh trăng, Vệ Trinh Trinh nhìn rõ ràng này đến đây là một rất là tuấn tú tuổi trẻ hòa thượng, một thân màu trắng tăng y, một tay chuyển động Phật châu, một tay dựng thẳng chưởng, nhiều tiếng Phật hiệu trong giẫm chận tại chỗ mà đến.

“A di đà phật!”

“Bần tăng Liễu Không, gặp qua Đạo Công Tử!”

Ngoài ba trượng, thiền chủ Liễu Không thân hình ngừng tạm tới. Ôn hoà hiền hậu tiếng nói quanh quẩn tại trong rừng, trên mặt che kín đều là thương xót vẻ.

Nếu không phải đã sớm biết thiền chủ Liễu Không niên kỉ kỷ, này hoảng vừa nhìn đi chỉ sẽ cho rằng trước mắt chỉ là một tuổi trẻ hòa thượng. Hơn nữa tựa hồ so với kia trời tại Tĩnh Niệm thiện viện vội vàng thoáng nhìn càng trẻ hơn một chút.

Nhưng mà chính là cái này thoạt nhìn rất là tuổi trẻ hòa thượng, nhưng lại Phật môn trong đệ nhất cao thủ.

Nhìn xem xuất hiện tại trước mặt thiền chủ Liễu Không hòa thượng, tại liếc mắt nhìn vẫn là đứng ở ngọn cây

không có chút nào động tác Sư Phi Huyên, Nhạc Duyên liền biết rằng cái này tới cuối cùng sẽ đến.

Tứ đại Kim Cương chết, không thể nghi ngờ sẽ dẫn thiền chủ.

Còn chân chính muốn đối phó Từ Hàng Tĩnh Trai. Như vậy đầu tiên liền muốn đối phó chính là Tĩnh Niệm thiện viện. Bởi vì này hai người nói toạc ra nhưng thật ra là quan hệ mật thiết, phải biết rằng Từ Hàng Tĩnh Trai cùng Tĩnh Niệm thiện viện tổ sư nhưng mà sư huynh muội.

Có cùng nguồn gốc.

Chính bởi vì duyên cớ. Liền đại biểu nghĩ muốn đối phó ni cô. Đầu tiên liền cần muốn đối phó hòa thượng.

Sau lưng tay phải quơ quơ, hướng đứng ở phía sau Vệ Trinh Trinh làm một cái ý bảo. Nhạc Duyên nhưng lại cười đối diện trước cách đó không xa Liễu Không hòa thượng đã ra động tác chào hỏi, nói: “Đại sư này đêm hôm khuya khoắt là không niệm kinh, chạy tới núi hoang rừng hoang trong đi dạo, cũng không phải là vấn đề a!”

“Bần tăng chính là vì công tử mà đến, kính xin công tử theo bần tăng đi một chuyến!”

Tầm mắt lạnh nhạt nhìn trước mắt Đạo Công Tử. Đối với đối phương trên tay mờ ám, Liễu Không hòa thượng hoàn toàn không có để ý, chỉ là im im lặng lặng nói ra của mình ý đồ đến.

“Bần tăng?”

Nhìn trước mắt Liễu Không hòa thượng, Nhạc Duyên trên mặt nhưng lại toát ra một tia tươi cười quái dị. Lắc đầu nói: “Đại sư, người xuất gia cũng không thể đánh lời nói dối a!”

“A?”

Đạo Công Tử mà nói hiển nhiên hấp dẫn Liễu Không hòa thượng chú ý.

“Nói thật, đại sư, ta nhưng là theo chưa từng gặp qua Phật môn nghèo rớt dái a, chỉ Tĩnh Niệm thiện viện này to lớn Đồng điện cũng đủ để nói cho thế nhân Phật môn tài phú rồi! Liễu Không đại sư, ngược lại, ta Nhạc Duyên mới càng thêm thích hợp tự xưng bần đạo a! !”

Trong lời nói tràn đầy châm chọc, Trung Quốc thiếu đồng thiếu kim, Nhạc Duyên tại thời khắc này rất là tinh tường nói ra chính mình đối với Phật môn bất mãn.

Ngược lại, Nhạc Duyên huống chi đem thu hoạch của mình cơ hồ toàn bộ đập vào đồ đệ mình tranh phách nghiệp lớn trên mặt.

Lúc này, vừa nghe Phật môn cao tăng khiêm tốn, điều này làm cho Đạo môn tự xưng như thế nào gặp người?

“A di đà phật!”

Liễu Không hòa thượng trên tay Phật châu đình chỉ chuyển động, chắp tay trước ngực, thì thầm một tiếng,

nói: “Phật thương xót thế nhân!”

“Thế nhân cũng nghèo sắp quần rồi, tiền toàn bộ vào Phật môn túi tiền!”

“Loại này thương xót, ta lại là lần đầu tiên thấy!”

Cười ha hả nhìn xem phía trước mặt Liễu Không hòa thượng, cùng Sư Phi Huyên bất đồng, thiền chủ bởi vì tu tập mấy chục năm Bế Khẩu Thiện, tại tài ăn nói trên hiển nhiên không có Sư Phi Huyên như vậy miệng lưỡi lưu loát, đối mặt Nhạc Duyên chỉ trích, chỉ là nói một câu: “A di đà phật!”

Một bên.

Cho dù là không thấy nhà mình công tử động tác, chỉ bằng vào trước mắt này rõ ràng mang theo Hoả Tinh rất đúng mà nói, đã để Vệ Trinh Trinh cảm nhận được bầu không khí ngưng trọng. Dùng Trinh Trinh đối với mình nhà công tử rất hiểu rõ, lời này tuyệt đối là không cách nào hảo hảo nói xong.

Nghĩ tới đây, Vệ Trinh Trinh liền dựa theo công tử ý bảo đem trên lưng giá kiếm thả trên mặt đất, sau đó thật cẩn thận thối lui đến bên cạnh.

Vệ Trinh Trinh cử động tất nhiên là đã rơi vào thiền chủ Liễu Không hòa thượng cùng đứng ở trên ngọn cây Sư Phi Huyên trong mắt, chỉ là hai người lúc này mục tiêu chính là Đạo Công Tử, đối với Vệ Trinh Trinh cử động cũng không thèm để ý, dù là Sư Phi Huyên được chứng kiến Nhạc Duyên kiếm pháp, cũng không có chút nào

ngăn trở tâm tư.

Cử động lần này không thể nghi ngờ cho thấy Phật môn tự tin.

“Nhạc công tử, Phi Huyên phát hiện công tử đối với Phật môn thành kiến quá lớn!”

“Kính xin công tử vì thiên hạ, theo Phi Huyên đi trước thiền viện một chuyến, tụng kinh niệm Phật, dùng đi trên người sát khí, Phi Huyên có thể thanh đăng tiếp khách!”

Trên ngọn cây.

Nhìn qua phía dưới Nhạc Duyên, Sư Phi Huyên lại lần nữa rõ ràng biểu hiện ra tâm ý của mình. Nếu nói là lúc trước bất quá là vội vàng thoáng nhìn, càng nhiều là vẫn là cùng này tựa như thực tựa như huyễn kiếm pháp giao phong, nhưng là tại sau đó tiếp xúc ở bên trong, Sư Phi Huyên cũng ẩn ẩn phát hiện Nhạc Duyên trên người cái chủng loại kia… Sát khí, liền giống như lúc ấy trong ảo giác Xích Luyện Tiên Tử độc nhất vô nhị.

Thiền chủ Liễu Không hòa thượng im lặng không nói gì ở bên trong, yên tĩnh đứng ở nơi đó.

“Xem ra. Phi Huyên ngươi không chỉ có là đánh đồ đệ của ta chủ ý, huống chi đem ta cũng vậy bao quát trong đó sao?”

“Đáng tiếc a!”

“Kính xin thứ cho tại hạ không hiểu phong tình, nhường

Phi Huyên ngươi thất vọng rồi!”

Tay trái vươn về trước, tay phải thì là lăng không một trảo, này cắm ở giá kiếm trên Sắc Không Kiếm đã muốn ra khỏi vỏ, hàn quang lập loè trong nhảy vào Nhạc Duyên trong tay.

“A di đà phật!”

Một tiếng cao vút Phật hiệu, Phật châu nhanh quay ngược trở lại, thiền chủ Liễu Không hòa thượng đã muốn làm động thủ chuẩn bị.

Song phương cũng biết, ván này là tránh không khỏi đấy!

Chẳng qua là Phật môn căn cứ từ bi vi hoài vẫn là nghĩ cứu vãn một chút, đáng tiếc… Sự tình phát triển. Đúng là vẫn còn hướng không tốt phương hướng một đường bôn ba đi.

Phật cùng Đạo, cuối cùng nứt ra.

Mà Nhạc Duyên chỗ không biết là Đạo môn nội chiến, càng đã bắt đầu ——

“Viên đạo hữu!”

Một tiếng bất đắc dĩ cảm thán, một người trung niên đạo sĩ nhìn trước mắt đồng đạo, trên tay phất trần giương lên. Trên mặt không khỏi hiện lên một tia bất đắc dĩ, còn có đáng tiếc.

“Chớ nói!”

“Thuần Dương Chưởng giáo lập trường. Tất nhiên là bần đạo lập trường. Cũng là Lâu Quan lập trường!”

“Ngược lại bọn ngươi cách làm, để cho ta rất là thất vọng!”

Thiếu Soái Quân địa bàn, với tư cách theo quân đạo sĩ cộng thêm thầy tướng cùng với địa lý phương diện cao nhân Viên Thiên Cương tầm mắt rơi vào trước mắt này một thân màu xanh đạo bào đạo sĩ trên người, sắc mặt rất là nghiêm túc: “Chúng ta chính là Huyền Môn chính tông, vì sao hết lần này tới lần khác nên vì phiên giáo qua lại bôn ba?”

“Đạo bất đồng, bất tương vi mưu!”

Tại Đạo môn nội bộ về Phật môn tranh chấp thật lớn.

Trước mắt. Đạo môn hậu bối Khấu Trọng thật vất vả có khởi sắc, tăng thêm có không sai địa bàn cùng người mới quân đội, đã có tranh đoạt thiên hạ vé vào cửa. Đây là Đạo môn trong một bộ phận người mà nói, này không thể nghi ngờ là một chuyện tốt. Là một siêu việt Phật môn cơ hội thật tốt.

Theo bọn hắn nghĩ, Phật môn không thể nghi ngờ đi chính là tà đạo.

Chân chính độ người cũng không nên tìm kiếm tài phú quyền lợi. Nếu để cho Lý phiệt lấy được thiên hạ, hơn nữa Từ Hàng Tĩnh Trai trợ giúp, Đạo môn sau này sẽ là

kết quả gì, bọn họ thật sự là khó có thể tưởng tượng.

Nhưng mà, chuyện này tại cái khác tự nói thương xót thế nhân, cùng Phật môn một đường Đạo môn người không quen nhìn rồi.

Mà trong đó, Ninh Đạo Kỳ liền vì đại biểu.

Vì vậy, Đạo môn nội bộ trong song phương từng người nhìn bất quá mắt, Ninh Đạo Kỳ một ít phái người cảm thấy đối lập đạo hữu tâm tư quá nhỏ, ánh mắt không đủ rộng rộng rãi, nói toạc ra chính là Đạo môn trong phái chủ hòa, mà thôi Đạo Công Tử quan niệm đồng dạng cái khác đạo sĩ thì là cho rằng Ninh Đạo Kỳ nhóm người kia là Đạo môn phản đồ, thuộc về chính tông phái chủ chiến.

Nguyên bản trong người vì Đại Tông Sư cao thủ Ninh Đạo Kỳ dưới áp lực, Đạo môn trong phái chủ chiến không thể nghi ngờ chiếm cứ hạ phong, cũng không đủ xuất sắc con người làm ra đại biểu, liền không cách nào khiêu chiến Phật môn cùng Đạo môn trong phái chủ hòa. Nhưng là Đạo Công Tử tại Lạc Dương cách làm, cùng với hậu bối Khấu Trọng tại tranh bá thiên hạ trên tiến bộ, không thể nghi ngờ cho bọn hắn trợ lực lớn nhất.

Bởi vì cái gọi là mệnh ta do ta không do trời, đây cũng là phái chủ chiến xử thế quan niệm.

Nếu là Khấu Trọng lấy được thiên hạ, nọ vậy đạo dạy không thể nghi ngờ là quốc giáo, như vậy hấp dẫn hoàn toàn để cho bọn họ không cách nào buông tha cho.

Thế nhưng chính là bởi vì như vậy, Đạo môn nội bộ phân tranh chính là bắt đầu rồi, nguyên bản dấu diếm ba đào nhưng lại bày tại trên mặt bàn.

Tại ngắn ngủn trong hai ngày, Thiếu Soái Quân trên địa bàn sẽ tới hơn mười vị đạo sĩ còn có hòa thượng.

Càng tại lúc này thời gian, song phương bởi vì không có nói khép, dĩ nhiên giao thủ mấy lần.

Mà trước mắt chính là song phương đại biểu cuối cùng gặp gỡ.

Phái chủ hòa cử động, không thể nghi ngờ nhường phái chủ chiến các đạo trưởng rất là tức giận, trong lòng tự nhủ Khấu Trọng còn chính là chúng ta người trong nhà hậu bối, không giữ gìn coi như xong, các ngươi cũng không biết xấu hổ cùng Phật môn đồng dạng vô sỉ ra tay? Hơn mười lần đàm phán, kết quả của nó cũng là tan rã trong không vui.

Mà vào hôm nay, chính là mấu chốt nhất một hồi.

Bên sân.

Hơn một ngàn tên binh sĩ cầm trong tay binh khí cơ hồ đem trọn cá sân bãi cho vây lại, đem đến đây đạo sĩ hòa thượng toàn bộ cho vây lại.

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người thì là đứng ở bên cạnh, lẳng lặng nhìn thế cuộc trước mắt, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Trong đó, nhất là dùng được xưng là Thiếu soái Khấu Trọng sắc mặt càng cơ hồ lạnh rơi vụn băng.

Hắn cùng với Từ Tử Lăng hai người dự đoán, lại là hoàn toàn không ngờ rằng Phật môn đầu tiên đối phó người thế nhưng sẽ chính mình, trong đó thậm chí Đạo môn người cũng liên lụy tiến đến, điều này làm cho Khấu Trọng đối với chưa từng gặp mặt Ninh Đạo Kỳ rất là tức giận.

Cùng Khấu Trọng bất đồng, Từ Tử Lăng trên mặt thì là bất đắc dĩ càng nhiều.

Cục diện này, như thế nào biến thành cái dạng này?

Chương 137 : A di đà phật

137 chương A di đà phật

Cạch!

Lạc diệp tung bay trong.

Sắc Không Kiếm như một đạo dưới ánh trăng tia chớp, đâm thẳng thiền chủ Liễu Không.

Không có có bất kỳ chiêu thức, duy có một chữ —— nhanh!

Nhanh đến cực điểm, nhanh đến làm cho người ta phản ứng không kịp.

Người theo kiếm đi, Nhạc Duyên cả người tựa hồ cũng bị Sắc Không Kiếm hướng phía trước kéo đi, trực tiếp hướng Liễu Không trước ngực đâm tới. Bởi vì tốc độ bất ngờ bộc phát, mang theo khí kình huống chi đem trên mặt đất lạc diệp toàn bộ nhấc lên lên, bên cạnh đống lửa càng tại dưới một kiếm này, mạnh mẽ tối xuống.

Chích!

Phật liên khóa trường kiếm.

Phật châu cùng mũi kiếm đụng nhau.

Phát ra một tiếng thanh thúy tiếng vang.

Giao kích chỗ càng chấn khởi sợi sợi không khí dòng nước xoáy, quấn cái kia nhấc lên lạc diệp càng hướng không trung nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Lúc trước Phật châu một kích, khiến cho Nhạc Duyên bị trọng thương, chỉ là tại loại tình huống đó, bị Hoà Thị Bích ảnh hưởng Nhạc Duyên chỉ là cảm giác được toàn thân chấn động, lại là không có đúng rồi trống không chân khí có tương ứng rất hiểu rõ. Nhưng là hiện tại một kích này, nhưng lại nhường Nhạc Duyên biết rõ thiền chủ Liễu Không đến tột cùng là như thế nào được rồi được.

To lớn!

Đường đường chính chính!

Đây cũng là thiền chủ Liễu Không hòa thượng này dọc theo mũi kiếm truyền đến đích thực tức làm cho người cảm giác đầu tiên. Thật giống như Tĩnh Niệm thiện viện này không ngừng tiếng vọng chuông vang, kinh sợ lòng người.

Bất quá đối mặt thiền chủ đích thực tức đánh sâu vào, Nhạc Duyên lại là không có chút nào biến hóa, này dọc theo Sắc Không Kiếm truyền lại mà đến Phật gia chân khí, vừa vào bản thân liền bị sinh sinh chuyển hóa thành Trường Sinh chân khí, hóa cho mình dùng.

Đồng dạng.

Thiền chủ Liễu Không cũng cảm nhận được Nhạc Duyên trên mũi kiếm truyền lại ra Trường Sinh chân khí, âm dương nóng lạnh giao thoa đinh ốc chân khí. Không thể nghi ngờ làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc.

Bất quá càng làm cho Liễu Không kinh ngạc lại là chân khí của mình phảng phất giống như trâu đất xuống biển không có chút nào không một tiếng động.

Ngắn ngủn trong lúc giao thủ, bất quá là lẫn nhau thăm dò.

Cho dù là thân là Phật môn trên thực tế đệ nhất nhân, thiền chủ Liễu Không hòa thượng cũng sẽ không đối với một cái có thể ở dưới ban ngày ban mặt đem Hoà Thị Bích sinh sinh cướp đi người khinh thị. Hơn nữa đối với phương chính là Đạo môn người, tại thời khắc này Liễu Không trong nội tâm càng nhiều là vẫn là bắt sống tính toán.

Thiền chủ Liễu Không, là Nhạc Duyên trong cái thế giới này giao thủ đệ nhất cao thủ!

Sắc Không Kiếm vừa thu lại, chiêu thứ nhất thăm dò sau, chính là giống như cuồng phong bạo vũ tiến công, chiêu chiêu thoạt nhìn mỹ diệu dị thường, rồi lại là tàn nhẫn phi thường.

Phi Tiên Kiếm Pháp!

Lần đầu tiên hoàn toàn thể hiện rồi đi ra!

Kiếm cùng Phật châu giao phong, càng đạo cùng phật

tranh phong.

Trong rừng.

Nhạc Duyên cùng thiền chủ Liễu Không hòa thượng hai người cơ hồ là càng đánh càng nhanh. Một xanh một trắng hai đạo thân ảnh cơ hồ quấn quanh lại với nhau. Kiếm quang lập loè trong. Càng lóe ra bắn ra bốn phía Hoả Tinh. Song phương giao thủ tóe lên sức lực tức càng phảng phất giống như tại đây trong rừng nổi lên một đạo cuồng phong, quấy loạn thành một đoàn.

Cuồng bạo khí kình tự nhiên không phải Vệ Trinh Trinh một người bình thường có thể thừa nhận được, tại nhà mình công tử cùng trẻ tuổi hòa thượng giao thủ thời điểm, Vệ Trinh Trinh đã là vừa lui lui nữa. Cả người đều không vào trong bóng tối. Để tránh mở mắt trước này cuồng bạo khí kình.

“…”

Sư Phi Huyên cũng không có động thủ vây công. Mà là yên tĩnh đứng ở trên ngọn cây lẳng lặng nhìn phía dưới chiến đấu.

Đối với Liễu Không mà nói, đường đường thiền chủ còn không cần Sư Phi Huyên trợ thủ.

Nói tiếp, không động thủ. Liền an tĩnh như vậy đứng ở chỗ này, đối với Đạo Công Tử mới là lớn nhất kinh sợ.

Trừ đó ra, Sư Phi Huyên càng là nghĩ muốn triệt để rất hiểu rõ Đạo Công Tử Nhạc Duyên võ công, tuy nhiên đại

khái rất hiểu rõ đối phương tu tập thành công qua Trường Sinh Quyết, nhưng là một ít lần gặp phải kiếm pháp cùng Hầu Hi Bạch mà nói không thể nghi ngờ tại Sư Phi Huyên trong nội tâm để lại dấu vết.

Biết người biết ta, mới có thể bách chiến bách thắng.

Đối mặt một cái thật giống như bất ngờ xuất hiện, không biết xác thực nền tảng Đạo Công Tử, tại Hoà Thị Bích một trận chiến sau, Sư Phi Huyên trong nội tâm không thể nghi ngờ không có hoàn toàn nắm chắc.

Tầm mắt ngưng lại, nhìn xem phía dưới giao phong, Sư Phi Huyên nhưng trong lòng thì càng nhiều là nghi hoặc.

Chiêu kiếm này!

Lúc trước bất quá là vội vàng một cái, thậm chí liền đối phương khi nào xuất kiếm Sư Phi Huyên cũng không biết được, trước mắt lúc này mới cũng coi là lần đầu tiên kiến thức Đạo Công Tử kiếm pháp.

Oanh!

Một tiếng như ngày mùa hè sấm rền.

Không khí nổ vang.

Cuồng tán khí kình đem Nhạc Duyên cùng thiền chủ Liễu Không hai người trải qua đống lửa toàn bộ tạc lên.

Chỉ là này thiêu đốt đống lửa vừa mới bay đến không trung, liền tựa hồ tiến vào trong nước, tại nháy mắt toàn

bộ dập tắt, củi trên mặt càng trong nháy mắt hiện đầy băng sương.

Trường Sinh Quyết dĩ nhiên là vận hành đến đỉnh.

"…"

Chạm nhau một chưởng, thân hình bạo thối mấy bước, Nhạc Duyên cũng không có lập tức ra tay, mà là ngừng lại. Thiền chủ thấy thế lại cũng không có lập tức ra tay tính toán, mà là khí cơ gắt gao khóa tại trước mắt Nhạc Duyên trên người.

Ngẩng đầu.

Nhìn về phía này đứng ở ngọn cây Sư Phi Huyên, Nhạc Duyên hỏi: "Phi Huyên không ra tay?"

"Không!"

"Phi Huyên nhìn xem là tốt rồi!"

Trong tươi cười, Sư Phi Huyên căn bản sẽ không có ra tay tâm tư, một đôi ngọc thủ gánh ở sau người, ngữ khí lộ ra vẻ có chút vui sướng.

Hiển nhiên.

Hiển nhiên Hoà Thị Bích bị chính mình đánh nát sau đích trong khoảng thời gian này tới, giờ khắc này Sư Phi Huyên tâm tình rất tốt.

"Ngươi không ra tay, nhưng lại so sánh với ra tay càng

làm cho người lo lắng a!”

Cảm thán một câu, Nhạc Duyên quay đầu nhìn lướt qua đã muốn tránh sang xa xa Vệ Trinh Trinh, nếu như Vệ Trinh Trinh có thực lực, trước mắt cục diện không thể nghi ngờ càng làm cho người thoải mái. Đáng tiếc chính là, hiện tại Vệ Trinh Trinh cũng chỉ là vừa mới dâng lên đi một tí tập võ tâm tư, cả người liền học bằng cách nhớ đã từng dạy bảo lý luận bên ngoài, sau đó… Tạm thời không có sau đó rồi.

Trước mắt Vệ Trinh Trinh là hoàn toàn giúp không được gì, cũng may mắn đuổi tới trước mắt chính là Phật môn, mà không phải không kiêng nể gì cả Ma Môn.

Bất quá ngắn ngủn cùng thiền chủ Liễu Không giao thủ mấy chiêu, hơn nữa Sư Phi Huyên như vậy nhìn xem cách làm, Nhạc Duyên ngược lại đoán được đối phương tâm tư, này là nghĩ muốn đem chính mình bắt sống tính toán a!

Đây là làm cho mình xuất gia vì tăng sao?

Nghĩ đến đây, Nhạc Duyên sẽ thấy độ hồi tưởng lại Bất Giới hòa thượng này cạo sạch tóc trên đầu mình cách làm.

Thân thể thương thế vẫn chưa hết tốt!

Lúc trước bị Liễu Không một kích, tăng thêm Hoà Thị Bích ảnh hưởng, mặc dù là Trường Sinh Quyết có thể nói là chữa thương thánh điển, nhưng cũng không cách nào tại ngắn ngủn trong vòng vài ngày nhường Nhạc

Duyên khôi phục tới đỉnh ngọn núi thời điểm. Cùng những người khác giao thủ hoặc là cũng may, nhưng cùng thiền chủ Liễu Không hòa thượng nhân vật như vậy giao thủ. Này một tia thương thế cũng sẽ ảnh hưởng.

Trong thời gian thật ngắn, Nhạc Duyên đã đại khái biết rằng Liễu Không hòa thượng vũ lực, hòa thượng này chỉ sợ so sánh với Ninh Đạo Kỳ không kém nhiều lắm.

Của mình loại trạng thái này, nghĩ muốn giết đối phương là không thể nào, nhưng là muốn chạy trốn, hắn vẫn có thể đủ rồi làm được, cho dù là nhiều hơn một cá sẽ không chút nào võ công Vệ Trinh Trinh, Nhạc Duyên cũng có được đầy đủ tự tin.

Tại hướng Vệ Trinh Trinh làm một cái chỉ có nàng có thể hiểu động tác sau, Nhạc Duyên hít sâu một hơi, nhìn xem phía trước mặt ép sát Liễu Không hòa thượng cùng đã muốn ngăn chính mình đường lui Sư Phi Huyên. Tại nhìn lướt qua ngẩn ngơ trên bờ vai gắt gao không buông móng vuốt tiểu điêu. Cuối cùng tầm mắt nhưng lại dừng ở xa xa trên kệ kiếm, Nhạc Duyên bất ngờ nở nụ cười.

“Cũng được!”

“Tại nơi này, ta còn không có hoàn toàn bày ra qua năng lực của mình, hôm nay. Hai vị có thể muốn thấy rõ rồi!”

“Từ chính mình biết một kiếm này sau. Ta biết ngay chính mình chưa bao giờ là một người!”

Trong tay Sắc Không Kiếm chậm rãi giơ lên. Xa xa chỉ hướng phía trước Liễu Không hòa thượng, cười nói: “Thiền chủ, còn có Phi Huyên. Bần đạo chỉ sợ sẽ nhường hai vị thất vọng rồi!”

Lời nói rơi xuống.

Kiếm chiêu thay đổi.

Nếu nói là trước chiêu thức vẫn chỉ là đẹp. Nhưng là trước mắt này ra tay động tác cũng đủ để hấp dẫn ánh mắt của người rồi, dù là Liễu Không là ngẩn ngơ cao tăng, lại cũng không khỏi không tán thưởng đây là một thu hút người chiêu thức.

Ngọn cây.

“Một chiêu kia, đến rồi!”

Hai mắt có chút nhíu lại, nguyên bản đặt ở sau người một đôi ngọc thủ chẳng biết lúc nào đã muốn đặt ở trước ngực, nắm tay nắm chặt, Sư Phi Huyên tầm mắt gắt gao đính tại Nhạc Duyên trên người, sợ bỏ sót mảy may.

Này Xích Luyện Tiên Tử!

Bạch y nữ tử kia!

Còn có này Ma Giáo Giáo chủ!

Đến tột cùng là thật vẫn là huyễn, nhưng lại vào hôm nay rõ ràng.

Mờ ảo như vân.

Nóng lạnh nhị khí giao hòa, hơi nước tràn ngập, Trường Sinh Quyết dưới tác dụng, trong rừng không khỏi khi nào đã muốn dâng lên sợi sợi sương trắng, phảng phất giống như một phiến vân hải. Mà ở này biển mây trên, thì là Đạo Công Tử đứng vào trong đó, phảng phất giống như tiên nhân.

“A di đà phật!”

Kiếm thế biến hóa, thiền chủ Liễu Không hòa thượng sáng tỏ tại tâm.

Chắp tay trước ngực ở bên trong, một thân Phật môn chân khí cũng vận đến đỉnh, hắn theo Sư Phi Huyên trong miệng nghe qua này quỷ dị là không giống như nhân gian chiêu thức kiếm pháp, mà trước mắt một chiêu này hiển nhiên chính là chiêu đó kiếm pháp khúc nhạc dạo.

Đạo Công Tử lên chiêu nháy mắt, Liễu Không liền biết rằng đã muốn không cách nào ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn một chiêu này thi triển ra.

Thiên ngoại phi tiên!

Kiếm quang như nước chảy, mãnh liệt ra, hướng Liễu Không bao phủ mà đi.

Sắc Không Kiếm đâm thẳng Liễu Không.

Đạo Công Tử cá nhân toàn lực xuống Thiên ngoại phi tiên rốt cục thi triển đi ra.

“Đây là! ! !”

Trên ngọn cây Sư Phi Huyên mộng. Tu tập kiếm điển cơ hồ đến Kiếm Tâm Thông Minh, đã đến tâm hữu linh tê cảnh giới kiếm điển, tại thời khắc này nhưng lại xuất hiện ba động.

“Đây là! ! !”

Thiền chủ Liễu Không hòa thượng đồng dạng mộng.

Thân là cao tăng, một thân đến đỉnh, làm bất động hồng trần thiền tu vào lúc này, rung động rồi.

Đồng dạng.

Nhạc Duyên cũng sửng sốt.

Mũi kiếm tại Liễu Không hòa thượng trước ngực im bặt mà dừng.

Thiền chủ không có phòng bị, ra kiếm Đạo Công Tử càng là không có trực tiếp đâm xuống, thậm chí đứng ở ngọn cây Sư Phi Huyên cũng ở đây ngốc trệ trạng thái.

“A di đà phật!”

Phảng phất giống như Giang Nam nữ tử này như gạo nếp bình thường đây này lẩm bẩm khẩu âm, một cái lóe sáng tiểu trọc đầu, một tấm mỹ thuần khiết khuôn mặt

nhỏ nhắn, một đôi thanh tịnh sạch sẽ đôi mắt, còn có này thuần chân đích nét mặt tươi cười.

Vừa mới còn tràn ngập tại trong rừng sát khí liền như vậy tại đây một đôi tinh khiết cùng thủy tinh độc nhất vô nhị đôi mắt nhìn soi mói, tan rã hầu như không còn.

Thiên chân vô tà, thiện lương thuần khiết.

Người tất cả đẹp nhất nhất tinh khiết đều ở người trước mắt trên người từng cái bày ra.

Cái gì thiên hạ thương sinh, cái gì Đạo Phật chi tranh, cũng tại thời khắc này tan rã rồi.

Sư Phi Huyên như thế!

Thiền chủ Liễu Không hòa thượng là như thế!

Đạo Công Tử cũng là như thế.

Gió đêm tập qua.

Làm hai người rõ ràng lúc tỉnh lại, trong rừng sớm đã không có Nhạc Duyên thân ảnh, mà vừa mới chứng kiến đến chính là cái kia tiểu ni cô đồng dạng không thấy tung tích.

Loại tình hình này, khiến cho Sư Phi Huyên cùng Liễu Không hòa thượng không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Tại sao có thể như vậy?

Đây là hai người lúc này cộng đồng ý nghĩ.

Cho dù là Sư Phi Huyên được chứng kiến này Thiên ngoại phi tiên, có thể là vừa vặn chứng kiến càng làm cho nàng mê mang rồi.

Giờ khắc này, nàng thế nhưng không có chút nào nghĩ muốn đi truy Đạo Công Tử tâm tư.

Mà Liễu Không hòa thượng thì là ở đây lẩm bẩm chuyển động Phật châu, niệm lên kinh.

Chương 138 : Hoàng tước

138 chương hoàng tước

Trong rừng cây.

Nhạc Duyên lưng đeo giá kiếm, một cá nhân lặng yên không một tiếng động chính là đi trong đó. Tầm mắt lưu chuyển, đánh giá bốn phía, tựa hồ đang tìm kiếm cái gì.

Không có tâm phiền ý loạn.

Cũng không có nghĩ muốn giết người tâm tư.

Tại vừa mới dưới một kiếm này, cho dù là Nhạc Duyên tự thân nhưng cũng là đã không có sát ý, vô cùng bình thản đứng lên.

Càng hỗn loạn thời điểm, không thể nghi ngờ là người nhất bành trướng thời điểm.

Vì tranh đoạt thiên hạ, có thể nói Phật môn người đã đột nhiên rời bỏ ước nguyện ban đầu, Ma Môn thì càng phải như vậy rồi, nếu không phải rời bỏ sảng khoái ban đầu, vốn nên là trăm tông Ma Môn sao sẽ biến thành người người hô đánh Ma Môn? Đạo môn cũng giống như thế.

Bất quá cùng hai người này không lớn cùng chính là, Đạo gia cao người còn nhiều mà truy tìm cầu tiên vấn đạo, dùng hỏi Trường Sinh.

Đương nhiên, tại đây hỗn loạn thời điểm, Đạo gia cũng

không cách nào tránh khỏi.

Có thể nói, toàn bộ thiên hạ người cơ hồ đều ở trong quay cuồng.

Vì còn sống.

Vì rất tốt còn sống.

Mà giống như như vậy tinh khiết, thiên chân vô tà người nhưng lại quá ít.

Làm Nhạc Duyên nhìn thấy Nghi Lâm này hơi gấp lông mày, còn có này phảng phất giống như Nguyệt Nha ánh mắt thời điểm, một khắc đó hắn không khỏi bình tĩnh, cho dù là đối mặt đã muốn triệt để đã không có phòng bị động tác thiền chủ Liễu Không hòa thượng cũng không có đâm xuống tâm tư.

Tựa hồ là sợ hãi nhường tiểu ni cô nhìn thấy không tốt đích tình cảnh.

Gần kề một cái, nhường Nhạc Duyên có trên linh hồn rửa cảm giác.

“Trinh Trinh!”

Vuốt vuốt mi tâm, tạm thời buông xuống sử dụng Sắc Không Kiếm lại sẽ xuất hiện Nghi Lâm cảm khái tâm tư, Nhạc Duyên hiện tại lớn nhất tâm tư thì là phải tìm được thị nữ của mình Vệ Trinh Trinh. Lúc ấy, làm nhường Vệ Trinh Trinh tránh né. Che dấu ra mờ ám, mà Vệ Trinh Trinh nhìn thấy trong mắt, cũng làm cử động như vậy…

Chỉ là, này chưa hẳn trốn quá xa, quá bí ẩn chút ít a?

Tìm một hồi lâu, Nhạc Duyên dĩ nhiên là không có phát hiện Vệ Trinh Trinh tung tích.

Một cái không có chút nào võ công thiếu nữ, thế nhưng sẽ trốn nghiêm mật như vậy?

Điều này sao có thể!

Như vậy còn lại tới liền chỉ có một khả năng ——

Vệ Trinh Trinh bị cướp đi rồi.

Mà cướp người chỉ có một môn phái sẽ có cách làm như vậy, đó chính là Âm Quý phái.

Tựa hồ nghĩ tới điều gì, Nhạc Duyên chân phải nhẹ nhàng đạp mạnh, người đã nhảy lên ngọn cây. Trên cao nhìn xuống hướng bốn phía quét ngắm mà đi. Dùng tìm Vệ Trinh Trinh tung tích.

“Là tốt thời điểm!”

“Ta vốn đang nghĩ đến ngươi sẽ tại lúc khác đối với Vệ Trinh Trinh ra tay đấy! Bất quá lựa chọn lúc này, quả thực là tốt nhất thời gian.”

Nếu không phải là mình cần đem tinh lực đặt ở Sư Phi Huyên cùng Liễu Không trên người, Âm Quý phái nghĩ muốn cướp đi Vệ Trinh Trinh không thể nghi ngờ phi thường khó khăn.

Lục lạc nhẹ vang lên, thì thào tự nói trong. Nhạc Duyên hai tay chắp sau lưng. Đeo giá kiếm. Một thân vạt áo tung bay dựng ở ngọn cây đỉnh, tuy nhiên khẳng định Vệ Trinh Trinh bị Bạch Thanh Nhi chỗ cướp đi, nhưng là Nhạc Duyên có một loại có thể khẳng định tâm tư. Đó chính là Vệ Trinh Trinh cũng sẽ không xuất hiện nguy hiểm tánh mạng.

Bởi vì, các nàng nghĩ lấy đến Hoà Thị Bích tâm tư không thể nghi ngờ toàn bộ đặt ở Vệ Trinh Trinh trên người.

Trong bóng tối.

Bạch Thanh Nhi, Văn Thải Đình còn có Đán Mai ba người một trước một sau chạy vội, trong đó tại Bạch Thanh Nhi trên lưng thì là đã muốn lưng đeo chẳng biết lúc nào đã muốn đã hôn mê Vệ Trinh Trinh.

Chỉ là giờ này khắc này ba người tuy nhiên đã muốn cướp đi Vệ Trinh Trinh, nhưng là nội tâm cũng là vô cùng khẩn trương, cho dù là Văn Thải Đình cùng Đán Mai cũng là Âm Quý phái trưởng lão cấp bậc đích nhân vật, nhưng là tại đối mặt thiền chủ Liễu Không hòa thượng thời điểm, đồng dạng không có tất thắng tâm tư.

Đối mặt Liễu Không hòa thượng, cho dù là Âm Hậu chỉ sợ cũng vô pháp thắng.

Cũng may mắn là có Đạo Công Tử tự mình đối mặt thiền chủ Liễu Không, nếu không mà nói ba người thật đúng là buông tha cho nguyên bản tính toán. Chống lại Sư Phi Huyên cộng thêm thiền chủ Liễu Không, ba người cơ hồ

là tại phát hiện tung tích của đối phương sau, lúc này thì có lui bước tâm tư.

Thậm chí, liền rất xa đi theo Đạo Công Tử sau lưng cũng vô pháp làm được.

“Lần này, chúng ta vận khí rất tốt!”

Chạy đi ở phía trước Đán Mai quay đầu lại, nhìn lướt qua Vệ Trinh Trinh cùng Văn Thải Đình, bất ngờ lên tiếng nói.

“…”

Văn Thải Đình nghe vậy không nói tiếng nào.

Về phần Bạch Thanh Nhi thân phận muốn sai một bậc, cho dù là nàng vẫn muốn cùng sư tỷ của mình Loan Loan tranh phong, nhưng là nàng cuối cùng không phải Loan Loan, không có tu tập Thiên Ma Công, đối với Âm Quý phái các Trưởng lão có thể là không có chút nào lực áp bách.

Nghe xong Đán Mai nghe được lời này, Bạch Thanh Nhi không thừa nhận cũng không được, lúc này đây vận khí vô cùng tốt.

Nguyên bản làm ra quyết định, do Văn trưởng lão mời đồng dạng Lạc Dương chung quanh dừng lại Đán Mai, chuẩn bị cưỡng chế cướp đi Vệ Trinh Trinh, dùng lấy đến Hoà Thị Bích mảnh nhỏ. Mà các nàng lựa chọn động thủ địa điểm chính là xuất hiện ở thành Lạc Dương.

Trong thành Lạc Dương căn bản không thích hợp động thủ.

Đương nhiên.

Tứ đại Kim Cương chết ở thành Lạc Dương chuyện tình, Bạch Thanh Nhi cũng hiểu biết.

Vì không trở thành Từ Hàng Tĩnh Trai tiên phong, Bạch Thanh Nhi ba người lựa chọn xem tình huống mà vào được, nhưng mà ba người làm sao cũng thật không ngờ Sư Phi Huyên cùng thiền chủ Liễu Không cùng lúc xuất hiện. Kết cục như vậy, nhường ba người buông tha cho động thủ tính toán.

Có thể trời không phụ lòng người.

Tại tam nữ đều muốn buông tha cho thời điểm, nhưng không ngờ phát hiện Vệ Trinh Trinh bản thân theo trong rừng cây đi ra, trực tiếp xuất hiện ở trước mặt của các nàng . Cục diện như vậy không thể nghi ngờ nhường tam nữ cũng sửng sốt một chút, hành động kế tiếp tự nhiên không cần nói cũng biết.

Đối mặt trường hợp như vậy, lựa chọn tự nhiên chỉ có một

Mà đồng dạng ba người cũng dự đoán ra trong rừng Đạo Công Tử đã cùng thiền chủ Liễu Không giao thủ.

“Bạch Thanh Nhi!”

“Ngươi đang ở đây này Đạo Công Tử bên người ngây người hồi lâu, đối với thực lực của hắn thấy thế nào? Có thể không là Liễu Không đối thủ?”

Đán Mai bối rối lấy tốt nhất thoát đi lộ tuyến, đồng thời cũng không quay đầu lại mà hỏi. Bởi vì Bạch Thanh Nhi cùng Loan Loan tranh phong, Đán Mai trong lời nói đối với Bạch Thanh Nhi không có bao nhiêu khách khí.

“Ta, không cách nào biết được Đạo Công Tử sâu cạn!”

“Loan Loan sư tỷ, đã từng tại Đạo Công Tử bên người ngây người đoạn thời gian, đối với kia nền tảng hẳn là cùng Thanh nhi hiểu rõ không sai biệt lắm!”

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua Đán Mai bóng lưng, Bạch Thanh Nhi trong nội tâm hơi lộ vẻ hậm hực, bất quá nàng bạo lộ chuyện tình đã muốn trở thành sự thật, dù là cùng mình đi gần Văn Thải Đình cũng vô pháp giấu diếm, đương nhiên về Xá Nữ bị phá chuyện tình thật là dấu diếm xuống tới.

Hơn nữa Đán Mai chính là đem Loan Loan nuôi dưỡng lớn lên người, đối với thái độ của mình tất nhiên là không cần nói cũng biết.

“… Nói một cách khác. Bạch Thanh Nhi ở đằng kia Đạo Công Tử bên người hồi lâu, có được chân chính có dùng là tin tức cũng chỉ là cái này rồi!”

Đán Mai không có nói thẳng ra, nhưng là trong lời nói ẩn ý nhưng lại điểm ra Bạch Thanh Nhi cùng Loan Loan tiền đặt cược.

“…”

Há to miệng, Bạch Thanh Nhi không phản bác được, hơn nữa của mình Xá Nữ bị Đạo Công Tử phá, trong lòng của nàng đã là liền khóc tâm tư đều đã có. Bởi vì tại thời thời khắc khắc ở bên trong, Bạch Thanh Nhi trong óc đều không tự chủ được hiện ra Nhạc Duyên thân ảnh, càng là nghĩ muốn cưỡng chế đem đối phương thân ảnh khu trục ra trong óc, nhưng lại càng phát rõ nét.

“Tốt lắm!”

“Chúng ta trước mắt hay là đi Thánh môn cứ điểm, chuẩn bị đổi Hoà Thị Bích mảnh nhỏ chuyện tình a! Dùng Đạo Công Tử có thể ở Lạc Dương giết Tứ đại Kim Cương đích thủ đoạn. Nghĩ đến người ta vẫn có thể đủ rồi từ trống không cùng Sư Phi Huyên trên tay đào thoát.”

Cuối cùng là Văn Thải Đình cắt đứt đối thoại. Đem chủ đề chuyển dời đến những phương diện khác, nếu là lúc sau Đán Mai bức bách đi xuống, Bạch Thanh Nhi chỉ sợ sẽ xảy ra ra kia tâm tư của hắn.

Vì vậy, ba người thân hình lại lần nữa nhanh hơn.

…

Hồi lâu.

Một khúc làm cho người ta an bình tiếng tụng kinh rốt

cục im bặt mà dừng.

Chỉ còn lại này Phật châu không ngừng chuyển động phát ra tiếng ma sát vang lên. Còn có này như ẩn như hiện tiếng hít thở.

“Nàng là ai?”

Thanh âm hơi có vẻ u tĩnh. Phối hợp với Sư Phi Huyên giờ phút này biểu lộ. Rất có một loại khám phá hồng trần, hiểu rõ cuộc đời ảo huyền hương vị.

Sư Phi Huyên không thể không kinh ngạc, này Thiên ngoại phi tiên vẫn còn có biểu hiện như thế phương thức.

Này óng ánh thấu triệt tầm mắt, còn có này đầu bóng lưỡng. Cùng với đỉnh đầu cấm sẹo, không thể nghi ngờ cũng nói cho Sư Phi Huyên đối phương cùng Phật môn thoát không được quan hệ. Hơn nữa quần áo phục sức, còn có một tiếng kia ôn nhu yếu ớt A di đà phật, này tại trong thoáng chốc nhường Sư Phi Huyên cho rằng thấy được Từ Hàng Tĩnh Trai xuất gia đệ tử.

Nhưng mà, mặc dù là trong phái, Sư Phi Huyên cũng chưa thấy xem qua thần như thế thuần túy đồng môn, dù là là sư phụ của mình Phạm Thanh Tuệ cũng giống như thế.

Đang nhìn nhau cái nhìn kia, Sư Phi Huyên thậm chí có một loại tự thẹn cảm thụ.

Lắc đầu, đem phần cảm giác này có chút hoang đường

ý niệm trong đầu khu trục ra trong óc sau, Sư Phi Huyên tầm mắt đã rơi vào thiền chủ Liễu Không trên người.

Giờ phút này Liễu Không hai mắt nhắm lại, tụng kinh không tiếng động.

Nếu không phải diện mục thoạt nhìn còn quá trẻ, chỉ sợ sẽ làm cho người một loại phá bừa bãi lão tăng người đang thần du trong.

Này tiểu ni cô không phải Sư Phi Huyên theo lời này ba cái, Liễu Không cũng tinh tường, chỉ là để cho thiền chủ Liễu Không hòa thượng kinh hãi lại là đối phương này thuần túy ánh mắt cùng chí thiện.

Từng câu từng chữ, tựa hồ cũng có thể tiêu diệt trong lòng người ác niệm.

“Cùng ta phật hữu duyên!”

Hít một câu, thiền chủ Liễu Không hòa thượng cũng không có tiếp tục đuổi Đạo Công Tử tâm tư, mà là xoay người, chậm rãi hướng Lạc Dương phương hướng đi đến.

Chỉ là ai có duyên?

Đến tột cùng là này tiểu ni cô, vẫn là Đạo Công Tử bản thân?

Thiền chủ Liễu Không hòa thượng cũng không nói gì, nhưng là hắn biết rõ Sư Phi Huyên là có thể đủ rồi lý giải chính mình theo lời.

Đầu tiên mắt.

Tốt thuần túy phật tính!

Cho dù là Tĩnh Niệm thiện viện cũng không thu nữ đệ tử, nhưng mà tại nhìn thấy này tiểu ni cô nháy mắt, thân là thiền chủ Liễu Không hòa thượng nhưng lại có muốn nhận đối phương làm đồ đệ tâm tư. Chỉ là duy nhất không cách nào khẳng định là, vừa rồi chứng kiến đến tột cùng là chân thật?

Còn là ảo giác?

Tựa như thực tựa như huyễn, đơn do người nhìn.

Ngươi cảm thấy nàng thật sự, như vậy liền thật sự!

Ngươi cảm thấy nàng là giả dối, có lẽ tựu là giả dối!

Ít nhất, tại trống không trong mắt, cái nhìn kia thật sự!

Đạo Công Tử…

Phật châu chuyển động ở bên trong, màu trắng tăng bào đón gió mà múa, Liễu Không hòa thượng đạp trên không nhanh không chậm bước chân ly khai, tự mình lưu lại Sư Phi Huyên đứng ở âm u dưới bóng cây tĩnh đột nhiên trầm tư.

“…”

Đưa mắt nhìn thiền chủ Liễu Không hòa thượng rời đi,

Sư Phi Huyên nhưng lại biết rõ lúc này đây nghĩ muốn bắt hạ Đạo Công Tử tâm tư phá, tại một kiếm kia hạ.

Hoặc là nói ——

Một kiếm này khiến cho Phật môn đối đãi Đạo Công Tử sẽ có lấy những thứ khác bất đồng. Chỉ cần liền hiện tại thiền chủ Liễu Không biểu hiện, Sư Phi Huyên liền đã biết.

Bất quá càng làm cho Sư Phi Huyên kinh ngạc vẫn là vì cái gì lúc này đây xuất hiện sẽ là một mỹ mạo đáng yêu tiểu ni cô?

Hồi tưởng lại lúc trước nhìn thấy Xích Luyện Tiên Tử, bạch y Long Nữ, còn có này tự xưng Đông Phương Bất Bại hồng y nữ tử, Sư Phi Huyên đều có thể đủ rồi theo ba người trong mắt chứng kiến ba người đội Đạo Công Tử đích tình ý. Xích Luyện Tiên Tử điên cuồng, bạch y nữ tử che lấp, còn có hồng y nữ tử xấu hổ.

Nghĩ đến đây, Sư Phi Huyên sắc mặt biến được quái dị đứng lên, như thế đối lập lời mà nói…, này vừa mới nhìn thấy cái kia tiểu ni cô…

Sư Phi Huyên rất là bất đắc dĩ.

Vốn là muốn mượn bởi vậy lần giao phong thăm dò Đạo Công Tử võ công chi tiết, bắt lấy mà nói tốt nhất, nhưng mà…

Hắn, càng ngày càng thần bí!

Chương 139 : Ngoài ý muốn (thượng)

139 chương ngoài ý muốn (thượng)

Nguyệt lên mặt trăng lặn.

Đêm, qua rất nhanh đi.

Sắc trời từng bước.

Mọc lên ở phương đông mặt trời, thoạt nhìn hồng náo nhiệt hỏa, tựa hồ biểu thị điềm tốt.

Thiếu Soái Quân, cứ điểm.

Trong quân trướng.

Từ Tử Lăng chính không ngừng chiếu cố còn sống, trên tay cầm lấy thuốc trị thương, đang không ngừng cho trong một ít bị trọng thương đạo sĩ đút lấy. Chỉ là tại bị đút các đạo sĩ, cũng không có mấy người nguyện ý cho Từ Tử Lăng sắc mặt tốt nhìn, chỉ là lạnh lùng theo dõi hắn.

Đổ ra là đồng dạng bị thương hòa thượng, mở miệng một tiếng A di đà phật, biểu thị ra đối với Từ Tử Lăng lòng biết ơn.

Đối với cái này, Từ Tử Lăng cũng là không thể làm gì.

Bên ngoài.

Đồng dạng là có mấy người các đạo trưởng tại chữa thương, trong đó đặc biệt Viên Thiên Cương thương thế rất nặng.

Thân là Thiếu soái Khấu Trọng, càng tự mình dùng Trường Sinh Quyết chân khí vì Viên Thiên Cương chữa thương, không chỉ có như thế, bốn phía binh sĩ đối trước mắt những đạo sĩ này ấn tượng cũng rất tốt, cũng không giống như những thứ kia thoạt nhìn thật giống như tại trong quân trướng nghỉ ngơi, trên thực tế là bị vây tại trong đó đạo sĩ hòa thượng.

Tại Khấu Trọng hỗ trợ vì Viên Thiên Cương chữa thương thời điểm, Hư Hành Chi cũng ở đây bận việc, thân vệ binh lính càng là đồng dạng tại hỗ trợ.

Tối hôm qua một hồi Đạo môn nội chiến, quả thực để ở tràng những binh lính khác nhìn cá đặc sắc, hơn nữa trải qua sao những thứ kia tàng ô nạp cấu chùa miếu đám binh sĩ, thấy được những chuyện kia, bản năng rất đúng hòa thượng nổi lên chán ghét tâm tư.

Nếu không phải Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng có lệnh, này vài hòa thượng phỏng chừng sẽ bị bọn họ loạn thương đâm chết.

“Như thế nào?”

Thu công, thấy Viên Thiên Cương sắc mặt tốt lên rất nhiều sau, Khấu Trọng lúc này mới hỏi.

PHỐC!

Hộc ra một ngụm tụ huyết, Viên Thiên Cương sắc mặt có hơi trắng bệch, đã gọi ra có chút nồng đậm mùi máu tươi, múa một chút ống tay áo, nhường kia phiêu tán sau. Này mới mở miệng nói ra: “Thương thế, so với ta trong tưởng tượng muốn nặng!”

“…”

Một bên Khấu Trọng nghe vậy dở khóc dở cười, đối phương thương thế trên người mặc dù có một phần là bởi vì tối hôm qua Đạo môn người trong đồng đạo thi đấu sinh ra, nhưng là càng nhiều là hay là bởi vì Viên Thiên Cương cưỡng chế tìm hiểu Trường Sinh Quyết vấn đề.

Lắc đầu, Khấu Trọng khuyên giải nói: “Ta nói Lão Viên ngươi còn là đừng tiếp tục tham ngộ đi xuống. Như vậy đi xuống mỗi ngày nhìn ngươi thổ huyết rất là làm cho người ta sợ hãi a!” Nhìn xem Viên Thiên Cương, đối với kia lớn mật trình độ, Khấu Trọng cũng không khỏi không tán thưởng.

Phải biết rằng lúc trước mình cùng Từ Tử Lăng bất quá là một người tìm hiểu một bức đồ, thiếu chút nữa chết đi.

Mà sư phụ của mình Đạo Công Tử Nhạc Duyên bắt đầu càng bảy bức đồ toàn bộ tìm hiểu, kết quả tẩu hỏa nhập ma, một thân công lực như vậy vứt đi. Cuối cùng chuyên tu kia công phu của hắn, hơn nữa mình cùng Từ Tử Lăng tìm hiểu cái kia hai bức đồ, sư phụ của mình mới

hoà hoãn quá mức tới.

Bởi vậy có thể thấy được, này Trường Sinh Quyết khó khăn.

Mà trước mắt Viên Thiên Cương, đi đồng dạng là sư phụ lúc trước đường đi.

Tuy nhiên Khấu Trọng một mực không biết rõ Viên Thiên Cương tại sao phải gia nhập Thuần Dương phái, nhưng là chỉ cần liền đối phương đối với trợ giúp của mình còn có hôm qua Thiên Đạo Môn nội chiến. Cũng đủ để nhường Khấu Trọng đem Viên Thiên Cương thật lòng nhìn đợi thành bằng hữu rồi.

“Ha ha!”

Lắc đầu bật cười, Trường Sinh Quyết khó khăn quả thật làm cho người khủng bố, nhiều ngày trôi qua như vậy, Viên Thiên Cương mặc dù là trí tuệ kinh người, cũng là nhường hắn không hề tiến thêm, một thân võ công càng có giảm xuống xu thế. Lau một chút vết máu ở khóe miệng, Viên Thiên Cương rồi mới lên tiếng: “Này Trường Sinh Quyết đối với ta có trọng dụng. Không có cách nào!”

Viên Thiên Cương trực giác ở bên trong, hắn nghĩ muốn tái tiến một bước, nhất định phải tìm hiểu ra này Trường Sinh Quyết bí mật.

“Ai!”

Nhìn xem Viên Thiên Cương kiên trì, còn có này sắc mặt

trắng bệch, Khấu Trọng trầm mặc. Hắn nghĩ tới lúc trước chính mình đối với võ học chờ mong, muốn trở thành nhân thượng nhân tâm tư, không thể nghi ngờ trước mắt Viên Thiên Cương tâm tư có lẽ cùng mình lúc trước bất đồng, nhưng là cái loại này truy cầu nhưng lại tồn tại.

Trầm mặc một hồi lâu.

Khấu Trọng cũng ngồi xổm ở Viên Thiên Cương bên người, cúi người tại Viên Thiên Cương bên tai nhỏ giọng khuyên bảo một câu, nói: “Nghĩ muốn toàn bộ tìm hiểu Trường Sinh Quyết. Chỉ sợ là không ai có thể đạt thành! Công lực càng cao tìm hiểu Trường Sinh Quyết bị cắn trả sẽ càng mạnh, mặt khác, ta còn là hi vọng Lão Viên ngươi chớ để tất cả cùng thôn tảo tử dường như toàn bộ tìm hiểu, vẫn là một bức một bức đồ tới, gặp thích hợp của mình. Liền tìm hiểu này bức đồ!”

“…”

Viên Thiên Cương nghe vậy trầm ngâm không nói gì.

Khấu Trọng thật là tốt ý hắn đương nhiên hiểu rõ, hơn nữa trong khoảng thời gian này kết quả cũng làm cho hắn Viên Thiên Cương thấy được, toàn bộ tìm hiểu lời mà nói…, chỉ sợ hắn sống không được thời gian bao lâu. Mà Khấu Trọng lời mà nói…, hiển nhiên nói cho Viên Thiên Cương những chuyện khác.

Đó chính là Chưởng giáo Đạo Công Tử Nhạc Duyên lúc trước chỉ sợ là toàn bộ tìm hiểu xảy ra vấn đề, mà lựa chọn cắt giảm.

“Đúng rồi, Lão Viên ngươi cảm thấy cái đó phó đồ nhất thuận mắt?”

Thấy Viên Thiên Cương trầm mặc, Khấu Trọng liền biết rằng vị đạo sĩ này nghe vào khuyến cáo của mình, thở phào thở ra một hơi, nói sang chuyện khác hỏi.

“Đệ nhất bức!”

Đón Khấu Trọng tầm mắt, Viên Thiên Cương nói ra.

Đệ nhất bức!

Khấu Trọng nghe vậy khẽ giật mình, trong đầu hồi tưởng lại Trường Sinh Quyết bảy bức tranh vẽ, hắn là thứ sáu bức, chính là hành tẩu đồ, mà Từ Tử Lăng là thứ bảy bức, chính là ngủ nằm đồ, mà sư phụ Nhạc Duyên thì là hai bức đồ hợp tu. Này đệ nhất bức đồ, thì là chủ đánh đầu lâu, trong đó càng dùng hai mắt là chủ.

Phía trên kia huyệt vị rậm rạp chằng chịt, cho dù là Khấu Trọng đã muốn tu thành Trường Sinh Quyết, hiện tại hồi tưởng lại, đối với này đệ nhất bức đồ nhưng lại căn bản chưa có trở về nghĩ tâm tư. Một cái không tốt, chỉ sợ sẽ là trở thành hoạt tử nhân kết cục.

Không thể nghi ngờ.

Này đệ nhất bức đồ là khó khăn nhất.

“Ta cảm thấy được khả năng đối với ta sở học có trợ giúp!”

Nhìn xem Khấu Trọng này giống như nhìn chết ánh mắt của người, Viên Thiên Cương da mặt cũng kéo căng không thể, lên tiếng giải thích nói.

“A!”

Gật gật đầu, Khấu Trọng không nói lời nào nữa, có thể khuyên ngăn đối phương không cần bảy bức cùng tu đã là chuyện tốt rồi, cũng không thể làm cho người ta không đi nếm thử. Sư phụ đã nói với chính mình, mỗi người cũng có chính mình phù hợp. Có lẽ, đối với Viên Thiên Cương mà nói, đệ nhất phó đồ tựu là phù hợp.

“Đúng rồi!”

“Lão Viên, này Phật môn đến tột cùng là có ý gì? Còn có những thứ kia…” Nói đến đây thời điểm, Khấu Trọng tầm mắt hướng về quân trướng, ở bên trong là lần này đến đây tìm chính mình phiền toái đạo sĩ. Không thể không nói Đạo môn nội chiến, cũng làm cho Khấu Trọng có chút không nói gì.

Đáng tiếc chính là hắn bối phận quá nhỏ, thuộc về Đạo môn vãn bối chính hắn cùng Từ Tử Lăng căn bản liền không nhúng vào mà nói, chỉ có thể nhìn đối phương một đám màu đen sắc đạo bào đạo sĩ cùng Viên Thiên Cương bên này một đám mặc Thuần Dương đạo bào người tiến hành ác đấu.

Để cho Khấu Trọng không nói gì chính là, chính hắn thân là Thuần Dương Chưởng giáo đệ tử, thậm chí ngay cả đến đây hỗ trợ, mặc nhà mình môn phái đạo bào đạo sĩ không có nhận ra một cái tới.

Cuối cùng tại bọn hắn trong lúc nói chuyện với nhau. Khấu Trọng mới biết được những thứ này Viên Thiên Cương gọi tới trợ thủ.

Tựa hồ nhìn ra Khấu Trọng lo lắng, Viên Thiên Cương trái lại an ủi: “Yên tâm!”

“Bọn họ khiến người ngoài ý!”

“Chúng ta cũng ngoài ý muốn!”

“Ta trước tới nơi này trên đường, đã muốn kêu không ít đồng đạo, lần này đến đây bất quá là số ít, đến lúc đó còn có người đến đây hỗ trợ đấy!”

“Cho nên Đạo môn nội bộ cái khác trưởng bối đối với áp lực của ngươi. Ngươi có thể bỏ qua không thấy, bọn họ giao cho ta có thể!”

“Ngược lại Phật môn vấn đề, vẫn còn cần ngươi cùng Tử Lăng chính mình đối mặt, ta nghĩ sư phụ của các ngươi Chưởng giáo sẽ tự mình giải quyết đấy!”

Vỗ vỗ Khấu Trọng bả vai, Viên Thiên Cương đứng dậy hướng bên cạnh cái khác đã muốn bị thương đạo hữu bên kia đi đến, bắt đầu hỏi thăm về của mình đồng đạo thương thế tới.

Trên mặt đất.

Khấu Trọng nửa ngồi lấy thân hình. Ngơ ngác nhìn lấy Viên Thiên Cương bóng lưng, sắc mặt có chút ngẩn

người.

Giờ phút này tại trong đầu của hắn quanh quẩn là không là Phật môn vấn đề, mà là Viên Thiên Cương nói câu kia hắn đến đây đã muốn kêu không ít đồng đạo, lời này như thế nào nghe nhường Khấu Trọng đều có một loại cảm giác quen thuộc. Thật giống như lúc trước hắn vẫn là nhỏ tên móc túi, không có gặp phải sư phụ thời điểm, tại Dương Châu cùng những người khác đánh nhau tranh đoạt địa bàn thời điểm. Lúc đó chẳng phải hô bằng gọi bằng hữu sao?

Chỉ là khi đó chỉ là tên côn đồ, lên không được lớn mặt bàn.

Mà trước mắt…

Nhà mình Đạo môn như vậy cách làm, có phải hay không cái kia một chút nhi theo?

Này đánh không thắng đã kêu người cảm giác, thật sự là làm cho người ta quá mức quen thuộc a, thật là làm cho người ta hoài niệm a!

Quơ quơ đầu, Khấu Trọng thu hồi tầm mắt, lại nhìn lướt qua quân trướng. Thấy Từ Tử Lăng còn ở bên trong sau, này liền đem cái này không giải thích được ý niệm trong đầu khu trục ra trong óc sau, tìm quân sư Hư Hành Chi bắt đầu tham thảo tiếp được quân sự hành động.

Cũng không biết Trinh Trinh tỷ đi theo sư phụ, hiện tại thế nào!

Nhìn một cái không trung thần dương, Khấu Trọng bước đi vào của mình soái trướng.

…

“…”

Vệ Trinh Trinh nháy mắt con ngươi, ngơ ngác nhìn trước mắt gian phòng.

Xa hoa.

Đây là Vệ Trinh Trinh cái thứ nhất ấn tượng.

Đi theo công tử bên người, tuy nhiên ăn uống phương diện cũng tương đối thư thích, tại Thuần Dương Vệ Trinh Trinh cũng có gian phòng của mình, nhưng là nàng bản thân còn không có gặp qua như vậy xa hoa khuê phòng, có lẽ này trong truyền thuyết thế gia đại tiểu thư gian phòng cũng không gì hơn cái này.

Bất quá càng làm cho Vệ Trinh Trinh ngạc nhiên chính là nàng vì cái gì tại nơi này?

Nhà mình công tử đâu này?

Trong đầu bay lên liên tiếp mê hoặc. Thò tay vuốt vuốt có chút thấy đau lông mày, Vệ Trinh Trinh cẩn thận hồi tưởng buổi tối chuyện đã xảy ra, rất nhanh nàng liền ký lên.

Nàng tại công tử đích thủ thế, thối lui, chuẩn bị tìm cá địa phương an toàn né tránh chiến đấu ảnh hưởng đến.

Đồng thời cũng vì không trở thành công tử vướng víu, cho nên Vệ Trinh Trinh rời đi cự ly thoáng xa một chút, sau đó nàng gặp một người quen.

Bạch Thanh Nhi!

Tại sau, nàng tựu tại Bạch Thanh Nhi ngạc nhiên dưới ánh mắt, bị đánh ngất xỉu rồi.

Sau đó tỉnh lại, chính là tại này xa hoa trong khuê phòng.

Đứng dậy, đầu tiên là kiểm tra rồi hạ thân trên giả dạng sau, Vệ Trinh Trinh liền xuống giường, đi đến trước cửa, nghĩ muốn mở cửa phòng, chỉ là này đẩy cửa, nhưng lại ngạc nhiên phát hiện cửa phòng tựa hồ là bị khóa ở. Phát hiện này không khỏi nhường Vệ Trinh Trinh cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Cuối cùng, Vệ Trinh Trinh gọi lên Bạch Thanh Nhi danh tự tới: “Thanh nhi muội muội, ta biết rõ ngươi đang ở đây đấy!”

“Nói cho tỷ tỷ, đây là vì cái gì?”

“Có phải hay không có lời khó nói?”

Bên ngoài.

Bạch Thanh Nhi yên tĩnh đứng ở nơi đó, nhìn xem thần dương, bên tai nhưng lại quanh quẩn Vệ Trinh Trinh mà nói. Đối mặt với đối phương lo lắng ngữ điệu, nhưng lại nhường Bạch Thanh Nhi thậm chí có không nghĩ vào nhà đối mặt Vệ Trinh Trinh tâm tình.

Cho dù là Bạch Thanh Nhi là Âm Quý phái yêu nữ, có thể đang cùng Vệ Trinh Trinh cùng một chỗ trong cuộc sống, nàng có thể rất rõ ràng cảm nhận được Vệ Trinh Trinh đối với chính mình chiếu cố hòa hảo, đây là không trộn lẫn chút nào những thứ khác chân tâm thật ý.

Chính là bởi vì này một phần chân tâm thật ý, tại trong ma môn thật sự là ít thấy, mà nàng Bạch Thanh Nhi càng cơ hồ không có cảm nhận được qua.

Vệ Trinh Trinh nhưng lại nhường Bạch Thanh Nhi lần đầu tiên có ôn tình cái này nhận thức.

Một hồi lâu.

Bạch Thanh Nhi xoay người ly khai, không có đẩy cửa vào, nàng lựa chọn trốn tránh.

Chỉ có Vệ Trinh Trinh này thanh âm ôn nhu dưới ánh mặt trời quanh quẩn.

Chương 140 : 140 chương ngoài ý muốn (hạ)

140 chương ngoài ý muốn (hạ)

“…”

Ngắm lên trước mắt cửa phòng đóng chặc, Vệ Trinh Trinh buông tha cho tiếp tục la lên tính toán, nàng nghe ra đến bên ngoài này đi xa tiếng bước chân.

Với tư cách cùng Bạch Thanh Nhi ngây người không ít thời gian Vệ Trinh Trinh, vẫn là rất quen thuộc cái này tiếng bước chân.

Nghe tiếng bước chân, người ở phía ngoài chính là Bạch Thanh Nhi.

Nghe này dần dần đi xa tiếng bước chân, Vệ Trinh Trinh thanh âm cũng theo tiếng bước chân chậm rãi nhỏ xuống tới, cuối cùng hóa thành thở dài một tiếng. Công tử nói không sai, còn là mình quá mức thiện lương sao?

Thanh nhi muội muội, cùng Loan Loan muội muội giống nhau là người xấu sao?

Trong nội tâm tràn đầy mê hoặc, Vệ Trinh Trinh theo cũng chưa từng thấy tận mắt Bạch Thanh Nhi cùng Loan Loan tàn nhẫn, cho nên đối với xấu một từ lý giải cũng

không khắc sâu, ngược lại đối với hai nữ đánh nhà mình công tử chủ ý có chút bất mãn. Phải biết, Vệ Trinh Trinh giang hồ kiến thức thật sự là quá ít, nàng kinh nghiệm nhiều nhất cũng bất quá là ở Phùng gia thời điểm bảo vệ tự thân, bị cái kia người đàn bà đanh đá bức bách, sau đó làm bánh bao.

Chỉ là tại thời khắc này triệt để xác định sau, không thể nghi ngờ đối với Vệ Trinh Trinh là một loại đả kích.

Hiển nhiên, trảo nhà mình người là nghĩ muốn dùng nhà mình đối phó công tử.

Trong lúc nhất thời.

Trong phòng ngoài phòng, cũng yên tĩnh trở lại.

“Không vào đây?”

Văn Thải Đình đứng ở bên cạnh, nhìn xem Bạch Thanh Nhi xoay người rời đi bước chân, đi đến trước, dò hỏi: “Lòng của ngươi mềm nhũn!”

Nhìn trước mắt Bạch Thanh Nhi cúi đầu bộ dáng, Văn Thải Đình với tư cách Âm Quý phái trưởng lão, tình huống nào chưa thấy qua, Bạch Thanh Nhi biến hóa trong lòng bị Văn Thải Đình nhìn cá thông thấu. Hiển nhiên, Bạch Thanh Nhi là nhận lấy thật lớn ảnh hưởng.

“Về Đạo Công Tử chuyện tình, Thanh nhi ngươi rời khỏi a!”

Thấy Bạch Thanh Nhi vẫn tại bảo trì trầm mặc, Văn Thải

Đình cũng là không khỏi lắc đầu than thở một tiếng, làm ra cuối cùng an bài, nói: “Ta sẽ hướng sư tỷ báo cáo đấy!”

Rút khỏi. Nhất định phải được đến Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên khẳng định.

Trước mắt, Bạch Thanh Nhi Xá Nữ đại pháp bị Đạo Công Tử sinh sinh phá vỡ, nếu như tại nhường Bạch Thanh Nhi chống lại Nhạc Duyên, chỉ sợ này thật sự sẽ đem nàng cả người cho góp đi vào. Bồi dưỡng một người xuất sắc truyền nhân rất khó khăn, như Loan Loan. Nhưng là bồi dưỡng một cái so sánh với Loan Loan thoáng kém một chút người, đồng dạng không đơn giản.

Nhất là tu tập Xá Nữ đại pháp Bạch Thanh Nhi càng dùng để đối phó những nam nhân kia lợi khí.

Tại có chút thời điểm, một cái Bạch Thanh Nhi chỉ sợ phát ra nổi tác dụng không thể so với với tư cách người thừa kế Loan Loan muốn tới được yếu.

Gật gật đầu, Bạch Thanh Nhi cũng chỉ là bất đắc dĩ than thở một tiếng, đáp ứng Văn Thải Đình an bài. Vốn là muốn mời cầu Văn Thải Đình cùng Đán Mai hai người hảo hảo đối đãi Vệ Trinh Trinh, nhưng là há hốc mồm sau Bạch Thanh Nhi lại phát hiện mình căn bản không có quyền lợi đi nói.

Nhiệm vụ thất bại. Liền đại biểu cho nàng là kẻ thất bại.

Hoà Thị Bích mảnh nhỏ bất quá là một cái cam đoan địa

vị mình lợi thế.

Về phần giúp Vệ Trinh Trinh cầu tình…

Hai vị trưởng lão hội nghe nàng Bạch Thanh Nhi đấy sao?

Sẽ không!

Tại Âm Quý phái nội bộ, quyền lợi địa giai tầng không thể nghi ngờ phần đích rất nghiêm. Nàng Bạch Thanh Nhi dù sao không phải Loan Loan, không phải Môn chủ đệ tử, không phải thế hệ này đại biểu, càng không có cơ hội học Thiên Ma Công, nàng cuối cùng là so sánh với Loan Loan cho so đi xuống.

Không cam lòng a!

Ngửa đầu thở dài một hơi. Bạch Thanh Nhi đi ra ngoài, trở về nhà mình gian phòng. Tuy nhiên không vào Vệ Trinh Trinh phòng ốc, nhưng là cái này cũng không đại biểu Bạch Thanh Nhi sẽ rời đi, bất kể thế nào nói, Bạch Thanh Nhi đối với Vệ Trinh Trinh an nguy vẫn có lấy một tia lo lắng.

Cũng không biết này một phần lo lắng là vì Vệ Trinh Trinh này chân thành cảm tình hay là bởi vì nhà mình Xá Nữ đại pháp bị Đạo Công Tử chỗ phá nguyên nhân, có lẽ hai người đều có a.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Buổi trưa.

Một mực khóa cửa phòng rốt cục bị mở ra.

Đứng ở trong khuê phòng, một bụng hờn dỗi còn có lo lắng Vệ Trinh Trinh lại lần nữa đứng người lên. Tầm mắt hướng phía cửa nhìn lại.

Cửa ra vào, xuất hiện tại Vệ Trinh Trinh trong tầm mắt chính là hai gã đang mặc lụa mỏng, thân hình xinh đẹp diễm lệ nữ tử.

Cùng bình thường thanh lâu nữ tử không giống với.

Trước mắt hai người diễm lệ bao hàm những thứ khác ý nhị, một phinh cười tựa hồ cũng có câu nhân hiệu quả, cho dù là Vệ Trinh Trinh mạnh mẽ nhìn lên phía dưới, cũng là không khỏi sững sờ.

Bất quá lập tức Vệ Trinh Trinh sắc mặt liền đỏ, đó chính là trước mắt hai cái thoạt nhìn cùng thiếu nữ không sai biệt lắm nữ tử quần áo quá mức bạo lộ, nhìn đến Vệ Trinh Trinh hơi có chút không có ý tứ. Phải biết, Vệ Trinh Trinh tại bình thường nhưng mà xuyên tương đối kín, trước mắt hai nữ cách ăn mặc khiến cho Vệ Trinh Trinh nhớ tới mình cùng công tử tại Lạc Dương hoàng cung nhìn qua một thân này Dị tộc phong vị nhảy múa bụng thiếu nữ độc nhất vô nhị.

“Các ngươi là?”

Này hai nữ nàng Vệ Trinh Trinh cũng không nhận ra. Hơn nữa cũng không có nhìn thấy nàng muốn gặp Bạch Thanh Nhi: “Tại sao muốn bắt người ta?”

Không có kinh hoảng, tuy nhiên trong mắt lóe ra chần chờ cùng đề phòng, nhưng là tại Nhạc Duyên bên người ngây người thời gian dài như vậy Vệ Trinh Trinh, đã có thuộc về nhà mình khí chất. Ôn Uyển trong có lấy của mình kiên trì.

“…”

Văn Thải Đình cùng Đán Mai liếc nhau một cái, cũng không có nói thẳng mà nói. Mà là trong nội tâm cảm thán một tiếng.

Buổi tối bắt lấy đối phương thời điểm, bất quá là kinh ngạc, tăng thêm sắc trời nhìn cũng không rõ ràng lắm, nhưng là trước mắt lại lần nữa vừa thấy, chỉ một cái nhưng lại nhường hai nữ cũng không khỏi không cảm thán, đây là một có tính cách có kiên trì nữ nhân.

“Ngươi không sợ hãi?”

Lên tiếng chính là Văn Thải Đình, đối lập lên Đán Mai tới, ít nhất ngôn ngữ trên muốn lộ ra vẻ ôn nhu.

“Tại sao phải sợ?”

Đối mặt Văn Thải Đình vấn đề, Vệ Trinh Trinh tuy nói khẩn trương, nhưng là tại công tử bên người ngẩn ngơ lâu vẫn có lấy kiến thức, ít nhất đã có cái loại này tùy ý mặt đối với chuyện sợi sợi nội tình, “Còn có, các ngươi trộm đồ đạc của ta, xin trả làm cho người ta!”

Vừa nghe lúc này đáp, Văn Thải Đình cùng Đán Mai

cũng là sững sờ.

Ngắm lên trước mắt đã đem một đôi ngọc thủ nắm thành nắm tay Vệ Trinh Trinh, Văn Thải Đình cùng Đán Mai hai người quả nhiên là dở khóc dở cười, rõ ràng đã là khẩn trương tới cực điểm, vẫn là mạnh chống nói không sợ hãi. Này Đạo Công Tử nhất phái người cũng là như vậy… Mạnh mẽ đâm tới sao?

Đạo Công Tử Nhạc Duyên tại Lạc Dương bên đường giết Tĩnh Niệm thiện viện Tứ đại Kim Cương, lại vẫn dám tại loại này rõ ràng hạ tại toàn bộ Lạc Dương niêm phong thành thời điểm ngây người vài ngày.

Mà Đạo Công Tử đồ đệ Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng thì là cùng với khác đại quân phiệt trong thế lực tranh đoạt, đục nước béo cò, gắt gao cắn xuống một khối nhỏ (tiểu nhân) bàn, có thể nói cũng là to gan lớn mật.

Can đảm…

Tựa hồ thật đúng là Thuần Dương nhất phái không thiếu.

Trước mắt gần kề một cái đeo kiếm thị nữ, cũng là như thế sao?

“Ha ha!”

Kiều như thiếu nữ vui cười hiển nhiên Đán Mai trong miệng phát ra, cổ tay khẽ đảo, trong lòng bàn tay chính là thuộc về Vệ Trinh Trinh cùng bốn vách tường mảnh nhỏ. Giờ phút này đang nằm tại Đán Mai trong lòng bàn

tay, tại ánh sáng khúc xạ hạ lộ ra vẻ rất là đẹp mắt, cười nói: “Ngươi là nói cái này sao?”

“Đưa ta!”

Vừa thấy được mảnh nhỏ, Vệ Trinh Trinh lập tức nóng nảy.

Tay phải vừa thu lại!

Tránh được nhào đầu về phía trước Vệ Trinh Trinh, Đán Mai đem Hoà Thị Bích mảnh nhỏ thu hồi trong tay áo. Cười nói: “Khẩn trương đâu này? Thứ này, một cái thị nữ sao có tư cách kiềm giữ?”

“Ta Thánh môn mới có năng lực kiềm giữ!”

“Này một khối mảnh nhỏ sao đủ rồi? Chúng ta còn muốn dùng cô nương đổi càng nhiều là mảnh nhỏ rồi!”

Đán Mai trước mặt trước tại trong chớp mắt trở nên âm lạnh lên, dùng một loại đe dọa giọng điệu làm sợ Vệ Trinh Trinh, nói: “Ngoan ngoan phối hợp chúng ta, chúng ta sẽ không làm khó ngươi, tiểu cô nương! Nếu không…”

Pằng!

Một tiếng giòn vang. Tại Vệ Trinh Trinh nhìn soi mói, bàn gỗ một góc bị Đán Mai cho sinh sinh tách ra xuống tới, ngọc thủ sờ, sinh sinh nắm thành bột phấn.

Bộ dạng này khủng bố tràng cảnh, quả thực đem Vệ

Trinh Trinh cho dọa một cái quá sức.

Dùng nhà mình đổi cùng Hoà Thị Bích mảnh nhỏ!

Dùng Vệ Trinh Trinh đối với mình nhà công tử rất hiểu rõ, nàng biết rõ Nhạc Duyên nhất định sẽ đáp ứng tới. Nhưng mà. Kết quả như vậy nàng Vệ Trinh Trinh mới không muốn gặp lại.

Hoà Thị Bích là cái gì?

Tại gặp được này đệ nhất thiên hạ tài nữ Thượng Tú Phương sau, Vệ Trinh Trinh liền biết rằng này Hoà Thị Bích chỗ đại biểu hàm nghĩa. Mà nhà mình công tử đêm hôm đó bị thương trở về, hiển nhiên là đi tranh đoạt Hoà Thị Bích, trong đó phong hiểm an nguy không nói, nàng có thể nào cho phép này Hoà Thị Bích mảnh nhỏ bởi vì nàng một cái thị nữ mà toàn bộ rơi vào những thứ này xấu tay của nữ nhân trong?

“Không cần!”

“Ta sẽ không để cho công tử cầm mảnh nhỏ đổi Trinh Trinh đấy!”

Ngạnh lấy cổ, cho dù là thấy được đối phương đơn giản đem đầu gỗ tạo thành tro bụi, phỏng chừng vê chính mình chỉ sợ càng thêm đơn giản. Cho dù là trong nội tâm sợ hãi tới cực điểm. Vệ Trinh Trinh vẫn là mạnh chống nói không.

“Ai! ! !”

Đán Mai sửng sốt.

Một bên Văn Thải Đình cũng rất là ngoài ý muốn, thấy Đán Mai này hơi ăn khổ bộ dáng, trong nội tâm buồn cười.

Văn Thải Đình biểu lộ biến hóa tự nhiên là đã rơi vào Đán Mai trong mắt, Vệ Trinh Trinh này nghĩa chính ngôn từ cự tuyệt nhường Đán Mai trong lòng có chút hậm hực, hơn nữa Văn Thải Đình vui cười thần sắc lập tức nhường phần này hậm hực hóa thành đối với Vệ Trinh Trinh lửa giận.

Trên mặt mũi gây khó dễ.

Âm Quý phái là cái gì?

Đường đường Ma Môn đại phái, trên giang hồ cơ hồ có thể ngăn trở tiểu nhi khóc thanh danh. Thân là trong đó trưởng lão, sẽ đối với một cái không hề võ công thiếu nữ không có cách nào?

Ma Môn hình phạt, nhất là đối với nữ nhân hình phạt, đó mới là làm cho người ta khủng bố địa phương a!

Tay phải mạnh mẽ vươn, Đán Mai trực tiếp nhéo vào Vệ Trinh Trinh vai. Chỉ nghe cách cách một tiếng vỡ vang lên, đúng là tại trực tiếp bóp nát ra.

Trong sát na.

Cự đại đau đớn che đậy Vệ Trinh Trinh.

Sắc mặt tại nháy mắt tái nhợt, to như hạt đậu mồ hôi lạnh hiển nhiên cái trán chảy ra, nhưng là đối mặt Đán Mai loại này cử động, Vệ Trinh Trinh ngạnh sanh sanh đích nhịn xuống. Chỉ là buồn bực hừ một tiếng bên ngoài, hàm răng gắt gao cắn môi, cho dù là cắn nát môi, chảy ra máu tươi, tuy nhiên lại là không còn có đau hừ một tiếng.

Cổ này tử kiên trì, cổ này cho dù là bị Phùng thị người đàn bà đanh đá khi dễ, chỉ có thể mỗi ngày đi sớm về tối làm bánh bao, một đôi ngọc thủ đông lạnh cùng lão Hoàng dưa dường như cũng sẽ không hừ một tiếng, cắn răng tự mình kiên trì Vệ Trinh Trinh.

“Ngoan ngoan phối hợp, tiểu cô nương!”

“Nếu không mà nói ngươi sẽ có càng nhiều nếm mùi đau khổ!”

Đán Mai trong nội tâm tán thưởng một tiếng Vệ Trinh Trinh cốt khí, nhưng là tại Âm Quý phái đã từng như vậy nữ tử cũng đồng dạng không ít, nhưng cuối cùng còn không phải thỏa hiệp?

Đương nhiên.

Nói toạc ra Đán Mai cũng sẽ không đem Vệ Trinh Trinh làm cho mình đầy thương tích hoặc là làm cho gần chết, nếu không mà nói tại trao đổi Hoà Thị Bích mảnh nhỏ lời mà nói…, đây không phải là ra vấn đề lớn? Vừa mới bóp nát đối phương xương bả vai cử động, bất quá là đối với Vệ Trinh Trinh giáo huấn.

“Không!”

Vệ Trinh Trinh cố nén đau đớn, một hồi lâu nghẹn ra một chữ, ngang ngược tính nết mở ra hoàn toàn.

“Ừ? !”

Hừ lạnh một tiếng, Đán Mai phẫn nộ rồi.

Như là một người thời điểm cũng may, nhưng là tại Văn Thải Đình ở đây dưới tình huống, cuối cùng để cho nàng trên mặt mũi hơi có chút gây khó dễ. Tay phải trực tiếp duỗi ra, bóp Vệ Trinh Trinh cổ, Đán Mai sinh sinh đem Vệ Trinh Trinh cho nói lên.

“Tiểu cô nương, quật cường của ngươi, để cho ta hứng thú vạn phần a!”

Lạnh như băng lời nói quanh quẩn tại Vệ Trinh Trinh trong tai, ho khan không thôi Vệ Trinh Trinh thì là hai tay gắt gao cầm lấy tay của đối phương, muốn tránh thoát, có thể là đối phương lực đạo há lại nàng một cái không hề vũ lực thiếu nữ có thể so sánh?

Hô hấp càng ngày càng khó khăn, nhưng là Vệ Trinh Trinh vẫn là gắt gao cắn răng, không chút nào nhả ra.

Phiên trứ bạch nhãn, Vệ Trinh Trinh phí công vô lực cầm lấy Đán Mai tay, nhưng trong lòng thì lần đầu tiên đối với võ công có khẩn cầu, nếu như mình có lấy võ công cao thâm, chỉ sợ cũng sẽ không cho công tử mang đến phiền toái, như vậy chính mình cuối cùng là cá vướng víu rồi!

“Ho!”

“Ho! Ho! Ho!”

Tuy nhiên Vệ Trinh Trinh biết rõ đối phương không sẽ giết mình, cần dùng chính mình đổi mảnh nhỏ, nhưng là loại này không cách nào hô hấp cảm giác không thể nghi ngờ so sánh với trên thân thể đau đớn càng làm cho người khó chịu sợ hãi.

Ngươi nghĩ học võ sao?

Không nghĩ!

Trong hoảng hốt, Vệ Trinh Trinh trước mắt không khỏi hiện ra này ngày đích đối thoại ——

Một hồi lâu.

Hai tay không khỏi lại lần nữa gia tăng bắt lấy trên cổ cái tay kia lực đạo, nức nở nghẹn ngào trong tiếng Vệ Trinh Trinh nói ra một cái đứt quãng mà nói: “Bắc… Minh có… Cá…”

“Cái gì cá?”

Này nỉ non mà nói nhường Đán Mai cùng Văn Thải Đình hai người cũng là không khỏi khẽ giật mình,

Lập tức ——

Đán Mai sắc mặt không khỏi đại biến: “Đây là! ! !”

Cùng lúc đó.

Bên ngoài.

Tìm hương truy tung mà đến Nhạc Duyên, tại một hồi âm thanh lục lạc vang lên ở bên trong, lưng đeo giá kiếm đến nơi này.

“Tìm được rồi!”

Ngắm lên trước mắt kiến trúc, lời nói rơi xuống đồng thời, người đã bước chân vào trong đó.

Chương 141 : Phản bội (thượng)

141 chương phản bội (thượng)

“Đây là! ! !”

Khổng lồ hấp lực đột nhiên từ Vệ Trinh Trinh cầm lấy trên tay của mình truyền đến, này không phải bình thường hấp lực, chỉ là nháy mắt, Đán Mai liền cảm thấy trong cơ thể mình chân khí ba động. Liền phảng phất giống như chính mình cầm lấy là không là một không hề vũ lực thiếu nữ, mà là một cấp tốc xoay tròn dòng nước xoáy, khủng bố hấp lực trực tiếp đem chân khí trong cơ thể kéo như nước chảy bình thường hướng đối phương trong cơ thể dũng mãnh lao tới.

Này cổ kinh khủng hấp lực tựu thật giống gặp được sư tỷ Chúc Ngọc Nghiên trong tay Thiên Ma Công.

“A!”

Một tiếng kêu đau đớn hiển nhiên trong miệng phát ra, Đán Mai sắc mặt trở nên hoảng sợ đến cực điểm, một tấm mặt ngọc đã bị kinh hãi bò đầy.

Đây là đoạt người công lực ma công!

Trong thánh môn cũng không phải là không có cướp đoạt người khác công lực võ công, nhưng là vì mỗi người công lực pha tạp, hỗn tạp nguyên nhân, hấp thụ

người khác công lực căn bản liền vô pháp chính thường sử dụng, ngược lại là cắn trả bản thân, cho nên những thứ này võ công tại Thánh môn nội bộ cũng không có gì đặc biệt, cơ hồ không có mấy người sẽ tuyển chọn tu tập như vậy cướp đoạt người khác công lực võ công.

Đoạt người khác chân khí nội lực, là mỗi người cũng xa nghĩ.

Đáng tiếc là rất nhiều người nghiên cứu đều không có lấy được tốt kết quả, cuối cùng như vậy công pháp cơ hồ không có mấy người nguyện ý đi hỏi thăm tu tập, mà trong Thánh Môn thì là thay đổi một cái phương thức. Đó chính là từng đã là Tà Đế tìm được một thủy tinh cầu, đem một thân công lực quán chú trong đó.

Đây cũng là Tà Đế xá lợi tồn tại.

Để hậu nhân có thể tìm được hấp thụ phương pháp, như vậy sẽ tại trong thời gian ngắn đắp nặn ra một cái tuyệt đỉnh cao thủ.

Đối mặt Vệ Trinh Trinh trên người bất ngờ bày ra loại này quỷ dị hiện tượng, Đán Mai nếu là có lấy phòng bị, tự nhiên không có vấn đề gì, nhưng mà tại nàng xem tới Vệ Trinh Trinh bất quá là không hề võ công thị nữ, căn bản sẽ không có đề phòng.

Làm này cổ kinh khủng lực hấp dẫn sinh ra thời điểm. Đán Mai đã tại kinh hãi trong mất đi giãy cơ hội.

Tại Đán Mai trong mắt, giờ phút này nàng nắm bắt Vệ Trinh Trinh tựu giống với này đã điên cuồng xoay tròn

dòng nước xoáy, khổng lồ lực hấp dẫn đã kéo nàng chân khí trong cơ thể như mở áp hồng thủy, ào ra ra.

Toàn thân bắt đầu run rẩy, trong thời gian thật ngắn này nguyên bản bóng loáng làn da như mất đi hơi nước bảo dưỡng bình thường chậm rãi khô héo lỏng xuống tới. Không chỉ có như thế, tại này cổ khổng lồ hấp lực, Đán Mai thất khiếu đã chậm rãi chảy ra máu tươi.

Đán Mai bất ngờ biểu hiện, nhường ở sau người Văn Thải Đình thấy thế kinh hãi.

Kinh ngạc, Văn Thải Đình tay phải cũng khoác lên Đán Mai trên người, này một đáp rốt cục nhường Văn Thải Đình cũng biết Đán Mai tại sao phải xuất hiện như vậy tình huống nguyên nhân.

Chân khí trong cơ thể chịu không nổi khống chế tất cả hướng Đán Mai trên người dũng mãnh lao tới. Mà Đán Mai làm làm cầu nối gánh chịu chân khí truyền lại chuyển vận tác dụng.

“Ma công!”

Khủng bố lực hấp dẫn đem Đán Mai chân khí trong cơ thể thôn phệ không còn, ngược lại đem ánh mắt chuyển qua Văn Thải Đình trên người.

Cảm nhận được trong cơ thể mình chân khí bị hút đi, cho dù là Văn Thải Đình mình cũng là xuất thân Âm Quý phái, cũng là ma môn yêu nữ, nhưng tại thời khắc này, nàng cũng không khỏi không hoảng sợ nói ra một tiếng ma công. Đáng tiếc. Văn Thải Đình muốn tránh thoát ra,

cũng đã là đã không có bất luận cái gì biện pháp.

Toàn thân xụi lơ vô lực, nếu không phải là mình tay sinh sinh bị hấp tại Đán Mai trên người, chỉ sợ giờ phút này Văn Thải Đình đã là té xuống.

Không chỉ có như thế, công lực dùng tốc độ khủng khiếp tiết ra, điều này khiến cho Văn Thải Đình thế nhưng tại kinh ngạc cùng sợ hãi trong sinh ra một loại không khỏi thư thích cảm giác.

Băng! Băng! Băng!

Kinh mạch đứt gãy, bên tai không dứt.

Nháy mắt. Hai nữ một đầu tóc đen đã tại này cổ hấp lực hạ trở nên hoa râm, mà trên mặt làn da đã mất đi hơi nước, lỏng phảng phất giống như một tấm vỏ cây già. Bất quá tại thời gian cực ngắn trong, Đán Mai cùng Văn Thải Đình đã do kiều nộn như song thập thiếu nữ biến thành già bảy tám mươi tuổi lão thái thái.

“! ! !”

Vệ Trinh Trinh vô cùng hoảng sợ nhìn trước mắt phát sinh hết thảy, hai cái này như thiếu nữ bình thường nữ nhân ở bản thân trước mặt trước lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ biến thành lão thái bà, Vệ Trinh Trinh có thể nói là triệt để dọa sửng sốt.

Mặc dù là trên người bởi vì vận chuyển nhà mình công tử nói cho pháp môn mà sinh ra toàn thân đầy đau nhức cảm giác, cùng với xương bả vai bị vê cản phía sau sinh

ra cự đại đau đớn cũng tại tình cảnh như vậy hạ bị sợ hoàn toàn quên tại sau đầu. Trong hoảng hốt, Vệ Trinh Trinh tựa hồ cũng nhìn thấy chính mình biến thành cái dạng này tràng cảnh.

Nếu là như vậy, chỉ sợ công tử là không biết Trinh Trinh, cũng sẽ không muốn Trinh Trinh rồi.

Thử nghĩ. Một cái lão thái bà tại sao có thể đủ rồi vì công tử đeo kiếm đâu này?

Càng phát sợ hãi, Vệ Trinh Trinh lại càng phát muốn tránh thoát Đán Mai bóp nhà mình cái cổ tay. Mà càng sốt ruột ở bên trong, không tự giác trong lúc vận chuyển nhà mình công tử dạy bảo công pháp nhưng lại càng nhanh.

“Thả… Thả…”

Há hốc mồm, đã sinh sinh bị hấp thành lão thái bà Đán Mai nghĩ muốn khẩn cầu Vệ Trinh Trinh buông tay, nhưng mà lấy được nhưng lại làm cho người ta thất vọng đến tuyệt vọng kết quả.

Văn Thải Đình trong nội tâm càng hối hận không kịp. Chỉ là loại tình huống này, nàng nghĩ muốn xuất ra bên hông vũ khí lại cũng đồng dạng là bất lực.

Cảm nhận được cổ này hấp lực lại lần nữa tăng lớn, đem trong cơ thể mình chân khí hấp thu không còn sau, Văn Thải Đình đã cảm giác được của mình sinh mệnh lực càng tại này cổ lực hấp dẫn hạ bị kéo tới, mạng của mình đã vẫn còn như trong gió ánh nến, đã lung lay sắp

đổ rồi.

“…”

Trong giây lát, Văn Thải Đình ánh mắt bỗng nhiên trợn to, đã là lão nhân da mặt trên mặt của nàng, trong mắt chảy ra làm cho lòng người rét lạnh âm tàn phẫn hận, há mồm nói ra một cái danh tự sau, lập tức đầu lâu đáp dưới đi. Cùng phía trước Đán Mai, hai người cùng một chỗ đã không có chút nào tiếng động.

Bạch Thanh Nhi!

Cho dù là nhắm mắt kinh hoảng trong Vệ Trinh Trinh cũng nghe được một tiếng này trước khi chết phẫn hận nguyền rủa, cảm giác được chỗ cổ nắm bắt tay của mình thả lỏng, Vệ Trinh Trinh rốt cục thật vất vả giãy ra.

Chỉ là tại đây giãy trong quá trình, theo Vệ Trinh Trinh động tác, này bóp nhà mình cái cổ đích cổ tay trên thế nhưng truyền ra từng đợt két lau thanh âm, sinh hoạt tại xã hội tầng dưới chót, cũng có được không hiếm thấy biết Vệ Trinh Trinh biết rõ đây là cánh tay gãy xương thanh âm.

“A!”

Một tiếng thét kinh hãi, Vệ Trinh Trinh trợn mắt há hốc mồm nhìn lấy đổ ra tại nhà mình bên cạnh hai cỗ lão phụ nhân thân thể, nếu không phải đối phương trên người vẫn là mặc này lụa mỏng, Vệ Trinh Trinh chắc sẽ cho là mình đi trước chứng kiến đến khủng bố tràng cảnh bất quá là chính mình bị véo xém tí nữa chết qua đi ảo giác.

Các nàng…

Đây là! ! !

Liên tục lui về phía sau mấy bước, cuối cùng trượt chân cái bàn, Vệ Trinh Trinh lúc này mới ngã ngã trên mặt đất.

“YAA.A.A..!”

Lại là một tiếng thét kinh hãi, vừa mới ngã trên mặt đất Vệ Trinh Trinh, nghĩ muốn đứng dậy. Nhưng lại chống lại hai cặp không cách nào nhắm mắt, âm tàn cay nghiệt hai mắt, lại đem Vệ Trinh Trinh sống lại sinh hù đích đặt mông ngồi trở về.

Mà vào lúc này, Vệ Trinh Trinh mới cảm giác được chính mình vừa mới sinh sinh đừng dọa ra trong óc đau đớn, lại lần nữa tràn ngập thân hình. Trong lúc nhất thời. Vệ Trinh Trinh cắn miệng, gắt gao chịu đựng này đau đớn, nhìn xem phía trước mặt hai cỗ lão phụ nhân thi thể, đứng ở góc, co lại thành một đoàn, không dám phát ra một chút điểm tiếng vang.

Bên ngoài.

Tại Đán Mai cùng Văn Thải Đình tiến vào giam giữ Vệ Trinh Trinh gian phòng sau. Bạch Thanh Nhi cũng không có đi xa.

Mặc dù không có tới gần phòng ốc, nhưng Bạch Thanh Nhi vẫn tại bên ngoài sân nhỏ cửa ra vào chỗ, yên tĩnh

đứng ở nơi đó chờ đợi kết quả.

Trong lòng của nàng, vẫn là chờ mong lấy Vệ Trinh Trinh có thể nghe theo hai vị trưởng lão mà nói, nếu không mà nói sẽ gặp chịu không nổi biết nhiều ít cực khổ.

Đây là ý nghĩ này bất quá mới vừa vặn lên, Bạch Thanh Nhi liền nghe trong phòng Vệ Trinh Trinh rên âm thanh. Hiển nhiên Đán Mai sáng trưởng lão đối đãi Vệ Trinh Trinh chọn lựa trừng phạt động tác. Nghe Vệ Trinh Trinh cái kia cơ hồ có mang lên khóc nức nở rên, Bạch Thanh Nhi lông mày nhíu lại, cảm thấy trưởng lão quá mức rồi.

Nhưng mà nằm vùng ẩn núp thất bại, không nói trước Xá Nữ đại pháp bị phá, chỉ cần đang cùng loan Loan sư tỷ tranh đoạt trong đã triệt để rơi vào rồi hạ phong, bại người cơ hồ không có lời nói có trọng lượng.

"…"

Há hốc mồm, nhìn lại lấy này cửa phòng đóng chặt. Bạch Thanh Nhi nghĩ muốn mở miệng nói cái gì, cuối cùng lại phát hiện mình không thể nói gì nữa.

Tại trong môn phái nói, nàng Bạch Thanh Nhi đối với Loan Loan địa vị tranh đoạt, thất bại.

Tại nằm vùng ẩn núp mà nói, Bạch Thanh Nhi biết mình không cách nào đối mặt Vệ Trinh Trinh, nếu là đối phương biết mình bất quá là một cái Ma Môn yêu nữ, nàng còn có thể như vậy đối với chính mình sao?

Hơn nữa Xá Nữ đại pháp cũng bị phá.

Đối môn phái mà nói, nếu muốn không bị loan Loan sư tỷ giết chết, như vậy sau này mình lớn nhất tác dụng cũng chỉ là trên giường mị hoặc như Lí Uyên, Đậu Kiến Đức người như vậy rồi.

Hai mắt trong thất thần, Bạch Thanh Nhi đã đoán được sau này mình vận mệnh.

“A!”

“Ha ha!”

Bạch Thanh Nhi khóe miệng móp méo. Cuối cùng một cá nhân hai tay bịt lấy lỗ tai, sau đó chậm rãi ngồi chồm hổm xuống, một cá nhân vô cùng cô tịch tựu như vậy ngồi xổm ở cửa ra vào.

Trong phòng.

Cho dù là Bạch Thanh Nhi chính mình dùng hai tay bưng kín lỗ tai, nhưng là trong đó Vệ Trinh Trinh rên thanh âm vẫn là truyền ra, xuyên qua bàn tay. Xâm nhập trong tai của nàng. Nghe trong phòng này gắt gao cắn môi phát ra tiếng hừ hừ, Bạch Thanh Nhi gần như có thể cảm thụ một cái không hề võ công thiếu nữ đối mặt Âm Quý phái trưởng lão trừng phạt tràng cảnh.

Mím miệng thật chặt môi, Bạch Thanh Nhi bắt buộc chính mình không thèm nghĩ nữa đến trong phòng tràng cảnh, cuối cùng nàng chỉ có thể dùng vật gì đó khác để thay thế.

Thí dụ như ——

Phá chính mình Xá Nữ đại pháp Đạo Công Tử Nhạc Duyên.

Ừ?

Chẳng lẽ là nghĩ đến cái gì sẽ nhìn thấy cái gì sao? Nhìn xem xuất hiện tại trước mặt cái kia lưng đeo giá kiếm Đạo Công Tử, Bạch Thanh Nhi đầu tiên là khẽ giật mình, lập tức liền phản ứng đi qua.

Đây không phải ảo giác!

Mà là chân nhân xuất hiện ở trước mặt của mình.

Đạo Công Tử tìm được Âm Quý phái ở chỗ này cứ điểm.

Đứng dậy.

Bạch Thanh Nhi vô cùng đề phòng nhìn trước mắt cái này quen thuộc nam tử, hàm răng cắn môi, rất có chút ít ngang ngược nhìn đối phương.

“…”

Mở trừng hai mắt, Nhạc Duyên tại giết vào này cứ điểm, đem cửa miệng thủ vệ đệ tử tiêu diệt sau, đi vào này sân sau, liền đầu tiên mắt nhìn thấy này ngồi chồm hổm trên mặt đất bịt lấy lỗ tai, toàn bộ một bộ đáng thương bộ dáng Bạch Thanh Nhi, thật giống như lúc trước lần đầu tiên gặp phải thời điểm như vậy.

Bộ dạng này bộ dáng, nhường Nhạc Duyên cũng không khỏi ngẩn ngơ.

Một hồi lâu.

“Bạch Thanh Nhi, Trinh Trinh đâu này?”

Nhìn qua Bạch Thanh Nhi phòng bị động tác, cầm trên tay cùng loại Thiên Ma Đái màu trắng lụa mỏng, Nhạc Duyên chỉ là yên tĩnh chằm chằm vào Bạch Thanh Nhi, chậm rãi hỏi, hai tay chắp sau lưng, lại là không có chút nào ra tay tính toán.

“…”

Bạch Thanh Nhi không có lên tiếng, chỉ là thần sắc lộ ra vẻ cực kỳ ngưng trọng.

Nàng không biết Đạo Công Tử là như thế nào tìm được, nhưng là đối mặt phá chính mình công pháp Nhạc Duyên, nàng Bạch Thanh Nhi căn bản không có nắm chắc, trong nội tâm chỗ khẩn cầu chỉ có chờ đợi hai vị trưởng lão nhanh lên đi ra, ba cặp một có lẽ có lấy thắng lợi tỷ lệ.

Thấy Bạch Thanh Nhi không ra tiếng, Nhạc Duyên nhướng mày chính là muốn nói tiếng cái gì thời điểm, nhưng lại nghe được này cách đó không xa trong phòng truyền ra Vệ Trinh Trinh hoảng sợ sợ hãi âm thanh.

Thần sắc khẽ giật mình.

Lục lạc tiếng vang ở bên trong, giá kiếm trên kim kiếm đã ra khỏi vỏ, kiếm đã rơi vào trên tay, người đã gian phòng nhảy tới.

Đồng thời.

Bạch Thanh Nhi cũng không có nhượng bộ, cắn răng đem trong nội tâm không ngừng tràn ngập cảm giác quái dị đè xuống sau, nàng cũng hướng gian phòng thả người nhảy tới.

Phanh!

Cửa phòng hóa thành mảnh nhỏ tản ra.

Một trước một sau Nhạc Duyên cùng Bạch Thanh Nhi hai người bước chân vào gian phòng, tại thấy trong đó tràng cảnh sau, nhưng lại cũng không khỏi sững sờ, đứng ở này trong.

Hai người gặp được như giống như chim cút co lại trong góc lạnh run Vệ Trinh Trinh.

Còn có hai cỗ đang mặc diễm lệ xiêm y lão phụ nhân thi thể.

Chương 142 : Phản bội (hạ)

142 chương phản bội (hạ)

Trong phòng.

Một cái cắn môi, sắc mặt tái nhợt, cưỡng chế chịu đựng đau đớn, núp ở góc tường giống như chim cút Vệ Trinh Trinh.

Còn có hai cái một thân diễm lệ đến mị hoặc quần áo, nhưng lại mặc ở hai cái đã chết đi lão phụ trên thân người, điều này làm cho người nhìn lại, nhưng lại có một loại ác tâm cảm thụ.

Nhưng là ——

Nhạc Duyên lại là không có để ý, ánh mắt của hắn thì là đã rơi vào Vệ Trinh Trinh này mặc dù có chút tái nhợt, nhưng thật giống như này mới ra nước bông sen bình thường thủy nộn Vệ Trinh Trinh, đột nhiên vừa nhìn đi, thật giống như đẹp không ít, gia tăng rồi không ít mị lực.

Cùng Nhạc Duyên chú ý bất đồng, Bạch Thanh Nhi tại đạp vào giữa phòng nháy mắt, tầm mắt đầu tiên là tại tựa hồ bình yên vô sự Vệ Trinh Trinh trên người nhìn lướt qua sau, lực chú ý của nàng liền bị thế thì tại đã mất đi sinh mệnh khí tức hai cỗ lão phụ nhân thi thể hấp dẫn.

“Này…”

Bạch Thanh Nhi đồng tử đột nhiên co rút lại, đây cơ hồ là cả người đã chấn kinh tới cực điểm mới có cảnh tượng.

Trước mặt này hai cổ thi thể quần áo, còn có bên cạnh binh khí nàng Bạch Thanh Nhi nàng đều biết, đây chính là Văn Thải Đình cùng Đán Mai hai Đại Trưởng lão quần áo cùng binh khí. ,

Nhưng mà…

Trong phòng không có hai Đại Trưởng lão thân ảnh, mà Vệ Trinh Trinh cũng bất quá là thoạt nhìn nhận lấy sợi sợi trừng phạt, như vậy hai vị trưởng lão đi nơi nào?

Nuốt nhổ nước miếng, Bạch Thanh Nhi tại thời khắc này vô cùng khẩn trương, trước mắt này hai cỗ thoạt nhìn già nua như già bảy tám mươi tuổi lão phụ nhân thi thể, chỉ sợ chính là hai vị trưởng lão.

“…”

Tầm mắt xem xét đã tiến lên an ủi Vệ Trinh Trinh Đạo Công Tử Nhạc Duyên, Bạch Thanh Nhi tầm mắt lại đã rơi vào Vệ Trinh Trinh trên người.

Văn Thải Đình cùng Đán Mai tại Âm Quý phái địa vị cực cao, là Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên sư muội. Tuy nhiên vũ lực cản không nổi Âm Hậu, nhưng là cũng là đỉnh cấp cao thủ nhất lưu, nhưng mà hai người này ở này vô thanh vô tức chết đi, thậm chí là trước mắt kinh khủng

như vậy chết kiểu này, điều này làm cho Bạch Thanh Nhi hoảng sợ rồi.

Tầm mắt đầu tiên là trong phòng quét tới quét lui, trong đó bố trí bình yên vô sự, nhất loạn địa phương cũng bất quá là dưới chân này một khối khu vực mà thôi.

Hiển nhiên.

Trong phòng ngoại trừ Vệ Trinh Trinh cùng hai vị trưởng lão ngoài ra không có người thứ ba tiến đến.

Như vậy nói một cách khác…

Văn Thải Đình cùng Đán Mai hai trưởng lão là đã bị chết ở tại Vệ Trinh Trinh trên tay…

Vệ Trinh Trinh không phải là không có võ công sao! ! !

Tầm mắt gắt gao định dạng tại Vệ Trinh Trinh trên người, Bạch Thanh Nhi cảm giác được phía sau lưng của mình đã tại lạnh cả người, rét run, trên trán càng thấm ra rậm rạp chằng chịt mồ hôi lạnh.

Trước mắt.

“Công tử?”

“Ta không phải đang nằm mơ a?”

Tại nhìn thấy Nhạc Duyên thân ảnh thời điểm. Vệ Trinh Trinh đầu tiên là sững sờ. Lập tức cảm nhận được người trước mắt khí tức không là ảo giác, lập tức kinh hỉ

rồi, nói: “Công tử chớ để dùng mảnh nhỏ đổi Trinh Trinh, các nàng là lừa gạt ngươi!”

“Cái gì đâu này?”

Nghe vậy cười. Đối với Vệ Trinh Trinh tâm tư Nhạc Duyên tất nhiên là nhìn tại trong mắt. Cúi người ôn nhu thay Vệ Trinh Trinh lau đi vết máu ở khóe miệng. Còn có khóe mắt nước mắt, nhìn trước mắt lông mi trên cũng nhiễm lấy nước mắt nhi thị nữ, nở nụ cười.

“Yên tâm. Đã không có việc gì rồi!”

Nhìn xem Vệ Trinh Trinh này bị hù quá sức biểu lộ, hơn nữa bên cạnh ngã xuống hai cổ thi thể, Nhạc Duyên chỉ biết Vệ Trinh Trinh đã thi triển chính mình giao cho nàng Bắc Minh, chẳng qua là bởi vì là lần đầu tiên, hơn nữa Vệ Trinh Trinh căn bản không có gặp qua Bắc Minh phát động lúc tràng cảnh, cho nên mới khiến cho trước mắt tràng cảnh hơi chút có chút ác tâm khó coi.

Nói tiếp Văn Thải Đình cùng Đán Mai hai người niên kỉ kỷ chỉ sợ cũng là tuổi trên năm mươi người, nếu không mà nói cuối cùng sẽ không trở thành sao một bộ bộ dáng.

Hơn nữa Nhạc Duyên cũng không khỏi không cảm thán Vệ Trinh Trinh vận khí, nếu không phải này hai Đại Trưởng lão tại bị hấp công thời điểm nghĩ muốn cố thủ đan điền, bảo vệ cho chân khí của mình, nếu là tất cả bay thẳng đến lần đầu tiên sử dụng Bắc Minh Vệ Trinh Trinh trong cơ thể đưa đi, chỉ sợ giờ phút này Vệ Trinh Trinh đã xuất hiện vấn đề lớn rồi.

Tối thiểu nhất cũng là một kinh mạch toàn thân vỡ vụn kết cục.

Nhìn lướt qua, Nhạc Duyên liền đã hiểu lúc trước chuyện đã xảy ra, dù sao như là một thanh người đang đối mặt Bắc Minh thời điểm, chỉ sợ cũng là nghĩ bảo vệ cho công lực của mình.

“Ai nha!”

Theo nghĩ muốn đứng dậy động tác, Vệ Trinh Trinh lập tức dẫn động xương bả vai trên mặt đau đớn, nghĩ muốn đứng người lên động tác lại lại lần nữa thu trở về, cưỡng chế nhịn đau đau nhức, Vệ Trinh Trinh tầm mắt nhưng lại đã rơi vào đứng ở bên cạnh vẻ mặt hoảng sợ nhìn mình chằm chằm Bạch Thanh Nhi trên người.

Nhạc Duyên thấy thế, thò tay vừa sờ, liền biết rằng Vệ Trinh Trinh thương thế, trong nội tâm đối với này chết đi hai người càng thêm không có ấn tượng tốt rồi.

Xương bả vai bóp nát, đó là cái gì dùng là thống khổ, Nhạc Duyên cơ hồ có thể tưởng tượng.

Nhưng mà Vệ Trinh Trinh vẫn là cưỡng chế nhịn xuống, cơ hồ đem môi của mình cắn nát, cũng may mắn tốt mình bây giờ tu tập chính là Trường Sinh Quyết, đổi lại là người khác tới, chỉ sợ sẽ cho Vệ Trinh Trinh lưu lại hậu hoạn. Tại vận công đè xuống Vệ Trinh Trinh thống khổ sau, Nhạc Duyên lập tức dùng tay sinh sinh đem vỡ vụn xương bả vai cho đáp trở về bình thường bộ dáng, này mới khiến yên lòng.

“Thanh nhi muội muội!”

Sắc mặt tuy nhiên tái nhợt, Vệ Trinh Trinh vẫn là lo lắng nhìn lấy Bạch Thanh Nhi, rất là vui vẻ cười nói: “Ta biết ngay Thanh nhi muội muội không phải hư hỏng như vậy, đích thị là các nàng bức ngươi, ngươi vẫn là mang theo công tử đến đây cứu tỷ tỷ!”

“…”

Bạch Thanh Nhi há hốc mồm, đón Vệ Trinh Trinh này thư thái nụ cười, nhưng lại không biết mình nên nói cái gì rồi.

Nàng nên thẳng thắn mình bây giờ là sợ hãi sợ hãi, hơn nữa Đạo Công Tử cũng là bản thân tìm thấy sao?

Nhưng mà đối mặt Vệ Trinh Trinh này nụ cười ngọt ngào, Bạch Thanh Nhi nắm chặt hai tay, rốt cục nới lỏng ra.

Vì cái gì…

Vì cái gì chính mình nghe xong lời này, sẽ có một loại hổ thẹn cảm giác đâu này?

Ta không phải Âm Quý phái yêu nữ sao?

Thì thào tự nói ở bên trong, Bạch Thanh Nhi cúi đầu.

Ca sát!

Chỉ nghe trước người một tiếng vang nhỏ, Vệ Trinh Trinh ánh mắt đột nhiên trừng lớn, lập tức một tiếng kêu đau trong hiện ra khinh khỉnh hôn mê bất tỉnh.

Rõ ràng là Nhạc Duyên tại vì Vệ Trinh Trinh nối xương.

Đem yếu đuối xuống tới Vệ Trinh Trinh ôm vào trong ngực, Nhạc Duyên đứng dậy, tầm mắt đã rơi vào Bạch Thanh Nhi trên người, mở miệng hỏi: “Ngươi làm sao bây giờ?”

“Ta…”

Há to miệng, Bạch Thanh Nhi phát hiện tình cảnh của mình nguy hiểm.

“Tới giúp ta lưng đeo giá kiếm a!”

“Ta cần cõng ngươi Trinh Trinh tỷ!”

Một tay vây quanh lấy Vệ Trinh Trinh, tay phải bả vai buông lỏng. Trên lưng giá kiếm rơi xuống, đặt trên mặt đất, một lần nữa đem Vệ Trinh Trinh ôm tốt sau, Nhạc Duyên quay đầu, đối với Bạch Thanh Nhi làm ra sắp xếp của mình.

Lưng đeo giá kiếm!

Bạch Thanh Nhi tất nhiên là biết rõ trước mắt Đạo Công Tử ý tứ, chỉ là nàng có chút chần chờ.

“Hai vị này hẳn là các ngươi Âm Quý phái trưởng lão một cấp bậc chính là người a? Nếu ta không có đoán

sai, nên Văn Thải Đình cùng Đán Mai!”

“Trước mắt, này Âm Quý phái hai Đại Trưởng lão đã bị chết ở tại nơi này, hơn nữa còn là bởi vì Bạch Thanh Nhi ngươi nguyên nhân, thử nghĩ Loan Loan cùng Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên thầy trò hai người sẽ bỏ qua ngươi sao?”

“Như vậy sai lầm. Thanh nhi ngươi chỉ sợ là không có kết cục tốt!”

“Cho dù là ngươi Xá Nữ có lẽ còn hữu dụng. Nhưng là tại Âm Hậu đã chết hai người sư muội dưới tình huống, Bạch Thanh Nhi, ngươi cảm giác mình có thể thoát đi Âm Hậu lửa giận sao?”

“Người, nhưng là phải vì chính mình suy nghĩ một chút đấy!”

Nhạc Duyên mà nói giống như một cây lạnh như băng rét lạnh gai. Chuẩn bị thẳng ghim Bạch Thanh Nhi nội tâm.

Theo Nhạc Duyên mà nói một câu một câu nói ra. Bạch Thanh Nhi sắc mặt cơ hồ trắng bệch không có chút huyết sắc nào. Trong đầu hiển hiện đều là loan Loan sư tỷ cùng Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên này lạnh lùng mặt ngọc. Còn có này trên thân hai người truyền đến sát ý.

Đánh rùng mình một cái sau, Bạch Thanh Nhi lại lần nữa cúi đầu nhìn lướt qua Đán Mai cùng Văn Thải Đình hai người này không sai biệt lắm đã thành thây khô thi thể, Bạch Thanh Nhi liền biết rõ kết quả của mình cơ hồ đã

xác định.

Lúc này đây có thể so với chính mình nằm vùng ẩn núp thất bại ảnh hưởng đáng sợ hơn.

Ẩn núp thất bại cũng bất quá là ở cùng Loan Loan trong tranh đấu bại hạ trận tới. Nhưng là đem Âm Quý phái hai Đại Trưởng lão đưa đi không có khe hở Địa Ngục, kết quả của nó cũng không phải Bạch Thanh Nhi có thể thừa nhận được.

Phải biết, nếu không phải Bạch Thanh Nhi đánh Hoà Thị Bích mảnh nhỏ chủ ý, kết quả của nó sao sẽ là dạng này!

Chính là bởi vì hiểu rõ, cho nên sợ hãi!

Nhìn qua Bạch Thanh Nhi này không ngừng bộ ngực phập phồng, cùng với cái trán này không ngừng mồ hôi, Nhạc Duyên liền biết rằng Bạch Thanh Nhi đã triệt để lâm vào tư tưởng tranh đấu.

Hồi lâu.

Một mực đóng chặt lại hai mắt, một đôi ngọc thủ lại lần nữa nắm thành quả đấm, móng tay huống chi đem lòng bàn tay đâm rách, chảy rất nhiều hiến máu Bạch Thanh Nhi rốt cục mở hai mắt ra. Trong mắt lóe ra hàn quang, đón Nhạc Duyên này hơi vui vẻ tầm mắt, Bạch Thanh Nhi thở phào thở ra một hơi, yêu mị thanh âm trong tràn đầy mỏi mệt, nói: “Kính xin công tử, tại cứ điểm bên ngoài chờ một lát!”

“Tốt!”

Gật gật đầu, Nhạc Duyên ôm lấy đã hôn mê Vệ Trinh Trinh theo Bạch Thanh Nhi bên người đi qua, mang theo đối phương một thân này màu trắng làn váy.

Mà giá kiếm nhưng lại lưu tại trong phòng.

Cùng tiến đến đồng dạng, Nhạc Duyên đi ra ngoài cũng là bình thường dùng đến khinh công tránh được người khác, trừ bỏ không cách nào tránh đi địa phương mới sẽ ra tay bên ngoài, rất nhanh Nhạc Duyên liền ôm Vệ Trinh Trinh đi tới một chỗ sườn núi trên, xa xa nhìn trước mắt chỗ này Âm Quý phái cứ điểm.

Một tiếng kỳ lạ tiếng vang tại cứ điểm trong truyền đến, tựa hồ là tụ tập ám hiệu.

Dựng ở sườn núi trên, Nhạc Duyên vô cùng an tĩnh nhìn lấy này cứ điểm trong không ngừng đi ra nữ tử nam nhân, dùng ánh mắt của hắn hơi chút vài một chút, chỗ này cứ điểm thậm chí có gần hai trăm người số lượng. Ngẫm lại cũng thế, chính mình đi trước tiến vào trong đó, vì phòng ngừa Âm Quý phái bỏ đá xuống giếng đối với Vệ Trinh Trinh làm ra không tốt chuyện tình, Nhạc Duyên chỉ là dùng một cái phương hướng đi vào, càng nhiều là vẫn còn cần tránh đi những người khác tai mắt, nhìn thấy người tự nhiên không nhiều lắm.

Mà trước mắt, tại tụ hợp thanh âm ở bên trong, chỗ này cứ điểm trong Âm Quý phái môn nhân toàn bộ đi ra.

Dùng đám người đối phó chính mình sao?

Ý nghĩ này căn bản sẽ không có tại Nhạc Duyên trong đầu bay lên.

Rất nhanh.

Nhạc Duyên liền nghe này cứ điểm trong truyền đến hét hò, còn có phẫn nộ gầm thét, nam nữ thanh âm xen lẫn cùng một chỗ, mà cứ điểm trong càng dâng lên một cái cột khói.

Nhìn đến đây, Nhạc Duyên liền biết rằng Bạch Thanh Nhi làm ra lựa chọn của mình.

Một nén nhang thời gian sau.

Này bốc lên sương mù đã triệt để tràn ngập toàn bộ cứ điểm, hóa thành phóng lên trời đại hỏa.

Đồng thời.

Đóng chặt đại môn, bị đẩy ra.

Bạch Thanh Nhi một thân bạch y, vạt áo trên tung tóe đầy máu tươi, một thân bạch y sinh sinh nhuộm thành huyết sắc, trên mặt đều là Đóa Đóa huyết sắc hoa mai. Mà ở trên lưng của nàng, thì là đeo giá kiếm, ngẩng đầu, Bạch Thanh Nhi liền thấy được Nhạc Duyên thân ảnh.

Dịu dàng cười ở bên trong, Bạch Thanh Nhi hướng Nhạc Duyên chỗ sườn núi chỗ đi tới.

Bốn mắt đối mặt.

Mỉm cười, Nhạc Duyên ôm hôn mê Vệ Trinh Trinh xoay người hướng ra phía ngoài nhỏ đường đi tới.

“Đi thôi!”

“… Ừ!”

Thanh thúy âm thanh lục lạc ở bên trong, phóng lên trời trong sương khói, hai đạo thân ảnh một trước một sau chui vào trong rừng âm u.

Chương 143 : Ngày quốc tế thiếu nhi khoái hoạt!

143 chương ngày quốc tế thiếu nhi khoái hoạt!

Nước suối bên cạnh.

Bạch Thanh Nhi cả người xinh đẹp vô cùng dựng ở trong nước, trắng nõn như ngọc da thịt toàn bộ đã rơi vào ấm áp dương quang, theo trong tay trái vải trắng chà lau, viên này khỏa bọt nước như cây đậu bình thường ôm vào trên vai thơm.

Đáng tiếc chính là bọt nước này liền như cây đậu đồng dạng, căn bản không cách nào tại Bạch Thanh Nhi trên vai dừng lại. Dừng lại ở phía trên bất quá nháy mắt thời gian, liền sẽ tới lui dọc theo này bóng loáng như tơ lụa bình thường da thịt chảy xuống đi xuống.

Dọc theo xương sống, dọc theo này mê người đường vòng cung, cuối cùng dừng lại ở đằng kia chỉ là lộ ra mặt nước một nửa trên mông mặt.

Rung động run rẩy trong ——

Pằng!

Tựa hồ là lưu luyến này bóng loáng, nhưng mà còn là không thể bắt lấy, bọt nước cuối cùng chỉ có thể vạn bất đắc dĩ ở ánh mặt trời khúc xạ trong lóng lánh lấy thất thải quang mang, như lệ chung chung làm óng ánh, rơi

vào mặt nước, tóe lên một tia gợn sóng.

“…”

Giặt rửa lấy trên người mùi máu tươi Bạch Thanh Nhi, nghe trong rừng tiếng gió, còn có này lưu động nước suối thanh âm, nàng đầy bụng tâm tư nhưng lại không tại này trên mặt.

Phản bội Âm Quý phái, Bạch Thanh Nhi cũng đã triệt để đã không có đường về, đã từng thân là Ma Môn đệ tử nàng tự nhiên không có khả năng đi cùng Phật môn xen lẫn trong một khối, nàng chỉ có một lựa chọn, đó chính là Đạo môn Thuần Dương, chỉ có Đạo Công Tử Nhạc Duyên.

Ngay lúc đó loại tình huống đó, khiến cho Bạch Thanh Nhi không được không vì mình cân nhắc.

Nhưng khi Bạch Thanh Nhi bước ra một bước này sau, trong lòng của nàng nhưng lại có một loại khó có thể nói rõ trống không cùng sợ hãi. Cho dù là mình ở Âm Quý phái trong không có hưởng thụ quá nhiều thiếu ngày tốt lành, dù là chính mình cuối cùng bất quá là thượng tầng nhân vật quân cờ, nhưng mà Âm Quý phái cuối cùng là nàng Bạch Thanh Nhi lớn lên địa phương.

Rời đi chỗ mình quen thuộc. Đi một cái lạ lẫm chỗ, đối với người mà nói, này cuối cùng là cần một loại quen thuộc quá trình, mà ở này ở giữa, nội tâm đều bay lên một loại ẩn ẩn sợ hãi.

Nói tiếp, đối với Bạch Thanh Nhi mà nói, chính mình bị

ép tìm nơi nương tựa Đạo Công Tử, đồng dạng là cho nàng một loại sâu không thấy đáy cảm giác. Hơn nữa Loan Loan cùng Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên uy hiếp.

Kết quả như vậy, không thể nghi ngờ nhường Bạch Thanh Nhi đối với tương lai có chút mê mang.

“Tính!”

“Tạm thời không đi muốn những thứ này!”

“Là tối trọng yếu nhất vẫn là sống sót!”

Lầm bầm lầu bầu càm ràm một phen, Bạch Thanh Nhi dưới ánh mắt dời. Đã rơi vào trước ngực của mình. Tầm mắt định dạng hoàn chỉnh tại chỗ đó. Nhẹ nhàng nghiêng đầu, Bạch Thanh Nhi nhìn một hồi lâu, tay phải xoa bộ ngực sữa của mình, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua này hồng hồng. Mềm ngứa cảm giác lập tức nổi lên trong lòng.

“… Ừ!”

Một tiếng ngâm khẽ. Cổ ngọc hơi duỗi. Bạch Thanh Nhi đầu có chút hướng về sau ngưỡng đi, phảng phất giống như một cái hát vang thiên nga, sương mù trong hai mắt Bạch Thanh Nhi tựa hồ nhìn thấy này thủ ở bên ngoài Đạo Công Tử Nhạc Duyên.

Cái kia phá chính mình công pháp bộ dáng a!

…

“Như thế nào?”

Bạch Thanh Nhi đi bên giòng suối u đầm tẩy đi một thân huyết tinh. Mà hắn Nhạc Duyên thì là ở bên ngoài nhìn xem Vệ Trinh Trinh. Rời đi cứ điểm sau, hai người liền tìm đến nơi này một chỗ coi như là tương đối bí ẩn trong rừng.

Mà vào lúc này, phía trước đau hôn mê bất tỉnh Vệ Trinh Trinh cũng vừa tỉnh lại.

Nhìn xem sắc mặt vẫn còn có chút tái nhợt Vệ Trinh Trinh, Nhạc Duyên rất là quan tâm mà hỏi.

“Ngô!”

Nhíu nhíu mày, mặc dù không có lúc trước như vậy đau, nhưng là cái loại này một mực liên miên không ngừng cảm giác đau đớn vẫn là đụng vào lấy Vệ Trinh Trinh thần kinh. Bất quá nàng Vệ Trinh Trinh là một kiên cường nữ nhân, như vậy đau đớn cũng là bị cắn răng nhẫn nhịn xuống tới, cười nói: “Tốt hơn nhiều! Công tử, không cần lo lắng!”

“…”

Nhìn xem Vệ Trinh Trinh, Nhạc Duyên lại cũng không biết mình thu một cái kiên cường đến ngang ngược tính tình thị nữ là phúc khí của mình còn là của mình bất đắc dĩ. Đưa thay sờ sờ vậy có chút ít phát run khóe miệng, Nhạc Duyên cười nói: “Lừa gạt ai đó? Bất quá, Trinh Trinh ngươi đổ ra là có thể dùng chân khí giảm xuống đau đớn, tình huống như vậy sẽ tốt hơn nhiều.”

“Chân khí?”

Đối mặt nhà mình công tử động tác, Vệ Trinh Trinh đầu tiên là sắc mặt ửng hồng, lập tức kinh ngạc lên nói: “Cái này… Trinh Trinh còn giống như không có tu luyện ra tới!” Tại Lạc Dương, đáp ứng tu tập võ công Vệ Trinh Trinh, tuy nhiên cố gắng vài ngày, nhưng mà nàng nhưng không có cảm nhận được này trong truyền thuyết chân khí nội lực cái gì.

Cho nên vào lúc này nghe được nhà mình công tử nhắc tới cái này sau, Vệ Trinh Trinh lập tức cả người cũng hổ thẹn rồi.

“…”

Nghe vậy Nhạc Duyên không khỏi sắc mặt ngẩn ngơ, trong lòng tự nhủ này Trinh Trinh sẽ không phải cùng này Đoàn Dự một cái tình huống a? Hấp thụ một thân công lực, nhưng lại vẫn không hề hay biết.

Vệ Trinh Trinh đầu tiên là hổ thẹn trong chốc lát, tiếp lấy tựa hồ nhớ ra cái gì đó, lập tức vô cùng hoảng sợ chằm chằm vào Nhạc Duyên, dùng một loại rất là bối rối ngữ khí tự thuật một lần mình ở này trong phòng trông thấy chuyện kinh khủng.

Hai cái tuổi trẻ thiếu nữ, liền như vậy lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ liền tại nàng Vệ Trinh Trinh trước mặt trước hóa thành lão phụ nhân, càng thất khiếu chảy máu, tại trong thời gian thật ngắn, liền mà nói cũng còn chưa nói hết liền chết như vậy đi.

Cảnh tượng như vậy, tại Vệ Trinh Trinh xem ra, này hoàn toàn là chuyện ma quái.

Cảnh tượng lúc đó bộ dáng, hiện tại trong đầu hơi chút nhất trọng hiện, Vệ Trinh Trinh liền chỉ cảm thấy phía sau lưng của mình bốc lên khí lạnh, cho dù là này ấm áp dương quang cũng tiêu trừ không được này trong xương ẩn ẩn hàn ý.

“Ách…”

Nghe Vệ Trinh Trinh này nơm nớp lo sợ mà nói, tăng thêm nàng vậy có chút ít ánh mắt sợ hãi, Nhạc Duyên nhưng lại há hốc mồm, triệt để không nói gì rồi.

Văn Thải Đình cùng Đán Mai biến thành cái kia bộ dáng, thứ nhất là bởi vì vì tuổi của các nàng bản thân cũng đã qua năm mươi, hơn nữa Vệ Trinh Trinh tất cả toàn lực vận chuyển Bắc Minh, đem đối phương một thân chân khí toàn bộ thu nạp, dùng đối phương dầu khô đèn tận mà chết.

Kết quả như vậy, cũng không khiến người ngoài ý.

Bất quá căn bản cũng không biết Nhạc Duyên giao cho mình là công pháp gì võ học tiểu Bạch Vệ Trinh Trinh nhưng lại không biết rồi, cái loại này quỷ dị cảnh tượng tại nàng xem tới này cơ hồ coi như là chuyện ma quái rồi.

Nhìn xem Vệ Trinh Trinh bộ dáng như vậy, Nhạc Duyên liền biết rằng nghĩ muốn Vệ Trinh Trinh đi đến cao thủ

nhất lưu thời gian còn có rất lâu thời gian, trước mắt Vệ Trinh Trinh tuyệt đối không cách nào tiếp nhận mình là nhường Văn Thải Đình cùng Đán Mai liền làm như vậy đầu sỏ gây nên.

Tâm địa người thiện lương, tại đối mặt đáy lòng thời điểm, không thể nghi ngờ là dường như khó trôi qua.

Mà thôi Vệ Trinh Trinh trước mắt trạng thái, nếu là biết rằng chân tướng sự tình, chỉ sợ là đau lòng không thôi.

Này không quan hệ đúng sai. Bất quá là người bản tính.

Tại Vệ Trinh Trinh ngất đi, Nhạc Duyên ôm nàng thời điểm, hắn sẽ dùng chân khí của mình dò xét qua Vệ Trinh Trinh trong cơ thể. Vệ Trinh Trinh thu nạp Âm Quý phái hai Đại Trưởng lão hợp lại mấy chục năm nội lực, tuy nhiên Trường Sinh chân khí cùng Ma Môn chân khí lẫn nhau khắc chế, nhưng là dùng Vệ Trinh Trinh bản thân nền tảng lại là không thể đối kháng, chuyển hóa tốc độ cũng không phải rất nhanh.

Mà này Ma Môn chân khí có chút kỳ lạ, tại bị Vệ Trinh Trinh hấp thụ sau, trừ bỏ một bộ phận lớn nội lực bị tập trung vào khí hải, nhưng là những thứ này nội lực tựa hồ giống như là chết rồi bình thường ẩn dấu đi.

Tựa như Loan Loan tại ra vẻ không hề công lực bình thường thiếu nữ, Bạch Thanh Nhi ra vẻ không có vũ lực nông gia thiếu nữ bình thường. Toàn bộ ẩn dấu đi. Phải biết rằng. Tại nguyên bản trong chuyện xưa, nếu không phải ngoài ý muốn, Song Long đều là không có phát giác Loan Loan biết võ công.

Ngoại trừ lúc ấy nhường Vệ Trinh Trinh dung quang toả sáng, nhưng là nhưng bây giờ là lại lần nữa khôi phục nguyên trạng. Một thân Ma Môn chân khí giấu ở trong kinh mạch. Chờ đợi Vệ Trinh Trinh Bắc Minh chậm rãi chuyển hóa trong.

Bởi vậy hiện tại Vệ Trinh Trinh vẫn là thoạt nhìn cùng người thường hoàn toàn không có khác gì.

“Ha ha!”

“Có ta ở đây. Không có chuyện gì!”

“Bất quá… Trinh Trinh ngươi cần phải cố gắng tu tập ta dạy công pháp của ngươi rồi!”

Bốn mắt nhìn nhau, Nhạc Duyên tầm mắt gắt gao chằm chằm vào Vệ Trinh Trinh hai mắt, rất là nghiêm túc dặn dò. Nếu là chỉ dựa vào lấy Vệ Trinh Trinh thỉnh thoảng vận chuyển một chút Bắc Minh. Hơn nữa ngẫu nhiên còn quên tính cách, này thân chân khí cũng không biết khi nào thì mới có thể dùng chung.

Cho nên, Nhạc Duyên cần cho Vệ Trinh Trinh đứng mục tiêu kế tiếp.

“Nhưng mà…”

Nghe đến đó, Vệ Trinh Trinh sắc mặt rất là đau lòng, tại Lạc Dương, hơn nữa trên đường trong khoảng thời gian này tới, tại nhà mình công tử hỗ trợ, Vệ Trinh Trinh nhà mình tu tập võ công, nói toạc ra thật đúng là không có có

bất kỳ kết quả.

Cùng Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người bất đồng, Vệ Trinh Trinh thiên phú chỉ có thể nói là sai tới cực điểm.

Như là dựa theo bình thường phương pháp nhập môn mà nói, phỏng chừng Vệ Trinh Trinh luyện đến cả đời cũng bất quá là một tam lưu thân thủ.

“Trinh Trinh rất đần đấy!”

Nói ra câu này làm cho mình cũng đành chịu mà nói, Vệ Trinh Trinh sắc mặt như sương đánh cà bình thường, ỉu xìu. Nàng tại Thuần Dương phái thời điểm, gặp qua của mình hai cái em kết nghĩa, cho dù là từng đã là Dương Châu đệ nhất Thạch Long cũng là miệng đầy tán thưởng hai người có tuyệt đỉnh thiên phú.

Nghe nói, tại nhà mình công tử dạy bảo, hai tên tiểu tử bất quá là vài ngày trong liền luyện được của mình môn đạo.

Còn đối với so với chính mình tới…

Người sợ hãi đúng là đối lập, nhất là làm mình là kém một ít phương thời điểm.

Tuy nói Vệ Trinh Trinh không ghen ghét hai cái em kết nghĩa năng lực, nhưng là đối bản thân Vệ Trinh Trinh vẫn là có chút oán trách. Thử nghĩ, hôm nay có người trói lại chính mình công việc quan trọng tử dùng Hoà Thị Bích mảnh nhỏ thay, như vậy đổi lại thời gian khác cũng

có đồng dạng khả năng.

Không biết võ công, như vậy nói đúng là nàng Vệ Trinh Trinh hoàn toàn là một cái vướng víu.

Điều này làm cho Vệ Trinh Trinh trong nội tâm làm sao có thể cao hứng trở lại?

Nhìn qua Vệ Trinh Trinh này cúi đầu động tác, còn có hai tay gắt gao quấy lấy vạt áo động tác, Nhạc Duyên liền biết rằng Vệ Trinh Trinh đối thiên phú của mình thất vọng rồi. Nhưng chuyện như vậy Nhạc Duyên có thể nào thừa nhận?

Một cá nhân muốn trở thành một cao thủ, có đôi khi không chỉ là cần thiên phú, còn cần một cái cổ vũ.

“Ai nói đấy! ! !”

Nhạc Duyên biểu lộ lộ ra vẻ rất là phẫn nộ, tựa hồ đối với Vệ Trinh Trinh cho rằng bản thân là ngu ngốc mà nói rất là thất vọng phẫn nộ, nói ra: “Trinh Trinh ngươi có thể đủ xài tốt vài ngày đem ta giao đưa cho ngươi nhớ kỹ, mặc dù không có luyện được cái gì, đó là bởi vì công tử nhà ngươi ta còn không có dạy ngươi những thứ khác khẩu quyết!”

“À?”

Vệ Trinh Trinh nghe vậy mộng.

Chẳng lẽ mình không có luyện được nội lực chân khí là vì công tử còn không có dạy bảo chính xác pháp môn?

Tại Vệ Trinh Trinh ngạc nhiên dưới ánh mắt, Nhạc Duyên lại lần nữa giao cho Vệ Trinh Trinh một đoạn khẩu quyết, sau đó tay bắt tay chỉ đạo lấy Vệ Trinh Trinh tu tập đứng lên.

Rất nhanh.

Nhắm mắt, dùng Đạo gia ngũ tâm triều thiên tư thế vận công Vệ Trinh Trinh mở choàng mắt tới, vô cùng kinh hỉ rất đúng Nhạc Duyên nói ra: “Công tử, Trinh Trinh cảm giác được này nội lực, giống như con chuột nhỏ bình thường trong người, nóng hầm hập chạy tới tháo chạy. !”

“A!”

Nhạc Duyên vẻ mặt kinh ngạc nhìn Vệ Trinh Trinh, tựa hồ đối với Vệ Trinh Trinh tiến cảnh cảm thấy vô cùng kinh ngạc, mắt trợn tròn, sợ hãi than nói: “Có thể thân vì Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai tiểu tử chị kết nghĩa, ta biết ngay Trinh Trinh quả thật là một cái tập võ thiên tài!”

“Thiên tài?”

Vệ Trinh Trinh mắt trợn tròn, vô cùng chờ mong nhìn lấy Nhạc Duyên, khẩu khí có chút không xác định.

“Vạn trong không một đích thiên tài!”

Lông mày nhíu lại, Nhạc Duyên đón Vệ Trinh Trinh tầm mắt, rất là nghiêm túc nghiêm túc nói.

“Hì hì…”

Trong tiếng cười, Vệ Trinh Trinh liền xương bả vai chỗ đó truyền đến trận trận nỗi khổ riêng đều bị nàng để tại sau đầu, sau đó một cá nhân nhắm mắt lại, ấn lấy vừa mới nhà mình công tử dạy bảo bắt đầu vận chuyển lên vừa mới cảm nhận được cái kia cổ nội lực tới.

Tốt lắm!

Hô thở ra một hơi, Nhạc Duyên đứng dậy, quay đầu liền gặp được mới vừa đi ra rừng cây, trên mặt còn có chút đỏ ửng Bạch Thanh Nhi.

“…”

Tầm mắt ngó ngó Nhạc Duyên, lại nhìn một cái Vệ Trinh Trinh, mới đi ra Bạch Thanh Nhi đương nhiên rất rõ ràng Nhạc Duyên chỗ giao cho Vệ Trinh Trinh là cái gì khẩu quyết, này bất quá là một phần chính tông Đạo gia công pháp vận hành khẩu quyết, vận chuyển trong cơ thể công lực mà thôi.

Như vậy khẩu quyết, bất luận cái gì võ công đều có.

Về phần thiên tài ——

Bạch Thanh Nhi mặc dù chỉ là chủ tu Xá Nữ, nhưng là nàng cũng có thể nhìn ra được Vệ Trinh Trinh căn bản không phải là cái gì võ học kỳ tài.

Nói như vậy nội lực…

Bạch Thanh Nhi tại thời khắc này rốt cục khẳng định lúc trước trong phòng chứng kiến suy đoán, có thể hấp người công lực võ công!

Kinh ngạc!

Sợ hãi!

Còn có hâm mộ!

Cuối cùng ánh mắt cuối cùng biến thành lạnh nhạt, ngọc thủ phủ một chút tai bên cạnh mái tóc sau, Bạch Thanh Nhi hỏi mình bây giờ nhất muốn biết chuyện tình.

“Công tử, ngươi đối với Thanh nhi nên an bài như thế nào đâu này?”

Chương 144 : An bài

144 chương an bài

An bài!

Bạch Thanh Nhi vì tự thân an nguy, nàng không thể không hỏi thăm.

Phản bội Âm Quý phái, Bạch Thanh Nhi đã có thể được xem là được ăn cả ngã về không rồi, vì sau này, nàng nghĩ muốn nghe một chút Nhạc Duyên đối sắp xếp của mình.

Nếu không dùng Thánh môn thế lực, dùng Âm Quý phái cách làm, Bạch Thanh Nhi không cảm giác mình có thể chạy thoát được đuổi giết, nàng cần tìm một người có thể dựa vào đối tượng, mà mục tiêu thì là Đạo Công Tử Nhạc Duyên. Tầm mắt rơi vào Nhạc Duyên trên người, Bạch Thanh Nhi tuy nhiên sắc mặt bảo trì trấn định, nhưng là trong nội tâm không thể nghi ngờ là sốt ruột.

Nàng, chờ mong Đạo Công Tử nói ra phụ trách mà nói.

“…”

Đón Bạch Thanh Nhi chờ mong ánh mắt, Nhạc Duyên nhíu mày trầm tư, hiển nhiên an bài như thế nào Bạch Thanh Nhi có nhất định được khó khăn. Dù sao, trước mắt Bạch Thanh Nhi đã trở thành Âm Quý phái phản đồ, không chỉ có bởi vì nàng nguyên nhân hại chết Văn Thải Đình cùng Đán Mai hai Đại Trưởng lão, thậm chí Bạch

Thanh Nhi với tư cách nhập đội đem cứ điểm những người khác toàn bộ quét sạch bóng bòng bong.

Trường hợp như vậy, đối với Âm Quý phái mà nói, đây cơ hồ sẽ làm Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên đau nhức đến trong xương.

Thần xui quỷ khiến ở bên trong, Âm Quý phái thậm chí có Tam đại trưởng lão bởi vì Nhạc Duyên mà chết, thậm chí còn đậu vào một tên phản đồ —— Bạch Thanh Nhi. Dùng Chúc Ngọc Nghiên tính tình, nàng tuyệt đối không tha cho Bạch Thanh Nhi. Nếu là Bạch Thanh Nhi đã rơi vào Âm Hậu trên tay, chỉ sợ là ngay cả chết cũng là hy vọng xa vời.

Trầm ngâm, Nhạc Duyên được cho Bạch Thanh Nhi một cái cam đoan an toàn đáp án.

Tuy nhiên lúc trước Bạch Thanh Nhi cũng là lòng mang cái khác mục đích đến đây nằm vùng ẩn núp, nhưng là đối với Bạch Thanh Nhi Nhạc Duyên cũng không có chán ghét cảm xúc, hơn nữa Vệ Trinh Trinh huống chi đem Bạch Thanh Nhi đối đãi thành muội muội.

Tựu tại Bạch Thanh Nhi tâm càng ngày càng trầm thời điểm, Nhạc Duyên bất ngờ nhãn tình sáng lên, lên tiếng, nói: “Có!”

“Thanh nhi, ta sẽ cho ngươi một quả đầy đủ bảo trì an toàn thân phận!”

“Đi theo ta làm việc. Ta hiển nhiên sẽ không bạc đãi Thanh nhi ngươi!”

Nghĩ lại ở bên trong, Nhạc Duyên đã có đối Bạch Thanh Nhi tốt nhất an bài phương thức, nói: “Bất quá trước mắt Bạch Thanh Nhi còn cần cùng ta cùng một chỗ lo lắng hãi hùng rồi, cần theo giúp ta cùng đi một chỗ! Nếu có được đến trợ giúp của hắn, như vậy Thanh nhi an nguy của ngươi làm không việc gì!”

“Nơi nào?”

Vừa mới muốn chìm xuống tâm lại được đưa lên. Bạch Thanh Nhi chỉ cảm giác mình tâm như này bàn đu dây không ngừng cao thấp nhộn nhạo, rất là khẩn trương hỏi.

“Phi Mã mục trường!”

Tại Bạch Thanh Nhi này hơi có vẻ khẩn trương tầm mắt, Nhạc Duyên nói ra của mình tiếp theo đứng địa phương.

Phi Mã mục trường?

Bạch Thanh Nhi nghe vậy không khỏi sững sờ, đối với cái này cá thừa thãi ngựa địa phương, nàng đương nhiên biết rõ, hơn nữa nơi đó là cái gì chỗ. Trước mắt. Thiên hạ kiêu hùng tranh phong ở bên trong, ngựa không thể nghi ngờ là hạng nhất cự đại chiến lược tài nguyên.

Phi Mã mục trường, liền là như vậy một cái chỗ.

Bất quá bản thân Phi Mã mục trường tràng chủ Thương Tú Tuần cùng Lý phiệt Lý Tam nương tử quan hệ rất tốt,

nhưng là vì Đạo Công Tử nguyên nhân, khiến cho Phi Mã mục trường đứng ở Đạo Công Tử đồ đệ Khấu Trọng này phương.

Điểm này, vẫn là nàng tại nằm vùng bạo lộ sau khi thất bại. Trở lại cứ điểm cùng này đã chết đi hai Đại Trưởng lão thảo luận ở bên trong lấy được tin tức.

Điều này khiến cho Bạch Thanh Nhi không thể nghi ngờ đối Đạo Công Tử rất hiểu rõ tăng mạnh một bậc.

Đáng tiếc mặc dù là như vậy, Bạch Thanh Nhi nhưng bây giờ phát hiện người trước mắt càng phát thần bí.

“Chỗ đó có người được xưng đệ nhất thiên hạ toàn tài, sẽ làm ra rất là tinh mỹ mặt nạ da người!”

“Đến lúc đó ta vì ngươi cầm một phần, như vậy sẽ làm Thanh nhi an toàn bay lên. Nói tiếp, chuyện kế tiếp, cũng cần Phi Mã mục trường trợ giúp!”

Đi đến trước, nhìn xem Bạch Thanh Nhi này thanh tú gò má. Nhạc Duyên cười an ủi: “Yên tâm, sẽ không để cho Thanh nhi thất vọng đấy!”

“…”

Đôi môi há rồi há, Bạch Thanh Nhi hai mắt không khỏi có chút đỏ lên, tại nàng Xá Nữ đại pháp bị phá, đồng thời phản bội Âm Quý phái, Bạch Thanh Nhi phi thường sợ hãi chính mình đồng dạng bị Đạo Công Tử buông tha cho. Nhưng là trước mắt, Nhạc Duyên trả lời cho Bạch Thanh Nhi một viên thuốc an thần.

Cái loại này sẽ không bị buông tha cho, tự thân an nguy có bảo đảm, cái loại này tâm tính, cái loại này tâm tình trên vui vẻ. Không thể nghi ngờ là Bạch Thanh Nhi lần đầu nhận thức.

Tầm mắt gắt gao định dạng tại trước mắt này trương tuấn nhã trước mặt bàng, Bạch Thanh Nhi chằm chằm vào Nhạc Duyên nhìn hồi lâu, tâm tư bắt đầu khởi động ở bên trong, cất bước tiến lên, hai tay trực tiếp vãn tại Nhạc Duyên trên cổ. Cả người dán đi lên.

“Ừ… Ngô!”

Kinh ngạc biểu lộ còn chưa hiển hiện, Nhạc Duyên cảm giác như trên môi nóng lên, Bạch Thanh Nhi cặp môi thơm đã kéo đi lên, đồng thời này trắng nõn cái lưỡi thơm tho càng linh hoạt vô cùng chui vào trong miệng…

Hồi lâu.

Rời môi.

Bạch Thanh Nhi sắc mặt đỏ bừng, thở hồng hộc, hai con ngươi như nước bình thường lui ra, tầm mắt nhưng lại rơi vào giữa hai người này liên lụy óng ánh sợi tơ trên mặt. Tại ánh mặt trời chiếu rọi xuống, này tia tuyến khúc xạ ra thất thải chi sắc.

“A!”

“Thanh nhi ngươi lại đang đùa giỡn lưu manh!”

Hé miệng cười, Nhạc Duyên tầm mắt ngừng lưu tại Bạch Thanh Nhi một đôi kia sắp tràn ra thu thủy bình thường trên ánh mắt.

“Công tử kia…”

Tựa hồ là thẹn thùng, chịu không được Nhạc Duyên tầm mắt, Bạch Thanh Nhi thẹn thùng cúi đầu xuống, một đôi ngọc thủ không ngừng đụng lấy nhau, ôn nhu nói: “Yêu mến Thanh nhi đùa giỡn lưu manh sao?”

Đang chuẩn bị trả lời Nhạc Duyên đầu tiên là khẽ giật mình, lập tức xoay người, nhìn xem chẳng biết lúc nào đã đứng lên Vệ Trinh Trinh.

Đồng thời.

Bạch Thanh Nhi cũng phát hiện Nhạc Duyên động tác, ngẩng đầu, tầm mắt cũng dừng ở Vệ Trinh Trinh trên người.

“A!”

“Trinh Trinh tỷ!”

Trong nháy mắt, nguyên lai Âm Quý phái yêu nữ một trong Bạch Thanh Nhi biến thành này từng theo tại Nhạc Duyên bên người tiểu thị nữ, Vệ Trinh Trinh nhận muội muội, cả người lộ ra vẻ đứng ngồi không yên đứng lên. Tựa hồ nàng vừa mới làm cái gì chuyện xấu bình thường, sợ Vệ Trinh Trinh nói nàng.

“…”

Nhìn qua này phảng phất giống như diễn viên bình thường hành động, Nhạc Duyên há to miệng, quả thực không lời nào để nói rồi, trong lòng tự nhủ này tu luyện qua Xá Nữ đại pháp nữ nhân hành động thật sự rất cao a!

…

Ba ngày sau.

Nhạc Duyên cùng Bạch Thanh Nhi cùng Vệ Trinh Trinh ba người dọc theo tương đối địa phương an toàn, hướng Phi Mã mục trường phương hướng mà đi.

Tại trên đường.

Nhạc Duyên một lần nữa mua ba con ngựa, cũng không biết là bởi vì chiến tranh nguyên nhân, còn là thế nào, tại loại này tiết, dĩ nhiên là con lừa so sánh với chiến mã càng khó làm cho. Ngẫm lại cũng thế, này rối loạn tiết, rất nhiều gia cầm động vật cái gì cũng đã vào người bụng.

Này con lừa…

So sánh với thịt ngựa ăn ăn ngon nhiều hơn.

Trừ đó ra, này trong thời gian ba ngày, ba người cũng là bình yên vô sự. Bạch Thanh Nhi lưng đeo giá kiếm, Đạo Công Tử tay không. Một thân xanh trắng đạo bào tiêu sái đến cực điểm, Vệ Trinh Trinh thì là có rảnh rỗi thời gian sẽ vận chuyển nội lực, dùng thiên tài danh nghĩa

tiến bộ cấp tốc.

Đương nhiên.

Cũng chỉ là nội lực tại tiến bộ.

Về phần bộ pháp, chiêu thức cái gì, Vệ Trinh Trinh tại võ học trên có thể nói là thất khiếu thông một khiếu, còn lại lục khiếu không thông. Nói cách khác. Vệ Trinh Trinh ngoại trừ nội lực chân khí, những thứ khác cái gì cũng không biết.

Không chỉ có như thế,

Nhạc Duyên vì tìm kiếm nghĩ cách che dấu Vệ Trinh Trinh nội lực, còn theo Bạch Thanh Nhi trên tay được đến Âm Quý phái chuyên môn che dấu nội lực cách làm, kết hợp với Trường Sinh Quyết đặc tính, chuyên môn vì Vệ Trinh Trinh làm một phần khẩu quyết.

Mỗi khi Vệ Trinh Trinh vận công chuyển hóa nội lực sau. Nhạc Duyên liền sẽ nhường Vệ Trinh Trinh một khắc không ngừng vận chuyển phần này khẩu quyết.

Vì vậy, tại hắn người trước mặt trước, Vệ Trinh Trinh vẫn là cái kia không có chút nào võ công thị nữ.

Đối với Vệ Trinh Trinh bị đãi ngộ, Bạch Thanh Nhi đương nhiên hâm mộ.

Nhất là cái kia có thể nạp người công lực cho mình dùng công pháp, càng làm cho Bạch Thanh Nhi hâm mộ phi thường.

Phải biết rằng Âm Quý phái trong cũng có cùng loại võ công, nhưng là nàng theo chưa từng gặp qua Vệ Trinh Trinh chỗ tu tập cái chủng loại kia… Công pháp. Quá mức quỷ dị quá mức khủng bố. Bất quá, Bạch Thanh Nhi cũng biết mình trước mắt thân phận, nàng rất thức thời không có nói ra tới.

Hơn nữa, tại Bạch Thanh Nhi trong nội tâm, thấy Văn Thải Đình cùng Đán Mai tình cảnh bi thảm, nội tâm của nàng trong đã ẩn ẩn đối chính hắn một thiện lương vô cùng tỷ tỷ có sợ hãi tâm tư.

Bất quá trừ đó ra, Nhạc Duyên cũng đổ ra cảm giác mình mấy ngày nay vận khí rất tốt.

Một đường tới. Không có nhìn thấy bất luận cái gì cản đường người, đi hướng Phi Mã mục trường trên đường có thể nói là thẳng đường vô cùng. Không có gặp phải Phật môn cản đường người, cũng không có nhìn thấy Ninh Đạo Kỳ một ít hệ đạo sĩ, càng không có nhìn thấy người của Ma môn.

“Thanh nhi, ngươi là nói Loan Loan lần trước là cùng mục đích của ngươi đồng dạng hay sao?”

Lập tức, Nhạc Duyên quay đầu nhìn xem song song đi ở bên cạnh Bạch Thanh Nhi, hỏi.

Bên phải.

Thì là Vệ Trinh Trinh ngồi trên lưng ngựa, tập trung tinh thần nghe. Tại này trong thời gian ba ngày, Vệ Trinh

Trinh cuối cùng là tiếp nhận rồi Bạch Thanh Nhi vốn là Ma Môn yêu nữ thân phận, bất quá tại biết rõ Âm Quý phái này cái gọi là chém tục duyên cử động sau. Vệ Trinh Trinh lại là thiện tính quá trớn rồi.

Bất quá tại hiểu đến của mình Loan Loan muội tử là Âm Quý phái Thánh nữ, địa vị so sánh với Bạch Thanh Nhi cao nhiều hơn sau, càng tiếp theo Chưởng môn người thừa kế sau, Vệ Trinh Trinh buồn bực.

“Ừ!”

Gật gật đầu, Bạch Thanh Nhi thừa nhận nói.

“Này là vì cái gì?”

Lúc trước Loan Loan xuất hiện tại bên cạnh mình Nhạc Duyên liền cảm thấy ngoài dự tính. Mà Bạch Thanh Nhi sau khi xuất hiện, phần này nghi hoặc sâu hơn. Lúc trước không cách nào biết được, nhưng là trước mắt Bạch Thanh Nhi đã thành vì mình này phương người, đương nhiên là có thể hiểu này một tình huống rồi.

“Thiên Ma Công!”

Nhưng mà Bạch Thanh Nhi nhưng lại cấp ra một cái nhường Nhạc Duyên rất là bồn chồn đáp án.

“Thiên Ma Công?”

“Không sai! Đúng rồi, Biên Bất Phụ là công tử giết chết a?”

Thấy Nhạc Duyên gật đầu, Bạch Thanh Nhi lúc này mới vuốt cằm, cũng rất kỳ quái nói: “Bởi vì Biên Bất Phụ chết, Âm Hậu cùng Loan Loan hoài nghi công tử biết được Thiên Ma Công hạch tâm khẩu quyết!”

Nghe đến đó, Nhạc Duyên bừng tỉnh đại ngộ.

Cảm tình này Loan Loan cùng Chúc Ngọc Nghiên sai đem Bắc Minh nhận thành Thiên Ma Công rồi!

Bất quá Thiên Ma Công dù là có thể hấp thụ nội lực, cũng là cần người khác vận công truyền mới có thể, hai người này khác biệt rất lớn, ngoại trừ đều có hấp dẫn lực đạo bên ngoài, thì đã không có cái khác chỗ tương tự rồi.

“Ha ha!”

Lắc đầu, Nhạc Duyên cười to, nói: “Thiên hạ võ công thiên biến vạn hóa, hoặc là chỉ là hai loại võ học có chút tương tự chính là đặc tính mà thôi, Âm Hậu nghĩ nhiều lắm!”

Một câu, Nhạc Duyên chung kết này một phần suy đoán.

Bất quá tại Bạch Thanh Nhi trong nội tâm, cũng không thì cho là như vậy.

Trong khi cười nói, ba người giục ngựa mà đi, tại đây hỗn loạn đích thiên hạ, cũng là thong thả.

Cùng lúc đó.

Đã biến thành tro tàn Âm Quý phái cứ điểm.

Một đôi kiều xảo đáng yêu chân ngọc đạp tại này tro tàn trên mặt, để lại liên tiếp dấu chân. Mà theo bộ pháp di chuyển, này một đôi trên chân ngọc xác thực là không có nhiễm chút nào tro bụi.

Tại thiếu nữ mặt sau, thì là đi theo mấy người.

Trong tay Thiên Ma Nhận, nhẹ nhàng đẩy ra trước mắt tro tàn, Loan Loan cũng không quay đầu lại mà hỏi: “Nhiều ít?”

“Hai trăm mười ba cụ hài cốt!”

Đi ở phía sau cô gái xinh đẹp khom người đáp.

So sánh với cái này cứ điểm nhân vật tổng số nhiều ra hai cỗ!

Nhưng ở Loan Loan xem ra, nhưng lại thiếu một cụ.

“Bạch Thanh Nhi…”

Mặt không biểu tình ở bên trong, Loan Loan đọc lên cái này thiếu người có tên chữ.

Phương xa.

Chính giục ngựa đi theo Nhạc Duyên Bạch Thanh Nhi không khỏi đánh rùng mình một cái.

Chương 145 : Tâm tư

145 chương tâm tư

Cứ điểm bị diệt!

Hai Đại Trưởng lão chết thảm!

Âm Quý phái gặp trọng thương!

Làm ngân hàng Chúc Ngọc Nghiên nghe thế cá xác định tin tức sau, nàng không có có bất kỳ biểu lộ biến hóa, mi tâm huyết sắc dấu vết nhưng lại tiên diễm càng phát chói mắt rồi.

“Bạch Thanh Nhi…”

“Vô luận chết sống, đều muốn cho ta tìm ra!”

Nói xong, Chúc Ngọc Nghiên áo bào tung bay ở bên trong, người đã đứng dậy rời đi, đồng thời phân phó nói: “Chuyện này, liền giao cho ngươi, Loan Loan!”

Nói xong, người đã xoay người rời đi.

“…”

Loan Loan cũng là vẻ mặt sắc lạnh nhìn mình sư phụ bóng lưng rời đi, cũng không nói gì, chỉ là yên tĩnh gật đầu.

Hai Đại Trưởng lão chết thảm, hơn nữa phía trước Biên

Bất Phụ chết đi, tại đoạn thời gian này trong, Âm Quý phái đã mất đi ba cái cao thủ. Đây là Âm Quý phái thực lực, không thể nghi ngờ là một cái đả kích thật lớn, nhất là Âm Hậu còn tại suy nghĩ dùng Âm Quý phái là chủ, nhất thống Ma Môn, thành tựu nghiệp lớn tâm tư thời điểm.

Kết quả như vậy, không thể nghi ngờ nhường Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên đau nhức đến tận xương tủy.

Một cao thủ…

Cũng không phải là tốt như vậy tạo nên đấy!

Cho dù là dùng Âm Quý phái nội tình, trước mắt nghĩ muốn tại lấy ra cùng loại Tam đại trưởng lão bình thường trình độ người, cũng là hết sức khó khăn.

Biên Bất Phụ, Văn Thải Đình còn có Đán Mai chết, mặc dù không có rõ ràng cùng loại chỗ, nhưng là Loan Loan vẫn là nhìn ra trong chuyện này chỗ tương tự, cho dù là Văn Thải Đình cùng Đán Mai thi thể đã bị đốt thành hài cốt.

Vốn dĩ Loan Loan trình độ, vẫn có thể khá lớn khái suy đoán ra cảnh tượng lúc đó.

Ba người ——

Chỉ sợ cũng là chết ở dưới sự khinh thường.

Nếu không mà nói, dùng Văn Thải Đình cùng Đán Mai, hơn nữa cứ điểm trong cái khác Âm Quý phái môn

nhân, cho dù là đối mặt ba Đại Tông Sư, nên vẫn có thể đủ rồi chạy ra người đến. Cho dù là cuối cùng cũng vô pháp đào thoát, nhưng lại sẽ không xuất hiện tất cả mọi người chết ở cứ điểm trong kết cục.

Phải biết, Loan Loan nhưng mà tại cứ điểm bên ngoài vài trăm mét lại cũng không có phát hiện có người đào thoát tung tích, nói một cách khác tất cả mọi người là ở bên trong cứ điểm bộ một mẻ hốt gọn.

Mà có cơ hội làm được cái này chỉ có —— này biến mất Bạch Thanh Nhi.

“Sư muội a!”

“Ngươi có thể là trở thành Thánh môn phản đồ rồi!”

Suy tư về Bạch Thanh Nhi phản bội nguyên do, Loan Loan nhìn lướt qua gian phòng. Tầm mắt trước đây trước Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên chỗ ngồi đích ghế đá dừng lại liếc sau, liền xoay người rời khỏi phòng.

Tại Loan Loan đi ra khỏi cửa phòng nháy mắt, này thoạt nhìn mạnh khỏe vô cùng ghế đá cả người vỡ vụn ra tới, toàn bộ sụp xuống, hóa thành đầy đất mảnh đá khối vụn.

Âm Hậu mặc dù không có biểu hiện ra rõ ràng phẫn nộ kinh ngạc, nhưng là nàng một thân này Thiên Ma chân khí đã có rõ ràng nhất biểu hiện.

Nghe trong phòng ghế đá vỡ vụn thanh âm. Loan Loan cước bộ không dừng lại chút nào, vẻ mặt lạnh lùng đi ra ngoài.

Vô luận là ai, dám đối với Thánh môn làm chuyện như thế, đều muốn trả giá thật nhiều!

Bạch Thanh Nhi!

Thiên Ma Công!

Đạo Công Tử!

Loan Loan có một loại trực giác, cứ điểm bị diệt chuyện tình chỉ sợ cùng này Nhạc Duyên thoát không được quan hệ.

Trừ bỏ điểm này bên ngoài, Loan Loan ngược lại đối Từ Hàng Tĩnh Trai Sư Phi Huyên có chỗ lo lắng. Nếu là bị Phật đạo nhị môn biết được Âm Quý phái trước mắt tình huống, chỉ sợ sẽ cực kỳ bất lợi. Cho nên, chuyện này phải cho áp xuống tới.

Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên rời đi, liền là bởi vì duyên cớ.

Chỉ là Loan Loan thật không ngờ chính là, giờ này khắc này Đạo môn nội bộ đang tại hừng hực khí thế nội đấu, mà Phật môn nhưng lại đem lực chú ý tạm thời đặt ở những chuyện khác trên mặt.

“…”

Nhìn xem còn tại chuyển hướng Phật châu thiền chủ Liễu Không hòa thượng, Sư Phi Huyên nhưng lại biết rằng vị này sư bá ý nghĩ.

Cũng là!

Đệ tử cửa Phật. Có thể nào cùng Đạo môn người dây dưa cùng một chỗ? Nhất là Đạo Công Tử rõ ràng đi lệch ra thời điểm.

Hồi tưởng lại này tiểu ni cô đơn thuần thiện lương ánh mắt, Sư Phi Huyên cái thứ nhất tâm tư là Đạo Công Tử lừa người ta tiểu ni cô, chuyện như vậy đương nhiên cần muốn ngăn cản.

Về phần này thật cùng giả dối vấn đề ——

Tại thiền chủ Liễu Không hòa thượng trong miệng, đây là thật, mà không chỉ là ảo giác.

Nói một cách khác, cũng chỉ là Sư Phi Huyên ban đầu ở tranh đoạt Hoà Thị Bích thời điểm gặp phải cái kia tam nữ thì không chỉ là ảo giác.

Độ đạo vì phật!

Đây cũng là Sư Phi Huyên trong lòng quyết định.

Thở phào thở ra một hơi, Sư Phi Huyên tầm mắt từ tay không trên này chuỗi chuyển động Phật châu trên thu hồi, lên tiếng nói: “… Đạo Công Tử chuyện tình chỉ sợ là cần phải giao cho sư bá ngươi, ta chuẩn bị đứng dậy tự mình đi trông thấy này Khấu Trọng, khuyên hắn vì thiên hạ thương sinh. Buông tha cho tranh phách!”

Có một câu cũng không nói gì, đó chính là Ninh Đạo Kỳ

hiện tại đã là sứt đầu mẻ trán.

Đạo môn nội bộ tranh đấu, đã vượt ra khỏi Ninh Đạo Kỳ tưởng tượng, dù là hắn là ba Đại Tông Sư, cơ hồ dựng ở trước mắt giang hồ võ đạo đỉnh. Nhưng là tại đối mặt Đạo môn nội bộ chuyện tình thời điểm, Ninh Đạo Kỳ đồng dạng là có chút bất đắc dĩ.

Bận việc lấy sửa sang lại Đạo môn nội bộ chuyện tình Ninh Đạo Kỳ, tạm thời buông tha cho kia tính toán của hắn.

Cơ hồ mười ngày trong không có có bất kỳ tin tức, Sư Phi Huyên liền đã biết Đạo môn chuyện tình liên lụy ở Ninh Đạo Kỳ, khiến cho nàng tại ngoài sáng trên bài mặt thiếu một phần. Đây là nàng tiếp được an bài, có thật lớn ảnh hưởng.

Nếu là bị Âm Quý phái bắt được Đạo môn nội bộ phân tranh, mà Phật môn Tĩnh Niệm thiện viện càng cùng Đạo Công Tử chống lại chuyện tình, tại Ma Môn tăng lực, có lẽ cục diện sẽ xuất hiện cực chấn động lớn.

Cục diện, đã tại chếch đi.

Từ Hàng Tĩnh Trai làm việc đến nay, cũng là xem trọng chính là đã tính trước.

Sư phụ Phạm Thanh Tuệ có thể bức bách Tống Khuyết khốn thú Nam Cương, mà sư bá Bích Tú Tâm có thể làm cho Tà vương yên tĩnh nhiều năm, như vậy nàng Sư Phi Huyên lại thì như thế nào có thể thấy cục diện tại trên tay mình xảy ra vấn đề?

Cho nên…

Sư Phi Huyên tất phải tại Âm Quý phái kịp phản ứng trước, đem những thứ kia ba động cho vuốt lên đi xuống.

Hàng đầu mục tiêu chính là Đạo Công Tử cùng hắn đồ đệ Khấu Trọng!

Chỉ cần có thể nắm bắt Khấu Trọng, coi hắn ngắn ngủn vài lần trong đối Nhạc Duyên rất hiểu rõ, đối phương là không có có tâm tư tại tranh đoạt thiên hạ trên mặt. Bởi vậy, chỉ cần nắm bắt Khấu Trọng, như vậy sự tình trên cơ bản cũng đã giải quyết, tại vấn đề này sau, mới là Ba Thục vấn đề.

Mà ở trong chuyện này, vấn đề duy nhất liền đem Đạo Công Tử cùng hắn đồ đệ Khấu Trọng triệt để tách ra.

Tách ra nhiệm vụ, thì là giao do sư bá thiền chủ Liễu Không rồi.

Tâm tư nhanh quay ngược trở lại, Sư Phi Huyên đã tại trong chớp mắt một lần nữa sửa lại nguyên bản an bài. Có quyết định, Sư Phi Huyên lập tức đứng dậy, hướng Giang Hoài phương hướng mà đi.

Tại đó. Thiếu Soái Quân địa bàn chính kẹp trong đó.

…

Giang Hoài.

Huyết khí phóng lên trời, đầy đất thi hài.

Rách nát khôi giáp, đứt gãy đao kiếm trường mâu, què chân mà cô độc tại nơi này tê minh chiến mã, còn có này thỉnh thoảng ở giữa không trung quanh quẩn quạ đen kêu. Này cũng lộ ra được nơi này là một chỗ chiến trường.

Một chỗ đã kết thúc đâu chiến trường.

“Giang sơn như máu!”

Từ Tử Lăng một thân Thuần Dương đạo bào, hai tay chắp sau lưng nhìn trước mắt thảm thiết tràng cảnh, không để ý đến trên người đã vỡ tan quần áo, cũng không có để ý trên người vết máu, lúc này Từ Tử Lăng trên mặt chẳng qua là che kín lấy thương cảm.

Cùng Khấu Trọng gia nhập này tranh bá thiên hạ đến nay, hắn Từ Tử Lăng cũng tham gia không ít chiến đấu. Nhưng lại không có một hồi như cảnh tượng trước mắt như vậy thảm thiết.

Mùi máu tanh có thể sặc đến làm cho người ta mở mắt không ra.

Trước mắt.

Vô số binh sĩ đang tại xách đồng bào thi thể, về phần quân địch thi thể…

Ở bên cạnh, còn có thật nhiều dân chồng tại hỗ trợ đào

hầm.

Những thi thể này tùy ý liền bị đẩy vào trong hầm, sau đó lại điền lên đất, tại chà đạp qua mấy lần sau, đại địa lại khôi phục hình thành rồi. Này tại quân phiệt trong. Như thế cách làm hay là bởi vì Từ Tử Lăng nhìn không được nguyên nhân mới như thế, tại những địa phương khác, rất nhiều cũng là thi thể trải rộng, căn bản sẽ không có như thế nào để ý tới.

Người mình cũng còn xử lý không vội, nơi nào còn có tâm tư đi để ý tới người khác?

Đại loạn sau, có đại dịch!

Từ Tử Lăng cân nhắc chính là điểm này, yêu cầu này Viên Thiên Cương đồng dạng đồng ý.

Này loạn thế. Thật đúng tánh mạng như cỏ!

Tựu tại Từ Tử Lăng lúc cảm khái, với tư cách Thiếu Soái Quân thống soái, Khấu Trọng thì là một thân khôi giáp đi ra.

Trên tay hắn, có một thanh trường đao.

Đao này, chính là tại một trận chiến này dịch ở bên trong, giết Tiêu Tiển thủ hạ đại tướng có được chuôi này bảo đao.

Vì thế, Khấu Trọng còn chuyên môn làm cho này đao nổi lên một cái danh tự —— trăng trong nước.

Mang tháng chữ, cũng cùng sư phụ loan đao Nguyệt Khuyết tương cận.

“Như thế nào?”

“Lăng thiếu, lại đang cảm khái?”

Đứng ở Từ Tử Lăng bên người, Khấu Trọng tầm mắt cũng ở đây này thảm thiết trước mắt cảnh tượng trên khẽ quét mà qua. Trong lòng cũng là không khỏi hiện lên một tia đau lòng, đương nhiên lòng hắn đau chính là mình Thiếu Soái Quân tại một trận chiến này trong tổn thất.

Tuy nhiên cùng cha của mình Đỗ Phục Uy hợp tác, đánh bại Tiêu Tiển, cho đối phương một cái trọng thương.

Nhưng là chỗ bị tổn thất, cho dù là Khấu Trọng đã cảm giác mình được chứng kiến mấy lần. Vẫn là tránh không khỏi có chút không đành lòng. Làm làm Thống soái chính hắn cũng là như thế, như vậy Từ Tử Lăng liền càng không cần phải nói.

Đối với Từ Tử Lăng tình huống, Khấu Trọng rất hiểu.

“Này loạn thế, quả thật không cho người yêu mến!”

Nghe xong Khấu Trọng mà nói, Từ Tử Lăng lắc đầu, tầm mắt liếc về hướng về phía Khấu Trọng trên tay trăng trong nước, nói ra, “Có lẽ cũng chỉ có, lão tía, Tiêu Tiển, Đậu Kiến Đức còn có Lý Thế Dân nhân tài như vậy sẽ thích!”

“Yêu mến?”

“Không!”

“Chính là bởi vì nghĩ muốn cho thiên hạ này khôi phục an bình, cho nên mới bất đắc dĩ!”

Từ Tử Lăng mà nói, Khấu Trọng nghe rõ, nghiêng đầu sang chỗ khác, rất là nghiêm túc nói ra: “Trong khoảng thời gian này, Lăng thiếu ngươi trở nên có chút kỳ quái, phải chăng cùng những hòa thượng đó tiếp xúc quá nhiều? Những hòa thượng đó rất nhiều cũng là lừa đời lấy tiếng hạng người.”

“Lăng thiếu ngươi tâm tính thiện lương ngược lại không có chuyện gì, nhưng là vấn đề này đã không chỉ là tranh bá thiên hạ chuyện tình rồi!”

“Mà chỉ nói trong môn bộ tranh đấu!”

“Là đạo cùng phật tranh đấu!”

Khấu Trọng có chút hối hận, lúc trước cũng không nên nhường Từ Tử Lăng đi vì những hòa thượng đó đạo sĩ tặng thuốc, mà là đem những hòa thượng đó tất cả chém tính, khiến cho trước mắt huynh đệ tổn thương xuân thu buồn, một bụng cảm hoài.

Nếu không phải đối phương mặc trên người chính là đạo bào, Khấu Trọng còn dùng vì huynh đệ của mình Từ Tử Lăng biến thành hòa thượng.

Nhưng ở Khấu Trọng trong nội tâm, đối Phật môn đã là

càng là không thoải mái.

“…”

Từ Tử Lăng tất nhiên là nghe được ra Khấu Trọng trong lời nói chỉ, không nói gì thêm, mà là dời đi chủ đề, hỏi: “Tiếp được mục tiêu là đả thông cùng Phi Mã mục trường con đường sao?”

“Ừ!”

“Giang Hoài Quân cần, Thiếu Soái Quân càng cần nữa!”

Hé mắt, Khấu Trọng gật gật đầu, đây là quân sư Hư Hành Chi cùng mình cộng đồng tâm tư. Cũng chỉ có như vậy, có mã ngọn nguồn sau, hắn Thiếu Soái Quân mới có thể lớn mạnh, mới có thể cùng Lý phiệt kỵ binh tranh phong.

Từ Tử Lăng nghe vậy trầm ngâm, cũng nhẹ gật đầu.

Mà lúc này đây, Khấu Trọng trong miệng Phi Mã mục trường, nhưng lại nghênh tới một tiểu mỹ nhân tràng chủ Thương Tú Tuần không thế nào hoan nghênh người.

Chương 146 : Lại tìm hiểu bãi cỏ

146 chương lại tìm hiểu bãi cỏ

Phi Mã mục trường.

Thân là tràng chủ Thương Tú Tuần, mặt không biểu tình ngồi tại chỗ ngồi của mình, sau đó ánh mắt kia phảng phất giống như dao nhỏ bình thường bay thẳng đến ngồi ở bên cạnh uống trà Nhạc Duyên đã đánh qua.

Đao phong kiếm vũ!

Vệ Trinh Trinh cùng Bạch Thanh Nhi hai người đều có thể đủ rồi cảm giác được.

Thật giống như nhà mình phu nhân, nhìn thấy chính mình này đã đi xa trượng phu, kết quả người ta không chỉ có đã trở lại, mà vẫn còn mang nhiều một cái xinh đẹp như hoa muội tử.

Cái loại này tình hình, chính là trước mắt cục diện rồi.

Thương Tú Tuần tầm mắt quét quét Nhạc Duyên, lại nhìn thoáng qua Vệ Trinh Trinh, cuối cùng tỉ mỉ dò xét một phen đồng dạng đứng ở phía sau, nhưng lại đeo giá kiếm Bạch Thanh Nhi. Cùng người đi đường thời điểm bất đồng, Bạch Thanh Nhi không có đeo che dấu diện mạo mũ rộng vành, mà là dùng của mình chân thật diện mục gặp người.

Đáng tiếc, cho dù là đao quang kiếm ảnh, Đạo Công Tử Nhạc Duyên nhưng lại Lã Vọng buông cần, không có có bất kỳ là không thích.

“A!”

“Ha ha!”

Hé miệng cười khẽ một tiếng, cũng không có để ý vậy còn ở lại khóe miệng hạt vừng, Thương Tú Tuần trừng mắt Nhạc Duyên, nói: “Ta thật sự không muốn gặp lại ngươi, vừa nhìn thấy ngươi liền không có chuyện tốt lành gì nhi!” Hồi tưởng lại trong khoảng thời gian này tới áp lực, nếu không phải là mình phụ thân của Lỗ Diệu Tử hỗ trợ, nếu không mà nói thật đúng là thời gian khổ sở rồi.

Cho dù là Phi Mã mục trường có tương ứng tự bảo vệ mình năng lực, nhưng ở bốn phương tám hướng dưới áp lực, vẫn là cực kỳ khó chịu. Phải biết, đến bây giờ Khấu Trọng quân đội cũng còn không có đả thông thông đạo

“Ai?”

“Tú Tuần, ngươi không thể nói như vậy a!”

“Ta nhưng không biết là cho Tú Tuần ngươi mang đến quá nhiều phiền toái, hơn nữa ta lại là cảm thấy giúp không ít bề bộn!”

Đặt chén trà xuống, Nhạc Duyên trên mặt toát ra một tia

ủy khuất, rất là bất đắc dĩ hồi đáp.

“Ngừng!”

Tựa như đã dự liệu được Nhạc Duyên lời nói sẽ biến thành như vậy. Thương Tú Tuần lông mày chau chọn, làm một cái ngăn cản tư thế, khoa tay múa chân một chút, nói ra: “Không nên gọi ta là Tú Tuần, hai chúng ta không quen!”

“…”

Nháy mắt mấy cái. Nhạc Duyên đối Thương Tú Tuần cái này tiểu tính tình dở khóc dở cười, lúc trước bức bách Phi Mã mục trường đứng ở phía bên mình, lại là không ngờ rằng Thương Tú Tuần ký cho tới bây giờ, xem ra trong khoảng thời gian này Phi Mã mục trường áp lực khá lớn.

Khẽ lắc đầu, Nhạc Duyên thấy Thương Tú Tuần này nhận chân bộ dáng, rất nhanh liền thay đổi giọng điệu. Bất quá ngữ khí vẫn là ôn nhu vô cùng nói: “Này tiểu mỹ nhân tràng chủ, ta nói vẫn là không cần như vậy khách khí, Khấu Trọng sẽ không để cho người thất vọng đấy!”

“Đợi một chút!”

Thương Tú Tuần lại lần nữa lên tiếng cắt đứt Nhạc Duyên lời nói, mắt trợn tròn chằm chằm vào Nhạc Duyên, phồng lên miệng, nói ra: “Cũng không nên gọi ta là tiểu mỹ nhân tràng chủ. Ta cảm giác ngươi là đang đùa giỡn người ta!”

“…”

Nhạc Duyên lời nói im bặt mà dừng, đón Thương Tú Tuần tầm mắt, dừng một hồi lâu, Nhạc Duyên lúc này mới bất đắc dĩ gật đầu, tay phải bụm lấy cái trán, than thở một tiếng, mở miệng nói ra: “Được rồi. Nhỏ thương nhân, chúng ta lần này nói chuyện chánh sự nhi!”

“Lại ngừng!”

Thương Tú Tuần tức hai phật xuất khiếu, nổi giận đùng đùng trừng mắt trước Nhạc Duyên, nàng là lần đầu tiên nhìn thấy như vậy bại hoại người, nguyên bản còn cho là mình đối với hắn đã coi như là biết, hơn nữa nguyên bản ấn tượng không sai, nhưng là Thương Tú Tuần còn không có triệt để thăm dò Đạo Công Tử làm việc phương pháp.

“Ta nói, Tú Tuần đừng làm rộn, cùng lắm thì cơm tối ta cùng với Trinh Trinh cùng ngươi làm!”

Thấy liền lỗ tai cũng đã tức ra đỏ ửng Thương Tú Tuần, Nhạc Duyên lập tức cắt đứt lời của đối phương đầu. Cấp ra của mình lễ vật.

“Ngươi nói a?”

“Ta nói đấy!”

“Vậy thì tốt, hiện tại chúng ta nói chuyện chánh sự!”

Sắc mặt khôi phục nguyên trạng, ánh mắt cũng không trừng, miệng cũng không cổ rồi, Thương Tú Tuần im

lặng ngồi ở chỗ kia. Khôi phục tràng chủ nên có khí độ, rất là lạnh nhạt nói.

Quả nhiên là như vậy!

Khóe miệng kéo kéo, Nhạc Duyên lúc này mới cùng Thương Tú Tuần nói đến chính sự.

Một bên.

Vệ Trinh Trinh tựa hồ đối với cảnh tượng như vậy cũng không lộ vẻ rất kỳ quái, ngược lại Bạch Thanh Nhi thấy trợn mắt há hốc mồm.

Này!

Này coi như là liếc mắt đưa tình sao?

Từ nhỏ tu tập Xá Nữ đại pháp Bạch Thanh Nhi, khúc thấy vậy nam nữ đối thoại, nhất thời nhường Bạch Thanh Nhi không khỏi cảm thấy mở rộng tầm mắt. Trừ đó ra, Bạch Thanh Nhi càng một đôi đôi mắt đẹp không ngừng đánh giá Thương Tú Tuần, đối cái này có được lấy màu lúa mì da thịt tiểu mỹ nhân tràng chủ, nổi lên hứng thú.

Đối phương cùng Đạo Công Tử rất đúng lời nói, hiển nhiên là quan hệ của hai người cực không tầm thường.

Một lúc lâu sau.

Nhạc Duyên rốt cục tại phía sau núi gặp được Lỗ Diệu Tử.

Đương nhiên, hắn mang theo Bạch Thanh Nhi cùng nhau đi tới. Về phần Vệ Trinh Trinh thì là lưu tại đại sảnh, cùng Thương Tú Tuần nói chuyện với nhau.

Đối với Bạch Thanh Nhi, Thương Tú Tuần cá nhân đích cảm giác cũng không tốt, nàng cảm thấy thiếu nữ này yêu mị hương vị quá nặng. Tuy nhiên ôn nhu yếu ớt, nhưng là không đòi hỉ, ít nhất không đòi nàng yêu mến. Có lẽ Vệ Trinh Trinh tương đối thưởng thức như vậy nhu nhược thiếu nữ.

“Đến rồi!”

“Ngồi!”

Bước vào An Nhạc Oa, Nhạc Duyên liền thấy được Lỗ Diệu Tử, cùng trước kia chứng kiến đệ nhất thiên hạ toàn tài bất đồng, lúc này Lỗ Diệu Tử lộ ra vẻ dung quang toả sáng, hiển nhiên tại đi trừ bỏ Thiên Ma chân khí làm phức tạp sau, hơn nữa cùng nữ nhi quan hệ hòa hoãn, này như thế nào không cho Lỗ Diệu Tử thoải mái đứng lên?

Cười cho Nhạc Duyên cầm một bình rượu trái cây, Lỗ Diệu Tử tầm mắt nhưng lại đã rơi vào đeo giá kiếm, đứng ở Nhạc Duyên sau lưng Bạch Thanh Nhi trên người.

Hoa râm lông mi một thai, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, nói: “Xá Nữ đại pháp? Âm Quý phái người?”

Nói đến đây thời điểm, Lỗ Diệu Tử tầm mắt đã rơi vào

Nhạc Duyên trên người, hắn cần Nhạc Duyên cho ra tương ứng giải thích.

“! ! !”

Trước mắt tóc muối tiêu, thoạt nhìn đã tuổi trên năm mươi Lão đầu tử lời nói, nhưng lại nhường Bạch Thanh Nhi trong nội tâm cả kinh. Lão nhân kia, chỉ là liếc liền nhìn ra chính mình công pháp đích căn bản, điều này khiến cho Bạch Thanh Nhi rất là kinh ngạc.

Nếu không phải đối Âm Quý phái có đầy đủ rất hiểu rõ, người bên cạnh dưới bình thường tình huống tuyệt đối nhìn chưa ra.

Lão nhân kia, đến tột cùng là ai?

Tại Bạch Thanh Nhi đầy mình kinh ngạc thời điểm, Nhạc Duyên thì là nếm thử một miếng, nói thẳng: “Thanh nhi bây giờ không phải là Âm Quý phái người, là ta Thuần Dương người!”

“A?”

Lời này nhường Lỗ Diệu Tử rất là ngạc nhiên, Âm Quý phái là một cái gì chỗ, nhưng hắn là phi thường tinh tường.

“Ngô!”

Gật gật đầu, Nhạc Duyên dùng một cái ngắn gọn lời nói, hơi chút giải thích một chút Bạch Thanh Nhi bỏ gian tà theo chính nghĩa chuyện tình.

“Văn Thải Đình cùng Đán Mai chết rồi!”

Nghe đến đó. Dù là Lỗ Diệu Tử chính là đệ nhất thiên hạ toàn tài, lại cũng không khỏi không hít vào một hơi, tuy nói có thể là ngoài ý muốn, nhưng là như vậy kết quả hãy để cho người kinh ngạc. Đều là Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên sư muội, tuy nhiên không cách nào bằng được Chúc Ngọc Nghiên. Nhưng cũng là cao thủ nhất lưu, có thể không phải bình thường người có thể đối phó.

Lúc này nghe được hai người đã chết, Lỗ Diệu Tử tất nhiên là ngoài ý muốn rồi.

Tầm mắt ngó ngó Nhạc Duyên, lại rơi vào Bạch Thanh Nhi trên mặt, Lỗ Diệu Tử rồi mới lên tiếng: “Thanh nhi cô nương cuộc sống sau này không dễ chịu lắm!”

Ngụ ý là chỉ Âm Quý phái đuổi giết.

“Cho nên, ta đoán mang theo Thanh nhi tới gặp ngươi. Nhường đệ nhất thiên hạ toàn tài hỗ trợ!”

Tiếp nhận Lỗ Diệu Tử lời nói đầu, Nhạc Duyên nói ra ý của mình.

“Có thể!”

“Bất quá là mấy tờ mặt nạ da người mà thôi, lão phu nơi này có lúc tuổi còn trẻ chế tác mấy tờ thượng phẩm mặt nạ da người, tuy nhiên không cách nào giấu diếm cao thủ đứng đầu, nhưng là người bình thường vẫn có thể đủ rồi giấu diếm xuống tới đấy!” Gật gật đầu, Lỗ Diệu Tử

đồng ý. Đổ ra là không có cự tuyệt.

Bất quá, làm Lỗ Diệu Tử tầm mắt theo Bạch Thanh Nhi trên người thu hồi, đã rơi vào sau lưng nàng lưng đeo trên kệ kiếm.

Này nhìn lên, nhưng lại ánh mắt chợt trợn to, cả người không khỏi bỗng nhiên chấn động.

“Sắc Không Kiếm!”

Tầm mắt gắt gao định dạng ở đằng kia chính cắm ở Kim Ngân Chu Tam kiếm mặt sau Sắc Không Kiếm trên, Lỗ Diệu Tử sắc mặt trở nên rất là quái dị, làm như lo lắng. Lại hình như là hoài niệm, thật lâu lúc này mới quay đầu lại chằm chằm vào Nhạc Duyên, rất là nghiêm túc hỏi: “Ngươi đối với Từ Hàng Tĩnh Trai làm cái gì?”

“Ha ha!”

Nhạc Duyên không trả lời thẳng Lỗ Diệu Tử lời nói, ngược lại là mặt mũi tràn đầy ngoài dự tính chằm chằm vào Lỗ Diệu Tử, cười hỏi: “Ta nói, lần đầu tiên thấy Lỗ lão ngươi cũng không có như vậy được chứ gấp sắc mặt… Chẳng lẽ lại, này Sắc Không Kiếm là ngươi chế tạo hay sao?”

“…”

Lỗ Diệu Tử không có lên tiếng, chỉ là lẳng lặng nhìn này Sắc Không Kiếm, thật lâu mới đắng chát mà cười cười hồi đáp: “Đạo Công Tử không hổ là Đạo Công Tử, này Sắc Không Kiếm chính là lão phu năm đó lúc tuổi còn trẻ

vì Từ Hàng Tĩnh Trai chế tạo!”

“Bởi vì chất liệu không sai. Là một thanh phi thường khó được bảo kiếm, cho nên chuôi kiếm nầy cơ hồ đã trở thành Từ Hàng Tĩnh Trai trấn phái kiếm, có thể cùng Âm Quý phái Thiên Ma Nhận đối kháng.”

“Mà kiếm đệ nhất đảm nhận chủ nhân là Từ Hàng Tĩnh Trai đệ tử —— Bích Tú Tâm!”

“Bất quá tại Bích Tú Tâm gả cho Tà vương sau, này Sắc Không Kiếm lại nhớ tới Từ Hàng Tĩnh Trai, lúc này chợt thấy. Nhất thời cảm hoài kinh ngạc mà thôi!”

Lắc đầu, tựa hồ là muốn trong đầu những thứ kia trải qua hồi ức vung ra não bên ngoài, Lỗ Diệu Tử thu hồi có chút sầu não cảm xúc, hỏi: “Ngươi là thế nào được đến này Sắc Không Kiếm hay sao?”

“Đơn giản!”

“Sư Phi Huyên đưa tại ta đấy!”

Đón Lỗ Diệu Tử tầm mắt, Nhạc Duyên cười cho một đáp án.

“Không có khả năng!”

Nhưng mà, lời này vừa ra miệng liền bị Lỗ Diệu Tử phủ nhận.

“Được rồi!”

“Là đoạt tới! Coi như là nàng Sư Phi Huyên cấp cho ta bồi thường mà thôi!”

Đánh giá Lỗ Diệu Tử biểu lộ biến hóa, Nhạc Duyên cũng không lại che lấp, mà là nói tiếp: “Lúc trước ngươi nói đúc lại Nguyệt Khuyết, còn kém một bộ phận tài liệu, như vậy trước mắt hẳn là vậy là đủ rồi!”

Không nói gì, Lỗ Diệu Tử chỉ là lẳng lặng nhìn Nhạc Duyên, mà Nhạc Duyên thì là không chút nào né tránh tới đối mặt.

Một hồi lâu.

Lỗ Diệu Tử thu hồi ánh mắt, hỏi: “Ngươi nghĩ tan ra rơi Sắc Không Kiếm, đúc lại Nguyệt Khuyết kiếm?”

“Không sai!”

Đón Lỗ Diệu Tử tầm mắt, Nhạc Duyên gật gật đầu.

“Một cái điều kiện!”

“Nói!”

“Nguyệt Khuyết đúc lại ngươi không cần nhúng tay, hết thảy do lão phu định đoạt!”

Nói đến đây, Lỗ Diệu Tử tầm mắt cực kỳ nghiêm túc, nói: “Đúc thành cái gì bộ dáng, liền là bộ dáng gì!”

“…”

Hai mắt đối mặt trong chốc lát, Nhạc Duyên cúi đầu, cầm lên rượu trái cây, lại lần nữa uống lên, nói: “Có thể!”

“Tốt lắm!”

Lỗ Diệu Tử thoả mãn nở nụ cười, kết quả như vậy hắn rất hài lòng, nói ra: “Hiện tại chúng ta có thể uống rượu vui sướng nói chuyện phiếm rồi!”

Cùng lúc đó.

Bên ngoài.

Đại sảnh.

Thương Tú Tuần tuy nói ngoài miệng nói chán ghét Đạo Công Tử người này, nhưng là nàng vẫn là có chút hướng hướng thế giới bên ngoài. Chỉ tiếc, Phi Mã mục trường gia đại nghiệp đại, nàng với tư cách tràng chủ thật sự là phân không ra thân, hơn nữa gần nhất áp lực càng lớn, Thương Tú Tuần chỉ có thể uốn tại này một ít khối địa phương.

Bất quá chính mình không cách nào đi ra ngoài, nhưng cũng không có nghĩa là nàng không có thể biết rõ chuyện bên ngoài.

Này không ——

Hiện tại tràng chủ đang cùng Vệ Trinh Trinh trò chuyện, nghe Vệ Trinh Trinh kể rõ kinh nghiệm chuyện tình.

Hai nữ trò chuyện được vui vẻ vô cùng.

Chương 147 : Thiên tài bệnh chung

147 chương thiên tài bệnh chung

An Nhạc Oa.

Tại đệ nhất thiên hạ toàn tài Lỗ Diệu Tử dưới sự trợ giúp, Âm Quý phái yêu nữ một trong Bạch Thanh Nhi rất nhanh liền biến hóa một cái bộ dáng.

Dán lên Lỗ Diệu Tử đặc chế mặt nạ da người sau, Bạch Thanh Nhi đã do thanh tú trong mang theo vũ mị tiểu nữ tử biến thành một cái bình thường người qua đường nữ tử, chỉ là đối phương này có lồi có lõm thân hình hơn nữa một thân này lụa mỏng giả dạng , vẫn là sẽ hấp dẫn ánh mắt của người.

Này mặt nạ da người thỏa thỏa là một bác gái cấp bậc chính là.

Nhưng vấn đề là Bạch Thanh Nhi bản thân khí chất cùng mặt nạ khí chất không phù hợp, hai bên kết hợp đứng lên tuyệt đối so với một cái càng hấp dẫn người lực chú ý. Này nếu đi ở bên ngoài, chỉ sợ hấp dẫn không chỉ là Âm Quý phái người.

Hơn nữa, dùng Bạch Thanh Nhi tâm tư, nàng là tuyệt đối sẽ không làm cho mình biến thành thùng nước eo.

Đây đối với nghiệp dư nữ nhân, không thể nghi ngờ là

một kiện cực kỳ chuyện kinh khủng. Nếu thật sự là như thế, Bạch Thanh Nhi thậm chí hi vọng chính mình đi đối mặt Loan Loan. Nghĩ tới đây, Bạch Thanh Nhi tầm mắt đã rơi vào Nhạc Duyên trên người, chờ đợi Đạo Công Tử bình phán.

“Thay một cái a!”

Lắc đầu, không chỉ có Nhạc Duyên như thế, Lỗ Diệu Tử tại phủ sờ lên cằm trên râu bạc trắng chăm chú nhìn sau một lúc lâu, cũng là lắc đầu, nói: “Thay một tấm, này một tấm không thích hợp!”

Hô!

Bạch Thanh Nhi nhìn xem trong gương đồng của mình mới bộ dáng, tại thấy Nhạc Duyên lắc đầu, cùng Lỗ Diệu Tử phủ định sau, Bạch Thanh Nhi cũng rõ ràng thở phào thở ra một hơi. Này trương mặt nạ da người, mang lên mặt để cho nàng rất là không được tự nhiên. Một lần nữa thong thả mà cẩn thận đem mặt nạ da người tiếp được, Bạch Thanh Nhi lại thay đổi những thứ khác một tấm, chậm rãi đội trên mặt.

“Ngô!”

Nhìn xem Bạch Thanh Nhi tại trước mặt của mình biến thành một cái người xa lạ bộ dáng, Nhạc Duyên lúc này đây ngược lại cảm thấy thư thái không ít. Trước mắt Bạch Thanh Nhi đã biến thành một cái rất là thiếu nữ đơn thuần bộ dáng, như Bạch Thanh Nhi tại giả bộ một chút non cái gì, đổ ra là có thể làm cho người ta nhìn ra người ta chẳng qua là mười lăm mười sáu tuổi thiếu nữ

bình thường.

Hơn nữa này trương mặt nạ đơn độc tinh khiết, thậm chí che đậy Bạch Thanh Nhi trên người do Xá Nữ đại pháp mà đến vũ mị khí tức.

Đương nhiên.

Cũng chỉ là thu liễm một ít mà thôi.

Dù sao Bạch Thanh Nhi tu tập trà nữ đại pháp đã sâu, một cá nhân từ nhỏ dưỡng thành khí chất tại dưới bình thường tình huống là rất khó thay đổi. Mà có thể thay đổi tự thân khí chất, chỉ có hai loại người, một người là hành động cao thâm người, có thể khiến cho tự thân khí chất chuyển đổi không hề đình trệ cảm giác. Mà đổi thành bên ngoài một người thì là bệnh tâm thần phân liệt người bệnh.

Bạch Thanh Nhi tuy nhiên hành động không sai, nhưng là càng nhiều là vẫn là bản sắc diễn xuất, chưa nói tới Hóa Cảnh.

Tuy nhiên mượn này trương mặt nạ da người che đậy một ít vũ mị, nhưng vẫn là nhường một ít vô cùng hiểu rõ nữ nhân người sẽ liếc nhìn ra đối phương trong xương yêu mị. Tỷ như Âm Quý phái, hay hoặc là là Từ Hàng Tĩnh Trai,

“Này trương không sai!”

Nhạc Duyên hướng về phía một lần nữa thay đổi một cái bộ dáng Bạch Thanh Nhi, như thế lời bình nói: “Tựu là

hơi chút có một chút không phối hợp. Nhưng là so với trước chính là cái kia đẹp mắt quá nhiều!”

“Phối hợp?”

Một bên Lỗ Diệu Tử nghe xong Nhạc Duyên ván này cảm thán, cười nói: “Nghĩ muốn hoàn mỹ phối hợp, thiên hạ này có thể đạt tới loại trình độ này người cực nhỏ, cơ hồ không người có thể làm được. Bạch Thanh Nhi Xá Nữ đại pháp tu tập quá mức tinh thâm, này mặt nạ bất kể như thế nào cũng che không thể che hết nàng một thân mị tức, trừ phi Bạch Thanh Nhi có thể hiển nhiên khống chế của ta khí chất của mình!”

Nói đến đây thời điểm. Lỗ Diệu Tử tầm mắt đã rơi vào Nhạc Duyên trên người, ánh mắt rất là ngoài dự tính.

Xá Nữ đại pháp là cái gì…

Hắn đường đường đệ nhất thiên hạ toàn tài nhưng mà biết được môn công pháp này.

Đạo Công Tử Nhạc Duyên tại bên người mang theo như vậy một nữ nhân, đến cùng tại đánh cái gì chủ ý? Hơn nữa, Lỗ Diệu Tử còn quan sát qua Bạch Thanh Nhi nhìn Nhạc Duyên ánh mắt, ánh mắt kia là chờ mong, là thâm tình, là dịu dàng như nước. Càng là một loại bị chinh phục thần sắc.

Bạch Thanh Nhi chỉ sợ phản bội Âm Quý phái, cũng không phải là lúc trước Nhạc Duyên theo lời đơn giản như vậy, chỉ sợ nàng Xá Nữ đại pháp bị Nhạc Duyên cho sinh sinh phá.

Nếu không mà nói, nàng Bạch Thanh Nhi có thể đánh cuộc một thân tánh mạng đi phản bội?

Phải biết rằng Âm Quý phái có thể là ma môn hai phái Lục đạo trong lớn nhất tồn tại, thế lực có thể nói là thứ nhất, chỗ như thế, bình thường môn hạ đệ tử là không dám phản bội, kết quả như vậy không phải các nàng có thể thừa nhận được.

Nhưng trên thực tế tựu là Bạch Thanh Nhi phản bội, vào Thuần Dương.

Chằm chằm vào Nhạc Duyên, Lỗ Diệu Tử bất ngờ cảm giác mình đem nữ nhi an toàn làm cho nhân gia phụ trách. Là có chút thiếu thỏa đáng.

Hồi tưởng lại Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên này lạnh như băng bộ dáng, Lỗ Diệu Tử thì có một loại nghĩ muốn nâng trán xúc động.

Đối với Lỗ Diệu Tử này ngoài dự tính tầm mắt, Nhạc Duyên đổ ra là không có để ý, sự chú ý của hắn tập trung vào Lỗ Diệu Tử mà nói trên, như có chỗ chỉ nói: “Tuy nói cơ hồ không người có thể làm được. Nhưng vẫn là có người có thể đủ rồi làm được!”

“Thí dụ như Tà vương Thạch Chi Hiên!”

Tiếp nhận Lỗ Diệu Tử mà nói đầu, Nhạc Duyên điểm ra một ví dụ: “Như tăng thêm một tấm hoàn mỹ mặt nạ da người, như vậy hắn chính là thiên hạ kinh khủng nhất tồn tại!”

“…”

Lỗ Diệu Tử nghe vậy giữ vững trầm mặc, Tà vương xác thực là nhân trung chi long. Có thể dùng Ma Môn đệ tử thân phận lẻn vào Phật môn bái Tứ đại thánh tăng vi sư, tập được Phật môn chí cao công pháp, kết hợp với bản thân sở học sáng tạo ra Bất tử ấn pháp nam nhân, đương nhiên là có cái này năng lực.

Phải biết rằng nếu không phải hậu kỳ sáng tạo Bất tử ấn pháp xảy ra vấn đề, chỉ sợ liền Tứ đại thánh tăng cũng sẽ không biết được chân chính tình huống, đáng tiếc mặc dù là biết rằng, Tứ đại thánh tăng vây công Thạch Chi Hiên, nhưng vẫn đang bị Thạch Chi Hiên chạy thoát đi ra ngoài.

Người như vậy, hơn nữa một tấm hoàn mỹ mặt nạ da người, thật đúng là không người có thể biết.

“Đúng rồi!”

“Lỗ lão, đây cũng là ngươi người tốt nhất bên ngoài có được sao?”

Nhìn qua trên tay mấy tờ còn sót lại xuống tới mặt nạ da người, Nhạc Duyên hỏi: “Này mặt nạ da người tuy là thượng phẩm, có thể vẫn còn có chút tỳ vết nào đấy!” Theo phương diện nào đó mà nói, Nhạc Duyên tại mặt nạ da người trên cùng Lỗ Diệu Tử cũng đồng đạo.

Chỉ không nhiều lắm hắn rất ít sử dụng mà thôi.

Làm vì chính mình quan tưởng trôi qua đạo soái, này mặt nạ da người chính là là của hắn phải qua tay vật. Kết hợp với Lục Tiểu Phụng ánh mắt, này thượng phẩm mặt nạ da người trên mặt tỳ vết nào bất quá là tại vài trong mắt liền nhìn ra.

“Ta nghĩ, dùng ngươi đệ nhất thiên hạ toàn tài danh tiếng, này mặt nạ da người không nên là trên tay ngươi tốt nhất vật!”

Để xuống mặt nạ da người, đem một lần nữa đặt ở trong hộp sau, Nhạc Duyên vừa cười vừa nói: “Lỗ lão, ngươi không thể làm như vậy được a, thứ tốt cũng thu lấy, không nỡ làm cho người!”

“A?”

Tầm mắt định dạng tại Nhạc Duyên một ít trương giống như cười mà không phải cười trên mặt. Lỗ Diệu Tử tựa hồ là rất có hứng thú, hỏi: “Làm sao ngươi xác định lão phu trên tay có rất tốt tác phẩm?”

“Bởi vì Lỗ lão là đệ nhất thiên hạ toàn tài, là chân chân chính chính đích thiên tài!”

“Mà thiên tài cũng có một cộng đồng tật xấu!”

“Đó chính là vì rất tốt càng mạnh càng hoàn mỹ! Đây là thiên nhân nhân vật bệnh chung, khi bọn hắn có mục tiêu sau, đều đối bình thường tiêu chuẩn làm như không thấy. Truy cầu nhưng lại cực hạn, là thế gian này cực hạn, cũng là tự thân cực hạn!”

“Mượn Lỗ lão mà nói, có thể xưng là đệ nhất thiên hạ toàn tài, tự nhiên là muốn tại từng cái phương diện cũng thể hiện ra năng lực của mình, như tu kiến mật thất. Như chế tác tay nghề cái gì!”

“Cho nên trước mắt những thứ này, phỏng chừng cũng là thứ phẩm!”

Đem mặt nạ da người trang hảo sau, Nhạc Duyên rất là tùy ý đem cái hộp đưa cho Bạch Thanh Nhi, ý bảo nàng thu tốt, “Ta nghĩ lấy đến hoàn mỹ mặt nạ da người, là không thể nào. Bất quá những thứ này cũng rất tốt!”

“A ha ha!”

Lỗ Diệu Tử chằm chằm vào Nhạc Duyên nhìn một hồi lâu, nở nụ cười, hơi tang thương tiếng cười tại An Nhạc Oa trong quanh quẩn, không có phủ nhận, cũng không có thừa nhận, mà là dời đi chủ đề, hỏi: “Lão phu xem Đạo Công Tử cũng là trong thiên hạ hiếm thấy đích thiên tài. Có thể đem Đạo môn trong cơ hồ chưa từng có người nào tu tập thành công Trường Sinh Quyết tu tập thành công, tự nhiên cũng là nhân trung chi long.”

“Vừa là thiên tài, như vậy có thể nói nói trên người của ngươi tật xấu là cái gì?”

“Truy cầu hoàn mỹ, lão phu có thể là nhìn không ra!”

Nghe xong lời này, đã đem mặt nạ da người triệt để thu tốt Bạch Thanh Nhi thì là yên tĩnh ở một bên nhìn trước mắt, hiển nhiên bước vào cái này tên là An Nhạc Oa trong phòng sau, Nhạc Duyên liền cùng cái lão nhân này

bắt đầu rồi ngôn ngữ trên thăm dò.

Tuy nhiên Bạch Thanh Nhi không có hiểu rõ đến tột cùng là thăm dò những thứ gì, nhưng là nhưng cũng biết điều này sẽ là một kiện khiến người ngoài ý chuyện tình.

“Tại trước kia, ta là truy cầu tới vô ảnh, đi vô tung. Mờ ảo không người, tự mình lưu dư hương!”

Nói đến đây, Nhạc Duyên tầm mắt đã rơi vào Lỗ Diệu Tử bên hông trên ngọc bội, nói ra: “Hôm nay thấy Lỗ lão ngọc bội kia, vừa gặp đã thương. Không lắm vui sướng!”

Theo Nhạc Duyên mà nói, Lỗ Diệu Tử cùng Bạch Thanh Nhi ánh mắt hai người cũng đã rơi vào này giắt bên hông ngọc bội trên mặt, khối ngọc bội này cũng không quý báu, rất bình thường bạch ngọc, lẽ ra là Lỗ Diệu Tử trong nội tâm chỉ coi trọng người đưa tại. Nhìn lướt qua sau, lúc này mới ngẩng đầu, một lần nữa nhìn về phía Nhạc Duyên.

Này nhìn lên, Lỗ Diệu Tử cùng Bạch Thanh Nhi hai người cũng là không khỏi sững sờ.

Này bạch ngọc, chẳng biết lúc nào đã đã rơi vào Nhạc Duyên trong tay, giờ phút này Đạo Công Tử chính nhìn từ trên xuống dưới.

Khi nào thì! ! !

Bạch Thanh Nhi cho dù là mang trên mặt mặt nạ da người, lại cũng có thể nhìn ra vẻ khiếp sợ.

“…”

Lỗ Diệu Tử hiển nhiên cũng là phi thường ngoài ý muốn, thật lâu mới nói một câu, nói: “Trộm, đạo!”

Này tay nghề, cơ hồ đã là gần như tại nói.

“Có thể ta vẫn cảm thấy không đủ, cho nên đã rất ít sử dụng, ta cảm thấy được đoạn đường này, hẳn là có một cái khác cực hạn!”

Đem ngọc bội trả lại cho Lỗ Diệu Tử, Nhạc Duyên mặt mũi tràn đầy thổn thức cảm thán.

Trộm một trong chữ, cao nhất cảnh giới, chính là tâm.

“Lại sau đó, ta nghĩ muốn uống đẹp nhất rượu, nhìn nữ nhân đẹp nhất, cái mục tiêu này… Ngô, đang tại đạt thành trong!”

Trên mặt khôi phục vui cười biểu lộ, Nhạc Duyên uống một hớp rượu trái cây, táp a dưới miệng, cười nói: “Trong đó Nữ Nhi Hồng rất đúng khẩu vị của ta.”

“Mà bây giờ rồi, ta lại hi vọng dùng tốt nhất kiếm thi triển ra đẹp nhất kiếm pháp!”

Tầm mắt rơi vào này trên kệ kiếm bốn chuôi kiếm, Nhạc Duyên như có chỗ chỉ nói.

“Về phần sau này…”

Nhạc Duyên chậm rãi có chút ngẩn người, hai mắt lâm

vào một loại ngoài dự tính thất thần trong trạng thái, thì thào lẩm bẩm: “Ta hi vọng trong thiên hạ hiệp nữ, ma nữ, yêu nữ cái gì cũng có thể hảo hảo ở chung, cùng một chỗ tâm sự, trò chuyện, tâm tình nhân sinh lý tưởng đủ để. Mọi người không có vì tất yếu như vậy tự giết lẫn nhau, này là nam nhân bi ai, cũng là nữ nhân bi ai!”

“Đẹp, không nên lẫn nhau tương đối trong héo tàn!”

Một hồi lâu.

Nhạc Duyên phục hồi tinh thần lại, cười nói: “Nhường Lỗ lão chê cười!”

“Bị chê cười?”

Lỗ Diệu Tử biểu lộ rất là ngoài dự tính, lắc đầu nói ra: “Lão phu đổ ra là không có!”

“Bất quá, lão phu có chút hối hận!”

Nếu nói là lúc trước vẫn tại lo lắng cái khác, nhưng là lúc này Lỗ Diệu Tử bắt đầu lo lắng lên nữ nhi của mình Thương Tú Tuần sau này tới.

Cùng là thiên tài, này Đạo Công Tử tật xấu, hiển nhiên so sánh với bản thân càng thêm nặng.

Về phần Bạch Thanh Nhi, thì là đã sớm trợn tròn mắt.

Đây là muốn cho loan Loan sư tỷ cùng Sư Phi Huyên hai người yêu nhau thân mật sao?

Không khỏi, Bạch Thanh Nhi trong nội tâm đột ngột toát ra như vậy một cái ý niệm trong đầu.

Chương 148 : Sinh ý

148 chương sinh ý

Trăng lên trăng lặn.

Tại đây chiến loạn thời tiết, thời gian trôi qua là vừa nhanh, rồi lại là chậm.

Theo Lỗ Diệu Tử ngón tay chiếm được thượng phẩm mặt nạ da người, Nhạc Duyên tại hỗ trợ thay Bạch Thanh Nhi sửa lại diện mục, thực sự cho Vệ Trinh Trinh đưa một tấm dường như thích hợp nàng mặt nạ da người.

Đến với mình, Nhạc Duyên đổ ra là không có sử dụng.

Đang cùng Lỗ Diệu Tử nói chuyện qua đi, tại tiếp được bảy ngày trong, Lỗ Diệu Tử phong bế An Nhạc Oa, đồng thời nhường Thương Tú Tuần tại Phi Mã mục trường phía sau núi chuẩn bị tinh luyện kim loại trang bị, chuẩn bị đúc kiếm. Mấy ngày nay thời gian, đối với Nhạc Duyên mà nói, hiển nhiên là có chút chậm.

Bất quá hắn cũng biết, nghĩ muốn đúc lại Nguyệt Khuyết, đây là một kiện rất phí tinh lực chuyện tình.

Tuy nhiên còn không rõ lắm Nguyệt Khuyết kiếm cuối cùng sẽ bị Lỗ Diệu Tử chế tạo thành cái gì bộ dáng, nhưng là cái này cũng không ảnh hưởng Nhạc Duyên đối với nó chờ mong.

Ngắm lên trước mắt này không ngừng chiếu cố còn sống bãi cỏ đám người, này không ngừng mở rộng thợ rèn tác phường, Nhạc Duyên liền biết rằng đây không phải một chuyện nhỏ, hơn nữa Nguyệt Khuyết thành kiếm cũng không phải một ngày hay hai ngày thời gian, vô cùng có khả năng sẽ liên tục không ngừng tốn hao vài ngày.

Nếu là chỉ bằng vào hiện tại Lỗ Diệu Tử thân thể, Nhạc Duyên có lẽ sẽ lo lắng, nhưng là tại chính hắn ở đây, có thể dùng Trường Sinh Quyết hỗ trợ phụ trợ, thật cũng không quá lo lắng Lỗ Diệu Tử thân thể kiên trì không xuống.

Tầm mắt thu hồi.

Nhạc Duyên tầm mắt chuyển dời đến đứng tại bên cạnh mình Thương Tú Tuần trên người, đối phương này màu lúa mì da thịt tại trời chiều chiếu rọi xuống, lộ ra vẻ càng đẹp mắt.

“Nhìn cái gì?”

Mẫn cảm phát giác được Nhạc Duyên tầm mắt đã rơi vào trên mặt của mình, Thương Tú Tuần quay đầu, nhíu mày hỏi.

Dù là nàng đã cùng phụ thân của mình cũng coi là hoà giải, nhưng là cái gọi là có cha hắn tất có con gái hắn, Thương Tú Tuần tính cách trên tại phương diện nào đó là cùng Lỗ Diệu Tử có cộng đồng chỗ. Làm Thương Tú Tuần biết rõ Lỗ Diệu Tử đáp ứng Nhạc Duyên cho một lần nữa đúc kiếm sau, nàng liền biết mình đúng là vẫn

còn không ngăn cản được.

Lại càng không cần phải nói bên cạnh còn có một thỉnh thoảng còn muốn tới nơi này một chuyến. Tăng thêm hai bả hỏa gia hỏa.

Đối với Đạo Công Tử, Thương Tú Tuần trong nội tâm hoàn toàn nói không tốt cảm giác của nàng.

Vừa chán ghét, lại vừa có một loại bội phục.

Đương nhiên, đối phương trên người một loại như ẩn như hiện cảm giác thần bí, cũng là nhường Thương Tú Tuần có hứng thú địa phương.

“Ta bất ngờ nhớ tới một sự kiện!”

Đón Thương Tú Tuần tầm mắt. Nhạc Duyên rất là nghiêm túc nói ra.

“Chuyện gì?”

Thoáng tránh được một khoảng cách, đang nghe Nhạc Duyên nói những lời này sau, Thương Tú Tuần thì có một loại trực giác, khả năng không phải là cái gì công việc tốt.

“Yên tâm!”

Thấy Thương Tú Tuần rất có một loại trốn tránh không kịp cảm giác, điều này khiến cho Nhạc Duyên rất là bất đắc dĩ. Lắc đầu bật cười một hồi lâu, rồi mới lên tiếng: “Ta chỉ là muốn cho Tú Tuần ngươi một cái đền bù tổn

thất mà thôi!”

“Đền bù tổn thất?”

Thương Tú Tuần lông mày nhướng lên. Lời này nàng tương đối thích nghe, vì vậy lại đi tới, trợn trừng mắt nói ra: “Lời này ngươi sớm phải nói rồi, lúc trước đáp ứng ngươi, đẩy Lý phiệt sinh ý, làm cho ta Phi Mã mục trường trong khoảng thời gian này khó khăn vô cùng.”

Hồi tưởng lại đoạn thời gian trước tao ngộ. Thương Tú Tuần liền không khỏi nổi lên một bụng hỏa khí.

“Chuyện ngày đó, tính là của ta vô lễ!”

“Bất quá lúc này đây tính là của ta đền bù tổn thất!”

Chỗ thân thiết ngẫm lại, Nhạc Duyên cũng có thể cảm nhận được Thương Tú Tuần đối mặt áp lực, không chỉ là ngoại bộ, Phi Mã mục trường nội bộ cũng có được áp lực. Cũng may mà Thương Tú Tuần là một hào sảng nữ hài nhi, là một sự nghiệp hình nữ cường nhân, sinh sinh áp xuống tới.

“…”

Thương Tú Tuần không nói gì. Chỉ là yên tĩnh nghe Đạo Công Tử theo lời đền bù tổn thất.

“Tú Tuần, ngươi yêu mến cuộc sống bây giờ sao?”

Mà Nhạc Duyên cũng không có giống như Thương Tú Tuần nội tâm chỗ nghĩ như vậy nói thẳng ra đền bù tổn

thất là cái gì, mà là hỏi những vấn đề khác.

“… Có ý tứ gì?”

Thương Tú Tuần không khỏi nhíu mày, này đột nhiên tới câu hỏi để cho nàng cảm thấy ngoài dự tính, này đền bù tổn thất cùng chính mình cuộc sống bây giờ có cái gì liên quan? Trầm ngâm một hồi lâu, Thương Tú Tuần vẫn là cấp ra đáp án của mình, nói: “Nơi này là nhà của ta, ngươi nói ta thích sao?”

Nghe xong lời này, Nhạc Duyên liền biết rằng Thương Tú Tuần tâm tư.

Đối với tiểu mỹ nhân tràng chủ mà nói, Phi Mã mục trường là mẫu thân của nàng cùng phụ thân nhà. Cũng là nhà của chính nàng, càng là mẫu thân mình truyền thừa xuống tới di vật. Bất kể như thế nào, Thương Tú Tuần đều không thể không kiên trì, dù là nàng đối với buôn bán ngựa, làm chiến lược buôn bán súng ống cũng không phải rất yêu mến đồng dạng.

Kỳ thật. Thương Tú Tuần càng nhiều là còn là ưa thích đơn thuần còn sống, ăn ăn được ăn, không cần đi cùng những người khác lục đục với nhau.

“Đây là sinh hoạt, nhưng cũng không phải Tú Tuần ngươi yêu thích!”

“Cho nên…”

Nói đến đây, Nhạc Duyên ra vẻ dừng lại một chút, thấy Thương Tú Tuần rõ ràng dựng lên lỗ tai sau, lúc này mới

nói tiếp: “Cho nên, chúng ta làm thực phẩm sinh ý a!”

Thực phẩm sinh ý?

Thương Tú Tuần nghe là không từ một sững sờ, không có hiểu rõ lại đây.

Thấy lời này không phải rất rõ ràng, Nhạc Duyên lập tức đem vốn là ý tứ nói đi ra: “Chúng ta làm khách sạn sinh ý!”

“Khách điếm?”

Khẽ nhếch lấy cái miệng nhỏ nhắn, có màu lúa mì khỏe mạnh da thịt Thương Tú Tuần không khỏi có chút ngẩn người.

“Không sai!”

Gật gật đầu, Nhạc Duyên mở ra hai tay, khoa tay múa chân một cái ý chí thiên hạ tư thế, nói ra: “Tìm khắp thiên hạ tốt nhất đầu bếp, tới chúng ta trong khách sạn làm việc. Tại thay Tú Tuần ngươi làm ra mỹ vị điểm tâm thực vật đồng thời thuận tiện làm xuống khách điếm sinh ý!”

Mỹ vị điểm tâm…

Vừa nghe đến ăn, Thương Tú Tuần ánh mắt cũng đã sáng, mấp máy miệng, nuốt nước miếng một cái, Thương Tú Tuần có chút chần chờ nói: “Tìm kiếm thiên hạ tốt nhất đầu bếp, làm khách sạn sinh ý mà nói, không có lợi nhuận!”

Thương Tú Tuần nhịn xuống trong nội tâm nghĩ muốn lập tức đi phòng bếp làm mỹ vị xúc động, lập tức hóa thân đã trở thành tràng chủ bộ dáng, bắt đầu theo kinh tế hiệu quả và lợi ích trên cân nhắc đứng lên, nói ra: “Không nói trước tìm kiếm lấy đầu bếp sẽ có bao lớn tốn hao, cho dù có tìm được rồi, có thể lại có bao nhiêu người có thể đủ rồi ăn được lên đâu này?”

Càng nghĩ, Thương Tú Tuần liền tại kinh tế hiệu quả và lợi ích trên làm phủ định.

“Ai nói chỉ mở một nhà?”

Thấy Thương Tú Tuần nhíu mày bộ dạng, Nhạc Duyên liền biết rằng nàng thật không ngờ mở rộng phương diện, Thương Tú Tuần mặc dù có không sai kinh tế đầu óc, có thể đem Phi Mã mục trường quản lý ngay ngắn rõ ràng, mà các đại quân phiệt làm chiến lược vật phẩm sinh ý, hiển nhiên kinh tế đầu óc không sai.

Đơn thuần trình độ mà nói, Đông Minh phái Đan Oản Tinh so với Thương Tú Tuần kém một bậc.

Đan Oản Tinh càng nhiều là dựa vào là mẫu thân của nàng Đơn Mỹ Tiên. Mà Thương Tú Tuần bởi vì là mẫu thân chết sớm, cùng phụ thân có oán, cho nên hắn hơn nữa là dựa vào chính mình.

Có thể mặc dù là như vậy, bởi vì thời đại ánh mắt chênh lệch, tổng hội nhường Thương Tú Tuần trước mắt có che đậy.

Cho nên. Nhạc Duyên tại nàng nhìn soi mói, chậm rãi giảng thuật cái gì gọi là mắt xích kinh doanh phương pháp.

Một phút đồng hồ qua đi.

Đã ngồi chồm hổm trên mặt đất, tập trung tinh thần nghe xong được giảng thuật Thương Tú Tuần không thể không kinh ngạc cùng tán thưởng, như là dựa theo lời này tới tiến hành mà nói, thật đúng là có lấy thật lớn lợi nhuận. Kia lợi nhuận, chỉ sợ so với chính mình làm quân mã sinh ý càng tăng kinh khủng.

Trầm ngâm thật lâu. Thương Tú Tuần hứng thú đã triệt để đi lên.

Không những được hưởng thụ mỹ thực, mà vẫn còn có thể làm thành lớn lợi nhuận sinh ý, này không thể nghi ngờ làm cho người ta rất là thoả mãn.

Duy nhất cần phải chú ý địa phương, bất quá là cần một số tiền lớn của cải.

Phi Mã mục trường trừ bỏ mã nhiều, đó chính là tiền tài cũng rất nhiều.

Làm buôn bán súng ống, cũng là món lợi kếch sù.

Đứng dậy.

Đi đến Nhạc Duyên trước mặt trước. Thương Tú Tuần dùng một loại ánh mắt lộ vẻ kỳ quái đánh giá trước mắt Đạo Công Tử một hồi lâu, lúc này mới đáp: “Có thể, bất

quá ta cần Trinh Trinh tới giúp ta bề bộn!”

“Không được!”

“Trinh Trinh không thích hợp, nàng chỉ biết làm bánh bao!”

Đối mặt Thương Tú Tuần yêu cầu, Nhạc Duyên rất trực tiếp cự tuyệt.

“Vì cái gì?”

Chăm chú nhìn chằm chằm Nhạc Duyên, Thương Tú Tuần cảm thấy Đạo Công Tử khả năng tại lừa dối chính mình. Này khách điếm dựa theo phát triển, sinh ý vô cùng thật lớn. Nhưng là như không cho người trong cuộc vào lời nói, trong lòng của nàng không nỡ.

“Trinh Trinh còn có chuyện!”

“Bất quá ta đổ ra là có thể nhường Thanh nhi giúp ngươi!”

Vệ Trinh Trinh không thể để cho nàng đi ra ngoài, nếu không mà nói dùng Vệ Trinh Trinh hiện tại loại trạng thái này, căn bản không cách nào khống chế chính mình chân khí nội lực kết quả thật sự là làm cho người ta lo lắng.

“Nàng!”

Quay đầu, Thương Tú Tuần tầm mắt đã rơi vào đứng ở bên ngoài đã thay đổi quần áo, càng thay đổi một tấm da

mặt Bạch Thanh Nhi, lông mày vừa nhấc, nói: “Ta không thích nàng!”

Đối mặt Thương Tú Tuần cự tuyệt, Nhạc Duyên thì là lại lần nữa miệng lưỡi lưu loát giải thích.

Theo Bạch Thanh Nhi này cực khổ bị chém tục duyên thời gian bắt đầu, từng chút từng chút giới thiệu lên Âm Quý phái này cực kỳ tàn ác xử thế phương pháp tới. Cùng với Ma Môn cao tầng thịt yếu mạnh ăn, xích lõa luật rừng. Từng chút từng chút thay đổi Thương Tú Tuần đối Bạch Thanh Nhi là không thoải mái.

Tại cuối cùng, mặc dù không có triệt để thay đổi Thương Tú Tuần đối Bạch Thanh Nhi ấn tượng, nhưng là Bạch Thanh Nhi nhưng lại chiếm được an bài.

Thiên hạ, có hai nơi địa phương là tin tức nhất lưu thông địa phương.

Một người là thanh lâu.

Thứ hai người chính là khách điếm.

Trước mắt Thuần Dương so ra kém Ma Môn, so ra kém Phật môn. Đồng dạng so ra kém cái khác Đạo gia môn phái tin tức linh thông, Nhạc Duyên chỉ có thể từng chút từng chút tới thay đổi tin tức bị động tình huống.

Khách điếm, chính là bắt đầu!

…

Tựu tại Nhạc Duyên tại vì Bạch Thanh Nhi chuyện tiến hành an bài thời điểm, Thiếu Soái Quân hai vị thống soái nhưng lại gặp một nữ nhân.

Một cái một thân tăng bào, mái tóc tung bay, nhưng lại phảng phất giống như tiên nữ người.

Dưới trời chiều.

Nữ nhân một thân màu xanh tăng y, một thanh dài ba xích tinh cương trường kiếm lưng đeo ở sau người, hai tay chắp sau lưng, nàng liền như vậy lạnh nhạt vô cùng tại đó nhìn xem Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng. Nhìn xem này Đạo Công Tử hai cái đồ đệ.

“Ngươi là —— “

Khấu Trọng trong tay Tỉnh Trung Nguyệt tùy ý nhắc tới trước người, vừa mới bất quá là mình cùng Lăng thiếu hai người tiến hành võ học trên nghiệm chứng thi đấu, thí nghiệm của mình tư tưởng mới, nhưng là không ngờ rằng này trong rừng thế nhưng đến đây những người khác, hơn nữa còn là một cái đẹp tới cực điểm nữ nhân.

Đầu tiên mắt, là kinh diễm!

Thứ hai mắt, là càng nhìn càng đẹp!

Đệ tam mắt, thì là khẩn trương!

Đệ tứ mắt, chính là lãnh đạm cùng đề phòng rồi!

Tại vừa mới cùng Từ Tử Lăng rất đúng so sánh với ở

bên trong, nếu không phải hai người Trường Sinh chân khí cộng minh, khiến cho cảm giác cấp tốc rõ nét mở rộng mà nói, hai người còn không cách nào phát hiện có người đã tới nơi này. Có thể nghĩ, cái này đeo kiếm nữ tử võ công cao.

Chưa phát giác ra, Khấu Trọng nhìn lấy cô gái trước mắt, nhưng lại nhớ tới Loan Loan.

Xinh đẹp kinh người!

Rồi lại lợi hại làm cho người ta cảm thấy sợ hãi!

Cùng Khấu Trọng lạnh lùng bất đồng, Từ Tử Lăng tuy nhiên cùng là đề phòng, nhưng là nhưng trong lòng cũng đầy là nghi hoặc.

“Cô nương là?”

So với Khấu Trọng này lãnh đạm câu hỏi, Từ Tử Lăng ngữ khí thì lộ ra vẻ lễ phép nhiều hơn.

“Từ Hàng Tĩnh Trai!”

“Sư Phi Huyên gặp qua hai vị Thiếu soái!”

Gió thổi qua, mái tóc cùng vạt áo cùng một chỗ tung bay ở bên trong, người tới nói ra lai lịch của mình,

Trong sát na.

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người như lâm đại địch,

Chương 149 : Cự tuyệt

149 chương cự tuyệt

Từ Hàng Tĩnh Trai.

Sư Phi Huyên!

Đây cũng là trước mắt này xinh đẹp kỳ cục tên của nữ nhân.

Làm đối phương tại trong gió mát nói ra tục danh của mình sau, Khấu Trọng lập tức cảm giác được da đầu mình một hồi tê dại, cả người bắt đầu tiến nhập khẩn trương đề phòng trạng thái. Lúc trước một cái Loan Loan, thiếu chút nữa nhường lòng hiếu kỳ tăng vọt Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng cơ hồ đáp đi vào, vậy còn khi lúc Loan Loan tâm tư tại sư phụ mình trên người.

Trước mắt ——

Này Từ Hàng Tĩnh Trai truyền nhân hiển nhiên đã đem lực chú ý làm cho tại hắn Khấu Trọng trên người.

Như vậy không mời mà tới, nguyên nhân trong đó không cần nghĩ chỉ biết.

Phật môn, rốt cục ra bản thân chân chính sức mạnh sao?

“Hàaa…!”

“Quả thật là nghe danh không bằng gặp mặt!”

“Chẳng lẽ lại Sư tiên tử chính là thấy ta Khấu Trọng phải chăng có trở thành chân mệnh thiên tử tư chất cách sao?”

Sư Phi Huyên dùng Hoà Thị Bích quấy làm cho thiên hạ, vì Lý Thế Dân tạo thế, chuyện này cho dù là lúc ấy Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng cách xa như vậy nhưng cũng biết. Cuối cùng kết quả, tuy nhiên nguyên bản cần cao điệu cử hành đại hội bình thường Hoà Thị Bích, mà bởi vì sư phụ nào đó duyên cớ mà gác lại vô tung vô ảnh.

Nhưng là, kéo Lý Thế Dân danh vọng, chuyện này kỳ thật đã làm được.

Theo Sư Phi Huyên tại đem Hoà Thị Bích lấy ra một khắc đó bắt đầu, tạo thế hành vi cũng đã bắt đầu rồi. Chỉ là cuối cùng không dùng Hoà Thị Bích triệt để chung kết cái khác kiêu hùng tranh phách tâm tư mà thôi. Hãy để cho các lộ kiêu hùng có thở dốc thời điểm.

“…”

Từ Tử Lăng không có lên tiếng, chỉ là một tay chắp sau lưng, một tay đặt trước người, im lặng nhìn xem phía trước này không ngừng bị gió thổi lên mái tóc Từ Hàng Tĩnh Trai tiên tử.

Đạo môn nội đấu.

Phật môn xuất hiện.

Đây hết thảy cũng nói cho Từ Tử Lăng sự tình đã trở nên phức tạp đến cực điểm.

Tuy nhiên hắn đối Phật môn ấn tượng không xấu, không có Khấu Trọng như vậy lạnh lùng, nhưng lại cũng không khá hơn chút nào. Dù sao, lúc trước tới quân đội có thể là có thêm Phật môn người, tuy nhiên lúc ấy Đạo môn người là chiếm cứ chủ lực.

Tại Từ Tử Lăng trước mặt trước. trắng trợn đến đây một hồi cái gì gọi là tông phái nội đấu.

Cho nên, hắn hiện tại cũng muốn nghe xem cái này tên là Sư Phi Huyên Từ Hàng Tĩnh Trai nữ nhân, sẽ là cái gì thuyết pháp.

“Ha ha!”

Ngọc thủ thu hẹp một chút này tai bên cạnh bị thổi loạn mái tóc, động tác lộ ra vẻ cực kỳ cảnh đẹp ý vui, nhưng là Sư Phi Huyên động tác cũng không có nhường Khấu Trọng yên lòng, tại hắn nhìn soi mói, Sư Phi Huyên rốt cục nói ra của mình ý đồ đến.

Không có khiến người ngoài ý.

Chỉ là càng làm cho lòng người trong phiền muộn, chán ghét.

“Phi Huyên là đến đây khuyên giải Thiếu soái vì này thiên hạ thương sinh, khiến cho chiến tranh sớm một chút chấm dứt, dân chúng… Đã chịu hết nổi kiếp này khó!”

Tầm mắt lướt qua Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng. Nhìn phía phía sau của bọn hắn, Sư Phi Huyên tựa hồ nhìn thấy này đầy đất chiến loạn khói báo động, tử thương vô số.

“A —— “

Thật dài một tiếng hừ nhẹ, Khấu Trọng sắc mặt cuối cùng là lạnh xuống. Này Từ Hàng Tĩnh Trai nữ nhân quả nhiên như sư phụ theo như lời, tại có chút thời điểm chân chính chính là không thể nói lý. Các nàng đây là muốn hành sử trời xanh quyền lực. Không chỉ có chính mình tới xác định chân mệnh thiên tử, mà vẫn còn can thiệp người khác tâm tư sao?

Thật lớn dã tâm!

Khấu Trọng đầu tiên mắt nhìn ra là đối phương này biến mất tại chân thật ý đồ mặt sau dã tâm. Chính đạo đệ nhất người đứng đầu người. Này thân phận đã đầy đủ. Chỉ là lại lần nữa thanh thế to lớn sau, Phật môn lại xuất hiện những thứ kia chiếm cứ ruộng tốt, giấu một ít tà ác người chùa miếu sao?

Có chút hỗn loạn, ngược lại do bọn họ mà đến.

“Buồn cười a!”

“Do tàng ô nạp cấu Phật môn nói ra câu này vì thiên hạ thương sinh mà nói, Sư tiên tử, xin thứ cho Khấu Trọng không cách nào lý giải!”

Làm một người đã có chính mình địa bàn Tiểu Quân phiệt. Đã đứng ở người thống trị thân phận góc độ cân nhắc vấn đề Khấu Trọng đã ẩn ẩn gặp được Phật môn nguy hại. Phải biết rằng dưới bình thường tình huống, khai sáng một khi căn cơ quân chủ cũng là có lâu dài ánh mắt người. Mà ở cùng thời kì nhân vật, cũng không sai biệt lắm như thế.

Dù là những người này lúc ấy bất quá chỉ là kiêu hùng một loại nhân vật, nhưng là có thể cùng hắn trong thiên thời địa lợi nhân hoà cũng chiếm cứ chính là vương giả tranh phong người. Trên cơ bản cũng sẽ không là người ngu.

Không người nào nguyện ý trên địa bàn của mình xuất hiện rất nhiều chiếm cứ đại lượng ruộng tốt, mà vẫn còn lãng phí vô số sức lao động chùa miếu tồn tại, này nghiêm trọng ảnh hưởng tới lực chiến đấu của bọn hắn. Trừ phi ngay lúc đó người chủ sự là đệ tử cửa Phật, hay hoặc là là nghiêm trọng tôn giáo cuồng nhiệt người.

Nói cách khác, tại chiến loạn thời điểm, ức chế phật là bọn hắn chỗ nhất định việc làm.

Về phần hậu kỳ quân chủ sùng phật, đó là bọn họ chính mình không cách nào khống chế thế cục, chỉ có thể dùng loại phương thức này tới trì hoãn diệt vong thời gian, hay hoặc là là cái loại này tự mình tưởng Phật Đà chuyển thế cái gì tồn tại, có hiếm thấy tâm tư người.

Đương nhiên, cũng có vì chuyên môn đả kích đạo, dùng vững chắc địa vị mình cách làm người thống trị.

Tàng ô nạp cấu?

Sư Phi Huyên nghe vậy không khỏi sững sờ. Biểu lộ ngây ngốc một chút.

Này tàng ô nạp cấu vừa nói làm sao tới hay sao?

Nói thật, Sư Phi Huyên chính là bởi vì đứng rất cao, vừa vặn không biết tầng dưới chót vấn đề.

Nhìn qua Sư Phi Huyên rõ ràng ngạc nhiên thần sắc, Khấu Trọng nhưng trong lòng thì càng phát thất vọng rồi, liền những tình huống này cũng không biết, sẽ tới dùng thiên hạ thương sinh danh nghĩa để cho ta Khấu Trọng buông tha cho, ngươi để cho ta có thể nào tiếp nhận à? Hơn nữa còn là tại đã kiến thức Phật môn xấu xa trước mặt mình.

Thấy Sư Phi Huyên ngu ngơ thời điểm, Khấu Trọng ánh mắt đã đã rơi vào bên cạnh Từ Tử Lăng trên người, ánh mắt lóe lên, mở miệng nói ra: “Lăng thiếu, liền làm phiền ngươi đối vị này Sư tiên tử giảng giải một chút Phật môn là như thế nào tàng ô nạp cấu a!”

“…”

Quay đầu, Từ Tử Lăng quét Khấu Trọng liếc, đã thấy Khấu Trọng mí mắt hợp lại, nói: “Ta sợ chính mình sẽ nhịn không được động thủ!”

Rất nhanh.

Từ Tử Lăng tầm mắt lóe lóe, cũng thu trở về, lại lần nữa

đã rơi vào Sư Phi Huyên trên người, cũng có chút thất vọng mở miệng nói ra: “Sư tiên tử, Phật môn… Xác thực là có thật lớn một bộ phận chính là tàng ô nạp cấu người!”

“Có lẽ Từ Hàng Tĩnh Trai cũng là cao nhân, nhưng là… Không có nghĩa là cái khác hòa thượng cũng đều như nhau không hai!”

Tiếp theo tại Sư Phi Huyên nhìn soi mói, Từ Tử Lăng chậm rãi nói ra Thiếu Soái Quân địa bàn những thứ kia Phật môn chùa miếu trong xấu xa, từ bên trong túm ra một hòa thượng, làm không tốt người ta tại mấy năm trước tựu là cự trộm cái gì, đang tại bỏ xuống đồ đao, mà nhưng không có thành Phật.

Từ Tử Lăng có một loại suy đoán, lại đột nhiên tăng nhiều một nhóm lớn đệ tử cửa Phật, có phải hay không lúc trước vì trốn tránh Dương Quảng ba chinh Cao Ly người xen lẫn trong trong đó.

Hòa thượng cùng ni cô!

Là không cần giao thuế, mà vẫn còn chiếm cứ tốt nhất ruộng tốt tồn tại.

Những người kia trừ bỏ cả ngày niệm niệm kinh. Tu tập một chút võ thuật, những chuyện khác… Không có chuyện rồi khác.

Tình huống này, hưởng không phải bình thường phúc phận.

Lúc ấy, Khấu Trọng tại kê biên tài sản hai nhà chùa miếu sau đích chứng kiến, cơ hồ khiến Khấu Trọng hâm mộ vô cùng.

Lúc trước hai người tại Dương Châu thời điểm, chính mình mơ ước lớn nhất không phải là qua cuộc sống như vậy sao?

Mà trước mắt các hòa thượng, nhưng lại đã sớm tại hưởng thụ.

Về phần những thứ khác, trừ bỏ những thứ này, có nữ nhân hưởng thụ hòa thượng cũng có, nghe từng đã là nguyên một đám đạo tặc cùng hung nhân tại đó nhớ kỹ ngã phật từ bi. Khấu Trọng trong nội tâm liền triệt để đối Phật môn thất vọng rồi. Về phần Từ Tử Lăng mặc dù không có Khấu Trọng như vậy triệt để, nhưng là không kém quá nhiều.

Một đám như vậy mặt hàng, nhưng lại muốn đánh lấy vì thiên hạ thương sinh tới chủ đạo chân mệnh thiên tử chuyện tình, điều này làm cho Khấu Trọng đối Phật môn ấn tượng căn bản liền chả tốt đi nơi nào.

Chỉ là nguyên bản tâm tính liền thiện lương chính hắn, không có Khấu Trọng như vậy lãnh khốc mà thôi.

Theo Từ Tử Lăng từng cái từng cái chứng kiến đến chuyện tình ra bên ngoài ném ra ngoài đồng thời. Hắn còn dùng một loại không biết rõ tầm mắt gắt gao chằm chằm vào Sư Phi Huyên,

“…”

Sư Phi Huyên sửng sốt.

Một cá nhân đứng rất cao. Là sẽ rất ít nhìn dưới chân. Hiển nhiên trước mắt Sư Phi Huyên đã là như thế. Tĩnh Niệm thiện viện cùng Từ Hàng Tĩnh Trai càng nhiều là tâm tư vẫn tại thiên hạ trên mặt, lại rất ít chú ý bản thân. Chân chính thuần túy người, vốn là không nhiều lắm.

Theo Từ Tử Lăng trong miệng, lấy được tin tức không thể nghi ngờ nhường Sư Phi Huyên lông mày nhíu lại.

Lại nhìn Khấu Trọng biểu lộ, Sư Phi Huyên liền biết rằng đối phương đối Phật môn ấn tượng đã lệch. Ấn tượng đầu tiên chếch đi, liền sẽ khiến cho sự tình phía sau khó có thể giải quyết.

Nói tiếp nàng Sư Phi Huyên đến đây vốn là vì khuyên bảo Khấu Trọng buông tha cho tranh bá thiên hạ tâm tư. Do đó ngăn cản Đạo Công Tử cách làm. Nhưng là Sư Phi Huyên trăm triệu thật không ngờ chính mình đối mặt lại là chuyện như vậy.

“Đúng rồi!”

Khấu Trọng tiếp nhận Từ Tử Lăng mà nói đầu, nói ra: “Lúc ấy vốn là nghĩ cho các ngươi Phật môn chính mình xử lý, nhưng là vì sợ các ngươi biển thủ, cho nên ta vì chính nghĩa đem những người kia liền xử quyết rồi. Dùng giúp giúp đỡ bọn ngươi Phật môn thanh lý môn hộ!”

“Thuận tiện, đem này ruộng tốt phân cho cực khổ dân

chúng!”

Lời kia vừa thốt ra, khiến cho Sư Phi Huyên trước mặt sắc không khỏi biến đổi.

Bản thân lộ ra vẻ nét mặt ôn hòa, chậm rãi lạnh xuống.

Mà Khấu Trọng thấy Sư Phi Huyên biểu lộ đã như thế biến hóa, Khấu Trọng cảm thấy căng thẳng, trái tay nắm lấy Tỉnh Trung Nguyệt tay không khỏi nắm thật chặt, thời khắc phòng bị lên trước mắt này Sư Phi Huyên bất ngờ ra tay. Dù sao, bị người nghe được chính mình môn phái người, bị những người khác thanh lý môn hộ, này trên cơ bản sẽ dẫn phát xung đột.

Đối với Khấu Trọng cách làm, Từ Tử Lăng chỉ là bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng cũng là phòng bị đứng lên.

Hồi lâu.

Tựu tại Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng cho rằng Sư Phi Huyên bị lời này chọc giận, chuẩn bị ra tay thời điểm, Sư Phi Huyên nhưng lại nở nụ cười.

Cười bách hoa mở.

Khiến cho hai tên tiểu tử cũng là không khỏi sững sờ.

Đón ánh mắt hai người, Sư Phi Huyên lại là căn bản không có ra tay tính toán, tựa hồ Khấu Trọng xử quyết những hòa thượng đó cũng không phải nàng Phật môn người, mà là biểu lộ thương xót than thở một tiếng, thò tay tiếp nhận này tại trước mắt bay xuống lá cây, nhẹ

nhàng tiện tay ném ở một bên, nói: “Hết thảy sự vật, đều có chính phản hai mặt!”

“Đạo môn trong có lấy tà đạo!”

“Trong ma môn cũng có được tâm người tốt!”

“Phật môn trong tự nhiên cũng là như thế, cũng có được trong nội tâm đối phật bất kính người!”

“Thiếu soái cử động lần này cho là đại thiện, cùng ta phật hữu duyên!”

“Phi Huyên kính xin Thiếu soái vì thiên hạ thương sinh, buông tha cho tranh bá thiên hạ, đồng thời còn hi vọng Thiếu soái trở thành bạch đạo người giám sát, chuyên môn xử lý những thứ kia phá hư môn quy, làm hại thiên hạ bại hoại! Từ Hàng Tĩnh Trai cùng Tĩnh Niệm thiện viện làm sẽ to lớn chèo chống!”

Có chút khom người, Sư Phi Huyên rất là lễ phép nói ra thỉnh cầu của mình cùng mời.

Khàn ——

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người hai mặt cùng dòm, lời này! Nếu là hai người sư phó Nhạc Duyên ở đây, chắc chắn đồng dạng ngạc nhiên, đây là với tư cách trao đổi muốn Khấu Trọng đi làm minh chủ võ lâm tiết tấu. Hơn nữa quan trọng nhất là làm Minh chủ người, không có mấy người là kết cục tốt.

Ngạc nhiên trong nhìn nhau hai mắt.

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng cũng theo lẫn nhau trên mặt thấy được ngoài ý muốn, còn có kinh ngạc.

Nếu là từng đã là Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người có lẽ chịu ảnh hưởng, nhưng là tại đã trải qua Đạo Công Tử dạy bảo sau, trước mắt Song Long căn bản không phải nguyên câu chuyện này trong Song Long chỗ so sánh với. Hai người bất quá liếc nhau, liền nhìn ra Sư Phi Huyên những lời này trong bẫy rập.

Liền này Thuần Dương mà nói, sư phụ Đạo Công Tử sẽ nguyện ý người khác nhúng tay vào thanh lý môn hộ sao?

Nếu là không có sư môn, một mực đần độn u mê hòa với Song Long vô cùng có khả năng sẽ một đầu ngã vào đi, nhưng là thân là Thuần Dương đệ tử hai người sẽ không

Này, hoàn toàn là đắc tội với người tiết tấu a!

Nếu như không phải tâm nhãn nhiều, chỉ sợ người bình thường đều một đầu ngã vào đi.

Nhưng là, hai người lại không phải không thừa nhận Sư Phi Huyên giọng điệu cùng lòng dạ cũng phi thường lớn.

Trong nữ nhân, nhân vật như vậy chính là lần đầu tiên thấy.

“Đáng tiếc!”

“Sư tiên tử thật là tốt ý, Khấu Trọng liền tâm lĩnh, đại sự như vậy vẫn là Sư tiên tử làm tốt, ta liền thành thành thật thật tranh bá thiên hạ a!”

Tỉnh Trung Nguyệt để ngang trước ngực, Khấu Trọng đôi mắt nhắm lại, đã là sát ý trước mắt rồi.

“…”

“Này, thật sự là đáng tiếc!”

Lời nói nói đến đây, đã được đến rồi kết quả.

Không phải Sư Phi Huyên nghĩ muốn, cũng không phải Khấu Trọng nghĩ muốn.

Ngoài miệng không được, như vậy chỉ có…

“Thứ cho Phi Huyên đắc tội!”

Leng keng trong tiếng, ba thước Tinh Cương trường kiếm chậm rãi bị rút ra.

Chương 150 : Đúc kiếm (thượng)

150 chương đúc kiếm (thượng)

Đinh!

Tinh Cương trường kiếm cùng Tỉnh Trung Nguyệt đối bính.

Kiếm phong đối lưỡi đao.

Không khí một hồi rung động lắc lư, đung đưa bốn phía khí lưu không ngừng bay lên, nhấc lên vô số bụi mù.

Lập tức, Khấu Trọng một tiếng kêu đau đớn, cả người bất ngờ dữ dội lui ra ngoài, cũng là bị Sư Phi Huyên một kiếm sinh sinh bức lui ra. Mà ở Khấu Trọng thối lui nháy mắt, Từ Tử Lăng đã là hai tay đeo bạc màu bạc bao tay lướt qua Khấu Trọng đỉnh đầu, đến trống không đập xuống. Một tay bắt được Sư Phi Huyên trên tay tinh cương trường kiếm, một chưởng chụp được.

Cót kẹtzz tiếng vang ở bên trong, Sư Phi Huyên đối Từ Tử Lăng này cặp bao tay nhấc lên một tia hứng thú.

Mặt đối một chưởng của đối phương, Sư Phi Huyên không tránh không né không lùi, tay trái trở bàn tay giơ lên, tựu là một chưởng đối hướng về phía Từ Tử Lăng.

Phanh!

Từ Tử Lăng như bị sấm đánh, cả người bị kích hướng về sau ném bay ra ngoài, đồng thời trên tay cầm lấy Tinh Cương trường kiếm trái tay sinh sinh ngay tiếp theo đẩy đi ra.

Liên tiếp Hoả Tinh văng khắp nơi ở bên trong, Từ Tử Lăng rốt cục bị ép thoát ly ra.

“Ừ! ! !”

Ngón tay dài ba xích kiếm nhẹ múa một đóa kiếm hoa, Sư Phi Huyên sắc mặt lại là có chút kỳ quái. Tầm mắt có chút quét Từ Tử Lăng liếc, sau đó tầm mắt liền ngừng lưu tại của mình trái trên lòng bàn tay.

Nóng rực chân khí cùng vừa mới cùng Khấu Trọng đao kiếm giao phong truyền đến rét lạnh chân khí tại trong cơ thể mình tiếp xúc.

Cảm thụ một phen, Kiếm Điển lực lượng bộc phát, sinh sinh đem xông vào thể nội Trường Sinh chân khí cho bức ra bên ngoài cơ thể, trường kiếm nhẹ múa, tầm mắt lại lần nữa đã rơi vào Song Long trên người.

Đối với cái này một trận chiến, Sư Phi Huyên đã có ý nghĩ của mình.

Nếu là có thể khuyên bảo Khấu Trọng buông tha cho tranh bá thiên hạ này là chuyện tốt, nhưng nếu là không thể, như vậy chỉ có thể dùng mạnh. Vốn là, Sư Phi Huyên là không có cái này tâm tư, chỉ là đối lập lên Song Long tới, hai người sư phó Đạo Công Tử hiển nhiên

nguy hại càng thêm nghiêm trọng, đây càng nhường Sư Phi Huyên để ý.

Lúc trước Hoà Thị Bích một trận chiến, tuy nhiên kiến thức một chiêu kia đến xinh đẹp kiếm pháp, nhưng là Sư Phi Huyên nói toạc ra xác thực không có chân chính cùng Đạo Công Tử Nhạc Duyên đã giao thủ, mà là cùng này không biết thật huyễn Xích Luyện Tiên Tử giao thủ.

Nhưng là Xích Luyện Tiên Tử trên tay chân khí, căn bản cũng không phải là Đạo Công Tử Trường Sinh chân khí.

Chẳng qua là Sư Phi Huyên vẫn là cảm nhận được Đạo Công Tử chân khí.

Cho nên, cùng Song Long gặp mặt bất kể như thế nào, Sư Phi Huyên đều cũng có lấy thu hoạch.

Mượn từ Song Long Trường Sinh chân khí, đến đây hiểu Đạo Công Tử chân khí, đây cũng là trước mắt Sư Phi Huyên chính là ý nghĩ.

Ánh đao Kiếm Vũ.

Lần đầu, Khấu Trọng thấy được này nghe nói có thể sánh ngang Thiên Ma Công Kiếm Điển, là nhất bộ cái dạng gì võ công.

Kiếm quang, sáng chói.

Hoả Tinh văng khắp nơi ở bên trong, Khấu Trọng cầm trong tay Tỉnh Trung Nguyệt tại một hồi đinh đinh đang đang trong tiếng, tại nháy mắt liền cùng Sư Phi Huyên

nộp hơn mười chiêu. Nếu không phải mặt sau Từ Tử Lăng hỗ trợ, hấp dẫn Sư Phi Huyên lực chú ý, đối mặt Sư Phi Huyên này bất ngờ kiếm pháp Khấu Trọng thậm chí có một loại không cách nào ngăn cản lỗi giác.

Trảo, cầm, cầm, vê!

Đây cũng là mang theo màu bạc cái bao tay Từ Tử Lăng cùng Sư Phi Huyên giao thủ, mục tiêu của hắn chỉ có một, đó chính là Sư Phi Huyên kiếm.

Vừa mới giao thủ Từ Tử Lăng liền biết rằng, cái này cùng Âm Quý phái Thánh nữ Loan Loan cùng một đẳng cấp Từ Hàng Tĩnh Trai Thánh nữ nên là như thế nào khủng bố, bất quá cùng Loan Loan này quỷ dị Thiên Ma Đại Pháp bất đồng, Sư Phi Huyên mặc dù không có như vậy quỷ dị lực trường, nhưng là kiếm pháp xác thực cao siêu.

Song Long gặp qua sư phụ mình cái kia xinh đẹp không giống nhân gian kiếm pháp, tiên khí mịt mù, mà trước mắt Sư Phi Huyên kiếm pháp đồng dạng mang lên như vậy hương vị.

Duy nhất khác biệt liền là không có sư phụ kiếm pháp đẹp, cũng không có sư phụ kiếm nhanh.

Nhưng mặc dù là như vậy, Sư Phi Huyên kiếm vẫn làm cho Khấu Trọng đánh một trở tay không kịp.

Đinh!

Cái bao tay cùng trường kiếm ma sát ra lóe sáng Hoả

Tinh, cho dù là tại ban ngày cũng làm cho người có thể trông thấy.

Nhất thốn trường nhất thốn cường, một tấc ngắn một tấc hiểm.

Từ Tử Lăng hiển nhiên hiểu rõ vấn đề này, đang cùng Sư Phi Huyên giao phong ở bên trong, hắn chọn lựa chính là thiếp thân gần đánh.

Có thể mặc dù là như vậy, Sư Phi Huyên vẫn là Lã Vọng buông cần, đứng nguyên tại chỗ, không có chút nào di động, trừ bỏ không cách nào tránh đi chiêu thức, khiến cho Sư Phi Huyên né tránh bên ngoài, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người phân biệt tiến công, thế nhưng không để cho Sư Phi Huyên từng có lui ra phía sau động tác.

Chói tai kim loại tiếng ma sát ở bên trong, Sư Phi Huyên Tinh Cương trường kiếm hoành trước người, dùng trường kiếm thân kiếm ngạnh kháng Từ Tử Lăng một chưởng sau, lúc này mới nghiêng người lui về phía sau môt bước, tránh được đối phương tiếp được công kích.

Sư Phi Huyên đang quan sát, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người đồng dạng đang quan sát.

Khấu Trọng ra tay thời điểm, Từ Tử Lăng quan sát, mà Từ Tử Lăng ra tay thời điểm, thì là Khấu Trọng vây xem.

Tại đối phương tìm tòi nghiên cứu Trường Sinh Quyết thời điểm, hai người cũng ở đây hiểu rõ Kiếm Điển đến tột cùng là cái gì công pháp. .

Một âm một dương.

Đây cũng là Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng Trường Sinh chân khí.

Một lát giao thủ, song phương cũng đối từng người công pháp có dễ hiểu rất hiểu rõ. Tuy nhiên song phương tại võ học trên độ cao bất đồng, nhưng là Trường Sinh Quyết bởi vì từ xưa đến nay cơ hồ không ai luyện thành, mà ở hiện giờ vừa có biến hóa bên ngoài, hơn nữa Song Long thiên tư kinh người, song phương từng người đoạt được thế nhưng không có cùng kém bao nhiêu.

Sắc mặt trấn định ở bên trong, Sư Phi Huyên trong đầu nhưng lại tại cấp tốc phân tích lấy Đạo Công Tử công pháp, phải chăng cùng Song Long Trường Sinh Quyết có chỗ bất đồng.

Nhưng là duy nhất một điểm có thể khẳng định là, Đạo Công Tử Nhạc Duyên tại Trường Sinh Quyết tu tập trên so với Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng thâm hậu quá nhiều.

“Dùng miệng không cách nào thuyết phục ta Khấu Trọng, đã nghĩ ngợi lấy dùng vũ lực sao?”

“Ha ha!”

“Không đối phó được sư phụ ta, liền để đối phó hắn đồ đệ!”

“Phật môn da mặt quả thật là dày kinh người!”

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng đứng ở hai góc, dùng kỷ góc xu thế ứng đối Sư Phi Huyên, Khấu Trọng đồng thời còn không quên của mình miệng lưỡi bén nhọn, dùng ngôn ngữ đả kích lấy Sư Phi Huyên.

Chỉ là Sư Phi Huyên bình tĩnh đến không được, hoặc là nói nàng căn bản lực chú ý cũng không tại Song Long trên người, mà là hai người sư phó Đạo Công Tử.

Nữ nhân nhiều khi là cùng tin trực giác của mình.

Nhất là võ công cao siêu nữ nhân càng phải như vậy.

Tại Sư Phi Huyên trong cảm giác, Đạo Công Tử Nhạc Duyên nhưng mà so sánh với hai tên đồ đệ của hắn Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng mạnh hơn nhiều lắm, thế cho nên cho nàng Sư Phi Huyên một loại ẩn ẩn một loại ảo giác, chỉ sợ mình sẽ ở đối phương trên người bị té nhào.

Phật môn chỉ sợ sẽ gặp đả kích thật lớn, hơn nữa…

Trước mắt Song Long đối với Sư Phi Huyên mà nói, còn lộ ra vẻ non nớt.

Cho nên Khấu Trọng mà nói, Sư Phi Huyên căn bản cũng không có để ý. Chỉ cần nàng Sư Phi Huyên cảm thấy đúng, có thể đạt tới cùng bình thiên hạ mục đích như vậy đủ rồi.

“Thiếu soái!”

Hơi có vẻ ủy khuất ánh mắt, còn có này ẩn ẩn thất vọng, nhìn đến Khấu Trọng da đầu không khỏi một hồi tê dại, Sư Phi Huyên than thở một tiếng, nói: “Vì thiên hạ thương sinh, Phi Huyên không thể không dùng vũ lực rồi, kính xin Thiếu soái thứ lỗi!”

“Ai nha!”

Lắc đầu quơ quơ đầu, Khấu Trọng chỉ cảm giác hàm răng của mình tại mỏi nhừ, nghiến răng nghiến lợi nói: “Sư tiên tử, ngươi để cho ta Khấu Trọng đáng ghét a! Lời này của ngươi, có nên nói hay không cho Lý Thế Dân nghe a!”

Thoại âm rơi xuống, nghiêng kéo lấy Tỉnh Trung Nguyệt, mũi đao bơi trên mặt đất, một hồi bụi mù bắn ra cùng tiếng ma sát ở bên trong, trên mặt đất hiện ra một cái thật dài Hoả Tinh, người kéo đao đi, người đến Sư Phi Huyên trước mặt, đưa tay tựu là một kích nặng chém.

Tỉnh Trung Nguyệt mang theo kình phong, dùng một thân Trường Sinh chân khí thi triển ra.

Mắt thường có thể thấy được ở bên trong, Tỉnh Trung Nguyệt trên thân đao đã bắt đầu ẩn ẩn hiện lên sợi sợi sương tuyết.

Tại Khấu Trọng lại ra tay nữa nháy mắt, Từ Tử Lăng đồng dạng xuất thủ.

Tuy nhiên bổn tính vốn là xu hướng lạnh nhạt Từ Tử Lăng, trong nội tâm đối với Phật môn cách làm có chút

nhìn không được, nhưng là như vậy làm nhưng lại quá mức rồi.

Tại Tỉnh Trung Nguyệt chém về phía Sư Phi Huyên đồng thời, Từ Tử Lăng một chưởng đã oanh tại Khấu Trọng sau lưng.

Nóng rực Trường Sinh Quyết chân khí truyền vào Khấu Trọng trong cơ thể, âm dương giao thoa, nóng lạnh dây dưa liền lập tức tạo thành đinh ốc kình khí, dọc theo Tỉnh Trung Nguyệt trực tiếp chém về phía Sư Phi Huyên.

Né tránh?

Công kích?

Không!

Né tránh công kích, như thế nào đi cảm giác Trường Sinh Quyết nền tảng!

Trong nội tâm ý niệm trong đầu hiện lên, Sư Phi Huyên nhưng lại lựa chọn một cái không nên lựa chọn phương thức, giơ kiếm trực tiếp hoành cấp hướng về phía chém về phía của mình, này tản ra hoàng mang Tỉnh Trung Nguyệt.

Đinh! !

Nháy mắt, đao kiếm chạm nhau.

Một tiếng kêu đau đớn hiển nhiên trong miệng vang lên.

Dưới chân thổ địa tại cự đại lực đạo hạ nứt ra ra, Sư Phi Huyên mặt mũi tràn đầy trong lúc khiếp sợ bị này một thoạt nhìn không có bao nhiêu uy lực một đao sinh sinh đè ép đi xuống.

Đồng thời, ẩn ẩn tiếng vỡ vụn theo trên tay tinh cương trường kiếm thượng truyền tới.

Hơn nữa này âm dương nóng lạnh giao thoa đinh ốc chân khí càng trực tiếp dọc theo trường kiếm đã đánh vào trong cơ thể của mình. Tại đón đỡ một khắc đó, Sư Phi Huyên hối hận.

Như vậy hợp kích, thế nhưng để cho nàng nhớ tới Đạo Công Tử.

Hừ lạnh một tiếng, Kiếm Điển toàn lực bộc phát.

Bắn ra kiếm khí đem Khấu Trọng càng kích trong miệng máu tươi tung tóe phá sản bay ra ngoài, bởi vì vì Khấu Trọng ngăn tại trước mặt, đứng ở phía sau Từ Tử Lăng đồng dạng cũng là chấn động, trong miệng sặc ra mùi máu tươi. Tại Khấu Trọng bay rớt ra ngoài sau, Từ Tử Lăng lập tức rút lui đi nhận lấy Khấu Trọng đồng thời, tay phải trực tiếp một móng chộp vào bên cạnh trên cành cây.

Vỏ cây văng ra bốn phía ở bên trong, Từ Tử Lăng tay phải chui vào thân cây, lập tức chân khí bộc phát, sinh sinh đem chừng đùi thô cây theo trong đất rút ra, sau đó thân cây hướng phía trước một phen hướng Sư Phi Huyên ném tới.

Nhất thời, cây như bắn ra mũi tên nhọn bay ra, mà hắn Từ Tử Lăng thì là mang theo Khấu Trọng đã chạy ra rừng cây.

Né tránh không kịp Sư Phi Huyên thấy kia hướng chính mình thẳng kích mà đến thân cây làm như không thấy, trên tay đã hiện đầy vết rách trường kiếm trực tiếp dọc tại trước mặt của mình, trực tiếp nghênh hướng này thẳng kích mà đến đại thụ.

Ca sát ——

Đại thụ tựa hồ đụng phải không rõ khí kình công kích, hiển nhiên rễ cây tiếp xúc trường kiếm một khắc đó lên, liền như cắt miếng bình thường toàn bộ đại thụ từ trung gian trường kiếm phương hướng tách ra. Sau đó hóa thành hai mảnh lỡ mất Sư Phi Huyên thân thể, hướng hai bên bay ra ngoài.

Làm sau khi hạ xuống, càng đập nổi lên đầy trời tro bụi.

Băng!

Đã hiện đầy vết rách tinh cương trường kiếm rốt cục vỡ vụn, cuối cùng chỉ còn lại chuôi kiếm.

“Cái này!”

“Tựu là Đạo Công Tử Trường Sinh Quyết!”

Chậm rãi xoay người, khóe miệng đã chảy ra tơ máu Sư Phi Huyên tầm mắt đã rơi vào này chia làm hai nửa đại

thụ, một bên hiện đầy băng sương, mặt khác một nửa thì là như hỏa thiêu, lá cây cũng xuất hiện vết cháy.

Trên mặt, Sư Phi Huyên rốt cục toát ra vẻ hài lòng.

Nhìn lướt qua Song Long phương hướng ly khai, Sư Phi Huyên căn bản không có đuổi đi lên ý đồ, không nói trước nàng không có đối mặt toàn bộ Thiếu Soái Quân tính toán, hơn nữa mình đã có thoả mãn thu hoạch, đả thương Khấu Trọng, tạm thời ngăn trở Thiếu Soái Quân tiếp được động tác, trì hoãn thời gian, trước mắt đã đầy đủ rồi.

Tùy ý vứt bỏ trong tay chỉ còn chuôi kiếm tinh cương trường kiếm, Sư Phi Huyên bước qua lạnh nhạt bước chân ly khai rừng cây, hướng phương bắc đi đến.

Chỗ đó phương hướng, chính là Phi Mã mục trường chỗ.

Cùng lúc đó.

Phi Mã mục trường trong, Lỗ Diệu Tử đúc lại Nguyệt Khuyết kiếm đã bắt đầu rồi.

Chương 152 : Đúc kiếm (hạ)

152 chương đúc kiếm (hạ)

Phi Mã mục trường.

Phía sau núi.

Liên tục tiếp cận bảy ngày truyền đến liên tiếp không ngừng tiếng đánh, còn có này lắp bắp Hoả Tinh, đều ở nói cho lấy đám người Nguyệt Khuyết kiếm đã đến thành hình giai đoạn.

Tại đến này giai đoạn, Lỗ Diệu Tử cả người triệt để lâm vào một loại quỷ dị tinh thần phấn khởi giai đoạn.

Mặt mày hồng hào ở bên trong, toàn bộ tâm thần cũng đặt ở trước mắt sự vật trên mặt.

Theo ngón tay thiết chùy là không đứt đánh, Kiếm Thai đã dần dần thành hình rồi.

Mà liền thanh Nguyệt Khuyết kiếm này sắp đúc lại thành công thời gian, Nhạc Duyên lại là không có chút nào vẻ mừng rỡ, hắn lúc này chính đứng ở bên ngoài, ngẩng đầu nhìn thiên không này ẩn ẩn đè xuống mây đen, rất có một loại sắp xuất hiện là không là thần binh lợi kiếm, mà là hung tàn ma binh.

“…”

Ngẩng đầu nhìn lướt qua này đông nghịt là bầu trời bao la, Thương Tú Tuần hiển nhiên cũng bị quỷ dị này thì khí trời làm cho tâm tình không thật là tốt. Tại quay đầu lại liếc nhìn tựa như đã biểu lộ nghiêm túc lên Nhạc Duyên, Thương Tú Tuần trong nội tâm thì có một loại nghi hoặc.

Theo này Nguyệt Khuyết kiếm đúc lại bắt đầu, một ngày một ngày đến nay, Đạo Công Tử thần sắc càng phát lộ ra vẻ nghiêm túc đứng lên.

Tựa hồ này đúc lại Nguyệt Khuyết, vô cùng trọng yếu.

Không thể ra hiện chút nào ngoài ý muốn.

Đây cũng là Thương Tú Tuần tại mấy ngày nay nhìn xem Nhạc Duyên theo thong thả trong trạng thái chậm rãi chuyển biến thành rất nghiêm túc bộ dáng, do đó lấy được thu hoạch. Như vậy chuyển biến, nhường Thương Tú Tuần rất là hiếu kỳ.

“Như thế nào đâu này?”

“Theo buổi sáng hôm nay tới, ngươi liền một bộ bất an ninh bộ dạng!”

Nhìn xem Đạo Công Tử lông mày chưa phát giác ra trong lúc lại lần nữa nhăn lại với nhau, Thương Tú Tuần không khỏi hỏi.

“Có một loại cảm giác xấu!”

Không quay đầu lại, Nhạc Duyên chỉ tiếp tục ngẩng đầu

quét cái nhìn kia cơ hồ muốn đặt ở trước mắt mây đen, loại này đem rơi không rơi tràng cảnh, không thể nghi ngờ sẽ cho người cảm thấy rất là nặng nề. Nhưng là ngược lại, Nhạc Duyên trong lòng trên nặng nề cũng không phải này đầu đỉnh mây đen. Mà là đối Nguyệt Khuyết đúc lại kết quả thấp thỏm không yên kỳ vọng.

Không thể xuất hiện bất kỳ tỳ vết nào!

Nếu không mà nói…

Trầm ngâm trong chốc lát, Nhạc Duyên nghiêng đầu sang chỗ khác, nghênh hướng Thương Tú Tuần nhìn xem ánh mắt của mình, phân phó nói: “Tú Tuần, ngươi phân phó một chút bãi cỏ người chú ý một chút, lúc này không thể xuất hiện bất kỳ ngoài ý muốn!”

“! ! !”

Ngơ ngác nhìn Nhạc Duyên liếc, Thương Tú Tuần cảm thấy có chút buồn cười, một mực thản nhiên Đạo Công Tử tựa hồ quá mức sốt ruột rồi, lo lắng quá mức chút ít. Bất quá, đối mặt loại tình huống này Đạo Công Tử. Thương Tú Tuần đảo cũng không nói gì, chẳng qua là xoay người phân phó thuộc hạ một tiếng.

Vốn là, Phi Mã mục trường phòng vệ cũng rất là nghiêm mật, nhất là tại Phi Mã mục trường quyết định đứng ở Nhạc Duyên bên này thời điểm, thủ vệ thì càng cộng thêm lợi hại.

Lần này. Thương Tú Tuần cũng là theo đồng ý.

Dù sao làm như vậy đối Phi Mã mục trường cũng rất tốt không phải sao? Nói tiếp, này đầu đỉnh mây đen cũng khiến cho nàng Thương Tú Tuần tồn tại một loại cảm giác kỳ quái.

Tựu tại Nhạc Duyên cùng Thương Tú Tuần nói chuyện thời điểm. Vệ Trinh Trinh cùng Bạch Thanh Nhi hai người ngược lại ở bên cạnh. Cũng an an lẳng lặng nhìn trước mắt. Vệ Trinh Trinh tầm mắt nhìn chăm chú vào Nhạc Duyên bóng lưng, mà Bạch Thanh Nhi thì là ngẩng đầu nhìn thiên không mây đen.

…

Theo thời gian dần dần chảy qua, thời tiết thực sự trở nên càng ngày càng mờ.

Mà ở thợ rèn đài chỗ đó, Lỗ Diệu Tử tinh thần đã đi vào một cái cảnh giới kỳ diệu, bởi vì này chính là hắn rèn kiếp sống trong hoàn mỹ nhất tác phẩm đem trên tay hắn sinh ra. Làm một người toàn tài, hắn đã rất ít xuất hiện loại này hưng phấn thậm chí phấn khởi tình huống rồi.

Hiển nhiên ngày hôm qua đến nay. Lỗ Diệu Tử đã triệt để đã không có chút nào buồn ngủ, về phần phía trước với tư cách trợ thủ một trong Nhạc Duyên tự nhiên đã không có nhúng tay dư âm. Dù là Nguyệt Khuyết kiếm là của hắn, nhưng là lúc trước thì có qua điều kiện, đó chính là Nguyệt Khuyết tạo thành như thế nào bộ dáng. Cũng do đệ nhất thiên hạ toàn tài Lỗ Diệu Tử định đoạt.

Yên tĩnh chờ Nguyệt Khuyết đúc lại xuất thế, chỉ cần

Nguyệt Khuyết kiếm đúc lại tốt, đến lúc đó hơn nữa Tà Đế xá lợi, nghĩ đến cũng có thể vậy là đủ rồi.

Vừa lúc đó.

Phi Mã mục trường bên ngoài.

Nguyên vốn chuẩn bị sớm tiến vào trong đó tại Đạo Công Tử bên người tìm kiếm sư muội Bạch Thanh Nhi tung tích Loan Loan lại phối hợp không có tiến vào trong đó, nàng lúc này tinh lực nhưng lại đặt ở chính mình khuya ngày hôm trước ngoài ý muốn gặp phải một người quen.

Từ Hàng Tĩnh Trai truyền nhân, Sư Phi Huyên.

Hai người tại trong rừng ngoài ý muốn tương kiến, chuyện kế tiếp cũng không nói chính là động thủ. Song phương một đường dây dưa vài ngày.

“Muội muội, các ngươi Từ Hàng Tĩnh Trai quả nhiên hảo tâm suy nghĩ rồi!”

Tầm mắt theo trong lá cây hướng về này đã mây đen bao phủ, đã ở vào u ám trong Phi Mã mục trường liếc, kết hợp nàng một đường tới gặp đến Phật Đạo nhân sĩ, Loan Loan liền đại khái dự đoán ra Phật môn cách làm.

“Cũng là ta Thánh môn bá đạo, nhưng là ngược lại, muội muội các ngươi Từ Hàng Tĩnh Trai đây mới là bá đạo vô song a!”

Bắt đầu Loan Loan chỉ là cho rằng xuất hiện chính là

Phật Đạo hai môn cao thủ, nhưng là tại đi theo trong lúc nàng phát hiện Lý phiệt Huyền Giáp Quân sau, Loan Loan thế mới biết Lý phiệt cùng Từ Hàng Tĩnh Trai triệt để hợp tác rồi, nghĩ muốn dùng quân đội phá Phi Mã mục trường.

Về phần nguyên nhân, Loan Loan đảo cũng biết.

Liền là vì Phi Mã mục trường đứng ở Đạo Công Tử một ít phương, kết hợp Phi Mã mục trường mã ngọn nguồn, Đạo Công Tử đồ đệ Khấu Trọng thì có kỵ binh, có dùng cùng Lý phiệt tranh phong tư chất bổn một trong.

Mà khi Nhạc Duyên cùng Phi Mã mục trường hợp cùng một chỗ thời điểm, đó chính là một mũi tên trúng hai con nhạn.

“Tỷ tỷ, nói đùa!”

Cúi đầu, cười nhạt một tiếng, Sư Phi Huyên biểu lộ vẫn là như vậy thong thả, tựa hồ không có chuyện gì có thể làm cho nét mặt của nàng phát sinh quá biến hóa lớn.

Chỉ là vẻ mặt như thế nhường Loan Loan rất là khó chịu.

Nàng mặc dù là Âm Quý phái Thánh nữ, xuất thân Ma Môn, nhưng nên cười liền cười, nên ồn ào liền ồn ào, tuy nhiên cũng không ở trước mặt người ngoài biểu hiện ra của mình chân chính tâm tư, nhưng là cuối cùng so sánh với Sư Phi Huyên cái loại này lạnh nhạt đến làm cho người ta nhức cả trứng dái thần sắc làm cho người ta càng thêm khó chịu.

Nói thật, Loan Loan rất muốn trông thấy Sư Phi Huyên triệt để hỏng mất thời điểm, có lẽ như vậy vừa là đối với nàng lớn nhất đả kích.

Đương nhiên.

Trước mắt cái ý nghĩ này, đối Loan Loan thật sự mà nói là rất khó khăn thực hiện, nàng hiện tại lớn nhất tâm tư tựu là đem Sư Phi Huyên tại nơi này giết chết. Nếu không dùng Phật môn như vậy cách làm, cho dù là Thánh môn cũng không chịu nổi.

“Hì hì, có lẽ a!”

“Bất quá tỷ tỷ cũng sẽ không nhường muội muội ngươi như vậy rời đi, tại nơi này cùng tỷ tỷ a!”

Cười như Nguyệt Nha bình thường ánh mắt, Loan Loan trong lòng đã tạm thời buông tha cho đi Phi Mã mục trường tìm kiếm Đạo Công Tử, tìm chính mình sư muội tính toán, tương đối, của mình túc địch Sư Phi Huyên trọng yếu hơn. Nếu không mà nói. Một khi Phi Mã mục trường cùng Đạo Công Tử chỗ đó hỏng mất mà nói, kia đối với đã bị thương đâu Âm Quý phái càng thêm không là chuyện tốt rồi.

Mặc dù ở Loan Loan trong nội tâm hoài nghi, Âm Quý phái cứ điểm bị diệt có khả năng cùng Đạo Công Tử có quan hệ.

Nhưng ở gặp Từ Hàng Tĩnh Trai Sư Phi Huyên sau, vấn đề này tạm thời bị Loan Loan đặt ở sau lưng.

“Cho nên…”

Nói đến đây, Loan Loan trên tay Thiên Ma Nhận đã chậm rãi giơ lên, xa xa chỉ hướng Sư Phi Huyên.

“…”

Nhìn xem phía trước cách đó không xa Loan Loan, cho dù là Sư Phi Huyên trong lòng cũng không khỏi bất đắc dĩ, chính mình tính là tình huống nào? Phá Phi Mã mục trường, bắt giữ Đạo Công Tử đây là nguyên bổn đã làm tốt an bài. Cho nên hắn đi Thiếu Soái Quân kích thương Khấu Trọng, trì hoãn Thiếu Soái Quân đi tới cước bộ.

Nhưng là cái này kéo dài cũng bất quá là thời gian rất ngắn. Một khi ngoài ý, Sư Phi Huyên cũng có thể tưởng tượng chỉ sợ đến lúc đó tại Phi Mã mục trường vô cùng có khả năng xuất hiện tam phương hội chiến tràng cảnh.

Cho nên, nàng tất phải tăng nhanh tốc độ.

Chỉ là người tính không bằng trời tính, Sư Phi Huyên bất kể như thế nào cũng không ngờ rằng mình sẽ ở nơi này gặp phải Âm Quý phái Loan Loan.

Càng làm cho Sư Phi Huyên không ngờ rằng chính là, cho dù là chính nàng đả thương Khấu Trọng. Nhưng cũng bất quá cản trở một buổi tối, ngày hôm sau sáng sớm Thiếu Soái Quân hãy cùng điên rồi đồng dạng hướng bắc đi tới.

Hiển nhiên.

Thiếu Soái Quân trong. Có người đoán được lúc này đây an bài.

Nói rõ lấy Thiếu Soái Quân tồn tại lợi hại trí giả.

Bất quá…

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua này đông nghịt là bầu trời bao la. Sư Phi Huyên trong nội tâm lẩm bẩm nói, tăng thêm Phật Đạo hai môn hơn mười người cao thủ, hơn nữa tồn tại thiền chủ Liễu Không tọa trấn, đội hình như vậy đối phó một cái Đạo Công Tử đã đầy đủ rồi.

Phải biết rằng đối mặt cục diện như vậy, đối mặt trong đó am hiểu hợp kích cao thủ, hơn nữa thiền chủ như vậy tuyệt đỉnh cao thủ. Chỉ sợ không sợ quần chiến Tà vương trong nội tâm đều trong nội tâm phát run.

Nhưng là thấy biết qua tên kia vì Thiên ngoại phi tiên kiếm pháp Sư Phi Huyên không thể không làm như vậy, làm như vậy tựa hồ mới có chân chính bảo đảm.

Ngăn lại Loan Loan, chớ để Đạo Công Tử chọc giận tiến tới cùng Ma Môn hợp tác!

Trong nội tâm đã có quyết định, tay phải chậm rãi vươn hướng đầu vai. Cầm này lưng đeo trên vai mới làm cho tinh cương trường kiếm.

Thương ——

Đua tiếng trong tiếng, trường kiếm ra khỏi vỏ rồi.

Tại nơi này xử lý đối phương, dùng đối phương không cách nào tiến vào Phi Mã mục trường, đây cũng là song phương lúc này cộng đồng ý nghĩ.

Cùng lúc đó,

Dưới núi, Phi Mã mục trường chỗ cửa lớn.

Phật Đạo song phương cao thủ đến.

Trong đó đi tuốt ở đàng trước chính là thiền chủ Liễu Không.

Thủ vệ cửa ra vào Phi Mã mục trường đệ tử, liền lập tức thấy được nhóm người này mang theo vũ khí hòa thượng đạo sĩ, chính là quýnh lên, trong đó đã có người đi truyền lại tin tức. Như vậy thế tới vội vàng bộ dáng, mặc dù là một người bình thường cũng có thể nhìn ra trong đó không ổn, lại càng không nói Phi Mã mục trường đệ tử.

“Liễu Không, bái kiến thương nhân thí chủ!”

To lớn thiền âm quanh quẩn đứng lên, thiền chủ Liễu Không thế nhưng dùng hắn một thân này hùng hậu kỳ cục Phật môn chân khí dùng chân ngôn phương pháp chấn động lên cả cái sơn cốc tới.

Không chờ tiến đến báo tin đệ tử đi đến Thương Tú Tuần trước mặt trước, thiền chủ Liễu Không thanh âm đã như sấm rền bình thường tiếng vọng tại bên tai.

Nghiêm nghị cả kinh.

Thương Tú Tuần nguyên bản đứng ở bên cạnh, nhìn xem khoanh chân mà ngồi dưới đất Đạo Công Tử, nhưng là tại một câu nói kia, nhưng lại vô cùng kinh ngạc.

“Phật môn người!”

Này là chuyện gì xảy ra?

Đầu tiên là kinh ngạc một tiếng, Thương Tú Tuần tầm mắt lập tức đã rơi vào cha mình Lỗ Diệu Tử trên người, chỉ là lúc này Lỗ Diệu Tử đã toàn bộ tinh khí thần cũng quán chú tại đúc trên thân kiếm rồi, đối với bên ngoài tiếng vang đã là hoàn toàn không thèm để ý, triệt để không để mắt đến.

“…”

Khoanh chân mà ngồi Nhạc Duyên đột nhiên mở mắt ra, tầm mắt nhìn phía bên ngoài, nói: “Tú Tuần, chuẩn bị chiến tranh a!”

Phật môn!

Quả thật tự phụ a!

Chậm rãi đứng người lên, Nhạc Duyên ý bảo Bạch Thanh Nhi bảo vệ không có một thân nội lực, nhưng lại không hiểu chút nào võ công Vệ Trinh Trinh sau, người liền hướng ra phía ngoài đi đến.

Tại trước kia, Nhạc Duyên là vì để đường rút lui, hơn

nữa chính mình dung hợp, nghĩ phải ở chỗ này lưu lại một khối căn cứ địa, thì phải vì sau này cân nhắc, cho nên đối với giao Phật môn có thể cũng coi là uy hiếp cảnh cáo, về phần Đạo môn người càng không có như thế nào động đậy tay, nhưng là hôm nay…

Phàm là quấy nhiễu ảnh hưởng tới Nguyệt Khuyết đúc lại người ——

Đáng giết!

Một thân sôi trào sát ý, như này giữa không trung mây đen, trong trầm mặc mang theo phong bạo, đón đi ra ngoài.

Chương 153 : Tiêu Dao (thượng)

153 chương Tiêu Dao (thượng)

Phi Mã mục trường.

Thương Tú Tuần tại Nhạc Duyên khuyên bảo, cũng không có xuất hiện, mà là thủ vệ tại phụ thân của mình bên người, nàng cũng biết hôm nay Phật môn thế tới hung hung. Đồng thời, mệnh lệnh của nàng cũng truyền đi xuống, Phi Mã mục trường đệ tử cũng bắt đầu có động tác.

Phật môn thế lớn, nhưng là này không có nghĩa là Thương Tú Tuần Phi Mã mục trường không có tính tình.

Hiển nhiên, Thương Tú Tuần tại Nhạc Duyên rời đi tự mình gặp mặt đối phương thời điểm, nàng đã có tâm tư đem những thứ này đến đây hòa thượng đạo sĩ một mẻ hốt gọn tâm tư rồi. Đương nhiên, tại Thương Tú Tuần trong nội tâm đến không có đem những người này toàn bộ giết chết tâm tư.

Tại Thương Tú Tuần điều động, Phi Mã mục trường cao thủ thì là tụ tập tập trung ở phía sau núi, những người khác thì bắt đầu điều lên Phi Mã mục trường binh sĩ tới.

Một tiếng thiền âm quanh quẩn, Phật môn cùng Đạo môn chào hỏi đã bắt đầu.

Tại Liễu Không cùng đoàn người bất quá hơi chút đợi sau khi, bọn họ chỗ chờ mong mục tiêu nhưng lại xuất hiện.

Tại nhìn thấy Nhạc Duyên một thân này xanh trắng đạo bào Đạo Công Tử, trong đó Đạo môn nhân sĩ cũng là không khỏi sững sờ, nguyên bản dựa theo suy đoán của bọn hắn tối thiểu nhất cũng là đối phương dùng khí thế cưỡng chế áp bách Phi Mã mục trường giao ra Đạo Công Tử, lại là hoàn toàn không ngờ rằng tại thiền chủ một câu, đối phương thế nhưng tự mình đi ra.

Trong lúc nhất thời, rất nhiều người đều có một loại sự tình không phải là loại này tiết tấu bắt đầu.

“Đã lâu không gặp, thiền chủ!”

Mang theo một hồi gió lạnh, Nhạc Duyên đang lúc mọi người ngoài ý muốn dưới ánh mắt theo Phi Mã mục trường trong đại sảnh đi ra, cuối cùng ở đại sảnh phía trước sân trống trong ngừng lại.

“A di đà phật!”

Cho dù là Liễu Không cũng trong lòng kinh ngạc một chút, đối với cái này loại đơn giản liền gặp được đối phương mục tiêu xuất hiện ở trước mặt, này một phần quá mức dễ dàng. Phải biết, tại nguyên bản thiết tưởng ở bên trong, hẳn là cùng Phi Mã mục trường chủ nhân Thương Tú Tuần bắt đầu lý luận. Cuối cùng bức bách Đạo Công Tử xuất hiện.

Mà trước mắt…

“…”

Tầm mắt rơi vào trước mắt một nhóm người này trên người, hòa thượng đạo sĩ hỗn hợp đội ngũ, dùng Nhạc Duyên ánh mắt tất nhiên là nhìn ra được đoàn người này cũng là cao thủ, đương nhiên trong chuyện này mạnh nhất vẫn là thiền chủ Liễu Không. Nếu như Phật môn người đều là trống không nhân vật như vậy, này Ma Môn cùng Đạo môn mặt những người khác cũng không cần đối kháng rồi.

Tại Nhạc Duyên đánh giá bọn này cao thủ đồng thời. Hộ tống Liễu Không đến đây hòa thượng các đạo sĩ đồng dạng đang quan sát lấy cái này Đạo Công Tử.

Cùng xuất thân Tĩnh Niệm thiện viện hòa thượng bất đồng, những thứ khác tăng nhân cùng đạo sĩ cơ hồ cùng Nhạc Duyên không có đánh qua cái gì giao cho. Nhưng là Đạo Công Tử quấy đục mất Hoà Thị Bích vấn đề, nhưng lại tại nội bộ nhường rất nhiều người để ý đứng lên.

Không nói trước Phật môn người đối Đạo Công Tử cách làm ẩn ẩn bất mãn, chỉ cần liền nói trong nhà cùng Ninh Đạo Kỳ đồng dạng quan niệm người đối với chính mình Đạo môn trong ra như vậy một cái quấy rối, không làm người đồng dạng khó chịu.

Bắt đầu không có để ý.

Nhưng khi Đạo môn nội bộ tiến nhập nội chiến, Phật môn Tứ đại Kim Cương chết ở đối phương trên tay sau.

Này đã triệt để dẫn dắt hai phái thần kinh. Không chỉ có như thế, người ta Đạo Công Tử còn có một đang tại hấp tấp tham gia tranh bá thiên hạ đồ đệ.

Làm cái này xong hợp lúc thức dậy, sự tình liền không đơn giản rồi.

Tại kết hợp phía trước chuyện đã xảy ra, cùng với từng người trong đầu chỗ nghĩ ra tới hiểm ác tương lai, vì vậy Phật môn cùng Đạo môn người rốt cục hạ quyết tâm, phá Phi Mã mục trường đồng thời. Nắm bắt ảnh hưởng Phật Đạo hữu nghị Đạo Công Tử.

Đây cũng là đoàn người này đến đây đại khái tâm tư.

Đương nhiên, Nhạc Duyên không biết, thực sự không thèm để ý những thứ này, ánh mắt của hắn đầu tiên là tại một đám hòa thượng trên đầu trọc sau khi liếc nhanh mấy lần, tầm mắt liền đã rơi vào cái khác đạo sĩ trên người.

“Các vị, loại khí thế này rào rạt tới Phi Mã mục trường, chẳng lẽ lại là vì đoàn mua ngựa? Ta cùng với tràng chủ rất quen thuộc. Có lẽ có thể thấy các vị là chính đạo phân thượng ưu đãi một điểm!”

Mỉm cười, trong thanh âm đã tràn đầy lãnh ý, mặc kệ bất luận kẻ nào cũng biết điều này sẽ là một bộ như thế nào cục diện, chẳng qua là giờ phút này song phương vẫn tại khắc chế, cam đoan cuối cùng thể diện. Chỉ là tại Nhạc Duyên cùng thiền chủ Liễu Không nhưng trong lòng thì biết rõ trước mắt an ổn bất quá là dễ hiểu biểu tượng.

Có lẽ chỉ cần một cái không tốt, đó chính là tranh đấu.

Ngã phật từ bi!

Tuy nhiên đã có quyết định, nhưng là thiền chủ Liễu Không còn là hy vọng dùng hòa bình đích cổ tay giải quyết, nếu không mà nói…

Đối mặt Nhạc Duyên cái kia lãnh đạm nói giỡn, thiền chủ Liễu Không chắp tay trước ngực, nói: “Nhạc thí chủ nói đùa. Chúng ta chỉ là muốn muốn khuyên giải thí chủ bỏ xuống đồ đao, chớ tạo sát sanh!”

“Nguyên lai Phật môn bỏ xuống đồ đao, nguyên lai là như vậy cá phương thức!”

“Nếu như ta nói không được?”

“Thiền chủ, hay không còn là giống như lúc trước như vậy?”

Nghiêng đầu, Nhạc Duyên tầm mắt đã rơi vào Liễu Không trên đầu trọc mặt. Chậm rãi mà hỏi.

“A di đà phật!”

Không nói gì, thiền chủ Liễu Không chỉ có than thở một tiếng, niệm một câu kinh Phật.

Không nói gì.

Tràng diện nhất thời yên tĩnh trở lại.

Mặc dù là xa xa đang quan sát lấy nơi này Phi Mã mục trường đệ tử tựa hồ cũng cảm nhận được cổ này ẩn ẩn bất an, bắt đầu đề phòng. Mà theo Phật môn người càng từng người lấy ra vũ khí của mình —— trường côn, đem Nhạc Duyên đường lui vây lại.

Nếu nói là lúc trước, Nhạc Duyên bởi vì Thuần Dương nguyên nhân, tăng thêm đường lui nguyên nhân còn sẽ xem xét những chuyện khác, nhưng là trước mắt này ngắn gọn trong lúc nói chuyện với nhau, song phương mà nói đã nói xong rồi.

Không lời nào để nói, như vậy còn lại liền chỉ có…

“Nhạc đạo hữu, quay đầu lại a!”

Phật môn cùng Nhạc Duyên không có nói khép, đi theo mà đến đạo sĩ thì càng không cần phải nói, nói: “Chớ để làm Đạo môn đắc tội người a!”

Nói là khuyên bảo, đảo lại càng không cần phải nói cảnh cáo.

Những thứ khác mấy cái đạo sĩ càng không ngừng gật đầu, trong mắt đều là bất mãn.

“Tội nhân?”

“Ha ha!”

“Sai rồi, các ngươi mới là Đạo môn đắc tội người a, hôm nay khiến cho ta vì Đạo môn thanh lý môn hộ a!”

Nghiêng đầu cười, thân hình vừa động, nhưng lại tại đối phương trong chớp mắt cũng đã xuất thủ.

Phanh!

Như một đạo sấm rền tiếng vang lên.

Không khí tựa hồ nhận lấy chấn động, bắt đầu xuất hiện vằn nước đồng dạng ba động, lập tức một cổ mãnh liệt sức lực gió sinh ra, mãnh liệt khí kình bộc phát, trực tiếp đem giữa hai người dưới chân gạch đá triệt để nát bấy.

Một kích này, chính là thiền chủ Liễu Không hòa thượng tự mình chặn Nhạc Duyên đột tập một kích.

Đầu tiên là một chiêu thăm dò.

Ngay sau đó liền là toàn lực một chưởng!

Mặt đất văng tung tóe, mảnh đá bay loạn ở bên trong, dùng Nhạc Duyên cùng thiền chủ Liễu Không làm trung tâm, bốn phía đồng thời tóe lên một vòng vết rách, chính là bị song phương từng người cởi trừ lực đạo.

Hai đạo nhân ảnh phân ra ra.

Nhạc Duyên liên tục lui ba bước. Lúc này mới tan mất tất cả lực đạo, mỗi một bước cũng là trên mặt đất để lại ba thốn sâu đích dấu chân. Mà thiền chủ Liễu Không cũng bất quá là lui về phía sau môt bước, liền đứng ở chỗ đó.

Chân khí đối lập ở bên trong, thiền chủ Liễu Không không hổ là thiền chủ, Nhạc Duyên chiếm cứ hạ phong.

Nhưng tình huống như vậy. Đối Nhạc Duyên mà nói đã là rất tốt được rồi, phải biết rằng hắn chuyển tu trường sinh quyết, bắt đầu lại từ đầu, mượn từ Hấp Tinh Đại Pháp sáng tạo ra Bắc Minh, tại ngắn ngủn một năm trong đem tự thân chân khí đẩy tới tình trạng này, có thể nói mặc kệ những người khác biết đến lời nói. Chắc chắn vô cùng kinh ngạc.

Liễu Không hòa thượng thiền công phu thâm hậu dày, cho dù là Nhạc Duyên kinh mạch chịu đựng Hoà Thị Bích cải tạo, nhưng ở đối mặt thiền chủ một thân này Phật gia chân khí, Nhạc Duyên cũng không dám sinh sinh đi đến hấp đối phương. Liễu Không cũng không phải là Tứ đại Kim Cương có thể so sánh tồn tại.

Đối phương đánh vào trong cơ thể mình Phật môn chân khí, sinh sinh bị Nhạc Duyên chuyển hóa ra.

Vừa rồi giao thủ bất quá là tại trong chớp mắt liền phát sinh, mà Liễu Không bên người cái khác Phật môn cùng Đạo môn cao thủ thế nhưng tại trở tay không kịp. Không có kịp phản ứng.

Ngược lại xuất từ Tĩnh Niệm thiện viện mười tám cái trung niên hòa thượng tại cái khác đạo sĩ kịp phản ứng trước thanh tỉnh lại, trong tay côn bổng vũ động ở bên trong, thế nhưng dùng một cái kỳ lạ hai tròn trận hình đem Nhạc Duyên vây lại. Mà vào lúc này, Đạo môn những cao thủ mới kịp phản ứng, bảo kiếm trong tay tại liên tiếp đua tiếng leng keng trong tiếng ra khỏi vỏ.

So với Phật môn người thường xuyên động võ tới, Đạo môn mấy người kia người hiển nhiên là trạch quá lâu.

“Đây là! ! !”

Nhìn xem phía trước chuyển động trận hình, còn có những hòa thượng đó trên tay thô côn. Nhạc Duyên nhìn ra trước mắt này một cái tựa hồ là dùng vây là chủ trận hình, chủ yếu nhất vẫn là bắt giữ mục tiêu.

Vây ta?

Không dễ dàng như vậy!

Một khi chính mình bị khốn trụ, phía sau núi Lỗ Diệu Tử này đúc kiếm nhất định sẽ xảy ra vấn đề.

Hơn nữa bên ngoài thiền chủ Liễu Không, còn có mấy cầm lấy trường kiếm đạo sĩ, loại này cục diện không thể nghi ngờ rất nguy hiểm. Tâm niệm cấp chuyển, Nhạc Duyên lập tức đạp thân, tại chỗ nhảy lên, cả người như ruộng cạn nhổ hành tây, trực tiếp dọc giữa không trung.

“Vây!”

Thiền chủ Liễu Không đang cùng Nhạc Duyên nộp một tay sau, cũng không có trực tiếp ra tay. Mà là một tay cầm Phật châu, Phật châu chuyển động, chỉ huy đứng lên.

Thanh âm rơi xuống.

Cơ hồ tại Nhạc Duyên thả người mà dậy đồng thời, bốn phía các hòa thượng trong đó có một nửa người cũng mượn côn bổng lực đạo toàn bộ nhảy lên, lập tức một vòng chín người dùng hoa nở tư thái cùng một chỗ hướng Nhạc Duyên đập phá đi.

Phanh! Phanh! Phanh…

Liên tục cửu âm thanh chưởng côn giao kích tiếng vang sau. Tuy nhiên chín người kia cũng sinh sinh bị chấn bay ra ngoài, nhưng là Nhạc Duyên mình cũng sinh sinh bị nện trở về.

Không ổn!

Trong nội tâm thì thầm một tiếng, từ không trung đột phá phá trận đối với chính mình bất lợi.

Quay đầu bốn phía, Nhạc Duyên đã bắt đầu lại lần nữa quan sát cái này trận hình tới, nói thật hắn hoàn toàn không ngờ rằng Tĩnh Niệm thiện viện sẽ cho mình đi lên một chiêu như vậy, phải biết rằng dĩ vãng chứng kiến trên cơ bản cũng là đơn đả độc đấu, nhưng lại đã quên Phật môn tồn tại quần ẩu đặc điểm.

Mà ở ngoại vi mấy vị đạo trưởng thấy Đạo Công Tử bị nhốt tại trong trận, trong nội tâm cũng là thở dài một hơi. Bất quá càng nhiều là vẫn là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn Đạo Công Tử tựa hồ không có Sư Phi Huyên trong miệng mạnh như vậy.

Nhưng mà, ý nghĩ này bất quá vừa mới bay lên, liền nghe bên tai đột ngột vang lên cả tai nhức óc một tiếng

sư rống.

Lập tức chân khí trong cơ thể bị một tiếng này không giống người rống thanh âm chấn động đứng lên, cả người tạm thời tính lâm vào một loại váng đầu não đầy trong.

Bên ngoài đạo sĩ ngoài ý muốn.

Mà vây quanh Nhạc Duyên tăng nhân càng ngoài ý muốn cùng kinh ngạc.

Đường đường chính chính Phật môn chân khí, còn có này chuyển thiền âm như thú rống thiền âm, sinh sinh đem các hòa thượng đánh một trở tay không kịp. Mặc dù là đồng dạng sẽ thiền âm, càng tu tập có chút cao thâm thiền chủ Liễu Không đồng dạng ngoài ý muốn.

Nhất là chính diện gặp này một rống hai hòa thượng càng thất khiếu chảy máu, cả người ngất đi, đồng thời bị xông tới Nhạc Duyên một tay một cái vê trong tay, dùng khinh thân công pháp kéo dài tới nóc nhà.

Dùng phật khắc phật, trận phá!

Kinh ngạc!

Không gì sánh kịp kinh ngạc!

Phật môn võ công!

Đây là đang tràng hòa thượng cùng đạo sĩ cộng đồng kinh ngạc.

Này, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Tựu tại thiền chủ Liễu Không cùng trong lòng người tràn đầy nghi hoặc thời điểm, theo đuôi mà đến Lý Tú Ninh đã có động tác.

Trường kích xa xa một ngón tay.

Tuấn mã lao nhanh ở bên trong, Huyền Giáp Quân cùng Nương Tử Quân phóng ra rồi.

Chương 154 : Tiêu Dao (hạ)

154 chương Tiêu Dao (hạ)

Tán cây đứt gãy.

Hai đạo yểu điệu thân ảnh hiển nhiên trong đó bay ra, mang theo đầy trời lá cây.

Trong đó, Loan Loan mới vừa vặn thả người ra nháy mắt, thiên ma lập trường vận chuyển lên tới, này bay xuống lá cây lập tức nhận lấy dẫn dắt, giữa không trung lăng không mà đình trệ, lập tức phảng phất giống như bắn ra mũi tên nhọn trực tiếp đổ ập xuống hướng đối diện vọt tới.

Đinh! Đinh! Đinh!

Hoả Tinh văng khắp nơi ở bên trong, Tinh Cương trường kiếm vũ động trung tướng những thứ này hóa thành ám khí lá cây toàn bộ kích vỡ đi ra. Ưu nhã thân hình, hoàn toàn nói cho lấy Loan Loan Sư Phi Huyên đối với nhỏ như vậy chiêu thức cũng không thèm để ý. Cũng thế, Loan Loan liền không có nghĩ qua dùng như vậy chiêu thức đả bại Sư Phi Huyên.

Này một mảng lớn lá cây bất quá là Loan Loan tạm thời bức bách mở Sư Phi Huyên, do đó được đến ở không thời gian đi trên cao nhìn xuống quan sát Phi Mã mục trường tình huống mà thôi.

“Đó là! ! !”

Nghe thê lương đã lâu tru dài âm thanh quanh quẩn ở dưới mặt, đồng thời liên tiếp không ngừng kỵ binh tất cả hướng Phi Mã mục trường bắt đầu rồi công kích.

“Huyền Giáp Quân!”

Hai mắt có chút nhíu lại, mượn quan sát, Loan Loan rất nhanh liền nhận ra phía dưới này bất ngờ tiến công Phi Mã mục trường quân đội là xuất từ nơi nào. Tại nhận ra này quân đội sau, Loan Loan rất nhanh liền làm rõ đầu của mình tự, quay đầu lại nhìn phía đem tất cả lá cây làm mất Sư Phi Huyên.

Phật Đạo cao thủ!

Hơn nữa Lý phiệt Huyền Giáp Quân!

Như vậy đây là muốn một mẻ hốt gọn sao?

Chậm rãi xoay người, Loan Loan tầm mắt nhìn từ trên xuống dưới Sư Phi Huyên, tựa hồ chính mình đoán lần đầu tiên nhìn thấy Sư Phi Huyên bình thường. Như vậy tàn nhẫn thủ đoạn, tựa hồ cũng chỉ có Từ Hàng Tĩnh Trai vừa làm được đến đây. Tại Loan Loan trong nội tâm, giờ khắc này thế nhưng lo lắng lên này Đạo Công Tử an ủi tới.

Nếu là bị Phật môn người trảo trở về. Cái gì kia chính là hình thức kết quả chỉ sợ…

Tính sai!

Âm Quý phái tính sai!

Tại không giải thích được dưới tình huống đã gặp phải bị thương Âm Quý phái trước mắt hiển nhiên không có quá nhiều tinh lực chú ý tại này trên mặt, bất quá lúc này đây Âm Quý phái hiển nhiên là lại lần nữa rơi xuống chuẩn bị ở sau. Loan Loan nắm thật chặt trên tay Thiên Ma Nhận. Trong lòng căng thẳng, lập tức người đạp nát dưới chân nhánh cây, người bắn về phía Sư Phi Huyên.

Đinh đinh đang đang trong tiếng, binh khí giao kích, chưởng chân giao phong nhất thời lại lần nữa xuất hiện ở trong rừng.

Đồng thời.

Tại Phi Mã mục trường một phương hướng khác, Thiếu Soái Quân đang tại cấp tốc gấp rút lên đường.

Đỉnh đầu này đông nghịt mây đen, làm cho người một loại cực kỳ khó tả ngực buồn bực cảm giác. Cỡi ngựa chạy ở phía trước Khấu Trọng ngẩng đầu nhìn lướt qua này thoạt nhìn sẽ phải hạ mưa to thì khí trời, sắc mặt rất là nghiêm túc.

“Khí trời!”

Quay đầu lại. Khấu Trọng lầm bầm một câu sau, rồi mới hướng đồng dạng trên đường tại bên người Từ Tử Lăng nói ra: “Ta có một loại trực giác, lần này chúng ta tiến đến Phi Mã mục trường, chỉ sợ đợi chờ mình chính là

một hồi đại chiến!”

“Chúng ta vô cùng có khả năng muốn cùng Lý phiệt giao phong!”

“Sư Phi Huyên cách làm rõ ràng cho thấy tại kéo dài thời gian.”

Nói đến đây, Khấu Trọng lại lần nữa quay đầu đối bên người nhất danh tướng lĩnh nói ra: “Lại lần nữa tăng nhanh tốc độ, toàn quân cấp tốc đi tới! Trong vòng một canh giờ, ta muốn nhìn thấy Phi Mã mục trường bóng dáng!”

“Ta lo lắng chính là sư phụ khả năng cũng ở đây Phi Mã mục trường trong đó!”

So với Khấu Trọng tâm tư. Từ Tử Lăng thì là càng nhiều là vẫn là lo lắng cái này.

“Chưởng giáo vấn đề, không nên lớn!”

Đồng dạng theo quân hành động chính là Viên Thiên Cương, với tư cách trừ bỏ tại thầy tướng số bên ngoài, thời tiết địa lý trên cũng có được thật lớn tạo nghệ Viên Thiên Cương tất nhiên là theo quân hành động, nhận lấy Song Long mà nói đầu, nói ra: “Tuy nhiên Chưởng giáo trên người một mực tồn tại huyết quang tai ương. Nhưng không phải hiện tại!”

“Huyết quang tai ương…”

Khấu Trọng nghe vậy quắt quắt miệng, Viên Thiên

Cương trong miệng những lời này hắn một mực không biết rõ, đáng tiếc thầy tướng số người cũng là như thế này, nói lời toàn bộ là làm cho người ta như lọt vào trong sương mù. Này về chính mình sư phụ vấn đề, Khấu Trọng tự nhiên sẽ không đi nhắc tới. Tuy nhiên lo lắng, cũng bất quá là ở lúc cần thiết sẽ ở bên tai thật cẩn thận nhắc nhở xuống.

Hơn nữa có lẽ này huyết quang tai ương. Vô cùng có khả năng chính là tại đây Phi Mã mục trường.

“Đúng rồi!”

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, Khấu Trọng hỏi: “Lão Viên, ngươi mấy ngày nay nghiên cứu Trường Sinh Quyết tựa hồ có không nhỏ tiến triển a!”

“Đúng vậy!”

“Giống như thổ huyết tình huống thiếu!”

Một bên, Từ Tử Lăng tiếp nhận câu chuyện, bồi thêm một câu, trong mắt cũng đầy là kinh ngạc.

“…”

Há hốc mồm, đối với Từ Tử Lăng câu nói kia Viên Thiên Cương cũng không khỏi run rẩy góc miệng dưới, cuối cùng lúc này mới quay đầu, nhìn lên đỉnh đầu này đông nghịt mây đen, rồi mới lên tiếng: “Đúng vậy, ta có một loại trực giác, này đệ nhất bức đồ hẳn là thích hợp nhất ta đấy!”

“Nếu như ta có thể hiểu thấu đáo mà nói, có lẽ ta có thể đủ rồi chân chính nhìn thấy tương lai!”

Hai mắt nhắm lại, Viên Thiên Cương trên mặt không khỏi toát ra một loại cuồng nhiệt hướng tới vẻ, hiện tại hắn mặc dù ở xem tướng suy tính trên có lấy thật lớn thiên phú, nhưng là hắn cũng không có đến một cái chân chính độ cao. Trước mắt, tại Đạo môn trong tại đây một mặt vẫn có lấy những người khác có thể cùng mình sánh ngang.

Nhưng là nếu như có thể hiểu thấu đáo Trường Sinh Quyết mà nói, Viên Thiên Cương cảm giác mình có lẽ sẽ trở thành trăm ngàn năm qua ở phương diện này mạnh nhất.

Trông thấy tương lai…

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng nghe vậy lẫn nhau liếc nhau một cái, quắt quắt miệng, lời này ai tin a.

Lần này đến đây Thiếu Soái Quân người phụ trách chủ yếu chỉ có Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng, cộng thêm mấy vị khác tướng lĩnh, cùng với theo quân Viên Thiên Cương bên ngoài, về phần quân sư Hư Hành Chi thì là lưu tại đại bản doanh, dù sao căn cứ địa còn là trọng yếu phi thường, có thể xử lý chỗ đó tình huống cũng chỉ có Hư Hành Chi.

Tựu tại Thiếu Soái Quân tăng nhanh tốc độ đi tới thời điểm, luôn luôn tại phía trước du đãng thám báo cho Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng một cái vô cùng kinh ngạc, rồi lại nằm trong dự liệu tin tức —— Phi Mã mục

trường, phát sinh đại chiến.

“Lý phiệt!”

“Bị Từ Hàng Tĩnh Trai tuyển làm chân mệnh thiên tử Lý phiệt!”

Thì thào lập lại một câu, Khấu Trọng lập tức có quyết định, quân tiên phong dùng tốc độ nhanh nhất xuất phát.

Tuấn mã lao nhanh ở bên trong, Khấu Trọng này tích góp từng tí một thời gian thật dài thật vất vả lên hơn một ngàn người kỵ binh tiên phong quân đội xuất phát.

Mục tiêu ——

Phi Mã mục trường.

Chiến tranh bắt đầu rồi.

Thương Tú Tuần ngoài ý muốn, tại nàng bãi cỏ quân đội vừa mới bắt đầu điều động tiểu bộ phân chuẩn bị đem này đến đây Phật Đạo người toàn bộ vây hạ thời điểm, Phi Mã mục trường bên ngoài bị công kích.

Huyền Giáp Quân!

Mà công kích người của mình chính là Lý phiệt tinh nhuệ quân đội Huyền Giáp Quân.

Phi Mã mục trường hoàn toàn bị đánh một trở tay không kịp.

Phải biết rằng dĩ vãng thời điểm Phi Mã mục trường nhưng mà cùng Lý phiệt quan hệ không tệ. Cao tầng quan hệ tự nhiên cũng liên lụy đến phía dưới quan hệ, mặc dù là Thương Tú Tuần cùng Lý Tú Ninh tách ra. Nhưng là chưa bao giờ khiến người khác nghĩ đến qua Lý phiệt sẽ công kích Phi Mã mục trường.

Có thể nói lúc trước Thương Tú Tuần đáp ứng Đạo Công Tử điều kiện, là nhường mục trong sân những người khác không quá đồng ý.

Nhưng là trước mắt chính là bởi vì trở tay không kịp, Phi Mã mục trường bên ngoài cơ hồ tại nháy mắt liền bị công phá!

Tại nhìn thấy loại tình huống này sau, Thương Tú Tuần cơ hồ tức đủ sặc, lúc này đem cha mình Lỗ Diệu Tử an nguy giao cho Bạch Thanh Nhi cùng Vệ Trinh Trinh cùng với chính mình bãi cỏ trong vài vị cao thủ sau, nàng liền đi chỉnh quân chuẩn bị chiến tranh rồi.

Thay đổi một thân nhung trang Thương Tú Tuần, đầu tiên là lo lắng nhìn thoáng qua ở đại sảnh phương hướng đã chiến thành một đoàn địa phương, khẽ cắn môi. Nàng lại lần nữa đem thiếp thân thân vệ phái ra một nửa, nhiều như vậy cao thủ chỉ sợ Đạo Công Tử chống không xuống.

Mà chính nàng lúc này mới mang theo người trường kiếm, mang nghênh chiến Lý Tú Ninh rồi.

Đại sảnh.

Chiến đấu phạm vi di động đến gian phòng nội bộ.

Oanh!

Một tiếng nổ vang, trong đại sảnh tất cả cái bàn toàn bộ đang giận sức lực bộc phát hạ triệt để giật cá nát bấy.

Phá trận, chưởng đập chết hai hòa thượng Nhạc Duyên tại thời khắc này triệt để cùng Phật Đạo người đánh ra chân hỏa. Cho dù là thiền chủ Liễu Không lúc trước còn có bắt sống Đạo Công Tử tính toán, nhưng là tại nhìn thấy đối phương uy hiếp không có kết quả sau, trực tiếp vê đã chết hai người hòa thượng sau. Mặc dù là hắn trống không cũng vô pháp khống chế tràng diện.

Một tiếng kêu đau đớn.

Khóe miệng lan tràn ra một tia vết máu, thân hình bạo thối đồng thời, Nhạc Duyên đã nghe ra đến bên ngoài thổi lên chiến tranh kèn. Mà Liễu Không cũng bị một chưởng sinh sinh chấn đảo bay ra ngoài.

“Có thể tức giận a!”

Phẫn nộ!

Đối Phật môn còn có Đạo môn người triệt để phẫn nộ.

Tại thời khắc này rốt cục triệt để đốt cho tới nay tại hỗn hợp chính mình, quyết định dùng trí tuệ nói chuyện Nhạc Duyên, vào lúc này chỉ cảm giác mình trong đầu một cây duy trì cân đối dây đàn đột nhiên chặt đứt.

Thân hình bạo thối trong quá trình, hai tay hóa quyền vì chưởng. Hướng phía trước mặt đánh tới côn tăng cùng đạo sĩ nghênh khứ.

Tự dưng hấp lực, ầm ầm bộc phát.

“Đây là? !”

“! ! !”

Đứng mũi chịu sào một cái đạo sĩ cùng một hòa thượng hai người đồng thời hiện ra vẻ khiếp sợ, không chờ hai người kịp phản ứng, này khủng bố lực hấp dẫn đã bao phủ bản thân. Lực hấp dẫn tăng thêm hai người vọt tới trước động tác phối hợp, hai người sinh sinh bị kéo tới.

Dưới sự ứng phó không kịp hai người cơ hồ là quỳ trơn trượt hướng về phía Nhạc Duyên phương hướng.

Tránh được đâm tới trường côn cùng trường kiếm. Nhạc Duyên hai tay đã giữ tại hai người trên đầu. Công lực bộc phát, hai tay nhấn một cái. Chỉ nghe hai tiếng trầm đục, hai dưới thân người sàn nhà vỡ vụn, mảnh gỗ vụn tung bay ở bên trong, hai người toàn bộ lâm vào sàn nhà ở bên trong, một kích phía dưới vây công người lại lần nữa trọng thương hai người.

“Thiên Ma Lực Trận!”

Thiền chủ Liễu Không hai mắt trừng trừng, dù là hắn là Phật môn mạnh nhất người một trong, nhưng tại thời khắc này cũng không khỏi kinh ngạc rồi.

Nếu nói là lúc trước này dùng sư rống tới thay thế Phật môn thiền âm chính là Phật môn chân khí võ công mà nói, như vậy trước mắt võ học thì là cùng Thiên Ma Công đồng xuất một lò, hoàn toàn Thiên Ma Lực Trận rồi. Bất đồng duy nhất chính là, này Thiên Ma Lực Trận cùng Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên thoáng bất đồng, tựa hồ tiến hành rồi sửa chữa.

Nhưng là dùng Liễu Không nhãn lực, hắn không có nhận lầm, đây tuyệt đối là Thiên Ma Công.

Phật!

Đạo!

Ma!

Tam giáo hợp nhất!

Không nói trước này Đạo Công Tử từ nơi nào lấy được phật môn công pháp, cùng với Âm Quý phái trấn phái công pháp Thiên Ma Công, chỉ cần liền đối phương ba người hợp nhất, liền nhường thiền chủ Liễu Không nhớ tới một cá nhân.

Một cái làm phiền giang hồ bất an ninh, làm phiền đích thiên hạ đồng dạng cũng không an bình người.

Đó chính là Tà vương Thạch Chi Hiên.

Hơn nữa cho dù là Thạch Chi Hiên cũng bất quá là Phật ma hai đạo hợp nhất, liền xuất hiện như vậy tinh thần phân liệt tình huống, mà trước mắt…

“Thiên Ma Công?”

“Hàaa…!”

“Sai rồi, đây là chính tông đạo môn công pháp!”

Lại lần nữa nghe thế cá lời nói, Nhạc Duyên lắc đầu, phủ nhận nói: “Bắc Minh có cá!”

Thoại âm rơi xuống, một mực nắm trên tay hai người đỉnh đầu hai tay nhất thời vừa động, lần đầu tiên chân chân chính chính người trước phô bày lá bài tẩy của mình.

Chương 155 : Kiếm thành (thượng)

155 chương kiếm thành (thượng)

Đại địa chấn động.

Đây là vô số móng ngựa cùng một chỗ bước ra sau rung động lắc lư kết quả.

Vô số kỵ binh sau lưng, càng ném ra một cái thật dài màu trắng tro bụi, tại đây đông nghịt là bầu trời bao la hạ lộ ra vẻ cũng không rõ rệt, nhưng là tại mấy ngàn người hội tụ cùng một chỗ mà nói, là có thể chứng kiến phô thiên cái địa tro bụi rồi.

Huyền Giáp Quân!

Trước mắt có thể nói là tinh nhuệ nhất quân đội, hơn nữa Lý Tú Ninh chính mình Nương Tử Quân, Lý phiệt trên tay cơ hồ cường đại nhất hai cái quân đội, dù là chỉ là một bộ phận, nhưng vào lúc này kết hợp lại chỗ sinh ra hiệu quả cũng không thể nghi ngờ là kinh người.

Nhất là Huyền Giáp Quân lĩnh quân người là Lý Tĩnh, mà Nương Tử Quân thì là do Lý Tú Ninh tự mình chỉ huy thời điểm.

Lý phiệt trong hai đại quân sự thiên tài hiệp đồng tiến công, hiển nhiên là phô bày Lý Tú Ninh nhất định phải phá Phi Mã mục trường quyết tâm.

Móng ngựa nổ vang ở bên trong, hướng ở phía trước Huyền Giáp Quân cùng Phi Mã mục trường quân đội giao phong rồi.

Như một thanh sắc bén trường kiếm, trực tiếp đâm vào dưa hấu bình thường.

Tuy nhiên hơi chút nhận lấy một ít ngăn trở, nhưng ở cơ hồ là thiên hạ vô song Huyền Giáp Quân công kích trước mặt, vẫn bị sinh sinh từ trung gian cắt ra. Sau đó, song phương kỵ binh liền tại Phi Mã mục trường này phía trước bên trên bình nguyên triển khai đại chiến.

Tiếng kêu ở bên trong, binh khí giao phong, lưỡi đao nhập thể, máu tươi vẩy ra ở bên trong, tồn tại rất nhiều người bị đánh rơi rơi, lập tức bị sau lưng chà đạp mà đến đồng bạn hay là địch nhân ngựa cho giẫm trên mặt đất, một phen chà đạp sau, liền cơ hồ nhìn không ra hình.

Mà đi theo tại Huyền Giáp Quân mặt sau Nương Tử Quân thì là theo đuôi trên xuống, hiện lên sóng lớn hình đối Phi Mã mục trường quân đội triển khai tiến công.

Bởi vì Lý phiệt đột tập, tuy nhiên Phi Mã mục trường dễ thủ khó công, tăng thêm binh lính tổng thể số lượng cũng chiếm ưu thế, nhưng ở trước mắt loại tình huống này, Phi Mã mục trường nhưng lại liên tiếp bại lui.

Mặc dù là tồn tại Thương Tú Tuần đốc chiến, nhưng vẫn đột nhiên lấy diễn không được Phi Mã mục trường xu hướng suy tàn.

“Lý Tú Ninh!”

Một kiếm chém giết vọt tới bên người nhất danh Lý phiệt binh sĩ. Máu tươi tung tóe Thương Tú Tuần vẻ mặt, giờ phút này dùng đến màu lúa mì da thịt tiểu mỹ nhân tràng chủ dĩ nhiên thị xử tại phẫn nộ quá mức, lâm vào một loại quỷ dị bình tĩnh trạng thái.

Tầm mắt quét lấy phía trước đã hỗn chiến thành một đoàn chiến trường, Thương Tú Tuần rất rõ ràng cảm giác được chính mình bị đánh một trở tay không kịp.

Hơn nữa binh lính của mình huấn luyện căn bản liền so ra kém Huyền Giáp Quân cùng Nương Tử Quân, đối phương chính là bách chiến người, mà bãi cỏ trước kia bất quá là chịu đựng chút ít xung đột nhỏ mà thôi, trừ bỏ số lượng cùng địa hình chiếm ưu bên ngoài, Thương Tú Tuần thế nhưng tìm không thấy chính mình còn có hay không những thứ khác có lợi chỗ.

Rơi vào đường cùng, chỉ có thể bị động cản trở.

Tại thân binh hộ vệ, Thương Tú Tuần chậm rãi thối lui đến nơi an toàn. Bắt đầu khai động cân não tìm kiếm chiến cơ tới. Bất quá, đối với nàng mà nói, nàng còn cần lo lắng phụ thân của mình, còn có cái kia một cá nhân đi ngăn lại Phật Đạo cao thủ Đạo Công Tử.

Bất kể thế nào nói, Thương Tú Tuần cũng biết hôm nay nguy hiểm. Nếu là không có kỳ tích, chỉ sợ Phi Mã mục trường sẽ bị phá.

Tầm mắt lướt qua phía trước hỗn chiến chiến trường. Thương Tú Tuần tầm mắt hướng về phương xa. Nàng biết mình chính là cái kia tỷ muội Lý Tú Ninh hẳn là chính một thân nhung trang ở này phương.

"…"

Thu hồi tầm mắt, Lý Tú Ninh mặt không biểu tình đối với thế cuộc trước mắt tiến hành bình phán, nói: "Ta đây cá tỷ muội thủ hạ coi như không tệ, cũng không phải một ít phế vật! Bất quá, những người này huấn luyện cuối cùng không được!"

"Tam công chúa!"

Một bên Lý Tĩnh một thân khôi giáp, tầm mắt đồng dạng rơi vào trước mắt chiến trường. Nghe xong Lý Tú Ninh câu này đánh giá, mỉm cười, nói: "Bãi cỏ cuối cùng chỉ là ngựa sinh ý là chủ, những binh lính này chẳng qua là bảo vệ bãi cỏ mà thôi. Huấn luyện tự nhiên chỉ là như vậy!"

"Tuy nhiên dễ thủ khó công, nhưng ở chúng ta đột tập cùng an bài, phá Phi Mã mục trường bất quá là vấn đề thời gian!"

"Mà trước mắt duy nhất cần lo lắng chính là vào hôm nay không thể có ngoại lực tham gia, nếu không mà nói tiền hậu giáp kích vô cùng có khả năng sẽ thất bại trong gang tấc!"

Nói đến đây, Lý Tĩnh biểu thị ra lo lắng của mình.

Tiến công Phi Mã mục trường dù sao không phải tại Lý phiệt trên địa bàn, không cách nào giống như tại cái khác trên chiến trường không có nỗi lo về sau.

“Cho nên ta bọc hậu, Lý đại ca phụ trái công phá Phi Mã mục trường, dùng nhị ca Huyền Giáp Quân thực lực hơn nữa Lý đại ca năng lực vậy là đủ rồi, chỉ cần phá bãi cỏ, cho dù là có người đột tập quân ta, ta Lý Tú Ninh cũng có thể ngăn cản xuống tới!”

Gật gật đầu, Lý Tĩnh tỏ vẻ đồng ý.

Tiếp lấy Lý Tĩnh liền giục ngựa, mang theo của mình thân vệ đã gia nhập chiến trường, mà Lý Tú Ninh thì là mang theo nương tử của nàng quân, trừ bỏ một bộ phận cũng đi theo Huyền Giáp Quân gia nhập tiến công Phi Mã mục trường tiết tấu, còn lại thì còn lại là với tư cách đội dự bị canh giữ ở mặt sau.

Nếu thật là ngoài ý, tại thời điểm tiến công, sau lưng của mình bị người tới truy cập, đó là cực kỳ chuyện kinh khủng.

Đồng thời.

Lý Tú Ninh thám báo sớm lúc trước cũng đã phái đi ra ngoài.

…

Phi Mã mục trường.

Bên ngoài đã đánh thành một đoàn, tiếng kêu bên tai

không dứt.

Mà tại nơi này, nhưng lại giao phong càng thêm thảm thiết.

Mặc dù là tại Thương Tú Tuần phân phó hạ nghĩ muốn giúp đỡ, dùng mũi tên nhọn đem đám kia hòa thượng đạo sĩ bắn đi ra thân vệ tại này nhưng cũng là không cách nào nhúng tay nửa phần, bởi vì trước mắt chiến đấu căn bản không phải bọn họ những thứ này bình thường chiến sĩ có thể nhúng tay được rồi.

Tại thân vệ thủ lĩnh kinh ngạc dưới ánh mắt, này đại sảnh phòng ốc bắt đầu xuất hiện cót kẹtzz tiếng vang.

Bên ngoài xà nhà lấy mắt thường có thể thấy được, lỗ tai có thể nghe thấy tiếng vang phát ra văng tung tóe thanh âm, tro bụi mảnh gỗ vụn văng khắp nơi ở bên trong, chỉ nghe ca sát một tiếng. Xà nhà đứt gãy, toàn bộ nóc nhà thế nhưng trực tiếp bay lên, tựa hồ bị cự đại lực đạo đẩy lên giữa không trung.

Tại cầm trong tay cung tiễn, lôi kéo dây cung đám thân vệ kinh ngạc trong ánh mắt, này đại sảnh nóc nhà triệt để bay lên.

Mà ở này phía dưới, thì là một người mặc xanh trắng đạo bào đạo sĩ cùng một cái tay cầm Phật châu tuấn tú hòa thượng dùng khinh công tại giữa không trung chính diện giao phong, chưởng chân thân thể, dùng cả người làm làm vũ khí tiến hành rồi thiếp thân triền đấu.

Khí kình bạo động, sinh ra kình phong cho dù là cách

phải tiếp cận trăm mét cự ly, thổi vào người vẫn có thể làm cho người cảm nhận được trong đó lực đạo.

Phanh!

Phanh!

Hai tiếng kêu đau đớn âm thanh ở giữa không trung phát ra.

Nhạc Duyên cùng thiền chủ Liễu Không từng người cho đối phương một chưởng.

Máu tươi sặc ra, đồng thời đỉnh đầu đạo quan nổ tung, Nhạc Duyên toàn bộ tóc tản ra. A một tiếng, huyết dịch vẩy ra trong bay thẳng đến trên bay ra phá vỡ đỉnh đầu này đang tại rơi rụng nóc nhà, mà Liễu Không cũng là khóe miệng máu tươi lan tràn, tại cự đại lực đạo thôi động hạ. Rơi xuống.

Thân hình xuyên qua nóc nhà, Nhạc Duyên ở phía trên đạp một bước, cả người giống như Phượng Hoàng nhập cửu thiên trực tiếp thẳng tắp thăng đi lên. Ở trên bay lên trong quá trình, song chưởng vận công, Bắc Minh Thần Công toàn lực bộc phát, cường đại khủng bố lực hấp dẫn lại lần nữa bộc phát.

Này đang tại rơi rụng trở về nóc nhà mạnh mẽ run lên, tại một hồi cót kẹtzz âm thanh chói tai trong sinh sinh bị hấp trở về.

Sau đó ——

Một chưởng oanh dưới đi.

Bay lên nóc nhà dừng lại xuống tới, lập tức tại dưới đám người ánh mắt hoảng sợ trong lợi dụng càng tốc độ nhanh hướng phía dưới đập phá đi xuống.

Oanh!

Một vòng chừng hơn mười mét bụi mù tóe lên.

Mà này nguyên bản đại sảnh thì là tại dưới một kích này triệt để biến thành phế tích.

Cùng lúc đó.

Hơn mười đạo thân ảnh theo này trong bụi mù nhảy lên đi ra. Phân tán tại bốn phía, ẩn ẩn đem này đã vứt đi địa phương vây lại.

Đạo bào tung bay ở bên trong, thân hình chậm rãi rơi xuống.

Nhạc Duyên lại lần nữa đứng ở bọn họ chính trung ương. Đứng ở trong vòng vây.

Hoảng sợ!

Sợ hãi!

Còn có ngoài ý muốn!

Quay chung quanh ở bên ngoài, còn lại hòa thượng cùng đạo sĩ cũng là dùng đến một loại vô cùng kinh hãi

ánh mắt nhìn trước mắt này tóc tai bù xù Đạo Công Tử.

Lần đầu tiên, bọn họ thấy tận mắt biết đến như thế đáng sợ võ công.

Hấp người công lực võ công.

Tại thời gian cực ngắn trong, tại bọn hắn nhìn soi mói, sinh sinh đem một hòa thượng cùng một cái đạo sĩ cho hấp thành thây khô. Không chỉ có như thế. Càng tại tiếp được trong khe hẹp, gần kề bằng tiếp được nhất danh đạo sĩ trường kiếm. Cũng thu nạp người khác công lực.

Nếu như nói trước còn có trăm phần trăm nắm chắc. Dùng lấy một loại cao ngạo thái độ mà nói, như vậy bọn hắn hiện tại cơ hồ đã đem người trước mắt xem làm Tà vương mà tồn tại, thậm chí so với Tà vương chỉ sợ là càng thêm khủng bố.

Ít nhất Tà vương sẽ không cưỡng chế thu nạp cướp đoạt người khác công lực.

Như vậy công pháp tại sao có thể là Đạo gia công pháp, này so sánh với ma công còn muốn ma công.

Loại này tràng diện, khiến cho trừ bỏ thiền chủ Liễu Không bên ngoài, những người khác cơ hồ cũng không dám đơn độc dùng vũ khí cùng Nhạc Duyên giao phong. Liền lại càng không cần phải nói thiếp thân cận chiến rồi, chỉ có thể rất xa vây khốn lên Đạo Công Tử tới. Trừ đó ra, chính là tập thể tiến công, vừa khiến cho người ta nhượng bộ.

Tay áo hất lên. Đem này che lấp tầm mắt bụi mù đung đưa ra sau, Nhạc Duyên tầm mắt nhìn lướt qua này phế tích trong ba hòa thượng ba cái đạo sĩ thi thể, tầm mắt lúc này mới đã rơi vào này vây quanh ở bốn phía hòa thượng đạo sĩ trên người, cuối cùng tầm mắt thì là tại thiền chủ Liễu Không trên người ngừng lại.

Ngực ẩn ẩn làm đau, tại Liễu Không một chưởng kia, Nhạc Duyên xương sườn chặt đứt vài cây, hiện tại tùy ý hô hấp một ngụm đều có thể đủ rồi cảm nhận được trong lổ mũi mùi máu tươi.

Nhưng là mình bị thương nghiêm trọng, thiền chủ Liễu Không đồng dạng sẽ không tốt hơn chỗ nào.

Tuy nhiên riêng lấy công lực tinh thuần, Nhạc Duyên tạm thời không cách nào vượt qua Liễu Không, nhưng là dựa vào Trường Sinh Quyết chữa thương hiệu ứng, Nhạc Duyên nhưng lại lựa chọn cùng Liễu Không dùng tổn thương thay tổn thương cách làm. Chỉ cần bại hạ trống không, những người khác tại thân vệ dưới sự trợ giúp, không thể nghi ngờ sẽ thoải mái quá nhiều.

Màu trắng tăng bào trên dính đầy điểm một cái huyết hoa, cũng không biết là của mình vẫn là trước mắt Đạo Công Tử.

Tầm mắt gắt gao định dạng tại Nhạc Duyên trên người, tại kiến thức Nhạc Duyên này cưỡng chế cướp đoạt người khác công lực công pháp sau, Liễu Không đối Đạo Công Tử định nghĩa trên cơ bản đã là Tà vương Thạch Chi Hiên bằng nhau rồi, thậm chí còn muốn càng nhiều.

Thiên hạ nhiều hơn một cá Thạch Chi Hiên cũng đã đủ rồi đau đầu rồi, lại nhiều thêm một không dưới Tà vương tồn tại, có thể nào làm cho người ta tiếp nhận?

Giờ này khắc này song phương, lực chú ý đều ở lẫn nhau trên người.

Đối với bên ngoài này đã đánh thành một đoàn chiến trường, tất cả mọi người cơ hồ cũng là làm như không thấy.

“A di đà phật!”

“Nhạc thí chủ, ngươi đã bước nhập ma đạo!”

“Bần tăng Liễu Không, hôm nay muốn biện hộ trừ ma rồi!”

Chắp tay trước ngực, thiền chủ Liễu Không thần sắc vô cùng nghiêm túc, rồi lại càng lộ vẻ từ bi.

Tại hắn nói ra lời này đồng thời, bên cạnh quay chung quanh hòa thượng cùng các đạo sĩ đồng thời niệm lên khẩu hiệu.

“A di đà phật!”

“Vô Lượng Thiên Tôn!”

Tất cả hòa thượng cùng đạo sĩ, cũng hướng này đứng ở chính giữa Đạo Công Tử thi lễ một cái, này thi lễ kính là đối phương Đạo gia thân phận, nhưng cũng là cuối cùng

đồng đạo chi nghị.

“A ~~~ “

Tầm mắt từng cái đảo qua trước mắt hòa thượng cùng đạo sĩ, Nhạc Duyên biết rõ từ hôm nay trở đi chính mình đem triệt để đứng ở Phật gia mặt đối lập, đem cùng thiên hạ này thế lực cường đại nhất tôn giáo tranh đấu. Mỉm cười, tản ra tóc dài bị gió thổi hướng về sau phiêu khởi, đem đối phương tầm mắt thu được mắt về sau, Nhạc Duyên lúc này mới nở nụ cười, thanh âm có nói không nên lời lạnh lùng: “Như vậy… Các ngươi cũng đừng làm cho ta Nhạc Duyên hôm nay còn sống rời đi Phi Mã mục trường a!”

Lời nói rơi xuống, tóc chuẩn bị đếm ngược, bốn phía không khí uốn lượn, dẫn đến trên mặt đất bụi mù mảnh vụn đánh Toàn Nhi tùy theo mà múa.

Áo bào tung bay ở bên trong, hai tay hóa quyền vì chưởng.

Bắc Minh Thần Công, toàn lực bộc phát.

Chương 156 : Kiếm thành (hạ)

156 chương kiếm thành (hạ)

Đương!

Đương!

Đương!

Hoả Tinh văng khắp nơi, mồ hôi giàn giụa.

Kiếm, nhanh tốt lắm!

Cũng sắp tốt lắm!

Giờ này khắc này Lỗ Diệu Tử trên mặt tràn đầy đỏ ửng, đây là bị hơi lửa, nhưng cũng là tinh thần đạt đến đỉnh phấn khởi biểu hiện.

Bạch Thanh Nhi cùng Vệ Trinh Trinh một bên chờ đợi ở bên cạnh, nhìn xem Lỗ Diệu Tử đang không ngừng đúc kiếm, nhìn xem này Nguyệt Khuyết kiếm không ngừng thành hình, mà một mặt khác hai người thì là vô cùng lo lắng lên hiện tại chỗ đối mặt tình huống tới.

Phi Mã mục trường gặp công kích, tràng chủ Thương Tú Tuần tự mình dẫn đội nghênh chiến.

Mà những thứ kia đột nhiên tới hòa thượng đạo sĩ càng

đang cùng Đạo Công Tử chiến thành một đoàn, vừa mới Bạch Thanh Nhi đứng ở gò đất trên mặt thời điểm, nhưng mà tận mắt thấy này hoàn hảo đại sảnh tại trong chớp mắt biến thành phế tích.

Tuyệt đỉnh cao thủ chiến đấu.

Không phải ý cảnh so đấu, mà là thuần túy bạo lực.

Lần đầu tiên, Bạch Thanh Nhi rất xa kiến thức Đạo Công Tử phương thức chiến đấu, này còn không có trường kiếm thời điểm.

Trước mắt quân đội tiến công Phi Mã mục trường, càng khiến cho đoàn người mình nguy hiểm đứng lên.

Nhưng mà mặc dù là biết rõ nếu là Phi Mã mục trường bị phá, nàng Bạch Thanh Nhi cũng không có kết cục tốt, nhưng là tại thời khắc này Bạch Thanh Nhi lại là không có bất luận cái gì chạy trốn tâm tư. Bởi vì tại Bạch Thanh Nhi trong nội tâm, phản bội một lần, đi cũng sẽ không phản bội lần thứ hai.

Tâm, đã bị người cầm đi.

Vô luận đi đến nơi nào, nàng Bạch Thanh Nhi đã không phải là lúc trước Bạch Thanh Nhi rồi.

Cùng Bạch Thanh Nhi đồng dạng, Vệ Trinh Trinh cũng có chút lo lắng nhà mình công tử tình huống, bất đồng Bạch Thanh Nhi ra vẻ trấn định, Vệ Trinh Trinh thì là mang theo này tiểu điêu không ngừng ở Bạch Thanh Nhi trước mặt trước đi tới đi lui. Trong lòng lo lắng hoàn toàn

ghi trên mặt cùng tỏ vẻ tại hành động trên.

“Thanh nhi muội muội!”

“Ngươi nói công tử hiện tại làm gì được đây?”

“Những hòa thượng đó thật đáng ghét, thế nhưng nhiều người như vậy khi dễ công tử một cái!”

Trong khi lầm bầm lầu bầu. Vệ Trinh Trinh mặc cho tiểu điêu cầm lấy tóc của mình, cũng không để ý đến nó, mà là một đôi tay ngọc nắm chặt thành nắm tay nhỏ không ngừng lo lắng lấy.

“…”

Này không ngừng qua lại động tác, khiến cho nhìn chằm chằm vào Vệ Trinh Trinh Bạch Thanh Nhi ánh mắt đều có chút hôn mê.

Nhưng là cho dù là lòng tràn đầy lo lắng, hai nữ nhưng đều là biết rõ, lần này thời khắc hai người cũng không thể đi quấy rầy, nếu không mà nói dùng một cái chủ tu Xá Nữ đại pháp cộng thêm một cái một thân công lực vẫn là loạn thất bát tao hoàn toàn không có chiêu thức cũng không hiểu khinh công hai người, cái con kia sẽ cản trở.

Cho nên. Vì không liên lụy Đạo Công Tử tinh lực, hai nữ chỉ có thể ở nơi này chờ đợi lấy Lỗ Diệu Tử đúc kiếm, chờ đợi Nguyệt Khuyết kiếm hoàn thành.

“Hi vọng Lỗ lão đúc kiếm mau chóng hoàn thành!”

“Phù hộ công tử bình yên vô sự!”

“Nguyền rủa người xấu đều bị đánh chạy!”

Cuối cùng Vệ Trinh Trinh ngừng lại, chắp tay trước ngực, một cái nỉ non lấy hướng ở trên bầu trời không biết tên Thần Tiên cầu xin lấy.

Nhìn xem Vệ Trinh Trinh như thế bộ dáng, Bạch Thanh Nhi thì là không có bất luận cái gì ngôn ngữ, chỉ là yên tĩnh đứng ở một bên. Dùng đến đồng dạng lo lắng tầm mắt nhìn về phía này xa xa.

Oanh!

Lại là một vòng hơn mười mét cao bụi mù bị tứ tán khí kình kích khởi. Đồng thời nhất danh hòa thượng bị kích đảo bay ra ngoài, máu tươi đầm đìa.

Hoang mang!

Quỷ dị!

Đây cũng là vây công Đạo Công Tử các hòa thượng cùng đạo sĩ cảm tưởng.

Không chỉ có tồn tại Thiên Ma Công cái chủng loại kia… Quỷ dị lực trường, càng làm cho người kinh ngạc chính là đối phương này hấp thu công lực đặc tính, không chỉ có thiếp thân bị bắt chặt sẽ ở thời gian cực ngắn trong bị hấp thành người khô, mặc dù là Phách Không Chưởng một loại sức lực tức đều bị này toàn thân mang theo

cùng loại Thiên Ma Lực Trận tồn tại cho suy yếu, kình khí trong chân khí thì là bị hấp thu.

Điều này khiến cho giờ này khắc này Đạo Công Tử cơ hồ đã trở thành một cái gai vị. Cơ hồ khiến người không hạ thủ được.

Vốn là Phật Đạo hợp tác, Đạo môn nội bộ dùng Ninh Đạo Kỳ năng lực có thể đè xuống ồn ào nội chiến một phương, chỉ cần nắm bắt Đạo Công Tử, đưa về Đạo gia quản giáo, như vậy Phật Đạo hữu nghị tự nhiên trường tồn. Lựa chọn của bọn hắn sẽ không xuất hiện vấn đề gì cùng ngoài ý muốn.

Như bắt đầu chỉ là muốn lấy chấm dứt đúng đấy nắm chắc bắt giữ Nhạc Duyên. Nhưng là tại bức ra này Bắc Minh Thần Công sau, ý niệm trong đầu đã chuyển biến rồi.

Này là ma đầu!

Làm bắt giữ. Nếu không mà nói là vì họa thiên hạ!

Không!

Xác thực nói là đã tại làm hại thiên hạ!

Phanh!

Phanh!

Phanh!

Liên tiếp phảng phất giống như viên đạn bắn trên mặt đất tung tóe ra một hàng đất trụ, trên mặt đất chảy ra một chuỗi không biết sâu cạn nhỏ hố đất tới.

Đây chính là thiền chủ Liễu Không trên tay Phật châu toàn bộ bay ra, bị Nhạc Duyên tránh đi sau kết quả.

Phanh!

Tại tránh đi sau, thiền chủ Liễu Không nhận vọt lên, song phương nhất thời lại lần nữa chạm nhau một chưởng.

Mà một chưởng này sau, thiền chủ Liễu Không đã lui ra.

Một tay dựng thẳng trước người, chậm rãi rất đúng bốn phía hòa thượng cùng đạo sĩ nói ra: “Chư vị chớ hoảng sợ!”

“Bần tăng dĩ nhiên biết rằng nhạc thí chủ nhược điểm!”

Lời kia vừa thốt ra, ánh mắt của mọi người cũng đã rơi vào thiền chủ Liễu Không trên người, cho dù là Nhạc Duyên tầm mắt cũng cũng giống như thế.

“A?”

Hai mắt có chút nhíu lại, Nhạc Duyên tầm mắt rơi vào thiền chủ Liễu Không trên người, đối phương tuy nhiên còn không có nói rõ, Nhạc Duyên cũng đã liệu đến kết quả như vậy. Cùng cao thủ đứng đầu giao chiến, tại trong thời gian thật ngắn có thể đem đối thủ tình huống động vào không sai biệt lắm.

Liền giống như một mực trạch tại phía nam Thiên Đao Tống Khuyết, cho dù là còn không có cùng Tà vương Thạch Chi Hiên giao phong, liền có thể đủ nhìn ra Bất tử ấn pháp chính là là một loại kỳ lạ quỷ dị ảo thuật.

Mà đều là tông sư cao thủ cấp bậc, càng Phật môn đệ nhất nhân thiền chủ Liễu Không đồng dạng nhãn lực xuất sắc.

Bất quá là tại giao thủ một lát sau, thiền chủ Liễu Không liền đại khái suy đoán ra Đạo Công Tử này một thân có thể nạp người cướp đoạt công lực công pháp khuyết điểm, đó chính là công lực càng cao người, đối phương liền không dám trực tiếp cướp đoạt.

Sở dĩ là như thế, chính là vì nhân thể kinh mạch vô luận như thế nào khuếch trương, nó đều có được cực hạn của mình, nếu là thu nạp công lực như hồng thủy bình thường chảy ngược mà đi, người kinh mạch chắc chắn chịu không nổi, liền như này đê đập, tại mãnh liệt mà đến hồng thủy hạ mà bị hướng hủy bình thường.

Mà vừa mới cùng Đạo Công Tử trong lúc giao thủ, đối phương càng là không có tại cùng mình đối bính nội công thời điểm thu nạp công lực của mình, nhiều nhất bất quá là đem chính mình đánh vào đối phương chân khí trong cơ thể hấp thu.

Vẻn vẹn theo điểm này, thiền chủ Liễu Không liền nhìn ra Bắc Minh Thần Công lớn nhất khuyết điểm.

Khi hắn nói ra những lời này sau. Bốn phía công cái

khác hòa thượng lúc này mới thở dài một hơi, trong mắt kinh hãi lúc này mới hoà hoãn mấy phần. Nếu không mà nói cho dù là đám người vây công, hơn nữa một cái thiền chủ Liễu Không, cộng thêm bên ngoài đang tại tiến công quân đội, chỉ sợ bọn họ đều không có tuyệt đối nắm chắc rồi.

“Không hổ là thiền chủ!”

Nhãn tình sáng lên, làm một cá nhân võ đạo cảnh giới đến nhất định tình trạng, liền sẽ quy nhất. Dùng Liễu Không năng lực, nhìn ra bản thân Bắc Minh Thần Công khuyết điểm, cái này cũng không nhường Nhạc Duyên ngoài ý muốn.

“Chỉ tiếc. Có thể làm cho ta lo lắng cũng bất quá là thiền chủ một người, ở đây những người khác, còn không trong mắt ta a!”

Lời nói rơi xuống, người cũng đã là lại ra tay nữa.

Đã giết hòa thượng, giết đạo sĩ, cục diện triệt để hỏng mất nhường Nhạc Duyên buông tha cho lúc trước xa nghĩ, dùng ôn hòa thủ đoạn trực tiếp hủ thực rơi Phật môn rễ. Đối mặt toàn bộ Phật môn. Nhạc Duyên không cho là mình là một thần, có thể solo thiên hạ Phật môn, đem Phật môn diệt trừ.

Vốn là có thể mượn từ Đạo môn lực lượng, nhưng vấn đề là Đạo môn nội bộ có một loại phải chủ hòa đại biểu Ninh Đạo Kỳ cùng Phật môn quan hệ rất tốt, điều này khiến cho Đạo môn tại sau này lớn nhất tỷ lệ là nội chiến, mà không phải đi chuyên tâm đối phó Phật môn.

Tự dưng tiến công Phật môn. Chỉ biết dẫn đến Ninh Đạo Kỳ ra tay.

Cuối cùng phía dưới, Nhạc Duyên cuối cùng chỉ có thể lựa chọn một cái đối tượng hợp tác —— Tà vương Thạch Chi Hiên.

Đây hết thảy cũng là tại đồ đệ của mình xác định tranh phách giang sơn sau, quan tưởng Bạch Vân Thành chủ Nhạc Duyên liền xác định xuống tới kế hoạch.

Một cái soán vị!

Một cái tranh đoạt giang sơn!

Tuy có chút ít bất đồng, nhưng là căn bản trên còn là giống nhau.

Đáng tiếc ——

Sự tình phát triển ngoài Phật môn đoán trước, ngoài Đạo môn đoán trước. Thực sự ngoài Nhạc Duyên đoán trước.

Kế hoạch không bằng biến hóa, Phật môn là không đứt tiến công. Tại từng bước một trêu đùa Đạo Công Tử tâm tình, cuối cùng tại nơi này, tại đây thiên mã bãi cỏ nơi này triệt để bạo phát ra.

…

Đang nghe chính mình thân vệ bẩm báo sau, Thương Tú Tuần lông mày cơ hồ quấn quýt lại với nhau.

Trước mắt cục diện, không thể nghi ngờ là nàng Thương Tú Tuần cả đời này tới gặp thấy lớn nhất nguy cơ.

Phi Mã mục trường quân đội tại Lý Tĩnh suất lĩnh Huyền Giáp Quân công kích đến, cho dù là anh dũng chống cự, nhưng cũng là tại hướng thất bại phương hướng từng bước một dựa. Mà đang tại cùng Phật môn Đạo môn cao thủ giao thủ Đạo Công Tử càng lâm vào bị vây công nguy cơ.

Chính mình phái đi ra người, nghĩ muốn giúp đỡ, lại là vì trình tự vấn đề, căn bản không xen tay vào được.

Bởi vì toàn lực bộc phát ở dưới Bắc Minh Thần Công không chỉ có ảnh hưởng vây công hòa thượng các đạo sĩ, thực sự ảnh hưởng bãi cỏ thân vệ bắn đi ra cung tiễn.

Điều này khiến cho bị Thương Tú Tuần phái tới hỗ trợ thân vệ cửa khóc không ra nước mắt.

“Đáng chết!”

Lúc này Thương Tú Tuần nhưng cũng là như kiến bò trên chảo nóng, phải biết rằng trước mắt Đạo Công Tử nhưng mà bàn tay trần a!

Cường đại nhất Nhạc Duyên, lẽ ra là lấy lấy kiếm Nhạc Duyên!

Lần đầu tiên!

Thương Tú Tuần trong nội tâm đối cha mình đúc lại Nguyệt Khuyết đã không có buồn bực, ngược lại là có một loại hi vọng cha mình lại lần nữa tăng nhanh tốc độ kỳ vọng.

Phía sau núi.

Tựa hồ là cảm nhận được nữ nhi của mình hi vọng, Lỗ Diệu Tử trên tay chùy càng phát tò mò, ánh mắt càng càng ngày càng sáng.

Kiếm, sắp đúc thành!

Đương!

Cuối cùng một búa!

Tại Thương Tú Tuần, Bạch Thanh Nhi cùng Vệ Trinh Trinh ba người chờ mong, đúc lại Nguyệt Khuyết kiếm rốt cục hoàn thành.

“Ha ha ha!”

Trên tay chùy quăng ra, Lỗ Diệu Tử chậm rãi cầm lấy đã chế tạo tốt Nguyệt Khuyết kiếm, chậm rãi giơ lên, cười nói: “Tốt! Tốt! Tốt! Đây là lão phu cả đời tới đệ nhị kiện hoàn mỹ nhất tác phẩm!”

Mà vào lúc này, Lỗ Diệu Tử tựa hồ vừa nghe thấy được Phi Mã mục trường bên ngoài chiến đấu, cùng với mục trong tràng cao thủ chi đấu.

“Ân! ! !”

Lạnh lùng khẽ hừ, trên tay Nguyệt Khuyết tiện tay ném về phía Bạch Thanh Nhi, tại đối phương tiếp được sau, nói: “Đưa tại nhạc tiểu tử, nhường hắn dùng những thứ kia trước tới quấy rối người máu tươi vì kiếm khai phong!”

Nói xong, một ngụm máu tươi phun ra, toàn bộ sắc mặt tái nhợt, người liền ngồi xếp bằng xuống, nhưng lại người cơ hồ hao phí toàn bộ lòng dạ.

Lỗ Diệu Tử đã không có năng lực tự mình ra tay giúp trợ nữ nhi của mình rồi, chỉ có thể chờ mong ván này mặt tại Đạo Công Tử trên tay có chỗ thay đổi.

Vệ Trinh Trinh lưu lại chiếu cố Lỗ Diệu Tử, mà Bạch Thanh Nhi thì là vận khởi khinh công hướng phía dưới tiến đến.

Làm Bạch Thanh Nhi đuổi tới đó sau, nhìn thấy là cả người bay rớt ra ngoài Đạo Công Tử Nhạc Duyên, một thân xa hoa xanh trắng đạo bào đã lây dính vô số vết máu, từng ly từng tý phảng phất giống như hoa mai.

“Công tử!”

“Nhận kiếm!”

Nóng lòng phía dưới, Bạch Thanh Nhi trên tay kiếm trực tiếp vận đủ công lực hướng Nhạc Duyên phương hướng ném ra ngoài, như một đạo mũi tên nhọn cắm trên mặt đất.

Kiếm!

Nhạc Duyên mừng rỡ, thiền chủ Liễu Không cùng với người còn lại cũng là không khỏi cả kinh. Ánh mắt của mọi người không hẹn mà cùng đã rơi vào này rơi vào Nhạc Duyên trước mặt, này cắm trên mặt đất trên thân kiếm.

Bởi vì vừa mới Bắc Minh Thần Công làm cho người kinh ngạc nguyên nhân, bọn họ cơ hồ quên Đạo Công Tử, nhưng thật ra là sử dụng kiếm.

Reng reng reng!

Thanh thúy động lòng người âm thanh lục lạc không ngừng vang lên.

Đó là một thanh xa hoa kiếm.

Kiếm bộ dáng cùng dĩ vãng Sắc Không Kiếm độc nhất vô nhị.

Nhưng là giờ phút này nhưng lại so với lúc trước Sắc Không càng thêm hoa lệ, tại kiếm ngạc hai đầu, thì là treo một vàng một bạc hai cái lục lạc. Lúc này, hai cái bình thường lớn nhỏ, bộ dáng giống nhau chỉ là nhan sắc bất đồng lục lạc chính lắc lư lấy phát ra từng đợt thanh thúy tiếng vang.

Thân kiếm lóng lánh lấy hàn quang, chờ đợi máu tươi mở ra mũi nhọn!

Này, chính là đúc lại sau Nguyệt Khuyết!

Nhưng lại cùng lúc trước Nguyệt Khuyết kiếm giống như đúc, duy nhất chính là nhiều hơn hai cái lục lạc.

“Của ta Nguyệt Khuyết!”

Chậm rãi chính là đi tiến lên, một tay nắm chặt chuôi kiếm, Nhạc Duyên đem Nguyệt Khuyết kiếm nhổ lên.

Nguyệt Khuyết bắt đầu, khí thế trong sát na thay đổi.

Kiếm phong chỉ phía xa.

Thiên không, mây càng trở nên mù mịt.

Chương 157 : Túc địch

157 chương túc địch

“Ma Môn Tà vương Thạch Chi Hiên!”

“Đạo môn Đạo Công Tử Nhạc Duyên!”

“Phật môn…”

“Ngô!”

“Rối loạn, rồi lại không loạn!”

“Này là chuyện gì xảy ra?”

Tay phải bụm lấy cái trán, hai mắt trong lúc nhất thời tựa hồ là đụng phải mãnh liệt chiếu sáng, chỉ chốc lát sau trong hai mắt thế nhưng đã thấm ra nước mắt, điều này khiến cho theo ở phía sau, cùng bộ quân đi cùng một chỗ Viên Thiên Cương, nhất thời xém tí nữa theo trên lưng ngựa lật xuống tới.

“Như thế nào đâu này? Viên đạo trưởng!”

Một bên nhất danh bộ quân tướng lĩnh cỡi ngựa, nhìn xem cũng không có cùng Thiếu soái cùng một chỗ cùng tiên phong kỵ binh đi tới Viên Thiên Cương, rất là lo lắng hỏi.

Tại trong quân đội, rất nhiều binh lính cùng tướng lĩnh đối cái này yêu mến tại trong quân bày quầy thầy tướng

số Thuần Dương đạo sĩ có không sai ấn tượng, bởi vì đối tương lai vận mệnh không biết cùng sợ hãi, tất cả mọi người đối cái này tính ra lên cơ hồ là trăm phần trăm chuẩn xác đạo sĩ rất là tôn kính.

“Không có chuyện gì!”

Khoát khoát tay, Viên Thiên Cương nhường bên người tướng lĩnh không cần để ý, vừa mới bất quá là chính mình rảnh rỗi nhàm chán lại lần nữa bàn tính toán một cái, vận dụng lên chính mình vừa mới tại Trường Sinh Quyết trên mặt thu hàng mà thôi.

“A!”

Thấy Viên Thiên Cương như thế, tướng lĩnh cũng không thèm để ý, hắn cũng không tốt nói cái gì. Ngẩng đầu, nhìn lướt qua này cơ hồ muốn áp lên đỉnh đầu mây đen, cảm thụ được cổ này kỳ lạ nổi hiện tại trong lòng lực áp bách, tướng lĩnh táp a dưới miệng, lẩm bẩm nói: “Trời muốn mưa. Như trời mưa, kỵ binh công kích mà nói…”

“Yên tâm!”

“Trời sẽ không mưa!”

Một bên đang tại lau sạch lấy chính mình này chảy ra nước mắt, một lần nữa nhường đôi mắt cảm thấy càng thêm thư thích Viên Thiên Cương nghe thấy được đối phương thì thào tự nói. Tùy ý nhận lấy lời của đối phương đầu, trả lời một câu.

“Trời sẽ không mưa?”

Tướng lĩnh ngạc nhiên rồi. Ngẩng đầu nhìn này đông nghịt mây đen, nuốt nước miếng một cái, mới lên tiếng: “Dạng như vậy thoạt nhìn đều có hạ mưa đá khả năng a!”

“Ha ha!”

Đối mặt tướng lĩnh nghi vấn, Viên Thiên Cương mỉm cười.

Tựu tại Viên Thiên Cương một lần nữa ngẩng đầu nhìn bầu trời mây đen thời điểm, Phi Mã mục trường chiến trường đã phát sanh biến hóa.

Tại gần như có thể được xưng thời đại này tinh nhuệ nhất Huyền Giáp Quân công kích, Phi Mã mục trường binh sĩ liên tiếp bại lui, đang tại co rút lại phòng thủ, trong thời gian thật ngắn. Nhân số chiếm cứ ưu thế tuyệt đối Phi Mã mục trường nhưng lại sinh sinh bị đánh thành như vậy.

Cục diện nguy hiểm.

Nhưng là tại đối mặt Phi Mã mục trường sắp bị phá thời điểm, với tư cách Nương Tử Quân lĩnh quân người Lý Tú Ninh nhưng lại lông mày nhíu chặt, tay ngọc không khỏi nắm chặt trong tay trường kích, tầm mắt gắt gao nhìn qua phương xa.

Dưới chân đại địa đang chấn động.

Cho dù là nàng cưỡi trên lưng ngựa cũng có thể cảm

giác đi ra, này cổ chấn động cũng không phải nhà mình Huyền Giáp Quân công kích thời điểm sinh ra chấn động, mà là mới chấn động.

Hơn nữa vừa mới thám báo hồi báo, Lý Tú Ninh biết rõ Thiếu Soái Quân nhân mã đi tới.

Quả nhiên.

Nhất lo lắng chuyện tình đến.

Trường kích chậm rãi dựng thẳng lên. Theo một thân nhung trang Lý Tú Ninh động tác, nương tử của nàng quân đã toàn bộ chậm rãi đem lực chú ý ném tại này đưa tới mặt đất chấn động ngọn nguồn.

Công kích tiếng kèn ở bên trong, Thiếu Soái Quân tiên phong kỵ binh xuất hiện ở trên đường chân trời.

“Giết!”

Một tiếng nhẹ khiển trách, thuộc về Nương Tử Quân kỵ binh động.

Lý Tú Ninh không có lựa chọn bị động phòng ngự, dĩ nhiên là mang theo thủ hạ mình kỵ binh đồng dạng lựa chọn công kích, hướng còn tại gần dặm bên ngoài Thiếu Soái Quân nghênh diện đối trùng.

Xung trận ngựa lên trước.

Trong tay trường kích trực chỉ phía trước.

Song phương kỵ binh cơ hồ tạo thành hai cái mũi tên bình thường đội hình. Bay thẳng đến từng người phương hướng phóng đi.

Vài dặm cự ly tại kỵ binh công kích hạ nháy mắt rồi biến mất, song phương tại tuấn mã lao nhanh trong tiếng rốt cục tiếp xúc.

“Khấu Trọng!”

Nhung trang tại thân Lý Tú Ninh sắc mặt tựa hồ là ngoài ý muốn, rồi lại là nằm trong dự liệu, trước mắt cái này ban đầu ở Hoa Sơn đầu tiên mắt, liền hướng chính mình toát ra vẻ ái mộ tiểu đạo sĩ. Cuối cùng là thành dài. Phát triển đến mình cũng cần con mắt nhìn đối phương rồi.

“Lý Tú Ninh!”

Khấu Trọng đồng dạng kinh ngạc, trong ánh mắt có kinh diễm cùng với cùng quả thế tâm tư.

Nữ nhân như vậy!

Nữ nhân như vậy! ! !

Đinh!

Hoả Tinh văng khắp nơi trong. Tỉnh Trung Nguyệt cùng trường kích giao phong ở bên trong, sai thân mà qua, đem từng người tóc mang theo, tung bay.

Hai người trong nội tâm đều có một loại ảo giác, đó chính là lẫn nhau chiến tranh chỉ sợ là chân chính bắt

đầu.

Đồng thời, hai người quân đội triệt để giao phong, giao thoa lại với nhau.

Phi Mã mục trường chiến tranh thế cục, rốt cục triệt để lâm vào hỗn loạn, tại Thiếu Soái Quân bước vào chiến trường lúc này lên, trận này chiến tranh liền biến thành thời gian tranh đoạt chiến rồi.

Là Khấu Trọng đả bại Lý phiệt trong cái này tại trên quân sự có thể nói thiên tài nữ nhân, vẫn là Lý Tĩnh công phá Phi Mã mục trường phòng thủ, đây cũng là trận này chiến tranh quyết định.

…

Lá cây tung bay, từng mảnh như đao phiến đâm vào thân cây, mang theo màu xanh biếc như mây bay bình thường thật là tốt nhìn.

Thiên Ma Lực Trận toàn lực bộc phát ở dưới Loan Loan, cộng thêm Thiên Ma lưỡi dao là không đứt công kích, đã khiến cho Sư Phi Huyên chậm rãi đã rơi vào hạ phong.

Đinh!

Hoả Tinh tung bay ở bên trong, Sư Phi Huyên một cái nhẹ nhàng linh hoạt đẹp mắt xoay người, tránh được Loan Loan Thiên Ma Nhận, rơi ở phía sau tán cây trên mặt. Đưa tay, nhìn lướt qua trên tay tinh cương trường kiếm, trên thân kiếm kia rậm rạp chằng chịt vết cắt, không thể nghi ngờ nói cho lấy Sư Phi Huyên chuôi kiếm

nầy đã chèo chống không được thời gian quá dài rồi.

Cho dù là Sư Phi Huyên sử dụng kiếm điển chân khí đang cùng Loan Loan giao phong trong một mực bảo hộ lấy trường kiếm, cũng không làm nên chuyện gì. Ngược lại, một mực dùng chân khí của mình bảo vệ trường kiếm, cùng căn bản không thèm để ý Loan Loan đối bính, thực lực không kém nhiều hai người tại giao phong ở bên trong, thời gian kéo càng dài đối Sư Phi Huyên mà nói lại càng bất lợi.

Quả nhiên!

Vẫn là Sắc Không Kiếm dùng là tốt!

Một sẽ nghĩ tới Sắc Không Kiếm, Sư Phi Huyên trong đầu liền hiện lên Đạo Công Tử Nhạc Duyên, cũng không biết Sắc Không Kiếm bây giờ đang ở đối phương trên tay thế nào.

Ý niệm trong đầu nhanh quay ngược trở lại ở bên trong, đột nhiên dưới núi một hồi du dương tiếng kèn truyền đến.

“Ân! ! !”

“Kèn tấn công!”

Dù là Sư Phi Huyên cũng không phải quân đội thượng nhân, nhưng là đối quân đội tiến công tiếng kèn nên cũng biết, vừa mới không phải vừa thổi lên qua sao?

Làm sao sẽ…

Quay đầu. Hướng phía dưới núi nhìn lại, Sư Phi Huyên trong mắt chứng kiến đến chỉ có Thiếu Soái Quân quân tiên phong đã cùng Lý Tú Ninh Nương Tử Quân dây dưa lại với nhau.

Đồng dạng.

Lại lần nữa đột vang lên tiếng kèn cũng làm cho Loan Loan không khỏi sững sờ.

Đang nhìn đến này dưới núi cơ hồ loạn thành hỗn loạn chiến trường, Loan Loan nhất thời vui vẻ.

Nguyên bản Loan Loan cũng cho rằng Đạo Công Tử đoàn người sẽ rơi vào thảm bại kết cục, dù sao mặc dù là người ta Đạo Công Tử có thể ở thiền chủ Liễu Không cùng một chuyến Phật Đạo cao thủ trong vây công sống sót, nhưng cũng không có năng lực lại đi đối mặt Lý phiệt quân đội tiến công, kết quả như vậy hoàn toàn có thể tưởng tượng.

Đây là Lý phiệt cùng Phật môn còn có Đạo môn một bộ phận người một kích trí mạng.

Vừa có thể đánh bại cùng đối với bọn hắn mà nói quấy rối Đạo Công Tử, càng Năng Phá Phi Mã mục trường, tương đối phía dưới Lý phiệt thế lực liền cũng tìm được tính quyết định tăng trưởng.

Nhưng là trước mắt…

Tràng diện có ngoài ý muốn, Thiếu Soái Quân thế

nhưng chạy tới. Đây cũng là đức cục diện có thay đổi khả năng.

Kết quả như vậy, không thể nghi ngờ là nhường Loan Loan vui với nhìn qua.

Quay đầu lại nhìn lướt qua đang tại nhíu mày Sư Phi Huyên, Loan Loan lập tức đem trong lòng vui sướng biểu hiện trên mặt, đối mặt Sư Phi Huyên, khoái hoạt không thành lập tại trên người của đối phương, điều này thật sự là rất xin lỗi chính mình.

“Muội muội!”

“Sự tình phát triển khả năng cho ngươi thất vọng rồi a!”

Trong tay Thiên Ma Nhận không ngừng vạch lên thân cây, Loan Loan vốn là âm trầm trên mặt toát ra kiều mỵ nụ cười. Nhìn qua Sư Phi Huyên cười cùng một đóa hoa dường như.

“Khấu Trọng, chưa hẳn rách nát Tam công chúa phòng ngự!”

“Chỉ cần thời gian đầy đủ, nắm bắt Đạo Công Tử, hết thảy như vậy đủ rồi!”

Tuy nhiên trong nội tâm kinh ngạc Khấu Trọng quân đội có thể đuổi như thế kịp thời, nhưng là Sư Phi Huyên cũng không có thất vọng, bởi vì trước mắt thắng lợi mặt vẫn tại Phật môn bên này. Lần này phá Phi Mã mục trường. Lý phiệt cơ hồ phái ra hai vị am hiểu nhất chiến tranh người, nếu như vẫn là thất bại, này Sư Phi Huyên

cũng không thể nói gì hơn.

Rồi hãy nói có Tĩnh Niệm thiện viện mười tám vị côn tăng, tăng thêm thiền chủ Liễu Không cùng với Đạo môn trong tới mấy vị Đạo môn cao thủ, nhiều như vậy người vây công phía dưới. Nghĩ đến Đạo Công Tử Nhạc Duyên cũng nên thúc thủ chịu trói rồi. Trường hợp như vậy, nhưng mà cơ hồ tương đương với từng đã là Phật môn Tứ đại thánh tăng vây công Tà vương Thạch Chi Hiên.

Cho dù là Đạo Công Tử lại lần nữa thi triển này Thiên ngoại phi tiên. Sư Phi Huyên trong nội tâm cũng có được tuyệt đối nắm chắc.

“Hừ!”

Đối mặt Sư Phi Huyên như thế bình tĩnh bộ dáng, Loan Loan khó chịu rồi, trên tay Thiên Ma Nhận xoay tròn, người lại lần nữa đánh về phía Sư Phi Huyên.

…

Phi Mã mục trường.

Sụp xuống đại sảnh phế tích trên.

Thiền chủ Liễu Không cùng còn lại hòa thượng các đạo sĩ tầm mắt gắt gao đã rơi vào Đạo Công Tử Nhạc Duyên trên tay Nguyệt Khuyết kiếm trên mặt, một phen tranh phong qua đi, làm Đạo Công Tử cầm kiếm một khắc đó, mọi người mới từ này Bắc Minh Thần Công làm cho người trong rung động phục hồi tinh thần lại,

Đạo Công Tử, vốn là sử dụng kiếm đấy!

Đinh đinh đang đang!

Thanh thúy âm thanh lục lạc không ngừng nhớ tới, Kim Ngân hai cái lục lạc đang dần dần càng lúc càng lớn trong gió bắt đầu không ngừng lắc lư, làm trọng đúc Nguyệt Khuyết kiếm mang đến một loại khác thê mỹ.

Khóe miệng máu tươi vẫn tại không ngừng chảy, từng chút từng chút rơi ở trước ngực trên vạt áo, làm đẹp ra nhiều đóa huyết sắc hoa mai.

Bàn tay trần, đối mặt một cái tuyệt đỉnh cao thủ, cộng thêm một đám nhất lưu nhân vật.

Đây là Nhạc Duyên cả đời này tới, nhất thê thảm, cực kỳ có áp lực chiến đấu.

Hắn không phải Tà vương Thạch Chi Hiên,

Không sợ quần chiến.

Khinh công của hắn tuy nhiên cũng là Vô Song, nhưng là cùng Tà vương Thạch Chi Hiên Huyễn Ma thân pháp vẫn là bất đồng. Có thể nói, so sánh với tới, Nhạc Duyên khinh công càng am hiểu chạy thật nhanh một đoạn đường dài, hoặc là bay lên na di. Có thể trong một trong vây công, có thể kiên trì đến như thế cục diện, kiên trì đến Nguyệt Khuyết kiếm đúc thành, đối với Nhạc Duyên mà nói, đã đầy đủ rồi.

Nếu nói là trước, hắn còn lo lắng tình cảnh của mình, nhưng hiện tại…

“Lúc trước, bọn ngươi muốn độ ta!”

“Như vậy hiện tại nên đến phiên ta Nhạc Duyên độ đạo độ phật rồi!”

Hơi loạn phát ra tại gió quét hạ không ngừng hướng về sau tung bay lấy, áo bào hô trong tiếng hô, Nhạc Duyên một mực cầm kiếm đón gió động tác có biến hóa.

“Cẩn thận!”

Thiền chủ Liễu Không thấy Nhạc Duyên bắt đầu có động tác, lập tức đề phòng, một kiếm này chỉ sợ so với kia lúc trước Bắc Minh Thần Công càng thêm làm cho không người nào có thể suy đoán. Cho dù là lúc trước này nhẹ nhàng vừa thấy, nhưng là Liễu Không vẫn là vuốt không rõ ràng lắm một kiếm này đích thực thực.

“Một kiếm này, chính là một cách không ngờ một kiếm!”

Hạng người gì kinh khủng nhất?

Là thở hơi cuối cùng giãy dụa người kinh khủng nhất!

Trước mắt Đạo Công Tử tuy nhiên đã trọng thương, nhưng chính là bởi vì trọng thương, mặc dù là Liễu Không cũng vô pháp suy đoán loại trạng thái này ở dưới một kiếm sẽ là loại nào bộ dáng. Phải biết, theo Sư Phi Huyên trong miệng đối lập đi ra, một kiếm kia nhưng mà chưa bao giờ giống nhau thời điểm a.

Kiếm truyền ra!

Thân không Thải Phượng song phi cánh, người Như Phượng hoàng ngao du cửu thiên tư thái, dùng lay động lòng người khinh công thẳng đứng nhảy hướng về phía giữa không trung.

Trong tay Nguyệt Khuyết bẩm đứng trước ngực, tay trái càng đã nắm thân kiếm một vòng mà qua, nhất thời Nguyệt Khuyết kiếm trên mặt dính đầy Nhạc Duyên máu tươi, tại trong sát na, Đạo Công Tử dùng máu tươi của mình vì Nguyệt Khuyết kiếm khai phong rồi.

Vừa nhắm mắt trợn mắt.

Kiếm quang lóng lánh ở bên trong, người như phi tiên đến thế gian, là vì ——

Thiên ngoại phi tiên!

Chương 158 : Phi tiên

158 chương phi tiên

Mây đen cái đỉnh.

Này đông nghịt dưới tầng mây mặt, nhẹ nhàng một người mà đứng.

Dùng tự thân máu tươi khai phong Nguyệt Khuyết kiếm phảng phất giống như một thanh tiên kiếm, làm này trên lưỡi kiếm mặt máu tươi hội tụ thành giọt máu từng chút từng chút theo dưới thân kiếm chảy xuống, cuối cùng hội tụ thành một khỏa ngón cái lớn nhỏ giọt máu lăng không rơi xuống dưới tới.

Thân kiếm bóng loáng không sứt mẻ, dĩ nhiên là liền máu tươi cũng vô pháp nhiễm nửa phần,

Trong trẻo nhưng lạnh lùng làm cho lòng người rét lạnh.

Phải tay buông ra, Nguyệt Khuyết tại trước người nhẹ nhàng mà đứng.

Một thân chân khí ầm ầm bộc phát, Nguyệt Khuyết kiếm lập tức không ngừng chấn động lên, âm thanh lục lạc càng thanh thúy nhộn nhạo ra.

Thương!

Leng keng âm thanh không ngừng ở đinh đinh đang đang âm thanh lục lạc trong tiếng vọng.

Đua tiếng trong tiếng, kiếm khí bừng bừng phấn chấn.

Thế nhưng tạo thành trong suốt cơ hồ có thể dùng mắt thường có thể thấy được chân khí, rõ ràng là kiếm khí lưu hình. Một vòng ngưng kết phát triển kiếm hình kiếm khí dùng Nguyệt Khuyết kiếm làm trung tâm, Như Phượng hoàng mở bình bình thường đản sinh ra hiện. Như có người có thể đủ rồi khoảng cách gần quan sát, chắc có thể nhìn ra trước mắt kiếm này tức bộ dáng.

Đó là kim kiếm, Ngân kiếm, Chu kiếm, Sắc Không Kiếm bộ dáng.

Thậm chí, trong đó còn mơ hồ xuất hiện không phải trường kiếm hình, như loan đao, như trường tiên.

Một ngụm chân khí rốt cục chuyển đổi đến đỉnh, người cũng dùng khinh công của mình dùng đến đỉnh, phải tay nắm chặt Nguyệt Khuyết kiếm chuôi, rút kiếm lăng không xuống.

Đồng thời.

Tại Nhạc Duyên cầm kiếm sau, tại phía sau của hắn cũng xuất hiện từng chích tay ngọc, cầm này dùng chân khí hình thành trên thân kiếm.

Phảng phất giống như người bất ngờ nứt ra bình thường, lăng không rớt xuống Nhạc Duyên không thấy, xuất hiện tại trước mắt chính là ——

Đứng tại người phía dưới chỉ cảm thấy này ô áp áp mây đen phía dưới, không khỏi lòe ra quang mang chói mắt. Làm tầm mắt thanh minh sau. Xuất hiện tại đỉnh đầu giữa không trung chính là rất nhiều bóng hình xinh đẹp.

Cầm kiếm!

Cầm đao!

Cầm roi!

Phảng phất giống như diệt thế mà đến Cửu Thiên Huyền Nữ, mang theo một thân sát khí từ trong mây mà đến.

Đây là! ! !

Thuộc về vây xem xem cuộc vui Bạch Thanh Nhi chấn kinh rồi.

Lần đầu tiên!

Từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên nhìn thấy như vậy kiếm pháp. Này không giống nhân gian kiếm pháp! Này đẹp đến làm cho lòng người kinh hãi, làm cho lòng người rét lạnh kiếm pháp!

Ngơ ngác nhìn lấy này lăng không xuống bóng hình xinh đẹp, Bạch Thanh Nhi trong khoảng thời gian ngắn ngây người.

Đây chỉ là vây xem ngoại nhân trong mắt chứng kiến.

Mà chính trong đó hòa thượng các đạo sĩ xác thực cũng là không khỏi khẽ giật mình, bởi vì bọn họ chưa từng có gặp qua như vậy chiêu thức. Trước mắt những thứ này phảng phất giống như tiên nữ từ trên trời giáng xuống, này là chuyện gì xảy ra?

Thần tích?

Còn là ảo giác?

Ở này chút ít hòa thượng cùng đạo sĩ bồn chồn nghi hoặc thời điểm, thiền chủ Liễu Không thanh âm rốt cục đem những người này suy nghĩ kéo lại.

“Ô hay!”

“Tĩnh tâm!”

“Đây là Đạo Công Tử kiếm pháp đưa huyễn hiệu quả!”

“Là giả, nhưng cũng là thật sự!”

Một tiếng điếc tai nhức óc thiền âm đem bọn này lâm vào hoảng hốt đồng đạo cho hoán trở về, mà đồng thời thiền chủ Liễu Không chắp tay trước ngực. Một thân mấy chục năm vô cùng tinh thuần Phật môn chân khí toàn lực bộc phát, dính đầy vết máu màu trắng tăng bào tung bay ở bên trong, phảng phất giống như một cái Phật Tổ hình tức cương bao phủ bản thân, lại là chuẩn bị ngạnh kháng này không giống nhân gian kiếm pháp Thiên ngoại phi tiên.

Dẫn đầu rơi xuống đất chính là một thân hồng bào, đầu

không đội mũ nữ tử, một tay cầm Chu kiếm, người như ảo ảnh bình thường liền hướng về mặt đất. Đặt chân mặt đất một khắc đó, người đã hóa thành một cái màu đỏ bóng dáng trực tiếp xông về phía thiền chủ Liễu Không.

Đinh! Đinh! Đinh…

Liên tiếp Hoả Tinh văng khắp nơi ở bên trong, chỉ thấy vây quanh thiền chủ Liễu Không bốn phía xuất hiện, mũi kiếm cùng Phật môn hộ thể cương khí bộc phát ra sáng chói Hoả Tinh cùng tiếng vang.

Đồng thời.

“Đây là! ! !”

“Điều đó không có khả năng!”

Nhất danh đạo sĩ vô cùng kinh ngạc nhìn lấy xuất hiện ở trước mặt mình trong trẻo nhưng lạnh lùng như tiên bạch y nữ tử, đối phó một đôi tay trên mang theo màu bạc bao tay, trong tay thì là cầm lấy một thanh treo màu vàng lục lạc Ngân kiếm. Nhìn xem xuất hiện tại trước mắt nữ nhân, đạo sĩ trên mặt đều là vẻ kinh ngạc.

Vừa mới vẫn tại vây công người ta Đạo Công Tử một người, như thế nào nháy mắt đối phó liền biến thành nhiều người như vậy đâu này?

Ảo giác!

Nhất định là ảo giác!

Nhìn xem bạch y nữ tử dùng một loại chán ghét ánh mắt nhìn chính mình, đạo sĩ rốt cục nhịn không được loại này quỷ dị tràng cảnh, trên tay trường kiếm lập tức dùng một chiêu sát chiêu hướng trước mặt nữ tử đâm đi.

Băng!

Hoả Tinh văng khắp nơi trong. Một tiếng có chút chói tai cót kẹtzz tiếng vang lên.

Đạo sĩ mục đích trừng miệng xong nhìn mình trường kiếm bị cái này bạch y nữ tử một tay nắm chặt, đồng thời đối phương trên tay Ngân kiếm tại đạo sĩ trở tay không kịp trong trực tiếp nhập vào cơ thể mà qua.

“A!”

Đau đớn kịch liệt truyền khắp toàn thân. Đạo sĩ cúi đầu nhìn xem trước ngực trường kiếm, hai mắt trừng trừng, nói: “Điều này sao có thể! Cái này là… Ảo thuật a!” Nhiệt độ dần dần theo trong cơ thể đổ xuống, tại so sánh với trước mắt đạo sĩ nhớ tới lúc trước thiền chủ Liễu Không cảnh cáo.

Là giả, nhưng cũng là thật sự!

Cùng lúc đó.

Gặp phải tình huống như vậy còn có những người khác.

Thân là Tĩnh Niệm thiện viện cao thủ một trong một người trung niên hòa thượng, đồng dạng đối chuyện

trước mắt trở tay không kịp.

Nhớ kỹ A di đà phật, suy tư về tứ đại giai không hòa thượng, cũng cho rằng trước mắt đông tây gì đó là giả, tại hắn nghe xong thiền chủ Liễu Không cảnh cáo sau, có tâm tư như vậy. Đó chính là hắn cảm thấy là giả, nên là như vậy giả dối.

Cái này là một chiêu tâm thần công kích kiếm pháp!

Lấy ảo đưa thật!

Nhưng là ý nghĩ này bất quá trong đầu vòng vo không sau một lát, ý nghĩ này liền bị hòa thượng ném ra não bên ngoài.

Nhất danh toàn thân mặc người kỳ lạ ngân sức, phát ra liên tục đinh đinh đang đang tiếng vang Dị tộc nữ tử dùng một chi dài đến hai trượng roi sinh sinh đem hòa thượng cho quấn quanh lên, trung niên hòa thượng đầu tiên là sững sờ, cảm nhận được cái này rõ ràng xúc cảm sau, liền lập tức đã nhận ra này trường tiên trên độc tố.

Không chỉ có như thế, này trường tiên trên còn bò đầy cơ hồ chừng cánh tay trẻ con lớn nhỏ Rết khổng lồ, sột sột soạt soạt trong bắt đầu trong triều năm hòa thượng bò đi.

Còn bên cạnh, càng là có thêm một cái cầm trong tay loan đao, vừa đi một cà nhắc thiếu nữ chính lạnh lùng hướng hòa thượng đã đi tới.

Máu tươi vẩy ra trong ——

Trung niên hòa thượng chết rồi.

Hắn không biết mình bị độc chết vẫn bị đao giết chết, … Chỉ là tại nhắm mắt một khắc đó, ngoài miệng than thở một tiếng: “Quả thật là thiên hạ vô song kiếm pháp! Bần tăng bái phục!”

…

Đinh! Đinh! Đinh!

Không ngừng lui về phía sau, Sư Phi Huyên bị Loan Loan này dồn dập áp bách kiểu tiến công đánh lui ra. Liên tiếp không ngừng chống đỡ qua đi, đang ép mở Loan Loan sau. Trên tay nàng tinh cương trường kiếm cuối cùng đã tới người lạ.

Băng!

Một tiếng giòn vang, nguyên vốn đã vết thương chồng chất tinh cương trường kiếm triệt để nứt vỡ, cắt thành vài đoạn rơi trên mặt đất.

“…”

Không ổn!

Trong nội tâm than thở một tiếng, không có kiếm Sư Phi Huyên tự nhiên phát huy không ra hoàn toàn Kiếm Điển, cho dù là lấy kiếm chỉ thi triển, thực sự cuối cùng so ra kém Thiên Ma Nhận. Cũng không biết mình Sắc Không Kiếm tại Đạo Công Tử trong tay như thế nào?

Có lẽ lúc này đây có thể thu hồi Sắc Không Kiếm.

Trong nội tâm ý niệm trong đầu nhanh quay ngược trở lại đồng thời, Sư Phi Huyên đã có tránh đi tâm tư, sự tình đi tới việc này. Nàng hoàn toàn không cần phải cùng Loan Loan liều mạng. Phi Mã mục trường nếu như không hiện ra lớn ngoài ý muốn, kết cục cơ hồ có thể khẳng định.

Chỉ là ý nghĩ này mới vừa vặn lên, quay lại đầu nhìn hướng Phi Mã mục trường phương hướng Sư Phi Huyên nhất thời sửng sốt.

“Đó là! ! !”

Đồng dạng.

Loan Loan cũng bị Sư Phi Huyên kinh ngạc hấp dẫn, tầm mắt theo Sư Phi Huyên tầm mắt nhìn phía xa xa dưới núi Phi Mã mục trường.

Xa xa, hai nữ chỉ có thể nhìn thấy một bóng người dùng nghe rợn cả người khinh công trực tiếp nhảy hướng về phía giữa không trung, ngay sau đó liền là một chiêu vô cùng sáng lạn xinh đẹp kiếm chiêu thi triển mà ra.

Không biết sao, hai người đồng thời nghĩ tới Đạo Công Tử Nhạc Duyên.

Đạo nhân ảnh kia giữa không trung bộc phát. Vô số kiếm khí phóng lên trời, nhất thời hóa thành vô số bóng người lăng không xuống.

Mặc dù là xa như vậy, Sư Phi Huyên cùng Loan Loan hai người cũng có thể mượn công lực của mình tụ tập hai mắt, nhìn ra những thứ kia cũng là nữ nhân, là nữ nhân xinh đẹp.

“Hừ!”

Âm thầm hừ lạnh một tiếng, Loan Loan móp méo miệng. Nàng nhớ tới lúc trước những thứ kia chán ghét ong mật còn có này chán ghét hồng y nữ tử.

Sư Phi Huyên thì là lông mày cau lại, nhưng trong lòng thì có chút lo lắng rồi.

Mặc dù là đối thiền chủ Liễu Không lòng tin tràn đầy, nhưng là Sư Phi Huyên tại nhìn thấy một kiếm này chiêu thời điểm, vẫn là trong nội tâm lo lắng, phải biết rằng lúc trước Hoà Thị Bích chính là như vậy vỡ vụn rồi. Mà Đạo Công Tử Nhạc Duyên thì là cầm của mình Sắc Không Kiếm nghênh ngang rời đi.

Tựu tại Sư Phi Huyên cùng Loan Loan dừng lại chiến đấu, xa xa đứng ở đỉnh núi nhìn ra xa thời điểm. Bị nhìn ra xa chỗ xác thực lại lần nữa phát sanh biến hóa.

Đều là quan sát người.

Bạch Thanh Nhi cũng không biết những hòa thượng đó đạo sĩ đến tột cùng gặp phải cái gì.

Nàng chỉ thấy đủ loại màu sắc hình dạng tuyệt sắc giai nhân cầm trong tay vũ khí dùng tốc độ cực nhanh không

ngừng theo những đạo sĩ kia hòa thượng bên người xuyên qua, kiếm nhanh đến làm cho người ta trở tay không kịp, thậm chí chỉ có thể ở trong mắt lưu lại một trận một hồi ảo ảnh.

Làm những thứ này ảo ảnh sau khi dừng lại, những hòa thượng đó đạo sĩ đã không có tiếng động.

Bởi vì cách phải không phải quá xa, Bạch Thanh Nhi nhận không ra những thứ này hòa thượng đạo sĩ thương thế trên người, rồi hãy nói lực chú ý của nàng đã bị này đã dừng lại bóng hình xinh đẹp hấp dẫn.

Một tay cầm kim kiếm, trên mặt treo lục lạc bằng bạc, một thân xanh trắng đạo bào, mặt lộ vẻ kinh người sát ý tuyệt mỹ đạo cô.

Một tay cầm Ngân kiếm, trên mặt treo lục lạc bằng vàng, một thân bạch y trong trẻo nhưng lạnh lùng thiếu nữ.

Một tay cầm Chu kiếm, một thân đại hồng bào, đầu không đội mũ bá khí nữ tử.

Một thân Kim Ngân vật phẩm trang sức, phát ra a đinh đinh đang đang tiếng vang Dị tộc nữ tử, trên tay chính kéo lấy một cây roi.

Còn có một nắm lấy loan đao, đi đứng có chút không tiện, chính diện mang sắc lạnh nhìn trước mắt thiếu nữ.

Là trọng yếu hơn là Bạch Thanh Nhi còn chứng kiến một cái cầm trong tay Sắc Không Kiếm tuyệt mỹ tiểu ni cô.

Cho dù là Bạch Thanh Nhi xuất thân Âm Quý phái, trong môn phái mỹ nữ phần đông, nhưng vào lúc này nàng cũng sửng sốt. Không phải không thừa nhận những điều này là do mỹ nữ, trong đó càng không ít là tuyệt sắc giai nhân, có khuynh quốc khuynh thành tư thái.

Mà giờ khắc này, nhóm người này mỹ nữ chính dùng Đạo Công Tử làm trung tâm, chính xa xa hướng về phía thiền chủ Liễu Không.

Đây là cái gì kiếm pháp! ! !

Bạch Thanh Nhi mộng.

Nàng theo chưa từng gặp qua như vậy kiếm pháp, nhắm mắt lại quơ quơ đầu, lại lần nữa mở mắt ra, nàng xem thấy chỉ có Đạo Công Tử một người, cầm Nguyệt Khuyết kiếm chỉ phía xa Liễu Không, cũng không có người nào bóng dáng.

Quả nhiên là ảo giác!

Lại lần nữa lắc đầu, Bạch Thanh Nhi lại hai mắt nhắm nghiền, khi nàng lại mở mắt ra sau, hãy nhìn thấy lại bất đồng, những cô gái kia nhưng tại trước mắt của mình, chẳng qua là cùng lúc trước bất đồng, đối phương đã dùng quay chung quanh tư thái, đem Liễu Không vây quanh ở trong đó.

Nhìn đến đây, Bạch Thanh Nhi rốt cục sắc mặt đại biến, trở nên hoảng sợ đứng lên.

Thật quỷ dị kiếm pháp!

Cuối cùng, Bạch Thanh Nhi đúng là lựa chọn nhắm mắt lại.

Là ảo, cũng thật!

Lúc trước tùy ý một kiếm, đã để thiền chủ Liễu Không nhìn ra một kiếm này nền tảng.

Đây là so sánh với Bất tử ấn pháp càng thêm đáng sợ công pháp!

Liễu Không hoàn toàn không ngờ rằng trước mắt sẽ xuất hiện nhiều như vậy nữ nhân, nhưng là hắn đã biết những người khác kết cục.

“A di đà phật!”

Chắp tay trước ngực, đối mặt cục diện xoay mình chuyển, do vây công biến thành vây công kết cục tình huống, thiền chủ Liễu Không cũng không thèm để ý.

Lời nói rơi xuống, song chưởng thẳng kích phía trước.

Trực giác ở bên trong, thiền chủ trống không biết mình gặp phải như vậy quỷ dị xinh đẹp kiếm pháp cũng đến nguy cơ thời điểm. Nhưng hắn đã đã tìm được phá một kiếm này phương pháp, đó chính là đã bị thương nặng Đạo Công Tử.

Phanh! Phanh!

Thân mặc đạo bào cùng thân mặc bạch y nữ tử đồng

thời giẫm chận tại chỗ tiến lên, ngọc tay vừa lộn, từng người tiếp được hiểu rõ trống không một chưởng. Hai người đồng thời chấn động, thân hình hướng về sau bay bay bay ra ngoài, tại bay ra nháy mắt, hai đóa ngân châm ầm ầm bắn ra.

Kình khí tung bay ở bên trong, những người khác cũng động.

Trường tiên vung vẩy trên xuống, bay thẳng đến Liễu Không quấn quanh mà đi, loan đao xẹt qua tràn đầy hàn ý ánh đao, trực chỉ Liễu Không cái cổ.

Hồng sắc thân ảnh đã bay đến Liễu Không đỉnh đầu, trên tay Chu kiếm đâm thẳng Thiên Môn.

Đồng thời,

Này tuyệt mỹ hồn nhiên tiểu ni cô, từ từ nhắm hai mắt, nỉ non lấy vãng sinh kinh văn, trong tay Sắc Không Kiếm thẳng đánh trống không ngực.

Không tránh không né!

Liễu Không đồng dạng đi tới Đạo Công Tử trước mặt trước, tay trái mặc cho này sắc bén vô cùng Nguyệt Khuyết xuyên qua, nhưng vẫn đột nhiên bằng vào năng lực của mình mắc kẹt Nguyệt Khuyết, một tiếng A di đà phật ở bên trong, tay phải thì là ầm ầm hướng Nhạc Duyên ngực trái đè xuống.

Dù là công tử ngươi có tiên bay đầy trời, bần tăng hoắc mạng cũng muốn độ ma thành Phật!

Chương 159 : Độ phật

159 chương độ phật

Phanh!

Oanh!

Bóng người bay ngược mà ra, cơ hồ là ngang dọc đi ra ngoài, bóng người trên không trung ngắt một cái sau lưng, lúc này mới bình yên rơi trên mặt đất, lại vẫn là tại cự đại lực đạo hạ ra thật xa. Làm thật vất vả tan mất lực đạo sau khi dừng lại, Nhạc Duyên thân ảnh đã đi tới Bạch Thanh Nhi bên người.

“Công tử!”

Nghe được cự đại tiếng vang Bạch Thanh Nhi cuối cùng từ này chính mình nhìn thấy quỷ dị tràng cảnh trong hồi phục qua thần trí, tại nhìn thấy đã đứng tại bên cạnh mình Đạo Công Tử Nhạc Duyên, lập tức lòng tràn đầy lo lắng tiến lên đem đã là muốn lung lay sắp đổ Nhạc Duyên dìu dắt đứng lên.

Sắc mặt tái nhợt.

Vết máu ở khóe miệng càng chảy không ngừng.

Tán loạn tóc tùy ý khoác trên vai ở sau người, đây là Nhạc Duyên lần đầu dùng tới chật vật như thế thời điểm,

nếu không phải có lấy Trường Sinh Quyết đối chữa thương có khó có thể tưởng tượng tác dụng, nếu không mà nói tại thời khắc này Nhạc Duyên cảm giác mình chỉ sợ là chống không nổi nữa.

Nhưng là ——

So với Nhạc Duyên thương thế của mình tới, thiền chủ Liễu Không đồng dạng sẽ không tốt hơn chỗ nào.

Nguyệt Khuyết kiếm sắc bén, mặc dù là thân là thiền chủ được rồi trống không cũng vô pháp triệt để chống cự, Nguyệt Khuyết kiếm từ Liễu Không bàn tay trái đối xuyên mà qua, ở lại trên lòng bàn tay chỉ có chuôi kiếm cùng với hai cái lục lạc, mà mũi kiếm thì theo vai trái phía sau lưng chỗ chui ra.

Máu tươi đầm đìa ở bên trong, từ sau lưng lộ ra thân kiếm vẫn là bóng loáng sạch sẽ, không dính nhuộm nửa điểm máu tươi.

Tầm mắt rơi vào thiền chủ Liễu Không trên người, Bạch Thanh Nhi cũng là kinh ngạc không khỏi, phải biết rằng thiền chủ Liễu Không cơ hồ có thể được xưng tụng là Phật môn đệ nhất nhân, như vậy đả thương nặng thế, Bạch Thanh Nhi là lần đầu tiên trông thấy. Bởi vậy có thể thấy được, nhà mình công tử một kiếm kia đến tột cùng là như thế nào khủng bố.

Phải vươn tay ra. Trong cơ thể Phật môn chân khí chậm rãi vận động, thiền chủ Liễu Không sinh sinh đem từ nhà mình bàn tay trái cắm vào Nguyệt Khuyết kiếm cho bức bách đi ra.

Nguyệt Khuyết rơi rụng. Trực tiếp cắm ở hiểu rõ trống không trước mặt trên mặt đất.

Không có xem xét thương thế của mình, mà là tầm mắt đã rơi vào này một lần nữa chế tạo Nguyệt Khuyết kiếm, kiếm này cùng Sắc Không Kiếm cực kỳ tương cận, nhưng lại có chút bất đồng. Theo điểm này, Liễu Không liền có thể nhìn ra Đạo Công Tử chỉ dùng Sắc Không Kiếm một lần nữa chế tạo một thanh kiếm.

“Quả thật là hảo kiếm!”

Cảm thán một tiếng, thiền chủ Liễu Không cũng không có động thủ động tác, mà là ngẩng đầu hỏi: “Bần tăng một mực rất kỳ quái, Đạo Công Tử vì cái gì đối với ta Phật môn như vậy chán ghét?”

“Các ngươi quá mức rồi!”

Đối với Liễu Không câu hỏi. Nhạc Duyên chỉ là trở về một câu như vậy.

“Phải không?”

Một câu tự hỏi, Liễu Không hiển nhiên là nghe rõ trong đó hàm nghĩa, ngẩng đầu, thiền chủ Liễu Không tầm mắt hướng đỉnh đầu là bầu trời bao la nhìn lại, chỗ đó nguyên bản đông nghịt mây đen đã có tán đi dấu hiệu, thậm chí có sợi sợi ánh mặt trời chui ra.

“Công tử kiếm pháp, thật đúng thiên hạ vô song!”

“Một trận chiến này. Là bần tăng thua!”

Thu hồi tầm mắt, Liễu Không rất là tùy ý cảm thán nói.

“Bần tăng, kính xin công tử cho thiền viện lưu lại một hương khói!”

“Coi như là bần tăng cuối cùng một phần yêu cầu!”

Chắp tay trước ngực thiền chủ Liễu Không, xa xa đối bị Bạch Thanh Nhi dắt díu lấy Nhạc Duyên thi lễ một cái, cái này tuấn tú vô cùng tuổi trẻ hòa thượng trên mặt đều là thương xót vẻ.

Nhưng mà, Đạo Công Tử chỉ là nhắm hai mắt. Không có có bất kỳ ngôn ngữ.

Tình huống như vậy, thiền chủ Liễu Không đã biết cuối cùng kết quả, lại cũng không có bất luận cái gì ngoài ý muốn, chỉ là nỉ non lấy thì thầm một tiếng A di đà phật.

“Cũng được!”

“Đây là Phật môn chính mình gieo xuống quả!”

“Nên chính mình thừa nhận!”

“Bất quá bần tăng vẫn là tạ ơn Đạo Công Tử nhường tiểu cô nương kia vì bần tăng niệm vãng sinh kinh, công tử vẫn là cùng ta phật hữu duyên đấy!”

“Bồ Đề lạc diệp hóa bùn đất. Mấy lần Luân Hồi mấy lần người!”

“Chúng sinh thù ra đều trắng bóc ngọc, nhân quả Phù Đồ Nghiệt Hải ngấn!”

“Chúng sinh đều khổ. Ngã phật từ bi!”

Lời nói rơi xuống, thiền chủ Liễu Không đã chậm rãi khoanh chân mà ngồi, chắp tay trước ngực.

Chỉ nghe hai tiếng trầm đục, hai đóa ngân châm từ Liễu Không trên vai bắn ra ra, đồng thời cả người cũng chậm rãi biến thành đen nhánh vẻ, rõ ràng là kịch độc bộc phát chi tượng. Không chỉ có như thế, thân thể càng không ngừng tạc xuất huyết sương mù, chính là này thoát ra kiếm khí cùng đao khí.

“A di đà phật!”

Cuối cùng một tiếng đây này lẩm bẩm, cơ hồ tính toán trên là Phật môn đệ nhất nhân thiền chủ Liễu Không tại Thiên ngoại phi tiên phía dưới, trọng thương vẫn lạc, tọa hóa tại Phi Mã mục trường.

“…”

Nhìn xem đã tọa hóa Liễu Không hòa thượng, Nhạc Duyên không để ý đến trên người mình máu tươi, mà là như có chỗ chỉ nói: “Thiền chủ ngươi tuy nhiên nhìn ra nền tảng, nhưng là nhưng không biết của ta Thiên ngoại phi tiên đến tột cùng là cái gì dùng là kiếm pháp!”

“Phá ta, chính là phá phi tiên!”

“Đáng tiếc, thất bại trong gang tấc!”

“Hiện tại người trong thiên hạ, vô luận Phật Đạo ma, cũng là thân trong đó a!”

Cảm thán lời nói rơi xuống, Nhạc Duyên miệng vết thương văng tung tóe, rốt cuộc áp chế không nổi thương thế của mình, Dương Thiên một ngụm máu tươi phun ra, hôn mê bất tỉnh.

Tại trọng thương dưới tình huống, toàn lực sử xuất Thiên ngoại phi tiên Nhạc Duyên, cuối cùng là không cách nào chân chính hoàn mỹ thi triển mà ra.

Nếu không mà nói, nếu là bình thường mà nói, các nàng giờ phút này vẫn có thể tại chính mình bên cạnh, đáng tiếc chính là trọng thương Nhạc Duyên tuy nhiên toàn lực thi triển, có thể cuối cùng là hữu tâm vô lực. Thiền chủ Liễu Không cuối cùng là thua ở huyễn một trong chữ trên, thua ở vô cùng sắc bén Nguyệt Khuyết kiếm trên.

Bởi vì tại lúc ấy, Liễu Không đối mặt Nghi Lâm thời điểm, sửng sốt một chút.

Cao thủ chi đấu, bất luận cái gì thất thần đều mang đến tai hoạ ngập đầu.

Này sững sờ, liền xác định Liễu Không cuối cùng kết cục.

“Công tử!”

Lên tiếng kinh hô, Bạch Thanh Nhi cẩn thận kiểm tra rồi

một lần Nhạc Duyên thương thế, này mới phát hiện là vì bị thương nặng hôn mê bất tỉnh, lúc này mới thở phào thở ra một hơi. Rồi sau đó, ánh mắt của nàng liền đã rơi vào này toàn bộ diệt Phật Đạo cao thủ trên người.

Không khỏi đánh rùng mình một cái!

Vấn đề này, tuyệt đối là nháo đại rồi!

Dù là Bạch Thanh Nhi chính là Âm Quý phái người, thực sự cảm giác được tiếp được thiên hạ giang hồ hỗn loạn.

Nuốt nước miếng một cái, trắng rõ ràng nóng lập tức mang theo Nhạc Duyên thân thể hướng về sau núi chạy đi, mà vào lúc này, sinh sinh bị ép ra vài trăm mét bên ngoài Phi Mã mục trường thân vệ cửa này mới kịp phản ứng, trước trước đẹp tới cực điểm kiếm pháp trong kịp phản ứng.

Ở đây mỗi người nhìn qua cũng không cùng, nhưng là duy nhất có thể dùng khẳng định là tất cả mọi người thấy được tuyệt sắc giai nhân.

Liền thí dụ như nói trong đó nhất danh thân vệ thống lĩnh. Hắn thấy được nhà mình tràng chủ bóng dáng.

Mà Bạch Thanh Nhi sở dĩ hoảng sợ nhắm mắt lại, là vì nàng tại một kiếm kia hạ thấy được bóng dáng của mình.

Đương nhiên. Những lời này Bạch Thanh Nhi căn bản không muốn đề xuất.

Đối với nàng mà nói, đây chẳng qua là ảo giác.

Nhưng là đối với tiếp được thu thập nơi này người liền kinh ngạc rồi, này tại phế tích trong chạy tới chạy lui con rết là nơi nào tới?

Tại nội bộ chiến đấu lúc kết thúc, bên ngoài chiến tranh đã đến thời điểm mấu chốt nhất.

Thương Tú Tuần lại lần nữa lên chiến trường, cùng binh lính của mình nhóm gắt gao trông coi trạm kiểm soát, không cho Huyền Giáp Quân đột phá đến đại sảnh phương hướng, bởi vì chỗ đó chính là Đạo Công Tử lúc trước giao thủ địa phương. Nếu để cho Lý phiệt người tiến công tới đó, cho rằng chỗ đột phá mà nói. Như vậy Phi Mã mục trường tất nhiên phá.

Bất quá nhường tất cả mọi người một cách không ngờ chính là, cũng không ngờ rằng Đạo Công Tử tại các cao thủ vây công hạ sẽ kiên trì thời gian lâu như vậy.

Không chỉ có như thế.

Làm một chiêu kia xinh đẹp cực điểm, phảng phất giống như trong mây mà đến Thiên ngoại phi tiên kiếm pháp thi triển mà ra thời điểm.

Chỉ muốn nhìn thấy người, cũng ngây người.

Kiếm, thật đẹp!

Người, thật đẹp!

Làm nháy mắt cảnh tượng qua đi, chỗ đó chiến đấu đã xong.

“Đẹp quá kiếm!”

Cho dù là cách xa như vậy. Loan Loan vẫn nhịn không được tán thưởng, đây là nàng chỗ đã thấy đẹp nhất kiếm pháp. Không so với lúc trước chính mình chỗ đối kháng thời điểm, lúc kia Loan Loan bị làm cho vô cùng biệt khuất, chỉ cảm thấy quỷ dị lại là căn bản không biết một chiêu này đẹp.

Nhưng mà vào lúc này, tại đỉnh núi Loan Loan gặp được một kiếm kia toàn cảnh, quả thật tuyệt mỹ.

Quay đầu lại.

“Ai?”

Loan Loan không khỏi sững sờ. Nhìn xem vậy còn đang không ngừng lắc lư nhánh cây, nhưng lại không thấy Sư Phi Huyên tung tích.

Loan Loan thấy thế không khỏi ngẩn ngơ, lập tức người đi theo.

Nếu chặt đứt Sư Phi Huyên trường kiếm, như vậy đương nhiên cần lại thêm chút sức đem Sư Phi Huyên cả người lưu lại, nhất là tại Loan Loan có thể chiếm lớn như vậy tiện nghi chuyện tình. Về phần Phi Mã mục trường chuyện tình. Tạm thời đã bị Loan Loan dằn xuống đáy lòng, không để ý đến rồi.

Như vậy chiến trường. Không phải Loan Loan một cá nhân có thể tham dự.

“Ngô!”

Sờ lên chính mình nhảy có chút nhanh đến mí mắt, Sư Phi Huyên khinh công vận chuyển, cấp tốc ly khai đỉnh núi, dùng thoát đi Loan Loan đuổi giết.

Một chiêu kia Thiên ngoại phi tiên chấm dứt, cũng nên đại biểu trận chiến ấy chấm dứt.

Chỉ là không biết sao, Sư Phi Huyên trong nội tâm đang nhìn đến một kiếm kia sau, có một loại ẩn ẩn lo lắng, hi vọng cái này là ảo giác của mình!

Hi vọng không có phát sinh vượt quá ngoài ý muốn chuyện tình!

Trong nội tâm suy tư về đồng thời, Sư Phi Huyên động tác càng phát nhanh.

Mà đúng lúc này, Phi Mã mục trường chiến trường.

Khấu Trọng Thiếu Soái Quân chống lại Lý Tú Ninh Nương Tử Quân, song phương giết ngươi chết ta sống. Tại vừa mới bắt đầu lẫn nhau giao thoa một chiêu sau, hai người tại đây trong loạn quân thế nhưng không có lại lần nữa chạm qua mặt. Cơ hồ là từng người tự chiến, một người nghĩ muốn đột phá Lý Tú Ninh phong tỏa, một người thì là gắt gao ngăn lấy Khấu Trọng cứu viện.

Bất quá làm Khấu Trọng cùng bên người Từ Tử Lăng tại

nhìn thấy này toàn lực bộc phát Thiên ngoại phi tiên sau, trong lòng hai người đã là lo lắng tới cực điểm, suất lĩnh lấy thân binh dĩ nhiên là trực tiếp thẳng tắp hướng Lý Tĩnh phương hướng công tới. Mà ở ngoại vi, Thiếu Soái Quân bộ binh đội ngũ rốt cục chạy gần chết trạng thái hạ đã gia nhập chiến trường, cho dù là tại loại này mỏi mệt dưới tình huống, lại vẫn cho Thiếu Soái Quân tiên phong tăng thêm sức sống.

…

Tựu tại Phi Mã mục trường, Phật Đạo, Lý phiệt cùng Phi Mã mục trường, Thiếu Soái Quân chiến tranh tiến hành đến thời điểm mấu chốt.

Đỉnh Đế Đạp.

Sương trắng trắng như tuyết, gió mát nổi quấn.

Này trang nghiêm trong am, nhất danh tuyệt mỹ đầu bóng lưỡng ni cô đang tại nhắm mắt gõ mõ, đông đông đông tiếng vang chính trong đó quanh quẩn.

Pằng!

Đứt gãy tiếng vang lên, mõ âm thanh im bặt mà dừng.

Chậm rãi mở mắt ra, đầu bóng lưỡng ni cô ngơ ngác nhìn xem phía trước mặt cái kia đã hư mất mõ, thật lâu, lúc này mới lẩm bẩm nói: “Tai họa!”

Trầm ngâm một hồi lâu, đầu bóng lưỡng ni cô lúc này mới đem này hư mất mõ thu vào, đặt ở góc sau, người

lúc này mới hướng trong đi đến.

Trong phòng.

Nữ ni ngẩng đầu nhìn thoáng qua này giắt trên vách tường màu đen mang vỏ trường kiếm một hồi lâu, lúc này mới xoay người rời đi.

Đồng thời phân phó nói: “Bần ni muốn đi bái phỏng Đạo môn Đại Tông Sư, đỉnh Đế Đạp tạm thời niêm phong núi!”

“Cẩn tuân trai chủ pháp chỉ!”

Bốn phía tiếng vọng lên nữ tử tiếng vang.

Đồng thời, nữ ni đã bước ra niệm kinh gian phòng, mấy chục năm qua sắp lần đầu tiên bước ra đỉnh Đế Đạp.

Chương 160 : Danh chấn thiên hạ

160 chương danh chấn thiên hạ

Lại lần nữa tỉnh lại đã là ngày thứ ba sau, Nhạc Duyên phát hiện Phi Mã mục trường chiến tranh đã chấm dứt.

Mà xuất hiện tại Nhạc Duyên trước mặt trước chính là hai tên đồ đệ của mình Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng, đương nhiên còn có này nửa đường gia nhập Thuần Dương phái Viên Thiên Cương.

Khi thấy xuất hiện ở trước mặt mình ba người này thời điểm, Nhạc Duyên liền biết rằng Phi Mã mục trường đúng là vẫn còn không có bị công phá.

“A!”

“Sư phụ, ngài rốt cục tỉnh!”

Từ Tử Lăng thấy được sư phụ mình này bất ngờ mở mắt ra con ngươi, lập tức mừng rỡ đứng lên, lên tiếng kinh hô, trực tiếp nhường đã khoanh tay trước ngực trong góc đang tại ngáy ngủ Khấu Trọng cũng cho đánh thức ra, theo Từ Tử Lăng kinh hô, Khấu Trọng cũng nhìn thấy sư phụ mình thức tỉnh, lập tức rất là vui sướng.

Ngược lại bị bắt lấy làm bạn Viên Thiên Cương không

có có bất kỳ ngoài ý muốn, trong mắt đều là hiểu rõ như thế thần sắc.

“Sư phụ, cảm giác như thế nào?”

Khấu Trọng cũng vọt tới trước giường, rất là lo lắng hỏi.

Lần đầu tiên.

Thân vì đồ đệ Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người thấy sư phụ của mình đụng phải này loại nghiêm trọng bị thương, nếu không phải Trường Sinh Quyết có cái khác công pháp khó có thể sánh ngang chữa thương hiệu dụng, hơn nữa Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người Trường Sinh chân khí trợ giúp, chỉ sợ nhà mình sư phụ nguy hiểm càng thêm nghiêm trọng.

Làm Khấu Trọng Thiếu Soái Quân cùng Phi Mã mục trường binh sĩ liều chết thủ vệ, hai người hợp lực, khiến cho Lý Tú Ninh Nương Tử Quân cùng Huyền Giáp Quân không thể không rút lui khỏi sau, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người tới đã có nửa cái hóa thành phế tích Phi Mã mục trường trong sau, lúc này mới gặp được cơ hồ dầu khô đèn tận sư phó.

Đối mặt Phật môn cao thủ đứng đầu cộng thêm một đám Phật môn cùng Đạo môn cao thủ nhất lưu vây công, Đạo Công Tử Nhạc Duyên có thể một trận chiến toàn bộ diệt đối phương. Thực sự bỏ ra khó có thể tưởng tượng thương thế.

Trước ngực xương sườn chặt đứt cá thất thất bát bát, lại càng không cần phải nói một thân nội thương.

Hơn nữa cuối cùng cưỡng chế dùng cường nỗ dĩ mạt tư thái toàn lực thi triển Thiên ngoại phi tiên. Tuy nhiên vận khí tốt tiêu diệt tới địch, nhưng là khiến cho thương thế của mình lại lần nữa tăng thêm. Mà kết quả như vậy, theo phương diện nào đó mà nói, cái này đã là rất tốt kết quả.

Phải biết rằng làm Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng còn có Viên Thiên Cương biết rõ vây công Đạo Công Tử chính là Phật môn đệ nhất cao thủ thiền chủ Liễu Không cộng thêm một đám cao thủ nhất lưu sau, càng kinh ngạc phi thường.

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng cũng may, hai người cũng biết một chiêu kia xinh đẹp không giống người trong lúc chiêu thức, nhưng là Viên Thiên Cương cũng không rõ ràng lắm Chưởng giáo nền tảng, tại chiếm được kết quả như vậy sau. Dù là hắn tại số tử vi thầy tướng số trên có lấy cực cao tạo nghệ sau, nhưng vẫn là tránh không được đối chuyện như vậy phát triển kết quả cảm thấy kinh ngạc.

Lập tức, Viên Thiên Cương liền biết rằng Phật Đạo ở giữa tranh đấu triệt để bày tại bên ngoài rồi.

Viên Thiên Cương tính đến Phật cùng Đạo tranh phong, nhưng lại không ngờ rằng sẽ là dùng như vậy kinh hãi kết cục bắt đầu.

Cho dù là từng có chuẩn bị tâm lý, nhưng là tại đối mặt tình huống như vậy, Viên Thiên Cương vẫn có chút trở tay không kịp, đương nhiên trong nội tâm đối Phật môn

với tư cách cũng là càng thêm là không phẫn rồi.

Thiền chủ Liễu Không tại Phật môn địa vị. Cơ hồ tương đương với Ninh Đạo Kỳ tại Phật môn địa vị.

Tuy nhiên Đạo môn trong có một bộ phận người đối Ninh Đạo Kỳ xử thế phương pháp cũng không thưởng thức, thậm chí bài xích, nhưng cái này cũng không đại biểu người ta địa vị không trọng yếu.

Mở to mắt, Viên Thiên Cương tựa hồ ẩn ẩn nhìn thấy Phật Đạo hai giáo ở giữa phân tranh, máu tươi thành sông.

“Không có việc gì!”

Đứng dậy, thầm vận một chút trong cơ thể Trường Sinh chân khí. Nhạc Duyên rất nhanh liền rõ ràng chính mình tình huống hiện tại.

Bị thương nặng vượt quá dự liệu của mình.

Đồng dạng.

Nhạc Duyên còn thậm chí cảm nhận được lưu lại tại trong cơ thể mình Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng chân khí, hiển nhiên tại chính mình hôn mê trong quá trình, chữa thương chuyện tình là do Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng ra tay. Dù sao, trước mắt cũng chỉ có Song Long chân khí cùng mình có cùng nguồn gốc.

“Lý phiệt quân đội đâu này?”

Đem thương thế của mình đặt ở sau đầu, Nhạc Duyên này liền hỏi thăm về Phi Mã mục trường thế cục tới.

Lúc ấy. Nhạc Duyên đã ngăn được trống không đoàn người, đã thông suốt hết toàn lực. Đối mặt Lý phiệt quân đội Nhạc Duyên nhưng lại lực bất tòng tâm rồi, chuyện này chỉ có thể giao cho Thương Tú Tuần chính mình phụ trách.

“Lùi rồi!”

“Phi Mã mục trường bị công kích một trở tay không kịp, thương vong rất nặng, mà của ta Thiếu Soái Quân bởi vì trong khoảng thời gian này gấp rút lên đường quá mức mỏi mệt, không có cách nào lưu lại Lý Tú Ninh Nương Tử Quân cùng này Huyền Giáp Quân!” Khấu Trọng nghe vậy tiếp nhận câu chuyện, dễ hiểu nói một chút trước mặt tình huống.

“…”

Nghe vậy trầm mặc một hồi lâu, Nhạc Duyên lúc này mới lên tiếng lần nữa hỏi: “Tú Tuần đâu này?”

“Tràng chủ…”

“Bởi vì quá mức mỏi mệt mệt nhọc, nghỉ ngơi!”

“Trinh Trinh tỷ tại hỗ trợ chăm sóc!”

Đáp lời chính là Từ Tử Lăng, lạnh nhạt giọng điệu quanh quẩn trong phòng, ngữ khí tuy nhiên vững vàng, nhưng vẫn là làm cho người ta có thể nghe được đi ra trong

giọng nói ba động. Một trận chiến này, nhường Từ Tử Lăng chân chân chính chính thấy được Phật môn vô sỉ.

Về phần Lý phiệt, tranh bá thiên hạ kiêu hùng sẽ không có đơn giản.

“Chưởng giáo!”

“Tiếp được làm sao bây giờ?”

Thấy Nhạc Duyên lâm vào trầm mặc, một mực không có lên tiếng Viên Thiên Cương mở miệng dò hỏi: “Thuần Dương có lẽ có chút nguy hiểm rồi!”

“Vậy cũng phải cùng Lý phiệt đem Đậu Kiến Đức đả bại!”

Lên tiếng chính là Khấu Trọng, cùng Từ Tử Lăng cùng Viên Thiên Cương cân nhắc vấn đề điểm xuất phát bất đồng, hắn là dùng tinh khiết quân sự góc độ xuất phát, “Một khi Lý phiệt phá Phi Mã mục trường không có kết quả, càng khiến cho Lý phiệt cùng chúng ta Đạo môn một bộ phận người đối lập, ta nghĩ Đậu Kiến Đức sẽ không buông tha cho cơ hội như vậy!”

Gật gật đầu, Nhạc Duyên đối với Khấu Trọng thuyết pháp cũng tỏ vẻ tán thành, tiếp nhận chính mình chuyên môn dạy bảo Khấu Trọng tự nhiên không phải nguyên lấy trong Khấu Trọng, tại ở phương diện khác tương đối ngốc. Cùng ngược lại, trước mắt Khấu Trọng tầm mắt không thể nghi ngờ càng thêm khoáng đạt.

Thuần Dương tuy nhiên như cái đinh bình thường đính

tại Lý phiệt thế lực bên cạnh, nhưng là trước mắt Thuần Dương càng nhiều là vẫn là ở vào Đậu Kiến Đức cùng Lý phiệt chỗ giao giới, một động tác không tốt, liền sẽ sớm dẫn phát Lý phiệt cùng Đậu Kiến Đức chiến tranh.

Đối với mới đúng Trường An đã phát động ra chiến tranh Lý phiệt mà nói, bọn họ vẫn là cần muốn từng điểm từng điểm thời gian.

Cho nên, tạm thời Lý phiệt sẽ không đối Thuần Dương như thế nào.

Thậm chí, cho dù là Thuần Dương trước mắt rơi vào Lý phiệt trong phạm vi thế lực, Lý phiệt cũng sẽ không đối Hoa Sơn Thuần Dương động thủ. Bởi vì Lý phiệt cùng Khấu Trọng tình huống bất đồng, một khi hắn đối Thuần Dương động thủ, chỗ sinh ra tình huống liền sẽ phát sinh phản ứng dây chuyền.

Đến lúc đó chỉ sợ toàn bộ Đạo môn đều đối Lý phiệt có thật lớn ý kiến. Đây đối với Lý phiệt mà nói được không bù mất.

Về phần Khấu Trọng…

Người ta bản thân chính là Đạo môn đệ tử, đối Phật môn chùa miếu động thủ. Tuy nhiên đánh Phật môn mặt, nhưng là hắn động thủ đều có được đầy đủ nguyên nhân.

Mà Viên Thiên Cương sở dĩ nói nguy hiểm, là chỉ những thứ khác Đạo môn nhân sĩ, cũng chỉ là Ninh Đạo Kỳ một hệ người, phải biết rằng một trận chiến này trong nhưng

mà chết rồi mấy vị Đạo gia cao thủ. Hiển nhiên, làm một trận chiến này kết quả truyền đi sau, sẽ có người để ý.

Phật môn, trước mắt chỉ sợ là tại vì tình huống của mình mà thẹn quá hoá giận trong.

Tựu tại mấy người liền trước mắt tình huống tham thảo thời điểm. Màn cửa động tĩnh ở bên trong, mang theo mặt nạ da người Bạch Thanh Nhi đã đi rồi tiến đến.

Khi thấy đã thức tỉnh Nhạc Duyên sau, không khỏi vui vẻ, hơi run rẩy trong giọng nói đều là vui vẻ, nói: “Công tử, ngươi rốt cục tỉnh! Hù chết Thanh nhi rồi!” Nói xong, còn dùng tay nhẹ nhàng vỗ vỗ này phồng lên bộ ngực. Một đôi xinh đẹp mắt to đã phảng phất giống như nước gợn bình thường bắt đầu nhộn nhạo.

Loại này mị thái, nhất thời nhìn đến Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người không khỏi sững sờ.

Tại trong thời gian ba ngày, hai người trừ bỏ biết rõ đối phương kêu Bạch Thanh Nhi bên ngoài, là nhà mình sư phụ mới nhất kiếm thị bên ngoài, những thứ khác thì hoàn toàn không biết gì cả.

Thấy Nhạc Duyên hướng chính mình trở về một cái dáng cười ôn hòa sau, Bạch Thanh Nhi tựa hồ nhớ ra cái gì đó. Lập tức xoay người lại đi ra ngoài, chỉ có thanh âm của nàng truyền trở về phòng.

“Ta đi nói cho Trinh Trinh tỷ!”

Nghe tiếng bước chân dồn dập, hiển nhiên Bạch Thanh

Nhi đã đi xa.

Rất nhanh.

Tại Bạch Thanh Nhi chào hỏi, tin tức rất nhanh truyền đến những người khác trong tai.

Thân là thiếp thân thị nữ Vệ Trinh Trinh, tự nhiên là người thứ nhất chạy đến. Trừ nàng bên ngoài. Thương Tú Tuần cùng phụ thân của nàng Lỗ Diệu Tử cũng cùng nhau đi tới gian phòng.

“Chúc mừng ngươi!”

Đạp vào giữa phòng, đệ một cái cửa ra chính là Lỗ Diệu Tử.

Lúc ấy tại đúc lại Nguyệt Khuyết Lỗ Diệu Tử cũng không biết đến đây Phi Mã mục trường chính là Phật môn cùng Đạo môn cao thủ. Trong đó càng có thiền chủ Liễu Không như vậy tồn tại. Nhưng là sự tình phát triển nhường Lỗ Diệu Tử càng thêm không có dự liệu được.

Từng đã là người quen, cơ hồ là Phật môn đệ nhất nhân thiền chủ Liễu Không thua ở Đạo Công Tử này xinh đẹp không giống nhân gian một kiếm kia, tọa hóa tại Phi Mã mục trường.

Với tư cách đã ẩn lui giang hồ nhân sĩ Lỗ Diệu Tử, cũng biết Liễu Không chết sẽ mang đến cái dạng gì kết quả, là trọng yếu hơn là Phi Mã mục trường tức thì bị liên lụy đến trong đó. Đương nhiên, tương đối đứng lên, Phi Mã mục trường chẳng qua là chiếm cứ trong đó nho nhỏ

một bộ phận, chủ yếu nhất vẫn tại Đạo Công Tử trên người.

Phật Đạo cuộc chiến, đã bắt đầu, chính đạo bắt đầu nội chiến.

Hơn nữa Ma Môn thì là tại vây xem xem cuộc vui.

Trường hợp như vậy, cho dù là đệ nhất thiên hạ toàn tài Lỗ Diệu Tử, cũng không có nghĩ như vậy qua.

Nhưng mà sự tình dĩ nhiên hướng cái phương hướng này phát triển.

Tại trong chuyện này, để cho Lỗ Diệu Tử bất đắc dĩ chính là thiền chủ Liễu Không cũng không phải bình thường bị thương tọa hóa, đối phương trên người kịch độc, càng khiến người ngoài ý cùng trở tay không kịp. Như vậy thi thể, điều này làm cho Lỗ Diệu Tử như thế nào dám giao cho Phật môn?

Cuối cùng, Lỗ Diệu Tử lựa chọn một mồi lửa thiêu cá sạch sẽ, thu một phen đã thuộc về trống không xá lợi tử.

Đối với Nhạc Duyên cùng Liễu Không một trận chiến này, Lỗ Diệu Tử rất là hiếu kỳ.

Theo đạo lý mà nói, dùng đạo công lực của công tử là không thể đánh bại trống không tăng thêm một chuyến Phật Đạo cao thủ nhất lưu, nhưng là trên thực tế lại là bọn hắn toàn bộ chết rồi.

Một kiếm kia!

Đến tột cùng là cái gì kiếm pháp!

Đẹp nhất kiếm! Độc nhất kiếm! Cũng là lạnh nhất kiếm!

Đây cũng là Lỗ Diệu Tử cuối cùng cảm thụ.

“Sau trận chiến này, ngươi Đạo Công Tử đem nổi tiếng khắp thiên hạ!”

Trên mặt không có vui cười, Lỗ Diệu Tử chằm chằm vào Nhạc Duyên, tầm mắt cuối cùng đã rơi vào này thả ở bên cạnh, do hắn đúc lại mà ra hoàn mỹ tác phẩm —— Nguyệt Khuyết trên mặt, giống như cười mà không phải cười nói.

“…”

Trừng phụ thân của mình liếc, Thương Tú Tuần trên mặt mỏi mệt vẻ vẫn tồn tại, với tư cách chiến hậu thu thập những chuyện này đều được nàng đi xử lý, mặc dù có phụ thân của mình hỗ trợ, nhưng là Lỗ Diệu Tử tại chế tạo Nguyệt Khuyết thời điểm hao phí quá nhiều tinh khí thần, lại cũng giúp không được quá nhiều bề bộn.

Thiền chủ Liễu Không chết ở Nhạc Duyên trên tay, Thương Tú Tuần tự nhiên cũng có thể cảm giác được này sắp đã đến sóng gió.

“Ngươi tiếp được làm sao bây giờ?”

Trầm ngâm một hồi lâu, Thương Tú Tuần hỏi ở đây tất cả mọi người muốn hỏi mà nói.

Đứng dậy.

Phải vươn tay ra, cầm lấy này đặt tại đầu giường Nguyệt Khuyết kiếm, tại một hồi thanh thúy âm thanh lục lạc vang lên ở bên trong, Nguyệt Khuyết kiếm bị Nhạc Duyên hoành đặt tại hai đầu gối trên. Đang lúc mọi người nhìn soi mói, Nhạc Duyên chậm rãi nói ra tính toán của mình, nói: “Kiếm, không phải dùng để phòng thủ đấy!”

Bầu không khí ngưng tụ, trong phòng nhất thời lâm vào yên tĩnh.

Bảy ngày sau.

Tin tức truyền ra, thiên hạ kinh ngạc.

Ngày này, Đạo Công Tử danh chấn thiên hạ.

Được người xưng là Trung Nguyên đệ nhất kiếm.

Chương 161 : Phản ứng

161 chương phản ứng

“Chết rồi!”

“Thất bại!”

Một chỗ yên lặng trong phòng, theo Loan Loan truy tung trong đào thoát mà ra Sư Phi Huyên giờ phút này sắc mặt tuy nhiên vẫn là như vậy trong trẻo nhưng lạnh lùng, không có bao nhiêu biểu lộ, nhưng là trong mắt hiển hiện lại là một loại kinh ngạc cùng ngoài ý muốn.

Trong hốc mắt, có một tia thủy quang chớp động.

Nguyên bản thỏa đáng kế hoạch, thế nhưng phát triển trở thành kết cục như vậy.

Đây là đoán được mở đầu, lại là không có đoán được phần cuối sao!

Là trọng yếu hơn là, cho tới nay tự tin Vô Song Sư Phi Huyên lòng tin, tại thời khắc này cuối cùng bị vòng vây đến đả kích.

Cho dù là lúc trước Hoà Thị Bích sự kiện, cũng không có nhường Sư Phi Huyên có loại này không cách nào nắm giữ cảm giác, giống như là…

“A!”

Thở dốc một tiếng, thiền chủ Liễu Không chết, Sư Phi Huyên biết mình có một phần trách nhiệm, phải biết rằng Liễu Không có thể là sư bá của nàng. Cúi đầu, tay ngọc chậm rãi xoa cái trán, đặt nhẹ trên đó, một tiếng không nói gì thở dài theo trong miệng phát ra.

Hắn Đạo Công Tử, quả nhiên là muốn trở thành thứ hai Tà vương Thạch Chi Hiên sao?

Từng đã là lo lắng, đã chậm rãi biến thành sự thật.

Trăm phần trăm nắm chắc, nhưng lại tạo cho trăm phần trăm thất bại. Chính là bởi vì kết cục như vậy, khiến cho Sư Phi Huyên trong nội tâm bắt đầu hiện ra cực đoan đau lòng tình. Như không là bởi vì chính mình, sư bá Liễu Không cũng sẽ không chết trận tại Phi Mã mục trường.

“Đạo Công Tử!”

“Nhạc Duyên!”

Nỉ non lấy tái diễn tên của đối phương, Sư Phi Huyên tựa hồ muốn đối phương ấn tại nhà mình trong nội tâm.

Nàng không thể để cho Đạo Công Tử phá hư kế hoạch của mình, phá hư chuyện của mình.

Một hồi lâu.

Lại lần nữa ngẩng đầu.

Sư Phi Huyên bộ dáng nhưng lại càng phát trong trẻo nhưng lạnh lùng như tiên rồi.

Nàng muốn truyền tin cho sư phụ của mình Phạm Thanh Tuệ. Trước mắt cục diện. Biến thành như thế, Sư Phi Huyên càng không thể rời đi. Nàng cần phòng bị Đạo Công Tử Nhạc Duyên phản kích.

Lúc trước Hoà Thị Bích chi dịch ở bên trong, Sắc Không Kiếm bị đối phương cướp đi, Sư Phi Huyên liền có thể đủ nhìn ra Đạo Công Tử là một cái dạng gì người.

…

Truy tìm Sư Phi Huyên, Loan Loan đảo cũng không có để ý.

Hai người công lực kém bất quá chút xíu, nghĩ muốn triệt để phân ra thắng bại, không thể nghi ngờ khó khăn. Cho dù là Sư Phi Huyên trong tay không có có thể ngăn cản Thiên Ma Nhận vũ khí, nhưng là tại đối phương toàn lực dùng khinh thân công pháp đào thoát, cho dù là Loan Loan đối một cái chỉ lo trốn Sư Phi Huyên cũng không thể tránh được.

Tại đuổi trọn vẹn một ngày sau. Loan Loan rốt cục buông tha cho muốn dùng Thiên Ma Nhận đem Sư Phi Huyên đánh chết rơi ở trên tay tính toán. Một lần nữa đem tâm tư đặt ở mục tiêu của mình trên mặt.

Bất quá mục tiêu này tại Loan Loan biết rằng Phi Mã mục trường chiến tranh kết cục sau, lại là không có đi

Phi Mã mục trường thấy Đạo Công Tử tính toán.

Không nói trước này bởi vì Lý phiệt đột tập đã tạo thành cực tổn thất lớn sau triệt để lâm vào tiến công chi chim Phi Mã mục trường, còn có này đến đây Thiếu Soái Quân, Loan Loan muốn đi vào bị những binh lính này vây quanh cá kín địa phương khó khăn.

Chỉ cần hồi tưởng lại lúc trước gặp phải Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người một chiêu kia quỷ dị băng phiến công kích, liền nhường Loan Loan không tự chủ được toàn thân ngứa một chút.

Bất quá, đối lập lên những thứ này tới, nàng chiếm được một cái càng thêm tin tức trọng yếu. Đó chính là Tĩnh Niệm thiện viện thiền chủ Liễu Không hòa thượng chết trận tại Phi Mã mục trường, đã bị chết ở tại Đạo Công Tử dưới thân kiếm.

Tin tức như vậy kết quả, thẳng chấn Loan Loan một hồi lâu không nói gì.

Cuối cùng, Loan Loan ly khai Phi Mã mục trường phạm vi, trở về Âm Quý phái tổng bộ, hướng sư phụ của mình Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên đi bẩm báo đi.

Âm Quý phái.

Tổng bộ.

Ngồi ở ghế đá Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên đang nghe tin tức này sau. Đầu tiên là ngoài ý muốn cùng kinh ngạc, không tin. Nhưng ở xác định sau, Âm Hậu tiếng cười mà

bắt đầu tại trong đại điện bắt đầu quanh quẩn đứng lên.

“A ha ha ha ha!”

Bá khí, trương dương, cao hứng bừng bừng. Còn có nhìn có chút hả hê, kiêu ngạo tiếng cười không ngừng ở trong đại điện quanh quẩn. Ở đằng kia không tự chủ được tiết lộ mà ra Thiên Ma chân khí chấn động, khiến cho đứng ở bên trong người cũng không tự chủ được sinh ra một loại địa chấn bình thường chấn động cảm giác.

“Phạm Thanh Tuệ a!”

“Ngươi cũng có hôm nay!”

Trong miệng lầm bầm cái chết của mình đối đầu, Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên dung quang toả sáng, mi tâm cái kia vết đỏ càng phát diễm lệ rồi, làm cho người chói mắt.

Thiền chủ Liễu Không là một cá dạng gì nhân vật?

Chúc Ngọc Nghiên tự nhiên là rành mạch.

Cái này Phạm Thanh Tuệ sư huynh, Phật môn đệ nhất nhân, cuối cùng nhưng lại rơi vào như vậy kết cục, không thể nghi ngờ chính là đối Phật môn đả kích thật lớn. Cơ hồ có thể khẳng định, Phạm Thanh Tuệ biết rõ tin tức này sau, sẽ là dạng gì tâm tình.

Nhất là gần nhất Âm Quý phái cũng đã gặp phải không nhỏ đả kích, nhưng là đối lập lên Phật môn tới, Âm Quý

phái tổn thất ngược lại nhỏ đi rất nhiều. Thiền chủ Liễu Không đối Phật môn mà nói, tương đương với mình cùng Thánh môn độc nhất vô nhị. Một mực mọc lên hờn dỗi Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên vào hôm nay rốt cục tìm được một cái có thể cho người vui vẻ hồi lâu chuyện tình.

Đáng tiếc duy nhất chính là hiện tại Phạm Thanh Tuệ không tại trước mặt của mình, nếu không mà nói nàng Chúc Ngọc Nghiên thì có thể hảo hảo trào phúng xuống.

Nàng, rất muốn nhìn một chút Phạm Thanh Tuệ nghe được tin tức này sau bộ dáng.

Không thể không nói, nữ nhân bất kể là tại loại địa vị nào, một khi gặp một ít kỳ lạ chuyện tình thời điểm, liền sẽ trở nên kỳ quái. Nhìn có chút hả hê, trào phúng, có thể nói là tiện tay nhặt ra.

Liền như hiện tại đứng ở dưới mặt Loan Loan, trong lòng của nàng cũng có chút đáng tiếc.

Nhếch miệng, Loan Loan quyết định lần sau nhìn thấy Sư Phi Huyên, không đấu võ trước, nhất định phải hảo hảo trào phúng một chút Từ Hàng Tĩnh Trai truyền nhân.

Giờ này khắc này, thầy trò hai người cũng đều như nhau không hai ý nghĩ.

Tựa hồ là đã nhận ra lẫn nhau tâm tư, Âm Hậu cùng Loan Loan liếc nhau một cái, tiếp lấy hai người lại dâng lên một cái lo lắng. Đó chính là Đạo Công Tử võ công, tuyệt đối là vượt quá hai người đoán trước.

Nhất là lúc trước còn tại Nhạc Duyên bên người ẩn núp nằm vùng Loan Loan, càng phải như vậy rồi.

Nếu là sớm biết như vậy Đạo Công Tử lợi hại như thế, Loan Loan lúc trước sẽ càng thêm thật cẩn thận.

Một hồi lâu.

“Loan Loan, nói thẳng đi!”

Thấy đồ đệ của mình tựa hồ muốn nói lại thôi, Âm Hậu liền trực tiếp mở miệng phân phó nổi lên Loan Loan.

“Sư phụ!”

“Như thế cục diện, vượt quá dự liệu của chúng ta, cũng vượt quá Phật môn cùng Đạo môn đoán trước!”

“Lại giết Liễu Không sau, Đạo Công Tử tất nhiên sẽ lâm vào một loại cô lập trạng thái!”

“Cho nên…”

Nói đến đây. Loan Loan thanh âm ngừng tạm tới.

“Cho nên ta Âm Quý phái cùng Đạo Công Tử hợp tác!”

Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên nói tiếp đi ra Loan Loan hết chỗ chê lời nói, tại kể ra đồng thời. Chúc Ngọc Nghiên mi tâm chậm rãi nhíu lại, hồi tưởng lại lúc trước đối phương biết được Loan Loan thân phận, vẫn làm cho Loan Loan rời đi cách làm.

Kia phen ẩn ẩn hợp tác thái độ, là tại lúc kia vì hiện đang chuẩn bị đấy sao?

Trong nội tâm suy tư trong chốc lát, Chúc Ngọc Nghiên làm quyết định sau cùng, nói: “Có thể!”

“Bất quá, muốn cho hắn nói ra về Thiên Ma Công vấn đề, nếu không mà nói…”

Còn lại mà nói cũng không nói gì. Loan Loan đã biết được, hướng sư phụ của mình thi lễ một cái sau, Loan Loan liền lui ra ngoài.

Rất nhanh, trong đại điện liền chỉ còn lại có Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên một người.

Cùng lúc đó.

Tại Loan Loan tự mình mang theo tin tức truyền đến Âm Quý phái thời điểm, Sư Phi Huyên tin tức cũng rơi vào Từ Hàng Tĩnh Trai trai chủ Phạm Thanh Tuệ trên tay.

“Ừ? !”

Trong lời nói lại không tin, là kinh ngạc.

Cho dù là tu phật, niệm mấy chục năm kinh. Vẫn cảm thấy chính mình chính là tâm như chỉ thủy Phạm Thanh Tuệ, đang nhìn đến Sư Phi Huyên tay lời bạt, cũng không khỏi chấn kinh rồi. Bá một chút, liền đứng dậy.

“…”

Ngẩng đầu, một bên tại uống nước trà Đạo gia tông sư Ninh Đạo Kỳ nhìn xem Phạm Thanh Tuệ động tác, nhất là hiển hiện tại đối phương này trương tuyệt mỹ trên khuôn mặt kinh ngạc ngoài ý muốn tâm tình. Cũng làm cho Ninh Đạo Kỳ tâm tình không khỏi trì trệ, một loại không tốt ý niệm trong đầu đã tại trái tim chậm rãi bay lên.

“Sư huynh, tại Phi Mã mục trường tọa hóa!”

Đón Ninh Đạo Kỳ tầm mắt, Phạm Thanh Tuệ chậm rãi nói ra trên thư nội dung, lập tức chắp tay trước ngực: “A di đà phật!”

Người. Chậm rãi cho trống không niệm lên vãng sinh kinh tới.

Liễu Không…

Chết rồi? !

Cơ hồ đã triệt để đạt đến Thiên Nhân Hợp Nhất Ninh Đạo Kỳ tâm cảnh, nhất thời phá.

Cái này ý nghĩa. Đại biểu cho cái gì Ninh Đạo Kỳ hiển nhiên tinh tường.

“Vô Lượng Thiên Tôn!”

Xa xa một cái Đạo gia cấp bậc lễ nghĩa sau, Ninh Đạo Kỳ sắc mặt cũng chìm xuống tới.

Sự tình phát triển, triệt để vượt quá đoán trước.

Phía nam.

Tống phiệt.

Phi Mã mục trường chiến đấu kết quả đã rơi xuống một mực trạch trong nhà Thiên Đao Tống Khuyết trong tai.

Đương nhiên.

Tống Khuyết đối Phi Mã mục trường chiến dịch căn bản không thèm để ý, bất kể đối Lý Tú Ninh cùng Khấu Trọng tới nói thế nào, đối với song phương mà nói đó là một hồi thất bại chiến dịch. Nhất là đối Lý phiệt mà nói, luôn luôn tại Lý phiệt đối ngoại trong chiến tranh có biểu hiện xuất sắc Lý Tú Ninh, lần đầu có ngăn trở.

Như vậy chiến dịch, bất quá tại Tống Khuyết trong mắt thoáng một cái đã qua, không đáng giá nhắc tới.

Hấp dẫn hắn hứng thú chính là này đã sắp truyền khắp thiên hạ Đạo Phật cao thủ đứng đầu một trận chiến.

Thiền chủ Liễu Không, vong!

Đạo Công Tử, thắng lợi!

Tục truyền, đó là một chiêu đẹp đến cực kỳ bi thảm kiếm pháp.

Tên là Thiên ngoại phi tiên!

“Trung Nguyên đệ nhất kiếm, Đạo Công Tử có tư cách này!”

“Thậm chí cách thiên hạ đệ nhất kiếm dĩ nhiên không xa!”

“Cũng không biết kiếm của ngươi, có thể không tiếp được đao của ta!”

Chậm rãi đứng lên, Tống Khuyết đi ra Ma Đao đường, tầm mắt đã rơi vào bên cạnh trên đá lớn, một kiếm thất bại trống không, giết cái khác vây công Đạo Phật cao thủ, thủ đoạn như vậy mặc dù là Tống Khuyết cũng không cho là mình có như vậy năng lực.

Hắn không có, này ba Đại Tông Sư đồng dạng không có.

Bất quá nếu là trên chiến trường mà nói, kết quả như vậy đảo không ngoài ý.

Bất kể một trận chiến này tình huống cụ thể như thế nào, hiện tại chuyện tình thực chính là thiền chủ Liễu Không không chỉ có thất bại, mà vẫn còn chết rồi.

Liền điểm này, cũng làm cho Tống Khuyết đối này Đạo Công Tử lau mắt mà nhìn.

“Đạo môn nội chiến!”

“Ngạnh kháng Phật môn!”

Trầm thấp tiếng nói tại Ma Đao đường quanh quẩn,

Tống Khuyết này góc cạnh rõ ràng trên mặt đều là khẳng định: “Nếu không phải có chừng đủ rồi quét ngang mặt bàn thực lực, như vậy tựu là có lấy chuẩn bị, có đối tượng hợp tác!”

“Đạo Công Tử, Nhạc Duyên!”

“Ngươi chi đối tượng hợp tác là ma môn sao…”

“Hơn nữa, ta Tống phiệt cũng ngươi cân nhắc đối tượng hợp tác sao?”

Trong đầu nhớ lại của mình tiểu nữ nhi truyền về tin tức, Tống Khuyết chậm rãi nhắm mắt lại, đón này gió mát, mặc cho vạt áo tung bay ở bên trong, Tống Khuyết nói ra Phật môn trước mắt gặp phải vấn đề lớn nhất: “Thanh Tuệ a, ngươi mấy chục năm qua an bài, cuối cùng là xuất hiện lớn cạm bẫy rồi!”

“Nam Lĩnh Tống phiệt, cũng nên cử động nữa động!”

Thoại âm rơi xuống, vẫn rất ít đi ra trạch nam Tống Khuyết, rốt cục bước ra hắn căn nhà nhỏ bé —— Ma Đao đường.

Đã bỏ đi Ngõa Cương trại chính hắn lại lần nữa hí khúc Liên Hoa Lạc rồi.

Chương 162 : Xuất phát

162 chương xuất phát

Trời chiều nghiêng hạ.

Gánh một thân vàng sáng, Nhạc Duyên đi một mình tại trên đường nhỏ.

Quay đầu lại, nhìn lướt qua này xa xa Phi Mã mục trường, lắc đầu, Nhạc Duyên hơi có chút bất đắc dĩ thu hồi tầm mắt, này liền tại một hồi thanh thúy âm thanh lục lạc trong đạp trên thản nhiên bước chân hướng phía trước đi đến.

Nhạc Duyên ly khai Phi Mã mục trường.

Bạch Thanh Nhi cùng Vệ Trinh Trinh hai nữ tạm thời cũng đứng ở Phi Mã mục trường, Bạch Thanh Nhi đang cùng Thương Tú Tuần tham thảo khách điếm vấn đề, mà Vệ Trinh Trinh thì là chậm rãi một cá nhân tu tập một ít trụ cột võ công.

Đồng dạng.

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người cũng ở đây Phi Mã mục trường, đi theo đệ nhất thiên hạ toàn tài Lỗ Diệu Tử học tập một ít tri thức.

Chỉ có Đạo Công Tử Nhạc Duyên chính mình, nói toạc ra coi như là bị đuổi ra tới.

Không!

Cũng không thể nói là bị đuổi ra tới, mà là làm làm mồi dụ bị thả đi ra ngoài.

Mang theo thiền chủ Liễu Không hòa thượng xá lợi tử.

Trước mắt Phi Mã mục trường, cần nhiều tinh lực đối mặt sau này Lý phiệt công kích, đối với giang hồ cao thủ, Phi Mã mục trường kỳ thật không có bao nhiêu tác dụng, cho nên đang cùng Lỗ Diệu Tử thảo luận sau, Nhạc Duyên liền dẫn Nguyệt Khuyết kiếm ly khai nơi này.

Này mười ngày trong, tuy nhiên thương thế còn không có hoàn toàn chữa cho tốt, nhưng ở Trường Sinh Quyết hiệu dụng, Nhạc Duyên một thân thương thế đã không có bao nhiêu vấn đề.

Trong lúc này, Nhạc Duyên đối với những chuyện khác đảo là không có quá lớn tâm tư đi để ý.

Hắn mê hoặc địa phương chỉ có hai cái.

Một là tại Phi Mã mục trường một trận chiến trong hấp thụ nội lực, tiếp tục như lúc trước hấp thu Tứ đại Kim Cương thời điểm độc nhất vô nhị, hấp thụ đến trong cơ thể công lực bị chia làm mười phần, mà chính hắn chỉ có trong đó một phần. Kia công lực của hắn không biết tung tích. Cũng không biết đi nơi nào.

Nhạc Duyên một lần nữa nghiên cứu chính mình mượn từ Hấp Tinh Đại Pháp cùng Trường Sinh Quyết sáng tạo

mà thành Bắc Minh Thần Công, tại Vệ Trinh Trinh trên người cũng không có có chuyện như vậy. Hơn nữa không được đến Hoà Thị Bích trước. Công pháp của mình cũng không có vấn đề như vậy.

Cho nên Nhạc Duyên cơ hồ khẳng định công pháp của mình xuất hiện tình huống như vậy, là cùng Hoà Thị Bích có quan hệ. Chỉ là không biết sao, loại này không khỏi tình huống, bất ngờ nhường Nhạc Duyên nhớ tới hai chữ, đó chính là mai mối. Chính mình hấp thụ công lực, tựa hồ tại vì cái gì người làm mai mối.

"…"

Lắc đầu, Nhạc Duyên đem cái này có chút kỳ quái ý nghĩ tạm thời đặt ở đáy lòng, trong nội tâm đã có có chút suy đoán. Bất quá cũng cần phải thời gian để chứng minh. Trừ đó ra, mặt khác một kiện nhường Nhạc Duyên rất là kinh ngạc chính là Lỗ Diệu Tử có thể đúc lại ra cơ hồ cùng lúc trước giống như đúc Nguyệt Khuyết kiếm tới.

Đây là trùng hợp, vẫn là…

Ngẩng đầu.

Nhìn lướt qua đã có một nửa xuống núi trời chiều, hai tay sửa sang lại trên người áo bào sau, này liền lật trên người chính mình một mực liên lụy mã.

Theo tiếng vó ngựa vang lên, lục lạc run run ở bên trong, hướng Lạc Dương phương hướng mà đi.

Lạc Dương.

Tĩnh Niệm thiện viện.

Làm thiền chủ Liễu Không tại Phi Mã mục trường tọa hóa tin tức truyền lại đến nơi đây sau. Không thể nghi ngờ là đối thiền viện các hòa thượng đã tạo thành đả kích thật lớn. Ẩn ẩn một loại phẫn nộ cùng khủng hoảng đã tại những thứ này hòa thượng trong chậm rãi tràn ngập đứng lên.

Đệ nhất thiên hạ đại tông giáo, Phật môn này trăm năm qua còn chưa bao giờ gặp phải qua chuyện như thế.

Gần như có thể được xưng Phật môn đệ nhất nhân thiền chủ Liễu Không thế nhưng chết rồi, đây là Phật môn đả kích có thể nghĩ. Tuy nhiên Phật môn cao thủ đứng đầu phần đông, nhưng là như vậy tổn thất, Phật môn vẫn chịu không nổi. Phải biết, cùng Liễu Không đối địch Đạo Công Tử cũng chưa chết. Mà lấy đối phương có thể giết chết trống không tính nết, hiển nhiên người ta đối Phật môn những người khác cũng là một loại uy hiếp.

Là trọng yếu hơn là thiền chủ Liễu Không là chết ở đạo sĩ trên tay, điểm này hàm nghĩa thật sự là quá mức khổng lồ.

Liền ở loại tình huống này tại Tĩnh Niệm thiện viện đã bộc phát, sắp áp chế không nổi thời điểm, Sư Phi Huyên đến đây. Không chỉ có như thế, Từ Hàng Tĩnh Trai còn tới một người khác.

Tần Xuyên.

Sư Phi Huyên sư muội.

Một cái bộ dáng khí chất hầu như không thua Sư Phi Huyên thiếu nữ.

Hai nữ người mang trường kiếm. Cơ hồ đồng thời đả tới Tĩnh Niệm thiện viện.

“Sư tỷ!”

Tần Xuyên tầm mắt lưu chuyển ở bên trong, nhìn xem phía trước mặt Sư Phi Huyên, hỏi: “Ngươi mang tin cho sư phụ nhường sư muội xuống núi, là đã có quyết định sao?”

“…”

Không nói gì, Sư Phi Huyên chỉ là ngẩng đầu nhìn lướt qua trước mắt Phật tượng, cất bước đi vào Tĩnh Niệm thiện viện ở bên trong, đồng thời gật đầu đáp: “Đúng vậy!”

“Đáng giá không?”

Tần Xuyên theo sát trên Sư Phi Huyên bộ pháp, khóe miệng rung động trong hỏi.

“Có thể đạt tới mục tiêu, này liền đáng giá!”

Trầm ngâm một hồi lâu, Sư Phi Huyên trả lời như vậy, lời này thật là nhường đi ở phía sau Tần Xuyên vượt quá ngoài ý muốn, rồi lại là nằm trong dự liệu.

“Sư tỷ!”

“Ngươi thay đổi!”

“Theo ngươi đặt chân này giang hồ thời điểm, ngươi cũng đã thay đổi!”

Than thở một tiếng, Tần Xuyên tránh được dưới chân vật lẫn lộn, như có chỗ chỉ nói: “Sư tỷ ngươi tiếp tục như vậy sẽ xảy ra vấn đề đấy! Nếu là một mực không có chuyện còn tốt, nhưng là một khi xuất hiện khúc chiết mà nói, sư tỷ ngươi…”

“Kiếm Điển, là không được phép những thứ khác!”

Đồng dạng tu tập Kiếm Điển Tần Xuyên, tất nhiên là biết rõ Kiếm Điển tình huống, ở trước mặt nàng, sư tỷ của mình chỉ sợ này Kiếm Tâm Thông Minh cảnh đã xuất hiện tỳ vết nào, này tỳ vết nào chính là này giết Liễu Không sư bá Đạo Công Tử.

Phải biết rằng lúc trước sư tỷ Hoà Thị Bích kế hoạch, cũng là tại tay của đối phương trên bị nhục.

Mà Sư Phi Huyên vừa mới những lời này, cùng mang tin cho sư phụ làm cho mình xuống núi, liền đại biểu cho sư tỷ của mình đã có quyết định, có giống như sư bá Bích Tú Tâm đồng dạng tính toán.

“…”

Sư Phi Huyên cước bộ một chầu, không nói gì thêm, mà

là tiếp tục đi thẳng về phía trước, chưa từng có từ trước đến nay tư thái đã để Tần Xuyên trầm mặc một hồi lâu, không còn có nói những thứ khác cái gì. Bất quá, tại Tần Xuyên trong nội tâm, đối này Đạo Công Tử đã dậy rồi hứng thú.

Cái này kéo Phật Đạo chi tranh nam nhân.

Làm cho người ta không tự chủ được nhớ tới Tà vương Thạch Chi Hiên, có lẽ người ta so sánh với Tà vương mang đến nguy hại càng thêm lớn. Tà vương dù sao chỉ là ma môn người, chính đạo cùng Ma Môn vẫn luôn là tại tranh đấu, nhưng là Đạo Công Tử nhưng lại bất đồng.

Người ta bản thân tựu là Đạo môn người, trước mắt cục diện này Phật Đạo chi tranh đã bị Đạo Công Tử kéo ra mở màn.

Có lẽ sẽ không bộc phát như vậy rõ ràng, nhưng là từ Đạo môn nội chiến bắt đầu. Sự tình cũng đã bắt đầu rồi, mà Liễu Không chết. Thì là nhường Phật môn cao tầng nhận lấy thật lớn chấn động.

Sư tôn cùng Đạo môn Đại Tông Sư tham thảo, đây cũng là bởi vì chuyện này.

Làm Sư Phi Huyên cùng Tần Xuyên hai người triệt để tiến nhập Tĩnh Niệm thiện viện sau, tại hai người dưới tác dụng, rốt cục tạm thời áp chế Tĩnh Niệm thiện viện nội bộ ba động. Nhưng là, Tĩnh Niệm thiện viện nội bộ đối Đạo Công Tử phẫn nộ lại chắc là không biết biến mất.

Hai người trong lúc đó, cuối cùng chỉ sợ chỉ có thể lưu một người.

Cuối cùng một phen bận việc sau, Sư Phi Huyên mang đi Tĩnh Niệm thiện viện hơn mười vị thân thủ không tệ cao thủ, xuôi nam đi Ba Thục vùng rồi. Nàng cần những người này đi Xuyên Thục bảo vệ một cá nhân.

Nơi đó là Tứ đại thánh tăng chỗ.

Đồng thời, Sư Phi Huyên còn cần tại đó thấy một cá nhân.

Cùng lúc đó.

Phương bắc.

Lý phiệt.

Phủ Tần Vương.

Phi Mã mục trường chiến dịch đã chấm dứt, Lý Tĩnh cùng Lý Tú Ninh hai người hợp tác lại là không có công phá Phi Mã mục trường.

Kết quả như vậy, không thể nghi ngờ nhường Tần vương Lý Thế Dân rất là ngoài ý muốn.

“…”

Trước mặt, mở chính là một tấm về Phi Mã mục trường bản đồ địa hình, một thân cẩm y Lý Thế Dân chính cau

mày nhìn xem phía trước mặt địa đồ, trầm ngâm thật lâu. Lý Thế Dân lúc này mới ngẩng đầu, nhìn về phía đứng dưới mình phương Lý Tĩnh, cười nói: “Cái này không thể trách Lý đại ca!”

“Địa lợi cùng thiên thời cũng không tại bên ta, vốn là một trận chiến này tựu là đột tập!”

“Phi Mã mục trường phòng ngự, cùng này Khấu Trọng Thiếu Soái Quân cưỡng chế hành quân, cũng làm cho ta có chút ngoài ý muốn.”

“Xem ra tam muội nói không sai. Ta khinh thường Khấu Trọng!”

“Có lẽ, thật sự như tam muội theo như lời, này Khấu Trọng là chúng ta Lý gia tranh bá thiên hạ trong lớn nhất đối thủ!”

Ôn hòa cười, Lý Thế Dân tầm mắt đã rơi vào bên người này nắm lấy phất trần kiều diễm nữ tử, nói ra: “Hồng Phất Nữ. Đi khuyên nhủ Lý đại ca a, vấn đề này không thể trách hắn! Rồi hãy nói một trận chiến này cũng không tính thất bại. Ít nhất để cho ta biết rằng Khấu Trọng, cũng đã đủ rồi!”

Tao nhã, ý chí khí độ.

Cũng làm cho chúng tướng tâm phục khẩu phục.

Lúc trước, Khấu Trọng căn bản là không ở Lý Thế Dân trong mắt, dù là là của mình tam muội Lý Tú Ninh nhắc nhở một chút, nhưng là Lý Thế Dân cũng chỉ là hơi chút

để ý dưới, tâm tư cũng không tại Khấu Trọng trên người. Nhưng là Phi Mã mục trường một trận chiến, nhưng lại nhường Lý Thế Dân gặp được Khấu Trọng tiềm lực.

Trừ đó ra, đối với Phật môn tại Phi Mã mục trường một trận chiến ở bên trong, đụng phải trọng thương, đối với Lý Thế Dân mà nói, trong lòng của hắn cũng không phải rất để ý.

Phật môn quá mức thế lớn, đối Lý Thế Dân mà nói cũng không phải toàn bộ có lợi.

Mà Phi Mã mục trường cuộc chiến kết quả, thực sự nhường Lý phiệt chiến tranh trọng tâm bắt đầu rồi dời đi.

Tại Lý phiệt hạch tâm nhân viên luận chứng qua đi, tiếp được lớn nhất chiến tranh chính là Lý phiệt đối Đậu Kiến Đức tiến công, nếu không mà nói một khi Phi Mã mục trường hoà hoãn qua tức tới, đang cùng Thiếu Soái Quân kết hợp lại, ít như vậy đẹp trai quân thực lực…

Đây đối với Lý Thế Dân mà nói không là chuyện tốt.

Mà hắn tam muội Lý Tú Ninh thì là tiếp được chiến tranh người phụ trách một trong, đồng thời phủ Tần Vương một bộ phận lớn người cũng gia nhập trận này chiến tranh, đồng thời phủ Tần Vương còn cần phòng bị phương bắc Đột Quyết. Điều này khiến cho Lý Thế Dân rút không ra lực lượng nhiều lắm.

Là trọng yếu hơn là hắn Lý Thế Dân đã cảm nhận được đại ca của mình Lý Kiến Thành cùng đệ đệ Lý Nguyên Cát đối phủ Tần Vương đề phòng rồi.

“Ngô!”

Ngón tay nhẹ nhàng ở trên mặt bàn xao kích trứ, một hồi lâu, Lý Thế Dân đã có quyết định, nói: “Hồng Phất Nữ, chuẩn bị một chút, ta muốn đi Ba Thục gặp một lần Độc Tôn Bảo chủ!”

Tại Lý Tú Ninh cùng Lý Tĩnh hai người tại Phi Mã mục trường trên này không cách nào đạt thành kết quả, đã để Lý Thế Dân trong trong lòng có một loại cảm giác, cái này còn chưa cùng mình chạm mặt Khấu Trọng chỉ sợ là của mình túc địch. Vì phòng bị đối phương thế lực càng lúc càng lớn, Lý Thế Dân quyết định xuôi nam Ba Thục, đem cầm Thục.

Tại lúc cần thiết, Ba Thục vừa có thể áp chế Tống phiệt, cũng có thể lại lúc cần thiết, nam bắc giáp công.

Về phần này Đạo Công Tử Nhạc Duyên, giết Phật môn Liễu Không, tiếp được Phật môn cùng Đạo môn động tác, sẽ nhường này Nhạc Duyên đau đầu.

Như vậy giang hồ tranh đấu, theo phương diện nào đó mà nói, là hắn Lý Thế Dân thích nghe ngóng.

Làm quyết định sau, Lý Thế Dân này liền đứng dậy ly khai, tự mình lưu Hồng Phất Nữ cùng Lý Tĩnh vợ chồng hai người đứng trong phòng tướng mạo dò xét.

…

Ba ngày sau.

Lạc Dương.

Tĩnh Niệm thiện viện.

Âm thanh lục lạc ở bên trong, nghênh tới một đeo kiếm đạo sĩ.

Chương 163 : Hỏa Vân

163 chương Hỏa Vân

Đông!

Trầm thấp chuông đồng âm thanh tại quanh quẩn.

Nương theo lấy trận trận niệm kinh thanh âm, làm cho người một loại trống chiều chuông sớm thời gian giao thoa cảm giác.

Tại trong chuyện này, nương theo lấy run run thanh thúy âm thanh lục lạc, Nhạc Duyên từng bước một bước chân vào trước mặt Tĩnh Niệm thiện viện.

Không niệm kinh, không cầu phật.

Lần đầu tiên.

Là vì Hoà Thị Bích mà đến, đi chính là phía sau núi, cũng không phải cửa chính.

Lần thứ hai.

Rốt cục đi chính là cửa chính, lại là vì bị diệt nó, độ phật mà đến.

“A di đà phật!”

Tựa hồ là đã nhận ra thân phận của người đến, còn có này ẩn mà không phát sát khí, một đám quay chung

quanh Đồng điện mà ngồi các hòa thượng, lập tức tại Nhạc Duyên bước vào trong đó thời điểm, cộng đồng niệm lên Phật hiệu. To lớn thanh âm, trực tiếp chấn không khí cũng Nhược Thủy văn bình thường sóng gió nổi lên.

“…”

Bước vào bộ pháp ngừng ngăn trở, Nhạc Duyên tầm mắt đã rơi vào này ngăn cản tại trước mặt mình người đến.

“Ngươi là?”

Xuất hiện tại trước mặt là một gã cô gái xinh đẹp, trong trẻo nhưng lạnh lùng như tiên khí chất cùng Sư Phi Huyên đồng xuất một lò, hiển nhiên tại nhóm người này hòa thượng trong xuất hiện một nữ nhân, thiếu nữ này tự nhiên là đến từ Từ Hàng Tĩnh Trai. Chỉ là nhường Nhạc Duyên hơi chút ngoài ý muốn chính là, Phạm Thanh Tuệ lại còn là không có xuất hiện, mặc dù là sư huynh chết tại trên tay của mình, vẫn có Lã Vọng buông cần tâm tư.

“Từ Hàng Tĩnh Trai đệ tử, Tần Xuyên!”

Có chút thi lễ, Phật môn cấp bậc lễ nghĩa tại Tần Xuyên trên người làm cho người một loại khác hương vị, lộ ra vẻ đẹp mắt đến cực điểm. Thanh thúy như chim hoàng oanh thanh âm tại đây to lớn A di đà phật trong tiếng cũng không có bị che đậy, ngược lại là phi thường tinh tường xông vào Nhạc Duyên lỗ tai.

Hiển nhiên, nàng tại Kiếm Điển trên tu vi cũng không so sánh với Sư Phi Huyên sai.

Nhướng mày. Nhìn trước mắt cái này xinh đẹp như tiên bình thường thiếu nữ, Nhạc Duyên nghiêng đầu nhìn lướt qua. Trầm mặc thật lâu, này vừa mở miệng hỏi: “Sư Phi Huyên đâu này? Đi Ba Thục sao?”

Tứ đại thánh tăng có thể đang tại Ba Thục!

Làm thiền chủ Liễu Không chết tại trên tay của mình, này Tứ đại thánh tăng tựa hồ còn như lúc trước như vậy lảo đảo đi dạo, chỉ sợ là sẽ không.

Dù sao, Liễu Không chết cơ hồ vượt quá tất cả mọi người đoán trước.

Tại Nhạc Duyên xem ra, Liễu Không nói toạc ra là chết tại dưới kiếm của mình, chẳng nói là đã bị chết ở tại Nghi Lâm dưới ánh mắt.

Một ít giật mình, sai sót độ Đạo Công Tử vì phật cuối cùng cơ hội. Thực sự mất đi tánh mạng của mình.

Tầm mắt bình tĩnh rơi vào đối phương trên người, Nhạc Duyên không biết là Từ Hàng Tĩnh Trai người sẽ nhức cả trứng dái đến rời núi người đều dùng Tần Xuyên vì dùng tên giả.

Phạm Thanh Tuệ cùng Bích Tú Tâm không có, chỉ có Sư Phi Huyên dùng dùng tên giả.

Nhìn xem phía trước mặt Tần Xuyên, lúc trước Sư Phi

Huyên nhưng chỉ có hóa thành cái này danh tự rời núi, làm chân chính có một cái Tần Xuyên tồn tại thời điểm, như vậy cái này dùng tên giả cũng không phải là dùng tên giả rồi.

Trong chuyện này ý nghĩa…

“! ! !”

Đang tại nhận thật cẩn thận quan sát đến Đạo Công Tử Tần Xuyên nghe vậy không khỏi sững sờ, tầm mắt trở nên nghiêm túc nghiêm túc lên. Chỉ là một câu, liền dự đoán ra sư tỷ hướng đi.

Quả thật lợi hại!

Hé miệng nhẹ nhàng cười, Tần Xuyên im im lặng lặng chằm chằm vào Nhạc Duyên, thật lâu mới mở miệng nói ra: “Sư tỷ đi nơi nào Tần Xuyên không biết rồi, chỉ là Đạo Công Tử lần này đến đây Tĩnh Niệm thiện viện là vì chuyện gì?”

Diệt Tĩnh Niệm thiện viện ý nghĩ này, trên cơ bản không có ở Tần Xuyên trong nội tâm bay lên qua.

Giết trống không còn có thể nói là bởi vì chiến tranh nguyên nhân. Nhưng là như trực tiếp đối Tĩnh Niệm thiện viện động thủ, như vậy hàm nghĩa liền thay đổi.

Cho nên, Tần Xuyên không có hướng cái phương hướng này nghĩ tới, dù là phía trước sư tỷ Sư Phi Huyên nói của mình lo lắng, Tần Xuyên vẫn là không quá tin tưởng sẽ phát sinh chuyện như vậy.

“Độ phật!”

Đối mặt Tần Xuyên nghi vấn. Nhạc Duyên tầm mắt lướt qua Tần Xuyên, ở đằng kia chút ít canh giữ ở Tĩnh Niệm thiện viện trong các hòa thượng.

Làm là đệ nhất chùa miếu Tĩnh Niệm thiện viện. Những thứ này hòa thượng có của mình kiêu ngạo.

Cho dù là thiền chủ Liễu Không bỏ mình tọa hóa, ở đây các hòa thượng lại cũng không có cái gì người sẽ thoát đi.

Có thể ở Tĩnh Niệm thiện viện ở lại đó hòa thượng, đều có được cực kỳ tinh khiết tín niệm.

Trốn?

Đó là không có khả năng!

Đệ nhất thiên hạ đại tông giáo, càng Phật môn trong thật lớn môn phái, những thứ này hòa thượng trong đầu sẽ không có trốn tâm tư, càng là không có tưởng tượng qua có người sẽ che phái mà đến.

Độ phật!

Lời kia vừa thốt ra, nguyên bản trên mặt nụ cười Tần Xuyên trước mặt sắc nhất thời đại biến, đồng tử có chút co rút lại, chằm chằm lên trước mắt Nhạc Duyên.

Sư tỷ lo lắng, đúng!

Hít sâu một hơi, Tần Xuyên biểu lộ lạnh xuống, nói: “Hôm nay làm, Đạo Công Tử sẽ không sợ Thuần Dương phái cũng rơi vào như thế sao?”

Này Đạo Công Tử là điên rồi sao?

Trong nội tâm, tràn đầy nghi hoặc cùng kinh ngạc.

“Mọi người lẫn nhau mà thôi!”

“Các ngươi làm lần đầu tiên, ta đây cũng làm mười lăm rồi!”

Đối mặt Tần Xuyên chỉ cùng uy hiếp, Đạo Công Tử Nhạc Duyên căn bản không có để ý, ngẩng đầu, tầm mắt nhìn phía này đã biến thành màu đỏ trời chiều, nói: “Biết không? Nếu là nhà các ngươi không có Phi Mã mục trường trận chiến ấy, có lẽ hôm nay không phải cái dạng này đấy!”

“Vì hôm nay, ta lúc ấy nhưng mà suy tư rất nhiều ngày, mình cùng chính mình biện luận hồi lâu, mới hoàn toàn quyết định thái độ của mình!”

“Liễu Không vừa chết, Tứ đại Kim Cương kết thúc, trước mắt Tĩnh Niệm thiện viện là ngăn không được ta đấy, ngươi cũng ngăn không được ta đấy!”

“Ngươi bảo hôm nay ta là giết ngươi sao? Vẫn là không giết ngươi đâu này?”

Tầm mắt lạnh lùng, Nhạc Duyên ngữ khí ung dung ở

bên trong, lộ ra vẻ có chút kỳ quái đứng lên, trong lời nói tựa hồ là một loại hoài niệm, lại tồn tại một loại chần chờ, nhưng là trong đó càng nhiều là nhưng vẫn là một loại kiên quyết khẳng định.

“Đây là! ! !”

Tần Xuyên trong nội tâm run lên, trước mắt này tuấn tú kỳ cục đạo sĩ biểu lộ trở nên quái dị đứng lên, càng là cho nàng một loại rất là cảm giác kỳ quái. Thật giống như người trước mắt, cực kỳ mâu thuẫn.

Biểu lộ ôn hòa thanh nhã, hai mắt nhu tình như nước, trong miệng mà nói nhưng lại lãnh khốc như ngàn năm hàn băng.

Tại Kiếm Điển tu vi hạ cũng không sai Sư Phi Huyên nhiều ít Tần Xuyên, tại thời khắc này rốt cục triệt để cảm giác được đối phương chỗ mâu thuẫn.

“Quyết định!”

“Đổi dùng phương pháp khác!”

Tựa hồ làm nửa ngày đấu tranh tư tưởng, nghiêng đầu Nhạc Duyên tay phải chậm rãi vuốt ve lên vai sau chuôi kiếm, theo cổ tay xuất lực, leng keng trong tiếng. Nguyệt Khuyết kiếm ra khỏi vỏ rồi.

Sự tình không ổn!

Thế nhưng hướng xấu nhất phương hướng phát triển!

Hồi tưởng lại chính mình sư tỷ còn có sư phụ nhắn nhủ, Tần Xuyên vào lúc này không khỏi có chút nóng lòng. Đối phương dĩ nhiên là mang theo hủy diệt Tĩnh Niệm thiện viện tâm tư mà đến.

Không để ý tới thiên hạ này thế cục. Như vậy trực tiếp dùng vũ lực cưỡng chế động tác phương thức nhường Tần Xuyên trở tay không kịp.

Thoại âm rơi xuống, Nhạc Duyên đã động.

Trên tay Nguyệt Khuyết trực chỉ Tần Xuyên, người như một đạo ảo ảnh bình thường chạy vội mà đến.

“Hừ!”

Hừ lạnh một tiếng, trên lưng trường kiếm ra khỏi vỏ, mũi kiếm cùng mũi kiếm đối bính.

Đinh!

Một tiếng chói tai giòn vang âm thanh qua đi, lập tức trên tay tinh cương trường kiếm tại Tần Xuyên kinh ngạc dưới ánh mắt, thế nhưng sinh sinh từ chính giữa cho lột ra, hướng hai bên xé mở. Lục lạc trận trận trong Nguyệt Khuyết kiếm đâm thẳng trước ngực.

“Kiếm này…”

“Sư tỷ Sắc Không!”

Kinh ngạc không khỏi ở bên trong, Tần Xuyên trở tay không kịp.

…

Đông!

Chuông đồng thanh âm vẫn tại quanh quẩn.

Trời chiều đã xuống núi, không trung trở nên ảm đạm đứng lên.

Đầy sao trải rộng đích tinh không, Ngân Nguyệt đã mọc lên ở phương đông, khắp rơi vãi xuống hoa râm cho thế gian này phủ thêm một tầng Ngân Sa.

Kiếm quang lập loè trong.

Cự đại Phật tượng đầu lâu cả cái cổ mà đứt, đủ để trưởng thành rộng mở hai tay mới có thể quay chung quanh lên Phật tượng đầu lâu liền như vậy từ phía trên rớt xuống, bị người một kích mà ra. Đập vào trên mặt đất, tung tóe ra đầy trời bụi mù.

Gay mũi máu tươi vị tại tràn ngập, đầy đất âm thanh.

Còn có này dần dần lên ngọn lửa.

Tại trong chớp mắt, Tĩnh Niệm thiện viện toàn bộ liền lâm vào trong biển lửa, đem cả bầu trời tế nhuộm màu đỏ bừng.

Bên cạnh.

Trên mặt đất đều là đứt gãy đao thương côn bổng,

Nguyệt Khuyết tuyệt thế sắc bén. Quả thực để cho bọn họ mở rộng tầm mắt. Trọng thương Tần Xuyên ngơ ngác nhìn lấy đã cháy Tĩnh Niệm thiện viện, còn có một ít bầy đã đồng dạng biểu lộ ngốc trệ các hòa thượng, bọn họ chưa từng có nghĩ đến qua Tĩnh Niệm thiện viện sẽ ở có một ngày sẽ bị người đốt thành đất trống.

Không có đem Tĩnh Niệm thiện viện các hòa thượng giết hết, chết đi bất quá là những thứ kia đối kháng người.

Vừa vặn là điểm này, là Nhạc Duyên lưu lại lưu trắng.

Dù sao môt khi bị Phật Đạo hai giáo cho rằng đạp nhập ma đạo. Nghĩ muốn tại chuyển hướng lại đây, điều này thật sự là một kiện vô cùng chuyện khó khăn. Phải biết rằng. Trước mắt chính đạo miệng lưỡi trên cơ bản tập trung ở Phật Đạo hai giáo trên tay, về phần Ma Môn đã sớm cùng qua phố chuột không sai biệt lắm. Cho nên, vì sau này Thuần Dương phái vẫn có thể đủ rồi bình yên đứng ở cả vùng đất, Nhạc Duyên lựa chọn một cái hơi chút ôn hòa cách làm.

Ôn hòa, nói toạc ra đây chỉ là đối Nhạc Duyên mà nói ý nghĩ.

Nhưng ở Tĩnh Niệm thiện viện những hòa thượng đó trước mặt trước, đây tuyệt đối so sánh với giết chết bọn họ tất cả mọi người càng thêm tàn nhẫn.

Đây là đang tín ngưỡng của bọn họ trên mặt cắm dao nhỏ.

“Nhìn!”

Chỉ lên trước mặt này bay lên đại hỏa, Nhạc Duyên đứng ở một đám bị trọng thương hòa thượng còn có Từ Hàng Tĩnh Trai truyền nhân Tần Xuyên trước mặt, khua lên Nguyệt Khuyết đối này đã châm lửa Tĩnh Niệm thiện viện, nói ra: “Như vậy xa hoa chùa miếu, có thể so với hoàng cung a!”

“Cái gọi là thương xót thiên hạ, liền là như vậy thương xót sao?”

Đúc bằng đồng Phật tượng trên mặt vẫn còn có mạ vàng, như vậy xa hoa địa phương, chỉ sợ lúc trước Dương Quảng cung điện cũng không gì hơn cái này rồi.

Càng thêm không cần phải nói, một mảnh kia xa hoa đại điện.

Lại vào hôm nay bị Đạo Công Tử một mồi lửa phó chư một bó đuốc.

Đứng ở xa hoa chùa miếu trong, mặc mới áo cà sa, Phật tượng càng khoác trên vai kim đội bạc, ăn tín đồ huyết nhục, lẩm bẩm ngã phật từ bi thương xót thiên hạ, không thể nghi ngờ là quá mức châm chọc. Cho dù là trước mắt những thứ này hòa thượng, càng nhiều là vẫn là uốn tại chùa miếu trong, vẫn không nhúc nhích đạn.

“Ma quỷ!”

“Ác ma!”

“Ngã phật từ bi, kính xin Phật Tổ hạ xuống lửa giận, độ

trước mắt ác ma!”

“…”

Đạo Công Tử cách làm, không thể nghi ngờ là kích thích ở đây tất cả hòa thượng nội tâm, lúc này các hòa thượng đối Nhạc Duyên phẫn nộ hận ý đạt đến một cái đỉnh phong. Phật gia sợ, si, tham, giận cùng giới luật cơ hồ bị phạm vào đủ.

“Ha ha ha!”

Bừa bãi tiếng cười bên tai không dứt, ban đầu ở Phi Mã mục trường một trận chiến, cho dù là Nhạc Duyên tại ngay lúc đó nội tâm cũng sinh ra một loại tên là tuyệt vọng cảm xúc, liền giống như trước mắt các hòa thượng độc nhất vô nhị.

“Ta hôm nay sẽ không giết các ngươi!”

“Cho nên trốn a!”

“Tận lực lượng lớn nhất trốn a!”

“Qua hôm nay, đem là tử kỳ của các ngươi!”

Các ngươi không tuân thủ quy củ, như vậy liền chớ trách ta lấy các ngươi rễ rồi.

Nói xong, Nhạc Duyên quay đầu lại nhìn lướt qua này đã liền lên đại hỏa, xoay người ly khai.

Thậm chí, không quay đầu lại ngắm liếc Tần Xuyên cùng

những hòa thượng đó nhóm.

Ngọn lửa che trời, đem thiên không nhuộm thành màu đỏ.

Một màn này, đã trở thành Lạc Dương này tiếp cận trăm vạn người cộng đồng chứng kiến đến kỳ cảnh.

Chương 164 : Đối lập

164 chương đối lập

Tĩnh Niệm thiện viện.

Bị Đạo Công Tử một mồi lửa đốt quách cho rồi.

Đại hỏa liên miên ở bên trong, cơ hồ thiêu mấy ngày. Này nhấc lên đầy trời mây khói, cùng với cơ hồ nung đỏ không trung màu đỏ, không chỉ có đã rơi vào Lạc Dương chung quanh dân chúng trong mắt, càng đã rơi vào Vương Thế Sung trên tay binh sĩ trong mắt, cũng bị chính đang chuẩn bị tiến công Lạc Dương Lý Mật người nhìn cá thông thấu.

Tần Xuyên, trọng thương.

Tuy nhiên lúc ấy Đạo Công Tử không có ra tay giết người, nhưng là trọng thương khiến cho tình huống càng thêm làm người ta bất đắc dĩ. Một đám bị thương hòa thượng, có thể thoát được thoát sao?

Tần Xuyên lần đầu tiên cảm thấy xuống núi lúc nghĩ chuyện tình quá mức đơn giản, chính mình quả thật so ra kém sư tỷ Sư Phi Huyên.

Vận công chữa thương xong sau, Tần Xuyên mi tâm lại lần nữa căng nhíu lại, nàng không biết rõ Đạo Công Tử làm như vậy chân chính tâm tư.

Hỏa thiêu Tĩnh Niệm thiện viện, chỉ sợ Đạo Công Tử

mục đích không chỉ như vậy. Trong mơ hồ, Tần Xuyên cảm giác, cảm thấy Đạo Công Tử tựa hồ còn có ý nghĩ khác. Híp mắt, Tần Xuyên trước mắt chỉ hy vọng chính mình sư môn người có thể đến đây cứu viện.

Nếu không mà nói, tiếp tục như vậy, không phải là bị người ta giết chết, tựu là sinh sinh chết đói.

Tại Tần Xuyên suy tư thời điểm, xa xa cũng nhiều một đám người, giơ lên mắt nhìn đi, Tần Xuyên chính là khẽ giật mình, những người kia chính là chạy nạn dân chúng.

Ngõa Cương trại quân đội tuy nhiên còn không có tiến công Lạc Dương, nhưng là cơ bản thái độ cơ hồ đã rõ ràng, Lý Mật trên tay đang tại dùng quân đội đả thông Lạc Dương bên ngoài, trong khoảng thời gian này mỗi ngày cũng bạo phát không nhỏ chiến tranh.

Theo quân Ngoã Cương động tác, Lạc Dương môn hộ bắt đầu ở tiến công hạ chậm rãi mở ra.

Song phương quân đội giao phong, gặp nạn tự nhiên là dân chúng.

Bất kể là khởi nghĩa người. Vẫn là phòng thủ tồn tại, làm song phương tầm mắt cũng đặt ở tranh bá thiên hạ trên mặt sau. Như vậy sau này chiến tranh tính chất liền thay đổi, dân chúng, bất quá là song phương tranh phong trong có thể hy sinh quân cờ.

Bất đồng duy nhất chính là, từng người người lãnh đạo cách nhìn, có lẽ sẽ cho dân chúng mang đến bất đồng

đãi ngộ. Đến tột cùng là trâu ngựa, vẫn là con dân, đây cũng là nhìn người lãnh đạo ý đồ rồi.

Bất quá trước mắt, Ngõa Cương cùng Lạc Dương từng người người lãnh đạo. Hiển nhiên đã biến chất rồi.

Một đám kéo nhi mang nữ, cử nhà chạy nạn dân chúng tại nơi này gặp phải một đám khoác mới áo cà sa hòa thượng.

Song phương.

Tại một cái trên đồi đất gặp rồi.

Bởi vì Tĩnh Niệm thiện viện bị đốt, một đám hòa thượng toàn bộ bị chạy ra, một chuyến trên thân người căn bản sẽ không có mang bất luận cái gì lương khô. Tại bị Đạo Công Tử một đường đuổi vài ngày, đuổi đủ sặc sau, trong đó rất nhiều người đã là vừa mệt vừa đói rồi.

Dù sao, tại một cái chùa miếu trong. Cũng không phải là tất cả mọi người là cao thủ.

Mỗi làm hòa thượng nhóm chuẩn bị dùng rau dại làm thức ăn thời điểm, Đạo Công Tử chắc sẽ xuất hiện, sau đó tựu là một hồi gà bay chó chạy trúng thưởng các hòa thượng đuổi tiếp tục chạy thục mạng, đương nhiên các hòa thượng càng sẽ lưu lại vài cổ thi thể.

Dân chạy nạn cùng hòa thượng song phương vừa chạm mặt, tất cả mọi người là sững sờ.

Các nạn dân toàn thân cũng là loạn thất bát tao, một

đường chạy nạn tới càng đói choáng váng lắc não. Có thể nói chạy nạn chi trên thân người là không có gì tốt mặc, mặc trên người tốt một chút cũng bất quá là một ít chạy nạn lớn gia đình tiểu thư công tử, tình huống hơi chút khá hơn chút.

Bọn này cao tăng đại sư!

Bọn này dân chạy nạn!

Đây là song phương trong nội tâm đồng thời bay lên ý niệm trong đầu.

Bất quá nguyên bản dân chạy nạn đối bọn này tại dân gian danh vọng trong rất tốt các hòa thượng vẫn có lấy không sai ấn tượng, nhưng là tiếp được phát triển nhưng lại vượt quá dự liệu của bọn hắn, cũng vượt quá các hòa thượng đoán trước. Càng vượt quá tất cả mọi người đoán trước.

Nguyên do, là do một cái bất quá tám chín tuổi tiểu hòa thượng bắt đầu.

Một thân mới áo cà sa. Đói là không làm được tiểu hòa thượng tại một ít Đại hòa thượng nhóm không chú ý dưới tình huống, hắn chạy đến dân chạy nạn trong tới hoá duyên rồi.

Một cái có quần áo mới, thoạt nhìn béo ục ục tiểu hòa thượng, đi đến một cái khô gầy như củi, trong tay chỉ vẹn vẹn có nửa cái khô cứng cùng tảng đá dường như bánh bột ngô dân chạy nạn tiểu hài tử trước mặt trước, chắp tay trước ngực, nói: “A di đà phật!”

“Ngã phật từ bi!”

Đồng âm ở bên trong, tiểu hòa thượng khuôn mặt từ bi vi hoài, sau đó hắn tại cái đó dân chạy nạn tiểu hài tử nhìn soi mói, nói ra của mình ý đồ đến —— hoá duyên.

Cái gọi là hoá duyên mà nói, dân chạy nạn tiểu hài tử đảo là không có nghe rõ.

Bất quá tiểu hòa thượng kia nuốt nước miếng động tác ngược lại nhìn minh bạch, nhìn xem tiểu hòa thượng, đang nhìn nhìn trên tay nửa khối bánh bột ngô, thật lâu, dân chạy nạn tiểu hài nhi vẫn cảm thấy có thể cùng đối phương phân một nửa. Tiểu hòa thượng kia thoạt nhìn đói phi thường hung ác rồi, do mình đẩy người, dân chạy nạn tiểu hài tử đối đói quá là có thêm thật lớn cảm thụ.

Tiểu hòa thượng hoá duyên tràng cảnh tự nhiên là đã rơi vào quan sát đến tình huống Tần Xuyên trong mắt, bắt đầu Tần Xuyên cũng không có để ý, bất quá làm Tần Xuyên tầm mắt tại song phương trên quần áo dừng lại sau một lúc lâu, Tần Xuyên trong đầu không khỏi linh quang lóe lên, nàng cảm giác mình có thể có thể biết được Đạo Công Tử một bộ phận tính toán.

“Đem tiểu hòa thượng mang về tới!”

Phân phó giọng điệu cứng rắn mở miệng, Tần Xuyên liền nhìn thấy tiểu hòa thượng kia đem một ít khối nhỏ làm bánh ném trên mặt đất, nương theo lấy còn có tiểu hòa thượng nhổ nước miếng thanh âm.

Không chờ Tần Xuyên sắc mặt đại biến đồng thời, một hồi ồn ào tiếng ồn ào ở bên trong, mấy tên thân mặc đạo bào đạo sĩ xuất hiện ở cuối tầm mắt.

“Vô Lượng Thiên Tôn!”

Khua lên phất trần, lẩm bẩm khẩu hiệu, một đám đạo sĩ phiêu nhiên nhi lai.

Trong đó, Đạo Công Tử Nhạc Duyên đi tuốt ở đàng trước.

Đạo bào tuy nhiên vẫn là màu xanh trắng, nhưng nhìn đứng lên cũng không được tốt lắm, có chút cổ xưa nhưng cũng không dơ dáy bẩn thỉu, trên mặt càng thêm đầy miếng vá. Không chỉ có như thế, đi theo mà đến mấy vị khác đạo sĩ cũng cũng giống như thế.

Nhóm người này đạo sĩ vừa tới, liền hướng bọn này dân chạy nạn nghênh đón.

Làm cho bùa chú làm cho bùa chú, làm cho thuốc ở làm cho thuốc.

Hỗ trợ xem bệnh nhìn bệnh, trị thương trị thương.

Đối lập lên vừa mới một ít bầy mặc tốt xiêm y hòa thượng, bọn này đạo sĩ quả thực là một cái khác tồn tại.

Song phương đụng một cái sờ, trong sát na, một loại một trời một vực rất đúng so sánh với liền xuất hiện ở các nạn dân trong nội tâm.

“! ! !”

Tần Xuyên ngơ ngác nhìn lấy này đồng dạng một thân miếng vá đạo bào Đạo Công Tử, nhìn đối phương đang tại ôn nhu vỗ này dân chạy nạn tiểu hài tử đầu, cười ha hả đùa lấy đối phương, làm cho đối phương vẻ mặt nụ cười, nhất thời Tần Xuyên trên mặt ngọc xanh một miếng hồng một khối, nàng rốt cuộc hiểu rõ vì cái gì đối phương sẽ tại chính mình này phương mỗi khi muốn ăn cái gì thời điểm đi ra đuổi giết, cảm tình chính là vì trước mắt giờ khắc này.

“Chiến loạn vô tình a!”

“Nhìn ngươi cũng đói thành cái dạng này!”

“Tới. Đạo sĩ ca ca nơi này có trương nóng bánh, liền lấy ăn a!”

“Chớ để ăn quá mau. Sẽ nghẹn lấy, này trong hồ lô có nước!”

Trong tươi cười, Nhạc Duyên cười ha hả vuốt tiểu hài tử kia lộn xộn tóc, căn bản không có ghét bỏ dơ dáy bẩn thỉu ý tứ, tựa hồ tựu là thấy được đệ đệ của mình bình thường.

“Đạo trưởng!”

“Kính xin đạo trưởng nhận lấy tiểu nhi, làm một cái đạo đồng!”

Tiểu hài tử cha mẹ vừa mới bắt đầu còn đối bên kia cách đó không xa hòa thượng có tâm tư, nhưng là tại hiện tại, hai người nhưng không có đem con mình đưa ra ngoài làm hòa thượng tâm tư rồi. Mà là đưa ra ngoài làm đạo sĩ.

Có đôi khi, hành động so sánh với lời nói trọng yếu.

Ở một bên khuyên giải lấy người ta không cần lo lắng, Nhạc Duyên một bên kể ra lấy Thuần Dương quy củ, không có không cho phép kết hôn đứt người sau quy củ, cũng không có không cho phép xuống núi đứt hôn đứt tình quy củ. Phải biết rằng đưa đi làm hòa thượng mà nói, liền tương đương với cha mẹ triệt để đã không có đứa con trai này.

Chuyện như vậy, không thể nghi ngờ làm cho người ta rất là cảm động.

Đang nói những điều này thời điểm. Nhạc Duyên vẫn không có quên hướng Tần Xuyên chỗ đó phất phất tay, đưa đi một cái thật to khuôn mặt tươi cười.

PHỐC ——

Đây là muốn đào Phật môn rễ a!

Một tiếng kêu đau đớn, Tần Xuyên lập tức một ngụm máu tươi phun tới, đem trước ngực vạt áo nhuộm thành màu đỏ, thương thế lại lần nữa tăng thêm.

Không chỉ có như thế.

Từng nhóm né ra mặt khác một đám hòa thượng, cũng gặp cùng Tần Xuyên nơi này không sai biệt lắm tương tự chính là tình huống.

Chẳng qua là chỗ đó đạo sĩ người dẫn đầu không phải Đạo Công Tử. Mà là Thuần Dương Viên Thiên Cương Viên đạo dài.

Cũng là một thân miếng vá đạo bào, rất là ôn hòa ở cứu trợ lấy dân chạy nạn.

Đương nhiên.

Thuần Dương coi như là có chút tiền tài, nhưng là những điều này là do chính mình môn phái việc buôn bán mà đến, cũng không phải theo tín đồ trong hóa không vì có, hấp thụ tín đồ huyết dịch.

“Thật ác độc cách làm!”

“Hảo một cái Đạo Công Tử!”

Một mực truy tìm mà đến. Cuối cùng phát hiện Nhạc Duyên tung tích, liền rất xa đuổi theo đâu Loan Loan trợn mắt há hốc mồm nhìn trước mắt. Trong nội tâm một hồi rét run. Bắt đầu, tại nhìn thấy Nhạc Duyên hỏa thiêu Tĩnh Niệm thiện viện thời điểm, Loan Loan trong nội tâm đối Nhạc Duyên không khỏi dâng lên một loại kính nể.

Ít nhất tại trong ma môn, vẫn chưa có người nào như thế cách làm.

Tại Loan Loan gặp được đích thiên hạ anh hào ở bên

trong, cũng chỉ có Nhạc Duyên dám như vậy.

Nhưng là tại Nhạc Duyên bỏ qua Tĩnh Niệm thiện viện tuyệt đại đa số hòa thượng sau, Loan Loan nhưng lại cảm thấy Nhạc Duyên quá mức từ bi quá mức mềm lòng. Nếu không phải còn có song phương hợp tác nhiệm vụ, có lẽ Loan Loan sẽ quay lại đầu mà đi.

Tại theo vài ngày sau, Loan Loan này mới phát hiện sự tình phát triển căn bản không phải chính mình nghĩ như vậy.

Nếu nói là Phật môn vô sỉ!

Phật môn thì là âm hiểm gian trá tàn nhẫn mà nói.

Như vậy trước mắt Đạo môn… Hoặc là nói Thuần Dương, đây là đang vẻ mặt tươi cười trong chọc dao nhỏ sao?

Lưu manh?

Chỉ sợ cũng không có như vậy đáng giận a!

Đây là Loan Loan nhìn trước mắt chuyện đã xảy ra, lông mày một hồi nhảy loạn trong tâm tư. Lúc trước vẫn chỉ là cho rằng người ta Đạo Công Tử mang xinh đẹp như hoa thị nữ đã là Đạo gia trong khó gặp hiếm thấy nhân vật, nhưng là trước mắt…

Loan Loan mới phát giác chính mình luôn luôn tại xem nhẹ Đạo Công Tử Nhạc Duyên.

Hồi tưởng lại lúc trước mình ở Nhạc Duyên bên người nằm vùng làm thị nữ thời điểm, tại kết hợp trước mắt chuyện đã xảy ra, Loan Loan luôn luôn một loại ảo giác, này Đạo Công Tử sẽ không phải là luôn luôn tại cùng mình chơi trò chơi a?

Phủ dưới trước ngực mái tóc, Loan Loan cảm thấy Phật môn cùng Đạo môn ở giữa ân oán, chỉ sợ là trải qua lúc này đây sau, không còn có có thể có thể chân chánh đứng chung một chỗ rồi. Cho dù là đứng chung một chỗ, phỏng chừng lẫn nhau cũng là tại lẫn nhau phòng bị.

Phật cùng Đạo, vốn là tại Ninh Đạo Kỳ dẫn đầu, có thể sẽ vứt sạch trải qua mâu thuẫn, chân chính đứng ở một đạo, nhưng là trước mắt có một cái Đạo Công Tử tồn tại, Đạo môn Đại Tông Sư tâm tư chỉ sợ là như đá đầu rơi vào trong hồ, nhiều nhất bất quá là tóe lên đi một tí gợn sóng mà thôi.

Nếu là Phật môn không đối với Đạo Công Tử làm ra tốt nhất phản kích, tiếp tục như vậy, Thuần Dương chỉ sợ là triệt để dao động Phật môn địa vị, có thể đạt tới Thánh môn nghĩ muốn địa vị.

Đó chính là —— quốc giáo.

Thánh môn, nghĩ muốn đi đường này tử, nhưng lại căn bản không có khả năng.

Hít sâu một hơi, Loan Loan trong lòng xác định ý nghĩ, quyết định buổi tối chính thức cùng Đạo Công Tử gặp mặt, mặt nói chuyện hợp tác.

Chương 165 : Gặp lại

165 chương gặp lại

Người, sợ nhất là cái gì?

Cô độc?

Hay hoặc là là sợ hãi?

Vẫn là loại kia khó tả tịch mịch?

Những thứ này, tại có chút thời điểm cũng tồn tại, đều cảm thấy sợ hãi, nhưng là còn có một loại, là nhường người đau đầu cùng bất đắc dĩ chuyện tình, đó chính là so sánh.

Tựa như một cá nhân khi còn bé, rồi sẽ cùng người khác nhà hài tử tiến hành so sánh.

Một khi so sánh, vào lúc này ưu điểm cùng khuyết điểm liền sẽ phóng đại hoặc là thu nhỏ lại, đương nhiên càng nhiều là thời điểm là khuyết điểm phóng đại. Làm khuyết điểm cùng ưu điểm cùng một chỗ thời điểm, càng thêm hấp dẫn người tầm mắt nhưng thật ra là này khuyết điểm.

Trước mắt ——

Phật môn cùng Đạo môn liền tiến hành rồi một hồi không tiếng động so sánh.

Một đám y phục mới hòa thượng, nhiều nhất bất quá là dính vào một chút tro bụi, A di đà phật trong cùng nhân hóa duyên.

Một đám miếng vá đạo bào đạo sĩ, nhưng lại ôn hòa trong tươi cười, phổ độ thế nhân.

Lòng người cũng là nhục trường, trong lòng một phen so sánh sau, ở đây dân chạy nạn phát hiện đạo sĩ kỳ thật so với hòa thượng càng thêm làm cho người ta thân cận. Nhất là tại Đạo Công Tử cùng đoàn người ôn hòa ngôn ngữ, không có gì lớn thiền lý, chỉ là bình thường rất đúng lời nói, cũng đã nhường Tĩnh Niệm thiện viện các hòa thượng thất bại thảm hại.

Giống như Tĩnh Niệm thiện viện như vậy tồn tại, bọn họ bình thường nơi nào sẽ có người đi ra ngoài tiến hành qua hoá duyên?

Phải biết rằng Tĩnh Niệm thiện viện có thể là rất lớn, liền Phật tượng cũng là đúc bằng đồng, bên ngoài còn độ kim, lại càng không cần phải nói còn có Đồng điện rồi. Cho dù là tại thiên tai thời kì, Tĩnh Niệm thiện viện đồng dạng sẽ không xuất hiện thiếu quần áo thiếu ăn tình huống.

Chỉ tiếc thiền chủ Liễu Không tọa hóa, Tứ đại Kim Cương đã chết, hơn nữa Đạo Công Tử sinh sinh đem Tĩnh Niệm thiện viện một mồi lửa thiêu cá sạch sẽ, kết quả như vậy không thể nghi ngờ vượt ra khỏi rất nhiều người đoán trước.

Một đường đuổi theo. Sinh sinh bức bách những thứ

này vốn là căn bản không thiếu ăn các hòa thượng lâm vào không có lương thực tình trạng.

“…”

Tầm mắt thu hồi, thấy Tần Xuyên bị của mình chào hỏi cho tức thổ huyết ngất đi sau. Nhạc Duyên đảo là không có để ý, mà là tiếp tục cùng đi theo bên cạnh mình một ít Thuần Dương đạo sĩ tiến hành cứu trợ. Ngược lại những hòa thượng đó nhóm tại gặp được Nhạc Duyên thân ảnh sau, lập tức lại càng hoảng sợ.

Tất cả hòa thượng, cũng lại lần nữa tụ tập lại.

Bắt đầu đâu vào đấy hướng về sau thối lui, sợ Nhạc Duyên tại đây dưới ban ngày ban mặt đưa bọn họ giết chết ở chỗ này. Phải biết, giờ phút này trước mặt của bọn hắn đã không chỉ một cá đạo sĩ, mà là nhiều cái đạo sĩ rồi.

Sự tình mới bắt đầu, tự nhiên sẽ không như vậy chấm dứt.

Kỳ thật. Cùng loại cử động như vậy cũng ở đây Thiếu Soái Quân trên địa bàn có tiến hành, chẳng qua là tại Thiếu Soái Quân trên địa bàn không có gây ra lớn như vậy tình huống mà thôi. Dù sao, trước mắt đối phó chính là Phật môn đỉnh tiêm môn phái —— Tĩnh Niệm thiện viện.

Cùng Phật môn tranh đấu, nhất định phải có hoàn toàn nắm chắc.

Cho dù có không có, cũng không thể không có chút nào năng lực chống cự.

Nếu không mà nói dùng Phật môn miệng lưỡi, đổi trắng thay đen cái gì, sinh sinh đem chính mình biến thành tà ma ngoại đạo. Đây đối với Nhạc Duyên mà nói không thể nghi ngờ được không bù mất. Nếu thật thành như vậy, như vậy Thuần Dương kết cục Nhạc Duyên cơ hồ không cần nghĩ giống.

Cũng đúng là như thế, Nhạc Duyên phá Tĩnh Niệm thiện viện cũng không có giết bao nhiêu người, mà là một thanh hỏa thiêu Tĩnh Niệm thiện viện. Cử động như vậy, nói toạc ra so sánh với giết người càng thêm tàn nhẫn.

Hoàn toàn giết người, này chỉ làm cho Phật môn lưu lại nhược điểm.

Tầm mắt theo này không ngừng lui ra ngoài các hòa thượng trên người thu hồi. Nhạc Duyên hướng trong góc đang tại bào chế bùa chú nhất danh tuổi trẻ đạo sĩ phất phất tay, ý bảo đối phương lại đây, hỏi: “Làm gì được đây? Nên chuẩn bị cũng chuẩn bị a?”

“Đúng vậy! Chưởng giáo!”

Tuổi trẻ đạo sĩ nghe vậy gật gật đầu, tại đem trong tay bùa chú đưa cho bên cạnh đạo sĩ sau, lúc này mới tiếp tục nói: “Chúng ta đã chuẩn bị xong!”

Phải biết rằng này tuổi trẻ đạo sĩ lúc trước nhưng mà xuất thân Thạch Long võ tràng trong đệ tử. Coi như là Thạch Long đồ tôn bối phận, nguyên bản xen lẫn trong

Thạch Long đồ đệ phía dưới bất quá là vì học một điểm có thể cường thân kiện thể võ học. Phòng bị sau này việc buôn bán thời điểm không bị sơn tặc cướp bóc mà thôi.

Mà khi Thạch Long bái nhập Chưởng giáo môn hạ, trở thành Thuần Dương đệ tử sau, ngay tiếp theo hắn một đám bọn đồ tử đồ tôn cũng đã trở thành Thuần Dương đệ tử.

Một sóng lớn người toàn bộ biến thành đạo sĩ.

Trừ đi một tí tình huống cần phải chú ý bên ngoài, những địa phương khác đảo là không có gì bất đồng. Với tư cách Chưởng giáo Đạo Công Tử, đối môn hạ của chính mình người đương nhiên là có lấy an bài.

Hoa Sơn là rất lớn.

Nhưng là Thuần Dương người ở bên trong trừ bỏ một chút lưu thủ tại người trên núi bên ngoài, những thứ khác cũng là hành tẩu ở bên ngoài.

Trừ bỏ một bộ phận đi theo Thạch Long tại phụ trách lá trà phương diện sinh ý, còn có một bộ phận người nhưng lại đi Khấu Trọng cái kia trong, tham gia Thiếu Soái Quân, bỏ đi đạo bào mặc vào nhung trang. Này không, vừa mới đi theo tại Nhạc Duyên bên người nhóm người này đạo sĩ, tựu là vừa cởi nhung trang, một lần nữa thay đạo bào Thuần Dương đệ tử.

Tại trong quân đội lăn lộn ra tới đạo sĩ, sớm đã không còn đạo sĩ nên có tung bay khí độ, càng nhiều là vẫn là

binh lính càn quấy tử có lưu manh ý nhị.

Này không?

Trước mắt đi theo một đám Thuần Dương đạo sĩ, trong đó chân chính đắc đạo cao nhân là không có, trừ bỏ một cái tiểu đội khác dẫn đầu người Viên Thiên Cương có phần này khí chất bên ngoài, trước mắt các đạo sĩ trên người càng nhiều là cũng không phải Đạo gia khí chất.

Bất quá, tuy nhiên lưu manh khí chất chiếm đa số, nhưng là phần này tùy ý thái độ ngược lại kéo gần lại dân chạy nạn cùng đối phương quan hệ. Không có cái loại này cao nhân cùng bình dân ở giữa ngăn cách.

Một ngày qua rất nhanh đi.

Tại Phật môn trở tay không kịp cùng Thuần Dương triệt để chuẩn bị, so sánh làm ra rất làm cho người ta thoả mãn hiệu quả.

Mặt trời tây nghiêng.

Sắc trời rất nhanh vào đêm, tại cái khác đạo sĩ mang theo một đám dân chạy nạn chú ý thời điểm, Nhạc Duyên nhưng lại đứng dậy ly khai, đi đến một chỗ yên lặng địa phương, yên tĩnh nhìn lấy bầu trời đêm ánh trăng.

“Xuất hiện đi!”

“Loan Loan!”

“Ngươi cũng nhìn một cái hạ buổi trưa rồi!”

Hít hà này ẩn ẩn quen thuộc mùi thơm, Nhạc Duyên tầm mắt vẫn là rơi ngày hôm đó tế Ngân Nguyệt trên, nghe côn trùng kêu vang cùng trước mặt này chảy xuôi nước suối thanh âm, tại đây ánh trăng hạ làm cho người một loại an bình cảm giác.

“Hì hì…”

Kiều như chuông bạc vui cười âm thanh từ trong không khí truyền đến, theo tiếng cười, một hồi mang theo làn gió thơm thân ảnh màu trắng xuất hiện ở Nhạc Duyên bên cạnh trên tảng đá lớn, hai tay chắp sau lưng, trần trụi chân tại trên tảng đá ung dung xoay một vòng nhi sau, Loan Loan lúc này mới dùng một loại hồi ức giọng điệu, nói ra: “Đã lâu không gặp a. Công tử!”

“Công tử còn nhớ rõ ngày đó dưới trời chiều Loan Loan sao?”

Một đôi như nước bình thường là lớn ánh mắt nháy nha nháy, Loan Loan thân thể nghiêng về phía trước. Tầm mắt khác hẳn chằm chằm lên trước mắt một thân miếng vá đạo bào Nhạc Duyên.

“Đã quên mình cũng không thể quên ngươi, ta có thể nào đã quên Loan Loan?”

Vẻ mặt tươi cười ở bên trong, Nhạc Duyên chậm rãi xoay người lại, tầm mắt quăng hướng Loan Loan, hai người bốn mắt tương đối, như đã cách tam thu người yêu.

“Này Loan Loan an tâm!”

Tay ngọc nhẹ nhàng vỗ ngực, nhộn nhạo trong Loan Loan thở ra một hơi dài, trên mặt đều là thư thái biểu lộ. Lẩm bẩm nói: “Đúng rồi, những thời giờ này không thấy, công tử đây là trôi qua… Khá hơn chút hơi chút có chút quẫn bách à?”

“Nhìn Trinh Trinh tỷ, là không có chiếu cố tốt công tử!”

Tầm mắt chằm chằm lên trước mắt Đạo Công Tử trên người này đánh tràn ngập miếng vá đạo bào, phải biết rằng tại Loan Loan dĩ vãng trong ấn tượng Nhạc Duyên nhưng mà mặc xiêm y, ăn cơm cũng cần ăn thứ tốt, theo phương diện nào đó tính là có thêm một loại thanh khiết Đạo Công Tử thế nhưng sẽ khai thiên tích địa mặc vào một thân miếng vá đạo bào. Điều này làm cho Loan Loan không thể không kinh ngạc.

“Công tử này một thân miếng vá, cũng không biết trong khoảng thời gian này đã ăn bao nhiêu khổ!”

Như có chỗ chỉ ai thán một tiếng, Loan Loan trong hốc mắt chậm rãi hiện lên dịu dàng nước gợn.

Loan Loan trong lời nói chỉ là cái gì Nhạc Duyên đương nhiên hiểu rõ, trước mắt gặp lại cũng không phải lúc trước như vậy tiếp xúc, lúc ấy là song phương biết rõ lẫn nhau, nhưng lại ra vẻ không biết phối hợp với biểu diễn. Nhưng là trước mắt nhưng lại đã biết từng người thân phận, lại là không thể tại giả giả không biết nói.

“Không!”

Đón Loan Loan tầm mắt, Nhạc Duyên lắc đầu, hướng về phía Loan Loan nhướng mày cười, nói ra: “Đây cũng không phải là bình thường miếng vá a!”

“A?”

Kinh ngạc trong. Loan Loan liền thấy Nhạc Duyên một hồi răng rắc thanh âm trong bắt đầu xé rách trên người miếng vá tới, rất nhanh tại ngắn nhỏ vải khối tung bay trong. Này cơ hồ đánh khá hơn chút chỗ miếng vá đạo bào rực rỡ hẳn lên.

“Đây là Trinh Trinh chuyên môn đánh ở bên ngoài miếng vá!”

Tại vén lên cuối cùng miếng vá sau, Nhạc Duyên lúc này mới mở ra hai tay, cười nói: “Rồi, hiện tại tựu là hoàn hảo được rồi!”

“…”

Trợn mắt há hốc mồm nhìn trước mắt rực rỡ hẳn lên đạo bào, Loan Loan chỉ cảm giác mình lông mày có chút rung động, khóe miệng cũng ở đây run rẩy.

Này tính cái gì?

Loan Loan quả thực thật không ngờ sẽ là như vậy một bộ tràng cảnh, vừa mới nhà mình như có chỗ chỉ mà nói, tại đối phương hành động này, triệt để bắn chết mất. Nguyên bản nàng còn tưởng rằng lúc trước đối Đạo

Công Tử có đi một tí hiểu rõ, nhưng vào lúc này Loan Loan phát hiện sự tình chỉ sợ là không đơn giản.

Đồng dạng.

Đạo Công Tử những lời này cũng nói cho Loan Loan một chuyện, đó chính là đối phó Phật môn người ta cũng sớm đã đang chuẩn bị rồi.

Tầm mắt tại Nhạc Duyên sau lưng này Nguyệt Khuyết kiếm trên dừng lại một hồi lâu, Loan Loan lúc này mới quơ quơ đầu, quyết định nói thẳng ra lời của mình, nếu như như vậy giật xuống đi, Loan Loan còn thật không biết trước mặt Đạo Công Tử đến lúc đó lại sẽ làm cho xảy ra chuyện gì tới.

Bất quá, Loan Loan ngược lại có một loại trực giác, tựa hồ trước mặt Đạo Công Tử trong đoạn thời gian này đã xảy ra một ít biến hóa, chỉ là là nơi nào xuất hiện biến hóa, Loan Loan còn không thể nhận ra cảm giác.

“Công tử ngược lại hảo tâm tình!”

“Chỉ là công tử không sợ hãi Phật môn cùng Đạo môn những người khác đối công tử như vậy cách làm, nhìn không được sao?”

“Đến lúc đó như Tứ đại thánh tăng, Ninh Đạo Kỳ còn có Từ Hàng Tĩnh Trai các ni cô cùng một chỗ nhằm vào công tử, chỉ sợ công tử chống không đi xuống á!”

Nói đến đây, Loan Loan một đôi lông mày ỉu xìu xuống tới, vẻ mặt lo lắng, nói: “Loan Loan cũng không muốn

công tử sau này thanh đăng bạn phật rồi, cả đời lẻ loi hiu quạnh!”

Đào người ta nền tảng, Phật môn tự nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ!

Bởi vì Nhạc Duyên cách làm, hai giáo tranh phong tương đối có lẽ sẽ sửa thành mặt khác một loại phương thức.

“Này Loan Loan ý tứ…”

Mày kiếm giương lên, Nhạc Duyên tầm mắt ngừng lưu tại Loan Loan trên mặt.

“Địch nhân của địch nhân, liền là bằng hữu!”

“Cho nên, công tử cùng Thánh môn hợp tác a!”

Trong tiếng cười, Loan Loan nói ra đến đây tính toán.

Hợp tác?

Nếu là Âm Quý phái biết rõ Đán Mai cùng Văn Thải Đình cũng là chết ở Bạch Thanh Nhi trong tay, mà Bạch Thanh Nhi thì là gia nhập Thuần Dương, chỉ sợ cái này hợp tác…

“Nếu như ta cự tuyệt đâu này?”

Tâm niệm cấp chuyển, Nhạc Duyên tại phân tích lấy Âm Quý phái tính toán, ngoài miệng nhưng lại hỏi ngược lại.

“Này, công tử nói như vậy quá bất cận nhân tình rồi!”

Lời nói rơi xuống, đùa trong tiếng cười Thiên Ma Nhận đã xuất hiện ở trên hai tay, Loan Loan cười nói: “Ta nghĩ công tử chắc là không biết nhường Loan Loan thất vọng đấy!”

Chương 166 : Nhột

166 chương nhột

Đe dọa?

Không!

Loan Loan tại biết rõ thiền chủ Liễu Không chết trận tại Đạo Công Tử trên tay sau, nàng liền biết rằng dùng trước mắt mình tuyệt đối không phải Nhạc Duyên đối thủ. Trừ phi mình Thiên Ma Công có thể đạt tới thứ mười tám tầng, thực hành hoàn mỹ cảnh giới mới có thể thắng nắm chắc.

Cho nên, cho dù là tại vũ lực trên có lấy hoàn cảnh xấu, nhưng là Loan Loan nhưng cũng là giữ vững nàng thân là Âm Quý phái Thánh nữ tư thái.

Bất kể như thế nào, ít nhất cũng nên tại Đạo Công Tử trước mặt trước thể hiện ra chính mình thân là Ma Môn Thánh nữ khí chất a?

Phải biết rằng lúc trước lần đầu tiên gặp mặt thời điểm, Loan Loan nhưng mà sắm vai là một nhu thuận thị nữ, căn bản sẽ không có thể hiện ra chút nào khí chất, lại càng không cần phải nói bình thường còn cần giúp đỡ mang kiếm rồi. Hơn nữa hỏa thiêu Tĩnh Niệm thiện viện Đạo Công Tử chắc chắn đối mặt Phật môn vồ đến, cùng Đạo môn nội bộ ngôn từ, dưới loại tình huống này Âm Quý phái không ngại lại lần nữa bổ sung một đao.

Chỉ cần đối với chính mình có lợi, không phải là đầy đủ đâu này?

Rồi hãy nói, tình huống này liên lụy đến Âm Quý phái truyền thừa, cơ hồ có thể cùng thiên hạ đánh đồng.

Thiên Ma Công, là Loan Loan không thể không để ý địa phương.

"…"

Nhìn xem Loan Loan một đôi tay ngọc đem tên Thiên Ma này lưỡi dao giống như xinh xắn dao găm bình thường đùa hoa lệ vô cùng chuyển động, một đôi mắt to nhưng lại trừng lớn lấy chằm chằm vào Nhạc Duyên, chậm rãi nói ra: "Công tử, so sánh lên chuyện hợp tác tới, Loan Loan còn có một việc có chút mê hoặc, hi vọng công tử có thể thay Loan Loan giải thích nghi hoặc!"

"Ngươi nói!"

Ánh mắt có chút nhíu lại, Nhạc Duyên đã đoán được Loan Loan tiếp được muốn nói lời, không thể nghi ngờ Âm Quý phái này là muốn thừa dịp cháy nhà cướp của rồi. Hồi tưởng lại phía trước Bạch Thanh Nhi theo như lời nói, này Loan Loan cùng Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên sẽ không phải vẫn cho rằng tự mình biết Thiên Ma Công a?

Cẩn thận cân nhắc qua một phen. Nhạc Duyên cơ hồ có thể khẳng định, tại trong mắt của các nàng chỉ sợ là nhận định của mình Hấp Tinh Đại Pháp… Ngô. Bây giờ là Bắc Minh Thần Công trong đó có Thiên Ma Công

bóng dáng. Bởi vì tại Ma Môn công pháp ở bên trong, Thiên Ma Công cũng có thể hấp thụ người khác công lực.

Đơn liền lực hấp dẫn mà nói, hai thứ này công pháp còn thật sự có một điểm tương tự.

“Công tử, “

Trầm ngâm một chút, Loan Loan thấy người trước mắt sắc mặt rất là lạnh nhạt, nàng biết rõ chuyện này tại đã trải qua mình cùng Bạch Thanh Nhi nằm vùng thất bại hậu quả sau, chỉ sợ chỉ có thể đang tại mặt hỏi ra, mặc dù ở đáy lòng đối kết quả cũng có suy đoán. Nhưng là Loan Loan không thể không hỏi thăm: “Ta muốn biết công tử phải chăng biết được phái ta Thiên Ma Công?”

Thiên Ma Công!

Quả nhiên là vấn đề này!

Làm Loan Loan hỏi những lời này sau, ánh mắt của nàng vẫn không nhúc nhích chằm chằm vào Nhạc Duyên mặt, rất nghiêm túc quan sát đến đối phương biểu lộ, càng vận khởi Thiên Ma chân khí tới ẩn ẩn điều tra đối phương chân khí trong cơ thể ba động, chỉ cần Nhạc Duyên có một có chút ba động, Loan Loan liền có thể đại khái đúng là chắc.

“Không biết!”

Đón Loan Loan tầm mắt, Nhạc Duyên rất là nghiêm túc hồi đáp: “Ta không là người trong Ma môn. Thiên Ma

Công là ngươi Âm Quý phái trấn phái công pháp, khi hôm nay võ lâm Tứ đại kỳ công một trong. Như vậy công pháp làm sao có thể lưu lạc đến ta đạo nhà trong tay?”

“Hơn nữa…”

“Ta cũng không có Bất tử ấn pháp!”

Thiên Ma Công hiện nay có thể nói chỉ có ba người biết rõ, đó chính là Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, Âm Quý phái Thánh nữ Loan Loan cùng với Tà vương Thạch Chi Hiên rồi. Tà vương Thạch Chi Hiên tuy nhiên mượn từ Thiên Ma Công phối hợp chính mình môn phái công pháp tăng thêm Phật môn võ học đã sáng tạo ra Bất tử ấn pháp, nhưng là Nhạc Duyên cũng chưa từng gặp qua học tập một bộ phận Bất tử ấn pháp Dương Hư Ngạn cùng Hầu Hi Bạch hai người sẽ Thiên Ma Công.

Bất tử ấn pháp?

Loan Loan hơi sững sờ, lập tức hiểu rõ ra.

Mình cùng Bạch Thanh Nhi nằm vùng ẩn núp. Sớm đã bị đối phương phân biệt đi ra, hiển nhiên Đạo Công Tử đối Âm Quý phái rất hiểu rõ rất sâu. Lúc trước sư phụ mình Chúc Ngọc Nghiên cùng Thạch Chi Hiên chuyện tình nhưng mà huyên náo dư luận xôn xao, tại Ma Môn hai phái Lục đạo trong ảnh hưởng rất lớn.

Âm Hậu vì Thạch Chi Hiên không chỉ có đem Thiên Ma Công đưa đi ra ngoài, cũng đem bản thân đáp đi ra ngoài, đồng thời còn tức chết rồi Âm Quý phái tiền nhiệm Chưởng môn. Chuyện như vậy bất kể như thế

nào cũng là lấy không trụ sở hữu người miệng.

Tuy nhiên Âm Quý phái hiện tại trên dưới không người dám nhắc tới, nhưng là những thứ khác phái liền chưa hẳn rồi. Chỉ bất định vui cười đã bao nhiêu năm.

Lúc này nghe Nhạc Duyên nâng lên Bất tử ấn pháp, Loan Loan đảo cũng không có bao nhiêu ngoài ý muốn.

Chỉ là Nhạc Duyên phủ nhận, nhường Loan Loan cảm giác đối phương là nói dối, nước dịu dàng bình thường con mắt đi lòng vòng, Loan Loan này mới mở miệng nói ra: “Công tử, ngươi nói láo rồi!”

“A?”

Loan Loan như vậy nghiêm túc rõ ràng phủ nhận Nhạc Duyên mà nói, điều này làm cho hắn hơi có chút ngoài ý muốn.

“Biên Bất Phụ là chết ở công tử trên tay a?”

Nhẹ nậng cằm, Loan Loan tầm mắt lướt qua Nhạc Duyên rơi vào này nhộn nhạo trên mặt nước, nhẹ nhàng nói: “Lúc trước Biên Bất Phụ chết, ta nhưng là cùng sư phụ cẩn thận điều tra đâu! Như chỉ là giết Biên Bất Phụ, bởi vì Đông Minh phu nhân nguyên nhân, sư phụ có lẽ không thèm để ý, Loan Loan càng đánh nội tâm trong cảm thấy cao hứng, nhưng là công tử a…”

Nói đến đây Loan Loan ngữ khí dừng lại, sau đó trực tiếp điểm ra trong đó mấu chốt chỗ, nói: “Biên Bất Phụ nhưng mà chết ở Thiên Ma Công thu nạp công lực trên

mặt đấy! Hắn là sinh sinh bị người đem trong cơ thể công lực cướp đoạt không còn mà cả người dầu hết đèn tắt kết quả.”

Tầm mắt thu hồi, lại lần nữa ngừng lưu tại trước mặt Đạo Công Tử trên người, tiếp tục nói: “Mà ở lúc trước, cũng chỉ có công tử ngươi có ra tay động cơ!”

Ánh mắt như Nguyệt Nha bình thường khom lên, tới đây trên đường, Loan Loan đã triệt để đã điều tra hiểu qua, nếu không mà nói Khấu Trọng bọn họ có thể nào theo Đông Minh phái binh khí sinh ý trong gặm tiếp theo khối tới? Phải biết rằng ngay lúc đó Khấu Trọng Thiếu Soái Quân địa bàn cũng không quá cứng mới vừa vặn cao hứng, trên tay tiền tài cũng không giàu có.

Đông Minh phái giai đoạn trước thay Thiếu Soái Quân chuẩn bị binh khí dĩ nhiên là xa mượn.

Mà này không biết sao rơi vào Khấu Trọng trong lòng bàn tay Cự Kình Bang càng thành vận chuyển lương thực cùng binh khí đội tàu, đương nhiên trong đó một bộ phận cũng bị Khấu Trọng điều tra đi làm thuỷ quân. Dù sao, Thiếu Soái Quân chỗ địa bàn nhiều sông, lúc cần thiết cần dùng thuyền vận binh, hay là trực tiếp tại trên nước cùng quân địch giao phong.

Như vậy từ trên tổng hợp lại, giết Biên Bất Phụ người liền đã có tuyệt đối khẳng định, đó chính là Thuần Dương Chưởng giáo —— Đạo Công Tử Nhạc Duyên.

“Không sai!”

Thấy Loan Loan đã nói đến nước này, đối với Biên Bất Phụ chết đã không có tất yếu giấu diếm, người ta trên cơ bản đã điều tra rõ ràng. Tại giấu diếm đi xuống bất quá là chuyện cười. Đón Loan Loan tầm mắt, Nhạc Duyên gật gật đầu. Thừa nhận Biên Bất Phụ là mình giết chết.

Nhưng là ——

“Thiên hạ này, không phải chỉ có Thiên Ma Công có thể thu nạp người khác công lực!”

Mở ra tay, Nhạc Duyên lắc đầu, nói ra: “Cho nên, Loan Loan ngươi dùng thu nạp công lực này vừa nói tới dự đoán ta biết Thiên Ma Công, đây không thể nghi ngờ là chuyện cười. Bởi vì ta Đạo gia ở bên trong, còn có một dạng võ học cũng có thể thu nạp người khác công lực cho mình dùng!”

“Ân?”

Nhíu mày, Loan Loan không ngờ rằng Nhạc Duyên sẽ như thế nói.

“Bắc Minh Thần Công!”

“Đồng dạng là một môn có thể chuyên môn thu nạp người khác công lực cho mình dùng công pháp!”

Thấy Loan Loan mê hoặc bộ dạng. Nhạc Duyên nói thẳng ra môn công pháp này danh tự, nói ra: “Biên Bất Phụ chính là chết ở Bắc Minh Thần Công phía dưới đấy!”

“Bắc Minh Thần Công? !”

Thì thào tái diễn cái này kỳ lạ danh tự, Loan Loan trong nội tâm phi thường kinh ngạc, phải biết rằng tại dĩ vãng Đạo gia công pháp ở bên trong, nàng còn chưa từng nghe nói qua có chuyên môn thu nạp người khác công lực cho mình dùng công pháp, như vậy tồn tại chẳng lẻ không sợ công lực tương trùng sao?

Phải biết rằng mặc dù là Thiên Ma Công có có thể thu nạp người khác công lực cho mình dùng năng lực, nhưng là cái này cách làm Loan Loan còn có Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên cũng rất ít như vậy đã làm.

Quá mức pha tạp, hỗn tạp nội lực. Phi thường dễ dàng ảnh hưởng tự thân chân khí.

Trừ phi thu nạp là một loại vô cùng tinh khiết chân khí, có thể hoàn toàn chuyển hóa làm bản thân sử dụng mới có thể, thí dụ như Trường Sinh chân khí.

Nếu thật là có thể như vậy, chỉ sợ này Bắc Minh Thần Công không nên gọi là Đạo gia công pháp, so sánh với ma công còn ma công rồi.

Tuy nhiên Loan Loan không biết đến tột cùng một môn cái dạng gì công pháp, nhưng là Loan Loan có một loại trực giác. Trước mắt Nhạc Duyên cũng không có lừa gạt mình, chỉ là Bất tử ấn pháp cũng có thể nói không phải Thiên Ma Công, nhưng là ngươi không thể nói Bất tử ấn pháp cùng Thiên Ma Công hoàn toàn không có vấn đề gì?

Hiển nhiên, tại Loan Loan trong nội tâm này cái gì Bắc Minh Thần Công cùng Bất tử ấn pháp có lẽ là một cái hình thức.

Gần kề mấy câu, có thể nào bỏ đi Loan Loan trong lòng nghi kị?

Nàng cũng không phải là danh môn chính phái. Nghĩ muốn triệt để chứng thực, chỉ có tận mắt nhìn thấy mới có thể Loan Loan thật đúng.

Loan Loan này hơi chu môi nhỏ biểu lộ không thể nghi ngờ tại hướng Nhạc Dương lộ ra được nàng cũng không tin tâm tư. Tâm niệm nhất chuyển. Nhạc Dương phải vươn tay ra, đối Loan Loan nói ra: “Loan Loan ngươi nếu không tin, này đi như vậy… Đem ngươi Thiên Ma Công lưng cho ta nghe một chút, ta tới so sánh một chút, nhìn phải chăng tương tự!”

Ngươi đang trêu người ta sao?

Loan Loan trừng tròng mắt, gắt gao chằm chằm vào Nhạc Duyên, đang nghe Nhạc Duyên những lời này, Loan Loan nghiêng đầu sang chỗ khác, gắt một cái, khinh thường quay đầu, không nói gì nữa.

Nói cho ngươi biết?

Vừa không thể nào!

Nếu thật là như vậy, này không có khả năng cũng biến khả năng.

“Công tử khi dễ người!”

“Đường đường một vị Thuần Dương Chưởng giáo, chỉ biết khi dễ trói gà không chặt chi tiểu nữ tử, xấu hổ cũng không xấu hổ!”

Loan Loan nghe ra một câu kia chuyên môn thu nạp người khác công lực cho mình dùng hàm nghĩa, nếu nói là trước là Loan Loan dùng địch ta trạng thái tới uy hiếp Nhạc Duyên mà nói, như vậy hiện tại Nhạc Duyên tựu là dùng những lời này trái lại uy hiếp Loan Loan rồi.

Như ngươi dùng sức mạnh mà nói, như vậy Âm Quý phái trên dưới đều trở thành Biên Bất Phụ kết quả như vậy.

Đạo Công Tử có thể đối Phật môn làm ra như vậy chuyện vô sỉ tới, Loan Loan không biết là hắn đối Ma Môn sẽ lưu thủ. Mặc dù ở trong nội tâm, Loan Loan còn không tin tưởng lắm thật có như vậy công pháp có thể triệt để giải quyết bất đồng chân khí kiêm dung cùng tồn tại câu hỏi.

Óng ánh xinh xắn chân ngọc tại trên tảng đá hoạt động lên, không ngừng dùng ngón tay cái điểm điểm này hơi có vẻ râm mát địa phương, ngoài miệng nhưng lại dùng đến làm nũng giọng điệu nói ra. Nếu không phải đã sớm biết Loan Loan là một cái dạng gì nữ tử, cho dù là Nhạc Duyên cũng không khỏi rất đúng Loan Loan loại này làm nũng tính nết lau mắt mà nhìn.

Này hoàn toàn là hạ bút thành văn, trở mặt thuật đó là

đến nhất định được cảnh giới.

Trước mắt này một bộ hình dáng, tựu thật giống ban đêm này vụng trộm đi tới nghịch ngợm gây sự Hắc ám tinh linh.

Chỉ là câu kia tay trói gà không chặt, lại hình dung như thế nào rồi lại không nên nói rất đúng ngươi đi?

Nhạc Duyên cảm giác mình đi trước hủy miếng vá cách làm dĩ nhiên rất cái kia rồi, nhưng không nghĩ tới Loan Loan cách làm thực sự tương xứng, không nói trước Biên Bất Phụ chết trong mắt của nàng có cũng được mà không có cũng không sao, nếu không phải là mình thân phận câu hỏi, ngay lúc đó Loan Loan chỉ sợ đã là tại nội tâm tung tăng như chim sẻ vô cùng rồi.

Ngắm lên trước mắt này ra vẻ thẹn thùng tức giận Loan Loan, Nhạc Duyên nghiêng đầu, đánh giá thật lâu, tầm mắt bị cặp kia chân trần hấp dẫn, nhưng lại không khỏi trong lòng dâng lên một loại thật lòng nghĩ muốn trêu đối phương xúc động.

Xúc động, rất nhanh liền hóa thành hành động.

Tay phải thành chưởng mở ra, người bay thẳng đến Loan Loan bắt đi.

“! ! !”

Bất ngờ ra tay, cũng không có nhường Loan Loan ngoài ý muốn, khi xác định Đạo Công Tử vũ lực giá trị vượt quá chính mình sau, Loan Loan nội tâm liền đã có đề

phòng. Chỉ là này Nhất Giới chuẩn bị mặc dù tại, nhưng là đối mặt Nhạc Duyên bất ngờ động thủ hãy để cho nàng không khỏi giật mình.

Đạo Công Tử đây là muốn cùng Âm Quý phái trở mặt sao?

Trong nội tâm kinh ngạc Loan Loan hướng mặt nước tung đi, đạp nước mà đi ở bên trong, tránh được Nhạc Duyên công kích.

Nhưng là bất ngờ tiến công, cộng thêm nội tâm đối này cái gọi là Bắc Minh Thần Công phòng bị, dùng Đạo Công Tử này làm cho người ta kinh hãi khinh công ở bên trong, khiến cho Loan Loan rất nhanh liền đã rơi vào hạ phong.

Oanh!

Một chưởng oanh, phô thiên cái địa sóng nước đột ngột từ mặt đất mọc lên.

Tay phải kéo qua sóng nước, mở ra lòng bàn tay chính là một chuỗi tản ra hàn khí khối băng, lập tức một tay ném ra, tiếng rít trong hướng sóng nước bay đi.

PHỐC PHỐC âm thanh bên tai không dứt.

Vô số vụn băng xuyên qua bọt nước, xen lẫn bọt nước, hướng Loan Loan vọt tới.

“Ân?”

“Đây là! ! !”

Thiên Ma Lực Trận xoay mình chuyển, tuy nhiên sai mở tuyệt đại đa số bọt nước cùng vụn băng, nhưng ở trong buổi tối, xen lẫn tại bọt nước trong vụn băng vẫn còn có chút cho phép đánh vào trên người của nàng, nhất thời như khí thể tiêu tán tiến nhập thân thể.

Trong đầu hồi tưởng lại lúc trước cùng Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng giao phong, Loan Loan sắc mặt nhất thời đại biến.

Nghiêng đầu sang chỗ khác đang muốn thoát đi, một thân Thiên Ma chân khí cưỡng chế áp chế cái loại này ẩn ẩn tê dại ngứa, chỉ là Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người chân khí cường độ căn bản liền không cách nào cùng Nhạc Duyên so sánh với, tuy nhiên áp chế, nhưng Loan Loan vẫn tại trở tay không kịp trong lúc bị đi theo đi lên Nhạc Duyên chặn ngang ôm vào trong lòng.

“Ngươi…”

Thân thể đột nhiên khẩn trương, nhưng mà không chờ Loan Loan kinh ngạc, phẫn nộ, đã thấy Nhạc Duyên lại lần nữa có động tác.

Tay phải như ảo ảnh bình thường nhận điểm liên tiếp trên người mình hơn phân nửa yếu huyệt, khiến cho Loan Loan giãy dụa động tác im bặt mà dừng, người nhưng lại tức giận trừng mắt Nhạc Duyên, hình như có một loại như ngươi thật sự làm cái gì, Âm Quý phái chắc chắn cùng ngươi Thuần Dương cùng chết!

Đến lúc đó ngươi Thuần Dương đối mặt Phật Đạo ma tam giáo, phải làm như thế nào?

“Đừng như vậy trừng ta!”

Đối Loan Loan căm tức Nhạc Duyên làm như không thấy, ngửi ngửi cô gái trong ngực mùi thơm của cơ thể, Nhạc Duyên nhưng lại dùng đến một loại cảm thán giọng điệu nói ra: “Loan Loan, ngươi biết không?”

“Sư Phi Huyên uy hiếp tính toán ta, cho nên ta giết thiền chủ Liễu Không, thiêu Tĩnh Niệm thiện viện.”

“Mà Loan Loan ngươi uy hiếp ta đâu này? Ngươi nói ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Giết ngươi?”

“Không! Không! Không! Điều này thật sự là quá hư mất của trời rồi!”

Trong khi lầm bầm lầu bầu, theo Nhạc Duyên trong miệng nhảy ra mà nói dường như Loan Loan khẩn trương lên, mắt trợn tròn, khuyên giải nói: “Ê, công tử, ngươi nhưng chớ có xằng bậy a! Nếu không ta hô cứu mạng rồi!” Đối phương trong miệng cái kia lời nói, thỏa thỏa chính là muốn đùa giỡn lưu manh tiết tấu.

Rồi hãy nói, từ Nhạc Duyên mang theo kiếm thị hành vi sau, Loan Loan cho tới bây giờ liền không cho rằng người ta Đạo Công Tử sẽ theo khuôn phép cũ.

Bất quá càng nhiều là hãy để cho Loan Loan cảm thấy

trước mắt Nhạc Duyên tựa hồ cùng lúc trước chỗ nhận thức Đạo Công Tử thoáng có chút ít bất đồng, sở dĩ nơi nào bất đồng, nhưng lại để cho nàng nhất thời phân không rõ ràng lắm.

“Có!”

Ngẩng đầu trăng rằm, Nhạc Duyên hai mắt sáng ngời, nói: “Ta đem đại biểu trăng sáng trừng phạt ngươi!”

Nói xong tay phải theo Loan Loan đùi xuống phía dưới sờ soạng, này vừa động làm lúc này khiến cho Loan Loan kinh hãi, trong cơ thể bị chế trụ Thiên Ma chân khí bắt đầu rục rịch, nghĩ chỗ xung yếu phá huyệt đạo trói buộc. Ánh mắt lập loè ở bên trong, Loan Loan nội tâm suy nghĩ phải chăng dùng ngôn ngữ hấp dẫn Nhạc Duyên lực chú ý thời điểm, người vừa kinh ngạc phát hiện tay của đối phương chẳng qua là xẹt qua bên đùi, cuối cùng nhưng lại đã rơi vào của mình “chi lõa ” trên chân ngọc.

Đây là…

Tại Nhạc Duyên tay phải nắm lấy chính mình chân ngọc một khắc đó, Loan Loan sắc mặt cũng không khỏi co lại, hồi tưởng lại ban đầu ở trong khách sạn tràng cảnh.

Không chờ Loan Loan kịp phản ứng, rồi lại thấy đối phương từ phía sau lấy ra này cắm ở bên hông phất trần, đem chính mình ngửa mặt đặt ở bên giòng suối trên cỏ, sau đó nàng liền thấy Nhạc Duyên dùng một loại rất là nghiêm túc vẻ mặt nghiêm túc một tay kéo lấy chân của mình, một tay bắt lấy này phất trần lông mềm.

Tại Loan Loan ngạc nhiên nhìn soi mói, này phất trần chậm rãi đụng phải chân của mình bản tâm, sau đó trên dưới hoạt động bắt đầu.

Nhất thời ——

“Khanh khách…”

Âm thanh lục lạc, tiếng cười, hỗn hợp lấy tại ban đêm bên giòng suối quanh quẩn bắt đầu.

Chương 167 : 166 167 168 169 170 171 Converted by Nhóm convert

167 chương Ba Thục

“Khanh khách…”

Loan Loan chưa từng có nghĩ tới, cười cũng là một loại thống khổ.

Làm này không có vào thể nội hàn băng dẫn đến thành ngứa cộng thêm này phất trần không ngừng ở bàn chân trong nội tâm bắt đầu bạo động hợp lại cảm giác, cơ hồ triệt để phá hủy Loan Loan, trong lúc nhất thời bên giòng suối này ào ào tiếng nước chảy đều bị Loan Loan tiếng cười duyên chỗ che đậy.

Nhất là tại một thân công lực bị hạn chế thời điểm, tại Trường Sinh chân khí dưới sự kích thích loại cảm giác này liền lập tức phóng đại rồi.

Chỉ chốc lát sau.

Loan Loan đã lâm vào thất thần trạng thái, cả người đã bủn rủn vô lực.

Không chỉ có như thế, khóe miệng càng chảy ra không ít

óng ánh sáng nước miếng.

Trong lòng, Loan Loan cơ hồ đem Nhạc Duyên mắng chó máu xối đầu. Đối với cái này, một mực hết sức chuyên chú ở dùng phất trần gãi người ta bàn chân Nhạc Duyên tất nhiên là không có để ý, này rất nghiêm túc bộ dáng, tựa hồ là tại một gian hết sức to lớn chuyện đại sự.

Không được!

Tại tiếp tục như vậy, tuyệt đối sẽ xảy ra vấn đề!

Tự giác như vậy cười đi xuống, Loan Loan cảm giác mình xảy ra vấn đề lớn, sẽ hư mất, một tiếng kêu đau đớn, trong cơ thể Thiên Ma chân khí cưỡng chế vận chuyển, bị điểm ở huyệt đạo sinh sinh bị xông phá, Thiên Ma Lực Trận nhất thời bộc phát, bạo khởi khí kình đem đang tại mạ đầu gãi ngứa ngứa Đạo Công Tử cho liền xông ra ngoài.

Trong thời gian thật ngắn, Loan Loan đã bị nội thương không nhẹ.

Như bị kinh hãi sóc con, Loan Loan tại bức bách mở Nhạc Duyên sau, cả người tung đi ra ngoài, đáng tiếc lần thứ nhất không có chuyện gì, cái thứ hai nhưng lại chân mềm nhũn, cả người xém tí nữa té ngã trên đất. Lại lần nữa đứng dậy, tại liên tục lướt qua hơn mười trượng sau, này mới ngừng lại được.

Xoay người, nhìn qua đứng ở nơi đó một tay cầm phất trần. Lạnh nhạt nhìn mình Nhạc Duyên.

“…”

“Hôm nay hết thảy, Loan Loan sẽ hồi báo cho công tử đấy!”

Thở hổn hển trả lời một câu. Loan Loan liền thu hồi tầm mắt, người như một đạo khói xanh phiêu hướng trong rừng, này chạy vội tốc độ cơ hồ đem khinh công của nàng phát huy đến đỉnh, giống như tại nàng đứng phía sau chính là ba Đại Tông Sư.

Một hồi lâu.

Tầm mắt theo Loan Loan bóng lưng biến mất trên thu hồi, người đã từ từ cúi đầu, tầm mắt đã rơi vào bàn tay của mình trên. Nhạc Duyên trong mắt lóe ra một chút mê hoặc, vừa mới chính là cái kia xúc động, nhường Nhạc Duyên hồi tưởng lại một kiện quen thuộc trải qua .

Thật giống như lúc trước vừa thấy được Xích Luyện Tiên Tử Mạc Sầu như vậy…

Xúc động rồi!

Sẽ tiến lên bày ra chính mình đối với người ta thật là tốt cảm giác. Mà vừa mới chính mình gãi Loan Loan nhột. Cơ hồ cũng giống như thế.

Không!

Không hoàn toàn đúng!

Lắc đầu, tại quan tưởng ba người sau, nhất là tại trong khoảng thời gian này tiến hành ba người hợp nhất giai đoạn, Nhạc Duyên khẳng định là Phi Mã mục trường một trận chiến, đã tọa hóa thiền chủ Liễu Không này tràn đầy Phật gia chân khí một kích cuối cùng, này thật vất vả cân đối dung hợp, đã xuất hiện cạm bẫy.

Phần này cạm bẫy đến tột cùng sẽ đối với chính mình sinh ra loại nào ảnh hưởng. Nhạc Duyên nhưng lại không được biết.

Là tốt?

Vẫn là xấu?

Trong khoảng thời gian này tới, Nhạc Duyên ngược lại còn không có cảm giác mình xuất hiện một ít xấu ảnh hưởng, bất quá Nhạc Duyên ngược lại cảm giác mình có một loại một lần nữa khôi phục lên lúc trước mới vào thần điêu thời kì cảm giác rồi, chỉ là điểm này cũng chỉ là một chút mà thôi.

Hi vọng đừng rơi vào cùng Tà vương Thạch Chi Hiên như vậy bộ dáng.

Trong lòng thì thầm một câu, tự giác trên người còn không nhiều lắm câu hỏi Nhạc Duyên lập tức thu hẹp tâm tư, lại lại lần nữa bắt đầu chậm rãi bắt đầu nếm thử dung hợp được. Hi vọng tiếp được trong thời gian có thể chữa trị trống không một kích kia xuất hiện câu hỏi.

Tiếp được…

Thuần Dương giáo chúng đã bắt đầu xuống núi truyền giáo, cùng Phật môn tranh đoạt lên tín đồ tới.

Chỉ cần liền điểm này, liền sẽ khiến cho Ninh Đạo Kỳ rơi vào tình huống khó xử, không cách nào đối Thuần Dương nói cái gì, nếu không mà nói Đạo môn này chính là “chi lõa “Trắng trợn phân liệt. Ninh Đạo Kỳ chính là bởi vì thấy quá nhiều. Truy cầu Thiên Đạo, hắn sẽ không đối Thuần Dương ra tay.

Tuy nhiên hắn vì thiên hạ đại thế cùng hòa bình. Nhưng là Đạo môn phân liệt, Ninh Đạo Kỳ còn chịu không được.

Đương nhiên.

Như Ninh Đạo Kỳ đến phá toái hư không tình trạng, đó là mặt khác chuyện tình rồi.

Về phần tiếp được, Nhạc Duyên cũng không có đi tiếp tục đuổi giết những hòa thượng đó còn có Sư Phi Huyên sư muội Tần Xuyên rồi, diệt phật không phải đơn giản như vậy, chỉ cần bằng vào giết chóc, nhất là bốn phía còn có những thứ khác không biết là địch là bạn người thời điểm, tùy ý giết chóc không thể nghi ngờ là hạ sách.

Giết chóc như là không thể một kích diệt địch lời này, như vậy nhất định phải phòng bị đối phương bắn ngược.

Trước mắt, Thuần Dương cùng Đạo Công Tử cũng còn cũng không đủ nội tình đi ngăn cản.

Phật môn trăm ngàn năm qua nội tình không phải chính

là một cái Thuần Dương có thể sánh ngang, dù là có Nhạc Duyên trợ giúp, nhưng vấn đề là trước mắt Đạo môn cũng không đoàn kết, nội bộ sinh sinh hai nhóm người mã, hoàn toàn liên lụy lẫn nhau sức chiến đấu.

Trong nội tâm đối sự tình từ nay về sau tiến hành rồi một phen phân tích suy tư sau, Nhạc Duyên này liền đi ra bên giòng suối, hướng rừng rậm ở chỗ sâu trong dân chạy nạn chỗ đi đến.

Bảy ngày sau.

Nhạc Duyên ly khai Lạc Dương phạm vi lớn.

Trong đoạn thời gian này, trọn vẹn thiêu đốt thời gian lâu như vậy Tĩnh Niệm thiện viện rốt cục dập tắt xuống tới, này tọa lạc tại trong đó Phật tượng còn có Đồng điện cũng sinh sinh bị dung thành một lớn cục một lớn cục cự đại đồng khối. Những vật này, thì là bị Vương Thế Sung phái người toàn bộ thu trở về.

Tại Vương Thế Sung an bài, những thứ này đồng lại lần nữa nấu lại biến thành đồng tiền.

Về phần rời đi, là vì Vương Thế Sung tiếp được cùng Ngõa Đương Lý Mật giữa hai người chiến tranh rốt cục bắt đầu rồi.

Một người phòng thủ.

Một người vì phá Lạc Dương, dùng thay đổi mình bây giờ hoàn cảnh xấu, do đó một lần nữa được đến Thiên Đao Tống Khuyết chèo chống.

Vì bước trên một bước kia, song phương tại này vài ngày trong đã bắt đầu một chút cũng không có số đích ma sát nhỏ, Lạc Dương bên ngoài có chút trong trấn nhỏ đã đã xảy ra chiến đấu, quân Ngoã Cương từng bước ép sát. Dưới loại tình huống này, Nhạc Duyên tự nhiên sẽ không tại đây lộn xộn trên chiến trường lưu lại.

Vương Thế Sung là một cái dạng gì người, ban đầu ở Lạc Dương Nhạc Duyên liền đã biết rồi, lại càng không cần phải nói chính mình lại đem này Hoà Thị Bích mảnh nhỏ cầm trở về. Nếu là hiện tại gặp phải, chỉ sợ đối phương làm không tốt sẽ vứt xuống dưới Lý Mật, trước đối phó chính mình.

Về phần Lý Mật…

Giết Địch Nhượng mà cướp lấy vị trí lão đại người, theo một bước này liền đã đi rồi đường xuống dốc.

So sánh lên Lạc Dương sắp phát sinh chiến đấu, Nhạc Duyên trước mắt tâm tư đã rơi vào rồi Ba Thục.

Tiếp được trong thời gian, Nhạc Duyên đi thuyền dọc theo thủy lộ đi Ba Thục.

Ngược lại tại trong mấy ngày này, nhưng lại cũng không thấy nữa Loan Loan tung tích. Cũng không biết người ta chạy đi nơi nào. Lại phân phó môn hạ đệ tử hành động sau, Nhạc Duyên liền quay lại đầu. Tìm một chiếc thuyền, dọc theo sông xuống, hướng Ba Thục phương hướng mà đi.

Ba Thục.

Thục đạo khó, khó với lên trời.

Ngươi tới bốn vạn tám ngàn tuổi, không cùng Tần nhét thông người ở. Tây làm Thái Bạch có chim đạo, có thể hoành tuyệt Nga Mi đỉnh.

Chính là bởi vì đường khó đi, Lĩnh Nam Ba Thục vùng cơ hồ bị núi non trùng điệp còn có này che trời cây cối cùng vách núi vách đá dựng đứng ngăn lại, khiến cho tiến vào Ba Thục đường hết sức khó đi. Như đi đường bộ. Kia khó khăn không thua lên trời. Trước mắt, tiến vào Ba Thục tốt nhất đường xá, chính là thủy lộ.

Hơn nữa còn là cần nhìn mùa, không thể tại thủy triều phát hồng thủy thời tiết đi thủy lộ.

Cái gọi là một người đã đủ giữ quan ải, vạn người không thể khai thông.

Từ tam quốc đến nay, Ba Thục tựu là chỗ tại dạng này nửa phong bế trạng thái, bên ngoài tiến đến khó. Trong đó đi ra ngoài đồng dạng khó.

Qua nhiều năm như vậy, Ba Thục tình huống cũng không có quá nhiều thật là tốt chuyển, một con đường riêng đường vẫn là như vậy khó đi.

Bất quá cũng chính bởi vì như vậy, thân ở Lĩnh Nam Thiên Đao Tống Khuyết bị nhốt tại nơi này, địa lợi là không đủ sinh sinh sắp có được phi phàm quân sự trí tuệ Tống Khuyết cho ngăn ở trong đó, liền giống như

từng đã là Thục quốc Gia Cát Thừa tướng.

Nếu không có tốt thiên thời. Như vậy Tống Khuyết sẽ là cả đời trấn thủ phía nam tư thế.

Người khác vào không được, hắn cũng ra không được.

Lúc trước Dương Kiên Dương Quảng liền là tình huống như vậy, mà cố tình tranh đoạt thiên hạ Tống Khuyết nhưng lại thiên thời địa lợi cũng bất hòa, càng bất đắc dĩ rồi.

Càng hợp thành cũng cũng tạm thời chắp tay nhường cho mình huynh đệ kết nghĩa Tạ Huy, khiến cho kia sáng lập Độc Tôn Bảo đã trở thành thành đô thế lực lớn nhất. Một bước này. Không thể nghi ngờ là Thiên Đao Tống Khuyết đối Phạm Thanh Tuệ thỏa hiệp, đối Tùy triều thỏa hiệp.

Chỉ là đến trước mắt lúc này…

Đợi thời gian lâu như vậy. Thật vất vả có cơ hội Tống Khuyết, có thể nào còn có thể trạch trong nhà?

Tay của hắn, đã sớm động.

Thành đô.

“Ngô!”

Vừa mới hạ thuyền đặt chân thành đô Nhạc Duyên đầu tiên mắt liền bắt đầu đánh giá đến cái thời kỳ này thành đô tới, không thể không nói trước mắt thành đô rất có

khác phong vị.

Cùng Lạc Dương, Dương Châu bất đồng.

Nơi này có càng nhiều là Dị tộc, trong đó hành tẩu trên đường có rất nhiều mặc sắc thái riêng dân tộc trang phục dị tộc nhân.

Thí dụ như này nửa lộ liễu nửa cái vòng eo, đem eo thon nhỏ lưu ở bên ngoài, một thân Kim Ngân vật phẩm trang sức đinh đinh đang đang Miêu tộc nữ tử, kia lớn mật trình độ muốn vượt xa chính mình đã từng thấy qua Lam Phượng Hoàng. Không cùng lúc, có chút thói quen quả thật bất đồng.

Như vậy cách ăn mặc, nếu Lam Phượng Hoàng thấy vậy chắc chắn đối với chính mình tổ tiên thói quen cam bái hạ phong.

Nhìn qua này trên đường lui tới người đi đường, trong lúc cười khẽ, trong tay quạt xếp pằng một chút mở ra, đong đưa cây quạt, mang theo Nguyệt Khuyết kiếm, tại một hồi đinh đinh đang đang tiếng chuông trong Nhạc Duyên chính thức đặt chân đây là so với Trung Nguyên chiến loạn tiếng động vang trời, nơi này tạm thời tự mình lộ vẻ u tĩnh thành thị tới.

Quạt xếp nhẹ lay động ở bên trong, màu trắng mặt quạt trên xuất hiện vài mỹ nhân nhi bộ dáng, hiển nhiên này quạt xếp chính là đa tình công tử Hầu Hi Bạch từng đã là chuôi này quạt xếp.

Đương nhiên, Nhạc Duyên cũng không có thân mặc đạo

bào, mà là thay đổi một thân màu trắng cẩm y. Nguyệt Khuyết kiếm thì là bị giắt bên hông, đầu đội nho quan, vạt áo tung bay ở bên trong, rất có một loại đi thi học sinh mang kiếm du lịch cảm giác.

Tìm mùi thơm, Nhạc Duyên bước lên này thành đô thành tiếng tăm lừng lẫy Thiên Hương phố.

Mùi đồ ăn.

Mùi rượu.

Còn có Nữ Nhi Hương.

…

Tựu tại Nhạc Duyên đã bước trên Ba Thục thời điểm, tại Phi Mã mục trường trong, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng tại Lỗ Diệu Tử dạy bảo, trình độ có thật lớn đề cao.

Mà Phi Mã mục trường càng cùng Thiếu Soái Quân chặt chẽ hợp tác, khiến cho Thiếu Soái Quân thế lực lớn vì tăng trưởng.

Kia bành trướng thành đô, thậm chí cho hai người chỗ nhận lão tía cũng mang đến áp lực thực lớn.

“Mấy ngày trước, Ngõa Cương Lý Mật tiến công Lạc Dương Vương Thế Sung, đã đánh thành một đoàn. Cục diện như vậy, chúng ta bây giờ không cách nào nhúng tay!”

Nhìn xem thu được đích tình báo, Khấu Trọng nhíu mày

nói ra: “Nhưng như vậy nhưng cũng là những người khác cơ hội!”

“Trong đó Lý phiệt càng như thế!”

Từ Tử Lăng tầm mắt rơi vào này trên bản đồ, trầm tư hạ hồi đáp.

Vô luận ai chiến thắng, đối sau này Lý phiệt xuôi nam tiến công Lạc Dương, cũng là trợ giúp.

“Không sai!”

Đứng ở một bên Lỗ Diệu Tử đối hai tiểu tử rất là thoả mãn, hai tên tiểu tử thái độ so với sư phụ của bọn hắn thật sự là tốt hơn quá nhiều, này hoàn toàn là một trời một vực. Đạo Công Tử quá thông minh, người như vậy nhường đồng dạng thân là người thông minh Lỗ Diệu Tử có chút khó chịu.

Ngón tay chỉ chạm đất đồ, Lỗ Diệu Tử gật đầu nói: “Này khấu tiểu tử, ngươi nói trước mắt Lý phiệt sẽ làm thế nào?”

“Phá Phi Mã mục trường không có kết quả!”

“Này Lý phiệt trước mắt trọng yếu nhất, cũng là rất muốn nhất làm chính là đả bại Đậu Kiến Đức, đồng thời mở rộng địa bàn đồng thời, còn có thể phòng bị chúng ta Thiếu Soái Quân địa bàn mở rộng, vì sau này xuôi nam làm chuẩn bị!”

Khấu Trọng cơ hồ không có dừng lại, liền nói ra trước

mắt Lý phiệt tính toán, này đã coi như là dương mưu, coi như là bên ngoài động tác.

“Cho nên Đậu Kiến Đức không thể bại, nếu như bại lời này cũng không thể bại quá nhanh, nói thật ta đối Đậu Kiến Đức có thể ngăn lại Lý phiệt thời gian, thật sự là không ôm có kỳ vọng!”

Than thở một tiếng, Khấu Trọng lắc đầu bất đắc dĩ, trên mặt tràn đầy vẻ nghiêm túc: “Cho nên vì để cho Đậu Kiến Đức nhiều kiên trì một thời gian ngắn, ta phải đi giúp hạ bề bộn!”

“…”

Từ Tử Lăng ngơ ngác nhìn Khấu Trọng một hồi lâu, bất ngờ mở miệng nói ra: “Nghe nói lần này tiến công Đậu Kiến Đức tiên phong chính là Lý phiệt Tam công chúa a!”

“Ách!”

Trong lòng mình nghĩ cái gì, thân làm huynh đệ Từ Tử Lăng tự nhiên đoán được, Khấu Trọng hơi xấu hổ cười, bất quá lập tức nghiêm túc lại đây, nói ra: “Tại Lý phiệt, Lý Tú Ninh tại thực lực quân sự hơn mấy ư cùng này Lý Thế Dân tương xứng, lúc này đây Phi Mã mục trường chi dịch nhưng thật ra là chúng ta Thiếu Soái Quân thất bại, là ta Khấu Trọng thất bại!”

Nói đến đây, Khấu Trọng trong đầu lại hồi tưởng lại ngày đó đứng chiến tranh tràng diện.

Cho dù là lưng bụng nhận kích, Lý Tú Ninh cùng Lý Tĩnh

vẫn bình yên rời khỏi, thậm chí Nương Tử Quân cùng Huyền Giáp Quân thương vong cũng không lớn, ngược lại Phi Mã mục trường binh sĩ cùng Thiếu Soái Quân có thương vong không nhỏ, kết quả như vậy không thể nghi ngờ là đánh Khấu Trọng mặt.

Nhất là hắn tại Lý Tú Ninh trước mặt trước thời điểm.

“Hiện tại ta tại Lỗ lão nơi này học không ít đông tây gì đó, có không ít phát triển, đang muốn trong chiến tranh thông hiểu đạo lí!”

“Nếu là liền Lý Tú Ninh cũng đánh không lại, ta đây Khấu Trọng nên nói gì đối phương Lý Thế Dân?”

Từ Tử Lăng nghe đến đó, liền biết rằng Khấu Trọng đã có quyết định.

Quyết định này cũng không có bất kỳ lỗi lầm nào lầm, nhưng là một khi này sắp đối mặt hai người là Khấu Trọng cùng Lý Tú Ninh thời điểm, Từ Tử Lăng đã cảm thấy quái dị.

Còn có gần nhất sư môn cũng trở nên quái dị bắt đầu.

Sư phụ cũng là như thế.

Hơn nữa trước mắt Khấu Trọng, chẳng lẽ lại liền tự mình một người là bình thường hay sao?

Từ Tử Lăng nhíu lại lông mày, nắm bắt cái cằm nghĩ như vậy đến.

Quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, bên ngoài mặt trời chính đậm đặc.

Chính là ngày mùa hè thời gian.

Mùa xuân sớm qua rồi.

168 chương ba chén

Thiên Hương phố.

Thiên Hương lâu.

Với tư cách thành đô lớn nhất hoa lâu, tuy nhiên nơi này so ra kém này Lạc Dương, Trường An cùng Dương Châu địa phương hoa lâu quy mô, thậm chí thông gia mặt màu sắc và hoa văn cũng hơi kém một chút. Nhưng tại nơi này, lại vẫn có đặc thù hương vị.

Cùng trên mặt tam địa bất đồng, nơi này không chỉ có có nghiêm chỉnh nữ tử, còn có sắc thái riêng mang theo cái khác dân tộc phong vị Dị tộc nữ tử.

So với những địa phương khác tới, nơi này nhiều hơn lựa chọn, có càng nhiều là phong vị.

Lầu ba.

Gần cửa sổ nhã gian,

Nhạc Duyên gần cửa sổ mà ngồi, ở bên cạnh trong góc, thì là có thêm chuyên môn nữ tử tại đánh đàn đạn sắt, u oán làn điệu trực khiến người khổ tâm bách chuyển, chỉ

chốc lát sau dựa vào cửa sổ Nhạc Duyên liền không khỏi có một loại nghĩ muốn ngủ gà ngủ gật cử động.

Nghe qua Thạch Thanh Tuyền tiêu, gặp qua Thượng Tú Phương ca múa…

Tại so sánh trước mắt âm nhạc khúc tới, hai người ở giữa chênh lệch thật sự là quá lớn, không thể tính bằng lẽ thường,

Phất phất tay, ý bảo này đánh đàn nữ tử đi xuống sau, Nhạc Duyên lúc này mới một cá nhân dùng một loại thưởng thức thái độ nhìn xem bên ngoài, nhìn xem này thành đô. Hắn tới Ba Thục, cũng không phải một kiện chuyện bí ẩn tình, nhất là tại chính mình nhằm vào Phật môn đã có hành động sau, những người khác chắc có thể phân tích ra chính mình tiếp được sẽ đến nơi nào.

Bởi vì nếu muốn chân chính tranh bá thiên hạ lời này, như vậy Ba Thục liền không thể làm như không thấy, Lĩnh Nam Thiên Đao Tống Khuyết càng là không thể xem nhẹ.

Sư Phi Huyên tới Ba Thục thứ nhất chỉ sợ là vì Phật môn nguyên nhân, thứ hai thì là thay Lý phiệt cùng Độc Tôn Bảo bảo chủ Tạ Huy giật dây, đồng thời làm được đối Thiếu Soái Quân nam bắc vây kín, áp bách Thiếu Soái Quân phát triển, hơn nữa có thể thong dong bố trí nhằm vào chính mình. Có thể nói, Sư Phi Huyên một chuyến Ba Thục cơ hồ là một mủi tên vài điêu.

Đương nhiên.

Nếu là không có Đạo Công Tử ở đây. Có lẽ Sư Phi Huyên được đến tính toán hoàn toàn có thể hoàn thành, nhưng là trước mắt, đến tột cùng có thể đạt thành bao nhiêu mục tiêu, nhưng lại làm cho người ta không được biết.

Hơn nữa, Nhạc Duyên vừa mới đi thuyền xuôi nam thời điểm, nghĩ đến cũng có người chiếm được tin tức.

Chỉ sợ hiện tại thành đô, có chút hữu tâm nhân đã chú ý tới của mình đã đến.

Đông! Đông! Đông!

Tiếng đập cửa bất ngờ vang lên, đem Nhạc Duyên ném tại ngoài cửa sổ tầm mắt hấp dẫn lại đây.

Không chờ Nhạc Duyên lên tiếng. Này cửa phòng liền bị đẩy ra.

Hiển nhiên, người ở phía ngoài bất quá là gõ một chút để bày tỏ lễ phép, căn bản sẽ không có chờ đợi gian phòng chủ nhân trả lời thuyết phục ý tứ.

“Ừ?”

Trong ánh mắt toát ra nghi hoặc, Nhạc Duyên nhìn xem từ bên ngoài chen chúc người tiến vào… Không sai, tựu là chui vào bình thường, phảng phất giống như viên thịt bình thường, một cái tướng ngũ đoản. Béo nhìn không thấy tới cổ nam tử từ bên ngoài sinh sinh đẩy tiến đến.

Pằng!

Nhạc Duyên tinh tường nghe thấy được cửa phòng bị văng tung tóe thanh âm.

Có thể lớn lên như vậy hiếm thấy có cá tính ở cái thế giới này cũng chỉ có Tà vương Thạch Chi Hiên tùy tùng, Ma Môn Thiên Liên Tông Tông chủ —— An Long.

“An mỗ thêm vì địa chủ, Đạo Công Tử đến đây tự nhiên tiếp đãi!”

Thịt ục ục hai tay vỗ vỗ, nhất thời bên ngoài lại lần nữa tiến đến liên tiếp mỹ thiếu nữ, đủ loại phong cách đều có, bất quá đi tuốt ở đàng trước vẫn là ba thiếu nữ giơ đàn mộc khay. Trong đó chính là đặt dùng bạch ngọc bình giả rượu ngon.

Còn chưa mở ra, này ẩn ẩn phát ra mùi rượu, liền nhường Nhạc Duyên không khỏi cau lại cái mũi.

“Tà vương đâu này?”

Tầm mắt thu hồi, nhìn xem không có chút nào xấu hổ An Long, mặc cho đối phương tại trước mặt của mình tọa hạ. Này phảng phất giống như núi thịt bình thường mập mạp thân hình áp đỉnh cái ghế cót kẹtzz rung động, tựa hồ chỉ muốn một cái không tốt sẽ sụp đổ xuống lỗi giác.

Tầm mắt rơi vào An Long trên mặt. Nếu lúc này An Long đã xuất hiện, như vậy hiển nhiên Tà vương Thạch Chi Hiên đưa hắn cùng mình đã từng tham thảo liên quan hợp tác nói cho An Long.

“Đại ca không ở!”

Nói ra Thạch Chi Hiên thời điểm, An Long trước mặt sắc lộ ra vẻ hết sức nghiêm túc, hiển nhiên Tà vương đối An Long mà nói, cho dù là người không ở, gần kề là một cái tên đều nhường hắn cảm thấy nơm nớp lo sợ. Thân là Thạch Chi Hiên tùy tùng, An Long hết sức rõ ràng Sở Tà Vương Thạch Chi Hiên đáng sợ.

“Rồi hãy nói Đạo Công Tử tới đây, càng đi đến An mỗ Thiên Hương lâu, này từ nơi nào nói ta đây cá người chủ sự cũng nên gặp được công tử một mặt!”

Nói đến đây thời điểm, An Long tầm mắt cũng đồng dạng tại nhìn từ trên xuống dưới Nhạc Duyên.

Lúc này đây, hai người là lần đầu tiên gặp mặt.

Lần đầu tiên, thực sự nhận ra lẫn nhau thân phận.

Đối với Nhạc Duyên mà nói, An Long bộ dáng tuy nhiên không biết, nhưng là thân thể của đối phương hình nhưng lại có đại khái rất hiểu rõ. Một tên mập cao thủ, ở cái thế giới này cũng chỉ có An Long một người.

Còn đối với An Long mà nói, đối với Nhạc Duyên nổi danh càng nhiều là vẫn là chỉ nghe đồ ta.

Đầu tiên là theo Tà vương Thạch Chi Hiên trong miệng nghe nói, hắn là lần đầu thấy Thạch Chi Hiên tán dương một cá nhân, đối một người tuổi còn trẻ hậu bối có hứng thú thật lớn, thậm chí có thể cho rằng hợp tác rất đúng đến. Mà lần thứ hai nghe nói, chính là Phi Mã mục

trường một trận chiến cuối cùng kết cục.

Phật môn đệ nhất nhân thiền chủ Liễu Không tọa hóa tại trong trận chiến ấy.

Nghe nói lúc trước đi bắt Đạo Công Tử người, toàn quân bị diệt, dĩ nhiên là không có người nào còn sống.

Bất kể là không phải bởi vì chiến tranh nguyên nhân, liên lụy những người khác tinh lực, nhưng là kết quả như vậy không thể nghi ngờ nói cho An Long trước mắt này người trẻ tuổi Đạo Công Tử là một gã tuyệt đỉnh cao thủ, là một gã khả nghi cùng Tà vương đánh đồng cao thủ.

Phải biết, tại đối mặt vây công dưới tình huống, cho dù là Thạch Chi Hiên nghĩ muốn giết chết trống không, cũng khả năng không lớn.

Nhưng chỉ có cái này không có khả năng, triệt để rung động thế nhân.

Thiền chủ Liễu Không, chết rồi.

Không chỉ có như thế, đoạn thời gian trước trong giang hồ càng truyền ra tin tức, đó chính là Đạo Công Tử hỏa thiêu Tĩnh Niệm thiện viện, sinh sinh đem Phật môn mặt cho đập sưng lên.

Cho nên, tại đối mặt Đạo Công Tử đến thăm, An Long có thể nói là rất khẩn trương.

Hắn không biết đối phương tới thành đô, đến tột cùng là vì cái gì, dù sao Thạch Chi Hiên không có đem mọi

chuyện cần thiết cũng nói cho cho An Long biết được. Bất quá, An Long cũng là suy đoán ra mấy phần, đó chính là đối phương chỉ sợ vẫn là vì Phật môn nguyên nhân mà đến.

Nghe nói, Sư Phi Huyên cũng có thể tới thành đô.

Nhìn xem An Long chậm rãi vì chính mình rót rượu, cái này thoạt nhìn mập mạp mập mạp động tác xác thực là không có chút nào chậm chạp, ngược lại làm cho người một loại mau lẹ cảm giác, nhìn qua đối phương này quái dị rồi lại thản nhiên động tác, Nhạc Duyên đã cảm thấy trước mặt bộ dạng này tràng cảnh lộ ra vẻ vô cùng quỷ dị.

Một cái Ma Môn Thiên Liên Tông Tông chủ, bổn làm một thân hơi tiền. Ích lợi làm đầu chính hắn nhưng lại mang lên Hoa Gian Phái nhàn nhã tiêu sái hương vị.

Cái này đi tán thưởng Tà vương Thạch Chi Hiên đối với chính mình tiểu đệ ảnh hưởng quả thật rất sâu sao?

Đáng tiếc ——

Mập mạp cũng may, nhưng là nhàn nhã tiêu sái mập mạp liền kì quái.

Một người rót một chén.

Nhạc Duyên bưng chén rượu lên. Nhẹ nhàng uống một hớp sau, rất là kỳ quái hỏi: “Tông chủ là như thế nào nhận ra ta sao?”

“Bức họa!”

Đối mặt Nhạc Duyên vấn đề này, An Long đầu tiên là kì quái, liền trả lời: “Tuy nhiên quần áo, kiếm cái gì bất đồng, nhưng là khí chất thần thái như vậy đủ rồi!” Nói xong, An Long này thoạt nhìn cùng cây cải đỏ dường như ngón trỏ chỉ vào Nhạc Duyên đặt ở trên mặt bàn quạt xếp, nói ra: “Là trọng yếu hơn là ta nhận thức này cây quạt!”

Cây quạt?

Cúi đầu nhìn lướt qua. Nhạc Duyên minh bạch.

Đa tình công tử tại Ba Thục có rất lớn danh vọng, hắn họa nghệ, hắn đa tình cũng tại phần đông nữ tử trong lúc có nghe đồn, hơn nữa này vẽ đầy tuyệt sắc mỹ nữ quạt xếp, càng rất nhiều nữ nhân kỳ vọng đông tây gì đó, hi vọng mình cũng có một ngày có thể được Hầu Hi Bạch dùng bút rơi vào quạt xếp.

Với tư cách trong ma môn chuyên môn việc buôn bán người, An Long thủ hạ Thiên Hương lâu trong các cô nương đồng dạng không cách nào tránh khỏi.

Về phần này Hầu Hi Bạch quạt xếp tại sao phải rơi vào Nhạc Duyên tay sách. An Long lại là không có hỏi, hắn không có tâm tư đi lý biết cái này. So với, Thạch Chi Hiên hai cái đồ đệ, An Long càng thêm coi trọng vẫn là Ảnh Tử thích khách Dương Hư Ngạn.

Về phần Hầu Hi Bạch…

Sai quá nhiều.

Tà vương Thạch Chi Hiên đối Từ Hàng Tĩnh Trai mà nói, đó là người ta Thánh nữ ngã vào, vừa bắt lấy hắn. Mà Hầu Hi Bạch ngã vào đi qua, người ta còn không muốn.

Kết cục như vậy, hoàn toàn không thể vào được so sánh.

An Long suy nghĩ muốn là mình là Tà vương lời này, bản thân đồ đệ là Hầu Hi Bạch tên gia hỏa như vậy, hắn tuyệt đối sẽ tự tay đánh chết rơi cái này phí sức tai họa. Chỉ là với tư cách Thạch Chi Hiên tùy tùng. Hắn đúng là vẫn còn phương diện nào đó ngoại nhân, đối với người ta thầy trò trong lúc quỷ dị quan hệ không cách nào nhúng tay.

Gần nhất nghe nói Hầu Hi Bạch tại Lạc Dương đã gặp phải đả kích. Đoạn thời gian trước mới vừa vặn trở về thành đô, nhất gần như là tại vùi đầu khổ luyện Hoa Gian Phái võ học trong.

Ngắn gọn gợi ý, Nhạc Duyên liền minh bạch An Long chân chính nhận ra mình nguyên do.

Tiếp được, hai người mà bắt đầu tùy ý lôi kéo bắt đầu.

An Long phảng phất giống như đại địa chủ bình thường nên vì Nhạc Duyên giới thiệu lên thành đô đặc sắc tới, nhiệt tình thật là tốt giống như đạo cùng ma hai giáo chính là các huynh đệ phái, về phần trước mắt thành đô người chủ sự Độc Tôn Bảo bảo chủ Tạ Huy thì là bị An Long hữu ý vô ý loại bỏ tại bên ngoài. Chỉ là ngắn ngủn

mấy câu ở bên trong, Nhạc Duyên đã cảm nhận được trước mắt thành đô này che dấu thế cục.

Ma Môn.

Phật môn.

Độc Tôn Bảo.

Còn có Lĩnh Nam Tống Khuyết.

Hơn nữa Nhạc Duyên chính mình chỗ đại biểu Đạo gia Thuần Dương phái.

Có thể nói, này thành cũng trong đoạn thời gian này, đại khái sẽ trở thành vì thiên hạ giang hồ thế lực chỗ chú trọng địa phương.

Một bên cùng An Long chuyện phiếm ở bên trong, Nhạc Duyên tâm tư niệm chuyển, nhưng lại đang suy tư lúc này đây, sẽ từ lúc nào gặp phải này Thạch Thanh Tuyền. Bởi vì hắn tới nơi này trừ bỏ tất yếu chuyện tình bên ngoài, vẫn là vì một môn công pháp mà đến.

Đó chính là Tà vương Thạch Chi Hiên Bất tử ấn pháp.

Đây không phải Nhạc Duyên chính mình cần, mà là vì Vệ Trinh Trinh mà đến.

Vệ Trinh Trinh tuy nhiên bởi vì Bắc Minh Thần Công, thu nạp một thân ma công, nhưng là người ta hãy cùng một tiết pin khô dường như, có năng lực nhưng lại sử dụng không đi ra. Đối với Vệ Trinh Trinh loại này vừa mới bắt

đầu tiếp xúc võ học người mà nói, tại Nhạc Duyên xem ra, người ta tốt nhất vẫn là tự bảo vệ mình thì tốt hơn.

Nói đến tự bảo vệ mình, như vậy nhất định phải có một bộ tinh diệu khinh thân công pháp.

Mà ở thiên hạ này không sợ nhất quần công khinh thân công pháp trong chỉ có Tà vương Huyễn Ma thân pháp lợi hại nhất, điểm này cho dù là Nhạc Duyên quan tưởng ba người, có ba người võ học trí tuệ, cũng không khỏi không tán thưởng. So với Huyễn Ma thân pháp, Nhạc Duyên khinh công cũng không phải tại phương diện này am hiểu.

Mà một điểm nữa, chính là Nhạc Duyên cần phải ở chỗ này đánh bại Sư Phi Huyên cuối cùng một tầng phòng bị, triệt để đem Từ Hàng Tĩnh Trai tính toán cùng hy vọng xa vời san bằng.

Phật môn trong ——

Nữ nhân so sánh với hòa thượng càng làm cho người đau đầu.

“Đúng rồi!”

Một bên nói chuyện phiếm, một bên tại nội tâm trong phân tích lấy, bất ngờ, Nhạc Duyên tựa hồ là nhớ ra cái gì đó, quay đầu đối An Long nói ra: “Tông chủ, còn hi vọng người của ngươi cho ta đi lên một bình trà thơm, cùng với một bình nước sôi!”

“À?”

Mê hoặc ở bên trong, An Long hãy để cho người dựa theo yêu cầu đưa lên rồi.

Sau đó, hắn liền quỷ dị nhìn lấy Đạo Công Tử tại chính mình trên mặt bàn mang lên ba cái cái ly, một ly trà, một chén rượu, còn có một chén nước.

Một người nhàn nhạt uống, bắt đầu cùng tự mình nói lên lời nói tới.

Nhìn xem cái này tràng cảnh, tựa hồ là nhớ ra cái gì đó, An Long trên người thịt béo chưa phát giác ra trong lúc run rẩy một chút, đồng tử càng mạnh mẽ co lại thành một cái điểm nhỏ.

169 chương gặp lại Thanh Tuyền

“Như thế nào đâu này?”

Tựa hồ là đã nhận ra An Long biểu lộ biến hóa, còn có đột nhiên tới cảnh giác đề phòng, Nhạc Duyên ngẩng đầu, rất là kỳ quái hỏi.

“Không có gì!”

Lại lần nữa run rẩy một chút, An Long hơi có vẻ cười cười xấu hổ, để hóa giải trong lòng kinh ngạc tâm tình.

Bất quá tiếp được An Long liền an tĩnh không ít, tuy nhiên còn tại không Nhạc Duyên thỉnh thoảng giới thiệu một chút tình huống, đảo cũng không nhắc lại cái gì cùng đi du thành đô lời này rồi. Loại chuyển biến này,

Nhạc Duyên rõ ràng có thể cảm giác đi ra.

Nhướng mày nhìn lướt qua, An Long Nhạc Duyên trong nội tâm buồn cười, đảo cũng không nói gì thêm.

Quả nhiên.

Tà vương đối An Long ảnh hưởng thật sự là quá lớn.

Chính mình vừa mới bất quá là như vậy thí nghiệm một chút, An Long cũng đã lo lắng hãi hùng bắt đầu, hiển nhiên An Long tại dĩ vãng cùng Tà vương tiếp xúc ở bên trong, trên cơ bản cũng là ở vào một loại lo lắng hãi hùng trong trạng thái, hắn hoàn toàn đoán không ra Thạch Chi Hiên mạch đập.

Chỉ là…

Nhạc Duyên trong nội tâm cũng có một tia không tốt niệm tưởng, chính mình loại làm, thế nhưng sẽ sinh ra một loại vui vẻ chịu đựng cảm giác. Xem ra lúc trước Liễu Không một kích, tình huống của mình chỉ sợ là so sánh với hưởng thụ trong nghiêm trọng.

Phát giác được chính mình tình huống Nhạc Duyên nhất thời cũng không có cùng An Long nói chuyện phiếm hào hứng. Tại đem trước mặt trà, rượu cùng nước sôi cũng uống xong sau, Nhạc Duyên này liền cáo từ An Long. Bất quá, Nhạc Duyên rời đi trước, ngược lại hỏi An Long một vấn đề.

Đó chính là Thạch Thanh Tuyền đang ở nơi nào?

“! ! !”

An Long nghe vậy không khỏi ngẩn ngơ, tầm mắt kinh ngạc nhìn lấy đứng ở trước mặt mình Đạo Công Tử, đối phương theo Hầu Hi Bạch trên tay có được quạt xếp lại lần nữa đã mở ra, cái này quạt trên mặt có lấy mấy vị mỹ nữ đồ hình chính theo Nhạc Duyên động tác mà lắc lư.

“Cái này…”

“Ta cũng không biết!”

Ngoài dự tính cùng nghi hoặc biểu lộ tại béo trên mặt dừng lại một hồi lâu, nhưng là An Long cuối cùng vẫn là không có để lộ ra chút nào.

“Cũng là!”

“Thạch đại gia tiêu nghệ chính là thiên hạ nhất tuyệt, cùng Thượng Tú Phương ca múa cùng tồn tại hậu thế, ta còn tưởng rằng tới thành đô, sẽ có cơ hội nhìn thấy Thạch đại gia đấy!”

“Thôi, hữu duyên rồi nói sau!”

Nói xong, hướng An Long làm một cái cáo từ động tác sau. Nhạc Duyên này liền xoay người rời đi.

“…”

Nghe nói Đạo Công Tử yêu mến tại bên người mang lên dung mạo xinh đẹp nữ tử thay mình đeo kiếm, chẳng lẽ

lại sao…

Lắc đầu, mập mạp mắt nhỏ như một đường nhỏ bình thường nhìn lấy Đạo Công Tử bóng lưng rời đi, thẳng đến đối phương biến mất trong tầm mắt sau, An Long lúc này mới thở ra một hơi dài, sau lưng đeo mặt càng thấm ra không ít mồ hôi lạnh. Này một thân mồ hôi lạnh tất nhiên là theo Nhạc Duyên mang lên ba cái cái ly thời điểm, hiển hiện.

Bởi vì cái loại này tràng cảnh. An Long đã từng may mắn gặp qua như vậy một lần.

Đó chính là Tà vương Thạch Chi Hiên nhân cách chuyển đổi thời điểm sẽ xuất hiện cảnh tượng như vậy.

Quả nhiên là có thể tinh thần phân liệt người hợp tác người, cũng là như vậy sao?

Hồi tưởng lại chính mình vừa mới chứng kiến đến tràng cảnh, An Long cảm giác mình không có nhìn lầm. Thiên hạ này nếu nói là chân chính rất hiểu rõ Tà vương Thạch Chi Hiên tình huống người trừ bỏ Bích Tú Tâm cùng Thạch Thanh Tuyền mẹ con bên ngoài, như vậy những người còn lại chính là hắn An Long rồi.

Dẹp an hưng thịnh cùng tinh thần phân liệt Tà vương ngây người không trong thời gian ngắn, An Long cảm thấy Đạo Công Tử cũng có loại này dấu hiệu.

Nguyên bản còn muốn nghĩ cách An Long tại đây một tình huống sau, tâm tư nhất thời thu liễm. Mặc dù không có buông tha cho, nhưng là sự tình lại là không thể dùng

vừa mới bắt đầu quyết định.

Trầm ngâm một hồi lâu, An Long trong nội tâm đã có quyết định.

Thu hồi tầm mắt, mập mạp thân hình lại lần nữa theo cửa ra vào đẩy đi ra ngoài, như một cái lắc lư tràn đầy nước môn bóng nước nhộn nhạo đi ra gian phòng.

Trên đường.

Nhạc Duyên nhíu mày phân tích lấy vừa mới đoạt được tin tức.

An Long tại chính mình hỏi ra Thạch Thanh Tuyền địa chỉ một khắc đó, cái này Thiên Liên Tông mập mạp Tông chủ chần chờ cùng ngốc trệ một chút, cái này chuyển hướng liền đại biểu cho An Long đã cùng Ảnh Tử thích khách Dương Hư Ngạn gom góp lại với nhau. Chỉ sợ đã tại cân nhắc lên Bất tử ấn pháp chuyện tình đến đây.

Nếu không mà nói, An Long sẽ không xuất hiện trễ như vậy nghi.

Cái loại này cũng không phải là kinh ngạc, mà là kinh ngạc cùng lo lắng chiếm đa số.

Kinh ngạc cái gì?

Lo lắng cái gì?

Có thể nghĩ.

Lại nói, Tà vương Thạch Chi Hiên hiện tại đến tột cùng đang làm gì đó?

Từ cùng mình tại Lạc Dương từ biệt sau, này Tà vương cũng không biết chạy đi đâu? Loại này thần long kiến thủ bất kiến vĩ phiêu hốt tung tích, khiến cho Nhạc Duyên đối với chính mình cùng Tà vương hợp tác hạng mục công việc có thật lớn lo lắng. Tại Ba Thục, theo phương diện nào đó cũng cũng coi là Tà vương vốn ban đầu doanh địa phương. Tại nơi này, có thể là trừ bên ngoài Độc Tôn Bảo Tạ Huy thế lực lớn nhất bên ngoài. Những thứ khác chỉ sợ là Tà vương Thạch Chi Hiên thế lực rồi.

Hoa Gian Phái không nói, liền một cái Hầu Hi Bạch, này hoàn toàn có thể xem nhẹ, nhưng là Thiên Liên Tông nhưng lại tại nơi này.

Theo phương diện nào đó mà nói, nơi này chính là Tà vương Thạch Chi Hiên đại bản doanh.

Tối thiểu nhất, lúc trước Thạch Chi Hiên cũng ở nơi đây cùng Bích Tú Tâm ngây người khá hơn chút năm.

Nhưng mà dưới tình huống như thế, An Long cùng Dương Hư Ngạn cũng dám đánh Thạch Thanh Tuyền trên tay Bất tử ấn pháp chủ ý. Như vậy nguyên do trong đó chỉ có thể là hai cái —— Tà vương Thạch Chi Hiên ngầm đồng ý hoặc là Tà vương trước mắt cũng không tại Ba Thục.

Mà lớn nhất khả năng đó chính là Tà vương trước mắt không ở Ba Thục.

Như Tà vương không ở Ba Thục, vậy bây giờ ở nơi nào?

Một bên hành tẩu, Nhạc Duyên một bên nhíu mày trầm tư, trong tay quạt xếp thu hẹp nhẹ nhàng trong lòng bàn tay gõ lấy. Nếu không tại Ba Thục, như vậy chỉ có khả năng chính là —— Trường An.

Lạc Dương, Hoà Thị Bích.

Trường An, Dương công bảo tàng.

Ánh mắt sáng ngời, Nhạc Duyên đột ngột nhớ tới đoạn thời gian trước truyền xôn xao Dương công bảo tàng tin tức, chỉ là tại sau một thời gian ngắn rồi lại là không khỏi bị lực lượng nào đó bình tĩnh lại.

“Xem ra Phó Quân Du đã rơi vào Ma Môn trên tay, bị người hỏi một ít không nên nói ra đông tây gì đó!”

Tại đoạn thời gian kia bận việc lấy cùng Phật môn đấu, Nhạc Duyên còn tạm thời quên Phó Quân Du tồn tại, lúc này bất ngờ nhớ tới, mới phát hiện lấy Cao Ly Phó Thải Lâm ba cái đồ đệ cũng đối Dương công bảo tàng tin tức chỉ đạo là không thiếu.

Lúc trước Phó Quân Sước cũng là muốn muốn dùng Dương công bảo tàng chuyện tình tới nhiễu loạn Trung Nguyên thiên hạ, chẳng qua là khi lúc bị chính mình ngăn lại, nhưng là Dương công bảo tàng tin tức cũng đã là chảy truyền đến trên giang hồ.

Đối Tà vương Thạch Chi Hiên mà nói, Hoà Thị Bích

cũng không trọng yếu, cùng tương đối Dương công bảo tàng cùng này giấu ở Dương công bảo núp bên trong Tà Đế xá lợi vừa là của hắn truy cầu.

Nếu thật là chiếm được liên quan tin tức lời nói, chỉ sợ Tà vương trước mắt thật đúng là không ở Ba Thục rồi.

Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên cái mũi bất ngờ nhăn một chút, một cổ nhường hắn hơi có chút quen thuộc mùi thơm từ phương xa truyền đến, chỉ là mùi vị kia cực nhạt. Nếu không phải Nhạc Duyên cái mũi hết sức linh mẫn, đối với cái này loại như ẩn như hiện mùi thơm thật đúng là sẽ không đi chú ý.

Thạch Thanh Tuyền!

Bỗng nhiên quay đầu, Nhạc Duyên tầm mắt nhìn phía phía sau của mình xa xa.

Chỗ đó. Một đạo thanh sắc thân ảnh chợt lóe lên, đi vào chỗ góc cua. Tại người bước vào chỗ rẽ nháy mắt, này màu xanh thân ảnh ngừng một chút, tựa hồ là đã nhận ra Nhạc Duyên tầm mắt, quay đầu lại cùng Nhạc Duyên liếc nhau một cái, thản nhiên cười trong bồng bềnh bay đi.

Liền giống như ngày đó, tại trước mắt bao người. Một khúc không giống nhân gian tiêu nghệ biểu diễn sau, đối với hắn người tất cả khẩn cầu làm như không thấy, bứt ra rời đi.

Này gọi gì là?

Đạp phá thiết hài vô mịch xử, tự nhiên chui tới cửa.

Cước bộ một chầu.

Nhạc Duyên lập tức xoay người, hướng đối phương chỗ phương hướng đuổi theo.

Nhảy lên na di, tại một phen truy đuổi hạ. Người phía trước bóng dáng rốt cục ngừng lại.

“Lại gặp lại ngươi rồi!”

“Ngươi lúc này đây phải chăng lại sẽ sử dụng kiếm chém người ta đâu này?”

Một chỗ lầu các chỗ góc cua, Thạch Thanh Tuyền thân ảnh rốt cục ngừng lại. Quay đầu, này lụa mỏng che đậy trên mặt tuy nhiên mông lung, có chút thấy không rõ lắm, nhưng vẫn làm cho người cảm giác được trên mặt hắn xấu hổ vẻ.

“Hàaa…!”

Một tiếng cười khẽ, trên tay quạt xếp có chút lay động, như muốn bị xua tan này ngày mùa hè nóng rực. Nhìn xem này một đôi thanh tịnh hai con ngươi. Này một thân thanh sam, Nhạc Duyên tựa hồ lại gặp được sảng khoái ban đầu người ta dưới ánh trăng thổi tiêu bộ dáng.

“Thanh Tuyền chớ giận, này không nói rõ ta và ngươi hữu duyên sao?”

“Hôm nay, ta tuyệt đối sẽ không sử dụng kiếm chém

ngươi, tại hạ mới đến, còn cần một cái người quen lĩnh ta du lãm này Ba Thục sơn thủy!”

Tiếng chuông đinh trong đó, Nhạc Duyên cười ha hả nói ý nghĩ của mình, đối với đã từng ngày đó lăng không một kiếm. Không có chút nào hổ thẹn. Đạo Công Tử không hổ thẹn, có thể không có nghĩa là người ta sinh sinh đã trúng một kiếm Thạch Thanh Tuyền không có tiểu tính tình.

“…”

Thạch Thanh Tuyền dở khóc dở cười nhìn xem phía trước mặt Đạo Công Tử, đối với người ta cái này giọng điệu, nàng rất là bất đắc dĩ. Nhẹ nhàng nghiêng nghiêng đầu, này bị gió hè thổi bay mái tóc phủ tại lụa mỏng trên mặt, như con mèo nhỏ đồng dạng có chút híp mắt, lười biếng đánh giá Nhạc Duyên.

Tầm mắt tại đối phương sau lưng này treo lục lạc trường kiếm trên dừng lại hạ. Cuối cùng Thạch Thanh Tuyền tầm mắt lại đã rơi vào Nhạc Duyên trong tay quạt xếp trên mặt.

Thật lâu.

Lắc đầu, Thạch Thanh Tuyền rất là buồn bực than thở lên, dùng một loại ngây thơ ngữ khí nói ra: “Xem ra Thanh Tuyền nếu không đáp ứng ngươi, chỉ sợ công tử lại sẽ giống như lần kia sử dụng kiếm chém ta a!”

“Ta đã nói rồi. Hôm nay sẽ không đâu!”

“Vậy ý của ngươi là là ngày mai sẽ biết a?”

“Ai nha, Thanh Tuyền ngươi lại đùa giỡn tiểu tính tình rồi! Nói tất cả, ta lần này sẽ không đâu!”

Hai người liền điểm này tranh luận một lát, Thạch Thanh Tuyền đối sự tình lần trước nho nhỏ tranh phong tương đối một chút sau, hai người lúc này mới dời đi những thứ khác chủ đề.

“Ồ?”

Tựa hồ là phát hiện cái gì làm cho người ta kinh ngạc địa phương, Nhạc Duyên nhìn không chuyển mắt chằm chằm vào Thạch Thanh Tuyền trên mặt trước mặt vải mỏng nhìn một hồi lâu, lúc này mới bất ngờ nói ra: “Cái mũi của ngươi? Thanh Tuyền ngươi lại tạo cá giả dối?”

“Ngô!”

Sờ lên này dưới khăn che mặt cái mũi, Thạch Thanh Tuyền chỉ là khẻ lên tiếng, hỏi ngược lại: “Công tử kia ngươi khuôn mặt tươi cười mặt nạ đâu này?” Phải biết rằng lúc trước cái kia chút ít mặt nạ, là rớt xuống cây, rơi trên mặt đất.

“Ha ha!”

“Tới Ba Thục, ta đã sớm ngờ tới sẽ có như vậy vừa ra!”

“Cho nên…”

Quạt xếp vừa thu lại, cắm ở bên hông, tay trái thì là

hướng chính mình này hơi có vẻ rộng thùng thình trong tay áo sờ soạng, tại Thạch Thanh Tuyền nhìn soi mói, lấy ra ba tờ màu trắng trước mặt cụ, chính là khuôn mặt tươi cười, khóc mặt cùng tức giận mặt. Giương lên trên tay trước mặt cụ, pằng một chút đem khuôn mặt tươi cười đội trên mặt, Nhạc Duyên lúc này mới tiếp tục nói: “Ta sớm liền chuẩn bị xong!”

“…”

Thạch Thanh Tuyền trừng tròng mắt, khẽ nhếch lấy cái miệng nhỏ nhắn, nhìn đến ngạc nhiên.

Trong sát na.

Trừ bỏ Nhạc Duyên không có rút kiếm cùng hoàn cảnh bốn phía bên ngoài, tràng diện này tựa hồ lại lần nữa tái hiện sảng khoái ban đầu đêm đó tràng cảnh.

“Đúng rồi!”

Thật lâu, Thạch Thanh Tuyền mới từ dở khóc dở cười trong trạng thái hồi phục lại đây, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, nàng rất là nghiêm túc cộng thêm nghiêm túc nói: “Lúc trước công tử hoài nghi ta chính là Sư Phi Huyên, này trăm triệu là không thể nào đấy!”

“Bởi vì —— Sư Phi Huyên cũng tới thành đô!”

Ngụ ý, chính là Đạo Công Tử ngươi chớ để đoán mò rồi.

“A?”

“Lúc trước Thanh Tuyền ngươi liền nói cho ta biết chính mình như thấy Sư Phi Huyên, chắc chắn thay ta tiện thể nhắn, nghĩ đến ngươi cùng nàng rất quen thuộc, như vậy kính xin Thanh Tuyền thay ta cùng nàng làm chứng, nếu không mà nói ta đạo cửa chắc chắn cùng Phật môn tranh đấu liền sẽ càng phát thảm thiết rồi!”

“Vì thiên hạ này, kính xin Thanh Tuyền mọi người hỗ trợ! Chỉ cần Sư Phi Huyên thu tay lại, ta cũng vậy có thể thu tay, nghĩ đến cái loại này cục diện cũng là nhiệt tình yêu thương hòa bình Thanh Tuyền mọi người muốn xem đến đấy!”

Lời nói tuy nhiên ôn hòa, nhưng là trong đó hàm nghĩa…

Thạch Thanh Tuyền kinh ngạc nhìn Nhạc Duyên liếc, lúc này mới dùng một loại đáng tiếc giọng điệu, nói ra: “Đáng tiếc, ta tuy nhiên bởi vì là mẫu thân quan hệ cùng Sư Phi Huyên quen thuộc, nhưng là ta không rất ưa thích nàng… Càng không muốn thấy nàng, cho nên…”

Trên tay sáo ngọc nhẹ nhàng sờ chút một chút thái dương tóc dài, Thạch Thanh Tuyền giờ khắc này thần sắc rất là bất đắc dĩ.

“Có mâu thuẫn?”

“Yên tâm! Ta đến giải quyết!”

Ánh mắt chợt trừng, Nhạc Duyên phất tay ý bảo Thạch Thanh Tuyền không cần để ý, xoay người tại Thạch Thanh Tuyền nhìn soi mói, hít sâu một hơi, công lực bộc phát, nhất thời phảng phất giống như sư rống bình

thường thanh âm liền tại thành đô truyền đung đưa lên, tại một thân công lực toàn lực thúc dục, cơ hồ vang vọng thành đô thành.

“Này! Sư Phi Huyên, có ở đây không?”

“Nghe được lời này, nhanh một chút lại đây a, Thạch Thanh Tuyền muốn cùng ngươi hòa hảo….!”

Một tiếng tiếng gầm gừ qua đi, náo nhiệt thành đô tựa hồ bị thời gian định dạng hoàn chỉnh bình thường, ồn ào ồn ào thành thị tại trong sát na yên tĩnh trở lại.

Mà ở Nhạc Duyên bên người, pằng một tiếng, này sáo ngọc trực tiếp rơi trên mặt đất, Thạch Thanh Tuyền nhìn đến trợn mắt há hốc mồm.

170 chương cầm tiêu (thượng)

Trợn mắt há hốc mồm.

Lần đầu tiên.

Thạch Thanh Tuyền là lần đầu tiên nhìn thấy có người như vậy tới.

Thật giống như ban đầu ở dưới đêm trăng thổi tiêu độc tấu thời điểm, cũng là người trước mắt tại vô số người nhìn soi mói đối với chính mình lăng không một kiếm.

Người như vậy, nàng là lần đầu tiên thấy.

Thạch Thanh Tuyền chưa từng có gặp qua thiên hạ này

còn sẽ có như vậy làm việc không kiêng nể gì cả, rồi lại lộ vẻ hoang đường có thể người cười. Nhưng là, ngươi lại không thể không thừa nhận như vậy nam tử, hết sức hấp dẫn ánh mắt của người, nhất là đối phương còn là một bộ tuấn nhã công tử bộ dáng.

Thành đô.

Tại một tiếng này cơ hồ có thể truyền khắp cả tòa thành thị thanh âm trong triệt để yên tĩnh trở lại, náo nhiệt ồn ào xôn xao thành thị trong sát na định dạng hoàn chỉnh.

Mà đứng tại Nhạc Duyên bên cạnh, chịu đựng một tiếng này ảnh hưởng lớn nhất vẫn là Thạch Thanh Tuyền.

Nhất thời trở tay không kịp, Thạch Thanh Tuyền đến bây giờ còn là cảm thấy cả người đều bị này đột nhiên tới cự đại thanh âm cho chấn lắc lắc đung đưa, người cũng có chút ngất đi bắt đầu. Trên tay sáo ngọc cũng té ngã trên mặt đất, không ngừng ở phía trên lăn qua lăn lại.

Quơ quơ đầu.

Thạch Thanh Tuyền thật vất vả nhường còn tại ông ông tác hưởng lỗ tai khôi phục thanh tịnh sau, lúc này mới dở khóc dở cười cúi xuống thân, đem rơi trên mặt đất sáo ngọc nhặt lên, lau lau rồi một chút sáo ngọc trên nhiễm tro bụi sau, Thạch Thanh Tuyền nhìn xem này đã quay đầu, dùng này khuôn mặt tươi cười mặt nạ chính đối với mình mặt.

Trong cặp mắt thì là lóe ra vui sướng, tựa hồ là tại tự nói với mình —— nhìn, của ta biện pháp giải quyết như thế

nào?

Loại này rõ ràng kỳ vọng cảm giác nhường Thạch Thanh Tuyền không khỏi cảm thấy bản thân mi tâm có chút mỏi nhừ rồi.

“Trước lúc này rời đi thôi a!”

Trừng Nhạc Duyên liếc, xoay người. Bồng bềnh bay đi.

Nhìn xem Thạch Thanh Tuyền bóng lưng rời đi, Nhạc Duyên ha ha cười, liền đi theo.

Nơi này đã không an toàn cũng không an tĩnh. Hiển nhiên, Nhạc Duyên vừa mới một tiếng này, không chỉ có chấn Thạch Thanh Tuyền, cũng rung động thành đô cái khác hữu tâm nhân.

Thí dụ như Thiên Hương lâu lão bản —— Ma Môn Thiên Liên Tông Tông chủ An Long.

Cửa sổ.

Sư Phi Huyên đến đây thành đô, điểm này có chính mình tin tức An Long biết rõ.

Nhưng là Thạch Thanh Tuyền xuất hiện tại thành đô, hơn nữa cùng Đạo Công Tử can thiệp lại với nhau, cái này nhường hắn ngoài ý muốn rồi.

An Long tầm mắt ngắm nhìn phương xa, chỗ đó chính là vừa vặn Nhạc Duyên thanh âm truyền đến phương hướng.

Này đủ để truyền khắp toàn bộ thành đô thanh âm. Đại biểu ý nghĩa quả thực đem An Long cho chấn kinh rồi xuống. Ít nhất hắn không cảm giác mình có cái này năng lực. Có lẽ, trong thiên hạ mấy cái tuyệt đỉnh cao thủ có cái này năng lực, nhưng lại cũng không có ai như vậy nhàm chán.

Nhất là câu kia la lên Sư Phi Huyên, nói Thạch Thanh Tuyền đang chờ đợi nàng cùng tốt. Nhường An Long da mặt không khỏi run rẩy tốt chút thời gian.

"…"

Thở ra một hơi dài An Long xoa xoa mồ hôi trán. Tâm nói suy đoán của mình quả nhiên không sai. Bất quá. Nhường An Long có chút lo lắng chính là, nếu thật là Thạch Thanh Tuyền cùng Đạo Công Tử tiến tới cùng một chỗ, như vậy tiếp được mình cùng Dương Hư Ngạn hành động liền nhận lấy thật lớn ảnh hưởng.

Đối mặt một cái có thể giết thiền chủ Liễu Không người. An Long còn không có can đảm kia đi đối mặt, mà này biến mất trong bóng đêm Ảnh Tử thích khách cũng giống như thế. Không có tuyệt đối nắm chắc, đối thủ như vậy, Dương Hư Ngạn chỉ sợ là liền thân bóng dáng cũng sẽ không xuất hiện.

Chỉ một câu, liền nhường An Long kế hoạch xuất hiện thật lớn cạm bẫy.

Đáng chết!

Nàng tại sao phải nhận thức Đạo Công Tử?

Trong nội tâm mê hoặc, phẫn nộ, An Long thực sự tạm thì không có bất cứ gì biện pháp, duy nhất phương hướng liền là hy vọng này đến đây thành đô Sư Phi Huyên có thể hấp dẫn Nhạc Duyên lực chú ý. Đạo cùng phật tranh đấu, Ba Thục hiển nhiên là một cái khác địa điểm.

Xoay người, An Long phất phất tay, quyết định phái người chào hỏi Ảnh Tử thích khách, chuyện lần này cần tận dụng mọi thứ, trọng tân an bài.

Đồng dạng.

An Long chấn kinh rồi, mà bên ngoài thành đô chủ nhân —— Độc Tôn Bảo bảo chủ Giải Huy cũng chấn kinh rồi.

Chính trong thư phòng phẩm lấy này nghe nói là xuất từ Thuần Dương phái ngộ đạo trà, Giải Huy cũng ở đây cùng hắn người ta nói lời nói, nghe tới này ẩn ẩn truyền đưa tới Độc Tôn Bảo thanh âm, nhất thời biến sắc, có chút quái dị đứng dậy.

Tầm mắt nhìn về phía thanh âm nơi phát ra chỗ, tựa hồ muốn thông qua vách tường, thông qua không gian rơi xuống lên tiếng cái kia người.

“Cao thủ!”

“Tuyệt đỉnh cao thủ!”

Cảm thụ được thanh âm kia, Giải Huy không khỏi tán

thưởng, hai mắt tỏa ánh sáng. Hắn là một võ giả, cũng là một cao thủ, còn lại là Thiên Đao Tống Khuyết huynh đệ kết nghĩa, cơ hồ là Ba Thục đệ nhất cao thủ, trong nội tâm đối người như vậy tự nhiên có hứng thú.

Đây là thuộc về võ giả bản năng, có nghĩ muốn ganh đua cao thấp tâm tư.

Tại Độc Tôn Bảo chủ trong nội tâm, hắn Giải Huy cảm giác mình sẽ không so với kia huynh đệ kết nghĩa Thiên Đao kém bao nhiêu.

Bất quá ——

Người nọ cao thủ là tuyệt đỉnh cao thủ, lời này cũng có chút quái dị.

Thạch Thanh Tuyền!

Tà vương Thạch Chi Hiên nữ nhi cũng ở đây thành đô rồi hả?

Tâm tư niệm chuyển ở bên trong, Giải Huy đối với đối phương hô Sư Phi Huyên cử động cũng là dở khóc dở cười, quay đầu, tầm mắt đã rơi và

Chương 172 : Tiếu Ngạo Giang Hồ

172 chương Tiếu Ngạo Giang Hồ

Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc.

Này khúc trong giang hồ tiếng tăm lừng lẫy khúc, mặc dù chỉ là tại Tiếu Ngạo Giang Hồ trong đã xuất hiện, nhưng là này không thể không nói, này chỉ cần tại âm nhạc trên là Nhạc Duyên gặp qua có thể đánh động nhân tâm nhạc khúc. Một khúc cầm tiêu hợp tấu, đây cũng là từng người trong giang hồ mục tiêu cuối cùng —— Tiếu Ngạo Giang Hồ.

Chỉ là người trong giang hồ, cuối cùng là sinh bất do kỷ.

Chân chính có thể đạt tới cảnh giới này không có mấy người.

Bởi vì Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương đem khúc phổ cho mình, cho nên hiện tại cũng chỉ có hắn Nhạc Duyên biết rõ Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc, tại lấy đến khúc phổ thời điểm, Nhạc Duyên một lần cho rằng phần này khó được khúc phổ sẽ trực tiếp cô đơn tại trên tay của mình.

Bởi vì chỉ sợ lại cũng không có người có thể đạt tới Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương hợp tấu cái chủng loại kia… Cảnh giới,

Chẳng qua là khi hắn đi đến thế giới này, thấy được này được xưng Tiêu Nghệ đại gia Thạch Thanh Tuyền sau, Nhạc Duyên phát hiện tái hiện này một khúc đã có khả năng. Bất kể trong lòng của hắn đối với đối phương có gì dạng hoài nghi, nhưng là trước mặt Thạch Thanh Tuyền vẫn là đáng giá người tán dương.

Bất kể là người, vẫn là tiêu nghệ.

Hiểu tiêu nghệ nữ tử cực nhỏ, hơn nữa có thể được người trong thiên hạ xưng là đại gia, tại Nhạc Duyên trong ấn tượng sâu nhất chính là trước mắt này một vị rồi.

Mà chính hắn coi như là tại trên đàn có không lầm tạo nghệ, về phần tiêu thì không thế nào hiểu, ngược lại hiểu thổi địch, cũng sẽ thổi sáo lá.

“Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc?”

Hiển nhiên, Thạch Thanh Tuyền lực chú ý bị Nhạc Duyên lời này hấp dẫn, có thể được Đạo Công Tử thừa nhận rất khó khúc, tự nhiên không phải bình thường khúc. Điều này làm cho đối âm nhạc rất là để ý Thạch Thanh Tuyền hận có hứng thú, càng này thủ khúc vẫn là cầm tiêu hợp tấu thời điểm.

“Đúng rồi, Nhạc công tử hiểu cầm?”

Nếu là cầm tiêu hợp tấu, theo lời của đối phương ở bên trong, Thạch Thanh Tuyền nghe ra một cái khác ý tứ.

“Cầm là quân tử chi khí, có thể nào sẽ không?”

Nghiêng đầu, mặc cho gió mát đem thái dương tóc dài thổi hướng về sau bay đi, Nhạc Duyên cười ha hả nói: “Chớ để đã quên, ta nhưng là có thêm Đạo Công Tử danh xưng a. Nhưng mà đa tài đa nghệ a!”

“…”

Nhìn qua Nhạc Duyên này giống như Vương bà bán dưa mèo khen mèo dài đuôi hiềm nghi, Thạch Thanh Tuyền chỉ là hé miệng cười, đôi mắt cười giống như Nguyệt Nha, tay ngọc chậm rãi duỗi ra, nói: “Nhạc công tử, này khúc phổ cho ta xem một chút!” So với đối phương tới, Thạch Thanh Tuyền hay là đối với Nhạc Duyên trên tay khúc phổ càng thêm cảm thấy hứng thú.

“Ách!”

“Không mang. Bất quá ta có thể viết ra!”

Xoay người liếc nhìn này trống trải bờ sông, Nhạc Duyên rồi mới lên tiếng: “Nơi này hoàn cảnh không tốt, không kém Thanh Tuyền tìm một chỗ an tĩnh, ta và ngươi hảo hảo tham thảo một chút!”

“Nhạc công tử ngươi không nói, người ta cũng sẽ mời rồi!”

“Chỉ là của ta có một chút không biết rõ, Nhạc công tử tại sao phải nói với ta? Mà không phải tìm đệ nhất thiên hạ tài nữ Thượng Tú Phương? Nàng cũng là âm nhạc đại gia!”

Duỗi ra tay ngọc thu hồi. Cũng không có chút nào xấu hổ, Thạch Thanh Tuyền ngược lại là hỏi thăm về một chuyện khác tình tới, thiên hạ hôm nay tại âm nhạc trên có lấy thành tựu cực cao nữ tử, chỉ có hai người. Đó chính là nàng cùng Thượng Tú Phương.

“Bởi vì Thượng đại gia không phải người trong giang hồ!”

Đối mặt Thạch Thanh Tuyền vấn đề này, Nhạc Duyên chỉ là hơi sững sờ, lập tức nói ra nguyên nhân.

Thạch Thanh Tuyền nghe vậy cũng là ngẩn ngơ, lập tức hiểu rõ ra.

Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc. Cái này danh tự cũng đã nói cho nàng đây là một khúc cái dạng gì khúc. Thượng Tú Phương bất kể tại âm nhạc trên có lấy như thế nào tạo nghệ, nhưng là nàng cuối cùng chỉ là một tài nữ, mà không phải giang hồ nữ tử.

Bất kể dù thế nào cân nhắc, Thượng Tú Phương là nhận thức không được này Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc trong tinh túy.

Chính là bởi vì như vậy, Nhạc Duyên không sẽ chọn Thượng Tú Phương, mà là nàng Thạch Thanh Tuyền.

So sánh lên Thượng Tú Phương mà nói, Thạch Thanh Tuyền tuy nhiên dù thế nào nhàn nhã, một cá nhân đứng ở u tĩnh địa phương. Nhưng là nàng là Tà vương Thạch Chi Hiên nữ nhi, cũng là người giang hồ. So sánh lên Thượng Tú Phương mà nói Thạch Thanh Tuyền hiển

nhiên có càng thêm độc đáo ưu thế.

“Ừ nhỉ!”

“Người ta là người trong giang hồ!”

Nghe xong Nhạc Duyên câu này lý do, Thạch Thanh Tuyền sắc mặt bất ngờ yên tĩnh trở lại, hai mắt có chút lộ ra vẻ có chút thất thần, tầm mắt không biết là đang nhìn này mặt sông, vẫn là nhìn xa xa thuyền buồm. Bất kể Thạch Thanh Tuyền như thế nào, phụ thân của nàng là Tà vương Thạch Chi Hiên. Mẫu thân là Từ Hàng Tĩnh Trai đệ tử Bích Tú Tâm, mà nuôi dưỡng nàng càng Bá Đao Nhạc Sơn.

Xuất thân, liền đại biểu cho Thạch Thanh Tuyền đã bước chân vào cái này giang hồ.

Lại càng không cần phải nói hiện trên tay nàng còn có Thạch Chi Hiên sở sáng tạo bí tịch võ công —— Bất tử ấn pháp.

Dùng những người khác đối Bất tử ấn pháp hứng thú, Thạch Thanh Tuyền tự nhiên biết rõ tình cảnh của mình.

“Người trong giang hồ. Sinh bất do kỷ!”

Thấy Thạch Thanh Tuyền trầm thấp bộ dáng, Nhạc Duyên trở về một câu như vậy.

“Người trong giang hồ, sinh bất do kỷ!”

Nỉ non lấy lập lại một lần những lời này, Thạch Thanh

Tuyền nở nụ cười, trên mặt tràn đầy đắng chát, tuy nhiên hơn phân nửa khuôn mặt đều bị lụa mỏng che khuất, nhưng là Nhạc Duyên vẫn có thể đủ rồi nhìn ra được khuôn mặt đối phương trên đắng chát tình. Đột nhiên sau đó xoay người đạp trên bước chân đi nha.

Thấy thế, Nhạc Duyên lập tức đi theo.

Tựu tại Nhạc Duyên theo Thạch Thanh Tuyền tại dạo bước bờ sông thời điểm, thành đô thành.

Trừ bỏ Độc Tôn Bảo bảo chủ Giải Huy cùng Tần vương Lý Thế Dân tại một lần nữa nói chuyện thời điểm, một người khác đang nghe vừa mới câu kia quanh quẩn cả tòa thành lời nói sau, sắc mặt lập tức đại biến.

“Đạo Công Tử!”

“Nhạc Duyên!”

Trong phòng, vừa mới tại vận công tu luyện đa tình công tử Hầu Hi Bạch tại một câu kia kinh thiên động địa la lên hạ xém tí nữa lộ tuyến đi ngã ba xảy ra chuyện không may, mặc dù không có bị thương, nhưng là Hầu Hi Bạch vẫn là cảm thấy một loại bực mình cảm giác.

“Người này lại chạy đến thành đô đến rồi!”

“Chắc là vì Phi Huyên mà đến!”

Đạo Công Tử tại Phi Mã mục trường một trận chiến, hỏa thiêu nằm ở Lạc Dương Tĩnh Niệm thiện viện, những chuyện này Hầu Hi Bạch cũng chuyên môn hiểu rõ qua,

từ hắn quạt xếp đã rơi vào trong tay đối phương, hơn nữa đối phương rõ ràng của mình mặt muốn đối phó Sư Phi Huyên lời này, càng làm cho Hầu Hi Bạch đem Đạo Công Tử đặt ở địch nhân trên vị trí.

Mà Sư Phi Huyên đi đến thành đô chuyện tình, Hầu Hi Bạch tự nhiên cũng biết.

Chỉ là trước mắt hắn đang tại vì chính mình bất ngờ nhiều hơn một cá sư huynh đệ mà cảm thấy kinh ngạc, càng là vì tranh đoạt Bất tử ấn pháp, hơn nữa trước kia thua ở Đạo Công Tử thủ hạ chính là quá khứ, Hầu Hi Bạch từ rời đi Lạc Dương sau, trở về Ba Thục, luôn luôn tại cố gắng tu hành.

Chỉ là tu hành tuy nhiên rất chuyên cần, nhưng là đang nghe thiền chủ Liễu Không chết ở Nhạc Duyên trên tay sau, Hầu Hi Bạch vẫn là nhịn không được buồn bực.

Thiền chủ Liễu Không võ công như thế nào?

Hắn Hầu Hi Bạch nên cũng biết, cũng không so sánh với sư phụ của mình Tà vương Thạch Chi Hiên sai cái gì. Nhưng là người ta xác thực đã bị chết ở tại Đạo Công Tử trên tay, này phản cũng không có gì không phải a nói rõ Đạo Công Tử Nhạc Duyên cùng sư phụ mình Tà vương võ công tương xứng đâu này?

Thậm chí, còn có thể càng thêm đáng sợ.

Kết luận như vậy, không thể nghi ngờ nhường Hầu Hi Bạch có chút hậm hực.

“Không được!”

“Ta phải giúp Phi Huyên chiếu cố!”

“Nghe vừa mới lời này, Đạo Công Tử tựa hồ gặp Thạch đại gia…”

Nghĩ tới đây Hầu Hi Bạch càng thêm bất đắc dĩ rồi. Nếu là Đạo Công Tử tại trong khoảng thời gian này cùng Thạch Thanh Tuyền tụ cùng một chỗ, như vậy mình muốn được đến Bất tử ấn pháp không thể nghi ngờ phi thường khó khăn, bất quá đối với những người khác cũng là như thế, nghĩ đến đại gia hoàn cảnh không sai biệt lắm.

Tới ngược lại chính là Hầu Hi Bạch vẫn là càng thêm lo lắng Sư Phi Huyên an toàn.

Hít sâu một hơi, Hầu Hi Bạch cảm giác mình vẫn phải là đi giúp Sư Phi Huyên chiếu cố, Phật cùng Đạo tranh đấu, Sư Phi Huyên đã rơi xuống một bậc. Thua một bước nhỏ.

Nghĩ tới đây, Hầu Hi Bạch đã có quyết định, đứng dậy đẩy cửa phòng ra đi ra ngoài.

Ba ngày sau.

Thành đô vùng ngoại ô.

Một chỗ sơn cố u tĩnh.

Nơi này chính là Thạch Thanh Tuyền chỗ phòng nhỏ.

Núi xanh xa tắp, nước suối ào ào.

Kết hợp với trong rừng chim hót, cùng côn trùng kêu vang, chỗ như thế không thể nghi ngờ là một cái tu thân dưỡng tính nơi tốt. Ít nhất tại nơi này thời điểm. Có thể làm cho người an tĩnh lại. Nghĩ đến Tà vương nổi điên thời điểm, cũng chỉ có nơi này sẽ làm hắn thay đổi tỉnh táo.

Đương nhiên, nhường kỳ biến phải tỉnh táo càng nhiều là vẫn là Thạch Thanh Tuyền này nữ nhi.

Này ba ngày, cùng Thạch Thanh Tuyền ở chung có thể nói cũng làm cho Nhạc Duyên rất là cảm khái.

Rất khó tưởng tượng, tại đối mặt Thạch Thanh Tuyền thời điểm, Nhạc Duyên thế nhưng cũng cảm nhận được một loại khó được yên tĩnh cảm giác.

Ăn Thạch Thanh Tuyền tự mình xuống bếp làm chút thức ăn, phẩm lấy ngộ đạo trà. Sau đó yên tĩnh nhìn lấy Thạch Thanh Tuyền ở bên cạnh nghiên cứu lấy Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc, như vậy thản nhiên thời gian nhường Nhạc Duyên không khỏi tưởng tượng nổi lên Tà vương Thạch Chi Hiên nhiều năm trước tràng cảnh chỉ sợ cũng như vậy.

Chẳng qua là tại Tà vương nữ nhân bên cạnh là Bích Tú Tâm.

Đây hết thảy, làm được là tốt núi tốt nước người tốt.

Tại ngắn ngủn trong ba ngày, Nhạc Duyên tựa hồ quên giang hồ tranh đấu, tranh bá thiên hạ, còn có đạo cùng phật tranh phong, một cá nhân yên tĩnh nghe côn trùng kêu vang chim hót, nhìn xem khe nước chảy tràn. Thật lâu không có như vậy buông lỏng thời khắc rồi.

Có thể hắn càng biết rõ, đây chẳng qua là chính mình trên đường một cái trú điểm mà thôi.

Người bước vào cái này giang hồ, trước mắt chính hắn còn không cách nào triệt để Tiếu Ngạo Giang Hồ.

Một chỗ trên núi đá, trầm thấp nức nở nghẹn ngào tiếng tiêu lại ở bên cạnh vang lên, chính là Thạch Thanh Tuyền bắt đầu cân nhắc lên Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc khó khăn nhất một đoạn tới, dùng năng lực của nàng Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc trong đó tuyệt đại bộ phận đã bị nàng thông hiểu đạo lí, chỉ có trong đó điểm khó khăn nhất không cách nào đột phá.

Này điểm khó khăn nhất. Chính là này bốn chữ ——
Tiếu Ngạo Giang Hồ.

Đây là một loại nhân sinh nhận thức, một loại nhân sinh cảnh giới, là một loại giang hồ nhận thức.

Nguyên trong chuyện xưa, nếu không phải Lệnh Hồ Xung cùng Nhậm Doanh Doanh đã trải qua nhiều như vậy chuyện tình. Hai người cũng vô pháp hợp tấu ra này một khúc Tiếu Ngạo Giang Hồ.

Coi chừng có tạp niệm người, cũng không thể trăm phần trăm dung nhập, Nhạc Duyên như thế, Thạch Thanh

Tuyền cũng là như thế. Mà khi ban đầu Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương, càng tại để xuống hết thảy sau, mới đưa này một khúc phát huy đến tốt nhất trình độ.

Chậm rãi thở dài một hơi sau, Nhạc Duyên đem trong chén trà uống một hơi cạn sạch, tầm mắt đặt ở trước mặt dây đàn trên.

Ngón tay thon dài nhẹ áp dây đàn, có chút một gẩy, nhất thời một tiếng tràn đầy leng keng thanh âm, phảng phất giống như đao kiếm ra khỏi vỏ, chính là Tiếu Ngạo Giang Hồ lên dấu tay, như nghé con mới đẻ bước vào cái này giang hồ, lấy tay trên đao và kiếm tóe lên giang hồ gợn sóng.

Tiếng đàn cùng Thạch Thanh Tuyền tiếng tiêu ẩn ẩn tương hợp, hai người tại một loại kỳ lạ trong trạng thái, bắt đầu rồi mới một lần hợp tấu nếm thử.

Tiếng tiêu Tiêu Tiêu, uyển chuyển trong hình như có khổ tâm trăm nhứ, nhưng trong này càng là có thêm một loại khó tả nhu tình cùng ôn nhu.

Đây chính là Nhạc Duyên cùng Thạch Thanh Tuyền hai người hợp tấu bản Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc.

Tiếng đàn cùng tiếng tiêu một cao một thấp, uyển chuyển không dứt trong lẫn nhau luân chuyển, dùng khúc phô bày một loại vẻn vẹn tại âm nhạc trong tồn tại giang hồ.

Cầm cùng tiêu, hai loại thanh âm càng nhổ càng cao,

như muốn như xé rách thiên không Vân Đóa, rất nhanh này một khúc Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc liền đã đến nhất chỗ mấu chốt. Mấy ngày hôm trước, mỗi lần hợp tấu, hai người cũng là tại đây một chỗ thất bại.

Nhưng là vào hôm nay ——

Nhạc Duyên không khỏi nghe sơn thủy thanh âm, tâm tình buông lỏng, nhưng lại đến một loại không linh cảnh giới.

Cùng lúc đó.

Thổi tiêu Thạch Thanh Tuyền cũng là như thế.

Hai người tâm thần đều không vào này một khúc Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc ở bên trong, khúc trong tiếng tựa hồ hai người mang theo bạn mà đi, đạp ca mà đi.

Hồi lâu.

Làn điệu rốt cục hóa thành thong thả, ẩn vào giữa rừng núi.

Nguyên bản đã sớm dừng lại côn trùng kêu vang chim hót lúc này mới lại lần nữa vang lên, tựa hồ tại không lần này cầm tiêu hợp tấu mà vỗ tay.

Thành.

Tâm thần run lên, Nhạc Duyên cùng Thạch Thanh Tuyền tại hai nơi trên núi đá xa xa đối mặt.

Lẫn nhau cho đối phương một cái nụ cười.

Một cái cười tiêu sái.

Một cái cười ôn nhu.

Chương 173 : Bất tử ấn pháp

173 chương Bất tử ấn pháp

Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc.

Thành công.

Không phải không thừa nhận Nhạc Duyên cùng Thạch Thanh Tuyền hai người theo phương diện nào đó mà nói, cũng là truy đuổi hoàn mỹ người. Chỉ là bắt đầu thứ nhất là Thạch Thanh Tuyền không quá quen thuộc Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc, hai là do ở liên tiếp hai cái thế giới nguyên nhân nhường Nhạc Duyên nhất thời không quá dung nhập tình cảm, khiến cho hai người hợp tác cuối cùng bỏ vở nửa chừng, xuất hiện câu hỏi.

Điểm này, nhường Nhạc Duyên kinh ngạc, cũng làm cho Thạch Thanh Tuyền kinh ngạc.

Phải biết rằng mấy ngày hôm trước đều là ở này khó khăn nhất địa phương vứt đi, không phải Nhạc Duyên xảy ra vấn đề, chính là Thạch Thanh Tuyền xảy ra chuyện không may. Nhưng mặc dù là như vậy, hai người tại đối đãi Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc trên lại là có thêm thật lớn kiên nhẫn.

Tựa hồ tại hai người trong nội tâm, truy đuổi không chỉ như vậy.

“Hô!”

“Rất tốt!”

Thu hồi rơi vào Thạch Thanh Tuyền trên mặt tầm mắt, Nhạc Duyên nhắm mắt lại, cảm thụ được trong lòng này phần kích động còn có hỗn tạp trong đó an bình, cả người liền như vậy trầm tĩnh lại. Không thể không nói, có lẽ là bởi vì hoàn cảnh cùng nhạc khúc ảnh hưởng, tại nơi này Nhạc Duyên khó được có thong thả tâm tính hòa bình tĩnh.

Có một loại lặp lại Tà vương Thạch Chi Hiên tại nơi này sống ý nghĩ cùng tâm tính.

“…”

Trên mặt là cao hứng, nhưng cũng là ngoài ý muốn.

Thạch Thanh Tuyền ngơ ngác liếc nhìn đã nhắm mắt lại Nhạc Duyên, nghiêng đầu, tầm mắt đã rơi vào trên tay mình sáo ngọc trên mặt. Hiển nhiên, nàng cũng không ngờ rằng sẽ vào lúc này, đem một khúc rất khó Tiếu Ngạo Giang Hồ cong thành công hợp tấu xong.

Một khắc đó, hai người tựa hồ chân thật đạt đến tâm linh tương thông tình trạng.

Thạch Thanh Tuyền rất kỳ quái.

Mình tại sao sẽ cùng một cái lần đầu tiên gặp mặt mượn kiếm chém người của mình, có như thế cùng loại tâm linh tương thông cảm xúc, này phảng phất giống như

tâm hữu linh tê một điểm thông cảm giác, tại tấu xong khúc sau, còn một mực tràn ngập trong lòng.

Giật mình cùng ngoài ý muốn.

Đây cũng là trước mắt Thạch Thanh Tuyền tâm lý trạng thái.

Đồng dạng.

Nhắm mắt lại Nhạc Duyên cũng rất là bồn chồn, cùng Thạch Thanh Tuyền lại nói tiếp, hiện tại cũng mới xem như lần thứ hai gặp mặt. Sau đó, song phương giống như là người quen bình thường bắt đầu đàm luận, nhất rồi nói ra khúc. Sau đó, bản thân càng là theo chân đối phương đến nơi này, vùi đầu nghiên cứu ba ngày nhạc phổ.

Không thể không nói, tại này trong thời gian ba ngày, hai người tâm tình cũng là hết sức vui sướng.

Nhưng chính là vì loại này vui sướng, nhưng lại tại Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc bị hai người hợp tấu sau khi thành công, trở nên quỷ dị. Nguyên bản thư sướng tâm tình ẩn ẩn tiêu tán rồi, còn lại chính là song phương từng người kinh ngạc.

Cuối cùng, Nhạc Duyên tìm một lời giải thích, đó chính là Tiếu Ngạo Giang Hồ có lẽ là tất cả mọi người truy cầu.

Rất rõ ràng, song phương cũng cảm nhận được lẫn nhau biến hóa, một ngày ở này loại kỳ lạ trạng thái hạ. Làm bạn lấy tiếng nước chảy cùng côn trùng kêu vang

chim hót đã vượt qua.

…

Ngày hôm sau.

“Hỗ trợ?”

Nhạc Duyên quay đầu nhìn xem đứng ở bên cạnh, lẳng lặng mà đứng Thạch Thanh Tuyền, nghi ngờ nói.

“Đúng vậy!”

Gật gật đầu, Thạch Thanh Tuyền ngẩng đầu, tầm mắt thông qua cửa sổ nhìn phía bên ngoài, nói ra: “Cẩn thận thưởng thức này một khúc Tiếu Ngạo Giang Hồ, nhường trong nội tâm của ta suy nghĩ quá nhiều! Như vậy thời gian. Cũng là người ta hâm mộ được rồi!”

“Ngươi biết phụ thân của ta a?”

Thu hồi tầm mắt, Thạch Thanh Tuyền bất ngờ mở miệng hỏi.

“Ngô!”

“Ta đã gặp qua hắn!”

“Ngày đó ta đâm ngươi một kiếm, Thạch Chi Hiên cơ hồ lập tức tìm tới ta!”

Gật gật đầu, Nhạc Duyên trước mặt sắc rất là quái dị, dùng đến một loại cảm thán giọng điệu nói ra: “Một cái

mâu thuẫn người!”

“Ừ?”

Trong mắt tràn đầy ngạc nhiên, Thạch Thanh Tuyền tựa hồ cũng không biết ngày hôm đó Thạch Chi Hiên cùng tại phía sau của mình, giờ khắc này nghe được Nhạc Duyên nhắc tới, nhất thời sắc mặt trở nên có chút nặng nề bắt đầu. Đối với Thạch Chi Hiên, Thạch Thanh Tuyền cả người đã lâm vào kỳ lạ ma chướng.

Thanh quan cũng khó khăn đứt việc nhà, lại càng không cần phải nói Thạch Thanh Tuyền Thạch Chi Hiên còn có Bích Tú Tâm này toàn gia tình huống rồi.

Đây là một bởi vì sự nghiệp kết hợp gia đình, lại cũng là bởi vì sự nghiệp mà xảy ra vấn đề gia đình.

Mặc dù có cảm tình, nhưng là cảm tình thật là thua ở sự nghiệp trên mặt, cũng bởi vì duyên cớ, với tư cách hậu nhân Thạch Thanh Tuyền đối Thạch Chi Hiên phẫn hận cũng có thể lý giải rồi.

“Ha ha!”

Đón Nhạc Duyên tầm mắt. Nghi vấn lại chuyển đổi thành vui cười thanh âm, Thạch Thanh Tuyền ngồi ở bên cạnh trên mặt ghế, hai chân trên giơ lên, mặc giầy thêu chân ngọc đặt ở trên mặt ghế. Sau đó hai tay ôm đầu gối, tựa đầu đặt ở hiểu rõ trên đầu gối, bắt đầu một cá nhân thì thào tự nói bắt đầu, nàng đem Nhạc Duyên xem làm một cái tốt người nghe, nhẹ nhàng kể rõ lên chuyện xưa của mình tới.

“…”

Nhìn xem Thạch Thanh Tuyền này một bức nhu nhược giống như bị ném bỏ Tiểu Miêu bộ dáng, Nhạc Duyên thực sự bay lên một loại thương tiếc, nghĩ muốn thò tay, nhưng lại cưỡng chế ngăn lại động tác của mình, im lặng ngồi ở chỗ kia nghe đối phương này mình đã biết đến chuyện xưa.

Giờ này khắc này, Nhạc Duyên cần cần phải làm là thành làm một người hợp cách người nghe mà thôi.

Về phần Thạch Thanh Tuyền tại sao phải tại một cái lần thứ hai gặp mặt nhân diện trước, nói lên của mình chuyện cũ, chỉ có một nguyên do, đó chính là ngày hôm qua thành công cầm tiêu hợp tấu. Một khắc đó tâm hữu linh tê tựa hồ nhường lẫn nhau cũng minh bạch những thứ gì.

Một hồi lâu.

Thạch Thanh Tuyền chuyện xưa chậm rãi nói xong rồi.

Chớp chớp vậy có chút ít ướt át ánh mắt, Thạch Thanh Tuyền khóe miệng hơi vểnh, hơi có chút ngượng ngùng nói: “Nhường Nhạc huynh chê cười!”

“Nhân chi thường tình!”

Đối với cái này, Nhạc Duyên trước mặt sắc rất là nghiêm chỉnh. Tuy nhiên trong nội tâm rất muốn đối Tà vương tình huống đậu đen rau muống, nhưng một đôi so với

tình huống của mình tới, Nhạc Duyên liền không có lời gì có thể nói.

“Thanh Tuyền lời này, ta hiểu được!”

“Ta giúp ngươi nha!”

“Bất quá ta cá nhân ngược lại cảm thấy Thanh Tuyền ngươi trực tiếp đem Bất tử ấn pháp giao cho ta thì tốt rồi, những thứ kia Ma Môn dạng không đứng đắn, tiện tay giải quyết!”

Vươn tay, Nhạc Duyên dùng ngón tay đạn một chút đặt ở bên cạnh Nguyệt Khuyết kiếm, này lục lạc nhất thời lắc lư bắt đầu, phát ra thanh thúy đinh đinh đang đang âm thanh.

Thạch Thanh Tuyền tầm mắt rơi vào này Nguyệt Khuyết kiếm trên, tại này vài ngày trong, nàng đối cái này treo hai cái vàng bạc lục lạc kiếm cũng nổi lên hứng thú, trong giang hồ nàng là lần đầu tiên nghe nói cũng là lần đầu tiên trông thấy có người ở trường kiếm trên treo lục lạc, hơn nữa còn là một người nam nhân.

Là trọng yếu hơn là chuôi kiếm nầy cùng đã từng Sư Phi Huyên Nguyệt Khuyết kiếm cực kỳ tương tự, nhưng là nàng nhận ra chuôi này Nguyệt Khuyết kiếm cũng không phải Sắc Không Kiếm, chuôi kiếm nầy xa so sánh với Sắc Không Kiếm xa hoa, càng lộ vẻ sắc bén, tựa hồ này Nguyệt Khuyết kiếm này đây Sắc Không Kiếm một lần nữa chế tạo mà thành.

“Dùng Nhạc huynh năng lực, còn cần nhìn Bất tử ấn

pháp sao?”

Trong mắt rất là mê hoặc, coi hắn đối Nhạc Duyên rất hiểu rõ, hơn nữa cứ nghe Phi Mã mục trường một trận chiến trong bày ra lực lượng, trước mắt Đạo Công Tử vũ lực không sai của mình cái kia Tà vương phụ thân.

“Ta không cần!”

“Là vì thị nữ của ta cần!”

“Rồi hãy nói Tà vương võ học không có có bất kỳ người có thể bỏ qua. Ba người được tất có ta sư, tuy nhiên ta sẽ không học Tà vương võ học, nhưng là tham khảo cũng được!”

Đối mặt Thạch Thanh Tuyền, Nhạc Duyên không có có bất kỳ giấu diếm, trực tiếp đem bản thân đến đây Ba Thục một mục tiêu nói ra.

“Ừ?”

“Thị nữ?”

Thạch Thanh Tuyền không khỏi mê hoặc, Bất tử ấn pháp là dạng gì võ học nàng tất nhiên là biết rõ, mẹ của nàng bất quá là vì tìm hiểu Bất tử ấn pháp. Nghĩ muốn phá giải, nhưng lại mệt mỏi thổ huyết hậm hực bỏ mình. Chuẩn xác mà nói, Bất tử ấn pháp tại cái khác người trên tay không có có bất cứ tác dụng gì, chỉ có tại Hoa Gian Phái cùng Bổ Thiên Các đệ tử trên tay mới có thể phát huy trọng dụng.

Rơi vào Nhạc Duyên trên tay, Thạch Thanh Tuyền cũng không thấy đối phương sẽ một lần nữa tu luyện Bất tử ấn pháp, dù sao người ta lợi hại hơn vẫn là kiếm pháp. Càng làm cho Thạch Thanh Tuyền ngoài ý muốn chính là. Nhạc Duyên theo lời lý do, là vì một cái thị nữ sở cầu.

Thị nữ này chính là là ma môn đấy sao?

Thạch Thanh Tuyền không thể không nghĩ như vậy, bởi vì chỉ có Ma Môn mới chánh thức nghĩ lấy đến Bất tử ấn pháp, cho dù là Âm Quý phái cũng là như thế.

“Ngô!”

Gật gật đầu, Nhạc Duyên lại lần nữa lập lại một lần, nói: “Thị nữ của ta Vệ Trinh Trinh!”

“Đi theo bên cạnh của ta, chắc chắn sẽ có nguy hiểm!”

“Cùng Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng bất đồng. Trinh Trinh không có chút nào tự bảo vệ mình năng lực, ta cần một môn lợi hại khinh công thân pháp, dùng cam đoan an toàn của nàng!”

Đem Nguyệt Khuyết kiếm đặt ngang tại trên mặt bàn, Nhạc Duyên rất là nghiêm túc cùng nghiêm túc nói.

Tại thiên hạ này Huyễn Ma thân pháp có thể nói là cường đại nhất chạy trối chết cùng không sợ quần công thân pháp.

“Vệ Trinh Trinh?”

“Ngô… Ta nhớ ra rồi, ngày đó tại đó ôm giá kiếm xinh đẹp nữ tử, chỉ là nàng sẽ không chút nào võ công… Nàng như thế nào học được Huyễn Ma thân pháp?”

Thạch Thanh Tuyền này thon dài ngón trỏ nhẹ nhàng điểm điểm cằm của mình, trên mặt tràn đầy mê hoặc, một cái không hề võ công nữ tử học tập Huyễn Ma thân pháp? Này hoàn toàn không có khả năng.

Bất tử ấn pháp nhưng không phải bình thường người có thể nắm giữ. Lại càng không cần phải nói xuất từ Bất tử ấn pháp Huyễn Ma thân pháp rồi, càng đối phương còn là một cá không hề võ công nữ nhân thời điểm. Mắt trợn tròn, Thạch Thanh Tuyền trên mặt tràn đầy hoài nghi.

“Có lẽ, ta có thể nhường Trinh Trinh cũng học biết võ công, trở thành cao thủ đứng đầu rồi!”

Đón Thạch Thanh Tuyền này mê ánh mắt mê hoặc, Nhạc Duyên cười cười, nói ra.

“Không có khả năng!”

Thạch Thanh Tuyền lập tức phủ định rồi.

Trong thiên hạ còn không có một môn võ công có thể tại thời gian cực ngắn trong nhường một cá nhân theo tay trói gà không chặt trưởng thành là cao thủ đứng đầu. Không nói trước này kinh nghiệm giang hồ, chỉ cần liền nội công trên cũng vô pháp đạt thành. Về phần hấp thụ người khác công lực cho mình dùng?

Đây càng là không thể nào.

Võ công là muốn từ tiểu học, người đến nỗi trưởng thành cho dù là thiên tư khá hơn nữa cũng vô pháp thành tựu cao thủ đứng đầu, nhiều nhất thành tích một cái nhị tam lưu. Mà tại này trong giang hồ. Duy nhất phá vỡ cái này trói buộc chỉ có Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng, nhưng hai người hiện tại cũng chỉ là tại nhất lưu tiêu chuẩn bồi hồi, đi vào cao thủ đứng đầu vẫn cần cơ duyên.

Mà Vệ Trinh Trinh…

Danh tự nghe chính là một ngơ ngác tiểu thị nữ, càng không có thể.

“Nói không chừng a!”

Đối mặt Thạch Thanh Tuyền phủ định, Nhạc Duyên thì là vẻ mặt tươi cười nói: “Nói không chừng a, nàng sẽ trở thành vì Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng người như vậy, thậm chí càng mạnh!”

Nghiêng đầu, Thạch Thanh Tuyền không nói, nàng cảm giác đối phương đang trêu chính mình, quắt quắt miệng, nói ra: “Nhạc huynh, ngươi nói cho Thanh Tuyền những thứ này, có phải hay không nói nhìn thấy ta dùng Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc làm cho người nhà liền là vì Bất tử ấn pháp?”

“Nhưng vì Bất tử ấn pháp, ngươi thì tại sao muốn trực tiếp nói cho ta biết?”

“…”

Nghe Thạch Thanh Tuyền này nghiêng đầu sau, theo trong miệng ném đi ra câu hỏi, Nhạc Duyên nhất thời trầm mặc.

Một hồi lâu.

Nhạc Duyên lúc này mới dùng một loại trầm thấp giọng điệu nói ra: “Vừa mới bắt đầu thấy Thanh Tuyền thời điểm, là quyết định này. Nhưng là đang cùng Thanh Tuyền ngươi ở lại mấy ngày sau, ta phát hiện chúng ta lẫn nhau kỳ thật đã đã trở thành bằng hữu, đối mặt như vậy ngươi, ta không nghĩ lừa gạt Thanh Tuyền ngươi!”

“Ngươi thì không thể nói một chút lời nói dối lừa gạt gạt người ta sao?”

Nghe xong những lời này, Thạch Thanh Tuyền sắc mặt rất là bất đắc dĩ, hỏi, trong giọng nói nói không nên lời là phẫn nộ vẫn là dở khóc dở cười.

“Nhưng mà ta luôn luôn rất thành thực!”

“Nhất là đối mặt một cái có thể cùng mình tâm hữu linh tê hợp tấu Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc bằng hữu thời điểm!”

Ngữ khí nghiêm túc, biểu lộ nghiêm túc, Nhạc Duyên trầm ngâm một chút, cấp ra chính mình giờ phút này trong nội tâm suy nghĩ.

“Chúng ta là bằng hữu?”

“Ân, tâm hữu linh tê bằng hữu!”

Một cái thì thào tự nói, một cái xác định trả lời.

Hồi lâu.

Pằng một thanh âm vang lên, một phần quyển trục nhét vào Nhạc Duyên trước mặt trên mặt bàn.

Tầm mắt nhìn lại, tầm mắt ngừng lưu tại trên quyển trục danh tự trên.

Chính là Bất tử ấn pháp.

Chương 174 : Giải quyết

174 chương giải quyết

Thành đô vùng ngoại thành.

Đại Thạch Tự.

Nhạc Duyên chính đi trước trên đường, đương nhiên cùng cùng một chỗ còn có Thạch Thanh Tuyền.

Theo Thạch Thanh Tuyền cầm trên tay đến Bất Tử Ấn Pháp, Nhạc Duyên tự nhiên cần giao ra bản thân giá phải trả.

Đó chính là thay trước mắt Thạch Thanh Tuyền thu thập này hơi có chút phiền phức cái đuôi.

Bất Tử Ấn Pháp rơi vào mình tay, Nhạc Duyên là tuyệt đối không thể nhường kia tại rơi tại cái khác người trong tay, thị nữ của mình Vệ Trinh Trinh quá mức ngu đần, thời gian lâu như vậy tới tâm tính vẫn là như vậy thiện lương, loại này tính tình Nhạc Duyên tuy nhiên yêu mến, nhưng là tại trước mắt Thuần Dương loại này nơi đầu sóng ngọn gió cục diện, vẫn làm cho người lo lắng.

Nơi này người giang hồ, vô luận chính tà, cũng sẽ không giống như Hồng Thất Công như vậy bằng phẳng, dựa theo sửa sang lại tới làm việc.

Có thể nói, theo mỗ phương mà nói, nơi này người giang hồ còn muốn so sánh với tiếu ngạo thế giới càng

thêm không hợp thói thường, tiếu ngạo thế giới chính đạo sẽ mang theo mặt nạ khua lên chính đạo đại kỳ đi làm sự tình, nhưng là nơi này Phật môn nhưng mà một câu vì thiên hạ thương sinh, cái gì lý do cũng đủ rồi.

Lại càng không cần phải nói những thứ này người của Ma môn, so với Nhật Nguyệt thần giáo người càng thêm không có hạn cuối.

Đối mặt người như vậy, Nhạc Duyên cảm giác mình hẳn là so với đối phương càng thêm lợi hại, vô luận là chính diện mặt trái bên cạnh, đều có thể đủ rồi đè xuống những người này, mới có thể khiến phải tính toán của mình xảy ra vấn đề. Nguyên vốn định sinh hoạt thế giới, bị những người này làm cho chướng khí mù mịt.

Cho nên đối Phật môn cần muốn động thủ, Ma Môn đồng dạng không thể nhuyễn thủ.

Cho nên, Thạch Thanh Tuyền yêu cầu, Nhạc Duyên đáp ứng rồi.

Hôm nay.

Chính là Thạch Thanh Tuyền đáp lại Ma Môn những người khác tới đây giao ra Bất Tử Ấn Pháp thời gian.

Vào đêm thời gian.

Không thể không nói này Ma Môn giao dịch bình thường lựa chọn thời điểm cũng là tại buổi tối, tựa hồ rất nhiều sự tình cũng cùng thân phận của bọn hắn bình thường nhận không ra người đồng dạng. Đêm tối là tốt nhất thời

gian, cũng là che giấu tung tích tốt nhất thời gian.

Cho dù là ngày đó tại Lạc Dương, Nhạc Duyên một cuống họng truyền khắp toàn bộ thành đô, hữu tâm nhân cũng đại khái biết rõ Đạo Công Tử cùng Thạch Thanh Tuyền gom góp lại với nhau, nhưng mà tại đối mặt có thể chém giết thiền chủ Liễu Không tồn tại, bọn họ vẫn sẽ không buông tha cho.

Giang hồ nghe đồn, tổng so ra kém gặp mặt.

Là nghe danh không bằng gặp mặt, vẫn là gặp mặt không bằng nghe danh đâu này?

Nhất là trong ma môn cái khác rất nhiều người. Chân chính biết rõ Nhạc Duyên võ công nền tảng chỉ sợ chỉ có Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên cùng Tà vương Thạch Chi Hiên, dù sao hai người này cũng cùng Đạo Công Tử giao thủ qua, Âm Hậu là cơ hồ toàn lực ra tay qua, mà Tà vương thì coi như là cùng Nhạc Duyên luận bàn một phen, giao thủ mấy chiêu, đại khái vuốt một chút lẫn nhau nền tảng.

Về phần thật đang toàn lực giao thủ thiền chủ Liễu Không thì là đã chết tại Nguyệt Khuyết kiếm hạ.

Về phần những người khác, trừ bỏ Sư Phi Huyên cùng Loan Loan bên ngoài. Cũng không thế nào biết.

Không nói trước Phật môn cùng Đạo môn người sẽ không đem Đạo Công Tử chính là lợi hại để lộ ra đi, tại trong ma môn mọi người cũng là ích kỷ, rất có một loại đạo hữu chết , bần đạo không chết giác ngộ, chân chính

người biết căn bản liền sẽ không nói rõ.

Điều này khiến cho Ma Môn tuyệt đại bộ phận người cũng đối Đạo Công Tử năng lực cũng không thế nào để ý, Đạo Công Tử có lẽ lợi hại, nhưng tuyệt đối không có đến chém giết thiền chủ Liễu Không tình trạng.

Bởi vì trận chiến ấy là ở Phi Mã mục trường. Lúc ấy còn có mấy vạn quân đội tại hỗn chiến, cái loại này lộn xộn dưới tình huống, sự tình gì cũng có thể phát sinh.

Cho nên tại Ma Môn rất nhiều người trong mắt, Đạo Công Tử cũng không gì hơn cái này.

Mượn Tà Đế Hướng Vũ Điền bốn đồ đệ —— Vưu Điểu Quyện, Đinh Cửu Trọng, Chu Lão Thán, Kim Hoàn Chân bốn người liền cho rằng Đạo Công Tử không được tốt lắm.

Trước khi đến Đại Thạch Tự trên đường, bốn sư huynh đệ tỷ muội trong lúc đó cũng đã bắt đầu đã xảy ra mâu thuẫn, bất quá bốn người trong lúc đó chỉ là lẫn nhau thăm dò một chiêu sau, liền thu tay lại rồi. Trong đó Chu Lão Thán cùng Kim Hoàn Chân chính là là vợ chồng.

Tuy nói Ma Môn vợ chồng cực kỳ am hiểu vợ chồng vốn là cùng chim rừng. Tai vạ đến nơi từng người bay, nhưng ở trước mắt vợ chồng tình cảm của hai người cũng không tệ lắm.

“Nghe nói này Đạo Công Tử là trong thiên hạ đều biết cao thủ, ta tin!”

“Nhưng nói hắn có cơ hồ có thể có thể so với ba Đại Tông Sư năng lực, ta lại không tin lắm rồi!”

Nói chuyện chính là Vưu Điểu Quyện, hắn là Tà Đế Hướng Vũ Điền đại đệ tử, kỳ công lực tại bốn đồng môn trong là vì mạnh nhất, thậm chí là Ma Môn tám đại cao thủ một trong, tuy nhiên bài danh cuối cùng. Nhưng cũng là đường đường tám đại cao thủ một trong.

Bởi vì sư tôn là Tà Đế, tăng thêm Vưu Điểu Quyện bản thân cũng rất mạnh, khiến cho hắn đối Tà vương Thạch Chi Hiên cũng có một loại chẳng thèm ngó tới thái độ, trừ bỏ tám đại cao thủ xếp hàng thứ nhất Âm Hậu sẽ làm hắn kiêng kị bên ngoài, phát điên nữ nhân xác thực đáng sợ, người còn lại Vưu Điểu Quyện cũng không thèm để ý.

Lắc lắc trong tay độc môn binh khí, Vưu Điểu Quyện làm đánh giá.

“Ta cũng không tin!”

Đinh Cửu Trọng tán thành tiếp một câu.

“Đồng cảm!”

Đây là Chu Lão Thán lời này.

Về phần Kim Hoàn Chân thì là dùng một câu ‘Ha ha’ với tư cách phần cuối.

“Thạch Chi Hiên nghe nói còn là rất mạnh!” Không biết nhớ ra cái gì đó. Đinh Cửu Trọng bất ngờ nhấc lên Tà

vương danh hào.

“Tà vương?”

“Hàaa…!”

“Một cái bị Từ Hàng Tĩnh Trai nữ nhân làm cho thần kinh kẻ điên mà thôi!”

Vưu Điểu Quyện nghe vậy khiển trách một tiếng, đối với Đinh Cửu Trọng lời này tràn đầy khinh bỉ, nói: “Nếu là Thạch Chi Hiên lợi hại, lúc này đây nên hắn tự mình ra tay. Một nữ nhi tính cái gì? Giết là được! Hiện tại Thạch Chi Hiên càng không biết chạy đi nơi nào, dĩ nhiên là nhường An Long này mập mạp chết bầm với tư cách thuyết khách, để cho chúng ta ra tay.”

“Nói Đạo Công Tử chỗ đó nghe nói có Tà Đế xá lợi tin tức!”

“Ha ha, như không phải bởi vì Tà Đế xá lợi, ta đoán vừa đúng lý tên kia.”

Hùng hùng hổ hổ ở bên trong, Vưu Điểu Quyện đem trong tay độc cước đồng nhân múa vù vù rung động, dùng phát tiết trong lòng khinh thường.

“Ngươi không biết là An Long là ở tính toán chúng ta sao?”

Trầm ngâm trong chốc lát, thân là nữ nhân Kim Hoàn Chân bất ngờ lên tiếng.

“Tính toán?”

“Mọi người theo như nhu cầu mà thôi!”

“An Long hắn nhất định là có những thứ khác sở cầu, nhưng là đối với chúng ta đi nói, Tà Đế xá đệ trọng yếu nhất!” Nói đến đây, Vưu Điểu Quyện cũng buồn bực, chính mình này sống không thấy người chết không thấy xác sư phó Hướng Vũ Điền tuyệt đối là một cái hố to hàng, là một chuyên nghiệp vũng hố đồ đệ sư phó. Hướng Vũ Điền điểm ra Tà Đế xá lợi tỉ mỉ bộ dáng cùng với tác dụng, nhưng là sẽ không có nói cho bốn người này Tà Đế xá lợi đến tột cùng dấu ở nơi nào.

Có thể nói, này coi như là vũng hố thảm bốn người.

Cho nên lúc này đây biết rõ là lợi dụng bọn họ, nhưng là bốn người vẫn phải tới, chỉ cần có mảy may về Tà Đế xá lợi tin tức, bọn họ thì không thể buông tha cho.

Lợi dụng, mọi người cũng bất quá lẫn nhau lợi dụng lẫn nhau. Sư huynh đệ trong lúc đó cũng là như thế, huống chi đồng môn rồi.

Rồi hãy nói, bốn người bọn họ tăng thêm An Long, còn có An Long che dấu cao thủ. Nhiều người như vậy vây công một cái bất quá hơn hai mươi tuổi đạo sĩ cộng thêm một cái Thạch Thanh Tuyền, điều này thật sự là quá cực kỳ đơn giản rồi. Bởi vì theo bọn hắn nghĩ, Đạo Công Tử dù là thiên tư cao tới đâu, cũng vô pháp tại đây nho nhỏ niên kỉ kỷ đạt tới tiếp cận ba Đại Tông Sư tình trạng.

Con mẹ nó theo trong bụng mẹ tu luyện, cũng chỉ sợ không đạt được tình trạng như vậy.

Trừ phi…

Người ta tìm được rồi Tà Đế xá lợi, chiếm được trong đó tinh nguyên công lực, mới có thể mạnh như vậy.

Chính là bởi vì như vậy quan điểm. Vưu Điểu Quyện cơ hồ có thể khẳng định nói công tử biết rõ Tà Đế xá lợi chỗ. Không thể không nói, cảm giác của hắn là chính xác.

“Cũng là!”

Đinh Cửu Trọng vuốt ve cằm của mình, suy tư nói: “Dù là này Đạo Công Tử thật có mạnh như vậy, nhưng ở chúng ta vài vị cao thủ vây công, cũng phải nhượng bộ lui binh. Cứ nghe, lúc trước này Đạo Công Tử nhưng mà tại Phi Mã mục trường bị trọng thương. Những ngày này. Chỉ sợ càng lợi hại cũng tốt không lưu loát.”

Ba người khác nghe vậy, lẫn nhau cũng là nhẹ gật đầu, trong nội tâm nhất thời lớn chắc, bốn đạo thân ảnh trực tiếp hướng đỉnh núi Đại Thạch Tự chạy đi.

Cùng lúc đó.

Đỉnh núi.

Đại Thạch Tự.

Một thân chói mắt bạch y Nhạc Duyên cùng một thân áo

xanh Thạch Thanh Tuyền hai người tới tòa này chùa miếu.

Vừa bước vào trong đó, mượn ánh trăng Nhạc Duyên liền gặp được này đầy đại điện Phật tượng.

Cùng Tĩnh Niệm thiện viện xa hoa tượng đồng bất đồng, nơi này Phật tượng càng nhiều là vẫn là tảng đá chế tạo mà thành, nhưng là trong đó rất nhiều Phật tượng trên mặt vẫn là chà kim phấn. Nhìn qua kim quang trước mắt. Cho dù là mượn ánh trăng, cũng làm cho Nhạc Duyên có một loại chướng mắt cảm giác.

So sánh lên Phật tượng tới, Đạo gia pho tượng thật sự là quá thấp kém rồi.

“Như thế nào đâu này?”

Thạch Thanh Tuyền cước bộ dừng lại, ánh mắt nhìn đã dừng bước lại, ngẩng đầu nhìn những thứ này hung thần ác sát trợn mắt Kim Cương Phật tượng Nhạc Duyên, hỏi.

Bất quá lời nói vừa ra khỏi miệng, Thạch Thanh Tuyền cũng đã phản ứng đi qua.

Giang hồ trong truyền thuyết, Đạo Công Tử nhưng là một thanh hỏa thiêu Tĩnh Niệm thiện viện. Thân là Đạo gia người hắn cùng với Phật môn trên cơ bản đã thành đối thủ một mất một còn. Trước mắt cục diện nếu không phải còn có một Ma Môn tại nhìn chằm chằm, chỉ sợ Phật Đạo hai giáo đã triệt để lẫn nhau véo thành một nồi loạn cháo rồi.

“…”

Lắc đầu, Nhạc Duyên không có lên tiếng, đi theo đi vào.

Hai người một trước một sau đi đến Đại Thạch Tự trong đại điện sau, này mới ngừng lại được.

Dừng một hồi lâu.

Nhạc Duyên hướng Thạch Thanh Tuyền quăng đi một cái có thể bắt đầu ánh mắt, hơn nữa nhìn Thạch Thanh Tuyền quen thuộc trình độ, nàng tại rất nhiều ngày trước chỉ sợ cũng đã tại nơi này tiến hành rồi bố trí. Để ở chỗ này cái kia cuốn Bất Tử Ấn Pháp là giả.

Bởi vì thật sự tựu tại Nhạc Duyên trên người.

Tựu tại Thạch Thanh Tuyền đốt sáng lên Phật tượng trước ngọn đèn, lấy ra quyển trục thời điểm, Nhạc Duyên bất ngờ quay đầu, tầm mắt hướng về đại điện lối vào. Nói: “Nếu nhìn một thời gian, cũng không cần ẩn tàng rồi, xuất hiện đi!”

“Nếu không, này Bất Tử Ấn Pháp chính là ta Nhạc Duyên được rồi, ta Thuần Dương lập phái thời gian ngắn ngủi, đang bết bát bí…”

Lời còn chưa dứt, trước mắt trong bóng tối bất ngờ lòe ra một điểm tinh quang, bất ngờ khí ép càng làm cho vừa mới điểm lên ngọn đèn mạnh mẽ tối đi xuống, kết quả pằng một tiếng vang nhỏ tiêu diệt. Một chiêu này từ trong bóng tối xuất hiện độc xà kiếm, đại điện lại lần nữa

lâm vào hắc ám, nhưng vẫn đột nhiên che lấp không được một kiếm này tàn nhẫn âm độc.

Ra chiêu người rõ ràng là Thạch Chi Hiên một cái khác đệ tử —— Dương Hư Ngạn.

Một kiếm này, cho dù là Nhạc Duyên cũng là ghé mắt, không hổ là Ảnh Tử thích khách.

Nhưng là Dương Hư Ngạn một kiếm này cũng không phải đâm về Nhạc Duyên, mà là đâm về Thạch Thanh Tuyền cổ tay.

Bá!

Tại mũi kiếm sắp rơi vào Thạch Thanh Tuyền cổ tay thời điểm, Thạch Thanh Tuyền trên tay giả Bất Tử Ấn Pháp nhất thời vứt ra ngoài, phương hướng chính là Nhạc Duyên chỗ đó.

“! ! !”

Cả người bị dạ hành nhân bao vây nghiêm nghiêm thực thực Dương Hư Ngạn thấy thế sững sờ, lập tức thu kiếm, tầm mắt chuyển dời đến tại giữa không trung hiện lên đường vòng cung quyển trục. Thân hình đứng chuyển, giống như nửa ngày chuyển hướng Hồ Điệp, Dương Hư Ngạn tay trái lập tức hướng quyển trục chộp tới.

Hô ——

Dồn dập sức lực gió nghênh diện đánh tới.

Dương Hư Ngạn ngẩng đầu nhìn lên, nhất thời sắc mặt đại biến, chỉ thấy trước mặt một tòa một cái cao hơn người Phật tượng chính lăng không hướng chính mình đập tới. Mà này quyển trục thì là bị một cổ kỳ quỷ lực hấp dẫn chỗ lôi kéo, hướng Nhạc Dương phương hướng mà đi.

Thân hình lăng không chuyển hướng một lần, lại cũng vô pháp mượn lực. Đối mặt này nghênh diện mà đến Phật tượng, Dương Hư Ngạn trường kiếm trong tay mạnh mẽ giao cho trong tay trái, tay phải hóa quyền vì chưởng, cả bàn tay hóa thành tối đen như mực, lập tức một chưởng vỗ vào Phật tượng đỉnh đầu.

Oanh!

Cự lực phía dưới, Phật tượng dọc theo đầu lâu xuất hiện vết rách, lập tức chia năm xẻ bảy tứ tán bay ra ngoài. Dương Hư Ngạn cả người thì là mượn lực bắn ngược đạo bay ra ngoài.

Đồng thời,

Nguyên bản bị kéo hướng Nhạc Duyên phương hướng quyển trục lại lần nữa bị đột nhiên tới một đóa hoa sen chân khí đánh vạt ra, đã rơi vào bên cạnh Phật tượng mở ra lòng bàn tay trên.

“Hàaa…!”

“Cũng đến rồi!”

“Một cái hai cái ba cái… Chỉnh chỉnh tám cái!”

Cảm thụ một lần hoàn cảnh bốn phía, Nhạc Duyên rất cảm giác được rõ ràng này chút ít khí tức, tuy nhiên trong đại điện xuất hiện người chỉ có chính mình, Thạch Thanh Tuyền, Dương Hư Ngạn cùng với ẩn trong bóng đêm dùng chân khí đem quyển trục đánh vạt ra An Long, ngoài ra còn có sáu người.

Lời kia vừa thốt ra, Dương Hư Ngạn cùng An Long bao gồm Thạch Thanh Tuyền ba người cũng là sững sờ, sắc mặt cũng là không khỏi biến đổi.

Theo phương diện nào đó mà nói, nơi này tề tựu Ma Môn một loạt cao thủ. Tuy nhiên còn không biết rằng bên ngoài này bốn đạo ẩn ẩn lạ lẫm khí tức là ai, nhưng là cảm thụ được cái loại này hỗn loạn khí tức, Nhạc Duyên nhưng lại đoán được thân phận của người đến.

Nhất thời, Nhạc Duyên vui vẻ.

Chương 175 : Kia chiêu! (thượng)

175 chương kia chiêu! (thượng)

Rạng sáng.

Đại Thạch Tự.

Ngọn đèn bị Dương Hư Ngạn lấy kiếm áp bách tắt, khiến cho trong đại điện hoàn toàn lâm vào hắc ám, gần kề có này nghịch ngợm ánh trăng thông qua cửa sổ cùng đại môn gắn tiến đến, soi sáng ra sặc sỡ.

Hơn nữa quay chung quanh tại trong đại điện này cơ hồ trên trăm tòa Phật Đà Bồ Tát pho tượng, toàn bộ Đại Thạch Tự trong đại điện ngừng hãm một loại quỷ dị trong trạng thái.

Một vòng Phật Đà Bồ Tát quay chung quanh, mà trong này thì còn lại là yêu ma quỷ quái.

Loại này Phật tượng mang đến cảm giác áp bách, cho dù là Thạch Thanh Tuyền cũng ẩn ẩn cảm nhận được. Chỉ là trừ nàng bên ngoài, những người khác nhưng lại căn bản liền không thèm để ý. Trong đó Đạo Công Tử vừa ra tay, trực tiếp cầm lên bên cạnh Phật tượng đập người.

Bất quá vừa nghĩ đối phương tại Tĩnh Niệm thiện viện cách làm, loại tình huống này thật cũng không ngoài ý

muốn rồi.

Tám người?

Toàn thân bao phủ trong bóng đêm, một thân y phục dạ hành Dương Hư Ngạn đang nghe Nhạc Duyên những lời này sau, hiển nhiên đang trầm tư phân tích tình huống trước mắt, chỉ là tại hắn một phen phân tích cùng dưới sự cảm ứng, cũng không có cảm giác được tám người tuyển.

Này Đạo Công Tử là dùng ngôn ngữ lừa gạt ta sao của mình?

Không!

Hẳn không phải là!

Tựu tại Dương Hư Ngạn suy tư, An Long che dấu trong góc thời điểm, Nhạc Duyên thấy những người này cũng không có động tác, liền xoay người hướng bên cạnh Phật tượng đi đến, mục tiêu chính là này rơi vào phật lòng bàn tay mặt Bất Tử Ấn Pháp. Này vừa động làm, nhất thời nhường tràng diện lại lần nữa động.

Gió mát phe phẩy thổi bay, trường kiếm không mang theo chút nào tiếng động bay thẳng đến Nhạc Duyên phía sau lưng đâm tới.

Bất Tử Ấn Pháp, hắn Dương Hư Ngạn bất kể như thế nào cũng không thể khiến kia rơi vào Đạo Công Tử trên tay.

Đồng thời.

Giấu trong bóng đêm An Long lại ra tay nữa rồi, Thiên Liên Tông ma công Thiên Tâm Liên Hoàn đứng giương, chân khí hóa thành hoa sen một phân thành hai, dĩ nhiên là đồng thời kiềm chế Thạch Thanh Tuyền, mặt khác một đóa trực tiếp hướng về Nhạc Duyên phương hướng, càng thêm Dương Hư Ngạn tiến công tranh thủ thời gian.

Đinh!

Đi tới bộ pháp khẽ run lên, Nhạc Duyên thân hình vòng vo một vị trí. Nhất thời một tiếng vang nhỏ từ phía sau lưng truyền ra, Dương Hư Ngạn mũi kiếm trực tiếp đâm vào Nguyệt Khuyết kiếm trên vỏ kiếm, chân khí chui vào Nhạc Duyên trong cơ thể lại là không có phản ứng chút nào. Chỉ là đem này giắt kiếm ngạc trên hai cái lục lạc chấn động rồi.

Đinh đinh đang đang thanh thúy âm thanh lục lạc tại đây tràn đầy Phật tượng trong đại điện vang lên, mang theo một loại cực kỳ quái dị cảm giác. Nơi này, vang lên hẳn là mõ âm thanh.

Hoả Tinh văng khắp nơi ở bên trong, Dương Hư Ngạn chỉ nghĩ đến trong tay trường kiếm chấn động, người vừa lại như Quỷ Ảnh bình thường lui ra. Làm một người thích khách, xem trọng chính là một kích giết chết, từ vừa mới bắt đầu ra tay. Hắn Dương Hư Ngạn cũng đã đã rơi vào hạ phong.

Sáo ngọc cùng chân khí hoa sen giao phong, phảng

phất giống như tùy ý gõ gõ đánh, Thạch Thanh Tuyền tay ngọc cầm sáo ngọc, trực tiếp điểm tản này đóa kiềm chế chân khí của mình hoa sen. Về phần mặt khác một đóa hoa sen thì là vạch lên đường vòng cung bay thẳng đến Nhạc Duyên sau lưng góc chết đánh tới.

Nghiêng người.

Tay trái nắm tay thành chộp, trực tiếp chộp tới này đóa đánh về phía chính mình eo chân khí hoa sen.

“! ! !”

Trong bóng tối, An Long ánh mắt cũng lúc đó trợn to. Kinh ngạc không khỏi nhìn lấy này đóa Liên Hoa Sanh sinh bị Đạo Công Tử vê trong tay. Phải biết rằng hắn Thiên Tâm Liên Hoàn nhưng mà trải qua hắn một lần nữa sửa chữa, lực sát thương càng lớn. Kia hoa sen càng dùng nóng rực chân khí hình thành, có thể tổn thương người khác kinh mạch, nham hiểm phi thường, tại ma đạo trong cũng chỉ thử nhất gia, không còn chi nhánh.

Tại toàn bộ thiên hạ, có thể hướng như vậy bàn tay trần nhận hắn Thiên Tâm Liên Hoàn người tuyệt đối rất ít. Hơn nữa lại càng không cần phải nói hướng Đạo Công Tử như vậy một phen nắm này chân khí hoa sen.

Là trọng yếu hơn vẫn là An Long có thể cảm giác được rõ ràng chính mình này phóng xuất ra đi chân khí cùng mình liên lạc lấy cực kỳ quỷ dị mà mau lẹ tốc độ biến yếu, tựa hồ bị cái gì hấp thu bình thường, sau đó liền tại An Long kinh ngạc trong ánh mắt, này chân khí hoa sen

phảng phất giống như bọt khí bình thường bị Đạo Công Tử nhẹ nhàng nắm chặt, liền hóa thành tro bụi.

Mà Nhạc Duyên người nhưng cũng là cũng không quay đầu lại tiếp tục hướng Phật tượng đi đến, mục tiêu chính là này Phật tượng lòng bàn tay.

Trong bóng tối, Dương Hư Ngạn cùng An Long liếc nhau một cái, lập tức lại ra tay nữa rồi. Này Bất Tử Ấn Pháp bất kể như thế nào cũng không thể rơi người ở bên ngoài trên tay, đồng thời trong lòng hai người còn tại buồn bực này bốn như thế nào còn không ra tay.

Tựa hồ là cảm ứng được An Long cùng Dương Hư Ngạn trong lòng lo lắng, ong ong trong tiếng một thanh màu trắng quạt xếp xoay tròn lấy theo Phật tượng sau lưng bay ra, thẳng kích này Phật tượng cổ tay. Tiếng ầm vang ở bên trong, quạt xếp đem này cổ tay đánh phế bể, phật bàn tay Bất Tử Ấn Pháp cũng quẳng tại giữa không trung.

Ra tay rõ ràng là một thân bạch y đa tình công tử Hầu Hi Bạch.

Một cái chiết phiến mở ra Bất Tử Ấn Pháp, khiến cho quyển trục lại lần nữa rơi vào Thạch Thanh Tuyền phương hướng. Còn đối với này. Hầu Hi Bạch chỉ là tại nhìn lướt qua, thấy Bất Tử Ấn Pháp không có bị Dương Hư Ngạn đoạt được sau, nhất thời trong nội tâm thở phào nhẹ nhõm, lập tức ánh mắt của hắn liền đã rơi vào trước mắt Đạo Công Tử trên người.

Đối với Đạo Công Tử. Hầu Hi Bạch hoàn toàn không

biết người này đến tột cùng suy nghĩ cái gì. Bất Tử Ấn Pháp rơi tại cái khác nhân thủ trên có lẽ không dùng, nhưng là rơi vào giống như Nguyệt Nha cao thủ như vậy trên tay, này liền bất đồng.

Không chỉ có như thế.

Tại Hầu Hi Bạch ra quạt thời điểm, đỉnh đầu đại điện nóc nhà nhất thời mái ngói bay tán loạn ở bên trong, một đạo nhân ảnh cầm trong tay một thanh cự đại độc cước đồng nhân từ trên xuống dưới, trong tay đồng nhân thẳng kích Đạo Công Tử đỉnh đầu. Này mang theo sức lực gió càng thổi vù vù rung động, cự đại đồng nhân thì là đem đại điện nóc nhà phá động lại lần nữa ngăn lên.

Độc cước đồng nhân!

Vưu Điểu Quyện!

Nhìn xem theo nóc nhà rơi xuống trực tiếp công kích người của mình, còn có một ít tay quái dị binh khí, Nhạc Duyên trong mắt hiện lên một tia ngoài ý muốn, quả nhiên là bốn người này. Tà Đế Hướng Vũ Điền bốn vũng hố hàng đồ đệ. Chỉ là nhường Nhạc Duyên ngoài ý muốn chính là bốn người này như thế nào sẽ xuất hiện vào lúc này tại Đại Thạch Tự.

Phải biết rằng đêm nay tranh đoạt bất quá là Bất Tử Ấn Pháp, mà không phải Tà Đế xá lợi.

Chẳng lẽ lại…

Tâm niệm cấp chuyển, đối mặt Vưu Điểu Quyện này đột

tập bình thường công kích, Nhạc Duyên không tránh không né, tay phải chợt đã nắm bên cạnh Phật tượng đầu gối, tại một hồi cót kẹtzz rung động trong trực tiếp đem này tòa cơ hồ hai người cao Phật tượng cho nhổ lên, tại Hầu Hi Bạch, Dương Hư Ngạn còn có An Long lông mày một hồi nhảy loạn trong trực tiếp nghênh hướng này từ trên xuống dưới độc cước đồng nhân.

Oanh!

Một tiếng nổ vang lên, Phật tượng văng tung tóe.

Mà bị đánh vừa vặn Vưu Điểu Quyện càng một tiếng kêu đau đớn, cầm độc cước đồng nhân tay phải tại dưới một kích này dĩ nhiên là sinh sinh chấn cánh tay chết lặng, cả người cũng đánh ném bay ra ngoài.

“Quả nhiên rất mạnh!”

“Như thế công lực thâm hậu, chắc không là của ngươi!”

“Haiz, ngươi quả nhiên biết rõ Tà Đế xá lợi ở nơi nào!”

Bị sinh sinh chấn ném bay ra ngoài Vưu Điểu Quyện tại rơi xuống đất trước, khàn giọng thanh âm nhất thời quanh quẩn tại trong đại điện.

Vưu Điểu Quyện này hoàn toàn nhìn như không thông qua đầu óc vừa thốt lên xong, nhất thời sau đó đã xuất hiện người cũng là ngẩn ngơ. Cho dù là tự mình lợi dụng Tà Đế xá lợi tin tức này đưa tới Vưu Điểu Quyện bốn người An Long cùng Dương Hư Ngạn hai người cũng là thần sắc không khỏi ngẩn ngơ, tựa hồ nhớ ra cái

gì đó.

Công lực!

Đạo Công Tử niên kỉ kỷ cùng công lực nghiêm trọng không phù hợp, như vậy…

Vốn là lợi dụng tâm tư, nhưng lại tại Vưu Điểu Quyện những lời này hạ lại lần nữa nổi lên gợn sóng.

Hầu Hi Bạch cũng là ngẩn ngơ, Đạo Công Tử năng lực thật sự là vượt qua dự liệu của hắn. Như vậy niên kỉ kỷ người công lực đạt tới tình trạng như vậy, quả thực có chút câu hỏi. Lúc trước hồi tưởng lại còn không có cảm thấy, nhưng ở một câu nói kia, hắn nhìn về phía Nhạc Duyên tầm mắt thay đổi.

Phải biết rằng trong giang hồ nghe đồn Đạo Công Tử tu tập công pháp chính là Trường Sinh Quyết, mà Trường Sinh Quyết đối phương lấy được thời gian cũng không quá dài, bất kể như thế nào tại đây y hệt trong thời gian, công lực đạt tới chính mình theo không kịp tình trạng. Đây tuyệt đối không là bình thường tiến triển.

Thu nạp người khác công lực cho mình dùng?

Ý nghĩ này bất quá là trong lòng hơi chút chuyển một chút liền buông tha cho, không cách nào giải quyết công lực cùng tồn tại là thu nạp người khác công lực này là muốn chết. Cho nên, duy nhất khả năng chính là cái kia ẩn chứa mấy đời Tà Đế công lực Tinh Nguyên Tà Đế xá lợi.

Cũng chỉ có cái này mới có thể tại đây thời gian cực ngắn trong tạo nên một cái công lực thâm hậu cao thủ đứng đầu.

Trong lúc nhất thời, Bất Tử Ấn Pháp thế nhưng tạm thời bị bọn họ đặt ở sau đầu.

Cho dù là Thạch Thanh Tuyền cũng là nháy một đôi đôi mắt đẹp, nhìn chằm chằm này đứng ở dưới ánh trăng Đạo Công Tử, như có điều suy nghĩ.

Trong đầu hồi tưởng lại tại trong phòng nhỏ đối phương đã nói —— có lẽ ta có thể làm cho Trinh Trinh học biết võ công. Trở thành cao thủ đứng đầu.

Tà Đế xá lợi tăng thêm Bất Tử Ấn Pháp, hai người này tập hợp, không khỏi làm cho người ta hít vào một hơi.

Ý niệm trong đầu cùng một chỗ, Thạch Thanh Tuyền ánh mắt cũng trở nên quái dị bắt đầu.

Hiển nhiên, Thạch Thanh Tuyền cũng bị Vưu Điểu Quyện câu nói kia cho ảnh hưởng tới.

“… Ừ?”

Phát giác được bốn phía bất ngờ yên tĩnh, Nhạc Duyên bất quá là cẩn thận suy nghĩ một chút, lập tức hiểu rõ ra. Của mình Bắc Minh Thần Công bị người hiểu lầm. Bất quá như vậy cũng tốt, nếu thật là Bắc Minh Thần Công truyền lưu trên giang hồ lời này, chỉ sợ nhấc lên giết chóc so sánh với Tà Đế xá lợi cùng Bất Tử Ấn Pháp càng thêm khủng bố.

Không nhọc mà phải, đó là người chi tính trơ.

Bầu không khí có chút ngưng tụ.

Nhạc Duyên rất rõ ràng cảm giác được này trong đại điện mọi người lực chú ý cũng đã rơi vào trên người của mình, duy có một người ngoại lệ, đó chính là Dương Hư Ngạn.

Thân là sát thủ thích khách, Dương Hư Ngạn hiển nhiên tinh tường chính mình cần có là cái gì, nếu không lấy đến Bất Tử Ấn Pháp. Tà Đế xá lợi hắn là không cần nghĩ. Đang lúc mọi người ngây ngốc một chút thời điểm, Dương Hư Ngạn xuất thủ, mục tiêu chính là Thạch Thanh Tuyền.

Dương Hư Ngạn động tác, lập tức khiến cho tràng diện hỗn loạn lên.

Vưu Điểu Quyện cùng ba cái theo trong góc bỗng xuất hiện sư huynh muội, bốn người vây công Nhạc Duyên, mà Dương Hư Ngạn cùng Hầu Hi Bạch thì đã ngay lập tức giao thủ, nghĩ phải theo bức lui lẫn nhau theo Thạch Thanh Tuyền trên tay được đến Bất Tử Ấn Pháp. Về phần An Long thì là bên này nhúng tay xuống. Bên kia trợ giúp một chút, đem thương nhân mọi việc đều thuận lợi tâm tư bày ra phải vô cùng tinh tế.

Đương!

Quạt xếp, trường kiếm còn có sáo ngọc ba người giao kích.

Thạch Thanh Tuyền hừ một tiếng, cả thân thể mượn hai cổ lực đạo hướng nóc nhà lỗ thủng bay đi, mà trên tay Bất Tử Ấn Pháp quyển trục cũng bị ném dưới đi. Rơi xuống phương hướng chính là bị trong vây công Nhạc Duyên.

“Nhạc huynh, Thanh Tuyền cáo từ đấy!”

“Chuyện còn lại ngươi cũng đã có nói giúp nhân gia giải quyết a!”

Thoại âm rơi xuống, người đã đạp trên bị chấn rơi xuống mái ngói bay ra phá động, tung bay mà đi, không thấy tung tích.

Thạch Thanh Tuyền rời đi nhường Dương Hư Ngạn, Hầu Hi Bạch còn có An Long ba người cũng là sững sờ, bất quá trước mắt ba người mục tiêu cũng là Bất Tử Ấn Pháp, cùng Vưu Điểu Quyện bốn người chú ý điểm bất đồng, nhưng là cái này cũng không có thể đi rơi trong lòng ba người lo lắng, nhất là An Long càng hiểu rõ Vưu Điểu Quyện bốn người này là dạng gì mặt hàng.

Hơn nữa Tà vương Thạch Chi Hiên lực uy hiếp, cho dù là An Long hiện tại đã phản bội Thạch Chi Hiên, nhưng là cũng không dám đi đuổi lấy Thạch Thanh Tuyền đuổi giết.

Cho nên, ba ánh mắt của người cũng đã rơi vào này không ngừng hướng Nhạc Duyên chỗ đó rơi đi trên quyển trục, đồng thời thân hình vừa động, gia nhập bản thân cũng đã đánh thành một đoàn Đạo Công Tử chỗ

đó.

“…”

Thạch Thanh Tuyền rời đi cũng không vượt quá Nhạc Duyên dự kiến, nhìn qua này dùng đường vòng cung hướng chính mình trong rơi tới quyển trục, hắn liền biết rằng vẫn giấu kín lấy người cuối cùng nên xuất thủ.

Ý niệm trong đầu mới vừa vặn lên.

Một bộ dây lụa như du động trường xà liếc hướng quyển trục mà đi.

Chính là Âm Quý phái Thánh nữ Loan Loan.

Chương 176 : Kia chiêu (hạ)

176 chương kia chiêu (hạ)

Loan Loan!

Thiên ma băng gấm phảng phất giống như du rắn bình thường theo phá động chỗ trực tiếp hướng vậy còn bay tại giữa không trung quyển trục bay tới.

Không thể không nói, Loan Loan bất ngờ hiện thân, bất ngờ ra tay, cũng khiến người khác có chút trở tay không kịp, chỉ có Nhạc Duyên tại bắt đầu liền biết rằng này Đại Thạch Tự thế nhưng hội tụ Ma Môn trẻ tuổi cao thủ, Loan Loan hiển nhiên ở đây.

Nếu như không có suy đoán sai lời này, Loan Loan đích thị là theo đuôi chính mình đến đây Ba Thục.

Ngẫm lại cũng thế, nàng còn không có theo trên tay của mình hiểu rõ Thiên Ma Công câu hỏi, hơn nữa hợp tác chuyện tình đồ tự nhiên sẽ không như vậy buông tha cho, tuy nhiên bị gãi ngứa ngứa xém tí nữa cười hư đi, chỉ là tại người ta trong nội tâm đối với Nhạc Duyên ấn tượng đã bắt đầu trở nên hỗn loạn.

Đối Loan Loan mà nói, Nhạc Duyên quá mức kỳ lạ rồi.

Tựu tại Thiên Ma Đái sắp cuốn lấy Bất Tử Ấn Pháp quyển trục thời điểm, Dương Hư Ngạn trường kiếm đến.

Đinh!

Trường kiếm đâm vào thiên ma băng gấm trên, phát ra một tiếng giòn vang, phảng phất giống như điểm vào trên miếng sắt, thế nhưng Loan Loan tại nháy mắt do nhu chuyển mới vừa vặn, khiến cho tên Thiên Ma này băng gấm trở nên cùng sắt thép bình thường. Chỉ là một kích này, khiến cho Loan Loan nghĩ muốn quấn lấy quyển trục tính toán không khỏi thất bại.

Đối với Dương Hư Ngạn mà nói, nếu là Bất Tử Ấn Pháp rơi vào Âm Quý phái trong tay này tuyệt đối không thể tưởng tượng.

Tại dưới một kích này, quyển trục pằng một chút rơi đã rơi vào Nhạc Duyên trước mặt trước, bị hắn tiện tay tiếp được. Vài vừa mới dạng động tác sau, quyển trục thế nhưng lại lần nữa về tới Nhạc Duyên trên tay.

Phanh!

Một chưởng bức bách mở Chu Cửu Thiên cùng Kim Hoàn Chân vợ chồng, cuối cùng Nhạc Duyên rơi vào rồi đang bao vây.

Không khỏi, đến đây tám người vây lên Đạo Công Tử.

Bất Tử Ấn Pháp quyển trục cùng về Tà Đế xá lợi tin tức, đồng loạt tụ tập tại một cá nhân trên người thời điểm, cái này hấp dẫn liền quá lớn.

“YAA.A.A..!”

Thân hình tung bay, đã rơi vào Phật tượng trên đầu, Loan Loan chân trần trực tiếp dẫm nát này Phật Đà tràn đầy hạt mụn trên đầu, cũng không ngại chân cho cấn phải sợ, mà là vui cười lấy nhìn qua Nhạc Duyên nói ra: “Công tử lần này nhưng mà bị vây a! Này Thạch Thanh Tuyền nhưng mà từ bỏ công tử rồi, ngươi xem nha, vẫn là Loan Loan tốt. Thiên tân vạn khổ theo Lạc Dương một mực đuổi theo, người ta trên chân cũng nổi bóng ai!” Nói đến đây, Loan Loan vẻ mặt ai oán, chân ngọc ngón chân cái thì là không ngừng ở Phật Đà trên đầu trơn trượt a trơn trượt.

An Long cùng Dương Hư Ngạn cũng không nói gì, chỉ là lạnh lùng nhìn lướt qua vừa mới vẫn giấu kín tại đó cho dù là Thạch Thanh Tuyền theo bên cạnh rời đi cũng không để ý đến, mà là yên lặng chờ lấy ra tay cướp đoạt Bất Tử Ấn Pháp Loan Loan. Đối với Âm Quý phái yêu nữ đức hạnh, đồng dạng thân là Ma Môn người. Càng cùng Âm Quý phái từng có liên lụy hai người tất nhiên là biết rõ Âm Quý phái nữ nhân là dạng gì tồn tại.

Mượn Tà vương Thạch Chi Hiên mà nói, hắn trêu chọc người ta Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, kết quả chính là dưới bình thường tình huống Thạch Chi Hiên cũng là tránh đi người ta, không nghĩ cùng nhân gia tiếp xúc, nếu không mà nói một cái điên cuồng nữ nhân tuyệt đối sẽ làm cho người đau đầu.

Có kia sư tất có kia chỉ.

Ngược lại, này Loan Loan nghe nói là những năm gần đây Âm Quý phái xuất sắc nhất truyền nhân.

Tại trong ma môn bộ mà nói. Loan Loan so với Dương Hư Ngạn còn có Hầu Hi Bạch danh vọng đều muốn tới cao. Dù sao đối với tại một cái gai giết, trên thực tế là không có mấy người nguyện ý thích.

Loan Loan lời này tuy nhiên có chứa mập mờ bầu không khí, ở đây những người khác cũng không phải cảm thấy bất ngờ, Âm Quý phái nữ nhân giai đoạn trước cũng là cái này đức hạnh, với tư cách đồng môn, tuy nhiên không ở một môn phái, nhưng là mọi người vẫn là hiểu rõ.

Cố mà đối với Loan Loan lời này. Cho dù là Vưu Điểu Quyện bốn người cũng chỉ là liếc qua, lực chú ý liền đặt ở Nhạc Duyên trên người.

“Đạo Công Tử!”

“Ta biết rõ ngươi rất mạnh!”

“Nhưng là tại Thánh môn tám vị cao thủ công kích đến, nghĩ đến tại Phi Mã mục trường một trận chiến trong thương thế còn chưa lành lưu loát ngươi, là ngăn không được đấy!”

“Cho nên…”

“Đem Bất Tử Ấn Pháp đưa cho ta!”

Lên tiếng chính là An Long, vào lúc này hắn cuối cùng không có đứng trong bóng đêm, mà là đem một nửa mập mạp thân thể lộ tại dưới ánh trăng, rất là nghiêm

túc nói ra. Lời này thật là tự cấp ở đây những người khác động viên, dù sao một cái một trận chiến khiến cho Phật môn thiền chủ Liễu Không tọa hóa cao thủ. Tuyệt đối không thể nhỏ dò xét.

Một khi người ở chỗ này, không thể dắt tay cộng đồng đối phó Đạo Công Tử lời này, An Long thật sự là không dám nghĩ đến cái loại này kết quả.

Về phần này Bất Tử Ấn Pháp, hồi tưởng lại ngày đó chứng kiến đến đối phó uống ba chén đồ đạc tràng cảnh, An Long cũng đã quyết định không thể để cho Bất Tử Ấn Pháp rơi vào tay của đối phương lên. Nếu là bị đối phương cầm lấy đi, chỉ sợ Đạo Công Tử đem so với Tà vương Thạch Chi Hiên càng thêm khủng bố.

Cho nên, bất kể như thế nào. Không nói trước cái kia Tà Đế xá lợi câu hỏi, này Bất Tử Ấn Pháp thì không thể rơi trong tay của đối phương.

Dương Hư Ngạn không nói gì, bao khỏa tại y phục dạ hành chính giữa Ảnh Tử thích khách chỉ là nắm chặc trong tay này tối như mực không có chút nào phản quang kiếm, tầm mắt nhìn từ trên xuống dưới Nhạc Duyên. Tựa hồ đang tìm kiếm nhược điểm, tìm kiếm có thể ra tay địa phương.

Về phần đa tình công tử Hầu Hi Bạch bởi vì Sư Phi Huyên, hơn nữa trước kia quạt xếp cũng đã rơi vào tay của đối phương trên, mâu thuẫn đương nhiên không nhỏ.

“Ha ha!”

“Nghe được a? Đạo Công Tử!”

“Hiện tại ngươi nguy hiểm, bất quá chỉ cần đem ngươi Tà Đế xá lợi tung tích nói cho ta biết, ta giúp ngươi đánh bọn họ, như thế nào?”

Lên tiếng chính là Vưu Điểu Quyện, múa một chút trong tay độc cước đồng nhân, trực tiếp đập chết bên cạnh tượng Bồ Tát chân, hắn dùng một loại hấp dẫn ngữ khí đối Nhạc Duyên nói ra tâm tư của mình.

Lời kia vừa thốt ra, Loan Loan, An Long còn có Hầu Hi Bạch ba người lông mày cũng là nhíu một cái, về phần Dương Hư Ngạn túi thật chặt, chỉ thấy đôi mắt, ánh mắt không có chút nào biến hóa, tựa hồ cũng không có nghe được Vưu Điểu Quyện lời này.

Tên ngu ngốc này!

Nhưng là nhưng trong lòng thì đồng thời dâng lên như vậy cảm khái.

Một tay cầm Bất Tử Ấn Pháp, một tay đặt ở bên hông, Nhạc Duyên không có bất kỳ động tác gì, tựa hồ đối phương vừa mới lời này không phải đối với chính mình theo như lời bình thường. Đang tại mấy người đang chuẩn bị một lần nữa có động tác thời điểm, Nhạc Duyên chậm rãi quay đầu, tầm mắt hướng về đứng ở ánh trăng, tùy ý tản ra tự thân mị lực Loan Loan, mở miệng nói ra: “Loan Loan, trốn a!”

“Ân?”

Loan Loan nghe vậy không khỏi kinh ngạc, thoáng chốc sững sờ, không có hiểu rõ lại đây.

“Trốn a!”

“Trốn rất xa! Ta cũng không hy vọng thị nữ của mình xuất hiện nguy hiểm!”

“Lo lắng là không nên ta, mà hẳn là các ngươi a! Quyển trục, cho ngươi rồi!”

Nói đến đây, trên tay quyển trục hướng Hầu Hi Bạch phương hướng vứt ra đi, tại cuối cùng một chữ rơi xuống sau, người xuất thủ.

Nguyệt Khuyết kiếm, nhưng lại vẫn vẫn không nhúc nhích.

Ra tay mục tiêu chính là An Long.

Pằng!

Đầu tiên là một cái tát đẩy ra Dương Hư Ngạn kiếm, trực tiếp đung đưa đối phó màu đen kia trường kiếm lắc lư bắt đầu, phát ra một hồi ong ong tiếng vang. Sai thân mà trôi qua Dương Hư Ngạn cũng không quay đầu, mà là có cũng không về đích hướng Hầu Hi Bạch giết đi.

Mà ở này sau. Nhạc Duyên đã cùng An Long giao thủ.

Sét đánh cách cách ở bên trong, song phương dùng mau đánh nhanh.

Đối mặt Đạo Công Tử bất ngờ công kích, An Long bị đánh một trở tay không kịp, nhưng là này không có nghĩa là An Long sẽ không có phòng bị. Cùng hắn giao thủ sau, An Long liền thi triển hết võ học của mình, Thiên Tâm Liên Hoàn cái môn này Thiên Liên Tông trấn phái công pháp đã xuất thủ.

Động, rung, tiến, lui, xoa, bàn, đạn, vê, theo, môn, nhiếp, đè, móng, cắt, hơn mười loại chỉ pháp thi triển mà ra.

Nhưng mặc dù là như vậy. An Long nhưng lại càng đánh càng kinh hãi, chiêu thức của mình lại bị đối phương trả trở về, chính mình dùng cái gì, Đạo Công Tử liền dùng cái gì. Loại này quỷ dị tình huống, An Long lần đầu tiên thấy, trong nội tâm không khỏi rất là kinh hãi.

Đạo Công Tử. Làm sao sẽ Thiên Liên Tông công pháp?

Kinh hãi, nóng lòng, nóng vội ở bên trong, An Long dĩ nhiên là công lực bộc phát, nhất cổ tác khí bộc phát ra năm cái chân khí sen vòng hướng Nhạc Duyên đánh tới.

“Hàaa…!”

Thấy thế mỉm cười, Nhạc Duyên trong cơ thể Trường Sinh chân khí biến hóa, đang cùng An Long giao thủ trong quá trình. Đối phương đệ nhất đóa bắn về phía chính mình eo chân khí hoa sen bắc chính mình bóp diệt, liền trên cơ bản bị thò ra đối phương phương thức. Phen này giao thủ bất quá là vì nghiệm chứng chính mình suy nghĩ.

Tại đối phương năm đóa hoa sen xuất hiện thời điểm, tại An Long ánh mắt hoảng sợ nhìn soi mói chỉ thấy Nhạc Duyên vận dùng đồng dạng động tác, đồng dạng thi triển ra hoa sen chân khí, càng làm cho An Long kinh ngạc là đối phương hoa sen chân khí so với chính mình còn nhiều, xuất hiện bảy đóa.

Chân khí hoa sen lẫn nhau đụng, lập tức bạo phát ra.

Trong không khí nhất thời xuất hiện một loại quỷ dị nóng rực khí tức đập vào mặt, đồng thời bốn phía Phật tượng cũng đã gặp phải này cổ đánh sâu vào. Tóe lên đầy trời bùn đất, chung quanh Phật tượng đứt gãy một vòng.

PHỐC!

Ngửa đầu phún ra một búng máu sương mù, An Long đã triệt để chấn kinh rồi. Thương thế trên người căn bản không cách nào ngăn cản nội tâm của hắn chấn động. Người như bóng cao su bình thường bắn đi ra, đập lấy một tòa Phật tượng sau, lại lại lần nữa phun ra một búng máu.

Không có khả năng!

Đây là giờ này khắc này An Long duy nhất ý niệm trong đầu.

Mà đang ở Nhạc Duyên tiếp được chuẩn bị tiếp tục động thủ thời điểm, Vưu Điểu Quyện bốn người xuất thủ.

Vừa mới này tại cực trong thời gian ngắn cùng An Long giao thủ, nhường bốn người cũng biết vừa rồi mình cùng

Đạo Công Tử giao thủ. Chỉ sợ là đối phương lưu thủ rồi.

“Ha ha!”

Quay đầu lại cười nhạt một tiếng, đối mặt bốn người vây công không tránh không né, nhưng lại cùng lúc trước giao thủ hoàn toàn bất đồng.

Phanh! Phanh! Phanh! Phanh!

Trong bóng tối, kình phong thay nhau xuất hiện. Chỉ chốc lát sau An Long cũng nghe thấy liên tục tứ thanh vang lên cộng thêm bốn tiếng kêu đau đớn, Vưu Điểu Quyện, Đinh Cửu Trọng, Chu Lão Thán cùng Kim Hoàn Chân bốn người toàn bộ ném bay ra ngoài.

Bốn người, cùng An Long bình thường bộ dáng bị thương tại chiêu thức của mình hạ.

“Điều này sao có thể! ! !”

“Làm sao ngươi sẽ võ công của chúng ta?”

“… Ngươi đến tột cùng là ai?”

“Ngươi cùng Hướng Vũ Điền là quan hệ như thế nào?”

Bốn người sắc mặt không khỏi ngốc trệ, cho dù là tại Ma Môn trong cao thủ bài danh thứ tám Vưu Điểu Quyện cũng bất quá tại chính mình đồng dạng chiêu thức hạ không có đi đếm rõ số lượng chiêu, liền tại trong kinh ngạc bị bị thương.

Mà vào lúc này, rơi vào Hầu Hi Bạch trên tay Bất Tử Ấn Pháp quyển trục bởi vì hắn võ công kém cỏi nhất, đối mặt Loan Loan cùng Dương Hư Ngạn tranh đoạt, rốt cục khó giữ được, một phần quyển trục sinh sinh kéo thành ba phần. Đối mặt kết quả như vậy, cho dù là Loan Loan cùng Dương Hư Ngạn cũng không khỏi sững sờ.

Lập tức ba người liền phát hiện hiện trường bầu không khí lại lần nữa phát sanh biến hóa, An Long cộng thêm Vưu Điểu Quyện bốn người vây công, thế nhưng thất bại.

Đang nghe bốn người lời này sau, ba người càng chấn động.

Trong đó, đặc biệt Hầu Hi Bạch cùng Loan Loan hai người mặt sắc ngưng trọng lên.

Một cái là hồi tưởng lại lúc trước giao thủ lúc tràng cảnh, một cái thì là hồi tưởng lại Biên Bất Phụ chết.

Sẽ không phải…

“Không có vấn đề gì!”

“Bất quá vì phòng ngừa mặt sau xuất hiện phiền toái, cho nên hôm nay các ngươi cũng không cần ly khai!”

“Các ngươi liền cùng này trong đại điện Phật tượng cùng nhau hủy diệt a!”

Thoại âm rơi xuống, người động.

Chương 177 : Bôn mệnh

177 chương chạy lang thang

Sắc trời mông lung.

Ánh trăng dần dần trở thành nhạt, thời gian đã đến rạng sáng, mặc dù cách hừng đông còn sớm, nhưng là thời gian cuối cùng là qua không ít.

Mang theo mông lung ánh trăng càng cho Ba Thục tăng thêm một tầng tiên vị.

Trong đó.

Thành đô vùng ngoại ô Đại Thạch Tự chỗ ngọn núi càng phải như vậy.

Chỉ là cái này tiên vị tại nháy mắt liền bị rách nát không còn một mảnh!

Oanh!

Đầy trời không đáng, bùn khối còn có tảng đá bay múa đầy trời, một đoàn huyết nhục mơ hồ viên thịt dùng cấp tốc tư thái đánh vỡ vách tường, sau đó toàn bộ đoàn thành một đoàn như bóng cao su bình thường tất cả hướng phía dưới núi lăn đi. Đạo này chạy đi thân ảnh, chính là ma môn Thiên Liên Tông Tông chủ An Long.

Hối hận!

Kinh ngạc!

Sợ hãi!

An Long chỉ cảm giác mình tâm đều nhanh nhảy ra cổ họng, lần đầu tiên, hắn gặp một cái kia trình độ kinh khủng không thua nổi điên giai đoạn Tà vương Thạch Chi Hiên. Tại vừa mới, hắn cơ hồ cho là mình thấy được khoác Đạo Công Tử vỏ Tà vương.

Không!

So sánh với Tà vương càng thêm khủng bố!

Một thân trọng thương, An Long đã tới không kịp để ý tới, tại đem rơi tại bên cạnh mình Kim Hoàn Chân đạp tới sau, An Long trông nom không được Hầu Hi Bạch sẽ là dạng gì kết quả, mà Dương Hư Ngạn không hổ là thích khách xuất thân, là người thứ nhất kiến thức không tốt bỏ chạy người, hắn giờ phút này đã là tại vì tánh mạng của mình suy tính.

Hơn mười trượng cao địa phương, An Long cũng căn bản không thèm để ý cao như vậy độ tại chính mình trọng thương dưới tình huống sẽ mang đến cho mình cái dạng gì ảnh hưởng, cả người đã là hoảng hốt chạy bừa một đầu trực tiếp nhảy xuống. Thật giống như, tại phía sau của hắn, này Đại Thạch Tự trong phong ấn chính là là một muôn đời ác ma.

Giờ này khắc này, ác ma rốt cục tại trợ giúp của bọn hắn hạ giãy phong ấn, xuất hiện ở thế gian.

Tại An Long chạy lúc đi ra, mặt khác một đạo bóng hình xinh đẹp cũng theo Thạch Thanh Tuyền lúc trước rời đi phá trong động bay ra.

Vừa dứt tại nóc nhà, chính là phún ra một ngụm tụ huyết.

“! ! !”

Quay đầu lại, Loan Loan lạnh lùng liếc qua đại điện, nhưng lại cũng không quay đầu lại chạy, về phần này một phần ba Bất Tử Ấn Pháp quyển trục. Đã sớm ở bên trong trong lúc đánh nhau bị chấn thành mảnh nhỏ. Tại vừa mới này trong thời gian thật ngắn, Loan Loan lại lần nữa mở rộng tầm mắt.

Cho dù là thiền chủ Liễu Không chết ở Đạo Công Tử trên tay cũng không có nhường Loan Loan như thế kinh ngạc, bởi vì nàng thấy được Thiên Liên Tông Thiên Tâm Liên Hoàn, cũng nhìn thấy Vưu Điểu Quyện mấy người công pháp, càng gặp được Hầu Hi Bạch Hoa Gian Phái võ công, mặc dù là Dương Hư Ngạn tất cả Bổ Thiên Các ám sát kiếm pháp cũng có.

Để cho nàng kinh ngạc chính là đối phương đột ngột thi triển đi ra dùng đối với chính mình Thiên Ma Lực Trận Thiên Ma Lực Trận.

Kinh ngạc!

Tuyệt đối kinh ngạc!

Loan Loan chưa từng có gặp qua một cá nhân có thể

vận dụng nhiều như vậy võ công, hơn nữa những thứ này võ công còn là ma môn. Không chỉ có như thế, cùng Đạo Công Tử giao thủ người, mỗi người cũng là bị tuyệt học của mình sáng chế tổn thương, loại này quỷ dị cảnh tượng cho dù là Loan Loan cũng không khỏi quá sợ hãi.

An Long bị Thiên Tâm Liên Hoàn trọng thương, mà vừa mới đối phương càng dùng Thiên Ma Lực Trận đúng rồi ông trời của mình ma lực tràng.

Chuyện như vậy, nhường Loan Loan đại xuất ngoài ý muốn.

Chính mình chỗ lấy đến đáp án. Có kết quả, nhưng này kết quả quá mức dọa người rồi. Bất đắc dĩ, tại vội vàng giao thủ mấy chiêu, liền mượn đối phương lực đạo bị phản bắn ra ngoài, nhưng người cũng dưới tình huống như thế bị bị thương.

Về phần là ở trong thời gian ngắn như vậy học được những người khác tuyệt học, đây tuyệt đối là không có khả năng đấy!

Cho nên, tại Loan Loan trong nội tâm. Đó chính là Đạo Công Tử nhưng thật ra là đã sẽ kia võ học của hắn. Nghĩ tới đây, Loan Loan đã bắt đầu hoài nghi Đạo Công Tử xuất thân tới, đối phương thật là Đạo môn người sao? Vẫn là vốn chính là Ma Môn tiềm phục tại Đạo môn nhân vật?

Hơn nữa trước đây trước trong lúc giao thủ, Loan Loan càng phát hiện một cái cực kỳ quỷ dị tình huống. Đó chính là lúc còn đối phương nghĩ muốn giết mình, ra

chiêu căn bản không có bất luận cái gì giữ lại, mà sau một khắc cũng đã là thu lực đạo, tràn đầy ôn hòa.

Đa tình!

Phong lưu!

Vô tình!

Tại ngắn gọn trong lúc giao thủ. Loan Loan tựa hồ không phải đang cùng một cá nhân chiến đấu.

Cưỡng chế trong nội tâm kinh ngạc, trước mắt giờ khắc này Loan Loan tuyệt không dám ở lâu. Tại vừa mới giao thủ thời điểm, Loan Loan rất rõ ràng cảm giác được này Nhạc Duyên tựa hồ xuất hiện chút ít vấn đề gì, lại lưu lại chỉ sợ sẽ bị người ta ăn cặn bã đều không thừa.

Trong nội tâm hạ quyết định, Loan Loan cơ hồ không có có bất kỳ dừng lại, liền dùng tốc độ cực nhanh hướng phía dưới núi chạy thoát.

Tốc độ kia cơ hồ cùng An Long tương xứng. Về phần Vưu Điểu Quyện bốn người, bị những người khác rất rõ ràng xem làm kẻ chết thay, trong đó có người nghĩ muốn chạy trốn thời điểm. Tức thì bị Loan Loan cùng An Long từng người dùng sức ngăn cản trở về.

Nghĩ muốn chạy trốn, thì có lưu lại người cản phía sau.

Không nói trước bỏ mạng mà chạy An Long cùng Loan Loan, mượn trước mắt Đại Thạch Tự trong tràng cảnh mà nói, nếu là chạy trốn hai người tại đây lời này chắc

chắn cảm thấy kinh ngạc. Bọn họ không có nhìn thấy nhường thân là võ giả hai người nhất hoảng sợ một màn.

Vưu Điểu Quyện tay phải cùng Nhạc Duyên tay phải đụng nhau, mà Đinh Cửu Trọng thì là bị tay trái để tại Đạo Công Tử bày tay trái, Chu Lão Thán cùng Kim Hoàn Chân vợ chồng thì là một trước một sau, lòng bàn tay chính để tại Nhạc Duyên ngực cùng lưng. Bị không ít bị thương, tức thì bị võ học của mình đánh lửa cháy bốn người, quyết định dùng nội lực cưỡng chế đánh chết trước mắt cái này làm cho người ta hoảng sợ Đạo Công Tử.

Bốn người đồng xuất Tà Đế Hướng Vũ Điền môn hạ, tuy nhiên lẫn nhau trong lúc đó lợi dụng đối phó, nhưng là bốn người vẫn có lấy một môn có thể hợp kích pháp môn, chỉ là trên cơ bản không dùng đến. Nhưng mà tại lúc này, bốn người như tại không cần lời này, chỉ sợ là không người có thể chạy thoát.

Đa tình công tử Hầu Hi Bạch thì là đã trọng thương hôn mê.

Về phần Dương Hư Ngạn… Nhưng lại thấy thế không tốt, đệ một người chạy trốn.

Chỉ là bốn người ý nghĩ mặc dù tốt, nhưng khi nội lực tiến hành tiếp xúc sau, mới phát hiện kinh khủng nhất thời điểm đã đi đến.

“Đây là! ! !”

Chân khí trong cơ thể như mở áp hồng thủy, rút nhanh chóng mà ra, này tràn tốc độ nhường Vưu Điểu Quyện cơ hồ cho rằng có hơn mười người đang hút nội lực của mình chân khí.

“Hấp người công pháp…”

“Ma công, sao có như vậy ma công!”

“Hận a!”

Cuối cùng Đại Thạch Tự trong chỉ truyền ra một tiếng thê thảm to rõ giọng nữ, từ đỉnh núi xa xa quanh quẩn ra. Thanh âm chi thê thảm, oán hận, hối hận, xém tí nữa để ở chân núi người thường cho rằng gặp nữ quỷ. Mà nghe được cái thanh âm này Loan Loan cùng An Long, hai dưới thân người run lên, trốn nhanh hơn rồi.

Một hồi lâu.

Đại Thạch Tự trong tiếng gào thét rốt cục kết thúc.

Không trung đặc biệt đã lộ ra vẻ sáng ngời, một tia ngân bạch sắc đã xuất hiện thiên không. Giờ khắc này, tại Ba Thục thành đô luồng thứ nhất ánh mặt trời rốt cục xông ra. Ánh mặt trời bắn thẳng đến đỉnh núi Đại Thạch Tự.

Tại ánh mặt trời soi sáng này viên cầu hình phá động nháy mắt, một đạo thân ảnh màu trắng từ bên trong đạp đi ra.

“…”

Đột nhiên tới dương quang, nhường Nhạc Duyên ánh mắt không khỏi có chút híp híp, tại thích ứng hạ này đột nhiên tới dương quang sau, Nhạc Duyên ngẩng đầu. Tầm mắt hướng về không trung này đã lộ ra nửa cái cái trán mặt trời. Nổ nháy mắt, nhận thức dưới này di lưu tại trên mí mắt ấm áp, Nhạc Duyên rốt cục bước ra bước chân, đi ra Đại Thạch Tự.

Một trận chiến này, quét dọn sau này đi tranh Tà Đế xá lợi một chút tiểu quỷ. Tại nhiều khi, tiểu quỷ khó chơi đây cũng là một câu lời nói thật.

So sánh lên đối phương người chủ sự, chân chính phiền lòng ngược lại là những thứ kia thủ hạ. Một trận chiến quét dọn những người này. Hơn nữa cho Ma Môn một cái thật lớn kinh sợ, còn có chính mình một cái hỗn loạn thân phận, này liền sẽ khiến cho Ma Môn sợ ném chuột vỡ bình.

Nhất là nữ nhân môn phái —— Âm Quý phái.

Hắn cần Loan Loan hướng Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên mang về một trận chiến này kết quả. Bức hiếp, đối với hắn Đạo Công Tử nhưng là không có ích lợi gì.

Ngươi muốn Thiên Ma Công?

Ta đây liền cho ngươi muốn lấy đồ vật!

Tại nhiều khi, đối với người thông minh mà nói, một khi được đến chỗ nhận định đông tây gì đó sau. Ngược lại người sẽ trở nên sợ ném chuột vỡ bình, mà không phải giống như trước như vậy chưa từng có từ trước đến

nay. Đương nhiên, tại Nhạc Duyên trong nội tâm, bản thân mình cũng không biết Thiên Ma Công công pháp, bất quá là dùng Bắc Minh Thần Công tiến hành vươn người chân khí mô phỏng năng lực tiến hành hàng nhái mà thôi.

Nhưng đối với tại cái loại này trạng thái ở dưới Loan Loan, cũng đã đủ rồi.

Về phần Hầu Hi Bạch…

Nghĩ tới đây, đã đi ra Đại Thạch Tự Nhạc Duyên quay đầu lại nhìn lướt qua trong đó này trọng thương đã sớm hôn mê đa tình công tử. Không có hạ sát thủ, bất quá là bởi vì trước kia cùng Tà vương Thạch Chi Hiên từng có trên miệng hợp tác.

Liền giống như Nhạc Duyên cũng không muốn hai tên đồ đệ của mình bị Tà vương nhớ nhung.

Bất quá tội chết có thể miễn, tội sống khó thể tha, trước mắt Hầu Hi Bạch chỉ sợ là muốn thống khổ rất lâu thời gian.

“Loan Loan!”

Nhìn lướt qua Loan Loan thoát đi phương hướng, Nhạc Duyên tầm mắt lại hướng về dưới núi, đó là An Long thoát đi phương hướng. Tâm tư một chầu, Nhạc Duyên thân hình như ảo ảnh bình thường trực tiếp hướng dưới núi mà đi.

Trốn!

Liều mạng trốn!

An Long cảm giác mình đã sắp đái, vừa mới thoát đi kinh khủng kia Đại Thạch Tự. Bất quá là chạy tới dưới núi, còn chưa chờ hắn hảo hảo thả lỏng trên một hơi, liền nghe này cơ hồ đủ để truyền khắp cả tòa núi thê thảm gào thét.

Tại loại này thanh âm, An Long liền lập tức đánh rùng mình một cái.

Mà không vẻn vẹn như thế, tiếp lấy một cổ ẩn ẩn quen thuộc khí tức xuất hiện ở cảm giác của hắn ở bên trong, này một cảm giác xuất hiện, khiến cho An Long cơ hồ lập tức lâm vào hỏng mất trạng thái.

“Không!”

“Đại ca. Này chuyện không liên quan đến ta!”

“Thật sự chuyện không liên quan đến ta!”

Có chút điên đảo lời nói, khiến cho An Long cơ hồ là liền đầu cũng không dám về đích liền hướng trong rừng chạy đi, nháy mắt cũng đã biến mất không thấy gì nữa, tốc độ kia dĩ nhiên là so sánh với lúc trước thoát đi Đại Thạch Tự càng thêm nhanh một phần. Liền hướng mang đụng phảng phất giống như một đầu bị điên Dã Trư ngạnh sanh sanh đích tại trong rừng quét ra một con đường, trốn vô ảnh vô tung.

Nhìn qua An Long chật vật chạy thục mạng thân ảnh

biến mất trong tầm mắt, Sư Phi Huyên đeo kiếm thân ảnh chậm rãi theo đại thụ sau lưng đi ra.

Rạng sáng sương sớm làm ướt lọn tóc, Sư Phi Huyên mang theo một thân vụ khí nhìn xem An Long thoát đi phương hướng, sau đó nàng thu hồi ánh mắt, đem tầm mắt chuyển hướng về phía Đại Thạch Tự.

“An Long đã như chim sợ cành cong, gần kề một phần khí tức liền nhường hắn như vậy hoảng sợ…”

“Ngô!”

“Là lúc này rồi!”

Một tiếng cạn ngâm, Sư Phi Huyên xoay người, đi về phía trong rừng ở chỗ sâu trong.

…

Sơn đạo gập ghềnh.

Nhưng đối với Nhạc Duyên cao thủ như vậy mà nói, cũng không coi vào đâu.

Chỉ là xuống núi xa không có buổi tối hôm qua núi như vậy thong thả, bên người cũng không có tuyệt sắc giai nhân tiếp khách. Đang tại Nhạc Duyên lâm vào một loại không khỏi trong suy nghĩ thời điểm, đi vội thân thể im bặt mà dừng, ngừng lại. Nghiêng đầu, tầm mắt nhìn phía chỗ hắn.

Đinh đinh đang đang.

Nguyệt Khuyết kiếm ngạc chỗ vàng bạc lục lạc cũng tựa hồ là cảm nhận được cái gì, nhưng lại không gió từ vang lên.

Chương 178 : Lợi thế

178 chương lợi thế

Đinh đinh đang đang!

Vàng bạc lục lạc không gió mà bay, phát ra thanh thúy tiếng vang.

Tại đây trận trận thanh thúy âm thanh lục lạc ở bên trong, Nhạc Duyên dừng lại, nghiêng đầu nhìn xem này phương xa biến mất trong tầm mắt bóng người, im lặng không nói gì.

Một thân này thanh sam, còn có đeo kiếm bộ dáng, chính là Sư Phi Huyên.

“…”

Đưa mắt nhìn đối phương rời đi, Nhạc Duyên không có có bất cứ động tĩnh gì, chỉ là nhìn phía xa, thật lâu, lúc này mới dùng tay che cái trán, quơ quơ đầu. Tại ngẩng đầu, Sư Phi Huyên bóng người đã không có bất luận cái gì tung tích.

“Tính!”

“Tạm thời hay là trước tìm An Long, hắn cửa hàng đối với ta tới nói có càng lớn tác dụng!”

Lầm bầm lầu bầu một phen, Nhạc Duyên thân hình lại lần nữa nhanh hơn, người nhưng lại hướng thành đô

phương hướng đi.

…

Thành đô.

Một ngày mới tiến đến, làm màu vàng dương quang triệt để bao trùm lên tòa thành thị này tới, cả tòa thành thị nhất thời lại lần nữa náo nhiệt lên.

Trên đường phố người đi đường trải rộng, ngươi tới ta đi.

Với tư cách trước mắt trong thiên hạ tương đối an bình địa phương, thành đô cũng không có lâm vào chiến hỏa, cùng Trung Nguyên dân chúng bất đồng, người nơi này còn không cách nào nhận thức này đánh thành hỗn loạn chiến loạn hoàn cảnh. Cho nên, mọi người cùng quá khứ thời gian bình thường đồng dạng sáng sớm, sau đó tiếp cận vùng ngoại ô người đi trong thành bán món ăn thời điểm sẽ lẫn nhau tham thảo lên tối hôm qua phát sinh quỷ dị sự tình tới.

Thí dụ như này réo rắt thảm thiết như tiếng than đỗ quyên giọng nữ, cùng chuyện ma quái dường như.

Mọi người trong lúc đó, liền lập tức tìm được rồi mới có thể khoác lác sự tình, không ngừng não bổ ra này lệ quỷ từng đã là thê thảm quá khứ.

Làm là người bình thường, một ngày thời gian dù sao cũng liền như vậy rồi.

Bọn họ không phải người giang hồ, cũng không phải dã tâm bừng bừng tranh bá thiên hạ kiêu hùng, trong nội tâm chỗ truy cầu vô cùng là đơn giản.

“Ba Thục thành đô, quả thật không tệ!”

Hóa ngắn gọn trang bị, làm dịch dung Lý Thế Dân đang mở huy cùng đi, tại một tòa tại thành đô mà nói rất là xa hoa trong tửu lâu bắt đầu ngắm lấy cảnh sắc trước mắt. Với tư cách Tần vương, tuy nhiên hắn là đến đây cùng Giải Huy đàm luận hợp tác kết minh, nhưng là cái này cũng không đại biểu Lý Thế Dân không muốn xem nhìn này Ba Thục.

Phải biết rằng. Từ phía trên xuống tới nói, cái thời kỳ này Ba Thục có thể nói là kho lúa, chỉ là này giao thông quá nát, bên ngoài không dễ dàng đi vào, trong đó cũng không dễ dàng đi ra. Nếu là có thể đủ rồi thay đổi Thục đạo khó lời này, như vậy đối với đại cục mà nói, đây tuyệt đối là một kiện giá trị lấy được việc làm.

Đáng tiếc. Tình huống như vậy cho dù là Dương Quảng tại vị thời điểm, đều không thể làm thành, hơn nữa Lĩnh Nam Tống phiệt, mặc dù là Lý Thế Dân cũng không cảm giác mình có thể đánh vỡ này trăm ngàn năm qua khó khăn.

“Tuy nhiên so với Trường An, Lạc Dương thiếu một phần phồn hoa, nhưng lại nhiều hơn một phần thuần phác!”

Tầm mắt rơi vào này trên đường phố lui tới người mặc sắc thái riêng phục sức xuyên Thục Man tộc, Lý Thế

Dân ngắn gọn rất đúng thành đô làm của mình đánh giá. Đồng thời cũng trong lòng mình suy nghĩ hợp tác sau, nên đối với nơi này dân chúng làm cái gì chính là hình thức thống trị.

Tần vương Lý Thế Dân cùng hắn cậu Dương Quảng đồng dạng, cũng là một tính trước làm sau người. Lúc trước Dương Quảng tại Thái tử trong lúc nhẫn nhịn đã nhiều năm chuẩn bị mấy kế hoạch lớn, trở thành hoàng đế sau chính là thành lập Đông Đô, mở Đại Vận hà, thiết lập khoa cử, cuối cùng phạt Cao Ly.

Mà Lý Thế Dân cũng trên căn bản là một người như vậy. Tại nội tâm của hắn trong đồng dạng có tính toán của mình. Thí dụ như nói, hắn hiện tại liền suy nghĩ nếu như Lý phiệt nhất thống thiên hạ sau, làm đối với mấy cái này Man tộc cùng Dị tộc làm cái gì dùng là thống trị.

Thành vì bọn họ cộng đồng hoàng đế?

Cúi đầu uống rượu động tác che đậy đáy mắt trong chợt lóe lên lợi hại, khi hắn bị chọn trúng trở thành Từ Hàng Tĩnh Trai sở định nhân tuyển sau, Lý Thế Dân liền rõ ràng cảm giác được nhà mình huynh đệ quan hệ phát sanh biến hóa. Thân là Tần vương chính hắn là ưa thích nhà mình là cái kia ngày sở định nhân tuyển, nhưng là nội tâm của hắn trong lại cũng không cao hứng lắm.

Trung Quốc từ xưa đến nay, bình thường đều nói đứng lớn không lập ấu, nhưng từ Tần Thủy Hoàng chỗ đó mở một cái xấu đầu sau. Cái này truyền thống tại quyền quý giai tầng trong này bất quá là một cái lúc cần thiết có thể ngăn chặn những người khác miệng khẩu hiệu mà thôi.

Từ đầu tới đuôi, đây hết thảy cuối cùng là dùng thực lực đến thuyết minh.

Nhưng là Từ Hàng Tĩnh Trai lựa chọn, vừa nhường Lý Thế Dân trong nội tâm cao hứng, nhưng cũng là phẫn nộ.

Có một loại ảo giác, Lý Thế Dân cảm giác mình làm không tốt thật đúng là sẽ cùng cái kia đã bị khắp thiên hạ mắng thành bạo quân Dương Quảng gặp phải đồng dạng chuyện tình.

Một cái tôn giáo nhúng tay thiên hạ Chân Long chuyện tình…

Này bất kể là người nào, chân chính đứng ở đỉnh người, đối cái này cũng là lớn kị. Nhưng mà. Từ Hàng Tĩnh Trai liền như vậy làm.

Ban đầu ở nghe nói thiền chủ Liễu Không chết sau, Lý Thế Dân trong nội tâm này che dấu địa phương, chảy xuôi là một loại vui sướng tâm tình, đương nhiên tại trên mặt biểu hiện tất nhiên là bi ai. Nếu Từ Hàng Tĩnh Trai lựa chọn hắn. Như vậy hắn Lý Thế Dân tựu là tin Phật.

Lúc này đây cùng Sư Phi Huyên xuôi nam Ba Thục, càng làm cho Lý Thế Dân thấy được Phật môn lực lượng, cho dù là Tĩnh Niệm thiện viện đã gặp phải trọng thương, cũng đồng dạng không thể khinh thường.

“Ừ?”

“Tần vương cười kỳ quái như thế, là nghĩ đến cái gì sự tình sao?”

Giải Huy nhìn xem phía trước mặt Tần vương diện mục mỉm cười bộ dáng, rất là kinh ngạc, không biết đối phương nhìn thấy gì buồn cười chuyện tình, tầm mắt cũng theo đối phương tầm mắt hướng ra phía ngoài nhìn lại, nhưng không có nhìn thấy bất luận cái gì làm cho người ta bật cười địa phương.

“A!”

“Nhường bảo chủ chê cười, là ta thất lễ!”

Ôn hòa cười, Lý Thế Dân mặt lộ vẻ lạnh nhạt nụ cười, không kiêu ngạo không siểm nịnh, thế gia phong thái xác thực đứng lộ vẻ. Bộ dáng như vậy, nhường Giải Huy không thừa nhận cũng không được người trước mắt mị lực.

“Ta suy nghĩ Sư tiên tử giờ này khắc này đang làm những gì, nàng nhưng mà có rất nhiều ngày không thấy tung tích!”

Lý Thế Dân đặt chén rượu xuống, khoát khoát tay trong cây quạt, bất ngờ nói ra.

“Sư tiên tử chính là tuyệt sắc giai nhân, càng Từ Hàng Tĩnh Trai truyền nhân, nghĩ đến trước mắt đang tại xử lý những chuyện khác!”

Nói đến đây, Giải Huy nhắm mắt trầm tư, tiếp tục nói: “Này Đạo Công Tử cách làm đã để các nàng giận, trước

mắt tại giúp ta cùng Tần vương mai mối đồng thời, càng nhiều là tâm tư vẫn tại này Đạo Công Tử trên người.”

“Bất kể thế nào nói, Đạo Công Tử cách làm đã chạm đến bọn hắn điểm mấu chốt!”

Hơn nữa Giải Huy cũng ngầm trộm nghe nói Đạo môn nội chiến, thân là Trung Nguyên Đại Tông Sư Ninh Đạo Kỳ chỉ sợ lúc này đã là triệt để rối rắm rồi. Thử nghĩ, Đạo môn ra một cái có thể giết thiền chủ Liễu Không tồn tại, hơn nữa một cái Đại Tông Sư Ninh Đạo Kỳ, theo phương diện nào đó mà nói, Đạo môn cao tầng sức chiến đấu đã rất là lợi hại, cơ hồ cùng Phật môn tương xứng.

Tình huống như vậy, Đạo môn những người khác tự nhiên có thể xem tới được.

Chỉ là nhường đường cửa người bên trong nhức cả trứng dái chính là Ninh Đạo Kỳ cùng Đạo Công Tử hai người đạo bất đồng, điểm này có thể nói khốn khổ quá nhiều người tâm tư.

Thân là Độc Tôn Bảo bảo chủ, Giải Huy sở dĩ cùng Lý phiệt hợp tác. Là bởi vì hắn nghĩ muốn hai người chứng minh —— một cái là của mình kết bái huynh trưởng Thiên Đao Tống Khuyết, một cái thì là Từ Hàng Tĩnh Trai trai chủ Phạm Thanh Tuệ. Đương nhiên những thứ này thế hệ trước giang hồ ân oán, Tần vương đối với cái này căn bản không có hứng thú.

Tựu tại Giải Huy cùng Lý Thế Dân nói chuyện phiếm thời điểm, Giải Huy mặt khác một người huynh đệ kết

nghĩa —— An Long nhưng lại rốt cục nói nhăng nói cuội trốn về thành đô.

Bắt đầu hắn cũng không trở về Thiên Hương lâu, cũng không dám trở về Thiên Hương lâu, mà là đi chỉ có chính mình cùng tâm phúc biết đến bí ẩn cứ điểm, chuẩn bị mang lên một ít mấu chốt vật phẩm. Vẫn giấu kín tại Ba Thục.

Bởi vì cái gọi là càng địa phương nguy hiểm càng an toàn.

Cót kẹtzz.

Vừa mới đẩy cửa ra, đạp vào giữa phòng An Long cước bộ ngừng ở giữa không trung, hai mắt có chút lồi ra nhìn lấy này ngồi ngay ngắn ở trên mặt ghế người.

“Ngô!”

Gắt gao nuốt từng ngụm nước, An Long đầu tiên nghĩ đến chính là trốn, nhưng lập tức hắn nhớ tới người trước mắt lợi hại, lại đem ý nghĩ này áp xuống tới. Nói: “Đạo Công Tử, ngươi… Làm sao ngươi biết nơi này hay sao?”

“Rất đơn giản!”

“Hỏi lên!”

Nhạc Duyên thả tay xuống trên chén trà, thò tay xa xa một ngón tay này trong góc người, nói ra: “Ta tại nơi này đã uống ba chén trà, lại không ngờ rằng An tông chủ

như vậy cẩn thận, thẳng đến lúc này vừa trở về nhà mình bí ẩn cứ điểm. Không phải không thừa nhận, An tông chủ tại chạy trốn vừa lên có cực kỳ lợi hại thiên phú! Bất quá trước mắt. An Long ngươi là trốn không thoát đâu.”

“Ngồi!”

Thò ngón tay chỉ bên cạnh cái bàn, Nhạc Duyên giống như chủ nhân nơi này, ý bảo nói: “Vì tìm nơi này, ta theo Thiên Hương lâu bắt đầu, vẫn là hao phí không ít thời gian!”

An Long tại thấy mình không cách nào thoát đi tình huống, ngược lại thu liễm cái loại này thương nhân khí chất, có Ma Môn tám đại cao thủ khí độ, đang tại chỗ ngồi trên sau khi ngồi xuống. An Long cầm lấy này đã nguội nước trà một ngụm cạn sạch, buổi sáng một đường bảy ngoặt tám lệch ra trốn, quả thực đem An Long mệt mỏi thảm. Cả người cơ hồ đã trở thành huyết sắc mập mạp.

“Không sợ ta hạ độc?”

Nhìn xem An Long này một miệng cạn sạch nuốt chửng, Nhạc Duyên mở miệng cười hỏi.

“Dùng Đạo Công Tử thân thủ, còn sẽ không dùng như vậy bỉ ổi thủ đoạn!”

Than thở một tiếng, An Long trả lời, bất quá con mắt của nó chỉ nhưng lại đã rơi vào trong góc này xụi lơ trên mặt đất thật là tốt mấy người. Những người kia giờ này khắc

này tựa như đã hôn mê bất tỉnh, hơn nữa thân thủ hiện đầy vết cào, da thịt càng gãi mở ra, hiển nhiên là sinh sinh bị chính mình trảo thành như vậy.

Mà những người này đúng là hắn An Long tâm phúc thủ hạ.

Trong đó. Thậm chí còn muốn Thiên Hương lâu nữ nhân.

Đây là! ! !

Nhìn đến đây, những người này tình cảnh bi thảm, cho dù là An Long thân là người trong Ma môn, gặp qua vô số tình cảnh bi thảm, đang nhìn đến loại tình huống này cũng không khỏi hít vào một hơi. Phải biết, hắn đối tâm phúc của mình nhưng là hiểu hung ác.

Với tư cách tâm phúc, phải có thể bảo thủ bí mật, càng có thể kiên trì thảm thiết hình phạt, thật sự nhịn không được lời này càng sẽ tự sát. Cho dù là Thạch Chi Hiên cũng vô pháp bức ra chân tướng.

Đây là An Long lựa chọn tâm phúc cơ bản điều kiện.

Nhưng là trước mắt ——

Nhưng lại nói cho hắn An Long, thủ hạ của mình đã từng đã trải qua không cách nào tưởng tượng đau đớn, thậm chí liền tự sát đều không thể làm được. Nghĩ tới đây, An Long trong nội tâm nhất thời không khỏi mát lạnh.

“Ta không hạ độc!”

“Nhưng ta sẽ dùng những phương thức khác lấy được mình muốn đấy!”

Tựa hồ là ứng đối An Long suy đoán, Nhạc Duyên rốt cục để chén trà xuống, trả lời như vậy.

“…”

An Long một thân này thịt béo run rẩy dưới, nhìn không chuyển mắt chằm chằm vào Nhạc Duyên không nói một lời.

“An tông chủ như là đã phản bội Tà vương, vậy ngươi tiếp được làm sao bây giờ?”

Ngữ khí ôn hòa, Nhạc Duyên tầm mắt dừng lại tại An Long một ít trương mặt béo phì trên, hỏi: “Nếu là bị Tà vương biết rõ ngươi đối với nữ nhi của hắn làm chuyện như vậy, làm không tốt ngươi nghĩ chết cũng khó khăn!”

“…”

Nghe xong lời này, An Long trong nội tâm tựu là một hồi buồn bực cùng hối hận, bất quá tựa hồ là nghĩ tới điều gì, An Long bất ngờ hỏi: “Này Bất Tử Ấn Pháp nhưng mà đã rơi vào Đạo Công Tử trên tay?”

“Ha ha!”

Trong tiếng cười, Nhạc Duyên tại An Long trong mắt dùng ngón tay trỏ nhẹ nhàng gật đầu óc của mình.

Thì ra là thế.

An Long cái gì cũng minh bạch, buổi tối tại Đại Thạch Tự Ma Môn tất cả mọi người bị Thạch Thanh Tuyền tính kế, quả thật không hổ là đại ca nữ nhi, hắn coi thường. Bất quá duy nhất một điểm nhường An Long không rõ chính là, Thạch Thanh Tuyền tại sao phải đem Bất Tử Ấn Pháp cho Đạo Công Tử Nhạc Duyên?

Phải biết rằng tại An Long trong ấn tượng, Ba Thục nhưng mà Đạo Công Tử lần đầu tiên đến đây.

Chẳng lẽ lại tại thời gian khác Thạch Thanh Tuyền cùng Đạo Công Tử gặp qua, từng có tiếp xúc?

Trong nội tâm suy tư về những thứ này, An Long trên mặt nhưng lại nổi hiện nở một nụ cười khổ, này chính mình hoàn toàn là trộm gà không được còn mất nắm gạo.

“An Long ngươi như là đã phản bội Tà vương, không có nơi đi, không bằng đi theo ta Thuần Dương, như thế nào?”

Thấy An Long cảm xúc có chút trầm thấp, Nhạc Duyên tầm mắt lấp lánh chằm chằm vào đối phương, nói ra tính toán của mình: “Ta đối với ngươi tại trên buôn bán cách làm coi như tán thành!”

“Ừ? ! ! !”

An Long chấn kinh rồi.

Đạo Công Tử nghĩ muốn chính mình cùng đối phương?

Nhưng hắn là Đạo môn người… Bất quá nghĩ lại nghĩ đến tối hôm qua thấy được cái kia chút ít cùng mình võ công đồng dạng Ma Môn võ học, An Long lại buồn bực, võ công như vậy, thật là Đạo môn người trong? Mà không phải Ma Môn tại Đạo môn trong ẩn núp?

“Với ngươi?”

“Nhạc công tử không phải cùng Tà vương chính là hợp tác quan hệ sao?”

An Long nhưng mà biết rõ Thạch Chi Hiên cùng đối phương hợp tác, nhưng là trước mắt một màn này, nói cho hắn đối phương cùng Tà vương quan hệ chỉ sợ không phải đơn giản như vậy. Nghĩ lại, dùng Thạch Chi Hiên tâm tư chỉ sợ cũng không phải thiện lương như vậy.

Muốn nói cái gì, An Long chỉ là há to miệng, lại chát nhưng đích nở nụ cười.

Trong lòng của hắn chỉ có một ý niệm trong đầu, đó chính là hắn tự giác đoán được Thạch Thanh Tuyền tại sao phải đem Bất Tử Ấn Pháp giao cho Đạo Công Tử rồi, nếu là ở tăng thêm kia buổi tối bất ngờ suy đoán ra về Tà Đế xá lợi quan hệ, chỉ sợ hai người tại một cái thời điểm mấu chốt liền sẽ động thủ rồi.

Hảo một cái tâm tư xảo diệu cháu gái.

An Long không thể không tán thưởng, Bất Tử Ấn Pháp

rơi vào Đạo Công Tử người như vậy trong tay, vậy cơ hồ là đem Thạch Chi Hiên công phu hơn phân nửa nền tảng bày tại đối phương trước mặt trước, hơn nữa thực lực của đối phương…

“Nhạc công tử, ta không cách nào cự tuyệt a?”

An Long giờ này khắc này cảm giác mình quả thực biệt khuất rồi, bị cháu gái tính toán, bị Đạo Công Tử bức hiếp, hơn nữa buổi sáng trên đường cảm nhận được cái kia cổ hơi thở, An Long lần đầu tiên phát hiện mình thế nhưng đến cùng đường tình trạng.

“Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt!”

Lại lần nữa cầm lên chén trà, cùng An Long uống trà bất đồng, Nhạc Duyên trên tay trong chén trà trang bị chỉ là nước sôi, bình thản vô vị.

“Công tử, muốn làm cái gì?”

An Long không hổ là xuất thân Thiên Liên Tông, dùng thương nhân xuất đạo, toàn thân cũng mang theo hợp ý hương vị. Tại xác định tình cảnh của mình sau, An Long liền hỏi, hắn không biết là đối phương thu phục chính mình chỉ là vì sau này đối phó Thạch Chi Hiên.

“Ngươi đã từng cùng Giải Huy chính là huynh đệ kết nghĩa, đối với Độc Tôn Bảo có có thể so với Tống Khuyết rất hiểu rõ!”

“Hơn nữa ngươi đang ở đây Ba Thục thành đô hơn năm dưới mặt đất kinh doanh, ta cần lực lượng của ngươi,

tìm tìm một người!”

Chén trà cuốn, nước sôi trực tiếp chảy đến trong lòng bàn tay, quơ quơ, tại An Long nhìn soi mói biến thành rất nhiều óng ánh thấu triệt mảnh nhỏ, Nhạc Duyên tầm mắt chắc cá tại bàn tay băng phiến trên, tiếp tục nói: “Sư Phi Huyên cũng ở đây Ba Thục, phía trước cũng là nàng ra tử, lần này nên thay ta lợi thế rồi!”

“Người nọ là…”

An Long cảm thấy cổ họng của mình có chút phát khô, nghe đến đó trong lòng của hắn đã đoán được người nọ, nhưng là hắn vẫn còn cần một lần nữa hỏi một câu.

“Lý Thế Dân!”

“Ta muốn giết vương!”

Lời nói rơi xuống, trong tay khối băng rơi vãi ra, trực tiếp đã rơi vào An Long trên người, xuyên thể mà vào.

Chương 179 : Giết vương (thượng)

179 chương giết vương (thượng)

Gió mát từ từ.

Ngày mùa hè gió bất đồng mùa xuân ướt át, trời thu khô ráo, mùa đông rét lạnh, mà là nhiều hơn một phần nóng rực.

Nhất là khi người tâm tình phiền muộn thời điểm, này cổ gió mát không những sẽ không làm cho người mang đến sảng khoái, càng nhiều là còn là một loại khô nóng, nóng lòng.

Giờ khắc này.

An Long cảm giác đã là như thế.

“…”

Hồi tưởng lại này chui vào trong cơ thể mình hàn băng, mang đến cái kia khắc vào trong xương ngứa, cơ hồ nghĩ muốn đem tim phổi móc ra cảm giác thực nhường An Long sợ hãi đến tận xương tủy. Này so sánh với đối mặt lên Tà vương Thạch Chi Hiên tới, An Long chân chân chính chính lần đầu cảm thấy Đạo Công Tử khủng bố.

“Đáng chết!”

Âm thầm mắng một tiếng, gắt một cái, An Long thử qua vận dụng đủ loại phương thức trốn thoát này không có vào thể nội đông tây gì đó, đáng tiếc chính là đều không thể giải quyết, thậm chí hắn vận hành chân khí càng trong người không có phát hiện bất luận cái gì ngoài ý muốn.

Nhưng là An Long nhưng lại biết rõ loại đồ vật này một mực tồn tại tại trong cơ thể của mình.

Cũng bởi vì này dạng, An Long coi như là biết rõ tâm phúc của mình những người kia tại sao phải đem cứ điểm của mình bộc lộ ra tới, bởi vì, đối mặt cái loại này thống khổ, không ai có thể kiên trì ở.

Trừ đó ra, An Long đối Đạo Công Tử tiếp được cách làm càng cảm thấy kinh ngạc.

Cử động như vậy, cho dù là Tà vương Thạch Chi Hiên đã từng cũng không có làm như vậy qua, rồi hãy nói trước mắt Thạch Chi Hiên vẫn là bệnh hoạn trạng thái.

Giết Tần vương Lý Thế Dân, cử động như vậy trong thiên hạ lại có bao nhiêu người có thể đủ rồi dám đi làm?

Có lẽ người của Ma môn là muốn giết chết Từ Hàng Tĩnh Trai tuyển ra tới người đại lý Lý Thế Dân, nhưng là bình thường đối phương cũng là tại Lý phiệt trên địa bàn, hoặc là tựu là bị quân đội bảo vệ, rất ít sẽ xuất hiện tại những địa phương khác, cho dù có là xuất hiện ở những địa phương khác, ngoại nhân cũng rất khó ra tay.

Thủ vệ tại Tần vương Lý Thế Dân bên người cao thủ phần đông.

Nhưng mà trước mắt lúc này đây, lại là có cơ hội.

Nhất là quyết định người xuất thủ vẫn là Đạo Công Tử Nhạc Duyên, đối phương có thể tại Phi Mã mục trường một trận chiến trong chém giết thiền chủ Liễu Không thủ đoạn, có lẽ Đạo Công Tử có cơ hội thành công. Phải biết rằng tại Ba Thục nơi này. Cũng không phải là mỗi người cũng yêu mến Tần vương Lý Thế Dân tới đây.

Cho nên tại Ba Thục, nghĩ muốn Tần vương Lý Thế Dân mạng người có thật nhiều.

“Tình huống làm gì được đây?”

Khóe mắt dư quang thấy được thủ hạ người tới, An Long biểu lộ yên tĩnh trở lại, tuy nhiên vẫn còn có chút mặt mũi bầm dập, nhưng là đưa lưng về phía thủ hạ, thuộc hạ của mình cũng nhìn không thấy tới bản thân bộ dáng, nếu là thấy được. Này liền giết tốt lắm.

“Hao phí khá hơn chút cá huynh đệ mạng, chúng ta thăm dò Tần vương Lý Thế Dân chỗ!”

“Trước mắt Lý Thế Dân đang tại Độc Tôn Bảo làm khách, cùng Giải Huy trao đổi chuyện quan trọng.”

“Bất quá ẩn núp tại Độc Tôn Bảo huynh đệ, cơ hồ tổn thất hầu như không còn!”

Thủ hạ chính là lời nói nhường An Long béo mặt không

khỏi run rẩy hai cái, bất quá lập tức liền trấn yên tĩnh trở lại. Nghe lấy thủ hạ kỹ càng giải thích, An Long liền biết mình từ cùng Giải Huy huynh đệ kết nghĩa sau. Thật vất vả vùi vào Độc Tôn Bảo quân cờ tại lúc này đây trong khi hành động cơ hồ toàn bộ tổn thất, bất quá đoạt được kết quả thật cũng không có khiến người ngoài ý.

Hồi tưởng lại Đạo Công Tử làm an bài, An Long với tư cách mới đầu thành người bất quá là đã được biết đến một chút kế hoạch, kế hoạch toàn cảnh hắn căn bản không biết được, nhưng là An Long trong tiềm thức, chỉ sợ Đạo Công Tử tại suy nghĩ một kiện kinh thiên động địa âm mưu.

Đúng vậy!

Âm mưu!

Đáng giá nhường An Long xưng là kinh thiên động địa kế hoạch.

Bởi vì tại An Long trong mắt, này Đạo Công Tử cơ hồ cùng Tà vương Thạch Chi Hiên đồng dạng. Lúc trước Thạch Chi Hiên phân liệt Đột Quyết công tích người khác có lẽ không biết, nhưng là với tư cách Thạch Chi Hiên tiểu đệ An Long nhưng lại rành mạch. Trừ đó ra, trong thiên hạ có loại này trí tuệ cao thủ liền chỉ có Lĩnh Nam Tống phiệt Thiên Đao Tống Khuyết.

Đáng tiếc Tống Khuyết bởi vì địa lợi thiên thời, hơn nữa Phạm Thanh Tuệ, khiến cho hắn căn bản không cách nào bước ra Lĩnh Nam.

Nhưng là hiện tại, An Long lại lần nữa gặp được một cái tại trí tuệ trên cũng đạt đến đồng dạng tình trạng Đạo Công Tử.

Giết Tần vương Lý Thế Dân, nếu không phải thành công vậy kế tiếp tự nhiên là tiếp tục Phật Đạo ma tam giáo tranh đấu, nhưng nếu là thành công… An Long thật sự là khó có thể tưởng tượng tiếp được nên như thế nào xong việc?

Thiên hạ này chỉ sợ là thật sự muốn đánh thành hỗn loạn rồi.

Đánh rùng mình một cái sau. An Long ý bảo thuộc hạ lui ra sau, chính hắn thì là hướng Đạo Công Tử chỗ trong phòng đi đến. Hai ngày này Đạo Công Tử càng phát quái dị.

An Long biết rõ đối phương chỉ sợ là tại tìm hiểu Bất Tử Ấn Pháp, nghĩ muốn lấy Bất Tử Ấn Pháp trong ưu điểm dung nhập bản thân.

Đông! Đông! Đông!

Liên tục gõ ba cái phía sau cửa, An Long ở bên trong ứng âm thanh sau lúc này mới đẩy cửa đi vào.

“Công tử, tin tức chiếm được!”

Vừa bước vào trong phòng An Long lên tiếng đồng thời cũng nhìn được Đạo Công Tử tại bày biện ba cái cái ly, tựa hồ như ngày đó chứng kiến thưởng thức trà, uống rượu cùng uống nước sôi. Đương nhiên. Hiện tại Nhạc

Duyên cũng không có đi nhìn trên mặt bàn đông tây gì đó, mà là dùng lụa trắng lau sạch lấy trên tay Nguyệt Khuyết kiếm.

“Nói!”

Ngắn gọn lời này, đại biểu Nhạc Duyên thái độ.

Rất nhanh, An Long liền đem chính mình hy sinh không ít thuộc hạ mà lấy được tình báo từng chút từng chút nói ra. Cuối cùng bổ sung: “Công tử, đây là hy sinh Thiên Liên Tông tiềm phục tại Độc Tôn Bảo hơn mười cá quân cờ đoạt được tin tức!”

“Trên căn bản là chính xác đấy!”

“Tuy nhiên mấy năm này ta cùng với này người huynh đệ kết nghĩa Giải Huy quan hệ không được tốt lắm, nhưng là đối Độc Tôn Bảo đại khái cấu tạo ta còn là tinh tường, chỉ là không rõ ràng lắm Giải Huy phải chăng có tiến hành qua mật thất mật đạo kiến tạo cái gì. Đối với cái này một điểm, ta không rõ lắm rồi. Bất quá có thể khẳng định là, cùng loại Độc Tôn Bảo như vậy tồn tại, chắc chắn thoát đi mật đạo.”

Đưa tới là An Long vừa nói vừa trên giấy vẽ ra Độc Tôn Bảo cấu tạo đồ, cẩn thận nhìn mấy lần sau, Nhạc Duyên rồi mới lên tiếng: “Đúng rồi, phía trước cho ngươi phái đi phương bắc người đã động thân a?”

“Ân!”

An Long gật gật đầu, bất quá hắn trong lòng vẫn là có

chút mê hoặc, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng tại phía bắc diện chinh chiến, lúc này Đạo Công Tử bất ngờ làm cho mình phái người đi dặn dò hai người xuôi nam, cái này kêu là là đánh cái gì chủ ý? Tiến công Ba Thục?

Điều đó không có khả năng!

Dương Quảng thời điểm, cũng không có cách nào, lại càng không cần phải nói trước mắt Trung Nguyên đã đánh thành một mảnh. Trong đó Thục đạo khó khăn, khó với lên trời. Duy nhất khả năng liền là vì sau hành động làm phối hợp.

“Ngô!”

Trầm ngâm trong tiếng, Nhạc Duyên phất phất tay, ý bảo An Long rời đi, một cá nhân lâm vào đang trầm tư trong tới.

Cùng lúc đó.

Độc Tôn Bảo.

“…”

Đối mặt phát sinh ở Độc Tôn Bảo trong chuyện tình, Giải Huy lông mày cơ hồ nhăn thành một đoàn, tại Tần vương Lý Thế Dân đến sau này, ngắn ngủn vài ngày thời gian trong, thế nhưng tra ra nhiều như vậy người khác thế lực gian tế.

Nhất là tại này hai ngày ở bên trong, càng tra ra không ít. Trong đó đại biểu hàm nghĩa. Nhường Giải Huy trong

lòng có một loại bất an trực giác.

“… Ngô!”

Tựu tại Giải Huy vì thế suy tư thời điểm, tại trong mật thất Tần vương Lý Thế Dân nhưng cũng là tại nhíu mày trầm ngâm, nói: “Độc Tôn Bảo mấy ngày nay chuyện tình có chút quỷ dị, nơi này không an toàn rồi!” Nỉ non một câu, Tần vương Lý Thế Dân này liền quay đầu đối theo bên người tâm phúc nói ra: “Cho nên, hôm nay chuẩn bị cho tốt, sau đó buổi tối khởi hành a!”

“Sư tiên tử nói không sai. Xem ra có người chỉ sợ là sẽ đối bổn vương động thủ!”

Chậm rãi đứng người lên, vỗ xuống vạt áo trên tro bụi, Lý Thế Dân xoay người, hướng Giải Huy chỗ gian phòng đi đến. Về phần là ai nghĩ đối với chính mình trực tiếp động thủ?

Thiên hạ này, ai cũng có thể.

Chỉ cần là cùng Lý phiệt đối địch cũng có thể, về phần ai khả năng lớn nhất?

Đạo Công Tử, Ma Môn, thậm chí Nam Lĩnh Tống phiệt đều có như vậy tỷ lệ. Mà trong đó duy dùng Ma Môn cùng Đạo Công Tử ra tay tỷ lệ cao nhất. Vốn là, tới Ba Thục Lý Thế Dân tựu là đội lấy phong hiểm mà đến, nhưng là nơi này thu hàng đầy đủ.

Tranh bá thiên hạ, há có thể sẽ biết sợ nguy hiểm?

Nhưng trước mắt Lý Thế Dân không thể không để ý, tại phân phó thuộc hạ, nhường kia dặn dò cùng đi lấy bảo vệ mình Tĩnh Niệm thiện viện côn tăng nhóm chú ý sau, tâm tư của hắn liền đặt ở Sư Phi Huyên trên người.

Không khỏi. Lý Thế Dân cảm giác mình có thật lớn khả năng bị làm làm mồi dụ rồi. Thật lớn khả năng chính là Sư Phi Huyên nghĩ muốn được hiểm chi chiêu, trong đó lớn nhất nguyên do liền là dựa theo tình huống hắn Lý Thế Dân hẳn là nhắc tới một ngày trước đi, nhưng là vì Sư Phi Huyên nguyên nhân Lý Thế Dân lại lần nữa ngừng một ngày.

Có Phật môn cao thủ, thậm chí còn muốn này Tứ đại thánh tăng, nghĩ đến là sẽ không xảy ra vấn đề.

Đè xuống trong nội tâm này có chút một tia bực bội tâm tình, Lý Thế Dân nhưng mà biết rõ Tứ đại thánh tăng hợp kích lời này đó chính là vô địch thiên hạ, thế gian này còn không ai có thể lấy một địch bốn, Ma Môn Thạch Chi Hiên không được. Đạo môn Đạo Công Tử đồng dạng không được.

Nếu là hơi chút bốc lên một điểm phong hiểm, có thể đem sự tình ngay tại chỗ giải quyết tại nơi này, đó cũng là chuyện tốt.

…

Thành đô.

Vùng ngoại ô.

Sư Phi Huyên xa nhìn phía trước thành đô, này cự đại thành thị hình dáng tuy nhiên cản không nổi Đông Đô Lạc Dương cùng Trường An, nhưng ở phía nam nhưng lại lớn nhất thành thị. Nhìn trước mắt, đón gió hè, thổi sợi tóc tại trước mắt cuồng loạn nhảy múa. Yên tĩnh nhìn trước mắt tòa này náo nhiệt thành thị, Sư Phi Huyên lâm vào một loại không khỏi trong thất thần. Nhúc nhích khóe miệng, tựa hồ là tại hừ cái gì.

Một hồi lâu.

Tầm mắt từ nơi nào thu hồi, người thì là xoay người hướng đỉnh núi Đại Thạch Tự đi đến.

Chỉ chốc lát sau. Sư Phi Huyên liền đến nơi này.

Trọng thương Hầu Hi Bạch đã bị Sư Phi Huyên sai người đưa về Ba Thục Phật môn cứ điểm, nhường kia chữa thương, mà trước mắt ánh mắt của nàng thì là đang quan sát lấy này đã bị huỷ bỏ hơn phân nửa cá chùa miếu Đại Thạch Tự, trong đại điện rách nát Phật tượng đảo đến khắp nơi đều là.

Đứng ở cửa ra vào, đầu tiên là chắp tay trước ngực nỉ non một tiếng, lúc này mới giẫm chận tại chỗ đi vào trong đó.

Trong đại điện.

Tứ đại thánh tăng từ bi thân hình khắc sâu vào Sư Phi Huyên trong mắt.

Phật môn trong thân phận cực cao bốn người giờ phút

này chính ngồi chồm hổm trên mặt đất, nhìn xem phía trước mặt thi thể, trong đó còn có hai người tại đọc lấy vãng sinh kinh, dù là trước mắt là ma môn người, người chết như đèn diệt, cũng nên có vãng sinh. Bất kể đối phương tiếp theo thế gian là súc sinh còn là cái gì, cả đời này nghiệt cuối cùng là kết thúc rồi.

“Đại sư, như thế nào đây?”

Sư Phi Huyên đi đến bên cạnh, nhẹ giọng mà hỏi.

“Công lực tiết hết mà chết!”

Đạo Tín tay phải theo Vưu Điểu Quyện thi thể kia trên thu hồi, đứng dậy đối Sư Phi Huyên nói ra.

“Tà Đế xá lợi!”

Sư Phi Huyên nghe vậy nói ra như vậy một cái danh từ, đồng thời nàng còn bỏ thêm một câu: “Ta theo Thạch Thanh Tuyền chỗ đó nghe nói, Bất Tử Ấn Pháp đã bị nàng cho Đạo Công Tử!”

“A di đà phật!”

Trăm miệng một lời Phật hiệu tại Đại Thạch Tự trong đại điện vang lên.

Sư Phi Huyên liền biết rằng mục tiêu đã đã đạt thành.

Chương 180 : Giết vương (hạ)

180 chương giết vương (hạ)

“Ngô!”

Tống Ngọc Trí tay ngọc che đậy lấy cái trán, dùng che dấu này phơi người ánh mặt trời, nhìn trước mắt cái này quen thuộc thành thị, trên mặt ngọc không khỏi toát ra một tia bất đắc dĩ. Nếu không phải là mình tỷ tỷ Tống Ngọc Hoa tại nơi này, là Độc Tôn Bảo bảo chủ con dâu, Tống Ngọc Trí vừa không nghĩ tới nơi này rồi.

Một thân trang phục Tống Ngọc Trí đặt chân thành đô sau, cũng không có lập tức đi Độc Tôn Bảo, với tư cách Tống Khuyết nữ nhi, nàng cũng không so với chính mình chính là cái kia ca ca Tống Sư Đạo, nàng có thể cảm giác ra phụ thân Tống Khuyết đã dần dần đối với Giải Huy bất mãn rồi.

Lúc bình thường, Tống Ngọc Trí bình thường cũng là tùy tiện, nhưng là này không có nghĩa là nàng cũng không biết những thứ này.

Nhớ tới tỷ tỷ của mình, Tống Ngọc Trí trong nội tâm cũng không khỏi bay lên một loại ưu thương, tại Tống Ngọc Trí xem ra, này là cha mình dùng để kiềm chế lôi kéo Giải Huy thủ đoạn. Tỷ tỷ chuyện tình, khiến cho Tống Ngọc Trí cho tới nay tâm tình cũng không thế nào tốt.

Đây cũng là các nàng đại gia tộc chuyện tình. Nhưng mà thân là Tống phiệt con trai con gái, Tống Ngọc Trí không thể không làm những thứ kia không muốn việc làm, thí dụ như đánh cắp tình báo….

“…”

Nhìn lướt qua vẫn là như vậy náo nhiệt thành đô đường cái, Tống Ngọc Trí liền xoay người đi, mục tiêu cũng không phải Độc Tôn Bảo. Mà là Tống phiệt tại nơi này sinh ý cứ điểm.

Cùng nhau đi tới, Tống Ngọc Trí thỉnh thoảng cùng những thứ kia bà nói chuyện phiếm, nhưng lại tại nói chuyện trong nghe được vài món cực kỳ quỷ dị chuyện tình, một kiện là khuya ngày hôm trước phát sinh thê thảm quỷ kêu, điều này khiến cho ngày đó có không ít người dọa đủ sặc. Tại tiếp được trong thời gian cũng ngủ không ngon giấc.

Mà một chuyện khác thì là một tiếng kia quanh quẩn toàn bộ thành đô thanh âm rồi.

Một câu kia Thạch Thanh Tuyền muốn cùng Sư Phi Huyên cùng tốt, đến bây giờ cơ hồ cũng là thành đô rất nhiều người đề tài câu chuyện. Tuyệt đại đa số người có lẽ không biết hai người này là ai, nhưng này không thể che dấu tưởng tượng của bọn hắn, biết đạo hai người thân phận người thì là càng lâm vào não bổ trúng.

Lông mày khẽ nhếch, Tống Ngọc Trí hiển nhiên đoán được cái gì. Bất quá nàng đảo là không nói gì thêm,

trong nội tâm chỉ là âm thầm thì thầm đến xem ra chính mình vẫn là tới hơi chút đã muộn chút ít. Loại tình huống này, khiến cho Tống Ngọc Trí tạm thời đè xuống đi gặp tỷ tỷ Tống Ngọc Hoa chuyện tình.

Tần vương Lý Thế Dân còn có Sư Phi Huyên cũng đến đây nơi này, nàng vào lúc này đi gặp Tống Ngọc Hoa hiển nhiên không thích hợp.

Trong nội tâm sau khi có quyết định, Tống Ngọc Trí liền đi Tống phiệt ở chỗ này cứ điểm.

Thời gian dần dần qua.

Rất nhanh. Thời gian liền đi tới chập tối.

Tại Nhạc Duyên phân phó, An Long cơ hồ triệt để đem Thiên Liên Tông vận chuyển lại, bởi vì Thiên Liên Tông chính là thương nhân đặc tính, cho nên môn phái này trong người tuyệt đại đa số cũng trà trộn tại đám người phố xá sầm uất trong. Không chỉ có tại thành đô nội bộ có rất nhiều người đang quan sát, hơn nữa tại thành đô vùng ngoại ô cũng có tương ứng người.

Trong đó, đặc biệt Độc Tôn Bảo làm trung tâm địa phương tròn ở bên trong, có nhiều nhất Thiên Liên Tông môn nhân.

Như vậy động tác. Cho dù là Nhạc Duyên cũng không khỏi không kinh ngạc Thiên Liên Tông tại Ba Thục nền tảng, nơi này bên ngoài là ở Độc Tôn Bảo cùng dân tộc thiểu số liên hợp thống trị, mà âm thầm trong nhưng lại bị Ma Môn Thiên Liên Tông cùng với Nam Lĩnh Tống

phiệt thật lớn ảnh hưởng.

Tương đối, Tống phiệt tại nơi này dân chúng bình thường ảnh hưởng mới là đáng sợ.

Mà Thiên Liên Tông bởi vì tông môn đặc tính, tất cả lực lượng đồng dạng không sai.

Quả nhiên.

Xuất thân người của Ma môn, cho dù là một tên mập. Ngươi cũng không thể có chỗ khinh thường. Này một phần kinh tế năng lực, ít nhất so sánh với trước mắt Thuần Dương mà nói, đối phương tại kinh tế trên năng lực, nhất là tại Ba Thục khu ảnh hưởng quả thật làm cho người kinh ngạc.

Người ta thậm chí có thể theo nhà của ngươi hôm nay mua sắm bao nhiêu món ăn, muối cùng thịt cái gì tới phân tích trong nhà người trước mắt đại khái tình báo.

Một phần một phần tình báo truyền tới, đầu tiên là quay lại tại An Long trên tay, cuối cùng hội tụ tại Nhạc Duyên trong tay.

“Thiên Liên Tông, xác thực lợi hại!”

Nhìn xem trong tay tình báo. Ngẩng đầu, Nhạc Duyên tầm mắt từ phía trên thu hồi, tầm mắt đã rơi vào An Long trên người, đối với cái này rất là tán thưởng, nói: “Theo ăn uống phương diện tới đại khái suy đoán, đây là một loại không sai tình báo suy luận phương pháp. Là trọng yếu hơn là, Thiên Liên Tông quả thật là một cái

thương nhân môn phái, như vậy năng lực ta nghĩ Âm Quý phái cũng so với không được.”

“Ha ha!”

An Long nghe vậy nở nụ cười. Béo trên mặt biểu lộ rất là vui sướng. Cho dù là tại trong ma môn, Thiên Liên Tông kỳ thật cũng là bị khinh bỉ, cái gọi là thương nhân từ xưa đến nay tại Trung Quốc Trung Nguyên cũng không có gì ấn tượng tốt, tuyệt đại đa số người đối với thương nhân cũng là quăng dùng khinh bỉ tình.

Mà ở trước mắt trong ma môn đại phái đệ nhất Âm Quý phái trong mắt, Thiên Liên Tông cũng giống như thế, bất quá là một đám thương nhân, tất cả mọi người chui vào tại tiền mắt nhi trong. Tại Ma Môn nghiệp lớn trong trừ bỏ cung cấp tiền tài bên ngoài, liền không thế nào sẽ dùng rồi.

Nhất là tại Ma Môn còn chưa thống nhất dưới tình huống, bọn này thương nhân trong xương này thế lực cỏ đầu tường (*gió thổi chiều nào theo chiều nấy) thói quen, tự nhiên sẽ không bị người yêu mến.

Có thể nói. Trong ma môn chỉ sợ là trừ bỏ Tà vương Thạch Chi Hiên, những người khác coi thường Thiên Liên Tông tác dụng.

Trên tay tình báo, giờ này khắc này cảnh cáo nói lấy Nhạc Duyên Thiên Liên Tông năng lực, tại tất yếu dưới tình huống, ngươi đường đường Độc Tôn Bảo ăn dùng là bọn họ cũng có thể khống chế. Nhất là loại này khá lớn thế lực, cũng không phải là tất cả đồ đạc cũng có thể

do chính mình nội bộ sinh ra.

Nhìn qua An Long, Nhạc Duyên cảm thấy này Thiên Liên Tông đến lúc đó như cùng mình giao cho Thương Tú Tuần khách điếm nghiệp lớn hợp lại lời này, đây quả thực là hoàn mỹ phối hợp. Không chỉ có sẽ kiếm tiền, hơn nữa tại tình báo thu thập trên cũng có chỗ độc đáo.

Trong nội tâm suy nghĩ vấn đề này đồng thời, Nhạc Duyên cũng ở đây cẩn thận phân tích trên tay tình báo.

Rất nhanh, Nhạc Duyên liền từ trong đó lấy ra một tấm hấp dẫn hắn chú ý đông tây gì đó tới.

“Tống phiệt người đến đâu này? !”

Tuy là nghi vấn ngữ khí, nhưng là thuộc về một cá nhân lầm bầm lầu bầu, An Long nghe xong cũng không có lên tiếng, mà là bảo trì yên tĩnh đứng ở bên cạnh lẳng lặng nhìn. Nhạc Duyên nói xong gật gật đầu, tán thành chính mình lúc trước cái kia câu nghi hoặc, nói: “Xem ra là được rồi. Lý Thế Dân cùng Sư Phi Huyên tới Ba Thục tin tức, Tống Khuyết cũng biết!”

“Cũng là!”

“Tống Khuyết cho tới bây giờ sẽ không có buông tha hắn đối với phía bắc diện tầm mắt!”

“Bất quá trước mắt Tống phiệt chuyện tình có thể để ở một bên, Tống phiệt cao thủ đứng đầu không có xuất động, sẽ không ta chuyện kế tiếp có chỗ ảnh hưởng!”

Nói đến đây, Nhạc Duyên chậm rãi đi đến phía trước cửa sổ, nhìn cái nhìn kia đã rơi xuống một nửa trời chiều.

Một hồi lâu.

“Là lúc này rồi!”

Lời nói rơi xuống, Nhạc Duyên đã xoay người đi ra ngoài, chỉ cần Lý Thế Dân còn tại Ba Thục, tại Thiên Liên Tông chân chính toàn lực vận chuyển, tung tích của hắn liền trốn không thoát của mình nắm giữ.

Nghe đến đó, An Long hai mắt hợp lại, biết rõ giết vương kế hoạch bắt đầu rồi.

Này một lợi thế quân cờ, sắp xuất thủ.

Chỉ là không người nào biết Đạo Công Tử đến tột cùng sẽ như thế nào ra tay.

Chập tối.

Bởi vì là ngày mùa hè. Trời tối trễ.

So sánh với tới, mọi người cơm tối cũng đẩy phải so sánh với mùa đông cùng mùa xuân đã muộn, Độc Tôn Bảo cũng giống như thế.

Chỉ là so với bình thường dân chúng mà nói, bọn họ tuyển chọn cũng là mới lạ rau dưa cùng tài liệu, sau đó tại người đặc biệt dưới sự dẫn dắt, đem vài xe rau dưa dưa và trái cây cùng thịt… Đưa vào Độc Tôn Bảo.

Mà theo cái này nghề, Nhạc Duyên rất dễ dàng trà trộn vào trong đó.

Cho dù là có An Long chỗ vẽ đấy về Độc Tôn Bảo vẽ. Nhưng đối với Nhạc Duyên mà nói, hết thảy vẫn là do chính mình tự mình đến nhìn tới tốt lắm.

Một thân rách rưới xiêm y, triệt để che đậy nguyên bản phong thái.

Chẳng qua là tại bước chân vào Độc Tôn Bảo qua đi, Nhạc Duyên chỉ là một xoay người, cũng đã tại một đám nha hoàn thị nữ mí mắt dưới biến mất, mà trong lúc vô tình một cái giắt xe đẩy tay dưới người không biết tại khi nào đi ra. Thế thân nguyên lai vị trí.

Đoàn người lắc lắc đung đưa hướng phòng bếp phương hướng mà đi, thuận tiện kết xuống tiền tài.

Một phương hướng khác.

Nhạc Duyên thừa dịp Độc Tôn Bảo nhất danh thị vệ không chú ý dưới tình huống, một tay lấy đối phương túm vào một cái trống không ở dưới gian phòng, rất nhanh lại lần nữa thay đổi một bộ quần áo đi ra.

Theo An Long chỗ vẽ đấy đường xá đi tới, Nhạc Duyên liền phát hiện An Long chỗ vẽ đấy địa phương đã xuất hiện sai lầm, đương nhiên đó cũng không phải nói An Long tại lừa gạt mình, mà là Giải Huy cùng An Long kết bái bản thân liền đánh kia tâm tư của hắn.

Cho dù là lúc trước nhường An Long tại Độc Tôn Bảo đã làm khách. Nhưng cũng sẽ là quay đầu sẽ đem An Mập Mạp chỗ ngồi trôi qua ghế ra bên ngoài thiêu hủy tồn tại.

Sửa đổi gian phòng an bài, đối với Giải Huy tới nói không lại là chuyện nhỏ.

Về phần chủ thể vị trí, thí dụ như Giải Huy thư phòng phòng ngủ chỗ cái gì, đều không có thay đổi. Dù sao, tại thiên hạ này, còn không có có bao nhiêu người có thể đủ rồi thần không biết quỷ không hay mò tới Giải Huy trước mặt trước, người ta dầu gì cũng là Ba Thục đệ nhất cao thủ.

Hơn nữa cao thủ tình hình chung cũng là tự giữ thân phận, trong thiên hạ giống như Tà vương Thạch Chi Hiên người như vậy quá ít.

Một đường đi một chút ngừng ngừng. Tránh được nghiêm mật chỗ, Nhạc Duyên hướng mục đích của mình đi đến.

Chỉ là đi ngang qua một chỗ lầu các thời điểm, Nhạc Duyên đang quan sát chạm đất hình đồng thời, vẫn không quên thuận tiện nhìn xuống này lầu các phía trước trong sân nở rộ hoa tươi.

“Ân?”

Cước bộ dừng lại, tầm mắt kinh ngạc nhìn trước mắt nở rộ đóa hoa, nghiêng đầu đánh giá một hồi lâu, Nhạc Duyên xoay người đem trước mặt một đóa Tulip hái xuống. Đặt ở trước mũi nhẹ nhàng hít hà. Nhận thức lấy

hương hoa, Nhạc Duyên bất ngờ nhớ tới một việc, đó chính là chính mình vài ngày lại không có tắm rửa.

Nhìn trước mắt nhiều như vậy đóa hoa, Nhạc Duyên liền toát ra nghĩ muốn giặt rửa một cái cánh hoa tắm xúc động.

Tựu tại Nhạc Duyên tỉ mỉ ngửi hương hoa. Cả người lâm vào một loại không khỏi thoải mái trạng thái thời điểm, không tiếng động không vang lên ở bên trong, một vật trực tiếp đã rơi vào Nhạc Duyên trên đầu.

Này vừa rụng, rốt cục đem Nhạc Duyên theo loại trạng thái này hạ tỉnh lại.

Trong nội tâm cả kinh, tay phải cầm qua đã rơi vào trên tóc của mình đông tây gì đó, hắn phát hiện đây là một Trương Tú lấy uyên ương lụa khăn tay ư, trên mặt tản ra ôn nhu nhàn nhạt mùi thơm.

Lầu hai.

Cửa sổ bị đẩy.

Một cái xinh đẹp như hoa nữ tử chính vẻ mặt kinh ngạc ngoài ý muốn nhìn lấy phía dưới, hiển nhiên là không ngờ rằng trên tay nàng đông tây gì đó sẽ rớt xuống nện vào người.

Đây là một u oán nữ tử.

Trên mặt cảm tình cũng không thuận rừng.

U oán thần sắc, cộng thêm tiều tụy bộ dáng, cũng nói cho hắn Đạo Công Tử cô gái trước mắt đau khổ.

Duy nhất nhường hắn ngoài ý muốn địa phương, liền là đối phương bộ dáng tựa hồ có chút quen mắt, giống như đã gặp nhau ở nơi nào.

Một tay cầm khăn tay, một tay nắm bắt Tulip tại trước mũi nhẹ nhàng xoay tròn lấy tỉ mỉ ngửi mùi thơm, Nhạc Duyên hướng lầu hai nữ tử đưa đi một cái tràn đầy mị lực nụ cười.

Trong hai người khoảng cách lấy mấy mét, một trên một dưới cứ như vậy bốn mắt nhìn nhau.

Một hồi lâu.

“Không có ý tứ!”

“A! Ngươi là ai? Ta như thế nào chưa thấy qua ngươi?”

Gò má hơi có chút đỏ lên, nữ tử nhìn đối phương trên tay xoay tròn lấy Tulip, tuy nhiên quần áo chính là hạ nhân, nhưng là đối phương bộ dáng cùng khí chất nhưng lại nàng lần đầu tiên thấy, nàng cảm thấy chỉ sợ là thế gia công tử cũng vô pháp sánh bằng phía dưới người.

“Nhân sinh chớ để chỉ thấy được đau khổ, tánh mạng đúng là vẫn còn vui vẻ đấy!”

“Đưa ngươi!”

“Nữ nhân tựa như đóa hoa này, nhưng chớ có trước thời gian héo rũ rồi!”

Nói xong, tay phải bắn ra một đưa, này Tulip đã bay về phía lầu hai, đã rơi vào nữ tử trước mặt trước. Mà đồng thời, Nhạc Duyên thân hình đã lóe lên, tránh được.

“Ai!”

“Ta…”

Nữ tử lời nói im bặt mà dừng, ánh mắt của nàng đã rơi vào này bay bay đã rơi vào trước mặt Tulip, thật lâu không tiếng động.

Về phần Nhạc Duyên tại tránh được đối phương sau, người đứng ở âm u trong góc, người biểu lộ rất là ngoài dự tính. Bắt đầu nhất thời không nghĩ lên nàng kia là ai, nhưng ở Nhạc Duyên cầm trong tay Tulip tống xuất sau, lúc này mới nhớ tới này thân phận của cô gái tới —— Tống Ngọc Hoa.

Là trọng yếu hơn vẫn là Nhạc Duyên phát hiện mình thế nhưng tại như vậy thời khắc nguy hiểm, còn có thể thất thần.

Xem ra lúc trước Liễu Không cái kia một kích cuối cùng ảnh hưởng tại hiện tại rốt cục dần dần hiện lên.

Sở dĩ là có phát hiện này khẳng định, là vì vừa mới Nhạc Duyên đem trong tay khăn tay nhét vào này bên trong vườn hoa, nhưng là đang đi ra một khoảng cách sau, hắn thế nhưng lại trở về đem nhặt lên.

Chết tiệt Liễu Không, để cho ta thất bại trong gang tấc!

Này tính cái gì?

Nhìn qua trên tay khăn tay, Nhạc Duyên biểu lộ rất là ngoài dự tính.

Chương 181 : Trộm vương

181 chương trộm vương

Gió đêm hơi lạnh, đêm rất nhanh đã tới.

Độc Tôn Bảo tại này thời đoạn lại lần nữa náo nhiệt lên, dù sao đến lúc ăn cơm tối.

Chỉ là những người khác dù thế nào dạng, đối với bảo chủ Giải Huy đến tột cùng tại làm chuyện gì cũng không có mấy người biết rõ, chân chính hiểu rõ biết rõ Tần vương Lý Thế Dân tại Độc Tôn Bảo bất quá là Giải Huy, còn có hắn mấy cái tâm phúc, cùng với nhi tử.

Trừ đó ra, tại hắn người trong mắt Độc Tôn Bảo nguyên lai là cái dạng gì, trước mắt còn là cái dạng gì.

Chỉ có tâm bình tĩnh suy nghĩ tương đối nhẫn nhụi người mới sẽ biết rõ loại này bình tĩnh phía dưới ba đào mãnh liệt. Ngoài lỏng trong chặt, chính là trước mắt Độc Tôn Bảo bộ dạng.

“…”

Với tư cách Thiên Đao Tống Khuyết nữ nhi, với tư cách Giải Huy con dâu, cho dù là Tống Ngọc Hoa nhà mẹ đẻ người thế lực khổng lồ, nhưng ở gả đi ra ngoài nữ nhi chính là hắt đi ra ngoài nước, hơn nữa càng nhiều là cũng chỉ là Tống Khuyết bất quá vững vàng Giải Huy

quân cờ.

Nàng Tống Ngọc Hoa tại Độc Tôn Bảo trôi qua cũng không tốt.

Tống Khuyết biết mình nữ nhi đại biểu thân phận, Giải Huy cũng đồng dạng biết rõ Tống Ngọc Hoa gả vào Độc Tôn Bảo hàm nghĩa, mà Tống Ngọc Hoa phu quân càng phải như vậy, chẳng quan tâm không thương không yêu.

Nàng Tống Ngọc Hoa gả vào Độc Tôn Bảo, mang đến bất quá là vì Độc Tôn Bảo tăng thêm một tấm miệng cơm, còn có một hậm hực tiểu mỹ nhân.

Điềm tĩnh, dịu dàng, còn có tính tình kiên nghị.

Cho dù là tại Độc Tôn Bảo cũng là bị bài trừ tại Giải gia người nhà bên ngoài, nàng cũng chỉ là yên lặng không nói, một cá nhân yên tĩnh ở lại đó, dù là nàng là Thiên Đao con gái, cũng là như thế. Tại Độc Tôn Bảo, vô luận Tống Ngọc Hoa làm như thế nào, nàng vẫn sẽ không bị Giải Huy chân chính tiếp nhận, bởi vì nàng là Tống Khuyết nữ nhi.

Này một nguyên nhân, liền đầy đủ làm tất cả giải thích.

Chân chính so với muội muội nàng Tống Ngọc Trí mà nói, nàng Tống Ngọc Hoa xa xa không có Tống Ngọc Trí qua phấn khích cùng thoải mái.

Theo người hầu đến đây mời, Tống Ngọc Hoa liền biết rằng bữa ăn tối hôm nay đến, thu cứ vậy mà làm có chút lộn xộn vạt áo, Tống Ngọc Hoa quay đầu nhìn thoáng

qua này bị nàng bày ở cửa sổ cái kia đóa tháo xuống Tulip, tầm mắt dừng một hồi lâu, Tống Ngọc Hoa lúc này mới xoay người đẩy cửa phòng ra. Hướng ra phía ngoài đi đến.

Yểu điệu thân hình thái, còn có bước liên tục một loại bước nhỏ, như tiểu thư khuê các một loại Tống Ngọc Hoa xoay người, chậm rãi đem đẩy thuê phòng môn quan đi lên, tại khe cửa khép lại một khắc đó, nàng tựa hồ lại lần nữa gặp được cái kia cầm lấy Tulip nhẹ ngửi hương hoa nam nhân.

Cúi đầu xuống.

Thì thào tự trách một tiếng, Tống Ngọc Hoa lúc này mới tại người hầu dưới sự dẫn dắt đi đại sảnh.

Đại sảnh.

Nếu là một loại nữ tử tại bình thường lúc ăn cơm. Là không có tư cách trên chủ bàn, nhưng là Tống Ngọc Hoa chính là Thiên Đao Tống Khuyết con gái, càng Giải Huy nhi tử cưới hỏi đàng hoàng, bất kể trong lúc này có cái gì dùng là xấu xa cùng giao dịch, nhưng nàng Tống Ngọc Hoa tựu là có này thân phận.

Chỉ là…

Tại bàn cơm này trên, tại đây Độc Tôn Bảo trong. Nàng Tống Ngọc Hoa chính mình tổng cảm giác là một ngoại nhân, mà không phải nơi này người nhà.

Nàng tại nơi này trôi qua tốt, ăn ngon, cũng không ai khi

dễ nàng, có thể nàng Tống Ngọc Hoa sẽ không có cảm giác mình chân chính hạnh phúc qua. Trừ đó ra, nàng càng nhiều là vẫn là nhắc đi nhắc lại lấy mình là không là nơi nào làm không đủ tốt, không đòi phu quân yêu mến. Không đòi công công yêu mến.

Đầu tiên là ôn nhu hỏi tốt, hướng công công vấn an, hướng phu quân cùng em gái chồng vấn an, trong đó trừ bỏ Giải Huy coi như là gật gật đầu có chút đáp lại lời này, như vậy những người khác chính là không để mắt đến.

Đối với cái này Tống Ngọc Hoa vẫn là cười ôn hòa lấy, từng chút từng chút đang ăn cơm cũng im lặng.

Giải Huy trong đại sảnh bất quá là ăn hơi có chút rồi rời đi, nguyên bản coi như tốt ăn cơm bầu không khí đang mở huy đi rồi, lập tức trở nên lãnh đạm bắt đầu. Giải Văn Long cũng buông xuống bát đũa. Ly khai, về phần Giải Văn Uyên cũng giống như thế.

Cùng Giải Văn Uyên bất đồng, Giải Văn Long biết mình phụ thân gần nhất đang làm cái gì, cùng Lý phiệt đạt thành hợp tấu, nhất định phải phải chém lại cùng Tống Khuyết liên lạc. Hơn nữa bản thân Giải Văn Long đối với Tống Ngọc Hoa liền không có bao nhiêu hứng thú, lại là liên minh kiểu hôn nhân, hắn đối đãi Tống Ngọc Hoa thái độ tự nhiên thì rõ ràng.

Bởi vì Giải gia nghĩ muốn xuất đầu. Nhất định phải đi ra Thiên Đao Tống Khuyết bóng mờ.

Hơn nữa cùng Lý phiệt hợp tác, Giải Huy thì không thể

giống như cỏ đầu tường (*gió thổi chiều nào theo chiều nấy) một loại, ở trong mắt hắn xem ra, trước mắt thiên hạ thế cục tuy nhiên hỗn loạn. Nhưng ở Phật môn chèo chống, Lý phiệt cuối cùng là có thật lớn ưu thế, trong đó địa lợi chính là thật lớn ưu thế.

Mà gần nhất ầm ĩ vô cùng náo nhiệt Khấu Trọng Thiếu Soái Quân cũng bất quá là chiếm cứ nho nhỏ địa bàn, cho dù là có Phi Mã mục trường trợ giúp, hơn nữa đối với phương sư phụ Đạo Công Tử to lớn trợ giúp, nhưng là đang mở huy xem ra Khấu Trọng vẫn không có gì cơ hội.

Đạo gia nghĩ muốn của mình người phát ngôn đoạt được thiên hạ, đứng mũi chịu sào đối mặt chính là trước mắt đệ nhất thiên hạ đại tông Phật môn. Có Phật môn ngăn cản, Thiếu Soái Quân nghĩ muốn chân chính được việc này thật sự là quá mức khó khăn. Chỉ sợ là tại cuối cùng, Ma Môn cũng sẽ nhúng tay.

Thiếu Soái Quân được việc chỗ gặp phải khó khăn, so sánh với trong tưởng tượng càng thêm nghiêm trọng.

Một phen so sánh suy tư xuống tới, Giải Huy đương nhiên là có nhân tuyển. Giải gia nghĩ muốn phát đạt, nghĩ muốn tại đây hỗn loạn đích thiên hạ tranh thủ một chén canh, Độc Tôn Bảo như vậy liền chỉ có một hợp tác đối tượng, đó chính là Lý phiệt. Dệt hoa trên gấm không bằng đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, còn lần này liền là như vậy tính toán.

Về phần Độc Tôn Bảo chính mình đi tranh bá thiên hạ, Giải Huy mặc dù có dã tâm, nhưng là ý nghĩ như vậy lại

là không có nghĩ qua, nếu không mà nói cái thứ nhất quấn bất quá hắn Giải Huy người chính là Thiên Đao Tống Khuyết. Đối với mình cái này kết bái huynh trưởng, Giải Huy hiểu rõ nhưng mà rất sâu.

Cũng đúng là như thế, đối mặt Tống Ngọc Hoa người con dâu này, Giải gia hoàn toàn không thể rộng mở ngực tiếp nhận người ta. Phụ thân cùng huynh trưởng như thế, Giải Văn Uyên liền càng không cần phải nói, đang mở nhà mấy năm này, nàng cơ hồ không có cho Tống Ngọc Hoa một lần sắc mặt tốt.

Đối với Giải Văn Uyên mà nói, nàng vừa bất kể ngươi có phải hay không Thiên Đao nữ nhi, gả vào Giải gia, đó chính là Giải gia người.

Một bữa cơm ăn yên yên ổn ổn, giống như thường ngày đồng dạng.

Tống Ngọc Hoa đảo là không có như thế nào để ý, bất quá nàng phát hiện một ít ngoài dự tính địa phương, đó chính là tại trong khoảng thời gian này tới, Độc Tôn Bảo so sánh với dĩ vãng càng thêm nghiêm mật, tựa hồ là tại thủ vệ vật gì đó. Người ở phía ngoài có lẽ không biết, nhưng ở chỗ đã vài năm Tống Ngọc Hoa rất rõ ràng phát hiện những biến hóa này.

“…”

Chỉ là Tống Ngọc Hoa đối với cái này cũng không có hứng thú, gả đi ra ngoài nữ nhi như hắt đi ra ngoài nước, nàng Tống Ngọc Hoa gả vào Giải gia ngày đó lên, nàng cũng đã là Giải gia người.

Mặc dù là nàng biết rằng những chuyện khác, với tư cách Giải gia con dâu nàng cũng không có nói cho muội muội của mình, sẽ không nói cho phụ thân của mình.

Nhưng hiển nhiên…

Có chút thở dài một hơi, Tống Ngọc Hoa trên mặt xẹt qua một tia bất đắc dĩ.

Một phen sau buổi cơm tối, nàng lại cần phải trở về.

Hiển nhiên phu quân của mình còn chắc là không biết lý chính mình, em gái chồng cũng giống như thế.

Tại trở về gian phòng của mình trên đường, Tống Ngọc Hoa càng phát phát hiện Độc Tôn Bảo trong tựa hồ xuất hiện vấn đề gì, mới vừa vặn mới vừa vặn đi lúc đi ra khá tốt. Nhưng ở này trong thời gian thật ngắn, nhưng lại xuất hiện vấn đề thật lớn.

Bốn phía trạm gác ngầm cũng đã xuất hiện, còn có thật nhiều nhân thủ cầm cung nỏ xuất hiện ở trong đó.

Không chỉ có như thế, nàng thậm chí tinh mắt nhìn thấy xa xa xuất hiện hòa thượng.

Kì quái!

Trong nội tâm rất là quái dị, nhưng là Tống Ngọc Hoa biết mình tại nơi này địa vị, rất nhiều đồ đạc bởi vì nàng là Thiên Đao nữ nhi là không thể đi trộn đều. Cho nên, Tống Ngọc Hoa bất quá là quay đầu lại nhìn lướt qua.

Liền tại nha hoàn phục thị, về tới của mình sân nhỏ.

Bất quá này đột ngột hỗn loạn, quả thật làm cho Tống Ngọc Hoa không khỏi nhớ tới hơn một canh giờ trước nhìn thấy chính là cái kia ngửi hoa nam tử tới, có lẽ…

Đẩy cửa ra.

Đầu tiên mắt, nàng lại nhìn thấy này bày tại cửa sổ trên mặt bàn Tulip. Nhìn lướt qua, phất tay nhường nha hoàn lui ra sau. Tống Ngọc Hoa này liền đi vào trong đó.

Đóng cửa phòng.

Tống Ngọc Hoa đầu tiên là đi đến trước cửa sổ, đem bày ở tại trên mặt Tulip một lần nữa dịch cái vị trí sau, Tống Ngọc Hoa nhu nhược kia thanh âm lúc này mới quanh quẩn tại trong phòng.

“Là ngươi sao?”

Nhu nhược thanh âm chút nào làm cho người ta không cảm giác nàng là Thiên Đao Tống Khuyết nữ nhi, một chút cũng không có cha hắn khí chất cùng đao áp thiên hạ khí khái. Dịu dàng, nhu nhược, cứng cỏi, đây cũng là cái này chiến loạn thời đại tiểu thư khuê các.

Các nàng chưa bao giờ là vì chính mình mà sống.

Không quay đầu lại.

Tống Ngọc Hoa biết rõ trong phòng của mình đã tới những người khác. Hơn nữa còn là cái loại này tương

đối vội vàng, là từ cửa sổ trong nhảy người tiến vào. Hơn nữa đối phương còn là một cá lúc trước mình đã từng thấy người.

“Ngươi cũng là yêu hoa người rồi!”

Tay ngọc khuấy động lấy trước mặt Tulip, này đóa bị hái xuống đóa hoa bị bỏ vào một cái bình nhỏ ở bên trong, trong đó còn chứa một ít nước, đây cũng là Tống Ngọc Hoa chập tối làm những chuyện như vậy. Bao hoa tháo xuống, liền cách điêu linh đã không xa.

Đặt ở bình hoa ở bên trong, trang trí nước, ít nhất sẽ làm đóa hoa này héo tàn muộn một ít.

Nhìn xem đóa hoa này. Tống Ngọc Hoa thật giống như thấy được chính mình.

“Chỉ là ngươi không nên tháo xuống nó, rời đi vườn hoa hoa, cuối cùng sẽ cô độc điêu linh đấy!”

Tay ngọc nhẹ nhàng vuốt ve này đã ẩn ẩn có chút ít ỉu xìu cánh hoa, Tống Ngọc Hoa thì thào tự nói lấy.

Có chút tiều tụy bóng lưng, còn có này sâu kín ngữ khí, nhường nghe trong nội tâm thì có một loại nhịn không được nghĩ muốn thương tiếc xúc động.

Trong phòng, không có có bất kỳ hồi âm.

Tựa hồ Tống Ngọc Hoa bất quá là tại lầm bầm lầu bầu.

Hồi lâu.

Tống Ngọc Hoa tại cẩn thận loay hoay lấy này đóa Tulip. Trên tay thì là cầm một tay mới khăn tay, đang tại nhẹ nhàng vì cánh hoa lau sạch lấy vết bẩn, động tác nhu hòa thong thả, tựa hồ trước mặt nàng không chỉ là một đóa hoa. Mà là một người, một cái mảnh mai nữ nhân.

“Không ra tiếng cũng không có chuyện!”

“Vừa mới lâu đài trong rung chuyển chắc là vì công tử mà dậy a?”

“Có thể đối với Độc Tôn Bảo ra tay đều cũng có lấy cực đại bối cảnh hay là đỉnh tiêm thân thủ cao thủ, Ngọc Hoa không muốn biết ngươi cùng bọn họ có cái gì gút mắc, kính xin nhìn tại chúng ta cũng là tiếc hoa người phân thượng, chớ để bị thương vô tội!”

Có chút liếc phía dưới, Tống Ngọc Hoa tựa hồ tại kiểm tra chính mình có hay không chà lau sạch sẽ, tay ngọc nhẹ nhàng vê cầm lấy hoa hành, phát hiện chỗ đó lại có điểm vết bẩn, liền một cá nhân hướng về phía chỗ đó cáp lấy tức, nghĩ muốn chà lau chỗ đó.

Bầu không khí lại lại lần nữa yên tĩnh trở lại.

Một hồi lâu.

Tống Ngọc Hoa lên tiếng lần nữa rồi, nói: “Ngươi có thể đủ đem khăn tay của ta lưu lại sao? Cái kia chỉ có thể là thuộc về chồng của ta a.”

Một cái nữ tắc người ta khăn thơm ném cho một cái lạ

lẫm nam nhân, đó là nàng sinh mệnh một cái chỗ bẩn, theo phương diện nào đó mà nói đã là bất trinh không khiết, nhất là nàng xuất thân chú trọng nhà Hán huyết mạch trong gia tộc thời điểm.

Nàng thân là Tống Khuyết nữ nhi, nên là như vậy hoàn mỹ.

Sau khi nói xong, Tống Ngọc Hoa không nói lời nào nữa, mà là nhẹ nhàng hừ một khúc ngoài dự tính khúc tới, như nỉ non một loại đúng á a âm thanh gấp khúc ở trong phòng.

Mà vào lúc này ——

Độc Tôn Bảo cao tầng rốt cục bạo phát triệt để hỗn loạn.

Không chỉ có Giải Huy trợn mắt trừng trừng, thậm chí liền cũng ở nơi đây làm khách Sư Phi Huyên vô cùng kinh ngạc.

Đó chính là Tần vương Lý Thế Dân tại dưới mí mắt của bọn hắn cho mất rồi.

Tần vương chạy đi đâu đâu này?

Chương 182 : Đạo công tử

182 chương trộm công tử

Hạ cờ vua buồn nôn nhất một chiêu là cái gì?

Không phải nửa đường đi lại, cũng không phải ván cờ trên đủ loại hiếm thấy cách đi.

Mà là ngươi đang ở đây mở quân cờ thời điểm, tướng quân của ngươi bị đối phương cầm. Mà trước mắt, Sư Phi Huyên, Độc Tôn Bảo liền gặp phải như vậy một cái tình huống.

Vốn là nha, Sư Phi Huyên tại nguyên bản tâm tư trong này đây Tần vương Lý Thế Dân làm mồi nhử, dụ dỗ Đạo Công Tử ra tay, như vậy đến lúc đó Tứ đại thánh tăng cũng sẽ ra tay, hơn nữa Bất Tử Ấn Pháp nguyên nhân, Đạo Công Tử tốt nhất kết cục đích thị là theo Tứ đại thánh tăng trở về niệm kinh kết quả.

Hơn nữa kế hoạch này Tần vương Lý Thế Dân cũng có tham dự, Độc Tôn Bảo tự nhiên không dùng ngoài ý.

Tại đây tam phương trong hợp tác, là không cho phép có người phá hư lúc này đây hợp tác, mà Nhạc Duyên chính là chủ yếu nhất phòng bị đối tượng.

Lúc trước, Nhạc Duyên cùng Sư Phi Huyên giằng co ván cờ, liền giống như tại một ván hảo hảo ván cờ ở bên

trong, Sư Phi Huyên bắt đầu làm bên ngoài tràng mờ ám, tìm bên ngoài tràng cao thủ trợ giúp, phía dưới thắng ván này, nhưng là cuối cùng nhưng lại dẫn đến nguyên bản còn chuẩn bị tại quy tắc trong đánh cờ Đạo Công Tử nổi giận, trực tiếp thiêu bàn cờ.

Đây cũng là hỏa thiêu Tĩnh Niệm thiện viện thông tục thuyết pháp.

Trước mắt Ba Thục ván này, nhưng lại Sư Phi Huyên vừa mới tại dọn xong quân cờ, đang chuẩn bị nhường tướng quân trở về vị trí cũ thời điểm, lại phát hiện tướng quân tại mí mắt của mình nội tình hạ bị người cho trộm đi nha. Loại tình huống này, quả thực đánh một cái Sư Phi Huyên trở tay không kịp.

Độc Tôn Bảo.

Giải Huy cơ hồ là tức sùi bọt mép, tại ngắn ngủn một cái bữa tối ở bên trong, tại nơi này làm khách, sáng sớm ngày mai liền phải ly khai Tần vương Lý Thế Dân liền tại chính mình nặng nề bảo vệ hạ cho sinh sinh mất rồi. Lúc ấy Giải Huy nghe thấy tin tức này thời điểm, còn tưởng rằng là Sư Phi Huyên đang nói đùa, chỉ là nói một câu, Tần vương khả năng đang nhìn cảnh đêm.

Nhưng là tại nhìn thấy Sư Phi Huyên này mặt nghiêm túc sắc sau, Giải Huy liền biết rằng Tần vương Lý Thế Dân thật sự bị mất.

Điều đó không có khả năng!

Đây là Giải Huy ý niệm đầu tiên, nhưng ở Sư Phi Huyên

còn có một bầy hòa thượng vô cùng nghiêm túc nghiêm túc tầm mắt nhìn soi mói, cho dù là Giải Huy không thừa nhận cũng không được kết quả này, đó chính là Tần vương tại hắn Độc Tôn Bảo cho mất rồi.

Chuyện này nếu lưu truyền ra đi, chỉ sợ là tại người ở chỗ này cũng có thể tự sát dùng tạ ơn thiên hạ.

Này không chỉ có là tại đánh Độc Tôn Bảo mặt. Huống chi đem Phật môn ném trên mặt đất, còn không ngừng giẫm thêm nhiều chân, về phần Độc Tôn Bảo nói toạc ra bất quá là tiện thể lấy.

“Toàn bộ bảo giới nghiêm, Tần vương nhất định còn tại Độc Tôn Bảo trong!”

“Cao thủ!”

“Tuyệt đối cao thủ!”

“Dưới loại tình huống này mang đi Tần vương người, vượt qua tưởng tượng của ta!”

Giải Huy nhắm mắt lại, dùng đè xuống khiếp sợ trong lòng, thì thào lẩm bẩm. Hắn có thể đủ biết rõ đối phương thân thủ khinh công chỉ sợ là làm cho người ta kinh ngạc.

Thân là Giải Huy nhi tử Giải Văn Long đồng dạng sâm cùng cha mình hành động, cho nên cũng biết Tần vương Lý Thế Dân tại Độc Tôn Bảo bị mất chuyện tình, lúc này tại biết chuyện đã trải qua sau, Giải Văn Long lúc này trợn mắt há hốc mồm.

Này tính cái gì?

Đối mặt kết quả như vậy, Giải Văn Long trừ bỏ thẹn quá hoá giận bên ngoài, không còn cách nào rồi. Tại được chính mình mệnh lệnh của phụ thân sau. Giải Văn Long liền dẫn một đoàn thủ hạ bắt đầu đầy thôn trang bắt đầu dò xét lên, hi vọng phát hiện Tần vương Lý Thế Dân tung tích.

Giải Huy cùng Sư Phi Huyên đều có một loại trực giác, đó chính là Tần vương chỉ sợ trước mắt còn tại Độc Tôn Bảo trong. Nếu không phải có thể mau chóng lời này, chỉ sợ sẽ ra vấn đề lớn.

Đưa mắt nhìn con của mình mang người còn có một bầy hòa thượng rời đi, Giải Huy lúc này mới quay đầu hướng đứng ở bên cạnh sắc mặt vô cùng nghiêm túc Sư Phi Huyên mở miệng hỏi: “Sư tiên tử, ngươi cảm thấy sẽ là ai?”

“Đạo Công Tử!”

Chậm rãi ngẩng đầu, Sư Phi Huyên khóe miệng lần đầu tiên hiện ra đắng chát vui vẻ. Nói: “Đạo Công Tử! Đạo Công Tử! Chỉ sợ là người giang hồ cũng gọi sai rồi, dùng vì cái này đạo chính là đạo trong Đạo gia, mà trên thực tế cái chữ này hẳn là đạo trong đạo tặc!”

“Trộm công tử!”

Nam Nam lập lại cái này đã để thiên hạ người giang hồ biết rõ hơn tất danh hào, Sư Phi Huyên giờ khắc này

trong đầu hồi tưởng nhưng lại từng tại Tĩnh Niệm thiện viện tranh đoạt Hoà Thị Bích thời điểm, lúc trước Nhạc Duyên chính là dùng một thân tiểu sa di hình tượng, không kiêng nể gì cả đi tới Đồng điện, tại ánh mắt của mình hạ cầm đi Hoà Thị Bích.

Mà trước mắt, hiển nhiên lúc này đây là lúc trước một ít lần phiên bản. Chẳng qua là so với Hoà Thị Bích tới, lúc này đây hành động càng thêm làm cho người ta kinh ngạc. Lúc trước nếu không phải là mình tại trong Đồng điện, như vậy Nhạc Duyên trộm chính là Hoà Thị Bích, cuối cùng là chính mình phát hiện.

Nhưng bây giờ, chính mình bất quá là ở bên ngoài dò xét một vòng, ăn một điểm đồ vật trở về, cũng đã không thấy Tần vương Lý Thế Dân bóng dáng.

Lúc này đây. Trộm chính là người sao, còn là một cá vương.

Cho dù là lúc trước thiền chủ Liễu Không chết trận tại Phi Mã mục trường, Sư Phi Huyên cũng chỉ là trong nội tâm đau lòng, nhưng là đối với Nhạc Duyên mà nói. Nàng cũng không sợ hãi, trên tay vẫn có chừng đủ tư chất ngọn nguồn có thể sử dụng. Nhưng là lúc này đây, đối phương trực tiếp lật bàn rồi.

Nếu là mất đi Tần vương Lý Thế Dân, hoặc là nhường Lý Thế Dân xuất hiện vấn đề gì, như vậy đối với Phật môn mà nói đả kích liền quá lớn.

Sư Phi Huyên lông mày chau càng phát lợi hại, hiển nhiên lúc này đây chuyện tình triệt để bị người nắm chỗ

đau.

“Đạo Công Tử, Nhạc Duyên?”

Giải Huy ánh mắt sáng quắc, ánh mắt lộ ra dọa người, trong lòng của hắn, đã đem Nhạc Duyên cho hận lên. Đứt người tiền đồ liền giống như đoạt thê mối hận, thù giết cha, đây là bất cộng đái thiên tồn tại. Giải Huy không thể cũng không cho phép có người phá hư nhà mình kế hoạch.

Lần này, nếu là ngăn đón đến đó Nhạc Duyên, nhất định phải làm cho đối phương không cách nào còn sống đi ra Ba Thục.

Nghĩ tới đây, Giải Huy nhớ tới này truyền lưu trên giang hồ Phi Mã mục trường một trận chiến kết quả, người lập tức xoay người ra khỏi , hắn đối với tại con của mình năng lực không tự tin, Giải Văn Long tuy nhiên thân thủ cũng xem là tốt, nhưng tuyệt đối không phải này Đạo Công Tử đối thủ.

“…”

Nhìn qua Giải Huy rời đi thân ảnh, Sư Phi Huyên hít sâu một hơi, này đứng dậy đi ra ngoài.

Ván này, nàng Sư Phi Huyên triệt để rơi vào rồi hạ phong.

Bởi vì chưa từng có người nào ngờ tới, sẽ có người tại trộm đạo hạng nhất trên có lấy cao như thế tạo nghệ, một số gần như tại nói.

Tựu tại Độc Tôn Bảo đã ồn ào nghiêng trời lệch đất thời điểm, Nhạc Duyên rốt cục mang theo chiến lợi phẩm của mình, theo Tống Ngọc Hoa trong phòng bình yên vô sự rời đi, mặc dù có chút mạo hiểm, nhưng vẫn là mượn khinh công của hắn cùng thân thủ, hơn nữa Thiên Liên Tông nhân viên tiếp ứng cùng phối hợp, ly khai địa phương nguy hiểm.

Thiên Liên Tông.

Bí ẩn cứ điểm.

An Long trợn mắt há hốc mồm nhìn lấy đứng ở trước mặt mình hai người, mở trừng hai mắt, thò tay lau một chút chính mình này cơ hồ chỉ có một đường nhỏ ánh mắt, lại lần nữa cẩn thận nhìn xem phía trước mặt người.

Một hồi lâu.

An Long rốt cục hít vào một hơi, cả người mới từ kinh ngạc trong trạng thái triệt để quay trở lại. Đầy trong đầu quanh quẩn cũng là Đạo Công Tử Nhạc Duyên giới thiệu câu nói kia —— vị công tử này chính là Tần vương Lý Thế Dân, hảo hảo chiêu đãi khách quý!

“Tần vương, Lý Thế Dân!”

Thì thào nói ra trước mặt một thân quần áo rách nát thanh niên. An Long nói ra tên của đối phương. Cuối cùng, cũng bất quá là nghênh đón đối phương tùy ý liếc, sau đó Lý Thế Dân liền nhắm mắt lại tới, chờ đợi.

Thấy thế, An Long đảo cũng không nói gì, chỉ là vui vẻ.

Bất quá đối với Đạo Công Tử thực lực, An Long nhưng lại lại lần nữa chấn kinh rồi.

Một phút đồng hồ qua đi.

Sảng khoái rót một cái cánh hoa tắm Nhạc Duyên rốt cục từ trong phòng đi ra. Mang theo một thân hương khí. Phất phất tay, ý bảo An Long đi xuống sau, Nhạc Duyên này liền đi tới Tần vương Lý Thế Dân trước mặt trước, chậm rì rì thay đối phương rót một chén trà, làm một cái thỉnh động tác, sau đó chính mình liền phối hợp uống lên.

"…"

Ánh mắt mở ra. Lý Thế Dân tầm mắt chằm chằm lên trước mặt cái này một thân cẩm y thanh niên, đối phương đúng là hắn phía trước một mực thiết tưởng trôi qua Đạo Công Tử Nhạc Duyên. Cấu tứ qua song phương gặp mặt, nhưng là, Tần vương Lý Thế Dân lại theo không có nghĩ qua mình cùng đối phương gặp mặt thời điểm chính là là dưới tình huống như vậy.

Tại đầm rồng hang hổ ở bên trong, một mình một người đến đây sau đó lấy đối phương này quái dị đích thủ pháp đem chính mình cho bắt cóc dẫn theo đi ra.

Kinh ngạc!

Tuyệt đối kinh ngạc!

Không có nghĩ qua sẽ là dưới tình huống như thế gặp mặt, cũng không có nghĩ qua đối phương sẽ trực tiếp đối với tự mình ra tay. Càng không có nghĩ qua một cái Đạo gia cao thủ thế nhưng sẽ ở trộm chi trên đường đi có tuyệt cao tạo nghệ, nhìn đối phương này quen thuộc bộ dáng, tựa hồ đã sớm đã làm chuyện như vậy.

Một đường bị đối phương theo Độc Tôn Bảo mang đi ra, Lý Thế Dân cũng ăn không ít khổ.

Tựa hồ là đã nhận ra Lý Thế Dân trong mắt hàm nghĩa, Nhạc Duyên đặt chén trà xuống, vẻ mặt tươi cười nói: "Đây là ta một lần đỉnh phong!"

"Bất quá đúng là vẫn còn có sửa lại địa phương, nguyên bản ta là muốn đánh nhau tính trực tiếp quăng danh thiếp cho Tần vương ngươi, nói khuya hôm nay ta đạp nguyệt mà đến. Mang Tần vương đi. Nhưng là càng nghĩ, cá nhân cảm thấy điều này thật sự là quá xem thường Sư Phi Huyên bọn họ, cũng miễn cho xuất hiện những thứ khác ngoài ý muốn, cho nên…"

"Ho!"

Vừa mới nâng chung trà lên uống trà Lý Thế Dân nghe vậy một miệng nước trà toàn bộ bị sặc trong lỗ mũi, ngẩng đầu nhìn người trước mặt, chỉ thấy đối phương một bộ đáng tiếc bộ dáng, nhất thời xém tí nữa đem Lý Thế Dân bực mình rồi. Rất có một loại muốn chạy trốn thổ huyết xúc động.

"Nhạc công tử, ngươi chuẩn bị giết cô vương sao?"

Ho khan một tiếng, Lý Thế Dân buông xuống chén trà trong tay, rất là nghiêm túc hỏi: “Nguyên lai ta cho là chúng ta có thể trở thành bằng hữu. Thiếu soái Khấu Trọng là một thiên tài. Phi Mã mục trường một trận chiến, làm cho người ta thấy được tiềm lực của hắn. Đối với Khấu Trọng sư phó Đạo Công Tử, càng nổi tiếng đã lâu, đáng tiếc!”

“Không!”

“Giết ngươi hại nhiều hơn lợi!”

Lắc đầu, Nhạc Duyên hướng Lý Thế Dân lắc đầu, phủ nhận cái này tâm tư, hỏi: “Đúng rồi, ngươi Lý phiệt là tin Phật a?”

“…”

Hô thở ra một hơi, Lý Thế Dân trong nội tâm cũng thở dài một hơi, đối mặt người như vậy, cho dù là Tần vương cũng không khỏi không thật cẩn thận, dù sao người trước mắt là một có thể hỏa thiêu Tĩnh Niệm thiện viện người, làm việc nhìn như không kiêng nể gì cả.

“Không sai!”

“Ta Lý gia cùng Dương gia cũng là tin Phật đấy!”

Nghe xong vấn đề này, Lý Thế Dân tuy nhiên nghĩ phủ nhận một chút, nhưng là vẫn là rất nghiêm túc trả lời, bởi vì là có thể trực tiếp điều tra chuyện tình.

Nghe đến đó, Nhạc Duyên gật gật đầu, coi như là minh bạch trong đó Từ Hàng Tĩnh Trai lựa chọn Lý Thế Dân một điểm.

Lý gia cùng Dương gia cũng là đồng dạng tôn trọng Phật giáo, không có khả năng lựa chọn một cái tôn sùng Đạo gia môn phiệt.

“Ha ha!”

“Xem ra ta nguyên bản suy đoán không sai!”

Cười cười, Nhạc Duyên lại vì chính mình trong chén trà thêm chút ít nước sôi.

Lý Thế Dân thì là giống nhau phẩm lấy trà, thật cũng không có nói những thứ khác lời nói, chỉ là tại nội tâm không ngừng phân tích lấy Đạo Công Tử làm như thế nguyên do cùng với chỗ tốt. Giết mình, đối với Nhạc Duyên mà nói tự nhiên là hại nhiều hơn lợi, như vậy đối phương trói lại chính mình đến tột cùng là vì cái gì?

Đang tại Nhạc Duyên cùng Lý Thế Dân hai người từng người trầm tư không nói thời điểm, An Long lại lần nữa đi đến.

Tầm mắt rơi vào Lý Thế Dân trên người, biểu lộ hơi có chút nhìn có chút hả hê.

“Như thế nào đâu này?”

Nhạc Duyên thấy thế rất là ngoài dự tính An Long biểu lộ, mở miệng hỏi.

“A!”

“Phương bắc Lý phiệt tiến công Đậu Kiến Đức mới nhất chiến quả người của chúng ta đã được đến rồi!”

“Lý Tú Ninh tại biên quan một trận chiến, bại vong!”

Lời kia vừa thốt ra, Nhạc Duyên sửng sốt.

Lý Thế Dân đồng dạng sửng sốt.

Một hồi lâu.

PHỐC ——

Huyết vụ trực tiếp phun ra!

Chương 183 : Tứ ma (thượng)

183 chương tứ ma (thượng)

Lý Tam nương, Lý Tú Ninh chết trận.

Đây cũng là An Long Thiên Liên Tông trong đó thương nhân chỗ thu được mới nhất chiến quả.

Lý phiệt đối với Đậu Kiến Đức một trận chiến ở bên trong, Tam công chúa Lý Tú Ninh chết trận tại Vi Trạch quan ải, đóng ở nơi đây Nương Tử Quân hơn phân nửa bị tiêu diệt.

Ngắn gọn một tin tức, rồi lại là một phần chấn tin tức kinh người, Tần vương Lý Thế Dân đang nghe cái này theo An Long trong miệng toát ra tin tức sau, lúc này liền phun ra một búng máu, hôn mê bất tỉnh. Bởi vì Lý Thế Dân biết rõ những người ở trước mắt không cần phải đi lừa gạt hắn.

Lý Tú Ninh, chết rồi?

Nhạc Duyên đồng dạng ngoài ý muốn, hắn còn nhớ rõ ban đầu ở Thuần Dương nhìn thấy chính là cái kia Lý gia Tam nương tử, đồ đệ của mình Khấu Trọng hay là tại tiếp đãi đối phương thời điểm vừa thấy đã yêu, thầm mến lên người ta. Đối với Khấu Trọng giành chính quyền, có một nửa tỷ lệ là vì nhường Lý Tú Ninh thừa nhận chính mình, lời này nhưng mà sự thật.

Nhìn lướt qua cũng không biết là thật ngất vẫn là giả bộ ngất đi Lý Thế Dân, Nhạc Duyên thu hồi tầm mắt, tầm mắt ngừng lưu tại An Long trên người, hỏi: “Giao thủ cái kia phương là ai?”

“…”

An Long xem xét Lý Thế Dân, Tần vương rơi vào Đạo Công Tử trong tay, đón Nhạc Duyên tầm mắt, này liền nói đến hơi kỹ càng tình báo, nói: “Thiếu soái Khấu Trọng cùng Vi Trạch quan đánh Lý Tú Ninh cơ hồ toàn quân bị diệt, thủ nhốt chủ tướng Lý Tú Ninh càng chết trận tại quan ải!”

Tần vương tại nơi này, Lý Tú Ninh cũng đã chết, hai người này sẽ cho Lý phiệt mang đến trọng thương.

Nói không chính xác ——

Khấu Trọng thật là có khả năng lấy được thiên hạ.

An Long trong đầu chuyển ý niệm trong đầu, ngoài miệng thì là không chút hoang mang nói chỗ thu được tình báo.

“Vi Trạch quan là ở nơi nào?”

Nhíu mày, Nhạc Duyên rất là trấn định hỏi, đối với tại đồ đệ của mình một trận chiến này, tựa hồ Đạo Công Tử chú ý chính là những địa phương khác.

An Long nghe vậy lập tức làm cho người ta mang đến

một bộ giản lược địa đồ, lập tức tại trên địa đồ hướng Nhạc Duyên chỉ ra này quan ải chỗ. Nhìn thoáng qua, Nhạc Duyên liền biết rằng này quan ải trọng yếu, nó là Sơn Tây môn hộ, mà Sơn Tây thì là Quan Tây môn hộ, nếu để cho người tiến vào Sơn Tây. Như vậy Lý phiệt căn cơ cũng không bảo vệ, Thái Nguyên liền sẽ xảy ra vấn đề.

Ngón tay tại trên địa đồ gật , Nhạc Duyên biết rõ một trận chiến này chỉ sợ là Đậu Kiến Đức chiếm cứ hạ phong, Khấu Trọng nghĩ muốn thay đổi Đậu Kiến Đức bại vong xu thế, như vậy kia phải dùng kì binh tới đánh vỡ. Mà thôi Khấu Trọng tính tình, như vậy hắn lựa chọn duy nhất tựu là phá quan ải tiến binh Sơn Tây, uy hiếp Quan Tây Thái Nguyên. Để giải trừ Đậu Kiến Đức binh nguy, đồng thời vì Thiếu Soái Quân tranh thủ nhiều thời gian hơn.

Thân vì Khấu Trọng sư phó, nhằm Bạch Vân Thành chủ tư thái dạy bảo Khấu Trọng Nhạc Duyên tự nhiên biết mình cái này đồ đệ tại trên quân sự mặt thiên phú, mà Lý Tú Ninh thì là Lý phiệt trong tiếng tăm lừng lẫy tướng lĩnh, hơn nữa còn là phụ nữ nữ tướng.

Hai người có thể nói là lần thứ hai trên chiến trường giao phong, lần đầu tiên thì là tại Phi Mã mục trường.

Một trận chiến này kết quả quan ải là thủ hạ. Mà Lý Tam nương Lý Tú Ninh thì là bại vong rồi. Chỉ là kết quả như vậy, Khấu Trọng có thể thừa nhận được ở sao?

Bưng ngồi xuống, Nhạc Duyên cũng lâm vào trầm tư.

Kết quả như vậy, như vậy Tần vương Lý Thế Dân thì càng cộng thêm là không có thể buông tay, thả chỉ sợ Lý phiệt sẽ cùng Đạo gia cùng chết, hơn nữa từ đối phương trong miệng biết được trước mắt Lý phiệt chủ yếu người cũng là tin Phật. Cũng không có thể thả kia rời đi, nhưng lại không thể tại trước mắt giết chết. Nếu không mà nói một khi Lý phiệt nổi điên chốt mở dẫn Đột Quyết nhập quan, trường hợp như vậy chỉ sợ là không ai có thể đối mặt.

Phải biết rằng trước mắt Lý phiệt cùng Đột Quyết nhưng mà tại tuần trăng mật kỳ.

Được đến một cái phù hợp biện pháp giải quyết.

Trầm ngâm ở bên trong, Nhạc Duyên im im lặng lặng suy tư.

Tựu tại Nhạc Duyên suy tư xử trí như thế nào Tần vương Lý Thế Dân thời điểm ——

Phương bắc.

Xuôi nam Ba Thục trên đường.

Vi Trạch quan quan ải một trận chiến đã qua vài ngày, trong đoạn thời gian này quan ải cuộc chiến kết quả đã dần dần truyền bá ra tới.

Đối với Đậu Kiến Đức mà nói, tuy nhiên tới hỗ trợ Khấu Trọng không có đánh phá quan ải tiến quân Sơn Tây nhằm uy hiếp Thái Nguyên, nhưng là lý Tam công chúa chết trận nhưng lại Đậu Kiến Đức tại đoạn thời gian này

trong liên tiếp thảm bại trong duy nhất lấy được đại thắng.

Cho dù là gần kề chỉ là giết chết đối phương một cái chủ tướng, hơn nữa cuối cùng chủ tướng thi thể còn bị còn sót lại Nương Tử Quân đoạt trở về, nhưng là như thế này đã đầy đủ rồi. Đã có thể ủng hộ dưới tay nàng quân sĩ sĩ khí, đây là Đậu Kiến Đức mà nói, đây là một kiện đại hảo sự.

Nhưng là cái này đối với Khấu Trọng mà nói, cũng không phải rồi.

Quân lập tức.

Đã thay đổi nhung trang, đổi về đạo bào Từ Tử Lăng nhìn xem một cá nhân ngồi trên lưng ngựa luôn luôn tại thất thần Khấu Trọng, có chút thở dài một hơi, hai chân đụng phải xuống ngựa bụng. Đi theo, ôn nhu nói: “Ngươi đã vài ngày không có ăn cái gì! Trước uống nước a!” Nói xong, Từ Tử Lăng thò tay đưa qua một cái hồ lô.

“Lăng thiếu!”

Thật lâu, Khấu Trọng tựa hồ mới kịp phản ứng. Chậm rãi nghiêng đầu sang chỗ khác, lộ ra cái đó một tấm tiều tụy tới cực điểm mặt, còn có đã khô da tróc thịt đít môi, nhếch nhếch miệng, nhất thời trên khóe miệng đã lại lần nữa hiện lên vết máu, lẩm bẩm nói: “Ta giết nàng!”

“Không!”

“Đó là Lý Tú Ninh tự sát!”

Nhìn qua Khấu Trọng như vậy chán nản thất thần bộ dáng, Từ Tử Lăng có thể nói là lần đầu tiên nhìn thấy huynh đệ của mình sẽ trở nên như thế, cho dù là lúc còn nhỏ sau hai người cùng một chỗ trộm bánh bao, bị đánh đích mình đầy thương tích Khấu Trọng vẫn là mạnh mẽ hướng lên, cũng sẽ không giống hiện tại cùng mất hồn dường như.

Đối với Khấu Trọng đối với Lý Tú Ninh cái kia phần cảm tình, Từ Tử Lăng hết sức tinh tường. Đặt mình vào hoàn cảnh người khác suy nghĩ một chút, đổi lại là lời của hắn chỉ sợ là khám phá hồng trần, hiểu rõ cuộc đời ảo huyền triệt để xuất gia làm đạo sĩ rồi, tuy nhiên hắn hiện tại cũng là đạo sĩ, nhưng Thuần Dương cũng không cấm xong có đạo lữ.

“Nhưng mà nàng hay là bởi vì ta mà chết, không phải sao?”

Khóe miệng kéo kéo, máu tươi đầm đìa trong Khấu Trọng hướng Từ Tử Lăng đưa một cái so với khóc còn khó coi hơn nụ cười. Mang theo nức nở nghẹn ngào tiếng nói tại Từ Tử Lăng bên tai quanh quẩn: “Mặc dù là tự sát nàng cũng không muốn hướng ta cúi đầu, dùng tự sát để đổi lấy ta buông tha cho phá quan nhập quan tây kế hoạch!”

“Ha ha ha!”

“Từ đầu tới đuôi cô ấy là cao kiêu ngạo, nàng cũng là vì gia tộc, mà không phải là vì chính mình…”

“Lý phiệt!”

“Ha ha ha! Hảo một cái Lý phiệt a!”

Ngửa mặt lên trời trong lúc cười to, từ cùng Từ Tử Lăng hai người cùng một chỗ không lý tưởng thời điểm bắt đầu, cho dù là cầu nguyện Bồ Tát được một người sư phụ sau, vượt qua ngày tốt lành, nhưng là chưa từng có chảy qua lệ Khấu Trọng, tại ngày này giờ khắc này rốt cục khóc.

“Lý Tú Ninh, ngươi thắng! Ngươi thắng!”

“Ô —— “

Khấu Trọng một phen kéo qua bên cạnh Từ Tử Lăng, lôi kéo Từ Tử Lăng này giặt rửa sạch sẽ quần áo khóc một phen nước mũi một phen lệ, chỉ chốc lát sau màu xanh trắng đạo bào triệt để ô uế.

“…”

Nhìn qua Khấu Trọng giống như tiểu hài tử một loại khóc, Từ Tử Lăng nhìn xem này bẩn được rồi vạt áo, chỉ hơi hơi thở dài một hơi. Từ tu tập Trường Sinh Quyết, tu tập Đạo gia công pháp tới, tính tình của hắn càng phát thong thả rồi. Có thể nói so sánh lên Khấu Trọng tới, hắn Từ Tử Lăng mới chánh thức thích hợp Đạo gia.

Tại dĩ vãng gặp phải thời điểm khó khăn, cũng là Khấu Trọng giống như đại ca một loại an ủi mình, tại lúc này Từ Tử Lăng nhưng lại lần đầu nhằm một loại đại ca giọng điệu an ủi lên Khấu Trọng tới: “Tốt lắm, khóc lên là

tốt rồi, Trọng thiếu ngươi còn có ta rồi!”

“Cút!”

Lại lần nữa lau một phen nước mũi, nghe xong Từ Tử Lăng câu này nghe nhu hòa lời này. Nhường Khấu Trọng không khỏi rùng mình một cái, lập tức trả lời một câu.

Thấy Khấu Trọng như thế, Từ Tử Lăng liền biết rằng Khấu Trọng rốt cục chậm rãi bước qua cái này khảm, trước vài ngày trong hắn Từ Tử Lăng cơ hồ là chờ đợi lo lắng đi theo Khấu Trọng bên người, sợ một cái không tốt Trọng thiếu liền tự tử mà đi.

Không ăn không uống, thậm chí là mặt không biểu tình. Cả ngày cũng là nỉ non lấy Lý Tú Ninh danh tự, cái loại này tình cảnh quả thực nhường Từ Tử Lăng dọa đủ sặc.

Trước mắt nghe Khấu Trọng nói một câu thô tục, này ngược lại là nhường Từ Tử Lăng thở phào thở ra một hơi, hắn biết rõ Khấu Trọng tánh mạng có thể nói là hết sức kiên cường, sẽ không bị chuyện như vậy chỗ đả khoa. Về phần người ta Khấu Trọng sẽ hay không hận trên Lý phiệt, tại giờ này khắc này mà nói, Từ Tử Lăng quan tâm không được nhiều như vậy.

Cầm qua Từ Tử Lăng bên hông hồ lô. Hung hăng tưới mấy ngụm nước sau, Khấu Trọng ánh mắt rốt cục lại lần nữa hiện lên lộ ra mũi nhọn.

“Sư phụ lần này dùng Liệp Ưng thoát tin để cho chúng ta xuôi nam, nghĩ đến tại Ba Thục thành đô có mới kế

hoạch!”

“Phải tăng nhanh tốc độ rồi, Lăng thiếu!”

“Chúng ta cũng không thể kéo sư phụ chân sau! Tại Ba Thục, có thể là có thêm Tứ đại thánh tăng, Độc Tôn Bảo này một đống lớn thế lực, trong đó Sư Phi Huyên cùng Phật môn đối với ta sư nhưng mà nhìn chằm chằm! Hơn nữa theo sư môn tin tức truyền đến, Tần vương Lý Thế Dân cũng ở đây Ba Thục!”

“Lúc này đây, ta Khấu Trọng cũng muốn chiếu cố nàng chỗ ý nhị ca —— Tần vương Lý Thế Dân!”

Nói xong. Hai chân một đá bụng ngựa, lại lần nữa nhanh hơn tốc độ, hướng phía nam chạy đi.

Sau lưng.

Từ Tử Lăng nhìn qua Khấu Trọng này tiều tụy thân ảnh, nhưng lại biết rõ từ hôm nay trở đi, không! Xác thực nói theo Lý Tú Ninh ở trước mặt hắn chết đi một khắc đó trước, hắn không bao giờ … nữa lúc trước Khấu Trọng rồi.

Khấu Trọng, thay đổi.

Đây là thân làm huynh đệ trực giác cảm ứng.

…

Hai ngày sau.

Ba Thục thành đô. Cả tòa thành thị cũng lâm vào một loại giới nghiêm trong trạng thái.

Tuy nhiên bình thường dân chúng có lẽ cảm giác không ra nhiều biến hóa lớn, nhưng là chỉ cần biết rằng bên trong người cùng người giang hồ cũng phát hiện thành đô biến hóa.

Độc Tôn Bảo.

“Đáng chết!”

“Đáng chết!”

“Chết tiệt Đạo Công Tử!”

“Chết tiệt Nhạc Duyên!”

Giải Huy chắp lấy hai tay không ngừng qua lại trong thư phòng đi tới, tại trước mặt của hắn thì là con của mình Giải Văn Long, giờ này khắc này Giải Văn Long cũng là một thân mỏi mệt. Liên tục hai ngày hai đêm trong thời gian cơ hồ sắp lật lần thành đô một ít nơi bí ẩn, nhưng nếu không có phát hiện Tần vương Lý Thế Dân cùng Đạo Công Tử chút nào tung tích.

Thậm chí ——

Bất đắc dĩ, Giải Huy còn phái người đi tìm Thạch Thanh Tuyền tung tích nhằm tìm được Đạo Công Tử chỗ. Chỉ tiếc Thạch Thanh Tuyền chỗ địa phương, trong thiên hạ biết đến cực nhỏ, Giải Huy vừa vặn cũng không phải là trong đó một ít người.

Mà một ngày trước, Sư Phi Huyên cũng đã ra khỏi thành đi tìm Tứ đại thánh tăng, vận dụng Phật môn tại Ba Thục lực lượng tìm kiếm lên Đạo Công Tử cùng Lý Thế Dân tung tích tới.

Trong thời gian thật ngắn, đoạt được thu hàng nhưng lại làm cho người ta thất vọng đến cực điểm.

Đang mở huy sai người tìm kiếm Đạo Công Tử nhằm đi tìm Thạch Thanh Tuyền tung tích thời điểm, giờ này khắc này Sư Phi Huyên đã là quen việc dễ làm tới nơi này một chỗ u tĩnh địa phương. Hiển nhiên, nàng cũng cùng Giải Huy nghĩ tới một chỗ.

Làm Sư Phi Huyên lưng đeo trường kiếm đặt chân nơi này thời điểm, nghênh đón nàng là một tiếng tiếng đàn ——

Tranh!

Chính là Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc thức mở đầu.

Tiếng đàn quanh quẩn ở bên trong, một thân này màu vàng đạo bào xém tí nữa lộ ra mù Sư Phi Huyên mắt.

An Long là hảo thủ hạ!

Thiên Liên Tông cũng là một tốt môn phái!

Trong tươi cười, Nhạc Duyên hai tay đặt tại dây đàn trên đè lại tiếng đàn, tầm mắt đã rơi vào đứng ở dòng suối nhỏ miệng Sư Phi Huyên trên người, mỉm cười, nói:

“Thanh Tuyền không ở. Với tư cách sớm tới khách nhân, ta đã chờ Sư tiên tử đã lâu!”

Chương 184 : Tứ ma (trung)

184 chương tứ ma (trung)

Có giai nhân.

Tại nước một phương.

Thạch Thanh Tuyền chỗ ở cho tới nay cũng là u tĩnh chỗ, tại đây rửa tiếng nước chảy ở bên trong, khác yên tĩnh.

Dòng suối nhỏ đối diện.

Sư Phi Huyên lẳng lặng nhìn này bưng ngồi chung một chỗ trên tảng đá Đạo Công Tử Nhạc Duyên, trong mắt hiện lên một tia quả thế thần sắc.

“Nhạc huynh!”

“Đã lâu không gặp!”

Sư Phi Huyên đầu tiên là tại đó ngừng một chút, lập tức bước ra bước chân từng bước một đạp đi qua, lướt qua dòng suối nhỏ, từng bước một đi tới Nhạc Duyên phụ cận. Tầm mắt theo Nhạc Duyên trên người thu hồi, Sư Phi Huyên tầm mắt ngược lại đã rơi vào chỗ này kiến trúc.

Một hồi lâu.

Tay ngọc nhẹ nhàng vuốt ve này đã có đầu năm cây cột, ngoài miệng lẩm bẩm nói: “Thanh Tuyền quả thật không ở sao!”

Tại Sư Phi Huyên chào hỏi đi đến trước mặt, bắt đầu đánh giá phòng ở thời điểm, Nhạc Duyên đã đem đàn đặt ở một bên, giống như của mình Nguyệt Khuyết kiếm mở lại với nhau. Vây quanh lấy hai tay, Nhạc Duyên yên tĩnh đứng ở phía sau nhìn xem Sư Phi Huyên nhất cử nhất động.

Nghe xong Sư Phi Huyên mà nói, Nhạc Duyên cũng không có quên trêu ghẹo đối phương, nói: “Là có rất nhiều ngày không thấy!”

“Đều nói một ngày không thấy như cách ba thu, ta lại là ở trong khoảng thời gian này hoài niệm căng!”

“Chỉ là tổng bị Phi Huyên như vậy nắm đi, thật sự là ít chút ít nam nhi bản sắc, cho nên…”

“Cho nên, Nhạc huynh đánh cắp Tần vương Lý Thế Dân, nguyên lai là Đạo Công Tử là trộm công tử!”

Tiếp nhận Nhạc Duyên mà nói đầu, Sư Phi Huyên xoay người đã đi tới, tầm mắt không chút nào nhường đón đối phương, lạnh nhạt nói.

“Ngô!”

Nghe Sư Phi Huyên những lời này, Nhạc Duyên không có chút nào phủ nhận, ngược lại là dùng một loại rất là

tự hào biểu lộ nhìn đối phương, gật đầu nói: “Đúng vậy, lúc này đây mặc dù là chính ta cũng cảm thấy không sai! Chỉ là vốn định trước sớm nói cho các ngươi biết, nhưng là ngẫm lại cảm thấy làm như vậy mà nói quá mức ương ngạnh chút ít, cho nên sẽ không nói cho Phi Huyên ngươi! Như là để cho các ngươi biết rồi, ta hiện tại làm tự ngạo!”

“…”

Sư Phi Huyên sắc mặt hơi đổi, liền giống như lúc trước Tần vương Lý Thế Dân nghe thấy những lời này một loại. Tâm tựa hồ bị đối phương dùng tay mạnh mẽ vê một chút, có một loại sặc người cảm giác. Bất quá ngẫm lại cũng thế, nếu thật là đem chuyện này nói cho bọn họ, còn có thể bao quanh dưới sự bảo vệ, đem Tần vương Lý Thế Dân mang đi, như vậy bọn họ một chuyến cao thủ toàn bộ cũng có thể tự vận nhằm tạ ơn thiên hạ.

Hiển nhiên, Đạo Công Tử tại loại này trạng thái hạ không có tuyệt đối nắm chắc.

“Thanh Tuyền không ở!”

“Nguyên bản ta còn tưởng rằng có thể mượn này nhằm thong thả ngươi cùng Thanh Tuyền ở giữa mâu thuẫn. Nhưng là trước mắt xem ra sẽ cho người thất vọng rồi!”

Chuyển nói chuyện đề, Nhạc Duyên tầm mắt cũng đã rơi vào chỗ này phòng ở, không lớn, nhưng là chẳng phải nhỏ, thoạt nhìn gần kề chỉ đầy đủ một nhà ba người tại đây sinh hoạt, có thể nói. Nơi này là Thạch Thanh Tuyền chỗ, cũng là lúc trước Thạch Chi Hiên cùng Bích Tú

Tâm chỗ chỗ ở.

Mà ở này chỗ phòng ở bên cạnh, thì là đáp một tòa nhà tranh, này thì là Bá Đao Nhạc Sơn chỗ ở.

“…”

Tựa hồ là nhớ tới ngày đó quanh quẩn tại toàn bộ thành đô thanh âm, Sư Phi Huyên khóe miệng cũng không khỏi có chút run rẩy, nói: “Nhạc huynh gần nhất cách làm ngược lại càng phát khiến người ngoài ý rồi!”

Từ Phi Mã mục trường một trận chiến sau, Nhạc Duyên hành động liền bắt đầu trở nên có chút không cách nào cân nhắc bắt đầu.

Hỏa thiêu Tĩnh Niệm thiện viện. Huống chi đem sư muội của mình Tần Xuyên đánh thành trọng thương, sau đó dùng mèo đùa giỡn chuột một loại trêu cợt Tĩnh Niệm thiện viện một đám chạy nạn các hòa thượng, cuối cùng tại một ít dân chạy nạn nhìn soi mói “chi lõa “Trắng trợn theo tín đồ, nhằm tiến hành so sánh.

Chuyện này là trước đó không lâu Sư Phi Huyên vừa nhận được tin tức.

Có thể nói lúc trước Đạo Công Tử phương pháp làm việc xem trọng tiến hành theo chất lượng, nhưng ở Phi Mã mục trường một trận chiến sau, tựa hồ xuất hiện vấn đề gì, đối phương phương pháp làm việc trở nên có chút cấp tiến rồi.

Bất quá cái này cũng đại biểu cho nàng đoán rằng càng

phát trong sáng, Đạo Công Tử đã tại đi ở Tà vương con đường trên.

“Có thể đem Tần vương đưa ta sao?”

Tầm mắt rơi vào Nhạc Duyên trên mặt. Sư Phi Huyên trong nội tâm ngàn tia trăm tự, vô luận nàng tại Ba Thục làm nhiều ít kỹ càng chuẩn bị, nhưng là hết thảy kế hoạch tại Tần vương cho mất sau, này liền xuất hiện lớn chiết khấu. Tất cả đồ đạc, đều không thể tiến hành, chỉ có thể tạm thời tính thỏa hiệp.

Bởi vì Đạo Công Tử đã có hướng Tà vương chuyển biến bộ dạng, nhất là chiếm được Bất Tử Ấn Pháp sau. Người như vậy không cách nào dùng bình thường tư duy đi phân tích hành động của đối phương.

Cho nên Sư Phi Huyên chỉ có thể lựa chọn nhằm bình thường nhất phương thức mở ra trận này rất đúng quyết.

Đối với Sư Phi Huyên mà nói, nếu là Tần vương Lý Thế Dân xảy ra vấn đề, như vậy Phật môn chuẩn bị những thứ này đều ra vấn đề lớn, sẽ phải chịu thật lớn bị thương. Phải biết rằng Lý phiệt Lý Kiến Thành nhưng mà đối với Phật môn không có bao nhiêu ấn tượng tốt.

Lần đầu tiên. Đối mặt Đạo Công Tử nàng Sư Phi Huyên chiếm cứ tuyệt đối hạ phong.

“Trả lại ngươi?”

“Tại sao phải đem Tần vương trả lại ngươi?”

Đi đến trước, rộng thùng thình đạo bào vũ động, cuối cùng Nhạc Duyên đi đến trước, rất là nhận thật đánh giá cẩn thận lên trước mặt cái này một mực lạnh nhạt như nước nữ nhân, không thể không nói Từ Hàng Tĩnh Trai Kiếm Điển quả thật có lấy như vậy một phần năng lực.

Nhường phàm nhân hóa tiên, nhưng là hóa không phải người, mà là tâm.

Nhìn như hữu tình, kì thực vô tình.

So với Âm Quý phái Thánh nữ cần nhằm tình với tư cách lịch lãm, tới càng thêm lãnh khốc lòng dạ ác độc. Đối với tại Từ Hàng Tĩnh Trai, Nhạc Duyên có một loại ảo giác, đó chính là môn phái này nữ tử từ đầu tới đuôi cuối cùng là nhằm vào Ma Môn mà tồn tại.

Hơn nữa chân chính được đến người của đối phương, cũng chỉ có Ma Môn cao thủ đứng đầu.

Như Tà vương.

Cũng như Ma Sư Bàng Ban.

Cho dù là Hàn Bách được đến Từ Hàng Tĩnh Trai nữ nhân hôn lãi lại cũng là bởi vì hắn người mang đạo tâm chủng ma nguyên nhân.

Mà trái lại, không nói trước nguyên trong chuyện xưa Từ Tử Lăng là một cái dạng gì kết quả, chỉ cần liền này tài tình võ công đều cơ hồ ngạo thị toàn bộ Đại Đường Thiên Đao Tống Khuyết tại đối mặt Phạm Thanh Tuệ

thời điểm, lúc đó chẳng phải nhường giữa hai người chuyện xưa biến thành một cái không có có kết quả chuyện xưa.

Cuối cùng nhưng lại tại Tống Khuyết cùng Ninh Đạo Kỳ cửu đao ước hẹn trong triệt để chấm dứt.

Có thể nói, Kiếm Điển đối với Ma Môn công pháp tại ở phương diện khác có đặc biệt khắc chế, nhất là đối với trong ma môn nam nhân.

“Còn có, Phi Huyên ngươi bây giờ ở trước mặt ta, chỉ sợ cũng không có đào tẩu năng lực!”

“Mất đi Sắc Không Kiếm ngươi, đối mặt của ta Nguyệt Khuyết là không có bất luận cái gì ngăn cản thủ đoạn đấy!”

“Phi Huyên ngươi nói ta cũng vậy đem ngươi mang đi mà nói, Phật môn sẽ như thế nào ?”

Từ từ nói lấy ý nghĩ của mình, giờ này khắc này Đạo Công Tử phảng phất giống như một cái tuyệt thế đại ma đầu, một thân ương ngạnh đứng ở Sư Phi Huyên trước mặt trước, từng chút từng chút dùng ngôn ngữ bắt đầu phá hủy đối phương phòng bị. Tuy nhiên Nhạc Duyên cũng biết trước mắt trả không cách nào triệt để phá hủy, nhưng là có thể nói cử động của hắn đã để cho tới nay cũng là đã tính trước Sư Phi Huyên xuất hiện khúc chiết.

Bởi vì nàng, thiền chủ Liễu Không chết rồi, Tĩnh Niệm thiện viện cũng bị một mồi lửa thiêu không còn một mảnh.

Cho dù là tu tập Kiếm Điển cái chủng loại kia… Lạnh nhạt không giống người tính tình. Nhạc Duyên cũng sẽ không cho là Sư Phi Huyên như vậy bình tĩnh đi xuống.

Nhưng là không phải không thừa nhận, Sư Phi Huyên tâm tính quả thật cường đại. Đối mặt cục diện như vậy vẫn có thể làm được không kiêu ngạo không siểm nịnh, có thể nói Phật môn tại đây điểm này trên vẫn có lấy thật lớn ưu thế.

“Ta nghĩ cuối cùng Nhạc huynh biết dùng ta đi đổi về Thiếu soái!”

Đối mặt Đạo Công Tử này đi lòng vòng nhi quan sát thân hình thái, Sư Phi Huyên không có nhượng bộ, cũng không có chút nào xấu hổ, đối mặt Nhạc Duyên vừa rồi này cùng loại uy hiếp, chẳng qua là ngắn ngủn trở về một câu như vậy. Trước mắt Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người tuy nhiên phát triển rất nhiều. Nhưng đối mặt Phật môn tuyệt đỉnh cao thủ thời điểm, chỉ sợ vẫn là trốn không thoát.

“Ách…”

“Cũng là!”

Cước bộ dừng lại, Nhạc Duyên nghiêng đầu trầm ngâm một hồi lâu, gật gật đầu, thừa nhận Sư Phi Huyên những lời này nói chính là sự thật, bất quá đối với điểm này Nhạc Duyên thì là nhớ tới một chuyện khác. Nhãn tình sáng lên, nói ra: “Bất quá Phi Huyên ngươi nếu là rơi vào rồi trong tay của ta, cho dù là Khấu Trọng cùng Từ

Tử Lăng đã rơi vào các ngươi Phật môn trên tay, nghĩ đến an toàn vẫn là đáng giá cam đoan đấy!”

“Cho nên —— “

“Phi Huyên ngươi nói ta đến lúc đó thay người thời điểm, là cho ngươi chuyển nhà mang theo hài tử đi thay mà nói, như vậy Phật môn có thể hay không cho ta này hai cái đồ đệ một người một cái đạo lữ để làm đền bù tổn thất à?”

Nắm bắt cằm của mình, Nhạc Duyên ánh mắt lấp lánh có thần. Hơi vểnh khóe miệng nói cho người khác biết hắn tựa hồ nghĩ đến cái gì giá trị phải cao hứng chuyện tình.

“! ! !”

Sư Phi Huyên sắc mặt lần đầu tiên thay đổi.

“Chỉ sợ Phật môn sẽ không nguyện ý cho Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai tiểu tử một người một cái đạo lữ, nếu không mà nói Phật môn thua lỗ, xem ra ta phải nhường Phi Huyên ngươi đến lúc đó mang ba đứa bé mới có thể!”

Không tự chủ được gật đầu, Nhạc Duyên chạy tới Sư Phi Huyên bên cạnh, hai người vai cũng lấy vai, song song nhìn xem phía trước mặt phòng ở, nói ra: “Bọn họ đưa ta bốn, ta cũng vậy trả bốn người bọn họ.”

“…”

Sư Phi Huyên lại lần nữa không tiếng động rồi.

Lúc trước câu kia tiếng vọng toàn bộ thành đô mà nói đã làm cho người ta không nói được lời nào. Mà bây giờ Sư Phi Huyên lại lần nữa gặp phải tình huống như vậy.

Vừa mới lời của đối phương, Sư Phi Huyên có thể nghe ra, đối phương dĩ nhiên là rất nghiêm túc, ngữ khí cùng thân hình thái cũng không có nói sai, đại biểu cho người ta đã có như vậy tính toán. Nhất thời, cho dù là gặp phải bất luận cái gì tình huống cũng gần như có thể bảo trì Kiếm Tâm Thông Minh Sư Phi Huyên tại một câu nói kia hạ rốt cục biến sắc rồi.

Thon dài chân mày cau lại, Sư Phi Huyên nghiêng đầu sang chỗ khác. Rất là nghiêm túc nhìn xem Nhạc Duyên, mở miệng nói ra: “Nếu là Nhạc huynh có thể khuyên can Khấu Trọng buông tha cho tranh bá thiên hạ, mà Nhạc huynh cũng chớ để đối với Phật môn chọn lựa quá kích thủ đoạn, Sư Phi Huyên cũng có thể làm bạn Nhạc huynh cả đời!”

“Ha ha!”

Nghe vậy Nhạc Duyên vui lên. Thân hình vừa lui, về tới thả đàn cùng kiếm trên tảng đá lớn, cười nói: “Phi Huyên ngươi nghĩ rằng ta là Tà vương sao?”

“Bị các ngươi Từ Hàng Tĩnh Trai dĩ thân tứ ma phương thức để cho ta buông tha cho đã chuẩn bị lớn hảo kế hoạch, ta cũng không phải là Thạch Chi Hiên a!”

“Rồi hãy nói ta cẩn thận rất hiểu rõ qua các ngươi Từ

Hàng Tĩnh Trai Kiếm Điển, có lẽ môn công pháp này không đạt được phá toái hư không trình tự, nhưng là hắn đối với Ma Môn công pháp có một loại kỳ quỷ khắc chế, nhất là nam nhân!”

“Phi Huyên, ngươi chớ để đã quên!”

“Ta Nhạc Duyên là Đạo gia, mà không phải Ma Môn! Tu tập công pháp chính là Trường Sinh Quyết!”

“Cho nên Sư tiên tử ngươi cái chủng loại kia… Không phải mị hoặc mị hoặc đối với ta Nhạc Duyên mà nói, cũng không có bao nhiêu tác dụng!”

Hai tay chắp sau lưng, Nhạc Duyên rất là tự tin mở miệng nói ra, nhiều nhất tình huống cũng bất quá là như Phạm Thanh Tuệ cùng Tống Khuyết như vậy.

“Ha ha!”

Sư Phi Huyên nghe đến đó cũng cười, vừa rồi thân hình của đối phương trong nàng gặp được một tia để cho nàng quen thuộc bộ pháp bóng dáng, đó chính là Huyễn Ma thân pháp.

Đạo Công Tử Nhạc Duyên, đã tìm hiểu Bất Tử Ấn Pháp.

Phải biết rằng Thạch Thanh Tuyền trên tay cái kia một phần Bất Tử Ấn Pháp nhưng mà nhiều năm trước Thạch Chi Hiên này cũng không hoàn chỉnh công pháp quyển trục.

Bất Tử Ấn Pháp bao hàm Phật ma công pháp, mà

Trường Sinh Quyết càng Đạo gia trân bảo, Phật Đạo ma tam giáo công pháp ba tu hợp nhất, hơn nữa trong đó cạm bẫy, Đạo Công Tử tuyệt đối không phải là như vậy bình yên vô sự.

Trong gió mát,

Hai người lung lay đối mặt.

Liền phảng phất giống như hai mươi năm trước Bích Tú Tâm cùng Thạch Chi Hiên gặp mặt.

Chương 185 : Tứ ma (hạ)

185 chương tứ ma (hạ)

Bốn mắt nhìn nhau.

Công tử cùng giai nhân.

Đáng tiếc chính là ánh mắt hai người cũng không phải là nhu tình như nước, quả thực lãng phí dòng suối nhỏ này, U Lâm hoàn cảnh. Nếu như trước mắt ban đêm muộn mà nói, đích thị là tình chàng ý thiếp, hướng về phía trăng sáng giãn ra lòng mang. Mà trước mắt, hai người bất quá là tại trời chiều nghiêng chiếu xuống, mặt đối mặt rất đúng xem lấy, nhường ánh mặt trời đem lẫn nhau bóng dáng kéo lão lớn.

“Ngô!”

Nhạc Duyên cúi đầu bước lên này rơi tại chính mình dưới chân Sư Phi Huyên bóng dáng, đem chính mình vừa mới này trong lúc nhất thời hoảng hốt khu trục ra trong óc.

Như vậy cùng loại tính trẻ con cách làm, nhường Sư Phi Huyên lông mày không khỏi có chút giương lên.

Hoàn mỹ.

Không thể không nói, đối mặt một nữ nhân, Nhạc Duyên

là cực nhỏ sẽ nghĩ đến cái này hoàn mỹ từ ngữ. Bởi vì thoạt nhìn quá mức hoàn mỹ nữ nhân quá mức hư ảo, sẽ không để cho người yêu mến. Mà trước mắt Sư Phi Huyên đã là như thế.

Nhất là ở đằng kia màu vàng dưới ánh mặt trời chiếu sáng, loang lổ vết lốm đốm rơi vào đối phương trên người, càng bằng thêm mấy phần hương vị.

Lúc này nơi đây, nhường Nhạc Duyên cũng nhất thời không khỏi ngây ngốc một chút.

Lúc này Sư Phi Huyên, cơ hồ là xinh đẹp kỳ cục, gió mát tạo nên đối phương một ít đầu tóc đen, tại trước mắt bay múa, còn có này ẩn ẩn từ bi ánh mắt, dùng đối phương trong nháy mắt này tựa hồ thăng hoa không ít, có một loại phiêu phiêu dục tiên cảm giác.

Loại này nhìn đến làm cho người ta khẽ giật mình thời điểm, trở về nhớ ngày đó Nhạc Duyên cũng chỉ có tại lần đầu tiên nhìn thấy Xích Luyện Tiên Tử tại dưới trời chiều bộ dáng.

Cho dù là được xưng nàng tiên bóng đêm Loan Loan cũng không có nhường Nhạc Duyên cảm giác được như vậy.

Nhưng mà ——

Phần này quá mức hoàn mỹ, vừa vặn làm cho người ta cảm thấy giả tạo.

Cảm thụ được phần này quỷ dị tồn tại tại nội tâm ấn

tượng, tuy nhiên đối phương trên người công lực không có ba động, nhưng là Nhạc Duyên cơ hồ có thể khẳng định trước mặt Sư Phi Huyên đã đem một thân Kiếm Điển vận đến đỉnh phong. Phần này hoàn mỹ cho là do Kiếm Điển cùng tự thân điều kiện phối hợp lại chỗ đạt thành.

Kiếm Điển, quả thật quỷ dị!

Cái môn này Từ Hàng Tĩnh Trai trấn phái công pháp thậm chí có một loại khác mị hoặc hương vị, tương đối Bạch Thanh Nhi Xá Nữ đại pháp là xa xa so ra kém Kiếm Điển rồi, chỉ sợ là Thiên Ma Công cũng không có quỷ dị như vậy năng lực.

Nhìn xem phía trước mặt càng ngày càng tịnh lệ Sư Phi Huyên, Nhạc Duyên lại lần nữa ngẩng đầu, chăm chú nhìn đối phương. Nhưng trong lòng thì đang suy đoán lúc trước Địa Ni đến tột cùng là nhằm cái gì tâm tính sáng tạo cái môn này tâm pháp hay sao? Này không giống Phật môn tâm pháp, ngược lại làm cho người càng nhiều là cảm giác cùng loại Đạo gia thái thượng vong tình.

Chẳng lẽ lại lúc trước ni cô bị đạo sĩ vứt bỏ đâu này?

Vẫn là đã xảy ra cái gì khác?

Trong lúc nhất thời, Nhạc Duyên không khỏi thất thần rồi.

Sư Phi Huyên loại này ẩn ẩn quái dị cảm giác, tuy nhiên nhường Nhạc Duyên nhất thời kinh ngạc, nhưng là cũng

không có tại đáy lòng của hắn sinh ra bao nhiêu ảnh hưởng, bởi vì hắn gặp qua quá nhiều tuyệt sắc giai nhân, tầm mắt rất cao. Gặp qua yêu hận một thân Xích Luyện Tiên Tử. Gặp qua trong trẻo nhưng lạnh lùng như tiên Tiểu Long Nữ, gặp qua bá khí rò rỉ Đông Phương giáo chủ, cũng đã gặp khờ dại thiện lương Nghi Lâm, lại càng không cần phải nói hắn trông thấy qua Loan Loan, Thương Tú Tuần, Thượng Tú Phương, Đan Oản Tinh cùng nữ nhân, tầm mắt tại những nữ nhân này ảnh hưởng, Nhạc Duyên lực phòng ngự rất là tăng cao.

Nhưng nếu là đổi lại là Từ Tử Lăng hay là Khấu Trọng đến đây. Chỉ sợ kết quả sẽ cho người vô cùng thất vọng, nhất là nhằm Từ Tử Lăng như vậy tính tình.

Cái này chính là Kiếm Điển sao? !

Trong nội tâm thì thầm một câu, chậm rãi tiến lên, đón Sư Phi Huyên tầm mắt, Nhạc Duyên đi đến trước mặt của nàng, hai người cơ hồ căng chịu đựng lại với nhau, mở miệng nói ra: “Phi Huyên đây là muốn lấy thân tứ ma vẫn là nhằm phật độ ma đâu này?”

“Ta không phải Thạch Chi Hiên. Nói không chừng ta sẽ giết Tần vương Lý Thế Dân, đến lúc đó các ngươi lại có thể thế nào đâu này?”

“…”

Tầm mắt nhàn nhạt nhìn trước mắt Đạo Công Tử, Sư Phi Huyên cảm nhận được đối phương thổi hướng chính mình bên tai nhiệt khí, này trên cổ làn da đúng là nổi lên sợi sợi nho nhỏ viên bi, tay ngọc thu hẹp tai bên

cạnh mái tóc, lúc này mới giơ lên nhíu lông mày nói ra: “Nhạc huynh, ngươi sẽ không giết Lý Thế Dân đấy!”

“Bởi vì ta có thể cảm thụ được đến Nhạc huynh lòng từ bi, Nhạc huynh lý giải chúng sinh nỗi khổ. Không phải sao? Nếu không mà nói, Nhạc huynh cũng không lại ở chỗ này chờ đợi Phi Huyên đến rồi!”

“Từ bi vi hoài, Nhạc huynh ngươi cần gì rời bỏ lòng dạ, rời bỏ tâm, liền nhập ma!”

“Phi Huyên có thể không thích Nhạc huynh bởi vì Nhất Niệm sai lầm mà đạp nhập ma đạo, vạn kiếp bất phục, nói như vậy Phi Huyên có thể nào nhìn xem ngươi đọa lạc? Như Nhạc huynh có thể nhằm thiên hạ dân chúng làm trọng trách. Buông tha cho hết thảy, Sư Phi Huyên nguyện nương theo tả hữu.”

“Lời đã nói, Sư Phi Huyên sẽ chắc chắn được rồi!”

Trong lời nói ngôn ngữ trực chỉ Nhạc Duyên không cách nào lập tức giết Tần vương Lý Thế Dân lo lắng, chỉ là tại ngôn ngữ nhưng lại biến thành kia biểu hiện của hắn phương thức.

Nghe vậy. Nhạc Duyên hai mắt càng phát sáng. Tại Sư Phi Huyên một thân này Kiếm Điển chân chính quỷ dị địa phương bộc phát thời điểm, hắn đã không tự chủ được bắt đầu vận dụng nổi lên xuất từ Cửu Âm Chân Kinh trong đó Di Hồn Đại Pháp.

Giờ này khắc này, hai người cũng đã không tầm thường rồi, lẫn nhau trong lúc đó bắt đầu rồi hung hiểm nhất tinh

thần trên giao phong.

“Không!”

“Phi Huyên ngươi sai rồi!”

“Không phải ta đọa nhập ma đạo, mà là Phi Huyên ngươi nhập ma đạo!”

“Phật nói chấp nhất chính là hư vọng, Thiên Đạo đền đáp lại tự do luân lý, thiên hạ chính là người trong thiên hạ chuyện tình, Phi Huyên nhưng lại quá mức chấp nhất, hãy hỏi lại lòng mình, Phi Huyên ngươi thật là tại vì thiên hạ sao? Vẫn là đánh thương sinh đại nghĩa, vì tư lợi?”

“Phật thoát tục duyên, mà người trong lúc đó nhưng lại luân thường vì lớn. Các ngươi cùng Âm Quý phái chém tục duyên, lại có gì phân biệt? Phật a, tựu là ma!”

“Cho nên, Phi Huyên theo ta đi, nhập ta Thuần Dương, làm ta đạo lữ, chúng ta cùng nhau truy tìm Vu Sơn đại đạo!”

Xoay người qua, Nhạc Duyên chậm rãi đem cằm của mình đặt tại Sư Phi Huyên trên bờ vai, dùng một loại nỉ non giọng điệu nói ra. Đối mặt như vậy thân mật động tác, Sư Phi Huyên cũng không có bất luận cái gì chống cự, mà là khuôn mặt kiên định, thủ vững mình tâm. Như vậy giao phong ở bên trong, một cái không tốt, một người khác liền sẽ rơi tại hạ phong, bị thật lớn ảnh hưởng.

Huống chi Nhạc Duyên mà nói trực tiếp điểm vào Sư Phi Huyên trong lòng nhược điểm duy nhất, cũng là mạnh nhất địa phương, đó chính là Sư Phi Huyên cái gọi là lòng mang thiên hạ cũng không phải là vì thương sinh, mà là xen lẫn vật gì đó khác. Hay hoặc là nói thương sinh bất quá là tiện thể lấy tồn tại.

Ấm áp khí tức càng phát khiến cho vành tai ngứa rồi, Nhạc Duyên tựa hồ phát hiện một cái hảo ngoạn địa phương, mỗi khi hắn thở ra nhiệt khí phun tại Sư Phi Huyên trên cổ, như vậy đối phương cái kia óng ánh xinh xắn vành tai liền sẽ trở nên phấn hồng một mảnh.

Liếc nhìn lại, liền làm cho người ta nhịn không được đi đến đùa bỡn.

“Nhạc huynh, như ngươi thật lòng nghĩ muốn Phi Huyên làm ngươi làm bạn cả đời người, như vậy vì sao không theo Phi Huyên chung nhập phật lý, cùng một chỗ vì này thương sinh, phải này hỉ nhạc an tường, truy tìm thiên đạo?”

Mặc dù là Sư Phi Huyên tại kiên định. Nhưng dưới loại tình huống này, nàng phát hiện mình hiện tại tràng diện cùng mình trong tưởng tượng độ ma cùng tứ ma đô bất đồng, dù là Sư Phi Huyên tại như thế nào, nàng cũng bất quá là một hoa cúc khuê nữ, lý luận tri thức tại phong phú, tại đối mặt một cái thủ đoạn phong phú nam nhân thời điểm, Sư Phi Huyên đã đã rơi vào hạ phong.

Nàng cuối cùng không phải Loan Loan.

Nếu là Loan Loan đối mặt tình huống như vậy. Phỏng

chừng đã sớm tại trên giường đơn lăn lộn. Thay vào đó cho là Đạo Công Tử làm như thế nghĩa chính ngôn từ bộ dáng.

Một bên kinh ngạc thân thể ngoài dự tính phản ứng, Sư Phi Huyên đồng dạng không thể nào quên phản bác Nhạc Duyên mà nói.

Hơn nữa Sư Phi Huyên này tinh thần trực giác ở bên trong, mình bây giờ đã gặp phải nguy cấp nhất thời điểm, không nói trước lần thất bại này sẽ là dạng gì kết quả, nói riêng trước mắt như là trừ những thứ khác cạm bẫy, Sư Phi Huyên không cách nào nắm chắc đã tại đi vào Tà vương chi lộ Đạo Công Tử đến tột cùng sẽ làm cái gì động tác.

Kết hợp trước kia tiếp xúc. Sư Phi Huyên phát hiện Đạo Công Tử bệnh trạng chỉ sợ so sánh với Tà vương Thạch Chi Hiên càng thêm đáng sợ.

Cùng Bích Tú Tâm bất đồng, nàng Sư Phi Huyên đầu tiên đối mặt đã là một ra phát hiện ra vấn đề người, người trước mắt là một người phong lưu đa tình rồi lại vô tình nam nhân.

Nghe Sư Phi Huyên này ôn hòa thanh âm phảng phất giống như Quan Thế Âm một loại tư thái, Nhạc Duyên tỉ mỉ ngửi đây là phương trên cổ mùi thơm của cơ thể, biểu lộ trở nên càng phát kì quái, giống như mê mang, lại như thanh tỉnh.

“Như ngươi nguyện ý. Ta đây cũng nguyện ý!”

“Để xuống ma quỷ trong lòng, ta tùy ngươi nhập phật, ngươi theo ta nhập đạo!”

Một tay nhẹ nhàng nắm Sư Phi Huyên này chuẩn bị bó khép lại mái tóc tay phải, cái tay còn lại thì là nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa lấy đối phương một đầu tóc đen, thanh âm lộ ra vẻ trầm thấp mà mê ly: “Ngươi như nguyện cho ta buông tha cho thiên hạ, ta cũng vậy nguyện ý vì ngươi buông tha cho hiện tại.”

Một bên quấy rầy lấy Sư Phi Huyên, một bên dùng ngôn ngữ lay động lấy Sư Phi Huyên tâm thần, Nhạc Duyên trong nội tâm nghĩ muốn dùng Di Hồn Đại Pháp kết hợp của mình Trường Sinh Quyết này nhằm phá kiếm kia điển.

Tại đây lời ra khỏi miệng sau. Nhạc Duyên không chờ Sư Phi Huyên lại lần nữa lên tiếng, mà là lập tức bổ sung một câu, nói: “Biết không? Lý Tam nương Lý Tú Ninh tại Vi Trạch quan chết trận!”

“! ! !”

Trong nội tâm cả kinh, Sư Phi Huyên ánh mắt đồng tử có chút co rụt lại, câu này bất ngờ mà nói nhường Sư Phi Huyên lòng rối loạn. Bởi vì phía trước bị mất Tần vương, trong khoảng thời gian ngắn trở tay không kịp Sư Phi Huyên cũng không có tại mấy ngày nay thu được phương bắc chiến cuộc kết quả, mà trước mắt bất ngờ theo Nhạc Duyên trong miệng nghe được tin tức này. Không thể nghi ngờ đối với Sư Phi Huyên mà nói là một loại đả kích.

Lý Tú Ninh chết rồi!

Lý Tú Ninh đối với Lý phiệt mà nói, có loại nào tầm quan trọng không cần nói cũng biết.

Nếu là Lý Tú Ninh là chết ở Đạo Công Tử nhân thủ trên…

Hơn nữa trước mắt Tần vương cũng đã rơi vào tay của đối phương trên, như vậy hai người ở giữa kết quả vô cùng có khả năng là song phương không chết không ngớt.

“Phi Huyên, lòng của ngươi rối loạn!”

Tay phải chợt khoác lên Sư Phi Huyên ngực trái trên. Nhạc Duyên dùng một loại kinh ngạc ngữ khí nói ra Sư Phi Huyên trước mắt chuyện tình thực.

Tâm loạn đâu này? !

Cúi đầu xuống, Sư Phi Huyên tâm xác thực rối loạn, nhưng không chỉ là Lý Tú Ninh chết, mà là…

Tay ngọc nắm chặt lấy Nhạc Duyên này thả tại chính mình ngực trái trên tay, hai người tạo thành một cái bị ôm vào hoài tình hình, gắt gao tiếp cận lại với nhau, Sư Phi Huyên lại một lần nữa phát hiện mình tính sai. Đạo Công Tử, không chỉ là công tử.

“Không!”

“Lòng của ta kiên định hơn mà thôi!”

Mặt đối với chính mình bị một câu đứng chuyển hạ phong, Sư Phi Huyên ngậm miệng,

“Đúng vậy!”

“Phi Huyên ngươi là kiên định, nhưng là ngươi kiên định là không là phật, mà là trong lòng dục vọng, là tâm ma! Ngươi nói ngươi nghĩ truy tìm mịt mù Thiên Đạo, nhưng mà ngươi nhưng lại người gây sự chấp nhất lựa chọn của mình đi tới, vậy làm sao có thể tìm Thiên Đạo?”

“Người người đều có trở thành Thánh Nhân khả năng, mà ngươi chỗ tin phật nhưng cũng không dám thừa nhận!”

“Bởi vì ngươi sợ hãi!”

“Nếu không sợ hãi, há lại sẽ tại Phi Mã mục trường giết ta?”

“Ngươi đã không phải là cái kia trong núi bộ dáng rồi, ra khỏi núi ngươi chính là nhập ma ngươi!”

Một câu Lý Tú Ninh đã chết đột phá Sư Phi Huyên đề phòng, tại Nhạc Duyên liên tiếp không ngừng lời nói, Sư Phi Huyên tuy nhiên sắc mặt không có biến hóa, nhưng là tim đập trống ngực càng phát nhanh, trên mặt cũng đầy là đỏ ửng, cái trán càng thấm đầy mồ hôi.

Hiện tượng thất bại đã thành.

“Để xuống phật, tựu là để xuống ma!”

“Cho nên, Phi Huyên đi theo ta đi, nhập ta Thuần Dương, phải hưởng luân lí làm người đại đạo!”

Nhạc Duyên mà nói như ma âm rót vào tai, tại tâm thần ba động hạ mỗi chữ mỗi câu truyền vào Sư Phi Huyên trong tai, dán ở đáy lòng. Chính là bởi vì Sư Phi Huyên là người thông minh, nàng nghe ra Nhạc Duyên trong lời nói che dấu hàm nghĩa, đối phương trực chỉ chân tướng sự tình, điều này khiến cho Sư Phi Huyên đầu trận tuyến đã rối loạn.

“Không!”

“Nhạc Duyên ngươi mới là ma!”

Lắc đầu, một bước lui bước bước lui, ngôn ngữ trên tinh thần giao phong đã để Sư Phi Huyên đã không có lật bàn khả năng.

“Đúng vậy!”

“Ta chính là ma!”

“Ta cũng là đạo!”

“Ta cũng là phật!”

“Bởi vì, phật vốn là đạo a!”

“Phi Huyên, ngươi đã thua!”

Sư Phi Huyên từ vừa mới bắt đầu liền không phải nhằm

thuần khiết tâm tư làm việc, này so với chính trị gia còn muốn làm cho người ta chán ghét làm việc phương pháp điểm ra tâm cơ của nàng.

Nàng cho tới bây giờ cũng không phải là thuần túy Phật môn người.

Lời nói rơi xuống, tay phải giãy tay ngọc, đã mò tới Sư Phi Huyên trên vai chuôi kiếm, leng keng trong tiếng trường kiếm ra khỏi vỏ, sắt luyện thân kiếm trực tiếp để ngang Sư Phi Huyên ngọc trên cổ.

Đang muốn triệt để vận chuyển Kiếm Điển chuẩn bị cho Đạo Công Tử trọng thương Sư Phi Huyên động tác im bặt mà dừng.

Tiếp lấy chính là Nhạc Duyên tay trái phảng phất giống như ảo ảnh một loại động tác, liên tiếp điểm huyệt, Sư Phi Huyên toàn thân trọng yếu huyệt đạo cơ hồ toàn bộ điểm, nháy mắt một cái đỉnh tiêm cao thủ liền đã trở thành một cái tay trói gà không chặt bình thường nữ tử.

“Ngươi!”

“Người thua nên trả giá thật nhiều! Còn lại là vẫn đối với trả đích người!”

Chặn ngang đem Sư Phi Huyên nhằm công chúa ôm một cái lên, một cước đạp ra trước mặt cửa phòng, trực tiếp đem Sư Phi Huyên vứt ra đi vào, đã rơi vào trên giường.

Thoáng chốc!

Sư Phi Huyên sắc mặt đại biến.

“Nhạc Duyên! ! Ngươi, ngô…”

Tay áo vung vẩy ở bên trong, kình phong nhấc lên, cửa phòng ầm ầm đóng lại.

Bãi xa Anh Vũ xanh dầy cỏ non!

Rút đao chém nước nước càng trôi !

Một đêm trôi qua, tại không trung mắt trời mọc một sát na kia, người tỉnh.

Sư Phi Huyên, đi nha.

Nhạc Duyên yên tĩnh đứng ở phía trước cửa sổ, nơi này là Thạch Thanh Tuyền khuê phòng.

“Hừng đông quá sớm!”

Nửa đêm thời điểm, Nhạc Duyên bất ngờ mềm lòng, đáp ứng đối phương một cái điều kiện. Nhìn xem bên ngoài một hồi lâu, Nhạc Duyên than thở một tiếng, cũng đi ra gian phòng chậm rãi đóng cửa lại.

Chỉ là có câu hết chỗ chê là —— ta nhưng thật ra là lừa gạt ngươi rồi!

Nơi này, dĩ thân tứ ma cho tới bây giờ cũng không phải là Sư Phi Huyên, mà là hắn Đạo Công Tử Nhạc Duyên.

Nhất Niệm vì phật Nhất Niệm vì ma.

Phật môn, sắp thành cũng Sư Phi Huyên bại cũng Sư Phi Huyên.

Nắng sớm, mang theo một thân mắt sáng vàng sáng Nhạc Duyên giẫm chận tại chỗ mà ra.

Tiếp được cần có giải quyết chuyện tình chính là Tần vương Lý Thế Dân rồi, chỉ chờ Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng đến đây Ba Thục, liền có thể lập tức tiến hành tiếp được trình tự rồi.

Đồng dạng còn cần Sư Phi Huyên phối hợp, mà tối hôm qua hết thảy cũng là vì chuyện kế tiếp làm chuẩn bị, Nhạc Duyên muốn cho Sư Phi Huyên lực chú ý triệt để thả tại trên người của mình.

Này chính là một chiêu đủ để đổi trắng thay đen kiếm pháp.

Chương 186 : Chạm mặt

186 chương chạm mặt

Yên tĩnh.

Tại Nhạc Duyên lấy chính mình này vẫn lấy làm kiêu ngạo khinh công tiềm hồi Thiên Liên Tông với tư cách bí ẩn cứ điểm sau, hai ngày sau trong thời gian sự tình cũng không có An Long trong tưởng tượng cái kia dạng triệt để hỗn loạn. Tựa hồ song phương cũng lâm vào một loại không giải thích được quỷ dị yên tĩnh ở bên trong, rất có một loại bão tố tiến đến trước yên lặng cảm giác.

Trong cứ điểm.

An Long cơ hồ đem Thiên Liên Tông tại Ba Thục trong đó tâm phúc cao thủ cũng dùng để trông giữ Tần vương Lý Thế Dân rồi. Làm Tần vương tại hắn An Long nơi này sau, vừa mới bắt đầu An Long là lòng tràn đầy hưng phấn, nhưng tiếp được nhưng lại một bụng lo lắng.

Nếu để cho Phật môn cùng những người khác biết rõ Tần vương Lý Thế Dân tại hắn nơi này, Thiên Liên Tông chỉ sợ là sẽ bị những cao thủ kia triệt để bị diệt.

Một cân nhắc đến cái này, An Long lập tức khẩn trương.

Có thể nói trước mắt cái này cứ điểm cơ hồ bị làm cho nghiêm nghiêm thực thực, tại An Long xem ra bất luận kẻ nào đều khó có khả năng tùy ý thoải mái xâm nhập

tiến đến, nhưng là tại nhìn thấy Đạo Công Tử xuất hiện tại bên cạnh mình sau, An Long tâm lại lần nữa trở nên oa lạnh oa lạnh được rồi.

Của mình bố trí xong toàn bộ là không có dùng sao?

Trong nội tâm lo lắng nói công tử lại lần nữa dùng cái loại này khiển trách thủ đoạn trừng phạt chính mình, bất quá vượt quá An Long đoán trước chính là Nhạc Duyên cũng không nói gì thêm, chỉ là nhường hắn lại lần nữa chú ý phòng bị bên ngoài, người liền tiến vào gian phòng đi gặp Tần vương Lý Thế Dân rồi.

Tại hai ngày sau trong thời gian, An Long liền nhìn thấy một cái nhường hắn da đầu tê dại chuyện tình.

Tần vương Lý Thế Dân trúng cái kia tên là sinh tử phù đồ vật, đối mặt cái loại này kỳ quỷ đáng sợ đau đớn, Tần vương Lý Thế Dân lại có thể thế nào? Chỉ có thể đem nên thậm chí không nên nói toàn bộ tất cả nói ra.

Đối mặt Đạo Công Tử, Tần vương Lý Thế Dân liền tự sát năng lực đều không có.

Nhất là đối phương còn là một cá kiêu hùng, trong nội tâm không có đến thật đang lúc tuyệt vọng tình trạng thời điểm, tựu cũng không nghĩ muốn thả vứt bỏ.

“…”

Hai ngày trong, Lý Thế Dân thần sắc đã triệt để tiều tụy bắt đầu, không chỉ có là bởi vì Lý Tam nương Lý Tú Ninh bại vong, lòng tràn đầy lo lắng Lý phiệt phương bắc thế

cục, càng là vì trước mặt Đạo Công Tử Nhạc Duyên quả thực vượt quá dự liệu của hắn.

Đối phương là một cái ma đầu!

Cơ hồ cùng những thứ kia người trong Ma môn tương xứng, thậm chí so sánh với trong ma môn người còn muốn khủng bố.

Phía trước hắn cũng đã gặp An Long bởi vì nói sai lời nói. Mà bị nho nhỏ khiển trách một phen, tại chính hắn đến phiên thời điểm, Lý Thế Dân rốt cục nếm đến trên cái thế giới này thống khổ nhất tra tấn. Theo đối phương cái kia không ngừng hỏi thăm, Lý Thế Dân trong nội tâm cũng trở nên càng phát lo lắng rồi.

Hắn ẩn ẩn có một loại trực giác, chính mình chỉ sợ sẽ gặp phải nguy hiểm nhất thời điểm.

Hi vọng Sư Phi Huyên các nàng người trong Phật môn động tác nhanh lên.

Lý Thế Dân đã cảm giác mình chỉ sợ sắp kiên trì không nổi nữa.

Trong phòng.

Nhạc Duyên bưng ngồi tại vị trí trước, trước mặt trên mặt bàn thì là bày biện một chồng màu trắng trang giấy, bên cạnh văn chương càng đã sớm chuẩn bị cho tốt. Lúc này Đạo Công Tử đang tại vô cùng chăm chú nhìn này phía trước ngồi ngay ngắn ở trên ghế ngồi Tần vương Lý Thế Dân. Trong tay bút lông thì là từng chút

từng chút bắt đầu ở trên trang giấy vẽ viết cái gì.

“Ngươi là một kiêu hùng!”

“Là một như Dương Quảng người bình thường.”

“Ta đã gặp qua Dương Quảng, càng chuyên môn hiểu rõ Dương Quảng dĩ vãng cuộc đời, ngươi biết không? Nếu không phải xác định, ta còn xém tí nữa nghĩ đến ngươi là Dương Quảng nhi tử! Bởi vì các ngươi hai người tại ở phương diện khác quá mức giống nhau rồi, cơ hồ là một cái khuôn mẫu khắc ra tới tồn tại!”

Ngẫu nhiên ngẩng đầu, nhìn lướt qua Lý Thế Dân. Nhạc Duyên liền lại cúi đầu xuống, bắt đầu ở trên trang giấy ghi ghi vẽ tranh bắt đầu, đồng thời nói ra: “Này hai ngày trong ngươi cấp cho ta những thứ kia đáp án, trong đó có thật có giả, nhưng đối với ta mà nói cũng không trọng yếu!”

“Có một số việc, chỉ cần một thứ đại khái, như vậy đủ rồi!”

“Nhạc Duyên. Ngươi đến cùng muốn làm cái gì?”

Lạnh lùng nhìn xem phía trước mặt Đạo Công Tử, Tần vương Lý Thế Dân đã trải qua hai ngày này không sai biệt lắm cùng loại giống địa ngục hưởng thụ, sớm đã không có trước phong độ, lúc này thấy Nhạc Duyên như vậy quỷ dị cách làm, đã để Lý Thế Dân trong nội tâm bóng mờ hàn ý càng phát nặng.

“Ngươi nghĩ theo ta miệng ở bên trong lấy được bí ẩn tin

tức, tới lấy thay ta?”

“Điều đó không có khả năng!”

“Tuy nhiên tam muội đã hy sinh trên chiến trường, nhưng là ta Lý phiệt anh kiệt phần đông, tuyệt đối không phải ngươi có khả năng tưởng tượng.”

Lý Thế Dân những lời này nói không sai. Lý phiệt trừ bỏ hắn bên ngoài, những người còn lại thật đúng là cũng là không sai, không nói đã chết trận Lý Tú Ninh, chính là cân quắc nữ nhân, chỉ cần nói Thái tử Lý Kiến Thành cùng Tề Vương Lý Nguyên Cát cũng không sai.

Chân chính liền trên quân sự trí tuệ mà nói, đại ca của hắn Lý Kiến Thành cũng không sai hắn Lý Thế Dân, chỉ là tại trở thành Thái tử sau. Lý Kiến Thành càng nhiều là vẫn tại phía sau tọa trấn. Ở phía trước công kích chiến tranh chính là Lý Thế Dân, Lý Tú Ninh còn có Lý Nguyên Cát Tam huynh muội.

Có thể nói, Lí Uyên nhi tử nữ nhi cũng không sai.

So với Dương Quảng mà nói, này không thể so sánh nổi.

Lý Thế Dân chính là người thông minh, theo hai ngày này Đạo Công Tử đối với chính mình sở tác sở vi hắn đã suy đoán ra một cái làm cho người ta sởn tóc gáy kết quả. Nhưng là hắn không cho rằng cái này có thể đủ thành công, đây bất quá là đối phương chỗ ảo tưởng mà thôi.

Không nói trước Phật môn Sư Phi Huyên chỗ đó nhắn nhủ không qua, liền Lý phiệt những người khác cũng vô pháp giấu diếm.

Ai đối với ngươi hiểu rõ nhất?

Đó chính là người nhà.

“Ha ha!”

“Tần vương, Lý Thế Dân!”

Nghe vậy ngẩng đầu cười, Nhạc Duyên trên tay bút lông rốt cục ngừng lại.

Nhếch lên vừa nhấc.

Giấy trắng phiêu khởi.

Lập tức ống tay áo phất một cái, trang giấy nhất thời bay lên, tại một hồi tiếng rít trong trang giấy bị mang theo bay đi trên cây cột, pằng một tiếng dán tại trên mặt.

Tầm mắt theo nhìn lại, phía trên kia đang cắm một cây không có dính mực nước bút lông.

Ca sát.

Giòn vang trong tiếng, Nhạc Duyên trên tay bút lông triệt để vỡ vụn, rơi xuống một bàn mặt. Ở phía trên còn lại trên tờ giấy trắng làm đẹp ra một mảng lớn mực ban.

Lý Thế Dân khẽ ngẩng đầu, kinh ngạc tầm mắt đã rơi

vào trên cây cột, thấy được này trên trang giấy đông tây gì đó, đó là một bức họa giống như, là một bức không giống người thường bức họa, là của mình bức họa.

Cùng mình đã từng thấy qua vẽ bất đồng, tại Đạo Công Tử trên mặt bàn vẽ lộ ra vẻ hết sức tả thực. Bức họa kia liền giống như chính mình từng tại trong gương đồng gặp qua hình dạng của mình độc nhất vô nhị.

Bức họa kia, dĩ nhiên là dùng nước mực bút lông sinh sinh vẽ ra bút máy mới có thể vẽ ra tới phác hoạ. Này không thể không nói là bằng vào một thân công lực tiến hành tinh chuẩn khống chế, mới có thể đạt tới kết quả như vậy. Vẽ một bức họa, tốn hao tinh lực cũng không nhỏ.

“! ! !”

Tần vương Lý Thế Dân ngơ ngác nhìn lấy trên cây cột kia bức họa, một hồi lâu không tiếng động.

Vận dụng Trường Sinh Quyết phối hợp vẽ ra tới bức họa, có thể nói tính toán trên là một loại tác phẩm xuất sắc rồi, tuy nhiên không phải cái loại này lấy ý nhị là chủ vẽ, nhưng cũng có thể nhìn ra Đạo Công Tử tại phía trên này cũng có được tạo nghệ. Có thể nói, chỉ là bộ dạng này bức họa. Hắn Nhạc Duyên liền có thể đứng ở đa tình công tử Hầu Hi Bạch trước mặt, hai người lấy vẽ luận mỹ nhân.

“Tần vương, ngươi nói này bức họa có phải hay không rất giống?”

Đứng người lên, hai tay chắp sau lưng dạo bước đến bức họa trước mặt trước, Nhạc Duyên dùng một loại thưởng thức tầm mắt đối với Lý Thế Dân hỏi.

“…”

Lý Thế Dân nghe vậy không có lên tiếng, chỉ là sắc mặt hơi có vẻ lạnh lùng.

Mà đang ở cái này thời khắc.

Thiên Liên Tông cứ điểm rốt cục lại lần nữa nghênh đón hai vị mới khách nhân.

Mang theo một thân mỏi mệt còn có tiều tụy, một đường xuôi nam. Một thân phong trần mà đến Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người rốt cục tại Ba Thục Thiên Liên Tông thương nhân dưới sự dẫn dắt, liên tiếp thay đổi hơn mười đạo phương thức tránh được người khác truy tung, lúc này mới bình yên đến nơi này.

Ma Môn người!

Khấu Trọng tầm mắt ẩn ẩn nhìn lướt qua người xung quanh, chỉ là hai mắt có chút híp híp, liền cũng không nói gì theo đi lên.

Về phần Từ Tử Lăng thì là hơi hiếu kỳ đánh giá bốn phía, hắn cũng đồng dạng biết rằng người xung quanh thân phận. Nhắm mắt theo đuôi chính là đi tại Khấu Trọng bên cạnh, hai người một trước một sau hướng trong đi tới.

Mà về chính mình sư phụ tại sao phải cùng người của Ma môn can thiệp cùng một chỗ, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng đảo là không có để ý.

Tại hai người xem ra, theo những người này thái độ nhìn lại, này không gọi can thiệp, gọi là hợp nhất.

Thuần Dương cái giá, bởi vì lập phái thời gian quá ngắn. Căn cơ không đủ, đúng là vẫn còn nhỏ chút ít. Mà trước mắt Ma Môn Thiên Liên Tông bí ẩn cứ điểm, càng thành lập tại trong động đá vôi tồn tại.

“Hai vị là thiếu soái cùng Lăng thiếu hiệp sao?”

Tại tới đến đại sảnh, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người gặp được một cái cơ hồ đoàn thành một cục thịt cầu mập mạp, chính là Thiên Liên Tông Tông chủ An Long.

Cao thủ nhất lưu!

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người bộ pháp dừng lại, tầm mắt đã rơi vào An Long trên người, nhìn lướt qua, hai người liếc nhau một cái. Trong mắt đồng thời đã hiện lên một cái ý niệm trong đầu.

“Đúng vậy!”

Khấu Trọng đầu tiên lên tiếng, tại đối phương đánh giá của mình đồng thời, hắn cũng nhìn từ trên xuống dưới An Long, hỏi: “Ta sư ở nơi nào?”

Từ Tử Lăng thì là không nói gì, chỉ là yên tĩnh đứng ở

một bên nhìn xem.

Phong trần mệt mỏi, còn có tiều tụy!

Mặt khác chính là trong mắt cái loại này tựa hồ mất đi hết thảy lãnh ý.

An Long chỉ là vài mắt, liền đại khái thăm dò Khấu Trọng trước mắt tình huống. Mà Từ Tử Lăng thì là phong độ nhẹ nhàng, đạo ý tràn trề, một bộ mờ ảo cầu tiên tư thái.

Nhìn đến đây, hai loại bất đồng tính cách đồ đệ. Nhường An Long lại lần nữa nhớ tới Hầu Hi Bạch cùng Dương Hư Ngạn. Trước mắt Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng cơ hồ cùng Hầu Hi Bạch cùng Dương Hư Ngạn đồng xuất một rút lui, chỉ là những thứ khác một ít tình huống có chút bất đồng.

Lớn nhất bất đồng chính là Hầu Hi Bạch cùng Dương Hư Ngạn đây là sư huynh đệ chính là đối địch quan hệ, mà Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng thì có phải hay không thân huynh đệ càng hơn huynh đệ quan hệ.

Lại lần nữa không khỏi đánh rùng mình một cái, An Long liền dẫn Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người đi Nhạc Duyên chỗ địa phương.

“Công tử!”

“Thiếu soái cùng Lăng thiếu tới!”

Bên ngoài, An Long thanh âm truyền vào gian phòng, nhường đang tại cẩn thận thưởng thức chính mình hành

động bức họa Nhạc Duyên phục hồi tinh thần lại.

“Ngô!”

Quay đầu lại nhìn lướt qua ngồi ở bên cạnh Lý Thế Dân, Nhạc Duyên này liền trực tiếp đẩy cửa phòng ra hướng ra phía ngoài đi đến, sau đó tiện tay khép cửa phòng lại.

Trước mặt.

Ánh lửa chiếu rọi ở bên trong, thầy trò cơ hồ phân biệt đại khái một tháng kế tiếp thời gian, lại lần nữa gặp mặt.

Phi Mã mục trường từ biệt, nhưng lại ai cũng không ngờ rằng chuyện phát sinh phía sau tình.

Đầu tiên mắt.

Nhạc Duyên tầm mắt liền đã rơi vào Khấu Trọng trên mặt, tuy nhiên phong trần mệt mỏi che đậy không ít thần sắc, nhưng là Nhạc Duyên vẫn là liếc liền nhìn ra Khấu Trọng cái chủng loại kia… Tiều tụy. Từ hắn đi đến thế giới này, Nhạc Duyên còn là lần đầu tiên nhìn thấy Khấu Trọng như thế bộ dáng.

Bi thương vô cùng tâm chết.

“Sư phụ!”

“Sư phụ!”

Trăm miệng một lời lấy Đạo gia cấp bậc lễ nghĩa thi lễ một cái sau, Khấu Trọng nói tiếp: “Sư phụ, theo sư phụ

đưa cho tin tức, Tần vương Lý Thế Dân cũng ở nơi đây, ta nghĩ đi gặp Lý Thế Dân, có thể chứ?”

“Đi thôi!”

Nhẹ gật đầu, hướng sau lưng gian phòng chỉ chỉ sau, Nhạc Duyên liền đưa mắt nhìn của mình cái này đồ đệ bước nhanh đến phía trước, đẩy cửa vào.

Trong phòng.

Tần vương Lý Thế Dân nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn xem đẩy cửa vào Khấu Trọng, tầm mắt không khỏi ngưng tụ.

Mà Khấu Trọng tầm mắt cũng đã rơi vào này Tần vương trên người, bốn mắt nhìn nhau ở bên trong, tại nguyên bản trong chuyện xưa chính là nhân sinh đối thủ coi như là bằng hữu hai người, tại nơi này rốt cục lần đầu tiên chạm mặt rồi.

Chương 187 : Chuẩn bị trong khi chờ đợi (thượng)

187 chương trong khi chờ đợi chuẩn bị (thượng)

Đông! Đông! Đông!

Mõ âm thanh lấy một loại vững vàng mà lạnh nhạt tiết tấu vang lên,

Tứ đại thánh tăng đồng thời ngồi ngay ngắn ở trong đại điện, chắp tay trước ngực, nhắm mắt lại, bắt đầu rồi thông lệ thiền định.

Cho dù là Tần vương Lý Thế Dân bị Đạo Công Tử theo nặng nề đang bao vây, sinh sinh cho trộm đi, khiến cho Phật môn kế hoạch xuất hiện thật lớn chỗ thiếu hụt cùng cạm bẫy, cũng không có nhường bốn người trở nên khẩn trương lên. Thân là thánh tăng, đó cũng không phải là chỉ là danh hào trên xưng hô.

Bốn người đáng tiếc duy nhất chính là thiền chủ Liễu Không tọa hóa.

Chỉ là dù thế nào dạng, Tứ đại thánh tăng đúng là vẫn còn không có thoát ly hồng trần, cũng gia nhập lần này trong khi hành động.

Bên ngoài.

Nghe này không ngừng tiếng vọng mõ thanh âm, Sư Phi Huyên một cá nhân im im lặng lặng đứng ở góc, một cá nhân nhìn xem phía trước mặt phong cảnh, cả người cũng ở vào một loại hoảng thần mê mang trong trạng thái. Từ ngày đó đi gặp Đạo Công Tử sau, ngày hôm sau trở về Sư Phi Huyên liền trên cơ bản thỉnh thoảng sẽ phát sinh loại tình huống này.

“Sư tiên tử!”

“Như ngươi vậy không có việc gì a?”

Với tư cách Ba Thục địa chủ một trong Giải Huy đối với Tần vương mất đi đồng dạng phải có trách nhiệm, đối với hắn mà nói, sự nghiệp của hắn là không thể thoát ly Lý phiệt trợ giúp, nếu là Tần vương Lý Thế Dân tại nơi này xuất hiện vấn đề lớn, như vậy cái gọi là hợp tác tự nhiên cũng không tật mà chết.

Đối với Giải Huy mà nói, tương lai, tiền đồ cùng dã tâm của mình mới là hắn đáng giá để ý, mà hết thảy này tạm thời đều bị Giải Huy đặt ở Tần vương Lý Thế Dân trên người.

Vô tình đi đến Sư Phi Huyên bên cạnh, Giải Huy liền lại nhìn đến trước mắt này Sư tiên tử đã xảy ra tinh thần hoảng hốt tràng cảnh.

Bắt đầu hắn không có để ý, nhưng là liên tiếp vài ngày cũng là như thế, nhưng lại nhường Giải Huy có chút kinh ngạc rồi.

Sư Phi Huyên ba ngày trước là đi gặp Thạch Thanh Tuyền, lấy thấy Đạo Công Tử Nhạc Duyên, chuyện này hắn là biết đến, nhưng mà tại Sư Phi Huyên sau khi trở về, người liền trở nên có chút kỳ quái rồi.

“À? !”

“Giải bảo chủ!”

“Mới vừa rồi là Phi Huyên thất lễ!”

Phục hồi tinh thần lại Sư Phi Huyên lại càng hoảng sợ, quay đầu tầm mắt hướng về đi ở bên cạnh Giải Huy, nguyên bản hoảng hốt biểu lộ đã thu liễm. Nhưng là mặc dù là như vậy, hãy để cho người nhìn ra trong ánh mắt cái kia chút ít hư tiều tụy cùng mê mang.

“Không có việc gì!”

Phất phất tay, Giải Huy đối với cái này cũng không thèm để ý, người nào có không có có một chút bất đắc dĩ thời điểm? Tầm mắt rơi ở phía trước này cách đó không xa trong rừng, trong tai nghe này trong đại điện trở về truyền tới mõ thanh âm, Giải Huy lúc này mới mở mang hỏi: “Sư tiên tử cùng Thạch đại gia quan hệ nên không sai, chỉ là không biết Sư tiên tử lần này đi gặp Thạch đại gia phải chăng có thu hoạch?”

Giải Huy không thể không lo lắng. Tại không cách nào trong thời gian ngắn tìm được Đạo Công Tử cùng Tần vương Lý Thế Dân tung tích thời điểm, cơ hồ mục tiêu của bọn hắn liền chỉ có thể đặt ở Thạch Thanh Tuyền trên người, dĩ cầu phải có thu hoạch.

Về phần mình không muốn đi thấy Thạch Thanh Tuyền, đây là rất nhiều người mà nói tất nhiên là không thể nào, đáng tiếc chính là Thạch Thanh Tuyền trên giang hồ vẫn là thần long kiến thủ bất kiến vĩ, cực nhỏ lộ diện. Càng nhiều là thời điểm nghe nói cũng là ẩn cư tại trong núi rừng, một cá nhân du du nhiên nhiên còn sống, không thế nào yêu mến nhìn thấy người xa lạ.

Chính đáp lại vì Thạch Thanh Tuyền cái này tính tình, trên giang hồ coi như là nổi tiếng, hay không đập mà nói Thạch Thanh Tuyền cũng không phải trên giang hồ khó khăn nhất thỉnh Tiêu Nghệ đại gia rồi, so với đệ nhất thiên hạ tài nữ Thượng Tú Phương mà nói, nghĩ muốn thỉnh đến Thạch Thanh Tuyền trừ phi là đem nhân tình đến trả. Thời gian khác trên căn bản là không có khả năng.

Loại tình huống này, khiến cho Giải Huy đám người vô kế khả thi, chỉ có thể hi vọng Sư Phi Huyên có thu hoạch.

Đáng tiếc Sư Phi Huyên hai ngày qua này trừ bỏ bắt đầu nói một câu không cần lo lắng bên ngoài, thời gian khác cũng là quỷ dị lâm vào một loại không khỏi hoảng hốt thất thần trong trạng thái, điều này làm cho Giải Huy không thể không để ý rồi.

“Ừ!”

“Tại Thạch đại gia dưới sự trợ giúp, ta gặp được Đạo Công Tử!”

Quay đầu, Sư Phi Huyên hít sâu một hơi, này liền nói ra: “Mặc dù là nhìn tại Thạch đại gia trước mặt trên. Nhưng là ta cùng với Đạo Công Tử nói chuyện với nhau cũng không thế nào hữu hảo. Bất quá có thể khẳng định là Tần vương Lý Thế Dân không có có nguy hiểm tánh mạng!”

“Bởi vì này không chỉ có là liên lụy đến Khấu Trọng cùng Tần vương tranh đoạt giang sơn, mà vẫn còn liên lụy ta Phật môn cùng Đạo môn ân oán!”

Nói đến đây, Sư Phi Huyên không khỏi thở dài một hơi.

“…”

Giải Huy nghe vậy không khỏi có chút cau mày, làm chuyện này trong đó hỗn tạp tôn giáo đấu tranh sau, sự tình biến hóa thường thường làm cho làm người có chút trở tay không kịp. Tầm mắt nhìn lướt qua Sư Phi Huyên, Giải Huy tại trong lòng thầm nhủ một câu nếu không phải Phi Mã mục trường ngươi Phật môn vây công Đạo Công Tử, người ta Nhạc Duyên sẽ trở nên như vậy không kiêng nể gì cả?

Đương nhiên. Lời này Giải Huy sẽ không nói.

Phi Mã mục trường một trận chiến, nói toạc ra là Phật môn không ngờ rằng Đạo Công Tử sẽ mạnh như vậy, là trọng yếu hơn vẫn là Khấu Trọng Thiếu Soái Quân tại tương ứng trong thời gian chạy tới bãi cỏ, tiến hành rồi một hồi hỗn chiến.

Lúc ấy nếu là Tứ đại thánh tăng tề tụ Phi Mã mục

trường. Như vậy trước mắt cũng không có có chuyện như vậy đã xảy ra.

“Nhạc Duyên nói như thế nào?”

Hít sâu một hơi, này hai ngày có thể nói là cực kỳ thi nghiên cứu người kiên nhẫn, Giải Huy cũng không phải là đệ tử cửa Phật, có như vậy kiên nhẫn, ngắn ngủn hai ngày thời gian cơ hồ khiến Giải Huy đứng ngồi không yên.

“Đợi!”

“Đợi Phật môn cùng Đạo môn bàn bạc, đồng thời Phật môn cũng cần làm xong toàn bộ chuẩn bị!”

Cuối cùng, Sư Phi Huyên cho Giải Huy như vậy một đáp án.

“Hàaa…!”

Cười khẽ một tiếng, Giải Huy đảo coi như là minh bạch, liền không nói gì nữa. Nói trắng ra là, trước mắt cục diện là Phật môn khó giải quyết rồi, quyền chủ động đã đã rơi vào Đạo Công Tử Nhạc Duyên trên tay. Hơn nữa dĩ vãng Phật môn lưu cho Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng ấn tượng, cho dù là Phật môn người trước mắt nghĩ sẽ đối Khấu Trọng động thủ, hai người đã có phòng bị, Đạo môn những người khác cũng không có làm như không thấy.

Bất quá Giải Huy có một chút có thể khẳng định là Sư Phi Huyên cũng không có nói ra tất cả câu chuyện, ba

ngày trước nàng tại Thạch Thanh Tuyền chứng kiến, đến tột cùng cùng Đạo Công Tử trò chuyện cái gì? Đồ vật trong này, khiến cho người không được biết.

Tầm mắt nhìn lướt qua Sư Phi Huyên này hơi hơi có chút mỏi mệt khuôn mặt, Giải Huy cuối cùng tầm mắt nhưng lại đã rơi vào Sư Phi Huyên một thân này trên áo xanh.

Nhan sắc tuy nhiên giống nhau, nhưng là kiểu dáng lại cùng mấy ngày trước trang phục có chút bất đồng.

Trước mắt Sư Phi Huyên, cơ hồ dùng quần áo đem chính mình bao khỏa nghiêm nghiêm thực thực, thoạt nhìn thật giống như so với lúc trước càng thêm căng đầy rồi.

Ừ?

Tựa hồ là đã nhận ra Giải Huy tầm mắt, Sư Phi Huyên có chút không được tự nhiên nắm thật chặt quần áo, nhất là chỗ cổ áo, khiến cho này áo xanh cổ áo thoáng dựng lên một ít, thu hẹp dưới thái dương mái tóc, khiến cho kia ngăn cản xuống tới.

Sư Phi Huyên không được tự nhiên cử động, cũng không có nhường Giải Huy ngoài ý muốn, giờ này khắc này chính hắn đang tại lòng tràn đầy oán giận nói công tử trong.

Làm phát giác được Giải Huy cũng không có quan sát này lúc một giờ, Sư Phi Huyên không khỏi hô thở ra một hơi.

Cùng lúc đó.

Thiên Liên Tông.

Cứ điểm.

Một chỗ dưới mặt đá. Ánh lửa sáng quắc chói mắt.

Nghe này giọt nước không ngừng nhỏ tiếng vang, Nhạc Duyên hai tay chắp sau lưng nghe Từ Tử Lăng mỗi chữ mỗi câu nói trong khoảng thời gian này tới kinh nghiệm.

Thương Tú Tuần tại chiến sau trùng kiến Phi Mã mục trường đồng thời, đã để Bạch Thanh Nhi mang theo một đám Phi Mã mục trường đầu bếp, đi Thiếu Soái Quân trên địa bàn bắt đầu tiến hành khách điếm chuẩn bị, Thương Tú Tuần không ngốc, nàng đương nhiên biết rõ Nhạc Duyên nhường Bạch Thanh Nhi cùng tại chính mình nơi này, là vì cái gì.

Mà Bạch Thanh Nhi thì là mang theo Lỗ Diệu Tử mặt nạ. Một cá nhân trước ẩn núp ly khai, vì thế lúc trước Nhạc Duyên còn tại Phi Mã mục trường mấy ngày đó giao Bạch Thanh Nhi này xuất từ tay mình có thể thu liễm khí tức pháp môn. Nếu không mà nói, lấy Bạch Thanh Nhi này xinh đẹp tư thái sớm muộn sẽ bị lộ. Hơn nữa, trước mắt Bạch Thanh Nhi việc làm cũng bất quá là ở phía sau màn, hơn nữa có mặt nạ, chờ xắp xếp việc làm tính toán trên là tương đối an toàn.

Lỗ Diệu Tử thì là lại lần nữa trở về của mình An Nhạc Oa. Mặc dù là ngày đó một lần nữa chế tạo Nguyệt

Khuyết thời điểm, toàn bộ Phi Mã mục trường biết rõ Lỗ Diệu Tử người cũng cực nhỏ. Né Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên nửa đời người, vì Thương Tú Tuần an toàn hắn tự nhiên phải lại lần nữa trốn ở đó.

Bởi vì tại trong thiên hạ, hắn Lỗ Diệu Tử là duy nhất biết rõ như thế nào chính xác lấy đến Tà Đế xá lợi người.

Chỉ là điểm này, thì không thể nhường Lỗ Diệu Tử xuất đầu lộ diện, đây cũng là lúc trước Phi Mã mục trường lâm vào như vậy chiến loạn, Lỗ Diệu Tử cũng không cách nào ra mặt nguyên do. Thứ nhất là bởi vì đúc kiếm nguyên nhân, thứ hai liền là vì nhà mình thân phận.

Về phần Vệ Trinh Trinh thì là tại Phi Mã mục trường, đứng ở Thương Tú Tuần bên người, mỗi ngày cũng là kiên trì tu luyện công tử dạy bảo võ học.

Bất quá chứ sao…

Vẫn vẫn là bộ dáng như vậy.

Đương nhiên, tại trong chuyện này là tối trọng yếu nhất vẫn là Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng tại Vi Trạch quan cùng Lý Tú Ninh một trận chiến.

Khấu Trọng là vì giúp Đậu Kiến Đức xuất lực, lấy dùng đối phương có đầy đủ thời gian ngăn cản Lý phiệt tiến công, vì Thiếu Soái Quân phát triển tranh thủ thời gian cùng không gian, nhưng là hai người cuối cùng là thật không ngờ một ít đứng sẽ là kết quả như vậy.

Lý Tú Ninh tự vận tại trước mặt của mình.

Dĩ cầu Vi Trạch quan không phá. Lấy bảo vệ Quan Tây, lấy bảo vệ Lý phiệt ưu thế.

Đối mặt nữ nhân như vậy, Khấu Trọng thất thố rồi.

Đồng dạng, Từ Tử Lăng cũng là hết sức ngoài ý muốn.

“Lý Tú Ninh như là một nam nhi mà nói, tình huống nghĩ đến không là như thế rồi!”

Từ Tử Lăng tại sau khi nói xong, không khỏi than thở một tiếng.

Tùy mất kia lộc, thiên hạ quần hùng chung theo hắn.

Nhưng tại nhiều như vậy người trong đó. Chân chính chạy trên chiến trường cũng chỉ có Lý Tú Ninh, trên chiến trường một thân nhung trang, một thân này có thể so với nam nhi khí khái, cho dù là Từ Tử Lăng vẫn đối với Lý phiệt ấn tượng không được tốt lắm. Nhưng cũng không khỏi không đi thừa nhận đây là một có thể so với nam nhi tồn tại.

Ít nhất so với, Lý Tú Ninh so với Từ Hàng Tĩnh Trai Sư Phi Huyên cùng Âm Quý phái Loan Loan đại tỷ muốn mạnh hơn không ít.

Đương nhiên, cái này mạnh là chỉ ở chánh diện trên chiến trường, dùng quân đội nói chuyện, mà không phải một cái vũ lực hay là ngôn ngữ, nói như vậy toàn bộ Lý phiệt người cộng thêm cùng một chỗ chỉ sợ cũng không phải là hai nữ đối thủ.

Có thể nói, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng tình nguyện trên chiến trường đối với Lý Tú Ninh, thực sự không hề nguyện ý đi đối mặt Sư Phi Huyên hoặc là Loan Loan.

Chỉ tiếc, cuối cùng kết quả vượt ra khỏi Từ Tử Lăng đoán trước, càng vượt ra khỏi Khấu Trọng đoán trước.

Qua chiến dịch này, Từ Tử Lăng liền biết mình cái này huynh đệ đã theo trong xương đã xảy ra chuyển biến, hắn đối với Lý phiệt chỉ sợ là hận đến tận xương tủy.

"…"

Nghe xong Từ Tử Lăng kể ra, Nhạc Duyên cũng không nói gì, chỉ là nội tâm tràn đầy cảm khái.

Lý Tú Ninh cùng Khấu Trọng cuối cùng là không cách nào cùng một chỗ.

Này là một lấy gia tộc sự thống trị làm trọng nữ nhân, có thể trên chiến trường lăn, ở bên trong núi thây biển máu đi lại nữ nhân, kia tính tình như thế nào có thể nghĩ.

Bất quá, có thể khẳng định là Khấu Trọng đã trưởng thành .

Ý niệm trong đầu điểm, sau lưng cách đó không xa cửa phòng cũng đã bị đẩy ra.

Khấu Trọng từng bước một từ bên trong đạp đi ra.

Cùng đi vào thời điểm bất đồng, sắc mặt của hắn càng

phát lạnh.

Chương 188 : Chuẩn bị trong khi chờ đợi (hạ)

188 chương trong khi chờ đợi chuẩn bị (hạ)

Tiếng bước chân nặng nề tại đây lộ ra vẻ tương đối yên tĩnh dưới mặt đất trong động đá vôi, lộ ra vẻ rất là rõ nét. !

Theo Khấu Trọng tiếng bước chân có thể làm cho người nghe được ra một loại trầm trọng, dĩ vãng hắn đi đường phương thức cùng tiếng bước chân cũng không phải là như thế. Hiển nhiên vừa mới đi trong phòng cùng Tần vương Lý Thế Dân gặp, kết quả của nó không làm vừa lòng người.

Ít nhất không cho Khấu Trọng thoả mãn.

Có lẽ cũng không có nhường Tần vương Lý Thế Dân thoả mãn.

“Sư phụ!”

“Ta thất vọng rồi!”

Đi đến Nhạc Duyên cùng Từ Tử Lăng trước mặt trước, mặt đối với sư phụ của mình, Khấu Trọng chỉ là dùng một loại trầm thấp tiếng nói nói hạ chính mình đi trong phòng cùng Tần vương Lý Thế Dân gặp kết quả. Mà kết quả này, tự nhiên không để cho Khấu Trọng thoả mãn.

Hoặc là, hắn theo Lý Thế Dân thái độ ở bên trong, thấy được Lý phiệt trước mắt bản chất.

“Như vậy a!”

Nghiêng đầu, vừa là ngoài ý muốn cũng là trong dự liệu, Nhạc Duyên đầu tiên là nhìn lướt qua Khấu Trọng này rõ ràng rất tiều tụy thân hình, thò tay vỗ vỗ Khấu Trọng bả vai, nói: “Ngươi cùng Tử Lăng trước đi nghỉ ngơi một chút a! Luân phiên đại chiến tăng thêm lúc này đây gấp rút lên đường, nghĩ đến các ngươi cũng không có tu dưỡng tốt!”

“Đợi nghỉ ngơi không sai biệt lắm lại đến nói những chuyện khác!”

Như vậy trạng thái Khấu Trọng, không là bình thường Khấu Trọng, nhất là hắn bản thân chính là một tương đối khăng khăng tâm tình hóa người, Lý Tú Ninh ở trước mặt của hắn tự sát, đối với Khấu Trọng đả kích cực kỳ nghiêm trọng. Hơn nữa trong khoảng thời gian này tinh thần căng cứng, thời gian quá dài cuối cùng sẽ cho người mang đến thật lớn ảnh hưởng.

Người, không thể sụp đổ quá gấp .

“Sư phụ…”

Khấu Trọng nghe vậy muốn nói điều gì, vừa mới há mồm liền bị Nhạc Duyên tầm mắt cho ngăn trở xuống tới. Một bên Từ Tử Lăng thấy thế, lập tức liền lôi túm đem Khấu Trọng kéo đi nha. Tại An Long an bài, tạm thời tại đây dưới mặt đất trong động đá vôi tìm một nơi,

nghỉ ngơi.

So với Khấu Trọng tới, Từ Tử Lăng tại trong khoảng thời gian này cũng lộ ra vẻ cực kỳ mỏi mệt, lại càng không cần phải nói người trong cuộc Khấu Trọng rồi.

“…”

Đưa mắt nhìn hai tên đồ đệ của mình đi nghỉ ngơi sau, Nhạc Duyên lúc này mới quay đầu, tầm mắt nhìn phía giam giữ Lý Thế Dân gian phòng. Trong nội tâm đối với vừa mới Khấu Trọng cùng đối phương gặp mặt lên đi một tí tham thảo tâm tư. Bất quá nghĩ lại, Nhạc Duyên chính là tao nhã đột nhiên cười, mất đi hứng thú sau, này liền xoay người mang theo An Long ly khai.

Kế tiếp, an toàn thứ trọng yếu nhất!

Này phần phỏng đoán , phải chăng có thể đạt thành, vẫn còn cần nhìn Khấu Trọng tâm tư.

Ngày hôm sau.

Sáng sớm.

Tần vương Lý Thế Dân trừ bỏ bị Đạo Công Tử khi thì dụng thủ đoạn trừng phạt một phen sau. Hơn nữa còn là lật qua lật lại hỏi một ít giống nhau vấn đề, một khi xuất hiện cạm bẫy, hay là không giống, Lý Thế Dân liền sẽ lại lần nữa gặp cái loại này tàn nhẫn ngứa.

Đối phương hoàn toàn lấy ba loại giọng điệu, lật qua lật lại đi đến hỏi thăm chuyện phía trước, có chút vấn đề

bất quá là Lý Thế Dân ra vẻ che giấu trả lời. Nhưng ở trộn lẫn những vấn đề khác sau, hơn nữa đối mặt cái loại này khó có thể chịu được đau ngứa, trả lời không may xuất hiện tự nhiên là tồn tại.

Đối mặt người như vậy, một đêm qua đi, Lý Thế Dân lại lần nữa đổi mới chính mình đối với Đạo Công Tử Nhạc Duyên nhận thức.

Mà trong nội tâm này phần suy đoán cùng lo lắng nhưng lại càng phát nồng hậu rồi.

Trong phòng.

Thầy trò ba người ngồi vây quanh tại một cái bàn trên, ăn điểm tâm, liền lấy An Long thủ hạ làm bữa sáng ăn.

“Sách sách sách!”

Cảm thán một tiếng. Nhạc Duyên cầm lấy một cái đặt ở trước mặt bánh bao, cắn một cái sau, táp a dưới miệng, nói: “Quả nhiên so ra kém Trinh Trinh bánh bao!”

“Ừ!”

“Sư phụ những lời này ta tán thành!”

Khấu Trọng gật gật đầu, một ngụm đi xuống đem này bánh bao trực tiếp cắn mất hơn phân nửa, nói ra: “Hơn nữa Ma Môn quả thật là Ma Môn, nhất là Thiên Liên Tông, quả thật là tương đối keo kiệt. Trinh Trinh tỷ bánh bao khoảng chừng cái này hai cái lớn nhỏ! Đã từng, ta cùng với Lăng thiếu hai người nhưng mà chỉ cần sáu cái

bánh bao là có thể chống đỡ nghiêm chỉnh ngày!”

“…”

Từ Tử Lăng không nói gì, chỉ là dùng chiếc đũa kẹp lấy bánh bao, hai cái một cái, lấy động tác tới biểu hiện ra thái độ của mình.

Cho dù là Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người đều ở trong quân đội ngốc quá, thiếu lương thực thời điểm càng biết rõ cái loại này thống khổ, nhưng là tại đối mặt phần này thực vật thời điểm. Phản ứng đảo là không có bao nhiêu biến hóa. So với Từ Tử Lăng mà nói, Khấu Trọng càng để ý khẩu vị.

Bất quá tại hai người trong nội tâm, đối với Ma Môn tồn tại, vẫn là tồn tại đề phòng.

Cho dù là An Long là nhận lấy Nhạc Duyên sinh tử phù khống chế bức hiếp. Nhưng ở Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người trong mắt, này An Long cuối cùng không phải người của mình. Tại bữa sáng thời điểm, đàm luận một phen sau, hai người cũng biết An Long thân phận, chính là Tà vương Thạch Chi Hiên chân thành thủ hạ, nhưng là vì Bất Tử Ấn Pháp chuyện tình thế nhưng phản bội.

Một cái phản bội, cũng đã đại biểu An Long bản tính.

Thương nhân, quả thật không là đồ tốt, càng người này còn là người trong Ma môn thời điểm.

Trong lòng thầm nhủ một câu, Khấu Trọng đang nghe

Nhạc Duyên mà nói sau, đối với Thiên Liên Tông đã có rất lớn đề phòng tâm tư, trong lòng suy nghĩ nếu như là tại chính mình thống trị khu, chắc phải chú ý điểm này.

“Tốt lắm!”

Dùng thả ở bên cạnh lụa khăn tay lau lau rồi một chút miệng cùng tay, theo động tác của hắn dừng lại, đồng thời cầm trong tay thực vật ăn Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người cũng ngừng lại, tầm mắt rơi vào đã ngồi ngay ngắn hai người, Nhạc Duyên lúc này mới rất nghiêm túc nói ra: “Hiện tại nên nói chính sự thời điểm rồi!”

Chính sự!

Lần đầu tiên thấy sư phụ mình sắc mặt như vậy nghiêm túc nghiêm túc Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người đồng thời tâm thần căng thẳng, phải biết rằng từ đầu đến giờ, hai người là lần đầu tiên thấy Nhạc Duyên toát ra như vậy rất nghiêm túc biểu lộ. Hiển nhiên, kế tiếp mà nói hết sức không đơn giản.

Hai người lỗ tai cũng là đồng thời run lên, trên người Trường Sinh Quyết đã vận chuyển tới cực điểm, phương viên mười trượng trong tiếng vang toàn bộ chui vào lỗ tai, sợ có người đến đây nghe lén.

Đồng dạng cử động, điều này làm cho Nhạc Duyên rất là thoả mãn.

Trước mắt Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng mặc dù không có như trong nguyên thư như vậy vừa đánh bên cạnh

chạy rèn luyện bắt đầu, nhưng là tại chính mình dạy bảo, hai người đồng dạng không sai.

“Vi sư nói trước trước mắt chúng ta Thuần Dương cùng Thiếu Soái Quân đối mặt tình huống, cùng tất cả thế lực lớn cơ bản tình hình chung!”

Theo lời nói lên bưng, Nhạc Duyên từng chút từng chút đem chính mình trước mắt sở chưởng nắm đông tây gì đó, cùng với kết hợp Từ Tử Lăng cùng Khấu Trọng chứng kiến đông tây gì đó, dung hợp cùng một chỗ chậm rãi nói ra, trong đó tranh bá thiên hạ cùng tôn giáo chi tranh càng trong đó trọng điểm.

Thời gian từng chút từng chút đi qua, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người trên mặt cũng càng phát ngưng trọng lên.

Hiển nhiên.

Theo Đạo Công Tử trong miệng mà nói, nhường hai người thấy được sư môn trước mắt chỗ gặp phải lớn nhất khốn cảnh.

Đó chính là bốn phía thế lực rắc rối phức tạp, cùng với Thiếu Soái Quân khởi bước quá muộn, hoàn toàn là từ trắng tay lên, không giống trước mắt những thứ khác tuyệt đại bộ phận thế lực, đều cũng có lấy thành viên tổ chức của mình. Không nói Lý phiệt, còn có trước mắt co đầu rút cổ tại Giang Đô Vũ Văn Phiệt, bọn họ tại Tùy triều thời kì, liền có lấy thế lực của mình, càng môn phiệt đại tộc.

Thiếu Soái Quân tuy nhiên trong này tranh đoạt ra một mảnh căn cứ địa, càng cùng Giang Hoài Quân hợp tác đả thông cùng Phi Mã mục trường kết nối.

Nhưng mà theo Khấu Trọng thế lực càng lớn, như vậy vô cùng có khả năng bị vây tại ở giữa Thiếu Soái Quân liền sẽ gặp thế lực khác vây công, đem sẽ trở nên thế đơn lực bạc. Lại càng không cần phải nói. Hai người trước mắt đại biểu vẫn là Đạo môn đệ tử, cùng Phật môn lựa chọn chân mệnh thiên tử tranh phong, đã liên lụy đến Phật Đạo chi tranh.

Kia khó khăn, tuyệt đối so với nguyên bản càng thêm khó khăn.

Lại càng không cần phải nói còn có một Ma Môn trộn lẫn trong đó rồi.

Cho nên, tại trong thời gian ngắn, cho dù là có Nhạc Duyên trợ giúp. Khấu Trọng quét sạch kia thế lực của hắn, nhưng cuối cùng lớn nhất khả năng cũng là cùng Lý phiệt tất cả ủng nửa giang san. Trong đó còn muốn lấy được Nam Lĩnh Tống phiệt trợ giúp, lúc này mới có cùng Lý phiệt triệt để tranh phong lớn nhất cơ hội.

Dù sao, trong lúc này, Nhạc Duyên tuyệt đại bộ phận tinh lực, muốn đi nhằm vào Phật môn, mà trước mắt thiên hạ phía nam cũng không phải là sau này. Chỗ đó có thật nhiều địa phương chính là Man Hoang khu vực, nhân khẩu căn bản không có trúng nguyên phồn hoa,

Trước mắt nhân khẩu rất phong phú nhất địa phương chính là Quan Tây, còn có Hà Tây cùng Hà Đông.

Thành thị nhiều, còn có môn phiệt thế tộc nhiều.

Tuy nhiên Dương Quảng khoa cử đã dao động môn phiệt thế tộc căn cơ, nhưng là trước mắt thiên hạ này thế lớn vẫn là môn phiệt thế tộc. Thiên hạ ở bên trong, gia nhập tranh bá thiên hạ thân phận nhất tiếp đất tức chỉ có hai người, đó chính là Khấu Trọng. Còn có Khấu Trọng chỗ nhận phụ thân của —— tụ lý càn khôn Đỗ Phục Uy.

Hai người cũng là do tầng dưới chót nhân vật tên côn đồ xuất thân.

Mặc dù là Ngõa Cương trại Lý Mật, xuất thân cũng là nhỏ quý tộc.

Sư Phi Huyên sở dĩ nhận định Khấu Trọng không được, một cái trong đó duyên cớ, tại Nhạc Duyên xem ra chính là Khấu Trọng xuất thân, một cái khác thì là Tần vương Lý Thế Dân cùng Dương Quảng tương tự.

Nhất là Lý phiệt trước mắt cùng Đột Quyết quan hệ còn có chút thân cận.

Về điểm này, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng tại trợ giúp Đậu Kiến Đức thời điểm, hai người cũng đã hiểu được.

Nếu là Đạo môn nội bộ đoàn kết. Đại Tông Sư Ninh Đạo Kỳ không đứng ở Phật môn này một mặt, như vậy trước mắt thế cục không sẽ như thế, đáng tiếc chính là giờ này khắc này Đạo môn đang nội chiến, Phật môn đang cùng Nhạc Duyên giao phong trong. Coi như là triệt để đứng

ở Lý phiệt phương diện.

Cục diện như vậy, mặc dù là Nhạc Duyên cái này biết rõ quá nhiều người chứng kiến, cũng là không khỏi có chút đau đầu.

Nhất là Lý Tú Ninh còn gián tiếp đã bị chết ở tại Khấu Trọng trong tay, Khấu Trọng cùng Lý phiệt theo phương diện nào đó mà nói, đã tính toán trên là không chết không ngớt rồi. Cho dù là bởi vì những chuyện khác, tạm thời áp xuống tới, nhưng cũng sẽ có thu được về tính sổ tình huống.

Từ xưa đến nay, theo tranh bá thiên hạ đến cuối cùng được đến người trong thiên hạ vật, đều có này cái tật bệnh.

“Ha ha!”

“Sư phụ, tuy nhiên khó khăn, nhưng là ta Khấu Trọng cũng không sợ, ta có đầy đủ lòng tin đả bại Lý phiệt!”

Khấu Trọng nghe đến đó, tức cười cười, trên mặt đều là nghiêm túc vẻ, vỗ ngực nói ra. Nếu nói là đã từng hắn Khấu Trọng còn có chút lựa chọn khác hoặc là tâm tư, nhưng ở Lý Tú Ninh chết tại nhà mình trước mặt trước, ngày hôm qua lại thấy tận mắt này Tần vương Lý Thế Dân sau, Khấu Trọng tâm tư rốt cục triệt để xác định.

“…”

Từ Tử Lăng không có lên tiếng, chỉ là lông mày nhíu chặt, trầm ngâm.

Đột Quyết nhìn chằm chằm, thống nhất Trung Nguyên thời gian một khi kéo dài, Lý phiệt cộng thêm Đột Quyết có thật lớn khả năng sẽ xuất hiện những vấn đề khác, Lý Tú Ninh tuy nhiên chết rồi, nhưng là Lý phiệt những người khác đồng dạng là nhân kiệt. Mình cùng Khấu Trọng, cho dù là sau này đang tìm Tống phiệt với tư cách minh hữu, nhưng đối với phương bắc bọn họ vẫn không có triển áp tính ưu thế.

Không có nghiền áp ưu thế, như vậy liền đại biểu sự tình có khả năng xuất hiện khúc chiết.

Kế hoạch xa xa không có biến hóa tới cũng nhanh.

Là trọng yếu hơn kéo thời gian dài chiến tranh sẽ đối với Trung Nguyên đại địa mang đến thật lớn ảnh hưởng cùng nguy hại.

Nghĩ tới đây, Từ Tử Lăng lên tiếng, hỏi: “Sư phụ, nghe ngài khẩu khí, trừ bỏ thông thường phương pháp, như vậy liền vẫn có lấy cái khác tương đối mau lẹ phương thức a?”

Hướng Từ Tử Lăng quăng đi một cái tán dương ánh mắt, Nhạc Duyên gật gật đầu, thừa nhận nói: “Đúng vậy!”

“Bởi vì Tần vương Lý Thế Dân bây giờ đang ở trên tay của ta, cho nên ta có một đường tắt, chính là kiếm đi nét bút nghiêng hiểm chiêu!”

“Xác xuất thành công vẫn phải có!”

“Một khi dùng chiêu này, như vậy Sư Phi Huyên cùng Phật môn, thậm chí Ma Môn, đều do ta Thuần Dương phái tới ứng phó rồi! Mà bị để lộ tin tức mà nói, như vậy chính là thiên hạ chi địch! Làm không tốt chúng ta chỉ có thể cử phái gia nhập ma môn rồi, trở thành Ma Môn thứ chín phái!”

Vẻ mặt tươi cười ở bên trong, dùng một loại nghiêm túc lại lại dẫn khôi hài giọng điệu, Nhạc Duyên nói ra mặt khác một cái đường tắt tới.

Theo Nhạc Duyên mà nói từng chút từng chút cửa ra vào, trước mặt Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người ánh mắt chậm rãi trợn to, hai người liếc nhau một cái, cũng phát hiện lẫn nhau trên mặt kinh ngạc cùng kinh sợ vẻ.

Chiêu này ——

Quả thật là nguy hiểm tới cực điểm hiểm chiêu.

Không phải ngươi chết, chính là ta vong!

Chương 189 : Thâu Thiên (thượng)

189 chương Thâu Thiên (thượng)

Đường tắt.

Liền không nhất định là không có bất cứ nguy hiểm nào.

Mà chính đạo đại đồ cũng không có là thuận buồm xuôi gió.

Vô luận ngươi lựa chọn đầu nào đường, cũng cần trả giá tương ứng giá phải trả, trong đó đường tắt cần có trả giá tại lúc ấy hoặc là nhìn chưa ra, nhưng bên trong che dấu nguy cơ lại không nhất định rồi.

“…”

Nghe xong sư phụ mình Nhạc Duyên cái ý nghĩ này, Khấu Trọng cũng là giật mình. Dù là hắn tại bình thường trong coi như là phi thường thông minh, nhiều khi gặp phải sự tình cũng có cái nhìn của mình cùng biện pháp giải quyết, nhưng là hắn còn là lần đầu tiên nhìn thấy như vậy hiểm chiêu.

Đồng dạng.

Từ Tử Lăng cũng là trợn mắt há hốc mồm.

Biện pháp như vậy, như vậy cử động, cho dù là đệ nhất

thiên hạ toàn tài Lỗ Diệu Tử tiền bối chỉ sợ cũng không có ý nghĩ như vậy, ý nghĩ như vậy thật sự là quá mức điên cuồng.

“Như vậy…”

“Sư phụ, có khả năng sao?”

Lần đầu tiên, đối mặt tại chính mình trong ấn tượng cơ hồ là không gì làm không được sư phó, Từ Tử Lăng trầm ngâm một hồi lâu, rốt cục mở miệng hỏi ra trong lòng mình nghi hoặc cùng suy đoán. Này không trách hắn không kinh ngạc cùng kinh sợ, là vì theo sư phụ mình trong miệng mà nói, thật sự là làm cho người ta nhịn không được đi đến kinh hồn táng đảm.

“Đúng vậy a!”

Một bên, Khấu Trọng cũng gật đầu, đối với mình sư phụ cái này đường tắt, quả thực nhường hắn có chút thấp thỏm không yên.

Nếu như có thể được mà nói, đích xác là phương thức tốt nhất, nhưng là trong chuyện này khó khăn thật sự là quá lớn, Khấu Trọng còn chưa từng có nghe nói qua trong thiên hạ sẽ có người sẽ lợi hại như thế năng lực.

“Đúng vậy!”

“Ta có thật lớn nắm chắc, tại các ngươi tới này này vài ngày ở bên trong, vi sư đã dùng Thiên Liên Tông mấy người làm chuẩn bị!”

“Bây giờ nghĩ lại cũng nên có tương ứng kết quả!”

Gật gật đầu, đối với cái này Nhạc Duyên vẫn là rất thiếu để ý, nếu là chính mình nhắc tới, trong lòng từng có ý nghĩ chuẩn bị, như vậy liền bắt đầu đã làm chuẩn bị. Tại đem Tần vương Lý Thế Dân nắm giữ ở
tong tay sau, Nhạc Duyên liền bắt đầu động tác như vậy.

Đứng dậy.

Nhạc Duyên mang theo Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hướng dưới mặt đất trong động đá vôi bí ẩn nhất một căn phòng đi đến, trên đường Thiên Liên Tông đệ tử khác cũng không có so sánh với cung kính hành lễ. Người ở chỗ này. Trên cơ bản đều bị Nhạc Duyên gieo xuống sinh tử phù, dù sao cũng là Ma Môn đệ tử, càng Thiên Liên Tông vẫn là thương nhân nhân vật chiếm đa số, những người này tất phải tiếp cận cao áp chính sách tới khống chế.

Nếu không mà nói, không cách nào ngăn chận bọn họ.

Tuy nhiên An Long cũng biết Đạo Công Tử dùng thủ hạ của hắn người làm cái gì thí nghiệm, nhưng là tại đây trong thời gian thật ngắn hắn căn bản không biết, hơn nữa Đạo Công Tử cũng không có nhường hắn tiếp cận nơi này. Cho dù là trong nội tâm vô cùng muốn biết nơi này đến tột cùng chuyện gì xảy ra. Nhưng là An Long lại rất rõ ràng không có đi hiểu rõ.

Bởi vì hắn theo Đạo Công Tử trên người thấy được Tà vương thân ảnh, thậm chí ở trong mắt hắn xem ra Đạo Công Tử chỉ sợ là so sánh với Tà vương càng thêm

không hợp thói thường. Như vậy tồn tại, An Long không dám cũng không muốn đi biết mình không nên biết đông tây gì đó. Phải biết, trên người của hắn vẫn tồn tại vậy làm sao cũng hóa không đi sinh tử phù rồi.

Người của Ma môn tuy nhiên khó có thể nhường kia tâm phục khẩu phục, nhưng lại cũng là vô cùng tốt phục tùng nhân vật.

Chỉ cần năng lực của ngươi đầy đủ, có thể làm cho bọn họ cảm giác được khủng bố cùng kinh hãi. Liền có thể để cho bọn họ nghe lời ngươi. Tà vương Thạch Chi Hiên lúc trước nghĩ muốn nhất thống Ma Môn, đi đồng dạng là lấy lực áp người đường đi, chỉ tiếc giữa đường bị Từ Hàng Tĩnh Trai Bích Tú Tâm mang sai lệch đường. Đợi Tà vương Thạch Chi Hiên lại lần nữa xoay người lúc trở lại, đã là tại hai mươi năm sau rồi.

Theo Nhạc Duyên động tác, thủ đợi ở cửa hai gã thủ vệ lập tức cung kính mở cửa phòng ra, sau đó liền cúi đầu lui xuống.

“? ? ?”

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng đồng thời nhìn lướt qua này Thiên Liên Tông đệ tử bộ dáng còn có động tác, cũng cảm nhận được đối phương đối với sư phụ mình sợ hãi. Bất quá đối với này hai người thật cũng không như thế nào ngoài ý muốn, ngược lại hai người đối với trong gian phòng đó bị canh chừng đông tây gì đó nổi lên hứng thú.

Hiển nhiên, những thứ kia đem cùng sư phụ vừa mới nói

chính là cái kia đường tắt có quan hệ.

Theo cửa phòng đóng lại, Nhạc Duyên lấy ra ngọn lửa đem góc ngọn đèn thắp sáng, này mới khiến Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người thấy rõ trong phòng hết thảy.

Gian phòng này rất đơn giản, xa không có Thiên Liên Tông vì hai người chuẩn bị gian phòng tốt.

Bình thường!

Đơn giản!

Tùy ý!

Trống trải!

Đây cũng là trong căn phòng này làm cho người cảm giác! Mà trong này, hấp dẫn người ta nhất nhưng lại này hai cái bị dây thừng trói tại trên mặt ghế người.

Đối phương một thân tạp sắc màu đen sắc quần áo, thoạt nhìn bất quá là Thiên Liên Tông trong đó bình thường đệ tử.

Mà lúc này đây hai người không chỉ có là bị trói tại trên mặt ghế không cách nào nhúc nhích. Thậm chí không cách nào lên tiếng, hơn nữa trên đầu còn phủ lấy một cái không thể lộ ra ngoài ánh sáng túi, triệt để che đậy đối phương tầm mắt.

Theo Nhạc Duyên thầy trò ba người đi tiến gian phòng,

nguyên bản ngồi ở chỗ kia không có có phản ứng chút nào hai người lập tức có động tĩnh, bắt đầu toàn thân giãy dụa, càng theo trong miệng phát ra ô ô thanh âm, chỉ là cuối cùng cũng chỉ có những thứ này ô ô thanh âm. Tựa hồ là trong miệng nhét vật gì đó.

Thấy Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng bộ dáng có chút kỳ quái, Nhạc Duyên run lên hạ ống tay áo, đem trên mặt tro bụi vứt bỏ sau, lúc này mới tùy ý nói: “Hai người này là Thiên Liên Tông người ở bên trong buôn lậu! Vi sư liền cầm hai người bọn họ đã làm gì thí nghiệm. Đầu lưỡi của bọn hắn đã bị ta cắt!”

Khấu Trọng sững sờ, lập tức hiểu rõ ra.

Về phần Từ Tử Lăng nhưng lại ngẩn ngơ, bất quá trong lòng của hắn ngược lại đối với hai người này tao ngộ không ôm chút nào đồng tình.

“Tiểu Trọng, tiểu Lăng, các ngươi đi đem hai người trên đầu túi kế tiếp a!”

Đối mặt Nhạc Duyên phân phó, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người cùng nhau giẫm chận tại chỗ tiến lên, thò tay đem trên thân hai người túi nhấc lên xuống tới, lộ ra trong đó đầu.

“Ừ? !”

“Đây là! ! !”

Một lượng vị thuốc đập vào mặt, trong túi cũng không phải hai người bộ dáng, mà là hai cái bao lấy rất nhiều

màu vàng vải bố quấn quanh toàn bộ đầu, thậm chí liền ánh mắt muốn túi tại trong đó, chỉ để lại há miệng cùng lỗ mũi ở bên ngoài.

Hai người đồng thời quay đầu lại nhìn phía sư phụ của mình, bưng ngồi ở bên cạnh Nhạc Duyên đón ánh mắt hai người, làm cá tiếp tục động tác.

Liếc nhau một cái, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng chỉ cảm giác mình tâm cũng chầm chậm nhảy dựng lên, chỉ cảm thấy tim đập của mình càng lúc càng nhanh. Theo động tác trên tay, một vòng một vòng xốc lên này vải bố, này bị quấn ở bên trong chân diện mục rốt cục từng chút từng chút lộ tại hai người trước mặt trước.

Khàn ——

Làm vải bố toàn bộ bị lấy xuống sau, Từ Tử Lăng nhìn xem phía trước mặt hai người, nhất thời không khỏi hít vào một hơi.

Khấu Trọng trên tay vải bố thì là mất tự nhiên rơi trên mặt đất, khuôn mặt trợn mắt há hốc mồm.

Trước mặt!

Xuất hiện hai cái Tần vương Lý Thế Dân!

Không!

Xác thực nói là hai cái lớn lên cùng Tần vương Lý Thế Dân rất giống nam tử, chỉ là hai người khí chất hoàn toàn không giống mà thôi.

“A! A! A!”

Một người trong đó đột nhiên mở mắt, đầu tiên là bị trong phòng ngọn đèn đâm hạ ánh mắt, lập tức nháy vài hạ ánh mắt, nhường thị giác hơi chút khôi phục một ít sau. Hắn rốt cục trông thấy trước mặt hai cái không biết người xa lạ.

Bất quá con mắt của nó chỉ đầu tiên là tại hai người trên mặt ngừng một chút, lập tức tầm mắt liền đã rơi vào này ngồi ngay ngắn trong góc Nhạc Duyên.

Nhất thời, trong mắt sợ hãi lập tức hiển hiện.

Cả kinh giật mình phía dưới, chỉ nghe liên tiếp chỉ có cao thủ mới có thể nghe thấy rất nhỏ văng tung tóe thanh âm, nam tử trên mặt làn da không ngừng văng tung tóe, nháy mắt liền khuôn mặt máu tươi đầm đìa, phảng phất giống như theo trong địa ngục leo ra ác quỷ bình thường.

Mà một cái khác đồng dạng nhận lấy kinh hãi. Chẳng qua là tình huống so với bên cạnh cái này tốt hơn một ít.

Tựu tại Từ Tử Lăng kinh ngạc phi thường thời điểm, đồng dạng lâm vào ngốc trệ trạng thái Khấu Trọng rốt cục phản ứng đi qua. Hai tay biến quyền vì móng, trực tiếp chộp vào trước mặt hai người trên mặt, máu tươi văng khắp nơi trong Khấu Trọng sinh sinh đem trước mặt hai người da mặt cho nhổ xuống tới.

Đồng thời, hai tay hướng hai bên run lên, chỉ nghe hai

tiếng xương cổ giòn vang. Hai người này đồng thời bị mất mạng.

“Trọng thiếu!”

“Ngươi! ! !”

Từ Tử Lăng trở tay không kịp, trợn mắt há hốc mồm nhìn qua huynh đệ của mình —— Khấu Trọng, hắn lần đầu tiên chứng kiến Khấu Trọng như thế lãnh khốc thần sắc cùng động tác. Tuy nhiên trước mặt hai người này không đáng đồng tình, nhưng giống như như vậy trực tiếp nhổ da mặt giết chết gọn gàng linh hoạt đích thủ pháp, vẫn làm cho Từ Tử Lăng kinh hãi.

Lần đầu tiên, hắn phát hiện mình có chút không biết Khấu Trọng rồi.

“Lăng thiếu!”

“Chuyện này không thể để cho bất luận kẻ nào biết rõ, trừ ngươi ra ta cùng với sư phụ bên ngoài!”

Trên tay máu tươi trải rộng. Cầm lấy chính là hai tờ da mặt, vừa mới giết chết hai người, thậm chí hủy bộ dáng Khấu Trọng biểu lộ lộ ra vẻ hết sức nghiêm túc, quay đầu, hướng về phía Từ Tử Lăng rất nghiêm túc nói ra: “Lăng thiếu, ngươi nên biết tin tức này nếu để cho bên ngoài người biết được sẽ phát sinh cái dạng gì hậu quả, càng nơi này vẫn là Thiên Liên Tông địa bàn!”

“Tuy nhiên bọn họ đã coi như là bị sư phụ dùng sinh tử phù khống chế, nhưng là nơi này cuối cùng không phải

Thuần Dương!”

“Hơn nữa chuyện như vậy là người biết càng ít càng tốt!”

Đối mặt Khấu Trọng giải thích. Từ Tử Lăng chỉ là há to miệng, cuối cùng hóa thành thở dài một tiếng, nói: “Trọng thiếu, ta biết rõ, chỉ là của ta phát hiện mình sắp không biết ngươi!”

“Ha ha!”

“Bất kể như thế nào, ta Khấu Trọng cuối cùng là huynh đệ của ngươi không phải sao?”

Trường Sinh Quyết vận khởi, trên tay máu tươi rất nhanh liền biến thành vụn băng tử. Kể cả này hai tờ da mặt cùng một chỗ đông lạnh lại với nhau, sau đó liền bị Khấu Trọng vận công chấn thành mảnh vỡ, rơi trên mặt đất.

“…”

Đón Khấu Trọng này rất nghiêm túc tầm mắt, Từ Tử Lăng cuối cùng chỉ là hóa thành thở dài một tiếng.

Từ Tử Lăng biết rõ hai người mặc dù là cùng là học tập Trường Sinh Quyết. Nhưng là một âm một dương, đúng là vẫn còn bất đồng.

Bắt đầu, Từ Tử Lăng vẫn chỉ là nhận vì Khấu Trọng bất quá là còn lúc trước Khấu Trọng, nhưng là hắn biết rõ cái này là của mình xa nghĩ, dù sao hắn Từ Tử Lăng

cũng không còn là từng đã là Từ Tử Lăng rồi. Lại càng không cần phải nói tại đã trải qua nhiều như vậy chuyện tình, hơn nữa hai người tuy nhiên sư theo Đạo Công Tử Nhạc Duyên một người, nhưng là sở học lại là hoàn toàn bất đồng.

Lấy Bạch Vân Thành chủ tư thái dạy bảo Khấu Trọng cùng lấy Hương Suất tư thái dạy bảo Từ Tử Lăng, hai người hoàn toàn không thể so sánh nổi.

Một người là vương giả chi sư, một người là tiêu sái thế gian.

Làm nhiều đồ như vậy tập hợp lại sau, Khấu Trọng từ lúc chút bất tri bất giác đã phát sanh biến hóa, mà Lý Tú Ninh chết chính là hắn mấu chốt nhất một bước.

Nếu nói là dĩ vãng Khấu Trọng tranh bá thiên hạ vẫn chỉ là một loại kỳ lạ trẻ sơ sinh tâm tính, nghĩ muốn chứng minh, nhưng ở Lý Tam nương sau khi chết, Khấu Trọng đã mất đi chứng minh rất đúng đến, hắn tại trong mấy ngày này đã triệt để hướng một cái hợp cách tranh phách người bắt đầu chuyển biến rồi.

Mà trước mắt Khấu Trọng, chính là mới tinh Khấu Trọng.

Chỉ là một động tác, Từ Tử Lăng liền biết rằng Khấu Trọng rốt cục trưởng thành rồi, hoặc là nói thành thục.

“Ngươi quyết định đâu này?”

Một hồi lâu, Từ Tử Lăng nhắm mắt lại, thì thào hỏi. Hắn biết rõ, tại Khấu Trọng chứng kiến hai người kia thời

điểm, trong đó tâm đã dậy rồi cực chấn động lớn, bắt đầu rồi ngoại nhân khó có thể tưởng tượng đấu tranh tư tưởng.

Đã từng hai người sống nương tựa lẫn nhau, với tư cách tiểu thâu nhi sống ở Dương Châu tầng dưới chót.

Đã từng gặp được Thuần Dương thành lập, hắn cùng với Từ Tử Lăng rốt cục có nhà của mình, nhường hắn cảm nhận được nhà ấm áp.

Đã từng hắn cùng với Từ Tử Lăng rốt cục có lão sư, hắn thấy được cái gì gọi là Vương sư, sư tôn không chỉ là một cái đạo sĩ, cũng không chỉ là một cái kiếm khách.

Từng tại Hoa Sơn trên gặp được một thân này an phận rồi lại xa hoa, cao ngạo hơn nữa cố chấp Tam nương tử, nhường hắn đẹp mắt.

Đã từng hắn gặp được chiến loạn sau dân chúng này thống khổ cùng chết lặng nhân sinh.

Đã từng hắn gặp được Phật môn xa hoa cùng vơ vét của cải, làm cho người ta mất đi huyết tính.

Đã từng hắn gặp được mong nhớ ngày đêm, mình muốn đi chứng minh nữ nhân bất kể như thế nào vì gia tộc an nguy, nhưng lại cuối cùng tự vận ở trước mặt mình nữ nhân.

Đây hết thảy đều muốn là đã từng…

Mê hoặc! Mê mang! Bị lạc!

Mà trước mắt hắn Khấu Trọng rốt cuộc hiểu rõ, sư phụ vì cái gì dạy bảo của mình cùng Tử Lăng bất đồng.

Đạo môn nội chiến, Phật môn áp bách! Lập phái Thuần Dương căn cơ đúng là vẫn còn quá nhỏ bé!

Hắn Khấu Trọng có thể đợi, nhưng Từ Tử Lăng không thể đợi, thiên hạ dân chúng không thể đợi, Trung Quốc Trung Quốc cục diện không thể đợi!

Trọn vẹn trì hoãn một phút đồng hồ.

“Ừ!”

Xén một tiếng đáp lại, xoay người.

Khấu Trọng tầm mắt đã rơi vào một ít thẳng ngồi ngay ngắn trong góc sư phó —— một mực nhắm mắt dưỡng thần Đạo Công Tử Nhạc Duyên, trầm mặc một lát, này mới mở miệng nói ra: “Sư phụ a, vì Lăng thiếu này dấu ở trong lòng nhường thiên hạ nhanh chóng thái bình nguyện vọng, vì để cho đệ tử nhìn thấy cố hương của nàng, vì sư phụ kế hoạch…”

“Nhường đệ tử Khấu Trọng vừa thấy sư phụ này có thể đổi trắng thay đen kiếm pháp a!”

Nghe vậy.

Nhạc Duyên này hai mắt nhắm chặc, mạnh mẽ mở ra tới.

Chương 190 : Hoán nhật (hạ)

190 chương thay ngày (hạ)

Đổi trắng thay đen.

Này tự thân này cực cao kiếm pháp tạo nghệ, hơn nữa Trường Sinh Quyết kết hợp đã từng chứng kiến tình cảnh, tổng hợp ra tới phương pháp.

Đây là một so sánh với đơn thuần dịch dung càng lợi hại hơn tồn tại.

Nguyên bản Nhạc Duyên là không có cái ý nghĩ này, nhưng là tại gặp qua Sư Phi Huyên mấy lần mặt sau, trong lòng của hắn liền không khỏi nổi lên cái này tâm tư. Tại dịch dung mặt nạ cùng phương diện đúc kiếm, cho dù là Nhạc Duyên cũng cho là mình cũng so không được trên đệ nhất thiên hạ tình Lỗ Diệu Tử.

Tới Ba Thục trên đường Nhạc Duyên đã nghĩ qua như vậy nhi vấn đề, chỉ là bất quá là dưới đáy lòng cân nhắc mà thôi. Nhưng ở thành đô thấy Thạch Thanh Tuyền sau, ý nghĩ này lúc này mới chắc xuống tới.

Lại càng không cần phải nói trước mắt Tần vương Lý Thế Dân đã đã rơi vào trên tay của mình.

“…”

Đứng dậy, sắc mặt rất nghiêm túc nhìn lấy đứng ở trước mặt mình đồ đệ Khấu Trọng, hai người nhìn nhau một hồi lâu, Nhạc Duyên lúc này mới tiếp tục hỏi: “Ngươi có chắc không sao? Phải biết rằng đây chính là một kiện cực kỳ chuyện nguy hiểm!”

Đúng vậy!

Trình độ nguy hiểm không được phép nghi ngờ.

Như bắt đầu ở nói rõ thời điểm, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người bất quá là trong đầu tưởng tượng, không có nhìn thấy có thể thực hành ví dụ, nhưng là trước mắt tại nhìn thấy có hai cái làm thí nghiệm người rống, trong đó nguy hiểm như vậy liền không thể không thận trọng cân nhắc.

Bởi vì này chính là hình thức cử động, so sánh với ẩn núp nằm vùng còn muốn nguy hiểm.

Dù sao hắn Khấu Trọng là Khấu Trọng, Tần vương Lý Thế Dân là Tần vương Lý Thế Dân, hai người gặp gỡ bất đồng, kinh nghiệm bất đồng, do đó sinh ra hành vi cũng không có giống nhau. Người xa lạ có lẽ nhìn không ra tới, nhưng là người quen tuyệt đối sẽ nhìn ra biến hóa.

Bên cạnh, tại Nhạc Duyên nói ra những lời này thời điểm. Từ Tử Lăng tầm mắt cũng đã rơi vào Khấu Trọng trên người. Tuy nhiên Từ Tử Lăng đối với Khấu Trọng lựa chọn cũng không có bao nhiêu ngoài ý muốn, nhưng là đối với Khấu Trọng lựa chọn sau này đi đến chỗ, chỗ đó đã không chỉ là đầm rồng hang hổ một từ có thể hình

dung rồi.

Hiển nhiên. Hắn cũng là hết sức lo lắng. Hơi chút một nghĩ lại, Từ Tử Lăng cũng không khỏi hít vào một hơi.

“Ha ha!”

“Sư phụ, thế gian mọi sự không thể nào là không có trả giá liền có thể có được đấy!”

“Tần vương Lý Thế Dân rơi vào sư phụ trên tay, hơn nữa ta ngày hôm qua chứng kiến đến Tần vương cái kia một ít có chút tiều tụy bộ dáng, sư phụ nghĩ đến cũng theo trong miệng của hắn chiếm được nghĩ muốn một ít đồ vật. Kết hợp lại, tại tăng thêm sư phụ dạy bảo khó khăn không phải là quá lớn.”

Nói đến đây, Khấu Trọng ngừng một chút. Nói ra: “Kỳ thật so sánh với lên Lý phiệt mà nói, Sư Phi Huyên chỗ đó mới là khó khăn nhất địa phương!”

“Như không qua được Sư Phi Huyên cái kia quan, như vậy sự tình…”

Nói còn chưa dứt lời. Một bên yên tĩnh nghe Từ Tử Lăng liền đã hiểu. Từ Hàng Tĩnh Trai lựa chọn Tần vương Lý Thế Dân vì người phát ngôn, kia hành động là Phật môn chỗ tán thành, dù sao Lý phiệt cũng là người tin phật, trong thiên hạ giống như Dương Quảng như vậy không kiêng nể gì cả xằng bậy người không có mấy người.

Hiển nhiên. Tần vương Lý Thế Dân cũng không phải như vậy một cái sẽ cực đoan xằng bậy người.

Mà triệt để tiến hành khảo nghiệm chính là Sư Phi Huyên.

Lấy Từ Hàng Tĩnh Trai Kiếm Điển. Hơn nữa Sư Phi Huyên năng lực, hiển nhiên dễ dàng phát hiện vấn đề.

Nữ nhân, tại những phương diện này đều có được cực kỳ lợi hại trực giác.

Cho nên, cái này đổi trắng thay đen kế hoạch gặp phải vấn đề lớn nhất chính là nữ nhân.

“Cũng là!”

Từ Tử Lăng trầm ngâm một hồi lâu, rất là nghiêm túc nói ra: “Sư Phi Huyên là chúng ta trước mắt gặp phải vấn đề lớn nhất!”

“Không có việc gì!”

Mặt đối với vấn đề này, Nhạc Duyên thì là tùy ý phất phất tay, mỉm cười, nói: “Hiện tại Sư Phi Huyên lực chú ý cùng tinh lực cũng tại vi sư trên người. Đến lúc đó ta tại làm chút ít những chuyện khác, Sư Phi Huyên nghĩ muốn thay đổi lực chú ý chỉ sợ là có chút khó khăn!”

Nghe được sư phụ những lời này. Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người đồng thời nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn phía Nhạc Duyên, trong mắt cũng là tìm kiếm tầm mắt.

“Ba ngày trước!”

“Ta chuyên môn tại một chỗ yên lặng địa phương, cùng Sư Phi Huyên gặp mặt một lần, mọi người cùng ngồi luận đạo, nàng thua!”

Hai tay chắp sau lưng, Nhạc Duyên rất là lạnh nhạt đem ngày đó luận đạo kết quả nói đi ra, nói: “Nàng Kiếm Tâm Thông Minh đã xảy ra vấn đề!”

Cùng ngồi luận đạo! ! !

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người nghe vậy hai mặt nhìn nhau, thật không ngờ sư phụ sẽ cùng Sư Phi Huyên chuyên môn biện luận.

Từ Tử Lăng hơi híp lại hai mắt, tại trong đầu não bổ một chút này Thuần Dương Chưởng giáo cùng Từ Hàng Tĩnh Trai truyền nhân luận đạo tràng cảnh, trên mặt toát ra vẻ tiếc nuối, lẩm bẩm nói: “Không biết sư phụ cùng này Sư Phi Huyên đến tột cùng là luận cái gì?”

“Luận đạo!”

“Luận phật!”

“Còn có luận ma!”

Đối mặt Từ Tử Lăng nghi vấn, Nhạc Duyên nghiêng đầu, như thế hồi đáp: “Cuối cùng kết cục là nàng thất bại, trong mắt của ta, phật tựu là ma, ma tựu là phật, mà hai người đều chẳng qua là đạo!”

“Hàaa…!”

Khấu Trọng nghe đến đó không khỏi than thở một tiếng, nói ra: “Nghe nhiều Phật môn độ người, xem ra sư phụ là muốn độ này Sư Phi Huyên nhập đạo rồi!”

“Bất quá đáng tiếc chính là ngươi ta hai người không có nhìn thấy sư phụ luận đạo tràng diện, thật là đáng tiếc!”

Từ Tử Lăng tiếp nhận Khấu Trọng mà nói đầu, như vậy cảm thán nói, trên mặt đều là đáng tiếc thần sắc.

Đồng dạng.

Khấu Trọng cũng là bình thường thần sắc, tán thành nhẹ gật đầu.

“Ách…”

Đang nhìn mình hai cái như thế bộ dáng cùng biểu lộ, Nhạc Duyên có chút há to miệng, cuối cùng hóa thành một tiếng bí hiểm hai chữ mắt: “Ha ha!”

“Nếu Sư Phi Huyên vấn đề sẽ do sư phụ đến giải quyết, như vậy chuyện còn lại chính là tiểu tử Khấu Trọng được rồi!”

Đem có chênh lệch chút ít chủ đề quay lại nguyên lai đường đi trên, Khấu Trọng rất là nghiêm túc nói ra. Nếu như kế hoạch triệt để thực hành dưới đi, như vậy hắn đối mặt khó khăn cũng tuyệt đối không nhỏ. Bởi vì chuyện này, này chính là vang dội cổ kim thủ đoạn.

Cái gọi là đổi trắng thay đen, xác thực là xứng đôi cái

này danh tự.

“Tử Lăng, ngươi đi ra ngoài trước một chút!”

“Chuyện kế tiếp, vi sư không muốn làm cho ngươi nghe thấy!”

Đạo Công Tử Nhạc Duyên trước mặt sắc đồng dạng trở nên nghiêm túc lên, tầm mắt đã rơi vào Từ Tử Lăng trên người, nói: “Bởi vì tính tình tinh khiết ngươi không rất thích hợp nghe kế tiếp những lời này!”

“Lăng thiếu!”

“Đi ra ngoài đi, ngươi nghe xong phỏng chừng sẽ đến mức sợ!”

Tầm mắt cũng đồng dạng đã rơi vào Từ Tử Lăng trên người, Khấu Trọng trước mặt sắc cũng trở nên hết sức nghiêm túc bắt đầu. Trong miệng lời nói hết sức nghiêm túc.

“…”

Từ Tử Lăng nghe vậy sững sờ, tầm mắt không khỏi ở sư phụ Nhạc Duyên cùng huynh đệ Khấu Trọng trên người qua lại nhìn lướt qua, lập tức thông minh chính hắn liền phản ứng đi qua. Ba người đối mắt nhìn nhau một hồi lâu. Từ Tử Lăng không khỏi thở dài một tiếng, xoay người ly khai.

Hắn biết rõ, nếu là chọn lựa biện pháp như vậy, như vậy đồ vật bên trong chính là dơ bẩn, chuyện như vậy hắn

cũng không thích trông thấy.

Từ Tử Lăng cùng Khấu Trọng bất đồng, tính tình của hắn có chút thuần thiện.

Tính tình của hắn, thân làm huynh đệ Khấu Trọng biết rõ. Sư phụ Nhạc Duyên càng tinh tường.

Mà hắn tại biết rõ Khấu Trọng lựa chọn sau, sở dĩ không đi ngăn cản, đó chính là bởi vì vì Khấu Trọng cái này lựa chọn. Một khi thành công, đem là toàn bộ thiên hạ may mắn.

Một nhà, so với một cái thiên hạ, ai lớn ai nhỏ. Từ Tử Lăng nhất thanh nhị sở.

Chậm rãi ra khỏi phòng. Tiện tay khép cửa phòng lại sau, Từ Tử Lăng liền tại cách đó không xa một chỗ trên hòn đá bưng ngồi xuống, cả người lâm vào một loại không khỏi đang thừ người.

Bởi vì tại Từ Tử Lăng trong nội tâm, hắn cũng không hy vọng Khấu Trọng chọn lựa như vậy.

Nhưng là hiểu Khấu Trọng tính tình Từ Tử Lăng lại biết mình trước mắt chỉ sợ là không cách nào khuyên bảo đối phương, thậm chí tại đáy lòng của hắn, có lẽ cũng có một tia hi vọng như thế tiến hành cảm giác. Bởi vì trước mắt sư phó còn có Thiếu Soái Quân cục diện cũng không phải trong tưởng tượng tốt như vậy.

Trong phòng.

Nhạc Duyên cùng Khấu Trọng hai người cũng là không khỏi thở dài một hơi.

Từ Tử Lăng loại này tính tình tại lúc bình thường là chuyện tốt, nhưng là tại có chút thời điểm, liền không nhất định rồi.

“Nói đi!”

Theo ngón tay một chút bên cạnh cái ghế. Nhạc Duyên sau khi ngồi xuống, đang nhìn mình phía trước Khấu Trọng. Mở miệng nói ra: “Sư Phi Huyên chỗ đó vi sư cơ hồ có tuyệt đối nắm chắc, nhưng là Lý phiệt…”

“Bởi vì Từ Hàng Tĩnh Trai lựa chọn, Tần vương Lý Thế Dân nguyên bản cùng hắn huynh đệ Lý Kiến Thành cùng Lý Nguyên Cát quan hệ xuất hiện sai lầm!”

“Quyền lợi, không là tất cả mọi người có thể ngăn cản kia hấp dẫn đấy!”

Đối mặt sư phụ vấn đề, Khấu Trọng thần sắc phi thường nghiêm túc nghiêm túc, một bên trầm ngâm một bên tổ chức lên ngôn ngữ nói ra: “Các triều đại đổi thay chỗ tranh đoạt vị trí kia người, chớ không như thế!”

“Cái này đổi trắng thay đen kế hoạch trừ bỏ Sư Phi Huyên chỗ đó vấn đề, còn lại chính là Lý phiệt bản thân nội bộ vấn đề, tỷ như những thứ kia cùng Lý Thế Dân quá mức gần thân nhân . Bất kể ta như thế nào hiểu cẩn thận, cho dù là biết rằng Tần vương tất cả cuộc đời, vẫn sẽ lộ ra chân tướng!”

“Cho nên —— “

Nói đến đây, Khấu Trọng ngữ khí dừng lại, đôi mắt càng phát sáng, nói: “Nghĩ phải theo Lý Kiến Thành trong tay được đến Thái tử vị trí, lấy Lí Uyên thái độ, tăng thêm Tú Ninh đã chết, hòa bình thủ đoạn là không thể nào.”

“Vì đi trừ kế hoạch này khuyết điểm, chỉ có giết bọn họ, bức bách Lí Uyên thoái vị! Lại lấy Đạo gia vi quốc giáo, đè xuống Phật môn! Phật môn, đối với thiên hạ cuối cùng không là chuyện tốt!”

Theo lời nói từng chút từng chút nói ra, Khấu Trọng ánh mắt càng ngày càng sáng rồi, cả người lâm vào một loại kỳ lạ phấn khởi trạng thái, nói ra: “Bởi vì ta không cách nào cam đoan chính mình không lộ ra chân tướng, đây là tiểu tử Khấu Trọng nghĩ đến biện pháp giải quyết tốt nhất!”

Quen thuộc nhất người của ngươi không phải mình, mà là đối thủ hay là thân nhân.

Một khi cái này đổi trắng thay đen kế hoạch xuất hiện vấn đề, bị những người khác phát giác mà nói, như vậy trong đó hậu quả thật sự là khó có thể tưởng tượng, này đem đối với Thuần Dương cùng Đạo Công Tử cũng là đả kích trí mệnh.

“Sư phụ a, ta có phải hay không thay đổi!”

Nói xong những lời này sau, Khấu Trọng sắc mặt theo cái loại này phấn khởi trong trạng thái lui đi ra, đắng chát vô cùng nói: “Ta không bao giờ … nữa là từng đã là cái

kia Khấu Trọng rồi!”

“Không!”

“Khấu Trọng ngươi chỉ là trưởng thành rồi!”

“Ngươi đã hợp cách, có thể học thành xuất sư rồi!”

Thấy Khấu Trọng lại lâm vào này loại tự trách trạng thái, Nhạc Duyên trên mặt toát ra một tia nụ cười hài lòng, cái này do chính mình quan tưởng Thành chủ dạy bảo đồ đệ kia trưởng thành rốt cục làm cho người ta thoả mãn. Chẳng qua là khi ban đầu tự vận tại Khấu Trọng trước mặt Lý Tú Ninh, chỉ sợ như thế nào cũng thật không ngờ cái chết của nàng, nàng nghĩ muốn bảo vệ Lý phiệt giang sơn chết, cuối cùng cho Khấu Trọng mang đến cái dạng gì biến hóa.

Tình một trong chữ, cuối cùng là một khó có thể làm cho người ta suy đoán.

“Tuy nhiên Khấu Trọng kế hoạch của ngươi trong còn có chút cạm bẫy, nhưng là này không trọng yếu, kia có phương pháp có thể giải!”

“Đối với cái này, ngươi thái độ độ, rốt cục để cho ta vui mừng!”

Gật gật đầu, Nhạc Duyên sắc mặt chẳng biết lúc nào đã biến thành lãnh đạm bộ dáng, làm cho người một loại cực đoan mây trắng mờ ảo cảm giác.

Nhất thống thiên hạ!

Một tiêu diệt Phật môn!

Lại vì các nàng đến chuẩn bị một cái mạnh khỏe hoàn cảnh!

Đây là một mũi tên trúng ba con chim biện pháp.

“Như vậy từ hôm nay trở đi…”

Đứng dậy, Nhạc Duyên tầm mắt định dạng tại Khấu Trọng trên mặt, chậm rãi mở miệng.

“Ta chính là Tần vương!”

“Lý Thế Dân!”

Đồng dạng đứng dậy, Khấu Trọng đón sư phụ mình tầm mắt, bổ sung mặt sau câu nói kia.

Đổi trắng thay đen kế hoạch, chính thức bắt đầu!

Chương 191 : Huynh đệ

191 chương huynh đệ

Núi xanh xa tắp.

Suối nước trong vắt.

Sư Phi Huyên liên tiếp vài ngày, tại nhiều khi cũng lâm vào một loại không khỏi thất thần trạng thái.

Rất nhiều thời điểm, cô ấy sẽ một cá nhân trong góc, im im lặng lặng ở lại đó, nhìn ngoài cửa sổ, nhìn xem này trước mắt phong cảnh. Khi thì lông mày nhíu chặt, khi thì sắc mặt giận dỗi, khi thì xấu hổ, càng nhiều là còn là một loại quỷ dị thất thần.

“…”

Tứ đại thánh tăng trong Đạo Tín đại sư liếc nhìn Sư Phi Huyên bóng lưng, hắn nhìn ra trong khoảng thời gian này đã tâm thần không yên, nghĩ đến ngày đó cùng Đạo Công Tử nói chuyện chỉ sợ không phải trong tưởng tượng tốt như vậy. Mặt đối với trước mắt loại tình huống này, mặc dù là Tứ đại thánh tăng hợp lại cơ hồ là vô địch thiên hạ, nhưng tại loại tình huống này cũng vô pháp có tốt cách làm.

Dù sao, Tứ đại thánh tăng là thánh tăng, tuy có đại trí tuệ, có thể tại kế sách cùng lòng người nắm chắc phương diện, nhưng lại xa xa không kịp nổi Sư Phi Huyên.

Đối mặt như vậy tình huống, bọn họ cũng không có tốt phương pháp. Có một số việc, là cần tự mình nghĩ hiểu rõ.

Thời gian!

Đạo Công Tử Nhạc Duyên cần có thời gian, hắn đến tột cùng đang chuẩn bị cái gì!

Lắc lắc đầu, Sư Phi Huyên đầu tiên là vuốt vuốt trên mặt da thịt, lúc này mới thì thào lẩm bẩm: “Đối phương sở tác sở vi tuyệt đối không phải là đơn giản như vậy, hắn đích thị là đang chuẩn bị cái gì!” Tuy nhiên Sư Phi Huyên cơ hồ có thể khẳng định Nhạc Duyên sẽ không giết Lý Thế Dân, nhưng là tại đối mặt Đạo Công Tử thời điểm, nàng nhưng lại chớ không rõ ràng lắm đối phương đến tột cùng suy nghĩ cái gì rồi.

Mà cách đêm hôm đó, hai người ước định thời gian, đã càng phát tới gần.

…

Gian phòng.

Hai đạo thân ảnh mặt đối mặt đứng vững, đối mặt một hồi lâu. Hồi lâu không tiếng động.

Một hồi lâu.

Một thân xanh trắng đạo bào Từ Tử Lăng lên tiếng, nói: “Làm gì được đây?” Tầm mắt của hắn, ngừng lưu tại

trước mặt người trên đầu, đối phương trừ bỏ lưu ra một đôi mắt còn có cái mũi cùng miệng ở bên ngoài sau, những địa phương khác cũng là bị này màu trắng lụa chỗ quấn quanh.

Đứng ở trước mặt hắn chính là một thân cẩm y Khấu Trọng.

“Này tia lụa thông khí tính rất không tồi, nhưng là với tư cách thương binh sử dụng tuyệt đối không được!”

Duỗi ra ngón tay tại trên mặt gật , Khấu Trọng như thế nói, trong giọng nói rất là nghiêm túc cùng nghiêm túc.

“…”

Từ Tử Lăng nghe vậy không khỏi ngang ngang cái cằm, có chút bất đắc dĩ nói: “Ta hỏi là không là cái này!”

“A!”

“Sư phụ kiếm pháp quả thật tinh diệu phi thường!”

Tại ngày trước động kiếm thời điểm, Từ Tử Lăng cũng không có ở bên cạnh quan sát. Mà là một im im lặng lặng ở một bên trong góc trầm mặc. Hắn biết rõ. Tại này đổi trắng thay đen kế hoạch lúc mới bắt đầu, huynh đệ của mình Khấu Trọng sẽ biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là một người khác.

Hắn không muốn xem đến của mình cái kia huynh đệ liền một chút như vậy một điểm biến mất.

Sư phụ kiếm pháp tất nhiên là lợi hại!

Có thể tại đem lực sát thương mạnh như vậy kiếm pháp dùng tại này trên mặt, có thể nói Đạo Công Tử mở nhất phái khơi dòng.

“Bất quá…”

Nói đến đây. Khấu Trọng lục lọi cái cằm trên lụa. Dùng một loại rất là quỷ dị rất nghiêm túc ngữ khí nói ra: “Nghe sư phụ nói. Cao Ly dịch kiếm đại sư phụ Thải Lâm khả năng cũng có như vậy năng lực!” Nói đến đây thời điểm, Khấu Trọng trong mắt mơ hồ hiện lên một tia lệ mang.

Đổi trắng thay đen chi kế, không nói trước kia thành quả như thế nào. Chỉ cần liền trong đó một khi thất bại hậu quả, cũng không phải là thường nhân có thể thừa nhận được.

Đạo Công Tử Nhạc Duyên, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng thầy trò ba người cũng biết chuyện này chính là người biết càng ít càng tốt càng an toàn.

Nếu là Cao Ly có người như vậy, này xem ra sau này Cao Ly vẫn phải là không thể nới tay rồi!

Trong nội tâm ý niệm trong đầu tránh gấp, dưới đáy lòng, Khấu Trọng đã đối với Cao Ly tương lai làm hạ quyết định.

“Dịch Kiếm đại sư, Phó Thải Lâm!”

Nghe đến đó, Từ Tử Lăng cũng là không khỏi sững sờ, lập tức sắc mặt biến phải nghiêm mặt bắt đầu. Đối với cái này cá Đại Tông Sư, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người cũng chưa từng gặp qua, nhưng là có thể tại kiếm thuật trên xưng hùng người, nghĩ đến kiếm pháp cũng là cực đoan khủng bố.

Lúc trước Phó Quân Sước Dịch Kiếm Thuật liền nhường hai người mở rộng tầm mắt, đương nhiên tại gặp được sư phụ Phi Tiên Kiếm Pháp sau, vậy coi như là triệt để mở ra hai người đối với võ học kiếm pháp một đạo trên nhận thức.

Thì thầm một câu cái này Cao Ly Đại Tông Sư tục danh, Từ Tử Lăng lại nghĩ tới sảng khoái ban đầu sư phụ cái thứ nhất kiếm thị Phó Quân Sước, ngẩng đầu nhìn lướt qua Khấu Trọng, hắn phát hiện đối phương cũng đang tại nhìn mình chằm chằm, nhất là cái loại này ánh mắt, không khỏi nhường Từ Tử Lăng sững sờ.

“Ta nhớ được Lăng thiếu đối với này Phó Quân Sước ấn tượng coi như không tệ a!”

Khấu Trọng nghiêng đầu, dùng một loại quỷ dị ánh mắt đánh giá Từ Tử Lăng, nói ra: “Nàng là sư phụ cái thứ nhất kiếm thị, nếu nên là sư phụ kiếm thị! Nghĩ muốn cho Phó Quân Sước chiếu cố Lăng thiếu là một kiện không sai chuyện tình!”

“Khấu Trọng! ! !”

Từ Tử Lăng nghe đến đó, sắc mặt không khỏi dừng lại, trừng nói.

“Tốt lắm!”

“Lăng thiếu, đừng nóng giận!”

“Ta chẳng qua là cảm thấy ta và ngươi cùng một chỗ thời gian đã không có cái gì, nghĩ muốn hảo hảo nhìn nhìn Lăng thiếu tức giận vẻ mặt vui mừng mà thôi!”

Khoát khoát tay, Khấu Trọng ngữ khí đột ngột thấp chìm xuống tới, ngay tiếp theo mí mắt cũng đáp xuống tới.

“…”

Từ Tử Lăng nghe vậy cũng không khỏi khí tức trì trệ, chỉ là thở dài một hơi, cuối cùng không nói gì thêm.

Hồi lâu.

Từ Tử Lăng dùng một loại ôn nhu mà trầm thấp tiếng nói mở miệng hỏi: “Ngươi hết thảy cũng chuẩn bị xong chưa?”

“Ngô!”

Gật gật đầu, Khấu Trọng cũng có chút thổn thức nói: “Phối hợp Trường Sinh Quyết, hơn nữa sư phụ dạy bảo thu liễm khí tức pháp môn cùng với này dời hồn còn có sinh tử phù cùng Súc Cốt công, có được những thứ này ta trên cơ bản đã có đầy đủ nắm chắc không ngoài ý!”

“Mặc dù là xuất hiện nho nhỏ ngoài ý muốn, lấy sinh tử phù cùng dời hồn liền đã đầy đủ!”

“Chân chính cao thủ đứng đầu, cũng là rất ít xuất hiện tại triều đình nhân vật bên người đấy! Cho nên, những thứ này như vậy đủ rồi! Sau này như lại ngoài ý, cũng không có cái gì, bởi vì người có một vừa tốt lại xấu đặc điểm, đó chính là thói quen!”

Thói quen thành tự nhiên.

Khấu Trọng đối mặt Từ Tử Lăng đảo là không có giấu diếm cái gì, tùy ý mấy câu cũng đã nói ra hắn trong đoạn thời gian này làm tính toán, trừ bỏ tại chuyên môn tốn tâm tư tu tập dời hồn cùng này che dấu hơi thở khẩu quyết sau, Khấu Trọng càng nhiều là tâm tư chính là đặt ở sư phụ theo Lý Thế Dân trong miệng hỏi lên tình báo.

Những thứ này trải qua trước sau đánh sai trình tự không ngừng nhắc đến hỏi mà có được đáp án. Tại có độ tin cậy trên vẫn là đầy đủ.

Nghe những thứ này, Từ Tử Lăng liền biết rằng Khấu Trọng đã sắp làm tốt cuối cùng chuẩn bị.

Từ nay về sau, Khấu Trọng đem không ai có thể tin tưởng, trừ bỏ chính mình, sư phụ còn có chị kết nghĩa Vệ Trinh Trinh. Tại loại này thời gian, chỉ sợ nội tâm thống khổ không là người khác có thể tưởng tượng.

Chôn dấu ở trong lòng thiên ngôn vạn ngữ cuối cùng hóa thành thở dài một tiếng, thò tay vỗ vỗ Khấu Trọng bả vai, nói ra: “Nếu là nhịn không được rồi, Thuần Dương cuối cùng là nhà của ngươi! Ta Từ Tử Lăng vẫn là huynh đệ của ngươi!”

“Hàaa…!”

“Một đời hai huynh đệ!”

Hai người tay nắm giữ lại với nhau, Khấu Trọng ánh mắt lộ ra dọa người, trong nội tâm đều là ấm áp. Hắn chằm chằm vào Từ Tử Lăng ánh mắt. Dùng một loại hết sức nghiêm túc ngữ khí nói ra: “Ta sẽ nhường đạo giáo thành vi quốc giáo, nhường Thuần Dương trở thành đại biểu Đạo môn tồn tại! Thành vì thiên hạ lớn nhất môn phái! Hưởng thiên hạ hương khói!”

Đây là đối với huynh đệ hứa hẹn.

Đối mặt Khấu Trọng câu này kích động lời nói, Từ Tử Lăng thì là gắt gao nắm chặt lại nắm tay, hung dữ cầm lấy Khấu Trọng bàn tay. Mỗi chữ mỗi câu trả lời: “Thuần Dương bất diệt. Ngươi chi giang sơn bất diệt!”

Hai người nói xong cũng là dừng lại. Nhìn nhau một hồi lâu, sau đó cùng một chỗ nở nụ cười.

Chỉ là lẫn nhau trong tiếng cười cũng tràn đầy đắng chát.

Cùng lúc đó.

Mặt khác một căn phòng.

Đạo Công Tử Nhạc Duyên bình yên mà đứng, liền như vậy đứng nhìn trước mắt người.

Tại phía sau của hắn trên cây cột. Thì còn là lúc trước này dùng bút lông phác hoạ ra tới bức họa dùng cán bút cắm ở trên cây cột.

Tại Nhạc Duyên trước mặt trước thì là bị điểm huyệt đạo, ngồi ngay ngắn ở trên mặt ghế không thể động đậy Tần vương Lý Thế Dân. Cùng Khấu Trọng đồng dạng, trên mặt của hắn áp quấn quanh rất nhiều vải trắng, chỉ còn lại đôi mắt còn có cái mũi cùng miệng ở bên ngoài.

“Lý huynh!”

“Trông thấy ta vì ngươi vẽ bức họa kia sao?”

“Nó, chính là ngươi cuối cùng chứng minh!”

“Bởi vì từ ngày mai trở đi, Lý huynh liền là đồ đệ của ta, Thiếu Soái Quân đứng đầu —— Khấu Trọng rồi!”

Nghiêng đi thân, ngón trỏ từng chút từng chút ở bức họa kia giống như trên lục lọi mà qua, Nhạc Duyên ngữ khí lộ ra vẻ hết sức không linh, tại phối hợp trước mắt bầu không khí, càng lộ vẻ kỳ lạ.

“Ngô! Ngô! …”

Dùng sức nhúc nhích vài cái thân hình, phát hiện đúng là vẫn còn không cách nào nhúc nhích Tần vương Lý Thế Dân trong hốc mắt rốt cục lần đầu tiên để lại nước mắt, trong hai mắt nhìn về phía Nhạc Duyên tầm mắt đều là cừu hận, phẫn nộ còn có lo lắng cùng sợ hãi.

Muôn màu muôn vẻ ánh mắt tại đôi mắt kia trong không

ngừng quay lại, Tần vương Lý Thế Dân vào hôm nay rốt cục triệt để biết rằng trước mặt người tính toán.

Thế gian vì sao lại có như vậy kiếm pháp?

Ma đầu!

Đây là Tần vương Lý Thế Dân cuối cùng vô số đối với Nhạc Duyên ý niệm trong đầu chỗ rối rắm cùng một chỗ chỗ tạo thành từ ngữ.

Đổi trắng thay đen!

Lấy Tần vương Lý Thế Dân thông tuệ, hắn vào lúc này tất nhiên là biết rằng Nhạc Duyên suy nghĩ. Đồng thời, trong lòng của hắn đối với Lý phiệt những người khác an nguy không ngừng lo lắng, một khi này Khấu Trọng trà trộn vào Thiên Sách phủ thay thế mình đã trở thành Tần vương, cái con kia sợ huynh trưởng của mình Lý Kiến Thành còn có đệ đệ Lý Nguyên Cát cùng với phụ thân của mình Lí Uyên cũng nguy hiểm.

Thậm chí, càng làm cho Lý Thế Dân khó có thể chịu được chính là mình thê cùng tử sẽ gặp đối với loại tình huống nào…

Cái loại này khủng bố kết quả, chỉ cần hơi chút dùng đầu óc vừa nghĩ, tựu sẽ khiến người nhịn không được đi đến sợ hãi, sợ hãi, nhịn không được toàn thân lạnh cả người, trong nội tâm tuyệt vọng.

Giờ này khắc này, hắn chỉ là tại cầu xin Sư Phi Huyên đến lúc đó có thể nhân tài kiệt xuất thiệt giả tới, đoán

được Đạo Công Tử Nhạc Duyên tâm tư.

Nói cách khác…

Sẽ là dạng gì kết quả, Tần vương Lý Thế Dân đã triệt để khó có thể tưởng tượng rồi.

“Hôm nay nghỉ ngơi thật tốt a!”

“Sáng sớm ngày mai, Tần vương sẽ đến gặp ngươi, Khấu Trọng!”

Mỉm cười, thò tay đem này đính tại trên cây cột bức họa hái xuống, đặt ở ngọn đèn trên mặt, đốt sau liền nhét vào Tần vương Lý Thế Dân trước mặt trên mặt đất, sau đó Nhạc Duyên liền đi ra gian phòng, khép cửa phòng lại.

Trong đó, thì là Tần vương Lý Thế Dân từng chút từng chút nhìn lấy bức họa kia chậm rãi liền sẽ tro tàn, cuối cùng ánh mắt cũng từng chút từng chút mất đi sáng rọi, cái này vô thần bắt đầu.

Ngày hôm sau.

Nhạc Duyên cùng đồ đệ của mình Từ Tử Lăng hai người một thân đạo bào đứng ở bên ngoài chờ đợi, vừa mới Khấu Trọng đi vào.

Không sau một lúc lâu.

Cửa phòng mở ra.

“Thuần Dương Chưởng giáo, còn có Từ công tử, cô, gặp qua hai vị!”

Một thân cẩm y, dũng cảm hơn người, sắc mặt tuy có chút ít tiều tụy, nhưng vẫn đột nhiên không dấu vương giả khí độ. Tuy nhiên cùng nguyên lai có chỗ bất đồng, nhưng là người trước mắt diện mạo, bộ dáng còn có thanh âm cũng là Tần vương.

Từ Tử Lăng ngơ ngác nhìn lấy này đi tới Tần vương Lý Thế Dân, tuy nhiên khí chất còn có chút không hợp, nhưng lại như thế nào cũng không nhận ra được người trước mắt là Khấu Trọng rồi, người trước mắt chỉ là kinh nghiệm khúc chiết hậu tâm hình thái cùng khí chất xuất hiện biến hóa Lý Thế Dân.

Trong thoáng chốc, Từ Tử Lăng tựa hồ gặp được cả triều văn võ vô cùng cung kính rất đúng ngồi ở trên ghế rồng chính hắn hành lễ, miệng niệm —— Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!

Khấu Trọng, là một thiên tài!

Chân chính thiên tài!

Mà Nhạc Duyên nhìn qua này đi ra khỏi cửa phòng Tần vương, thoả mãn nở nụ cười.

Chương 192 : Từng người phản ứng

192 chương từng người phản ứng

Hoa Sơn.

Thuần Dương phái.

Đã trở về Viên Thiên Cương đứng ở nguyên lai Chưởng giáo thích nhất ngẩn ngơ đỉnh núi, nhìn trước mắt này cuồn cuộn biển mây.

Viên Thiên Cương tựa hồ cũng lý giải lúc trước Chưởng giáo tại sao phải yêu mến tại nơi này nhìn mây cuốn mây bay rồi.

Cái loại này rộng lớn cảm giác, quả thật làm cho người ta cảm thấy tâm tình thư sướng, càng có thể tăng lên cá nhân tinh thần cảnh giới. Hết thảy trước mắt, làm cho người một loại cảm giác biến ảo khôn lường, nhìn xem này biển mây, tựa hồ mình đã hóa thành bầu trời tiên nhân.

“Hàaa…!”

Một tiếng cười khẽ, Viên Thiên Cương ngẩng đầu hướng đỉnh đầu trời xanh nhìn lại, bầu trời xanh thẳm một mảnh. Tầm mắt của hắn tựa hồ thông qua hư không, thấy được xa xôi ngôi sao.

“Đạo gia tương khởi!”

Bởi vì ánh mặt trời chiếu xạ, Viên Thiên Cương này hơi hơi híp lại ánh mắt, tựa hồ xuất hiện một loại quỷ dị ảo giác, nhưng đối với cái này Viên Thiên Cương cũng không có để ý.

Lúc trước hắn gia nhập Hoa Sơn Thuần Dương, trong đó không chỉ có riêng là vì Đạo Công Tử Nhạc Duyên, cũng không chỉ là bởi vì này đạo gia trân bảo. Nhất là tại Hoa Sơn lần kia nhìn thấy Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng sau, hắn liền đã có một phần tâm tư tại đây hai tiểu tử trên mặt.

Một người có khí vương giả, mặc dù có chút tán, nhưng là tại một loại quỷ dị lực lượng hạ tướng khí vương giả trói buộc tại trong đó, chỉ là hắn theo tướng mạo trên đã sớm nhìn ra Khấu Trọng từng có một ít ngăn trở, trong đó còn có một kiếp nạn.

Nếu là qua cũng may, nếu là không có qua…

Mà trước mắt Lý phiệt Lý Tú Ninh chết trận tại quan ải trên chuyện tình hắn đã đã được biết đến, mà Khấu Trọng thì là tại Chưởng giáo phân phó Hạ Nam, Viên Thiên Cương liền biết rằng một kiếp này khó tính là trôi qua rồi, chuyện kế tiếp không nói cũng được.

Tại đi theo Thiếu Soái Quân trong thời gian, Viên Thiên Cương đối với Khấu Trọng ấn tượng cũng không tệ lắm. Nhưng là lúc trước hắn tổng sẽ xuất hiện một loại cà lơ phất phơ tình huống, trước mắt nghĩ đến cũng nên trưởng thành. Mà để cho Viên Thiên Cương ấn tượng

tốt thì còn lại là Từ Tử Lăng.

Có thể nói, tại Thiếu Soái Quân trong thời gian, Viên Thiên Cương cùng Từ Tử Lăng quan hệ chỗ tốt nhất. Tăng thêm đối phương bản thân thông tuệ cùng bản thân liền thiện lương tâm tính, nếu không phải Chưởng giáo Đạo Công Tử đã sớm thu hắn vì đồ đệ, hắn thậm chí nghĩ thu đối phương làm đồ đệ rồi.

Bất quá mặc dù không có đạt thành nguyện vọng này, nhưng là Từ Tử Lăng về số tử vi cái gì hứng thú, Viên Thiên Cương vẫn tương đối tận tâm dạy bảo, thậm chí không có chút nào tàng tư. Tựa như đối phương đối với chính mình nói tu tập Trường Sinh Quyết không thể lấy bình thường phương thức tận tâm bên ngoài độc nhất vô nhị.

Về phần Khấu Trọng…

Hắn nhìn những vì sao trừ bỏ nhận phương vị, nhìn bầu trời tức bên ngoài. Vì chiến tranh làm chuẩn bị bên ngoài. Những thứ khác căn bản liền không có để ý.

Tại Thuần Dương, Viên Thiên Cương bối phận cũng không sai, thứ nhất là bởi vì hắn năng lực Nhạc Duyên biết được, thứ hai thì là hắn tại trong môn phái biểu hiện. Có thể nói. Viên Thiên Cương tại Thuần Dương phái trong địa vị trừ bỏ Chưởng giáo Đạo Công Tử, còn có Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng bên ngoài. Địa vị của hắn thậm chí tại sớm nhất đi theo tại Nhạc Duyên bên người Thạch Long đạo trưởng phía trên.

Đối với Viên Thiên Cương, Thạch Long đạo trưởng cũng

không khỏi không tâm phục khẩu phục.

Có thể nói, lấy Nhạc Duyên đối với Viên Thiên Cương rất hiểu rõ. Thuần Dương phái nhiều hơn một cá nhân vật như vậy chính là là chuyện tốt.

“Phật môn!”

“Ha ha…”

Trong tiếng cười, một thân xanh trắng đạo bào Viên Thiên Cương chậm rãi xoay người, tầm mắt nhìn phía phương xa, chỗ đó phương hướng chính là Ba Thục phương hướng.

…

Âm Quý phái!

Tổng đàn trong cứ điểm.

Ở đây tất cả mọi người cơ hồ cũng là nơm nớp lo sợ, trừ bỏ Loan Loan bên ngoài, những người khác đối mặt đã sắc mặt âm trầm có thể nước đọng Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, cũng là cúi đầu, không dám chút nào ngẩng đầu nhìn trúng liếc.

“Lùi hạ!”

Bay tay áo hất lên, Loan Loan đối với đứng ở bên cạnh những đệ tử kia làm phân phó, trước mắt những người này thật sự là có chút không được tốt lắm. Làm Biên Bất Phụ, Văn Thải Đình cùng Đán Mai chết rồi sau, Bạch

Thanh Nhi lại không thấy tung tích, Âm Quý phái nội tình liền nhận lấy trọng thương.

Trước mắt Âm Quý phái cục diện, tại trong ma môn cực kỳ không tốt.

Dù sao, tại trước kia, Âm Quý phái chính là là ma môn trong lớn nhất môn phái, Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên càng lập chí nhất thống Ma Môn, đối với môn phái khác cũng chọn lựa cưỡng chế tính áp bách biện pháp, tại trong ma môn cái khác trong cao thủ cũng chỉ có Tà vương Thạch Chi Hiên có thể bị Chúc Ngọc Nghiên coi trọng.

Nhưng mà…

Nguyên bản phát triển, tại đây đã bị trọng thương.

Những người khác tại Loan Loan thanh âm hạ toàn bộ thối lui ra khỏi đại điện, trong đó cũng chỉ có thầy trò hai người.

Thật lâu.

Một mực ngồi ở trên mặt ghế Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên dùng tay ngọc vuốt vuốt mi tâm cái kia chỗ vết máu, mở miệng nói ra: “Loan Loan, ngươi lần này thu hoạch đã để vi sư quá mức một cách không ngờ rồi!”

Đúng vậy!

Chúc Ngọc Nghiên không thể không kinh ngạc cùng kinh sợ.

Tại Loan Loan nói cho chính mình tranh đoạt Bất Tử Ấn Pháp quyển trục một ít lần hành động sau, này Đạo Công Tử không chỉ có sẽ Tà Đế Hướng Vũ Điền này bốn phế vật đồ đệ chiêu thức, Thiên Liên Tông An Long Thiên Tâm Liên Hoàn đồng dạng bị Đạo Công Tử dùng đi ra, càng đang cùng Loan Loan trong lúc giao thủ, Thiên Ma Lực Trận cũng thể hiện rồi đi ra.

Có thể nói, ở đằng kia muộn giao phong ở bên trong, Đạo Công Tử toàn bộ sử dụng cũng là ma môn chiêu thức.

Kết quả như vậy không chỉ có nhường Loan Loan kinh ngạc, càng làm cho Chúc Ngọc Nghiên cảm thấy kinh sợ.

Loan Loan tuổi trẻ có lẽ không biết một ít những chuyện khác, nhưng là Chúc Ngọc Nghiên bất đồng. Nàng đối với Thánh môn rất hiểu rõ muốn xa quá mức Loan Loan. Võ công như vậy, nhường Chúc Ngọc Nghiên cơ hồ nhận định Đạo Công Tử Nhạc Duyên chỉ sợ không chỉ là Đạo môn đệ tử, càng là người trong ma môn.

Từng đã là Ma Môn có thể làm được hiểu môn phái khác võ học người, chỉ sợ chỉ có một người có thể có này năng lực, đó chính là Tà Đế Hướng Vũ Điền.

Không chỉ có như thế, Loan Loan còn nói ra của mình hoài nghi —— đó chính là Đạo Công Tử chỉ sợ là biết rõ Tà Đế xá lợi.

Đối phương một thân này công lực, quả thực làm cho

người ta kinh ngạc.

Cho dù là lấy Loan Loan thông tuệ, từ nhỏ tu tập Thiên Ma Công cũng không có này năng lực, lại càng không cần phải nói Đạo Công Tử được đến này Trường Sinh Quyết cũng bất quá là ngắn ngủi thời gian.

Hoà Thị Bích!

Thiên Ma Công!

Còn có Tà Đế xá lợi!

Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên cảm giác mình tại chống lại này Nhạc Duyên thời điểm, Âm Quý phái sẽ không có đi qua vận khí tốt.

Trong miệng nỉ non lấy Đạo Công Tử danh tự, Chúc Ngọc Nghiên ánh mắt lạnh giống như băng, trong nội tâm thì là đang suy tư Đạo Công Tử mục đích thực sự đến tột cùng là cái gì. Sẽ như thế nhiều thánh môn công pháp, thân phận nhưng lại Đạo môn đệ tử, mà trước mắt đang cùng Phật môn tranh phong, đồ đệ của hắn Khấu Trọng càng tại tranh bá thiên hạ, những thứ này kết hợp lại sau, nhường Chúc Ngọc Nghiên không khỏi nhớ tới một đáp án.

Hắn đây là muốn nhất thống tam giáo cộng thêm nhất thống thiên hạ sao?

Ý nghĩ này bay lên. Chúc Ngọc Nghiên cũng là bị của mình cái này trước phát lại càng hoảng sợ.

Lắc đầu, tán đi cái này không khỏi ý nghĩ sau, Chúc Ngọc Nghiên tâm tư đặt ở một chuyện khác tình trên mặt, so sánh lên Âm Quý phái mà nói, Phật môn đồng dạng thê thảm, liền thiền chủ Liễu Không cũng đáp đi vào, Tĩnh Niệm thiện viện bị một mồi lửa thiêu cá sạch sẽ.

Ngược lại, Âm Quý phái ngược lại nhẹ được rồi.

Trước mắt Âm Hậu chủ yếu nhất tâm tư không phải là chuyện này, cũng không phải Thiên Ma Công tiết ra ngoài chuyện tình, mà là một chuyện khác. Đó chính là theo Loan Loan miệng ở bên trong lấy được suy đoán. Chỉ sợ là Tà vương Thạch Chi Hiên đi tìm Tà Đế xá lợi rồi.

Nếu không mà nói, An Long sẽ không cũng không dám phản bội Thạch Chi Hiên, đi trợ giúp Dương Hư Ngạn đối với Thạch Thanh Tuyền động thủ.

Nghĩ đến đây, Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên trong nội tâm liền bay lên một cổ hỏa tới. Chính mình trước mắt thống hận nhất hai người thế nhưng cũng cùng Tà Đế xá lợi tựa hồ nhấc lên quan hệ. Nếu là môt khi bị một người trong đó. Nhất là Thạch Chi Hiên chiếm được mà nói. Chỉ sợ…

“Tà Đế xá đệ làm không ở Đạo Công Tử trên tay, nhưng hắn nên biết Tà Đế xá lợi tồn tại!”

Ngẩng đầu, Chúc Ngọc Nghiên nhìn qua đồ đệ của mình Loan Loan. Đột nhiên nói một câu như vậy, “Loan Loan, ngươi còn là phụ trách Đạo Công Tử cùng Sư Phi

Huyên chuyện tình, Thiên Ma Công tiết ra ngoài chuyện tình liền giao ngươi, trước mắt bọn họ đấu đích thực vui mừng, tạm thời không có tinh lực để ý tới bên này!”

“Cho nên, ta muốn đi tìm Thạch Chi Hiên!”

“Sư phụ!”

Loan Loan nghe vậy không khỏi quýnh lên, không khỏi lên tiếng kinh hô.

“Loan Loan, ta biết rõ ngươi muốn nói cái gì!”

Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên làm một cái đình chỉ động tác, rất là nghiêm túc nói: “Loan Loan ngươi nghĩ dùng Tà Đế xá lợi gây xích mích Đạo Công Tử cùng Tà vương Thạch Chi Hiên tranh đấu, nhưng là đối với vi sư mà nói, Thạch Chi Hiên tựu là Thạch Chi Hiên!”

Nếu là ở đây là phương được đến Tà Đế xá lợi trước tìm được Thạch Chi Hiên, như vậy chỉ sợ là nàng cả đời này cũng không thể làm gì rồi.

“…”

Nghe đến đó, Loan Loan rốt cục không nói gì nữa, thân vì đồ đệ nàng, đối với sư phụ mình tính nết rất hiểu.

Nhìn qua sư phụ bóng lưng rời đi, Loan Loan trầm mặc.

Sự tình càng phát rối loạn.

Nương theo lấy tà dương, hào quang chiếu vào này tỏa

sáng trên đầu trọc, khúc xạ ra quang mang tại trên tường để lại một cái hình tròn vết lốm đốm.

Thân là Từ Hàng Tĩnh Trai trai chủ, Phạm Thanh Tuệ gần nhất tâm tính cũng ẩn ẩn có chút nóng nảy.

Đầu tiên là sư huynh Liễu Không chết trận, Tĩnh Niệm thiện viện càng tại nàng kinh ngạc thái độ trong bị một mồi lửa thiêu cá sạch sẽ. Cho tới nay tu dưỡng thân tính cũng có chút xuất hiện ba động, mà càng làm cho nàng kinh ngạc thì còn lại là trước mắt trên tay vừa mới lấy được đến từ chính Sư Phi Huyên mật tín.

Tần vương Lý Thế Dân đã rơi vào Đạo Công Tử trong tay, không chỉ có như thế Tống phiệt nhị tiểu thư Tống Ngọc Trí cũng đi tới Ba Thục thành đô.

Điều này đại biểu lấy cái gì?

Đại biểu cho cái kia một mực uốn tại phía nam nam tử sắp xuất động.

Hắn rốt cục chưa đủ khốn thủ phía nam thực tế.

Thiên Đao Tống Khuyết!

Còn có Đạo Công Tử Nhạc Duyên!

Nếu là hai người này liên thủ mà nói… Tại tăng thêm Đạo môn Đại Tông Sư Ninh Đạo Kỳ rốt cục bị Đạo môn nội bộ nội chiến cho liên lụy tinh lực, hơi có chút rút không ra tay tới.

Cho dù là Phạm Thanh Tuệ nghĩ tới cái này cục diện, mặc dù là nàng nhiều năm qua tìm hiểu Kiếm Điển tâm cảnh cũng không khỏi có chút đau đầu. Phải biết, mặc dù là sư huynh Liễu Không chết, cũng chỉ là để cho nàng tâm tư ba động mà thôi. Không bi không thích, ta ở chỗ này, vì thiên hạ, đây cũng là phật.

Mật tín ở bên trong, càng làm cho Phạm Thanh Tuệ thấy được Sư Phi Huyên tâm cảnh ba động, chỉ sợ là Phi Huyên tại Đạo Công Tử trên tay bị tổn thất nặng.

Không ổn!

Nghĩ tới chuyện này, Phạm Thanh Tuệ bóng loáng trên mặt ngọc ẩn ẩn hiện lên một tia lo lắng.

“A di đà phật!”

Phát giác được chính mình tâm tư ba động, Phạm Thanh Tuệ đầu tiên là nhắc nhở một tiếng Phật hiệu, lúc này mới đem mật tín thiêu hủy, bắt đầu cầm lấy giấy bút bắt đầu ghi lên tin tới.

Tin vì ba niêm phong, một phong cho Sư Phi Huyên, một phong thì là cho Thiên Đao Tống Khuyết.

Cuối cùng một phong thì là Đạo Công Tử Nhạc Duyên.

…

Liền tại những người khác bắt đầu rồi từng người hành động thời điểm, tại phía xa Ba Thục thành đô, một mực ẩn núp lấy Đạo Công Tử Nhạc Duyên rốt cục lại lần nữa

xuất hiện ở thành đô trong thành.

“Đạo Công Tử!”

“Nhạc Duyên!”

Trên tay là một phần xuất từ Sư Phi Huyên chỗ vẽ đấy Đạo Công Tử bức họa, nghe tới thủ hạ chỗ bẩm báo tin tức sau, Giải Huy bá một tiếng đứng lên. Theo động tác của hắn, cái ghế xôn xao trong biến thành mảnh nhỏ. Đối với cái này Giải Huy không thèm để ý chút nào, lập tức nghiêng đầu sang chỗ khác, đối với đứng tại bên cạnh mình nhi tử Giải Văn Long phân phó nói: “Văn Long ngươi đi thông tri Sư tiên tử cùng Tứ đại thánh tăng, nói Đạo Công Tử đã xuất hiện ở thành đô thành!”

“Vâng! Cha!”

Gật đầu, Giải Văn Long lập tức ly khai Độc Tôn Bảo, hướng Sư Phi Huyên bọn họ chỗ vùng ngoại ô chùa miếu —— Đại Thạch Tự tiến đến.

Mà lúc này Đạo Công Tử một chuyến ba người thì là tại Thiên Hương lâu trong ăn ăn uống uống, vô cùng thong thả.

Trong lúc nói cười, giống như tại chờ mong lấy cái gì.

Chương 193 : 193 195 Converted by Nhóm convert

193 chương bắt đầu rồi

“Đại tỷ!”

Độc Tôn Bảo ở trong, với tư cách muội muội đến đây nhìn tỷ tỷ mình Tống Ngọc Trí, tấn tổ đừng dù là trước mắt nội bộ đề phòng sâm nghiêm, nhưng là đối mặt Tống phiệt nhị tiểu thư vẫn không thể làm bất luận cái gì ngăn trở. Thậm chí, cho dù là Giải Huy tại nội tâm đã tại Tống Khuyết mỗi người đi một ngả, nhưng cũng không thể tại bên ngoài biểu hiện bày ra.

Nhất là Tần vương Lý Thế Dân bị làm mất thời điểm.

Tống Ngọc Trí nhìn xem tỷ tỷ của mình, trong lòng cũng là bất đắc dĩ.

Cùng nàng bất đồng, Tống Ngọc Hoa cũng không bất luận cái gì võ công, dù là nàng cũng là Thiên Đao Tống Khuyết nữ nhi, nhưng mà Tống Ngọc Hoa cùng đệ đệ của mình muội muội cũng không cùng, nàng là chính thống tiểu thư khuê các vì khuôn mô hình bồi dưỡng. Có thể nói, Tống Ngọc Hoa tại Tống Khuyết trong mắt, này nữ nhi mới là chân chính nhà Hán khuê tú.

Có thể tại Tống Ngọc Trí trong mắt, này liền không là

như thế rồi.

Tỷ tỷ mình tính tình, tại Tống Ngọc Trí xem ra đó là cực kỳ dễ dàng bị khi dễ, tỷ tỷ của nàng chính là như vậy một cái nhẫn nhục chịu đựng tính tình.

Ngắm lên trước mắt Tống Ngọc Hoa, tuy nhiên thoạt nhìn không có gì, nhưng là Tống Ngọc Trí vẫn có thể đủ mẫn cảm phát giác Tống Ngọc Hoa trên người cái chủng loại kia… Không hiểu tiều tụy. Cùng trước đó lần thứ nhất gặp mặt, Tống Ngọc Trí phát hiện mình tỷ tỷ lại có chút ít bất đồng.

Nàng bất ngờ thích xem hoa.

Hơn nữa còn là một đóa đã dần dần điêu linh trong Tulip đóa hoa.

“…”

Đối với tình huống này, Tống Ngọc Trí có chút ngoài ý muốn.

Bất quá đối với so với đến đây nhìn tỷ tỷ tình huống, Tống Ngọc Trí tới Ba Thục thành đô thì vẫn có lấy một chuyện khác, đó chính là hiểu rõ Độc Tôn Bảo.

Tần vương Lý Thế Dân xuôi nam Ba Thục rồi!

Tin tức này cũng bị Tống phiệt người chiếm được kết quả, đồng thời làm bạn còn có Sư Phi Huyên cùng Phật môn người.

Trừ đó ra, Tống Ngọc Trí thì là lại lần nữa đối với cái kia ban đầu ở Lạc Dương nhìn thấy nam tử, một mồi lửa đem Tĩnh Niệm thiện viện đốt cá sạch sẽ Đạo Công Tử Nhạc Duyên nổi lên hứng thú. Thiền chủ Liễu Không chết, tăng thêm này một mồi lửa triệt để đem Phật Đạo chi tranh kéo ra lớn màn.

Trước mắt, Phật cùng Đạo hai giáo đồng thời nhúng tay tranh bá thiên hạ trong.

Đối mặt loại tình huống này, Tống Ngọc Trí trong nhà cùng cha mình cùng một chỗ lúc ăn cơm, là nhìn ra phụ thân đối với tôn giáo nhúng tay thiên hạ có chút không thế nào thoả mãn.

Bởi vì theo phương diện nào đó mà nói, Ba Thục nhưng thật ra là Tống Khuyết hoa viên. Tuy nhiên Giải Huy là Độc Tôn Bảo bảo chủ, tại Ba Thục có thật lớn thế lực, nhưng là tại nơi này chân chính có tuyệt đối lực lượng vẫn là Tống Khuyết, lấy Tống Khuyết tại Man tộc uy vọng, có thể nói chỉ cần một câu liền có thể đủ nhường Giải Huy địa vị biến thành không trung lâu các, không chịu nổi một kích.

Cũng đúng là như thế, Giải Huy vừa nghĩ cùng Tần vương Lý Thế Dân hợp tác. Do Sư Phi Huyên giật dây đạt thành.

“Đúng rồi tỷ tỷ, lần trước ngươi thêu chính là cái kia uyên ương khăn tay đâu này?”

“Như thế nào không phát hiện đâu này?”

Trong phòng, Tống Ngọc Trí lật ra hạ đồ đạc, phát hiện cũng không có nhìn thấy tỷ tỷ mình lần trước thêu chính là cái kia khăn tay, nhất thời sắc mặt cả kinh, dùng một loại tìm tòi nghiên cứu ánh mắt chằm chằm vào Tống Ngọc Hoa. Cười ha hả suy đoán nói: “Có phải hay không đã cho tỷ phu rồi?”

“À? ! ! !”

Đang xem lấy này điêu linh hơn phân nửa Tulip, chính suy nghĩ dùng phương pháp gì lùi lại Tống Ngọc Hoa vừa nghe lời này, nhất thời biến sắc, hai gò má trở nên ửng đỏ bắt đầu.

“Cái kia…”

“Ngô! !”

Cuối cùng, Tống Ngọc Hoa còn là cũng không nói gì, chỉ là biểu lộ cùng ánh mắt hơi có chút biến hóa. Bất quá cũng may Tống Ngọc Trí lực chú ý đã theo cửa sổ miệng đã rơi vào hướng khác, tạm thời không có nhìn thấy tỷ tỷ mình thần sắc biến hóa.

Đối với cái này một điểm. Tống Ngọc Hoa tay ngọc nhẹ nhàng vỗ vỗ bộ ngực, theo động tác của nàng, nhất thời nhộn nhạo một mảnh.

Ngẩng đầu, trong lúc mơ hồ nàng lại nghĩ tới này ngày cái kia vẫn đứng tại chính mình nam nhân phía sau, thực sự cuối cùng là một cầm đi này khăn tay nam nhân.

…

Trường An.

Một tòa chùa miếu trong, đông đông đông mõ âm thanh tự động vang lên.

Đã sớm hóa thân thành đại đức thánh tăng Thạch Chi Hiên đã tới này có một ít thời gian rồi, chỉ là trong đoạn thời gian này, hắn cơ hồ tra lần Trường An. Nhưng mà cũng không có tìm được cái kia Dương công bảo tàng đến tột cùng là ở nơi nào.

Theo Âm Quý phái nhân thủ trên được đến Dương công bảo tàng tin tức, hơn nữa trong giang hồ đồn đãi, cùng với hắn đã từng đối với Tà Đế Hướng Vũ Điền nghiên cứu, Thạch Chi Hiên biết rõ Tà Đế xá lợi chính là tại đây Dương công trong bảo tàng. Mà Dương công bảo tàng thì nằm ở Trường An.

Đáng tiếc…

Này rơi vào Âm Quý phái trong tay Phó Quân Du nhưng lại chọn lựa tự mình hôn mê biện pháp, để bảo vệ bí mật, có được sự vật cũng không nhiều. Tăng thêm hậu kỳ lại bị Tống phiệt Tống Sư Đạo cùng Bạt Phong Hàn hai người đưa đi Cao Ly.

Đối mặt loại tình huống này, Thạch Chi Hiên thật cũng không có tâm tư đi tìm mấy tiểu bối phiền toái.

Dương công bảo tàng chuyện như vậy vật. Chỉ sợ Phó Quân Du hiểu rõ cũng không nhiều, hơn nữa cái loại này trạng thái, Thạch Chi Hiên cũng không có cách nào tỉnh

lại người ta. Hơn nữa đối với phương sư phó chính là Dịch Kiếm đại sư phụ Thải Lâm, tại Tà vương Thạch Chi Hiên xem ra tạm thời không cần phải đi dẫn đến đối phương.

Hắn cần phải làm là so sánh với Âm Quý phái nhanh hơn. Nhanh hơn lấy đến Tà Đế xá lợi, để giải quyết vấn đề của mình, sau đó nhất thống Ma Môn.

Đáng tiếc, nếu là đệ nhất thiên hạ toàn tài Lỗ Diệu Tử còn ở đó…

Thạch Chi Hiên đảo không biết là Lỗ Diệu Tử còn sống, đối phương tuy là toàn tài, nhưng ở trong võ công mặt thật đúng là thẹn với cái này danh xưng, xa xa không phải là Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên đối thủ. Hơn nữa Thiên Ma Công là cái dạng gì tồn tại, Thạch Chi Hiên đồng dạng biết rõ.

Đang gia tăng thời gian xác định Dương công bảo tàng cùng Tà Đế xá lợi chỗ địa phương sau, Tà vương Thạch Chi Hiên càng thêm quan tâm chính là Đạo Công Tử một phen cử động.

Chém khoảng không, hỏa thiêu Tĩnh Niệm thiện viện.

Đạo Công Tử làm những chuyện như vậy đã từng bước một ở Thạch Chi Hiên trong nội tâm tăng lên coi trọng, này là một cùng mình bình thường rồi lại bất đồng người.

Lý phiệt Lý Tú Ninh chết trận, đã để Lý phiệt tại trong khoảng thời gian này lâm vào bị động cục diện.

Bất quá đối với Lý phiệt có một chút tin tức tốt chính là Lạc Dương Vương Thế Sung cùng Ngõa Cương Lý Mật một trận chiến, Ngõa Cương chiến bại, nhưng đồng dạng Vương Thế Sung cũng nhận được tổn thương, tại một lần nữa khôi phục lực lượng ở bên trong, cục diện như vậy thật ra khiến Lý phiệt tại trước mắt tuy nhiên mất đi Lý Tú Ninh, mà Tần vương Lý Thế Dân càng đi Ba Thục sau, còn không đến mức sụp đổ bàn.

Tăng thêm Thái tử Lý Kiến Thành cùng Tề Vương Lý Nguyên Cát hai người đồng dạng không sai, trước mắt đến vẫn có thể đủ an ổn xuống tới.

Lý phiệt có thể an ổn mà nói, đối với Thạch Chi Hiên mà nói kỳ thật cũng là một chuyện tốt.

Tà vương cùng Đạo Công Tử trực tiếp nhúng tay thiên hạ tranh phách bất đồng, Tà vương thì là đồng dạng đang âm thầm tiến hành chuẩn bị. Hắn lấy ra lúc trước dùng để đối kháng Dương Quảng quân cờ —— đồ đệ Dương Hư Ngạn tới tiến hành bố cục.

Ảnh Tử thích khách trong giang hồ, rất nhiều hữu tâm nhân đều biết hiểu, đối phương cùng Lý phiệt quan hệ rất tốt… Điểm này chính là điểm đột phá.

Hơn nữa trước mắt thiên hạ hỗn loạn, nếu thật có thể loại bỏ những thứ kia dư thừa quân cờ, còn lại cục diện ngược lại là tốt hạ.

Trước mắt để cho người đoán không ra tiết tấu chỉ có uốn tại phía nam Thiên Đao Tống Khuyết.

Lấy Tà vương Thạch Chi Hiên đối với Thiên Đao đồn đãi hiểu rõ, hắn sắp sửa xuất thủ. Tần vương đi phía nam, không thể nghi ngờ cái chỗ kia chính là Ba Thục.

Thiên Đao Tống Khuyết sẽ ra tay, chỉ sợ Từ Hàng Tĩnh Trai trai chủ Phạm Thanh Tuệ cũng sẽ ra tay.

Đương nhiên những điều này là do thứ yếu chuyện tình, ngược lại đối với Tà vương Thạch Chi Hiên lão nói, vẫn còn cần triệt để đúng là chắc Dương công bảo tàng phương vị cùng tiến vào phương pháp. Về phần những tình huống kia, ai thắng hắn Thạch Chi Hiên đều có những thứ khác ứng đối biện pháp.

“Đại sư!”

Một cái tiểu hòa thượng chậm rãi đã đi tới, chắp tay trước ngực, vô cùng cung kính nói: “Có thí chủ đến đây, chính ở bên ngoài đại sảnh chờ đại sư đi trước chúc phúc!”

“A di đà phật!”

Thì thầm một tiếng Phật hiệu, Thạch Chi Hiên một thân trang nghiêm bảo tướng đứng dậy đi ra gian phòng.

Mà cùng lúc đó.

Ba Thục.

Thành đô vẫn là như vậy vui chơi, cùng vừa mới trải qua đại chiến Lạc Dương bất đồng, tuy nhiên Ngõa Cương

Lý Mật chiến bại, Vương Thế Sung lấy được thắng lợi, nhưng nghĩ muốn mở rộng thành quả thắng lợi đối với Vương Thế Sung thật sự mà nói là quá mức khó khăn.

Có thể nói Vương Thế Sung là thành cũng Lạc Dương, bại cũng Lạc Dương.

Đông Đô Lạc Dương, này là tất cả tham dự tranh bá thiên hạ người tầm mắt đạt tới chỗ, đó là binh tranh vùng đất.

So với Lạc Dương tới, trước mắt Ba Thục thành đô dân chúng nhóm lửa ngược lại không có trở ngại. Nhưng mà, người có dã tâm lại không thể chịu được như vậy qua pháp.

Thục đạo khó không chỉ có vây khốn Độc Tôn Bảo Giải Huy, cũng vây khốn Thiên Đao Tống Khuyết.

Biểu hiện ra hòa bình an bình, nhưng trên thực tế trước mắt thành đô nội bộ đã là mạch nước ngầm bắt đầu khởi động, nhất là đến đây cùng Giải Huy hợp tác Tần vương rơi xuống Nhạc Duyên trên tay sau, càng phải như vậy.

Không có người nào là ngốc tử, Độc Tôn Bảo nội bộ khẩn trương, còn có Phật môn người bất ngờ tăng nhiều, này cũng làm cho âm thầm người cảm nhận được này sắp đã đến bão tố.

Thiên Hương lâu.

Chậm rãi uống nước sôi, nghe bên người này hơi ưu

thương điệu cầm sắt thanh âm, đây cũng là hiện tại Nhạc Duyên tình cảnh.

Tại Từ Tử Lăng trước mặt thì còn lại là một chén nước trà.

Vào lúc này, Từ Tử Lăng một mực trầm mặc một phút đồng hồ rồi, thẳng tới trong tay trà đã nguội, hắn thậm chí cũng không có uống một ngụm. Quay đầu lại nhìn thoáng qua đồng dạng ngẩn ngơ ở bên cạnh mang theo mũ trùm đầu che đậy bộ dáng không nói gì Khấu Trọng, Từ Tử Lăng nội tâm vẫn là nhịn không được đi đến lo lắng.

Tại dĩ vãng thời điểm, cũng là Khấu Trọng đối với Từ Tử Lăng tiến hành chiếu cố, lo lắng, nhưng tại thời khắc này nhưng lại phản đi qua.

Từ Tử Lăng bắt đầu lo lắng.

Chuyện này quá mức khủng bố, xa không phải là đã từng gặp thấy hiểm ác có thể đánh đồng, một cái không tốt… Khấu Trọng chỉ sợ là nghĩ muốn đầy đủ đi ra đó là không có khả năng rồi.

“…”

Tựa hồ là đã nhận ra Từ Tử Lăng tầm mắt, Khấu Trọng này chôn dấu tại mũ trùm đầu, mang theo mặt nạ duy có đôi mắt lộ liễu đi ra, ngẩng đầu đón đối phương tầm mắt mỉm cười, đưa một cái không cần lo lắng biểu lộ.

Mà vừa lúc này, cửa phòng bị gõ vang.

Lập tức một cái cầu hình dáng nam tử đẩy tiến đến, chính là An Long.

Không có ngẩng đầu nhìn đưa lưng về phía mình mang theo mũ trùm đầu nam tử đến tột cùng là ai, hắn tại Nhạc Duyên tầm mắt nhìn soi mói, này liền cung kính lên tiếng nói: “Công tử, hết thảy đều đã dựa theo phân phó của ngài chuẩn bị thỏa đáng!”

Hết thảy chuẩn bị sẵn sàng!

Những lời này rơi xuống, liền đại biểu cho sự tình triệt để triển khai tiến hành.

Đầu tiên, đứng lên đệ nhất nhân chính là Từ Tử Lăng.

Mà Nhạc Duyên cùng Khấu Trọng thì là cùng nhau đem ánh mắt đã rơi vào Từ Tử Lăng trên người, không hẹn mà cùng thở dài một hơi, lúc này mới cùng một chỗ đứng lên.

“Bắt đầu rồi!”

Nói xong Nhạc Duyên người đã dẫn đầu đi ra Thiên Hương lâu, mặt sau thì là theo chân mang theo mặt nạ đầu đội mũ trùm đầu Khấu Trọng cùng với Từ Tử Lăng.

194 chương mười ba côn tăng cứu Tần vương (thượng)

“Đạo Công Tử!”

“Nhạc Duyên!”

Ẩn ẩn có chút trong thất thần Sư Phi Huyên sắc mặt nhất thời khôi phục nguyên trạng, quần áo tung bay ở bên trong, thình lình xoay người, nhìn phía Giải Văn Long.

“Đúng vậy!”

“Này Đạo Công Tử Nhạc Duyên xuất hiện ở thành đô trong thành, theo người quan sát, tại bên cạnh của hắn còn có những người khác, một người trong đó tựa hồ tựu là Tần Vương điện hạ!”

Giải Văn Long đem Độc Tôn Bảo người đang thành đô nhìn qua tình cảnh từng chút từng chút nói cho trước mặt Sư tiên tử, tại cuối cùng làm suy đoán của mình cùng giải thích, nói: “Chỉ sợ này Đạo Công Tử đã làm hoàn toàn chuẩn bị!”

“Đạo Công Tử tất nhiên là không dễ đối phó người!”

Đối mặt Giải Văn Long cái này lo lắng, Sư Phi Huyên đương nhiên biết rõ, cho dù là mình cùng đối phương giao phong cũng không có chiếm được cái gì ưu thế, lại càng không cần phải nói Độc Tôn Bảo rồi, chỉ sợ ở đằng kia người trong mắt, Độc Tôn Bảo cũng không có bị hắn để vào mắt.

Lựa chọn thành đô cái thành phố này, hiển nhiên so sánh với tại vùng ngoại ô tốt hơn.

Muốn an toàn hơn.

Điểm này cũng cân nhắc đã tới chưa?

Hàaa…!

Đạo Công Tử đối với Phật môn thật đúng là không tín nhiệm rồi!

Bất quá trên thực tế cũng là như thế, tại Sư Phi Huyên trong kế hoạch đã có an bài, nhưng nếu tại thành đô, xác thực sẽ cho người bó tay bó chân.

Ngược lại Giải Văn Long câu kia thấy được Tần vương mà nói thật ra khiến Sư Phi Huyên rất là thoả mãn, xem ra ngày đó yêu cầu của mình Đạo Công Tử cũng không có nuốt lời, mà là đồng ý, không có đối với Tần vương Lý Thế Dân động thủ. Bất quá xuất hiện tại thành đô, thì là mượn Độc Tôn Bảo tới nói cho tính toán của nàng chỉ sợ là không cách nào đạt thành.

Chỉ là ——

Lúc này đây bất kể như thế nào cũng muốn cứu Tần vương, đồng thời nắm bắt Đạo Công Tử.

Nếu không lại lần nữa tiếp tục như vậy mà nói, thiên hạ này chuyện tình biến hóa khúc chiết quá lớn. Lúc trước Liễu Không chết đã là Phật môn nhìn nhẹ Đạo Công Tử nguyên nhân, còn lần này chính là Tứ đại thánh tăng, cộng thêm Tĩnh Niệm thiện viện côn tăng cùng với Độc Tôn Bảo Giải Huy cùng một các cao thủ.

Nếu như nói như vậy vẫn là bắt không được Đạo Công

Tử, như vậy Sư Phi Huyên cũng đem không thể nói gì nữa.

Trong nội tâm ý niệm trong đầu hiện lên, Sư Phi Huyên đẩy cửa vào, tầm mắt hướng về trong phòng nhắm mắt tham thiền Tứ đại thánh tăng, tầm mắt hướng trong rơi đi.

Đồng thời.

Nhắm mắt Tứ đại thánh tăng cũng cảm nhận được Sư Phi Huyên rơi tại trên người mình tầm mắt, trong đó Đạo Tín cao tăng chợt mở ra hai chân, thở dài một cái nói: “A di đà phật!” Lập tức, bốn người chẳng phân biệt được trước sau cùng nhau đứng dậy, hướng ra phía ngoài đi đến.

Hiển nhiên, vừa mới chuyện tình bốn người cũng đã biết.

Mà vào lúc này, Giải Văn Long trên mặt cũng lộ ra vẻ mừng rỡ, hướng Tứ đại thánh tăng cùng Sư Phi Huyên ôm quyền ý bảo sau, liền lập tức xoay người lên ngựa thẻ chạy mà ra, hắn cần trở về Độc Tôn Bảo nghe theo phụ thân tiến hành bước tiếp theo an bài.

…

Thành đô.

Nối đuôi nhau mà ra Nhạc Duyên, Từ Tử Lăng còn có mang theo mũ trùm đầu Khấu Trọng, cùng với đi ở mặt sau cùng An Long bốn người một trước một sau đi tới

Thiên Hương trên đường, đương nhiên An Long thân thể còn tại thang lầu trong đó cũng chưa xong toàn bộ đi tới.

“An tông chủ!”

Theo Nhạc Duyên lời nói, An Long bước ra cước bộ im bặt mà dừng, ngừng lại, chỉ nghe Nhạc Duyên tiếp tục nói: “Tử Lăng ngươi theo An tông chủ đi làm an bài, phối hợp ‘Khấu Trọng ” đã làm chuẩn bị ở sau!”

“Vâng!”

“Sư phụ!”

Từ Tử Lăng nghe vậy sững sờ, lập tức hiểu rõ ra. Liền thay đổi cước bộ, lui ra phía sau lại lần nữa tiến nhập Thiên Hương lâu, cùng An Long đứng lại với nhau. Hắn biết rõ, lúc này đây Phật môn đối với sư phụ chỉ sợ chọn lựa biện pháp muốn so với lúc trước Phi Mã mục trường một trận chiến còn muốn nghiêm trọng, lấy năng lực của hắn, cho dù là trong chiến tranh đã trải qua lịch lãm, nhưng đối mặt Tứ đại thánh tăng như vậy cao thủ đứng đầu chỉ sợ ngay cả chạy trốn cơ hội đều không có, cho nên ở lại sư phụ của sư phụ bên người ngược lại là thành vướng bận, kéo sư phụ chân sau.

Mặt khác chính là đã bị hóa thành Khấu Trọng Tần vương Lý Thế Dân cũng phải chú ý, ngược lại cái này mới Khấu Trọng mới là Từ Tử Lăng càng thêm lo lắng chuyện tình.

Cuối cùng chính là Thiên Liên Tông Tông chủ An Long

rồi.

Cho dù là đối phương nhận lấy sinh tử phù khống chế, nhưng là đối với Nhạc Duyên thầy trò ba người mà nói, Thiên Liên Tông cuối cùng là người của Ma môn, lật lọng đó là chuyện thường. Cho nên, Từ Tử Lăng lưu lại cũng là có một phần tâm tư tới giám sát.

Cái này duyên cớ Từ Tử Lăng biết rõ, Khấu Trọng biết rõ, đồng dạng bị giám sát An Long cũng biết.

Đối với cái này An Long chỉ là trong lòng cười khổ, đối mặt Đạo Công Tử Nhạc Duyên cái loại này thân pháp quỷ dị, hơn nữa thủ đoạn của đối phương, tại trong thời gian thật ngắn, An Long đối với kia sinh ra sợ hãi cơ hồ đã tại Tà vương Thạch Chi Hiên ngang hàng rồi.

Người như vậy, cũng không đủ nắm chắc, An Long là tuyệt đối không dám phản bội.

Cho dù là lần trước phản bội Thạch Chi Hiên, An Long cũng là nơm nớp lo sợ, chỉ ở trên đường đã nhận ra một ít phần khí tức, hắn liền bị hù cơ hồ tiểu trong quần. Trước mắt, cho dù là biết rõ do Từ Tử Lăng với tư cách giám sát, hắn An Long đồng dạng không có chút nào phản bội tâm tư.

Thân là Đạo Công Tử đồ đệ, ai biết hai người này có thể hay không cái loại này làm cho người ta tê dại ngứa, cảm giác sợ nổi da gà thủ đoạn.

“Đi thôi!”

“Tần Vương điện hạ!”

Quay đầu lại, Nhạc Duyên cười đối với đứng tại bên cạnh mình mang theo mũ trùm đầu Khấu Trọng, cười nói một câu sau, liền bước đi ra.

“Ngô!”

“Nhạc huynh thật can đảm sắc!”

‘Tần vương’ thanh âm lộ ra vẻ có chút lạnh nhạt, trong giọng nói tựa hồ đối với kế tiếp Đạo Công Tử sắp đối mặt Phật môn cử động hết sức tán thưởng.

“Ngươi cũng là!”

“Không phải sao?”

Quay đầu, Nhạc Duyên tầm mắt hướng về trước mặt người trên mặt, ánh mắt rất là kỳ lạ, một hồi lâu hóa thành ôn nhã cười, trở về khen một câu.

“Ha ha ha!”

“Đúng vậy a!”

‘Tần vương’ nghe vậy sững sờ, lập tức nở nụ cười. Cuối cùng ngữ khí thấp chìm xuống tới, nói một câu khẳng định liền không nói thêm nữa.

Từ giờ khắc này, bên ngoài hai người đã không còn là thầy trò rồi.

Một cái là Thuần Dương Chưởng giáo, một cái là Tần vương.

Sau lưng, Từ Tử Lăng nhìn xem đi xa sư phó cùng Khấu Trọng hai người, cuối cùng chỉ là môi rung rung, liền nghiêng đầu sang chỗ khác đối với An Long nói ra: “An tông chủ, chúng ta cũng đi thôi!”

Phát giác được Từ Tử Lăng này đi xa tiếng bước chân, đi ở Nhạc Duyên sau lưng Khấu Trọng cước bộ không khỏi dừng lại, ngừng một chút sau, liền tiếp lấy đi theo. Thầy trò hai người phương hướng sắp đi, chính là lúc trước Nhạc Duyên cùng Thạch Thanh Tuyền tại thành đô gặp mặt địa phương.

Cùng lúc đó.

Độc Tôn Bảo.

Với tư cách khách nhân, một mực ngẩn ngơ tại tỷ tỷ mình nơi này Tống Ngọc Trí cũng đã nhận ra Độc Tôn Bảo bầu không khí ngưng trọng, rất nhiều người bắt đầu không ngừng tiến hành điều động lấy, thậm chí tinh mắt nàng còn chứng kiến có hòa thượng ẩn hiện trong đó.

Hơn nữa trước rất hiểu rõ, Tống Ngọc Trí liền biết rằng Độc Tôn Bảo đã xảy ra đại sự.

Vượt quá chính mình thậm chí là vượt quá cha mình đoán trước đại sự.

Kết hợp lên lúc trước ngày đó chỗ nghe được nghe đồn, chẳng lẽ lại này Đạo Công Tử Nhạc Duyên làm xảy ra

điều gì nhường Độc Tôn Bảo cùng Phật môn cực kỳ khẩn trương chuyện tình?

Xuất thân Tống phiệt, bình thường ở bên ngoài cũng là làm thu thập công tác tình báo Tống Ngọc Trí có lẽ trên chiến trường so ra kém Lý phiệt Lý Tú Ninh, đơn tại vũ lực trên so ra kém Độc Cô Phượng, nhưng ở thu thập tình báo cùng phân tích trên mặt xác thực là có thêm thuộc về của nàng một bộ.

Dù sao thân là Tống Khuyết nữ nhi, bị cũng không phải như Tống Ngọc Hoa tiểu thư khuê các bình thường giáo dục, Tống Ngọc Trí vẫn có lấy không nhỏ năng lực.

Mà nhường giờ này khắc này Phật môn cùng Độc Tôn Bảo cũng vì khẩn trương chuyện tình, như vậy chỉ có một rồi.

Đó chính là —— Tần vương Lý Thế Dân.

Trong đoạn thời gian này, Tống Ngọc Trí đã mượn Tống phiệt lực lượng (buôn muối lậu mạng lưới) chiếm được phương bắc chiến tranh kết quả còn có những thứ khác kết quả, kết hợp với phụ thân làm cho mình tới Ba Thục thành đô nguyên do, Tống Ngọc Trí liền đại khái suy đoán ra trong đó tình huống.

Đương nhiên, nàng cũng chỉ là suy đoán đại khái.

Chỉ biết là Đạo Công Tử có khả năng sẽ đối với Tần vương Lý Thế Dân ra tay, mà cũng không biết Tần vương đã đã rơi vào Nhạc Duyên trên tay.

Trong nội tâm nhất định, Tống Ngọc Trí hướng tỷ tỷ của mình làm một tiếng cáo từ sau, liền muốn một cá nhân ra Độc Tôn Bảo, chỉ tiếc là vừa tới cửa liền bị những người khác ngăn lại, cuối cùng một lần nữa về tới Tống Ngọc Hoa gian phòng.

“Xem ra sự tình chỉ sợ không phải đơn giản như vậy!”

Thì thào tự nói một phen, Tống Ngọc Trí thăm dò, Độc Tôn Bảo cách làm đã nói cho nàng kết quả, phản ứng của bọn hắn quá kích rồi. Chỉ là trước mắt loại này cục diện, nghĩ muốn cho Tống Ngọc Trí đứng ở Độc Tôn Bảo này là không thể nào.

Có lẽ võ công của nàng so ra kém cao thủ đứng đầu, nhưng là từ sự tình báo thám thính người đều có lấy không sai khinh công. Lúc trước theo dõi Đạo Công Tử bất quá là không ngờ rằng đối phương khinh công lợi hại như thế, càng không nghĩ đến đối phương sẽ là này trong truyền thuyết Đạo Công Tử.

Lúc này đây, nàng lại lần nữa nổi lên hứng thú.

Phật môn, Độc Tôn Bảo đối với Đạo Công Tử hành động, nhường Tống Ngọc Trí muốn xem nhìn đến tột cùng là chuyện gì xảy ra.

Trong nội tâm lập kế hoạch, rất nhanh Tống Ngọc Trí liền tìm cơ hội sờ soạng đi ra ngoài, về tới Tống phiệt tại thành đô trong cứ điểm.

…

“Sư phụ!”

“Tại sao tới nơi này?”

Đầu đội mũ trùm đầu Khấu Trọng trên tay cầm lấy quạt xếp, phối hợp đã cải biến bộ dáng cộng thêm công pháp dẫn đạo hoán đổi, tăng thêm bản thân khí chất cùng năng lực, chỉ cần đè xuống hắn bản thân nhanh nhẹn tính cách, cũng là hiển lộ ra mấy phần Tần vương nên có khí chất.

Chỉ là hắn đối với sư phụ Nhạc Duyên lựa chọn này một chỗ, có phần có chút tò mò.

Ở trong mắt hắn xem ra, nên không phải chỉ là để lên cao nhìn xa, đáng tiếc nơi này không phải là đỉnh núi, nhiều nhất bất quá là nhìn cá thành đô thành đại khái, nhưng là nhìn không thấy tới này cuồn cuộn mây trắng.

“Đợi người!”

Không quay đầu lại, Nhạc Duyên đứng ở rào chắn chỗ, tầm mắt lẳng lặng nhìn phía trước, nói: “Rồi, nàng đến rồi!”

Lời nói rơi xuống, Khấu Trọng lập tức không nói một lời, yên tĩnh trở lại.

Nhắm mắt lại, làm trong chốc lát chuẩn bị sau, lại lần nữa mở mắt ra, trên mặt hiển hiện đã là vui sướng, trong hốc mắt còn có nhàn nhạt kỳ vọng, nhìn phía này từ đường phố cuối cùng từng bước một đạp tới bóng hình xinh đẹp.

Một thân màu xanh tăng y.

Một đầu tóc đen.

Một thanh kiếm.

Sư Phi Huyên nghênh theo gió mà đến, tầm mắt thì đã ngay lập tức là đã rơi vào này đứng ở cùng lầu các đỉnh Đạo Công Tử, còn có này đứng ở bên cạnh Tần vương Lý Thế Dân.

Rất xa liếc, Sư Phi Huyên chỉ là phát hiện Tần vương thần sắc hơi có vẻ mỏi mệt cùng tiều tụy, thật cũng không hữu thụ đến nhận chức gì tổn thương, này mới xem như yên lòng, lập tức lực chú ý của nàng liền đã rơi vào Nhạc Duyên trên người.

Bốn mắt xa xa đối mặt.

Nhìn qua ẩn ẩn mang theo kỳ lạ vui vẻ Đạo Công Tử Nhạc Duyên, Sư Phi Huyên tựa hồ nhớ ra cái gì đó, không khỏi đánh một cái run rẩy, tay phải không khỏi nắm thật chặt cổ áo, lúc này mới hít sâu một hơi nhắc tới khinh công một cái thả người đi tới lầu các đỉnh, đã rơi vào Nhạc Duyên bên người.

“Hồi lâu không thấy!”

“Của ta tiên tử!”

Nhếch miệng cười, lộ ra một ngụm tỉ mỉ trắng hàm răng, Nhạc Duyên cười ha hả rất đúng Sư Phi Huyên đã ra

động tác chào hỏi: “Để cho ta hoài niệm đã lâu a!”

“…”

Nhướng mày, Sư Phi Huyên sắc mặt biến hóa, không hiểu lui về phía sau một bước nhỏ.

Lại lần nữa gặp mặt giao phong, không nói chuyện cũng đã đã rơi vào hạ phong.

195 chương mười ba côn tăng cứu Tần vương (trung)

“Sư tiên tử!”

Một bên ‘Tần vương’ Lý Thế Dân vừa mới lên tiếng, liền bị Nhạc Duyên tiện tay điểm huyệt đạo, nhất thời cả người chỉ có thể như bức tượng một loại đứng ở nơi đó, không thể động đậy.

“…”

Đạo Công Tử Nhạc Duyên lần này cách làm, nhường Sư Phi Huyên mí mắt không khỏi vừa nhảy, xem ra Tần vương tại Đạo Công Tử trên tay mặc dù không có bị thương tổn, nhưng chỉ sợ cũng nhận được áp bách, thí dụ như nhường kia buông tha cho tranh bá thiên hạ cái gì.

Điểm này từng có kinh nghiệm Sư Phi Huyên sẽ không lo lắng Nhạc Duyên làm không được.

“Yên tâm!”

“Ta chỉ là tạm thời nhường Tần vương không cần quấy rầy ta cùng với Phi Huyên ngươi ôn chuyện!”

Mỉm cười, Nhạc Duyên giẫm chận tại chỗ tiến lên, hướng Sư Phi Huyên chậm rãi đi đến. Mà Sư Phi Huyên thì là không khỏi lại lần nữa lui về phía sau vài bước, thẳng đến đến mép biên, sắp rớt xuống thời điểm, này mới kịp phản ứng, ngày đó thời gian đối với ảnh hưởng của nàng thật sự là quá lớn.

“Cẩn thận!”

Một phen kéo qua Sư Phi Huyên, hai người tay phải tại lẫn nhau trong lúc đó ngắn gọn giao thủ mấy chiêu, cuối cùng là một Sư Phi Huyên xoay người một cái lánh ra.

“Đạo Công Tử!”

“Ngươi thất lễ!”

Nhíu lại lông mày, Sư Phi Huyên quần áo tung bay trong tránh được Đạo Công Tử động tác, sắc mặt không khỏi có chút khó coi.

“Ai nha!”

“Phi Huyên ngươi thật là làm cho người ta thất vọng rồi!”

“Lúc bình thường bảo ta Nhạc công tử, có yêu cầu thời điểm bảo ta Nhạc huynh, không nghĩ lý thời điểm thật là xưng hô tại hạ vì Đạo Công Tử, ngươi điều này làm cho tâm tình của ta như thế nào dễ chịu?” Hai mắt tỏa sáng, trong ánh mắt đều là thất vọng cùng không giải thích

được, phảng phất giống như đã gặp phải thương tâm nam nhân.

“…”

Sư Phi Huyên nghe vậy triệt để hết chỗ nói rồi.

Ngược lại ở sau người bị điểm huyệt đạo ‘Tần vương’ Khấu Trọng giờ này khắc này mắt trợn tròn, nhìn lấy hết thảy trước mắt. Trong nội tâm không ngừng gầm thét bát quái tâm tư, suy nghĩ sư phụ của mình cùng Từ Hàng Tĩnh Trai tiên tử đến tột cùng là quan hệ như thế nào?

Về phần sư phụ có thể hay không giống như Tà vương Thạch Chi Hiên như vậy, Khấu Trọng ngược lại cũng không thèm để ý. Nếu thật là nói như vậy, sư phụ cũng không có chọn lựa này đổi trắng thay đen kế sách rồi.

Chỉ là Khấu Trọng ngàn đoán vạn nghĩ, tại trong đầu não bổ một hồi sư phụ cùng Sư Phi Huyên hai người gặp mặt lại lần nữa luận đạo, Sư Phi Huyên ngóc đầu trở lại tràng cảnh, nhưng mà hắn như thế nào cũng không ngờ rằng sẽ là trước mắt bộ dáng như vậy. Sư Phi Huyên cùng nhà mình sư phụ quan hệ, quả thực có chút phức tạp rồi.

Lần đầu tiên.

Khấu Trọng phát hiện chỉ sợ sư phụ mình cùng Sư Phi Huyên luận đạo chỉ sợ không phải đơn giản như vậy.

“Biết rõ ta vì cái gì lựa chọn nơi này sao?”

Không mang theo chút nào xấu hổ thu hồi tay phải, trong mắt đáng tiếc thần sắc lóe lên rồi biến mất, Nhạc Duyên xoay người, hai tay chắp sau lưng, trên cao nhìn xuống nhìn xem phía dưới đường phố, lên tiếng nói: “Nghĩ đến Phi Huyên ngươi cũng biết!”

“Đáng tiếc chính là Thanh Tuyền đại gia không ở!”

“Nếu không mà nói, đảo là có thể nghĩ đến đám các ngươi giải quyết hạ mâu thuẫn!”

Tầm mắt qua lại trên đường càn quét dò xét. Tại trong thời gian thật ngắn, nơi này trên đường phố người đã dần dần thiếu lên, hiển nhiên là có người ở khu trục trên đường phố người đi đường khác. Mà ở Ba Thục thành đô có loại này năng lực người không nhiều lắm, mà trước mắt nhằm vào chính mình làm cũng chỉ có Độc Tôn Bảo.

“Quả nhiên!”

“Phi Huyên vẫn là Phi Huyên a, lần trước luận đạo Phi Huyên ngươi thất bại xem ra không có thay đổi quan niệm của ngươi, hôm nay… Ngươi chuẩn bị dùng bao nhiêu người cầm nắm bắt ta?”

Thu hồi tầm mắt. Nhạc Duyên tầm mắt đã rơi vào Sư Phi Huyên trên người, sắc mặt biến phải nghiêm chỉnh xuống tới, mở miệng hỏi: “Sẽ không sợ như thiền chủ Liễu Không sao? Thất bại trong gang tấc!”

Làm này lại nói cho tới khi nào xong thôi, cuối ngã tư đường đã là lại lần nữa xuất hiện bốn đạo thân ảnh,

thình lình chính là này trong truyền thuyết Tứ đại thánh tăng. Tuy nhiên Nhạc Duyên chưa từng gặp qua Tứ đại thánh tăng bộ dáng, nhưng là hắn bằng cảm giác cũng suy đoán ra thân phận của đối phương.

“Nhìn Phi Huyên ngươi là chuẩn bị nuốt lời rồi!”

Than thở một tiếng, Nhạc Duyên trên mặt tràn đầy thất vọng. Tay phải bá liền hướng sau lưng ‘Tần vương’ với tới, chân phải càng chợt hướng xuống đạp mạnh, cơ hồ đồng thời một cổ sắc bén khí tức từ dưới chân bay lên.

Tạch…!

Phanh!

Tấm ván gỗ vỡ vụn, một thanh ngân thương từ dưới thoát ra, trực tiếp đinh hướng Nhạc Duyên lòng bàn chân.

Ra chiêu rõ ràng là Độc Tôn Bảo bảo chủ Giải Huy.

Mảnh gỗ vụn văng khắp nơi, trong tay ngân thương bị ngăn cản. Tiềm phục tại phía dưới Giải Huy lập tức bị đạp đi xuống, mà Nhạc Duyên thì là mượn này mũi thương, nhẹ nhàng một chút. Người đã nhảy hướng về phía giữa không trung. Về phần Sư Phi Huyên, thì là tại thời khắc này giựt mạnh Tần vương ống tay áo, tựu là hất lên, nhất thời cả người như giống như sao băng hướng ra phía ngoài ném đi.

Chẳng biết lúc nào đã sớm tại bốn phía giấu kỹ mười ba xuất từ Tĩnh Niệm thiện viện côn tăng lập tức nhận lấy

rớt xuống Tần vương, nhất thời nâng lên người đến mà bắt đầu chạy.

“Ừ! ! !”

Âm thanh lục lạc vang lên ở bên trong, người giữa không trung Nhạc Duyên sau lưng Nguyệt Khuyết kiếm đã ra khỏi vỏ.

Người giữa không trung đuổi ngược xuống, trong tay Nguyệt Khuyết đâm thẳng phía dưới Giải Huy.

Một trận chiến này. Là Nhạc Duyên cho Phật môn cơ hội, tới nơi này chính là cho Phật môn bố trí cơ hội, đương nhiên xác thực nói là cho Khấu Trọng chính thức trở về cơ hội, vì không có gì bất ngờ xảy ra. Hắn tất phải hấp dẫn ở Sư Phi Huyên, Tứ đại thánh tăng còn có Giải Huy cùng người chú ý lực.

Cái này hiểm, hắn Đạo Công Tử tất phải bốc lên.

Lấy hắn trước mắt công lực cùng thính giác, bốn phía biến hóa đã sớm biết được. Bất quá Phật môn cuối cùng là Phật môn, giống như như vậy ẩn núp che dấu thủ đoạn vẫn là so ra kém Ma Môn, làm cho cùng quang minh chánh đại dường như trực tiếp xuất thủ.

Ong ong ——

Trường thương xoay tròn, ong ong âm thanh rung động ở bên trong, lúc trước bị một cước đạp đi xuống Giải Huy lại lần nữa múa thương thẳng đi lên.

Vừa rồi bất quá là ngắn gọn giao phong, Giải Huy cũng đã xác định Đạo Công Tử này tuyệt đỉnh thân thủ.

Đinh!

Mũi kiếm cùng mũi thương ở chung, tuôn ra một tia thanh thúy tiếng vang.

Hoả Tinh văng khắp nơi ở bên trong, tại Giải Huy kinh ngạc trong ánh mắt, mũi thương ầm ầm phân liệt, trong tay ngân thương sinh sinh bị Đạo Công Tử sử dụng kiếm sinh sinh từ trung gian lột ra, trực tiếp hướng hắn Giải Huy mà đến.

“Kiếm này! !”

Trong nội tâm chấn động, vừa mới lấy khinh thân công pháp nhảy lên tới Giải Huy sắc mặt không khỏi đại biến, như vậy sắc bén kiếm hắn là lần đầu tiên thấy. Nguyên bản lúc trước bị giẫm một lần, thật không ngờ này kế tiếp vẫn là lần thứ hai. Rơi vào đường cùng, cả người công lực bộc phát, bay lên lực đạo nhất thời biến mất, ngược lại thay thế chính là Thiên Cân Trụy, cả người như một khối lớn khối sắt rơi xuống.

Tấm ván gỗ vỡ vụn!

Thình thịch âm thanh không ngừng rung động.

Làm Sư Phi Huyên xoay đầu lại thời điểm, Giải Huy đã bị Đạo Công Tử một kiếm theo lầu các mái nhà sinh sinh áp đến dưới lầu đi xuống.

Pằng!

Tại rơi xuống đất nháy mắt, Nhạc Duyên thân ảnh đã đánh bay này bốn phía mảnh gỗ vụn, hướng công hướng của mình Tứ đại thánh tăng nghênh khứ. Nháy mắt, đã tại bốn người giao thủ. Tứ đại thánh tăng mạnh bao nhiêu, chỉ là theo Tà vương Thạch Chi Hiên bị đánh đích chật vật chạy thục mạng câu có thể nghĩ.

Nhưng mà người mạnh, cuối cùng là cần phải giao thủ qua mới có thể suy đoán.

Nhạc Duyên đã biết hiểu rõ trống không mạnh, nhưng là Tứ đại thánh tăng hắn đồng dạng cần phải biết rằng.

Lầu các cuối cùng.

Giải Huy sắc mặt tái nhợt nhìn bắt tay vào làm trong triệt để bể hai nửa ngân thương. Cho dù là võ công của hắn cùng lòng dạ, tại giờ này khắc này cũng không khỏi hiện lên nghĩ mà sợ vẻ. Tí tách trong tiếng, dưới chân của hắn đã xuất hiện một bãi máu.

Máu tươi chính dọc theo lúc cánh tay, xẹt qua mu bàn tay giọt rơi trên mặt đất.

“Đạo Công Tử!”

“Quả thật danh bất hư truyền!”

Quay đầu lại, nhìn qua xuất hiện tại trước mặt Sư Phi Huyên, Giải Huy đắng chát cười nói.

Làm Sư Phi Huyên rơi tại nơi này thời điểm, nàng đã thấy được Giải Huy này có chút sắc mặt tái nhợt. Còn có này đã chia làm hai nửa trường thương.

Đây là!

Trong nội tâm cả kinh, Sư Phi Huyên cũng biết chuôi này ngân thương chính là Giải Huy trên tay trường thương này coi như là khó gặp vũ khí tốt, nhưng là ở đằng kia Nguyệt Khuyết kiếm một kiếm bên dưới vỡ thành hai mảnh, đây cũng không phải là bởi vì đạo công lực của công tử cao hơn hắn quá nhiều, càng nhiều là hay là bởi vì này Nguyệt Khuyết kiếm sắc bén.

Sắc Không, vốn là không có như vậy sắc bén đấy!

Hắn đúc lại Sắc Không. Đến cùng bỏ thêm vào cái gì!

Trong nội tâm suy đoán, đồng thời Sư Phi Huyên đã hướng đã tại Nhạc Duyên giao thủ Tứ đại thánh tăng nói ra: “Cẩn thận nói công tử kiếm!”

“Hàaa…!”

“Phi Huyên nói không sai, ta chi Nguyệt Khuyết nhưng lại lợi hại vô cùng, nhưng là Sư tiên tử vì cái gì không nói cho Tứ đại thánh tăng, ta càng lợi hại hơn chính là thương a!”

Đùa trong tiếng cười, Nhạc Duyên đối mặt Tứ đại thánh tăng công kích tuy nhiên áp lực khá lớn, phòng thủ chiếm đa số. Nhưng là vẫn rút ra khoảng không tới trả lời một câu, nhất thời nhường Sư Phi Huyên mà nói im

bặt mà dừng, tức cười rồi.

Thương!

Ngược lại Tứ đại thánh tăng hoà giải huy trong nội tâm cũng là chấn động, trong đó Giải Huy càng cảm thấy phải đắng chát rồi.

Phanh!

Cùng Đạo Tín chạm nhau một chưởng, nghiêng người lại là một kiếm chém về phía Đế Tâm tôn giả.

Mạnh!

Quả nhiên rất mạnh!

So với thiền chủ Liễu Không càng thêm khủng bố.

Ban đầu ở Phi Mã mục trường một trận chiến, mặc dù là thiền chủ Liễu Không cùng giải quyết kia cao thủ của hắn cầm lấy chính mình, nhưng này trong đó chân chính cao thủ đứng đầu cũng bất quá là Liễu Không một người, mà trước mắt nhưng lại bốn Liễu Không mà tồn tại.

Chỉ là mấy chiêu. Nhạc Duyên liền cảm thấy áp lực thực lớn.

Nhất là trước mắt bốn người còn có một loại trận thế, am hiểu hợp kích thời điểm, loại này áp lực liền càng thêm khủng bố rồi. Chỉ là mấy chiêu, Nhạc Duyên liền biết rằng sảng khoái ban đầu lấy Tà vương Thạch Chi

Hiên không sợ quần chiến năng lực, cũng tại sao phải bị bốn người đuổi chạy khắp nơi rồi.

Chiêu thức mặc dù không có bất luận cái gì sát ý, nhưng lại so sánh với sát ý càng hiểm ác hơn.

Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên thân hình biến đổi. Thân pháp nhất thời thay đổi.

“Ngô?”

“Đây là!”

“Bất Tử Ấn Pháp!”

“Huyễn Ma thân pháp!”

Tứ đại thánh tăng cũng là sững sờ, lập tức liền nhận ra trước mắt Đạo Công Tử thân pháp bắt đầu đã xảy ra chuyển biến, tuy nhiên thoạt nhìn cùng Thạch Chi Hiên Huyễn Ma thân pháp bất đồng, nhưng là trong đó vẫn có lấy Huyễn Ma thân pháp bóng dáng. Hiển nhiên Sư Phi Huyên theo lời Bất Tử Ấn Pháp đã bị đối phương tìm hiểu rồi, đây là một sự thật.

Lấy Tứ đại thánh tăng đối với Bất Tử Ấn Pháp rất hiểu rõ, bốn người tự nhiên nhìn ra được.

Đây không phải Huyễn Ma thân pháp, siêu thoát rồi Huyễn Ma thân pháp thân pháp, một cái không sợ quần chiến thân pháp.

Cước đạp phương viên, người càng mang theo sợi sợi

ảo ảnh, trường kiếm trong tay cũng là lấy quỷ dị góc độ đâm về bốn người, chiêu chiêu tàn nhẫn trí mạng, rồi lại phiêu hốt đẹp đẽ.

Thân thủ đã mò không sai biệt lắm, là thời điểm dẫn dắt chú ý của bọn hắn lực ly khai!

Tại giao thủ đi xuống, đối với Nhạc Duyên mà nói cũng không phải chuyện tốt.

Ba Thục thành đô, cuối cùng không phải là của mình địa bàn.

Cảm thấy có quyết định, Nhạc Duyên thân hình nhất chuyển, lấy Nguyệt Khuyết kiếm bức bách mở Tứ đại thánh tăng trong hai người, gọt phá đối phương áo cà sa, sinh sinh đem vây công trận thế nổi bật một cái lỗ hổng. Lại lấy Nguyệt Khuyết kiếm thân kiếm hoành cấp Đạo Tín, Đế Tâm hai người song chưởng.

Chỉ nghe thân kiếm một thân ngâm khẽ, trong không khí một thân trầm đục, dưới chân phiến đá vỡ vụn ở bên trong, Nhạc Duyên cả người đã mượn phần này lực đạo bay bay bay ra ngoài.

Cước bộ đạp mạnh.

Xoay người trong người đã nhảy hướng về phía bên cạnh mái nhà, người hướng này côn tăng rời đi phương hướng đuổi theo.

Đồng thời.

Tứ đại thánh tăng cũng đuổi theo.

Nháy mắt, tại cực trong thời gian ngắn giao phong cũng đã chấm dứt, toàn bộ lầu các tại hai chiêu phía dưới huỷ bỏ hơn phân nửa, mà đường phố con đường cũng bị đạp rối tinh rối mù. Đồng thời, tại Tứ đại thánh tăng đuổi đi lên thời điểm, Giải Huy cũng đuổi theo.

Cuối cùng, nơi này chỉ còn lại có còn tại sững sờ Sư Phi Huyên.

Một hồi lâu.

Theo từng cơn gió nhẹ thổi qua, một hồi thanh thúy âm thanh lục lạc đột ngột hấp dẫn Sư Phi Huyên lực chú ý.

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên mặt đất rơi vào hai cái nhan sắc khác nhau lục lạc.

Một vàng một bạc.

Chương 194 : 196 198 Converted by Nhóm convert

196 chương mười ba côn tăng cứu Tần vương (hạ)

Hàn quang hiện lên!

Đại thụ rung động lắc lư, ca sát trong tiếng toàn bộ hoành ngã xuống, đập lên một mảnh tro bụi.

Càng hù dọa một chút cũng không có đếm được chim bay, líu ríu trong tiếng, toàn bộ bị hù bay lên, này nổi lên chim bầy tựa hồ nghĩ muốn đem thiên không che đậy.

“Hàaa…!”

Một tiếng cười khẽ, Đạo Công Tử thân ảnh theo này càng lúc càng lớn trong bóng ma lui đi ra, cả người lại lần nữa dọc theo phía trước đuổi theo, mà ở phía sau của hắn thì là theo đuôi lấy Tứ đại thánh tăng cùng với Sư Phi Huyên, về phần Giải Huy thì là ở lại thành cũng bắt đầu xử lý chuyện nơi đó.

Tại truy đuổi mà đến thời điểm, Ba Thục thành đô bất ngờ đã xảy ra tiểu thương náo động, điều này khiến cho Giải Huy không thể không quay đầu lại xử lý chuyện nơi đó.

Như là của hắn đại bản doanh ra vấn đề lớn, Giải Huy

đó chính là triệt để đại giảm.

Nếu không mà nói, trước mắt Nhạc Duyên đối mặt tình huống càng thêm nguy hiểm.

Ngày này tới, Nhạc Duyên không phải không thừa nhận Tứ đại thánh tăng hợp lại quả thực khủng bố, cho dù là hắn hiện tại cũng là bị truy chạy khắp nơi. Hơn nữa nhìn Sư Phi Huyên cùng Tứ đại thánh tăng bộ dạng, tựa hồ lúc này đây là nghĩ muốn triệt để giải quyết nỗi lo về sau.

Chỉ tiếc, đối phương tâm tư ở giữa Nhạc Duyên ý niệm, nếu là đối phương không có tâm tư như vậy, hắn còn lãng phí lúc trước biểu diễn.

Trước mắt hắn lẻ loi một mình triệt để hấp dẫn Phật môn nhân vật chủ yếu lực chú ý.

Về phần Khấu Trọng chỗ đó…

Hắn chuyện nơi đó cùng tương đối, sẽ an tốt hơn nhiều.

Tung hoành sa trường người, cuối cùng là võ tướng, chân chính giang hồ cao thủ cũng không nhiều, tăng thêm Trường Sinh Quyết này bản thân liền có che dấu hơi thở tác dụng, tăng thêm của mình những thứ kia dạy bảo, Khấu Trọng mới có thể đủ giải quyết. Rồi hãy nói, phía trước, hắn càng theo trên tay mình hiểu được Tần vương Lý Thế Dân rất nhiều sự tình, thậm chí bao gồm Tần vương bút tích.

Đến lúc đó chỉ cần ngồi trên lớn vị, triệt để nắm giữ quyền thế, cho dù là người phía dưới nhìn ra không ổn,

nhưng là Khấu Trọng triệt để sửa đổi chính là bộ dáng… Đối mặt hoàng quyền, lại có mấy người dám nói?

Càng nhiều là thời điểm. Đao so sánh với miệng lợi hại.

Ngày hôm đó nhìn thấy Khấu Trọng tự tay giết này hai cái vật thí nghiệm sau, Nhạc Duyên liền biết rằng Khấu Trọng đã trưởng thành.

Trong nội tâm ý niệm trong đầu hiện lên, Nhạc Duyên tầm mắt đầu tiên là đã rơi vào của mình Nguyệt Khuyết kiếm trên, không khỏi khẽ chau mày.

Lúc trước tại thành đô cùng Tứ đại thánh tăng ngắn ngủn trong lúc giao thủ, này vàng bạc lục lạc bị đánh mất.

Nghĩ quay đầu lại đi tìm, đáng tiếc trước mắt thời cơ căn bản không thích hợp, thở dài một tiếng. Tạm thời buông tha cho quyết định này.

Đinh! Đinh! Đinh!

Thân kiếm ngâm khẽ, kim loại cấp tốc đua tiếng càng nói cho lấy giao thủ tốc độ, song phương lấy mau đánh nhanh, nhất thời trong rừng rậm vang lên một chuỗi nổ vang lên.

Lá cây tung bay ở bên trong, sáu đạo thân ảnh trong đó không ngừng xuyên toa, nhấc lên từng đợt sức lực gió.

Tại Tứ đại thánh tăng trong mắt. Này Bất Tử Ấn Pháp đại biểu ý nghĩa quá mức trọng đại rồi. Phải biết, lúc

trước Thạch Chi Hiên nhưng mà bái tại Tứ đại thánh tăng môn hạ, đem Phật môn chí cao võ học đã học được, phải biết rằng lấy Tứ đại thánh tăng năng lực thế nhưng không có phát giác Thạch Chi Hiên thân phận, có thể tưởng tượng hắn tại điểm này trên đến cỡ nào lợi hại.

Quậy tung chính tà hai đạo, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Mà trước mắt Đạo Công Tử Nhạc Duyên, cũng để cho bọn họ tựa hồ gặp được lúc trước Tà vương thân ảnh.

Thiên hạ chỉ là một cái Tà vương đã làm cho giang hồ thiên hạ không chịu được như thế. Nếu như nhiều hơn nữa trên một cái… Cho dù là bốn người không muốn để ý tới trần tục sự tình, nhưng dưới loại tình huống này cũng không khỏi không triệt để xuất lực rồi.

…

Làm An Long người xách động tiểu thương bạo động, lấy ngôn ngữ cùng ích lợi kích động hỗn loạn thời điểm, cũng đã hấp dẫn Độc Tôn Bảo Giải Huy lực chú ý.

Mà cùng lúc đó,

Từ Tử Lăng thì là mang theo đã có chút ít ngơ ngác ngây ngốc ‘Khấu Trọng’ ly khai Ba Thục, thay thế quần áo trang phục còn có mang lên mặt nạ, cùng Thiếu Soái Quân người tụ hợp, đi đường thủy ly khai thành đô. Hướng phương bắc mà đi.

Sự tình đã bắt đầu, chuyện kế tiếp đã không phải là Từ Tử Lăng có thể tưởng tượng cùng quấy nhiễu được rồi.

Trước mắt chính hắn, thì là dựa theo sư phụ cùng Khấu Trọng phó thác, tinh lực của hắn đem tại giả Thiếu soái trên người, đồng thời điều khiển Thiếu Soái Quân kế tiếp hành động. Những chuyện này sư phụ chắc là sẽ không nhúng tay, sư phụ trước mắt tinh lực thì là đang hút dẫn Phật Đạo ma tam giáo chú ý, mà Khấu Trọng thì là tình huống càng thêm nguy hiểm. So với tình huống của mình đơn giản nhất.

Tuy nhiên trong nội tâm không phải là rất nguyện ý, nhưng là vì Khấu Trọng an nguy, cùng thiên hạ an nguy, hắn Từ Tử Lăng tất phải làm. Mà vẫn còn cần làm rất tốt.

Trên thuyền.

Từ Tử Lăng tại đối với Thiếu Soái Quân đã sớm theo tới, hơn nữa cất dấu hộ vệ tiến hành rồi an bài dặn dò sau, liền đi vào trong khoang thuyền gian phòng.

Gian phòng.

Đội lấy Khấu Trọng bộ dáng chính là Tần vương Lý Thế Dân biểu lộ đã trở nên có chút ngơ ngác được rồi, tại đã trải qua Đạo Công Tử này toàn lực thôi phát Di Hồn Đại Pháp, hiển nhiên đối với kia sinh ra không nhỏ ảnh hưởng. Phải biết rằng Đạo Công Tử động thủ thời điểm, có thể là căn bản không có bất luận cái gì lưu thủ.

“…”

Mặt không biểu tình trên cao nhìn xuống nhìn xem này ngồi ngay ngắn ở trên mép giường lầm bầm cái gì Tần vương, Từ Tử Lăng cuối cùng cũng chỉ là thở dài một hơi, hy sinh một người hy sinh một nhà, cuối cùng so sánh với thiên thiên vạn vạn muốn tới phải mạnh. Kết quả như vậy, đến lúc đó chỉ sợ là xuất hiện bạo lộ, nhưng chỉ cần đại cục đã định, đó chính là không người có thể lật bàn.

Đi đến trước, quay đầu lại nhìn lướt qua này đẩy lấy ngón tay nói nhỏ 'Khấu Trọng " Từ Tử Lăng bắt đầu lại lần nữa cùng đối phương chơi lên tiểu hài tử kia mới có thể đùa trò chơi tới.

Nhất thời.

Trong phòng, chỉ có hi hi ha ha tiếng cười tại quanh quẩn.

Đồng dạng.

Xuất hiện ở thân Tĩnh Niệm thiện viện mười ba côn tăng dưới sự bảo vệ, Tần vương rốt cục bị hữu kinh vô hiểm hộ đưa đến địa phương an toàn. Nếu không phải giữa đường có Tứ đại thánh tăng hỗ trợ, còn có Giải Văn Long trợ giúp, mười ba hòa thượng nghĩ muốn an ổn hoàn thành nhiệm vụ này thật đúng là rất có chút ít khó khăn.

Tại nhìn mình trước mặt những người này, Khấu Trọng tâm tình quả thực có chút khẩn trương, tại đối phương một hồi hỏi han ân cần, Khấu Trọng lấy ngắn gọn giọng

điệu tiến hành an bài sau, người liền lập tức hướng phương bắc mà đi. Đối mặt tình cảnh như vậy, xa so sánh với Khấu Trọng lúc trước trong tưởng tượng còn muốn khó khăn.

Cũng may mắn ở phía trước đã làm tương ứng chuẩn bị, nhất là theo An Long trên tay chiếm được không ít về Tần vương Thiên Sách phủ tình báo tin tức, hơn nữa theo Tần vương Lý Thế Dân miệng ở bên trong lấy được tình báo, trước mắt thật cũng không sẽ nhận lầm.

Tại đối phương không có phát hiện vấn đề gì sau, Khấu Trọng lúc này mới thở nhẹ thở ra một hơi.

Ba Thục thành đô, cuối cùng là nên ly khai.

Nửa tháng sau.

Tần vương theo Ba Thục thành đô trở về, về tới Trường An, mà Từ Tử Lăng cũng mang theo 'Khấu Trọng' theo thành đô chạy về Thiếu Soái Quân địa bàn.

Về phần Đạo Công Tử Nhạc Duyên thì là đang cùng Tứ đại thánh tăng cùng Sư Phi Huyên tiễu trừ, ngay tiếp theo mấy người đang núi lớn hoang dã trong đi dạo lung tung thiệt nhiều vòng, lúc này mới hất ra năm người, bình yên vô sự về tới Phi Mã mục trường. Về phần đang trong đó, Nhạc Duyên phát hiện chính mình này sinh sinh bị Tứ đại thánh tăng theo Nguyệt Khuyết kiếm trên chấn ở dưới vàng bạc lục lạc đến tột cùng đã rơi vào ai trên tay.

Phi Mã mục trường.

Làm Nhạc Duyên một thân phong trần trở về đến nơi này thời điểm, đầu tiên nhìn qua chính là một người tại lo lắng, cả ngày vẻ mặt nóng vội Vệ Trinh Trinh.

Tương đối, Thương Tú Tuần thì là giỏi giang quá nhiều, căn bản không có lo lắng thần sắc.

“Ngươi đã đến rồi!”

Hai người vừa thấy mặt, Thương Tú Tuần nói câu nói đầu tiên chính là cái này: “Tại Ba Thục đối mặt Tứ đại thánh tăng, mạng ngươi ghê gớm thật!”

Ngữ khí mặc dù hướng, nhưng mà trong mắt vẻ lo lắng nhưng lại không cần nói cũng biết.

Ban đầu ở Phi Mã mục trường một trận chiến, một cái thiền chủ Liễu Không cộng thêm cái khác hơn mười một cao thủ, liền trọng thương xém tí nữa chết mất, mà ở Ba Thục lại càng không cần phải nói là bốn Liễu Không như vậy tồn tại hòa thượng rồi. Cái loại này cục diện, không thể nghi ngờ để cho nàng man lo lắng.

“Công tử!”

Ngược lại Vệ Trinh Trinh gặp được Nhạc Duyên thân ảnh, lập tức mặt mũi tràn đầy vui sướng cùng nhau đi lên, trong hốc mắt đã dịu dàng như nước, nhanh muốn khóc lên bộ dáng. So với Thương Tú Tuần tới, Vệ Trinh Trinh tầm mắt cuối cùng không có nàng tới rộng như vậy.

Tại Vệ Trinh Trinh tự mình định vị ở bên trong, nàng thủy chung cũng là nhà mình công tử kiếm thị.

Tầm mắt rơi vào Vệ Trinh Trinh trên người, thấy đối phương vừa rồi nhảy lên tới thân ảnh, Nhạc Duyên liền biết rằng Vệ Trinh Trinh tại đây trong thời gian thật ngắn, có không sai tiến triển. Đương nhiên, cho dù là công lực của nàng cao hơn Thương Tú Tuần rất nhiều, nhưng là vẫn không phải là Thương Tú Tuần đối thủ.

“Vài hòa thượng, sao có thể giết ta?”

“Ha ha!”

“Không có chuyện gì!”

Đối mặt hai người lo lắng, Nhạc Duyên tất nhiên là cười biểu thị ra chính mình đối với Phật môn không đáng.

Cùng lúc đó.

“Thất bại trong gang tấc!”

Cho dù là Tứ đại thánh tăng vây công, nhưng trước mắt vẫn là rơi vào trường hợp cùng lúc trước Tà vương bình thường kết cục. Cho dù là bốn người, vẫn làm cho Đạo Công Tử cho chạy thoát.

Mà Sư Phi Huyên thì là mày nhíu lại vô cùng là lợi hại.

Trong đoạn thời gian này, nàng càng phát phát hiện sự tình biến hóa có chút quỷ dị.

Vừa mới bắt đầu còn không nghĩ tới như thế nào, nhưng là vào lúc này một lần nữa tĩnh hạ tâm lai phân tích thời điểm, Sư Phi Huyên liền phát hiện trong đó không ổn.

Nàng phát hiện, Đạo Công Tử tựa hồ là chuyên môn hấp dẫn mình cùng Tứ đại thánh tăng lực chú ý.

Phía trước không giết Tần vương Lý Thế Dân, hiển nhiên trước mắt sẽ không đối với Lý Thế Dân động thủ, như vậy hắn đến tột cùng là bởi vì cái gì?

Đến tột cùng là không đúng chỗ nào!

Chẳng lẽ lại Đạo Công Tử cùng Tần vương Lý Thế Dân đã đạt thành giao dịch gì, đối với Phật môn bất lợi giao dịch?

Chỉ tiếc trước mắt Tần vương đã về tới Lý phiệt, hai người trong lúc đó đến tột cùng đã đạt thành cái gì. Đáng tiếc, mặc dù là Sư Phi Huyên cũng biết ngay mặt hỏi thăm Lý Thế Dân đối phương cũng không có thật tại tự nói với mình, hơn nữa Lý Tú Ninh coi như là đã bị chết ở tại Khấu Trọng trên tay, theo đạo lý mà nói hai người trong lúc đó chính là tử thù.

Rốt cuộc là không đúng chỗ nào đâu này?

Nhìn qua trên tay hai cái lục lạc, càng nghĩ Sư Phi Huyên cuối cùng cũng chỉ có thể xác định trước mắt tình huống không ổn, có thể cho dù là lấy Sư Phi Huyên năng lực, đi cũng vô pháp suy đoán Nhạc Duyên cùng Lý Thế Dân trong lúc đó đến tột cùng đã đạt thành giao dịch gì, chỉ có này trong nội tâm ẩn ẩn không hay cảm

giác cũng càng ngày càng thịnh.

Tựu tại Sư Phi Huyên chuẩn bị triệt để biết rõ ràng chuyện này thời điểm, một cái khác sự tình quả thật làm cho Sư Phi Huyên tạm thời buông tha cho suy nghĩ trong đó không ổn, mà là chuyên chú lên những chuyện khác tới.

Vậy thì chính là Dương công bảo tàng cùng Tà Đế xá lợi.

Với tư cách một cái khác người trong cuộc Khấu Trọng, tại lấy Tần vương thân phận trở lại Lý phiệt sau, liền lập tức bắt đầu có động tác.

Đậu Kiến Đức nguyên bản tại Khấu Trọng dưới sự trợ giúp lấy được ưu thế bị đã ngừng lại.

Chiến tranh tình thế, lập tức đảo ngược.

197 chương Lỗ Diệu Tử phát hiện

Thời gian dần dần qua.

Trong thời gian thật ngắn, phương bắc chiến cuộc lại lần nữa đã xảy ra long trời lở đất biến hóa.

Trở về Tần vương tìm kiếm nghĩ cách tiếp nhận Lý Tam nương những người còn lại, cùng nguyên bản người hợp lại với nhau, bắt đầu đối với Đậu Kiến Đức tiến hành rồi công kích, lấy thay đổi Lý phiệt trước mặt cục diện. Lý phiệt cùng Đậu Kiến Đức tại phương bắc đánh thành hỗn loạn, mặc dù ở Tần vương động tác, chiến

cuộc phản phục, nhưng là Lý phiệt cũng đụng phải tổn thất không nhỏ.

Cứ nghe, đi theo tại Tần vương bên người một số người đã chết tại trận chiến tranh này trong.

Gần kề theo điểm này, Nhạc Duyên liền biết rằng Khấu Trọng tại phương bắc tao ngộ coi như có thể, hắn tại dùng chiến tranh vì an nguy của mình làm cam đoan.

Mà Thiếu Soái Quân thì là tại Từ Tử Lăng dưới sự dẫn dắt, bắt đầu tiến hành rồi kia hành động của hắn, nguyên bản trở về 'Khấu Trọng' thì là tại gặp qua Hư Hành Chi sau, liền ẩn ẩn yên lặng xuống tới, có rất ít người biết rõ hắn đến tột cùng đang làm cái gì.

Phi Mã mục trường.

Với tư cách tràng chủ Thương Tú Tuần là không thích thảo luận những chuyện này, trước mắt càng nhiều là thời điểm vẫn tại cùng Vệ Trinh Trinh hai người thảo luận làm cái gì chính là hình thức ăn ngon mới là lớn nhất hứng thú.

Tại nơi này, chân chính có thể cùng Đạo Công Tử Nhạc Duyên thảo luận sự tình cũng chỉ có đệ nhất thiên hạ toàn tài Lỗ Diệu Tử.

An Nhạc Oa.

Uống vào Lỗ Diệu Tử trước kia sản xuất rượu trái cây, Lỗ Diệu Tử thì là tại một mực dùng một loại quỷ dị ánh mắt nhìn từ trên xuống dưới Nhạc Duyên, tựa hồ là

chưa từng có gặp qua hắn bình thường.

Mà đối mặt Lỗ Diệu Tử quan sát, Nhạc Duyên lại cũng không có để ý, đối với kia tầm mắt chọn lựa làm như không thấy thái độ.

Một hồi lâu.

Lỗ Diệu Tử cuối cùng là thở dài một hơi, hỏi: “Trinh Trinh là một tốt cô nương!” Đối với Vệ Trinh Trinh cái nha đầu này mà nói, cho dù là Lỗ Diệu Tử không thừa nhận cũng không được đối phương tính nết thật sự rất tốt.

Ngắn gọn khen một câu sau, Lỗ Diệu Tử lúc này mới điểm ra trong đó vấn đề, nói: “Lão phu rất kỳ quái, ngươi đến cùng dạy nàng công pháp gì? Công lực của nàng tiến triển quá mức không hợp thói thường rồi!”

“Đừng nói là Trường Sinh Quyết, đạo gia trân bảo là dạng gì công pháp lão phu đại khái cũng có thể suy đoán ra này Trường Sinh Quyết khó khăn, hơn nữa lão phu cũng đã gặp Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai tiểu tử thân thủ, bọn họ tại võ học thiên tư trên tuyệt đối dọa người. Có thể mặc dù là lấy hai người trước mắt công lực, chỉ sợ cũng so không được trên Vệ Trinh Trinh.”

Ngụ ý hết sức tinh tường, Vệ Trinh Trinh tư chất chất so ra kém Song Long, nhưng kết quả lại là công lực đơn thuần đi lên nói so sánh với hai người còn muốn thâm hậu, loại tình huống này quả thực rất quỷ dị. Như vậy trái với lẽ thường chuyện tình, Lỗ Diệu Tử không thể không lo lắng.

“…”

Nghe đến đó, Nhạc Duyên ngẩng đầu. Tầm mắt đã rơi vào Lỗ Diệu Tử này hoa râm trên tóc, đón đối phương này nghiêm túc mà nghiêm túc tầm mắt, này mới mở miệng nói ra: “Là ta Trường Sinh Quyết làm cơ sở, kết hợp kia công pháp của hắn chế tạo nên một môn có thể học cấp tốc công pháp!”

“Học cấp tốc?”

Lỗ Diệu Tử không khỏi sững sờ, lập tức kinh ngạc nói: “Không có khả năng có như vậy công pháp, tại trong thời gian thật ngắn có thể học cấp tốc đến loại tình trạng này. Trừ phi là…”

Tựa hồ là nghĩ tới điều gì, Lỗ Diệu Tử sắc mặt trở nên trầm thấp bắt đầu, ánh mắt cũng xuất hiện biến hóa.

“Ngô!”

“Đúng vậy!”

“Lỗ lão đoán không sai!”

“Đây là một cửa có thể thu nạp người khác công lực cho mình dùng công pháp!”

Lỗ Diệu Tử là tuyệt đối người thông minh, Vệ Trinh Trinh tại Phi Mã mục trường trong bởi vì lo lắng nhà mình công tử an nguy, cố gắng phi thường tu tập võ công, tự nhiên là bị Lỗ Diệu Tử nhìn ra sâu cạn, rồi hãy nói Vệ Trinh Trinh đối mặt thân nhân bằng hữu thời điểm. Nàng

cũng không có gì phòng bị tâm tư, bị phát hiện Nhạc Duyên cũng không cảm thấy bất ngờ.

“Thu nạp người khác công lực cho mình dùng?”

“Ngươi có thể nào dạy nàng như vậy công pháp!”

Lỗ Diệu Tử nghe vậy không khỏi trong nội tâm quýnh lên, đối với Vệ Trinh Trinh cô bé này, Lỗ Diệu Tử ấn tượng rất tốt. Ở trong mắt hắn xem ra, như vậy công pháp rơi vào Vệ Trinh Trinh trên tay chỉ sợ sẽ làm cho người ta tiểu cô nương mang đến thật lớn nguy hiểm.

Lấy Lỗ Diệu Tử đối trước mắt Đạo Công Tử tiếp xúc trung được đến rất hiểu rõ, đối phương có thể dạy bảo như vậy công pháp, chỉ sợ này thu nạp người khác công lực cho mình dùng công pháp đã không có những thứ khác cái gì khuyết điểm. Phải biết, đã từng cùng Chúc Ngọc Nghiên đã từng quen biết. Cùng Ma Môn tiếp xúc qua không ít Lỗ Diệu Tử tự nhiên biết rõ trong ma môn có thu nạp người khác công lực cho mình dùng công pháp, nhưng là như vậy công pháp không có người nào biết sử dụng.

Công lực xung đột, không phải là mỗi người cũng nguyện ý thừa nhận.

Cho dù là lấy Thiên Ma Công có thể thu nạp người khác công lực thủ đoạn, Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên trong cả đời cũng cực nhỏ sử dụng qua.

Nghĩ tới đây, Lỗ Diệu Tử ngược lại từ đối phương miệng ở bên trong lấy được này đây Trường Sinh Quyết đến

giải quyết công lực xung đột vấn đề, nhưng là vấn đề lớn nhất vẫn là vì cái gì Nhạc Duyên sẽ dạy Vệ Trinh Trinh võ công như vậy. Hơn nữa ngớ ngẩn Vệ Trinh Trinh còn tại phát giác trong cơ thể mình công lực tăng trưởng sau, còn vẫn cho là mình là thiên tài. Rất là hưng phấn. Nhưng mà lấy Lỗ Diệu Tử ánh mắt, nơi nào nhìn chưa ra?

Một khi không ai biết Vệ Trinh Trinh trên tay có giải quyết thu nạp người khác công lực cho mình dùng pháp môn, nàng kia tao ngộ đem cực kỳ nguy hiểm.

“Hàaa…!”

“Lỗ lão, ngươi phải biết mắt của ta ở dưới cục diện cùng tình huống!”

Mí mắt có chút vừa nhấc. Nhạc Duyên thanh âm lộ ra vẻ rất bình thản, nói: “Phật môn, Ma Môn còn có Đạo môn nội bộ, đều có địch nhân, nàng đi theo ta, ta tự nhiên muốn bảo vệ an toàn của nàng! Trinh Trinh cuối cùng không phải là Tú Tuần, nàng chỉ là một cô nhi, tại Dương Châu thời điểm, vẫn là Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người đưa bọn họ chị kết nghĩa theo trên tay người khác chuộc đồ tới!”

“Nàng trừ bỏ ta, còn có hai cái em kết nghĩa bên ngoài, cũng chỉ có thể dựa vào chính mình!”

“Mà võ công, là ta duy nhất có thể lấy dạy cho nàng tự bảo vệ mình đông tây gì đó!”

Lỗ Diệu Tử nghe đến đó không khỏi khí tức trì trệ, không

có lên tiếng rồi. Tương đối, Vệ Trinh Trinh xuất thân căn bản không cách nào cùng nữ nhi của hắn Thương Tú Tuần so sánh với, bất kể như thế nào Thương Tú Tuần còn có này Phi Mã mục trường, còn có chính hắn một được xưng đệ nhất thiên hạ toàn tài lão tía, bất kể như thế nào, cuối cùng là có thể cam đoan an toàn của mình.

Nhưng là đi theo Đạo Công Tử bên người Vệ Trinh Trinh nhưng lại bất đồng, lấy Đạo Công Tử loại này cùng Phật môn đấu ngươi chết ta sống tình huống, cộng thêm người của Ma môn nhìn chằm chằm, một cái không hề võ công thị nữ tại này hỗn loạn thiên hạ cùng trong giang hồ cuối cùng là quá nguy hiểm.

Người trong giang hồ, võ công là tốt nhất tự bảo vệ mình thủ đoạn.

Trầm mặc một hồi lâu, Lỗ Diệu Tử lúc này mới thở dài một hơi, tiếp tục nói: “Nếu như là thu nạp người khác công lực mà nói, lấy Vệ Trinh Trinh trình độ cũng không thể có thể thoáng cái công lực tăng trưởng nhiều như vậy, nếu không mà nói kinh mạch của nàng căn bản không cách nào thừa nhận chân khí đánh sâu vào. Rồi hãy nói, Trường Sinh Quyết từ xưa đến bây giờ, chân chính có chỗ tu thành cũng bất quá là các ngươi thầy trò ba người, lấy Vệ Trinh Trinh tư chất chất, chỉ sợ là không cách nào tu thành a!”

“Thiên hạ chân khí chớ quá âm dương hai phần. Vô luận chân khí như thế nào biến hóa cuối cùng là kéo cách không được cái này giam cầm.”

“Nếu muốn muốn giải quyết chân khí xung đột mà nói,

chỉ có đem một thân chân khí hóa thành không thuộc tính, cũng chỉ là âm dương hợp nhất chân khí.” Nói đến đây, Lỗ Diệu Tử hai mắt ẩn ẩn có chút tỏa sáng, sắc mặt rất là nghiêm túc, một bên phủ sờ lên cằm trên chòm râu, một bên tại từng chút từng chút phân tích lên phần này có thể thu nạp người khác công lực công pháp tới. Nói: “Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng tất cả chưởng một bộ phận tự nhiên không thích hợp, chân khí thuộc tính khăng khăng cực đoan, mà chỉ có ngươi Đạo Công Tử mới có thể có cái này năng lực!”

Về Nhạc Duyên từng đã là chân khí phát hiện, tại lúc trước đối phương vì chính mình giải trừ Thiên Ma chân khí hủ thực thống khổ thời điểm Lỗ Diệu Tử liền đã có suy đoán, hơn nữa phía trước đáp ứng Nhạc Duyên yêu cầu dạy bảo Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người một thời gian ngắn, Lỗ Diệu Tử liền đã biết Nhạc Duyên chân khí thuộc tính. Âm dương hợp nhất không thuộc tính chân khí, nhưng cũng là có thể hóa thành cái khác thuộc tính chân khí.

Liền giống như nước bình thường, hóa thành hơi nước cùng trở thành khối băng, tuy nhiên hình thái bất đồng, nhưng là bọn nó tính chất nhưng lại đồng dạng.

Chỉ sợ cùng Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng chỗ bất đồng, đó chính là Đạo Công Tử Trường Sinh Quyết có thể bắt chước kia chân khí của hắn.

“Hơn nữa nếu như lão phu đoán không lầm mà nói, môn công pháp này nếu có thể thu nạp người khác công lực cho mình dùng. Như vậy nếu như nghịch chuyển mà nói, nên có thể đem chân khí truyền đưa cho người khác!”

“Vệ Trinh Trinh chân khí trong cơ thể, có một phần là tiểu tử công lực của ngươi a!”

Cuối cùng, Lỗ Diệu Tử nói ra suy đoán của mình.

Dù sao làm một người toàn tài, tại nhìn thấy một cái tư chất không ra hồn nữ tử tại trong thời gian ngắn do không biết võ công đạt tới công lực cơ hồ có thể so với nhất lưu cảnh giới người, quỷ dị như vậy hiện tượng Lỗ Diệu Tử có thể nào không có hứng thú.

“Lỗ lão không hổ là đệ nhất thiên hạ toàn tài!”

Đối mặt Lỗ Diệu Tử dự đoán, Nhạc Duyên không thể không tán thưởng, trước mắt lão nhân liền giống như ngày đó đao Tống Khuyết. Tuy nhiên không cùng Tà vương Thạch Chi Hiên gặp mặt, liền có thể một lời nói ra Tà vương công pháp kỳ thật thuộc về là một loại ảo thuật.

Trước mắt Lỗ Diệu Tử tự nhiên cũng có cái này tầm mắt, chỉ bất quá hắn càng nhiều là tâm tư vẫn tại những phương diện khác, phương diện khác thiên tài sinh sinh liên lụy Lỗ Diệu Tử võ đạo thiên phú.

Nếu là Lỗ Diệu Tử chuyên chú một đạo mà nói, chỉ sợ lấy được thành tựu cũng không sai đi nơi nào.

Chẳng qua nếu như thật là như vậy lời nói, như vậy trong thiên hạ cũng sẽ không có toàn tài danh xưng rồi, này coi như là một loại tổn thất. Hơn nữa là cực tổn thất lớn.

“Bắc Minh vừa có thể nạp người công lực cho mình dùng, đồng dạng cũng có thể quán thâu công lực cấp!”

“Không thể không nói, Trinh Trinh thiên tư xác thực tương đối ngu dốt, căn bản không cách nào cùng Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng so sánh với. Trường Sinh Quyết nhập môn đối với nàng thật sự mà nói là quá mức khó khăn. Không cách nào giống như những người khác như vậy do bình thường phương thức đi trưởng thành , học được tự bảo vệ mình, cho nên ta cũng chỉ có thể dùng học cấp tốc phương thức đi tạo nên nàng!”

“Bắc Minh có cá sao…”

Đối mặt Nhạc Duyên giải thích, Lỗ Diệu Tử tiếp nhận câu chuyện, tiếp tục nói: “Ngươi lợi dụng chính mình công lực làm dẫn tử, khiến cho nàng tại chút bất tri bất giác nắm giữ một môn khủng bố võ công!”

Hảo một cái lời nói dối có thiện ý.

Lỗ Diệu Tử rất nhanh liền đoán được Nhạc Duyên tính toán, nhường một cái tại trên phương diện võ học coi như là ngu dốt, cơ hồ chỉ có thể cứng nhắc nữ tử cho là mình là một trên phương diện võ học thiên tài, mà không đả kích hứng thú của nàng, bất kể người ta là vì cái gì, loại này tâm tư lại cũng nói Đạo Công Tử đối với kiếm của hắn thị hạ một phen tâm tư.

Thật lâu.

Lỗ Diệu Tử lúc này mới thở dài một hơi, đem về Vệ

Trinh Trinh chuyện tình tạm thời đặt ở sau đầu, mà là đem lực chú ý đặt ở trước mặt còn tại yên tĩnh uống rượu trái cây Nhạc Duyên trên người, nói ra: “Ngươi biết không?”

“Tại lần đầu tiên gặp ngươi thời điểm, lão phu nghĩ đến ngươi là một thị kiếm thành si, chấp nhất tại kiếm kiếm khách!”

“Đáng tiếc lão phu phát hiện ngươi không phải là!”

“Mục đích của ngươi tính quá mạnh mẽ!”

Tầm mắt Ngưng Nhiên, ngắm lấy người trước mặt, tựu thật giống nhường hắn nhìn thấy Thạch Chi Hiên.

Thành tại kiếm?

Vẫn là thành tại người?

Lỗ Diệu Tử nghe được lời này không hiểu nhường Nhạc Duyên đột ngột nhớ tới hai cái này từ ngữ, nghiêng đầu, cùng đối phương nhìn nhau một hồi lâu, hắn mới cười nhạt một tiếng.

Chỉ cần thành tại kiếm là được rồi!

Đối với Nhạc Duyên mà nói, thành tại kiếm tựu là thành tại người.

Bởi vì hắn Nguyệt Khuyết kiếm, cuối cùng là vì người mà đến.

198 chương gặp lại

Từ cùng Lỗ Diệu Tử liền Vệ Trinh Trinh chuyện tình đàm luận một lần sau, Lỗ Diệu Tử cũng không biết này là một chuyện tốt, vẫn là chuyện xấu.

Cuối cùng hết thảy chỉ hóa thành một câu —— tự giải quyết cho tốt.

Tại đem này Dương công bảo tàng chính xác mở cửa phương pháp cùng với Tà Đế xá lợi lấy được phương pháp nói cho Nhạc Duyên sau, sau đó Lỗ Diệu Tử liền núp ở của mình An Nhạc Oa trong, như Thiên Đao Tống Khuyết bình thường chết trạch bắt đầu.

Với hắn mà nói, đối với Đạo Công Tử Nhạc Duyên trả lời thuyết phục đến tận đây đã triệt để chấm dứt.

Trước mắt, đối với Lỗ Diệu Tử mà nói sau này trong thời gian, liền duy có nữ nhi của mình Thương Tú Tuần an nguy. Về phần đã từng cùng Đạo Công Tử đối thoại, hiện tại hồi tưởng lại Lỗ Diệu Tử đều có một loại hối hận cùng lo lắng, cũng chính bởi vì như vậy, Lỗ Diệu Tử vừa không có chút nào giấu diếm nói cho Dương công bảo tàng cùng Tà Đế xá lợi lấy được phương pháp.

Hiện tại Đạo Công Tử lấy được thắng lợi cuối cùng, đối với hắn, nhất là đối với nữ nhi của hắn Thương Tú Tuần mà nói, này là chuyện tốt.

Thanh toán.

Chưa bao giờ là người trong giang hồ vừa việc làm,

triều đình người trên càng am hiểu cái này.

Sau đó, Nhạc Duyên thì là tại dạy bảo Vệ Trinh Trinh kia võ công của hắn, thí dụ như hắn theo Thạch Thanh Tuyền trên tay có được Bất Tử Ấn Pháp, tổng hợp trong đó Huyễn Ma thân pháp cùng mình tất cả võ công, tập hợp lại khinh thân công pháp.

Thậm chí, Nhạc Duyên còn nhường Vệ Trinh Trinh học một bộ chỉ tốt ở bề ngoài Kiếm Điển.

Đó là do hắn cùng với Sư Phi Huyên trong lúc giao thủ, hủy phải Kiếm Điển chiêu thức. Chỉ cần liền trước mắt trên giang hồ mà nói, tại kiếm pháp trên nổi tiếng cũng không có nhiều người, khắp nơi tìm thiên hạ tại kiếm pháp trên chân chính có lấy tạo nghệ người không có mấy người.

Tại Nhạc Duyên trong ấn tượng, chỉ có mấy người vừa cũng coi là sẽ kiếm.

Độc Cô môn phiệt Độc Cô Phượng tính là một, thiên tư xuất chúng, lại là nữ nhân, khó gặp rất đúng kiếm có cực rất hứng thú người.

Am hiểu ám sát Ảnh Tử thích khách Dương Hư Ngạn tính là một, bất quá hắn kiếm liền như người của hắn, không thể gặp phải ánh sáng, cuối cùng là quá chật, luận sau này phát triển không có Độc Cô Phượng tới tốt lắm. Người tâm tính. Cuối cùng sẽ ảnh hưởng kiếm pháp.

Mặt khác chính là Sư Phi Huyên rồi, Kiếm Điển được

xưng Tứ đại kỳ thư một trong, tuy nhiên chân thật trên so ra kém Thiên Ma Sách, Chiến Thần Lục còn có Trường Sinh Quyết, nhưng ở kiếm pháp trên đồng dạng có chỗ độc đáo. Chẳng qua là tại Nhạc Duyên xem ra, Kiếm Điển càng nhiều là vẫn là tu tâm, mang lên thuộc về Phật môn phổ biến độ chúng sinh mị hoặc.

Trừ đó ra, chính là Cao Ly Dịch Kiếm đại sư phụ Thải Lâm rồi.

Kiếm của hắn được xưng hoàn mỹ kiếm.

Hoàn mỹ…

Nhạc Duyên cùng Dịch Kiếm đại sư giữa hai người. Cuối cùng sẽ có một trận chiến, chỉ cần liền cái này hoàn mỹ hai chữ, cũng đủ để.

Người cuối cùng , liền là mình.

Chỉ là đối với Vệ Trinh Trinh mà nói, kiếm pháp của mình hắn cũng nộp, đáng tiếc người ta cảm giác, cảm thấy có một loại cảm giác quỷ dị. Thi triển không đi ra. Ngược lại là sơn trại bản Kiếm Điển ngược lại bị Vệ Trinh Trinh đùa giỡn hữu mô hữu dạng, đương nhiên cũng chỉ là hữu mô hữu dạng, dù sao cũng là theo bầu vẽ hồ lô.

Đương nhiên, đối mặt Sư Phi Huyên thời điểm, chỉ sợ là không chịu nổi một kích.

Trừ đó ra, chính là một ít bộ bộ pháp rồi, tại Vệ Trinh Trinh liều mạng luyện tập hạ. Cũng là tính hơi có tiến triển, ít nhất phương vị cái gì nàng hao tốn vài ngày thời

gian triệt để ghi nhớ.

“Ha ha!”

Nhìn qua cách đó không xa chính đang cố gắng luyện tập bộ pháp cùng kiếm pháp Vệ Trinh Trinh, Nhạc Duyên thoả mãn nở nụ cười. Nhìn xem Vệ Trinh Trinh thân hình, Nhạc Duyên ngược lại nhớ tới một người khác, cái kia vì nước vì dân, cuối cùng chết trận tại Tương Dương Quách Tĩnh.

“Cũng không biết Tương Dương làm gì được đây!”

Ngẩng đầu, tầm mắt ngắm về phía chân trời này đã đốt màu đỏ bừng đám mây, Nhạc Duyên nỉ non một tiếng. Ánh mắt của hắn tựa hồ thông qua liễu không gian, xuyên qua thời gian, rơi xuống Tương Dương, rơi xuống cái kia một thân màu xanh trắng đạo bào nữ tử trên người.

Nhanh!

Chỉ cần mình lại lần nữa lấy được Tà Đế xá lợi sau, là được rồi.

“Làm sao ngươi đâu này?”

Thương Tú Tuần đi đến bên cạnh, tầm mắt liếc qua Nhạc Duyên này hơi có chút thất thần tầm mắt, không khỏi mở miệng hỏi. Nói chuyện đồng thời, Thương Tú Tuần này màu lúa mì da thịt cũng ở đây ánh mặt trời chiếu rọi xuống, tản mát ra tịnh lệ sáng rọi.

“Mấy ngày nay, tựa hồ cũng có chút tâm sự không yên bộ dạng!”

Theo Nhạc Duyên tầm mắt đánh giá một chút không trung áng mây. Thương Tú Tuần rất nhanh liền thu hồi ánh mắt, dò hỏi.

Tâm sự không yên?

Tất nhiên là đối với Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người các nơi một chút lo lắng, sự tình đã tiến triển tại tình trạng này, dĩ nhiên đã không có bất luận cái gì quay đầu lại dư âm, chỉ có thể từng bước một đạp hướng cuối cùng đồ. Phải biết rằng trước mắt chân chính Tần vương Lý Thế Dân, trên cơ bản đã thành ngốc tử.

So sánh với lên Khấu Trọng tới, Nhạc Duyên càng thêm lo lắng Từ Tử Lăng.

Bởi vì kế tiếp Từ Tử Lăng gặp phải chuyện tình đem sẽ không so sánh với Khấu Trọng gặp phải khó khăn nhỏ.

“Không có gì!”

“Chỉ là bất ngờ muốn nhìn mây, có chút cảm thán!”

“Đúng rồi, Tú Tuần, ngươi khách điếm chuẩn bị thế nào rồi?”

Tùy ý trả lời một câu, thò tay đùa một chút đứng tại chính mình trên bờ vai tiểu điêu, Nhạc Duyên rất nhanh liền dời đi chủ đề, hỏi thăm về khách điếm chuyện tình tới.

Nhướn mi một cái, Thương Tú Tuần gắt gao nhìn chằm chằm Nhạc Duyên một hồi lâu, cuối cùng cũng là thở dài một hơi, đối với có một số việc nàng cũng không muốn đi tìm hiểu, hơn nữa nàng cũng biết người trước mặt cũng không nói, bởi vì có nhiều thứ chỉ sợ là người biết càng ít càng tốt.

Đang nghe Nhạc Duyên nhấc lên khách điếm chuyện tình sau, Thương Tú Tuần đầu tiên là tinh thần chấn động, lập tức lại có chút ít hậm hực nói: “Ngươi là tại quan tâm của ta khách điếm vẫn tại quan tâm này Bạch Thanh Nhi?”

Hồi tưởng lại Bạch Thanh Nhi, cổ này tử xinh đẹp, đều khiến Thương Tú Tuần rất là không cam lòng.

“Ách…”

Đón Thương Tú Tuần tầm mắt, Nhạc Duyên tự nhiên không quay trở về khinh nhờn trước mặt này bức tốt đẹp chính là hình ảnh, nói: “Tự nhiên là khách sạn!”

“…”

Tầm mắt gắt gao chằm chằm vào Nhạc Duyên đánh giá một hồi lâu, tại không có phát hiện mọi … khác không ổn sau, Thương Tú Tuần lúc này mới cười tủm tỉm nói: “Coi như không tệ, trong khoảng thời gian này ta đã làm cho người ta tại Thiếu Soái Quân trên địa bàn đại thành trong trấn cũng làm cho nổi lên ngươi nói cái kia mắt xích khách điếm!”

“Theo thủ hạ chính là hồi báo, bọn họ phát triển cũng coi như không tệ!”

“A! ! !”

Gật gật đầu, nhìn xem Thương Tú Tuần này thoả mãn bộ dạng, hiển nhiên cái này khách điếm sinh ý, bị nàng làm không tệ, phải biết rằng Phi Mã mục trường bản thân tựu là làm chiến mã sinh ý, một khi thiên hạ thái bình sau, Phi Mã mục trường sinh ý tuyệt đối sẽ giảm bớt đi nhiều, mà trước mắt tại Phi Mã mục trường đứng ở Thiếu Soái Quân một bên sau, sinh ý đã đánh chiết khấu.

Cho nên Thương Tú Tuần có một bộ phận lớn tinh lực cũng đã rơi vào cái này trên mặt, thậm chí, nàng còn nhường phụ thân của mình Lỗ Diệu Tử thiết kế một cái coi như không tệ kiến trúc đồ, chuẩn bị sau này tại Lạc Dương hoặc là Trường An này lưỡng địa kiến tạo một chỗ xa hoa đại khách sạn.

“Đúng rồi, Tú Tuần. Ngươi khách điếm tên gọi là gì?”

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, Nhạc Duyên đối với Thương Tú Tuần khách điếm đích danh xưng nổi lên hứng thú.

“Ngô!”

“Phi Mã khách sạn!”

Đối mặt Nhạc Duyên vấn đề, Thương Tú Tuần rất là vui sướng nói ra nàng chuẩn bị khách điếm danh tự.

Bay… Phi Mã khách sạn?

Nghe xong cái này danh tự, Nhạc Duyên khóe miệng không khỏi kéo ra, đây là hướng người trong thiên hạ nói rõ cái này khách điếm chính là ngươi Phi Mã mục trường Thương Tú Tuần sản nghiệp a? Này thu thập tình báo cái gì, đoán chừng là không dễ dàng, lấy Phi Mã mục trường trước mắt cùng Thiếu Soái Quân quan hệ. Chỉ sợ người của thế lực khác đều lên phòng bị tâm tư.

“Ha ha…”

Nhìn xem Nhạc Duyên này ẩn ẩn sắc mặt biến hóa, Thương Tú Tuần thanh thúy tiếng cười quanh quẩn ra, thò tay vỗ vỗ Nhạc Duyên bả vai, đem này tiểu điêu lại càng hoảng sợ, lại cho tiểu điêu đút một khối điểm tâm sau, rồi mới lên tiếng: “Lừa gạt ngươi! Ta mới có thể ngu như vậy rồi!”

“Hàaa…!”

“Ta cũng cảm thấy tiểu mỹ nhân tràng chủ. Không có khả năng đầy trong đầu cũng là phương diện ăn uống!”

“Còn có, ngươi không cần cho tiểu điêu ê điểm tâm, điêu là ăn thịt, không ăn điểm tâm… Ách, nhổ ra!” Ôm đồm qua tiểu điêu, run lên hai cái, đem đối phương đã điêu khắp nơi trên điểm tâm cho đánh rơi xuống. Nhạc Duyên hiện đang hối hận lúc ấy đem tiểu điêu rơi vào Phi Mã mục trường nhường Thương Tú Tuần hỗ trợ Vệ Trinh Trinh chiếu cố.

Trước mắt tiểu điêu, vừa một thời gian ngắn không thấy, cũng đã đi theo Thương Tú Tuần sắp hóa thành ăn hàng, chỉ cần có thể nhập miệng đông tây gì đó, tiểu gia hỏa này cái gì cũng ăn.

Như vậy tiết tấu, vẫn là một cái điêu sao?

Tại Nhạc Duyên trong nội tâm cuối cùng đối với tiểu điêu mục tiêu không phải là sủng vật, mà là một cái hung cầm.

“Nhạc Duyên, lời này của ngươi là có ý gì?”

Tựu tại Thương Tú Tuần chuẩn bị trong khoảng thời gian này ngày qua ngày bắt đầu nho nhỏ ồn ào lấy rèn luyện cảm tình thời điểm. Có hạ người đến nơi này, bẩm báo một cái để cho nàng tương đối ngoài ý muốn tin tức.

Đó chính là Độc Cô môn phiệt Độc Cô Phượng đến đây.

“Độc Cô Phượng?”

Nỉ non lấy lập lại một chút cái này danh tự, Thương Tú Tuần quay đầu, tầm mắt hướng về Nhạc Duyên, như có chỗ chỉ nói: “Độc Cô phiệt tuyệt đại bộ phận người đã đi phương bắc, nàng tới nơi này làm gì? Tổng không phải là vì Lý phiệt đến đây lại lần nữa làm ngựa sinh ý a?”

“…”

Nghe xong những lời này, Nhạc Duyên chỉ là lắc đầu. Đối với Độc Cô Phượng bất ngờ đến đây cũng đồng dạng không biết.

Đem tiểu điêu thả lại bả vai sau, Nhạc Duyên liền cùng Thương Tú Tuần hai người cùng đi đại sảnh, mà đang luyện vũ Vệ Trinh Trinh cũng đình chỉ luyện võ, theo đi lên.

Trong đại sảnh.

Độc Cô Phượng lẻ loi một mình tới đây. Cũng không có mang theo bất luận cái gì Độc Cô phiệt theo người, chỉ là một người một kiếm đến nơi này.

Một bên uống trà, một bên chờ đợi.

Làm Nhạc Duyên thân ảnh xuất hiện trong tầm mắt thời điểm, Độc Cô Phượng trên mặt toát ra một tia vui sướng, nói: “Ngươi quả nhiên tại nơi này!”

Lập tức người liền để chén trà xuống, đứng dậy, tầm mắt đã rơi vào Nhạc Duyên trên người, đối với đứng ở bên cạnh màu lúa mì da thịt mỹ nữ Thương Tú Tuần chỉ là nhìn lướt qua sau, tầm mắt của nàng cuối cùng là một dừng ở Nhạc Duyên trên người.

Nguyên bản Độc Cô Phượng là chuẩn bị xuôi nam Ba Thục, nhưng là cuối cùng nàng còn không có đi, mà là lựa chọn Phi Mã mục trường.

Bởi vì Độc Cô phiệt lấy được tin tức xưng Sư Phi Huyên đã ly khai Ba Thục, hơn nữa Tần vương cũng về tới phương bắc, như vậy còn lại địa phương rất dễ dàng dự đoán, trừ bỏ Hoa Sơn Thuần Dương, như vậy cũng chỉ có Phi Mã mục trường. Lúc trước Lý Tú Ninh tại nơi này

cùng Thiếu Soái Quân một trận chiến, song phương tranh đoạt chính là Phi Mã mục trường.

Quả nhiên tại nơi này!

Lời kia vừa thốt ra, nhất thời nhường một bên Thương Tú Tuần nhướng mày, những lời này như thế nào nghe cũng không phải là nàng nguyên bản thiết nghĩ như vậy, mà là…

Độc Cô Phượng không có chút nào để ý bốn phía Phi Mã mục trường người ngạc nhiên tầm mắt, cũng không có chú ý Thương Tú Tuần, mà là dùng một loại rất nghiêm túc ngữ khí nói ra: “Nhạc huynh, Độc Cô Phượng gần nhất tại kiếm pháp trên có chỗ đột phá, có không nhỏ tiến triển!”

Lúc trước cửu kiếm, cho nàng đả kích thật lớn.

“Nghĩ lại lần nữa thỉnh giáo!”

“Thỉnh!”

Chỉ nghe trường kiếm ra khỏi vỏ, đua tiếng trong tiếng, trường kiếm xa xa chỉ hướng Nhạc Duyên.

Chương 199 : Kiếm cùng người

199 chương kiếm cùng người

Một kiếm!

Một người!

Lúc trước cửu kiếm nhường Độc Cô Phượng một mực ghi tạc trong nội tâm, một ít lần luận bàn, để cho nàng bại vô cùng thê thảm. Tuy nhiên trên người không có bị cái gì tổn thương, nhưng là Độc Cô Phượng biết mình gia tộc Bích Lạc Hồng Trần kiếm pháp đã bị phá.

Đang cùng Đạo Công Tử tại Lạc Dương phân biệt sau, nàng Độc Cô Phượng liền theo gia tộc người đi Thái Nguyên, lúc bình thường tại vùi đầu nghiên cứu kiếm pháp, thời gian còn lại thì là tại lặng lẽ hiểu rõ Đạo Công Tử tình thế.

Dù sao.

Cùng Phật môn đấu thành cái dạng kia, sự tình phát triển đã muốn triệt để vượt quá Độc Cô Phượng đoán trước rồi.

Ít nhất tại nàng xem tới, bởi vì vì gia tộc ràng buộc, nàng Độc Cô Phượng là làm không được.

Bởi vì thế gia môn phiệt thế lực gút mắc, thật sự là quá

mức hỗn loạn phức tạp rồi.

Lúc này đây, Độc Cô Phượng ra Thái Nguyên, kia căn bản liền là kiếm pháp của nàng có tiến bộ, công lực cũng có tiến bộ. Nói một cách khác, phá vỡ bình cảnh, tại kiếm pháp trên có rất tốt lý giải. Phải biết, lúc trước Hoà Thị Bích một trận chiến, nàng, Loan Loan cùng Sư Phi Huyên cũng là nhân chứng, gặp được nhất thức kia tựa như thực tựa như huyễn kiếm pháp.

Yêu kiếm người, tại nhìn thấy một bộ khác cao minh kiếm pháp, chỉ cần bất tử mà nói, trên cơ bản đều có được của mình thu hàng.

Trong đại sảnh.

Độc Cô Phượng cầm kiếm mà đứng, trong mắt đều là kích động.

Hiển nhiên, nàng nghĩ muốn Đạo Công Tử Nhạc Duyên biết một chút về nàng Độc Cô Phượng tại kiếm pháp trên tiến triển, thiên hạ này trước mắt cũng chỉ có Đạo Công Tử có thể cùng nàng luận kiếm. Dương Hư Ngạn chính là Ảnh Tử thích khách, Độc Cô Phượng tuyệt đối sẽ không đi phản ứng đối phương, mà Dịch Kiếm đại sư phụ Thải Lâm đang ở Cao Ly, hơn nữa thân là Đại Tông Sư, Độc Cô Phượng thân phận không đủ.

Một không phải người ta đồ đệ, thứ hai hai người phân thuộc hai quốc gia, khiêu chiến mà nói chỉ sợ trả giá cao không phải là nàng có thể thừa nhận được.

“…”

Thương Tú Tuần nhìn xem trong đại sảnh Độc Cô Phượng chiêu thức ấy, lông mày nhất thời không khỏi nhăn một chút, tầm mắt theo Độc Cô Phượng trên người thu hồi, đã rơi vào Nhạc Duyên trên người, trong mắt tràn đầy hỏi thăm vẻ. Thương Tú Tuần hiển nhiên đối với Độc Cô Phượng đã từng cùng Nhạc Duyên luận kiếm nổi lên hứng thú.

“Hàaa…!”

Đón Độc Cô Phượng tầm mắt. Nhạc Duyên trầm ngâm một hồi lâu, nở nụ cười. Yêu kiếm người cuối cùng là làm cho người ta ấn tượng rất tốt, còn lại là một cái cô gái xinh đẹp. So sánh lên Sư Phi Huyên tới, Độc Cô Phượng không có nhiều như vậy truy cầu, không sẽ vì thiên hạ mà đi cố gắng cái gì.

Đối với nàng mà nói, kiếm cùng bà nội liền là trọng yếu nhất rồi.

“Độc Cô cô nương!”

“Ở xa tới là khách, tỷ tỷ đã sớm đối với Độc Cô cô nương ngưỡng mộ đã lâu. Không bằng tại nơi này ngẩn ngơ thêm mấy ngày, hảo hảo cùng tỷ tỷ trò chuyện! Đánh đánh giết giết luôn không tốt!”

Không chờ Nhạc Duyên lên tiếng, một bên Thương Tú Tuần đã muốn cười đi đến trước, cầm Độc Cô Phượng này cầm kiếm tay ngọc, đem kiếm cầm xuống tới, một lần nữa cắm trở về vỏ kiếm. Đối mặt Thương Tú Tuần như vậy nhiệt tình động tác giọng điệu. Độc Cô Phượng

thật cũng không tốt nói cái gì.

Bất quá nàng đối với đối phương trong miệng cái kia câu ‘Tỷ tỷ ” đảo là có chút kỳ quái rồi.

“Thương trường chủ!”

Mở miệng cũng không phải tỷ tỷ, mà là rất là làm bất hòa tràng chủ danh xưng, tuy nhiên Độc Cô Phượng tâm tính so sánh với lên Lý Tú Ninh, Sư Phi Huyên, Loan Loan mà nói muốn lộ ra vẻ đơn thuần chút ít, nhưng là xuất thân môn phiệt thế gia nàng đúng là vẫn còn hiểu rõ rất nhiều sự tình.

Liền lấy trước mắt Thương Tú Tuần mà nói, Độc Cô Phượng theo nữ nhân cũng theo kiếm khách bản thân trên sự cảm ứng mà nói, nàng cảm giác như cô gái trước mắt đối với thái độ của mình không phải là trong tưởng tượng tốt như vậy.

“…”

Trên mặt thần sắc không thay đổi. Vẫn là mang cười nhìn xem phía trước mặt hai nữ, Nhạc Duyên lông mày nhưng lại không khỏi chọn bỗng nhúc nhích.

…

Cao Ly.

“Muội muội!”

Phó Quân Sước một thân bạch y, như tuyết bình thường

đứng ở trên mái hiên, ngắm nhìn phương xa.

Muội muội của mình Phó Quân Du từ lần trước sai mở sau, cho tới bây giờ vẫn chưa về, Phó Quân Sước trên cơ bản đã muốn có thể khẳng định muội muội của mình tại Trung Nguyên xuất hiện vấn đề, nếu không mà nói theo đạo lý mà nói trong khoảng thời gian này hẳn là sẽ có tin tức truyền đến.

Bất quá so với Trung Nguyên hỗn loạn tới, trước mắt Cao Ly tuy nhiên cũng ở vào chiến loạn trong trạng thái. Cũng là so với Trung Nguyên tới muốn tốt hơn nhiều.

Nhưng mà nàng Phó Quân Sước thông qua người khác biết, trước mắt trong giang hồ chỉ có nghe đồn Dương công bảo tàng tin tức, mà muội muội của mình tung tích nhưng lại đều không có.

Đều không có, chỉ có hai cái hàm nghĩa, một là nàng dấu đi, bình yên vô sự, hai là trong đó nàng xuất hiện vấn đề.

“Đại tỷ!”

Tựu tại Phó Quân Sước một cá nhân đứng ở phía trên nhíu mày trầm tư thời điểm. Trong ba người nhỏ nhất muội muội Phó Quân Tường đã muốn đứng ở dưới mặt ngẩng đầu nhìn phía nóc nhà tỷ tỷ, thò tay vung vẩy nói: “Cơm đã muốn tốt lắm, hạ tới dùng cơm!”

“Ngô!”

Một cái thả người, bạch y bồng bềnh trong Phó Quân Sước nhảy xuống. Rơi trên mặt đất.

Liền theo tiểu muội của mình Phó Quân Tường cùng một chỗ tiến nhập gian phòng.

Các nàng ăn cơm, tự nhiên là cùng sư phụ của mình Dịch Kiếm đại sư phụ Thải Lâm cùng nhau ăn cơm.

Ba Đại Tông Sư ở bên trong, nếu bàn về địa vị tối cao, uy áp nhất nghiêm là không là Ninh Đạo Kỳ, cũng không phải Phó Thải Lâm, mà là Đột Quyết Tất Huyền. Tương đối, người Đột Quyết càng xem trọng nhược nhục cường thực, người mạnh nhất tự nhiên có tốt nhất đãi ngộ.

Kia quy cách, thậm chí không phải là Đột Quyết Đại Hãn có khả năng so sánh với.

Bởi vì Tất Huyền đối với Đột Quyết mà nói, cũng coi là lãnh tụ tinh thần. Vị trí hoàn cảnh vị trí bất đồng, ba người sở cầu cũng bất đồng.

Gian phòng.

Phó Thải Lâm khoanh chân ngồi ngay ngắn ở trên mặt, im im lặng lặng ngồi ở chỗ kia.

Làm một người truy cầu hoàn mỹ người, không chỉ có là tại khí chất trên, kiếm pháp trên, thậm chí ẩm thực trên mặt đều có được của mình truy cầu. Truy cầu hoàn mỹ người, tự thân cuối cùng không phải là hoàn mỹ. Phó Thải Lâm đúng là như thế. So với bộ dáng mà nói, ba Đại Tông Sư trong Phó Thải Lâm hình tượng kém cỏi nhất.

Có một trương hẹp lớn lên khác thường nhân gương mặt, trên mặt ngũ quan không có chỗ nào mà không phải là bất luận kẻ nào không hy vọng có được khuyết điểm, càng giống toàn bộ chen chúc hướng một đống dường như, làm hắn cái trán lộ ra vẻ đặc biệt cao, cằm dưới thon dài bên ngoài đâu phải có chút sóng chuế, uốn lượn lên bẻ mũi lại không hợp với tỉ lệ cao ngất cự đại, làm hắn hai mắt cùng miệng so sánh hạ càng lộ vẻ thật nhỏ, may mắn có một đầu lớn khoác trên vai hai vai tóc đen thùi, điều hòa vai rộng cùng hẹp mặt là không phối hợp, nếu không sẽ càng thêm không được tự nhiên quái dị.

“Quân Sước, ngươi có tâm sự!”

Tại Phó Quân Sước cùng Phó Quân Tường hai người sau khi ngồi xuống, Phó Thải Lâm bất ngờ ngẩng đầu, tầm mắt đã rơi vào Phó Quân Sước trên người, mở miệng nói ra. Thanh âm bình thản như nước, không dậy nổi chút nào gợn sóng, thật giống như trong tự nhiên rất nhỏ nghịch qua bình thường.

“Ta lo lắng nhị muội an nguy!”

Đối mặt sư phụ hỏi thăm, Phó Quân Sước trầm tư một chút, liền nói thẳng ra trong nội tâm suy nghĩ, nói: “Sư phụ, ta nghĩ muốn lại đi Trung Nguyên một chuyến!”

“…”

Nhan sắc không thay đổi. Đối với đồ đệ mình tâm tư hoàn toàn nắm giữ ở ngực, ngẩng đầu nhìn lướt qua

Phó Quân Sước này rất nghiêm túc ánh mắt, Phó Thải Lâm không biết suy nghĩ cái gì, trầm tư sau một lúc lâu, đột ngột mở miệng nói ra: “Có thể!” Nhưng lại đáp ứng Phó Quân Sước thỉnh cầu.

Nhất thời.

Phó Quân Sước khuôn mặt vui sướng.

“Sư phụ, đại tỷ, ta cũng muốn đi!”

Ngược lại bên cạnh nghe Phó Quân Tường cũng rất là hướng tới. Theo bầu không khí nàng đưa ra tâm tư của mình.

“Không được!”

“Ngươi cùng tại vi sư bên người!”

Đối với Phó Quân Tường ý nghĩ, Phó Quân Sước cùng sư phụ Phó Thải Lâm đồng thời cự tuyệt tâm tư của nàng, nhất thời nhường Phó Quân Tường sắc mặt đáp xuống tới, quệt mồm một cá nhân ở bên cạnh im lặng hết chỗ nói rồi.

“Ngươi lần đi Trung Nguyên, trừ đi tìm quân du tình huống bên ngoài, mặt khác đi xem đi Trường An. Cùng Lý phiệt tiếp xúc một chút!”

Tầm mắt theo của mình tiểu đồ đệ trên người thu hồi, Phó Thải Lâm tầm mắt lúc này mới dừng ở Phó Quân Sước trên người, nói ra sắp xếp của mình.

“Sư phụ, ngài đây là?”

Phó Quân Sước không khỏi sắc mặt rất là kinh ngạc, nàng tất nhiên là biết rõ Dương công bảo tàng chỗ, nhưng là lúc này đây sư phụ làm cho mình đi Trường An, này tuyệt đối không phải là về Dương công bảo tàng chuyện tình. Hoặc là nói, không chỉ là về Dương công bảo tàng chuyện tình.

Trường An, Dương công bảo tàng, Lý phiệt…

Trong đầu không ngừng phân tích lấy, Phó Quân Sước cảm giác mình biết sư phụ mình tâm tư.

Với tư cách Cao Ly thần, từ Dương Quảng suất quân xâm lấn Cao Ly đến nay, Phó Thải Lâm chính là mang theo Cao Ly quân dân kháng Tùy, do đó khiến cho thân phận của hắn tại Cao Ly dần dần thần thoại. Nhưng là Phó Thải Lâm cuối cùng biết rõ Cao Ly quá mức nhỏ yếu, trước mắt có lẽ Trung Nguyên hỗn loạn thành một mảnh, nhưng là thống nhất xu thế đã muốn dần dần rõ ràng. Nhất chiếm ưu. Đó chính là Lý phiệt.

Hơn nữa người cuối cùng không thể trường sinh bất tử, Cao Ly không thể một mực dựa vào hắn Phó Thải Lâm, cho nên tại trước mắt hắn tất phải vì sau này Cao Ly tranh thủ một phần thở dốc thời gian. Nhất là trước mắt Cao Ly đồng dạng ở vào hỗn loạn trong trạng thái.

Lý phiệt tuy nhiên trước mắt có có thể ưu thế, nhưng là một khi Dương công bảo tàng bị hắn người biết được, như vậy này Dương công bảo tàng cũng là Lý phiệt trong lòng trên một cây gai nhọn hoắt, đủ để trí mạng.

Căn này gai, chính là Phó Thải Lâm trong tay một tấm lớn bài.

Bởi vì Phó Thải Lâm cho dù là một cái truy cầu hoàn mỹ kiếm thuật Đại Tông Sư. Nhưng là hắn mở tại vị trí thứ nhất vẫn là Cao Ly.

Liền giống như Đột Quyết Tất Huyền đồng dạng.

Tại Phó Thải Lâm trong nội tâm, đã muốn xác định qua một thời gian ngắn sau, hắn đem sẽ đích thân đi Trường An, bái phỏng Lý Đường.

Về phần này đã từng kéo chính mình đại đồ đệ mang đến khiêu chiến ngữ điệu Đạo Công Tử. Phó Thải Lâm do Phó Quân Sước miêu tả suy đoán ra này kiếm pháp, cực đoan, quỷ dị, thê mỹ như tiên kiếm thuật, cái gì dùng là kiếm đại biểu cái gì dùng là người.

Người như vậy đồ đệ nếu là đoạt được thiên hạ, tại kết hợp trước mắt chấn động toàn bộ giang hồ Phật Đạo chi tranh, Phó Thải Lâm liền biết rằng Cao Ly tại dạng này người ảnh hưởng, chỉ sợ cuối cùng nhất là không tốt qua.

Hắn là Cao Ly Đại Tông Sư.

Hắn càng Cao Ly thủ hộ thần.

Biết rồi không chỉ là kiếm.

Đối với Cao Ly mà nói, Đạo môn người, nhất là Đạo

Công Tử người đoạt được thiên hạ đôi kia Cao Ly không là chuyện tốt. Tương đối, vẫn là Phật môn người đại lý Lý phiệt mới là tốt nhất nhân tuyển. Lúc cần thiết, hắn sẽ giúp Phật môn một phần lực.

Đơn giản ăn hai cái sau, Phó Thải Lâm liền chậm rãi nhắm mắt lại, cả người lâm vào một loại kỳ lạ tự nhiên trạng thái.

Trong hoảng hốt, hắn nghe được trường kiếm ra khỏi vỏ đua tiếng âm thanh.

Mà vào lúc này Phó Thải Lâm trong lòng cái kia Đạo Công Tử, lại đang tại so kiếm!

Không!

Xác thực nói là nam cùng nữ múa kiếm.

Độc Cô Phượng rất kiên trì.

Đối với nàng mà nói, tới gặp Đạo Công Tử, lớn nhất tâm tư vẫn là đấu kiếm.

Đây là song phương kiếm pháp tại Thương Tú Tuần trong mắt cũng không phải như thế, ở đây chủ tiểu mỹ nhân trong mắt, nàng cảm giác, cảm thấy này là đang thi triển mắt đi mày lại kiếm pháp.

Một bên tiếng hừ hừ ở bên trong, một bên bóp nát điểm tâm, dùng sức cho ăn lấy bên cạnh tiểu điêu.

Đối mặt bánh ngọt chút gì đó, tiểu điêu chưa bao giờ cự

tuyệt, ăn rất là sung sướng.

Đinh!

Trường kiếm rơi xuống, Nhạc Duyên trên tay Nguyệt Khuyết kiếm lại lần nữa điểm vào Độc Cô Phượng nơi cổ họng, giống như đã từng.

“Thất bại!”

“Ta vẫn bại đấy!”

Ngắm trên mặt đất rơi xuống trường kiếm, Độc Cô Phượng sắc mặt rất là ngoài dự tính.

Bởi vì này lần tuy nhiên giao thủ có không sai cùng, nhưng là kết quả vẫn đồng dạng, nàng vẫn là thua ở phía dưới này, vẫn là chỉ tiếp được cửu chiêu.

Chương 200 : Hí khúc Liên Hoa Lạc (thượng)

200 chương hí khúc Liên Hoa Lạc (thượng)

Độc Cô Phượng đi nha.

Tới Phi Mã mục trường bất quá là cùng Đạo Công Tử so một hồi kiếm, nói đi một tí mà nói, sau đó mang theo bản thân nên thuộc về Nhạc Duyên cái kia chỉ tiểu điêu đi nha.

“Ngươi cái con kia điêu quả thực là ăn cây táo, rào cây sung gia hỏa!”

“Hoàn toàn uổng phí ta như vậy chiếu cố tâm tư của nó!”

Tại Nhạc Duyên bên cạnh, Thương Tú Tuần không ngừng phun rãnh, đối với Độc Cô Phượng theo Nhạc Duyên trên tay đem này tiểu điêu mang đi, Thương Tú Tuần rất là bất mãn. Nhưng vấn đề là, nàng bất mãn cũng không có cách nào, bởi vì cuối cùng nhất là tiểu điêu chính mình tiến hành rồi lựa chọn.

“…”

Đối mặt Thương Tú Tuần hơi buồn bực, Nhạc Duyên dở khóc dở cười, chỉ có thể lắc đầu nói ra: “Ta đã nói rồi, điêu là ăn thịt đấy! Ngươi nhìn một cái ngươi bình

thường cũng đút nó ăn cái gì?”

So với Thương Tú Tuần cùng Vệ Trinh Trinh hai người đem tiểu điêu cho rằng sủng vật nuôi thủ đoạn, nơi nào có thể so sánh được đã từng liền nuôi nhốt qua diều hâu cùng điêu Độc Cô Phượng.

Ngược lại, Thương Tú Tuần cho dù là thân là Phi Mã mục trường tràng chủ, nhưng liền chăm ngựa mà nói, càng nhiều là vẫn là bọn thủ hạ đi làm, chính mình cũng không có động đậy cái gì tay, lý luận của nàng tri thức phong phú, trên tay hành động lực chưa hẳn rồi.

Về phần Vệ Trinh Trinh, nàng trừ bỏ khi còn bé nuôi qua chú chó mực, kết quả bị người dùng gậy gộc đánh cho bất tỉnh làm hương thịt, rồi sau đó nhiều nhất cũng bất quá là nuôi qua tiểu ma tước.

Hai người đều không có nuôi qua điêu này một loại hung cầm.

Hai người trình độ xa xa so ra kém Độc Cô Phượng, tuy nhiên nàng cũng không tính là rất am hiểu, nhưng so với Thương Tú Tuần cùng Vệ Trinh Trinh mà nói, Độc Cô Phượng coi như là cấp bậc chuyên gia tồn tại.

Cho nên Nhạc Duyên đối với Thương Tú Tuần những thứ này thì thầm, rất là bất đắc dĩ.

Tiểu điêu không có bị hai người nuôi chết. Đã muốn coi như là này tiểu điêu phúc lớn mạng lớn rồi.

Cho nên tại Độc Cô Phượng thò tay đòi hỏi này điêu thời

điểm, Nhạc Duyên đảo cũng không có cái gì không muốn, liền đem tiểu điêu tạm thời đặt ở Độc Cô Phượng chỗ đó dưỡng. Dù sao ngay từ đầu này điêu nhưng thật ra là nguyên bản đưa cho Độc Cô Phượng, chẳng qua là về sau đã xảy ra những chuyện khác, này điêu vẫn tại trên tay của mình.

Hơn nữa trước mắt Nhạc Duyên còn có những chuyện khác, không có khả năng một mực đem một cái điêu tùy thân mang theo, chỉ có thể tạm thời phó thác cho Độc Cô Phượng.

“Tốt lắm!”

“Đừng nóng giận!”

“Lần sau cùng Độc Cô Phượng nuôi lớn rồi, ngươi cùng Trinh Trinh mang về tới tại nuôi một thời gian ngắn như vậy đủ rồi!”

Thương Tú Tuần trong lòng suy nghĩ cái gì, Nhạc Duyên tự nhiên biết rõ. Nàng buồn bực cũng không hoàn toàn đúng tiểu điêu đã rơi vào Độc Cô Phượng trên tay, mà là những chuyện khác. Cùng tương đối, Vệ Trinh Trinh thì thật sự đem tâm tư đặt ở tiểu điêu trên người.

Đáng tiếc chính là Vệ Trinh Trinh thích hợp chiếu cố người. Nhưng không thích hợp chiếu cố điêu.

Kế tiếp thời gian, cũng lộ ra vẻ tương đối bình tĩnh.

Cùng Phật môn tại Ba Thục một tranh sau, thiên hạ tuy nhiên vẫn tại quân phiệt hỗn chiến, nhưng trong giang

hồ. Nhưng lại lâm vào một loại khó được bình tĩnh.

Ma Môn quỷ dị yên tĩnh trở lại.

Phật môn cùng Đạo môn cũng là như thế.

Ngược lại. Đạo môn nội chiến vẫn là trong đó làm cho người ta chú ý nhất địa phương. Bất quá cái này cuối cùng là Đạo môn nội bộ chuyện của mình, người giang hồ đối với cái này không thế nào cảm thấy hứng thú. Trước mắt, thiên hạ không bằng phẳng, chính là những thứ này người giang hồ đầu cơ trục lợi thời điểm.

Thí dụ như Nam Hải phái người liền là như thế.

Tại thiên hạ nhất thống ở bên trong, có thể ảnh hưởng cục diện chỉ có Tam đại phái, đó chính là Phật môn, Đạo môn còn có Ma Môn. Trong đó này tam đại giáo trong phái lại lần nữa phân ra tiểu phái đừng, tam phương từng người vì mục tiêu của mình truy tìm không dễ.

Tương đối, trừ bỏ môn phiệt thế lực bên ngoài. Tam giáo thế lực lớn nhất, mặc dù là môn phiệt thế lực cũng chỉ có thể lùi bước.

Trong đó Phật môn càng như thế.

Về phần những thứ khác một ít tiểu phái không cách nào tự quyết tiến hành phát triển. Tranh đoạt thiên hạ đại thế, cho nên chỉ có thể lựa chọn một chỗ tiến hành dựa vào, hợp ý. Mà trong đó Nam Hải phái càng vượt qua biên độ thật lớn, ở vào phía nam chính hắn nhóm thật là lựa chọn phương bắc Lý phiệt.

Về phần những thứ khác tiểu môn tiểu phái, liền càng không cần phải nói.

So với lúc trước tới, trước mắt thiên hạ đã bắt đầu trở nên dần dần trong sáng bắt đầu, vì sau này lợi ích sinh tồn, trong giang hồ đã muốn ẩn ẩn đã xảy ra khúc chiết thay đổi.

Mỗi người đều ở làm chuẩn bị.

Tại Phi Mã mục trường ở lại mấy ngày sau, Nhạc Duyên liền bứt ra ly khai, mang theo Vệ Trinh Trinh đầu tiên là đi Thiếu Soái Quân địa bàn, tại đó cùng Từ Tử Lăng gặp mặt đàm luận một ít đồ vật sau, kế tiếp Nhạc Duyên liền dẫn Vệ Trinh Trinh hướng Hoa Sơn phương hướng tiến đến.

Trên đường.

“Lần này không gặp đến tiểu Trọng rồi!”

Cưỡi tuấn mã, Vệ Trinh Trinh rất là đáng tiếc nói: “Bất quá nhìn thấy tiểu Lăng thật cũng không sai rồi! Có tiểu Lăng trợ giúp, tiểu Trọng hẳn là không có vấn đề gì đấy!”

Tại Phi Mã mục trường trong khoảng thời gian này, Vệ Trinh Trinh trừ mình ra tu tập võ công, còn lại chính là đi theo Thương Tú Tuần học xong kỵ mã, sẽ không giống lúc trước kỵ mã sẽ mài rách da, cũng không có chỉ biết cưỡi con lừa nhỏ.

Nghe bên người Vệ Trinh Trinh lầm bầm lầu bầu, Nhạc

Duyên cũng chỉ là ẩn ẩn than thở một tiếng, tại Thiếu Soái Quân trên địa bàn không thấy được Khấu Trọng này là bình thường chuyện tình, mặc dù là nhìn thấy cũng chỉ là một chỉ vẹn vẹn có thể xác Khấu Trọng.

Chuyện như vậy, vẫn là đừng cho Vệ Trinh Trinh biết đến tốt.

Rất nhanh.

Vệ Trinh Trinh liền đem chuyện này đặt ở sau đầu, lực chú ý của nàng bị vật gì đó khác hấp dẫn bắt đầu.

Thí dụ như Nhạc Duyên dạy bảo võ công, Nhạc Duyên muốn thử nghiệm Vệ Trinh Trinh sở chưởng cầm khinh thân công pháp.

Cùng lúc đó.

Phía nam.

Lĩnh Nam Sơn Thành.

Nằm ở Ma Đao đường Thiên Đao Tống Khuyết tại gần nhất trong thời gian trước sau nhận được hai phần tin.

Nhất phân là đến từ chính mình này đã muốn đi Ba Thục thành đô nhị nữ nhi Tống Ngọc Trí tin, bên trong là nàng tại Ba Thục thành đô chỗ thu thập đến tình báo.

Độc Tôn Bảo phát sinh hỗn loạn!

Phật môn cùng Đạo Công Tử tại trên đường cái giao

thủ.

Đơn giản hai câu nói, đã muốn nói cho Thiên Đao Tống Khuyết quá nhiều đông tây gì đó. Làm Ngõa Cương Lý Mật nhọc lòng nghĩ muốn dùng Lạc Dương cuộc chiến này hấp dẫn Tống Khuyết cuối cùng lực chú ý mà sau khi thất bại, Tống Khuyết liền không hề nhìn Ngõa Cương liếc.

Đối với Tống Khuyết mà nói, Ngõa Cương cuối cùng là nhường hắn thất vọng rồi.

Theo giết Địch Nhượng thời điểm bắt đầu, Lý Mật cũng đã nhường Tống Khuyết bắt đầu thất vọng, về phần cuối cùng giãy dụa Lạc Dương cuộc chiến, tức thì bị Vương Thế Sung đả bại, thua rối tinh rối mù.

Một trận chiến này, cơ hồ triệt để làm mất Lý Mật hoàng đế chi mộng,

Đem nguyên bản cách mình coi như gần đông tây gì đó, đẩy vô cùng xa.

Tại Tống Khuyết thu hồi rơi vào Lý Mật trên người tầm mắt sau. Sự chú ý của hắn chính là tại Ba Thục thành đô cùng Thiếu Soái Quân trên người.

Độc Tôn Bảo hỗn loạn, tất nhiên là cùng Phật môn Sư Phi Huyên cùng Đạo Công Tử thoát không được quan hệ.

Mà điểm này, cũng nói cho chính hắn cái kia người huynh đệ kết nghĩa Giải Huy đã muốn phản bội chính

mình. Mượn từ Sư Phi Huyên đậu vào Lý phiệt.

Còn lại một điểm nữa, chính là Tần vương tới đây chỉ sợ là xuất hiện vấn đề.

Theo trong mắt của hắn nhìn qua không chỉ là mặt ngoài, tại Tống Khuyết xem ra Đạo Công Tử tại Ba Thục sở tác sở vi, ngược lại là có chút giống che lấp, là sương mù.

Bất quá trước mắt để cho Tống Khuyết ngoài ý muốn cũng không phải cái này, cho dù là Đạo Công Tử tại Ba Thục sở tố sở vi cũng hấp dẫn không được ánh mắt của hắn, hắn trước mắt lực chú ý cũng đặt ở mặt khác một phong thơ trên. Đó chính là Từ Hàng Tĩnh Trai trai chủ Phạm Thanh Tuệ tự tay viết thư.

“Phạm Thanh Tuệ…”

Nỉ non lấy cái này nhường hắn tưởng niệm nửa đời danh tự, tuy nhiên phong thư trên không có có bất kỳ kí tên, nhưng là Phạm Thanh Tuệ chữ viết hắn Tống Khuyết như thế nào nhận không ra.

Chỉ là hắn Thiên Đao Tống Khuyết như thế nào cũng không ngờ rằng. Phạm Thanh Tuệ này hai mươi năm tới cùng mình lần đầu tiên liên lạc, thế nhưng sẽ là vào lúc này, càng là bởi vì.

Trong tay trang giấy mở ra, Tống Khuyết tầm mắt không khỏi từng chút từng chút ở trên giấy xẹt qua. Đang nhìn cái chữ này đồng thời. Trước mắt của hắn tựa hồ cũng hiện lên ngọn đèn, mõ trong tiếng, Phạm Thanh Tuệ một

thân tăng y mài mực nhặt bút, mượn này quanh quẩn mõ cùng tiếng chuông viết xuống phong thư này.

“Hàaa…!”

“Phật cùng Đạo, cuối cùng bất quá là biểu hiện ra hợp tác!”

“Mặc dù là Ninh Đạo Kỳ muốn có thế mà thay đổi làm, nhưng ở Đạo Công Tử ngang trời xuất thế dưới tình huống, Ninh Đạo Kỳ cũng không thể tránh được.”

“Chỉ là…”

Ngẩng đầu lên, thái dương này đã muốn xám trắng tóc tùy ý tung bay. Tại Tống Khuyết xem ra, phong thư này đối với hắn mà nói. Chỉ sợ là coi như là cuối cùng chấm dứt. Hai mươi năm trước như thế, hai mươi năm sau cũng là như thế.

“Từ Hàng Tĩnh Trai a Từ Hàng Tĩnh Trai!”

Than thở một tiếng, Tống Khuyết cũng đã đem tin gấp lên, giữ tại lòng bàn tay, kình khí bộc phát nhất thời hóa thành sợi sợi màu trắng bay giấy mảnh, bị gió một chút hướng trong tay thổi đi.

Nếu là ở hai mươi năm trước, đối mặt phong thư này hắn hoặc là sẽ vui sướng, nhưng là tại đây hai mươi năm sau, đối mặt phong thư này, đối với Tống Khuyết mà nói tới không phải lúc, nhưng lại cũng là thời điểm.

“Trường An!”

“Đạo Công Tử!”

“Từ Hàng Tĩnh Trai!”

“Hàaa…! Ha ha!”

Trong tiếng cười, Tống Khuyết xoay người, đi ra Ma Đao đường, vừa vặn, hắn cũng cần từ nơi này thành phố núi trong đi ra đi một chuyến rồi, nếu không mà nói trong thiên hạ những người khác chỉ sợ là chỉ nhớ rõ Tống gia ách thế, mà quên hắn Tống Khuyết đao.

Nhất thời, toàn bộ Ma Đao đường cũng quanh quẩn Thiên Đao Tống Khuyết tiếng cười, không bi không thích.

…

Thời gian dần dần qua.

Rất nhanh liền đã qua hai tháng có thừa.

Trong đoạn thời gian này, Phật môn phương thức lại lần nữa phát sanh biến hóa.

Không hề giống như trước cái kia loại đối với Đạo Công Tử tiến hành bao vây chặn đánh, nhất là tại Tần vương cùng phương bắc đem Đậu Kiến Đức đả bại sau, Phật môn tại phương bắc thế lực lớn vì tăng cường, rất nhiều Phật môn cao nhân đều ở Lý phiệt chỗ đó, để ngừa chuẩn bị Thuần Dương động tác.

Về phần Thiếu Soái Quân cũng tại Từ Tử Lăng dưới sự dẫn dắt, có không nhỏ thu hàng.

Cứ nghe, Tần vương kế tiếp tầm mắt đã muốn đã rơi vào Vương Thế Sung Lạc Dương trên mặt, chỉ cần công phá Lạc Dương, như vậy đối với Lý phiệt này đem là một chuyện đại hỉ sự.

Nhưng là trừ đó ra, hấp dẫn người ta nhất tầm mắt vẫn là trong giang hồ càng truyền càng nóng ồn ào Dương công bảo tàng, cứ nghe có người xác định Dương công bảo tàng cơ bản địa điểm, rõ ràng là Lý phiệt trước mắt căn cứ địa một trong —— Trường An.

Tin tức này hấp dẫn vô số giang hồ người chú ý, thậm chí còn có thế lực khác nhân vật tâm tư.

Giang hồ nghe đồn phải Hoà Thị Bích cùng Dương công bảo tàng người một trong được thiên hạ.

Tuy nhiên trên thực tế không có khả năng, nhưng là trong đó chỗ đại biểu ý nghĩa đã đầy đủ bất luận kẻ nào đi mạo hiểm.

Chính là bởi vì Dương công bảo tàng tin tức khắp ngày bay, khiến cho Lý phiệt nguyên bản an bài xuất hiện ba động, tiến công Lạc Dương chuyện tình đã rơi vào Tần vương trên đầu, mà Dương công bảo tàng thì là do Thái tử sông Tề Vương phụ trách.

Tin tức này truyền thậm chí so với lúc trước Phó Quân Du cùng Phó Quân Sước thời điểm càng thêm không hợp thói thường, kết quả như vậy không khỏi nhường

đã đi tới Trường An Nhạc Duyên rất là ngoài ý muốn.

Là ai truyền ra tin tức này?

Phó Quân Sước trở về Cao Ly, mà Phó Quân Du đã rơi vào Âm Quý phái trong tay, cho dù là nhận lấy Bạt Phong Hàn cứu, như vậy trước mắt cũng hẳn không phải là vấn đề của nàng.

Như vậy chỉ có ——

Một chỗ trong khách sạn.

Nhất danh bộ dáng kiều my, nhưng lại tràn ngập sát khí nữ tử đang đứng tại cửa sổ ngắm mục đích mà trông, tại nàng mi tâm thì là một đạo tươi sáng vết máu.

Mà cùng lúc đó.

Tại Thiếu Soái Quân trong, chính lấy Khấu Trọng quyền lợi làm việc Từ Tử Lăng, gặp được một cái nhường hắn rất là quen thuộc, rồi lại kinh hãi nữ nhân.

Nhìn qua người tới, Từ Tử Lăng tâm mạnh mẽ nhảy dựng lên.

Hắn biết rõ, chính mình gặp phải lớn nhất tình thế nguy hiểm tiến đến rồi. (chưa xong còn tiếp. .)

Chương 201 : Hí khúc Liên Hoa Lạc (hạ)

201 chương hí khúc Liên Hoa Lạc (hạ)

Thiếu Soái Quân.

Chỗ cứ điểm.

Tuần tra tình huống Từ Tử Lăng lại lần nữa gặp được một người quen.

Một cái nhường hắn quen thuộc, rồi lại vô cùng đề phòng nữ nhân.

“…”

Tầm mắt gắt gao định dạng tại trước mắt ba trượng xa nơi khác vừa mới thân màu xanh tăng y Sư Phi Huyên, Từ Tử Lăng sắc mặt lộ ra vẻ hết sức nghiêm túc cùng ngưng trọng. Tại trước kia, có lẽ hắn Từ Tử Lăng sẽ không như vậy lo lắng, nhưng là tại Khấu Trọng hóa thân Tần vương đi Lý phiệt sau, Từ Tử Lăng đối mặt lại lần nữa xuất hiện ở trước mặt mình Từ Hàng Tĩnh Trai truyền nhân, trong nội tâm đã muốn khẩn trương lên.

Chẳng lẽ lại ——

Sư Phi Huyên phát hiện cái gì?

Trong nội tâm ý niệm trong đầu nhanh quay ngược trở

lại, Từ Tử Lăng phất phất tay, này cùng ở sau người thị vệ lập tức khom người thối lui rời đi, hiển nhiên là đi thông tri những người khác.

“Phải đi thông tri Thiếu soái sao?”

Đối mặt Từ Tử Lăng động tác, Sư Phi Huyên không có có bất kỳ động tác khác, chỉ là đôi mắt nhìn lướt qua này rời đi thị vệ, ngoài miệng bất ngờ nói ra: “Bất quá trước mắt ta là tới thấy Từ Tử Lăng ngươi!”

Trong nội tâm lo lắng ẩn ẩn giảm bớt một điểm, nhưng là Từ Tử Lăng cũng không có như vậy buông lỏng, ngược lại hắn biết mình tại Sư Phi Huyên tới nơi này thời điểm, cũng đã nhường hắn đứng ở một cái nguy hiểm vị trí. Một cái không tốt, như vậy sư phụ an bài sẽ thất bại trong gang tấc, Khấu Trọng an nguy sẽ không chiếm được bảo đảm.

Tại Khấu Trọng không có triệt để khống chế cục diện thời điểm, là không cho phép xuất hiện bất kỳ nguy hiểm. Nếu là nắm giữ cục diện, tình huống như vậy thì muốn cho người thoải mái hơn nhiều.

Tuy nhiên Từ Tử Lăng không muốn đối mặt, nhưng là hắn không thừa nhận cũng không được thế giới này sự thật chính là đao so sánh với miệng dùng tốt. Các triều đại đổi thay, trên cơ bản mỗi một triều đại tiền tam đảm nhiệm hoàng đế, này cũng là nói một không hai tồn tại, bọn họ cũng sẽ không để ý những người khác nhiều ít cách nhìn, ngược lại bọn họ cảm thấy trên tay đao là trọng yếu nhất.

“Sư tiên tử đến, đến tột cùng là vì cái gì?”

Gió mát quét ở bên trong, cho dù là Từ Tử Lăng bản tính cực kỳ gần sát đạo pháp tự nhiên, nhưng là tại nhìn thấy một đầu tóc đen đón gió mà múa Sư Phi Huyên thời điểm, cũng không khỏi không đi tán thưởng trước mắt Từ Hàng Tĩnh Trai truyền nhân này như tiên tư thái.

Nhưng đối phương càng là xinh đẹp. Lại khiến cho Từ Tử Lăng trong nội tâm càng phát đề phòng.

Lúc trước Âm Quý phái Loan Loan nhưng mà nhường hắn cùng với Khấu Trọng hai người ăn đau khổ, hơn nữa trước mặt người nhưng mà có thể cùng Loan Loan đối kháng, thậm chí bởi vì thân phận tại ngoài sáng trên áp chế Loan Loan nữ nhân, điều này không khỏi làm cho Từ Tử Lăng trong nội tâm lo lắng.

Dù sao, hắn còn không phải là của mình sư phụ, còn không có đạt tới Đạo Công Tử tình trạng.

Vì cái gì?

Sư Phi Huyên không có trực tiếp trả lời, mà là chân mày cau lại. Trầm ngâm thật lâu, mới mở miệng nói ra:
“Thiên hạ!”

Câu này lời vừa ra khỏi miệng, một thân Trường Sinh Quyết đã muốn vận đến đỉnh Từ Tử Lăng đã muốn cảm nhận được giọng điệu này bất đồng, phải biết rằng lúc trước hắn cùng với Khấu Trọng trong rừng rậm nhìn thấy Sư Phi Huyên cái kia một lần, đối phương giọng điệu có thể không phải như vậy.

Phát giác được điểm ấy, Từ Tử Lăng nhất thời cảm giác mình có lẽ có phá cục cơ hội.

…

Trường An.

Dương công bảo tàng tin tức lại lần nữa đại nhiệt. Thật vất vả lạnh xuống tới giang hồ cùng tất cả thế lực lớn lại lần nữa bắt đầu rồi tranh phong.

Cùng phía trước bất đồng, tất cả mọi người không cách nào xác nhận Dương công bảo tàng chỗ, mặc dù biết do cái này bảo tàng, nhưng là tại cái khác người trong mắt lại còn không có Hoà Thị Bích tới trọng yếu. Tuy nhiên hai người cũng đại biểu phải một có thể được thiên hạ, nhưng là lòng của mỗi người trong đều có được lựa chọn của mình. Phải biết rằng lúc ấy Dương công bảo tàng cũng chỉ là một ít tin tức, còn có Cao Ly La Sát nữ làm rơi đông tây gì đó có thể chứng minh bên ngoài, những thứ khác cũng không rõ ràng lắm.

Nhưng là trước mắt bất đồng.

Lúc này đây lại lần nữa truyền lưu lên tin tức. Nhưng lại rõ ràng điểm ra Dương công bảo tàng địa điểm.

Đó chính là Trường An.

Lần này, nhất thời đưa tới rất nhiều người tâm tư rồi.

Trừ đó ra, tại Ma Môn Lục đạo hai phái trong còn có

những thứ khác truyền lưu tin tức, đó chính là cứ nghe Tà Đế xá lợi vô cùng có khả năng cũng ở đây Dương công bảo núp bên trong, lần này không chỉ có là liên lụy Ma Môn tâm tư, thậm chí Phật môn còn có Đạo môn cũng đối với cái này nổi lên hứng thú thật lớn.

Trong lúc nhất thời, vô số thế lực nhân thủ lấy đủ loại thủ đoạn tiến nhập Trường An. Loại tình huống này, khiến cho Lý phiệt có chút đề phòng. Trong lúc nhất thời Lý phiệt người không sai biệt lắm cũng kinh ngạc cùng khẩn trương tới cực điểm. Có thể nói, trong đoạn thời gian này Trường An quân đội trên cơ bản đều thuộc về chuẩn bị chiến đấu trạng thái giới nghiêm.

Thậm chí, cùng Lý phiệt quan hệ rất tốt giang hồ cao thủ đều bị Lý phiệt lấy đủ loại phương thức chiêu đến Trường An, lấy làm chuẩn bị. Trong đó liền bao gồm Độc Cô Phượng cùng với ai cũng không biết Ảnh Tử thích khách Dương Hư Ngạn.

Cùng tương đối, ngược lại bị đặt ở bên ngoài chuẩn bị Lạc Dương cuộc chiến Tần vương muốn thoải mái một điểm.

Vô Lậu tự.

Đã muốn hóa thân Đại Đức thánh tăng Tà vương Thạch Chi Hiên đối với trước mắt Trường An thay đổi dần thế cục, đồng dạng có chút kinh ngạc.

Bất quá vào lúc này, Tà Đế xá lợi đã muốn đã trở thành Thạch Chi Hiên lựa chọn duy nhất. Với hắn mà nói, Dương công bảo tàng ngược lại cũng không trọng yếu,

với hắn mà nói Tà Đế xá lợi mới là trọng yếu nhất.

Mà trước mắt không hiểu ở trong thời gian thật ngắn truyền lưu đến tận đây, hiển nhiên là có người ở chuyên môn nhằm vào chính mình.

Đúng vậy!

Là ở nhằm vào chính mình!

Loại phương pháp này. Mặt ngoài thoạt nhìn là tiết lộ ra ngoài, nhưng là kia căn bản thái độ cả người bất đồng, loại phương thức này nhường Tà vương Thạch Chi Hiên gặp được này đã lâu điên cuồng cảm giác.

Mà thiên hạ này, hiểu rõ Dương công bảo tàng cùng với Tà Đế xá lợi tin tức chỉ có đệ nhất thiên hạ toàn tài Lỗ Diệu Tử.

Trừ đó ra, Cao Ly Dịch Kiếm đại sư phụ Thải Lâm, hắn còn có Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên sở dĩ được đến mấu chốt tình báo, kỳ thật vẫn là theo Phó Thải Lâm đồ đệ trên tay có được, những người còn lại tuyển chỉ sợ chỉ có cái kia cùng mình bạn đường Đạo Công Tử Nhạc Duyên rồi.

Mà ở trong chuyện này, có thể làm ra như vậy thủ đoạn cũng chỉ có Chúc Ngọc Nghiên rồi.

“Ngọc Nghiên…”

Thì thào một câu, đã muốn hóa thân Đại Đức thánh tăng Thạch Chi Hiên chắp tay trước ngực, tầm mắt lướt qua

trước mặt hư không, tựa hồ xuyên qua không gian đã rơi vào này xa xa nằm ở trong khách sạn Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên trên mặt.

“…”

Không nói một lời, một thân xinh đẹp, nhưng càng nhiều là vẫn là cần phải sát khí cùng uy nghiêm khí thế, thân là Âm Quý phái chi chủ Chúc Ngọc Nghiên hai mắt nhắm lại, mặt không biểu tình nhìn lấy phía trước cầu đá, nhìn xem phía trước nước sông.

“Sư phụ!”

Sau lưng, là một thân bạch y Loan Loan.

Tại Chúc Ngọc Nghiên tiến vào Trường An tiến hành chuẩn bị thời điểm, Loan Loan cũng tạm thời đè xuống kia tâm tư của hắn, ở phía sau cũng mang theo Âm Quý phái trong cái khác cao thủ tiến nhập Trường An. Đối với Loan Loan mà nói, Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên an nguy là là tối trọng yếu nhất.

Nếu nàng tại bên người, thì không thể vứt bỏ sư phụ an nguy không để ý.

Rồi hãy nói ——

Dương công bảo tàng cùng Tà Đế xá lợi, Loan Loan đối với chúng cũng có hứng thú.

Đương nhiên, xác thực nói Dương công bảo tàng Loan Loan biết rõ Âm Quý phái lấy được nắm chắc không lớn,

dù sao nơi này thuộc về Lý phiệt địa bàn. Ai cũng không ngờ rằng Dương công bảo tàng sẽ ở Trường An.

Hiển nhiên tại nơi này, có cơ hội lấy được Dương công bảo tàng chỉ có Lý phiệt.

Cái này cục diện Phật môn tự nhiên nguyện ý chứng kiến.

Mà Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên sở dĩ giống trống khua chiêng đem Dương công bảo tàng ném đi ra, trong đó một điểm nguyên nhân chính là vì vậy.

Hơn nữa Tà Đế xá lợi, cái này mồi câu quá lớn quá thơm, có tâm tư người cũng sẽ không buông tha cho. Chỉ là cuối cùng ai có thể nuốt vào cái này mồi câu, vẫn bị cái móc chết, liền không được biết. Mặt đối với trước mắt cái này cục diện. Bất luận kẻ nào cũng có thể là cái kia bị câu lên bờ cá.

Thân là Âm Hậu đồ đệ, Loan Loan tự nhiên là biết rõ sư phụ làm như vậy tâm tư.

Sư phụ là nghĩ muốn một mũi tên trúng ba con chim.

Phật môn, Thạch Chi Hiên cùng với Ma Môn cái khác phái cao thủ, thí dụ như Ma Tướng tông Triệu Đức Ngôn.

Đương nhiên tại Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên trong nội tâm, Tà vương Thạch Chi Hiên không thể nghi ngờ là trọng yếu nhất mục tiêu, đối với nàng như thế, đối với những người khác cũng là như thế. Vô luận chính tà.

Một cái hoàn hảo không có tinh thần khuyết điểm Tà vương Thạch Chi Hiên thật sự là quá mức đáng sợ.

Theo phương diện nào đó mà nói, Phật môn, Ma Môn cái khác cao thủ cùng với Chúc Ngọc Nghiên tam phương có thật lớn có thể sẽ tại có chút thời điểm chọn lựa hợp tác. Về phần chọc dao nhỏ thì muốn nhìn thời gian, khi nào thì đối với chính mình có lợi, những người này sẽ không chút lựa chọn làm ra lựa chọn.

Phật môn là tập mãi thành thói quen, mà Phật môn thì là chính tà không tha.

Tất cả mọi người có đầy đủ lý do.

“Loan Loan chuyện gì?”

Trầm mặc một hồi lâu, hơi hơi có chút thất thần Chúc Ngọc Nghiên chậm rãi xoay người qua, hỏi.

“Sư phụ!”

Loan Loan trầm ngâm hạ. Rồi mới lên tiếng: “Ta cảm thấy này Đạo Công Tử chỉ sợ cũng tới này.”

Những lời này nhường Chúc Ngọc Nghiên lông mày có chút giương lên, lúc trước Loan Loan mà nói Chúc Ngọc Nghiên tự nhiên là lưu tại trong nội tâm, nếu là Đạo Công Tử đúng như lúc trước Loan Loan như vậy chỗ suy đoán, như vậy Đạo Công Tử nhất định sẽ tới Trường An. Hơn nữa, chân chính trên Chúc Ngọc Nghiên tính toán chính là Đạo Công Tử cùng Tà vương hai người.

Hai cái tinh thần tình huống hơi có chút tương cận người, tại đối mặt Tà Đế xá lợi thời điểm, chắc chắn một trận chiến.

“Ta biết rõ! Chỉ là Loan Loan ngươi biết mình trước mắt tình huống sao?”

Đối mặt Loan Loan những lời này, Chúc Ngọc Nghiên chỉ là nhẹ nhàng gật đầu. Mi tâm cái kia đạo huyết ngấn sáng quắc sinh huy. Đối với tại đồ đệ của mình Loan Loan, Chúc Ngọc Nghiên một mực là rất hài lòng, nhưng là duy nhất lo lắng phương tiện là Loan Loan tại đối mặt Đạo Công Tử lúc luân phiên bị nhục.

Đây đối với Loan Loan tình huống cũng không tốt.

Với tư cách người từng trải Chúc Ngọc Nghiên đã muốn nhìn ra Loan Loan một chút tình huống, đó chính là Loan Loan đã tại bản thân chút bất tri bất giác lâm vào tình kiếp.

Mà trước mắt Đạo Công Tử tình huống cơ hồ cùng lúc trước Tà vương độc nhất vô nhị, Chúc Ngọc Nghiên càng theo Loan Loan trên người thấy được bóng dáng của mình, này không thể không nhường Chúc Ngọc Nghiên lo lắng.

Người, sợ nhất so sánh.

Vô luận nam nhân cùng nữ nhân. Cũng là đồng dạng.

Lúc trước Bích Tú Tâm cùng Chúc Ngọc Nghiên đối với

Thạch Chi Hiên đồng dạng, mà trước mắt Loan Loan cũng là như thế rồi. Trong giang hồ tuổi trẻ trong đám cao thủ đồng lứa, Đạo Công Tử đã muốn nhảy ra trẻ tuổi trình tự, liền xem thiên hạ. Cơ hồ không có trẻ tuổi có thể cùng so sánh với.

Đối mặt sư phụ này vừa hỏi, Loan Loan không khỏi sững sờ, tâm tư nhanh quay ngược trở lại, rất nhanh Loan Loan liền hiểu rõ ra, nhất thời trầm mặc.

Tựu tại Chúc Ngọc Nghiên cùng Loan Loan thầy trò hai người trầm mặc mà chống đỡ thời điểm, tại phía xa Thiếu Soái Quân trên địa bàn, tình huống lại lần nữa phát sanh biến hóa.

"…"

Từ Tử Lăng sắc mặt nói không nên lời ngoài dự tính, nguyên bản hắn đã muốn làm xấu nhất tính toán, nhưng là sự tình phát triển hãy để cho Từ Tử Lăng không phản bác được.

Sư Phi Huyên là tới khuyên chính mình, muốn dùng thiên hạ làm trọng, khuyên bảo Khấu Trọng… Không, xác thực nói là khuyên bảo sư phụ mình.

Nhưng là Sư Phi Huyên mà nói còn không có nói đến một nửa, sự tình liền đã xảy ra cực kỳ quỷ dị biến hóa.

Đường đường Từ Hàng Tĩnh Trai tiên tử, truyền nhân, dĩ nhiên là bất ngờ nôn khan lên.

Đây là cái gì tình huống?

Một màn này, nhường Từ Tử Lăng vô cùng ngạc nhiên.

Này một tình huống, không chỉ có nhường Từ Tử Lăng ngoài dự tính, càng làm cho Sư Phi Huyên mình cũng là sắc mặt tái nhợt, ngốc trệ xuống.

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, Sư Phi Huyên vội vàng trở lui, một mình lưu lại Từ Tử Lăng một đầu sương mù, đứng ở nơi đó thổi gió mát.

Nhìn qua Sư Phi Huyên này cũng như chạy trốn bóng lưng, Từ Tử Lăng cảm giác mình tựa hồ phát hiện cái gì cực kỳ trọng yếu chân tướng.

Chương 202 : Đại Tông Sư (thượng)

202 chương Đại Tông Sư (thượng)

Gió mát từ từ.

Một tòa xa hoa xe ngựa dọc theo đại lộ chậm rãi trên đường.

Này chiếc xe ngựa cùng bình thường thế gia xe ngựa bất đồng, kia xa hoa có lẽ so ra kém gia phong thế gia cái chủng loại kia…, nhưng là trong đó tại đồng dạng không sai.

Cả người bất đồng chính là, này chiếc xa hoa trên xe ngựa đánh xe là không là nam tử, mà là một gã đeo mũ rộng vành cái khăn che mặt nữ tử ngồi ở chỗ kia, vung khẽ lấy roi ngựa, mà ở bên cạnh của nàng thì là để đó một thanh dài nhỏ mà hơi có vẻ xa hoa bội kiếm.

Nếu là có trong giang hồ địa vị không thấp người tại nơi này, tất nhiên sẽ nhận ra nữ nhân này chính là là lúc trước ám sát Dương Quảng mà huyên náo xôn xao La Sát nữ, Dịch Kiếm đại sư đại đệ tử —— Phó Quân Sước.

Mà có thể làm cho đường đường La Sát nữ đánh xe người, tại toàn bộ thiên hạ trong lúc chỉ sợ là Ninh Đạo Kỳ cũng không có cái này năng lực nhường Phó Quân Sước cam tâm tình nguyện, tại thiên hạ này, có thể làm

cho Phó Quân Sước cam tâm tình nguyện chỉ có một người, đó chính là sư phụ của nàng —— Dịch Kiếm đại sư phụ Thải Lâm.

“Lái!”

Theo Phó Quân Sước này hơi lãnh ý thanh âm quanh quẩn, tuấn mã cất vó, mang theo một hồi bụi mù, kéo lấy xe ngựa nhanh hơn tốc độ.

Đúng lúc này.

Phó Quân Sước cửa phía sau mành bị đẩy ra, Phó Quân Tường từ bên trong chui ra, ngồi ở chính mình đại tỷ Phó Quân Sước bên cạnh, bắt đầu dùng đến chính mình hiếu kỳ ánh mắt đánh giá cảnh sắc chung quanh.

So với Trung Nguyên mà nói, Cao Ly cuối cùng kém hơn quá nhiều.

Lúc trước nếu không phải nhà mình sư phụ dẫn đầu kháng Tùy, trước mắt Cao Ly chỉ sợ đã sớm thần phục tại Dương Quảng dưới chân.

Cho nên, đối với Cao Ly mà nói, Dịch Kiếm đại sư phụ Thải Lâm liền là bọn hắn thần.

Đáng tiếc đối với Phó Thải Lâm mà nói, hắn đúng là vẫn còn một cá nhân, biết về già sẽ chết, vì Cao Ly cuộc sống sau này, hắn không có khả năng một mực dưới sự bảo vệ đi, hắn tất phải vì Cao Ly làm chuẩn bị. Phải biết rằng trước mắt Trung Nguyên phân tranh đã muốn dần dần có trong sáng thế cục, cho nên Phó Thải Lâm cần

đặt cược hí khúc Liên Hoa Lạc.

Mà lựa chọn của hắn chính là Lý phiệt, mà kia nguyên nhân căn bản chính là Phật môn.

Bởi vì Phật môn theo trong xương mà nói, xem trọng chính là khiêm tốn. Đối ngoại người cũng là từ bi vi hoài.

Tại Phó Thải Lâm trong mắt, hắn lựa chọn Lý phiệt, chính là coi trọng Phật môn trong từ bi vi hoài vật này, hơn nữa Lý phiệt người cũng là người tin phật, đây càng nhường Phó Thải Lâm có chỗ quyết định.

Mặt khác liền là của mình nhị đồ đệ Phó Quân Du tình huống, hai bên kết hợp, Phó Thải Lâm đến đây Trung Nguyên rồi.

Cùng đi đúng là hắn còn lại hai cái đồ đệ.

“Oa!”

Lên tiếng kinh hô. Phó Quân Tường tuy nhiên cũng là Phó Thải Lâm đồ đệ, nhưng là cùng nàng hai cái tỷ tỷ bất đồng, nàng trước kia hoạt động phạm vi bất quá là tại Cao Ly, căn bản sẽ không có đặt chân qua nhà Hán tráng lệ Hà Sơn.

Trước mắt vừa thấy, trong nội tâm tất nhiên là kinh ngạc.

Thậm chí, rất xa hắn còn gặp được xa xa này bốc lên khói đặc. Chính là Phong Hỏa.

Mặc dù ở đáy lòng thừa nhận Cao Ly nước nhỏ, nhưng

là Phó Quân Tường là trăm triệu sẽ không thừa nhận Trung Nguyên này đại địa so sánh với Cao Ly phải tốt, trong lòng của nàng, cân nhắc chính là Trung Nguyên đại địa tốt nhất là một mực đánh tiếp, chết hết mới tốt.

Nói như vậy, Cao Ly liền an toàn, thậm chí Cao Ly còn có thể xuôi nam. Mở rộng quốc thổ phạm vi.

Tại nội tâm trong, Phó Quân Tường lại không quá tán thành nhà mình sư phụ cùng đại tỷ quyết định, nàng cảm thấy hẳn là vẫn là dùng Dương công bảo tàng dẫn động chiến hỏa, nhưng là tại sư phụ cùng đại tỷ phân tích, Phó Quân Tường cũng trầm mặc.

Dệt hoa trên gấm không bằng đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Trong lời nói hàm nghĩa Phó Quân Tường vẫn là hiểu rõ.

Trước mắt Trung Nguyên trong Phật Đạo ma chi tranh, nhưng ở Phó Thải Lâm xem ra đúng là vẫn còn Phật môn thế lớn, bọn họ do Từ Hàng Tĩnh Trai lựa chọn Dương Kiên chỗ đó lấy được thu hàng cùng nội tình thật sự là quá lớn, xa xa không phải là trong thời gian ngắn có thể san bằng.

Rồi hãy nói Đạo môn tuy nhiên nội tình càng thêm lâu dài. Nhưng là Đạo môn nội bộ lâm vào nội chiến, cho dù là Đạo Công Tử nghịch thiên mà đi, chỉ sợ cũng không cách nào thành công.

Tại trong chuyện này, duy nhất đáng giá lo lắng chính là Nam Lĩnh Tống phiệt Thiên Đao Tống Khuyết.

Bất quá tại Phó Thải Lâm xem ra, điểm này Từ Hàng Tĩnh Trai Phạm Thanh Tuệ tự nhiên nên tinh tường, nghĩ đến nàng đi gặp giải quyết. Nếu không mà nói, Phật môn nghĩ muốn triệt để nhằm vào Đạo Công Tử. Chỉ sợ là rất khó.

“Đại tỷ, đoạn đường này đi Trường An có còn xa lắm không?”

Phó Quân Tường ngồi ở Phó Quân Sước bên cạnh, cùng Phó Quân Sước đầu đội mũ rộng vành lụa trắng bất đồng, Phó Quân Tường nhưng lại tố diện(ý chỉ mỹ nữ không son phấn) chỉ lên trời. Không kiêng nể gì cả biểu hiện ra mỹ mạo của mình. Đoạn đường này theo Cao Ly xuôi nam đến nay, đã đi rồi vài ngày rồi, nhưng là Phó Quân Tường phát hiện tựa hồ cùng mục đích cũng không có thiếu cự ly.

Thoạt nhìn, Trường An thật xa, Trung Nguyên này thật lớn.

“Ngô!”

Mặt đối với chính mình tiểu muội vấn đề, Phó Quân Sước trầm ngâm sẽ, trong lòng tính toán sau một lúc, này mới mở miệng nói ra: “Đại khái còn có hai ngày đường xá!”

“Trung Nguyên này của cải dồi dào, không so với chúng ta chỗ đó!”

Phó Quân Sước thấy tiểu muội của mình miệng đều

nhanh muốn đô mất, dùng một loại cảm thán ngữ khí nói ra.

Cho dù là trước mắt Trung Nguyên đại địa đánh thành bộ dáng như vậy, nhưng mà Cao Ly sở cầu vẫn là tự bảo vệ mình, về phần Cao Ly trong đó những thứ kia dã tâm bừng bừng người, Phó Quân Sước lại là không thể trông nom đến bọn họ. Bọn họ cho rằng Trung Nguyên đại địa như vậy, có thể muốn làm gì thì làm sao?

Những thứ này dã tâm bừng bừng gia hỏa, sao có thể hiểu được sư phụ khổ tâm?

Nếu không mà nói, lấy Dịch Kiếm đại sư Đại Tông Sư danh hào, Phó Thải Lâm căn bản không cần tự mình mang theo đồ đệ tới Trường An bái phỏng Lý phiệt.

Một đường đi tới, Phó Quân Sước tâm tình cũng có chút buồn bực, xa không có có tiểu muội của mình như vậy không có tim không có phổi.

Trừ đó ra, nàng chính là lo lắng lên của mình nhị muội Phó Quân Du tình huống tới.

Tại đi vào Trung Nguyên đại địa vài ngày sau, các nàng đoàn người cũng đã nghe nói này cơ hồ truyền khắp giang hồ Dương công bảo tàng tin tức, kia địa điểm cũng đã xác định xuống tới, đó chính là Trường An.

Tại đã được biết đến tin tức này sau, Phó Quân Sước cùng Phó Quân Tường hai người liền triệt để lo lắng, về phần Phó Thải Lâm tuy nhiên không nói gì thêm, nhưng là thân vì đồ đệ hai người vẫn là rất rõ ràng cảm thấy sư

phụ trong mắt lo lắng.

Hai tỷ muội người lẫn nhau liếc nhau một cái, trong khoảng thời gian ngắn yên tĩnh trở lại.

Chỉ còn lại tuấn mã tê minh cùng bánh xe Ọt Ọt âm thanh lọt vào tai.

Một trận gió thổi qua, nhấc lên cửa phía sau mành vải xanh, lộ ra người ở bên trong.

Một thanh xưa cũ trường kiếm.

Một cái khoanh chân mà ngồi, nhắm mắt dưỡng thần xấu xí nam tử.

Gió thổi tiến trong xe, mang theo này một đầu tóc đen rung động.

Tình cảnh này, làm cho người một loại có chút hoàn mỹ tự nhiên hương vị.

Trường An.

Ngắn ngủn trong vòng vài ngày, khiến cho nguyên bản mạnh khỏe Trường An triệt để trở nên ngư long hỗn tạp bắt đầu.

Trên đường đi qua, ai cũng không biết theo ngươi bên người đi qua người là ai, có thân phận gì, càng không biết có ai cư cao ở cửa sổ nhìn ra xa phía dưới cảnh sắc.

Đeo theo Lỗ Diệu Tử trên tay có được mặt nạ, Nhạc Duyên một thân bạch y ở Trường An trong đó đi lang thang.

Tới thế giới này thời gian lâu như vậy tới, hắn đi dạo qua Dương Châu, nhận thức này pháo hoa tháng ba, cũng đã gặp Đông Đô Lạc Dương phồn hoa, này do Dương Quảng mà đúc thành mới to lớn, nhưng là với tư cách không ít hoàng triều đế đô Trường An, lúc này đây lại là lần đầu tiên.

Cùng Đông Đô Lạc Dương bất đồng, tại phồn hoa trên Trường An muốn kém hơn một chút, nhưng là tại nội tình trên cũng không phải Lạc Dương đủ khả năng so sánh với, phải kém hơn không ít. Dù sao Đông Đô Lạc Dương là Dương Quảng kiến tạo thành mới, mặc dù có Đông Đô danh xưng, nhưng nó chỉ là thành mới.

Luận nội tình, tất nhiên là so ra kém Trường An.

Trước mắt tuy nhiên Trường An lúc trước cũng đã trải qua chiến hỏa, nhưng ở mặc dù là Nhạc Duyên không thừa nhận cũng không được thân là môn phiệt thế gia Lý phiệt quả thật có lấy một bộ. Không triệt để đánh vỡ thế gia môn phiệt lũng đoạn đến nay, nghĩ lấy đến triệt để thi triển, không thể nghi ngờ rất khó.

Mặc dù là tại nguyên trong chuyện xưa, Khấu Trọng cũng cần Thiên Đao Tống Khuyết Tống phiệt to lớn tương trợ, đây cũng là nguyên do một trong.

Phải biết rằng trước mắt thế gia tại đã trải qua Dương Quảng một ít dạng cách làm sau, có thật lớn đề phòng

tâm tư, khoa cử đã muốn dao động bọn họ căn cơ. Từ đó sau, thế gia không ở, nhưng là môn phiệt càng tồn tại. Từ xưa đến nay, thế gia có lẽ biến mất, nhưng là có đông tây gì đó nhưng lại thủy chung tồn tại.

Làm ổn định dân vì lộ tuyến, triệt để lật tung, điểm này Nhạc Duyên cũng nghĩ qua, nhưng cuối cùng lại là không có dạy bảo Khấu Trọng cái này. Bởi vì trước mắt cục diện thật sự là quá mức phức tạp, Đột Quyết, Tây Vực, Thổ Phiên còn có Cao Ly ngoại hạng tộc cũng có tâm tư nghĩ muốn tại Trung Nguyên đại địa này khối thịt béo trên cắn lên một ngụm.

Như Khấu Trọng đi đường này mà nói, như vậy hắn liền sẽ triệt để đứng ở môn phiệt thế gia mặt đối lập, điểm này thậm chí so sánh với khoa cử cho môn phiệt thế gia mang đến sợ hãi muốn càng lớn, khoa cử tuy nhiên dao động căn cơ, nhưng là cửa đối diện phiệt thế gia mà nói, nó đồng dạng có chỗ tốt.

Đó chính là khoa cử chế độ cho môn phiệt thế gia thứ xuất đệ tử tiền đồ.

Khoa cử là một phần mạn tính dược tề.

Môn phiệt thế gia chỉ có thể cắn răng nuốt vào, nhưng là như chọn lựa mặt khác này phương thức cực đoan, triệt để nguy hiểm cho tất cả môn phiệt thế gia ích lợi thời điểm, Nhạc Duyên cơ hồ có thể khẳng định, nơi này tuyệt đại đa số người đang cùng đường phía dưới chắc chắn dẫn ngoại tộc nhập quan.

Đối với bọn họ mà nói, lợi ích của gia tộc so sánh với

dân tộc ích lợi trọng yếu hơn. Có ngàn năm thế gia, không có ngàn năm vương triều.

Đây cũng là cuối cùng Nhạc Duyên chọn lựa đổi trắng thay đen đích căn bản nguyên do một trong.

Trước mắt thống trị thiên hạ lực lượng, vẫn tại môn phiệt thế gia trong.

Bởi vì cái gọi là tranh đấu giành thiên hạ dễ dàng, nắm chính quyền khó, đã là như thế.

Tầm mắt bốn phía dò xét, Nhạc Duyên trên tay nắm lấy quạt xếp ngược lại đi dạo có chút thoải mái, thậm chí tại một chỗ buôn bán quán nhỏ chỗ, Nhạc Duyên còn mua một thanh cực kỳ xa hoa sắc bén tiểu đao, bất quá lòng bài tay lớn nhỏ, trên mặt càng làm đẹp lấy Tây Vực mà có bảo thạch.

Tuy nhiên so ra kém Nguyệt Khuyết, nhưng là tại nhỏ vật trong này tiểu đao ngược lại làm rất là không tệ.

Cuối cùng một phen quanh đi quẩn lại sau, Nhạc Duyên đi tới một chỗ tương đối yên tĩnh địa phương.

“Vô Lậu tự!”

Trước mặt cách đó không xa là một tòa chùa miếu.

So với náo nhiệt phố xá mà nói, nơi này cũng muốn yên tĩnh không ít.

Dù sao, chùa miếu đạo quan, cũng xem trọng tĩnh một

trong chữ, trong đó đặc biệt đạo quan vì quá mức.

Nơi này tuy nhiên tương đối chếch, nhưng là nơi này khách hành hương thật cũng không thiếu, lui tới ở bên trong, đứng ở một bên Nhạc Duyên ngược lại gặp được không ít trước tới dâng hương cầu nguyện người.

“Hàaa…!”

“Tà vương trước mắt thật đúng là nhàn nhã!”

Trong tay quạt xếp vừa thu lại, Nhạc Duyên nghiêng đầu đánh giá một hồi lâu, mỉm cười nhìn một hồi lâu, liền giẫm chận tại chỗ theo đám người đi vào Vô Lậu tự.

Bước vào Vô Lậu tự.

Nhạc Duyên tại theo đám người vòng vo mấy cái góc sau, liền xa xa gặp được đang tại để tin chỉ giải thích nghi hoặc Đại Đức thánh tăng.

“Ừ…”

Hình như có sở giác ở bên trong, Đại Đức thánh tăng chợt quay đầu lại, tầm mắt đã rơi vào này đứng ở trong góc nhỏ hướng phía chính mình cười bạch y người xa lạ.

Chương 203 : Đại Tông Sư (trung)

203 chương Đại Tông Sư (trung)

Hai chén trà thơm.

Hai người đối mặt mà ngồi.

Mặt nạ trên mặt đã muốn vạch trần rơi, lộ ra chân thật diện mục, Nhạc Duyên một bên uống trà, một bên dùng một loại rất là nghiêm túc rất nghiêm túc tầm mắt thỉnh thoảng quét dọn trước mặt Tà vương Thạch Chi Hiên này lòe lòe tỏa sáng đầu bóng lưỡng liếc.

Mặc dù là Tà vương gặp phải sự tình trước núi thái sơn sụp đổ mà mặt không đổi sắc, trừ bỏ tại mặt đối với nữ nhi của mình Thạch Thanh Tuyền thời điểm sẽ xuất hiện ba động bên ngoài, thời gian khác đều có được hắn nên có khí thế. Nhưng tại thời khắc này, đối mặt Đạo Công Tử Nhạc Duyên này thỉnh thoảng nhìn về phía chính mình đầu bóng lưỡng quỷ dị ánh mắt, Tà vương Thạch Chi Hiên cũng cảm thấy có chút kỳ quái rồi.

“…”

Xem còn là đã nhận ra Tà vương Thạch Chi Hiên này bất mãn trong lòng, Nhạc Duyên nâng chung trà lên cạn uống một hớp sau, lúc này mới dùng một loại cảm thán ngữ khí nói ra: “Tà vương quả thật không hổ là Tà vương!”

“Chiêu thức ấy minh tu sạn đạo ám độ trần thương thủ đoạn, quả thực dùng là mờ ảo!”

“Nhất là chứng kiến Tà vương trước mắt kiểu tóc thời điểm, để cho ta càng nhịn không được cảm thán, lúc trước ta cũng vậy từng có cuộc sống như vậy, đã làm một thời gian ngắn tiểu hòa thượng, chỉ là so ra kém Tà vương mềm lòng, càng không có Tà vương này thánh tăng danh xưng!”

Trong đầu không khỏi hồi tưởng lại ban đầu ở Hằng Sơn trên thời gian, Nhạc Duyên dùng một loại hoài niệm ngữ khí nói ra.

“…”

Thạch Chi Hiên nghe vậy sững sờ, có chút không nói gì.

Bất quá đối với Đạo Công Tử xuất thân lai lịch, Thạch Chi Hiên ngược lại theo một câu nói kia trong đoán được một chút. Phải biết rằng Đạo Công Tử là lai lịch ra sao, tại hữu tâm nhân trong mắt vẫn là một điều bí ẩn, hắn tựa hồ là một cái không có quá khứ người.

Vừa xuất hiện, chính là công tử danh xưng, nhận Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người làm đồ đệ, lấy được đạo gia trân bảo Trường Sinh Quyết, càng coi đây là trao đổi, nắm bắt Hoa Sơn sáng lập Thuần Dương.

Chẳng lẽ lại…

“Nhạc công tử, ngươi là như thế nào nhận ra Thạch mỗ

hay sao?”

Lắc đầu cười yếu ớt, giờ khắc này Tà vương Thạch Chi Hiên bảo tướng trang nghiêm, mười đủ mười cao tăng bộ dáng. Chỉ là. Tà vương Thạch Chi Hiên có một chút rất là nghi hoặc, đó chính là mình ở nơi này thân phận là như thế nào bị Đạo Công Tử Nhạc Duyên phân biệt ra tới.

Phải biết, lúc trước hắn tại Tứ đại thánh tăng chỗ đó học trộm võ công, nếu không phải mặt sau chế Bất Tử Ấn Pháp xuất hiện cạm bẫy, chỉ sợ là Tứ đại thánh tăng cũng nhìn không ra tới. Có thể là đối phương thật là liếc nhận ra thân phận của mình, điểm này nhường Thạch Chi Hiên rất là để ý.

Hắn dịch dung ngụy trang, tại đây trong giang hồ cũng có thể được xưng tụng là thiên hạ vô song. Nhưng là Đạo Công Tử Nhạc Duyên nhưng lại liếc đoán được chính hắn một tại Trường An che giấu tung tích. Trong chuyện này chỗ đại biểu ý nghĩa có thể nghĩ.

Thạch Chi Hiên không cho rằng Đạo Công Tử có thể chân chính nhìn ra bản thân nền tảng tới, trừ phi ——

“Sư Phi Huyên nói cho ta biết đấy!”

Đối mặt Thạch Chi Hiên hỏi thăm, Nhạc Duyên đón Tà vương tầm mắt, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, như vậy hồi đáp.

“Nàng nha…”

“Thì ra là thế!”

“Thạch mỗ minh bạch!”

Mí mắt có chút hợp lại, Thạch Chi Hiên sắc mặt không có có bất kỳ biến hóa. Chỉ là nhàn nhạt ứng một câu.

Lời này tự nhiên không phải là Sư Phi Huyên nói cho Nhạc Duyên, bất quá hắn thật là biết rõ tại trong nguyên thư cho dù là An Long chỉ sợ cũng không biết này thân phận, cuối cùng nhưng lại Sư Phi Huyên nói cho Từ Tử Lăng điểm này. Một câu nói kia đại biểu cái gì, Nhạc Duyên đã hiểu.

Tà vương Thạch Chi Hiên trước mắt hồi phục Đại Đức thánh tăng thân phận, mục đích đã muốn chỉ có một, đó chính là Tà Đế xá lợi, hắn đã muốn làm cuối cùng quyết định.

Này thân phận ý nghĩa. Đối với những người khác mà nói, kia hàm nghĩa vô cùng khắc sâu.

Thạch Thanh Tuyền không nói, mà là Sư Phi Huyên nói, hiển nhiên lẫn nhau quan hệ trong đó đã muốn triệt để hướng đi đối lập.

Tà vương chung quy là chân chính Tà vương, Sư Phi Huyên chung quy là Từ Hàng Tĩnh Trai Sư Phi Huyên.

Sắc mặt không thay đổi, không có có bất kỳ kia thần sắc hắn, liền phảng phất giống như khám phá hồng trần, hiểu rõ cuộc đời ảo huyền đắc đạo cao tăng, đây cũng là trước mắt Tà vương Thạch Chi Hiên.

Tầm mắt thu hồi. Nhạc Duyên cũng biết Thạch Chi Hiên chân chính tình huống.

“Đạo Công Tử là vì sao mà đến?”

Ngẩng đầu, Thạch Chi Hiên tầm mắt lại đã rơi vào trước mặt Đạo Công Tử trên người, biết rõ còn cố hỏi hỏi một câu như vậy mà nói.

Trường An trước mắt là Lý phiệt trọng địa, là Đô thành, hơn nữa Lý Tú Ninh chết đã bị Lý phiệt tính tại Khấu Trọng trên đầu, hai người quan hệ trong đó hiển nhiên sẽ không hòa hợp, có thể nói là ngươi chết ta sống không sai biệt lắm.

Lấy ơn báo oán?

Không!

Trên thực tế tuyệt đại đa số này đây thẳng báo oán. Chỉ có báo không được oán, chỉ có kẻ yếu, vừa kêu lấy ơn báo oán.

Đây là Tà vương Thạch Chi Hiên trong mắt cách nhìn.

Lý Tú Ninh chết, cái này đại biểu bất kể như thế nào. Lý phiệt cùng Đạo Công Tử nhất mạch là không thể nào chân chính cùng tồn tại.

“Tà vương vì sao mà đến, tại hạ cũng là vì sao mà đến!”

Đối mặt Tà vương vấn đề này, Nhạc Duyên ha ha cười,

không có có bất kỳ giấu diếm nói ra của mình ý đồ đến.

Trước mắt đối với Nhạc Duyên cùng Thạch Chi Hiên mà nói, Dương công bảo tàng cũng không lên chuyện gì tác dụng, chỉ có Tà Đế xá lợi mới là hai người truy cầu.

Tà vương cần Tà Đế xá lợi tới thống trị tinh thần của mình phân liệt, mà Đạo Công Tử Nhạc Duyên thì là cần trong đó tinh nguyên vì chính mình gia tăng đầy đủ công lực.

“Ha ha!”

Cười ôn hòa âm thanh làm cho người ta không cảm giác bất luận cái gì ấm áp, tuy nhiên vẫn là thánh tăng bộ dáng, nhưng là trong ánh mắt nhưng lại làm cho người ta đông lạnh thấu xương tủy lạnh như băng sát ý.

Tà Đế xá lợi, đối với Thạch Chi Hiên mà nói, hắn là cần phải không thể.

“Bất quá trước mắt chúng ta không là địch nhân!”

“Tà vương biết được hiểu, hiện tại trong thiên hạ tuyệt đại đa số người giang hồ cũng biết Dương công bảo tàng tại Trường An, tình huống như vậy đối với ngươi ta tới nói là dạng gì tình huống, tự nhiên cũng biết!”

Đặt chén trà xuống, đối mặt Tà vương này không kiêng nể gì cả sát ý, Nhạc Duyên làm như không thấy, nói ra: “Đến lúc đó chỉ sợ cần đối mặt không chỉ là Lý phiệt người, còn có Ma Môn cái khác cao thủ, cùng với Phật Đạo hai giáo cao thủ đứng đầu!”

Âm Quý phái cùng Từ Hàng Tĩnh Trai tuy nhiên đối địch, nhưng là song phương lẫn nhau hiểu rõ sâu đậm.

Đối với Phật môn mà nói, bất kể là Tà Đế xá lợi vẫn là cái khác, có thể tại nơi này nắm bắt Đạo Công Tử cùng Tà vương, như vậy Phật môn danh vọng đem triệt để đạt đến đỉnh ngọn núi, lấy chính áp tà, một bước này đối với Phật môn mà nói, là một bước tốt quân cờ.

Ở dưới tốt, như vậy có thể thu quan rồi.

Hơn nữa ban đầu ở Đại Thạch Tự Nhạc Duyên không có giết Hầu Hi Bạch, như vậy Tà Đế cái kia bốn đồ đệ mà nói tất nhiên đã rơi vào Sư Phi Huyên trong tai.

Cho nên bất kể như thế nào, ván này Phật môn tất nhiên sẽ động thủ.

Sát khí tiêu tán, Tà vương Thạch Chi Hiên trước mặt sắc cũng có chút chìm xuống tới, hiển nhiên hắn cũng biết trước mắt cục diện. Hắn cùng với trước mặt Đạo Công Tử Nhạc Duyên, hai người thế nhưng sẽ ở này chút bất tri bất giác, cũng đã trở thành rất nhiều người cái đinh trong mắt.

Ngọc Nghiên quả thật hảo thủ đoạn!

Trong nội tâm đã hiện lên một tia cảm thán, Thạch Chi Hiên nhưng lại bất ngờ nói ra: “Lúc trước Nhạc công tử theo lời hợp tác, Thạch mỗ vẫn cho là là Thiếu Soái Quân chuyện tình. Cho tới bây giờ mới hiểu được, là Tà Đế xá lợi chuyện tình!”

“Nhạc công tử, đúng là hảo thủ đoạn giỏi tính toán hảo tâm cơ!”

Có thể phân liệt Đột Quyết, phá vỡ Đại Tùy Thạch Chi Hiên là người phương nào?

Tại Đạo Công Tử nói ra câu nói kia sau, hắn rất nhanh liền minh bạch lúc trước cái kia một phần hợp tác. Nhìn xem phía trước mặt thanh niên, bộ kia cười ha hả trên nét mặt, lại lại dẫn một đám thuộc về kiếm khách lạnh như băng. Ngoài miệng rồi lại là công tử loại đa tình giọng điệu, như vậy phức tạp mâu thuẫn người, cho dù là hắn Tà vương cũng là lần đầu tiên thấy.

Càng làm cho Thạch Chi Hiên để ý vẫn là người trước mắt tâm kế…

Đây hết thảy, chỉ sợ là từ đối phương sáng tạo Thuần Dương phái thời điểm cũng đã bắt đầu.

Thạch Chi Hiên càng có một loại cảm giác, đó chính là hắn cùng với hắn là cùng một loại người, liền hai cái đồ đệ chỉ sợ cũng như thế.

Đạo Công Tử cho chính hắn an bài một con đường đường. Hắn chính là dọc theo tại lấy con đường này đi từ từ lấy, lấy một loại nhàn nhã đa tình rồi lại lạnh lùng tư thái, hướng này mục tiêu từng bước một đạp đi.

Tình thật sự!

Nhưng là tính toán cũng thật sự, liền giống như hắn

cùng nữ nhi của mình Thạch Thanh Tuyền!

Đây cũng là hai người điểm giống nhau.

“Hàaa…!”

Nghe vậy không khỏi cười, đối với Tà vương mà nói, Nhạc Duyên tựa hồ là nghe thấy được tán thưởng bình thường, rất là khiêm tốn nói: “Ta thủ đoạn so với Tà vương cánh tay phân liệt Đột Quyết này vô cùng công lao cuối cùng không thể so sánh với! Điểm này. Ta còn là kém Tà vương một chút!”

Không phải là giả bộ, mà là thái độ chân thành. Bất luận như thế nào, Thạch Chi Hiên phân liệt Đột Quyết, đây cũng là chớ công lao lớn.

Ngắm lên trước mắt Đạo Công Tử biểu hiện, Thạch Chi Hiên liền biết rằng lúc trước chính mình tại này trong sân cùng đối phương vừa thấy, cũng không có bất luận cái gì suy đoán sai lầm.

Đạo Công Tử tình huống, đã muốn so với chính mình còn muốn nghiêm trọng.

Chỉ là không biết đối phương chọn lựa thủ đoạn gì, sinh sinh áp chế xuống tới. Mà trong chuyện này chỉ sợ là dung hợp thất bại. Trước mắt đối phương áp chế thủ đoạn đã muốn dần dần mất đi hiệu quả, chỉ sợ không quá thời gian quá dài, liền sẽ triệt để bạo phát đi ra.

Phải biết rằng lần đầu tiên gặp mặt thời điểm cũng không phải như thế, tại lần thứ hai gặp mặt thời điểm

hắn Thạch Chi Hiên liền nhìn ra mánh khóe, nhưng là hiện tại lại lần nữa gặp mặt, cũng đã triệt để có thể cho người nhìn ra biến hóa. Mà sự biến hóa này, thì là tại Phi Mã mục trường một trận chiến qua đi. Hiển nhiên thiền chủ cùng Nhạc Duyên một trận chiến ảnh hưởng trước mắt đã muốn chậm rãi hiện lên.

Áp càng hung ác, bắn ngược càng lợi hại.

Đối với này điểm, Tà vương Thạch Chi Hiên lòng có nhận thức.

Nhắm mắt trầm tư một hồi lâu, Tà vương Thạch Chi Hiên lúc này mới giơ lên nhíu lông mày. Nói ra: “Hợp tác từ là có thể!”

“Này…”

“Hợp tác vui sướng!”

Nói xong, Nhạc Duyên liền chậm rãi đứng người lên, hướng ngồi ngay ngắn tại chỗ đó Tà vương Thạch Chi Hiên làm một cái Phật môn tín đồ vừa làm chắp tay trước ngực cấp bậc lễ nghĩa sau, này liền xoay người ly khai.

Về phần hợp tác lấy được Tà Đế xá lợi chuyện về sau…

Mọi người đều biết.

Nhìn qua Nhạc Duyên bóng lưng rời đi, Thạch Chi Hiên từng chút từng chút gõ mõ, ngoài miệng lẩm bẩm kinh Phật, nhất thời thánh tăng khí chất quanh quẩn tại trong

sương phòng.

Còn trẻ như vậy người…

Thật giống như thấy được chính mình, uy hiếp thật sự là quá lớn.

Càng phát muốn giết chết đối phương a!

Tựa hồ là đã nhận ra tinh thần của mình biến hóa, Đại Đức thánh tăng trong miệng kinh Phật một chầu, nhất thời niệm lên A di đà phật tới.

Vô Lậu tự bên ngoài.

Dạo bước mà ra Nhạc Duyên đã muốn một lần nữa mang lên trên mặt nạ, trong tay quạt xếp nhẹ lay động, lại lần nữa hóa thành trước công tử văn nhã.

Tà vương sát ý hắn cảm nhận được.

Trong lòng của hắn đồng dạng dâng lên muốn kiếm trảm Tà vương xúc động, đây là cao thủ đứng đầu cảm ứng.

Bất quá Nhạc Duyên rất rõ ràng trước mắt tình huống, cho nên điểm này hắn hết sức tinh tường, hiện tại chắc là sẽ không động thủ. Chỉ có tại lấy đến này Tà Đế xá lợi, hai người mới là triệt để lúc trở mặt.

Thạch Chi Hiên biết rõ.

Nhạc Duyên đồng dạng biết rõ.

Mà cùng lúc đó.

Trường An lại lần nữa nghênh đón Tứ đại tuyệt đỉnh cao thủ.

Chính là Phật môn Tứ đại thánh tăng, giá lâm Trường An.

Chương 204 : Đại Tông Sư (hạ)

204 chương Đại Tông Sư (hạ)

Kỳ thật thời gian trôi qua rất nhanh.

Trước mắt Trường An tuy nhiên vẫn là mặt trời rực rỡ nhô lên cao, nhưng là mùa cũng đã là sắp bắt đầu mùa đông thời gian.

Chẳng qua là tại đây một năm thì khí trời thì tốt hơn, nhiều mưa nhiều tuyết thời gian cũng không nhiều.

Mặc dù là tại chiến loạn thời gian, nhưng là Trường An bởi vì bị Lý phiệt đánh hạ thời gian tương đối sớm, tại đối phương thống trị, lại coi như là khôi phục không ít tình huống. Hơn nữa này một năm cũng xem là tốt, đối với dân chúng mà nói là một mùa thu hoạch mùa.

Ít nhất là tại Trung Nguyên đại địa lâm vào chiến loạn sau, ít có mùa thu hoạch mùa.

Trường An, đường phố.

Nhộn nhịp tràng cảnh, tuy nhiên không cách nào cùng đã từng Dương Quảng trị ở dưới Trường An so sánh với, nhưng là tại trước mắt Trung Nguyên cả vùng đất đã có thểm được xem cực kỳ không sai được rồi. Loại tình huống này, chỉ sợ là trước mắt Lạc Dương cũng không so bằng tồn tại.

Dù sao, Tần vương lúc này đã tại mang binh chuẩn bị tiến công Lạc Dương, vì bước tiếp theo kế hoạch tiến hành chuẩn bị.

Ngược lại, sắp triệt để lâm vào chiến loạn Lạc Dương, tự nhiên không cách nào cùng Trường An so sánh với.

Chẳng qua là tại cao tầng nhân sĩ trong mắt, trước mắt Trường An thế cục thậm chí có thể có thể so với gặp phải chiến hỏa Lạc Dương. Tại trong thời gian thật ngắn, trong thành Trường An đã tới không ít giang hồ cao thủ, biểu hiện ra thoạt nhìn thành Trường An bình yên vô sự, nhưng chỉ cần trà trộn giang hồ người cũng biết lúc này thành Trường An thế cục đồng dạng là dấu diếm ba đào.

Dương công bảo tàng, Tà Đế xá lợi.

Hai người đủ để đem thành Trường An quấy đến long trời lở đất.

Như vậy tình huống, bất luận kẻ nào cũng không thể không đi đề cao cảnh giác, lại càng không cần phải nói Lý phiệt bản thân cũng đúng Dương công bảo tàng nhìn chằm chằm. Đối với Lý phiệt mà nói, Dương công bảo tàng chỉ có thể rơi tại trong tay của bọn hắn, nếu không mà nói một khi nghĩ đến chính mình dưới chân có có thể được xưng phải kia liền có thể được thiên hạ Dương công bảo tàng, Lí Uyên là tuyệt đối bất an.

Nhạc Duyên tại Vô Lậu tự cùng Tà vương Thạch Chi Hiên sau khi, người liền lại lần nữa tạm thời lâm vào yên lặng, dần dần biến mất xuống tới. Tại Trường An, trước

mắt trừ bỏ Phật môn cùng Đạo môn người có thể tại nơi này không kiêng nể gì cả xuất hiện bên ngoài, những người khác chỉ có thể thật cẩn thận.

Đương nhiên, Đạo môn trong Thuần Dương nhất mạch đồng dạng không thể không kiêng nể gì cả xuất hiện tại nơi này.

Nếu là bị người phát hiện tung tích. Là dạng gì hậu quả, Nhạc Duyên không cần nghĩ đến, liền có thể đủ suy đoán đi ra.

Một chỗ tương đối vắng vẻ sân.

Nhạc Duyên vẫn là một thân bạch y, không có mặc màu xanh trắng đạo bào, cũng không có một thân vàng sáng, tại hắn lúc này càng đeo được từ Lỗ Diệu Tử mặt nạ, tới che lấp thân phận của mình. Bất quá đối với so với Tà vương Thạch Chi Hiên tại Vô Lậu tự căn cứ địa. Âm Quý phái đồng dạng có cứ điểm của mình, người ta thậm chí tại Lí Uyên người cùng chăn gối đều có Âm Quý phái người. Về phần Phật môn thì lại càng không cần phải nói, đó là quang minh chánh đại tới, Đạo môn trong một số người đồng dạng có thể như thế.

Những thứ khác một ít tiểu môn tiểu phái, hay là tụ tập tại Lý phiệt trên tay cao thủ, đều có được đến tình báo con đường. Lại càng không cần phải nói môn phiệt thế gia rồi. Tại Trường An trừ bỏ trước mắt đã muốn đi về phía bại vong cách Vũ Văn thế gia bên ngoài, những thứ khác Tam gia đều có được lực lượng của mình.

Trong đó thuộc về Trường An chủ nhân —— Lý phiệt

lực lượng vì nhất.

Đối mặt lên những thế lực này tới, Nhạc Duyên cũng có được của mình cách.

Tại lúc trước Khấu Trọng trở về Dương Châu thu phục Thanh Trúc bang sau, người của bọn hắn liền bắt đầu dựa theo an bài tiến hành phát triển bắt đầu, tại Trường An, Lạc Dương lớn như vậy trong thành thị đã bắt đầu chôn xuống nhãn tuyến. Nghĩ muốn chân chính tranh bá thiên hạ, tình báo này một mặt thì không thể quá kém.

Tuy nói so ra kém Tứ đại môn phiệt thế gia nội tình, nhưng đối với tại một cái tân sinh sinh ra thế lực mà nói. Nhạc Duyên làm đã muốn rất tốt.

Trong sân.

Xuất hiện tại Nhạc Duyên bên người chính là Khấu Trọng tại Thanh Trúc bang người quen, coi như là từ nhỏ cùng một chỗ lăn lộn huynh đệ, làm vì một lần nữa nắm giữ người, Khấu Trọng đương nhiên sẽ đẩy chính mình người quen tới nắm giữ Thanh Trúc bang, mà trước mắt nam tử trẻ tuổi đã là như thế.

“…”

Nghe xong được đối phương hồi báo, Nhạc Duyên mày nhíu lại có chút căng, hiện tại Trường An nhãn tuyến thật sự là quá nhiều, càng nhiều là vẫn là rất khó phân rõ ràng những người này đến tột cùng là thuộc về cái nào thế lực. Nhưng lại là có thể khẳng định là vô luận ai có động tác, đều giấu diếm không được người khác thời

gian quá dài.

Ban ngày thì Phật môn chính đạo cùng Lý phiệt người chiếm đa số, mà buổi tối thì là người của Ma môn chiếm đa số, có thể nói một ngày mười hai canh giờ trong, cơ hồ toàn bộ Trường An đều ở những người khác nhìn soi mói.

Ngược lại, Nhạc Duyên tại thế lực trên sở chiếm cứ ưu thế cũng không có, hắn mà có lớn nhất ưu thế chính là tin tức. Là hắn đối với Dương công bảo tàng rất hiểu rõ, có thể nói tại trong những người này Nhạc Duyên là trừ người kiến tạo Lỗ Diệu Tử ngoài ý muốn hiểu rõ nhất người.

Cũng chỉ có điểm này, mới là Nhạc Duyên có thể san bằng cục diện chuẩn bị ở sau.

Trong đầu không ngừng phân tích lấy trước mắt tình huống, hiện tại Trường An chân chính nhúng tay trong đó người đều không có chính thức ra mặt. Trước mắt tại đi đầy đường loạn đi dạo cũng là từng người thủ hạ nhãn tuyến. Tay phải ngón trỏ nhẹ nhàng gõ lấy bàn đá, phát ra thanh thúy lộc cộc lộc cộc âm thanh.

Một hồi lâu.

“Ta có đồ cần ngươi giao cho một cá nhân!”

Thò tay theo tay áo của mình trong móc ra một thứ gì, đưa cho đối phương, Nhạc Duyên tiếp tục phân phó nói: “Làm cho đối phương đuổi tới thành Trường An bên ngoài, lấy làm tiếp ứng!”

“Vật này là tín vật!”

“Hơn nữa người ta cũng nhận thức ngươi!”

“Đi thôi!”

Tại nói cho đối phương biết danh tự sau, trước mặt nam tử trẻ tuổi tại Nhạc Duyên nhìn soi mói vô cùng cẩn thận rất nghiêm túc đem trên tay đồ vật thiếp thân bảo quản kỹ sau, này liền xoay người ly khai! Lúc này đây nhiệm vụ, hắn sẽ đích thân ra tay.

Cho dù là hắn không rõ ràng lắm chân tướng sự tình, nhưng là trước mắt tình huống hắn cũng có thể cảm nhận được trong đó ba đào mãnh liệt, hiển nhiên những chuyện này không phải là hắn chính là một cái Thanh Trúc bang Bang chủ có thể tham dự.

Tại hướng Nhạc Duyên rất là nghiêm túc gật gật đầu, nam tử trẻ tuổi này liền xoay người đi ra sân.

Từ đầu tới đuôi trừ bỏ vừa mới bắt đầu tình huống bẩm báo sau, không có ra những thứ khác bất kỳ thanh âm gì.

Sân, lại lần nữa lâm vào yên tĩnh.

“Phật môn Tứ đại thánh tăng cũng đến!”

“Như vậy nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, một mực bị nội chiến liên lụy tinh lực Đại Tông Sư một trong Ninh Đạo Kỳ chỉ sợ cũng đến!”

“Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên!”

“Còn có Tà vương Thạch Chi Hiên!”

“Cùng với Lý phiệt những thứ kia tìm đến cao thủ…”

“Nhiều như vậy cao thủ hội tụ Trường An, thật đúng là đặc sắc rồi!”

Thì thào tự nói lấy, Nhạc Duyên suy tư về trước mắt Trường An thế cục, cục diện như vậy có thể nói vô luận là bất luận kẻ nào cũng không có nắm chắc, tại Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên đem tin tức triệt để truyền khắp giang hồ thời điểm, thế cục đã muốn triệt để quỷ dị.

Thậm chí, chỉ sợ Ma Môn hai phái Lục đạo chỉ sợ trong đó cao thủ đứng đầu đến toàn cục, thậm chí này luôn luôn tại Đột Quyết chưa về Ma Tướng tông Tông chủ Triệu Đức Ngôn cũng có thể đi tới Trung Nguyên, Trường An chung quy là chính tà song phương chỗ hội tụ địa phương.

Mà trong đó lớn nhất mấu chốt điểm chính là này Tà Đế xá lợi, về phần Dương công bảo tàng thì là xếp hạng mặt sau.

Có thể nói, nơi này ai chiếm được Tà Đế xá lợi, như vậy sau này giang hồ liền đem là của hắn.

Trước mắt Trường An thế cục, nhường Nhạc Duyên nhớ tới Tử cấm Đỉnh cái kia một hồi kiếm đấu.

Bất quá bây giờ trận này, chỉ sợ là so với kia một hồi tràng diện càng thêm hùng vĩ, càng thêm là không có thể dự đoán.

Tựu tại Đạo Công Tử Nhạc Duyên đang suy tư kế tiếp trình tự thời điểm, thành Trường An lại lần nữa nghênh đón tuyệt đỉnh cao thủ.

Tứ đại thánh tăng tại Trường An chỗ đặt chân chùa miếu trong tiếp đãi Đạo môn Đại Tông Sư Ninh Đạo Kỳ. Phật môn Tứ đại thánh tăng chỗ đại biểu Phật môn phe phái kia bản thân căn cứ địa chính là tại Trường An, đây là Từ Hàng Tĩnh Trai lựa chọn Dương Kiên được đến thiên hạ sau hồi báo.

Sở dĩ phía trước bốn người tại Ba Thục, đó là bởi vì Phật môn cũng là sâu bao hàm trứng gà không thể đặt ở một cái trong giỏ xách nguyên nhân.

Phật môn cùng Đạo môn tuyệt đỉnh cao thủ cũng đến nơi này, đến tại Từ Hàng Tĩnh Trai trai chủ Phạm Thanh Tuệ thì là vẫn ở phía sau màn, lại là không có xuất hiện là bất luận cái cái gì tính toán.

Hai ngày sau.

Thành Trường An, Đông Môn.

Thủ vệ lấy Đông Môn thủ vệ, nhường một cỗ đến từ Cao Ly xa hoa xe ngựa thông qua được cửa thành, tiến nhập trong đó.

“Trường An!”

Ngồi ở trên xe ngựa, vẫn là vội vàng mã, đeo mũ rộng vành lụa trắng Phó Quân Sước ngắm lên trước mắt này một tòa để cho nàng có chút quen thuộc thành thị, thở dài một hơi sau, lúc này mới quay đầu đối với sau lưng trong xe nhẹ nói nói: “Sư phụ, Trường An đã đến!”

“Oa!”

“Thật náo nhiệt!”

Một tiếng duyên dáng gọi to, màn cửa bị Phó Quân Tường xốc ra, lộ ra nửa bên khuôn mặt, hiếu kỳ dùng một loại tầm mắt đánh giá trước mắt thành thị, khuôn mặt nhỏ hưng phấn.

Tại Cao Ly, Phó Quân Tường nơi nào gặp qua khổng lồ như thế náo nhiệt rồi lại phồn hoa thành thị.

Trước mắt, Phó Quân Tường coi như là mở rộng tầm mắt.

Cao Ly cuối cùng không thể cùng Trung thổ đánh đồng.

Cùng Phó Quân Tường xem náo nhiệt tình huống bất đồng, thân là Dịch Kiếm đại sư đại đệ tử Phó Quân Sước thì là có thêm nàng tiểu muội khó có thể sánh ngang kinh nghiệm giang hồ, trước mắt Trường An tại đã trải qua chiến loạn sau, vẫn là so ra kém Dương Quảng thời điểm Trường An, bất quá càng làm cho nàng kinh hãi nhưng lại trước mắt loại này bầu không khí.

Bên ngoài thoạt nhìn náo nhiệt vô cùng, nhưng là chỉ là

cẩn thận quan sát một phen, Phó Quân Sước liền phát giác lúc này Trường An nội bộ khẩn trương, hồi tưởng lại càng tiếp cận Trường An liền nghe đồn càng nhiều Dương công bảo tàng cùng Tà Đế xá lợi giang hồ nghe đồn, Phó Quân Sước liền biết rằng chuyện này nguyên nhân gây ra rồi.

Trong lòng của nàng, thì là đối với chính mình nhị muội Phó Quân Du an nguy càng phát lo lắng.

“Sư phụ, chúng ta là trực tiếp đi hoàng cung thấy Lí Uyên, hay là đi khách điếm?”

Thu hồi dò xét tầm mắt, Phó Quân Sước mở miệng hỏi.

Một hồi lâu.

Trong xe ngựa truyền ra một cái bình thản thanh âm, “Khách điếm!”, sau đó liền không hề có bất kỳ ngôn ngữ.

“Ngô!”

Gật đầu đáp ứng, Phó Quân Sước lại lần nữa vung lên lập tức roi, hướng tốt nhất khách điếm phương hướng tiến đến.

Đối với sư phụ cùng sư tỷ an bài, Phó Quân Tường không có có bất kỳ phản đối, nàng bây giờ còn tại suy nghĩ đợi chút nữa rút cá khoảng không, cùng đại tỷ của mình du lãm một chút này thành Trường An rồi.

Dịch Kiếm đại sư phụ Thải Lâm đi đến thành Trường An cũng không có người nào biết được, cho dù là tại tiến

vào cửa thành thời điểm, kiểm tra thủ vệ cũng không dám đi xốc lên môn kia mành nhìn tình huống bên trong, nhất là tại nhìn thấy đối phương quần áo xa hoa, hơn nữa đối với phương cho không sai tiền bạc sau, còn lại liền càng không cần phải nói.

Với tư cách thủ vệ cửa thành người, không phải là lăng đầu thanh, tựu là cực có nhãn lực sức lực.

Hạng người gì làm như thế nào đối đãi, trong lòng của bọn hắn đều có được của mình bàn tính. Nhất là tại đối mặt loại này an phận xa hoa thời điểm, mặc dù là trong đội ngũ có lăng đầu thanh, cũng sẽ bị trong đó càng già càng lão luyện cho an ủi xuống tới.

Trong lúc nhất thời, thành Trường An càng phát sâu không lường được rồi.

Chương 205 : Hội tụ

205 chương hội tụ

Người đến người đi.

Trên đường phố náo nhiệt cũng không ngại ngồi ngay ngắn ở lầu ba ngắm phong cảnh Phó Quân Tường tiểu tâm tư.

Chỉ là duy nhất để cho nàng có chút bất đắc dĩ chính là nhà mình tỷ tỷ cùng sư phụ cũng không đáp ứng bản thân đi ra ngoài đi dạo phố, đối với cái này một điểm Phó Quân Tường trong nội tâm vẫn là trong lòng còn có hơi buồn bực.

“…”

Một bên Phó Quân Sước ngẩng đầu, nhìn xem tiểu muội của mình này bĩu môi nhỏ bộ dáng, liền biết rằng Phó Quân Tường đối với sắp xếp của mình trong nội tâm vẫn còn có chút bất mãn. Nhìn đến đây, Phó Quân Sước không khỏi thở dài một hơi, lần đầu tiên Phó Quân Sước ẩn ẩn cảm giác mình đã từng quá mức cưng chiều của mình hai cái muội muội rồi.

So với nhị muội Phó Quân Du mà nói, Phó Quân Tường càng thêm bị sủng ái.

Cũng chính bởi vì như vậy, trước mắt nhị muội Phó Quân Du không biết tung tích, Dương công bảo tàng đại khái địa chỉ tức thì bị truyền lưu khắp thiên hạ đều biết,

Phó Quân Sước liền biết mình nhị muội nên là đụng phải nguy hiểm. Mà tương đối, Phó Quân Tường so với Phó Quân Du càng thêm là không có thể.

“Tốt lắm!”

“Đừng bĩu môi rồi!”

Thở dài một hơi, Phó Quân Sước gắp một miếng thịt đặt ở Phó Quân Tường trong chén, rồi mới lên tiếng: “Tiểu muội, ngươi không có chú ý sao? Này Trường An bây giờ là nguy cơ trùng trùng!”

“Ừ?”

Thu hồi tầm mắt, Phó Quân Tường kinh ngạc nháy mắt chằm chằm vào đại tỷ của mình, nghi ngờ nói: “Ta không nhìn ra tới! Ta lại là cảm thấy này Trường An rất náo nhiệt cùng phồn hoa.”

Lắc đầu, Phó Quân Sước liền chỉ điểm lên chính hắn một cực nhỏ hành tẩu giang hồ tiểu muội tới, theo Phó Quân Sước giải thích, rất nhanh Phó Quân Tường cũng phát hiện trong đó không ổn. Nhãn lực sức lực rất tốt nàng, tại đây một lát dưới tình huống, liền ở dưới mặt này cách đó không xa trên cầu đá thấy được mấy lần giống nhau người theo đi lên đi qua.

Nếu không phải võ công của nàng không sai, nhãn lực tốt, còn nhất thời nhận không ra này thay đổi vài thân xiêm y cách ăn mặc người đến.

Tại hai nữ thân dưới khách điếm cách đó không xa,

chính là cầu Dược Mã.

Nơi này chính là Dương công bảo tàng lối vào.

Tiến vào qua Dương công bảo tàng Phó Quân Sước tự nhiên tinh tường, tương đối trong ba tỷ muội chân chính biết rõ Dương công trong bảo tàng đại khái tình huống cũng chỉ có Phó Quân Sước, nhị muội Phó Quân Du thì biết đến tình huống so với Phó Quân Sước thiếu. Về phần Phó Quân Tường thì là cũng không biết bao nhiêu, là ít nhất.

Tình huống như vậy chủ yếu là lấy ba tỷ muội tính cách tuổi còn muốn kinh nghiệm bố trí, về phần những thứ này tại sao, tự nhiên là xuất từ sư phụ của các nàng —— Dịch Kiếm đại sư phụ Thải Lâm.

“Bọn họ đang tìm Dương công bảo tàng cửa vào!”

Lầm bầm lầu bầu một phen, Phó Quân Sước tầm mắt cũng đồng dạng đã rơi vào cầu Dược Mã trên, tuy nhiên nàng nhìn thấy bây giờ cũng biết Dương công bảo tàng chính xác tiến vào phương pháp còn chưa bị người phát hiện, nhưng là giờ này khắc này cho dù là nàng Phó Quân Sước to gan lớn mật, bên người càng là có thêm ba Đại Tông Sư một trong sư phó Dịch Kiếm đại sư, nàng cũng không muốn tiến vào trong đó.

Dương công bảo tàng tại Trường An tin tức truyền khắp thiên hạ cũng biết, có thể nghĩ tại nơi này hoạt động người có bao nhiêu. Trên cơ bản mà có thế lực cũng liên lụy đi vào.

Tình huống như vậy, nàng tự nhiên không muốn bị trộn lẫn đi vào.

Bất quá thay quay đầu lại nói, như thế Cao Ly một cái cơ hội, một cái đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi cơ hội.

Trước mắt vẫn chưa có người nào tìm được chính xác cửa vào, nếu như điểm này nói cho Lí Uyên mà nói, như vậy…

Chỉ là nghĩ tới đây thời điểm, Phó Quân Sước không hiểu nhớ tới một cá nhân tới, vừa mới bay lên ý niệm trong đầu bị nàng đè ép đi xuống.

Đạo Công Tử, Nhạc Duyên.

Người này. Dù là nàng đi theo tại đối phương bên người làm một thời gian ngắn kiếm thị, nhưng là nàng Phó Quân Sước vẫn là nhìn không ra thật sâu cạn.

Người nam nhân kia liền giống như mây trắng bình thường làm cho người ta khó có thể nắm lấy.

Hiển nhiên, này Dương công bảo tàng tin tức Đạo Công Tử đồng dạng biết không thiếu.

Tại Phó Quân Sước bất ngờ lâm vào trầm tư thời điểm, ở bên cạnh quét thêm vài lần phong cảnh bên ngoài Phó Quân Tường tầm mắt đã rơi vào chính mình đại tỷ trên người. Chỉ thấy đại tỷ trên tay kẹp lấy thịt lại không thấy thả lại trong mâm, cũng không có kẹp tiến trong chén, mà là như vậy nhẹ nhàng lấy định dạng tại đó. Tại

ngẩng đầu nhìn kia thần sắc, không ra Phó Quân Tường ngoài ý muốn lâm vào trong trầm tư. Nháy dưới ánh mắt, giàu nội dung cốt truyện vươn ngọc thủ tại nhà mình đại tỷ trước mắt huy vũ một chút, lôi trở lại Phó Quân Sước lực chú ý. Lúc này mới rất là mê hoặc mà hỏi: “Đại tỷ, ngươi đang suy nghĩ gì đấy?”

“Không ổn!”

Đột nhiên mở to hai mắt, tại Phó Quân Tường nhìn soi mói, Phó Quân Sước càm ràm một câu như vậy.

Đến đây Trường An trên đường, một đường đi tới các nàng nghe được không ít giang hồ nghe đồn, trong đó Đạo môn nội chiến, Phật Đạo chi tranh, thậm chí này Tĩnh Niệm thiện viện thiền chủ Liễu Không chết đều bị Phó Quân Sước biết rằng. Lấy Phó Quân Sước thân phận tuổi có lẽ không rõ ràng lắm này thiền chủ đến tột cùng là ai, nhưng ở hỏi qua sư phụ sau, Phó Quân Sước trầm mặc.

Thiền chủ Liễu Không, nhìn ra Phật môn đệ nhất cao thủ.

Như lúc trước nàng còn không thế nào lo lắng này Đạo Công Tử, mặc dù là kiếm pháp của đối phương xinh đẹp không giống nhân gian kiếm, nhưng là nàng đối với sư phụ lòng tin vẫn là gấp trăm lần. Nhưng mà tại biết rằng trống không thân phận sau, Phó Quân Sước đối với tương lai này hai kiếm ở giữa thi đấu nhưng lại có sợi sợi lo lắng.

Này Dương công bảo tàng chi tranh, này Đạo Công Tử

không có lý do gì không đến, huống chi nơi này còn có này xưng là Tà Đế xá lợi đồ vật.

Tà Đế xá lợi là cái gì?

Nàng Phó Quân Sước cũng không hiểu biết, nhưng là có thể khẳng định là sư phụ Phó Thải Lâm biết rõ, chỉ là không biết vì cái gì, Phó Thải Lâm cũng không có làm cho mình ba cái đồ đệ đi biết vật này.

Tựu tại Phó Quân Sước đầy mình nghi hoặc thời điểm, lại lần nữa hóa thân thành cái khác bộ dáng Nhạc Duyên cũng bước lên cầu Dược Mã.

Cả người suy nghĩ bất đồng, Nhạc Duyên cũng không có đem chính mình chỗ chỗ ở lựa chọn tại cầu Dược Mã đối diện khách điếm, tuy nhiên nơi đó là tốt nhất quan sát địa điểm, nhưng là hắn lại là không có chọn lựa như vậy.

Khách điếm là an toàn, nhưng cũng là nguy hiểm.

Thân là Trường An chủ nhân, Lý phiệt người tuyệt đối là đang quan sát từng khách điếm, thành Trường An dũng mãnh vào nhiều như vậy võ công cao cường người, Lý phiệt người không thể không để ý.

Khách điếm là rất dễ dàng tìm hiểu tin tức địa phương, lấy Lý phiệt tại nơi này quan mặt lực lượng, nơi này hiển nhiên cũng là bọn hắn chỗ ý địa phương.

Mà còn lại thì còn lại là có rất nhiều người cũng không phải tại khách điếm, mà là đang thuộc về nhà mình địa

phương.

Thí dụ như Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, Tà vương Thạch Chi Hiên.

Thậm chí đến đây Trường An Tứ đại thánh tăng cũng là tại chùa miếu trong tu hành.

Cho nên ở tại khách điếm có không ít giang hồ cao thủ, nhưng tại nơi này chân chính có thân phận có địa vị người cực nhỏ ở tại trong khách sạn, ở tại trong khách sạn liền đại biểu cho ngươi có khả năng bị những người khác nắm giữ hành tích của mình.

Có thể nói tại trong khách sạn chân chính đặt chân tuyệt đỉnh cao thủ chỉ có đến từ Cao Ly Dịch Kiếm đại sư phụ Thải Lâm rồi.

Cầu Dược Mã trên.

Nhạc Duyên tay cầm quạt xếp, phảng phất giống như du lịch tốt công tử bình thường, thản nhiên đi lại ở phía trên.

Nhìn bộ dáng kia, rất có một loại chỉ điểm sơn thủy, miệng niệm thành thơ hương vị.

Đương nhiên, cuối cùng Nhạc Duyên còn là cũng không nói gì.

Bên người không có giai nhân. Những vật này tự nhiên không cần.

Tầm mắt đánh giá mặt nước, dưới đáy lòng phân tích lấy tình huống, tiến vào Dương công trong bảo tàng đêm trăng tròn chung quy là tốt nhất thời điểm, trước mắt cự ly trăng tròn thời khắc còn có vài ngày thời gian. Đối mặt như vậy thời cơ, Nhạc Duyên hy vọng nhất là ngày đó nhưng chớ có thời tiết biến ảo, nói như vậy đối với mặt sau hành động liền không thể nói là tốt hay là xấu rồi.

"… Ừ?"

Đong đưa quạt xếp Nhạc Duyên tựa hồ cảm nhận được một cổ kỳ lạ tầm mắt theo trên người mình xẹt qua, trực giác tính quay đầu lại, tầm mắt hướng đôi kia mặt khách điếm nhìn lại, nhất thời tầm mắt liền cùng đối diện này ngồi ở cửa sổ Phó Quân Sước tầm mắt một đôi.

Thần sắc không có có bất kỳ biến hóa, tầm mắt xẹt qua. Nhạc Duyên tầm mắt lại quét về phía những địa phương khác.

Phó Quân Sước!

Thu hồi tầm mắt, Nhạc Duyên trong nội tâm rất là kinh ngạc.

Nàng làm sao tới đến Trường An?

Hơn nữa tại kia bên cạnh còn ngồi ngay ngắn một cái bộ dáng cùng hắn có chút giống nhau nữ tử, hiển nhiên hẳn là tiểu muội của nàng Phó Quân Tường.

Phó Thải Lâm ba đại đệ tử cũng đến đây Trung Nguyên, trong đó hai người càng là xuất hiện ở Trường An,

Chẳng lẽ ——

Dịch Kiếm đại sư phụ Thải Lâm cũng đi tới Trường An!

“Hàaa…!”

Hơi thở âm thanh theo Nhạc Duyên trong miệng phát ra, đây không phải sợ hãi, cũng không phải khẩn trương, mà là một loại hưng phấn. Một loại đỉnh tiêm kiếm khách gặp phải kiếm pháp đồng dạng đỉnh tiêm đối thủ thời điểm cái chủng loại kia… Nghĩ muốn thử kiếm tâm tình. Hơn nữa, vẫn là Nhạc Duyên chính mình cưỡng chế đè xuống loại cảm giác này sau vừa phát ra xúc động.

Xoay người. Nhạc Duyên dựa theo nguyên bản tiết tấu, đi qua cầu Dược Mã.

Trong lòng của hắn nhưng lại đã muốn quyết định mở ra Dương công bảo tàng chỉ sợ là đã đợi không tới trăng tròn ngày. Dịch Kiếm đại sư phụ Thải Lâm tới Trung Nguyên Trường An, tất nhiên không chỉ là bởi vì một cái Phó Quân Du, hiển nhiên này Phó Thải Lâm còn có những thứ khác truy cầu.

Đó chính là Cao Ly.

Mà đến Trường An. Hiển nhiên là muốn muốn cùng Lí Uyên đạt thành cái gì hiệp nghị.

Tại Lý phiệt trước mắt chỗ gặp phải dưới tình huống, Phó Thải Lâm trên tay tốt nhất bài không ai qua Dương công bảo tàng. Một khi nhường Lý phiệt triệt để nắm giữ

Dương công bảo núp bên trong địa hình, như vậy đến lúc đó chỉ sợ đối với những thứ khác người giang hồ, nhất là Ma Môn mà nói tuyệt đối là dữ nhiều lành ít.

Hơn nữa Phật môn cùng Ninh Đạo Kỳ trợ giúp. Lý phiệt có thật lớn nắm chắc trong này đem người của Ma môn không sai biệt lắm là một mẻ hốt gọn.

Tại nơi này địa lợi nhân hòa cũng không tại chính mình, chỉ có thiên thời, Nhạc Duyên là rõ ràng nhất trong đó cơ quan… Đồ đạc.

Nhưng thiên thời tại nhiều khi sẽ bị địa lợi cùng người cùng chỗ triệt tiêu.

Xem ra nguyên bản an bài cần muốn tiến hành biến hóa.

Trong nội tâm đã có quyết định. Nhạc Duyên nhanh hơn bộ pháp hướng chỗ ở mình địa phương đi đến.

Khách điếm.

Lầu ba.

“… Ừ? Đó là! ! !”

Hai mắt đối mặt, khẽ quét mà qua, Phó Quân Sước vốn là không có có bất kỳ cảm giác, chỉ là tại đối phương xoay người nháy mắt tránh ra thời điểm, tại trong khách sạn Phó Quân Sước không hiểu dừng lại, tựa hồ là tiềm thức hướng này cầu Dược Mã trên lại lần nữa nhìn lại, cái nhìn này nhưng lại gặp được Bạch y nhân kia đi qua cầu Dược Mã bóng lưng.

Chỉ liếc…

Liền nhường Phó Quân Sước trong nội tâm không hiểu bay lên một loại cảm giác kỳ quái.

Tựa hồ… Tựa hồ nọ vậy đạo bóng lưng để cho nàng có chút quen thuộc.

Chỉ là tại Phó Quân Sước trong nội tâm tiến hành rồi một phen so sánh sau, đúng là vẫn còn không có tìm được phù hợp đối tượng sau, lúc này mới buông tha cho. Bất quá tại Phó Quân Sước đáy lòng, đã muốn tồn tại một tia mê hoặc.

Mà tại lúc này.

Thành Trường An lại lần nữa nghênh đón một người.

Một cái xinh đẹp như tiên tử nữ nhân.

Ngắm lên trước mắt náo nhiệt thành thị, đầu đội lấy mũ rộng vành Sư Phi Huyên không có đi chùa miếu thấy Tứ đại thánh tăng cùng Ninh Đạo Kỳ, mà là mình tìm một chỗ khách điếm ở đây.

Bởi vì, nàng hiện tại trạng thái nhường Sư Phi Huyên rút lui.

Hồi lâu.

Sư Phi Huyên thở dài một hơi, một cá nhân dựa vào cửa sổ, một tay phủ bụng, nhìn xem trên tay hai cái vàng

bạc lục lạc khởi xướng ngẩn ngơ tới.

Chương 206 : Mở ra

206 chương mở ra

“Như thế nào? Loan Loan!”

Âm Quý phái tại thành Trường An trong cứ điểm, Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên tay ngọc khẽ vuốt chén trà, tùy ý mà hỏi.

Từ ngộ đạo trà lưu hành ra sau, không chỉ có là môn phiệt thế gia đang nghiên cứu đang theo đuổi, rất nhiều dân chúng cũng ở đây uống trà. Hơn nữa, lá trà chế tác tại chuyên nghiệp nhân sĩ xem ra, tuy nhiên rất khó khăn, nhưng là này không có nghĩa là môn phiệt thế gia nhóm vì ích lợi vuốt không đi ra.

Tại hao phí thật lớn tiền tài nghiên cứu, tuy nhiên theo môn phiệt thế gia trong sản xuất lá trà còn chưa đủ để lấy sánh bằng Hoa Sơn Thuần Dương ngộ đạo trà, nhưng là so sánh lên nguyên lai trà bánh, đã có lấy thật lớn tiến bộ.

Đương nhiên, thân là đứng đầu một phái Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên tự nhiên sẽ không đi uống những thứ kia kém lá trà.

Ngón tay nhẹ nhàng bơi lộng lấy chén trà, tại Chúc Ngọc Nghiên mờ ám, trong chén nước trà bắt đầu quỷ dị xoay tròn lấy, tựa hồ là nhận lấy cái gì lực đạo hấp dẫn, biến thành một đoàn màu vàng nhạt giống như rau câu thứ đồ tầm thường không ngừng chuyển động.

Thuận miệng hỏi xảy ra vấn đề, yên lặng nghe lấy thủ hạ hồi báo.

“Sư phụ!”

“Tạm thời còn không có được đến bất luận cái gì Tà vương tin tức!”

“Ngược lại Phật môn Tứ đại thánh tăng đã đi tới Trường An, đi bọn hắn chỗ tại nơi này chùa miếu ở bên trong, hơn nữa Đạo môn Đại Tông Sư Ninh Đạo Kỳ cũng đi tới Trường An!”

Nói đến đây thời điểm, Loan Loan biểu lộ lộ ra vẻ cực kỳ nghiêm túc, cục diện như vậy đã để Loan Loan cực kỳ đề phòng rồi.

Có thể nói trước mắt tình huống, đối với Âm Quý phái mà nói cũng không tốt.

Tương đối lên Phật môn mà nói, hiện tại Ma Môn tại Trường An tiến hành hành động chỉ có thể là chỗ tối tiến hành.

“Mặt khác Ma Tướng tông Triệu Đức Ngôn cũng đi tới Trường An!”

“Phái ta người tại Ma Tướng tông người đã đã giao thủ rồi”

Loan Loan lông mày cau lại, đẹp mắt lông mày giờ khắc này tràn đầy vẻ u sầu, mặc dù không có rõ ràng biểu

hiện ra ngoài, nhưng ở trong giọng nói đã muốn cho thấy Loan Loan tại thời khắc này là không tự tin rồi. Bởi vì, tới Trường An người thân phận vượt quá Loan Loan đoán trước cùng thiết tưởng.

Nhất là tại buổi sáng hôm nay theo Lý Đường trong hoàng cung lấy được mới nhất tin tức, đó chính là nghe nói Cao Ly Dịch Kiếm đại sư mang theo đệ tử đi tới Trường An, cứ nghe sẽ vào ngày mai chính thức cùng Lý Đường hoàng đế Lí Uyên gặp.

Mà trước đó, tựa hồ là muốn cùng đi đi tới Trường An Đạo môn Đại Tông Sư Ninh Đạo Kỳ chạm mặt.

Kết quả như vậy. Quả thực đem Loan Loan cho kinh hãi ra một thân mồ hôi lạnh.

Phải biết rằng các nàng sở dĩ xác định Dương công bảo tàng tại Trường An, tin tức này bắt đầu từ Dịch Kiếm đại sư nhị đệ tử Phó Quân Du miệng trung được đến. Trong khoảng thời gian này, Trường An thế nhưng gom góp ba Đại Tông Sư trong hai người, trừ bỏ phương bắc Đột Quyết Đại Tông Sư Tất Huyền không có có tâm tư xuôi nam bên ngoài, những thứ khác hai người cũng đã tới.

Hơn nữa Phật môn Tứ đại thánh tăng, kia năng lực không thể so với Đại Tông Sư sai cái gì, mà vẫn còn muốn này ẩn núp trong bóng tối Tà vương Thạch Chi Hiên, cộng thêm đồng dạng cất dấu Đạo Công Tử Nhạc Duyên. Trong thiên hạ cao cấp nhất trong cao thủ, trừ bỏ Nam Lĩnh Thiên Đao Tống Khuyết trên cơ bản đã đến đủ.

Cũng không biết Từ Hàng Tĩnh Trai trai chủ Phạm Thanh Tuệ có tới không…

Cục diện như vậy, hiện tại có thể nói không chỉ có là Âm Quý phái đã muốn tuyệt đối chống đỡ không được. Chỉ sợ là Lý phiệt bản thân cũng thẩm sợ, phải biết rằng trong thiên hạ cao cấp nhất cao thủ cơ hồ tại lúc này đây trong khi hành động toàn bộ tề tựu.

Trong đó uy hiếp tính, có thể nghĩ.

Đối mặt cục diện như vậy, Âm Quý phái quả thực không có gì ưu thế, lại càng không cần phải nói hiện tại Âm Quý phái vẫn là bị qua bị thương Âm Quý phái, mất đi Biên Bất Phụ, Đán Mai cùng Văn Thải Đình cao thủ như vậy. Không nói đối mặt Phật môn Tứ đại thánh tăng, còn có Đạo môn cùng Cao Ly hai Đại Tông Sư, chỉ cần liền trong ma môn bộ môn phái khác trước mắt Âm Quý phái cũng mất đi nguyên bản áp bách lực uy hiếp, giảm ít đi không ít.

“Phó Thải Lâm!”

Mạnh mẽ ngẩng đầu. Chúc Ngọc Nghiên trong mắt cũng là ngạc nhiên cùng kinh ngạc, nàng cũng không ngờ rằng Cao Ly Dịch Kiếm đại sư sẽ mang theo dạy đồ đệ đi đến Trường An. Đối với Phó Thải Lâm, Chúc Ngọc Nghiên cũng không có gì ấn tượng tốt, không nói trước người ta vẫn là ngoại tộc. Một cái ngoại tộc nhúng tay Trung Nguyên chuyện tình, cuối cùng sẽ cho người cảm thấy chán ghét.

“…”

Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên mi tâm cũng nhíu chặt lên, chỗ đó màu đỏ vết máu thì là gắt gao giáp tại trong đó, ngón tay nhẹ nhàng điểm điểm mặt bàn. Trong chén trà xoay tròn nước trà rốt cục ngừng lại. Tại thời gian lâu như vậy trong, Âm Quý phái vẫn là không có tìm được Dương công bảo tàng tiến vào phương pháp, vẫn là chỉ có thể ở bên ngoài đảo quanh.

Lúc này đây. Chúc Ngọc Nghiên đem tin tức này tiết lộ ra ngoài, không chỉ có là nhằm vào Tà vương Thạch Chi Hiên, càng đang tìm cầu tiến vào biện pháp, có thể nói trước mắt Trường An trừ bỏ Lý phiệt cùng Phật môn người trải rộng thành Trường An bên ngoài, còn lại liền chỉ có Âm Quý phái rồi.

“Phó Thải Lâm đi đến Trường An mà nói… Như là như vậy mà nói, Loan Loan ngươi lần trước mang về tình báo nếu như thật không có phạm sai lầm mà nói, như vậy lần này mở ra Dương công bảo tàng đệ nhất nhân chỉ sợ là Nhạc Duyên!”

“Đúng!”

“Cũng chỉ có Nhạc Duyên mới có thể đi mở khải!”

“Mở ra Dương công bảo tàng phương pháp hắn sẽ không để cho Lý phiệt đi làm đấy!”

Trong đầu ý niệm trong đầu nhanh quay ngược trở lại, rất nhanh liền có điều quyết định cùng an bài, quay đầu liền đối với bên cạnh Loan Loan tiến hành rồi an bài, thậm chí vì tìm kiếm Đạo Công Tử tung tích, Chúc Ngọc

Nghiên còn nhường Loan Loan vẽ ra Đạo Công Tử hình tượng. Chỉ tiếc Loan Loan làm nũng mại manh có thể, nhưng là vẽ tranh cuối cùng quá kém, xa xa so ra kém đa tình công tử Hầu Hi Bạch. Vẽ ra tới người, xém tí nữa nhường Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên cũng không có nhận ra vậy là ai.

Bất quá bất kể như thế nào, cái này truy tung chuyện tình vẫn là giao cho Loan Loan trên tay, hơn nữa tại Chúc Ngọc Nghiên an bài ở bên trong, tiến vào Dương công bảo giấu người ở bên trong tuyển cũng không có Loan Loan, nàng cần Loan Loan ở bên ngoài làm tiếp ứng.

Tựu tại Âm Quý phái tiến hành an bài thời điểm, Âm Hậu liền đứng dậy đi gặp Ma Môn những người khác, trước mắt cục diện Ma Môn đồng dạng cần hợp tác. Một phen nói chuyện sau, rất nhanh những thứ khác Ma Môn người thì là lấy Âm Quý phái động tác vì đúng, chuẩn bị ở phía sau kiếm tiện nghi. Tất cả mọi người là Ma Môn người đồng đạo, rất nhiều ẩn nấp hành động có thể giấu diếm chính đạo, nhưng là không thể giấu diếm người trong đồng đạo.

Lúc này đây hành động, những người khác ngược lại rất phối hợp, không có có bất kỳ ngoài ý muốn.

Đối mặt Tứ đại thánh tăng, hai Đại Tông Sư, không có có bất kỳ người có thể thoải mái.

Không nghĩ toàn quân bị diệt mà nói, chỉ có hợp tác.

Bứt ra trở lui, buông tha cho Tà Đế xá lợi cũng không

phải bọn họ có thể đáp ứng.

Tựu tại Ma Môn có chỗ động tác thời điểm, Phật môn chính đạo nhưng lại nhàn nhã hơn nhiều. Mượn nhờ Lý phiệt lực lượng, tại thành Trường An, Phật môn trên cơ bản coi như là tại trên địa bàn của mình, rất nhiều sự tình cũng không cần bọn họ tự mình đi hành động.

Là tối trọng yếu nhất hay là đối với chính đạo nhân sĩ mà nói, nhiều hơn một cá biết rõ Dương công bảo tàng nền tảng khách nhân —— Dịch Kiếm đại sư phụ Thải Lâm.

Chỉ là như thế nào nhường Phó Thải Lâm nói ra này tình huống bên trong, lại là một kiện không chuyện dễ dàng rồi. Phó Thải Lâm có lẽ cùng Phật môn còn có Ninh Đạo Kỳ có chút giao tình, nhưng là giao tình thuộc về giao tình. Ích lợi thuộc về ích lợi, nhất là hắn là lấy một cá ích lợi của quốc gia làm căn bản thời điểm, giao tình cũng không trông nom tác dụng.

Cho nên, chuyện này thật cũng không có Ma Môn suy nghĩ cái kia loại khẩn trương, tại Phó Thải Lâm không đạt thành mục đích của mình trước, Dương công bảo tàng vẫn là bí mật.

Cùng tương đối, tại địa lợi nhân hòa trên xong hoàn toàn - ở vào hạ phong Nhạc Duyên cùng Tà vương Thạch Chi Hiên ngược lại rất vì nhàn nhã, không có chút nào sốt ruột ý tứ. Thậm chí, tại trở về của mình sân nhỏ sau, Nhạc Duyên còn lại lần nữa đi Vô Lậu tự lên một nén nhang.

Loại đạo sĩ này đi chùa miếu cho Tà vương dâng hương

cử động. Người ở bên ngoài xem ra có lẽ vô cùng quỷ dị cùng hoang đường, nhưng ở hai cái người trong cuộc đến xem, lại cũng không như thế.

Cuối cùng Nhạc Duyên tại Vô Lậu tự cùng Đại Đức thánh tăng hảo hảo tên vật phẩm luận dưới phật về sau, lúc này mới xa tắp rảnh rỗi rảnh rỗi đi ra.

“… Ừ?”

Trở về trên đường, Nhạc Duyên ngẩng đầu nhìn thiên không, lúc này đây thì khí trời không thể so với dĩ vãng, đã không có thiên hòa nhật lệ. Này không sai biệt lắm bao trùm toàn bộ nhiều đám mây, nói cho Nhạc Duyên chỉ sợ kế tiếp thì khí trời không thế nào tốt.

“Bắt đầu mùa đông thời gian…”

“Đây là muốn tuyết rơi sao?”

Cảm thụ được thổi tới gió mát nhiệt độ, lại lần nữa quay đầu nhìn thoáng qua này trồng tại Vô Lậu tự bên cạnh đại thụ. Nhạc Duyên như có điều suy nghĩ.

…

Thời tiết quả thật là thay đổi bất thường, làm Nhạc Duyên trở lại chỗ ở mình sân thời điểm, sắc trời đã muốn triệt để tối xuống.

Lại lần nữa ngẩng đầu nhìn lướt qua không trung, Nhạc Duyên liền biết rằng sự tình chỉ sợ là lại lần nữa biến hóa.

Quả nhiên.

Ngày hôm sau.

Sáng sớm bắt đầu. Thành Trường An đã muốn lâm vào trắng xoá một mảnh hoàn cảnh.

Lông ngỗng đại tuyết bao trùm cả tòa thành thị, rất xa nhìn lại ngân trang thanh nhã, triệt để tuyết trắng một mảnh.

Tình hình như vậy có thể nói là nhường rất nhiều người ngoài ý muốn.

Trong đó Phó Quân Sước đã là như thế.

Mà vào hôm nay, thì chính là nàng còn có tiểu muội Phó Quân Tường theo sư phụ Phó Thải Lâm cùng nhau tiến vào hoàng cung thấy đường hoàng Lí Uyên thời điểm.

So sánh lên Phó Quân Sước tới. Nàng lần đầu tiên cần ánh trăng tới xác định phương vị mở ra Dương công bảo tàng bất đồng, Nhạc Duyên trên tay có đệ nhất thiên hạ toàn tài Lỗ Diệu Tử kiến tạo Dương công bảo tàng lúc mà có đồ sách, tại Trường An trong khoảng thời gian này Nhạc Duyên trừ bỏ bốn phía đi dạo bên ngoài. Chính là đang nghiên cứu cái này địa hình cơ quan đồ.

Tại cầu Dược Mã, càng mượn mấy đêm rồi ánh trăng bất đồng, trên cơ bản đã muốn triệt để xác định mở ra cơ quan vị trí.

Có thể nói trước mắt Nhạc Duyên đã muốn không cần ánh trăng thứ này tới xác định vị trí có thể mở ra Dương công bảo tàng, sở dĩ phía trước không có lập tức mở ra nguyên nhân, liền là đang đợi đợi, chờ đợi Phật ma cao thủ tiến đến.

Ma Môn đang suy nghĩ gì?

Đó là Nhạc Duyên ý nghĩ.

Mà Phật môn đang suy nghĩ gì?

Đồng dạng là hắn Đạo Công Tử tâm tư.

Dương công bảo tàng, đem là cao thủ mộ địa.

Mượn cơ quan cùng mình Bắc Minh Thần Công một mẻ hốt gọn Phật ma hai giáo cao thủ, vì Khấu Trọng giang sơn còn có Thuần Dương mặt sau địa vị đánh hạ kiên định trụ cột, cũng vì các nàng đến viết xuống tương đối vững vàng hoàn cảnh, đây cũng là Nhạc Duyên chính là tâm tư.

Thậm chí cuối cùng một điểm mới là Nhạc Duyên chính là truy cầu.

Tại ván này, tất cả mọi người muốn làm người đánh cờ, nhưng là tất cả người nhưng cũng là quân cờ.

Đây là dùng Hương Suất, Lục Tiểu Phụng còn có Bạch Vân Thành chủ cùng với mình bây giờ bốn người trí tuệ cùng nhau bản nhạc ở dưới ván này quân cờ.

Vì thế, Nhạc Duyên thậm chí cũng đem chính mình hóa thành bàn cờ trên tử.

Chỉ là kế hoạch khá hơn nữa, đúng là vẫn còn so ra kém biến hóa, Phó Thải Lâm đến khiến cho Nhạc Duyên không thể không sớm động thủ.

Mênh mông đại tuyết ở bên trong, Nhạc Duyên một thân bạch y đi lại tại cầu Dược Mã trên, sau lưng thì là lưng đeo Nguyệt Khuyết kiếm. Làm đi đến cầu trung ương thời điểm, Nhạc Duyên nhất thời tại dưới ban ngày ban mặt, đại tuyết bay tán loạn trong trực tiếp nhảy tới trong nước.

Loại này đột nhiên tới tràng cảnh, khiến cho bên cạnh người qua đường không chỉ có kinh ngạc lên tiếng, chỉ là không đợi có người hô lên có người nhảy cầu phí hoài bản thân mình mà nói tới, cầu Dược Mã liền phát sanh biến hóa.

Cầu thân chấn động, cầu Dược Mã tại rất nhiều người ngạc nhiên trong ánh mắt từ trung gian đứt gãy, như một đóa nở rộ đóa hoa hướng hai bên mở tới, lộ ra chính giữa đích chỗ trống. Cùng Phó Quân Sước mở ra phương thức hoàn toàn bất đồng, cầu Dược Mã đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Triệt để thể hiện rồi đệ nhất thiên hạ toàn tài Lỗ Diệu Tử thực lực.

Cơ quan toàn bộ khởi động.

Liền như vậy, Dương công bảo tàng cứ như vậy tại dưới

ban ngày ban mặt mở ra.

Chương 207 : Sau đến

207 chương sau đến

Kỳ quan!

Với tư cách sinh trưởng ở địa phương tại trong thành Trường An nam tử, Tần Bá vào hôm nay này đại tuyết bay tán loạn trong cuộc sống gặp được một hồi có thể so với quỷ dị tràng cảnh.

Trước là có người rơi xuống nước, còn chưa chờ lão nhân gia hỗ trợ kêu cứu, chỉ thấy này cầu Dược Mã không hiểu nứt ra rồi.

Loại này tràng cảnh, lúc này nhường cũng không tính là kiến thức rộng rãi lão nhân gia cho dọa phát sợ rồi. Lập tức, không sau một lát, lão nhân gia vừa vặn sửng sốt trong trạng thái khôi phục thanh tỉnh, hắn liền lại nhìn thấy một đám người liên tiếp theo này cầu Dược Mã tách ra địa phương nhảy xuống nước, loại này liên tiếp phí hoài bản thân mình tràng cảnh rốt cục nhường lão nhân gia triệt để mộng.

Lại chờ một lát, cầu Dược Mã bốn phía rất nhanh liền bị Lý phiệt thủ thành quân đội chỗ vây quanh, lão nhân gia bị đuổi đến đi ra ngoài. Tại lão nhân gia trước khi đi, quay đầu lại nhìn lướt qua, ánh mắt coi như là khá lắm rồi chính hắn tại Phi Tuyết đầy trời trong cuộc sống, lại lần nữa gặp được tình cảnh lúc trước.

“…”

Này đến tột cùng là tình huống nào?

Chớp chớp lão mắt, lão nhân gia triệt để mê hoặc. Thiên hạ này quả nhiên là kỳ nhân chuyện lạ nhiều…

Cũng không biết là Lý gia nào có quyền cao chức trọng người phí hoài bản thân mình tự sát, nếu không mà nói nơi nào sẽ có nhiều người như vậy tới xuống nước cứu người?

Nói nhỏ trong tiếng, lão nhân gia lắc đầu chuẩn bị trong lòng đem hôm nay chứng kiến chuyện tình thu ẩn núp đi, ngẫu nhiên có rảnh mà nói đối với cháu của mình nói nói thay hình đổi dạng chuyện xưa.

…

Dương công bảo tàng mở ra, đối với người ở phía ngoài có cái gì kích thích, đã muốn tiến vào trong đó Đạo Công Tử, Ma Môn còn có Phật môn cùng với Lý phiệt người mà nói cũng không trọng yếu. Quan trọng là đồ vật bên trong, là Dương công bảo tàng tại này đại tuyết bay tán loạn trong cuộc sống mở ra.

Theo đuôi tiến vào người cũng không phải chủ lực, tại một phút đồng hồ trong thời gian, trừ bỏ phía trước đi vào tiên phong bên ngoài, mặt sau chính là nhân vật lúc này mới liên tiếp tiến vào trong đó, không chỉ có như thế, song phương tại cầu Dược Mã trên đã bắt đầu giao phong.

Nằm ở cầu Dược Mã trên số lượng cũng không nhiều

binh sĩ liền lập tức đụng phải Ma Môn người giết hại, trong sát na thây ngang khắp đồng, máu tươi đem màu trắng tuyết nhiễm cá đỏ bừng. Nóng bỏng máu tươi. Thực sự nhung không hao phí này vào đông rét lạnh. Rất nhanh, liền bị tung bay lông ngỗng đại tuyết lại lần nữa bao trùm đi lên, che mất này huyết sắc.

Mà vào lúc này, Lý Đường trong hoàng cung lúc này mới thu được liên quan tin tức.

Đang tại cùng Cao Ly Dịch Kiếm đại sư phụ Thải Lâm hiệp đàm Lí Uyên nghe vậy nhất thời sững sờ, kể cả đứng ở dưới mặt Thái tử Lý Kiến Thành cùng Tề Vương Lý Nguyên Cát cũng là giật mình tại này trong.

Cầu Dược Mã, tách ra đâu này?

Nghe được câu này, Dịch Kiếm đại sư phụ Thải Lâm sắc mặt hơi đổi. Rồi mới lên tiếng: “Dương công bảo tàng mở ra!”

Lời kia vừa thốt ra, hoàng cung trong đại điện nhất thời bầu không khí trì trệ, lập tức Thái tử Lý Kiến Thành cùng Tề Vương lập tức phản ứng đi qua. Ánh mắt của mọi người đồng thời đã rơi vào Dịch Kiếm đại sư phụ Thải Lâm trên người.

Dương công bảo tàng bị mở ra, vượt quá tất cả mọi người đoán trước.

Trong đó, Phó Thải Lâm trong lòng kinh ngạc càng lớn.

Tầm mắt xa xa cùng ngồi ở đế vị trên Lí Uyên nhìn nhau

một hồi lâu, Cao Ly cùng Lý Đường Hoàng thất hợp tác đã muốn xảy ra vấn đề. Bất quá đây là ngoài ý muốn. Nhưng cũng là cơ hội.

Một phút đồng hồ sau.

Tề Vương Lý Nguyên Cát mang binh triệt để phong tỏa cầu Dược Mã phương viên trong vòng trăm trượng phạm vi, mà người khác thì cũng mang theo Lý phiệt cùng với Độc Cô phiệt một ít cao thủ, hơn nữa triệu tập giang hồ cao thủ, cùng với thủ hạ chính là binh lính cùng nhau tiến nhập này mở ra Dương công bảo tàng.

Âm lãnh.

U ám.

Còn có mùi máu tươi.

Mang theo một thân lạnh ẩm ướt quần áo, tiến vào trong đó Lý Nguyên Cát vừa mới bước vào truyền thuyết này trong Dương công bảo tàng cửa vào ư, chính là cước bộ dừng lại, sắc mặt có chút nghiêm túc. Trong cơ thể công lực vận chuyển. Nhất thời toàn thân nhiệt khí bốc hơi, vừa mới xuống nước chỗ làm cho ẩm ướt xiêm y rất nhanh liền tại công lực vận chuyển hạ hong khô tới.

Nhìn xem phía trước mặt này có một chút tối tăm cửa vào, cho dù là kiệt ngao bất tuần Tề Vương Lý Nguyên Cát cũng không hiểu cảm nhận được một cổ áp lực. Tựa hồ trước mặt cửa vào, không phải là cái gọi là Dương công bảo tàng, mà là địa ngục lối vào.

Theo đuôi xuống tới một chuyến cao thủ cũng dùng đến từng người phương pháp khiến cho trên người quần áo sạch sẽ, nếu không mà nói cuối cùng sẽ ảnh hưởng người hành động. Về phần kia binh lính của hắn thì là không có cái này năng lực rồi, đi theo tới một đám binh lính lẫn nhau cũng ở một bên đánh rùng mình, một bên theo phòng túi nước tử trong lấy ra cung nỏ.

“Tốt nồng đậm mùi máu tươi!”

Khịt khịt mũi. Lý Nguyên Cát nói một câu, có thể khẳng định trước đó nơi này tất nhiên giao thủ một phen, nghĩ đến cũng nên là ma môn hoặc là Phật môn trong lúc đó bắt đầu rồi tranh đấu. Tuy nhiên Lý phiệt thân là địa chủ, nhưng tại thời khắc này nhưng lại cuối cùng bước vào Dương công bảo tàng người. Bất quá đối với kết quả Lý Nguyên Cát đảo là không có bất luận cái gì ngoài ý muốn, có quân đội trợ giúp, những người này hắn lại đem nắm một mẻ hốt gọn. Tại Dịch Kiếm đại sư dưới sự trợ giúp, hắn Tề Vương đi vào. Đại ca thì là mang theo quân đội bảo vệ cho mở miệng, này liền vậy là đủ rồi. Lập tức Lý Nguyên Cát tay phải có động tác, ý bảo một đám giang hồ nhân sĩ dẫn đầu, sau đó cùng một chỗ đi vào.

Đi lại bất quá một đoạn cự ly. Này mùi máu tươi càng phát dày đặc.

Mượn sớm chuẩn bị cây đuốc quang mang, rất nhanh Lý Nguyên Cát đám người liền tại ánh lửa nhìn xuống đến xuất hiện tại trước mặt huyết tinh tràng cảnh,

Nữ có nam có, cũng không biết là Ma Môn vẫn là cái

khác giang hồ môn phái người, thậm chí tại nơi này Lý Nguyên Cát còn chứng kiến Đột Quyết người, chỉ là giờ này khắc này cũng đã thảm đã bị chết ở tại nơi này, tất cả trên thân người cũng cắm lớn lớn bằng ngón cái lớn nhỏ tên nỏ, trong đó có người sinh sinh bị tiễn liền người cho đính tại trên vách tường.

Hí!

Nhìn đến đây, Lý Nguyên Cát cơ hồ là hít vào một hơi.

“Đáng chết!”

“Nơi này chỉ sợ không phải giống như này Phó Thải Lâm theo lời như vậy dễ dàng!”

Hiển nhiên, này Dương công bảo tàng trong có những thứ khác cơ quan, Lý Nguyên Cát trước mắt trong nội tâm hết sức kỳ quái, lúc trước La Sát nữ Phó Quân Sước là thế nào bình yên vô sự rời đi hay sao?

Một điểm nữa đó chính là chỉ sợ là trừ bỏ đệ nhất thiên hạ toàn tài Lỗ Diệu Tử, không người nào biết này Dương công bảo tàng chân chính cơ quan dẫn dắt, chính là này nứt ra ra cầu Dược Mã. Mặc dù là trước mắt đã muốn đi tuốt ở đàng trước Nhạc Duyên cũng không khỏi không tán thưởng Lỗ Diệu Tử sao chịu được so sánh với điêu luyện sắc sảo thủ đoạn. Hắn đem Dương công bảo núp bên trong cơ quan cùng cầu Dược Mã liên lạc lại với nhau.

Phải biết rằng nguyên bản trong chuyện xưa Song Long tiến vào trong đó nhưng mà mượn giếng nước, nhưng

mà trước mắt Nhạc Duyên nhưng lại từ một cái khác địa phương tiến vào —— mở ra cơ quan địa phương.

Đinh!

Nghiêng đầu, lớn bằng ngón cái tên nỏ lau tóc mà qua, trực tiếp đính tại sau lưng trên tường đá, tung tóe ra sợi sợi mảnh đá, mang theo sức lực gió huống chi đem Nhạc Duyên thái dương thổi lên.

Mở ra cơ quan, loại địa phương này cho dù là Nhạc Duyên cũng không khỏi không thật cẩn thận, mặc dù là hắn có cơ quan đồ.

“Ngô!”

Dừng bước lại, trong đầu không ngừng hồi ức lấy cơ quan trận hình đồ, mượn nhờ Lỗ Diệu Tử lực lượng, Nhạc Duyên trên cơ bản có nắm chắc đem cùng người tiến vào xoắn giết rơi một nhóm lớn, còn lại chỉ có cao thủ.

Nghiêng tai nghe đuổi theo phía sau tiếng bước chân, rất nhanh Đạo Công Tử trong đầu liền hiện lên một đám người truy tung mà đến thân ảnh.

Hắn tuy nhiên mở ra Dương công bảo tàng, nhưng là sau khi đi vào bộ pháp cũng không nhanh, vì chính là chờ đợi những người này đến.

So sánh lên Phật môn tới, người của Ma môn quả nhiên càng thêm sốt ruột.

Tầm mắt rơi ở bên người này đính tại trên vách tường to và dài tên nỏ, tựa hồ là nhớ ra cái gì đó, Nhạc Duyên thò tay trực tiếp đem này tên nỏ cho nhổ xuống tới, trên tay suy nghĩ một chút sức nặng sau, lập tức tay phải chậm rãi giơ lên, trong tay này như trường mâu bình thường tên nỏ trực tiếp chỉ hướng thanh âm kia nơi phát ra.

“Hàaa…!”

Nhẹ giọng cười, trong tay tên nỏ lập tức quăng ném ra ngoài, lập tức Nhạc Duyên liền xoay người tiếp tục hướng mục đích mà đi.

Hô ——

Tên nỏ trong bí mật mang theo lấy Trường Sinh Quyết chân khí, uy lực của nó xa không phải là cung nỏ cơ quan có thể sánh ngang.

Tên nỏ bay qua, mang theo sức lực tức càng hướng hai bên phủi nhẹ, mang theo sợi sợi tro bụi.

“Ừ?”

Một tiếng tiếng kêu kinh ngạc mở miệng, nhất thời theo tới người liền phát hiện này bay thẳng đến chính mình phóng tới tên nỏ.

Đi ở phía trước đội ngũ Đột Quyết cao thủ, chính là Ma Tướng tông Tông chủ Triệu Đức Ngôn người, người này Đột Quyết cao thủ tính toán là hảo thủ, trước đây phía trước đến cơ quan cung nỏ trong tuy nhiên hơi lộ vẻ chật vật, nhưng cũng không có bị bất luận cái gì tổn

thương.

Gặp phải đột kích tên nỏ, đi tuốt ở đàng trước Đột Quyết cao thủ, dùng Đột Quyết ngữ bô bô một trận, lập tức loan đao trong tay ra khỏi vỏ, tại đi ra trong xẹt qua một đạo xinh đẹp ánh đao, bay thẳng đến này đập vào mặt tên nỏ bổ tới.

Đinh ——

Loan đao trực tiếp choàng tại tên nỏ trên, nhất thời một hồi chói tai kim loại tiếng ma sát phát ra, Hoả Tinh văng khắp nơi ở bên trong, Đột Quyết cao thủ một đao lại là không có chút nào bổ ra tên nỏ, chỉ là nhường rất nhỏ hơi chếch một chút, ngược lại là loan đao của mình bị bắn ra rồi, nhưng là này tên nỏ vẫn là hướng lồng ngực của mình chạy tới.

“$%&… *&) “

Phẫn nộ Đột Quyết ngữ mở miệng, người Đột Quyết trong xương dũng mãnh nhất thời bộc phát, tay trái bay thẳng đến đâm tới tên nỏ chộp tới, nhất thời đem tên nỏ nắm cá đúng.

Chỉ là, hắn hoàn toàn không ngờ rằng này nỏ trên tên lực đạo, trong sát na liền đem tay hắn tâm vỏ cho vuốt xuôi tới, tên nỏ tiếp tục đi tới, đâm vào lồng ngực, huyết vụ bay phún ra trong này như trường mâu bình thường tên nỏ trực tiếp xuyên một phát thông thấu, tiến đến lực đạo huống chi đem người mang ra hơn một trượng khoảng cách xa vừa rơi xuống đất.

“Cao thủ!”

Một tiếng lời nói nhẹ nhàng, theo ở phía sau Ma Soái Triệu Đức Ngôn thân hình hơi nghiêng, tay phải trực tiếp vỗ vào này bắn về phía của mình tên nỏ, nhất thời cự đại lực đạo lại lần nữa khiến cho tên nỏ chuyển biến yên tâm, hướng bên cạnh Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên mà đi.

“Hừ!”

Triệu Đức Ngôn động tác tự nhiên bị Chúc Ngọc Nghiên nhìn tại trong mắt, đối phương đánh cái gì tâm tư nàng nhất thanh nhị sở. Một tiếng nhẹ khiển trách, này bạch ngọc bình thường thon thon tay ngọc hướng phía trước thò ra, trực tiếp một phát bắt được này đâm về của mình tên nỏ.

Thiên Ma Lực Trận bộc phát.

Tên nỏ đi tới thân hình đứng ngăn trở, ca sát âm thanh bên tai không dứt, nỏ trên tên Trường Sinh Quyết chân khí đồng dạng bộc phát.

Nóng lạnh khí kình nhất thời bạo đi ra.

Xoay tròn sức lực gió đảo qua, này hoàn toàn dùng thiết chế tạo tên nỏ triệt để vặn vẹo, trừ bỏ mũi tên chỗ không có biến hóa bên ngoài, này tên nỏ phần đuôi cơ hồ tại hai loại kình khí giao phong hạ triệt để uốn éo thành bánh quai chèo.

Đương!

Tên nỏ rơi rụng trên mặt đất, Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên tay ngọc thu hồi, lại thả lại sau lưng.

Đạo Công Tử!

Nhạc Duyên!

Tầm mắt lập loè, ánh mắt của nàng cũng đã xa xa hướng về phía trước trong bóng tối.

“! ! !”

Tình cảnh này, đã rơi vào Ma Môn môn phái khác cao thủ trong mắt, trong đó cho dù là Ma Soái Triệu Đức Ngôn đồng tử cũng không khỏi có chút rụt rụt. Chỉ lần này một tay, hắn liền biết mình vẫn là so sánh với Chúc Ngọc Nghiên kém nửa trù.

Tất cả mọi người không ngôn ngữ, cũng đã là thừa nhận Âm Hậu tại nơi này địa vị.

Chương 208 : 208 chương ai tiện nghi

208 chương ai tiện nghi

Này một tên nỏ là có ý gì?

Tại theo dần dần xâm nhập, Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên trong đầu thì vẫn là không ngừng suy nghĩ sâu xa lấy Đạo Công Tử một cử động kia hàm nghĩa.

Giết đơn thuần giết người?

Vẫn là cái khác?

Đang cùng Đạo Công Tử giao thủ vài lần, mà đồ đệ của hắn Loan Loan càng là đồng dạng tại Nhạc Duyên trên tay bại té ngã, lại càng không cần phải nói nàng còn hoài nghi Bạch Thanh Nhi phản bội đồng dạng cùng Đạo Công Tử có quan hệ. Người như vậy, hãy cùng Tà vương là chủ tịch không sai biệt lắm, tâm cơ quá sâu, tuyệt đối không thể khinh thường.

Bất luận cái gì nhất cử nhất động chỉ sợ đều có được thâm ý.

Tầm mắt liếc qua bên cạnh Ma Soái Triệu Đức Ngôn, Chúc Ngọc Nghiên nghĩ nghĩ lại là không nói gì thêm. Trong ma môn bộ chân chính chân thành hợp tác, chỉ sợ nàng Chúc Ngọc Nghiên cái thứ nhất liền sẽ không tin tưởng. Chỉ có cường lực nhất thống Ma Môn mới có khả

năng này.

Trừ đó ra, Chúc Ngọc Nghiên trong nội tâm suy tư một người khác thì là nàng vẫn muốn giết chết lấy báo thù Tà vương Thạch Chi Hiên.

Đến trước mắt, Thạch Chi Hiên còn không thấy tung tích, nhưng là coi hắn đối với Tà vương rất hiểu rõ, Thạch Chi Hiên tất nhiên đã đi tới Trường An, chỉ là không biết lúc này Tà vương đến tột cùng núp ở chỗ nào, nhưng có thể khẳng định là Tà vương giờ này khắc này chỉ sợ đã muốn tiến nhập Dương công bảo tàng.

Thạch Chi Hiên hiện tại làm phải là đang chờ đợi.

Phải biết rằng Thạch Chi Hiên Bổ Thiên Các, bản thân liền là ma môn trong thích khách.

Theo trước thông đạo tiến, bước tiến của bọn hắn cũng lộ ra vẻ càng ngày càng chậm, vừa mới cái kia một tên nỏ không thể nghi ngờ cho Ma Môn đám người mang đến áp lực. Hơn nữa kết hợp chuyện lúc trước, chỉ sợ này mở ra Dương công bảo tàng vào Đạo Công Tử thật sự chính là đối với nơi này biết sơ lược.

Cùng Ma Môn đợi dè dặt tình huống bất đồng, mặt sau vào Phật môn người thì là muốn thoải mái không ít.

Không chỉ có là một đám hòa thượng trong có lấy bốn thân phận cao kỳ cục thánh tăng. Chỉ là bốn người năng lực có thể nói trên cơ bản có thể trong này hoành hành. Rồi hãy nói, lần này hành động Phật môn có thể nói là thành Trường An rất nhiều Phật môn cao tăng cũng tới

đây rồi. Về phần Đạo môn Đại Tông Sư Ninh Đạo Kỳ đảo là không có lần nữa. Mà là với tư cách đội dự bị đi những địa phương khác. Đương nhiên dù vậy, Dương công bảo tàng trong khởi động cơ quan vẫn không thể khinh thường.

So với Ma Môn cùng Đạo Công Tử mở đường, cùng ngược lại Phật môn người bị tổn thương có phần thiếu.

Cái gọi là tên nỏ công kích, thì là bị đi ở phía trước Tứ đại thánh tăng toàn bộ đánh rớt, đối với đi ở phía sau người tổn thương rất nhỏ. Nhưng mà tiến vào Dương công bảo tàng, nhưng lại Phật môn không thể không đi việc làm. Làm Sư Phi Huyên nói ra Đạo Công Tử công lực vô cùng có khả năng xuất từ Tà Đế xá lợi, càng sẽ trong ma môn cái khác võ học thời điểm, Tứ đại thánh tăng liền biết rằng sự tình đã muốn triệt để trở nên không đơn giản rồi.

Cứ nghe phật, đạo, ma tam giáo võ học này Đạo Công Tử đều biết.

Trừ đó ra. Bị thương thế tình huống nhỏ nhất chính là Tề Vương Lý Nguyên Cát đội ngũ. Dù sao ở phía trước có Phật môn còn có Ma Môn nước chảy, hơn nữa đội ngũ của mình trong cũng có được không sai giang hồ cao thủ, bị ảnh hưởng ngược lại là nhỏ nhất.

Vài đội ngũ hình vuông ngũ một trước một sau ở trong thông đạo đi tới.

Rất nhanh.

Đi tuốt ở đàng trước Ma Môn đám người liền đi tới một chỗ rộng rãi địa phương.

Trước mắt tràng cảnh có chút trống trải, nhưng ở một ít sâu kín ánh sáng hạ thực cũng đã người nhìn đến rõ nét, những thứ này ánh sáng nơi phát ra rõ ràng là vách tường. Nhập nhãn trông thấy, Ma Môn đoàn người lúc này mới nhìn thấy này được khảm tại trên vách tường Dạ Minh Châu. Như thế xa hoa bố trí, cho dù là kiến thức rộng rãi Ma Môn đoàn người cũng có chút kinh hãi.

Mượn u quang. Mọi người thấy đến chính là mặt tràn đầy vũ khí quân bị, rõ ràng là lúc trước Dương Tố làm chuẩn bị.

Nơi này chính là Dương công bảo núp bên trong giả kho.

Nơi này không khí thanh tân, thật cũng không có bất kỳ khí mê-tan vị, nhưng lại có thông gió địa phương. Phải biết, vừa mới bắt đầu vào một nhóm kia người, trừ bỏ tại mở đầu địa phương chết rồi không ít bên ngoài. Cấm định ra tới đảo là không có bị bao nhiêu ảnh hưởng.

“Ồ?”

“Đây là! ! !”

Ma Soái Triệu Đức Ngôn tầm mắt đồng dạng đang đánh giá lấy bốn phía, trước mắt bọn họ những người này đối với những vũ khí này quân bị tự nhiên không có bao nhiêu hứng thú, cho dù là có tại Lý phiệt trên địa bàn những vật này cũng vô pháp mang ra quan, hơn nữa

bọn họ hiện tại sở cầu cũng chỉ có một dạng đồ đạc, đó chính là —— Tà Đế xá lợi.

Mà trước mắt. Triệu Đức Ngôn tầm mắt nhưng lại đã rơi vào một khối đá hoa cương trên vách đá, phía trên kia hữu dụng lấy dao găm trước mắt chữ —— Triều Tiên La Sát nữ đã từng ở đây.

Chín chữ. Trong đó đại biểu đồ vật liếc cũng biết.

Nhưng mà, tại nơi này nhưng lại đã không có Đạo Công Tử là bất luận cái cái gì tung tích.

“Không đúng!”

Một mực trầm mặc không nói Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên lên tiếng, mi tâm vết máu tại Dạ Minh Châu quang mang chiếu rọi xuống, càng lộ vẻ u quỷ. Ngọc vươn tay ra, ngăn lại những người khác động tác, thậm chí liền Ma Soái Triệu Đức Ngôn tầm mắt cũng đã rơi vào Chúc Ngọc Nghiên trên người.

Theo Chúc Ngọc Nghiên thanh âm mở miệng, những người khác đồng dạng cũng phát giác được trước mắt bầu không khí quỷ dị chỗ tới.

Đó chính là nơi này tuyệt đối không phải là Tà Đế xá lợi nơi cất giấu chỗ.

Thay lời khác, này Dương công bảo tàng nên còn có một bảo khố.

Trước mắt chỗ này giấu binh khí quân đội tình trạng, bất

quá là che dấu tai mắt người đồ vật. Hơn nữa, lấy Chúc Ngọc Nghiên đối với Lỗ Diệu Tử rất hiểu rõ, nơi này cách làm hiển nhiên không phải là Lỗ Diệu Tử thói quen.

“Hẳn là còn có một cửa vào!”

“Mọi người tại nơi này tìm tìm một cái cơ quan!”

Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên phân phó rơi xuống, lập tức trong đội ngũ liền đi ra mấy tên người của Ma môn vật, bắt đầu cẩn thận kiểm tra lên tới, về phần vài lớn cao thủ đứng đầu lại là không có chút nào động tác. Chỉ là lối vào, này Dương công bảo tàng cơ quan cũng đã đối với bọn họ đến đây một lần cảnh cáo, hiển nhiên nơi này cơ quan cũng sẽ không đơn giản như vậy, kia tính nguy hiểm thật lớn.

Vì thế, không chỉ có Âm Quý phái có người chuyên môn đi tìm cơ quan, Triệu Đức Ngôn thậm chí còn phái ra mấy tên Đột Quyết hảo thủ đi tìm. Mỗi người cũng đối với này Tà Đế xá lợi nhìn chằm chằm, chiếm được Tà Đế xá lợi liền đại biểu bọn họ chiếm được có thể thống nhất Ma Môn cơ hội, càng là trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ cơ hội.

Vật như vậy, ai không nghĩ?

Rất nhanh.

Liền có người tìm được cơ quan mở ra.

Chính là Ma Soái Triệu Đức Ngôn người.

“Mở a!”

Chỉ là tìm được cơ quan, cũng không có nhường Triệu Đức Ngôn cảm thấy có chỗ vui sướng, cho dù là một bên thuộc về vây xem xem cuộc vui Âm Hậu cũng giống như thế. Theo Triệu Đức Ngôn phân phó rơi xuống, này Đột Quyết dễ chịu nhất thời kéo động xích sắt.

Nhất thời ——

Cơ quan âm thanh không ngừng vang lên. Kình phong trận trận ở bên trong, vô số tinh cương mũi tên nhọn từ cái này bị kéo ra lớn trong cửa lớn bắn ra.

Vừa mới kéo cơ quan người nhất thời bị bắn thành con nhím. Ném bay ra ngoài, ngã trên mặt đất.

Mà cùng lúc đó.

Đã sớm có chỗ chuẩn bị Âm Hậu Ma Soái đám người lập tức có động tác, cùng thi triển sở học tránh được bắn ra mũi tên nhọn.

Sau một lúc lâu.

Cơ quan âm thanh rốt cục dừng lại, vũ tiễn đình chỉ, Ma Môn nhưng lại lại lần nữa tại nơi này đậu vào mười người tánh mạng.

Tình cảnh này, đám người lại là không có chút nào biểu lộ biến ảo, đối với bọn hắn mà nói, Tà Đế xá lợi so sánh với cái gì cũng trọng yếu. Chết những người này không coi vào đâu. Rồi hãy nói, muốn tại Tà vương Thạch Chi

Hiên trước, cũng muốn tại Phật môn người trước, dùng tánh mạng đi con đường này là đã muốn xác định quyết định.

Vì mục đích, không từ thủ đoạn, hy sinh cái gì cũng hoàn toàn không có gì. Hơn nữa một đường tới, người của Ma môn có thể nói là chân chính kiến thức đệ nhất thiên hạ toàn tài cơ quan thủ đoạn. Hơn nữa có thể khẳng định là bọn họ trải qua cơ quan tuyệt đối không có hoàn toàn châm đối với bọn họ, chỉ sợ ở phía sau Phật môn đồng dạng cũng đã gặp phải đồng dạng đãi ngộ.

Nói đến Phật môn, lúc này Phật môn vẫn là cái loại này kỳ lạ bình tĩnh trạng thái.

Một đám hòa thượng lẩm bẩm kinh Phật, phảng phất giống như trừ tà bình thường, cứ như vậy lấy lực lượng nghiền áp lại đây, nhưng là do ở trong đó hiểu được cơ quan người không có gì. Xa không có Ma Môn chuẩn bị như vậy thỏa đáng, liền tại cơ quan tạo nghệ trên có lấy không tầm thường trình độ người cũng kéo tới trong đó, Phật môn thì là dựa vào chính mình.

Rồi hãy nói trước mắt Dương công bảo tàng trong tình huống cùng Phó Thải Lâm còn muốn Phó Quân Sước thầy trò theo lời nổi lên căn bản biến hóa, cùng ngôn ngữ trong nói đã có bất đồng thật lớn.

Đó chính là có người rời đi cơ quan.

Trước mắt loại tình huống này, Phật môn người cũng là lui không thể lui. Chỉ có thể từng bước một hướng phía trước đi.

Có thể nói Ma Môn né qua cơ quan, cơ hồ đều bị các hòa thượng cho đã dẫm vào.

Đối mặt này quỷ dị cơ quan. Mặc dù là có Tứ đại thánh tăng trợ giúp, tại thời khắc này vẫn là nhận lấy không ít bị thương. Bất quá cũng may vào hòa thượng đều có không sai thân thủ, tuy nhiên bị cơ quan đánh trở tay không kịp, nhưng là có mấy vị tăng nhân bởi vì hoàn cảnh nguyên nhân, tránh không kịp sinh sinh bị mũi tên nhọn đinh chết rồi.

Ngược lại là tại cuối cùng Tề Vương Lý Nguyên Cát đi vận may, tay người trên căn bản sẽ không có bị cái gì tổn thất.

Tề Vương đoàn người có thể nói là đánh cây đuốc, đi thoải mái nhàn nhã.

Xa so sánh với Phật môn cùng Ma Môn phải tốt quá nhiều.

Không lớn một lát.

Phật môn người cũng đến giả kho chỗ, đối với cao tăng mà nói, trước mắt những thứ này quân đội vũ khí cùng Dạ Minh Châu đều chẳng qua là vật ngoài thân, so sánh nổi lên người của Ma môn còn muốn Đạo Công Tử cùng với Tà vương vừa là bọn hắn để ý nhất địa phương.

Tầm mắt lướt qua này thi thể trên đất, Phật môn người tầm mắt đã rơi vào này mở ra lớn trên cửa, sau đó cũng bước chân vào trong đó, cầm đầu vẫn là Tứ đại tăng

tục.

Đi ở phía sau Lý Nguyên Cát bọn người ở tại Phật môn người bước vào sau đại môn, này mới đi đến được giả kho.

Lại tới đây, nhất thời Lý Nguyên Cát ánh mắt không khỏi trừng lớn, này Dạ Minh Châu, này quân bị vũ khí không thể nghi ngờ cũng đối với hắn có lực hấp dẫn thật lớn.

“Người tới!”

“Đem Dạ Minh Châu giữ lại tới!”

“Mặt khác đem những thứ này quân bị toàn bộ vận đi ra ngoài!”

Lạnh lùng cười, Lý Nguyên Cát liền lập tức làm an bài, đi theo mà đến quân đội binh lính lập tức giơ cây đuốc đi làm sự tình rồi.

Còn lại chỉ có Lý Nguyên Cát tại một các cao thủ dưới sự bảo vệ, tùy ý chính là đi lấy, mà không có động tác khác.

Về phần trên mặt đất người của Ma môn thi thể, Lý Nguyên Cát càng là chẳng thèm ngó tới.

Trong lòng của hắn, ngược lại là đối với Phật môn còn có Ma Môn kế tiếp động tác rất là hiếu kỳ, phá có một loại nghĩ muốn vào đi trong đó đục nước béo cò xúc động. Bất quá nghĩ tới tên kia ngửi kinh hô Âm Hậu, Tà vương đợi một loạt Ma Môn cao thủ, còn có này không

biết rất mạnh Đạo Công Tử, hơn nữa Phật môn Tứ đại tăng tục đám người, cục diện như vậy chỉ sợ không phải hắn Lý Nguyên Cát có thể tham dự.

Trình tự không đủ, võ công không đủ.

Đang tại Lý Nguyên Cát đầy bụng tâm tư thời điểm, chỉ nghe trong đó đi điều binh khí người một tiếng thét kinh hãi.

“A!”

“Khàn —— đây là? Có độc!”

Tiếng nói vừa mới rơi xuống, này ôm binh khí binh sĩ nhất thời buông lỏng ra hai tay, cả người cuộn mình lấy quỳ trên mặt đất, chỉ chốc lát sau đã muốn đầy mặt đen nhánh, mất đi khí tức.

Tựa hồ đây chỉ là một tín hiệu, bên cạnh cái kia chút ít khấu trừ Dạ Minh Châu, còn có vận binh khí binh lính bình thường cơ hồ toàn bộ ngã trên mặt đất.

Cùng lúc đó.

Cùng trong đó Nam Hải bài cao thủ đứng đầu Triều Công Thác đã muốn lên tiếng: “Nơi này có độc!”

“Tắt rơi cây đuốc!”

“Lui ra ngoài!”

Chỉ là trừ cao thủ bên ngoài, những thứ khác người

thường trên cơ bản cũng ngã xuống này không hiểu độc tố phía dưới.

Trong sát na, chỗ này bảo tàng vùng đất tại trong mắt mọi người trở nên càng phát nguy hiểm.

Ai cũng không biết ở trước mặt mình cùng sau lưng có hay không những thứ khác có cái gì.

Lần đầu tiên.

Lý Nguyên Cát trong đầu đối với này Dương công bảo tàng có cảm giác sợ hãi tới. Nơi này căn bản cũng không phải là Phó Thải Lâm nói như vậy dễ dàng.

Bất đắc dĩ phía dưới, Lý Nguyên Cát mang theo kia cao thủ của hắn theo đuôi này Phật môn người tiến vào mới vừa vào trong đó.

Mà đi ở cuối cùng Triều Công Thác thì là bằng vào chính mình Tông Sư cấp đừng thân thủ, mượn này rơi trên mặt đất Dạ Minh Châu quang huy kiểm tra rồi bắt đầu.

Hồi lâu.

Tránh ở trong thông đạo Lý Nguyên Cát tại Triều Công Thác sau khi trở về, lúc này mới hỏi: “Triều lão, tình huống như thế nào đây?”

“Có người chuyên môn hạ rồi độc! Là vừa hạ không lâu đấy!”

Triều Công Thác dùng vải kẹp lấy chính mình vừa vặn

một kiện trên binh khí tìm được một cây ngân châm, còn có một khỏa Dạ Minh Châu, rồi mới lên tiếng: “Nếu là lão phu không có đoán sai, nơi này bị người hạ ba dạng độc!”

“Này ngân châm có chứa từ tính, dính vào trên binh khí mặt, vừa mới chết đi cái kia người chính là bị này châm gai rách da da, hơn nữa Dạ Minh Châu trên cũng bị người vải lên độc dược, thậm chí binh khí trong đống cũng bị người hạ độc, trong đó một loại độc thì là bởi vì cây đuốc nhiệt khí bốc hơi sinh ra tác dụng!”

“Hơn nữa những độc chất này, nhằm vào là không là cao thủ, mà là binh lính bình thường!”

“Thật ác độc cay tâm tư!”

“Người này tính toán chính là chúng ta!”

Nói xong, Triều Công Thác đem Dạ Minh Châu ném ra ngoài, không để ý đến, chỉ có trên tay cái kia rễ ngân châm còn tại.

Nghe vậy.

Lý Nguyên Cát sắc mặt âm trầm như nước, căn cứ kiếm tiện nghi Lý Nguyên Cát phát hiện người Dương công bảo tàng này một tranh vào vũng nước đục chỉ sợ không phải dễ dàng như vậy rồi.

Người này đến tột cùng là ai?

Hơn nữa này bên ngoài còn sống trúng độc binh sĩ cứu

hay là không cứu?

Này chính là một việc nan đề.

Chương 209 : Phật! Đạo! Ma! (thượng)

209 chương phật! Đạo! Ma! (thượng)

Phương vị!

Ngẩng đầu, Nhạc Duyên một bên thản nhiên ở bên trong đi tới, một bên trong đầu bối rối lấy trước mắt chỗ đến vị trí.

Vị trí này là…

Vô Lậu tự!

Ngẩng đầu, tầm mắt nhìn phía đỉnh đầu thạch bích, nơi này chính là thông gió chỗ, Lỗ Diệu Tử đem Dương công bảo tàng chính là thông gió chỗ tạo tại Tà vương Thạch Chi Hiên chỗ địa phương. Chỉ tiếc, lúc trước mặc cho Tà vương Thạch Chi Hiên như thế nào nghiên cứu, lại cũng không có tìm được phá giải cơ quan phương pháp.

Tà vương sở dĩ giả trang Đại Đức thánh tăng chỉ sợ trong đó nguyên do liền là vì Tà Đế xá lợi.

Tại đã từng chuyện đã xảy ra ở bên trong, Thạch Chi Hiên hẳn là theo Lỗ Diệu Tử hay là những người khác nào biết đi một tí về Dương công bảo tàng tình huống, cho nên lựa chọn Vô Lậu tự, trở thành trong Đại Đức thánh tăng. Chỉ là cho dù là Tà vương đặc sắc diễm

diễm, này cũng chỉ là tại võ học cùng mưu kế một đạo trên, nhưng là tại cơ quan trên trận pháp là Tà vương chỉ sợ cũng thúc ngựa không kịp Lỗ Diệu Tử.

Hóa thân Đại Đức thánh tăng những năm gần đây, Thạch Chi Hiên thế nhưng không có tìm được bất luận cái gì nhường hắn thoả mãn thu hàng.

"…"

Tại đây tòa Dương công bảo tàng trong, đi càng trong, có thể càng phát cảm giác được Lỗ Diệu Tử tại cơ quan tạo nghệ trên năng lực. Khó trách Dương Tố cũng sẽ nhường Lỗ Diệu Tử tới kiến tạo chỗ này bảo tàng.

Dừng bước lại, tụ công bên tai nghe xong hạ động tĩnh sau, Nhạc Duyên lúc này mới tiếp tục giẫm chận tại chỗ tiến lên.

Tà Đế xá lợi liền ở phía trước, hắn sẽ không buông tha cho, Ma Môn cùng Phật môn người cũng sẽ không buông tha cho.

Nghe này rất nhỏ động tĩnh, hiển nhiên Ma Môn cùng Phật môn người cũng đã đi theo tại mặt sau, cũng không biết này bên ngoài giả kho trong độc, đến tột cùng có người nào trúng? Hồi tưởng lại chính mình trong khoảng thời gian này tại trong sân một cá nhân vùi đầu chế tác Băng Phách ngân châm các loại đồ đạc. Đáng tiếc so với Xích Luyện Tiên Tử tới, Nhạc Duyên đích tay nghề cuối cùng phải kém hơn không ít.

Lúc trước hai người cùng một chỗ thời điểm. Chế tác

những vật này trên cơ bản cũng là Xích Luyện Tiên Tử chính mình tới, mà Nhạc Duyên thì là ở bên cạnh đánh hạ ra tay. Bất quá mặc dù là như vậy, Nhạc Duyên cũng là theo Xích Luyện Tiên Tử trên tay đã học được không ít chế tác phương pháp, trong đó Xích Luyện Tiên Tử tác phẩm tiêu biểu —— Băng Phách ngân châm liền là một người trong số đó.

Mà lần này cùng đã từng chế tác phương thức bất đồng, Nhạc Duyên thậm chí đem một bộ phận Băng Phách ngân châm xem làm chế tác la bàn bình thường cái kia dạng khiến cho đã có được từ tính.

Chỉ là mặc dù là như vậy, so với Xích Luyện Tiên Tử chính mình chế tạo ra tới Băng Phách ngân châm, Nhạc Duyên chỗ làm được đồ đạc tổn thương vẫn là kém hơn một bậc.

Một quả đến từ Xích Luyện Tiên Tử Băng Phách ngân châm có thể khiến cho cao thủ trúng độc, vài miếng mà nói cho dù là cao thủ đứng đầu nếu là không có tránh đi. Chỉ sợ cũng chết thảm kết quả. Trừ đó ra, Nhạc Duyên làm chút ít những thứ khác độc, đồng dạng là lúc trước hai người cùng một chỗ giết Mông Cổ Thát tử lúc dược tề.

Cây đuốc, chính là trong đó chất xúc tác.

Dù sao, đường đường võ lâm cao thủ dưới bình thường tình huống là tuyệt đối sẽ không giữa ban ngày đi đến trong quân đội giết người, càng nhiều là thời điểm hành động phương thức cũng là tại buổi tối.

Mặc dù là giả kho, muốn lấy phải trong đó đồ đạc cũng cần tốn hao một ít khí lực. Lúc này đây Phật Đạo ma chi tranh, cũng không phải là nhường Lý phiệt Thái tử cùng Tề Vương người triệt để tới kiếm tiện nghi.

Đông chuyển tây ngoặt.

Tránh được trong đó rất nhiều cơ quan sau, Nhạc Duyên rốt cuộc cũng tới đến Dương công bảo núp bên trong thứ hai bảo khố, cũng chỉ là này cái gọi là thật bảo khố.

So sánh lên bên ngoài giả kho tới, những thứ kia hiển nhiên không có bên ngoài nhiều như vậy.

Đồng dạng chính là nơi này trên vách tường đồng dạng được khảm lấy này Dạ Minh Châu.

Đặt ở trước mặt cũng bất quá là hơn mười cái rương lớn mà thôi.

Tiến lên, phất tay. Kình khí xốc lên trước mặt thùng, nắp hòm nhất thời lật đi ra, lộ ra đồ vật bên trong.

Mở rương, nhập nhãn chính là châu quang bảo khí.

Những thứ kia chính là Dương Tố gia sản cùng hắn đã từng xét nhà… Chỗ thu thập lên đồ cổ tài bảo. Có thể nói, nơi này của cải báo cũng được cho khó gặp. Bất luận kẻ nào được đến những thứ này cũng sẽ ở nháy mắt biến thành trong thiên hạ cự phú.

“Hàaa…!”

Tầm mắt theo này Kim Ngân tài bảo trên thu hồi, Nhạc Duyên tay phải thì là đem trong rương một ít gấp mặt nạ da người cho cầm xuống tới. Những vật này xuất từ Lỗ Diệu Tử hai tay, kia tác dụng đối với người giang hồ mà nói trọng yếu hơn.

Chỉ tiếc trước mắt những thứ này tài bảo không cách nào vận đi ra ngoài, nếu không mà nói…

Bất quá mặc dù là để lại cho Lý phiệt, đối với Nhạc Duyên mà nói cũng không có cái gì, bất kể như thế nào, những vật này tại cuối cùng đúng là vẫn còn Khấu Trọng.

Mười cái thùng cũng được mở ra một lần, sau đó liền bị Nhạc Duyên chuẩn bị đóng lại tới, bất quá tại đóng lại nháy mắt, nghiêng đầu hơi chút suy tư, Nhạc Duyên lại lần nữa trong đó vài cái rương trong hạ đi một tí bột phấn, sau đó vừa thật cẩn thận đem nắp hòm xây trở về.

Sau đó, Nhạc Duyên tại nơi này triệt để tìm ra kết cấu thoát đi lộ tuyến sau, lúc này mới chuẩn bị mở ra Tà Đế xá lợi.

Cót kẹtzz trong tiếng, cơ quan tiếng vang chậm rãi quanh quẩn…

Tựu tại Nhạc Duyên tại làm chuẩn bị thời điểm, theo đuôi mà đến Ma Môn đám người cũng hao tốn không ít khí lực, lại lần nữa chết rồi mấy người sau, rốt cục cũng đặt chân thật kho.

Đi ở phía trước chính là ma môn pháo hôi, dùng để

ngăn cản cơ quan Ma Môn người, theo sát phía sau mới là Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, Ma Soái Triệu Đức Ngôn, Ích Thủ Huyền đám người, đang lúc mọi người đặt chân này thật kho sau, nhất thời tất cả mọi người không khỏi sững sờ, cước bộ dừng lại, mượn Dạ Minh Châu quang mang, nhìn không chuyển mắt nhìn lấy phía trước.

Mười cái thùng gấp lại với nhau , như một tòa núi nhỏ chồng chất tại trước mặt, mà tại này phía trên nhất thì là ngồi ngay ngắn một người mặc bạch y thanh niên, kia đùi phải treo ở bên ngoài, tùy ý dùng gót chân gõ lấy thùng, phát ra bành bạch tiếng vang.

Đây là! ! !

Ngẩng đầu, Ma Soái Triệu Đức Ngôn tầm mắt có chút ngưng tụ, lực chú ý toàn bộ đặt ở người trước mắt trên người.

“Đạo Công Tử!”

“Nhạc Duyên!”

Lên tiếng chính là Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, nàng này thanh thúy thanh âm tại đây hơi có vẻ trống trải trong bảo khố quanh quẩn, nói: “Như thế trên cao nhìn xuống nhìn xuống chúng ta, là nói cho ta biết chờ ngươi đã đem Tà Đế xá lợi trong đó tinh nguyên đã muốn toàn bộ hấp thu sao?”

Lời này tự nhiên không phải là lời nói thật, Tà Đế xá lợi hiện thế mà nói, chắc chắn nhường Ma Môn người có sở cảm ứng. Nhưng là trước mắt Đạo Công Tử không

kiêng nể gì như thế làm việc phương pháp, nhưng lại nhường Ma Môn đám người trong khoảng thời gian ngắn sợ ném chuột vỡ bình.

Nhất là tại này không biết nền tảng Dương công bảo tàng nội bộ, ai cũng không biết nơi này vẫn tồn tại cái gì khác sát cơ nặng nề cơ quan.

Hơn nữa một đường đến đây trước mặt Đạo Công Tử hiển nhiên đối với Dương công bảo tàng có đầy đủ rất hiểu rõ.

Âm Hậu mà nói cũng không có để ở tràng Ma Môn cao thủ có những thứ khác cái gì tâm tư. Tại đối thoại thời điểm, Ma Môn những người khác đã bắt đầu đang âm thầm dò xét cẩn thận lên hoàn cảnh bốn phía tới.

Không có hoàn toàn nắm chắc. Không người nghĩ tại này quỷ dị địa phương động thủ.

“Ha ha…”

“Âm Hậu hồi lâu không thấy, vẫn là đẹp như vậy!”

Tầm mắt lấp lánh chằm chằm vào phía dưới Chúc Ngọc Nghiên, tầm mắt tại đối phương mi tâm vết máu ra nhìn chằm chằm một hồi lâu, Nhạc Duyên nở nụ cười, thật giống như lão bằng hữu đã lâu không gặp bình thường đã ra động tác chào hỏi, nói: “Ta biết rõ Tà Đế xá lợi hiện thế sẽ cho các ngươi được đến cảm ứng, cho nên rồi…”

“Hiện vào lúc này, Tà Đế xá lợi liền giấu ở ta phía dưới những thứ này trong rương.”

“Các ngươi đoán. Ta đem nó để ở nơi đâu?”

Ngữ khí tuy nhiên bình thản, nhưng là bên trong lại đều là vui cười ý.

Ma Soái Triệu Đức Ngôn ngẩng đầu nhìn cái này tại Trung Nguyên giang hồ tiếng tăm lừng lẫy Đạo môn cao thủ, tầm mắt thâm trầm.

Thật cuồng!

Tốt ngạo nhân!

Bất quá tại Nhạc Duyên những lời này, Ma Môn ánh mắt của mọi người cũng đã rơi vào này mặt trước mười cái thùng phía trên, mắt lộ tinh quang.

Có tâm tư nhưng không có động tác, trước mắt giờ khắc này, ai động thủ trước ai trước xảy ra vấn đề.

Nhất là trước không biết sâu cạn. Sau có Phật môn tình hình hạ.

Nhưng lại tạo thành giằng co tình huống.

Chỉ chốc lát sau.

Sau lưng lại là xuất hiện một hồi tiếng bước chân.

Nhất thời,

Người của Ma môn bắt đầu lộ ra vẻ có chút hỗn loạn

lên, một chuyến Ma Môn rất nhanh hướng bên cạnh dời mở.

Trong tiếng bước chân Phật môn người rốt cục bước chân vào thật kho.

Tứ đại thánh tăng!

Âm Hậu, Ma Soái, Ích Thủ Huyền bọn người là đồng tử có chút co rụt lại.

Xuất hiện tại trước mặt đầu tiên chính là Phật môn Tứ đại thánh tăng, bất quá so với Ma Môn mọi người mà nói, Tứ đại thánh tăng tình huống hơi lộ vẻ có chút chật vật, hiển nhiên là đến đây trên đường bị cơ quan làm cho. Cùng Ma Môn bắt người mạng điền cơ quan động tác bất đồng. Phật môn người thì là do võ công cao nhất Tứ đại thánh tăng dẫn đầu tới ngăn cản cơ quan.

Tại Tứ đại thánh tăng sau lưng, thì là theo chân còn có bốn hòa thượng, bất quá thân phận của đối phương xa xa so ra kém Tứ đại thánh tăng mà thôi, phải kém hơn một bậc.

Bước vào thật kho, Tứ đại thánh tăng các loại ánh mắt của người cũng bị cảnh tượng trước mắt hấp dẫn.

Tầm mắt lấp lánh trong. Phật môn tới ánh mắt của người chỉ là tại Âm Hậu bọn người trên thân khẽ quét mà qua, sau đó liền dừng ở này ngồi ngay ngắn ở thùng đỉnh Đạo Công Tử trên người. Lại rõ ràng nhất tại trong mắt mọi người Đạo Công Tử tính chất uy hiếp càng lớn, điều này khiến cho người của Ma môn cũng không khỏi

trong nội tâm hơi có không cam lòng.

“A di đà phật!”

Lên tiếng chính là Tứ đại thánh tăng trúng Đế Tâm tôn giả, lão hòa thượng mặt mũi tràn đầy hiền lành ngẩng đầu nhìn thùng trên mặt Đạo Công Tử, không có chút nào bị người trên cao nhìn xuống khó chịu, có chỉ là bình thản thanh âm cùng lời nói, quanh quẩn tại trong bảo khố.

“Kính xin công tử chớ để đi sai bước nhầm, đi đến đường tà đạo!”

Cái gọi là đường tà đạo là cái gì?

Từng tại Ba Thục giao phong trôi qua bốn người cũng biết, đó là một cái khác nhường bốn người bất đắc dĩ đệ tử —— Tà vương Thạch Chi Hiên.

Trước mặt Đạo Công Tử, phảng phất giống như lúc trước Tà vương Thạch Chi Hiên.

Tựu tại Phật môn người khuyên giải nói công tử thời điểm, phía sau cửa lại lần nữa vào đoàn người, chính là kiếm tiện nghi Lý Nguyên Cát, hắn mang theo Lý phiệt cao thủ bước chân vào bảo khố, mà lưu ở bên ngoài cái kia chút ít người trúng độc tại cuối cùng vẫn là không có đi cứu.

Theo đuôi Lý Nguyên Cát vào có Nam Hải phái một các cao thủ, Triều Công Thác, mai tuần, thậm chí Lý phiệt để ý nhất Ảnh Tử thích khách cũng đồng dạng chẳng biết

lúc nào đi tới bảo khố, sau đó liều mạng che dấu lên khí tức của mình tới.

Lý phiệt…

Người của Ma môn tầm mắt cũng là đã rơi vào Lý phiệt trên thân người, lông mày cũng là nhíu một cái, đối mặt Phật môn cao tăng, Ma Môn người bản thân cũng không chiếm ưu thế, tại tăng thêm Lý phiệt mà nói, như vậy đích thị là triệt để rơi tại hạ phong rồi.

Thế cục không tốt!

Bất quá đối với so với này ngồi ngay ngắn ở thùng trên Đạo Công Tử Nhạc Duyên mà nói, người của Ma môn coi như là giỏi hơn nhiều. Trước mắt, ai cũng không có nhúc nhích tay tâm tư, lẫn nhau bầu không khí cũng đã là chậm rãi lộ ra vẻ ngưng trọng lên.

“…”

Thùng trên, Nhạc Duyên đã không có bắt đầu nhàn nhã tư thái, người chậm rãi đứng lên, trên cao nhìn xuống nhìn xem phía dưới Phật môn người, đồng tử không khỏi có chút co rút lại. Một hồi lâu, hắn nhưng lại nhếch miệng nở nụ cười.

“Ha ha ha…”

Tiếng cười càng lúc càng lớn, cuối cùng triệt để quanh quẩn tại trong bảo khố, triệt để phô bày Nhạc Duyên một thân này công lực.

“Ngô!”

Tiếng cười bất ngờ dừng lại, tay phải co rụt lại, trong lòng bàn tay đã muốn xuất hiện mấy bị sinh sinh tạo thành đoàn vàng, chỉ nghe Nhạc Duyên thanh âm tại tất cả mọi người bên tai quanh quẩn nói: “Nếu đến đây, mọi người liền chớ muốn đi, nơi này chung quy là bọn ngươi chôn sống vùng đất.”

“! ! !”

Thoại âm rơi xuống, mọi người tại đây nghe vậy cũng là ngẩn ngơ.

Lập tức Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên tựa hồ nghĩ tới điều gì, nghiêng đầu nhìn lại, sắc mặt nhất thời đại biến.

Phanh! Phanh!

Trầm đục trong tiếng, thân hình tung bay, máu tươi văng khắp nơi…

Chương 210 : Phật! Đạo! Ma! (hạ)

210 chương phật! Đạo! Ma! (hạ)

Phanh!

Phanh!

Liên tục hai tiếng trầm đục, Tứ đại thánh tăng trong Đạo Tín Tôn giả, Gia Tường Tôn giả hai người đồng thời trở tay không kịp bị cự lực kích ném bay ra ngoài, người đang giữa không trung đã là miệng phun máu tươi, trong sát na cũng đã bị trọng thương.

“Ha ha a…”

Trầm thấp tiếng cười tại người trong Phật môn trong đó vang lên, đồng thời Đế Tâm cùng trí tuệ hai người cũng xuất thủ, cùng người đánh lén chưởng chưởng tương đối, nạp người đã mượn lực đạo bay bay bay ra ngoài, trong chớp mắt thân hình như ảo ảnh bình thường xuất hiện ở thùng phía dưới.

“Sư phụ a!”

“Các ngươi còn không có tiếp nhận giáo huấn, không có nhận ra đồ nhi a!”

Người tới thùng phía dưới, thanh âm này mới hoàn toàn quanh quẩn tại trong bảo khố.

Người trong Phật môn trừ bỏ bốn Đại tôn giả bên ngoài, những người khác cũng là trợn mắt há hốc mồm, nhìn xem này người xuất thủ, chính là Trường An nổi danh đắc đạo cao tăng, cũng có được thánh tăng danh xưng Đại Đức thánh tăng. Phải biết, tại Tứ đại thánh tăng đến đây Trường An sau, Đại Đức thánh tăng còn chuyên môn tiến đến luận qua phật. Cuối cùng gia nhập trừ ma vệ đạo trong hàng ngũ, lại là nơi nào nghĩ đến…

“Đây là!”

“Thạch Chi Hiên!”

Như sơn ca gáy máu, thê lương như lệ quỷ oán âm đột nhiên vang vọng ra, chính là Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, tại Đại Đức thánh tăng ra tay đánh lén, lập tức phát ra âm thanh sau, Chúc Ngọc Nghiên cũng đã đoán được trước mắt cái này đắc đạo cao tăng thân phận chân chính.

Trong sát na, bốn phía kình khí bộc phát, một thân công lực vận khởi, một đầu tóc đen tung bay, trực tiếp kinh hãi bên cạnh Ma Môn người cũng hướng bên cạnh lánh đi.

Âm Hậu cùng Tà vương mâu thuẫn, người trong Ma môn người nào không biết?

Tại Tà vương sắm vai Đại Đức thánh tăng ra tay nháy mắt, đứng ở thùng đỉnh Nhạc Duyên cũng đồng thời ra tay, trong tay Kim Ngân viên cầu dùng Đạn Chỉ Thần Thông bay ra, trực tiếp đập vào cơ quan trên, ầm ầm trong tiếng lối vào triệt để đóng cửa.

Nháy mắt, tất cả mọi người sinh sinh bị nhốt tại trong bảo khố.

Trước mặt thế cục tại trong chớp mắt thiên biến vạn hóa, thậm chí cơ quan khởi động, lối vào bị phong. Đều chẳng qua là ở trong chớp mắt liền chuyện đã xảy ra.

Trong đó, theo đuôi Lý Nguyên Cát mà đến Ảnh Tử thích khách Dương Hư Ngạn lúc này liền dọa đủ sặc, khí tức không cách nào che đậy, biểu hiện ra.

Mà ở cơ quan triệt để khởi động sau, người ở chỗ này này mới hoàn toàn kịp phản ứng, trong lúc nhất thời đám người toàn bộ tất cả tụ tập lại với nhau, Ma Môn một đống, Phật môn một đám, về phần Lý Nguyên Cát người thì là bản thân ở một bên.

Đầu tiên là kinh ngạc Tà vương mai phục tại Phật môn trong đánh lén Tứ đại thánh tăng, ngay sau đó liền là kinh ngạc cơ quan khởi động. Tất cả mọi người bị nhốt, trong lúc nhất thời tất cả mọi người tâm tư biến hóa ra.

Giờ khắc này, nơi này chung quy là nhất hiểm ác thế cục.

Thùng đỉnh.

Nhạc Duyên hai tay chắp sau lưng, đứng ở phía trên lẳng lặng nhìn phía dưới. Tại Phật môn người bước vào này bảo khố, Nhạc Duyên liền nhìn thấy này đứng ở người trong Phật môn trong Đại Đức thánh tăng, đối với Tà vương Thạch Chi Hiên tính toán đã muốn vừa xem

hiểu ngay.

Nhìn thấy tình hình như vậy, Nhạc Duyên trong đầu đạo thứ nhất hiện lên ý niệm trong đầu nhưng lại Sư Phi Huyên bộ dáng.

Nàng không có nói cho bất luận kẻ nào Đại Đức thánh tăng thân phận chân chính.

Phải biết rằng Đại Đức thánh tăng tại Trường An có thể là có thêm cực cao danh vọng, có thể đang cùng còn đại sư trong đó được xưng như vậy biệt hiệu, có thể nghĩ kỳ danh tức. Hơn nữa Tứ đại thánh tăng tại Trường An đều có được căn cứ địa. Cao như vậy tăng trong lúc đó không nên chưa có tiếp xúc qua.

Nhưng mà mặc dù là như vậy, đối phương vẫn không có nhận ra Tà vương thân phận tới, liền giống như ban đầu ở trên triều đình Tà vương hóa thân Bùi Củ độc nhất vô nhị.

Nếu là Sư Phi Huyên nói ra Tà vương thân phận chân chính, chỉ sợ trước mắt ván này thì cần một lần nữa suy tính rồi.

Hơn nữa ngày đó cùng Tà vương đối thoại. Nhạc Duyên lông mày không khỏi nhăn một chút, Tà vương quả thật là khủng bố phi thường, hắn là tại đánh cuộc, mình cũng là ở đánh cuộc. Trước mắt cái này trong bảo khố người. Có thể nói cũng là tại đánh cuộc.

“Thạch Chi Hiên!”

Một tiếng thê oán rống giận, Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên trực tiếp xuất thủ.

Thiên Ma Lực Trận toàn lực bộc phát, người đã hóa thành một cái thẳng tắp hướng này đứng ở thùng phía dưới Thạch Chi Hiên đánh tới.

Đồng thời.

Điên rồi nữ nhân!

Quả nhiên khủng bố!

Thiên Ma Lực Trận tác động hạ. Này bị xếp lên thùng bắt đầu lắc lư, ầm ầm trong lúc tất cả mọi người thùng tản đi ra ngoài, bay về phía bốn phương tám hướng, mà đứng tại đỉnh Nhạc Duyên thì là tại đây nháy mắt, người đã siêu xuất thủ.

Phanh!

Một chưởng oanh tại dưới chân thùng trên mặt, liền người mang này hòm sắt nhất thời hóa thành giống như sao băng bay thẳng đến Tứ đại thánh tăng trong đó coi như hoàn hảo Đế Tâm tôn giả cùng Trí Tuệ tôn giả đập tới.

Tâm ấn!

Xoay người tiến lên, Trí Tuệ tôn giả đối mặt này gào thét mà đến hòm sắt, hai tay kết ấn, sắc mặt nghiêm túc trong một chưởng ấn hướng về phía đột kích hòm sắt.

Oanh!

Khí kình bộc phát, trong tiếng nổ, hòm sắt bị song phương công lực đánh sâu vào, triệt để xé rách ra.

Nhất thời, hòm sắt mệt rã cả rời.

Trước mắt tất cả đều là một mảnh châu quang bảo khí, Kim Ngân nguyên bảo còn có vật gì đó khác cũng loạn thất bát tao bay ra, tại đây Dạ Minh Châu u quang ở bên trong, có thể nói là cơ hồ lộ ra mù một đám người giang hồ tròng mắt.

Tại Trí Tuệ tôn giả ra tay thời điểm, Đế Tâm tôn giả đã muốn thủ vệ tại Gia Tường Tôn giả cùng Đạo Tín Tôn giả bên người, Phật môn người hoàn toàn không ngờ rằng này vừa tiến vào bảo khố liền sẽ rơi vào Tứ đại thánh tăng trong đã có hai người trọng thương.

Nếu như không phải hai vị Tôn giả công lực cực đoan thâm hậu, nếu không mà nói tại Tà vương Thạch Chi Hiên một chiêu này chuẩn bị đã lâu đánh lén hạ chỉ sợ sẽ tang sinh tại đây.

Trước mắt, Phật môn nguy hiểm.

Một bên Ma Môn những người khác thì là cùng Lý phiệt Lý Nguyên Cát người chính nhận lấy những thứ kia hướng bốn phương tám hướng bay đi hòm sắt, bất kể là vì Tà Đế xá lợi vẫn là Kim Ngân tài bảo, những vật này cũng có người để ý. Đã làm tranh đoạt thùng, Lý phiệt người đã tại người của Ma môn giao thủ.

Mà trong tràng thì đã ngay lập tức là Tà vương Thạch Chi Hiên đang cùng Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên triệt để giao phong, một cái phát điên nữ nhân, cho dù là Tà vương Thạch Chi Hiên cũng không khỏi phải chau mày.

Phanh! Phanh!

Song chưởng đối oanh, Nhạc Duyên cùng lòng bàn tay cùng Trí Tuệ tôn giả song chưởng ầm ầm tương đối, trong không khí lại lần nữa tuôn ra đinh tai nhức óc nổ, lực phản chấn hạ Nhạc Duyên bị bức lui ra. Hai người giao thủ động tĩnh, hoàn toàn không thể so với Tà vương Âm Hậu giao phong tới nhỏ.

Tại hai người nơi này, không khí co rút lại sụp xuống, Chúc Ngọc Nghiên Thiên Ma Công đã tại này trong thời gian thật ngắn vận đến đỉnh, cường đại dẫn dắt lực hấp dẫn quá mức thậm chí đã dẫn dắt đến người bên cạnh.

Trong góc Ma Soái hai mắt có chút nhíu lại, tâm tư nghĩ lại ở bên trong, bối rối lấy nên như thế nào làm, đoán được lớn nhất chỗ tốt.

Bất quá trước mắt, ánh mắt của hắn càng nhiều là vẫn là chú ý tại Đạo Công Tử trên người, lúc trước Đạo Công Tử theo như lời Tà Đế xá lợi tại đây chút ít trong rương một cái, này nghiền nát chính là cái kia tự nhiên không phải là. Mà những thứ khác…

Làm Triệu Đức Ngôn tầm mắt quan sát đến Nhạc Duyên này có chút nghiêng mắt phiêu hướng Lý phiệt bên kia trên tay một cái rương thời điểm, Triệu Đức Ngôn nhất thời nhãn tình sáng lên, vung tay lên, động thủ.

Rất nhanh, toàn bộ trong bảo khố đã muốn loạn chiến thành một mảnh.

Triệt để loạn đi lên.

"…"

Thân hình bạo thối ở bên trong, tại loại này ẩm ướt dưới mặt đất trong bảo khố, ai nhất chiếm ưu thế? Không phải là những người khác, mà là hắn Đạo Công Tử Nhạc Duyên.

Trường Sinh Quyết vận chuyển, phải giơ tay lên, eo bên cạnh hồ lô bay ra. Từ không trung nổ tung, vô số tửu thủy rơi xuống, bị tụ lại lòng bàn tay, rất nhanh lòng bàn tay liền xuất hiện đại lượng hàn băng mảnh nhỏ.

Bá!

Vô số hàn băng mảnh nhỏ lập tức hướng bốn phương tám hướng bay ra.

Đạo Công Tử là ở giữa sân trừ bỏ Tà vương bên ngoài hấp dẫn nhất lực chú ý người, tại động tác của hắn sau, rất nhiều người cũng chú ý tới trong không khí này khúc khích rung động thanh âm, nhất thời toàn bộ đi ngăn cản những thứ kia hàn băng mảnh nhỏ. Đáng tiếc, người ở chỗ này chân chính triệt để thấy được thứ này.

Đối mặt nhằm vào tất cả mọi người công kích chiêu thức, loại này đột nhiên tới hàn băng mảnh nhỏ. Cũng sẽ cho người cảm thấy quỷ dị, trong khoảng thời gian

ngắn tuyệt đại bộ phận người cũng bận việc lấy tổ sóng những thứ này mảnh nhỏ rồi.

Về phần đã đem Thiên Ma Lực Trận vận chuyển tới đỉnh Chúc Ngọc Nghiên, đã muốn phảng phất giống như dẫn theo một cái hình tròn hơn nữa không ngừng xoay tròn cái lồng khí, này bắn về phía nàng hàn băng mảnh nhỏ toàn bộ bị Thiên Ma Lực Trận mang bay ra ngoài. Về phần Tà vương Thạch Chi Hiên thì là mượn của mình Huyễn Ma thân pháp toàn bộ tránh được hàn băng đột kích. Đồng thời còn không quên cùng Chúc Ngọc Nghiên giao thủ.

PHỐC! PHỐC! PHỐC!

Kỳ lạ nhập thể thanh âm tại đây hỗn loạn trong bảo khố cũng không lộ vẻ rõ nét, nhưng là theo ngã xuống đất người cùng này liên tiếp không ngừng tiếng kêu rên, nhất thời hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Mặc dù là đã muốn ở vào nổi điên giai đoạn Âm Hậu cũng không khỏi biến sắc.

Bốn phía ngã xuống hơn mười người cao thủ, những người này không phải là Phật Đạo ma cao thủ đứng đầu. Nhưng coi như là trong giang hồ - hảo thủ, nhưng mà tại thời khắc này, bọn họ đối diện với mấy cái này hàn băng vụn băng công kích cũng khinh thường. Trong khi nhập thể sau chỗ sinh ra cái loại này tê dại ngứa, tuyệt đối không phải người có thể nhịn nhận.

“Đây là! ! !”

Chúc Ngọc Nghiên bứt ra trở lui, thân hình mạnh mẽ về tới chính mình chỗ mang đến Âm Quý phái trong đội ngũ, vừa mới tranh đoạt Âm Quý phái cũng nho nhỏ cướp được hai cái hòm sắt. Tại dưới chân của nàng thì là nằm mấy cái không ngừng ở gãi ngứa, đã muốn toàn thân máu tươi văng khắp nơi Đột Quyết cao thủ.

Tầm mắt thu hồi, nhưng lại gắt gao đã rơi vào Nhạc Duyên trên người, tại đối mặt Tà vương thời điểm, Chúc Ngọc Nghiên rốt cục phân thần nhìn về phía Đạo Công Tử rồi.

Không chỉ có Ma Môn như thế, Lý phiệt cũng có không ít người đụng phải hàn băng mảnh nhỏ nhập thể, Phật môn cũng có hai người cũng giống như thế

Ngược lại trọng thương hai vị Tôn giả, tại còn lại hai đại thánh tăng dưới sự bảo vệ sinh sinh chấn vỡ những thứ kia đột kích hàn băng mảnh nhỏ, không có khiến cho trọng thương người chịu ảnh hưởng.

Hỗn chiến im bặt mà dừng.

Trong bảo khố chỉ còn lại có này thảm thiết khóc tiếng hô, theo mùi máu tanh dần dần nồng đậm, trên mặt của mọi người cũng lộ ra vẻ vô cùng âm trầm bắt đầu.

“Đây là cái gì võ công?”

Lên tiếng chính là Ma Soái Triệu Đức Ngôn, thuộc hạ của hắn trúng hàn băng mảnh nhỏ người tương đối nhiều, đáng tiếc cho dù là công lực của hắn thế nhưng cũng vô pháp áp chế những vật này, tàn khốc công pháp

tại trong ma môn không ít, nhưng là giống như ngôn tình như vậy công pháp lại là lần đầu tiên lần đầu tiên thấy.

“Sinh tử phù!”

Đối mặt ánh mắt của mọi người, bên tai là hồi tưởng đến những thứ kia trúng sinh tử phù người thống khổ gào rú, Nhạc Duyên run lên hạ thân trên nhiễm tro bụi, lúc này mới đem trên tay hàn băng đặt ở trước mặt của mình, dò xét cẩn thận liếc, quang minh chánh đại nói ra cái này danh tự: “Đây chính là chính tông đạo môn võ công!”

Mặc dù là Thiên Ma Công có thể khắc chế, nhưng là tại trước mắt loại tình huống này, Âm Hậu cũng sẽ không xuất thủ.

“Sinh tử phù!”

“Tên rất hay, Đạo Công Tử ngươi đây là muốn nắm giữ nơi này tất cả mọi người sinh tử sao…”

Phẫn nộ cảm xúc sinh sinh bị đè xuống, tại này tạm thời bị phong kín trong bảo khố, Chúc Ngọc Nghiên cùng Thạch Chi Hiên giao thủ mấy chiêu, tạm thời đã không có ý giết hắn, bởi vì trước mắt nàng phát hiện cho tới nay đều không có xem nhẹ người cũng tại cuối cùng vẫn là coi thường.

Đó chính là Đạo Công Tử Nhạc Duyên.

Nắm giữ tất cả mọi người sinh tử… Những lời này, thực sự rơi vào tất cả mọi người trong nội tâm, tại trong những người này chỉ có Tà vương hai tay lại lần nữa thả

lại này rộng thùng thình tăng bào trong tay áo, không nói một lời nhìn trước mắt hết thảy.

Chương 211 : Thiên ma! Bắc Minh! (thượng)

211 chương thiên ma! Bắc Minh! (thượng)

Là thật lời nói.

Nhưng cũng là châm ngòi ngữ điệu.

Nếu bàn về trước mắt người đối với trong bảo khố quen thuộc nhất tồn tại, đó chính là Đạo Công Tử Nhạc Duyên.

Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên cho dù là tại bất ngờ nhìn thấy Thạch Chi Hiên tạm thời tính điên cuồng một phen, nhưng mà dưới loại tình huống này, Chúc Ngọc Nghiên vẫn có lấy tâm tư của mình. Một cái không tốt, làm không tốt liền lại ở chỗ này mặt toàn quân bị diệt, vì Loan Loan nàng cũng không thể nhường Âm Quý phái cho Loan Loan một cái cục diện rối rắm.

Trong bảo khố.

Tại một câu nói kia hạ lâm vào quỷ dị tình trạng ở bên trong, bốn phía thì là hồi tưởng đến những thứ kia trúng sinh tử phù người rú thảm kêu đau, theo những người kia là không đứt gãi ngứa động tác, mùi máu tươi càng phát nồng đậm, có người nhịn không được loại này đau đớn, thậm chí tự vận mà chết.

Này phảng phất giống như Địa Ngục một mặt, cho dù là Ma Môn người cũng cực kỳ hiếm thấy. Loại tình hình này, không chỉ có là Lý phiệt người kinh hồn táng đảm, Phật môn người cũng là sắc mặt âm trầm.

Vừa mới hỗn chiến, nói toạc ra là Phật môn bị tổn thất lớn nhất.

Đối mặt Tà vương đánh lén, Tứ đại thánh tăng trong đó sinh sinh bị thương nặng hai cái, trong đó còn thậm chí liên lụy một cá nhân tới hộ vệ hai người. Giảm bớt thật nhiều Phật môn sức chiến đấu, ngược lại Phật môn tình hình không thể so với trong tràng cũng coi là trung tâm Đạo Công Tử cùng Tà vương mạnh hơn nhiều ít.

Bởi vì tại lúc cần thiết, chỉ sợ người của Ma môn sẽ hội tụ bắt đầu trước hết giết Phật môn người.

Nghĩ tới những thứ này, Phật môn đội ngũ thoáng hướng Lý phiệt Lý Nguyên Cát người bên kia đến gần rồi chút ít. Nhưng cũng không thể dựa vào là quá gần, phải biết rằng Phật môn trước mắt chèo chống chính là Lý nhị công tử Tần vương Lý Thế Dân, mà không phải Thái tử Lý Kiến Thành, này Tề Vương trong lòng là cái gì ý niệm trong đầu, có thể hay không bỏ đá xuống giếng ai cũng không biết.

“Hàaa…!”

Hơi có vẻ lười biếng tiếng cười tại trong bảo khố quanh quẩn, Nhạc Duyên chậm rãi xoay người, tầm mắt đã rơi vào Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên trên mặt, định dạng ở

đằng kia chỗ mi tâm vết máu, chỗ đó chính là lúc trước của mình Chu kiếm lưu lại ở dưới dấu vết.

“Âm Hậu nói quá lời!”

“Ta đường đường Đạo môn người, nghĩ như thế nào lấy đi nắm giữ mọi người tại đây sinh tử?”

“Ta chỉ là tìm một cái nhất nơi thích hợp, nhường mọi người tại đây hảo hảo giao nói chuyện hợp tác. Thảo luận thiên hạ này còn có Tà Đế xá lợi thuộc sở hữu!”

Mở ra hai tay, Nhạc Duyên tùy ý đem trong tay hàn băng mảnh nhỏ vứt bỏ, trước mắt những người còn lại cũng là không giống bình thường cao thủ, tại bọn hắn có phòng bị dưới tình huống, sinh tử phù lên hiệu dụng đã muốn không lớn rồi. Nếu chính mình trước mắt đã trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, chẳng buông tha cho cái này thủ đoạn. Nghiêng đầu, Nhạc Duyên tầm mắt theo Chúc Ngọc Nghiên trên mặt thu hồi, chuyển đến Thạch Chi Hiên trên người, đạo “Tà vương, làm sao ngươi nhìn?”

Bảo khố bị phong kín!

Hiển nhiên Đạo Công Tử lẽ ra biết rõ những thứ khác đồng đạo.

Lấy chính mình đối với Lỗ Diệu Tử rất hiểu rõ. Hắn sẽ không đem sự tình làm tuyệt, đều lưu lại một tuyến. Hơn nữa Đạo Công Tử dù là tại điên cuồng, tại có chút thời điểm, những người khác vì đường ra, vừa vặn là tương đối an toàn.

Hơn nữa phong kín hoàn cảnh, không có trốn địa phương, cũng không biết đường ra ở nơi nào… Hơn nữa hoàn cảnh hắc ám, có đầy đủ lợi ích làm mồi nhử, hiển nhiên người ở chỗ này chỉ cần xuất hiện một tia ngoài ý muốn. Liền sẽ lại lần nữa lâm vào hỗn chiến tình cảnh.

Nơi này hiển nhiên là tại vì cái này làm chuẩn bị.

Không phải là nắm giữ, lại giống như nắm giữ, Đạo Công Tử đúng là hảo tâm suy nghĩ.

Cho dù là với tư cách người hợp tác, tại Vô Lậu tự trong hai người đã đã đạt thành mới nhất hợp tác. Đã trở thành minh hữu, Thạch Chi Hiên cũng không có đối với Nhạc Duyên chân chính yên tâm, đối với đối phương cảnh giác có thể nói là điểm cao nhất. Ngẩng đầu nhìn lướt qua này thạch bích, trong lòng Thạch Chi Hiên cũng phân tích ra nơi này chỗ địa phương. Phía trên kia trên mặt đất nếu như không sai mà nói đúng là mình Vô Lậu tự.

“Ta lại là cho rằng trước hết để cho Phật môn xuất cục, đó là lựa chọn tốt nhất!”

Nghe vậy cười nhạt một tiếng, hai tay vẫn cắm ở rộng thùng thình tăng bào trong tay áo. Đầu bóng lưỡng hình tượng Thạch Chi Hiên xốc lên của mình ngụy trang, tầm mắt từng cái đảo qua bốn phía, xẹt qua Ma Môn đám người, trong đó tại Chúc Ngọc Nghiên trên mặt có chút dừng lại một chút, này liền không có có bất kỳ hoài niệm chuyển tới, đã rơi vào Tứ đại thánh tăng trên người.

Mặt mỉm cười, trong lời nói nhưng lại sát ý nghiêm nghị.

Đối với Thạch Chi Hiên mà nói, hắn muốn nhất thống Ma Môn, tự nhiên không thể để cho Ma Môn gặp tổn thất quá lớn, nếu không mà nói đó là hắn Thạch Chi Hiên tổn thất, nhưng thị tử đối đầu Phật môn lại bất đồng.

Về phần Lý Nguyên Cát người nhưng lại tại thời khắc này căn bản không dám như thế nào lên tiếng, trong đó Dương Hư Ngạn hận không thể chính mình đào cá động đem bản thân chôn ở bên trong, mà Nam Hải phái Triều Công Thác cùng Mai Tuần đối mặt loại này hoàn cảnh đi cũng không dám lên tiếng, mà Lý Nguyên Cát tuy nhiên thương pháp không sai, cũng là Lý phiệt trong khó gặp cao thủ trẻ tuổi, nhưng tại nơi này hắn thật đúng là không tính là người thế nào.

Đến giờ này khắc này, Lý Nguyên Cát lòng tràn đầy hối hận, hận không thể trực tiếp vung bản thân cái tát, lúc ấy liền nghĩ như thế nào bắt đầu cùng vào.

“Tán thành!”

Lên tiếng dĩ nhiên là Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên.

Lời nói rơi xuống, người đã ra tay, mục tiêu rõ ràng là thủ hộ Gia Tường cùng Đạo Tín hai vị Tôn giả Đế Tâm tôn giả, cùng lúc đó Ma Môn những người khác cũng là lẫn nhau liếc nhau một cái, cùng nhau xuất thủ, nguyên bản an tĩnh lại tràng diện lại lần nữa hỗn loạn lên.

“Ừ! ! !”

“Hỗ trợ!”

Lý Nguyên Cát thấy thế sắc mặt không khỏi biến đổi, lập tức đối với chính mình người phân phó đi xuống, hắn đang phải trợ giúp chính là Phật môn người. Cho dù là Phật môn người chèo chống là của mình nhị ca, nhưng tại nơi này Phật môn coi như là chính mình người.

Nếu là Phật môn người tại nơi này toàn quân bị diệt, như vậy kế tiếp nhằm vào đối tượng đích thị là hắn Lý Nguyên Cát.

Lời nói rơi xuống, trên tay ngân thương đã muốn vũ động nghênh hướng Ma Môn người.

Mà với tư cách người phát khởi Thạch Chi Hiên thì là chống lại Trí Tuệ tôn giả, Bất Tử Ấn Pháp cùng Tâm ấn giao phong, phảng phất giống như về tới nhiều năm trước cái kia một hồi, chỉ là lẫn nhau bất đồng là lúc trước là Thạch Chi Hiên bị vây công, mà trước mắt là Tứ đại thánh tăng bị vây công.

“A di đà phật!”

Phật hiệu nhiều tiếng, to lớn thanh âm quanh quẩn tại trong bảo khố, đối mặt tình cảnh như thế, Trí Tuệ tôn giả liền biết rằng hôm nay ván này đem là nhóm người mình kiếp nạn, vượt qua liền là trời sáng, như độ bất quá này chỉ có như thiền chủ Liễu Không bình thường tọa hóa.

“Phật! Diệt ma!”

“Binh!”

Hai tay kết ấn, chân ngôn chuyển đổi, Trí Tuệ tôn giả nhất thời cùng đến đây Thạch Chi Hiên chạm nhau một chưởng, sử dụng chiêu thức rõ ràng là Phật gia Thủ Sơn người tuyệt chiêu Chân Ngôn ấn. Bất quá Trí Tuệ tôn giả chỗ tu tâm ấn cùng Tâm Phật chưởng cùng Chân Ngôn ấn không kém nhiều, đi cũng là kết ấn, cũng là tính toán dạ dạ đồng xuất nhất mạch. Hơn nữa đoạn thời gian trước, một mực đứng ở Ba Thục, tự nhiên cũng có tiếp xúc.

Tọa!

Một tiếng vang nhỏ, phảng phất giống như trong không khí nổ một cái bọt khí.

Song phương lấy mau đánh nhanh, đúng là đều không cùng lui.

Song phương giao thủ qua, lúc này đây đột vừa ra tay. Chính là mạnh nhất lực, căn bản không có có bất kỳ thăm dò hương vị.

Khí kình bành trướng, chỉ làm cho người xung quanh cũng tránh được Tà vương cùng Trí Tuệ tôn giả chiến đấu phạm vi.

Mà cùng lúc đó, Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên đã cùng Đế Tâm tôn giả giao thủ, một người bộc phát Thiên Ma Lực Trận, trong tay thiên ma băng gấm bay múa, một người thiền trượng bay múa, có thể nói kia tranh đấu phạm vi ngược lại là lớn nhất.

Một cái trong đó võ công hơi thấp Lý phiệt cao thủ, không cẩn thận liền bị này Thiên Ma Lực Trận dẫn dắt, kéo vào lực trường trong. Ngay sau đó đã bị Đế Tâm tôn giả một thiền trượng cho trực tiếp đập chết rồi.

Loại địa phương này, cho dù là nhất hiền lành Phật môn Tôn giả, cũng không có không hề điểm mấu chốt từ bi, bọn họ đã muốn do từ bi Phật Đà chuyển thành trợn mắt Kim Cương.

Mà Ma Môn những người khác thì là bị Lý phiệt cao thủ đã ngăn được, trong đó Ma Soái Triệu Đức Ngôn liền đối với lên Triều Công Thác, hai người cũng là cao thủ đứng đầu, đụng phải có thể nói là tám lạng nửa cân, đánh cực kỳ thảm thiết. Về phần trọng thương Đạo Tín cùng Gia Tường Tôn giả bởi vì trọng thương, lại vẫn dưới loại tình huống này bảo trì trấn tĩnh. Tiến hành chữa thương, điều này làm cho người không phải không thừa nhận có thể được xưng thánh tăng thiền định công phu quả thực đến cực cao cảnh giới.

Hơn nữa tại hai người bên cạnh, thì còn có những thứ khác Phật môn tăng nhân phụ trách bảo vệ, trong lúc nhất thời cũng là an toàn.

Phanh!

Tay phải oanh tại một người ngực. Chưởng kình nhập vào cơ thể mà qua, trực tiếp tại đối phương phía sau lưng để lại một đạo đen nhánh chưởng ấn.

Tiện tay xốc lên này ngăn tại người trước mặt, Nhạc

Duyên từng bước một hướng phía trước đi đến, mục tiêu chính là này được bảo hộ lấy thánh tăng. Ma Môn động tác. Chúc Ngọc Nghiên mà nói, không thể nghi ngờ là che dấu nói cho lấy Nhạc Duyên, đây là song phương hợp tác nhập đội.

Chỉ là cái này hợp tác có thể trông nom thời gian bao lâu. Liền không được biết.

Bất quá có thể khẳng định là, Phật môn đích thị là bị bài trừ tại bên ngoài rồi.

“! ! !”

Ong ong trong tiếng, một cây kim thương trực tiếp nghênh diện đâm tới, chính là Lý phiệt cao thủ Mai Tuần trên tay kim thương, thương chưa kịp thân, này nhấc lên sức lực tức đã để Nhạc Duyên tóc hướng về sau bay bay lên.

“Cút ngay!”

Đối mặt này bất ngờ một kích, tay phải cuốn, tại Mai Tuần ánh mắt hoảng sợ hạ trực tiếp lấy hai ngón kẹp lấy đối phương mũi thương liền người đeo thương quăng đi ra ngoài.

Cự ly càng ngày càng gần, mắt thấy sẽ tiếp cận nọ vậy đạo tin cùng Gia Tường Tôn giả thời điểm, trong giây lát Nhạc Duyên chỉ nghe sau lưng một thân nhẹ khiển trách, một cổ không hiểu hấp lực truyền đến.

Rõ ràng là Âm Hậu Thiên Ma Công.

Nương theo lấy lực hấp dẫn chính là một cổ mãnh liệt sức lực tức.

Xoay người.

Sau lưng Nguyệt Khuyết kiếm liền kiếm mang vỏ bay ra, để ngang trước ngực, trực tiếp chặn này đột nhiên tới một kích.

Đinh!

Kiếm cùng trượng giao kích, phát ra một hồi đua tiếng âm thanh.

Nhạc Duyên trực tiếp bị Đế Tâm tôn giả một kích này cho đánh bay ra ngoài, thân hình nhất thời sai mở phương hướng.

Chúc Ngọc Nghiên!

Nếu không phải là mình một mực cảnh giác, lúc này đây thật đúng là nhận lấy ngoài ý muốn.

Tuy nhiên Âm Hậu so sánh với Đế Tâm tôn giả kém một bậc, nhưng là lấy Thiên Ma Công là có thể đủ liên lụy Đế Tâm tôn giả, hiển nhiên vừa mới lần này chính là là đối phương bất ngờ châm nước thu tay lại một chút.

Quả thật không hổ là trong ma môn Âm Quý phái Chưởng môn.

Âm nhân hạ độc thủ, một cái so sánh với một cái mạnh.

Nhất là tại loại này hỗn loạn trong tràng, bất luận cái gì minh hữu kỳ thật cũng không muốn đi tin tưởng, duy nhất tin tưởng người chỉ có thể là chính mình.

Liền giống như tại nơi này, Đạo Công Tử Nhạc Duyên chỉ là một người, dù là có Tà vương làm lấy minh hữu, nhưng chỉ cần Tà Đế xá lợi đi ra, đó chính là song phương lúc trở mặt. Lại càng không cần phải nói Âm Quý phái cùng mình mâu thuẫn, chỉ cần liền Chúc Ngọc Nghiên này mi tâm một mực giữ lại vết máu, Nhạc Duyên liền biết rằng Chúc Ngọc Nghiên trong nội tâm một mực tồn tại đối với chính mình hận ý, chỉ sợ gần kề so sánh với Tà vương kém hơn một chút.

Người trong Ma môn như thế, Lý phiệt càng không cần phải nói.

Phật môn vẫn muốn độ đạo vì phật, giờ này khắc này chỉ sợ là đã muốn trong lòng còn có dĩ thân diệt ma trong tâm.

Đúng lúc này.

Trong tràng lại lần nữa nổ vang lên, mấy hòm sắt nổ tung, bay ra đầy trời Kim Ngân tài bảo.

Rất nhiều ánh mắt của người cũng chú ý tới điểm này, quay đầu nhìn lại đã thấy này bay ra vàng bạc châu báu đột nhiên liền như vậy như ngừng lại giữa không trung, thong thả bất động.

Chương 212 : Thiên ma! Bắc Minh! (trung)

212 chương thiên ma! Bắc Minh! (trung)

“Đây là! ! !”

Hai mắt có chút nhíu lại, đã thấy Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên một tiếng như khóc như khóc bình thường hò hét, lập tức này định dạng tại giữa không trung vô số vàng bạc châu báu, tựa hồ nhận lấy lực lượng nào đó dẫn dắt bình thường, tất cả hướng Chúc Ngọc Nghiên trước mặt trước tụ tập mà đi.

Vừa mới đánh vỡ hòm sắt chính là Chúc Ngọc Nghiên, tại châm nước đánh lén Đạo Công Tử không có kết quả, muốn có lấy kia cách làm của hắn rồi lại bị Đế Tâm tôn giả thiền trượng ngăn lại, giờ này khắc này sinh phơi sâm bị bức lui ra.

Dưới loại tình huống này, Chúc Ngọc Nghiên triệt để bạo phát.

Tại Thiên Ma Lực Trận cái kia liên lụy phía dưới, này vô số Kim Ngân tài bảo tất cả tụ tại trước mặt của nàng, rất nhanh liền tại Chúc Ngọc Nghiên trước người tạo thành một cái trọn vẹn cần hai người ôm hết kim loại viên cầu, bị Thiên Ma Lực Trận liên lụy lấy.

Chính là Kim Ngân tài bảo bị Âm Hậu toàn lực bộc phát sau chỗ sụp xuống áp súc mà thành.

Phịch một tiếng nổ, quả cầu kim loại rơi trên mặt đất.

Sau đó, Chúc Ngọc Nghiên liền song chưởng đặt tại này quả cầu kim loại trên mặt, Hoả Tinh văng khắp nơi trong cả người mang theo cầu kính thẳng hướng Đế Tâm tôn giả đánh tới.

Thiên Ma Lực Trận còn có thể như vậy dùng?

Nháy dưới ánh mắt, nhìn xem Chúc Ngọc Nghiên vừa mới động tác, Nhạc Duyên có chút ngạc nhiên. Hiển nhiên vừa mới Chúc Ngọc Nghiên bị Đế Tâm tôn giả đè chế phiền não rồi.

Đối mặt uy thế như thế Âm Hậu, cho dù là Đế Tâm tôn giả cũng không khỏi không tạm thời tránh lui mà nhường, hắn không phải không có thể ngăn cản, mà là một khi đánh tan những thứ kia vàng bạc châu báu, chỉ sợ tứ tán mở ra đồ vật hắn cũng vô pháp hoàn toàn ngăn cản.

Kim loại viên cầu gào thét mà qua, liền người mang theo cầu bay thẳng đến phía trước đang tại cùng Trí Tuệ tôn giả giao thủ Tà vương Thạch Chi Hiên đánh tới.

Có thể nói như tình huống như vậy, bất luận kẻ nào đối mặt này cuồn cuộn xu thế cũng không thể khinh thường, chính giữa không có kịp thời tránh lui ra người thì là trực tiếp bị quả cầu kim loại đụng phải vừa vặn, nhất thời máu tươi vẩy ra ở bên trong, ném bay ra ngoài.

Trước mặt một chiêu này, là Chúc Ngọc Nghiên theo lúc trước cùng Nhạc Duyên giao thủ sau, chỗ sinh ra thu hàng.

Lúc trước Chúc Ngọc Nghiên chỉ là dùng Thiên Ma Lực Trận liên lụy gạch ngói vụn mảnh nhỏ đem chính mình bao khỏa phòng ngự, nhưng là trước mắt nàng nhưng lại có mới tiến triển. Tuy nhiên cuối cùng cả đời, như không thông qua Trường Sinh Quyết trợ giúp mà nói, không cách nào đặt chân Thiên Ma Công tầng mười tám, nhưng là tại Thiên Ma Công vận chuyển phía trên Chúc Ngọc Nghiên đã có cảnh giới của mình. Chỉ sợ nàng lúc trước sư phó, cũng vô pháp sánh ngang, chỉ sợ chỉ có Loan Loan mới có thể siêu việt.

Nhìn qua này bất ngờ phát uy Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, trong lúc nhất thời Nhạc Duyên thế nhưng nhớ tới hiện thế trong tai nạn xe cộ, hơn nữa người trước mắt vẫn là mở ra Kim Ngân cấu tạo phương tiện giao thông cộng thêm Thiên Ma Lực Trận dẫn dắt, này hoàn toàn là tai nạn máy phát.

Bất quá để cho Nhạc Duyên ngoài ý muốn còn là ở đây mặt có một vật cũng bị đã nhét vào trong đó, chính là Nhạc Duyên đã muốn lấy ra chứa Tà Đế xá lợi cái hộp. Giờ này khắc này đang nằm ở đằng kia kim loại viên cầu trong đó.

Ma Môn vận khí không sai, cướp được chứa Tà Đế xá lợi thùng.

“Có độc!”

Trong hỗn loạn, lại có người lên tiếng, này chia năm xẻ bảy thùng, cũng đem Nhạc Duyên vung ở bên trong độc dược toàn bộ làm đi ra.

Này lại lần nữa xuất hiện độc dược, nhưng lại nhường tràng diện càng phát hỗn loạn. Cùng Lý phiệt người bất đồng, phía trước vào Ma Môn cùng Phật môn người cũng cũng không biết tại giả trong kho chuyện tình, một tiếng này âm bất ngờ nhắc nhở, khiến cho Lý phiệt người trở nên sợ ném chuột vỡ bình tới.

Tại Lý Nguyên Cát đám người trong mắt. Còn nhớ rõ này ngân châm, còn nhớ rõ bị người bôi ở Dạ Minh Châu trên độc.

Tại cái thanh âm này xuất hiện nháy mắt, Nhạc Duyên đã muốn tay phải nhập tay áo, lại lần nữa lấy ra đã là một phen Băng Phách ngân châm. Lập tức run lên, mà có phi châm liền phô thiên cái địa bắn đi ra ngoài.

Nhất thời.

Trở tay không kịp ở bên trong, lại lần nữa có không ít người trúng Băng Phách ngân châm.

Cảm nhận được độc châm trên độc, trúng độc người đều cơ hồ đi trong góc bắt đầu vận công bức bách độc. Bên cạnh cũng không có thiếu minh hữu tại bảo vệ. Chỉ là hai tay thủ đoạn, cũng đã triệt để giảm bớt đến lúc đó tranh đoạt người số lượng.

Vì mục đích cuối cùng nhất, Nhạc Duyên có thể nói là

dụng tâm lương khổ.

Trong chớp mắt. Ở đây chỉ có tam phương cao thủ đứng đầu tồn tại. Mà vào lúc này, Chúc Ngọc Nghiên quả cầu kim loại đã muốn đánh tới Trí Tuệ tôn giả cùng Thạch Chi Hiên.

Tam phương giao kích.

Trong ầm ầm nổ vang, quả cầu kim loại triệt để oanh tản ra tới, hóa thành đầy trời tiền tài mưa.

Chỉ tiếc này tiền tài mưa uy lực thật sự là quá lớn, trộn lẫn Phật ma ba vị tuyệt đỉnh cao thủ chân khí vàng bạc châu báu không ai sẽ hi vọng đi đón vật này.

Cự ly gần nhất Lý Nguyên Cát càng không ngừng quơ trong tay ngân thương, đem những thứ kia văng khắp nơi mà đến vàng bạc châu báu mở ra, mỗi khi hắn kích mở một khối, đều cảm nhận được ngân thương thượng truyền tới một cổ lực đạo cùng chân khí.

Phật môn chân khí!

Bất Tử Ấn Pháp chân khí!

Còn có Thiên Ma Công chân khí!

Liên tục ba loại chân khí lấy bất đồng phương thức liên tiếp không ngừng xâm nhập trong cơ thể của mình, nhất thời biến nhường Lý Nguyên Cát cực kỳ khó chịu.

Một tiếng kêu đau đớn ở bên trong, người đã lui ra,

không hề chọn lựa cứng rắn ngăn đón, mà là lựa chọn tránh né phương thức.

So sánh lên nơi này những người khác mà nói, Nhạc Duyên nhưng lại thoải mái nhất, bất kể là Bất Tử Ấn Pháp vẫn là Thiên Ma chân khí, hay hoặc là là Phật môn chân khí, tại dưới chưởng của hắn toàn bộ hóa vào trong cơ thể của mình, cuối cùng đã trở thành Trường Sinh chân khí.

Một kích này, Nhạc Duyên nhưng lại nhìn ra Chúc Ngọc Nghiên cùng Tà vương Thạch Chi Hiên tính toán.

Hai người mặc dù là quan hệ phức tạp thân mật sinh tử cừu nhân, nhưng là chính là bởi vì song phương quan hệ phức tạp, nhưng tại thời khắc này, Chúc Ngọc Nghiên cũng không có muốn đi cùng Thạch Chi Hiên đồng quy vu tận, tràng diện bất đồng. Hai người cơ hồ đồng thời đánh tiếng tràng tâm tư.

Tại kim loại cự cầu tách ra sau, Chúc Ngọc Nghiên đã muốn tại Tà vương hai người lại lần nữa giao thủ, thậm chí liền Trí Tuệ tôn giả cũng cho liên lụy đi vào. Tại trong lúc giao thủ, Chúc Ngọc Nghiên đối với Trí Tuệ tôn giả công kích nhiều nhất bất quá là phòng thủ, nhưng lại toàn lực chuẩn bị đánh chết Tà vương Thạch Chi Hiên.

Tựa hồ là cảm nhận được Âm Hậu biến hóa, Trí Tuệ tôn giả cũng là đem mà có tinh lực đặt ở Thạch Chi Hiên trên người.

Thấy vậy, Thạch Chi Hiên mặt đều nhanh đen.

Điên rồi nữ nhân, quả thật nhường người đau đầu. Vì giết chính mình, chỉ sợ là Chúc Ngọc Nghiên cái gì đều có thể làm được.

Tản ra đồ vật bay đích khắp nơi đều là.

Mà trong lúc này chứa Tà Đế xá lợi cái hộp nhỏ đã muốn quẳng tại Liễu Không trong.

Một mực nhìn chăm chú vào thứ này Nhạc Duyên tay phải nắm tay thành trảo, lăng không chụp vào cái hộp kia, hấp lực bộc phát, này cái hộp nhỏ nhất thời bị lực hút chỗ rồi, kéo đi qua.

“Đây là…”

“Thiên Ma Lực Trận!”

Đang tại cùng Tà vương giao thủ Chúc Ngọc Nghiên đột nhiên cảm nhận được này cổ lực đạo, nhất thời lực lượng không khỏi một yếu, khóe mắt dư quang nhìn phía này lực đạo nơi phát ra chỗ, giam cầm Thạch Chi Hiên hành động Thiên Ma Lực Trận lập tức bị Thạch Chi Hiên bài trừ. Cả người thân như ảo ảnh bình thường tránh ra.

Đạo Công Tử động tác tự nhiên bị hữu tâm nhân nhìn tại trong mắt, ở đằng kia cái hộp nhỏ bị sức kéo kéo hướng trên đường, có người xuất thủ.

Kim thương như điện, xa xa cắm ở này cái hộp nhỏ trên, pằng một tiếng vỡ vang lên ở bên trong, cái hộp vỡ vụn, hóa thành đầy trời mảnh nhỏ, bên trong thủy ngân nhất

thời tản ra, rơi xuống nước đầy đất, mà trong đó một khỏa lớn nhỏ cỡ nắm tay thổ hoàng sắc viên cầu lạch cạch một tiếng rơi trên mặt đất. Còn không ngừng ở một chỗ lõm xuống chỗ lăn qua lăn lại.

Thoáng chốc ——

Trong bảo khố an tĩnh, hỗn chiến im bặt mà dừng.

Ánh mắt của mọi người cũng đã rơi vào này rơi trên mặt đất thổ hoàng sắc viên cầu trên mặt.

Vật kia chính là lúc này đây chỗ tranh đoạt mấu chốt nhất vật phẩm —— Tà Đế xá lợi.

Tất cả mọi người không ngờ rằng, này Tà Đế xá lợi sẽ là lấy như thế phương thức xuất hiện tại trước mặt mọi người. Trong lúc nhất thời, cho dù là Tà vương Thạch Chi Hiên, Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, Ma Soái Triệu Đức Ngôn, Phật môn cao tăng còn có Lý phiệt bọn người là sững sờ ở này trong, không ai có động tác.

Trong đó có không ít người tầm mắt, cũng hướng về vừa mới ra tay đánh nát cái hộp Lý phiệt người —— Nam Hải phái kim thương khách Mai Tuần.

Mai Tuần đồng dạng trở tay không kịp, nhất thời giật mình tại này trong.

Tà Đế xá lợi xuất thế, ở đây cơ hồ tất cả mọi người khoảng cách gần cảm nhận được cái loại này cảm giác quỷ dị, đây mới là đám người dừng lại nguyên nhân.

“…”

Nhạc Duyên cũng là ngạc nhiên trong. Thiên toán vạn toán hoàn toàn không ngờ rằng sự tình phát triển sẽ là như thế biến hóa. Nguyên bản tại Nhạc Duyên trong nội tâm cũng có được tương ứng chuẩn bị, biết rõ kế hoạch không bằng biến hóa, nhưng hắn còn không có ngờ tới sự tình tiến triển sẽ là dạng này.

Cái thứ nhất ngoài ý muốn, chính là Chúc Ngọc Nghiên Thiên Ma Lực Trận mới vận dụng. Thứ hai thì là Mai Tuần xuất thủ. Dựa theo nguyên bản tình huống, chắc có lẽ không xuất hiện tình cảnh như vậy.

Nhưng trùng hợp cùng ngoài ý muốn, tạo cho trước mắt Tà Đế xá lợi triệt để bạo lộ tại trước mặt mọi người chuyện tình thực.

Nghe nói Tà Đế xá lợi bên trong đựng hơn mười vị Tà Đế tất cả Tinh Nguyên, nếu có thể lấy được trong đó lực lượng. Như vậy ngươi chính là vô địch thiên hạ.

Màu vàng quang mang lập loè, Tà Đế xá lợi rốt cục đình chỉ chuyển động, vẫn không nhúc nhích nằm ở này trên mặt đất lõm xuống.

Mà bốn phía thì là lưa thưa tán tán đứng khắp nơi cao thủ đứng đầu. Những người khác không là bị trọng thương, tựu là đã muốn bỏ mình, trước mắt trong bảo khố sớm đã không có lúc đến nhiều người như vậy, nhưng là lưu lại nhưng đều là cao thủ đứng đầu.

Ánh mắt của mọi người cũng đã rơi vào này Tà Đế xá

lợi trên, cho dù là Lý phiệt người cũng là như thế.

Tuy nhiên lại là không có bất luận kẻ nào dẫn động thủ trước, tầm mắt lập loè, không có ai biết giờ này khắc này mọi người trong nội tâm đến tột cùng suy nghĩ cái gì. Cho dù là tâm tư nhất thuần túy Phật môn thánh tăng, giờ này khắc này cũng không khỏi yên tĩnh trở lại.

So sánh lên Phật môn mà nói, Phật môn người càng tinh tường biết rõ Tà Đế xá lợi tệ đoan, nó bản thân là do thủy ngân tới ngăn cách cảm ứng cùng ảnh hưởng, nhưng mà trước mắt Tà Đế xá lợi nhưng lại như vậy trực tiếp dữ dội lộ ở bên ngoài.

Như không ai có thể ngăn cản Tà Đế xá lợi cái kia cổ tà khí đánh sâu vào, nếu không mà nói ai trước lấy đến chính là ai chết vong.

Bởi vì ai động thủ trước, người đó chính là cái đích cho mọi người chỉ trích.

Một hồi lâu.

Rốt cục có người nhịn không được động thủ.

Thân ảnh biến ảo, mang theo mấy đạo thân ảnh, Tà vương Thạch Chi Hiên xuất thủ. Người lấy mau lẹ không kịp che tai xu thế, trực tiếp chụp vào này lõm xuống chỗ Tà Đế xá lợi.

Tà vương này vừa động, tựa như này đạo hỏa tác, khiến cho nguyên bản yên tĩnh bảo khố lại lần nữa lâm vào hỗn chiến.

Thứ hai ra tay chính là Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, trong tay thiên ma băng gấm hành vân lưu thủy bình thường hướng Thạch Chi Hiên bay tới.

Chỉ là Chúc Ngọc Nghiên động tác mau nữa, lại cũng không có Tà vương tốc độ, tại Âm Hậu ra tay nháy mắt, Tà vương người đã đi tới trong tràng, tay phải đã muốn chộp tới Tà Đế xá lợi.

Pằng!

Trong tay bắt lấy là không là Tà Đế xá lợi, mà là một thanh mang vỏ trường kiếm vỏ kiếm.

“Không có ý tứ!”

“Thứ này ta cũng vậy nhìn trúng nữa à!”

“Tà vương!”

Ngẩng đầu, Thạch Chi Hiên tầm mắt nhìn về phía người tới, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, đối phương vừa mới thi triển đi ra thân pháp, nhường hắn có một loại rất là quen thuộc bộ dạng.

Chặn lại người chính là Đạo Công Tử Nhạc Duyên.

Bởi vì Tà Đế xá lợi, hợp tác minh hữu tại giờ này khắc này rốt cục trở mặt.

Chương 213 : Thiên ma! Bắc Minh! (hạ)

213 chương thiên ma! Bắc Minh! (hạ)

Huyễn Ma thân pháp!

Vừa rồi Đạo Công Tử xuất hiện tại trong sân thân pháp tuy nhiên trải qua không ít thay đổi, nhưng là với tư cách người sáng tạo Tà vương Thạch Chi Hiên vẫn là liếc liền nhìn ra cái môn này khinh thân công pháp nền tảng chính là Bất Tử Ấn Pháp trong Huyễn Ma thân pháp.

Bất Tử Ấn Pháp quyển trục duy có nữ nhi của mình chỗ đó có được, như vậy trước mắt…

Hiển nhiên nữ nhi của mình đem Bất Tử Ấn Pháp giao cho Đạo Công Tử Nhạc Duyên.

Hơn nữa Đạo Công Tử Nhạc Duyên lấy tự thân võ học trí tuệ, sinh sinh đem Bất Tử Ấn Pháp đồ vật bên trong lại lần nữa tiến hành rồi sửa chữa, lấy hợp chính mình dùng.

“Hàaa…!”

“Đáng tiếc, này Tà Đế xá lợi chỉ có thể thuộc về ta!”

Lời nói bình thản, nhưng lại ngạo nhiên vô cùng, triệt để không để mắt đến bên người những người kia, đón Đạo Công Tử tầm mắt, Tà vương Thạch Chi Hiên nói ra Tà

Đế xá lợi thuộc sở hữu.

“Này chính nghĩ biết một chút về Tà vương năng lực!”

Không chút nào nhường, trong tay Nguyệt Khuyết kiếm chuyển động, tránh ra Tà vương chưởng, nhưng lại trực tiếp động thủ.

Người ở chỗ này, có thể bình yên vô sự cầm lấy Tà Đế xá lợi chỉ có hai người, một người là Tà vương lấy Bất Tử Ấn Pháp sinh Tử Chi Đạo đến giải quyết Tà Đế xá lợi này vô cùng tà khí đánh sâu vào, hai người thì là Nhạc Duyên âm dương Trường Sinh Quyết tại chuyển hóa Tà Đế xá lợi trong tà khí, lại càng không cần phải nói trên tay của hắn còn chiếm được Tà vương Bất Tử Ấn Pháp.

Quyền chưởng giao tiếp.

Song phương lấy mau đánh nhanh, lại là quỷ dị ở lẫn nhau trong công kích không có có bất kỳ tiếng động.

Tà vương Bất Tử Ấn Pháp cực kỳ am hiểu lấy lực mượn lực, sinh trong hóa tử, tử trong được sinh. Đối với Bất Tử Ấn Pháp cực kỳ hiểu rõ Nhạc Duyên có thể nào không sẽ xem xét điểm này, tại động thủ thời điểm, công lực có thể nói là nắm giữ cực kỳ tinh diệu, không ngừng mảy may, không cho Tà vương có chỗ mượn lực địa phương.

Mà đối mặt Đạo Công Tử, Tà vương đồng dạng cẩn thận phi thường.

Kiếm của đối phương!

Còn có đối phương chiêu thức!

Có thể nói, tại phương diện nào đó Đạo Công Tử chính là chưởng kiếm song tuyệt, hơn nữa vừa mới một ít tay cực giống như Thiên Ma Lực Trận thủ đoạn. Hơn nữa Bất Tử Ấn Pháp cũng bị nữ nhi của mình đưa cho đối phương, Tà vương cơ hồ cùng Nhạc Duyên là giống nhau tâm tư.

Nhưng là này kình khí không ngừng, nhưng lại không có nghĩa là không có lực sát thương.

Kia quyền cước ở bên trong, song phương chỉ là trực tiếp chính là toàn lực đối công, thăm dò cái gì ban đầu ở trong sân một ít lần cũng đã làm.

Trong tràng.

Người xung quanh chỉ thấy nơi này hai đạo thân ảnh như ảo ảnh bình thường dây dưa một đoàn, di động trong dĩ nhiên là xâm nhập những người khác bầy ở bên trong, liên lụy kia cao thủ của hắn. Không chỉ có như thế, Chúc Ngọc Nghiên cũng xuất thủ, mục tiêu của nàng chính là này Tà Đế xá lợi.

Trong tay thiên ma băng gấm như rồng rắn chi múa, uốn lượn lấy hướng Tà Đế xá lợi bay tới. Mà cùng lúc đó ở một bên Ma Soái Triệu Đức Ngôn đồng dạng có động tác.

Mục tiêu cũng chính là này nằm ở lõm xuống chỗ Tà Đế xá lợi.

Người trong Ma môn đến đây tự nhiên là làm tương ứng chuẩn bị, tuy nhiên không cách nào động thủ cầm, nhưng là này không có nghĩa là bọn họ không có chuẩn bị.

Về phần Ma Môn những người khác thì là lại lần nữa cùng nghĩ muốn nhúng tay trong đó người giao thủ, cũng với tư cách ngăn cản.

Tại trước mắt trong ma môn, chân chính có cơ hội lấy được Tà Đế xá lợi chỉ có ba người —— Tà vương, Âm Hậu cùng Ma Soái, những thứ khác bất quá là gà đất chó kiểng, trong mắt bọn họ không đáng giá nhắc tới.

Ngay sau đó ra tay chính là Phật môn trong Đế Tâm tôn giả, trong tay thiền trượng bay múa. Đầu tiên là một trượng đập bay Chúc Ngọc Nghiên thiên ma băng gấm, tiếp lấy lại là một chiêu bức mở Ma Soái Triệu Đức Ngôn, có thể nói là thánh tăng thực lực thi triển hết, Trí Tuệ tôn giả thì là tại hộ vệ trọng thương Gia Tường cùng Đạo Tín hai vị Tôn giả.

Về phần Lý phiệt Lý Nguyên Cát thì là làm cho người ta tại hỗ trợ hộ vệ Phật môn người. Hắn bản thân thì là đã rơi vào mặt sau, loại này Tông Sư cấp khác chiến đấu, dĩ nhiên không phải là hắn có thể đủ nhúng tay trong đó.

Thiền trượng vũ động, đại viên mãn trượng pháp triệt để bày ra ra. Đầu tiên là bức bách mở trước để cướp đoạt Tà Đế xá lợi Ma Môn người, ngay sau đó liền là vận đủ công lực, một trượng đánh tới hướng này nằm trên mặt đất Tà Đế xá lợi. Hiển nhiên. Đế Tâm tôn giả là chuẩn bị

dùng nhà mình công lực mượn vứt bỏ oai triệt để đánh nát này Tà Đế xá lợi.

Đương!

Thiền trượng chấn động, Tà Đế xá lợi nhất thời bị nện bom bay ra ngoài.

Mà đồng thời Đế Tâm tôn giả chỉ cảm thấy toàn thân run lên, tuy nhiên đánh bay Tà Đế xá lợi, cự lực lại vẫn không có hủy diệt Tà Đế xá lợi, ngược lại là trên mặt tà khí dọc theo thiền trượng nhập thể, nhất thời nhường cả người hắn cũng là khẽ giật mình.

Cao thủ giao phong, một lát cũng không được phép thất thần.

Bởi vì Tà Đế xá lợi tà khí ảnh hưởng, Đế Tâm tôn giả rốt cục nhận lấy thật lớn ảnh hưởng, lộ ra sơ hở, tiếp theo trên xuống Chúc Ngọc Nghiên trực tiếp chính là một chưởng oanh tại Đế Tâm tôn giả ngực, cho dù là tại bên cạnh hộ vệ Đạo Tín cùng Gia Tường Tôn giả Trí Tuệ tôn giả nhưng cũng là hộ vệ không kịp, bị Ma Soái Triệu Đức Ngôn cản trở xuống tới.

Nhất thời, Đế Tâm tôn giả trọng thương.

Bởi vì đối với Tà Đế xá lợi, Phật môn chi người hiểu quá mức nông cạn rồi. Căn bản cũng không biết Tà Đế xá lợi là không thể phá hư vật, càng không biết bên trong tà khí sẽ đánh sâu vào người chi thần trí cùng kinh mạch.

Mà Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên cùng Ma Soái Triệu Đức

Ngôn hai người phối hợp, bị thương nặng một người.

Trong khoảng thời gian này, Phật môn Tứ đại thánh tăng có ba vị thua bởi Ma Môn trên tay.

Về phần này bị nện bom bay ra ngoài Tà Đế xá lợi giờ này khắc này lại tựa như này tràn đầy co dãn nhảy nhót cầu tại Đế Tâm tôn giả này cự đại lực dưới đường đập nói ra bay loạn, nhất là tại nhận lấy Phật môn chân khí ảnh hưởng, này Tà Đế xá lợi càng không ngừng lóe ra màu vàng nhạt quang mang.

Tại đây chỉ có Dạ Minh Châu sâu kín hào quang ở bên trong, có thể nói là như đầy sao trong trăng sáng đồng dạng sặc sỡ loá mắt. Thiên mã hành không bình thường ở trong bảo khố khắp nơi đụng bành bạch rung động, hấp dẫn không ít ánh mắt của người.

Đông! Đông! Đông!

Lộc cộc!

Đông Đông tiếng đánh ở bên trong, càng ngẫu nhiên phát ra kia thanh âm của hắn, tại đây liên tiếp tiếng đánh trong tuy nhiên không hiện bên tai, nhưng ở những cao thủ này trong tai nhưng lại vô cùng rõ nét.

Đang tại kết hợp Huyễn Ma thân pháp cùng mình cái khác thân pháp sáng tạo mà ra Lăng Ba Vi Bộ cùng Huyễn Ma thân pháp tranh phong Nhạc Duyên nghe tiếng nhất thời khẽ giật mình, lập tức cùng Thạch Chi Hiên chống lại một chưởng, hai người lui ra, đồng loạt hướng trên đầu nhìn lại.

“Cơ quan!”

Thạch Chi Hiên vừa mới nhíu mày nói ra cái thanh âm này bất đồng, trong bảo khố liền lại lần nữa phát sanh biến hóa.

Khúc khích âm thanh bên tai không dứt, bốn phương tám hướng không ngừng bay ra vô số có khả năng cao mũi tên, tại trong bảo khố nhất thời xây dựng ra một đạo tử vong phong bạo. Nơi này cơ quan chính là lúc trước Lỗ Diệu Tử vì bảo đảm Tà Đế xá lợi mà làm ra cơ quan, môt khi bị bốn phía nhận lấy công kích, hay là bị người mở ra Tà Đế xá lợi lúc dùng sai rồi phương pháp, những thứ này cơ quan liền sẽ khởi động.

Đối với Lỗ Diệu Tử mà nói, này Dương công bảo tàng cơ quan nhưng thật ra là vì Tà Đế xá lợi chỗ chuẩn bị. Vì chính là phòng ngừa một khi hữu tâm nhân sẽ đến này lấy được Tà Đế xá lợi, tương lai làm hại thiên hạ. Này hữu tâm nhân tự nhiên nhiều chỉ Ma Môn người.

Mà trước mắt Đế Tâm tôn giả một kích này, vừa vặn xúc động trong đó một cái khởi động phương thức.

Đáng chết!

Tất cả mọi người trong đầu đồng thời dâng lên ý nghĩ này sau, liền bắt đầu ngăn cản lên mũi tên này mưa tới.

Mấy hơi thở qua đi.

Trong bảo khố này mãnh liệt tiếng rít đã muốn dừng lại.

Mà bị kích bay khắp nơi Tà Đế xá lợi lại lại lần nữa rơi trở về mặt đất, lăn qua lăn lại cuối cùng vẫn là về tới nguyên lai lõm xuống.

Mùi máu tươi càng phát nồng đậm rồi.

U quang trong càng quanh quẩn thêm nhiều người tiếng ho khan, trên mặt đất thì là bị đâm một mảng lớn đông nghịt tinh cương mũi tên nhọn, tuyệt đại bộ phận mặt đất không sai biệt lắm cũng biến thành con nhím hình dáng. Ở đây đám người có không phải là sinh sinh bị bắn thành con nhím, chính là nhận lấy nặng nhẹ bất đồng thương thế.

Cho dù là Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên cánh tay ngọc cũng bị mũi tên nhọn cho lau ra không ít thương thế, trong đó bảo đảm cái khác ba vị Tôn giả Trí Tuệ tôn giả càng trên vai đính một cây tên dài, cơ hồ nhập vào cơ thể mà qua.

Ma Soái Triệu Đức Ngôn cũng có chút chật vật, những người khác liền càng không cần phải nói.

Mà ở dưới một kích này, Lý phiệt bị tổn thương nặng nhất, trong đó kim thương khách Mai Tuần cho này bốn phía quẳng Tà Đế xá lợi đánh tới rồi. Trên mặt tà khí khiến cho Mai Tuần nhận lấy ảnh hưởng, sinh sinh bị Tinh Cương mũi tên nhọn cho găm trên mặt đất, sớm đã không có tiếng động.

Trong đó không ít người cũng là đần độn u mê bởi vì Tà Đế xá lợi mà chết.

Mà Lý Nguyên Cát bằng vào tự thân, còn có bên cạnh cao thủ bảo vệ lúc này mới may mắn thoát khỏi tại khó, không có bị bao nhiêu thương thế, nhưng lại cũng là người người mang thương.

Mà ở trận này ở bên trong, tình huống tốt nhất chỉ có Tà vương Thạch Chi Hiên cùng với Đạo Công Tử Nhạc Duyên rồi.

Một người là để Bất Tử Ấn Pháp tá lực đả lực, đem bắn về phía của mình mũi tên nhọn sinh sinh dùng một thân công lực cùng năng lực khiến cho chếch đi phương hướng, mà Nhạc Duyên thì là bằng vào trên người vậy cơ hồ là vô kiên bất tồi Nguyệt Khuyết kiếm đem bắn về phía của mình Tinh Cương mũi tên nhọn toàn bộ chém xuống.

Những người khác. Cũng chỉ có có Thiên Ma Công, bằng vào Thiên Ma Lực Trận dẫn dắt lôi kéo lực đạo Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên tình huống tốt nhất.

Cái trán đã muốn xuất hiện mồ hôi, cho dù là Nhạc Duyên tại thời khắc này cũng không khỏi không cảm thán Lỗ Diệu Tử thủ đoạn, cơ hồ là ngay cả mình Phật Đạo ma một võng bị đánh vào trong bảo khố. Cơ quan âm thanh đã muốn đình chỉ. Cơ quan hiển nhiên tại bắn ra mà có mũi tên sau, đã muốn đình chỉ xuống tới.

Nguyên trong chuyện xưa Song Long cũng không có khởi động cơ quan, mà là dựa theo đồ trực tiếp lấy được Tà Đế xá lợi, nhưng nơi nào giống như trước mắt đem trong bảo khố cơ quan triệt để rời đi cá thất thất bát bát. Kia đối mặt cảnh tượng hoàn toàn không cách nào cùng

trước mắt đánh đồng.

Còn không có đối với tranh đoạt Tà Đế xá lợi tiến hành chân chính thắng bại, trước mắt trong bảo khố cũng đã táng thân không ít giang hồ cao thủ.

Có thể nói qua chiến dịch này, Trung Nguyên giang hồ cao thủ cũng bị giảm đi một đoạn.

Mà trong đó Phật môn chỗ bị ảnh hưởng lớn nhất.

Tứ đại thánh tăng trong đó có ba người thua bởi nơi này. Thương thế rất nặng, đây là Phật môn là một đả kích thật lớn.

“Ha ha…”

Tầm mắt dò xét một phen, Nhạc Duyên nhưng lại đột ngột nở nụ cười, cảnh tượng trước mắt phảng phất giống như giống địa ngục. Cũng may mắn ba Đại Tông Sư từng người bởi vì những chuyện khác không thể tới, nếu không mà nói ván này thật đúng là khó mà nói rồi.

Phó Thải Lâm là ngoại tộc không sẽ trực tiếp nhúng tay trong đó, Ninh Đạo Kỳ cho dù là đi tới Trường An, hắn đồng dạng sẽ bị Đạo môn những người khác sở khiên kéo tinh lực, mà Tất Huyền liền càng không cần phải nói.

“Âm Hậu! Chúng ta làm một cái hợp tác!”

“Tà Đế xá lợi giao ta!”

“Ta sẽ trợ giúp Loan Loan nhất thống Ma Môn, thậm chí

trước mắt còn có thể giúp ngươi giết Tà vương, như thế nào?”

Trên tay Nguyệt Khuyết kiếm múa cá kiếm hoa, thu kiếm vào vỏ, người nhưng lại từng bước một hướng này trên mặt đất Tà Đế xá lợi giẫm chận tại chỗ đi đến, vừa cười đối với Chúc Ngọc Nghiên nói ra.

“…”

Tà vương Thạch Chi Hiên tầm mắt rơi vào Nhạc Duyên cùng Chúc Ngọc Nghiên trên người, trong khoảng thời gian ngắn trầm mặc không nói gì, tựa hồ đang suy tư cái gì.

Ma Soái Triệu Đức Ngôn càng ánh mắt hơi đổi, thậm chí người trong Phật môn cũng là như thế.

“Tà Đế xá lợi trong đó tinh nguyên cũng cần cho Loan Loan một bộ phận!”

Đối mặt loại tình huống này, Chúc Ngọc Nghiên biết mình chỉ sợ là không cách nào đoạt được Tà Đế xá lợi rồi.

Tựa hồ là tán thành Đạo Công Tử đề nghị, Âm Hậu xinh đẹp cười, trả lời, đồng thời nhìn về phía Thạch Chi Hiên tầm mắt bắt đầu trở nên quỷ dị, u oán, còn có phẫn hận. Phức tạp cảm tình tại thời khắc này triệt để ở trái tim hiển hiện.

“Có thể!”

“Chỉ cần phiền toái Âm Hậu hỗ trợ ngăn cản một chút, rất nhanh là được rồi!”

Gật đầu đáp ứng, Nhạc Duyên tay phải chậm rãi hướng này trên mặt đất Tà Đế xá lợi với tới, lực hấp dẫn đột nhiên bộc phát, này Tà Đế xá lợi trong quang mang lóe ra bị hấp hướng Nhạc Duyên lòng bàn tay mà đi.

Chương 214 : Tóc bạc ba nghìn

214 chương tóc bạc ba nghìn

Tà Đế xá lợi bay ra.

Trực tiếp bị kéo hướng Nhạc Duyên lòng bàn tay.

Mà Tà vương lúc này phải có điều động tác, Chúc Ngọc Nghiên nhưng lại đã muốn ngăn lại. Bởi vì đối với Âm Hậu mà nói, đây thật ra là một cái lựa chọn rất tốt, trước bất kể Loan Loan cùng Đạo Công Tử đến tột cùng có quan hệ như thế nào, nhưng là Loan Loan đã muốn dần dần lâm vào tình quan điểm này nàng có thể nhìn ra được.

Hơn nữa nếu là Tà vương chiếm được Tà Đế xá lợi, Thạch Chi Hiên tất nhiên sẽ nhất thống Ma Môn, một mực đem Âm Quý phái cơ nghiệp cho rằng suốt đời sự nghiệp Chúc Ngọc Nghiên có thể nào chứng kiến kết quả như vậy, Ma Môn nhất thống đứng mũi chịu sào chính là trước mắt lớn nhất Âm Quý phái.

Đổi lại cái khác người trong Ma môn chiếm được Tà Đế xá lợi cũng giống như thế, về phần Phật môn liền càng không cần phải nói.

Nàng Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên không chiếm được, nếu là Đạo Công Tử chiếm được dĩ nhiên là trừ bỏ chính mình đoạt được bên ngoài tốt nhất tình huống. Về phần

Đạo Công Tử mà nói phải chăng chắc chắn, cũng đã không trọng yếu. Rồi hãy nói Loan Loan trong điều tra, Đạo Công Tử hiểu Thiên Ma Công, không nói trước công pháp này từ chỗ nào mà đến, nhưng là Đạo Công Tử trên người có Âm Quý phái ấn ký lại là có thể khẳng định được rồi.

Nên lựa chọn như thế nào?

Chỉ cần đối với Âm Quý phái có lợi, như vậy Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên liền sẽ đi làm. Từ lúc trước bởi vì Thạch Chi Hiên chuyện tình, tức chết rồi sư phụ, Chúc Ngọc Nghiên cũng đã triệt để đem Âm Quý phái sự thống trị xem làm trong đời của nàng suốt đời truy cầu.

Có gì lựa chọn, tự nhiên có thể tưởng tượng.

Thiên Ma Lực Trận lại lần nữa chống lại Bất Tử Ấn Pháp.

Vì đối phó Thạch Chi Hiên, Chúc Ngọc Nghiên chuẩn bị bao nhiêu năm? Tại thời khắc này, tại đây Phật Đạo ma đám người nhìn soi mói, triệt để mở ra một đoạn này yêu hận tình cừu.

Đinh!

Tà Đế xá lợi tại hướng Nhạc Duyên bay đi nháy mắt, Ma soái Triệu Đức Ngôn cũng động thủ. Ma Môn những người khác tại thời khắc này không phải là chết ở đầu mũi tên phía dưới, tựu là đã muốn trọng thương. Trước mắt có thể hoàn toàn không kiêng nể gì cả hoạt động chỉ có Triệu Đức Ngôn một người. Cho dù là Ích Thủ Huyền

cũng bị thương không nhẹ thế.

Về phần Phật môn, đã muốn triệt để đã gặp phải trọng thương, giờ phút này có thể xem nhẹ.

Tại Triệu Đức Ngôn động thủ nháy mắt, Nhạc Duyên cũng có kia động tác của hắn. Tà Đế xá lợi tiến đến thế đứng ngăn trở, một chưởng đánh ra, chưởng phong trực tiếp kích Tà Đế xá lợi lại lần nữa hướng đánh tới Triệu Đức Ngôn mà đi. Hoàng quang không ngừng lập loè ở bên trong, Nhạc Duyên cũng đi theo nghênh hướng Triệu Đức Ngôn.

“! ! !”

Dưới sự ứng phó không kịp, Triệu Đức Ngôn sắc mặt đại biến. Đang muốn bứt ra trở lui, đã thấy Đạo Công Tử Nhạc Duyên lại lần nữa xuất kiếm rồi. Nguyệt Khuyết kiếm điểm ra, trực tiếp điểm vào Tà Đế xá lợi trên mặt, Trường Sinh chân khí cuối cùng cùng bên trong tà khí xung đột bộc phát, cho dù là có tuyệt đối chuẩn bị, Nhạc Duyên thể xác và tinh thần vẫn là không khỏi run lên.

Bất quá Tà Đế xá lợi ngược lại tại dưới một kích này, trực tiếp cộng thêm tốc độ nhanh đụng vào Ma soái Triệu Đức Ngôn trong ngực. Bị đối phương trong khoảng thời gian ngắn cầm tại rảnh tay trên.

Không ổn!

Đạo Công Tử có thể bỏ qua Tà Đế xá lợi tà khí!

Mặc dù là Triệu Đức Ngôn có đầy đủ chuẩn bị, mang lên

tính chất đặc biệt bao tay, nhưng ở Trường Sinh chân khí ảnh hưởng dưới sự kích thích Tà Đế xá lợi rơi vào lòng bàn tay một khắc đó, cũng đồng dạng bị tà khí ảnh hưởng đến.

Hai người thân hình xê dịch mà qua, Nhạc Duyên thân hình quậy tung, đã đi tới Triệu Đức Ngôn phía sau lưng. Tựa vào khoảng không không một người địa phương, tay trái hóa quyền vì chưởng trực tiếp oanh tại Triệu Đức Ngôn lưng.

PHỐC ——

Máu tươi vẩy ra, trong sát na Triệu Đức Ngôn trọng thương.

Trọng thương phía dưới Triệu Đức Ngôn chính là muốn mượn nhờ lực đạo bứt ra trở lui, thuận tiện đem trên tay Tà Đế xá lợi ném bay ra ngoài thời điểm, nhưng lại chậm một bước.

Một cổ vô cùng hấp lực bất ngờ sinh ra. Đối phương bày tay trái trực tiếp dừng ở trên lưng không có chút nào rời đi tính toán, này lực hấp dẫn không chỉ có là khẽ động khí kình. Càng tại một cổ quỷ dị lôi kéo lực đạo truyền lại vào trong kinh mạch của mình.

Đây là! ! !

“Thiên Ma Công!”

Như thế tràng cảnh, chỉ có trong ma môn Thiên Ma Công nạp người công lực thời điểm vừa sẽ như thế.

Cơ hồ là kinh hồn táng đảm phía dưới, Triệu Đức Ngôn bão nguyên thủ nhất, đáng tiếc vẫn là không còn kịp rồi. Khổng lồ lực hấp dẫn sinh ra, kéo động chân khí trong cơ thể hắn, chân khí như nước chảy bình thường hướng phía sau lưng dũng mãnh lao tới, cho dù là Triệu Đức Ngôn kịp thời, nhưng là đi cũng kém một chút.

Bởi vì này khẽ hấp nạp, nhưng lại liên lụy vừa rồi bởi vì Trường Sinh chân khí kích thích ảnh hưởng Tà Đế xá lợi, này tà khí lập tức thông qua tay của hắn bộ, dọc theo lấy cánh tay xông vào trong cơ thể.

Trong sát na, Tà Đế xá lợi trong khủng bố tà khí liền đem Triệu Đức Ngôn phòng bị phá hủy không còn một mảnh.

Tà khí một đường phá hủy Triệu Đức Ngôn kinh mạch, xen lẫn chân khí của hắn tất cả hướng lưng dũng mãnh lao tới.

“Ma soái!”

“Triệu Đức Ngôn!”

“Ngươi chi tử kỳ đã đến!”

“Bắc Minh… Có cá!”

Tại trong ma môn, những người khác cho dù là làm xằng làm bậy, lại cũng không có người có thể giống như Triệu Đức Ngôn làm như vậy không hợp thói thường người, là vì người Đột Quyết làm việc. Nhạc Duyên

không ngại ác Tà vương, nhưng lại là chán ghét Triệu Đức Ngôn người như vậy.

Hắn đến đây Trung Nguyên, Nhạc Duyên liền cân nhắc qua nhường Triệu Đức Ngôn triệt để ở lại Trung Nguyên, lấy đứt Đột Quyết một tay.

Hơn nữa vừa mới phen này cách làm, Nhạc Duyên có thể nói là vừa muốn giết Triệu Đức Ngôn, nhưng lại cần đầy đủ tác dụng, đó chính là lấy Triệu Đức Ngôn cho rằng trung khu, quyết định cưỡng chế hấp công nạp lấy Tà Đế xá lợi trong tinh nguyên.

“Nhạc… Duyên! ! !”

Thống khổ không chịu nổi, diện mục dữ tợn Triệu Đức Ngôn nghiêng đầu sang chỗ khác, oán hận tầm mắt căm tức Nhạc Duyên, há mồm hô một tiếng Nhạc Duyên danh tự, lập tức cả người hắn liền tại mắt thường có thể thấy được dưới ánh mắt, một đầu tóc đen dần dần xám trắng, thất khiếu chảy máu, chính là mất đi công lực khống chế cộng thêm Tà Đế xá lợi tà khí tứ lướt tới.

Những chuyện này đều chẳng qua tại ngắn ngủn nháy mắt trong thời gian cũng đã phát sinh, làm Lý phiệt, Ma Môn những người khác chú ý đến đây thời điểm, nhưng lại nhìn thấy chính là Triệu Đức Ngôn này tiều tụy cùng với tóc trắng xoá bộ dáng, cùng với này không ngừng tản ra ánh sáng Tà Đế xá lợi.

Kinh ngạc!

Cùng hoảng sợ!

Một mực được bảo hộ lấy Lý Nguyên Cát thấy thế càng đảo hút một hơi lương khí.

Đây là!

Thiên Ma Công!

Bị phát điên Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên sinh sinh liên lụy tinh lực Thạch Chi Hiên cũng chấn kinh rồi, trừ bỏ Chúc Ngọc Nghiên bên ngoài, không ai ngờ tới Đạo Công Tử hiểu Thiên Ma Công. Bởi vì trước mặt hết thảy, chính là Thiên Ma Công toàn lực lúc bộc phát nạp người công lực lúc cảnh tượng.

Chẳng qua là loại phương thức này Chúc Ngọc Nghiên cực nhỏ sử dụng mà thôi, bởi vì chân khí đối trùng vấn đề.

Nhưng là trước mắt ——

Chỉ liếc. Thạch Chi Hiên liền nhìn ra Đạo Công Tử tâm tư, đối phương nghĩ muốn dùng Triệu Đức Ngôn làm làm môi giới. Đi ngăn cản này Tà Đế xá lợi tà khí, lấy cưỡng chế đạt được trong đó tinh nguyên.

Như vậy to gan lớn mật cử động, không thể nghi ngờ chấn kinh rồi tất cả mọi người.

Tại Nhạc Duyên cưỡng chế dùng Bắc Minh Thần Công hấp thụ Xá Lợi Tinh Nguyên thời điểm, Ma Môn yêu đạo Tích Trần cũng đồng dạng có động tác.

Trường kiếm trong tay đâm ra, bay thẳng đến Nhạc Duyên lưng đâm tới.

“Hàaa…!”

Một tiếng cười nhạo, đỉnh đầu phát quan đột nhiên nổ tung, một đầu tóc đen triệt để tản ra, trở tay Nhạc Duyên tựu là một kiếm bổ về phía đột kích trường kiếm. Lão Quân Quan trấn phái kiếm cùng Nguyệt Khuyết kiếm chính diện va chạm. Hoả Tinh văng khắp nơi trong đã bị gõ khuyết chức miệng.

Không chỉ có như thế, yêu đạo Tích Trần càng cảm nhận được một cổ hấp lực cũng đồng dạng theo trên thân kiếm truyền đến, nhất thời hai kiếm tương liên, hắn cũng bị đã nhét vào Bắc Minh Thần Công hấp công trong phạm vi.

Chân khí ba động không thôi, bất đắc dĩ phía dưới yêu đạo Tích Trần cũng chỉ có thể bão nguyên thủ nhất, phòng ngừa công lực bị hấp.

Nhưng mà ý nghĩ này bất quá mới vừa vặn lên, người cũng mới chọn lựa động tác như vậy. Hắn liền thấy chính giữa Đạo Công Tử cái kia một đầu tóc đen đã bắt đầu chậm rãi trở nên tái nhợt, hiển nhiên là tà khí triệt để tàn sát bừa bãi Triệu Đức Ngôn sau, dĩ nhiên truyền đưa tới Nhạc Duyên trên người.

Nao nao, yêu đạo Tích Trần lập tức sắc mặt đại biến, chỉ cảm thấy này hấp lực bất ngờ tiêu tán, một cổ tà khí từ đối phương trường kiếm thượng truyền đưa tới trong cơ thể của mình.

Ca sát âm thanh bên tai không dứt.

Triệu Đức Ngôn đã tại tà khí chính là tàn sát bừa bãi hạ chẳng biết lúc nào mất đi tánh mạng. Cả người càng không hiểu trở nên khô héo bắt đầu, theo tà khí chính là không ngừng tàn sát bừa bãi, cả người liền như vậy đang lúc mọi người nhìn soi mói bắt đầu chậm rãi hong gió nát bấy. Hơn nữa loại tình huống này đang tại chuyển dời đến yêu đạo Tích Trần trên người.

Lực kéo bỗng nhiên thành lớn, Bắc Minh Thần Công tại mượn nhờ Tà Đế xá lợi Tinh Nguyên, thế nhưng lại lần nữa làm lớn ra phạm vi. Tạo thành Thiên Ma Lực Trận mà tồn tại, trên mặt đất đầu mũi tên không ngừng rung động. Loại này quỷ dị khủng bố tràng cảnh để ở tràng những thứ khác người giang hồ không khỏi mồ hôi lạnh ứa ra.

Yêu đạo Tích Trần cùng Ma soái Triệu Đức Ngôn tình huống, càng làm cho người ở chỗ này tạm thời tính mất đi đánh kia chú ý tâm tư. Tình cảnh như thế, trên cơ bản không người nào nguyện ý đi nếm thử tà khí tàn sát bừa bãi, được đến Tinh Nguyên là một chuyện, bị tà khí tàn sát bừa bãi là một chuyện.

“A di đà phật!”

Một tiếng Phật hiệu vang lên, trí tuệ đại sư thiền âm rốt cục chấn tỉnh ngốc trệ cao thủ.

Mà đồng thời, Tà vương Thạch Chi Hiên cũng cưỡng chế giãy Chúc Ngọc Nghiên Thiên Ma Lực Trận trói

buộc, hướng về phía Nhạc Duyên tựu là xa xa một chưởng, Bất Tử chân khí bộc phát, mang theo kình phong tấn công mà đi, rõ ràng là một chiêu Phách Không Chưởng pháp.

Nhưng mà ——

Chưởng kình tại tiến vào Nhạc Duyên phía trước mét cho phép địa phương sau liền không được tiến thêm, lập tức bị quỷ dị hóa ra, hấp thu đi vào. Mang theo đầu mũi tên, tức thì bị kéo lệch ra, triệt để bay về phía bên cạnh.

Theo Triệu Đức Ngôn tro bụi, Tà Đế xá lợi cũng không có rơi xuống đất, ngược lại là nhận lấy lực trường dưới tác dụng, phiêu phù ở Nhạc Duyên bên người. Tà Đế xá lợi, Bắc Minh Thần Công, Trường Sinh Quyết thế nhưng quỷ dị tạo thành cộng minh, bên ngoài công kích chân khí thế nhưng đầu tiên là bị nhận vào Tà Đế xá lợi, lại lần nữa dọc theo người thân thể truyền cho Nhạc Duyên. Không chỉ có như thế, tại bốn phía bày ra một đạo quỷ dị cái lồng khí, hơn nữa cường đại lực trường còn tại sinh ra, đem thi thể trên đất cũng hấp đến bên trong mặt, tiếp tục thừa nhận tà khí chính là tàn sát bừa bãi.

Tựa hồ toàn bộ phạm vi cũng đã trở thành một cái mới lớn ‘Tà Đế xá lợi’ .

Loại này quỷ dị tràng cảnh, cho dù là đã muốn động thủ Chúc Ngọc Nghiên cũng không khỏi sững sờ ở này trong.

Thiên Ma Lực Trận!

Nhưng cũng không phải Thiên Ma Lực Trận!

Thấy tình cảnh này, Chúc Ngọc Nghiên đã muốn triệt để minh bạch lúc trước Biên Bất Phụ là như thế nào cái chết rồi.

Mà loại tình cảnh, cho dù là Tà vương cũng không muốn liên lụy trong đó, hắn chỉ liếc liền nhìn ra trước mắt Đạo Công Tử chỉ sợ là không kiểm soát, Tà Đế xá lợi trong đó này lịch đại hơn mười vị Tà Đế công lực triệt để cộng minh chấn động bắt đầu.

Giờ khắc này tụ tập thân thể, cơ hồ tính toán là hơn mười vị Tà Đế đứng ở nơi đó, ở đây tất cả mọi người chỉ sợ trong lúc nhất thời cũng đối với cái này không thể làm gì.

Chỉ có phá toái hư không cao thủ hay là Đạo Công Tử nhịn không được này công lực bạo thể mà chết.

Xác thực!

Ở đây cao thủ đứng đầu cũng nhìn ra trong đó không ổn, Đạo Công Tử công pháp không kiểm soát.

Không ổn!

Không ổn!

Trong nội tâm ý niệm trong đầu tránh gấp, Nhạc Duyên bất kể như thế nào cũng không ngờ rằng chính mình cuối cùng là coi thường Tà Đế xá lợi trong đó tà khí,

càng là không ngờ rằng Trường Sinh chân khí chống lại này Xá Lợi trong đó tinh nguyên, liền giống như sôi trào nồi chảo trong đổ vào nước sôi, triệt để nổ.

Vài đem kết hợp, thế nhưng quỷ dị tạo thành một cái lấy chính mình làm trung tâm thu nạp công lực tuần hoàn. Nhạc Duyên nghĩ muốn vứt bỏ đều không có bất luận cái gì biện pháp rồi.

Cho dù là liên tục hai Đại Ma Môn cao thủ, cũng vô pháp thừa nhận này tà khí chính là tàn sát bừa bãi.

Bất quá là trong chớp mắt, một đầu tóc đen đã thành tóc bạc.

Ba nghìn tóc trắng bay múa đầy trời, phảng phất giống như diệt thế yêu ma.

“A!”

“A!”

“A!”

Cho dù là nhận qua Hoà Thị Bích phóng xạ biến dị trôi qua kinh mạch, tại giờ này khắc này cũng không chịu nổi như vậy đánh sâu vào, như sâu độc Phệ Tâm đau đớn mặc dù là Nhạc Duyên cũng nhịn không được nữa rú thảm lên tiếng.

“Đây là…”

Thạch Chi Hiên ngạc nhiên nhìn xem phía trước mặt ở

đằng kia màu vàng nhạt quang mang trong hiển hiện quỷ dị tràng cảnh, giống như ảo giác bình thường xuất hiện tại trước mặt. Trước mặt của hắn chính là một người bạch y như tuyết, hân hoan xem biển mây nam tử, chính đeo kiếm mà đứng, đang nhìn mình.

Trong thoáng chốc, Thạch Chi Hiên tựa hồ tại một tòa Hoàng thành đỉnh, trăng tròn phía dưới cùng đối phương Vấn Kiếm.

Tại Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên trước mặt trước, thì là một gã mang cười ôn nhu nam tử, một thân hoa mẫu đơn hương trong vuốt ve cái mũi, chính cười ha hả cùng mình cùng trên một con thuyền ngắm trăng.

Mà nàng Âm Hậu thì là tại chế tác mặt nạ da người.

Về phần đang Phật môn cao tăng trong mắt, thì là thấy được nhất danh lười biếng chơi thật khá nam tử trẻ tuổi, có bốn điều lông mi đang tại cùng mình luận phật.

Thậm chí, đối với người khác kia trong mắt của hắn nhìn thấy lại là bất đồng.

Mà trong chuyện này duy nhất giống nhau chính là bộ dáng của người kia cũng là một bộ dáng, tuy nhiên khí chất có chút bất đồng, nhưng là người cuối cùng là một người, đó chính là Đạo Công Tử, tựa hồ hắn đã muốn hóa thân ngàn vạn, đi khắp hồng trần.

Hoặc đau đớn!

Hoặc sung sướng!

Hoặc khoái hoạt!

Hoặc Tiêu Dao!

Hoặc yêu hận!

Hoặc tình cừu!

…

Những thứ này xuất hiện tại mỗi người trước mắt ảo giác, nhưng lại còn có điểm này giống nhau chỗ, đó chính là ở bên cạnh đều có được ánh lửa, mà bên trong đốt cũng là sách vở đồng dạng đồ vật. Theo của mỗi người tầm mắt nhìn chăm chú, tựa hồ bị quan sát Đạo Công Tử bộ dáng cái kia người, cũng cảm nhận được ngoài ý muốn địa phương, mỗi người đồng loạt quay đầu, một đôi tầm mắt tựa hồ thông qua hư không, triệt để hướng về nơi này.

Ánh mắt kia tựa hồ muốn nói —— ta nhìn thấy ngươi!

Nhất thời, tất cả mọi người bị này đạo mục quang nhìn ngẩn ngơ, lập tức thanh tỉnh lại.

Ảo giác!

Này là ảo giác!

Tình cảnh như thế, rõ ràng là tại kỳ quỷ cộng minh trạng thái, này Tà Đế xá lợi phát ra tà khí bố trí, cho dù là Tứ đại thánh tăng, Tà vương Thạch Chi Hiên cao thủ như

vậy cũng đụng phải đánh sâu vào. Tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, không rõ vừa rồi chứng kiến đến chính là cái kia tràng cảnh đến tột cùng là cái gì hàm nghĩa.

Thật giống như tại đây một dưới tình huống, mọi người đều bị bất ngờ thay vào một bộ vẩy mực tranh sơn thủy bên trong, chứng kiến đến quá mức chân thật, chân thật đến chính mình trở thành người thứ ba, nhìn thấy một hồi cực đẹp hay là cực kỳ nam nhi tức đoạn ngắn.

Thời không thác loạn, đây là từ Hoà Thị Bích sau lại độ nhìn thấy tình huống.

Giờ này khắc này Nhạc Duyên cảm giác tư tưởng của mình bị chia làm vô số phiến, xé rách rơi vào hướng về phía vô số thời không ở bên trong, bất đắc dĩ chỉ đành phải cưỡng chế khống chế được lưu lại lý trí, Nguyệt Khuyết kiếm mạnh mẽ thu hồi.

Nguyệt Khuyết hướng thiên, tóc trắng tung bay ở bên trong, chính là tuyệt mỹ một kiếm.

Chương 215 : Đến tột cùng xảy ra chuyện gì? (thượng)

215 chương đến tột cùng xảy ra chuyện gì? (thượng)

Trường An.

Đại tuyết bay tán loạn, đã đem cả tòa thành trì ngân trang thanh nhã một lần.

Dân chúng bình thường an an ổn ổn, với tư cách Lý phiệt trung tâm cứ điểm, trong thành Trường An thời gian so với Lạc Dương tốt hơn trên quá nhiều. Ngược lại, tại Lý phiệt trị, coi như là thời gian tương đối an ổn rồi. Trước mắt trong thiên hạ tranh phách, có thể làm cho dân chúng vượt qua cũng không tệ lắm thời gian cũng chẳng qua là ba cái thế lực.

Đó chính là Lý phiệt, Thiếu Soái Quân, cùng Nam Lĩnh Tống phiệt.

So với dân chúng nhàn nhã, Lý phiệt người tại giờ này khắc này nhưng lại vẫn khẩn trương vô cùng. Theo Lý Nguyên Cát dẫn người theo đuôi tiến nhập Dương công bảo tàng sau, toàn bộ cầu Dược Mã bốn phía đã muốn triệt để bị Lý phiệt quân đội bao vây lại.

Không chỉ có như thế, tại Dương công bảo tàng ở ngoài thành cửa ra vào chỗ, đồng dạng bị Lý phiệt bố trí hạ

quân đội, dẫn đội người chính là Thái tử Lý Kiến Thành.

Ở phía xa trong khách sạn, rất nhiều người đều ở xa nghiêng nhìn nơi này.

Trong đó thân là Âm Quý phái Thánh nữ Loan Loan cũng giống như thế, lòng tràn đầy lo lắng, loại này cục diện đã muốn quá mức nguy hiểm. Cũng không biết Dương công bảo tàng trong trước mắt đến tột cùng xảy ra chuyện gì. Ánh mắt có chút thất thần, Loan Loan tay ngọc thì là gắt gao nắm chính mình thiên ma băng gấm, đầy bụng lo lắng. Về phần Loan Loan đối thủ một mất một còn, Từ Hàng Tĩnh Trai Thánh nữ Sư Phi Huyên, lại phối hợp không ở trong thành Trường An, không biết đi nơi nào.

Trong ma môn những người khác như thế, Lý phiệt hiện tại đồng dạng cũng có lo lắng.

Đó chính là mặt sau đi theo đi vào người, phát hiện trong đó người chết, giang hồ cao thủ, còn có binh lính thi thể cơ hồ dọc theo này đồng đạo khắp nơi đều là, gay mũi mùi máu tanh tại đây trong bảo tàng lộ ra vẻ vô cùng rõ nét.

Quan trọng nhất là, trong đó cơ quan đã muốn khởi động.

Này cùng Dịch Kiếm đại sư phụ Thải Lâm đám người theo lời đã hoàn toàn bất đồng…

Đối với cái này, Lí Uyên quả thực lo lắng không thôi.

So sánh lên Lý phiệt quỷ dị tâm tư tới, Trường An thế lực khác nhưng lại biểu hiện khác nhau.

Độc Cô phiệt người đảo là không có mấy người trộn lẫn trong đó, đó là tại Độc Cô Phượng yêu cầu, sinh sinh buông xuống trộn lẫn trong đó tính toán, tại thời khắc này Độc Cô phiệt những người khác coi như là hít sâu một hơi, không biết đáy lòng là bất đắc dĩ vẫn là may mắn rồi.

Đạo quan.

Ninh Đạo Kỳ tới đây Trường An sau. Lại là không có đi theo tiến vào trong đó.

Trước là vì Đại Tông Sư thân phận, sau đó liền là bởi vì lúc này giờ phút này đứng ở trước mặt mình đạo sĩ —— cái kia nửa đường gia nhập Hoa Sơn Thuần Dương Viên Thiên Cương. Phải biết rằng Viên Thiên Cương trước mắt có thể cũng không phải gần kề đại biểu cho Hoa Sơn Thuần Dương cái này tân sinh môn phái, còn có Lâu Quan Đạo.

Không chỉ có như thế, Đạo môn những người khác cũng tới không ít.

Tuy nhiên Ninh Đạo Kỳ rút ra thời gian đáp ứng Phạm Thanh Tuệ mời đến nơi này, nhưng là đối mặt Đạo môn nội chiến Ninh Đạo Kỳ vẫn là không thể làm gì. Phật Đạo hai dạy cũng không phải là Ma Môn, chỉ cần bằng vào lực lượng liền có thể áp đảo tất cả mọi người.

Nghĩ muốn tại Phật Đạo hai giáo trong triệt để đúng là

chắc địa vị, không chỉ có riêng là vũ lực liền có thể đầy đủ.

Nhất là Đạo môn ——

Trong đó phức tạp trình độ khó có thể tưởng tượng, cơ hồ có thể so với Ma Môn.

So với Ma Môn vậy đơn giản phân liệt, Đạo môn nội bộ số tử vi thuật, Hoàng lão thuật vân vân…… Có người tồn tại. Mà hắn Ninh Đạo Kỳ vừa vặn không phải là trong chuyện này hai người, hắn coi như là kế thừa Trang Tử nhất mạch tâm tư. Lạnh nhạt mà tùy ý.

Nhưng là số tử vi cùng Hoàng lão thuật, hai nhà thì là dã tâm bừng bừng, trong đó nhất là Hoàng lão thuật, đó là trị quốc loạn nước người.

Tại Ninh Đạo Kỳ trong mắt, Đạo Công Tử Nhạc Duyên tính toán là này nhất mạch, thiên vị nhúng tay thiên hạ đại thế (mạnh hán cùng Thịnh Đường cũng là Đạo gia Hoàng lão thuật trị quốc, Tống vừa là hoàn toàn Nho gia).

Trước mắt, Ninh Đạo Kỳ lại lần nữa bị liên lụy tinh lực.

Đạo môn nội chiến phân liệt, Ninh Đạo Kỳ chịu không nổi cái này chịu tội.

Cuối cùng. Một đám Đạo môn cao nhân toàn bộ cùng một chỗ phẩm ngộ đạo trà, từng người liền rãnh rỗi như vậy trò chuyện bắt đầu, được kêu là một cái khoái hoạt thong thả.

Nhưng mà tại Ninh Đạo Kỳ trong nội tâm, đối với Phật môn lúc này đây lấy được thắng lợi tỷ lệ vẫn tương đối coi được. Dù sao đi trước trong đó người thì có Tứ đại thánh tăng, như tăng thêm tại Trường An nổi danh Đại Đức thánh tăng mà nói, đó chính là ngũ đại thánh tăng.

Có thể nói, Phật gia lúc này đây tuyệt đỉnh cao thủ cơ hồ toàn bộ đi ra. Chỉ có này Phật gia hộ sơn nhân cùng Từ Hàng Tĩnh Trai trai chủ vẫn không nhúc nhích làm.

Đối mặt lực lượng như vậy, cho dù là Đạo Công Tử cùng Tà vương hợp tác, chỉ sợ cũng có thể nghiền áp đi qua.

Chỉ tiếc người tính không bằng trời tính. Ninh Đạo Kỳ dù thế nào tưởng tượng, lại cũng không ngờ rằng Dương công trong bảo tàng chuyện đã xảy ra triệt để vượt qua tất cả mọi người ngoài ý muốn.

Vô Lậu tự.

Từ Đại Đức thánh tăng cùng nhau đi theo Tứ đại thánh tăng đi hàng ma sau, Vô Lậu tự liền dần dần yên tĩnh trở lại.

Đại Đức thánh tăng không ở, tuy nhiên khách hành hương không ít, nhưng là đặc biệt tới tìm xin giúp đở người nhưng lại vẫn không chút nào giảm, điều này làm cho thủ vệ tại nơi này tiểu sa di rất là bất đắc dĩ. Mỗi một lần cũng cần dùng giống nhau lời nói nói ra Đại Đức thánh tăng đi đến chỗ, mà chống đỡ khách hành hương làm giải thích.

“A di đà phật!”

“Tiểu tăng phạm vào giận cấm!”

Tiểu sa di thật vất vả đem hôm nay đệ hai mươi vị khách hành hương đưa ra ngoài sau, dưới đáy lòng không khỏi oán trách dưới, lập tức người liền phản ứng đi qua, lập tức cả người chắp tay trước ngực, mặt đối mặt trước Phật tượng vô cùng dáng vóc tiều tụy cầu nguyện lên.

Đông!

Đông!

Đông!

Tựu tại tiểu sa di đang tự mình cứu rỗi cầu nguyện thời điểm, một đạo nặng nề thanh âm đột ngột vang lên.

Ừ?

Bắt đầu tiểu sa di cũng không có để ý, bất quá theo thanh âm kia là không đứt vang lên, tiểu sa di liền lập tức đã nhận ra. Bởi vì này đạo thanh âm tại mõ trong tiếng thật sự là lộ ra vẻ quá mức xuất chúng, làm cho người ta không thể không đi tự định giá này một hồi ngoài dự tính tiếng vang.

Giống như là dưới mặt đất phát ra nặng nề âm thanh.

Mê hoặc ở bên trong, tiểu sa di ngừng tiếng tụng kinh, đứng dậy hướng thanh âm kia nơi phát ra chỗ tìm kiếm.

Rất nhanh, tiểu sa di thân ảnh liền đi tới trong đại viện, theo này Đông Đông tiếng vang càng lúc càng lớn, rốt cục tiểu sa di tìm được thanh âm nơi phát ra.

Đó là một chỗ giếng nước.

Thanh âm chính là từ bên trong truyền đến.

Cự đại chấn động chấn động được trong đó nước giếng hoa hoa tác hưởng, truyền ra tại tiểu sa di trong tai lộ ra vẻ cực kỳ quỷ dị thanh âm.

Nuốt từng ngụm nước bọt, trong lòng lẩm bẩm A di đà phật, tiểu sa di đang muốn tiến lên quan sát thời điểm, biến cố nảy sinh.

Oanh!

Một hồi nổ vang, nước giếng nhận lấy cự đại lực đạo theo miệng giếng hình thành một cổ thô to cột nước trực tiếp lao ra, cắt đứt để ngang miệng giếng trên mặt cuốn dây thừng trục xoay, trực tiếp kích cái kia trục xoay bay về phía giữa không trung, càng tung tóe cái kia trên trống không lông ngỗng đại tuyết tứ tán ra.

Đột ngột động tĩnh nhất thời đem tiểu sa di dọa một cái lảo đảo, trực tiếp đặt mông đôn nhi ngồi trên mặt đất, ở đằng kia đã có vài tấc dày trong tuyết tạo thành một cái quả táo hình.

Đồng thời.

Một đạo một thân tuyết trắng bóng người cũng nương

theo lấy này phóng lên trời sóng nước, theo giếng nước bay ra, liền như này lên không đại bàng. Gió lốc thẳng lên,

Tiểu sa di hoảng sợ trong ngẩng đầu nhìn lại, này là một bạch y tóc trắng, áo bào tung bay tóc trắng cũng ở đây tung bay, trong tay cầm kiếm thanh niên, kiếm quang lập loè ở bên trong, người đã giống như này thay hình đổi vị bình thường, mang ra liên tiếp bóng người hướng về nóc nhà. Quỷ dị này tràng cảnh, lập tức nhường tiểu sa di cho là mình giữa ban ngày gặp bạch y lệ quỷ.

“Quỷ a —— “

Thê lương kêu to còn chưa tới kịp triệt để rống xong, tiểu sa di liền lại lần nữa phát hiện giếng nước trong thế nhưng lại lần nữa bạo khởi sóng nước, lại từ bên trong thoát ra một đạo thân ảnh. Thân hình bất định hướng này một phương hướng khác rơi đi.

Nhất thời, tiểu sa di trừng mắt, rất dứt khoát trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Cùng lúc đó, toàn bộ Vô Lậu tự bởi vì giữa ban ngày phát sinh ‘Lệ quỷ’ sự kiện, cuối cùng khiến cho tới bái Phật khách hành hương nhóm triệt để lăn lộn loạn cả lên.

…

“Ừ?”

“Đây là?”

Trong đạo quan, đang tại thưởng thức trà Ninh Đạo Kỳ nhất thời không khỏi khẽ giật mình, lập tức mạnh mẽ đứng lên.

Ở bên cạnh cái khác đạo sĩ cũng trước sau nghe thấy được trong thành Trường An sinh ra hỗn loạn, mọi người lẫn nhau liếc nhau một cái, lập tức cùng một chỗ đứng lên. Trước sau đi ra đạo quan, phi thân trên nóc nhà, xa xa nhìn về phía xa xa.

Tầm mắt đạt tới chỗ, Đại Tông Sư Ninh Đạo Kỳ nhất thời không khỏi trước mặt sắc khẽ giật mình.

Đầy trời Phi Tuyết cho dù là lấy Đại Tông Sư năng lực. Tầm mắt cũng vô pháp thông qua những thứ này bông tuyết nhìn về phía xa xa, nhưng lại là có thể đủ chứng kiến này bay lên khói đặc, còn có này ẩn ẩn khóc cha gọi mẹ thanh âm.

Hiển nhiên là Dương công bảo giấu người ở bên trong đã muốn đi ra, hơn nữa xuất hiện địa phương nhưng lại thành Trường An.

Không phải là cầu Dược Mã phương vị. Cũng không phải ngoài thành này Phó Thải Lâm đại đệ tử Phó Quân Sước theo lời mở miệng, hiển nhiên này Dương công bảo tàng những thứ khác mở miệng.

Loại tình hình này, tựu giống với ngươi một mực chuẩn bị phòng ngự. Ba tầng ngoài, ba tầng trong, kia kết quả lại là đối phương xuất hiện ở trước mặt của ngươi, loại này trở tay không kịp cảm giác không thể nghi ngờ

nhường mà có người trong cuộc cũng rất là ngoài ý muốn.

Nhất là làm đại lượng chuẩn bị Lý phiệt càng trong lúc nhất thời trở tay không kịp, ai cũng không ngờ rằng thứ hai mở miệng dĩ nhiên là này Vô Lậu tự.

Bị làm cho trở tay không kịp dưới tình huống, trong thành theo người giao phong lập tức trở nên hỗn loạn lên.

“A!”

Mặc dù là cách được thật xa, đạo quan bên này đã có thể nghe được nhiều tiếng như khóc như khóc thanh âm, thanh âm này cùng người trong Ma môn đã giao thủ mà nói cũng hết sức quen thuộc, đó chính là ngân hàng Chúc Ngọc Nghiên thanh âm.

Nghe này phẫn hận hương vị, chỉ sợ chỗ đó đã muốn bất thường.

Không ổn!

Ánh mắt lóe lên, Ninh Đạo Kỳ tựa hồ nghĩ tới điều gì, thân hình lắc lư, người nhất thời hướng này xa xa chạy đi.

Không kịp!

Còn có chính là lo lắng!

Nhất khoảng cách gần đuổi tới Độc Cô Phượng không

có chút nào nhúng tay tính toán, rất xa đứng ở trong góc nhỏ nhìn xem phía trước mặt người càng đánh càng xa, phương hướng chính là cửa thành phương hướng. Tông Sư cấp cao thủ, nhất là nổi điên tông sư cao thủ, đã không phải là nàng bây giờ chỗ có thể ngăn cản.

Một tay sờ lên tại chính mình trên vai nghĩ muốn nhảy ra ngoài tiểu điêu, Độc Cô Phượng lông mày cau lại, nhìn về phía sương mù phương xa, vừa mới một thân này bạch y tóc trắng người, đạo thân ảnh kia thật sự là thật là làm cho người ta quen thuộc.

Chính là Đạo Công Tử Nhạc Duyên.

Dương công trong bảo khố, đến tột cùng xảy ra chuyện gì?

Vì cái gì đến trước mắt xuất ra tới ba người?

Hơn nữa trước mắt điên rồi người không là một Âm Hậu, mà là ba người.

Tà vương, Âm Hậu còn có Đạo Công Tử.

Thủ vệ cửa thành binh lính bình thường căn bản không cách nào ngăn cản, khi bọn hắn nghĩ muốn vây khốn này cao thủ đứng đầu thời điểm, liền đụng phải trọng thương. Tại ba người khí kình, này tung bay lông ngỗng đại tuyết thế nhưng cũng thành giết người lợi khí.

Phanh!

Kiếm quang hiện lên, một chưởng oanh ở cửa thành

trên.

Tiếng nổ lớn ầm ầm tạc lên, cả tòa cửa thành liền như vậy bay ra ngoài.

Ngay sau đó một trước một sau ba đạo thân ảnh trước sau thoát ra thành, biến mất tại mênh mông trong gió tuyết, một mình lưu lại một đạo cục diện rối rắm.

Còn có một cặp bối rối Lý phiệt người.

Chương 216 : Đến tột cùng xảy ra chuyện gì? (hạ)

216 chương đến tột cùng xảy ra chuyện gì? (hạ)

Tiếng vó ngựa trận trận.

Chấn lên vô số bông tuyết.

Đợi một chút đợi kết quả Lí Uyên lúc này hạ lệnh, vận dụng quân đội tiễu trừ đã muốn ra khỏi thành ba người.

Mà lúc này đây Ninh Đạo Kỳ, còn có Độc Cô phiệt Vưu Sở Hồng, Độc Cô Phượng đám người lúc này mới chạy tới Vô Lậu tự, theo này ra tới chỗ lỗ hổng, một lần nữa tiến nhập Dương Công Bảo Khố, bởi vì tại cầu Dược Mã lối vào, tiến nhập giả kho sau, cũng đã bị khóa cứng.

Hiển nhiên, này đặt binh khí địa phương, không phải chân chánh bảo khố.

Hơn nữa Đại Tông Sư Ninh Đạo Kỳ tại thời khắc này lại cũng không có truy tung này chạy đi ba người tâm tư, so với Đạo Công Tử, Tà vương còn có Âm Hậu những người kia, trước mắt hắn càng thêm lo lắng chính là Tứ đại thánh tăng an nguy.

Làm đoàn người rốt cục bước vào này Dương công bảo tàng đích thực kho thời điểm, mượn lửa kia đem ánh

lửa, tất cả mọi người nhìn rõ ràng trước mắt tràng cảnh.

Nhất thời.

Người ở chỗ này cơ hồ cũng là không khỏi hít vào một hơi.

Cho dù là kiến thức rộng rãi Vưu Sở Hồng, vẫn là tâm tình cơ hồ cùng tự nhiên hợp nhất Ninh Đạo Kỳ, đang nhìn đến trước mắt tràng cảnh cũng không khỏi đảo hút một hơi lương khí, sắc mặt đại biến.

Trong tràng.

Thi thể, khắp nơi đều là thi thể.

Đầu mũi tên đầy đất, không ít người đều bị mũi tên nhọn cho mặc thành con nhím. Tùy ý tại khoảng không trừ trên mặt đất bước trên như vậy một cước, đều nhường trên chân nhiễm trên vết máu.

Đồng thời còn kèm theo một cổ gay mũi mùi máu tươi.

Có thể nghĩ, này Dương công bảo núp bên trong đã xảy ra loại nào thảm thiết tranh đấu.

“Bốn vị Tôn giả!”

Ninh Đạo Kỳ tầm mắt hiện lên, tầm mắt nhất thời đã rơi vào này ổ trong góc Tứ đại thánh tăng, giờ này khắc này Tứ đại thánh tăng đã muốn trên căn bản là hấp hối, nhưng lại không sai biệt lắm đến dầu hết đèn tắt tình trạng. Trong đó, duy có Trí Tuệ tôn giả thương thế coi

như nhẹ một chút.

“Này là chuyện gì xảy ra?”

Ninh Đạo Kỳ đụng lên trước, đầu tiên là vì bốn người tất cả độ một ngụm chân khí, để mà ổn định tình huống, tuy nhiên hắn chính là Đạo gia chân khí, nhưng là Đạo gia chân khí dưới bình thường tình huống cũng là công chính bình thản. Không có đặc biệt mãnh liệt tính chất biệt lập.

Bất quá tại Ninh Đạo Kỳ chuyển vận chân khí thời điểm, hắn liền phát hiện Tứ đại thánh tăng trong thân thể quỷ dị tình huống.

Đó chính là Tứ đại thánh tăng trong cơ thể đã muốn không sai biệt lắm là trống rỗng được rồi, một thân hùng hồn Phật môn chân khí đã muốn biến mất vô tung, tựa hồ bị cái gì cướp đi bình thường.

Đã nhận ra Ninh Đạo Kỳ kinh ngạc, Trí Tuệ tôn giả một bên ho khan một bên thổ huyết cười khổ nói: “A di đà phật!”

“Nhường Đại Tông Sư quải niệm!”

“Phật môn cử động lần này thất bại trong gang tấc, chúng ta coi như là sáng tỏ lúc trước Liễu Không sư huynh là gặp phải tình huống nào rồi!”

“Người nọ không có gì bất ngờ xảy ra, cho là vô địch thiên hạ!”

Trí Tuệ tôn giả cho dù là vẫn luôn là Phật Đà cao tăng chi tướng, nhưng tại thời khắc này nhưng cũng là sắc mặt nhịn không được kinh sợ cùng kinh ngạc, đường đường thánh tăng ánh mắt thậm chí có chút ít thất thần. Bất quá trước mắt Trí Tuệ tôn giả đã muốn nhịn không được thương thế, rơi vào đường cùng. Ninh Đạo Kỳ cũng không thể đi truy cứu nơi này đến tột cùng xảy ra chuyện gì, chỉ có thể bằng vào năng lực của mình, nhường Lý phiệt người tạm thời tính đem Tứ đại thánh tăng cứu đi ra ngoài.

Mà đang ở Ninh Đạo Kỳ chú ý Tứ đại thánh tăng thời điểm, Vưu Sở Hồng tầm mắt nhưng lại phát hiện Tề Vương Lý Nguyên Cát thân hình.

Cả người hắn bị người đính tại trên thạch bích, mà gim vào hắn đúng là hắn bản thân binh khí —— ngân thương.

Giờ này khắc này ngân thương xuyên qua bụng của hắn, sinh sinh đem Lý Nguyên Cát cả người cắm ở trên vách tường, máu tươi tí tách ở bên trong, người sắc mặt đã muốn tái nhợt cực kỳ. Lấy Vưu Sở Hồng tầm mắt tự nhiên nhìn được đi ra, Tề Vương tại gặp phải một kích kia thời điểm. Đã muốn triệt để thể hiện rồi tự thân võ học, vừa khiến cho mình ở hẳn phải chết dưới tình huống, thay đổi hạ thân thân thể, tạm thời tính bảo vệ mạng nhỏ. Tại Vưu Sở Hồng phát hiện hắn thời điểm. Tề Vương chính hai mắt thất thần đây này lẩm bẩm cái gì.

Tại Độc Cô Phượng nâng, Vưu Sở Hồng đụng lên trước, liền nghe Tề Vương Lý Nguyên Cát một ít thẳng

thì thào mà nói.

“Tiên!”

“Ta gặp được tiên nữ!”

Tại Vưu Sở Hồng dưới sự trợ giúp, rút ra này cắm ở Lý Nguyên Cát bụng ngân thương. Lúc này mới đem người cẩn thận để xuống, điểm huyệt vung kim sang dược, cự đại đau đớn đã để Tề Vương hôn mê bất tỉnh.

Quay đầu lại ——

Theo binh lính bốn phía đi đi lại lại. Này người chết ở bên trong rốt cục triệt để xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Cơ hồ toàn quân bị diệt.

Lý phiệt chỗ chiêu hạ Nam Hải phái cao thủ toàn bộ diệt, kim thương Mai Tuần bị bắn thành con nhím, mà không sai biệt lắm cùng Vưu Sở Hồng chính là ngang cấp Triều Công Thác toàn thân đen tối vô cùng, nhưng lại cắm đầy ngân châm, trúng kịch độc, sinh sinh độc chết.

Hơn nữa trong góc, càng gặp được Ảnh Tử thích khách Dương Hư Ngạn thi thể.

Đối phương vẫn bảo trì xuất kiếm động tác, một thân hắc y hắc kiếm, tiếng tăm lừng lẫy thích khách hình tượng. Nhưng là giờ phút này thi thể lại nói cho đám người, Ảnh Tử thích khách tựa hồ xuất hiện ở kiếm một khắc đó liền bị người hợp kích rồi.

Độc Cô Phượng thậm chí còn chuyên môn kiểm tra rồi, cẩn thận nàng phát hiện này hắc kiếm trên chưởng ấn. Mà trí mạng chỗ, nhưng lại Dương Hư Ngạn mi tâm cái kia một điểm lỗ kim.

Không hiểu Độc Cô Phượng đột nhiên nghĩ đến lúc trước cái kia mình ở trong ảo giác giao thủ bạch y nữ tử. Hồi tưởng lại Tề Vương trước khi hôn mê câu nói kia, Độc Cô Phượng sắc mặt trầm xuống.

Phật Đạo Ma tam giáo tại nơi này tranh đoạt, ai cũng không ngờ rằng hiểu là như thế thảm liệt tràng cảnh.

Ma Môn chỉ có Tà vương Âm Hậu chạy trốn, mà Đạo gia tự nhiên là bản thân cũng chỉ tiến tới một Đạo Công Tử, Phật môn càng liền Tứ đại thánh tăng cũng triệt để đã gặp phải trọng thương.

Về phần nơi này rơi khắp nơi đều là vàng bạc châu báu, có không phải là đã muốn phấn túy, tựu là biến hình rồi, giá trị cũng nhận lấy thật lớn ảnh hưởng.

Nhìn trước mắt này phảng phất giống như Địa Ngục tình cảnh bi thảm, người ở chỗ này dĩ nhiên là trong lòng cũng ra đời một cái ý niệm trong đầu, đó chính là cả đời này tuyệt đối không chộn rộn đất này hạ bảo khố cái gì rồi, nhất là qua tay Lỗ Diệu Tử chế tạo cơ quan.

Còn có đang lúc mọi người trong đầu quanh quẩn liền là trọng yếu nhất vấn đề kia, đó chính là trong bảo khố đến tột cùng xảy ra chuyện gì?

Ngoài thành.

Phi Tuyết từ từ, mặc dù là quân đội truy tung mà ra, nhưng tại dạng này thời tiết, lại cũng không phải bình thường quân đội có thể truy tung lấy được.

Nhất là ra tới cũng là trong thiên hạ cao cấp nhất cao thủ.

Hơn nữa bởi vì vì thời gian lùi lại, theo thành Trường An ra tới binh lính nhưng lại tuyệt không khả năng rồi.

“Ngô!”

“Làm gì được đây?”

Một thân màu trắng áo choàng, Thái tử Lý Kiến Thành mang đầu, nhìn về phía này liên miên không dứt gió tuyết, mặc cho bông tuyết đập tại trên mặt, thần sắc nhưng lại cực kỳ nghiêm túc.

Với tư cách mai phục tại lối đi ra, chuẩn bị tiễu trừ Ma Môn cùng cánh cửa kia người người phụ trách, Lý Kiến Thành mang theo hộ vệ của hắn binh lính đã tại nơi này chờ đợi hơn một canh giờ rồi. Nếu là bình thường cũng may, nhưng là trước mắt cái này đại tuyết tung bay mùa. Liền không phải là như vậy thư thích rồi.

Dù sao binh lính bình thường cũng không phải cao thủ, bọn họ cũng sợ hãi rét lạnh cùng nóng bức, người đều có lấy của mình sức thừa nhận.

Cũng may mắn người ở chỗ này trên tay chuẩn bị vũ khí

là tên nỏ, mà không phải cung tiễn, nếu không mà nói Lý Kiến Thành hoài nghi đến lúc đó có người theo mở miệng xông ra tới sau, binh lính của hắn còn có thể hay không kéo đến động dây cung.

“Dịch Kiếm đại sư tại trong trướng bồng ngồi xếp bằng rồi!”

Lên tiếng chính là Lý Kiến Thành tâm phúc một trong, Ngụy Chinh.

“Ừ!”

Gật gật đầu, Lý Kiến Thành nói ra: “Chúng ta không cần hắn ra tay, chỉ cần hắn tại trong trướng bồng liền đã đầy đủ!”

Nhiều khi, cao thủ chân chính đáng sợ nhất thời điểm không phải là ra tay. Mà là đứng ở nơi đó dùng khí cơ tập trung ngươi. Dịch Kiếm đại sư tới Trường An, chỗ vì cái gì, Lý Kiến Thành tự nhiên tinh tường. Còn lần này, không thể nghi ngờ là Thái tử cùng Đại Tông Sư một lần hợp tác.

Bùm!

“là ai?”

Tựu tại Lý Kiến Thành mang theo trên tay tinh nhuệ chờ đợi thời điểm, bất ngờ có phản ứng rồi.

Chỉ là khiến người ngoài ý chính là xuất hiện phản ứng cũng không phải này Dương công bảo tàng cửa ra vào,

ngược lại là sau lưng.

Tiếng vó ngựa trận trận, tại Ngụy Chinh ý bảo, mà có binh lính quay đầu, trên tay cung nỏ cũng đối với hướng về phía người tới.

Trong gió tuyết.

Một đoàn kỵ binh đạp tuyết mà đến. Móng ngựa giơ lên Phi Tuyết nhường tầm mắt càng thêm mơ hồ. Người đến bất quá chừng trăm người, nhưng lại bước ra ngàn người vạn người khí thế.

Phía trước nhất nhất danh thân hình cao lớn nam tử tay phải chợt vung lên, đi tới chừng trăm tên kỵ binh lập tức ngừng lại, kia động tác cực kỳ chỉnh tề tiêu chuẩn.

Ngụy Chinh cùng Lý Kiến Thành thấy thế. Hai người trước mặt sắc cũng là không khỏi co lại.

Như vậy tinh nhuệ, tại toàn bộ Lý phiệt trong chỉ có Tần vương Huyền Giáp Quân mới có thể sánh ngang.

Người đến là ai?

Tựu tại hai người nghi hoặc đích mưu, này chừng trăm tên kỵ binh đột nhiên tách ra, từ trung gian nứt ra ra một con đường đường.

Lộc cộc! Lộc cộc! Lộc cộc!

Trong đống tuyết này hơi có vẻ nặng nề tiếng vó ngựa vang lên. Nhất danh người mặc màu đỏ áo khoác nam

tử cỡi ngựa chậm rãi đi ra.

Trong gió tuyết, người tới một thân khôi giáp, trên đầu càng mang lên lông xù mũ. Liền tại áo khoác trên mặt.

Bất quá mặc dù là có áo khoác che lấp gió tuyết, nhưng là này đầy trời gió tuyết lại vẫn không dính thân, mỗi khi bông tuyết sẽ phải rơi vào này trên thân người thời điểm liền không hiểu vỡ vụn ra tới, chia làm đều đều hai nửa hướng bên cạnh bay bay bay ra ngoài.

Loại cảnh tượng này, nhất thời nhường Lý Kiến Thành cùng Ngụy Chinh hai người hít vào một hơi.

Như thế cùng loại cảnh tượng, bọn họ trước đó không lâu cũng đã gặp một lần, đó chính là hiện tại đứng ở trong trướng bồng Dịch Kiếm đại sư phụ Thải Lâm.

“Xin hỏi…”

“Ngay mặt là Lý Đường Thái tử Lý Kiến Thành Điện hạ sao?”

Nam tử tiếng nói thuần hậu như chôn dấu nhiều năm rượu ngon, có một loại kinh tâm động phách hương vị.

Kình phong nổi lên.

Khí lưu nhấc lên bông tuyết, cũng xốc lên nam tử trên đầu mũ trùm đầu, màu đỏ áo khoác tung bay ở bên trong, ẩn ẩn thấy được một cây đao.

Mũ trùm đầu rớt xuống, rốt cục lộ ra người tới bộ dáng.

Thái dương hoa râm, dáng người cao ngất ngực, khuôn mặt càng tuấn dật phi thường, có thể nói là nam nhi trong hiếm thấy mỹ nam tử. Thần sắc bình thản còn có tỉnh táo, nhưng lại khí thế như núi, làm cho người ta nhịn không được đi nhìn lên sùng bái.

Nhưng là bộ dạng này bộ dáng, nhưng lại nhường Lý Kiến Thành không khỏi nuốt nước miếng một cái, thật lâu mới nói ra tới người có tên kiêng kị.

“Tống phiệt phiệt chủ!”

“Thiên Đao Tống Khuyết!”

Đồng tử mạnh mẽ co rút lại, Lý Kiến Thành trong nội tâm ý niệm trong đầu tránh gấp, Tống Khuyết không nên một mực tọa trấn Nam Lĩnh sao? Làm sao sẽ…

Toàn bộ thiên hạ, tuyệt đỉnh thông tuệ nam nhi cũng không nhiều, tính toán đâu ra đấy chỉ có ba cái.

Ba người này theo thứ tự là Tà vương Thạch Chi Hiên, đệ nhất thiên hạ toàn tài Lỗ Diệu Tử, cùng với Thiên Đao Tống Khuyết.

Tại nơi này, ngươi có thể xem nhẹ Lỗ Diệu Tử, bởi vì hắn võ công không đủ tuyệt đỉnh; cũng có thể xem nhẹ Thạch Chi Hiên, bởi vì hắn là Ma Môn người, ngươi có thể khinh thường; nhưng là không ai dám xem nhẹ Thiên Đao Tống Khuyết.

Phải biết, lúc trước nếu không phải thiên thời địa lợi bất

lợi Tống Khuyết, nếu không mà nói trước mắt thống nhất giang sơn chính là trước mắt cái này tại toàn bộ thiên hạ cũng thanh danh hiển hách nam tử.

Tại đây đại tuyết bay tán loạn thời gian, Dương công bảo tàng triệt để mở ra thời điểm, vốn nên tại phía nam Thiên Đao Tống Khuyết, nhưng lại bất ngờ giá lâm Trường An.

Chương 217 : Tâm tư

217 chương tâm tư

Thiên Đao!

Tống Khuyết!

Lý Kiến Thành còn có Ngụy Chinh cũng không khỏi có chút khẩn trương.

Lấy Tống phiệt thủ đoạn, tại Lý phiệt cảnh nội đưa vào tới hơn trăm tên tinh nhuệ binh sĩ, đây căn bản liền không coi vào đâu khó khăn.

“Kính đã lâu rồi!”

“Tống phiệt chủ!”

“Tiểu bối chính là Kiến Thành!”

Đối mặt Tống Khuyết câu hỏi, Lý Kiến Thành cũng thể hiện rồi Lý Đường Thái tử khí độ, không kiêu ngạo không siểm nịnh đã ra động tác chào hỏi: “Không biết phiệt chủ lần này tới Trường An, là bởi vì chuyện gì? Nếu là sớm thông tri, Kiến Thành nhất định quét dọn giường chiếu đón chào.”

“Một trận chiến này, phải làm đã xong!”

Đối mặt Lý Kiến Thành hỏi thăm, Tống Khuyết cũng không có bất luận cái gì chần chờ, mà là tầm mắt lạnh

nhạt nhìn phía đối phương, lập tức tầm mắt xa xa nhảy lên, nhảy vọt qua Lý Kiến Thành, đã rơi vào này mặt sau trướng bồng.

Nhướng mày, Lý Kiến Thành cùng bên cạnh Ngụy Chinh liếc nhau một cái, trong khoảng thời gian ngắn không có hiểu rõ trong lời nói hàm nghĩa. Mà đúng lúc này, trong thành Trường An tới người cũng chạy tới Lý Kiến Thành bên người, nói cho trước mắt thực tế tình huống.

Những lời này tự nhiên bị Tống Khuyết nghe lọt vào trong tai, hai mắt có chút hợp lại, lại lần nữa trợn mắt nhưng lại nghe Tống Khuyết mở miệng nói ra: “Thỉnh Thái tử chuyển cáo bọn họ, Dương công bảo tàng một trận chiến này như vậy chấm dứt. Đạo Công Tử an nguy, ta Tống Khuyết bảo vệ rồi!”

Ngụ ý, chính là từ giờ trở đi Lý phiệt cùng những người khác không được xuất binh hoặc là phái ra cao thủ truy tung.

Dương công bảo tàng cùng Tà Đế xá lợi, là một cái bẫy.

Rất nhiều người cũng biết.

Ma Môn biết rõ, Phật môn cũng biết, nhưng mà mọi người đều không thể không một đầu nhảy vào đi.

Với tư cách người ngoài cuộc, đối với cái gì bảo tàng cùng Tà Đế xá lợi không cảm chút nào hứng thú Tống Khuyết càng tinh tường. Với tư cách người ngoài cuộc. Hắn cân nhắc càng nhiều. Tại Lĩnh Nam thu được Phạm Thanh Tuệ lá thư nầy bắt đầu, Tống Khuyết liền biết

rằng tình huống phát triển vô cùng có khả năng ngoài ý.

Nếu là lại lần nữa tiếp tục như vậy. Như vậy Trung Nguyên giang hồ đem chịu trọng thương, đến lúc đó cao hứng chung quy là Đột Quyết Tất Huyền cùng Cao Ly Phó Thải Lâm.

“Nếu là ta không đáp ứng đâu này?”

Tống Khuyết mà nói mặc dù là thỉnh cầu, nhưng là bên trong hàm nghĩa nhưng lại gọn gàng dứt khoát phân phó, này là cường giả ý chí. Đối mặt nói như vậy, thân là Thái tử Lý Kiến Thành tự nhiên không thoải mái. Đang tìm hắn những lời này rơi xuống sau, hắn tự tay viết nhất thời đã muốn bưng lên tên nỏ, liếc về phía Tống Khuyết.

“Trước mắt nhường Lý phiệt lại lần nữa thay một cái Thái tử, dư dả!”

Đối diện với mấy cái này chỉ hướng của mình tên nỏ. Tống Khuyết làm như không thấy, chỉ là sắc mặt bình thản nói một câu như vậy.

Nhất thời, Lý Kiến Thành sắc mặt không khỏi trắng nhợt.

Mà ở phía sau hắn trướng bồng nhưng lại tại lúc này đột ngột mở ra.

Đồng thời, đạo quan.

Với tư cách Đạo môn Đại Tông Sư, Ninh Đạo Kỳ trước mắt thần sắc rất là nghiêm túc, tầm mắt vẫn không nhúc

nhích ngắm lên trước mặt một thân này xanh trắng đạo bào Viên Thiên Cương.

Trước mặt.

Một bên phẩm lấy trà, Viên Thiên Cương thì là một bên trong mắt mang cười. Không có chút nào bất luận cái gì nhượng bộ.

Kết quả như vậy…

Đạo môn những thứ kia ẩn ẩn đứng ở Hoa Sơn Thuần Dương bên này người như thế nào không hài lòng?

Cho tới bây giờ hắn liền không có lo lắng qua nhà mình Chưởng giáo an nguy, cho dù là lúc trước nhìn ra Đạo Công Tử mà có huyết quang tai ương, lại cũng không phải vào lúc này. Lúc này đây, Dương công bảo tàng một trận chiến, Phật môn cùng Ma Môn cũng đã gặp phải bị thương, đây đối với Hoa Sơn Thuần Dương mà nói. Không thể nghi ngờ là chuyện tốt.

“Quả nhiên là chuyện tốt!”

Uống một hớp ngộ đạo trà, Viên Thiên Cương như có chỗ chỉ than thở một tiếng, lập tức liền đứng dậy xoay người hướng ra phía ngoài đi đến, ly khai tòa này đạo quan.

Tam giáo chi tranh, trước mắt Đạo môn đã muốn ổn cư thượng phong.

Đôi khi nội chiến. Nhưng cũng là bảo trì thực lực một

loại biện pháp tốt.

“…”

Đưa mắt nhìn Viên Thiên Cương rời đi bóng lưng, Ninh Đạo Kỳ không có lên tiếng. Chỉ là giờ này khắc này ánh mắt của hắn có chút lập loè.

Vừa vặn Trí Tuệ tôn giả trong miệng, hắn chiếm được những thứ khác kết quả.

Một cái làm cho người ta kinh ngạc kết quả.

Đó chính là Đạo Công Tử thu nạp Tà Đế xá lợi trong đó tuyệt đại vài tinh nguyên, tại khổng lồ kia tinh nguyên thúc dục, Đạo Công Tử thi triển một chiêu phảng phất giống như phi tiên kiếm pháp.

Không cách nào hình dung là chân thật còn là ảo giác.

Xuất hiện mấy tên nữ nhân tuyệt sắc, cho dù là u quang ở bên trong, nhưng cũng không cách nào che cao thủ tầm mắt. Trong mắt bọn họ, những nữ nhân này thân thủ từng cái có thể nói cũng là cao thủ, liền phảng phất giống như các nàng mỗi người cũng là Đạo Công Tử bình thường.

Không chỉ có như thế, bởi vì khinh thường Tà Đế xá lợi trong đó tà khí chính là duyên cớ, tại loại tình huống đó ở dưới Đạo Công Tử đã có mất đi lý trí tình huống.

Như là không thể ngăn cản, như vậy đến lúc đó ra tới chính là một việc khát máu cuồng ma, này chính là một

việc rõ đầu rõ đuôi đại ma đầu. Phải biết rằng Tinh Nguyên trong đó tồn tại có thể nói là hơn mười thay Tà Đế tinh nguyên, càng vẫn tồn tại nhiều như vậy tà khí.

Cuối cùng dưới tình huống, Trí Tuệ tôn giả cuối cùng làm một cái quyết định.

Đó chính là lấy Phật môn chân khí đối trùng Tà Đế Tinh Nguyên, có quyết định này Tứ đại thánh tăng thế nhưng đem một thân Phật môn chân khí đã đánh vào trong đó.

Cũng chính là một chiêu này rốt cục phá một chiêu kia tự huyễn giống như thật sự kiếm pháp.

Bất quá phía sau quả, thực sự vượt ra khỏi Tứ đại thánh tăng đoán trước.

Đó chính là bốn người chân khí, sinh sinh bị hấp đi, nguyên bản dựa theo tình huống bình thường sẽ không xuất hiện tình huống như vậy, nhưng là trước mắt Tứ đại thánh tăng bị thương, hơn nữa Tà Đế xá lợi cùng Nhạc Duyên Bắc Minh Thần Công tạo thành một đạo quỷ dị cộng hưởng.

Rồi hãy nói Tứ đại thánh tăng cũng không có ngăn cản, Phật môn chân khí liền như vậy bị thu nạp đi qua.

Nói một cách khác, trước mắt Đạo Công Tử trên người tụ tập Tà Đế xá lợi tuyệt đại bộ phận Tinh Nguyên cùng với Tứ đại thánh tăng công lực, lực lượng như vậy thế nhưng không có đem người no bể bụng, đã là kỳ tích rồi.

…

“Đáng chết!”

Trong gió tuyết, một thân bạch y tóc trắng Nhạc Duyên người đã bắt đầu hướng phía mình ở mấy ngày trước mà bắt đầu chuẩn bị địa phương chạy vội mà đi, về phần này Tà Đế xá lợi cũng bị Nhạc Duyên cho ném ra ngoài, phương hướng chính là cho chính cùng nhau ra tới Chúc Ngọc Nghiên.

Đối mặt tình huống như vậy, Tà vương Thạch Chi Hiên tự nhiên không thể cho phép.

Một thân rối rắm tại ái thần tình cừu hai người rốt cục triệt để giao phong, giết cá ngươi chết ta sống.

Không khí chấn động, gió tuyết tức thì bị kình khí kịch liệt được bốn phía tung bay.

Hai người truy đuổi phương hướng cuối cùng là thoát ly phương hướng, trong lúc giao thủ nhưng lại lẫn nhau truy đuổi mà vào trong rừng rậm, mà Nhạc Duyên thì là thừa dịp lúc này hướng một cái hướng khác mà đi.

“Oa!”

Làm chạy trốn tới nguyên lai đã muốn đúng chuẩn bị địa phương tốt sau. Nhạc Duyên cước bộ dừng lại, thân hình một cái lảo đảo. Trong tay Nguyệt Khuyết kiếm trực tiếp cắm trên mặt đất, bằng vào này chèo chống lực mới không có làm cho mình ngã xuống tới. Nhưng là cưỡng chế nhịn xuống thân thể cơ hồ đã sắp hỏng mất, một ngụm nóng hổi máu tươi liền phun tới, trên mặt đất trong

bông tuyết làm đẹp ra một lớn đóa thê diễm huyết hoa.

“Hàaa…!”

“Ha ha!”

“Phật môn hảo thủ đoạn!”

Trong đầu hồi phục vẫn là Tứ đại thánh tăng xả thân một kích, không phải là sát chiêu, nhưng ở như vậy dưới tình huống nhưng lại so sánh với sát chiêu còn muốn khủng bố chiêu thức. Đối phương bốn người thế nhưng sinh sinh đem một thân Phật môn chân khí đã đánh vào Tà Đế xá lợi, khiến cho lúc ấy cái loại này hình thành quỷ dị tuần hoàn triệt để nghiền nát.

Hơn nữa cũng chỉ có Phật môn chân khí cùng Tà Đế nguyên tinh khắc chế, liền phảng phất giống như nồi chảo trong bất ngờ đổ vào nước. Trực tiếp nổ.

Cái loại này do tà khí, Thiên Ma Lực Trận còn có Trường Sinh chân khí tạo thành vô địch tức tường rốt cục phá.

Lúc ấy tinh thần đã muốn sắp bị tà khí đánh sâu vào tan tác, toàn tâm thần cũng đang thi triển ra Thiên ngoại phi tiên sau, chính là dùng Bắc Minh Thần Công chuyển hóa công lực, đồng thời nghĩ muốn đem những thứ này công lực chuyển hóa đi ra ngoài. Đối mặt Tứ đại thánh tăng lần này, Nhạc Duyên liền biết rằng chuyện xấu.

Trước mắt chính mình kinh mạch trong cơ thể cơ hồ đứt gãy, nếu không phải trước mắt hắn tu tập chính là Trường Sinh Quyết, chỉ sợ là liền một lần nữa khởi động

cơ quan theo Dương công trong bảo khố trốn ra khỏi khí lực cũng không có.

Có thể mặc dù là ra bảo khố. Cưỡng chế đột phá hướng ra khỏi cửa thành, lại lấy Tà Đế xá lợi dẫn dắt rời đi Âm Hậu cùng Tà vương, nhường hai người sinh tử đấu.

Trốn đến nơi đây, đã là hao tốn Nhạc Duyên cơ hồ khí lực toàn thân.

Trong tiếng cười, Nhạc Duyên một thân này cơ hồ muốn ảnh hưởng đến không gian chấn động khí thế rốt cục cũng ở đây thở không ra hơi trong tiếng cười từng chút từng chút chậm lại, tuy nhiên Tứ đại thánh tăng cái kia một chút ngoài dự liệu của mình. Nhưng là so với chính mình tới, Tứ đại thánh tăng tình huống cũng không có tốt hơn chỗ nào.

Cho dù là tại Ninh Đạo Kỳ dưới sự trợ giúp tạm thời ổn định thương thế, nhưng là chỉ sợ sống không được mấy ngày.

Là trọng yếu hơn là bốn người Phật môn chân khí cũng bị chính mình đã nhét vào trong cơ thể, đã muốn tổn thương bọn hắn bổn nguyên, cho dù là có Hoa Đà thủ đoạn. Cũng vô pháp cứu tới.

“Đáng tiếc, cho các ngươi thất vọng rồi!”

Trong kinh mạch kịch liệt đau nhức không thôi. Giờ này khắc này Nhạc Duyên trong cơ thể đã muốn hóa thành chiến trường, Phật môn chân khí, Tà Đế xá lợi Tinh Nguyên, còn có bản thân mình Trường Sinh chân khí

tam phương trong người giao phong, tạo thành thảm thiết chiến trường.

Trước mắt Nhạc Duyên tình huống, có thể so sánh này Nhậm Ngã Hành tình huống nghiêm trọng không biết bao nhiêu.

Tà Đế xá lợi Tinh Nguyên tuy nhiên khổng lồ nhất, nhưng là cũng không đoàn kết, bởi vì là còn kèm theo tà khí, hơn nữa là do hơn mười vị Tà Đế cộng đồng cung cấp, tựa hồ còn không có tuyển ra cuối cùng đệ nhất nhân; mà Phật môn chân khí mặc dù đối với so với Tà Đế Tinh Nguyên muốn thiếu, nhưng lại là hiểu được hợp tác, hết sức đoàn kết, cùng Tà Đế xá lợi Tinh Nguyên đang không ngừng giao phong, tuy nhiên không cách nào lấy được thắng lợi, thật cũng không hiểu thảm bại.

Nhưng là trong đó nhất dã tâm bừng bừng thì còn lại là Nhạc Duyên bản thân Trường Sinh chân khí, nó nghĩ muốn triệt để nuốt vào này hai cổ lực lượng, nhưng ngược lại lúc này nó xác thực nhỏ bé nhất, giống như muốn rắn nuốt voi.

Ba cổ chân khí càng đấu ngươi chết ta sống, hơn nữa trước mắt thế cục khẩn trương, Nhạc Duyên căn bản không có có rảnh rỗi thời gian đi để ý tới chân khí trong cơ thể.

“Ho!”

Lại lần nữa phun ra một búng máu, Nhạc Duyên nhưng lại vừa cười.

Dương công bảo tàng một trận chiến này tuy nhiên nguy hiểm vô cùng, nhưng là ngược lại kia thu hoạch nhưng lại quá lớn, một trận chiến này triệt để làm mất Phật môn khí diễm, Phật môn chấp thiên hạ bạch đạo người cầm đầu cục diện sắp sửa chung kết, Ma Môn càng là đồng dạng tổn thất thảm trọng, ngược lại là bận rộn nội chiến Đạo môn thu hoạch lớn nhất.

Đạo môn sắp kiêu ngạo cục diện, cho dù là Ninh Đạo Kỳ ngay tại lúc này cũng sẽ có này lựa chọn của mình.

Cho nên nói, ván này tuy nhiên nguy hiểm, nhưng là như vậy thu hoạch nhưng lại vậy là đủ rồi, sở dĩ biến thành trước mắt bộ dáng, bất quá là chính giữa thế cục phát sinh quá mức quỷ dị mà thôi.

Người tính không bằng trời tính.

Ừ?

Vệ Trinh Trinh không ở?

Tiếng cười ngừng ngăn trở, Nhạc Duyên lau hạ vết máu ở khóe miệng, chợt đánh giá bốn phía, sắc mặt hơi có vẻ nghiêm túc, cái mũi có chút cau lại nhíu lông mày, hít hà này trong không khí mùi thơm, thật lâu mới mở miệng nói ra: “Nguyên lai là ngươi đã đến rồi…”

Trong giọng nói là kinh ngạc, nhưng cũng là trong dự liệu.

Theo Nhạc Duyên lời nói rơi xuống, theo rất nhỏ tuyết tầng sụp đổ trong tiếng, một đạo thanh sắc thân ảnh

theo trong rừng chậm rãi đi ra, đi tới cự ly Nhạc Duyên sau lưng ngoài ba trượng địa phương ngừng lại.

Trong gió tuyết.

Tóc đen tung bay, gió lạnh thổi cái kia màu xanh tăng y không ngừng phiêu đãng, phát ra vù vù tiếng vang.

Nghiêng người nhìn lại.

Xuất hiện tại trong gió tuyết người, chính là Từ Hàng Tĩnh Trai tiên tử —— Sư Phi Huyên.

Mà ở bên cạnh của nàng, thì là đứng chân tay luống cuống Vệ Trinh Trinh.

Hiển nhiên, là tại nơi này, Vệ Trinh Trinh dưới sự ứng phó không kịp đã trở thành Sư Phi Huyên tù binh.

Thật dài lông mi có chút rung động, Sư Phi Huyên cứ như vậy kinh ngạc nhìn xem phía trước mặt này sắc mặt tái nhợt, rõ ràng một thân trọng thương Đạo Công Tử tới.

Biểu lộ không buồn không vui.

Chương 218 : Trước kiếm là người

218 chương trên thân kiếm người

Gió lạnh vi vu.

Khí trời không có chút nào chậm lại, đỉnh đầu vẫn là này đông nghịt là bầu trời bao la, đầy trời tung bay lấy lông ngỗng lớn nhỏ tuyết trắng.

Đều nói tuyết rơi đúng lúc triệu năm được mùa, nhìn cái dạng này, có lẽ năm sau là một tốt đầu năm.

Trong tuyết, hai người lung lay đối mặt.

Đối mặt này lông ngỗng đại tuyết, Nhạc Duyên mắt hạ chân khí trong cơ thể xung đột, đã muốn khiến cho hắn căn bản không có biện pháp dùng khí kình ngăn cản này tung bay bông tuyết, tại nới lỏng này một miệng khí sau, nghĩ lại lần nữa nâng lên tới không thể nghi ngờ là quá mức khó khăn.

Trước mắt, chỉ là áp chế thương thế bên trong cơ thể cùng chân khí xung đột, liền trên cơ bản hao tốn hắn toàn bộ lực lượng.

Nếu không phải trên tay có Nguyệt Khuyết kiếm chèo chống, chỉ sợ là người liên tục đứng vững khí lực cũng không có. Như thế thế cục, Nhạc Duyên căn bản không thể vào được tại chỗ chữa thương.

“…”

Đối diện, gặp phải này Phi Tuyết, tại nhìn thấy Nhạc Duyên người sau, Sư Phi Huyên lại cũng không có như lúc trước như vậy dùng khí kình ngăn cản bông tuyết tới người rồi. Giống như Đạo Công Tử bình thường, liền như vậy ngơ ngác đứng ở nơi đó, mặc cho gió tuyết diễn tấu.

Chỉ chốc lát sau.

Trên thân hai người cũng đã phủ thêm một tầng không tệ tuyết trắng.

Tại Sư Phi Huyên bên người, bởi vì huyệt đạo nhận lấy điểm kích, Vệ Trinh Trinh trên người đeo một thanh rất bình thường trường kiếm, nhưng lại không thể động đậy chút nào, đối mặt như thế cục diện, nàng chỉ có thể trái ngó ngó nhà mình công tử, lại nhìn một cái này phảng phất giống như tiên tử bình thường nữ nhân, hai người như vậy quỷ dị rất đúng xem, nhường Vệ Trinh Trinh trong mắt đều là lo lắng.

Đáng tiếc chính là nàng mặc dù ở nhà mình công tử dưới sự trợ giúp, tại tu tập võ công cao thâm, nhưng là cuối cùng là kinh nghiệm quá nhỏ bé, đối mặt Sư Phi Huyên bất ngờ tập kích, thậm chí ngay cả một chiêu đều không có đỡ được. Liền bị chế trụ huyệt đạo.

Loại kết quả này, nhường Vệ Trinh Trinh rất là đau lòng.

Là trọng yếu hơn là trước mắt công tử thương thế thoạt

nhìn rất nặng, cũng không biết tại thành Trường An xảy ra chuyện gì, công tử liền một đầu tóc đen cũng đổi thành tóc trắng, nghĩ tới đây Vệ Trinh Trinh nội tâm tựu là từng đợt đau lòng.

“Hàaa…!”

Cuối cùng, vẫn là Nhạc Duyên dẫn đầu lên tiếng, cười nói: “Phi Huyên ngươi tìm tốt thời điểm!”

“Ngươi ở nơi đây chờ ta, nhưng lại để cho ta nhớ tới tại Ba Thục vào cái ngày đó, ta tại bên giòng suối chờ ngươi đến!”

Khẽ ngẩng đầu, Nhạc Duyên tầm mắt tựa hồ xuyên qua thời không. Đi tới ngày đó tại Thạch Thanh Tuyền này u cư một màn kia. Hiển nhiên trước mắt nhưng lại tại tái hiện ngày đó tình cảnh, chẳng qua là song phương tính toán tất cả không giống nhau, chỗ gặp phải tình huống cũng không giống nhau.

“Hồi lâu không thấy!”

“Phi Huyên ngươi tiều tụy không ít ai!”

Ôn nhu mà nói xuyên qua gió lạnh, đã rơi vào Sư Phi Huyên bên tai. Rốt cục để cho nàng một ít thẳng không buồn không vui trước mặt sắc có biến hóa.

“Đạo là có tình là vô tình!”

Nghe Nhạc Duyên đoạn này ân cần thăm hỏi. Sư Phi Huyên nhẹ nhàng vuốt cằm. Ngoài miệng nhưng lại thở

dài lên tiếng, nói: “Ngươi biết không? Ngươi bây giờ, rốt cục nhường Phi Huyên hận lên a. Ngươi bây giờ tựu là thứ hai Tà vương!”

Đạo gia cảnh giới cao nhất, tựa hồ là này thái thượng vong tình.

Từ Hàng Tĩnh Trai Kiếm Điển cùng hắn nói là Phật môn chí cao điển tịch, nhưng cũng không khỏi không nói hai người ở phương diện này đều có chỗ tương tự.

“Tà vương?”

Nghe vậy Nhạc Duyên mỉm cười, nụ cười dính dấp ra đau đớn bị hắn làm như không thấy, đón Sư Phi Huyên tầm mắt, Nhạc Duyên nghiêng đầu hỏi: “Này Phi Huyên ngươi sẽ là thứ hai Bích Tú Tâm sao?”

Bích Tú Tâm!

Thứ hai Bích Tú Tâm!

Sư Phi Huyên thần sắc xuất hiện biến hóa, không còn là buồn vui không còn lạnh nhạt bộ dáng, trong mắt của nàng đã muốn ẩn ẩn lóe ra phẫn nộ rồi.

Ngẩng đầu.

Sư Phi Huyên tầm mắt lướt qua Nhạc Duyên bóng lưng, nhìn phía phương xa, một hồi lâu, này mới mở miệng cười nói: “Không phải là rồi!”

“Sư Phi Huyên chỉ là Sư Phi Huyên, không phải là Bích

Tú Tâm!”

Một câu chỉ ra hiện tại Sư Phi Huyên chính là tâm tư, thực sự chỉ ra nàng nào đó quyết tâm.

“Biết không?”

“Nhạc huynh, Phi Huyên từ xuống núi đến nay, cho tới nay cũng là thuận buồm xuôi gió, mà chỉ có tại đối mặt Nhạc công tử ngươi thời điểm nhưng lại nhận lấy ngăn trở!”

“Ta điều tra qua, Nhạc công tử ngươi cả người liền giống như hóa không vì có bình thường xuất hiện trên thế giới này, đi đến thế giới này chuyên môn cùng Phi Huyên đối nghịch đấy!” Nói đến đây thời điểm, Sư Phi Huyên trong mắt lóe ra lợi hại quang mang, tiếp tục nói: “Ngươi thật giống như không gì không biết, đối với Phật môn đối với Đạo môn đối với Ma Môn cũng là như thế, tất cả mọi người tại ngươi trong kế hoạch của!”

“Để cho người kinh ngạc vẫn là, Nhạc công tử ngươi đối với Phi Huyên quá mức biết, giống như là ta và ngươi đã từng là người quen bình thường!”

“Đối mặt công tử như ngươi vậy tồn tại, Phi Huyên tự nhiên là từng bước đã rơi vào Nhạc công tử trong kế hoạch của, chiếm không tới thượng phong…”

Tầm mắt dịu dàng, nhìn xem Sư Phi Huyên này tựa hồ là phân tích, lại tựa hồ là tại mê hoặc biểu lộ, Nhạc Duyên trầm ngâm, nhận lấy Sư Phi Huyên mà nói đầu, nói: “Đó là bởi vì ta là nam nhân, ngươi là nữ nhân a!”

“Hiện tại ta với ngươi là giống nhau người!”

“Sẽ cầm thiên hạ thương sinh mà nói, Phi Huyên ngươi thật là vì này thương sinh? Không! Ngươi là tại vì mình!”

Nhạc Duyên vì đạt tới mục đích tính toán, mà Sư Phi Huyên cũng giống như thế, như thật là vì thiên hạ thương sinh mà nói, nàng tính toán đồng dạng quá mức.

“Ha ha…”

Nghe đến đó, Sư Phi Huyên trước mặt sắc cũng không có thay đổi hóa, chỉ là nghe vậy cười cười, nói ra: “Bất quá thì tính sao? Trước mắt, Phi Huyên tìm được rồi đả bại Đạo Công Tử tốt nhất thời khắc, ta không thể để cho ngươi trở thành tâm ma của ta!”

Nói ra tâm ma giờ khắc này, kỳ thật Đạo Công Tử đã tại Sư Phi Huyên trong nội tâm trước mắt dấu vết.

Mặc dù là tại cuối cùng có thái thượng vong tình bình thường Kiếm Điển, cũng vô pháp trợ giúp Sư Phi Huyên rồi, ngược lại là nàng tại Kiếm Điển trên cảnh giới đã bắt đầu lui bước, Kiếm Điển đã bị phá. Nhất là tại thân thể đã xảy ra phản ứng sau, Sư Phi Huyên liền phát hiện trong đầu của mình đều là Đạo Công Tử Nhạc Duyên bộ dáng, đêm hôm đó tình hình đúng là phảng phất giống như dùng tiểu đao bình thường sinh sinh khắc vào đáy lòng, lại là thế nào cũng lau không đi rồi.

Nàng thậm chí ẩn ẩn đem thiên hạ cùng Tà vương chuyện tình để tại sau đầu, mà là dần dần tập trung tinh

thần tại những phương diện khác tới.

Tại thời khắc này, Sư Phi Huyên liền biết rằng triệt để chuyện xấu.

Nghe xong những lời này, Nhạc Duyên liền biết rằng trước mặt Sư Phi Huyên Sư tiên tử người đã ở vào một loại ngoài dự tính trạng thái, một hồi lâu, lúc này mới cười nói: “Cho nên… Phi Huyên ngươi muốn chém tâm ma đâu này?”

“Đúng vậy a!”

“Nhạc công tử, ngươi đã muốn trở thành Phi Huyên tâm ma rồi!”

“Cái con kia sợ muốn Phi Huyên ngươi thất vọng rồi!”

Lời nói ngừng. Này thổi không kiêng nể gì cả gió lạnh cũng tại thời khắc này ngừng lại, nhất thời này không trung đem rơi bông tuyết giống như cũng nhận được ảnh hưởng gì, không khỏi hơi chậm lại.

Lời nói nói đến đây, hai người cũng biết lẫn nhau tâm tư, lại nói không lại là nhiều lời rồi.

Lời nói cuối cùng chính là kiếm.

Tại Vệ Trinh Trinh nghe có chút mơ mơ màng màng trong ánh mắt, Sư Phi Huyên tay phải chậm rãi trên dời, tay ngọc phủ hướng về phía vai phải, chỗ đó chính là mới tinh một thanh bảo kiếm.

Thương ——

Kim loại đua tiếng trong tiếng, trường kiếm từng chút từng chút bị rút ra.

Đại tuyết không có qua thân kiếm, Sư Phi Huyên cầm kiếm xa xa chỉ hướng Đạo Công Tử Nhạc Duyên. Diện mục lại lần nữa khôi phục cái loại này không buồn không vui trạng thái. Nhưng lại làm cho người ta biết rõ này là của nàng giết chết hết quyết tâm.

“…”

Hai mắt nhắm lại. Một tiếng ho khan từ trong miệng phát ra, tại Sư Phi Huyên khí cơ tập trung ảnh hưởng, lại khiến cho Nhạc Duyên cưỡng chế áp chế thương thế lại lần nữa có phản phục dấu hiệu, tay trái nhịn không được che miệng lại ho khan. Tại Vệ Trinh Trinh khẩn trương trong ánh mắt. Nàng rất rõ ràng nhìn thấy nhà mình công tử lại lần nữa thả tay xuống. Trong lòng bàn tay đã muốn tràn đầy máu tươi.

Dương công bảo tàng một trận chiến. Không ai triệt để bình yên.

Cưỡng chế tụ lên khí lực, thân hình cong vẹo ở bên trong, Nhạc Duyên đem cắm ở trong tuyết Nguyệt Khuyết kiếm cho nhổ lên.

Đồng dạng giơ lên Nguyệt Khuyết. Xa xa chỉ hướng Sư Phi Huyên.

Gió lạnh lóe sáng, tóc bạc tóc đen tung bay ở bên trong,

kiếm động.

Người theo kiếm đi, ra chiêu chính là Sư Phi Huyên.

Bước liên tục bước ra, này ngăn cản tại trước mặt tuyết toàn bộ tung bay lên, lộ ra tuyết rơi mặt đất đá.

Chưa từng có từ trước đến nay.

Một kiếm vạch phá trên mặt đất tuyết, kiếm phong trực chỉ Nhạc Duyên ngực.

Đinh!

Hoả Tinh văng khắp nơi ở bên trong, Nguyệt Khuyết kiếm hoành ở trước ngực, trực tiếp chặn Sư Phi Huyên trường kiếm, nhưng vẫn đột nhiên ngăn không được trên thân kiếm truyền đến chân khí cùng lực đạo.

Tại dưới một kiếm này, Nhạc Duyên cả người bị Sư Phi Huyên một kiếm đâm về xa xa.

Hai người kiếm theo người đi, tại trong bông tuyết bảo trì đồng dạng tư thế vừa lui một truy.

Như là dĩ vãng Nhạc Duyên không có chút nào lo lắng, nhưng mà trước mắt… Sư Phi Huyên một kiếm rốt cục triệt để dẫn bạo liễu Đạo Công Tử thương thế, Kiếm Điển chân khí dẫn động trong cơ thể Phật môn chân khí bạo trùng, nhất thời trong cơ thể ba loại chân khí lại thoáng chốc đấu làm một đoàn.

Khóe miệng vết máu lan tràn, tóc bạc tung bay ở bên

trong, Nhạc Duyên sinh sinh chịu đựng trong cơ thể đau đớn cùng chân khí xung đột, dĩ nhiên là chỉ bằng vào lực ý chí cùng lực đạo tạm thời tính chặn Sư Phi Huyên kiếm chiêu.

Kiếm ra không dứt.

Sư Phi Huyên triệt để hạ tâm tư, muốn chém lại tâm ma, chiêu chiêu đưa người vào chỗ chết.

Mà Nhạc Duyên bởi vì thân thể thương thế còn có chân khí duyên cớ, vào lúc này căn bản thi triển không ra Phi Tiên Kiếm Pháp, rơi vào đường cùng dĩ nhiên là lấy giống nhau chiêu thức mà đối đãi Sư Phi Huyên kiếm, lấy kiếm điển đối với Kiếm Điển.

Bất đồng duy nhất chính là Nhạc Duyên không có kiếm chiêu, mà không có chân khí.

Như thế đối đãi, không thể nghi ngờ nhường Sư Phi Huyên có chút kinh ngạc.

Nàng theo Hầu Hi Bạch trong miệng biết rõ Đạo Công Tử hiểu Ma Môn kia công phu của hắn, nhưng lại không ngờ rằng người trước mắt nhưng lại liền Từ Hàng Tĩnh Trai Kiếm Điển cũng sẽ. Như là lúc trước có thể làm cho người thật lớn hoài nghi Đạo Công Tử hẳn là xuất thân Ma Môn, nhưng là trước mắt lại sẽ không rồi.

Kiếm Điển, cho dù là Ninh Đạo Kỳ xem qua sau đều thổ huyết, bởi vì môn công pháp này bản thân cũng không phải là nam nhân có thể tu tập.

Nhưng mà…

Trước mắt Đạo Công Tử nhưng lại không chút nào kém sử xuất Kiếm Điển trong đó kiếm chiêu, kết hợp với lúc trước Hầu Hi Bạch mà nói, Sư Phi Huyên tại thời khắc này có thể khẳng định là Nhạc Duyên chắc chắn một môn có thể bắt chước cái khác võ học kỳ công.

Mà không phải cái gọi là hiểu môn phái khác công pháp.

Bất quá mặc dù là như vậy thì như thế nào?

Hôm nay ván này, đem không phải là ngươi chết chính là ta vong.

Từ một đêm kia qua đi, bản thân liền tại Sư Phi Huyên trong nội tâm để lại dấu vết Đạo Công Tử, đã muốn triệt để đã trở thành tâm ma của nàng. Tăng thêm Sư Phi Huyên trong xương loại kia kiên trì, hoặc là nói nên cố chấp, hai bên kết hợp, có được hôm nay lựa chọn cũng cũng không nghĩ là rồi.

Hai người thân hình chuyển động, tại giao phong trong dĩ nhiên là lại lần nữa về tới xa xa.

Chỉ là chân khí trong cơ thể xung đột lúc Nhạc Duyên căn bản tạm thời tính không cách nào sử dụng chân khí, trước trước này một miệng khí rơi xuống sau, hiện tại nghĩ lại lần nữa nâng lên tới cũng đã là không thể nào, nếu không mà nói vô cùng có khả năng triệt để trở thành phế nhân.

Tuy nhiên sử dụng kiếm điển chiêu thức đối kháng Kiếm

Điển, đánh Sư Phi Huyên một cái ngoài ý muốn.

“Ngươi thất bại!”

Nhưng đối với Kiếm Điển rất hiểu rõ cuối cùng không sánh bằng Sư Phi Huyên, rất nhanh Nhạc Duyên liền đã rơi vào hạ phong, tăng thêm thương thế, rốt cục một cái không nên xuất hiện cạm bẫy sau, sau đó kiếm đình chỉ.

PHỐC ——

Trường kiếm nhập thể, xuyên thấu toàn bộ thân hình.

Nhập vào cơ thể mà trôi qua trên thân kiếm tràn đầy màu đỏ máu tươi, tại đây khí trời rét lạnh trong cấp tốc phát huy lấy máu tươi nhiệt khí.

“Công tử!”

Trong gió lạnh, chỉ có Vệ Trinh Trinh thê lương gào thét tại quanh quẩn.

Chương 219 : Sau kiếm thành ma

219 chương dưới thân kiếm ma

Bông tuyết bồng bềnh.

Bị một kiếm mở ra tuyết qua đi mặt đất, rất nhanh lại lần nữa bị này lông ngỗng đại tuyết ở phía trên cửa hàng hơi mỏng một tầng.

Tí tách âm thanh bị gió lạnh chỗ che dấu.

Chỉ có tuyết trên mặt này từng chút từng chút nước bắn màu đỏ tiên diễm, sặc sỡ loá mắt.

Sư Phi Huyên trường kiếm đâm xuyên qua Nhạc Duyên vai trái, nếu không phải tránh đi kịp lúc, một kiếm này chung quy là đã đâm chính là trái tim.

Bởi vì là hai người cùng loại ngực bình thường ủng cùng một chỗ, tăng thêm lại là Sư Phi Huyên bóng lưng đối mặt Vệ Trinh Trinh, tại Vệ Trinh Trinh góc độ trên nhìn lại, cũng không phải như thế.

Nhất thời ——

“Công tử!”

Một tiếng thê lương gào thét, Vệ Trinh Trinh thân thể bốn phía tuyết trắng nhất thời bị không hiểu khí kình kích

toàn bộ tung bay lên. Tại loại này cực độ lo lắng, phẫn nộ còn có đau lòng ở bên trong, Vệ Trinh Trinh chân khí trong cơ thể triệt để bạo phát.

Tóc đen tung bay ở bên trong, trong cơ thể bị cấm chỉ huyệt đạo nhất thời bị giải khai.

Leng keng trong tiếng, Vệ Trinh Trinh tay ngọc đã muốn rút ra trên người trường kiếm, này theo Nhạc Duyên chỗ đó học được khinh thân công pháp lập tức thi triển mà ra, thân hình như ảo ảnh bình thường, lấy cơ hồ là thuấn di tốc độ gia tốc liền lập tức đi tới Sư Phi Huyên sau lưng, trường kiếm trong tay chính là một kiếm chém xuống.

“! ! !”

Rút ra trường kiếm, một chưởng mở ra Nhạc Duyên, khiến cho Nhạc Duyên lại lần nữa nhổ ngụm máu sau, Sư Phi Huyên lúc này mới xoay người lại dùng trong tay kiếm nghênh hướng Vệ Trinh Trinh.

Chỉ là xoay người nháy mắt, Sư Phi Huyên đồng tử chính là không khỏi co rụt lại.

“Này!”

“Không có khả năng!”

Này thân hình động tác, tuy nhiên trải qua đại lượng thay đổi, nhưng là Sư Phi Huyên vẫn là liếc liền nhận ra cái môn này bộ pháp. Chính là Tà vương Thạch Chi Hiên đắc ý khinh công Huyễn Ma thân pháp. Nhưng là

nhãn tuyến xuất hiện tại Vệ Trinh Trinh trên người bộ pháp trải qua đại lượng thay đổi, cùng nguyên bản khác nhau rất lớn. Nhưng là nơi này vẫn có lấy rất nhiều tương cận địa phương.

Điểm này nhường Sư Phi Huyên ngoài ý muốn.

Nhưng để cho Sư Phi Huyên ngoài ý muốn chính là Vệ Trinh Trinh này bất ngờ bày ra võ công.

Cao thủ!

Nhất lưu cao thủ!

Vệ Trinh Trinh là người phương nào, Sư Phi Huyên tự nhiên đã làm hiểu rõ. Do một người bình thường bán bánh bao nữ tử, đến trước mắt một kiếm chém về phía nữ nhân của mình, đây quả thật là một cá nhân mã? Phải biết rằng trước đây trước, Sư Phi Huyên có thể chỉ là rất nhỏ một chiêu, liền chế trụ Vệ Trinh Trinh.

Chỉ là…

Trước mặt thật là Vệ Trinh Trinh sao?

Do người thường thoáng chốc biến thành cao thủ nhất lưu… Này tính cái gì?

Phẫn nộ Vệ Trinh Trinh toàn lực bộc phát một kiếm trực tiếp bức mở Sư Phi Huyên, nhưng là Vệ Trinh Trinh cũng không có như vậy chấm dứt, trường kiếm trong tay lại lần nữa vung vẩy. Nhưng lại dọc theo Nhạc Duyên từng đã là dạy bảo, Kiếm Điển chi chiêu ầm ầm xuất

hiện.

“Kiếm Điển! ! !”

Cùng Đạo Công Tử đơn thuần kiếm chiêu bất đồng, Vệ Trinh Trinh chiêu thức trong thì là Bắc Minh chân khí. Dùng đến chân khí thi triển đi ra chiêu thức, cơ hồ cùng Sư Phi Huyên Kiếm Điển không có gì bất đồng.

Loại cảnh tượng này, triệt để chấn kinh rồi Sư Phi Huyên.

Mũi kiếm đối với mũi kiếm!

Đinh!

Hoả Tinh văng khắp nơi ở bên trong, ngay sau đó liền là không khí kinh hãi nổ, nhấc lên khí kình xoáy lên đầy trời Phi Tuyết. Bồng bềnh nhiều, xinh đẹp đến cực điểm.

Bắc Minh chân khí cùng Kiếm Điển chân khí đối trùng, chỉ nghe hai nữ đồng thời có chút một tiếng kêu đau đớn, đồng thời lui ra.

Mà lui ra ngoài Vệ Trinh Trinh thì là thân hình lắc lư, đi tới một tay chống Nguyệt Khuyết kiếm cưỡng chế chống Nhạc Duyên bên người. Tại nhìn thấy nhà mình công tử không có có nguy hiểm tánh mạng sau, Vệ Trinh Trinh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Lập tức người liền hai mắt đẫm lệ uông uông nhìn lấy Nhạc Duyên trái vết thương trên vai, luống cuống tay chân muốn giúp đỡ.

“Trinh Trinh!”

“Công tử nhà ngươi không phải là bánh bao! Còn ngươi nữa tại đần một điểm, công tử nhà ngươi liền như vậy đi rồi!”

“Trước mắt là tối trọng yếu nhất vẫn là Sư Phi Huyên… Thay kiếm!”

Đem trong tay Nguyệt Khuyết đưa cho Vệ Trinh Trinh, mà Nhạc Duyên chính mình thì là lấy qua Vệ Trinh Trinh chuôi này rất bình thường trường kiếm, lập tức ánh mắt hai người cùng một chỗ hướng về Sư Phi Huyên.

“Điều đó không có khả năng!”

Hai mắt hơi có chút thất thần. Sư Phi Huyên cho dù là đến bây giờ còn là không cách nào tiếp nhận một cái bình thường kiếm thị tại trong thời gian ngắn biến thành một nhất lưu cao thủ, không nói trước đối phương kinh nghiệm như thế nào. Nhưng ở công lực cùng kiếm pháp thân pháp trên đã là có của mình tạo nghệ rồi.

Này hoàn toàn phá vỡ thế nhân đối với võ học nhận thức.

Thiên hạ này duy nhất phá vỡ nguyên bản nhận thức chỉ có Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng, nhưng là trước mắt Vệ Trinh Trinh… Chẳng lẽ lại Đạo Công Tử nhất mạch cũng là phá vỡ nhận thức tồn tại có ở đây không? So với Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng mà nói, Vệ Trinh Trinh căn bản không có hai người như vậy thông tuệ, nhưng là tại vừa mới giao phong ở bên trong, Sư Phi Huyên kinh ngạc phát hiện Vệ Trinh Trinh công lực thế nhưng

so sánh với Song Long muốn càng mạnh.

“Không có gì không có khả năng!”

“Giang hồ võ học ngàn vạn, không có người có thể chân chính hoàn toàn dòm rõ ràng này võ học chi ảo diệu!”

“Ta đạo gia võ học cũng không phải là Phật môn võ học suy nghĩ đến đơn giản như vậy!”

“Rồi hãy nói, ta lúc đầu không phải đã nói rồi sao? Ta sẽ tại trong thời gian ngắn đắp nặn một cái cao thủ đứng đầu, mà Vệ Trinh Trinh chính là tốt nhất nhân tuyển, bởi vì không ai sẽ để ý một người bình thường không có có võ công thị nữ, cũng không có ai hiểu ngờ tới tình huống như vậy! Bởi vì ta, còn có Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng còn có Thuần Dương cũng hấp thụ những người khác mà có lực chú ý.”

Nói đến đây, Nhạc Duyên trường kiếm trong tay múa một cái kiếm hoa, đối mặt giờ khắc này, Nhạc Duyên cưỡng chế áp chế trên người kiếm thương, đối với Vệ Trinh Trinh quăng đi một động tác ánh mắt sau, rồi mới lên tiếng: “Cho nên… Phi Huyên ngươi thua!”

Thoại âm rơi xuống, Vệ Trinh Trinh đã có động tác, thân hình lắc lư ở bên trong, trong tay Nguyệt Khuyết đã muốn chém về phía Sư Phi Huyên.

Thoáng chốc!

Gió tuyết tung bay ở bên trong, hai đại mỹ nữ lại lần nữa giao thủ.

Đồng dạng kiếm pháp, kiếm tới kiếm hướng trong làm như phối hợp tốt múa kiếm động tác, song phương kiếm chiêu trong lúc đó thế nhưng không có chút nào trường kiếm đối bính thanh âm.

Kết quả như vậy cũng không ra Nhạc Duyên ngoài ý muốn, Sư Phi Huyên tại Ba Thục được chứng kiến Nguyệt Khuyết kiếm lợi hại, trước đây trước trên tay mình là vì tạm thời không cách nào vận dụng chân khí, Sư Phi Huyên có thể cùng mình không kiêng nể gì cả rất đúng đụng, nhưng là tại Vệ Trinh Trinh trong tay cũng không phải như thế.

Đồng thời.

Nhạc Duyên cũng giẫm chận tại chỗ đi tới, Vệ Trinh Trinh trong lúc đó dũng mãnh phi thường biểu hiện triệt để đánh sâu vào Sư Phi Huyên tâm cảnh, hơn nữa Nhạc Duyên vây kín, thỉnh thoảng lời nói, rốt cục nhường Sư Phi Huyên rơi vào rồi hạ phong.

Ba người ba kiếm.

Thi triển cũng là Kiếm Điển trên mặt chiêu thức.

Tuy nhiên trước mắt Nhạc Duyên không cách nào vận dụng chân khí, thương thế cũng vô pháp nặng. Có thể luận kiếm pháp hắn vẫn là trên mặt tông sư. Mặc dù là loại này nửa tàn phế trạng thái, mỗi thi triển ra một chiêu đều nhường Sư Phi Huyên có chút trở tay không kịp.

Giờ này khắc này. Dù là Sư Phi Huyên muốn chạy trốn,

lại bị một cái nổi giận đùng đùng Vệ Trinh Trinh gắt gao dây dưa lấy, cũng tạm thời không thể nào.

Phải biết rằng Huyễn Ma thân pháp là không sợ quần chiến, hơn nữa cự ly ngắn chạy nước rút gia tốc cực kì khủng bố, theo phương diện nào đó mà nói, hiện tại ba người đều này Huyễn Ma thân pháp.

Phanh!

Bị Nhạc Duyên này không hề nội lực bình thường một kiếm đâm Sư Phi Huyên giơ kiếm phòng ngự đồng thời, nàng lại lần nữa cảm nhận được một cổ nghĩ phải làm nôn xúc động, mà Vệ Trinh Trinh trong tay Nguyệt Khuyết kiếm cũng đã ầm ầm chém xuống.

Một tiếng giòn vang.

Trường kiếm lên tiếng mà đứt.

Đối mặt Nguyệt Khuyết kiếm sắc bén. Sư Phi Huyên chỉ có thể lập tức sai thân tránh đi Vệ Trinh Trinh kiếm, nhưng lại tránh không khỏi Đạo Công Tử kiếm rồi.

Trong chớp mắt.

Nhạc Duyên trên tay trường kiếm đã muốn lỡ mất này đứt gãy địa phương, đâm về Sư Phi Huyên.

PHỐC ——

Máu tươi văng khắp nơi, trên mặt đất tuyết trắng trên mặt lại lần nữa để lại Đóa Đóa hoa mai.

“Là ngươi thất bại!”

“A!”

Bốn mắt nhìn nhau. Một hồi lâu, một tiếng rên, đoạn kiếm rơi xuống đất, hai tay hóa quyền vì chưởng. Sư Phi Huyên tựu là hai chưởng oanh hướng về phía người trước mặt.

Phanh!

Vệ Trinh Trinh cùng Sư Phi Huyên chạm nhau một chưởng, bị Sư Phi Huyên nén giận một kích đánh người hướng về sau mặt tìm đi ra ngoài, thẳng đến ngoài mấy trượng mới ngừng lại được.

Mà Nhạc Duyên thì là sớm buông lỏng ra chuôi kiếm, nhưng vẫn đột nhiên bị này chưởng kình mang người hướng về sau bay ra ngoài.

Nhưng lại người đang giữa không trung bị Vệ Trinh Trinh một lần nữa nhận xuống tới.

Đây là hai người vừa ngẩng đầu nhìn về phía này phía trước cách đó không xa Sư Phi Huyên.

Vai phải trên.

Trường kiếm thấu vai mà qua.

Sư Phi Huyên tay trái gắt gao che bả vai, sắc mặt hết sức tái nhợt.

Sau đó hàm răng cắn chặt môi, Sư Phi Huyên dùng tay sinh sinh đem trên bờ vai trường kiếm cho rút ra. Sau đó ném trên mặt đất, phát ra thanh thúy tiếng vang.

Qua trong giây lát, thế cục lại lần nữa biến hóa.

Giờ phút này nhưng lại Sư Phi Huyên bị thương.

Giờ khắc này, Sư Phi Huyên liền biết mình chém lại tâm ma kế hoạch triệt để thất bại.

Nhưng là Sư Phi Huyên nàng không rõ, sự tình tại sao phải biến thành dạng như vậy.

Có chút vuốt cằm. Sư Phi Huyên một tay bụm lấy bờ vai của mình, lông mày thống khổ chau lại với nhau. Mở miệng hỏi: “Nhạc Duyên, ta còn là không rõ, nàng là như thế nào thành vì một cao thủ hay sao? Vô luận chính ma hai đạo, vẫn là Tây Vực Đột Quyết, đều không có một loại công pháp sẽ làm một cái trưởng thành, kinh mạch đã muốn triệt để định hình đâu nữ nhân ở thời gian cực ngắn trong trưởng thành là nhất danh cao thủ nhất lưu.”

“Phi Huyên, ta nói qua cho ngươi rồi!”

“Thế gian này võ công ngàn vạn, có này như vậy nghịch thiên năng lực võ công, kỳ thật cũng là tồn tại đấy!”

Đón Sư Phi Huyên này tìm kiếm tầm mắt, Nhạc Duyên không có có bất kỳ giấu diếm, nói: “Thế gian có một cửa kỳ công, có thể nạp người khác công lực cho mình dùng kỳ công, có như vậy công pháp, tạo nên Đệ nhất cao thủ

tất nhiên là đơn giản!”

“Thiên Ma Công? !”

“Không có khả năng! Thu nạp người khác công lực cho mình dùng, chân khí xung đột tuyệt đối không phải người có thể thừa nhận được…”

Sư Phi Huyên tái nhợt nghiêm mặt, phủ nhận Nhạc Duyên mà nói. Thu nạp người khác công lực cho mình dùng, thế gian này tất nhiên là có như vậy công pháp, Âm Quý phái Thiên Ma Công liền có lấy năng lực như vậy, nhưng là lịch đại tu tập như vậy Thiên Ma Công người cũng sẽ không dùng năng lực này, đó chính là chân khí thuộc tính xung đột.

“Phi Huyên a!”

“Ngươi quên ta Thuần Dương lập phái công pháp là cái gì đâu này?”

Ngẩng đầu, Nhạc Duyên tầm mắt nhìn phía vậy còn là đông nghịt là bầu trời bao la, bất ngờ nói ra.

Trường Sinh Quyết!

Trong đầu suy nghĩ tránh gấp, Sư Phi Huyên cùng Song Long cũng giao thủ qua, biết đạo trường sinh chân khí thuộc tính, nhưng tại thời khắc này nhưng lại hiểu rõ ra, có Đạo Công Tử hỗ trợ, Vệ Trinh Trinh học tập bắt đầu khó khăn không lớn.

Nàng nở nụ cười.

Bất quá nụ cười trên mặt cũng là cười khổ.

Đồng thời nàng cũng minh bạch Bất Tử Ấn Pháp đến tột cùng là dùng tới làm cái gì rồi… Huyễn Ma thân pháp không sợ quần chiến, là thật tốt bảo vệ tánh mạng thân pháp.

“Phi Huyên, còn có một việc cần nói cho ngươi biết!”

“Bởi vì ngươi nguyên nhân, Tứ đại thánh tăng đã bị Tà vương đánh lén trọng thương, sống không được mấy ngày!”

Không chờ Sư Phi Huyên nói chuyện, Nhạc Duyên lại lại lần nữa tăng thêm một cái kinh ngạc tin tức, nói: “Ngươi dù thế nào hận… Hắn cuối cùng là ngươi người thân nhất!”

“Trong thiên hạ biết rõ Tà vương chỗ có thân phận chỉ có nữ nhi của hắn!”

“Ngươi như vậy khổ tâm với tư cách, không phải là nghĩ nói cho Tà vương, cách làm của hắn là sai sao, nghĩ muốn hắn triệt để tỉnh ngộ sao…”

“Ngươi như nói cho Tứ đại thánh tăng Đại Đức thánh tăng thân phận chân chính. Lấy Phật môn thủ đoạn Tứ đại thánh tăng tăng thêm Ninh Đạo Kỳ cùng Liễu Không, chỉ sợ là Tà vương cũng là tại chỗ nuốt hận. Không nói là bởi vì hắn mới là ngươi trong suy nghĩ vậy hẳn là có nhất hiền lành bộ dáng, cũng là đối với Bích Tú Tâm một loại tự mình cứu rỗi a!”

“Lúc này đây, nhưng thật ra là Phi Huyên ngươi giúp ta!”

“Nếu không mà nói chỉ sợ ta chạy không thoát Dương Công Bảo Khố!”

Nhạc Duyên mà nói nhường một bên dắt díu lấy nhà mình công tử Vệ Trinh Trinh không hiểu ra sao, nàng hoàn toàn nghe không rõ trong đó hàm nghĩa. Nàng không rõ, nhưng là không có nghĩa là Sư Phi Huyên không rõ.

Đại Đức thánh tăng đánh lén Tứ đại thánh tăng…

Nhưng thật ra là ngươi giúp ta…

Sư Phi Huyên mắt trợn tròn, ngơ ngác nhìn qua phía trước, trong đầu trực tiếp quanh quẩn hai câu này.

Rốt cục ——

Nước mắt che mất hốc mắt, nóng hổi nước mắt theo khóe mắt chảy xuống. Sư Phi Huyên hai đầu gối mềm nhũn, trực tiếp quỳ gối trong đống tuyết, che vai phải miệng vết thương tay trái cũng để xuống, mặc cho này miệng vết thương bạo lộ tại trong gió tuyết.

Là hối hận!

Là ảo não!

Là cực đoan tự trách!

Nàng đúng là vẫn còn có tư tâm.

Nhưng là cái này đối với hai người tư tâm, hại tất cả mọi người.

Nhìn qua đã muốn quỳ gối trong đống tuyết Sư Phi Huyên, Nhạc Duyên không có lên tiếng, Vệ Trinh Trinh càng thấy tình cảnh này. Không dám lên tiếng.

Một hồi lâu.

Sư Phi Huyên ngẩng đầu, hai mắt đẫm lệ trong ánh trăng mờ nhìn qua phía trước thân ảnh, mở miệng hỏi: “Ta muốn hỏi ngươi một sự kiện, mời ngươi nghiêm túc trả lời ta!”

“…”

Đón Sư Phi Huyên này đã muốn lâm vào cực đoan tự trách tầm mắt, Nhạc Duyên trả lời: “Nói đi!”

“Ngươi thật sự yêu mến qua Phi Huyên sao?”

Ngẩng đầu, Sư Phi Huyên trong mắt là một loại chờ mong. Từ một đêm kia sau Đạo Công Tử trong nội tâm cũng đã khắc vào đáy lòng, rốt cuộc lau không đi.

Bốn mắt nhìn nhau.

Hồi lâu.

Nhạc Duyên chậm rãi nhắm mắt lại, chậm rãi xoay người, tại Vệ Trinh Trinh nâng hạ triều phía trước đi đến,

đồng thời nói ra: “Ta thích chính là cái kia nhõng nhẽo cười. Cái kia yêu âm nhạc, yêu du sơn ngoạn thủy. Cùng ta cùng một chỗ hợp tấu Tiếu Ngạo Giang Hồ khúc Thạch Thanh Tuyền!”

Lời nói rơi xuống.

Sư Phi Huyên trong mắt quang mang tựa hồ là nhận lấy cái gì đả kích bình thường, dần dần biến mất.

“Vậy ngươi tại vừa rồi vì cái gì không giết ta? Mà là một kiếm tránh được chỗ hiểm?”

Tựa hồ là cuối cùng hỏi thăm, Sư Phi Huyên thanh âm đã muốn lộ vẻ đích chỗ trống bắt đầu.

Cước bộ dừng lại.

Xoay người quay đầu lại, Nhạc Duyên tầm mắt đã rơi vào Sư Phi Huyên trên bụng, lúc trước Sư Phi Huyên trong chiến đấu xuất hiện cạm bẫy, Nhạc Duyên nhìn rành mạch, mở miệng nói ra: “Này còn phải hỏi sao?”

“Hảo hảo trở về suy nghĩ một chút!”

“Nghĩ thông suốt, ta tại Thuần Dương chờ ngươi!”

Nói xong, liền cũng cũng không quay đầu lại cùng Vệ Trinh Trinh hai người cùng một chỗ ly khai, đi không hề giữ lại, hai người thậm chí không quay đầu nhìn qua liếc.

Gió tuyết che mất hai người thân hình, chỉ có Sư Phi

Huyên một cá nhân cô linh linh ở này trong đống tuyết.

“Công tử!”

“Lời của ngươi có phải hay không quá cái kia chút ít, ta xem này Sư tiên tử giống như nhận lấy thật lớn đả kích!”

“Sẽ không phải luẩn quẩn trong lòng tự tìm đường ngắn a?”

“Chắc chắn sẽ không!”

“Công tử nhà ngươi ta chỉ là lột bỏ nàng tầng kia ngang ngược mặt nạ, lột bỏ sau, liền lại là một xinh đẹp mà không mất đáng yêu mỹ nữ!”

“A! Như vậy a, Trinh Trinh minh bạch! Nhưng mà Trinh Trinh vẫn còn có chút lo lắng a!”

“Yên tâm, Phi Huyên tâm lý tố chất vẫn là rất cường đại đấy!”

“Bất quá Trinh Trinh ngươi hôm nay biểu hiện không tệ, nói không chừng công tử ta qua một thời gian ngắn sẽ làm ngươi làm một ít tương đối chuyện trọng yếu, không cần một mực đeo kiếm rồi!”

“Thật vậy chăng?”

“Nấu đấy!”

“…”

Trên đường.

Vệ Trinh Trinh cùng Nhạc Duyên đối thoại quanh quẩn tại trong gió tuyết, cuối cùng lại bị gió thổi tiêu tán ra.

Gió lạnh gào thét, gió tuyết càng phát lớn.

Gió tuyết tung bay ở bên trong, Sư Phi Huyên rất nhanh liền bị tuyết trắng bao phủ, tại đó để lại một cái nhân hình người tuyết.

Hồi lâu.

Một tiếng giống như khóc giống như khóc thanh âm theo tuyết trong đám người truyền ra.

“A!”

“Ha ha…”

“Thạch Thanh Tuyền…”

“Ngươi là tại xem thường Sư Phi Huyên sao? Chán ghét Sư Phi Huyên sao?”

“Ta cũng vậy chán ghét chính mình a!”

“Có thể ngươi, tại sao phải để cho ta lấy Sư Phi Huyên danh nghĩa mang thai cốt nhục của ngươi?”

“Không!”

“Không thể như vậy chấm dứt, ta không thể liền linh hồn

cũng thua ở trên tay của ngươi!”

“Nhạc Duyên!”

“Vì đả bại ngươi, ta Sư Phi Huyên đem không tiếc hóa thân thành ma —— a!”

Một tiếng xé mây rách gió gào thét, như hót máu chim quyên âm thanh đột nhiên vang lên, trong lúc nhất thời thế nhưng che dấu rét lạnh gió đang gào thét, người tuyết ầm ầm tản ra, Phi Tuyết văng ra bốn phía ở bên trong, một đạo xinh đẹp rồi lại tà mị thân ảnh theo trong tuyết sinh ra.

Người, đã không có lúc trước tiên khí.

Đỉnh đầu phát quan nổ tung, một đầu tóc đen đón gió bay múa.

Màu xanh tăng bào tung bay ở bên trong, cả người như theo cùng mới vừa vặn xốc lên Phật môn phong ấn tà ma.

Một tay đoạn kiếm, một tay chẳng biết lúc nào xuất hiện sáo ngọc.

Đoạn kiếm rơi rụng.

Chỉ nghe trong thân thể một tiếng trầm đục, nhưng lại Kiếm Điển tại thời khắc này triệt để bị nàng phế đi, sợi tóc bay múa ở bên trong, còn sót lại Kiếm Điển chân khí rốt cục triệt để chuyển hóa thành Bất Tử chân khí trong người vận chuyển lại.

Trên tay sáo ngọc xoay tròn.

Một tay chắp sau lưng, giống như khóc giống như cười ở bên trong, người cứ như vậy tại trong gió tuyết đi về phía phương xa.

Chương 220 : Đao

220 chương đao

Thiên không u ám.

Gió tuyết đầy trời.

Lông ngỗng đại tuyết còn có này lăng liệt gió lạnh, khiến cho sắc trời càng phát tối.

Tuy nhiên trước mắt bất quá là ngay giữa buổi trưa, nhưng vào lúc này, nhưng lại làm cho người ta cho rằng đã đến buổi tối. Đưa mắt nhìn về phía bốn phía, đó là đông nghịt một mảnh.

Dương công bảo tàng cửa ra vào chỗ, vẫn là bầu không khí vô cùng khẩn trương.

Thái tử Lý Kiến Thành cho dù là bên người có rất nhiều thân vệ binh lính, nhưng tại thời khắc này vẫn cảm thấy lưng có một loại lạnh cả người, chóp mũi có một loại đao đâm cảm giác.

So sánh lên khẩn trương Lý phiệt người mà nói, nhân số nhưng lại ở vào tuyệt đối hạ phong Tống phiệt chừng trăm kỵ binh lại là không có bất luận cái gì sợ hãi tâm tình, ngược lại là khí thế cao vút. Bởi vì, dẫn đầu bọn họ đúng là hắn nhóm trong lòng thần —— Thiên Đao Tống Khuyết.

Cái loại này ẩn ẩn khẩn trương tâm tình, thẳng đến

trướng bồng đẩy ra, Dịch Kiếm đại sư phụ Thải Lâm xuất hiện ở Lý Kiến Thành bên người sau, lúc này mới nhạt xuống tới.

Tầm mắt nhẹ đưa.

Hai tầm mắt của người tại giữa không trung đụng nhau.

Thoáng chốc.

Ở đây vô số người bên tai cũng tựa hồ vang lên một tiếng đua tiếng thanh âm, tựa hồ là đao kiếm giao kích.

"… Ừ?"

Mày kiếm khẽ nâng, Tống Khuyết tầm mắt đã rơi vào Phó Thải Lâm trên người, trong miệng phát ra một tiếng khác tiếng hừ nhẹ, lập tức nói ra tên của đối phương: "Phó Thải Lâm!"

Không phải nói danh hào, mà là nói thẳng ra đối phương tục danh.

Này đã muốn mặt ngoài Tống Khuyết tâm tư.

Một mực lấy nhà Hán chính thống tự cho mình là Thiên Đao Tống Khuyết, không chỉ có đối với Dương Kiên Lí Uyên toàn gia người huyết mạch rất là khinh thường, hơn nữa càng đối với ngoại tộc, nhất là Trung Quốc giang sơn có uy hiếp ngoại tộc có cực kỳ mẫn cảm mà kiên định thái độ.

Này theo hắn đối với con gái của mình chỗ gả chỗ lấy

chi đối tượng liền có thể đủ nhìn ra được.

Lúc trước nếu không phải thiên thời địa lợi không ở hắn bên này, nếu không thiên hạ nơi nào sẽ là trước mắt bộ dáng như vậy. Hơn nữa, Dương Quảng tuy nhiên xằng bậy, nhưng là hắn tại phương diện nào đó hành vi vẫn là có chút nhường Tống Khuyết tán thành. Đó chính là đối với Đột Quyết, Thổ Phiên còn có Cao Ly chiến tranh.

Chỉ tiếc ba tranh Cao Ly, toàn bộ thất bại.

Nhà Hán nam nhi tại Liêu Đông biên cương chết rồi không biết nhiều ít, mà trong đó đầu sỏ gây nên một trong chính là trước mặt hắn cái này Cao Ly kiếm thuật Đại Tông Sư —— Dịch Kiếm đại sư phụ Thải Lâm.

“Thiên Đao!”

“Tống Khuyết!”

Đối mặt Tống Khuyết như đao bình thường tầm mắt. Phó Thải Lâm không tránh không né, cùng đối phương đối mặt lấy, trong miệng cũng nói ra tên của đối phương.

Cái này danh vang rền thiên hạ Tống phiệt phiệt chủ, cho dù là Phó Thải Lâm cũng là biết rõ.

Hùng tài đại lược, càng thêm đao pháp tuyệt đỉnh.

Vừa mới hai người bất quá là liếc đối mặt, trên tinh thần đụng chạm cũng đã nhường lẫn nhau đại khái biết rằng lẫn nhau sâu cạn.

Trung Nguyên quả thật là địa linh nhân kiệt, trừ bỏ Đạo môn Đại Tông Sư Ninh Đạo Kỳ, còn có Tà vương Thạch Chi Hiên, Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, Đạo Công Tử Nhạc Duyên. Thậm chí còn có trước mắt võ công tu vi tuyệt đối không sai Đại Tông Sư Thiên Đao Tống Khuyết.

So với Cao Ly mà nói, Trung Nguyên thật sự là quá mức uyên bác rồi.

Không chỉ có là tài nguyên, người mới trên cũng thế.

So với Cao Ly ngày ấy dần dần điêu linh võ lâm, Phó Thải Lâm không biết tại chính mình sau khi mất đi, Cao Ly đem là dạng gì kết cục, Phó Thải Lâm nội tâm cũng nhất thời mờ mịt rồi. Cũng may mắn Trung Nguyên giang hồ phân tranh chẳng những, cao thủ đều ở trong hao tổn trong hao hết, như nói cách khác…

Đối với Phó Thải Lâm mà nói, Trung Nguyên cao thủ toàn quân bị diệt đó mới là nhất hay.

Bất quá cái này cuối cùng chỉ là tốt đẹp chính là nguyện vọng mà thôi.

Cho dù là Phật môn nhận lấy trọng thương. Ma Môn cũng giống như thế, nhưng là Trung Nguyên này đại địa vẫn là tồn tại tuyệt đỉnh cao thủ. Phật môn bị thương, càng khiến cho Phó Thải Lâm trong lòng có chèo chống Thái tử Lý Kiến Thành ý nghĩ. Cũng chính là như vậy, Phó Thải Lâm mới có thể bước ra trướng bồng.

Đang nhìn đến Dịch Kiếm đại sư phụ Thải Lâm ẩn ẩn rất

đúng lên trời đao Tống Khuyết sau. Lý Kiến Thành cùng Ngụy Chinh hai người lúc này mới nhẹ nhàng hoà hoãn thở ra một hơi.

Người có tên cây có bóng.

Thiên Đao tên, thật sự là quá mức đáng sợ.

Tống Khuyết cùng Tà vương bất đồng, người ta chính là đường đường chính chính áp bách mà đến, tại nhiều khi. Loại phương thức này mới là nhất đáng sợ.

Chỉ là tại dưới tình hình như vậy, người ở chỗ này thế nhưng không người nào dám phát ra chút nào tiếng vang. Dịch Kiếm đại sư phụ Thải Lâm chính là kiếm pháp Đại Tông Sư, mà Thiên Đao Tống Khuyết đao cứ nghe sớm đã là đệ nhất thiên hạ. Người như vậy rất đúng đụng, đối với bọn họ mà nói vừa là một loại xa xỉ cảnh quan, nhất là người mang người có võ công mà nói, nhưng cũng là một loại áp lực.

Đại Tông Sư cấp bậc chính là người áp lực, không phải là thường nhân có thể thừa nhận được được.

Cùng Ninh Đạo Kỳ bất đồng.

Tống Khuyết xử thế thái độ, hoàn toàn không giống với.

Hai mắt có chút hợp lại, lại lần nữa trợn mắt, Tống Khuyết nhưng lại vô cùng rất nghiêm túc chằm chằm vào Phó Thải Lâm, mở miệng hỏi: “Ngươi, không phải là đứng ở ngươi Cao Ly sao?”

“Như vậy nhúng tay, là bắt nạt ta nhà Hán không người ư? ! Sẽ không sợ cuối cùng đi không ra Trung Nguyên này đại địa sao?”

Ánh mắt sắc bén như điện, ngữ khí nhưng lại không chút nào lộ vẻ bất luận cái gì lễ nghi, tại thời khắc này Tống Khuyết là Thiên Đao Tống Khuyết, mà không phải Tống phiệt phiệt chủ Tống Khuyết.

Ngữ khí mặc dù nói bình thản, nhưng là tại đây tất cả mọi người nghe ra trong lúc này sát ý, này hoàn toàn không có chút nào giấu diếm ngăn cản sát ý. Theo phương diện nào đó mà nói, Tống Khuyết cùng Tất Huyền có chút giống nhau, nhưng là so với Tất Huyền tới rồi lại nhiều ra một loại cảm tính.

“Thiên hạ này…”

“Còn không người có thể lưu lại phó mỗ!”

Đối mặt Tống Khuyết vừa mới một ít tránh rồi biến mất sát ý, Phó Thải Lâm chỉ là nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa dưới thái dương tóc dài, truy cầu hoàn mỹ chính hắn đối với trên người mỗi một chỗ cũng rất là để ý.

“Hàaa…!”

“Ha ha!”

Tống Khuyết nghe vậy nở nụ cười.

Trước mắt cuối cùng không phải lúc, là trọng yếu hơn vẫn là những chuyện khác.

Tầm mắt theo Phó Thải Lâm trên người thu hồi, Tống Khuyết tầm mắt vẫn là đã rơi vào mặt sau Lý Kiến Thành trên người, nói ra: “Thái tử điện hạ, ta vẫn là câu nói đó, một trận chiến này như vậy đã xong! Cho dù là có Dịch Kiếm đại sư trợ giúp, Tống Khuyết muốn giết ngươi, vẫn bất quá là một đao!”

Thoại âm rơi xuống, Tống Khuyết bên hông đao đã muốn ra khỏi vỏ rồi.

Một tiếng dồn dập leng keng thanh âm, u ám trong gió tuyết chỉ thấy một đạo quang hoa, xa xa chém về phía phía trước.

Đồng thời.

Xưa cũ trường kiếm ra khỏi vỏ, kiếm như hàn tinh, Phó Thải Lâm một kiếm điểm hướng về phía hư không.

Đinh ——

Oanh!

Tuyết trắng tóe lên, trong hai người trong lúc phạm vi hai bên tạc lên mấy trượng cao Tuyết Lãng, tứ tán sức lực khí xoáy lên ngàn đống tuyết.

Đao kiếm vào vỏ.

Đợi bông tuyết rơi xuống sau, Tống Khuyết cùng Phó Thải Lâm chính là bộ dáng, tựa hồ căn bản cũng không có từng có bất luận cái gì động tác. Thật giống như này

vừa mới nhìn thấy tình cảnh bất quá là đám người ảo giác mà thôi.

Nhưng ở Phó Thải Lâm sau lưng Lý Kiến Thành cũng đã là sinh sinh dọa ra một thân mồ hôi lạnh, giờ này khắc này chỉ cảm thấy phía sau lưng dính dán.

Một đao kia tuy nhiên bị Phó Thải Lâm ngăn lại, nhưng lại cũng đánh tan Lý Kiến Thành trong nội tâm này bay lên tiểu tâm tư. Đối mặt Phó Thải Lâm như vậy kiếm thuật Đại Tông Sư, Tống Khuyết có thể không có chút nào cố kỵ xuất đao. Hiển nhiên là nói cho hắn có không dưới Đại Tông Sư thực lực.

Người như vậy, tại ngắn như vậy trong khoảng cách giết chính mình, còn quả nhiên là bất quá một đao chuyện tình.

Bất kể thế nào nói, còn là của mình mạng trọng yếu.

Giục ngựa.

Xoay người.

Mũ trùm đầu lại lần nữa đeo tại trên đầu.

Màu đỏ chót áo khoác đón gió tung bay ở bên trong, Tống Khuyết thanh âm quanh quẩn tại trong gió lạnh, không chút nào tán.

“Một trận chiến này ở chỗ này chấm dứt!”

“Như vẫn còn cần tiến hành đi xuống…”

“Này bất kể cái gì phật, cái gì ma, cái gì Hồ nhân huyết mạch cái gì ngoại tộc người, các ngươi tới tìm ta Thiên Đao Tống Khuyết a!”

“Ta đem tại Lĩnh Nam Ma Đao đường chờ các ngươi!”

Nói xong, tiếng vó ngựa lên. Tống Khuyết mang theo hắn chừng trăm tên thân binh hộ vệ đạp trên gió tuyết nghênh ngang rời đi.

Chỉ còn lại dưới có chút ít ngẩn người cùng còn đang khẩn trương Lý Kiến Thành cùng một một đám thân binh.

Về phần đang phía trước Dịch Kiếm đại sư phụ Thải Lâm bất quá là ngưng mắt nhìn một cái Tống Khuyết này rời đi phương hướng, cũng không nói gì, theo sau đó xoay người về tới trong trướng bồng. Ai cũng không biết Phó Thải Lâm đang suy nghĩ gì.

Nồng đậm trong gió tuyết.

Xung trận ngựa lên trước Thiên Đao Tống Khuyết đối với bên người kỵ sĩ phân phó cái gì sau, nguyên bản chừng trăm người đội ngũ nhất thời phân hai đội, phân tán ra.

Mà Tống Khuyết thì là mang theo trong đó một đội đi về phía phương xa.

Lúc trước, Tống Khuyết cũng quay đầu lại ngắm nhìn một cái, trong mắt có một loại nói không nên lời là đáng

tiếc còn là cái gì thần sắc.

Mà một trận chiến này, tại Tống Khuyết cắm dưới tay, cũng chân chính như vậy chấm dứt.

Cùng lúc đó.

Bị Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên giấu ở trong thành Trường An Loan Loan cũng ra khỏi thành. Bốn phía tìm kiếm lên sư phụ mình tung tích tới.

Dương công bảo tàng một trận chiến, kết quả của nó vượt quá tất cả mọi người đoán trước.

Loan Loan cũng giống như thế.

Bất quá giờ này khắc này Loan Loan quan tâm đã không phải là cái gì Tà Đế xá lợi, cũng không phải là cái gì Ma Môn những người khác an nguy, mà là sư phụ mình Chúc Ngọc Nghiên an toàn. Khi biết theo trong bảo khố xông tới ba người thân phận sau. Loan Loan nội tâm liền hết sức lo lắng bắt đầu.

Chỉ sợ…

Chỉ sợ sư phụ vì này phần cừu hận, cùng Tà vương Thạch Chi Hiên đồng quy vu tận.

Thân vì đồ đệ Loan Loan hết sức hiểu rõ sư phụ tính tình, chuyện như vậy Chúc Ngọc Nghiên tuyệt đối làm tới. Gió tuyết đầy trời ở bên trong, nhất danh chân trần nha tử Bạch y thiếu nữ làm việc nghĩa không chùn bước ở rất nhiều dân chúng nhìn soi mói xâm nhập trong gió

tuyết. Cuối cùng biến mất không thấy gì nữa.

Tại một cái khác địa phương.

Một mực đồng dạng lo lắng chờ đợi Thương Tú Tuần tại trong gió tuyết không ngừng đi tới đi lui, lòng tràn đầy lo lắng.

Tại Đạo Công Tử tiến Trường An thời điểm, hắn cũng đã làm những thứ khác chuẩn bị. Nhường Thương Tú Tuần đám người làm như tiếp ứng. Hắn lựa chọn hai cái địa phương, một chỗ là Thương Tú Tuần, một cái khác địa phương thì là Vệ Trinh Trinh.

Nhưng ở Thương Tú Tuần xem ra, cho dù là có cha mình cơ quan đồ, nơi nào còn là nguy hiểm vô cùng.

Trước mắt duy nhất kỳ vọng chính là đã rơi vào ngày đó đao Tống Khuyết trên người.

Lúc trước song phương tiểu đội tinh nhuệ kỵ binh tại nơi này chạm mặt, suýt nữa đã xảy ra ngoài ý muốn, bất quá cuối cùng vẫn là yên ổn xuống tới. Hai người cũng đều như nhau cách làm, hướng Lý phiệt trên địa bàn mang vào một nắm tinh nhuệ.

Tống Khuyết là một cái dạng gì người?

Thương Tú Tuần không rõ ràng lắm, nhưng này không có nghĩa là trực giác của nàng cho nàng chỉ dẫn.

Tựu tại Thương Tú Tuần có đứng ngồi không yên, đi tới đi lui thời điểm, bên người tinh nhuệ kỵ binh rốt cục phát

hiện tung tích.

Tại Thương Tú Tuần trong ánh mắt, Vệ Trinh Trinh một nữ nhân bước ngắn bước dài đeo đã là một đầu tóc bạc Đạo Công Tử từng bước một hướng nơi này đi tới.

Thấy thế.

Thương Tú Tuần lập tức nghênh đón, trong nội tâm tràn đầy thấp thỏm không yên.

Bất quá trong lòng thấp thỏm không yên tại Vệ Trinh Trinh giải thích, rốt cục yên lòng, nhưng là lo lắng vẫn là ngăn không được.

Một phen phân phó canh gác sau, đám người liền bảo hộ lấy đã muốn hôn mê Đạo Công Tử biến mất tại trong gió tuyết.

Chương 221 : Một năm

221 chương một năm

Hữu kinh vô hiểm.

Tại một phen mật thiết dưới sự bảo vệ, Thương Tú Tuần, Vệ Trinh Trinh mang theo Đạo Công Tử về tới Phi Mã mục trường.

Trên đường đi tới, cơ hồ cũng là Thương Tú Tuần còn có Vệ Trinh Trinh hai người tại chiếu cố Nhạc Duyên thương thế.

Bởi vì.

Đạo Công Tử thương thế quá nặng.

Trong cơ thể ba loại chân khí mãnh liệt xung đột, hơn nữa tại trong bảo khố giao phong sau kết quả, cùng với Tà Đế xá lợi tà khí chính là đánh sâu vào, lại đang trong gió tuyết bị Sư Phi Huyên đinh một kiếm, đối với Đạo Công Tử mà nói có thể nói là tổn thương càng thêm tổn thương.

Tại ngày đêm đi gấp chạy về Phi Mã mục trường sau, lúc này mới tại Lỗ Diệu Tử dưới sự trợ giúp tính toán ổn định lại.

Dù sao Lỗ Diệu Tử chính là đệ nhất thiên hạ toàn tài, tại y học trên cũng có được độc đáo năng lực.

Hơn nữa liền đi bên ngoài làm việc Bạch Thanh Nhi cũng về tới Phi Mã mục trường, thậm chí là tại Thiếu Soái Quân trên địa bàn Từ Tử Lăng cũng về tới Phi Mã mục trường.

Hiển nhiên là Đạo Công Tử thương thế vượt quá đám người đoán trước.

Liền như vậy, tại Phi Mã mục trường Nhạc Duyên tiến hành rồi nhiệm vụ phân công sau, cả người liền tại Lỗ Diệu Tử An Nhạc Oa trong bắt đầu khởi động bế quan, về phần Lỗ Diệu Tử thì là bị nữ nhi của hắn Thương Tú Tuần cho cho tới trong phòng khách ngẩn ngơ đi.

Thương Tú Tuần cử động như vậy, thẳng tức Lỗ Diệu Tử phẫn nộ. Cuối cùng nhưng lại tại Thương Tú Tuần một câu nghĩ muốn ăn hắn làm móng heo lời nói ở bên trong, nhất thời lại cao hứng bừng bừng bắt đầu.

Ba ngày sau.

Phi Mã mục trường lại lần nữa nghênh đón một thân phận cực vì khách nhân trọng yếu.

Thân phận của đối phương, mặc dù là Phi Mã mục trường tràng chủ Thương Tú Tuần cũng cũng không đủ địa vị, hơn nữa đối mặt Thiên Đao, Thương Tú Tuần cũng không đủ nói đi xuống can đảm, phảng phất giống như gặp được trưởng bối bình thường. Cuối cùng nhưng lại vẫn giấu kín lấy không có xuất hiện ở trước mặt người ngoài Lỗ Diệu Tử tự mình ra mặt tiếp đãi rồi.

“Lỗ đại ca, quả nhiên không chết!”

Tống Khuyết một thân gió tuyết, bí mật mang theo lấy gió lạnh, tại vào Phi Mã mục trường sau, này mới khiến nơi này ấm áp tạm thời tính trừ đi trên người hàn ý. Tại nhìn thấy Lỗ Diệu Tử sau, Tống Khuyết lại là không có bất luận cái gì ngoài ý muốn. Chỉ có trong mắt lóe ra quả thế ánh mắt.

Đạo Công Tử dám dùng Dương công bảo tàng với tư cách địa điểm, hiển nhiên là có tuyệt đối rất hiểu rõ.

Mà thiên hạ này hiểu rõ nhất người không ai qua người kiến tạo Lỗ Diệu Tử.

“Ha ha!”

“Xem ra Tống phiệt chủ đã muốn biết được!”

Lỗ Diệu Tử cũng là người thông minh, theo Tống Khuyết một câu nói kia trong liền đã biết đại khái nguyên nhân.

Tống Khuyết là ai?

Lỗ Diệu Tử tự nhiên sẽ hiểu, đối phương dự đoán ra mình còn sống cũng không nghĩ là. Lần này Dương Công bảo khố một trận chiến, theo phương diện nào đó mà nói đã muốn hướng trong thiên hạ từng đã là người quen nói cho hắn Lỗ Diệu Tử đã muốn trở lại thế gian.

Dù sao vì nữ nhi, Lỗ Diệu Tử có thể nói là cái gì cũng có thể làm được. Với hắn mà nói, hắn cả đời liền chỉ có một nữ nhi.

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, Lỗ Diệu Tử lúc này mới than thở âm thanh nói: “Lỗ mỗ tại nơi này tạ ơn Tống phiệt chủ một đường đến nay đối với tiểu nữ trợ giúp!”

Mấy ngày hôm trước Thương Tú Tuần chạy về Phi Mã mục trường sau, đối với Lỗ Diệu Tử nói về chuyện này.

Một đường bình yên vô sự trở về, hiển nhiên sự tình không phải là đơn giản như vậy. Trong đó tất nhiên có người ở kết thúc công việc, nếu không mà nói trận chiến ấy kết quả chỉ sợ cho dù ai cũng không chịu nổi. Mà trước mắt trong thiên hạ có này uy thế người, chỉ có Thiên Đao Tống Khuyết.

Chẳng qua là Lỗ Diệu Tử có chút kỳ quái chính là Tống Khuyết không phải là một mực tọa trấn Lĩnh Nam sao?

Làm sao sẽ… Rời núi? !

Tầm mắt đánh giá liếc Tống Khuyết, lấy Lỗ Diệu Tử ánh mắt tự nhiên nhìn ra được trước mắt Tống Khuyết đã không phải là nhiều năm trước chính là cái kia nam tử trẻ tuổi, giờ này khắc này chính hắn tuyệt đối là sâu không lường được.

“Ta chỉ là không muốn làm cho Trung Nguyên giang hồ gặp tổn thất quá lớn mà thôi!”

“Đúng rồi!”

“Đạo Công Tử thương thế như thế nào?”

Tùy ý dùng một câu đuổi rồi vấn đề này, Tống Khuyết

không muốn nói, Lỗ Diệu Tử cũng không có đến hỏi. Bất quá, rất nhanh Tống Khuyết liền dời đi chủ đề, hắn muốn bảo vệ người. Trước mắt tự nhiên cần nhìn một chút tình huống. Lúc trước, Đạo Công Tử danh tự có thể đã là có thể tại đá mài đao phía trên.

Nâng lên Đạo Công Tử thương thế, Lỗ Diệu Tử sắc mặt trầm xuống.

Hắn lần đầu tiên nhìn thấy như tình huống như vậy.

Rất nhanh, Lỗ Diệu Tử liền đem Đạo Công Tử tình huống đại khái nói cho Tống Khuyết.

“Chân khí xung đột?”

“Tinh thần có chút thác loạn?”

“Đây là muốn trở thành thứ hai Thạch Chi Hiên sao?”

Thì thầm một câu. Cái gọi là mắt thấy mới là thật tai nghe là giả, Tống Khuyết liền tại Lỗ Diệu Tử dưới sự dẫn dắt, đi tới phía sau núi An Nhạc Oa.

Mới vừa vặn vừa bước vào nơi này, Tống Khuyết cước bộ liền ngừng lại.

Ngẩng đầu.

Đồng tử hơi co lại. Tầm mắt gắt gao chằm chằm vào này bị gió thổi lên Phi Tuyết, còn có này trên nóc nhà trống không quỷ dị mây đen.

Mây đen cùng Phi Tuyết cùng gió lạnh trộn lẫn lại với nhau, lấy quỷ dị tư thái ngừng lưu tại An Nhạc Oa phía trên.

Người bình thường có lẽ mạnh mẽ nhìn lại. Nhìn không ra nơi này cùng bên ngoài này đồng dạng thời tiết có cái gì bất đồng, nhưng là tại Tống Khuyết trong mắt cũng không phải như thế.

Những thứ này tụ tập cùng một chỗ đồ vật hợp thành rất nhiều hình, phảng phất giống như tiên nữ bay múa, liền như vậy ở Đạo Công Tử chỗ nóc phòng xoay tròn di động, nhẹ nhàng nhảy múa.

Liếc nhìn lại, Tống Khuyết thậm chí có thể cảm giác được những thứ này kỳ quỷ mây đen cũng đồng dạng đang nhìn chính mình.

Hai mắt có chút khép lại.

Lại lần nữa mở ra, trước mặt vẫn là gió tuyết đầy trời, lúc trước tràng cảnh nhưng lại không thấy chút nào.

“Tống phiệt chủ cũng nhìn thấy a?”

“Đây là một loại trên tinh thần ảnh hưởng, sinh ra ảo giác!”

Bên cạnh, Lỗ Diệu Tử đồng dạng mang đầu nhìn phía ngày đó khoảng không, tại nhìn thấy Tống Khuyết biểu hiện sau, tựa như này lên tiếng giải thích nói.

“Nghe nói Đạo Công Tử có một chiêu tuyệt thế kiếm

pháp, tên là Thiên ngoại phi tiên…”

“Liền giống như tình cảnh trước mắt sao?”

Tuy nhiên trước mắt đã không có cái loại này cảnh tượng, nhưng không có nghĩa là Tống Khuyết đối với Nhạc Duyên một chiêu kia tại có ít người trong tiếng tăm lừng lẫy Thiên ngoại phi tiên không có hứng thú.

Quả thật là phi tiên.

Chỉ là Đạo Công Tử đã đạt đến cảnh giới kia sao?

Nhíu mày, Tống Khuyết tại đây ngắn ngủn trong vòng vài ngày, đã đại khái thăm dò trận chiến ấy một chút tình huống, biết rõ Nhạc Duyên đầu tiên là lấy được Tà Đế xá lợi, nhưng ở phía sau Tà Đế xá lợi không biết tung tích, hẳn là bị Thạch Chi Hiên chiếm đi.

Hai người đứng bên ngoài trong chốc lát, liền đẩy cửa vào.

Trong phòng.

Hai bồn hỏa thiêu vô cùng thịnh vượng. Vệ Trinh Trinh cùng Bạch Thanh Nhi hai nữ thì là ở bên trong bận việc lấy, thỉnh thoảng hướng đống lửa trong tăng thêm lấy đồ đạc. Tỉ mỉ mắt nhìn đi, Tống Khuyết ngoài ý muốn phát hiện này đốt đồ vật dĩ nhiên là sách vở.

Tại ở giữa, thì là Đạo Công Tử Nhạc Duyên ngồi xếp bằng lấy, bảo trì vô tâm hướng thiên tư thế, Nguyệt Khuyết kiếm thì là đặt ngang tại trên đầu gối, tuyết trắng

tóc thì là tùy ý ghim ở sau ót. Mà ở Nhạc Duyên trên người. Thì là công lực vận chuyển, khí huyết bốc hơi, đồng dạng toát ra từng cơn màu trắng vụ khí. Những vũ khí này xen lẫn lửa kia trong khói xanh, xuyên qua cửa sổ liền như vậy thăng nhập Liễu Không trong.

Đây là!

Tống Khuyết nhìn đến không sai, người trước mắt dĩ nhiên là tại từng chút từng chút tán đi công lực, những thứ kia bốc hơi mà ra bạch khí chính là bởi vậy sinh ra.

"…"

Tựa hồ là đã nhận ra người tới, Nhạc Duyên nhắm lại hai mắt mạnh mẽ mở ra tới.

Chỉ liếc.

Nhạc Duyên đã biết thân phận của người đến —— Thiên Đao Tống Khuyết. Cái này làm cho người ta nổi tiếng đã lâu nam nhân. Tuy nhiên trước mắt chỉ là hai người lần đầu tiên gặp mặt.

Cùng ngày.

Thiên Đao Tống Khuyết liền tại đây An Nhạc Oa trong ngây người ra, những người khác bị kêu đi ra ngoài.

Không người nào biết hai người tại đây An Nhạc Oa đến tột cùng nói những thứ gì, là ở văn đấu luận võ hay hoặc là cái khác, người ở chỗ này chỉ biết là sáng sớm hôm sau Tống Khuyết đã muốn dẫn hắn bình thường tinh

nhuệ binh lính xuôi nam trở về Lĩnh Nam Tống gia thành phố núi rồi.

Mà còn lại một nửa tinh nhuệ binh lính thì là lưu tại Phi Mã mục trường.

Về phần những thứ khác thì là toàn bộ lưu tại Phi Mã mục trường.

Nửa tháng sau.

Viên Thiên Cương tới Phi Mã mục trường. Nghênh Chưởng giáo trở về núi.

Sau đó, Nhạc Duyên phương tiện quay lại Hoa Sơn Thuần Dương, mà Vệ Trinh Trinh cùng Bạch Thanh Nhi, thậm chí Thương Tú Tuần cũng đi theo đi.

Từ Dương Công bảo khố tất cả thế lực lớn tụ một đám một trận chiến sau, giang hồ liền trở nên yên tĩnh trở lại.

Tăng thêm đại tuyết niêm phong núi, tất cả mọi người chỉ có tạm thời tính an tĩnh lại.

Tất cả mọi người tại từng người liếm láp miệng vết thương của mình.

Ma Môn!

Phật môn!

Chỉ có Đạo môn chiếm cứ tuyệt đại ưu thế.

Bất quá với tư cách người trong cuộc Đạo Công Tử cũng tựa hồ xuất hiện vấn đề lớn, cùng Hoa Sơn Thuần Dương lại lần nữa bế quan.

Nhưng là tại trong chuyện này cũng không có nghĩa là tại tiến công Lạc Dương Tần vương, tại đại tuyết đáp xuống thành Lạc Dương một khắc đó, thành Lạc Dương rốt cục bị công phá.

Thời gian dần dần qua. Đông đi xuân tới.

Trong lúc này, không có tìm được sư phụ Loan Loan đã từng lặng lẽ trải qua Hoa Sơn, nửa ngày sau lại xuống núi, chỉ là xuống núi sau Loan Loan sắc mặt cũng không thế nào tốt. Cổ này không tốt lo lắng càng phát khả năng.

Mà bung ra xuân sau, Thuần Dương lại lần nữa xây dựng thêm.

Trong đó, kiến tạo một cái hào vị Thái Cực quảng trường cự quảng trường lớn.

Ngược lại, coi như là trong giang hồ tương đối chuyện đại sự rồi.

Cùng trong khoảng thời gian này rất là yên tĩnh giang hồ mà nói. Như vậy tranh bá thiên hạ người nhưng lại lại lần nữa gió nổi mây phun.

Lý phiệt nội bộ mâu thuẫn vội hiện, Phật môn trọng thương sau Tần vương một hệ cũng nhận được ảnh hưởng, khiến cho tại lúc trước bị áp tại hạ phong Thái tử

cùng Tề Vương một hệ mượn nhờ bảo khố bảo tàng nhanh chóng ngẩng đầu lên. Mà theo hữu tâm nhân phát hiện. Tại Lạc Dương Tần vương thì là tựa hồ tại một lần nữa tìm kiếm chỗ dựa, ẩn ẩn cùng Thiếu Soái Quân có liên lạc, như muốn vứt bỏ phật tìm đạo.

Nghe nói, tại Tần vương phía dưới, xuất hiện một cái tên là Lý Thuần Phong tuổi trẻ đạo sĩ, cùng Thuần Dương Viên Thiên Cương có quan hệ sâu đạm, tựa hồ đối phương cũng là xuất từ Hoa Sơn Thuần Dương…

Giang hồ nghe đồn đều loạn loạn, chân chính chuyện tình chỉ có tại hữu tâm nhân trong nội tâm, những thứ khác đều chẳng qua là người thường sau khi ăn xong chuyện phiếm.

Một năm qua rất nhanh đi.

Bởi vì bảo khố một trận chiến đã gặp phải trọng thương, tam đại giáo cũng lộ ra vẻ cực kỳ an phận. Phật cùng ma là vì bản thân nhận lấy trọng thương, mà Đạo gia tựa hồ còn đang nội chiến ở bên trong, bận rộn hợp lưu. Ngược lại tại đây trong thời gian thật ngắn, trong giang hồ cũng là lại lần nữa nhảy lên ra không ít tuổi trẻ nhất lưu cao thủ đứng đầu, trong đó đúng là nữ nhân chiếm đa số.

Phong quang vô hạn.

Trong đó đặc biệt Độc Cô phiệt Độc Cô Phượng xuất sắc nhất, kia kiếm pháp tiêu chuẩn cứ nghe đã muốn siêu việt lúc trước Sư Phi Huyên Kiếm Điển.

Thậm chí này được xưng đệ nhất thiên hạ tài nữ Thượng Tú Phương cũng ở đây tu song kiếm…

Chỉ là rất nhiều người cũng biết, trước mắt giang hồ biểu hiện ra thoạt nhìn bằng phẳng ổn lại, nhưng là tất cả mọi người biết rõ nơi này chỉ sợ còn có cuối cùng một lớp hỗn loạn, này chung quy là xác định giang hồ địa vị thời điểm.

Tứ Xuyên Ba Thục.

Cẩm tú giang sơn, chính là trước mắt như thế.

Tại cuối năm thời điểm, thành đô đã xảy ra một kiện làm cho người ta kinh ngạc chuyện tình, đó chính là Độc Tôn Bảo bảo chủ Giải Huy bị của mình huynh trưởng kết nghĩa tại Độc Tôn Bảo trong một đao chém giết, tại thời gian cực ngắn trong Giải Huy thế lực bị giảm bớt không còn một mảnh.

Về phần đại nữ nhi Tống Ngọc Hoa, thì là bị Tống Khuyết dẫn theo trở về.

Mà giờ này khắc này.

Một chỗ trong núi u tĩnh chỗ.

Một thân màu trắng thon dài nho phục, Tà vương Thạch Chi Hiên như thời đại hỗn loạn đen tối tốt công tử bình thường đứng ở nơi này cá nhường hắn vô cùng hoài niệm địa phương, yên tĩnh đánh giá nơi này.

Tựu tại hắn lâm vào hồi ức thời điểm, bất ngờ một đạo

tiếng vang kinh động đến hắn.

Này là một đứa bé tiếng khóc.

Phục hồi tinh thần lại,

Thạch Chi Hiên xoay người nhìn lại, nhìn thấy chính là hắn quen thuộc rồi lại cực đoan lạ lẫm nữ nhi.

Một bộ áo xanh, tay áo bồng bềnh, tóc đã không phải là Tà vương vốn là muốn đến trong vật trang sức. Một đầu tóc đen ghim ra một cái hơi có vẻ cao phát quan, phát quan trên thì là chặn ngang một thanh thật nhỏ đoạn kiếm với tư cách cái trâm cài đầu, mà ở trán của nàng trước thì hơi hơi buông thỏng lưỡng sợi tóc rơi trước người.

U tĩnh!

Lạnh lùng!

Hắn thấy được Bích Tú Tâm, cũng nhìn thấy chính mình.

Đây là một loại cực kỳ quỷ dị mâu thuẫn kết hợp.

Nhưng mà này hấp dẫn nhất Tà vương cũng không phải cái này, mà là nữ nhi của mình một tay cầm ngọc tiêu, một tay kia là ôm lấy một cái đứa bé, đứa bé kia chính khóc rống lấy, đồng thời dùng một cái béo múp míp bàn tay nhỏ bé cầm lấy này sợi rủ xuống trên mặt mái tóc.

Vừa rồi này hài nhi khóc rống, chính là vì này sợi mái tóc

nguyên nhân.

Không phải là đói, cũng không phải tùy ý khóc.

Mà là mái tóc nhột đứa bé, nhường tiểu tử cực kỳ không cam lòng.

Suối nước trong vắt trong tiếng, cha cùng nữ liền an tĩnh như vậy không tiếng động đối mặt nhìn nhau.

Chương 222 : Nhật! Nguyệt! Không! Minh!

222 chương ngày! Nguyệt! Khoảng không! Minh!

Gió mát từng cơn.

Nước chảy rửa.

Cho dù là Tà vương kiến thức rộng rãi, cả đời đến nay cơ hồ không có bao nhiêu sự tình có thể làm cho hắn biến sắc, nhưng là tại thời khắc này Thạch Chi Hiên vẫn là sửng sốt.

Đây là cái gì tình huống?

Chỉ hơn một năm không thấy, lại lần nữa cùng nữ nhi của mình gặp mặt, nhưng lại nhiều ra một đứa con nít?

Thạch Chi Hiên có thể nhìn ra được, Thạch Thanh Tuyền trong ngực hài tử là nàng thân sinh, này từ đối phương trên mặt này nhộn nhạo tình thương của mẹ có thể thể hiện. Bộ dáng kia, thật giống như lúc trước Bích Tú Tâm sinh hạ Thạch Thanh Tuyền thời điểm, như vậy bộ dáng.

Thần sắc làm không phải giả vờ!

Thân sinh cùng mẹ kế nuôi cuối cùng là vẫn là bất đồng.

Phụ thân của hài tử là ai?

Ánh mắt lập loè, thực chất tính trên mặt đã muốn ẩn ẩn hiện ra sát ý, bất kể như thế nào, cho dù là hiện tại Tà vương đã muốn mượn lưu lại Tà Đế xá lợi nguyên tinh giải quyết tinh thần của mình phân liệt tình huống, nhưng là trong nội tâm đối với tại nữ nhi của mình vẫn là vô cùng đau lòng.

Mà trước mắt Thạch Thanh Tuyền cô linh linh một cá nhân, thậm chí thần sắc cách ăn mặc cũng phát sanh biến hóa, Thạch Chi Hiên liền biết rằng nàng tựa hồ là đụng phải thật lớn bị thương. Nhìn hình dạng của nàng, thậm chí liền Từ Hàng Tĩnh Trai thân phận cũng buông tha cho. Trong chuyện này tình huống có thể nghĩ. Càng làm cho Thạch Chi Hiên phẫn nộ vẫn là cáp tử sinh con ra rồi, lại cũng không có cha đẻ người.

Ý niệm đầu tiên, đó chính là hắn đường đường Tà vương nữ nhi bị đùa bỡn rồi.

Ngay sau đó liền là tại trong đầu cấp tốc phân tích lên hài tử cha đẻ tới, tại trong thiên hạ này có thể vào nữ nhi của mình trong mắt có người nào đó?

Hầu Hi Bạch?

Không phải là!

Của mình cái này đồ đệ, Thạch Chi Hiên hiểu rõ, mà hắn nữ nhi của mình càng hiểu rõ, chân chính tâm cao khí ngạo là nữ nhi của hắn.

Cuối cùng, Thạch Chi Hiên trước mắt hiện ra một cá

nhân bộ dáng tới.

Thật lâu.

Thạch Chi Hiên mới mở miệng nói ra: “Là người kia đấy sao?”

Không có nói thẳng ra người có tên chữ, nhưng là tại đối diện Thạch Thanh Tuyền nhưng lại biết rõ Tà vương nói đến tột cùng là ai. Cái kia một thân xanh trắng đạo bào, yêu mến mang theo thị nữ đeo kiếm Thuần Dương Chưởng giáo —— Đạo Công Tử Nhạc Duyên.

Trong thiên hạ người tuổi trẻ ở bên trong, cũng chỉ có người này làm cho người ta rung động.

Nhắm mắt lại. Thạch Chi Hiên tựa hồ trước mắt lại lần nữa về tới này trong bảo khố một trận chiến, đối mặt như vậy chiêu thức, cho dù là Thạch Chi Hiên cũng có chút không thể làm gì, trong khoảng thời gian ngắn bị vây công chỉ có thể sinh sinh tự bảo vệ mình.

Tại trẻ tuổi ở bên trong, Đạo Công Tử xác thực nói đã là thoát ly bọn họ, đi vào ba Đại Tông Sư cảnh giới.

Thậm chí tại hấp thụ Tà Đế xá lợi Tinh Nguyên cùng Phật môn chân khí hắn, nếu là có thể đủ đem những thứ kia chân khí triệt để bó khép lại mà nói, như vậy hắn chung quy là đệ nhất thiên hạ.

Bất quá như vậy thương thế, nghĩ đến tại trong thời gian ngắn chỉ sợ sẽ không tốt lưu loát.

Mà ở trong thiên hạ, cũng chỉ có Đạo Công Tử cùng nữ nhi của mình tiếp xúc qua. Vô luận là cái đó thân phận.

Tại trở lại Ba Thục trong một đoạn thời gian, Thạch Chi Hiên nhưng mà biết rằng năm trước một tiếng kia chấn nghe toàn bộ thành đô cái kia câu hô mà nói tới.

Lúc trước hai người tuy nhiên lấy Tà Đế xá lợi với tư cách điều kiện tiến hành hợp tác, tạm thời tính trở thành minh hữu, trên đường càng là vì Tà Đế xá lợi trở mặt. Bất kể như thế nào, Tà vương Thạch Chi Hiên cũng đối với cái kia Nhạc Duyên có thật lớn phòng bị cùng cảnh giác.

Chỉ là kết quả là, Tà vương Thạch Chi Hiên nhưng lại phát hiện mình căn bản sẽ không có thắng, chôn dấu tại Lý phiệt trong mấu chốt quân cờ Dương Hư Ngạn đã bị chết ở tại trong bảo khố, khiến cho hắn tại Lý phiệt chỗ đó ván cờ triệt để hỏng mất, rơi xuống hạ phong. Hơn nữa tại sau trận chiến ấy. Giang hồ thế lực cũng đã là Đạo môn ổn cư thượng phong.

Thậm chí…

Đợi Thạch Chi Hiên đem bệnh của mình hoạn chuẩn bị cho tốt sau, trở về nhưng lại phát hiện mình rốt cục lỗ lớn.

“Ừ!”

Đối mặt Thạch Chi Hiên mà nói, Thạch Thanh Tuyền đầu tiên là trầm mặc sau một thời gian ngắn, vừa dùng một loại trong trẻo nhưng lạnh lùng thanh âm nói ra:

“Đúng vậy. Là Sư Phi Huyên sinh được rồi!”

“…”

Tà vương Thạch Chi Hiên nghe vậy im lặng không nói gì, trong đầu nhưng lại lại lần nữa hồi tưởng lại ngày đó tại trong sân, Đạo Công Tử theo lời cái kia tên là tuyệt đại Song Kiêu chuyện xưa. Hơn nữa để cho Thạch Chi Hiên ngoài ý muốn vẫn là, Nam Lĩnh Tống phiệt xuất động. Bắt đầu cùng Hoa Sơn Thuần Dương hợp tác.

Không chỉ có như thế, tựa hồ cũng cùng Lý phiệt Tần vương chỗ đó cũng có không hiểu liên lạc.

Tình hình phức tạp, Thạch Chi Hiên tuy nhiên còn không cách nào biết rõ trong chuyện này đến tột cùng là ẩn tàng rồi cái gì. Nhưng là hắn có một khẳng định suy đoán, đó chính là nơi này chung quy là tại bố trí một cái thật lớn cục, đến lúc đó chỉ sợ là bao phủ toàn bộ thiên hạ cục.

Lấy Thạch Chi Hiên đối với Tống Khuyết rất hiểu rõ, ban đầu ở Trường An, hắn nhúng tay lấy bảo vệ Đạo Công Tử an nguy, thậm chí cùng Dịch Kiếm đại sư phụ Thải Lâm đánh cờ một chiêu, nhưng là người ta nhưng lại lui bước rồi. Mặc cho Phó Thải Lâm bình yên vô sự rời đi Trung Nguyên, nếu không mà nói lấy rời núi Tống Khuyết tính tình, giữa hai người tuyệt đối là có một trận chiến.

Mà Tống Khuyết lựa chọn làm như vậy, không thể nghi ngờ là có chuyện so sánh với cái này trọng yếu hơn.

Không phá đại cục, như vậy bất kể là Phật môn còn là ma môn đều muốn triệt để rơi tại hạ phong.

Tầm mắt định dạng tại Thạch Thanh Tuyền trên người, cùng trước kia bất đồng, trước mắt Thạch Thanh Tuyền muốn lộ vẻ tiều tụy không ít, một nữ nhân một đứa bé, cuối cùng là một việc khó. So với dĩ vãng tới, Thạch Thanh Tuyền còn chỉ cần chỉ cần đối với một cái phụ thân mà cảm thấy phẫn hận, nhưng là trước mắt…

Độc thân một nữ nhân sinh hạ hài tử, Thạch Chi Hiên sát ý trong lòng càng phát bành trướng rồi.

Có một loại ảo giác, Thạch Chi Hiên cảm giác mình lúc này đây trở về chỗ đối mặt kết quả sẽ rất là bất đồng.

“Là bé trai vẫn là nữ hài nhi?”

Dưới ánh mắt dời, rơi vào Thạch Thanh Tuyền trong ngực hài tử trên người, Thạch Chi Hiên mở miệng hỏi.

“Nữ hài nhi!”

Nói lên hài tử, Thạch Thanh Tuyền này hơi có vẻ u tĩnh trong trẻo nhưng lạnh lùng bộ dáng có biến hóa, trên mặt hiện ra sợi sợi yêu thương. Bất kể trong nội tâm như thế nào, đối với tại con của mình nàng cuối cùng là yêu.

“Nữ hài nhi tốt!”

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, Thạch Chi Hiên nhẹ nhàng thở dài một tiếng, này liền xoay người hướng ra phía ngoài

đi đến, chuẩn bị lúc này rời đi thôi.

“Ngươi đi làm cái gì?”

Thạch Chi Hiên động tác tự nhiên là đã rơi vào Thạch Thanh Tuyền trong mắt, thon dài lông mày có chút nhíu một cái, không khỏi mở miệng hỏi.

“Đi Hoa Sơn!”

Cước bộ ngừng lại, một thân bạch y như đại nho Thạch Chi Hiên nhẹ nhàng nghiêng đầu, nói ra chính mình muốn đi địa phương, kỳ tâm suy nghĩ không cần nói cũng biết.

“Thạch Chi Hiên!”

“Đây là chuyện của ta!”

“Không cần ngươi nhúng tay hỗ trợ!”

Đôi mắt đẹp chứa sát ý, Thạch Thanh Tuyền tầm mắt dừng ở cha mình bóng lưng trên, tuyệt không né tránh nói ra tên của đối phương, cự tuyệt Tà vương ý tốt,

“Hàaa…!”

Nghe vậy, Tà vương nở nụ cười.

Trong thanh âm có một loại cảm giác nói không ra lời, nữ nhi của mình cuối cùng là nữ nhi, bất kể thế nào biến, này trong xương ngang ngược nhưng vẫn là tồn tại. Này cổ tử kiên trì. Liền yếu lúc trước Bích Tú Tâm

bình thường bộ dáng.

Như vậy Thạch Chi Hiên có một loại hoài niệm, rồi lại là không thể làm gì.

Tà vương toàn gia, mâu thuẫn cũng là mâu thuẫn người.

Bởi vì cái gọi là có cha hắn liền có con gái hắn, mặc dù ở ở phương diện khác bất đồng, nhưng là hai người tính tình nhưng lại nhất mạch cùng nhận, cũng là cố chấp chấp nhất rồi lại cao ngạo nhân.

Trầm mặc hồi lâu.

Thạch Chi Hiên rốt cục vẫn phải dừng bước. Dương Công bảo khố một trận chiến, hắn kỳ thật đã muốn cảm nhận được nữ nhi của mình này phức tạp thân tình, nếu không mà nói hắn chi Đại Đức thánh tăng thân phận chỉ sợ là đã sớm bại lộ, tuyệt đối không có kia cơ hội của hắn.

Như vậy cũng tốt.

Bảo khố một trận chiến, Tứ đại thánh tăng sau khi trở về. Cơ hồ trước sau đều không có kiên trì đến một năm, trước sau tọa hóa. Phật môn rơi vào trước mắt như vậy hoàn cảnh, theo phương diện nào đó mà nói, Sư Phi Huyên trách nhiệm xác thực trọng đại.

Nhưng tình huống như vậy, rồi lại là Tà vương Thạch Chi Hiên muốn nhất nhìn qua.

Chỉ là hai người xen lẫn, hơn nữa Đạo Công Tử trong

lúc lơ đãng cử động, cuối cùng hoàn toàn ngược lại, đã tạo thành trước mắt tình huống.

Đang nhìn mình hiện tại nữ nhi, Thạch Chi Hiên rất có một loại chứng kiến Tiểu Tà Vương cảm giác. Trong nội tâm không thể nói là vui vẫn là bi rồi.

Trước mắt lưu cho Thạch Thanh Tuyền một kiện để ý chuyện tình, không thể nghi ngờ là phương pháp tốt nhất.

Một hồi lâu.

“Cháu gái, tên gọi là gì?”

Bất kể như thế nào, đứa nhỏ này cuối cùng là hắn Tà vương Thạch Chi Hiên cháu gái. Hài tử cha đẻ bất kể, này không có nghĩa là hắn cái này làm gia gia bỏ qua.

“Hắn xem thường nữ nhân!”

“Ngươi cũng là!”

“Bởi vậy ta muốn chứng minh, mặc dù là nữ nhân cũng không phải kẻ bại!”

“Nữ nhân cũng không phải là đầy sao phụ gia, cũng có thể như mặt trời rực rỡ trăng sáng!”

“Cho nên ta cho nàng gọi là —— Minh Không!”

“Không chỉ có muốn tại cái gì phương diện áp đến nam nhân. Tài nghệ là, trong võ công mặt cũng thế, nàng

đem chân chính vô địch thiên hạ. Cho nên hài tử tên gọi Vũ Minh Không!”

Thì thào thì thầm, Thạch Thanh Tuyền trong mắt đều là đau lòng yêu thương vẻ, nhìn qua trong ngực nữ nhi, trong tươi cười nàng đem trên người hai cái vàng bạc lục lạc đem ra, đặt ở nữ nhi bàn tay nhỏ bé trên, nhất thời hài tử ồn ào khóc hót âm thanh ngừng ngăn trở, tại thanh thúy âm thanh lục lạc ở bên trong, chỉ có hài nhi cái kia tinh khiết nụ cười, béo múp míp bàn tay nhỏ bé gắt gao cầm lấy này vàng bạc lục lạc.

Nhật Nguyệt nhô lên cao!

Vũ đến thiên hạ!

Đây cũng là nơi này hàm nghĩa.

Không phải là họ Thạch, cũng không phải họ Nhạc, này đã muốn đại biểu nàng ở phương diện này đã muốn lâm vào bệnh trạng chấp nhất rồi.

Này cũng khó trách.

Phật môn lựa chọn chắc nhân vật, Tần vương Lý Thế Dân gần nhất càng có vứt bỏ phật tìm đạo cách làm, đây không thể nghi ngờ là đối với nàng lại một cái đả kích.

“…”

Ánh mắt sáng quắc, mặc dù là Tà vương cũng bị nữ nhi của mình loại này tư thái làm chấn kinh.

Tên rất hay!

Hảo tâm suy nghĩ!

Tà vương Thạch Chi Hiên không thể không cảm thán, lúc này mới là nữ nhi của mình sao?

Nàng đã đem đối với mình còn có này Đạo Công Tử Nhạc Duyên oán hận tụ hợp lại với nhau.

“Phải biết rằng An Long đã muốn phản bội ngươi!”

“Thế cục bây giờ… Ma Môn so sánh với Phật môn sẽ không tốt hơn chỗ nào.”

“Tà vương, ngươi sẽ giúp nàng sao?”

“Minh Không còn không có thu được lễ vật của ngươi rồi!”

Ngẩng đầu, Thạch Thanh Tuyền tầm mắt lại lần nữa đã rơi vào Tà vương trên người, phảng phất giống như một cái đầm U Thủy ánh mắt tại ánh mặt trời chiếu rọi xuống sáng quắc sinh huy.

Cha và con gái cơ hồ đã thành nào đó trên tình hình người cô đơn.

Không tiếng động ở bên trong, cha và con gái lại lại lần nữa về tới lúc trước đối với xem trạng thái.

…

Ba tháng sau.

Trong giang hồ lại lần nữa đã xảy ra một kiện đại sự, bất quá rất nhiều người cũng cũng không có để ý.

Đó chính là đến đây truyền giáo Đại Minh tôn giáo cao tầng bị diệt.

Không lâu về sau.

Đại Minh tôn giáo đổi tên là Minh giáo xuất hiện trong giang hồ. Mà một lần nữa xuất hiện người, quần áo trang phục vô cùng có Ngoại Vực màu sắc, giáo lí pha tạp, hỗn tạp, đựng Phật ma chi đạo, mà giáo chúng mỗi người trên người cũng lấy lục lạc vì vật phẩm trang sức.

Không có người biết rõ Minh giáo chân chính Giáo chủ là ai…

Cứ nghe, chỉ có một được xưng võ công tuyệt đỉnh, cơ hồ có thể so với ba Đại Tông Sư trong núi lão nhân tồn tại. Kia bất cứ tin tức gì của hắn, cũng không được biết.

Chương 223 : Một đời hai huynh đệ!

223 chương một đời, hai huynh đệ!

Chuyện giang hồ.

Chỉ là chuyện giang hồ.

So sánh lên bảo khố một trận chiến, chỗ sinh ra ảnh hưởng, những thứ khác đều không đáng được những người khác như thế nào để ý.

Cái gọi là truyền giáo, tại loại này loạn thế chính là một ít loạn thất bát tao tôn giáo sinh ra thời điểm, mà ở người giang hồ trong mắt, chân chính trọng yếu vẫn là tam giáo giao phong. Dương Công bảo khố một trận chiến, không thể nghi ngờ là Đạo gia cái sau vượt cái trước, nhất cử đè xuống Phật môn cùng Ma Môn.

Nhưng cũng chỉ là tại cao thủ tầng diện trên đè xuống, tại những phương diện khác còn chưa đủ.

Còn chưa tới chân chính Đạo gia Chí Tôn thời điểm.

Hoa Sơn.

Thuần Dương phái.

Trong đoạn thời gian này, trừ bỏ kiến tạo ra được Thái Cực quảng trường, Lưỡng Nghi cửa cũng kiến tạo hoàn

công. Thuần Dương phái tại một ngày một ngày lớn mạnh, so với trước mắt cái khác rất nhiều môn phái mà nói, Thuần Dương đệ tử có thể nói là đi được chính, làm việc đoan chính, không phụ lòng lương tâm.

Tại Hoa Sơn chung quanh vùng, còn có Thiếu Soái Quân trên địa bàn, Thuần Dương càng phát triển cực đoan thế lớn.

Nếu nói là Phật môn làm việc chính là Phật môn từ bi, như vậy Thuần Dương làm việc chính là Đạo gia chính nghĩa.

Ngay tại lúc này, Đạo Công Tử Nhạc Duyên cơ hồ vẫn tại bế quan.

Trọn vẹn một năm nhiều thời giờ, Đạo Công Tử Nhạc Duyên dĩ nhiên là vẫn không có triệt để an định lại, không thể không nói này thương thế còn có biến vượt ra khỏi tất cả mọi người đoán trước. Ngược lại Nhạc Duyên chỗ trong phòng trong ngày sương mù lượn lờ, rất có một loại sắp thăng tiên quỷ dị cảm giác.

Mà ở trong đoạn thời gian, thiên hạ thế cục lại lần nữa phát sanh biến hóa.

Tại Tần vương để xuống Lạc Dương sau, Lý phiệt nội bộ mâu thuẫn đã muốn dần dần hiển hiện, nhất là tại Tần vương đem Lạc Dương cơ hồ xem làm của mình một cái khác đại bản doanh dưới tình huống, Thái tử Lý Kiến Thành tại Trường An chỗ lấy được Dương công bảo tàng. Cũng không có sinh ra bao nhiêu tác dụng.

Nhất là tại trong bảo khố, Lý phiệt còn đậu vào không ít cao thủ. Thậm chí liền Tề Vương Lý Nguyên Cát cũng bị thương thật nặng.

Trừ đó ra, chính là những thứ khác thay đổi bất ngờ rồi.

Khốn thủ Giang Đô Vũ Văn Hóa Cập, cuối cùng bị Giang Hoài Quân cùng Thiếu Soái Quân hợp tác công phá thành trì, Vũ Văn Hóa Cập tự thiêu mà chết, Vũ Văn môn phiệt chỗ đại biểu thế lực rốt cục tại tư thế hào hùng trong biến thành tro bụi. Mà chỉ huy phụ trách một trận chiến này thì còn lại là mới đầu nhập vào tiểu mỹ nhân quân sư Trầm Lạc Nhạn.

Từ Lý Mật Ngõa Đương bị phá, Lý Mật quăng hướng Lý phiệt sau, Trầm Lạc Nhạn cuối cùng nhưng lại hoa rơi Thiếu Soái Quân.

Nhưng là vì bảo khố một trận chiến, đầu nhập vào Lý phiệt Lý Mật đã muốn lại lần nữa có dã tâm. Hắn nhìn ra Lý phiệt nội bộ rung chuyển, ẩn núp tâm tư lại lần nữa ngẩng đầu, hắn cuối cùng là dạng gì kết quả, tự nhiên không cần cân nhắc.

Tại Lý phiệt động thủ giết Địch Nhượng lúc kia, hắn cuối cùng kết cục cũng đã xác lập.

Dẹp xong Lạc Dương, thu tay lại đầu nhập vào tại Vương Thế Sung trên tay nguyên Ngõa Cương tướng sĩ, Tần vương cần phải có người đến bị chém. Mà bị chém người chính là Lý Mật. Hơn nữa Tần vương cần này một hệ người đến phân hoá nguyên lai Thiên Sách phủ thế lực, tiến hành cân đối, cho nên Tần vương đối

với Ngõa Cương một hệ người hết sức lễ ngộ.

Nhất là trong đó Trình Giảo Kim, có phần được Tần vương hứng thú.

Mặt khác, liền là vì Lý phiệt nội bộ tình thế nguy hiểm, Tần vương bắt đầu cùng Thiếu Soái Quân bắt tay hợp tác rồi. Nghe nói có câu sĩ tại đánh thiên hạ đạo nghĩa khuyên hai người hào phóng hợp tác. Mà vị đạo sĩ này, chính là gần đoạn thời gian xuất hiện tại Tần vương trong thế lực Lý Thuần Phong.

Mở miệng một tiếng thiên hạ đại nghĩa, liền phảng phất giống như lúc trước Sư Phi Huyên.

Nhưng bất đồng là đối phương còn đánh lấy số tử vi thuật, hù Tần vương thủ hạ thế lực người sững sờ sững sờ. Càng làm cho người khác xém tí nữa lấy vì cái này một thân xanh trắng đạo bào tuổi trẻ đạo sĩ không phải là Thuần Dương.

Lạc Dương.

Mật thất.

Tần vương cùng một thân đạo bào Lý Thuần Phong lạnh nhạt mà ngồi, hai người uống trà. Thỉnh thoảng mà cười cười nói chuyện.

“Sư phụ gần nhất tình huống như thế nào?”

Đặt chén trà xuống, Tần vương ngẩng đầu nhìn về phía trước mặt Lý Thuần Phong. Mở miệng hỏi, trong lời nói

đều là thổn thức ý, tràn đầy hoài niệm, “Nơi này trà, đúng là vẫn còn không có Hoa Sơn ngộ đạo trà dễ uống!”

“Sư phụ tình huống không tốt lắm!”

Lý Thuần Phong có chút thở dài một hơi, lúc này mới tại khóe miệng vuốt một chút, lau lau rồi xuống nước vết, lông mày cau lại, lo lắng nói: “Sư phụ tại Dương Công bảo khố trong bị thương thế quá nặng, nhất là này Tà Đế xá lợi Tinh Nguyên cùng Phật môn chân khí trộn lẫn, tăng thêm bản thân Trường Sinh chân khí xung đột, thương thế rất nặng!”

“Một năm, thế nhưng không có tốt bao nhiêu!”

Dựng thẳng lên một cây ngón trỏ, Lý Thuần Phong dùng một loại bất đắc dĩ giọng điệu nói ra: “Tình huống như vậy, mặc dù là Thiên Đao Tống Khuyết cũng là lần đầu tiên thấy, không thể làm gì. Lỗ sư cũng đồng dạng không có chút nào biện pháp!”

“…”

Tần vương không có lên tiếng, chỉ là tay phải có chút nắm thật chặt, nguyên bản nóng bỏng nước trà rất nhanh liền lạnh xuống, trên mặt thế nhưng xuất hiện sợi sợi sương khí, nói: “Chết tiệt Phật môn!”

“Bất quá khá tốt!”

Nghe được Tần vương này chân thật phẫn nộ, Lý Thuần Phong liền biết rằng người trước mắt còn không có biến,

mặc dù nhiều quá nhiều tính toán, nhưng là trong trong lòng vẫn là cái kia một đời hai huynh đệ. Lý Thuần Phong nhẹ nhàng than thở một tiếng, nói: “Sư phụ tại từng chút từng chút chậm rãi tán công!”

Tán công?

Tần vương nhất thời không khỏi khẽ giật mình.

“Không là lúc trước như vậy tẩu hỏa nhập ma, mà là những phương thức khác!”

“Xác thực nói ta cũng vậy không biết rõ, thật giống như những thứ kia công lực bị vật gì đó tại chậm rãi hút đi đồng dạng, cuối cùng biến thành ngoài dự tính khói xanh chậm rãi bay bay đi thôi!”

Thấy Tần vương biểu lộ nghi hoặc, Lý Thuần Phong làm kia giải thích của hắn, này mới khiến đối phương yên lòng. Lập tức, hắn lại lại lần nữa dời đi chủ đề, nói ra: “Biết không? Trinh Trinh tỷ cũng trở thành một cái đại cao thủ rồi!”

“Cái gì?”

Tần vương chấn kinh rồi, trong đầu quanh quẩn cũng là Vệ Trinh Trinh lúc trước này cạn cười thản nhiên bán bánh bao tỷ tỷ bộ dáng.

“Ừ!”

Gật gật đầu, Lý Thuần Phong nói ra: “Trinh Trinh tỷ là sư phụ người thứ ba đồ đệ!”

“Chúng ta đây đến lúc đó nên gọi tỷ tỷ? Vẫn là sư muội à?”

Nhưng mà vượt quá Lý Thuần Phong dự kiến chính là trước mặt Tần vương rối rắm là cái này, nhất thời nhường không khỏi một bộ não hắc tuyến, “Tự nhiên vẫn là tỷ tỷ!”

“Này Trinh Trinh tỷ gần nhất đang làm sao?”

“A, Lỗ sư lặng yên đi tới sư môn, hiện tại Trinh Trinh tỷ đang tại sư phụ dưới áp lực, đi theo Lỗ sư cần làm bánh bao khí lực học tập cầm kỳ thư họa, y thuật còn có kỳ môn độn giáp cái gì, trôi qua một phen nước mũi một phen lệ đấy! Gặp cảnh như nhau còn có Bạch Thanh Nhi.”

Tựa hồ nghĩ tới điều gì. Lý Thuần Phong trên mặt tràn đầy vui vẻ, trong mắt vẫn tồn tại nghĩ mà sợ.

“Ha ha!”

Mỉm cười. Tần vương cẩn thận nghĩ nghĩ nhất thời vui vẻ, lúc này mới đem ánh mắt đứng ở trước mặt Lý Thuần Phong trên mặt, chăm chú nhìn thật lâu, mới lên tiếng: “Lăng thiếu, Lỗ sư chế tác này một tấm mới mặt nạ quả thật lợi hại!”

“Nếu không phải ta và ngươi chân khí đồng nguyên, càng quá mức quen thuộc mà nói, ta tất nhiên cũng nhìn không ra thiệt giả tới!”

Hắn không thể không cảm thán, như vậy mặt nạ cơ hồ có thể có thể so sánh với sư phụ mình một chiêu kia đổi trắng thay đen kiếm pháp.“Còn có tại nơi này, chớ để bảo ta Tần Vương điện hạ, ta nghĩ nghe ngươi nói một tiếng Trọng thiếu! Một đời hai huynh đệ, ở trước mặt người ngoài như vậy như vậy đủ rồi, tại nơi này không cần.”

“Trọng thiếu!”

Từ Tử Lăng nghe vậy vui vẻ, thực sự nghe ra Khấu Trọng trong lời nói một chút mỏi mệt.

“Bất quá Trọng thiếu biết không?”

“Ta đây trương mặt nạ cũng không phải tốt nhất, tuy nhiên trong mắt của chúng ta đã là hoàn mỹ nhất rồi. Nhưng là tại Lỗ sư trong mắt vẫn tồn tại mặt khác một tấm!”

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, Từ Tử Lăng điểm điểm khuôn mặt của mình, đối với Khấu Trọng trả lời như vậy.

“A?”

Lời này hấp dẫn Khấu Trọng lực chú ý, nâng chung trà lên, uống vào Băng Trà, thân thể nghiêng về phía trước. Ngoài miệng hỏi: “Này trương mặt nạ ở nơi nào?”

“Từ Hàng Tĩnh Trai tiên tử —— Sư Phi Huyên!”

Đón Khấu Trọng tầm mắt, Từ Tử Lăng chậm rãi nói ra theo Lỗ Diệu Tử chỗ đó có được bí ẩn nhất tin tức.

PHỐC ——

Mới vừa vặn uống vào trong miệng nước trà nhất thời phun ra đi ra ngoài, Khấu Trọng trợn mắt há hốc mồm.

Nàng là ai?

Mắt mà biểu hiện chính là trong lòng nghi hoặc.

“Tà vương con gái, Thạch Thanh Tuyền!”

Ngắm lên trước mắt đội lấy Tần vương hình tượng Khấu Trọng lấy lúc trước chính mình bình thường biểu hiện, Từ Tử Lăng chậm rãi nói ra chân tướng.

“…”

Khấu Trọng nghe vậy sắc mặt nhất thời chìm xuống tới. Không có nụ cười, cũng không có kinh ngạc. Chỉ có khuôn mặt thận trọng.

Thật lâu.

Khấu Trọng vừa hô thở ra một hơi, nói ra trong lòng mà nói: “Từ Hàng Tĩnh Trai quả nhiên là một cái tà ác môn phái, như vậy môn phái không thể lưu!”

Từ Tử Lăng nghe vậy cũng không nói gì.

Tuy nhiên này cá chân tướng sự tình có lẽ có lấy nguyên nhân khác, nhưng là sự tình mở tại cái khác nhân diện trước thời điểm, không thể nghi ngờ sẽ cho người trong

nội tâm lên trên không ít hạt mụn, đồng thời còn có này hàn ý. Khấu Trọng trước mắt mà nói, không thể nghi ngờ cũng nói cho quyết tâm của hắn.

Hai người tạm thời đem cái đề tài này đè xuống, lại nói đến những chuyện khác tới.

“Hắn đâu này?”

Một lần nữa thay đổi một ly trà, Khấu Trọng đột ngột hỏi một cá nhân tới.

“…”

Từ Tử Lăng nghe vậy trên tay động tác không khỏi hơi chậm lại, một hồi lâu mới lên tiếng: “Quân sư đã muốn xử lý!”

Trong lời nói quân sư là chỉ Hư Hành Chi.

Hắn nhìn ra, cũng không nghĩ là.

Khấu Trọng nghe vậy không khỏi ngẩn ngơ, lập tức cũng minh bạch Hư Hành Chi làm như vậy lựa chọn, bảo vệ tánh mạng mà thôi, thực sự đại biểu cho Hư Hành Chi tại cuối cùng chỉ có thể với tư cách tóc húi cua dân chúng mà sống. Chỉ là bất kể như thế nào, giờ này khắc này nghe nói tin tức này, Khấu Trọng vẫn là trong khoảng thời gian ngắn lâm vào trầm mặc, tâm tình có chút thấp.

Hồi lâu.

Đang đợi Khấu Trọng cái kia cổ trầm thấp cảm xúc tiêu tán sau, Từ Tử Lăng lúc này mới tiếp tục nói: “Trước mắt thế cục khẩn trương, bởi vì Lý phiệt nội đấu, Đột Quyết vô cùng có khả năng cùng Cao Ly cấu kết thừa này xuôi nam! Cho nên chúng ta phải mau chóng làm ra chuẩn bị!”

“Sư phụ cùng Tống phiệt phiệt chủ Thiên Đao Tống Khuyết đã đạt thành hợp tác!”

“Vì Trọng thiếu ngươi giải quyết hậu phương lớn vấn đề, nhưng là làm làm đại giá, chính là Trọng thiếu đến lúc đó được lấy Tống nhị tiểu thư!”

Đám hỏi, đây là thế lực hợp tác thường dùng nhất phương thức. Hợp tác tới hợp tác đi, này thì không bằng biến thành người một nhà.

Tống nhị tiểu thư…

Khấu Trọng biểu lộ rất là ngoài dự tính, bất quá ngược lại cũng không có bao nhiêu ngoài ý muốn, bước lên vị trí này, nhiều khi đã là thân bất do kỷ rồi. Hành động hết thảy đều đối với thiên hạ sinh ra ảnh hưởng.

“…”

“Qua một thời gian ngắn, hẳn là tốt nhất cơ hội!”

Nhắm mắt trầm ngâm một hồi lâu, Khấu Trọng hiểu rõ trước mắt tình huống, Thái tử Lý Kiến Thành cùng Tề Vương Lý Nguyên Cát bên người đều đã có ngoại tộc chi nhân, trong đó Thái tử bên người có lúc trước Cao

Ly Dịch Kiếm đại sư phụ Thải Lâm bóng dáng, mà Lý Nguyên Cát bên người thì là còn có người Đột Quyết bóng dáng, điều này đại biểu lấy cái gì không cần phải nói rõ.

Tốt nhất cơ hội?

Từ Tử Lăng nghe vậy ngẩn ngơ, lập tức phản ứng đi qua, tại hắn quyết định hóa thân Lý Thuần Phong về sau hỗ trợ, liền cũng xâm nhập rất hiểu rõ Lý phiệt tình huống, tại qua một thời gian ngắn chính là đường hoàng Lí Uyên đại thọ. Mà cứ nghe Lí Uyên sẽ ở hôm nay tuyên bố một kiện đại sự.

Đại sự là cái gì?

Đối với Khấu Trọng mà nói, chỉ sợ không phải chuyện tốt.

Bất quá bất kể như thế nào, Khấu Trọng cũng không cần bất luận cái gì sợ hãi. Tại huynh đệ của mình, cũng là thay tên họ Lý tên không khí thân mật tới đến đây trợ giúp chính mình sau, trong lòng của hắn đã không có này phần cô độc.

Bất kể hắn sau này là Lý Thế Dân vẫn là Khấu Trọng, hắn đều có được một cái huynh đệ tại.

Một đời, hai huynh đệ.

Liền là như thế.

Chương 224 : Huyền Vũ môn

224 chương Huyền Vũ môn

Bước ra mật thất.

Tần vương vẫn là Tần vương.

Lý Thuần Phong vẫn là Lý Thuần Phong.

Bất quá chuyện kế tiếp cũng đã chuẩn bị thỏa đáng, tại Tần vương, Thiếu Soái Quân cùng Tống phiệt triệt để hợp tác thời điểm, sự tình kế tiếp tiến hành liền đã có kết quả.

Mà ở sự tình chuẩn bị thời điểm, trong giang hồ lại lần nữa nghe đồn một kiện đại sự.

Đó chính là từ Dương Công bảo khố một trận chiến sau liền trở về Hoa Sơn Thuần Dương bắt đầu bế quan Đạo Công Tử, bất ngờ truyền ra tin tức, nghe nói muốn cùng Cao Ly Dịch Kiếm đại sư phụ Thải Lâm luận kiếm.

Này một lời luận, nhất thời hấp dẫn người trong giang hồ tầm mắt, thậm chí môn phiệt thế gia các loại đều có người đem lực chú ý đặt ở cái này trên mặt.

Từ Phi Mã mục trường một trận chiến, Phật môn cao tăng thiền chủ Liễu Không tọa hóa về sau, Đạo Công Tử giang hồ thanh danh cũng đã truyền khắp thiên hạ, trở

thành người giang hồ trong mắt cao thủ đứng đầu, có thể nói là trẻ tuổi nhất Tông Sư cấp cao thủ.

Mà ở Dương Công bảo khố một trận chiến sau, Đạo Công Tử danh vọng thì là cơ hồ đạt đến trong giang hồ tối đỉnh phong.

Bình thường giang hồ nhân sĩ có lẽ không rõ ràng lắm, nhưng là chân chính biết bảo khố cuộc chiến đại khái tình huống người, đối với Đạo Công Tử cảnh giác nhưng lại đã đạt đến đỉnh. Nhất là tại hữu tâm nhân trong tai, Đạo Công Tử dùng một môn cực giống như Ma Môn Âm Quý phái Thiên Ma Công thu nạp Tứ đại thánh tăng công lực, hơn nữa Tà Đế xá lợi trong đó khổng lồ Tinh Nguyên.

Nếu là bị đối phương triệt để giải quyết chân khí hậu hoạn mà nói, tình huống như vậy…

Hắn, đến tột cùng sẽ mạnh bao nhiêu?

Không người có thể tưởng tượng.

Cho dù là Đạo môn Đại Tông Sư Ninh Đạo Kỳ, đang nghe nghe thấy tin tức này sau, cũng là trầm mặc.

Bởi vì, hiện tại không có ai biết Đạo Công Tử đến tột cùng là tình huống nào. Đạo gia trân bảo Trường Sinh Quyết, tại thời gian lâu như vậy trong, đã có rất nhiều hiểu rõ, tự nhiên là kia chân khí còn có chữa thương tính năng, cũng cực kỳ lợi hại.

Tuy nói lúc trước Đạo Công Tử như vậy thương thế, tại

rất nhiều người xem ra cực kỳ nghiêm trọng, nếu không phải Lĩnh Nam Tống phiệt phiệt chủ Thiên Đao Tống Khuyết rời núi người bảo lãnh. Nếu không mà nói, Đạo Công Tử thật là có khả năng bị có chút hữu tâm nhân chuyên môn nhằm vào, xuất hiện nguy cơ.

Nhưng tại thời điểm như vậy, Hoa Sơn Thuần Dương bất ngờ tuyên bố Chưởng giáo muốn cùng Cao Ly Dịch Kiếm đại sư phụ Thải Lâm luận kiếm.

Lấy làm hai năm trước cái kia một lời hứa.

Tình hình như vậy, nhất thời nhường người trong thiên hạ kinh ngạc.

Kết quả như vậy, dám cùng ba Đại Tông Sư một trong Phó Thải Lâm luận kiếm, theo phương diện nào đó cũng nói cho của bọn hắn Đạo Công Tử thương thế đã muốn khôi phục, võ công chỉ sợ là nâng cao một bước. Mà giống như hiểu rõ càng thâm nhập người, thì là càng có suy nghĩ sâu xa.

Cuộc khiêu chiến này, vào lúc này. Đến tột cùng có cái gì hàm nghĩa?

Cái gì hàm nghĩa?

Tại Nhạc Duyên hai cái đồ đệ, còn có hắn người bên cạnh trong mắt, cũng đã là sáng tỏ.

Lúc này đây tỷ đấu, chính là hấp dẫn Dịch Kiếm đại sư lực chú ý.

Lúc trước Trường An một chuyến, Tống Khuyết bởi vì tình thế vấn đề khiến cho Thiên Đao cũng không có cùng Dịch Kiếm đại sư một trận chiến, nếu không mà nói đổi thành một cái khác địa phương, hai người chỉ sợ là sinh tử chi quyết. Mà trước mắt, Tống Khuyết tại vì những chuyện khác làm chuẩn bị, vẫn rút không ra thời gian tới.

Tình hình lúc đó. Đã để người phát giác Dịch Kiếm đại sư ẩn ẩn đứng ở Lý Đường Thái tử Lý Kiến Thành sau lưng, song phương đã đạt thành cái gì hợp tác, ngoại nhân không biết. Nhưng là cái này cũng không ảnh hưởng Nhạc Duyên, Tống Khuyết đám người đi phân tích.

Bởi vì tại tìm được rồi nhị đệ tử Phó Quân Du sau, Dịch Kiếm đại sư thậm chí làm cho mình trong đó hai đại đệ tử lưu tại Trường An. Trong đó ý nghĩa như thế nào. Tại Nhạc Duyên, Tống Khuyết xem ra vừa xem hiểu ngay.

Dịch Kiếm đại sư, cuối cùng là nhúng tay Trung Nguyên thế cục.

Liền giống như tại phía xa phương bắc Đột Quyết Đại Tông Sư —— Tất Huyền, cũng nhúng tay trong đó. Tất Huyền thủ hạ chính là cao thủ, cũng đi tới Trường An. Bất quá là tại Tề Vương Lý Nguyên Cát bên người. Đảo là lúc trước Ma Tướng tông Tông chủ Triệu Đức Ngôn chỗ mang người không phải là đã bị chết ở tại trong bảo khố, liền là bị người chia cắt còn lại thế lực.

Một cái không nhỏ thực lực, tựu tại trong chớp mắt tường đảo đám người đẩy. Tro bụi chôn vùi.

Vào lúc này, đối mặt Đạo Công Tử khiêu chiến, Dịch Kiếm đại sư phụ Thải Lâm lại là quỷ dị lâm vào một loại yên tĩnh trạng thái.

Đối với Thuần Dương tin tức, thế nhưng không có có bất kỳ hồi phục.

Tựa hồ là người sợ hãi bình thường, không để ý tới không hỏi.

Loại tình hình này, nhường bình thường người giang hồ không thể nghi ngờ kinh ngạc không thôi. Trong mắt bọn họ, Đạo Công Tử Nhạc Duyên chẳng lẽ lại đã là vô địch thiên hạ sao?

…

Hoa Sơn.

Thuần Dương phái.

Thái Cực quảng trường.

Đạo Công Tử Nhạc Duyên một thân xanh trắng đạo bào đứng ở quảng trường ở giữa, yên tĩnh nhìn xem phía trước Lưỡng Nghi cửa.

Nhìn trước mắt kiến trúc, Nhạc Duyên không phải không thừa nhận Lỗ Diệu Tử quả thật là đệ nhất thiên hạ toàn tài, đối phương kiến tạo thuật có thể có thể nói nghệ thuật. Không nói này Dương công bảo tàng thoáng cái hãm hại tiến vào bao nhiêu người, liền lấy trước mắt hắn

phụ trách Thái Cực quảng trường cùng Lưỡng Nghi cửa, cũng đủ để kinh ngạc vô số người.

“Lỗ lão!”

“Không bằng cũng tới ta Thuần Dương, như thế nào?”

Tầm mắt lạnh nhạt, Nhạc Duyên một thân tiên khí, liền phảng phất giống như lúc trước xuống núi Sư Phi Huyên, cùng đối phương bất đồng chính là, trước mắt Nhạc Duyên nhìn qua đã có một loại kỳ quỷ cách ly cảm giác, tựa hồ muốn phi thăng mà đi. Ánh mắt lưu chuyển, trong miệng mà nói nhưng lại đối với đứng ở bên cạnh Lỗ Diệu Tử nói ra.

“Ha ha!”

“Nhạc tiểu tử, ngươi là muốn cho lão phu lưu lại thay ngươi quản lý này Thuần Dương a? Ngươi có đồ đệ! Này cũng không cần lão phu tới!”

Lỗ Diệu Tử nghe vậy không khỏi nở nụ cười, xám trắng tóc đón gió tung bay ở bên trong, Lỗ Diệu Tử vỗ vỗ tay áo, run lên ra tay cổ tay mới lên tiếng: “Hăng quá hoá dở, ngươi Thuần Dương cần phải chú ý điểm này! Biết không? Lão phu gần nhất nhìn xem Thuần Dương, tựu thật giống nhìn thấy Từ Hàng Tĩnh Trai!”

“…”

Nghe vậy, Nhạc Duyên lông mày không khỏi nhíu một cái, trầm ngâm một hồi lâu, lúc này mới gật đầu nhẹ cười nói: “Hàaa…! Cho nên Trinh Trinh sẽ không đứng ở

Thuần Dương, tại cuối cùng chỉ sợ chỉ có thể làm cho Viên Thiên Cương cùng Tử Lăng tới phụ trách.”

Nghe đến đó, Lỗ Diệu Tử thật cũng không như thế nào ngoài dự tính.

Đối phương nhường Vệ Trinh Trinh đi theo chính mình tất cả cái gì cũng học, mỗi ngày cũng làm cho người ta tiểu cô nương đáng thương, hắn liền biết rằng Nhạc Duyên đã có kia tính toán của hắn. Về phần là cái gì tính toán, hắn thật cũng không muốn đi hỏi đến.

“Ta đã nói rồi!”

“Nhạc tiểu tử ngươi nhường lão phu ngẩn ngơ nơi này, là đánh tính toán nhường lão phu thay ngươi chỉ dạy đồ tử đồ tôn a?”

Lỗ Diệu Tử không khỏi cười, trên mặt tràn đầy ta biết rõ tâm tư của ngươi biểu lộ, rất có một loại Lão Ngoan Đồng hương vị, nói ra: “Giáo ta cho Song Long còn có Vệ Trinh Trinh cùng Bạch Thanh Nhi cũng đã đầy đủ rồi, nếu thật sự là như thế, này còn không bằng lão phu mình cũng đi sáng tạo một môn phái, lấy truyền chính mình sở học!”

Tại nguyên bản trong chuyện xưa, Lỗ Diệu Tử dạy bảo những vật kia, nói toạc ra thật đúng là không thể nói là thật chính truyền thừa. Này chẳng qua là hắn mình đã kiên trì không được thời gian quá dài bố trí, dù sao Thiên Ma chân khí tính ăn mòn hao phí hắn không ít bổn nguyên, nghiêm trọng ảnh hưởng đến khỏe mạnh.

“Cũng là một không sai ý nghĩ!”

Lỗ Diệu Tử mà nói nhường Nhạc Duyên không khỏi nhãn tình sáng lên, đồng ý nói: “Lỗ lão một thân sở học liền như vậy thất truyền, không có chân chính kế thừa y bát người, cũng quá mức đáng tiếc! Ta lại cảm thấy Lỗ lão ngược lại là có thể đi thành lập một môn phái, có cái gì trợ giúp mà nói ta Thuần Dương có thể hỗ trợ! Lỗ lão đại tài, không thể nhỏ dùng, làm vì thiên hạ người sở học.”

Nhạc Duyên mà nói tựa hồ là đưa tới Lỗ Diệu Tử nào đó hứng thú, Đạo Công Tử nói không sai. Hắn xác thực nói là không có chân chính y bát truyền nhân. Chỉ là Đạo Công Tử theo lời quy mô, tựa hồ giống như có chút đã lớn một ít.

Nghĩ tới đây, Lỗ Diệu Tử không khỏi hỏi: “Nhạc tiểu tử có đề nghị này, ngươi cảm thấy lão phu nên thành lập một cá môn phái nào?” Trong mắt mang cười, Lỗ Diệu Tử cũng không phải phi thường ở ý, câu này câu hỏi càng nhiều là vẫn là vui đùa ngữ điệu.

“Ngô!”

Mặt đối với vấn đề này, Nhạc Duyên nhưng lại sắc mặt nghiêm túc, trầm ngâm một chút, lúc này mới trả lời: “Đã kêu vạn hoa a! Chủ tu cầm kỳ thư họa, y thuật, cơ quan, kỳ môn độn giáp các loại…. Lỗ lão như lập phái sau, ta ngược lại là có thể nhường người của ta, giống như Trinh Trinh các nàng đến đây Lỗ lão môn phái học tập!”

“…”

Lỗ Diệu Tử nhất thời không tiếng động rồi.

Một hồi lâu.

Lỗ Diệu Tử sắc mặt trở nên nghiêm túc bắt đầu, dời đi chủ đề. Nói ra: “Ngươi lúc này đây xúc động rồi!”

“Tất Huyền nhúng tay!”

“Phó Thải Lâm cũng nhúng tay!”

“Ta Trung Nguyên đang bận còn sống nội đấu, trước mắt chỉ có như vậy!”

Lắc đầu, Nhạc Duyên cũng có chút hậm hực, ngẩng đầu nhìn thoáng qua này xanh thẳm một mảnh. Vạn dặm không mây là bầu trời bao la, nói ra: “Hơn nữa trước mắt, chỉ sợ nhìn tình huống này. Phó Thải Lâm chỉ sợ vẫn là lấy Cao Ly là chủ, hắn là cùng Tất Huyền một người như vậy! Hắn, chỉ sợ sẽ không cùng ta luận kiếm!”

Nghe đến đó, Lỗ Diệu Tử cũng trầm mặc lại.

So với Tất Huyền, Phó Thải Lâm hai Đại Tông Sư mà nói, Trung Nguyên chính đạo đúng là bận việc lấy tranh đấu, Phật môn chi tranh, Phật Đạo chi tranh, trong đó Phật môn càng lớn. Như Trung Nguyên võ lâm có thể đoàn kết nhất trí, nơi nào còn có chuyện của bọn hắn?

Đáng tiếc, đây chỉ là xa muốn.

Giang hồ tựu là giang hồ, nhất là giang hồ còn liên lụy đến triều đình thiên hạ thời điểm, như vậy lại càng phát huyết tinh tàn khốc rồi, sẽ không thuần túy.

"…"

Thật dài hô thở ra một hơi, Lỗ Diệu Tử lúc này mới xoay người, tầm mắt rơi vào Nhạc Duyên trên người, lo lắng nói: "So với cái này tới, lão phu vẫn là lo lắng vấn đề của ngươi!"

"Ngươi biết không?"

"Ngươi bây giờ tình hình cùng lúc trước Thạch Chi Hiên cơ hồ độc nhất vô nhị rồi, chỉ sợ so sánh với tình huống của hắn càng thêm nghiêm trọng!"

"Phật gia chân khí còn có Tà Đế Tinh Nguyên cùng với tà khí chính là đánh sâu vào, đã để ngươi đã từng muốn thiệt thòi một sọt!"

Lỗ Diệu Tử không biết Đạo Công Tử tại tu tập Trường Sinh Quyết trước, còn tu luyện qua những thứ khác cái gì võ công, nhưng là kiến thức rộng rãi chính hắn tại đây đã qua một năm, đã muốn nhìn thấy qua loại tình huống đó rồi.

Đa tình!

Lãnh khốc!

Phong lưu!

Làm cho người ta không biết ai mới là chân chính Đạo Công Tử, hay hoặc là những thứ này hợp lại vừa là hoàn toàn Đạo Công Tử.

“Vấn đề này, cuối cùng sẽ giải quyết đấy!”

“Trước mắt, sự tình còn là từng cái từng cái tới!”

Gặp phải cái này, Nhạc Duyên cũng chỉ có thể tràn đầy bất đắc dĩ. Tà vương Thạch Chi Hiên này đây Tà Đế xá lợi tới trị liệu tự thân tình huống, mà hắn lại là vì Tà Đế xá lợi, còn có Phật môn chân khí xung đột ảnh hưởng, khiến cho tình huống càng phát nặng.

Hiện tại mấu chốt nhất chuyện tình, hay là hắn, Thiên Đao Tống Khuyết, cùng với đồ đệ mình Khấu Trọng cùng một chỗ mưu đồ chuyện kia. Vì thế, hắn đem Thuần Dương - hảo thủ cơ hồ cũng phái đi ra ngoài, Tống phiệt đồng dạng cũng có được động tác.

Hiện tại giết không được Dịch Kiếm đại sư, nhưng là được hấp dẫn cái khác người chú ý lực.

Dù sao Đạo Công Tử trước mắt ảnh hưởng thật sự là quá lớn.

Thời gian phát triển không có gì bất ngờ xảy ra.

Hai tháng sau.

Âm lịch mùng bốn tháng sáu!

Một việc nhường thiên hạ tất cả mọi người kinh ngạc.

Tần vương mang theo đánh chiếm Lạc Dương thắng lợi oai, vi phụ chúc thọ sớm về tới Trường An, sau đó tại Lí Uyên đại thọ giai đoạn trước, sớm vì Lí Uyên sinh nhật đưa một phần thiên đại lễ.

Tần vương tiên phát chế nhân, cùng Huyền Vũ môn đã phát động ra chính biến.

Trong đó song phương cao thủ giao thủ chết không ít, Thái tử Tề Vương một phương dưới sự ứng phó không kịp nhanh chóng tan tác.

Mà Thái tử Lý Kiến Thành, Tề Vương Lý Nguyên Cát bị chém ở Huyền Vũ môn.

Thoáng chốc.

Thiên hạ kinh ngạc.

Chương 225 : Lễ vật

225 chương lễ vật

Kinh ngạc!

Trừ bỏ bình thường dân chúng không biết gì tình huống bên ngoài, những người khác là chấn động vô cùng.

Trong đó, đem đại tộc đem đến Trường An Độc Cô phiệt càng trở tay không kịp. Ai cũng không ngờ rằng, Tần vương phản kích có thể như vậy lớn, thế nhưng một chiêu trí mạng, triệt để thay đổi tự thân xu hướng suy tàn. Tại rất nhiều người trong mắt, lúc này đây cử động, đã để người có chút không biết Tần vương rồi.

Giết huynh!

Phệ đệ!

Trong đó Thái tử Lý Kiến Thành tức thì bị Tần vương một mũi tên giết chết, về phần Tề Vương Lý Nguyên Cát thì là đang cùng đối phương bên người xuất hiện đạo sĩ giao thủ sau bị trọng thương, bị Thiên Sách tướng lĩnh giết chết.

Nguyên lai rất nhiều người cho rằng Phật gia tại đây nhận lấy trọng thương sau, Tần vương làm thất thế. Nhưng mà sự tình phát triển, quả thực ngoài có chút tiểu tâm tư người.

Hắn tìm được rồi trước mắt cái sau vượt cái trước Đạo

môn với tư cách mới chỗ dựa.

Không chỉ có như thế, cứ nghe Tần vương còn cùng Thiếu Soái Quân đã đạt thành hợp tác, thậm chí liền Nam Lĩnh Tống phiệt người cũng có liên lạc.

Làm những thứ này chuẩn bị ở sau từng chút từng chút hiển hiện thời điểm, Tề Vương cùng Thái tử một hệ cận tồn người chỉ có thể sinh sinh thu hồi tâm tư.

Nhưng ở trong chuyện này, vẫn xém tí nữa xuất hiện ngoài ý muốn. Cuối cùng nếu không phải Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người hợp tác, lấy dời hồn cùng sinh tử phù triệt để bãi bình đi một tí thế cục sau, sự tình còn sẽ xuất hiện những thứ khác khúc chiết.

Tuy nhiên quá trình hung hiểm vô cùng, nhưng là tại Thuần Dương, Tống phiệt thế lực dưới sự trợ giúp, nhưng lại sinh sinh phá cục.

Nếu là ở trước, không có gặp bảo khố một trận chiến mà nói, sự tình phát triển tuyệt đối sẽ không thuận lợi như vậy. Dương Công bảo khố một trận chiến không chỉ có đã tiêu hao hết Phật môn cao thủ, cũng tiêu diệt tuyệt đại bộ phận Ma Môn cao thủ, trừ đó ra, bị tổn thất lớn nhất chính là Lý phiệt.

Thái tử Hà Tề Vương chỗ tuyển nhận cao thủ, tại một trận chiến này trong nhận lấy cực tổn thất lớn, khiến cho hai người phòng vệ thế lực yếu đi một mảng lớn.

Mà chính là những thứ này gấp rút liền đây hết thảy.

Nếu không phải là như thế mà nói, nơi đó có dễ dàng như vậy.

Huyền Vũ môn chi biến, bị đả kích nghiêm trọng nhất chính là hiện tại đường hoàng Lí Uyên rồi.

Hắn như thế nào cũng thật không ngờ. Sự tình phát triển sẽ biến thành cái dạng này, con của mình tự giết lẫn nhau, nữ nhi cũng chết trận trên sa trường, trong khoảng thời gian ngắn Lí Uyên triệt để mất đi nọ vậy đạo tinh khí thần, cả người liền như vậy hậm hực xuống tới.

Trước mắt tình huống, hắn nên như thế nào?

Chỉ có thể lựa chọn Tần vương vì Thái tử.

Trong hoàng cung.

Lí Uyên một cá nhân ngơ ngác ngồi ngay ngắn ở ngôi vị hoàng đế trên, từ Tần vương đến đây tham kiến hắn sau, hắn lợi dụng như vậy tư thế giữ vững một canh giờ.

Trong thất thần, Lí Uyên nhớ tới của mình anh em bà con —— Dương Quảng.

Có thể mặc dù là Dương Quảng, lại cũng không có Tần vương làm như thế không hợp thói thường. Phải biết rằng. Đây chính là đang tại người trong thiên hạ trước mặt làm chuyện như vậy tình a.

Lí Uyên cảm thấy chẳng biết lúc nào, hết thảy đều đã thay đổi.

Trước mắt thành Trường An, đã muốn triệt để nắm giữ ở Tần vương trong tay.

…

Tây Vực.

Một tòa không nhỏ thành trấn trong.

Nơi này là mới sinh ra Minh giáo tổng bộ chỗ.

Kỳ thật nói toạc ra, hiện tại Minh giáo tổng bộ là di động, theo Giáo chủ động, mà tổng bộ liền động.

Tại này hỗn loạn Tây Vực, so với Trung Nguyên nhất loạn thời điểm rất quá nhiều, nhưng nơi này chính là tốt nhất truyền giáo nhất nơi tốt.

Một tòa có dị vực phong vị hình tròn kiến trúc bên cạnh.

Có một đám thân mặc bạch y che mặt nam tử vô cùng cung kính thủ vệ lấy, tại đó im ắng cũng không nói bất luận cái gì mà nói. Tất cả mọi người tinh thần đều bị trong phòng truyền đến từng cơn tiếng tiêu hấp dẫn.

Tiếng tiêu trầm thấp nức nở nghẹn ngào.

Có chứa một loại đặc biệt ưu thương.

Với tư cách mới gia nhập Minh giáo không lâu đệ tử, bọn họ nơi nào nghe nói qua động thính âm nhạc, trong khoảng thời gian ngắn chỉ kém điểm cho rằng thổi tiêu người chính là từ cửu thiên mà đến tiên nữ, cho dù là

đối phương mang mạng che mặt. Nhưng là vẫn không thể che dấu bọn họ đối với kia cung kính, kia trình độ thậm chí không sai tại trong núi lão nhân.

Tiếng tiêu từng cơn.

Khi thì nức nở nghẹn ngào, khi thì uyển chuyển, phảng phất giống như khổ tâm trăm đứt.

Cửa sổ.

Thạch Thanh Tuyền một tay cầm ngọc tiêu liền nhẹ như vậy nhẹ đích thổi lấy. Hai mắt mê ly nhìn về phía phương xa, tầm mắt hơi hơi có chút thất thần.

Tại phía sau của nàng, thì là một nôi. Trong đó đang nằm lấy một cái tiểu nữ hài nhi.

Giờ phút này tiểu nữ hài nhi cổ tay trên từng người buộc lên một cái lục lạc, tay trái kim tay phải bạc, chính cười tủm tỉm một bên gặm trên tay lục lạc, gặm đầy tay nước miếng, một bên nghe mẹ của mình tiêu khúc độc tấu. Chỉ tiếc, người quá nhỏ, căn bản liền nghe không hiểu là có ý gì.

Hô ——

Tây Vực gió rất khô ráo.

Thổi vào cửa sổ, hướng nôi phương hướng đánh tới.

Ừ?

Tiếng tiêu ngừng ngăn trở, Thạch Thanh Tuyền cước bộ xoay tròn, thân hình huyễn động, nháy mắt người đã chắn nôi trước mặt trước, không cho này gió thổi trên hài tử chút nào.

Mà tại lúc này.

Bên ngoài đại môn cũng bị mở ra.

Tà vương Thạch Chi Hiên chậm rãi đi đến, lại tới đây, Thạch Chi Hiên đầu tiên là dùng ngón tay trỏ đùa dưới trong trứng nước hài tử, lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía nữ nhi của mình. Vừa mới một ít trận tiếng tiêu, nhường Tà vương thực sự đầy bụng bất đắc dĩ.

Tình một trong chữ, là duy nhất để cho người không thể làm gì, không thể cân nhắc đồ vật.

Cha và con gái lưỡng nhìn nhau một hồi lâu.

Thạch Chi Hiên này vừa thu hồi ánh mắt, tầm mắt ngừng tại cháu gái của mình trên người, nói ra: “Đại sự!”

“Ừ?”

Lông mày nhẹ chau lại, có thể làm cho trước mặt người như vậy kể ra, hiển nhiên sự tình tuyệt đối không đơn giản, Thạch Thanh Tuyền tầm mắt cũng đã rơi vào nữ nhi trên người, ngoài miệng nhưng lại nghi hoặc lên tiếng.

“Lý Thế Dân tại Trường An Huyền Vũ môn phát động biến cố, giết Thái tử Lý Kiến Thành cùng Tề Vương Lý

Nguyên Cát, đồng thời bức bách Lí Uyên thoái vị!”

Thạch Chi Hiên thanh âm rất bình thản, nhưng là nói ra được đồ đạc thật là nhường Thạch Thanh Tuyền mạnh mẽ ngẩng đầu lên, rất là kinh ngạc.

“Trước mắt Lý Đường hoàng đế là Tần vương Lý Thế Dân!”

“Không chỉ có như thế, Tống phiệt còn có Thiếu Soái Quân, thậm chí Đạo gia cũng đứng ở Lý Thế Dân bên này, đồng thời Giang Hoài Quân cũng quăng rồi, trước mắt thiên hạ triệt để nhất thống sắp tới!”

Ngẩng đầu, Thạch Chi Hiên trước mặt sắc rất là nghiêm túc.

“Đây là!”

Nghe vậy, Thạch Thanh Tuyền đồng tử không khỏi có chút co rụt lại, không khỏi lên tiếng kinh hô: “Này, Lý Thế Dân không nên có thể như vậy làm!” Tại hai người phụ nữ trong mắt, Tần vương nguyên bản cùng Dương Quảng cực kỳ giống nhau, hai người đều tốt tên.

Cho nên giết huynh giết đệ, chỉ sợ rất khó làm ra.

“Tần vương có vấn đề!”

Thạch Chi Hiên nhận lấy nữ nhi của mình mà nói đầu, nói ra.

Một nghe đến đó, Thạch Thanh Tuyền trong đầu liền vội

nhanh chóng hồi tưởng lại ban đầu ở Ba Thục chuyện đã xảy ra tới, một hồi lâu, tựa hồ là nghĩ tới điều gì. Thạch Thanh Tuyền sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, hồi lâu, vừa nỉ non lên tiếng nói: “Ba Thục!”

Tại đó, Tần vương bị Đạo Công Tử bắt qua.

Lúc ấy bởi vì những chuyện khác, tinh lực của nàng toàn bộ đặt ở Đạo Công Tử trên người, do mười ba côn tăng mang đi, căn bản không kịp chú ý.

Chẳng lẽ lại…

Thạch Thanh Tuyền không khỏi hít vào một hơi.

“Tần vương là Tần vương!”

“Nhưng Lý Thế Dân đã không phải là Lý Thế Dân!”

Phát giác được nữ nhi tầm mắt biến hóa, Thạch Chi Hiên bổ sung nói ra. Nữ nhi của mình có thể thay xoay người phần, như vậy người khác đồng dạng có thể tới.

Tuy nói không rõ đến tột cùng là dùng những thứ khác thủ đoạn gì, nhưng là Thạch Chi Hiên đã muốn có thể khẳng định này Lý Thế Dân ra biến hóa. Thật giống như một cá nhân bị đoạt xá bám vào người bình thường.

“Tốt cục!”

“Đạo Công Tử cùng Tống Khuyết hai người tại chưa chạm trước mặt, cũng đã hợp lưu, liền dưới tay nhất bàn thật lớn quân cờ!”

“Phật môn Ma Môn cũng đã trở thành quân cờ! Đây cũng là Đạo môn Hoàng lão thuật sao?”

Thạch Chi Hiên đôi mắt ẩn ẩn tỏa sáng, vỗ tay tán thưởng chiêu thức ấy ảo diệu, phải biết rằng trước mắt mặc dù là Lý phiệt nội bộ có người nhìn ra không ổn, nhưng là người ta không dám nói, này là tuyệt đối cường lực áp bách, làm cho người ta không phải không thừa nhận sự phát hiện này thực.

Phải biết rằng Đạo môn lúc cần thiết giết người, cũng sẽ không như Phật môn bình thường mè nheo.

Thiên hạ này mặc dù là có trong lòng người hiểu rõ. Nhưng là những lời kia lại cũng sẽ không có người dám nói ra, càng là cao tầng càng là sợ hãi, nói ra sau có đôi khi mất đi chỉ sợ không phải là của mình tánh mạng, mà là toàn cả gia tộc chôn cùng.

Vì vậy sự tình cho dù có nói ra. Cũng không còn người tin tưởng, xác thực nói không ai dám tin tưởng.

Trước mắt cái này ‘Tần vương ” đồng dạng không đơn giản.

Có thể nói tại này thỏa đáng thời điểm, mang theo tuyệt vời đại thế áp bách mà đến.

Huyền Vũ môn biến cố. Là Đạo Công Tử, Tống phiệt còn có này Tần vương tiến hành rút củi dưới đáy nồi chi tác, bởi vì như vậy bất kể như thế nào, bọn họ đều là thắng lợi rồi.

“Ta Thạch Chi Hiên dám khẳng định. Lý phiệt chuyện tình tuyệt đối sẽ không cứ như vậy chấm dứt, Lý phiệt trong đó tuyệt đối còn muốn chết trên không ít người, hơn nữa còn là hoàng tộc!” Nói đến đây, Thạch Chi Hiên mạnh mẽ quay đầu, tầm mắt hướng về Thạch Thanh Tuyền phương hướng, thấy nữ nhi của mình sắc mặt tái nhợt, muốn nói cái gì nhưng không có há miệng.

Có một câu Thạch Chi Hiên cũng không nói gì, đó chính là Phật môn đem có đại nạn!

Đồng dạng, Ma Môn chỉ sợ cũng không có dễ chịu.

Bất quá cũng tốt, lần này thế cục hỗn loạn, cũng đúng lúc hắn Thạch Chi Hiên tiến hành động tác. Trước mắt Trường An Vô Lậu tự tự nhiên đã không có dùng, một phen trong suy tư, Thạch Chi Hiên cảm giác mình nên tại Trường An lại tìm một chỗ mới tự, lấy làm Minh giáo điểm tụ họp.

Này mới tự nên gọi tên gì đâu này?

Ngô…

Đã kêu Đại Quang Minh Tự a!

So với, Phật môn bất kể thế nào nói, nhưng cũng là dễ dàng nhất tụ một đám tôn giáo, cho dù có Phật môn có đại nạn, lại cũng không có như vậy bị diệt. Mặt khác sở dĩ dùng chùa miếu, nhưng lại hai người phụ nữ cũng cùng Phật môn có liên hệ.

Tựu tại Huyền Vũ môn biến cố tin tức, truyền lại trong thiên hạ hữu tâm nhân trong tai thời điểm, tại phía xa Hoa Sơn Thuần Dương, giờ này khắc này nhưng lại mặt khác một bộ tràng cảnh.

Thái Cực quảng trường.

Tại Tần vương chính thức bước trên ngôi vị hoàng đế sau, tại yên lặng thanh trừ đối lập thời điểm, ván cờ rốt cục hoàn thành, sắp hí khúc Liên Hoa Lạc thu quan.

Giang Hoài Quân tình huống cũng không nghĩ là, phải biết rằng Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người tại Thiếu Soái Quân thời điểm đã bái tụ lý càn khôn Đỗ Phục Uy làm nghĩa phụ, tại Từ Tử Lăng chiếu cố sống sót, hơn nữa Tống phiệt cử động, không thể nghi ngờ nhường Đỗ Phục Uy có lựa chọn.

Nếu không mà nói, chờ đợi Giang Hoài Quân chung quy là giáp công.

Tại trên quảng trường, Nhạc Duyên gặp được đệ tử của mình Từ Tử Lăng, hắn mang đến Khấu Trọng tin cùng lễ vật.

Trên thư nói rất đúng tại qua một thời gian ngắn, Khấu Trọng đem cúng tế đất trời.

Mà lễ vật ——

Toàn thân huyệt đạo bị cấm, bộ dáng xinh đẹp nữ nhân liền như vậy thẳng tắp đứng ở nơi đó, hết sức phẫn nộ căm tức Nhạc Duyên.

“…”

Nhìn qua bị đương thành tù binh đưa về tới Phó Thải Lâm đại đệ tử Phó Quân Sước, Nhạc Duyên lại quay đầu lại nhìn thoáng qua hóa thân Lý Thuần Phong Từ Tử Lăng, nhất thời im lặng.

Chương 226 : Mờ ảo

226 chương mờ ảo

Lần đầu tiên gặp mặt.

Là như thế này.

Lần thứ hai gặp mặt, vẫn là như vậy.

Nhìn qua Phó Quân Sước, Nhạc Duyên thần sắc rất là ngoài dự tính, thật lâu, mới mở miệng cười nói: “Đã lâu không gặp, kiếm thị của ta —— phó cô nương!”

“Hừ!”

Phó Quân Sước nghe vậy không khỏi giật góc miệng dưới, nghiêng đầu sang chỗ khác, tỏ vẻ của mình chẳng thèm ngó tới.

Nhưng trong lòng thì đều là buồn bực, chính mình không giải thích được lại lần nữa đã trở thành đối phương tù binh, hơn nữa lúc này đây còn không phải cùng đối phương trực tiếp động thủ, là bị quân đội một vây, cung tiễn đồng dạng, Phó Quân Sước rất gọn gàng linh hoạt bị đối phương nắm bắt rồi.

Ngược lại trước đó, nàng ngược lại đem muội muội của mình đưa đi ra ngoài.

Ban đầu ở Trường An bởi vì Thiên Đao Tống Khuyết nguyên nhân, hơn nữa mặt sau Đạo Công Tử này

truyền tới giang hồ khiêu chiến, sư phụ của mình cuối cùng không có đáp ứng tới. Kết quả như vậy, mặc dù ở giang hồ danh vọng trên đối với Phó Thải Lâm có đả kích thật lớn.

Nhưng là trên thực tế nhưng lại không được như thế.

Vì Cao Ly, Phó Thải Lâm tất phải nhịn xuống đi, thậm chí phòng ngừa ngoài ý muốn, Phó Thải Lâm sớm về tới Cao Ly, đem hai tên đồ đệ của mình lưu tại Trường An.

Chỉ là tất cả mọi người không ngờ rằng sự tình sẽ như vậy phát triển, Tần vương đã phát động ra Huyền Vũ môn biến cố, cưỡng chế đoạt được ngôi vị hoàng đế.

Cho dù là đã từng đứng ở Phật môn bên kia Đạo môn Đại Tông Sư Ninh Đạo Kỳ lúc này đây biểu hiện cũng hết sức ngoài dự tính, tựa hồ có một loại yên tĩnh đứng ở bên cạnh như vậy nhìn xem cảm giác. Hiển nhiên, Đạo môn Đại Tông Sư dưới loại tình huống này, cái dạng gì lựa chọn tất nhiên là không cần phải nói rõ.

“Hàaa…!”

Nhìn xem Phó Quân Sước này phát tiểu tính tình thần sắc, Nhạc Duyên vui vẻ.

Phất phất tay, ý bảo Từ Tử Lăng giải khai đối phương huyệt đạo sau, Nhạc Duyên rồi mới lên tiếng: “Ngươi đã sư phụ không muốn tới ta Hoa Sơn Luận Kiếm, như vậy phó cô nương ngươi liền thay thế sư phụ của ngươi tại núi vây quanh Thuần Dương ngẩn ngơ một thời gian ngắn a!”

“…”

Đối với cái này. Phó Quân Sước đảo cũng không nói gì thêm, Thuần Dương nơi này tuy nhiên biến hóa khá lớn, nhưng thì rất nhiều địa phương vẫn là nàng hết sức quen thuộc, tại một người tuổi còn trẻ nữ đạo sĩ dưới sự dẫn dắt, Phó Quân Sước đi theo ly khai.

Nhất thời.

Trên quảng trường lại lần nữa chỉ còn lại có Nhạc Duyên cùng Từ Tử Lăng thầy trò hai người.

“Sư phụ!”

Từ Tử Lăng tựa hồ nhớ ra cái gì đó. Có chút không có ý tứ, thần sắc hơi hơi có chút xấu hổ. Hướng chung quanh nhìn lướt qua sau, này mới mở miệng nói ra: “Ta tại lấy thân phận chân thật trở về Hoa Sơn thời điểm, gặp một cá nhân.”

“Ai?”

Nhìn xem đồ đệ của mình cái này thần sắc, Nhạc Duyên bất ngờ nổi lên hứng thú.

“Đan Oản Tinh…”

Từ Tử Lăng mà nói không có nói xong, Nhạc Duyên chính là lông mày không khỏi nhướng lên. Trong đầu nhớ tới cái này yêu ồn ào mỹ thiếu nữ, chỉ là không chờ Nhạc Duyên lên tiếng, rồi lại nghe được Từ Tử Lăng lại

lần nữa bổ sung một câu: ” mẫu thân… Đơn Mỹ Tiên!”

“A?”

Nhạc Duyên kinh ngạc rồi, nữ nhân này… Âm Hậu nữ nhi, gặp phải Từ Tử Lăng hiển nhiên là có những chuyện khác, lông mày giương lên. Hỏi: “Nàng muốn làm gì?”

“Đan phu nhân muốn muốn Đan Oản Tinh trên Hoa Sơn…”

Từ Tử Lăng ngữ khí có chút xấu hổ, lên tiếng nói: “Làm ta cùng Trọng thiếu tiểu sư muội!”

“…”

Nghe đến đó, Nhạc Duyên không khỏi bật cười ra. Đơn Mỹ Tiên đánh cái gì chủ ý vừa xem hiểu ngay, bất quá đối với này Nhạc Duyên đảo là không nói gì thêm, mà là đem sự tình trực tiếp ném cho Từ Tử Lăng, nói: “Vấn đề này ngươi tự mình giải quyết!”

Đối với Nhạc Duyên mà nói, nhiều thêm một nữ đồ đệ cũng không có gì.

Hắn hiện tại đã có một đống lớn đồ tử đồ tôn mà nói.

“Sư phụ!”

Lắc đầu cười khổ. Từ Tử Lăng nghĩ tới này Đan Oản Tinh cái kia cổ mềm mại sức lực cộng thêm dính người cử động, không thể nghi ngờ hắn cũng có chút đau đầu.

Bất quá trước mắt với hắn mà nói, còn có những chuyện khác cần làm, đưa Phó Quân Sước trở về Hoa Sơn, cuối cùng là song phương bất kể như thế nào, coi như là có một đoạn tình nghĩa, phải biết rằng hắn cùng với Khấu Trọng hai người cũng theo Phó Quân Sước chỗ đó đã học được không ít đồ vật.

“Ta còn muốn thỉnh Trinh Trinh tỷ đi một chuyến!”

Nghĩ nghĩ, Từ Tử Lăng hay là nói ra tính toán của mình.

“Đáng tiếc không thể một chiều tà dẹp yên!”

Nghe vậy, Nhạc Duyên cũng không khỏi thở dài, nói ra: “Thiên Đao mặt mũi không thể không cho. Ta đến lúc đó cho Trinh Trinh năn nỉ một chút huống, nàng trong khoảng thời gian này tiến bộ rất lớn, vậy là đủ rồi!”

Nói đến đây, Nhạc Duyên sắc mặt biến cực kỳ là nghiêm túc nghiêm túc lên, mở miệng nói ra: “Ta có một việc cần ngươi cùng Khấu Trọng đi làm!”

Nghe sư phụ cái này ngữ khí. Từ Tử Lăng trước mặt sắc cũng đồng dạng nghiêm túc bắt đầu, hắn còn là lần đầu tiên nhìn thấy sư phụ mình thật tình như thế bộ dáng.

“Giúp ta tìm một cá nhân, ta cảm thấy nàng đang trốn ta!”

Nói đến đây, Nhạc Duyên động tác đã có biến hóa, môi khẽ nhúc nhích, vừa dùng là rõ ràng là truyền âm nhập mật. Về phần nguyên do, Nhạc Duyên vừa sẽ không

thừa nhận là mình ban đầu ở cái loại này lãnh khốc trạng thái dưới có chút ít tính sai.

Thật lâu.

“…”

Từ Tử Lăng trợn mắt há mồm, sắc mặt lộ ra vẻ cực kỳ quái dị. Trong đầu thì là chút bất tri bất giác lại lần nữa cất đi này ngày chỗ đã thấy Sư tiên tử quái dị tràng cảnh, phía trước một ít chỗ không rõ hắn rốt cục vào lúc này hiểu rõ.

“Tử Lăng, ngươi đây là cái gì biểu lộ?”

Đồ đệ tầm mắt còn có thần sắc, nhường Nhạc Duyên lông mày không khỏi nhíu một cái, ngữ khí lạnh lùng mà hỏi.

“A!”

“Không có gì!”

“Đúng rồi sư phụ, này tiểu sư đệ hoặc là tiểu sư muội có cái gì đặc điểm?”

Phát giác được sư phụ ngữ khí có sở biến hóa, Từ Tử Lăng vội vàng dời đi chủ đề, tuần hỏi. Bất quá tại đáy lòng của hắn, hiển nhiên chuyện này sẽ không đơn giản như vậy, sư phụ cùng Sư Phi Huyên hai người chuyện giữa quá mức phức tạp chút ít.

“Không biết!”

Đối mặt Từ Tử Lăng hỏi thăm, Nhạc Duyên cũng không khỏi thở dài một hơi, tay phải không khỏi nhéo nhéo mi tâm, nói ra: “Vàng bạc lục lạc tại nàng chỗ đó!”

Nhất thời, Từ Tử Lăng minh bạch.

“Ngươi đi đi!”

“Chuyện này chú ý là tốt rồi, nếu là tìm được rồi… Mang về Thuần Dương!”

Phất phất tay, ý bảo sự tình có thể tiến hành rồi, Nhạc Duyên lúc này mới xoay người hướng gian phòng của mình mà đi: “Ta kế tiếp cần sáng tác đạo tạng rồi! Phái ta nội tình quá nhỏ bé, tại cúng tế đất trời sau, phải hiểu được có chuẩn bị!”

Đang nhìn mình sư phụ bóng lưng rời đi, Từ Tử Lăng này liền xoay người hướng tỷ tỷ của mình Vệ Trinh Trinh nơi đó đi tới.

Mấy tháng sau.

Tần vương đăng cơ vì hoàng, tại đại thanh tẩy sau, tại Thái Sơn cúng tế đất trời.

Phụ trách tế thiên sự tình người chính là Thuần Dương Viên Thiên Cương, mà này Lý Thuần Phong thì là không biết tung tích. Không biết đi nơi nào.

Thái Sơn cúng tế đất trời ở bên trong, hoàng đế bái lão tử Lý Nhĩ làm tiên tổ, lập đạo giáo vi quốc giáo, mà trong

đó Đạo gia môn phái Thuần Dương địa vị cực kỳ tôn sùng. Cùng lúc đó, nhằm vào Phật môn hành động cũng bắt đầu rồi.

Tĩnh Niệm thiện viện phân liệt.

Một bộ phận tăng nhân xuôi nam. phản bội chạy đi hòa thượng sáng lập mới tự, tên là Thiếu Lâm.

Đỉnh Đế Đạp.

Từ Hàng Tĩnh Trai ngọn núi chính, giờ này khắc này nhưng lại nhận lấy trọng thương.

Quân đội binh lính, giang hồ cao thủ, còn có đạo sĩ cùng nhau bước lên ngọn sơn phong này.

Mịt mờ trong mưa phùn.

Một thân hồng nhạt lớn quần áo Vệ Trinh Trinh đi tuốt ở đàng trước, trong tay sinh tử phù không ngừng kích xạ mà ra. Đến đây ngăn cản ni cô còn có tục gia đệ tử đều trúng chiêu. Vệ Trinh Trinh ra tay chiêu thức tiêu sái, phảng phất giống như vũ đạo, có thể nói Đệ nhất cao nhân.

“Trinh Trinh tỷ!”

“Đều nói chia tay ba ngày phải lau mắt mà nhìn, thật không ngờ vừa bất quá vài năm, Trinh Trinh tỷ đã có lấy cao nhân phong phạm, tông sư khí độ rồi!”

Đi ở bên cạnh chính là hóa thân Lý Thuần Phong Từ Tử

Lăng. Đối với mình chị kết nghĩa này gọn gàng linh hoạt động tác, Từ Tử Lăng không thể không cảm thán.

“Phải không?”

Trên tay động tác dừng lại, Vệ Trinh Trinh quay đầu, trên mặt đều là vui sướng, vui mừng mà nói: “Ta lúc đầu nhưng mà ăn thiệt nhiều khổ, vừa luyện ra được!”

“Ách!”

“Trinh Trinh tỷ, ngươi vẫn là phụng phịu mới có cao thủ khí độ!”

Từ Tử Lăng nhìn xem phía trước mặt này cười vô cùng ôn nhu Vệ Trinh Trinh. Khóe miệng co quắp rút, rồi mới lên tiếng: “Trinh Trinh tỷ, ngươi cười cao thủ khí độ lại không có!”

“…”

Vệ Trinh Trinh nghe vậy nhất thời buồn bực, bất quá cũng may Vệ Trinh Trinh đối với cái này cũng không thèm để ý, ngược lại là tầm mắt hướng về Từ Tử Lăng này mang đến một đám quân trên thân người, hỏi: “Những thứ này Thiên Sách tướng sĩ sao?” Trong đoạn thời gian này, có nhiều thứ Vệ Trinh Trinh cũng biết.

Giúp hai cái đệ đệ chiếu cố, Vệ Trinh Trinh tự nhiên là đương nhiên.

“Đúng vậy!”

Gật gật đầu, đối với thân phận của những người này, Từ Tử Lăng tự nhiên không cần lo lắng. Những ngững người này mới hấp thu thân vệ, trong đó võ lâm cao thủ phần đông, lấy Đạo gia cùng Tống phiệt cao thủ vị quá mức.

Nói chuyện ở bên trong, người rất nhanh liền đi tới đỉnh núi.

Tại phía trước cách đó không xa, nhất danh mỹ mạo đến cực điểm đầu bóng lưỡng ni cô gõ mõ âm thanh. Một thân khí độ càng lộ vẻ, là vì tông sư. Bất quá, càng thêm hấp dẫn người hay là đối với phương một thân này tiên khí, liền giống như lúc trước Sư Phi Huyên đồng dạng.

Không!

Xác thực nói muốn càng thêm dầy trên một bậc.

Này ni cô là ai?

Mặc dù không có gặp qua, nhưng là Vệ Trinh Trinh cùng Từ Tử Lăng cũng nhận ra người này thân phận.

Từ Hàng Tĩnh Trai trai chủ —— Phạm Thanh Tuệ.

Cước bộ dừng lại, tứ tán quân đội lập tức đem phía trên này tất cả mọi người dùng tên nỏ ngắm ở, trong đó cao thủ cũng đã có từng người chuẩn bị.

“Các ngươi rốt cuộc đã tới!”

Mõ âm thanh ngừng ngăn trở, Phạm Thanh Tuệ này

không linh tiếng nói quanh quẩn tại đỉnh núi.

Từ Tứ đại thánh tăng lần lượt tọa hóa, Phạm Thanh Tuệ cũng đã dự liệu được tình huống như vậy. Nhất là tại Tần vương phát động Huyền Vũ môn biến cố sau, nàng đã có trực giác, kế tiếp đối phó người sẽ là Từ Hàng Tĩnh Trai rồi.

“Hàaa…!”

Một tiếng cười khẽ, Vệ Trinh Trinh xuất thủ.

Thon thon tay ngọc một tấm nắm chặt, một khối hàn băng mảnh nhỏ xuất hiện ở lòng bàn tay, sau đó cong ngón búng ra, liền lập tức bắn về phía Phạm Thanh Tuệ. Đối mặt này bất ngờ công kích, Phạm Thanh Tuệ không có có bất kỳ tránh lui, mặc cho hàn băng nhập thể.

Lập tức ——

Một cổ kỳ quỷ tê dại ngứa truyền đến.

Mà cũng ngay lúc đó, bên cạnh nhất danh tuổi trẻ ni cô xuất thủ, một chưởng thẳng kích Vệ Trinh Trinh.

Phanh!

Không tránh không né, Vệ Trinh Trinh xoay người tiếp đối phương một chưởng, lập tức tay phải nắm chặt, gắt gao bắt lấy trong tay đối phương, thoáng chốc Bắc Minh Thần Công vận chuyển, này ni cô trong cơ thể Phật gia chân khí tại thời gian cực ngắn trong một tiết lộ mà trống không.

Buông tay.

Pằng một tiếng, ni cô xụi lơ trên mặt đất, tóe lên đầy người nước bùn, dùng một loại cực đoan ánh mắt sợ hãi nhìn qua Vệ Trinh Trinh.

“Nắm bắt!”

Tay trắng nõn nà vung lên, binh lính tiến lên, trong chớp mắt người toàn bộ bị mang đi không còn.

Đương nhiên, tại sinh tử phù nhập thể sau, Từ Tử Lăng thì là ở bên cạnh ê người tạm thời tính áp chế xuống tới.

“Xử lý như thế nào?”

Tại Từ Hàng Tĩnh Trai ni cô cũng bị khống chế sau, Vệ Trinh Trinh hỏi.

“Phạm Thanh Tuệ…”

“Tự nhiên là cấp cho Trọng thiếu nhạc phụ tương lai mặt mũi, giao cho Thiên Đao rồi!”

“Về phần những người khác… Cưỡng chế hoàn tục, lập gia đình! Như gian ngoan mất linh… Trọng thiếu sẽ giải quyết!”

“Trinh Trinh tỷ, làm sao ngươi nhìn?”

Từ Tử Lăng cho tới bây giờ tựu cũng không quá mức tâm ngoan thủ lạt, những nữ nhân này lập gia đình liền

không sai biệt lắm.

“Tử Lăng, lưu cho ta một bộ phận người!”

“Còn có đi theo đã đến Thuần Dương nữ đệ tử cũng ở tại chỗ này!”

Vệ Trinh Trinh gật gật đầu, như vậy phương thức xử lý cũng còn không có trở ngại, nói ra: “Công tử nói qua, vì phòng ngừa Từ Hàng Tĩnh Trai tro tàn lại cháy, nơi này phải có người tọa trấn!”

Nghe đến đó, Từ Tử Lăng minh bạch, trước mặt Trinh Trinh tỷ chính là này tọa trấn người.

Chậm rãi xoay người, Vệ Trinh Trinh tầm mắt đã rơi vào này cách đó không xa trên thạch bích chỗ trước mắt chữ —— đỉnh Đế Đạp!

Một hồi lâu.

Vệ Trinh Trinh mới mở miệng nói ra: “Từ hôm nay trở đi, nơi này đem đổi tên Phiêu Miểu Phong!”

Mờ ảo tồn tại, Đế Đạp không còn.

Như có một ngày mờ ảo không ở sao, như vậy…

Tầm mắt thâm trầm, Vệ Trinh Trinh tầm mắt tựa hồ phiêu hướng Hoa Sơn phương hướng.

Đỉnh Đế Đạp, phía tây vài mười km bên ngoài.

Trốn ra khỏi Tần Xuyên cùng một nhóm Từ Hàng Tĩnh Trai môn nhân, giờ phút này thương tâm nhìn qua đỉnh Đế Đạp phương hướng, lệ rơi đầy mặt.

Chương 227 : Đệ nhất thiên hạ

227 chương đệ nhất thiên hạ (Đại Đường thiên kết thúc)

Tần vương đăng cơ.

Mặc dù không có giống trống khua chiêng diệt phật, nhưng là bên trong bên ngoài đều ở nhằm vào Phật môn nhưng lại không ra chuyện tình thực.

Bình thường chùa miếu vẫn còn đơn giản, chẳng qua là rất nhiều tăng nhân bị ép hoàn tục, còn có quy định không phải là bất luận kẻ nào đều có thể đủ quy y, quy y cần quan phủ biết được. Với tư cách là một điểm, Khấu Trọng làm như thế cũng là không có cách nào.

Trung Nguyên đại địa lâm vào chiến loạn thời gian không ngắn, hơn nữa lúc trước Dương Quảng ba chinh Cao Ly chết rồi không ít người, trước mắt cả nước trên dưới nhân khẩu kịch giảm.

Trước mắt tình huống, Khấu Trọng không cách nào tạm thời hướng môn phiệt thế gia động thủ, nhưng là đối với Phật môn lại là không có chút nào cố kỵ.

Chùa miếu ở bên trong, có bao nhiêu hòa thượng ni cô là vì chiến loạn trốn tránh quy y hay sao?

So với, Đạo môn thì là không có như vậy.

Bởi vì Đạo môn một khi như vậy thò tay, làm không tốt lại là cuối thời nhà Hán lúc trước tình cảnh.

Phật môn trong môn phái, Từ Hàng Tĩnh Trai cùng Tĩnh Niệm thiện viện chính là chủ yếu nhất đả kích đối tượng, đỉnh Đế Đạp bị phá, một ngọn núi ni cô bị bắt tuyệt đại bộ phận, có một phần nhỏ người đào thoát, nhưng là Khấu Trọng vẫn không có quên đuổi bắt.

Thậm chí, vì thế hắn chị kết nghĩa Vệ Trinh Trinh cũng xuất thủ. Chuyên môn lấy nhằm vào Từ Hàng Tĩnh Trai.

So với nữ nhân tới, nam nhân tình huống sẽ dễ đối phó hơn nhiều.

Không chờ bên này người động thủ, Tĩnh Niệm thiện viện đã muốn xuất hiện phân liệt, một bộ phận người chết khiêng không lùi, trừ bỏ thoát đi hòa thượng, liền bị cao thủ tiêu diệt, mà đổi thành bên ngoài một bộ phận hòa thượng thì là xuôi nam, sáng lập một cái tên là Thiếu Lâm Tự nhỏ chùa miếu.

Không đốt hương, không truyền giáo.

Giáo lí thật lớn tiến hành rồi sửa chữa. Hơn nữa trong nhóm người này có lúc trước cứu Tần vương mười ba đại côn tăng, khiến cho Khấu Trọng chỉ có thể đè xuống tâm tư, tạm thời không để ý tới sẽ. Dù sao, trở thành hoàng đế miệng vàng lời ngọc, cho dù là lúc trước diễn trò lời nói. Cũng không thể tùy ý sửa đổi.

Nhất là làm đối phương còn không có nháo sự, càng

kẹp lấy cái đuôi làm hòa thượng thời điểm.

Cho nên chuyện như vậy, chỉ có thể tạm thời đè xuống. Hơn nữa trước mắt đối với Khấu Trọng mà nói, là tối trọng yếu nhất vẫn là Đột Quyết vấn đề. Mặt khác chính là Khấu Trọng đối với thương nhân thái độ rồi, cho tới nay cũng không tính rất tốt. Nhất là đã từng phản bội qua Tà vương đầu nhập vào tại Đạo Công Tử môn hạ Ma Môn Thiên Liên Tông, càng phải như vậy. Cho tới nay, Khấu Trọng đều có được phòng bị cùng cảnh giác.

Trong thiên hạ chuyện đã xảy ra, oanh truyền thiên hạ.

Thế cục cùng sự tình biến hóa, khiến cho vô số người trợn mắt há hốc mồm.

Độc Cô phiệt tại chuyện lần này ở bên trong, nơm nớp lo sợ. Cực kỳ an phận. Tống phiệt thì là rất nhiều nhân mã từ nam Bắc thượng, lấy làm phòng bị.

Tây Vực.

Trung Nguyên chuyện tình một ngày ba biến, tại tân hoàng đế tại Thái Sơn cúng tế đất trời sau làm nhất cử nhất động, đã muốn chứng minh rồi Tà vương Thạch Chi Hiên suy đoán.

Dựng ở nóc nhà.

Hai người phụ nữ đón gió mà đứng, Thạch Thanh Tuyền trong ngực thì là ôm nữ nhi Minh Không.

Tổ tôn ba người liền như vậy ngẩn ngơ tại đó.

“…”

Thạch Thanh Tuyền không nói gì, nhưng là nàng là dạng gì đại khái tâm tình. Thạch Chi Hiên nhưng lại có thể đoán. Làm do người truyền đến bí ẩn tình báo, nghe nói đỉnh Đế Đạp bị phá sau, Thạch Thanh Tuyền liền đem chính mình quan ở trong phòng khoảng chừng hai ngày thời gian.

“Trong khoảng thời gian này có lẽ không có việc gì nhi!”

“Nhưng một khi đến cùng Đột Quyết chiến tranh chấm dứt, như vậy truyền giáo nhất định phải bí ẩn rồi!”

“Minh Không là Giáo chủ!”

“Minh giáo là vì nàng chuẩn bị!”

Ngược lại, Thạch Chi Hiên đảo cảm thấy Đạo Công Tử so với chính mình càng thêm vô tình, đương nhiên tình huống thật là như thế nào, Thạch Thanh Tuyền không nói. Hắn chỉ có thể ở trong nội tâm suy đoán. Bất quá, có một cảm giác, đó chính là cháu gái Minh Không chắc có lẽ không xuất hiện bất kỳ nguy hiểm.

Nguyên do không có hắn, Thạch Thanh Tuyền trên tay có tín vật —— vàng bạc lục lạc.

Có vật này, chính là trong tay lớn nhất lợi thế.

Nhưng là vì vậy lục lạc, nhường Thạch Chi Hiên cũng có chút nói không rõ Đạo Công Tử Nhạc Duyên thái độ rồi.

Nóng gió tập qua.

Tay áo tung bay ở bên trong, Thạch Thanh Tuyền tầm mắt nhìn ra xa đông bắc phương hướng, nơi đó là đỉnh Đế Đạp phương hướng.

Thời gian dần dần chuyển.

Rất nhanh lại một năm nữa đi qua.

Bởi vì vừa mới thống nhất, trên tay lực lượng không có hoàn toàn chỉnh hợp, khiến cho Khấu Trọng tại gặp phải Đột Quyết thời điểm ăn một cái giảm nhiều. Bị làm cho đầy bụi đất. Cuối cùng, thật vất vả về tới Trường An Khấu Trọng, cũng đã trong lòng thề muốn đem Đột Quyết cho giết chết.

Tựu tại Khấu Trọng dã tâm bừng bừng muốn muốn báo thù thời điểm, Hoa Sơn Thuần Dương, nhưng lại lại lần nữa nghênh đón một kiện việc trọng đại.

Trừ bỏ Khấu Trọng bởi vì có việc. Còn có hay không triệt để vững chắc dưới tình huống không cách nào bứt ra tới Hoa Sơn, cũng là vì tị hiềm bên ngoài, những thứ khác rất nhiều người cũng đi tới Hoa Sơn Thuần Dương.

Cứ nghe, tại ngày này, bế quan hơn hai năm Đạo Công Tử đem chính thức xuất quan.

Muốn tại Hoa Sơn kiếm luận thiên hạ.

Luận đệ nhất thiên hạ.

Ngày này Thuần Dương, hết sức náo nhiệt.

Thậm chí vì phòng ngừa xuất hiện lớn cạm bẫy, tại năm trước Nhạc Duyên liền xin nhờ Lỗ Diệu Tử lấy Khấu Trọng nguyên bản bộ dáng làm một tấm mặt nạ da người, làm cho người ta mang lên lấy sắm vai cùng Từ Tử Lăng cùng nhau dự họp. Hiển nhiên, Nhạc Duyên là ở vì mặt sau làm chuẩn bị.

Hết thảy hết thảy, đối với hắn mà nói, đã muốn chuẩn bị không sai biệt lắm hoàn hảo rồi.

Gian phòng.

“Còn không có tìm được sao?”

Một thân màu vàng đạo bào Đạo Công Tử Nhạc Duyên tại Vệ Trinh Trinh dưới sự trợ giúp, một lần nữa bó khép lại trên đầu một đầu tóc trắng, đồng thời đối với đứng ở bên cạnh Từ Tử Lăng mở miệng hỏi.

“Sư phụ!”

“Thực xin lỗi!”

Từ Tử Lăng nghe đến đó, trên mặt cũng toát ra một chút cũng không có không biết làm sao cùng hổ thẹn. Tìm kiếm tiểu sư đệ hoặc tiểu sư muội sự tình, cho dù là hắn cùng với Khấu Trọng hỗ trợ, nhưng mà vẫn tìm không được tung tích của đối phương. Bất quá ngẫm lại cũng thế, Từ Hàng Tĩnh Trai trước mắt bị làm cho cái dạng này, cơ hồ triệt để hủy diệt, cũng không khó tưởng

tượng.

Hãy nói lấy Sư Phi Huyên cao ngạo như vậy người, chỉ sợ là không dễ dàng như vậy ra tới.

Rõ ràng, nàng là đang trốn lấy Nhạc Duyên.

Thật lòng không biết sư phụ cùng Sư tiên tử giữa hai người đến tột cùng xảy ra chuyện gì chính là hình thức chuyện xưa, liền hài tử đều đã có. Về điểm ấy, Từ Tử Lăng cùng tại làm hoàng đế Khấu Trọng hai người có việc mị sự tình thời điểm sẽ tại khi có cơ hội đều tham thảo một phen.

Bát quái tâm tư, tại có chút thời điểm bất luận kẻ nào cũng tồn tại. Nhất là người còn chưa tới thành tiên thành Phật thời điểm.

“Ai!”

“Không có việc gì!”

Lắc đầu than thở một tiếng, Nhạc Duyên tầm mắt đã rơi vào đang tại bận việc lấy Vệ Trinh Trinh trên người, nghiêng đầu sang chỗ khác đối với chính tại phía sau mình hỗ trợ tây triết đai lưng Bạch Thanh Nhi, nói ra: “Xem ra Trinh Trinh lời nói đã muốn trở thành thực tế!”

“Chỉ là nàng không có gì, là ở cùng ta bực mình!”

Sau lưng Bạch Thanh Nhi nghe vậy cười. Kiều diễm khuôn mặt trên tràn đầy vui vẻ, nói ra: “Lúc ấy công tử hẳn là tại đánh bại Sư Phi Huyên sau, hẳn là đem nàng

ngay tại chỗ trừng phạt đấy!”

“Hàaa…!”

Lắc đầu cười, Nhạc Duyên cười khổ nói: “Lúc ấy loại tình huống đó… Ngoài tầm tay với a!”

Một câu nói kia Vệ Trinh Trinh cùng Từ Tử Lăng đảo là không có có phản ứng gì, ngược lại Bạch Thanh Nhi không biết nghĩ tới điều gì. Chợt một chút sắc mặt đỏ bừng, tay ngọc nắm thành quả đấm nhẹ nhàng ở Nhạc Duyên trên bờ vai gõ hạ. Nàng, lần đầu tiên thấy thành ngữ còn có thể như vậy dùng.

“Đúng rồi!”

“Tú Tuần đâu này?”

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, xoay người quan sát, nhưng không có nhìn thấy Thương Tú Tuần, Nhạc Duyên không khỏi hỏi: “Nàng sẽ không phải đi phòng bếp a? !” Ngữ khí tuy là nghi hoặc. Nhưng là trong đó hàm nghĩa nhưng lại khẳng định.

Đúng lúc này.

Cửa phòng đột ngột bị đẩy ra.

Một thân xanh trắng đạo bào Đan Oản Tinh chợt từ bên ngoài chui vào một cái đầu, cười hì hì đối với Từ Tử Lăng hô: “Tử Lăng! Tử Lăng! Mau ra đây, bên ngoài có rất nhiều có ý tứ đồ vật a!”

“…”

Từ Tử Lăng nhất thời lông mày tựu là một hồi nhảy loạn, cả người có một loại muốn muốn chạy người xúc động.

Trong phòng.

Vệ Trinh Trinh cùng Bạch Thanh Nhi thấy thế cũng không khỏi cười khẽ ra.

“Đi thôi!”

“Cũng mau muốn bắt đầu, nơi này không cần ngươi!”

Nhạc Duyên cũng là không khỏi cười, tại lúc trước hắn đối với Đan Oản Tinh cái kia sợi sức lực cũng có chút bất đắc dĩ. May mắn trước mắt không phải là nhằm vào chính mình, vậy thì không có việc gì rồi. So với Từ Tử Lăng tới, hắn đối mặt sự tình nhưng lại càng lớn, việc nhỏ như vậy không đáng giá nhắc tới.

Đang lúc mọi người cười đùa ở bên trong, Từ Tử Lăng cũng là trên mặt đỏ ửng đi ra ngoài, một phen kéo qua nghịch ngợm Đan Oản Tinh ly khai.

Một phút đồng hồ qua đi.

“Đi thôi!”

“Bắt đầu rồi!”

Cửa phòng đẩy ra, ánh mặt trời trong. Một thân vàng sáng Thuần Dương Chưởng giáo Đạo Công Tử đi về

phía Thái Cực quảng trường.

Trên núi, nơi bí ẩn.

Trước mắt Đạo môn vi quốc giáo, có chút thế lớn, trong đó đặc biệt Thuần Dương vì quá mức.

Thiên hạ trong giang hồ ai không nể mặt?

Cho dù là trong ma môn An Long, giờ khắc này cũng là tại mời trong quy củ lên núi, không có bất kỳ động tác gì. Độc Cô phiệt Vưu Sở Hồng, Độc Cô Phượng cũng mang theo tiểu điêu đến đây nơi này, thậm chí cả kia danh vang rền thiên hạ Thượng đại gia cũng ở đây. Thậm chí tiều tụy Hầu Hi Bạch cũng đến nơi này.

Đương nhiên, cũng không phải tất cả mọi người sẽ lấy chính đạo cách lên núi.

Thí dụ như Âm Quý phái hiện Nhâm chưởng môn Loan Loan, tại lúc trước lên núi sau khi được do Nhạc Duyên ảnh hưởng, nàng Thiên Ma Công thế nhưng không giải thích được bước chân vào thứ mười tám tầng cảnh giới. Trước mắt. Nàng chính là lặng lẽ lại tới đây, bởi vì nàng đối với có vài nữ nhân rất là hâm mộ, nhưng bởi vì môn phái trách nhiệm, lại không thể quá mức trương dương, dù sao đến bây giờ sư phó của nàng Chúc Ngọc Nghiên còn không có tìm được.

Trừ bỏ Loan Loan bên ngoài. Còn có một nữ nhân đồng dạng ẩn giấu ở chỗ này mặt.

Đó chính là Thạch Thanh Tuyền.

Hoa Sơn.

Đây là nàng Thạch Thanh Tuyền lần đầu tiên tới rồi.

Cái gọi là luận kiếm cũng không phải chân chánh tỷ thí, mà chỉ nói công tử thi triển này tuyệt đỉnh kiếm pháp, lấy đối với thiên hạ người giang hồ rung động. Đương nhiên, tại Nhạc Duyên trong nội tâm cũng không phải như thế, hắn là muốn mượn này hướng người trong thiên hạ nói rõ —— các nàng sắp hàng lâm.

Muốn triệt triệt để để thần thoại đây hết thảy.

Tại vô số ánh mắt của người, Đạo Công Tử khinh thân bay về phía Lưỡng Nghi cửa đỉnh, thi triển chân chân chính chính triệt để thực lực bộc phát ở dưới Thiên ngoại phi tiên.

Mây trắng đung đưa.

Gió nhẹ nhứ rơi.

Tóc bạc tung bay ở bên trong, này triệt để toàn lực bộc phát Thiên ngoại phi tiên nhường Hoa Sơn trên dưới tất cả mọi người chấn động vô cùng.

Không khí như nước văn bình thường sóng gió nổi lên, không trung mây trắng càng tựa hồ nhận lấy cái gì dính dấp, sinh sinh cho kéo xuống tới, tràn ngập tại toàn bộ Thuần Dương trên dưới, Thái Cực quảng trường càng tựa hồ lâm vào Tiên cảnh.

Đối mặt tình cảnh như thế, tất cả mọi người si mê.

Lập tức mây trắng biến ảo, này mây mù trong ánh trăng mờ, tiên nữ xuất hiện.

Một thân xanh trắng đạo bào, cầm phất trần, lưng đeo trường kiếm tuyệt mỹ đạo cô; một thân bạch y như tuyết, trong trẻo nhưng lạnh lùng như tiên tiên nữ; một thân áo đỏ tung bay, cầm trong tay Nhật Nguyệt phiến, đầu đội mũ miện bá khí nữ tử; một thân tăng y trường sam, chắp tay trước ngực nho nhỏ nữ Bồ Tát; một thân ngân sức đinh đương rung động Dị tộc nữ tử; đi đứng hơi cà nhắc. Vẻ mặt ngang ngược thiếu nữ… Trừ đó ra, tại nơi này vẫn còn có những thứ khác tiên nữ, chỉ là đối phương thân hình có chút mơ hồ, hoàn toàn thấy không rõ lắm.

Nhưng là này người phía trước, nhưng lại tại tất cả mọi người trước mặt trông rất sống động, giống như là thật sự bình thường.

Tại trong chuyện này. Loan Loan, Thạch Thanh Tuyền, Thương Tú Tuần, Độc Cô Phượng, Vệ Trinh Trinh các loại nữ nhân thật là biến sắc, trong mơ hồ các nàng chứng kiến có ít người này đặc dị cảnh giác cùng sát khí.

Mượn giờ này khắc này đứng ở Loan Loan trước mặt hồng y nữ tử, hai người liền như vậy mặt đối mặt đứng, từng người cười không ra tiếng.

Mà ở Thạch Thanh Tuyền trước mặt trước, thì là thấy được một thân đạo bào tuyệt mỹ đạo cô.

Tất cả mọi người đối với một chiêu này không phải người trong lúc kiếm pháp chấn kinh rồi.

Nhưng mà ——

Sự tình nhưng lại lại lần nữa ngoài Nhạc Duyên dự kiến.

Cái này…

Không đúng!

Nhiều người!

Cái trán mồ hôi chảy ròng. Chiêu thức sử dụng ra sau, Nhạc Duyên phát hiện vấn đề cũng không phải đơn giản như vậy, có lẽ là chính mình chỉ sợ không có cân nhắc đầy đủ. Hắn muốn muốn đem mượn này một chiêu, đem người kéo qua tới, nhưng lại vào lúc này quỷ dị phát hiện sự tình biến hóa.

Người ở bên ngoài trong mắt, chúng tiên nữ thân hình biến ảo. Nhưng lại đột ngột xuất hiện ở Nhạc Duyên bên người, sau đó tiên nữ ủi thân, liền như vậy sinh sinh lôi kéo Đạo Công Tử biến mất tại mênh mang biển mây.

Chỉ có vài nữ vào lúc này không có kinh ngạc, của mỗi người sắc mặt cũng cực kỳ quỷ dị. Tại vừa mới, các nàng nghe được những thứ kia do đám mây huyễn hóa ra tới nữ tử thanh âm, các nàng nói chuyện. Của mỗi người thần sắc nói không nên lời là phẫn nộ còn là cái gì.

Câu nói kia. Chỉ có năm chữ.

Đó chính là ‘Chúng ta đang đợi ngươi’ .

Đến tận đây.

Những người khác kinh ngạc.

Đây là —— phá toái hư không!

Từ đó, trong thiên hạ thừa nhận phá toái Đạo Công Tử chính là đệ nhất thiên hạ, Thuần Dương thanh thế nâng cao một bước.

…

Ba năm sau.

“Tranh này không được, một lần nữa thay một tấm!”

Phi Mã mục trường, Thương Tú Tuần phẫn nộ không thôi, tại mấy năm này trong, mỗi đến ngày này cô ấy biết phẫn nộ không thôi. Hảo hảo tương lai đạo lữ. Lại bị một kiếm kia đưa tới ‘Tiên nữ’ cho đoạt đi rồi, này như thế nào không giận?

Phá toái hư không?

Loại tình huống đó tuyệt đối không phải là!

Càng nghĩ, Thương Tú Tuần rốt cuộc tìm được một biện pháp tốt.

Ở trước mặt nàng ngồi ngay ngắn chính là Hầu Hi Bạch,

mà Hầu Hi Bạch đã muốn vẽ tốt lắm một bức họa, phía trên kia chính là Đạo Công Tử cầm kiếm bộ dáng, tại bên cạnh của hắn mây trắng bồng bềnh, tiên nữ vòng tứ.

Trước mắt Thương Tú Tuần chính là đối với Hầu Hi Bạch này bức họa cực kỳ bất mãn, nàng bất mãn chính là này họa lên tiên nữ, chỉ vào phía trên kia nữ tử nói ra: “Lại vẽ một bức, này mây trắng có đó không. Nhưng trên mặt nữ nhân một cái cũng không muốn!”

“…”

Hầu Hi Bạch nghe vậy không khỏi cười khổ, nhưng mà phẫn nộ trong nữ nhân không thể trêu vào, vì vậy giơ lên bút chỉ có thể lại lần nữa họa lên một bức, đồng dạng cũng đem Đạo Công Tử Nguyệt Khuyết kiếm vẽ xuống tới.

Tại vẽ tốt sau, Thương Tú Tuần liền đem này bức họa làm cho người ta một lần nữa vẽ. Đọng ở nàng danh nghĩa trong khách sạn.

Vì tìm kiếm Đạo Công Tử tung tích, cuối cùng Thương Tú Tuần đem khách điếm thay tên —— khách sạn Duyệt Lai.

Vô luận trong thiên hạ có ai tìm được người hay là kiếm, cũng thật to có thưởng.

Thời gian vì vĩnh cửu hữu hiệu.

Mà vào lúc này.

Ba Thục.

Một chỗ hùng vĩ trong núi.

Một đám bên cạnh bạch y cầm đao người đang tại bảo vệ một cái nhỏ xinh nữ hài nhi tại đó nhìn xem phía trước cảnh sắc.

“Ừ!”

Âm thanh lục lạc vang lên ở bên trong, tiểu nữ hài nhi một thân nhỏ cẩm y, một bộ nhỏ đại nhân bộ dáng ngắm lên trước mắt, trong vắt nói: “Tại tương lai, ta chắc phải ở chỗ này thành lập một tòa thật to Phật tượng, khiến nó nhìn xem một ít thẳng không hiện ra phụ thân!”

“Vâng!”

“Giáo chủ!”

Bốn phía những người khác thì là cùng nhau quỳ một chân trên đất, cung nghênh Giáo chủ pháp chỉ.

Mà đúng lúc này, tình thế đứng biến.

Nhất danh chân trần nữ tử theo trong rừng bay ra, lấy cực kì khủng bố thân thủ trong nháy mắt liền đem những thứ này thân thủ thêu lên thánh hỏa bạch y đệ tử giết cá sạch sẽ, văng khắp nơi bay ra máu tươi càng tích tích đã rơi vào tiểu nữ hài nhi trên mặt.

Đối mặt tình cảnh như thế, tiểu nữ hài nhi không chút

nào lộ vẻ sợ hãi.

Nàng chỉ là yên tĩnh nhìn xem thuộc hạ của mình bị trước mặt tuyệt đỉnh cao thủ giết cá không còn một mảnh, không khóc không làm khó cũng không cười.

“Hàaa…!”

Loan Loan nhẹ nhàng cười, vì tìm kiếm tốt nhất truyền nhân, nàng đạp biến thiên sơn vạn thủy, cuối cùng rốt cục tại Ba Thục thời điểm gặp một cái để cho nàng rất là thoả mãn nữ hài nhi. Cô bé này chính là trước mặt tiểu nữ hài nhi, nàng bộ dáng đáng yêu xinh đẹp, tuổi còn nhỏ nhỏ đã có tuyệt đỉnh mỹ nhân bại hoại.

Không chỉ có như thế, tiểu nữ hài nhi này ghim lấy bánh bao đầu, tại hai bên ‘Bánh bao’ trên các hệ lấy một cái lục lạc, trái kim phải bạc. Hơn nữa chuông này hình thức, nàng có một loại mùi vị đạo quen thuộc.

Lúc trước Đạo Công Tử phá toái hư không sự kiện, đối với người khác trong mắt đó là phi thăng, trong mắt của nàng lại cũng không phải. Nàng cũng muốn hiểu rõ, đây tột cùng là chuyện gì xảy ra.

Mà trước mắt, nàng rốt cục tìm được cơ hội.

“Tiểu cô nương, ngươi tên là gì?”

Trong tiếng cười, Loan Loan yêu mị nụ cười quanh quẩn tại trong rừng, hỏi.

Ngang đầu.

Lục lạc giòn vang ở bên trong, tiểu nữ hài nhi thanh thúy tiếng nói trong gió phiêu đãng.

“Minh Không!”

“Ta gọi là, Vũ Minh Không!”

Thời không thay đổi liên tục.

Tứ Xuyên.

Nhạc Sơn.

Một thân màu vàng nói toạc ra Đạo Công Tử, đón gió mát thổi đến, này tóc trắng tung bay ở bên trong, hắn nhưng lại đứng ở một tòa Phật tượng phía dưới, chính ngẩng đầu ngơ ngác nhìn xem phía trước mặt này tòa cự đại Phật tượng.

Phật tượng nhìn xuống.

Công tử ngẩng đầu nhìn.

Một hồi lâu.

Tựa hồ là chán ghét này Phật tượng tầm mắt, Nhạc Duyên thân hình toán loạn, người lấy cực kì khủng bố khinh thân công pháp lên lớn phật đỉnh đầu, sau đó ngồi xếp bằng xuống, nghiêng đầu sau đó dùng một loại ngoài dự tính tầm mắt ngắm nhìn phương xa.

Chỗ đó.

Núi xanh liên tục.

——————————— Đại Đường thiên, kết thúc.

Chương 001 : Thiếu niên

001 chương thiếu niên

Gió mát phần phật.

Thổi đầu đầy tóc bạc không ngừng hướng về sau tung bay, tại quần áo phần phật trong tiếng, Nhạc Duyên liền an tĩnh như vậy đứng ở đại phật đỉnh đầu, nghiêng đầu nhìn về phía trước.

Hồi lâu.

“Không nên a!”

Than thở một tiếng, Nhạc Duyên lúc này mới xoay người, tầm mắt hướng này phía dưới nhìn lại.

Người đi đường vội vàng, có không ít người ai đại phật dưới chân thăm viếng, khẩn cầu lấy bình an. Loại tình huống này, không phải là bình thường tín đồ thăm viếng, phản mà là một loại bị áp lực cường đại bức bách cảm giác. Chỉ là người ở quá vội vàng thời điểm, người đi đường đều không có chú ý đại phật đỉnh đầu, chẳng biết lúc nào đã muốn nhiều hơn một cá đạo sĩ.

“…”

Nhắm mắt trầm ngâm một hồi lâu, Nhạc Duyên rốt cục tại không ai chú ý thời điểm, lại lần nữa theo Phật tượng trên xuống tới rồi.

Tại đi đến Phật tượng phía dưới sau, một thân vàng sáng đạo bào chính hắn nhất thời hấp dẫn không ít ánh mắt của người, chỉ là tại Phật tượng phía dưới xuất hiện một cái Đạo gia nhân sĩ, tuy nhiên áo bào có chút ngoài dự tính, nhưng là tại Phật gia những thứ này tín đồ trong mắt, lại là không có chút nào ngoài ý muốn.

Ngược lại là không ít người tại gặp được Nhạc Duyên bộ dáng sau, cũng là vẻ mặt khâm phục bộ dạng.

Này thần sắc, không thể nghi ngờ nói cho không ít đồ vật.

Tại một phen hỏi thăm sau, Nhạc Duyên rốt cuộc biết trước mắt chính mình đến tột cùng ở nơi nào.

Lúc trước thiên tân vạn khổ truy cầu, cũng không phải nơi này.

Mà trước mắt thần xui quỷ khiến phía dưới nhưng lại lại lần nữa trở về đến nơi này —— thần điêu thời kì.

“Hàaa…!”

“Là Mạc Sầu kéo ta trở về đấy sao?”

Hai mắt có chút mê ly thất thần, lại lần nữa xác nhận trở lại thế giới này, lấy Đạo Công Tử cảnh giới, tại giờ này khắc này thế nhưng cũng có thật lớn cảm xúc ba động, hiển nhiên trong nội tâm tràn đầy vui sướng. Bất quá kế tiếp lời của đối phương nhưng lại nhường Nhạc Duyên chân mày cau lại.

Toàn Chân giáo, bị Mông Cổ diệt!

Tương Dương thế cục suy tàn.

Bởi vì Toàn Chân giáo trên dưới trợ giúp Quách Tĩnh kháng Mông chuyện tình. Khiến cho Mông Cổ tại tiến công Tương Dương thời điểm nhận lấy tổn thất không nhỏ, hơn nữa lúc trước một chút nguyên nhân, Trung Nguyên Đạo gia môn phái Toàn Chân giáo đã trở thành người Mông Cổ cái đinh trong mắt.

Tại Toàn Chân giáo tuyệt đại bộ phận người ở Tương Dương thời điểm, Mông Cổ đại quân đột tập Chung Nam sơn, một trận chiến mà diệt Toàn Chân giáo.

Cho nên thiên hạ giang hồ chấn động vô cùng. Hơn nữa cổ động đuổi bắt thiên hạ đạo sĩ.

“! ! !”

Nghe đến đó. Nhạc Duyên ánh mắt trừng, một cổ sát ý tán phát ra rồi, trực tiếp đem người trước mặt cho sinh sinh dọa hôn mê bất tỉnh.

Xoay người.

Nhạc Duyên người đã lướt qua này người bên cạnh, hướng phương bắc mà đi.

…

Ba ngày sau.

Một chỗ trấn nhỏ, trong khách sạn.

Nhạc Duyên tại liên tục ba ngày gấp rút lên đường sau, lại cũng trong khoảng thời gian này dần dần triệt để làm rõ tại chính mình sau khi rời đi. Nơi này chuyện đã xảy ra,

Tại loại này dưới thương thế, Hốt Tất Liệt cũng chưa chết.

Cứ nghe được cứu trở về, tại bỏ ra thật lớn giá phải trả sau, vừa sinh sinh đem mạng bảo vệ xuống tới.

Kế tiếp chính là Hốt Tất Liệt đoạt được Đại Hãn vị, ngay sau đó liền là hạng nặng tinh lực đối phó Nam Tống.

Nhưng là không phải không thừa nhận. Tại Quách Tĩnh vợ chồng còn có Toàn Chân giáo dưới sự trợ giúp, cùng với lúc trước do Doãn Chí Bình thay thế mình tiềm phục tại trong hoàng cung trợ giúp, sinh sinh ở Nam Tống bị triệt để vây quanh trạng thái, giữ vững được mười sáu năm.

Không sai.

Tựu là mười sáu năm.

Lại lần nữa trở lại thần điêu thế giới, cũng đã sinh sinh qua mười sáu năm.

Nguyên bản chuyện xưa là Dương Quá đợi mười sáu năm, nhưng là tại trước mắt lại là người khác đợi chính mình mười sáu năm.

“…”

Là xấu hổ vẫn là áy náy?

Giờ này khắc này Đạo Công Tử không cách nào hình dung của mình loại tâm tình này. Khi hắn hai lần xuyên qua lại là không có tìm được, ngược lại trêu chọc một mảnh khoản nợ thời điểm. Thế sự phát triển lại cứ nghiêng đi cá vui đùa, chính mình lại lại lần nữa sinh sinh cho kéo lại.

Bất quá thời gian nhưng lại qua mười sáu năm.

Mười sáu năm…

Này phần tình là sản xuất càng thuần hậu rồi, vẫn là chuyển hướng thành hận đâu này?

Bởi vì cái gọi là yêu càng sâu, hận càng sâu.

“Vị đạo trưởng này!”

Tựu tại Nhạc Duyên nâng chén trầm tư thời điểm, một đạo thuần hậu thanh âm bất ngờ quanh quẩn tại Nhạc Duyên bên tai. Ngẩng đầu nhìn lại, xuất hiện tại Nhạc Duyên trước mặt là một vị bộ dáng tiêu sái thiếu niên tuấn tú, tuổi thoạt nhìn bất quá là mười tám mười chín tuổi tả hữu. Tại đối phương bên hông thì là buộc lên một thanh trường kiếm.

Rơi mắt nhìn đi, Nhạc Duyên phát hiện này trường kiếm bộ dáng cực kỳ làm cho người ta quen thuộc.

Hơi chút trầm tư, Nhạc Duyên lập tức phản ứng đi qua, kiếm này bộ dáng không phải là Nguyệt Khuyết kiếm hình tượng sao?

Chẳng qua là so sánh lên trên lưng mình Nguyệt Khuyết. Thiếu niên kia công tử trên tay trường kiếm tất nhiên là giả mạo. Chỉ là nhường Nhạc Duyên không rõ chính là, trong thiên hạ này chẳng lẽ là lúc trước của mình sở tác sở vi đã muốn truyền lưu thiên hạ sao?

“Vị tiểu huynh đệ này, chuyện gì?”

Nâng chén ý bảo, Nhạc Duyên cười hỏi, hắn cái kia một đầu tóc bạc có thể nói tại đây trong khách sạn có chút hấp dẫn người chú ý lực.

“Trước mắt tại nơi này không có việc gì. Chỉ là huynh đài vẫn là không cần đi người Mông Cổ địa bàn, chỗ đó đang tại cổ động bắt giết đạo sĩ!”

Thiếu niên tính tình rất tốt, ngữ khí cũng lộ ra vẻ cực kỳ đích thực thành, hiển nhiên trong khoảng thời gian này chuyện đã xảy ra rất là làm cho người ta lo lắng: “Bọn họ đều là chân chính hiệp sĩ, không giống có ít người…” Tựa hồ là nhớ ra cái gì đó, thiếu niên lời nói bất ngờ trở nên trầm thấp bắt đầu.

“… A?”

Giơ lên nhíu lông mày, Nhạc Duyên rất là kinh ngạc nhìn xem phía trước mặt thiếu niên.

Không biết sao, thiếu niên này làm cho người ta liếc nhìn lại, có chút thuận mắt. Có thể nói, thiếu niên này có một loại đặc biệt mị lực. Lấy Nhạc Duyên tầm mắt nhìn lại, chỉ cần thiếu niên này giữa đường không chết non ngoài ý, như vậy hắn đích thị là trong giang hồ nhân vật số một.

“Ngô!”

Gật gật đầu, thiếu niên đối với trước mặt tóc trắng đạo sĩ cũng rất là cảm thấy hứng thú, nhưng là tại đối phương hỏi vấn đề này thời điểm, hắn nhưng lại không muốn nói rồi. Trầm ngâm một hồi lâu, lúc này mới dùng một loại đắng chát nụ cười nói ra: “Đạo trưởng, ngài biết không? Ta một mực cũng muốn trở thành Quách Tĩnh Quách đại hiệp nhân vật như vậy, nhưng càng muốn trở thành kiếm này chủ nhân y hệt như, nhưng mà…”

Nói đến đây, thiếu niên tầm mắt đã rơi vào Nhạc Duyên phía sau lưng Nguyệt Khuyết kiếm trên, có chút hâm mộ nói: “Đạo trưởng chuôi kiếm nầy hàng nhái cực kỳ giống nhau, ta cảm thấy đạo trưởng hẳn là cùng ta đồng môn người trong!”

Đồng môn người trong!

Cúi đầu xuống, cạn uống một hớp hâm rượu, Nhạc Duyên đồng tử nhưng lại không tự chủ được co lại một chút, trong nội tâm đã muốn không hiểu bay lên một đạo tâm tư, đó chính là thế giới này chỉ sợ không phải đơn giản như vậy.

Tại thiếu niên trong mắt. Nhạc Duyên động tác, nhưng

lại tại nói cho lấy hắn suy đoán của mình không sai.

Thoả mãn cười, thiếu niên dụng thanh âm cực thấp nói ra: “Đạo trưởng, xem ra ta đoán không có sai, ngươi là Lão Quân Quan người!”

Lão Quân Quan!

Quả nhiên!

Trong nội tâm phập phồng bất định. Nhạc Duyên nhắm mắt bật cười, nhưng trong lòng thì kinh ngạc người của Ma môn xuất hiện ở trong thế giới này, điều này làm cho hắn có chút không biết thế giới này rồi.

Không thừa nhận cũng không phủ nhận, đây cũng là Nhạc Duyên trả lời.

Trước mắt, tình huống nơi này nhường Nhạc Duyên cảm giác được cực kỳ lạ lẫm, cái gọi là nói nhiều tất nói hớ. Đã là như thế.

“Xem ra quả nhiên là đồng môn sư huynh!”

Chắp tay ý bảo, thiếu niên cười ha hả một lần nữa đã ra động tác chào hỏi, nói: “Hơn nữa ta và ngươi cũng là này Tiêu Diêu cửu thiên người sùng bái!”

Tiêu Diêu cửu thiên?

Nhạc Duyên lại nghe thấy được một cái lạ lẫm từ ngữ. Tựa hồ nghĩ tới điều gì, Nhạc Duyên tầm mắt tại đối phương bên hông trường kiếm trên định dạng hoàn

chỉnh một chút, ánh mắt nhưng lại bất ngờ trở nên kỳ quái. Này cái gọi là Tiêu Diêu cửu thiên, sẽ không phải là…

“Đúng vậy a!”

“Nếu không phải như vậy. Trước mắt ta Thánh môn có thể nào đi ra?”

Trong nội tâm suy nghĩ ngàn vạn, nhưng ở Nhạc Duyên ngoài miệng nhưng lại vô cùng cảm thán nói, lấy dẫn lời của đối phương tới, thậm chí đang nói chuyện đồng thời hắn đã muốn ẩn ẩn dùng tới Di Hồn Đại Pháp.

“Cũng là!”

“Nếu không phải mười bảy năm trước, có người phát hiện Nguyệt Khuyết kiếm tung tích, nếu không mà nói còn không cách nào làm cho người khẳng định!”

“Thánh môn hao tốn hơn mười năm mới có thể xác định Tiêu Diêu cửu thiên đã muốn triệt để đã chết, cũng không biết là nội đấu. Vẫn là những thứ khác cái gì. Nếu không mà nói Thánh môn cũng không dám xuất đầu. So với, đám kia ni cô thì càng thảm!”

“Cái kia khủng bố môn phái rốt cục đi rồi!”

Thiếu niên khải khải mà nói, trong lời nói chỗ tiết lộ ra ngoài đồ đạc quả thật làm cho người đáng giá suy nghĩ sâu xa.

Ngẩng đầu.

Di Hồn Đại Pháp đã muốn thu đi, trước mặt thiếu niên tuy nhiên thân thủ coi như không tệ, nhưng ở Nhạc Duyên trước mặt trước bất quá là một ngón tay là có thể nghiền người chết, nhưng là đối với thiếu niên này, hắn có thể đủ cảm giác đi ra đối phương đích thực thành.

Nghe đến đó, Nhạc Duyên đã không có tâm tư muốn muốn tiếp tục nghe nói đi xuống.

“Này Tiêu Diêu cửu thiên, là Tiêu Dao mờ ảo sao?”

Ngữ khí bình thản rồi lại lộ ra vẻ thâm trầm, với hắn mà nói. Tựu giống với ngày hôm qua chuyện đã xảy ra, nhưng lại tại hôm nay đã là thương hải tang điền.

“Ừ!”

“Đây là! ! !”

Thiếu niên đầu tiên là gật đầu, lập tức liền phản ứng đi qua, mắt trợn tròn nhìn xem phía trước mặt tóc bạc tuấn mỹ đạo sĩ, thân hình thối lui. Trên mặt đều là kinh ngạc.

Hắn, thế nhưng đang cùng đối phương đối thoại ở bên trong, bất tri bất giác bị đối phương dùng ngữ khí cùng ánh mắt ảnh hưởng tới.

Đây là cái gì ma công?

Chẳng lẽ lại là này trong truyền thuyết đạo tâm chủng ma?

“Ngươi tên là gì?”

Không có đứng dậy, không có những động tác khác, đối mặt thiếu niên bất ngờ tránh lui, Nhạc Duyên chỉ là tại chỗ ngồi trên uống rượu, mở miệng dò hỏi.

“Vãn bối, Truyền Ưng!”

Thiếu niên chắp tay, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói ra tên của mình.

Truyền Ưng?

Ngẩng đầu, tay phải động, leng keng trong tiếng trường kiếm ra khỏi vỏ trực tiếp chém về phía đối phương.

Đinh!

Một tiếng thanh thúy tiếng vang qua đi, Nguyệt Khuyết kiếm vào vỏ.

Mà thiếu niên trong tay vừa mới rút ra một nửa trường kiếm ầm ầm đứt gãy, đã rơi vào trên sàn nhà, chỉ còn lại cái kia hơi có vẻ kinh ngạc ánh mắt.

Đứng dậy.

Tiện tay vứt xuống dưới một khối bạc vụn đặt ở trên mặt bàn sau, Nhạc Duyên từ thiếu niên bên người sát bên người mà qua.

“Ngươi không thích hợp sử dụng kiếm!”

“Ngươi nên dùng đao!”

“Ngươi đã bội phục Quách Tĩnh Quách đại hiệp, như vậy phải đi Tắc Bắc giết Thát tử a!”

“Dùng máu người lịch lãm lòng của ngươi, hiệp không phải là tốt như vậy làm!”

“Hiệp chi đại giả, vì nước vì dân!”

Thoại âm rơi xuống, Nhạc Duyên người đã từ thiếu niên bên người đi qua, biến mất tại ngoài cửa.

Chỉ có Truyền Ưng ngơ ngác đứng ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích.

Bất kể thế giới này đến tột cùng chuyện gì xảy ra, nhưng là trước mắt đối với Nhạc Duyên là tối trọng yếu nhất vẫn là Tương Dương thế cục cùng với Xích Luyện Tiên Tử, Tiểu Long Nữ, Lục Vô Song tình huống của các nàng . Mông Cổ đại quân phá Toàn Chân, Cổ Mộ chỉ sợ cũng không có an toàn.

Hai ngày sau.

Nhạc Duyên rốt cục chạy tới ngoài thành Tương Dương, tại nơi này nhưng lại đã xảy ra một kiện ngoài ý muốn chuyện tình.

Hắn, gặp được hai người.

Chương 002 : Hai người

002 chương hai người

Khói đặc bốc lên.

Xa xa nhìn lại, trước mắt Tương Dương thành thế nhưng làm cho người một loại lẻ loi thê lương cảm giác.

Hiển nhiên.

Tại đây mười sáu năm trong, nơi này đã xảy ra không ít chiến đấu.

Tại vừa mới bắt đầu trong vài năm, Tương Dương tình huống ngược lại cũng may, dù sao Mông Ca vừa chết, Hốt Tất Liệt càng trọng thương. Tại loại tình huống đó, Hốt Tất Liệt vì tranh đoạt quyền lực đồng thời còn muốn bảo vệ nuôi thân thể của mình, nhất định phải tốn hao không ít thời gian.

Theo phương diện nào đó mà nói, coi như là đối với Tương Dương lưu lại giảm xóc thời gian.

Chỉ tiếc một lúc lâu, sự tình phát triển cũng không phải lấy cá nhân lực ý chí vì đúng tiến hành chuyển hướng, cho dù là Quách Tĩnh cùng rất nhiều giang hồ nhân sĩ liều chết ngăn cản Nam Tống diệt vong, nhưng là vào lúc này, cũng vô pháp ngăn cản Nam Tống từng chút từng chút hướng diệt vong từng chút từng chút bị tiêu diệt.

Nội bộ hủ bại trình độ, quả thực kinh người.

Nhất là tại một cái đưa quen tiền cống hàng năm quốc gia trong mà nói, cao tầng mềm yếu tại nhiều khi thật lớn ảnh hưởng tới phương diện khác đồ vật.

Rồi hãy nói người giang hồ cuối cùng là người giang hồ, tại chính thức quốc gia tầng diện trên đứng được ở đủ người cuối cùng quá ít.

Một đường đi tới, sở hành chứng kiến, Nhạc Duyên cũng không khỏi không nhíu mày cảm thán, đến ngay lúc này, Nam Tống Hoàng thất lại vẫn tại sống mơ mơ màng màng. Mà Mông Cổ đã muốn dần dần liền đại thế phương diện tiến hành rồi hoàn thành, Đại Tống đã muốn đã trở thành bị vây quanh đối tượng, đã trở thành cá trong chậu.

Chỉ sợ đến bây giờ vẫn có tuyệt đại bộ phận cao tầng lẩm bẩm chỉ cần có tiền liền có thể giải quyết những chuyện này…

Tiền cống hàng năm, không phải là cứ như vậy tới sao.

Trong nội tâm thở dài, ngẩng đầu, lại lần nữa nhìn ra xa này phương xa bốc lên khói đặc Tương Dương, Nhạc Duyên liền biết rằng mặt này trước này tòa thành trì, lại lần nữa ngăn cản Mông Cổ đại quân một lần tiến công. Mà kết quả. Tự nhiên cũng là Mông Cổ đại quân lui bại.

Có Vũ Mục Di Thư, từng đã là Kim Đao Phò mã Quách Tĩnh tại trên quân sự tuyệt đối không thể làm cho người ta khinh thường.

Tựu tại Nhạc Duyên cách Tương Dương thành càng gần thời điểm, hắn gặp hai người quen.

Mà đồng thời.

Đối phương cũng phát hiện này xuất hiện tại trên đường tóc bạc đạo sĩ.

Song phương vừa chạm mặt, nhất thời cũng không khỏi sững sờ.

Bọn họ làm sao sẽ gom góp lại với nhau?

Híp mắt, nhìn xem xuất hiện tại phía trước hai người. Nhạc Duyên trong nội tâm tràn đầy mê hoặc.

Còn đối phương đồng dạng là kinh ngạc không hiểu!

Trong khoảng thời gian ngắn, song phương cũng sững sờ ở này trong.

Thật lâu.

Chắp tay, ôm quyền.

“Dương huynh!”

“Duẫn huynh!”

“Hai vị đã lâu không gặp!”

Xuất hiện tại trước mặt chính là Quách Tĩnh con rể

Dương Quá, cùng một thân hồng nhạt cung y Doãn Chí Bình. Hai cái này từng đã là cừu nhân, trước mắt tại thời khắc này nhưng lại không hiểu chính là đi lại với nhau. Loại này đột ngột cảm giác, quả thực nhường Nhạc Duyên sai cảm ngoài ý muốn.

“…”

“…”

Dương Quá cùng Doãn Chí Bình thì là hai mặt nhìn nhau. Một cái nguyên vốn hẳn nên đang lúc mọi người nhìn soi mói hóa thành bụi hoa người bị chết, nhưng lại bất ngờ chết mà sống lại rồi, loại này kinh ngạc không thể nghi ngờ làm cho người ta thất thần.

“Nhạc Duyên!”

“Dĩ nhiên là Nhạc huynh!”

“Ngươi không có chết?”

Lối ra chính là Doãn Chí Bình, này hơi ẻo lả thanh âm mang theo một loại khác trầm bồng du dương, liền như này động thính từ khúc nhi bình thường hấp dẫn người.

“Đạo Công Tử, Nhạc Duyên!”

Dương Quá trong mắt càng xuất hiện vẻ kinh ngạc. Trên mặt cũng tận là thăm dò ý.

Hiển nhiên, Đạo Công Tử Nhạc Duyên mười sáu năm sau lại lần nữa xuất hiện, làm cho người ta trở tay không

kịp. Nhất là tại nhìn thấy này Nguyệt Khuyết kiếm lại lần nữa về tới Nhạc Duyên trên người, cùng với Đạo Công Tử này đầu đầy tóc bạc, điều này làm cho người không khỏi suy tư đến cùng xảy ra chuyện gì.

Chỉ là giờ này khắc này hai người trên mặt trừ bỏ kinh ngạc bên ngoài, lại là không có chút nào vẻ mừng rỡ.

Tựu tại Nhạc Duyên chuẩn bị lại lần nữa nói cái gì đó thời điểm, chỉ nghe kình phong vừa vang lên. Dương Quá phải chân vừa bước, trên mặt đất bùn đất vỡ vụn văng khắp nơi ở bên trong, trên người Huyền Thiết Trọng Kiếm ầm ầm ra chiêu. Mãnh liệt khí lưu cuốn động ở bên trong, Dương Quá người đã cước đạp gió mát, húc đầu tựu là một kiếm.

“! ! !”

Dương Quá bất ngờ ra tay, nhường Nhạc Duyên hơi có vẻ ngoài ý muốn.

Nhưng đối mặt này cường thế một kích, chỉ là huyền thiết cự kiếm xoáy lên bão, cũng đã làm cho người ta biết rõ mười sáu năm, tăng thêm chiến loạn, cùng với Quách Tĩnh trợ giúp. Trước mắt Dương Quá đủ để trưởng thành là đỉnh tiêm cao thủ.

Đối với cái này, Nhạc Duyên cũng không nói gì bất luận cái gì lời nói, trong lòng đi cũng là muốn biết rõ trước mắt Dương Quá đến tột cùng mạnh bao nhiêu.

Phải biết rằng nhất là tại mấy ngày hôm trước gặp cái kia tên là Truyền Ưng thiếu niên sau, Nhạc Duyên liền

biết rằng hiện tại thế giới này chỉ sợ cùng từng đã là đã có chỗ bất đồng.

Tay phải hóa quyền vì chưởng, dĩ nhiên là trực tiếp bằng vào một đôi nhục chưởng chuẩn bị đón đỡ Dương Quá một kích này.

Nhé!

Giống như bọt khí nổ tung sau phóng đại tiếng vang. Chưởng cùng kiếm giao tiếp. Nhất thời kình khí nổ tung ở bên trong, nhấc lên một hồi cuồng bạo khí lưu hướng bốn phương tám hướng dũng mãnh lao tới, cuồng bạo khí kình huống chi đem mặt đất sinh sinh xốc một tầng bùn đất đi ra.

Nhạc Duyên chính mình tức thì bị một huyền thiết cự trên thân kiếm chỗ mang cự đại lực đạo sinh sinh đập phá, cho dù là dời đi lực đạo, vẫn bị này mãnh liệt cự lực áp bách dưới nhường hai chân chui vào trong đất bùn.

Lấy lực áp người!

Lấy thế đè người!

Đây cũng là Huyền Thiết Kiếm Pháp đường đi.

Đã trải qua mười sáu mùa màng lớn lên Dương Quá, tăng thêm bản thân thiên phú, giờ này khắc này chính hắn đã muốn phi thường mạnh.

Nếu không phải có đối với Huyền Thiết Kiếm Pháp rất hiểu rõ, nếu không mà nói người bình thường tại đột

ngột trước mặt đối với loại này kiếm pháp, cũng sẽ sinh ra không khỏe.

Về phần huyền thiết cự kiếm thượng truyền tới này cuồng bạo như sóng tuôn ra bình thường nội lực, đối với Nhạc Duyên mà nói ngược lại là việc nhỏ, những thứ này chân khí không có vào thể nội, liền bị từng cái chuyển hóa làm Bắc Minh Trường Sinh chân khí.

Cũng ngay lúc đó.

Đứng bên ngoài vây Doãn Chí Bình cũng xuất thủ.

Hồng nhạt cung y phiêu đãng, vẫn còn như quỷ mỵ bình thường thẳng tốc độ tuyến, người trực tiếp giống như lập loè bình thường phiêu chuyển qua Nhạc Duyên trước mặt trước. Leng keng trong tiếng, trong tay ba thước Thanh Phong đã muốn ra khỏi vỏ, một chiêu quỷ dị kiếm pháp lấy cực kỳ xảo trá chiêu thức phương hướng đâm về Nhạc Duyên nách.

Thân hình hơi nghiêng!

Ba thước Thanh Phong mũi kiếm cùng Nhạc Duyên sau lưng Nguyệt Khuyết kiếm vỏ kiếm va chạm.

Đinh!

Giòn vang thanh âm, Hoả Tinh văng khắp nơi ở bên trong, Doãn Chí Bình thân thể không khỏi run lên, cả người thân hình lại lần nữa bạo thối, về tới chỗ cũ, trong mắt đều là kinh ngạc cùng vẻ không hiểu.

Trường kiếm vào vỏ, tựu tựa hồ vừa mới căn bản không có ra tay qua.

Đồng thời.

Dương Quá thu kiếm, huyền thiết cự kiếm phóng khoáng trở về sau thắt lưng.

“Một kiếm này, là vì cô cô cùng sư bá cho đấy!”

“Một kiếm này. Là vì Long cô nương cùng Xích Luyện Tiên Tử cho đấy!”

Dương Quá cùng Doãn Chí Bình thanh âm trăm miệng một lời nói, tuy nhiên nhân xưng bất đồng, nhưng là chỉ chính là một người —— Tiểu Long Nữ.

“…”

Nghe đến đó, Nhạc Duyên chỉ là khe khẽ thở dài, lại không nói gì thêm. Nhưng lại buông tha cho động thủ tính toán. Cho dù là trong lòng suy tính chạm mặt tràng diện, nhưng là hắn cũng không ngờ rằng cùng Dương Quá cùng Doãn Chí Bình chạm mặt sẽ là như thế tràng cảnh. Trước mặt hai người, tại mười sáu năm trong, tựa như đã hóa thù thành bạn rồi.

Một hồi lâu.

“Mạc Sầu cùng Long cô nương có khỏe không?”

Hỏi ra những lời này thời điểm, Nhạc Duyên sờ soạng hạ cái mũi, lần đầu tiên phát hiện mình thế nhưng sẽ có

chột dạ run sợ cảm giác. Đau lòng cảm xúc ẩn ẩn nổi lên trong lòng. Loại tình huống này cùng hắn tại Đại Đường thời điểm hoàn toàn bất đồng, Đại Đường trong lúc hắn nhìn như đa tình, nhưng vô tình càng lớn.

Trong lòng của hắn, kiếm mới là trọng yếu, mục đích mới là trọng yếu nhất.

Bởi vì khi đó, hắn càng nhiều là vẫn là Thành chủ cái kia một phần tại làm chủ. Mà trước mắt về tới thần điêu, tự nhiên lại là cái kia đa tình Hương Suất tại làm chủ.

“Các nàng…”

Lên tiếng chính là Doãn Chí Bình, này đã muốn xinh đẹp giống như giai nhân khuôn mặt tận là một loại thổn thức, trầm ngâm một hồi lâu mới lên tiếng: “Trước đây ít năm trôi qua rất khổ, các nàng tựa hồ gặp cái gì kỳ ngộ, võ công trên phạm vi lớn tăng trưởng, mặt sau các nàng đi tìm ngươi. Không còn có bất luận cái gì tin tức, người trong giang hồ không còn có người gặp qua Xích Luyện Tiên Tử cùng Long cô nương Cổ Mộ đoàn người.”

Về phần Dương Quá thì là không được tự nhiên tránh ra bên cạnh đầu, tựa hồ không muốn nói chuyện này.

Kết quả như vậy…

Là may mắn vẫn là bất hạnh?

Nghe thấy tin tức này, Nhạc Duyên nhất thời không biết mình tâm tình là bộ dáng gì.

Sau nửa canh giờ.

Ba người tới Tương Dương sông đào bảo vệ thành bờ, yên tĩnh đứng ở nơi đó nhìn xem phía trước ba đào.

Nơi này chính là lúc trước Nhạc Duyên cùng Doãn Chí Bình thử kiếm chỗ.

Trước mắt nơi này sớm đã không có lúc trước sóng Thanh Thủy tú, ngược lại là lộ ra vẻ đục ngầu bắt đầu, hồ nước này trong cũng không biết điền bao nhiêu người máu tươi, nhưng lại rốt cuộc thanh tịnh không lên rồi.

Cổ Mộ triệt để phong kín!

Mà phái Toàn Chân sở dĩ bị diệt nguyên do một trong, liền là bọn hắn chết bảo vệ Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu, là tối trọng yếu nhất vẫn là Xích Luyện Tiên Tử cùng Đạo Công Tử hậu nhân đang tại phái Toàn Chân trong.

Lúc trước Đạo Công Tử cùng Xích Luyện Tiên Tử hai người giết nhiều ít người Mông Cổ?

Có thể nói. Tại người Mông Cổ trong mắt, Đạo Công Tử cùng Xích Luyện Tiên Tử hai cái này trong tay dính đầy nhiều ít đồng bào máu tươi, có thể nói hai người trình độ nguy hiểm tuyệt đối có thể so với Quách Tĩnh vợ chồng, thậm chí càng mạnh, là người Mông Cổ tuyệt đối muốn diệt trừ cái đinh trong mắt.

Phải biết rằng tiền nhiệm Đại Hãn Mông Cổ ca đã bị chết

ở tại đối phương dưới tên. Hơn nữa hiện giữ Đại Hãn xém tí nữa chết ở Nhạc Duyên dưới tên.

Bởi vì cái gọi là thù mới hận cũ, khiến cho người Mông Cổ cơ hồ muốn giết gần trong thiên hạ họ Nhạc tồn tại.

Cứ nghe, không biết sao, đối phương thậm chí đem nhạc Vũ Mục cùng Nhạc Duyên cũng như thế nào dính dấp lại với nhau, loại sát tâm này liền càng không cần phải nói.

“Hài tử…”

Bất quá ngược lại, Nhạc Duyên nhất chú ý lời nói vẫn là Doãn Chí Bình trong miệng hài tử. Hắn cùng với Xích Luyện Tiên Tử hậu đại.

“Hắn ở nơi nào?”

Xoay người, Nhạc Duyên trong mắt đã là chờ mong còn có lo lắng, so với hắn cùng Sư Phi Huyên hậu nhân, trước mắt hài tử tình cảnh chỉ sợ càng thêm thê thảm.

Lần đầu tiên, Nhạc Duyên khẩn trương.

“Không biết!”

Lên tiếng chính là Dương Quá, với tư cách tại mười sáu năm trong vượt qua này phần chướng ngại tâm lý, đã muốn trở thành người cha chính hắn, lại cũng có thể lý giải này phần thấp thỏm không yên, này cùng hắn lúc trước không phải là đồng dạng sao?

Mặc dù là trong truyền thuyết tu đạo người, hơn nữa là thái thượng vô tình.

Nhưng là Dương Quá gặp thấy đạo sĩ lại không phải như vậy, từng đã là Vương Trùng Dương không phải là, Toàn Chân thất tử không phải là, Doãn Chí Bình cũng không phải, bọn họ đều có được từng người tâm tư tâm tình. Không thể không nói, Toàn Chân giáo này mười sáu năm qua đến nay kháng Mông, đã muốn khiến cho Dương Quá không có bởi vì khi còn bé mà sinh ra đối với Toàn Chân giáo cái chủng loại kia… Chán ghét cảm xúc.

Muốn nói trong thiên hạ thật có thể làm được như vậy người đã cực nhỏ rồi.

Nhạc phụ của hắn Quách Tĩnh vợ chồng tính một cái, Cái Bang tính một cái, như vậy còn lại cũng chỉ có Toàn Chân giáo rồi.

Nhạc Duyên nhưng lại không hiểu thất vọng rồi, trong nội tâm càng là có thêm một loại lo lắng.

Chương 003 : Mạn đàm

003 chương mạn đàm

Kết quả như vậy tự nhiên không thể thoả mãn.

Bất quá Nhạc Duyên ngược lại có thể đại khái đoán ra được kết quả.

Lấy Xích Luyện Tiên Tử tính tình, nàng chỉ sợ sẽ không lưu lại hài tử, mà là mình cùng Long Nữ còn có hai cái đồ đệ trèo non lội suối tìm kiếm tung tích của mình. Mà hài tử, bởi vì trước mắt hoàn cảnh nguyên nhân, nàng mang theo trên người chỉ sợ là quá mức nguy hiểm.

Lấy người Mông Cổ này cầm thú bình thường khát máu tính tình, kia hung tàn tuyệt đối so với dân quốc thời kỳ kháng chiến Nhật Bản càng thêm hung tàn.

Để cho người khác mang, làm ra lựa chọn như vậy tự nhiên là khả năng.

Mà để tiếu ngạo thế giới kinh nghiệm cùng vừa mới cùng Dương Quá cùng Doãn Chí Bình đối thoại, Nhạc Duyên liền biết rằng Xích Luyện Tiên Tử đem hài tử phó thác đối tượng chỉ sợ là Toàn Chân giáo, hơn nữa chủ yếu nhất người phụ trách nên là thái cổ tử Hác Đại Thông.

Người trong giang hồ nặng dạ người rất nhiều, Toàn Chân thất tử mặc dù ở ở phương diện khác không làm người khác ưa thích, nhưng là bọn hắn tại ở phương

diện khác xác thực tính toán trên là người giang hồ làm gương mẫu, lời hứa đáng giá nghìn vàng không gì hơn cái này.

Chỉ là trước mắt Toàn Chân giáo bị diệt, Hác Đại Thông cũng không biết đến tột cùng dấu ở nơi nào, trong khoảng thời gian ngắn không cách nào biết được.

Bối rối lấy, Nhạc Duyên suy nghĩ qua một thời gian ngắn đi chuyến Hoa Sơn, nhìn xem Hác Đại Thông tại đó không có.

Mà trước mắt Nhạc Duyên lại chỉ tính toán trên là cùng Dương Quá cùng Doãn Chí Bình hai người vội vàng gặp một lần.

Bởi vì kế tiếp trong thời gian, Doãn Chí Bình cần ra roi thúc ngựa chạy về Lâm An, hắn cần làm những thứ khác chuẩn bị. Những năm gần đây, Quách Tĩnh vợ chồng có thể bằng vào Tương Dương một tòa thành trì cản trở Mông Cổ đại quân qua nhiều năm như vậy, trừ bỏ người giang hồ còn muốn dân chúng hỗ trợ, tại hoàng cung Doãn Chí Bình cũng cung cấp trợ giúp thật lớn.

Chỉ là Doãn Chí Bình bởi vì luyện công nguyên nhân, những năm gần đây càng phát còn giống nữ nhân. Hơn nữa, ẩn ẩn có một loại Long Nữ bộ dạng, liền giống như mặc vào mai mối Tiểu Long Nữ.

Vừa mới đang chuẩn bị tiến Tương Dương thời điểm gặp được, liền là vì Dương Quá đưa Doãn Chí Bình ra khỏi thành nguyên nhân.

Phiên thân lên ngựa.

Một thân áo trắng Doãn Chí Bình tại đem trường kiếm đọng ở mã bên cạnh sau. Một người nam nhân biểu hiện ra ra thân nữ nhi mới có kỳ lạ anh khí, lúc này mới chắp tay nói: “Sau này còn gặp lại!”

“Hai vị bảo trọng!”

“Bảo trọng!”

“Bảo trọng!”

Nhạc Duyên cùng Dương Quá cũng đồng dạng chắp tay đáp lễ.

Nói xong, Doãn Chí Bình trong tay dây cương run lên, tuấn mã tê minh thanh ở bên trong, móng ngựa giơ lên. Nhắm hướng đông bên cạnh phương hướng mà đi.

“Mười sáu năm trong, lúc này đây là ta cùng hắn lần thứ ba gặp mặt!”

Nhìn qua Doãn Chí Bình rời đi thân ảnh, nhìn xem này hồng nhạt xiêm y tại đón gió phất phới, đứng ở bên cạnh Dương Quá bất ngờ mở miệng nói ra.

Mười sáu năm?

Ba lượt mặt?

Nhạc Duyên nghe vậy lông mày không khỏi nhướng lên,

hiển nhiên những lời này tự nói với mình hai người ân oán tình cừu chỉ sợ còn là sẽ không đơn giản như vậy. Chỉ là có chút đồ đạc thời gian dài, tại thù nước trước mặt trước. Trở nên thuần hậu bắt đầu, liền giống như một ly đắng rượu. Chôn dấu càng lâu, tại cuối cùng xuất hiện là không là đắng, mà là một loại mùi thơm rồi.

Hồi tưởng lại vừa mới song phương chạm mặt bất ngờ một kiếm, Nhạc Duyên biết mình chỉ sợ là trở thành hai người hòa hảo như lúc ban đầu nguyên do một trong.

“Từng đã là sai lầm, lấy lớn như vậy giá phải trả hoàn lại!”

“Theo phương diện nào đó mà nói. Ta và ngươi cũng không bằng hắn!”

Nghe Dương Quá cảm thán, Nhạc Duyên thực sự hiểu rõ. Trước mắt Doãn Chí Bình đã là triệt để đi đến thế, vào cung làm hoạn quan. Một thân này hồng nhạt cung y, tuy nhiên nhan sắc không giống với, nhưng là kiểu dáng Nhạc Duyên nhưng lại nhận hiểu rõ, lúc trước mình cùng Mạc Sầu nhập hoàng cung, liền đã từng gặp như vậy quần áo. Này một phần quyết tâm. Có thể không phải bình thường người người giang hồ có thể hạ quyết định. Phải biết rằng lúc trước Doãn Chí Bình mặc dù là nhận lấy hooc-mon sinh dục nữ ảnh hưởng, tăng thêm tu luyện Tiên Thiên Công sai lầm, nhưng là này không có nghĩa là người ta không thể nhân đạo.

Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên cũng không khỏi không tán thành gật đầu nói: “Đúng vậy! Ta và ngươi cũng không bằng hắn!”

Đạo Công Tử cùng Dương Quá tại phương diện nào đó mà nói cũng là tâm tính kiên định người, nhưng theo một mặt khác nói rồi lại cũng không phải là. Lúc trước Dương Quá có vừa thấy Dương Quá lầm cả đời hình dung, mà trước mắt Đạo Công Tử đã muốn so sánh với lời này càng thêm trò giỏi hơn thầy sóng sau đè sóng trước rồi.

Dương Quá cũng may, mà Đạo Công Tử…

“Đúng rồi!”

“Nhạc huynh, những năm này đến tột cùng đi nơi nào?”

Dương Quá không thể không hỏi thăm, lúc trước nhưng mà tại dưới ban ngày ban mặt, chứng kiến Nhạc Duyên giữa không trung biến thành tro bụi. Mà trước mắt nhưng lại lại lần nữa sống lại rồi…

“Hàaa…!”

“Một lời khó nói hết!”

Một tiếng cười, xác thực tràn ngập lấy đắng chát cùng ảo não, ngẩng đầu nhìn qua ngày đó bên cạnh đã muốn tây nghiêng tà dương, Nhạc Duyên lẩm bẩm nói: “Biết rõ Đạo gia trăm ngày phi hành sao? Ta tình huống này xem như thế đi! Hay hoặc là xưng hô phá toái hư không cũng có thể!”

Một lời khó nói hết!

Xác thực là một lời khó nói hết!

Có một số việc, nhường người làm sao đi nói?

Quay đầu lại. Dương Quá nhìn từ trên xuống dưới Nhạc Duyên cái kia một đầu tóc bạc, còn có này đầu lông mày phức tạp, liền biết rằng Đạo Công Tử thời gian chỉ sợ không phải trong tưởng tượng tốt đẹp như vậy.

Nếu một lời khó nói hết, này liền không cần nói rõ, lý giải có thể.

Tuy nói lúc trước giữa hai người ẩn ẩn có chút mâu thuẫn, tại từng người trong nội tâm đều có chút chán ghét lẫn nhau, nhưng là có câu nói qua, mỗi người ghét nhất kỳ thật liền là mình. Bởi vì hai trên thân người có quá mức chỗ tương tự.

“Nhìn tình hình này, Tương Dương gần nhất vừa trải qua một hồi đại chiến!”

Tầm mắt rơi vào này rõ ràng có chút loang lổ tường thành, còn có này ẩn ẩn mùi máu tươi, Nhạc Duyên cùng Dương Quá hai người sóng vai hướng trong thành đi đến thời điểm, đồng thời mở miệng hỏi.

“Ừ!”

“So với từng đã là Mông Ca mà nói, hiện tại Hốt Tất Liệt so sánh với kia càng khó quấn, cũng càng tâm ngoan thủ lạt.”

“Vừa mới trận này chiến tranh, đã là năm nay lần thứ ba

rồi, nghe nói Đại Lý những địa phương kia đã diệt, hiện tại Đại Tống đã là mặt trời sắp lặn!”

Dương Quá tính tình cùng Quách Tĩnh bất đồng, hắn nhìn ra tình cảnh hiện tại, Nam Tống tình thế nguy hiểm càng phát nguy hiểm, nhất là tại Hoàng thất cùng cao tầng tuyệt đại bộ phận nhân vật còn tại Kính Hoa Thủy Nguyệt thời điểm, hắn liền vì Quách Tĩnh vợ chồng này mấy chục năm qua hành vi cảm thấy không đáng, vì Doãn Chí Bình vào cung làm hoạn quan cảm thấy không đáng.

“…”

Ngẩng đầu.

Nhạc Duyên nghe vậy không nói gì thêm, có đôi khi có đáng giá hay không được là một chuyện, nhưng có làm hay không là một chuyện. Cũng không phải tất cả đồ đạc, đều có thể dùng giá trị đi so sánh đúng sai.

Liền giống như Quách Tĩnh như vậy.

Quách Tĩnh mặc dù thật thà phúc hậu, nhưng là người khác không ngốc.

Mà Dương Quá so với cha hắn Dương Khang tới, càng là một trời một vực. Nhất là tại Quách Tĩnh người như vậy ảnh hưởng, từ hắn trở thành Quách Tĩnh con rể sau, Dương Quá cũng đã có thể xưng là chân chính đại hiệp rồi.

Liền thí dụ như vừa mới đi lại tại trên đường phố. Bên

cạnh dân chúng cười hì hì lễ phép chào hỏi —— thần điêu đại hiệp.

Thiên hạ hôm nay, tại ngoài sáng trên có thể xưng hô đại hiệp chỉ có ba người, tại Hồng Thất Công sau khi chết, liền chỉ có hai cái rồi. Đó chính là Quách Tĩnh cùng con rể Dương Quá. Những thứ khác có thể xưng hiệp, nhưng là thiếu chữ to.

Nhìn qua Dương Quá không ngừng quơ tay phải cùng người xung quanh cười chào hỏi bộ dáng. Nhạc Duyên liền biết rằng lời nói mới rồi tuy là sự thật, nhưng cũng chỉ là Dương Quá lải nhải ngữ điệu, chỉ thế thôi.

“Đúng rồi!”

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, Nhạc Duyên bất ngờ quay đầu hướng bốn phía dò xét dưới, mở miệng hỏi: “Ngươi cái con kia đại điêu đâu này?”

“Điêu huynh? !”

Cười cùng hắn người đánh xong chào hỏi, thu hồi tay phải. Dương Quá nghiêng đầu nhìn Nhạc Duyên liếc, rồi mới lên tiếng: “Điêu huynh đã muốn làm bạn ta vài chục năm rồi, tại những năm này lớn nhỏ chiến vô số kể, nó đã muốn mệt mỏi! Ta khiến nó đi trở về! Bởi vì kế tiếp chiến tranh sẽ càng phát khổng lồ, Điêu huynh ở đây, không thể nghi ngờ sẽ đụng phải nặng điểm công kích. Nó không thể ra ngoài ý muốn!”

“Nhạc huynh, như thế nào bất ngờ hỏi cái này?”

Nói đến đây, Dương Quá ngữ khí rất là nghi hoặc.

“A!”

“Không có gì, chỉ là Dương huynh đệ thần điêu đại hiệp danh xưng, giờ phút này thiếu thần điêu, cảm giác, cảm thấy kém một chút cái gì!”

Trong đầu hiện lên chính mình này ném cho Độc Cô Phượng tiểu điêu, cũng không biết trước mắt đến tột cùng tình huống nào rồi. Nhạc Duyên ngoài miệng nhưng là như thế nói ra.

“Hàaa…!”

Lắc đầu bật cười, Dương Quá ngược lại cũng không nói gì.

Đi một chút ngừng ngừng.

Nhạc Duyên cùng Dương Quá hai người lại lần nữa gặp mặt, nhưng lại phảng phất giống như lão hữu bình thường.

Thời gian cuối cùng sẽ qua đi hết thảy, thực sự sẽ làm một thứ gì đó càng phát thuần hậu.

Hoặc cừu hận!

Hoặc tình yêu!

Hoặc ân oán!

Mười sáu năm, đối với Dương Quá mà nói, những thứ kia chỉ có thể trở thành quá khứ, trước mắt hắn nhất nhiều tinh lực cùng Quách Tĩnh bình thường, vẫn tại Mông Cổ trên mặt. Bên cạnh nói bên cạnh trò chuyện, giữa hai người đối thoại không nhiều lắm, song phương ngữ khí cũng lộ ra vẻ có chút trầm thấp.

Hai người độc nhất vô nhị thiếu lúc tuổi còn trẻ tuổi trẻ khinh cuồng.

Một cái là tuổi tăng trưởng rất nhiều. Một cái là đã trải qua quá nhiều.

“Quách đại hiệp cùng Hoàng Bang chủ, trước mắt tốt không?”

Nói chút ít vật gì đó khác sau, Nhạc Duyên rốt cục hỏi Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung.

“Nhạc phụ cùng nhạc mẫu hai người cũng cũng không tệ lắm!”

“Tại Mông Cổ không diệt, bọn họ là sẽ không sinh bệnh cái gì!”

Nói lên những lời này, Dương Quá ngôn ngữ có chút giống 2 vui đùa ngữ điệu. Nhưng cũng là tốt nhất hình dung. Quách Tĩnh cả đời này đang cùng Mông Cổ cùng chết, mà Hoàng Dung thì là phụng bồi trượng phu cả đời cùng Mông Cổ cùng chết.

Cũng chính là bởi vì như thế, hiện tại Hoàng Dung đã không có lúc tuổi còn trẻ đáng yêu cùng dí dỏm, nàng

toàn bộ tim gan suy nghĩ cũng đặt ở nàng Tĩnh ca ca trên người.

Có thể nói nếu không phải Hoàng Dung, lấy Quách Tĩnh tại vì người trên quá mức ngay thẳng cùng chính trực, không chỉ có sẽ phải chịu xa lánh, thậm chí chỉ sợ cũng sẽ có sát thương họa, liền giống như lúc trước Nhạc Võ Mục độc nhất vô nhị. Làm làm vợ Hoàng Dung, trở nên có chút tâm cơ, có chút tính toán chi li, đặc biệt yêu nhằm vào che dấu nguy hiểm.

Hoàng Dung sở dĩ trở thành như vậy, cũng không khiến người ngoài ý rồi.

Nếu không có Hoàng Dung ở phương diện này giúp đỡ, chỉ sợ Quách Tĩnh căn bản kiên trì không tới thời gian lâu như vậy, hắn không phải là chết ở người Mông Cổ trong tay, tựu là chết tại chính mình trong tay người.

Mà trong đó có lớn nhất cảm thụ chính là Dương Quá rồi.

Tựu tại Nhạc Duyên trầm tư thất thần thời điểm, Dương Quá thì là xoay người ở bên cạnh một chỗ buôn bán quả lê địa phương bắt đầu mua hoa quả tới, đồng thời một hồi yểu điệu cười tiếng vang lên.

Căn bản không có có cảm giác đến sát ý cùng ác ý Nhạc Duyên chỉ cảm thấy trên đùi của mình tựa hồ đụng phải vật gì đó, pằng một thanh âm vang lên, nhất thời cúi đầu nhìn lại.

Tầm mắt đạt tới chỗ, là một bất quá sáu bảy tuổi trên

dưới tiểu nha đầu.

Tiểu nha đầu một thân vui mừng màu đỏ chót quần áo, như một đám lông mượt mà hỏa cầu, đáng yêu đến cực điểm.

Chẳng qua là hình như là bởi vì quá mức bướng bỉnh chút ít, cũng không biết ở nơi nào lây dính không ít nồi tro, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đen một khối trắng một khối.

Vừa mới đâm vào Nhạc Duyên trên đùi, nhường tiểu nha đầu một cá té phịch ngồi ở phiến đá trên mặt.

Giờ phút này tiểu nha đầu chính mang đầu, dùng đen bóng con ngươi nhìn thấy Nhạc Duyên cái kia một đầu ngoài dự tính tóc trắng.

Hai người một lớn một nhỏ chính đối mắt nhìn nhau lấy.

Một hồi lâu.

Tiểu nha đầu bàn tay nhỏ bé cầm lấy Nhạc Duyên vạt áo theo trên sàn nhà bò lên, nhất thời Nhạc Duyên đạo bào trên để lại hai cái tối như mực nhỏ bàn tay.

Sau đó, tiểu nha đầu nhếch miệng cười, lộ ra một ngụm đã muốn thiếu răng cửa hở cái miệng nhỏ nhắn, mặt mũi tràn đầy cao hứng kêu lên: “Phụ thân!”

Một tiếng phụ thân nhường Nhạc Duyên không khỏi vẻ sợ hãi mà kinh hãi, tiểu nha đầu này sẽ không phải là kêu chính là mình a?

Ý nghĩ này mới vừa vặn bay lên, liền nghe sau lưng Dương Quá này rất là hiền lành yêu thương thanh âm quanh quẩn tại bên tai của mình: “Ngoan! Làm sao ngươi lại chạy đến đâu này? Cô cô không có cùng ngươi?”

“Cô cô không thấy!”

“Ta là thay gia gia nãi nãi mẫu thân còn có Cữu gia kêu phụ thân về nhà ăn cơm đấy!”

Tiểu nha đầu trong vắt thanh âm tại bên tai phiêu đãng, không cần quay đầu lại liền có thể đủ cảm nhận được tiểu nha đầu này nét mặt hưng phấn.

Quay đầu lại.

Nhạc Duyên nhìn qua đem tiểu nha đầu kia bế lên Dương Quá, mắt lộ ra nghi hoặc.

Tựa hồ đã nhận ra Nhạc Duyên mê hoặc, Dương Quá lúc này mới vừa cười vừa nói: “Nhạc huynh, đây là ta cùng Phù nhi nữ nhi! Ngoan, nói cho vị này thúc thúc tên của ngươi!”

Nghe được cha mình phân phó, tiểu nha đầu rất nghe lời rất nghiêm túc chằm chằm vào Nhạc Duyên, hít mũi một cái, dùng tay áo lau hạ cái mũi, lúc này mới mở ra này thiếu răng cửa cái miệng nhỏ nhắn, dùng một loại giòn tan giọng điệu rất là nghiêm túc tự giới thiệu mình: “Thúc thúc tốt! Người ta kêu Dương Niệm Tích đấy!”

“! ! !”

Trong sát na!

Nhạc Duyên ánh mắt trừng được so sánh với lão đại, trợn mắt há hốc mồm nhìn xem phía trước mặt tiểu nha đầu.

Chương 4 : Thiếu nữ

Trên đường.

Nhạc Duyên thần sắc một mực rất kỳ quái.

Tại trong ngực của hắn, thì là ôm một thân vui mừng hỏa hồng sắc xiêm y Dương Niệm Tích, tiểu nha đầu cũng không sợ người lạ, tại bị Đạo Công Tử ôm thời điểm, tiểu nha đầu cả cá người chú ý lực đều ở Nhạc Duyên cái kia một đầu tóc bạc trên mặt.

Tiểu nha đầu rất là ngoài dự tính, người này thoạt nhìn cùng cha mình không sai biệt lắm, có thể tóc nhưng lại cùng tằng tổ phụ bình thường bộ dáng.

Giờ này khắc này tiểu nha đầu đang tại dùng bàn tay nhỏ bé đùa bỡn Đạo Công Tử một đầu tóc trắng.

Mà Dương Quá thì là một tay nhấc lấy chính mình vừa mới mua một chút hoa quả.

“Ừ?”

“Nhạc huynh!”

“Làm sao ngươi đâu này?”

Nghiêng đầu, Dương Quá cũng đang quan sát Nhạc Duyên biểu lộ biến hóa. Nữ nhi của mình bị đối phương

ôm lấy, đến không có chút nào chán ghét hài tử ý tứ, lại nói đối phương cùng Xích Luyện Tiên Tử cũng có hậu nhân, điểm này Dương Quá ngược lại không ngoài ý.

Duy nhất nhường Dương Quá rất là ngoài dự tính vẫn là Nhạc Duyên giờ phút này thần sắc.

Đạo Công Tử không biết nhớ ra cái gì đó, người mặc dù ở đi lên phía trước, nhưng là hiếm thấy thất thần.

“À? !”

“Không có gì!”

Lắc đầu, ý bảo chính mình không có chuyện, Nhạc Duyên lúc này mới tại Dương Quá nhìn soi mói, đem thất thần tâm tư cho kéo lại.

Không có khả năng không có việc gì!

Lúc trước gặp phải này Đông Phương giáo chủ, tại nhìn thấy bộ dáng thời điểm, Nhạc Duyên cũng đã từng có suy đoán. Hình dạng của nàng có Hoàng Dung cùng Quách Phù bóng dáng, hơn nữa hơn nữa cái kia Dương Niệm Tích danh tự, hết thảy không thể nghi ngờ cũng nói cho hắn thân phận của nàng.

Chỉ là suy đoán là một chuyện, nhưng khi sự tình mở tại trước mặt của mình thời điểm, Nhạc Duyên nhưng lại sửng sốt.

Cái loại cảm giác này đừng nói nhiều quỷ dị!

Tiểu nha đầu sở dĩ lấy cái này danh tự, liền đại biểu cho Dương Quá chỉ sợ là lấy cái này danh tự tới tỏ vẻ trong lòng một ít phần không tật mà chết cảm tình.

Nếu nói là Dương Quá sở dĩ trở thành hiện tại loại tình huống này, theo phương diện nào đó mà nói cùng Nhạc Duyên có nhất định được quan hệ, nhưng là mặt sau Đạo Công Tử cùng con gái nàng chuyện xưa. Nhưng lại nhường Nhạc Duyên lần đầu đối với Dương Quá sinh ra một loại xấu hổ cảm xúc.

"…"

Dương Quá nghiêng đầu, thấy Nhạc Duyên không muốn nói rõ, ngược lại cũng không nói gì.

Mà bị Nhạc Duyên ôm vào trong ngực tiểu nha đầu, vào lúc này tâm tư vẫn tại Nhạc Duyên trên tóc, lúc này tiểu nha đầu đang dùng bàn tay nhỏ bé nắm bắt Nhạc Duyên lọn tóc từng chút từng chút ở Nhạc Duyên trên mặt trơn trượt tới đi vòng quanh. Cười toe toét cái miệng nhỏ nhắn, lộ ra thiếu một cái cửa răng miệng, đùa được kêu là một cái cao hứng bừng bừng.

Chỉ là lần đầu gặp mặt, liền biết rằng tiểu nha đầu cùng mẹ của nàng Quách Phù bất đồng, xa không có như vậy ương ngạnh.

Đương nhiên, cũng có lẽ trước mắt chỉ là nàng tuổi quá nhỏ nguyên nhân.

Bất quá hồi tưởng lại từng đã là lời nói. Nàng cũng hẳn là đồ đệ của mình.

Tầm mắt rơi trong ngực tiểu nha đầu này kiều nộn trên khuôn mặt nhỏ nhắn, đối phương chính rất nghiêm túc dùng nhà mình đuôi tóc đụng chạm lấy cái mũi của mình, như vậy bị kích động bộ dáng xác thực là thế nào cũng nhìn không ra tới giáo chủ tương lai phong thái. Ngược lại một thân hỏa hồng sắc xiêm y cũng có một tia tương lai hương vị.

Bất quá trước mắt tại tiểu nha đầu trên người càng nhiều là vẫn là vui mừng.

“Dương huynh, ngươi có khả ái như thế nữ nhi, cho là thật tốt… Phúc khí!”

Cuối cùng này hai chữ Nhạc Duyên thanh âm rơi rất thấp, đối với cái này một điểm. Nhạc Duyên quả thực không biết mình nên nói những gì.

“Ta cũng vậy như vậy cảm thấy!”

Dương Quá tuy nhiên nghi ngờ nói công tử giọng nói kia bất ngờ trầm thấp, nhưng là trong lòng của hắn lại tràn đầy vui sướng.

Một người nam nhân, nhất là một cái người giang hồ, khi hắn có hài tử sau, tâm tính cuối cùng sẽ phát sinh biến hóa. Đạo Công Tử tâm tính sở dĩ không có triệt để chuyển biến, là vì thần xui quỷ khiến phía dưới, hắn cuối cùng không có chân chính nhìn đến con của mình.

Cho dù là biết có hậu nhân. Nhưng là thiếu một phần bản tâm kích thích.

Đường xá rất gần.

Rất nhanh, hai lớn một nhỏ ba người liền đi tới Quách phủ.

Nơi này vẫn là mười sáu năm trước phủ đệ.

Bởi vì kháng Mông, Quách Tĩnh toàn gia nhà trên cơ bản tọa lạc tại nơi này, trong mấy năm nay thậm chí rất ít đi Đào Hoa đảo rồi. Về phần Dương Quá, theo phương diện nào đó hắn tính toán trên là ở rể, tức thì bị Quách Tĩnh cho rằng con ruột.

Cũng chính bởi vì như vậy, hôn nhân sau Dương Quá cùng Quách Phù vẫn là đứng ở quách trong phủ.

Vừa bước vào cửa phòng.

Nhạc Duyên ôm lấy tiểu nha đầu, liền gặp một cái mới từ trong góc leo tường vào thiếu nữ. Thiếu nữ bộ dáng thanh tú nhã lệ, có Hoàng Dung bóng dáng, có Hoàng Dung cơ linh. Nhưng lại nhiều ra một loại nữ nhân ít có hào sảng.

Thiếu nữ mặc trên người cũng không phải cẩm y, mà là một thân bình thường quần áo, trên mặt treo đầy không ít túi tiền, tại kia bên hông còn hoành treo một cái màu xanh biếc gậy trúc, tại gậy trúc một đầu thì là buộc lên một cái hồ lô rượu.

Hiển nhiên. Đây là một thân Cái Bang trang trí.

Pằng!

Thiếu nữ võ công thân thủ không tệ, tại dạng này tuổi tác trong cực kỳ khó được.

Lúc rơi xuống đất thanh âm tuy nhỏ, nhưng ở Nhạc Duyên cùng Dương Quá trong lỗ tai thật là rõ nét cực kỳ, tại thiếu nữ rơi xuống đất còn không có xoay người nháy mắt, ánh mắt hai người đã muốn hướng về này trong.

Thậm chí, liền bị Nhạc Duyên ôm vào trong ngực tiểu nha đầu cũng bởi vì tầm mắt vừa vặn nguyên nhân đã rơi vào trên người của đối phương.

“A!”

“Ha ha ha!”

“Tỷ phu!”

Thiếu nữ không khỏi khẽ giật mình, ngay sau đó liền là một tiếng bị phát hiện sau xấu hổ tiếng cười truyền ra, vỗ vỗ trên mông đít tro bụi, thiếu nữ hi hi ha ha đã đi tới, đầu tiên là gượng cười cùng Dương Quá đánh một tiếng chào hỏi sau, tầm mắt nhưng lại đã rơi vào Nhạc Duyên trên người, nhìn từ trên xuống dưới.

Một tiếng tỷ phu, cũng đã nói cho Nhạc Duyên thân phận của nàng.

Thiếu nữ trước mắt chính là Quách Tĩnh thứ hai nữ nhi —— Quách Tương.

“… Lại đi bên ngoài đi dạo lung tung? !”

Mặt đối mặt trước này cái ha ha cười hào sảng thiếu nữ, Dương Quá cũng có chút bất đắc dĩ, tựa như đã không ít lần nhìn thấy như thế tình cảnh rồi, lúc này mới quay đầu hướng Nhạc Duyên giới thiệu nói: “Nàng là Niệm Tích tiểu di —— Quách Tương!”

Tiểu di!

Quay đầu, Nhạc Duyên rất là ngoài ý muốn nhìn lấy Dương Quá, trước mặt hắn không lâu nghe được nhưng mà cô cô a!

Tựa hồ là đã nhận ra cái gì, Dương Quá sắc mặt hơi có chút xấu hổ.

Ngó ngó đối phương, tại đột ngột nhớ tới Tiểu Long Nữ, Nhạc Duyên cảm giác mình đại khái minh bạch cái gì, ngược lại là không có hỏi tiếp.

“Tương nhi!”

“Vị này chính là… Đạo Công Tử Nhạc Duyên Nhạc đạo trưởng!”

Trầm tư, Dương Quá còn là như thế giới thiệu nói.

Nhạc Duyên!

Đạo Công Tử!

Quách Tương nghiêng đầu, này ghim thành đơn đuôi

ngựa tóc ở sau ót đánh xuống, trong mắt đều là mê hoặc, cái này danh tự tựa hồ là ở nơi nào nghe nói qua. Chỉ là thời gian quá dài rồi, để cho nàng nhất thời nhớ không ra thì sao. Bất quá trước mặt vị này đạo sĩ bộ dáng cũng là có chút tuấn tú, cùng tỷ phu có thể nói là tương xứng, thỏa thỏa một vị mỹ nam tử.

Chính là một đầu tóc bạc, làm cho người ta không biết đối phương niên kỉ kỷ đến tột cùng bao lớn.

“Quách Tương gặp qua Nhạc đạo trưởng!”

Ôm quyền. Quách Tương lấy giang hồ nhi nữ tư thái rất là nghiêm túc đã ra động tác chào hỏi.

“Ngươi rất giỏi!”

Bởi vì trong ngực ôm tiểu nha đầu, trên tay không tốt động tác, nhưng là đối mặt Quách Tương rất nghiêm túc động tác, Nhạc Duyên lại phối hợp không có bỏ qua, mà là rất nghiêm túc đáp lễ lại. Lần này cử động, thật ra khiến Quách Tương ánh mắt mạnh mẽ sáng lên một cái.

“Đúng rồi!”

“Dương huynh!”

Tầm mắt theo Quách Tương trên người thu hồi. Nhạc Duyên đối với bên người Dương Quá hỏi: “Cái Bang có mười tám Đại trưởng lão sao? Phải chăng Hoàng Bang chủ sửa đổi trong Cái Bang bang quy!” Phải biết rằng trong Cái Bang tựa hồ chỉ có cửu đại trường lão.

“Ách…”

Cho dù là biết rõ Nhạc Duyên những lời này chính là vui đùa ngữ điệu, Dương Quá trên mặt cũng không khỏi đã hiện lên một tia xấu hổ. Với tư cách Quách Tương tỷ phu, tại những năm gần đây coi như là nhìn xem Quách Tương lớn lên, Quách Tương là một cái dạng gì tính nết có thể nghĩ.

Phải biết rằng hiện tại Quách Tương có thể là có thêm một cái Tiểu Đông tà danh xưng a.

“Ha ha!”

Quách Tương nghe đến đó, lại là hoàn toàn không có có bất kỳ không có ý tứ thần sắc, nở nụ cười. Nói ra: “Tự nhiên là ta tự nghĩ ra đấy!”

“Do Cái Bang tuyệt học Hàng Long Thập Bát Chưởng mà đến?”

Nhạc Duyên nhận lấy Quách Tương lời nói đầu, buồn cười nói.

“Đúng là như thế!”

Quách Tương động tác trì trệ, lập tức thật cao hứng gật đầu nói: “Xem ra đạo trưởng cùng Quách Tương chính là người trong đồng đạo a!”

Người trong đồng đạo?

Nhạc Duyên nụ cười im bặt mà dừng. Hắn coi như là

minh bạch Dương Quá tại sao phải toát ra như vậy thần sắc.

Dường như tới quen thuộc Quách Tương!

Như là lúc trước mới vào thần điêu thế giới chính mình, còn làm không tốt thật sự sẽ cùng Quách Tương cùng một chỗ đui mù hồ đồ. Tại cùng nhau tiến vào đại sảnh thời điểm, Quách Tương biểu lộ một mực lộ ra vẻ rất hưng phấn, hiển nhiên là tại vừa mới chạy lúc ở bên ngoài có thật lớn thu hoạch.

Giờ này khắc này, nàng phi thường muốn tìm một cá nhân hảo hảo lải nhải lải nhải.

Nhưng là Quách Tĩnh Hoàng Dung tự nhiên không phải là đối tượng. Dương Quá cùng Quách Phù cũng không thể lấy, Dương Niệm Tích quá nhỏ, mà đệ đệ của mình Quách Phá Lỗ tính tình cùng phụ thân Quách Tĩnh độc nhất vô nhị, hoạt bát hiếu động Quách Tương tự nhiên là không có người có thể kể ra.

Bất quá tại gặp Đạo Công Tử Nhạc Duyên sau, đối phương này rất là nghiêm túc cũng không phải qua loa đáp lễ, nhường Quách Tương ấn tượng rất là không tệ.

Nếu không phải bây giờ đang ở nhà, chỉ sợ nàng đã sớm muốn lôi kéo Đạo Công Tử hảo hảo nói nói ra, bất quá dù vậy, tại Quách Tương dăm ba câu, quan hệ lẫn nhau đã đến gần không ít. Như vậy cho dù là Nhạc Duyên run xém tí nữa cho là mình cùng Quách Tương là người quen.

Không phải không thừa nhận Quách Tương tại giao bằng gọi bằng hữu phương diện này, quả thực có độc đáo sở trường đặc biệt.

Về phần đang Nhạc Duyên trong ngực tiểu nha đầu Dương Niệm Tích thì là giao cho Quách Tương, một lớn một nhỏ hai cái nha đầu điên điên khùng khùng cùng một chỗ chạy vào hậu viện, hiển nhiên là cùng một chỗ thay quần áo.

Quách Tương một thân này mười tám túi Cái Bang phục sức tuyệt đối là không dám ở Quách Tĩnh trước mặt lộ ra, mà Dương Niệm Tích thì là phía trước không biết làm những thứ gì. Dính đầy tro bụi, cả người cũng biết vô cùng bẩn, tự nhiên cần tắm rửa.

Đưa mắt nhìn một lớn một nhỏ hai cái nha đầu biến mất tại hậu viện phương hướng, Nhạc Duyên quay đầu, biểu lộ rất là quái dị đối với Dương Quá nói ra: “Dương huynh, Niệm Tích bình thường không phải là do Quách Tương mang a! ?”

“Ách!”

“Đúng vậy!”

Trầm ngâm một hồi lâu, Dương Quá cũng không khỏi cười khổ gật đầu thừa nhận nói: “Những người khác không có gì thời gian, chỉ có Niệm Tích tiểu di cùng tiểu cữu vừa có thời gian. Bất quá so với, Niệm Tích càng ưa thích cùng nàng tiểu di sống chung một chỗ!”

“…”

Nhạc Duyên cảm thấy như vậy bị Quách Tương dẫn đi, vô cùng có khả năng tiểu nha đầu liền bị nàng tiểu di cho sinh sinh mang lệch.

Song phương lẫn nhau liếc nhau một cái, cũng là không khỏi cười khổ, về phần này cười là cái gì liền chỉ có từng người trong nội tâm mới biết.

Rất nhanh.

Nhạc Duyên liền cùng Dương Quá hai người cùng nhau bước chân vào đại sảnh.

Trong đại sảnh.

Quách Tĩnh đang tại cùng phu nhân của mình Hoàng Dung, hai người đang cúi đầu đang thương lượng lấy cái gì, tại trước mặt hai người trên mặt bàn, thì là bày biện Tương Dương phòng ngự đồ.

Ừ?

Hai vợ chồng đồng thời cảm nhận được ánh mắt kia, cùng nhau ngẩng đầu nhìn lại.

Nhất thời, sửng sốt.

Chương 005 : Thế cục

005 chương thế cục

Đạo Công Tử!

Nhạc Duyên!

Tại Nhạc Duyên cùng Dương Quá hai người cùng nhau bước vào đại sảnh sau, Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung hai người bất quá là vừa mới ngẩng đầu nhìn lướt qua, hai vợ chồng nhất thời sửng sốt.

Kinh ngạc cùng ngoài ý muốn ở bên trong, song phương đối mắt nhìn nhau trầm mặc.

Một hồi công phu sau, Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung đại khái biết rõ ràng Đạo Công Tử tình huống, đương nhiên Nhạc Duyên đối với tự thân giải thích cũng bất quá là hơi chút nói ra, có nhiều thứ là không thể nói ra khỏi miệng. Bởi vì này chút ít người ở bên ngoài xem ra, vô cùng có khả năng giải thích không rõ.

Nếu giải thích không rõ, như vậy cũng chỉ có thể không đề cập tới, nói những thứ khác rồi.

Đối với cái này, Nhạc Duyên lớn nhất giải thích, liền là vì tự thân công pháp vấn đề.

Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung vợ chồng tuy nhiên còn có chút nghi hoặc, nhưng hồi tưởng lại ngày đó bắn chết Mông Ca lúc tràng cảnh, cũng là minh bạch cái gì. Càng

lấy Hoàng Dung ánh mắt tự nhiên cũng nhìn ra được, không biết đã trải qua chuyện gì đã là một đầu tóc bạc Đạo Công Tử hiển nhiên là không muốn nói.

Tuy nói trong nội tâm nghi hoặc, nhưng là Hoàng Dung lại cũng không có đến hỏi, tại đụng đụng Quách Tĩnh sau, lúc này mới dùng mờ ám cắt đứt Quách Tĩnh cũng muốn hỏi lời nói.

“Hàaa…!”

Mỉm cười, Hoàng Dung mờ ám tự nhiên là đã rơi vào Nhạc Duyên trong mắt, đối với cái này Nhạc Duyên không khỏi mỉm cười.

Quách Tĩnh tựu là Quách Tĩnh.

Cho dù là qua nhiều năm như vậy, tâm tình của hắn vẫn không có biến hóa nhiều ít. Hoặc là nói, hắn có thuộc về nhà mình tấm lòng son. Nếu không phải có lấy Hoàng Dung giúp đỡ, Quách Tĩnh tại loại này trong loạn thế, thật đúng là chỉ sợ là kiên trì không được thời gian quá dài.

Quách Tĩnh có thể phòng bị địch nhân, nhưng là phòng bị không được người mình động tác.

Giờ này khắc này Quách Tĩnh đã là hai tóc mai hoa râm, thường niên chiến đấu, hơn nữa lao tâm lao lực, mặc dù là hắn người mang cao tuyệt võ công, nhưng dưới loại tình huống này. Cũng ở đây tâm lực lao lực quá độ phía dưới làm già đi cực kỳ. Mà Hoàng Dung cho dù có đã từng cũng là thiên tư quốc sắc, nhưng bởi vì Quách Tĩnh

lao tâm lao lực đồng thời, cũng ẩn ẩn thấy được già nua dấu hiệu.

Có thể như vậy, vẫn là lấy Đạo gia võ học Cửu Âm Chân Kinh phúc.

Nhưng tức là đã là như thế, trước mắt Hoàng Dung mặc dù có phu nhân đích mỹ lệ. Không giảm năm đó phong thái, nhưng là che lấp không được đầu lông mày nếp nhăn.

Cái gọi là lao tâm lao lực đến trình độ này, mặc dù là một mực lấy Âm Quý phái nghiệp lớn vì nhiệm vụ của mình Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên cũng xa xa so ra kém Quách Tĩnh vợ chồng kinh nghiệm. Phải biết, hai người bọn họ là ở nghịch đại thế mà đi.

Nhất là tại phương diện nào đó, Quách Tĩnh vẫn tại thuận theo thời điểm, lần này kết cục tuy nhiên so ra kém Nhạc Võ Mục bất đắc dĩ. Nhưng là kém không được quá nhiều.

Trong đại sảnh.

Quách Tĩnh trên mặt tràn đầy nụ cười, hắn thật sự thật cao hứng.

Thứ nhất là vì Đạo Công Tử chết mà sống lại, thứ hai thì là vì tại trước mắt thế cục, nhiều ra một cái võ công tuyệt đỉnh cao thủ, này là một kiện đại hảo sự. Nhất là gần nhất Mông Cổ đại quân ối chao bức bách, Đại Tống triều đường người trên còn muốn rất nhiều người tại sống mơ mơ màng màng cản thời điểm. Đạo Công Tử đến

không thể nghi ngờ là một kiện đáng giá kinh hỉ chuyện tình.

Bốn người ngồi xuống.

Lẫn nhau tham thảo lấy trước mắt vấn đề.

“Không có việc gì là tốt rồi!”

“Không có việc gì là tốt rồi!”

Quách Tĩnh cảm thán Đạo Công Tử sống lại, lúc trước tình hình như vậy, bản thân khiến cho người cảm giác được quái dị, có thể có tốt như vậy thế cục, mặc dù là kinh nghiệm mười sáu năm, nhưng đối với Quách Tĩnh mà nói cũng rất tốt.

Dù sao tại Đạo gia có đan đạo trường sinh cách nói, theo hắn đã từng theo Toàn Chân giáo rất hiểu rõ. Năm đó Trung Thần Thông chỗ tu tập Tiên Thiên Công, đi chính là cái này đường đi.

“…”

Quách Tĩnh cảm thán rơi vào Nhạc Duyên trong tai, thật cũng không khiến người ngoài ý, chỉ là trong lời nói mệt nhọc cùng bất đắc dĩ hãy để cho người có thể rõ nét cảm thụ được đến. Hiển nhiên, những năm gần đây, Quách Tĩnh tọa trấn Tương Dương, gắt gao chống cự lại Mông Cổ đại quân, đã là có chút mệt nhọc.

Không nói trước vì thế hy sinh nhiều ít, thậm chí liền được cho sư môn một trong Toàn Chân giáo cũng triệt

để bị phá, Quách Tĩnh lại là không thể đi trợ giúp.

Này trong đó này trơ mắt bất đắc dĩ. Làm cho người ta thổn thức không thôi.

Bởi vì chuyện như vậy, người ở chỗ này đều có thể đủ biết rõ trong đó ý nghĩa, đó là Hốt Tất Liệt đối với Quách Tĩnh còn có Đạo Công Tử trả thù. Đúng là như thế, thân là chính đạo đại phái Toàn Chân giáo rơi vào kết quả như vậy, kỳ thật tại hồi lâu trước cũng đã rơi xuống kết cục như vậy.

“Đúng rồi!”

“Quách đại hiệp. Hoàng Bang chủ, này Mông Cổ quốc sư Kim Luân Pháp Vương đâu này?”

Thấy Quách Tĩnh thần sắc có chút trầm thấp, Nhạc Duyên rất nhanh liền dời đi chủ đề, đem đối phương tâm tư dẫn tới hướng khác, mở miệng hỏi.

Nghe được vấn đề này, Quách Tĩnh trên mặt nhưng lại lộ ra kiêu ngạo vẻ. Mà một bên Hoàng Dung cũng đồng dạng là vẻ mặt tươi cười, nói ra: “Kim Luân Pháp Vương xác thực là một cái võ học kỳ tài, đối phương tại ngắn ngủn mười năm trong tức giận phấn đấu, sinh sinh đem này Long Tượng Bàn Nhược Công luyện đến tầng thứ mười.”

Mười năm!

Nhạc Duyên nghe vậy không khỏi khẽ giật mình, đây cũng là biến hóa sao?

“Bất quá, Kim Luân Pháp Vương dù là cho dù có mạnh, nhưng vẫn đột nhiên bị Quá nhi lấy trọng kiếm chém ở sa trường!”

Nói đến đây, Hoàng Dung cũng không khỏi đối Dương Quá toát ra vẻ hài lòng.

Nghe đến đó Nhạc Duyên kinh ngạc rồi, tại cẩn thận rất hiểu rõ một phen sau, mới xem như biết rõ ràng sảng khoái ban đầu một trận chiến.

Tu luyện đến tầng thứ mười Long Tượng Bàn Nhược Công Kim Luân Pháp Vương cực kỳ cuồng ngạo, nhưng là tại mười năm trước Mông Cổ đại quân lại lần nữa tiến công Tương Dương một trận chiến ở bên trong, bị Dương Quá cùng đại điêu một người một chim hợp tác hạ sinh sinh bị Huyền Thiết Trọng Kiếm chém ở sa trường.

Nghe nói trận chiến ấy đánh cực kỳ thảm thiết, đối mặt Kim Luân Pháp Vương, mặc dù là Dương Quá cũng nhận được thương không nhẹ, thậm chí liền hắn huyền thiết cự trên thân kiếm cũng để lại phát cuồng Kim Luân Pháp Vương lưu lại chưởng ấn.

Bất quá trận chiến ấy cũng không nhỏ thu hoạch, Tương Dương vẫn là thủ xuống tới, mà Dương Quá thì là tại trong trận chiến ấy chiếm được thần điêu đại hiệp giang hồ danh xưng.

Trở thành trước mắt Trung Nguyên trong giang hồ, có thể quay lấy bộ ngực nói mình xứng được với đại hiệp

danh hiệu người thứ hai (Hồng Thất Công đã chết, không tính ở bên trong).

Cầm qua Dương Quá bội kiếm, đặt ở trước mặt, Nhạc Duyên này mới nhìn đến này Kim Luân Pháp Vương trước khi chết ở lại trên thân kiếm chưởng ấn, có thể nghĩ một chưởng kia lực đạo chi thảm thiết. Nếu là đối phương đem Long Tượng Bàn Nhược Công tu tập đến đỉnh, chỉ sợ một chưởng kia đủ để đem huyền thiết cự kiếm đánh vì hai đoạn.

Theo đạo lý mà nói, Mông Cổ quốc sư Kim Luân Pháp Vương chết đi, hẳn là sẽ đối với Mông Cổ có đả kích thật lớn.

Nhưng là đang hồi tưởng lên chính mình một đường Bắc thượng thời điểm, gặp phải cái kia tên là Truyền Ưng thiếu niên, Nhạc Duyên liền phát giác chỉ sợ Hốt Tất Liệt tại đã gặp phải lúc trước trận chiến ấy ám sát sau, đã muốn làm đầy đủ chuẩn bị. Bất kể như thế nào, Hốt Tất Liệt tuyệt đối không cho phép chính mình gặp chính mình huynh trưởng Mông Ca kết cục.

Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên liền đem tình huống hiện tại hỏi lên.

Mà Quách Tĩnh hồi phục quả nhiên không có gì bất ngờ xảy ra.

Trước mắt Mông Cổ quốc sư chính là Bát Tư Ba.

Cứ nghe là tiền nhiệm quốc sư Kim Luân Pháp Vương chỗ đề cử đỉnh tiêm Phật môn cao thủ, chẳng qua là cái

này Phật môn chính là Phiên Tăng, xuất từ ở Thổ Phiên Tây Tạng cung điện Bố Lạp Đạt. Là Kim Luân Pháp Vương mang Mông Cổ đại quân diệt Thổ Phiên sau, tại đó gặp phải Phật môn cao thủ.

Nghe đồn hai người mới quen đã thân, tại Phật hiệu trên có chỗ tự ý.

Kim Luân Pháp Vương trước khi chết đối với Hốt Tất Liệt đề cử, chính là này Bát Tư Ba.

Mà trừ đó ra, đã trở thành Mông Cổ Đại Hãn Hốt Tất Liệt càng tại quốc sư Kim Luân Pháp Vương sau khi chết, không chỉ có chiêu Bát Tư Ba là quốc sư, huống chi đem hắn hoàng đệ Bột Nhi Chích Cân. Húc Liệt Ngột, từ phương tây chiêu trở về. Tại vài huynh đệ ở bên trong, chỉ có cái này hoàng đệ tại võ học một đạo trên có lấy thiên phú. Mà nghe nói Bột Nhi Chích Cân. Húc Liệt Ngột bước trên võ học một đạo, là vì từng đã là Kim Đao Phò mã nguyên nhân. Sở dĩ trở thành tây đường quân thống soái, cũng là nguyên nhân này.

Tại Bột Nhi Chích Cân. Húc Liệt Ngột trong mắt, Kim Đao Phò mã Quách Tĩnh vừa là phụ thân hắn huynh đệ, hắn từng đã là thần tượng, cũng là hắn hiện tại cừu nhân.

Hốt Tất Liệt bước trên Đại Hãn vị, trong đó có lấy hoàng đệ Bột Nhi Chích Cân. Húc Liệt Ngột to lớn chèo chống.

Nhận huynh trưởng thu hút, Bột Nhi Chích Cân. Húc Liệt Ngột cũng không khỏi không trở về phía đông.

Phải biết rằng lúc trước huynh trưởng Mông Ca chết, có thể nói là chấn kinh rồi Mông Cổ cao tầng tất cả mọi người. Bọn họ vẫn cho rằng giang hồ nhân sĩ là thành tựu không được đại sự, tại quân đội phô thiên cái địa công kích, cho dù là thần cũng sẽ giết cho ngươi xem.

Nhưng lúc Mông Ca chết ở này ban ngày ban mặt ám sát sau đó, Mông Cổ cao tầng tâm tư chuyển biến rồi, nhất là hiểm tử nhưng vẫn còn sống Hốt Tất Liệt.

Đây là hắn thu hẹp vô số bí tịch cho mình tại võ học một đạo trên có lấy thiên phú hoàng đế Bột Nhi Chích Cân. Húc Liệt Ngột, mà hoàng đế cũng không có nhường Hốt Tất Liệt thất vọng, tại mười sáu năm trong, hắn trưởng thành là Mông Cổ trong hoàng tộc đệ nhất cao thủ.

Trở về phía đông sau, Bột Nhi Chích Cân. Húc Liệt Ngột đổi tên Tư Hán Phi, tọa trấn binh đoàn, lấy nhằm vào Kim Đao Phò mã Quách Tĩnh.

Trừ đó ra, Hốt Tất Liệt bởi vì lúc trước trận chiến ấy ấn tượng quá mức khắc sâu, nhất là đối với đạo sĩ. Tại một lần nữa chiêu quốc sư cùng hoàng đệ Tư Hán Phi đi đến sau, còn khắp thiên hạ tìm kiếm trong giang hồ kỳ nhân dị sĩ, lấy nhằm vào Trung Nguyên cái kia chút ít người giang hồ.

Tại đây dạng bận việc, Hốt Tất Liệt ngược lại cũng có không ít thu hoạch.

Đó chính là hắn tìm được một cái võ công cực cao người, tên là Mông Xích Hành.

Kia võ công cứ nghe còn tại quốc sư Bát Tư Ba cùng hoàng đệ Tư Hán Phi phía trên, vì an toàn của mình, Hốt Tất Liệt thậm chí bái đối phương vi sư, nhường kia thiếp thân bảo vệ mình, này mới khiến Hốt Tất Liệt hơi chút yên lòng. Không ở đi lo lắng lại đột nhiên chạy đến một cái đạo sĩ, một mũi tên đem chính mình giết đi.

Tại bảo vệ tốt chính mình sau, Hốt Tất Liệt liền bắt đầu đối với Đạo môn sinh ra động tác.

Mà động tác này, càng chiếm được Mông Xích Hành, Bát Tư Ba, Tư Hán Phi to lớn chèo chống.

"…"

Nghe đến đó, Nhạc Duyên đã bị Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung vợ chồng lời nói cho chấn kinh rồi.

Quả nhiên.

Trước mắt thần điêu thế giới thế cục đã muốn càng phát hỗn loạn.

"Cho nên…"

"Thế cục bây giờ, đối với Tương Dương, đối với Đại Tống mà nói, cũng không khá lắm!"

Quách Tĩnh nói đến đây, không khỏi than thở một tiếng, trong lòng của hắn có đôi khi cũng đang suy tư, như lúc trước một mũi tên đem của mình này hai cái cháu triệt để bắn chết rồi, cũng sẽ không có trước mắt loại này khốn cục rồi. So sánh lên Mông Ca tới, Hốt Tất Liệt hiển

nhiên càng thêm khó có thể đối phó.

Thậm chí, lúc trước ám sát phương thức ở phía sau cũng không thể dùng.

Ngược lại thay thế nhưng lại song phương cứng đối cứng phương thức, đây là Đại Tống mà nói, cực kỳ là không lợi.

Nghe đến đó, không chỉ có là Quách Tĩnh trầm mặc lại, Hoàng Dung cũng là như thế, thậm chí Dương Quá trên mặt cũng toát ra vẻ lo lắng.

Ngoài có cường địch, bên trong có ưu phiền.

Đại Tống thế cục, có thể lo!

Chương 006 : Công tử! Công tử! (thượng)

006 chương công tử! Công tử! (thượng)

Tuy nhiên muốn kể một ít cao hứng chuyện tình, nhưng vào lúc này thế cục không thể nghi ngờ làm cho người ta vui mừng không nổi.

Lần này ngược lại, trước mắt Mông Cổ phương diện tại giang hồ cao thủ trên không khỏi chiếm không ít ưu thế. Tại Trung Nguyên này một phương mà nói, Đông Tà dưới bình thường tình huống sẽ không nhúng tay, mà Hồng Thất Công Âu Dương Phong đã chết, Trung Nguyên Ngũ Tuyệt dĩ nhiên tiêu tán.

Tuy nhiên Quách Tĩnh cùng Dương Quá đồng dạng chính là cao thủ đứng đầu, nhưng dưới loại tình huống này, đại thế yếu thế liền khiến cho được Đại Tống này phương cuối cùng cường ngạnh không nổi. Nhất là bên này cũng không có thiếu người mình tại cản thời điểm, như vậy thế cục không thể nghi ngờ nhường người đau đầu.

Đại Tống Hoàng thất không đáng tin cậy, liền khiến cho được này một phương người cùng trên nhận lấy đả kích, hơn nữa thiên thời cũng không ở chỗ này, muốn muốn thay đổi thế cục, rất khó khăn!

Trong phòng.

Trong khoảng thời gian ngắn Nhạc Duyên cúi đầu trầm tư, mà Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng cũng không nói lời nào nữa.

Về phần Dương Quá thì là mặt không biểu tình ngồi ở một bên uống nước trà, tựa hồ đối với những vật này cũng không có hứng thú.

Trước mắt loại này cục diện, có thể tuyệt đối không phải là cao thủ là có thể giải quyết.

Mặc dù là lại lần nữa đi ám sát Hốt Tất Liệt, đối phương hiển nhiên đã muốn sớm có chuẩn bị, cái ý nghĩ này trước mắt cũng chỉ có thể xa muốn xuống.

“Thế cục!”

“Có thể lo!”

Thấp giọng hít một câu, Nhạc Duyên tầm mắt đã rơi vào Hoàng Dung trên mặt, lúc này mới dò hỏi: “Hoàng thất bên kia như thế nào?”

“…”

Lắc đầu, Hoàng Dung sắc mặt cũng không tốt nhìn, nói ra: “Duẫn đạo trưởng cuối cùng là người giang hồ, dù là hắn buông tha cho thân nam nhi vào cung, đấu cờ thế còn là không thể làm gì.”

Hoàng Dung lời nói Nhạc Duyên rất rõ ràng.

Doãn Chí Bình cuối cùng là xuất thân giang hồ nhân sĩ,

Tống Tào thời kì Đạo gia cuối cùng đã không có Hán Đường thời kì Đạo gia như vậy lợi hại, ít nhất Đạo gia Hoàng lão thuật đã bị áp bách đến một cái cực hạn, trước mắt là Nho gia như mặt trời ban trưa.

Cho nên Doãn Chí Bình dù thế nào dạng, hắn cũng chỉ là một người giang hồ, cho dù là vào cung, vẫn là người giang hồ tính tình.

Tuy nói hắn tại Tiểu Long Nữ chuyện tình trên làm không mà nói, nhưng là tâm tính của hắn đúng là vẫn còn một cái công chính bình thản, dù là lúc trước nhận lấy đả kích đã xảy ra cực biến hóa lớn, nhưng trước mắt Doãn Chí Bình đã muốn lại lần nữa khôi phục không sai biệt lắm.

Lấy người giang hồ tính tình, như thế nào là những thứ kia lão đạo chính khách đối thủ?

Cuối cùng triều đình không phải là Doãn Chí Bình sân nhà, hắn phát huy ra tới ưu thế cực nhỏ. Bất quá mặc dù là tại loại trình độ này, cũng có thể khiến cho Tương Dương được đến không ít trợ giúp, thực sự không ly khai trên triều đình những thứ kia minh mắt chi sĩ trợ giúp.

“Cũng là khổ Duẫn huynh rồi!”

Cuối cùng, Nhạc Duyên chỉ có thể nói ra một câu như vậy cảm thán.

Tựu tại bốn người thần sắc cũng tương đối thấp trầm thời điểm, một hồi tiếng bước chân theo đường sau

vang lên.

Người đến là hai người.

Tiếng bước chân đột nhiên dừng lại.

Quay đầu, Nhạc Duyên tầm mắt hướng chỗ đó nhìn lại, liền gặp được xuất hiện tại cửa người. Rõ ràng là thân vi nhân phụ nhiều năm Quách đại tiểu thư Quách Phù cùng một thân tài tương đối cường tráng người thiếu niên.

Thiếu niên kia có Quách Tĩnh bóng dáng, hiển nhiên đối phương chính là cùng Quách Tương cùng nhau sinh ra song bào thai đệ đệ Quách Phá Lỗ.

“Ngươi là! ! !”

Quách Phù nhìn một hồi lâu, rốt cục nhắc tới ra cái kia làm cho người ta quen thuộc tục danh: “Nhạc Duyên Nhạc đạo trưởng!”

“Dương phu nhân, hồi lâu không thấy!”

Đứng dậy, không giảm lễ phép đáp lễ lại, Nhạc Duyên cười đánh một tiếng chào hỏi.

Trong mắt mê hoặc, tựa hồ muốn hỏi cái gì, nhưng là Quách Phù nhưng lại nhịn được, không có trực tiếp lên tiếng, mà là đang cùng cha mẹ của mình đánh một tiếng chào hỏi sau, này mới đi tới Dương Quá bên người, ngồi xuống.

Thấy ở đây, Nhạc Duyên ánh mắt không khỏi sáng ngời.

Mười sáu năm chính là cái kia điêu ngoa Quách đại tiểu thư, quả nhiên tiến triển không ít.

Nếu là lấy đối phương từng đã là cái loại này tính tình, chỉ sợ là đã sớm liền hỏi lên, căn bản sẽ không giống trước mắt như vậy lễ phép. Không phải không thừa nhận, nữ nhân ở giúp chồng dạy con sau, biến hóa lại là lớn vô cùng. Hơn nữa có một chút, Quách Phù cùng Hoàng Dung mẹ con có thể nói là nhất mạch cùng nhận, đó chính là mẹ con tại đối đãi phu quân của mình trên đều có được thuộc về nhà mình tâm tư.

Người ở bên ngoài xem ra có lẽ không đòi hân hoan, nhưng đứng ở các nàng người nhà trước mặt trước nhìn, này là một chuyện tốt.

Như vậy vừa nhìn, thân là Quách Tĩnh con rể Dương Quá thời gian ngược lại cũng xem là tốt.

“Đây là tiểu nhi Phá Lỗ!”

“Tới, gặp qua Nhạc đạo trưởng!”

Tại Quách Phù sau khi ngồi xuống, Quách Tĩnh lúc này mới vì Nhạc Duyên giới thiệu lên Quách Phá Lỗ tới.

Quách Phá Lỗ tướng mạo hùng nghị, dáng người hơi có vẻ khôi ngô, có thể nói là kế thừa Quách Tĩnh bộ dáng, thậm chí tính cách cùng xử thế thái độ. Tại phụ thân nghiêm khắc giáo dục, Quách Phá Lỗ có thể nói cơ hồ là cùng Quách Tĩnh trong một cái mô hình mặt khắc ra tới.

Ngẫm lại cũng thế.

Lúc trước Quách Tĩnh dạy bảo Dương Quá, cuối cùng là của mình áy náy chiếm đa số, hơn nữa Dương Quá bất kể thế nào nói cũng không phải là của mình cốt nhục, có nhiều thứ không cách nào đi làm. Nhưng là Quách Phá Lỗ thì bất đồng, con của mình như thế nào dạy bảo cũng có thể.

“Tiểu bối Phá Lỗ gặp qua Nhạc đạo trưởng!”

Ôm quyền, hoàn toàn lấy tiểu bối cấp bậc lễ nghĩa, ngôn ngữ cùng thần sắc hết sức nghiêm túc cùng nghiêm túc, này nói chuyện nghiêm túc ngang ngược phương thức, xém tí nữa nhường Nhạc Duyên cho là mình là Quách Tĩnh lên tiếng.

Cười nhạt một tiếng, gật đầu coi như là cấp bậc lễ nghĩa.

Cùng Quách Phù bất đồng, Quách Phù trước mắt là Dương Quá phu nhân, lúc trước mình cùng Dương Quá càng lẫn nhau xưng hô huynh đệ, tại tăng thêm Niệm Tích chuyện tình, bối phận bản thân cũng đã rối loạn.

Rồi hãy nói như vậy vừa nhìn, Quách Phá Lỗ cùng Quách Tương tính tình cơ hồ là một trời một vực.

Một cái theo mẫu thân, một cái theo cha hôn.

Thậm chí, theo phương diện nào đó mà nói, hiện tại Quách Tương chỉ sợ so sánh với đã từng lúc tuổi còn trẻ

Hoàng Dung càng thêm nghịch ngợm gây sự. Bất quá cùng Hoàng Dung cái chủng loại kia… Cơ linh có chút bất đồng chính là, Quách Tương nhiều hơn một phần hào sảng. Hồi tưởng chính mình mới vừa tiến vào Quách phủ thời điểm, Quách Tương này tùy ý mấy câu liền kéo gần lại quan hệ lẫn nhau. Tại Hoàng Dung lúc còn trẻ, tuyệt đối sẽ không như thế.

Một tiếng chào hỏi sau, Quách Phá Lỗ liền im lặng đứng ở Quách Tĩnh sau lưng, không nói một lời.

Cả người ông cụ non, như một cái nhỏ đại nhân bộ dáng.

Vừa lúc đó, một lần nữa thay hào xiêm y Quách Tương cùng mình cháu gái Dương Niệm Tích một lớn một nhỏ hai cái nha đầu cũng sôi nổi đi tới đại sảnh.

“Nhị tỷ!”

Quách Phá Lỗ nhìn thấy Quách Tương, chính là lễ phép chào hỏi.

“Gia gia! Bà nội!”

“Phụ thân! Mẫu thân!”

“Cậu!”

Này quanh quẩn trong vắt tiếng vang thì là tiểu nha đầu Dương Niệm Tích thanh âm. Một lần nữa thay đổi một bộ quần áo tiểu nha đầu, lúc này cũng không phải màu đỏ xiêm y rồi, mà là một thân màu vàng nhạt quần áo.

Chỉ là đã chạy tới tiểu nha đầu đầu tiên là bị Hoàng Dung cưng chiều ôm trong chốc lát sau, lúc này mới đem tiểu nha đầu để xuống, Quách Tĩnh trong mắt đồng dạng là cưng chiều vẻ, dù sao Dương Niệm Tích là bọn hắn cái thứ nhất cháu gái. Tiểu nha đầu sau đó đầu tiên là tại Dương Quá bên cạnh yên tĩnh nhìn lướt qua sau, liền bị mẹ của nàng Quách Phù ôm vào trong lòng.

Bất quá tiểu nha đầu lực chú ý cũng không phải tại này trên mặt, mà là nhìn không chuyển mắt chằm chằm lên trước mặt cách đó không xa Đạo Công Tử cái kia một đầu tóc bạc, tại vừa mới bị đối phương ôm lúc trở lại, tiểu nha đầu liền đối với màu trắng tóc nổi lên hứng thú thật lớn.

Giờ này khắc này, bị mẫu thân của nàng Quách Phù ôm vào trong ngực, tiểu nha đầu tầm mắt vẫn đã rơi vào Nhạc Duyên trên người.

“Ha ha!”

Tựa hồ là đã nhận ra rơi tại trên người mình tầm mắt, Nhạc Duyên quay đầu lại hướng bị Quách Phù ôm vào trong ngực Dương Niệm Tích đưa đi một cái nhăn mũi nụ cười, nhất thời pha trò tiểu nha đầu khanh khách thẳng cười rộ lên.

Quách Phù mê hoặc ánh mắt rơi vào Dương Quá trên người, Dương Quá rồi mới lên tiếng: “Niệm Tích đối với Nhạc huynh ấn tượng rất tốt!”

Quách phủ toàn gia người cũng cơ bản đến đông đủ,

bất quá song phương chủ đề cũng là theo trầm trọng quốc gia thế cục tầng diện chuyển dời đến những phương diện khác, thí dụ như Đạo Công Tử Nhạc Duyên.

Tại Hoàng Dung này miệng Nhược Liên Hoa trong giới thiệu, Nhạc Duyên thân phận đó là vừa tăng lại tăng, tuyệt đối là trong giang hồ đại hiệp, danh môn chính phái trong đại biểu, chính nghĩa làm gương mẫu, chỉ nghe Quách Phá Lỗ hai mắt sáng lên, nghe Quách Tương trợn mắt há hốc mồm.

Dương Quá cùng Quách Phù vợ chồng hai người càng ngạc nhiên không nói gì, trải qua đoạn thời gian kia chuyện tình hai người tự nhiên là đại khái biết rõ tất cả tình huống.

Hiển nhiên.

Hoàng Dung lời nói, khen lớn thêm không ít.

Nhưng vấn đề là Hoàng Dung theo lời rồi lại là sự thật, chẳng qua là nàng lấy tài ăn nói của mình hơi chút dệt hoa trên gấm đi một tí mà thôi.

Quách Tĩnh cúi đầu, không nói thêm gì nữa, nhìn xem chén trà trong tay, tựa hồ là tại hồi ức lúc trước cái kia Tương Dương một trận chiến cao chót vót thời gian.

“…”

Thân là người trong cuộc Nhạc Duyên càng nghe trợn mắt há hốc mồm, Hoàng Bang chủ này giọng điệu không

đi làm người kể truyện quả thực quá mức đáng tiếc chút ít, này trong miệng người xém tí nữa nhường Nhạc Duyên không có kịp phản ứng đối phương nói chính là là mình.

Độ Xích Luyện Tiên Tử!

Tiễn giết Mông Ca, trọng thương Hốt Tất Liệt!

Lúc trước lắc lư này sao một thời gian ngắn, kỳ thật cũng bất quá liền là làm này hai kiện đại sự, những chuyện khác ngược lại thì tính toán trên là chuyện nhỏ rồi. Có thể nói, nguyên bản bất quá mười cái chữ chuyện tình, nhưng lại tại Hoàng Dung tài ăn nói trên sinh sinh biến thành một hồi rung động lòng người chuyện xưa.

Nhất là này Quách Phá Lỗ càng ngày càng kính nể ánh mắt, còn có Quách Tương này trợn mắt há hốc mồm bộ dáng, Nhạc Duyên liền biết rằng Hoàng Dung như vậy kể ra ý tứ rồi.

Nàng muốn làm cho mình nhúng tay Tương Dương thế cục.

Trợ giúp Quách Tĩnh.

Hoàng Dung tâm tư tại trong lời nói biểu lộ nhất thanh nhị sở.

Quách Tĩnh tinh tường, Dương Quá cũng nghe tinh tường, mặc dù là Quách Phù cũng hiểu rõ, liền lại càng không cần phải nói người trong cuộc Nhạc Duyên rồi.

Chỉ có ba cái tiểu bối không biết, Quách Phá Lỗ thật thà phúc hậu có Quách Tĩnh tính tình, sẽ không nghĩ tới chỗ đó, mà Dương Niệm Tích quá nhỏ, không rõ.

Ngược lại Quách Tương tựa hồ là đã nhận ra cái gì, chỉ là nàng cũng không phải là rất rõ ràng.

Một hồi lâu.

Nhạc Duyên rốt cục ngăn lại Hoàng Dung lời nói, lên tiếng dò hỏi: “Quách phu nhân, ngài trong lời nói nam tử nói rất đúng ta sao? Ta cảm thấy giống như không quen.” Biểu lộ rất là nghi hoặc, tựa hồ không biết bộ dạng.

“A!”

Hoàng Dung thanh âm im bặt mà dừng.

Mà một bên tập trung tinh thần nghe Quách Tương, trực tiếp nhịn không được xì một tiếng bật cười.

Nhất thời, ánh mắt của mọi người cũng đã rơi vào Quách Tương trên người.

“À? Ta mới vừa vặn vừa nghĩ đến ở ngoài thành Cái Bang trong phân đà nhìn thấy cười chuyện lý thú, không khỏi nở nụ cười, không có ý tứ!”

Sắc mặt bá một chút trở nên đỏ bừng, Quách Tương vội vàng nói xin lỗi. Bất quá mặc dù là như vậy, cũng bị Quách Tĩnh Hoàng Dung còn có Quách Phù ba người trừng mắt liếc.

Bất quá tại những lời này sau, Hoàng Dung cũng biết Đạo Công Tử nhìn rõ ràng tâm tư của mình, cũng là ngừng lại, không lại tiếp tục.

Nói thêm gì đi nữa, này thuần túy là khôi hài cùng thất lễ.

Vài ánh mắt của người cũng đã rơi vào Nhạc Duyên trên người, chờ đợi đáp án của hắn.

Giúp?

Vẫn là không giúp?

Chương 007 : Công tử! Công tử! (hạ)

007 chương công tử! Công tử! (hạ)

Giúp?

Vẫn là không giúp?

Đối với Nhạc Duyên mà nói lớn nhất nan đề cũng không phải cái này, mà là hắn có thể đủ tại nơi này dừng lại thời gian bao lâu.

Phải biết rằng tại Đại Đường thời điểm, Nhạc Duyên suy nghĩ nhưng mà lấy Thiên ngoại phi tiên, lấy chính mình vì điểm tướng các nàng cấp kéo tới, nhưng là kết quả lại cũng không là như thế. Kết quả là hắn bị phản lôi đi, tạo thành người khác trong mắt phá toái hư không.

Mà trước mắt càng về tới đã muốn xuất hiện biến hóa thần điêu thế giới.

Hồi tưởng lại ngày đó tại Thái Cực quảng trường Lưỡng Nghi trên cửa toàn lực thi triển Thiên ngoại phi tiên tràng cảnh, phải biết rằng tại lôi kéo ở bên trong, còn phát sinh qua tranh đoạt cảnh tượng. Nhạc Duyên càng ngày càng cảm giác mình tựa hồ là quên cái gì. Thật giống như lúc trước Đông Phương giáo chủ chỗ nói như vậy, này mất đi đồ vật chỉ sợ chính mình suy nghĩ đến đồ vật.

Đối mặt Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng chờ mong,

Nhạc Duyên cũng không có cấp ra trực tiếp trả lời, mà là hỏi thăm về Xích Luyện Tiên Tử chuyện tình tới.

“…”

“…”

Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung hai người nghe vậy không khỏi ngẩn ngơ, lập tức trầm mặc lại.

Cùng Dương Quá bất đồng, Dương Quá bản thân liền đối với Toàn Chân giáo ấn tượng không thật là tốt, tuy nhiên mười sáu năm đã muốn giảm bớt lúc trước ác cảm, nhưng bởi vì Tiểu Long Nữ chuyện tình Nhạc Duyên không tốt đến hỏi, mà Dương Quá cũng không tốt đi nói.

Ngược lại Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung bất đồng.

Lúc trước một ít dạng cử động, có thể nói Nhạc Duyên là tạm thời tính đem Xích Luyện Tiên Tử an nguy giao cho Quách Tĩnh tới trông nom.

Lấy Quách Tĩnh giang hồ danh vọng, hơn nữa Hồng Thất Công ứng thừa, cùng Xích Luyện Tiên Tử cùng mình đối với Mông Cổ đại quân sở tác sở vi, cho nên theo đạo lý mà nói Xích Luyện Tiên Tử là hẳn là không có bất cứ vấn đề gì. Đương nhiên, lấy Xích Luyện Tiên Tử tính tình, tăng thêm Tiểu Long Nữ nguyên nhân, Nhạc Duyên có thể khẳng định sư tỷ muội hai người sẽ không tại Tương Dương nhiều ngẩn ngơ, làm không tốt các nàng sẽ trực tiếp trở về Cổ Mộ.

Dù sao Dương Quá thành Quách Tĩnh con rể…

Thân là Tiểu Long Nữ sư tỷ. Xích Luyện Tiên Tử tại sư tỷ muội quan hệ đã muốn hòa hợp dưới tình huống, là trăm triệu sẽ không sống ở chỗ này.

Hơn nữa người giang hồ, không phải là mỗi người cũng lòng dạ khoáng đạt, rộng đến đối xử với mọi người.

Tuy nói Xích Luyện Tiên Tử quay đầu lại, trợ giúp chính đạo. Vì quốc gia ngăn cản Mông Cổ đại quân, nhưng là tại có ít người trong mắt, Xích Luyện Tiên Tử vẫn là Xích Luyện Tiên Tử, bất kể như thế nào bọn họ cũng sẽ tìm kiếm giết nàng cơ hội. Nhất là làm một nữ nhân vẫn là phụ nữ có thai, sức chiến đấu gấp rơi xuống thời điểm.

Nhìn Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung bộ dáng, Nhạc Duyên liền biết rằng lúc trước chính mình sau khi rời đi. Chỉ sợ liền đã xảy ra một ít ngoài ý muốn chuyện tình.

Cổ Mộ nhiều nữ nhân cao ngạo.

Từng đã là Lâm Triều Anh như thế, muốn dùng võ công lực áp Trung Thần Thông Vương Trùng Dương.

Mà nàng đồ tử đồ tôn cũng là như thế.

Lý Mạc Sầu hành tẩu giang hồ, cái này Xích Luyện Tiên Tử danh hào từ đâu mà đến? Trong đó một điểm chính là giết người quá nhiều, không nói trước nàng đối phó Hà Lục hai nhà, này hai gia sự tình là có bởi vì có quả, lúc trước cái kia một hồi tiệc cưới Lục gia Hà gia làm quá mức.

Mà giết những người khác. Chính là vì Xích Luyện Tiên Tử bộ dáng tuyệt mỹ, hành tẩu giang hồ tránh không được bị người trêu. Đáng tiếc chính là, Xích Luyện Tiên Tử võ công rất cao, trêu người của nàng trên cơ bản đều bị nàng cấp giết chết.

Nếu là bởi vì chuyện như vậy, nhường Xích Luyện Tiên Tử đi xin lỗi hoặc là cái gì khác.

Nàng, tuyệt đối là trăm triệu sẽ không đâu.

Có thể nói, lấy Mạc Sầu tính tình. Chỉ có triệt để đi vào lòng của nàng Đạo Công Tử lên tiếng, người ta có thể, nhưng là nếu để cho người khác mà nói, chỉ sợ không có khả năng.

Người không phạm ta, ta không phạm người.

Người nếu phạm ta, ta giết cả nhà ngươi.

Từng đã là Xích Luyện Tiên Tử, đem điểm này có thể nói là phát huy vô cùng tinh tế.

Đây là một loại si.

Phái Cổ Mộ nữ nhân từ đầu tới đuôi đều có được từng người si, hơn nữa đem nó biểu hiện vô cùng tinh tế.

Rất nhanh.

Quách Tĩnh không khỏi cười khổ, đầu tiên là đứng dậy đối với Đạo Công Tử ôm quyền nói xin lỗi sau, lúc này

mới nói ra sảng khoái ban đầu chuyện đã xảy ra.

Tại Nhạc Duyên sau khi rời đi. Sự tình phát triển quả nhiên xuất hiện biến hóa.

Đó chính là có thật nhiều giang hồ chính đạo nhân sĩ đối với Xích Luyện Tiên Tử tàn nhẫn thủ đoạn cực kỳ bất mãn, cho rằng Xích Luyện Tiên Tử thủ đoạn có thương tích thiên hòa, lấy độc dược độc chết hàng ngàn hàng vạn Mông Cổ binh lính, có thể nói như vậy xích lõa huyết tinh thủ đoạn quả thực vượt ra khỏi Trung Nguyên giang hồ chính đạo nhân sĩ tâm lý thừa nhận năng lực.

Theo bọn hắn nghĩ, Đại Tống chính là đường đường lễ nghi đại quốc. Người giang hồ cũng có thể có đồng dạng thái độ.

Đối phó người Mông Cổ há có thể dùng loại này tà ma ngoại đạo, có thể so với Tu La thảm thiết thủ đoạn?

Đánh lui đối phương, nhường Mông Cổ kiến thức đến người Hán năng lực, nhường kia không dám xuôi nam, đây cũng là ý nghĩcủa bọn hắn. Này cùng Xích Luyện Tiên Tử cái loại này chọc ta liền giết cả nhà ngươi cách làm hoàn toàn là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược. Từng nghe qua Nhạc Duyên đề nghị, tại Xích Luyện Tiên Tử trong nội tâm người bị chết vừa là biện pháp tốt nhất.

Rõ ràng, đây là lý niệm xung đột.

Bọn họ không dám nói này nhìn như bạch nhật phi thăng ám sát Mông Ca Đạo Công Tử, nhưng này không có nghĩa là bọn họ không dám nói Xích Luyện Tiên Tử.

Nhất là tại Mông Cổ đại quân lui bước, Tương Dương cuộc chiến thắng lợi sau, nguyên bản bị vặn thành một cổ dây thừng đồng đạo nhất thời tản ra.

Bởi vì cái gọi là nhiều người tức giận khó phạm, làm hữu tâm nhân nhằm vào sau, như vậy tình cảm quần chúng mãnh liệt phía dưới cho dù là Quách Tĩnh cũng đúng này không thể làm gì.

Cuối cùng rơi vào đường cùng, tăng thêm Dương Quá đã muốn trở thành Quách Tĩnh con rể nguyên nhân, Xích Luyện Tiên Tử cùng Tiểu Long Nữ một chuyến ly khai Tương Dương.

Đối mặt loại tình huống này, Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung cũng không thể tránh được.

Ít nhất tại Hoàng Dung trong mắt, Tiểu Long Nữ rời đi Tương Dương là tốt nhất biện pháp giải quyết. Nếu không mà nói, này thầy trò gặp mặt nếu tại ma sát xảy ra điều gì, vậy hãy để cho quách Dương hai nhà cũng không thể gặp người rồi.

Mà ở kế tiếp Xích Luyện Tiên Tử trở về Cổ Mộ trên đường, cách một tòa lớn trại thời điểm, lại lần nữa đã xảy ra ngoài ý muốn.

Chỗ đó người chủ sự đã từng cùng Xích Luyện Tiên Tử cũng phát sinh qua mâu thuẫn. Đồng dạng khinh thường Xích Luyện Tiên Tử này tàn nhẫn phương pháp, tại song phương gặp sau, đối phương bắt đầu khiêu khích châm chọc, nói Xích Luyện Tiên Tử thảy Trung Nguyên giang hồ đồng đạo thể diện… Mà nói, đều bị Xích Luyện Tiên

Tử làm như không thấy.

Bởi vì đạo lữ Nhạc Duyên nguyên nhân, Xích Luyện Tiên Tử có thể nói đã tại tu thân dưỡng tính.

Nhưng là sự tình cũng không có như vậy chấm dứt, nhất là tại đối phương nói một câu Đạo Công Tử chi tử, là vì võ lâm đại hội trên Đạo Công Tử một vai gánh tội, không cách nào thừa nhận Xích Luyện Tiên Tử đắc tội nghiệt, cái chết đáng đời sau, Xích Luyện Tiên Tử bạo phát.

Nửa ngày trong.

Trại bị Xích Luyện Tiên Tử tàn sát không còn.

Trong nháy mắt, Trung Nguyên giang hồ đồng đạo lại lần nữa kinh ngạc.

Xích Luyện Tiên Tử lại lần nữa biến thành cái kia giết người như ngóe Xích Luyện Tiên Tử. Rất nhiều người đối với cái này cũng là lẩm bẩm đáng tiếc đáng tiếc, bất quá vì vậy sự tình, Quách Tĩnh danh vọng bảo vệ nhưng lại nhận lấy bị thương, tại đánh lùi Mông Cổ đại quân sau, Trung Nguyên chính đạo nhân sĩ lại lần nữa đứng ở chính đạo phương hướng, bắt đầu tiễu trừ lên tà ma ngoại đạo tới.

Ngược lại Cái Bang cùng toàn bộ thật không có gì động tĩnh.

Vì thế, tại phía xa Tương Dương Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung đồng dạng ngoài ý muốn vô cùng. Ngược lại mặt sau Tiểu Long Nữ truyền tin nói ra tình huống

bên trong sau, nhưng lại nhường một số người cũng ngạc nhiên không nói gì.

Có thể nói, tại Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung trong mắt, Xích Luyện Tiên Tử quá si quá ác.

Hoàng Dung thậm chí có một loại cảm giác, nếu là người trong thiên hạ đều nói Đạo Công Tử không phải, chỉ sợ Xích Luyện Tiên Tử có thể giết hết người trong thiên hạ.

Từ một cá cực đoan, chuyển hướng một cái khác cực đoan.

Như vậy nữ tử là đáng yêu, nhưng cũng là đáng sợ.

Từ Xích Luyện Tiên Tử sinh hạ hài tử sau, tại đem hài tử tạm thời giao do Toàn Chân thay nuôi sau, người liền cùng Tiểu Long Nữ còn có đồ đệ đi phía tây, không biết tung tích.

Nói đến đây, Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung trên mặt cũng toát ra vẻ xấu hổ. Nhất là Quách Tĩnh, càng cảm thấy được trong nội tâm hổ thẹn.

"…"

Nhắm mắt lại, Nhạc Duyên cũng không nói gì bất luận cái gì lời nói, một đầu tóc bạc chính hắn tựa hồ đang nhắm mắt dưỡng thần.

Quách Phá Lỗ cùng Quách Tương ánh mắt hai người cũng đã rơi vào Nhạc Duyên trên người, yên tĩnh quan

sát đến, về phần đang Quách Phù trong ngực tiểu nha đầu thì là cắn ngón tay, nháy mắt cũng không nháy mắt chằm chằm vào.

Trong đại sảnh.

Trong khoảng thời gian ngắn yên tĩnh cực kỳ.

Đột nhiên.

Khúc khích âm thanh bên tai không dứt.

Trước mặt chén trà trên bàn tại dứt khoát tiếng vang trong xuất hiện vết rách.

Thậm chí, cái bàn bên cạnh càng toát ra mảnh gỗ vụn, xuất hiện từng cái dấu vết.

Loại tình hình này khiến cho đại sảnh bầu không khí không khỏi căng thẳng.

Dương Quá đang ngồi, đồng tử hơi co lại, tầm mắt dừng ở này hiện đầy vết rách trên chén trà. Mà Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung vợ chồng nhưng lại đắng chát cười, không thể làm gì.

Về phần Quách Phù, Quách Tương cùng Quách Phá Lỗ ba tỷ muội thì là đồng thời trừng tròng mắt, nhìn xem phía trước mặt xuất hiện tràng cảnh.

Trong đó, Quách Tương đôi mắt càng ẩn ẩn tỏa sáng.

“Ta không phải là đại hiệp!”

Ánh mắt mở ra, lộ ra hắc bạch phân minh đồng tử, Nhạc Duyên tầm mắt đã rơi vào Hoàng Dung trên người, chậm rãi mở miệng nói ra.

“Nhưng Nhạc đạo trưởng ngươi lại làm đại hiệp việc!”

“Hiệp không chỉ là trừ bạo giúp kẻ yếu.”

“Chỉ cần vì nước vì dân, ngươi chính là đại hiệp!”

Lên tiếng chính là Quách Tĩnh, đang cùng Nhạc Duyên dĩ vãng giao lưu ở bên trong, hắn nhưng lại biết rõ người trước mặt nên là một cái dạng gì người. Nếu như không phải là nói như vậy, lúc trước Đạo Công Tử tại sao lại lựa chọn tại dưới ban ngày ban mặt ám sát Mông Ca cùng Hốt Tất Liệt? Lại tại sao lại đi Hoàng thất vì Tương Dương cầu viện?

Đây hết thảy, đã muốn biểu lộ Đạo Công Tử thái độ.

Đại hiệp?

Ngẩng đầu, Nhạc Duyên tầm mắt đã rơi vào đỉnh đầu trên xà nhà, hồi lâu vừa không khỏi đắng chát cười.

Đại hiệp cũng là chuyến đao.

Nhưng là, cho dù là đối mặt Ninh Đạo Kỳ, đối mặt Thiên Đao Tống Khuyết, đối mặt Tứ đại thánh tăng, cũng có thể thẳng thắn mà nói Nhạc Duyên tại mặt đối với trước mặt mình cái này đã muốn hoa râm thái dương, mỏi mệt ánh mắt Quách Tĩnh, hắn nhưng lại nói không nên lời

phủ quyết lời nói tới.

Dám vỗ bộ ngực nói mình không thẹn với hiệp có thật nhiều, nhưng là dám nói mình không thẹn với quốc gia đại hiệp lại là không có mấy người.

Mà trước mặt này một cái liền là một người trong số đó.

Này nghiêm túc nhíu chặt vẫn không có giãn giãn ra lông mày, mặc kệ một cái trong lòng có nhiệt huyết người liền không cách nào cự tuyệt.

Hai người đối mặt một hồi lâu.

Hồi lâu.

Thở dài một tiếng theo Nhạc Duyên trong miệng phát ra, này vận chuyển công lực đã muốn đình chỉ, ngưng trọng bầu không khí đã muốn tiêu tán.

“Ta đầu tiên cần phải tìm đến con của mình!”

Cuối cùng, Nhạc Duyên nói ra một câu như vậy mà nói.

Bất quá đối với cái này, Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung vợ chồng đã muốn thoả mãn cực kỳ, có Đạo Công Tử trợ giúp, ít nhất Đại Tống thế cục lại lần nữa gia tăng rồi một chút hi vọng, không phải sao?

Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung hai vợ chồng bèn nhìn nhau cười.

Thậm chí Quách Tĩnh một ít thẳng nhíu chặt mi tâm,

cũng ở đây một câu nói kia hạ giãn ra.

Chương 8 : Tiệc tối

Nhi tử!

Đây là theo Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng trong miệng lấy được về hậu nhân tin tức.

Chỉ là hài tử gọi gì là, nhưng lại không được biết.

Nghe đến đó, Nhạc Duyên trên mặt không khỏi lộ ra một tia giống như cảm thán giống như phức tạp nụ cười tới. Sư Phi Huyên chỗ đó, hắn tìm đã nhiều năm cũng vô pháp tìm được tung tích, trước mắt chỉ nhìn tại nơi này có thể không tìm được hậu nhân tung tích.

Đối với Xích Luyện Tiên Tử cùng Tiểu Long Nữ mấy người tung tích, chỉ sợ là rất khó.

Tựa hồ là nghĩ tới điều gì, Nhạc Duyên nghiêng đầu sang chỗ khác, tầm mắt rơi vào Quách Phá Lỗ trên người, này vừa mở miệng hỏi: “Hắn cũng cùng Phá Lỗ niên kỉ kỷ không kém bao nhiêu đâu!”

Tại chính mình lúc rời đi, Xích Luyện Tiên Tử đã muốn hoài thai mấy tháng, thật bàn về tới hắn Nhạc Duyên nhi tử niên kỉ kỷ chỉ sợ là gần kề so sánh với Quách Phá Lỗ cùng Quách Tương nhỏ không tới một tuổi thời gian. Chỉ tiếc, nguyên bản nên cùng Quách Tương trở thành

thanh mai trúc mã người, lại là vì chuyện lúc ban đầu thần xui quỷ khiến phía dưới sai rồi ra.

Tại Xích Luyện Tiên Tử cùng Tiểu Long Nữ đám người đi về phía tây trước, hài tử chính là giao cho Toàn Chân giáo những người khác hỗ trợ nuôi.

Trong đó Tôn Bất Nhị cùng Hác Đại Thông chính là chủ yếu người phụ trách.

Chỉ là trước mắt Toàn Chân bị Mông Cổ phá cửa, khiến cho Toàn Chân giáo bị diệt, Toàn Chân đệ tử chết thì chết, tổn thương tổn thương, thoát được trốn, toàn bộ tản ra.

"…"

Không phải là lần đầu nghe nói của mình hậu nhân, lúc trước Nhạc Bất Quần không tính, này dù sao qua không ít thay, Nhạc Duyên chỉ có thể tính Nhạc gia tổ tiên. Nhưng là trước mắt… Mặc dù là tại biết rằng Sư Phi Huyên hoài có con của mình thời điểm, Nhạc Duyên cũng không có trước mắt như vậy nội tâm khẩn trương.

Dù sao tại trong Đại Đường, bất kể như thế nào hắn cuối cùng là lấy Thành chủ cái kia một phần lãnh khốc để làm sự tình, tuy nói tính cách xung đột đã muốn chôn xuống mầm tai hoạ, nhưng là Nhạc Duyên tâm tư cuối cùng không có trước mắt như vậy chân thực khắc sâu.

Nhất là tại chính mình lúc trở lại, đứa bé kia đã muốn cũng là mười sáu tuổi thời điểm. Liền càng không cần phải nói.

Đã sớm thân là người cha Quách Tĩnh đã nhận ra Đạo Công Tử tình huống, so sánh lên Nhạc Duyên mà nói, Quách Tĩnh có phong phú kinh nghiệm, nhưng là tại Quách Phù sinh ra thời điểm, Quách Tĩnh tình huống đồng dạng không khá hơn bao nhiêu. Cũng không cần nói trước mắt đứa bé kia niên kỉ kỷ hẳn là mười lăm mười sáu tuổi tả hữu rồi.

Do mình cùng hắn, Quách Tĩnh tự nhiên tinh tường Đạo Công Tử trước mắt tâm tính.

“Ta gặp qua một lần, bất quá khi đó tuổi còn nhỏ, bất quá hai ba tuổi, nhưng đã là thông tuệ vô cùng, là một thiên tài!”

Nói đến đây. Quách Tĩnh không khỏi có chút hâm mộ, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn con của mình liếc, rồi mới lên tiếng: “So với Phá Lỗ cái này đần tiểu tử muốn thông minh quá nhiều! So với, Tương nhi chỉ sợ cũng phải kém hơn một chút.”

Nói thật, người sợ nhất chính là so sánh.

Hài tử sợ nhất là người khác nhà hài tử.

Một bên Quách Phá Lỗ nghe đến đó, ngược lại cũng không nói gì. Chỉ là sắc mặt có chút xấu hổ. Bất quá hắn đối với tình huống của mình cũng rất hiểu rõ, so với của mình Nhị tỷ tới, hắn Quách Phá Lỗ liền rất xa so ra kém Nhị tỷ Quách Tương.

Có tự mình hiểu lấy Quách Phá Lỗ rất là vững vàng,

trong nội tâm cũng không có gì ý nghĩ khác.

Ngược lại Quách Tương thì là nhìn một cái Đạo Công Tử, có nhíu mày trầm tư, hiển nhiên nàng đối với cái kia xém tí nữa trở thành thanh mai trúc mã tiểu tử nổi lên hứng thú. Bất quá Quách Tương càng để ý vẫn là này mười sáu năm trong, Đạo Công Tử đến tột cùng đi nơi nào.

Chỉ tiếc Quách Tĩnh càng nói. Nhạc Duyên trong nội tâm này phần lo lắng lại càng phát nặng.

Cuối cùng vẫn là Hoàng Dung nhìn không được, như mặc kệ Quách Tĩnh nói tiếp, phỏng chừng Đạo Công Tử chỉ sợ trước mắt liền muốn đứng dậy đi tìm manh mối rồi.

…

Một phen chuyện phiếm sau.

Tự nhiên là bắt đầu rồi tiệc tối.

Quách phủ cũng không xa hoa, rồi hãy nói đã muốn đã trở thành võ lâm đại biểu Quách Tĩnh cũng không muốn đi hưởng thụ xa hoa. Phải biết, tại Quách Tĩnh vẫn là Kim Đao Phò mã thời điểm, hắn cũng không hề giống những người khác như vậy xa xỉ hưởng thụ. Ngược lại, ngược lại là Hoàng Dung muốn quan tâm một ít.

Nếu là bình thường từ là có thêm chuyên môn đầu bếp xuống bếp, cho dù là Dương Quá thân là Quách Tĩnh con rể, muốn muốn ăn đến nhạc mẫu tay nghề, thực sự

phi thường khó.

Ngược lại những năm gần đây. Quách Phù tùy tùng Hoàng Dung tại trù nghệ trên có lấy thật lớn tiến bộ, cũng có thể làm một tay thức ăn ngon.

Về phần Quách Tương…

Phỏng chừng gà ăn mày cái gì vẫn là rất am hiểu.

Mà vào hôm nay, Hoàng Dung cũng hiếm thấy tự mình xuống bếp, Quách Phù hỗ trợ, hai mẹ con người làm cả bàn thật là tốt món ăn.

Trên bàn cơm.

Quách gia dù sao không phải là cái gì lễ nghi thế gia. Không chú ý cái gì phân trác ăn cơm, rồi hãy nói Hoàng Dung phụ thân của càng xem lễ giáo vì tầm thường vật Đông Tà, cũng đúng này cũng không thèm để ý. Người trong giang hồ, có người trong giang hồ ăn cơm phương pháp.

Cho nên, tại trên bàn cơm vẫn là mọi người cùng nhau ngồi cùng một chỗ ăn.

Ở trên trước bàn, đi ở bên cạnh Quách Tương rất là tùy tiện vỗ xuống Nhạc Duyên cánh tay, dùng một loại rất là cảm thán giọng điệu nói ra: “Nhạc huynh! Thật sự là nhờ hồng phúc của ngươi rồi, ta đã đã lâu không có muộn mẫu thân làm thức ăn rồi! Càng nhiều là thời điểm, mẫu thân chỉ làm cấp phụ thân ăn.” Nói xong, Quách Tương còn táp a dưới miệng.

Nhạc huynh?

Nhạc Duyên quay đầu, nhìn xem từ trước đến nay quen thuộc Quách Tương, một thân này hào khí tùy ý, bất quá là trong chớp mắt tại những lời này, quan hệ của hai người tựa hồ lại lần nữa kéo gần lại không ít. Chỉ là Nhạc Duyên cảm thấy Quách Tương như ngươi vậy nghiêm túc sẽ không bị Quách Tĩnh răn dạy sao?

Dở khóc dở cười Nhạc Duyên ngược lại cũng không nói gì, trước mắt Quách Tương ít nhất so với lúc trước Quách Phù tính tình muốn làm người khác ưa thích nhiều hơn.

Bất quá nàng loại này dứt khoát thật ra khiến Nhạc Duyên có một loại cảm khái, nếu là giờ này khắc này Quách Tương đụng phải từng đã là bang chủ Cái bang Kiều Phong mà nói, này một lớn một nhỏ có thể hay không đốt giấy vàng dập đầu thành anh em kết bái xong làm huynh muội?

Khoan hãy nói, tuy nhiên trước mắt Nhạc Duyên bất quá cùng Quách Tương tiếp xúc không tới hai cá canh giờ, nhưng là từ nàng này đại khái hành vi thói quen trong thực sự thấy đi ra, đây tuyệt đối có nhiều khả năng.

Cái gọi là Tiểu Đông tà Quách Tương, cái này danh xưng thật không phải là giả dối.

Trên bàn cơm.

Cũng là lộ ra vẻ coi như náo nhiệt, không có cái gọi là ăn

không nói.

Rồi hãy nói, Hoàng Dung tay nghề quả thật không tệ, theo phương diện nào đó đi lên nói, nàng cùng Phi Mã mục trường Thương Tú Tuần tại ăn một đạo trên chỉ sợ đều có được cộng đồng yêu thích.

Một cái không tốt ăn người, có thể nào sẽ làm ra ăn ngon thức ăn?

Nếu là hai người tụ cùng một chỗ, chỉ sợ sẽ tại thức ăn trên làm ra Hoa nhi tới.

Đương nhiên, những thứ này cũng chỉ là Nhạc Duyên ngẫm lại mà thôi.

“Nhạc công tử, ngươi kế tiếp là chuẩn bị đi Chung Nam sơn sao?”

Lên tiếng chính là Quách Phù, đối với Nhạc Duyên xưng hô, từ lúc trước kiến thức cùng Xích Luyện Tiên Tử quan hệ sau. Tại Quách Phù trong nội tâm liền vẫn cảm thấy Nhạc Duyên không nên gọi là đạo trưởng, dù sao tại Quách Phù ngay lúc đó trong ấn tượng, đạo sĩ nhiều là Toàn Chân người, là không thể lấy vợ sinh con.

Mà Nhạc Duyên cách làm không thể nghi ngờ vừa vặn ngược lại, cho nên cuối cùng tại Quách Phù trong lời nói. Vẫn là quyết định lấy công tử tương xứng.

“Ngô!”

Gật gật đầu, Quách Phù mà nói cũng không có đoán sai,

Nhạc Duyên xác thực chuẩn bị kế tiếp đi Chung Nam sơn, không chỉ có là muốn nhìn này bị phá sơn môn, diệt Toàn Chân giáo, cũng là muốn mau mau đến xem này phong bế Cổ Mộ.

Nếu Xích Luyện Tiên Tử cùng Tiểu Long Nữ trở lại Cổ Mộ. Tại Nhạc Duyên xem ra, chỗ đó tất nhiên để lại một ít đồ vật.

“A!”

Quách Phù nhẹ nhàng lên tiếng, không nói lời nào nữa. Chỉ là gắp thức ăn động tác chậm lên, tựa hồ tràn đầy tâm sự. Không chỉ có như thế, một bên Dương Quá cũng trở nên hơi lộ vẻ kỳ quái, thậm chí liền Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung cũng có chút biến hóa chút ít thần sắc.

Này là chuyện gì xảy ra?

Này trên bàn cơm toàn gia người bộ dáng thần sắc biến hóa. Đều bị Nhạc Duyên thu tại trong mắt.

Hiển nhiên trong chuyện này chỉ sợ có khó mà nói minh đồ vật, nhường ngoại nhân không tốt xen vào.

Chẳng lẽ lại Dương Quá lại trêu chọc Tiểu Long Nữ?

Nghiêng đầu, nhìn xem chính vùi đầu dùng bữa Dương Quá, tiểu nha đầu tên kia vì Niệm Tích danh tự, nơi này là cái gì hàm nghĩa có thể nghĩ. Nhạc Duyên cơ hồ có thể khẳng định, cái này danh tự sinh ra chỉ sợ sinh ra không ít khúc chiết.

Bất quá Nhạc Duyên lập tức phủ định cái này phỏng đoán .

Bởi vì, đó chính là Quách Tĩnh trong lời nói Xích Luyện Tiên Tử cùng Long Nữ lưỡng sư tỷ muội đi về phía tây biến mất. Hiển nhiên lời này tại tự nói với mình sự tình không phải là cái này, mà là cái khác.

Ngẩng đầu, lại ngó ngó chính đang dùng cơm dùng bữa Quách Phá Lỗ cùng Quách Tương hai tỷ đệ, thấy hai người cúi đầu dùng sức ăn cơm, Nhạc Duyên chỉ biết chuyện này chỉ sợ tại Quách phủ trên dưới cũng tinh tường. Rốt cuộc là cái gì? Nhạc Duyên mặc dù có hứng thú, lại cũng không muốn trộn lẫn trong đó.

Có nhiều thứ, vẫn là không nên biết tốt.

Bầu không khí tại đây câu ngắn gọn đối thoại, hơi có vẻ nặng nề. Bất quá lập tức liền bị một tiếng trong vắt thanh âm cấp phá vỡ.

“Công tử!”

“Công tử!”

“Ăn thịt thịt!”

Béo múp míp bàn tay nhỏ bé đẩy lấy chiếc đũa, cắm ở một khối gà trên thịt, tiểu nha đầu Dương Niệm Tích học mẫu thân mình xưng hô. Đứng ở trên ghế rung động run rẩy lộng lấy thịt gà đặt ở Nhạc Duyên trong chén, sau đó cười toe toét cái miệng nhỏ nhắn cười cực kỳ vui vẻ.

Đương nhiên, này hở răng cửa tự nhiên cũng là hiển lộ không thể nghi ngờ.

“…”

Đón tiểu nha đầu này sạch sẽ thuần túy tầm mắt, Nhạc Duyên không khỏi sững sờ.

Công tử! Công tử!

Này cả hai liền cùng một chỗ xưng hô, có nhiều lâu không có nghe thấy rồi?

Giờ khắc này lại lần nữa nghe tới. Nhưng lại làm cho người ta cảm khái không hiểu.

Trước mắt tựa hồ lại lần nữa hiện lên cái kia một thân đại hồng bào, bá khí bốn phía Giáo chủ. Chỉ là nhường Nhạc Duyên rối rắm chính là, trước mắt Giáo chủ căn bản còn không có lớn lên, liền răng cũng còn không đổi đủ. Tầm mắt định dạng tại tiểu nha đầu này ngẩng lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn, này không hiểu cảm khái nhất thời trong lòng ngưng kết rồi.

Một loại nói không nên lời rối rắm cảm giác, lập tức ở đằng kia khối thịt gà rơi vào trong chén thời điểm, bò lên trên trong lòng, bò lên trên lông mày.

“Rồi…!”

“Ngươi cũng ăn thịt!”

Thuận tay cấp tiểu nha đầu trong chén cũng gắp một khối tương đối mềm mại mềm mịn sau, Nhạc Duyên cười tủm tỉm đối tiểu nha đầu nói ra, đồng thời còn thuận tay xoa nhẹ một phen đầu của nàng.

Chỉ tiếc tiểu nha đầu dùng chiếc đũa đâm nửa ngày cũng không có đem này khối chính mình trong chén mềm mịn cấp thu được tới, sau một lúc lâu, tiểu nha đầu rốt cục đem chiếc đũa trực tiếp nhét vào một bên, dùng béo múp míp bàn tay nhỏ bé cầm lấy bỏ vào trong miệng, híp mắt nhai lấy.

Tại tiểu nha đầu phen này quấy rầy, rốt cục nhường bầu không khí khôi phục bình thường.

Ngược lại Quách Phù đối với nữ nhi của mình câu nói kia rất là bất mãn, hổ nghiêm mặt trừng mắt Dương Niệm Tích nói ra: “Muốn kêu thúc thúc, biết không?”

“Công tử! Công tử!”

Đón chính mình mẫu thân tầm mắt, tiểu nha đầu không sợ chút nào, lại cười ha hả kêu một tiếng.

“Không có chuyện gì!”

“Đồng ngôn vô kị! Nghĩ đến Nhạc đạo trưởng cũng không có để ý đấy!”

Hoàng Dung thấy thế lập tức đau lòng bắt đầu, ngăn trở Quách Phù, cười ha hả đối Nhạc Duyên nói ra.

Nửa ngày, Nhạc Duyên gượng cười nghẹn ra một tiếng

trả lời.

“Ha ha…”

Chương 009 : Hỗ trợ

009 chương hỗ trợ

Đầy sao trải rộng.

Trăng sáng nhô cao.

Tại Quách Tĩnh thịnh tình mời, Nhạc Duyên tại nơi này ở đây.

Cũng không có tại ăn xong bữa tối sau liền rời đi Quách phủ, trong lòng của hắn còn cần sửa sang lại một chút kế tiếp hành trình cùng an bài. Ván này đại thế, như trở về không được ngày, như vậy hắn chỉ có thể làm hết sức.

Sân nhỏ.

Trống không vắng vẻ phiêu đãng hoa hương vị.

Nhạc Duyên một cá nhân nửa tựa ở cây cột bên cạnh, yên tĩnh nhìn lấy này đổi phiên không trung trăng tròn.

Tựu tại Nhạc Duyên một cá nhân trầm ngâm thời điểm, một hồi sột sột soạt soạt thanh âm trong Quách Tương từ bên cạnh trên tường vượt qua tiến đến.

“Ừ?”

“Ta nói quách Nhị cô nương, chỗ đó có cửa a!”

Tại Quách Tương bên cạnh, chính là cửa vào cửa sân, nhưng là Quách Tương tiến vào nơi này nhưng lại từ trên đầu tường lật qua.

“A!”

Quách Tương nghe vậy đầu tiên là khẽ giật mình, lập tức tay ngọc vò đầu cười cười xấu hổ, nói ra: “Thói quen!”

Một câu thói quen mà nói, nhường Nhạc Duyên không khỏi lông mày nhíu lại, này Quách phủ Quách nhị tiểu thư leo tường cử động đến cùng làm thời gian bao lâu? Tại nhà mình đi đi lại lại bên trong, cũng là dùng là loại phương thức này.

“Bất quá cái này không trọng yếu!”

Quách Tương ha ha cười, tay trắng nõn nà vung lên, rất là hào khí đích nói ra: “Ta là tới tìm Nhạc huynh uống rượu đấy!”

Nói xong, Quách Tương buổi tối quần áo lại thay đổi một bộ, trên người có mấy cái túi tiền, một bộ nhỏ Cái Bang cách ăn mặc, nhưng là cùng ban ngày mười tám Đại trưởng lão bất đồng. Từ bên hông móc ra một cái hồ lô rượu, Quách Tương hướng Nhạc Duyên đưa tay ý bảo nói: “Tại trên bàn cơm, nhìn Nhạc huynh thần sắc trầm trọng, chuyện lúc ban đầu cũng coi như trên là cha ta mẫu thân không có làm tốt, điểm này là Quách gia thật có lỗi!”

Nói đến đây, Quách Tương sắc mặt rất là nghiêm túc, đi

đến Nhạc Duyên bên cạnh trên bàn đá. Quách Tương sau khi ngồi xuống, tiếp tục nói: “Ta Quách Tương tuy nhiên không thể giúp bao nhiêu chiếu cố, nhưng là cùng Nhạc huynh tâm sự, trò chuyện vẫn là có thể đấy!”

“Là Hoàng Bang chủ ý tứ cũng là ngươi ý của mình?”

Vây quanh lấy hai tay, Nhạc Duyên trên cao nhìn xuống nhìn xem bưng ngồi ở bên cạnh tại rót rượu Quách Tương. Có phần cảm thấy Quách Tương rất có ý tứ, hỏi.

“Tự nhiên là ta ý của mình!”

Ngang đầu, sáng ngời đôi mắt nháy nha nháy, Quách Tương cười ha hả trả lời: “Nếu là nương ý tứ, tất nhiên là phụ thân đến đây mà không phải ta Quách Tương leo tường lại đây!”

“…”

Lắc đầu bật cười. Đối với trước mặt cái này tính tình hoạt bát kỳ lạ Quách nhị tiểu thư, Nhạc Duyên ngược lại cũng cảm thấy có phần có chút ý tứ.

Quách Tương không hổ là có tiểu Đông Tà danh xưng.

Này hơn nửa đêm cầm rượu đi ra ngoài tìm một cái đạo sĩ uống rượu ngắm trăng, tại bình thường trong nữ nhân, lại có bao nhiêu người có thể đủ như thế hào sảng thuần túy?

Nghiêng đầu nghĩ nghĩ, Nhạc Duyên không có cự tuyệt.

“Ngô!”

Bưng lên Quách Tương đổ đầy rượu chén rượu, Nhạc Duyên cúi đầu ngửi một chút. Trong chén rượu ngon có phần hương, có một loại trần nhưỡng hương vị. Không chỉ có như thế, rượu này hương vị nhường Nhạc Duyên cảm thấy rất là quen thuộc, không khỏi ngẩng đầu hỏi

: “Nữ Nhi Hồng?”

“YAA.A.A..!”

“Tốt ánh mắt!”

Quách Tương nhãn tình sáng lên, nàng thích uống rượu, cũng yêu giao bằng hữu, mặc dù ở nhiều khi là ỷ vào cha mẹ mình nổi danh. Nhưng là đang cùng Quách Tương kết giao trôi qua người giang hồ trong cơ hồ cũng có một cộng đồng nhận thức, đó chính là Quách Tương có thân nữ nhi khó có hào sảng khí.

Hơn nữa Quách Tương thân phận, khiến cho nàng đang cùng người giang hồ kết giao ở bên trong, bất luận chính tà, cơ hồ cũng là thành công.

Đương nhiên đây cũng là Quách Tương trước mắt bất quá là tại Tương Dương một mẫu ba phần, không có hướng những địa phương khác như thế nào đi qua mà thôi.

“Này Nữ Nhi Hồng chôn có thời gian chưa đủ!”

Thưởng thức một ngụm sau, Nhạc Duyên táp a dưới

miệng, lúc này mới nói ra trong chén Nữ Nhi Hồng niên kỉ phần: “Rượu này bất quá sáu năm tả hữu thời gian!”

“! ! !”

Nghe vậy, Quách Tương không khỏi mở to hai mắt nhìn, rất là kinh ngạc nhìn xem phía trước mặt Đạo Công Tử. Một hồi lâu. Lúc này mới dùng một loại tán thưởng giọng điệu nói ra: “Nhạc huynh quả thật lợi hại! Chỉ dựa vào mùi liền có thể phẩm ra rượu này đích niên đại. Này Nữ Nhi Hồng xác thực sản xuất thời gian không đủ, chỉ có sáu năm!”

Sáu năm…

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, lấy hôm nay vừa thấy trong đối với Quách Tương ấn tượng, Nhạc Duyên bất ngờ mở miệng hỏi: “Rượu này sẽ không phải là Niệm Tích tiểu nha đầu Nữ Nhi Hồng a?”

“…”

Tầm mắt lấp lánh ở bên trong, Nhạc Duyên chằm chằm vào Quách Tương mặt. Tại hắn những lời này, Quách Tương gò má không khỏi đỏ hồng, bộ dạng này biểu lộ Nhạc Duyên liền biết mình vừa mới cái này quỷ dị suy đoán thế nhưng hoàn toàn không có sai lầm. Quách nhị tiểu thư thế nhưng đem chính mình cháu gái Nữ Nhi Hồng cấp bới đi ra uống hết rồi.

Quả nhiên, Quách Tương là do ngoại công mang đó a!

Nếu không mà nói lấy Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ

chồng tính tình như thế nào mang cũng mang không ra như vậy tính cách nữ nhi tới.

Hai người nhìn nhau một hồi lâu.

Nhạc Duyên lúc này mới tại Quách Tương có chút xấu hổ thời điểm, tiếp tục hỏi: “Chính ngươi sẽ không phải sớm bị bản thân uống hết đi?”

“…”

Quách Tương không có lên tiếng. Bất quá không có lên tiếng cũng đã nói cho người khác đáp án.

“Bất quá yên tâm, ta lại chôn rượu đi vào!”

Vẻ xấu hổ rất nhanh biến mất, Quách Tương vui tươi hớn hở nói ra của mình đền bù phương pháp. Trong lòng, Quách Tương nhưng lại lại lần nữa kinh ngạc, trước mặt Đạo Công Tử ánh mắt quả thật sắc bén.

“Ha ha!”

Đối với cái này, Nhạc Duyên cũng là dở khóc dở cười. Long sinh cửu tử đều có bất đồng, Quách Tĩnh ba đứa bé tính tình hoàn toàn bất đồng, Quách Phù đó là thỏa thỏa đại tiểu thư tính tình, dù là lập gia đình sau thu liễm không ít, nhưng là trong xương cái chủng loại kia… Đại tiểu thư tính cách vẫn là tồn tại.

Quách Phá Lỗ thì là bởi vì là nhi tử, bị Quách Tĩnh giáo dục cùng chính mình một cái khuôn mẫu khắc ra tới đồng dạng, nghiêm túc nghiêm túc còn trẻ lão thành.

Mà Quách Tương thì lại là một cái khác biểu hiện.

Có lẽ là bởi vì khi còn bé bị Hoàng Lão Tà mang thời gian khá nhiều, Quách Tương tính tình thỏa thỏa một cái tiểu Đông Tà, có cái này danh xưng đó là danh xứng với thực.

Vừa mới bắt đầu, Nhạc Duyên vẫn là ngoài dự tính Quách Tương theo đạo lý mà nói, lấy nhà của nàng thế gian mua rượu cái gì hẳn là rất tùy ý.

Bất quá tại cẩn thận mà cẩn thận quan sát một chút Quách Tương trên người này thêu lên túi sau, Nhạc Duyên phát hiện người túi cũng không phải cố ý thêu, mà là chỗ thêu địa phương có miếng vá dấu vết.

Hiển nhiên.

Quách nhị tiểu thư mặc chỗ ăn cũng không phù hợp trong truyền thuyết đại tiểu thư ăn ở.

Ít nhất hiện tại Quách Tương tại ăn, mặc, ở, đi lại trên mặt rất xa so ra kém lúc trước Quách Phù.

Đó cũng không phải nói nhị nữ nhi không có đại nữ nhi chiêu cha mẹ yêu mến, chỉ sợ là tại đây vài chục năm phòng thủ Tương Dương ở bên trong, Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung hao phí quá nhiều tinh lực cùng tiền tài.

Ngăn cản Mông Cổ.

Lấy một thành một cái hồ tăng thêm giang hồ nhân sĩ trợ

giúp, ngăn cản này Mông Cổ đại quân, chỗ trả giá không chỉ có là nhân mạng còn có tiền tài.

Mượn khuya hôm nay cái kia cơm tiệc tối mà nói. Thức ăn cũng không phong phú, chỉ là tại Hoàng Dung này xuất thần nhập hóa trù nghệ dưới tách ra thật tốt hương vị, nhường ngoại nhân dễ dàng xem nhẹ. Nhưng trước mắt hồi tưởng, liền có thể cảm thụ ra Quách phủ cũng không phải cái loại này xa hoa gia đình chỗ.

Quách phủ có tiền, nhưng tuyệt đối sẽ không dùng để nhường con gái của mình tùy ý tốn hao.

Trước mắt Quách Tương y phục trên người. Chỉ sợ càng nhiều là vẫn là mặc nàng đại tỷ Quách Phù mặc trôi qua. Bởi vì cái gọi là con trai cả xuyên y phục mới, Nhị nhi xuyên cũ quần áo. Trong nhà có không chỉ một đứa bé gia đình, nhiều khi cũng sẽ như thế.

Hơn nữa lấy Quách Tương loại này hào sảng tính tình chỉ sợ cũng tích lũy không ngừng tiền, trên tay áp tuổi cái gì chỉ sợ sớm bị Quách Tương hào phóng hao tốn cá không còn một mảnh.

“Ai?”

“Nhạc huynh đang suy nghĩ gì?”

Thấy Nhạc Duyên bưng chén rượu không hiểu lâm vào trầm tư, Quách Tương vươn tay tại Nhạc Duyên trước mặt trước huy vũ một phen, đem đối phương lực chú ý kéo trở về sau. Này mới an ủi nói: “Yên tâm, ta nghĩ bọn họ cuối cùng là không có chuyện đấy!”

“Cũng là!”

“Sự tình đến nơi này một bước cần từ từ sẽ đến, đã muốn gấp đừng tới!”

Thấy Quách Tương nghĩ sai rồi phương hướng, Nhạc Duyên cũng không có giải thích, mà là theo đối phương ý tứ nói đi xuống.

Một lớn một nhỏ, tại trong sân nhẹ nhàng cụng ly. Uống rượu.

Nói xong một ít trong giang hồ chuyện lý thú, nhất là Nhạc Duyên một ít kinh nghiệm, tuy nhiên Quách Tương rất mê hoặc, nhưng cái này cũng không lớn đại biểu nàng không kinh ngạc, tại Nhạc Duyên trong lời nói, nàng biết rằng trong thiên hạ võ học cũng không ngăn trở Cửu Âm Chân Kinh, Hàng Long Thập Bát Chưởng những thứ kia tuyệt đỉnh võ công, cứ nghe còn có làm cho người ta bạch nhật phi thăng tuyệt học.

Thẳng thắn mà nói trong. Liền giống như nhiều năm đích hảo hữu sống chung một chỗ khoác lác, không có có bất kỳ gánh nặng cảm giác, này cũng cũng tôn nhau lên thành thú.

Một lúc lâu sau.

Một hồ lô Nữ Nhi Hồng đã bị Nhạc Duyên cùng Quách Tương hai người triệt để uống sạch sẽ.

Bởi vì tửu khí chính là duyên cớ, Quách Tương sắc mặt

hơi lộ vẻ đỏ ửng.

Vỗ vỗ, đem trong hồ lô cuối cùng một giọt rượu cấp uống hết sau, Quách Tương lúc này mới vỗ vỗ đã có lấy không quy mô nhỏ bộ ngực sữa, ngẩng đầu nhìn lướt qua bầu trời đêm, phun lấy mùi rượu nói ra: “Hôm nay nói chuyện vui vẻ! Ta cũng vậy cần phải trở về, Nhạc huynh, gặp lại!”

Nói xong. Quách Tương lại là một thả người từ đầu tường càng tới, vẫn không có đi cửa sân.

Tầm mắt từ đầu tường thu hồi, Nhạc Duyên vuốt vuốt một đem chén rượu trong tay, lúc này mới lên tiếng nói: “Dương huynh nếu tại đó nhìn thời gian lâu như vậy, hiện tại Quách nhị tiểu thư đã đi rồi. Hiện tại có thể đi ra a?”

Ánh trăng trong ánh trăng mờ.

Theo tiếng bước chân, Dương Quá thân ảnh từ cửa sân trong đạp tiến đến.

“…”

Tại một phút đồng hồ trước, Dương Quá liền đã đi tới bên ngoài. Chỉ là Quách Tương công lực cuối cùng không cao, tuy có lấy không sai thiên phú, nhưng nhưng không cách nào phát giác Dương Quá đến.

“Tương nhi tính tình hào sảng, nhường Nhạc huynh chê cười!”

Dương Quá tiếng nói quanh quẩn tại trong sân, đi đến Nhạc Duyên trước mặt trên bàn đá sau khi ngồi xuống, nói ra.

“Hào sảng nam nhân thấy nhiều, nhưng hào sảng khí khái nữ nhi nhưng lại khó được!”

“Quách Tương tương lai ta rất coi được!”

Từ xưa đến nay, nhiều như vậy hiệp nữ yêu nữ ma nữ ở bên trong, chân chính có lấy nam nhi khí khái, hào sảng khí tức nữ tử nhưng lại cực nhỏ, mà Quách Tương chính là trong đó đại biểu nhân vật.

Vật theo hiếm là quý!

Như vậy nữ hán tử Quách Tương tự nhiên là làm người khác ưa thích.

“Bất quá Dương huynh loại này đến đây không phải là cùng ta thảo luận cái này a?”

Quay đầu lại, Nhạc Duyên nhìn qua Dương Quá, hỏi.

“Đúng vậy!”

“Ta có một việc cần Nhạc huynh hỗ trợ!”

Gật đầu, Dương Quá không có chút nào che lấp, nói thẳng ra của mình ý đồ đến.

Theo Dương Quá mà nói nói ra, Nhạc Duyên trước mặt sắc bất ngờ trở nên quái dị bắt đầu. Bởi vì Dương Quá

theo lời hỗ trợ, quả thật có chút vượt quá dự liệu của hắn.

Cuối cùng, làm Dương Quá nói cho hết lời sau.

Trong sân, một người sắc mặt ngạc nhiên, một người thì là khóe miệng mang theo đắng chát vui vẻ.

Chương 010 : Thiếu nữ rời nhà

010 chương thiếu nữ rời nhà

Buổi sáng.

Quách phủ.

“Cáo từ!”

Chắp tay tạm biệt, tầm mắt đảo qua Quách Tĩnh vợ chồng Dương Quá vợ chồng, còn có này đứng ở bên cạnh Quách Phá Lỗ, Nhạc Duyên cười nói lời từ biệt. Về phần Quách Tương cùng tiểu nha đầu Dương Niệm Tích cũng không tại, tựa hồ là Quách Tương mang theo của mình cháu gái lại đi điên rồi.

Tầm mắt cuối cùng tại Dương Quá trên mặt dừng lại một chút, Nhạc Duyên này liền cưỡi có Quách Tĩnh cung cấp hồng mã, xoay người đi ra Quách phủ.

Này Tiểu Hồng mã là Quách Phù từng đã là Tiểu Hồng mã hậu đại, có thuần chân đích hãn huyết bảo mã huyết thống. Dùng để gấp rút lên đường quả thật không tệ.

Đưa mắt nhìn Đạo Công Tử rời đi, Quách Tĩnh lúc này mới quay đầu hỏi: “Tương nhi đâu này?”

“Phỏng chừng lại đi bên ngoài điên rồi!”

“Còn mang theo Niệm Tích rồi!”

Đáp lời chính là Quách Phù, nữ nhi của mình bị muội muội của mình như vậy mang theo đi dạo, Quách Phù trong nội tâm có một loại cảm giác nói không ra lời. Bất quá Quách Tương dưới bình thường tình huống dù thế nào xằng bậy, đối với Dương Niệm Tích ngược lại hết sức chiếu cố.

Cho nên dưới loại tình huống này, du Quách Tương mang theo Dương Niệm Tích cũng là yên tâm.

Dù sao trước mắt tại Quách phủ, những người khác trên cơ bản đều có được sự tình, cho dù là Quách Phù cũng ở đây hỗ trợ xử lý một ít đồ vật, Quách Phá Lỗ càng không cần phải nói, ngược lại là Quách Tương ngày từng ngày cà lơ phất phơ, không có chính đi.

Kia hào sảng khí khái, cho dù là cha hắn Quách Tĩnh đều được cảm thấy không bằng.

Không nói Quách phủ hiện tại đang làm cái gì, Nhạc Duyên tại cưỡi Tiểu Hồng mã ra Quách phủ sau, liền thoải mái nhàn nhã theo đường phố ra Tương Dương thành.

Ra Tương Dương thành, Nhạc Duyên liền hướng phía tây phương hướng mà đi.

Khi hắn cưỡi Tiểu Hồng mã chậm rì rì bước vào rừng rậm thời điểm, lỗ tai khẽ run lên, theo động tác móng ngựa nhất thời ngăn trở xuống tới.

Nhíu mày, trên mặt có chút ít bất đắc dĩ, Nhạc Duyên này mới mở miệng nói ra: “Xuất hiện đi!”

“Quả nhiên là cao thủ!”

Quách Tương này kiều nộn tiếng nói từ phía sau cây truyền ra. Theo lời nói rơi xuống, một thân áo vàng Quách Tương eo treo một chuôi sắt luyện trường kiếm đi ra.

Quả nhiên là một cái tuyệt mỹ thiếu nữ hiệp.

Có thể nói là một ngày một cái trang phục.

Hơn nữa trên người lại vẫn mang theo bao khỏa, này vừa nhìn liền là chuẩn bị đi ra ngoài mới bước chân vào giang hồ tư thế.

Đương nhiên.

Hấp dẫn người ta nhất cũng không phải cái này, mà là gục ở Quách Tương trên cổ, một đôi béo múp míp bàn tay nhỏ bé chính cầm lấy Quách Tương lỗ tai tiểu nha đầu Dương Niệm Tích.

“Công tử! Công tử!”

Tiểu nha đầu vừa thấy được Tiểu Hồng lập tức Nhạc Duyên. Liền lập tức cười toe toét cái miệng nhỏ nhắn khanh khách mà cười cười, mở ra hai tay làm một cái muốn ôm một cái động tác, ngoài miệng càng dùng trong vắt thanh âm lẩm bẩm.

Nhìn đến đây, Nhạc Duyên khóe miệng cũng không khỏi run rẩy dưới, ngươi đây chuẩn bị mới bước chân vào giang hồ không có gì, nhưng là không cần phải còn mang theo một cái sáu tuổi tiểu nha đầu a?

Này đã muốn không chỉ là vướng víu rồi.

Cảm thụ được Nhạc Duyên tầm mắt. Quách Tương làm như đã nhận ra trong lòng của đối phương suy nghĩ, hơi có chút xấu hổ nói: “Kỳ thật điều này cũng không có thể trách ta, ta chuẩn bị trộm chạy lúc đi ra, bị Niệm Tích phát hiện, vì vậy nàng chết quấn quít lấy ta muốn mang nàng cùng một chỗ, nếu không mà nói trở về đi nói cho gia gia nãi nãi…”

Nhạc Duyên lông mày hơi dựng. Quách Tương lời này của ngươi là ý nói Dương Niệm Tích bất quá sáu tuổi sẽ với ngươi đồng dạng tới rời nhà trốn đi mới bước chân vào giang hồ sao?

“Được rồi!”

Thanh âm càng ngày càng thấp, cuối cùng Quách Tương chỉ có thể là dựng cái đầu, lờ phờ trả lời: “Đây là trách ta không có chú ý, Nhưng ta như thế nào cũng thật không ngờ hôm nay nàng sẽ như vậy quấn người a!” Nói đến đây thời điểm, Quách Tương còn vặn vẹo uốn éo đầu, khiến cho gục ở sau lưng đeo tiểu nha đầu cũng theo lắc lắc.

“Vậy ngươi chuẩn bị đi nơi nào?”

Quách Tương thoạt nhìn hào sảng vô cùng, nhưng nàng

trong xương lại là một cố chấp người. Có của mình lý niệm. Nếu không mà nói, nguyên trong chuyện xưa Quách Tương cũng không có gắt gao truy đuổi Dương Quá nhiều năm như vậy, cuối cùng vừa bất đắc dĩ buông tha cho tại núi Nga Mi xuất gia sáng lập ra môn phái.

Tiếp nhận thò tay muốn ôm một cái Dương Niệm Tích, mặc cho tiểu nha đầu trong ngực uốn qua uốn lại, đùa bỡn tóc của mình, Nhạc Duyên nhưng lại không thèm để ý, đối với Quách Tương hỏi.

“Tương Dương quá nhỏ!”

Mặt đối với vấn đề này, Quách Tương hào sảng cười, dùng một loại hướng tới ngữ khí nói ra: “Tối hôm qua nghe Nhạc huynh theo như lời, ta mới phát hiện Tương Dương cuối cùng là quá nhỏ. Đây không phải là ta nghĩ đến giang hồ!”

Nhắc tới cũng là, tại Tương Dương trong, theo như lời Quách nhị tiểu thư hào sảng hào phóng, rất có giang hồ duyên. Nhưng là nàng cũng không có bao nhiêu danh vọng, tương đối lên đệ đệ của nàng Quách Phá Lỗ tới cũng cản không nổi. Tự nhiên cũng không cần nói đại tỷ của nàng Quách Phù rồi.

Toàn gia vì nước vì dân đại hiệp, điều này làm cho Quách nhị tiểu thư là có thêm không nhỏ áp lực.

Cha mẹ tỷ phu tỷ tỷ đối với chính mình quan ái, Quách Tương rất rõ ràng, nhưng mà những thứ này cũng không phải nàng suy nghĩ muốn, nàng cũng muốn trở thành một cái danh vang rền thiên hạ nữ hiệp, mà không

phải bởi vì phụ thân Quách Tĩnh bởi vì tỷ phu Dương Quá. Nói toạc ra, đây là thiếu nam thiếu nữ phản nghịch kỳ.

Giang hồ!

Nghe lên trước mặt Quách Tương trong miệng nói ra này một câu cho dù là trong giang hồ túc lão đều không thể nói ra chân chính hàm nghĩa từ ngữ, Nhạc Duyên nổi lên hứng thú, hỏi: “Vậy ngươi cho rằng giang hồ là như thế nào?”

“…”

Quách Tương nghe vậy không khỏi nao nao, vấn đề này nhìn như đơn giản, kỳ thật rất khó khăn. Nhưng đối với Quách Tương mà nói, cái này cũng không trọng yếu, lòng của mỗi người trong đều có được của mình giang hồ. Đón Nhạc Duyên tầm mắt, Quách Tương hì hì cười, tìm một chỗ cọc gỗ ngồi xuống, lúc này mới vỗ bên hông hồ lô rượu, cầm lấy uống một ngụm rượu sau, rồi mới lên tiếng: “Ta Quách Tương chỗ đứng chỗ ngồi địa phương, tựu là giang hồ!”

Ta chỗ địa phương, tựu là giang hồ!

Đây là Quách Tương trả lời.

Tự tin!

Kiêu ngạo!

Không sợ tứ phương!

Nhìn xem này sáng ngời đôi mắt, còn có này theo gió nhẹ phất phới lọn tóc, Nhạc Duyên nhưng lại nhớ tới vừa bước vào thần điêu thế giới chính mình, quả thật là tuổi trẻ khinh cuồng, không sợ.

Cái này giang hồ mai táng nhiều ít?

Một cái nhân tình thù yêu hận, thậm chí đến thiên hạ lê dân bách tính.

Bởi vì cái gọi là có người địa phương, tựu là giang hồ.

Bất quá Quách Tương những lời này nhưng lại nhường Nhạc Duyên tâm tình không khỏi chấn động, ánh mắt không khỏi sáng ngời.

Ta tại địa phương tựu là giang hồ.

Ta chính là giang hồ!

Có người địa phương tựu là giang hồ.

Muốn muốn đi đi xuống, thì có hết sức lông bông không sợ!

“Ha ha!”

Vang dội rồi lại dễ dàng không ít nụ cười quanh quẩn tại trong rừng, Quách Tương lời nói này tại trong lúc lơ đãng đuổi Nhạc Duyên trong lòng bịt kín tro bụi, tuy nói tạm thời còn không cách nào khôi phục đến lúc trước bước vào thần điêu thế giới cái loại này nhẹ nhàng tùy ý,

lại so với trước kia tâm thần bị long đong, tinh thần bị đè nén tốt hơn nhiều.

Thậm chí tại trong Đại Đường lưu lại tinh thần vấn đề. Cũng ở đây câu dưới chiếm được thong thả.

“Ừ?”

Tuy nhiên Quách Tương không rõ ràng lắm trước mặt Đạo Công Tử trong lòng có cái gì biến hóa, nhưng là trong lời nói của đối phương nhẹ nhàng ý vẫn có thể đủ nghe ra. Lập tức, nàng cũng rất vui sướng nở nụ cười.

“? ? ?”

Tiểu nha đầu Dương Niệm Tích trái ngó ngó nhà mình tiểu di, phải ngó ngó trước mặt Đạo Công Tử, nhất thời cái miệng nhỏ nhắn một phát. Cũng khanh khách nở nụ cười.

Liên tiếp nụ cười tại trong rừng tiếng vọng.

Hồi lâu, tiếng cười này mới ngừng lại được.

“Ngươi nghĩ đi với ta mới bước chân vào giang hồ?”

Nụ cười dừng lại, Nhạc Duyên tầm mắt đứng ở Quách Tương trên người, hỏi.

“Ngô!”

Không có chút nào giấu diếm, Quách Tương gật gật đầu, xác nhận tính toán của mình. Nói ra: “Cha ta là

Quách Tĩnh, tại Tương Dương bốn phía có lẽ không có bao nhiêu sự tình, nhưng tại những địa phương khác nhưng lại vô cùng có khả năng xảy ra vấn đề!”

“Ta Quách Tương tự nói võ công coi như không tệ, nhưng là đối mặt cao thủ chân chính đó là không đáng giá nhắc tới.”

“Nếu là đi ra ngoài bị Mông Cổ người bức hiếp lấy nhằm vào phụ thân, đó chính là của ta không đúng!”

“Bất quá nếu là có một cái đã từng có thể tại mấy vạn đại quân nhìn soi mói, dưới ban ngày ban mặt ám sát Mông Ca tuyệt đỉnh cao thủ. Thì là hoàn toàn bất đồng!” Nói đến đây, Quách Tương này sáng ngời con mắt đi lòng vòng, nói ra: “Ta nghĩ đại ca ca tổng sẽ không đều giữ không được muội muội của mình a!”

Được!

Quách Tương dĩ nhiên là liền thân phận của mình cũng chuẩn bị tốt.

Thông tuệ! Giảo hoạt! Hào sảng! Cơ linh!

Đây cũng là Quách Tương.

Chỉ là câu kia đại ca ca mà nói, nhường Nhạc Duyên nhịn không được đi đến sờ soạng dưới cái mũi của mình.

Ngắm lên trước mặt Đạo Công Tử này không tự chủ được bôi cái mũi cử động, Quách Tương cười như một

tiểu hồ li.

Nhắm mắt.

Trầm ngâm một hồi lâu, chỉ nghe đinh một tiếng vang lên, Nhạc Duyên vác tại phía sau lưng Nguyệt Khuyết kiếm đang giận sức lực phó thác dưới bay ra ngoài.

Sau đó pằng một chút cắm ở Quách Tương trước mặt trước.

“? ? ?”

Không hiểu ra sao nhìn xem phía trước mặt chuôi này xa hoa trường kiếm. Quách Tương một đầu sương mù.

“Nếu xưng hô ta là đại ca ca, như vậy kiếm này, liền làm lễ vật cấp Tương nhi ngươi đi!”

Trợn mắt, vẻ mặt tươi cười Nhạc Duyên đón Quách Tương mê ánh mắt mê hoặc, nói ra. Như vậy làm vừa là một kiện lễ vật, nhưng cũng là vì lúc sau làm chuẩn bị. Hồi tưởng lại của mình xuyên qua phương thức, Nhạc Duyên hiện tại không thể không chú ý tu chỉnh dưới có chút tình huống.

Là trọng yếu hơn là hắn trước mắt tạm thời không muốn dùng kiếm.

Nếu không mà nói cái loại này cô độc cảm xúc càng phát tràn ngập tại trái tim.

Chính là bởi vì cao thủ tĩnh mịch mịch, vừa sẽ đi gặp

này mây cuốn mây bay.

Người, càng tịch mịch sẽ càng cô độc, càng cô độc lại càng muốn tìm một kiện chuyện thú vị. Bạch Vân Thành chủ soán quyền đoạt vị. Cùng mình tại Đại Đường thế giới cử động, chính là nhất mạch cùng nhận. Phá vỡ Đại Đường là vì cô độc, dùng Thiên ngoại phi tiên triệu hoán Xích Luyện Tiên Tử đám người cũng giống như thế.

Cũng chính là bởi vì loại này cô độc cùng truy tìm, vừa khiến cho tại Đại Đường thế giới, Nhạc Duyên muốn muốn dung hợp thời điểm xuất hiện thật lớn lực cản. Càng tại Liễu Không cùng Phật môn Tứ đại thánh tăng động tác, chôn xuống tai hoạ ngầm.

Nhạc Duyên có một loại cảm giác, nếu là lại dùng kiếm, chỉ sợ này tai hoạ ngầm bộc phát càng sớm.

Đưa ta?

Quách Tương khẽ giật mình, bất quá đối diện nàng trước chuôi này bảo kiếm ngược lại cũng có được hứng thú thật lớn.

Hào sảng Quách Tương thật cũng không có mở miệng cự tuyệt, mà là trực tiếp đem Nguyệt Khuyết kiếm nhổ lên, theo leng keng một tiếng trường kiếm ra khỏi vỏ, hàn quang lập loè trúng kiếm thân ảnh ngược ra rõ nét người coi như.

“Hảo kiếm!”

Xuất thân Quách phủ, Quách Tương kiến thức tất nhiên

là không thiếu.

Gần kề liếc, nàng liền nhìn ra bảo kiếm trên tay chất liệu, đây tuyệt đối là giang hồ hiếm thấy bảo kiếm, chỉ sợ có thể cùng mà so sánh với duy có chính mình tỷ phu huyền thiết cự kiếm rồi.

Bất quá kiếm kia quá lớn, Quách Tương cầm lấy căn bản cũng không thuận tay.

Múa một cái kiếm hoa sau, thu kiếm vào vỏ. Quách Tương lúc này mới ngẩng đầu cự tuyệt nói ra: “Đại ca ca kiếm này ta không thể thu, quá mức quý trọng!”

“Ta nói rồi đưa ngươi!”

“Nếu là lui về, như vậy hiện tại Tương nhi ngươi vẫn là trở về Tương Dương a!”

Đối mặt Nhạc Duyên từ chối, Quách Tương trầm ngâm một hồi lâu, quyết định tạm thời cầm lấy, đến lúc đó tại đổi về tới, đối với nàng mà nói hành tẩu giang hồ trước mắt mới là trọng yếu nhất.

Bất quá tại vấn đề này giải quyết sau, hai người thật là gặp phải một chuyện khác tình.

Này liền là tiểu nha đầu làm sao bây giờ?

Chương 011 : Phó thác

011 chương phó thác

một người cỡi ngựa.

Gió mát gào thét ở bên trong, móng ngựa đạp lên bụi mù, thả người mà đi.

Trên đường.

“Tương nhi!”

“Ta cảm thấy a… Làm như vậy không phải không quá tốt?”

“Cá nhân cảm giác ngươi lần sau về nhà, làm không tốt sẽ bị ngươi tỷ tỷ cấp đánh chết!”

Trên lưng ngựa, Nhạc Duyên cũng không quay đầu lại nói, vững vàng thanh âm không có chút nào bởi vì tốc độ mà yếu bớt, truyền vào ngồi ở phía sau Quách Tương trong tai.

“Ta đã lưu tin cấp Cái Bang huynh đệ, bọn họ sẽ truyền tin cấp nương cùng tỷ tỷ đấy!”

Nghe vậy Quách Tương hơi sững sờ, lập tức rất tùy ý nói, đối với chuyện kia thật giống như cũng không thèm để ý, nhưng là tại trên mặt của nàng vẫn là toát ra một tia lo lắng. Bất quá trong nháy mắt Quách Tương biểu lộ lại khôi phục nguyên trạng, rất là tự tin nói: “Một người

làm việc một người làm, đến lúc đó đại ca ca trách nhiệm ta Quách Tương một người gánh chịu! Không cần lo lắng!”

“…”

Nghe xong Quách Tương những lời này, Nhạc Duyên lông mày kể cả khóe miệng cũng không khỏi run rẩy thêm nhiều, chỉ là việc này là Quách Tương một mình ngươi có thể gánh chịu đấy sao?

Trầm mặc thật lâu.

Nhạc Duyên lúc này mới dùng một loại bất đắc dĩ ngữ khí nói ra: “Làm không tốt tiếp theo cùng ngươi tỷ phu chạm mặt, khả năng ta cùng với hắn trong lúc đó chỉ sợ là một trận chiến, thậm chí là ngươi toàn gia vây công ta!”

Phốc suy!

Quách Tương nhất thời vui vẻ.

Bất quá tiếng cười kia vừa mới vang lên trong chốc lát, liền lại thấp xuống.

Hiển nhiên.

Quách Tương cũng nghĩ đến tình huống như vậy.

Trong lúc nhất thời, hai người cũng trầm mặc.

Ngược lại ngồi ở trong hai người trong lúc tiểu nha đầu

Dương Niệm Tích không có chút nào rời xa cha mẹ mình tâm tư, một cá nhân cầm lấy Nhạc Duyên một ít đầu tóc trắng đùa được kêu là một cái vui vẻ.

Rõ ràng, Nhạc Duyên cùng Quách Tương đối với Dương Niệm Tích cuối cùng xử lý đúng là đem tiểu nha đầu mang theo cùng đi rồi.

Chẳng qua là lần này cử động tại người nào đó trái tim cảm giác, cảm thấy quái dị, giống như là mang người bỏ trốn đồng dạng. Nghĩ như thế nào như thế nào quỷ dị cùng rối rắm.

…

Thưởng giữa trưa.

Tương Dương.

Quách phủ.

Giờ phút này Quách Tĩnh toàn gia chính hết sức nghiêm túc trong đại sảnh ngồi ngay ngắn.

Tựu tại vừa mới, Hoàng Dung nhận được Cái Bang đệ tử truyền đến một phong thơ, chính là xuất từ của mình nhị nữ nhi Quách Tương tay.

Tại đem tin mở ra nhìn rõ ràng sau, Hoàng Dung lúc này sắc mặt liền thay đổi.

Lập tức Hoàng Dung liền đem tin cho mình Tĩnh ca ca, trước núi thái sơn sụp đổ mà mặt không đổi sắc Quách

Tĩnh Quách đại hiệp tại kiến thức phong thư này sau cũng không khỏi tức sùi bọt mép. Sắc mặt đại biến.

Nhị nữ nhi chạy tới mới bước chân vào giang hồ rồi.

Đi theo Đạo Công Tử Nhạc Duyên đi mới bước chân vào giang hồ rồi.

Lời này tại Hoàng Dung xem ra thấy thế nào như thế nào quỷ dị, nhưng là trọng yếu nhất không phải là cái này, quan trọng nhất là cháu gái của mình Dương Minh Niệm Tích cũng bị cùng một chỗ mang đi.

“To gan lớn mật!”

Quách Tĩnh thanh âm tức giận trong đại sảnh quanh quẩn, hắn nói là nữ nhi của mình Quách Tương, muốn là cháu gái của mình nhi xảy ra vấn đề gì, chỉ sợ hắn có đập chết chính hắn một hai nữ nhi tâm tư.

Mà chỉ chốc lát sau.

Quách Phù cũng đã lo lắng xông ào vào đại sảnh. Bắt đầu hỏi thăm về nữ nhi của mình chuyện tình tới.

Đi ở phía sau thì còn lại là Dương Quá cùng Quách Phá Lỗ.

“Nương!”

“Nhị muội có thể nào như vậy?”

“Niệm Tích không biết sẽ nhận nhiều ít đắng!”

Quách Phù thật sự là không dám nghĩ đến do Quách Tương đi mang hài tử sẽ là dạng gì tràng cảnh. Tại Tương Dương cũng may, Quách Tương càng nhiều là thời điểm bất quá là cùng tiểu nha đầu cùng nhau chơi đùa, nhưng là ở bên ngoài… Nói xong nói xong, Quách Phù này to như hạt đậu nước mắt liền chảy ra.

Một bên Dương Quá thấy thế, vội vàng đứng dậy vì Quách Phù lau đi nước mắt tới.

Quách Phù tuy nhiên từ nhỏ kiêu căng, nhưng cũng rất ít khóc.

Giống như trước mắt như vậy thương tâm thời điểm. Có thể nói là lần đầu tiên.

Hoàng Dung thấy thế cũng liền bước lên phía trước an ủi lên nữ nhi của mình tới, bất quá tại trái tim của nàng cũng không phải do hoài nghi lên có phải hay không Đạo Công Tử bởi vì lúc trước Xích Luyện Tiên Tử chuyện tình trả thù. Phải biết, từng đã là Đạo Công Tử nhưng mà cùng hắn đạo lữ Xích Luyện Tiên Tử lấy cực kỳ tàn nhẫn thủ đoạn giết không biết nhiều ít Mông Cổ binh lính.

Như vậy tàn nhẫn, làm ra trước mắt chuyện như vậy cũng có khả năng.

Tại Hoàng Dung trong nội tâm, kia lo lắng đồng dạng không thiếu của mình đại nữ nhi Quách Phù, hai mẹ con người cộng đồng lo lắng đối tượng cũng là tiểu nha đầu Dương Niệm Tích, ngược lại là Quách Tương không có

bao nhiêu lo lắng.

Biết con không khác ngoài cha mẫu. Quách Tương là dạng gì tính nết, Quách Tĩnh Hoàng Dung tự nhiên biết rõ.

So với trong đại sảnh hai cá tâm tư của nữ nhân, ở đây ba nam nhân cũng không phải đồng dạng. Quách Phá Lỗ không tốt xen vào, tại nhưng trong lòng thì cảm thấy vô cùng có khả năng là mình Nhị tỷ chủ ý. Quách Tĩnh cảm thấy này không phải là Đạo Công Tử cách làm, tầm mắt cuối cùng đã rơi vào con rể của mình Dương Quá trên người.

Đón Quách Tĩnh tầm mắt, Dương Quá không có có bất kỳ chần chờ, nói ra: “Cho tới nay Niệm Tích đều có chút sợ người lạ, nhưng là tại đối mặt Nhạc đạo trưởng thời điểm, Niệm Tích căn bản không có sợ người lạ cảm giác, rất là ưa thích sống chung một chỗ. Cho nên. Ta nhường Niệm Tích bái Đạo Công Tử vi sư rồi!”

Chỉ là một câu, liền nhường đại sảnh bầu không khí chợt biến hóa ra.

Luôn luôn tại lo lắng khóc Quách Phù nức nở trong từ Hoàng Dung trên vai ngẩng đầu, tầm mắt đã rơi vào phu quân của mình Dương Quá trên người, trong mắt đều là ngạc nhiên cùng ngoài ý muốn.

Mà Hoàng Dung cũng là nghe vậy khẽ giật mình, rất là kinh ngạc.

Quách Tĩnh thì là cùng Dương Quá hai người đối mắt

nhìn nhau một hồi lâu.

Thở dài một tiếng từ Quách Tĩnh trong miệng phát ra. Quách Tĩnh cả người mỏi mệt xuống tới, ngồi trở lại trên mặt ghế, thở dài nói: “Ta hiểu được!”

Một câu ‘Ta hiểu được’ thực sự phá vỡ Hoàng Dung trong lòng suy đoán, nàng quay đầu nhìn qua mặt mũi tràn đầy mỏi mệt Tĩnh ca ca, vội vàng đi đến trước, trắng nõn ngón tay thì là không ngừng vì Quách Tĩnh nhu lên cái trán tới, trong mắt nhưng lại dùng một loại oán trách giọng điệu nói ra: “Quá nhi, ngươi như vậy cách làm lý phải là theo chúng ta nói a!”

“Ha ha!”

Nghe chính mình nhạc mẫu oán trách, Dương Quá biết mình như vậy làm không đúng, nhưng là vì làm xuống khẳng định, hắn phải như vậy.

Kéo qua đã đem một đôi tròng mắt khóc màu đỏ bừng Quách Phù, nhẹ nhàng vuốt ve đối phương mái tóc, Dương Quá rồi mới lên tiếng: “Ta là sợ hài tử mẫu thân của nàng không đồng ý, dù sao tại bình thường Phù nhi đã muốn quá mức sủng ái hài tử!”

“Ta…”

Quách Phù muốn nói điều gì, lại bị Dương Quá dùng tay ngăn cản xuống tới.

Một ngày vợ chồng trăm ngày ân, có lẽ lúc trước lập gia đình thời điểm không có bao nhiêu cảm tình, nhưng là

mười sáu năm trong cuộc sống, hướng sớm tối cuối cùng lại đã có thâm hậu cảm tình ràng buộc. Thậm chí. Quách Phù có thể đồng ý chính mình vì hài tử gọi là Dương Niệm Tích, này bản thân cũng đã thực xin lỗi nhân gia.

Nhìn qua Dương Quá này ánh mắt đen láy, Quách Phù cũng cúi đầu.

Còn lại chỉ có này tiếng nức nở.

Một hồi lâu.

Hoàng Dung lại lần nữa lên tiếng, mở miệng hỏi: “Tương nhi chuyện tình, nhưng cũng là được đến ngươi này tỷ phu hỗ trợ a?”

“Ừ!”

Không có có bất kỳ giấu diếm. Dương Quá tại Hoàng Dung nhìn soi mói nhẹ gật đầu.

Thấy Dương Quá sau khi gật đầu, Hoàng Dung cũng không lên tiếng nữa rồi.

Nơi này hàm nghĩa, Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng nhất thanh nhị sở.

Bởi vì Dương Quá đây là đang vì Quách Dương hai nhà tương lai lưu hậu đại… Đây cũng là lựa chọn của hắn.

Dương Quá mặc dù không có học sách gì, nhưng là thông minh chính hắn đã muốn thấy rõ thế cuộc trước

mắt, Đại Tống muốn muốn lật bàn thật sự là quá mức gian nan, nếu là ở mấy năm trước còn có thể. Nhưng là trước mắt Đại Tống bản đồ đã muốn cơ hồ bị Mông Cổ thế lực toàn bộ vây khốn, suy nghĩ muốn triệt để thay đổi cục diện thật sự là quá mức khó khăn.

Nhất là còn có người tại cản trở thời điểm, cái loại cảm giác này không chỉ là có lòng không đủ lực, càng nhiều là vẫn là tâm lạnh đau lòng.

Với tư cách Quách Tĩnh con rể, Dương Quá này mười mấy năm qua đã sớm sáng tỏ chính mình nhạc phụ tính nết.

Như một khi Tương Dương thành phá, xuôi nam con đường bị mở ra. Như vậy Quách Tĩnh duy nhất lựa chọn chỉ sợ là cùng thành cùng tồn vong. Về phần nhạc mẫu Hoàng Dung lựa chọn như thế nào, tất nhiên là có thể nghĩ.

Về phần mình cậu em vợ Quách Phá Lỗ…

Này đồng dạng tính tình chính hắn có thể không thoát đi cũng thật sự là quá mức khó khăn.

Mà hắn Dương Quá…

Tại đã trở thành Quách Tĩnh con rể, tại bị người trong thiên hạ gọi ra thần điêu đại hiệp xưng hô thế này sau, tại phụ thân của hắn là Dương Khang sau, đây hết thảy cũng đã thành kết cục đã định.

Đại hiệp, là một loại trói buộc.

Chỉ khi nào thừa nhận cái này trói buộc, Dương Quá nhưng lại phát hiện trong nội tâm cực đoan phong phú.

Người cả đời này. Tổng nên làm một sự tình, không phải sao?

“Hàaa…!”

Tiếng cười khẽ từ Dương Quá trong miệng phát ra, nói ra: “Tương nhi cùng Niệm Tích có Nhạc đạo trưởng trông nom, thật cũng không cái gì lo lắng. Trước mắt, vấn đề của chúng ta vẫn là kế tiếp Tương Dương nên làm như thế nào…” Rất nhanh Dương Quá liền dời đi chủ đề, nói ra chính sự trên mặt.

Tuy nói Đại Tống rơi tại hạ phong, nhưng qua nhiều năm như vậy đối mặt Mông Cổ đại quân tiến công không thể nghi ngờ cũng kiên trì đi qua.

Dù là kế tiếp thế cục tại như thế nào khó khăn, đối với Quách gia người mà nói đều phải dùng gấp trăm lần lòng tin đi đối mặt. Này làm cho mình nhìn, cũng là làm cấp những người khác nhìn.

Liền như vậy, Quách Tương mang theo của mình cháu gái Dương Niệm Tích tùy tùng Đạo Công Tử khúc mới bước chân vào giang hồ. Cứ như vậy ở Quách phủ nội bộ gió êm sóng lặng rồi.

Tuy nói trong nội tâm đều có chút lo lắng cùng hoài niệm, nhưng chuyện gì trọng yếu nhất, chuyện gì đối với các nàng mới có lợi, người nơi này cũng hết sức tinh

tường.

…

Tiểu Hồng mã chính là ngàn dặm lương câu.

Về phần bạch điêu thì vẫn là lưu tại Quách phủ.

Tương đối, có thể dùng làm điều tra bạch điêu đối với Tương Dương có thật lớn tác dụng.

Trong rừng cây.

Tiểu Hồng mã vung lấy đuôi ngựa. Ở bên cạnh gặm cỏ xanh.

Mà Nhạc Duyên thì là cùng Quách Tương ở bên cạnh nghỉ ngơi. Về phần tiểu nha đầu thì đã sớm tại Nhạc Duyên trong ngực đã ngủ rồi.

Nhạc Duyên ngửi ngửi trong rừng cây này mới lạ không khí, ôm lấy tiểu nha đầu không biết suy nghĩ cái gì. Mà Quách Tương thì là tại lật tới lật lui lấy bọc đồ của mình, chui đầu vào trong đó tìm kiếm lấy cái gì.

Quay đầu.

Khóe mắt dư quang quét về phía Quách Tương bao khỏa, Nhạc Duyên phát hiện nơi này trừ đi một tí bình thường quần áo bên ngoài, còn lại chính là một ít bình bình lọ lọ, còn có chút ít bạc vụn. Gom góp hợp lại, chỉ sợ cũng không đến mười lượng bạc trắng.

“Ngươi đi ra ngoài liền mang một chút như vậy bạc?”

Cuối cùng, Nhạc Duyên vẫn hỏi đi ra.

“Ách…”

Ngẩng đầu, Quách Tương sắc mặt cũng không khỏi có chút ngượng ngùng, dùng tay sờ chút dưới trong đó bạc vụn, rồi mới lên tiếng: “Trong tay ta cứ như vậy nhiều tiền!”

Không có cái mới quần áo, cũng không có cái gì đặc biệt quý trọng đồ trang sức.

Nhẹ nhàng thoải mái, đây cũng là trước mặt Quách Tương.

“Bất quá đi ra mới bước chân vào giang hồ, tự nhiên là hành hiệp trượng nghĩa, ta Quách Tương là không thể nào chết đói đúng á!”

Cuối cùng Quách Tương ha ha cười, rất là hào khí đích nói ra: “Không có tiền rồi, cùng lắm thì ta đi hoá duyên!”

Đúng rồi!

Này trong bao còn có món đó mười tám túi Cái Bang phục sức.

Nhạc Duyên nhất thời vui vẻ.

Chương 12 : Cổ Mộ (thượng)

Hoá duyên.

Hoặc là hành hiệp trượng nghĩa, cướp của người giàu chia cho người nghèo.

Đây cũng là Quách Tương cuối cùng lựa chọn phương thức.

“…”

Đón Quách nhị tiểu thư này mang theo tự tin cùng vui vẻ ánh mắt, Nhạc Duyên không khỏi có chút không nói gì.

Vừa là theo chân chính mình tạm thời tính mới bước chân vào giang hồ, Nhạc Duyên tự nhiên sẽ không để cho Quách Tương rơi xuống đi hoá duyên xin cơm tình trạng. Trên tay hắn mặc dù không có quá nhiều ngân lượng, nhưng là trên cơ bản đi trông nom đều nhường Vệ Trinh Trinh vì chính mình may quần áo trong tay áo dấu lại rất nhiều kim đậu tử, thậm chí còn có trân châu.

Rồi hãy nói, thật sự không được, vậy hắn chỉ có thể tạm thời tính khôi phục tao nhã trộm tiết tấu rồi.

Trong thiên hạ, vi phú bất nhân người còn nhiều, rất nhiều.

Quách Tương trong lúc này có một ý tứ rất là không tệ, đó chính là cướp của người giàu chia cho người nghèo. Cướp người khác giàu, tới tế của mình bần.

Nghĩ nghĩ, Nhạc Duyên liền từ ống tay áo của mình trong móc ra một cái túi thơm, đưa cho Quách Tương, nói ra: “Chỗ này của ta có, tự nhiên sẽ không để cho ngươi đi hoá duyên đấy!”

“YAA.A.A..!”

Quách Tương rất là kinh ngạc tiếp nhận này ném tới túi thơm, túi thơm thật nặng, đầu tiên là đối với này tay nghề tán thưởng một phen, phải biết rằng tại các nàng Quách gia, này may vá quần áo cái gì tay nghề tiêu chuẩn kỳ thật cũng không được tốt lắm. Cho dù là mẹ của nàng Hoàng Dung cùng đại tỷ Quách Phù, này cũng bất quá là ở lập gia đình sau mới có thật lớn tiến bộ.

Nhưng lại vẫn không có trên tay túi thơm này may tiêu chuẩn.

Này tất nhiên là một nữ nhân hành động.

Hơn nữa còn là một cái quan hệ cùng đại ca ca hết sức thân cận nữ nhân.

Lật qua lật lại nhìn lướt qua, Quách Tương trong lòng suy nghĩ này may túi thơm nữ nhân thân phận, chẳng lẽ lại là đại ca kia ca đạo lữ Xích Luyện Tiên Tử? Suy tư đồng thời, Quách Tương cũng mở ra túi thơm, khi nàng thấy rõ túi thơm trong đồ vật sau, nhất thời sững sờ ở

này trong.

Bên trong chính là chính là không ít kim đậu tử. Nhưng là những thứ này kim đậu tử tuy nhiên làm cho người ta kinh ngạc nhưng cũng không làm cho người ta kinh ngạc, nhường Quách Tương kinh ngạc lại là ở đây mặt trừ bỏ kim đậu tử bên ngoài những vật khác.

Đó là một khỏa trân châu.

Xác thực nói đó là một khỏa Dạ Minh Châu.

Này Dạ Minh Châu thật lớn, có thể nói là cực phẩm.

"…"

Tựa hồ là đã nhận ra ánh sáng, Quách Tương tại dùng tay che đậy dưới ánh mặt trời sau, liền lập tức phát hiện trong đó u quang. Lúc này mới ngẩng đầu, trên mặt ngọc đều là kinh ngạc, hỏi: "Đây là trong truyền thuyết Dạ Minh Châu?"

"Ngô!"

Gật gật đầu, Nhạc Duyên thừa nhận nói.

Này Dạ Minh Châu chính là Khấu Trọng đưa, lúc trước Dương công bảo tàng trong bảo vật cuối cùng là một bị nổi lên đi ra, bất quá bất kể như thế nào những thứ này trân bảo tại cuối cùng vẫn là đã rơi vào Khấu Trọng trên tay. Mà hắn liền phó thác Từ Tử Lăng dẫn theo một đám không sai đồ vật đến Hoa Sơn Thuần Dương.

Mà Vệ Trinh Trinh liền từ bên trong chọn lựa ra vài khỏa xinh đẹp nhất Dạ Minh Châu, thêu cá túi thơm, dùng để chứa đầy Dạ Minh Châu. Về phần những thứ khác, thì là tại trong tay áo thêu lên túi nhỏ, dùng để chở vật gì đó khác. Nhường Nhạc Duyên tùy thân mang theo, thứ này ý nghĩa tự nhiên không cần nói cũng biết.

Đối với Nhạc Duyên mà nói. Có lẽ này túi thơm phân lượng xa so sánh với Dạ Minh Châu càng thêm nặng.

Thò tay cầm qua rơi vào Quách Tương trên tay túi thơm, Nhạc Duyên tay run lên, liền đem đồ vật bên trong toàn bộ ngã xuống Quách Tương trong lòng bàn tay, sau đó liền thu hồi túi thơm, nhét trở về trong tay áo, nói ra: “Nghĩ đến chúng ta lần này đi Chung Nam sơn qua lại tốn hao hẳn là đủ rồi!”

“Ách…”

Mắt trợn tròn, trên mặt đều là ngạc nhiên. Quách Tương ngó ngó trong lòng bàn tay này tiếp cận nửa nâng kim đậu tử cùng này lấy tuổi của nàng cũng có thể nhìn ra cơ hồ là bảo vật vô giá Dạ Minh Châu.

Quách nhị tiểu thư lần đầu tiên thấy được Đạo Công Tử dưới bình thường tình huống là như thế nào du đãng giang hồ.

Nàng đường đường Quách nhị tiểu thư cho tới bây giờ sẽ không có nhiều như vậy tiền, hơn nữa trên cơ bản nhiều ra tới tiền tài đều bị nàng quyên cấp phụ thân của mình Quách Tĩnh dùng để thủ vệ Tương Dương rồi. Thậm chí, cũng không có mua quá nhiều thiếu mới xiêm

y, nàng rất nhiều quần áo cũng còn là xuyên đại tỷ Quách Phù cũ đích xiêm y.

“Vốn là có hai khỏa đấy!”

“Có một khỏa cho Dương huynh, dùng để mở rộng dưới Tương Dương này tương đối chặt chẽ trương thuế ruộng, cho một cái, ta chỉ có thể đem kim đậu tử trang phục ở cùng một chỗ.”

Tùy ý nói, Nhạc Duyên cảm nhận được trong ngực tiểu nha đầu Dương Niệm Tích vòng vo một thân thể, tựa hồ ngủ cũng không thoải mái, một lần nữa thay đổi một vị trí sau. Lúc này mới tiếp tục nói: “Này Dạ Minh Châu liền đưa Tương nhi ngươi, những thứ kia kim đậu tử ngươi cũng tới phụ trách quản lý a!”

Quay đầu, Nhạc Duyên tầm mắt rốt cục đối với hướng về phía Quách Tương một đôi kia ánh mắt sáng ngời.

Một hồi lâu.

“Được rồi!”

“Những vật này ta tới trông nom a!”

Liếc nhau một cái, Quách Tương gật đầu ứng thừa xuống tới, đem kim đậu tử cùng Dạ Minh Châu thu vào. Trong đó Dạ Minh Châu càng bỏ vào chính nàng thiếp thân hương trong túi, cẩn thận bảo quản bắt đầu. So sánh lên kim đậu tử, này Dạ Minh Châu tự nhiên trọng yếu hơn.

Hơn nữa nữ nhân yêu ánh sáng đồ vật, tập tính liền giống như thế giới phương Tây rồng đồng dạng, có nhiều thứ đối với nữ nhân lực hấp dẫn là thật lớn.

Ngắn gọn nghỉ ngơi một hồi, tại tránh được đầu kia đỉnh chói chang mặt trời sau, Nhạc Duyên lúc này mới cùng Quách Tương mang theo tiểu nha đầu tiếp tục gấp rút lên đường.

Bất quá tại Nhạc Duyên trong nội tâm ngược lại là chuẩn bị tại hạ vừa đứng nếu là gặp tiểu thành trấn, nhất định phải mua lấy vài đỉnh mũ rộng vành tới che nắng che lắp mặt trời. Chính hắn có lẽ không có gì, nhưng là Quách Tương cùng Dương Niệm Tích đúng là vẫn còn nữ hài nhi, một người trong đó chẳng qua là sáu tuổi, đối mặt này mặt trời đốt phơi, tất nhiên là không tốt.

Lúc xế chiều.

Tại ngàn dặm lương câu Tiểu Hồng mã sức của đôi bàn chân, ba người tới một chỗ trấn nhỏ.

Chỗ này trấn nhỏ, Nhạc Duyên đã từng đã tới.

Tại nơi này, hắn chính là cùng Dương Quá thảo luận nữ nhân như nước này một cái chủ đề.

Bước vào trong trấn, Nhạc Duyên liền có thể đủ cảm nhận được hiện tại thành trấn đã muốn xa xa so ra kém mười sáu năm phồn hoa. Bởi vì chiến loạn uy hiếp, Mông Cổ đại quân tiếp cận, khiến cho nơi này xa không có lúc trước cái kia loại náo nhiệt.

Quách Tĩnh vợ chồng tại Tương Dương tử thủ, thực sự không cải biến được Đại Tống càng phát rơi tại hạ phong.

Trừ tà tránh hung.

Đây là người thiên tính.

Đương nhiên cũng có thật nhiều người không muốn rời đi cố thổ, cũng có người truy tìm ích lợi.

Mười sáu năm, lại lần nữa trở lại cái này đã từng trải qua thành trấn, Nhạc Duyên ngược lại có chút cảm thán.

So với, Quách Tương thì là tràn đầy hứng thú.

Dù sao, trước mắt đã có thể được xem là Quách Tương ra khỏi nhà số lần một trong rồi.

Hơn nữa còn là Quách nhị tiểu thư ý nào đó trên chân chính kinh nghiệm bản thân giang hồ.

Một điểm nữa làm cho người ta có chút bất đắc dĩ chính là trong trấn nhỏ dân chúng ánh mắt, nhìn về phía ánh mắt của mình lộ ra vẻ cực kỳ ngoài dự tính.

Tại định ra rồi khách điếm sau, Nhạc Duyên liền ôm tiểu nha đầu, mang theo Quách Tương đi tiệm quần áo bắt đầu mua quần áo tới.

Trong đó chủ yếu chính là vì Quách Tương mua y phục mới.

Nói thật, đối với Quách Tương này hơi có vẻ mộc mạc trang phục. Tuy nhiên người ta này minh mỹ bộ dáng xua tán đi quần áo ảnh hưởng, nhưng là một hoa quý thiếu nữ đúng là vẫn còn thiếu khuyết một ít đồ vật. Tại Quách phủ, toàn gia vì nước vì dân đại hiệp ở bên trong, lấy Quách Tương bản thân trên tay tư chất sinh…

Dùng trong trấn tốt nhất may, vì Quách Tương lượng thân chế tác một bộ quần áo.

Đây cũng là Nhạc Duyên lựa chọn.

Đương nhiên. Tiểu nha đầu Dương Niệm Tích cũng có được của mình một bộ y phục mới.

Tại tiểu hài tử trong nội tâm, một bộ y phục mới chỗ đại biểu ý nghĩa là cực kỳ bất đồng.

Mà từ phương diện nào đó mà nói, lấy Quách Tương tính tình chỉ sợ tại vật chất phương diện sống qua còn không bằng tiểu nha đầu Dương Niệm Tích, bất quá người ta này cởi mở tính tình nhưng lại quá ư thư thả trôi qua khoái hoạt, này rồi lại là một loại qua pháp rồi.

Tại một lớn một nhỏ hai tiểu mỹ nữ vui đùa ầm ĩ hỏi thăm ở bên trong, Quách Tương cùng Dương Niệm Tích từng người định ra rồi mình thích quần áo. Mỗi người lưỡng sáo.

Quách Tương lựa chọn quần áo một bộ là màu vàng sáng, một bộ khác thì là màu xanh biếc; mà tiểu nha đầu Dương Niệm Tích thì còn lại là một bộ đỏ thẫm cùng một bộ sương trắng.

Đang bận sống một phen sau, ba người lúc này mới trở về khách điếm.

Một chầu sau buổi cơm tối.

Nhạc Duyên gặp phải kế tiếp vấn đề lớn nhất, này liền là tiểu nha đầu muốn cha mẹ rồi.

Bất kể như thế nào, tiểu nha đầu cũng là lần đầu tiên cách cha mẹ mình như thế khoảng cách xa, nhất thời không cách nào tiếp nhận chính là nhân chi thường tình.

Đáng tiếc chính là Đạo Công Tử tuy nhiên đến tận đây có thể để xác định chính là mình đã có hai cái hài nhi (Xích Luyện Tiên Tử một cái. Sư Phi Huyên một cái), nhưng là đã muốn thân là người cha Nhạc Duyên lại không có chút nào mang hài tử kinh nghiệm.

Cho dù là hiện tại chỗ quan tưởng ba người trong, cũng không có như vậy kinh nghiệm.

Làm Dương Niệm Tích cáu kỉnh khóc thời điểm, đối mặt Đại Tông Sư cũng có thể mặt không đổi sắc Đạo Công Tử rốt cục bất đắc dĩ rồi.

Tiểu nha đầu một phen nước mũi một phen lệ hướng Nhạc Duyên đạo bào trên vuốt, nhưng là Nhạc Duyên nhưng lại chỉ có thể không thể làm gì đứng ở nơi đó, trơ mắt nhìn tại tiểu nha đầu động tác, quần áo trở nên vô cùng bẩn bắt đầu.

Cũng may có tiểu nha đầu tiểu di Quách Tương hỗ trợ.

Nếu không mà nói Nhạc Duyên thật đúng là trong lúc nhất thời không biết nên xử lý như thế nào.

“Hô!”

Thật vất vả tại Quách Tương hỗ trợ, đem tiểu nha đầu dụ dỗ đã ngủ, Nhạc Duyên lúc này mới thở phào thở ra một hơi.

Mang hài tử quả nhiên là một kiện chuyện kinh khủng.

Có thể nói cùng ngang nhau cao thủ đại chiến một hồi, tại trong thời gian thật ngắn, thế nhưng nhường Nhạc Duyên có một loại tinh bì lực tẫn cảm giác.

Bất quá nghĩ tới chính mình này đến bây giờ còn không có chạm mặt hai cái hài tử, Nhạc Duyên lập tức liền buồn bực.

So sánh lên vừa mới Dương Niệm Tích tình huống, Nhạc Duyên không biết đây là nên may mắn hay là nên đắng chát.

Hôm nay tiểu nha đầu biểu hiện thực sự nhường Nhạc Duyên thở dài một hơi, từ ngày hôm qua tại Tương Dương gặp tiểu nha đầu một khắc đó, cái này tại Dương Quá trong miệng tương đối sợ người lạ nữ hài nhi thế nhưng đối với chính mình không có chút nào phòng bị, phi thường yêu mến dính tại trên người mình cử động. Hơn nữa buổi tối một câu kia ‘Công tử, công tử’ mà nói, xém tí nữa nhường Nhạc Duyên cho rằng tiểu nha đầu thức tỉnh rồi tương lai sau khi lớn lên trí nhớ.

Có thể nói, lúc ấy tại Nhạc Duyên nội tâm là một loại rối rắm cùng sốt ruột, nếu là từ một cái sáu tuổi tiểu nha đầu trong miệng nhảy ra một câu mị hoặc mà nói tới. Cái con kia sợ ngày hôm qua cơm tối là ăn không ngon rồi.

Một đêm trôi qua.

Ngày hôm sau.

Tại Nhạc Duyên cùng tiểu nha đầu hai người tại trong khách sạn ăn điểm tâm thời điểm, Quách Tương đã sớm một cá nhân đi tiệm quần áo lấy quần áo đi.

Bởi vì bỏ thêm giá tiền, cửa hàng chủ nhân vời đến nhiều cái thuần thục may cùng một chỗ cầm quần áo suốt đêm làm đi ra.

Một nén nhang sau.

Quách Tương eo buộc Nguyệt Khuyết kiếm vẻ mặt quái dị từ bên ngoài đi tới. Trên tay còn có một cái túi bao, trong đó chính là những thứ kia quần áo.

“Như thế nào đâu này? Tương nhi!”

Tầm mắt rơi vào Quách Tương trên mặt, Nhạc Duyên rất rõ ràng nhìn đến Quách nhị tiểu thư vừa mới tại bước vào khách điếm trên đường, liên tục trở về không ít lần đầu.

“A!”

“Đại ca ca, không có gì!”

Trong đầu hồi ức lấy người nọ bộ dáng, Quách Tương ngoài miệng lại là cũng không nói đến trong lòng mê hoặc.

Chuôi này đoạn kiếm.

Còn có này làm cho người ta có chút không hiểu quen thuộc cảm tuấn lãng thiếu niên.

Chương 013 : Cổ Mộ (dưới)

013 chương Cổ Mộ (dưới)

Đoạn kiếm!

Còn có thiếu niên!

Thiếu nam cùng thiếu nữ sai thân mà qua, nhưng lại trong chớp mắt đều ở lẫn nhau trong mắt để lại ấn tượng.

Tại tiệm quần áo bên ngoài.

Truyền Ưng đứng nguyên tại chỗ, có chút nghiêng người, quay đầu, tầm mắt nhìn về phía này vừa mới sai thân mà trôi qua thiếu nữ bóng lưng, trong mắt đều là nghi hoặc.

Chuôi kiếm này…

Trong đầu cất đi lấy ban đầu ở này trong khách sạn gặp phải cái kia tên tóc trắng đạo sĩ, đối phương bội kiếm liền cùng vừa rồi này thiếu nữ xinh đẹp bên hông bội kiếm giống như đúc, là chuôi kiếm này sao?

“…”

Trong nội tâm nghi hoặc, nhưng là Truyền Ưng lập tức liền vừa quay đầu, nhưng không có đi truy tầm tâm tư,

so với cái này tới, hắn còn có chuyện trọng yếu hơn. Vạt áo tung bay ở bên trong, bí mật mang theo lấy này sai thân chảo nóng thiếu nữ mùi thơm của cơ thể, Truyền Ưng giẫm chận tại chỗ rời đi.

Phiêu khởi một hồi làn gió thơm.

Khách điếm.

Quách Tương tại cùng đại ca của mình ca Đạo Công Tử Nhạc Duyên đối thoại sau, cũng nhịn không được nữa quay đầu nhìn một cái bên ngoài.

Chỗ đó người đến người đi, cũng không có cái kia tuấn lãng thiếu niên tung tích.

"…"

Quách Tương cử động mặc dù cẩn thận, nhưng vẫn là đã rơi vào Nhạc Duyên trong mắt, tầm mắt cũng theo Quách Tương tầm mắt hướng ra phía ngoài nhìn lại, nhìn thấy bất quá là những cuộc sống kia ở chỗ này dân chúng, cũng không có gì bất đồng.

Nếu người ta tạm thời tính không muốn nói, Nhạc Duyên cũng không có hỏi thăm tính toán.

Mỗi người đều có được của mình tư mật.

Sẽ hay không nhường hắn người biết được, vẫn là nên nhìn người trong cuộc tâm tư.

Rồi hãy nói, cũng chưa chắc là chuyện trọng yếu gì tình,

tâm tư của thiếu nữ nam nhân tốt nhất vẫn là chớ để đi đoán.

Bữa sáng qua đi.

Lại lần nữa mua ba cái mũ rộng vành, Nhạc Duyên cũng thay đổi một thân màu đen trường sam, mang lên mũ rộng vành, cùng Quách Tương cùng tiểu nha đầu Dương Niệm Tích ly khai tiểu thành trấn.

Mông Cổ đại quân cùng cao thủ cũng đang đuổi giết đạo sĩ.

Vốn là lấy Nhạc Duyên năng lực tự nhiên không cần để ý, nhưng mà tại dẫn theo hai cái tiểu nhân sau. Nhất định phải để ý rồi.

Có chút phiền phức, không tất yếu.

Tiếng vó ngựa, ba người cưỡi một thớt Tiểu Hồng mã, tại bụi đất tung bay trong biến mất tại đạo cuối đường.

…

Một đường đi về phía tây.

Bởi vì tiểu nha đầu nguyên nhân tuy nhiên trì hoãn không ít thời gian, thật cũng không có phát sinh bao nhiêu ngoài ý muốn.

Chẳng qua là giữa đường thời điểm. Gặp một ít đội Mông Cổ kỵ binh,

Tại song phương chạm mặt thời điểm, Nhạc Duyên động thủ.

Lần đầu tiên.

Quách Tương gặp được cái này trong truyền thuyết dưới ban ngày ban mặt ám sát Mông Cổ Đạo Công Tử thân thủ.

Tàn nhẫn.

Phiêu dật.

Đây là một mưa nhỏ thời tiết.

Bay múa đầy trời hàn băng mảnh nhỏ gào thét mà đi, vô luận là ngựa vẫn là người toàn bộ trúng này quỷ dị hàn băng sinh vật toàn bộ nằm ở trong nước bùn.

Những thứ kia Mông Cổ kỵ binh, dĩ nhiên cũng liền như vậy sinh sinh chính mình đem chính mình cấp gãi toàn thân máu chảy mà chết.

Một tòa cỏ tranh trong đình.

Quách Tương khẽ nhếch lấy cái miệng nhỏ nhắn trợn mắt há hốc mồm nhìn lấy như thế quỷ dị tàn nhẫn võ công, đúng là nhường Quách Tương cũng nhịn không được nữa có chút da đầu tê dại.

Thậm chí một tay che trong ngực tiểu nha đầu ánh mắt tay cũng chẳng biết lúc nào bị tiểu nha đầu cấp dịch chuyển khỏi rồi. Nhường này huyết tinh tàn khốc tràng

cảnh đã rơi vào trong mắt của nàng.

Nhưng là ——

Vượt quá ngoài ý muốn là tiểu nha đầu cũng không có sợ hãi.

Ngược lại là toét ra cái miệng nhỏ nhắn, lộ ra này đã muốn toát ra đầu non răng cái miệng nhỏ nhắn, híp đôi mắt, cười vô cùng là vui vẻ, một đôi bàn tay nhỏ bé còn không ngừng vỗ bàn tay.

Thanh thúy rồi lại nhược tiểu chính là tiếng vỗ tay tại trong mưa nhẹ đung đưa, nương theo lấy này nhiều tiếng “Thân âm “. Lộ ra vẻ quái dị hoang đường.

Một hồi lâu.

Những thứ kia rú thảm âm thanh rốt cục đình chỉ, này một ít đội chừng trăm người Mông Cổ kỵ binh kể cả ngựa toàn bộ táng thân tại sinh tử phù phía dưới.

Mưa phùn tung bay.

Nhạc Duyên trên người thật là không chút nào dính vệt nước, những thứ kia tung bay mưa phùn tại Nhạc Duyên thân thể ba thước bên ngoài liền bị bắn ra bay ra ngoài.

Mặt không biểu tình nhìn lấy những thứ này chết ở trên tay Mông Cổ binh lính, Nhạc Duyên lúc này mới xoay người hướng cỏ tranh đình đi đến.

Một bước vào, Nhạc Duyên liền gặp được tiểu nha đầu

mở ra hai tay, muốn yêu cầu ôm, một tấm bị mưa xuân gió thu thổi có chút hồng trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều là sung sướng nụ cười. Tại tiểu nha đầu trong mắt. Vừa mới chuyện tình tựa hồ không có chút nào ảnh hưởng.

Đương nhiên cũng có thể là tuổi quá nhỏ, căn bản cũng không biết, chỉ cảm thấy những thứ kia lớn lên có chút hung ác người ở trong nước bùn lăn qua lăn lại rất thú vị.

“Đây là cái gì võ công?”

Ngược lại là Quách Tương rất là ngoài ý muốn cùng kinh ngạc.

Nàng không phải là không có gặp qua chiến tranh, Tương Dương thủ vệ trong chiến đấu thảm thiết cảnh tượng chỗ nào cũng có. Nhưng mà giống như như thế tàn nhẫn sát pháp, nhưng lại Quách Tương lần đầu tiên nhìn thấy.

Tư thế phiêu nhiên như tiên.

Nhưng ra tay kết quả, lại là địa ngục phía trước.

Quang minh cùng hắc ám thật giống như dây dưa cùng một chỗ bình thường.

Cuối cùng, tại Nhạc Duyên bước vào cỏ tranh đình thời điểm, Quách Tương hỏi lên.

“Sinh tử phù!”

“Muốn học sao?”

Mỉm cười, Nhạc Duyên biết rõ lần này cách làm đối với Quách Tương trong nội tâm có thật lớn ảnh hưởng, nhưng mà hắn vẫn không dùng kiếm hoặc là những phương thức khác giết người. Mà là lựa chọn tàn nhẫn nhất sinh tử phù tới tiến hành. Như vậy làm, Nhạc Duyên liền là nghĩ muốn cấp Quách Tương một cái chân chính nhận thức.

Đối với giang hồ!

Đối với Mông Cổ!

Còn có đối với chính mình nhận thức!

“Không!”

“Cái này võ công quá mức độc ác, đối với ta không thích hợp!”

Quách Tương lắc đầu cự tuyệt, nàng này hào sảng thiện lương tính nết khiến cho nàng bản thân không thích ứng sinh tử phù.

“Có phải hay không thật bất ngờ?”

Lắc lắc tay, nhận lấy tiểu nha đầu. Nhạc Duyên cười hỏi: “Đại ca của ngươi ca có phải hay không cùng ngươi tưởng tượng bất đồng?”

“Ngô!”

Quách Tương nghe vậy trầm ngâm một hồi lâu, rồi mới lên tiếng: “Là có chút bất đồng, nhưng là còn tại dự liệu của ta bên trong!”

“A?”

Nguyên bản Nhạc Duyên còn tưởng rằng Quách Tương sẽ có bài xích, nhưng là trước mắt xem ra tựa hồ không là như thế.

“Nghe nương nói đại ca ca cùng Xích Luyện Tiên Tử sát phạt Mông Cổ quân vô số, thủ đoạn tuy nhiên tàn nhẫn, nhưng từ một mặt khác mà nói, đây cũng là giang hồ chính nghĩa!”

“Nếu là ta mà nói, trực tiếp giết là được!”

Quách nhị tiểu thư không hổ là Quách nhị tiểu thư, bên ngoài công Hoàng Lão Tà dưới sự dẫn dắt, nàng tuy nhiên thiện lương hào sảng, thực sự không cổ hủ.

Như thay Quách Tĩnh hoặc là Hoàng Dung tới, chỉ sợ không phải như thế.

Đối với cái này, Nhạc Duyên ngược lại cũng cảm thấy thoả mãn.

Tại mưa đã tạnh sau, Nhạc Duyên lúc này mới tiếp tục gấp rút lên đường.

…

Bảy ngày sau.

Nhạc Duyên, Quách Tương còn có tiểu nha đầu ba người rốt cục lên Chung Nam sơn.

Vẫn là đã từng đường quen thuộc, chẳng qua là trước mắt đã muốn thay đổi.

Trùng Dương cung công phá. Toàn Chân giáo tại Chung Nam sơn căn cứ đã diệt, Toàn Chân thất tử chết thì chết, trốn thì trốn, đã sớm biến mất tại trong giang hồ.

Một đường lưng đeo tiểu nha đầu lên núi, Nhạc Duyên còn có thể thấy rõ ràng này hoang giao dã ngoại một ít còn không có triệt để nát thấu vải mảnh.

Nhạc Duyên cùng Quách Tương mang theo tiểu nha đầu lên núi sau cũng không có đi Trùng Dương cung. Chỗ đó tuy nhiên công phá chỗ, Toàn Chân đạo thống trên thực tế đã muốn diệt, nhưng là Mông Cổ đại quân hiện tại xa không có đã từng Thành Cát Tư Hãn thời đại dã man. Tại Mông Ca cùng Hốt Tất Liệt huynh đệ trong tay, Mông Cổ cao tầng học xong dùng đầu óc làm việc.

Bọn họ tại tan biến Toàn Chân giáo di chỉ trên, lại lần nữa sáng lập một cái mới Toàn Chân.

Mà người thì là những thứ kia rất sợ chết đạo sĩ cùng mới tuyển nhận người.

Chẳng qua là tại Trung Nguyên chính đạo trên giang hồ trong mắt, Toàn Chân đã diệt.

Sai mở mới Toàn Chân địa chỉ. Nhạc Duyên cùng Quách

Tương mang theo tiểu nha đầu đi tới một chỗ thủy đàm chỗ, ngừng lại.

Nơi này là Cổ Mộ một cái khác cửa vào.

Cửa chính chỗ bị triệt để đóng cửa, trước mắt tiến vào Cổ Mộ nơi này là duy nhất địa phương.

Về phần Tiểu Hồng mã, Nhạc Duyên vốn là không có mang lên núi, ngựa này rất thông minh, tạm thời tính bị Quách Tương đem thả nuôi.

“Tương nhi. Ngươi trước tại nơi này theo nhìn một chút tiểu nha đầu!”

“Ta đi vào một chút, đợi chút nữa tựu ra tới!”

Đang quan sát một chút hoàn cảnh bốn phía, phát hiện tạm thời sau khi an toàn, Nhạc Duyên liền đem Dương Niệm Tích giao cho Quách Tương, bởi vì kế tiếp có một số việc thật sự là không tốt nhường Quách Tương trông thấy, rồi hãy nói tiểu nha đầu bất quá sáu tuổi, còn sẽ không bơi lội. Người ta tốt nhất trình độ cũng chỉ là tại thùng gỗ chơi nước.

Đầm nước này…

Đối với hiện tại Giáo chủ hay là thôi đi!

“Ừ!”

“Đại ca ca đi thôi!”

Gật gật đầu, Quách Tương nhường Dương Niệm Tích tiểu nha đầu đứng tại bên cạnh mình, ứng thừa xuống tới.

Đang chuẩn bị thỏa đáng sau, Nhạc Duyên liền là một thả người nhảy vào trong đàm, dựa theo từ Dương Quá miệng ở bên trong lấy được thông đạo đồ kết hợp mười sáu năm trước cùng Xích Luyện Tiên Tử chuyện phiếm tới phương vị, liền hướng lối đi kia bơi đi.

Hai nén hương thời gian sau.

Nhạc Duyên rốt cục tại đây dưới nước mò tới thông đạo, chính thức bước chân vào Cổ Mộ.

Lên bậc thang, chân khí vận chuyển, nhất thời đem một thân hơi nước toàn bộ bốc hơi sạch sẽ sau, Nhạc Duyên rồi mới từ trong ngực móc ra ngọn lửa. Thổi lộ ra sau sau đó dọc theo cầu thang đi tới.

U ám.

Đây là này Cổ Mộ duy nhất cảm giác.

Có lẽ người bình thường ở đây, còn sẽ cảm thấy có chút lạnh.

Nơi này liền là lúc trước Vương Trùng Dương vì kháng Kim sở kiến đứng lương thảo dự trữ địa điểm.

Từng bước một dọc theo cầu thang trên xuống, rất nhanh Nhạc Duyên liền đi tới này Cửu Âm Chân Kinh điêu khắc chỗ.

Nhờ ánh lửa, ngẩng đầu nhìn lại, Nhạc Duyên phát hiện phía trên kia có không ít vết kiếm. Có chút híp mắt liếc. Nhạc Duyên thu hồi tầm mắt, lúc này mới tiếp tục hướng trên đi đến.

Rất nhanh.

Cầu thang liền đi tới cuối cùng.

Phía trên, là một mảnh đóng chặt thạch bích.

Theo tay phải trong góc một chỗ nhô lên chỗ vặn vẹo, trầm thấp cót kẹtzz tiếng ma sát ở bên trong, đỉnh đầu thạch bích từng chút từng chút dời ra.

Ngọn lửa thò ra.

Mờ nhạt ánh lửa, chiếu sáng một mảnh lộ ra mũi nhọn.

“Đến!”

Tiếng nói vừa mới rơi xuống, Nhạc Duyên trên tay ngọn lửa bá một chút liền diệt xuống tới.

Đồng thời.

Chỉ nghe một tiếng leng keng thanh âm, gió lạnh gào thét ở bên trong, một thanh trường kiếm từ trong bóng tối đâm thẳng Nhạc Duyên trước mặt cửa.

Hàn mang chói mắt.

Nhạc Duyên không khỏi nhắm mắt lại.

Cùng lúc đó.

Thủy đàm bên ngoài.

Quách Tương thực sự gặp một cái để cho nàng kinh ngạc người.

Đầu tiên là nhường một thân áo đỏ, còn mang theo màu đỏ mũ quả dưa tử Dương Niệm Tích tiểu nha đầu đứng ở một khối tảng đá lớn mặt sau, Quách Tương lúc này mới nhìn từ trên xuống dưới người tới.

“Quả nhiên là có vấn đề!”

“Nói!”

“Ngươi chi ý đồ đến!”

Kiều nộn thanh thúy như gió tiếng nói tại nơi này phiêu đãng, Quách Tương biểu lộ có chút ngưng trọng nhìn đối phương.

Mà tránh ở tảng đá mặt sau tiểu nha đầu thấy thế, liền biết mình tiểu di muốn đánh nhau rồi. Thấy vậy, tiểu nha đầu ngoan ngoãn trốn tại đó vẫn không nhúc nhích, mà tay nhỏ bé của nàng trên càng chẳng biết lúc nào nhặt được một cái Tiểu Thạch Đầu.

Thương ——

Nguyệt Khuyết kiếm chậm rãi từ vỏ kiếm trong rút ra,

trường kiếm hoành cử, chỉ phía xa người tới.

“Ngô!”

“Phải nói, là ngươi chi ý đồ đến!”

Một tiếng trầm ngâm, thiếu niên tầm mắt rơi vào trước mặt này kiều mỹ thiếu nữ trên người, trên thân kiếm, tuấn lãng trên gương mặt đều là vẻ mặt ngưng trọng. Tay trái thì là không khỏi gắt gao nắm chặt lại vỏ kiếm, tay phải cũng chậm rãi đặt ở đoạn kiếm trên chuôi kiếm.

Tranh phong, hết sức căng thẳng.

Chương 014 : Hoàn Nhan

014 chương Hoàn Nhan

Trong Cổ Mộ.

Ngọn lửa chợt diệt, trong bóng đêm một thanh lợi kiếm mang theo này tiêu tán ánh lửa như trong đêm tối đột nhiên tới tia chớp, trực tiếp đâm về Nhạc Duyên trước mặt lỗ.

Bất quá trong chớp mắt, kiếm kia nhọn đã muốn mang theo người hàn khí đi tới trước mặt.

Nhắm mắt.

Thò tay, bấm tay, sau đó chính là bắn ra.

Đinh!

Trường kiếm nhún nhảy, phát ra thanh thúy tiếng vang.

Nhất thời, này đột tập một kiếm lập tức bị này một ngón tay lực đạo chếch đi phương hướng, từ Nhạc Duyên trước mặt trước trơn trượt tới, trực tiếp đâm vào thạch quan trên mặt, sinh sôi trượt trong tiếng tung tóe ra liên tiếp Hoả Tinh.

Đồng thời.

Tại một kiếm này xuất hiện cạm bẫy sau, sau lưng lại là tại nghe không khí chấn động, trong bóng tối lại đâm tới

một thanh trường kiếm.

Tại đây trong bóng tối đột tập, này trong cổ mộ hai người hiển nhiên là có chuẩn bị đưa Đạo Công Tử Nhạc Duyên tử địa cử động.

Thân hình hơi nghiêng.

Tay phải trực tiếp nghênh hướng đâm tới trường kiếm, pằng một chút lấy ngón trỏ cùng ngón giữa sinh sinh kẹp lấy kiếm của đối phương nhọn.

“! ! !”

Người tới cả kinh, lập tức thân hình lại đi đi tới, tại Nhạc Duyên hơi có vẻ ngạc nhiên trong ánh mắt, chuôi kiếm nầy liền quỷ dị như vậy khom lên, rõ ràng là một thanh nhuyễn kiếm.

Bấm tay, gấp.

Này nhuyễn kiếm một cách không ngờ thật là tốt chất lượng, tại Nhạc Duyên lần này động tác dưới cũng không có đứt gãy. Ngược lại là theo Nhạc Duyên trên tay lực đạo, người tới tựa hồ có chút cầm không được trường kiếm, chỉ có thể theo Nhạc Duyên này gấp xoay tròn cử động, cả người lăng không xoay tròn, mang theo làn gió thơm một hồi, lấy tan mất nhuyễn kiếm thượng truyền tới lực đạo.

Chính vào lúc này.

Lúc trước bị mang lệch cái kia chuôi dài ba xích kiếm lại

lần nữa đâm tới, kiếm chiêu rất gấp, thực sự đại biểu cho người trong cuộc thái độ rất gấp.

Thân hình có chút vừa lui.

Tay phải kẹp lấy nhuyễn kiếm lôi kéo vừa tung, nhất thời tác động đối phương, càng lấy nhuyễn kiếm mũi kiếm đối với hướng về phía này đâm tới trường kiếm mũi kiếm.

Đinh!

Một tiếng thanh thúy tiếng vang.

Hai đạo thân ảnh đồng thời chấn động. Chỉ cảm thấy một cổ nóng lạnh giao thoa nội kình bay thẳng trong cơ thể, dưới sự ứng phó không kịp hai người cũng văng tung tóe ra.

“A!”

Nhu nhược giọng nữ tại trong Cổ Mộ quanh quẩn, một đạo thân ảnh đã muốn ngã trên mặt đất.

Mà đổi thành bên ngoài nóng lên cửa thì là lên tiếng kinh hô, liền bước lên phía trước đỡ dậy này té ngã trên đất người, dò hỏi: “Nữ nhi. Ngươi không có chuyện gì a?”

“Ho!”

“Nương, ta không sao!”

Nơi này dĩ nhiên là hai nữ nhân, hơn nữa còn là một đôi

mẫu nữ.

Cảnh tượng như vậy, Đạo Công Tử lại là không có chút nào ngoài ý muốn, hai tay chắp sau lưng, cả người hắn ẩn trong bóng đêm. Yên tĩnh đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích.

“Ngươi đến tột cùng là ai?”

“Tại sao phải tới Cổ Mộ?”

Hai mẹ con người đứng ở góc, hết sức kiêng kỵ nhìn qua Nhạc Duyên này ẩn trong bóng đêm thân hình.

“Hoàn Nhan cô nương!”

“Đã lâu không gặp!”

Nghe cái này hay coi như là thanh âm quen thuộc, Nhạc Duyên rốt cục lên tiếng, đã ra động tác chào hỏi.

“Ngươi là?”

Nữ nhân này hơi có vẻ nhu nhược thanh âm trong đều là kinh ngạc cùng ngoài ý muốn, nàng không ngờ rằng này bất ngờ xông vào trong Cổ Mộ nam tử là mình đã từng nhận thức người quen.

“Thuần Dương, Nhạc Duyên!”

Đối mặt với đối phương hỏi thăm. Nhạc Duyên nói thẳng ra thân phận của mình.

“Đạo Công Tử!”

Ôn nhu giọng nữ trong đều là kinh ngạc, trong thanh âm căn bản không tin tưởng, “Điều đó không có khả năng!”

“…”

Đối mặt với đối phương kinh ngạc cùng không tin, Nhạc Duyên không nói gì, mà là một lần nữa từ trong tay áo móc ra một cái hộp quẹt, mở ra thổi lộ ra sau, cái này tối như mực trong Cổ Mộ lúc này mới tại đây mờ nhạt trong ngọn lửa soi sáng ra ba người thân hình.

Một người mặc màu trắng trường sam Hoàn Nhan Bình. Dung sắc thanh tú, dáng người gầy, nhưng lại làm phu nhân cách ăn mặc, sớm đã không là lúc trước thiếu nữ trang phục. Mà giờ này khắc này, đối phương càng thu ba lưu chuyển, làm cho người một loại đặc biệt kiều mỵ động lòng người cảm giác.

Này dịu dàng ánh mắt, nhường Nhạc Duyên nhất thời nhớ tới buồn oán trong Tiểu Long Nữ, ánh mắt của nàng cũng là bộ dáng như vậy.

Mà ở Hoàn Nhan Bình trên tay chính là cầm lấy một thanh tử kim nhuyễn kiếm, này sắc bén thân kiếm tại ánh lửa dưới theo sáng loá.

Tại Hoàn Nhan Bình sau lưng thì là đứng nhất danh mười lăm mười sáu tuổi kiều mỹ thiếu nữ, trên người của đối phương cũng không phải bạch y. Mà là một thân áo vàng, tại thiếu nữ trên tay thì là cầm lấy một thanh sắc bén trường kiếm, giờ phút này chính yên tĩnh đứng

ở Hoàn Nhan Bình sau lưng, dùng một loại hiếu kỳ ánh mắt đánh giá Nhạc Duyên.

Tầm mắt từ Hoàn Nhan Bình trên người đảo qua, Nhạc Duyên tầm mắt dừng ở cô gái kia trên người. Dò xét cẩn thận lấy đối phương.

Thiếu nữ bộ dáng xinh đẹp, có một đôi mắt to.

Tuổi tuy nhỏ, lại đã có giai nhân vẻ đẹp nội tình. Có thể nói, thiếu nữ này so với Hoàn Nhan Bình càng thêm xinh đẹp.

Nhạc Duyên từ mặt của cô gái trên, gặp được Hoàn Nhan Bình cùng Dương Quá bóng dáng.

Trong chuyện này ý nghĩa không cần nói cũng biết.

Thiếu nữ này, chính là Hoàn Nhan Bình cùng Dương Quá nữ nhi, hơn nữa là đại nữ nhi.

Trong đầu hồi tưởng lại mười sáu năm trước kinh nghiệm, Nhạc Duyên cũng đã hiểu rõ sự tình là chuyện gì xảy ra rồi. Vài ngày trước, tại Quách phủ, Dương Quá buổi tối cùng mình gặp một lần, này xấu hổ tình là chuyện gì xảy ra vừa xem hiểu ngay. Mười sáu năm trước, Nhạc Duyên mang đi chân thọt cô nương Lục Vô Song, nếu đã không có Lục Vô Song đi ngăn cản, Dương Quá liền tại đần độn u mê phía dưới làm một kiện nhường chuyện sai.

Mà trước mặt này tránh ở Hoàn Nhan Bình sau lưng thiếu nữ, chính là sự kiện kia kết quả.

Không hiểu Nhạc Duyên nhớ tới mình cùng Sư Phi Huyên chuyện tình.

Lúc trước hắn còn có thể đi cười Dương Quá, nhưng hiện tại hai người không sai biệt lắm, thậm chí chính mình so với đối phương càng thêm hung ác.

Thế sự vô thường, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Tại Nhạc Duyên đánh giá trước mặt hai mẹ con người thời điểm, Hoàn Nhan Bình mẹ con cũng đang đánh giá lấy trong ngọn lửa Đạo Công Tử.

Thiếu nữ cũng không nhận ra, chỉ là trong mắt tràn đầy ngoài ý muốn cùng kinh ngạc.

Mà Hoàn Nhan Bình nhưng lại nhận ra Nhạc Duyên bộ dáng.

Ban đầu ở khách điếm gặp một lần, còn có Tương Dương kinh nghiệm, Đạo Công Tử cho nàng Hoàn Nhan Bình thật lớn ấn tượng.

Hiện tại vừa thấy, liền nhận ra được.

Chỉ bất quá đối phương một ít đầu tóc bạc, nhưng lại làm cho người ta kinh ngạc vô cùng.

Chỉ là đối phương theo đạo lý hẳn là ngày hôm đó hóa thành khói xanh biến mất, trước mắt lại là chuyện gì xảy ra? Nếu thật là đối phương, vừa rồi chính mình hai mẹ con người bại hoàn toàn, cũng là nói quá khứ.

Trong nội tâm mê hoặc, Hoàn Nhan Bình cũng không có động tác.

Ba người liền như vậy lẫn nhau lẫn nhau đánh giá.

Một hồi lâu.

Nhạc Duyên lên tiếng phá vỡ trong Cổ Mộ cái này quỷ dị yên tĩnh, nói ra: “Dương phu nhân, điểm dưới ngọn đèn a, ngọn lửa tử muốn đã đốt tới tay!”

Run lên ra tay. Này thiêu đốt hầu như không còn ngọn lửa tử rốt cục hoàn thành nhiệm vụ, triệt để đốt xong rồi.

“A!”

Vừa sợ lại oán vừa thẹn, Hoàn Nhan Bình bị một tiếng này Dương phu nhân làm cho sắc mặt nóng lên, này mới kịp phản ứng, nhường nữ nhi của mình thắp sáng ngọn đèn. Nhất thời gian phòng thiếu hắc ám, bắt đầu trở nên sáng ngời lên.

Trong cổ mộ bố trí cũng tương đối đơn giản, cũng không xa hoa.

Tuy nhiên Xích Luyện Tiên Tử cùng Tiểu Long Nữ ly khai nơi này, nhưng là Cổ Mộ cũng không có bị buông tha cho, mà là Dương Quá dùng lên, dùng để Cổ Mộ tàng kiều.

Cũng thế.

Mặc dù là Dương Quá tại như thế nào. Nhưng vẫn là không dám đem Hoàn Nhan Bình dẫn tới Quách phủ đi.

Nói như vậy, làm không tốt chính là Quách Phù ngày ngày phát giận, hơn nữa Hoàn Nhan Bình là phi thường có hại. Tại Dương Quá trong lời nói, nhưng mà Hoàn Nhan Bình là theo Xích Luyện Tiên Tử, Tiểu Long Nữ một chuyến trở lại Cổ Mộ.

Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên cũng minh bạch Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung đối với chính mình theo như lời nói ở bên trong, vì cái gì không có đề cập Hoàn Nhan Bình tin tức rồi.

Lời này…

Ở trước mặt người ngoài nói không nên lời a!

Một chén đèn dầu.

Còn có nửa cái đĩa mật cùng một ít hoa quả.

Đây cũng là Hoàn Nhan Bình mẹ con chiêu đãi.

Loại cuộc sống này phương thức. Thật ra khiến Nhạc Duyên nhớ tới Xích Luyện Tiên Tử cùng Long Nữ hai người Cổ Mộ sinh hoạt, trên cơ bản liền là như thế rồi.

Thanh đạm, chính là Cổ Mộ yếu tố.

“Niệm Chi, ngươi lại đi làm cho chút ít vật gì đó khác tới!”

Hoàn Nhan Bình quay đầu hướng nữ nhi của mình phân phó một tiếng, lúc này mới quay đầu nói ra: “Nhạc đạo trưởng, chê cười! Nơi này thật sự là quá mức đơn sơ chút ít!” Được chứng kiến đối phương tại trong khách sạn xa hoa lãng phí tràng cảnh, đối với trước mặt những vật này. Hoàn Nhan Bình quả thực có chút cầm không ra tay.

“Tốt!”

“Nương!”

Tên là Niệm Chi thiếu nữ dùng một đôi kia mắt to quét Nhạc Duyên liếc sau, này liền xoay người đi ra ngoài.

“Nàng kêu Niệm Chi?”

Tầm mắt nhìn qua thiếu nữ rời đi bóng lưng, Nhạc Duyên bất ngờ mở miệng hỏi.

“Ừ!”

“Dương Niệm Chi!”

Hoàn Nhan Bình trên mặt toát ra ôn nhu vẻ, gật đầu nói.

Dương Niệm Chi, một cái như nam nhi bình thường danh tự.

Cái này danh tự hàm nghĩa, Nhạc Duyên ngược lại một chút liền nghe rõ.

Dương Quá, chữ đổi chi, đây là Hoàn Nhan Bình đối với

Dương Quá tưởng niệm, liền giống như tiểu nha đầu danh tự Dương Niệm Tích bình thường.

Kế tiếp, Nhạc Duyên tại nói rõ ý đồ đến sau. Vì thế còn lấy ra chuyên môn tín vật. Xác thực nói là Dương Quá cấp tín vật, đó là một tấm bình thường mặt nạ da người, dùng để che nửa bên mặt sử dụng vật. Tại này mặt nạ lấy ra sau, Hoàn Nhan Bình trong lòng đề phòng rốt cục triệt để tiêu tán.

Sau đó, đang cùng Hoàn Nhan Bình nói Dương Quá lời nhắn nhủ một sự tình sau. Nhạc Duyên liền hỏi thăm về sảng khoái ban đầu mười sáu năm chuyện đã xảy ra.

“Xích Luyện Tiên Tử chính là là một chí tình chí nghĩa người!”

Đây là Hoàn Nhan Bình đang nghe Nhạc Duyên vấn đề sau, theo lời câu nói đầu tiên.

Mà lúc này đây, Hoàn Nhan Bình nữ nhi cũng trở về đến nơi này, trong tay thì là nhiều hơn một chút ít những thứ khác thực vật cùng điểm tâm.

Theo Hoàn Nhan Bình mà nói từng chút từng chút nói lên, tại Nhạc Duyên trước mặt trước lại lần nữa hiện lên mười sáu năm trước chuyện đã xảy ra. Tại ba người tới Cổ Mộ sau, nàng cùng Xích Luyện Tiên Tử hai người trước sau sinh hạ hài tử, Hoàn Nhan Bình sinh là một nữ nhi, mà Xích Luyện Tiên Tử thì là sinh ra một cái bé trai.

Về phần Long Nữ, một mực không biết cái gì nàng dưới loại tình huống này, chiếu cố nổi lên hai cái ở cữ nữ

nhân.

Cũng may mắn hai người đều sẽ là có người có võ công, cái gọi là ở cữ chẳng qua là đối với bình thường nữ tính mà nói, đối với Xích Luyện Tiên Tử bất quá là vài ngày thời gian liền đã không có cái gì nhiều chuyện đại sự, ngược lại là tại nàng Hoàn Nhan Bình phía trước tốt.

Đạo Công Tử cùng Xích Luyện Tiên Tử hài nhi từ nhỏ đến nay liền hết sức thông tuệ, từ phương diện nào đó mà nói có thể nói là thiên tài nhi đồng. Ngược lại, Hoàn Nhan Bình cùng Dương Quá nữ nhi Dương Niệm Chi thì phải kém hơn không ít.

Mà chuyện kế tiếp, chính là do đứa bé này mà dậy.

…

Tựu tại trong cổ mộ, Đạo Công Tử cùng Hoàn Nhan Bình mẹ con nói chuyện phiếm thời điểm ——

Bên ngoài.

Kiếm quang lập loè.

Một thanh hàng nhái đoạn kiếm, một thanh hoàn hảo Nguyệt Khuyết.

Thiếu nam thiếu nữ đã muốn giao phong rồi.

Đinh!

Trong tay đoạn kiếm lại lần nữa giảm bớt một đoạn, rõ

ràng là bị thiếu nữ dùng trường kiếm chặt đứt.

Kiếm này…

Thân hình bạo thối, Truyền Ưng mặt sắc mặt ngưng trọng nhìn bắt tay vào làm trên đoạn kiếm, tầm mắt lại lần nữa đã rơi vào Quách Tương trên tay Nguyệt Khuyết trên mặt.

Độ khó là chân chính Nguyệt Khuyết sao?

Truyền Ưng một tay cầm đoạn kiếm, một tay vươn về trước, làm một cái lại đến động tác.

Chương 015 : Thanh mai nhưng không phải là trúc mã

015 chương thanh mai nhưng không phải là trúc mã

Đinh!

Thân kiếm cùng thân kiếm ma sát, tại dưới ánh nắng long lanh vẫn có thể nhìn ra được văng khắp nơi Hoả Tinh.

Quách Tương tuy nhiên bình thường tại Tương Dương thời điểm là cà lơ phất phơ Cái Bang cách ăn mặc, một cây trúc côn cộng thêm một cái hồ lô rượu, hơn nữa mười tám túi xiêm y, đây cũng là Quách Tương trang phục. Nhưng là cái này cũng không đại biểu Quách Tương chân chính võ học thiên phú là tại côn pháp trên.

Mặc dù là Quách Tương thân là Hoàng Dung nữ nhi, muốn phải học được Cái Bang trấn phái côn pháp —— Đả Cẩu Bổng, cũng là không thể nào.

Chính là bởi vì thông tuệ, Quách Tương sở học võ công có thể nói là loạn thất bát tao, chủng loại nhiều, nhưng là chân chính nắm giữ đến lại không có gì. Bởi vì cái gọi là mọi thứ đều biết, rồi lại là mọi thứ không thông.

Ngược lại, kiếm mới là Quách Tương am hiểu nhất.

Ngắn ngủn giao phong ở bên trong, Quách Tương sắc mặt đã muốn chìm xuống tới.

Bởi vì ánh mặt trời chiếu xạ, hơn nữa vừa mới vận động, khiến cho Quách Tương gò má nhiễm lên một tia đẹp mắt phân hồng.

Thiếu niên này…

Muốn so với chính mình lợi hại!

Quách Tương nhìn qua đối phương này đã muốn lại lần nữa chặt đứt một đoạn đoạn kiếm, nhưng trong lòng thì không có có bất kỳ vui sướng.

Vừa mới sở dĩ chiếm cứ thượng phong, chính là là vì trên tay Nguyệt Khuyết, chém sắt như chém bùn, khiến cho thiếu niên kia cực kỳ đề phòng mà thôi. Nếu chỉ luận võ học tu vi cùng cảnh giới, Quách Tương đã muốn khẳng định, chính mình kém cái này tuấn lãng thiếu niên một bậc.

“Tới!”

Đối mặt này tuấn lãng thiếu niên khiêu khích động tác, Quách Tương lông mày nhíu lại, nhưng lại quyết đoán không có nhẫn nại, trong tay Nguyệt Khuyết vũ động, trực tiếp đâm về đối phương.

Quách nhị tiểu thư, lấy tay trên trường kiếm ưu thế nắm bắt đối phương, hỏi thăm nguyên do trong đó.

Kiếm tới kiếm hướng.

Quách Tương cùng Truyền Ưng lại lần nữa giao thủ.

Góc đá lớn mặt sau, tiểu nha đầu Dương Niệm Tích một tay cầm hòn đá, một tay cắn ngón tay của mình đầu, tại tiểu nha đầu trong nội tâm giờ phút này chính suy nghĩ giúp mình tiểu di.

Tối như mực con mắt đi lòng vòng. Tiểu nha đầu tìm một cái tự nhận là rất không tệ thời điểm, bá một chút nhỏ giơ tay lên, trong tay tảng đá bay thẳng đến hai người giao chiến phương hướng ném đi. Chỉ tiếc này mềm nhũn, chậm rì rì tảng đá, căn bản không có có bất kỳ lực sát thương.

Lộc cộc!

Tảng đá chưa tới hai người trước mặt trước. Cũng đã rơi trên mặt đất, phát ra một tiếng giòn vang.

“…”

Thân hình tung bay ở bên trong, Truyền Ưng tầm mắt hướng này đang tại ngồi xổm người xuống một lần nữa nhặt tảng đá tiểu nha đầu liếc nhìn, liền không có để ý, tiếp tục ứng phó lên trước mặt thiếu nữ kiếm trong tay tới.

Đồng dạng.

Quách Tương cũng là có chút không nói gì nhìn lướt qua của mình cháu gái.

Bất quá này tuấn lãng thiếu niên sở tác sở vi, thật ra khiến Quách Tương có một tia coi như không tệ ấn tượng tốt. Đối phương sẽ không hạ sát thủ đối với hài tử vô tội. Như vậy người giang hồ coi như không tệ.

Chỉ là này ấn tượng cũng không có bất kỳ tác dụng gì, ngược lại những chuyện khác, nhưng lại không đáng giá nhắc tới.

Vì vậy…

Kế tiếp là hai người răng rắc giao phong, sau đó trong góc tiểu nha đầu bắt đầu ném đá vụn, chỉ tiếc còn nhỏ lực đạo nhỏ, tảng đá toàn bộ đã rơi vào bên ngoài. Ném trong chốc lát. Mệt mỏi sau, tiểu nha đầu miệng một đô, không ném, mệt mỏi.

Đồng thời.

Trong cổ mộ.

Cổ Mộ có chính mình độc đáo thoát khí hệ thống, ban đầu ở thành lập cái này nương cỏ căn cứ địa thời điểm, cũng đã đã làm thiết trí.

Cho nên, tuy nhiên trước mắt đại môn bị ngăn. Nhưng là này trong cổ mộ trong vẫn có lấy xinh xắn thông đạo.

Ở bên trong điểm điểm một chén đèn dầu, cũng không làm cho người ta cảm thấy bực mình.

Dưới ánh nến.

Khi thì phát ra sét đánh bình thường nổ vang thanh âm, tung tóe ra sợi sợi Hoả Tinh mầm.

“Mông Cổ đại quân đuổi giết Xích Luyện Tiên Tử cùng với Nhạc đạo trưởng hậu nhân!”

“Cuối cùng Xích Luyện Tiên Tử bất đắc dĩ, cùng Long cô nương hai người cùng một chỗ ly khai Cổ Mộ, mà hài tử thì là tạm thời tính giao do Toàn Chân giáo các đạo trưởng bảo vệ!”

“Mà giao cho người chính là trong Toàn chân thất tử Hác Đại Thông cùng Tôn Bất Nhị đạo trưởng! Thậm chí, Xích Luyện Tiên Tử cũng đem nàng Ngũ Độc bí tịch cũng giao cho đối phương.”

“Sau đó Xích Luyện Tiên Tử cùng Long cô nương còn có đồ đệ của nàng Hồng Lăng Ba đi về phía tây, cuối cùng mờ ảo vô tung!”

Nói đến đây, Hoàn Nhan Bình lúc này mới bưng lên trước mặt mật nhẹ nhàng nếm thử một miếng, nhuận dưới cuống họng, tiếp tục nói: “Kế tiếp chính là Mông Cổ đại quân đối phó Toàn Chân giáo rồi. Toàn Chân giáo phá, Toàn Chân thất tử tứ tán.”

“Mà ta cùng với Niệm Chi thì là vì Cổ Mộ đóng chặt, ngoại nhân không biết tình huống, cho nên có thể đặc xá!”

“Từ nơi này ngày sau, ta liền cũng chưa từng thấy qua đứa bé kia rồi!”

“Cũng không biết có phải hay không là đi theo Tôn Bất Nhị đạo trưởng vẫn là đi theo Hác Đại Thông đạo trưởng ly khai Chung Nam sơn!”

Nghe đến đó. Nhạc Duyên minh bạch trong đó một điểm, đó chính là Mạc Sầu trước khi đi, cũng không có nhường con của mình đứng ở Cổ Mộ, ngược lại là giao cho Toàn Chân giáo hỗ trợ chiếu cố, hiển nhiên nàng là muốn mượn dùng lúc ấy Toàn Chân giáo chính là thiên hạ đại giáo danh vọng, chính là bảo vệ hai người hài tử.

Về phần Cổ Mộ, thì là tạm thời tính để lại cho Dương Quá hài tử.

Bởi vì tại lúc ấy, có thể cấp ra khỏi bang trợ, tại người trên giang hồ cũng không nhiều, trừ bỏ Quách Tĩnh vợ chồng bên ngoài, còn lại liền chỉ có Toàn Chân giáo rồi.

Quách Tĩnh vợ chồng chỗ đó bởi vì chuyện lúc ban đầu, Xích Luyện Tiên Tử tuyệt ý niệm trong đầu, cũng là vì miễn trừ Quách Tĩnh thủ vệ Tương Dương gian nan khổ cực, cho nên cuối cùng lựa chọn cùng Đạo Công Tử có cùng nguồn gốc Toàn Chân giáo.

Mà Toàn Chân giáo đột ngột bị phá, điểm này chỉ sợ là Mạc Sầu không nghĩ đến đến.

Về phần Xích Luyện Tiên Tử tại sao mình không mang theo trên hài tử, chỉ sợ là sớm đã biết chính mình kế tiếp đi về phía tây gặp nguy hiểm, vừa như thế làm.

“…”

Nhạc Duyên lông mày trầm thấp, cả người không có ở ngọn đèn trong bóng tối.

Một hồi lâu.

Vừa than thở một tiếng.

Tiếp tục hỏi: “Này Dương phu nhân nhưng mà biết rõ trong đó thanh tĩnh tán nhân Tôn Bất Nhị đạo trưởng đi nơi nào?”

“Này… Ta không rõ lắm!”

“Ta lại là biết rõ thái cổ tử Hác Đại Thông đạo trưởng đi Hoa Sơn!”

Mặt đối với vấn đề này, Hoàn Nhan Bình cũng không phải phi thường tinh tường. Tại người Mông Cổ trong mắt, thủ vệ Tương Dương người cũng đáng chết. Họ Nhạc như thế, mặt sau giết Kim Luân Pháp Vương Dương Quá cũng là như thế. Tại đại quân bao vây rồi, vì an nguy, chỉ sợ Hoàn Nhan Bình mẹ con căn bản không dám lộ diện.

Bởi vì trong chiến tranh, nhân tính là thiếu thốn nhất đồ vật.

Nhất là đối với Mông Cổ đại quân mà nói.

Đồ thành giết người cái gì đã sớm tập mãi thành thói quen, loại tình huống đó, Hoàn Nhan Bình căn bản không thể lộ diện.

Đối với hỏi không ra quá nhiều tin tức, Nhạc Duyên ngược lại cũng không có bao nhiêu ngoài ý muốn.

“Ha ha!”

“Từ phương diện nào đó mà nói, Nhạc đạo trưởng hài tử cùng Niệm Chi còn có Quách nhị tiểu thư kỳ thật cũng coi là thanh mai trúc mã. Chỉ tiếc…”

Là thanh mai, nhưng chưa kịp trúc mã.

Dựa theo vốn là quan hệ, hẳn là có che lấp thân mật, nhưng là thần xui quỷ khiến ở bên trong, sự tình phát triển độ lệch. Khiến cho vốn nên là thanh mai trúc mã ba người triệt để tách ra.

“Đúng rồi!”

Đối mặt Hoàn Nhan Bình một tiếng này cảm thán, Nhạc Duyên cũng không tốt nói cái gì, đây là Dương Quá gia sự, ngoại nhân cuối cùng không tốt xen vào, vì vậy hắn chỉ có thể tạm thời tính nói sang chuyện khác, hỏi: “Dương phu nhân. Ngươi biết Lục Vô Song tin tức sao?”

“Lục cô nương!”

Hoàn Nhan Bình ánh mắt có chút sáng ngời, nhìn về phía Nhạc Duyên biểu lộ lộ ra vẻ có chút kỳ quái, tựa hồ biết rằng những thứ gì, trầm ngâm một hồi lâu, nàng rồi mới lên tiếng: “Nàng đi phía nam, mấy năm qua này đã không có bất luận cái gì tin tức. Cũng không biết là kết quả gì!”

“Lục cô nương tin tức, nàng biểu tỷ Trần Anh sẽ càng thêm tinh tường!”

Gật gật đầu, Nhạc Duyên không nói lời nào nữa.

Trong lòng so sánh lấy kinh nghiệm của mình, bắt đầu phân tích lên chúng nữ thực tế tình huống tới.

“Lần này đến đây Cổ Mộ cũng không ngăn trở một mình ta, Quách nhị tiểu thư cùng Dương Niệm Tích hai người cũng ở bên ngoài!”

“Có cần hay không thấy một mặt?”

Tiểu nha đầu cùng trước mặt Dương Niệm Chi cuối cùng là cùng cha khác mẹ tỷ muội, lấy Nhạc Duyên quan sát, này hai tỷ muội chỉ sợ là còn từ chưa từng gặp mặt. Ngắm lên trước mặt đã muốn lâm vào trầm tư Hoàn Nhan Bình. Nhạc Duyên tiếp tục nói: “Bất kể thế nào nói, nàng cuối cùng là Niệm Chi muội muội!”

Muội muội?

Một mực yên tĩnh ngẩn ngơ ở bên cạnh, im im lặng lặng nghe chuyện xưa Dương Niệm Chi nghe vậy mạnh mẽ ngẩng đầu, trên mặt toát ra sợi sợi ngoài ý muốn cùng mê hoặc.

Nàng biết rõ phụ thân của mình, nhưng cũng biết mình còn có một người muội muội, nhưng là hai người thật là từ chưa từng gặp mặt.

Trước mắt nghe tóc trắng đạo trưởng cách nói, Dương

Niệm Chi trong nội tâm nổi lên hứng thú. Tuy nhiên không có nói ra, nhưng là ánh mắt biến hóa, Nhạc Duyên hoàn toàn nhìn ra được.

“…”

Hoàn Nhan Bình trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng tầm mắt nhìn lướt qua nữ nhi của mình. Gật đầu đồng ý.

…

Cổ Mộ bên ngoài.

Thủy đàm bên cạnh.

Hai người còn tại giao thủ, bất quá chiêu thức đã muốn càng ngày càng tàn nhẫn, song phương đều có được muốn đem đối phương bắt giữ tính toán.

Trong góc.

Ném đá vụn cột mệt mỏi tiểu nha đầu Dương Niệm Tích giờ này khắc này chính đặt mông đôn nhi ngồi dưới đất, bắt đầu hết sức chuyên chú dùng tảng đá đập tảng đá, sau đó bắt đầu chính mình mở lên phòng nhỏ cái gì tới. Một cá nhân tại đó đùa cao hứng bừng bừng.

Khi thì bởi vì làm vũ khí giao kích âm thanh. Sẽ hấp dẫn tiểu nha đầu ngẩng đầu nhìn ra xa sau, thời gian khác cô ấy là ở làm chuyện của mình.

Hừ!

Song chưởng giao kích.

Quách Tương cả người bị chấn ngược lại bay ra ngoài, rơi trên mặt đất, hoạch xuất ra một khoảng cách.

Đối phương vũ lực trên mình, đây là đã muốn khẳng định. Đối phương tính toán, Quách Tương cũng lớn khái hiểu rõ, người ta muốn muốn đoạt đắc thủ trong Nguyệt Khuyết bảo kiếm, chỉ là đối phương không có tay không đoạt dao sắc năng lực.

Nhưng là một loại không giải thích được quen thuộc cảm giác, cũng tại vừa mới trong lúc giao thủ liên tục không ngừng ở Quách Tương trong nội tâm sinh ra.

Người này, đến tột cùng là nơi nào để cho nàng quen thuộc?

Ban đầu ở trấn nhỏ sai thân mà qua, liền dâng lên cảm giác như vậy.

Ngẩng đầu nhìn lại, dưới ánh mặt trời, này tuấn lãng thiếu niên cầm trong tay đoạn kiếm, nghiêng người mà đứng, một đầu tóc dài màu đen tại gió mát quét trong bay bay ở sau ót.

Tầm mắt định dạng tại đối phương trước mặt bộ, từ bên cạnh nhìn lại, Quách Tương nhất thời không khỏi khẽ giật mình.

Nàng rốt cục phát giác được phần này không giải thích được quen thuộc cảm là chuyện gì xảy ra rồi.

Đối phương bộ dáng…

Nếu là đổi thành một đầu tóc bạc mà nói, dáng người tại cao ngất một ít, như vậy đối phương liền cùng mình chỗ người quen biết hết sức còn giống rồi.

“Đại ca ca!”

Không chờ Quách Tương có chỗ cái khác phản ứng, chỉ nghe bên cạnh thủy đàm một tiếng nổ vang.

Đầy trời bọt nước ở bên trong, một đạo màu vàng nhạt thân ảnh đã muốn từ trong hồ nhảy lên đi ra.

Người, đạp trên mặt nước lên như diều gặp gió.

Bọt nước tung bay ở bên trong, trường kiếm ra khỏi vỏ.

Này bất ngờ xuất hiện thiếu nữ lăng không chính là một kiếm đâm về nắm lấy đoạn kiếm thiếu niên.

Bất ngờ xuất hiện thiếu nữ.

Đột nhiên tới công kích.

Nhường Quách Tương cùng Truyền Ưng sững sờ.

Mặt đối với một kiếm của đối phương đột tập, Truyền Ưng không né tránh, trong tay đoạn kiếm xa xa một ngón tay, trực tiếp điểm hướng này lăng không mà đến một kiếm.

Hắn quyết định, muốn xuất ra chính mình thực lực chân

chính rồi.

Chương 016 : Tránh lui

016 chương tránh lui

Đoạn kiếm.

Giơ lên.

Đối mặt áo vàng thiếu nữ này bất ngờ lăng không một kiếm, thiếu niên không tránh không né, trong tay đoạn kiếm thẳng điểm đối phương trường kiếm mũi kiếm. Đoạn kiếm xẹt qua một cái đường vòng cung, mặc cho người tới trường kiếm vô luận như thế nào biến hóa, thực sự kéo cách hắn không được đoạn kiếm.

Đinh!

Trường kiếm cùng đoạn kiếm đụng chạm.

Không khí ẩn ẩn ngưng tụ, ngay sau đó liền là hơi khẽ chấn động.

Khí kình tản ra, huống chi đem dưới chân đá vụn chấn bay ra ngoài.

“! ! !”

Lui!

Trên mặt đất để lại hai cái rõ ràng dấu vết.

Đối mặt này áo vàng nữ bất ngờ tập kích, Truyền Ưng

cũng không có bị bất luận cái gì thương thế, tuy nhiên bởi vì có chút trở tay không kịp khiến cho hắn bị lui ra, nhưng là đối phương chiêu thức trong cũng không lộ vẻ sát ý, hơn nữa Truyền Ưng huống chi đem này phần lực đạo cũng tiết đi ra ngoài.

Tầm mắt dời đi, tầm mắt dừng ở này ra tới áo vàng nữ trên người.

Quần áo vẫn có chút ướt át, tuy nhiên bị tự thân nội lực hong khô không ít, nhưng là áo vàng nữ cuối cùng còn trẻ, hoàn toàn không có cao thủ như vậy tùy ý.

Giờ phút này Truyền Ưng liếc nhìn lại, còn có thể chứng kiến bởi vì hồ nước nguyên nhân, này bày ra có lồi có lõm dáng người. Tương đối, Quách Tương Quách nhị tiểu thư dáng người liền tạm thời tính xa xa so ra kém áo vàng thiếu nữ.

Một bên.

Truyền Ưng cùng áo vàng thiếu nữ giao phong, đánh bay tảng đá bốn phía bay động.

Vì phòng ngừa của mình cháu gái bị tảng đá nện vào, Quách Tương buông tha cho hai đánh một tính toán, mà là đứng ở tiểu nha đầu trước người, đã ngăn được những thứ kia bay tới tảng đá. Đồng thời, tầm mắt thì là đánh giá cái này vừa vặn trong hồ xông tới áo vàng thiếu nữ, lông mày nhẹ chau lại, như có điều suy nghĩ.

“Ừ?”

Nghiêng đi thân, áo vàng thiếu nữ tầm mắt cũng đã rơi vào Truyền Ưng trên người, vừa mới hai người giao thủ một kích. Để cho nàng rất là kinh ngạc.

Trong lúc nhất thời, tràng diện trở nên an tĩnh lại.

Rất nhanh.

Mặt hồ lại lần nữa bắt đầu khởi động, hai đạo nhân ảnh từ bên trong bơi đi ra.

Chính là Đạo Công Tử Nhạc Duyên cùng Hoàn Nhan Bình.

Tại sau khi lên bờ, chân khí trong cơ thể vận chuyển, rất nhanh hơi nước liền bị bốc hơi không còn một mảnh. Một lần nữa biến thành sạch sẽ.

Lúc này.

Nhạc Duyên tầm mắt vừa lại lần nữa hướng về trận kia mặt, nhất là tầm mắt đã rơi vào thiếu niên Truyền Ưng trên người.

Trong mắt đều là kinh ngạc, Truyền Ưng làm sao sẽ tới nơi này?

Phải biết rằng nơi này chính là tiến vào trong cổ mộ bộ duy nhất cách, chẳng lẽ lại Truyền Ưng cũng hiểu biết tiến vào trong đó trình tự? Hay hoặc là là Âm Quý phái biết được nơi này?

Càng nghĩ, Nhạc Duyên không cảm giác mình đã từng

đã nói với Âm Quý phái về Cổ Mộ chuyện tình.

Nghi hoặc.

Kinh ngạc.

Tại đem những thứ này mê hoặc cũng thu trong lòng sau, Nhạc Duyên đi đến trước. Tầm mắt rơi vào Truyền Ưng trên tay cái kia chuôi ngắn không ít đứt trên thân kiếm, xem ra đối phương lúc trước lần đầu gặp mặt, cũng không có đáp ứng lời của mình, vẫn tại sử dụng kiếm.

“Quả nhiên là ngươi!”

Nghiêng đầu, Truyền Ưng nhìn không chuyển mắt nhìn lấy xuất hiện ở trước mặt mình tóc bạc đạo sĩ, trên mặt hiện lên một tia quả thế thần sắc.

Ban đầu ở trong khách sạn gặp. Bản thân cũng có chút ngoài ý muốn, căn cứ một loại hấp dẫn cần phải nói chuyện Truyền Ưng nhưng lại không được chuyện kế tiếp phát triển. Nguyên bản hắn còn tưởng rằng hai người sẽ trở thành vì trong giang hồ hảo hữu, nhưng là không ngờ rằng mới vừa vặn vừa chạm mặt liền bị người khiến ngáng chân.

Đối phương từ ban đầu ra giang hồ Truyền Ưng trong miệng chiếm được một ít bí văn.

Như là lúc trước hắn còn tưởng rằng kiếm kia vẫn là hàng nhái, nhưng là trước mắt tại giao thủ những thứ này chiêu sau, Truyền Ưng đã muốn không cho là như

vậy rồi.

“Kiếm này…”

“Danh tự liền gọi Nguyệt Khuyết a?”

Tầm mắt rơi vào Quách Tương trên tay Nguyệt Khuyết kiếm trên, Truyền Ưng đột ngột lên tiếng, ôn hòa thiếu niên tiếng nói tại nơi này quanh quẩn.

“Đúng vậy!”

Lên tiếng trả lời chính là Quách Tương. Đối mặt này có chút kỳ kỳ quái tuấn lãng thiếu niên câu hỏi, Quách Tương ngược lại là không có giấu diếm. Bởi vì Quách nhị tiểu thư có một loại ảo giác, hôm nay vấn đề này phát sinh, làm không tốt cũng là bởi vì chuôi kiếm nầy mà dậy.

Mà dậy đối phương bên cạnh đứng thân hình cùng mình chỗ nhận đại ca ca Đạo Công Tử có chút tương tự.

Chẳng lẽ lại…

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, Quách Tương sắc mặt biến được ngưng trọng lên.

“Nó, không nên tại trên tay của ngươi!”

Tầm mắt tại Nguyệt Khuyết kiếm trên dừng lại một hồi lâu, Truyền Ưng rốt cục nói ra một câu như vậy lời nói.

“…”

Lời này…

Nhạc Duyên tầm mắt gắt gao rơi vào Truyền Ưng trên người, đối phương có thể xuất hiện tại nơi này, đã để Nhạc Duyên có chút ngoài ý muốn. Không rõ ràng lắm Cổ Mộ người, tuyệt đối không biết cái này lối vào. Nhìn chung giang hồ. Cũng có thể chỉ có Xích Luyện Tiên Tử cùng Long Nữ sư tỷ muội, Hoàn Nhan Bình mẹ con, còn có Dương Quá biết rõ.

Tại lúc trước của mình ảnh hưởng, Hoàng Dung cũng là không biết Cổ Mộ cái này bí ẩn cửa vào.

Hơn nữa Nguyệt Khuyết kiếm ban đầu ở một trận chiến qua đi, Nhạc Duyên là để lại cho Xích Luyện Tiên Tử.

Một hồi lâu.

Nhạc Duyên trong lòng đột ngột nổi lên một tia nghi vấn. Trực tiếp mở miệng hỏi: “Truyền Ưng thiếu hiệp, không biết cha mẹ của ngươi là ai?”

Xoay người.

Truyền Ưng tầm mắt cũng lại lần nữa đã rơi vào trước mặt cách đó không xa này tóc bạc đạo sĩ trên người, trước đó lần thứ nhất tại trong khách sạn gặp, lại vẫn không biết đối phương tục danh.

Đoạn kiếm vào vỏ.

Chắp tay ý bảo.

Truyền Ưng cực kỳ lễ phép chắp tay, nói: “Vãn bối Truyền Ưng gặp qua đạo trưởng!”

Trước đó lần thứ nhất tao ngộ khiến cho Truyền Ưng đối với này tóc bạc đạo sĩ có thật lớn đề phòng, lúc trước trong lúc vô tình nhận lấy tinh thần ảnh hưởng, khiến cho hắn có chút đề phòng. Là trọng yếu hơn là đối phương cũng ở cái địa phương này, hiển nhiên sự tình không phải là muốn đơn giản như vậy.

Có thể nói, trước mắt Truyền Ưng chiếm cứ tuyệt đối hạ phong.

Đối mặt hai thiếu nữ, hắn không sợ chút nào, nhưng là nếu là đối mặt cái này tóc bạc đạo trưởng, Truyền Ưng lại là không có chút nào năng lực phản kháng.

Chẳng qua là lúc trước hai người lần đầu gặp, thực cũng đã Truyền Ưng nhìn ra đối phương hẳn không phải là một cái quá người xấu.

Cho nên đối mặt với đối phương vấn đề, Truyền Ưng nhưng lại bất ngờ khẽ giật mình.

Sững sờ nhìn Đạo Công Tử liếc sau, này mới mở miệng nói ra: “Đạo trưởng, Truyền Ưng chỉ có một cậu mà thôi!”

Cậu là ai?

Âm Quý phái kháng ngày tay nghiêm túc linh.

Những lời này vừa là một loại nào đó tự giới thiệu, cũng là đối diện trước người một loại cảnh cáo.

Đạo Công Tử Nhạc Duyên cùng Truyền Ưng hai người đối thoại đã rơi vào mấy người trong mắt, trong lúc nhất thời hai người cũng không hiểu lâm vào yên tĩnh.

Nhạc Duyên không có tiếp tục hỏi đáp phương tại sao phải lại tới đây?

Mà Truyền Ưng lại cũng không có nói trong đó nguyên do.

Tựa hồ song phương cũng không hiểu bỏ lỡ cái kia vốn hẳn nên vấn đề trọng yếu, làm như không thấy.

Ngược lại một bên Hoàn Nhan Bình từ trên xuống dưới đánh giá Truyền Ưng một hồi lâu, tầm mắt không ngừng ở thiếu niên thân thể trên mặt qua lại quét đường, nữ nhân ở phần lớn thời gian cũng so sánh với nam nhân ánh mắt muốn cẩn thận nghiêm túc. Hơn nữa trực giác, Hoàn Nhan Bình cũng phát hiện trước mặt một ít không ổn. Lông mày cau lại ở bên trong, Hoàn Nhan Bình hỏi dò một câu: “Thiếu hiệp, ngươi nhận thức Xích Luyện Tiên Tử Lý Mạc Sầu sao?”

Hoàn Nhan Bình mà nói nhường Nhạc Duyên không khỏi khẽ giật mình, tựa hồ nhớ ra cái gì đó. Đầu mạnh mẽ chuyển đi qua, tầm mắt đã rơi vào Truyền Ưng trên người.

“… Không biết!”

” cũng không muốn nhận thức!”

“Truyền Ưng cha mẹ chết sớm, chỉ có một cậu họ, chỉ thế thôi!”

Nói đến đây, Truyền Ưng chắp tay ý bảo, nói ra: “Cáo từ!”

Nói xong.

Người. Bứt ra bay ngược lại.

Rốt cục thể hiện rồi một mực bị chính hắn áp chế thực lực.

Tay áo tung bay ở bên trong, này tung bay thân hình phảng phất giống như một cái xinh đẹp công tử, một thân vạt áo đón gió, càng lộ vẻ một loại dáng vẻ thư sinh chất.

Phải biết rằng Truyền Ưng mười sáu tuổi đã là khắp học Ngũ Kinh bốn sử; dịch học lý sổ, địa lý thiên văn, tiên đạo bí pháp, một học liền hiểu, một hiểu liền tinh. Tuy nhiên bây giờ còn không có lĩnh hội ra thuộc về nhà mình đồ vật, nhưng đã là tuyệt cường đích thiên phú rồi.

Hơn nữa…

Truyền Ưng cảm giác mình tại đối mặt này tóc bạc đạo trưởng thời điểm, lời nói không hiểu khá hơn rồi. Phải biết rằng dưới bình thường tình huống, hắn cũng là không làm sao nói chuyện.

Thân phận của những người đó…

Quách gia người sao? !

Thân hình nhanh chóng thối lui, rất nhanh Truyền Ưng thân ảnh đã muốn biến mất tại trong rừng cây.

“Hừ!”

Nhìn qua Truyền Ưng thân ảnh tiêu tán tại trong rừng cây, Quách nhị tiểu thư trong nội tâm không khỏi có chút phẫn nộ, vừa mới thiếu niên kia quả nhiên là thu liễm quá nhiều. Nhường chính mình. Loại kết quả này, nhường Quách Tương nội tâm có chút oán giận.

Bất quá so với vấn đề này tới, vẫn là này từ trong nước thoát ra hai cái nhìn như mẹ con người nhường Quách Tương có càng lớn hứng thú.

Về phần vừa vặn Truyền Ưng trên người phát giác được một ít đồ vật, Quách Tương tại nhìn Nhạc Duyên biểu lộ sau, nghĩ nghĩ, liền không có trực tiếp nói ra.

Hiện tại Quách Tương tại đem Nguyệt Khuyết cắm trở về vỏ kiếm, một tay ôm tiểu nha đầu Dương Niệm Tích sau, này liền đứng ở một bên nhìn từ trên xuống dưới Hoàn Nhan Bình mẹ con.

Đồng dạng.

Từ Truyền Ưng này tiêu tán bóng lưng thu hồi tầm mắt Dương Niệm Chi tầm mắt cũng đã rơi vào Quách Tương cùng tiểu nha đầu trên người,

Mắt trợn tròn, dùng một loại ánh mắt dò xét đánh giá đối phương.

Này Đạo Công Tử theo lời muội muội của mình…

Phải là cái tiểu nha đầu kia a?

Tầm mắt định dạng tại Dương Niệm Tích trên người. Dương Niệm Chi như có điều suy nghĩ.

Tại thiếu nữ quan sát tiểu nha đầu thời điểm, tiểu nha đầu hình như có nhận thấy, cũng chớp mắt to chằm chằm vào này áo vàng thiếu nữ mạnh mẽ nhìn.

Này cùng cha khác mẹ tỷ muội, tại thời khắc này lần đầu tiên chạm mặt.

“Hắn…”

“Thiếu niên này cùng Nhạc đạo trưởng có chút giống nhau rồi!”

Đón Nhạc Duyên tầm mắt, Hoàn Nhan Bình bó khép lại dưới tai bên cạnh còn có chút ướt át mái tóc. Lên tiếng nói ra: “Như là đạo trưởng cùng Mạc Sầu tỷ tỷ hài nhi mà nói, hiện tại niên kỉ kỷ cùng tên kia kêu Truyền Ưng thiếu niên niên kỉ kỷ cũng không xê xích gì nhiều!”

“…”

Nhạc Duyên không có lên tiếng, chỉ là nhíu mày trầm tư.

“Này Truyền Ưng rất lợi hại!”

Lên tiếng chính là Dương Niệm Chi, đang nghe mẫu thân mình mà nói sau, nàng nhận lấy câu chuyện, thanh đạm thanh âm phiêu đãng đang lúc mọi người bên tai, nói ra: “Nếu chỉ một mình chống lại mà nói, ta đánh không lại hắn!”

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, phảng phất giống như Tiểu Long Nữ thứ hai.

Loại này tình cảnh, đích thị là tu luyện phái Cổ Mộ công pháp. Xác thực chính là chủ tu Cửu Âm Chân Kinh, phụ lấy Cổ Mộ công pháp. Nhưng mặc dù là như vậy, vẫn là nhận lấy Cổ Mộ công pháp trong trẻo nhưng lạnh lùng ảnh hưởng.

Lúc trước tại trong cổ mộ một kiếm kia, chính là Cổ Mộ Ngọc Nữ kiếm pháp.

“Xác thực lợi hại!”

Tiếp nhận câu chuyện chính là ôm tiểu nha đầu Quách Tương, đối với áo vàng thiếu nữ lời nói, Quách Tương tỏ vẻ tán thành, nói ra: “Nếu không phải bằng vào binh khí chi lợi, ta cũng không phải là đối thủ của hắn!”

Truyền Ưng…

Sẽ không phải! ! !

Có ban đầu ở tiếu ngạo thời kì Hoa Sơn Chưởng môn Nhạc Bất Quần chuyện tình với tư cách ví dụ, giờ này

khắc này Nhạc Duyên quả thực không dám xác nhận, cũng không dám phủ định.

Đối phương tới đây thật sự là quá mức ngoài ý muốn rồi.

Còn có một câu kia cha mẹ chết sớm, đều khiến người có một loại quái dị cảm giác.

Lắc đầu.

Đem cái loại này hơi có vẻ trầm thống ý niệm trong đầu tạm thời đặt ở đáy lòng, Truyền Ưng chuyện tình thì cần mặt sau tại hảo hảo xác nhận.

Nhạc Duyên cảm thấy, nếu là trong lòng suy đoán là thật, Hoa Sơn là kế tiếp nhất định phải đi địa phương.

Chương 017 : Người một nhà

017 chương người một nhà

Tầm mắt thu hồi.

Đem trong nội tâm nghi hoặc tạm thời chôn dấu dưới đáy lòng sau, Nhạc Duyên lực chú ý tạm thời tính đặt ở trước mắt.

Quách Tương.

Dương Niệm Tích.

Dương Niệm Chi.

Hoàn Nhan Bình.

Như lại lần nữa bởi vì đang cười kiêu ngạo thời kì Giáo chủ quan hệ. Như vậy Nhạc Duyên mình cũng coi như là người trong nhà.

Cho nên, từ phương diện nào đó mà nói, hiện tại đứng ở chỗ này năm người cũng là người một nhà.

Chẳng qua là trong chuyện này quan hệ liền quá mức hỗn loạn, cho dù là lấy Nhạc Duyên năng lực, muốn muốn mạnh mẽ đi đến làm rõ nơi này rối rắm, cũng sẽ cho người có một loại cần phải một đầu đâm chết tại đậu hũ trên mặt xúc động. Chẳng qua là trước mắt này

cá chân tướng sự tình cũng chỉ có Đạo Công Tử tự mình biết hiểu.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, thổi nhăn một cái hồ xuân thủy.

Tại thiếu niên Truyền Ưng sau khi rời đi, tình huống nơi này xác thực trong lúc nhất thời lâm vào một loại khó tả trầm mặc.

Một hồi lâu.

Vẫn là Quách nhị tiểu thư nhịn không được loại này lẫn nhau dò xét yên tĩnh, mở miệng dò hỏi: “Đại ca ca, các nàng là?”

Đối với nhà mình tỷ phu Dương Quá quá khứ Quách nhị tiểu thư cũng không biết cái gì.

Từng đã là sự tình, Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng sẽ không đi nói, Quách Phù cũng không có đi nói, Dương Quá càng sẽ không nhà mình đi nói rõ. Có một số việc, tại Quách gia mà nói, này là cấm. Quách Tương muốn biết, tất nhiên là khả năng không lớn.

Giờ này khắc này, Quách Tương lực chú ý chính là đặt ở trước mặt bộ dáng kia xinh đẹp áo vàng thiếu nữ, cùng một thân này áo trắng phu nhân cách ăn mặc mỹ mạo nữ nhân.

“…”

Tầm mắt rơi vào Quách Tương trên người, tại lúc trước

đêm đó Dương Quá phó thác sau, Nhạc Duyên liền biết rằng chuyện này hắn cũng không có có giấu diếm Quách Tương cử động, hít sâu một hơi, Nhạc Duyên đối với lên trước mặt hai nữ chỉ một chút, nói ra: “Ngươi Đại điệt nữ. Ngươi chị dâu!”

“Ai? ? ?”

Đạo Công Tử mà nói nhường Quách nhị tiểu thư mộng một chút, cứ thế trong lúc nhất thời không có hiểu rõ trong lời nói hàm nghĩa.

“Nàng, là tiểu nha đầu cùng cha khác mẹ tỷ tỷ!”

Nhạc Duyên hít sâu một hơi chỉ chỉ áo vàng thiếu nữ Dương Niệm Chi, sau đó có sờ lên Quách Tương trong ngực này đối diện áo vàng thiếu nữ mạnh mẽ nhìn tiểu nha đầu, lúc này mới nói rõ nói.

“! ! !”

Thoáng chốc.

Quách Tương minh bạch.

Trước mặt cái này thoạt nhìn cùng mình tuổi không xê xích bao nhiêu áo vàng thiếu nữ là mình tỷ phu nữ nhi. Mà trung niên mỹ phụ kia, như vậy hẳn là tỷ phu từng đã là nữ nhân nha.

Chỉ là…

Quan sát áo vàng thiếu nữ, lại xem xét Hoàn Nhan Bình,

Quách Tương sắc mặt biến cực kỳ là ngoài dự tính.

Cái này tràng cảnh, nhường Quách nhị tiểu thư lần đầu tiên một lần nữa nhận thức lại nhà mình tỷ phu —— Dương Quá.

Cúi đầu trầm tư, phân tích lên những năm gần đây tỷ phu cùng tỷ tỷ sinh hoạt. Quách Tương lúc trước không có gì cảm tưởng, nhưng là hiện tại một hồi tưởng lại vẫn có thể đủ phát hiện trong đó một ít không ổn cùng ngoài dự tính địa phương. Hơn nữa không chỉ có như thế, chỉ sợ cha của mình cha và mẹ cũng biết những chuyện này.

Lần đầu, nhường Quách Tương cảm giác mình nhà cũng có để cho nàng cảm thấy địa phương xa lạ rồi.

Quách nhị tiểu thư phản ứng cũng không có ra Nhạc Duyên ngoài ý muốn, chuyện như vậy có thể nói quá mức vượt quá Quách Tương đoán trước rồi. Bất kể thế nào nói, Quách Tương vẫn là đứng ở tỷ tỷ của nàng Quách Phù này mặt. Chỉ là tại loại này thời khắc, Quách Tương cũng tìm không được nên nói lời.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ tràng diện chỉ có tiếng nước chảy lọt vào tai, cùng với này gió thổi qua tiếng rít.

Cuối cùng, vẫn là Hoàn Nhan Bình thấy bầu không khí có chút xấu hổ, lên tiếng phá vỡ loại này ngưng trọng bầu không khí, nói ra: “Nguyên lai cô nương chính là Quách nhị tiểu thư. Quả nhiên rất có Hoàng Bang chủ phong thái!” Nói xong, Hoàn Nhan Bình còn dùng người trong giang hồ chào hỏi phương thức chắp tay.

Hiển nhiên, lấy trong nhà người quen phương thức chào hỏi này là hoàn toàn không thỏa đáng.

Một nén nhang thời gian sau.

Quách Tương rốt cục tại trong lúc nói chuyện với nhau có lẽ biết rõ ràng chuyện trước mắt đến tột cùng là tình huống nào, chỉ là nàng tuổi tuy nhỏ, nhưng ở nhân tình xử thế phương diện cũng không phải từng tại đồng dạng tuổi đại tỷ Quách Phù có khả năng sánh bằng.

Đang nghe đi một tí chuyện xưa sau, Quách Tương lâm vào trầm mặc.

Ngược lại là tiểu nha đầu Dương Niệm Tích căn bản không có có cảm giác gì, tại áo vàng thiếu nữ trong ngực uốn éo tới vặn vẹo, một cá nhân đùa không khỏi vui mừng ư.

Thật lâu.

Quách Tương lắc lắc đầu, nàng cảm giác mình vẫn là không cần đi lo lắng chuyện này thật là tốt, nếu qua nhiều năm như vậy sự tình bình yên vô sự. Hiển nhiên tỷ phu bọn họ cũng có được của mình phương thức xử lý. Ngược lại, một điểm nữa ngược lại là nhường Quách Tương càng thêm ở ý.

Đó chính là tại nơi này, Quách Tương bối phận vẫn là lớn nhất.

Càng nghĩ, vấn đề này cần để ý cũng không phải nàng,

Quách nhị tiểu thư rất sảng khoái buông tha cho đi suy tư những chuyện này ý niệm trong đầu.

Trước mắt Quách Tương đối với tên kia kêu Dương Niệm Chi áo vàng thiếu nữ có hứng thú thật lớn.

Danh tự. Cùng chính mình tiểu chất nữ danh tự đồng dạng, nghe tựu là gánh có không hiểu hàm nghĩa ý nhị.

Rất nhanh.

Vài canh giờ đã qua.

Ngày đã hoàng hôn.

Tại đây vài cá canh giờ trong, Quách Tương đã muốn tại áo vàng thiếu nữ cơ hồ là tình cùng tỷ muội. Ngẩng đầu nhìn thoáng qua sắc trời, Nhạc Duyên lúc này mới đứng dậy, nói ra: “Thời gian đã tối, ta liền mang theo tiểu nha đầu trước xuống núi!”

“Tương nhi nếu là ở nơi này dừng lại một đêm cũng có thể, ta sẽ dưới chân núi trấn nhỏ chờ ngươi!”

Bởi vì Dương Niệm Tích tuổi quá nhỏ nguyên nhân, cần phải mang một đứa bé do trong nước tiến vào Cổ Mộ không thể nghi ngờ có thật lớn khó khăn, ít nhất Nhạc Duyên không cảm giác mình có năng lực như thần lời nói bình thường trong nước chống ra một cái bọt khí tới.

Ôm tiểu nha đầu, đứng dậy hướng Hoàn Nhan Bình mẹ con cáo từ.

Hôm nay đến đây hắn đang việc cần phải làm cũng đã làm xong, nên hiểu rõ đồ vật đã muốn hiểu rõ, hơn nữa Dương Quá phó thác đồ vật cũng ở đây trong cổ mộ giao cho đối phương.

Còn lại cũng bất quá là nói chuyện phiếm.

Chẳng qua là tại Quách Tương mấy người nữ mấy dưới tình huống, một người nam nhân cuối cùng không tốt xen vào, bất kể như thế nào, nên tránh ngại cũng là cần đi tránh cho,

Nghe vậy.

Đứng dậy.

“Đa tạ Nhạc đạo trưởng hỗ trợ!”

Hoàn Nhan Bình hai tay ôm quyền, đứng dậy cung kính.

Long cô nương cùng Xích Luyện Tiên Tử cũng không tại Cổ Mộ, Đạo Công Tử tự nhiên cũng không có đối với Cổ Mộ có bao nhiêu hứng thú. Đối phương kế tiếp chỗ hướng, Hoàn Nhan Bình cũng biết.

“Hi vọng Nhạc đạo trưởng kế tiếp có thể tìm được tung tích. Đúng rồi, lúc trước tên thiếu niên kia, đạo trưởng chỉ sợ là cần chú ý nhiều hơn!”

“Ừ!”

Đối mặt Hoàn Nhan Bình nhắc nhở, Nhạc Duyên rất là tán thành.

Truyền Ưng vấn đề, tại lần này gặp sau. Đối với Nhạc Duyên mà nói này đã muốn chưa tính là việc nhỏ.

“Bảo trọng!”

“Cáo từ!”

Chắp tay tạm biệt, xoay người Nhạc Duyên đã muốn ôm tiểu nha đầu Dương Niệm Tích sải bước xuống núi.

Đối với tiểu nha đầu mà nói, sự tình phát triển cũng cũng không thế nào trọng yếu.

Bởi vì trong mắt của nàng, nàng càng thêm yêu mến trước mặt nam tử cái kia một đầu tóc trắng.

Toàn Chân giáo tuy nhiên bị công phá, tại Trung Nguyên người giang hồ trong mắt chân chính Toàn Chân giáo đã diệt. Nhưng ở Mông Nguyên chèo chống ở dưới mới Toàn Chân giáo còn đang.

Cho nên, dưới chân núi thị trấn nhỏ còn đang.

Coi như là tín đồ một loại.

Mông Nguyên nhất là tại Hốt Tất Liệt lên đài sau, hắn cải biến phía trước người thống trị thống trị phương thức, mà Chung Nam sơn này một khối liền coi như là ý nào đó trên một loại nếm thử.

Tại hạ phía sau núi, Nhạc Duyên dưới chân núi thị trấn nhỏ trên tìm một chỗ tương đối vắng vẻ khách điếm ở

đây.

Đêm nay, Nhạc Duyên chân thật thử một lần vú em là như thế nào làm.

Tuy nhiên từ phương diện nào đó mà nói. Đạo Công Tử đã là hai cá phụ thân của hài tử, nhưng mà thật chân chính nuôi dưỡng quá trình nhưng lại căn bản không có cảm nhận được.

Một đêm bề bộn sống sót.

Nhạc Duyên thẳng đến quá nửa đêm thời điểm, lúc này mới không ngờ như thế xiêm y ngủ thật say. Tiếp đón một đứa bé, từ phương diện nào đó mà nói, so sánh với cùng cao thủ đại chiến một hồi càng thêm mệt nhọc.

Ngày hôm sau.

Sáng sớm.

Quách Tương đã muốn từ Cổ Mộ rời đi, đi tới dưới núi.

Đang cùng Nhạc Duyên tụ hợp sau. Ba người liền rời đi Chung Nam sơn.

Trên đường.

“Đại ca ca, kế tiếp đi nơi nào?”

Tại trong cổ mộ đến tột cùng nói gì đó, Quách Tương cũng không có nói, bất quá Nhạc Duyên ngược lại minh bạch Dương Quá cái kia một phen tâm ý.

Đem nữ nhi cùng cô em vợ cũng phó thác cho mình, thậm chí nhường hai cái nha đầu cũng đi theo chính mình cùng nhau trên Chung Nam sơn, trong đó Dương Quá chỗ đánh cái gì tâm tư, vào lúc này coi như là sáng tỏ.

Như đổi lại là Quách Phù, Hoàng Dung hoặc là Quách Tĩnh đến đây cứu không phải là bộ dáng như vậy rồi.

Tại Quách gia. Chỉ có Quách Tương kỳ thật mới là người chọn lựa thích hợp nhất.

Tiểu nha đầu tuổi quá nhỏ, mà mình ở Dương Quá trong mắt cũng cũng coi là ngoại nhân, không tốt nhúng tay.

“Hoa Sơn!”

Nói ra kế tiếp đi trước địa phương, Nhạc Duyên lại yên tĩnh trở lại.

Một hồi lâu.

Ngồi ở Tiểu Hồng mã mặt sau Quách Tương lên tiếng lần nữa rồi, dùng một loại cảm thán ngữ khí nói ra: “Niệm Chi rất hâm mộ Niệm Tích thời gian!”

“…”

Nghe vậy, Nhạc Duyên tiếp tục bảo trì trầm mặc.

Ngược lại, Dương Niệm Chi tự nhiên không có tiểu nha đầu trôi qua thoải mái.

Nhưng là một suy tư cái này, Nhạc Duyên sẽ không tự chủ được nhớ tới mình cùng Xích Luyện Tiên Tử hậu nhân. Tương đối, đứa bé kia mới xem như càng thêm là không tốt hơn.

Loại này thân là người cha quái dị đau lòng cảm giác, khiến cho Nhạc Duyên cơ hồ trầm mặc một đường.

Chỉ có Quách Tương một cá nhân nói nhỏ thanh âm. Còn có tại chính mình sau lưng đeo đùa bỡn bản thân tóc tiểu nha đầu ha ha tiếng cười.

…

Chung Nam sơn dưới trấn nhỏ.

Làm Đạo Công Tử cưỡi Tiểu Hồng mã mang theo Quách Tương còn có Dương Niệm Tích sau khi rời đi, một chỗ dân chúng bình thường trong phòng, Truyền Ưng rồi mới từ trong đó đi ra.

Đưa mắt nhìn Đạo Công Tử rời đi, nắm lấy đoạn kiếm Truyền Ưng thu hồi tầm mắt sau, dĩ nhiên là lại lần nữa xoay người lên núi.

Hắn. Chuẩn bị tái nhập Cổ Mộ.

Không nói trước thiếu niên chuyến đi này đến tột cùng sẽ phát sinh cái gì, tại phía nam một cái khác địa phương, nhưng lại phát sinh một chuyện khác tình.

Kiếm bay.

Máu bay.

Một đạo thân ảnh mạnh mẽ rắn rỏi qua đi, trên mặt đất chính là Mông Cổ Thát tử thi thể.

Huy kiếm vung máu, quả nhiên tiêu sái đến cực điểm.

Tại dò xét bốn phía liếc sau, phải chân vừa bước, thân hình đột ngột từ mặt đất mọc lên, người ở trong chớp mắt đã muốn nhảy lên mấy trượng cao, lúc này mới đem lúc trước nhét vào nhánh cây kia trên đàn cổ cấp cầm xuống tới.

Đàn cổ cuốn.

Tay phải trường kiếm đâm thẳng, thân kiếm chui vào đàn cổ, tại trong sát na cùng đàn cổ hợp làm một thể.

Đàn trong kiếm.

Kiếm trong đàn.

Người trên không trung đồng thời, nam tử vẫn không có quên dùng tới tốt vải vóc bao khỏa đàn cổ, tại đem đàn cổ gói kỹ gánh tại phía sau lưng sau, nam tử lúc này mới trở xuống mặt đất.

Tư thế tiêu sái tùy ý, phảng phất giống như thần tiên.

Vung hất lên ống tay áo.

Mang theo một tia bụi mù.

“Này Chung Nam sơn, tại Mông Cổ Thát tử đạp hư, cuối cùng dơ bẩn rồi!”

Lời nói rơi xuống, người, đã sớm đi xa.

Chương 18 : 018 chương xuôi nam (chương thứ nhất)

018 chương xuôi nam (chương thứ nhất)

Không đến một thân trần ai.

Nhưng không ngờ thế gian này đã muốn tràn đầy dơ bẩn.

Tuy nói hắn là Côn Luân người, nhưng là cả người bất đồng, phong độ thoát tục, thanh thuần bất nhiễm.

Một người nam nhân trên người bình thường sẽ không dùng thanh thuần hai chữ hình dung, nhưng ở hắn Hà Túc Đạo trên người, có thể.

Thiên hạ này quá mức hỗn loạn…

Người sáng suốt cũng biết Đại Tống đã muốn đi vào mạt đồ, trước mắt Mông Nguyên tiến công Đại Tống, cơ hồ có thể nói là bãi minh xa mã, quang minh chánh đại xâm lấn rồi.

Sở dĩ tại Tương Dương chỗ dây dưa, đó là bởi vì từng đã là Kim Đao Phò mã Quách Tĩnh, hắn trở thành Mông Nguyên phương diện trong lòng trên một cây gai, tất phải nhổ. Loại tình huống này, mặc dù là Hà Túc Đạo tại phía xa Tây Vực Côn Luân, cũng không tại Đại Tống

cảnh nội, nhưng hắn cũng có thể nhìn ra được.

“Thất vọng!”

“Thật là làm cho người ta thất vọng rồi!”

Lưng đeo đàn cổ, Hà Túc Đạo xoay người nhìn qua này té trên mặt đất Mông Cổ Thát tử binh lính, lắc đầu, rất là thất vọng. Lúc này đây, hắn tây ra Côn Luân, đi trước Chung Nam, sở dĩ tới nơi này chính là vì tìm kiếm Toàn Chân giáo thử kiếm.

Đáng tiếc chính là, trước mắt Toàn Chân giáo không phải là từng đã là Toàn Chân giáo, cái kia hiệp can nghĩa đảm Toàn Chân giáo kỳ thật đã muốn diệt.

Lên núi bất quá vội vàng gặp một lần, tại hắn tiện tay đuổi rồi mấy cái đạo sĩ sau, Hà Túc Đạo rốt cục đối với cái này Toàn Chân giáo thất vọng rồi. Làm vì người đồng đạo, mắt thấy từng đã là Đạo môn đại phái rơi vào như thế tràng cảnh, Hà Túc Đạo cũng không khỏi không cảm thán.

Chỉ tiếc, mặt đối với thiên hạ đại thế, Côn Luân cũng chỉ có thể tự bảo vệ mình, giống như Toàn Chân như vậy phía trên dưới toàn bộ giáo thế lực đối kháng, không thể nghi ngờ là không có kết quả tốt.

Toàn Chân giáo kết quả, càng làm cho Hà Túc Đạo nhớ tới Đại Đường thời kì Hoa Sơn Thuần Dương.

Môn phái kia cũng giống như thế.

Môn phái này cách làm tuy nhiên làm cho người ta kính nể, nhưng lại cũng không nhường Hà Túc Đạo cảm thấy đáng giá.

Trong mắt hắn, Đạo gia người lẽ ra xuất trần, tiêu du thế gian.

Bất quá song phương giáo lí bất đồng. Đây cũng là không thể làm gì.

Cái gọi là đạo bất đồng, bất tương vi mưu.

Tại loại này tôn giáo đại phái trên mặt, càng như thế.

Chẳng qua là lúc trước Trung Thần Thông Vương Trùng Dương tuy nhiên chiếm được Thuần Dương truyền thừa, chỉ tiếc Trung Thần Thông tuy nhiên được Thuần Dương tinh thần, nhưng lại không có được Thuần Dương Hoàng lão thuật tinh túy.

Cần phải đơn thuần lấy giang hồ nhân sĩ thân phận đi nghịch chuyển đại thế. Đây là cực kỳ khó khăn.

Nếu không có triều đình phối hợp, cần phải thay đổi, không thể nghi ngờ khó như lên trời.

Lúc trước Trung Thần Thông kháng Kim như thế, hiện tại Toàn Chân giáo cũng là như thế.

Mà Côn Luân tuy nhiên đều là Đạo gia, thì là một phần khác tâm tính.

Mặc dù sẽ nhúng tay trong giang hồ một sự tình, nhưng

là Côn Luân phái tuyệt đối sẽ không đầu nhập toàn bộ lực lượng.

Vỗ vỗ đạo bào trên tro bụi. Hà Túc Đạo đạp trên chậm rì rì bước chân hướng này trong góc chỗ hệ dưới tàng cây con lừa đi đến.

Âm thanh lục lạc trong.

Hà Túc Đạo ngửa mặt tựa ở con lừa trên lưng, từng bước một thong thả lấy chẳng có mục đích hướng phía trước ngã ba đường đi tới, thật giống như hắn đang tại từng bước một hướng một cái tên là giang hồ địa phương đi đến.

“Lái!”

Đang tại Hà Túc Đạo dựa vào con lừa, nhắm mắt dưỡng thần thời điểm, một hồi tiếng vó ngựa từ đạo cuối đường truyền đến.

Ngựa tốc độ rất nhanh.

Đây là một thất ngựa tốt.

Mạnh mẽ mở mắt ra, trên lưng lừa Hà Túc Đạo nghiêng đầu sang chỗ khác. Hướng sau lưng nhìn lại.

Chỉ thấy một thớt huyết hồng ngựa vội vàng chạy tới, trên lưng ngựa ngồi ngay ngắn nhất danh tóc bạc đạo sĩ, tướng mạo tuấn dật, chính giục ngựa chạy như điên. Không chỉ có như thế, tại trên lưng ngựa cũng không ngăn trở đạo sĩ một người, tại phía sau mặt còn ngồi

nhất danh tuổi còn trẻ thiếu nữ, giờ phút này thiếu nữ một tay xách kiếm. Một tay cầm hồ lô rượu chính đón gió ngửa đầu rót rượu.

Tửu thủy dốc hết rơi vãi, tại ánh mặt trời trong sáng lóng lánh một mảnh.

Sáng loá sáng rọi ở bên trong, tung tóe ra tửu thủy đem thiếu nữ cổ áo làm ướt không ít, động tác kia quả nhiên tiêu sái đến cực điểm.

Tựa hồ là đã nhận ra Hà Túc Đạo tầm mắt, cô gái kia tại trên lưng ngựa có chút ghé mắt, nhẹ nhàng cười, khóe miệng lộ ra một cái đẹp mắt má lúm đồng tiền, đồng thời giơ lên hồ lô rượu làm một cái cụng ly động tác, lưu lại một liên tục phảng phất giống như chuông bạc bình thường tiếng cười.

Thiếu nữ nụ cười kia cùng động tác, cùng với nhẹ múa sợi tóc. Cũng làm cho Hà Túc Đạo không khỏi khẽ giật mình.

Bất quá để cho Hà Túc Đạo kinh ngạc không phải thiếu nữ nụ cười này, mà là này tóc bạc đạo sĩ cùng thiếu nữ ở giữa áo đỏ tiểu nữ hài nhi, tuy nhiên ngựa cùng con lừa tại nháy mắt liền sai thân mà qua, nhưng là Hà Túc Đạo vẫn là thấy rõ cảnh tượng trước mắt.

Tiểu nha đầu thoạt nhìn bất quá sáu bảy tuổi, tại hai người chính giữa. Tuy nói có hong gió làm phiền, Hà Túc Đạo hay là nghe rành mạch, tiểu nha đầu kia chính mở ra hai tay hướng cô gái kia cầu lấy cái gì, nghe ngữ khí cùng động tác thật giống như là muốn uống rượu?

Đây là cái gì tình hình?

Song phương sai thân mà qua.

Rất nhanh, Tiểu Hồng mã liền biến mất ở Hà Túc Đạo cuối tầm mắt.

Nhưng ở Hà Túc Đạo trong đầu, lúc này đây lỗi thân mà qua, cũng không có như vậy chấm dứt.

Quay đầu lại nhìn ra xa lối vào.

Đó chính là Chung Nam Toàn Chân giáo phương hướng.

Chẳng lẽ lại cái này tóc trắng đạo sĩ là Toàn Chân người? Mà cô gái kia…

Không hiểu, Hà Túc Đạo thế nhưng nhớ tới bỏ trốn này một cái từ.

Tuy nhiên hắn phi thường không thích trong lòng của mình sẽ toát ra ý nghĩ này, nhưng là vừa vặn giữa hai người tiểu nha đầu làm cho người ta nhịn không được như vậy đi suy đoán. Bởi vì tại vừa mới khẽ quét mà qua trong ánh mắt, Hà Túc Đạo nhạy cảm phát hiện tiểu nha đầu cùng thiếu nữ tại manh mối trên có lấy một tia tương tự.

Toàn Chân người không phải là cấm dục sao?

Làm sao…

Lắc đầu, trong đầu lại lần nữa trở về suy nghĩ một chút, vừa mới này tóc bạc đạo sĩ này dò xét của mình không hiểu ánh mắt, điều này làm cho Hà Túc Đạo nhớ tới mười mấy năm trước này mấy vị đặt chân Tây Vực nữ nhân.

Nhất là cái kia một thân đạo bào nữ tử.

“Được rồi!”

“Không thèm nghĩ nữa cái này rồi!”

Nỉ non một tiếng, Hà Túc Đạo đem này vừa mới chuyện tình nhét vào sau đầu, dù sao kế tiếp hắn cần việc cần phải làm không phải là cái này, mà là bị người phó thác đi Thiếu Lâm truyền lời. Lúc này đây thuận đường tới Chung Nam, bất quá là muốn gặp một mặt đồng đạo.

Nếu không mà nói, hắn Hà Túc Đạo là không muốn đi ra Tây Vực.

…

“Rồi…!”

Ợ một hơi rượu, Quách Tương đem hồ lô rượu thả lại bên hông sau, lên tiếng nói: “Đại ca ca, vừa rồi đạo sĩ kia rất nhàn nhã!”

Tiểu nha đầu Dương Niệm Tích thì là bị chính mình tiểu di cái này rượu nấc cấp hun là không do nhíu dưới cái mũi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều là bất mãn.

Cũng không biết bất mãn chính là rượu kia vị, còn là vừa vặn không có uống đến rượu.

“…”

Phía trước Nhạc Duyên không có trả lời, mà là bảo trì yên tĩnh.

Vừa mới này sai thân mà qua, đạo sĩ kia cách làm. Không khỏi nhường Nhạc Duyên nhớ tới lúc trước mình cũng là như vậy nhàn nhã. Chỉ tiếc, đã trải qua nhiều như vậy chuyện tình sau, Nhạc Duyên phát hiện muốn lại lần nữa như vậy nhàn nhã, là rất không có khả năng rồi.

Nhưng là này không có nghĩa là Nhạc Duyên không đi cảm thán.

“Nhàn nhã một tiếng, Tiếu Ngạo Giang Hồ!”

“Này là tất cả người giang hồ chỗ hướng tới. Mà đạo sĩ không thể nghi ngờ cách đây cá càng tiến một bước!”

Một hồi lâu, Nhạc Duyên lên tiếng, nói: “Lúc trước đại ca ca của ngươi ta cũng là như vậy, bất quá trước mắt nhưng lại trở về không được…”

“Giang hồ, vừa giết người cũng giết mình!”

“Bởi vì cái gọi là đã trúng giang hồ một đao, lại muốn chịu đựng thứ hai đao. Đây cũng là chúng ta những thứ này du đi giang hồ người!”

“Đại ca ca, ta không hiểu!”

“Không hiểu tốt! Đã hiểu, sẽ không tốt!”

Hai người đối thoại rơi mất trong không khí, trừ bỏ nương theo lấy tiếng vó ngựa hù dọa trong rừng chim bay vô số bên ngoài, cũng rốt cuộc không dư thừa bất luận cái gì dấu vết.

“Công tử! Công tử! Niệm Tích cũng không hiểu!”

Tiểu nha đầu thò tay kéo kéo Nhạc Duyên lưu ở phía sau tóc, cũng phát biểu lấy ý kiến của mình. Ý bảo mình không thể bị xem nhẹ.

“Ngươi muốn kêu sư phụ!”

Quách Tương uốn nắn của mình tiểu chất nữ lời nói, tuy nhiên bình thường chính nàng cũng cà lơ phất phơ, nhưng là tại thầy trò trên mặt, Quách Tương vẫn cảm thấy hơi chút chút nghiêm túc thì tốt hơn.

“Công tử sư phụ!”

Tiểu nha đầu quả thật rất nể tình, bất quá xưng hô thế này nghe liền lộ ra vẻ có chút kỳ kỳ quái.

Liền như vậy, một lớn hai Tiểu Tam người cứ như vậy lẫn nhau tùy ý nói chuyện trong cưỡi Tiểu Hồng mã đi xa.

Cùng lúc đó.

Tương Dương.

Quách phủ.

Lấy một tòa thành trì, đối kháng Mông Nguyên đại quân mấy chục năm.

Này không chỉ có là Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng năng lực. Cũng là giang hồ nhân sĩ hỗ trợ, còn có yêu nước người trợ giúp.

Cho dù là thủ thành, chiến tranh cuối cùng là chiến tranh, tiêu hao vẫn là thuế ruộng.

“Không biết lúc này đây tiến công sẽ là lúc nào…”

“Cần phải phản công cũng không có khả năng rồi!”

Tầm mắt từ trên bản đồ thu hồi, Quách Tĩnh ngữ khí lộ ra vẻ có chút trầm thấp.

Tại mấy năm trước, Tương Dương thậm chí còn có thể gom góp người đi phản công Mông Nguyên đại doanh, nhưng là hiện tại xác thực là không thể rồi. Một khi ra khỏi thành quân đội bị Mông Nguyên biết được, chờ đợi chính là tiễu trừ. Hiện giữ Mông Cổ Đại Hãn Hốt Tất Liệt muốn làm gì, Quách Tĩnh nhất thanh nhị sở.

Đối phương tại tiêu hao Tương Dương sinh lực.

“Tĩnh ca ca…”

Một bên Hoàng Dung thấy thế, không khỏi tiến lên thương tiếc thay Quách Tĩnh bó khép lại hạ thái dương này thoáng có chút trắng bệch tóc.

“Đúng rồi!”

“Tiền của chúng ta lương như thế nào đây?”

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó. Quách Tĩnh lại hỏi thăm về tới.

Hiện tại cho dù là có giang hồ đồng đạo cùng người yêu nước hỗ trợ, nhưng là đối với Tương Dương mà nói, vẫn là vô cùng khẩn trương. Nhất là, triều đình gần nhất càng chậm rãi cắt giảm đối với Tương Dương chèo chống độ mạnh yếu, thuế ruộng tại hướng cái khác quân lực trên nghiêng.

Điểm này. Quách Tĩnh tự nhiên cảm giác đi ra.

Mông Nguyên nếu thật là giống trống khua chiêng toàn diện tiến công, Quách Tĩnh tất nhiên là biết mình chỉ sợ là thủ không được Tương Dương. Phải biết, trước mắt phía nam Đại Lý Tây Nam Thổ Phiên càng đã bị tiêu diệt, Đại Tống trên cơ bản đã muốn trở thành Mông Nguyên trong mắt một khối thịt béo rồi.

Làm sao ăn, từ nơi nào dưới miệng, đối phương tùy ý.

Trước mắt còn chưa động, Quách Tĩnh biết rõ đây bất quá là Mông Cổ tại làm cuối cùng chuẩn bị.

“Còn hung ác sung túc!”

Hoàng Dung cúi đầu tính toán dưới, rồi mới hồi đáp:
“Này Thương đại thiện nhân lại bỏ đi mất một đám!”

Thương đại thiện nhân!

Quách Tĩnh nghe xong cái này danh tự, không khỏi khẽ giật mình.

Những năm gần đây, hoặc nhiều hoặc ít hàng năm đều thu được người này tài trợ, nhưng là người là ai vậy này, bộ dạng dài ngắn thế nào, nhưng lại cũng không biết.

Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung vợ chồng hai người, chưa từng có gặp qua bộ dáng của người này.

Chỉ là mỗi một lần, những số tiền này lương đều bị này người lương thiện gửi tồn tại khách sạn Duyệt Lai trong, do Quách Tĩnh người đi lấy.

Đứt quãng, qua nhiều năm như vậy, đây đã là một cái thật lớn số lượng.

Hai vợ chồng đã từng tại nói lý ra suy đoán qua, người này tài phú chỉ sợ là phú khả địch quốc.

Nhưng bất kể như thế nào, đối phương vì nước vì dân thái độ không cần nói cũng biết.

Này thực sự thành trong lòng hai người không thể nói rằng bí mật.

Chương 19 : 019 chương khách sạn Duyệt Lai (chương thứ hai)

019 chương khách sạn Duyệt Lai (chương thứ hai)

Rộn ràng thường thường.

Náo nhiệt phi thường.

Vô luận tình thế như thế nào biến hóa, này trên giang hồ tổng có một chỗ lộ ra vẻ náo nhiệt.

Đó chính là khách điếm.

Từ phương diện nào đó mà nói, mở khách điếm cần nhất định được bối cảnh, mà bung ra thật là tốt thì là một kiếm tiền nghề. Tại trong thiên hạ tất cả lớn nhỏ đi trong đó, có một khách điếm liền chỗ dựa trên đó, lành nghề trong nghề nhường chỗ

Người cũng không khỏi lấy được ghé mắt.

Cái này khách điếm, chính là khách sạn Duyệt Lai.

Không có ai biết cái này khách điếm từ chừng nào thì bắt đầu, rất nhiều người giang hồ từ một bước vào cái này giang hồ, liền gặp được tòa này tồn tại mắt xích khách điếm.

Người giang hồ giang hồ chết.

Xuân tới đông đi, không biết nhiều ít đã bị chết ở tại trong giang hồ, nhưng là cái này khách sạn Duyệt Lai nhưng vẫn là tồn tại.

Có lẽ có người sẽ để ý này ngoài dự tính khách điếm, nhưng là càng nhiều là người cũng không có để ý.

Một cái ăn uống địa phương, có cái gì đáng giá để ý?

Nhưng là tại có chút thời điểm, không đáng để ý địa phương, vừa vặn mới là đáng giá nhất để ý địa phương.

Tương Dương.

Khách sạn Duyệt Lai.

Cái này tại tòa thành thị này không biết tồn tại bao lâu thời gian khách điếm, tại Quách Tĩnh trong trí nhớ, hắn đi đến Tương Dương thời điểm cũng đã tồn tại.

Có thể nói chân chính hiểu rõ Tương Dương không phải quan phủ, mà là này khách sạn Duyệt Lai.

Chẳng qua là khách sạn Duyệt Lai theo khuôn phép cũ, tuân thủ pháp quy, là đường đường chính chính khách điếm, càng thương nhân trong làm gương mẫu. Hơn nữa này người lương thiện thường xuyên hiến cho thuế ruộng cũng là gởi lại tại nơi này, ngược lại khiến cho Quách Tĩnh đối với tòa này khách điếm ấn tượng cũng không tệ.

Trong khách sạn.

Người đến người đi, sinh ý vô cùng tốt.

So với những thứ khác khách điếm mà nói, này khách sạn Duyệt Lai càng nhiều là vẫn là chủ đánh kinh doanh giang hồ nhân sĩ sinh ý.

Dù sao giang hồ nhân sĩ yêu ồn ào, lại cũng không phải từng khách điếm cũng có thể quay lấy bộ ngực nói có đảm lượng nhận đơn.

"…"

Tầm mắt thu hồi, lập tức cửa phòng cót kẹtzz một tiếng chậm rãi đóng lại.

Khí lưu bay bay động. Khiến cho tường kia trên bức họa có chút rung động bắt đầu, này tại trong đám mây trắng nhân vật thì là tại đây vừa động làm dưới càng lộ vẻ phiêu dật.

"Tốt lắm!"

"Không người!"

Một câu ngắn gọn lời nói rơi xuống, kế tiếp chính là cơ quan âm thanh động tĩnh, thanh âm này nhỏ nhất, cho dù là giờ phút này ở bên cạnh có những người khác. Cũng sẽ chỉ là cho rằng là cái bàn thoáng di động tiếng vang.

Gần kề lấy lấy cơ quan, liền có thể nhìn ra tại có người

ở cơ quan trên mặt tạo nghệ.

Lầu ba.

Tầng cao nhất.

Tại cơ quan này âm thanh đình chỉ sau, nhất thời xuất hiện một đạo cửa ngầm.

Theo người tới bước vào trong đó, cửa ngầm lại lần nữa khép lại, vách tường khôi phục nguyên trạng, không để lại chút nào dấu vết. Bóng loáng vô cùng.

Đây là một gian minh trên mắt không tồn tại gian phòng.

Trong bóng tối.

Chỉ có tiếng bước chân vang lên.

Rất nhanh.

Có một giọng nói từ trong bóng tối truyền đến thanh âm.

“Đến rồi!”

“Ngô, đến rồi!”

Theo lời nói rơi xuống, có một chén đèn dầu đốt sáng lên.

Dưới ánh đèn lờ mờ, chiếu rọi ra gian phòng này hình thức ban đầu.

Gian phòng rất nhỏ.

Trừ bỏ chính giữa một chỗ cái bàn còn có bốn cái ghế bên ngoài, còn lại không gian liền không có gì rồi.

Giờ này khắc này, tiểu tử này có chút làm cho người ta bị đè nén trong phòng. Thì là đã muốn ngồi xuống hai người. Một người mặc trên người cẩm y, dáng người có chút mập mạp, lại vẫn là khó có thể che lấp trên người một ít cổ dầu vị, mà một người khác thì là một thân Thanh y, trên người có chứa nồng đậm mùi thơm.

Hai cỗ hương vị hướng hợp, làm cho người một loại ngoài dự tính hương vị.

Không chỉ có như thế, hai người trên mặt thì là từng người mang theo mặt nạ. Cẩm y người trên mặt chính là một tấm khuôn mặt tươi cười, cười thế gian si ngu; mà người áo xanh trên mặt thì là mang một trương mặt buồn, buồn bã thế gian hết thảy u oán. Về phần người tới, nhưng lại một thân màu vàng quần áo, trên mặt đồng dạng đeo mặt nạ, bất quá thật là một tấm phẫn nộ khuôn mặt, đầy mặt dữ tợn.

Bốn cái ghế, trừ bỏ một cái là chủ vị bên ngoài, không ai ngồi xuống, cái khác ba tờ ghế thì là bị ba người sở chiếm cứ.

“Tình huống như thế nào đây?”

Lên tiếng chính là mang mặt buồn mặt nạ người áo xanh. Thanh âm hơi có vẻ xinh đẹp, rồi lại làm cho người ta không biết là nam là nữ, hắn đặt câu hỏi đối

tượng là trước mặt hai người.

“Một đám phế vật!”

“Thành hư việc nhiều hơn là thành công!”

“Đại Tống, giữ không được!”

Trả lời chính là mang theo tức giận mặt nam tử, trong thanh âm tràn đầy ngưng trọng. Hơn nữa một thân này nghiêm nghị khí thế, làm cho người ta nhịn không được đi chú mục.

Bất quá hai người khác tựa hồ đã sớm biết được, cũng không có để ý.

“Đúng vậy a!”

“Mông Nguyên chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, giữ không được!”

Khuôn mặt tươi cười mặt nạ nam tử ngữ khí hết sức cảm khái, trong lời nói đều là bất đắc dĩ, nói: “Chỉ là đáng tiếc Quách đại hiệp cả đời này rồi!”

“…”

“…”

Hai người khác không tiếng động, hiển nhiên là đồng dạng cảm khái.

“Đáng tiếc!”

“Quách đại hiệp tính nết cùng Nhạc Võ Mục là giống nhau, cuối cùng kết cục chỉ sợ là chết không yên lành!”

Cuối cùng, vẫn là khuôn mặt tức giận mặt nạ người hít một câu.

Bầu không khí lộ ra vẻ có chút ngưng trọng.

Thật lâu.

Tại mờ nhạt ngọn đèn dầu ở bên trong, chỉ nghe rất nhỏ răng rắc nổ vang âm thanh.

Ngọn đèn dầu, không khỏi chập chờn một chút.

“Đúng rồi!”

“Ngươi lần này để cho chúng ta đến đây là vì chuyện gì?”

Hơi có vẻ xinh đẹp thanh âm lại lần nữa quanh quẩn tại phòng nhỏ trong, mang theo mặt buồn mặt nạ người áo xanh dò hỏi.

“Khách điếm cần dời đi một đám đồ đạc!”

Khuôn mặt tươi cười nam tử nói ra.

“Ừ?”

“Đám kia phú khả địch quốc tài bảo?”

Lên tiếng chính là khuôn mặt tức giận nam tử, thanh âm của hắn có chút ngoài ý muốn, tựa hồ rất kinh ngạc khuôn mặt tươi cười nam tử như thế lựa chọn.

Phải biết rằng tại dĩ vãng trong quá trình, trừ bỏ lúc trước là hắc ám nhất Đệ ngũ mười nước thời kì mới có tuyển chọn bên ngoài, đây là này mấy trăm năm qua lần thứ hai.

Đồng dạng.

Mặt buồn người áo xanh cũng thật bất ngờ.

“Mông Nguyên xâm lấn!”

“Hắc ám chỉ sợ so với lúc trước càng thêm thê thảm!”

Phát giác được hai người nghi ánh mắt mê hoặc, khuôn mặt tươi cười nam tử rồi mới lên tiếng: “Các ngươi biết được hiểu Mông Nguyên tây chinh tình cảnh bi thảm, nếu không mà nói từng đã là Kim Đao Phò mã, hiện tại Quách đại hiệp cũng không có là trước mắt chọn lựa như vậy!”

“Nếu như Đại Tống bị diệt, như vậy chỉ sợ đến lúc đó là mười không còn một.”

“Thứ này không thể rơi vào Mông Nguyên trong tay!”

Nghe đến đó, mặt buồn người áo xanh cùng khuôn mặt tức giận nam tử cũng trầm mặc lại.

Bởi vì sự thật đã là như thế.

Có thể nói, từ khai thiên lập địa tới nay, Mông Nguyên hung tàn có thể nói lần đầu tiên thấy.

“Phải biết rằng khách sạn chúng ta nhưng mà Thương đại nhân sáng tạo đến nay. Vốn chính là sổ ghi chép sinh ý, là người thành thật nhà, đối mặt những thứ kia hung ác gia hỏa, chúng ta là không cách nào bảo trụ đấy!”

Cuối cùng, khuôn mặt tươi cười nam tử làm cuối cùng giải thích. Đó chính là hắn không có cách nào thỏa đáng xử trí nhóm này của cải báo.

Khách điếm qua nhiều năm như vậy tích góp từng tí một xuống tới tài lực, nói cái gọi là phú khả địch quốc này hoàn toàn là khinh thường nhóm này tài bảo. Cho dù là trong này trong lúc qua nhiều năm như vậy, hao tốn rất nhiều, nhưng là còn lại tới số lượng vẫn không thể coi thường.

“Cho nên…”

“Hai người các ngươi nhìn xem ai thích hợp tiếp nhận?”

Mặt cười nam tử nhìn coi trước mặt hai người, mở miệng hỏi.

Khuôn mặt tức giận làm khó người khác cùng mặt buồn người áo xanh hai người nghe vậy lẫn nhau liếc nhau một cái, cũng từ lẫn nhau trong mắt thấy được đối phương muốn phải chịu trách nhiệm tâm tư.

“Thanh y 108 lâu. Lâu lâu là thật, lâu lâu là giả!”

“Các ngươi không thích hợp!”

Đầu tiên mở miệng chính là khuôn mặt tức giận nam nhân, tầm mắt định dạng tại người áo xanh trên mặt mặt buồn trên mặt nạ, rất là nghiêm túc nói ra.

“Vì cái gì?”

Trong giọng nói mang lên áp bách cùng chất vấn, người áo xanh rất là bất mãn đối phương ngữ khí.

“Các ngươi trừ bỏ giết người, bán rẻ tiếng cười. Tích lũy tiền bên ngoài, còn biết cái gì?”

Đối mặt với đối phương chất vấn, khuôn mặt tức giận nam tử căn bản không có nể tình, ngược lại hỏi: “Lấy thủ đoạn của các ngươi có thể phá vỡ một quốc gia sao?”

“Không phải người người cũng là Nữ Đế đấy!”

Này một câu thẳng kích kích tại đối phương yếu nhất chỗ, nhất thời nhường mặt buồn người áo xanh á khẩu không trả lời được rồi.

“Cho nên —— “

“Nhóm này tài bảo làm do chúng ta phụ trách!”

“Xử lý cái này, chúng ta rất quen thuộc!”

“Nhóm này tài bảo cần lưu làm hắn dùng, cần vì nhà

Hán huyết mạch quật khởi làm chuẩn bị!”

Khuôn mặt tức giận mặt nạ nam tử dùng ngón tay gõ mặt bàn. Giải thích nói.

“Các ngươi muốn… Phá vỡ Mông Cổ?”

Người áo xanh nghiêng đầu nhìn từ trên xuống dưới đối phương, ngữ khí không thể nói kinh ngạc vẫn là trào phúng.

“Trăm năm, đầy đủ!”

Dựng thẳng lên một ngón tay, khuôn mặt tức giận nam tử rất là nghiêm túc nghiêm túc hồi đáp: “Ngoại tộc cuối cùng là ngoại tộc, bọn họ ranh giới quá lớn, thủ đoạn quá mức tàn bạo.”

“Các ngươi được không?”

Trước mắt Mông Cổ này người gây sự đại thế, nhường vô số người kinh ngạc cùng tâm giật mình. Đối mặt như thế thế lực, không ai có thể dám vỗ bộ ngực đi cam đoan. Mặt buồn người áo xanh giống như này thái độ hoài nghi, cũng không lộ vẻ ngoài ý muốn.

“Tiên nhân phủ ta đỉnh, kết tóc nhận Trường Sinh!”

Đối mặt người áo xanh nghi vấn. Khuôn mặt tức giận nam tử chỉ là như thế hồi đáp: “Không phải là mỗi người cũng có tư cách sử dụng ‘Rồng’ này một chữ đấy!”

“…”

Người áo xanh nghe vậy trầm mặc, một hồi lâu, mới mở miệng nói ra: “Đã có lòng tin, nhưng mà vì cái gì các ngươi không lộ diện?”

Đối mặt người áo xanh hỏi thăm, bên cạnh khuôn mặt tươi cười mập mạp cũng nhìn phía khuôn mặt tức giận nam tử. Muốn nhìn một chút đối phương sẽ trả lời thế nào vấn đề này.

“! ! !”

Khuôn mặt tức giận nam tử nghe vậy không khỏi khẽ giật mình, cảm nhận được ánh mắt hai người nhìn chăm chú, hắn không khỏi cười khổ một tiếng, lẩm bẩm nói: “Trong bóng đêm ngẩn ngơ quá lâu, cuối cùng có chút sợ ánh sáng a!”

Lời này nhường người áo xanh cũng đành chịu cười.

Bởi vì hắn cũng là trong bóng tối.

Trong ba người, đi trước mặt người khác chỉ có khuôn mặt tươi cười mập mạp, nhưng đối phương cũng có nửa chân đạp đến vào trong bóng tối.

“Lại nói các ngươi cùng chúng ta bất đồng, các ngươi là tìm tiên đấy!”

Khuôn mặt tức giận nam tử không nghĩ liền vấn đề này tiếp tục, rất nhanh dời đi chủ đề.

Tiên!

Khuôn mặt tươi cười mập mạp cùng mặt buồn người áo xanh liếc nhau một cái, cũng chứng kiến lẫn nhau trong mắt bất đắc dĩ.

Mấy trăm năm qua, cũng không trông thấy chân chính tung tích.

Nhưng là có nghe đồn, lại là không thể vững tin phải chăng thật là tiên nhân hàng lâm.

Bọn họ tổng kém như vậy một bước.

Lúc trước mười sáu năm trước vẫn là khách điếm phát hiện kiếm tung tích, đáng tiếc chính là tựa hồ là đả thảo kinh xà, dùng đối phương tại Tương Dương một trận chiến sau không thấy tung tích, lăng không hóa thành khói xanh tiêu tán không thấy.

Về phần kiếm tức thì bị người mang đi Tây Vực phương hướng, cuối cùng cũng là cả người mang kiếm biến mất vô tung.

Tựu thật giống các nàng cũng bị tiên nhân trao tặng Trường Sinh, phá toái hư không, phi thăng mà đi.

Sự hiện hữu của bọn hắn là vì tiên mà tồn tại.

Cái kia trong đám mây trắng người!

Mà kiếm chính là tín vật!

…

Có hắc ám, thì có quang minh.

Phía nam.

Một chỗ trấn nhỏ.

Mặt trời đốt phơi, Nhạc Duyên cưỡi Tiểu Hồng mã đi tới một chỗ tương đối náo nhiệt trấn nhỏ.

Đang tìm một chỗ khách điếm, đem Tiểu Hồng mã giao do tiểu nhị chiếu cố sau, Nhạc Duyên lúc này mới ôm buồn ngủ tiểu nha đầu cùng Quách Tương ba người cùng nhau bước chân vào trong khách sạn.

Gió mát thổi đến.

Khiến cho khách điếm bên cạnh cờ xí không ngừng bay múa.

Cờ xí trên bốn chữ to, chính là khách điếm danh tự.

Khách sạn Duyệt Lai.

Chương 20 : 020 chương gặp lại (chương thứ ba)

020 chương gặp lại (chương thứ ba)

Khách điếm.

Gần cửa sổ.

Nhạc Duyên ôm lấy tiểu nha đầu cùng Quách Tương hai người gần cửa sổ mà ngồi.

Tại lầu hai, trên cao nhìn xuống nhìn qua ngoài cửa sổ, nhìn xem bên ngoài phong cảnh.

Kỳ thật, người trong giang hồ có thật nhiều người tiến khách điếm, cũng yêu mến tìm một chỗ vị trí gần cửa sổ. Thứ nhất là nơi này tầm mắt khoáng đạt, có thể rất tốt quan sát bốn phía tình cảnh; thứ hai nếu là phát sinh cái gì không tốt chuyện tình, cửa sổ là tốt nhất thoát đi địa điểm.

Cho nên, ăn cơm lựa chọn cửa sổ người tại nội tâm trong đều có một loại ẩn ẩn không cảm giác an toàn.

Đương nhiên.

Đường đường Đạo Công Tử Nhạc Duyên là tuyệt đối sẽ không thừa nhận chính mình có loại này khúc mắc.

Trong lòng của hắn, chính mình yêu thích đứng ở cửa

sổ miệng bàn ăn ăn cơm, đó là bởi vì tại nơi này có thể cho chính mình tầm mắt cùng tâm tình khoáng đạt, có đôi khi gấp rút lên đường còn có thể rút ngắn trên một chút như vậy cự ly. Khúc chiết xuống lầu quá trình, tổng so ra kém hai điểm trong lúc đó thẳng tắp ngắn nhất.

Ngược lại, Quách nhị tiểu thư ngược lại không giống với.

Nàng là một rất tùy ý thiếu nữ.

Bất kể là tà ma ngoại đạo, vẫn là chính đạo nhân sĩ, Quách Tương cũng là một có thể cùng đối với phương có thể nói chuyện bạn rất thân.

Đây là thuộc về nàng bản thân mị lực, cũng không phải hết thảy cũng là vì Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng uy danh.

“Này khách sạn Duyệt Lai đồ ăn cũng không tệ!”

Trong chén, là một cái đùi gà, Quách Tương gặm một cái sau, lúc này mới vuốt một chút miệng, lau lau rồi góc miệng dưới mỡ đông, cảm thán nói: “Đáng tiếc vẫn là cách gà ăn mày kém một bậc!” Táp a dưới miệng, Quách Tương lại nhắc tới bên cạnh một sạp Nữ Nhi Hồng ngửa đầu tưới một ngụm, tiếp tục nói: “Ngược lại rượu này rất không tồi!”

Nói xong Quách nhị tiểu thư cầm lấy bên hông mình hồ lô rượu, lắc lư một chút, này liền đem nút lọ rút ra, sau đó đem cái bình trong Nữ Nhi Hồng tưới đi vào.

Ở chứa đầy sau. Quách Tương lúc này mới nhét trở về nút lọ, thoả mãn lắc lắc hồ lô rượu, trên mặt lộ ra ngọt ngào nụ cười.

“…”

Nhìn qua Quách nhị tiểu thư đứa bé kia tức cách làm, Nhạc Duyên thấy thế cười cười, đối với cái này cảm thấy có chút buồn cười.

Thượng đẳng Nữ Nhi Hồng. Không ngờ rằng Quách Tương cũng là cùng mình yêu thích đồng dạng rượu ngon rồi. Thậm chí ngay cả mình cùng tiểu chất nữ rượu ngon cũng lén ra tới uống hết rồi, sau đó lại vùi vào đi một ít bình thường tửu thủy.

Bất quá trên giang hồ giống như Quách Tương như vậy tùy ý thiếu nữ, cũng là thật sự là hiếm thấy.

Ở bên cạnh.

Thì là tiểu nha đầu Dương Niệm Tích quy củ ngồi ngay ngắn trên đó, đi ngang qua trong khoảng thời gian này tiếp xúc, tiểu nha đầu tuy nhiên ngẫu nhiên còn có thể bởi vì muốn cha mẹ nguyên nhân khóc, nhưng là trên thời gian đã muốn cực nhỏ rồi. Hiện tại tiểu nha đầu. Đang tại vùi đầu dùng sức cùng một con gà cánh làm đấu tranh.

Chỉ tiếc nàng này đổi đi hàm răng còn không có lớn tốt, khiến cho tại tranh đấu trong quá trình luôn luôn chút ít dùng không được khí lực, phá có một loại lòng có dư lực không đủ cảm giác.

“Đúng rồi!”

“Tương nhi, ngươi có biết hay không này khách sạn Duyệt Lai tại đây Đại Tống cảnh nội có chừng nhiều ít chỗ?”

Tựa hồ trở về nhớ ra cái gì đó, Nhạc Duyên bất ngờ mở miệng dò hỏi.

Bất quá vấn đề này vừa ra khỏi miệng, Nhạc Duyên hơi hơi có chút hối hận. Hắn không biết là Quách Tương sẽ biết số này lượng, dù sao dưới bình thường tình huống không người nào để ý biết cái này.

Nhưng mà ——

“Số này lượng, ta biết đến!”

Quách Tương nghe vậy tạm thời tính đình chỉ trên tay gắp thức ăn động tác, đôi đũa trong tay không ngừng ở trong mâm nhẹ nhàng điểm điểm, phát ra thanh thúy tiếng vang, nói ra: “Đại ca ca, khoan hãy nói. Nếu là những người khác có khả năng không biết, nhưng ta nên cũng biết!”

“A?”

Nhạc Duyên nghe vậy ngoài ý muốn rồi.

“Tại Đại Tống cảnh nội, này khách sạn Duyệt Lai có lẽ số lượng là bốn trăm tám mươi tòa, nếu như không có ra ngoài ý muốn mà nói, tựu là cái này số lượng!”

Quách Tương vừa thốt lên xong, liền nhường Nhạc Duyên không khỏi sửng sốt một chút, hắn còn không ngờ rằng Quách Tương thật sự biết rõ cái này có lẽ số lượng. Phải biết, vật này như là có người hay không chuyên môn đi điều tra, dưới bình thường tình huống là không có ai biết.

“Hì hì!”

Đã nhận ra Nhạc Duyên trong mắt nghi hoặc, Quách Tương sắc mặt bởi vì mùi rượu dâng lên nguyên nhân hơi có chút đỏ lên. Có chút ngượng ngùng nói: “Người ta tại Tương Dương rảnh rỗi quá nhàm chán, đang cùng Cái Bang một đám huynh đệ hỗ trợ, làm một kiện chuyện nhàm chán mà thôi!”

Này không chỉ có là ngươi nhàm chán!

Người của Cái bang cũng nhàm chán!

Có thể có lẽ công tác thống kê ra này khách sạn Duyệt Lai số lượng, tại Cái Bang trong tay thật đúng là một sự tình dễ dàng.

Tại trong thiên hạ này, nơi nào đều có tên khất cái.

Lúc trước cho dù là Toàn Chân giáo còn đang. Nhưng người ta cũng vô pháp được xưng đệ nhất thiên hạ đại phái, chỉ có Cái Bang có này tư cách.

Chỉ là này cái gọi là đệ nhất thiên hạ đại phái tồn tại, từ phương diện nào đó mà nói nhưng lại đối với quốc gia,

đối với triều đình lớn nhất phản kích, đó là xích lõa ở đánh mặt. Tại đánh này cái gọi là thịnh thế sắc mặt.

Hưng, dân chúng khổ!

Vong, dân chúng khổ!

Thiên hạ cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Cười cười, Quách Tương sắc mặt lại lập tức trở nên nghiêm túc bắt đầu, dùng một loại rất là nghiêm túc nghiêm túc giọng điệu nói ra: “Đều nói Cái Bang là đệ nhất thiên hạ đại bang, nhưng này khách điếm ngược lại chỉ sợ cũng tương xứng!”

“Này đứng ở khách điếm người phía sau, chỉ sợ là phú khả địch quốc!”

Quách Tương niên kỉ kỷ tuy nhỏ, nhưng bởi vì xuất thân nguyên nhân, từ chỗ đi đái tại một loại kỳ lạ gia đình giáo dục, nàng có quan điểm của mình. Vừa ăn lấy món ăn, Quách Tương vừa hướng đại ca của mình ca Nhạc Duyên, nói ra trong lòng suy đoán.

Bốn trăm tám mươi tòa khách điếm!

Nghe đến đó, Nhạc Duyên trong nội tâm cũng không khỏi giật mình.

Bình thường đông dạo chơi tây đi một chút, ở khách điếm cái gì, mọi người khả năng chỉ biết kinh ngạc tại nơi này cũng có một tòa khách sạn Duyệt Lai, nhưng là tổng kết hợp lại này số lượng liền thật sự làm cho người

ta kinh ngạc cùng kinh sợ rồi. Này một năm trôi qua tiền tài sẽ có bao nhiêu?

Chỉ sợ trừ bỏ này đứng tại người sau lưng biết được bên ngoài, những người khác cũng không rõ ràng lắm.

Này bao nhiêu năm rồi tụ tập tài phú, nói cái gọi là phú khả địch quốc chỉ sợ cũng là khinh thường. Như này khách sạn Duyệt Lai là một loại thế lực mà nói, vậy nó quy mô chỉ sợ làm cho người ta kinh ngạc.

Có một loại trực giác, Nhạc Duyên cảm thấy này khách sạn Duyệt Lai không đơn giản.

Bốn trăm tám mươi tòa chẳng qua là mở tại ngoài sáng trên tồn tại, vụng trộm đến tột cùng có cái gì?

Có mấy người biết rõ?

Có nhiều như vậy tài bảo, như vậy nhất định phải có có thể bảo trụ tài bảo cổ tay.

Hiển nhiên.

Này khách điếm có thể tồn tại, trong đó hàm tuyệt đối không phải là biểu hiện ra đơn giản như vậy.

Hơn nữa này mở tại ngoài sáng trên mắt xích kinh doanh, nhường Nhạc Duyên rất có một loại bị xâm quyền cảm giác.

“Bất quá đâu…”

“Này khách điếm có thể so sánh rất nhiều người tốt hơn nhiều, bọn họ đối với phụ thân mẫu thân chèo chống cũng không phải số lượng nhỏ rồi!”

Quách Tương đang cúi đầu ăn thịt. Vừa ăn thời điểm, vừa có chút mơ hồ không rõ nói: “Rồi hãy nói trước mặt chủ yếu chuyện tình vẫn là Mông Cổ đại quân, những chuyện khác thì cũng là chuyện nhỏ rồi!”

Ngẫm lại cũng thế.

Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung từ chỗ dựa Tương Dương bắt đầu kháng Mông sau, hai vợ chồng liền trên cơ bản rất ít nhúng tay chuyện trong giang hồ.

Nhưng là này không thể phủ nhận hai vợ chồng giang hồ danh vọng.

Chẳng qua là càng nhiều là thời điểm, hai người nhiều nhất tâm tư vẫn tại kháng Mông trên sự tình. Những chuyện khác cũng có thể áp sau giải quyết.

Đối với Quách Tĩnh Hoàng Dung mà nói, mặc dù là đã nhận ra bên người có một cái quái vật khổng lồ, nhưng chỉ cần tại phối hợp kháng Mông, bọn họ phỏng chừng hoàn toàn làm như không thấy. Rồi hãy nói, một cái khách điếm, cũng chưa từng gặp qua đối phương đã làm gì chuyện xấu.

Bởi vì thật chủ lăn lộn giang hồ người. Sợ nhất là chuyện gì cũng đi truy nguyên.

Có loại này cố chấp người giang hồ, dưới bình thường

tình huống cái chết đều nhanh.

Quách Tĩnh thật thà phúc hậu, nhưng là hắn không ngốc.

Tức là liền có lòng suy nghĩ, nhưng là Quách Tĩnh chủ yếu tinh lực vẫn tại Mông Cổ phương diện.

“…”

Nhạc Duyên cúi đầu trầm ngâm.

Ngẩng đầu, Quách Tương gặp được Nhạc Duyên này trầm tư bộ dáng, ánh mắt không khỏi sáng ngời. Vô cùng nhỏ giọng nói: “Đại ca ca, có phải hay không đối với này khách điếm nổi lên hứng thú?”

“Có muốn hay không chúng ta vụng trộm dò xét, kiểm tra này khách sạn Duyệt Lai đáy?”

Nói đến đây thời điểm, Quách nhị tiểu thư đã muốn khó nén trong nội tâm hưng phấn, nàng lúc này hận không thể hiện tại liền là buổi tối, sau đó bản thân cùng đại ca ca hai người thay một thân y phục dạ hành, đi vuốt khách sạn Duyệt Lai nền tảng.

“Ngươi suy nghĩ nhiều quá!”

Thấy Quách Tương này kích động nhỏ bộ dáng. Nhạc Duyên không khỏi kéo ra khóe miệng, thò tay một phen ấn tại Quách Tương đỉnh đầu, đem đối phương áp trở về chỗ ngồi trên, nói ra: “Chúng ta đi rồi, tiểu nha đầu kia Niệm Tích làm sao bây giờ?”

Mang lên một đứa bé, cuối cùng sẽ liên lụy rất nhiều.

“Ừ?”

Nghe được tên của mình, ăn chân gà ăn vẻ mặt dầu tiểu nha đầu ngẩng đầu, dùng mờ mịt tầm mắt nhìn lướt qua trước mặt hai người, mở trừng hai mắt sau, lại cúi đầu xuống dùng này hở răng cửa bắt đầu gặm lên chân gà tới.

“Rồi hãy nói. Trước mắt chuyện của ta là những thứ khác, không thể chiêu rước lấy phiền phức!”

Ẩn ẩn trực giác ở bên trong, Nhạc Duyên cảm giác mình chỉ sợ là cắm xuống tay trong chuyện này, đến lúc đó phỏng chừng cả người đều lâm vào đi vào, rút không ra thân tới.

Đây là cần phải tìm tung tích cùng hài tử chính hắn. Được không bù mất.

Phải biết rằng ánh sáng Truyền Ưng chuyện tình, cũng còn là một đầu sương mù, trong nội tâm tuy có suy đoán nghi hoặc, nhưng là cuối cùng còn không có chuẩn bị sẵn sàng.

“Ai!”

Nghe vậy, Quách Tương nghe vậy không khỏi hậm hực than thở một tiếng.

Bất quá nghĩ lại ngẫm lại cũng thế, Quách nhị tiểu thư

tuy nhiên cảm thán, thật cũng không cảm thấy như thế nào, chỉ là hơi có chút đáng tiếc mà thôi.

Trước mắt, sự tình đã đủ nhiều rồi.

Đúng lúc này.

Tiểu nhị thanh âm ở phía sau vang lên.

Theo cung nghênh thanh âm rơi xuống, một hồi thản nhiên bước chân âm thanh mạnh mẽ tại truyền đến.

Thanh âm thanh thúy, bước chân trong có chứa một loại âm vận tiết tấu.

Quay đầu nhìn lại.

Nhạc Duyên trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, hướng đối phương làm một cái đạo sĩ nên có lễ nghi.

Người tới chính là lúc trước tại trong rừng trên đường nhỏ sai thân mà trôi qua tên kia lưng đeo đàn cổ cỡi lừa đạo sĩ.

Chắp tay, đáp lễ.

Hai người lẫn nhau cũng không có lên tiếng, đối phương tại quét nơi này liếc, tầm mắt nhất là tại Quách Tương trên mặt cùng tiểu nha đầu Dương Niệm Tích trên người dừng lại một chút sau, này liền thu trở về.

Tầm mắt ẩn ẩn có thần, đạo sĩ mặc dù không có biểu hiện ra cái gì, nhưng là bị liếc mắt nhìn Quách Tương

nhưng lại rất rõ ràng đã nhận ra một ít bôi quái dị.

Vị đạo sĩ này…

Quách Tương ngẩng đầu nhìn lại, vừa vặn cùng đối phương còn chưa hút ra tầm mắt tương đối.

Lập tức.

Quách nhị tiểu thư trừng đối phương liếc, lúc này mới cúi đầu xuống tiếp tục ăn cơm.

Lần này cử động nhưng lại nhường đường sĩ không hiểu ra sao, có chút bó tay, thẳng đến hắn ngồi xuống, vẫn cảm thấy có chút thú vị.

Hai người này không phải là bỏ trốn.

Điểm này hắn ngược lại khẳng định.

Chương 021 : Côn Luân tam thánh

021 chương Côn Luân tam thánh

Gần cửa sổ.

Một thân một mình dựa vào bàn mà ngồi.

Hà Túc Đạo rất yêu mến yên tĩnh, tại Côn Luân thời điểm như thế.

Lúc này đây đi trước Trung Nguyên Thiếu Lâm, cũng là như thế.

Đi qua đi ngang qua địa phương, cũng là tương đối yên lặng chỗ, một cá nhân một thanh đàn cổ một đầu con lừa liền như vậy thong thả mà đi.

Đây là một loại sinh hoạt thái độ.

Mặc dù là tới đến khách sạn, Hà Túc Đạo cũng sẽ tìm một chỗ tương đối yên tĩnh chỗ, gần cửa sổ mà ngồi.

Hà Túc Đạo trên tay cũng không dư dả, tới khách sạn Duyệt Lai cũng bất quá là điểm một phần rất là đơn giản thức ăn, một bàn đậu hũ, một bàn rau cỏ, còn có một ấm trà nước.

Tương đối lên một bên Đạo Công Tử Nhạc Duyên trên bàn cơm mà nói, Hà Túc Đạo trước mặt thực vật có thể

nói là đơn sơ rối tinh rối mù.

Phải biết, lúc này Hà Túc Đạo thậm chí là liền đại hiệp chuyên chúc phần món ăn —— thịt bò, Nữ Nhi Hồng cũng không có.

Mà Đạo Công Tử trên mặt bàn, nhưng lại gà vịt thịt cá, có thể nói là chỗ này khách điếm thật là tốt món ăn mọi thứ đều có, Quách Tương cùng tiểu nha đầu Dương Niệm Tích hai người ăn này là một thoải mái.

Dùng bữa.

Uống trà.

Hà Túc Đạo thủy chung dùng một loại mang theo vận luật động tác ăn cơm.

Không thèm để ý bốn phía tầm mắt, cũng không thèm để ý chính mình ăn đồ vật cũng không được tốt lắm.

Hà Túc Đạo biểu hiện một mực rơi vào Nhạc Duyên trong mắt, cử động của đối phương nhường Nhạc Duyên ánh mắt ẩn ẩn có chút tỏa sáng, đây là một không sai đạo sĩ.

Cùng Nhạc Duyên của mình cái loại này xa hoa vào đời phong độ hoàn toàn bất đồng.

Đồ đạc tại đôi khi, là sợ nhất so sánh.

Nhất là người.

Làm hai cái mặc sắc thái riêng đạo bào tuổi trẻ đạo sĩ cũng ngồi ở trong khách sạn thời điểm, tại hướng khác liền sẽ ẩn ẩn hấp dẫn một ít người chú ý. Trong lúc mơ hồ, hai vị đạo sĩ trong lúc đó có một loại thật lớn khe rãnh.

Đây là song phương xử thế thái độ bất đồng.

Nói một cách khác, là song phương giáo lí bất đồng.

Đạo gia một mực phân hai mạch, một người nặng Hoàng lão thuật. Tích cực vào đời, lấy nhân định thắng thiên thái độ làm việc, chính có thể nói sinh vĩ đại, chết cũng thảm thiết.

Mà đổi thành bên ngoài một người thì là nội liễm, tôn trọng tự nhiên. Thiên Nhân Hợp Nhất.

Kết cục như vậy không thể nghi ngờ là vững vàng, bất động không đung đưa.

Hai loại thái độ bất đồng, thực sự tạo nên trên sinh hoạt bất đồng.

Côn Luân tại phía xa Tây Vực, đơn tại vị trí trên tất nhiên là so ra kém từng đã là Hoa Sơn Thuần Dương, chỗ đó nhưng mà Trung Nguyên bụng. Phồn hoa trình độ, tự nhiên không phải là biên thùy đủ khả năng so sánh với.

Tại hắn người xem ra. Một bàn đậu hũ, một bàn rau cỏ, một bình trà nóng, đó là đơn giản sinh hoạt, đơn tại Hà Túc Đạo trong mắt cũng không phải như thế.

Bởi vì dĩ vãng trong cuộc sống, hắn chính là như vậy trôi qua.

“Vị đạo trưởng này là cái gì phái hay sao?”

Tầm mắt đánh giá Hà Túc Đạo bóng lưng. Quách Tương tiếng cười dò hỏi. Đối phương đạo bào cũng không phải mới tinh, cũng không có nhà mình đại ca ca cái kia loại ung dung khí phái, nhưng cũng không phải Toàn Chân giáo phục sức. Nhíu mày tỉ mỉ suy tư, Quách Tương cũng thật không ngờ.

“Côn Luân!”

Đối mặt Quách Tương vấn đề này, Nhạc Duyên trầm ngâm, điểm ra đối phương phái, nhưng lại không có nói ra tên của đối phương.

Lưng đeo đàn cổ Côn Luân đạo sĩ. Nhạc Duyên nhớ tới chỉ có một người.

Đó chính là Côn Luân tam thánh Hà Túc Đạo.

Côn Luân phái?

Quách Tương nghe vậy ánh mắt trừng lớn, nghiêng đầu hồi tưởng một hồi lâu, lúc này mới chợt hiểu hiểu ra. Này một thân phục sức, thật là Côn Luân phái người.

Lúc trước Tương Dương đại chiến, tại những năm gần đây Côn Luân cũng có người đến đây hỗ trợ.

Chỉ bất quá đối phương ít người, xa xa không có Toàn

Chân giáo như vậy đến đây một đống lớn đệ tử hỗ trợ nhiệt tâm, Côn Luân phái tuy nhiên cũng là đại phái, nhưng trong này nguyên thanh danh cũng không được tốt lắm, xa xa cản không nổi Toàn Chân, Cái Bang.

“A!”

Gật gật đầu sau. Quách Tương không nói lời nào nữa, tiếp tục ăn cơm.

Bất quá Quách nhị tiểu thư cuối cùng là chân thực nhiệt tình, chính mình một bàn mỹ vị món ngon, còn có rượu ngon, phân lượng đủ. Phỏng chừng ba người cũng ăn không hết. Lại nhìn một cái người ta Côn Luân đạo sĩ khổ hề hề liền lấy một chồng đậu hũ cùng rau cỏ, cùng với nước trà ăn.

Quay đầu lại nhìn trong chốc lát, Quách Tương cảm giác mình có chút nhìn không được rồi.

Lại nói đối phương cũng là cùng đại ca của mình ca đồng thời nói sĩ.

Vì vậy duyên cớ, Quách Tương giơ chén rượu xoay người hướng đối phương đi đến, đi đến đối phương bên người vỗ vỗ người ta cái bàn, đã ra động tác tiếp đón, nói ra: “Ê, vị đạo trưởng này…”

“? ? ?”

Hà Túc Đạo ngẩng đầu ngạc nhiên ở bên trong, chỉ thấy này áo vàng thiếu nữ bắt đầu cùng mình đã ra động tác tiếp đón, kéo quan hệ.

Một phen sau, Hà Túc Đạo trên mặt có chút ít choáng váng.

Hào khí!

Sảng khoái!

Đây là hắn từ trước mắt này kiều mỹ thiếu nữ trên người nhìn qua đồ đạc.

Những thứ này không phải là nam tử trên người mới có đấy sao?

Trong lúc nhất thời, vừa ra Côn Luân không lâu Hà Túc Đạo có chút ngạc nhiên.

“Ta gọi là Quách Tương!”

“Đúng rồi đạo trưởng, ngươi nên xưng hô như thế nào?”

Trước mặt này lớn lên ngược lại có chút thanh thuần đạo sĩ tại Quách Tương trong mắt xem ra rất có chút ý tứ, kéo người ăn cơm, tự nhiên là đầu tiên giao bằng hữu. Vừa mới cử động của đối phương, không thể nghi ngờ nói cho Quách Tương đối phương là một cái thanh cao người, giống như Cái Bang huynh đệ trong lúc đó ăn miếng thịt bự uống chén rượu lớn cử động chỉ sợ không thích hợp.

“Bần đạo Côn Luân Hà Túc Đạo!”

“Gặp qua Quách nhị tiểu thư!”

Lễ phép, cấp bậc lễ nghĩa, đều đang tại Hà Túc Đạo trên người từng cái bày ra, có thể nói tại phương diện nào đó mà nói, Hà Túc Đạo xác thực có thể nói làm gương mẫu.

“Hà Túc Đạo…”

Quách Tương nghe vậy nghiêm mặt, danh tự tựa hồ ở nơi đâu nghe qua. Nàng tuy nhiên phần lớn thời điểm tại Tương Dương không thể bốn phía chạy, nhưng là vì thân phận cùng tính cách nguyên nhân, nàng tại trong Cái Bang có cực người tốt duyên. Rất nhiều người đều giống như nói chuyện xưa bình thường nói cho Quách Tương trong thiên hạ phát sinh một sự tình.

Thí dụ như mỗ một lúc nào đó sau, trong giang hồ lại xuất hiện một cái dạng gì thiếu hiệp….

Hà Túc Đạo cái này danh tự, tự nhiên là tại nào đó thời điểm nghe qua.

Thật lâu.

Quách Tương rốt cục hồi tưởng lại cái này danh tự, vẻ mặt kinh ngạc biểu lộ, nói: “Ta nhớ ra rồi, là Côn Luân tam thánh!”

“Quách nhị tiểu thư, đó là người giang hồ cấp nhã xưng, bần đạo không chịu nổi thừa nhận!”

Chắp tay hoàn lễ, Hà Túc Đạo trước mặt sắc rất là nghiêm túc. Tuy nhiên hắn tự phụ, nhưng là có nhiều

thứ tại hắn nhân diện trước thừa nhận, đó là quá mức cuồng vọng.

“Ta còn vẫn cho là này Côn Luân tam thánh là ba người rồi, không nghĩ tới tựu là một mình ngươi a!”

Côn Luân tam thánh, đàn cờ kiếm!

Quách Tương nghe đến đó, vẻ mặt kinh ngạc. Từ trên xuống dưới đánh giá một phen Hà Túc Đạo, tầm mắt định dạng tại Hà Túc Đạo này đặt ở bên bàn trên đàn cổ, thẳng nhìn Hà Túc Đạo cả người đều có chút không được tự nhiên rồi. Dù là hắn tại Tây Vực đối mặt những thứ kia đồ bậy bạ, cho dù là tại Chung Nam sơn đối mặt Mông Cổ binh lính, Hà Túc Đạo cho tới bây giờ cũng là thong thả tự tin.

Nhưng là đột ngột trước mặt đối với một cái thiếu nữ tầm mắt. Hà Túc Đạo phát hiện mình tựa hồ có chút không chịu nổi rồi.

Tựa hồ là đã nhận ra đối phương một chút xấu hổ, Quách Tương rất nhanh dời đi chủ đề, mời đối phương gom góp một bàn ăn cơm, coi như là lẫn nhau nhận thức mời khách.

Hơn nữa Nhạc Duyên cũng ở đây trên mặt bàn hướng Hà Túc Đạo nhấc tay báo cho biết một phen sau, Hà Túc Đạo khó nhận thịnh tình liền tới nơi này bên cạnh trên mặt bàn.

Ngồi trên thời điểm, Hà Túc Đạo phát hiện này tóc bạc tuấn lãng đạo sĩ đang tại cẩn thận vì tiểu cô nương kia

con nít lau mặt trên mỡ đông. Động tác rất là nhu hòa.

“Tại hạ Côn Luân Hà Túc Đạo!”

Nhấc tay ôm quyền, Hà Túc Đạo lại lần nữa lập lại một chút, coi như là đối với Nhạc Duyên tự giới thiệu.

“Nhạc Duyên! Sơn nhạc nhạc, duyên phận duyên!”

Đối mặt Hà Túc Đạo tầm mắt, Nhạc Duyên cũng không có nghĩ giấu diếm thân phận của mình, bởi vì Côn Luân chỗ Tây Vực. Hơn nữa Mạc Sầu đám người đi qua bên kia, Nhạc Duyên cố tình muốn từ Hà Túc Đạo trong miệng dọ thám biết dưới tình huống bên kia.

“Gặp qua Nhạc đạo trưởng!”

Đối phương trên người khí chất, cũng làm cho Hà Túc Đạo có một loại nhìn thấy trưởng bối cảm giác, tuy nhiên đối phương thoạt nhìn phi thường tuổi trẻ, nhưng là có một số việc bộ dáng cũng không phải là phân biệt tuổi tốt nhất phương thức.

Kế tiếp một bữa cơm ăn tùy ý, ngược lại Hà Túc Đạo tại đối mặt Quách Tương cái này hỏi nhiều đề thiếu nữ thời điểm, hơi có chút tay chân rối ren.

Đàn!

Cờ!

Kiếm!

Phải biết rằng Quách Tương có thể cũng là có gia đình sâu xa.

Đường đường ngoại công Đông Tà từ phương diện nào đó cũng cũng coi là thiên tài. Tại rất nhiều thứ trên đều có được của mình tạo nghệ, càng là đối với âm nhạc cũng có được thuộc về nhà mình đồ vật.

Bích Hải Triều Sinh khúc, chính là Liệt Tử.

Chỉ tiếc nữ nhi hướng ngoại, Hoàng Dung giúp đỡ Quách Tĩnh kháng Mông, đồ đệ của mình không phải là người què tựu là kẻ điếc cái gì, bị hắn phế đi cá không sai biệt lắm. Lớn ngoại tôn nữ điêu ngoa, không có những phương diện này thiên phú, mà ngoại tôn thì là cùng Quách Tĩnh trong một cái mô hình khắc ra tới.

Cuối cùng, chỉ còn lại có một cái Quách Tương, đây là Hoàng Lão Tà thương yêu nhất. Hắn cảm thấy Quách Tương có thể kế thừa hắn hết thảy.

Nếu không mà nói Quách Tương cũng sẽ không có một cái tiểu Đông Tà danh xưng.

Chỉ là sự tình kết quả…

Đàn!

Cờ!

Sách!

Vẽ!

Kiếm!

Quách Tương cũng hiểu. Nhưng là cũng chỉ là ngây thơ mà thôi.

Trình độ của người của nàng, so sánh lên đã bị vì Côn Luân tam thánh Hà Túc Đạo có thể nói, kém quá xa.

Nhưng là này không có nghĩa là Quách Tương lý luận trình độ yếu, cùng Hà Túc Đạo có thể nói là nói đạo lý rõ ràng. Mà ngồi ngay ngắn ở một bên, kêu gọi tiểu nha đầu ăn cơm Đạo Công Tử Nhạc Duyên. Thì là ngẫu nhiên chen vào một câu miệng, một hồi thấy máu.

Nhường Hà Túc Đạo cùng Quách Tương hai người lau mắt mà nhìn.

Hà Túc Đạo là không rõ ràng lắm.

Mà Quách Tương chính là vì tinh tường, vừa phát hiện mình còn không hiểu được đại ca của mình ca.

Chẳng lẽ lại, đại ca ca tại đàn cờ trên mặt cũng có được của mình tạo nghệ?

Nàng nhưng mà chưa bao giờ nghe người ta nói qua.

Nghe nói cũng là Đạo Công Tử kiếm như thế nào lợi hại, xác thực nói này tiễn lợi hại, này khinh công lợi hại.

Vì vậy, con mắt chuyển động ở bên trong, Quách Tương trong lòng suy nghĩ có phải hay không có cơ hội tìm cái

thời gian nhường đại ca ca cùng này Côn Luân tam thánh một lần.

Thường xuyên qua lại, song phương ngược lại trò chuyện không sai.

Hà Túc Đạo làm một người văn nghệ đạo sĩ, tại gặp đồng dạng tại đàn cờ trên mặt có tạo nghệ đồng đạo, trong nội tâm rất là hưng phấn.

Dù sao, tại phương diện nào đó đứng rất cao, khiến cho quá mức cao ngạo người rất dễ dàng cô độc.

Tuy nhiên không phải là ban đầu ra giang hồ, nhưng là chính thức đặt chân Trung Nguyên Hà Túc Đạo, vẫn là ẩn ẩn cảm thấy một loại tịch liêu.

…

Chung Nam sơn.

Truyền Ưng rốt cục từ phía trên đi xuống rồi.

Hắn tuy nhiên lại lần nữa đã trở lại nơi này, lại phối hợp không có tiến vào trong cổ mộ.

Một cá nhân, nắm lấy một thanh đoạn kiếm, Truyền Ưng liền như vậy tại đó đứng chỉnh chỉnh một ngày thời gian.

Tại thời gian đem muộn sau, Truyền Ưng lúc này mới chậm rãi xoay người đi xuống chân núi.

Trên đường.

Đã muốn bước vào rừng cây Truyền Ưng quay đầu rất xa nhìn một cái thế thì bóng dáng lấy xanh biếc hồ nước, cuối cùng là xoay người làm việc nghĩa không chùn bước rời đi.

Là thời điểm lên đường đi những địa phương khác rồi.

Chương 022 : Ỷ Thiên

022 chương Ỷ Thiên

Kiếm.

Đao.

Thương.

Côn.

Thập bát ban vũ khí, các thức kỳ môn binh khí.

Làm chủ vẫy gọi đãi người trong thiên hạ sĩ khách sạn Duyệt Lai, vào ở người giang hồ tự nhiên là nhiều, hạng người gì chưa từng gặp qua? Cái dạng gì vũ khí chưa từng gặp qua?

Có thể nói, tại trong khách sạn công tác tiểu nhị, tại vũ khí phân biệt trên cũng so sánh với người bình thường có càng thêm phong phú kinh nghiệm. Có thể nói, lôi ra một cái tiểu nhị, chỉ vào một thanh binh khí, người ta cũng sẽ nói đạo lý rõ ràng, miệng phun hoa sen.

Đương nhiên, lý luận là một chuyện, có phải hay không là một sự việc, nhưng là dùng để dọa người nhưng lại không sai được rồi.

Nhưng là tại mười mấy năm trước, bởi vì một thanh kiếm nguyên nhân đã xảy ra ngoài ý muốn, khiến cho khách điếm cử động rốt cục đã xảy ra nào đó quan niệm

trên chuyển biến.

Vì thế.

Tại Tương Dương khách sạn Duyệt Lai, thậm chí còn chuyên môn phái người lẻn vào Quách phủ trộm kiếm.

Đáng tiếc chính là trộm tới kiếm cuối cùng là một thanh bình thường tinh cương trường kiếm, cũng không tồn tại chuôi này nghe đồn kiếm. Càng làm cho phái đi ra người chết thảm, rơi vào đường cùng, chỉ có thể tạm thời tính buông tha cho trực tiếp chọn lựa hành động. Ngược lại, thay thế chính là che dấu hành động.

Chỉ tiếc mười sáu năm trong, lại là không có bất luận cái gì kết quả.

Bởi vì Quách Tĩnh lại không sử dụng kiếm, hơn nữa Hoàng Dung càng nhiều là dùng là vẫn là gậy trúc, Cái Bang chuyên chúc vũ khí.

Ngược lại Quách gia hai cái dùng là là kiếm, nhưng cũng là bình thường kiếm, cũng không phải truyền thuyết cái kia chuôi, về phần đối phương nhi tử Quách Phá Lỗ dùng thì còn lại là lực sát thương càng lớn trường đao.

Từ đầu tới đuôi, sẽ không có kiếm.

Phải biết rằng thời gian lâu như vậy trong, Quách phủ có lẽ tình huống trên cơ bản bị hữu tâm nhân sờ soạng cá nhất thanh nhị sở.

Loại kết quả này, không thể nghi ngờ làm cho người ta thất vọng.

Thậm chí làm cho người ta nhịn không được hoài nghi, sự kiện kia phải chăng chân thật?

Này phần xuất từ Đại Đường thời kì châm ngôn, chẳng lẽ lại có vấn đề?

Không nên!

Phải biết rằng phần này châm ngôn nhưng mà xuất từ Đại Đường thời kì Thuần Dương. Là xuất từ này hai cái trộm Thiên Cơ nhân thủ. Chắc là sẽ không ra giả dối, qua nhiều năm như vậy, đã có chứng minh.

Trong phòng.

Với tư cách là Đệ nhất khách sạn Duyệt Lai người phụ trách, mang theo khuôn mặt tươi cười mặt nạ mập mạp một cá nhân trong phòng im im lặng lặng trầm tư.

Ở trước mặt của hắn, thì là một quả bạch ngọc ban chỉ.

Này cái ban chỉ có một cái dễ nghe xưng hô —— tài thần ban chỉ.

Kỳ thật. Chân chính đối với khách sạn Duyệt Lai người chủ sự mà nói trọng yếu cũng không phải những thứ kia phú khả địch quốc tài phú, mà là này cái ban chỉ, là tồn tại này cái vịn trong ngón tay bí mật. Nơi này bí mật, chính là chuôi kiếm này, còn có tiên tung tích.

Liền giống như này khuôn mặt tức giận người chỗ đại biểu tổ chức đồng dạng. Bất quá tương đối hắn nơi này tất cả tự nhiên rất xa so ra kém người ta.

Bởi vì tại trên tay của bọn hắn thì là cầm lấy mặt khác một kiện đồ vật —— đẩy lưng đồ.

Ngoại nhân có lẽ không biết.

Nhưng ở này ba tổ chức lớn nội bộ, kỳ thật đều có được một phần đại đại lưu truyền xuống nghe đồn.

Nghe đồn Đường Thái Tông mạng đạo sĩ Viên Thiên Cương cùng Lý Thuần Phong suy đoán đại đường quốc vận cùng Đạo gia tiên nhân. Trong đó Lý Thuần Phong sinh sinh đẩy về sau mấy ngàn năm chuyện tình, cái gọi là thay đổi triều đại Thiên Cơ tận trong đó. Bất quá nhìn xem Thiên Cơ, là không thể không trả giá thật nhiều.

Giá phải trả chính là tại lúc ấy nổi danh hiển hách đại đường quốc giáo —— Hoa Sơn Thuần Dương tại trong thời gian ngắn thịnh cực mà chết, diệt tại chiến loạn.

Chỉ là không giống với truyền lưu tại trong thiên hạ cái khác đẩy lưng đồ, tại đối phương trên tay còn có vật gì đó khác, cũng không ngăn trở hình vẽ, lời tiên tri cùng tụng thơ. Bọn họ còn có một bộ khác nguyên bộ đồ vật lấy suy đoán này trên tay đẩy lưng đồ chỉ.

Tương đối, khách sạn Duyệt Lai trên tay đồ vật thì không có như vậy không hợp thói thường.

So với thay đổi triều đại, bọn họ sở cầu bất quá là tiên

nhân tung tích.

Theo truyền lưu, khai sáng khách sạn Duyệt Lai Thương đại nhân liền hỏi qua Viên Thiên Cương, cuối cùng đối phương nhìn xem Thiên Cơ, cũng phải đến đây tương ứng đồ vật.

Đây cũng là tiên cùng kiếm lai lịch.

Cũng là này bạch ngọc ban chỉ lai lịch.

Theo đạo lý mà nói, lẽ ra tại mười sáu năm trước nên phát hiện tiên chi tung tích. Chỉ tiếc thần xui quỷ khiến dưới sai thân mà qua. Đối với cái này, khuôn mặt tươi cười mập mạp cũng hơi có chút oán trách, này đạo gia người cùng cùng Phật gia người bình thường bộ dáng, có nhiều thứ làm cho quá mức mê hoặc.

Chỉ là tại hiểu rõ những thứ này châm ngôn cũng đủ để làm cho người ta tốn hao lão nhiều tinh lực rồi.

Bạch ngọc ban chỉ trên mặt có một cái khe, theo tinh xảo cơ quan khởi động, nhất thời lộ ra một tia xinh xắn tơ trắng.

Trên mặt có một bộ hình nhỏ, còn có một đoạn dấu chấm.

Kim Đao bật người, Ỷ Thiên Đồ Long!

Mà trước mắt này một bức, nhưng lại làm cho người ta có chút bó tay.

Không phải là đối với bộ dạng này đồ chuẩn xác tính phủ nhận, mà là đối với nhóm người mình tài trí phủ nhận. Dù sao trong thiên hạ giống như Viên Thiên Cương cùng Lý Thuần Phong như vậy đạo sĩ thật sự là quá ít. Hơn nữa, phía trên này châm ngôn, đã có vài chỗ đã bị tiền nhiệm chưởng quỹ họa lên một cái màu đỏ vòng tròn.

Điều này đại biểu đoạn này châm ngôn đã muốn xuất hiện.

Chẳng qua là tiên quá mức mờ ảo, chạy tán loạn khắp nơi, biến thành theo ở phía sau người căn bản bó tay. Tuy nói cuối cùng xác định thân phận của đối phương cùng tung tích, nhưng mà vẫn không có để lại đối phương.

Mà bây giờ này một phần, nhưng lại nhường khuôn mặt tươi cười mập mạp có chút do dự.

Mười sáu năm trước, tiền nhiệm chưởng quỹ cử động không thể nghi ngờ xuất hiện cạm bẫy, không có có thành công.

Bất quá ngược lại cũng nhận được thân phận tin tức, tiên vẫn là tiên, đối phương lại tìm một vị đạo lữ. Đối phương tại dưới ban ngày ban mặt một mũi tên bắn chết Mông Ca, hóa thành khói xanh mà đi, mà ở kế tiếp vài năm trong, hắn đạo lữ cùng người đi xa Tây Vực, cuối cùng nghe nói cũng phi tiên mà đi.

Có thể nói, trong điều tra, chỉ cần cùng người nọ có quan hệ nữ nhân đều biết bay tiên mà đi.

Kết quả chính là hao phí đại lượng tài lực, chiếm được một cái làm người ta bất đắc dĩ kết quả.

Cuối cùng chính là khách điếm đối với Quách phủ chèo chống vẫn là chèo chống, nhưng lại không có giống như mấy năm trước như vậy nhận nghiêm túc thật sự đi tìm tòi nghiên cứu rồi.

Bất quá bất kể dù thế nào dạng, này khách điếm cuối cùng bởi vì tiên mà dậy.

Bất kể như thế nào, là cần muốn tiếp tục tiến hành đi xuống.

Bởi vì gần nhất trong khoảng thời gian này, Nguyệt Khuyết kiếm lại lần nữa trùng nhập giang hồ rồi.

Bất kể là hàng nhái hay là thật thực, điều này đại biểu lấy sự tình đã muốn chính thức bắt đầu rồi. Tại năm trước trong giang hồ toát ra đệ nhất bánh hàng nhái Nguyệt Khuyết kiếm thời điểm, khách điếm cũng đã bắt đầu chú ý.

Duy nhất nhường hắn có chút mê hoặc địa phương, chính là này trong đó châm ngôn trên huyết quang tai ương ra sao hàm nghĩa?

Là tiên hay sao?

Hay là đám bọn hắn hay sao?

Hay hoặc là là hiện tại thiên hạ này?

Một lần nữa mang tốt ban chỉ, khuôn mặt tươi cười mập mạp thì là đem bên cạnh một cái chậu than cầm đi qua, bắt đầu đem thả ở bên cạnh hết thảy đạo tạng chậm rãi ném vào trong đó, khiến cho từng chút từng chút đốt lên.

…

“Món ăn đến rồi!”

Mời khách ăn cơm. Không nói toàn bộ đổi đi thức ăn, đúng là vẫn còn cần điểm một ít vật gì đó khác.

Dù là đối phương cũng không thèm để ý, nhưng là thái độ là tất phải làm.

Không thể không nói Quách nhị tiểu thư thật là hào phóng.

Đương nhiên, nàng hào phóng không phải là chỉ cái loại này giả bộ hào phóng, mà là tính nết trong xương hào sảng tính cách. Thuộc về cái loại này trước bất kể sự tình như thế nào. Ta và ngươi song phương trước sướng rồi rồi hãy nói ngay thẳng tính tình.

Chỉ là như vậy lại cũng không thể nói Quách Tương là một nữ hán tử.

Bởi vì nàng không là một đơn thuần nữ hán tử, người ta cũng có thể hóa thành mềm mại thiếu nữ, chẳng qua là tại càng nhiều là thời điểm hán tử thời điểm chiếm đa số.

Dù sao người ta từ nhỏ không là theo chân ngoại công lăn lộn, tựu tại trong Cái Bang lăn lộn.

Có thể dưỡng thành như vậy tính tình, cũng không kỳ quái.

Tiểu nhị bưng khay, mang thức ăn lên.

Tại thả món ăn thời điểm. Tiểu nhị tầm mắt lại lại lần nữa tại Quách Tương bội trên thân kiếm ngừng, dùng một loại cung kính giọng điệu nói ra: “Vị này nữ hiệp bội kiếm cho là thật xa hoa, ta chưa từng thấy qua như thế xa hoa bội kiếm rồi!”

Theo tiểu nhị thanh âm rơi xuống, một bên Hà Túc Đạo tầm mắt cũng đã rơi vào Quách Tương thả ở bên cạnh bội trên thân kiếm.

Vỏ kiếm đen trong mang bạc, làm cho người một loại thần bí trang nhã khí tượng.

Trên mặt càng làm đẹp lấy một ít tỉ mỉ dầy đặc bảo thạch.

Những thứ này bảo thạch khiến cho vỏ kiếm liếc nhìn lại tựu là xa hoa, nhưng lại không có cái loại này tục tằng. Ngược lại làm cho người một loại ung dung thở mạnh cảm giác.

Tựa hồ ——

Như vậy kiếm cần tương ứng người mới có thể xứng đôi kia thân phận.

Bất kể thế nào nói, chỉ là trước mắt vỏ kiếm, chuôi kiếm nầy chính là giá trị liên thành.

Hà Túc Đạo được xưng Côn Luân tam thánh, tự nhiên cũng là yêu kiếm người.

Đối với Quách nhị tiểu thư chuôi này bội kiếm, hắn rất là hâm mộ,

Nhưng là Hà Túc Đạo cũng không thích.

Hâm mộ chính là nhìn qua chuôi kiếm nầy là một thanh Vô Song lợi khí, nhưng không thích chính là cái loại này xa hoa ung dung. Tính tình của hắn không thích hợp như vậy kiếm.

“Đó là!”

Quách Tương nghe vậy không khỏi vui lên, híp mắt nở nụ cười, tầm mắt thì là đã rơi vào Nhạc Duyên trên người. Bởi vì này kiếm chính là nhà mình đại ca ca đưa với mình. Lúc này nghe nói người bên cạnh tán dương, dù là đối phương chỉ là một tiểu nhị cũng không tùy tâm tán dương ngữ điệu, Quách Tương cũng rất cao hưng.

Nguyệt Khuyết kiếm để ngang trước mặt, leng keng trong tiếng, Quách Tương đem Nguyệt Khuyết kiếm rút ra một nửa.

Nhất thời.

Hàn quang hiện lên.

Cho dù là tại giữa ban ngày, ngồi ở bên cạnh Hà Túc Đạo cũng nhịn không được nữa tán thưởng một tiếng —— hảo kiếm!

Chuôi kiếm nầy, so với hắn đàn trong kiếm tốt hơn không ít.

Gần kề từ dạng sắc trên, còn có ra khỏi vỏ thanh âm trong. Hà Túc Đạo đều có thể cảm giác ra chuôi kiếm nầy là một thanh thần binh lợi khí.

“Hảo kiếm!”

Lên tiếng chính là tiểu nhị, ở trên món ăn sau, hắn cũng không có lập tức rời đi, mà là nhìn xem Quách Tương rút ra một nửa Nguyệt Khuyết kiếm.

“A?”

Quay đầu, Nhạc Duyên tầm mắt đã rơi vào mặt này mang cung kính nụ cười tiểu nhị trên người. Mở miệng dò hỏi: “Ngươi hiểu kiếm?”

“Tiểu nhân không hiểu!”

Đối mặt Nhạc Duyên vấn đề, tiểu nhị hơi có vẻ xấu hổ lắc đầu, một tay cầm khay một tay sờ lên đầu, nói ra: “Tại nơi này ăn cơm người có thật nhiều bội kiếm giang hồ đại hiệp, kiếm của bọn hắn ta trên cơ bản đều gặp! Giang hồ tiểu nhân tuy là hướng tới, nhưng đáng tiếc tiểu nhân không có gì võ công, tay chân vụng về, này giang hồ tiểu nhân đi không được.”

“Cho nên tiểu nhân chỉ có thể làm thiếp hai!”

“Nhưng là…”

“Giống như vị này nữ hiệp như vậy bội kiếm, tiểu nhân còn là lần đầu tiên thấy!”

“Nghe nói hảo kiếm cũng có một tên rất hay, nữ hiệp chuôi này bội kiếm cũng có thể có một cái tên dễ nghe!”

Ngụ ý, là muốn nghe xem chuôi kiếm nầy danh xưng.

Một bên.

Côn Luân tam thánh Hà Túc Đạo cũng dựng lên lỗ tai.

“Ngô!”

“Kiếm này tên gọi…”

Quách Tương nhìn qua trong tay Nguyệt Khuyết, vốn là nàng là thầm nghĩ ra chuôi kiếm nầy nguyên bản danh tự, nhưng là không biết làm sao, tại nhìn thoáng qua trước mặt đại ca ca sau, bất ngờ đổi giọng rồi, nói ra: “Ỷ Thiên!”

Chương 023 : Ma Tông

023 chương Ma Tông

Trên đường.

“Tương nhi, vừa mới tại sao phải đem kiếm xưng là Ỷ Thiên?”

Đối với vừa mới tại khách sạn Duyệt Lai chuyện đã xảy ra, Nhạc Duyên rất là kỳ quái hỏi.

Kiếm này tên cuối cùng là làm cho người ta quá mức quen thuộc.

Hơn nữa trước mắt Nguyệt Khuyết kiếm trong có thể là không có bất luận cái gì bí tịch võ công, không có cái gì kia học cấp tốc phiên bản Cửu Âm Chân Kinh.

“Hì hì!”

“Gạt người nha!”

Nguyệt Khuyết kiếm thắt ở bên hông, hơn nữa một thân màu vàng sáng xiêm y, rất có một loại tinh thần phấn chấn mạnh mẽ cảm giác. Nghe được đại ca của mình ca vấn đề này, Quách Tương hé miệng cười, trên mặt đều là cơ linh, nói ra: “Ta cảm giác, cảm thấy này khách sạn Duyệt Lai có chút vấn đề!”

Cái này cảm giác là ở nàng cùng một bầy Cái Bang đệ tử nhàm chán phía dưới làm ra này khách điếm có lẽ

quy mô sau, Quách Tương liền đối với này khách sạn Duyệt Lai có một loại đề phòng.

Vừa mới này điếm tiểu nhị nghi hoặc cùng câu hỏi, đều khiến Quách Tương cảm thấy có chút kỳ quỷ.

Cho nên tại cuối cùng trả lời thời điểm, Quách Tương nhớ tới trong lịch sử một thanh danh kiếm, đó chính là Tào Tháo Tào Mạnh Đức bội kiếm một trong —— Ỷ Thiên.

Nguyệt Khuyết kiếm vốn là xa hoa thở mạnh, càng nghĩ Quách Tương liền tìm một cái đồng dạng lợi hại kiếm tên.

Vì vậy Quách Tương liền đem đến bên miệng Nguyệt Khuyết hai chữ, đổi thành Ỷ Thiên.

Quách Tương mà nói nhường Nhạc Duyên có chút lau mắt mà nhìn.

Này Quách nhị tiểu thư cũng không phải hoàn toàn hào sảng, cơ linh cùng ánh mắt cũng không sai.

Vừa mới điếm tiểu nhị cử động, tuy là bình thường, nhưng tại lúc kia nhưng lại có một loại không hiểu đột ngột cảm giác.

Đối phương tầm mắt nhìn chằm chằm vào Nguyệt Khuyết kiếm.

Người bên cạnh có lẽ không có đi cẩn thận quan sát, nhưng là Nhạc Duyên nhưng lại ẩn ẩn đem đây hết thảy

nhìn tại trong mắt, tiểu nhị thái độ quá mức rồi, xác thực nói ánh mắt quá mức rồi.

Quách Tương cách làm tuy nói kinh ngạc, nhưng cũng không có bất kỳ lỗi lầm nào lầm.

Một đường tiếp tục đi về phía tây.

Tại khách điếm phân biệt sau. Hà Túc Đạo thì là lên đường xuôi nam.

Song phương mục đích bất đồng, tự nhiên cũng không có tiện đường. Tuy nói song phương lẫn nhau ấn tượng cũng rất là không tệ.

Trong giang hồ nam nhân trong lúc đó dưới bình thường tình huống là không thể dắt tay cùng giang hồ.

Bất quá tại đi Hoa Sơn trên đường, Nhạc Duyên ngược lại bắt đầu vì tiểu nha đầu dạy bảo lên võ công, thuận tiện lấy tự thân công lực trợ giúp tiểu nha đầu tẩy tủy.

Không thể không nói đừng xem tiểu nha đầu này tuổi còn nhỏ, tại Quách Phù cưng chiều dưới lẽ ra là ôn nhu yếu ớt tính tình.

Nhưng trên thực tế tiểu nha đầu cũng không phải.

Có lẽ là bởi vì cùng nhà mình tiểu di sống chung một chỗ thời gian quá dài vẫn là sao. Tiểu nha đầu cũng nhiễm lên Quách Tương cái chủng loại kia… Tính nết. Bất quá bất đồng chính là, người ta tuổi quá nhỏ nhìn chưa ra nhiều ít. Trừ đó ra, tiểu nha đầu tính tình cũng là

có chút ngang ngược.

Rời nhà thời gian lâu như vậy, tại hai cái không thế nào đều nghe theo lo người chiếu cố, không để cho người bị đói cũng đã là chuyện may mắn rồi.

Tuy nói Nhạc Duyên không có có một lần tính tiến hành tẩy tủy, nhưng là cái loại này khó có thể nói rõ đau đớn vẫn không là một tiểu nha đầu có thể chịu đựng được. Chỉ là đối mặt loại này đau ngứa. Tiểu nha đầu cũng sẽ cưỡng chế nhịn xuống, một thanh nước mắt mũi một thanh lệ, đáng thương.

Từ Chung Nam đi Hoa Sơn trên đường, đoạn này không trong thời gian ngắn, tiểu nha đầu thân thể trên cơ bản bị Nhạc Duyên dùng Trường Sinh Quyết chân khí cọ rửa một lần, tại cái tuổi này mà bắt đầu dùng Trường Sinh chân khí đối với kia kinh mạch tiến hành kích thích.

Có thể nói. Tại Nhạc Duyên nhiều như vậy đồ đệ ở bên trong, tiểu nha đầu là người thứ nhất nữ đệ tử, cũng là người thứ nhất tuổi nhỏ như vậy liền trở thành đồ đệ mình người.

Tình huống cùng Song Long cùng Lâm Bình Chi hoàn toàn bất đồng.

Hơn nữa đã từng chuyện đã xảy ra, đãi ngộ tự nhiên cũng bất đồng.

Ngược lại ở một bên, Quách Tương cũng là theo học không ít đồ vật, chỉ là bởi vì võ học gia truyền nguyên nhân, Quách Tương không có khả năng vứt đi công

pháp của mình chuyển tu những thứ khác. Cho nên Quách nhị tiểu thư chỉ có thể ở những phương diện khác tiến hành.

Thí dụ như kiếm pháp.

Quách Tương trước mắt lớn nhất tật xấu chính là nàng bởi vì thông tuệ, cho nên vật gì đó cũng biết một chút, nhưng là cái gì cũng là hiểu sơ.

Quyền cước chưởng chân chỉ kiếm đao côn, Quách Tương đều biết.

Đáng tiếc chiêu thức tâm pháp cũng tinh diệu, nhưng rơi vào Quách Tương trên tay liền không giống với lúc trước, mỗi dạng cũng phát huy một cái ba thành, tạo thành một loại nửa thùng nước lắc lư cảm giác. Gặp được thân thủ bình thường hoặc là tới không sai biệt lắm đối thủ không có việc gì, nhưng là nhất ngộ thấy cao thủ, Quách Tương tựu yên lặng.

Đối mặt điểm này, Nhạc Duyên tự nhiên cũng là chỉ điểm.

Bất quá đoạn đường này đến nay tương đối nhàn nhã thời gian. Nhưng lại tại gần Hoa Sơn thời điểm, đã xảy ra ngoài ý muốn.

Hoang dã trong.

Tanh hôi khó nghe, tại Tiểu Hồng mã lúc đến nơi này, tại trên lưng ngựa Nhạc Duyên ngửi được chính là máu tươi vị.

Quách Tương sắc mặt ngưng lại, tầm mắt hướng về phía trước chứng kiến.

Mà tiểu nha đầu thì là tại Nhạc Duyên trong ngực nhăn gắn chặt lấy cái mũi. Bàn tay nhỏ bé vụt sáng vụt sáng đong đưa, lấy bị xua tan này khó nghe hương vị.

Trước mặt là một đám người thi thể.

Xa xa nhìn lại, vẻn vẹn từ những thứ kia trên thi thể trang phục liền đó có thể thấy được đó cũng không phải một cái thế lực nhân vật.

Có câu sĩ, có hòa thượng.

Thậm chí còn có một chút quần áo có chút bạo lộ nữ nhân.

Loại này quỷ dị tràng cảnh, làm cho người ta rất là ngoài ý muốn.

Hòa thượng, đạo sĩ, nữ nhân.

May mắn này mấy người nữ mấy thi thể cũng không phải sư thái cách ăn mặc, nếu không tràng diện này thì càng cộng thêm quỷ dị.

Quách Tương xoay người xuống ngựa, bẻ một cái trên nhánh cây trước dùng gậy gộc chọc chọc trước mặt thi thể, một bên bụm lấy cái mũi vừa quan sát lấy, xem xét một hồi lâu, Quách Tương lúc này mới ngẩng đầu đối với ở bên cạnh ôm tiểu nha đầu Nhạc Duyên nói ra: “Đại

ca ca, là Tây Vực Phiên Tăng cùng Toàn Chân đạo sĩ!”

Tây Vực Phiên Tăng!

Lần này kỳ quỷ cách ăn mặc, những thứ này hòa thượng tự nhiên không phải là Trung Nguyên hòa thượng cách ăn mặc.

Loại này trang phục, Nhạc Duyên kinh nghiệm này vài cái thế giới tới, cũng chỉ có tại từng đã là Mông Cổ quốc sư Kim Luân Pháp Vương trên người đã từng gặp, nhưng là phía trên này vẫn là thoáng có chút bất đồng.

Đạo sĩ trang phục cũng là quen thuộc, Toàn Chân đệ tử chính là bộ dạng này bộ dáng.

Nhưng mà những nữ nhân kia trang phục…

Quách Tương liền chưa quen thuộc rồi.

Trong mắt của nàng, những thứ này nữ thi cũng có chút ít mặc bạo lộ, thật giống như thanh lâu người bình thường.

Quách Tương tuy nhiên hào sảng nữ hán tử, nhưng thấy đến tình như vậy huống, vẫn là có chút xấu hổ, rất không có ý tứ. Xem xét hai mắt sau, một tấm mặt ngọc trở nên phân hồng. Bất quá Quách Tương vẫn là rất hảo tâm dùng gậy gộc đâm lấy bên cạnh vải rách che đậy ở đằng kia mấy cổ nữ thi trên mặt.

Quay đầu, liền thấy đại ca ca sắc mặt lộ ra vẻ hết sức nghiêm túc.

Quay đầu lại ngó ngó thi thể trên đất, tại xoay người, Quách Tương cảm giác như chỉ sợ đại ca ca nhận ra lai lịch của những người này.

“Âm Quý phái!”

“Phiên Tăng!”

“Còn có Toàn Chân đệ tử!”

Một chút nói ra những thi thể này thân phận, Nhạc Duyên sắc mặt trở nên hết sức quái dị. Trong giọng nói lại đều là lo lắng.

Tại đây dạng thế cục, quả thật là lộn xộn cái gì thế lực đều ra bên ngoài chạy.

Nhất là Ma Môn.

Hồi tưởng lại ban đầu ở khách điếm cùng Truyền Ưng gặp, nghe được cái kia câu Tiêu Diêu cửu thiên đã diệt, Nhạc Duyên liền biết mình tại Đường triều rơi xuống quân cờ, chỉ sợ đã muốn triệt để báo hỏng rồi. Trước mắt này Âm Quý phái người nếu xuất hiện. Như vậy chỉ sợ Từ Hàng Tĩnh Trai cách xử thế khả năng cũng không xa.

Kỳ thật, Âm Quý phái người ở ngày đầu tiên thời điểm liền gặp.

Bởi vì Truyền Ưng tại phương diện nào đó mà nói, hắn chính là Âm Quý phái đệ tử. Chỉ bất quá hắn cùng bình

thường đệ tử bất đồng, tính tình lại cũng bất đồng.

Âm Quý phái?

Quách Tương nháy dưới ánh mắt, có chút không biết rõ.

Môn phái này nàng là lần đầu tiên nghe nói.

Bất quá trong giang hồ che dấu môn phái không biết bao nhiêu, không có người dám vỗ bộ ngực nói mình hiểu rõ trong giang hồ tất cả đồ đạc.

Mà phương hướng ——

“Hoa Sơn!”

Phải duỗi tay ra. Quách Tương liền minh bạch ý tứ, mủi chân điểm một cái, tại Tiểu Hồng mã xoay người trong quá trình, Quách nhị tiểu thư đã muốn nhảy lên lưng ngựa, vững vàng ngồi ở mặt sau.

Nàng cảm thấy kế tiếp nên giang hồ phân tranh rồi.

Quách nhị tiểu thư một mực hâm mộ lấy như vậy giang hồ sinh hoạt tới.

Tiếng vó ngựa lên, trong bụi mù người đã phóng ngựa hướng Hoa Sơn phương hướng chạy đi.

Cùng lúc đó.

Hoa Sơn.

Nơi đây chính là Thuần Dương địa chỉ cũ. Thái cổ tử Hác Đại Thông tại Toàn Chân tan biến sau lựa chọn nơi này liền là vì lúc trước Toàn Chân giáo cũng là từ Thuần Dương lấy được truyền thừa.

Toàn Chân bị Mông Cổ công phá, Toàn Chân thất tử trừ bỏ chết rồi bên ngoài, những người khác cũng là tứ tán ra.

Trước mắt Mông Cổ thế lớn, chỉ có thể từng người mang theo của mình truyền thừa đi nơi khác.

Mà hắn thái cổ tử Hác Đại Thông liền lựa chọn Hoa Sơn.

Ẩn núp vài chục năm.

Chỉ là đến hôm nay, Hác Đại Thông phát hiện người Mông Cổ lại còn là tại không chết không ngớt đuổi theo chính mình.

Hàaa…!

Đến cùng là vì cái gì?

Từ nguyên bản quốc sư Kim Luân Pháp Vương chết đi sau, tân nhậm quốc sư liền bắt đầu đối với thiên hạ trong lúc họ Nhạc cổ động đuổi giết, loại tình huống này không khỏi khiến người ngoài ý đi kinh sợ.

Bắt đầu Hác Đại Thông còn chỉ cho là là vì Mông Ca sau khi chết cừu hận. Nhưng là những năm gần đây một mực như thế, sự tình liền không phải là cái dạng này rồi.

Hiển nhiên, trong lúc này trong có hắn chưa quen thuộc đồ vật.

Bất quá những thứ này tại trước mắt cũng không trọng yếu, quan trọng là trước mặt tình thế nguy hiểm, nên như thế nào giải quyết.

Trên quảng trường.

Một đám Phiên Tăng cách ăn mặc hòa thượng đứng ở bên cạnh góc, cầm đầu là một gã Đại hòa thượng. Đại hòa thượng thân mặc màu đỏ ca cát, sắc mặt trắng đứng im lặng hồi lâu thấu hồng, diện mạo thanh tú to lớn, có một loại gần như yêu ma quỷ quái nam tính mị lực, hai mắt đóng mở trong lúc tinh quang như hiện như ẩn. Thẳng ngắm tiến người tâm đứng im lặng hồi lâu đi, kia Thiên Đình rộng lớn, đứng ở đó đứng im lặng hồi lâu đều có một loại xuất trần thoát tục hương vị.

Chỉ liếc, Hác Đại Thông liền biết rằng đại hòa thượng này là một tuyệt đỉnh cao thủ.

Đối phương cảm giác, so với lúc trước Kim Luân Pháp Vương làm cho người cảm giác áp bách càng lớn.

Giờ này khắc này. Cái này Đại hòa thượng chính diện lộ từ bi nụ cười, tầm mắt có thần đánh giá trước mắt tòa này lộ ra vẻ có chút keo kiệt Hoa Sơn.

Trừ bỏ bọn này Phiên Tăng bên ngoài, trước mắt Hoa Sơn còn tới mặt khác một đám người.

Một đám yêu nam yêu nữ.

Đây là Hác Đại Thông ấn tượng đầu tiên.

Cầm đầu đồng dạng là một người nam nhân.

Tóc dài rủ xuống vai, sắc mặt tử hồng, làn da trơn trượt như hài nhi, hai mắt uy điện thiểm, bạch y như tuyết, dáng người thon gầy, lại cốt cách thật lớn, rất có một loại tiên phong đạo cốt hương vị. Cả người toàn thân phóng ra ra âm hàn khí, làm hắn người không ngừng đi kháng cự cùng kinh sợ, không ngừng nhắc đến tỉnh ngươi sự hiện hữu của hắn.

Rất có một loại rõ ràng là yêu nhân, nhưng lại làm cho người một loại tiên phong đạo cốt Đạo gia cảm giác.

Tại phía sau nam nhân, thì là cung kính đứng một đám tà khí nữ nhân, đương nhiên trong đó cũng có nam nhân.

Đối phương vào lúc này cũng dùng một loại ánh mắt tò mò đánh giá trước mặt hết thảy. Bất quá hắn càng nhiều là lực chú ý vẫn là đặt ở một ít bầy Phiên Tăng người cầm đầu trên người.

Ngửi lên trước mặt không khí mới mẻ, nam tử thì có một loại đây là tự do hương vị.

Qua nhiều năm như vậy, đã từng kinh nghiệm bị thương, áp trên đầu hắc ám rốt cục vừa đi mà trống không, đây không thể nghi ngờ là làm cho người ta nhịn không được đi đến hưng phấn đi vui vẻ.

Mà hết thảy này bắt đầu, cũng là này toàn gia gây họa.

Cho nên ——

Hắn muốn giết người.

Giết hòa thượng!

Sát đạo sĩ!

Giết hết mọi ngăn tại người trước mặt!

Chương 024 : Bóng mờ

024 chương bóng mờ

Gió mát thổi bất động ngưng trọng bầu không khí.

Tại gào thét trong tiếng gió, Hoa Sơn trước mắt thế cục lộ ra vẻ kỳ quỷ ngưng trọng cực kỳ.

Trước mắt, là thái cổ tử từ Mông Cổ phá Toàn Chân giáo về sau đối mặt nguy hiểm nhất thời khắc.

Chỉ là thân là Toàn Chân thất tử có Toàn Chân thất tử khí độ, đối mặt tiến đến uy thế hiển hách Phiên Tăng cùng những người kia, thái cổ tử không kiêu ngạo không siểm nịnh, sắc mặt như thường, chẳng qua là cẩn thận nhìn lại liền sẽ phát hiện hắn trước mặt sắc kỳ thật trong lúc mơ hồ có chút hiện tím.

“Không biết hai vị là?”

Chắp tay thi lễ, Đạo gia cấp bậc lễ nghĩa làm phong khinh vân đạm, thái cổ tử Hác Đại Thông tầm mắt rơi ở phía trước hai cái người cầm đầu trên người. Tại phía sau của hắn, gần nhất những năm gần đây chỗ thu một ít đệ tử, cuối cùng tạm thời tính so ra kém nguyên lai Toàn Chân.

“Bần tăng Bát Sư Ba, gặp qua Hác đạo trưởng!”

Phiên Tăng trong đó cái này cầm đầu thanh tú to lớn Đại hòa thượng, chắp tay trước ngực, có chút khom người,

Phật gia cấp bậc lễ nghĩa cùng nhau thi triển.

Vào lúc này, đây không phải đơn thuần cá nhân vấn đề, mà là Phật cùng Đạo vấn đề.

Lễ phép cấp bậc lễ nghĩa, là phải.

Bát Sư Ba!

Mông Cổ tân nhậm quốc sư!

Thái cổ tử Hác Đại Thông nghe vậy lông mày không khỏi nhướng lên, người này xưng hô hắn nghe nói qua. Tuy nhiên trước kia chưa từng gặp qua đối phương trước mặt, nhưng là đối phương tại Kim Luân Pháp Vương sau khi chết nhận Kim Luân đề cử thay thế trở thành Mông Cổ mới quốc sư, tin tức này tự nhiên là rành mạch.

Chỉ là Hác Đại Thông thật không ngờ cái này mới nhất Mông Cổ quốc sư, là trước mặt cái này khuôn mặt tuấn dật, một thân trên dưới nhộn nhạo một loại quỷ dị mị lực Đại hòa thượng.

Bát Sư Ba?

Đứng ở bên cạnh nam tử, tóc dài xỏa vai, một thân màu trắng quần áo, vạt áo thuận gió mà giương.

Lúc này nghe được cái này danh tự, hắn chậm rãi xoay người. Tầm mắt cũng đã rơi vào cái này Đại hòa thượng trên người, trong mắt quang mang chớp nhấp nháy, tựa hồ nổi lên hứng thú thật lớn, tựa hồ có động thủ tâm tư.

Bất quá tại phát giác được thái cổ tử Hác Đại Thông tầm mắt sau, hắn lúc này mới xoay người. Hướng đối phương tùy ý chắp tay, nói: “Tại hạ Lệ Công!”

Lệ Công!

Đây cũng là nam tử danh tự.

Ngắn gọn xưng hô, so với Bát Sư Ba mà nói còn muốn thiếu.

Bất quá nghe lên cái này danh tự sau, thái cổ tử Hác Đại Thông nhưng lại không biết nhớ ra cái gì đó, trên mặt sinh ra một tia kỳ quái .

Nhớ lại một hồi lâu.

Lại lần nữa cẩn thận quan sát trước mặt cái này giống như ma thì thào người, thái cổ tử bất ngờ phát giác đối phương cùng mình mười mấy năm trước mang theo người trốn chết thời điểm gặp phải chính là cái người kia có chút quen mặt.

Trầm ngâm dưới. Hác Đại Thông mở miệng dò hỏi: “Không biết Lệ Linh nhưng mà cùng các hạ có quan hệ như thế nào?”

Lệ Linh!

Lệ Công nghe vậy nhất thời không khỏi sững sờ.

Cái này danh tự…

Với hắn mà nói, cái này danh tự thật sự là quá mức quen thuộc.

Lệ Công thần sắc cùng ánh mắt biến hóa, tự nhiên là đã rơi vào Hác Đại Thông trong mắt, nhất thời hắn đã muốn sáng tỏ này lúc trước chỉ là gặp qua một lần Lệ Linh chỉ sợ cùng trước mắt nam tử này có không phải là nông cạn quan hệ.

Hác Đại Thông bất đồng Khâu Xử Cơ, không có mạnh như vậy cứng rắn, lời nói trong lúc đó cũng có thể uyển chuyển.

Tại Khâu Xử Cơ trong mắt chính là chính. Tà là tà, nhưng ở Hác Đại Thông trong mắt không là như thế, nếu không mà nói tại hắn xuất thủ giết Tôn bà bà sau, cũng không có chính mình có tự vận cũng tạ tội cử động.

Từ điểm này nhìn qua, liền biết rằng Hác Đại Thông làm người.

“Lúc trước cùng Lệ đạo trưởng gặp có chút hợp ý!”

“Đáng tiếc những năm này không thấy, cũng không biết hắn hiện tại như thế nào!”

“Nếu là có thể, kính xin các hạ hỗ trợ chuyển lời. Nói Hoa Sơn thái cổ tử hướng lịch đạo trưởng vấn an!”

Hác Đại Thông mà nói tùy ý ôn hòa, giống như là gặp bằng hữu, một phen ngôn ngữ xuống tới tại chút bất tri

bất giác kéo gần lại mình cùng Lệ Công quan hệ, ẩn ẩn khiến cho hai người cộng đồng trước mặt đối với lên Mông Cổ quốc sư Bát Sư Ba rồi.

"…"

Lệ Công không có lên tiếng, chỉ là hai mắt nhắm lại, người lâm vào trầm tư.

Lệ Linh là ai?

Cùng Âm Quý phái là quan hệ như thế nào, ngoại nhân không biết.

Nhưng mà Lệ Công rất rõ ràng.

Người này tại truy tìm Thiên Đạo, hóa thân Đạo gia người vân du tứ xứ đi.

Sở dĩ không thay đổi thân Phật gia, là vì đối phương đã từng đã nói với hắn một câu, đó chính là Đạo gia có phi thăng vì tiên. Phật gia cũng chỉ có tọa hóa thành Phật. Cho nên, vẫn là cuối cùng Lệ Linh đi Đạo gia đường đi. Ở bên ngoài du đãng, cũng là một thân đạo sĩ cách ăn mặc.

Những lời này thật ra khiến Lệ Công có suy tư.

Thái cổ tử Hác Đại Thông cùng Lệ Công đối thoại rơi vào Bát Sư Ba trong tai, cũng không có nhường nét mặt của hắn có kia biến hóa của hắn.

Tựa hồ này cũng chỉ là tầm thường ngôn tục ngữ, cũng

không quan chuyện của hắn.

Đây là tự tin. Cũng là tự phụ.

Lời nói, điểm đến là dừng.

Hác Đại Thông tầm mắt lại đã rơi vào Bát Sư Ba trên người, mở miệng hỏi: “Chỉ là không biết Mông Cổ quốc sư giết nổi giận đùng đùng giá lâm bần đạo này nho nhỏ Hoa Sơn, là vì chuyện gì?”

“Bần tăng vì một người mà đến!”

Chắp tay trước ngực ở bên trong, Bát Sư Ba ôn nhu tiếng nói như hơi như gió thổi vào của mỗi người trong tai, không đột ngột, cũng không sát khí nặng nề.

Liền như cùng một cái đắc đạo cao tăng, tại khuyên người hướng thiện bình thường dần dần hướng dẫn.

Một người?

Thái cổ tử nghe vậy không khỏi nhíu mày, không có lên tiếng.

Người kia là ai?

Khẳng định không phải mình.

Như vậy còn lại chỉ có người kia.

Xác thực nói là người kia sau.

May mắn!

May mắn tại nhiều năm trước hắn đã muốn xin nhờ những người khác, bị người khác thu làm đệ tử, mà hắn Hác Đại Thông thì là lấy ly miêu hoán thái tử thủ đoạn một lần nữa thay đổi một cái dùng để làm bộ. Người khác phó thác cuối cùng là phó thác, kế tiếp thì có lời hứa đáng ngàn vàng, bất kể như thế nào cũng phải cam đoan đối phương an toàn.

Chẳng qua là khi ban đầu cử động, bất quá cũng chỉ là hai người biết rõ.

Hiện tại này Mông Cổ quốc sư cho dù là đạp phá Hoa Sơn, thực sự không chiếm được hắn cần phải kết quả.

Kỳ thật lần này cử động, đối với Bát Sư Ba cũng có chút nghi hoặc.

Nhưng là mưu cầu sâm phá siêu thoát sinh tử to lớn giấu pháp luân, càng tinh tu Tây Vực chưởng công diệt thần chưởng cùng với trên tinh thần pháp môn —— biến thiên kích đại pháp.

Vừa mới lời nói ở bên trong, đã bị Bát Sư Ba ẩn ẩn mang lên trong đó tinh thần.

Hắn lần này đem người cất dấu đến đây Hoa Sơn, liền là vì tại Ma Tông Mông Xích Hành miệng ở bên trong lấy được tin tức.

Đó chính là thái cổ tử Hác Đại Thông ẩn cư tại Hoa Sơn.

Hơn nữa tuy nói không quá sáng tỏ vì cái gì trong Toàn Chân thất tử duy chỉ có đuổi theo giết thái cổ tử Hác Đại Thông, nhưng là tại một phen trong lúc nói chuyện với nhau, Bát Sư Ba biết trong đó vừa đến tin tức.

Đó chính là vì một cá nhân.

Xác thực nói là vì một cá nhân hậu nhân.

Mặc dù là tại Mông Cổ trong ba người, đứng hàng đệ nhất nhân Ma Tông Mông Xích Hành, tại nhắc tới người nọ lại cũng có được sợ hãi thật sâu.

Phải biết rằng đây là song phương chưa bao giờ có gặp mặt qua.

Bởi vì này là một bất tử tiên.

Mông Xích Hành sợ hãi. Xác thực nói không phải là sợ hãi người kia, mà là sợ hãi cái này tính chỗ đại biểu đồ vật.

Cuối cùng Bát Sư Ba vẫn là hiểu được trong đó có lẽ, đó chính là nghe đồn Ma Môn nghe nói bởi vì đối phương toàn gia xém tí nữa bị nhổ tận gốc, Phật môn cũng giống như thế. Thậm chí thiên hạ đã thành này người thầy trò hậu nhân một nhà đồ chơi.

Mà tiên phi thăng mà đi, rồi lại sẽ lấy vô thượng lực quay lại tin tức thật là xuất từ đồng thời Ma Môn Âm Quý phái.

Cứ nghe. Tin tức này là do cái kia đem Thiên Ma Công tu luyện đến tầng mười tám trọn vẹn nữ tử từ cánh cửa

kia trong hai cái trộm Thiên Cơ trong dân cư có được kết quả.

Có thể nói Ma Môn cùng Phật môn từ đó liền tại cái đó dòng họ dưới nơm nớp lo sợ, bị đè ép mấy trăm năm.

Thậm chí Phật môn trong này Tĩnh Niệm thiện viện phân liệt ra tới Thiếu Lâm Tự từ nay về sau không bao giờ … nữa nhúng tay thiên hạ phân tranh chuyện tình rồi, triệt để phân liệt đi ra ngoài, được chăng hay chớ. Nguyên do không có hắn, lúc trước trận chiến ấy ấn tượng quá mức khắc sâu.

Mấy trăm năm qua.

Ma Môn, Phật môn một mực sống ở người nọ bóng mờ dưới.

Nguyên bản. Ma Tông Mông Xích Hành đối với cái này trong ma môn truyền lại xuống tới tin tức là không tin lắm. Nhưng là tại mười sáu năm trước, Tương Dương cuộc chiến tiền nhiệm Đại Hãn Mông Cổ ca chi tử nhưng lại làm cho người ta không khỏi kinh ngạc. Nhất là này dưới ban ngày ban mặt, nhân hóa làm khói xanh thăng tiên mà đi động tác, rốt cục nhường Mông Xích Hành nghĩ lại tới này cá khủng bố truyền thuyết.

Lại lần nữa nhớ lại cái này mấy trăm năm qua, trong giang hồ âm thầm giao phong, vô luận là ma vẫn là phật. Đều có thể đủ cảm giác được có một chỉ độc thủ tại khuấy động lấy thế cục, thao túng sinh tử của bọn hắn.

Tại trong lúc này, Phật ma không phải là không có phản

kháng qua.

Phản kháng đoạn thời gian kia chính là Đệ ngũ mười nước thời kì, chỉ tiếc cuối cùng kết quả lại là hai đạo cao tầng lại lần nữa xém tí nữa bị giết tuyệt.

Từ đó, lại lần nữa chìm nổi xuống tới.

Vô số người đã thành này cửa kinh sợ công pháp chất dinh dưỡng.

Mà lần này, Mông Xích Hành phải làm phiền nhường Bát Sư Ba một chuyến Hoa Sơn, bắt người nọ ở cái thế giới này hậu nhân.

Bởi vì nếu dựa theo lấy trước kia loại phương thức tiếp tục nữa mà nói. Làm không tốt sẽ lại lần nữa tái hiện lúc trước thảm cảnh. Một cái công tử, một cái Nữ Đế, liền nhường thiên hạ long trời lở đất, quấy nhiều ít giang hồ mưa gió, chết rồi nhiều ít.

Bởi vì có một Nữ Đế như vậy đủ rồi.

Nếu là ở nhảy ra môt đứa con trai tới, ai biết thiên hạ này sẽ lại lần nữa phát sinh cái gì biến hóa.

Chỉ là nghe nói Nữ Đế một từ, cho dù là Bát Sư Ba cũng có thể có lẽ lý giải lúc trước tình cảnh.

Tuy nói Bát Sư Ba không hiểu cái loại này đau đớn, nhưng là lý giải cái loại này sợ hãi.

Rồi hãy nói, lần này tiến đến Trung Nguyên Hoa Sơn,

Bát Sư Ba cá nhân cũng có được một loại cảm giác. Sẽ gặp phải một ít chuyện bất khả tư nghị.

“Xem ra…”

“Các ngươi là một mực không có buông tha cho a!”

Đón Bát Sư Ba ánh mắt, thái cổ tử Hác Đại Thông nghiêng đầu, nói ra: “Bần đạo một mực rất nghi hoặc, các ngươi như vậy đến tột cùng là vì cái gì?”

“Một cái nhược tiểu chính là trẻ con, lẽ ra sẽ không đối với các ngươi sinh ra ảnh hưởng a!”

Chôn dấu dưới đáy lòng nghi hoặc đã có hơn mười năm. Là dạng gì cừu hận làm cho được đột nhiên kiên trì thời gian dài như vậy đuổi giết truy tung?

Một cái Đại Hãn sinh tử, chỉ sợ còn chưa đủ.

Tuy nói Hác Đại Thông là người giang hồ, nhưng là hắn cũng biết quan trường quyền lợi chi tranh hắc ám.

“…”

Bát Sư Ba không tiếng động trong.

Một bên Lệ Công thì là trên mặt cười tà nhìn xem phía trước mặt tràng cảnh, cùng là không nói một lời.

Vấn đề này càng phát có ý tứ rồi.

Ánh mắt lập loè ở bên trong, Lệ Công chằm chằm vào

cái này Tây Vực Đại hòa thượng, lại là có thêm một loại cần phải ôm đồm cái chết xúc động. Bất quá tương đối, mọi người lẫn nhau ý đồ đến nhưng lại giống nhau, điểm này nhường Lệ Công cảm thấy bất ngờ, rồi lại tại hợp tình lý.

Ma Tướng tông, nhưng mà một mực đều đang tại vì ngoại tộc làm việc.

Mông Cổ quốc sư Bát Sư Ba trầm mặc đã muốn đại biểu ý kiến.

“Nếu là bần đạo không nói gì?”

Thái cổ tử có của mình cốt khí, đối ngoại tộc là tuyệt đối sẽ không cúi đầu.

“Hoa Sơn từ đó không còn!”

Xuất trần tăng nhân nói lời nhưng lại máu chảy đầm đìa, hiển thị rõ vô biên sát ý.

Đúng lúc này.

Một đạo mờ ảo thanh âm quanh quẩn tại đám người bên tai.

“Người xuất gia như thế sát ý nghiêm nghị, cũng không phải là chính đồ a!”

Một câu trừ khử Bát Sư Ba sát ý, thực sự hấp dẫn người một đám người chú ý.

Ánh mặt trời trong.

Một người một kiếm, trường kiếm hoành lưng, đưa lưng về phía ánh mặt trời, từng bước một đi tới, khắc sâu vào đám người mi mắt.

Bởi vì ánh mặt trời khúc xạ nguyên nhân, người tới mang theo một thân lóe sáng Tử Diệu vẻ bước lên quảng trường.

Phảng phất giống như Tử Khí Đông Lai.

Chương 025 : Đồng du (thượng)

025 chương đồng du (thượng)

“! ! !”

Ánh mắt không khỏi trợn to, thái cổ tử Hác Đại Thông trợn mắt há hốc mồm nhìn trước mắt cái này đeo ánh mặt trời mà đến nam nhân, trên mặt đều là ngoài ý muốn cùng kinh ngạc.

Làm sao có thể!

Trong đầu, khúc xuất hiện trước chính là cái này cảm thán.

Đây là cái này kinh ngạc bất quá vừa sinh ra không lâu, tại thái cổ tử Hác Đại Thông trong nội tâm cũng đã đổi thành mặt khác một loại tâm tình.

Đó chính là hổ thẹn cùng đau lòng.

Cùng Hác Đại Thông bất đồng chính là, Mông Cổ quốc sư Bát Sư Ba thì là tại một câu nói kia, chậm rãi xoay người, tầm mắt lưu chuyển, đã rơi vào trên người của đối phương. Có thể dưới tình huống như thế, vô thanh vô tức xuất hiện tại nơi này, đối phương là một cái tuyệt đỉnh cao thủ.

Vô thanh vô tức.

Người này chiêu thức công pháp, đáp lại nên đi là mờ ảo đường đi.

Bởi vì tự thân tu tập công pháp nguyên nhân, Bát Sư Ba có thể cảm giác đi ra trước mặt người lợi hại. Quả nhiên, Trung Nguyên này giang sơn, tàng long ngọa hổ. Mông Cổ đại quân xuôi nam, sinh sinh bị ngăn nhiều năm như vậy.

“A di đà phật!”

Lẩm bẩm Phật hiệu, Bát Sư Ba chắp tay trước ngực, hướng người tới có chút thi lễ một cái.

Cùng tiền nhiệm quốc sư Kim Luân Pháp Vương bất đồng, Bát Sư Ba vĩnh viễn muốn lộ vẻ mây trôi nước chảy, cho dù là lúc giết người, còn là như thế.

Tức là là lúc trước được nói muốn đạp phá Hoa Sơn, nhưng cũng là như vậy nhu hòa.

“Người xuất gia làm từ bi vi hoài, nhưng chớ có quá lớn sát ý Lâm Lâm, nếu không mà nói sẽ xuống Địa ngục đấy!”

“Bỏ xuống đồ đao, ta độ ngươi thành Phật, như thế nào?”

Cước bộ dừng lại, này lóng lánh quang huy cuối cùng mờ đi, lộ ra một thân này đạo bào. Lúc này đây đạo bào cùng từng đã là xanh trắng đạo bào cùng vàng sáng đạo bào có chút lộ ra vẻ có chút bất đồng. Lúc này đây đạo

bào chủ đánh lấy tím màu trắng đen là chủ, trên mặt đồng dạng có kim loại trang trí.

Nếu nói là lúc trước cái kia là tuổi trẻ. Như vậy trước mắt chính là thâm trầm cùng trưởng thành .

Đây là đang trên đường một lần nữa làm theo yêu cầu một bộ phục sức.

Lời tuy đột nhiên nhu hòa, thực sự đồng dạng đằng đằng sát khí.

Tầm mắt rơi vào trước mặt cái này tuấn dật Đại hòa thượng trên người, Nhạc Duyên mỉm cười chằm chằm vào đối phương.

Đối phương mây trôi nước chảy.

Nhạc Duyên phiêu dật tiêu sái.

Lúc này hai người chỉ là liếc nhau một cái, liền đã nhận ra lẫn nhau sát ý.

Về phần một bên Âm Quý phái hiện Nhâm chưởng môn Lệ Công, ngược lại là tại Nhạc Duyên đánh giá liếc sau, liền không có đi chú ý.

Ngược lại, ở trước mặt của hắn cái này Đại hòa thượng Bát Sư Ba mới là ở đây những người khác trong lợi hại nhất. Bởi vì, bất kể thế nào nói Âm Quý phái người cuối cùng là đã từng giao thủ qua. Âm Quý phái nội bộ công pháp có thật nhiều Nhạc Duyên cũng biết sơ lược.

Thí dụ như Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên cùng Loan Loan Thiên Ma Công.

Thí dụ như Bạch Thanh Nhi Xá Nữ đại pháp.

Rồi hãy nói, hiện tại Âm Quý phái lẽ ra đã không có Thiên Ma Công tung tích.

Hơn nữa vừa mới lên núi thời điểm, Nhạc Duyên đã muốn dùng nhà mình tinh thần ẩn ẩn thăm dò một chút này thoạt nhìn rầm rĩ cuồng phách đạo Lệ Công, đối phương mạnh thì mạnh, nhưng là công lực của hắn cũng không có thu liễm, vẫn tồn tại cái loại này có thể thả không thể thu giai đoạn.

Cùng người của Ma môn giao thủ phần đông, cũng có lẽ có chỗ hiểu rõ.

Nhưng là Phật môn ——

Nhất là Tây Vực Phật môn Phiên Tăng. Nhưng lại chưa bao giờ giao thủ qua.

Mặc dù là lúc trước Kim Luân Pháp Vương cũng bất quá là vội vàng mà qua, cũng không có trực tiếp giao thủ.

Tây Vực dễ dàng ra yêu tăng.

Đây là trong giang hồ một loại che dấu lời nói thật.

Bất luận ở đâu cá võ hiệp thế giới, Tây Vực Phật môn đấu sẽ xuất hiện yêu tăng, yêu dị, tà quỷ hơn nữa cường đại.

Trước mặt Đại hòa thượng Bát Sư Ba tuy nhiên không phải là Tây Vực người, nhưng là hắn là giấu truyền Phật giáo người, xuất thân Tây Tạng Potala cung. Trừ bỏ tinh tu Tây Vực chưởng pháp diệt thần chưởng bên ngoài, nhất tự ý tinh thần phương diện tu vi. Kia trứ danh công pháp chính là này biến thiên kích đại pháp.

Một loại xuất từ Potala cung tinh thần trên kỳ công.

Nghĩ đến đây, Nhạc Duyên cũng không khỏi lại lần nữa hồi tưởng lại lúc trước mình ở Phi Mã mục trường cùng thiền chủ Liễu Không một trận chiến, cuối cùng đối phương trước khi chết cũng sử dụng cùng loại phương thức. Khiến cho hắn hiện tại tinh thần trên vẫn ẩn ẩn có cạm bẫy.

Đối với loại này trên tinh thần kỳ học, không ai sẽ không không thèm để ý.

Cho dù là hắn hiện tại công lực đã muốn giá lâm cực hạn. Nhưng là đối mặt loại này kỳ công vẫn không thể khinh thường.

“Phật nói!”

“Ta không xuống Địa Ngục, ai xuống Địa ngục!”

Đối mặt Nhạc Duyên này xích lõa sát ý. Bát Sư Ba thần sắc không thay đổi, hiển thị rõ cao tăng vẻ đạm nhiên, không có Kim Luân Pháp Vương hung lệ, nhưng lại không giảm phong thái.

Đối phương ý đồ đến hiển nhiên đã muốn xác định, là bảo vệ Hoa Sơn.

Đối với Bát Sư Ba mà nói, này người đã là địch nhân. Từ đối phương đặt chân nơi này thời điểm, Bát Sư Ba chân khí trong thân thể đã muốn cấp tốc vận chuyển, biến thiên kích đại pháp dĩ nhiên chuẩn bị liền phát, trong lời nói đã bắt đầu thăm dò.

Đối phương thân thủ cao, nhường Bát Sư Ba nhớ tới Ma Tông Mông Xích Hành.

Không!

Xác thực mà nói, Ma Tông Mông Xích Hành thậm chí không cách nào làm cho người người trước mắt cái loại này biển cả Thâm Uyên cảm giác.

Tựu tại Nhạc Duyên cùng Bát Sư Ba giằng co thời điểm, ở một bên Lệ Công rốt cục lông mày nhíu lại, rất là không cam lòng.

Đạo sĩ kia là có ý gì?

Từ che dấu trong bóng tối đứng lên, vừa bước vào giang hồ Lệ Công có khiêu khích thiên hạ tâm tư, nhưng là tại thời khắc này, nhưng lại lần đầu phát hiện Âm Quý phái lại lần nữa rời núi lần đầu tiên hành động, liền nhận lấy ảnh hưởng. Không nói từ Mông Cổ chạy đến một cái võ công kỳ cao Đại hòa thượng, trước mắt càng xuất hiện một cái tóc bạc đạo sĩ.

Kết quả đạo sĩ kia so với hòa thượng kia càng làm cho

người phẫn nộ, đối với chính mình bất quá là vội vàng liếc, bỏ qua mà qua.

Đối với Lệ Công mà nói, này so với khiêu khích miệt thị càng thêm làm cho người ta phẫn nộ.

“Ta nói đạo sĩ kia!”

“Ngươi là xem thường Lệ mỗ sao?”

Áo bào không gió mà bay, hiển nhiên là Lệ Công bởi vì bị đối phương bỏ qua thái độ, chuẩn bị động thủ.

Nghe nói những lời này, Nhạc Duyên có chút nghiêng đầu, rốt cục mắt lé liếc người tới.

Âm Quý phái từ Đường triều qua đi tựu tại đi đường xuống dốc, đồng dạng Từ Hàng Tĩnh Trai cũng là như thế.

Loại này cử động!

Cái này ánh mắt!

Nhất thời nhường Lệ Công phẫn nộ triệt để bạo phát.

Tóc dài bay múa, liền muốn động thủ.

Tựu tại Lệ Công đưa tay nháy mắt, nhất thời đứng ở nơi đó Đạo Công Tử Nhạc Duyên động.

Thân hình huyễn động.

Mang theo vô số bóng người, lấy cơ hồ có thể nói thuấn di tốc độ xuất hiện ở Lệ Công trước mặt. Leng keng trong tiếng, hàn quang hiện lên.

Tung bay sợi tóc đột nhiên đứt gãy.

Bị gió thổi lùi lại phía sau bay đi. Cuối cùng đã rơi vào Âm Quý phái nhất danh nữ đệ tử trên mặt.

“A!”

Một tiếng thét kinh hãi, triệt để im bặt mà dừng, nhiều tiếng bị ngăn ở cổ họng con nít trong, một chuyến Âm Quý phái đệ tử vô cùng hoảng sợ nhìn trước mắt, vô cùng kinh sợ cùng kinh ngạc.

Tí tách!

Một giọt máu tươi pằng một chút rơi trên mặt đất, tóe lên một nhanh diễm lệ dấu vết.

Tay phải khẽ nhếch.

Lòng bàn tay có một cái vết máu, sâu đủ thấy xương, máu tươi chính dọc theo nầy dấu vết không ngừng xuống nhỏ giọt.

Lệ Công vẫn là bảo trì ra chiêu động tác. Thân thể nghiêng về phía trước, người nhưng lại liền như vậy như ngừng lại chỗ đó, vẫn không nhúc nhích.

“…”

Đồng tử co rút lại, ánh mắt trừng lớn, Lệ Công liền như vậy kinh ngạc nhìn về phía trước.

Một hồi lâu.

“Thật nhanh kiếm!”

Tại Lệ Công chỗ cổ, chính là đặt này màu mực vỏ kiếm, Nguyệt Khuyết kiếm vẫn tại vỏ kiếm trong không có đi ra vỏ kiếm bộ dạng. Tựa hồ lúc trước này ẩn ẩn nhớ tới ra khỏi vỏ âm thanh bất quá là người nghe nhầm. Mà ở Lệ Công sau lưng, thì là đưa lưng về phía đứng Nhạc Duyên.

Tay phải sau duỗi, trong tay Nguyệt Khuyết liền kiếm mang vỏ liền như vậy tùy ý đặt tại Lệ Công trên cổ.

Sắc mặt tái nhợt.

Lần đầu tiên, Lệ Công nhận lấy trong đời thảm trọng nhất đả kích.

Một kiếm này tuyệt đối là trong truyền thuyết Đại Tông Sư cảnh giới.

Xác thực nói là này nửa kiếm.

Bởi vì tại vừa mới này cực đoan một chiêu giao phong ở bên trong, Lệ Công chiêu thức không có thi triển đi ra, liền bị cắt đứt. Đồng thời đối phương trường kiếm ra khỏi vỏ rồi.

Gần kề xuất ra một nửa, cũng đã chém bị thương Lệ

Công bàn tay.

Nếu không phải Lệ Công phản ứng kịp thời, một thân võ công tại trong sát na vượt xa người thường phát huy ra tới, như vậy giờ khắc này tay của hắn đã sớm bị chém đứt rồi. Có thể mặc dù là như vậy, vẫn tại trên lòng bàn tay để lại sâu đủ thấy xương dấu vết.

So với trên lòng bàn tay đau đớn. Càng đau vẫn là Lệ Công tâm.

Ma công mới thành lập chính hắn, còn chưa kịp hưởng thụ hoành hành thiên hạ thoải mái. Liền tại Hoa Sơn trên nhận lấy như thế trọng thương. Kiếm của đối phương nếu là toàn bộ ra, chỉ sợ tại dưới một kiếm này, hắn Lệ Công sẽ chết ở chỗ này.

“Ho!”

Ẩn ẩn một tiếng ho khan, khóe miệng đã muốn lan tràn ra vết máu.

“Ta thua rồi!”

Không có có bất kỳ cử động, Lệ Công chỉ là dùng trầm thấp tiếng nói trả lời.

“Rời đi a!”

“Từ nay về sau chớ để trên Hoa Sơn!”

Nguyệt Khuyết kiếm thu hồi, Nhạc Duyên xoay người muốn Lệ Công sai thân mà qua, người hướng Mông Cổ

quốc sư Bát Sư Ba phương hướng đi đến.

Vừa mới thu kiếm không có giết người, không phải là Nhạc Duyên mềm lòng, mà là thái cổ tử Hác Đại Thông tầm mắt, khiến cho Nhạc Duyên tạm thời tính thu tay, kiếm xuất ra một nửa.

Hác Đại Thông có thỉnh cầu.

Hiển nhiên sự tình chỉ sợ cùng mình có quan hệ.

Sau này lại giết mà nói, cũng có thời gian.

Hiện tại Âm Quý phái, đối với Nhạc Duyên mà nói, xa xa không có lúc trước Âm Quý phái như vậy đáng yêu.

Liền Chưởng môn cũng đổi thành nam được rồi, có thể nghĩ những năm gần đây Âm Quý phái trôi qua sao mà khổ bức. Phải biết rằng Âm Quý phái vốn là cùng Từ Hàng Tĩnh Trai bình thường bộ dáng, cũng là nữ tử là chủ phái. Hơn nữa trước mắt Lệ Công võ công cũng so không được rút lui ban đầu Âm Hậu cùng Loan Loan.

Cũng không nói gì, Lệ Công càn rỡ mà đến, hành quân lặng lẽ mà đi.

Rời đi Hoa Sơn trước, Lệ Công quay đầu lại liếc nhìn Nhạc Duyên thân ảnh, hai mắt nắm chặt, máu tươi đầm đìa ở bên trong, lúc này mới xoay người mang người giẫm chận tại chỗ mà đi.

Võ công!

Chưa đủ!

Xa xa chưa đủ!

Lệ Công một bên xuống núi, một bên nghiến răng nghiến lợi trong hạ quyết tâm.

Hắn muốn chuyển tu môn phái còn lại cao cấp nhất ma công tâm pháp —— Tử Huyết đại pháp, nhằm báo thù hôm nay bại trận.

Một kiếm bức lui Âm Quý, trước mắt còn lại liền chỉ có Mông Cổ quốc sư Bát Sư Ba một chuyến Phiên Tăng rồi.

“Thí chủ, hảo kiếm pháp!”

Một đôi tối như mực ánh mắt lòe lòe tỏa sáng, làm cho người ta nhìn qua giống như Dạ Minh Châu bình thường lòe lòe sáng lên, vừa mới đạo sĩ kia cùng Lệ Công giao thủ, mặc dù là tại trong chớp mắt, nhưng nhưng cũng là nhìn tại Bát Sư Ba trong mắt.

“Quốc sư! Ngươi muốn xem không?”

Giơ lên nhíu lông mày, Nhạc Duyên cười hỏi.

Bát Sư Ba không khỏi sững sờ.

Kiếm kia!

Tuy nhiên còn chưa hoàn toàn ra khỏi vỏ, cũng đã nhanh đến, xinh đẹp làm cho người ta không dám nhìn.

Bát Sư Ba có một loại trực giác, nếu là xem xong rồi một kiếm này, chỉ sợ tự thân cũng sẽ ở tại chỗ này.

Cúi đầu, chắp tay trước ngực, Bát Sư Ba than nhẹ nói: “Kiếm thật đẹp, bằng phẳng tăng không dám nhìn!”

Một kiếm này, đã để Bát Sư Ba biết mình diệt thần chưởng không là đối thủ.

Còn lại, lưu cho hắn duy có một cái cơ hội.

Đó chính là ——

Biến thiên kích đại pháp!

Mở trừng hai mắt, Bát Sư Ba cùng Đạo Công Tử bốn mắt nhìn nhau đồng thời, cái môn này xuất từ Potala cung vô thượng tinh thần kỳ công đã muốn thi triển.

Trong sát na.

Hai người đồng tử không khỏi đồng thời co rụt lại, biểu lộ cùng một chỗ định dạng.

Chương 026 : Đồng du (dưới)

026 chương đồng du (dưới)

Lạnh!

Không nói tiếng nào có thể hình dung lạnh.

Đó là một loại đứng ở chỗ cao, quá mức tịch mịch, quá mức vô địch cô lạnh.

Bát Sư Ba phát hiện mình biến thành một nữ nhân, còn đối phương thì là đứng ở trước mặt cái này nắm lấy kiếm, một thân bạch y như tuyết, đứng ở nơi đó ngắm nhìn biển mây kiếm giả.

Bát Sư Ba gặp qua không ít cao thủ sử dụng kiếm, nhưng là không có người nào có thể làm cho hắn sinh ra một loại như vậy gặp phải núi cao cự lĩnh, liền phảng phất giống như Potala cung Tây Nam cái kia một tòa cao vút đề bạt Tuyết Sơn.

Hắn thiết tưởng qua của mình Biến Thiên Kích Địa đại pháp gặp phải loại cao thủ này sẽ sinh ra cái dạng gì tình cảnh, nhưng là hắn lại không ngờ rằng làm thi triển sau, chỗ gặp phải tình cảnh sẽ là như thế bộ dáng. Này cùng hắn trong tưởng tượng bất đồng.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, đây cũng là này trên tinh thần chỗ cấu thành tình cảnh đã tại trong lúc

mơ hồ bị đối phương bắt đầu ảnh hưởng.

Đối phương tinh thần, một cách không ngờ cường đại.

Dù là hắn Bát Sư Ba tinh tu vô trên tinh thần kỳ công Biến Thiên Kích Địa đại pháp, nhưng vào lúc này, hắn đường đường Mông Cổ quốc sư lại cũng không có bất luận cái gì tự tin.

Đơn thuần lấy trên tinh thần vũ lực chính diện quyết đấu, chỉ sợ không phải đối phương địch thủ.

“Bạch Vân Thành chủ!”

“Diệp Cô Thành!”

“Ngươi không ra kiếm giết ta sao?”

Tay ngọc nhẹ khép lại mái tóc, đã muốn hóa thân thành nữ nhân Bát Sư Ba ôn nhu hỏi.

“Giết ngươi?”

Có chút nghiêng người, nam nhân này thoạt nhìn không tình cảm chút nào tầm mắt đã rơi vào trước mặt bộ dáng này tuyệt mỹ trên người nữ nhân, đối phương trên người có một loại Phật gia xuất trần hương vị. Manh mối có chút hợp lại, hắn đối với nữ nhân đề nghị tựa hồ cũng không có hứng thú.

“Đúng vậy a!”

“Ta biết rõ ngươi mưu hướng soán vị kế hoạch, nếu

muốn tin tức này không bị tiết lộ đi ra ngoài. Ngươi thì có giết ta, không phải sao?”

Trên tinh thần giao phong sớm mà bắt đầu. Lúc này Bát Sư Ba phảng phất giống như chính là một nữ nhân chân chính, sớm đã không có cao tăng khí độ, có chỉ là nữ tử yếu ớt. Đương nhiên còn có nàng nữ nhân này thân phận chân thật, do địch nhân bồi dưỡng ra được bí mật sát thủ.

Đến đây dò hỏi tin tức, nhưng không ngờ biết rằng như vậy làm cho người ta kinh ngạc kế hoạch.

Vì vậy.

Cùng một chỗ bị Biến Thiên Kích Địa đại pháp kéo vào tinh thần trong ảo giác Bát Sư Ba cùng Đạo Công Tử hai người bắt đầu rồi giao phong.

“Cũng là!”

“Quả nhiên vẫn là giết ngươi rất giỏi!”

“Cho nên, lưu ý rồi!”

Xoay người, tay phải xoa chuôi kiếm, theo leng keng tiếng vang lên. Trước mắt lóe sáng một đạo hàn quang.

Vô địch thiên hạ kiếm chiêu —— Thiên ngoại phi tiên hiện ra.

Tại trước mặt này Bạch Vân Thành chủ xuất kiếm nháy mắt, một cổ tim đập nhanh tới cực điểm cảm giác nhất

thời truyền khắp toàn thân.

Biến Thiên Kích Địa đại pháp tuy là trên tinh thần kỳ công, nhưng đối với ngoại giới cảm giác cũng không nghi phi thường mạnh.

Một kiếm này ra khỏi vỏ, Bát Sư Ba liền biết mình không là đối thủ.

Nhưng là lúc này đây đối quyết, Bát Sư Ba lại không thể cho phép chính mình thất bại, nếu không mà nói hắn chỉ sợ đi không ra Hoa Sơn.

Trong sát na, một thân công lực ngưng tụ đỉnh.

Phương viên ba trượng trong hết thảy đồ đạc tựa hồ ở đằng kia cường đại tinh thần dưới cũng đọng lại xuống tới.

Kiếm quang hiện lên.

Hết thảy lại lần nữa quy về bình tĩnh.

Bát Sư Ba hóa thân nữ người đã trốn ra Vương phủ. Một đường máu tươi đầm đìa.

Không chết.

Nhưng là Bát Sư Ba nhưng không có bất luận cái gì vui vẻ tâm tình, hắn rất rõ ràng cảm giác được đối phương xuất hiện ở chiêu thời điểm thu đi lực đạo, cũng không có sát ý. Nếu không mà nói, cho dù là hắn cũng vô pháp đào thoát này xinh đẹp không dám nhìn một kiếm.

Thật giống như này Bạch Vân Thành chủ tựa hồ là chuyên môn lưu lại mạng của mình, lưu lại nàng chuyên môn đi mật báo khả năng.

Ván đầu tiên.

Bát Sư Ba VS Đạo Công Tử!

Bát Sư Ba, bại!

Trốn vô cùng nhanh. Cũng không có ai truy.

Trên đường, trọng thương Bát Sư Ba gặp một người nam tử, một cái cầm lấy quạt xếp, mọc ra bốn điều lông mi nam tử.

Tại hôn mê nháy mắt, Bát Sư Ba biết rõ lẫn nhau tinh thần quyết đấu tiến nhập thứ hai màn.

Mưa to giàn giụa.

Đây là một làm cho người ta chán ghét thời tiết.

To lớn mưa lớn giọt nện ở bàn đá xanh trên phát ra bành bạch tiếng vang. Thẳng đập đập người tâm càng phát hậm hực rồi.

Bát Sư Ba một cá nhân liền an tĩnh như vậy đứng ở trong mưa, mặc cho này tung bay mưa to đập tại trên người của mình. Mơ hồ tầm mắt, thậm chí mơ hồ cảm giác.

Hắn giờ phút này không phải là Potala cung cao tăng, cũng không phải Mông Cổ tân nhậm quốc sư.

Mà là một nữ nhân.

Một cái thân là sát thủ nữ nhân.

Một cái từ trong vương phủ trốn ra khỏi nữ nhân.

Chỉ là vào lúc này, thân là sát thủ Bát Sư Ba phát hiện mình thế nhưng đã không có đã không có cho tới nay tự tin.

Mưa dọc theo thái dương mái tóc chảy xuống, tại này tinh thần thế giới trong, hắn giờ khắc này là nữ nhân, tâm tính cũng là nữ nhân, song phương đối quyết tại Biến Thiên Kích Địa đại pháp thi triển một khắc đó đã bắt đầu.

Hồi tưởng lại vừa mới hết thảy quá khứ, Bát Sư Ba không cảm thấy sắp xếp của mình là nơi nào xuất hiện cạm bẫy, bị đối phương phát hiện sơ hở.

Tại nơi này, Bát Sư Ba cùng Đạo Công Tử là sát thủ cùng bị tính kế người.

“Xuất hiện đi!”

“Ta nhìn thấy ngươi!”

Mềm mại thanh âm quanh quẩn tại mưa ở bên trong, lộ ra vẻ ôn nhu yếu ớt.

“Hàaa…!”

Một tiếng cười khẽ, theo tiếng bước chân xuất hiện, văng khắp nơi mưa trong xuất hiện một thanh giấy trắng cái dù, nhất danh mặc màu đen trường sam, một tay giơ cái dù, một tay cầm quạt xếp nam tử xuất hiện ở trước mặt của nàng. Nam tử trước mặt bộ dáng tuấn lãng, nhưng là hấp dẫn người ta nhất lại không phải của hắn tướng mạo, mà là này ngoài miệng hai phiến chòm râu, tu cùng lông mi đồng dạng chỉnh tề xinh đẹp.

Thật giống như một cá nhân cuối cùng dài quá bốn điều lông mi.

Trừ đó ra, liền là trên thân người này cái chủng loại kia… Tùy ý cảm giác làm cho người ta nhịn không được đi chú mục.

Một cái cử cái dù che mưa nam nhân.

Một cái bị cùng xối như ướt sũng nữ nhân.

“Cho ngươi phát hiện!”

Người tới đứng ở trước mặt nàng ba trượng chỗ ngừng lại, dùng một loại rất là quái dị biểu lộ đánh giá đối phương: “Mông Cổ quốc sư Bát Sư Ba!” .

“Bần tăng là nên xưng hô ngươi vì Lục Tiểu Phụng còn là đạo trưởng đâu này?”

Cùng lúc đó.

Bát Sư Ba hóa thân mỹ nữ thì là dùng một loại ôn nhu ngữ khí hỏi ngược lại.

“Ngươi cách nói cái này ta liền rất buồn bực, trên đời này tại sao có thể có ngươi Bát Sư Ba như vậy ác tâm hòa thượng?”

Nghe được đối phương những lời này, Nhạc Duyên rốt cục bất mãn rồi. Dù là hắn lúc này đã muốn hóa thân Lục Tiểu Phụng, có phong lưu đa tình tính tình. Nhưng nhìn xem phía trước mặt cái này lớn lên quốc sắc thiên hương nữ tử, nghĩ đến đối phương trên thực chất là do một cái Đại hòa thượng hóa thân mà ra, liền như giống như ăn phải con ruồi nhường hắn khó chịu.

Cho dù là đã trải qua nhiều như vậy chuyện tình, này là lần đầu tiên nhường Nhạc Duyên cảm giác được loại cảm giác này.

“Hì hì!”

Nữ nhân trước mặt căn bản nhìn không ra là Bát Sư Ba hóa thân, liền giống như hiện tại Nhạc Duyên nhìn không ra hắn là Nhạc Duyên. Nữ tử nghe vậy không khỏi tức cười cười, tuy nhiên trước mặt mưa to mông lung tầm mắt, nhưng là đối với thân thủ của nàng còn không có bao nhiêu ảnh hưởng.

Trước mắt nàng có thể thấy rõ ràng khuôn mặt đối phương trên này như giống như ăn phải con ruồi khó chịu biểu lộ.

“Đây cũng là của ta Biến Thiên Kích Địa đại pháp!”

“Đây là ngươi tinh thần của ta trên thời không lữ hành, nhưng cũng là ta và ngươi đối quyết!”

“Chỉ bằng vào vũ lực. Bần tăng không phải là các hạ đối thủ, nhưng là tại nơi này chưa hẳn!”

Cho dù là tại vừa mới tinh thần trong chuyện xưa, giờ khắc này bị đối phương chọn ra thân phận của mình, nguyên bản từng bước một tinh thần ảnh hưởng biến thành tinh thần chính diện trên đối quyết. Ánh mắt u oán rơi vào trên người của đối phương, nàng lúc này mới tiếp tục nói: “Rồi hãy nói ngươi không phải là phong lưu người đa tình sao? Cứ như vậy nhìn xem ta như vậy giội mưa!”

“Ngừng!”

“Ngươi nói thêm gì đi nữa, ta đã nhịn không được lập tức liền muốn giết ngươi rồi!”

Trong tay quạt xếp vừa thu lại, xa xa chỉ hướng đối phương. Nhắc tới lên cái này Nhạc Duyên liền không nhịn được trong nội tâm buồn bực.

“Túi da chính là quan ngoại giao!”

“Tinh thần mới là trọng yếu nhất!”

“Lục thí chủ cũng cần gì để ý như vậy?”

“Ta và ngươi một chiều tà tình duyên, xác thực nói cũng nên là ta oán trách ngươi ngủ ta, nhưng mà các hạ cũng

nhận được một cái rất lớn tin tức không phải sao? Rồi hãy nói ta đã để xuống, Lục thí chủ cần gì phải vì thế chấp nhất không thôi đâu này?”

“Quá mức chấp nhất, người dễ dàng nhập ma!”

Tay ngọc trống trơn, trên tay vũ khí tại vừa mới trốn chết trong đã bị làm mất rồi. Nhưng là cho dù là gặp phải người này, Bát Sư Ba vẫn là bảo trì trấn định.

Trước mắt cái này có bốn điều lông mi nam tử, không là trước kia chính là cái kia mây trắng bình thường nam nhân, xa xa không có như vậy khủng bố.

Chỉ là nàng hoàn toàn không ngờ rằng lời của mình tựa hồ gây xích mích đối phương cái gì thần kinh, này phong lưu đa tình nam nhân trực tiếp biến thành khốn kiếp.

Nhân vật giới tính. Cũng không phải ngăn cản cao thủ đồ vật.

Giấy trắng cái dù tung bay trong.

Bốn điều lông mi nam nhân động thủ.

Đây là trong mưa gió cùng giết.

PHỐC!

Máu tươi bay phún ra ở bên trong, nữ tử thân thể mềm mại lăng không rơi xuống đất.

Bát Sư Ba lại bại.

Trong nháy mắt. Người lại lần nữa hôn mê rồi.

Có lẽ là bởi vì đa tình phong lưu nguyên nhân, bốn điều lông mi nam nhân cũng không có giết nàng, mà là tiếp nhận này rơi xuống đất giấy trắng cái dù, đong đưa quạt xếp từng bước một đi đến trong tửu lâu uống rượu tìm nữ nhân đi.

Lại lần nữa rõ ràng lúc tỉnh, Bát Sư Ba liền phát hiện mình nằm ở trên giường.

Trợn mắt nháy mắt, nàng liền nhìn thấy này bưng ngồi ở bên cạnh chính yên tĩnh nhìn mình nam tử.

Ưu nhã tuấn tú phi thường.

Nhìn lên trên như quý công tử bình thường.

Lúc này đối phương chính đầy mặt dáng cười ôn hòa đong đưa cây quạt, chính nhìn mình. Mà ở này quý công tử sau lưng, thì vẫn là đứng mấy cái xinh đẹp như hoa nữ nhân.

Tại trợn mắt nhìn rõ ràng trước mặt người nháy mắt, Bát Sư Ba liền biết rằng song phương trên tinh thần đối quyết ván thứ ba đã bắt đầu rồi.

Hơn nữa, Bát Sư Ba quỷ dị phát hiện mình cái này tinh thần thế giới đã tại trong mơ hồ bị đối phương chỗ chủ đạo.

Hồi tưởng lại trước hai cục thất bại, Bát Sư Ba cảm giác

mình nên một lần nữa thay một cái phương thức.

Thí dụ như ——

Tầm mắt rơi vào quý công tử sau lưng mấy cái dung mạo xinh đẹp hồng nhan tri kỷ, Bát Sư Ba cảm giác mình tìm được rồi phương pháp.

Đánh đàn.

Thổi tiêu.

Tấu khúc,

Vũ đạo.

Rốt cục, hóa thân thành nữ nhân Bát Sư Ba cảm giác mình đã muốn dần dần đi tới đối phương trái tim, là thời điểm tiến hành một kích trí mạng rồi.

Chỉ là sự tình phát triển, nhường Bát Sư Ba triệt để không tiếng động.

Chính là bởi vì nàng tranh thủ tình cảm nguyên nhân, khiến cho nàng bị mấy cái hồng nhan tri kỷ xa lánh, một cái trong đó nữ tử bão nổi rồi.

Quỷ dị!

Cường đại!

Tóc đen toàn bộ phiêu khởi.

Một loại Bát Sư Ba từ chưa từng gặp qua quỷ dị Hỗn Nguyên lôi kéo khí tràng xuất hiện, sinh sinh đem nàng cấp kéo gần lại trong đó, cuối cùng bị toàn thân cốt cách tại loại này quỷ dị lôi kéo lực đạo dưới triệt để nứt vỡ.

Trong sát na, trọng thương sắp chết.

Đây là cái gì tình huống?

Đại hòa thượng Bát Sư Ba triệt để mộng.

Cuối cùng rút kinh nghiệm xương máu, Bát Sư Ba cảm giác mình lúc này đây tinh thần quyết đấu là mình nghĩ lầm rồi, không nên hóa thân nữ nhân, hẳn là hóa thân nam nhân mới là.

Liên tiếp ba lượt bị thương không chỉ có là nhường Bát Sư Ba trên tinh thần nhận lấy đả kích thật lớn, hơn nữa thân thể cũng đồng dạng có nội thương.

Vì tiến hành cuối cùng đánh cược một lần, Bát Sư Ba cắn xé nhau mở ra đệ tứ tràng tinh thần giao phong. Bởi vì trước mắt trận này tinh thần tranh phong đã bị đối phương chủ đạo, vì cắn xé nhau, Bát Sư Ba không thể không như thế tiến hành.

Lúc này đây, hắn hóa thân thành nam nhân, quyết định từ đối phương trên người nữ nhân bắt đầu.

…

Biến Thiên Kích Địa đại pháp thi triển sau, tại thái cổ tử Hác Đại Thông nhìn soi mói, này Mông Cổ quốc sư Bát

Sư Ba cùng Đạo Công Tử Nhạc Duyên mở ra một hồi quỷ dị giao phong.

Đối mặt.

Giằng co.

Không có bất kỳ động tác gì, liền như vậy lẫn nhau đối mặt nhìn nhau.

Không sau một lát, thái cổ tử Hác Đại Thông liền phát hiện này Mông Cổ quốc sư sắc mặt trắng bệch, cái trán đều là to như hạt đậu mồ hôi chảy xuôi, khóe miệng càng vết máu lan tràn. Dần dần mồ hôi càng ngày càng nhiều, một thân tăng bào cơ hồ ướt cá thông thấu.

Thậm chí, Mông Cổ quốc sư Bát Sư Ba thất khiếu đã bắt đầu chảy máu.

Hiển nhiên trận này quỷ dị giao phong là Đạo Công Tử chiếm cứ thượng phong.

Trận này giao phong có thể nói là làm cho người ta mở rộng tầm mắt.

Tựu tại thái cổ tử Hác Đại Thông yên tâm, cảm thấy quỷ dị này đối quyết sẽ là Nhạc Duyên thắng lợi thời điểm, tràng diện bất ngờ phát sanh biến hóa.

PHỐC ——

Một ngụm máu tươi ngửa mặt lên trời phun ra, Nhạc Duyên trong tay Nguyệt Khuyết liền với vỏ kiếm cưỡng

chế cắm trên mặt đất.

Mà Mông Cổ quốc sư Bát Sư Ba đồng dạng cũng là máu tươi phun ra, trái tay sinh sinh bụm lấy cổ của mình, sau đó hai đầu gối mềm nhũn quỳ trên mặt đất.

Lẫn nhau trên mặt đều là khó có thể nói rõ kinh ngạc!

Chương 027 : Tinh thần kỳ công

027 chương tinh thần kỳ công

PHỐC!

PHỐC!

Tất cả phun một ngụm máu tươi, nguyên bản lẽ ra là nghiêng về một bên tinh thần giao phong, tại thời khắc này cuối cùng đã xảy ra ngoài ý muốn.

Tại thái cổ tử Hác Đại Thông nhìn soi mói, thế nhưng đã trở thành lưỡng bại câu thương kết quả.

Kinh ngạc không hiểu phía dưới, thái cổ tử Hác Đại Thông một cái thả người tiến lên nâng lên đã muốn sắp lung lay sắp đổ Đạo Công Tử Nhạc Duyên tới, mà những thứ khác Hoa Sơn tiểu đạo sĩ thì là lúc trước bởi vì giao phong trong nhận lấy bị thương, người bị thương không ít.

Sắc mặt tái nhợt, toàn bộ cái trán đã muốn hiện đầy mồ hôi lạnh.

Tại Hác Đại Thông nâng thời điểm, hắn đều có thể đủ cảm nhận được Đạo Công Tử giờ này khắc này thân thể lộ ra vẻ phi thường cứng ngắc, cả người tại phát sinh

một loại ngoài dự tính rung động trong.

“Liễu Không!”

Tại để sát vào thời điểm, thái cổ tử Hác Đại Thông rốt cục nghe thấy được từ Nhạc Duyên trong miệng nhảy ra một cái danh tự.

Nghe, hình như là hòa thượng pháp danh.

Chỉ là hòa thượng này là ai?

Hác Đại Thông cũng không có nghe nói qua, mặc dù là hiện tại trong Thiếu Lâm tự cũng không có như vậy pháp danh hòa thượng a.

Giờ này khắc này Nhạc Duyên chỉ cảm thấy đầu lâu của mình đau đầu muốn tạc, cả người có một loại muốn hóa thân ngàn vạn, xả thân Hợp Đạo xúc động. Tại vừa mới đệ tứ màn giao phong ở bên trong, tuy nói Bát Sư Ba trong đó lấy được một ít ưu thế, nhưng là cuối cùng là một rơi vào rồi hạ phong.

Chỉ là tại cuối cùng thời điểm, Nhạc Duyên chuẩn bị lấy mạng thời điểm, nhưng lại bị đối phương phát hiện tự thân trên tinh thần cạm bẫy, phát hiện lúc trước cùng Phi Mã mục trường cùng Liễu Không hòa thượng giao thủ lúc rơi xuống vấn đề.

Nhất thời.

Tinh thần quyết đấu hỏng mất, tại Bát Sư Ba cắn xé nhau bỏ cái chết làm nổ, phần này vấn đề cuối cùng tại

lúc này bạo phát.

Dù là bản thân là Nhạc Duyên dùng lúc này đây tinh thần quyết đấu đến giải quyết vấn đề này. Cần phải mượn Bát Sư Ba Biến Thiên Kích Địa đại pháp nếm thử, nhưng là Nhạc Duyên còn không có ngờ tới này bạo phát đi ra vấn đề sẽ lợi hại như vậy.

Đối với so với hắn tới. Mông Cổ quốc sư Bát Sư Ba càng thêm thê thảm.

Hai đầu gối quỳ xuống đất.

Tay trái gắt gao bụm lấy cổ của mình, thất khiếu chảy máu, sắc mặt tái nhợt, hai mắt càng hơi hơi lồi ra.

Tại Bát Sư Ba bốn phía, những thứ kia theo tới Phiên Tăng lập tức đem quốc sư gắt gao vây lại, gắt gao bảo hộ lấy. Trong mắt bọn họ, từ không ngờ rằng trong lòng mình vô địch cao tăng sẽ gặp nhận to lớn như thế bị thương.

Vào lúc này, Bát Sư Ba mạnh chống một hơi. Gắt gao chằm chằm vào này bị thái cổ tử Hác Đại Thông dắt díu lấy đạo sĩ.

Thật lâu,

Lúc này mới phát ra một hồi thanh âm kỳ quái, cùng lúc trước thanh âm êm ái bất đồng, cái thanh âm này lộ ra vẻ rất là nặng nề, tựa hồ không phải là dùng miệng phát ra, mà là dùng bụng mở miệng nói chuyện.

Chính là bụng ngữ.

Bởi vì cuống họng tại vừa mới giao phong ở bên trong, nhận lấy một loại kỳ quỷ tinh thần trên trọng kích. Không cách nào mở miệng nói chuyện.

“Hảo đao!”

Đây là Bát Sư Ba dùng bụng ngữ mở miệng nói ra câu nói đầu tiên: “Bần tăng vẫn cho là đạo gia chỉ là kiếm vừa như vậy lợi hại, không ngờ rằng đao của ngươi càng thêm lợi hại!”

Tại vừa mới đệ tứ màn tinh thần giao phong ở bên trong, nếu không phải triệt để rơi tại hạ phong Bát Sư Ba phát hiện đối phương trên tinh thần lưu lại tai hoạ ngầm, này ở lại nơi đó Phật gia cao tăng khí tức, mà Bát Sư Ba dùng nhà mình tinh thần với tư cách lời dẫn dẫn bạo liễu này tai hoạ ngầm, nếu không mà nói. Hắn đường đường Mông Cổ tân nhậm quốc sư, sẽ chết tại đây một lần tinh thần giao phong trong.

Một mực bụm lấy cổ tay trái rốt cục chậm rãi buông ra, bạo lộ tại trong mắt mọi người.

Chỗ đó.

Có một cái điểm nhỏ màu đỏ.

Không có bị người công kích, không có bị người dùng sức đánh, phải biết rằng lấy Bát Sư Ba thực lực. Người bình thường chỉ sợ là không cách nào ở đằng kia yếu ớt địa phương lưu lại dấu vết.

Mà vừa mới cái kia một hồi quỷ dị giao phong, song phương không có bên ngoài tiếp xúc. Nhưng lại đã tại Bát Sư Ba trên cổ để lại dấu vết.

Đó là một chỗ vết đao.

Xinh xắn vết đao.

Nếu không phải cuối cùng Bát Sư Ba tuyệt chỗ muốn sống, phát hiện này bộc lộ ra tới tai hoạ ngầm, đem dẫn phát, nếu không mà nói này một kích cuối cùng, hắn trăm triệu là tránh không khỏi được rồi.

Tránh không khỏi, đó chính là chết.

Có thể mặc dù là như vậy, vẫn tại Bát Sư Ba trên cổ lăng không để lại dấu vết, càng khiến cho Bát Sư Ba yết hầu nhận lấy cự đại bị thương, hoàn toàn nói không ra lời.

“Ho!”

Tại thái cổ tử Hác Đại Thông nâng, Nhạc Duyên rốt cục nhịn được này tai hoạ ngầm bộc phát mang đến ách đau từng cơn, một đầu mồ hôi nước nghiêng đầu sang chỗ khác, đón Bát Sư Ba tầm mắt, nhìn nhau một hồi lâu, Nhạc Duyên trả lời một câu: “Cặn bã nam!”

“Hòa thượng, ngươi quả nhiên sẽ xuống Địa ngục!”

Đối mặt với đối phương cười nhạo, Bát Sư Ba trong cổ họng phát ra một hồi khanh khách tiếng vang, nhất thời

khóe miệng lại lần nữa lan tràn ra không ít máu tươi.

“Ha ha!”

“A di đà phật!”

Sử dụng bụng ngữ nỗ lực thì thầm một tiếng Phật hiệu, Bát Sư Ba lúc này mới tiếp tục nói: “Bất quá đối với so với cái này tới, bần tăng càng thêm kinh ngạc vẫn là đạo gia tu vi!”

“Đạo gia chỗ tu tập đồ vật, thế nhưng cùng phá bần tăng là phương thức giống nhau!”

“Đi cũng là tinh thần tu tập phương pháp!”

Lúc trước bốn đoạn tinh thần giao phong, lúc mới bắt đầu, cục diện cũng đã bị đối phương chỗ chủ đạo, này đã để Bát Sư Ba rất là kinh ngạc. Này cùng bình thường tuyệt đỉnh cao thủ tinh thần giao phong cũng không giống với.

Giải thích duy nhất, đó chính là đối phương tinh tu cũng là cùng hắn Bát Sư Ba đồng dạng tinh thần kỳ học, cùng loại Biến Thiên Kích Địa đại pháp tồn tại.

Này cầm kiếm Bạch Vân Thành chủ!

Này phong lưu đa tình bốn điều lông mi!

Còn có này phong lưu phóng khoáng đạo soái!

Thậm chí mặt sau đệ tứ màn người, đều là đối với

phương bản thân chính mình.

Liền giống như Phật gia Bát Sư Ba tinh thần chi tu là bởi vì quả Luân Hồi, như vậy đối phương này tóc bạc đạo sĩ tinh thần chi tu chính là hóa thân ngàn vạn dĩ cầu mình nói.

Chính là bởi vì là đồng nguyên, tại đây cắn xé nhau giao phong ở bên trong, Bát Sư Ba đã nhận ra đối phương một tia nền tảng.

Chỉ là đối phương phương thức có lẽ uy lực càng huyền lợi hại hơn, nhưng là tương đối lên chính mình tới, Bát Sư Ba nhưng không có nhiều như vậy vấn đề.

“…”

Đối mặt cái này xuất thân Potala cung Đại hòa thượng lời nói, Nhạc Duyên chỉ là trầm mặc, cũng không nói tiếng nào, tựa hồ là chấp nhận lời của đối phương.

“Nhưng mà Đại hòa thượng, bất kể như thế nào, lúc này đây giao phong, ngươi thất bại!”

“Ngươi đạp không ra Hoa Sơn rồi!”

Bốn mắt nhìn nhau.

Bát Sư Ba cảm thụ được đến đối phương trong mắt sát ý, giải thoát cười.

Tránh ra nâng đệ tử. Lập tức hai đầu gối xếp bằng ở, chắp tay trước ngực. Một tiếng trầm thấp bụng ngữ ‘A di

đà phật' ở bên trong, như vậy đã không có tiếng động.

Nhất thời.

Vây quanh ở Bát Sư Ba bốn phía cái khác Phiên Tăng lập tức cùng nhau lẩm bẩm niệm lên vãng sinh kinh văn.

Một hồi kinh văn qua đi, Phiên Tăng liền mang Bát Sư Ba thân thể, một trận gió giống như rời đi Hoa Sơn. Đáng tiếc chính là Nhạc Duyên cho dù là cần phải lưu lại đám người kia, nhưng là tại thời khắc này nhưng cũng là hữu tâm vô lực, đầu từng đợt toàn tâm đau đớn khiến cho hắn căn bản rút không ra tay.

Mà thái cổ tử Hác Đại Thông đồng dạng không thể làm gì.

Hoa Sơn bị thương, không nói trước nơi này thương binh, hơn nữa nhận lấy bị thương Đạo Công Tử cũng vô pháp nhường Hác Đại Thông yên lòng. Rồi hãy nói ai cũng không biết đám kia Phiên Tăng có hay không chuẩn bị ở sau. Một phen rối rắm, bộ kê Hác Đại Thông cũng không có đuổi đi lên, giữ lại.

Nhìn qua đám kia Phiên Tăng bóng lưng rời đi, Nhạc Duyên có một loại trực giác, đó chính là này Bát Sư Ba chỉ sợ không chết.

Phải biết rằng Phật môn nhưng mà tồn tại một loại cùng loại Tịch Diệt Niết Bàn công pháp.

Nói một cách khác cũng chỉ là cái gọi là giả chết.

Bất quá mặc dù là không chết, Bát Sư Ba tại gặp một ít trọng kích, cũng sẽ nhường hắn tại hơn mười năm trong không cách nào khôi phục viên mãn. Đối với Đại Tống mà nói. Cũng coi như đi Mông Cổ cao thủ phương diện giúp một tay. Còn lại chỉ có Ma Tông Mông Xích Hành cùng Tư Hán Phi hai người.

…

Cùng lúc đó.

Dưới chân núi.

Bị một kiếm xém tí nữa lột bỏ bàn tay Âm Quý phái Chưởng môn Lệ Công mang theo một đám người nhưng lại gặp hai người.

Xác thực nói là hai nữ tử.

Một cái thiếu nữ, còn có một bất quá sáu tuổi tiểu nha đầu.

Song phương bất ngờ chạm mặt, khiến cho hai phe đều có chút trở tay không kịp.

Trong mắt quang mang chớp nhấp nháy.

Lệ Công lấp lánh có thần chằm chằm lên trước mắt cái này thân mặc màu vàng quần áo thiếu nữ cùng màu đỏ quần áo tiểu nha đầu, trong mắt đều là kinh ngạc cùng ngoài ý muốn.

Bởi vì hắn phát hiện hai cái tốt mầm.

Nhất đẳng thật là tốt mầm.

Lúc này Lệ Công trong ngực chính ôm tiểu nha đầu Dương Niệm Tích, một đôi tay chính vận dụng chân khí điều tra lấy tiểu nha đầu tư chất chất, mà ở trước mặt của hắn Quách Tương Quách nhị tiểu thư thì là bị vô số đao kiếm đặt tại trên cổ.

Ngắn ngủi giao thủ. Quách Tương cho dù là lại thông tuệ, lại cũng không phải Lệ Công đối thủ.

“Tốt tư chất!”

“Tuyệt đỉnh tư chất chất!”

Lệ Công ánh mắt càng phát sáng, trong mắt đều là vui sướng, tầm mắt rơi trong ngực áo đỏ tiểu nha đầu trên người, cái tiểu nha đầu này còn có trước mặt người thiếu nữ kia cũng làm cho hắn Lệ Công có muốn thu đồ đệ tính toán. Không! Xác thực mà nói. Là đã đem ý nghĩ hóa thành hành động.

Cho dù là đối phương cự tuyệt, Lệ Công cũng muốn cưỡng chế tính thu vì đồ đệ.

Đây là từ lên Hoa Sơn sau thất bại sau khi xuống tới. Buồn bực tâm tình lần đầu chuyển biến tốt đẹp.

“Ngô —— “

Giống như tiểu lão hổ bình thường mắt trợn tròn, hừ hừ lấy tiểu nha đầu Dương Niệm Tích phi thường chán ghét

này tóc dài nam tử cử động, một đôi béo múp míp bàn tay nhỏ bé hóa thành nhỏ chưởng bành bạch đánh vào Lệ Công trên mặt, có thể nói là làm nhiều việc cùng lúc mạnh mẽ bạt tai. Một đôi chân không hoàn toàn đá lấy Lệ Công lồng ngực.

Đáng tiếc chính là còn nhỏ khí lực cũng nhỏ, đối với tiểu nha đầu cử động, Lệ Công không có chút nào phẫn nộ, ngược lại là cực kỳ vui vẻ.

Loại này tính tình!

Loại tư chất này!

Đây chính là hắn Lệ Công cần phải đồ đệ!

Này là vì Âm Quý phái chuẩn bị tốt nhất tương lai Chưởng môn nhân tuyển. Tại Lệ Công trong mắt, hiển hiện đã muốn là tiểu nha đầu Hùng Phách Thiên ở dưới năng lực, áp chế Phật Đạo Ma duy ngã độc tôn cảnh tượng rồi.

“Này!”

“Này người không ra người quỷ không ra quỷ gia hỏa, thả ta ra cháu gái, muốn bắt mà nói bắt ta!”

Quách Tương trợn mắt nhìn, tại lúc này trong lòng của nàng tràn đầy hối hận, không nên không nghe đại ca ca mà nói, đáp ứng tiểu nha đầu từ chỗ ẩn núp đi ra lên núi tìm người, như thế rất tốt, không có đi đại lộ, đi đường nhỏ ngược lại là lên núi cùng xuống núi người bắt gặp vừa vặn, “Nếu không mà nói đại ca ca của ta, tỷ phu của

ta, cha ta, mẹ ta sẽ không bỏ qua ngươi!”

Đánh không thắng tìm gia trưởng!

Mặt đối với thiếu nữ cử động như vậy, Lệ Công không có để vào mắt, trong mắt hắn chân chính coi trọng người hay là trước trước vị đạo sĩ kia.

Cười cười, mặc cho tiểu nha đầu đá đánh chính mình, Lệ Công tầm mắt đã rơi vào Quách Tương trên người, đối mặt với đối phương đe dọa không thèm để ý, mở miệng hỏi: “Ha ha! Tiểu nha đầu, nói cho ta biết ngươi tên là gì?”

“Quách Tương!”

Quách nhị tiểu thư không có chút nào giấu diếm, tại thời khắc này nàng cũng không thể giấu diếm.

“! ! !”

Lệ Công nghe vậy không khỏi sững sờ, lập tức mở miệng hỏi: “Phụ thân ngươi tên gọi là gì?”

“Quách Tĩnh Quách đại hiệp!”

Nói lên phụ thân của mình, Quách Tương đó là đầy bụng tự hào.

Lệ Công nghe vậy không khỏi sửng sốt.

Trong thiên hạ này, đơn thuần danh vọng, vô luận chính tà ma đạo, không ai không đúng trấn thủ Tương Dương

mấy chục năm Quách Tĩnh vợ chồng không bội phục. Cho dù là địch nhân, mặc dù là lòng mang oán hận, nhưng cũng không thể không tán thưởng Quách Tĩnh vợ chồng với tư cách.

Hắn Lệ Công cho dù là người trong Ma môn, cũng là như thế.

Cần phải lấy sức một mình nghịch thiên người, hắn là bội phục.

Thiếu nữ trước mắt lẽ ra là Quách Tĩnh nhị nữ nhi, như vậy trong ngực tiểu nha đầu, vậy hẳn là coi như là Quách Tĩnh cháu gái rồi.

Nhìn lướt qua còn tại nhắc tới đánh của mình tiểu nha đầu, Lệ Công trầm mặc một hồi lâu.

Bất ngờ đem tiểu nha đầu để xuống, phất phất tay, ý bảo những thứ kia coi chừng Quách Tương người thối lui sau, nhìn xem tiểu nha đầu chạy tới Quách Tương bên người, gắt gao cầm lấy chính mình tiểu di đùi, quay đầu lại căm tức chính mình.

Trầm ngâm một hồi lâu.

Lệ Công phất phất tay, nói ra: “Các ngươi lên núi a!”

“Quách nhị tiểu thư, ngươi trở về Tương Dương sau nói cho ngươi biết tỷ phu, tại Tương Dương thành phá ngày, chung quy là ta Lệ Công đến đây Tương Dương tiếp nhận đồ đệ lúc!”

Nói xong, Lệ Công liền dẫn một đám Âm Quý đệ tử sai thân mà qua, đi xuống chân núi.

“Tương Dương chắc là sẽ không rách nát!”

Tuy nói có chút kinh ngạc quỷ dị này người cách làm, nhưng là Quách Tương đối với lời của đối phương vẫn là rất là phẫn nộ, cao giọng trả lời một câu.

“Ha ha!”

Bừa bãi trong tiếng cười, Lệ Công cũng không quay đầu lại phất phất tay, đoàn người biến mất tại cuối con đường nhỏ: “Những thứ kia Phiên Tăng ta giúp ngươi giải quyết chắc chắn, coi như là ta Lệ Công đối với tương lai đệ tử lễ vật.”

Thanh âm hồi tưởng tại trong núi.

Chỉ để lại Quách Tương một cá nhân ngơ ngác đứng ở nơi đó sững sờ, không biết suy nghĩ cái gì.

Mà tiểu nha đầu thì đang tại vùi đầu tìm kiếm đá vụn, chuẩn bị tiếp tục đập trong đám người…

Chương 028 : Ưng

028 chương ưng

Hoa Sơn.

Thái cổ tử Hác Đại Thông đem chính mình môn hạ đệ tử thương thế tiến hành điều dưỡng, chỉ huy các đệ tử bận việc lấy.

Mà Nhạc Duyên thì là khoanh chân trên mặt đất, nhắm mắt an dưỡng lấy.

Tuy nhiên mượn nhờ Bát Sư Ba Biến Thiên Kích Địa đại pháp triệt để đem tinh thần của mình tai hoạ ngầm làm nổ, nhưng là này làm nổ kết quả không thể nghi ngờ làm cho người ta đại xuất ngoài ý muốn. Xác thực mà nói, này tai hoạ ngầm vượt ra khỏi hắn Đạo Công Tử Nhạc Duyên đoán trước.

Một ít làm nổ không chỉ có là nhường Bát Sư Ba đào thoát hẳn phải chết một kích, thực sự nhường tự thân trong sát na công lực ba động, tinh thần cắn trả, bị trọng thương.

Bất quá cuối cùng kết quả lại là nhường Nhạc Duyên cảm thấy thoả mãn.

Không phá thì không xây được.

Như là tiếp tục giữ lại phần này tai hoạ ngầm, chỉ sợ sau này xuất hiện hậu quả sẽ nghiêm trọng hơn. Mượn từ

Bát Sư Ba Biến Thiên Kích Địa đại pháp, tuy nói dẫn bạo liễu tai hoạ ngầm, nhưng là tiêu mất Liễu Không hòa thượng trước khi chết cái kia quỷ dị một kích.

Từ đó về sau, Nhạc Duyên đem tại không có tai hoạ ngầm gánh nặng.

Cho nên lần này thương thế, ngược lại đáng giá.

Tựu tại Nhạc Duyên nhắm mắt tu dưỡng thời điểm, Quách nhị tiểu thư ôm lấy tiểu nha đầu hai người cùng nhau lên Hoa Sơn.

“Cô nương là…”

Quách nhị tiểu thư thân ảnh tự nhiên bị Hác Đại Thông phát hiện, trên ánh mắt dưới đánh giá liếc, nhìn xem này ẩn ẩn có chút quen thuộc diện mạo, Hác Đại Thông trực tiếp gọi ra tên của đối phương: “Quách Tương? !”

Trong giọng nói tuy nhiên nghi hoặc, nhưng càng nhiều là vẫn là khẳng định.

Quách Tương không khỏi sững sờ.

Trước mặt cái này thoạt nhìn rất là ôn hòa đạo sĩ, cũng không làm cho người ta cảm thấy chán ghét. Chỉ là Quách Tương cũng không nhận ra đối phương, xác thực nói những năm gần đây Hác Đại Thông đều đang tại đông trốn tây nấp, không có gì thời gian đi Tương Dương. Lúc trước vừa thấy Quách Tương. Lúc kia Quách Tương còn tại bú sữa tình huống, người quá nhỏ tự nhiên là không có ấn tượng.

Lúc này bị Hác Đại Thông liếc nhận ra. Bất quá là bởi vì tuổi cùng bộ dáng nguyên nhân mới nhận ra tới.

Mở mắt ra.

Phát giác được Quách Tương mê hoặc, Nhạc Duyên lên tiếng giải thích nói: “Này là Toàn Chân thất tử một trong thái cổ tử Hác Đại Thông Hác đạo trưởng, là Quách đại hiệp sư môn trưởng bối… Ngô, là người tốt!”

“Quách Tương gặp qua tốt đạo trưởng!”

Hai tay ôm quyền, anh tư táp sảng trong Quách Tương hướng Hác Đại Thông đánh một cái bắt chuyện, nhưng trong lòng thì suy nghĩ danh tự thật sự là cực kỳ chuẩn xác. Trong Toàn Chân thất tử, Quách Tương cũng từng có có cơ hội gặp qua mấy người khác, nhưng là này Hác Đại Thông nhưng lại nàng lần đầu tiên thấy.

Này hiền lành bộ dáng cùng Khâu Xử Cơ này là căn bản tính bất đồng.

Vốn là nha.

Quách Tương còn sẽ không suy nghĩ nhiều. Tại mặt đối với cha mình trưởng bối thời điểm, nàng cũng hiểu lễ phép, cũng không phải hoàn toàn giống như nàng ngoại công Đông Tà bình thường, nhưng là bất kể như thế nào, Quách Tương Quách nhị tiểu thư vẫn có lấy tiểu Đông Tà danh xưng.

Đang nghe nhà mình đại ca ca giới thiệu sau, lại một

cân nhắc trước mặt lão đạo sĩ này danh tự cùng với một ít nhìn tựu là người tốt bộ dáng sau, Quách Tương lập tức vui vẻ.

Hác đạo trưởng!

Nhạc Duyên cùng thái cổ tử Hác Đại Thông cũng là nghe vậy sững sờ.

Thái cổ tử Hác Đại Thông mê hoặc chính là mình xưng hô trước tại sao phải tăng thêm của mình tính, bất quá hắn người bản thân liền tương đối tùy ý. Có thể nói tại trong Toàn Chân thất tử tính tình coi như là nhất ôn hòa người, rất có quân tử phong thái.

Tuy nói ngoài dự tính, ngược lại cũng không có để ý.

Rồi hãy nói Hác Đại Thông cũng tinh tường Toàn Chân thất tử cùng Kha Trấn Ác đám người ân oán dây dưa, tuy nói song phương cùng Quách Tĩnh quan hệ cũng không giống bình thường, nhưng bởi vì hoàn cảnh vấn đề, cuối cùng là một mực đứng ở Quách gia Kha Trấn Ác cùng Quách gia quan hệ muốn lộ ra vẻ thân cận.

Quách Tương không xưng hô chính mình là sư thúc tổ cái gì. Hắn cũng không thèm để ý. Dù sao trước mặt thiếu nữ người tuổi còn nhỏ, không tính chuyện này.

Mà Nhạc Duyên thì là bất đồng.

Này Quách Tương xưng hô, làm sao nghe nhường người làm sao cảm thấy quái.

Lắc đầu, Nhạc Duyên ngược lại cũng không có để ý.

Dù sao đoạn đường này tới, Quách Tương hoạt bát cùng yêu mến gây sự tính tình đã muốn có chỗ hiểu rõ. Tuy nói tại chuyện nhỏ phương diện Quách Tương dễ dàng yêu mến xằng bậy, nhưng ở trái phải rõ ràng trên mặt lại không hổ là Quách Tĩnh nữ nhi.

Tựu tại Quách Tương cùng Hác Đại Thông chào hỏi thời điểm. Tiểu nha đầu đã muốn từ chính mình tiểu di trên người trượt xuống tới, một hồi công phu chạy tới Nhạc Duyên bên cạnh, một đôi bàn tay nhỏ bé nắm thật chặc Nhạc Duyên quần áo, sau đó mà bắt đầu dùng một loại cáo trạng giọng điệu nói đến sự tình tới.

Một phen nói nhăng nói cuội, lời mở đầu không dựng sau ngữ mà nói sau, Nhạc Duyên rốt cục nghe rõ ràng tiểu nha đầu cáo trạng mà nói là nói cái gì rồi, giới thiệu vắn tắt xuống tới tựu là một câu “Công tử sư phụ phó, có một quái mô quái dạng người xấu ôm nàng, cần phải đem nàng ôm đi!”, mà cuối cùng nàng dùng đá vụn đem người đánh chạy.

“…”

Cùng tiểu nha đầu nhìn nhau một hồi lâu, hai người mắt to trừng đôi mắt nhỏ, Nhạc Duyên cảm thấy này bị chính mình tinh giản trôi qua lời nói, hãy để cho người không rõ a.

Tiểu nha đầu dù thế nào thông tuệ, trước mắt nàng đều chẳng qua là sáu tuổi tiểu nữ hài.

Bất quá đối mặt tiểu nha đầu này chờ mong lấy khen ngợi ánh mắt, Nhạc Duyên cũng đành phải sờ sờ người ta đầu, mặt mũi tràn đầy mỉm cười tán thán nói: “Niệm Tích quả nhiên lợi hại, không hổ là ta Đạo Công Tử đồ đệ! Có cơ hội giới thiệu ngươi hai vị sư huynh làm quen!”

Nhất thời, tiểu nha đầu híp mắt mỉm cười ngọt ngào rồi.

Mà một mặt khác.

Quách Tương cùng thái cổ tử Hác Đại Thông một phen đối thoại, kỹ càng giới thiệu trước mắt Tương Dương tình huống.

Bất quá hai người ngược lại nói vui vẻ, Hác Đại Thông đối với này Quách Tương tính tình rất là tán thưởng, này tương đối lên Quách Tĩnh đại nữ nhi Quách Phù mà nói, hoàn toàn là một trời một vực, liền là đối phương một câu kia một cái ‘Hác đạo trưởng’ mà nói lộ ra vẻ có chút kỳ quái!

“Tương nhi!”

“Tới đây một chút!”

Cuối cùng, Nhạc Duyên vẫn là đem Quách Tương vời đến lại đây.

“Đại ca ca!”

“Có chuyện gì không?”

Quách Tương nghe xong tiếp đón, đã đi tới, thấy Nhạc Duyên này khoanh chân mà ngồi bộ dáng, dò hỏi.

Bởi vì hai người đi lên có chút trễ, trước mắt Nhạc Duyên đã đem tự thân tình huống đè ép đi xuống, Trường Sinh chân khí bắt đầu an dưỡng nội thương, về phần trên tinh thần bị thương thì là phải cần một khoảng thời gian tới tu dưỡng, ngược lại là không có nhường Quách Tương nhìn ra cái gì không ổn.

Dù sao Quách Tương tính tình gào gào thét thét, nữ hán tử một quả, thật cũng không làm sao chú ý.

Đại ca ca?

Một bên nghe xưng hô thế này Hác Đại Thông lông mày không khỏi vừa nhảy, xưng hô này…

Một ngược lại, liền sẽ phát hiện sẽ cho người cảm giác cực kỳ hỗn loạn.

Bất quá so với cái này tới, kỳ thật tại Hác Đại Thông trong nội tâm muốn biết nhất vẫn là này Đạo Công Tử tại sao phải tại mười sáu năm sau tái hiện giang hồ. Phải biết rằng lúc trước nhưng mà lăng không hóa khói mà đi.

“Các ngươi đi lên trên đường, gặp Lệ Công?”

Nói xong Nhạc Duyên còn hình dung một chút Lệ Công đoàn người khí chất cùng bộ dáng. Sau đó tầm mắt chính là rất nghiêm túc nhìn lấy Quách Tương.

Hiển nhiên.

Này Quách nhị tiểu thư cuối cùng cũng không có nghe theo lời của mình trốn ẩn núp đi, mà là nửa đường xông ra, cùng Lệ Công đám người đụng phải vừa vặn.

“A!”

“A!”

“Hi!”

Quách Tương quay đầu mờ mịt chung quanh, một bộ xấu hổ không thôi, gượng cười không thôi bộ dáng, Nhạc Duyên liền biết rõ suy đoán của mình không có phạm sai lầm. Chỉ bất quá đối phương Lệ Công sẽ buông tha cho hai người ngược lại khiến người ngoài ý, phải biết rằng tại nguyên trong chuyện xưa Kim Luân Pháp Vương vừa thấy Quách Tương đã nghĩ ngợi lấy thu vì đồ đệ, mà trước mắt càng nhiều một cái tư chất rất tốt tiểu nha đầu. Chỉ sợ là Lệ Công gặp được phỏng chừng sẽ có cưỡng chế mang đi làm đồ đệ tâm tư.

Âm Quý phái thu đồ đệ, cho tới bây giờ cũng không phải là đi bình thường phương pháp.

Bọn họ thu đệ tử có một loại cái gọi là chém tục duyên, chém tới người nhà cha mẹ, lấy khiến cho kia một mình một người.

Lấy Quách Tương cổ tay căn bản không phải Lệ Công đối thủ.

Bất quá làm Quách Tương đem chuyện đã trải qua nói

rõ sau, Nhạc Duyên biểu lộ biến thành an tĩnh lại.

Quay đầu nhìn qua lại tại đùa bỡn tóc của mình tiểu nha đầu, Lệ Công này là nghĩ muốn lại lần nữa bồi dưỡng một cái Loan Loan sao?

Lấy tiểu nha đầu tư chất chất, tất nhiên là đương nhiên.

Ngược lại Lệ Công tại xác minh Quách Tương cùng tiểu nha đầu thân phận sau lựa chọn thật ra khiến Nhạc Duyên rất là ngoài ý muốn.

Cái này xuất thân Âm Quý phái Chưởng môn. Thực sự có làm cho người ta lau mắt mà nhìn địa phương.

Chẳng qua là đệ tử ——

Lệ Công cần phải thu tiểu nha đầu làm đệ tử tính toán, đó là vạn vạn không thể nào.

Một phen bận việc sau, hỗn loạn Hoa Sơn lại lần nữa khôi phục yên lặng.

Đánh giá bốn phía hết thảy, Nhạc Duyên có một loại trong chớp mắt muôn sông nghìn núi, thương hải tang điền cảm giác.

Mặc dù nói không có như thần tiên bình thường đang ngủ say mấy trăm năm cái gì, nhưng là trong chớp mắt trước mặt hết thảy biến mất không thấy gì nữa. Xuất hiện chính là mặt khác một phen bộ dáng, đây không thể nghi ngờ là đối với người tâm tư lượng một loại mài dũa, cuối cùng biến thành hai chữ mắt khắc vào trong lòng.

Này hai chữ tên là hồi ức.

Thuần Dương không ở, tại đây địa chỉ cũ trên, Hác Đại Thông chuẩn bị trù hoạch kiến lập một cái mới tinh môn phái —— phái Hoa Sơn.

Có Toàn Chân truyền thừa. Cũng có được đã từng Thuần Dương truyền thừa.

Bất quá tương đối lên cái này tới, Nhạc Duyên càng thêm để ý vẫn là một chuyện khác tình.

Theo chính sự bắt đầu. Quách Tương ngược lại rất tự giác ôm cháu gái đi bên ngoài, trong phòng liền chỉ còn lại có Đạo Công Tử cùng Hác Đại Thông hai người.

Mặt đối mặt khoanh chân mà ngồi.

Trong phòng chỉ có này lư hương rải rác bay lên khói xanh.

Hồi lâu.

“Hác mỗ có gánh công tử nhờ vả!”

Nhắm mắt, khom người, đây là thật lớn cấp bậc lễ nghĩa. Nhưng là tương đối lên cái này tới, Hác Đại Thông mà nói càng làm cho Nhạc Duyên kinh ngạc.

“Ngươi là nói…”

Ánh mắt trợn to, đồng tử có chút co rút lại, Nhạc Duyên

cho dù là hiện tại bởi vì tinh thần tai hoạ ngầm giải quyết phía dưới bị trọng thương, nhưng là bên trong khí thế một khi bạo phát đi ra, vẫn là khủng bố đến cực điểm.

“Vì phòng ngừa ngoài ý muốn, ta đem hài tử phó thác cho người khác rồi!”

Hác Đại Thông mà nói nhường Nhạc Duyên thở dài một hơi, may mắn! May mắn!

“Phó thác cho ai?”

Nhạc Duyên trấn yên tĩnh trở lại, mở miệng hỏi. Nhưng là nhìn qua Hác Đại Thông, Nhạc Duyên lại là có chút sợ hãi nghe được chân tướng sự tình.

“Nhất danh truy cầu Thiên Đạo ẩn sĩ cao nhân!”

“Lúc trước Mông Cổ đại quân phá Chung Nam Toàn Chân, khiến cho Toàn Chân giáo tồn tại trên danh nghĩa, chúng ta sư huynh đệ sáu người từng người tản ra. Mà ta thì là mang theo Xích Luyện Tiên Tử phó thác, đem hài tử đứng ở bên người thoát đi Chung Nam sơn.”

“Nhưng là không ngờ rằng chính là, Toàn Chân nội bộ xuất hiện mại quốc cầu vinh phản đồ, bị để lộ tin tức. Hơn nữa những thứ kia người Mông Cổ tựa hồ đối với công tử cùng Xích Luyện Tiên Tử lúc trước cách làm có khó có thể nói rõ phẫn nộ cùng sợ hãi, bắt đầu đuổi giết công tử hậu nhân tới.”

“Cưỡng chế vòng vây, tại một hồi thảm thiết trong chiến đấu, ta gặp một cái khí độ thản nhiên đạo sĩ! Mới cùng

hài tử hai người cùng một chỗ may mắn thoát khỏi tại khó. Bị thương ở bên trong, ta không cách nào bảo vệ hài tử, hơn nữa đối với phương đối với hài tử có vô cùng tốt ấn tượng, cần phải thu vì đồ đệ…”

“Vì vậy…”

“Ta cuối cùng tìm một cái đồng dạng lớn nhỏ Toàn Chân đồng tử dùng để làm gương, mà công tử hài tử thì là phó thác cho đối phương, lúc này mới hấp dẫn Mông Cổ cao thủ lực chú ý, khiến cho hài tử bình yên vô sự.”

“Vừa mới Hác mỗ nhường công tử thu tay lại, liền là vì vậy tà ma ngoại đạo thoạt nhìn bộ dáng cùng lúc trước ta phó thác cấp người bộ dáng có chút tương tự.”

Nói đến đây, tại Nhạc Duyên trong đầu sự tình đã muốn càng ngày càng rõ ràng.

Hít sâu một hơi, Nhạc Duyên mở miệng hỏi: “Người nọ gọi gì là?”

“Lệ Linh!”

Hác Đại Thông chậm rãi nói ra này phó thác chi người có tên chữ.

“…”

Tâm thần chấn động, Nhạc Duyên minh bạch đứa bé kia gọi gì là rồi.

Hít sâu một hơi, hắn ôm cuối cùng nghi vấn, mở miệng

nói: “Mạc Sầu cấp hài tử gọi là gọi gì là?”

Tại lúc trước Xích Luyện Tiên Tử mang thai thời điểm, hai người tuy nhiên liền hài tử danh tự nói thiệt nhiều, đáng tiếc lúc ấy không cách nào dọ thám biết hài tử là nam hay là nữ, cho nên để lại không ít đồ dự bị danh tự. Chỉ chờ hài tử sinh hạ một khắc đó, lấy một cái phù hợp.

“Nhạc Ưng!”

Ngắn ngủn hai chữ vẫn còn như lôi đình sét đánh đập trên đầu, Nhạc Duyên trong khoảng thời gian ngắn giật mình.

Như Hùng Ưng bình thường ngao du trời xanh.

Như lúc trước hắn tại Tương Dương như Phi Ưng bình thường cùng giữa không trung bắn chết Mông Ca, trọng thương Hốt Tất Liệt độc nhất vô nhị.

Danh tự.

Di lưu chính là điếc tai Ưng Minh.

Chương 029 : Cha cùng con

029 chương cha cùng con

“Ừ?”

Nghe này điếc tai Ưng Minh thanh âm, đứng ở trên quảng trường Quách Tương ôm tiểu nha đầu, một lớn một nhỏ hai người đồng thời ngẩng đầu hướng bầu trời nhìn lại.

Chỗ đó.

Có một cái nhỏ nhất chấm đen nhỏ, chính ở không trung bay lượn.

Chính là một con diều hâu.

Nghe thanh âm kia, Quách Tương biết rõ bầu trời này cái này ưng hẳn là rất lợi hại, thanh âm thanh thúy to rõ, tất nhiên là không thiếu.

Phải biết rằng Quách gia trừ bỏ Tiểu Hồng mã bên ngoài, còn có hai cái rõ ràng điêu, lại càng không cần phải nói chính mình tỷ phu cái kia chỉ thần điêu rồi. Có chăn nuôi phi cầm kinh nghiệm Quách Tương, có thể nói chỉ bằng vào thanh âm liền có thể đủ nghe được ra cái này diều hâu tất nhiên không thiếu.

Hai người ngẩng đầu nhìn qua này diều hâu hót kêu một

tiếng rống, liền lại bay về phía phía tây, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa.

Mà khi ánh mắt hai người từ phương tây này diều hâu biến mất phương hướng thu hồi sau, cùng thái cổ tử Hác Đại Thông trong phòng đơn độc nói chuyện phiếm Nhạc Duyên cũng đi ra.

Một người phía trước.

Ra gian phòng sau, Nhạc Duyên tầm mắt liền đã rơi vào Quách Tương cùng tiểu nha đầu trên người.

Tại sau lưng của hắn, thì là Hác Đại Thông.

Một cá nhân mặt sắc mặt ngưng trọng, hiển nhiên là có cái gì vô cùng chuyện trọng yếu.

Mà cùng lúc đó.

Hoa Sơn dưới núi.

Phía tây.

Âm Quý phái người rốt cục cùng xuống núi Phiên Tăng giao phong rồi.

Lệ Công nói qua, cho mình tương lai đồ đệ lễ vật chính là những thứ này hòa thượng.

Lúc trước cùng này tóc bạc đạo sĩ giao thủ, hắn không là đối thủ, nhưng này không có nghĩa là Lệ Công sẽ không bỏ đá xuống giếng. Nhất là đối với nhóm người

này Mông Cổ phương diện Phiên Tăng thời điểm, đả kích lấy Phiên Tăng vừa là cho tương lai đồ đệ lễ vật, cũng là đối với Ma Tông Mông Xích Hành bên cạnh đả kích.

Bất kể như thế nào. Lệ Công cũng không thể buông tha cho.

Lại càng không cần phải nói, song phương vừa mới bắt đầu dưới chân núi chạm mặt liền đã giao thủ.

Giờ khắc này. Này tân nhậm Mông Cổ quốc sư Bát Sư Ba sống chết không rõ, dưới tình huống như thế, Lệ Công liền hạ sát thủ.

Một phen tranh đấu giao thủ sau, trừ bỏ trong đó mấy cái tăng nhân bốc lên trọng thương dưới tình huống thi triển ra Tây Tạng Potala cung Phật môn bí mật học cắn xé nhau mang theo Bát Sư Ba thân thể đào thoát bên ngoài, những người khác toàn bộ đã bị chết ở tại Hoa Sơn chân núi.

Không có đi truy.

Lệ Công quay đầu lại nhìn lướt qua sau lưng Hoa Sơn, làm cho người ta trên mặt đất viết mấy cái to lớn chữ bằng máu sau, hắn này liền dẫn người rời đi.

Lệ Công biết rõ, phần này tin tức cuối cùng sẽ rơi vào hắn muốn biết người trong tai.

Về phần Âm Quý phái một mực truyền lưu lấy chém tục duyên…

Hàaa…!

Lấy Quách Tĩnh Quách đại hiệp tính tình. Tương Dương như phá, lại cũng không cần bất luận kẻ nào đi chém lại rồi.

Rồi hãy nói, người như vậy Lệ Công cũng không muốn động thủ.

Hắn không thể chết được trong tay người khác, cũng không thể chết tại chính mình người trong tay.

…

Đường xá không tiếng động.

Cuối cùng là một người.

Truyền Ưng cưỡi từ Mông Cổ kỵ binh trên tay đoạt tới ngựa, nắm lấy một thanh đoạn kiếm, chậm rãi chính là đi ở đằng kia tây đi trên đường.

Hoang vu đường nhỏ, hơi có vẻ khúc chiết.

Tây Vực cuối cùng so ra kém Trung Nguyên phồn hoa náo nhiệt.

Nhưng là trước mắt Trung Nguyên nhưng lại gặp phải lấy lớn nhất nguy cơ. Hắn tuy nói còn trẻ, nhưng cũng có thể nhìn ra được trước mắt thế cục. Bất quá ngược lại, Truyền Ưng càng thêm quan tâm vẫn là vật gì đó khác.

Thiên hạ thương sinh.

Đối với hắn hiện tại mà nói, cũng không trọng yếu.

Tây Vực tại Mông Cổ đại quân quét ngang thiên hạ, này khối chỉ có Đại Tống còn tồn tại tràng diện sau, này Tây Vực tình huống xác thực nói so với đã từng càng phát hoang vu.

Rối loạn.

Từ khai thiên tích địa chi tới. Chỉ sợ nhân loại còn chưa từng gặp qua như thế hung tàn chiến tranh.

Mặc dù là Đại Hãn thời kì Tây Vực khai phủ, quân Hán tây chinh, hay hoặc là là Tùy Đường đại quân, đều không có cấp người nơi này tiến hành qua một hồi giống như châu chấu bình thường quét ngang. Tại Mông Cổ đại quân này như châu chấu bình thường tây chinh ở bên trong, người thua chết. Gánh người nô, bọn họ đem được làm vua thua làm giặc cái từ này triển lãm hiện vô cùng tinh tế.

Vì vậy ——

Hiện tại rơi vào Truyền Ưng trong mắt Tây Vực. Đã muốn thiếu rất nhiều đích nhân khí. Xa xa chưa từng có mê hoặc náo nhiệt phồn hoa rồi.

Vì sinh tồn, lưu lại người cũng gia nhập Mông Cổ đại quân, trở thành cái gọi là tôi tớ quân.

Bởi vì cái gọi là Mông Cổ đại quân ăn thịt, những người khác ăn canh, bọn họ do kẻ bại chuyển hóa thành ma cọp vồ.

Cho nên tại những năm gần đây trong, Tây Vực nhiều mã phỉ.

Bất quá tại Truyền Ưng trước mắt này một chỗ, mã phỉ tồn tại ngược lại rất ít.

Không phải bởi vì nơi này không ai khí, ngược lại tại Tây Vực trong phạm vi, chỗ này đích nhân khí cũng không ít, ngược lại còn có chút nóng ồn ào hương vị. Sở dĩ mã phỉ cực nhỏ, là bởi vì nơi này có một tòa danh sơn.

Tên là Côn Luân.

Mà dựa vào ngọn núi này, có một cái tương đối náo nhiệt Trung Nguyên giang hồ mà nói muốn yên tĩnh không ít Đạo gia môn phái —— Côn Luân phái.

Chính là vì Côn Luân phái tồn tại, lúc này mới khiến cho bốn phía bọn đạo chích thiếu rất nhiều.

Hơn nữa còn có một chỗ cùng tồn tại Tây Vực, danh khí càng ẩn phái Thiên Sơn, nơi này coi như là phương diện nào đó một chỗ tịnh thổ.

“Côn Luân!”

Ngẩng đầu, Truyền Ưng ngắm lên trước mặt này đứng sừng sững sơn môn khắc đá.

Nỉ non lấy lập lại một câu, lúc này mới xoay người xuống ngựa, một tay lôi kéo cương ngựa, một tay cầm đoạn kiếm, liền như vậy lên núi rồi.

“Vị huynh đài này, xin dừng bước!”

“Không biết các hạ đây là…”

Rất nhanh, thủ vệ sơn môn đệ tử liền phát hiện Truyền Ưng thân ảnh, lập tức hiện thân chặn lại, mở miệng dò hỏi.

“Giang hồ mạt bối phận, Truyền Ưng!”

“Phụng gia sư chi mệnh trước tới bái phỏng Côn Luân Chưởng giáo!”

Chắp tay ôm quyền, Truyền Ưng nói ra của mình ý đồ đến, đương nhiên là thật không nữa là phụng gia sư chi mệnh, cũng chỉ có hắn tự mình biết rồi. Đồng thời còn lấy ra một kiện tín vật, đưa cho đối phương.

Hai cái sơn môn đệ tử nghe vậy liếc nhau một cái, một người đứng ở nơi đó chờ đợi, một người khác thì là lấy tốc độ cực nhanh hướng trên núi chạy đi rồi.

Như vậy người tới, không phải hai người bọn họ cá sơn môn đệ tử có thể đắc tội, có thể giải quyết.

Đưa mắt nhìn Côn Luân đệ tử lên núi bẩm báo, Truyền Ưng thì là yên tĩnh đứng ở nơi đó chờ đợi. Tầm mắt thì là hơi có vẻ thất thần nhìn qua tòa này nguy nga núi lớn.

Cổ Mộ đã qua.

Lại đã không phải là cận tồn trong đầu này rải rác ấn tượng, nhiều năm sau lại độ thăm đáp lễ hỏi, bất quá là nhân sự đều không phải.

Mà trước mắt Truyền Ưng sở hành đi con đường, chính là lúc trước này độc thanh danh Văn Thiên ở dưới Xích Luyện Tiên Tử đi về phía tây con đường.

Thăng tiên mà đi…

Hàaa…!

Ha ha!

Trong nội tâm cười khổ, Truyền Ưng ánh mắt không khỏi híp híp. Cha mẹ của hắn đã sớm đã chết đi, không phải sao?

…

Hoa Sơn.

Xuống núi trên đường lớn.

Tiểu Hồng mã bị gửi tồn tại Hoa Sơn. Ngược lại thay thế chính là tại Hác Đại Thông trên tay mượn hai đầu con lừa.

Lâu cưỡi thiên lý mã, tuy nói không sai.

Nhưng đối với tại Quách Tương mà nói, càng là tiểu nha

đầu Dương Niệm Tích mà nói, cũng không phải chuyện tốt.

Nhạc Duyên chịu đựng phong sương xóc nảy ngược lại không có việc gì, Quách Tương cũng có thể chèo chống ở, nhưng là tiểu nha đầu cũng không phải là như vậy một sự việc rồi.

Bất kể thế nào nói, tiểu nha đầu tuổi quá mức nhỏ yếu, tại trên lưng ngựa xóc nảy tới xóc nảy đi. Không là một chuyện tốt.

Người Hán, cuối cùng không phải là trên lưng ngựa dân tộc.

Có tốt đãi ngộ, tự nhiên cũng không cần nhường tiểu hài tử như vậy tới. Rồi hãy nói con lừa tuy nhiên thoạt nhìn bộ dáng không được tốt lắm, cưỡi bắt đầu nhưng lại thoải mái nhàn nhã, thích hợp nữ tử gấp rút lên đường.

Lúc trước, Xích Luyện Tiên Tử thầy trò không cũng là một người một đầu con lừa gì không.

“Đại ca ca!”

Tại Nhạc Duyên cùng Hác Đại Thông một phen mật đàm sau, tại Quách Tương trong mắt nhà mình đại ca ca thần sắc liền phát sanh biến hóa. Thật giống như trầm thấp không ít.

Mở miệng muốn hỏi cái gì, Quách Tương rồi lại có chút không tốt lắm mở miệng.

“Tương nhi!”

“Ta biết rõ ngươi nghĩ hỏi cái gì, yên tâm, đã trải qua nhiều như vậy chuyện tình, đại ca ca của ngươi ta tính tình rất cường đại, sẽ không xảy ra vấn đề đấy!”

Quay đầu cười. Một bên nhẹ nhẹ xoa trong ngực tiểu nha đầu này béo múp míp hai má, Nhạc Duyên quay đầu cười, trái lại an ủi.

“Đại ca kia ca, có thể không cấp Tương nhi nói nói!”

“Có lẽ Tương nhi có thể hỗ trợ a!”

Mấp máy miệng, giờ khắc này Quách nhị tiểu thư đã không có nữ hán tử hương vị. Hóa thân thành Lâm Đại Ngọc bình thường nhu tình như nước, này đôi mắt nháy tràn lan lấy nước dịu dàng đồng dạng ba quang.

“Ách!”

Đón Quách Tương dịu dàng tầm mắt. Đối phương này nhất chuyển biến, nhường Nhạc Duyên hơi có chút trở tay không kịp, một đường đến nay, Quách Tương trên cơ bản cũng là nữ hán tử, có thể nói là hào hùng cái ngày. Có thể nói, từ bước vào Quách phủ nhận thức Quách Tương một khắc đó lên, Quách nhị tiểu thư tại Nhạc Duyên trong mắt chính là chỗ này y hệt ấn tượng.

Thẳng đến lúc trước, này Quách Tương cùng Hác Đại Thông trong lúc đó xưng hô một tiếng kia âm thanh làm cho người ta đau răng ‘Tốt đạo trưởng’ càng rõ mồn một trước mắt.

Mà trước mắt này máy động nhưng đích chuyển biến, nhường Nhạc Duyên không khỏi ngẩn ngơ.

Tựu giống với Long Nữ xoay người biến thành Loan Loan tính tình, mà Loan Loan hóa thân thành Sư Phi Huyên, Sư Phi Huyên biến thành Bạch Thanh Nhi, này hoàn toàn là đang khiêu chiến Nhạc Duyên ấn tượng, làm cho người ta nhất thời không quá thói quen. Dù sao, tại bình thường cảm nhận được cũng là Quách Tương hào khí Vô Song.

Tại Nhạc Duyên trong ấn tượng, lúc này Quách Tương hẳn là tiến lên vỗ vỗ bờ vai của mình, dùng một loại đại tỷ đầu ngữ khí nói ra: “Có phiền toái gì nói cho ta một chút, tuy nhiên ta Quách Tương không cách nào hướng phụ thân Quách Tĩnh kéo lên vô số người thủ vệ Tương Dương, nhưng là của ngươi vấn đề nhỏ vẫn là rất dễ dàng giải quyết. Ít nhất kéo lên Cái Bang hơn một ngàn cá huynh đệ hỗ trợ, là thỏa thỏa không có vấn đề!”

Tại nữ hiệp ở bên trong, chỉ sợ chỉ có Quách Tương có thể hào khí có thể so với Tiêu Phong, tại trong nữ nhân đây là hiếm thấy tồn tại.

Này nháy mắt Lâm Đại Ngọc tiểu nữ nhi tư thái, quả thực chấn kinh rồi người.

Tuy nói Quách nhị tiểu thư lần này bất ngờ chuyển biến, nhường Nhạc Duyên có một loại ngoài ý muốn cảm giác, nhưng không thể không nói Quách Tương như vậy biến hóa nhưng lại có kinh diễm cảm giác.

“Tương nhi!”

“Ta tìm được rồi con của ta rồi!”

Đối mặt Quách Tương tầm mắt, Nhạc Duyên ngược lại cũng không có bao nhiêu giấu diếm, xác thực mà nói, trước mắt hắn không có người nào có thể lý luận, chỉ có đem cái này giả tiểu tử dường như Quách Tương cho rằng một người bạn, đạo ra chân tướng sự tình.

Dù sao ——

Cho dù là Thương Tú Tuần ở đây, mà tương lai Giáo chủ hiện tại quả là là quá nhỏ, hay hoặc là những nữ nhân khác tại trước mặt, Nhạc Duyên cũng không thể trực tiếp nói cho các nàng biết, ta tìm tới chính mình cùng Xích Luyện Tiên Tử nhi tử.

Lời này chỉ có thể cùng Mạc Sầu nói nói, đổi lại những nữ nhân khác…

Có một câu nói rất hay, tại một nữ nhân trước mặt ngươi vĩnh viễn chỉ có thể đừng bảo là một nữ nhân khác, trừ phi là tại vợ của ngươi trước mặt nói ngươi MĐ tốt, hoặc là tại mẹ ngươi trước mặt nói vợ của ngươi thì tốt hơn. Mặc dù là như vậy, mẹ chồng con dâu trong lúc đó đều có chiến tranh tồn tại.

Lại càng không dùng những thứ khác rồi.

Sở dĩ cùng Quách Tương nói, là bởi vì người ta tuổi còn nhỏ, vừa có một loại nam nhi hào khí, hơn nữa người ta cũng biết mình một bộ phận chuyện xưa.

Nhạc Duyên này mới nói ra tới.

Rồi hãy nói, nếu là lại lần nữa nghẹn đi xuống, Nhạc Duyên cảm giác mình lúc này mới giải quyết tinh thần tai hoạ ngầm, chỉ sợ lại sẽ xảy ra vấn đề.

“A!”

Mắt trợn tròn, Quách Tương rất là kinh ngạc.

Đối với đại ca chuyện xưa, trước đây trước Quách Tĩnh vợ chồng cùng Nhạc Duyên đối thoại ở bên trong, nàng đã biết, ngược lại không ngoài ý.

“là ai?”

“Chẳng lẽ là…”

Đầu tiên là nghi vấn một phen, lập tức Quách Tương liền phản ứng đi qua, trong khoảng thời gian này chân chính nhường nhân để ý cùng nghi hoặc duy có một người. Trong đầu, nhất thời lại lần nữa hiện lên lúc trước cái kia nắm lấy đoạn kiếm thiếu niên. Hồi tưởng đến giữa hai người này hơi có chút giống như bên mặt, Quách Tương nói ra này người có tên chữ: “Truyền Ưng!”

“…”

Nhạc Duyên nghe vậy gật gật đầu.

Biểu lộ vô cùng quỷ dị.

Không biết là hổ thẹn vẫn là đau lòng, hay hoặc là có cái khác, tóm lại là đủ mọi màu sắc, phảng phất giống như kính vạn hoa.

Chương 030 : Đồng đạo (thượng)

030 chương đồng đạo (thượng)

Truyền Ưng!

Quách Tương trong đầu không ngừng hiện lên thiếu niên kia bộ dáng, tại thấy đến đại ca ca này mặt sắc quái dị gật đầu thừa nhận sau, sắc mặt của nàng cũng trở nên quái dị bắt đầu.

Hồi tưởng lại thiếu niên kia ngày đó theo như lời nói, Quách Tương liền biết rằng này cha cùng con trong lúc đó đã muốn tồn tại mâu thuẫn.

“…”

Loại tình huống này, Quách Tương tuổi còn nhỏ, nhưng cũng không tốt nói cái gì. Dù sao, cuộc sống như vậy nàng chưa bao giờ nhận thức qua.

“Đại ca ca!”

Thấy Nhạc Duyên này biểu lộ hơi có vẻ trầm thấp bộ dáng, Quách Tương nhẹ nhàng mở miệng hô kêu một tiếng.

“Không sự tình!”

Mỉm cười, Nhạc Duyên lắc đầu ý bảo chính mình cũng

không có bao nhiêu sự tình. Nhưng trên thực tế lại cũng không là như thế, tại xác định mình cùng Mạc Sầu hài tử là Truyền Ưng sau, Nhạc Duyên cũng không khỏi nhớ tới mình cùng Sư Phi Huyên chuyện tình.

Mình cùng con của nàng, đem thì là ai?

Nên nói như thế nào?

Nhà mình hài tử cũng có vai chính mạng? !

Đáng tiếc.

Tại Đại Đường thời điểm, cuối cùng là cô tịch vô tình Bạch Vân Thành chủ là chủ, cho dù là có tình cảm, nhưng càng nhiều là nhưng vẫn là tại chính hắn trong kế hoạch của. Bất quá cũng thế, tại đó, hắn cùng những người khác cảm tình cũng bị thuần túy, nhất bình thản dịu chỉ có bánh bao thị nữ Vệ Trinh Trinh.

Chỉ là…

Một hồi lâu.

Không tiếng động thở dài thở ra một hơi, Nhạc Duyên có chút kinh ngạc.

Chính mình trước mắt có phải hay không coi như là đa mưu túc trí, cái loại này tàn nhẫn người giang hồ đâu này?

Chân chính bình yên Tiêu Dao trong giang hồ thời điểm, không phải là công phu hoành hành thiên hạ, đó chính là

có thật lớn thế lực bối cảnh. Mà khi ngươi không là một người, mà là rối rắm lấy một cái đoàn thể thời điểm. Chỉ có người sau vừa là của ngươi thuộc sở hữu.

Thử nhớ ngày đó lần đầu bước vào này thần điêu thế giới thời điểm, chính mình còn nhiều lắm đi đến truy ngự tỷ hình Xích Luyện Tiên Tử. Thuận tiện cấp vai chính Dương Quá thêm thêm trở ngại, lại là không ngờ rằng cuối cùng phát triển sẽ biến thành kết quả như vậy.

Cái gọi là hiệu ứng hồ điệp, chớ quá như thế.

Nhất làm người ta bất đắc dĩ chính là, ban đầu ở tiếu ngạo thời kì, Nhạc Duyên liền hao tốn thật dài thời gian vừa khuyên giải nhà mình nhận hạ Nhạc Bất Quần vì chính mình hậu nhân, dù sao đây cũng là cá danh nhân a. Nhưng bất kể thế nào nói, hậu nhân là hậu nhân, cách có thời gian xa xôi. Nhưng không cách nào như hiện tại như vậy nhường hắn ngạc nhiên.

“Ta cùng Mạc Sầu cũng thực xin lỗi hắn!”

Lắc đầu, đầu tiên là đem ý nghĩ này xóa, ngược lại nếm thử chân chính dùng thân là người cha thân phận đi tiếp thu sự thật này. Giống như lúc trước thời điểm ra đi, hắn còn tại con mẹ nó trong bụng, chờ mình lại lúc trở lại, nhi tử đã muốn trưởng thành.

Lần này sai sót kinh nghiệm, không thể nghi ngờ là phụ tử ở giữa mấu chốt chỗ.

Một câu kia cha mẹ chết sớm. Liền là đối phương thái độ chỗ.

Có thể nói, giống như Nhạc Duyên cùng Xích Luyện Tiên Tử làm cha mẹ người thật sự là quá ít.

“Hắn tức giận chứ gì!”

Nghiêng đầu, một bên theo con lừa bước chân phập phồng lấy, Quách Tương thì là rất nghiêm túc nói ra: “Này đôi phương cũng không thể quái, chỉ có thể là thế sự vô thường!” Đặt mình vào hoàn cảnh người khác nghĩ nghĩ, Quách Tương cảm thấy nếu là đổi lại chính mình. Chỉ sợ cũng thái độ như vậy.

Thế sự vô thường!

Bất quá lời này, nàng Quách nhị tiểu thư bất quá là bắt chước lời người khác, lại là không có thuộc về mình lý giải. Nhưng, với tư cách an ủi người lời nói, không thể nghi ngờ là không sai.

“Đổi lại là Tương nhi ta đấy. Tất nhiên cũng vô pháp lý giải a!”

“Nhất là đại ca ca mười sáu năm sau lại hiện ra!”

Quách Tương mở to ánh mắt, rất là nghiêm túc nói ra: “Nếu là ta mà nói. Nhất định phải trong nội tâm phiền não nếu hay không cần quen biết nhau lẫn nhau thân phận, nhưng mà có bày biện tiểu tính tình chẳng thèm ngó tới! Không! Muốn tại đại ca ca ngươi nguy hiểm thời điểm, dùng nhất tiêu sái tư thái nhảy ra, xuất hiện tại trước người của ngươi… Ha ha!”

“Tương nhi!”

“Ngươi có chắc không ngươi là đang an ủi ta?”

Lời này nghe là an nguy, nhưng là tại Nhạc Duyên trong nội tâm, nhưng lại càng phát cảm thấy quái dị, nhất là Quách Tương mặt sau mấy câu, tại làm sao phát triển đi xuống đoán chừng là muốn trở thành phụ tử cùng giết thê thảm tiết tấu sao?

Dùng để biểu hiện ra giang hồ tiết tấu?

Giờ khắc này, Nhạc Duyên rốt cục xác định cảm nhận được cái gọi là tiểu Đông Tà là có ý gì rồi.

“Đương nhiên là an ủi!”

“Đại ca ca!”

Quách Tương nháy dưới ánh mắt, tựa hồ có chút không rõ ràng cho lắm.

“…”

Nhạc Duyên đón Quách Tương này nước dịu dàng bình thường tầm mắt, trong nội tâm quyết định cùng giải quyết phụ tử ở giữa mâu thuẫn sau, vẫn là đừng cho Truyền Ưng cùng Quách Tương tụ cùng một chỗ, làm không tốt sẽ bị tiểu Đông Tà cấp mang lệch. Không nói cái khác, tại đồng lứa nhỏ tuổi trong đám người, Quách Tương có thể nói tại ngôn ngữ trên là nhất có mị lực người.

Lấy tính tình của nàng, đem người tới trong khe đó là thỏa thỏa.

Mặc dù nói mình chưa tính là một cái chân chính đại hiệp, nhưng là nhìn xem con của mình thành làm một người đại hiệp, lại coi như là một loại kỳ vọng đúng không?

Nhưng là từ một mặt khác mà nói, Quách Tương rồi lại cũng coi là cùng Truyền Ưng chính là thanh mai trúc mã. Xác thực nói Quách Tương so với Truyền Ưng còn lớn hơn như vậy mấy tháng.

Từ phụ thân góc độ đến xem, Quách Tương xác thực nói là một ân huệ con dâu, là một thật tốt lựa chọn.

Về phần Hoàn Nhan Bình nữ nhi Dương Niệm Chi…

Cái này…

Cúi đầu nhìn lướt qua trong ngực tại một cá nhân chơi lấy tóc của mình vui vẻ vô cùng tiểu nha đầu, Nhạc Duyên liền cảm giác mình có một loại một hơi thở gấp không ra đây xúc động. Tuy nói Nhạc Duyên một mực không cho là mình là chính nhân quân tử, nhưng ngay tại lúc này, hắn cũng là trăm triệu làm không được.

Này không chỉ có là tại hố chính mình.

Càng tại hố Dương Quá.

Bởi vì những năm gần đây, Nhạc Duyên cảm giác mình mềm lòng quá nhiều, phụ tử hai người cũng không thể

một mực bắt được Dương Quá có thể nhiệt tình hành hạ, này thật sự là quá khi dễ người rồi.

Chẳng qua là sự tình phát triển cuối cùng tại cuối cùng nhường Nhạc Duyên một cách không ngờ.

Có nhiều thứ, trên thực tế là cùng trong nội tâm suy nghĩ hoàn toàn là hai cái phương hướng.

Bất quá tại Quách Tương những lời này ngữ, Nhạc Duyên vậy có chút ít tâm tình nặng nề nhưng lại thu liễm không ít, này không biết có tính không lời an ủi, nói tóm lại hãy để cho Nhạc Duyên có không sai thu hàng.

Một lớn một nhỏ hai cái nữ hài vui cười ở bên trong, hai đầu con lừa chở ba người vừa đong vừa đưa hướng phía nam đi đến.

Năm ngày sau.

Tung Sơn.

Dưới núi.

Một cái trấn nhỏ.

Sở dĩ đi đến Thiếu Lâm chân núi, ngược lại không phải bởi vì Nhạc Duyên nguyên nhân. Hắn chỉ là đang đợi kết quả, như vậy đi tới bất quá là Quách Tương thái độ.

Một phen du lãm trong. Quách nhị tiểu thư muốn kiến thức kiến thức thiên hạ này nổi tiếng Thiếu Lâm Tự.

Đồng dạng.

Nhạc Duyên cũng muốn nhìn một chút này lúc trước từ Tĩnh Niệm thiện viện phân liệt ra tới Thiếu Lâm Tự, đến tột cùng như thế nào. Lúc trước này mười ba côn tăng, chỉ sợ là mang đi Tĩnh Niệm thiện viện tuyệt đại bộ phận bí tịch. Bất quá từ đó Thiếu Lâm không nhúng tay vào thiên hạ phân tranh, khác giữ bổn phận, cũng coi là trên là làm cho người ta thấy qua đi.

Hai đầu con lừa chính trong góc ăn ăn tạp.

Mà tại lúc này, Nhạc Duyên cùng Quách Tương hai người gặp phải một cái vấn đề lớn.

Trước đây trước, một cá nhân khắp thiên hạ tìm kiếm mình nhi tử Truyền Ưng tung tích không thể nghi ngờ là biển rộng tìm kim, cũng may Quách Tương là Quách Tĩnh nữ nhi. Tiểu Đông Tà tại trong Cái Bang có không sai địa vị cùng nhân duyên. Tại Quách Tương dưới sự trợ giúp, đệ tử của Cái bang đã bắt đầu hành động,

Mục đích của bọn hắn, chính là tìm kiếm này Truyền Ưng tung tích.

Vì thế, Nhạc Duyên còn chuyên môn vẽ một bức đồ đưa cho đối phương, nhường kia hỗ trợ tìm người.

Có đệ nhất thiên hạ đại bang Cái Bang trợ giúp, không thể nghi ngờ sẽ cho người rút ngắn không ít thời gian. Nếu không mà nói, cho dù là lấy Nhạc Duyên thực lực. Tại trong thiên hạ này tìm kiếm một người, nếu là đối phương chuyên môn tránh né mà nói, mặc dù là hắn

cũng là cơ hội xa vời.

Bất quá trước mắt chuyện trọng yếu nhất cũng không phải cái này, mà là hiện tại ba người đã không có lộ phí rồi.

Về phần những thứ kia kim đậu tử cái gì, cũng không có bị ném rơi, cũng không có bị đánh cắp. Lại càng không là toàn bộ tiêu hết rồi. Mà là bị Quách Tương Quách nhị tiểu thư một cái món óc toàn bộ quyên mất.

Nghe nói Tương Dương bây giờ đang ở lại lần nữa chuẩn bị chiến tranh, Quách Tương liền đem còn lại kim đậu tử toàn bộ nhờ Cái Bang huynh đệ mang về Tương Dương, cho cha mẹ của mình.

Thậm chí.

Nàng cả kia một mực tỉ mỉ bảo tồn Dạ Minh Châu, cũng làm cho Lỗ Hữu Cước dẫn theo trở về.

Một phen sục sôi hành động, tiền liền như vậy tiêu hết rồi.

Trong ngực tiểu nha đầu cầm lấy một cái mứt quả chính mình một ngụm. Sau đó cho mình tiểu di một ngụm, cuối cùng lại làm cho mình công tử sư phụ cắn lên một ngụm. Tiểu nha đầu rất hào phóng. Bất quá cử động thật ra khiến Quách nhị tiểu thư sắc mặt có chút đỏ lên.

Đối với Nhạc Duyên mà nói, đến không có để ý.

Hắn để ý chính là hiện tại tiểu nha đầu này ăn xâu mứt

quả chính là trên người cuối cùng một cái tiền đồng vừa mua.

Lần đầu tiên.

Tung hoành giang hồ thời gian lâu như vậy trong, hắn đường đường Đạo Công Tử lần đầu tiên phát hiện mình không có tiền rồi.

Bởi vì hắn trên người tiền tài, cũng bị Quách nhị tiểu thư thuận tiện quyên mất.

Tại Đại Đường thời điểm, tiền tài phương diện càng nhiều là cũng là Vệ Trinh Trinh tại chưởng quản, nhưng là Vệ Trinh Trinh thân là thị nữ rất biết sống, nơi nào giống như Quách Tương như vậy hào sảng?

Làm quyên xong sau, sau đó hai người này mới phát hiện trên người không có lộ phí.

Cũng không thể nhường Lỗ Hữu Cước cho mình lui trên một chút a?

Hơn nữa Lỗ Hữu Cước ngu dốt chân chất hung ác, căn bản liền không có để ý Đạo Công Tử cùng Quách nhị tiểu thư này kịp phản ứng sau thoáng có chút xấu hổ tình huống. Một cá nhân dẫn một đám Cái Bang đệ tử vui vẻ mà khẩn trương áp tải Dạ Minh Châu trở về Tương Dương rồi.

“Không có việc gì!”

Nhìn nhau một hồi lâu, Nhạc Duyên cười cười thật cũng

không để ý.

Muốn hắn đường đường Đạo Công Tử, như thế nào bị một đồng tiền chẳng lẽ?

Hắn cũng không phải là anh hùng hán.

Tiền tài cái gì tự nhiên không phải là nan đề, mặc dù là không hề độ thi triển này đạo soái dáng người, trên Tung Sơn hỏi Thiếu Lâm Tự làm cho chút ít trai món ăn ăn cũng được a!

Ban đầu ở Đại Đường thời điểm, bận rộn cùng Phật môn cùng chết, Phật gia trai món ăn ngược lại là không có hưởng qua, chỉ là không biết ban đầu ở Tứ Xuyên U Lâm trong cùng Thạch Thanh Tuyền ngẩn ngơ mấy ngày đó, đối phương chỗ xào những cái này món ăn thanh đạm đồ ăn có tính không.

“Đại ca ca!”

“Yên tâm!”

“Vấn đề này giao cho Tương nhi tới xử lý!”

Bất quá tình huống như vậy tuy nói có chút xấu hổ, nhưng là Quách Tương cũng không thèm để ý. Giang hồ nhi nữ hành tẩu giang hồ, khó tránh khỏi sẽ xuất hiện tình huống như vậy. Trước mắt đối với nàng mà nói, cướp của người giàu chia cho người nghèo là rất không có khả năng rồi, dù sao nơi này là Thiếu Lâm Tự phạm vi thế lực, không có gì tà ác thế lực hoặc là nhân vật chỗ.

Như vậy còn lại chỉ có…

Rất nhanh.

Tại Nhạc Duyên nhìn chăm chú ở bên trong, Quách Tương dẫn theo bao khỏa đi vào trong rừng cây, sột sột soạt soạt thay nổi lên quần áo tới.

Một lát sau.

“…”

Nhìn qua này từ phía sau đại thụ đi tới thiếu nữ, Nhạc Duyên ánh mắt không khỏi trừng lớn một phần, trên mặt thì là dở khóc dở cười biểu lộ.

Một thân miếng vá trang phục.

Còn có này treo ở trên người mười tám cá nho nhỏ túi.

Này lúc trước mới gặp gỡ thời điểm, một thân Cái Bang phục sức rốt cục lại lần nữa xuất hiện ở Quách Tương trên người.

Nguyên lai…

Quách nhị tiểu thư sớm có chuẩn bị.

Mà phương pháp của nàng chính là Cái Bang chuyên chúc năng lực ——

Xin cơm.

Chương 031 : Đồng đạo (trung)

031. Đồng đạo (trung)

Ăn xin!

Quách nhị tiểu thư chuẩn bị dùng Cái Bang đệ tử chuyên chúc kỹ năng tiến hành những ngày tiếp theo. <-》

Nhưng muốn Quách Tương muốn có hành động thời điểm, Nhạc Duyên ngăn lại đối phương.

Tại Đạo công tử trước mặt, bất luận như thế nào cũng không thể khiến Quách Tương chính thức đi dùng hoá duyên thủ đoạn, cho dù là đối phương sống dùng một loại phương thức chứng minh nàng hành tẩu giang hồ năng lực, nhưng là sống nam nhân tại thời điểm, loại làm này bất kể thế nào nói đều là đối với nam nhân một loại châm chọc.

Nói sau…

Thiếu Lâm Tự tựu Tại Nhãn Tiền.

Hôm nay, tựu lấy trai đồ ăn đến với tư cách đồ ăn a.

Đương Nhạc Duyên nói ra ý nghĩ của mình về sau, Quách Tương ngược lại là không nói gì thêm, chỉ là cười ngọt ngào đồng ý.

Bất quá sống một lần nữa đi thay y phục váy thời điểm, Quách nhị tiểu thư vẫn đang không có quên nói lên một câu “Yên tâm, Tương nhi là có biện pháp giải quyết!” . Hiển nhiên, Quách Tương còn không có buông tha cho, chỉ có điều ở thời điểm này, Quách Tương không có cự tuyệt Nhạc Duyên đề nghị mà thôi.

Hoặc là nói, đoán chừng là không muốn làm cho Hòa Thượng nhìn thấy Quách Tĩnh con gái làm chuyện như vậy tình mà thôi.

Thiếu Thất Sơn.

Thiếu Thất Sơn đỉnh rộng bình như trại, phân có cao thấp hai tầng, có bốn ngày môn chi hiểm.

Theo núi nam bắc nhìn qua, một tổ ngọn núi, giúp nhau điệp áp, trạng như Thiên Diệp thư liên, cái này địa phương dân chúng cũng xưng là Cửu đỉnh hoa sen núi.

Theo hưng chúng từng bước một lên núi, Nhạc Duyên xem lên trước mặt cái này tòa quen thuộc ngọn núi, trong đầu nhưng lại nhớ lại lấy lúc trước kinh nghiệm. Thời gian lâu như vậy đến, cái này Tung Sơn bất quá là hắn Nhạc Duyên lần thứ hai đến đây, Thiếu Thất Sơn tắc thì là chân chính lần thứ nhất.

Thảo núi bích lục, cánh rừng bao la bạt ngàn nhộn nhạo, mây mù mờ ảo như lâm tiên cảnh.

Dọc theo tiểu đạo lên núi, Nhạc Duyên quan sát đến bốn phía phong cảnh, tại đây cùng Hoa Sơn so với có tất cả

chỗ tự ý.

Tuy nói Thiếu Thất Sơn không có Hoa Sơn như vậy kỳ tuấn, nhưng cũng có được hiểm chữ vừa nói. Có thể nói, tại đây trong giang hồ, chính thức ngồi xuống sống danh sơn trùng điệp bên trong đại phái, đều có được thuộc về Tự Gia nội tình. Lựa chọn ngọn núi vi môn phái căn cứ, thứ nhất là hoàn cảnh bốn phía đẹp và tĩnh mịch, thứ hai tắc thì là vì cái này thế núi hiểm trở, đủ để cung cấp không tệ phòng ngự.

Thử nghĩ ——

Thiên hạ này. Sống trong đại thành thị bang phái, bỏ kia Cái Bang bên ngoài, môn phái khác trên cơ bản đều không thể làm được truyền thừa thời gian quá dài. Thực tế kia đi tiêu cục một loại tồn tại, càng phải như vậy.

Mà cái này trong giang hồ, ưa thích sống núi non trùng điệp trong an cư lạc nghiệp môn phái dưới bình thường tình huống chỉ có hai giáo.

Đó chính là Phật giáo cùng Đạo giáo.

Thậm chí, sống Nhãn Hạ Ma giáo cũng Cực Thiếu lựa chọn tại đây trên núi.

Hoặc là tự tin của bọn hắn thậm chí tự phụ, có lẽ cũng có tốt núi bị chiếm cứ không ít, không có tìm kiếm được chỗ tốt nhất.

So về Đạo gia đến, phật gia Nhãn Hạ lại càng dễ sống dân chúng trong nội tâm phát triển.

So về cái này ngàn năm qua, bởi vì Hoàng lão chi thuật đã bị trọng thương Đạo gia. Phật gia sống cùng đã gặp phải đả kích về sau, liền an tĩnh quá nhiều. Dưới loại tình huống này, Đạo gia sống trong dân chúng gian tín đồ số lượng kịch liệt giảm bớt, mà càng nhiều nữa thời điểm đi chính là cao tầng lộ tuyến.

Mà phật gia, hiện tại thì là sống đi cơ sở lộ tuyến.

Bởi vì những năm gần đây này. Phật gia người thật sự là trung thực quá nhiều.

Đường triều thời gian trọng thương cộng thêm về sau giao phong, phật không có cửa đâu chiếm cứ thượng phong, càng là liên tục bốn lần diệt phật, càng làm cho phật gia hầu như nhận lấy tai hoạ ngập đầu. Nhất là tự Đường triều đằng sau hai lần, Tại Đạo gia nho gia tham dự xuống, phật môn đã bị trọng thương.

Đã trải qua chuyện như vậy, khiến cho Từ Hàng Tĩnh Trai cái này đã từng hành tẩu thiên hạ. Đời (thay) thiên tìm thực Long phật gia môn phái, không còn có ngoi đầu lên, không tại nhúng tay thiên hạ tranh đoạt, ẩn ẩn trốn ở góc phòng yên tĩnh liếm láp thương.

Cùng lý.

Ma Môn cũng là như thế.

Ở trong đó do tĩnh niệm thiền viện mười ba côn tăng phân liệt đi ra Thiếu Lâm, càng là trong giang hồ nơm nớp lo sợ, càng là không đi tham dự cái gì thiên hạ đại

sự. Đương nhiên. Trong này gian, bọn hắn cũng không phải là không có nghĩ tới vi thiên hạ làm việc, chỉ là không biết sao, mỗi nhúng tay một lần, đều cho Thiếu Lâm Tự mang tới một lần không hiểu phiền toái.

Dù là trong đó người. Là về sau gia nhập Thiếu Lâm Tự, vẫn đang tránh không được tình huống như vậy.

“Tốt núi!”

“Điều kiện!”

Quách Tương hành tẩu ở trên núi trên đường, ngọc cầm trong tay trăng khuyết kiếm, ánh mắt thì là không ngừng dò xét lấy bốn phía. Cảnh sắc nơi này tuy nhiên cản không nổi hoa đào đảo diễm lệ, núi cũng không có núi Chung Nam như vậy to lớn, nhưng là hắn cũng có được chính mình đặc sắc.

Không hỗ là Thiếu Lâm chỗ.

Sống Nhạc Duyên xem ra thì không phải vậy như thế.

Không phải các hòa thượng không tuyển chọn những thứ khác sơn mạch, mà là những thứ khác sơn mạch bị người sở chiếm cứ.

Thí dụ như nói Chung Nam.

Lúc trước núi Chung Nam tồn tại chính là phật môn một cái khác môn phái —— Từ Hàng Tĩnh Trai. Sống Từ Hàng Tĩnh Trai bị vây tiêu diệt về sau, dựa theo Nhạc Duyên an bài, vệ Trinh Trinh chỗ Phiếu Miểu Phong liền

như vậy sinh ra đời.

Phiếu Miểu Phong!

Chỉ là một ngọn núi danh tự, là đã từng đế đạp phong, nhưng cũng không phải đế đạp phong.

Bởi vì nó chỉ là một cái tên.

Xác thực mà nói, sở dĩ tên là mờ ảo, là vì ngọn sơn phong này là di động. Đó chính là ở đâu có Từ Hàng Tĩnh Trai Ảnh Tử, Phiếu Miểu Phong sẽ gặp ở nơi nào. Đối phương nữ nhân, tựu cần nữ nhân tới tiến hành. Nhất là Từ Hàng Tĩnh Trai nữ nhân.

Tục ngữ nói tốt, nữ nhân tội gì khó xử nữ nhân.

Nam nhân nói không tốt sẽ gặp trong nội tâm mềm mại, ngược lại bị Từ Hàng Tĩnh Trai nữ nhân cho độ rồi, nhưng là nữ nhân bất đồng.

Đối phương Từ Hàng Tĩnh Trai biện pháp tốt nhất, là do nữ nhân đi làm.

Mờ ảo bất diệt, Từ Hàng không còn.

Ánh mắt rơi vào Quách Tương trên người, nhìn đối phương kia sôi nổi bộ dáng, ôm tiểu nha đầu Nhạc Duyên trong mắt toát ra một tia hoài niệm, hoài niệm khởi vệ Trinh Trinh bánh bao rồi. Quách nhị tiểu thư hội (sẽ) uống rượu, biết làm gà ăn mày, ăn uống song toàn, những thứ khác tựu cũng không rồi.

Về phần đang lúc trước Thiếu Lâm Tự không tọa lạc sống phía nam, đến một lần phía nam là Thiếu Soái Quân cùng tống phiệt địa bàn, đi sẽ xảy ra vấn đề. Cuối cùng nhất bất đắc dĩ, phân liệt tĩnh niệm thiền viện mười ba côn tăng cuối cùng vẫn là đem địa chỉ chọn tại cách Lạc Dương cũng không có nhiều cự ly xa Tung Sơn.

Chỉ sợ đây là đối với kia đã bị mình một mồi lửa huỷ bỏ sống Lạc Dương tĩnh niệm thiền viện một cái kỷ niệm, coi như là một chủng nào đó phương diện tân sinh.

Cách Hoa Sơn không xa, là vì cho một cái chứng minh.

Chẳng qua là khi sơ Nhạc Duyên sống dẹp loạn trạng huống thân thể của mình, sống Hoa Sơn bế quan, mà Khấu Trọng tiêu diệt Từ Hàng Tĩnh Trai một đám ni cô, đại thêm đối với phật môn tiến hành áp bách, nhưng là sự tình cuối cùng không thể làm quá gấp. Sống loại tình huống đó xuống, chỗ mặt lâm lớn nhất tình huống hay (vẫn) là Đột Quyết.

Không khỏi thiên hạ lại lần nữa lâm vào hỗn loạn, Nhạc Duyên cùng đồ đệ của mình chỉ có thể tạm thời tính lựa chọn thu tay lại.

Có thể mặc dù là như vậy phật môn sống lúc ấy lẽ ra cũng nên lâm vào tuyệt cảnh mới được là, nhưng vì cái gì hội (sẽ) ở phía sau xoay người, điểm này lại để cho Nhạc Duyên có chút ngoài ý muốn. Phải biết rằng, Nhạc Duyên từng tại thần điêu cách làm, có thể ảnh hưởng đến đằng sau tiếu ngạo. Như vậy sống Đại Đường thời điểm lớn như vậy động tác, ảnh hưởng lẽ ra không nhỏ.

Phật môn tại loại này áp chế sống tuyệt cảnh dưới tình huống, còn có thể sống Huyền Trang Hòa Thượng dưới sự dẫn dắt xoay người.

Cái này không khỏi lại để cho người không đi nghi hoặc,

Khấu Trọng đến cùng sống lúc ấy đã làm mấy thứ gì đó?

Đáng tiếc chính là Nhãn Hạ không có cơ hội ở trước mặt hỏi ý kiến hỏi mình cái này đồ đệ tại chính mình sau khi phi thăng. Đến rốt cuộc đã làm gì sự tình gì, khiến cho phật môn thế lực bắn ngược, thậm chí sống võ tắc thì thiên thời điểm đã nhận được thật lớn phát triển. Chỉ là Nhãn Hạ trong đó sự tình cuối cùng cách trùng trùng điệp điệp sương mù, không cách nào dọ thám biết.

Chỉ sợ chỉ có đợi đến lúc mình có thể vô cùng đem những nữ nhân kia kéo ở trước mặt mình thời điểm, mới có thể biết được ngay lúc đó sự tình.

“Đại ca ca!”

“Ngươi đang suy nghĩ gì đấy?”

Đi ở phía trước Quách Tương không biết lúc nào lại chạy tới Nhạc Duyên bên người, chính chớp mắt to chằm chằm vào có chút thất thần Nhạc Duyên mãnh liệt xem, mở miệng dò hỏi.

“Hà hơi!”

“Không có gì!”

“Chỉ là trở lại chốn cũ, có chút cảm khái mà thôi!”

Nghiêng đầu, hướng Quách Tương cười nhạt một tiếng, sống đem tiểu nha đầu thay đổi một tay ôm sau. Nói ra.

“Úc!”

Quách Tương nghe vậy gật gật đầu, liền không hề đi hỏi thăm.

Thiếu Thất Sơn thiên hạ nổi tiếng, đại ca của mình ca sống nhiều năm trước đã tới tại đây, cũng chẳng suy nghĩ gì nữa. Trở lại chốn cũ, một chút cảm hoài. Cái này rất bình thường. Nói sau, mặc dù là đã nhận ra đại ca của mình ca trong lòng một ít tâm tư, Quách Tương cũng sẽ không đến hỏi.

Đừng nhìn phần lớn thời gian Quách nhị tiểu thư chính là nữ Hán tử một miếng, nhưng nàng cũng sẽ biết khéo hiểu lòng người.

Bất quá Nhạc Duyên ngược lại là sống Quách Tương những lời này hạ thu liễm chính mình kia thỉnh thoảng thất thần suy nghĩ, chú ý lực chuyển dời đến trước mặt.

Đang!

Ngay tại Nhạc Duyên cùng Quách Tương hai người theo tín đồ lên núi thời điểm, một hồi hùng hậu chuông vang âm thanh tự Sơn Đính truyền đến.

Trôi giạt từ từ, phảng phất giống như giang triều từng đợt từng đợt tự Sơn Đính hướng bốn phương tám

hướng dũng mãnh lao tới.

Đây là!

Ngẩng đầu. Nhạc Duyên cùng Quách Tương, thậm chí trong ngực tiểu nha đầu ba ánh mắt của người đều quăng hướng về phía Sơn Đính Thiếu Lâm Tự phương hướng.

Cái lúc này minh chung!

Phải biết rằng bình thường thời gian minh chung tuyệt đối không phải cái lúc này, bất kể là Đạo gia hay (vẫn) là phật môn đều là như thế. Chỉ có, sống môn phái phát sinh đại sự thời điểm, mới có thể sống thời gian khác ở bên trong tiến hành minh chung.

Hiển nhiên.

Hiện tại Thiếu Lâm đã xảy ra đại sự.

Không chỉ có như thế, bốn phía tín đồ tức thì bị tiếng chuông này chấn sững sờ. Mọi người lập tức đều là sắc mặt ngẩn ngơ, sở hữu tín đồ sắc mặt đều trở nên bất đắc dĩ bắt đầu.

Nhạc Duyên cùng Quách Tương có lẽ không biết, hai người cũng không phải phật gia tín đồ, một cái là Đạo gia chi nhân, một cái được xưng Tiểu Đông tà. Đối với Hòa Thượng đồ vật đương nhiên sẽ không để ý. Nhưng là Thiếu Lâm Tự tín đồ nhưng lại biết được tiếng chuông này ý nghĩa.

Đó chính là bế tự.

Nói một cách khác, thì ra là Thiếu Lâm Tự đã xảy ra ngoài ý muốn.

Nhìn lướt qua bốn phía về sau, Nhạc Duyên liền dẫn Quách Tương, ôm tiểu nha đầu ba người đã đi ra đám người, dọc theo trên đường nhỏ núi rồi.

Rất nhanh.

Hai người một trước một sau liền đi tới Sơn Đính Thiếu Lâm Tự sơn môn trước khi.

Gặp được Thiếu Lâm Tự giờ phút này tình huống.

Vô số Hòa Thượng cầm trong tay côn bổng liên tiếp theo cửa chùa trong tuôn ra, rất nhanh kia Thiếu Lâm Tự sơn môn trước trên quảng trường liền đứng một đoàn võ tăng. Sở hữu Hòa Thượng đều dùng mang theo địch ý ánh mắt, nhìn qua người tới.

Kia một thân Thanh sắc đạo bào, giờ phút này chính khoanh chân ngồi ngay ngắn ở trên quảng trường tuổi trẻ đạo sĩ.

Đạo sĩ, rõ ràng là phái Côn Lôn Côn Lôn tam thánh gì đủ đạo.

Cái này không trách Thiếu Lâm Tự không khẩn trương, phật môn cùng Đạo gia tranh đấu từ trước tồn tại. Nhưng là sống lúc trước tàn khốc nhất giao phong về sau, đằng sau bên ngoài giao phong liền càng phát ra

thiếu đi, rất ít xuất hiện đạo sĩ chính diện đánh đến tận cửa tình huống.

Mà qua nhiều năm như vậy, Thiếu Lâm Tự lại lần nữa mặt phút cuối cùng tình huống như vậy.

Một người tuổi còn trẻ đạo sĩ.

Một khung đàn cổ.

Sống trên quảng trường khoanh chân mà ngồi, đàn cổ hoành đặt ở song trên gối.

Sống gì đủ đạo bốn phía thì là ngã xuống nhiều cái đang tại rên Hòa Thượng, bên cạnh Hòa Thượng đang tại bề bộn không ngừng đem những đồng môn này lôi trở về.

Một người chọn sơn môn.

Cử động này…

Rất là hào sảng a!

Cùng Nhạc Duyên đứng sống trong rừng cây Quách Tương nhìn qua kia gì đủ đạo, không khỏi ánh mắt sáng ngời.

Đúng lúc này ——

Khanh!

Dây đàn chấn động, một tiếng tràn đầy tư thế hào hùng

thanh âm đột ngột quanh quẩn…mà bắt đầu.

Chương 032 : Đồng đạo (hạ)

032. Đồng đạo (hạ)

Côn Lôn tam thánh Hà Túc Đạo tựu như vậy thản nhiên quay mắt về phía trước mặt bọn này côn tăng, dùng một cầm một kiếm đến đối địch.

Vốn, cục diện không nên là cái dạng này.

Hắn Hà Túc Đạo bất quá là bị người trước khi chết phó thác, đến đây Thiếu Lâm nói cho một bí mật —— 'Đã tại dầu trong' . Nhưng là Hà Túc Đạo thật là như thế nào cũng thật không ngờ, sự tình phát triển hội (sẽ) phát triển trở thành trước mặt cái dạng này.

Bất quá nghĩ đến cũng đúng.

Thiếu Lâm sống gặp đau khổ đà một dịch về sau, đại bị thương thương, trong môn chính thức cao thủ đứng đầu vừa chết một thương, có thể nói hiện tại Thiếu Lâm Tự đi vào tự Đường triều thành lập đến nay thứ hai là hắc ám nhất thời kì, trong môn võ học xuất hiện thật lớn đứt gãy.

Vốn là Hà Túc Đạo có thể nói là ngàn dặm mà đến, chuyên môn phó thác di ngôn.

Nhưng là hòa thượng của Thiếu Lâm tự sống đã trải qua đau khổ đà sự tình về sau, đối với có nhiều thứ quá mức

mẫn cảm, hơn nữa đối với phương lại là một cái đạo sĩ, một phen ngôn ngữ không có đàm tốt dưới tình huống, sự tình phát triển liền vội ngược lại xuống.

Song Phương không khỏi đấu.

Hòa Thượng cổ hủ cố chấp, mà Hà Túc Đạo thì là cao ngạo quật cường, cùng sống hiểu lầm kế tục tiếp hiểu lầm xuống dưới, quyết giữ ý mình, mà đổi thành bên ngoài cùng thì là cao ngạo không đi giải thích, vốn là nói chuyện biến thành động thủ.

Bởi vì Đạo Môn thế nhưng mà chưa bao giờ sợ phật môn.

Nếu là Thiếu Lâm Tự, hiện tại có một cái biết đánh đàn, hoặc là hội (sẽ) đánh cờ hội (sẽ) múa kiếm Hòa Thượng, như vậy sẽ gãi Hà Túc Đạo chỗ ngứa. Đáng tiếc chính là Thiếu Lâm Tự chỉ có hội (sẽ) niệm kinh Hòa Thượng, căn bản tựu không cùng Hà Túc Đạo nói tới một chỗ.

Tựu dưới loại tình huống này, Hà Túc Đạo cùng Thiếu Lâm Tự giao thủ.

Vốn là mang tín sự tình ở chỗ này hóa thành hắn Hà Túc Đạo đến cửa một mình đấu Thiếu Lâm Tự.

Sau lưng đàn cổ múa, sống trong thời gian ngắn liền đem ngăn đón môn mấy tên hòa thượng cho đập trên mặt đất, tuy nói là đối phương động thủ trước, nhưng là Hà Túc Đạo thật là không có chút nào lưu thủ.

Sống đem cái thủ vệ tiểu tăng cho đánh tới về sau, Hà Túc Đạo liền phi thân trở ra. Khoanh chân ngồi ở trên quảng trường, đối diện lấy Thiếu Lâm Tự đại môn. Hai đầu gối bên trên thì là hoành để đó đàn cổ, nghiêng đầu, tay phải để nhẹ. Đúng là đánh đàn động tác.

Đồng thời.

Hà Túc Đạo trong nội tâm cũng đầy là kỳ quái.

Cái này hòa thượng của Thiếu Lâm tự sao đối với đạo sĩ tựa hồ có thật lớn bài xích cảm xúc…

Cái này cảm giác. Sống Hà Túc Đạo trong nội tâm hết sức rõ ràng.

Ẩn ẩn đấy, Hà Túc Đạo cảm thấy hôm nay chuyện này chỉ sợ không chỉ có là cùng những Hòa Thượng này cố chấp tâm tính có quan hệ. Thậm chí có thể cùng thân phận của mình có quan hệ. Đương nhưng ý nghĩ này bất quá là dưới đáy lòng hiện lên, Nhãn Hạ Hà Túc Đạo tâm tư đã vô cùng đặt ở đối phó Thiếu Lâm Tự lên.

Trong rừng cây.

Nhạc Duyên ôm tiểu nha đầu cùng Quách Tương đứng ở bên trong, không nói một lời xem lên trước mặt tình cảnh.

Quách nhị tiểu thư trong mắt, vấn đề này quả nhiên có ý tứ. Bất quá. Thực sự nghi hoặc cái này Côn Lôn tam thánh Hà Túc Đạo như thế nào cùng hòa thượng của Thiếu Lâm tự đã đánh nhau, phải biết rằng ban đầu ở

trong khách sạn, Quách Tương đã từng hỏi Hà Túc Đạo tiến về trước Thiếu Lâm sự tình, lẽ ra là truyền lời.

Nhưng là…

Vấn đề này phát triển, quá mức ngoài người ta dự liệu.

Cùng.

Nhạc Duyên cũng cảm thấy bất ngờ.

Theo đạo lý mà nói, Hà Túc Đạo một mình đấu Thiếu Lâm sự tình chắc có lẽ không xuất hiện, thế nhưng mà bất kể là vốn là trong chuyện xưa. Hay (vẫn) là hiện tại thế giới, đều lại hiện ra một màn này.

Đã trầm mặc sau nửa ngày.

Nhạc Duyên nghiêng đầu, hé miệng truyền âm, nói: “Tương nhi. Thủ vệ Tương Dương những trong năm này hòa thượng của Thiếu Lâm tự đi bao nhiêu người?”

“Hừ?”

Nghiêng đầu, Quách Tương trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, tuy nhiên kinh ngạc Tự Gia Đại ca ca truyền âm nhập mật cao siêu thủ đoạn, nhưng là đối với Nhạc Duyên vấn đề, Quách nhị tiểu thư cẩn thận suy tư một chút, lúc này mới nhỏ giọng nói: “Không nhiều lắm!”

“Không nhiều lắm?”

Cái từ này hợp thành có lẽ có thâm ý, ánh mắt rơi vào

Quách Tương kia tươi đẹp trên mặt ngọc, Nhạc Duyên hỏi.

“Hừ!”

Quách Tương trịnh trọng gật đầu, nói ra: “Sống Tương nhi trong ấn tượng, Hòa Thượng xuất hiện sống Tương Dương ở bên trong rất ít. Có cũng chỉ là số ít, hơn nữa…”

Nói đến đây, Quách Tương ngữ khí dừng lại một chút, lúc này mới tiếp tục nhíu mày nói ra: “Số lượng xa xa so ra kém đạo sĩ!”

So ra kém đạo sĩ…

Quách Tương mà nói lại để cho Nhạc Duyên lông mày không khỏi nhíu một cái, lời này nghe rất bình thường, nhưng là hướng ở chỗ sâu trong tưởng tượng lại không phải như vậy một sự việc rồi. Trong đoạn thời gian này, giai đoạn trước trong thiên hạ nổi tiếng cao thủ đứng đầu xuất thân phật môn chỉ có Nam Đế một đèn đại sư, đã từng danh vang rền thiên hạ Thiếu Lâm Tự có thể nói sống xạ điêu thời kì ở bên trong vô cùng không có rơi xuống.

Có thể tranh đoạt đệ nhất thiên hạ đại phái chỉ có Toàn Chân giáo cùng Cái Bang.

Có thể nói như vậy, tại đây hai phái trong mắt, Thiếu Lâm Tự cũng không coi vào đâu, cái này cùng sống Bắc Tống thời kì Thiếu Lâm Tự hoàn toàn là hai bộ hình dáng. Một cái sống thiên một cái trên mặt đất. Thậm chí

có thể nói như vậy, sống lúc trước Toàn Chân giáo giáo chúng trong mắt, Thiếu Lâm Tự không gì hơn cái này, đáng giá coi trọng thì ra là đại lý một đèn đại sư.

“Đúng rồi!”

“Đại ca ca!”

Ngay tại Nhạc Duyên trầm ngâm thời điểm, Quách nhị tiểu thư nhìn qua phía trước đã lại lần nữa khai triển,mở rộng chiến đấu, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, tiếp tục nói: “Ta còn muốn bắt đầu một sự kiện, đó chính là sống Tương Dương thời điểm, có đạo sĩ dưới tình huống, giống như:bình thường không có Hòa Thượng.”

Đúng vậy!

Có đạo sĩ thời điểm, tựu Cực Thiếu có Hòa Thượng tồn tại.

Tinh tế nhớ lại một phen, Quách Tương cái lúc này phát hiện sự tình tựu là như thế, lúc trước nàng không có chú ý, cũng không cảm thấy bất ngờ. Nhưng là Nhãn Hạ kết hợp trước mặt kia Hà Túc Đạo sống một mình đấu Thiếu Lâm tràng cảnh, tăng thêm đại ca của mình ca hỏi thăm, cái này hai bên kết hợp, liền phát hiện người trong đó chỗ quái dị rồi.

Ngẫm lại cũng thế, Nhãn Hạ Thiếu Lâm Tự suy yếu đến trình độ nào?

Côn Lôn tam thánh Hà Túc Đạo võ công quả thật không tệ, nhưng cũng không kịp Dương Quá, chớ nói chi là so

ra kém chu bá thông, Quách Tĩnh những thành danh này đại cao thủ rồi. Nếu là ở đã từng, muốn quét ngang Thiếu Lâm, chỉ sợ là thiên hạ ngũ tuyệt cùng lên, đều mười phần khó khăn.

Mà bây giờ, chỉ là một cái Côn Lôn tam thánh Hà Túc Đạo cũng đã áp bách Thiếu Lâm Tự không thể không thận trọng đối đãi.

Có thể nghĩ, Thiếu Lâm Tự đã từng cuối cùng đã gặp phải bao nhiêu trọng thương.

Chẳng lẽ cái này đau khổ đà có như vậy lợi hại? Cái này lúc trước được phát sinh bao nhiêu trong môn phái hồng, mới có thể khiến cho Thiếu Lâm Tự tàn lụi Thành cái dạng này.

Hòa thượng của Thiếu Lâm tự đối với đạo sĩ có lòng cảnh giác, điểm này không cần nói cũng biết. Tự nó sáng tạo ngày nào đó tựu tồn tại.

Trong suy tư, Nhạc Duyên đã lại lần nữa ngẩng đầu, ánh mắt hướng về Thiếu Lâm Tự trước cổng chính trên quảng trường.

Tại đây trong thời gian thật ngắn, tình cảnh lại lần nữa phát sanh biến hóa.

Hà Túc Đạo cũng không phải người hiếu sát, tuy nhiên đem Hòa Thượng đánh ngã. Cũng không quá đáng là lại để cho những Hòa Thượng này bị thụ không nhẹ không trọng thương thế mà thôi, cả người làm việc đều có một loại quân tử phong thái. Không chỉ có như thế, Hà Túc

Đạo càng là sống trên quảng trường dùng thạch đầu trên sàn nhà họa rơi xuống một bộ cực lớn tập tranh ảnh tư liệu.

Rõ ràng là cuộc chi đồ.

Hắn muốn tại đây bức cuộc phía trên, quét ngang lập tức Thiếu Lâm.

“Những Hòa Thượng này không lớn dạng mà!”

Quách Tương ánh mắt theo những té trên mặt đất kia Hòa Thượng trên người thu hồi. Nhỏ giọng nói thầm lấy. Trước mặt tràng cảnh, không thể không khiến Quách Tương như vậy khinh bỉ. Phải biết rằng nàng từ nhỏ sinh hoạt địa phương bất đồng. Một gia đình ở bên trong tựu tồn tại ba cái cao thủ.

Nhãn Hạ nhìn lên Thiếu Lâm Tự bộ dáng như vậy, không nói ngoài ý muốn cùng thất vọng đó là không có khả năng.

Bất quá đối với Hà Túc Đạo một người liền có thể chọn hạ toàn bộ Thiếu Lâm Tự, Quách Tương hay (vẫn) là man lo lắng đấy, không biết là cái này Côn Lôn tam thánh có cái này năng lực. Nếu là đổi lại đại ca của mình ca. Ngược lại là có khả năng. Quay đầu lại, Quách nhị tiểu thư ánh mắt vốn là sống Nhạc Duyên trên mặt dừng lại xuống, cuối cùng lại đã rơi vào tiểu nha đầu trên người, lúc này mới hỏi: “Đại ca ca, ngươi nói cái này Hà Túc Đạo có thể đánh thắng Thiếu Lâm Tự sao?”

“Không thể!”

Lắc đầu, Nhạc Duyên cho một cái không nhận đáp án.

Không nói thế cuộc trước mắt, theo phương diện nào đó mà nói. Cũng coi là trong lúc giao thủ một loại so sánh hữu hảo luận bàn, Hà Túc Đạo không có ra tay độc ác. Hơn nữa Hà Túc Đạo chân khí cũng không có đạt tới sinh sôi không ngừng tình trạng, nếu là thật sự chính diện đối với hòa thượng của Thiếu Lâm tự vây đánh, không chừng có thể không chạy đi ra.

Nói sau. Cái này Thiếu Lâm Tự Hà Túc Đạo số mệnh đối thủ thế nhưng mà còn không có xuất hiện.

Trong tràng.

Phanh!

Một chưởng, một kích, Nhất Trắc.

Kia xông lại Hòa Thượng liền bị Hà Túc Đạo dùng nhu lực cho nắm đã bay đi ra ngoài, rơi trên mặt đất ném ra một hồi bụi mù, hiển nhiên một kích này cũng không nhẹ. So về cương mãnh lực đạo, nhu lực sống có chút thời điểm càng thêm khó chơi cùng lợi hại.

Lập tức, Hà Túc Đạo thân hình nhanh lùi lại.

Tránh được trước mặt kia nện tới hơn mười cây côn bổng.

Đùng đùng ở bên trong, mảnh đá văng khắp nơi, bụi mù cuồng loạn nhảy múa, trên mặt đất xuất hiện một loạt

rậm rạp chằng chịt toái ngấn. Một kích này khiến cho hắn vốn là họa ở dưới cuộc cũng trở nên rách mướp.

Hiển nhiên.

Với tư cách khoe khoang cuộc bị Hòa Thượng dùng loạn côn đập phá, cái này lại để cho tôn trọng tự nhiên hoàn mỹ Hà Túc Đạo hơi có chút không cam lòng.

Mà là trọng yếu hơn là cái này Thiếu Lâm Tự hữu danh vô thực a!

Mà đúng lúc này.

Sống Hà Túc Đạo thân hình lui về phía sau ở bên trong, đằng sau Hòa Thượng cũng cùng nắm lấy trường côn nện xuống dưới, sai một ly trong nện trên mặt đất, mà Hà Túc Đạo tắc thì là cả người xoay tròn lấy thả người nhảy hướng về phía giữa không trung.

Trận này cảnh, lại để cho Quách Tương nhìn không khỏi có chút khẩn trương, sợ người ta Hà Túc Đạo bị kia loạn côn đập chết.

Đây không phải Quách Tương đối với Hà Túc Đạo có cái gì cảm tình, mà là sống lúc trước ăn cơm về sau, Quách nhị tiểu thư cũng đem đối phương cho rằng bằng hữu, bằng hữu gặp nạn, thân là bằng hữu nàng tự nhiên sẽ lo lắng.

Trong thiên hạ môn phái trận pháp cũng không thể khinh thường.

Thí dụ như Toàn Chân bắc đẩu kiếm trận.

Thí dụ như Cái Bang đánh chó côn trận.

Thí dụ như Thiếu Lâm Tự đồng nhân trận cùng với côn trận.

Đi đều là vây đánh đường đi.

Người xoay tròn bay múa sống giữa không trung, bị tay trái kẹp trong ngực đàn cổ đồng thời cũng bỏ rơi ra. Đàn cổ tung bay, Hà Túc Đạo tay phải đột nhiên chui vào cầm vĩ, chỉ nghe một tiếng đua tiếng.

Dưới ánh mặt trời, hàn quang lập loè trong.

Một thanh ba thước hàn kiếm bị Hà Túc Đạo theo cầm trong rút ra.

Cầm trúng kiếm!

Kiếm trong cầm!

Côn Lôn tam thánh, kỳ thật cái này ba dạng đều là vũ khí.

Cầm trong tay ba thước thanh phong Hà Túc Đạo lập tức lại lần nữa biến hóa một người bình thường, dùng chính mình kia cao minh kiếm pháp ngạnh phá Thiếu Lâm Tự chúng tăng côn trận.

“! ! !”

“Thì ra kiếm là ở cầm bên trong!”

Quách nhị tiểu thư nhìn xem phía trước cách đó không xa tràng cảnh, trên mặt kinh ngạc. Lúc trước nghe nói Côn Lôn tam thánh danh hào, lại nếu không có nhìn thấy Hà Túc Đạo cái gọi là kiếm tại đâu đó, nhưng lại thật không ngờ cái này kiếm dĩ nhiên là sống cầm trong.

Binh khí giao phong âm thanh không dứt bên tai.

Trong chớp mắt.

Thiếu Lâm Tự côn trận, phá vậy.

“Thiếu Lâm!”

“Chỉ thường thôi a!”

Ánh mắt quét mắt bốn phía ngã xuống đất Hòa Thượng, Hà Túc Đạo thanh âm quanh quẩn sống bốn phía.

Cầm cầm cầm quân cờ thời điểm, hắn Hà Túc Đạo là cái con người tao nhã, nhưng là cầm kiếm thời điểm, chính là một cao ngạo cao thủ.

Ngay tại Hà Túc Đạo chuẩn bị tiến hành kế tiếp động tác thời điểm hướng bên trong đi đến thời điểm, một cái không nhỏ đá mài mãnh liệt theo trong cửa lớn bị người ném đi đi ra.

Đá mài gào thét mà qua, mang theo một hồi Kình Phong.

“Hừ!”

Cái này động tĩnh, nói cho Hà Túc Đạo người đến là một cao thủ.

Giơ kiếm, đón kia đá mài tựu là chém.

Thạch Ma Lăng Không biến thành hai nửa hướng hai bên bay đi, nện trên mặt đất, mà Hà Túc Đạo tiến lên bước chân cũng bị một kích này cho ngăn cản xuống dưới.

Ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ nghe một tiếng ‘A di đà phật ‘, một gã tiểu hòa thượng một tay mang theo một cái hòn đá nhỏ mài từ bên trong đi ra.

Quang Đầu sáng chói.

Dưới ánh mặt trời, tránh mù một đám Đại hòa thượng.

Còn có Hà Túc Đạo cùng Quách Tương.

Chương 033 : Cửu Âm Cửu Dương (thượng)

Tiếu ngạo 033. Cửu Âm Cửu Dương (thượng)

Kia một cái tiểu trọc đầu. <-》

Sáng mù thế nhân.

Một thân mộc mạc tăng bào, đi ra tiểu hòa thượng dáng người có phần lộ ra hùng tráng, niên kỷ tuy nhỏ, nhưng là vóc dáng bên trên nhưng lại không thua những thứ khác Hòa Thượng. Một tay nhấc lấy một chỉ hòn đá nhỏ mài theo Thiếu Lâm Tự đại môn đi ra, bộ pháp có thể nói là uy vũ sinh phong.

Dáng người hùng vĩ, lại không có hùng vĩ khí độ.

Khúm núm tiểu bộ dáng, cái này chính là một tiểu hòa thượng.

Côn Lôn tam thánh Hà Túc Đạo tiến lên bộ pháp, là bị trước mắt cái này tiểu hòa thượng ném ra đá mài cho cản trở xuống.

Khiếp sợ!

Ngoài ý muốn!

Còn có kinh ngạc!

Không chỉ có là Hà Túc Đạo ngoài ý muốn, Thiếu Lâm Tự mặt khác tăng nhân cũng có chút ngoài ý muốn.

Cái này tiểu hòa thượng mặt khác tăng nhân đều biết, đúng là đi theo trông giữ Tàng Kinh Các cảm giác xa Đại hòa thượng đệ tử Trương Quân Bảo.

Về phần pháp danh…

Hắn còn không có, sống trong chùa một mực tựu là được xưng là quân bảo vật.

Bất quá lại để cho mặt khác tăng nhân khiếp sợ chính là, Trương Quân Bảo tại đây một đá mài trong biểu hiện ra đi ra võ công, sâu sắc ngoài tất cả mọi người ngoài ý muốn.

“Tiểu hòa thượng!”

“Ngươi tên là gì?”

Hà Túc Đạo cảm nhận được kia vẫn còn phát run thân kiếm, mở lời dò hỏi. Người bên ngoài có lẽ không biết, chỉ từ kia đá mài bay ra kình khí trong cảm thấy tiểu hòa thượng không tầm thường, nhưng là chính diện tiếp một kiếm Hà Túc Đạo lại không cho là như vậy.

Trước mắt tiểu hòa thượng, nội lực không kém.

“Tiểu tăng!”

“Trương Quân Bảo!”

“Bái kiến Đạo gia chân nhân!”

Cũng mặc kệ chính mình phải chăng nói đúng, Trương Quân Bảo ngữ khí ôn nhu yếu ớt, có chút Đê Trầm, rồi lại là rất lễ phép, ngược lại là không có ném đi phật gia thể diện.

Một bên trong rừng cây.

“Trương Quân Bảo? !”

Quách nhị tiểu thư nhìn xem kia dáng người hùng vĩ tiểu hòa thượng, sắc mặt quái dị, lệch ra cái đầu lại xem xét những thứ khác Hòa Thượng liếc, tại trong lòng rốt cục cho Trương Quân Bảo định ra một cái ấn tượng —— quả nhiên hay (vẫn) là một cái ăn hàng. Khi cùng còn, tham ăn ra như vậy dáng người, ở đâu không phải ăn hàng?

Nhạc Duyên cũng không phải biết rõ Quách nhị tiểu thư trong nội tâm sống đang suy nghĩ cái gì. Ánh mắt của hắn giờ phút này chính rơi vào tiểu hòa thượng Trương Quân Bảo trên người.

Đối với cái này cái tiểu hòa thượng…

Nhạc Duyên có hứng thú thật lớn.

Hoặc là nói, lúc này đây đến Thiếu Thất Sơn, đến Thiếu Lâm Tự, chính là vì cái này tiểu hòa thượng mà đến.

Xác thực mà nói. Nhạc Duyên cùng Quách Tương hai người đồng thời kia mà Thiếu Thất Sơn, cũng là vì một

người mà đến, đó chính là cái này tiểu hòa thượng Trương Quân Bảo.

“Hà hơi!”

“Tiểu hòa thượng thân thủ không kém!”

“Ta chính là Côn Lôn tam thánh Hà Túc Đạo!”

“Thiếu Lâm Tự cuối cùng là lại để cho người thất vọng rồi, cái gọi là cao tăng đều không ra hồn, cuối cùng nhất nhưng lại từ một cái tiểu hòa thượng đến kết thúc công việc, thật sự là đáng tiếc a!”

Hà Túc Đạo cũng nhìn thấy những thứ khác Hòa Thượng sắc mặt, những tăng nhân kia đối với Trương Quân Bảo xuất hiện cùng rất là ngoài ý muốn. Một môn phái ở bên trong, tốt như vậy đệ tử những người khác không biết, cái này lại để cho Hà Túc Đạo không khỏi khinh bỉ khởi Thiếu Lâm Tự đến.

Có nhiều thứ, người thông minh rõ ràng.

Sau khi nói xong. Hà Túc Đạo ánh mắt lại lần nữa đã rơi vào Trương Quân Bảo trên người, vừa cười vừa nói: “Đã tiểu hòa thượng nguyện ý xuất đầu, như vậy chỉ cần ngươi có thể thắng ta trường kiếm trong tay, chuyện này như vậy mà chết, như thế nào?”

Trong lúc này. Cho dù là Toàn Chân bên trong phân liệt, Toàn Chân giáo danh nghĩa, nhưng là Đạo gia vẫn là thiên hạ lớn nhất môn phái.

Đối mặt phật môn Thiếu Lâm Tự, có thể nói không chút nào để ý.

Đối với Côn Lôn tam thánh Hà Túc Đạo mà nói, Nhãn Hạ đã cùng Thiếu Lâm Tự nổi lên xung đột, như vậy coi như là xung đột, dùng để bày ra phái Côn Lôn danh vọng rất tốt. Đánh xong sau. Sống nói cho người ta chính mình mang tới lời nói, chuyện của hắn tựu hoàn thành.

Chỉ có điều cái này đột nhiên xuất hiện tiểu hòa thượng, lại để cho Hà Túc Đạo nổi lên hứng thú, hoặc là nói ái tài tâm lên.

“Thật đúng?”

Trương Quân Bảo yếu ớt ngẩng đầu, xem lên trước mặt người thanh niên này đạo sĩ, mở miệng dò hỏi.

“Thật đúng!”

Gật gật đầu. Hà Túc Đạo tỏ vẻ nhất định.

“Kia tốt!”

“Tiểu tăng đắc tội!”

Đem đá mài vứt trên mặt đất, chắp tay trước ngực, Trương Quân Bảo xoay người hành lễ. Sau khi nói xong, lúc này mới thấp thân, theo bên cạnh nhặt được một cây gậy bắt đầu. Chuẩn bị động thủ.

Đối mặt Trương Quân Bảo cử động, Hà Túc Đạo vẫn là

trên mặt vui vẻ, xem lên trước mặt tiểu hòa thượng.

Trong tay côn gỗ giương lên, khởi tay là kinh thiên động địa chiêu thứ nhất.

Thoáng chốc.

Ở đây các tăng nhân sửng sốt.

Làm làm đối thủ Hà Túc Đạo sửng sốt.

Mà trong rừng cây.

Cái này đấu pháp…

So với vừa mới bắt đầu nhìn thấy Khấu Trọng kia tố chất thần kinh cầm chính mình loan đao vũ động tác còn kém.

Trở thành ở ngoài đứng xem Nhạc Duyên thì là một tay cầm tiểu nha đầu bàn tay nhỏ bé che tại trên đầu của mình, vẻ mặt khó coi. Tiểu nha đầu thấy thế, cũng dùng mặt khác một chỉ bàn tay nhỏ bé bụm lấy chính mình khuôn mặt nhỏ nhắn, làm một cái đáp cái đầu động tác.

Về phần Quách Tương càng là tròng mắt đều nhanh muốn nhảy ra ngoài, Trương Quân Bảo biểu hiện quá mức vượt quá người đoán trước.

Không phải quá tốt, mà là quá kém, chênh lệch rối tinh rối mù.

Bạch mù lúc trước xuất hiện khí thế.

Đối mặt Trương Quân Bảo kia kinh thiên địa quỷ thần khiếp lực bổ Hoa Sơn, Hà Túc Đạo thân hình có chút Nhất Trắc, kia gậy gộc liền trực tiếp nện trên mặt đất, trong ầm ầm nổ vang, sống dưới một kích này đối phương vậy mà sinh sinh đem mặt đất phiến đá ném ra một đầu hơn một trượng xa khe hở, hai bên phiến đá phi đầy đất.

Không có một thân nội lực, nhưng lại sẽ không chút nào võ công.

Chỉ một chiêu, Hà Túc Đạo liền nhìn ra Trương Quân Bảo sâu cạn. Bất quá hắn ngược lại là cũng không có để ý, mà là dùng đến một loại chơi đùa tâm tính, muốn xem xem cái này tiểu hòa thượng cuối cùng như thế nào đả bại chính mình, đả bại chính mình trường kiếm trong tay.

Côn gỗ một trận loạn nện phía dưới, mặt đất rất nhanh trở nên gồ ghề.

Sống Trương Quân Bảo đỏ mặt lần thứ năm nện xuống về sau, kia côn gỗ cũng rốt cục bể đầy trời mảnh vỡ. Mà ở này tầm đó, Hà Túc Đạo không ra một kiếm, sở hữu động tác đều chẳng qua là nghiêng người tránh đi mà thôi.

Lần này đánh nhau, rốt cục lại để cho khu rừng nhỏ Quách Tương nhịn không được cười khẽ lên tiếng.

Tiểu hòa thượng kia, quá choáng váng!

Đây là Quách Tương duy nhất cảm tưởng.

“Là ai!”

“Đi ra!”

Tiếng cười tuy nhẹ,nhỏ, nhưng vẫn là bị Trương Quân Bảo nghe xong cái tinh tường.

Trong tay bởi vì côn gỗ vỡ vụn nguyên nhân, Trương Quân Bảo không có tiếp tục lập tức ra tay, mà là ánh mắt đã rơi vào khu rừng nhỏ phương hướng. Đồng thời, Hà Túc Đạo ánh mắt cũng đã rơi vào chỗ đó, hắn cũng đã nghe được kia trận tiếng cười duyên.

Tiếng cười kia…

Lông mày giương lên, Hà Túc Đạo trong mắt hiện lên mỉm cười.

“Tại hạ nhạc tương bái kiến chư vị!”

“Tiểu hòa thượng, ngươi không muốn cùng đạo sĩ đánh, là muốn cùng ta đánh sao?”

Một thân áo vàng, một thanh trường kiếm nơi tay. Quách Tương tựu như vậy theo trong rừng cây chui ra, hướng chúng Hòa Thượng nơi đó đi tới. Về phần Nhạc Duyên tắc thì hay (vẫn) là ôm tiểu nha đầu hai người đứng sống trong rừng cây, bọn hắn chỉ nghe được quách

thanh âm, lại là căn bản không biết đạo công tử tung tích.

Ngược lại là Hà Túc Đạo như có điều suy nghĩ hướng kia khu rừng nhỏ tiếp tục liếc qua.

Cái kia tóc bạc đạo sĩ…

“…”

Trương Quân Bảo bất luận như thế nào cũng thật không ngờ chính mình quát lớn đi ra chính là một cái xinh đẹp như hoa thiếu nữ. Bị đối phương kia như chuông bạc giống như:bình thường tiếng cười cười cười, lập tức sắc mặt đỏ bừng, một đôi tay chân biến thành có chút không biết để vào đâu rồi.

“Thí chủ!”

“Không phải!”

“Chỉ là ngươi trốn tránh… Cái kia… A di đà phật!”

Ngôn từ ấp úng, Trương Quân Bảo ở đâu bái kiến như thế Mỹ Mạo thiếu nữ còn có dễ nghe như vậy tiếng cười, đối mặt Quách Tương, cả người đều nhanh co lại Thành một đoàn rồi, cái này giống như chim cút bộ dáng, chỉ kém điểm không có cho rằng dưới núi nữ nhân là Lão Hổ, lên núi nữ nhân là bá vương long rồi.

Trong chốc lát.

Sống trong rừng cây Nhạc Duyên thấy thế, hầu như cảm giác mình về tới lúc trước kia Hằng Sơn.

Có thể nói. Nếu là Quách Tương ra tay, chỉ sợ cái này

Trương Quân Bảo muốn thắng lợi kia là không thể nào. Dù sao người ta trên cơ bản sống Thiếu Lâm thời điểm Cực Thiếu xuống núi, bình thường tình huống hạ đều là cùng sư phụ của mình sống Tàng Kinh Các trông giữ kinh thư.

Trông giữ tựu là trông giữ, thậm chí Trương Quân Bảo còn không có đọc sách tư cách.

Trương Quân Bảo biểu hiện như thế, tự nhiên là lại để cho những thứ khác Hòa Thượng rất là bất đắc dĩ. Dưới loại tình huống này, một người tuổi còn trẻ Hòa Thượng cùng đi ra, ngăn ở Quách Tương trước mặt.

“Ngươi là?”

Quách Tương trong nội tâm giờ phút này khó dấu hưng phấn, nếu là ở cha mẹ hoặc là tỷ tỷ tỷ phu cùng một chỗ dưới tình huống, loại tình huống này tự nhiên không sẽ gặp phải. Chỉ sợ vừa rồi tranh phong, Quách Tĩnh chắc chắn nhúng tay trong đó, dùng cái kia cường đại mặt mũi ôn tồn nhìn qua dọn dẹp chuyện này. Thuận tiện Quách phu nhân bắt cóc một đám Hòa Thượng đi hỗ trợ thủ vệ Tương Dương.

Loại tình huống này, tuyệt đối sẽ phát sinh.

Mà Nhãn Hạ cũng coi là Quách Tương chính thức một mình đối mặt giang hồ, tuy nhiên tại sau lưng có Đại ca ca với tư cách kiên cường hậu thuẫn, nhưng là Nhạc Duyên sẽ không giống Quách Tĩnh như vậy cổ hủ đứng đắn. Hơn nữa, ẩn ẩn Quách Tương cảm giác được Đại ca ca đối với Hòa Thượng ấn tượng cũng không tốt.

Đã ấn tượng không tốt, như vậy Quách Tương cảm giác mình cũng nên giáo huấn một chút những Hòa Thượng này.

Vì vậy. Nàng đi ra.

“Thí chủ, tiểu tăng pháp danh không màu!”

Tuổi trẻ Hòa Thượng chắp tay trước ngực, cung âm thanh hành lễ nói.

Nhìn qua đối phương kia sai mở mình cùng Trương Quân Bảo tình huống, Quách Tương liền hiểu rõ tính toán của đối phương. Vừa mới đi vào tại đây, Quách Tương cùng Hà Túc Đạo ánh mắt mời đến tự nhiên là đã rơi vào những người khác trong mắt. Cũng không phải sở hữu Hòa Thượng cũng như Trương Quân Bảo ngốc ngu si ngốc.

Không màu là thấy được kia cái bắt chuyện ánh mắt, hơn nữa Hà Túc Đạo vừa mới làm những chuyện như vậy, lúc này mới đi tới đã ngăn được Quách Tương.

Côn Lôn tam thánh không màu có lẽ đánh không thắng, nhưng là một người tuổi còn trẻ thiếu nữ nhưng lại chưa hẳn.

Ngay tại Quách Tương cùng không màu giằng co thời điểm, Trương Quân Bảo lại lần nữa cùng Hà Túc Đạo giao thủ.

Lúc này đây cùng lúc trước bất đồng.

Sẽ không côn pháp Trương Quân Bảo buông tha cho sử dụng trường côn cuồng loạn nhảy múa ý định, mà đổi thành dùng nắm đấm cách làm.

Cùng.

Bởi vì Quách Tương ngoài ý muốn xuất hiện, Côn Lôn tam thánh Hà Túc Đạo cũng thu liễm lúc trước kia hơi chơi đùa ý định, chuẩn bị đứng đắn đối mặt Trương Quân Bảo khiêu chiến, cầm ra bản thân thực lực chân chính.

Cứ như vậy, hai cái tương lai tình địch chính nhi bát kinh xuất thủ.

Kiếm ra như rồng.

Quyền thế như núi.

Đạo gia cùng phật gia hai gã anh tài đúng là giao thủ.

Kiếm chi thánh.

Chỉ cần sống kiếm pháp bên trên, Hà Túc Đạo xác thực có cực cao tạo nghệ, có thể nói sống kỹ phương diện, hắn muốn viễn siêu Trương Quân Bảo. Cho dù là Trương Quân Bảo chưa từng có từ trước đến nay, mười phần rất nghiêm túc đập vào la hán quyền, uy vũ quyền phong sinh sinh tạm thời san bằng chính mình hoàn cảnh xấu, nhưng là tại cái khác Hòa Thượng trong mắt lại không phải như thế.

Một ít Hòa Thượng sắc mặt đã trở nên càng ngày càng chìm.

Hơn mười chiêu qua đi, hai người sống chiêu thức sau khi va chạm, hai người đã tiến hành nguy hiểm nhất nội lực đánh nhau chết sống.

Chỉ nghe một tiếng trầm đục, Hà Túc Đạo trường kiếm đưa ngang ngực, cả người liên tục chân sau năm bước, cái này mới ngừng lại được, một bước cuối cùng càng là đạp nát dưới chân phiến đá.

Nội lực thật mạnh!

Ngẩng đầu, ngay tại Hà Túc Đạo đang muốn tiến lên lại lần nữa cùng Trương Quân Bảo giao phong thời điểm, một hồi ông ông thanh âm mãnh liệt theo bên cạnh truyền đến.

Oanh!

Một cái hắc vật thể theo Hà Túc Đạo trước mặt lướt qua, nện trên mặt đất, phát ra ầm ầm nổ vang.

Lập tức, mảnh vỡ còn có bọt nước tung tóe khắp nơi đều là.

Càng là bách mở ở đây tất cả mọi người.

Trong rừng cây, Nhạc Duyên ánh mắt thì là đã rơi vào kia tiểu đạo nơi cuối cùng, chỗ đó một cái Đại hòa thượng chính dẫn theo một chỉ hình mũi khoan đại nước thép thùng từng bước một đi tới.

Chương 034 : Cửu Âm Cửu Dương (trung)

Tiếu ngạo 034. Cửu Âm Cửu Dương (trung)

Người đến là một cái tai to mặt lớn Đại hòa thượng. <-》

Nhưng là cũng không có đây gọi là Phì Bàn người cho người cái chủng loại kia chất phác cảm giác, ngược lại là chiều cao ngọc lập, hỏi ý kiến hỏi ý kiến nho nhã. Như một vị uyên bác bậc túc nho, hơn nữa là dáng người cường tráng bậc túc nho. Tựu như là đệ tử của hắn Trương Quân Bảo độc nhất vô nhị, thầy trò hai người sống vóc dáng bên trên đều có liều mạng.

Sở dĩ trong khoảng thời gian này đều là sống gánh nước, là vì Đại hòa thượng sống bị phạt. Thân là Tàng Kinh Các trông giữ tăng nhân hắn bị mất một bản phật gia điển tịch ——《 lăng già dọc 》 .

“Hai vị thí chủ!”

“Còn xin dừng tay!”

Thanh âm rơi xuống, kia to giọng trực tiếp chấn Thiếu Lâm Tự đại môn cùng với bảng hiệu cũng bắt đầu rung rung, chấn động rớt xuống hạ không ít tro bụi. Trừ lần đó ra, thanh âm kia càng là từ này ở bên trong hướng bốn phương tám hướng tản ra, trực tiếp chấn Thiếu Thất Sơn cao thấp đều tiếng nổ.

Lại càng không cần phải nói đối phương kia vừa mới trực tiếp ném tới kia hình mũi khoan đại thùng sắt rồi, zhègè thiết thông giờ phút này chính cắm trên mặt đất, cản trở Hà Túc Đạo cùng Trương Quân Bảo quyết đấu.

Trong lúc này lực quả thật kinh người!

Chấn kinh rồi Hà Túc Đạo, cũng chấn kinh rồi ở đây Thiếu Lâm Tự Hòa Thượng, cho dù là Quách Tương cũng có chút yiwài nhìn phía kia lên núi Đại hòa thượng.

Cái này một thân nội lực, hầu như có thể so với hiện tại Quách Tĩnh Quách đại hiệp.

Đương lời nói rơi xuống về sau, Đại hòa thượng đã ba bước cũng làm hai bước bước đi như bay đi tới trong tràng, chắn đồ đệ của mình trước mặt. Vừa mới Trương Quân Bảo cùng Hà Túc Đạo so sánh cảm giác rộng lớn sư chỉ là nhìn thấy một chiêu cuối cùng, nhưng là cảm giác rộng lớn sư nhưng lại biết rõ đồ đệ của mình căn bản không biết võ công, chính thức đánh nhau tuyệt đối không phải zhègè kiếm kia đạo sĩ đối thủ.

Cho nên sốt ruột phía dưới, hắn mới ném ra thùng nước, dùng đánh gãy Song Phương quyết đấu.

“Không biết đại sư pháp danh là?”

Vừa mới đối phương kia sau đó ném thùng sắt một kích lại để cho Hà Túc Đạo lông mày không khỏi chớp chớp, nhìn qua cảm giác rộng lớn sư, mở miệng hỏi.

“Sư phó!”

Trương Quân Bảo trên mặt vui vẻ, vừa mới tuy nhiên ở bên trong lực thượng tướng z hồnbèi chưa đủ Hà Túc Đạo bức lui ra, nhưng là đối phương kế tiếp kiếm chiêu lại không phải hắn có khả năng ngăn cản được rồi. Dù sao một mực đi theo cảm giác rộng lớn sư cùng một chỗ tiểu hòa thượng không có chút nào kinh nghiệm chiến đấu.

Lúc trước hết thảy bất quá là đánh nữa Hà Túc Đạo một trở tay không kịp, thậm chí còn có Hà Túc Đạo bản thân mình có chứa chơi đùa tâm tư duángu.

“Bần tăng cảm giác xa!”

Chắp tay trước ngực. Mặt khác một chỉ thùng sắt bị cảm giác rộng lớn sư phóng trên mặt đất, lúc này mới khom mình hành lễ đạo.

“…”

Xem lên trước mặt cái này hai cái tràn đầy nước đại thùng sắt, còn có đối phương Đại hòa thượng kia cử trọng nhược khinh động tác, Hà Túc Đạo trong nội tâm tựu không khỏi có chút khiếp sợ. Phải biết rằng dùng ánh mắt của hắn, tự nhiên có thể nhìn ra cái này đơn chích thùng sắt sống tràn đầy nước sau cuối cùng có đa trọng.

Cái này tối thiểu mấy trăm cân đồ vật bị đối phương một tay nhắc tới, tùy ý suất tính mà làm, đã có thể tưởng tượng đối phương nội lực thâm hậu.

Dù sao sống thiên hạ này tu tập long tượng bàn nhược công Hòa Thượng, không có mấy người.

Thiếu Lâm Tự cũng không có zhègè công phu.

Bất quá so về Hà Túc Đạo tâm tình, còn có Quách Tương ánh mắt dò xét, cảm giác rộng lớn sư chú ý lực lại không phải sống người trước mặt trên người. Mà là không khỏi đem ánh mắt đã rơi vào đối diện trong rừng cây, lập tức cao giọng mở miệng nói: “Thí chủ tại đâu đó đã nhìn lâu như vậy, kính xin hiện thân!”

Thoáng chốc.

Tình cảnh lại lần nữa yên tĩnh lại.

Ánh mắt mọi người đều hướng về này khu rừng nhỏ chỗ.

Bỏ Hà Túc Đạo cùng Quách Tương bên ngoài, những người khác đều không ngờ rằng tại đây còn có những người khác, ở đây các hòa thượng tâm tình tại lúc này liền không tốt như vậy rồi. Trước mặc kệ cái này cảm giác rộng lớn sư cùng Trương Quân Bảo võ công vấn đề, sống thế nào Thiếu Lâm Tự mặt khác Hòa Thượng sống giờ này khắc này cũng biết không có thể tự hủy tường thành. Tuy nói trong đó Hữu Nhân muốn mở miệng nói chuyện, cũng là bị người bên ngoài cho kéo xuống dưới.

Bất quá bất kể thế nào nói, Thiếu Lâm Tự vào hôm nay, mặt của nó xem như ném không sai biệt lắm.

“Còn có người?”

Tiểu hòa thượng Trương Quân Bảo nghe vậy rất là kinh ngạc. Ánh mắt cũng hướng chỗ đó nhìn lại, muốn xem xem cuối cùng còn có ai tại đâu đó xem cuộc vui.

Trước mắt bao người.

Chỉ nghe liên tiếp âm thanh tiếng bước chân vang lên, coi như giẫm đã đoạn nhánh cây giống như:bình thường. Theo cái này hơi có vẻ âm thanh nhu nhược tiếng bước chân, người tới từng điểm từng điểm xuất hiện ở trước mặt của bọn hắn.

Theo người tới thân hình dần dần lộ ra. Ở đây các hòa thượng con mắt cũng trừng càng lúc càng lớn, trong đó thậm chí có người đã sắc mặt đỏ bừng, lộ ra là khí tới cực điểm.

Quách nhị tiểu thư nhịn không được cười lên, Hà Túc Đạo khóe miệng hơi có vẻ run rẩy. Về phần cảm giác rộng lớn sư cùng Trương Quân Bảo thầy trò hai người thì là mắt to trừng đôi mắt nhỏ. Trợn mắt há hốc mồm nhìn qua người tới. So về chùa miếu ở bên trong mặt khác Hòa Thượng mà nói, thầy trò hai người tâm tư muốn tinh khiết quá nhiều.

Thí dụ như ——

“Thật là lợi hại tiểu cô nương!”

Trương Quân Bảo mắt trợn tròn, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ. Hắn tuyệt đối thật không ngờ, dĩ nhiên là một đứa bé

tàng tại đâu đó, nhiều như vậy cao thủ vậy mà không có phát giác, tiểu cô nương này là yêu quái sao?

Cùng.

Cảm giác rộng lớn sư cũng có chút khiếp sợ.

Phía trước.

Một thân hồng sắc quần lót, cộng thêm một cái hồng sắc mũ, tiểu nha đầu dương niệm xưa kia một bộ tiểu đại nhân mo nhang, hai tay phụ bối, từng bước một hướng phía trước mặt đi tới.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua.

Thổi bay này hồng sắc tay áo, cũng nhấc lên tiểu nha đầu kia không dài sợi tóc.

Kia sương mù ánh mắt, cộng thêm sợi tóc không ngừng gãi cái mũi, cũng là thể hiện ra giáo chủ tương lai một tia phong thái.

Cưỡng ép hiếp chịu đựng muốn ngáp xúc động, tiểu nha đầu còn đang không ngừng nện bước bước chân, hướng chính mình dì nhỏ phương hướng đi đến. Chỉ là bởi vì Hà Túc Đạo lúc trước phá côn trận, ngay sau đó lại đã gặp phải cảm giác rộng lớn sư thầy trò đả kích mặt đất sớm đã là gồ ghề, bốn phía rơi xuống không ít hòn đá.

Một cái không cẩn thận, tiểu nha đầu trực tiếp đá vào trên tảng đá, sau đó lạch cạch một tiếng, cả người dán

trên mặt đất.

Chấn kinh rồi ở đây sở hữu Hòa Thượng ‘Cao thủ’ lập tức hình tượng không tại, ngẩng đầu, chỉ thấy tiểu nha đầu đầy bụi đất khóc thảm hề hề đấy, nước mắt giàn giụa, cả người thành Tiểu Hoa mèo mo nhang. Đặt mông ngồi dưới đất, tiểu nha đầu nghiêng đầu sang chỗ khác, ánh mắt hướng về sau mặt khu rừng nhỏ nhìn lại, một tiếng ‘Công tử sư phó’ ầm ầm lối ra.

Những lời này lập tức để ở tràng những người khác hiểu rõ ra, nơi nào còn có người.

Mà Quách nhị tiểu thư giờ phút này đã tiến lên đem tiểu nha đầu theo trên mặt đất bế lên, xem tiểu nha đầu mo nhang, vừa mới kia một phát té không nhẹ, toàn bộ trên mặt đều là mảnh đá.

Về phần mặt khác ánh mắt của người đều đã rơi vào trong rừng cây.

Cho dù là thuần túy vô cùng cảm giác xa thi thể giờ phút này cũng biết tiểu nha đầu này bất quá là sau lưng nàng sư phó đẩy ra đệ tử, còn chân chính người chính ở chỗ này.

Rất lợi hại!

Vừa mới hắn chỉ nghe được một người hô hấp, mà zhègè hô hấp hiển nhiên là cái này đang tại khóc tiểu nha đầu đấy, cảm giác rộng lớn sư tuy nói đơn thuần thiện tâm, không biết mình có bao nhiêu lợi hại. Cũng không biết chính thức cao thủ đứng đầu có bao nhiêu lợi

hại.

Chỉ cảm thấy kia trốn ở khu rừng nhỏ gia hỏa tâm tư không tốt.

Đáng tiếc chính là vừa mới xuất hiện tiểu nha đầu chấn kinh rồi cảm giác rộng lớn sư, Nhãn Hạ mới thật sự là người xuất hiện.

Một thân xa hoa đạo bào.

Một thân tịch mịch khoan thai.

Nhạc Duyên Tiện Tại mọi người chờ mong xuống, theo trong rừng cây đi ra.

"…"

Ánh mắt hoàn toàn không để ý đến những thứ khác Hòa Thượng, tầm mắt của hắn bất quá là sống cảm giác rộng lớn sư cùng Trương Quân Bảo trên người dừng lại một phen, sau đó lại nhìn lướt qua Hà Túc Đạo, lúc này mới hướng Quách Tương phương hướng đi đến. Ánh mắt định cái tại vẫn còn khóc nhè tiểu nha đầu trên người, vừa mới Nhạc Duyên bất quá là muốn thời gian dần qua mở rộng, thời gian dần qua bồi dưỡng giáo chủ tương lai hình tượng.

Đáng tiếc chính là…

Kia một phát, khiến cho thất bại trong gang tấc.

Tương lai giáo chủ biến manh chủ rồi.

Dù sao, cho dù là Nhạc Duyên đã đáp ứng Dương Quá yêu cầu. Thu dương niệm xưa kia làm đồ đệ, nhưng là chân chính sống Nhạc Duyên trong nội tâm khắc sâu ấn tượng nhưng vẫn là cái kia một thân đại hồng bào, thừa lúc một Diệp Biển Chu, nỉ non lấy tống từ, chập chờn lấy hồng cây dù Đông Phương giáo chủ.

Nếu là tương lai, Nhạc Duyên tựu có tâm tư lại để cho Nhãn Hạ tiểu nha đầu không thể lớn lên quá lệch ra. Nhưng là lúc này đây rõ ràng không có đạt tới muốn thái độ, dù sao người ta cuối cùng là quá nhỏ, tiểu tánh tình trẻ con, căn bản không có tương lai cái loại nầy sát phạt quyết đoán cảnh tượng.

Thò tay tiếp nhận vẫn còn khóc nhè tiểu nha đầu. Nhạc Duyên lúc này mới xoay người, mặt hướng Thiếu Lâm Tự chúng tăng.

Đạo sĩ!

Lại là đạo sĩ!

Thiếu Lâm Tự chúng tăng giờ phút này chỉ cảm thấy lòng tràn đầy phẫn nộ, những năm gần đây này bởi vì đã từng đã gặp phải trọng thương, Thiếu Lâm Tự tiêu chuẩn xoay mình hàng. Hầu như không cách nào xoay người. Rơi vào hiện tại một cái chính là Côn Lôn tam thánh Hà Túc Đạo liền có thể lên núi đánh khắp Thiếu Lâm, mà Nhãn Hạ chỉ làm cho các hòa thượng tâm nộ chính là con mẹ nó lại đi ra một cái đạo sĩ.

Đạo giáo quả nhiên cùng Phật giáo không khép được

đập.

Cái đó một cái rơi vào hạ phong, đối phương sẽ hướng trong chết bỏ đá xuống giếng.

Có thể nói, theo Thiếu Lâm Tự sáng lập một khắc này lên. Thiếu Lâm Hòa Thượng trong nội tâm đối với Đạo gia thì có một loại sợ hãi còn có phẫn hận cảm xúc chỗ. Nhất là Nhãn Hạ, sống Hà Túc Đạo trên tay, Thiếu Lâm Tự lại lần nữa bị thụ lớn như vậy đả kích. Ném đi mặt to.

Đối với một môn phái mà nói, hắn tôn nghiêm cực kỳ trọng yếu. Cho dù là Hòa Thượng cực kỳ có thể ẩn nhẫn, nhưng tại thời khắc này ở đây các hòa thượng đã có thổ huyết xúc động, muốn loạn côn đập chết trước mặt đạo sĩ kia tâm tư.

Ngược lại là lúc trước chọn lấy Thiếu Lâm Tự Côn Lôn tam thánh Hà Túc Đạo còn không có vừa mới bước ra đạo công tử Nhạc Duyên đến hấp dẫn cừu hận.

“Các ngươi không là đối thủ!”

“Thiếu Lâm cuối cùng là xuống dốc rồi!”

“Cảm giác rộng lớn sư!”

Trở lại, ánh mắt đảo qua chúng Hòa Thượng, ánh mắt đã rơi vào cảm giác rộng lớn sư trên người, cười nói: “Không có một thân bảo tàng, nhưng lại vô phúc hưởng thụ… hēhē, đáng tiếc!” Trong lời nói cảm thán chi ý phi thường hiểu rõ, không biết là ở đáng tiếc Thiếu Lâm Tự, hay (vẫn) là sống đáng tiếc cảm giác rộng lớn sư, có lẽ

cả hai đều có,

Phải chân vừa bước.

Kia cắm trên mặt đất hình mũi khoan thùng sắt lập tức ném bay lên.

Bọt nước chập chờn, nhưng lại không chút nào tung tóe.

Một tay ôm ấp tiểu nha đầu, tay phải thì là duỗi ra, trực tiếp năm ngón tay chộp vào kia thùng sắt phía dưới hình mũi khoan chỗ. Sống mọi người zhushi xuống, chỉ nghe một tiếng chói tai cót két tiếng vang ở bên trong, năm căn như ngọc giống như:bình thường ngón tay trực tiếp chui vào thiết trong thùng, đúng là sinh sinh chọc vào xuyên qua thùng sắt.

Một cử động kia, trực tiếp nhìn ở tràng Hòa Thượng hàn khí ứa ra, đồng thời kia lọt ngọn nguồn thùng sắt cũng chảy ra nước, bất quá cái này nước bất quá vừa mới theo kia lỗ ngón tay giữa dòng ra, liền đông lạnh…mà bắt đầu, toàn bộ thùng sắt hàn khí ứa ra, thượng diện càng là hiện đầy băng sương.

Chiêu thức ấy quả thực trấn trụ ở đây tất cả mọi người.

Cho dù là cảm giác rộng lớn sư cũng hiểu được cái này tóc bạc đạo sĩ lợi hại vô cùng.

Ánh mắt hướng Hà Túc Đạo nhìn lại, đối phương đang nhìn đến Nhạc Duyên ánh mắt về sau, nhưng lại lập tức hiểu rõ. Cái này mình ở trong khách sạn nhìn thấy tóc bạc đạo trưởng, là ở không chính mình áp trận.

Tâm nghĩ đến đây.

Trường kiếm vung lên, Hà Túc Đạo ánh mắt đã rơi vào cảm giác xa Hòa Thượng trên người.

Ván này, chính là hắn Hà Túc Đạo chính thức luận thắng thua.

Lúc trước bởi vì khinh thường Trương Quân Bảo rớt lại phía sau một ván, hắn tính tình cao ngạo tự nhiên sẽ không đi theo Trương Quân Bảo trên người tìm về, hắn muốn từ đối phương sư phó cảm giác rộng lớn sư trên người tìm về.

Chương 035 : Trở về

035. Trở về

Bá!

Kiếm quang hiện lên.

Trước mặt hoa ngược lại qua Phi Yến, lập tức bị đạo kia kiếm quang cho trảm xuống dưới.

Phịch vài cái về sau, Phi Yến rốt cục lăn rơi trên mặt đất, sống trên đất máu tươi chảy xuôi về sau, cuối cùng chết đi.

Kiếm gãy vào vỏ.

Tùy ý dùng một bộ màu trắng cái khăn che mặt che hé mở mặt Truyền Ưng mấp máy miệng, cầm lấy kia rơi trên mặt đất Phi Yến, lúc này mới nhặt lên, nắm bắt kia Phi Yến thượng diện miệng vết thương, treo trên bầu trời hướng trong miệng dùng sức gạt ra, lại để cho này chút ít máu tươi toàn bộ rơi vào trong miệng.

“…”

Chép miệng a một chút miệng, Truyền Ưng trong mắt lộ vẻ thổn thức.

Đã qua phái Côn Lôn một chuyến, gặp mặt Nhãn Hạ phái Côn Lôn chưởng môn hỏi thăm một sự tình về sau, hắn cái này liền dọc theo lúc trước lần này con đường

bắt đầu đi về phía tây. Đáng tiếc chính là, Truyền Ưng cuối cùng là còn trẻ, sống bước vào cái này hoang mạc thời điểm, thiếu niên rốt cục nghênh đón sinh mệnh khó khăn nhất qua thời gian.

Dù sao, tại đây hắn nhưng lại chưa bao giờ đã tới.

Nhãn Hạ bất quá là Truyền Ưng đi theo đã từng Xích Luyện Tiên Tử đi về phía tây lộ tuyến một lần nữa đi cái này một lần mà thôi.

Dùng cái này Phi Yến máu tươi giải một chút khát nước về sau, đầu lưỡi liếm lấy hạ kia có chút môi khô ráo, Truyền Ưng một tay che lấy cái trán, một bên đón vậy có chút ít ánh mặt trời chói mắt cùng khô nóng phong về phía tây bên cạnh nhìn lại. Đó là mênh mông sa mạc.

Liếc nhìn lại không thấy chút nào màu xanh lá tung tích, chỉ có kia cát vàng cuồn cuộn, còn có kia chiều cao không đồng nhất cồn cát, không có chút nào người ở.

Nhìn qua lên trước mắt bộ dạng này tràng cảnh, Truyền Ưng có chút hoang mang chép miệng a dưới miệng, trong lòng tự nhủ đây là người qua địa phương sao?

Rất khó tưởng tượng, người bình thường là như thế nào bước vào cái này mênh mông hoàng trong cát.

Phải biết rằng sống Tây Vực ở bên trong, tuy nói tiếp giáp sa mạc, hơn nữa bản thân hoàn cảnh cũng không có gì đặc biệt, nhưng là tại đây trong sa mạc muốn hoàn hảo không việc gì tối thiểu nhất cũng cần một đầu lạc đà, còn có những thứ khác chuẩn bị, nhất là nước.

Thế nhưng mà dù vậy, cho dù là người bình thường, sống không có người quen dưới sự dẫn dắt, hoặc là bản thân cũng không đủ kinh nghiệm. Như vậy sống ở trong đó cũng sẽ biết táng thân tại mênh mông sa mạc.

Dù là ngươi là tuyệt đỉnh cao thủ, sống ở trong đó đoán chừng cũng sẽ biết kiên trì không được thời gian quá dài. Nhất là sống mặt lâm kia trong sa mạc phát sinh bão cát thời điểm.

Giờ này khắc này, Truyền Ưng tựu mặt phút cuối cùng như vậy một vấn đề.

Với tư cách người Trung Nguyên, tất nhiên là rất ít đặt chân Tây Vực.

Thực tế hắn bản thân hay (vẫn) là một cái mới ra đời người giang hồ thời điểm.

Thông minh cả đời hồ đồ nhất thời.

Nhãn Hạ Truyền Ưng liền là tình huống như vậy, đi về phía tây trên đường tốt nhất tọa kỵ không phải ngựa, mà là lạc đà. Ở thời điểm này, một con ngựa. Kia hoàn toàn là vướng víu.

Nhìn trước mắt kia mênh mông cát vàng, Truyền Ưng trong nội tâm ẩn ẩn đã có một tia hối hận.

Đây là thời khắc này, cho dù là gặp phải một người cũng có thể a.

Người bình thường không được, mã tặc cũng được.

Những đều không có này, đến chỉ quỷ cũng hoàn toàn có thể a!

Hiện tại Truyền Ưng không cảm giác mình hội (sẽ) đề phòng, hoặc là nói là ghét bỏ . Khiến cho kình nuốt nước miếng một cái. Đáng tiếc chính là trong miệng hay (vẫn) là khô cằn đấy, cái lúc này Truyền Ưng thậm chí không dám nói lời nào, vì chính là bảo trì thể lực cùng hơi nước.

Quay đầu lại.

Sống phía sau hắn cách đó không xa trên mặt đất, thì là nằm một thớt ngựa chết.

Đó là tọa kỵ của hắn, sinh sinh bị khát chết ở chỗ này.

Thu hồi ánh mắt, Truyền Ưng đã cảm thấy bồn chồn rồi, kia theo như đồn đãi nàng cùng tỷ muội của nàng đệ tử là như thế nào đi qua cái này mênh mông đại sa mạc hay sao? Càng nghĩ. Truyền Ưng cảm thấy nguyên nhân còn là mình còn quá trẻ, không có gì kinh nghiệm giang hồ.

Người tuy nhiên thông minh, nhưng là giang hồ tựu là giang hồ.

Mới ra đời người cuối cùng ăn phải cái lỗ vốn về sau, mới xem như một cái người giang hồ.

Nhưng là cũng cần đã bị giáo huấn đạt được kinh

nghiệm, nếu như một lần giáo huấn quá mức rồi, cái con kia có thu thập thi cốt, táng thân giang hồ rồi.

“Không được!”

“Ta nhất định phải kiên trì hạ hạ đi, đi ra cái này hoang mạc!”

“Ta còn muốn tìm được nàng cùng hắn. Hỏi một tiếng vì cái gì!”

Dùng sức cho mình đập vào khí, tại thời khắc này Truyền Ưng cho dù là có không tệ thân thủ cùng công lực, nhưng ở mặt lâm cái này bao la mờ mịt tự nhiên thời điểm, cũng chỉ có thể cam bái hạ phong. Đáng tiếc chính là, Truyền Ưng đã có chút nhịn không được rồi.

Có lẽ là nhận lấy Truyền Ưng cầu nguyện, cái này xanh thẳm trời xanh rốt cục cho cái này mới ra đời thiếu niên một hy vọng.

Đừng linh tinh…

Dễ nghe lục lạc chuông âm thanh dọc theo khô nóng gió thổi tiến vào Truyền Ưng lỗ tai.

Kinh ngạc quay đầu lại, ánh mắt theo thanh âm nơi phát ra chỗ nhìn lại. Chỉ thấy kia cách đó không xa cồn cát bên trên chậm rãi xuất hiện một đám thân ảnh màu trắng, còn có một đám dọc theo một đầu thẳng tắp lạc đà.

Thời gian dần qua, người càng ngày càng gần rồi.

Truyền Ưng cái này mới hoàn toàn nhìn rõ ràng người tới hình tượng.

Một thân màu trắng quần áo, thượng diện che kín lấy kỳ lạ hoa văn. Nhìn về phía trên thật giống như thiêu đốt hỏa khí cùng nhau, mà trên quần áo càng là hợp với một cái màu trắng túi cái mũ. Lúc này những người này nữ có nam có, mỗi người diện mục đều bị màu trắng túi cái mũ bao lại. Trừ lần đó ra, thì là mỗi người bên hông kia treo loan đao.

Những âm thanh kia dễ nghe lục lạc chuông thanh âm, tắc thì là đến từ những người này bên hông chỗ treo vật phẩm trang sức.

Một đám xinh xắn màu vàng hoặc là màu bạc lục lạc chuông.

Nam nhân màu vàng, nữ nhân thì là màu bạc.

Những trang phục này kỳ quỷ người sẽ cầm cưỡi lạc đà, từng bước một hướng Truyền Ưng phương hướng đi tới.

Mà Truyền Ưng cuối cùng là bởi gì mấy ngày qua cường chống nguyên nhân, cũng nhịn không được nữa đầu người não ngất đi, cả người hướng hạt cát bên trên ngược lại đi.

“Ồ?”

“Nơi này có một cái mỹ thiếu niên đấy!”

“Cứu a!”

“Đây là ta Minh Giáo trở lại quanh minh đỉnh đệ nhất kiện việc thiện!”

Loáng thoáng ở bên trong, sống trước khi hôn mê, Truyền Ưng nghe thấy được như vậy đối thoại, khóe mắt quét nhìn ở bên trong, hắn chứng kiến chính là kia nhiệt gió thổi mở túi cái mũ, lộ ra hai trương giống như kiều giống như xinh đẹp mặt ngọc.

Cùng lúc đó.

Đã trải qua Âm Quý Phái giáo chủ lệ công đuổi giết, thảm thiết chỉ còn lại có hai cái phiên tăng đệ tử, mang theo Bát Sư Ba cuối cùng là chạy thoát trở về, nhận lấy Mông Cổ phương diện thế lực tiếp dẫn. Cuối cùng nhất, lệ công gặp chuyện không thể làm về sau, lúc này mới buông tha cho tiếp tục cử động.

Đối với lệ công mà nói, tiêu diệt đại bộ phận đến đây phiên tăng, đã tiêu tan trong lòng của hắn úc khí, lại vì chính mình tương lai đồ đệ đưa ra lễ vật, cớ sao mà không làm?

Vì vậy, Âm Quý Phái người tiêu sái mà đi.

Mà ở Mông Cổ phương diện, đến đây tiếp ứng người đúng là Mông Cổ quốc sư Bát Sư Ba nữ đệ tử —— am hiểu xá nữ không muốn đại pháp Bạch Liên Giác.

Tuy nói Bạch Liên Giác niên kỷ bất quá mười ba mười

bốn tuổi, nhưng còn nhỏ nàng đã đem môn công phu này tu có thuộc về mình tạo nghệ, cho nên sống Bát Sư Ba mấy người đệ tử ở bên trong, Bạch Liên Giác là cực có thân phận. Khi thấy sư phó Bát Sư Ba lâm vào trạng thái chết giả về sau, Bạch Liên Giác lập tức ý bảo đến đây đồng môn, đồng thời hạ sát thủ, đem cùng một chỗ đến đây hơn mười vị Mông Cổ binh sĩ nháy mắt chém giết một cái sạch sẽ.

Sau đó. Nàng sống bắt chước sư phó bút tích đã viết một phong thơ, lại để cho phi ưng mang đi Mông Cổ mồ hôi Hốt Tất Liệt chỗ đó về sau, liền dẫn sư phụ của mình còn có đồng môn đệ tử mấy người tạm thời tính biến mất rồi.

Bạch Liên Giác rất rõ ràng sư phụ mình sống Mông Cổ phương diện tình cảnh.

Tuy nhiên là người bị tiền nhiệm quốc sư kim luân pháp vương đề cử, nhưng là Mông Cổ bên trong đấu đá cũng phi thường lợi hại, so với Bát Sư Ba thế lực nhưng thật ra là nhỏ nhất. Ma tông Mông Xích Hành có thể nói là đế sư, thiếp thân bảo hộ Hốt Tất Liệt, mà Tư Hán Phi thì là Hốt Tất Liệt đệ đệ. Quan hệ càng thêm bất đồng.

Sống Mông Cổ ba đại cao thủ ở bên trong, chỉ có Bát Sư Ba nhưng thật ra là tự thành nhất phái.

Nhãn Hạ bị thương, bị người đã đánh vào Niết Bàn trạng thái, tất nhiên là hội (sẽ) chịu ảnh hưởng.

Vì an toàn, không được không làm như vậy.

Chuyện này cũng không có như vậy mà kết, chỉ có điều ngắn ngủi chấm dứt.

Đem Bát Sư Ba đánh thành như vậy trạng thái đạo công tử Nhạc Duyên càng là không biết chuyện này. Giờ phút này hắn đang tại Thiếu Thất Sơn đối với một đám Hòa Thượng, mọi người lẫn nhau giúp nhau đối mặt lấy.

Nhạc Duyên cộng thêm đồ đệ của mình tiểu nha đầu hai người một lớn một nhỏ hai ánh mắt trực tiếp chằm chằm lượt Thiếu Lâm vô địch thủ.

Về phần đang giờ phút này hủy diệt Thiếu Lâm, lại cũng không sống Nhạc Duyên nghĩ cách trong.

Nhãn Hạ Thiếu Lâm con mèo nhỏ hai ba con, giết bắt đầu hoàn toàn chưa đủ nghiền. Nói sau, Nhãn Hạ chiến loạn gần, chùa miếu đạo quan hoàn toàn lại tính toán bên trên là dân chúng một chỗ muốn sống chỗ. Đơn tựu cái này hai nguyên nhân, liền đủ để bỏ đi Nhạc Duyên đây gọi là diệt phật tâm tư.

Mặc kệ là dạng gì kẻ thống trị. Đối với tôn giáo đều được nể tình.

Nhất là càng phát ra ngu muội, càng phát ra hung tàn người, nhưng lại càng phát ra tin tưởng thần phật.

Thời gian không đúng!

Thời cuộc không đúng!

Ánh mắt rơi vào những gắt gao kia nhìn mình chằm

chằm Hòa Thượng trên người, mặc kệ đối phương như thế nào cừu hận chính mình, hoặc là đạo sĩ. Cái này ngăn cản, Nhạc Duyên là làm định rồi.

Bởi vì hắn muốn trước mắt câu chuyện dựa theo vốn là phát triển, Côn Lôn tam thánh Hà Túc Đạo diệt trừ cảm giác xa, lại để cho hắn dương khí tương trùng tự thiêu mà vong. Đem Trương Quân Bảo kéo đến Đạo Môn môn hạ. Bất luận kẻ nào cũng không biết, Nhạc Duyên tâm tư là cái này.

Về phần Hà Túc Đạo cùng cảm giác rộng lớn sư Song Phương thế cục chiến đấu, cũng đã từ nơi này chuyển qua phía sau núi.

Đi theo là quy tắc có Quách nhị tiểu thư, còn có Trương Quân Bảo, đương nhiên cũng có Thiếu Lâm không màu thiền sư.

Dù sao cũng là vì mình đồ đệ tiểu nha đầu tương lai tình huống, Nhạc Duyên Nhãn Hạ nhất định phải cam đoan câu chuyện có nhiều thứ không thể phát triển biến hóa quá lớn.

Một lúc lâu sau.

Côn Lôn tam thánh Hà Túc Đạo mặt lạnh lấy nắm lấy kiếm gãy xuống núi rồi.

Hắn thất bại.

Chính giữa bất quá là cùng Nhạc Duyên dùng ánh mắt đánh nữa một cái bắt chuyện mà thôi.

Mà ở thời điểm này, những thứ khác Hòa Thượng lập tức tất cả hướng về sau núi tiến đến. Kỳ thật trước đây trước tựu đã có một đám Hòa Thượng đi phía sau núi, Nhạc Duyên chẳng qua là ngăn ở cửa ra vào, thuận tiện lưu lại một đống mạo hiểm hàn khí thùng sắt bên ngoài, cũng không có hắn cách làm của hắn.

Sau đó xuống núi chính là không màu thiền sư.

Ngay sau đó là Quách Tương xuống núi rồi. Chỉ có điều nàng là đi đường nhỏ, mang theo còn có một người khác, đó chính là Trương Quân Bảo. Đi không phải đại lộ, chỉ có điều nàng cũng thổi lên một cái vang dội khẩu hiệu, kia âm thanh khẩu hiệu là ẩn ẩn quanh quẩn sống Thiếu Thất Sơn.

“Thành!”

Nghe thế cái huýt sáo, Nhạc Duyên không khỏi nở nụ cười.

Ôm tiểu nha đầu thân hình lập tức phiêu thối, bứt ra mà đi. Cuối cùng nhất, sống trên đường nhỏ gặp một đầu mồ hôi nước Quách Tương, sống bên cạnh nàng thì là đã choáng luôn tiểu hòa thượng Trương Quân Bảo.

Vừa chạm mặt, Quách nhị tiểu thư là một bụng khí lải nhải nói: “Cái này Thiếu Lâm Hòa Thượng quá ghê tởm!”

Hào sảng tính tình Quách Tương tự nhiên là nhìn không được.

Chỉ là bởi vì một bộ La Hán Quyền, cái này Thiếu Lâm tựu là như vậy đối với đợi anh hùng của bọn hắn, muốn phế trừ Trương Quân Bảo võ công, thu hồi La Hán Quyền.

Cái này không thể nghi ngờ lại để cho người oán giận.

Bởi vì này La Hán Quyền…

Không phải xuất từ Thiếu Lâm, mà là xuất từ nàng Quách Tương.

Chương 036 : Cửu Âm Cửu Dương (hạ)

Tiếu ngạo 036. Cửu Âm Cửu Dương (hạ)

Thời gian quay lại.

Mấy ngày trước.

Tiến về trước Thiếu Thất Sơn trên đường.

“Tương nhi, ngươi có thể nhìn thấy Trương Quân Bảo?”

Ngồi ở con lừa bên trên Nhạc Duyên quay đầu lại nhìn thoáng qua, chính ghé vào trên lưng lừa kéo mao tiểu nha đầu, lúc này mới quay đầu hỏi.

“Trương Quân Bảo?”

Nháy mắt con ngươi, Quách Tương nghiêng đầu muốn, sau đó lắc đầu, tỏ vẻ chính mình không biết một người như vậy nhi. Bất quá gặp Tự Gia Đại ca ca như vậy hỏi thăm, đích thị là có việc quan trọng, Quách Tương tự nhiên là có được hứng thú, nói: “Đại ca ca, chẳng lẽ cái này Trương Quân Bảo có những thứ khác vấn đề gì?”

“Ách!”

Quách Tương trả lời lại để cho Nhạc Duyên hơi có chút ngoài ý muốn, theo đạo lý mà nói có lẽ hai người lúc trước từng có gặp mặt. Nghĩ nghĩ, Nhạc Duyên cảm

thấy là Quách Tương có thể là vì vậy danh tự không quen, trong khoảng thời gian ngắn nghĩ không ra.

Hồi tưởng dưới, Nhạc Duyên lúc này mới đem đại khái Trương Quân Bảo là tình huống như thế nào nói ra.

“Tiểu hòa thượng?”

“Còn có một Đại hòa thượng?”

“A……”

“Ta nhớ ra rồi!”

Quách Tương nhíu mày trầm tư xuống, con mắt lập tức sáng ngời, tay phải nắm tay một chút nện sống tay trái của mình trong lòng bàn tay, phát ra ba một tiếng, nói: “Hóa ra là cái kia tiểu hòa thượng a!”

Quả nhiên là nhìn thấy!

Quách Tương biểu hiện biểu hiện kết quả như thế nào.

Ngay sau đó Quách nhị tiểu thư liền nói cho kia nhìn thấy Kinh Quá, sống năm trước thời điểm, Quách Tương đã từng cùng tỷ tỷ mình tỷ phu du lịch… Được rồi, nói toạc ra có lẽ đi theo vợ chồng nhà người ta, đương vợ chồng nhà người ta gian bóng đèn.

Trên đường đi, cho dù là Dương Quá muốn cùng Quách Phù thân mật một phen trong nhiều một cái lòng hiếu kỳ quá nặng cô em vợ dưới tình huống, cái này hoàn toàn là vướng víu.

Cái này không chỉ có là ngay lúc đó Quách Phù nghĩ như vậy, thậm chí Dương Quá cũng có tâm tư như vậy.

Bất quá sống Quách gia, Nhãn Hạ bị người trìu mến đau lòng ngoại trừ dương niệm xưa kia liền chỉ có Quách Tương, tự nhiên mà vậy cũng chỉ có thể chống. Mà ở đi theo trên đường. Quách Tương còn có Dương Quá vợ chồng ba người Tiện Tại một chỗ trong núi gặp cảm giác xa thầy trò.

Lúc trước thầy trò hai người đang tại truy đuổi Đạo kinh duẫn khắc tây cùng tiêu Tương tử, trên đường gặp nhau.

Chỉ tiếc một lớn một nhỏ hai Hòa Thượng nội công là lợi hại, đáng tiếc thân thủ còn kém tới cực điểm, hoàn toàn không biết võ công bộ dáng. Dưới loại tình huống này. Vẫn là đem võ công coi như không tệ duẫn khắc tây cùng tiêu Tương tử đuổi chạy khắp nơi.

Cuối cùng Dương Quá thậm chí dạy bảo tiểu hòa thượng Trương Quân Bảo một chiêu. Mà phía sau Quách Tương cũng nhìn không được kia ngốc núc ních bộ dạng, thuận tay đưa một đôi nho nhỏ thiết La Hán cho Trương Quân Bảo. Cái này thiết La Hán đã từng là Quách Tương sinh nhật. Có giang hồ cao tăng tặng cho tặng lễ vật.

Cái này cao tăng đúng là hôm nay chặn đường Quách Tương không màu thiền sư.

Kỳ thật Quách Tương vừa ra tràng, không màu thiền sư

liền nhận ra được. Ở đây mặt khác Hòa Thượng hoặc là tựu là một mực đứng ở Thiếu Thất Sơn, rất ít hành tẩu, tuy nói nghe qua Quách đại hiệp uy danh. Nhưng là đối với Quách Tương cũng không nhận ra. Không màu thiền sư nhưng lại bất đồng.

Hắn sống mấy năm trước đến qua Tương Dương, cũng hỗ trợ thủ vệ qua Tương Dương.

Sống Quách Tương sinh nhật thời điểm, là đưa cái này một đôi thiết La Hán. Mà Nhãn Hạ lại bị Quách Tương cho đưa trở về.

Đáng tiếc cũng không nhận ra không màu thiền sư, xác thực nói là quên, dù sao lúc trước tuổi của nàng còn nhỏ, nói sau đối với các hòa thượng một mực không có thật tốt ấn tượng. Cùng Quách Tương hỗn cùng một chỗ không phải đạo sĩ, tựu là tên ăn mày. Hoặc là tựu là một ít giống như tà không phải tà người giang hồ.

Ngăn lại Quách Tương, không màu thiền sư đánh đúng là không thể để cho sự tình náo quá lớn. Nếu để cho thiên hạ Anh Hùng biết rõ Quách Tĩnh con gái sống Thiếu Lâm Tự xảy ra vấn đề, đó là cái gì dạng kết quả, không màu thiền sư rất khó tưởng tượng. Nhưng có thể nhất định chính là đây tuyệt đối là khủng bố. Không phải hiện tại Thiếu Lâm Tự có thể gánh được.

Tựu như vậy, Nhạc Duyên quyết định đi Thiếu Lâm Tự đục khoét nền tảng.

Một cái nhất định phải đào góc tường.

Phải biết rằng hiển nhiên hướng thời điểm, tuy nói Đạo Môn vẫn đang có ra vẻ yếu kém người chọn lựa, thí dụ như sư phó chính là Đạo gia thiết quan đạo nhân trương bên trong Lưu bá ôn, coi như là Đạo gia nhân vật, tu tập là Đạo gia Hoàng lão chi thuật. Đương nhiên, cũng có những thứ khác trứ danh nhân vật.

Nhưng tương đối, đào giác đào đến là quy tắc tính toán một người khác.

Đó chính là Trương Quân Bảo Trương Tam Phong rồi.

Không liên quan phải chăng cái này võ hiệp lịch sử phải chăng thuận theo thuỷ triều, nhưng mặt phút cuối cùng nhất định phải phải làm xuống dưới, cho Thuần Dương phái lưu lại cuối cùng một chi truyền thừa.

Mà tiến về trước Thiếu Lâm gặp phải Hà Túc Đạo khiêu khích Thiếu Lâm đúng là thời điểm, bởi vì cái gọi là tới sớm không bằng tới xảo.

Sườn núi.

Nhạc Duyên cúi đầu nhìn xem đã hôn mê tiểu hòa thượng Trương Quân Bảo, ánh mắt dao động.

Mà tiểu nha đầu đã sớm không khóc khóc, giờ phút này chính cầm một căn que gỗ cao thấp đâm lấy Trương Quân Bảo.

Một bên.

Quách Tương thì là sống lời nói lao giống như:bình

thường kể ra lấy kia theo sau phía sau núi thi đấu tràng cảnh.

Hà Túc Đạo dùng cuộc đối với cảm giác rộng lớn sư.

Một cái họa, một cái xúc.

Đáng tiếc chính là cảm giác rộng lớn sư không có một thân nội lực, Cửu Dương thần công cũng không có tu luyện tới đỉnh điểm, cuối cùng nhất bị dương khí nội xông tự thiêu mà vong. Về phần tự thiêu trước chỗ niệm kinh văn, ngược lại là bị Quách Tương, Trương Quân Bảo cùng không màu thiền sư nghe xong không ít.

Nghe đến đó, Nhạc Duyên rất là mê hoặc, chỉ vào hôn mê Trương Quân Bảo, nói ra: “Tiểu hòa thượng kia là như thế nào chóng mặt hay sao?”

Theo đạo lý mà nói, Trương Quân Bảo mặc dù không có tu tập nguyên vẹn Cửu Dương chân kinh, nhưng là trong đó lực không thể khinh thường, chính thức liều mạng nội lực đến, Hà Túc Đạo đều muốn hơi kém hơn một điểm.

“Ta đánh chính là!”

“May mắn tiểu hòa thượng không có luyện cái gì kia thiết đầu công, bằng không thì ta còn cứu không trở lại!”

Quách nhị tiểu thư cười cùng một đóa hoa nhi giống như được, có chút tự đắc. Tiểu hòa thượng nội lực, Quách Tương tự nói không là đối thủ, nhưng là người ta tiểu hòa thượng ngốc a, hòa thượng của Thiếu Lâm tự đang tìm võ công của hắn phiền toái, muốn huỷ bỏ Trương

Quân Bảo, Quách Tương tự nhiên là mang người trốn.

Đáng tiếc Nhãn Hạ Trương Quân Bảo quá mức cổ hủ, cuối cùng nhất bất đắc dĩ trực tiếp bị hắn không có bất kỳ phòng bị Quách Tương một phiến đá nện chóng mặt trên mặt đất.

“…”

Nhạc Duyên nghe vậy không khỏi khóe miệng co giật một chút, hành tẩu giang hồ những năm gần đây này, cùng loại Quách Tương như vậy hào sảng nữ Hán tử quả thật là thủ cách nhìn, hơn nữa đối với người quen ra tay không chút nào nương tay. Ngẫm lại cũng thế, nếu là Cửu Dương thần công luyện đến đại thành, tự nhiên không có việc gì.

“Đúng rồi!”

“Đại ca ca, ngươi vừa rồi sống sơn môn lúc trước thi triển thủ đoạn là cái gì võ công?”

Quách Tương lấy lại tinh thần, đột nhiên hỏi.

“Cửu âm chân kinh!”

Nghĩ nghĩ, Nhạc Duyên không có nói thật, mà là loay hoay một cái thiên hạ nổi tiếng võ công danh tự.

“Cửu âm chân kinh?”

Quách Tương nghe vậy không khỏi khẽ giật mình, lắc đầu nói: “Kia không giống, Cửu âm chân kinh ở bên

trong không có kia môn hàn khí như sương giống như:bình thường võ công!” Cửu âm chân kinh là cái gì võ công. Quách Tương tự nhiên tinh tường. Sống Quách Tĩnh ba đứa bé ở bên trong, tu tập qua Cửu âm chân kinh cũng không phải Quách Phù, mà là Quách Tương cùng quách Phá Lỗ tỷ đệ.

Đương nhiên, tu tập không phải cái gì kia Cửu Âm thần trảo các loại. Mà là kia rèn cốt quyển sách.

“Muốn học sao? Ta dạy cho ngươi!”

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó. Nhạc Duyên trực tiếp nói như vậy đạo.

“Thật sự?”

“Thật sự!”

Ngắn gọn trong lúc nói chuyện với nhau, tiểu hòa thượng Trương Quân Bảo rốt cục Tô tỉnh lại. Mở mắt ra lần thứ nhất liền chứng kiến một căn tối như mực que gỗ chính hướng trên đầu của mình gõ đến. Lập tức biến đưa hắn rơi xuống kêu to một tiếng. Lắc đầu sai khai về sau, cái này mới nhìn rõ cầm gậy gộc chính là cái kia một thân Hồng Y tiểu nha đầu.

Sống ngẩng đầu, thứ hai lập tức gặp là kia một chút đem chính mình nện chóng mặt Quách nhị tiểu thư.

Sau đó tiểu hòa thượng ánh mắt mới rơi vào Nhạc Duyên trên người.

“A!”

“Thí chủ!”

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, Trương Quân Bảo lập tức bò lên. Muốn trở về lên núi, cũng là bị Quách Tương ngăn lại,

“Tiểu hòa thượng, ngươi trở về hội (sẽ) bị phế sạch võ công đấy, đánh gãy tứ chi kinh mạch!”

Thiếu Lâm Tự trong khoảng thời gian này xử lý học trộm người có võ công trừng phạt cực kỳ tàn khốc, một chút cũng không giống như là dùng từ bi vi hoài người xuất gia.

Thoáng chốc.

Quách nhị tiểu thư mà nói lại để cho Trương Quân Bảo kinh đã đến, hồi tưởng lại lúc trước chuyện đã xảy ra. Thật đúng là như thế.

Lúc này Trương Quân Bảo căn bản không có về sau tông sư khí độ, tiểu hòa thượng khúm núm đấy, như một chỉ chim cút. Tăng thêm đơn thuần thiện lương, có thể nói Quách Tương bất quá là dăm ba câu liền đem Trương Quân Bảo cho hù đã đến. Đương nhiên nàng còn không có quên mượn đã tọa hóa cảm giác rộng lớn sư mà nói.

Trương Quân Bảo tuy nói cố chấp, nhưng là đối với giống như sư giống như phụ cảm giác rộng lớn sư mà nói hay là nghe. Có thể nói, tương đối, cảm giác rộng

lớn sư tuy nhiên cũng là cổ hủ đơn thuần, nhưng là hắn cuối cùng so Trương Quân Bảo sống lâu nhiều năm như vậy, có rất nhiều kinh nghiệm.

Cảm giác rộng lớn sư có thể nói là nhìn xem Quách Tương đem Trương Quân Bảo một phiến đá nện chóng mặt, đây gọi là phó thác coi như là chân thật.

Hơn nữa giờ phút này Thiếu Lâm Tự sống khắp núi đuổi bắt tiểu hòa thượng, vì vậy Nhạc Duyên thấy thế liền dẫn Quách Tương, Trương Quân Bảo còn có tiểu nha đầu bốn người cùng một chỗ Hạ Liễu Sơn.

…

Thời gian dần dần qua.

Năm ngày sau.

Một chỗ thị trấn nhỏ.

Một người mặc tràn đầy miếng vá túi trang phục ăn mày thiếu nữ, một cái một thân mộc mạc tăng y thiếu niên tiểu hòa thượng, hai người đang tại hoá duyên.

Mà sống đối diện với của bọn hắn trong khách sạn, Nhạc Duyên cùng tiểu nha đầu hai cái chính tựa ở cửa sổ nhìn phía xa hết thảy.

Trương Quân Bảo đơn thuần thiện lương, cũng không ăn thịt thực, mặc dù nói ra Thiếu Lâm, thành khí đồ, nhưng vẫn là cẩn thủ lấy người xuất gia thái độ. Mà Quách Tương tắc thì là vì thiếu nữ kia cái gọi là tôn

nghiêm, đã từng nói qua phụ trách hôm nay thức ăn tựu phụ trách hôm nay thức ăn.

Thậm chí liền nàng Đại ca ca Nhạc Duyên ý tốt, đều cho cự tuyệt.

Chính là vì như vậy, Nhạc Duyên cùng dương niệm xưa kia một lớn một nhỏ hai người ôm kiếm tựu như vậy nhìn xa xa. Muốn nhìn một chút hai tên gia hỏa đến cùng muốn làm gì.

Năm ngày thời gian, muốn sửa đổi một người tín ngưỡng, do phật đi vòng, quả thật có chút độ khó, nhưng là Nhạc Duyên chính tại vì thế mà cố gắng.

Một chỗ phú hộ trước cổng chính.

Quách Tương ngẩng lên đầu xem lên trước mặt, mà đại môn đã mở ra, bên trong đi ra một cái thiếu nữ xinh đẹp.

Trong thiên hạ cực khổ nhiều người.

Người hảo tâm nhiều.

Người xấu cũng nhiều.

Hiển nhiên, hiện tại Quách Tương gặp gặp là một người tốt.

Giờ phút này Quách Tương một thân trang phục ăn mày, trên mặt bôi hắc thất bát tao đấy, có thể nói là đem tiểu ăn mày biểu hiện phát huy vô cùng tinh tế, rất có đã từng Hoàng Dung phong thái.

“Người hảo tâm….!”

“Xin thương xót, khen thưởng điểm tiền bạc, người ta đã rất nhiều ngày không có ăn cái gì…”

Quách Tương một bộ không có khí lực bộ dáng, hai tay vịn kia thật dài trúc côn, toàn bộ sắp ngã xuống bộ dáng, căn bản chưa kể tới giữa trưa nàng Quách nhị tiểu thư mới sống trong khách sạn ăn uống thả cửa một chầu, đến bây giờ bụng đều còn có chút chống đỡ.

Quách nhị tiểu thư làm việc vừa chính vừa tà, không hỗ là kia Tiểu Đông tà danh xưng.

Người bình thường hoàn toàn không biết Quách Tương trong đầu suy nghĩ cái gì.

Sống Quách Tương một phen miệng phun hoa sen đích thoại ngữ xuống, một bộ bi tình câu chuyện từ từ nói tới, ân oán tình cừu cho đến quốc thù gia hận, do nho nhỏ ăn xin đã đến thủ vệ Tương Dương thành đô, dùng một cái Cái Bang đệ tử thân phận nói ra. Tuy nói sự tình là coi như là thật sự, nhưng là tại thời khắc này tổng hãy để cho người quái dị. Rốt cục ở đằng kia người hảo tâm lòng mang cảm khái, chuẩn bị quyên tiền vì nước vì dân thời điểm, một bên góc thông minh tiểu hòa thượng rốt cục nhìn không qua rồi.

Một tiếng ‘A di đà phật ‘, Trương Quân Bảo đi tới trước mặt.

Chương 37 : Mấy người qua đường

A di đà phật!

Tiểu hòa thượng Trương Quân Bảo chắp tay trước ngực, cung kính Tư Thái, cộng thêm rất nghiêm túc biểu lộ, cùng với kia một thân mộc mạc tăng y, đều nói cho kia phú hộ thiếu nữ trước mặt đến tiểu hòa thượng chính là hoá duyên chi nhân.

Hòa Thượng hành tẩu thiên hạ, hoá duyên đó là ắt không thể thiếu kỹ năng.

“… ? ? ?”

Ngược lại là Quách nhị tiểu thư nghiêng đầu, quay đầu nhìn qua kia gom góp tới Trương Quân Bảo, rất là mê hoặc đối phương tại sao phải lựa chọn cùng mình cùng nhau địa phương. Nhìn xem tiểu hòa thượng kia Trương Quân Bảo kia đơn thuần rồi lại nghiêm túc thần sắc, Quách Tương đột nhiên cảm thấy khả năng sống kế tiếp sẽ phát sinh một ít làm cho nàng cảm thấy không tốt sự tình.

Mà hoài nghi cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Quả nhiên.

Sống kế tiếp trong thời gian, Trương Quân Bảo chặn ngang một cước, hắn cũng bắt đầu hoá duyên rồi.

Hơn nữa Trương Quân Bảo cảm thấy hoá duyên, ở đâu có muốn hóa người ta không ít gia tài đấy, hoá duyên bất quá là ăn cơm mà thôi, bụng no bụng là được rồi, đồng thời còn có thể rèn luyện Trần Tâm. Có tâm tư như vậy, hơn nữa Quách Tương trước đây lúc trước lưu loát rồi lại cảm động nói dối, càng làm cho Trương Quân Bảo có chút bất mãn, tự nhiên mà vậy hắn muốn đánh gãy rồi, Trương Quân Bảo cảm thấy muốn kéo Quách Tương một thanh, miễn cho Quách nhị tiểu thư ném Quách Tĩnh đại hiệp mặt.

Vì vậy ——

Sống trước mắt bao người, Trương Quân Bảo sống Quách Tương mỗi lần muốn mở miệng thời điểm, đều lên tiếng đánh gãy, cuối cùng nhất một phen xuống, hai người một người đắc đạo một chén lớn thức ăn ngon tốt cơm, đương nhiên những là này xen lẫn trong cùng một chỗ.

Bất đồng duy nhất chính là Quách Tương chén lớn trong có lấy thịt cá, mà tiểu hòa thượng Trương Quân Bảo trong chén thì là thức ăn.

Phanh!

Theo tiếng đóng cửa vang lên, phú gia đình lại lần nữa nhắm lại cửa phòng, cùng thế giới bên ngoài ngăn cách bắt đầu.

“…”

Cúi đầu nhìn lướt qua trên tay sứ thanh hoa chén lớn, nhìn xem bên trong thơm ngào ngạt đồ ăn, Quách nhị tiểu thư không có chút nào ăn cơm tâm tư, ngược lại là nghiêng đầu sang chỗ khác, vô cùng phẫn nộ chằm chằm vào tiểu hòa thượng, hung dữ mở miệng nói ra: “Trương Quân Bảo. Ngươi có ý tứ gì?”

“? ? ?”

Tiểu hòa thượng Trương Quân Bảo nghiêng đầu, một đầu sương mù, không biết rõ. Chính mình bỉnh lấy hảo tâm hỗ trợ kéo Quách nhị tiểu thư một thanh, nhưng đối phương tựa hồ cũng không có nhận thụ phần này ý tốt ý định.

“Tất cả mọi người là ăn xin đấy, ngươi làm gì thế nhúng tay ta tại đây?”

Lần lượt từng cái một hề hề mặt ngọc hầu như cổ Thành cả bánh bao, Quách Tương đối với Trương Quân Bảo trợn mắt nhìn, sống mấy ngày hôm trước Quách Tương thế nhưng mà phát huy vô cùng thoải mái, Song Phương cũng phân là đầu hợp tác, ai cũng không trêu chọc ai. Thế nhưng mà, hôm nay rõ ràng chính mình thật vất vả lựa chọn một cái so sánh có hi vọng nhà giàu. Nhưng không ngờ bị Hòa Thượng chặn ngang một cước, quấy loạn thất bát tao. Cái này tự nhiên là lại để cho Quách Tương cực kỳ khó chịu rồi, trừng mắt giận dữ hỏi: “Ngươi đến cùng đang làm ư đâu này?”

“Quách nhị tiểu thư!”

“Tiền tài thật sự trọng yếu như vậy sao?”

“Tuy nhiên chúng ta đều là hoá duyên đấy, nhưng là chỉ cần đủ no bụng đồ ăn như vậy đủ rồi, Quách nhị tiểu thư quá tham lam rồi, nếu để cho ngoại nhân đã biết, sẽ để cho người giang hồ chế nhạo!”

Dù nói thế nào, tiểu hòa thượng Trương Quân Bảo Nhãn Hạ cũng là còn trẻ, tâm tính tự nhiên không có cảm giác rộng lớn sư như vậy hiểu rõ. Có nhiều thứ nhìn không quen, hắn sẽ trực tiếp vạch đến, hoặc là nói ra. Tựu như là ban đầu ở Thiếu Lâm Tự, đối mặt Hà Túc Đạo đến cửa khiêu chiến. Cuối cùng Trương Quân Bảo sẽ ra tay ngăn lại giống như:bình thường.

Có thể nói Trương Quân Bảo tính tình đơn thuần, nhưng lại là ngay thẳng chi nhân.

…

Trong khách sạn.

Gần cửa sổ.

Nhạc Duyên một tay chống mặt của mình, ánh mắt nhìn qua hướng ra phía ngoài, nhìn phía xa. Ở bên cạnh hắn. Tắc thì là tiểu nha đầu đứng sống trên mặt bàn, trong ngực thì là ôm trường kiếm, cũng là ngơ ngác nhìn xem bên ngoài. Thầy trò hai tầm mắt của người có thể đạt được chỗ. Đúng là Quách Tương cùng tiểu hòa thượng Trương Quân Bảo chỗ chỗ.

Chỉ là sống Nhạc Duyên trong ánh mắt, vừa mới bắt đầu khá tốt, bất quá kế tiếp tựa hồ sự tình liền xảy ra chuyện

gì biến hóa, tiểu hòa thượng chen chân trong đó.

Ở đằng kia đại gia đình cho ăn về sau, Nhạc Duyên cũng đã nhịn không được muốn cười rồi.

Quách nhị tiểu thư là cái gì ý định, Nhạc Duyên tất nhiên là biết rõ, người ta Quách Tương muốn tuyệt đối không phải đã làm tốt cái ăn, mà là những thứ khác. Cho dù là cho chỉ sống gà vịt cũng có thể… Bất quá sống tiểu hòa thượng nhúng tay về sau, sự tình tựu phát sanh biến hóa.

Chỉ là bởi vì cách quá xa, không cách nào nghe được nói cái gì, nhưng là theo hai người động tác thượng diện, thực sự nhìn ra được cục diện tựa hồ chẳng phải bình tĩnh.

Sống Nhạc Duyên xa xa nhìn soi mói, Quách Tương thay đổi lúc trước kia không có kình khí hình tượng, tinh thần no đủ trong đã bắt đầu đối với Trương Quân Bảo thảo phạt. Vốn là đem tiểu hòa thượng xong rồi một cái so sánh vắng vẻ địa phương, liền trực tiếp thuận tay thi triển đả cẩu bổng pháp, trong tay trúc côn muốn gõ Trương Quân Bảo đầu.

Đây là cái gì tình huống?

Một màn này, trực tiếp lại để cho Nhạc Duyên nhìn trợn mắt há hốc mồm.

Một phút đồng hồ sau.

Một lần nữa thay đổi xiêm y Quách Tương nổi giận đùng

đùng trở về đến khách sạn, đi vào Nhạc Duyên chỗ trước bàn mặt, mà ở phía sau của nàng tắc thì là theo chân Trương Quân Bảo.

Cuối cùng nhất hay (vẫn) là Nhạc Duyên hỏi thăm về sau, lúc này mới hiểu rõ lúc ấy chuyện gì xảy ra.

“Tiểu tăng vẫn cảm thấy không đúng!”

Trương Quân Bảo yếu ớt liếc mắt Quách Tương liếc, nhỏ giọng nói.

“Hừ!”

Đối với cái này Quách Tương chỉ là quay đầu, khinh thường thở ra một hơi, trực tiếp nói một câu nói: “May mắn Nhãn Hạ đệ nhất thiên hạ đại chỉ trích các ngươi Thiếu Lâm Tự, bằng không mà nói làm không tốt hiện tại sẽ biến thành cái gì bộ dáng!”

“Xem các ngươi Hòa Thượng, kia cái gọi là từ bi vi hoài, cũng không quá đáng là chỉ là vì bản thân mà thôi!”

Không cần phải nói, Trương Quân Bảo ngăn trở cử động, lại để cho Quách nhị tiểu thư cực kỳ bất mãn, hơn nữa cho tới nay đối với Hòa Thượng ấn tượng tựu không được tốt lắm, ngày đó hạ đại bộ phận anh hào đều sống Tương Dương vì kháng mông làm lấy một phần của mình cố gắng, thế nhưng mà cái này tuyệt đại bộ phận các hòa thượng đang làm gì đấy?

Niệm kinh!

Ngồi xuống!

Miệng phun từ bi vi hoài, trợn mắt xem thế gian thăng trầm, người nhưng lại không rời kia một tấc vuông chi địa.

Bởi vì gia đình nguyên nhân, Quách Tĩnh ba đứa bé tự nhiên đều lây dính cái kia loại ôm ấp tình cảm, chẳng qua là ba người đến cùng riêng phần mình có bao nhiêu mà thôi. Nhãn Hạ, Quách Phù vô cùng bước lên Hoàng Dung theo gót, cùng Dương Quá hai người toàn tâm toàn ý để Tương Dương mà cố gắng.

Quách Phá Lỗ càng là như là Quách Tĩnh giống như:bình thường trong một cái mô hình khắc đi ra tồn tại, tất nhiên là cùng Quách Tĩnh cùng nhau.

Ngược lại là Quách Tương tâm tư nhất tạp.

Điều này cũng đúng bởi vì bản thân ông ngoại Hoàng Dược Sư ảnh hưởng.

Nàng niên kỷ tuy nhỏ, nhưng nhìn sự tình cũng có được tâm tư của mình, có thể nói như vậy, Quách gia toàn gia đều là quật cường cố chấp chi nhân.

Trương Quân Bảo bị Quách Tương một trận châm chọc về sau, há to miệng, phát hiện thật đúng là không có gì có thể phản bác. Toàn bộ Thiếu Lâm Tự những năm gần đây này trên cơ bản đều là như vậy, cái gọi là hành tẩu giang hồ hành hiệp trượng nghĩa cách Thiếu Lâm thật sự rất xa.

Có thể nói chính thức đi Tương Dương hỗ trợ Thiếu Lâm Tự cũng không có mấy người, trong đó không màu thiền sư xem như một cái.

Như đổi lại người khác đến đây. Chắc chắn phản bác, nhưng là Trương Quân Bảo tâm tư tinh khiết, cũng không những thiền kia nói, cũng sẽ không miệng phun hoa sen, có thể đem người do chết nói thành sống, Trương Quân Bảo cho tới bây giờ cách làm chính là một chữ —— làm.

Do thực tế hành động đến biểu hiện ra thái độ của mình.

Thậm chí, nếu không là lúc trước truy tung kinh thư thời điểm, cảm giác rộng lớn sư cùng hắn Trương Quân Bảo thầy trò Nhị Nhân cũng không biết thiên hạ này có nhiều như vậy cao nhân, có như vậy Anh Hùng hào kiệt.

Bởi vậy, Quách Tương mà nói hắn Trương Quân Bảo không có phản bác chỗ trống.

Ngẫm lại cũng thế. Nhãn Hạ Thiếu Lâm từ đầu tới đuôi tựu chỉ là vì chính mình kia một mẫu ba phần đất, như vậy Hòa Thượng xa xa so ra kém lúc trước tĩnh niệm thiền viện những cao tăng kia như vậy hung hăng càn quấy, nhúng tay thiên hạ đại thế.

Ánh mắt rơi vào tiểu hòa thượng trên người, Nhạc Duyên cũng là có chút kinh ngạc, bất quá hắn đạo công tử cũng không phải rất rõ ràng phật môn rơi vào Nhãn Hạ bộ dáng như vậy, thực sự có hắn lúc trước nguyên nhân, đương nhiên còn có Khấu Trọng Từ Tử Lăng bọn người cách làm.

Sinh sinh thiến tĩnh niệm thiền viện, trong nguyên phật môn đào thoát cuối cùng nhất bị diệt cải biến chỉ có nữ tử kia môn phái, vẫn tồn tại truyền thừa. Kết quả là thực sự không biết lúc trước như vậy cách làm cuối cùng là đúng hay sai rồi.

Khiến cho Nhãn Hạ ở mũi nhọn phía trước chính là Đạo Môn cùng Cái Bang…

Đối với cái này chỉ có thể nói thế sự vô thường. Sống lúc ấy đúng, nhưng trong tương lai có lẽ là sai. Sống lúc ấy là sai đấy, trong tương lai có lẽ lại đúng. Thế sự tựu là như vậy lại để cho người sờ không được nhìn không thấu.

“Đại ca ca!”

“Ngươi nói Tương Dương thật có thể thủ xuống sao?”

Quách Tương không tại để ý tới từ cùng Trương Quân Bảo, mà là quay đầu chằm chằm vào Nhạc Duyên. Hai tay chống lấy cái cằm, yếu ớt mà hỏi.

“Hừ?”

Quách Tương biểu lộ lại để cho người rất là ngoài ý muốn, nàng dưới bình thường tình huống lại để cho người xem ra đều là vui vẻ nữ Hán tử, Cực Thiếu có ôn nhu yếu ớt như khuê phòng u oán thiếu nữ ôm ấp tình cảm. Giờ khắc này. Quách Tương thể hiện rồi thuộc về nàng thiếu nữ u oán.

Ánh mắt rơi vào Quách Tương trên mặt, Nhạc Duyên có chút kinh ngạc Quách Tương tại sao phải đột nhiên hỏi như vậy. Hắn cũng không biết Quách Tương lúc trước gặp kia Âm Quý Phái chưởng môn lệ công về sau, đối phương theo như lời có câu nói bị Quách Tương che giấu xuống.

Câu nói kia là Tương Dương đình trệ.

Nếu nói là lúc trước Quách Tương hay (vẫn) là không quá để ý. Thế nhưng mà sống mấy ngày nay nàng đổi lại Cái Bang đệ tử về sau, gặp phải sự tình cũng tại nói cho Quách Tương một sự kiện. Đó chính là Tương Dương phải chăng thật sự thủ được sao?

Như vậy giàu có đại gia đình, không chút nào để ý phương bắc thế cục, vẫn là sống làm mưa làm gió, tính toán chi li. Khi bọn hắn xem ra, vấn đề này lẽ ra là triều đình phụ trách, ở đâu có chuyện của bọn hắn. Nếu không là Quách Tương ngôn từ không tệ, liền lừa gạt mang mông lại để cho người hiến cho không ít tiền tài, thế nhưng mà đây cũng chỉ là cực kỳ số ít khai sáng chi nhân.

Xem thế cục như không có gì người, chỉ vì bản thân trước mắt cân nhắc người không phải số ít, mà là tuyệt đại đa số.

Mà những thứ khác…

Không phải thả chó, tựu là loạn côn.

Hoặc là tựu là một giang xuân thủy hướng chảy về

hướng đông, hỏi quân giống như có bao nhiêu buồn. Bọn họ là sống cao cao tại thượng coi thường, người giang hồ ở đâu có vạn hộ hầu đến có thân phận? Người đọc sách, có thể nói là mỗi cái đều có trở thành người trên người tư cách.

Người giang hồ, đó là so với võ tướng còn không bằng chỉ biết chém chém giết giết thô lỗ người. UU đọc sách (http: //www. uukanshu. com) văn tự xuất ra đầu tiên. Người giang hồ làm việc, ở đâu có họa trong thuyền hoa khôi đến hấp dẫn người?

Tình cảnh như vậy, Quách Tương sống mấy ngày nay bái kiến không ít Cái Bang đệ tử tao ngộ.

Giờ này khắc này đích thiên hạ gian, không có câu kia sự hưng vong của quốc gia đều là trách nhiệm của mọi người, thậm chí sống lúc cần thiết, còn có có không ít người hội (sẽ) cao hứng bừng bừng đi làm dẫn đường đảng.

Cho nên loại tình huống này, lại để cho Quách Tương trong nội tâm không hiểu bay lên một loại có đáng giá hay không nghĩ cách.

“…”

Đón Quách Tương kia chờ mong ánh mắt, Nhạc Duyên không có trực tiếp trả lời, mà là trầm mặc lại.

Tỏa sáng ánh mắt thời gian dần trôi qua mờ đi, Quách Tương không nói gì, Tự Gia Đại ca ca biểu hiện làm cho nàng đã đã biết Tương Dương cuối cùng nhất kết cục.

Nhẹ nhàng cười cười, Quách Tương cảm thấy cha mẹ của mình còn có Đại tỷ tỷ phu, chỉ sợ cũng rõ ràng kết quả này.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ bàn ăn tựu như vậy yên tĩnh trở lại.

Bỏ tiểu nha đầu không có tim không có phổi bên ngoài, những người khác là tất cả có chút suy nghĩ.

Chương 38 : Có hắn phụ tất có con hắn (thượng)

Tương Dương sẽ hay không đình trệ?

Vấn đề này không có minh xác cho ra kết quả, nhưng là sự tình đáp án cũng đã sống người có ý chí trong nội tâm.

Chỉ là như thế cục diện, đã không phải là một người có thể ngăn trở được rồi. Mặc dù là Nhạc Duyên vô cùng lưu tại tại đây, muốn thay đổi cục diện như vậy, không nói trước ở trong đó tính toán tranh đấu, mặc dù là mượn tương lai tri thức, nhưng là muốn muốn cải biến cục diện vẫn đang cực kỳ khó khăn.

Bởi vì người đều có riêng phần mình tâm tư, riêng phần mình, cũng không phải là tất cả mọi người hội (sẽ) nghe lời ngươi.

Nói sau nhìn thấy cục diện cùng lúc trước Tùy mạt chiến loạn thế nhưng mà sâu sắc bất đồng.

Lúc trước bất quá là Dương Nghiễm đem sự tình làm cho sụp đổ rồi, đã trở thành thế gia chi địch, cũng đã trở thành dân chúng chi địch. Phải biết rằng sống cổ đại, dư luận thế nhưng mà phần lớn là nắm giữ ở thế gia nhóm phát trong tay. Cho dù là trong nguyên loạn thành hỗn loạn, có thể chỗ đó lại để cho người có Tứ đại môn phiệt thế gia, còn có cái này Lý Mật bọn người.

Mặc dù là ngoại bộ có Đột Quyết nhìn chằm chằm, cao câu lệ muốn đục nước béo cò, dân tộc Thổ Phiên cũng muốn cắn lên một ngụm, thế nhưng mà cái loại nầy cục diện vẫn đang không có có trước mắt như vậy nghiêm trọng.

Bởi vì Tùy mạt ngươi có thể dùng kế sách châm ngòi chơi chuyển, dùng mở rộng phạm vi, nhưng là so về cục diện bây giờ mà nói, nhìn thấy đó chính là mây đen áp thành thành dục tồi, Mông Cổ đối với triều đại Nam Tống tạo thành thái sơn áp đỉnh nghiền áp xu thế.

Quốc lực!

Quân đội!

Nhân tâm!

Hết thảy đều sống triều đại Nam Tống phía trên.

Mà triều đại Nam Tống đâu này?

Quốc lực yếu nhược, mặc dù là giàu có có tiền, thế nhưng mà những vật này không cách nào chuyển hóa Thành sức chiến đấu thời điểm, kia hoàn toàn là bày ở người ta trước mặt Kim Sơn, cơ hồ là tiện tay nên. Có lúc trước Hoàng đế cho kim liêu hai nước tiến cống tiền cống hàng năm tặng lễ, cử động như vậy có thể nào không hấp để người chú ý?

Quân đội…

Tắc thì càng không cần phải nói, tuy nói khí giới tốt,

nhưng là phải biết rõ Lão Hổ mang theo một đám dê sẽ có Lão Hổ sức chiến đấu, nhưng là từ nào đó dê mang theo một đám bị bó tay bó chân đâu Lão Hổ, kia thuần túy là sống tiễn đưa da hổ hổ cốt chờ dinh dưỡng vật.

Lại càng không cần phải nói người ta còn đem Tự Gia tốt nhất Đại tướng sinh sinh vu oan chết, làm cho nhạc võ mục ôm hận mà chết. Bằng không mà nói, đoán chừng hiện ở nơi nào có người Mông Cổ sự tình?

Mặc dù là quân đội lại vì tốt. Bị mất khuỷu sông chờ chăm ngựa chi địa, triều đại Nam Tống chỉ có thể dùng bộ binh cùng khí giới tương đối nhất định, sống đất bằng cuộc chiến bên trên, cái con kia có thể trở thành người Mông Cổ đồ sát đối tượng. Tiểu chiến tuy nhiên thắng lợi không ngừng, thế nhưng mà sống đại chiến bên trên nhưng lại đánh một hồi bại một hồi.

Nhiều khi, heo giống như:bình thường đồng đội, tuyệt đối muốn so với thần giống như:bình thường đối thủ càng thêm đáng sợ.

Về phần nhân tâm…

Từ xưa đến nay, nhân tâm là thế gian khó khăn nhất trắc đồ vật.

Anh Hùng hào kiệt khắp nơi trên đất, trong giang hồ là như thế.

Quách Tĩnh vợ chồng càng là có thể nói trong giang hồ kia vì nước vì dân chính thức đại hiệp.

Nhưng là rất nhiều dân chúng nhưng lại khoảng cách quá mức xa xôi, nếu không là Tương Dương bốn phía dân chúng tao ngộ. Những thứ khác rất nhiều người chỉ sợ vẫn không rõ sự tình tầm quan trọng, tức đã là như thế cũng có người không thèm để ý, mặt hướng đất vàng quay lưng thiên sống sót, kia là trọng yếu nhất.

Quốc gia?

Đó là cái gì? Có thể bao ăn no sao?

Cho tới nay trong thiên hạ tạo phản dân chúng là ăn không được cơm, đói đấy, mà lửng dạ chi nhân tắc thì bình thường sẽ không đi tạo phản đấy, bọn hắn tại vì ấm no mà cố gắng. Cho nên chỉ cần không có trêu chọc đến bản thân, bọn họ đều là rất thiện lương, rất tốt quản.

Cái gọi là Tương Dương thủ vệ chiến. Khoảng cách quá xa, đối với bọn hắn mà nói, đó là sau khi ăn xong chuyện phiếm chi tác.

Mà trên triều đình người thì là tâm tính hay thay đổi, tại vì lợi ích quyền lợi truy đuổi. Có lẽ có lấy không ít vì nước vì dân chi sĩ. Nhưng là có thêm càng nhiều nữa tham quan ô lại. Có thể nói, sống rất nhiều người trong mắt, thậm chí là đương kim Hoàng đế, chỉ sợ đều là ôm một cái ý niệm trong đầu. Cái kia chính là ngao chết ngươi.

Nhớ ngày đó kim, liêu còn có Tây Hạ tựu là như vậy bị sinh sinh ngao chết.

Đương nhiên cũng có người nghĩ đến làm dẫn đường

đảng, hay hoặc giả là muốn nương tựa theo bản thân năng lực bảo đảm gia tộc phồn vinh, liều mạng gia sản tánh mạng kháng mông? Đó mới là ngu ngốc mới làm. Chỉ là những người này ai cũng chưa từng ngờ tới. Bọn hắn đến sẽ là kia tự khai thiên địa Hữu Nhân loại đến nay hung tàn nhất đế quốc.

Đối mặt loại này quả cầu tuyết giống như:bình thường đè xuống đế quốc, mặc dù là Nhạc Duyên võ công tuyệt đỉnh, có tương lai tri thức, nhưng là muốn muốn thay đổi thế cục cũng không phải trong thời gian ngắn có thể đấy, chỉ sợ sẽ tốn hao mấy chục năm thời gian mới đầy đủ vô cùng thay đổi cục diện.

Nếu là lúc trước Nhạc Duyên mới vào thần điêu thời điểm, đã quyết định tâm tư, như vậy sẽ có quay lại đấy, nhưng là nhìn thấy…

Bất quá cái này trầm trọng vấn đề, Nhạc Duyên, Quách Tương đều không muốn nhắc lại. Tiểu hòa thượng Trương Quân Bảo thì là không biết rõ, về phần tiểu nha đầu hoàn toàn có thể xem nhẹ ý kiến của nàng.

Trừ lần đó ra, Nhạc Duyên ngược lại là nhận được một cái cực vi tin tức trọng yếu.

Phần này tin tức là từ Cái Bang đệ tử trong tay đến.

Ban đầu ở Quách Tương dưới sự trợ giúp lưu lại nhiệm vụ, tại thời khắc này rốt cục đã có thu hoạch.

“Đã tìm được thiếu niên kia tung tích?”

Quách Tương mắt trợn tròn, xem lên trước mặt trên người có ba cái túi vải tên ăn mày, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc mà hỏi.

“Đúng vậy!”

Gật gật đầu, trung niên kia tên ăn mày rất là rất nghiêm túc hồi đáp.

“Ở nơi nào?”

Quách nhị tiểu thư quay đầu lại nhìn thoáng qua lỗ tai sắp dựng thẳng lên Đại ca ca, biết rõ hắn không tiện mở miệng, cái này liền trực tiếp hỏi lên.

“Tây Vực!”

Cuối cùng, tên ăn mày cấp ra đáp án.

“! ! !”

Đứng ở một bên không nói một lời Nhạc Duyên thì là ánh mắt sáng ngời, ngay sau đó lại nghe đến đối phương nói ra: “Bất quá sống thiếu niên kia đi vào phía tây sa mạc về sau, liền cũng không thấy nữa tung tích!”

Sa mạc?

Nhạc Duyên nghe vậy lập tức khẽ giật mình, trong lòng lập tức bay lên một cỗ lo lắng.

Sa mạc là tình huống như thế nào, không quen người có lẽ không biết, nhưng là Nhạc Duyên lại biết cái chỗ này,

nếu như không có hoàn toàn chuẩn bị, cho dù là võ công cường thịnh trở lại cũng có khả năng sẽ bị vạn dặm cát vàng mai táng trong đó. Hắn Truyền Ưng chạy đến Tây Vực sa mạc làm gì vậy?

Hiện tại Truyền Ưng bất quá là một cái so Quách Tương nhỏ hơn mấy tháng thiếu niên, hắn giang hồ địa lý kinh nghiệm càng là không cần phải nói.

Nếu là tùy tiện bước vào trong đó, nghĩ đến đây trong đó hậu quả, Nhạc Duyên tựu cảm thấy da đầu của mình sống run lên.

Chỉ là ở thời điểm này, người ở bên ngoài trước mặt Nhạc Duyên hay (vẫn) là biểu hiện ra hắn tuyệt đại cao thủ khí chất, Trương Quân Bảo cùng Cái Bang đệ tử cũng không hiểu biết. Chỉ có sống Nhạc Duyên trong ngực tiểu nha đầu tựa hồ cảm nhận được cái gì, tiểu vươn tay ra bắt đầu nhẹ nhàng vuốt ve kia hơi hơi có chút cứng ngắc lông mày, đồng thời cái miệng nhỏ nhắn mở ra vù vù thổi khí, tựu như là bị mở nước nóng sau thổi hơi cùng nhau.

Trừ lần đó ra, liền chỉ có hiểu được Truyền Ưng cùng Tự Gia Đại ca ca là quan hệ như thế nào Quách Tương, mới ẩn ẩn cảm nhận được Nhạc Duyên nội tâm lo lắng.

Phất tay ý bảo Cái Bang chi nhân xuống dưới về sau, quay đầu, Quách nhị tiểu thư liền gặp được Nhạc Duyên trong mắt không tự chủ được toát ra đến lo lắng.

Nếu không là nhìn thấy trước mặt có những người khác. Chỉ sợ Nhạc Duyên đã là tự lập bất an rồi.

“Đại ca ca!”

“Chúng ta đi tây vực đi thôi!”

Khéo hiểu lòng người Quách nhị tiểu thư thấy thế, liền biết rõ nhóm người mình kế tiếp tiến lên phương hướng là ở đâu, lập tức liền định xuống dưới.

Cái này ý kiến Nhạc Duyên sẽ không không nhận, mà tiểu hòa thượng Trương Quân Bảo ý kiến Nhạc Duyên cùng Quách nhị tiểu thư cũng sẽ không để ý, nói sau tiểu hòa thượng cái lúc này có chút nước chảy bèo trôi, sống bị Nhạc Duyên còn có Quách Tương một hồi lừa dối xuống, phản bội chạy thoát Thiếu Lâm Tự hắn cũng không có nơi đi, chỉ có cùng đi theo.

Tiểu nha đầu, tiếp tục xem nhẹ.

Lúc này đây chạy đi đã không còn là kia chậm rì rì con lừa rồi, mà là đổi lại lập tức thất. Tiền tài nơi nào đến? Tự nhiên là Nhạc Duyên diệu thủ không không tuyệt kỹ. Đường đường trộm soái lấy thứ đồ vật tự nhiên không là chuyện nhỏ vật. Vừa ra tay là địa phương quan phủ trong mắt kinh thiên đại án.

Ngay tại Nhạc Duyên một đoàn người tiến về trước Tây Vực thời điểm…

Đồng thời.

Tây Vực.

Một chỗ thị trấn nhỏ.

Lạc đà tiếng chuông tiếng vọng.

Tại nơi này đã bị Mông Cổ đánh rớt xuống địa phương, nhưng lại sống trong khoảng thời gian này một đám trang phục người kỳ lạ.

Một thân kỳ lạ Bạch Y, mang theo đầm đặc Tây Vực phong vị, ở chỗ này xuất hiện cũng không phải khiến người ngoài ý, dù sao ngừng ở tại chỗ này Hán nhân không nhiều lắm, mà là vốn là tựu tồn tại Tây Vực người. Hán nhân ở chỗ này, ngược lại là địa vị tương đối thấp xuống.

Bản thân tồn ở chỗ này mặt khác tôn giáo giáo chúng, sống Mông Cổ đại quân nghiền áp xuống, đã gặp phải cực kỳ thảm thiết trọng thương . Khiến cho được tôn giáo thế lực thời gian dần trôi qua chỗ trống không ít.

Lúc này, là những thứ khác giáo phái dễ dàng nhất tiến vào thời điểm.

Một chỗ mái vòm hình kiến trúc.

Đúng là y Tư Lan giáo ở chỗ này một chỗ cứ điểm trong sạch đại tự, giáo chúng thăm viếng Thánh A La địa phương.

Chỉ có điều giờ này khắc này tại đây đã thiếu đi quá nhiều giáo chúng, cận tồn giáo chúng lại cũng tại thời khắc này đụng phải tàn sát.

Trong phòng.

Loan đao tà mị ánh đao hiện lên. Mỗi một lần mang qua đều mang theo một số máu tươi.

Trơn bóng trên vách tường, rất nhanh liền tung tóe đầy vết máu, khắp nơi đều là.

Mà trong chánh điện, lúc này một gã y Tư Lan giáo cao thủ đang tại bị mấy cái bạch sắc nhân ảnh vây công. Đao kiếm giao kích âm thanh không ngớt không dứt.

“Các ngươi những này ác Ma!”

Ánh đao xẹt qua bả vai. Lập tức cầm quần áo xé rách, máu tươi đầm đìa. Trở về kiếm đánh lui người tới, người này mọc ra chòm râu dài trung niên nam tử mặt mũi tràn đầy đau đớn cừu hận nhìn qua phía trước đã đem chính mình ẩn ẩn vây quanh nam nữ. Diện mục dữ tợn, mắng: “Các ngươi chắc chắn bị Thánh A La đánh xuống địa ngục…”

Lời nói không rơi, chỉ thấy một người trong đó áo bào bay lên ở bên trong, một chuỗi khóa sắt rời khỏi tay, trực tiếp đem trung niên nam tử cánh tay cho quấn quanh… mà bắt đầu. Không chỉ có như thế, đứng ở phía sau một người khác cũng đồng thời ra tay, khóa sắt quẳng ở bên trong, lập tức trung niên nam tử chỗ khóa sắt trong trận.

“Đây là!”

Ngẩng đầu, nhìn xem những khóa sắt kia, trong kinh ngạc nam tử lại lần nữa quay đầu chỉ thấy trước mắt

hiện lên sổ đạo ánh đao, lập tức sống theo thiết liệt lôi kéo, như xé rách bố tiếng vang vang lên, máu tươi văng khắp nơi ở bên trong, cả người tựu như vậy chia năm xẻ bảy, thi đồng rơi đầy đất.

“Nhiệm vụ hoàn thành!”

Chậm rãi đeo lên túi cái mũ, trên tay màu trắng khăn tay lau lau rồi một thanh loan đao bên trên vết máu, cầm đầu một gã nam tử lúc này mới gật đầu, thoả mãn nói: “Tại đây không thể làm chung người đã xử lý hoàn tất, với tư cách ta giáo trở lại trong nguyên lúc đầu lâu đài có lẽ đầy đủ!”

“Hai lần!”

“Chúng ta đều bị sinh sinh đuổi ra trong nguyên!”

“Nhìn thấy, kéo Mông Cổ phong, giờ phút này chính là ta giáo trở lại trong nguyên thời điểm!”

“Hảo hảo chuẩn bị, yên lặng chờ giáo chủ giá lâm!”

Nói đến đây, nam tử kia che lấp sống túi cái mũ ở dưới ánh mắt đã rơi vào bên ngoài kia sáng chói ánh mặt trời bên trên, bên cạnh dưới đầu, nói một tiếng ‘A Lệ ti’ về sau, người liền dẫn những người khác cùng nhau đi ra đại môn. UU đọc sách (http: //www. uukanshu. com) văn tự xuất ra đầu tiên.

Mà ở một bên.

Thì là một gã mặc màu trắng áo bào, cùng bị túi cái mũ

che đậy thiếu nữ, cầm trong tay bó đuốc, ngẩng đầu, mềm mại đáng yêu cười cười ở bên trong, kia hừng hực thiêu đốt bó đuốc trực tiếp nhét vào kia đắt đỏ chăn lông bên trên, theo kia đã sớm chuẩn bị hỏa liệu, chỉ một thoáng đại hỏa lập tức tràn ngập ra đến.

Chỉ chốc lát sau, cái này trong sạch đại tự liền bị hừng hực lửa cháy bừng bừng bao bọc, đốt đi cái thông thấu.

Bạch Y phần phật ở bên trong, sau lưng ánh lửa thật giống như kia thánh hỏa chiếu rọi.

Bởi vì tham dự tranh đoạt thiên hạ, liên tục hai lần bị ép đi về phía tây Minh Giáo, rốt cục chính thức tuyên cáo trở về rồi.

Chương 39 : Có hắn phụ tất có con hắn (trung)

Uống trà.

Nghe cầm.

Lần thứ nhất, Truyền Ưng phát hiện trước mặt cái này có dị tộc bộ dáng nữ tử sống ở phương diện khác tạo nghệ, nhưng lại không chút nào hạ trung nguyên tiểu thư khuê các. Điểm này, thật ra khiến Truyền Ưng hơi có chút ngoài ý muốn. Vốn là, hắn còn tưởng rằng lúc trước kia trong sa mạc cứu nữ nhân của mình chỉ là đơn thuần tây đến từ người.

Nhưng hiện tại xem ra, sự tình hiển nhiên không phải tưởng tượng cái kia giống như.

Thân phận, khí chất còn có Tư Thái, cũng không phải người bình thường có thể có được.

Kia treo tại bên người loan đao…

Hết thảy đều sống nói cho đám người kia, là xuất từ một cái kỳ quỷ môn phái.

Hơn nữa còn một điều có thể nhất định chính là, nhìn thấy hắn Truyền Ưng đã sống trong lúc mơ hồ bị người giam lỏng rồi. Bởi vậy có thể thấy được, đám người kia tới nơi này, định là có thêm thật lớn truy cầu.

Tranh!

Tiếng đàn bất động, chỉ có dư âm trong phòng quanh quẩn.

Kia ăn mặc lụa trắng, đầu đội lụa trắng cùng túi cái mũ nữ tử một đôi ngọc thủ đặt nhẹ sống dây đàn bên trên, hé miệng mỉm cười, lộ ra một cái đẹp mắt, có khác hương vị dáng tươi cười về sau, cái này mới mở miệng nói ra: “Công tử, ngươi cảm thấy như thế nào?”

“…”

Đón đối phương vậy có chút ít hùng hổ dọa người ánh mắt, Truyền Ưng biết rõ trước mặt nữ tử tuy có trong nguyên tiểu thư khuê các khí độ, nhưng lại không có như vậy nhu nhược tính tình, trong giang hồ nữ nhân tự là có thêm tính tình của mình cùng năng lực.

Mà đối phương tựa hồ rất muốn biết tài nghệ của mình như thế nào, kia trong mắt chờ mong người sáng suốt là có thể xem tới được.

“Thanh nhã rất khác biệt!”

Mày kiếm nhẹ chau lại, nâng chung trà lên một ngụm uống cạn về sau, Truyền Ưng lúc này mới vô cùng rất nghiêm túc nói ra: “Sống ta đã thấy người ở bên trong, cô nương tài đánh đàn của ngươi là có thể đủ tiến Top 3!”

“Úc?”

“Kia trước hai người là ai đâu này?”

Con mắt sáng ngời, nữ tử trên mặt toát ra muốn giải tâm tư. Nữ nhân, sống có chút thời điểm, là cực kỳ quan tâm đây gọi là bài danh.

“Ta cũng không biết!”

“Chỉ nghe nói qua đó là Nhạc đạo mọi người!”

Truyền Ưng biểu lộ ở thời điểm này lộ ra có chút kỳ quái, ánh mắt dường như có chút phiêu hốt, ngoài miệng ngữ khí cùng theo tâm tình trở nên mờ ảo, “Một người dùng cầm một người dùng tiêu. Chính là tuyệt phẩm!” Niên kỷ của hắn tuy nhiên còn trẻ, nhưng là lượt đọc tứ thư ngũ kinh, theo phương diện nào đó mà nói, hầu như có thể nói toàn tài.

Tự nhiên, sống âm nhạc bên trên tạo nghệ coi như là không tầm thường.

Chỉ có điều càng nhiều nữa thời điểm, Truyền Ưng không thèm để ý vật này mà thôi.

“Bất Quá cô nương tài đánh đàn của ngươi đã đến nhất định được cấp độ, muốn lại lần nữa đột phá xác thực muốn xem người ca cơ duyên rồi!”

Ôn Nhu vui vẻ sống trên mặt xẹt qua, Truyền Ưng đón đối phương ánh mắt, như vậy làm ra đánh giá cùng nhất định, “Nếu là đột phá. Cô nương cho là âm nhạc mọi người!”

“Hì hì…”

Truyền Ưng, lại để cho nữ nhân rất là thoả mãn, đem đàn cổ cất kỹ, bày ở một bên, đối với bản thân kỹ nghệ nàng hết sức rõ ràng, nhưng cũng biết muốn bước ra một bước kia cần thật lớn cơ duyên, là trọng yếu hơn hay (vẫn) là nàng sống kế tiếp thời gian đoạn ở bên trong chỉ sợ không còn có bao nhiêu nhàn rỗi thời gian.

Xác thực mà nói, tự vào giáo về sau, nàng liền không có có bao nhiêu nhàn nhã thời gian. Cho nên. Muốn đạp phá quan ải, trở thành âm nhạc bên trên mọi người, nếu không có cơ duyên khiến cho chính mình đốn ngộ, chỉ sợ là không thể nào.

“Đúng rồi!”

“Công tử chỉ sợ gần đây hay (vẫn) là cần muốn cùng chúng ta cùng một chỗ… Ngươi không trách chúng ta sao?”

Nữ tầm mắt của người rơi vào Truyền Ưng trên người. Đối phương trên tay cái kia chuôi kiếm gãy tự nhiên sớm đã bị các nàng thu đi, nhìn thấy Truyền Ưng có thể nói là tay không tấc sắt, không chỉ có như thế, tại hắn ăn cơm trong thức ăn. Nàng còn gia nhập một ít dược vật, áp chế nội lực dược vật.

Bởi vậy, trước mặt thiếu niên sống nhìn thấy có thể nói là tay trói gà không chặt.

“Ha ha!”

Nghe đến đó. Truyền Ưng có chút dở khóc dở cười, đối mặt hôm nay loại tình huống này, hắn quả thực cũng không thể nói gì hơn. Đối phương đã đối với chính mình có ân cứu mạng, cái này đối với người giang hồ mà nói đây là đại ân. Thế nhưng mà đối phương rồi lại là đem chính mình giam lỏng, cái này không thể nghi ngờ lại để cho người sống trong lòng có chút không cam lòng.

Truyền Ưng còn trẻ, nhìn thấy hắn tuy nói có chút trầm mặc tính tình, nhưng là tính tình đúng là vẫn còn thiếu niên tâm tính. Thiên tài là thiên tài, nhưng không phải nói cách làm người của hắn xử thế, còn có kinh nghiệm giang hồ. Nếu như cái này thượng diện cũng là đáng sợ, như vậy người này không phải là bị nhập vào thân rồi, kia chính là một rõ đầu rõ đuôi yêu nghiệt, hoặc là tu luyện nào đó võ công phản lão hoàn đồng rồi.

Rõ ràng, Truyền Ưng không phải.

Hắn tuy nhiên theo sau lệ linh, hơn nữa bản thân thiên phú tư chất, rất xa vượt ra khỏi bạn cùng lứa tuổi, lại cũng không có mặt khác đã sớm trong giang hồ hành tẩu người như vậy xem thông thấu.

Lúc này đây rời núi, bất quá là sống có một số việc phải cần phải biết rằng thời điểm.

Lại càng không cần phải nói, sống lúc bình thường, hắn hoặc là cùng sư phó lệ linh sống chung một chỗ, hoặc là một người yên tĩnh ở lại đó. Âm Quý Phái, hắn trên cơ bản sẽ rất ít đi, tuy nhiên cả hai quan hệ trong đó cũng sâu.

“Ân cứu mạng, tại hạ hội (sẽ) một mực ghi nhớ trong lòng!”

Đón đối phương ánh mắt, Truyền Ưng cuối cùng nhất như vậy hồi đáp.

“Hà hơi!”

“Xem ra công tử hay (vẫn) là oán trách rồi!”

“Cũng là!”

“Chỉ là kính xin công tử thứ lỗi, chúng ta cũng không phải hiệp ân báo đáp chi nhân, chỉ là có chút sự tình phải giữ bí mật, không thể để cho bên ngoài người biết được, kính xin công tử tha thứ!”

Trong lời nói có Giang Nam nữ tử mềm mại đáng yêu, lại cũng có được cực đoan oai hùng chi khí. Trên người nữ nhân phát ra chính là một loại kỳ quái và mâu thuẫn mị lực, sống Truyền Ưng trong mắt, đối phương tựa hồ một ít âm u sự tình sống trong miệng của nàng cũng là uyển uyển nói tới, không mang theo chút nào ác ý, phóng phật hết thảy cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi.

“Ách!”

Như vậy quang minh chính đại đem sự tình bày ra trên mặt bàn, hãy để cho Truyền Ưng có chút ngạc nhiên.

Không thể nghi ngờ, trước mặt nữ nhân này là Truyền Ưng sinh mệnh nhìn thấy cái thứ nhất lại để cho hắn khắc sâu ấn tượng nữ nhân, cho dù là ban đầu ở cổ mộ

lối vào chứng kiến đến cái kia hai thiếu nữ, cũng không có trước mặt chi nhân cho cái kia giống như ấn tượng.

Hắn là mới ra đời, kinh nghiệm không đủ.

Mà lại để cho hắn ngoài ý muốn chính là trước mặt cái này rõ ràng sống đám người kia trong có lấy đặc thù địa vị nữ tử kinh nghiệm tựa hồ so với chính mình còn muốn nông cạn. Như là dựa theo bình thường cách làm đến, bọn hắn căn bản không có tất yếu như vậy để ý chính mình.

Cuối cùng nhất tất cả ngôn ngữ còn có trong lúc này tâm dở khóc dở cười tâm tình, hóa thành một câu, nói: “Cũng tốt, ta hiện tại cũng muốn nghỉ ngơi nhiều vài ngày!”

Không hề đề vấn đề này, chủ đề chuyển dời đến những phương diện khác.

Sống Truyền Ưng trong nội tâm, nhưng lại đã sớm chuẩn bị cần trừu cái thời gian thoát thân rồi.

Ngay tại hai người muốn như vậy chuyện phiếm xuống dưới thời điểm, một gã áo trắng thiếu nữ ở bên ngoài nhẹ nhàng gõ cửa phòng, hiển nhiên là có chuyện trọng yếu.

“Thật có lỗi!”

Đã đến dùng tiết kiệm tiền, nữ tử cái này liền đứng dậy rời khỏi phòng. Hơn nữa tiện tay khép cửa phòng lại, độc lưu lại Truyền Ưng một người trong phòng.

“…”

Nhìn qua nữ tử đi ra thân ảnh biến mất sống cửa ra vào, Truyền Ưng không nói một lời. Trong lòng của hắn, nhưng lại đang suy tư rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Làm làm một cái mới trong giang hồ đặt chân thái điểu, tuy nói Truyền Ưng có chuyện của mình cần giải quyết, nhưng là cái này không thể che dấu hắn bản thân rất hiếu kỳ tâm.

Trong giang hồ loại người như vậy dễ dàng nhất chết?

Một loại là trường kiếm giang hồ, nhãn lực kình không đủ loạn rút dao tương trợ người.

Mặt khác một loại thì là lòng hiếu kỳ trọng người.

Đương nhiên, ngươi cũng có thể có những tâm tư này, nhưng là hành tẩu giang hồ là tối trọng yếu nhất hay (vẫn) là bản thân thực lực, nếu không phải đủ. Thường thường dễ dàng sẽ cho bản thân mang đến họa sát thân.

Những người này, là xuất từ một cái tôn giáo.

Nhắm mắt lại, Truyền Ưng trong đầu còn cất đi lấy đối phương trên người những hỏa khí kia ý đồ, hắn đầy trong đầu đều đang suy tư thiên hạ này cuối cùng có cái đó môn phái nào này đây hỏa khí làm chủ. Phật đạo Ma tam giáo có thể bài trừ, trong lúc này không có như vậy tồn tại.

Như vậy còn lại chỉ có…

Trong đầu Linh quang lóe lên, Truyền Ưng đột nhiên nhớ tới một cái giáo phái danh tự —— Minh Giáo!

Bên ngoài.

Hai gã dáng người yểu điệu nữ nhân tùy ý đi tới, một người trong đó đi ở phía trước, đúng là vừa rồi tại vì Truyền Ưng đánh đàn nữ tử, mà một gã khác nữ tử thì là nhắm mắt theo đuôi cùng tại sau lưng.

“Thánh Nữ đại nhân!”

“Lúc này lấy nhiệm vụ làm trọng a! Hắn bất quá là một thiếu niên mà thôi!”

Đi ở phía sau thiếu nữ liếc qua bốn phía. Sống nhìn thấy chung quanh không có người bên ngoài về sau, lúc này mới cẩn thận từng li từng tí nói.

“Ta biết rõ!”

Ngẩng đầu nhìn lướt qua kia xanh thẳm bầu trời, cầm đầu nữ tử ngọc thủ nhẹ nhàng kéo một chút bên tai lụa trắng về sau, lúc này mới nỉ non hồi đáp.

“Không!”

“Thứ cho ta lời nói không khách khí mà nói. Thánh Nữ đại nhân ngươi cũng không biết!”

Nhưng mà ra ngoài ý định chính là đằng sau thiếu nữ

không nhận nữ tử, ánh mắt chăm chú, nghĩa chính ngôn từ nói: “Lúc trước cứu thiếu niên kia, trong mắt của ta tựu là sai lầm!” Sống thiếu nữ xem ra. Thánh giáo Thánh Nữ tựa hồ đối với thiếu niên kia có chút lau mắt mà nhìn, phải biết rằng theo đạo bên trong thời điểm, Thánh Nữ vẫn là không giả nhan sắc.

Nhưng là từ khi đoạn thời gian trước tại trong sa mạc cứu Truyền Ưng sau. Sống tiếp xúc trong kiến thức đến thiếu niên bất phàm, đối phương liền tựa hồ sống trong lúc mơ hồ hấp dẫn Thánh Nữ chú ý.

Cái này đối với Minh Giáo mà nói, cũng không phải là cái gì chuyện tốt.

“… A Lệ ti, “

Bước chân dừng lại, nữ tử xoay người, ánh mắt lạnh lùng rơi tại sau lưng thiếu nữ thân thủ, nhìn sau nửa ngày, cái này mới mở miệng nói ra: “Ta giáo giáo nghĩa là cái gì? Cần ta thay ngươi niệm một lần sao?”

“Ách!”

“Đối lập lên, Thánh Nữ đại nhân, là ta vượt qua!”

Thiếu nữ bị Tự Gia Thánh Nữ kia ánh mắt lạnh như băng nhìn sững sờ, lập tức phản ứng đi qua, lập tức quỳ một chân trên đất, cái trán càng là thấm ra mồ hôi lạnh, thừa nhận sai lầm của mình: “Ta chỉ là lo lắng nếu là giáo chủ đã biết, chỉ sợ sẽ đối với Thánh Nữ đại nhân bất lợi…”

“Được rồi!”

“Chuyện này ta thì sẽ xử lý, giáo chủ chỗ đó về sau ta thì sẽ nói rõ!”

Khoát khoát tay, nữ tử kia khuôn mặt lạnh như băng lại khôi phục nguyên trạng, sống lại để cho thiếu nữ sau khi đứng lên, nữ tử lúc này mới tiếp tục mở miệng hỏi: “Chuyện của bọn hắn làm như thế nào đây?”

“Chính đang tiến hành trong!”

“Lúc đầu lâu đài đã xác định, chỉ có điều kế tiếp chúng ta vô cùng có khả năng mặt lâm thế lực khác phản công…”

Tên là A Lệ ti thiếu nữ đứng dậy về sau, lúc này mới chăm chú mà cung kính nói.

Đối với Minh Giáo mà nói, trở về trong nguyên có thể nói là hiện tại những năm gần đây này thỏa đáng thời điểm, nhưng là mặc dù là Mông Cổ đã tạo thành tịch quyển thiên hạ đại thế, thế nhưng mà một cái tôn giáo thuận thế mà làm vẫn đang hội (sẽ) tạo thành ảnh hưởng.

Thiên hạ này tựu lớn như vậy, Hữu Nhân trộn lẫn trong đó, tổng sẽ ảnh hưởng đến những người khác lợi ích, bất kể là môn phái hay (vẫn) là tôn giáo.

Nhất là Minh Giáo lúc trước còn có cái này trước khoa.

Như vậy tồn tại, chỉ sợ là người Mông Cổ đều lo lắng. Có thể nói, bây giờ đối với Minh Giáo mà nói, là tốt nhất thế cục, nhưng cũng là xấu nhất thế cục.

Phải biết rằng chỉ cần đối với Minh Giáo hơi chút quen thuộc đấy, đều đối với bọn họ tiến hành một cái hình dung —— tạo phản hộ chuyên nghiệp!

Như vậy giáo phái, không có người không lo lắng. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự xuất ra đầu tiên.

“…”

Trầm ngâm sau nửa ngày, thân là Thánh Nữ nữ tử lúc này mới cảm thán một tiếng, nói: “Xem ra chúng ta nhất định phải trả giá thật nhiều đi hấp dẫn những người giang hồ kia rồi… Bất luận chính tà!”

“Thánh Nữ đại nhân nói là…”

Con mắt đột nhiên trợn to, A Lệ ti theo đạo chúng bên trong địa vị cũng không thấp, hơn nữa nàng cùng Thánh Nữ quan hệ, là vi tâm phúc, cho nên có chút em dâu nàng cũng ẩn ẩn biết rõ một ít trong môn phái truyền thuyết.

“A…!”

“Chính là cái hội (sẽ) chạy khắp nơi đồ vật!”

Hai mắt có chút hợp lại, nữ tử nói ra cái kia mồi liệu, đủ để hấp dẫn thiên hạ sở hữu người giang hồ chú ý mồi liệu.

Đó chính là trong truyền thuyết —— Kinh Nhạn cung!

Chương 40 : Có hắn phụ tất có con hắn (hạ)

Minh Giáo.

Vĩ đại nhất giáo chủ là ai?

Những người khác có lẽ không biết, nhưng là tại Minh giáo bên trong, giáo chủ hoặc là Thánh Nữ cả hai ở giữa trong truyền thừa, cũng biết cái này vĩ đại nhất giáo chủ là ai.

Nàng là trong nguyên Minh Giáo đời thứ nhất giáo chủ —— Nữ Đế, Võ Tắc Thiên.

Từ xưa đến nay, không có một cái nào nữ nhân có thể đạt đến nước này, mặc dù là sống như thế nào kinh diễm mới tuyệt, những tung hoành thiên hạ kia nam nhân hoặc là nữ nhân đều hội (sẽ) đối với danh tự này cảm thấy kính nể. Nhìn chung thiên hạ, từ xưa đến nay, có thể đạp vào ngôi vị hoàng đế nữ nhân, thì ra là Nữ Đế một người rồi.

Hắn thủ đoạn, tâm tư, còn có tính cách, đều là nhân trung long phượng chi chọn.

Huống chi Nữ Đế tam giáo võ học hội tụ một thân, không chỉ có là sống quyền lợi bên trên bước lên đỉnh phong, càng là sống võ học bên trên hùng bá thiên hạ. Có thể nói, một cái nữ nhân, bất luận sống phương diện nào nàng đều làm được cực hạn. Hắn thành tựu, nhìn chung

giang hồ lịch sử, Nữ Đế đều là số một nhân vật.

Sống lúc trước Nữ Đế quét ngang ma đạo lưỡng giáo, lại đem Phật giáo đổ lên trước sân khấu hấp dẫn chú ý lực, có thể nói sống Nữ Đế đích cổ tay xuống, tam giáo đều nhận lấy trọng thương.

Ma Môn thiếu chút nữa bị Nữ Đế nhổ tận gốc, lúc trước kia nghe đồn Thiên Ma Sách hầu như toàn bộ hội tụ tại Nữ Đế trong tay, mà Đạo Môn ngược lại là tựa hồ là ẩn ẩn đã biết mấy thứ gì đó, rất rõ ràng đến rồi một bước bo bo giữ mình, tuy nói nhận lấy bị thương, ngược lại là không có Ma Môn như vậy không hợp thói thường.

Mà phật môn thì là bị người đưa đến trước sân khấu hấp để người chú ý lực.

Dù sao đối với tại kẻ thống trị mà nói, Hòa Thượng ni cô mới được là tốt nhất khống chế nhân tâm đấy, bởi vì Nữ Đế cần phật môn, cái này cùng Nữ Đế bản thân xuất thân có quan hệ.

Sống lúc ấy toàn bộ thiên hạ, hầu như không có mấy người biết rõ Nữ Đế thân phận thật sự là cái gì.

Sống có người trong mắt, Nữ Đế là Ma môn chi nhân, sống có người trong mắt, Nữ Đế lại là phật môn chi nhân. Nhưng ở có người trong mắt, Nữ Đế càng là Đạo Môn chi nhân. Trừ lần đó ra, nhưng lại cực ít có người biết rõ Nữ Đế càng là trong nguyên Minh Giáo sơ thay mặt giáo chủ.

Nữ Đế sở dĩ có thể trở thành Nữ Đế, là vì lúc ấy thiên

thời địa lợi nhân hoà đều sống trong tay của nàng.

Đại thế như thế.

Nàng mang theo bậc cha chú vật lưu lại, sinh sinh bước lên ngôi vị hoàng đế. Bễ nghễ thiên hạ.

Cùng Đường Thái Tông cùng nhau, giết Lý gia người đều không nương tay.

Hơn nữa Nữ Đế còn có một rất kỳ lạ ham mê, đó chính là thu thập thứ đồ vật. Nhất là bí tịch võ công cái này một loại đồ vật.

Lên tới phật môn Ma Môn, hạ đến Cái Bang các loại bang phái, chỉ cần là tuyệt học, đều bị Nữ Đế thu thập trong túi. Mà trong đó tối dẫn người chú mục chính là liền là Ma môn mười cuốn Thiên Ma Sách, mười được thứ chín, chỉ có sống cuối cùng một môn đạo tâm chủng ma công pháp bên trên xuất hiện chỗ sơ suất.

Nhưng ở Nữ Đế bắt được thứ đồ vật ở bên trong, là tối trọng yếu nhất lại không phải cái này, mà là kia một phần truyền thuyết tồn tại.

Nghe nói có dấu Chiến Thần Đồ Lục liền ở trong đó.

Cái này chỗ là Kinh Nhạn cung.

Đáng tiếc chính là mặc dù là Nữ Đế cũng không cách nào xác định Kinh Nhạn cung chính xác chỗ, bởi vì sống lúc ấy nàng sống vị thời điểm. Đạo gia chi nhân lâm vào ẩn nấp trạng thái, xuất thân Thuần Dương rất nhiều Đạo

gia cao thủ đều dấu đi. Không có tuyệt đỉnh như Viên Thiên Cương, lý Thuần Phong chi nhân, muốn tìm được Kinh Nhạn cung có thật lớn độ khó.

Đương nhiên, tay cầm thiên hạ hoàng quyền Nữ Đế ngược lại cũng không cần lo lắng, duy nhất đáng tiếc chính là ở trong đó sự tình phát triển đúng là vẫn còn đã xảy ra ngoài ý muốn, khiến cho đối với Kinh Nhạn cung mở ra thất bại trong gang tấc. Mà phía sau, Nữ Đế liền lựa chọn vụt tắt. Đi trở về Trường An, từ đó thẳng đến thoái vị về sau, cũng không thấy nữa tung tích.

Rồi sau đó, lúc này sau trong thời gian, Minh Giáo nhúng tay quá Bình công chúa tranh đoạt ngôi vị hoàng đế sự tình, muốn lại lần nữa trùng kiến Nữ Đế thứ hai, đáng tiếc chính trị bên trên tranh đoạt quá Bình công chúa quân cờ chênh lệch một bậc, đã thua bởi Lý Long Cơ. Cuối cùng đánh cược một lần ở bên trong, Minh Giáo lại tại đại quanh minh tự chiến bại, lần thứ nhất bị đuổi ra khỏi trong nguyên.

Từ đó về sau. Mấy trăm năm qua, Kinh Nhạn cung không còn có xuất hiện qua, thẳng đến Minh Giáo lại lần nữa trở về trong nguyên.

Về sau mặc dù là Kinh Nhạn cung xuất hiện, cũng không có bị mở ra qua.

Cảnh này khiến Minh Giáo cao thấp, bắt đầu hoài nghi khởi cái này giấu ở trong môn phái là tối trọng yếu nhất thứ đồ vật có phải hay không một kiện không có vật hữu dụng. Là một cái thật lớn nói dối.

Vì vậy, lúc này đây Minh Giáo trở lại trong nguyên, liền quyết định dùng cái này có thể so với gân gà mồi cho phóng xuất, dùng hấp dẫn người trong thiên hạ chú ý, khiến cho Minh Giáo có thể đứng vững gót chân.

"…"

Híp mắt, thân là Minh Giáo Thánh Nữ, nữ tử giờ phút này trong nội tâm tràn đầy nỗi lòng.

Cái này đời đời (thay) Thánh Nữ truyền miệng bí văn không ngừng trong đầu quanh quẩn, những vật này cũng không phải ghi tạc điển sách bên trên đấy, bởi vì về Nữ Đế đồ vật đều lộ ra hết sức trọng yếu. Hơn nữa, tuy nói cái này bí văn đại đại tương truyền, nhưng là có một điểm nhưng lại lại để cho Thánh Nữ có chút ngoài ý muốn.

Đó chính là những bí tịch kia đi nơi nào?

Lúc trước đời thứ nhất giáo chủ Nữ Đế bắt được bí tịch cũng không tồn tại Minh Giáo, bằng không mà nói đằng sau đại quanh minh tự cuộc chiến sẽ không rơi vào thảm bại kết cục, như vậy những bí tịch này cuối cùng đi nơi nào? Phải biết rằng, trong hoàng cung thế nhưng mà cũng không tồn tại những bí tịch này, dù cho có cũng không quá đáng là số ít.

Nhìn thấy lưu tại Minh giáo võ công cũng không nhiều, hơn nữa lúc trước hai lần bị đuổi ra trong nguyên, căn cơ nhận lấy tổn thương, đã mất đi không ít bí tịch . Khiến cho được hiện tại Minh Giáo trong tay võ công, cũng không có bao nhiêu. Xa xa so ra kém lúc trước

cường thịnh thời điểm.

Cho nên lần này trở lại trong nguyên, đương nhiệm giáo chủ liền chuẩn bị lại để cho Thánh Nữ dùng Kinh Nhạn cung làm gương.

Đã là vì hấp dẫn mặt khác giang hồ thế lực chú ý lực, cũng là vì muốn lại lần nữa chứng minh cái này Kinh Nhạn cung có phải là thật hay không chính tồn tại.

Một mũi tên trúng hai con nhạn, cớ sao mà không làm.

Lắc đầu, trong thất thần Thánh Nữ sống đem bố trí làm tốt về sau, nhìn qua rời đi A Lệ ti bóng lưng, lúc này mới khẽ thở dài một hơi, quay người quay đầu lại, nhìn phía kia chẳng biết lúc nào đã xuất hiện ở phía sau cách đó không xa thiếu niên.

“Công tử!”

“Có thể theo giúp ta đi một chút sao?”

Ánh mắt đứng ở Truyền Ưng trên mặt, nữ tử dịu dàng cười cười, đã bắt đầu chính mình mời.

“Tốt!”

Nhìn xem kia đẹp mắt dáng tươi cười, Truyền Ưng không khỏi sững sờ, hắn bị đối phương kia mềm mại đáng yêu rồi lại tinh khiết dáng tươi cười hấp dẫn. Sau một lúc lâu, lúc này mới kịp phản ứng, sắc mặt hơi có chút đỏ lên, nhưng vẫn là gật đầu đồng ý.

Anh hùng nan quá mỹ nhân quan.

Truyền Ưng hiện tại còn không phải Anh Hùng, bất quá là giang hồ thiếu hiệp.

Nhưng nữ nhân trước mặt, lại là chân chính mỹ nhân, có dị tộc phong vị mỹ nhân.

Dáng người yểu điệu, một phinh cười cười trong hiển thị rõ khác phong vị, đem Thánh Nữ cái chủng loại kia quanh minh trong lại lại dẫn Tiên khí hương vị bày ra phát huy vô cùng tinh tế.

Thánh Nữ, nên có Thánh Nữ Tư Thái.

Tây Vực phong cho tới nay đều rất buồn tẻ. Mang theo nóng rực khí tức.

Hai người dọc theo đường, nhìn xem trên đường phố người đến người đi. Sống đã trải qua chiến loạn, lại tăng thêm Minh Giáo mới tới đốt đi một mồi lửa, khiến cho chỗ này thị trấn nhỏ không không ít, liếc nhìn lại trên đường hành tẩu người cũng không có mấy người.

Bởi vậy có thể thấy được. Lúc trước Mông Cổ hoành hành về sau tạo thành bộ dáng.

Phải biết rằng nơi này chính là bị Mông Cổ chinh phục thật dài thời gian, nói một cách khác, tại đây bị chinh phục thì có lúc trước Quách Tĩnh một phần công lao. Cũng chính bởi vì kia một lần tây chinh, Quách Tĩnh nhìn thấy Mông Cổ đại quân tàn bạo, cuối cùng nhất mới có thể chuyển biến Thành hôm nay Quách đại hiệp.

Cái này hơn mười năm đi qua, tại đây vẫn đang không thấy từng đã là phồn hoa.

Có thể nghĩ lúc trước gót sắt bước qua. Cuối cùng chôn bao nhiêu qua lại.

Ngay tại Truyền Ưng cùng Minh Giáo Thánh Nữ, hai người bước chậm tại đây chỗ thị trấn nhỏ thời điểm, phía nam mấy trăm dặm bên ngoài địa phương.

"…"

Tiểu hòa thượng Trương Quân Bảo giờ này khắc này nội tâm tràn đầy nộ khí.

Thế nhưng mà hắn không thể tức giận, cho tới nay, hắn đều ghi nhớ lấy cảm giác xa sư phó, người xuất gia không dễ tức giận. Dù là hắn thoát đi Thiếu Lâm. Thành Thiếu Lâm Tự khí đồ, nhưng ở nhìn thấy Trương Quân Bảo trong nội tâm, hắn vẫn cảm thấy chính mình hẳn là một tên hòa thượng,

Nhưng là hôm nay…

Hắn Trương Quân Bảo phá giới rồi.

Bởi vì Trương Quân Bảo ăn hết thịt, lần thứ nhất ăn hết ăn mặn thực.

Mà lần này cử động đúng là do đạo công tử Nhạc Duyên cùng Quách Tương hai người bày ra đấy, vốn nha, muốn một cái tin phật người chuyển biến Thành tín đạo

người. Tự nhiên là cần ra tay độc ác. Không đánh vỡ người ta may mắn, từng điểm từng điểm đến không thể nghi ngờ không đủ.

Nhạc Duyên cùng Quách Tương hai người theo phương diện nào đó mà nói, đều xem như một cái tính nôn nóng người.

Vì vậy hai người vừa thương lượng, liền quyết định trực tiếp phá Trương Quân Bảo giới, cái này đầu tiên rách nát là thịt cái này một điều cấm. Nhất là sống Quách nhị tiểu thư trong mắt, nàng cảm thấy Hòa Thượng có thể là ăn thịt đấy, bằng không mà nói ăn hết thức ăn có thể dài cái kia sao tai to mặt lớn đấy sao?

Sống trong khách sạn, Quách Tương rất tùy ý hướng Trương Quân Bảo trong cơm bỏ thêm canh thịt, còn có nhục.

Trương Quân Bảo bữa tiệc này cơm ăn cực hương.

Sau đó Nhạc Duyên liền ngay sau đó bổ một đao: “Vừa mới canh thịt quả thật không tệ, hương vị rất tốt! Liền Hòa Thượng đều cảm thấy ăn ngon!”

Kết quả không cần nói cũng biết.

Tiểu hòa thượng Trương Quân Bảo sống hai cái người có ý chí tính toán xuống. Đần độn u mê phá điều cấm. Nếu không phải có lấy Quách nhị tiểu thư ở đây, đổi lại Nhạc Duyên đến, làm không tốt hắn hội (sẽ) lặp lại Thiên Long trong thế giới Thiên Sơn Đồng Mỗ cách làm, trực tiếp đem Trương Quân Bảo điều cấm vô cùng phá cái

sạch sẽ, trảm lại đối phương phật duyên.

“Ai!”

“Ngươi nhìn xem ngươi bây giờ bộ dạng!”

Quách Tương dùng một loại khó coi. Gỗ mục không thể điêu cũng ánh mắt nhìn từ trên xuống dưới trước mặt Trương Quân Bảo, nói ra: “Cảm giác rộng lớn sư đem ngươi phó thác cho chúng ta, lại không là muốn nhìn ngươi chịu khổ gầy yếu. Nhìn thấy, đều gầy không ít, chỉ có ăn thịt trường bắt đầu lúc này mới không phụ lòng sư phụ của ngươi hy vọng!”

Nói xong, Quách nhị tiểu thư còn dùng ngọc thủ hung dữ vỗ vỗ Trương Quân Bảo bả vai, tiếp tục nói: “Nói sau ngươi bây giờ đã không phải là Thiếu Lâm đệ tử, bị Thiếu Lâm trục xuất chùa miếu!”

“Miệng lớn ăn thịt uống chén rượu lớn, đây mới là cuộc sống của ngươi!”

Quách Tương ngay sau đó liền vì tiểu hòa thượng nói ra tương lai sinh hoạt bộ dáng.

Thoáng chốc.

Nhạc Duyên trong đầu hiện lên tương lai Trương Tam Phong, bạch lấy tóc bạch lấy râu ria, sống miệng lớn uống rượu, sống miệng lớn ăn thịt cảnh tượng, lập tức không khỏi nhếch nhếch miệng, muốn trực tiếp bật cười.

Mà Trương Quân Bảo thì là sống Quách nhị tiểu thư

những lời này xuống, trực tiếp sắc mặt đều đen.

Hôm nay phá giới, ăn hết thịt, hắn thật sự là khó có thể tưởng tượng chính mình sẽ biến thành ăn miếng thịt bự uống chén rượu lớn cử động, hội (sẽ) là cái dạng gì nữa trời. Đoán chừng sư phụ mình cảm giác rộng lớn sư sống lại nhìn gặp đệ tử của mình biến thành như vậy một bộ bộ dáng, nên là dạng gì biểu lộ?

Trương Quân Bảo cảm giác mình không thể tưởng tượng.

Nhìn xem Trương Quân Bảo một bộ vợ bé nhi bị khi phụ sỉ nhục bộ dáng, có tính tình phát không xuất ra cảm giác, Nhạc Duyên cũng là muốn cười, lúc này Trương Quân Bảo xa xa không phải tương lai hắn. Cao thấp đánh giá Trương Quân Bảo kia Quang Đầu liếc, Nhạc Duyên đột nhiên nhớ tới một sự kiện, trực tiếp mở miệng hỏi: “Đúng rồi, quân bảo vật, muốn hỏi thăm ngươi một việc!”

“Hừ?”

Kinh ngạc ngẩng đầu nhìn trước mặt tóc bạc đạo sĩ, Trương Quân Bảo trong mắt lộ vẻ nghi hoặc. Sau đó, hắn chỉ nghe đối phương mở miệng hỏi: “Ngươi có không có một cái nào kêu trời bảo vật sư huynh đệ?”

“Thiên Bảo? !”

“Không có!”

Trương Quân Bảo trầm ngâm xuống, lắc đầu phủ nhận.

UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự xuất ra đầu tiên.

Khá tốt!

Không cần cái loại nầy phương thức cực đoan.

Sống nhìn thấy thần điêu thế giới xuất hiện vốn nên sống thế giới khác người về sau, Nhạc Duyên không thể không hoài nghi thế giới này hay không còn có hắn biến hóa của hắn. Nhìn thấy nghe xong những lời này, Nhạc Duyên liền biết rõ chính mình mặc càng thế giới, sở hữu ảnh hưởng lẽ ra là ngay cả tiếp mà tồn tại.

Đây gọi là hiệu ứng hồ điệp, đã là như thế.

Như vậy có nhiều thứ, chính mình dưới chôn đấy, thật là cần chính mình đến nổi lên.

Một bữa cơm qua đi.

Qua loa nghỉ ngơi một chút, Nhạc Duyên liền dẫn ba người tiếp tục hướng phương bắc tiến đến.

Chương 41 : Thị trấn nhỏ

“Chỗ này thị trấn nhỏ, hẳn là nhất tiếp cận địa phương!”

Con đường cuối cùng, một chỗ đại trên tảng đá, Nhạc Duyên, Quách Tương còn có Trương Quân Bảo, tiểu nha đầu thì là ghé vào Nhạc Duyên trên bờ vai, một đôi bàn tay nhỏ bé gắt gao cầm lấy tóc của hắn, nhìn về phía trước. Mấy người đang trên tảng đá mở ra địa đồ, Quách Tương chỉ vào thượng diện chỗ biểu thị đi ra thị trấn nhỏ danh tự, nói như vậy đạo.

Một đường Bắc thượng, Nhạc Duyên một đoàn người đã đi qua không ít tiếp cận sa mạc thôn, nhưng là đều không có tìm được Truyền Ưng manh mối.

Cuối cùng ngược lại là kết hợp Cái Bang huynh đệ cho ra manh mối, cùng với chỉnh hợp đi ra một phần đơn sơ địa đồ, mấy người đi một chút điều tra thêm rốt cục tìm đến nơi này chỗ. Tại đây, là trên bản đồ chỉ còn lại ba cái thôn trấn hướng đến. Xem như trong đó một chỗ đại thành trấn.

Nơi này là từng đã là con đường tơ lụa phải qua đường.

Lúc trước tự quá Cổ tử Hác Đại Thông trong miệng biết được Xích Luyện Tiên Tử, tiểu long nữ một đoàn người đi về phía tây lộ tuyến, thì có qua tại đây. Các nàng đi về phía tây cũng không phải hiện lên thẳng tắp, mà là cong cong quấn quấn, ngược lại là du sơn ngoạn thủy giống như:bình thường.

Nhìn thấy Truyền Ưng muốn lại lần nữa truy tung dấu vết, tại đây tất nhiên là sẽ tới.

“…”

Ngẩng đầu, ánh mắt hướng về kia xa xa thị trấn nhỏ, rất xa nhìn lại, khói bếp lượn lờ, sống tà dương hạ lộ ra cực kỳ yên lặng.

Ánh mắt ngưng lại, nhìn sau nửa ngày, Nhạc Duyên lúc này mới dùng nhẹ tay nhẹ nhàng ở đằng kia đơn sơ trên bản đồ một điểm, nói: “Hôm nay ngay ở chỗ này qua đêm rồi! Đúng rồi, không biết ở chỗ này có hay không Cái Bang huynh đệ?”

“Cái này không rõ lắm!”

Nghiêng đầu, Quách Tương cũng không dám khẳng định, Bất Quá nghĩ đến có lẽ có Cái Bang huynh đệ đấy, nói: “Đến lúc đó ta đi xem có hay không ký hiệu!”

Giống như:bình thường môn phái đều có được chính mình đặc biệt liên hệ dấu hiệu, lại càng không cần phải nói Cái Bang lớn như vậy phái.

Gật gật đầu, ý bảo Trương Quân Bảo cất kỹ kia đơn sơ địa đồ, Nhạc Duyên lúc này mới đem sau lưng tiểu nha đầu ôm vào trong lòng, lập tức một chuyến ba người dắt ngựa thất một đường bước vào trước mặt thị trấn nhỏ.

Yên tĩnh.

Chết lặng.

Bước vào thị trấn nhỏ về sau, đầu tiên nhìn thấy người qua đường là như vậy bộ dáng.

“Hừ?”

Bước chân có chút ngừng lại, Nhạc Duyên nghiêng đầu. Hướng kia thôn trấn chỗ ở trung tâm quét tới, nơi đó là một cái cự đại hỏa đàn, hừng hực lửa cháy bừng bừng đang tại đốt đùng đùng rung động, mà ở bên cạnh thì là vây quanh không ít dân chúng, tựa hồ sống thành kính cầu nguyện lấy cái gì.

“Như thế nào đâu này? Đại ca ca!”

Phát giác được Nhạc Duyên động tác, Quách Tương cũng lập tức ngừng lại, ánh mắt theo nhìn qua tới, cái nhìn này cũng nhìn thấy một màn kia.

Chỉ có điều Quách Tương tuy nói thân là Quách Tĩnh con gái, nhưng là lớn như vậy nàng cũng không có bao nhiêu cơ hội đi xa đi hành tẩu giang hồ, nhìn thấy lúc này đây đi theo Nhạc Duyên hành tẩu xa như vậy. Có thể nói là lần đầu tiên. Tuy nói đã từng gặp phải qua một ít kỳ lạ quý hiếm cổ quái người, nhưng là tôn giáo các loại một ít tồn tại, nàng hay (vẫn) là ẩn ẩn biết đến.

Dù sao Hoàng Dung lúc trước vi con của mình cũng đã nói từng đã là câu chuyện, lúc trước Hoàng Dung theo Quách Tĩnh tây chinh được chứng kiến không ít. Cùng trong nguyên đại địa bất đồng, sống Tây Vực kia phương tôn giáo có thật lớn quyền lợi, có thể nói phương diện nào đó chính là địa phương quan phủ.

Giờ khắc này thấy thế, Quách Tương cũng không biết là kỳ quái.

“Vậy hẳn là là nào đó tôn giáo nghi thức!”

Quách Tương nhìn lướt qua về sau, liền rơi xuống cái này đánh giá, Bất Quá trong lòng của nàng hay (vẫn) là lo lắng mà hỏi: “Đại ca ca. Chẳng lẽ lại những người kia có cái gì quái dị địa phương sao?”

Đồng thời.

Trương Quân Bảo ánh mắt cũng xem xét sau nửa ngày, đáng tiếc chính là hắn hoàn toàn không có nhìn ra cái gì không ổn, so về kinh nghiệm giang hồ, hiện tại Trương Quân Bảo cùng tiểu nha đầu dương niệm xưa kia chỉ sợ là không kém nhiều. Đây không phải khinh bỉ ngữ điệu. Mà là sự thật như thế.

“Không có việc gì!”

“Có lẽ là ta suy nghĩ nhiều!”

Lắc đầu, cười nói một câu như vậy về sau, Nhạc Duyên liền đi nhanh hướng phía trước mặt đi đến, bắt đầu tìm kiếm khởi cái này thị trấn nhỏ có hay không có thể ở người khách sạn đến.

Rất nhanh.

Mấy người liền ở chỗ này tìm được một chỗ khách sạn.

Cái này khách sạn có một cái nổi danh xưng hô —— Duyệt Lai khách sạn.

Nhạc Duyên cùng Quách Tương hai người vai sóng vai ngẩng đầu nhìn trước mặt cái này tọa lạc phách khách sạn. Sắc mặt quái dị.

“Cái này chưởng quầy khí phách ghê gớm thật!”

Đây là Quách Tương gặp về sau, nói câu nói đầu tiên.

Người vì tiền mà chết điểu là thức ăn vong.

Vì lợi ích, tại địa ngục khai khách sạn. Cũng có khả năng.

Tương tương đối, chỉ có Trương Quân Bảo không rõ ràng cho lắm, thậm chí tiểu nha đầu đều chỉ vào kia cờ xí, y y nha nha nói cái chữ này nàng bái kiến nhận thức.

Áy náy bên ngoài quy ngoài ý muốn, mấy người hay (vẫn) là tiến vào trong khách sạn.

“Mấy vị khách nhân, thỉnh!”

“Là ăn cơm đi? Hay (vẫn) là ở trọ đâu này?”

Một mực tựa ở cửa ra vào đã bắt đầu sống ngủ gà ngủ gật tiểu nhị, sống Nhạc Duyên mấy người tiến vào sau đại môn, lúc này mới bị Nhạc Duyên cố ý làm ra tiếng vang đánh thức ra. Giương mắt vừa thấy được Hữu Nhân ở trọ, tiểu nhị lập tức cùng đánh nữa máu gà giống như được kích động lên.

Lại là xoay người, lại là bề bộn không ngừng lau sạch lấy cái bàn.

Sống mời đến mấy người sau khi ngồi xuống, tiểu nhị đã bắt đầu bình thường mời đến.

“Hảo tửu!”

“Thịt ngon!”

“Thức ăn ngon!”

Quách Tương đem trong tay trăng khuyết kiếm vốn là hướng trên mặt bàn một đặt, phát ra ba một thanh âm vang lên, trực tiếp hấp dẫn tiểu nhị chú ý lực, tiện tay ném ra ngoài một khối bạc vụn, nói tiếp: “Xuất ra các ngươi trong tiệm tốt nhất, chúng ta không kém tiền!”

“Không kém tiền!”

Một bên tiểu nha đầu dùng tiểu bàn tay vỗ mặt bàn, đồng ý nói.

Ngược lại là Nhạc Duyên cùng Trương Quân Bảo nghe ra một đầu mồ hôi lạnh, Quách nhị tiểu thư quá hào sảng rồi, theo phương diện nào đó Đại Phương làm cho lòng người kinh lạnh mình.

Đoạn đường này đến, nếu không là đằng sau Nhạc Duyên trở lại trộm soái cách làm, đoán chừng ven đường đều phải tiến hành cướp của người giàu chia cho người nghèo rồi.

“Đúng rồi!”

“Thức ăn cũng muốn dùng thịt dầu xào!”

Cuối cùng Nhạc Duyên bổ sung một câu.

“Thịt dầu?”

Tiểu nhị nghe vậy không khỏi khẽ giật mình, điểm ấy đồ ăn người tâm tư quá quái dị chút ít a? Ánh mắt xem xét kia một thân tăng y tiểu hòa thượng, đang nhìn xem Nhạc Duyên, Quách Tương cùng tiểu nha đầu một đại hai tiểu đều là đồng ý ánh mắt, há to miệng, muốn nói điều gì, chỉ là lời này lại bị Nhạc Duyên một câu cho chắn trở về.

“Chưa thấy qua cạo trọc thiếu hiệp a!”

Nghiêng đầu, Nhạc Duyên rất là nghiêm túc nói.

“A, tốt!”

“Kia mấy vị chờ một chốc rồi!”

Tiểu nhị gặp mặt của đối phương sắc hơi trầm xuống, lập tức gật đầu đồng ý. Chỉ là sống lúc xoay người, trong nội tâm không ngừng nói thầm lấy: Ngươi cho ta không có gặp tiểu hòa thượng kia trên đầu mấy cái giới sẹo a, cái này Bạch Phát đạo sĩ có phải hay không cùng Hòa Thượng có cừu oán?

Trong nội tâm tuy nhiên sống nói thầm, nhưng là lời này

thế nhưng mà không dám ra khẩu.

Xoay người, tiểu nhị rất nhanh liền đi bận việc rồi, vốn là đánh thức trong góc ngủ chưởng quầy, tiểu nhị cái này liền đi vào phòng bếp. Đi tiến hành đi an bài.

"…"

Trương Quân Bảo nhúc nhích miệng môi dưới, cuối cùng nhất không có cái gì nói. Đoạn đường này đến, thịt giới đã không biết bị phá mấy lần. Từ khi hắn bị khu trục ra Thiếu Lâm, tăng thêm bởi vì cảm giác rộng lớn sư đã chết, sống hai người chuyên môn người có ý chí tai họa xuống, Trương Quân Bảo thời gian dần trôi qua cách Hòa Thượng đã xa…mà bắt đầu.

Chỉ chốc lát sau.

Tiểu nhị lại đi ra.

Nhạc Duyên hướng đối phương phất phất tay, ý bảo đối phương tới về sau, lúc này mới tiếp tục hỏi: "Tiểu nhị, các ngươi khách sạn tựa hồ sinh ý cũng không tốt a!" Nói đến đây, ánh mắt hướng bốn phía không có một bóng người địa phương nhìn lướt qua sau. Ánh mắt cuối cùng định dạng trong góc cả mạng nhện thượng diện.

Một cái khách sạn, nếu là sinh ý đến trình độ này, hơn nữa còn là kiên trì khai xuống dưới, như vậy tại đây người chủ sự tất nhiên là đập vào hắn tâm tư của hắn. Tựu như là kim khảm ngọc Long Môn khách sạn giống như:bình thường.

“Ai!”

Nghe xong lời này, tiểu nhị lập tức nhả khởi nước đắng đến, vẻ mặt mày ủ mặt ê oán giận nói: “Đạo trưởng, trước chút thời gian không phải như vậy tử đấy, ở chỗ này sinh ý tuy nhiên so ra kém những phồn hoa kia đại địa phương, cản không nổi trong nguyên. Nhưng ở chỗ này sinh ý cũng xem là tốt!”

“Thế nhưng mà…”

“Sống đoạn thời gian trước, theo phía tây đến rồi một đám người về sau, trong tiểu trấn sự tình tựu phát sanh biến hóa!”

“Khách sạn chúng ta sinh ý nhanh quay ngược trở lại mà xuống, mười ngày nửa tháng không thấy được một ngoại nhân!”

Nói đến đây. Tiểu nhị gặp mặt trước khách nhân đều đã bị mình mà nói hấp dẫn chú ý lực, lúc này mới cẩn thận từng li từng tí nhìn lướt qua bốn phía, phát hiện tựa hồ không có người lén về sau, lúc này mới nhỏ giọng nói: “Đám người kia đem bản địa đại thực giáo giới giáo dục trực tiếp hủy diệt. Tiễu sát không ít đại thực giáo giáo chúng, sửa bức những người khác tín đạo Tin Lành!”

“Nghe nói phía trước kia lui tới tại đây thương nhân, đều bị những tên điên kia cho đã khống chế! Các ngươi thế nhưng phải cẩn thận chút ít!”

Nói đến đây. Tiểu nhị nhìn thấy chưởng quầy ánh mắt phiêu đến nơi đây thời điểm, lập tức đình chỉ tiếp tục lải

nhải xuống dưới ý tứ.

Đại thực giáo, thì ra là y Tư Lan giáo.

Điểm này Nhạc Duyên ngược lại là tinh tường, Bất Quá Nhạc Duyên đối với đối phương trong miệng cái này đạo Tin Lành nổi lên hứng thú, hỏi: “Tiểu nhị, cái này cái đạo Tin Lành tên gì?”

Quay đầu lại lại lần nữa nhìn lướt qua chưởng quầy đấy, gặp chưởng quầy không để ý nữa tại đây về sau, tiểu nhị rồi mới lên tiếng: “Không biết, tiểu nhân chỉ biết là bọn hắn tựa hồ là tôn trọng hỏa khí!” Nói xong, tiểu nhị không lại tiếp tục cái đề tài này.

“Đúng rồi!”

“Tiểu nhị, ngươi đã từng thấy qua như vậy một vị thiếu niên sao?”

Đối phương không đang tiếp tục vấn đề này, Nhạc Duyên cũng sẽ không tiếp tục hỏi tiếp, mà là lấy ra kia trương một lần nữa họa họa, đưa cho tiểu nhị, dò hỏi.

“Ồ?”

“Cái này thiếu hiệp, ta đã thấy!”

“Hắn và những người ngu kia cùng một chỗ!”

Tiểu nhị mà nói lại để cho Nhạc Duyên thần sắc không khỏi khẽ giật mình, Bất Quá tiểu nhị kế tiếp thì là cần bận việc rồi, sống trở lại trước, tiểu nhị ánh mắt lại lặng

lẽ hướng kia đặt ở trên bàn cơm trăng khuyết kiếm liếc nhìn, mang theo vẻ mặt mê hoặc biểu lộ đã đi ra.

Thờ phụng hỏa khí giáo phái…

Đó là Minh Giáo!

Hồi tưởng lại vừa mới ở bên ngoài nhìn thấy cái kia tòa hỏa đàn, Nhạc Duyên đã xác định cái này xuất hiện giáo phái danh tự.

Tôn giáo cùng tôn giáo ở giữa tranh đấu giao phong, không thể nghi ngờ là tàn khốc.

Tựu như là phật đạo ở giữa tranh đấu.

Đối phương tây đến, hiển nhiên là chuẩn bị trở lại trong nguyên…

Còn có Truyền Ưng.

Nhạc Duyên như thế nào cũng không nghĩ tới con của mình như thế nào sẽ cùng Minh Giáo trộn lẫn cùng một chỗ.

Chẳng lẽ lại lúc trước Mạc Sầu đi về phía tây, cũng đã gặp Minh Giáo người hay sao?

Còn có tiểu nhị vừa mới quay người lúc trước vụng trộm nhìn trăng khuyết kiếm biểu lộ, kết hợp đoạn thời gian trước chuyên môn sống Duyệt Lai khách sạn ăn cơm chỗ tao ngộ tình cảnh giống như đúc, hiển nhiên chính mình chuôi kiếm nầy có thật lớn ý nghĩa. UU đọc sách

(http: //www. uukanshu. com) văn tự xuất ra đầu tiên. Kiếm, tồn tại ý nghĩa trừ chính mình bên ngoài, liền chỉ có mặt khác mấy cái nữ nhân. Mà khách sạn, chỉ có tràng chủ tiểu mỹ nhân.

Khách sạn!

Minh Giáo!

Truyền Ưng!

Còn có Mạc Sầu đã từng đi qua lộ tuyến.

Tại thời khắc này vậy mà toàn bộ gom góp lại với nhau, giờ khắc này thực sự không được phép Nhạc Duyên có đi trốn tránh tâm tư rồi, giờ khắc này hắn đã sống chút bất tri bất giác đã trở thành cái kia dây dưa điểm.

Ngay tại đồng nhất khắc.

Minh Giáo ở chỗ này cứ điểm ở bên trong.

Thân là Thánh Nữ nữ tử cũng đã nhận được ngoại nhân tiến vào thị trấn nhỏ tin tức, ánh mắt lập loè ở bên trong, nàng hạ một cái lại để cho hắn hối hận không thôi mệnh lệnh.

Chương 042 : Gặp lại

Sau khi ăn xong.

Không có bất kỳ biến hóa.

Hơn nữa bởi vì Minh Giáo đột nhiên tây tiến trong nguyên, ở chỗ này chiếm cứ thị trấn nhỏ, hiển nhiên là sống làm tiến quân trong nguyên lúc đầu lâu đài.

Chính là bởi vì như vậy, Nhạc Duyên lại để cho Quách Tương cùng tiểu hòa thượng Trương Quân Bảo đều đứng ở trong khách sạn, dùng cam đoan an toàn.

Quan trọng nhất là cam đoan tiểu nha đầu niệm xưa kia an toàn.

Quách Tương vốn là thông minh, hơn nữa chính mình trên đường đi dạy bảo, so về ban đầu ở Tương Dương nàng có thể là có thêm thật lớn tiến bộ, cả người rực rỡ hẳn lên. Mà tiểu hòa thượng Trương Quân Bảo công lực thâm hậu không tệ, nhưng là đối phương tựu một bộ La Hán Quyền giành chính quyền, hơn nữa bản thân kinh nghiệm chiến đấu cực kém.

Một đường đến nay, Nhạc Duyên đều là lại để cho Quách Tương làm Trương Quân Bảo chiến đấu đối tượng.

Như thế nào chiến đấu?

Tự nhiên là Quách nhị tiểu thư hướng trong chết đánh

Trương Quân Bảo, sinh sinh đánh ra đối phương kinh nghiệm.

Nhất là cầm lên trăng khuyết kiếm Quách Tương, hắn bộc lộ tài năng, cho dù là Trương Quân Bảo nội công muốn so với Quách Tương thâm hậu quá nhiều, lại cũng chỉ có thể tạm lánh mũi nhọn. Huống chi Quách Tương không chỉ có kiếm pháp không tệ, hắn quyền cước của hắn chiêu thức côn pháp đều không kém.

Thường xuyên qua lại, cũng là tôi luyện ra Trương Quân Bảo kinh nghiệm chiến đấu.

Không thể không nói, càng là để sát vào loạn thế giang hồ, giang hồ anh tài càng nhiều.

Sống nhìn thấy, Quách Tương, Trương Quân Bảo, Hà Túc Đạo còn có môn phái khác một ít đệ tử đích truyền võ công đều không kém, lại càng không cần phải nói Truyền Ưng, cùng với tiểu nha đầu dương niệm xưa kia rồi.

Đã Truyền Ưng đã rơi vào Minh Giáo trên tay, chỉ sợ cũng không phải cố ý mà là vô tâm. Về phần nguyên nhân chân chính, nhưng lại cần Nhạc Duyên chính mình đi hiểu được.

Sống dặn dò Quách Tương cùng Trương Quân Bảo chú ý về sau, Nhạc Duyên cái này liền đi ra khách sạn.

Ngân Nguyệt nhô lên cao.

Nhạc Duyên đi một mình sống dưới ánh trăng, hướng

kia xa xa thủ vệ lộ ra sâm nghiêm Minh Giáo trú điểm mà đi.

Nhìn thấy hắn còn không phải Minh Giáo giáo chủ, tự nhiên không có bất kỳ tâm lý gánh nặng.

“… Hừ?”

Lỗ tai khẽ run, Nhạc Duyên thể xác và tinh thần lập động, người như lá rụng bay tới bên cạnh tường đất bên trên.

Lập tức.

Cùng bên kia cúi người mà ra Bạch y nhân đụng phải vừa vặn.

“Ngươi là! ! !”

Mang theo túi cái mũ Bạch y nhân không khỏi sắc mặt khẽ giật mình, nhìn qua xuất hiện trước người đạo sĩ, liền hiểu rõ người trước mắt chính là mục tiêu của mình: “Đạp phá thiết hài vô mịch xử, được đến toàn bộ không uổng phí công phu!” Nói xong. Thủ thế một đánh, bên người mấy vị cùng mặc bạch y giáo chúng lập tức tản ra, loan đao trong tay ra khỏi vỏ, trực tiếp chém về phía Nhạc Duyên.

“Lời này cũng là ta muốn nói!”

Trên mặt mang cười. Đối mặt với đối phương động tác, Nhạc Duyên chỉ là nói một câu đồng ý, cũng đã rơi vào vòng vây của đối phương Bắc Tống những năm cuối

đương thần côn đọc đầy đủ.

Trăng tròn xuống.

Hàn mang như loan nguyệt.

Mặt đối với công kích của đối phương, Nhạc Duyên không có chút nào hoàn thủ động tác, chỉ là sống lui tránh ra trước mặt mấy người kia loan đao, đồng thời sống quan sát đối phương đao pháp.

Những Bạch Y này giáo chúng đao pháp cực kỳ tàn nhẫn.

Đi chính là nhanh, hung ác, quỷ, cay đường đi, mỗi một lần ra chiêu đều là bay thẳng đến người muốn chỗ thi triển mà ra, chiêu chiêu đưa người vào chỗ chết.

Cái này, thuần túy là sát nhân thủ pháp.

Xác thực nói là đi ám sát lộ tuyến đao pháp.

Trở tay loan đao, trực tiếp hoa hướng trước mặt chi nhân phần bụng. Không mang theo một tia tiếng gió cùng sát khí. Cầm đầu Bạch y nhân trên mặt toát ra vui vẻ, một đao kia là hắn theo đạo trong ám sát kiếp sống ở bên trong nhất sáng chói một đao.

Trước mặt cái này Bạch Phát đạo sĩ, tất nhiên chạy không thoát loan đao của mình.

Chỉ là ý nghĩ này bất quá là vừa mới bay lên, liền nghe một tiếng đinh nhẹ vang lên, trên tay loan đao bên trên

lập tức truyền đến một cỗ sức lực lớn. Hắn toàn bộ cánh tay đều sống trong chốc lát tê liệt…mà bắt đầu, một cỗ băng hàn cảm giác tự trên cánh tay truyền ra, trong chốc lát lại để cho hắn thiếu chút nữa đã có trực tiếp ném đao xúc động.

“Không có khả năng!”

Lại ngẩng đầu, nam tử rốt cục nhìn rõ ràng trước mặt tình cảnh, đối phương gần kề chỉ là dùng một đôi ngón tay liền tùy ý cản lại đao của mình phong, đồng thời đối phương sống loan đao thượng diện bắn ra, nam tử liền như bị sét đánh. Cả người bay ngược đi ra ngoài.

Hầu như đồng thời.

Trong bóng tối lại lần nữa nhảy ra một người, trên tay loan đao húc đầu chém xuống.

Đối mặt một kích này, Nhạc Duyên thân hình lui ra phía sau một bước, tay phải hóa quyền vi chưởng trực tiếp kích sống giữa không trung, lòng bàn tay ở giữa đối phương ngực, chỉ nghe một tiếng kêu đau đớn. Người kia cứ như vậy quẳng đi ra ngoài.

Ám sát!

Toàn bộ phương vị ám sát!

Không sợ tử vong ám sát.

Nhạc Duyên không biết là trước mắt những Minh Giáo này giáo chúng nhìn không ra lẫn nhau ở giữa chênh

lệch, nhưng là hành động của đối phương thật là không có chút nào chần chờ, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa giống như:bình thường vây quét lấy chính mình. Thật giống như đám người kia hoàn toàn là tử sĩ giống như:bình thường.

Két sát!

Bùn đất đột nhiên bốc lên.

Một thanh loan đao tự trong đất toát ra, bay thẳng đến Nhạc Duyên hạ thấm bổ tới.

Mặt duệ như thế hạ lưu công kích, Nhạc Duyên chỉ là hai tay phụ bối. Chân phải nâng lên, một cước dẫm nát đầu của đối phương bên trên, dưới chân chúi xuống, trực tiếp đem đối phương cả người lại lần nữa giẫm trở về trong đất bùn. Một tiếng nặng nề tiếng vang nhớ tới, bốn phía giáo chúng đều đột nhiên cảm thấy mặt đất chấn động.

Sau đó, trên mặt đất cũng đã toát ra vết máu.

Có thể nói, đến giao thủ cái này trong chốc lát, Nhạc Duyên đều không có chính thức bày ra sát thủ, cái này chôn dấu sống trong đất người cũng không quá đáng là ở một kích hạ bị trọng thương mà thôi. Bởi vì Nhạc Duyên đang chờ đợi, chờ đợi tại đây chính thức người chủ sự xuất hiện.

Rất nhanh.

Bất quá là trong chớp mắt công phu, đến đây giáo chúng

toàn bộ cùng với ngã trên mặt đất. Từ đầu đến cuối, Nhạc Duyên hay (vẫn) là đứng sống ba bước ở trong, đối mặt như vậy ám sát không có chút nào ở ý, lộ ra mây trôi nước chảy. Bất Quá Nhạc Duyên biểu hiện, nhưng lại đối với những giáo chúng kia đã mang đến rung động thật lớn.

Lúc này đây Minh Giáo đông tiến trong nguyên, do Thánh Nữ chỗ mang người đều là theo đạo trong có lấy không kém thân thủ.

Nhưng là trước mắt cái này tóc bạc đạo sĩ cường đại đã vượt ra khỏi dự liệu của bọn hắn.

Thân thủ như vậy, chỉ sợ là trong giáo Tứ đại pháp Vương cũng muốn kém hơn một bậc mỹ nữ xin dừng bước.

Có lẽ Tứ đại pháp Vương có thể bình yên vô sự, nhưng tuyệt đối làm không được người trước mắt như vậy mây trôi nước chảy, tùy ý mà làm.

Muộn gió thổi qua,

Tạo nên kia một đầu tóc bạc, khiến cho đuôi tóc không ngừng tung bay.

Ánh mắt không có ở trên mặt đất bọn này người bị thương bên trên có chút nào dừng lại, ngẩng đầu, Nhạc Duyên ánh mắt đã rơi vào trước mặt cách đó không xa, kia đứng sống đất trên tường nữ nhân.

Một thân chói mắt Bạch Y.

Sống gió đêm quét xuống, đối phương kia che đậy trên đầu túi cái mũ đã có một nửa bị thổi ra, lộ ra kia trương ẩn núp ở bên trong cái kia trương giống như kiều giống như xinh đẹp đôi má. Ánh mắt như nước, Bạch Y nữ nhân tựu như vậy yên tĩnh cùng Nhạc Duyên đối mặt lấy.

Một cái thoạt nhìn rất yên tĩnh nữ nhân.

Nhưng cũng là một cái cực đẹp nữ nhân.

Chỉ là loại này mờ ảo như tiên, quang minh chính đại hương vị lại để cho Nhạc Duyên nhớ tới một cái đối với hắn mà nói, không tính đã lâu từ ngữ —— Thánh Nữ.

Kia vừa mới phát sinh ở tại đây ám sát bắt, giống như là một kiện không đáng giá được nhắc tới sự tình, là có chút bất đắc dĩ, tựu như vậy tự nhiên mà vậy đem bản thân bày tại thượng diện.

Loại cảm giác này!

Có chút quen thuộc. Rồi lại là lại để cho người cảm thấy chỉ tốt ở bề ngoài.

Nhìn qua kia phía trước bị gió đêm thổi vạt áo cuồng loạn nhảy múa nữ nhân, Nhạc Duyên đối với loại này chỉ tốt ở bề ngoài cảm giác rốt cục tìm được xuất xứ —— từng đã là Từ Hàng Tĩnh Trai Thánh Nữ Sư Phi Huyên.

Sở dĩ nói chỉ tốt ở bề ngoài, là vì trước mắt trên người nữ nhân chỉ là ẩn ẩn có chứa như vậy một cỗ tiên vị,

nhưng là bên trong càng nhiều nữa lại không phải cái này. Mà là một loại lạnh nhạt điềm tĩnh.

Ngay tại Nhạc Duyên chuẩn bị mở miệng hỏi thăm thời điểm, cái này như Thánh Nữ giống như:bình thường nữ nhân xuất thủ.

Loan đao ra khỏi vỏ.

Chỉ nghe một tiếng âm vang thanh âm, cả người liền theo kia đất trên tường nhảy xuống.

Loan đao chỗ hướng, đúng là Nhạc Duyên trên người chỗ hiểm.

Mà để cho nhất Nhạc Duyên kinh ngạc nhưng lại đối phương khinh thân công pháp, người nhảy hướng giữa không trung dùng thẳng tắp đánh tới, ngay tại Nhạc Duyên quá tay nháy mắt, đối phương vậy mà lại lần nữa lăng không chuyển hướng, sau đó càng là sống giữa không trung gia tốc, tốc độ sống nháy mắt bằng thêm một phần.

Đao dẫn người đi, nữ nhân đã đi tới Nhạc Duyên bên cạnh thân. Loan đao trong tay không lưu tình chút nào chém về phía Nhạc Duyên bên hông.

Chiêu thức kia!

Hay (vẫn) là ám sát kiểu.

Đinh!

Âm thanh tiếng vang sống bầu trời đêm quanh quẩn.

Thân hình bỏ qua, nữ tử cuối cùng sống Nhạc Duyên sau lưng hơn một trượng xa địa phương ngừng lại. Loan đao rung động lắc lư, phát ra ông ông rung rung âm thanh.

“Huyễn thuật!”

“Khinh công, còn có ám sát đao pháp!”

Trong đầu cất đi chính mình chỗ kinh nghiệm sự tình, vốn là bất quá là muốn theo Minh Giáo trong tay tìm về con của mình Nhạc Duyên tại thời khắc này lại phát hiện sự tình xa xa không phải đơn giản như vậy. Ở nơi này là Minh Giáo võ công?

Tuy nói bị người dùng mặt khác phương pháp che đậy phần này bản chất, khiến cho thoạt nhìn quang minh chính đại, nhưng là đó căn bản bên trên tựu là một loại ám sát chi thuật.

“Bổ Thiên Các!”

“Các ngươi là người của Ma môn?”

Chậm rãi xoay người, vừa mới một kích tuy nói lại để cho Nhạc Duyên kinh ngạc, nhưng đối với hắn còn thì không cách nào tạo thành uy hiếp mang theo nông trường hỗn kỳ lạ giới. Chính thức lại để cho Nhạc Duyên ngoài ý muốn hay (vẫn) là trước mặt bọn này Minh Giáo trang phục thân nhân phần. Nhìn thấy thần điêu thế giới đã đại biến bộ dáng, Nhạc Duyên không thể không đi

như vậy tưởng tượng.

“Hừ?”

“Chúng ta là người của thánh giáo!”

Đối với cái này tóc bạc đạo sĩ trong miệng môn phái, nữ tử tựa hồ cũng không hiểu biết. Ngược lại là thở dài: “Đạo sĩ, võ công của ngươi cực kỳ lợi hại!”

“Nhưng là hôm nay, bất kể như thế nào, chúng ta cũng sẽ đem các ngươi lưu ở nơi đây!”

“Thánh giáo lại đến, trong thời gian ngắn không thể để cho ngoại nhân biết rõ bất luận cái gì về Thánh giáo tin tức!”

Theo nữ tử quay người, sống lời của nàng rơi xuống sau. Tựu như kia Ninja hiện thân bình thường, bốn phía nhưng lại lại lần nữa xuất hiện một đám Bạch Y loan đao giáo chúng.

“…”

Ánh mắt có chút co rụt lại, trước mặt những người này xuất hiện phương thức cùng lúc trước Ảnh Tử thích khách Dương Hư Ngạn xuất hiện phương thức độc nhất vô nhị, chỉ có điều cùng Ảnh Tử thích khách bất đồng chính là trước mắt nhóm người này càng giống là tử sĩ, hoàn toàn không có Dương Hư Ngạn kia một đâm không trúng. Liền bứt ra trở ra thuần túy sát thủ cử động.

Xem ra…

Lời nói cuối cùng là không dậy nổi bao nhiêu tác dụng, trong giang hồ luận sự tình hay (vẫn) là riêng phần mình nắm đấm.

Nhạc Duyên là cần muốn đích thân tra hỏi đây là chuyện gì xảy ra rồi.

…

Cường!

Mạnh đáng sợ!

Mạnh lại để cho người không đành lòng nhìn thẳng!

Thân là Minh Giáo Thánh Nữ, nàng còn là lần đầu tiên nhìn thấy thế gian thậm chí có lợi hại như thế đạo sĩ.

Căn cơ, thân thủ, khinh công không bất hoàn mỹ, đều bị lợi hại rối tinh rối mù.

Đối phương ánh mắt coi như nhìn thấu bổn môn công pháp, Bất Quá mười chiêu về sau, nàng cũng đã đã rơi vào vô cùng hạ phong, đây là đối phương sống vụt tắt thăm dò chi ý, bằng không mà nói chỉ sợ mình ở đối phương trên tay đi Bất Quá hai chiêu.

Loan đao sinh sinh bị người dùng tay tách ra đoạn, ngón tay mở ra như ngũ chỉ sơn, húc đầu hướng nữ tử đỉnh đầu theo như đi.

Nhìn qua cái này tránh cũng không thể tránh bàn tay, nhìn đối phương kia sống trong chốc lát chuyển thành ánh mắt lạnh như băng, thân là Thánh Nữ hắn không khỏi nhắm mắt lại, nội tâm cũng đã là hối hận không thôi. Sớm biết như vậy đạo sĩ kia cường thành như vậy, biết vậy chẳng làm hạ đạt mệnh lệnh như vậy.

Ta, cuối cùng là lại để cho Thánh giáo thất vọng rồi.

Đốt ta tàn thân thể, hừng hực thánh hỏa, sống có gì vui, chết có gì khổ…

Trong nội tâm mặc niệm giáo lí, trên mặt nhưng lại toát ra ti tia mỉm cười, đối mặt cái này phảng phất giống như tử thần một kích nàng không có chút nào sợ hãi, ngay tại cảm giác được đối phương tay phải đã toàn bộ nắm đầu lâu của mình thời điểm, một giọng nói theo bên cạnh trong góc truyền ra.

“Dừng tay!”

Là hắn!

Bỗng nhiên mở mắt ra, trong mắt của nàng thấy được cái kia chính mình trong sa mạc cứu ở dưới thiếu niên.

Là hắn!

Mà Nhạc Duyên thì là quay đầu lại, ánh mắt đã rơi vào kia xuất hiện sống góc tường, có chút không kịp thở Truyền Ưng trên người, ánh mắt có chút kỳ quái.

Giờ này khắc này.

Cha cùng con rốt cục gặp lại.

Chương 043 : Kinh Nhạn cung

Minh Giáo người đã toàn bộ thối lui, sống mặt lâm một cái võ công không biết sâu cạn tóc bạc đạo sĩ trước mặt, sống nhìn thấy bọn hắn dù có Thông Thiên chi năng, nhưng cũng là sinh sinh bị đè xuống tâm tư.

Về phần Minh Giáo bên trong người là như thế nào muốn đấy, cái này đã không hề Nhạc Duyên cân nhắc ở trong.

Gian phòng.

Tiểu hòa thượng Trương Quân Bảo đông ngó ngó kia đứng ở nơi đó trên mặt nhu hòa chi sắc Nhạc Duyên, lại nghiêng đi Quang Đầu nhìn lướt qua kia cùng đứng ở bên cạnh mặt không biểu tình thiếu niên, trong đầu lộ vẻ mê hoặc. Trước mắt cục diện, đối với hắn Trương Quân Bảo mà nói, thật sự là quá mức quái dị rồi.

Chuyện phức tạp cái gì đấy, nhìn thấy đối với Trương Quân Bảo mà nói hay (vẫn) là quá mức khó khăn.

Mà Quách nhị tiểu thư thì là trên ánh mắt hạ cẩn thận rất nghiêm túc đánh giá Truyền Ưng, lần trước giao thủ làm cho nàng tự nhận chính mình so với đối phương kém một bậc, nhưng nàng nhưng lại như thế nào cũng không ngờ rằng trước mặt cái này tuấn lãng thiếu niên chính là là đại ca của mình ca nhi tử.

Như vậy…

Đối phương là không phải cần xưng hô chính mình vi trưởng bối đâu này?

Không hiểu đấy, Quách nhị tiểu thư suy nghĩ trực tiếp chạy lệch ra, lúc trước thua một tay, Quách Tương suy nghĩ theo những phương diện khác tìm trở về.

…

Không nói trước bên cạnh mặt khác ánh mắt của người.

Cái lúc này, Nhạc Duyên cùng Truyền Ưng hai người chỉ là đứng ở nơi đó đối mặt lấy.

Một cái trong mắt mang có một chút bất đắc dĩ áy náy.

Một cái thì là sắc mặt lãnh đạm, nhưng cưỡng ép hiếp bình tĩnh trở lại ánh mắt, vẫn có lấy chấn động.

Sau nửa ngày.

Nhạc Duyên đem nằm sấp sống trên lưng mình, một mực trừng tròng mắt chằm chằm vào Truyền Ưng tiểu nha đầu giao cho Quách nhị tiểu thư về sau, cái này liền đẩy cửa phòng ra, đi ra ngoài rồi.

“…”

Thấy thế, Truyền Ưng cũng dừng một chút, đi theo.

Nóc nhà.

Tây Vực phòng ốc phổ biến không cao, tình hình chung đều là do bùn đất nham thạch cấu tạo mà Thành, tại đây thiếu khuyết cây cối. Cho dù là Duyệt Lai khách sạn, ở chỗ này cũng là nhập gia tùy tục lựa chọn nham thạch bùn đất cấu tạo. Sống ban đêm, đứng ở nơi này nóc nhà. Giương mắt nhìn lên, chứng kiến không có Tương Dương cấm đi lại ban đêm, cũng không có Trường An cùng Lạc Dương đèn đuốc sáng trưng.

Tại đây chỉ là một chỗ thị trấn nhỏ.

Vào đêm về sau, hầu như hiếm thấy ánh lửa. Có chỉ có ngân huy khắp nơi trên đất.

Theo kia xa xôi phương hướng ẩn ẩn truyền ra thê lương tiếng sói tru, cho tại đây đã mang đến một loại khác thê lương cảm giác.

Gió đêm mang theo một đầu tóc bạc, thổi sợi tóc không ngừng hướng về sau tung bay.

Tay áo tung bay trong.

Cha cùng con cuối cùng là song song đứng ở mái nhà, hai người cùng một chỗ mắt thấy phương xa kia hầu như xem như trong tiểu trấn duy nhất ánh sáng chỗ —— nơi đó là Minh Giáo ở chỗ này thiêu đốt hừng hực thánh hỏa.

“Những năm này…”

Dẫn đầu lên tiếng chính là Nhạc Duyên, con mắt hơi đổi,

khóe mắt quét nhìn đã rơi vào bên người Truyền Ưng kia cùng góc cạnh rõ ràng tuấn dật trên mặt, mở miệng hỏi: “Qua còn tốt đó chứ?”

“Hà hơi!”

“Không có chết đói!”

“Cũng không có bị người đuổi giết chết!”

“Sống sư phó dưới sự trợ giúp, ta tính toán qua cũng không tệ lắm rồi!”

Giống như cười mà không phải cười, nhưng trong giọng nói châm chọc ý tứ hàm xúc hiển lộ không thể nghi ngờ, Truyền Ưng không có bất kỳ quay đầu lại tuyệt thế thần y. Chỉ là dùng một loại hơi chút mê ly ánh mắt ngắm nhìn phương xa, tiếp tục nói: “Ngươi nói, ta còn qua có khỏe không?”

Nói đến đây, Truyền Ưng rốt cục vừa quay đầu, ánh mắt đã rơi vào trước mặt cái này tóc bạc đạo sĩ trên mặt.

“…”

Tâm thần khẽ giật mình. Cái loại nầy oán khí, Nhạc Duyên hầu như cảm nhận được đối phương đập vào mặt. Đây là một loại oán trách. Đối mặt Truyền Ưng những lời này, cho tới nay coi như ngôn từ sắc bén đạo công tử Nhạc Duyên, sống giờ này khắc này xác thực đột nhiên phát hiện mình có chút từ cùng rồi.

Đây không phải phật đạo chi tranh, không phải lợi ích chi

tranh.

Cũng không phải cái gọi là giang hồ chính tà.

Lại càng không là mờ ảo võ đạo, không phải phá toái hư không, mà là đơn thuần phụ tử quan hệ. Nói thoải mái trăng khuyết kiếm lại sắc bén. Hắn Nhạc Duyên kiếm pháp tuy đẹp, đối mặt giờ khắc này nhưng lại không có có bất kỳ tác dụng gì. Hắn tu không phải Thái Thượng vong tình, sống đã trải qua những thế giới này về sau, Nhạc Duyên đã ẩn ẩn cảm giác đến chính mình là đang tiến hành một chủng nào đó kỳ lạ lịch lãm rèn luyện, hoặc là sống truy tìm lấy cái gì.

Đạo công tử đi lộ là hồng trần, chuyến hồ tên gọi giang hồ.

Qua kiều. Nhưng lại tên là tình.

Cái này chẳng lẽ lại là Đạo gia tục ngữ ở bên trong theo như lời thiên mệnh?

Trầm mặc hồi lâu.

Nhạc Duyên rốt cục thở dài một hơi, nói ra một câu: “Thực xin lỗi!”

Cái này cùng từng đã là nhạc không bầy bất đồng, hắn chỉ có thể coi là là mình hậu nhân, chỉ là trước mặt người này lại là con của mình, là mình cùng Xích Luyện Tiên Tử lý mạc sầu hai người hài tử. Phụ cùng mẫu phương diện nào đó không chịu trách nhiệm, cuối cùng đối với hắn sinh ra ảnh hưởng.

Tổng kết lại, rễ hay (vẫn) là ra sống Nhạc Duyên trên người của mình.

Chuyện như vậy, muôn vàn vạn ngữ sống cuối cùng nhưng lại hóa thành một câu thường dùng nhất nhưng cũng là không dùng nhất ba chữ.

“Lời này ngươi không thể nói với ta!”

Xoay người, phụ tử lại lần nữa mặt đối mặt tương đối, kia hơi khô táo gió đêm trực tiếp thổi hai người tóc hướng hơi nghiêng thổi đi. Tại thời khắc này, hắc bạch phân minh. Đây gọi là lẫn nhau thân phận quan hệ, hai người kỳ thật sống cổ mộ bên ngoài cái kia một lần gặp nhau cũng đã sống riêng phần mình trong nội tâm tinh tường biết được.

“Ngươi muốn cùng mẫu thân nói!”

Bốn mắt nhìn nhau, Truyền Ưng không có chút nào nhượng bộ, sống tánh mạng của hắn trong trí nhớ, hắn đối với phụ thân sở hữu ấn tượng bất quá là được xưng một cái đại anh hùng Nhạc Duyên một câu mà thôi, mà trong trí nhớ một mực tồn tại đều là mẫu thân mình thân ảnh.

Cho tới nay, Truyền Ưng trong nội tâm còn nhớ rõ lúc trước mẫu thân nói lời: Phụ thân bất quá là cùng kia nam hải Thần Ni đi về phía tây mà đi. Nhưng là sống sau khi lớn lên, Truyền Ưng sống hiểu được chuyện này về sau, hắn mới phát hiện câu chuyện chân thật tình huống cùng trong ấn tượng bất đồng.

Phụ thân không phải theo cái gì kia nam hải Thần Ni mà đi.

Mà là hóa thành khói xanh lăng không biến mất, nghe nói đó là trong truyền thuyết một loại kỳ lạ phá toái hư không.

Như vậy…

Cái này sống Truyền Ưng xem ra, cái này là một loại vứt bỏ thê tử.

Là trọng yếu hơn là ở hiện tại, hắn lại lại lần nữa gặp cái kia trong truyền thuyết phụ thân của mình.

Cái này hai bên kết hợp cùng xung đột xuống, làm sao có thể lại để cho Truyền Ưng tiếp nhận? Lần này nếu như không phải nhìn thấy Minh Giáo Thánh Nữ xuất hiện tánh mạng nguy cơ, bởi vì ân tình duyên cớ, hắn Truyền Ưng cũng sẽ không xảy ra hiện.

“Ngươi muốn cùng mẫu thân của ta nói!”

“Nói với ta lại thế nào đi?”

Sống Truyền Ưng trong nội tâm, càng nhiều nữa cũng không phải đối với chính mình nguyên nhân, mà là vì mẫu thân nguyên nhân. Một màn kia màn tưởng niệm tràng cảnh, kia mang theo sư muội đồ đệ, ngâm lấy ‘Hỏi thế gian tình là gì, thẳng dạy người sinh tử tương hứa’ từ nhi, đem chính mình giao cho Toàn Chân giáo, sau đó từng bước một đạp biến thiên hạ, đạp đi tây phương tìm

kiếm công tử thân ảnh yêu Hoàng thái tử. Gắt gao khắc vào Truyền Ưng trong nội tâm.

Đó là một loại không biết nên như thế nào hình dung cảm giác.

Tự oán hận, rồi lại là trộn lẫn lấy phẫn nộ.

Là một loại mâu thuẫn tâm tình.

Rời núi đi về phía tây, Truyền Ưng trong nội tâm một mực tìm kiếm là tìm kiếm mình mẫu thân thân ảnh.

“Ngươi là ta Nhạc Duyên nhi tử!”

“Mạc Sầu! Vĩnh viễn là của ta Mạc Sầu!”

Ngẩng đầu, cái cằm có chút dâng trào. Độc thuộc về đạo công tử trương dương hiện ra ở Truyền Ưng trước mặt, đón đối phương vậy có chút ít chống cự ánh mắt cùng cảm xúc, Nhạc Duyên thật vất vả tìm được chính mình hậu nhân, lúc này đây cũng không muốn là ban đầu ở tiếu ngạo thế giới như vậy tình huống.

Nhìn thấy Nhạc Duyên sẽ không tránh lui, mà là chủ động.

Nói sau vợ chồng chuyện giữa, có nhiều thứ tổng không cho hài tử biết được. Đây không phải Nhạc Duyên không muốn thừa nhận, mà là vấn đề này không thể sống Truyền Ưng trước mặt nói rõ.

Ngay tại Nhạc Duyên cùng Truyền Ưng phụ tử hai người

sống mái nhà nói chuyện thời điểm, Minh Giáo cứ điểm.

“Khục!”

“Khục! Khục!”

Liên tục mấy tiếng ho khan về sau, nữ tử chiếc khăn tay bên trên đã dính đầy tí ti vết máu, chùi miệng góc đích huyết mạt. Nữ tử hô một ngụm mang theo huyết tinh khí về sau, lúc này mới đối với đứng sống trước mặt thuộc hạ nói ra: “Lúc này đây sai lầm, ta sẽ phụ trách!”

“Cái này không thể trách Thánh Nữ đại nhân!”

A Lệ Ti mắt trợn tròn xem lên trước mặt xinh đẹp nữ tử, rất nghiêm túc nói ra: “Là đạo sĩ kia mạnh không hợp thói thường.”

“Không!”

“Cái này là trách nhiệm của ta, là ta không có điều tra rõ người tới lợi hại. Liền vọng hạ nhiệm vụ!”

Lắc đầu, nữ tử phủ nhận chính mình thiếp thân thuộc hạ, buổi tối kia ngắn gọn giao phong, hầu như khiến cho lúc này đây đi theo nàng mà đến Minh Giáo giáo chúng đại thụ trọng thương, đêm nay tiến đến người ngoại trừ nàng còn lại những người khác hầu như toàn bộ công lực bị phế, biến thành phế nhân.

Mà chính nàng, tức thì bị Truyền Ưng cứu xuống dưới.

Bất quá nàng cũng nhìn ra Truyền Ưng cùng kia tóc bạc

đạo sĩ chỉ sợ quan hệ sâu. Bằng không mà nói người ta cũng sẽ không bởi vì thiếu niên một câu, mà thả chính mình.

Chỉ là bởi như vậy, kia tóc bạc đạo sĩ nhưng lại sống ý nghĩ của nàng trong trảm lại một đao.

Kia phần ẩn ẩn bay lên ý niệm trong đầu, đối với Truyền Ưng một chút hảo cảm, có khả năng đều dùng cái này nhạt nhòa.

Cái này, nàng không nỡ.

Không nỡ một cái giá lớn là cái gì?

Nàng càng là tinh tường.

Hít sâu một hơi. Đối với đứng sống bên cạnh mình A Lệ Ti phân phó nói: “Lại để cho người gởi thư tín thông tri Tứ đại pháp Vương, tựu nói tại đây xuất hiện chỗ sơ suất! Trách nhiệm, ta một mình gánh chịu!”

“Thánh Nữ đại nhân!”

A Lệ Ti nghe xong càng là trong nội tâm cả kinh, mặt mũi tràn đầy lo lắng.

“Đi thôi!”

Hé mắt, Thánh Nữ nhẹ hít một hơi. Lúc này mới tiếp tục nói: “Bất quá, ta cần làm một chuyện khác!”

Phúc họa tương y.

Chuyện đêm nay đối với nàng mà nói, cũng không hoàn toàn đúng chuyện xấu tránh hôn ưu ái đọc đầy đủ.

Còn một điều có lẽ có thể mượn nhờ kia tóc bạc đạo sĩ lực lượng, bất kể thế nào nói, Thánh giáo nghiệp lớn mới được là là tối trọng yếu nhất.

Mà chuyện này…

Ngày hôm sau.

Sáng sớm lên Quách Tương sống khách sạn trong đại sảnh gặp được Truyền Ưng.

Sống nhìn thấy cái này đã từng thắng chính mình thiếu niên liếc về sau, Quách nhị tiểu thư nhíu mày, mặc dù nói không rõ ràng tối hôm qua Đại ca ca cùng đối phương cuối cùng hàn huyên mấy thứ gì đó, nhưng là Quách Tương nhưng lại biết rõ Tự Gia Đại ca ca trở về sắc mặt không thể nói đẹp mắt.

Cảnh này khiến Quách nhị tiểu thư đối với Truyền Ưng ấn tượng cũng không được khá lắm.

Dù là đối phương là đại con trai của ca ca.

Nếu không là bây giờ không phải là thời điểm, Quách nhị tiểu thư đã có muốn lại lần nữa cùng Truyền Ưng giao thủ ý tứ, hảo hảo thay Đại ca ca giáo huấn một chút hắn.

Về phần tiểu hòa thượng Trương Quân Bảo thì là ngồi

ngay ngắn ở một bên, ngơ ngác đánh giá trước mắt cái này bình tĩnh rối tinh rối mù thiếu niên, tâm nói đối phương có chút cùng phật hữu duyên. Chỉ là châm chọc chính là nhìn thấy tiểu hòa thượng đã phá nhiều giới.

Trừ lần đó ra, ở một bên, tiểu nha đầu cũng là mắt trợn tròn nộ trừng mắt Truyền Ưng.

Đối với bên người những không hiểu thấu này người, Truyền Ưng hiển lộ rõ ràng thực chất bên trong yên tĩnh, tiếp tục bình tĩnh ngồi ngay ngắn tại chỗ đó một ly một ly uống trà, đối với hết thảy làm như không thấy.

Mà tại lúc này.

Còn trong phòng Nhạc Duyên nhưng lại đã nghe được một cái cực kỳ hấp dẫn chú ý từ ngữ.

Đó chính là Kinh Nhạn cung.

Chương 044 : Rơi xuống mồi nhử (thượng)

Kinh Nhạn cung.

Cái từ này hợp thành bao hàm ý tứ, người khác có lẽ không biết, nhưng là Nhạc Duyên nhưng lại rành mạch.

Cái kia Tứ đại kỳ thư ở bên trong, nhất mờ ảo Chiến Thần Đồ Lục chỗ.

Tương đối, Tứ đại kỳ thư trong Trường Sinh Quyết khó khăn nhất luyện, mà Chiến Thần Đồ Lục tắc thì bất đồng, có thể riêng phần mình có chính mình lý giải, đối với phá toái hư không mà nói, là trực tiếp nhất thôi động tề. Chẳng qua là khi sơ tại Đại Đường thời kì, Nhạc Duyên khi rảnh rỗi ngươi rất hiểu rõ qua, lại vẫn đang chưa từng thấy qua nghe qua Kinh Nhạn cung tung tích.

Đương nhiên.

Cái này cũng cùng lúc trước Đạo gia nội đấu, đạo phật Ma chi tranh, mặc dù là không ai biết, đó cũng là đại bí mật, cũng sẽ không bị để lộ ra đến.

Mà ở tiếu ngạo thế giới càng là không cần phải nói minh.

Tại lúc trước, mình cũng không có nghe được cái bóng này.

Nhưng là nhìn thấy…

Nhạc Duyên nhưng lại dựa vào bản thân công lực thâm hậu, đã nghe được Kinh Nhạn cung ba chữ kia.

Chính yếu nhất chính là lời này cũng không phải theo Minh Giáo đệ tử trong miệng đến, ngược lại là theo Duyệt Lai khách sạn ở chỗ này tiểu nhị cùng chưởng quầy nhỏ giọng trong lúc nói chuyện với nhau nghe tới. Chưởng quỹ kia thoạt nhìn Phì Bàn, tựa hồ là tay trói gà không chặt.

Vốn lấy Nhạc Duyên ánh mắt, tất nhiên là nhìn đến ra đối phương có không tệ thân thủ.

Mặc dù là có trăng khuyết kiếm nguyên nhân, còn có cái này Duyệt Lai khách sạn cho hắn hoài nghi, nhưng nhìn thấy nghe thế cái từ ngữ, quả thật làm cho Nhạc Duyên đã có hứng thú thật lớn cùng tâm tư.

Bất quá còn một điều đó chính là đến tột cùng là ai truyền ra tin tức này?

Ai cũng không biết Kinh Nhạn cung khi nào tồn tại, qua nhiều năm như vậy, thật là ở thời điểm này mới phát hiện tung tích. Như vậy nói một cách khác, tựu là có người tại một mực thôi động cái này, vừa nghĩ như thế đến, cái này giang hồ hoa quả thực rất sâu.

Đục ngầu không thấy nền tảng.

Trừ lần đó ra, Nhạc Duyên bắt đầu từ chưởng quỹ kia trong miệng đã nghe được mặt khác từ ngữ. Cái từ này hợp thành, chỉ có hai chữ —— bọn hắn.

…

Xuống lầu.

Nhạc Duyên nhìn xem đứng ở khách sạn trong đại sảnh chính ăn lấy bữa sáng mấy người, cuối cùng ánh mắt đã rơi vào Truyền Ưng trên người võ thần không gian.

Tối hôm qua hai người một phen nói chuyện, tuy nói người ở bên ngoài thoạt nhìn hỏa tinh ứa ra, có thể tại Nhạc Duyên trong mắt lại không phải như thế. Không có đạt tới trong tưởng tượng mục đích. Nhưng là sự tình phát triển đúng là vẫn còn lại để cho Nhạc Duyên thoả mãn.

Ít nhất.

Ít nhất hiện tại Truyền Ưng tại ngẩng đầu thấy đến chính mình thời điểm, thiếu đi như vậy một tia mâu thuẫn.

Chỉ có điều nhìn thấy Truyền Ưng cũng không phải tiểu hài tử, không giống tiểu nha đầu như vậy, có đôi khi một lượng viên trân châu cũng đủ để lại để cho tiểu nha đầu ngốc núc ních vui cười cái cả buổi. Có thể một người tại trên bàn cơm dùng trân châu đương đạn châu đánh. Nhưng là Truyền Ưng không được.

Đây là một cái vô cùng có chủ kiến thiếu niên.

Muốn muốn đối phó thay đổi đối với thái độ của mình, nhất định phải từ từ sẽ đến, đây là một kiện hết sức công phu.

“Đại ca ca!”

Quách Tương thu hồi ánh mắt, nhìn thấy Nhạc Duyên thân ảnh, lập tức trên mặt bò đầy vẻ mừng rỡ.

Truyền Ưng thì là ngẩng đầu bình tĩnh nhìn thoáng qua, liền lại cúi đầu xuống.

Ngược lại là tiểu nha đầu nhất mừng rỡ, mở ra bàn tay nhỏ bé, muốn ôm ôm.

Đem tiểu nha đầu ôm vào trong lòng về sau, Nhạc Duyên cũng lên chỗ ngồi, hỏi: “Kế tiếp. Ngươi xử lý như thế nào? Cần ta cùng một chỗ cùng đi sao?”

Minh Giáo giáo chúng cứu Truyền Ưng, tất nhiên là đối với chính mình có ân tình.

Cũng không nói về sau chính mình sẽ trở thành vi đối phương giáo chủ, nhưng là nhìn thấy phần này quan hệ nhưng là như thế liên hệ rồi bắt đầu.

Có ân báo ân, có cừu oán báo thù.

Truyền Ưng tính tình mặc dù nói không có Xích Luyện Tiên Tử như vậy cực đoan, nhưng là cũng nhận được một chút ảnh hưởng . Khiến cho được nhân sinh của hắn trong có một loại kiên trì. Cũng bởi vì Truyền Ưng cũng không phải từ nhỏ đứng ở Xích Luyện Tiên Tử bên người . Khiến cho được hắn không có nhiễm lên quá nhiều cực đoan, ngược lại là cùng sư phó của hắn kháng thiên tay lệ linh sống chung một chỗ thời gian

chiếm đa số.

Không có nhiễm Âm Quý Phái âm tàn độc ác, cũng không có người nào khác tính cách ảnh hưởng.

Cho dù là sư phó lệ linh cùng một chỗ, nhưng Truyền Ưng bản thân càng nhiều nữa hay (vẫn) là một người, im lặng.

“Không cần!”

Ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn thoáng qua, Truyền Ưng lắc đầu phủ nhận xuống. Nói: “Chuyện này ta tự mình giải quyết!”

“…”

“Cũng tốt!”

Trầm ngâm xuống, Nhạc Duyên đồng ý. Trước mặt thiếu niên có tâm tư của mình, muốn cải thiện nhìn thấy quan hệ, Nhạc Duyên phải từ từ sẽ đến, không thể nhúng tay quá nhanh. Nói sau, mặc dù là con của mình. Nhạc Duyên cũng sẽ biết tìm kiếm được thuộc về Tự Gia biện pháp giải quyết.

Đối với kia Minh Giáo sẽ hay không đối với Truyền Ưng bất thiện, Nhạc Duyên ngược lại là không chút nào để ý.

Nói sau Truyền Ưng nhìn thấy đã khôi phục công lực, trên người hắn dược hiệu tại tối hôm qua bị Nhạc Duyên sinh sinh ép đi ra, khôi phục công lực. Mặt khác, Truyền Ưng cùng Minh Giáo Thánh Nữ quan hệ cũng có chút

bất thường. Nhạc Duyên có một bụng mê hoặc. Nhưng là hay (vẫn) là bảo trì cũng không nói gì, chỉ là trong lòng suy đoán.

Một bữa cơm qua đi.

Truyền Ưng đứng dậy đã đi ra khách sạn, hướng Minh Giáo ở chỗ này cứ điểm mà đi.

So với, Truyền Ưng ở chỗ này ngây người một thời gian ngắn, ngược lại là có chút quen thuộc.

Rất nhanh.

Truyền Ưng liền tìm được Thánh Nữ cận vệ A Lệ Ti.

“Hừ?”

A Lệ Ti đang nhìn đến lại lần nữa xuất hiện tại trước mặt thiếu niên, lập tức không khỏi ngẩn ngơ, trên ánh mắt ở dưới đánh giá một phen, lập tức kinh ngạc nói: “Ngươi khôi phục? Cũng là thả ta ra Annie TXT download!” Bất quá lập tức liền cảm giác mình lần này kinh ngạc có chút ngạc nhiên, ngày hôm qua chính là cái kia tóc bạc đạo sĩ có thể nói là mạnh khủng bố, đối phương muốn giải trừ Truyền Ưng thân bôi thuốc hiệu lẽ ra không khó.

“Ngươi muốn tới nơi này làm gì?”

Lập tức, A Lệ Ti lại đề phòng. Thánh giáo tuy nói cứu được đối phương, nhưng là hạ dược khống chế đối phương nội lực, nhưng lại làm không đúng. A Lệ Ti cảm giác đối phương có thể sẽ trả thù, nếu thật là nói như

vậy, Minh Giáo người ở chỗ này hoàn toàn ngăn cản không được.

“Thánh Nữ có ở đây không?”

Truyền Ưng ánh mắt cũng không có rơi vào A Lệ Ti trên người, mà là đã rơi vào những địa phương khác, khẽ quét mà qua, cuối cùng lên tiếng dò hỏi. Ngôn ngữ ôn hòa, bên trong bao hàm lấy lo lắng. Đối với Truyền Ưng mà nói, mặc kệ như thế nào, đối phương cuối cùng cứu mình.

Hắn sở tác sở vi cũng không quá đáng là bất đắc dĩ.

Đây là một cái bản tính thiện lương nữ nhân.

“Ta chỉ là muốn nhìn xem nàng thế nào!”

“Nếu là bố bên cạnh, kính xin cô nương thay tại hạ chuyển cáo! Ân cứu mạng, khó có thể quên! Như là lúc sau cần muốn hỗ trợ, chỉ cần không phải thương thiên hại lí sự tình, ta Truyền Ưng ổn thỏa tương trợ!”

Hai tay ôm quyền, đối với A Lệ Ti rất nghiêm túc nói ra, nói xong, Truyền Ưng ánh mắt lại lần nữa nhìn lướt qua kia đằng sau, cái này liền quay người rời đi.

“…”

A Lệ Ti đúng là vẫn còn đứng ở nơi đó, nàng không có đi gọi Thánh Nữ.

Đối diện trước cái này đã dần dần đi xa thiếu niên, mặc

dù là A Lệ Ti không thừa nhận cũng không được thiếu niên này trên người có một loại khác mị lực. Là người thật hấp dẫn. Hơn nữa là ngốc càng lâu, càng có thể cảm nhận được cái loại nầy không khí.

Mặc dù là chính cô ta không muốn thừa nhận, A Lệ Ti bản thân cũng đúng thiếu niên có một loại tâm động cảm giác.

Chỉ tiếc hắn không phải Thánh giáo chi nhân.

Chỉ tiếc…

Thở dài một hơi, Thánh Nữ đại nhân cũng là như thế. Bằng không mà nói thời gian lâu như vậy ở bên trong, Thánh Nữ đại nhân chưa bao giờ tại thiếu niên trước mặt biểu hiện ra bản thân chính thức danh tính. Thánh Nữ đại nhân lo lắng là cái gì, A Lệ Ti cảm giác mình cũng hiểu rõ.

“Nha!”

“Thánh Nữ đại nhân!”

A Lệ Ti xoay người, lập tức bị chẳng biết lúc nào xuất hiện tại sau lưng mình Thánh Nữ sợ hãi kêu lên một cái, cái lúc này cảm giác mình linh hồn nhỏ bé đều nhanh cũng bị dọa đi ra, trên tay ra khỏi vỏ một nửa loan đao lúc này mới cắm trở về vỏ đao.

“…”

Ánh mắt nhìn lướt qua chính vỗ bộ ngực hơi thở A Lệ Ti,

Thánh Nữ ánh mắt nhưng lại xa xa nhìn chăm chú lên kia xa xa bóng lưng.

Sau nửa ngày.

Người lúc này mới thở dài một hơi, trừng A Lệ Ti liếc, cái này liền quay người đã đi ra.

Cùng lúc đó.

Duyệt Lai khách sạn ở bên trong.

Tại Truyền Ưng đặt chân sau khi ra ngoài, tại đây liền đã xảy ra một chuyện khác tình.

Đã có quyết định Nhạc Duyên quyết định cưỡng ép hiếp hỏi ra một ít gì đó. Tuy nói tại hắn chuẩn bị cũng không có muốn vô cùng biết rõ sở hữu đồ vật, nhưng là có một số việc bày tại trước mặt, Nhạc Duyên không thể không đến hỏi. Đó là một loại hấp dẫn.

Dù là hắn hiện tại võ công, đã nhanh đến chính thức tuyệt đỉnh.

Trong phòng.

Khách sạn chưởng quầy cùng tiểu nhị cũng xếp hàng ngồi, bị điểm huyệt đạo đại đạo độc hành TXT download.

Nhạc Duyên thì là tùy ý đứng trong phòng. Tiểu nha đầu vẫn đang ghé vào Nhạc Duyên trên bờ vai, trong mắt tràn đầy mê nghi hoặc nhìn trước mặt cái này hai cái

thoạt nhìn có chút dữ tợn hung ác gia hỏa.

Về phần Quách Tương cùng tiểu hòa thượng Trương Quân Bảo thì là ở bên ngoài nhìn xem tình huống, để ngừa ngoài ý muốn phát sinh.

Đối mặt mà ngồi.

Nhạc Duyên một tay ân tại chưởng quầy trên đầu, cùng hắn bốn mắt nhìn nhau, toàn lực thi triển dời hồn đại pháp, dùng khống chế đối phương nói ra mình muốn đồ vật.

“Các ngươi Duyệt Lai khách sạn nhìn thấy chủ nhân là ai?”

Khách sạn chưởng quầy trong ánh mắt, trước mặt chi nhân ánh mắt tựu như một vũng vô tận đại dương mênh mông. Lại để cho hắn toàn bộ tinh thần đều bị liên lụy nuốt vào. Theo kia nhu hòa câu hỏi thanh âm, chưởng quầy tựu như vậy trở nên mơ mơ màng màng bắt đầu.

“Không biết!”

“Tiểu nhân địa vị quá thấp, không cách nào biết được thượng diện sự tình!”

Dáng người lay nhẹ ở bên trong, tại tiểu nhị hoảng sợ dưới ánh mắt, chưởng quầy nói ra những che giấu kia đồ vật.

“Kia thanh kiếm nầy đối với các ngươi mà nói đại biểu cho cái gì?”

Chưởng quầy biểu hiện cũng không xuất ra Nhạc Duyên ngoài ý muốn, vị chỗ cái này vắng vẻ địa phương. Hiển nhiên địa vị của hắn cũng không được tốt lắm. Người đều là tốt hưởng thụ đấy, như vậy chỗ trên cơ bản không phải là người nào đều nguyện ý ngốc đấy, đây cũng không phải là tương lai đại cách mạng thời kì.

Trong tay cầm trăng khuyết kiếm, Nhạc Duyên đặt ở trước mặt của hắn, dò hỏi.

“Trong truyền thuyết có thể nắm giữ toàn bộ Duyệt Lai khách sạn chính thức tín vật!”

“Tiên nhân vũ khí!”

Chưởng quầy trả lời. Lại để cho Nhạc Duyên không khỏi có chút ngẩn ngơ.

Tú Tuần!

Có thể nói, thiên hạ này gian chính thức hiểu rõ trăng khuyết kiếm nhìn thấy hắn biết rõ chỉ có hai người, đó chính là Xích Luyện Tiên Tử lý mạc sầu, cùng Phi Mã Mục Tràng tiểu mỹ nhân tràng chủ Thương Tú Tuần. Một người là cầm kiếm dẫn theo rất dài thời gian, một người phụ thân thì là trăng khuyết kiếm đúc lại người.

Có thể dùng hắn làm Duyệt Lai khách sạn chính thức chưởng quầy tín vật, trong lúc này hàm nghĩa vừa xem hiểu ngay.

Chỉ có Thương Tú Tuần.

Bỗng nhiên.

Nhạc Duyên nghĩ tới ban đầu ở Tương Dương trong khách sạn chứng kiến đến cái kia một bức họa.

Vẽ lên mây trắng trắng như tuyết, nam tử Tiên khí mờ ảo.

Người kia, tựu là mình a!

Trong đầu hồi tưởng lại lúc trước hỏi thăm qua tiểu nhị những lời kia, nghe nói vốn là vẽ lên mặt còn có tại trong đám mây trắng bay tiên nữ đấy, không biết chuyện gì xảy ra đem những tiên nữ kia trừ đi, chỉ chừa một kiếm một người còn có mây trắng.

Lúc trước không rõ ràng lắm, nhưng tại lúc này phảng phất giống như sấm sét, Nhạc Duyên nhưng lại cảm nhận được bức họa kia ý tứ.

Tìm kiếm mình.

Cũng là tại tự nói với mình tiểu mỹ nhân tràng chủ tiểu tính tình.

Nữ nhân, có thể nào không ăn giấm đâu này?

Trong lúc nhất thời, Nhạc Duyên lâm vào một loại kỳ lạ trầm mặc trạng thái.

Trên mặt.

Giống như thán giống như cười.

Chương 045 : Rơi xuống mồi nhử (chương kế tiếp)

Họa. Thủy ấn quảng cáo khảo thí thủy ấn quảng cáo khảo thí

Khách điếm, hai thứ này sự tình đã được đến xác nhận.

Chỉ có điều sống Nhạc Duyên trong nội tâm, đối với kia bức họa luôn luôn chút ít bất đắc dĩ, cái này có thể nói là rất giống, lại theo vẽ lên căn bản nhìn không ra vậy là ai đến. Dù sao, tranh này bất đồng Tây Phương họa, đi chính là giống nhau. Hơn nữa cũng không phải như kia truy nã ảnh chân dung như vậy chân thật.

Bởi vì Thánh A La hoạ sĩ, có năng lực người, truy cầu đều là thần.

Kia họa rồi đột nhiên xem xét, người bên ngoài là tuyệt đối không cách nào biết rõ vẽ lên chi nhân là ai, cho dù là Nhạc Duyên lúc trước mình cũng không có nhận ra.

Tranh này sẽ không phải là…

Đa tình công tử Hầu Hi Bạch chỗ họa a?

Sống lúc trước, Thánh A La được chứng kiến Thiên Ngoại phi tiên cũng không có nhiều người, hơn nữa sống người giang hồ trong kỹ năng vẽ tạo nghệ cao siêu trong giang hồ chỉ có Hoa Gian Phái người. Mà thôi nhân vật họa danh vang rền thiên hạ cũng chỉ có đa tình

công tử Hầu Hi Bạch rồi.

Chẳng qua là khi sơ sống gặp đối phương họa mỹ nhân họa thời điểm, đối phương bức họa xác thực chính là hình thần đều tựa như.

Nhưng vì cái gì cho mình chỗ họa bức họa kia…

Chẳng lẽ lại!

Nhớ tới đã từng ở giữa mâu thuẫn, Nhạc Duyên tự giác địa hiểu rõ nguyên do trong đó.

Hầu Hi Bạch, ngươi đây là tại ngươi bịp ta rồi!

Là trả thù!

Xem ra là lúc trước chính mình còn làm không đủ.

Nếu là Thương Tú Tuần, nàng thật đúng là không rõ ràng lắm Hầu Hi Bạch họa nghệ, nhưng là đối phương cùng mình ở giữa mâu thuẫn nàng cũng có thể tinh tường biết rõ. Chỉ sợ ngay lúc đó tiểu mỹ nhân tràng chủ, trong nội tâm suy tư đều thần thái giống, nhưng lại không để ý đến rất giống.

Cái này một phần suy đoán ngược lại là là thật.

Duy nhất còn thiếu hơi có chút chính là lúc trước tiểu mỹ nhân tràng chủ sống làm chuyện này thời điểm, nàng phát hiện Hầu Hi Bạch đem kia mây trắng bên cạnh bay múa tiên nữ đó là họa giống như mô hình giống như dạng, kết quả trong nội tâm cũng không phải rất thoải

mái. Cuối cùng nhất một lần nữa đả đảo trọng vẽ lên một bức.

Nói toạc ra, hay (vẫn) là tiểu mỹ nhân tràng chủ bị đa tình công tử Hầu Hi Bạch tính kế một thanh tà ngự thiên kiều chương mới nhất.

Phục hồi tinh thần lại.

Nhạc Duyên ánh mắt lại lần nữa đã rơi vào trước mặt khách điếm chưởng quầy trên người, lại lần nữa thi triển dời hồn, bắt đầu hỏi thăm những chuyện khác đến.

“Kinh Nhạn cung. Là chuyện gì xảy ra?”

“Nghe nói là võ học trọng bảo, trên thực tế tình huống ta không rõ ràng lắm!”

Chưởng quầy thất thần hồi đáp, đáp án rất là khiến người ngoài ý, vốn là Nhạc Duyên còn tưởng rằng đối phương chính thức biết rõ cái này Kinh Nhạn cung có cái tác dụng gì. Nhưng cái này trả lời không thể nghi ngờ nát bấy Nhạc Duyên suy đoán. Duyệt Lai khách sạn. Cũng không biết cái này Kinh Nhạn cung.

“Tin tức này từ đâu mà đến?”

Nghĩ nghĩ, Nhạc Duyên chuyển biến chủ đề. Mở miệng hỏi.

“Minh Giáo!”

Ngay sau đó chưởng quầy lại lần nữa cho Nhạc Duyên

một cái một cách không ngờ đáp án.

Cái này Kinh Nhạn cung, thế nào lại là cùng Minh Giáo có quan hệ?

Kế tiếp hỏi thăm cũng không có được mặt khác vật hữu dụng, Nhạc Duyên ngược lại là đã biết một cái Duyệt Lai khách sạn đích thói quen, ưa thích thu thập một ít khác tình báo. Phần này tác dụng. Không thể nghi ngờ là lúc trước chính mình từ miệng nửa đường ra chính thức biểu hiện.

Có thể sống Duyệt Lai khách sạn ở bên trong công tác chưởng quầy đấy, kia trên cơ bản đều là một cái hợp cách tình báo viên.

Hơn nữa những người này hầu như đều là một tuyến liên hệ, những người khác hầu như đều không thế nào tinh tường hiện tại đứng sống đỉnh người đến tột cùng là ai. Hoặc là đối phương là một cái đầu bếp, cũng có khả năng hóa thân tiểu nhị, hoặc là chưởng quầy tử a trong khách sạn, canh có khả năng là làm lấy bản thân tựu không thể làm chung sự tình.

Thậm chí.

Liền cái kia ‘Bọn hắn’ đến tột cùng là ai, Nhạc Duyên cũng không có hỏi ý kiến hỏi lên.

Hiển nhiên. Trước mặt cái này người chưởng quỹ thân phận cũng không được tốt lắm. Một ít cơ mật đồ vật, hoàn toàn không biết.

Bất quá, sở được đến những vật này đối với Nhạc Duyên mà nói, nhưng lại đã đầy đủ rồi.

Đã trầm mặc sau nửa ngày.

Nhạc Duyên buông lỏng ra tiếp tục đối với chưởng quầy ảnh hưởng. Mà là đầu ngồi xuống. Động tác của hắn, lại để cho một bên đã trở nên khẩn trương hề hề tiểu nhị vô cùng sợ hãi, sợ mình bước chưởng quầy theo gót.

Nhắm mắt.

Trầm tư.

Sau một lúc lâu, Nhạc Duyên lại lần nữa mở mắt.

Trong đầu phân tích những tình huống này về sau, Nhạc Duyên rơi xuống một cái quyết định.

Hắn không chỉ có sẽ không để cho cái này Kinh Nhạn cung sự tình cứ như vậy yên lặng xuống dưới, trái lại Nhạc Duyên muốn cho hắn lưu chuyển toàn bộ giang hồ. Dùng hấp dẫn Mông Cổ cao thủ, còn có trong giang hồ những che dấu kia người. Tốt nhất là sống Kinh Nhạn cung trong đem hắn một mẻ hốt gọn, dùng giảm bớt Quách Tĩnh vợ chồng áp lực.

Trừ lần đó ra, Nhạc Duyên còn trong lòng rơi xuống cuối cùng một cái quyết định.

Xem lên trước mặt chưởng quầy, Nhạc Duyên quyết định là cái này Duyệt Lai khách sạn hắn muốn chính thức chuẩn bị tiếp nhận rồi, chỉ là không biết đã qua

nhiều năm như vậy về sau, dựa vào tín vật có thể chính thức nắm giữ bao nhiêu. Dù sao thời gian quá dài, nhân tâm dễ dàng biến.

Ai cũng không biết hiện tại phụ trách khách điếm người, là cái gì tâm tư.

Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên liền có động tác.

Vẫn là dời hồn, bất đồng chính là Nhạc Duyên đối chưởng tủ cùng tiểu nhị đều tiến hành thôi miên cùng tinh thần ám chỉ. Đồng thời đem những gì mình biết Kinh Nhạn cung chân tướng đại khái để lộ ra đi một tí, thứ đồ vật không cần quá nhiều, chỉ cần đem Kinh Nhạn cung bên trong tồn tại Chiến Thần Đồ Lục chỗ nói ra, như vậy đủ rồi.

Trên đời này, nhìn thấy có khả năng giải trừ phần này dời hồn chỉ có Bát Sư Ba Ma bài trăng sáng đọc đầy đủ.

Đáng tiếc người ta bản thân bị trọng thương, không biết có hay không đã chết, hoàn toàn vô dụng.

Nói sau, chỉ cần tin tức này vô cùng lưu truyền ra đến, còn có ai sẽ để ý tin tức này là từ đâu mà đến hay sao?

Khách điếm là dễ dàng nhất thu thập tin tức địa phương, nhưng cũng là dễ dàng nhất lưu thông tin tức chỗ.

Một nén nhang thời gian sau.

Nhạc Duyên sống Quách Tương cùng tiểu hòa thượng Trương Quân Bảo trong chờ mong bước ra gian phòng.

“Đại ca ca, bọn hắn thế nào đâu này?”

Quách nhị tiểu thư trên mặt bò lên trên dáng tươi cười, hỏi.

Bên cạnh, Trương Quân Bảo cũng là dựng thẳng lấy lỗ tai nghe.

“Bọn hắn không có việc gì, ta chỉ là hỏi thăm một ít gì đó!”

Nhạc Duyên trả lời lại để cho Quách Tương gật gật đầu, Trương Quân Bảo thoả mãn vô cùng, thở phào nhẹ nhỏm. Sống tiểu hòa thượng xem ra, vẫn tương đối lo lắng hai người kia an nguy. Đối diện trước cái này tóc bạc đạo sĩ, Trương Quân Bảo một mực không biết là đó là một cái người thiện lương.

Ánh mắt rơi vào ôm tiểu nha đầu Quách nhị tiểu thư, Nhạc Duyên hơi chút chần chờ xuống, rồi mới lên tiếng: “Tương nhi, có khả năng ngươi kế tiếp có thể so với so sánh bận việc rồi!”

“Hừ?”

“Đại ca ca, có chuyện gì cần Tương nhi làm sao?”

Mê hoặc bên trong Quách Tương gặp Nhạc Duyên sắc mặt kỳ quái, không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái, đáng tiếc câu hỏi của nàng, cũng không có được đáp án.

“Đến lúc đó liền biết được rồi!”

Cuối cùng nhất, Nhạc Duyên tựu cho một câu như vậy lời nói với tư cách trả lời.

“Đúng rồi!”

“Hắn còn chưa có trở lại sao?”

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, Nhạc Duyên quay đầu nhìn lướt qua bốn phía. Hỏi.

“Đến rồi!”

“Một mình hắn ngốc dưới lầu rồi!”

Quách Tương tất nhiên là biết rõ cái này hắn là ai, đúng là mình đại con trai của ca ca Truyền Ưng. Sống không lâu, Truyền Ưng đã trở về đến khách sạn, không có bản thân rời khỏi. Lại cũng không có đi lên.

Gật gật đầu.

Nhạc Duyên tiếp tục nói: “Tương nhi. Ngươi cùng quân bảo vật còn có tiểu nha đầu ba người cùng một chỗ xuống dưới cùng hắn nói chút ít lời nói a, ta có chút chuyện cần phải làm!”

“! ! !”

Quách nhị tiểu thư nghe xong lời này không khỏi ánh mắt sáng ngời. Không khỏi nhỏ giọng nói: “Đại ca ca, ngươi có phải hay không muốn cùng kia Minh Giáo người tiến hành tiếp xúc?” Đối phương đã cứu được

Truyền Ưng, rồi lại giam lỏng Truyền Ưng, sống Quách Tương xem đến đại ca của mình ca định là có chuyện cần phải xử lý.

Thông minh thiếu nữ!

Thò tay vuốt vuốt Quách Tương tóc. Thuận tay cũng vò rối tiểu nha đầu tóc về sau, lúc này mới gật gật đầu.

Vì vậy, Quách Tương cười cùng một chỉ tiểu hồ ly tựa như, tỏ vẻ hiểu rõ.

Chỉ có Trương Quân Bảo không hiểu ra sao, không rõ ràng cho lắm.

Mà tiểu nha đầu niên kỷ quá nhỏ, canh so ra kém Trương Quân Bảo, tạm thời không đề cập tới.

Nói xong. Nhạc Duyên người đã quay người theo cửa sổ đã đi ra.

Về phần Quách Tương mấy người thì là đi xuống lầu tìm Truyền Ưng, dùng làm kéo dài thời gian khí phá núi sông chi Âm Dương thầy tướng TXT download.

Sau đó không lâu, cửa phòng cũng bị mở ra.

Chưởng quầy mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên từ trong phòng đi ra, theo ở phía sau còn có cùng mê hoặc. Rồi lại ngáp tiểu nhị.

“Kỳ quái!”

Lầm bầm lầu bầu nói thầm một chút, chưởng quầy lúc này mới nghiêng đầu sang chỗ khác đối với tiểu nhị phân phó nói: “Còn ngây ngốc lấy làm cái gì, còn không đi xuống mời đến những khách nhân kia!” Sống đem tiểu nhị đuổi xuống dưới về sau, chưởng quầy lúc này mới suy nghĩ khởi kia có được về Kinh Nhạn cung tin tức.

Chiến Thần Đồ Lục.

Dĩ nhiên là một môn trong truyền thuyết ghi lại lấy do hậu thiên lại tiên thiên, thậm chí phá toái hư không tuyệt thế võ học.

Ở trong đó sức nặng có thể nghĩ.

Chỉ là tại thời khắc này, chưởng quầy tựa hồ đã sớm quên, hoặc là nói không nhớ rõ lúc trước chuyện đã xảy ra rồi, thật giống như tin tức này bản thân cũng đã khắc vào trong đầu cùng nhau.

Suy tư một phen, chưởng quầy liền chuẩn bị bắt đầu đem phần này thu thập đến tin tức truyền lại đi ra ngoài.

…

Gian phòng.

Với tư cách Minh Giáo Thánh Nữ, Mễ Lệ Cổ Lệ một mực không có hướng Truyền Ưng tiết lộ ra bản thân chính thức danh tự.

Nàng là không muốn làm cho Truyền Ưng biết rõ tên của mình.

Là sợ hãi?

Hay (vẫn) là vật gì đó khác đang ngăn trở?

Mễ Lệ Cổ Lệ phi thường tinh tường thân phận của mình, đến đây chính là vì khai thác Minh Giáo, vi Minh Giáo trở lại trong nguyên đánh rớt xuống căn cơ. Cảm tình cái gì đấy, đó là tuyệt đối không thể thuộc về nàng. Bằng không mà nói, chờ đợi nàng cũng chỉ có Thánh giáo hừng hực thánh hỏa.

Mặc dù là nàng đối với Truyền Ưng cái này bị chính mình cứu đến thiếu niên có lòng ái mộ tư, nhưng đây chẳng qua là hữu duyên vô phận.

“Hô!”

Thở phào thở ra một hơi, Mễ Lệ Cổ Lệ trên mặt rốt cục toát ra vẻ uể oải, nhìn thấy Minh Giáo xuất sư không nhanh, nhận lấy trọng thương, nếu là không có giải quyết tốt cái này cục diện, chỉ sợ đợi chờ mình sẽ là trừng phạt.

Ngay tại Mễ Lệ Cổ Lệ chuẩn bị toàn thân buông lỏng thời điểm, chợt toàn thân xiết chặt, thân hình mãnh liệt khẽ động, lục lạc chuông trong tiếng loan đao ra khỏi vỏ, cả người như động tác kia săn báo, nhảy lên sau khi rời khỏi đây, lúc này mới quay đầu lại, ánh mắt rơi vào chẳng biết lúc nào xuất hiện sống phía sau mình tóc bạc đạo sĩ.

“Là ngươi!”

Không phải do Mễ Lệ Cổ Lệ không khẩn trương, trước mặt người này thật sự là quá mạnh mẽ. Nhìn thấy đối phương chẳng biết lúc nào xuất hiện sống gian phòng, nếu không là đối phương cố ý toát ra hơi thở, chỉ sợ nàng một mực sẽ không biết. Người trước mắt, so trong tưởng tượng khủng bố.

“Ngươi muốn làm gì?”

“Là chuẩn bị vi phạm lời hứa sao?”

Thân thể vô cùng khẩn trương, Mễ Lệ Cổ Lệ trừng mắt Nhạc Duyên, mỉa mai đạo.

“Không!”

“Ta đến đây, là muốn cùng ngươi đàm một việc!”

Lắc đầu bật cười, trước mặt nữ tử khẩn trương Nhạc Duyên cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

“Sự tình gì?”

Mễ Lệ Cổ Lệ không khỏi sững sờ, mê hoặc đạo.

“Một cái giao dịch!”

Nghiêm mặt, Nhạc Duyên rốt cục nói rõ ý đồ đến.

Rất nhanh, Minh Giáo Thánh Nữ sắc mặt biến được kỳ quái, là chờ mong nhưng cũng là mê hoặc.

Chương 046 : Vô Thượng Tông Sư

Một tháng sau.

Thiên hạ giang hồ mạch nước ngầm bắt đầu khởi động, bất kể là phương bắc Mông Cổ phương diện, hay (vẫn) là phía nam Đại Tống phương diện, trong giang hồ đều có rất nhiều người bị ẩn ẩn một tin tức hấp dẫn.

Đó chính là Kinh Nhạn cung.

Trong truyền thuyết Kinh Nhạn cung.

Đúng vậy.

Đối với rất nhiều người mà nói, cái đồ vật này căn bản tựu không có nghe đã từng nói qua, cũng chỉ có một chút truyền thừa thời gian mấy trăm năm môn phái mới ẩn ẩn biết được như vậy một tia tin tức. Thí dụ như nói Ma Môn.

Tuy nói sống lúc trước kinh nghiệm thê thảm sự tình, toàn bộ thiếu chút nữa bị Nữ Đế nhổ tận gốc, nhưng không thể không nói, sống thiên hạ này gian, nền tảng sâu xa chi thâm hậu, chỉ có ma đạo phật tam giáo có thâm hậu nội tình. Nội tình duy nhất điểm cạn chỉ sợ hay (vẫn) là phật môn.

Dù sao có một số việc bất luận dù thế nào dạng, có thể thế gian này không có không lọt gió tường.

Duy nhất là có người ở bên trong hỗ trợ hồ tường, hoặc là có người biết rất rõ ràng tường sống hở, vì bản thân an toàn làm như không thấy mà thôi. Kỳ thật, bí mật sống thêm một người biết rõ về sau, như vậy nó liền không phải bí mật.

Bất luận như thế nào, đều có được tiết lộ nguy hiểm.

Tựu như là Nhạc Duyên lúc trước vì mình đồ đệ Khấu Trọng, sinh sinh rơi xuống kia cục cờ hiểm Siêu cấp Trùng Động đọc đầy đủ.

Sinh sinh là giặc trọng phẩu thuật thẩm mỹ, thay thế Tần vương Lý Thế Dân.

Cuối cùng này định là có người phát giác đến, thế nhưng mà vấn đề này chỉ cần ngay từ đầu không có bị vạch trần, không có người có đầy đủ nắm chắc vô cùng lật tung, như vậy chuyện này chỉ biết thành làm một cái không thể nói ra được bí mật che dấu xuống.

Sống một ít người có ý chí trong mắt, kia đem có phải hay không bí mật bí mật.

Thế nhưng mà cuối cùng nhất Khấu Trọng bình yên ngồi vững vàng ngôi vị hoàng đế, thứ nhất là tốt nhất thời gian đã qua, thứ hai thì là cùng những người khác bản thân lợi ích cùng một nhịp thở. Loại chuyện này một khi nói ra, không nói trước những người khác hội (sẽ) sẽ không tin tưởng, sống đã nắm giữ đại cục người trước mặt không cách nào lật bàn, ngược lại sẽ ném đi Khanh Khanh tánh mạng.

Người.

Càng nhiều nữa hay (vẫn) là kẻ thức thời mới là tuấn kiệt.

Cuối cùng, có nhiều thứ tựu sẽ biến thành cái gọi là dã sử, cái gọi là nghe đồn.

Nhìn thấy.

Cái này sống rất nhiều người giang hồ trong tai quanh quẩn Kinh Nhạn cung tin tức, sống rất nhiều người trong mắt là nghe đồn. Bất quá sống những người khác trong mắt. Tựu chỉ sợ không phải như thế. Trong đó, đặc biệt nội tình thâm hậu nhất tam giáo rõ ràng nhất.

Có người để ý, thực sự có người không thèm để ý.

Thí dụ như ——

Tương Dương.

“Kinh Nhạn cung!”

Quách Tĩnh rất là ngoài ý muốn nhìn xem phu nhân của mình, không biết rõ. Nói: “Dung nhi, cái này có vấn đề gì sao?”

“Tĩnh ca ca!”

“Tin tức này nhìn thấy ẩn ẩn truyền khắp giang hồ, hắn sau lưng tất nhiên có người thôi động!”

Hoàng Dung cầm một trang giấy, đây là Cái Bang đệ tử truyền về giang hồ tin tức, Hoàng Dung tuy nhiên không thế nào ra Tương Dương, nhưng là trên tay có Cái Bang, nàng vẫn có thể đủ nắm giữ trong thiên hạ đại đa số tin tức. Bất kể là giang hồ, hay (vẫn) là bình thường biến hóa.

“Nhạc mẫu có ý tứ là nói có người muốn gây xích mích giang hồ, đối với người trong giang hồ động thủ?”

Một bên, Dương Quá nhận lấy Hoàng Dung mà nói đầu. Nói ra: “Tin tức đến quá quá mãnh liệt, không thể không khiến người hoài nghi!”

“Không tệ!”

“Quá nhi hoài nghi cũng là ta suy nghĩ!”

Hoàng Dung gật gật đầu, Dương Quá mà nói cũng là ý của nàng. Vốn là vững vàng giang hồ, hứa nhiều người giang hồ sĩ đều tại vì kháng mông mà cố gắng, sống giờ này khắc này xuất hiện tình huống như vậy. Không thể nghi ngờ đối với sắp xếp của bọn hắn có không nhỏ ảnh hưởng.

“…”

Nghe đến đó, Quách Tĩnh cũng không khỏi đã trầm mặc.

Phu nhân của mình cùng con rể, không thể nghi ngờ đều nói cho lấy hắn phần này đột nhiên truyền khắp toàn bộ giang hồ tin tức, hắn người sau lưng có khác tâm tư.

Lớn nhất khả năng là nhằm vào triều đại Nam Tống giang hồ nhân sĩ.

Đã trầm mặc sau nửa ngày.

Quách Tĩnh lúc này mới phân phó nói: “Lại để cho Cái Bang huynh đệ nhiều hơn dò xét tình hình bên dưới huống! Như có cơ hội, cũng làm cho doãn đạo trưởng bang hạ bề bộn!”

Nếu là có người ở thời điểm này phá hư thế cục, định không thể tha thứ.

Từng đã là Kim Đao phò mã, hiện tại Quách Tĩnh đại hiệp. Trong nội tâm đã hạ quyết định.

Ngay tại Hoàng Dung chuẩn bị gật đầu đáp ứng thời điểm, quách Phá Lỗ đột nhiên hô to lấy từ bên ngoài xông vào.

“Cha!”

“Mẹ ân dấu vết chương mới nhất!”

“Tỷ phu!”

“Nhị tỷ cùng chất nữ gởi thư rồi!”

Người còn không có vào nhà, quách Phá Lỗ thanh âm đã xâm nhập gian phòng. Trong phòng ba người nghe vậy không khỏi khẽ giật mình, lập tức đều là sắc mặt đại hỉ. Quách Tương cùng dương niệm xưa kia đi theo Nhạc Duyên đã có mấy tháng thời gian, trong lúc này bọn hắn

không muốn niệm đó là không có khả năng.

Tuy nói đối với Nhạc Duyên vũ lực giá trị rất là thoả mãn, nhưng thân là cha mẹ lại lại thế nào sẽ không muốn niệm con của mình đâu này?

Giờ khắc này nghe nói có tín truyền đến. Hoàng Dung nội tâm rốt cục cảm giác mình kia nhị nữ nhi còn có cháu gái cuối cùng nhớ ra gia, trong nội tâm trong lúc nhất thời không biết là vui hay (vẫn) là hơi buồn bực rồi. Thời gian lâu như vậy, vậy mà mới nghĩ đến viết thơ.

Rất nhanh, quách Phá Lỗ trên tay tín liền đã rơi vào Hoàng Dung trong tay, vợ chồng hai người cùng một chỗ vây quanh nhìn lại. Mà đi theo quách Phá Lỗ đằng sau chính là Quách Phù, trong tay của nàng thì là cầm nữ nhi của mình tín. Giờ phút này, Quách Phù chính ngốc núc ních mà cười cười, mặt mũi tràn đầy dáng tươi cười.

Dương Quá cũng đi tới, cầm qua Quách Phù trong tay tín, xem xét, lập tức cũng nhịn cười không được.

Đó là cả dùng bút lông vẽ ra đến vô cùng tròn rất buồn cười khuôn mặt tươi cười.

Kia mặt hoàn toàn biến hình rồi, sau đó ở bên cạnh thì là dùng bút lông viết xuống mười mấy cái có chút xiêu xiêu vẹo vẹo chữ Hán. Cùng Quách Phù cùng nhau, Dương Quá trên mặt cũng đầy là vui vẻ.

Cuối cùng, cái này tín lại lại lần nữa đã rơi vào Hoàng Dung trên tay, vợ chồng hai người đối với cháu gái tín có

thể nói là yêu thích không buông tay, cái này có thể so với chính mình nhị nữ nhi Quách Tương tín tốt nhiều lắm. Bất quá so về cái này đến, Quách Tĩnh vợ chồng cũng không phải dùng an bài chuyện lúc trước rồi.

Sống Quách Tương trên thư, mặc dù nói không có minh xác viết ra, vốn lấy Hoàng Dung cơ trí hay (vẫn) là nhìn ra bên trong chỗ bao hàm ý tứ.

Đó chính là lúc này đây kia truyền khắp thiên hạ giang hồ Kinh Nhạn cung là xuất từ Nhạc Duyên chi thủ.

Kỳ thật, Nhạc Duyên lại lần nữa xuất hiện, đến bây giờ toàn bộ thiên hạ gian cũng không quá đáng là mấy người biết được, những người khác cũng không biết 16 năm trước hóa thân khói xanh hư không tiêu thất người hội (sẽ) lại lần nữa trở lại cái thế giới này. Bởi vì Mông Cổ đối với họ Nhạc sợ hãi cùng giết chóc, cũng khiến cho Nhạc Duyên lại lần nữa xuất hiện tin tức chỉ ở trong mấy người truyền lưu, những người khác cũng không hiểu biết.

Đã làm miễn trừ tàn bạo mông quân đối với nhạc họ giết chóc, sống trong phong thư Quách Tương viết bên trong, Nhạc Duyên sử dụng một ngày nghỉ danh tự, dùng che lấp bản thân thân phận.

“Đây là!”

Hoàng Dung nhìn xem trên thư nội dung, sắc mặt có chút kinh ngạc.

“Danh tự, tên rất hay!”

Tiếp nhận Hoàng Dung câu chuyện chính là Quách Tĩnh, nỉ non nói một tiếng: “Tử khí đông đến, hiển lộ rõ ràng Đạo gia khí tức! A…, cái tên này rất tốt!”

Tên là gì?

Dương Quá cùng Quách Phù vợ chồng hai người liếc nhau một cái. Cũng cùng nhau đi lên, nhìn lại. Lúc trước tín, Quách Phù cũng chỉ nhìn nữ nhi của mình vẽ xấu chi tác, đối với mình muội muội thư cũng không biết. Đụng lên trước. Ánh mắt hai người đều đã rơi vào trên tờ giấy trắng.

Chỉ thấy kia thượng diện có một cái cuồng bá túm ngậm trong mồm tạc thiên danh tự.

Cái kia chính là —— Vô Thượng Tông Sư, Lệnh Đông Lai!

Duyệt Lai Khách điếm.

Nơi này đã không phải là chỗ ngã về tây, không phải là Tây Vực ngã về tây.

Nhạc Duyên một đoàn người đã sớm đã đi ra Tây Vực thị trấn nhỏ nơi biên giới, lúc này mọi người đang tại Đại Tống cảnh nội một chỗ không nhỏ thành thị ở bên trong đặt chân. Đặt chân khách điếm tất nhiên là Duyệt Lai Khách điếm.

“Không nghĩ tới!”

“Không nghĩ tới a!”

Một đường đến nay, chuyện đã xảy ra lại để cho Quách nhị tiểu thư có chút trở tay không kịp dị giới ngạo thiên đọc đầy đủ. Ví dụ như hiện tại, Quách Tương vẫn nhìn thấy trong tay trăng khuyết kiếm mãnh liệt nhìn. Sống Tây Vực thị trấn nhỏ nơi biên giới một chuyến về sau, kế tiếp trong khoảng thời gian này chuyện đã xảy ra không thể nghi ngờ là lại để cho người kinh ngạc.

Quách Tương như thế.

Trương Quân Bảo như thế.

Lại càng không cần phải nói tạm thời tính bị Nhạc Duyên dùng một loại cùng loại cưỡng chế tính thủ đoạn mang theo trên người Truyền Ưng cũng là như thế.

Đó chính là Nhạc Duyên dùng trăng khuyết kiếm cộng thêm cường hãn vô cùng vũ lực, sinh sinh ở Duyệt Lai Khách điếm cao tầng trong đã chứng minh chính mình thống lãnh địa vị. Bất quá trong chớp mắt, trong mắt bọn hắn tóc bạc đạo sĩ tựu biến thành khách điếm lão bản.

Tương đối, trong mấy người Quách nhị tiểu thư coi như là tinh tường một ít tình huống.

Nhưng là Trương Quân Bảo tựu là vô cùng mê hoặc.

Về phần Truyền Ưng cũng là có chút kinh ngạc. Hắn là lần đầu tiên nhìn thấy trăng khuyết kiếm dĩ nhiên là Duyệt Lai Khách điếm tín vật hướng đến. Trong ký ức của hắn, có lẽ không phải như thế. Phải biết rằng, cái

này Duyệt Lai Khách điếm lai lịch đã lâu, giờ phút này phát sinh chuyện như vậy, không thể nghi ngờ lại để cho người cảm thấy kinh ngạc.

Lần thứ nhất.

Truyền Ưng phát hiện trước mặt cái này chính mình không muốn thừa nhận phụ thân có rất nhiều che dấu bí mật.

Hắn cuối cùng có nào thân phận?

Nhạc Duyên giá lâm Duyệt Lai Khách điếm. Dùng vũ lực cùng tín vật cưỡng ép hiếp áp đảo thủ đoạn cùng tình cảnh, đều nói cho Truyền Ưng cái này khách điếm cơ hồ là chỉ nhận tín vật, nhưng lại cũng không phải người quen biết. Trong đó, canh là có người kinh ngạc lên tiếng, hô lên tiên nhân hai chữ.

Hết thảy hết thảy, khiến cho Nhạc Duyên sống Truyền Ưng trong mắt, do vốn là đơn giản vứt bỏ thê tử hình tượng. Bắt đầu hướng hắn phương hướng của hắn chuyển biến.

Vốn là từ mơ hồ chuyển rõ ràng người, nhưng lại tại thời khắc này lại lần nữa mơ hồ.

“Đại ca ca!”

“Tương nhi cảm giác mình rất có gọi là thiên phú!”

“Đạp Tử Hà đông đến, là vi Vô Thượng Tông Sư, Lệnh Đông Lai!”

Đây cũng là Quách Tương vi Nhạc Duyên chỗ lấy giả danh chữ, dùng để lúc này đây khai triển,mở rộng Kinh Nhạn cung chi mưu gọi thay. Cái tên này, là ngày đó sáng sớm. Nhạc Duyên mang theo tiểu nha đầu đón ánh bình minh đông lúc đến, Quách nhị tiểu thư chứng kiến sau sinh ra linh cảm.

Vô Thượng Tông Sư.

Cái này xưng hô càng là Quách Tương suy nghĩ kỹ lâu mới lấy. Trong thiên hạ ngũ tuyệt danh xưng không thể nghi ngờ rất lợi hại, có chút giết chóc khí tức danh xưng càng là không thích hợp, cuối cùng nhất Quách nhị tiểu thư liền tìm như vậy một cái nghe xâu tạc thiên xưng hô.

Đối mặt Quách Tương theo như lời cái tên này, Nhạc Duyên lúc này tựu sửng sốt.

Phải biết rằng trước đây trước. Nội tâm của hắn còn một mực suy nghĩ cái này lợi hại vô cùng người, nhưng lại như thế nào cũng thật không ngờ kia là mình.

Đối với cái này cái danh xưng, Trương Quân Bảo không có cảm giác nào, Truyền Ưng bất quá là bĩu môi, mà tiểu nha đầu tắc thì là phi thường hài lòng. Y y nha nha ở bên trong, tiểu nha đầu thỉnh thoảng nghiêng đầu nói thầm một câu ‘Tử Hà đông đến ‘, chỉ có điều nàng tuy nói cũng muốn một cái rất lợi hại xưng hô, cùng mình dì nhỏ một lần, đáng tiếc chính là niên kỷ quá nhỏ, tri thức dự trữ quá ít, tìm không được dễ nghe, cũng tạm thời tìm không thấy so xưng hô thế này lợi hại hơn danh tự, chỉ có thể tạm thời gác lại.

Đối với cái tên này, Nhạc Duyên vốn là giật mình sau đó, liền nhã nhưng cười cười, đồng ý.

Dùng hắn hiện tại thân thủ, ứng một tiếng Vô Thượng Tông Sư, đương nhiên.

Lần này truyền khắp giang hồ tin tức, là do Nhạc Duyên mở đầu, mượn từ Duyệt Lai Khách điếm lực lượng, tăng thêm Minh Giáo phối hợp, cộng đồng để làm.

Lúc trước.

Nhạc Duyên cùng Minh Giáo Thánh Nữ làm một cái giao dịch.

Kia giao dịch điều kiện là đối phương đem Kinh Nhạn cung đồ giao cho hắn, mà Nhạc Duyên thì là lại để cho bọn hắn trở về trong nguyên.

Chương 047 : Cao thủ băng hội (thượng)

Đại Tống.

Cảnh nội.

Phía nam.

Một chỗ che giấu chỗ, cùng lập tức trong giang hồ danh môn chính phái bất đồng. Bọn hắn hiện tại không có bên ngoài môn phái nơi đóng quân, sở hữu địa phương cũng không quá đáng là một ít cực kỳ ẩn nấp chỗ.

“Kinh Nhạn cung!”

Ngẩng đầu, lệ công kia lợi hại ánh mắt rơi vào trước mặt đệ tử trên người, kia ánh mắt lợi hại coi như đao kiếm bình thường, lại để cho người cảm thấy trên người nhịn không được đi run lên, đi khởi nổi da gà.

“Đúng vậy!”

“Chưởng môn sư huynh!”

“Tựu là Kinh Nhạn cung!”

Thân là lệ công sư muội phù Dao Hồng duỗi ra kia hồng sắc chiếc lưỡi thơm tho liếm liếm kia diễm lệ bờ môi về sau, xác định gật đầu. Về phần đệ tử kia, thì là sống lệ công cái nhìn này xuống, không dám lên tiếng rồi. Cho

nên, với tư cách Âm Quý Phái trưởng lão hướng đến, phù Dao Hồng thay đối phương đồng ý.

Sau khi nói xong, phù Dao Hồng hoàn triều kia nam đệ tử vứt ra một cái mị nhãn, xinh đẹp câu người.

Nhưng mà, cái này làm cho nam nhân dục hỏa đốt người ánh mắt nhưng lại không để cho nam đệ tử cảm nhận được nam nhân nên có hứng thú, ngược lại là tại trong lòng bay lên một cỗ lạnh lùng cảm giác. Trong phái, phù Dao Hồng là một cái dạng gì người, giống như:bình thường đệ tử đều trên cơ bản biết được.

Cái này xinh đẹp như hoa, nhưng lại tâm như rắn rết nữ nhân, am hiểu nhất là nam nữ hoan hợp chi thuật. Người càng là gian dâm tà ác, chuyên giảng nam nữ giao cấu thái bổ chi thuật.

Nếu là Nhạc Duyên lúc này ở nơi này, đối với nữ nhân này tất nhiên chẳng thèm ngó tới.

Nữ nhân này công pháp so về Bạch Thanh Nhi có thể nói là kém Sổ trù, hoàn toàn không có uổng phí Thanh nhi cái loại nầy Tư Thái, lại càng không cần phải nói Loan Loan rồi. Phù Dao Hồng vô cùng đi vào khí đồ, nhìn thấy người tựu như là kia tươi đẹp ni bình thường, có lẽ thân phận địa vị muốn cao một chút, nhưng hai người bất quá là đồng nhất lộ mặt hàng.

Chính thức mị hoặc, có thể không phải như vậy tử.

“…”

Một bên đều là lệ công sư đệ Liệt Nhật Viêm thì là quay đầu lại liếc nhìn phù Dao Hồng, đối với cái này cái cùng sư môn nữ nhân. Hắn cũng không hài lòng. Trong lòng của hắn, bản thân vẫn đối với nữ nhân cũng không phải là rất để ý, không chỉ có là người khác, cũng kể cả bản thân chính mình trong môn phái người.

Phù Dao Hồng đối với môn phái nam đệ tử cái chủng loại kia mị hoặc cử động. Tuy nói chẳng qua là phù Dao Hồng tùy ý mà làm. Nhưng là sống Liệt Nhật Viêm trong mắt, lại cũng không lại để cho hắn ưa thích.

“A!”

Phát giác được Liệt Nhật Viêm kia hơi cảnh cáo ánh mắt. Phù Dao Hồng ngọc thủ khẽ vuốt bờ môi, không khỏi cười cười, nhưng lại không chút nào để ý.

“…”

Thu hồi ánh mắt, Liệt Nhật Viêm không tại lý biết cái này làm cho người ta chán ghét nữ nhân. Mà là trực tiếp mở miệng hỏi thăm về chưởng môn sư huynh lệ công, nói: “Chưởng môn sư huynh, cái này Kinh Nhạn cung đến tột cùng là cái gì chỗ?”

Sống trong môn phái, chính thức nắm giữ cơ mật chính là chưởng môn nhân.

Tuy nói bọn hắn sống Âm Quý Phái trong đều là thân phận trưởng lão, nhưng cũng không có nghĩa là của bọn hắn biết rõ hết thảy.

Mỗi môn phái đều là như thế.

Chưởng môn nhân trong tay nắm lớn nhất tài nguyên.

Hiển nhiên.

Sống phù Dao Hồng cùng Liệt Nhật Viêm trong nội tâm, tựu không chút nào biết được Kinh Nhạn cung là vì sao vật thiếu niên sơn thần nhàn nhã sinh hoạt TXT download.

Mà ngồi sống chưởng môn chỗ ngồi bên trên lệ công, nhưng lại chau mày. Tự nhiên là biết đến muốn so với bọn hắn nhiều. Cho nên, giờ khắc này, hai người đều không thể không mê hoặc, lại cũng nhịn không được nữa muốn còn muốn hỏi khởi sự tình đến. Phải biết rằng. Cái này trong lúc mơ hồ đã truyền lưu toàn bộ giang hồ nghe đồn, kia Kinh Nhạn cung trong có thể là có thêm không bên trên tuyệt học Chiến Thần Đồ Lục, ghi lại lấy phá toái hư không bí mật.

Loại này hấp dẫn, chỉ cần là chân chính có lấy tâm tư muốn đạt đến cuối cùng người giang hồ, đều có tâm tư của mình.

“Một cái che giấu chỗ!”

“Một cái có không bên trên tuyệt học, thực sự có thật lớn phong hiểm che giấu chỗ!”

Trợn mắt, lệ công sắc mặt lộ ra cực kỳ ngưng trọng, cái này tin tức bản thân sống Âm Quý Phái trong cũng là cực kỳ chuyện bí ẩn tình, nhưng là giờ phút này nhưng

lại không biết bị người phương nào cố ý bị để lộ đi ra. Như vậy hiển nhiên thứ này cũng đã không thể với tư cách bí mật giấu diếm.

Tựa như trước mặt sư muội cùng sư đệ hai người đã là đầy bụng tâm tư.

Thân là chưởng môn lệ công tự nhiên biết rõ cái lúc này không thích hợp giấu diếm, nói sau hắn cũng không có tâm tư giấu diếm, ngược lại là đối với tin tức này nơi phát ra nổi lên hứng thú.

Trong đầu quanh quẩn chính là thân là môn phái chưởng môn về sau, lệ công chứng kiến đến che giấu tin tức.

Sống mấy trăm năm trước, kia chưa từng có ai về sau, uy danh hiển hách Nữ Đế đều không có vô cùng mở ra Kinh Nhạn cung, càng là ngăn trở mà về, có thể nghĩ bên trong hung hiểm. Bất quá phần này bí văn, cũng là khẳng định Kinh Nhạn cung cái này chân thật tồn tại.

“Có phải là hay không kia cái gọi là Chiến Thần Đồ Lục, cái này không được rõ lắm rồi!”

Kinh Nhạn cung trong cuối cùng có cái gì, cho tới bây giờ không có ai biết, lệ công đối với phần này truyền khắp giang hồ tin tức nho nhỏ ôm lấy thái độ hoài nghi.

Phù Dao Hồng cùng Liệt Nhật Viêm hai người nghe vậy hai mặt nhìn nhau, thật không ngờ cũng tìm được như vậy một đáp án.

Bất quá nhất định kết quả, thật ra khiến người cảm thấy thoả mãn.

“Chưởng môn kia sư huynh…”

Nhúc nhích miệng môi dưới, mềm mại đáng yêu trong mang theo thanh âm rung động tiếng nói trong đại sảnh quanh quẩn, phù Dao Hồng kia hồ ly giống như:bình thường đôi mắt có chút híp híp, thử hỏi một tiếng. Lời nói cũng không có nói xong, nhưng là bên trong ý tứ xác thực rõ ràng biểu lộ đi ra.

Cùng.

Liệt Nhật Viêm ánh mắt cũng là đã rơi vào lệ công trên người, cùng đợi chưởng môn sư huynh trả lời.

“Tự nhiên là có được hứng thú rồi!”

Nhếch miệng cười cười, lệ công ánh mắt sống lập tức chuyển đổi thành âm tàn. Sống giờ này khắc này, trong đầu của hắn quanh quẩn toàn bộ là ban đầu ở Hoa Sơn bên trên chính mình một chiêu không ra xong, cũng đã vô cùng bại hạ trận đến cảnh tượng.

Lần thứ nhất.

Sống trở thành Âm Quý Phái chưởng môn về sau, lệ công lần thứ nhất bị bại rối tinh rối mù, bại không có phản bác chỗ trống. Thậm chí, sống lúc rời đi, hắn đều không có mặt đến hỏi tên họ của đối phương, một khắc này có thể nói vô cùng đả kích lệ công tin tưởng.

Sống sau khi trở về, lệ công liền bắt đầu bế quan.

Thẳng đến nhìn thấy Kinh Nhạn cung tin tức truyền khắp giang hồ về sau, cái này mới một lần nữa đi ra.

Hiện tại lệ công so về ban đầu ở Hoa Sơn trương dương nhiều hơn một tia trầm ổn, canh là vì lúc trước một kiếm kia, lại để cho lệ công sống kế tiếp võ công tinh tu ở bên trong, vứt đi bàng chi nhánh cuối, không có gì ngoài khinh thân công pháp cùng nội công bên ngoài, đều chuyển thành trên tay võ công. Ở chổ đó bại xuống, hắn muốn ở nơi nào đứng lên.

Một kiếm kia lại để cho tay của hắn biến thành Huyết Thủ, hắn muốn dùng Huyết Thủ để làm cảnh bày ra.

“Đúng rồi!”

“Chưởng môn sư huynh, Tất sư huynh đâu này?”

Lên tiếng chính là Liệt Nhật Viêm, đối với cái này cái đồng môn sư huynh, hắn cùng không rất ưa thích đối phương tính cách hỗn độn chí tôn thái tử đọc đầy đủ. Quá mức thâm trầm, nhưng lại không có chưởng môn sư huynh quang minh. Tuy nói chính hắn gian giảo hoạt lang độc. Nhưng hắn cảm giác, cảm thấy cái này đồng môn sư huynh trường phản cốt.

“Hắn…”

Thần sắc có chút dừng lại, lệ công ánh mắt tựa hồ xuyên thấu qua trước mặt hư không, hướng về này địa phương xa xôi, đã rơi vào Tất Dạ Kinh trên người.

…

“Hô!”

Ồ ồ tiếng thở dốc sống có chút yên tĩnh trong rừng cây quanh quẩn. Tất Dạ Kinh giờ phút này là đầy mình hối hận tâm tư.

Chính mình quá nóng vội!

Chính mình quá nóng lòng!

Bị mất bản thân tốt cục diện.

Với tư cách lệ công sư đệ. Tất Dạ Kinh lần này bị phái ra núi, liền là vì truy tìm ban đầu ở hoa sơn nhất kiếm đả bại lệ công đạo sĩ.

Đạo sĩ kia bộ dáng rất dễ dàng lại để cho người nhớ kỹ. Không nói đối phương bộ dáng, chỉ cần tựu kia một đầu tóc bạc cũng đủ để lại để cho bái kiến người của đối phương ghi nhớ. Tương tương đối, Hoa Sơn sự tình bị bọn hắn để tại sau đầu. Sống hao tốn mấy tháng công phu về sau, Tất Dạ Kinh rốt cục tại ở gần Đại Tống đô thành lâm an địa phương phát hiện tung tích của đối phương.

Một cô thiếu nữ.

Một gã tiểu nha đầu.

Chỉ là sống Tất Dạ Kinh trong mắt. Đối phương nhiều ra

hai cái thiếu niên, bên trong một cái Quang Đầu, hình như là tiểu hòa thượng, một cái khác thì là bộ dáng tuấn lãng, rất có hương vị.

Sự tình phát triển, lại để cho Tất Dạ Kinh đoán được mở đầu, nhưng lại không có đoán được phần cuối.

Mặc dù là có lệ công cảnh cáo cùng nhắc nhở. Nhưng tại chính thức mặt lâm Nhạc Duyên thời điểm, Tất Dạ Kinh nhưng lại phát hiện vấn đề này căn bản không phải trong tưởng tượng đơn giản như vậy. Song Phương bất quá sống 'Trong lúc lơ đãng' chạm qua hai lần mặt, cái này liền bị người phát hiện thân phận của mình.

Mà trong đó lý do, càng làm cho Tất Dạ Kinh muốn thổ huyết.

"Xem xét cũng không phải là người tốt!"

Đây là Quách Tương hoàn toàn chính xác định.

Vì vậy. Tất Dạ Kinh sống kế tiếp liền đã trở thành ở đây thiếu niên thiếu nữ chờ tương lai cao thủ tôi luyện thạch.

Nhạc Duyên tự mình áp trận, dùng thực lực bản thân đối với đối phương tiến hành áp bách, sau đó liền Quách Tương, Truyền Ưng cùng với tiểu hòa thượng Trương Quân Bảo ba người quay quay bên trên cùng Tất Dạ Kinh một mình đấu, dùng tôi luyện bản thân năng lực. Lúc cần thiết, còn sẽ phát hiện ba người vây đánh Tất Dạ Kinh.

Để cho nhất Tất Dạ Kinh cảm thấy đạo sĩ kia cực kỳ tàn

ác chính là, đối phương thậm chí đem kia bất quá sáu tuổi hơn tiểu nha đầu cũng hướng ném giống như hòn đá quăng đi ra, sau đó làm cho nàng cùng mình một mình đấu.

Cái này tính toán cái gì?

Cái này tính toán cái gì? !

Đánh thắng người ta một cái sáu tuổi tiểu nha đầu, ngươi đường đường Ma Môn cao thủ không biết xấu hổ nói ra miệng?

Đánh thua mà nói…

Là người ca đều có tự vận tâm tư rồi.

Đây cũng không phải là khinh bỉ, thậm chí không phải coi thường, mà là căn bản sẽ không để ý chính mình.

Lần thứ nhất, Tất Dạ Kinh lần đầu phát giác đạo sĩ thậm chí có như vậy người đáng ghét.

“Đệ nhất kiếm!”

Một căn tiểu trúc côn, bị tiểu nha đầu khiến cho giống như mô hình giống như dạng, tiểu cầm trong tay trúc côn phồng lên cái miệng nhỏ nhắn, cả trương khuôn mặt tươi cười làm cho hoá trang tử tựa như hướng trước mặt cái này thoạt nhìn tựu là người xấu đại nhân đánh tới.

Thân hình hơi nghiêng, Tất Dạ Kinh tránh được tiểu nha

đầu công kích con đường làm quan kiêu hùng đọc đầy đủ.

Nhưng là cả người động tác nhưng lại thật chậm, tựa hồ cực kỳ mệt mỏi, cái trán, toàn thân cũng đã là mồ hôi lạnh đầm đìa.

Cho dù là Tất Dạ Kinh nhìn thấy cố tình muốn một trảo bắt mì chưa lên men trước cái này đáng giận tiểu nha đầu, nhưng là hắn nhưng bây giờ là không có có tin tưởng chút nào, không dám có chút động tác. Bởi vì ở bên cạnh, kia tóc bạc đạo sĩ nắm lấy kiếm, chính ở một bên nhìn xem rồi.

“Tốt chiêu!”

Tuy nói đương nhiên bị tránh được, nhưng Nhạc Duyên nhưng lại cho đồ đệ của mình tiểu nha đầu cấp ra lớn tiếng tán dương, giơ ngón tay cái lên, nói: “Niệm xưa kia, tiếp tục cố gắng lên!”

“Công tử sư phó!”

Nghe được Nhạc Duyên tán dương, tiểu nha đầu mãnh liệt quay đầu lại, cười sáng lạn chi cực, cùng một đóa hoa tựa như. Cái miệng nhỏ nhắn toét ra, đem đó mới hơi dài một chút điểm răng cửa cũng bại lộ đi ra. Về phần đón lấy ra chiêu cái gì đấy, đã sớm bị tiểu nha đầu đã quên cái không còn một mảnh.

“! ! !”

Phẫn nộ sống ngực chồng chất, thế nhưng mà đống kia

áp sống trên người mình áp lực nhưng lại vô cùng khổng lồ, khiến cho Tất Dạ Kinh chỉ có thể chống cự Nhạc Duyên khí thế, căn bản đối với tiểu nha đầu thế nào.

“Tiếp tục!”

Nhạc Duyên hướng tiểu nha đầu phất phất tay, ý bảo nàng tiếp tục.

Tại là tiểu nha đầu lại lần nữa vung vẩy khởi trúc côn, bắt đầu thi triển kiếm pháp đến, không ngừng hướng Tất Dạ Kinh trên người mời đến.

Đáng chết!

Sĩ có thể giết, không thể nhục!

Tất Dạ Kinh cuối cùng là con mắt khép lại, hắn quyết định không tránh rồi.

Tiểu nha đầu này công kích căn bản không có gì lực công kích, chủ yếu bất quá là kia tóc bạc đạo sĩ khí thế cùng tinh thần áp lực, tâm hung ác hạ Tất Dạ Kinh rốt cục các ông một thanh.

Ba! Ba! Ba!

Liên tục ba cái đều là đập vào Tất Dạ Kinh trên đùi, sự thật là quả nhiên không có sát thương lực chút nào.

Lựa chọn đúng!

Tất Dạ Kinh trong nội tâm vui vẻ, kia tóc bạc đạo sĩ cử động, hiển nhiên sẽ không sống trong lúc nhất thời giết mình, đối phương muốn mượn chính mình tôi luyện mấy cái thiếu niên thiếu nữ, cho nên hắn có cơ hội chạy trốn.

Ý nghĩ này bất quá là trong đầu vừa mới bay lên, chợt nghe lại là ba một thanh âm vang lên truyền ra.

Lập tức ——

Tất Dạ Kinh biến sắc, trong chốc lát do hồng biến bạch sống đến thanh.

Hai chân kẹp lấy, hai tay bụm lấy phía dưới quỳ xuống.

Cả người đều sống chống cự Nhạc Duyên khí thế cùng tinh thần áp lực, Tất Dạ Kinh căn bản tựu quên dưới người mình còn có một chỗ nam nhân đều có chỗ hiểm. Mà tiểu nha đầu cái này một côn nện vừa vặn chỗ tốt.

“Quả nhiên tốt chiêu!”

Chiêu thức thi triển Kinh Quá toàn bộ đã rơi vào Quách nhị tiểu thư trong mắt, Quách Tương thấy thế tay phải nắm tay, mãnh liệt nện tại tay trái trong nội tâm, phát ra một tiếng giòn vang, tán thán nói.

Bên cạnh Truyền Ưng cùng tiểu hòa thượng Trương Quân Bảo cũng không khỏi cảm thấy dưới háng xiết chặt. Hai người liếc nhau một cái, cùng nhau xoay người, đi tới bên cạnh dưới đại thụ.

Xem lên trước mặt diệp rơi, nhất thời cảm khái ngàn

vạn, nghiên cứu thảo luận khởi phật hiệu đến.

Mà Nhạc Duyên thì là một đầu hắc tuyến.

Chương 48 : Lý phiên chi nhị long kỵ sĩ

Chương 48 : Cao thủ tan vỡ (hạ)

Tê!

Hô lương khí, Tất Dạ Kinh trên mặt của hầu như liên tiếp thay đổi mấy người sắc mặt. < có thể nghĩ, ở tiểu nha đầu một côn đó hạ, hoàn toàn không có phòng bị hắn bị thương không nhẹ. Hơn nữa Nhạc duyên ở một bên gây áp lực, hai bên kết hợp hạ phần này đau đớn hầu như gấp bội.

“! ! !”

Trừng lớn suy nghĩ con ngươi, Tất Dạ Kinh mặt hiện vẻ dữ tợn, căm tức nhìn trước mặt một thân tiểu Hồng y tiểu nha đầu.

Bị đối phương kia dữ tợn sắc mặt nhìn lên, điều này làm cho tiểu nha đầu có chút sợ, mặc kệ nói như thế nào, nàng bây giờ tuy rằng theo sư phụ, lại tăng thêm ở nữ hán tử tiểu di Quách Tương dưới sự hướng dẫn trở nên lá gan rất lớn, nhưng ở có chút thời gian, nàng còn là một tiểu nha đầu.

Bị dọa sửng sốt tiểu nha đầu, đầu tiên là ngẩn ngơ, có chút muốn khóc dấu hiệu, bất quá động tác trên tay không chậm, gậy trúc giương lên, trực tiếp phất tay đập vào đối phương trên đầu. Sau đó, tiểu nha đầu giá liền bỏ lại gậy trúc, triều Nhạc duyên phương hướng chạy đi.

“Biểu hiện không sai!”

Nhất thủ ôm qua tiểu nha đầu, Nhạc duyên nhất tay cầm trăng khuyết kiếm, cất bước đi tới Tất Dạ Kinh trước mặt của, cư cao lâm hạ nhìn đối phương.

Người này ở rơi vào trên tay mình thời gian, mặc dù đối phương vẫn lén gạt đi mình chân thực tên, nhưng là từ võ công con đường thượng Nhạc duyên vẫn có thể cú nhìn ra xuất thân của đối phương. Kia phân tàn nhẫn võ công, lý nên là xuất thân Ma Môn.

Lúc này.

Tại đây loại loạn thế sắp tới cục diện, cũng chỉ có kia ẩn núp Ma Môn rốt cục bắt đầu thò đầu ra.

Tại nơi tiêu dao cửu thiên đã chết dưới tình huống, bị áp chế nhân chung quy hội lộ ra nanh vuốt của mình. Tiêu dao cửu thiên đến tột cùng là cái gì, Nhạc duyên cũng chỉ là từ con trai của mình Truyền Ưng trong miệng biết được, thế nhưng phương diện này chân chính tình huống Nhạc duyên có suy đoán, mà Truyền Ưng tựu là hoàn toàn không biết.

Ở âm quý trong phái, hắn chỉ biết là cái này đồn đãi.

Người này trước mặt võ công con đường chính là âm quý phái, tuy nói cải biến không ít, không có xuất ra chân chính am hiểu tuyệt học, thế nhưng cái loại này khí chất còn đang, hơn nữa nói cho nhân trên tay đối phương võ công rất lợi hại. Lệ công Nhạc duyên hắn gặp qua một

lần, người trước mặt võ công cũng không kém, nghĩ đến người này trước mặt ở âm quý trong phái có không thấp thân phận.

Ở trong môn phái, tình hình chung hạ chân chính đáng giá tín nhiệm đều là sư đệ sư muội sư huynh sư tỷ gì gì đó, phe nhân chung quy so người khác tới quen thuộc hòa thân cận.

Sở dĩ người này có thể là lệ công sư đệ.

Trước đây Hoa Sơn Nhất Kiếm, lệ công đã bị như vậy không nhìn, đổi thành bất kỳ một cái nào người giang hồ, cũng sẽ không đối với lần này không nhìn.

Bất quá có một chút khả dĩ khẳng định.

Chuyện đã xảy ra hôm nay, sẽ ở trong lòng của đối phương lưu lại cực kỳ ấn tượng khắc sâu.

Có thể nói, người ở chỗ này đều sẽ trở thành người này sở phẫn hận đối tượng, đối phương hội hận không thể sát chi sau đó khoái. Nếu dĩ đối phương tâm tính, thậm chí trong lòng tưởng tượng sẽ là càng thêm tàn khốc thủ pháp. Người như vậy, theo đạo lý mà nói thật là không lưu được.

Chỉ là như vậy nhân, ở có chút thời gian xác thực là có thêm tác dụng.

Tựa hồ nghĩ tới điều gì, Nhạc duyên trong tay trăng khuyết vỏ kiếm tùy ý đặt ở đầu của đối phương thượng, tùy ý làm động tác đối Tất Dạ Kinh mà nói, giá bừng tỉnh

sấm sét. Đương vỏ kiếm rơi ở trên đầu thời gian, trong lòng của hắn thậm chí không nhịn được dâng lên một loại cực đoan sợ hãi, sợ đối phương một kiếm đem chính mình lúc đó chấm dứt.

“Ngươi thua!”

Nhưng mà, ở một thân mồ hôi lạnh trung cùng đợi kết cục Tất Dạ Kinh sở đợi được cũng không phải trường kiếm, mà là một cái tràn đầy kinh ngạc, tràn đầy thất vọng thanh âm.

Ngẩng đầu.

Tầm mắt của hắn dữ Nhạc duyên bao quát ánh mắt gặp nhau.

“Ngươi thua!”

“Ngươi thậm chí ngay cả một cái sáu tuổi nhiều tiểu nha đầu cũng không có doanh!”

Mơ hồ, Nhạc duyên chính là lời nói trung mang tới một loại khác vị đạo, hình như có chút mờ ảo, rồi lại hiển không gì bằng chân thực.

Đang cùng Nhạc duyên bốn mắt nhìn nhau hậu, Tất Dạ Kinh ngay chút bất tri bất giác có đồng dạng một loại cảm khái, hơn nữa lúc trước bản thân biệt khuất, ở kết hợp khởi những lời này để, nhất thời, cả người có một loại muốn lập tức tự sát mà chết xung động.

Không!

Tuyệt đối không thể như vậy!

Bãi liễu bãi đầu, Tất Dạ Kinh mạnh mẽ đè xuống loại này xấu hổ và giận dữ sắp chết cảm giác, đem bản thân mình cái loại này thâm trầm ẩn nhẫn tính tình phát huy đi ra, sinh sinh đè xuống loại này muốn tự sát mà chết cử động, ở trong lòng không ngừng hô to lên.

Tự sát, đó là nhu nhược giả gây nên.

Ngày hôm nay chi nhục, ta Tất Dạ Kinh định muốn báo thù.

Hơn nữa…

Là tối trọng yếu là, Tất Dạ Kinh tại đây theo dõi vài ngày lý, còn phát hiện nhất kiện cực kỳ bí mật trọng yếu.

Đó chính là Kinh Nhạn cung.

Trước mặt những người này, tựa hồ tầm đến rồi trong khoảng thời gian này ở trong thiên hạ nghe đồn Kinh Nhạn cung chỗ, đang tìm đả thông kỳ phương pháp. Chiếm được bí mật, Tất Dạ Kinh sao có thể làm cho mình bỏ mạng ở ở đây?

Thế nhưng báo thù…

Đối cái này tóc bạc đạo sĩ báo thù, đối cái số này vi Vô Thượng Tông Sư nhân báo thù, thật sự là quá khó khăn.

Chí ít âm quý phái không người là hắn đối thủ.

Mình chưởng môn sư huynh lệ công hoàn toàn điều không phải đối phương đối thủ, sở dĩ hắn nếu muốn báo thù nhất định phải được tìm kiếm khác người bên ngoài. Như vậy nhân vật lợi hại, ở trong thiên hạ lại có mấy người sẽ là kỳ đối thủ? Tất Dạ Kinh không biết toàn lực hạ nói công tử mạnh bao nhiêu, chỉ là ở trong đầu hồi tưởng, cuối cùng khóa được nhất cái thế lực.

Một cái ở lúc này có giơ lên trời chi thế chỗ.

Đó chính là Mông Cổ.

Cao thủ như vậy, sợ rằng chỉ có mấy vạn quân đội vây công, mới có thể tương kì giết chết.

Nháy mắt, Tất Dạ Kinh trong nội tâm đã đang không ngừng suy tư về phía sau làm sao chuyện trả thù, đối với mình chưởng môn sư huynh, hắn Tất Dạ Kinh hiện tại đã hoàn toàn nhìn không hơn, có thể bị một kiếm mà bại nhân, muốn đánh bại đối phương thật sự là quá khó khăn.

Hắn muốn vừa báo hôm nay chi nhục, chỉ có tá kỳ lực lượng của hắn.

Suy nghĩ trong lòng, tự nhiên không thể để cho ngoại nhân biết. Ở ngoài mặt, Tất Dạ Kinh tắc vẫn phải là biểu hiện ra nam nhân khí khái, không thể quá mức uất ức. Theo như lời ở rơi vào Nhạc duyên trên tay của, cũng đã uất ức một đường.

Thế nhưng Tất Dạ Kinh đối diện tiền cái này Vô Thượng

Tông Sư thật tình vô pháp nắm lấy.

Nhượng một cái sáu tuổi nhiều tiểu hài tử cùng mình giao thủ đều có thể cú làm được nhân, ai biết cái này tóc bạc đạo sĩ tâm lý đến tột cùng suy nghĩ cái gì?

Nếu là mềm nhũn, ở kết hợp mới vừa câu nói kia, không làm được đối phương sẽ đem chính mình giết đi.

“Ta không giết ngươi!”

Trước mặt cái này Ma Môn người tuy rằng đã là khuôn mặt mồ hôi lạnh, thế nhưng Nhạc duyên cũng không có để ý, mà là dùng một loại thổn thức giọng điệu nói rằng: “Thân là một người nam nhân, ta còn là cho ngươi một cái cơ hội, nếu là tiếp theo ở thua ở tiểu nha đầu trên tay của, ta nghĩ ngươi phỏng chừng không cần bất luận kẻ nào động thủ!”

“…”

Vừa nghe lời này, Tất Dạ Kinh không khỏi rùng mình một cái, ánh mắt rơi vào bị Nhạc duyên ôm vào trong ngực, chính đùa bỡn tóc tiểu nha đầu, nếu thật là lần thứ hai như vậy, cho dù là hắn Tất Dạ Kinh phỏng chừng cũng chân chính không có mặt sống thêm.

Ngay sau đó, Tất Dạ Kinh trong lòng lại vui vẻ.

Hiển nhiên lời của đối phương, tự nói với mình bây giờ còn sẽ không chết, như vậy chính mình liền có cơ hội chạy trốn.

“Sở dĩ!”

“Hiện tại ngươi khả dĩ đi!”

Vỏ kiếm ở Tất Dạ Kinh trên người của liên tục điểm vài cái, sổ cổ nóng lạnh giao thác trường sinh chân khí đã không có vào kỳ trong cơ thể, nói: “Kế tiếp, ngươi muốn biểu hiện tốt một chút, ba người bọn họ sẽ truy tung ngươi mà đến!” Nói xong, trong tay trăng khuyết kiếm đã vứt cho Quách Tương.

“! ! !”

Chiếm được Nhạc duyên ý bảo, Tất Dạ Kinh sớm đã không nhịn được, tại nơi áp lực hơi buông lỏng sát na, cả người liền lập tức vận chuyển khinh công, bứt ra trở ra, rất nhanh liền thoát đi ở đây, tiêu thất ở tại cây trong rừng.

Thậm chí, liên vừa vóc người sở truyền ra nóng lạnh cảm giác cũng không suy nghĩ thêm nữa.

Đưa mắt nhìn Tất Dạ Kinh kia thoát đi bóng lưng biến mất trong tầm mắt, Nhạc duyên khóe miệng rốt cục lộ ra nụ cười thỏa mãn.

“Ngươi tại sao muốn phóng hắn?”

Chẳng biết lúc nào, đi tới bên cạnh Truyền Ưng cũng mắt nhìn kia Tất Dạ Kinh thoát đi phương hướng, mở miệng dò hỏi, hắn đối với mình phụ thân xử lý phương pháp cũng không cảm thấy thoả mãn. Lúc này đây thả ra, có thể là chân chính thả ra.

Tuy nói hắn đồng dạng cũng cũng coi là âm quý trong phái nhân, thế nhưng đối với âm quý phái nhân Truyền Ưng cũng không có hảo cảm.

“Muốn giết hắn?”

Nghiêng đầu, phụ dữ tử bốn mắt nhìn nhau, Nhạc duyên ôn hòa cười, chỉ vào đối phương biến mất địa phương, nói rằng: “Tánh mạng của hắn, vốn là chính là lưu cho các ngươi, chỉ là không biết sau đó hắn sẽ chết ở người phương nào trên tay!”

Lúc này lúc này Truyền Ưng không có sát Tất Dạ Kinh năng lực, mặc dù có năng lực, cũng không có hạ thủ cơ hội tốt.

Bây giờ Truyền Ưng kinh lịch cũng không nhiều, hắn còn có thể làm người tình sở quấn quýt. Bởi vì sư phụ, bởi vì âm quý phái.

“Đại ca ca!”

“Ngươi là muốn người này tống tin tức sao?”

Quách Tương đi tới bên kia, ôm trong ngực trăng khuyết kiếm, ngoẹo đầu nhìn Nhạc duyên.

“Ngô!”

Gật đầu, Nhạc duyên nói rằng: “Vốn có ta còn nghĩ lúc trước cách làm có khả năng thiếu, muốn hấp dẫn người Mông Cổ chú ý của lực tắc cần một cái then chốt quân

cờ! Mà hắn, đó là người kia!”

“Ân?”

Quách Tương trắc nghiêng đầu, biểu thị chính mình không biết rõ.

“Người này ta nếu là không có đoán sai, hắn là lệ công sư đệ - - Tất Dạ Kinh!”

“Âm quý phái cao thủ!”

Đối mặt ánh mắt của mấy người, Nhạc duyên nói ra kia Tất Dạ Kinh thân phận.

“Hắn hội phản quốc?”

Truyền Ưng nghe vậy tựa hồ nghĩ tới điều gì, trên mặt lộ vẻ không thể tin vẻ, nhưng lại có chút dao động.

Quách Tương nghe vậy đồng dạng kinh ngạc.

Về phần Trương Quân Bảo còn lại là vẫn duy trì trầm mặc, hắn còn lại là yên lặng nghe.

“Ân!”

“Trong mắt của hắn có cừu oán hận, có khuất nhục, sở dĩ nếu muốn báo thù, chỉ có một đường có thể đi!”

Sắc mặt chính nhiên, lộ vẻ vẻ nghiêm túc, phía trước Nhạc duyên đã từ đối phương thân thủ suy đoán ra thân phận chân chính của hắn, mà ở nhận ra thân phận đối

phương một khắc kia, Tất Dạ Kinh cũng đã bị làm quân cờ dọn lên mặt bàn.

Âm quý phái vô pháp báo thù.

Tất Dạ Kinh chỉ có thể xin giúp đỡ người Mông Cổ.

Mà ủy thân người Mông Cổ, cầu được tín nhiệm đại giới đó là hắn mấy ngày nay từ chính mình chưa phát giác ra đang lúc lấy được tin tức - - Kinh Nhạn cung bí mật. Thậm chí, còn đang 'Thỉnh thoảng' đang lúc thấy được Kinh Nhạn cung tập tranh ảnh tư liệu châm ngôn. Hơn nữa Nhạc duyên mơ hồ di hồn **, tất cả nước chảy thành sông.

Truyền Ưng nghe vậy không nói.

Nếu là hắn gặp Tất Dạ Kinh chuyện như vậy, phỏng chừng đã sớm tự sát mà chết, đó thật là quá mức khuất nhục.

Không phải không thừa nhận, kia Tất Dạ Kinh tâm lý quả thật không tệ, có thể ẩn nhẫn.

Cuối cùng.

Truyền Ưng đối với lần này đánh giá, hóa thành một câu nói: "Âm mưu quỷ kế!"

"Hắc!"

Nghe vậy, Nhạc duyên không khỏi nhã nhiên cười, con trai mình tính cách quả thật không tệ, nhưng ở Nhạc

duyên trong mắt luôn cảm thấy hắn tính nết mơ hồ triều Quách Tĩnh tính tình tới gần, bất đồng duy nhất chính là Truyền Ưng so Quách Tĩnh thật sự là thông tuệ nhiều lắm.

“Lúc này thế cục, trực tiếp dương mưu quá khó khăn!”

“Mà âm mưu quỷ kế nhưng cũng có thể cú hóa thành dương mưu!”

“Thế gian này, ngươi phải hiểu hoàn có thật nhiều!”

Nói xong, Nhạc duyên thân thủ vỗ vỗ Truyền Ưng vai, Truyền Ưng tách ra động tác căn bản không có hiệu quả. Sau đó, Nhạc duyên quay đầu, ánh mắt rơi hướng về phía phương tây.

Mặt trời chiều tây chìm.

Kinh Nhạn cung cùng nhau, trong thiên hạ cao thủ sẽ nhập trong đó.

Đã đối Mông Cổ cao thủ và Ma Môn mũ, nhưng cũng là sau đó con trai mình tôi luyện chi địa.

Thân là nhân phụ, tổng cần vi con của mình chuẩn bị chút gì.

Chương 49 : Hội tụ

Lâm An.

Nam Tống đô thành.

Tại đây liên tiếp lâm nguy cục dưới tình huống, ở đây còn là thấy rõ đến tình từ oán khúc.

Có kiến thức nhiều người.

Thiển cận nhân cũng nhiều.

Dưới tình huống như vậy, Lâm An vẫn là thái bình thịnh thế.

Đương nhiên.

Phương diện này thanh tỉnh nhân cũng nhiều, đều ở đây vì cái này lung lay sắp đổ quốc gia mà nỗ lực.

Thí dụ như, trước mặt cái này từng để cho nhân nghĩ chán ghét, lúc này rồi lại là làm cho bội phục nam nhân -- Doãn Chí Bình.

Duyệt lai khách sạn.

Tự Nhạc Duyên mạnh mẽ dĩ nguyệt khuyết kiếm và thực lực của tự thân, áp đảo Duyệt lai khách sạn lý rất nhiều người chủ sự hậu, khách sạn này là được vi Nhạc Duyên đoạn đường này tới đặt chân chi địa. Mà hôm nay ở chỗ này, Nhạc Duyên đó là gặp được Doãn Chí

Bình.

Nhã gian.

Truyền Ưng ngơ ngác nhìn trước mặt không xa người kia, cư Quách Tương thuyết đó cũng là Toàn Chân đạo sĩ.

Chỉ là…

Trước mắt cái này lớn lên có thể so với mỹ nhân, da mềm mại rối tinh rối mù, thậm chí ngay cả đi ra y phục trên người đều là hoa đoàn cẩm tú mẫu đơn áo dài. Không sai, Doãn Chí Bình hiện ở y phục trên người cũng không phải hoàn toàn đỏ thẫm sắc, mà là đổi thành một thân mẫu đơn.

Xen lẫn nhau huy ấn dưới, hoa cũng kiều, nhân cũng kiều.

“…”

Không tự chủ được nuốt nước miếng một cái, Truyền Ưng nghĩ quan điểm của mình bị lật đổ, nam nhân trung dĩ nhiên cũng sẽ nhượng hắn nghĩ có người so hoa kiều cảm khái.

Truyền Ưng hắn cần cảm thán đối phương quả thật không hổ là đại nội cao thủ sao?

Kia trên người truyền tới mơ hồ hương khí, để Truyền Ưng có một loại rất cảm giác quỷ dị.

Trừ hắn ra, tiểu hòa thượng Trương Quân Bảo cũng là mục trừng khẩu ngốc.

Tuy nói hắn từ nhỏ Lâm đi ra. Đi theo Nhạc Duyên ở giá mấy tháng lý đi dạo không ít địa phương, thế nhưng trước mặt như vậy là nam nhân lại cũng không phải nam nhân nhân. Thực tại quỷ dị chút. Có thể nói, đối Trương Quân Bảo trùng kích cực đại.

Vì vậy, lưỡng người thiếu niên mơ hồ sống ở một bên, không muốn tiến tới.

Tương phản.

Nhưng thật ra Quách Tương rất nhiệt tình.

Thứ nhất Quách Tương nhận thức cái này kỳ lạ Toàn Chân đạo sĩ, thứ hai tắc là bởi vì Quách nhị tiểu thư bản thân tính nết và thân phận.

“Tình huống làm sao?”

Trước mặt Doãn Chí Bình từ phương diện nào đó mà nói, rốt cuộc thay thế chính mình đã từng cách làm, chỉ bất quá ở Doãn Chí Bình trong lòng còn là tồn tại trung quân tư tưởng, nếu là trước đây mình cùng mạc sầu nói. Không làm được lúc này hoàng đế sớm đã thành đổi người rồi.

Doãn Chí Bình chẳng qua là từ trắc diện tiến hành ảnh hưởng, dĩ đạt được mục đích của chính mình.

“…”

Có thể so với nữ nhân thông thường ngọc thủ, cầm lên một ly trà, nhợt nhạt uống hai cái hậu, Doãn Chí Bình lúc này mới lắc đầu nói rằng: “Điều không phải tốt!”

“Nói như thế nào?”

Ngẩng đầu, Nhạc Duyên nhìn lướt qua Doãn Chí Bình mặt, trước mặt giá trương khuôn mặt đã sớm hơn mười sáu năm trước sơ ngộ thời gian bất đồng. Tự Doãn Chí Bình sai cho rằng Tiểu Long Nữ chết đi lúc, hắn đã biến thành một người khác.

Giống như lúc này trước mặt hắn, cả người có một loại trong trẻo nhưng lạnh lùng cảm giác.

Thế sự như thường, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

“Nhân tâm di động!”

“Điều không phải tất cả mọi người có thể dựa theo chúng ta nghĩ như vậy!”

Doãn Chí Bình thanh âm có vẻ có chút uể oải, thân là một cái người giang hồ, cho dù là tiến nhập trong cung. Ở trong lòng của hắn chính hắn còn là một cái người giang hồ, đối mặt triều đình tranh đấu nơi nào sẽ như ý của hắn. Nếu là lấy giang hồ cách làm, rút kiếm mà thôi.

Thế nhưng triều đình cũng không phải như vậy.

Nhìn chung các đời lịch đại, đều có phe đầu hàng.

Mà ở Đại Tống trong lúc, loại này thích tạp tiền mãi hòa bình nhân. Có rất nhiều. Hơn nữa, làm cho nghĩ hậm hực chính là. Những người này càng nhiều hơn còn là nắm giữ quyền to. Ở có ít người trong mắt, lúc này Mông Cổ đại quân sức chiến đấu thật sự là quá mức kinh người.

So với trước đây kim Liêu Tây hạ thế nhưng kinh khủng nhiều lắm.

Sở dĩ, tuế tiền muốn chuẩn bị cho tốt.

Giá là ý nghĩ của bọn họ.

Mà một phần khác nhân còn lại là chính thị đồng dạng nguyên do, thấy cũng tăng thêm sự kinh khủng hậu quả. Đối mặt Mông Cổ đại quân, phải cường ngạnh ngăn trở, mà lần này song phương giao phong trung, cường ngạnh phái đã chiếm cứ thượng phong.

Ngắn gọn hình dung hạ triều đình đích tình huống, ngay sau đó Doãn Chí Bình nói ra một chuyện khác.

Đây là nhất kiện cực kỳ chuyện trọng yếu.

Đó chính là Mông Cổ đại quân lần thứ hai tập kết, khả năng ở nơi này một lần thu đông chi tế chuẩn bị xuôi nam.

“Ân! ! !”

“Xác định?”

Ánh mắt bỗng nhiên trợn to, kinh hô thành tiếng chính là Quách nhị tiểu thư.

“Đúng vậy!”

“Cư nhân viên nằm vùng hồi báo, lúc này đây quy mô muốn so với dĩ vãng thời gian đều phải khổng lồ!”

Doãn Chí Bình ở hoàng cung ngây người mười mấy năm, nhưng cũng có thu hoạch của mình, nhất luồng vì Quách Tĩnh phu phụ cung cấp tin tức tình báo tổ chức cũng mơ hồ xuất hiện ở trên tay của hắn, hơn nữa phần này tổ chức cho tới nay, nhượng Doãn Chí Bình có chút kinh ngạc chính là, hắn tưởng phải cái này thời gian phát hiện sự tình ở phương diện nào đó thuận lợi vượt quá tưởng tượng.

Thật giống như có người chuyên môn ở sau lưng thôi động thông thường.

Bất quá đối với điểm ấy, Doãn Chí Bình không có để ý, có thể có thu hoạch, có bang trợ, tất cả cũng đã đủ rồi. Hơn nữa, giá một phần, hay là từ hoàng đế trong tay có được.

“Lúc này đây xuôi nam đái lĩnh nhân, tựa hồ chính là kia Mông Cổ trong hoàng tộc cao thủ, Hốt Tất Liệt đệ đệ Húc Liệt Ngột, hắn có dân tộc Hán tên gọi Tư Hán Phi!”

Tối hậu, Doãn Chí Bình nói ra lúc này đây Mông Cổ đại quân đái lĩnh tên của người.

Tư Hán Phi!

Mông Cổ tam đại cao thủ một trong.

Có lẽ là trong đó yếu nhất tồn tại, nhưng đối phương vẫn đang bất khả khinh thường.

“…”

Nghe đến đó, Nhạc Duyên biểu tình có chút ngưng trọng.

Thác lôi dữ Quách Tĩnh tình nghĩa huynh đệ có thể nói ở mười sáu năm trước trận chiến ấy trung, Mông ca tử ở trên tay hắn, cũng đã hoàn toàn gãy. Có thể nói, Quách Tĩnh dữ gia tộc này trong lúc đó ân oán tình cừu, đã không phải là thật đơn giản chuyện.

Có ân, có oán.

Hữu tình, cũng có hận.

Nhưng cuối cùng hết thảy đều mai giấu ở quốc gia đại nghĩa phía dưới. Từ đó lúc, giữa hai người đem không tồn bất kỳ tình nghĩa, còn dư lại chỉ là quốc dữ quốc va chạm.

Có thể nói, bởi vì như thế quan hệ phức tạp, có thể dùng giữa hai người cho nhau trở thành đây đó trong lòng thứ.

Nếu là Tương Dương phá, đến lúc đó Quách Tĩnh lựa chọn duy có một kết cục.

Cho dù là đối phương muốn sống.

Mà lần này mới nhất đái lĩnh người Tư Hán Phi thân phận càng vừa xem hiểu ngay. Đối phương là muốn đòi lại mười sáu năm trước kết quả. Lúc này đây tiến công, chỉ sợ Tương Dương là nguy hiểm.

Làm Mông Cổ phương diện hiện tại kiệt xuất nhất quân sự nhân tài. Tư Hán Phi đã từng ở phụ thân thác lôi giáo dục hạ, đối trước đây kim đao Phò mã có hứng thú thật lớn. Có thể nói. Ở phụ thân hắn trong miệng, kim đao Phò mã chính là một cái tuyệt hảo nhân tài.

Nếu đối phương còn đang Mông Cổ nói, như vậy lúc này Mông Cổ đại quân sớm đã thành đạp biến Hán nhân giang sơn. Nơi nào sẽ là một lần lại một lần ở đem Tương Dương bị nhục.

Có thể nói, Quách Tĩnh biểu hiện không thể nghi ngờ là hắn chờ mong trung cái kia kim đao Phò mã.

Lần này, chỉ sợ hết thảy đều đem ở Tương Dương tố một cái kết.

Cùng lúc đó.

Ở phương bắc.

Mông Cổ đại quân, quân trướng.

Làm ở Hốt Tất Liệt bày mưu đặt kế hạ, toàn quyền phụ trách lần này đại quân hành động Tư Hán Phi chính kim đao kỵ binh ngồi ngay ngắn ở ở giữa chỗ ngồi thượng.

Một thân hoàng phục, thân hình hùng vĩ. Quá mức có khí phái.

Hơn nữa bản thân dáng dấp tướng mạo đường đường, phối hợp thực lực của bản thân dữ lâu dài tới nay tay cầm quyền to uy thế, làm cho một loại không giận tự uy ấn tượng. Phối hợp kia lợi hại như điện ánh mắt, cùng với kia lãnh khốc biểu tình, có thể nói là người bình thường chỉ nhìn lại liếc mắt đều sẽ cho người nghĩ sợ.

Ở Mông Cổ hoàng tộc phe trung, thác lôi mấy nhi tử quan hệ giữa đều rất tốt. Thế nhưng ở quyền lợi dưới, tổng sẽ phát sinh nội đấu.

Thí dụ như a lý không ca tựu phản đối Hốt Tất Liệt.

Ban đầu ở Mông ca chết vào Tương Dương chiến trường. Đại hãn vị ghế trống, trong lúc đó là Hốt Tất Liệt dữ a lý không ca tranh đoạt. Lúc này, Hốt Tất Liệt cũng khi hắn Tư Hán Phi dưới sự ủng hộ chiếm cứ thượng phong. Nếu muốn đạt được lớn nhất thắng lợi, như vậy thì phải phá Tương Dương. Dĩ chứng minh Hốt Tất Liệt suy nghĩ đúng.

Lúc này đây, hắn đái lĩnh đại quân, có lòng tin tuyệt đối.

Một lát.

Tư Hán Phi nghiêng đầu qua chỗ khác. Ánh mắt rơi vào bên cạnh chỗ ngồi, nơi nào ngồi ngay thẳng một người nam nhân. Một thân hắc y, thân hình cao lớn, khí độ trầm ổn.

“Xem ra hoàng huynh còn chưa phải thái yên tâm a!”

“Liên tôn giả ngươi đều phái ra!”

Tư Hán Phi sở nhìn nam nhân, chính thị trước đây đánh một trận sau khi thất bại. Hốt Tất Liệt chuyên môn tìm thấy tối cường cao thủ, vẫn là lấy trước đây gia tộc ân tình mang đến nhân. Người này chính thị hiện tại Hốt Tất Liệt chi sư kiêm hộ vệ Ma Tông Mông Xích Hành.

“Trung Nguyên không có thể như vậy trong tưởng tượng đơn giản như vậy!”

Quay đầu lại, Mông Xích Hành ánh mắt nghênh hướng Tư Hán Phi, ngắn gọn nói.

“Ta biết!”

“Kim đao Phò mã cũng là cao thủ hàng đầu!”

“Càng không cần phải nói kỳ sự hiện hữu của hắn!”

“Bất quá ta cũng sẽ không giống huynh trưởng bọn họ vậy đại ý, lăng không ám sát vu ta, đó là muốn chết!”

Tư Hán Phi không khỏi cười, hai tay mở ra, như ôm ấp nhật nguyệt, trong giọng nói lộ vẻ tự tin dữ cao ngạo. Hoàng tộc đệ nhất cao thủ, tiếng xưng hô này không có thể như vậy đơn giản như vậy. Có chút thời gian, Tư Hán Phi một mực tưởng, nếu là Quách Tĩnh sống ở Mông Cổ, trở thành kim đao Phò mã, như vậy giá trên thế giới hoàng tộc đệ nhất cao thủ là hắn vẫn chính

mình đây?

Giá, là một cái phi thường vấn đề thú vị.

“Sở dĩ, tôn giả đến đây không phải là vì cái này!”

Tư Hán Phi giọng của phi thường khẳng định. Muốn ở vạn trong quân giết hắn Tư Hán Phi, chỉ sợ là quá khó khăn, trừ phi Trung Nguyên trong chốn giang hồ có hoàn toàn tuyệt đỉnh người, lâm giá mọi người trên, dữ đỉnh bao quát mọi người. Mà ở hắn trong vòng điều tra, chí ít Trung Nguyên hẳn không có như vậy tồn tại.

“Vô Thượng Tông Sư!”

Đối mặt Tư Hán Phi nói, Ma Tông Mông Xích Hành chỉ là nói ra hai cái tên: “Kinh Nhạn cung!”

“Ân?”

Một tiếng kinh ngạc, Tư Hán Phi có chút không biết rõ, hắn chung quy tuyệt đại bộ phân tinh lực đều ở đây quân đội thượng, mà không phải giang hồ.

“Trung Nguyên đất rộng của nhiều!”

“Giang hồ thần bí!”

“Chân chính bí ẩn cao thủ từng có không ít!”

Mông Xích Hành tựa hồ trong ngực nhớ kỹ cái gì, thật giống như như nói qua lại một cái cố sự, hơn nữa cái này cố sự cũng là bị nghe tới hình như cũng là từ nơi

khác nghe tới thông thường, tổng nhượng Tư Hán Phi nghĩ lời này thiếu bị nhiễm tính.

“Nói thí dụ như…”

“Lúc này kia lưu truyền toàn bộ chuyện giang hồ, cái kia được xưng vô thượng tông sư, còn có cái kia gọi là Kinh Nhạn cung!”

Mông Xích Hành chậm rãi nhắm hai mắt lại, nhân từ đầu tới đuôi tựu không có bất kỳ động tác gì, chậm rãi nói rằng. Có câu hết chỗ chê là, ở Mông Xích Hành trong lòng cái kia Lệnh Đông Lai, có thể tựu dữ kia nghe đồn trung tiêu dao cửu thiên hữu quan!

Nếu là kia biến mất cửu thiên tái hiện, như vậy sự tình…

“Kia tôn giả ý tứ là…”

Tư Hán Phi kế tục hỏi.

“Nhất biện thật giả, tái phá Tương Dương!”

Tối hậu, Mông Xích Hành làm cho này lần xuôi nam cử động làm sau cùng xác định.

Chương 50 : Thái cực

Phong, lạnh như đao.

Quát ở trên thân người, giống như kia cực hình thiên đao vạn quả thông thường, cạo nhân hai gò má đau nhức.

Bất quá phần này như thu đao phong, cũng tại nơi trận trận sát khí ngất trời trung bị tiêu tán hầu như không còn. Phong ở làm sao? Nhưng cũng so ra kém có thể so với mãnh thú nhân. Mông Cổ đại quân đã bắt đầu ở tập kết, Tư Hán Phi triệu tập thuộc về hắn quân đoàn chính thức tham dự trận này đối Tương Dương chiến tranh.

Bỏ Mông Cổ bản thân kỵ binh ngoại, lúc này ở lúc này đây trong quân còn có những thứ khác tôi tớ quân.

Có thể nói ở phương diện nào đó mà nói, những thứ khác tôi tớ quân ngược lại là số lượng chiếm cứ đại đa số, muốn so với Mông Cổ dòng chính kỵ binh nhiều hơn nhiều. Nhưng mặc dù là như vậy, những thứ này bị chinh phục nhân, vào giờ khắc này căn bản cũng không có tâm tư phản kháng.

Vị vẽ đường cho hươu chạy, đã là như thế.

Ở trong lòng của bọn họ có thể chính là người Mông Cổ chinh phục bọn họ, mà bọn họ còn lại là chinh phục người khác. Lúc này, tại đây trước mặt chỉ còn lại một cái khả dĩ chinh phục đối tượng, đó chính là nam Tống.

Để báo đáp lại mười sáu năm trước khuất nhục.

Hốt Tất Liệt có thể nói lúc này đây đã làm tuyệt đối dự định, đó chính là không tiếc bất cứ giá nào bắn rơi Tương Dương. Chỉ cần bắt Tương Dương, như vậy còn dư lại đối với bọn hắn mà nói, bất quá là vùng đất bằng phẳng. Kết hợp với mấy cái kia đầu hàng nhân, bắt Đại Tống bất quá là vấn đề thời gian.

Có thể nói, Tương Dương đó là nam Tống khí vận chỗ.

Vì lần hành động này, Tư Hán Phi thậm chí điều động mình dòng chính binh đoàn, làm lúc này đây chiến tranh chủ lực.

Quân trướng trung.

Tư Hán Phi đang nhìn trước mặt địa đồ, mà Ma Tông Mông Xích Hành còn lại là mặt không thay đổi đứng ở một bên, ánh mắt đồng dạng rơi vào trước mặt mặt trên bản đồ.

“Tôn giả!”

“Ngươi cho rằng lúc này đây chúng ta nên như thế nào tiến công Tương Dương?”

Tư Hán Phi ánh mắt rơi vào Mông Xích Hành trên người của, đối với Ma Tông tuy nói Tư Hán Phi chính là hoàng tộc, vô cùng cuồng ngạo, nhưng là bởi vì thân phận của đối phương, hơn nữa võ công của đối phương. Tư Hán Phi cũng không khỏi không bội phục đối phương.

Hơn nữa đối phương không chỉ có là võ công không đơn giản, trí tuệ đồng dạng không đơn giản.

Hắn tới đây, tuy nói trên mặt nổi thuyết chỉ là vì kia cái gì Vô Thượng Tông Sư và Kinh Nhạn cung mà đến, thế nhưng trên thực tế Ma Tông Mông Xích Hành đến đã đại biểu huynh trưởng của mình Hốt Tất Liệt ý tứ. Lúc này đây tiến công Tương Dương. Hắn Tư Hán Phi mặc kệ từ phương diện nào mà nói cũng phải cấp Mông Xích Hành mặt mũi.

“Vây thành!”

“Phân hoá!”

“Chặn chi!”

Nhướng mày. Ma Tông Mông Xích Hành chỉ là nói ra sáu tự. Võ công của hắn kỳ thực dữ quốc sư Bát Sư Ba có chút tương tự, bất quá là Bát Sư Ba tinh tu tinh thần công pháp. Mà công pháp của hắn đồng dạng cùng với tương tự, chỉ bất quá biểu hiện tình thế bất đồng mà thôi.

Mông Cổ đại quân bị Tương Dương nhất trở nhiều năm, phương diện này có Quách Tĩnh phu phụ cực công lao lớn, nhưng cũng có những người khác công lao.

Muốn như trước kia cái loại này phương thức. Chỉ sợ không phải nhận được bao nhiêu kết quả tốt. Không làm được, còn có thể đi trước kia đường xưa.

Đều nói ba người đi tất có ta sư yên!

Nhưng nhất nhưng nhị nhị bất khả tam.

Ở Tương Dương dưới thành tái lớn như vậy té ngã, phải thay đổi tác chiến phương thức.

Vây thành.

Dĩ lần này đại quân con số đủ để làm được.

Phân hoá, rất đơn giản, từ địch nhân nội bộ phân hoá, nhượng người ở bên trong đầu hàng là được rồi. Ở kiên cố pháo đài đều có thể từ địch nhân nội bộ công phá. Đánh nam dẹp bắc nhiều năm như vậy, Tư Hán Phi tự nhiên rõ ràng giá băng pháp trung nhất dễ hiểu gì đó.

Chặn chi. Còn lại là chia đỡ nam Tống viện quân.

Phương thức như vậy không thể nghi ngờ là tối biện pháp ổn thỏa. Nghĩ tới đây, Tư Hán Phi nghĩ như vậy khả năng còn chưa đủ, suy nghĩ một chút, hắn liền xoay người phân phó xuống. Bỏ triệu tập số lượng khổng lồ quân đội ngoại, còn cần mới nhất công thành lợi khí.

Kỵ binh đối kiên thành, hoàn toàn không phát huy ra lực lượng.

“Ngươi đang chuẩn bị cái gì?”

Ma Tông Mông Xích Hành rất là kinh ngạc, Tư Hán Phi tựa hồ nghĩ tới điều gì tốt công thành lợi khí, đủ để đánh vỡ Tương Dương kia tọa kiên thành.

“Ha ha!”

“Tôn giả!”

“Ta nghĩ thân là võ giả ngươi chắc là sẽ không đối món đồ kia sản sinh hứng thú, nhưng đối với ta đại quân mà nói, lần này có thể hay không phá Tương Dương cũng chỉ có kháo nó!”

Nếu không, nam Tống có chút khí giới thật sự là quá mức ghê tởm.

Tư Hán Phi trong mắt hàn quang lóe ra, trên mặt đã lộ vẻ sát ý.

“…”

Ma Tông Mông Xích Hành còn lại là trầm mặc không nói gì trung.

…

Lâm An nhóm, Nhạc Duyên mấy người chiếm được như vậy tin tức.

Kết quả như vậy, nhượng Nhạc Duyên đều có chút trở tay không kịp. Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể mang theo Quách Tương mấy người cùng nhau trở về Tương Dương. Bất quá ở trên đường lần thứ hai kinh qua Hoa Sơn thời gian, Nhạc Duyên đem tiểu hòa thượng Trương Quân Bảo có tính cách tạm thời giao cho thái cổ tử Hác Đại Thông hỗ trợ chiếu khán một đoạn thời gian.

Hơn nữa.

Truyền Ưng cũng lên núi dữ thái cổ tử Hác Đại Thông hàn huyên hồi lâu.

Trên đường.

“Ngươi vì sao không mang theo tiểu hòa thượng kia đi Tương Dương?”

Truyền Ưng đi ở Nhạc Duyên phía sau, trầm mặc hồi lâu, lúc này mới lên tiếng hỏi. Một đoạn thời gian giao lưu, Truyền Ưng đối Trương Quân Bảo ấn tượng rất là không sai. Đây là một cái rất thuần túy nhân, tuy nói bị người tính toán đã không đảm đương nổi hòa thượng.

Hòa thượng điều cấm, sớm đã thành ở dọc theo đường đi bị phá cái loạn thất bát tao.

Thậm chí.

Tiểu hòa thượng Trương Quân Bảo trong lúc vô tình, cũng không có phát hiện mình đã có một loại muốn phá sắc giới tiểu xung động.

“…”

Không nói gì, Nhạc Duyên chỉ là quay đầu lại xem xét liếc mắt con trai của mình. Hai người nhãn thần vừa đụng xúc hậu, Truyền Ưng cũng là thở dài một hơi, nói: “Ta đã biết!”

Nguyên nhân chỉ có một.

Đó chính là bây giờ Trương Quân Bảo thật sự là thái bổn… Không, xác thực nói là thái đơn thuần một ít.

Người như vậy, ở trộn đều kế tiếp Tương Dương đại chiến trung chỉ sợ sẽ rơi thi cốt không tồn.

Bởi vì một ngày người thành thật ở nhìn thấy trước mắt thương di, do đó nổi giận hậu, hội cực kỳ bất hảo thủ kết thúc công việc. Sẽ chính là cử chỉ điên rồ, sẽ tựu là tử vong, tại nơi loại đại chiến hạ, tưởng phải bảo đảm Trương Quân Bảo an nguy Nhạc Duyên cũng chỉ sợ cũng không đủ khả năng của.

Dù sao, nơi nào đến lúc đó nhu phải chú ý nhân thật sự là nhiều lắm.

“Hắn quá ngu ngốc!”

Khi xuất, Quách nhị tiểu thư liền trực tiếp nhiều lắm, ở dĩ vãng liên sát nhân… Không, liên sát sinh đều không thế nào dám nhân đưa đến như vậy chiến trường, đây tuyệt đối là một loại sợ hãi. Quách Tương thế nhưng đem Trương Quân Bảo cho rằng bằng hữu, thân là bằng hữu phải vi đối phương lo lắng, hơn nữa nếu thật là đến lúc đó đại chiến phát sinh, sinh ra ngoài ý muốn, một cái Trương Quân Bảo căn bản vô pháp nghịch thiên.

Sở dĩ. Có thể đem Trương Quân Bảo đặt ở người khác nơi nào chiếu cố, tự nhiên là chuyện tốt.

“Được rồi, đại ca ca!”

“Vừa ngươi và hảo đạo trưởng nói chút gì?”

Bất quá Quách nhị tiểu thư bình thường chú ý đông tây cả người bất đồng, giá không. Lúc này nàng càng quan tâm còn là Nhạc Duyên đến tột cùng dữ Hác Đại Thông nói chút gì. Bởi vì lúc đó nàng rất rõ ràng phát hiện Hác Đại Thông sắc mặt có chút kỳ quái.

“Không có gì!”

Mỉm cười, đối với vấn đề này. Nhạc Duyên cũng không thèm để ý, không có chút nào giấu giếm nói ra, nói: “Chính là nhượng Hác đạo trưởng khuyến Trương Quân Bảo khí phật nhập đạo mà thôi!”

Nghe vậy.

Quách Tương nhất thời vui vẻ.

Ở Quách nhị tiểu thư xem ra, Trương Quân Bảo cũng chỉ có một đường khả dĩ đi. Phật khí hắn hắn cũng khí phật, tự chỉ có nói năng tiếp thu hắn.

“…”

Truyền Ưng nghe đến đó, không khỏi dùng một loại ánh mắt khi dễ xem xét liếc mắt Quách Tương, lòng nói Quách Tĩnh Quách đại hiệp làm sao sẽ sinh ra như vậy một cái nữ nhi? Hơn nữa còn có mình sinh phụ, cũng để cho hắn có chút không nói gì. Ở bên trong tâm, hắn càng phát không muốn nhận thức Nhạc Duyên.

Phải biết rằng, lúc nhỏ. Hắn Truyền Ưng trong đầu sở

quanh quẩn đều là cha của mình cũng là đỉnh thiên lập địa đại anh hùng.

Mà lúc này gặp mặt hậu…

Giá chân tướng của chuyện hình như căn bản không phải như vậy.

Ôm tiểu nha đầu, một trận tiếng cười hậu, Nhạc Duyên liền dẫn hai người cùng nhau ra roi thúc ngựa triều Tương Dương đi.

Lúc này.

Hoa Sơn.

Tiểu hòa thượng Trương Quân Bảo lúc này trên người đã không hề ăn mặc tăng bào, mà là một thân thông thường y phục. Nhắm vào một người đầu trọc đứng ở trên quảng trường mặt.

Mà ở tiểu hòa thượng bên cạnh, còn lại là phái Hoa Sơn chưởng môn thái cổ tử Hác Đại Thông.

Chỗ này sân rộng, chính thị nương đã từng thuần dương di chỉ xây lập.

Trước đây thuần dương Giáo phái sớm đã thành hủy diệt, bỏ để lại một phần truyền thừa cho Toàn Chân giáo, nhưng bây giờ thái cổ tử Hác Đại Thông lại lại trở về chỗ cũ, khá có một loại luân hồi hậu lại nhớ tới nguyên điểm cảm khái.

Đã từng tất cả không hề.

Toàn bộ thuần dương Giáo phái, chân chính lưu lại khả dĩ chứng minh cái này đại giáo tồn tại qua bất quá là mấy cái kia tứ tán rơi vào trong chốn giang hồ, hay hoặc là bị những người khác cất dấu đạo tạng điển tịch khả dĩ chứng minh, còn dư lại đó là giá không trọn vẹn thái cực sân rộng.

Lúc này.

Tiểu hòa thượng Trương Quân Bảo liền đứng ở ở đây.

Nhìn dưới chân kia mơ hồ có chút không rõ thấy không rõ hình ảnh, Trương Quân Bảo ngẩn người một lát, đột nhiên mở miệng dò hỏi: “Hác chân nhân, đây là cái gì?”

Ánh mắt theo Trương Quân Bảo chỉ, thái cổ tử Hác Đại Thông đường nhìn rơi ở trên mặt đất.

Bởi vì là đã từng lưu lại, vì bảo trụ giá một phần tồn tại qua vết tích, Hác Đại Thông cũng không có một lần nữa xây dựng một cái mới. Đường nhìn tại nơi mơ hồ hầu như nhìn không thấy nhiều ít dấu vết trên đồ án dừng lại một lát, thái cổ tử Hác Đại Thông lúc này mới nói ra cái này đồ án tên.

“Thái cực!”

“… Thái cực!”

Nỉ non tái diễn hai cái này từ ngữ, tiểu hòa thượng Trương Quân Bảo cũng không nói gì những thứ khác

nói, mà là có thêm một loại tâm thần chấn động cảm giác, tựa hồ… Tựa hồ vật này muốn so với phật càng thêm hấp dẫn nhân. Từ từ, Trương Quân Bảo cả người ngồi chồm hổm xuống, không thèm để ý chút nào bùn đất, thủ đã vuốt lên giá trên đất lưu lại đồ án.

Cùng lúc đó.

Phương bắc.

Nhất đạo thân ảnh áo choàng mang nguyệt, suốt đêm triều phương bắc Mông Cổ thống trị địa đi.

Ngẩng đầu.

Bóng người đột nhiên dừng bước, nhìn kia trạm lam trên bầu trời đang ở bay lượn chim ó, Tất Dạ Kinh hít sâu một hơi.

Kia phân khuất nhục.

Hầu như đã khắc ở trong khung.

Quay về âm quý phái, hoàn toàn không cách nào tìm được cơ hội báo thù, mà bây giờ duy có một chỗ, mới có phần này hồi báo thời cơ.

“Hô!”

Hít sâu một hơi, Tất Dạ Kinh từ trong lòng móc ra một phần có vẻ rất là từ xưa da thú tập tranh ảnh tư liệu, phía trên này gì đó chính thị kia Kinh Nhạn cung, cứ nghe bên trong có khả dĩ tìm ra Phá Toái Hư Không bí

mật. Tất Dạ Kinh muốn đạt được mục đích, phải trả giá thật lớn.

Mà cái này đại giới đó là trên tay tập tranh ảnh tư liệu.

Hắn tưởng - -

Kia Mông Cổ Tư Hán Phi… Không, xác thực nói là Ma Tông Mông Xích Hành hội cảm giác hứng thú. Một đường tới, cứ nghe Mông Cổ đại quân lần thứ hai tập kết, Tư Hán Phi hẳn là tại đây đại quân bên trong.

Trong lòng đã quyết định, tập tranh ảnh tư liệu lần thứ hai thu hồi trong lòng.

Nhìn sắc trời một chút, Tất Dạ Kinh liền tăng nhanh tốc độ triều phương bắc chạy đi.

Chương 51 : Tương Dương

Tương Dương.

Đại Tống phía chính phủ có chính mình tình báo đồng đạo, Quách Tĩnh phu phụ đồng dạng có.

Bọn họ tổ chức tình báo kỳ thực chính là vậy cũng dĩ xưng vi đệ nhất thiên hạ thật to bang Cái Bang. Khất cái có thể nói ở nơi này thiên hạ chỗ nào hầu như đều có, càng không cần phải nói là ở chiến loạn niên đại, giá Cái Bang lại càng phát là đệ nhất thiên hạ đại phái.

Nói thật đi, thiên hạ này Cái Bang thành là thứ nhất đại phái đó là một loại châm chọc.

Đối triều đình châm chọc.

Bất quá mượn đệ tử Cái Bang lực lượng, Quách Tĩnh phu phụ nhưng thật ra ở tình báo thượng mặc dù không cách nào như quan phủ vậy tinh tế, thế nhưng đang bình thường tình báo thượng lại có chỗ độc đáo. Dù sao, tại đây chiến loạn thiên hạ, giá khất cái số lượng thật sự là nhiều lắm.

Có thể nói, ở phía sau, Cái Bang lực lượng hầu như phát triển đến rồi đỉnh núi.

Thậm chí có thể nói như vậy một câu nói, trong thiên hạ có khất cái địa phương, thì có Cái Bang.

Khổng lồ Cái Bang đã ở vi Tương Dương, vì quốc gia này mà nỗ lực.

Có đệ tử Cái Bang bang trợ, Quách Tĩnh và Hoàng Dung phu phụ ở có chút tình báo thượng hầu như không có bất kỳ trắc trở. Hai bên hầu như trở thành đối thủ một mất một còn song phương, Quách Tĩnh và Hoàng Dung ở Mông Cổ đại quân bắt đầu có tập kết động tĩnh thời gian, bọn họ chỉ biết năm nay sẽ bạo phát một hồi cực đoan thảm thiết chiến tranh.

Được xưng hoàng tộc đệ nhất cao thủ Tư Hán Phi, tự mình đái đội.

Đối với người này, Quách Tĩnh ấn tượng cũng không sâu.

Nhưng hắn cũng biết mình đã từng an đạt Thác Lôi đứa con trai này ở lực lượng quân sự trên có cực cao tiêu chuẩn, trước đây tây chinh quân hắn tá rớt thống suất vị hậu, qua nhiều năm như vậy nhóm kia đại quân sau cùng tiếp nhận nhân đó là cái này lấy hán danh Tư Hán Phi bại hoại thế nào dạng hình thành.

Những năm gần đây, không biết ở khi nào Quách Tĩnh dữ Mông Cổ giao thủ, dần dần biến thành Quách Tĩnh dữ Thác Lôi hậu nhân giao phong.

Song phương đã vấn đề lập trường, cũng tồn tại vấn đề tình cảm.

Ở người Mông Cổ trong lòng, có thể vẫn tồn tại một cái

kiên trì, đó chính là muốn kim đao Phò mã nhận thức đến hắn cách làm là sai. Mà Quách Tĩnh những năm này thành công, không thể nghi ngờ là một mực đả mặt của bọn họ. Cuối cùng, mười sáu năm đánh một trận, Mông ca chết vào sa trường.

Kết cục này. Có thể dùng Quách Tĩnh dữ Thác Lôi đã từng an đạt chi nghị rốt cục tiêu tán.

Từ nay về sau chiến tranh thủ đoạn, có thể nói đã là dần dần vào chỗ chết lấy. Đối với điểm này, Quách Tĩnh rõ ràng, con trai của Thác Lôi môn cũng rõ ràng.

Mở sát chiêu.

Song phương tình nghĩa. Lúc đó mà tán, tái cũng sẽ không có tồn tại cần thiết.

Mà lần này, có lẽ là Tương Dương những năm gần đây nhất hỏng bét một lần.

“Tư Hán Phi!”

“Bột nhi chích cân. Húc Liệt Ngột!”

Trong phòng, Quách Tĩnh nhìn trên tay sớm đã thành lấy được tình báo, trên mặt thần sắc lộ vẻ nghiêm túc. Một bên, Hoàng Dung sắc mặt cũng hết sức chăm chú. Lúc này đây thống suất chọn người, tuy nói một cách không ngờ, nhưng từ phương diện nào đó mà nói lại cũng hợp tình hợp lý.

Tư Hán Phi, Mông ca, Hốt Tất Liệt chính là cùng phụ

cùng mẫu thân huynh đệ.

Mông ca là đại hãn thời gian, có thể nói là đối hai cái đệ đệ rất là đại lực tài bồi, trong đó Tư Hán Phi trở thành tây chinh quân thống suất công phá Ba Tư. Ở nơi nào chiếm được không ít võ học, tối hậu tu vi thành công trở thành hoàng tộc đệ nhất cao thủ.

Mà Hốt Tất Liệt còn lại là phụ trách Đại Tống chuyện vật.

Kết quả sau cùng cũng Mông ca đang vì mình đệ đệ bơm hơi thời gian, bị đạo công tử một mũi tên đọng ở dưới thành, có thể dùng Tương Dương trở thành huynh đệ lưỡng nhân cừu hận trong lòng chi địa.

Vì thế.

Tư Hán Phi chi trì chính mình tình ca ca Hốt Tất Liệt đánh bại cùng cha khác mẹ huynh đệ, chiếm cứ đại hãn vị.

Mà lần này đang xử lý chính mình thống trị địa khu sự tình hậu. Giá liền bứt ra phụ trách lần này đối Tương Dương hành động quân sự.

Tuy rằng chưa quen thuộc, thế nhưng Hoàng Dung cũng đúng Tư Hán Phi có tương ứng lý giải. Biết người này chính là lúc này Mông Cổ trong hoàng tộc thiên tài chân chính quân sự thống suất, so với tiền mấy cái kia mang Mông Cổ thống suất đều phải khó đối phó.

Nhìn tĩnh ca ca kia nhíu trầm tư dáng dấp, Hoàng Dung tiến lên vươn ngọc thủ ở Quách Tĩnh hai bên huyệt Thái

Dương lý nhu liễu nhu, dĩ thư giãn Quách Tĩnh tinh thần. Bây giờ Quách Tĩnh bất quá là trung niên, bây giờ tóc cũng đã mơ hồ có hoa râm dấu hiệu.

Bởi vậy có thể thấy được Quách Tĩnh ở Tương Dương thượng đặt cuộc chính mình bao nhiêu tâm huyết.

“Tĩnh ca ca!”

“Giá Tư Hán Phi nhưng cũng là kia tây chinh quân thống suất!”

Trong nụ cười, Hoàng Dung vô cùng ôn nhu thay Quách Tĩnh xoa đầu. Dĩ thư giãn Quách Tĩnh mấy ngày qua thần kinh một mực căng thẳng, nói rằng: “Giá tương thị hôm nay tây chinh quân thống suất dữ ngày trước tây chinh quân thống suất giao phong!”

“Đúng vậy!”

Quách Tĩnh nghe vậy không khỏi gật đầu, lúc này đây Mông Cổ đại quân do tây lộ quân thống suất Tư Hán Phi đái lĩnh, kỳ bao hàm ý nghĩa đâu là đơn giản như vậy.

Hai vị đều đảm nhiệm qua giá tây lộ quân thống suất nhân, đây đó trên người chồng lên thân phận, đã có thể dùng lúc này đây Tương Dương chi chiến chỉ sợ không phải là dĩ vãng vậy. Ân oán cá nhân tình cừu. Quốc thù gia hận, ở một trận chiến này trung tướng hội hoàn toàn triển hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Giá tương thị một hồi tình tẫn chiến tranh.

“Lúc này đây Mông Cổ đại quân đã tập kết chỉ sợ vượt lên trước mười vạn quân đội, Dung nhi, ta lần đầu tiên cũng không đủ nắm chặt!”

Mị thượng mắt, Quách Tĩnh trên mặt của lộ vẻ uể oải. Tư Hán Phi ở phương bắc số chết tập kết quân đội, kia lần cử động không thể nghi ngờ ở nói cho Quách Tĩnh, hắn muốn đánh một trận xuống Tương Dương, đồng thời Mông Cổ đại quân gót sắt sẽ tiện đường xuống, đạp biến Đại Tống giang sơn.

Song phương còn không có chính thức tiếp xúc, trong bóng đêm đây đó âm mưu quỷ kế đã bắt đầu không ngừng triều đây đó hỗ ném.

Đừng xem Quách Tĩnh đang vì nhân thượng chính phái nghiêm túc, thế nhưng mưu kế gì gì đó cũng không đại biểu Quách Tĩnh sẽ không sử dụng. Hơn nữa hắn không cần, hắn Dung nhi cũng sẽ sử dụng.

“…”

Đối với Quách Tĩnh lo lắng, Hoàng Dung hiếm thấy không có lên tiếng, một trận chiến này, nàng cũng có một loại không tốt suy nghĩ.

“Quá nhi đây?”

Mở mắt ra, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, Quách Tĩnh mở miệng hỏi.

“Quá nhi đang phụ trách phòng thủ thành phố, phụ trách thống suất lúc này quân đội!”

Nói lên Dương Quá, Hoàng Dung cũng chính là ở mấy năm trước đối Dương Quá còn có chút lo lắng, dù sao trước đây cái kia lời nói dối trực tiếp hủy đi hai người, bất quá Hoàng Dung đảo không hối hận. Chỉ là lo lắng Dương Quá kia phó tánh bướng bỉnh, chỉ là sau này biểu hiện Hoàng Dung cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Có đôi khi Hoàng Dung thậm chí hội một người một mình đẽo gọt, người này nhất bị đả kích, có hay không hội tính tình đại biến?

Thí dụ như Dương Quá.

Nguyên bản vẫn chỉ là dữ sư phó hắn hữu quan, kết quả lần kia sự tình hậu, Dương Quá tựa hồ trở nên phong lưu. Không chỉ có có Quách Phù làm vợ, mà ở bên ngoài còn có một cái. Nhượng Hoàng Dung không nói là nhỏ niệm tích lại vẫn điều không phải Dương Quá đứa bé thứ nhất.

Điều này làm cho Hoàng Dung cái này thân là nhạc mẫu nhân, hoàn toàn không lời có thể nói.

Đương nhiên vốn có Hoàng Dung vẫn có tức giận, đáng tiếc cuối cùng bị Quách Tĩnh ngăn lại, dù sao trước đây kia nhất cử động rốt cuộc hại hai người. Một cái Dương Quá một cái Doãn Chí Bình. Hơn nữa Dương Quá và Quách Phù hôn hậu sinh sống cũng không sai, Hoàng Dung càng nghĩ tất cả ngôn ngữ chung quy biến thành một tiếng thở dài.

Đây coi là báo ứng sao?

Hoàng Dung nghĩ đúng vậy.

Thế nhưng Quách Tĩnh đối Dương Quá biểu hiện lại thực tại thoả mãn, không hổ thân là Dương gia tổ tiên hậu nhân, không hổ Dương Thiết Tâm cái này gia gia kỳ vọng. Coi như là vì hắn kia phụ thân. Đem mất danh tiếng toàn bộ kiểm đã trở về.

“Dung nhi!”

“Để cho nói với nhi, nhượng hắn cầu viện!”

Quách Tĩnh trầm ngâm hạ, vẫn là nói, một trận chiến này chỉ bằng vào Tương Dương nhất thành phỏng chừng còn chưa đủ.

Ngay phu thê hai người đang nói chuyện sự thời gian, bên ngoài lại lần thứ hai náo nhiệt lên.

Đó chính là đạo công tử Nhạc Duyên, Truyền Ưng, Quách Tương còn có tiểu nha đầu bốn người cùng nhau về tới Tương Dương.

Dẫn đường đó là Dương Quá.

Lúc này Dương Quá chính ôm trong ngực Dương niệm tích, vẻ mặt yêu quý đùa chính mình cái này tiểu nữ nhi. Khi hắn một bên, còn lại là Quách Phù an tĩnh mà ôn nhu nhìn.

Bộ dáng như thế, mặc dù là Nhạc Duyên ở mấy tháng

tiền đã gặp, lúc này lần thứ hai nhìn thấy đã từng điêu ngoa thiếu nữ Quách Phù như vậy hình tượng, vẫn có một loại không thói quen ảo giác. Kỳ thực. Ở Nhạc Duyên đối Quách Phù ấn tượng như vậy thời gian, những người khác đối Nhạc Duyên đồng dạng ý niệm trong đầu.

Đó chính là đi ở Nhạc Duyên phía sau, vẻ mặt trầm mặc không nói Truyền Ưng.

Ở tiến Quách phủ thời gian, Dương Quá gặp qua giá khuôn mặt đẹp niên thiếu, hỏi qua thân phận của đối phương. Ở Nhạc Duyên trả lời trung, Dương Quá biết được Truyền Ưng thân phận, chính là Nhạc Duyên dữ xích luyện tiên tử hai người hậu nhân. Mà Truyền Ưng đối với cái này ký không có thừa nhận, cũng không có phủ nhận.

Tình hình như vậy, đã nhượng Dương Quá đã biết chỉ sợ hai cha con này trong lúc đó tình hình điều không phải đơn giản như vậy.

Mà ở nơi này phía sau, còn lại là Quách Phá Lỗ theo đuôi chính mình nhị tỷ, nghe Quách Tương ở nơi nào đại xuy đặc xuy. Nói phía ngoài giang hồ là dạng gì.

Một đao thủ thành.

Đây không phải là giang hồ.

Quách Tương lời nói Quách Phá Lỗ khuôn mặt ước ao, đáng tiếc Quách Phá Lỗ cũng biết mình cũng không thể như nhị tỷ như vậy hạt cuống. Không chỉ có hắn mình

không thể, hơn nữa Quách Tĩnh Hoàng Dung cũng sẽ cự tuyệt những thứ này bừa bộn suy nghĩ.

Dù sao, Quách Phá Lỗ đó là Quách gia người thừa kế, Quách Phá Lỗ cũng biết mình thân phận.

Giờ khắc này, Quách Phá Lỗ chỉ có thể dùng một loại ánh mắt u oán gắt gao liếc chính mình nhị tỷ. Hắn thấy. Quách Tương thật sự là thái ác liệt.

“Quách đại hiệp!”

“Hoàng bang chủ!”

“Mấy tháng không gặp, hai vị thế nào tiều tụy thành như vậy!”

Ở nhìn thấy ra khỏi phòng Quách Tĩnh Hoàng Dung hai người, Nhạc Duyên không khỏi lại càng hoảng sợ, trước mặt Quách Tĩnh thần tình càng phát mệt mỏi, mà Hoàng Dung cũng không khá hơn chút nào. Chỉ bất quá muốn so với Quách Tĩnh tốt hơn một chút mà thôi.

“Ha ha!”

“Nhạc đạo trưởng. Có lòng không đủ lực a!”

Đối mặt Nhạc Duyên, Quách Tĩnh sẽ không giống đối mặt những người khác thời gian lòng tin gấp trăm lần, chỉ có ở chân chính người quen trước mặt, Quách Tĩnh mới có thể biểu lộ ra chính mình chân thực tâm tính, đồng thời ở trong những lời này cũng nói cho Nhạc Duyên lúc này Tương Dương thế cục.

Chỉ sợ so với trong tưởng tượng càng thêm trắc trở.

“Tình huống…”

Nghiêm mặt, Nhạc Duyên mở miệng hỏi.

“Nhạc đạo trưởng, thỉnh!”

Đầu tiên là ý bảo Nhạc Duyên vào nhà, đồng thời Hoàng Dung cũng nói ra lúc này Tương Dương tình huống thật, nói: “So Nhạc đạo trưởng trong tưởng tượng muốn càng thêm hung hiểm!”

“Nói như thế nào?”

Thế cục có chút ngoài Nhạc Duyên suy nghĩ, nghiêm mặt Nhạc Duyên liền lập tức đi thẳng vào vấn đề, không có chút nào thuyết giá mấy tháng một đường tới chuyện ý tứ.

Chuyện đứng đắn cần nói.

Sở dĩ tiến vào phòng chỉ có Quách Tĩnh phu phụ, còn có Dương Quá.

Về phần Quách Phù còn lại là mang theo Quách Tương, nữ nhi còn có Truyền Ưng mấy người đi phòng khách, trong đó Truyền Ưng chính là khách nhân, đi chiêu đãi đi.

Ở Nhạc Duyên dữ Quách Tĩnh phu phụ còn có Dương Quá đàm chuyện đứng đắn thời gian, lúc này ở trong

phòng khách cũng phát sinh một chuyện khác. Quách Phù đối con trai của Nhạc Duyên - - Truyền Ưng, có hứng thú thật lớn.

Còn trẻ.

Tuấn dật.

Trầm ổn.

Có thể nói, ở Nhạc Duyên trên người ưu điểm, Truyền Ưng đều có, khuyết điểm nha…

Không thể nghi ngờ, Truyền Ưng là một cái cực kỳ ưu tú niên thiếu.

Nhìn một chút đang cùng tam đệ Quách Phá Lỗ nói lung tung, xác thực nói là Quách Tương thuyết, Quách Phá Lỗ nghe tràng cảnh, Quách Phù lần thứ hai nhìn nhìn Truyền Ưng, nàng không hiểu nổi lên khác tâm tư.

Chương 52 : Chuẩn bị cuối cùng

“Ngươi xem tương nhi thế nào?”

Phòng khách.

Quách Phù tác là chủ nhân một trong, chào hỏi Truyền Ưng. Dù sao, lúc này ở đây ngoại trừ Nhạc Duyên dữ Truyền Ưng phụ rốt cuộc khách nhân ngoại, người khác bất quá là du trở về nhà, chưa nói tới chiêu đãi. Nhưng thật ra đầu tiên mắt, Quách Phù liền đối với Truyền Ưng ấn tượng khá vô cùng.

An tĩnh.

Tuấn lãng.

Không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Có thể nói, Truyền Ưng hoàn toàn là truyền thuyết người khác hài. Thậm chí, bất quá vài lần, hơn nữa phía trước ngắn gọn đối thoại, để Quách Phù cảm giác mình tam đệ so ra kém thiếu niên này. Quách Phá Lỗ cuối cùng là dữ cha mình như vậy tính.

Theo Quách Phù, chính mình Nhị muội Quách Tương tính quá mức nhảy thoát, như vậy thiếu nữ tương lai phu quân nhất định phải trầm ổn.

Huynh trưởng như cha, có đôi khi trường tỷ như mẹ.

Làm sớm đã thành thành hôn, đã thân làm mẹ người Quách Phù, đã lý giải cha mẹ mình tâm tính, lúc này nhìn mình cái này Nhị muội, tâm cũng không khỏi đối Quách Tương tương lai phu quân đang làm dự định. Tương Dương, cũng không biết cứu có thể thủ thời gian bao lâu, mặc kệ thế nào, ít nhất phải cấp Quách Tương một cái đường lui.

Mà ở Quách Phù mắt, Nhạc Duyên nhi Truyền Ưng tựu hết sức không sai.

Sở dĩ, suy nghĩ một chút, Quách Phù hay là hỏi ra nhất cú thử dò xét nói tới, muốn thính một chút Truyền Ưng đối Quách nhị tiểu thư ấn tượng.

“A? ? ?”

Truyền Ưng bị Quách Phù những lời này hỏi đột nhiên có chút sững sờ, nghiêng đầu xem xét liếc mắt còn đang triều Quách Phá Lỗ nói hưng cao thải liệt Quách nhị tiểu thư, nhìn kia hào sảng dạng Truyền Ưng liền không nhịn được chọn hạ vùng xung quanh lông mày, hít sâu một hơi, Truyền Ưng lúc này mới nói thật: “Quách nhị tiểu thư hào sảng đại khí, không hổ là Quách đại hiệp phu phụ nữ nhi, có không thua nam nhi khí khái!”

“…”

Quách Phù nghe vậy nhãn thần có chút kỳ quái, Truyền Ưng những lời này thế nào nghe làm cho nghĩ hình như không giống khen ngợi.

Đúng vậy.

Tuy rằng lời này ở Truyền Ưng miệng nói ra chính là tán thán, thậm chí giọng nói cũng có chút chân thực, thế nhưng cái loại cảm giác này chính là nhượng Quách Phù nghĩ có chút kỳ quái.

Đón Quách Phù ánh mắt của. Truyền Ưng cười có chút ngại ngùng.

Truyền Ưng rất thông minh.

Ở Quách Phù câu này câu hỏi vừa vừa ra khỏi miệng, Truyền Ưng liền suy đoán ra tính toán của đối phương.

Thế nhưng Truyền Ưng căn bản tựu đối Quách Tương không có chút nào hứng thú, mặc kệ nhân gia theo đạo lý tới nói có đúng hay không kia nghe đồn thanh mai trúc mã, Quách nhị tiểu thư tuyệt đối không thích hợp. Chí ít, ở Truyền Ưng giá mười mấy năm sinh mệnh, như Quách Tương như vậy hào sảng nữ là là thấy lần đầu.

Tại đây hơn một tháng trong thời gian, dữ Quách Tương tiếp xúc, Truyền Ưng lần đầu thấy được uống rượu có thể hào sảng một chén làm xong thiếu nữ, hợp lại nói chính mình hoàn uống bất quá nhân gia. Không chỉ có như vậy, Quách nhị tiểu thư tính cách dũng cảm. Kia không phải là một nữ nhân cần có.

Mặc dù là như vậy, Truyền Ưng lại không phải không thừa nhận Quách Tương có một loại độc đáo mị lực. Có thể tố hảo bằng hữu, tố huynh đệ, tựu là không thể quá làm phu thê.

“Ân?”

“Hơn nữa ta cái gì đây?”

Quách Tương tuy nói đang cùng Quách Phá Lỗ nói khoác, nói, thế nhưng lỗ tai còn là dựng thẳng, đang nghe Truyền Ưng nhắc tới chính mình hậu, lập tức đình chỉ lời của mình ngữ, đã đi tới. Ngọc thủ ở Truyền Ưng trên vai hung hăng vỗ một bàn tay, sau đó ngồi xuống bên cạnh, vẻ mặt mê hoặc nói rằng: “Nhượng ta cũng nghe một chút!”

“…”

Nhìn trước mặt giá không chút khách khí, kia một thân anh hùng khí khái chung quanh loạn mạo Quách Tương. Truyền Ưng cũng không khỏi không không nói thở dài một hơi. Như vậy thiếu nữ, Truyền Ưng thậm chí có một loại ảo giác, đó chính là nàng sinh sai rồi thân thể.

Quách Tương không phải là thiếu nữ, chắc là một người nam nhân. Đó mới là hay nhất.

Nếu là nam nhân nói, như vậy Quách Tương tương thị Quách gia thích hợp nhất tiếp nhận Quách Tĩnh kia phân danh vọng người nối nghiệp, đáng tiếc là… Quách nhị tiểu thư là nữ.

Hồi tưởng lại. Quách Tương hầu như chỉ ở Nhạc Duyên trước mặt thỉnh thoảng hiển lộ ra nữ nhi tư thái.

Ở lúc bình thường, Quách nhị tiểu thư chính là một cái

nam nhi.

“Nhị muội…”

Quách Phù thấy thế không khỏi che một chút cái trán, vừa vậy động tác, cũng đã nhượng Quách Phù rốt cuộc đã biết lúc trước Truyền Ưng câu nói kia tại sao phải để cho nàng nghĩ kinh ngạc dữ kỳ quái. Có mấy lời không cần nhiều lời, khán hai người dáng dấp Quách Phù chỉ biết Truyền Ưng dữ Quách Tương căn bản đối đây đó không có giữa nam nữ quan niệm.

Đến tận đây.

Quách Phù vốn là muốn muốn nói, chỉ bất quá ở một vấn đề hậu, liền vô tật mà chấm dứt.

…

Gian phòng.

Nhạc Duyên, Dương Quá, Quách Tĩnh phu phụ bốn người đang ở tựu lúc này Tương Dương thế cục làm ra phân tích, mà bây giờ mấy người đang ở đối nhất trương tập tranh ảnh tư liệu trên dưới quan sát đến.

“Kinh Nhạn cung?”

Dương Quá lật tới lật lui nhìn liếc mắt, hắn cũng biết giá lúc này đã dần dần truyền khắp thiên hạ giang hồ tin tức, có người nói ở trong đó có tối cao võ học tồn tại, hỏi: “Cái này, lúc này thật tồn tại?”

Cho tới nay, Dương Quá còn tưởng rằng cái đồ chơi này nhi là giả, bất quá là Nhạc Duyên truyền một ít tin tức dĩ dụ dỗ những người khác mà thôi.

Đồng dạng.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung hai vợ chồng ánh mắt cũng rơi vào Nhạc Duyên trên người của, cùng đợi Nhạc Duyên trả lời.

“Đối!”

“Là thật!”

Gật đầu, ở tam ánh mắt của người, Nhạc Duyên cho một cái làm cho ngoài ý muốn đáp án, nói: “Nếu không phải thực sự, là hấp dẫn không được Mông Xích Hành và Tư Hán Phi chú ý của lực!”

“Ha ha!”

Quách Tĩnh nghe vậy không khỏi khiếp sợ, cầm trên tay kia phân tập tranh ảnh tư liệu, lầm bầm lầu bầu nói rằng: “Thật không ngờ, thiên hạ này vạn vật quả thật là thần kỳ. Trên đời này lại có một cái hội dưới đất di động võ học bảo khố!”

“Chiến Thần Đồ Lục!”

Mà Hoàng Dung còn lại là nỉ non lập lại một chút ở trong đó chân chính bí tịch tên, mắt cũng là kinh ngạc vạn phần.

Đem tập tranh ảnh tư liệu cất xong, thả lại trên mặt bàn, Quách Tĩnh phu phụ còn có Dương Quá ba người không có biểu hiện ra chút nào đối Kinh Nhạn cung có vẻ hứng thú, cho dù là cái này là gồm có truyền thuyết khả dĩ ngộ Phá Toái Hư Không vô thượng bí tịch, nhưng ở ba người mắt tựa hồ đối với phương không tồn tại thông thường.

Có lẽ là đã nhận ra Nhạc Duyên ánh mắt kinh ngạc, Quách Tĩnh say sưa cười, nói rằng: “Nhạc đạo trưởng, phần này tập tranh ảnh tư liệu đang đeo đuổi võ đạo cao thủ mắt đích thật là nhất kiện trân bảo. Nhưng ở mắt của ta không gì hơn cái này, nó rất xa so ra kém Tương Dương!”

“Truy cầu võ đạo cao thủ hàng đầu và đại hiệp, cuối cùng là bất đồng!”

Dương Quá tiếp nhận Quách Tĩnh nói đầu, đón nói bổ sung.

Nghe đến đó, Nhạc Duyên bừng tỉnh đại ngộ.

Trước mặt ba người có thể nói đều chân chính có tư cách vỗ bộ ngực thuyết bọn họ rốt cuộc vì dân vì nước đại hiệp, mà không phải một cái đơn thuần truy cầu võ đạo cao thủ.

Đương một người chân chính đem hiệp một chữ này cho rằng cuộc sống tham khảo lúc, như vậy hắn mục đích lớn nhất ngược lại không phải là cái gì vô thượng bí tịch, cũng không phải cái gì Phá Toái Hư Không, sở cầu chỉ là một hiệp tự mà

Nhân sinh bất quá trăm năm.

Có thể truy cầu võ đạo nhân hội không thèm để ý thế gian thế tục. Cho rằng mấy cái kia phàm trần tục sự lây dính bọn họ, thế nhưng hiệp cũng không phải như vậy. Bọn họ đi là hồng trần, chuyến chính là giang hồ, nhìn là chúng sinh. Nói một cách thẳng thừng, đại gia đây đó truy cầu bất đồng.

Tựu như cùng Nhạc Duyên từ không cho là mình là một cái đại hiệp, là nhất người anh hùng.

Đón bốn người lại liền tập tranh ảnh tư liệu an bài một chút Kinh Nhạn cung chuyện tình, cần ở tình huống dưới mắt hạ lần thứ hai hơn nữa một cây đuốc, muốn có thể dùng Mông Xích Hành và Tư Hán Phi đứng ngồi không yên, dính dáng hai người tinh lực, có thể dùng không thể toàn lực đầu ở Tương Dương thượng. Do đó dưới ảnh hưởng đến lúc đó Tương Dương chi chiến.

“Kia Nhạc huynh, đã giải tập tranh ảnh tư liệu, biết lúc này Kinh Nhạn cung hội ở nơi nào mở ra sao?”

Dương Quá tựa hồ nhớ ra cái gì đó, mở miệng hỏi. Dĩ Kinh Nhạn cung vi nhị, muốn đạt được thắng lợi, phải tiên tố an bài.

“Hoàn thiếu chút nữa!”

Ngẩng đầu, Nhạc Duyên trở về một tiếng, đoạn đường này tới, Nhạc Duyên phần lớn tinh lực đều là ở phân tích giá trương tập tranh ảnh tư liệu. Cũng may là ở trên cái

Thế giới Nhạc Duyên là thuần dương giáo chủ, không chỉ có ở đạo tạng trên có chính mình tạo nghệ, hơn nữa ở kinh dịch thượng cũng có tốt trình độ.

Trước đây tá do tà Vương bất tử ấn pháp tới sửa chữa kia huyễn ma thân pháp, đã là như thế.

Có phần này nội tình. Phần này tập tranh ảnh tư liệu tuy rằng hoàn là phi thường khó, nhưng ở Nhạc Duyên hơn một tháng trong thời gian liên tục không ngừng phá được, cộng thêm Duyệt lai khách sạn bang trợ cùng với Cái Bang đệ hỗ trợ, đã lấy được cực lớn tiến triển.

Có thể…

Không quá vài ngày. Nhạc Duyên liền có thể bài trừ, biết lúc này Kinh Nhạn cung đến tột cùng ở nơi nào.

“Cũng tốt!”

Hoàng Dung nghe vậy gật đầu, nói tiếp: “Nhạc đạo trưởng nếu cần bang trợ. Cái Bang đệ nguyện ý phó thang đạo hỏa!”

“Tạ Hoàng bang chủ!”

Chắp tay, đáp lễ. Nhạc Duyên ngay sau đó đem tập tranh ảnh tư liệu thu hồi trong lòng, bắt đầu kế tục thảo luận khởi Tương Dương tình huống tới, lần chiến đấu này so với mười năm thế cục càng thêm hung hiểm. Ở từ Quách Tĩnh miệng được lúc này Tương Dương cục diện, cho dù là Nhạc Duyên cũng không khỏi đảo hít một hơi lãnh khí.

Đại Tống dữ Mông Cổ.

Tựu như cùng nhất chích cân tiểu ly.

Vừa mới bắt đầu hoàn hảo, còn là Đại Tống chiếm thượng phong, thế nhưng theo thời gian trôi qua, Mông Cổ đại quân chinh phạt bước tiến triển khai, Mông Cổ cũng càng đánh càng mạnh. Dần dần, cân tiểu ly phương hướng đã từ từ triều Mông Cổ phương diện ngã xuống.

Một trận chiến này, đem hợp lại chính là quốc gia tài nguyên.

Mà thôi Mông Cổ lúc này chinh phục phương tây cùng với Đại Tống bốn phía quốc gia hậu chỉnh hợp lại tài nguyên, an phận ở một góc Đại Tống đã càng phát ra yếu đi, căn bản vô pháp so.

Thính Hoàng Dung nói, Cái Bang đệ liều mạng tin tức truyền đến cho thấy Mông Cổ đại quân vẫn đang ở tập kết, đã là vãng mười vạn trở lên chữ số, nhìn như vậy tới, một trận chiến này chỉ sợ là Mông Cổ đại quân muốn dĩ nghiền ép tư thái phá Tương Dương hậu, hoàn toàn tiến vào bên trong địa.

Một ngày Tương Dương bị phá, chỉ sợ nam Tống không có bao nhiêu hiểm có thể thủ.

Thảo nào Quách Tĩnh phu phụ sẽ có chút sầu mi khổ kiểm, lúc này, kế sách đã không được quá nhiều tác dụng.

Nghe đến đó, Nhạc Duyên đột nhiên cảm thấy Quách Tĩnh cần tố để ngừa vạn nhất chuẩn bị.

“Quách đại hiệp!”

Nghĩ đến là làm, Nhạc Duyên nghĩ là nên nhắc nhở Quách Tĩnh, nhìn hắn dạng tựa hồ là có dồn vào tử địa sau đó sinh suy nghĩ, nói rằng: “Ta nghĩ chúng ta cần tố một ít chân chính chuẩn bị!”

“…”

Ngẩng đầu, Quách Tĩnh nghe vậy không khỏi sửng sốt, hắn nghe rõ lời này ý tứ. Chính muốn nói cái gì, nhưng là bị Hoàng Dung cấp bấm một cái, cắt đứt xuống tới.

Dữ Quách Tĩnh bất đồng, thân làm vợ Hoàng Dung ở có chút thời gian suy tính sự tình càng nhiều.

“Nhạc huynh nói ta tán thành, chúng ta phải để ngừa vạn nhất, được tố một ít chuẩn bị!”

Dương Quá gật đầu đồng ý, đối một trận chiến này hắn cũng không có lòng tin.

Cùng lúc đó.

Phương bắc.

Mông Cổ đại quân quân doanh.

Tác làm Thống soái Tư Hán Phi, và Ma Tông Mông Xích

Hành gặp được một cái tới quy phục nhân.

Tên của hắn khiếu Tất Dạ Kinh. (chưa xong còn tiếp. .)

Chương 04 : 8 Cao thủ băng hội (hạ)

Hí!

Hô Lương Khí, Tất Dạ Kinh trên mặt hầu như liên tiếp thay đổi mấy cái sắc mặt. Có thể nghĩ, ở tiểu nha đầu cái kia một côn xuống, hoàn toàn không có phòng bị hắn nhận lấy thương không nhẹ. Hơn nữa Nhạc Duyên ở một bên cho áp lực, hai bên kết hợp hạ phần này đau đớn hầu như gấp bội rồi.

“! ! !”

Mắt trợn tròn, Tất Dạ Kinh mặt hiện vẻ dữ tợn, nhìn hằm hằm lên trước mặt một thân Tiểu Hồng y tiểu nha đầu.

Bị đối phương kia dữ tợn sắc mặt nhìn lên, cái này lại để cho tiểu nha đầu có chút sợ hãi, bất kể thế nào nói, nàng bây giờ tuy nhiên đi theo sư phó, lại tăng thêm ở nữ Hán tử dì nhỏ Quách Tương dưới sự dẫn dắt trở nên lá gan rất lớn, nhưng ở có chút thời điểm, nàng hay (vẫn) là một tiểu nha đầu.

Bị sợ sững sờ tiểu nha đầu, vốn là ngẩn ngơ, có chút nhớ nhung khóc dấu hiệu, bất quá động tác trên tay không chậm, trúc côn giương lên, trực tiếp phất tay đập vào đối phương trên đầu. Sau đó, tiểu nha đầu cái này liền vứt bỏ trúc côn, hướng Nhạc Duyên phương hướng chạy tới.

“Biểu hiện không sai!”

Một tay ôm qua tiểu nha đầu, Nhạc Duyên một tay nhấc lấy trăng khuyết kiếm, cất bước đi tới Tất Dạ Kinh trước mặt, trên cao nhìn xuống nhìn đối phương.

Người này ở rơi ở trên tay mình thời điểm, mặc dù đối với vừa mới thẳng lén gạt đi chính mình chân thật danh tự, nhưng là theo võ công con đường bên trên Nhạc Duyên vẫn có thể đủ nhìn ra đối phương xuất thân. Kia phần tàn nhẫn võ công, lẽ ra là xuất thân Ma Môn.

Nhìn thấy.

Tại loại này loạn thế gần cục diện, cũng chỉ có kia ẩn núp lấy Ma Môn rốt cục bắt đầu thò đầu ra.

Ở đằng kia Tiêu Dao Cửu Thiên đã chết dưới tình huống, bị áp chế người cuối cùng sẽ lộ ra nanh vuốt của mình. Tiêu Dao Cửu Thiên đến tột cùng là cái gì, Nhạc Duyên cũng chỉ là theo con của mình Truyền Ưng trong miệng biết được, nhưng là trong lúc này chính thức tình huống Nhạc Duyên có suy đoán, mà Truyền Ưng tựu là hoàn toàn không biết rồi.

Ở Âm Quý Phái ở bên trong, hắn chỉ biết là lời đồn đãi này.

Trước mặt người này võ công con đường chính là Âm Quý Phái, tuy nói cải biến không ít, không có lấy ra chính thức am hiểu tuyệt học, nhưng là cái loại nầy khí chất còn đang, hơn nữa nói cho người đối phương trên tay võ công rất lợi hại. Lệ công Nhạc Duyên hắn gặp qua

một lần. Người trước mặt võ công cũng không kém, nghĩ đến trước mặt người này ở Âm Quý Phái ở bên trong có không thấp thân phận thần tượng pháo hôi liên minh TXT download.

Ở trong môn phái, dưới bình thường tình huống chính thức đáng giá tín nhiệm đều là sư đệ sư muội sư huynh sư tỷ cái gì đấy, một hệ người cuối cùng so những người khác đến quen thuộc cùng thân cận.

Cho nên người này vô cùng có khả năng là lệ công sư đệ.

Lúc trước hoa sơn nhất kiếm. Lệ công đã bị như vậy bỏ qua, đổi lại bất kỳ một cái nào người giang hồ, cũng sẽ không đối với cái này bỏ qua.

Bất quá có một điểm có thể nhất định.

Hôm nay chuyện đã xảy ra, sẽ ở trong lòng của đối phương lưu lại cực kỳ ấn tượng khắc sâu.

Có thể nói, người ở chỗ này đều trở thành người ca chỗ phẫn hận đối tượng, đối phương hội (sẽ) hận không thể giết chi cho thống khoái. Như lấy đối phương tâm tính, thậm chí trong nội tâm tưởng tượng sẽ là càng thêm tàn khốc thủ pháp. Người như vậy, theo đạo lý mà nói thật là giữ lại không được.

Chỉ là như vậy người, ở có chút thời điểm xác thực là có thêm tác dụng.

Tựa hồ nghĩ tới điều gì, Nhạc Duyên trong tay trăng

khuyết vỏ kiếm tùy ý đặt tại đầu của đối phương bên trên. Tùy ý mà làm động tác đối với Tất Dạ Kinh mà nói, cái này phảng phất giống như sấm sét. Đương vỏ kiếm rơi trên đầu thời điểm, trong lòng của hắn thậm chí nhịn không được bay lên một loại cực đoan sợ hãi, sợ hãi đối phương một kiếm đem chính mình như vậy chấm dứt.

“Ngươi thua!”

Nhưng mà, ở một thân mồ hôi lạnh trong cùng đợi kết cục Tất Dạ Kinh chỗ đợi đến lúc cũng không phải trường kiếm. Mà là một cái tràn đầy kinh ngạc, tràn đầy thất vọng thanh âm.

Ngẩng đầu.

Tầm mắt của hắn cùng Nhạc Duyên bao quát ánh mắt gặp nhau.

“Ngươi thua!”

“Ngươi thậm chí ngay cả một cái sáu tuổi hơn tiểu nha đầu đều không có thắng!”

Ẩn ẩn đấy, Nhạc Duyên đích thoại ngữ trong mang lên một loại khác hương vị, giống như có chút mờ ảo, rồi lại lộ ra vô cùng chân thật.

Đang cùng Nhạc Duyên bốn mắt nhìn nhau về sau, Tất Dạ Kinh ngay tại chút bất tri bất giác đã có cùng lúc một loại cảm khái, tăng thêm lúc trước bản thân biệt khuất. Ở kết hợp khởi những lời này để, lập tức, cả người đã có một loại muốn lập tức từ tận mà vong xúc động.

Không!

Tuyệt đối không thể như vậy!

Xếp đặt bày đầu, Tất Dạ Kinh cưỡng ép hiếp đè xuống loại này xấu hổ và giận dữ sắp chết cảm giác, đem bản thân mình cái chủng loại kia thâm trầm ẩn nhẫn tính tình phát huy đi ra, sinh sinh đè xuống loại này muốn tự vận mà vong cử động. Trong lòng không ngừng hô to lên.

Tự vận, đó là nhu nhược người gây nên.

Hôm nay chuyện nhục nhã, ta Tất Dạ Kinh định muốn báo thù.

Hơn nữa…

Quan trọng nhất là, Tất Dạ Kinh tại đây theo dõi trong vòng vài ngày, còn phát hiện một kiện cực kỳ trọng yếu bí mật.

Đó chính là Kinh Nhạn cung.

Trước mặt những người này. Tựa hồ Tầm đã đến trong khoảng thời gian này ở trong thiên hạ nghe đồn Kinh Nhạn cung chỗ, đang tìm muốn ăn đòn thông hắn phương pháp. Đã nhận được bí mật, Tất Dạ Kinh sao có thể làm cho mình vẫn lạc tại tại đây?

Thế nhưng mà báo thù…

Đối với cái này tóc bạc đạo sĩ báo thù, đối với cái này số

vi Vô Thượng Tông Sư người báo thù, thật sự là rất khó khăn.

Ít nhất Âm Quý Phái không người là đối thủ của hắn.

Chưởng môn của mình sư huynh lệ công hoàn toàn không phải đối phương đối thủ, cho nên hắn muốn muốn báo thù nhất định phải được tìm kiếm mặt khác người. Như vậy nhân vật lợi hại, ở trong thiên hạ lại có mấy người sẽ là hắn đối thủ? Tất Dạ Kinh không biết toàn lực ở dưới đạo công tử mạnh bao nhiêu, chỉ là trong đầu hồi tưởng, cuối cùng nhất đã tập trung vào một cái thế lực.

Một cái ở nhìn thấy có chống trời xu thế chỗ.

Đó chính là Mông Cổ ngọc đồng.

Cao thủ như vậy, chỉ sợ chỉ có mấy vạn quân đội vây công, mới có thể đem hắn giết chết.

Nháy mắt, Tất Dạ Kinh trong nội tâm đã đang không ngừng suy tư về đằng sau như thế nào trả thù sự tình, đối với tại chưởng môn của mình sư huynh, hắn Tất Dạ Kinh hiện tại đã hoàn toàn không nhìn trúng rồi, có thể được một kiếm mà bại người, muốn đả bại đối phương thật sự là rất khó khăn.

Hắn muốn vừa báo cái nhục ngày hôm nay, chỉ có mượn lực lượng khác.

Trong nội tâm suy nghĩ, tự nhiên không thể để cho ngoại nhân biết rõ. Ở ngoài mặt, Tất Dạ Kinh tắc thì vẫn phải là biểu hiện ra nam nhân khí khái, không thể quá mức

uất ức. Theo như lời ở đã rơi vào Nhạc Duyên trên tay, cũng đã uất ức một đường.

Nhưng là Tất Dạ Kinh đối diện trước cái này Vô Thượng Tông Sư thiệt tình không cách nào nắm lấy.

Lại để cho một cái sáu tuổi hơn tiểu hài tử cùng mình giao thủ đều có thể làm được người, ai biết cái này tóc bạc đạo sĩ trong nội tâm cuối cùng suy nghĩ cái gì?

Nếu là mềm nhũn, ở kết hợp vừa rồi câu nói kia, làm không tốt đối phương sẽ đem chính mình giết đi.

“Ta không thể giết ngươi!”

Trước mặt cái này Ma Môn chi nhân tuy nhiên đã là mặt mũi tràn đầy mồ hôi lạnh, nhưng là Nhạc Duyên cũng không có để ý, mà là dùng một loại thổn thức giọng điệu nói ra: “Thân vi một người nam nhân, ta hay (vẫn) là cho ngươi một cái cơ hội, nếu là tiếp theo ở thua ở tiểu nha đầu trên tay, ta muốn ngươi đoán chừng không cần bất luận kẻ nào động thủ!”

“…”

Nghe xong lời này, Tất Dạ Kinh không khỏi đánh nữa rùng mình một cái, ánh mắt đã rơi vào bị Nhạc Duyên ôm vào trong ngực, chính đùa bỡn tóc tiểu nha đầu. Nếu thật là lại lần nữa như vậy, cho dù là hắn Tất Dạ Kinh đoán chừng cũng chính thức không có mặt sống thêm rồi.

Lập tức, Tất Dạ Kinh trong nội tâm lại là vui vẻ.

Hiển nhiên lời của đối phương, tự nói với mình hiện tại còn sẽ không chết. Như vậy chính mình liền có cơ hội chạy thoát.

“Cho nên!”

“Hiện tại ngươi có thể đi rồi!”

Vỏ kiếm ở Tất Dạ Kinh trên người liên tục chọn vài cái, vài luồng nóng lạnh giao thoa trường sinh chân khí đã chạm vào hắn trong cơ thể, nói: “Kế tiếp, ngươi muốn hảo hảo biểu hiện, ba người bọn họ sẽ truy tung ngươi mà đến!” Nói xong, trong tay trăng khuyết kiếm đã vứt cho Quách Tương.

“! ! !”

Đã nhận được Nhạc Duyên ý bảo, Tất Dạ Kinh đã sớm nhịn không được, ở đằng kia áp lực có chút buông lỏng nháy mắt, cả người liền lập tức vận chuyển khinh công, bứt ra trở ra. Rất nhanh liền thoát đi tại đây, biến mất tại trong rừng cây.

Thậm chí, liền vừa mới dáng người truyền lại ra nóng lạnh cảm giác cũng không suy nghĩ thêm nữa.

Đưa mắt nhìn Tất Dạ Kinh kia thoát đi bóng lưng biến mất ở ánh mắt bên ngoài, Nhạc Duyên khóe miệng rốt cục lộ ra nụ cười hài lòng.

“Ngươi tại sao phải phóng hắn?”

Chẳng biết lúc nào, đi tới bên cạnh Truyền Ưng cũng mắt thấy kia Tất Dạ Kinh thoát đi phương hướng. Mở miệng dò hỏi, hắn đối với mình phụ thân xử lý phương pháp cũng không biết là thoả mãn. Lúc này đây phóng thích, vô cùng có khả năng là chân chính phóng thích.

Tuy nói hắn cùng cũng cũng coi là Âm Quý Phái bên trong người, nhưng là đối với Âm Quý Phái người Truyền Ưng cũng không có hảo cảm.

“Muốn giết hắn?”

Nghiêng đầu, cha cùng con bốn mắt nhìn nhau, Nhạc Duyên ôn hòa cười cười, chỉ vào đối phương biến mất địa phương. Nói ra: “Tánh mạng của hắn, vốn là tựu là lưu cho các ngươi đấy, chỉ là không biết về sau hắn sẽ chết ở trên tay người nào!”

Nhìn thấy lúc này Truyền Ưng không có giết Tất Dạ Kinh năng lực, mặc dù có năng lực, cũng không có ra tay cơ hội tốt.

Hiện tại Truyền Ưng kinh nghiệm cũng không nhiều, hắn còn có thể làm người tình chỗ xoắn xuýt. Bởi vì sư phó. Bởi vì Âm Quý Phái.

“Đại ca ca vi soái nhìn qua chi Ma giáo giáo chủ chương mới nhất!”

“Ngươi là muốn người này tiễn đưa tin tức sao?”

Quách Tương đi tới bên kia, ôm ấp lấy trăng khuyết kiếm, nghiêng đầu nhìn xem Nhạc Duyên.

“A…!”

Gật gật đầu, Nhạc Duyên nói ra: “Vốn ta còn cảm thấy lúc trước cách làm có khả năng không đủ, muốn hấp dẫn người Mông Cổ chú ý lực tắc thì cần một cái mấu chốt quân cờ! Mà hắn. Là người kia!”

“Hừ?”

Quách Tương nghiêng đầu, tỏ vẻ chính mình không biết rõ.

“Người này ta nếu là không có đoán sai, hắn là lệ công sư đệ —— Tất Dạ Kinh!”

“Âm Quý Phái cao thủ!”

Đối mặt mấy ánh mắt của người, Nhạc Duyên nói ra này Tất Dạ Kinh thân phận.

“Hắn hội (sẽ) phản quốc?”

Truyền Ưng nghe vậy tựa hồ nghĩ tới điều gì, trên mặt lộ vẻ không thể tin chi sắc, nhưng lại có chút dao động.

Quách Tương nghe vậy cùng kinh ngạc.

Về phần Trương Quân Bảo thì là bảo trì trầm mặc, hắn thì là im lặng nghe.

“Hừ!”

“Trong mắt của hắn có cừu oán hận, có khuất nhục, cho nên muốn muốn báo thù, chỉ có một đường có thể đi!”

Sắc mặt chính nhưng, lộ vẻ chăm chú chi sắc, phía trước Nhạc Duyên đã từ đối phương thân thủ phỏng đoán ra hắn thân phận chân chính, mà ở nhận ra thân phận đối phương một khắc này, Tất Dạ Kinh cũng đã bị với tư cách quân cờ mang lên mặt bàn.

Âm Quý Phái không cách nào báo thù.

Tất Dạ Kinh chỉ có thể xin giúp đỡ người Mông Cổ.

Mà nương thân người Mông Cổ, cầu được tín nhiệm một cái giá lớn là hắn mấy ngày nay theo chính mình chưa phát giác ra gian lấy được tin tức —— Kinh Nhạn cung bí mật. Thậm chí, vẫn còn ‘Ngẫu nhiên’ gian thấy được Kinh Nhạn cung tập tranh ảnh tư liệu châm ngôn. Hơn nữa Nhạc Duyên ẩn ẩn dời hồn đại pháp, hết thảy nước chảy thành sông.

Truyền Ưng nghe vậy không nói gì rồi.

Nếu là hắn gặp Tất Dạ Kinh chuyện như vậy, đoán chừng đã sớm tự vận mà vong rồi, kia thật sự là quá mức khuất nhục.

Không phải không thừa nhận, kia Tất Dạ Kinh tâm lý quả thật không tệ, có thể ẩn nhẫn.

Cuối cùng nhất.

Truyền Ưng đối với cái này đánh giá, hóa thành một

câu: “Âm mưu quỷ kế!”

“Hà hơi!”

Nghe vậy, Nhạc Duyên không khỏi nhã nhưng cười cười, con mình tính cách quả thật không tệ, nhưng ở Nhạc Duyên trong mắt cảm giác, cảm thấy hắn tính nết ẩn ẩn hướng Quách Tĩnh tính tình tới gần, bất đồng duy nhất chính là Truyền Ưng so Quách Tĩnh thật sự là thông minh quá nhiều.

“Nhìn thấy thế cục, trực tiếp dương mưu rất khó khăn!”

“Mà âm mưu quỷ kế lại cũng có thể hóa thành dương mưu!”

“Thế gian này, ngươi phải hiểu còn có rất nhiều!”

Nói xong, Nhạc Duyên thò tay vỗ vỗ Truyền Ưng bả vai, Truyền Ưng tránh đi động tác căn bản không có hiệu quả. Sau đó, Nhạc Duyên quay đầu, ánh mắt hướng về Tây Phương.

Mặt trời buổi chiều dần dần chìm xuống phía tây.

Kinh Nhạn cung cùng một chỗ, trong thiên hạ cao thủ sẽ nhập trong đó.

Đã đối với Mông Cổ cao thủ cùng Ma Môn mũ, nhưng cũng là về sau con mình tôi luyện chi địa.

Thân là người phụ, tổng nên vi con của mình chuẩn bị mấy thứ gì đó.

Chương 052 : Cuối cùng chuẩn bị

“Ngươi xem Tương nhi như thế nào đây?”

Phòng khách.

Quách Phù làm vi chủ nhân hướng đến, kêu gọi Truyền Ưng. Dù sao, nhìn thấy tại đây ngoại trừ Nhạc Duyên cùng Truyền Ưng phụ tử xem như khách nhân bên ngoài, những người khác bất quá là kẻ lãng tử trở về nhà, chưa nói tới chiêu đãi. Ngược lại là lần đầu tiên, Quách Phù liền đối với Truyền Ưng ấn tượng phi thường không tệ.

Yên tĩnh.

Tuấn lãng.

Không kiêu ngạo không tự ti.

Có thể nói, Truyền Ưng hoàn toàn là trong truyền thuyết nhà người ta hài tử. Thậm chí, bất quá vài lần, hơn nữa phía trước ngắn gọn đối thoại, tựu lại để cho Quách Phù cảm giác mình Tam đệ so ra kém thiếu niên này. Quách Phá Lỗ cuối cùng là cùng cha mình cùng nhau tính tình.

Sống Quách Phù xem ra, chính mình Nhị muội Quách Tương tính tình quá mức nhảy thoát, ít như vậy nữ tương lai phu quân nhất định phải trầm ổn.

Huynh trưởng như phụ, có đôi khi trường tỷ như mẫu.

Với tư cách đã sớm lập gia đình, đã thân là người mẫu Quách Phù, đã lý giải cha mẹ mình tâm tính, nhìn thấy nhìn mình cái này Nhị muội, trong nội tâm cũng không khỏi đối với Quách Tương tương lai phu quân sống làm ý định cương thi tiểu thiếp. Tương Dương, cũng không biết cuối cùng có thể thủ thời gian bao nhiêu, mặc kệ như thế nào, ít nhất phải cho Quách Tương một con đường lui.

Mà ở Quách Phù trong mắt, Nhạc Duyên nhi tử Truyền Ưng tựu mười phần không sai.

Cho nên, nghĩ nghĩ, Quách Phù hay là hỏi ra một câu thử lời nói đến, muốn nghe một chút Truyền Ưng đối với Quách nhị tiểu thư ấn tượng.

“À? ? ?”

Truyền Ưng bị Quách Phù những lời này hỏi đột nhiên có chút sững sờ, nghiêng đầu liếc nhìn vẫn còn hướng quách Phá Lỗ nói cao hứng bừng bừng Quách nhị tiểu thư, nhìn xem kia hào sảng bộ dạng Truyền Ưng liền không nhịn được chọn lấy hạ lông mày, hít sâu một hơi, Truyền Ưng lúc này mới rất nghiêm túc nói ra: “Quách nhị tiểu thư hào sảng đại khí, không hổ là Quách đại hiệp vợ chồng con gái, có không thua đàn ông khí khái!”

“…”

Quách Phù nghe vậy ánh mắt có chút kỳ quái, Truyền Ưng những lời này như thế nào nghe lại để cho người

cảm thấy giống như không phải khích lệ.

Đúng vậy.

Tuy nhiên lời này sống Truyền Ưng trong miệng nói ra chính là tán thưởng, thậm chí ngữ khí cũng có chút chân thật, nhưng là cái loại cảm giác này tựu là lại để cho Quách Phù cảm thấy có chút kỳ quái.

Đón Quách Phù ánh mắt, Truyền Ưng cười có chút ngại ngùng.

Truyền Ưng rất thông minh.

Sống Quách Phù câu này câu hỏi vừa ra khẩu. Truyền Ưng liền suy đoán ra đối phương ý định.

Nhưng là Truyền Ưng căn bản tựu đối với Quách Tương không có chút nào hứng thú, mặc kệ người ta theo đạo lý đến nói có đúng hay không kia trong truyền thuyết thanh mai trúc mã, Quách nhị tiểu thư tuyệt đối không thích hợp. Ít nhất, sống Truyền Ưng cái này vài chục năm sinh mệnh. Như Quách Tương như vậy hào sảng nữ tử là thủ gặp.

Tại đây hơn một tháng trong thời gian, cùng Quách Tương tiếp xúc ở bên trong, Truyền Ưng lần đầu nhìn thấy uống rượu có thể hào sảng một chén tiêu diệt thiếu nữ, liều đích lời nói chính mình còn uống bất quá người ta. Không chỉ có như thế, Quách nhị tiểu thư tính cách phóng khoáng, kia không phải là một cái nữ nhân nên có.

Mặc dù là như vậy, Truyền Ưng lại không phải không thừa nhận Quách Tương có một loại độc đáo mị lực. Có thể làm bạn tốt, làm huynh đệ, tựu là không thể qua làm phu thê.

“Hừ?”

“Nói sau ta cái gì đâu này?”

Quách Tương tuy nói đang cùng quách Phá Lỗ nói khoác, nói chuyện. Nhưng là lỗ tai hay (vẫn) là dựng thẳng lấy đấy, đang nghe Truyền Ưng nâng lên chính mình về sau, lập tức đình chỉ lời của mình, đã đi tới, ngọc thủ sống Truyền Ưng trên bờ vai hung hăng vỗ một cái. Sau đó ngồi xuống bên cạnh, vẻ mặt mê hoặc nói: “Để cho ta cũng nghe nghe!”

“…”

Xem lên trước mặt cái này không chút khách khí, kia một thân anh hùng khí khái bốn phía loạn bốc lên Quách Tương, Truyền Ưng cũng không khỏi không không nói gì thở dài một hơi. Ít như vậy nữ, Truyền Ưng thậm chí có một loại ảo giác, đó chính là nàng sinh sai rồi thân thể.

Quách Tương không phải là thiếu nữ, hẳn là một người nam nhân. Đó mới là tốt nhất.

Như là nam nhân, như vậy Quách Tương chính là Quách gia thích hợp nhất tiếp nhận Quách Tĩnh kia phần danh vọng người nối nghiệp, đáng tiếc chính là… Quách nhị tiểu thư là nữ.

Hồi tưởng lại, Quách Tương hầu như chỉ ở Nhạc Duyên trước mặt ngẫu nhiên hiển lộ ra con gái Tư Thái.

Sống lúc bình thường, Quách nhị tiểu thư chính là một các ông.

“Nhị muội…”

Quách Phù thấy thế không khỏi che một chút cái trán, vừa mới như vậy động tác. Cũng đã lại để cho Quách Phù xem như đã biết lúc trước Truyền Ưng câu nói kia tại sao phải làm cho nàng cảm thấy kinh ngạc cùng kì quái. Có mấy lời không cần nhiều lời, xem hai người bộ dáng Quách Phù đã biết rõ Truyền Ưng cùng Quách Tương căn bản đối với lẫn nhau không có giữa nam nữ quan niệm.

Đến tận đây.

Quách Phù vốn là muốn nói lời, chỉ có điều sống một vấn đề về sau, liền không tật mà chết Huyền Phách Cửu Thiên chương mới nhất.

…

Gian phòng.

Nhạc Duyên, Dương Quá, Quách Tĩnh vợ chồng bốn người đang tại tựu nhìn thấy Tương Dương thế cục làm ra phân tích, mà bây giờ mấy người đang tại đối với cả tập tranh ảnh tư liệu cao thấp quan sát đến.

“Kinh Nhạn cung?”

Dương Quá lật qua lật lại nhìn thoáng qua. Hắn cũng biết cái này nhìn thấy đã dần dần truyền khắp thiên hạ giang hồ tin tức, nghe nói trong lúc này có cao nhất võ học tồn tại, hỏi: “Cái này, nhìn thấy thật sự tồn tại?”

Cho tới nay, Dương Quá còn tưởng rằng cái này biểu diễn là giả đấy, bất quá là Nhạc Duyên truyện một ít tin tức dùng dụ dỗ những người khác mà thôi.

Cùng.

Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung hai vợ chồng ánh mắt cũng đã rơi vào Nhạc Duyên trên người, cùng đợi Nhạc Duyên trả lời.

“Đúng!”

“Thật sự!”

Gật gật đầu, sống ba ánh mắt của người ở bên trong, Nhạc Duyên cho một cái khiến người ngoài ý đáp án, nói: “Nếu không thật sự, là hấp dẫn không được Mông Xích Hành cùng Tư Hán Phi chú ý lực!”

“Ha ha!”

Quách Tĩnh nghe vậy không khỏi khiếp sợ, trên tay cầm lấy kia phần tập tranh ảnh tư liệu, lầm bầm lầu bầu nói: “Thật không ngờ, thiên hạ này vạn vật quả thật là thần kỳ. Trên đời này thậm chí có một cái sẽ ở địa xuống di động võ học bảo khố!”

“Chiến Thần Đồ Lục!”

Mà Hoàng Dung thì là nỉ non lấy lập lại một chút trong lúc này chính thức bí tịch danh tự, trong mắt cũng là kinh ngạc vạn phần.

Đem tập tranh ảnh tư liệu cất kỹ, thả lại trên mặt bàn, Quách Tĩnh vợ chồng còn có Dương Quá ba người không có biểu hiện ra chút nào đối với Kinh Nhạn cung có hứng thú ý tứ, cho dù là đây là có lấy trong truyền thuyết có thể ngộ phá toái hư không không bên trên bí tịch, nhưng ở ba người trong mắt tựa hồ đối với phương không tồn tại giống như:bình thường.

Có lẽ là đã nhận ra Nhạc Duyên kinh ngạc ánh mắt, Quách Tĩnh say sưa cười cười, nói ra: “Nhạc đạo trưởng, phần này tập tranh ảnh tư liệu đang theo đuổi võ đạo trong mắt cao thủ chính xác là một kiện trân bảo. Nhưng trong mắt của ta không gì hơn cái này, nó rất xa so ra kém Tương Dương!”

“Truy cầu võ đạo cao thủ đứng đầu cùng đại hiệp, cuối cùng là bất đồng!”

Dương Quá tiếp nhận Quách Tĩnh Đích Thoại đầu, đón lấy bổ sung đạo.

Nghe đến đó, Nhạc Duyên bừng tỉnh đại ngộ.

Trước mặt ba người có thể nói đều chân chính có tư cách vỗ bộ ngực nói bọn hắn xem như vì nước vì dân đại hiệp, mà không phải một cái đơn thuần truy cầu võ đạo cao thủ.

Đương một người chính thức đem hiệp cái này một chữ cho rằng nhân sinh tham khảo về sau, như vậy hắn lớn nhất mục đích phản mà không phải cái gì không bên trên bí tịch, cũng không phải cái gì phá toái hư không, sở cầu chỉ là một cái hiệp chữ mà

.

Nhân sinh bất quá bách niên.

Có lẽ truy cầu võ đạo người hội (sẽ) không thèm để ý thế gian thế tục, cho rằng những phàm trần kia tục sự lây dính bọn hắn. Nhưng là hiệp lại không phải như thế. Bọn hắn đi chính là hồng trần, chuyến chính là giang hồ, xem chính là chúng sinh. Nói toạc ra, mọi người lẫn nhau truy cầu bất đồng.

Tựu như là Nhạc Duyên theo không cho là mình là một cái đại hiệp. Là một anh hùng.

Đón lấy bốn người lại tựu lấy tập tranh ảnh tư liệu an bài một chút Kinh Nhạn cung sự tình, cần sống nhìn thấy dưới tình huống lại lần nữa tăng thêm một mồi lửa, muốn khiến cho Mông Xích Hành cùng Tư Hán Phi đứng ngồi không yên, liên lụy hai người tinh lực, khiến cho không thể toàn lực tăng tại Tương Dương bên trên, do đó ảnh hưởng hạ đến lúc đó Tương Dương cuộc chiến.

“Kia Nhạc huynh, đã hiểu được tập tranh ảnh tư liệu, biết rõ nhìn thấy Kinh Nhạn cung hội (sẽ) ở nơi nào mở ra sao?”

Dương Quá tựa hồ nhớ ra cái gì đó, mở miệng hỏi. Dùng Kinh Nhạn cung làm mồi nhử, muốn lấy được thắng lợi. Nhất định phải trước làm an bài học thuật nho gia chương mới nhất.

“Còn thiếu một ít!”

Ngẩng đầu, Nhạc Duyên trở về một tiếng, đoạn đường này đến, Nhạc Duyên đại bộ phận tinh lực đều là sống phân tích cái này tấm bản đồ phổ, cũng may mắn ở thế giới trước Nhạc Duyên là Thuần Dương giáo chủ. Không chỉ có Tại Đạo tàng bên trên có chính mình tạo nghệ, hơn nữa sống dịch kinh bên trên cũng có không tệ trình độ.

Lúc trước mượn từ Tà Vương bất tử ấn pháp đến sửa chữa kia Huyễn Ma thân pháp, đã là như thế.

Có phần này nội tình, phần này tập tranh ảnh tư liệu tuy nhiên còn là phi thường khó, nhưng ở Nhạc Duyên hơn một tháng trong thời gian liên tục không ngừng phá được, cộng thêm Duyệt Lai Khách điếm trợ giúp cùng với Cái Bang đệ tử hỗ trợ, đã lấy được thật lớn tiến triển.

Có lẽ…

Qua không được vài ngày. Nhạc Duyên liền có thể đủ bài trừ, biết rõ nhìn thấy Kinh Nhạn cung cuối cùng ở nơi nào.

“Cũng tốt!”

Hoàng Dung nghe vậy gật gật đầu, nói tiếp: “Nhạc đạo trưởng như cần phải trợ giúp, Cái Bang đệ tử nguyện ý xông pha khói lửa!”

“Tạ Hoàng bang chủ!”

Chắp tay, đáp lễ. Nhạc Duyên ngay sau đó đem tập tranh ảnh tư liệu thu hồi trong ngực, bắt đầu tiếp tục thảo luận khởi Tương Dương tình huống đến. Lúc này đây chiến đấu so về 16 năm thế cục càng thêm hung hiểm. Sống theo Quách Tĩnh khẩu ở bên trong lấy được nhìn thấy Tương Dương cục diện, cho dù là Nhạc Duyên cũng không khỏi ngược lại hít một hơi hơi lạnh.

Đại Tống cùng Mông Cổ.

Tựu như là một chỉ thiên bình.

Vừa mới bắt đầu khá tốt, hay (vẫn) là Đại Tống chiếm cứ thượng phong, thế nhưng mà theo thời gian trôi qua, Mông Cổ đại quân chinh phạt bộ pháp triển khai. Mông Cổ nhưng lại càng đánh càng mạnh. Thời gian dần trôi qua, thiên bình phương hướng đã thời gian dần qua hướng Mông Cổ phương diện ngược lại đi.

Một trận chiến này, đem liều đích là quốc gia tài nguyên.

Mà thôi Mông Cổ nhìn thấy chinh phục Tây Phương cùng với Đại Tống bốn phía quốc gia sau cả hợp lại tài nguyên, an phận ở một góc Đại Tống đã càng phát ra yếu đi, căn bản không cách nào so.

Nghe Hoàng Dung, Cái Bang đệ tử liều mạng tin tức

truyền đến cho thấy Mông Cổ đại quân vẫn đang sống tập kết, đã là hướng mười vạn trở lên con số, như vậy xem ra, một trận chiến này chỉ sợ là Mông Cổ đại quân muốn dùng nghiền áp Tư Thái phá Tương Dương về sau, vô cùng tiến vào nội địa.

Một khi Tương Dương bị phá, chỉ sợ triều đại Nam Tống không có có bao nhiêu hiểm có thể thủ.

Khó trách Quách Tĩnh vợ chồng sẽ có chút ít mày ủ mặt ê, cái lúc này, kế sách đã khởi không đến quá nhiều tác dụng.

Nghe đến đó, Nhạc Duyên đột nhiên cảm thấy Quách Tĩnh nên làm dùng phòng ngừa vạn nhất chuẩn bị.

“Quách đại hiệp!”

Nghĩ đến là làm, Nhạc Duyên cảm thấy là nên nhắc nhở Quách Tĩnh, xem hắn bộ dáng tựa hồ là có tìm đường sống trong cõi chết nghĩ cách, nói ra: “Ta cảm thấy được chúng ta nên làm một ít chính thức chuẩn bị!”

“…”

Ngẩng đầu, Quách Tĩnh nghe vậy không khỏi sững sờ, hắn nghe rõ trong lời nói ý tứ. Chính muốn nói cái gì, cũng là bị Hoàng Dung cho bấm véo một thanh, đã cắt đứt xuống.

Cùng Quách Tĩnh bất đồng, thân làm vợ Hoàng Dung sống có chút thời điểm cân nhắc sự tình thêm nữa.

“Nhạc huynh Đích Thoại ta đồng ý, chúng ta phải dùng phòng ngừa vạn nhất, phải làm một ít chuẩn bị!”

Dương Quá gật đầu đồng ý, đối với một trận chiến này hắn cũng không có tin tưởng.

Cùng lúc đó.

Phương bắc.

Mông Cổ đại quân quân doanh.

Làm làm Thống soái Tư Hán Phi, cùng Ma tông Mông Xích Hành gặp được một cái đến quy hàng người.

Tên của hắn gọi Tất Dạ Kinh.

Chương 053 : Cùng đao và kiếm

“Chuẩn bị?”

“Đúng vậy, chuẩn bị!”

Đón Quách Tĩnh ánh mắt, nghe đối phương kia hơi kinh ngạc ngữ khí, Nhạc Duyên gật gật đầu.

Làm vi một người thủ vệ Tương Dương hơn mười năm người, Nhạc Duyên không biết là Quách Tĩnh nhìn không thấu nhìn thấy loại này cục diện. Nhạc Duyên lo lắng chính là Quách Tĩnh khám phá, vẫn đang cũng không quay đầu lại hướng phía trước đi đến, thậm chí không cho mình hậu nhân lưu lại chút nào chỗ trống.

Ít nhất sống vốn là trong chuyện xưa, toàn bộ Quách gia cùng Hoàng gia cũng chỉ còn lại có Quách Tương một người.

Hơn nữa về sau Quách Tương xuất gia, có thể nói hắn đã đoạn tuyệt hậu đại.

“Lúc này đây không có hoàn toàn nắm chắc, phải lưu lại đường lui!”

“Mặc kệ như thế nào, Quách đại hiệp hay (vẫn) là vi về sau lưu lại tất yếu an bài. Quách Tương làm sao bây giờ? Quách Phá Lỗ làm sao bây giờ? Nếu như thành Tương Dương phá, Quách đại hiệp ngươi cũng không

thể lại để cho bọn hắn tỷ đệ cũng chết trận sống Tương Dương a…”

Về phần không đề cập tới Quách Phù, đó là bởi vì Quách Phù tự gả cho Dương Quá về sau, cũng đã là Dương gia người, mà không phải Quách gia được rồi.

Bởi vì cái gọi là gả đi ra ngoài con gái như giội đi ra ngoài nước, điểm này Quách Tĩnh sẽ không đi để ý, trong nội tâm để ý có lẽ chỉ có Hoàng Dung người mẹ này.

Có thể nói Quách Tĩnh theo phương diện nào đó mà nói cũng là một cái người vô tình, đại nghĩa chi nhân cuối cùng sẽ có vô tình tiến hành đấy, nhất là đối với chính mình người.

“…”

Quách Tĩnh nghe vậy không khỏi không nói gì, ngay ngắn mà mặt nghiêm túc bên trên rốt cục toát ra một chút bất đắc dĩ.

Lập trường, quyết định thái độ.

Trầm ngâm trong chốc lát, Quách Tĩnh chính là muốn mở miệng nói cái gì, nhưng lại mãnh liệt bị Hoàng Dung một thanh kéo khai, dùng sức theo như trở về trên mặt ghế. Đi trước, thân làm phu thê Hoàng Dung có thể nói sống Quách Tĩnh kia cúi đầu trầm ngâm thời điểm, nàng liền biết rõ phu quân của mình trong nội tâm đang suy nghĩ cái gì.

Đại công vô tư, vô tư tới cực điểm là vô tình.

Quách Tĩnh là một người như vậy.

Với tư cách bên gối người, Hoàng Dung biết rõ phu quân của mình trong nội tâm đang suy nghĩ cái gì, nhưng là kết quả như vậy nàng không thể tiếp nhận. Vốn là, Hoàng Dung cũng suy nghĩ biện pháp dự phòng. Có thể nói, sống cho tới nay, Hoàng Dung cũng đã sống vì chính mình ba đứa bé biện pháp dự phòng. Dùng làm vạn nhất chuẩn bị.

Lúc này Nhạc Duyên nói ra, Hoàng Dung cũng theo nói ra.

Cùng.

Dương Quá cũng là như thế.

Mượn dương niệm xưa kia mà nói, Dương Quá là cái này tâm tư, mà Dương Quá cái này tâm tư. Sống Quách phủ những người khác hầu như đều tinh tường. Mọi người xem sống trong mắt, chỉ là không có nói ra mà thôi.

“Nhạc đạo trưởng, ngươi muốn chuẩn bị nên như thế nào?”

Hoàng Dung tiến lên, chăm chú nghiêm túc ánh mắt dừng lại sống Nhạc Duyên trên mặt, dò hỏi.

“Nghe Hoàng bang chủ vừa nói như vậy, Hoàng bang chủ nghĩ đến cũng có chỗ chuẩn bị!”

Không có trực tiếp trả lời, Nhạc Duyên ngược lại là đối với Hoàng Dung an bài đã có hứng thú.

“A…!”

Gật gật đầu, Hoàng Dung tỏ vẻ chính mình thật có an bài, nói ra: “Đúng vậy, ở chỗ này của ta có chuẩn bị tiên võ cùng tu TXT download!”

“Úc?”

“Hoàng bang chủ nói nói. Ta xem ta tại đây có thể không làm xuống bổ sung!”

Nhạc Duyên trong nội tâm cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, kết quả như vậy, thân là mẫu thân Hoàng Dung đương có chuẩn bị. Hoàng Dung tính tình bất đồng Quách Tĩnh, nàng là một cái cực độ vi gia nữ nhân, bằng không mà nói sống Hoàng Dung gả cho Quách Tĩnh sau. Cũng sẽ không thiếu đi từng đã là cơ linh đáng yêu, mà nhiều hơn hôm nay tâm tư đề phòng.

Lúc trước, cũng sẽ không đặc biệt nhằm vào Dương Quá.

“Mông Cổ nếu như phá Tương Dương, chúng ta một nhà cho là bọn hắn chủ yếu đối tượng!”

Hít sâu một hơi, Hoàng Dung nói ra tâm tư của mình cùng an bài, “Cho nên ta an bài Cái Bang huynh đệ đối với Tương nhi cùng Phá Lỗ hai người làm lui lại lộ tuyến an bài, chạy ra thành Tương Dương vi bên trên. Về

phần về sau có thể không vô cùng né ra Mông Cổ đại quân đuổi giết. Kia chỉ có thể nhìn Tương nhi cùng Phá Lỗ vận khí!”

Lời nói mặc dù nói như vậy, nhưng ở Hoàng Dung đáy lòng vẫn có thể đủ nhất định hai cái hài tử có thể bình yên đào thoát, vì thế nàng đã kéo tín cho phụ thân của mình —— Hoàng Dược Sư.

Có thể nói, Hoàng Dung sống nói lý ra vi Quách Tương cùng quách Phá Lỗ làm chuẩn bị không thua lần này Tương Dương đại chiến chuẩn bị. Về phần đại nữ nhi… Đều có Dương Quá phụ trách, thân là mẫu thân nàng bất quá là sống thỏa đáng thời điểm nhắc nhở một câu thỏa đáng Đích Thoại.

Nói đến đây, Nhạc Duyên cũng không khỏi gật đầu. Thiên hạ tấm lòng của cha mẹ, đúng là như thế.

Mặc dù là Quách Tĩnh đã đến đại công vô tư thậm chí vô tình tình trạng, nhưng tại thời khắc này, nội tâm của hắn hay (vẫn) là kích động lấy kia phần thuộc về phụ thân ôm ấp tình cảm. Một người ngốc trong góc, không có ngăn trở chính mình Dung nhi đích thoại ngữ.

Thân làm một cái nghiêm phụ. Hắn là bất luận cái cái gì quan tâm Đích Thoại kỳ thật đều là chôn dấu dưới đáy lòng.

Không có ngăn trở, là lớn nhất quan tâm động tác.

“Nếu là thành phá…”

“Vũ Mục Di Thư đích thị là bọn hắn chỗ muốn hủy diệt đồ vật.”

“Cho nên chúng ta nhất định phải vi về sau Hán nhân tái khởi, khu trục thát tử làm chuẩn bị!”

“Kia phần Vũ Mục Di Thư nhất định phải bảo vệ tốt.”

Hoàng Dung nâng lên phần này vi hai người cung cấp quá lớn trợ lực binh pháp, trong mắt cũng đầy là hoài niệm, đã từng mình cùng Tĩnh ca ca cùng một chỗ, cũng có được cái này một phần Vũ Mục Di Thư công lao. Có thể nói, đối với Mông Cổ mà nói, Vũ Mục Di Thư cơ hồ là bọn hắn phải chỗ hủy diệt hoặc là lấy được đồ vật.

Quách Tĩnh dựa vào phần này binh pháp hơn nữa quân dân cùng giang hồ nhân sĩ hỗ trợ, Mông Cổ đại quân sống thành Tương Dương hạ thế nhưng mà bại nhiều cái đại té ngã.

“Chỉ là về điểm ấy, ta còn không có nghĩ kỹ!”

Đối với Vũ Mục Di Thư an bài Hoàng Dung xác thực không nghĩ tốt, nhìn thấy Đại Tống lung lay sắp đổ, Vũ Mục Di Thư cuối cùng giao cho ai mới phù hợp? Mà không phải đối phương xoay đầu lại dùng Vũ Mục Di Thư đối phó Đại Tống quân dân, hay hoặc giả là thuần túy bình hoa không có có bất kỳ tác dụng gì.

Nhìn thấy, sống Đại Tống võ trên thân người cũng không có kiệt xuất ưu tú quân sự nhân tài.

Từ khi nhạc võ mục cùng Dương gia đem kết thúc về

sau, triều đại Nam Tống sống trên quân sự sẽ không có chính thức có thể lấy được người xuất thủ mới rồi.

Có thể nói, bây giờ trở về mắt nhìn đi, lại làm cho không người nào nại phát hiện, Đại Tống ức võ sùng văn hậu quả đã thể hiện rồi đi ra, chỉ tiếc với tư cách Tiên Hoàng di huấn, muốn biến pháp sao mà khó khăn.

"…"

Dương Quá nghe vậy cũng trầm mặc lại. Đối với nhìn thấy Đại Tống tướng lãnh, hắn Dương Quá cũng quả thực không có gặp cái gì có đầy đủ năng lực người, bằng không mà nói trấn thủ Tương Dương thực sự không nên là Quách Tĩnh vợ chồng. Cho nên, sống về Vũ Mục Di Thư xử lý phương pháp thời điểm, hắn cũng không có tốt đề nghị.

Tình huống này…

Ngược lại là Nhạc Duyên nghe đến đó rất là ngoài ý muốn, chẳng lẽ lại Đồ Long đao cùng Ỷ Thiên Kiếm quyết định còn không có đi ra không?

Xem lên trước mặt ba người nhíu mày trầm tư bộ dáng, Nhạc Duyên liền biết rõ ba người chỉ sợ là lâm vào dưới đèn hắc tình huống vẽ Xuân. Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên liền mở miệng nhắc nhở một chút, nói: "Vì cái gì không làm ra đủ để truyền thế binh khí, dùng binh khí tới chọn chọn có thể gánh chịu cái này phản mông trọng trách người đâu?"

"Hừ?"

“Binh khí?”

“Cái này…”

Quách Tĩnh, Hoàng Dung cùng Dương Quá ba người đều là khẽ giật mình, kinh ngạc xem lên trước mặt đạo sĩ.

“Đúng!”

“Làm ra hai thanh hãn thế thần binh, đem Vũ Mục Di Thư cùng với bí tịch võ công tàng nhập trong đó, sau đó sống khiến nó rơi vào giang hồ. Dùng sóng cồn đào cát tình thế tuyển ra mạnh nhất người trở thành hậu tuyển người, tiến hành phản mông nghiệp lớn!”

Nhạc Duyên ánh mắt ẩn ẩn tỏa sáng, sống trong lời nói của hắn từng điểm từng điểm mở ra hắn đối với thứ này an bài, nói: “Cái này mạnh nhất người tựu với tư cách võ lâm chí tôn… Đương người này leo đến trên vị trí này thời điểm. Bất luận tâm tính đang cùng tà, sống đối mặt phần này nghiệp lớn thời điểm, hắn cũng sẽ biết nhịn không được đi thừa nhận phần này trách nhiệm!”

Nghe đến đó, đầu óc cơ linh thông minh Hoàng Dung cùng Dương Quá hai người lẫn nhau liếc nhau một cái, không khỏi ngược lại hít một hơi khí lạnh.

Trong lúc này tính toán…

Thật ác độc.

Sóng cồn đào cát, chỉ là cái từ này hợp thành, còn có kia võ lâm chí tôn, tựu có thể tưởng tượng trong đó cuối cùng sẽ phát sinh bao nhiêu đao quang kiếm ảnh, giang hồ ân oán.

Bởi vì người có dã tâm, đều đối với võ lâm chí tôn —— minh chủ võ lâm có hứng thú thật lớn.

Không thể tránh né. Thiên hạ trong giang hồ người chỉ sợ đều sống Nhạc Duyên một câu nói kia trong đã rơi vào tính toán.

Ngẩng đầu.

Hai người nhìn lại, chỉ thấy giờ khắc này đạo công tử Nhạc Duyên chẳng biết lúc nào đã không có trước khi ôn hòa tiêu sái khí tức, chuyển mà thay vào chính là lạnh lùng mờ ảo cảm giác. Tựu như là lạnh lùng lạnh, không có chút nào nhân khí bảo kiếm.

Phản ứng của hai người Nhạc Duyên chỉ là liếc liền đại khái đoán được đối phương tâm tư, Nhạc Duyên khóe miệng nhẹ nhàng khẽ cong. Tiếp tục nói: “Phản mông nghiệp lớn thường nhân tự thì không cách nào thừa nhận, có thể tiếp nhận như vậy trọng trách người phải trong lòng tư thủ đoạn còn có võ công bên trên đều có độc đáo tạo nghệ, kết hợp với Vũ Mục Di Thư, cùng với hắn giang hồ địa vị, như vậy cái này phản mông nghiệp lớn tự nhiên đều có thể!”

“Nếu là không chịu nổi đâu này?”

Hoàng Dung tựa hồ là lần đầu tiên chứng kiến như thế

đạo công tử, mở miệng hỏi.

“Người giang hồ giang hồ chết, đó là chúng ta quy túc! Hắn không được. Kia lại đổi một cái, trong thiên hạ người có dã tâm thật sự là quá nhiều.”

Hai mắt hơi đóng, Nhạc Duyên rất là tùy ý nói, chỉ là lời nói tuy nói bình thản, nhưng kia bên trong bao hàm lạnh lùng vẫn làm cho người không rét mà run.

“…”

Hoàng Dung cảm giác mình hỏi một cái so sánh ngu ngốc vấn đề, nhưng điều này cũng làm cho ở đây những người khác cảm thấy đối với đạo công tử nhìn thấy một lần nữa phát sanh biến hóa.

Đã từng cùng hiện tại. Bọn hắn chứng kiến Nhạc Duyên cuối cùng cái đó một cái mới là thật thực.

“Đương nhiên!”

“Vấn đề này còn cần dẫn đạo, mà dẫn đạo Đích Thoại ta muốn có thể giao cho Tương nhi hoặc là Phá Lỗ, bất quá người ca cảm thấy Tương nhi càng thêm thích hợp!”

Ánh mắt đón Hoàng Dung ánh mắt, Nhạc Duyên thần sắc lại lại lần nữa khôi phục ôn hòa, đề nghị đạo. Đối với quách Phá Lỗ. Cái loại nầy tính tình quả thực không rất thích hợp, hắn rất dễ dàng đã bị lừa gạt, căn bản không có Quách Tương như vậy quỷ linh tinh quái.

“…”

Quách Tĩnh cái lúc này rốt cục kịp phản ứng, trong mắt cũng tận là khiếp sợ nuốt Linh Thần thể chương mới nhất. Trước mặt thê tử của mình, con rể còn có một đạo công tử, ba người đưa hắn Phao Khai, đã định ra sự tình đến tiếp sau, cái này lại để cho Quách Tĩnh hơi có chút bất đắc dĩ.

Bất quá nhìn thấy trong lòng của hắn càng nhiều nữa hay là đối với Nhạc Duyên kế sách tàn nhẫn cảm thấy khiếp sợ.

Chỉ là Quách Tĩnh càng nghĩ, cân nhắc sau nửa ngày, lại không thừa nhận cũng không được đây là một cái vô cùng tốt đích phương pháp xử lý.

Thật lâu.

Hoàng Dung gật đầu, nói: “Ta cũng hiểu được Tương nhi không tệ!”

“Kia Nhạc huynh, cái này hai thanh thần binh, ngươi chuẩn bị tên gọi là gì?”

Lên tiếng chính là Dương Quá, đối với kế sách này, hắn không thừa nhận cũng không được tàn nhẫn, nhưng cũng là một loại rèn luyện tốt nhất người chọn lựa một loại hảo thủ đoạn.

“Võ lâm chí tôn, bảo đao Đồ Long, hiệu lệnh thiên hạ, ai dám không theo! Ỷ Thiên không xuất ra, ai dám tranh phong?”

Đối mặt Dương Quá vấn đề, Nhạc Duyên không có có nói rõ, chỉ là đọc lên một câu đoản ngữ.

Đồ Long đao!

Ỷ Thiên Kiếm!

“Tên rất hay!”

“Tốt hàm nghĩa!”

Dương Quá không khỏi đại khen, trong lúc này hàm nghĩa tự nhiên là không cần nói cũng biết. Đồ Long tàn sát chính là Mông Cổ Long, Ỷ Thiên ỷ chính là nhà Hán thiên. Tựa hồ nghĩ tới điều gì, Dương Quá mãnh liệt sững sờ, dùng một loại không phải rất xác định ngữ khí nói ra: “Nhạc huynh, cái này chế tạo thần binh tài liệu sẽ không phải là…”

“Không tệ!”

“Đúng là Dương huynh huyền thiết trọng kiếm!”

Ôn hòa cười cười, Nhạc Duyên ánh mắt đã rơi vào Dương Quá trên lưng huyền thiết trọng trên thân kiếm.

Ta biết ngay!

Dương Quá quắt quắt miệng, trước mặt Nhạc Duyên tựa hồ lại nhớ tới lúc trước cái chủng loại kia tính nết. Bất quá sự tình cứ như vậy tuyệt đối không đủ, chính mình bỏ ra huyền thiết trọng kiếm, hắn cũng phải trả giá

một vật. Nghĩ tới đây, Dương Quá nhanh nói tiếp: “Nói thần binh, ta muốn Nhạc huynh Nguyệt Khuyết kiếm thế nhưng mà tuyệt thế thần binh. Đã ta ra huyền thiết trọng kiếm, như vậy Nhạc huynh Nguyệt Khuyết kiếm cũng lấy ra đi!”

“Ách!”

Đón Dương Quá kia mang theo vui vẻ ánh mắt, Nhạc Duyên tức cười cười cười, nói: “Ta tất nhiên là không dị nghị. Bất quá hiện tại Nguyệt Khuyết kiếm đã bị ta đưa cho Tương nhi, nếu là muốn dùng vậy hỏi Tương nhi a!”

“Có thể!”

“Điểm này Nhạc huynh ngược lại không cần lo lắng!”

Đã nhận được muốn đáp án, Dương Quá phi thường hài lòng.

Ngay sau đó Nhạc Duyên không chờ Dương Quá thoả mãn tâm tình toát ra đến, Nhạc Duyên liền tiếp theo trầm ngâm nói: “Bất quá… Ta ngược lại là còn có một thỉnh cầu!”

Thỉnh cầu?

Ba người liếc nhau một cái, ánh mắt đều tụ tập tại Nhạc Duyên trên người.

Sau nửa ngày.

Nhạc Duyên nói ra yêu cầu của hắn, chỉ là đang nghe

nghe thấy những lời này về sau, Quách Tĩnh vợ chồng còn có Dương Quá ba người đều là vẻ mặt ngạc nhiên.

“Cái này…”

“Không quá phù hợp a? Trên đường cải biến, ảnh hưởng quá lớn!”

Quách Tĩnh chau mày, lên tiếng muốn khuyên Nhạc Duyên.

Đối mặt Quách Tĩnh khuyên, Nhạc Duyên chỉ là nhàn nhạt trả lời một câu ——

“Ta là phụ thân của hắn!”

Chương 054 : Ỷ Thiên! Đồ Long! Ưng!

Thợ rèn.

Tại Tương Dương, bởi vì chiến tranh tới gần, rất nhiều thời điểm toàn thành thợ rèn đều bị tập trung sử dụng.

Hơn nữa dùng Quách Tĩnh vợ chồng tại Tương Dương danh vọng, ở chỗ này, hai vợ chồng thế nhưng mà so quan phủ Đích Thoại phải có dùng nhiều.

Đương có chỗ quyết định về sau, Hoàng Dung cùng Dương Quá hai người liền lập tức đem chuyện này lập tức khai triển,mở rộng đã tiến hành.

Về phần Nguyệt Khuyết kiếm…

Thì là tại Dương Quá Đích Thoại xuống, Quách Tương đáp ứng xuống, cung cấp sử dụng.

Nhất là tại Quách nhị tiểu thư đang nghe nghe thấy là chế tạo Ỷ Thiên Kiếm thời điểm, Quách Tương sắc mặt lập tức đại hỉ. Phải biết rằng, ban đầu ở trong tiểu trấn, nàng thế nhưng mà vi Nguyệt Khuyết kiếm lấy một cái mới tinh danh tự —— cái tên này đã kêu Ỷ Thiên Kiếm.

Kỳ thật nói toạc ra đúc lại Nguyệt Khuyết vi Ỷ Thiên, bất quá là ở phía trên thêm một ít gì đó mà thôi, đem Nguyệt Khuyết kiếm làm cho đoạn, để đằng sau có thể gia nhập thứ đồ vật.

So với, hắn độ khó lại muốn càng thêm khó.

Bởi vì Nguyệt Khuyết thụ quá nặng đúc, tại Lỗ Diệu Tử kia đệ nhất thiên hạ toàn tài đích cổ tay xuống, Nguyệt Khuyết kiếm có thể nói là khôi phục lúc trước mới vào thần điêu thời điểm phong thái, tuyệt đối cả thần binh lợi khí. Giết người không thấy máu, thổi tóc tóc đứt, liền là như thế này vũ khí hình dung.

Bẻ gẫy gia nhập bí tịch, lại lần nữa mới hợp đúc cái này thoạt nhìn đơn giản, nhưng lại so rèn Đồ Long đao càng thêm khó khăn.

Đã bị Quách Tĩnh vợ chồng mời đến, triệu tập lại chúng thợ rèn tại một đám Cái Bang đệ tử dưới sự bảo vệ, bắt đầu tựu mới nhất vũ khí thảo luận.

Vũ khí tập tranh ảnh tư liệu sớm đã chuẩn bị cho tốt.

Đồ Long đao kiểu dáng thì là do Quách Tĩnh cùng Dương Quá cha vợ Nhị Nhân thiết kế, Hoàng Dung cung cấp ý kiến, đem Đồ Long đao thiết kế uy vũ Bá khí, về phần Ỷ Thiên Kiếm tắc thì hay (vẫn) là Nguyệt Khuyết kiếm, bất quá là ở phía trên tăng thêm vài thứ, bẻ gẫy sau trọng mới gia nhập bí tịch, không hơn.

Về phần còn lại một thanh thì là do Nhạc Duyên chính mình đến thiết kế.

Bất quá nhìn thấy, mọi người mặt lâm vấn đề liền là như thế nào đem bí tịch hoàn hảo đưa vào trong đó…

Người bình thường tuyệt đối không có cách nào làm được.

Dù sao võ mục di thư, Cửu Âm Chân Kinh cùng Hàng Long Thập Bát Chưởng cái gì bí tịch cũng không phải là thủy hỏa bất xâm, đao kiếm bất diệt Trường Sinh Quyết, muốn bình yên vô sự đem hắn tiễn đưa vào trong đó tắc thì phải có người tiến hành trợ giúp. Cho nên, cái này bắt đầu cấu tứ khá tốt. Nhưng đang tiến hành thời điểm mấy người đều phát hiện trong đó khó khăn cùng mấu chốt điểm.

Vấn đề này ngược lại là thoạt nhìn rất khó, cũng là có biện pháp giải quyết.

Đó chính là dùng âm hàn nội lực kết hợp dương cương nội lực đến cam đoan.

Dương Quá không được.

Nội lực của hắn đi cương mãnh con đường, mặc dù có Đạo gia võ công Cửu Âm Chân Kinh điều hòa, nhưng bản thân nội lực hay (vẫn) là đi cương mãnh đường đi. Không cách nào bảo hộ bí tịch bình yên tiễn đưa vào trong đó.

Quách Tĩnh cùng không được.

Nội công của hắn tuy nói bình thản, nhưng bên trong càng nhiều nữa cũng là cương mãnh dương cương chi đạo. Dù sao có thể đem Hàng Long Thập Bát Chưởng luyện cơ hồ là trò giỏi hơn thầy mà thắng vu lam hắn, nội lực như thế nào cũng sẽ không đi Âm Nhu đường đi.

Cuối cùng…

Nhạc Duyên phát hiện cam đoan thích hợp nhất trách nhiệm này người đúng là mình dũng xông chân trời xa xăm TXT download.

Hắn một thân trường sinh chân khí, Âm Dương nóng lạnh giao thoa chân khí, tại thời khắc này là thích hợp nhất.

Nhìn đến đây, Nhạc Duyên cũng không thấy được có một loại trùng hợp, hoặc là nói huyền diệu khó giải thích cảm khái. Bất quá đã có trước hai cái thế giới kinh nghiệm, Nhạc Duyên ngược lại là không có bao nhiêu tâm tình chấn động, thời gian lâu như vậy đến, Nhạc Duyên đã ẩn ẩn đối với chính mình xuyên việt vấn đề đã có suy đoán.

Tại Hoa Sơn cùng Mông Cổ quốc sư Bát Sư Ba tinh thần giao phong thời điểm. Đối phương một lời đạo ra bản thân sở tu chính là tinh thần tuyệt học thời điểm, Nhạc Duyên tựu đã nhận ra trên người mình vấn đề.

Đó chính là lúc ấy mới vào thần điêu thời điểm, người ca có lẽ quên cái gì.

Tốn hao kia cơ hội duy nhất, chỗ trả giá một cái giá lớn chỉ sợ là…

Chỉ là nhìn thấy vấn đề này bị Nhạc Duyên đặt ở đáy lòng, tạm thời tính tinh lực toàn bộ đặt ở sự tình trước mặt bên trên.

Giờ khắc này.

Tại sớm đã trải qua tiếu ngạo thế giới Nhạc Duyên. Hắn cũng không thể khiến sự tình cục diện quá mức phát sinh biến hóa, tuy nói thời không quán tính lại để cho sự tình phát triển không ngừng ở hướng sửa chữa sai thượng diện đi, nhưng là Nhạc Duyên đối với hắn khiêu chiến một mực đều tồn tại.

“Bảo đảm bí tịch bình yên đi vào, chuyện này tựu để ta làm a!”

Một câu, Nhạc Duyên giải quyết Quách Tĩnh vợ chồng cùng Dương Quá chỗ mặt lâm vấn đề lớn nhất. Tại ba ánh mắt của người ở bên trong, Nhạc Duyên phô bày Trường Sinh Quyết Âm Dương chân khí, một tay âm một tay dương. Nóng lạnh giao thoa đinh ốc chân khí.

“Nhạc đạo trưởng hỗ trợ, như vậy chuyện này là đủ!”

Quách Tĩnh nhìn xem Nhạc Duyên kia phát ra chân khí, Quách Tĩnh không khỏi gật đầu, tuy nói tại nội tâm của hắn hơi có chút mê hoặc 16 năm nhạc đạo trưởng công lực hẳn không phải là này cá tính chất. Bất quá 16 năm thời gian, đã đầy đủ quá nhiều chuyện phát sinh, cũng là không tính đặc biệt.

Nhìn thấy trong thiên hạ. Chỉ sợ cũng chỉ có Nhạc Duyên có thể làm được như thế năng lực.

Làm đủ chuẩn bị.

Rất nhanh.

Triệu tập lại đám thợ rèn bắt đầu đã có động tác.

Đun nóng.

Đầu tiên cũng bị hòa tan là Dương Quá huyền thiết trọng kiếm. Huyền thiết chính là kỳ thiết, hòa tan khó khăn, đối với Tương Dương những kinh nghiệm này chiến loạn đám thợ rèn mà nói ngược lại cũng không phải cái gì quá mức chuyện khó khăn. Huyền thiết trọng kiếm đã có thể tạo ra được đến, như vậy cùng có thể hòa tan tái tạo.

Tương tương đối, Nguyệt Khuyết kiếm thì là muốn khốn khó hơn nhiều.

Nguyệt Khuyết kiếm không thể dung mất. Cuối cùng nhất cũng là bị Nhạc Duyên sinh sinh dùng kinh khủng kia nội lực, trường sinh chân khí nóng lạnh giao thoa ở bên trong, cộng thêm huyền thiết trọng kiếm chém ngang, khiến cho Nguyệt Khuyết kiếm tự chính giữa đứt gãy, đã trở thành hai đoạn.

Đinh!

Mũi kiếm rơi xuống đất, đụng ra âm thanh tiếng vang.

“…”

Nhìn xem Nguyệt Khuyết kiếm bị chính mình sinh sinh bị hư hao hai đoạn, Nhạc Duyên nội tâm tại trường kiếm gảy liệt nháy mắt, nội tâm lại cũng nhịn không được nữa

co rụt lại. Cái này rất giống là mình yêu mến nhất chi vật, xảy ra vấn đề cảm giác, cái loại nầy không nỡ đau lòng tâm tính trong chốc lát tại trong lòng bò lên.

Dù là Nhạc Duyên nhìn thấy hầu như có thể nói tuyệt đỉnh, giờ khắc này nhìn xem bội kiếm của mình bị chính mình đứt rời, thực sự cảm thấy một hồi đau lòng.

Hắn biết rõ, tự giờ khắc này lên, Nguyệt Khuyết kiếm không bao giờ nữa là Nguyệt Khuyết rồi. Tối đa, nó bất quá là Ỷ Thiên Nguyệt Khuyết kiếm.

Hơn nữa, Nguyệt Khuyết kiếm lần thứ nhất đứt gãy, nhưng lại tại trong tay của mình.

Cùng.

Huyền thiết trọng kiếm dung mất, cũng làm cho Dương Quá đôi má có chút run rẩy hệ thống nhập vào thân chi theo dục tu tiên chương mới nhất.

Sử dụng kiếm chi nhân đều ưa thích binh khí của mình.

Nhất là cao thủ sử dụng kiếm, kiếm cơ hồ là hắn một cái khác đồng bọn.

Hai mặt nhìn nhau ở bên trong, Nhạc Duyên cùng Dương Quá đều trầm mặc lại. Trong lúc nhất thời, trong không khí cũng bắt đầu tràn ngập ra một loại quái dị yên tĩnh chi sắc, tựa hồ ẩn ẩn đã có một loại ưu thương cảm giác.

Xem lên trước mặt chi cảnh, với tư cách vây xem Quách

Tĩnh vợ chồng, Quách gia Tam tỷ đệ, còn có Truyền Ưng đều có thể cảm nhận được phần này tâm tính.

Trong lúc nhất thời, mấy người cũng chỉ có thể bảo trì trầm mặc, yên lặng chờ lấy kết quả.

Hồi lâu.

“Bắt đầu đi!”

Đem đứt gãy Nguyệt Khuyết kiếm giao cho thợ rèn. Nhạc Duyên cái này liền quay người đã đi ra.

Hầu như đồng thời.

Dương Quá cũng im lặng im lặng trở lại đi ra ngoài.

Trong chớp mắt.

Tại đây liền chỉ còn lại có Quách gia ba tỷ muội còn có Truyền Ưng bốn người hai mặt nhìn nhau, lặng yên không ra.

…

Mặc dù là triệu tập hầu như toàn bộ Tương Dương sở hữu thợ rèn, Ỷ Thiên Đồ Long cũng không phải một lần là xong.

Trong thời gian ba ngày, đại đa số đám thợ rèn hầu như đều là đem chú ý lực đã rơi vào Nguyệt Khuyết trên thân kiếm. Như thế nào trong đó móc ra khe hở, những chuyện này thì thôi đi qua bọn hắn cân nhắc. Nếu như

không được, thậm chí là hòa tan đúc lại, vấn đề này tại Nhạc Duyên sau khi rời đi, hắn liền quyết định không hề xem qua.

Mặc cho những thợ rèn này tiến hành thao tác.

Dù sao Nhạc Duyên tại rèn sắt phương diện hoàn toàn không am hiểu.

Tại trong thời gian ba ngày, Quách Tĩnh vợ chồng phụ trách một lần nữa viết xuống võ mục di thư cùng Hàng Long Thập Bát Chưởng, Cửu Âm Chân Kinh, tìm kiếm có thể kháng hỏa sự việc viết lên. Mà Dương Quá tắc thì phức tạp sử dụng Cái Bang đệ tử kế Kinh Nhạn cung sau lại độ tại toàn bộ thiên hạ bắt đầu truyền lại một câu châm ngôn.

Đó chính là —— võ lâm chí tôn, bảo đao Đồ Long, hiệu lệnh thiên hạ, Mạc dám không theo! Ỷ Thiên không xuất ra. Ai dám tranh phong?

Không chỉ có như thế.

Dương Quá còn mơ hồ đem chuyện này cùng Nhạc Duyên lúc trước truyền lại Kinh Nhạn cung liên lụy lại với nhau.

Mặc kệ trong đó phải chăng gượng ép, nhưng là mượn từ lẫn nhau ảnh hưởng, tại đây phía dưới, khiến cho phần này tin tức như lửa cháy lan ra đồng cỏ chi hỏa bắt đầu ở thời gian cực ngắn ở bên trong quanh quẩn tại toàn bộ trong giang hồ, khắp nơi đều là tin tức này rơi xuống tung tóe ra gợn sóng.

Mà Nhạc Duyên thì là tại một người bắt đầu rất nghiêm túc suy đoán tập tranh ảnh tư liệu. Xác định Kinh Nhạn cung vị trí.

Năm ngày sau.

Huyền thiết trọng kiếm, Nguyệt Khuyết kiếm cùng với xen lẫn đi một tí Tây Phương tinh kim, bị đám thợ rèn hao tốn khá nhiều khí lực cho sinh sinh dung hợp lại với nhau.

Trở thành một đoàn quái dị Hắc Bạch kim loại chất lỏng.

Một bên hắc, một bên ngân bạch.

Cả hai hỗn hợp cùng một chỗ nhưng lại hắc bạch phân minh, phảng phất giống như một cái tự nhiên Thái Cực đồ án.

Chúng thợ rèn dựa theo lúc trước chuẩn bị cho tốt bản vẽ, bắt đầu một lần nữa chế tạo khởi vũ khí đến.

Đầu tiên chế tạo đi ra là Đồ Long đao.

Lấy Hắc Bạch kim loại trong chất lỏng đại lượng kim loại đen chất lỏng, do trước khi chuẩn bị cho tốt khuôn mẫu, chuẩn bị chế tạo.

Mà ở thời điểm này.

Nhạc Duyên, Quách Tĩnh vợ chồng, Dương Quá bốn người lại lần nữa trở về đến nơi này nghịch chết chương

mới nhất.

Cái này khuôn mẫu cũng không phải do đám thợ rèn chế tác. Mà là do Nhạc Duyên chế tác, trong đó có nhiều chỗ bên trong bao hàm lấy tất yếu đồ vật, thí dụ như binh pháp võ mục di thư.

Thời gian quá ngắn.

Quách Tĩnh vợ chồng tuy nhiên mượn Cái Bang lực lượng, thậm chí dùng bản thân trên giang hồ danh vọng, cũng không có tìm được lý tưởng nhất có thể phòng ngừa bị nhiệt độ cao chỗ bị phỏng xấu sự việc đến ghi lại võ mục di thư. Chỗ chọn dùng bất quá là tầm thường trong tương đối trân quý vật phẩm.

Muốn hoàn hảo để vào trong đó, lớn nhất mấu chốt điểm hay là muốn xem Nhạc Duyên Trường Sinh Quyết.

“Bắt đầu đi!”

Hai tay mở ra. Như nghênh nhiệt gió, lập tức Nhạc Duyên tóc không gió mà bay, một đầu tóc bạc hầu như ngược lại bắt đầu. Trường sinh chân khí thấu chưởng mà ra, thẳng không có kia khuôn mẫu. Theo Nhạc Duyên đích thoại ngữ rơi xuống, kia màu đen kim loại chất lỏng Tiện Tại đám thợ rèn thao tác hạ từng điểm từng điểm đổ vào khuôn mẫu trong.

Tư ——

Sương trắng bốc lên.

Phảng phất giống như nham tương gặp ngàn năm hàn băng.

Trong chốc lát.

Trước mặt lộ vẻ một mảnh sương mù.

Mà ở Nhạc Duyên sau lưng những người khác thì là vẻ mặt lo lắng. Sợ xuất hiện chỗ sơ suất.

Trường sinh chân khí liên tục không ngừng, hàn cùng nóng giao thoa tại thời khắc này vô cùng bày ra.

Như Nhạc Duyên không có học hội (sẽ) Trường Sinh Quyết Âm Dương bà đường, giờ này khắc này chắc chắn không thể làm gì.

Nhưng tại thời khắc này, lại là vừa vặn tốt.

Chỉ là cho dù là như vậy, đối với Nhạc Duyên mà nói trước mặt cử động vẫn làm cho hắn cảm giác được đây cơ hồ là cùng Tứ đại thánh tăng giao phong như vậy cẩn thận từng li từng tí. Thậm chí, so với càng thêm khó khăn. Nhạc Duyên không chỉ có muốn suy yếu kinh khủng kia nhiệt độ đối với đặt ở khuôn mẫu ở bên trong dùng cát mịn bao bọc võ mục di thư ảnh hưởng, ở trong đó hình thành một cái khối không khí, cưỡng ép hiếp hút đi kia khốc nhiệt.

Chỉ cần một cái không tốt, như vậy chờ đợi chính là thất bại trong gang tấc.

Một nén nhang thời gian về sau, Nhạc Duyên cái trán

vậy mà cũng thấm xuất mồ hôi nước.

Ba nén hương thời gian về sau, Nhạc Duyên rốt cục thở phào thở ra một hơi, thu hồi hai tay, hít một tiếng: “Hoàn thành!”

Mà lúc này đây hắn, đã là một thân mồ hôi. Nói xong, Nhạc Duyên liền khoanh chân mà ngồi, bắt đầu điều tức bắt đầu.

Nghe vậy.

Dương Quá, Quách Tĩnh, Hoàng Dung ba người cùng nhau hướng khuôn mẫu ở bên trong nhìn lại, chỉ thấy trong lúc này xuất hiện chính là một thanh đen nhánh hung khí. Không thấy chút nào hào quang, nhưng này phảng phất giống như nước đọng giống như:bình thường màu đen, đã nói cho bọn hắn cái này chuôi Đồ Long đao đem là như thế nào hung hãn.

Bên ngoài nguyên vẹn không sứt mẻ, cái này sẽ lại để cho lấy được đao ngoại nhân, căn bản không biết bên trong có võ mục di thư. Nếu không phải biết rõ nền tảng, đem không có người đi xa muốn dùng Ỷ Thiên Kiếm đi trảm Đồ Long đao. Mà như áp dụng biện pháp khác, không hoàn chỉnh chế tạo, như vậy ở bên ngoài cuối cùng hội (sẽ) rơi xuống dấu vết, khiến cho người có ý chí phát hiện không ổn, đến nỗi lại để cho người biết rõ Đồ Long trong đao bí mật.

Vì bảo đảm kia kế hoạch sẽ không xuất hiện đại chỗ sơ suất, nguyên vẹn chế tạo mới được là tốt nhất phương thức.

Ba canh giờ sau.

Vũ khí toàn bộ đúc thành.

Đen nhánh không thấy chút nào sáng rọi Đồ Long đao, màu bạc như trăng lạnh Ỷ Thiên Nguyệt Khuyết kiếm (Nguyệt Khuyết kiếm hình dạng, làm sơ đi một tí cải biến, nhan sắc biến thành hơi chút bất đồng), còn có một thanh màu đen sống dao, màu bạc miệng lưỡi hậu bối đao.

Tại thời khắc này.

Ba thanh vũ khí tại Nhạc Duyên trường sinh chân khí dưới sự trợ giúp rốt cục xong việc.

Chương 055 : Quăng kiếm dùng đao

“Hừ? !”

Truyền Ưng trên mặt lộ vẻ mê hoặc, ngẩng đầu nhìn thoáng qua trước mặt phụ thân Nhạc Duyên, lại lần nữa cúi đầu nhìn lướt qua kia bày tại chính mình trên mặt bàn cái kia chuôi hắc bạch phân minh hậu bối đao.

Đen kịt sắc sống dao, màu bạc lưỡi đao.

Không có mở ra.

Chỉ là Truyền Ưng hơi lộ ra ngoài ý muốn.

Nhìn sau nửa ngày, hắn đột nhiên nhớ tới lúc trước kia sống trong khách sạn lần đầu gặp nhau, Nhạc Duyên là nói một câu ‘Kiếm không thích hợp chính mình, đao mới được là thích hợp nhất!’ Đích Thoại đến, lúc trước câu nói kia về sau gặp nhau lần nữa về sau, bởi vì lẫn nhau quan hệ, khiến cho Truyền Ưng trong lúc nhất thời cũng không có nhớ tới, mà là xoắn xuýt sống những phương diện khác.

Nhưng tại thời khắc này…

Nhìn xem bày ở trước mặt mình một thanh hậu bối đao, Truyền Ưng đột nhiên hiểu rõ.

Hắn, vẫn cảm thấy chính mình có lẽ dùng đao.

“Ta cảm giác mình am hiểu sử dụng kiếm!”

Cũng không có đi tiếp hậu bối đao, Truyền Ưng ngẩng đầu, ánh mắt đã rơi vào Nhạc Duyên trên mặt, rất là rất nghiêm túc nói ra: “Nhất định sẽ so ngươi dùng tốt!”

“Úc?”

Ngồi ngay ngắn ở trên mặt ghế Nhạc Duyên nhìn thoáng qua kia sắc mặt đứng đắn nghiêm túc Truyền Ưng, đối với đối phương cái chủng loại kia tâm tư có chút ngoài ý muốn. Bất quá hướng ở chỗ sâu trong tưởng tượng, Nhạc Duyên cũng là suy nghĩ cẩn thận vì cái gì đối phương vẫn cứ có Nguyệt Khuyết kiếm phỏng chế phẩm.

Hắn, là muốn đối với chính mình chứng minh.

“Kiếm?”

“Muốn dùng so với ta tốt?”

Nhạc Duyên tựa hồ nghe đã đến cái gì buồn cười sự tình, trên mặt toát ra dáng tươi cười, kinh ngạc xem lên trước mặt thiếu niên trên mặt quật cường. Sau nửa ngày, vui vẻ rốt cục hóa thành tiếng cười, Nhạc Duyên cười cơ hồ khiến Truyền Ưng sắc mặt toàn bộ đều hắc…mà bắt đầu.

“Ha ha!”

“Ta cảm thấy cho ngươi mặc dù có hảo tâm tư, nhưng là

trên thực tế muốn làm được một bước này, chỉ sợ là không có cơ hội!”

Thò tay vỗ vỗ Truyền Ưng bả vai, đối với tại con của mình vẫn không thể đủ quá mức nuông chiều, nên đánh kích hay là muốn đả kích, cũng không phải con gái cần phú lấy dưỡng trùng sinh chi Siêu cấp nam thần đọc đầy đủ.

“…”

Truyền Ưng bị Nhạc Duyên vỗ bả vai, đập sắc mặt cũng đã khí có hơi trắng bệch rồi, lời này là có ý gì? Hắn từ nhỏ thông minh, cho tới nay tin tưởng gấp trăm lần. Lượt đọc Ngũ kinh bốn sử; dễ dàng nguyên lý Sổ, địa lý thiên văn, tiên đạo bí pháp, một học liền hiểu, một hiểu liền tinh.

Cho dù là mặt đối với phụ thân của mình, hắn tự nói sẽ không kém trên nửa phân.

Như vậy tồn tại. Đủ để cho Truyền Ưng tự ngạo.

Chỉ là sống đầy bụng tin tưởng gấp trăm lần thời điểm, đột nhiên bị người đánh như vậy kích một chút, hay (vẫn) là thiếu niên tâm tính Truyền Ưng trong lúc không thể nghi ngờ tâm có chút hậm hực cùng phẫn nộ.

“Không tin?”

Gặp Truyền Ưng thần sắc, Nhạc Duyên liền biết rõ hắn sẽ không tin tưởng.

Trên thực tế cũng là như thế, càng là người thông minh, tăng thêm bản thân tính cách kiên nghị quả cảm, như vậy lại càng là cố chấp. Đối với mình thân kiên trì, người bên ngoài rất khó tưởng tượng. Muốn thay đổi Truyền Ưng cách nhìn, như vậy Nhạc Duyên phải theo căn bản bên trên lại để cho hắn kiến thức đến kiếm pháp bên trên thì không cách nào siêu việt chính mình.

Dù sao.

Truyền Ưng chính thức am hiểu hay (vẫn) là đao pháp, chỉ có điều nhìn thấy chính hắn. Còn có người khác cũng không cách nào nhìn ra mà thôi.

“Tương nhi!”

Không quay đầu lại, Nhạc Duyên chỉ là đón Truyền Ưng ánh mắt, nhẹ nhàng hoán một tiếng.

“Đại ca ca!”

“Cho!”

Ngốc ở một bên đang tại kiểm tra mới chế tạo Ỷ Thiên Nguyệt Khuyết kiếm Quách Tương nghe vậy, kiếm trong tay lập tức hướng Nhạc Duyên ném đi, đối với đại ca kiếm pháp Quách Tương là một mực thậm chí nghĩ xem. Đáng tiếc chính là. Lúc trước trên đường đi trên cơ bản không có cơ hội nhìn thấy.

Giờ khắc này, nghe đến đại ca ca hội (sẽ) như con mình biểu hiện ra kiếm pháp, không thể nghi ngờ lại để cho Quách Tương có hứng thú thật lớn.

“Nhìn xem, phụ thân ngươi kiếm là như thế này!”

Phải giơ tay lên, chân khí bộc phát, bị Quách Tương quẳng sống giữa không trung đã đã rơi vào Nhạc Duyên trên đầu Ỷ Thiên Nguyệt Khuyết kiếm ở phía trên mãnh liệt ngừng lại. Phải tay nắm chặt chuôi kiếm, ánh mắt ngưng tụ. Tuyệt đại Kiếm giả kia chỉ mới có đích mờ ảo như tiên khí chất xoay mình hiện, “Chú ý!”

Khanh!

Trường kiếm ra khỏi vỏ.

Mặc dù là ban ngày, sống ánh mặt trời chiếu rọi xuống, kia một tiếng ra khỏi vỏ tiếng vang vẫn đang cho người ôn hòa trong một vòng kỳ quỷ u lãnh. Vốn là ấm áp nhiệt độ, sống một kiếm này hạ không hiểu lạnh xuống.

Trong đại sảnh.

Quách Tương cùng Truyền Ưng hai người mắt trợn tròn, nhìn trước mắt.

Sương mù nổi lên.

Ánh mắt bắt đầu trở nên mông lung. Cả người như rơi biển mây.

Đây là! ! !

Quách Tương ngạc nhiên vô cùng nhìn trước mắt một kiếm này, nàng hoàn toàn thật không ngờ mất gian hội

(sẽ) tồn tại như vậy kiếm pháp, đương nàng nhìn thanh người trước mặt thời điểm, Quách nhị tiểu thư cả người đều mộng.

“! ! !”

Mà Truyền Ưng càng là đã mất đi dĩ vãng trấn định.

Xuất hiện sống người trước mặt là…

Một thân đạo bào, nữ tử bộ dáng cho dù là đã vài chục năm. Nhưng là sống trong đầu của hắn vẫn là nhớ rõ rành mạch. Đó là cả đời cũng không quên được người a. Đối phương, chính mặt mũi tràn đầy trìu mến nhìn mình.

“Mẹ y tú TXT download!”

Tay phải vươn về trước, muốn kéo nữ tử góc áo, lại nghe một hồi kim loại đua tiếng, trường kiếm vào vỏ tiếng vang.

Trước mắt trong mây mù tình cảnh tiêu tán, chứng kiến hết thảy đều như cùng là hoa trong gương, trăng trong nước.

Trước mặt hết thảy lại lại lần nữa khôi phục nguyên dạng.

Nháy mắt mấy cái, Truyền Ưng quơ quơ đầu, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ.

Nếu không là Nhạc Duyên trong tay còn cầm chuôi này

kiếm, đoán chừng Truyền Ưng định hội (sẽ) cho là mình vừa mới chứng kiến bất quá là một hồi ảo giác, mà không phải một chiêu kiếm pháp.

Cùng.

Kịp phản ứng Quách nhị tiểu thư trên mặt cũng là có một chút mê hoặc, chớp mắt to đánh giá Đại ca ca bóng lưng.

"…"

Nghiêng đầu nhìn thoáng qua bên hông kiếm gãy, Truyền Ưng sống nhìn coi chính mình cha đẻ, thật lâu thở dài một hơi, cởi xuống bên hông kiếm gãy, đặt ở bên cạnh trên mặt bàn. Lần phiên cử động, không thể nghi ngờ nói cho Nhạc Duyên, hắn sống Kiếm đạo bên trên hoàn toàn chính xác không cách nào siêu việt một kiếm này.

"Chiêu này tên gì?"

Sống buông kiếm gãy về sau, Truyền Ưng ánh mắt có chút xuất thần mà hỏi.

"Thiên Ngoại phi tiên!"

Nhạc Duyên gặp Truyền Ưng động tác, biết rõ ý nghĩ của mình đã đạt đến một nửa, nói tiếp: "Cái này kiếm đã kiếm pháp giết người, cũng là tìm người kiếm pháp. Sống kiếm pháp bên trên, ngươi muốn siêu việt chiêu này rất khó khăn, ngược lại sống đao pháp coi trọng ngươi có đầy đủ tiềm lực!"

Mong con hơn người, là từng cha mẹ nguyện vọng.

Đã Truyền Ưng là con của mình, Nhạc Duyên tự nhiên hy vọng Truyền Ưng có thể đao phá hư không, mà sử dụng kiếm Đích Thoại… Ai biết cuối cùng nhất sẽ phát sinh kết quả gì? Đối với Truyền Ưng mà nói, đao không thể nghi ngờ là thích hợp nhất. Có thể nói, kiếm có chút không rất thích hợp Truyền Ưng tính tình.

Cứng cỏi quả cảm, xứng đao không thể nghi ngờ tốt nhất.

“Ta biết rõ trong lòng ngươi oán giận!”

“Thế nhưng mà ngươi thân là con của ta, lại không có tư cách có thể nói!”

“Mặc dù là không phải phụ tử, nhìn thấy ngươi bất kể là trí tuệ hay (vẫn) là võ công, cũng không thể cùng ta so sánh với!”

“Cho nên. Muốn vỗ bộ ngực lớn tiếng đối với phụ thân của ngươi ta kể ra ngươi oán hận, như vậy tựu dùng ngươi tính tình thích hợp nhất đao a! Dùng đao của ngươi vi mẹ của ngươi, tìm về muốn!”

Nhạc Duyên Đích Thoại lộ ra có chút vô tình, mặc dù là tình hình chung tùy tiện Quách nhị tiểu thư tại thời khắc này nghe xong những lời này. Cũng cảm thấy một loại không hiểu tâm lạnh. Ban đầu ở Tây Vực thị trấn nhỏ, Nhạc Duyên phụ tử cuối cùng nói chuyện cái gì?

Sở tác sở vi, cùng Xích Luyện Tiên Tử giữa hai người cảm tình, hắn cuối cùng sẽ không hướng Truyền Ưng nói, cũng sẽ không hướng những người khác nói.

Bởi vì đây chẳng qua là bọn hắn giúp nhau lẫn nhau sự tình.

“Mặt khác nói cho ngươi biết một câu!”

“Mẹ của ngươi còn đang, bất quá muốn gặp nàng, đi về phía tây thiên hạ thì không cách nào tìm được. Muốn gặp được ta đối với Mạc Sầu nói câu kia thực xin lỗi, ngươi chỉ có một lựa chọn, Ưng nhi, ngươi phá toái hư không a!”

Nói xong. Nhạc Duyên liền quay người cầm lấy bên cạnh cái kia chuôi kiếm gãy quay người đã đi ra đại sảnh.

Quách Tương thấy thế cũng liền bề bộn đi theo.

Lập tức.

Trong đại sảnh, chỉ còn lại có Truyền Ưng một người.

Hồi lâu.

Truyền Ưng rốt cục phục hồi tinh thần lại, ánh mắt đã rơi vào kia một mực đặt lên bàn hậu bối đao Hạ Chí cuộc sống gia đình tạm ổn chương mới nhất.

Ánh mắt sáng ngời chăm chú nhìn sau nửa ngày, hít sâu một hơi, Truyền Ưng tay phải nắm lấy này chuôi đao.

Theo đưa tay động tác, cái này chuyên môn vi hắn chế tạo hậu bối đao rốt cục đã rơi vào trong tay của hắn.

Bối dày nhận lợi.

Tựu như hắn người này giống như:bình thường.

Nắm lấy đao, lại để cho Truyền Ưng hầu như cho rằng cái này chuôi đao vốn nên tựu là chính bản thân hắn một bộ phận.

Hậu bối đao giơ lên, nội lực quán chú trong đó, lập tức ông ông âm thanh trận trận, hậu bối đao do tĩnh biến nhanh, một đao xẹt qua. Kia cái bàn trong chốc lát chia năm xẻ bảy.

Quay người lại.

Đưa mắt nhìn chính mình cái này phụ thân bóng lưng rời đi, Truyền Ưng không khỏi có chút thất thần. Bọn họ là cha cùng con, nhưng canh là nam nhân cùng nam nhân.

Một cái trong lòng còn có oán nộ.

Một cái sống hai câu nói hạ giải thích không có kết quả về sau, căn bản cao ngạo không muốn tái mở miệng giải thích.

Sống luân thường áp chế xuống, như vậy cuối cùng nhất cha cùng con biến thành một loại kỳ lạ đối lập.

…

Không nói Truyền Ưng nhìn thấy trong nội tâm cuối cùng đang suy nghĩ gì.

Đi theo Nhạc Duyên đằng sau Quách nhị tiểu thư nhưng lại sống bản thân đích nói mấy câu về sau, lúc này mới hỏi: “Đại ca ca. Vừa rồi kiếm pháp có thể dạy ta sao?” Đối với bọn hắn phụ tử chuyện giữa, Quách Tương không tốt xen vào, nhưng là những thứ khác tắc thì bất đồng.

“Ngươi muốn học?”

Kinh ngạc dừng bước lại, Nhạc Duyên xoay người, ánh mắt nhìn qua Quách Tương. Cuối cùng ánh mắt ngừng lưu tại Quách nhị tiểu thư kia trương kiều nộn trên mặt ngọc, hỏi. Phải biết rằng sống Đại Đường thế giới thời điểm, cái này phi tiên kiếm pháp Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng cũng không phải là không muốn học, nhưng là kỳ quái chính là hai người đều không thích hợp, tuy nói biết được kiếm pháp, nhưng lại căn bản phát huy không đi ra thuộc về phi tiên kiếm pháp sắc thái.

Cuối cùng nhất, Khấu Trọng hay (vẫn) là học đao, Từ Tử Lăng tay không, cho dù là vệ Trinh Trinh cũng là tay không.

Ngược lại là độc cô môn phiệt Độc Cô Phượng có cái này thiên phú.

Chỉ là hai người quan hệ loáng thoáng, lại hay bởi vì lập trường quan hệ không thể thâm giao, ngược lại là có một loại tri kỷ, gặp lại tựu là duyên cảm giác.

Vốn, sống thu tiểu nha đầu dương niệm xưa kia làm đồ đệ về sau, Nhạc Duyên suy nghĩ đem bản thân sở học tất cả kín đáo đưa cho tiểu nha đầu, dù sao dựa theo tiếu ngạo tình huống xem ra, tình huống của nàng so sánh đặc thù. Nhiều một phần bản lĩnh, liền nhiều một phần tự bảo vệ mình.

Nhưng là Nhạc Duyên nhưng lại thật không ngờ Quách Tương sẽ nhớ muốn học Thiên Ngoại phi tiên!

Chẳng lẽ lại… Vừa mới sống một kiếm kia trong nhìn thấy gì?

Tựa hồ bởi vì Nhạc Duyên ánh mắt một mực ngừng sống trên mặt của mình, Quách Tương sắc mặt trở nên có chút ửng đỏ bắt đầu.

Kia đột nhiên tới thẹn thùng, còn có thục nữ giống như:bình thường động tác, quả thực lại để cho Nhạc Duyên nhìn đến lông mày một hồi nhảy loạn. Hoạt bát Hán tử nữ vương lâu như vậy, đột nhiên biến thành như vậy hình tượng, trong lúc nhất thời lại để cho người có chút không chịu nhận có thể.

“Đừng như vậy!”

“Ta hay (vẫn) là thói quen vốn Tương nhi!”

Phất phất tay, Nhạc Duyên đem kiếm đưa cho Quách Tương, bụm lấy cái trán nói: “Muốn học Đích Thoại… Ta giao ngươi đi!” Coi như là vi về sau làm chuẩn bị.

“Hì hì!”

“Kia tốt!”

Tiếp nhận Ỷ Thiên Kiếm, Quách Tương đem hắn liền kiếm mang vỏ (kiếm, đao) hoành cầm tại trên tay, như là kia Cái Bang gậy gộc giống như:bình thường đặt tại trên cổ, hai cái ngọc thủ như là mèo cào tử lười biếng đáp ở phía trên, nói ra: “Kia đi trong sân!”

Rõ ràng là Quách nhị tiểu thư đã không thể chờ đợi được rồi.

Chương 056 : Địa điểm

“Kinh Nhạn cung!”

một phen lẫn nhau thăm dò, Ma tông Mông Xích Hành cùng Tư Hán Phi hai người xác định trước mặt chi nhân thân phận cùng tâm tư.

Quy hàng.

Một cao thủ quy hàng.

Hơn nữa còn là Đại Tống phương diện người.

Đây đối với Mông Cổ xuôi nam tiến quân không thể nghi ngờ có thật lớn xúc tiến tác dụng. Cho tới nay, cái này trong nguyên giang hồ cũng không phải là không có giang hồ nhân sĩ hướng bọn hắn quy hàng, nhưng là cao thủ chân chính nhưng lại Cực Thiếu. làm nhiều việc ác tồn tại không phải là bị người giết chết, tựu là có thêm tâm tư lại cũng không dám biểu lộ ra.

Mà Trước mặt Cái tên này gọi Tất Dạ Kinh nam nhân, thì là nói rõ thái độ.

Huống chi, vừa mới Tư Hán Phi còn chuyên môn thăm dò đối phương thân thủ, một tay trên tay võ công quả thực không kém. Hơn nữa, Ma tông Mông Xích Hành càng là từ đối phương chiêu thức Ảnh Tử ở bên trong, thấy được một chút lại để cho người quen thuộc Ảnh Tử.

Tư Hán Phi không biết, nhưng là Mông Xích Hành nhìn ra được cái này Tất Dạ Kinh cũng hẳn là Ma Môn chi nhân.

“Ngươi muốn được cái gì?”

Tư Hán Phi nhìn xem đã bị Ma tông Mông Xích Hành cầm trên tay cẩn thận nghiên cứu tập tranh ảnh tư liệu, nhìn lướt qua về sau, ánh mắt của hắn liền đã rơi vào trước mặt bảo trì trấn định Tất Dạ Kinh trên người, đối với người này khí độ thật ra khiến Tư Hán Phi có chút kinh ngạc.

Có thể sống vạn trong quân, sống hai đại cao thủ đứng đầu tồn tại dưới tình huống còn có thể bảo trì trấn định, người này mặc kệ hắn tính cách như thế nào, ở trong lòng bên trên ngược lại là đáng giá tán dương.

Chỉ là Tư Hán Phi nào biết đâu rằng Tất Dạ Kinh sống gặp Nhạc Duyên về sau, đã gặp phải tánh mạng hắn trong có thể có thể nói thống khổ nhất sợ hãi khuất nhục một đoạn thời gian, so với, cái này vạn quân cùng hai đại cao thủ thực sự tự cấp hắn không được như vậy tuyệt vọng sợ hãi.

“Vinh hoa phú quý!”

Tất Dạ Kinh ánh mắt nghênh hướng Tư Hán Phi, trong mắt lộ vẻ trấn định trùng sinh chi Siêu cấp Chiến Thần đọc đầy đủ.

Đi ra một bước này, tựu đại biểu cho mình không thể quay đầu lại. Dù là về sau chưởng môn sư huynh biết

rõ, nhưng là vì lợi ích, nghĩ đến chưởng môn sư huynh sống đại thế phía dưới, cũng sẽ không muốn đến đây đánh chết chính mình. Nói sau, dùng nhìn thấy trong nguyên giang hồ, dùng Âm Quý Phái lực lượng quả thực không người là kia Vô Thượng Tông Sư Lệnh Đông Lai đối thủ.

Cao thủ như vậy, chỉ có cao thủ đứng đầu kiềm chế. Vạn quân vây khốn mới có thể đủ cầm xuống đối phương.

Trong nguyên không có cách nào.

Chỉ có Mông Cổ đại quân mới có như thế lực lượng.

“Tốt!”

“Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt!”

“Ngươi quăng môn hạ của ta, ta tự bảo vệ mình ngươi cả đời cùng hậu đại vinh hoa phú quý!”

Tất Dạ Kinh trả lời lại để cho Tư Hán Phi có chút thoả mãn, tay phải mở ra làm một cái nhất định chậm chạp nắm tay cử động về sau, lúc này mới tiếp tục nói: “Kia. Còn có những thứ khác sao?”

Đối phương quy hàng, lẽ ra còn có hắn tâm tư của hắn.

“Báo thù!”

Quả không có gì bất ngờ xảy ra, Tất Dạ Kinh nói ra trong lòng của hắn chính thức ý đồ đến, vinh hoa phú quý cái gì bất quá là bổ sung chi vật.

“Là vị nào tuyệt đỉnh cao thủ?”

Lên tiếng là Ma Tông Mông Xích Hành, sống tìm tòi nghiên cứu sau nửa ngày, có thể đại khái nhất định cái này ý đồ tựa hồ không có vấn đề gì, là niên đại đã lâu chi vật, tựu là không biết có phải hay không là môn phái trong truyền thuyết cái kia tấm bản đồ phổ thời điểm, hắn đã nghe được Tất Dạ Kinh Đích Thoại.

Lập tức.

Những lời này hấp dẫn Mông Xích Hành chú ý lực.

Báo thù!

Có thể làm cho đối phương ném lại sư môn, đến đây quy hàng chính mình ở bên trong. Mượn Mông Cổ đại quân cùng đối phương cao thủ đến báo thù cử động, không thể nghi ngờ nói cho mê muội tông Mông Xích Hành cái kia Tất Dạ Kinh trong lòng cừu nhân, đã cường đã đến tuyệt vời tình trạng.

Cần đại quân vây quét, tăng thêm cao thủ kiềm chế.

Như vậy tồn tại…

Mông Xích Hành có thể nào không có hứng thú?

“Tập tranh ảnh tư liệu là ta từ đối phương chỗ đó trộm đi ra!”

Đối mặt Mông Xích Hành câu hỏi, Tất Dạ Kinh chỉ cấp

như vậy một cái trả lời. Liền lại để cho Ma tông yên tĩnh trở lại.

Cố ý!

Cái này là Ma Tông Mông Xích Hành cùng Tư Hán Phi trong đầu ý niệm đầu tiên, đã người kia là tuyệt đỉnh cao thủ, như vậy Tất Dạ Kinh dựa theo đạo lý là không có cách nào trộm đồ. Nhưng là tập tranh ảnh tư liệu lại xuất hiện ở tại đây, nếu như cái này tập tranh ảnh tư liệu là giả tự nhiên không có gì, nhưng nếu là thật sự… Người kia đến tột cùng là đánh cái gì chủ ý?

“Nói rõ chi tiết nói người kia tình huống!”

Ma tông Mông Xích Hành cùng Tư Hán Phi hai người liếc nhau một cái, đều thấy được lẫn nhau trong mắt kinh ngạc, cuối cùng vẫn là Tư Hán Phi hỏi…mà bắt đầu.

Rất nhanh.

Sống hai người rất nghiêm túc thần sắc xuống. Tất Dạ Kinh đại khái nói ra chính mình tao ngộ, từng câu từng chữ hình dung Nhạc Duyên lợi hại, về phần có nhiều thứ thì là không có nói ra, dù sao khuất nhục như vậy Tất Dạ Kinh quả thực không muốn khiến người khác biết được.

Nói vô cùng thực.

Mông Xích Hành cùng Tư Hán Phi tự nhiên nghe ra, có nhiều thứ không cần phải đi hỏi, lại cũng có thể tưởng tượng ra Tất Dạ Kinh gặp khuất nhục.

Lại để cho hai người chú ý chính là Tất Dạ Kinh trong lời nói hình dung. Kia tóc bạc đạo sĩ cảnh giới đã đến chỉ sợ cực kì khủng bố tình trạng. Có lẽ, cách trong truyền thuyết phá toái hư không cũng không quá đáng là một cước chi cách, không có tìm được thỏa đáng phương thức phá hư mà thôi xuyên thẳng qua thời không thương nhân chương mới nhất.

như là như thế này, cái này Kinh Nhạn cung sự tình lại cũng có thể lại để cho người sáng tỏ.

Đối phương muốn mượn Kinh Nhạn cung ở bên trong Chiến Thần Đồ Lục này phá toái hư không.

Ma tông Mông Xích Hành cảm giác mình đã ếch ngồi đáy giếng, liếc khám phá người kia ý định. Cao thủ như vậy. Sống mặt lâm một bước cuối cùng thời điểm, chuyện gì phát sinh cũng sẽ không ngoài ý muốn. Nếu là hắn cũng đến trình độ này, tự nhiên sẽ áp dụng cùng lúc cách làm.

Mà tổng hợp chỗ thuật, tập tranh ảnh tư liệu là chân thật chính là nhất khả năng.

Kinh Nhạn cung bên trong không biết nền tảng sâu cạn, vô cùng có khả năng là đối phương cần người đi thí nghiệm bên trong nguy hiểm.

Cuối cùng, Mông Xích Hành hỏi một cái mấu chốt vấn đề: “Người kia danh tự?”

“Vô Thượng Tông Sư!”

“Lệnh Đông Lai!”

…

Âm Quý Phái.

Lệ công nỉ non một tiếng cái này đem chính mình một kiếm mà bại người danh tự về sau, tâm tư của hắn cũng đặt ở trước mặt tập tranh ảnh tư liệu thượng diện.

Phần này tập tranh ảnh tư liệu, là từ một người mặc màu trắng có chứa túi cái mũ, trên quần áo càng có kim sắc hỏa diễm ý đồ, thân mang Loan đao kỳ lạ giáo phái đệ tử trên người sở được đến đấy, mà ra lực người đúng là hắn lệ công sư muội phù Dao Hồng.

Nàng ở bên ngoài, phát hiện cái này đột nhiên xuất hiện sống Đại Tống cảnh nội người này. Vì hiểu rõ, nhưng lại không ngờ phát hiện một cái thật lớn thu hàng.

“Bản đồ mới!”

” bất quá nếu là người kia, cái này tập tranh ảnh tư liệu chỉ sợ cũng thật sự!”

“Như vậy cảnh giới, chỉ sợ cũng đến đó cái khủng bố tình trạng, lâm môn một cước mà thôi, cái này Kinh Nhạn cung bất quá là cái chìa khóa!”

Cùng.

Lệ công cũng đã nhận được cùng Ma tông Mông Xích

Hành cùng nhau kết luận, không cần nói cũng biết, thân là cao thủ, bọn hắn đều đối với Kinh Nhạn cung chính thức sinh ra hứng thú. hơn nữa, hầu như sống xác định tập tranh ảnh tư liệu đại khái là chân thật về sau, Song Phương cũng bắt đầu lại để cho người nghiên cứu bắt đầu.

Phá toái hư không.

Ai không muốn?

Cùng lúc đó.

Đạo Môn.

Nhìn thấy gian thiên hạ nhất nổi danh Đạo gia môn phái chính là Toàn Chân.

thế nhưng mà Toàn Chân phái bị bị Mông Cổ đại quân tập kích . Khiến cho được bên trong phân liệt, một nhóm người cũng không kháng cự người Mông Cổ, khiến cho Toàn Chân đã mất đi đã từng vương trùng dương sống thời điểm phong thái.

Trừ lần đó ra.

Sống trong thiên hạ, còn có hắn thanh danh của hắn không lộ ra Đạo gia môn phái.

Thí dụ như Côn Lôn.

Đương nhiên.

Cũng có được vẫn muốn truy tiên tìm đạo Đạo gia cao thủ.

Ví dụ như Hàn Công Độ, Trực Lực Hành, Điền Quá Khách.

Sống Tương Dương mặt lâm lớn nhất tình thế nguy hiểm. Hơn nữa trong giang hồ canh lộ ra Kinh Nhạn cung chi mê thời điểm, ba người buông tha cho truy tiên tìm đạo, chuẩn bị rời núi rồi.

“Vô Thượng Tông Sư!”

“Lệnh Đông Lai!”

“Phá toái hư không!”

“Kinh Nhạn cung Hỏa Ảnh ta là vũ trí sóng ban chương mới nhất!”

Những lời này hầu như xuất từ sở hữu đều đối với cái này cảm thấy hứng thú người trong miệng, lời nói khả năng có chút không quá cùng, nhưng là trong đó chủ quan nhưng lại sẽ không kém quá nhiều.

Người giang hồ, vì mấy thứ thứ đồ vật có thể quên mất sinh tử đi tranh đoạt.

Cái này mấy thứ sự vật là tình, thần binh, tuyệt thế bí tịch, cùng với quốc thù gia hận. Mà tại thời khắc này, những vật này hầu như gom góp lại với nhau, trong đó lực hấp dẫn có thể nghĩ.

…

Tương Dương.

“…”

Không khỏi ngáp một cái Nhạc Duyên cảm thấy kỳ quái, dùng năng lực của mình tự nhiên sẽ không xuất hiện ngáp chuyện như vậy. Thế nhưng mà ở thời điểm này lại hết lần này tới lần khác đã xảy ra. Kinh ngạc một phen về sau, Nhạc Duyên liền không để ý đến chuyện này, mà là tiếp tục nghiên cứu khởi trước mặt tập tranh ảnh tư liệu đến.

Gần đây trong khoảng thời gian này, Kinh Quá hợp tác Minh Giáo đệ tử cùng đã có động tác, sống Thánh Nữ A Lệ Cổ Lệ suất lĩnh xuống. Các nàng đã theo Tây Vực nhổ trại, trong đó có một bộ phận người đã đi tới Tương Dương.

Muốn sống trong nguyên chính thức lại lần nữa dừng chân, kháng mông không thể nghi ngờ là một cái phi thường tốt cắt cửa vào.

Đây cũng là Nhạc Duyên cho ra phương pháp.

Đối với đáp án này, A Lệ Cổ Lệ cũng không có phản đối. Bởi vì Minh Giáo bản thân tựu đối với Mông Cổ không có chút nào ấn tượng tốt, phải biết rằng lúc trước Ba Tư bị rách nát thời điểm, bên trong Minh Giáo cũng đã gặp phải trọng thương, đồng thời phân liệt. Cái này cũng khiến cho lần này Minh Giáo đông quy, với tư cách dẫn đầu người là theo đạo trong địa vị số một Thánh Nữ,

hơn nữa cùng đi đến cũng không có những thứ khác trong giáo cao thủ đứng đầu, như Tứ đại pháp Vương những cái…kia.

Mông Cổ phá Ba Tư, bại Minh Giáo, khiến cho minh trong giáo bí tịch lại lần nữa bị mất một bộ phận. Mà cái này một bộ phận đã rơi vào đương kim nhìn thấy thống soái đại quân sắp xâm nhập phía nam Tư Hán Phi trong tay. mà Tư Hán Phi thì là nương tựa theo Những bí tịch này thành tựu hắn Hoàng tộc đệ nhất cao thủ tên tuổi.

Hai bên kết hợp xuống, Minh Giáo đối với Nhạc Duyên từng đã là đề nghị đã tiếp nhận.

Minh Giáo người xuất hiện sống Tương Dương, tự nhiên đưa tới Hoàng Dung chú ý. Bất quá sống Nhạc Duyên làm ra sau khi giải thích, Hoàng Dung liền không hề đi để ý. Bất quá, cẩn thận tính tình Hoàng Dung còn là để phân phó Cái Bang đệ tử giám thị lấy những mặc này Bạch Bào. Đai lưng loan đao Minh Giáo đệ tử, sợ ở thời điểm này xuất hiện cái gì chỗ sơ suất.

Gian phòng.

Tập tranh ảnh tư liệu đã chỉ kém một bước cuối cùng, liền có thể đủ bài trừ, tìm kiếm được lúc này đây mở ra địa điểm. Đối với Kinh Nhạn cung mà nói, muốn phải tìm nó khó khăn nhất phương tiện là đối với hắn định vị, bởi vì cùng với khác bảo tàng cái gì có chỗ bất đồng, cái đồ vật này có thể đầy đất hạ chạy.

Còn lần này Minh Giáo đông quy, không thể nghi ngờ cũng là xác định mở ra thời gian địa điểm.

Chỉ có điều bởi vì bị thương, khiến cho bọn hắn đem phần này thứ đồ vật đã coi như là mồi nhử, vì Minh Giáo một lần nữa dừng chân trong nguyên làm chuẩn bị.

“Tốt rồi!”

“Mở ra địa điểm chính là…”

lau lau rồi hạ mồ hôi trán, híp híp có chút mỏi nhừ:cay mũi con mắt, Nhạc Duyên hao phí hơn nửa tháng thời gian rốt cục bài trừ tập tranh ảnh tư liệu thượng diện quy luật, tìm kiếm được lúc này đây mở ra địa điểm. Ngón tay theo địa đồ xẹt qua, đương đầu ngón tay dừng lại tại trên địa đồ một chỗ chỗ, sau đó Nhạc Duyên chấn kinh rồi.

“Như thế nào hội…”

“Mở ra địa điểm sao có thể là tại đây! ! !”

Nhạc Duyên vẫn cảm thấy chính mình sẽ không quá khuyết điểm xử chí, nhưng tại thời khắc này, hắn thất thố rồi, ngoài ý muốn rồi, chấn kinh rồi.

Người tính không bằng trời tính!

Đây là muốn Thiên Diệt triều đại Nam Tống sao?

Ngón tay tại trên địa đồ định dạng chỗ có một cái lại để cho Nhạc Duyên vô cùng quen thuộc địa danh.

Tương Dương.

Chương 057 : Lợi khí

Tương Dương.

Đây cũng là lần này Nhạc Duyên hao phí tiếp thời gian gần một tháng, bài trừ tập tranh ảnh tư liệu thượng diện bí mật sau sở được đến mở ra địa điểm.

Đương Nhạc Duyên chứng kiến phía trên này lấy được kết quả về sau, hắn vốn là chấn động, lập tức rất là ngoài ý muốn. Ngay sau đó là một cái ý niệm trong đầu, đó chính là —— không ổn.

Nếu là Kinh Nhạn cung ở chỗ này mở ra, kia Tương Dương đến lúc đó cục diện sẽ trở nên càng thêm khó bề phân biệt. Đại quân, giang hồ cao thủ, chính tà, giáo phái chi tranh, đem vô cùng đem Tương Dương biến thành một cái đại vòng xoáy, bất kể là ai chỉ sợ đều bị kéo nhập trong đó, một cái không tốt, sẽ gặp tan thành mây khói.

Tại cái đó thời khắc, tánh mạng chính là nhất không thứ đáng giá.

Đứng dậy.

Một thanh cầm qua đặt ở trên mặt bàn tập tranh ảnh tư liệu, Nhạc Duyên trong nội tâm đã có hắn quyết định của hắn.

Nhìn thấy, hắn cần muốn tiến hành bước tiếp theo an bài, thuận tiện đang làm chút ít chuẩn bị.

Có lẽ…

Kinh Nhạn cung chính là duy nhất có thể cải biến trận chiến tranh này kết cục đích phương pháp xử lý.

Cửa phòng mở ra mang theo Hỏa Ảnh hệ thống đến kỳ lạ giới.

“Đại ca ca!”

Vừa mới đến đây chuẩn chuẩn bị sự tình hỏi thăm Quách nhị tiểu thư rất là ngoài ý muốn, Quách Tương cảm thấy ánh mắt của mình tuyệt đối không có nhìn lầm, vừa mới đại ca kia ca trên mặt chợt lóe lên ngạc nhiên khiếp sợ cùng kinh ngạc, cũng không có tránh được Quách Tương mắt.

Bất quá đang trong chớp mắt, Quách Tương liền lại xem đến đại ca ca sắc mặt biến hóa, lại khôi phục dĩ vãng lạnh nhạt.

“Tương Nhi!”

“Như vậy sốt ruột, là vì chuyện gì?”

Tập tranh ảnh tư liệu đã sớm thu hồi, Quách Tương tính tình rất là nhảy thoát, có thể nói đương một bộ truyền thuyết Tàng Bảo đồ bày ở cái này Quách phủ toàn gia trước mặt thời điểm, có thể nói cái thứ nhất động tâm tuyệt đối là Quách Tương. Đối với Quách Tương mà nói, tài bảo có lẽ cũng không trọng yếu, nhưng là cái loại nầy thám hiểm cảm giác là nàng sở ưa thích.

“Ách…”

Nháy dưới con mắt, Quách Tương trầm ngâm xuống, cũng không có đem sự tình nói ra. Mà là rất rõ ràng chuyển di chủ đề, nói: “Cũng không có gì, tựu là muốn nhìn một chút Đại ca ca có cái gì cần Tương Nhi trợ giúp địa phương.”

“Úc!”

“Ta tại đây khá tốt, có nhiều thứ nhanh!”

“Bất quá hiện tại. Ta cần phải đi ra ngoài một bận…”

Nhạc Duyên đón Quách Tương ánh mắt. Suy tư xuống, đem vốn là an bài một lần nữa quấy rầy. Nói ra: “Ta cần đi Duyệt Lai khách điếm một chuyến, Tương Nhi ngươi cũng cùng lên a!” Vốn là Nhạc Duyên chuẩn bị một người đi đấy, nhưng là Quách Tương trong khoảng thời gian này cùng đang bên cạnh mình cũng đã trải qua không ít, hơn nữa đang Quách phủ ở bên trong Quách Tương là dễ dàng nhất câu thông. Xác thực nói đang ở phương diện khác không có Quách Tĩnh như vậy cố chấp. Đến lúc đó, có một số việc hay (vẫn) là cần hổ trợ của nàng.

“Tốt!”

“Đại ca ca, Tương Nhi cũng đang muốn ra đi rồi!”

Quách Tương nghe vậy lập tức vui vẻ, trong khoảng thời gian này nàng một người trong nhà quả thực ngốc có

chút phiền muộn, xa không có lúc trước cùng Đại ca ca bọn người du đãng giang hồ thời điểm như vậy thoải mái cùng sảng khoái.

“…”

Nhìn xem Quách Tương kia sung sướng bộ dạng, Nhạc Duyên nhịn không được cười lên.

…

Trong thành Tương Dương.

Làm sư phụ ra đi du ngoạn, đương nhiên không thể bớt đồ đệ.

Nhạc Duyên ôm tiểu nha đầu. Cùng Quách Tương ba người cùng nhau hướng kia trong thành Tương Dương khách sạn lớn nhất —— Duyệt Lai khách điếm đi đến.

Đối với Duyệt Lai khách điếm, Nhạc Duyên tuy nói dùng Nguyệt Khuyết kiếm cộng thêm thực lực bản thân cưỡng ép hiếp tiếp quản cái này chỗ, nhưng là đối với bên trong bên trong vận tác phương thức cũng không phải rất quen thuộc. Lúc trước tiểu mỹ nhân tràng chủ Thương Tú Tuần có lẽ là đang chủ thể bên trên này đây ý nghĩ của mình làm chủ, nhưng là bên trong tuyệt đối cũng có được thuộc về đồ đạc của nàng.

Hơn nữa hơn nữa đã trải qua nhiều năm như vậy. Ai cũng không biết ở trong đó cuối cùng bị về sau người cải biến bao nhiêu.

Cho nên nói, nhìn thấy Nhạc Duyên cho dù là tiếp quản Duyệt Lai khách điếm, nhưng chính thức đối với cái này khách sạn nền tảng cũng không biết biết rõ bao nhiêu, dù sao nhân tâm thiện biến, dù là đang trung thành người, một khi ở đằng kia dài dòng buồn chán thời gian trước mặt, cũng sẽ phát sinh biến hóa.

Chính là bởi vì như vậy, Nhạc Duyên đối với cái này Duyệt Lai khách điếm bên trong chính thức hắc ám hắn cũng không muốn nhúng tay. Tựu như cùng đối phương trong miệng bọn hắn —— mặc kệ là dạng gì chỗ, tại lúc này thời khắc này thời gian đều không cho phép Nhạc Duyên đi nhúng tay quá nhiều.

Chỉ cần không ảnh hưởng thế cục bây giờ, hoặc là thi đấu thế có lợi, Nhạc Duyên tựu cũng không đi để ý tới.

Làm làm một cái đã từng lấy đổi mặt hình thức soán quyền đoạt vị, dạy bảo Khấu Trọng làm việc phương pháp sư phó, hắn đương nhiên biết rõ những tình huống này.

“Tiếp qua không lâu, tại đây có lẽ rốt cuộc nhìn không tới như thế cảnh tượng rồi!”

Hành tẩu đang trên đường phố, cho dù là nhìn thấy thế cục đã đem gần, nhưng là tại đây mấy chục năm Quách Tĩnh vợ chồng thủ vệ Tương Dương lấy được thắng lợi dưới tình huống, Tương Dương dân chúng thậm chí đánh ra lòng tin của mình nghịch thiên máy gian lận chi Siêu cấp Sát Thần chương mới nhất. Cùng phía đông thành thị dân chúng bất đồng, Tương Dương dân chúng đối với Mông Cổ đại quân cũng không có bao nhiêu sợ

hãi, còn lại chỉ có phẫn nộ cùng cừu hận.

Vì vậy ——

Dù là đã có đồn đãi, giờ phút này Mông Cổ đại quân tập kết vượt qua mười vạn đại quân, nhưng đối với Tương Dương quân dân mà nói, bọn hắn vẫn đang không sợ.

Quay đầu liễu vọng, nhìn lướt qua kia mặc dù là tới gần chiến loạn cũng nhưng lộ ra phồn hoa đường đi, Nhạc Duyên thở dài một tiếng về sau, liền dẫn Quách Tương cùng tiểu nha đầu tiến nhập Duyệt Lai khách điếm.

Khách điếm.

Bàn Đô Đô chưởng quầy đang nhìn thấy Nhạc Duyên theo cửa ra vào đi vào thời điểm, sắc mặt không tự chủ được có chút biến đổi.

Không phải sợ hãi.

Lại cũng không phải mừng rỡ.

Mà là một loại bao hàm lấy phức tạp mà mâu thuẫn tâm tính.

Đương Nhạc Duyên ánh mắt chuyển hướng chưởng quầy thời điểm, chưởng quầy sắc mặt liền lập tức chuyển đổi thành khuôn mặt tươi cười, chạy ra đón chào.

Biến hóa sắc mặt, có thể nói trong thiên hạ am hiểu nhất địa phương không thể nghi ngờ là khách điếm hoặc là

thanh lâu, một phần của ngành dịch vụ người, đều có như vậy một tay tuyệt chiêu đặc biệt.

“Khách quan!”

“Thỉnh lầu hai chỗ lịch sự!”

Đối mặt chưởng quầy cung nghênh, Nhạc Duyên cũng không có ngoài ý muốn, ngược lại là đang trong khách sạn ăn cơm những người khác hơi có chút kinh ngạc.

Phải biết rằng, đang dĩ vãng thời điểm, bọn hắn Cực Thiếu nhìn thấy chưởng quầy hội (sẽ) tốt như vậy nói chuyện, hơn nữa người cũng cười cùng phật Di Lặc phật giống như được, trên mặt thịt đều chồng chất điệp lại với nhau, không ngừng rung động. Mỗi một lần dáng tươi cười đều mang theo trên người thịt mỡ không ngừng run run. Phải biết rằng lúc bình thường, có thể cười thành như vậy, cung nghênh thành lớn như vậy phần lớn là tiểu nhị.

Gật gật đầu, Nhạc Duyên Tiện Tại chưởng quầy dưới sự dẫn dắt lên lầu hai.

“Tương Nhi, ngươi trước giúp ta mang hạ tiểu nha đầu!”

Đem trong ngực dương niệm xưa kia giao cho Quách Tương về sau, ý bảo Quách Tương có thể chính mình gọi món ăn cái gì đấy, mà Nhạc Duyên thì là theo chưởng quầy tiến nhập mặt khác một gian phòng.

Quách Tương thấy thế biết có chuyện quan trọng cần, lý giải mang theo tiểu nha đầu đi nơi khác.

“Cung nghênh Thuần Dương Kiếm Tiên…”

Gian phòng vừa đóng lại, chưởng quầy liền quỳ xuống, vô cùng cung kính đi lấy lễ.

Nhắm mắt. Trợn mắt.

Trong không khí mãnh liệt bay lên một cỗ rung rung.

Phì Bàn chưởng quầy kia muốn cúi xuống đi đầu gối liền nhận lấy thật lớn lực cản, sinh sinh bị kia vung lên phía dưới cho mang…mà bắt đầu.

Lợi hại!

Mặc dù là đã sớm biết rõ người trước mắt lợi hại không hợp thói thường, nhưng là đối phương không có chút nào động tác bất quá là bình thường trợn mắt động tác, cái này cũng đã làm ra như vậy tác dụng. Đối phương. Quả thật là có thể so với trong truyền thuyết người.

Thuần Dương Kiếm Tiên.

Bởi vì khách điếm một mực truyền thụ. Bọn hắn tuy là thừa nhận cầm trong tay Nguyệt Khuyết kiếm chi nhân quyền lợi, nhưng là đối phương lại cũng không phải chân chính Duyệt Lai khách điếm chủ nhân. Chủ nhân của bọn hắn vĩnh viễn chỉ có một. Ít nhất ở ngoài mặt, có lẽ như thế.

“Ta hiện tại tới đây, chỉ phân phó các ngươi một sự kiện!”

“Có lẽ, cũng là ta chính thức phân phó chuyện thứ nhất cũng là cuối cùng một sự kiện.”

Không có bất kỳ lời ong tiếng ve hàn ngu chi trời sinh duyên phận TXT download. Đối với trước mặt người Nhạc Duyên cũng không cần đi lôi kéo những vật này, trực tiếp biểu lộ chính mình ý đồ đến, chính thức thi triển quyền lợi của mình.

Ngẩng đầu.

Giật mình nhưng.

Bàn Đô Đô chưởng quầy sắc mặt lập tức trở nên chăm chú cùng nghiêm túc.

Nghe lời này, cũng đủ để biết rõ chuyện này chỉ sợ là phi thường khó khăn, có lẽ thậm chí khả năng liên lụy đến Duyệt Lai khách điếm sinh tồn vấn đề.

“Xin hỏi, đây là chuyện gì cần chúng ta tới xử lý?”

Trong lời nói đã không có lúc trước khúm núm, mà là trở nên thuần hậu chăm chú bắt đầu. Ở trước mặt lâm nguy cục thời điểm. Bất kể là ai đều sẽ phi thường rất nghiêm túc cân nhắc chính mình sinh tồn vấn đề.

“Ta cần các ngươi…”

“Tận lớn nhất khả năng nhiều bảo trụ nhà Hán tinh anh, còn có dân chúng.”

Đối mặt với đối phương nghi vấn, Nhạc Duyên trầm ngâm xuống, hay (vẫn) là nói ra vốn tâm tư. Duyệt Lai khách điếm mắt xích thiên hạ. Nếu nói là người bảo lãnh, bọn hắn chỉ sợ so quan phủ càng thêm am hiểu. Dù sao Song Phương lập trường bất đồng, cũng sẽ không quá nhiều bị Mông Cổ nhằm vào.

“Ta không biết các ngươi qua nhiều năm như vậy cuối cùng tích góp từng tí một bao nhiêu vàng bạc tài bảo, có lẽ trong truyền thuyết phú khả địch quốc cũng không cách nào cùng mà so sánh với. Nhưng là ta hy vọng các ngươi xuất ra trong đó một bộ phận, đi hối lộ Mông Cổ cao tầng, đi hủ hóa bọn hắn.”

“Chỉ cần cải biến bọn hắn ước nguyện ban đầu, cho dù là lại để cho Hán nhân trở thành hạ đẳng người, chỉ cần không bị bọn hắn giết tuyệt, nhà Hán cuối cùng có tái khởi thời khắc.”

Người Mông Cổ giết chóc, có thể nói đang loại người trong lịch sử có thể nói thủ cách nhìn, dùng tính tình của bọn hắn đây gọi là tàn sát hàng loạt dân trong thành các loại đây chẳng qua là chuyện thường, tương đối đời sau chào đặc lặc nhằm vào người Do Thái, cho dù là một mực lại để cho người chán ghét người Nhật Bổn, đều xa xa so ra kém người Mông Cổ châm đối với nhân loại giết chóc.

Lần này thủ thành, bởi vì Kinh Nhạn cung sẽ đang Tương Dương mở ra sự tình, vô cùng lại để cho Nhạc Duyên trong nội tâm lo lắng.

Bất luận như thế nào.

Bất luận hắn sẽ hay không ở cái thế giới này ngốc thời gian bao nhiêu, mặc kệ như thế nào, hắn đều nên làm những gì.

Hủ hóa.

Dùng hết thảy đích cổ tay lại để cho Mông Cổ cao tầng sa đọa, đó cũng là một loại cứu vớt phương thức.

“! ! !”

Chưởng quầy nghe vậy mở to hai mắt, đối với cái này sự kiện lại để cho hắn có chút ngoài ý muốn. Vốn là hắn còn suy nghĩ này đây vi đối phương sẽ là lại để cho khách điếm đang đi tham gia nghĩa quân kháng mông nghiệp lớn, nói như vậy dùng Duyệt Lai khách điếm cực kỳ lâm vào bị tiêu diệt.

Dù sao nhìn thấy, đối mặt Mông Cổ kỵ binh còn không có tốt nhất nhằm vào phương thức.

Quan trọng nhất là người Mông Cổ cũng không hoàn toàn đúng đầu đất, dùng kỵ binh quyết đấu Tương Dương thất bại không ít lần về sau, chắc chắn Tầm mặt khác phương pháp. Phá kiên thành cái dạng gì vũ khí tốt nhất?

Tập kết đại quân mười vạn người đã ngoài, lúc này đây người Mông Cổ là chuẩn bị vô cùng công phá Tương Dương.

Loáng thoáng ở bên trong, Nhạc Duyên nhớ rõ Mông Cổ

đại quân phá Tương Dương đúng là dùng một loại công thành lợi khí, hơn nữa bên trong xuất hiện phản đồ mới khiến cho Tương Dương bị phá.

Mà loại này lợi khí chỉ có ——

…

Cùng lúc đó.

Mông Cổ trong đại quân, đang mấy vị cao tầng tướng lãnh, cùng với Ma tông Mông Xích Hành, Tất Dạ Kinh dưới ánh mắt, Tư Hán Phi rốt cục biểu hiện ra ra lúc này đây phá Tương Dương lớn nhất lợi khí.

Lúc đầu pháo.

Tục xưng —— hồi hồi pháo.

Pháo âm thanh nổ vang, xa xa tóe lên một số đất bụi, nương theo thì còn lại là Tư Hán Phi trên mặt vui vẻ.

Chương 058 : Xuôi nam (thượng)

Súng đạn.

Đây cũng là Tư Hán Phi chuẩn bị công phá Tương Dương lớn nhất vũ khí.

Hắn bất đồng những thứ khác Mông Cổ quý tộc, vẫn cho là Mông Cổ kỵ binh sẽ là vô địch thiên hạ, tuy nhiên nhìn thấy Mông Cổ kỵ binh quả thực là vô địch thiên hạ, nhưng là cùng đại đa số người bất đồng chính là, Tư Hán Phi cũng nhìn thấy vật gì đó khác.

Lúc này trở về pháo, đã là như thế.

Đang Tư Hán Phi xem ra, nếu như chuẩn bị cho tốt rồi, cái này chính là tốt nhất phá thành lợi khí.

Lần này chuẩn bị thí nghiệm, không thể nghi ngờ là cho những người khác dùng tin tưởng.

Dù sao nhiều năm qua Mông Cổ đại quân đang Tương Dương trước mặt bị ngăn trở, bị Kim Đao phò mã đánh nữa nhiều cái thảm bại, đã khiến cho rất nhiều người tại trong lòng dựng nên một cái Kim Đao phò mã kết hợp Vũ Mục Di Thư chính là bách chiến bách thắng tồn tại.

Như vậy nhận thức kết quả không thể nghi ngờ sẽ ảnh hưởng sĩ khí.

Một khi trên đường xảy ra vấn đề, sẽ khiến cho Tư Hán Phi an bài xuất hiện chỗ sơ suất.

Cho nên, lúc này đây bày ra bí mật của hắn vũ khí, tựu là cho những người này động viên, dùng tranh đại phần thắng, cuối cùng nhất lấy được thắng lợi.

“Như thế nào?”

Thoả mãn nhìn phía xa kết quả, Tư Hán Phi một tay phụ bối, xoay người lại, ánh mắt đã rơi vào bốn phía Vạn phu trưởng bọn người trên người, dò hỏi: “Như vậy lợi khí, Tương Dương tường thành có thể không ngăn trở?”

Nghe vậy.

Mọi người không khỏi lẫn nhau liếc nhau một cái, đều theo riêng phần mình trong mắt chứng kiến đối phương mừng rỡ.

Chẳng bao lâu sau, Tương Dương tường thành là ngăn cản Mông Cổ đại quân bước chân mấu chốt hướng đến, hơn nữa Kim Đao phò mã Quách Tĩnh, khiến cho đại quân người trước ngã xuống, người sau tiến lên ở chỗ này bị té nhào. Lúc này đây, rốt cục lại để cho bọn hắn thấy được cơ hội thắng lợi.

Ai không mừng rỡ?

“Mặt trời chỗ chiếu rọi địa phương, là tộc của ta gót sắt chỗ đạp địa phương, cái này triều đại Nam Tống sẽ thành cho chúng ta nuôi thả ngựa chỗ!”

Khom người.

Hành lễ.

Trăm miệng một lời Đích Thoại đại biểu bọn hắn giờ phút này tâm tình cùng tâm tư.

Tốt nghĩ cách!

Ma tông Mông Xích Hành nhìn xem Tư Hán Phi lần này cử động, đối với Hốt Tất Liệt cái này đệ đệ, quả thực lau mắt mà nhìn. Đối phương đang trong hoàng tộc, quả không hổ là văn võ song toàn, là một người kiệt. Đối lập khởi Tư Hán Phi đến, Ma tông Mông Xích Hành việc này thì là đang nghiên cứu Kinh Nhạn cung chỗ, cùng với trong nguyên thiên hạ cao thủ.

“Như vậy…”

Đối với đám người kia phản ứng. Tư Hán Phi vô cùng thoả mãn, quay người, quần áo tung bay ở bên trong, nói: “Tiến quân a!”

Hôm sau.

Mông Cổ đại quân rốt cục bước ra bọn hắn gót sắt. Xuôi nam Tương Dương.

…

Rời đi Duyệt Lai khách điếm về sau, Nhạc Duyên đang tiễn đưa Quách Tương cùng tiểu nha đầu trở về Quách phủ về sau, hắn lại đi bên ngoài, tìm được Minh Giáo

trước người tới nơi này xuyên thẳng qua thời không thương nhân đọc đầy đủ.

Gian phòng.

Một thân áo trắng túi cái mũ thiếu nữ, chính yên tĩnh ngồi ngay ngắn tại chỗ đó, chính đoan lấy ấm trà vi trước mặt tóc bạc đạo sĩ châm trà. Chỉ là nàng chi động tác tuy nhiên lộ ra tiêu chuẩn, thế nhưng mà người ở bên ngoài xem ra luôn luôn một loại không hợp nhau cảm giác.

Thật giống như —— giả vờ giả vịt giống như:bình thường.

“A…!”

Bưng lên trước mặt chén trà, Nhạc Duyên ngửi một ngụm, nghe bên trong hương khí, Nhạc Duyên nhẹ thổi một cái. Lướt qua một ngụm về sau, rồi mới lên tiếng: “Có tiến triển!”

“Chỉ là không có ngờ tới Minh Giáo Thánh Nữ hội (sẽ) chuyên môn tốn hao tâm tư đến học tập cái này!”

“Nên hỏi đây là nhập gia tùy tục sao?”

Nhạc Duyên vừa cười vừa nói, nhìn qua kia đã đem tử sa ấm trà đặt tại một bên Mễ Lệ Cổ Lệ.

Lần này đến đây Minh Giáo, với tư cách người phụ trách đích đương nhiên là đương nhiệm Thánh Nữ.

Bất quá đối với tên của đối phương, Nhạc Duyên cũng từng hỏi thăm qua. Biết được kết quả là dĩ vãng lịch đại Thánh Nữ đang trở thành Thánh Nữ sau đều có được một cái khác danh tự, cái này cùng danh hiệu không sai biệt lắm.

“Không!”

“Làm cho đạo trưởng, đây không phải nhập gia tùy tục, mà là tìm về từng đã là qua lại!”

Mễ Lệ Cổ Lệ nhẹ nhàng cười cười, lập tức cả cái gian phòng cũng bị căn này dáng tươi cười trở nên muôn màu muôn vẻ bắt đầu.

“Úc!”

Làm như tán thưởng, lại như là cảm khái cùng nghi hoặc, chỉ là Nhạc Duyên cuối cùng nhất trở về như vậy nhàn nhạt một câu. Không bao giờ nữa nói.

“Làm cho đạo trưởng đề nghị, chúng ta…”

Gặp Nhạc Duyên biểu lộ đạm mạc, Mễ Lệ Cổ Lệ liền biết rõ lời nói đã theo tùy ý mà nói chuyển hóa chuyện đứng đắn. Tinh tế thưởng thức một chút, đối với đối phương lúc trước đề nghị, Mễ Lệ Cổ Lệ tất nhiên là tiếp nhận. Chỉ là, duy nhất lo lắng phương tiện là đối phương danh vọng quá mức khổng lồ. Không cách nào an định lại, bằng không mà nói làm không tốt cũng sẽ biết lại để cho Minh Giáo toàn bộ liên lụy đi vào. Đây đối với hiện tại Minh Giáo kia không thể nghi ngờ sẽ là đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương.

“Hắn sẽ không đâu!”

Tựa hồ là cảm nhận được Mễ Lệ Cổ Lệ lo lắng, Nhạc Duyên nói như vậy đạo.

“Ách…”

Mễ Lệ Cổ Lệ không khỏi sững sờ, lập tức cười cười, ngẫm lại cũng thế. Đối phương tuy nhiên danh vọng quá lớn, nhưng là tất nhiên là biết chuyện lý chi nhân. Nói sau, Minh Giáo đối với người Mông Cổ theo không có gì ấn tượng tốt, cả hai tầm đó có thể nói vốn chính là cừu nhân.

Đang Ba Tư, Minh Giáo bị phá.

Không ít bí tịch càng là đã rơi vào Tư Hán Phi trong tay, sáng tạo ra một cái Mông Cổ Hoàng tộc đệ nhất cao thủ, đây không thể nghi ngờ là đối với Minh Giáo cao thấp đả kích cùng vũ nhục.

Cho nên, Minh Giáo trở lại trong nguyên về sau, địch nhân lớn nhất là Mông Cổ. Về phần môn phái khác đều muốn là ở người Mông Cổ đằng sau.

“Kia tốt!”

“Ta dùng Thánh Nữ thân phận đại biểu Minh Giáo đáp ứng rồi! Chỉ là duy nhất lo lắng địa phương, là người kia võ công quá mức cao cường, chúng ta có thể sẽ không công mà lui.”

Mễ Lệ Cổ Lệ trong đầu suy tư hạ thế cục, cuối cùng nhất hay (vẫn) là đồng ý, nếu muốn hiện tại chính thức ở trong nguyên dừng chân, người kia không thể nghi ngờ là tốt nhất trợ lực. Có cùng lúc mục tiêu, như vậy Song Phương lẫn nhau thì có thể sẽ trở thành vi bằng hữu.

“Yên tâm!”

“Điểm này ta sẽ xử lý!”

Đối với Minh Giáo Thánh Nữ lo lắng, Nhạc Duyên tất nhiên là mở miệng trấn an.

“Đúng rồi thần bí hành trình đọc đầy đủ!”

“Ta có một điểm không biết rõ, làm cho đạo trưởng tại sao phải lựa chọn chúng ta Minh Giáo?”

Ngọc thủ um tùm, cầm lấy ly cũng nhẹ nhàng uống một hớp trà, hắn hương vị lại để cho Mễ Lệ Cổ Lệ không phải rất thích ứng, ngay sau đó nàng tựa hồ nghĩ tới điều gì chỗ không rõ hỏi thăm về đến. Vấn đề này, đổi lại bất luận kẻ nào đều hỏi thăm.

Dù sao, đang Mễ Lệ Cổ Lệ xem ra, các nàng Minh Giáo như thế nào cũng không tính là. Đang thiên hạ này trong môn phái, Minh Giáo bất quá mới vừa mới bắt đầu trở về trong nguyên, hiện tại còn chưa chính thức dừng chân, nội tình có lẽ không kém, nhưng là trong nguyên giang hồ đại phái cùng không kém.

Đạo Môn, phật môn đều là như thế.

Chỉ là…

Mễ Lệ Cổ Lệ không rõ trước mặt cái này Vô Thượng Tông Sư Lệnh Đông Lai tại sao phải lựa chọn các nàng Minh Giáo đến làm chuyện như vậy tình?

Có ân?

Hay (vẫn) là mặt khác?

Mễ Lệ Cổ Lệ không biết là kia một phần tập tranh ảnh tư liệu có đầy đủ thành ý.

Đối phương quá mạnh mẽ, hoàn toàn không cần để ý.

“Bởi vì các ngươi là Minh Giáo!”

Mà Nhạc Duyên trả lời càng làm cho Mễ Lệ Cổ Lệ ngạc nhiên, lời nói của đối phương trong đó từng chữ nàng đều tinh tường, nhưng là kết hợp lại trong đó hàm nghĩa lại hoàn toàn không làm rõ được rồi.

Đối mặt Mễ Lệ Cổ Lệ mê ánh mắt mê hoặc, Nhạc Duyên tự sẽ không đối với các nàng giải thích tương lai đả đảo mông nguyên đúng là Minh Giáo.

“Tốt rồi!”

“Lời nói đến tận đây, sự tình đã xong, như vậy cáo từ!”

Đặt chén trà xuống, đứng dậy, ôm quyền hành lễ.

Nhạc Duyên quay người rời khỏi phòng.

Ngay tại Nhạc Duyên đẩy cửa phòng ra. Bước ra đi thời điểm, Mễ Lệ Cổ Lệ thanh âm lại lần nữa từ phía sau truyền đến, “Hắn… Truyền Ưng có khỏe không?”

“A!”

Khẽ cười một tiếng, Nhạc Duyên không khỏi vui lên. Cũng không quay đầu lại liền đi ra gian phòng, chỉ có hắn đáp lời quanh quẩn đang Mễ Lệ Cổ Lệ trong tai: “Ta chưa bao giờ ngăn trở ngươi đi tìm hắn!”

Hà hơi!

Con của mình cái này xem như yêu sớm sao?

Không!

Không tính!

Không nói trước thời đại, nói sau tựa hồ cũng là drap trải giường luyến.

Đúng rồi?

Ta lo lắng cái này làm gì? Nếu là con gái, tắc thì phải lo lắng!

Lắc đầu, đầy bụng loạn thất bát tao tâm tư Nhạc Duyên từng bước một bước ra gian phòng, hướng Quách phủ mà đi.

Nhìn thấy, chỉ còn lại có đem Kinh Nhạn cung một ít tin

tức thả ra rồi, mà người chọn lựa thì là Hoàng Dung Cái Bang.

Đồng thời.

Quách phủ.

Hậu viện.

Quách Phá Lỗ đứng ở bên cạnh, trên tay của hắn chính cầm chuôi này tương lai sẽ quấy lấy toàn bộ giang hồ Đồ Long đao. Giờ phút này hắn chính ở bên cạnh yên tĩnh nhìn xem, nhìn xem phía trước so với chính mình nhỏ hơn mấy tháng thiếu niên đang luyện tập trụ cột đao pháp.

Quét, bổ, gẩy, gọt, lướt, nại, trảm, đột.

Từ đầu tới đuôi. Thiếu niên sử dụng đều là những đơn giản này trụ cột động tác. Sau đó ngẫu nhiên kết hợp trong đó mấy cái động tác, hóa thành một cái so sánh không tệ đao chiêu.

Xoát!

Ánh đao xẹt qua.

Trước mặt đào cành lập tức đón gió mà đoạn.

Hô thở ra một hơi về sau, thiếu niên lúc này mới thu đao, buông lỏng hô hấp.

“Tốt!”

Quách Phá Lỗ thấy thế cố gắng lên ủng hộ, cảm khái nói: “Huynh đệ thiên phú của ngươi rất tốt. So với ta mạnh hơn qua quá nhiều! Ngắn ngủn hai ngày, liền đem trụ cột đao pháp dùng đến nước này, quả thật đao pháp kỳ tài!”

“Hà hơi!”

Tự giễu cười cười, Truyền Ưng thu hồi hậu bối đao một lần nữa vác tại đằng sau, lúc này mới đi tiến lên đây, đi vào quách Phá Lỗ bên người tiếp nhận quách Phá Lỗ trong tay hồ lô, hung hăng tưới một ngụm nước lạnh sau. Rồi mới lên tiếng: “Quách huynh, ngươi quá mức khiêm tốn rồi!”

“Ngươi trụ cột đao pháp hầu như nhanh đến xuất thần nhập hóa tình trạng, ta là tuyệt đối không kịp!”

Ánh mắt rơi vào quách Phá Lỗ trên mặt, đối với đối phương trụ cột đao pháp, Truyền Ưng cũng không khỏi không đi tán thưởng, đối phương đang trên cơ sở cố gắng. Quả thực lại để cho người mở rộng tầm mắt, cái này lại để cho Truyền Ưng lần thứ nhất nhìn thấy trụ cột đao pháp uy lực.

Hắn là thiên tài, nhưng là thiên tài giống như:bình thường đều có được chính mình tật xấu, đó chính là thật cao lộ xa, trụ cột không tốn sức Kháo.

Truyền Ưng cũng là như thế.

Đang thấy được quách Phá Lỗ kia trụ cột đao pháp sau.

Quả thực lại để cho Truyền Ưng mở rộng tầm mắt.

“Ha ha!”

“Huynh đệ ngươi đem ta nhìn quá cao!”

“Thiên phú của ta ta biết rõ, ta bất quá là chăm chỉ một ít, cố gắng mà thôi!”

Nghe vậy, quách Phá Lỗ không khỏi cười khổ. Hắn đang võ học bên trên thiên phú không chỉ có so ra kém đại tỷ Quách Phù, canh so ra kém Nhị tỷ Quách Tương. Hắn có thể đạt đến bây giờ tình trạng, đều là gắt gao bắt đầu luyện. Đây gọi là quen tay hay việc, nhưng một người đem trụ cột nhất đồ vật luyện đến xảo tình trạng về sau, như vậy bất kể như thế nào, sự thành tựu của hắn cũng không nhỏ.

Đối mặt quách Phá Lỗ tự giễu, Truyền Ưng cũng không phải như vậy xem.

Dù sao đang thiên hạ này, có một cái sinh sinh ví dụ, đó chính là quách Phá Lỗ phụ thân —— Quách Tĩnh Quách đại hiệp.

Quách Tĩnh tư chất đang trong thiên hạ trong giang hồ, kia là nổi danh ngu dốt.

Thế nhưng mà nhìn thấy, Quách Tĩnh thật là giang hồ cao thủ đứng đầu hướng đến, một tay Hàng Long Thập Bát Chưởng càng là trò giỏi hơn thầy mà thắng vu lam. Có như vậy ví dụ, Truyền Ưng lại thế nào đi khinh thường tư chất đần độn, rồi lại là cực đoan chăm chỉ chi

nhân đâu này?

Tại hắn xem ra, nếu là một người chỉ cần luyện rút đao vung trảm, luyện đến đại thành về sau, vậy cũng hội (sẽ) phát huy ra tuyệt cường lực lượng.

Trụ cột, vĩnh viễn đều là võ học hết thảy.

Chính thức tuyệt đỉnh cao thủ, chiêu số thường thường cũng đã hóa phồn vi giản. Tùy ý một chiêu, là tuyệt cường một chiêu.

Mà lúc này.

Chẳng biết lúc nào đã đến tại đây Nhạc Duyên, thì là một người yên tĩnh đứng ở trong góc nhỏ xem lên trước mặt phát sinh hết thảy, trên mặt mang cười.

Chương 059 : Xuôi nam (trung)

Gió lạnh gào thét.

Nhìn thấy tiết, dĩ nhiên vào đông.

Một chỗ thị trấn nhỏ bên trên, các dân chúng đang chuẩn bị lấy khẩn cầu năm sau sẽ là cái ngày tốt lành, không bị chiến hỏa ảnh hướng đến, canh sẽ có tốt thu hoạch.

Dân chúng truy cầu, nói toạc ra bản thân tựu không lớn, tham ăn no bụng đủ để.

Chỉ là năm gần đây luân phiên chiến loạn, nhất là tới gần phương bắc địa phương, càng là tai nạn nghiêm trọng. So về tai nạn, hắn binh tai nhân họa xa so thiên tai đến càng thêm đáng sợ. Chỉ là tại đây, bọn hắn cũng không phải là không muốn rời khỏi, đời đời đều ở đây ở bên trong sinh sống quá lâu, tại đây đã rơi xuống bọn hắn căn.

Rời khỏi nhà hương, rồi lại là nơi nào sẽ đem chính mình cho rằng quê quán người?

Căn cứ như vậy truyền thống mà cố chấp tâm tư, tại đây chỗ trong tiểu trấn mặc dù là kinh nghiệm chiến loạn, bọn hắn cũng không muốn rời bỏ cố thổ.

Nhưng mà ——

Tựu vào hôm nay, tại đây dân chúng nhưng lại nghênh đón trong truyền thuyết so kim liêu chi nhân càng thêm hãi dị khủng bố người Mông Cổ.

Quái dị gào thét, như là lang giống như:bình thường gào rú.

Rất xa mặt đất tựu tự dưng sinh ra một loại chấn động, cảnh này khiến người ở chỗ này nhóm vô cùng hoảng sợ cùng hãi dị tử thần chi dực đọc đầy đủ.

Rất nhanh.

Ở đây mọi người cũng đã trông thấy xa xa nghênh đón một loại màu đen gợn sóng, cao thấp không ngừng phập phồng, còn có kia cùng với bay lên hầu như che đậy nửa bầu trời bụi mù, thoáng chốc, trong trấn lão giả liền biết rõ cái này chính là cực kỳ nguy hiểm cục diện.

Một bên thông tri trong trấn nữ nhân đem tiểu hài tử cùng mình giấu kỹ, một bên phân phó lấy cường tráng không muốn quá mức phản kháng, lúc này mới tiến lên chuẩn bị lễ bái đường xa mà đến quân đội.

Chỉ là, lão giả lại khiếp sợ phát hiện sự tình phát triển cũng không phải như là hắn trong tưởng tượng bộ dáng như vậy.

Trong trấn người lấy lòng, căn bản không có hấp dẫn bất luận cái gì chú ý của bọn hắn, bọn kỵ binh chỗ đã thấy chỉ là một đám có thể đãi làm thịt cừu non.

“Quân…”

Một cái còn lại gia chữ còn không kịp lối ra, trước mặt mà đến là một trận mưa tên, theo mặc dù là lang giống như:bình thường tiếng rít trong vô số người cầm trong tay loan đao bổ về phía trước mặt những tay không tấc sắt này chi nhân. Nửa khắc đồng hồ về sau, trong tiểu trấn không có một bóng người, hầu như tất cả mọi người bị giết sạch sẽ.

Lưu lại chỉ có khắp nơi trên đất thi hài, còn có tràn ngập trong không khí mùi máu tươi.

…

Ánh mắt thu hồi. Cho dù là xuất thân Âm Quý Phái, xuất thân Ma Môn, cơ hồ là chuyển đổi cổng và sân quăng tựa vào Mông Cổ ở dưới Tất Dạ Kinh thấy thế không khỏi ngược lại hít một hơi khí lạnh. Quân đội sát phạt, hoàn toàn cùng cá nhân đích sát phạt bất đồng.

Cho dù là tâm ngoan thủ lạt như Tất Dạ Kinh. Tại lúc này thấy được kia quân đội kỵ binh vô cùng có hiệu suất sát pháp, cũng không khỏi cảm thấy bản thân da đầu có chút run lên.

Như vậy quen thuộc cách làm.

Như vậy tùy ý động tác.

Không biết những này lang cùng nhau Mông Cổ kỵ binh cuối cùng từ phương tây một đường đi theo Tư Hán Phi mà đến, giết bao nhiêu người.

Mặc dù là Tất Dạ Kinh, tại giờ này khắc này trong nội tâm, đối diện trước Mông Cổ đại quân chỗ cho ra đánh giá, thì ra là hai cái từ —— súc sinh! Ma quỷ!

“Tất huynh!”

“Ngươi xem quân đội của ta như thế nào?”

Kỵ ở trong đó, cả người theo đại quân ở bên trong Tư Hán Phi tựa hồ là tại triều mới quy hàng Tất Dạ Kinh biểu hiện ra quân đội mình lợi hại, trên mặt lộ vẻ cười ôn hòa ý.

“Thiên hạ vô song!”

Tất Dạ Kinh đối mặt Tư Hán Phi cái này đột nhiên mà ra vấn đề này không khỏi sững sờ, lập tức cẩn thận từng li từng tí mở miệng nói ra chính mình đánh giá, về phần phải chăng chân thật… Cái con kia có chính hắn mới biết được rồi.

“Úc ha ha ha!”

Nhìn xem Tất Dạ Kinh kia rất nghiêm túc bộ dáng. Tư Hán Phi biểu lộ vốn là yên tĩnh cùng chăm chú, lập tức liền hóa thành vui vẻ, cả người ngửa mặt lên trời cười ha hả. Kia đột ngột tiếng cười, thẳng dẫn tới bốn phía kỵ binh không khỏi cẩn thận từng li từng tí dùng khóe mắt quét nhìn nhìn mình thống soái.

“Chỉ có chờ đánh bại Kim Đao phò mã, phá Tương Dương. Quân đội của ta mới có thể xưng là thiên hạ vô

song!”

Tiếng cười đốn dừng lại, Tư Hán Phi sắc mặt trở nên cực nhanh, đối với Tất Dạ Kinh tán dương hắn tựa hồ cũng mất hứng, kia sắc mặt biến hóa, cho dù là xuất thân Ma Môn Tất Dạ Kinh cũng không khỏi mở rộng tầm mắt. Loại này trở mặt, đã không chỉ là hắn suy nghĩ giống như được rồi.

Hỉ nộ ái ố, không giả tại sắc.

Cùng với khác Mông Cổ cao tầng bất đồng. Nhìn thấy Tư Hán Phi đã càng phát ra tiếp cận trong nguyên lịch đại hoàng triều trong những dựng ở kia đỉnh nhân vật rồi.

Quyền lợi.

Tại cái gì thời điểm đều có được không sai biệt lắm biểu hiện hình thức.

“…”

Nhìn xem Tư Hán Phi, Tất Dạ Kinh chỉ có thể cung kính cười cười, sau đó cúi đầu phạt thần chi kiếm đọc đầy đủ.

Hắn biết rõ Tư Hán Phi ý định, đây gọi là hồi tâm cử động mà thôi.

Thực chính là muốn lại để cho như chính mình giống như:bình thường cao thủ, nhất là xảo trá Ma Môn cao thủ tâm phục khẩu phục, Tư Hán Phi liền không thể biểu

hiện ra cái gọi là chiêu hiền đãi sĩ. Chiêu hiền đãi sĩ. Đó là đối với đại mới có tác dụng. Đối với giang hồ cao thủ, Tư Hán Phi áp dụng là mặt khác cách làm.

Hắn bản thân liền là cao thủ, tại kết hợp cái loại nầy không giả nhan sắc hỉ nộ ái ố, biết được đối với xảo trá Ma Môn cao thủ có càng lớn chấn nhiếp, bởi vì ai cũng không biết đối phương có thể hay không bởi vì sao sự tình. Mà đem chính mình cho làm thịt.

Tất Dạ Kinh biết rõ, chính hắn không sợ.

Nhưng cái này không có nghĩa là hắn Tất Dạ Kinh không thể không cho Tư Hán Phi mặt mũi, bằng không mà nói thực có khả năng đối phương sẽ làm ra chính mình không hy vọng sự tình.

“Ngươi có phải hay không đang kỳ quái, kia hồi hồi pháo tựa hồ không nghĩ giống như bên trong như vậy uy mãnh?”

Dáng tươi cười vụt tắt, tại phất tay xua tán thị vệ bên cạnh về sau, Tư Hán Phi ngựa thời gian dần trôi qua chậm lại, cùng theo ở phía sau Tất Dạ Kinh ngựa lần lượt lại với nhau, đương nhiên Tất Dạ Kinh cũng khống chế ngựa chậm một cái đầu ngựa.

Chỉ là lúc này đột nhiên nghe xong Tư Hán Phi nghe được lời này, Tất Dạ Kinh không khỏi sững sờ.

Sắc mặt của hắn biến hóa tự nhiên là đã rơi vào Tư Hán Phi trong mắt, lập tức lại nghe Tư Hán Phi nói ra: “Cái này bản thân là bất đắc dĩ sự tình.”

Bất đắc dĩ?

Tất Dạ Kinh nghe đến đó, tâm không khỏi run lên, hắn cảm giác mình có thể sẽ bị Tư Hán Phi lôi kéo tiến trong đó. So về Ma tông Mông Xích Hành mà nói, Tư Hán Phi tựa hồ muốn chính mình thay hắn làm việc. Chuyện này, hẳn là truyền thuyết bí mật.

Nghe xong bí mật người, hoặc là trở thành đồng nhất trận doanh người, hoặc là tựu là người chết.

“Hồi hồi pháo, không phải súng đạn!”

Không chờ Tất Dạ Kinh có chỗ phản ứng, Tư Hán Phi đã nói đi ra.

“! ! !”

Đại Tống sử dụng súng đạn, Tất Dạ Kinh biết rõ, nhưng tối đa cũng không quá đáng là Hỏa Quạ, thì ra là cái gọi là ‘Hỏa tiễn’ . Cho nên khi Tư Hán Phi bày ra kia xưng là hồi hồi pháo vũ khí thời điểm, kết quả của nó cũng đã lại để cho Tất Dạ Kinh chấn kinh rồi.

Nếu thật là súng đạn, như vậy chỉ sợ trong thiên hạ đã sớm bị Mông Cổ đại quân đạp phá, nơi nào sẽ bị Tương Dương sinh sinh chắn ở thời điểm này.

“Ta bất quá là mượn chút ít hỏa dược mà thôi!”

Triều đại Nam Tống sử dụng súng đạn, tiến công nhiều năm như vậy Mông Cổ đại quân trên cơ bản cũng biết

Đại Tống có cái gì vũ khí, dù sao những biểu diễn này bọn hắn đều hưởng qua. Lưu lại qua không ít thi thể, đây là dùng tánh mạng mang đến kết quả.

Hỏa dược tiếng nổ mạnh tiếng nổ, có khi phảng phất giống như sấm sét.

Đây đối với ngựa là có thêm thật lớn uy hiếp tác dụng.

Với tư cách Mông Cổ trong quý tộc khai sáng chi nhân, Tư Hán Phi tất nhiên là nhìn đến nơi này hỏa dược tác dụng. Chỉ tiếc hắn hao phí lão Đại tinh lực cũng không cách nào đạt được đồ tốt nhất. Cái đồ vật này, nghe nói tốt nhất đều tồn tại ở Đạo Môn bên trong.

Nghe đồn, thứ này tựu là theo đạo sĩ trong tay truyền ra.

“Trong chúng ta có quá nhiều ngu dốt thủ cựu cố chấp chi sĩ, ta muốn mượn này cải biến!”

Tư Hán Phi nói đến đây, sắc mặt lộ ra âm trầm, tại nội bộ, về đối với triều đại Nam Tống cuối cùng nhất xử trí kỳ thật đã có khác nhau. Với tư cách đương nhiệm mồ hôi Hốt Tất Liệt đệ đệ, bọn hắn huynh đệ tự nhiên là đứng tại một đường, muốn cũng là so sánh khai sáng phương thức.

Nhưng là càng nhiều nữa người muốn còn là đơn thuần giết chóc.

Bọn hắn muốn giết tuyệt Hán nhân Siêu cấp cừu hận chiếc nhẫn chương mới nhất.

Đem nhà Hán đích thiên hạ vô cùng biến thành chính mình nông trường.

Những ngu dốt này thủ cựu chi nhân muốn rất đơn giản.

Có thể nói, lúc này đây Tư Hán Phi nếu không phải phá Tương Dương Đích Thoại. Như vậy Mông Cổ bàng đại đế quốc sẽ lâm vào sụp đổ giai đoạn. Phải biết rằng Hốt Tất Liệt đổ mồ hôi vị bản thân tựu là huynh đệ vũ lực cưỡng ép hiếp ủng hộ có được.

Cũng không có lại để cho người vô cùng tâm phục khẩu phục.

“Cho nên…”

“Cho nên, ngài muốn bọn hắn đi chết? Chết ở Tương Dương!”

Tất Dạ Kinh nhận lấy Tư Hán Phi chưa xong Đích Thoại đầu, nói ra Tư Hán Phi còn chưa nói hết lời. Tại biết rõ chính mình không cách nào trốn tránh bí mật này thời điểm, Tất Dạ Kinh đã có tâm tư của mình, đã không cách nào trốn tránh. Như vậy nhất định phải lại để cho chính mình trở thành hắn tâm phúc chi nhân.

Xem lên trước mặt Tư Hán Phi, Tất Dạ Kinh trong nội tâm không khỏi ngược lại hít một hơi khí lạnh.

Cái này trên quan trường tranh đấu, hắn hung hiểm đúng là so giang hồ phân tranh càng thêm tàn khốc.

Loại này đấu tranh, so Ma Môn còn Ma Môn.

Lần thứ nhất.

Tất Dạ Kinh vô cùng nhận thức trước mặt Tư Hán Phi, hắn là Hoàng tộc đệ nhất cao thủ, nhưng hắn là trọng yếu hơn hay (vẫn) là Hoàng tộc, cao thủ chỉ là hậu tố mà thôi. Cho nên. Hắn xử sự thái độ đem cùng Ma tông Mông Xích Hành hoàn toàn bất đồng.

“Ngươi là người Trung Nguyên, quen thuộc hỏa dược thứ này!”

“Khu trừ bọn hắn đề phòng, đây cũng là chuyện của ngươi, thứ đồ vật ta sẽ thay ngươi chuẩn bị! Thân phận của ngươi, ngươi, có đôi khi hội (sẽ) rất hữu dụng.”

Thoả mãn cười cười. Nếu là Tất Dạ Kinh không thức thời vụ, Tư Hán Phi chắc chắn đánh chết trước mặt người này, không thể vì hắn sở dụng người muốn chi làm gì dùng?

Một mũi tên trúng hai con nhạn.

Tiêu trừ Mông Cổ tại Tương Dương nhiều bại sau đối với Đại Tống súng đạn sợ hãi, mặt khác là tiễn đưa những bảo thủ này cố chấp gia hỏa đi gặp trường sinh Trời.

Bởi vì tại người trong mắt, gặp không biết mà sợ hãi đích sự vật sau dưới bình thường tình huống sẽ có ba loại phản ứng. Một là sợ hãi, sau đó hủy diệt cái này không biết sự vật, Mông Cổ trong quân bảo thủ phần tử là cái này. Thứ hai là sợ hãi, sau đó muốn đạt được cái

này không biết sự vật lực lượng. Ba là sợ hãi, sau đó vô cùng bỏ qua, không thèm nghĩ nữa không nhìn tới.

Còn lần này hắn đặc biệt chuẩn bị lợi khí —— hồi hồi pháo, đã đối phó Tương Dương, cũng là đối phó người một nhà.

Cùng lúc đó.

Tương Dương.

Cũng không cùng đại quân đi theo, mà là đi đầu ngụy trang tiến lên Ma tông Mông Xích Hành rốt cục đến nơi này.

Xoay người.

Xuống ngựa.

Như vào chỗ không người, Mông Xích Hành tựu như vậy tùy ý đi tới thành Tương Dương, tựu phảng phất giống như thủ vệ binh sĩ cũng không có nhìn thấy giống như:bình thường.

“Tương Dương!”

Ngẩng đầu, thấp giọng nói một tiếng trước mặt thành thị danh tự, Mông Xích Hành cái này liền tiến nhập trong đó, chuyển vài vòng về sau, hắn tìm trong thành khách sạn lớn nhất —— Duyệt Lai khách điếm ở đi vào.

Quách phủ.

Đang tại cùng Quách gia người một nhà ăn cơm Nhạc Duyên cùng Truyền Ưng phụ tử hai người đồng thời chấn động, rất là kinh ngạc nhìn phía bên ngoài.

Cảm giác này…

Truyền Ưng ngoài ý muốn chính là cái loại nầy mông lung mơ hồ cảm giác.

Mà Nhạc Duyên ngoài ý muốn chính là Truyền Ưng.

Chương 060 : Xuôi nam (hạ)

Hôm nay đến đây cũng không chỉ Ma tông Mông Xích Hành một người.

Hắn mang theo tùy tòng của mình, chậm rãi bước chân vào thành Tương Dương, vào ở Duyệt Lai khách điếm. Đối với cao thủ mà nói, tường cao cái gì cũng không phải ngăn cản. Lúc trước Quách Tĩnh thủ vệ Tương Dương thời điểm, dùng võ lâm giang hồ nhân sĩ chống cự, thậm chí không đi mở cửa thành, liền là vì vậy duyên cớ.

Gần cửa sổ mà ngồi.

Với tư cách Mông Cổ ba đại cao thủ đệ nhất nhân, Ma tông Mông Xích Hành sống người Mông Cổ trong mắt địa vị tôn sùng, có thể nói bị bọn hắn xem thành thần.

Tư Hán Phi là Hoàng tộc đệ nhất cao thủ, nhưng là so về Mông Xích Hành đến, hay (vẫn) là kém một bậc.

Cho nên, hắn cũng chỉ hội (sẽ) xưng chi chính mình vi Hoàng tộc đệ nhất cao thủ, mà không phải Mông Cổ đệ nhất cao thủ. Phải biết rằng, cái này thân phận địa vị, có thể nói là có tư cách mới có thể đi xưng hô.

“…”

Một ly trong tiệm tốt nhất tửu thủy, tựu như vậy tùy ý đặt

ở trước mặt, Mông Xích Hành không có bất kỳ đi để ý tới tâm tư, sở dĩ gọi món ăn cũng không quá đáng là vì phòng ngừa đã bị không tất yếu chú ý, cái này với hắn mà nói là một loại phiền toái nhỏ.

Dùng Ma tông năng lực, phiền toái bất quá là như dính vào người tro bụi, run run lên có thể tùy ý lau đi.

Nhưng ở đôi khi, không dính nhuộm chẳng phải là rất tốt?

Đáng tiếc.

Mông Xích Hành sống địa vị cao, võ công cao cường, cho dù là trải qua trang điểm, nhưng ở chỗ này vẫn đang hội (sẽ) hấp dẫn không ít ánh mắt của người. Tu luyện 《 tàng mật trí tuệ nhân tạo sách 》 người, khí chất đều không giống người thường.

Người kia là ai?

Trong góc, một gã giang hồ nhân sĩ đưa mắt nhìn lại, đối với cái này cái có kỳ quỷ khí chất nam tử tựa hồ có hứng thú thật lớn.

Chỉ có điều đang cùng đối phương liếc nhau một cái về sau, vậy mà khiến cho hắn đã có một loại tự thẹn cảm thụ.

Tựa hồ người trước mặt chính là Vương, chính là thánh, chính mình quá mức hèn mọn, đưa mắt nhìn ra xa đó là một loại khinh nhờn. Tựu như là kia trong truyền thuyết Bồ Tát hoặc là thần phật.

“Kim Đao phò mã kết hợp Vũ Mục Di Thư, quả thật lợi hại đầu lưỡi bên trên Vu sư TXT download!”

Giương mắt đảo qua kia phồn hoa đường đi. Tại loại này sắp chiến tranh tiến đến dưới tình huống, vẫn đang không có gì nhân tâm di động, có thể nhận thức chăm chú thật sự trải qua thời gian dân chúng, tình huống nơi này không thể nghi ngờ đáng giá tán dương.

Phải biết rằng. Dĩ vãng sống Mông Cổ đại quân tiến quân địa phương khác thời điểm. Càng nhiều nữa hay (vẫn) là không trật tự bối rối.

“Hừ?”

“Cái này ánh mắt, tiểu nhị có vấn đề!”

“Không. Là khách điếm có vấn đề!”

Cùng, cùng quốc sư Bát Sư Ba độc nhất vô nhị, Mông Xích Hành tu tập cũng là một loại về trên tinh thần võ học, không giống với Bát Sư Ba biến Trời kích địa. Hắn thì còn lại là mặt khác một loại. Vốn, Mông Xích Hành cũng là muốn tu tập Ma Môn chí cao võ học —— đạo tâm chủng ma. Đáng tiếc chính là, Mông Xích Hành đã thất bại.

Với tư cách tu tập tinh thần công pháp người, sống mẫn cảm trình độ bên trên đều có được chỗ độc đáo.

Chẳng qua là bị tiểu nhị nhiều quét thêm vài lần, cũng đã bị Mông Xích Hành phát hiện.

Chỉ là sống Mông Xích Hành trong nội tâm, những đều này không trọng yếu mà thôi, hắn không có có tâm tư đi để ý tới đi để ý phần này sự tình. Bởi vì hắn hiện tại. Chú ý lực đã bị vậy được đi sống trên đường phố một người khác hấp dẫn.

Đường đi.

Thân là Âm Quý Phái chưởng môn lệ công, cũng đi tới Tương Dương.

Sở dĩ tới nơi này, liền là vì Mông Cổ đại quân sắp xuôi nam, lệ công tại nội tâm ở bên trong cuối cùng có chút bận tâm. Hắn không phải lo lắng Quách Tĩnh vợ chồng vấn đề. Cũng không lo lắng thành Tương Dương phá sau cuối cùng sẽ chết bao nhiêu người, hắn chỉ là sống lo lắng cho mình cái kia nhất định phải nhận lấy tương lai đồ đệ.

Kia phần tư chất, chỉ có thể do Âm Quý Phái đến bồi dưỡng.

Đến đây Tương Dương, vì chính là chuẩn bị đem tương lai đồ đệ cho mang đi, miễn cho chính giữa ngoài ý muốn nổi lên.

“Hừ?”

“Cảm giác này…”

Bước chân bỗng nhiên dừng lại, lệ công mãnh liệt đứng ở chỗ đó, chân khí trong cơ thể tại thời khắc này đã vận

chuyển lại, cả người vô cùng đề phòng. Vừa mới kia chợt lóe lên cảm giác, thiếu chút nữa lại để cho lệ công không có phát giác, như không phải chính giữa đã xảy ra một chút chấn động, bằng không mà nói, hắn lệ công cũng chỉ sẽ cho rằng đây là ngoài ý muốn.

Nhưng hiện tại, lệ công cảm thấy có người đang nhìn chính mình.

Đó là một cái cao thủ đứng đầu.

Tại thời khắc này, hắn nhớ tới cái kia đã từng một kiếm đả bại chính mình Vô Thượng Tông Sư, nhưng là cẩn thận muốn lại cũng hiểu được không đúng.

Mãnh liệt quay đầu lại, lệ công theo cảm giác hướng chỗ đó nhìn lại, lại phát hiện cũng không có bất kỳ dị thường, tựa hồ vừa mới cái chủng loại kia như vác trên lưng cảm giác bất quá là ảo giác mà thôi.

“! ! !”

Lại lần nữa quay đầu lại, lệ công sắc mặt đã trở nên ngưng trọng lên. Chiến tranh tới gần, quả nhiên Tương Dương mà bắt đầu trở nên ngư long hỗn tạp bắt đầu.

“Hừ!”

Hừ lạnh một tiếng về sau, lệ công liền bước nhanh hơn, quay người biến mất tại đường tắt.

Khách điếm.

Thu hồi ánh mắt, Mông Xích Hành con mắt vẫn đang hơi có chút lại để cho người cảm thấy tỏa sáng. Sống nhắm mắt lại điều tức trong chốc lát về sau, cái này mới khôi phục bắt đầu tịch không, không hề sinh cơ. Tựu như kia người đui bình thường, Mông Xích Hành lại lần nữa yên tĩnh dùng chiếc đũa bỏ thêm gọi món ăn, nhưng lại không có hướng trong miệng tiễn đưa ý định.

“Người này không phải!”

Không nhận suy đoán của mình, Mông Xích Hành thì là hạ quyết định, nếu không có sống Tương Dương tìm kiếm được vật hữu dụng, như vậy hắn liền hội (sẽ) tăng thêm tốc độ dựa vào bản thân năng lực, mượn từ Mông Cổ cao thủ, đến cưỡng ép hiếp bài trừ tập tranh ảnh tư liệu.

Bất quá, Mông Xích Hành ẩn ẩn có một loại trực giác, đó chính là hắn cảm giác mình có lẽ không cần tìm kiếm, có lẽ sẽ có người chuyên môn đưa tới cửa đến trùng sinh chi cẩm tú hôn trình đọc đầy đủ.

…

“Vừa rồi cái này cảm giác! ! !”

Đã sau khi cơm nước xong, Truyền Ưng một người đứng ở bên ngoài, yên tĩnh nhìn xem trong sân lá rụng, có chút mê hoặc.

Trong nháy mắt đó, Truyền Ưng trong nội tâm nổi lên một loại tim đập nhanh cảm giác.

Thật giống như, sống lúc kia, trong thiên hạ xuất hiện một cái tánh mạng hắn bên trong số mệnh đối thủ giống như:bình thường. Sống một khắc này, Truyền Ưng có một loại đột nhiên muốn rút…ra hậu bối đao, một đao trảm lại xuống dưới xúc động.

“Ngươi không sao chớ?”

Nhìn xem Truyền Ưng mê hoặc bộ dạng, Nhạc Duyên có chút kỳ quái, với tư cách vẫn đứng ở sau lưng quan sát Truyền Ưng hắn, đương nhiên phát hiện Truyền Ưng sống trên bàn cơm cái kia đột nhiên biến hóa. Không chỉ có như thế, bỏ so sánh sơ ý chủ quan Quách Tương, còn có niên kỷ quá nhỏ dương niệm xưa kia, những người khác đã nhận ra hắn động tĩnh.

“A…!”

“Không có việc gì!”

Quay đầu nhìn qua Nhạc Duyên, Truyền Ưng cảm giác, cảm thấy có một loại quái dị ảo giác, sống không tìm được mẫu thân trước khi, lẫn nhau tầm đó đều có được một cái phiền phức khó chịu, cho nên Nhạc Duyên lại như thế nào, đối phương cũng sẽ không toàn tâm toàn ý đi tiếp thu chính mình.

Đối với cái này một điểm, Nhạc Duyên sớm đã biết được.

Cho nên. Hắn mới có thể chế tạo hậu bối đao, mới có thể sống loáng thoáng gian cũng đem Kinh Nhạn cung sự tình tiết lộ cho Truyền Ưng.

Phụ tử tầm đó lẫn nhau biết được, lại cũng sẽ không chuyên môn đi nói rõ.

Dùng nam nhân ở giữa phương thức đi giải quyết.

Đây cũng là nhìn thấy Nhạc Duyên cùng Truyền Ưng so sánh đặc thù phụ tử xử thế phương pháp.

Thời gian dần dần qua.

Rất nhanh liền đến đến buổi tối, trong lúc này. Nhạc Duyên thì là mượn Hoàng Dung Cái Bang đệ tử. Bắt đầu khắp thiên hạ tuyên truyền Kinh Nhạn cung bước tiếp theo tin tức.

Theo màn đêm buông xuống.

Quách phủ cũng thời gian dần trôi qua lâm vào hắc ám, chỉ có kia tí ti ánh nến sống ban đêm lòe lòe tỏa sáng.

Treo đèn lồng làm đẹp trong đó. Gió đêm gào thét, hành tẩu ở trong đó, đây là tại chiến tranh tiến đến trước khó được yên tĩnh.

Thí dụ như ——

Dương Quá cùng Quách Phù, hai vợ chồng song hành trong đó. Nhỏ giọng đang nói gì đó. Có lẽ là hài tử, có lẽ là mặt khác giữa vợ chồng từng ly từng tý.

Quách Tĩnh Quách đại hiệp thì là cùng hắn Dung nhi muội muội hai người cũng đi trong góc, chỉ có điều lẫn

nhau tầm đó tại lúc này nói không phải mặt khác, mà là nhớ lại lúc trước nhìn thấy đến. Từng đã là cái kia tiểu ăn mày, từng đã là cái kia cưỡi Tiểu Hồng mã chất phác thiếu niên.

Một màn này, lại để cho Nhạc Duyên ngạc nhiên rồi.

Nghiêng đầu, nhìn bên cạnh kia treo đèn lồng. Nhạc Duyên thò tay sờ chút một chút kia đèn lồng, rồi đột nhiên phát hiện mình cái lúc này bên người vậy mà chỉ có tự mình một người.

Phải biết rằng theo thần điêu bắt đầu, bất cứ lúc nào, sống bên cạnh của hắn đều tồn tại một cái nữ nhân.

Xích Luyện Tiên Tử.

Chân thọt cô nương.

Tiểu ni cô nghi lâm.

Đông Phương giáo chủ.

Kiếm thị vệ Trinh Trinh.

Mà bây giờ… Như thế nào hội (sẽ) chỉ có tự mình một người đâu này?

Nếu là Mạc Sầu sống nơi này Thần Thú manh sủng. Một nhà ba người hành tẩu ở trong đó nên có thật tốt. Đang tại Nhạc Duyên nghĩ lung tung thời điểm, một cái rất nhỏ tiếng bước chân xuất hiện ở Nhạc Duyên sau lưng, theo một tiếng ôn nhu như nước tiếng hô hấp dẫn sự chú ý

của hắn.

“Đại ca ca!”

“Hừ?”

Xoay người, Nhạc Duyên ánh mắt đứng tại xuất hiện sống trước mặt Quách nhị tiểu thư trên người, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Một thân màu vàng nhạt váy dài, không có lấy kiếm, cả người trên người đều không kiêng nể gì cả lộ ra được nàng thanh xuân mị lực. Gió đêm gào thét, nổi lên thái dương mái tóc, rối loạn sợi tóc, cũng rối loạn người tâm.

“Chúng ta đi một chút a, Đại ca ca!”

Quách Tương Đích Thoại nhẹ nhàng phiêu tại Nhạc Duyên trong lỗ tai, không thấy từng đã là nữ Hán tử hào sảng, lần thứ nhất xuất hiện chính là con gái ôn nhu.

“…”

Đón Quách Tương ánh mắt, Nhạc Duyên há hốc mồm, như muốn muốn nói cái gì, nhưng ở nhìn thấy kia dịu dàng như nước giống như:bình thường một đôi mắt to về sau, câu nói kia rốt cục bị sống yết hầu khẩu ngừng lại, sinh sinh nuốt trở vào. Cuối cùng nhất hóa thành thở dài một tiếng: “Kia, đi một chút a!”

Song song mà đi.

“Đại ca ca, có thể nói hay không nói nói kia Mạc Sầu tỷ

tỷ sự tình sao?”

Tuy nói cũng đã được nghe nói Xích Luyện Tiên Tử câu chuyện, nhưng là đây chẳng qua là ngoại nhân kể ra, đều nói đó là một cái giết người không chớp mắt nữ ma đầu, nhưng là sống một đoạn thời khắc, Quách Tương đã nghe được trong chuyện xưa một người khác, một cái muốn đem Xích Luyện Tiên Tử tội nghiệt một vai gánh chi nam tử.

Đó là một cái cổ tích.

Nhất là đối với một người tuổi còn trẻ thiếu nữ mà nói, cái nào thiếu nữ không có Xuân?

Ai không muốn tánh mạng của mình trong tương lai có như vậy một người nam tử.

Quách Tương có chi.

Một cái nói, một cái nghe, cứ như vậy ung dung dạo bước tại hậu viện trong rừng.

Một góc.

Quách Phá Lỗ ôm đã đang ngủ hương vị ngọt ngào tiểu nha đầu, cùng Truyền Ưng hai cái thiếu niên các ông tựu như vậy ngơ ngác ngồi ở trong đình.

Hai người hai mặt nhìn nhau.

Hồi lâu.

Quách Phá Lỗ lên tiếng, nói: “Thói quen là tốt rồi!”

“…”

Truyền Ưng khóe miệng co quắp trừu, không biết nên như thế nào đi hình dung chính mình giờ phút này tâm tình, nhất là sống nhìn thấy Quách Tĩnh vợ chồng cùng Dương Quá vợ chồng cử động, không thể nghi ngờ nói cho đó là cái gì tình huống. Nhưng là lại để cho truyện

Thật không ngờ chính là cái này cha mình cùng Quách Tương vậy coi như là chuyện gì?

Loại tình hình này, chỉ sợ không phải đơn giản như vậy đơn thuần Đại ca ca cùng muội muội a!

Truyền Ưng rất thông minh, hắn tự nhiên nhìn ra trong đó không ổn.

Truyền Ưng cảm thấy có lẽ nhắc nhở hạ hắn cái gì, mượn Dương Quá đại hiệp vợ chồng sự hòa thuận cảm tình mà nói lời nói, muốn như Dương Quá đại hiệp học tập, đang lúc Truyền Ưng chuẩn chuẩn bị thế mà thay đổi làm thời điểm, cách đó không xa Dương Quá vợ chồng đi hảo hảo đấy, rốt cục chẳng biết lúc nào lại đã xảy ra mâu thuẫn.

Quách Phù kia thấp giọng khóc thút thít thanh âm truyền đến, thỉnh thoảng còn truyền ra Quách Phù dùng sức vuốt Dương Quá lồng ngực thanh âm.

Lập tức.

Truyền Ưng tức cười rồi.

Mà cùng lúc đó, trong bầu trời đêm cùng lúc buồn oán vô cùng ngọc tiếng tiêu truyền ra, thoáng chốc hấp dẫn Truyền Ưng chú ý lực.

Chương 061 : Trận pháp

Tiếng tiêu u oán.

Nhiều tiếng trận trận như khóc như tố.

Loại này u oán dây dưa điệu, sống Thạch Thanh Tuyền chỗ đó hẳn là nghe không được đấy, có lẽ muốn nghe được thực sự nếu không là cái kia thời khắc. Mà nhìn thấy, có thể xuất hiện như vậy điệu, thật ra khiến Nhạc Duyên nhớ tới một cái nữ nhân.

“Tiểu sư muội! ?”

Cùng Quách Tĩnh đi ở một bên Hoàng Dung nghe xong cái này khúc, không khỏi khẽ giật mình, quay đầu ánh mắt hướng tiếng tiêu nơi phát ra nhìn lại. Đối với cái này cái tên là Trình Anh Tiểu sư muội, Hoàng Dung cảm giác, cảm thấy có chút quái dị. Với tư cách người từng trải, Hoàng Dung hoàn toàn có thể đủ nhìn ra nàng đối với mình gia con rể Dương Quá cảm tình.

Cho dù là đã vài chục năm rồi, Hoàng Dung đối với Dương Quá sống điểm này bên trên vẫn đang có chút phê bình kín đáo.

Dương Quá…

Cùng phụ thân của hắn Dương Khang quá mức giống nhau rồi.

Hơn nữa đối với phụ thân nàng Hoàng Dược Sư, vì cái

gì lựa chọn Trình Anh làm quan môn đệ tử, điểm này Hoàng Dung cũng không hiểu. Bất quá đối với Hoàng Dược Sư lựa chọn, thân là con gái Hoàng Dung lại cũng không có bất kỳ đích phương pháp xử lý. Có thể nói, đương Hoàng Dung gả cho Quách Tĩnh về sau, Hoàng Dược Sư kỳ thật tại nội tâm vẫn đối với Quách Tĩnh hay (vẫn) là bất mãn đấy, chỉ có điều gả đi ra ngoài con gái như giội đi ra ngoài nước, không có lựa chọn khác chọn rồi.

“Hừ?”

“Trình Anh ngạo kiếm kinh thần chương mới nhất!”

Đang tại náo mâu thuẫn nhỏ Quách Phù cùng Dương Quá vợ chồng nghe thế tiếng tiêu sau lập tức chấn động, vốn đang dùng nắm tay nhỏ đấm vào Dương Quá lồng ngực Quách Phù lập tức sắc mặt biến hóa, ngọc thủ tùy ý lau lau rồi một thanh khóe mắt nước mắt, hơi chút sửa sang lại một chút về sau, liền là một bộ xinh đẹp khả nhân bộ dáng.

Một đôi tay ôm thật chặc Dương Quá cánh tay, sắc mặt chăm chú mà nghiêm túc nhìn về phía tiếng tiêu nơi phát ra chỗ.

“…”

Đối mặt Quách Phù loại này biểu hiện, Dương Quá tắc thì có chút dở khóc dở cười.

Rất nhanh.

U oán tiếng tiêu chuyển thành thanh đạm, giống như là ven đường nước giếng, nàng không sẽ vì bất luận kẻ nào đi cải biến bản thân. Nàng chờ đợi, nàng kiên trì chỉ có mình mới có thể nhận thức cùng hiểu được. Tiếng tiêu trong sớm đã không có như tố cảm giác, mà là biến thành một loại nhạt như nước nhớ lại.

Sau nửa ngày.

Tiếng tiêu rốt cục tan mất.

Một hồi quần áo tung bay ở bên trong, mang theo mặt nạ Trình Anh từ bên ngoài đạp trên cây đào chạc cây mà đến, rơi trên mặt đất.

“Bái kiến Quách đại hiệp! Bái kiến sư tỷ!”

“Dương huynh tốt chứ? Quách đại tiểu thư hồi lâu không thấy rồi!”

Trình Anh nghiêng người tháo xuống trên mặt mặt nạ, một tay cầm ngọc tiêu. Ngọc thủ ôm quyền chào hỏi: “Ngươi là…”

Ánh mắt định dạng.

Trình Anh ánh mắt cuối cùng nhất bị kia đứng sống cách đó không xa cùng Quách nhị tiểu thư cùng một chỗ tóc bạc đạo sĩ trên người. Bỏ khí chất có chút biến hóa, còn có kia đã trở nên tuyết trắng tóc bạc, người kia không còn có bất luận cái gì biến hóa.

Cái kia đã từng lẽ ra sống Tương Dương trong hóa

thành khói xanh tiêu tán người.

“Ha ha!”

“Trình cô nương, đã lâu không gặp!”

“Ngươi âm nhạc có nhảy vọt chi tiến. Đã được trong đó ba vị!”

Ôm quyền ý bảo, Nhạc Duyên mỉm cười nhìn xuất hiện ở chỗ này Trình Anh, trong lời nói có một loại nói không nên lời là vui vẻ hay (vẫn) là những thứ khác cảm thán. Nữ nhân trước mặt, sớm đã không phải là lúc trước thiếu nữ, chút bất tri bất giác đã sớm thành làm một cái đại nữ nhân.

Chỉ có điều cho tới nay, Trình Anh hay (vẫn) là lẻ loi một mình.

“Nhạc huynh!”

Theo Nhạc Duyên, còn có kia quen thuộc bộ dáng, Trình Anh rốt cục nhận ra được, trong lời nói có ngăn không được kinh ngạc, “Ngươi như thế nào…”

“Nói rất dài dòng. Đừng nói rồi!”

“Ta chỉ là muốn biết Trình cô nương đến Tương Dương là Đông Tà Hoàng Dược Sư có cái gì an bài sao?”

Nhạc Duyên một câu ngăn chặn Trình Anh mê hoặc, trực tiếp nghẹn được Trình Anh nhịn không được muốn đi mắt trợn trắng, lúc trước đạo công tử chính là như

vậy, luôn sống đứng đắn vấn đề bên trên bắt đầu nói mò. Lúc trước đêm đó, người theo trên nóc nhà rơi xuống bất chính là thế này phải không?

“Là vì Quách Tương mà đến?”

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó. Nhạc Duyên ánh mắt thu hồi, đặt ở bên người Quách nhị tiểu thư trên người.

Hoàng lão tà cùng mình con rể Quách Tĩnh quan hệ rất là kỳ lạ. Tuy nói Quách Tĩnh cưới Hoàng Dung, nhưng là Hoàng lão tà cái này nhạc phụ đối với Quách Tĩnh có thể nói một mực đều không thế nào thoả mãn, cho nên qua nhiều năm như vậy, Hoàng Dược Sư dưới bình thường tình huống rất ít đến Tương Dương.

Thẳng đến Quách Tương sau khi sanh, Hoàng Dược Sư cái này mới xem như đến Tương Dương so sánh chịu khó được rồi.

Tiểu Đông Tà.

Đó là đủ để truyền lại y bát người ngự sắc thành tiên đọc đầy đủ.

Quách Tĩnh nói toạc ra có Toàn Chân truyền thụ, nhưng càng nhiều nữa hay (vẫn) là Bắc Cái truyền thụ. Mà Hoàng Dung… Không nói, Hoàng Dược Sư đối với mình cái này đứa con gái chỉ có thể nói tưởng tượng tựu là một thanh nước mắt.

Lúc này đây, Trình Anh đến đây Tương Dương.

Hiển nhiên là vì một người.

Đó chính là Quách Tương.

Đón Nhạc Duyên ánh mắt, gật gật đầu, Trình Anh nói: “Đúng vậy, ta chính là vì Quách nhị tiểu thư mà đến! Gia sư lo lắng thế cục bất ổn. Muốn Tương Nhi theo ta đi hoa đào đảo.”

Một bên Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung nghe xong lời này, cũng không nói lời nào.

Hết thảy cũng còn này đây Quách Tương ý kiến của mình làm chủ.

Sống mấy người an bài ở bên trong, Quách Tương đã có chính mình số mệnh, đó chính là nếu như thành Tương Dương phá, Quách Tương phải đi gánh chịu kia tìm kiếm còn lại tốt nhất dẫn đầu người. Cái lúc này rời khỏi Tương Dương. Cũng không có bất kỳ không ổn.

Dù sao, dùng Quách Tương tính tình không có khả năng cả đời đều đứng ở hoa đào đảo.

Đối với vấn đề này, Nhạc Duyên cũng không có cho ra đáp án, mà là đem lựa chọn ném cho Quách Tương bản thân mình tới chọn chọn.

“Trình tỷ tỷ, để ta suy nghĩ một chút!”

Quách Tương khó được không có hay nói giỡn, mà là rất nghiêm túc suy tư đạo, cũng không có trực tiếp cho ra đáp án. Cuối cùng là vì cái gì, chỉ có Quách nhị tiểu

thư trong lòng mình biết rõ.

Kế tiếp.

Trình Anh ngược lại là lại lần nữa khẽ giật mình, đó chính là gặp Truyền Ưng.

“Nhạc huynh, đây là của ngươi này nhi tử?”

“Đúng vậy!”

Nghe xong kia nhất định trả lời, Trình Anh cả người đều có chút há hốc mồm. Tuy nhiên, lúc trước Xích Luyện Tiên Tử sự tình náo đầy giang hồ mưa gió, nhưng là hai người hậu nhân nàng cũng chưa từng gặp qua. Giờ khắc này, sống nhìn thấy cùng quách Phá Lỗ không xê xích bao nhiêu Truyền Ưng, Trình Anh cả người có thể nói theo cảm xúc bên trên đụng phải một chủng nào đó kích thích.

Dương Quá đã có hai đứa con gái.

Mà vốn là sớm đã chết đi rồi lại không hiểu lại lần nữa xuất hiện đạo công tử cũng có môt đứa con trai.

Sống đối lập khởi bản thân lẻ loi một mình tình huống, Trình Anh mặc dù là một mực có mình kiên trì, nhưng ở thời điểm này cũng tránh không được có chút cảm hoài. Ánh mắt rơi vào Truyền Ưng trên người, xem lên trước mặt cái này tuấn lãng, phong nhã hào hoa thiếu niên lang, Trình Anh có chút không nói gì.

Tựa hồ là nhớ ra cái gì đó, tại trên thân thể tìm kiếm

dưới, cuối cùng Trình Anh theo bên hông cởi xuống một khối thiếp thân sự việc đưa cho Truyền Ưng, dùng làm lễ gặp mặt.

Tại này kiện sự tình qua đi. Trình Anh lúc này mới một mình một lần nữa tìm được Nhạc Duyên, bắt đầu việc tư đến.

Đó chính là chân thọt cô nương Lục Vô Song sự tình.

Những người lớn sự tình cuối cùng có chút phức tạp.

Tuy nhiên nhìn thấy Truyền Ưng đã trưởng thành, nhưng là kinh nghiệm quá ít hắn hay (vẫn) là làm cho không rõ trước mắt cục diện.

Chỉ có điều có một điểm có thể nhất định chính là, trước mặt câu chuyện quá mức phức tạp chút ít.

Chuyện gì xảy ra?

Càng nghĩ Truyền Ưng cuối cùng nhất tìm được quách Phá Lỗ. Bắt đầu theo bên cạnh hiểu rõ Trình Anh nữ nhân này đến.

…

Cùng lúc đó.

Trên đường phố.

Tới gần Quách phủ một chỗ trong đường tắt.

Ma tông Mông Xích Hành đã sớm đứng ở chỗ đó, nhìn xem phía trước coi như đèn đuốc sáng trưng Quách phủ mèo Hầu Vương đọc đầy đủ. Hắn đã đến Tương Dương, tất nhiên là cần đi xem một cái cái này sống Mông Cổ trong quý tộc thanh danh hiển hách, bản cũng hẳn là Hoàng tộc Kim Đao phò mã. Nhìn một cái cái này đem Mông Cổ đại quân sinh sinh cản trở mấy chục năm Quách Tĩnh Quách đại hiệp.

Sống Thiết Mộc Chân trong miệng, sống Hoa Tranh công chúa trong miệng, Mông Xích Hành không biết bao nhiêu lần nghe nói qua Quách Tĩnh người này. Nghe nói nếu không là Kim Đao phò mã cùng bọn họ sinh ra mâu thuẫn, như vậy mắt thế giới bên dưới đã sớm bị quân đội của bọn hắn chinh phục.

Chỉ là Mông Xích Hành đi Mông Cổ thời gian chậm một chút, cũng không có sống thỏa đáng thời điểm gặp phải Quách Tĩnh người này, bằng không mà nói hắn tự là không cho phép Kim Đao phò mã trở về Đại Tống.

Đáng tiếc chính là một đời thiên kiêu Thiết Mộc Chân đã qua, người ấy đã qua đời. Lưu lại không biết là yêu hay (vẫn) là hận, hay hoặc giả là áy náy.

Hơn nữa Thác Lôi một hệ người đối với Kim Đao phò mã cảm tình cũng quá mức phức tạp.

Có thể nói, bởi vì lập trường xuất thân bất đồng, sáng tạo ra có thể so với giang hồ ân oán tình cừu.

Mà hôm nay…

Là mặt khác một loại biện pháp giải quyết.

Như nếu có thể, trực tiếp đem Quách Tĩnh vợ chồng mang về Mông Cổ. Cũng là một chuyện tốt.

Đã có quyết định Mông Xích Hành đang muốn bước vào Quách phủ, chỉ có điều vừa mới bước ra nửa bước bước chân lại lại lần nữa thu trở về. Ánh mắt hướng bên kia nhìn lại, Mông Xích Hành trong mắt tuy nhiên nhìn đã đến một người, nhưng là sắc mặt bên trên nhưng lại không có bất kỳ biến hóa.

Nơi hẻo lánh chỗ.

Lệ công cất bước mà ra, lập tức khinh thân công pháp nhắc tới, cả người như một cái lớn bằng đột ngột từ mặt đất mọc lên, trực tiếp bay vào Quách phủ.

Vừa một bước vào Quách phủ hậu viện rừng đào. Lệ công sắc mặt liền không khỏi biến đổi.

“Đây là!”

“Trận pháp!”

Trước mặt cây đào này đây đặc biệt phương vị trồng, kết hợp địa thế tạo thành trận pháp trạng thái.

Như từ cửa chính tiến khá tốt, nhưng là theo chỗ cao nhảy xuống, không phải gặp môn mà vào, như vậy sẽ gặp lâm vào trận thế. Lệ công như vậy một bước vào, liền lâm vào Kỳ Môn trong trận pháp. Bất quá đối với Quách phủ xuất hiện như vậy tồn tại. Lệ công cũng là

không ngoài ý.

Hoàng Dung chính là Đông Tà Hoàng Dược Sư con gái, hội (sẽ) bày trận chi thuật tự nhiên không ngoài ý. Hơn nữa kết hợp Vũ Mục Di Thư tồn tại, cùng với Hoàng Dược Sư hỗ trợ, cũng không cho người cảm thấy kinh ngạc. Trái lại, nếu là Quách phủ cảnh giới quá thấp Đích Thoại. Này mới khiến người cảm thấy quái dị.

Lệ công không biết một chút chính là, tại đây trận pháp là ở Hoàng Dược Sư dưới sự trợ giúp bố trí xuống, nhưng là sống mười mấy năm trước, lúc trước do bị vòng vây kẻ trộm nhập phủ trộm cắp bảo kiếm nguyên do, này mới khiến Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng vô cùng cân nhắc khởi phủ đệ an toàn đến.

Chính là bởi vì lúc trước trộm kiếm sự tình khiến cho Quách Tĩnh vợ chồng đã có cảnh giác, về phần đằng sau chuyện này như thế nào giải quyết, lại là người ngoại không được biết.

Là ai người đến trộm kiếm?

Có lẽ chỉ có Quách Tĩnh vợ chồng trong lòng có biết hiểu.

“Kỳ Môn trận pháp!”

“Hà hơi!”

“Đã lâu!”

Thanh âm Đê Trầm, không biết là trào phúng, hay (vẫn)

là cảm thán, lệ công chân đạp Âm Dương, chân đạp dễ dàng Sổ, lại là chuẩn bị tìm kiếm kia đột phá khẩu, cưỡng ép hiếp đột nhập trong đó. Trên mặt không có chút nào lo lắng, đối với trận pháp này lệ công cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, cũng không khiếp sợ.

Sống nhìn lướt qua phương vị về sau, lệ công vậy mà bắt đầu phá trận đến.

Sống đã từng Âm Quý Phái cũng không có phương diện này nghiên cứu, nhưng là sống Tiêu Dao Cửu Thiên sau khi xuất hiện, Âm Quý Phái liền đem trận pháp nghiên cứu cùng lúc cũng vào trong môn phái. Lúc này, vốn là hầu như có thể rời khỏi đồ vật, tại thời khắc này lại lần nữa tìm được có thể tác dụng địa phương.

Chương 062 : Phá trận! Phá người!

Chân đạp cửu cung, người phá Âm Dương.

Một nén nhang thời gian sau.

Trận, phá!

Đang tại dùng cây đào làm chủ Kỳ Môn trận pháp bị phá về sau, Lệ Công rốt cục tìm được đường ra, một cước tựu đạp đi ra ngoài. Nhưng mà, vừa mới nâng lên bước chân, nhưng lại sống giữa không trung liền ngừng lại, một lần nữa trở xuống trên mặt đất.

Xuất hiện sống Lệ Công trước mặt chính là hai đạo ánh đao.

Ánh đao như chân trời loan nguyệt lóe lên tới, mượn cảnh ban đêm, một trước một sau thành x hình trước mặt chém tới khuê tú đường. Đao ra là chưa từng có từ trước đến nay, cái này hai đao còn chưa và thân cũng đã lại để cho Lệ Công cảm nhận được kia không sợ khí thế. Hơn nữa cái này xuất đao người lựa chọn thời cơ cực kỳ thỏa đáng, đúng lúc là Lệ Công nhất thư giãn thời điểm.

” tới tốt “

Đối mặt cái này bất ngờ đánh tới ánh đao, Lệ Công không tránh không né, ngoài miệng khen một tiếng, là

đưa tay nghênh tiếp, liều lĩnh tính tình không kiêng nể gì cả tán phát ra rồi. Mặc kệ nơi này là không phải Quách Tĩnh phủ đệ, mặc kệ nơi này là không là có thêm hắn cao thủ của hắn, nhưng tại thời khắc này Lệ Công nhưng lại liều lĩnh vô cùng, mặc dù là ban đầu ở hoa sơn nhất kiếm bị người thảm bại, thực sự che lấp không được bản tính của hắn.

Nhấc tay, là Âm Quý Phái tuyệt học bảy mươi hai thức Thiên Ma tay.

Như ngọc giống như:bình thường mười ngón ầm ầm mở ra, sống vươn đi ra thời điểm cũng đã biến thành trảo trạng, sau đó sống ánh đao và thân trước khi, Lệ Công là lăng không sống trước mặt hư không chỗ mãnh liệt một trảo sờ.

Không khí chấn động.

Sống một chiêu này xuống, kia bốn phía không khí tựu như là cả chỉnh tề sạch sẽ tơ lụa, sống Lệ Công một trảo này hạ trở nên loạn thất bát tao, bốn phía đã bắt đầu bất quy tắc rung rung, bó khép, càng là ẩn ẩn sinh ra một loại hướng lòng bàn tay mà đi lực hấp dẫn.

Chiêu thức tùy ý mà làm, thế nhưng mà xảo diệu chi cực.

Tại đây không hiểu sinh ra lực hấp dẫn xuống, kia tập kích ánh đao cũng tựa hồ nhận lấy dẫn dắt, trước sau chém về phía này hai tay. Giống như là một mỹ nữ nhận lấy lưu manh đột nhiên tập kích, vốn là công kích địa phương sống một chiêu này hạ lập tức cải biến phương

vị.

Đây hết thảy phát sinh cực nhanh, bất quá là sống trong nháy mắt. Song Phương tầm đó rất nhanh cũng đã tiếp xúc.

Đinh! Đinh!

Hai tiếng cũng làm một thanh âm, như ngọc giống như:bình thường mười ngón trước sau cùng lưỡi đao giao tiếp.

Lập tức chỉ nghe hai tiếng trẻ trung tiếng rên rỉ vang lên, ánh đao đi vòng vèo, hai đạo nhân ảnh trước sau bị chấn quẳng đi ra ngoài, ngã hướng về phía bên ngoài.

” không kém!”

Hai tay phụ bối, Lệ Công sống đánh lui đột kích ánh đao về sau, cái này mới nhìn rõ tập kích người của mình, đúng là hai cái thoạt nhìn bất quá mười sáu tuổi cao thấp thiếu niên. Hai người trên tay tất cả cầm một thanh bộ dáng khác nhau trường đao. Một cái thoạt nhìn bộ dáng so sánh chất phác thiếu niên trong tay cầm chính là một thanh màu đen không ánh sáng đao, trên thân đao quấn quanh lấy hình rồng gợn sóng, liếc nhìn lại tựu lại để cho người cảm thấy đao này Bá khí vô cùng, chính là một thanh vũ khí tốt, hơn nữa có tương đương sức nặng, giờ phút này đang bị người nắm trên mặt đất. Mà một gã khác tuấn lãng thiếu niên trên tay trường đao tắc thì canh lộ ra bình thường, chỉ là một thanh bình thường hậu bối đao, chẳng qua là màu trắng đen giao nhau mà thôi.

Vừa mới tập kích, là xuất từ Truyền Ưng cùng Quách Phá Lỗ chi thủ.

Cùng những người khác không giống với, Quách Phá Lỗ cùng Truyền Ưng hai người trong lúc rảnh rỗi, không có người cùng tản bộ, hai người chỉ có thể ở một bên uống rượu nước, nói xong đao pháp.

Vừa mới phát hiện có người đột nhập phủ đệ, là hai cái thiếu niên.

Cao thủ!

Truyền Ưng cùng Quách Phá Lỗ liếc nhau một cái, lẫn nhau đều chứng kiến đối phương trong mắt cảm giác.

Cùng Lưỡng Danh thiếu niên suy nghĩ không giống với, giờ phút này Lệ Công kia lưng đeo sống phía sau lưng hai tay lại là có chút run rẩy, giờ phút này nếu là có người gần sát nhìn, định sẽ phát hiện Lệ Công lưng đeo sống phía sau lưng hai tay mười ngón thượng diện xuất hiện một đầu hồng sắc vết máu.

Kia là vừa vặn giao phong ở bên trong, bị đối phương lưỡi đao lưu lại ở dưới.

Đây là hai thanh bảo đao.

Nếu không là Lệ Công phản ứng kịp thời, hơi chút chủ quan khinh thị một ít, như vậy mười ngón tay của hắn vô cùng có khả năng sẽ ở dưới một kích này bị triệt để chém xuống đến. Nếu như là nói như vậy, không thể

nghi ngờ Lệ Công chính là lật thuyền trong mương. Hắn vừa mới một câu đánh giá đã đối với hai thiếu niên ra chiêu thời cơ cùng lựa chọn đánh giá, cũng là đối với cái này hai thanh đao đánh giá.

Cho dù là Âm Quý Phái, chỉ sợ rằng muốn tìm ra như vậy vũ khí, chỉ sợ cũng chỉ có từng đã là Thiên Ma Nhận mới có thể rồi, thậm chí Thiên Ma Nhận cũng so ra kém.

Quách phủ khi nào đã có như vậy vũ khí?

Chẳng lẽ lại là kia Dương Quá huyền thiết trọng kiếm bị đúc lại đâu này?

Vừa rồi giao phong trong cái loại nầy lạnh lùng cảm giác, không thể nghi ngờ là hàn thiết, điều này không khỏi làm cho Lệ Công như vậy muốn.

” các ngươi lui ra đi!”

” thiên phú mặc dù không tệ, nhưng ta không muốn làm cho trong các ngươi đồ chết non mà giết. Nếu không, các ngươi Nhị Nhân theo ta mà đi, ta sẽ dạy bảo các ngươi không bên trên tuyệt học!”

Rất nhanh, Lệ Công tựa hồ nhớ ra cái gì đó, lại lần nữa làm nổi lên lúc trước đối mặt tiểu nha đầu dương niệm xưa kia cùng Quách Tương thời điểm làm những chuyện như vậy. Thượng Thiên nhiều chiếu cố Quách Tĩnh, có một cái lại để cho người hâm mộ thê tử, còn có mấy cái tư chất dọa người hậu nhân. Tương Dương như phá, bọn hắn nếu là bị bị cái gì, đây chẳng phải là tổn thất?

” à?”

Quách Phá Lỗ không khỏi khẽ giật mình, hắn lần thứ nhất trông thấy người như vậy.

” …”

Mà Truyền Ưng thì là khóe miệng co quắp trừu, đối với cái này chẳng thèm ngó tới, căn bản không có để ở trong lòng.

” như thế nào…”

” các ngươi không tin?”

Hai người biểu hiện lại để cho Lệ Công rất là thất vọng, tựa hồ là muốn chứng minh, hắn nói ra: ” ta phái có thể là có thêm đầy đủ nội tình, không phải Thiếu Lâm Cái Bang có thể so sánh!”

Là khoe khoang.

Cũng là sự thật.

Đơn thuần nội tình, thiên hạ này gian còn thực không có mấy người có thể cùng Ma Môn so sánh với.

Truyền Ưng ngạc nhiên im lặng ở bên trong, cảm thấy người trước mặt có chút kỳ quái. Có người chuyên môn chạy đến Quách Tĩnh trong phủ đến đây chuyên môn tìm kiếm truyền nhân, người này không là có thêm đầy đủ bổn sự, như vậy chính là người này đầu óc có vấn

đề. Sống Truyền Ưng trong mắt, trước mặt lạnh lùng nam tử tựa hồ có cái này dấu hiệu.

Ngược lại là Quách Phá Lỗ dùng một loại rất kinh ngạc ánh mắt nhìn từ trên xuống dưới Lệ Công, nghe đến đó, hắn đột nhiên mở miệng hỏi: ” ngươi biết Hàng Long Thập Bát Chưởng sao?”

Hừ?

Hàng Long Thập Bát Chưởng?

Hầu như có thể có thể nói đệ nhất cương mãnh ngoại công, Lệ Công tự nhiên không biết. Trừ phi, Âm Quý Phái đem Hàng Long Thập Bát Chưởng thu nhập trong môn phái, bằng không mà nói Lệ Công bình thường sẽ không đi học, chính mình môn phái võ học cũng đủ để lại để cho người tốn hao cả đời tinh lực đi tu tập, nào có hắn khí lực của hắn?

Hắn Lệ Công vừa rồi không có thu thập thích, tất nhiên là không biết.

Cho nên, Lệ Công sống Quách Phá Lỗ nhìn soi mói, lắc đầu, nói: ” sẽ không!”

” kia Cửu Âm Chân Kinh đâu này?”

Quách Phá Lỗ cũng không có buông tha cho, mà là tiếp tục hỏi.

” ách…”

” cái này cũng không biết!”

Lệ Công trầm ngâm xuống, lắc đầu, phủ nhận đạo. Hắn thông hiểu Âm Quý Phái đại bộ phận võ công tuyệt học, nhưng là cái này Hàng Long Thập Bát Chưởng cùng Cửu Âm Chân Kinh thật đúng là không biết. Nói sau, thu người Chu Hải Ngân hai thứ này võ công sự tình gì?

” kia Tiên Thiên công, Nhất Dương Chỉ đâu này?”

Quách Phá Lỗ vẫn đang không có buông tha cho, tiếp tục hỏi. Ở một bên Truyền Ưng tựa hồ là nghĩ tới điều gì, tràn đầy vui vẻ xem lên trước mặt phát sinh hết thảy.

” …”

Lệ Công trầm mặc, hai thứ này hắn hay (vẫn) là không biết.

” xem các hạ bộ dáng, đã biết rõ những ngươi này cũng sẽ không!”

” đã cái gì cũng không biết, chúng ta tại sao phải đi theo ngươi? Cái gì cũng không biết, dựa vào cái gì dám thu người nhập phái?”

Liên tiếp hỏi lại, càng nhiều nữa hay (vẫn) là Quách Phá Lỗ trong lời nói một loại khinh bỉ không bên trên Thánh Thiên. Quách Phá Lỗ tuy nói như là phụ thân hắn giống như:bình thường chất phác, nhưng là cũng có thể nói người khác ngốc, chỉ có thể nói người quá mức ngay thẳng, có một loại ngu dốt cảm giác. Đây cũng không phải là người đần, bằng không mà nói Quách Tĩnh làm

sao có thể thành tựu nhìn thấy thành tích.

Bọn hắn ngốc, bất quá là tương đối những thứ khác người thông minh mà nói.

Nghe đến đó, Lệ Công lập tức rất là phẫn nộ, đối với trước mặt cái này thoạt nhìn khá tốt, vừa nói lời nói cũng cảm giác ngu dốt tiểu tử nóng giận. Muốn hắn Âm Quý Phái như thế nào lợi hại, sống đối phương trong miệng nhưng lại thành bộ dáng gì nữa? Chẳng lẽ ngươi thực

cho rằng trong thiên hạ cũng chỉ có như vậy mấy môn tuyệt học sao?

Thiên hạ bao nhiêu, thời gian lại có bao lâu.

Vô số trong năm, vô số kinh tài tuyệt diễm chi nhân, không biết sáng tạo ra bao nhiêu tuyệt học, cái nào xuất hiện đều là lợi hại chỗ. Lại càng không cần phải nói kia được xưng có thể cho người phá toái hư không Tứ đại kỳ thư rồi. Nghe đến đó, Lệ Công cũng đã nhịn không được muốn thò tay giáo huấn cái này hai cái tiểu tử không biết trời cao đất rộng, vốn là hắn còn không có tâm tư đi để ý tới tiểu bối.

Nhưng tại thời khắc này, sống Quách Phá Lỗ đích thoại ngữ xuống, hắn cũng nhịn không được nữa rồi.

Lệ Công quyết định muốn Quách Phá Lỗ biết rõ thiên hạ này gian còn có quyết định võ học, nếu như không phải nhìn thấy Âm Quý Phái đã mất đi Thiên Ma công, bằng không mà nói hắn còn có thể lại để cho người biết rõ cái này Ma Môn kỳ công, bỏ đạo tâm chủng ma sau cường

đại nhất công pháp lợi hại.

Nhưng mà.

Ngay tại Lệ Công quyết định có chỗ động tác thời điểm, một giọng nói truyền đến lại để cho Lệ Công buông tha cho ý định.

Kình Phong tung bay.

Một cước dẫm nát trên nhánh cây, phảng phất giống như một tòa núi lớn nện xuống, nhánh cây tựa hồ không chịu nổi cực lớn lực đạo, sống một cước này hạ tính cả toàn bộ cây đào lập tức nổ, biến thành nát bấy.

Hắc Y Nhân thì là mượn bắn ngược lực đạo, người lại lần nữa nhổ thân mà lên.

Cả người như ra cung mũi tên nhọn, kích xạ mà ra, trực tiếp lướt qua tường vây, biến mất tại bên ngoài.

Mà ở Hắc Y Nhân sau lưng, một người mặc đạo bào, một đầu tóc bạc nam tử trẻ tuổi giẫm phải bốn phía bay loạn nhánh cây theo đuôi mà đi. Sống lăng không đứng vững, lướt qua Lệ Công đỉnh đầu thời điểm, Nhạc Duyên hình như có sở giác, hướng xuống mặt nhìn lướt qua, gặp được Lệ Công thân ảnh. Bất quá ngay sau đó liền thu hồi ánh mắt, tiếp tục hướng phía trước đuổi theo, đúng là đối với Lệ Công làm như không thấy.

Một màn này, lập tức lại để cho Lệ Công phẫn nộ rồi.

Lại là bỏ qua!

Mặc dù là đã từng một kiếm mà bại, nhưng là hắn Lệ Công vẫn đang không muốn tiếp nhận một màn này. Cho dù là ban đầu ở một kiếm kia bị đả kích cái quá sức, nhưng là Lệ Công bản thân tâm tính cứng cỏi.

Đem thất bại hóa thành động lực hắn, cũng không có bị mặt trái ảnh hưởng, ngược lại bởi vì lúc trước một kiếm kia lại để cho hắn vi bản thân lập được mục tiêu mới.

Đem vốn là tâm tư không hề để tâm, thân thể đột ngột từ mặt đất mọc lên, Lệ Công người như một con chim lớn giống như:bình thường lướt qua tường thành cũng đi theo.

Trong chớp mắt.

Ba người một trước một sau liền biến mất ở chúng tầm mắt của người bên ngoài, độc lưu lại không biết vì sao Truyền Ưng cùng Quách Phá Lỗ hai người hai mặt nhìn nhau.

Sau nửa ngày.

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, Truyền Ưng cùng Quách Phá Lỗ hai người lúc này mới sốt ruột hướng Quách Tĩnh vợ chồng chỗ phương hướng mà đi.

Mà ở mặt khác cùng.

Hoàng Dung, Quách Phù mẹ con cùng Trình Anh ba người sắc mặt hơi có chút tái nhợt, Dương Quá ôm tiểu nha đầu sắc mặt hơi có chút ngưng trọng, chỉ có Quách

Tĩnh yên tĩnh đứng ở nơi đó, đưa mắt ngẩng đầu, con dòng chính thần nhìn xem bầu trời đêm.

Đại hiệp bóng lưng lộ ra vô cùng cao lớn, rồi lại vô cùng thê lương.

Chương 063 : Tiến đến

Tương Dương.

Ban đêm.

Buổi tối Tương Dương đã áp dụng cấm đi lại ban đêm, kỳ thật tự Tương Dương trở thành chống cự Mông Cổ mấu chốt chi địa về sau, tình huống nơi này đã trở nên rất nghiêm khắc. Cấm đi lại ban đêm, là hầu như đều áp dụng đích phương pháp xử lý. Có thể nói, ở thời điểm này đi tại trên đường phố, đều bị thành vệ quân cho kéo vào đi giam giữ.

Dù sao tại đây dạng thời điểm, người Mông Cổ thám tử hoặc là vì rất tốt quản lý, đều phải tiến hành cấm đi lại ban đêm.

Gió đêm gào thét.

Liên tục ba đạo thân ảnh liên tiếp không ngừng theo trên nóc nhà đạp theo gió mà đến.

Mũi chân điểm cho làm con thừa tự đỉnh, dĩ nhiên là không mang theo chút nào tiếng vang, tuy nói là ba người, cũng chỉ có Nhạc Duyên đạo bào cùng kia một đầu tóc bạc trong không khí làm cho người chói mắt.

“Nhẹ nhàng quá công!”

Hắc Y Nhân thân hình xoay tròn, cách không tựu là một chưởng, phách không chưởng lực bay thẳng đến sau

lưng truy đuổi mà đến, nhàn nhã như đạp nguyệt Tầm hương đạo sĩ đánh tới. Không khí rung động lắc lư, kia cực độ ngưng thực chưởng kình trực tiếp trước mặt mà đi.

Theo như lời là ở đêm tối, đây cũng chỉ là chưởng kình, nhưng là tại Nhạc Duyên trong cảm giác kia đập vào mặt không phải chưởng kình, mà là một khối khối sắt.

Ở đằng kia tùy ý một dưới lòng bàn tay, không khí vậy mà cho người một loại bị ép chặt ảo giác.

Đối mặt cái này đột nhiên một kích, Nhạc Duyên chỉ là hơi nghiêng, áo bào bay múa, chân khí chấn động, lập tức liền sai mở, cả người càng là không trung tạm thời chuyển hướng, lại lần nữa nhanh hơn tốc độ, loại này mờ ảo thân pháp lập tức lại để cho Hắc Y Nhân không khỏi lại lần nữa tán thưởng một tiếng.

Phanh!

Ngược lại là đằng sau đuổi theo Lệ Công đối mặt một chưởng này tránh không kịp, thượng thủ là bảy mươi hai lộ Thiên Ma tay, trảo cùng chưởng khí giao kích phát ra một tiếng trầm đục, hơn nữa bước tiến của hắn cũng bị một kích này cho ngăn ngăn lại.

Người rơi xuống dưới, lập tức liền bị phía trước hai người cho kéo ra khoảng cách.

Nhưng là đối với cái này cái mà nói, Lệ Công canh quan tâm hay (vẫn) là trước mặt hai người cái loại nầy đối với chính mình bỏ qua cảm giác, đạo sĩ kia không nói, hơn

nữa hắc y nhân kia cũng cũng giống như thế, cái này liền lại để cho Lệ Công rất là phẫn nộ rồi nguy hiểm kích tình: Tổng giám đốc VIP tình nhân TXT download.

…

Đồng thời.

Quách phủ.

Quách Tĩnh một người yên tĩnh nhìn xem bầu trời đêm, cái gì cũng không nói, chỉ là kia cùng lúc bóng lưng lộ ra có chút thê lương.

Vẫn đang mặt mang lo lắng Hoàng Dung thì là vô cùng đau lòng nhìn xem phu quân của mình. Nhìn mình Tĩnh ca ca một người tại đâu đó im lặng im lặng.

Cuối cùng nhất.

Tại buông lỏng ra nữ nhi của mình cùng Trình Anh tay về sau, Hoàng Dung tiến lên sau này mặt ôm lấy Quách Tĩnh, thì thào một tiếng: “Tĩnh ca ca!”

Vừa rồi cái kia xuất hiện Hắc Y Nhân nghe nói chính là Mông Cổ Hoàng tộc Thủ Hộ Giả —— Ma tông Mông Xích Hành, đối phương đến đây không phải là vì đến đây bắt đi Quách Tĩnh. Cũng không phải đi đối với nơi này bọn tiểu bối động thủ, mà là chuyển cáo đi một tí lời nói.

Ma tông Mông Xích Hành không phải bình thường người, hắn là hiện nay trong ma môn mạnh nhất người.

Mặc dù là Lệ Công cũng so về kém một bậc, cho dù là Mông Xích Hành nhìn thấy còn chưa tới đạt hắn đỉnh phong giai đoạn, nhưng là vẫn đang không hỗ là hắn tại trong ma môn thân phận.

Đối với Quách Tĩnh, mặc dù là Mông Xích Hành, cũng sẽ không ngây thơ đến dùng công pháp của mình tại đối phương trong đầu gieo xuống tất bại tâm tư. Bởi vì Kim Đao phò mã là một cái vô cùng cố chấp người, hắn chưa từng có nghĩ tới chính mình hội (sẽ) thất bại.

Đây là một cái tin tưởng vững chắc chính mình cuối cùng nhất sẽ thắng lợi người.

Cho dù là hắn biết rõ nhìn thấy Mông Cổ chiếm cứ đại thế, thế nhưng mà tại Quách Tĩnh trong nội tâm vẫn đang có kia một phần đơn thuần kiên trì. Vậy cơ hồ là nguồn gốc từ linh hồn ở bên trong tín ngưỡng, đây không phải công pháp có thể ảnh hưởng.

Cho nên…

Mông Xích Hành thay đổi hắn phương thức của hắn. Dùng những thứ khác lời nói đi ảnh hưởng. Đúng vậy, chỉ cần thoáng ảnh hưởng một chút, liền đủ để, tại tới gần chiến tranh thời điểm, bất luận cái gì suy nghĩ chấn động đều lại để cho người sinh ra chấn động. Như vậy nhận thức tại trong lúc chiến tranh, tựu có cơ hội rồi.

Lại để cho chiến tranh thắng lợi thiên bình hướng Mông Cổ phương diện chếch đi cơ hội.

Cho dù là Tư Hán Phi có đầy đủ đại quân, có vũ khí mới,

nhưng là lúc trước Mông Cổ tại Tương Dương bại không ít té ngã, không thể không phòng bị. Phải biết rằng dĩ vãng, kia một lần không phải tin tưởng gấp trăm lần mà đến, thế nhưng mà cuối cùng nhất kết quả đều là thảm bại mà quay về.

Lúc này đây. Mông Xích Hành đến đây Tương Dương không phải là thuận tay mà làm.

Quách Tĩnh là một cái trọng tình chi nhân.

Trọng tình chi nhân dễ dàng bị tình ảnh hưởng.

Nhất là cái loại nầy lắng đọng cảm tình, một khi bị kíp nổ đi ra, cuối cùng hội (sẽ) sinh ra lại để cho người kinh ngạc ảnh hưởng.

Mà dẫn lúc này đây đồ vật, tắc thì đúng là Hoa Tranh công chúa và Thác Lôi Nhị Nhân Đích Thoại.

Mông Xích Hành nghiên cứu qua cái này Kim Đao phò mã, cho dù là Quách Tĩnh tâm vững như thiết, nhưng ở hai người này di ngôn hạ cuối cùng hội (sẽ) sinh ra một chút ảnh hưởng.

Tại Hoàng Dung từ phía sau hoàn eo ôm lấy Quách Tĩnh sau. Quách Tĩnh kia xuất thần biểu lộ rốt cục bị kéo lại, hồi phục thanh tỉnh.

“Không có việc gì!”

“Dung nhi!”

Bàn tay lớn nhẹ nhàng vỗ vỗ Hoàng Dung ngọc thủ, Quách Tĩnh vừa cười vừa nói.

Đằng sau.

Xem lên trước mặt một màn này Dương Quá thì là một tay ôm ấp lấy tiểu nha đầu, một tay ôm lấy Quách Phù, thuận tiện đang an ủi sắc mặt có chút tái nhợt Trình Anh. Nhưng trong lòng thì đối với kia đột nhiên xuất hiện Hắc Y Nhân cao thủ. Thật là kiêng kị.

Quả nhiên.

Mông Cổ cho dù là lúc trước quốc sư kim luân pháp vương đã chết, nhưng là vẫn đang không gây thương tổn Mông Cổ căn bản. Chết một cái pháp Vương, nhưng lại ở phía sau lại lần nữa xuất hiện ba đại cao thủ, như không gây thương tổn căn bản, kia Tương Dương cuối cùng nhất còn có thể là một mực bị nhằm vào, bị vây công xoay người tiên lộ đọc đầy đủ.

Mà ở thời điểm này, Dương Quá trừ lần đó ra, thì là trong nội tâm tưởng tượng thấy suy đoán Nhạc Duyên cùng người kia giao phong bắt đầu.

Về phần lại tới đây Quách Phá Lỗ cùng Truyền Ưng hai vị thiếu niên, tắc thì là căn bản không có hấp dẫn chú ý của bọn hắn lực.

Cùng lúc đó.

Thành Tương Dương trên tường.

Dọc theo kia thẳng tắp cao lớn tường thành, ba đạo thân ảnh liên tiếp không ngừng đặt chân hắn bên trên, giao thủ trong đó.

Trong đó, đúng là Nhạc Duyên lấy một địch bà.

Không!

Xác thực nói ba người loạn đấu.

Hơn nữa là Nhạc Duyên lấy một địch bà.

Đối mặt Lệ Công bảy mươi hai lộ Thiên Ma tay cùng với Ma tông Mông Xích Hành tàng mật trí tuệ nhân tạo sách vây công, cả người đạo bào tại chân khí kích động hạ cổ đãng không thôi, phát ra ầm ầm tiếng vang, tựu như là kia tại đêm giao thừa mới có thể nổ vang pháo giống như:bình thường.

Không có mang theo kiếm, cũng không có đeo đao.

Nhạc Duyên tựu như vậy dựa vào một đôi tay đối kháng hai người.

Phanh! Phanh!

Song chưởng cùng Lệ Công cùng Mông Xích Hành lòng bàn tay tương giao, trong không khí như là nổ vang một cái sấm rền thanh âm.

“Hừ!”

Một tiếng kêu đau đớn tự Lệ Công trong miệng phát ra,

khóe miệng đã tại dưới một kích này lan tràn ra vết máu. Cả người bạo lui ra ngoài, tại trên cánh tay của hắn càng là không ngừng lan tràn ra băng tinh, đúng là tại một kích này trong nhận lấy trường sinh chân khí kịch liệt xâm nhập.

Đúng là tại vừa mới chân khí giao phong ở bên trong, Lệ Công bản thân Ma Môn chân khí bị đánh tan, mới khiến cho trường sinh chân khí thẳng tắp mà vào.

Mà Mông Xích Hành thì là mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, dưới ánh trăng ở bên trong, cái kia bản thân cũng đã tái nhợt vô cùng sắc mặt, ở thời điểm này đã hiện lên một tia thiếu nữ giống như:bình thường đỏ ửng. Kia một đôi con mắt càng là như kia trong bầu trời đêm tinh đang lóe lên. Một mắt nhìn đi thậm chí muốn so với kia đầy sao càng thêm lóe sáng, hấp dẫn người.

“Vô Thượng Tông Sư!”

“Lệnh Đông Lai!”

Mông Xích Hành nói ra trước mặt đạo sĩ danh tính, hắn một mực từng có phỏng đoán cái này đột nhiên toát ra giang hồ người lợi hại, mặc dù là theo Tất Dạ Kinh trong miệng có chỗ hiểu rõ. Nhưng ở chân thật giao thủ về sau, Mông Xích Hành liền biết rõ chính mình so với đối phương kém không ít.

Vừa mới một tay cùng Lệ Công cảm thụ bất đồng, Mông Xích Hành kinh ngạc phát hiện chân khí của mình tại chui vào đối phương trong cơ thể về sau, tựa như cùng như nhập biển cả biến mất không có bóng dáng, sau đó

kia phần chân khí giống như tại đối phương trong cơ thể dạo qua một vòng, ăn no rồi bị hối lộ giống như:bình thường vậy mà lại lại lần nữa chuyển trở về, phản kích chính mình.

Không chỉ có như thế, trong đó lực đạo còn đã bao hàm một bên Lệ Công chân khí.

Phần này quái dị võ học lại để cho Mông Xích Hành không khỏi nhớ tới đã từng do Ma Môn kỳ tài Thạch Chi Hiên sáng tạo một môn Ma Môn kỳ công —— bất tử ấn pháp.

Không sợ chút nào quần chiến công pháp.

Tựa hồ là nghĩ tới đây, Mông Xích Hành sắc mặt biến được ngưng trọng lên, đạo sĩ kia đến tột cùng là chuyện gì xảy ra. Hắn biết rõ công phu tới cực điểm, đó là vạn pháp quy nhất, nhưng là cái này không thể không lại để cho Mông Xích Hành đi hoài nghi cái này.

Ma tông Mông Xích Hành hoàn toàn hiểu rõ chính mình sư môn từng đã là tiền bối tựu là bị đạo sĩ cho sinh sinh gài bẫy.

Sẽ không phải…

Cái này Kinh Nhạn cung cũng là tình như vậy huống a?

Trong sư môn từng đã là ghi lại ở thời điểm này đột ngột xuất hiện ở Mông Xích Hành trong đầu, nhưng lại không thể không khiến người đi mê hoặc vô hạn hoạt hình du chương mới nhất. Phải biết rằng, võ công đã đến cảnh

giới nhất định thời điểm. Trực giác thường thường là cần tín nhiệm.

Ngay tại Mông Xích Hành không hiểu nổi lên lui bước tâm tính thời điểm, lại nghe Nhạc Duyên mở miệng nói chuyện.

“Ngươi là Âm Quý Phái chưởng môn Lệ Công a?”

Ánh mắt quét Mông Xích Hành liếc về sau, Nhạc Duyên ánh mắt đã rơi vào đã tại vận công khu trừ hàn băng Lệ Công, mở miệng hỏi.

“Đúng là Lệ mỗ!”

Lệ Công nghe đến đó, trong nội tâm rốt cục đã có một loại muốn lớn tiếng gào thét xúc động, mấy lần gặp nhau đến bây giờ ngươi mới có hỏi tên của mình thời điểm, cái này lại để cho Lệ Công trong lúc nhất thời muốn nhịn không được đi rơi lệ đầy mặt.

Chính mình đường đường Âm Quý Phái chưởng môn chẳng lẽ cứ như vậy không có tồn tại cảm giác sao?

Đón Lệ Công kia không thể nói là ủy khuất hay (vẫn) là cao hứng ánh mắt. Nhạc Duyên giật giật khóe miệng, bình luận: “Âm Quý Phái hay (vẫn) là chưởng môn nhân là nữ thời điểm mới được là lợi hại nhất thời điểm, yêu nam cuối cùng so ra kém yêu nữ!” Trong lời nói lộ vẻ xúc động.

Lúc trước âm hậu Chúc Ngọc Nghiên, Loan Loan tại thời điểm, Âm Quý Phái có thể nói là trong ma môn mạnh

nhất môn phái, các nàng dã tâm bừng bừng muốn nhất thống Ma Môn, ở đâu đến phiên Ma Tướng tông người tác phong làm vũ.

Nói sau yêu nữ có thể câu dẫn người. Nhưng yêu nam Đích Thoại…

Càng làm cho Lệ Công tâm muộn hay (vẫn) là một bên Ma tông Mông Xích Hành nhưng cũng là gật đầu đồng ý.

Lập tức.

Lại để cho Lệ Công hầu như biệt khuất muốn thổ huyết.

“Ngươi đi đi!”

“Ta đã từng đáp ứng qua người nào đó, sẽ đối với Âm Quý Phái mở một mặt lưới.”

Phất phất tay, Nhạc Duyên ý bảo Lệ Công lui ra, nói ra: “Đúng rồi, tiểu nha đầu kia là đồ đệ của ta. Cũng không muốn các ngươi Âm Quý Phái nhúng tay!”

“Hừ? ? ?”

Lệ Công nhìn hằm hằm lấy Nhạc Duyên, hắn cùng với Tất Dạ Kinh bất đồng, nếu thật là vũ nhục, như vậy Lệ Công tuyệt đối sẽ cá chết lưới rách. Tính tình bất đồng, cuối cùng hội (sẽ) làm cho cách đối nhân xử thế bất đồng. Nói sau, tại Lệ Công trong mắt Nhạc Duyên cũng không có lấy kiếm, sức chiến đấu giảm bớt đi nhiều. Vừa mới giao thủ, cũng làm cho Lệ Công cảm giác mình cùng đối phương cũng không có chênh lệch quá xa.

Đối với cái này Nhạc Duyên không nói gì, chỉ là dùng ánh mắt hướng hắn sau lưng ý bảo một chút, lập tức liền quay đầu, mặt hướng Mông Xích Hành.

Đã bị nhắc nhở.

Lệ Công quay đầu lại không khỏi hướng sau lưng mình nhìn lên, cái nhìn này phía dưới sắc mặt của hắn thoáng chốc trở nên tái nhợt.

Phía sau lưng bên trên.

Chẳng biết lúc nào đã bị người dùng ngón tay trước mắt vô số bút họa chữ viết, đúng là bảy mươi hai lộ Thiên Ma tay bài trừ thủ đoạn.

Lệ Công biểu lộ biến hóa không tại Nhạc Duyên trong mắt, giờ phút này ánh mắt của hắn thì là chăm chú nhìn Mông Xích Hành, nói: “Ma tông Mông Xích Hành, nhìn thấy chính là ngươi rồi!”

“Đã đến Tương Dương làm khách, như vậy cũng đừng có sớm như vậy đã đi ra, đó là chúng ta thân vi chủ nhân thất lễ!”

Trong lời nói lộ vẻ khách đạo ngữ điệu, có thể tại Mông Xích Hành trong tai, nhưng lại có thể biết được đây là đối phương trần trụi sát ý.

“Kia chỉ sợ sẽ lại để cho lệnh huynh thất vọng rồi!”

Ngôn ngữ giao phong cũng là giao phong hướng đến,

theo Mông Xích Hành lời nói rơi xuống, lập tức nương tựa theo võ giả cực đoan mẫn cảm, Nhạc Duyên đã phát giác được mặt đất bắt đầu bất quy tắc rung rung bắt đầu.

Đồng thời.

Như tại bờ biển xem sóng, một hồi ầm ầm không ngớt không dứt bên tai tiếng vang từ xa phương ẩn ẩn truyền đến.

Đúng là Mông Cổ đại quân tiên phong bộ đội tiến đến rồi.

Chương 064 : Khanh

Tiếng vó ngựa trận trận.

Sống ánh trăng xuống, nhìn không thấy kia nhấc lên đầy trời tro bụi, nhưng cũng có thể tưởng tượng kia gót sắt ở dưới bạo ngược.

Đồng thời say quân tâm chi thiên mệnh Vương Phi chương mới nhất.

Tương Dương thủ vệ binh sĩ cũng tại thời khắc này phát ra cảnh cáo, tại là vừa vặn cấm đi lại ban đêm không lâu thành Tương Dương rốt cục trở nên náo nhiệt lên.

Quách phủ.

“Hừ?”

Nhất thời lâm vào chính mình cảm xúc Quách Tĩnh trên mặt nghiêm, trên mặt nhớ lại lóe lên rồi biến mất, hai vợ chồng ánh mắt đồng thời hướng về bên ngoài viện, chỗ đó truyền đến trận trận thanh âm đối với bọn họ loại này cũng coi là kinh nghiệm sa trường người đến nói, quá mức quen thuộc.

Tiếng vó ngựa!

“Mông Cổ quân tiên phong đã đến!”

Quách Tĩnh thu hồi ánh mắt, hít một tiếng: “Tới tốt lắm nhanh!”

Coi như nhàn nhã cảm giác trong chốc lát đã rời đi, giữa vợ chồng liếc nhau một cái, liền vời đến con rể Dương Quá, ba người ra Quách phủ, hướng tường thành phương hướng mà đi. Về phần lúc trước hắc y nhân kia, sống hai người xem ra bất quá là sớm tìm hiểu Tương Dương hư thật, dùng để đả kích lòng tin của mình mà thôi.

Tư tình là tư tình!

Quốc thù là quốc thù!

Quách Tĩnh không thể nghi ngờ là một cái rất có thể được chia thanh cục diện người, sống đại nghĩa bên trên, hắn là sẽ không bị ngoại nhân tư tình mà chịu ảnh hưởng. Nói sau, hắc y nhân kia Đích Thoại tuy nói ảnh hưởng tới Quách Tĩnh tâm tính, nhưng là theo một mặt khác mà nói càng thêm xác định ý nghĩ của hắn.

Về phần Truyền Ưng, Quách Tương cùng Quách Phá Lỗ còn có Quách Phù tỷ đệ thì là lưu tại Quách phủ.

Tiên phong binh sĩ đã đến, xa xa không sẽ lập tức công thành.

Tương Dương chính là Đại Thành, có tường cao cùng sông đào bảo vệ thành, kỵ binh binh sĩ căn bản lại không được. Nhóm này tiên phong binh sĩ bất quá là quét dọn một ít đề phòng cùng với tư cách trinh sát mà thôi, còn lần này đột nhiên đột kích, thậm chí liền người ở phía ngoài đều không có sớm báo cáo, bởi vậy có thể thấy được đi theo cái này người đi chung đường tắc thì là có

thêm không ít cao thủ.

Cái này Tư Hán Phi là chuẩn bị lấy dùng người giang hồ đối với người giang hồ sao?

Trong nội tâm phân tích lấy những này, Quách Tĩnh vợ chồng cộng thêm con rể Dương Quá ba người thân hình rất nhanh liền đi tới tường thành, mà trong thành nghỉ ngơi quân đội cũng rốt cục đi bắt đầu chuyển động.

Ngược lại là đạo công tử Nhạc Duyên tắc thì căn bản không tại ba người cân nhắc bên trong. Đây không phải ba người vô tình, mà là đối phương thân thủ đáng giá mọi người như vậy đi bỏ qua.

Trên tường thành.

Lệ Công lại lần nữa bị đả kích, một thân sở học vậy mà sống chút bất tri bất giác hoàn toàn bị phá một cái sạch sẽ. Đây là một loại theo nền tảng bên trên rút củi dưới đáy nồi. Triệt triệt để để đả kích. Nhưng đối với Nhạc Duyên mà nói cũng không như thế, Lệ Công sở học Thiên Ma tay tuy nói là trên tay công phu, nhưng là trên thực tế môn công pháp này kỳ thật sống bổ khuyết Thiên Ma công Ảnh Tử, đáng tiếc bất quá là bắt chước bừa, dù thế nào dạng cũng không có Thiên Ma công quái dị cùng lợi hại.

Chịu đựng hôm khác ma công Nhạc Duyên, tự nhiên mà vậy xé trời ma thủ thời điểm lộ ra tùy tâm sở dục.

Dọc này một dịch, Lệ Công cả người tâm thần đã gặp phải trọng thương, cho dù là Mông Cổ đại quân tiên

phong binh sĩ sống đầy trời gót sắt trong tiếng tiến đến, vẫn đang không có hấp dẫn Lệ Công là bất luận cái cái gì chú ý lực.

Đối với Lệ Công nhìn thấy tình huống Nhạc Duyên cùng Mông Xích Hành cũng không có ở ý.

So về hai người mà nói, có thể nói Lệ Công muốn nhỏ hơn đồng lứa. Hơn nữa hai người công lực cảnh giới đều sống trên của hắn, ở thời điểm này cùng một chỗ bị người lựa chọn bỏ qua.

"…"

Ánh mắt lướt qua Mông Xích Hành nhìn phía phương xa, chỗ đó Mông Cổ tiên phong binh sĩ đã sống liên tục không ngừng hội tụ ở đằng kia sông đào bảo vệ thành đối diện, bọn hắn cũng không có lựa chọn tiến công, mà là ngay tại chỗ tụ tập, xem dạng như vậy tựa hồ muốn trực tiếp vây thành.

Sau đó.

Nhạc Duyên ánh mắt lúc này mới trở lại đứng sống trước mặt ngoài mấy trượng Ma tông Mông Xích Hành trên người. Vừa rồi trong lúc giao thủ, đối phương thân thủ có chút vượt quá dự liệu của hắn, cái này Mông Xích Hành dùng kỳ thật thực lực quả thực không ứng nên xuất hiện ở thời điểm này Tu Chân môn phái chưởng môn lộ chương mới nhất.

Vốn là Nhạc Duyên suy đoán trong Mông Xích Hành thực lực cần đến vài chục năm sau mới sẽ đạt tới đỉnh

phong, nhưng tự vừa rồi giao thủ xem ra rõ ràng không phải.

Tuy nói Nhạc Duyên phía bắc minh trường sinh chân khí kết hợp bất tử ấn pháp bị thương Mông Xích Hành. Nhưng là kia cũng không quá đáng là giữa hai người lẫn nhau ở giữa giao phong, quyền cước bên trên giao phong. Cái này một phần nhỏ thương, đối với Mông Xích Hành mà nói cũng không thèm để ý.

Chỉ sợ, sống Nhạc Duyên đã thấy nhiều cao thủ như vậy trong. Trước mặt cái này Mông Xích Hành là có khả năng nhất phá toái hư không người.

Đến nỗi đằng sau có người xưng hô hắn là trong ma môn thiên cổ đến nay nhất tuyệt đỉnh cao thủ, sống Bàng Ban vị phá toái trước khi, những lời này hoàn toàn là lời nói thật.

Có thể nói, trước mặt chi nhân thực lực chân chính chỉ sợ là không biết sinh tử Tà Đế Hướng Vũ Điền. Còn có hay không tinh thần vấn đề Tà Vương Thạch Chi Hiên mới có thể tới so sánh, kỳ cảnh giới tuyệt không thua Tam Đại Tông Sư, thậm chí còn hội (sẽ) vượt qua một chút.

“Ma tông Mông Xích Hành. Ngươi quả thật là ta gặp gặp Ma Môn tông sư trong cao thủ cái thứ nhất chân chính có cơ hội lãnh hội phá toái hư không ảo diệu người!”

Vạt áo đón gió mà vũ, kia không khí tựa hồ cũng bị trận trận gót sắt tiếng vang chà đạp chấn động lên, đối mặt Mông Cổ kỵ binh hung tàn khí thế, cho dù là không khí

tựa hồ cũng đã có sợ hãi cử động, khí lưu gợi lên lấy Nhạc Duyên một đầu tóc bạc không ngừng hướng về sau bay múa.

“Ha ha!”

“Nhận được Vô Thượng Tông Sư khích lệ, bất quá lệnh huynh tựa hồ càng là đi sống trước mặt của ta, chỉ sợ cách này một điểm chỉ có một bước chi kém a?”

Đối mặt Nhạc Duyên tán dương, Mông Xích Hành cũng trả lời một câu, sống thiên hạ này từ khi hắn bị Mông Cổ Hoàng tộc mời ra núi, trở thành mồ hôi hộ vệ chi nhân. Nhưng là đây chỉ là hắn hồi báo Mông Cổ hoàng Kim gia tộc đối với hắn gia ân huệ, cuối cùng kết hợp lợi ích mà làm.

Dù là hắn dùng bản thân có thể vi trở thành người Mông Cổ trong sao chịu được xưng thần giống như:bình thường tồn tại, nhưng là những năm gần đây này hắn trên cơ bản sẽ không có rời khỏi qua nhà bạt, không có đặt chân những địa phương khác, chỉ là một người lẳng lặng tu tập lấy võ học, muốn đặt chân võ đạo bên trên một bước kia.

Lần này nếu không là Hốt Tất Liệt thỉnh hắn rời núi, hơn nữa kia trong giang hồ truyền lưu Kinh Nhạn cung chi mê, hơn nữa theo Tất Dạ Kinh khẩu ở bên trong lấy được Vô Thượng Tông Sư Lệnh Đông Lai tồn tại, chỉ sợ hắn nhiều nhất cũng là sống đại quân hội tụ thời điểm xuất hiện một chút, những chuyện khác căn bản sẽ không để ý.

Cùng Nhạc Duyên bất đồng, hắn chi tâm tư kỳ thật rất thuần túy, xa không có đạo công tử đến cái kia giống như phức tạp.

Cho nên, đối với Nhạc Duyên mà nói, muốn giết đối phương hay (vẫn) là cần một chút thời gian.

Đối mặt Mông Xích Hành, Nhạc Duyên cũng không khỏi không đi tán thưởng một tiếng, kỳ tài ngút trời.

Chỉ tiếc xuất thân không tốt.

Cho dù là mặt khác Ma Môn tông phái, nhưng là so cho tới nay đều ưa thích ăn cây táo, rào cây sung Ma Tướng tông tốt hơn quá nhiều.

“Đáng tiếc!”

Xem lên trước mặt cái này tái nhợt như là hút máu quỷ, người mặc Hắc Y Mông Xích Hành, Nhạc Duyên cuối cùng nhất ngoài miệng không khỏi thở dài một tiếng, tựa hồ là cảm thán trước mặt chi nhân cũng không phu quân.

Hẹp dài con mắt có chút khép mở, một đôi mắt giống như đỉnh đầu ngân hà đầy sao giống như:bình thường lập loè, xem lên trước mặt cái này tóc bạc đạo sĩ, đối phương thở dài Mông Xích Hành nhưng lại nghe rõ trong đó hàm nghĩa, thở dài thân phận của mình, thở dài lập trường của mình.

“Đáng tiếc cái gì?”

“Lập trường bất đồng, đạo bất đồng! Nói sau chúng ta sở cầu cũng không phải nhân gian vinh hoa phú quý, mà là Thiên Đạo không phải sao?”

Đối với cái này âm thanh thở dài, Mông Xích Hành ngược lại không có ở ý, về phần đối phương quan tâm cái gì, Mông Xích Hành cùng không đi để ý. Dù sao, riêng phần mình đều có được riêng phần mình truy cầu, có thuộc về mình võ đạo. Chỉ cần bản thân võ đạo không thiên, như vậy vẫn có lấy cơ hội.

“Lệnh huynh, ngươi lại để cho người tuyên truyền kia Kinh Nhạn cung, không phải là vì tìm kiếm một bước cuối cùng kia?”

Cuối cùng, Mông Xích Hành chuyển di chủ đề, chuyển dời đến hắn đến Tương Dương nhất muốn dò la xem đồ vật, mà ở gặp được Nhạc Duyên về sau, càng là trong nội tâm khó có thể nhẫn nại nhàn nhã nông dân cá thể nữ. Có muốn một giải trong nội tâm tò mò xúc động.

“…”

Mang theo như ẩn như hiện dáng tươi cười, Nhạc Duyên xem lên trước mặt Mông Xích Hành, nghe lời của đối phương Nhạc Duyên liền biết rõ đối phương trong nội tâm đã đối với Kinh Nhạn cung nổi lên hứng thú thật lớn, đối phương muốn bước ra một bước cuối cùng, dùng đột phá chính hắn nhìn thấy cảnh giới.

“Ngươi muốn cùng ta hợp tác cùng nhau xông kia Kinh Nhạn cung?”

Đón Mông Xích Hành ánh mắt, Nhạc Duyên biết rõ còn cố hỏi đạo.

“Không!”

“Là cùng một chỗ truy đuổi ngày đó đạo, phá toái hư không!”

Phủ nhận Nhạc Duyên, Mông Xích Hành đem bên trong chính thức hàm nghĩa chuyển đổi trở về.

“Ngươi cho rằng ta hội (sẽ) đáp ứng sao?”

Nhạc Duyên nghe vậy không khỏi bật cười, mặt mày chúi xuống, trong giọng nói có một chút không thèm để ý hương vị.

“Hội (sẽ)!”

Mông Xích Hành cao ngạo khẳng định lời của mình, nói: “Ngươi chi võ công đã đến một bước cuối cùng, thiên hạ này đã không ai có thể cho ngươi phía trước tiến thêm một bước, cho dù là ta cũng kém bên trên một chút!” Lúc trước giao thủ, đã lại để cho Mông Xích Hành biết rõ bản thân cùng đối phương còn có điều chênh lệch.

Cho nên mặc dù là đối phương muốn muốn giết mình, chỉ sợ cũng cần trả giá nhất định được một cái giá lớn.

Nhưng là cái này đối với nguyệt đối phương mà nói cái này cũng không đáng giá.

Bởi vậy có thể thấy được vậy đối với phương dẫn đạo

Kinh Nhạn cung tin tức, liền biết rõ đối phương ở phía trên có chút sốt ruột. Về phần đối phương xuất hiện sống Quách phủ, vấn đề này Mông Xích Hành cũng thật không ngờ những thứ khác, ngược lại là nhiều hơn một loại suy đoán.

Đó chính là Kinh Nhạn cung mở ra địa điểm chỉ sợ là cùng Tương Dương thoát ly không được quan hệ.

"…"

Mông Xích Hành Đích Thoại tựa hồ lại để cho Nhạc Duyên nhất thời trầm mặc không nói gì, kỳ thật sống nội tâm của hắn tại thời khắc này sớm đã là ngửa mặt lên trời cười to, chính có thể nói là ngủ gật thời điểm thiếu gối đầu, đối phương thật là tự mình tiễn đưa tới giống như:bình thường. Sống thiên hạ này gian, hầu như không có mấy người biết rõ hắn phi thăng công pháp cũng bất đồng những người khác như vậy.

Từ vừa mới bắt đầu, Nhạc Duyên đi lộ tựu không phải bình thường đường.

Người khác phá toái hư không là vì võ công.

Mà đạo công tử nghiền nát hơn nữa là bởi vì nữ nhân.

Truy cầu bất đồng, cuối cùng sẽ ở kia nhìn như cùng nhau kết quả bên trên có bất đồng thật lớn, đó là thuộc về bản chất vấn đề.

Đối với Nhạc Duyên mà nói, hắn nghiền nát không cần Chiến Thần Đồ Lục, giờ này khắc này hắn còn ngừng

lưu ở cái thế giới này, chẳng qua là có nhiều thứ cần hắn đi giải quyết, cho dù là Xích Luyện Tiên Tử, Tiểu Long Nữ, Lục Vô Song biến mất tại cái thế giới này, nhưng là tại đây vẫn tồn tại hắn dấu vết của hắn.

Thí dụ như Truyền Ưng.

Thí dụ như tiểu nha đầu.

Lúc này đây Kinh Nhạn cung đã đối với chính mình hậu nhân chuẩn bị, cũng là đối với Mông Cổ cao thủ chuẩn bị.

Ma tông Mông Xích Hành nếu là nhìn thấy Khanh cũng sẽ biết muốn nhảy xuống, làm như vậy đào hầm người Nhạc Duyên tự nhiên cũng không có bất kỳ bất mãn, nhảy vào đi hắn cũng sẽ không quản vùi. Duy nhất muốn biết chính là lúc này đây không biết sẽ có mấy người nhảy đi xuống mà thôi.

Ánh mắt giao thoa, hai người thật là sống đối mắt nhìn nhau trong trao đổi đáp án.

Tính toán.

Chính thức giao phong tại thời khắc này chính thức đã bắt đầu.

Đây hết thảy, hai người nhưng lại không có chút nào giấu diếm đứng ở một bên lúc trước ngẩn người, hiện tại ánh mắt đã ẩn ẩn tỏa sáng Lệ Công.

Chương 065 : Đại quy mô giết đại thương tính võ công (thượng)

16 năm trước.

Tương Dương cuộc chiến, Mông ca chết dưới thành.

16 năm sau.

Lại lần nữa mở ra Tương Dương cuộc chiến, lúc này đây lại đem là người phương nào hồn quy thiên tế?

Cùng Ma tông Mông Xích Hành vội vàng một hồi, giao thủ bất quá là đơn giản nhất giúp nhau lẫn nhau thăm dò, sống trong lời nói đáp ứng giao dịch về sau, đối phương liền rời đi thành Tương Dương, nghênh hướng kia Mông Cổ đại quân tiên phong binh sĩ. Về phần Lệ Công ở thời điểm này cũng không biết tung tích, biến mất vô tung.

Nhưng là gần kề theo hai lần trong lúc gặp mặt, Nhạc Duyên liền biết rõ Lệ Công là một cái tâm tính cứng cỏi chi nhân. Mặc dù là bị đả kích như vậy thê thảm, nhưng ở nội tâm của hắn là sẽ không buông tha cho có chút sự tình. Nhất là đối phương đánh tiểu nha đầu chú ý, cái này tuyệt đối sẽ không buông tha cho.

Một cái có thể cam đoan môn phái phồn vinh truyền nhân, kia sống có chút thời điểm tầm quan trọng hầu

như có thể so với cá nhân đích Thiên Đạo truy cầu.

Đối với Lệ Công mà nói, thân là Âm Quý Phái chưởng môn hắn nhất định phải vi môn phái cân nhắc. Không thể nghi ngờ, tiểu nha đầu tư chất chính là đối với người có đầy đủ lực hấp dẫn. Có thể nói, như Ma tông Mông Xích Hành nhìn thấy, nói không chừng cũng sẽ biết khởi tâm tư như vậy.

Vào đêm cũng không có khai chiến, thật ra khiến thủ vệ Tương Dương binh sĩ lộ ra so sánh khẩn trương. Bất quá đây cũng chỉ là khẩn trương mà thôi, dù sao những năm gần đây này, Mông Cổ đại quân thỉnh thoảng đến đây đánh trước đó lần thứ nhất, không chỉ có là người Mông Cổ thói quen, Tương Dương người cũng thói quen.

Bệnh lâu thành y say quân tâm chi thiên mệnh Vương Phi chương mới nhất.

Đánh lâu cũng sẽ biết trở thành thói quen.

Cho nên bọn hắn cũng không có người bình thường nên có bối rối.

Trên tường thành.

“…”

Quách Tĩnh đứng sống tường cao bên trên, mượn ánh trăng nhìn về phía phương xa kia đã đạt tới quân tiên phong, sắc mặt lộ vẻ trầm trọng.

Quân tiên phong đến quá gấp, đến quá sớm.

Hiển nhiên.

Lần này hành quân, thoáng vượt quá Quách Tĩnh ngoài ý muốn. Đoán không sai, đích thị là kia Tư Hán Phi sửa lại hành quân kế hoạch, hay hoặc là đám người kia chỉ là hắc y nhân kia hộ vệ.

“Lúc này đây. Xem ra bọn hắn có lòng tin tuyệt đối rồi!”

Hoàng Dung cũng xem xét kia xa xa ngay tại chỗ hạ trại Mông Cổ đại quân, lập tức sắc mặt ngưng lại, ngay sau đó nhìn phía Quách Tĩnh. Hai vợ chồng liếc nhau một cái, liền đã nhận ra lẫn nhau trong mắt ngưng trọng. Mông Cổ quân tiên phong đến thành Tương Dương xuống. Vậy mà không có có tin tức gì không sớm truyền đến. Hiển nhiên đối phương áp dụng tinh binh tiến quân chính sách, dùng tốc độ nhanh nhất đến.

Nói một cách khác. Sống đối phương lúc này đây hành động xuống, chỗ kinh nghiệm địa phương chỉ sợ là chó gà không tha.

“Viện quân!”

Trong miệng nói một tiếng, lập tức Hoàng Dung biến sắc, nàng biết rõ lúc này đây chỉ sợ là Tương Dương qua nhiều năm như vậy gian nan nhất chiến tranh rồi. Số lượng vượt qua mười vạn quân đội. Hiển nhiên kia Tư Hán Phi quân đội lúc này đây đã là chia làm mấy lộ dùng ngăn chặn Đại Tống viện quân.

Chưa tới Lăng Thần.

Cũng đã có không ít người bị phái đi ra ngoài tìm kiếm viện quân người giữa đường bị Mông Cổ phương diện cao thủ chặn đường xuống. Lúc này đây, không thể so với dĩ vãng, Mông Cổ đại quân đã rơi xuống lớn nhất quyết tâm.

…

Bành!

Vô số dây cung động, phát ra một hồi lẫn nhau cộng minh tiếng vang, phảng phất giống như sống tường thành bộc phát ra một hồi Đê Trầm Lôi Minh.

Tiếng vang qua đi, là kia phô thiên cái địa tiễn vũ hướng kia phía dưới tường thành quân đội vọt tới.

Tóe lên bùn đất, còn có máu tươi.

Thậm chí còn có kia bị cực lớn lực đạo mang hướng về sau bay đi thi thể.

So về dĩ vãng triều đại đến. Tống triều sống quân giới bên trên có có thể khen kỹ thuật, chỉ là bởi vì Tiên Thiên chính trị nguyên nhân khiến cho quân đội sống đại chiến bên trên luôn bị những không hiểu kia người khoa tay múa chân cho rơi xuống tầm thường, bại nhiều thắng ít.

Có thể nói sống tiểu chiến phía trên, quân Tống tỷ số thắng cực cao. Nhưng là sống mấu chốt cuộc chiến bên trên tổng hội ném dây xích. Đây không phải binh sĩ vấn

đề, mà là…

Đối mặt cái này như mưa giống như:bình thường mũi tên chi, Mông Cổ phương diện căn bản tựu không có để ý. Bởi vì tại đây trong chiến tranh, xông ở phía trước chính là bọn hắn tôi tớ quân, chính thức Mông Cổ dòng chính thì là ở phía sau dùng làm áp trận. Mông Cổ phương diện mặc dù lớn nhiều ngu muội, nhưng là trong đó cũng có được không ít người thông minh.

Tư Hán Phi không thể nghi ngờ liền là một người như vậy.

Nhưng hắn dẫn đầu đại quân đã đến về sau, sống làm sơ nghỉ ngơi một chút về sau, là quy mô tiến công. Kia như gợn sóng giống như:bình thường không ngớt không dứt tiến công, đồng thời Tư Hán Phi chuẩn bị vũ khí bí mật thực sự bắt đầu chuẩn bị lên sân khấu rồi.

Sống khí giới bên trên, Mông Cổ so ra kém Đại Tống.

Nhưng là sống thời gian lâu như vậy ở bên trong, Tư Hán Phi tìm kiếm được một cái có thể so sánh quân Tống thủ thành khí giới trang bị, đó chính là hồi hồi pháo.

Vì vậy ở thời điểm này, so về dĩ vãng đến nay Mông Cổ đại quân hơn nữa là bởi vì công thành khí giới công kích khoảng cách đoản, bị đánh thời điểm thiên nhiều, thời gian dần qua thay đổi chính mình cục diện. Hồi hồi pháo, liền ở thời điểm này đã bắt đầu phát uy.

Đối với Tư Hán Phi mà nói, nếu như thật sự là đột phá

không được Tương Dương tường thành, như vậy tựu sinh sinh đem Tương Dương tường thành cho nện đạp Tu Chân môn phái chưởng môn lộ chương mới nhất.

Song Phương binh sĩ còn không có vô cùng tiếp xúc gần gũi, cũng đã riêng phần mình bị lẫn nhau cự ly xa công kích vũ khí cho đã tạo thành không ít tổn thất.

Trên tường thành.

Nhạc Duyên cùng Quách Tĩnh vợ chồng cùng nhau dựng ở hắn bên trên, xem lên trước mặt đã khói lửa lên chiến trường, sắc mặt đều lộ ra ngưng trọng.

Đương hồi hồi pháo xuất hiện thời điểm, hai vợ chồng sắc mặt đã ngưng trọng chi cực.

“Quả thật!”

“Một trận chiến này, Tư Hán Phi đến có chuẩn bị!”

Quách Tĩnh hai mắt hầu như híp lại thành một đường nhỏ, trong mắt tinh quang lập loè, nhìn phương xa kia không ngừng ném đấm cự thạch xe bắn đá, thanh âm Đê Trầm nói.

“Hồi hồi pháo!”

Nhạc Duyên thì là chăm chú nhìn chằm chằm kia xa xa đồ vật, trầm tư sau nửa ngày, rốt cục nhận ra cái này kiểu mới xe bắn đá là cái gì, cái này có thể nói là Mông Cổ đại quân về sau công thành lợi khí.

Đồng thời.

Sống Nhạc Duyên nói ra cái này công thành lợi khí danh tự thời điểm, một khối hình tròn cự thạch cũng bị quẳng tại chính mình phía trên. Kia xông qua không khí sinh ra tiếng rít đối với người khác nghe có lẽ không được tốt lắm, nhưng ở Nhạc Duyên trong tai thật sự là quá mức rõ ràng.

Ngay tại Quách Tĩnh Hoàng Dung chuẩn bị cảnh giác thời điểm, chỉ thấy Nhạc Duyên phải duỗi tay ra, mãnh liệt nắm chặt, kia đứng ở bên cạnh Quách Phá Lỗ chỉ cảm giác mình vác tại trên lưng Đồ Long đao mãnh liệt run lên, lập tức tự động nhảy ra ngoài, bị đối phương dùng chân khí sinh sinh thu nạp trong tay.

Ông ông ——

Một loại không hiểu chói tai ông ông tiếng vang lên, đó là Đồ Long đao sống trường sinh chân khí ở dưới mình rung rung.

Một đao xẹt qua.

Kia vừa mới rơi lên đỉnh đầu cự thạch, bị Đồ Long đao một phân thành hai.

Hai mảnh Thạch Đầu thì là sống Nhạc Duyên xoay ngược lại lực đạo hạ hướng dưới tường thành đã bay đi ra ngoài, nện đến đó đã bôn tập đến dưới tường thành, bắt đầu đáp công thành bậc thang cái thang thượng diện. Két sát trong tiếng, cái thang đứt gãy, sống một hồi gào rú trong thanh âm. Người ra mặt toàn bộ té xuống,

nhưng lại ra khí nhiều, hô khí thiếu đi.

Thu tay lại.

Đồ Long đao lại lần nữa về tới Quách Phá Lỗ trên lưng.

Tại đây, tiếng kêu lọt vào tai.

Xen lẫn mùi. Tuyệt đối sẽ làm cho người giống như:bình thường chưa có tiếp xúc qua người cảm thấy không thoải mái.

Chiến trường. Vĩnh viễn không phải vui đùa.

Giờ phút này, sống thành Tương Dương trên tường. Đứng ở phía trên Nhạc Duyên không chỉ có nghe kia dần dần khởi tro bụi, còn có kia gay mũi vững chắc, thì ra là phân và nước tiểu hương vị, còn có những máu tươi kia hương vị. Xen lẫn cùng một chỗ phối hợp với những khóc kia hô gào rú cùng với đao kiếm giao kích thanh âm, đây cũng là chiến tranh.

Mà lúc này đây Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng đã đi thủ thành đi.

Cái gọi là võ lâm nhân sĩ thủ thành, tuyệt đối không phải trong tưởng tượng vạn trong quân giết địch thủ, sống vừa mới một lớp giao phong ở bên trong, kia Mạn Thiên Phi Vũ Thạch Đầu, mũi tên chi, mặc dù là Nhạc Duyên cũng không muốn rơi vào trong đó. Gặp Song Phương công kích.

Về phần Quách Phá Lỗ thì là ở bên cạnh, ngẫu nhiên

xuất ra trường đao đi giết những bò lên kia địch nhân, sống đối phương thò đầu ra nháy mắt, tựu là một đao chém ngang. Bình thường tình huống xuống. Quách Phá Lỗ cũng không cần Đồ Long đao, bởi vì Đồ Long đao không thể nghi ngờ quá nặng.

Phải biết rằng Quách Phá Lỗ không phải kia cao thủ, cũng không cách nào làm được chân khí Âm Dương viện trợ, sinh sôi không ngừng. Khua lên trọng đạt trăm cân Đồ Long đao, tuyệt đối sẽ làm cho hắn một thiếu niên người rất nhanh liền lâm vào mỏi mệt. Nhìn thấy Quách Phá Lỗ thực lực tối đa bất quá khi sơ Dương Quá đứt tay lúc trình độ mà thôi.

Thế cho nên Đồ Long đao đã bị Nhạc Duyên tiện tay đề trong tay nhàn nhã nông dân cá thể nữ.

Mông Cổ đại quân công gấp, công liệt, hắn độ mạnh yếu to lớn là cái này vài chục năm nay thủ cách nhìn, cho dù là Quách Tĩnh cùng bọn họ giao thủ nhiều năm như vậy, tại thời khắc này cũng thiếu chút lại để cho Quách Tĩnh nhận sai vi những ngững người kia ăn hết xuân dược giống như:bình thường.

Tựa hồ trước mặt Tương Dương chính là một bị bới ra cởi hết quần áo nữ nhân, chỉ chờ bọn hắn bên trên mà thôi.

Mông Cổ phương diện.

Tư Hán Phi dựng ở trung quân, chính sáng ngời hữu thần nhìn xem kia đã là gió lửa đầy trời Tương Dương, ánh mắt lạnh như băng nhìn xem binh lính của mình

từng đợt từng đợt bị đánh lui, bị giết chết, nhưng mà hắn không có bất kỳ động dung, trong ánh mắt những người này căn bản cũng không phải là người giống như:bình thường.

Sống bên người của hắn, tắc thì là Ma Tông Mông Xích Hành, còn có mới đầu nhập vào Tất Dạ Kinh.

Một đoàn người ánh mắt tựu an tĩnh như vậy đánh giá trước mặt hết thảy, tựa hồ trận này chiến trường cùng bọn họ bản thân không quan hệ.

"…"

Tất Dạ Kinh dùng khóe mắt quét nhìn xem xét Tư Hán Phi, trong nội tâm đối với cái này Mông Cổ Hoàng tộc đệ nhất cao thủ, Hốt Tất Liệt đệ đệ tâm tính chi lãnh cảm đến khiếp sợ. Tại nội tâm ở bên trong không thể không tán thưởng đối phương so Ma Môn còn muốn Ma Môn, tàn nhẫn trình độ đã không phải là cái gì cái gọi là giang hồ ma đầu đủ khả năng so sánh.

Phải biết rằng vừa mới công thành người ở bên trong, còn muốn không ít người là bị cạnh mình Thạch Đầu cho đập chết.

Vì công thành, đối phương thậm chí ngay cả người mình đều giết.

Từ đối phương trong mắt, còn có bốn phía những Mông Cổ kia kỵ binh trong mắt, đều đó có thể thấy được bọn hắn hoàn toàn không có để ý những công kích kia sống người phía trước tánh mạng, ánh mắt kia tựu như là

xem chính mình chỗ dự trữ nuôi dưỡng súc vật độc nhất vô nhị.

Đã nhận ra Tất Dạ Kinh ánh mắt quan sát, Tư Hán Phi cũng không có lên tiếng. Trong lòng của hắn, có câu nói hết chỗ chê là đó chính là hắn Mông Cổ muôn đời nghiệp lớn chính cần những ngu xuẩn này hi sinh. Thậm chí, ở thời điểm này, Tư Hán Phi đã có mặt khác một bước ý định.

Công phá Tương Dương sau ý định.

Đối với trước mặt cái này cục diện, Tư Hán Phi chỉ là lại lần nữa phất phất tay, ý bảo tiếp tục. Chỉ cần phá Tương Dương, đáp bên trên cách ăn mặc người, đối với Mông Cổ mà nói, đó cũng là chuyện may mắn.

…

Cùng lúc đó.

Thành Tương Dương, tường thành.

Một mực ngốc tại đâu đó bất động, dùng rất nghiêm túc ánh mắt nhìn trước mặt thế cục Nhạc Duyên, sống theo chiến tranh tiến hành, hắn rốt cục phát hiện như vậy xuống dưới đối với Tương Dương sẽ bất lợi. Cho dù là có dân chúng hỗ trợ, có trên dưới một lòng quân đội, còn có Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng, nhưng tại thời khắc này Nhạc Duyên nhưng lại phát hiện nếu như như vậy bị một mực tấn công mạnh xuống dưới, chỉ sợ thành Tương Dương sống bền chắc cũng sẽ bị Thạch Đầu đập phá. Hơn nữa, sát nhân cũng giết quá chậm.

Nói sau muốn đánh lui quân địch, tắc thì phải hủy diệt đối phương hồi hồi pháo.

Nghĩ tới đây.

Nhạc Duyên đã có quyết định, tay phải vung lên, một tay lấy nhào tới trước sống chém cái thang Quách Phá Lỗ cho kéo lại, tại triều đối phương dặn dò một phen về sau, liền ý bảo hắn nói cho Quách Tĩnh vợ chồng.

Quách Phá Lỗ ngạc nhiên suy nghĩ thần nghe xong được lời này, vẻ mặt không tin.

Bất quá Nhạc Duyên cũng chuẩn bị không được nhiều như vậy, trong tay Đồ Long đao cắm ở trước mặt, đón kia rậm rạp chằng chịt giống như con kiến quân đoàn giống như:bình thường vẫn đang sống không ngớt không dứt hướng tường thành mà đến quân địch tựu là mãnh liệt hít một hơi.

Lập tức…

Là một tiếng ——

“Rống!”

Như rồng như Sư, gào thét làm vỡ nát bầu trời đám mây, làm vỡ nát kia lọt vào tai hét hò.

Tiếng động lớn náo chiến trường, trong chốc lát yên tĩnh trở lại.

Chương 066 : Đại quy mô tính sát thương võ công (trung)

Rồng ngâm sư hống.

Làm vỡ nát đám mây, chấn không có tiếng kêu giết, cũng chấn kinh rồi ở đây tất cả mọi người.

Hình ảnh tựu như là bị xoa bóp định dạng bình thường, sống một tiếng này hạ toàn bộ tạm đứng tại chỗ đó, sau đó chỉ nghe một tiếng ầm ầm trầm đục, dọc theo tường thành nửa vòng, nhất là sống Nhạc Duyên mặt lâm phương hướng, những bò lên trên kia cái thang đang muốn bên trên tường đám binh sĩ hầu như đồng thời run lên, lập tức bạo khởi một đoàn huyết vụ.

Cái này đoàn huyết vụ sống bình thường có lẽ không được tốt lắm, nhưng tại thời khắc này rất xa nhìn lại, thật giống như dọc theo tường thành bạo phát một vòng thê diễm vô cùng hồng sắc thái hồng, thẩm mỹ cực kỳ bi thảm.

“Hừ?”

“Đây là! ! !”

Ma tông Mông Xích Hành ở đằng kia âm thanh sư hống bộc phát nháy mắt, liền phát hiện trong đó không ổn.

Không chỉ có như thế, giờ khắc này Mông Cổ phương diện cao thủ đứng đầu đều thấy được cái này sư hống uy lực, kia công thành quân đội, nhất là dưới thành đại bộ phận quân đội sống cái này gầm lên giận dữ hạ toàn bộ hầu như toàn bộ báo hỏng. Cách được gần bị sinh sinh đánh chết, đầu óc chấn thành bột nhão, mà xa hơn một chút địa phương thì là trên cơ bản bị chấn thành kẻ đần, hết thảy mọi người té trên mặt đất cuộn mình lấy rên rỉ.

Cùng với kia khắp nơi trên đất mũi tên chi, còn có thi thể, nhưng lại canh lộ ra chiến tranh tàn khốc.

Mà đã qua sông đào bảo vệ thành về sau, Sư Tử Hống uy lực liền hiện lên thẳng tắp hạ thấp, càng xa uy lực của nó càng nhỏ. Ngoại trừ Mông Cổ quân đội binh sĩ chịu thiệt bên ngoài, ngay cả sống trên tường thành phòng thủ Tương Dương quân dân cùng nhận lấy ảnh hưởng. Ở đằng kia một tiếng sư hống xuống, có không ít người bị chấn hôn mê bất tỉnh, thậm chí đánh chết cũng không ít.

Một kích này về sau, tất cả mọi người chú ý lực đều đã rơi vào Nhạc Duyên trên người.

Người Mông Cổ như thế.

Tương Dương quân dân cũng là như thế.

Vừa mới kinh khủng kia gào rú uy lực, quả thực lại để cho người mở rộng tầm mắt, cũng chấn kinh rồi tất cả mọi người. Vốn là thảm thiết Tương Dương thủ vệ chiến, tại đây một rống xuống, vậy mà sinh sinh yên tĩnh

trở lại, chỉ có kia ẩn ẩn không dứt rên rỉ thống khổ âm thanh sống bốn phía quanh quẩn.

“…”

Trước mặt cục diện lại để cho Nhạc Duyên mi tâm không khỏi nhíu một cái, đối với mình vừa mới do trường sinh chân khí bắt chước phật môn chân khí, bộc phát sư tử. Phải biết rằng, tại loại này chiến tranh tình cảnh. Cái gì Thiên Ngoại phi tiên, hoặc là hắn võ công của hắn đều cũng không thích hợp.

Thích hợp chiến trường chỉ có đại quy mô tính sát thương võ công, mà những võ công này trong sóng âm một loại võ công không thể nghi ngờ là thích hợp nhất tồn tại.

Bởi vì đối phó người không là cao thủ, chỉ là bình thường binh sĩ mà thôi.

Chỉ là vừa vừa cái kia một chút. Chỗ tạo thành kết quả cũng không cho Nhạc Duyên thoả mãn.

Bởi vì địa phương quá lớn, tràng cảnh quá mức rộng lớn, bởi vì thanh âm truyền bá nguyên nhân là càng xa uy lực càng nhỏ. Nhìn thấy, Nhạc Duyên mặt lâm tình huống đã là như thế, cho dù là hắn có tuyệt đỉnh thực lực tại lúc này cũng không khỏi không bị cái này đại hoàn cảnh chỗ trói buộc.

Bằng không mà nói, trực tiếp dùng Sư Tử Hống sinh sinh đem Mông Cổ hơn mười vạn đại quân toàn bộ rống chết đó là nhất sự tình đơn giản.

“Phá Lỗ!”

“Ngươi đi xem đi, thay ta lấy một vật tới!”

Trong nội tâm đối với sư hống công tạo thành tổn thương cũng không phải rất hài lòng, hơi chút suy tư một phen qua đi, Nhạc Duyên liền quay đầu đối với bên cạnh bị chấn vẫn đang ý nghĩ hoa mắt, có chút đầu óc choáng váng Quách Phá Lỗ phân phó nói.

“A! ! !”

Thật vất vả quá đầu. Rốt cục lại để cho đầu tinh tường tới Quách Phá Lỗ vốn là kinh ngạc nhìn lướt qua kia tại đây một rống hạ tạo thành thảm cảnh, trong nội tâm chấn kinh rồi sau một lúc lâu, ngay sau đó liền bị Nhạc Duyên dặn dò cho làm cho hồ đồ rồi.

“Nhạc tiền bối, vật kia có làm được cái gì?”

Mê ánh mắt mê hoặc không ngừng đánh giá Nhạc Duyên, tuy nói Quách Phá Lỗ tính tình giống nhau Quách Tĩnh. Nhưng tại lúc này hắn cũng nhịn không được nữa muốn mở miệng hỏi thăm, trong lòng mê hoặc hiếu kỳ quá nhiều thời điểm là nhịn không được.

“Đợi hạ ngươi liền gặp được rồi!”

Cười cười về sau, Nhạc Duyên không nói tiếng nào, mà là nói như vậy đạo.

Quách Phá Lỗ nghe vậy gật gật đầu, cái này liền lui

xuống tường thành đi vi Nhạc Duyên tìm kiếm thứ đồ vật đi.

Bởi vì là chiến tranh.

Cũng không phải tất cả mọi người hội (sẽ) trên chiến trường, cho dù là kháng mông dân chúng cũng là như thế.

Dân chúng càng nhiều nữa hay (vẫn) là làm lấy những chuyện khác, thẳng đến trên tường thành binh sĩ chịu không được dân chúng mới có thể thao lấy trên đao đến hỗ trợ chắn lỗ hổng. Mà ở thời điểm này các dân chúng hơn nữa là hỗ trợ khiêng thứ đồ vật, nấu cơm, còn có giơ lên bị thương binh sĩ cái gì.

Bất Quá vốn là oanh oanh liệt liệt chiến tranh tình cảnh, nhưng lại tại đây một rống hạ tạm thời tính ngừng lại.

Lại để cho không ít người ngạc nhiên ngoài ý muốn.

Trên tường thành.

Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung vợ chồng an bài người lại để cho mặt khác không ít người lui ra về sau, lúc này mới đi đến Nhạc Duyên trước mặt, hỏi: “Nhạc huynh. Vừa rồi đây là?”

“Một loại sóng âm!”

Sớm biết như vậy Quách Tĩnh vợ chồng muốn còn muốn hỏi cái gì, Nhạc Duyên trực tiếp cấp ra đáp án.

“Trong truyền thuyết Thiếu Lâm Tự tuyệt kỹ sư hống công cũng là một môn sóng âm pháp, không biết có hay không Nhạc công tử môn công pháp này.”

Hoàng Dung cúi đầu suy nghĩ một chút, liền lập tức nhớ tới trong giang hồ nổi danh cùng loại công phu nơi phát ra. Bất Quá còn có một dạng cũng có thể, đó chính là công lực cao thâm chi nhân. Ngạnh sanh sanh dùng sóng âm chấn người khác cùng cũng có thể. Chỉ là sống trước kia, vợ chồng Nhị Nhân nhưng lại như thế nào cũng thật không ngờ sóng âm một loại công pháp sẽ có như vậy hung tàn lực sát thương.

Có thể đem sư hống công dụng ra như vậy cảnh giới, chỉ sợ trong thiên hạ cũng chỉ có trước mặt cái này tóc bạc đạo công tử Nhạc Duyên rồi.

Duy nhất lại để cho Quách Tĩnh có chút bất đắc dĩ chính là, cái này sóng âm không chỉ có làm vỡ nát địch nhân gan, thực sự đem người của mình chấn trụ không ít tiên tượng đọc đầy đủ. Chỉ có điều so sánh khởi địch nhân đến nói, Tương Dương bên này muốn tốt thụ nhiều.

“Đúng rồi!”

Hoàng Dung tựa hồ nhớ ra cái gì đó, mở miệng hỏi: “Vừa rồi Nhạc công tử lại để cho Phá Lỗ đi tìm thứ đồ vật không biết là…”

“Vì mở rộng lực sát thương!”

“Quách đại hiệp, Hoàng bang chủ, có lẽ ta đã tìm được một cái thắng lợi đường tắt!”

Xoay người, một tay vuốt ve Đồ Long đao chuôi đao, Nhạc Duyên trên mặt vui vẻ ôn hòa, nhưng trong lời nói nhưng lại lại để cho Quách Tĩnh vợ chồng Nhị Nhân đã nghe được khó có thể hình dung sát ý.

Nhạc Duyên chiêu thức ấy đại quy mô tính sát thương võ công không chỉ có chấn kinh rồi Quách Tĩnh vợ chồng bọn người, cũng chấn kinh rồi đã đi tới trong thành Tương Dương mặt khác che giấu thân phận trợ giúp kháng mông giang hồ cao thủ. Thí dụ như xuất thân Đạo gia ba đại cao thủ Hàn Công Độ, Mâu Tông Trực Lực Hành, Âm Nhu Thủ Điền Quá Khách đều là hai mặt nhìn nhau.

Cùng lúc đó.

Mông Cổ đại quân phương diện cũng là bây giờ thu binh.

Vừa mới cái kia một rống không thể nghi ngờ lại để cho Tư Hán Phi bọn người đại ra ngoài ý muốn, ai cũng không ngờ rằng tại nơi này trước mắt sẽ xuất hiện một cái hội (sẽ) thi triển đại quy mô tính sát thương võ công tuyệt đỉnh cao thủ. Có thể nói, Nhạc Duyên chiêu thức ấy quả thực vượt quá Tư Hán Phi, Mông Xích Hành bọn người đoán trước. Không khỏi lại để cho người hai mặt nhìn nhau.

Mọi người hầu như liếc nhau một cái, sống lẫn nhau trong mắt đều thấy được một vấn đề —— cái này Vô Thượng Tông Sư Lệnh Đông Lai tuyệt đỉnh cao thủ khí độ đâu này?

Khiếp sợ.

Kinh ngạc.

Còn có lo lắng.

Người ở chỗ này ở bên trong ngược lại là Ma tông Mông Xích Hành tâm tính nhất an ổn.

Bởi vì sống Mông Xích Hành xem ra, cái này Vô Thượng Tông Sư đã tâm tính không phải rất ổn rồi, như vậy đối phương muốn phá toái hư không không thể nghi ngờ sống trên đường vi chính hắn thiết hạ bụi gai. Chấm dứt mạnh công lực, dùng đặc biệt phương pháp thúc dục sóng âm sinh sinh diệt sát không ít người, điểm này đối với Mông Xích Hành mà nói hắn đã sống cắt giảm lẫn nhau chi ở giữa chênh lệch.

Mà Ma tông Mông Xích Hành kế tiếp ý kiến là tiến công, tiếp tục tiến công.

Cái này ý kiến không thể nghi ngờ phù hợp Tư Hán Phi tâm tư.

Sóng âm có cái gì uy lực hắn tinh tường. Có khuyết điểm gì thân là cao thủ đứng đầu cùng tinh tường. Mông Xích Hành ý định, Tư Hán Phi tự nhiên cũng biết. Cho nên sống hơi chút nghỉ ngơi và hồi phục một chút về sau, kéo dài mà thê lương sừng dài âm thanh xa xa truyền ra.

Rõ ràng là lại lần nữa tiến quân công thành trình tự.

Rất nhanh.

Vô số người bước chân đạp địa tiếng vang lại lần nữa vang lên, hồi hồi pháo lại lần nữa phát uy. Che đậy Tương Dương thủ thành khí giới ưu thế.

Thấy thế.

Lúc trước bị Nhạc Duyên sóng âm chấn nhiếp đâu Tương Dương quân dân lại lần nữa lên tường thành, bắt đầu lại một lớp phòng thủ đến.

Xem lên trước mặt chuyện đã xảy ra, Nhạc Duyên đối với đứng bên người Quách Tĩnh hít một tiếng, nói: “Bị động phòng thủ không phù hợp chúng ta, tiếp tục như vậy Đích Thoại chúng ta chắc chắn bị người Mông Cổ hồi hồi pháo sinh sinh phá hủy tường thành, cưỡng ép hiếp phá thành!”

“Cho nên vì đánh vỡ cục diện, chúng ta chỉ có chủ động xuất kích!”

Hoàng Dung tiếp nhận Nhạc Duyên Đích Thoại đầu, nói ra nhìn thấy đường ra, nói: “Tốt nhất là một trận chiến lưu lại Tư Hán Phi cùng Ma tông Mông Xích Hành, như vậy thời gian của chúng ta liền đầy đủ!”

“Nhưng là muốn đạt tới đến khó như lên trời!” Quách Tĩnh thở dài nói đạo.“Tuyệt đỉnh cao thủ xa xa không phải dễ dàng như vậy giải quyết!”

Bọn hắn có thể vạn trong quân lấy địch tướng đầu lâu,

nhưng là vạn trong quân lấy cao thủ đứng đầu tánh mạng không thể nghi ngờ rất khó khăn, nếu không có đến nghiền áp tình trạng, kết quả như vậy không thể nghi ngờ dường như rất nhỏ khả năng xuất hiện đào vận Tu Chân người TXT download. Nhìn xem dưới tường thành lại lần nữa bài binh bố trận, bắt đầu tiến công Mông Cổ đại quân. Quách Tĩnh lông mày sẽ không có giãn ra qua.

“Nhạc tiền bối!”

“Ngươi muốn đồ vật đã tìm được!”

Đúng lúc này, Quách Phá Lỗ thanh âm từ phía sau lưng truyền đến, hấp dẫn Nhạc Duyên, Quách Tĩnh vợ chồng chú ý lực, về phần Dương Quá nhìn thấy sống mặt khác một bên tường thành đoạn, Tương Dương Bất Tiểu, tường thành tự cũng là Bất Tiểu, cao thủ tự nhiên không có khả năng uốn tại một chỗ.

Quay đầu lại.

Ánh mắt rơi vào Quách Phá Lỗ kia tìm kiếm được đích sự vật bên trên thời điểm. Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung hai người tựu ngây ngẩn cả người.

Đó là một cái Bất Tiểu đích sự vật.

Xem lớn nhỏ, chỉ sợ sức nặng không dưới ngàn cân.

Đây chính là bị Tương Dương dùng để cho rằng cảnh báo chuông lớn. Hóa ra là xuất từ một chỗ chùa miếu, đằng sau bị Tương Dương quân dân đã coi như là hắn

dùng, mà không phải dung thành mũi tên hoặc là binh khí khác.

Lớn như vậy một cái chung Quách Phá Lỗ một người đương nhiên không có cách nào.

Hắn tìm Truyền Ưng cùng một chỗ, hai người mới đem cái này chuông lớn mang đi qua, Bất Quá mặc dù là như vậy. Cũng làm cho hai vị thiếu niên mệt mỏi mồ hôi đầm đìa.

Mà đi theo hai người đằng sau thì còn lại là Quách Tương.

Quách nhị tiểu thư con mắt chớp, trong mắt lộ vẻ mê hoặc cùng tìm tòi nghiên cứu, vừa mới ở dưới mặt hỗ trợ thời điểm, nàng nhìn thấy Quách Phá Lỗ vội vàng Tầm Truyền Ưng về sau, liền cùng nhau hứng thú theo đi lên. Thân là Quách Tĩnh con gái nhi tử. Quách Tương tự nhiên ở thời điểm này cũng không phải nhàn rỗi, mà là có thêm chuyện của mình, nhưng là nhìn thấy sự tình hấp dẫn lực chú ý của nàng, không thể nghi ngờ lại để cho Quách Tương cảm giác nổi lên hứng thú.

“Đây là…” Quách Tĩnh hai mắt mê nghi hoặc nhìn Truyền Ưng cùng Quách Phá Lỗ hai người mang chuông lớn, không hiểu ra sao.

“Chuông lớn!”

Hoàng Dung thì là như có điều suy nghĩ, rất nhanh liền không khỏi ánh mắt sáng ngời, kinh hãi chằm chằm vào Nhạc Duyên, nói: “Chẳng lẽ Nhạc công tử là muốn…”

Lời còn chưa dứt, đã thấy Nhạc Duyên đã có động tác.

Một tay đã nắm chuông lớn vòng tròn chỗ, Nhạc Duyên lập tức công lực vận chuyển, một tay đem đây cơ hồ tiếp cận ngàn cân chuông lớn cho ngược lại giơ lên.

Sống trên tường thành binh sĩ còn có người giang hồ nhìn chăm chú ở bên trong, Nhạc Duyên một cước đạp ở đằng kia tường đống chỗ, ánh mắt nhìn phía kia đang theo bên này vọt tới binh sĩ.

Lập tức ——

Một tiếng gầm lên, phải giơ tay lên, kia chuông lớn trực tiếp bị Nhạc Duyên hướng ra phía ngoài ném đi đi ra ngoài.

Đồng thời.

Nhạc Duyên phát sau mà đến trước, người nhảy hướng về phía giữa không trung, đặt chân chuông lớn, mang theo khôn cùng khí thế rơi trên mặt đất, tóe lên mảng lớn tro bụi.

Động tĩnh như vậy lại để cho Mông Cổ đại quân tiến lên bước chân thoáng dừng lại một chút.

Chuông lớn đứng lặng trên mặt đất.

Nhạc Duyên hai tay phụ bối dựng ở hắn bên trên, màu xanh trắng đạo bào theo gió mà dương, tóc bạc tức thì bị thổi không ngừng sau này thổi đi.

Nhìn qua kia sát khí nghiêm nghị đại quân, Nhạc Duyên cảm thấy bất luận như thế nào mặc kệ Tương Dương sẽ hay không phá, nhưng hắn đều muốn lưu lại một chút ít hỏa chủng.

Hơn nữa là càng nhiều càng tốt. Bái kiến Mông Cổ đại quân hung tàn, cuối cùng sẽ để cho mặt khác chưa thấy qua người có cảnh cáo.

“Đến mà không hướng phi lễ đấy!”

“Hôm nay ta cũng hướng các ngươi tặng bên trên một phần đại lễ!”

Một người đối với một quân, đưa lên một phần khác đại lễ, là tiễn đưa chung.

Thoáng chốc, toàn bộ trong thiên địa chỉ có Nhạc Duyên kia lạnh nhạt rồi lại tùy ý Đích Thoại phiêu đãng ở trong đó.

Chương 067 : Đại quy mô tính sát thương võ công (hạ)

Chung!

Tiễn đưa chung!

Tống chung!

Có lẽ có rất nhiều người Mông Cổ không biết rõ, nhưng là Tư Hán Phi, Ma tông Mông Xích Hành, Âm Quý Phái phản đồ Tất Dạ Kinh bọn người nhưng lại thấy rõ trong câu nói kia chỗ bao hàm ý tứ. Vừa mới cái kia một rống chỗ tạo thành lực sát thương không thể nghi ngờ lại để cho người khiếp sợ.

Nhưng, cái này cũng chỉ là khiếp sợ mà thôi.

Sống Tư Hán Phi, Mông Xích Hành bọn người trong mắt, trừ phi Nhạc Duyên đã đủ để phá toái hư không, bằng không mà nói muốn một người đối phó hơn mười vạn đại quân, kia quả thực là mở thiên đại vui đùa. Sóng âm khuyết điểm lớn nhất là cái gì?

Thân là cao thủ đứng đầu người, đều biết được.

Chỉ là duy nhất để cho người kinh ngạc chính là cái kia Nhạc Duyên một cước giẫm trên mặt đất chuông lớn có cái gì những thứ khác hàm nghĩa?

Mặt lâm Nhạc Duyên, đại quân tiến lên bộ pháp chỉ có điều hơi chút một chầu, lập tức đại quân bộ pháp tiếp tục xuất phát, hơn nữa ở phía sau hồi hồi pháo cũng lại lần nữa bắt đầu đã có động tác, trang thạch trang thạch, đều có các động tác.

Đã bị thống soái ám chỉ, phụ trách hồi hồi pháo binh sĩ đã bắt đầu một lần nữa đã tiến hành nhắm trúng, mục tiêu là kia đứng sống thành Tương Dương dưới tường cách đó không xa đạo sĩ.

Không chỉ có như thế.

Thậm chí kỵ binh cũng đã bắt đầu đã có động tác, vận bắt đầu chuyển động, bất quá bọn hắn đều không có lựa chọn lập tức tới gần. Dù sao vừa mới sống trên tường thành một màn kia vẫn đang ở lại trong mắt mọi người.

Cót két ——

Dây thừng chuyển động.

Ngay sau đó là một hồi rung rung thanh âm, không ít Thạch Đầu sống hồi hồi pháo ném bắn xuống hướng Nhạc Duyên chỗ đứng sống địa phương đập tới.

Đồng thời.

Bốn phía du đãng kỵ binh đã bắt đầu cung tiễn ném bắn.

Về phần kia vẫn còn chậm rãi bước giẫm chận tại chỗ tới đại bộ đội, vẫn là chưa từng có từ trước đến nay. Mặt

mũi tràn đầy hung hãn sát ý hướng bên này mà đến. Chỉ có điều theo động tác bắt đầu, động tác của bọn hắn bắt đầu do chậm rãi bước bắt đầu hướng bước nhỏ chạy mau chuyển biến.

Theo mà đến còn có công thành xe.

“Hừ! ! !”

Không thể nghi ngờ. Mông Cổ đại quân động tác cho Nhạc Duyên đáp án, trên đời không có người sẽ đi tin tưởng hội (sẽ) có một người có thể dựa vào một người lực lượng ngăn lại đại quân. Thấy vậy, Nhạc Duyên ánh mắt ngưng tụ, người đã theo chuông lớn bên trên nhảy xuống tới.

Một tay cầm lấy vòng tròn, kia chuông lớn tựu như vậy bị nhấc lên.

Lập tức ——

Bành!

Một chưởng trực tiếp vỗ vào chung trên hạ thể.

Đang!

Trong chốc lát, một tiếng to lớn chuông vang âm thanh dùng Nhạc Duyên làm trung tâm hướng bốn phương tám hướng tán đi.

Những đã kia đã rơi vào đỉnh đầu Thạch Đầu cùng mũi tên chi thì là tại đây đạo to lớn tiếng chuông trong ngừng

lại, tựa hồ là gặp cái gì nhìn không thấy trong suốt vật thể chống cự giống như:bình thường. Bị hồi hồi pháo ném ra ngoài Thạch Đầu tựu như kia đá ra đi bóng đá, rơi vào trong lưới thời điểm. Tốc độ rơi xuống tiếp tục yếu bớt, đến nỗi ngừng lại. Mà những do kia cung tiễn ném bắn tên chi tắc thì so Thạch Đầu càng thêm không bằng, phảng phất giống như kia xuất tại trên tấm chắn, tại hạ rơi động lực cùng phản lực cản giúp nhau dưới tác dụng, kia mũi tên chi phần đuôi có thể rõ ràng nhìn ra biến hình, giòn liệt.

Đây hết thảy bất quá là sống thời gian cực ngắn ở bên trong phát sinh, sau đó sống to lớn tiếng chuông trong những vật này tựa hồ nhận lấy cực lớn lực bắn ngược giống như:bình thường. Sở Hữu đều phản bắn đi ra, như thiên nữ tán hoa giống như:bình thường tung tóe hướng về phía bốn phương tám hướng.

Bành!

Đang!

Nhạc Duyên động tác cũng không có như vậy dừng lại, ngay sau đó tay phải lại là sống chung trên hạ thể mãnh liệt vỗ một chưởng.

Những quẳng kia xuống mũi tên chi cùng Thạch Đầu lại lần nữa bị cái này do to lớn tiếng chuông sinh ra lực lượng cho bắn đi ra.

Cái này dĩ nhiên là Nhạc Duyên đem sư hống công loại này sóng âm hóa thành những thứ khác bày ra phương thức, mà không phải đơn thuần dùng cổ họng nhi đến

rống. Bất quá so về dùng cuống họng đến, Nhạc Duyên như vậy cách làm không thể nghi ngờ canh lộ ra độ khó. Đây cũng không phải là Hoàng Dược Sư dùng tiêu thổi biển xanh triều sinh khúc.

Biển xanh triều sinh khúc chính là nhạc khúc, phảng phất giống như sóng biển một “bo bo “Mãnh liệt mà đến. Mà không phải Nhạc Duyên như vậy chỉ bằng vào tiếng chuông sống thời gian cực ngắn ở bên trong liền chuyển hóa thành đối với hắn người lực sát thương.

Hai chưởng!

Hai đạo to tiếng chuông.

Về sau Nhạc Duyên đỉnh đầu kia rơi xuống đồ vật cũng đã vô cùng dọn bãi, lập tức Nhạc Duyên liền giơ chuông lớn giẫm chận tại chỗ mà ra, nghênh hướng kia đã xung phong liều chết tới đại quân.

Đang!

Lại là một tiếng chung tiếng nổ.

Tựu như là kia đã sớm chuẩn bị cho tốt an bài cùng nhau, trong chốc lát kia đã biến thành công kích đại quân tiền phong đội hình lập tức chấn động, lập tức hàng phía trước không ít binh sĩ đầu gối mềm nhũn ra. Ngã trên mặt đất. Phía trước binh sĩ ngã xuống, khiến cho binh lính phía sau không khỏi một hồi hỗn loạn.

Vô hình sát nhân công. Sóng âm không thể nghi ngờ là trong đó đại biểu hướng đến.

Tuy nói sống dưới một kích này ngã xuống không ít người, nhưng chính là thương vong hoàn toàn không cách nào ngăn cản Mông Cổ đại quân xuất phát, quang sát nhân liền giết cái núi thây biển máu Mông Cổ đại quân há lại đơn giản có thể ngăn?

Phô thiên cái địa đại quân tiếp tục tiến công, thậm chí là muốn đem trước mặt vị đạo sĩ này cùng giết chết.

“Ha ha!”

Nhìn xem những trong ánh mắt này lập loè khát máu hào quang binh sĩ, Nhạc Duyên biết rõ trên chiến trường là căn bản không chú ý nhân từ đấy, sống Đại Đường thời kì Nhạc Duyên liền biết rõ, khi đó Khấu Trọng quân đội đã là như thế. Đã là quân đội, đứng sống đối địch phương, vậy không có thiện lương tồn tại.

Nhìn xem những vọt tới này người, Nhạc Duyên biết rõ muốn ngăn cản những người này, nhất định phải giết đối phương sợ hãi. Thậm chí, dẫn đối phương cao thủ đi ra, cũng nhất định phải làm như vậy. Trong chiến tranh, có thể nói như vậy, một cái Tư Hán Phi nhưng lại xa xa không là Ma Tông Mông Xích Hành có thể so sánh.

Mông Xích Hành tối đa bất quá là một cái đại biểu, là người trong giang hồ, mà Tư Hán Phi thì là Mông Cổ Hoàng tộc mạnh nhất lưỡi dao sắc bén.

Đang!

Đang!

Đang!

…

Liên tiếp không ngừng chuông vang sống Nhạc Duyên tay phải đánh ra hạ ầm ầm rung động.

Thậm chí.

Những không ngớt này không ngừng tiếng chuông bắt đầu phát ra tiếng cộng minh, sóng âm phạm vi ẩn ẩn đã bao hàm toàn bộ chiến trường. Người bình thường cũng biết, kia chung tiếng nổ truyền ra thanh âm có thể truyện thật xa, so với người đơn thuần dùng cuống họng tắc thì là có thêm càng nhiều nữa sở trường.

Rất nhanh.

Những không ngớt này lên tiếng chuông liền lại để cho Mông Cổ công kích đại quân đã gặp phải trọng thương.

Gào rú, mã minh.

Người phảng phất giống như cắt cây lúa giống như:bình thường từng mảnh từng mảnh ngã xuống, đối mặt loại này lực sát thương tiếng ồn, người bình thường không có gì người có thể thừa nhận được được.

Vì thế, Tương Dương cùng không có phái ra người đến đây hỗ trợ.

Bởi vì sóng âm một loại công pháp có sở trường, thực

sự có chỗ hại.

Sở trường nó là đại quy mô tính sát thương võ công. Khuyết điểm cũng là nó là đại quy mô tính sát thương võ công. Bởi vì, sóng âm là một loại chẳng phân biệt được địch công pháp của ta. Bỏ thi triển người bên ngoài, bốn phương tám hướng tất cả mọi người đem thừa nhận phần này khủng bố sóng âm công kích.

Cho nên, mặc dù là Nhạc Duyên giơ chuông lớn từng bước một nghênh hướng quân địch, nhưng tại sau lưng trên tường thành thủ binh cùng tại đây khủng bố đinh tai nhức óc tiếng chuông trong đã gặp phải thương không nhẹ.

Không ít người đã bụm lấy hai lỗ tai thống khổ ngã xuống trên đầu tường, miệng sùi bọt mép hôn mê rồi.

Mặc dù là có lúc trước kia phảng phất giống như rồng ngâm sư hống giống như:bình thường Sư Tử Hống với tư cách giáo huấn, nhưng tại thời khắc này vẫn đang không chịu nổi.

Bất đắc dĩ phía dưới, Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng vội vàng lại để cho binh sĩ rơi xuống tường thành, chỉ để lại công lực cao cường giang hồ nhân sĩ lưu tại trên tường thành.

“Hảo cường công lực!”

Dương Quá công lực cùng cao cường. Nhưng tại thời khắc này hắn cũng không khỏi không tán thán nói công tử lần này thân thủ, đã xa xa không phải trong tưởng

tượng đơn giản như vậy. Cho dù là hắn, sống một tiếng này âm thanh tiếng chuông trong vận chuyển công lực lúc cũng có được đầu cháng váng não trướng cảm giác. Duy nhất lại để cho Dương Quá lo lắng là không biết đạo công tử Nhạc Duyên một thân công lực có thể không kiên trì.

Sống hắn sau lưng.

Truyền Ưng, Quách Phá Lỗ còn có Quách Tương ba người trợn mắt há hốc mồm.

Một người độc chọn vạn quân, thuận tiện cũng làm cho quân đội bạn gục xuống cử động, không thể nghi ngờ là bọn hắn chưa từng có tưởng tượng qua phóng khoáng cử động. Thân là thân nam nhi Truyền Ưng cùng Quách Phá Lỗ không khỏi hai mắt sáng lên, cho dù là Truyền Ưng trong nội tâm đối với chính mình cái này phụ thân bất quá oán trách, nhưng tại thời khắc này hắn không thừa nhận cũng không được Nhạc Duyên mạnh hư không tưởng nổi.

Mà Quách nhị tiểu thư thì là ôm Ỷ Thiên Kiếm. Thấy hai mắt ẩn ẩn sáng lên, tựa hồ rất có một loại tiến lên cử chung đập hai bàn tay xúc động.

Bất quá…

Quách Tĩnh cùng Dương Quá cha vợ Nhị Nhân liếc nhau một cái, đều theo lẫn nhau trong mắt thấy được mừng rỡ, lại cũng nhìn thấy lo lắng. Hầu như ngay sau đó, bọn hắn liền có động tác, Sở Hữu võ công cao dưới tay tường thành. Bảo trì một loại khoảng cách, hiển

nhiên là muốn phải bảo vệ Nhạc Duyên.

Cùng lúc đó.

Mông Cổ phương diện.

Tư Hán Phi cùng Ma tông Mông Xích Hành không khỏi rất là ngoài ý muốn.

Nghĩ tới uy lực của nó, nhưng là hoàn toàn không ngờ rằng uy lực này sẽ có như vậy không hợp thói thường!

Binh lính bình thường làm sao có thể chống cự kia như Ma Âm giống như:bình thường tiếng chuông rót vào tai? Đối mặt như vậy tồn tại, nếu đối phương công lực đầy đủ, chỉ sợ là hơn mười vạn đại quân đều bị một người đánh chính là không hề có lực hoàn thủ. Nghĩ tới đây. Tư Hán Phi hướng Mông Xích Hành nhìn một cái, thấy được đối phương trong mắt nhất định.

Nhất định phải ngăn cản lại người kia cách làm!

Vốn là bây giờ thu binh. Đáng tiếc chính là ở thời điểm này bây giờ thanh âm cũng bị kia to lớn tiếng chuông sinh sinh cho che xuống dưới.

“Lợi hại!”

Tư Hán Phi đang nghe bên người thân vệ đáp lời về sau, cũng không khỏi không đối với Nhạc Duyên tâm tư biểu thị ra khâm phục. Bất quá, thực sự xác định hắn đối với đạo sĩ kia trong nội tâm kia kinh thiên sát ý.

Cái này Ma Âm giống như:bình thường tiếng chuông không chỉ có là bộ tốt không chịu nổi, liền ngựa cũng không chịu nổi, nếu không là bọn hắn chính là trên lưng ngựa dân tộc, tại thời khắc này chỉ sợ đã là loạn thành một đoàn, đường đường đại quân lại bị một người sinh sinh bách hướng về sau thối lui.

“Nhưng, cũng chỉ gần kề đến vậy rồi!”

“Một người muốn thay đổi đại thế, một cái muốn đả bại đại quân, đó là thiên đại chê cười!”

Thoại âm rơi xuống, Tư Hán Phi hai tay che hướng mã tai, trực tiếp đem dưới háng tọa kỵ đánh thành kẻ điếc, lập tức dựa vào bản thân năng lực cưỡng ép hiếp khu sử đau đớn vô cùng ngựa bắt đầu hướng phía trước mặt chạy đi. Hắn Tư Hán Phi lại là muốn tự tay đánh chết kia tóc bạc đạo sĩ.

Sống Tư Hán Phi đằng sau, Ma tông Mông Xích Hành cũng mặt lạnh lấy theo đi lên, đương nhiên còn có Tất Dạ Kinh các mặt khác Mông Cổ phương diện cao thủ.

Dựa vào là càng gần, càng có thể cảm nhận được kia tiếng chuông khủng bố.

Nhưng càng có thể cảm thụ phần này khủng bố, sát ý trong lòng nhưng lại càng cái gì.

Mà vừa lúc này, Nhạc Duyên đã đặt chân sông đào bảo vệ thành cầu lớn bên trên, tại đây đã hiện đầy thi thể, còn có mũi tên chi khắp nơi trên đất. Nước sông mặc dù nói không có vô cùng nhuộm đỏ, nhưng ở lúc trước một

lớp tiến công trong dĩ nhiên lại để cho nước sông đục ngầu không ít.

Đã bị mùi máu tươi hấp dẫn, không ít con cá đều nổi lên mặt nước, mặc dù là kia chán ghét tiếng ồn chóng mặt mất không ít con cá, nhưng là cũng không có thiếu bắt đầu cắn xé kia trôi nổi ở trên mặt nước đồ ăn đến.

Tư Hán Phi, Mông Xích Hành chờ Mông Cổ cao thủ dĩ nhiên hướng chính mình bất ngờ đánh tới, Nhạc Duyên tự nhiên là rất xa nhìn tinh tường, nhưng cũng biết mặt đối với tự một mình chiêu này đối phương không thể không như vậy đi làm. Tâm tư niệm chuyển ở bên trong, Nhạc Duyên rốt cục bước qua kiều, đứng ở bên cạnh bờ.

Sau đó ——

Ánh mắt ngưng tụ, công lực toàn lực bộc phát, tay phải là một chưởng vỗ vào chuông lớn phía trên.

Đang!

Chung tiếng vang lên thời điểm, càng là không ngớt khởi một số ầm ầm âm thanh.

Sóng âm khí kình bộc phát, sau lưng mặt nước tạc lên, tóe lên trùng thiên sóng nước. Sống người Mông Cổ bên này nhìn lại, thật giống như đạo sĩ kia sau lưng kéo một đầu mấy trượng cao lục bố, xa xa nhìn lại cực kỳ hùng hồn áp lực.

Phảng phất giống như thiên thần giống như:bình

thường.

Sóng nước Rầm rầm rơi xuống về sau, toàn bộ sông đào bảo vệ thành trên mặt đã phiêu đầy không ít đảo cái bụng con cá, liếc nhìn lại trắng bóng hòa với huyết sắc, diễm lệ một số.

Mà đồng thời, Nhạc Duyên sống dưới một kích này cũng xốc hết lên này chuông lớn bên trên vòng tròn.

Chuông lớn tựu như vậy để ngang trước người, miệng lớn chỗ xa xa đối với hướng về phía hướng chính mình bất ngờ đánh tới Mông Cổ những cao thủ.

Chương 068 : Không phải ta rống (thượng)

Sóng âm.

Đối với người bình thường lực sát thương không người có thể bỏ qua.

Nhất là một cái cao thủ đứng đầu toàn lực thi triển sóng âm thời điểm, uy lực của nó sẽ đại ra tất cả mọi người đoán trước.

Tư Hán Phi không ngờ rằng.

Ma tông Mông Xích Hành cùng không ngờ rằng.

Cao thủ có lẽ không sợ kia sóng âm, nhưng là binh sĩ lại căn bản không có như vậy năng lực, Diện Lâm kia từng đợt đòi mạng tiếng chuông, nhưng lại căn bản không có bất kỳ đích phương pháp xử lý, chỉ có thể lại để cho kia bực bội thanh âm xâm nhập lỗ tai, yếu bớt sức chiến đấu.

Mà càng phát ra tới gần, Tư Hán Phi sắc mặt cũng càng ngày càng chìm.

Oanh!

Đầy trời bọt nước bay múa, tại đây tràn ngập mùi máu tươi chiến trường bằng thêm mấy phần ôn nhuận. Đang sóng nước tan mất về sau, Tư Hán Phi cùng Ma tông

Mông Xích Hành rốt cục nhìn rõ ràng Nhạc Duyên, chỉ thấy đối phương một chưởng đẩy ra kia vòng tròn, trực tiếp đem chuông lớn cho mở cái sáng.

Lập tức, liền nhìn thấy đối phương hai tay như sóc ôm dưa leo giống như:bình thường đặt ở trước mặt…

“Không tốt!”

“Không ổn!”

Cơ hồ là đồng thời, Mông Xích Hành cùng Tư Hán Phi hai người trong đầu ánh sáng hỏa tránh, lập tức cũng đã hiểu rõ đối phương kia kia chuông lớn đến tột cùng là chuẩn bị làm cái gì, không phải phía trước cái con kia có to nhưng lực sát thương cuối cùng bị phân tán sư hống, mà là lựa chọn tụ tập lực sát thương cách làm.

Có lẽ bọn hắn cũng không biết đại loa là cái gì, nhưng là bình thường trong sinh hoạt đã thấy hơn người vì mở rộng thanh âm của mình đem để tay sống trước nhất bó lũng thanh âm đích phương pháp xử lý, cho nên hai người chỉ là vội vàng thoáng nhìn, lại đã hiểu cái kia tác dụng.

Rống!

Như điên lôi, trước mặt không khí sống mắt thường có thể thấy được dưới tình huống bắt đầu rung rung, khó khăn trắc trở, sau đó tạo thành một cái trong suốt khối không khí, kia sư hống rồng ngâm như là bị áp súc tại trong đó, sau đó Nhạc Duyên cả người không khỏi run lên, cho dù là dùng Nhạc Duyên nhìn thấy thực lực, đột

ngột đối mặt loại này lui về phía sau lực đạo, vẫn đang người không tự chủ được hướng về sau mặt tìm ba thước. Sinh sinh trên mặt đất buộc vòng quanh hai cái dấu vết đến.

Diện Lâm một kích này, Tư Hán Phi thân hình tung bay, dùng quái dị Tư Thái lộn vòng hướng bên cạnh tránh đi, nhượng xuất theo ở phía sau Ma tông Mông Xích Hành.

“! ! !”

Không tránh không cho.

Diện Lâm kia do chuông lớn tụ tập lại sóng âm, hắn đã vận công đóng chặt, vụt tắt chính mình thính giác, chỉ là Diện Lâm như vậy công pháp cho dù là hắn cũng không cách nào ngăn cản thanh âm này lọt vào tai. Trừ phi hắn Mông Xích Hành đem mình cũng biến thành kẻ điếc.

Rộng thùng thình màu đen ống tay áo tung bay ở bên trong, Mông Xích Hành kia như bạch ngọc giống như:bình thường tay phải mạnh mà cầm ra, tựu là một trảo hung hăng bắt ở phía trước hư không chỗ.

Bành!

Ông ——

Giống như kim loại giao kích thanh âm, chấn động ra.

Bốn phía, tóe lên một vòng bùn đất.

Như đất sóng giống như:bình thường hướng bốn

phương tám hướng dũng mãnh lao tới.

Sống bốn phía bản thân đã bị sóng âm tàn phá binh sĩ lập tức sống dưới một kích này, phạm vi trăm mét nội người bình thường toàn bộ thất khiếu chảy máu. Dĩ nhiên là sinh sinh đánh chết. Mà Mông Xích Hành thì là tại đây đạo cự đại lực đạo xuống, cả người tung bay đi ra ngoài.

Trọn vẹn lui mười trượng trở lại khoảng cách lúc này mới đạp trên binh sĩ đầu lâu ngừng lại.

"…"

Không nói gì, rơi xuống đất Mông Xích Hành quay đầu lại nhìn lướt qua bị chính mình bước qua binh sĩ, người lính này đã là thất khiếu chảy máu, bảy đầu vết máu trải rộng đôi má, nhìn về phía trên cực kỳ thê thảm khủng bố. Sớm đã bị chết. Là sinh sinh bị vừa mới thanh âm cho đánh chết đấy, mặc dù là không đánh chết. Mông Xích Hành nhưng cũng biết binh sĩ sống không được đến.

Chính mình vừa mới một cước, tiết ra đến lực đạo đủ để giết chết đối phương.

Quay đầu.

Nhìn về phía kia xa xa đã cùng Tư Hán Phi giao thủ tóc bạc đạo sĩ, Mông Xích Hành chỉ cảm thấy cả người lỗ tai cũng bắt đầu có chút ông ông tác hưởng, chính mình xem trước mặt hết thảy đều sống phát sinh một loại quái dị rung rung trong. Thật giống như mắt tiền thế giới chấn

động lên.

Đối với cái này, Mông Xích Hành cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Hắn biết rõ chính mình loại tình huống này, bất quá là chính diện bị sóng âm đánh trúng sau sinh ra di chứng.

Quá đầu, Mông Xích Hành tại trong lòng đối với phần này dùng chuông lớn bắt đầu sóng âm rốt cục nghiêm túc chú ý, chân khí lưu chuyển. chân khí dĩ nhiên hoàn toàn vận chuyển.

Về phần Kinh Nhạn cung, tạm thời tính bị Mông Xích Hành để tại sau đầu, tối hôm qua hai người giao thủ bất quá là vội vàng một hồi, hôm nay, đem là chiến đấu chân chính.

…

Đinh!

Thử!

Liên tục hai tiếng quái dị tiếng vang, tại đây một số chiến trường trong lộ ra đặc biệt rõ ràng.

Đang hai bên chủ tướng bắt đầu giống như từng đã là đấu tướng, do hội chiến biến thành quyết đấu sau. Bình thường binh sĩ dĩ nhiên thời gian dần qua thối lui. Khi bọn hắn xem ra, không có giải quyết Nhạc Duyên trước, trận này Tương Dương cuộc chiến chỉ sợ lại sẽ như 16 năm trước trận chiến ấy, thành tựu hắn thanh danh của

người.

Người cùng chuông đồng giao kích. Va chạm.

To chuông vang, cùng với còn có thép tinh người sống chuông đồng trên người xẹt qua sinh ra hỏa tinh.

Tư Hán Phi chiêu chiêu tàn nhẫn, theo ra chiêu, người như là bạo vũ lê hoa, hóa thành một số ảo ảnh giống như:bình thường không ngừng điểm hướng Nhạc Duyên. Tuy nói sống trước mặt huyễn hóa ra vô số mao ảnh, nhưng là tuyệt đại đa số đều là hư ảo, hắn chính thức trí mạng Sát Chiêu bất quá là trong đó một chiêu.

Chỉ là lại để cho Tư Hán Phi có chút đau đầu chính là đối phương vũ khí thật sự là quá mức cực lớn, tăng thêm công lực thâm hậu, giống như hàn giống như nóng quái dị chân khí không ngừng đối với hướng về phía chân khí của mình. Mà hắn thi triển đi ra chiêu thức sống đơn đả độc đấu trong có lẽ không tệ, nhưng là Diện Lâm như vậy vũ khí, lại là có chút thi triển không mở.

Bất luận Tư Hán Phi như thế nào biến chiêu, kia chuông lớn tựu như là một mặt không ngã tường thành sinh sinh ngăn ở trước mặt của mình.

Thân pháp.

Chiêu thức.

Căn cơ.

Ngắn ngủn giao phong ở bên trong, Tư Hán Phi phát

hiện mình bất kể là sống phương nào mặt đều bị đối phương sinh sinh áp chế, đối phương chiêu thức, thân pháp không bất hoàn mỹ, hầu như kỹ thành tại đạo. Về phần nội lực căn cơ, đối phương nóng lạnh giao thoa chân khí càng làm cho không người nào so đau đầu.

Cho dù là hắn sở tu tập cái kia có thể lăng không chuyển hướng thân pháp, cũng không cách nào đào thoát đối phương truy tung.

Đạo sĩ kia…

Cuối cùng là thân phận gì?

Trong nguyên chính đạo ở bên trong lẽ ra không có một người như vậy, Vô Thượng Tông Sư chẳng lẽ lại là lăng không xuất hiện đấy sao?

Vì một lần nữa công phá Tương Dương, có thể nói Hốt Tất Liệt cùng Tư Hán Phi trọn vẹn chuẩn bị 16 năm, chính giữa tuy nói từng có mấy lần Bất Tiểu quy mô tiến công, nhưng là bọn hắn sẽ không có bày biện thành rách nát tâm tư. Dùng Mông Cổ phương diện đôi mắt hạ Đại Tống rất hiểu rõ, cái này trong nguyên giang hồ bỏ lúc trước cái kia một mũi tên bắn chết Mông ca, lăng không hóa thành khói xanh nhạt nhòa đạo sĩ bên ngoài, nhìn thấy người này thì là một cái khác.

Nhưng mà ——

Cùng Tư Hán Phi tâm tư bất đồng, Nhạc Duyên nhưng lại cực đoan kinh ngạc.

Đối phương chiêu thức thân pháp, đều bị Nhạc Duyên có một loại giống như đã từng quen biết cảm giác.

Chỉ có điều trước mặt Tư Hán Phi chỉ là đem vũ khí đổi thành người mà thôi, nhưng chiêu thức cùng thân pháp cùng từng đã là Ảnh Tử thích khách có thật lớn chỗ tương tự. Tuy nói một cái là quang minh chính đại, một cái là trong bóng tối đánh lén, nhưng cái loại cảm giác này thật là lại để cho người cảm thấy quái dị rồi lại Quang Minh.

Thật giống như hắc cùng Quang Minh cùng nhau tồn tại mâu thuẫn thể giống như:bình thường.

Mà loại này mâu thuẫn thì là lại để cho Nhạc Duyên lại lần nữa nhớ tới một cái chỗ.

Đó chính là Minh Giáo.

Những đang mặc kia Bạch Bào, đang mặc loan đao, rồi lại là Quang Minh ám sát chi đạo giáo chúng.

Nghĩ lại gian, Nhạc Duyên cũng đã xác định trước mặt cái này Mông Cổ Hoàng tộc đệ nhất cao thủ võ học chính là xuất từ Minh Giáo, trong đầu hồi tưởng lại Tư Hán Phi đất phong, còn có Minh Giáo sống Ba Tư tao ngộ, kết hợp gần đây Minh Giáo đông quy, đây hết thảy đã nói cho Nhạc Duyên chân tướng sự tình.

Mông Cổ phá Minh Giáo, giết trong núi lão nhân, Tư Hán Phi muốn đạt được bí tịch tự nhiên có khả năng.

Mà có thể giết trong núi lão nhân người, sống Mông Cổ

cao thủ phương diện chỉ có —— Ma tông Mông Xích Hành. Như là như thế này, cũng là có thể hiểu được vì cái gì sống nhiều môn như vậy trong phái, chỉ có Minh Giáo cùng Mông Cổ gây khó dễ, liều mạng đối kháng.

Trong đầu tạm thời tính đem cùng Ma giáo tương tự chính là sự tình áp ở sau ót, Nhạc Duyên thì là cùng Tư Hán Phi trong lúc giao thủ, phát hiện đối phương cũng không kia môn Càn Khôn Đại Na Di cùng Thánh Hỏa Lệnh.

Một chung đánh lui lại Tư Hán Phi, Nhạc Duyên trong tay chuông lớn dĩ nhiên lại lần nữa giơ lên, nhắm ngay hắn muốn đến bên trên một tiếng.

“! ! !”

Tư Hán Phi rút lui trong sắc mặt không khỏi đại biến, lúc trước đối phương cùng Mông Xích Hành giao thủ một chiêu, hắn hoàn toàn xem tại trong mắt. Sống lui ra phía sau trong quá trình, Tư Hán Phi trực tiếp ôm đồm qua bên người một gã cao thủ, trực tiếp hướng Nhạc Duyên phương hướng ném đi.

Rống!

Sư hống, lại vang lên.

Người cùng sóng âm chính diện chạm vào nhau, người kia sống giương nanh múa vuốt kêu thảm trong trực tiếp bị chấn nát đầy trời thịt nát, lăng không huyết vụ một số.

Đồng thời.

Trong nguyên chính đạo cao thủ cũng tới.

Chương 069 : Không phải ta rống (hạ)

Ngoài ý muốn!

Khiếp sợ!

Còn có không thể làm gì!

Đây cũng là nhìn thấy Tương Dương đại chiến tình huống.

Mặc cho ai cũng không ngờ rằng cái này vốn nên là là một hồi kinh thiên địa quỷ thần khiếp thảm thiết công thành chiến, thật là tại Nhạc Duyên động tác ra đời sinh đem công thành chiến biến thành cao thủ ở giữa hỗn chiến.

Sóng âm không hổ là đại quy mô tính sát thương võ công, tại ở một phương diện khác là đáng giá nghiêm đánh, là đáng giá cấm.

Bằng không mà nói, thành Tương Dương bên trên một hàng am hiểu sóng âm tồn tại, mọi người tất cả đứng đấy phương vị, có thể đủ đem công thành nhân sinh sinh rống chết, đáng tiếc chính là ý nghĩ này cuối cùng chỉ có thể là người ca tưởng tượng. Hòa thượng của Thiếu Lâm tự chú ý từ bi vi hoài, mặc dù là có người hội (sẽ) sư hống công, lại cũng sẽ không như vậy sử dụng.

Trên đời này, cổ hủ Hòa Thượng cuối cùng là quá nhiều.

Nhìn thấy, tại thành Tương Dương thủ thành giang hồ trong cao thủ hội (sẽ) sư hống công thì ra là chính mình một cái, Hòa Thượng càng là cực kỳ hiếm thấy.

Ngược lại là các liên tiếp ở thành Tương Dương thủ vệ trong chiến đấu ngã xuống không ít.

Dùng sông đào bảo vệ thành làm giới hạn, hai bên cao thủ rốt cục ở chỗ này tụ hợp, sau đó bắt đầu lẫn nhau hỗn chiến. Mông Cổ phương diện muốn cầm xuống Nhạc Duyên, mà Tương Dương bên này người tự nhiên cũng sẽ không đứng nhìn đứng ngoài quan sát, Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng xuất mã, Dương Quá cũng ra tay, thậm chí liền kia rời núi lại tới đây những người khác cũng xuất thủ.

Thế cho nên trên tường thành bất quá là bình thường binh sĩ, cùng Truyền Ưng, Quách Tương cùng Quách Phá Lỗ những bọn tiểu bối này, hắn võ công của hắn bình thường người tắc thì là đồng dạng thủ ở phía trên, không có xuống dưới.

Bành!

Kình khí bão táp, kích thích bùn đất bay lên.

Hàng Long Thập Bát Chưởng cùng đối với lên trời Ma kích Tam đại tán chiêu.

Cương mãnh lực đạo mang theo trận trận rồng ngâm, trực tiếp cường ngạnh phá vỡ Tất Dạ Kinh lăng không chi kích, kia đập vào mặt Kình Phong lại để cho người

con mắt cũng không khỏi nhắm lại…mà bắt đầu. Tất Dạ Kinh kinh ngạc, hãi dị.

Cao thủ tầm đó giao phong không chỉ có đơn thuần là vì lẫn nhau công lực cao thấp, hoàn cảnh cùng khí thế ảnh hưởng cùng chiếm không nhỏ bộ phận.

Tại Tất Dạ Kinh trước mắt, Quách Tĩnh là một cái kỳ lạ cao thủ.

Công lực không kém.

Địa lợi cũng không coi vào đâu.

Cho dù là từ phía trên phú cơ trí bên trên, Quách Tĩnh cũng hoàn toàn không được tốt lắm, bình thường mà thôi.

Nhưng chính là một người như vậy nhưng lại trong thiên hạ nhất thanh danh hiển hách đại hiệp, bỏ thượng một nhiệm bang chủ Cái Bang Hồng Thất Công sau khi qua đời. Trong thiên hạ có thể quay lấy bộ ngực nói mình là đại hiệp tựu không có mấy người rồi, mà Quách Tĩnh cùng Dương Quá cha vợ Nhị Nhân nhưng lại có thể, đặc biệt Quách Tĩnh vi cái gì.

Hàng Long Thập Bát Chưởng cũng không phải phi thường tinh diệu võ công, nhưng là tựu là cái môn này võ công tại có thể được xưng anh hùng đàn ông trong tay, phát huy ra sức chiến đấu đủ để xưng là trong thiên hạ nhất cương mãnh chưởng pháp.

Khí thế!

Chưa từng có từ trước đến nay, chưởng ra không hối hận khí thế!

Mang theo cái này thủ vệ Tương Dương mấy chục năm năng lực, còn có kia đầy ngập nhiệt huyết. Quách Tĩnh tại thời khắc này có thể nói là tuyệt cường. Tại Tất Dạ Kinh trong mắt, hắn tựa hồ lại lần nữa về tới lúc trước gặp phải Nhạc Duyên một khắc này, còn không được tay, sinh sinh bị áp bách bộ dạng.

Thậm chí…

So về Nhạc Duyên đến, tại Tất Dạ Kinh trong mắt, Quách Tĩnh đã mạnh không hợp thói thường rồi.

Hắn không phải Nhạc Duyên như vậy thâm bất khả trắc. Nhưng chính là có thể trắc tình trạng nhưng lại đánh ra vô địch khí khái.

Nói một cách khác, Hàng Long Thập Bát Chưởng đánh đúng là khí thế! Chiêu thức kia thoạt nhìn thường thường không có gì lạ, nhưng là tại Tất Dạ Kinh trong mắt lại không phải như thế, mỗi một chiêu mỗi nhất thức đều bách Tất Dạ Kinh không thể không đón đỡ.

Phanh!

Hai bên lại lần nữa chưởng pháp giao tiếp, phát ra khí kình tiếng bạo liệt tiếng nổ.

Tất Dạ Kinh lui nữa.

Dưới chân đã bước ra mấy cái dấu chân.

“Quách Tĩnh!”

Xương tay cót két rung động, Tất Dạ Kinh biết rõ mình ở liên tiếp đối phương kia cực đoan khí thế ở dưới Sổ chưởng về sau, xương tay đã bị tổn thương. Ẩn ẩn làm đau trong. Tất Dạ Kinh chỉ có thể cưỡng ép hiếp nhịn xuống, bất quá trong nội tâm đối với Quách Tĩnh đã là phẫn nộ dị thường.

Đối mặt Tất Dạ Kinh, Quách Tĩnh không chút nào ngôn ngữ, một đôi tay không đắc thế không buông tha người bay thẳng đến Tất Dạ Kinh đập đi. Vừa mới trong lúc giao thủ, Quách Tĩnh đã từ đối phương chiêu thức, cùng với bộ dáng nhìn ra đối phương lẽ ra là Đại Tống chi nhân, nhưng lại là vẽ đường cho hươu chạy, trở thành Mông Cổ dưới trướng tay sai.

Trong lòng của hắn là khinh thường!

Là oán giận!

Quách Tĩnh biết rõ Diện Lâm Mông Cổ đại quân. Nếu là đến đây cứu viện quân đội không có đúng hạn đến, hoặc là bị ngăn cản cách tại nửa đường, như vậy lúc này đây Tương Dương tựu thật sự nguy hiểm. Mà nhìn thấy đạo công tử Nhạc Duyên cách làm, khiến cho hắn thấy được một tia ánh rạng đông.

Cho nên, Quách Tĩnh cản lại muốn đánh lén Tất Dạ Kinh, Dương Quá thì là cản lại Tư Hán Phi, về phần Hoàng Dung cùng mặt khác những cao thủ thì là đã

ngăn được Mông Cổ mặt khác cao thủ.

Độc còn lại đạo công tử Nhạc Duyên chống lại Ma tông Mông Xích Hành.

…

Rống!

Chuông vang. Sư hống.

Hai hạng cộng minh, hai bên kết hợp, sinh ra uy lực không thể không khiến người lau mắt mà nhìn.

Mặc dù là Ma tông Mông Xích Hành, chính diện tương tiếp đích lời nói. Cũng sẽ bị chấn choáng váng, lỗ tai một mực ông ông tác hưởng.

Cho nên, nhìn thấy Mông Xích Hành duy nhất nhiệm vụ, là đánh vỡ trước mặt cái này Vô Thượng Tông Sư trên tay chuông lớn.

“Lệnh huynh!”

“Ngươi là cao thủ đứng đầu, lại dùng như vậy công pháp khi dễ một ít người bình thường, không biết là thật sự là quá mức ném thân phận sao?”

Màu đen ống tay áo đã có chút phá, kia là vừa vặn hắn tay không tấc sắt tiếp Nhạc Duyên một sóng âm về sau, sinh sinh đánh rách tả tơi. Hắn Mông Xích Hành tuy nói có thể hóa tinh thần là thật chất năng lực, nhưng lại không có cách nào ngăn cản thanh âm truyền bá.

Ở chỗ này, Mông Xích Hành phát hiện công pháp của mình tựa hồ có chút bị khắc chế rồi.

Hoặc là nói, trong thiên hạ đối mặt một cái võ công chỉ sợ một bước có thể phá toái hư không người toàn lực thi triển sóng âm, chỉ sợ tất cả mọi người hội (sẽ) cảm giác mình bị khắc chế.

Tại Mông Xích Hành trong mắt, người bình thường sự tình đã khoảng cách hắn có chút xa, hắn sở cầu bất quá là kia trong truyền thuyết phá toái hư không.

Nhưng bởi vì gia tộc nguyên nhân, Mông Xích Hành nhưng cũng là Mông Cổ thủ hộ thần.

“Ha ha!”

Nghe vậy tức cười cười cười, chỉ là bởi vì miệng hay là đối với lấy chuông lớn, khiến cho thanh âm đặc biệt vang lên không ít. Xanh trắng đạo bào sớm đã không có lúc trước như vậy xanh trắng rõ ràng, trên chiến trường bất kể như thế nào hay (vẫn) là chiến trường, đây không phải Nhị Nhân ở giữa quyết đấu, có thể chú ý ăn mặc.

Ở chỗ này, Nhạc Duyên xanh trắng đạo bào bên trên đã có không ít vết máu. Những máu tươi này không phải là của mình, mà là những bị kia sinh sinh đánh chết binh sĩ máu tươi. Mà Mông Xích Hành cũng không có lúc trước bình tĩnh cùng lạnh nhạt, hai cái ống tay áo nghiền nát, cả người lỗ tai tắc thì còn có chút ông ông tác hưởng, khiến cho hắn chính mình lúc nói chuyện, thanh âm cũng so bình thường lớn thêm không ít.

“Đã ngươi cũng cách một bước kia không xa, rồi lại vì sao trộn lẫn vào cái này phàm trần tục sự?”

Trong tay chuông lớn đặt tại thi thể trên đất bên trên, chung trên khuôn mặt đã sớm hiện đầy vết cắt. Còn có máu tươi, dựa vào chuông lớn, Nhạc Duyên ánh mắt đã rơi vào Mông Xích Hành trên người, về phần bên người những người khác giao thủ nhưng lại tại thời khắc này căn bản không có tồn tại hai người trong nội tâm.

Nhạc Duyên cho dù là trong lòng còn có bước chậm chi niệm, nhưng tại thời khắc này hắn vẫn đang hội (sẽ) nhịn không được đi hỗ trợ thủ vệ Tương Dương.

Hắn đúng là vẫn còn người, không phải tiên.

Dù là có cùng nhau kiếm pháp, gọi là Thiên Ngoại phi tiên. Sẽ để cho vô số người cho rằng là Thần Tiên.

Mà Mông Xích Hành người độ cao ngạo, cũng có thể thấy được, thế nhưng mà hắn cuối cùng nhất nhưng lại vi Mông Cổ nghiệp lớn vi cố gắng, tuy nói dưới bình thường tình huống sẽ không xuất thủ, nhưng ở có chút thời điểm nhưng cũng là nhúng tay trong đó, tựu như là trước mắt.

“…”

Nghe xong Nhạc Duyên câu này hỏi lại. Mông Xích Hành trầm ngâm sau nửa ngày, nhưng lại không có trả lời.

Nhưng đối với Nhạc Duyên mà nói, bảo trì trầm mặc, là tốt nhất trả lời.

Hoặc là ở chỗ này giết chết Mông Xích Hành cùng Tư Hán Phi, đoạn tuyệt Mông Cổ xuôi nam lai lịch, khiến cho Mông Cổ bên trong nội chiến, phải biết rằng Hốt Tất Liệt mồ hôi vị trí cũng không phải là như vậy ổn. Một khi. Tư Hán Phi cùng Mông Xích Hành chết ở chỗ này, như vậy liền có thể đủ cho Đại Tống lớn nhất thở dốc thời gian.

Thậm chí, có thể khởi tử hồi sinh cũng không phải là không được.

Ánh mắt dao động, Nhạc Duyên hít sâu một hơi, trong nội tâm đã có chỗ quyết định, hoặc là tựu là ở chỗ này trả giá thật lớn một cái giá lớn giết chết hai người, hoặc là tựu là cùng đợi Kinh Nhạn cung mở ra, sinh sinh đem đối phương nhốt tại Kinh Nhạn cung trong.

Quyết định đã xuống. Trong tay chuông lớn đã phóng trên mặt đất.

Sư hống công càng lợi hại, nhưng cũng không cách nào đối với cao thủ đứng đầu có thật lớn lực sát thương, cho dù là mượn chuông lớn làm lớn ra uy lực của nó. Tối đa chỉ biết cho đối phương mang đến phiền toái, sẽ để cho người lỗ tai nghe không rõ sở, ông ông tác hưởng mà thôi.

Nhưng muốn giết cao thủ đứng đầu, sư hống công không đủ.

Phải duỗi tay ra, nắm tay thành chộp. Là lăng không khẽ hấp.

Ông ——

Một tiếng thanh thúy minh hưởng trong tiếng, một thanh tùy ý rơi trên mặt đất Trường Kiếm liền bị Nhạc Duyên hút, đã rơi vào trong lòng bàn tay.

Trường Kiếm cũng không phải binh sĩ binh khí, mà là vừa vặn trong lúc giao thủ kia chết đi hai bên cao thủ bội kiếm.

Trên thân kiếm có chứa kiếm tuệ.

Trường Kiếm kiểu dáng. Thì là Toàn Chân giáo đệ tử bội kiếm bộ dáng.

Trường Kiếm hoành ở trước ngực, Nhạc Duyên ánh mắt ngừng lưu tại trên thân kiếm.

Trường Kiếm bất quá là thép tinh tạo thành tạo, lại là xa xa so ra kém Nguyệt Khuyết kiếm. Chỉ có điều, cầm tuy nói có chút không lớn hợp tay, nhưng là dùng để sát nhân như vậy đủ rồi.

Nhu tình như nước, ánh mắt như nhìn xem “Quang ren”, tay trái dùng Kiếm chỉ nhẹ nhàng lướt qua thân kiếm, lập tức vẻ này ông ông rung rung càng phát ra rõ ràng rồi.

Ngoài mấy trượng Mông Xích Hành thấy thế, ánh mắt không khỏi ngưng tụ, hắn biết rõ đối phương sắp ra tay.

Vô Thượng Tông Sư, Lệnh Đông Lai.

Nổi tiếng là kiếm pháp.

Phá Lệ Công, áp Tất Dạ Kinh, đều là kiếm pháp.

Cũng chỉ có kiếm pháp có lẽ mới được là đối phương cường đại nhất chiêu thức.

“A!”

Một tiếng cười khẽ qua đi, Mông Xích Hành công lực cũng gấp nhanh chóng vận chuyển lại, kia một đôi mắt đen cho dù là tại ban ngày thực sự sáng đâm người. Chút bất tri bất giác, Mông Xích Hành bốn phía bắt đầu phát sanh biến hóa, không biết theo phương hướng nào thổi tới gió tạo nên cái kia nghiền nát tay áo, ẩn ẩn vây quanh người đã ra động tác vòng đến.

Cũng ngay lúc đó.

Mặt khác tại giao thủ người cũng ẩn ẩn cảm thấy biến hóa.

Tuyệt đỉnh cao thủ đỉnh phong quyết đấu, sẽ để cho người không hiểu sinh ra một loại áp lực. Cho dù là đem Hàng Long Thập Bát Chưởng thi triển ra vô địch khí khái Quách Tĩnh cũng đã nhận ra cái này cổ khó có thể nói rõ áp bách cảm giác.

Vì vậy giao phong thời điểm, mọi người đã tại chút bất tri bất giác hướng hai bên thối lui.

Rống ——

Nhưng mà vừa lúc này, trong không khí lại là ẩn ẩn truyền ra từng đợt rồng ngâm sư hống.

Tựu phảng phất giống như lúc trước cái kia một tiếng.

Chỉ có điều tương đối, tựa hồ là khoảng cách nguyên nhân, thanh âm Đê Trầm không ít, hơn nữa cũng không có lúc trước như vậy khủng bố lực sát thương. Nhưng là cái này vẫn đang hấp dẫn mặt khác ánh mắt của người, bất kể là chính tà, hay (vẫn) là đối địch hai bên, những cao thủ ánh mắt dĩ nhiên là không hẹn mà cùng nhìn phía kia đứng ở chính giữa Nhạc Duyên.

Thanh âm đúng là từ nơi ấy truyền đến.

"…"

Chúng tầm mắt của người tụ tập tại trên người mình, Nhạc Duyên tự nhiên nhất thanh nhị sở, nhưng ở thời điểm này, mặt sắc mặt ngưng trọng đồng thời, Nhạc Duyên cũng rất muốn mở miệng giải thích một chút —— cái này âm thanh tuyệt đối không phải ta rống!

Chương 070 : Đến

Rống!

Một tiếng này thấp chìm, mang theo một loại ẩn ẩn lực áp bách.

Nhạc Duyên tại cái khác người nhìn soi mói, vốn là không khỏi cười cười, trong lòng tự nhủ cái này âm thanh tuyệt đối không phải mình rống đấy, bất quá ý nghĩ này bất quá là trong đầu vừa mới dạo qua một vòng mà thôi, lập tức Nhạc Duyên sắc mặt liền trở nên trầm trọng bắt đầu.

Cùng.

Đã chuẩn bị toàn lực cùng Nhạc Duyên giao thủ Ma tông Mông Xích Hành cũng sắc mặt không khỏi trầm xuống. Cùng những người khác bất đồng, giữa hai người khoảng cách khoảng cách cũng không xa, đang chuẩn bị chống lại lẫn nhau đều chú ý đến đối phương trên người biến hóa.

Cao thủ đứng đầu ở giữa giao phong, hết thảy thứ đồ vật đều là vũ khí.

Mà vừa mới kia một tiếng thấp chìm rồng ngâm căn bản không phải kia tóc bạc đạo sĩ phát ra đấy, đối phương chỉ có điều muốn sử dụng kiếm, thanh âm này xác thực nói là theo Nhạc Duyên dưới lòng bàn chân lòng đất trong truyền đến, không biết xuyên thấu bao nhiêu dày đất tầng, mà ẩn ẩn truyền ra mặt đất.

Cho nên đạo này thanh âm mới sẽ có vẻ thấp chìm mà nhỏ yếu, nhưng là bên trong cái chủng loại kia ẩn ẩn áp bách nhưng lại tất cả mọi người có thể cảm giác đi ra.

Đây là cái gì nha sinh vật?

Tương Dương dưới nền đất đến cùng tồn tại cái gì nha?

Trong đầu tính toán tâm tư của mình, Mông Xích Hành ánh mắt đã đã rơi vào kia đã tung tóe đầy máu tươi, còn có thi thể trải rộng trên mặt đất. Không hiểu đấy, Mông Xích Hành đột nhiên cảm giác mình dưới chân chỗ giẫm mặt đất tựa hồ cũng không cho người cảm thấy an ổn.

Rồng ngâm!

Nhạc Duyên sắc mặt đại biến, vừa mới kia ẩn ẩn rồng ngâm âm thanh đã lại để cho hắn nhớ tới cùng nhau sự vật.

Đó chính là Kinh Nhạn cung bên trong ma long.

Mà trải qua hắn trong khoảng thời gian này phá giải tập tranh ảnh tư liệu, sinh sinh đã tìm được Kinh Nhạn cung lúc này đây mở ra địa điểm, liền đúng là Tương Dương.

Chẳng lẽ lại…

Kinh Nhạn cung ngay tại dưới chân?

Tâm niệm cấp chuyển, Nhạc Duyên quay đầu nhìn lướt qua kia xa xa tường thành, còn có bốn phía những đang

tại kia giao phong cao thủ, nhìn một chút bị chính mình ném ở bên cạnh đại chung, Nhạc Duyên biết rõ đang chính thức đối mặt với đối phương, muốn dựa vào sóng âm giết chết kia hơn mười vạn quân đội. Đây tuyệt đối là không có khả năng.

Không nói trước Nhạc Duyên công lực của mình có thể không chèo chống, chỉ cần tựu trên tinh thần cũng sẽ có thật lớn áp bách. Lại càng không cần phải nói trước mắt, còn có mấy vị cao thủ đứng đầu đến dây dưa.

Đồng chung xem đã dậy chưa cái gì nha biến hóa, nhưng là Nhạc Duyên nhưng lại tinh tường biết rõ, nếu là ở dùng cái này đồng chung tiến hành xuống dưới, không cần vài cái đồng chung sẽ gặp vô cùng băng hội, cho dù là dùng chính mình trường sinh chân khí đến bảo trì, nhưng bởi vì chất liệu vấn đề, đồng chung vẫn đang chịu đựng không được chính mình toàn lực bộc phát ở dưới công lực tàn phá. Trừ phi, cái này chung cũng do huyền thiết hoặc là Nguyệt Khuyết kiếm tài liệu chế tạo mà thành.

Bởi vì hồi hồi pháo nguyên nhân. Tương Dương tại lần này giao phong ở bên trong, có thể nói là chiếm hết dưới gió. Dùng cái loại nầy cường lực đả kích xuống, tường thành là ngăn cản không được thời gian quá dài. Cho nên, muốn giải quyết một trận chiến này cục diện, như vậy chỉ có áp dụng phương pháp đặc thù.

Vậy cứ như thế a!

Trong nội tâm đã có quyết định, trên tay phải Trường Kiếm đột nhiên vung lên, kiếm khí quét ngang ở bên

trong, tóe lên một vòng bụi mù, lập tức Nhạc Duyên mạnh mà hít sâu một hơi. Ánh mắt hướng về mặt đất, là rống to một tiếng.

Rống!

Sư Tử Hống!

Lại lần nữa toàn lực bộc phát!

Trong chốc lát, không khí như nước văn giống như:bình thường đã bắt đầu chấn động, mắt thường có thể thấy được trong. Dùng Nhạc Duyên làm trung tâm bắt đầu hướng bốn phía hiện ra vòng hoa văn trạng quanh quẩn bắt đầu. Mà Nhạc Duyên đối diện phương hướng cũng không phải đối địch Mông Cổ binh sĩ, cũng không phải Mông Xích Hành cùng hắn cao thủ của hắn, mà là mặt đất.

Lộng sát!

Thanh âm không dứt với tai, trên mặt đất mãnh liệt gặp sóng âm xâm nhập. Đã ẩn ẩn tràn ngập ra một mảnh dài hẹp vết rách.

Nhạc Duyên một cử động kia, không thể nghi ngờ lại lần nữa hấp dẫn mặt khác những cao thủ chú ý lực. Chỉ có điều tại nhìn thấy Nhạc Duyên vô dụng thôi đại chung thi triển Sư Tử Hống, mà là đơn thuần sử dụng. Mục tiêu phương hướng cũng là trước mặt đại địa, cái này lại để cho người không khỏi cảm thấy mê hoặc kinh ngạc.

Có ít người không rõ ràng cho lắm, cũng có chút trong

lòng người không hiểu run lên, có một loại không hiểu trái tim băng giá, lại để cho người không khỏi toàn thân sững sờ, tựa hồ bị cùng lúc khủng bố cuồng bạo khí tức cho nhìn thẳng giống như:bình thường.

Loại cảm giác này có thể nói là công lực càng cao chi nhân cảm giác càng phát ra rõ ràng.

Quách Tĩnh!

Dương Quá!

Đạo Môn ba đại cao thủ!

Vẫn dấu kín từ một nơi bí mật gần đó Âm Quý Phái chưởng môn Lệ Công!

Tư Hán Phi!

Tất Dạ Kinh!

Bọn người cảm nhận được cái này cổ lại để cho người nhịn không được nơm nớp lo sợ hung ý.

Trong lúc nhất thời, Sở Hữu tại giao thủ người cũng không khỏi ngừng lại, chia làm hai phái, riêng phần mình nhằm vào lấy lẫn nhau.

“Ngươi!”

Ma tông Mông Xích Hành tu tập càng là tinh thần công pháp, loại cảm giác này càng thêm rõ ràng, nhất là tại Nhạc Duyên một lần nữa thi triển Sư Tử Hống sau, hắn

liền biết rõ đối phương chỉ sợ là đập vào tất cả mọi người không biết tâm tư. Chính là muốn ra tay ngăn cản thích hợp, kia lại lần nữa truyền ra rồng ngâm nhưng lại lại để cho Mông Xích Hành sinh sinh đã ngừng lại tâm tư.

Rống!

Rồng ngâm trận trận, theo dưới nền đất ẩn ẩn truyền ra.

Cùng Nhạc Duyên sư hống giữa lẫn nhau bắt đầu va chạm, tựa hồ tạo thành một loại quái dị cộng minh, lẫn nhau giao thoa, tạo thành rồng ngâm sư hống kỳ lạ giao thoa tiếng vang.

Dùng trường sinh chân khí sinh sinh thúc đẩy sinh trưởng đi ra sát ý, cùng kia rồng ngâm trong tiếng hung ý giúp nhau va chạm giao phong, tại tất cả mọi người trong tai tạo thành một đạo đạo cuồng bạo âm nhạc.

Hầu như đồng thời.

Ở đây tất cả cao thủ, cũng đã biết chính mình dưới lòng bàn chân chỉ sợ tồn tại một chỉ không hiểu hung thú, mà Nhạc Duyên sở tác sở vi kể cả dùng đại chung thi triển gia cường phiên bản sư hống công chỉ sợ chủ yếu mục tiêu cũng không phải người Mông Cổ, mà là dưới mặt đất sinh vật.

Đến nỗi Nhạc Duyên đến tột cùng là cái gì nha tâm tư, bọn hắn không cần đi muốn, chỉ cần mình như vậy muốn như vậy đủ rồi.

Chỉ là lại để cho tất cả mọi người ngạc nhiên chính là Tương Dương dưới nền đất sao vậy sẽ có vật như vậy?

Tại trước kia chưa bao giờ nghe nói qua, cũng chưa từng gặp qua, cái này đột nhiên sự tình phát triển, lại để cho tất cả mọi người ngạc nhiên ngoài ý muốn.

“Hô —— “

Sư hống công đột nhiên dừng lại, cho dù là Nhạc Duyên cũng không khỏi hít một hơi dài, toàn lực bộc phát ở dưới sóng âm mặc dù là mình cũng có chút không cách nào thừa nhận. Mà vừa mới thăm dò, thực sự lại để cho Nhạc Duyên đã nhận được hắn muốn đáp án.

Hắn sóng âm, trong đoạn thời gian này nhưng lại sinh sinh tỉnh lại một cái khủng bố sinh vật. Một cái theo Kinh Nhạn cung cùng một chỗ di động khủng bố sinh vật.

Tâm tư rơi xuống, Nhạc Duyên bước chân đạp mạnh, người toàn bộ bứt ra trở ra, hướng sông đào bảo vệ thành phương hướng lui bước, mà ở đối diện Mông Xích Hành cũng đã nhận ra mặt đất rung rung, cơ hồ là chẳng phân biệt được trước sau áp dụng cùng nhau động tác, đó chính là bứt ra trở ra.

Lập tức ——

Mặt đất bắt đầu rung rung, cao thấp không ngừng chấn động, thẳng chấn trên mặt đất thi thể bắt đầu cao thấp dùng yếu ớt biên độ ném động lên. Cùng lúc đó. Trên mặt đất bạo khởi vô số phịch mà khởi bùn đất, vốn là tại sóng âm ảnh hưởng hạ xuất hiện vết rách, thì là theo

chấn động không ngừng tăng lớn, rạn nứt.

Bộ dáng kia, tựu như là địa chấn bạo phát giống như:bình thường.

“Đây là!”

Quách Tĩnh nhìn trợn mắt há hốc mồm, trước mặt tràng cảnh biến hóa thiên biến vạn hóa, có thể nói là vượt quá tất cả mọi người đoán trước.

Cùng phu nhân của mình Hoàng Dung liếc nhau một cái, lập tức liền đối với Dương Quá bọn người đã tiến hành phân phó, nói: “Lui!”

Hai bên giao phong người cũng bắt đầu hướng chính mình trận doanh phương hướng thối lui, mà kia một mực không ngừng nổ phân liệt mặt đất lại đang tại nói cho mọi người chỗ đó tính nguy hiểm. Cùng với kia trận trận càng ngày càng rõ ràng càng tiếng nổ rồng ngâm thanh âm, tất cả mọi người biết rõ chỉ sợ có một cái gì nha thứ đồ vật muốn từ bên trong nhảy lên đi ra.

Mặt đất vết rách rạn nứt cực kỳ quái dị cùng không hợp thói thường, kia không ngừng lan tràn dấu vết cũng không có đình chỉ, trong đó một bộ phận lớn thậm chí chui vào sông đào bảo vệ thành, hướng thành Tương Dương phương hướng mà đi.

Lòng sông tựa hồ là bị cái gì nha mở cái đại động, có lẽ là kia lan tràn vết rách xé rách lòng sông, toàn bộ sông đào bảo vệ thành mặt sông lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ tại hạ hàng, nước sông không ngừng

hướng trong cái khe tiết lộ. Vậy cũng dùng du dắt thuyền con mặt sông rất nhanh liền trầm xuống.

Chỉ là cái này cảnh tượng Quách Tĩnh đám người đã không có có tâm tư đi để ý tới, tất cả mọi người tại vô cùng đầu tinh lực đi đối mặt sắp đã đến khủng bố. Ngược lại là trên tường thành Truyền Ưng, Quách Tương cùng Quách Phá Lỗ bọn người nhìn cái rành mạch. Trợn mắt há hốc mồm.

Không biết, là sợ hãi.

Cho dù là Nhạc Duyên biết rõ cái này tức sẽ xuất hiện đồ vật, trong lòng của hắn giờ phút này cũng nhưng bất trụ lo sợ bất an.

…

Trong thành Tương Dương.

Tại Tương Dương đại chiến bộc phát một khắc này, nội thành thế lực khác đã có tâm tư của mình.

Có suy nghĩ nếu là thành phá sau nên như thế nào dẫn đường. Có thì còn lại là đầy cõi lòng lo lắng tương lai tình huống, hơn mười vạn đại quân điên cuồng tấn công Tương Dương đó là một kiện bất luận kẻ nào đều lòng có lo lắng sự tình.

Nhất là tại hồi hồi pháo công kích đến, Tương Dương chỉ sợ không nghĩ giống như bên trong bền chắc, dù là có Quách Tĩnh Quách đại hiệp thủ vệ.

Chỉ là chiến cuộc thiên biến vạn hóa. Đảm nhiệm Sở Hữu xem cuộc vui chuẩn bị người đều không ngờ rằng.

Trên chiến trường xuất hiện một môn đại quy mô tính sát thương võ công, sinh sinh cản trở Mông Cổ đại quân tiến lên bước chân.

“Thánh Nữ đại nhân, ngươi nói lần này Tương Dương thủ được sao?”

A Cổ lệ đứng tại Tự Gia Thánh Nữ bên cạnh. Hai người cùng nhau đứng ở cửa sổ, rất xa nhìn bận việc rối tinh rối mù xa xa, nhỏ giọng hỏi. Tại A Cổ lệ trên mặt, không có bất kỳ sắc mặt vui mừng, chỉ có thật sâu lo lắng cùng cừu hận.

Lo lắng thành Tương Dương phá.

Cừu hận người Mông Cổ.

“…”

Mễ Lệ Cổ Lệ không nói gì, chỉ là trầm ngâm sau nửa ngày, hồi tưởng lại kia tóc bạc đạo sĩ an bài, tốt hồi lâu mới nói ra một cái cũng không cho người vui mừng đáp án: “Chỉ sợ là thủ không được rồi!”

Thủ được, như vậy đối phương liền sẽ không cùng mình đáp ứng điều kiện như vậy.

Quay đầu lại.

Ánh mắt rơi tại thị nữ của mình trên người, Mễ Lệ Cổ Lệ

phân phó nói: “Chuẩn bị đi!”

“Quách đại hiệp không thể chết được!”

“Chúng ta Thánh giáo có thể không lại lần nữa tại trong nguyên chính thức dừng bước, tựu xem lần này rồi!”

Nói xong, Mễ Lệ Cổ Lệ thò tay đem mặt bên cạnh lụa trắng kéo lên, che ở hé mở mặt, trên đỉnh đầu túi cái mũ càng là phủ ở, độc để lại một đôi xinh đẹp mắt to.

“Hừ!”

A Cổ lệ gật gật đầu, đối với Thánh Nữ an bài, nàng một mực tại làm. Trong khoảng thời gian này các nàng Minh Giáo sẽ không có làm cái gì nha, làm đúng là như thế nào loạn cục trong đem muốn người cứu đến, dùng đạt thành mục tiêu của các nàng .

Hai bên đã có cùng chung mục tiêu, như vậy liền có thể trở thành minh hữu.

Tương lai, các nàng nhất định phải lại để cho Thánh giáo hừng hực thánh hỏa đốt lượt cái này Thần Châu đại địa.

Ngọc thủ vuốt ve dưới bên hông loan đao chuôi đao, kia thượng diện treo lục lạc chuông đinh đương rung động, theo sau A Cổ lệ liền quay người đi đi xuống lầu.

Mà đúng lúc này, một tiếng rung trời tiếng nổ tiếng gào thét ẩn ẩn truyền khắp toàn thành, cùng lúc trước cái kia sư hống bất đồng, lúc này đạo này thanh âm canh làm

như dã thú, giống như kia trong truyền thuyết rồng ngâm.

Trên tường thành.

Tại Truyền Ưng, Quách Tương cùng Quách Phá Lỗ ba người ngốc trệ trong ánh mắt, kia mặt đất nổ, tóe lên đầy trời bùn đất ở bên trong, lưỡng căn vừa thô vừa to cùng người độc nhất vô nhị lợi giác đâm rách mặt đất, lộ liễu đi ra, hiện ra ở tất cả mọi người trong mắt.

Mặt đất hở ra.

Nhưng lại khủng bố đến!

Chương 071 : Đồ Long

Rống!

Rồng ngâm giống như:bình thường gào rú càng phát ra chấn động, càng phát ra rõ ràng lọt vào tai. Hơn nữa kia trên mặt đất không ngừng rạn nứt dấu vết, còn có Nhạc Duyên đã từng nơi đặt chân kia đã bắt đầu hở ra đất bao, giờ này khắc này mặc dù là cách thật xa binh sĩ cũng nhìn ra trước mặt không ổn.

Phanh! Phanh!

Liên tục hai tiếng nhẹ vang lên.

Kia nhô lên đất bao như bị đâm rách đâu khí cầu bình thường, hai cây dữ tợn giống như khát máu người sừng dài màu đen theo trong đất nhảy lên đi ra, thẳng tắp chỉ hướng bầu trời.

“! ! !”

Nhìn qua kia đột ngột xuất hiện sừng dài, cho dù là Nhạc Duyên đã có đầy đủ chuẩn bị tâm lý, nhưng tại thời khắc này tâm cũng không khỏi co lại, ngưng tụ.

Nhạc Duyên bái kiến Tam Đại Tông Sư, canh cùng hắn trong chi nhân ngắn ngủi giao thủ qua, cho dù là từng đã là dương công bảo tàng một trận chiến, bên trong nguy hiểm vô cùng, nhưng cũng không có trước mặt loại này cho người ngưng trọng cùng khí thế áp bách. Người cùng Long, quả thật cho người cảm giác bất đồng.

Theo kia đâm ra đến dữ tợn sừng dài, hai bên những cao thủ tâm cũng không khỏi đồng thời run lên. Lẫn nhau ở giữa hô hấp động tĩnh đều đặt ở thấp nhất, trong lúc nhất thời toàn bộ chiến trường yên tĩnh trở lại, chỉ có kia trận trận rồng ngâm gào rú tại bên tai truyền đãng.

Rống ——

Gào rú trận trận, kia hung thú tựa hồ là tại giãy giụa cái gì nha trói buộc giống như:bình thường.

Loại này còn chưa hiện thế, chỉ là hai cái sừng bộc lộ ra đến, dĩ nhiên áp bách mọi người tại đây khẩn trương vô cùng, có thể nói là lần đầu. Bất kể là đạo công tử Nhạc Duyên, còn là Ma Tông Mông Xích Hành, tại thời khắc này chú ý lực đều không tại trên người của đối phương, mà là cái này sắp Hàng Lâm sinh vật.

Tại mọi người trong chờ mong, kia không ngừng nổi lên đất bao cuối cùng che không thể che hết phía dưới hung thú, đầy trời bùn đất vẩy ra ở bên trong, một cái cực đại đầu lâu đỉnh lấy một đầu bùn đất sinh sinh theo trong đất chui ra. Kia cực lớn sinh vật cuối cùng đột phá đất tầng trói buộc, theo Kinh Nhạn cung trong bị Nhạc Duyên sư hống công sinh sinh hấp dẫn đi ra.

Một thân bóng loáng lân giáp. Cực lớn đầu lâu, kia hoảng giống như là đèn lồng lớn nhỏ con mắt, giống như xà giống như:bình thường đồng tử tại thời khắc này hầu như co lại thành hơi có chút, tựa hồ là bởi vì quá lâu thời gian chưa từng gặp qua ánh mặt trời, trong khoảng thời gian ngắn không quá thích ứng.

Đỉnh đầu bùn đất thì là dọc theo kia ngăm đen tỏa sáng lân giáp không ngừng chảy xuống. Rất nhanh tại bùn đất toàn bộ rơi xuống đất sau, toàn bộ Tương Dương trên chiến trường tất cả mọi người cuối cùng thấy rõ cái này theo dưới nền đất đột nhiên xuất hiện sinh vật.

Đây là cái gì nha thứ đồ vật?

Ma tông Mông Xích Hành mắt trợn tròn, vẻ mặt ngạc nhiên. Thân là Mông Cổ Tam đại cao thủ đứng đầu đệ nhất nhân, hắn tại thời khắc này rốt cuộc bảo trì bất trụ sự trấn định của mình biểu lộ, trên mặt lộ vẻ kinh hãi. Kia phía trước cách đó không xa cực lớn sinh vật trên người phát ra uy thế, phảng phất giống như hồng hoang quái vật.

Đây tuyệt đối là so tuyệt đỉnh cao thủ càng thêm lại để cho người khủng bố tồn tại.

Tư Hán Phi sắc mặt hãi dị. Cũng hoảng sợ vô cùng nhìn xem phía trước kia đang tại từng điểm từng điểm theo trong đất bùn nhổ ra bản thân thân thể cực lớn sinh vật, cả người đều mộng. Giờ này khắc này, tại trong óc của hắn, chỉ có một cái ý niệm trong đầu.

Trong nguyên đất rộng của nhiều, cái gì nha kỳ lạ quý hiếm vật cổ quái đều có!

Bất quá Tư Hán Phi cuối cùng là cao thủ, rất nhanh liền từ hãi dị trong trạng thái phản ứng đi qua. Liền lập tức là biến sắc, nói: “Không tốt!”

Vừa dứt lời xuống, kia sinh vật giống như có lẽ đã không kiên nhẫn, ngửa đầu tựu là một tiếng gào rú, sao chịu được so Lôi Minh giống như:bình thường rồng ngâm âm thanh lập tức tại bên tai quanh quẩn ra, truyện hướng về phía bốn phương tám hướng. Sắc bén vừa mịn mật cực lớn hàm răng, còn có kia màu đỏ tươi mang xiên đầu lưỡi. Tại gào rú trong rõ ràng có thể thấy được.

Cho dù là cách được lại xa, mọi người tựa hồ cũng có thể ngửi được kia trong miệng mùi tanh.

Tư Hán Phi lo lắng rất nhanh liền đã trở thành sự thật, lúc trước Diện Lâm sư hống công thời điểm khá tốt, bọn kỵ binh còn có thể rất xa khống chế ngồi ngựa, nhưng tại thời khắc này rồng ngâm qua sau chỉ thấy Mông Cổ phương diện kỵ binh tọa kỵ từng mảnh từng mảnh ngã xuống.

Chỗ có ngựa đều ở đây hung liệt uy thế ở bên trong, mềm nhũn bốn vó, toàn bộ nằm sấp trên mặt đất, mặc cho kỵ binh bất luận như thế nào đi khống chế, cũng không cách nào làm cho ngựa nhúc nhích một bước, chỉ có ngựa kia từng tiếng thê minh tại vang lên bên tai.

Cũng chỉ là một tiếng gào rú. Cũng đã lại để cho Mông Cổ mấy vạn kỵ binh toàn bộ đã mất đi sức chiến đấu.

Dưới tường thành.

Nhạc Duyên con mắt trợn to, đồng tử cũng không khỏi có chút co rút lại.

“Vật này là…”

Chẳng biết lúc nào thối lui đến Nhạc Duyên bên cạnh Quách Tĩnh vợ chồng, còn có Dương Quá bọn người là sắc mặt ẩn ẩn có hơi trắng bệch, tại đây hảo hảo Tương Dương trên chiến trường đột nhiên toát ra như thế một thứ gì, thật sự là lại để cho tất cả mọi người mười phần ngoài ý muốn.

Không có người nguyện ý hội (sẽ) tiếp nhận loại này không bị khống chế cục diện.

Ánh mắt hướng về kia vẫn còn ra bên ngoài nhổ thân thể dữ tợn Cự Thú. Nhạc Duyên sắc mặt càng phát ra lạnh. Cuối cùng, tại hắn nhìn soi mói, một đôi móng vuốt cuối cùng theo trong đất bùn tách rời ra, đáp trên mặt đất, kia thật dài phảng phất giống như trường xà giống như:bình thường thân thể cũng rút ra hơn phân nửa.

Ở thời điểm này, bị dữ tợn Cự Thú sợ ngây người trong mọi người, cuối cùng có người nhận ra trước mặt kia xuất hiện đồ vật, đến tột cùng là vật gì rồi.

“Đây là…”

“Long!”

Hoàng Dung có thể nói là đọc nhiều sách vở kiến thức uyên bác, tại đã trải qua kia Cự Thú dữ tợn Tư Thái khiếp sợ sau, nàng cuối cùng nhận ra trước mặt Cự Thú là vật gì, cái kia hình tượng tại rất nhiều trong sách đều có được vô cùng hình tượng hình dung. Chỉ là tại vừa rồi, kia đột ngột xuất hiện đầu lâu, còn có kia hung ác Tư Thái, lại để cho người trong đầu trắng bệch, trong

khoảng thời gian ngắn không có người đi hướng ở đâu muốn mà thôi.

Hoàng Dung câu này lời vừa ra khỏi miệng, cuối cùng để ở tràng những cao thủ vô cùng nhận ra cái này chạy đến biểu diễn đến tột cùng là vật gì rồi.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người kinh ngạc không hiểu.

Có thể nói, tại thời khắc này chỉ ra vẻ yêu thích bên ngoài (còn thực chất bên trong thì không) tại mọi người tâm mà biểu hiện phát huy vô cùng tinh tế.

Cái này thoạt nhìn lớn lên như Giao Long sinh vật, mặc kệ sao vậy dạng thoạt nhìn đều cùng trong sách ghi lại khác nhau rất lớn, kia hung ác dữ tợn Tư Thái đều nói cho mọi người tại đây thứ này tuyệt đối không tốt ở chung.

“Đúng vậy!”

“Long!”

“Một đầu ma long!”

Nhạc Duyên sắc mặt lạnh lùng, nhìn không chuyển mắt chằm chằm vào kia vẫn còn ra bên ngoài nhổ thân thể ma long, trong giọng nói lạnh lùng lại để cho người cảm thấy rét lạnh.

Người tính không bằng trời tính.

Nhạc Duyên bất luận như thế nào cũng không ngờ rằng Kinh Nhạn cung hội (sẽ) ở thời điểm này mở ra, hội (sẽ) bởi vì chính mình thi triển Sư Tử Hống mà tỉnh lại này đã di động đã đến Tương Dương dưới nền đất Kinh Nhạn cung thủ hộ sinh vật.

Cái này ma long là mẫu đấy sao?

Nhạc Duyên rất bồn chồn chính mình sư hống công tại sao hội (sẽ) tỉnh lại cái này đầu ma long, sử đối phương sinh sinh phá mặt đất, xuất hiện ở trên chiến trường. Nhạc Duyên theo không cho là mình không có mị lực, nhưng là đạo công tử tuyệt đối sẽ không nhận thức vi mị lực của mình vượt qua chủng tộc.

Cái này là của mình tiếng hô hấp dẫn đối phương, hay (vẫn) là đánh thức người ta. Lại để cho cái này đầu ma long khởi xướng giường khí?

Những loạn thất bát tao này ý niệm trong đầu trong đầu chợt lóe lên, lập tức Nhạc Duyên liền quay đầu đối với đứng tại trên tường thành thấy trợn mắt há hốc mồm Truyền Ưng, Quách Tương cùng Quách Phá Lỗ huynh muội ba người nói ra: “Vũ khí!”

“A!”

Trên tường thành mấy người lúc này mới kịp phản ứng, ngay sau đó ba người hầu như đồng thời đem vũ khí trong tay đều hướng xuống mặt ném dưới đi.

Đồ Long đao!

Ỷ Thiên Nguyệt Khuyết kiếm!

Còn có hậu bối đao!

Hậu bối đao đã rơi vào Nhạc Duyên trong tay, mà Đồ Long đao thì là đã rơi vào Quách Tĩnh trên tay, đến nỗi một lần nữa sửa đã tạo thành Ỷ Thiên Nguyệt Khuyết kiếm thì là đã rơi vào Dương Quá trong tay.

Nhạc Duyên một cử động kia . Khiến cho được ở đây những người khác là khẽ giật mình, lập tức phản ứng đi qua.

“Nhạc huynh, ngươi là muốn…”

Dương Quá cầm trong tay Ỷ Thiên Nguyệt Khuyết kiếm, tâm niệm cấp chuyển, đã hiểu Nhạc Duyên ý định, nhưng hắn hay (vẫn) là nhịn không được hỏi lên.

“Đồ Long!”

Nhạc Duyên trả lời chỉ có hai chữ. Cũng đã để ở chung quanh hắn trong nguyên những cao thủ sắc mặt đều là biến đổi.

Long!

Là trong truyền thuyết sinh vật!

Dù là trước mặt cái này từ dưới đất xông tới sinh vật thoạt nhìn tựu không giống như là tốt, mà là một đầu “chi lõa “Trắng trợn ma long, đang tại ngậm thi thể bữa ăn ngon ma long, lại vẫn đang tại rất nhiều người trong nội

tâm gõ vang sau sợ cảnh chung.

Đồ Long, nói nói ngược lại tốt.

Nhưng nếu thật sự khiến cái này người bên trên, đoán chừng trong chớp mắt sẽ gặp chạy trốn.

Chỉ có Quách Tĩnh vợ chồng, Dương Quá. Còn có một mực đứng ở trong góc nhỏ ngơ ngác Lệ Công cùng với Đạo Môn mấy vị cao thủ có khiêu chiến tâm tư.

Quách Tĩnh ánh mắt nhìn lướt qua kia cuối cùng đem cả người vô cùng từ dưới đất rút ra ma long, nhìn đối phương kia dữ tợn thân hình, còn có hung ác cách làm, Quách Tĩnh liền biết rõ nếu như hôm nay không đem cái này đột nhiên xuất hiện ma long giải quyết hết, chỉ sợ ở đây tất cả mọi người hội (sẽ) trở thành ma long đồ ăn.

Bất kể là Mông Cổ binh sĩ, hay (vẫn) là Tương Dương quân dân.

Một khi thứ này tứ hơi mở đến, mặc dù là Quách Tĩnh cũng không dám tưởng tượng. Hắn không xa muốn Đồ Long. Nhưng là Quách Tĩnh cảm thấy cái này ma long từ nơi này đi ra, muốn đem nó đưa về ở đâu.

Ánh mắt giao thoa, mọi người tâm tư ở thời điểm này sáng tỏ.

Dưới chân xê dịch, Nhạc Duyên thân hình như kia bắn đi ra mũi tên nhọn, trực tiếp hướng ma long bôn tập mà đi.

“Rống!”

Rất xa là một tiếng Sư Tử Hống hướng kia bối đối với mình ma long rống đi, đồng thời Nhạc Duyên người đã đề đao nhảy hướng về phía giữa không trung, hậu bối đao xẹt qua cùng lúc hoàn mỹ đường vòng cung, trực tiếp trảm tại ma long trên thân thể.

“Rống!”

Khiêu khích tựa như sư hống rơi vào ma long trong tai, ma long vứt bỏ thi thể, quay đầu là há miệng to như chậu máu. Là trở về một tiếng rồng ngâm. Đập vào mặt mùi tanh hầu như trước mặt mà đi. Sóng âm cùng không trung giao phong, chấn nổi lên đầy trời bụi mù.

Chỉ là tại đây tiếng gào thét bên trong thời điểm, ma long chỉ cảm thấy trên người mình đau xót, lập tức bạo giận lên.

“Quá cứng!”

Văng khắp nơi hỏa tinh xẹt qua, hậu bối đao dọc theo cái này đầu lớn lên cùng Giao Long không có khác gì ma long thân hình xẹt qua. Lưỡi đao cùng lân giáp giao phong, phát ra tiếng cọ xát chói tai. Một dưới đao, dùng Nhạc Duyên năng lực cũng không có bài trừ đối phương lân giáp, mặc dù là có có thể so với Đồ Long đao Ỷ Thiên Kiếm hậu bối đao làm làm vũ khí cũng là như thế.

Chỉ có kia nóng lạnh giao thoa lực đạo truyền vào ma long trong cơ thể, ngược lại kích thích ma long hung tính đại phát.

Tránh đi ma long móng vuốt cùng Đại Chủy, Nhạc Duyên lấy ảo Ma thân pháp lăng xe chạy không gãy đã rơi vào ma long phía trước, đón lấy cả người liền hướng Mông Cổ phương diện đại quân bên kia chạy tới.

Bị chọc giận ma long cũng đi theo đi lên.

…

Tại ma long xuất hiện sau, cũng đã xa xa tránh được Mông Cổ những cao thủ vừa thấy tình huống như vậy không khỏi trong nội tâm mắng to.

Cái này đột nhiên theo trong đất chui đi ra ma long, không có người hội (sẽ) nguyện ý đi trêu chọc đối phương.

Nhưng là Ma Tông Mông Xích Hành cùng Tư Hán Phi bọn người hoàn toàn không ngờ rằng Nhạc Duyên hội (sẽ) đem ma long dẫn hướng Mông Cổ đại quân. Cho dù là hơn mười vạn Mông Cổ đại quân, tại gặp như vậy trước đây chưa từng gặp ma long, đoán chừng không có người hội (sẽ) cảm giác mình có thắng lợi tâm tư.

Càng ngu muội người càng mê tín.

Nhất là nhìn thấy Mông Cổ đại quân, tại ma long xông tới thích hợp, mấy có lẽ đã đánh mất sức chiến đấu.

Nếu là ở gặp ma long tiến công, như vậy lần này Tương Dương cuộc chiến cũng đã có thể đã xong.

Trong nội tâm tức giận đồng thời, Mông Xích Hành cùng Tư Hán Phi nhưng cũng biết tính toán của đối phương, khiến cho bọn hắn không thể không tham dự trận này không hiểu thấu chiến đấu, đó chính là Đồ Long!

Chương 072 : Đồ Long (hạ)

Đất sóng bốc lên.

Đã bị đau đớn kích thích Ma Long bắt đầu giày vò, toàn bộ ánh mắt đều đã rơi vào kia vừa mới đối với tự mình ra tay Nhạc Duyên trên người. Liền móng vuốt mang rắn bò cùng nhau, đừng nhìn đi lên bộ dáng cũng không tốt xem, cũng không cách nào cưỡi mây lướt gió, nhưng là chỉ bằng vào thân thể lực lượng vẫn làm cho tất cả mọi người ghé mắt.

“! ! !”

Bôn tập bên trong Nhạc Duyên ánh mắt cực kỳ ngưng trọng, trước mặt cái này đầu Ma Long may mắn sẽ không cưỡi mây lướt gió, người ta chẳng qua là trưởng thành Giao Long bộ dáng, sẽ không thi triển cái gì nha pháp thuật. Bằng không mà nói, Nhạc Duyên định hội (sẽ) cho là mình xuyên việt sai rồi địa phương,

Nếu Ma Long có thể cưỡi mây lướt gió, như vậy nhìn thấy những người này kết quả, kể cả chính mình, chỉ sợ chờ đợi mọi người chỉ có một cái kết cục —— cả đoàn bị diệt.

May mắn.

Ma Long là thuần túy vật lộn sinh vật.

Chỉ là chỉ là bởi vì này Ma Long trên người lân giáp cũng đủ để lại để cho trong thiên hạ tuyệt đại bộ phận người đối với hắn không thể làm gì, chỉ có cao thủ phối hợp binh khí, mới có thể bài trừ đối phương kia một thân lân giáp.

Đây là Nhạc Duyên vừa mới tại một kiếm trong sở được đến hoàn toàn chính xác định.

Cái này Ma Long, chỉ sợ là so trong tưởng tượng còn mạnh hơn.

Tuy nói Nhạc Duyên ngoài miệng nói xong muốn Đồ Long, thậm chí Nhạc Duyên cũng có cái này tâm tư, nhưng tại hành động bên trên nhưng lại càng nhiều nữa dùng chính mình làm mồi nhử dụ dỗ Ma Long hướng Mông Cổ đại quân bôn tập mà đi. Muốn mượn Ma Long lực lượng đánh vỡ Mông Cổ đại quân, hoặc là giết chết Tư Hán Phi cùng Mông Xích Hành.

Nếu như hai điểm này đều không thể được, như vậy mượn lực lượng của đối phương đem Ma Long đưa về Kinh Nhạn cung, tiêu hao đối phương chiến lực, đây cũng là không nại nhất sự tình.

Một mũi tên trúng ba con chim.

Mặc kệ sao vậy nói, thoạt nhìn Nhạc Duyên tự tổn thất của mình cũng không lớn.

Hừ! ! !

Tâm niệm cấp chuyển ở bên trong, một cỗ Kình Phong

bản thân hậu truyện đến.

Kia áp súc sát ý tuy nói một mực tại vụt tắt, nhưng là giờ khắc này bạo phát đi ra không kiêng nể gì cả, lại để cho Nhạc Duyên phản ứng đi qua. Ra tay chi nhân đúng là Tư Hán Phi. Nhạc Duyên cách làm là cái gì nha ý tứ, Tư Hán Phi tự nhiên tinh tường.

Với hắn mà nói, đạo sĩ kia so Ma Long càng thêm làm cho người ta chán ghét.

Cho nên, tại Ma Long truy đuổi Nhạc Duyên thích hợp, Tư Hán Phi đã thi triển khinh công. Dán đi lên, trong tay người tại thỏa đáng thời điểm là mạnh nhất công kích.

Mâu gió như ảnh.

Tựa hồ ra vô số chiêu, lại giống như chỉ là đã ra một chiêu, ngàn vạn mâu ảnh thu nạp, hóa thành một đầu mâu ảnh, trực tiếp đánh về phía trước mặt đạo sĩ.

Nhưng là không ra tay thì thôi. Vừa ra tay là toàn lực bộc phát. Mà Tư Hán Phi càng là lựa chọn một cái thỏa đáng thời điểm, tại Ma Long chú ý lực toàn bộ rơi vào Nhạc Duyên trên người, dùng hắn xem ra thích hợp nhất thời điểm ra một tay thích hợp nhất chiêu pháp.

Thỏa đáng thời cơ, thỏa đáng chiêu thức.

Khí cơ tập trung, Nhạc Duyên cơ hồ là tránh cũng không thể tránh.

Nhưng là loại này cục diện, cũng không có lại để cho

Nhạc Duyên trong nội tâm khiếp sợ. Tồn tại trái tim chỉ có tán thưởng. Tán thưởng Tư Hán Phi năng lực, chỉ là cái này ra tay thời cơ, cũng đủ để biểu hiện ra cái kia Mông Cổ Hoàng tộc đệ nhất cao thủ năng lực.

Không hỗ là cái này được xưng.

“Ha ha!”

Cao giọng cười cười, Nhạc Duyên thân hình xoay tròn, nhưng lại dùng không có khả năng Tư Thái lăng không lại lần nữa bay lên ba trượng, đột nhiên rút lên dáng người như kia Cửu Thiên mà khởi Phượng Hoàng, đúng là phượng vũ cửu thiên. Đồng thời. Đang thi triển khinh công một khắc này, Nhạc Duyên trong tay hậu bối đao cũng ném hướng về phía giữa không trung, không xuống tay phải vươn ra, ngón trỏ cùng ngón giữa tựu như vậy trực tiếp nghênh hướng Tư Hán Phi mũi thương.

Kẹp lấy!

Một chuyến!

Một tiễn đưa!

Lập tức, Tư Hán Phi tập kích lại lần nữa bị nhanh hơn, hai người sai thân mà qua, một người bay lên không tiếp không trung đao, một người thì là mũi thương thẳng rất, chưa từng có từ trước đến nay đâm vào Ma Long bên hông lân giáp thượng diện.

Đinh!

Người hoành đâm, Tư Hán Phi công lực vận chuyển tới đỉnh phong. Cả người khí thế đằng đằng, trên tay thép tinh người trong chốc lát hóa thành một vì sao rơi, do trời bên ngoài rớt xuống, đột phá tầng khí quyển, trực tiếp đâm về Ma Long thân hình.

Một tiếng giòn vang.

Tư Hán Phi chỉ cảm giác mình vũ khí trong tay tựa hồ đâm vào trên miếng sắt. Có thể mặc dù là thiết bản, dùng năng lực của hắn cũng có thể dùng người sinh sinh đem hắn đâm cái thông thấu, đâm cái rộng thoáng, nhưng ở chỗ này, kia Ma Long trên người lân giáp nhưng lại như không cách nào đột phá tấm chắn giống như:bình thường chắn phía trước.

Mũi thương điểm tại lân giáp bên trên, hỏa tinh văng khắp nơi trong lực đạo cũng đã hướng bốn phương tám hướng tan mất.

Chỉ có người bên trên chân khí chui vào Ma Long trong cơ thể, lại lần nữa lại để cho Ma Long gào thét một tiếng.

Không tốt!

Biến sắc, Tư Hán Phi không tới kịp có chỗ hắn động tác của hắn, chỉ thấy đau đớn ở dưới Ma Long lại lần nữa bão nổi rồi.

Cái đuôi bãi xuống!

Co lại!

Dưới sự ứng phó không kịp Tư Hán Phi không kịp né tránh, chỉ có thể dùng kia lăng xe chạy không gãy khinh thân công pháp tại tránh đi chỗ hiểm sau khi, trong tay tinh cương người hoành đương ở trước ngực, công lực vận chuyển, khí kình bừng bừng phấn chấn, muốn muốn mạnh mẽ chuẩn bị tan mất Ma Long lực đạo.

Bành!

Một tiếng trầm đục, một tiếng kêu đau đớn!

Tư Hán Phi cả người như bị văng ra Thạch Đầu, tại giữa không trung đập vào xoáy nhi đã bay đi ra ngoài. Mặt lâm Ma Long cái đuôi tùy ý quét qua, mặc dù là thân là Mông Cổ ba đại cao thủ hướng đến Tư Hán Phi, dù là hắn là Hoàng tộc đệ nhất nhân, tại thời khắc này cũng không cách nào ngăn cản.

Bách luyện thép tinh chế tạo người tại sức lực lớn ra đời sinh bị đánh thành cong, Tư Hán Phi công lực nhanh quay ngược trở lại, thực sự tan mất không ít lực đạo, thế nhưng mà tại dưới một kích này người cũng tại Ma Long một kích phía dưới đã bay đi ra ngoài, bị thương sâu.

Rơi xuống đất.

Lập tức, Tư Hán Phi là một ngụm máu tươi phun ra, khóe miệng càng là hiện đầy không ít bọt máu.

Quay đầu lại, nhìn lại.

Tư Hán Phi trên mặt có một loại không biết là khóc hay (vẫn) là may mắn dáng tươi cười, đứng lên thân thể rung động run rẩy một chút, vặn vẹo không thành hình tinh cương người rơi xuống đất, lập tức cả người hai đầu gối mềm nhũn, một gối quỳ xuống.

Cường!

Bất kể là Ma Long, hay (vẫn) là cái kia Vô Thượng Tông Sư.

Nguyên bản một mực đến nay, hắn đều chỉ cho rằng Ma tông Mông Xích Hành đem là chân chính vô địch thiên hạ, nhưng tại thời khắc này Tư Hán Phi nhưng lại gặp lại một cái canh tăng kinh khủng người, cộng thêm một đầu khủng bố hư không tưởng nổi Ma Long.

Người với giữa không trung, Nhạc Duyên sinh sinh bức ra một ngụm máu tươi, tay trái vận chuyển, hàn khí ngưng nhưng, đem kia nước miếng bắt trong tay, hóa thành huyết sắc hàn băng, lập tức rất xa tựu là hướng Tư Hán Phi phương hướng một ném. Kia huyết sắc hàn băng tiếng rít trong như bắn ra tên nỏ, hướng ngã xuống đất Tư Hán Phi gào thét mà đi.

Ngay sau đó, tay phải tiếp nhận rơi xuống hậu bối đao, hai tay nắm ở chuôi đao, mũi đao hướng xuống cả người tính cả đao bay thẳng đến phía dưới đã bị Quách Tĩnh Dương Quá chờ những cao thủ dẫn dắt đến hướng Tư Hán Phi phương hướng mà đi Ma Long địa phương rớt xuống.

Đinh!

Bành!

Rống!

Liên tiếp ba tiếng không ngừng vang lên.

Ma Long tiến lên bước chân im bặt mà dừng. Khổng lồ đầu lâu đã hầu như chống đỡ tại Tư Hán Phi trước mặt, kia dính đầy lấy thịt người vết máu sắc bén hàm răng càng là dữ tợn vô cùng, máu tươi hỗn hợp có nước miếng chính không ngừng hướng phía dưới nhỏ giọt.

Tư Hán Phi mắt trợn tròn, sắc mặt tái nhợt như chết người, hắn lần đầu thấy được tới gần tử hình tư vị.

Tại Ma Long phía trước. Tại Tư Hán Phi phía trước, một thân Hắc Y Mông Xích Hành song chưởng gắt gao cầm lấy cao thấp hàm, chỉ là vốn là gió nhạt nói nhẹ nhàng hình tượng tại thời khắc này đã sớm không tồn tại. Mặc dù là Mông Xích Hành chính là người Mông Cổ Thần Thoại, hầu như võ công vô địch thiên hạ, nhưng ở Ma Long trước mặt vẫn đang không phải địch thủ.

Màu đen quần áo nịt toàn bộ nghiền nát, lộ ra kia như bạch ngọc giống như:bình thường da thịt. Không chỉ có như thế. Mông Xích Hành trên mặt càng là không ngừng chảy xuống lấy máu tươi, nhưng lại thất khiếu cũng đã bị chấn thương, lộ ra vết máu. Ngay tại vừa rồi trong chốc lát, Mông Xích Hành trước phá Nhạc Duyên bắn ra đến sinh tử phù, đón thêm Ma Long táo bạo một kích.

năng lực tại thời khắc này bị Mông Xích Hành phát huy

phát huy vô cùng tinh tế, dùng tinh thần hóa vật chất. Sinh sinh ngăn đã ngăn được Ma Long tiến lên bộ pháp, bằng không mà nói đơn phẩm người lực lượng làm sao có thể đủ chống cự.

Long mục, mắt người.

Bốn mắt nhìn nhau.

Trong lúc nhất thời giống như như ngừng lại chỗ đó.

Ngay một khắc này, Nhạc Duyên đã nắm lấy đao rớt xuống, hướng về Ma Long đầu lâu bên trên.

Nhìn thấy cục diện, cuối cùng lại để cho kín người ý.

Hai người giao phong từ vừa mới bắt đầu cũng không phải là đơn thuần vũ lực quyết đấu, tâm tư. Võ công còn có những thứ khác đều là.

Ma tông Mông Xích Hành cho dù là tâm lạnh, nhưng là hắn là người Mông Cổ thần hộ mệnh, tại nơi này Tương Dương trên chiến trường hắn nhất định phải bảo hộ Tư Hán Phi an nguy, còn có kia hơn mười vạn quân đội binh sĩ tánh mạng. Cho nên, tại Tư Hán Phi nguy cơ thích hợp, hắn không thể không đi cứu, không thể không ngạnh biện Ma Long.

Cùng đạo công tử Nhạc Duyên bất đồng.

Đang Nhạc Duyên thân mật (đổi tim) thái, cả người hóa thành Diệp Cô Thành khí chất, Nhạc Duyên cả người đã vô tình lạnh lùng rồi, như phía chân trời mây trắng thoạt

nhìn ôn hòa nhạt mỹ. Nhưng thực chất bên trong nhưng lại sương lạnh như tuyết. Thậm chí, vì đạt tới mục đích, có thể đem chính mình làm gương.

Đây cũng là kia phần lãnh khốc kiêu hùng tâm tính.

Cái gọi là mượn Long sát nhân chính là như thế này, đến nỗi đối phương thương vong, tại loại tâm tính này ở dưới Nhạc Duyên là không thèm để ý.

Đối với Nhạc Duyên mà nói. Hiện tại Tư Hán Phi trọng thương, Mông Xích Hành đón đỡ Ma Long một kích, cùng bị trọng thương, hơn nữa Ma Long đã ở toàn lực bộc phát ở dưới Mông Xích Hành tạm thời tính chống đỡ rồi, cục diện như vậy không thể nghi ngờ là tốt nhất.

Giết Long!

Sát nhân!

Cái này muốn xem bản thân nên lựa chọn như thế nào rồi.

Người mang theo hậu bối đao trực tiếp rớt xuống, hướng về này Ma Long đỉnh đầu hai cây sừng nhọn không đương chỗ, mũi đao trực tiếp hung hăng đâm về trong đó.

Âm Dương trường sinh chân khí, nóng lạnh giao thoa hóa thành đinh ốc kình đạo, trong tay hậu bối đao mũi đao trực tiếp đâm vào Ma Long đỉnh đầu lân giáp bên trên, hỏa tinh văng khắp nơi trong chỉ nghe một tiếng thanh thúy vỡ vang lên, lân giáp tại Nhạc Duyên toàn lực

bộc phát ở dưới lực đạo kết hợp có thể xưng là thần binh lợi khí hậu bối dưới đao, cuối cùng nghiền nát.

Long huyết vẩy ra, tung tóe Nhạc Duyên một thân, một đầu tuyết trắng tóc bạc bị long huyết nhiễm cái đỏ bừng.

Hậu bối đao đột phá lân giáp, thẳng không có mà vào.

Cho đến một tầng phi thường cứng rắn đầu lâu ngăn cản sau, hậu bối đao chui vào tốc độ lúc này mới chậm lại.

Đồng thời.

Quách Tĩnh cầm trong tay Đồ Long đao, Dương Quá trong tay Ỷ Thiên Nguyệt Khuyết kiếm đã ở Ma Long bên người hai bên, lúc trước đang dây dưa Ma Long giao phong ở bên trong, bọn hắn cũng không cách nào đột phá Ma Long lân giáp phòng ngự, dù sao một đầu vui vẻ hơn nữa tánh khí táo bạo Ma Long, là sẽ không đậu ở chỗ đó lại để cho người chém. Binh khí rơi ở phía trên, lực đạo sẽ bị Ma Long tan mất quá nhiều.

Nhưng nhìn thấy, tại Mông Xích Hành sinh sinh ngăn lại Ma Long tiến lên bộ pháp thời điểm, cái này thời cơ đã đi đến.

Cơ hồ là tại Nhạc Duyên trong tay hậu bối đao chui vào Ma Long đầu lâu thời điểm, hai người trên tay Ỷ Thiên Đồ Long cũng bài trừ long lân, đâm vào Ma Long trong cơ thể.

Ỷ Thiên!

Hậu bối!

Đồ Long!

Thời gian cứ như vậy ổn định, mà ở long đầu bên trên Nhạc Duyên thì là một tay vỗ vào chuôi đao bên trên, cưỡng ép hiếp đem hậu bối đao áp tiến Ma Long trong đầu, mặt khác thì là trở tay một chưởng bay thẳng đến phía dưới che đi, mục tiêu đúng là Mông Xích Hành Trời linh.

Rống!

A!

Thê lương rồng ngâm, còn có nương theo người gào thét.

Tung bay chính là đầy trời hồng, thê diễm như ca.

Chương 073 : Thất bại trong gang tấc (thượng)

Người phi.

Huyết phi.

Ma tông Mông Xích Hành máu tươi mặt mũi tràn đầy, cả người tại Ma Long hất đầu động tác hạ quẳng đi ra ngoài, ngay tiếp theo sau lưng trọng thương Tư Hán Phi cùng đã bay đi ra ngoài. Hai người một trước một sau đập vào thi thể kia bên trên, phát ra hai tiếng nặng nề tiếng vang.

Trời linh bị thương!

Cộng thêm Ma Long trọng kích!

Tại Nhạc Duyên cùng Ma Long hợp tác xuống, Mông Xích Hành trọng thương thở hơi cuối cùng.

Nếu như không là vì hắn sở tu tập công pháp bất đồng, đem cả người làm cho cùng thép tinh giống như:bình thường cứng rắn, bằng không mà nói Tại Cương Cương một kích kia xuống, Mông Xích Hành cũng phải ôm hận vẫn lạc tại này.

Có thể mặc dù là như vậy, đối mặt Nhạc Duyên kia trở tay che Trời linh một kích, vẫn là bị kia nóng lạnh giao thoa Âm Dương nhị khí cho đột phá phòng ngự, bị trường sinh chân khí trọng thương.

Mông Cổ phương diện một chuyến cao thủ thấy thế, lập tức tiến lên bảo hộ hai người, phòng ngừa Quách Tĩnh bọn người sát thủ.

Đồng thời!

Nhạc Duyên ở thời điểm này cũng đã không có thời gian đi để ý tới trọng thương Mông Xích Hành cùng Tư Hán Phi, dù là nhìn thấy là tốt nhất giết đối phương thời điểm, mà là Ma Long tại Ỷ Thiên Đồ Long hậu bối đao ba dạng thần binh lợi khí dưới sự kích thích, cực lớn đau đớn rốt cục lại để cho Ma Long toàn bộ điên cuồng.

Rống ——

Thê lương điếc tai rồng ngâm âm thanh gào thét mà ra.

Đầu lâu cùng thân hình đong đưa, vốn là đem thân thể hai bên Quách Tĩnh cùng Dương Quá bọn người đánh bay đi ra ngoài, theo người bị đánh bay, kia cắm vào trong cơ thể Ỷ Thiên Kiếm cùng Đồ Long đao cũng bị kéo ra ra, long huyết vẩy ra, vãi đầy mặt đất.

Không chỉ có như thế.

Đứng tại đầu lâu bên trên Nhạc Duyên càng là Ma Long trọng điểm chiếu cố đối tượng.

Tuy nói cái này đầu Ma Long cũng không bằng Thần Thoại trong truyền thuyết như vậy Long cưỡi mây lướt gió, nhưng là tại phương diện nào đó mà nói cái này Ma Long đã cơ hồ là Yêu thú cùng nhau tồn tại. Sở hữu

công kích trong cực kỳ có tính sát thương công kích đến từ nơi đâu, Ma Long nhất thanh nhị sở.

Ma Long bản năng nói cho nó biết, đỉnh đầu nhân tài là kinh khủng nhất tồn tại.

Tại hậu bối đao muốn đâm rách đầu lâu thích hợp, Ma Long đã tiến hành điên cuồng bày đầu động tác. Muốn đem kia rơi tại đỉnh đầu của mình dùng đao đâm người của mình cho quăng đi ra ngoài.

Chính là bởi vì Ma Long đột nhiên điên cuồng động tác, khiến cho Nhạc Duyên muốn một chưởng đánh chết mất Mông Xích Hành nghĩ cách thất bại trong gang tấc, tuy nói che đã đến Mông Xích Hành Trời linh, nhưng cuối cùng chỉ là làm cho đối phương trọng thương. Mà Nhạc Duyên càng lớn tinh lực thì là đã rơi vào nổi giận Ma Long trên người.

Tại cực lớn đong đưa lực đạo xuống, Nhạc Duyên sinh sinh bị xếp đặt đi ra ngoài. Sắp tới đem bay ra ngoài nháy mắt. Nhạc Duyên một tay chộp vào Ma Long dữ tợn sừng dài bên trên, lúc này mới khiến cho chính mình không có bị vung bay ra ngoài. Nhưng tại cỗ lực lượng này xuống, kia cắm ở đầu lâu bên trên hậu bối đao trong lúc mơ hồ đã có chỗ buông lỏng, máu tươi đầm đìa trong hậu bối đao sinh sinh bị long đầu bên trên da thịt cho một chút ép đi ra.

Hung tính!

Cuồng bạo!

Còn có kia phát ra sợ hãi.

Ở thời điểm này, Ma Long tại tánh mạng chi nguy hạ trung vũ bộc phát ra lại để cho tất cả mọi người ghé mắt lực lượng.

Đáng tiếc a!

Một tay bắt lấy long giác, mặc cho Ma Long vũ đầu động tác đem thân thể của mình ở giữa không trung vung qua vung lại. Nhạc Duyên hai mắt tập trung tư tưởng suy nghĩ, mặt sắc mặt ngưng trọng, một đầu lây dính long huyết dính tại trên thân thể tóc sinh sinh bị vung đón gió cuồng loạn nhảy múa.

Quá tham lam rồi!

Vừa mới thất bại trong gang tấc lại để cho Nhạc Duyên rất nhanh liền mình kiểm tra ra trong đó nguyên do, đó chính là chính mình khinh thường Ma Long bản năng, khinh thường sinh vật trực giác.

Nhìn thấy, chỉ có thể trước đem cái này tóc cuồng Ma Long giải quyết mới có thể.

Chỉ là…

Trong nội tâm. Nhạc Duyên lần đầu đã không có đầy đủ tin tưởng.

Rống!

Lại là một tiếng cuồng bạo rồng ngâm, đỉnh đầu hậu bối

đao rốt cục tại vung vẩy lực đạo hạ rốt cục bức bay ra.

Khanh ——

Hậu bối đao trên không trung đập vào chuyển nhi bay về phía tường thành phương hướng, cuối cùng một nửa thân đao chui vào tường thành ở bên trong.

…

Mọi người vờn quanh.

Mông Cổ phương diện cao thủ tại bảo hộ Mông Xích Hành cùng Tư Hán Phi, một đoàn người đem hai người mang hướng phía sau, mà trong nguyên chính đạo người cũng không cách nào tiến lên chém giết, chỉ có thể cũng hướng về sau mặt thối lui.

Bởi vì.

Chỉ là bởi vì nổi giận Ma Long, không phải nhìn thấy bất luận kẻ nào muốn đối mặt đối tượng.

Tại hai bên chính giữa trên đất trống. Ma Long gào rú trở mình lăn, cái đuôi bốn bay loạn vũ, nện thi thể trên đất phá thành mảnh nhỏ, kia bốn chỉ móng vuốt càng là phát điên xé rách không thôi, tại thời gian cực ngắn ở bên trong, cũng đã đem toàn bộ chiến trường hóa thành nó Nhạc Viên.

Nổi giận người đều lại để cho người nhịn không được nhượng bộ lui binh, lại càng không cần phải nói nổi giận chính là một đầu Ma Long.

“A!”

Mông Xích Hành cưỡng ép hiếp chèo chống thân thể của mình, đứng lên, đỉnh đầu máu tươi đã đem hắn toàn bộ bộ mặt nhuộm thành một số huyết hồng, rơi vào trong mắt . Khiến cho được hắn cảnh tượng trước mắt cũng là một số thê diễm hồng sắc.

“…”

Khóe miệng vẫn là máu tươi tràn ngập, Mông Xích Hành kinh ngạc nhìn xem kia xa xa nổi giận Ma Long, trong nội tâm nhưng lại hiện lên vẻ kinh sợ cùng hối hận, còn có phẫn nộ.

Có chút quá đầu, Mông Xích Hành cả người còn có chút mơ hồ. Lúc ấy mặt lâm Nhạc Duyên trở tay che Trời linh một chưởng, tuy nói hắn cưỡng ép hiếp buông lỏng tay ra, nhưng là chỉ tránh được một bộ phận, Nhạc Duyên đại bộ phận lực đạo vẫn đang trùm lên hắn Trời linh bên trên.

May mắn…

May mắn hắn tu tập võ công không phải bình thường.

Cả người ngạnh như thép tinh, bằng không mà nói tại một chưởng kia hạ người bình thường chắc chắn đầu lâu sinh sinh bị đập bạo liệt. Chỉ là dù là thân thể của hắn như thế cứng rắn, đối mặt Nhạc Duyên trở tay một kích, cũng không cách nào tránh khỏi. Vẻ này nóng lạnh giao thoa chân khí thẳng thấu cái ót, đối với Mông Xích

Hành cả người đã tạo thành không thể tránh khỏi thương thế.

“Đáng hận!”

“Đáng hận a!”

Trầm thấp gầm thét một tiếng, Mông Xích Hành cả người lại lần nữa ý nghĩ ngất đi, suýt nữa quỳ xuống.

Đối với hắn mà nói, cái này may mắn cũng không cho kín người ý, ngược lại là lại để cho người tức giận. Nhạc Duyên một chưởng này mặc dù không có đã muốn Mông Xích Hành tánh mạng, nhưng lại đã muốn hắn võ đạo tương lai.

Bát Sư Ba!

Ma tông Mông Xích Hành!

Có thể nói, tại Mông Cổ ba đại cao thủ ở bên trong, hai người bọn họ sở tu tập công pháp nhưng thật ra là đồng nhất phương hướng. Biến Trời kích địa đại pháp cùng tàng mật trí tuệ nhân tạo sách cả hai tuy nhiên tu tập phương hướng có chút bất đồng, nhưng là cả hai đều là cộng đồng trên tinh thần tu tập kỳ pháp.

Bất đồng duy nhất chính là, tàng mật trí tuệ nhân tạo sách là thể tinh song tu.

Mà biến Trời kích địa đại pháp thì là chuyên chúc tinh thần đại pháp.

Tu tập tinh thần đại pháp cùng hắn công pháp của hắn hơi không có cùng, đối với cả người mà nói ý nghĩ mới được là là tối trọng yếu nhất tồn tại. Một khi tại đây đã bị bị thương, như vậy rất khó khôi phục. Có thể nói, Nhạc Duyên cái kia trở tay một kích, khiến cho Mông Xích Hành đã bị trọng thương.

Không chỉ có là trên thân thể bị thương. Cũng là trên tinh thần bị thương.

Vừa mới một chưởng kia, cũng không chỉ là bình thường một chưởng.

“A…!”

Một tay bụm lấy đầu, Mông Xích Hành chỉ cảm thấy đầu óc của mình ầm ầm đấy, tại một chưởng kia hạ trong óc của mình tựa hồ tiến vào một người, một mực tại đối với tinh thần của mình tiến tới đi trọng kích. Một kích này. Nếu như hắn không cách nào trị tốt lời nói, như vậy Mông Xích Hành cảm thấy chính mình một thân chỉ sợ không có khả năng phóng ra cuối cùng một bước kia, phá toái hư không rồi.

Cùng Mông Xích Hành cùng nhau, Tư Hán Phi cùng bị thương sâu.

Chỉ là bất đồng chính là Tư Hán Phi chỉ là trên thân thể bị thương, thoạt nhìn bề ngoài thương thế nghiêm trọng, bị đuôi rồng vỗ cái bán thân bất toại. Nhưng bàn về tính nghiêm trọng đến chỉ sợ còn so ra kém Mông Xích Hành tình huống.

Sông đào bảo vệ thành đối diện.

Quách Tĩnh cùng Dương Quá bọn người không thể không lui, nổi giận Ma Long hầu như hoàn toàn thể hiện ra nó hung tính.

Ở thời điểm này, cho dù là trên tay có Ỷ Thiên cùng Đồ Long, nhưng đối mặt đã nổi giận Ma Long cũng là không thể làm gì, thậm chí liền muốn giết chết bị thương nặng Mông Xích Hành cùng Tư Hán Phi cũng là hữu tâm vô lực. Nhìn thấy bọn hắn, lớn nhất lo lắng là cái này đầu Ma Long hướng Tương Dương đánh tới.

Bản thân cũng đã đã gặp phải Mông Cổ đại quân hồi hồi pháo công kích tường thành. Nếu là lại lần nữa gặp nổi giận Ma Long công kích, chỉ sợ Tương Dương là thủ không được rồi.

Tại mọi người lo lắng còn có kinh hồn táng đảm trong ánh mắt, tầm mắt mọi người đều đã rơi vào kia cầm lấy long giác không phóng đạo công tử Nhạc Duyên trên người.

Trên tường thành.

Truyền Ưng, Quách Tương cùng Quách Phá Lỗ tỷ đệ ba người sắc mặt cùng kia Ma Long động tác bắt đầu không ngừng biến hóa, cả người hận không thể tiến lên hỗ trợ.

Cho dù là Truyền Ưng trong nội tâm bất quá oán nộ, bờ môi gắt gao nhếch, cái trán gân xanh nổi lên, tại thời khắc này cũng là lo lắng không thôi.

Hào khí vô song Quách Tương cũng không có ngôn ngữ. Trên mặt đẹp lộ vẻ lo lắng, một đôi ngọc thủ chăm chú nắm thành nắm đấm, tại nội tâm thì là không ngừng gầm thét muốn đem Ma Long cho nấu ăn, lại để cho Cái Bang huynh đệ cho ngao thành Long canh!

Quách Phá Lỗ thì là mặt không biểu tình, chỉ là kia run nhè nhẹ thân hình hiện ra tâm tình của hắn.

Mà ở thời điểm này.

Một mực ở dưới mặt bận việc, hỗ trợ Quách Phù cũng đi lên tường thành, tại trong ngực của nàng tắc thì là tiểu nha đầu dương niệm xưa kia.

Rồng ngâm trận trận.

Nhìn thấy tiểu giáo chủ cũng không có thể hiện ra tương lai Tư Thái, nghe cái này khủng bố tiếng gầm gừ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng tận là kinh hoảng, một đôi bàn tay nhỏ bé gắt gao dắt lấy mẫu thân mình Quách Phù quần áo.

Đang hai mẹ con người cũng tới đến trên tường thành sau. Liền gặp được kia một bộ kinh thiên địa quỷ thần khiếp tràng cảnh.

Ma Long!

Còn có người!

Lập tức, mẹ con Nhị Nhân con mắt đồng thời trợn to,

đồng tử có chút co rút lại, trợn mắt há hốc mồm nhìn xem kia trên chiến trường tràng cảnh.

…

Rống!

Trái dao động phải bày.

Ma Long thân hình lực lượng quá mức khổng lồ, loại lực lượng này chỉ sợ chỉ có đem long tượng bàn nhược công tu đến đỉnh tầng nhân tài có thể đơn thuần tại trên lực lượng cùng hắn đối kháng. Nhạc Duyên võ công cao cường. Nhưng ở lực đạo bên trên căn bản không phải Ma Long đối thủ.

Một tay cầm lấy long giác, Nhạc Duyên cả người tựu như kia trong gió tung bay con Diều giống như:bình thường lộ ra có chút thân bất do kỷ.

Mặc dù là Nhạc Duyên khinh công cái thế, nhưng ở một cái không có quy luật chút nào nổi giận Ma Long ở bên trong, cũng làm cho hắn cảm thấy rất là bất đắc dĩ. Thú cùng người bất đồng, tựu là ở chỗ tư tưởng. Nhạc Duyên có thể phỏng đoán người nghĩ cách cùng động tác, nhưng là hoàn toàn không cách nào dự đoán Ma Long động tác.

Cái này như là Hoa Sơn Luận Kiếm ở bên trong, nghịch luyện Cửu Âm Chân Kinh Âu Dương Phong đánh chính là mặt khác tam tuyệt không thể làm gì nguyên nhân, là người bình thường không cách nào phỏng đoán đối phương động tác.

Ma Long có thể lăn qua lăn lại.

Có thể cắn xé.

Có thể tùy ý xằng bậy.

Thế nhưng mà đối với Nhạc Duyên mà nói lại thì không được.

Tại thời khắc này, Nhạc Duyên liền biết rõ chỉ sợ rằng muốn giết chết cái này Ma Long, đơn thuần dựa vào một người lực lượng, hoặc là mấy người lực lượng khả năng không đủ. Cao thủ không đủ, lại càng không cần phải nói hai bên vẫn còn giao phong, hơn nữa thần binh lợi khí chỉ sợ cũng không đủ.

Nhìn thấy, biện pháp duy nhất liền đem cái này đầu phát điên Ma Long đưa về Kinh Nhạn cung.

Hỏng bét!

Ý niệm trong đầu hiện lên, tại Ma Long tăng lớn lực đạo hạ Nhạc Duyên rốt cục bị sinh sinh theo long giác bên trên quăng đi ra, cả người phi ở giữa không trung. Đồng thời, Ma Long long nhãn nhắm lại, miệng là cả, lộ ra kia miệng đầy răng nanh, hướng rớt xuống Nhạc Duyên một ngụm táp tới.

“Hừ!”

Đối mặt Ma Long công kích, Nhạc Duyên giữa không trung không có chút nào lùi bước, người giống như bị

khiên lên dây thừng, sai một ly lăng không chuyển hướng tung bay đi ra ngoài, lại lần nữa đã rơi vào Ma Long trên đầu.

“Có lẽ nhìn thấy giết không được ngươi, nhưng…”

“Nghiệt súc, nhưng chớ có xem nhẹ ta, đối với ngươi không chỉ có riêng là vũ khí có thể dùng a!”

Thoại Ngữ rơi xuống, Nhạc Duyên hai tay ân tại Ma Long đỉnh đầu miệng vết thương, mặt mũi tràn đầy sát khí trong đúng là dùng một môn tại trước kia cùng tương lai người trong giang hồ người sợ hãi công pháp.

Bắc minh thần công.

Lập tức ——

Thê lương Long trong tiếng hô, tại ánh mắt của mọi người ở bên trong, Ma Long đỉnh đầu như bị đả thông nước giếng nước, như trong nước biển cá voi phun nước bình thường, long huyết như cột nước sinh sinh bị Nhạc Duyên cho hấp đi ra.

Tại long huyết sau khi tưới nước, Nhạc Duyên cả người tại thời khắc này trở thành huyết nhân.

Chương 074 : Thất bại trong gang tấc (hạ)

Máu tươi Phi Thiên.

Long huyết chảy ngược.

Mặc kệ cái này đầu Ma Long phải chăng trong truyền thuyết chính thức Long, nhưng tại thời khắc này bị hậu bối cắt mở đích miệng vết thương, cũng là bị Nhạc Duyên lại lần nữa dùng bắc minh thần công sinh sinh lợi dụng bắt đầu. Có lẽ không cách nào trực tiếp giết chết Ma Long, nhưng bỏ qua Ma Long trên người hơn phân nửa máu tươi, nhưng lại đầy đủ yếu bớt lực lượng của nó.

Tại thời khắc này!

Mặc dù là Ma Long, đối mặt toàn lực bộc phát ở dưới bắc minh thần công, có miệng vết thương nó cũng không chịu nổi.

Bị Nhạc Duyên chôn xuống chân khí hạt giống, cho quán đỉnh đi ra vệ Trinh Trinh có thể đem Âm Quý Phái hai Đại trưởng lão sinh sinh hấp thành xương khô, không chỉ có hấp thụ hai Đại trưởng lão chân khí, cũng nạp lấy người ta sinh cơ, kia cũng chỉ là vệ Trinh Trinh chưa phát giác ra gian lần thứ nhất sử dụng mà thôi. Mà với tư cách sửa chữa sáng tác đi ra Nhạc Duyên, thì là tại thời khắc này chính thức thi triển toàn lực hình thái ở dưới bắc minh thần công.

Không khí rung rung.

Ở giữa không trung ẩn ẩn xuất hiện một cái vòng xoáy.

Một đầu đã sớm bị long huyết nhuộm đỏ tóc chuẩn bị đếm ngược, cùng với kia phun tung toé long huyết, cả người phảng phất giống như thiên thần hạ phàm, chém giết ác long tiên nhân.

Rống!

Rồng ngâm âm thanh vô cùng thê lương, đối mặt Nhạc Duyên chiêu thức ấy, Ma Long cũng là trở tay không kịp. Toàn bộ Long thân thể hầu như khắp nơi lần này bắt đầu toàn bộ có chút cuộn mình bắt đầu.

Nhưng mà ——

Không chờ Nhạc Duyên tới kịp mừng rỡ, một cỗ kỳ quỷ lực lượng đã dọc theo kia miệng vết thương bắt đầu hướng bên trên tháo chạy, cưỡng ép hiếp xâm nhập bản thân trong cơ thể.

Đây là! ! !

Con mắt trừng lớn, trong ánh mắt lộ vẻ vẻ khó tin.

Đây là một cỗ cuồng bạo bá đạo cực đoan lực lượng!

Nhạc Duyên trong khoảng thời gian ngắn trở tay không kịp, bởi vì thi triển lấy bắc minh thần công, cỗ lực lượng này càng là trực tiếp chui vào trong cơ thể của mình.

Trong lúc nhất thời, Nhạc Duyên trong cơ thể kinh mạch chân khí phòng ngự căn bản không có cách nào ngăn cản cỗ lực lượng này trùng kích.

Trường sinh chân khí mặt lâm cỗ lực lượng này trùng kích, cho dù là Nhạc Duyên kết hợp mà thành bắc minh thần công, tại thời khắc này vẫn đang không có chút nào đích phương pháp xử lý.

Thật giống như ——

Thật giống như Nhạc Duyên bắc minh thần công thi triển đối tượng không phải Ma Long, mà là một cái công lực thâm bất khả trắc tuyệt đỉnh cao thủ.

Công lực cao hư không tưởng nổi.

Tựu như là đã là thần tiên độc nhất vô nhị.

Cái này cỗ cuồng bạo lực lượng mượn bắc minh thần công thông đạo, như là những máu tươi kia giống như:bình thường trực tiếp theo Ma Long trong cơ thể thoát ra. Toàn bộ hướng Nhạc Duyên trên người dũng mãnh lao tới. Bắc minh thần công khuyết điểm lớn nhất là cái gì nha? Không phải thông hiểu đạo lí lực lượng khác vi Bắc Minh chân khí, mà là mặt lâm công lực cao hơn người của mình thời điểm, thi triển ra bắc minh thần công kia hoàn toàn là một cái hại.

Như đối phương lực lượng chảy ngược, như vậy người liền sẽ phải chịu trọng thương.

Mà nhìn thấy…

Cuồng bạo bá đạo lực lượng chảy ngược mà vào, tại Nhạc Duyên trong cảm giác, cái này cổ xuất từ Ma Long lực lượng trong cơ thể liên tục không ngừng dọc theo hai tay rót vào trong cơ thể, trong cơ thể trường sinh chân khí căn bản không cách nào ngăn cản, chỉ có thể mặc cho bằng kia cuồng bạo lực lượng cọ rửa, xâm nhập.

“Khục!”

“A!”

Khóe miệng gắt gao nhếch, bởi vì long huyết phủ lên nguyên nhân. Không ai có thể xem tới được Nhạc Duyên trên mặt giờ phút này thần sắc, khóe miệng, cái mũi còn có khóe mắt, thậm chí trong lỗ tai cũng đã bị cái này cỗ cuồng bạo lực lượng cho chảy ngược ra máu tươi, thất khiếu lộ vẻ vết máu.

Máu người, long huyết, tại thời khắc này hỗn hợp lại với nhau.

Sau nửa ngày.

Một tiếng gào rú sau, Nhạc Duyên cuối cùng cưỡng ép hiếp giãy giụa ra, nếu như tại tiếp tục nữa, cho dù là dùng Nhạc Duyên kia trải qua Hoà Thị Bích phóng xạ dị biến kinh mạch cũng không chịu nổi cái này sợi cuồng bạo bá đạo lực lượng. Cả người chỉ sợ đều bị cái này cổ thâm bất khả trắc lực lượng vô cùng cho chống đỡ chết.

Phốc!

Ngửa đầu một ngụm máu tươi phun ra. Ở phía trước trong hình thành một số huyết vụ.

Mà theo Ma Long bày đầu động tác, Nhạc Duyên cuối cùng vô cùng bị quẳng đi ra ngoài, cả người hướng phía sau cái kia đã sắp khô héo xuống sông đào bảo vệ thành rơi đi.

Đau đớn.

Sưng muốn nứt.

Hoàn toàn đề không nổi công lực, toàn bộ kinh mạch đều có một loại cực lớn xé rách cảm giác.

Tại thời khắc này. Nhạc Duyên cảm giác mình cả người đều không thể động đậy. Có thể nói, chỉ cần một tên lính quèn, chỉ sợ đều có thể đem chính mình cái được xưng đệ nhất thiên hạ đạo công tử cho chém giết ở chỗ này.

Bành!

Nện nổi lên một số tro bụi, Nhạc Duyên thân thể nhưng lại lướt qua sông đào bảo vệ thành. Đã rơi vào bên cạnh bờ, cả người càng là tại quán tính hạ liên tục đánh nữa hai cái lăn nhi, cái này mới ngừng lại được. Cả người máu tươi, bùn tro bụi nhiễm thành một số. Căn bản nhìn không tới đạo công tử phong thái.

Cùng tình này cảnh.

Không khỏi lại để cho tất cả mọi người chấn động.

Quách Tĩnh, Dương Quá bọn người là rất là khiếp sợ, hoàn toàn không biết tại Ma Long đỉnh đầu cuối cùng đã xảy ra cái gì nha. Tựa hồ, tựa hồ tựu là tại trong chớp mắt, đạo công tử đụng phải nhìn không tới trọng thương, cả người bị ném bay tới.

Trong lúc nhất thời, trong nội tâm lo lắng mấy người đã tiến lên chuẩn bị nâng ngã trên mặt đất Nhạc Duyên.

Mà đã gặp phải bắc minh thần công hút máu bị thương Ma Long cùng trở nên hư nhược rồi không ít, lưu lại máu tươi đã lại để cho Ma Long không có lúc trước như vậy cuồng bạo, hơn hết ngoan cố chống cự, tại nhận lấy như thế bị thương Ma Long nhưng lại càng phát ra hung tàn rồi.

Nghiêng đầu sang chỗ khác.

Ma Long ánh mắt đã đã rơi vào Nhạc Duyên trên người.

Một tiếng gào rú ở bên trong, Ma Long quay lại đầu, tựu hướng Nhạc Duyên phương hướng chạy đi, làm làm một cái cho nó như thế thương thế người, Ma Long làm sao có thể đủ chịu được? Không mấy năm qua, tại trở thành Kinh Nhạn cung thủ hộ thú sau khi, Nhạc Duyên cái này là người thứ nhất.

Tại mặt khác.

Mông Cổ phương diện những cao thủ nhìn đến trợn mắt há hốc mồm.

Sự tình phát triển lần nữa biến hóa, có thể nói hoàn toàn vượt ra khỏi tất cả mọi người đoán trước.

Vốn là hảo hảo Tương Dương cuộc chiến bị người dùng sóng âm sinh sinh cản trở xuống, theo sau lại trên chiến trường chạy ra một đầu trong truyền thuyết Ma Long, có thể nói chuyện trước mắt là vô số người trong cả đời có thể nói lần thứ nhất nhìn thấy.

Nhìn thấy.

Trận chiến tranh này nhân vật chính đã không phải là người, mà là cái này đầu Ma Long rồi.

Hơn hết đang nhìn đến Ma Long quay lại đầu mà đi thời điểm, Mông Cổ phương diện tất cả mọi người không khỏi thở phào thở ra một hơi, đã chạy đến cổ họng nhi tâm cuối cùng có thể buông một điểm.

Cái này Ma Long cuối cùng chạy bên kia đi rồi!

…

Cho dù là trước khi, Quách Tĩnh cùng Dương Quá bọn người cũng không có chính diện đối mặt Ma Long, mà là theo bên cạnh cùng phía sau tiến hành yểm hộ tính tiến công. Giờ này khắc này, mặt lâm kia chính diện lướt qua sông đào bảo vệ thành mà đến Ma Long, mấy người đều cảm nhận được vẻ này hung thú khí tức.

Hầu như đồng thời.

Quách Tĩnh cùng Dương Quá cha vợ hai người cùng

nhau tiến lên, trong tay Đồ Long đao cùng Ỷ Thiên Kiếm báo cáo kết quả công tác tương sai, chính diện nghênh hướng kia tấn công mà đến Ma Long.

Mà ở phía sau mấy người thì là thò tay muốn kéo kéo Nhạc Duyên, muốn đem Nhạc Duyên mang ra tình thế nguy hiểm.

Chỉ là tại mấy người tay đụng phải Nhạc Duyên thân thể thích hợp, tất cả mọi người hầu như cũng không khỏi run lên, lập tức thò tay người toàn bộ bị chấn quẳng đi ra ngoài. Ngửa đầu phún huyết, trong lúc nhất thời đầy trời lộ vẻ huyết vụ. Tất cả mọi người, đều bị vẻ này tử cuồng bạo lực lượng cho chấn thương.

Đang!

Long đầu cùng đao kiếm chạm vào nhau.

Lực lượng khổng lồ trực tiếp lại để cho Quách Tĩnh cùng Dương Quá Nhị Nhân trực tiếp quẳng đi ra ngoài.

Mặc dù là có chuẩn bị, hắn lực lượng to lớn cũng vượt ra khỏi Quách Tĩnh cùng Dương Quá đoán trước. Mà ở bay ra ngoài một khắc này, Quách Tĩnh càng là công lực vận chuyển, được xưng đệ nhất cương mãnh chưởng pháp Hàng Long Thập Bát Chưởng trực tiếp vỗ vào Long cái mũi khổng bên trên.

Rống ——

Ma Long trên người nhất mềm mại địa phương hướng đến, lập tức gặp trọng kích.

Hung ác hung tàn như Ma Long, cũng không khỏi kêu rên một tiếng, hầu như toàn bộ nằm xuống.

Thấy thế.

Dương Quá còn có những người khác, mặc dù là nằm trên mặt đất trong khoảng thời gian ngắn không thể động đậy Nhạc Duyên. Ánh mắt đều tăng tại Quách Tĩnh trên người.

Mọi người trong đầu không hẹn mà cùng bay lên một cái ý niệm trong đầu.

Đó chính là chẳng lẽ lại Hàng Long Thập Bát Chưởng thật sự đối với Long có tác dụng khắc chế?

Đối mặt mọi người nghĩ cách, Quách Tĩnh cũng không biết, hơn hết cái này cũng không đại biểu hắn không có phát giác được mặt khác tầm mắt của người. Chỉ là ở thời điểm này cái này cổ nghi hoặc bất quá là tại Quách Tĩnh trong đầu chợt lóe lên, lập tức cả người hắn tâm tư lại lần nữa đặt tại trước mặt chiến cuộc bên trên.

Cho dù là chết, hắn Quách Tĩnh cũng muốn đem cái này đầu Ma Long chém giết lúc này, không cho Ma Long vượt qua Lôi Trì một bước, không thể để cho hắn đối với Tương Dương tạo thành tổn thương.

Đồ Long đao xa xa một ngón tay.

Lưỡi đao đối diện Ma Long.

Long!

Đồ Long!

Vốn là an bài trong Đồ Long đao tàn sát lẽ ra là Mông Cổ mồ hôi, nhưng tại thời khắc này, trước tàn sát một đầu họa thế Ma Long lại cũng có thể.

Vốn. Quách Tĩnh đối mặt trận này Tương Dương cuộc chiến tựu không nghĩ phải sống rời khỏi nghĩ cách, tại thời khắc này, hắn là chân chính có thể vứt bỏ hết thảy, độc thủ Tương Dương Quách đại hiệp. Người như vậy đối với Quách gia mà nói. Đã may mắn nhưng cũng là bất hạnh.

Xa xa.

Hoàng Dung thấy thế lập tức sắc mặt đại biến, thân làm vợ nàng có thể nào không biết mình Tĩnh ca ca cái lúc này tâm tư.

Quách đại hiệp như thế tâm tính.

Mà ở trong nguyên trong giang hồ, đã có thần điêu đại hiệp đại hiệp danh hiệu Dương Quá như thế nào lại lùi bước?

Liều lĩnh tính tình tuy nói tại trở thành Quách Phù trượng phu sau thu liễm không ít, nhưng là thực chất bên trong Dương Quá hay (vẫn) là một cái cuồng ngạo người. Cho dù là đối mặt Long. Hắn cũng sẽ không thay đổi nửa phần sắc thái.

Con đường này, cha vợ Nhị Nhân nhưng lại không oán không hối.

Ở thời điểm này, tiết một bộ phận cuồng bạo lực lượng Nhạc Duyên cuối cùng theo trên mặt đất bò lên.

Chống đứng người lên.

Ánh mắt đã rơi vào kia Ma Long trên người. Nở nụ cười.

Cho tới nay, Nhạc Duyên mặc dù là mặt lâm nguy cục thời điểm cũng không lộ ra bối rối cùng bất đắc dĩ, nhưng là tại thời khắc này, hắn đường đường đạo công tử lại là lần đầu tiên bị lộng thành bộ dáng như vậy. Ánh mắt khác hẳn, cái này đầu Ma Long có lực lượng cường đại.

Tại trong cơ thể mình còn không ngừng xé rách lấy chính mình kinh mạch, cùng trường sinh chân khí đối với xông cái kia cỗ cuồng bạo lực lượng, dùng hắn sáng tác bắc minh thần công cũng bị biến thành cái này đức hạnh, trường sinh chân khí hầu như không cách nào hóa giải, cả người tức thì bị lực lượng chảy ngược nửa phế. May mắn bản thân kinh mạch trải qua Hoà Thị Bích phóng xạ dị biến, cộng thêm đã từng Ma Môn phật môn chân khí đối với xông đã xem như có chút thi nghiên cứu, bằng không mà nói đợi chờ mình cũng chỉ là phá thể mà giết. Mà cỗ lực lượng này, Nhạc Duyên càng nghĩ cũng hiểu được chỉ có một dạng sự vật có thể hình dung.

Truyền thuyết kia trong đồ vật.

Rống!

Tựa hồ là tức giận, lọt vào khiêu khích.

Bị người trừu long huyết, thậm chí bị thu nạp những vật khác Ma Long tại cái mũi chính diện đã gặp phải Quách Tĩnh một chưởng sau, rất nhanh liền hồi phục xong.

Không có tiến công.

Mà là ngửa đầu thét dài, thoáng chốc Phong Vân đánh xơ xác.

Khí lãng như cuồng phong.

Người xung quanh bị cái này cỗ khí sóng sinh sinh đẩy cách đi ra ngoài.

Mặt đất càng là lại lần nữa liên tiếp không ngừng nổ, lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ liệt ra, vết rách một mực tràn ngập mà đến, trong đó một bộ phận càng là hướng tường thành mà đi.

Rất nhanh.

Đứng tại trên tường thành người, liền đã bắt đầu cảm nhận được bất đồng, trên tường thành bắt đầu xuất hiện nổ bụi mù, kia vết rách đã xuyên thấu qua nền tảng, dọc theo tường thành leo núi mà lên. Tại rất nhiều người ánh mắt kinh hoảng ở bên trong, thành Tương Dương tường trực tiếp từ trung gian đã nứt ra.

Không có bị Mông Cổ đại quân hồi hồi pháo phá hủy

tường thành, cũng không có bị đại quân công phá thành Tương Dương, tại thời khắc này phá.

Đồng thời.

Mặt đất bắt đầu không ngừng lõm, lộ ra phía dưới ánh sáng chỗ.

Nhưng lại trong truyền thuyết Kinh Nhạn cung chính thức mở ra. (chưa xong còn tiếp. .)

Chương 075 : Ngoài ý muốn

Đại địa nghiền nát.

Một phiến tận thế chi cảnh.

Đây gọi là thiên tai địa họa cũng không gì hơn cái này.

Người ở chỗ này, có lẽ có qua kinh nghiệm cũng không khỏi kinh ngạc cho rằng đó là địa chấn phát sinh khúc nhạc dạo. Có thể nếu là kết hợp kia ở giữa sân không ngừng ngửa đầu gào thét Ma Long, như vậy chuyện trước mắt nhưng lại cho người hắn ý nghĩ của hắn.

Bởi vì mặt đất vỡ tan, tóe lên mấy trượng cao bùn đất.

Sôi trào bùn đất cùng hòn đá, còn có kia quẳng thi thể, đã thời gian dần trôi qua đem Ma Long thân hình bao bọc, khiến cho ngoại nhân căn bản nhìn không tới Ma Long kia dữ tợn thân hình.

Két sát ——

Nghiền nát đại địa, tựu như là kia xé rách tơ lụa, thanh âm nặng nề rồi lại bén nhọn, tại trong tai đó là một loại tra tấn.

Mông Cổ phương diện cao thủ Tư Hán Phi, Mông Xích Hành bọn người liên tiếp không ngừng lui về phía sau, thậm chí đại quân cũng đang không ngừng lui về phía

sau, về phần kia đã bị Ma Long uy áp không thể nhúc nhích ngựa thậm chí cũng bị bọn hắn ném ngay tại chỗ, tất cả mọi người thầm nghĩ rất xa tránh đi tại đây.

Mặc dù là như vậy, vẫn đang có không ít người lâm vào bên trong, trốn không thoát đến, bị lõm xuống dưới bùn đất cho thu nạp đi vào, biến mất không thấy gì nữa.

Đối lập khởi Mông Cổ đại quân đến, Tương Dương tình thế nguy hiểm nhưng lại càng phát ra nghiêm trọng rồi.

So với chiến tranh càng thêm lại để cho người lo lắng.

Lan tràn vết rách đã hướng tường thành mà đi, tại thời gian cực ngắn ở bên trong, chỗ này thủ vệ Tương Dương mấy chục năm, đối mặt Mông Cổ đại quân hơn mười năm tiến công vẫn đang bình yên vô sự tường thành bắt đầu vỡ tan, tại loại này khổng lồ không giống nhân gian lực lượng xuống, cái này tường thành chạy tới mạt lộ.

Văng tung tóe gạch đá.

Văng khắp nơi bay múa bùn đất.

Tường thành bắt đầu như mọc thành phiến bong ra từng màng, vỡ ra, khiến cho trên tường thành một đoạn một đoạn rạn nứt. Người ra mặt cùng vật, đều ở đây cổ biến đổi lớn hạ bối rối không thôi. Binh sĩ bắt đầu thoát đi, mà kia ở lại trên tường thành khí giới các loại thì là theo tường thành rạn nứt bong ra từng màng, hủy hoại.

Tại sao có thể như vậy?

Bất luận kẻ nào đều không rõ, không rõ trận này chiến tranh như thế nào sẽ biến thành như vậy?

Bởi vì cái gọi là người tính không bằng trời tính.

Thuận Thiên người bi, nghịch thiên người giết.

Trước mắt tràng cảnh. Như một thanh đao đang tại từng điểm từng điểm đào lấy Quách Tĩnh tâm, đào lấy những cẩn thủ kia Tương Dương ái quốc nhân sĩ tâm. Mặc cho ai cũng không ngờ rằng sự tình phát triển sẽ biến thành bộ dáng như vậy? Trong lúc nhất thời, tại có ít người trong nội tâm, thậm chí hội (sẽ) nhịn không được bay lên ý nghĩ như vậy.

Chẳng lẽ lại thiên muốn tiêu diệt Đại Tống?

Bằng không mà nói, tại sao phải xuất hiện Ma Long? Lại sẽ phát sinh địa chấn bình thường, khiến cho Tương Dương tường thành sinh sinh hủy diệt đi?

"…"

Mặt đất rung động lắc lư, khiến cho người giống như đứng ở lò xo Thượng Diện, Nhạc Duyên mờ mịt chung quanh, trong lúc nhất thời dùng tâm tình của hắn cũng hiểu được cả người mê mang rồi. Hắn phá giải tập tranh ảnh tư liệu, biết rõ Kinh Nhạn cung sẽ ở Tương Dương khu xuất hiện. Nhưng là hắn tuyệt đối không ngờ rằng sự tình phát triển cuối cùng nhất sẽ là dùng cảnh tượng như vậy hiện ra.

Không nghĩ tới sư hống công hội (sẽ) dẫn xuất Kinh Nhạn cung bên trong Ma Long!

Càng không nghĩ đến cuối cùng nhất Kinh Nhạn cung xuất hiện sẽ là tại thành Tương Dương dưới nền đất, sẽ ở trận này đại chiến trong hiển hiện.

Tương Dương nếu như bị phá, không phải Mông Cổ đại quân nguyên nhân, mà là cái này Kinh Nhạn cung nguyên nhân.

Trong cơ thể kia cỗ cuồng bạo lực lượng còn đang tả xung hữu đột, một thân long huyết phủ lên Nhạc Duyên đứng ở trong đó, trên mặt phân không xuất ra là máu tươi của mình hay (vẫn) là long huyết, cả người tại thời khắc này như máu người giống như:bình thường đứng ở nơi đó, quay đầu lại chung quanh.

Nhìn xem thành Tương Dương tường tại này cổ không phải sức người lực lượng tàn phá hạ hủy diệt, Nhạc Duyên trong nội tâm liền biết rõ thành Tương Dương chỉ sợ là thủ không được rồi.

“Dung nhi!”

Quách Tĩnh vời đến Hoàng Dung. Hai người mang theo một đám cao thủ không ngừng lui về phía sau, tránh đi kia lan tràn đi ra khe hở, mấy người rất nhanh liền hướng kia không ngừng sụp đổ trên tường thành mà đi. Nhìn thấy, đối với bọn hắn mà nói Tương Dương an nguy trọng yếu nhất.

Về phần Dương Quá thì là tại tường thành đổ thời điểm.

Người đã nắm lấy Ỷ Thiên Kiếm vận chuyển Cửu Âm Chân Kinh ở bên trong khinh thân công pháp lên đầu tường, tại đâu đó thê tử của mình cùng con gái không thể nghi ngờ liên lụy Dương Quá tâm. Rời đi trước, Dương Quá thật cũng không có đã quên mời đến Nhạc Duyên.

“Nhạc huynh!”

“Nhanh rời khỏi!”

Đối mặt người khác la lên, Nhạc Duyên cái lúc này dở khóc dở cười.

Trong cơ thể bị kia cỗ cuồng bạo lực lượng cưỡng ép hiếp xung đột. Tuy nói người bề ngoài xem đã dậy chưa cái gì, nhưng là chân thật tình huống chỉ có Nhạc Duyên tự mình biết hiểu. Dùng trường sinh chân khí làm cơ sở sáng tạo ra, tạo ra đến bắc minh thần công, giờ phút này đang tại toàn lực hóa giải cái này cỗ cuồng bạo lực lượng. Nhưng là cỗ lực lượng này quá mức kinh người, mặc dù là dùng Nhạc Duyên năng lực đã ở trong thời gian ngắn không thể làm gì.

Mà cuối cùng nhất kết quả, là cái lúc này Nhạc Duyên hầu như đã mất đi sức chiến đấu, khinh thân công pháp cái gì đều không thể thi triển, chỉ có thể trơ mắt nhìn trước mặt hết thảy phát sinh.

Mặt đất vẫn đang đang tiếp tục văng tung tóe.

Vốn lúc trước cũng bởi vì Ma Long xuất hiện nguyên nhân, tại sông đào bảo vệ thành lòng sông bên trong mở

động, nước sông đi đến bên trong rót, tại đã trải qua nhìn thấy lại lần nữa mở rộng tình huống, toàn bộ sông đào bảo vệ thành lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ chậm lại.

Mà phịch tại sông đào bảo vệ thành ở bên trong Ma Long vẫn đang rồng ngâm trận trận, muốn mở ra cắn chết kia đứng ở phía trước cách đó không xa Nhạc Duyên.

Chỉ là…

Làm như nhận lấy trong lúc này cửa động không ngừng mở rộng, dùng Ma Long làm trung tâm phạm vi hơn mười thước mặt đất bắt đầu lõm, vô số trở mình lăn lên bùn đất cùng nham thạch sinh sinh đem Ma Long kẹt tại bên trong, khiến cho dùng Ma Long man lực đã ở trong thời gian ngắn không cách nào giãy giụa ra.

Kia trường cảnh tựu như trong sa mạc, người tại lưu sa bên trên bộ dáng độc nhất vô nhị.

Lõm.

Lôi kéo.

Ma Long cứ như vậy bị nội hãm lực lượng cho sinh sinh hấp xuống dưới, tại Ma Long kia dữ tợn rồi lại thê lương tiếng gào thét ở bên trong, cái đuôi cùng móng vuốt vốn là chui vào trong đó, sau đó từng điểm từng điểm lõm dưới đi, tại Nhạc Duyên ngạc nhiên nhìn chăm chú ở bên trong, rất nhanh cả người bị kéo vào trong đó.

Rống!

Đầu lâu cuồng loạn nhảy múa, dữ tợn sừng dài bay thẳng hướng lên trời. Hung ác ánh mắt, còn có kia sát khí, đều tỏ vẻ mê muội Long không cam lòng. Hết thảy đều tựa hồ tại nói cho Nhạc Duyên, có một cỗ kỳ lạ lực lượng đang tại lôi kéo mê muội Long, đang tại sinh sinh đem đối phương kéo xuống dưới đất.

Kinh Nhạn cung!

Nhìn xem Ma Long kia phịch bộ dạng, Nhạc Duyên nhưng lại biết rõ cỗ lực lượng này đến từ nơi nào, lôi kéo Ma Long, đem mặt đất quấy đến long trời lở đất, thậm chí phá hủy thành Tương Dương tường ngọn nguồn đều là một cái, đó chính là truyền thuyết kia bên trong Kinh Nhạn cung.

Chỉ là Nhạc Duyên dù thế nào dạng cũng không ngờ rằng Kinh Nhạn cung hiện thế hội (sẽ) gây ra lớn như vậy tràng cảnh.

Mặt đất lõm tốc độ càng lúc càng nhanh, liên lụy phạm vi cũng càng lúc càng lớn.

Rất nhanh.

Kia lõm mặt đất đã đến Nhạc Duyên dưới chân.

Đối mặt tốc độ như vậy, Nhạc Duyên tự nhiên cũng hướng về sau thối lui. Đáng tiếc chính là hiện tại Nhạc Duyên căn bản không cách nào được người cứu trợ, trong cơ thể hai cỗ lực lượng đang tại xung đột, ai đụng

chính mình ai hội (sẽ) không may. Lúc trước kia lôi kéo chính mình mấy vị cao thủ, thế nhưng mà sinh sinh bị Nhạc Duyên bản thân tiết lộ ra ngoài cuồng bạo lực lượng cho xông nội thương.

Kết quả như vậy…

Tự mình chuốc lấy cực khổ a!

Đắng chát cười cười, như vậy tình thế nguy hiểm Nhạc Duyên cũng không có biểu hiện ra cái gì sợ hãi tâm tư. Vẫn là trên mặt dáng tươi cười hướng tường thành dưới chân chạy tới. Kia Ma Long xem ánh mắt của mình, hận không thể ăn hết chính mình bình thường, nếu là cùng tên kia cùng một chỗ rơi vào đi, Nhạc Duyên hoàn toàn có thể tưởng tượng đến lúc đó tràng cảnh.

Nhưng mà, dùng Nhạc Duyên nhìn thấy tình huống thật là không có cách nào thoát đi rồi, mặt đất lõm lực đạo cùng tốc độ xa xa vượt ra khỏi Nhạc Duyên tốc độ, rất nhanh Nhạc Duyên cũng bị kéo tại trong đó, cả người như là lúc trước Ma Long độc nhất vô nhị từng điểm từng điểm đã rơi vào Khanh trong động.

Không tốt!

Nội tâm một tiếng ai thán, Nhạc Duyên ngừng đào tẩu bộ pháp, yên tĩnh cùng đợi cỗ lực đạo kia lẳng lặng đem chính mình thôn phệ. Quay đầu chung quanh. Cuối cùng nhất chỉ là hóa thành thở dài một tiếng.

Thất bại trong gang tấc.

Chỉ là bản thân mặt lâm như vậy tình huống, Nhạc Duyên vẫn là tùy ý nhàn nhã, hai tay phụ bối, không tránh không cho, không ném công tử phong thái.

Cùng lúc đó.

Trên tường thành.

Đứt gãy gạch đá, vỡ ra tường thể, đã lại để cho thành Tương Dương đầu loạn thành một đống.

Các binh sĩ không ngừng có người rớt xuống tường thành, có nhiều người hơn thì là tại triều phía dưới thối lui, giờ khắc này tất cả mọi người nội tâm đều kinh hồn táng đảm. Tương đối kia Ma Long tuy nói cũng làm cho lòng người trong lo sợ bất an, nhưng là cuối cùng có những cao thủ ngăn cản.

Thế nhưng mà cái này giống như địa chấn thiên tai…

Ai có thể ngăn cản?

Loại người tại mặt lâm cái này thời điểm, chờ đợi chỉ có sợ hãi cùng sợ hãi.

Đứng tại đầu tường, ôm ấp lấy con gái Quách Phù tại địa chấn lúc mới bắt đầu. Cũng đã rất là hãi dị, kia vỡ tan tường thành không ngừng ở trước mặt mình rạn nứt. Tuy nói dĩ vãng Quách Phù tiểu tính tình Đại tiểu thư tính tình chiếm đa số, nhưng tại nhiều năm như vậy đến thực sự sửa lại không ít, tại thủ vệ Tương Dương bên trên cũng ra qua không ít lực.

Có thể nói. Nàng xa xa so Quách Tương, Quách Phá Lỗ hai tỷ đệ cùng với Truyền Ưng muốn hiểu nhiều.

Tại đem trong ngực con gái giao cho Quách Tương ôm về sau, Quách Phù liền đi an bài quân dân sự tình.

Hơn hết tuy nói tình huống khẩn cấp, rất nhiều người đều có chút bối rối. Nhưng là Quách gia tại Tương Dương thanh thế quá vượng, mặc dù là Quách Tĩnh xuất mã, Quách Phù cũng có thể cho bốn phía quân dân không ít tin tưởng. Mang theo đệ đệ Quách Phá Lỗ hỗ trợ, vậy mà thời gian dần qua đem cái loại nầy bối rối cảm xúc đè xuống không ít.

Quách Tương chiếu cố tiểu nha đầu, mà Truyền Ưng thì là mặt sắc mặt ngưng trọng, ở một bên hỗ trợ đồng thời, một bên ánh mắt xa xa đang nhìn mình phụ thân phương hướng, trong mắt lộ vẻ lo lắng.

Hỗn loạn thời điểm, là dễ dàng ngoài ý muốn nổi lên thời điểm.

Nhất là thủ vệ kia lấy Tương Dương tường thành tại thời khắc này vô cùng nghiền nát thời điểm, nội thành rất nhiều người nội tâm đã có hắn tính toán của hắn.

Nhưng là tương đối, có người thì là đã sớm nhịn không được xuất thủ.

Bởi vì đối với hắn mà nói, cái lúc này là tốt nhất thỏa đáng nhất thời khắc.

Tường thành vỡ tan!

Đại biểu cho Tương Dương đã thủ không đi xuống!

Hơn nữa vừa mới cái kia cổ chấn động, tuyệt đối không phải bình thường địa chấn có thể giải thích.

Tương đối, kia Vô Thượng Tông Sư đã lâm vào nguy cơ, Quách gia cũng lâm vào nguy cơ, tại thời khắc này là hắn Lệ Công tốt nhất tốt nhất thời khắc. Trong nội tâm ý niệm trong đầu đã định, thay hình đổi vị, cả người lấy cực kỳ cao minh thân pháp chui lên đầu tường, cả người lao thẳng tới Quách Tương.

Vì Âm Quý Phái tương lai nghiệp lớn, bất luận cái dạng gì sự tình hắn Lệ Công đều có thể đi làm.

“Là ngươi! ! !”

Quách nhị tiểu thư tại Lệ Công đánh về phía chính mình một khắc này, nàng đã phát hiện Lệ Công thân ảnh. Đáng tiếc chính là nàng phát hiện quy phát hiện, nhưng là bản thân căn bản không phải đối phương đối thủ. Đã trải qua Hoa Sơn sự tình Quách Tương đương nhiên biết rõ đối phương ý định là cái gì?

Cái này Lệ Công chính là vi tiểu nha đầu dương niệm xưa kia mà đến.

Thiên Ma tay thi triển.

Hóa thành đầy trời tay ảnh, Lệ Công bay thẳng đến Quách Tương trong ngực tiểu nha đầu chộp tới.

“Tặc tử!”

“Ngươi dám!”

Xa xa, chỉ có Dương Quá gào thét.

Phốc ——

Máu tươi vẩy ra, Quách Tương sinh sinh bằng đã từng Nhạc Duyên dạy bảo qua võ công, dùng tương đối bắt đầu nhu nhược lực lượng ngạnh ngăn cản Lệ Công Thiên Ma tay, cả người thoáng chốc trọng thương.

Mà nàng trong ngực tiểu nha đầu dương niệm xưa kia lại cũng ở đây cổ giao thủ lực lượng hạ quẳng đi ra ngoài, bay ra tường thành, hướng xa xa kia không ngừng lõm vỡ ra đại địa rơi đi.

Không trung.

Chỉ có tiểu nha đầu kia một thân hồng sắc đồ lót đón gió phất phới, tựu như là một đoàn sáng chói vô cùng hỏa khí.

Lập tức ——

“Không!”

Toàn bộ không ngừng vỡ vụn trên tường thành vang lên một tiếng thê lương gào thét, tràn đầy sát ý còn có phẫn nộ!

Dưới thành.

Đang tại từng điểm từng điểm bị bùn đất thôn phệ lôi kéo Nhạc Duyên nghe tiếng mãnh liệt ngẩng đầu, liếc liền trông thấy kia đã bị quẳng ở giữa không trung cái kia đoàn náo nhiệt.

Thoáng chốc, sắc mặt đại biến.

Chương 076 : Thần điêu phần cuối

Sao vậy có thể như vậy?

Lệ Công trợn mắt há hốc mồm, không phản bác được.

Mục tiêu của hắn chỉ là tiểu nha đầu, đây là hắn như thế nhiều năm qua nhìn thấy có nhất xuất chúng tư chất tiểu hài tử. Tự nhiên mà vậy chính là muốn đối phương thu nhập môn hạ của chính mình, trở thành kế tiếp nhiệm Âm Quý Phái chưởng môn người được đề cử.

Thành tựu tương lai Âm Quý Phái Thánh Nữ.

Tựu như là mấy trăm năm lấy trước kia giống như, Âm Quý Phái cùng Từ Hàng Tĩnh Trai đối kháng ở bên trong, riêng phần mình nhất xuất chúng đồ đệ người chọn lựa.

Thậm chí.

Tại Lệ Công trong nội tâm, tiểu nha đầu này có đầy đủ so sánh lúc trước mấy trăm năm lúc trước vị Thánh Nữ tư chất.

Đối với so với.

Quách Tương tư chất tuy nói cũng bị Lệ Công nhìn tại trong mắt, nhưng là niên kỷ quá lớn, không tốt khống chế. Mà tiểu nha đầu tuổi còn nhỏ, nuôi lớn sau hoàn

toàn đủ để cải biến tư tưởng của nàng. Cho nên, tại thời khắc này hắn vừa ra tay, là cướp đoạt tiểu nha đầu.

Đối với Quách Tương ra tay, Lệ Công cũng không có phát xuất toàn lực.

Chỉ là hắn hoàn toàn không ngờ rằng chính là Quách Tương lúc này mới một thời gian ngắn không thấy, cả người có nhảy vọt tiến bộ. Tuy nói Quách Tương công lực không đủ, giao thủ kinh nghiệm cũng không phong phú, nhưng là đối phương vừa ra tay liền lại để cho Lệ Công rất là kinh ngạc.

Quách Tương đón đỡ hắn Thiên Ma tay.

Mà chiêu thức phương pháp cùng phía trước Nhạc Duyên phá chiêu thức của hắn cơ hồ là độc nhất vô nhị, chỉ là xa xa không đạt được đạo công tử cử nhẹ như trọng cùng tùy ý. Nhưng là Quách Tương tư chất thực sự thể hiện đi ra, dùng xuất kỳ bất ý dấu hắn không sẵn sàng đánh nữa cái Lệ Công trở tay không kịp.

Tại một chiêu này xuống.

Lệ Công tâm tính phát sanh biến hóa, vốn là ổn trọng tâm tư lập tức hóa thành tức giận.

Chưởng lực thôi phát.

Cưỡng ép hiếp ngạnh phá Quách Tương chiêu thức, tại kích thương Quách Tương đồng thời, cực lớn lực đạo kình khí thực sự đem nàng trong ngực tiểu nha đầu cho tung bay đi ra ngoài.

Tại chiêu thức phát ra sau, Lệ Công nội tâm đã tràn đầy hối hận.

Đáng tiếc chính là, Lệ Công đã là thu tay lại không kịp.

Hắn sau.

Dương Quá cơ hồ là hốc mắt nổ, vừa chui lên tường thành hắn vừa lên đến liền gặp được như thế tràng cảnh, cái này lại để cho người làm sao có thể tiếp nhận? Lòng tràn đầy vì Tương Dương, thế nhưng mà hắn hoàn toàn thật không ngờ ở trên tường thành một khắc này nhìn thấy sẽ là như thế tràng cảnh.

Quách Tương thổ huyết bại lui.

Chỉ là Quách nhị tiểu thư căn bản không có đi để ý tới Lệ Công. Mà là nghiêng đầu sang chỗ khác, muốn xem xem tiểu nha đầu tình huống, đã thấy kia ngoài mấy trượng giữa không trung, một thân Hồng Y áo tử tiểu nha đầu một đôi bàn tay nhỏ bé mở ra vui cười ôi ôi mà cười cười, tiểu nha đầu khanh khách tiếng cười nhưng lại tại ở trong đó bằng thêm một phần quái dị cùng trào phúng.

Lệ Công thấy thế, đang muốn tiến lên tung người bay ra, đem tiểu nha đầu kéo lúc trở lại…

Sự tình lại lần nữa phát sanh biến hóa.

Tiểu nha đầu trên người lực đạo bỗng nhiên tăng lớn, cả người thật giống như lăng không nhiều hơn một cái quả

cân bình thường, do đó vô cùng tránh được Lệ Công kia văng ra dây thừng, cả người hướng xuống mặt rơi đi. Dùng một loại tốc độ cực nhanh.

Thấy thế.

Sở hữu nhìn chăm chú đến nơi này cái tràng cảnh người, cũng không khỏi kinh hãi.

Một ít người thậm chí đã là nhịn không được nhắm mắt lại, không đành lòng suy nghĩ giống như kia phó hình ảnh.

Một cái không biết võ công tiểu cô nương, theo trên tường thành rớt xuống, hơn nữa nhìn thấy lại là này giống như lộn xộn cục diện, mặt đất văng tung tóe, phảng phất giống như địa chấn, không có người sẽ cho rằng tiểu nha đầu không có gặp nguy hiểm, trừ phi là có người cứu đến.

Chỉ là hiện dưới thành…

Còn có ai đâu này?

Dưới thành.

Buông tha cho thoát đi Nhạc Duyên lẳng lặng cùng đợi chính mình như là Ma Long cùng nhau hạ xuống. Dù là toàn thân máu tươi trải rộng, vô cùng bẩn đấy, thực sự không dấu hắn chút nào phong thái.

Tương Dương nhìn thấy thành phá.

Nhạc Duyên biết rõ Tương Dương đã thủ không nổi nữa, Tương Dương một khi thành phá. Mông Cổ đại quân sau này sẽ là vùng đất bằng phẳng.

Tuy nói cái này thành trì là vì Kinh Nhạn cung nguyên nhân liên quan đến, nhưng là Nhạc Duyên tại nội tâm ở bên trong có một loại tội ác cảm giác, thành Tương Dương phá chỉ sợ cũng sẽ có một phần của mình tội ác. Người tính không bằng trời tính, lần thứ nhất. Nhạc Duyên phát hiện sự tình phát triển vượt ra khỏi dự liệu của mình.

Lại để cho cục diện toàn bộ đi về hướng cực đoan.

Chỉ là phần này tâm tính hơn hết chỉ là tại Nhạc Duyên trong nội tâm hơi chút dây dưa một chút, liền Nhạc Duyên cưỡng ép hiếp đặt ở bên trong, làm làm một cái võ công đã đến tuyệt đỉnh. Chỉ kém cuối cùng nhất một bước người đến nói, mục tiêu của hắn đã sớm minh xác.

Những chuyện khác đều không thể ngăn cản, cũng không cách nào sửa đổi Nhạc Duyên tâm tư.

Cho nên…

Mặc dù là nhìn thấy không cách nào thi triển Thiên Ngoại phi tiên, nhưng rơi vào Kinh Nhạn cung, nhưng cũng là Nhạc Duyên một loại ý định.

Bên trong Chiến Thần Đồ Lục bất kể là ai đều muốn kiến thức một phen, hắn Nhạc Duyên cũng không ngoại lệ.

Mà nhìn thấy hắn vị trí cục diện, nhất là tại đối với kia Ma Long thi triển bắc minh thần công mà tạo thành hậu quả sau, Nhạc Duyên muốn sửa đổi tình huống của mình, nhìn thấy cũng chỉ có cái này một đường có thể đi.

Chỉ là ở thời điểm này, Dương Quá cái kia một tiếng thê lương gào thét lại để cho Nhạc Duyên ngoài ý muốn rồi.

Ngẩng đầu.

Nhìn thấy là kia đã phi ở giữa không trung, bàn tay nhỏ bé khẻ nhếch cười vui vẻ vô cùng tiểu nha đầu.

Một màn này đập vào mắt mảnh vải, mặc dù là Nhạc Duyên, tại thời khắc này cũng là kinh hồn táng đảm.

Nhạc Duyên không biết kia đã văng tung tóe trên tường thành đã xảy ra cái gì nha, nhưng nghĩ đến cũng sẽ không là chuyện tốt, bằng không mà nói Dương Quá sẽ không như vậy đau khổ gào thét, mà tiểu nha đầu càng sẽ không vô duyên vô cớ cho quăng đi ra.

Chỉ có một khả năng.

Đó chính là trên tường thành đã xảy ra ngoài ý muốn, có người tại giao tranh.

“Tiểu nha đầu!”

Một tiếng la lên, nhìn xem kia trên không trung không ngừng trụy lạc lại vẫn đang vui cười ôi ôi tiểu nha đầu, Nhạc Duyên nội tâm tràn đầy cười khổ, hắn nên đi tán thưởng giờ khắc này tương lai giáo chủ lá gan là thiết

làm đấy sao? Hay hoặc giả là niên kỷ quá nhỏ, cho rằng loại chuyện này rất tốt chơi? Có một điểm có thể nhất định là tiểu nha đầu không biết nguy hiểm là vật gì.

Bất đắc dĩ.

Nhạc Duyên cưỡng ép hiếp vận chuyển chân khí trong cơ thể, lập tức nguyên vốn đã chậm rãi an ổn xuống chân khí lại lần nữa táo bạo, kinh mạch xé rách giống như:bình thường đau đớn. Đối mặt như thế kịch liệt đau nhức, Nhạc Duyên cũng không quá đáng là lông mày có chút chọn lấy một chút, lập tức tay phải xa xa duỗi ra, nhưng lại lại lần nữa cưỡng ép hiếp thi triển ra bắc minh thần công đến.

Khóe miệng máu tươi lại lần nữa mãnh liệt mà ra.

Hấp lực bộc phát.

Lập tức đem hạ xuống tiểu nha đầu cho sinh sinh hấp đi qua.

Có thể nói, tại phương diện nào đó mà nói Nhạc Duyên đối với tiểu nha đầu quan tâm không dưới Dương Quá. Bình thường nhìn không ra, nhưng ở thời điểm này tiểu nha đầu gặp nạn thích hợp, cho dù là trong óc của hắn chứng kiến chính là lớn lên sau bộ dáng, nhưng vẫn là trong nội tâm cả kinh quýnh lên.

Vào lòng.

Một tay che miệng mũi, cưỡng ép hiếp nhịn xuống kia không ngừng theo trong miệng, trên mũi chảy ra máu

tươi, cưỡng ép hiếp áp chế kia trong cơ thể vẻ này theo Ma Long trên người mà đến lực lượng . Khiến cho được cỗ lực lượng này không thể như lúc trước như vậy đối với những người khác sinh ra tổn thương, bằng không mà nói tiểu nha đầu rơi tại trong ngực của mình chỉ sợ kết quả…

So theo trên tường thành đến rơi xuống sẽ không tốt hơn quá nhiều.

Ba!

Tiểu nha đầu rơi vào trong ngực, vốn là khẽ giật mình, ngạc nhiên xem lên trước mặt chi nhân nhìn sau nửa ngày. Có chút bồn chồn.

Bàn tay nhỏ bé sờ lên Nhạc Duyên trên mặt kia dính hồ máu tươi, lau xuống, tiểu nha đầu trong mắt lộ vẻ không rõ ràng cho lắm, mắt trợn tròn, bàn tay nhỏ bé vuốt ve kia lây dính long huyết tóc, khóe miệng có chút một quắt, tựa hồ muốn muốn khóc lên cảm giác.

“Công tử sư phó!”

Sau nửa ngày.

Tiểu nha đầu cuối cùng nhận ra ôm người của mình là ai.

Nhìn xem sư phụ của mình kia thảm hề hề bộ dáng, tiểu nha đầu khóe miệng móp méo, cái mũi nhỏ bắt đầu co rúm rồi, nhưng lại khóc.

Tại tiểu nha đầu trong mắt. Ở đâu bái kiến chính mình công tử sư phó hội (sẽ) rơi vào như thế bộ dáng.

Nàng không biết công lực tương trùng, bị Ma Long lực lượng sinh sinh phản xung bắc minh thần công chỗ tạo thành nội thương, nàng cũng không biết mình công tử sư phó không phải lực lượng hoàn toàn biến mất, mà là theo Ma Long trên người hấp thụ quá nhiều không thuộc với bản thân lực lượng, làm cho tạm thời tính đã mất đi vũ lực. Tại tiểu nha đầu trong mắt chỉ biết mình sư phó coi như ngã giao, ngã rách da, chảy thiệt nhiều thiệt nhiều máu tươi.

Bởi vì đấu vật nàng cũng trải qua.

Cọ rách da, đó là rất đau.

Nhìn xem Nhạc Duyên che miệng không ngừng thổ huyết, tiểu nha đầu hoàn toàn không biết nên sao vậy xử lý. Nàng chỉ biết là bỉu môi hít vào khí, nhẹ nhàng đụng lên trước thổi, tự hồ chỉ muốn thổi thổi thì tốt rồi, tựu không đau.

“Ôi ôi!”

Nhìn xem trong ngực tiểu nha đầu động tác. Nhạc Duyên nhưng lại vui vẻ.

Trên người thì là dính đầy Nhạc Duyên trên người huyết dịch, xa xa nhìn lại hai người một lớn một nhỏ tại đâu đó đều là đỏ au một số. Cũng không biết là máu tươi thê diễm, hay (vẫn) là bản thân quần áo hồng sắc, nhưng lại hấp dẫn trên tường thành mặt khác ánh mắt của người.

Ánh mắt có chút mông lung.

Mê ly trong ánh mắt. Nhạc Duyên tựa hồ thấy được cái kia mang theo một Diệp Biển Chu du Tây hồ Hồng Y nữ tử, cầm cái dù chuyển nước.

“Đứng im lặng hồi lâu ỷ lầu sắp hỏng gió tinh tế, nhìn qua cực Xuân buồn. Ảm ảm tìm đường sống tế. Thảo sắc yên quang ánh tà dương ở bên trong, không nói gì ai hội (sẽ) bằng ngăn cản ý. Nghĩ đem sơ cuồng đồ một say, đối với rượu đang ca, cường vui cười còn vô vị. Dây thắt lưng dần dần rộng cuối cùng dứt khoát. Vi y tiêu biết dùng người tiều tụy.”

Giật mình trong kia thành thục thanh âm cùng nhìn thấy tiểu hài tử giống như:bình thường tiếng nói tựa hồ tại dung hợp quán thông, ôn nhu yếu ớt, làm như nỉ non làm như cảm thán.

Đồng thời.

Nhạc Duyên dưới chân mặt đất cuối cùng vô cùng nứt vỡ, toàn bộ tính cả chỗ đứng phạm vi đại địa, cùng nhau rơi xuống.

Một tay che tiểu nha đầu con mắt, Nhạc Duyên cứ như vậy cười, một lớn một nhỏ thầy trò hai người cứ như vậy rơi vào này đột nhiên xuất hiện đích chỗ trống, hướng về này phía dưới không biết chỗ. Trong lúc này, ẩn ẩn còn có rồng ngâm gào thét.

“A! ! ! !”

Mà toàn bộ Tương Dương trên không chỉ có kia một tiếng thê lương gào rú quanh quẩn ra.

…

Một tháng sau.

Cái này chấn động thế gian, hầu như đem Tương Dương huỷ bỏ hơn phân nửa Tương Dương đại chiến cuối cùng chấm dứt.

Không có người nào là người thắng.

Chỉ có ai thua thêm nữa mà thôi.

Tương tương đối, Đại Tống thua thêm nữa.

Đóng tại phía trước, chống cự Mông Cổ đại quân mấy chục năm Tương Dương bị phá, đối với Mông Cổ đại quân kế tiếp tiến công có thể nói là vùng đất bằng phẳng. Nhưng là Mông Cổ tại phá Tương Dương ngoại trừ ngăn cản hai đường viện quân sau, cũng không có lập tức tiến hành bước tiếp theo tiến công.

Ngược lại là dùng Tương Dương làm trung tâm, một lần nữa tụ tập quân đội, chuẩn bị tiếp theo hành động.

Một trận chiến xuống, Mông Cổ phương diện cao thủ đứng đầu toàn bộ trọng thương, trong đó Tư Hán Phi cùng Mông Xích Hành cơ hồ là thở hơi cuối cùng chi tử, hơn nữa đến đây công thành hơn mười vạn đại quân hơn phân nửa đều gãy tại trận chiến tranh này ở bên

trong. Không phải chết ở trong khi công thành, mà là rơi vào này không hiểu nhiều ra đến cực lớn hố trời trống rỗng ở bên trong.

Bị kia cùng ở bên trong Ma Long đã coi như là mồi liệu.

Cái này hố, cuối cùng nhất cũng bị người tìm ra chính thức tồn tại.

Đó chính là Kinh Nhạn cung.

Đáng tiếc chính là một hồi đại chiến xuống, tử thương vô số, cộng thêm một đầu hung tàn Ma Long rơi vào trong đó, kết quả là nhưng lại không có bất kỳ người dám xuống dưới dò xét đến tột cùng. Người Mông Cổ không dám, mà Tương Dương chính đạo tắc thì là vì thế cục nguy hiểm, khiến cho người không có cơ hội.

Nhất là Quách Tĩnh trong mắt, toàn bộ Tương Dương quan trọng hơn.

Quá mức cao lớn, quá mức đại nghĩa người, kỳ thật tại có chút thời điểm là vô tình.

Quách Tĩnh đã là như thế.

Cha vợ, phụ nữ mấy người hầu như tại chỗ cãi nhau mà trở mặt.

Đến nỗi thành Tương Dương kỳ thật cũng không phải bọn hắn chính thức trên ý nghĩa công phá đấy, mà là Ma Long chi loạn làm cho hậu quả, khiến cho Tương Dương không hiểm có thể thủ.

Tương Dương.

Vốn là Quách phủ.

Trong phủ.

Mông Xích Hành tại điều tức hoàn tất sau, cái này mới mở miệng dò hỏi: “Còn không có tìm kiếm được Kim Đao phò mã tung tích sao?”

“Chưa!”

Tính toán bên trên là trở thành hắn Mông Xích Hành lệ thuộc trực tiếp thuộc hạ Tất Dạ Kinh cung kính hồi đáp: “Cứ nghe thành phá ngày, có một chuyến áo trắng Bạch Bào cầm loan đao tôn giáo nhân sĩ cứu Quách Tĩnh vợ chồng. Mà Quách Phá Lỗ thì là biến mất không thấy gì nữa, Quách Tương thì là thoát đi Tương Dương.”

“Đến nỗi Dương Quá vợ chồng tắc thì cũng là đang cùng Lệ Công giao thủ một trận chiến sau, đã đi ra Tương Dương. Không thấy tung tích!”

Mông Xích Hành không có trực tiếp lên tiếng, mà là cả người tại đâu đó đã trầm mặc.

Sau nửa ngày.

Mông Xích Hành nghiêng đầu sang chỗ khác, ánh mắt hướng về bên cạnh vẫn còn ho ra máu, toàn bộ toàn thân cốt cách cơ hồ bị Ma Long một đuôi ba đánh nữa cái nát bấy Tư Hán Phi, dò hỏi: “Những áo trắng kia

Bạch Bào cầm trong tay loan đao người ngươi nhìn thấy sao?”

“Cái này để cho ta nhớ tới một cái giáo phái!”

Hé miệng trầm ngâm trong chốc lát, Tư Hán Phi đột nhiên nói ra: “Theo đạo lý mà nói có lẽ không còn đâu!”

“Cái gì nha phái?”

“Minh Giáo!”

“Ba Tư? Từng đã là trong núi lão nhân?”

“Hừ!”

Hai người ngắn gọn đối thoại sau, hai người yên tĩnh trở lại, chỉ có hai người lẫn nhau sắc mặt cũng không tốt xem. Hai người đều là trí tuệ chi nhân, tự nhiên sáng tỏ lẫn nhau trong lời nói hàm nghĩa.

Tuy nói mượn từ Ma Long chi loạn sau, nhặt được đại tiện nghi. Đã nhận được Tương Dương, cũng đã nhận được tiến quân Đại Tống tốt nhất cách, nhưng là tại thời khắc này hai người đối mặt trong mắt đều thấy được giữa lẫn nhau ánh mắt, kia là hoàn toàn không có bất kỳ vui vẻ chi sắc.

Bọn hắn hầu như có thể tưởng tượng tương lai trong thời gian, mặc dù là Mông Cổ chinh phục Đại Tống, chỉ sợ cái này cũng sẽ không khiến người an ổn.

Nhắm mắt trong.

Gió lửa đầy trời, một cái tên là Minh Giáo giáo phái sẽ tranh phong tương đối.

Trợn mắt!

Mông Xích Hành đã đứng dậy, hướng ra phía ngoài đi đến.

“Ngài chuẩn bị…”

Tư Hán Phi cũng không khỏi đứng dậy, dò hỏi.

“Trở về đại sa mạc. Tầm một cái truyền nhân, vi sau này làm chuẩn bị!”

Mông Xích Hành bước chân dừng lại, trả lời một câu. Có câu nói hết chỗ chê là, hắn bị Nhạc Duyên tính toán. Trở tay một chưởng che thiên linh, bị thương nặng hắn, càng là chặt đứt hắn Ma tông Mông Xích Hành muốn bước ra cuối cùng nhất một bước ý niệm trong đầu.

Đối phương sở tu cũng là tinh thần công pháp.

So về Bát Sư Ba biến thiên kích địa càng thêm quái dị, so chính hắn 《tàng mật trí tuệ nhân tạo sách》 càng thêm khủng bố. Dùng một chiêu như vậy. Sinh sinh chặt đứt hắn Mông Xích Hành muốn đặt chân cuối cùng nhất một bước kỳ vọng. Nếu không thể ở đằng kia Thượng Diện đột phá, như vậy hắn Mông Xích Hành đem vĩnh viễn đi không đến cuối cùng nhất một bước. Nếu muốn giải trừ, chỉ sợ chỉ có một biện pháp rồi.

Đó chính là kia đột ngột xuất hiện tại Tương Dương . Khiến cho được nửa cái Tương Dương tổn hại sau, lại lại biến mất không thấy gì nữa Kinh Nhạn cung.

Mặt khác, một cái đạo sĩ, làm việc thủ đoạn không kiêng nể gì cả, có thể so với Ma Môn chi nhân.

Người như vậy lẽ ra đi tu tập kia đạo tâm chủng ma…

“Đạo tâm chủng ma!”

Nỉ non một tiếng, Mông Xích Hành lúc này mới lại lần nữa giơ lên bước rời khỏi.

Đưa mắt nhìn Ma tông Mông Xích Hành rời khỏi, Tư Hán Phi chỉ là thở dài một tiếng, cái này Tương Dương một trận chiến không có người ngày họp nhìn qua hội (sẽ) là cái dạng này. Cho dù là với tư cách cuối cùng nhất nhặt được tiện nghi Tư Hán Phi cũng không muốn. Dựa theo vốn là bình thường đoán chừng, hắn công phá Tương Dương cũng sẽ không tổn thất như thế đại, hao phí như thế đại tinh lực.

Nhìn thấy…

Hắn còn có một đống lớn vấn đề bày ở trước mặt mình.

Cùng lúc đó.

Lâm an.

Hoàng cung.

Thân là Đại Tống Hoàng đế, cũng nhận được tin tức của mình.

“Long?”

Nghiêng người lười biếng nửa chuyến tại ngôi vị hoàng đế bên trên Hoàng đế, tựa hồ đối với thiên hạ này biến thành như vậy không chút nào để ý, thậm chí hắn tại mấy ngày hôm trước trong thời gian còn một lần nữa xác định tương lai ngôi vị hoàng đế người thừa kế, xem ra hình như là bị Mông Cổ đại quân làm cho sợ hãi lá gan.

“Long!”

Lại lần nữa khẳng định một tiếng, trung niên Hoàng đế trên mặt thần sắc bắt đầu biến hóa, tựa hồ là sợ hãi, lại tựa hồ là chờ mong, lại coi như là những thứ khác cái gì nha, hay hoặc giả là tham niệm? Tại cuối cùng nhất, cái này tạm thời không có một bóng người trong cung điện, Hoàng đế thanh âm cuối cùng nhất hóa thành tiếng cười: “Ha… Ôi ôi ôi…”

Sau nửa ngày.

Tiếng cười im bặt mà dừng.

Chuyển mà thay vào chính là một tiếng sợ hãi yếu ớt thanh âm truyền ra: “Người tới!”

“Cho doãn tổng quản truyện tin tức, trẫm có chút phiền nhiễu, lại để cho hắn trở về hộ giá!”

“Tuân chỉ!”

Thị vệ phía ngoài lui ra, lập tức toàn bộ hoàng cung lại yên tĩnh rơi xuống, tựa hồ là cách ngàn dặm xa, đều cảm nhận được Mông Cổ đại quân hừng hực áp bách.

Tương Dương môn hộ bị phá, Đại Tống tại không lâu sắp bao phủ tại yên trong mưa.

Hoa Sơn, dưới núi.

Doãn Chí Bình cho dù là đuổi lại gấp, đang hắn dựa vào bản thân khinh thân công pháp. Đột qua Mông Cổ đại quân phong tỏa đi vào Tương Dương sau, cũng bị chuyện nơi đó cho chấn kinh rồi.

Ở nơi này là chiến trường?

Ngược lại là một bộ thiên tai qua sau bộ dáng.

Tại kêu loạn cục diện ở bên trong, hắn bất quá là mang ra hai người —— Quách Tương cùng Truyền Ưng. Đến nỗi Quách Phá Lỗ thì là bị đuổi tới Hoàng Dược Sư mang đi, ngược lại là Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung vợ chồng không thấy tung tích. Hai vợ chồng đều là cố chấp chi nhân, ngoại nhân giống như:bình thường thì không cách nào khuyên bảo.

Chỉ là dùng Quách Tĩnh thân thủ, chắc có lẽ không xuất hiện cái gì nha vấn đề.

Một người cầm Ỷ Thiên Kiếm.

Một người bối hậu bối đao.

Những người khác không phải không thấy tung tích, tựu là tại loạn cục trong chia lìa ra.

Một đường bỏ chạy.

Doãn Chí Bình đem Quách Tương cùng Truyền Ưng bà người tới Hoa Sơn, dẫn tới hắn sư thúc quá Cổ tử Hác Đại Thông tại đây.

“Đại ca ca cùng niệm xưa kia…”

Ngọc thủ gắt gao nắm tay bên trong Ỷ Thiên Kiếm, Quách Tương trên mặt lộ vẻ lo lắng, tuy nói một đường đến nay. Đều là tại nội tâm ở bên trong không ngừng cho mình phồng lên khí. Nàng tin tưởng, dùng Đại ca ca năng lực tất nhiên là có thể bảo trụ chính mình cùng niệm xưa kia an nguy.

Phải biết rằng, trên chiến trường thế nhưng mà chỉ có Đại ca ca có thể đối với kia Ma Long tạo thành như vậy đại tổn thương.

“Còn có kia tà ma ngoại đạo!”

Nhắc tới khởi Lệ Công ngay lúc đó cách làm, giờ này khắc này Quách Tương đã là đầy mặt sát khí, nếu là có thể, nàng Quách Tương chắc chắn đưa bọn chúng chém giết không còn một mảnh. Ma đạo chi nhân, cuối cùng là ma đạo chi nhân, chết không có gì đáng tiếc.

“…”

Doãn Chí Bình liếc nhìn Quách Tương, nhìn xem người ta thiếu nữ trên mặt bò đầy sát khí. Hắn liền biết rõ Quách Tương tâm tính tại lúc này chỉ sợ là phát sanh biến hóa. Tuy nói Quách nhị tiểu thư hay (vẫn) là cái kia hào khí vô song Quách nhị tiểu thư, nhưng là sau này chỉ sợ lành nghề sự tình phương diện hội (sẽ) trở nên bá đạo, nhất là đối với tà ma ngoại đạo thời điểm.

Chỉ tiếc, có một số việc hắn cũng không thể tránh được. Không bỏ đi nói.

Cuối cùng nhất.

Doãn Chí Bình quay đầu lại, ánh mắt hướng về Truyền Ưng trên người, cái này Nhạc Duyên nhi tử trên người, dò hỏi: “Ngươi không có chuyện a?”

“Không có việc gì!”

Rất bình tĩnh. Không có thống khổ gào rú, cũng không có bất kỳ hắn nét mặt của hắn.

Ở lại Truyền Ưng trên mặt chỉ có bình tĩnh.

Nhưng là Doãn Chí Bình biết rõ Truyền Ưng nội tâm cũng không bình tĩnh, gần kề xem hắn thỉnh thoảng vuốt ve chuôi đao bộ dáng. Liền biết rõ sự tình không phải như vậy đơn giản.

Truyền Ưng mới không tin mình chính là cái kia phụ thân sẽ như vậy chết, rơi vào kia động đất, cuối cùng nhất nhưng lại tính cả Ma Long cùng một chỗ biến mất không

thấy gì nữa, hắn liền biết rõ sự tình không phải như vậy đơn giản. Ẩn ẩn đấy, Truyền Ưng luôn luôn một loại cảm giác, đó chính là người trong thiên hạ chỉ sợ đều bị hắn tính kế.

Nói sau, tại cảm giác của hắn ở bên trong, phía sau cái này chuôi hậu bối trong đao cũng cho một loại cảm giác quen thuộc. Chỉ là hắn hiện tại công lực cảnh giới không đủ, không cách nào thể ngộ kia bị phụ thân lưu tại đồ vật bên trong.

“Doãn tiền bối!”

“Quách nhị tiểu thư, tại hạ tựu không bên trên Hoa Sơn rồi, ở chỗ này cáo từ!”

Trong lòng có quyết định Truyền Ưng ôm quyền nói ra tâm tư của mình, vốn là hướng cứu chính mình theo cái loại nầy loạn cục trong đi ra Doãn Chí Bình cúi đầu, ngay sau đó liền hướng Quách Tương ôm quyền nói đừng.

“Ngươi đi đâu vậy?”

Câu hỏi chính là Quách Tương, đối với Truyền Ưng, Quách nhị tiểu thư ấn tượng cũng không khá lắm, cái này cũng là bởi vì Nhạc Duyên nguyên nhân, nhưng là ở thời điểm này, Quách Tương thật có một loại lo lắng cảm giác, giống như là một một trưởng bối đối với vãn bối lo lắng.

“Tây Bắc!”

“Làm gì sao?”

“Giết thát tử, luyện đao!”

“Úc!”

Ngắn gọn đối thoại, ngắn gọn trả lời.

Theo sau là tiếng ngựa tê minh, tiếng vó ngựa ở bên trong, Truyền Ưng từ biệt mà đi. Nhưng hắn biết rõ, nếu là sau này Quách gia có cái gì nha phiền toái hoặc là tương quan sự tình, hắn Truyền Ưng hay (vẫn) là hội (sẽ) ra tay giúp đỡ. Không chỉ là vì phần nhân tình này nghị, còn có kia phần hiệp.

“Quách Tương, ngươi lên đi!”

“Hừ? Doãn đại ca, ngươi không đi?”

“Không!”

Đưa mắt nhìn Truyền Ưng rời khỏi, Doãn Chí Bình liền phân phó Quách Tương lên núi, nhìn thấy Hoa Sơn là một cái không tệ nơi đi. Chỉ là vượt quá Quách Tương đoán trước chính là, Doãn Chí Bình tựa hồ cũng không muốn thượng núi. Trong đó là cái gì nha nguyên nhân, Quách nhị tiểu thư tất nhiên là không biết.

Thậm chí.

Trên giang hồ chính thức biết rõ nguyên do cũng Cực Thiếu, ngoại trừ Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng, cùng từng đã là trong Toàn chân thất tử sáu người bên

ngoài.

Quách Tương tất nhiên là không biết.

Hơn hết gặp Doãn Chí Bình không lên núi, nàng cũng không có cách nào, lẫn nhau gật gật đầu, hai người cái này Tiện Tại này cáo biệt. Đối với cha mẹ cùng đệ đệ chị dâu tỷ phu an nguy, Quách Tương ngược lại là không sao vậy lo lắng. Chỉ cần phụ thân không vờ ngớ ngẩn, như vậy tựu không có chuyện.

Nói sau…

Lúc trước Đại ca ca cũng không phải làm an bài sao?

Trong nội tâm lẩm bẩm Nhạc Duyên cùng tiểu nha đầu dương niệm xưa kia an nguy, Quách Tương lên Hoa Sơn.

Bước vào Hoa Sơn bên trên thời điểm, ở nửa đường Quách Tương gặp được mấy cái không biết từ chỗ nào đến đây ăn mặc tăng bào đeo kiếm nữ nhân, chính dọc theo dưới đường núi mà đến.

Hai bên chính diện gặp nhau, không khỏi lẫn nhau đánh giá đối phương.

Mấy cái xinh đẹp như hoa, rồi lại là ăn mặc tăng bào nữ tử, là ni cô lại cũng không phải ni cô, bởi vì vì bọn nàng thắt phát, giống như là phật môn tục gia đệ tử.

Chỉ là không hiểu đấy, trước mặt mấy vị này nữ tử cái chủng loại kia cao cao tại thượng khí chất, lại để cho

Quách Tương không khỏi có chút chán ghét.

“Mấy vị là?”

Lông mày nhíu lại, Quách Tương trực tiếp mở miệng hỏi: “Phật môn gì phái đệ tử? Vì sao xuất hiện tại Hoa Sơn?”

Tương Dương đại chiến, phật môn chi nhân tuyệt đại bộ phận co đầu rút cổ, cái này lại để cho Quách Tương một mực phụ thân thoải mái. Nhìn thấy, nhìn thấy phật môn trang phục nữ tử, tâm tình không thoải mái đồng thời, lời nói cũng không lớn dễ nghe.

“Sư môn Từ Hàng Tĩnh Trai, chúng ta đến đây Hoa Sơn bái phỏng quá Cổ tử tiền bối, vi thiên hạ muôn dân trăm họ an nguy mưu cầu một phần lực lượng!”

Cấp bậc lễ nghĩa, Thoại Ngữ còn có thanh âm hầu như không để cho người bắt bẻ địa phương, tựu thật giống trời sinh bình thường, nhưng ở Quách Tương trong mắt thật là huấn luyện qua bình thường, kết hợp phật môn gần đây cách làm, Quách Tương trong nội tâm ẩn ẩn đại càng phát ra chán ghét rồi.

“Phật môn…”

“Bọn ngươi không xứng a!”

Trong tay Ỷ Thiên Kiếm quét ngang, Quách Tương đúng là có trực tiếp ra tay dấu hiệu. Nàng Quách gia vì Đại Tống đánh sinh đánh chết, Tương Dương phá người một nhà đều là riêng phần mình cùng. Lúc trước, phật

môn không ai lên tiếng, nhưng tại thời khắc này nhưng lại đột ngột xuất hiện. Cái này lại để cho Quách Tương có một loại bị người hái quả đào phẫn nộ cảm giác.

“Cô nương là…”

Quách Tương phản ứng lại để cho chúng nữ rất là ngạc nhiên, không rõ trước mặt cái này xinh đẹp thiếu nữ tại sao lại đột nhiên phát giận, mấy người liếc nhau một cái, trong đó cầm đầu một gã tịnh lệ nữ tử mở miệng hỏi.

“Tương Dương, Quách Tương!”

Một câu ngắn gọn trả lời, lại để cho chúng nữ không khỏi chấn động.

Lập tức sắc mặt nhưng lại vui vẻ.

Tới sớm không bằng tới xảo.

Các nàng…

Đã tìm được sư môn tương lai thích hợp nhất Thánh Nữ, từ xưa đến nay, Quách Tương là chính là thích hợp nhất người chọn lựa.

…

Mây trắng mờ ảo như kiếm, gió lạnh gào thét như đao.

Toàn bộ thiên hạ, nhưng đều là tại một trận chiến này sau, lộ ra mưa gió mịt mù.

Mà biến mất người, nhưng lại vi phía sau mấy chục năm trong giang hồ rung chuyển vô cùng kéo ra kết thúc mặt.

Gieo xuống hôm nay chi bởi vì.

Chỉ chờ tương lai có người đến thu ngày mai chi quả.

Chờ cái kia được xưng đạo công tử người. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết rất tốt đổi mới nhanh hơn!

Chương 001 : Tú tài tên ăn mày!

Mây trắng mờ ảo.

Rất xa nhìn lại, xinh đẹp như tranh.

Núi xanh sáng chói, ở đằng kia bích lục sắc thái trong cuối cùng chôn bao nhiêu?

Người?

Thú?

Còn có lịch sử?

Hay hoặc là giang hồ truyền thuyết?

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, tạo nên trên mặt đất lá cây, thổi cái kia khô héo sắc lá cây trong không khí đập vào xoáy nhi, lung lay dắt dắt, bay tới thổi đi hiện ra một loại tịch mịch hương vị.

Tại cuộc sống như vậy, có thể rảnh rỗi xem lá cây tung bay người không phải chính lâm vào yêu hận tình cừu nam nữ, tựu là chuẩn bị ngâm thơ làm phú người đọc sách, hay hoặc giả là thuần túy rảnh rỗi nhàm chán chi cực người. Mà ở chỗ này, thì có một cái rảnh rỗi nhàm chán tới cực điểm người.

Đây là một cái tên ăn mày.

Trên người kia đánh đầy miếng vá quần áo, cùng kia loạn thất bát tao tóc, cùng với trong tay trúc bổng đều nói cho người bên ngoài thân phận của hắn.

Hơn nữa tên ăn mày cũng không phải bình thường tên ăn mày.

Tại trên người của hắn có mấy cái túi tiền tử, biết chuyện lý biết được chuyện giang hồ người cũng biết cái này mấy cái túi tiền tử có gì hàm nghĩa.

Hiển nhiên tên ăn mày là một cái có thân phận tên ăn mày, là người của Cái Bang.

Trong tay trúc côn lẳng lặng phóng trước người trên tảng đá, vậy sau,rồi mới cái này tên ăn mày tựu như vậy kinh ngạc ngồi ngay ngắn tại chỗ đó, nhìn xem kia bị gió không ngừng thổi bay bay xuống, lại thổi bay lại bay xuống lá khô, lẳng lặng xuất thần. Hơi loạn tóc tùy ý khoác trên vai tại bên người, tên ăn mày tựu như vậy yên tĩnh nhìn xem kia tung bay lá rụng.

Phối hợp cái kia bản thân coi như sạch sẽ khôi ngô gương mặt, cái này người trẻ tuổi tên ăn mày rất có một loại văn nghệ tư thế.

Kết hợp lại, thật ra khiến người cảm thấy tên ăn mày thân phận canh thiếu, trái lại lại để cho người cảm thấy càng giống là một cái người đọc sách, một cái tú tài.

Nếu là phối hợp với đìu hiu lá rụng, tại ngâm bên trên một tay thi từ, kia quả nhiên là lại để cho người chờ

mong tràng cảnh. Chỉ là cái này tuổi trẻ tên ăn mày tựa hồ căn bản không có quyết định này, hắn chỉ là ngồi ở chỗ kia lẳng lặng nhìn lá khô theo gió mà vũ, nhìn xem kia lá khô bị gió mát quấy bất an Ninh.

Thật giống như…

Nhìn thấy cái này giang hồ!

Mà kia lá cây giống như thân ở trong giang hồ người.

Mà hắn…

Cũng coi là kia thổi bay lá khô gió mát sao?

Cuối cùng nhất.

Gió mát tiêu tán, bị gió thổi đến chỗ tung bay lá khô phiêu nhiên trong rơi xuống đất. Ngoại trừ hoạt động vị trí bên ngoài, lại không hữu thụ đến chút nào tổn hại.

“! ! !”

Tuổi trẻ tên ăn mày thấy thế không khỏi sững sờ, thần sắc không khỏi biến đổi, lập tức trên mặt phù hiện nở một nụ cười khổ, tự nhủ: “Gió không đủ, lá khô không chút nào thương!”

“Hơn hết…”

“Chỉ cần lá khô hoạt động vị trí là được rồi!”

“Nếu muốn tổn thương lá khô, gió lại đại điểm là được

rồi!”

Hơi chát chát ý dáng tươi cười chuyển hóa làm cười ôn hòa ý, tuổi trẻ khôi ngô tên ăn mày cầm lấy đặt ở bên cạnh trúc côn nhẹ nhàng gõ kia tung bay đến trước mặt mình dưới chân lá khô, đảo hai cái sau, khôi ngô tên ăn mày tựa hồ phát giác chính mình lần này động tác lộ ra quá mức ngây thơ.

Thế là lại thu động tác. Xoay người đem kia phiến lá khô nhặt lên, đặt tại trước mắt lẳng lặng quan sát lấy. Theo sau, rồi lại là mang theo có chút ngại ngùng dáng tươi cười, bắt đầu gấp khởi cái này phiến lá khô đến.

“Như vậy đại một người, còn chơi lá cây sao? Xấu hổ cũng không xấu hổ!”

Một cái âm thanh đấy, ôn nhu đồng âm mãnh liệt ở tên ăn mày phía sau vang lên, bị hù tên ăn mày kia gấp lá cây động tác im bặt mà dừng.

“…”

Chậm chạp quay đầu, thậm chí lại để cho người đã nghe được hắn cái cổ quay lại phát ra tiếng vang, trên mặt vui vẻ đang nghe cái này âm thanh đồng âm nháy mắt im bặt mà dừng. Ổn định vui vẻ. Tại quay đầu sau này đã là không để lại dấu vết chuyển hóa làm cung kính dáng tươi cười, khôi ngô tên ăn mày cười dò hỏi: “Dương cô nương nói đùa… Toàn bộ mỗ hay (vẫn) là tự nhận là cũng có một ít đồng thú!”

Nói chuyện đồng thời, khôi ngô tên ăn mày cũng đang

nhìn xuất hiện ở trước mặt mình tiểu cô nương.

Một thân màu đỏ chót áo tử, trên đầu càng là đeo một cái xinh xắn rồi lại có một phần khí phách mũ. Cả người càng là lớn lên phấn ục ục. Lộ ra đáng yêu đến cực điểm. Dù là hắn là một cái tên ăn mày, nhìn thấy cái này nữ đồng, trong nội tâm vẫn đang không khỏi có một loại muốn thò tay niết một thanh đối phương khuôn mặt xúc động.

Giờ này khắc này, nữ đồng chính một chỉ bàn tay nhỏ bé đặt ở trước bụng. Một tay vác tại phía sau, quả nhiên vô cùng có tư thế. Giống như là một cái đại nhân vật giá lâm độc nhất vô nhị. Người tuy nhỏ, nhưng đã có thuộc về Tự Gia một loại mông lung uy thế. Như vậy đắn đo Tư Thái. Hắn cũng chỉ là trong bang nghe nói trong triều đình mới có thể tồn tại.

Thí dụ như cái gì nha Tiểu vương gia, tiểu công tử các loại.

Trước mặt cái này họ Dương tiểu cô nương, niên kỷ tuy nhỏ, lại đã có như vậy khí độ.

Nội tâm tán thưởng thời điểm, khôi ngô tên ăn mày thực sự không khỏi oán trách chính mình không có lòng cảnh giác. Hơn hết chỉ cần nghĩ tới trước mặt cái này nữ đồng hắc ám chỗ, thoáng chốc vẻ này tử tâm tính cũng đã tiêu tán rồi. Chỉ là một cái đồ đệ đã là như thế, như vậy người kia…

“A!”

Không khỏi mấp máy miệng, nuốt nước miếng một cái, cưỡng ép hiếp đè xuống trong lòng kinh lo, chỉ cần nghĩ tới người kia, hắn thì có một loại nhịn không được muốn phát run, hai đầu gối như nhũn ra cảm thụ. Tuy nói hắn trên giang hồ cũng không phải có quá lớn thanh danh, càng nhiều nữa hay (vẫn) là mượn bang phái thanh thế cùng với bang chủ uy thế.

Nhưng là hắn tự nhận chính mình là một cái có thể xem người người.

Nhưng ở người kia trước mặt, mặc dù nói đối phương thoạt nhìn bất quá là một cái ma ốm bệnh liên tục, đáng tiếc trong mắt hắn vẫn là thâm bất khả trắc. Cho tới bây giờ, hắn vẫn đang nhớ rõ mấy tháng trước gặp phải đối phương hai người một màn kia.

Tuy nói lúc ấy một lớn một nhỏ hai người so với tên ăn mày còn không bằng…

“Dương cô nương, ngươi tới là…”

Đem trong lòng những ý niệm trong đầu kia đè xuống, khôi ngô tên ăn mày cái này mới mở miệng hỏi.

“Công tử sư phó, tìm ngươi có việc!”

“Ngươi đi theo ta!”

Hồng Y nữ đồng trong vắt nói một tiếng, theo sau thời gian dần qua quay người, hướng phía trước mặt chậm rãi đi đến.

“…”

Khôi ngô tên ăn mày xem lên trước mặt bất quá là vóc dáng mới đến chính mình phần eo nữ đồng, trầm ngâm xuống, liền đi theo. Hắn lần này đến đây cái này tòa thị trấn nhỏ, không phải là vì việc này mà đến sao?

…

Bước chân không nhanh không chậm.

Nữ đồng bước chân nhỏ, bước không xuất ra đi nhanh, hơn nữa bản thân tựa hồ cũng không nóng nảy, tựu như thế chậm rì rì. Mà đi theo phía sau khôi ngô tên ăn mày lại chỉ có thể nhắm mắt theo đuôi đi tại phía sau, thỉnh thoảng đi mấy đi nhanh sau, cũng muốn hơi chút dừng một cái.

Nói thật, hắn chưa từng có như vậy đi qua.

Tuy nói hắn được xưng tú tài, nhưng ở trong Cái Bang tuyệt đại bộ phận người làm việc phương pháp đều là đến đi vội vàng, sẽ không như vậy khoan thai. Như là người khác đi tại phía sau mà nói đích thị là chờ không được, hoặc là trực tiếp đem nữ đồng ôm vào trong ngực mang theo đi, nhưng là hắn không có.

Hắn vốn là cảm thấy không lớn thói quen, tại thời gian dần qua thích ứng một chút sau. Lúc này mới chậm rì rì đi theo phía sau.

Từng đã là thân phận, lại để cho hắn có cái này không chậm không khoái tâm tính.

Rất nhanh.

Một ít một đại, một trước một sau.

Hai người tới khách điếm gian phòng.

Nữ đồng còn không có đẩy cửa ra.

Cũng đã nghe thấy được bên trong kia nặng nề tiếng ho khan, thấy thế, một mực sắc mặt lạnh nhạt không có biến hóa nữ đồng sắc mặt cuối cùng đã có biến hóa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ lo lắng, hình như là dùng xông phương thức đẩy ra cửa phòng, chạy chậm đi vào.

“Công tử sư phó!”

“Uống trà!”

Nữ đồng như cùng một cái tiểu đại nhân bình thường, kiễng chân đem bên cạnh ấm trà cầm đi qua, ngã xuống một chén nước trà. Lúc này mới nâng lên đưa cho kia ngồi cạnh cửa sổ vị trí, đang mặc xa hoa cẩm y Bạch Phát nam tử. Sắc mặt Thương Bạch, coi như thời gian quá dài chưa từng gặp qua mặt trời bình thường, đối phương hiện tại chính một tay cầm khăn tay che miệng, không ngừng ho khan lấy.

Mà hắn cái tay còn lại, thì là cầm một thanh xinh xắn dao điêu khắc, tại trước mặt trên mặt bàn thì là bày biện một cái hoàn thành một nửa đứa đầu đất.

Nhìn có lồi có lõm dáng người bộ dáng, cái kia đứa đầu

đất lẽ ra là một cái nữ nhân.

Có lẽ…

Là ở điêu khắc tình nhân của hắn a?

Ánh mắt tại vào nhà sau, khôi ngô tên ăn mày cũng đã không để lại dấu vết đánh giá một phen. Cuối cùng nhất ánh mắt đứng tại kia Bạch Phát nam tử trên người. Cùng lúc trước vừa thấy bất đồng. Trước mắt nam tử không có đã từng mới gặp gỡ thời điểm chán nản, ngược lại là cái này một thân cẩm y, còn có kia vây quanh ở chỗ cổ Tuyết Hồ da lông canh lộ ra xa hoa quý khí.

Thật giống như lúc trước hai người là chạy nạn quý nhân.

Nhìn thấy bất quá là khôi phục vốn nên có hình tượng mà thôi.

“Niệm xưa kia, khổ cực!”

Một ngụm ẩm hết nữ đồng đưa tới nước trà. Nhạc Duyên đưa thay sờ sờ tiểu nha đầu đầu, lúc này mới quay đầu, đem ánh mắt đứng tại kia đứng tại cửa ra vào tên ăn mày trên người, mở miệng nói ra: “Toàn bộ quan thanh. Đã lâu không gặp! Nhìn ngươi dưỡng trắng trắng mập mập đấy, mấy tháng này ngày sau tử coi như qua không sai.”

“Ôi ôi!”

Tại trong Cái Bang có không tệ thanh danh thập phương tú tài toàn bộ quan thanh nghe vậy kia coi như khôi ngô trên mặt không khỏi bò lên trên cười khổ, ôm quyền thở dài. Hành lễ nói: “Công tử nhưng chớ có như thế nói, toàn bộ mỗ mấy tháng này đến có thể nói là nơm nớp lo sợ được rồi.”

“Sợ không thể hết Thành công tử lời nhắn nhủ sự tình!”

“Hơn hết cũng may không có phát sinh vấn đề, công tử lời nhắn nhủ hãy để cho toàn bộ mỗ hoàn thành!”

“Công tử, người xem, có phải hay không nên cho ta giải…”

Đã hết ngôn ngữ, còn có kia muốn nói rồi lại không dám nói ra khỏi miệng, toàn bộ quan thanh cái lúc này như vác trên lưng, cả người tại Nhạc Duyên nhìn soi mói đã không có lúc trước cái kia giống như tùy ý, mà là cả người đều có chút đứng ngồi không yên bắt đầu.

Nhạc Duyên không có lên tiếng, chỉ là yên tĩnh ngồi ngay ngắn tại chỗ đó, một tay ôm tiểu nha đầu làm cho nàng ngồi tại trên đùi của mình, một tay nhẹ nhàng đặt ở trên mặt bàn, ngón trỏ tùy ý gõ lên mặt bàn, phát ra trường một tiếng đoản một tiếng nhẹ vang lên.

Nghe thanh âm, toàn bộ quan thanh chỉ cảm thấy áp lực càng lúc càng lớn, tựa hồ trước mặt là một tòa thâm trầm như uyên, nhìn không thấy ngọn nguồn vách núi, lại để cho người không dám nhìn tới, cúi đầu, trên mặt của hắn đã là vết mồ hôi trải rộng.

Chỉ là tại Nhạc Duyên ánh mắt nhìn soi mói, chỉ chốc lát sau cả người hắn cũng cảm giác ướt đẫm bình thường, một thân quần áo gần như có thể vặn nước chảy đến.

Sau nửa ngày.

Đánh mặt bàn động tác ngừng lại, Nhạc Duyên nghiêng đầu, kinh ngạc nói: “Ngươi tại sợ hãi?”

“… Không, không sợ.”

Toàn bộ quan thanh lắc đầu, dùng nhìn không ra bất luận cái gì nhất định Tư Thái trả lời vấn đề này.

“Kia hay (vẫn) là ta cùng với niệm xưa kia hai vóc người quá mức khủng bố, cho ngươi không dám ngẩng đầu nhìn chúng ta?”

Gật gật đầu, Nhạc Duyên tỏ vẻ hiểu rõ, nhưng là hắn lại không có chút nào buông tha ý định, mà là tiếp tục hỏi.

“… Cũng không phải! Công tử cùng Dương cô nương đó là thế gian khó gặp người, công tử có thể mạo so Phan An, cô nương cũng có thể đè xuống Tây Thi Điêu Thuyền.”

Toàn bộ quan thanh cảm giác mình toàn bộ da đầu cũng đã ẩn ẩn đã có lạnh cả người cảm giác, nhưng là trong lời nói nhưng cũng không dám có chút giấu diếm. Mồ hôi nhỏ, tại trong thời gian thật ngắn, toàn bộ quan thanh dưới chân trên ván gỗ đã ướt rồi một số.

Nghe vậy.

Tiểu nha đầu vui cười nở nụ cười, cười con mắt híp lại thành một đường nhỏ.

Tuy nói không biết Phan An cùng Tây Thi Điêu Thuyền là vị nào, nhưng đây là khích lệ, tiểu nha đầu tự là ưa thích.

Mà Nhạc Duyên tắc thì hay (vẫn) là như vậy yên tĩnh nhìn đối phương, nhìn đối phương hận không thể đem đầu chôn ở ngực thập phương tú tài toàn bộ quan thanh, không nói một lời.

Chương 002 : Tàng kiếm

Khách điếm.

Gian phòng.

Đóng cửa cửa phòng cũng đóng cửa bên ngoài tiếng động lớn náo.

Bỏ khai cửa sổ, truyền đến trận trận trên đường phố tiếng động lớn rầm rĩ, nhưng là những âm thanh này lại thì không cách nào ảnh hưởng trong phòng tình huống chút nào.

Cho dù là nhìn thấy là ngày mùa thu, cũng không đến rét lạnh thời điểm, nhưng ở thập phương tú tài toàn bộ quan thanh trong mắt, cái này tòa gian phòng lại như kia vạn năm hàn băng, lạnh lùng dọa người. Lạnh không chỉ có là trong phòng hào khí, còn lại để cho toàn bộ quan thanh có một loại ảo giác.

Không!

Xác thực mà nói, thật sự có như vậy một loại cảm giác.

Đó chính là kia mặc cẩm y, thân mang bạch hồ da lông công tử trên người là ở ẩn ẩn tản ra một loại thấu xương hàn ý. Bằng không mà nói, tại đây dạng thời tiết xuống, cho dù là thân thể nhu nhược chút ít, nhưng là không tới phiên ăn mặc như thế dày đặc một tầng quần áo đến giữ ấm.

Nhưng luận thân thủ, đối phương khí độ ngưng đọng vực sâu, thâm bất khả trắc.

Kia lúc trước vừa thấy mặt phía dưới chủng tại Tự Gia trên người hàn băng, cho dù là đã cách mấy tháng, đến bây giờ một khi hồi tưởng lại phát tác lên tràng cảnh, vẫn làm cho toàn bộ quan thanh không rét mà run. Cho dù là đối mặt bang chủ, toàn bộ quan thanh cảm nhận được cũng là đối phó hào sảng anh hùng khí, mà không phải trước mặt cái này quần áo xa Hoa công tử chìm uyên khí độ.

Đương nhiên.

Nếu không là thấy tận mắt thức qua đối phó lợi hại, chỉ sợ không có người sẽ cho rằng cái này thoạt nhìn có chút ma ốm bệnh liên tục Bạch Phát nam tử là một cái như thế khủng bố người.

Phải biết rằng công lực cao cường người tự sẽ không phát sinh cái gì nha cảm mạo các loại thân thể da lông ngắn bệnh, mà đối phương xuất hiện như vậy tình cảnh, duy nhất có thể là tẩu hỏa nhập ma… Trong nội tâm phân tích lấy Nhạc Duyên tình huống, suy đoán nguyên do trong đó.

Toàn bộ quan thanh là một người thông minh, người thông minh thì sẽ là muốn quá nhiều. Hắn biết rõ phần này ngắn gọn trả lời cùng trầm mặc, chỉ sợ là đối phương sẽ không giải trừ cái kia bị chôn dấu tại chính mình thứ ở trên thân.

Cúi đầu.

Mặc cho mồ hôi ngưng kết thành châu trụy lạc trên mặt đất, rất nhanh trên sàn nhà liền đã ướt át một số.

“Khục! Khục!”

Tay trái ôm ấp lấy tiểu nha đầu, Nhạc Duyên tay phải hư nắm thành quyền đặt ở bên miệng nhẹ nhàng ho khan lấy, mà theo ho khan động tác kia trên người ẩn ẩn hàn khí nhưng lại càng phát ra cái gì rồi.

Tiểu nha đầu thì là dùng tràn đầy ánh mắt lo lắng chằm chằm vào Nhạc Duyên.

Ôi!

Cảm thấy cười khổ, đón tiểu nha đầu lo lắng ánh mắt. Nhạc Duyên không khỏi có chút bất đắc dĩ. Thầy trò Nhị Nhân cùng Tương Dương Ma Long chi loạn, Kinh Nhạn cung mở ra sau khi rơi vào trong đó, thật cũng không hữu thụ đến bao nhiêu tổn thương. Ở bên trong hao tốn một năm nhiều thời giờ, lúc này mới an ổn xuống.

Vốn là, Nhạc Duyên còn tưởng rằng cái này Kinh Nhạn cung sẽ ở mười chín cuối năm mới sẽ mở ra. Nếu là như vậy, Nhạc Duyên chỉ sợ chỉ có thể cưỡng ép hiếp đè xuống thương thế, thi triển năng lực đem tiểu nha đầu cất bước. Bằng không mà nói, một đứa bé đứng ở Kinh Nhạn cung mười chín năm thời gian, kia thật sự là một loại tra tấn.

May mắn!

Kinh Nhạn cung lại lần nữa xuất hiện tựa hồ cũng không phải trong truyền thuyết mười chín năm kỳ hạn.

Một năm thời gian sau, Kinh Nhạn cung lại lần nữa xuất hiện ngắn ngủi thời gian mở ra.

Thừa dịp trong khoảng thời gian này. Nhạc Duyên mang theo tiểu nha đầu đã đi ra Kinh Nhạn cung, một lần nữa mặt thế.

Chỉ là Nhạc Duyên không ngờ rằng hắn theo Kinh Nhạn cung đi ra sau, phát hiện thời gian vậy mà thay đổi, theo triều đại Nam Tống đi tới Bắc Tống. Tình huống này, Kinh Nhạn cung cái gọi là mười chín năm vừa hiện, chẳng lẽ lại cũng không phải hoàn toàn trong lòng đất chạy? Mà là thay đổi phương vị, thay đổi không gian?

Bằng không mà nói, hậu thế bỏ kia một lần hiện thế sau, Truyền Ưng nghiền nát. Kinh Nhạn cung là tiếp cận hai trăm năm không thấy tung tích, thẳng đến đầu kia Ma Long lại lần nữa…

Thầy trò Nhị Nhân như là tên ăn mày giống như:bình thường xuất hiện ở trong rừng, đồng thời gặp một đám chính thức tên ăn mày.

Mà bọn này tên ăn mày người chủ sự là Cái Bang thập phương tú tài toàn bộ quan thanh.

Toàn bộ quan thanh tắc thì đúng là đang chuẩn bị lấy cái gì nha.

Vừa ra Kinh Nhạn cung, ở trong đó cùng Ma Long hầu

như đấu một năm Nhạc Duyên xuất hiện tại trước mặt mọi người. Dẫn đầu thi triển là sát thủ. Trong chớp mắt, bọn này suy nghĩ cái gì nha sự tình Cái Bang đệ tử toàn bộ diệt, duy chỉ có để lại toàn bộ quan thanh.

Nhưng là bị Nhạc Duyên gieo xuống sinh tử phù.

Không người có thể tưởng tượng tại đây trong một năm, Nhạc Duyên cùng tiểu nha đầu tại Kinh Nhạn cung ở bên trong cuối cùng đã xảy ra cái gì nha. Chỉ cần biết rằng kia bị giết chết Cái Bang trong hàng đệ tử trong đó có hai người là bị tiểu nha đầu dùng tiểu dao điêu khắc chọc chết. Nếu là Dương Quá giờ phút này tại trước mặt, chắc chắn rất là hối hận chính mình lại để cho con gái bái Nhạc Duyên vi sư.

Cái này…

Nho nhỏ nha đầu, giống như hồ đã bắt đầu nữ ma đầu chuyển biến rồi.

“Đã không phải sợ hãi. Cũng không phải chúng ta diện mục khả tăng không cách nào gặp người, như vậy ngươi tại sao không dám ngẩng đầu nhìn ta?”

Buông tay phải, thuận tiện nhẹ nhàng lôi kéo trên vai Tuyết Hồ da lông, kia lông xù da lông chống đỡ lấy cái cổ, đem cổ bao bọc cực kỳ chặt chẽ sau, Nhạc Duyên lúc này mới tựa hồ cảm nhận được một tia ấm áp, lúc này mới tiếp tục nói: “Hay (vẫn) là ngươi có không thể cho ai biết tâm tư! ?”

Dựa theo đạo lý, dùng Nhạc Duyên năng lực tự sẽ

không xuất hiện như vậy tình huống. Trường sinh chân khí bản thân hơn nữa là thuộc về dưỡng sinh chân khí, có thể đào móc người chi bản thân tiềm lực, như gió hàn một loại tật xấu đã sớm cách Nhạc Duyên mà đi.

Sở dĩ rơi vào nhìn thấy tình cảnh như thế, đó là bởi vì Nhạc Duyên hay (vẫn) là khinh thường này phần theo Ma Long trên người hấp thụ lực lượng.

Hắn, đem phần này cuồng bạo cực nóng lực lượng xưng là Long nguyên.

Long nguyên lực lượng cuồng bạo cực nóng.

Bởi vì lúc trước bắc minh thần công thi triển không phải lúc, ngoài Ma Long đoán trước, cũng ngoài Nhạc Duyên ngoài ý muốn . Khiến cho được trường sinh Bắc Minh chân khí tại đây một năm nhiều thời giờ ở bên trong đều đang cùng cái này cổ Long nguyên chi lực gắt gao dây dưa, giúp nhau lẫn nhau thôn phệ.

Vì áp chế Long nguyên lực lượng cực nóng cùng cuồng bạo, Nhạc Duyên không thể không đem bản thân Trường Sinh Quyết tiến hành sửa đổi.

Đó chính là tạm thời buông tha cho dương hướng đến quả nhiên chân khí, mà sửa dùng âm hàn chân khí làm chủ, đi trung hoà vẻ này bị hút vào trong cơ thể cuồng bạo long nguyên lực lượng. Một năm trong thời gian, Nhạc Duyên bỏ chiếu cố tiểu nha đầu bên ngoài, phụ trách hai người ẩm thực, thời gian còn lại ở bên trong tựu là đối phó cái này sợi Long nguyên sức mạnh.

Cũng chính bởi vì như vậy, lúc này mới khiến cho Nhạc Duyên nhìn thấy biến thành như thế bộ dáng tiều tụy bởi bệnh.

Đây gọi là ho khan…

Nhưng cũng là bản thân chân khí chỗ ảnh hưởng mà thôi.

Có thể nói, nhìn thấy Nhạc Duyên chính là trong nóng ngoài lạnh, bên ngoài băng cứng bên trong thì là bị áp chế núi lửa.

"…"

Nghe vậy, toàn bộ quan thanh gắt gao nuốt nước miếng một cái, tựa hồ cảm nhận được vẻ này tràn ngập trong phòng hàn ý càng ngày càng thịnh, dừng sau nửa ngày, hắn cái này mới cười khổ nói: "Công tử thứ lỗi, ta thừa nhận chính mình có hắn tâm tư của hắn!"

Với tư cách người thông minh, toàn bộ quan thanh mười phần tinh tường bản thân hiện tại chỗ mặt lâm thế cục.

Đối phương cũng không phải là kiều bang chủ.

Không thể mà chống đỡ kiều bang chủ phương thức đến cùng đối phương trao đổi. Hơn nữa, tại toàn bộ quan thanh trong nội tâm, đối phương cặp mắt kia. Tựa hồ đã sớm nhìn thấu chính mình, đem chính mình cốt cùng huyết đều nhìn đến rõ ràng thấu triệt, lại để cho hắn căn bản không có có tâm tư đi đùa nghịch những thứ khác mờ ám.

Cho nên đã đối phương nhìn ra ý nghĩ của mình, như vậy toàn bộ quan thanh cảm thấy không bằng thống khoái nói ra, rất có thể hội (sẽ) lấy được kết quả tốt hơn.

Là một nhân tài!

Nhạc Duyên chằm chằm vào toàn bộ quan thanh cao thấp đánh giá liếc, không nói trước toàn bộ quan thanh tâm tính như thế nào, nhưng đối phương biết ăn nói, tính tình cũng đầy đủ ẩn nhẫn, thủ đoạn cũng có thể, dùng tốt lại là có thêm không tệ tác dụng. Đáng tiếc chính là. Tại Nhạc Duyên xem ra Kiều Phong tuy nói đàn ông anh hùng, thế nhưng mà chính là bởi vì quá mức hào khí vô song, quá mức hiệp nghĩa, khiến cho hắn tại dùng người phương diện cũng không sao vậy dạng.

Nếu thật dùng ngự ra tay đoạn mà nói, Kiều Phong chỉ sợ là so ra kém Quách Tĩnh.

Bằng không mà nói, tại trong Cái Bang loạn thời điểm, hắn Kiều Phong đường đường một cái đại bang bang chủ cũng sẽ không bị người một nhà bách thối lui ra khỏi Cái Bang.

Bối cảnh như vậy.

Như vậy câu chuyện.

Không thể nghi ngờ lại để cho Nhạc Duyên không khỏi nhớ tới hiện đại thế giới một ví dụ.

Đó chính là quả táo cùng kiều bố tư.

Có thể nhìn thấy phát triển, cả hai tầm đó quá mức giống nhau, hầu như không có sai biệt.

Quách Tĩnh vợ chồng cùng Kiều Phong kết cục bất đồng. Chính là vì thân phận bất đồng, còn có xử sự bất đồng tạo nên. Chép miệng a một chút miệng, Nhạc Duyên cảm giác, cảm thấy đây là bởi vì Kiều Phong không có nữ nhân nguyên nhân. Quách Tĩnh có Hoàng Dung hỗ trợ, Cái Bang hầu như tựu là chính bản thân hắn. Mà Kiều Phong đâu này?

Một cái A Chu hay là hắn bị oan uổng đuổi ra khỏi Cái Bang sau chỗ nhìn thấy, vốn có trợ giúp, nhưng phía sau còn bị chính hắn một cái tát đập chết rồi. Đến nỗi A Tử, đó là một cái kéo sau chân mười phần am hiểu nữ nhân.

Nghĩ tới đây. Nhạc Duyên không khỏi cúi đầu xuống, nhìn thoáng qua trong ngực tiểu nha đầu, sắc mặt lạnh nhạt im lặng, quả nhiên niên kỷ quá nhỏ.

Đúng rồi. Còn có hiện thế…

Hừ?

Thời gian quá dài rồi, vậy mà ở thời điểm này mới đột nhiên nhớ tới!

Lông mày khẽ run lên, Nhạc Duyên sắc mặt biến được trầm thấp, trong lúc đó Nhạc Duyên cảm giác mình chỉ sợ là quên cái gì nha thứ đồ vật, từ vừa mới bắt đầu.

Quá đầu, tạm thời tính đè xuống nội tâm phần này đột

nhiên bay lên mê hoặc, Nhạc Duyên lúc này mới đem chú ý lực quay lại toàn bộ quan thanh trên người, dò hỏi: “Ta lần trước giao đưa cho ngươi kia phần thứ đồ vật đâu này?”

Lúc trước ra Kinh Nhạn cung, Nhạc Duyên theo Kinh Nhạn cung ngược lại là mang ra một phần thứ đồ vật.

Mà cái này một phần thứ đồ vật, Nhạc Duyên thì là tạm thời giao cho toàn bộ quan thanh đảm bảo.

Dù sao lúc ấy thầy trò Nhị Nhân thật sự là không quá thuận tiện, mà như vậy thứ đồ vật cũng không nhẹ. Ở đằng kia sơ đi ra dưới tình huống, hoàn toàn không tốt mang theo. Cuối cùng nhất, Nhạc Duyên liền đem vật này giao cho toàn bộ quan thanh, lấy đối phương đối với sợ hãi của mình, như vậy sự vật tất nhiên là không dám lãnh đạm.

Hơn nữa toàn bộ quan thanh được xưng thập phương tú tài, tại trong Cái Bang tính toán bên trên là rất có trí tuệ, nghĩ đến chuyện như vậy đầy đủ cam đoan.

Bành!

Nhưng mà ——

Sự tình cuối cùng là thiên biến vạn hóa, không cách nào hoàn toàn cam đoan.

Toàn bộ quan thanh hai đầu gối mềm nhũn, ba một tiếng trực tiếp té quỵ trên đất, cái trán mồ hôi lạnh hầu như hóa thành bọt nước tử, không ngừng chảy xuôi theo.

“Công tử!”

“Tha mạng!”

Cả người hầu như phủ phục trên mặt đất, giờ này khắc này thập phương tú tài đã hoàn toàn đã không có trước khi khí độ.

Đáp án không cần nói cũng biết.

Đó chính là lúc trước giao cho chuyện của hắn vật, bị mất.

“! ! !”

Hai mắt không khỏi nhíu lại, Nhạc Duyên rất là ngoài ý muốn.

Theo đạo lý, mặc dù vật như vậy đối với người tập võ hết sức trọng yếu, nhưng ở Cái Bang dưới sự bảo vệ cũng sẽ không mất đi. Cái Bang tuy nói bên trong cũng rất loạn, nhưng là người giang hồ mặt mũi hay là muốn đấy, bảo vệ đồ vật tự nhiên cam đoan.

Trừ phi là Tây Hạ nhất phẩm đường tứ đại ác nhân ra tay, bằng không mà nói trong nguyên giang hồ dưới bình thường tình huống là sẽ không trêu chọc đấy, huống chi Cái Bang còn có một nghĩa bạc vân thiên Kiều Phong.

“Toàn bộ quan thanh, đừng như vậy!”

“Làm cho Nhạc mỗ coi như Đại Ma Đầu tựa như!”

“Ta, hay (vẫn) là rất nhân từ!”

Nhạc Duyên lắc đầu, nói ra: “Nói nói tình huống cụ thể a!”

Trong ngực, tiểu nha đầu cũng gật gật đầu, hướng toàn bộ quan thanh chứng minh sư phụ của mình một chút cũng không xấu, chính là nghìn to lớn hiệp.

Rất nhanh.

Đối với Nhạc Duyên, toàn bộ quan thanh không lời nào để nói, hắn thu thập cảm xúc, bắt đầu đem chuyện đã trải qua từng điểm từng điểm nói đi ra. Thì ra, tại mấy tháng trước, Nhạc Duyên đem kia kiện theo Kinh Nhạn cung mang đi ra cái kia đống thứ đồ vật giao cho hắn đảm bảo sau, toàn bộ quan thanh liền lựa chọn gần đây thành thị phân đà —— Dương Châu phân đà đảm bảo.

Chỉ là không biết sao, cái kiện đồ vật kia bị Cái Bang đệ tử ngoài ý muốn tiết lộ đi ra ngoài, nhưng lại tại trong thành Dương Châu bị người cho sinh sinh đã đoạt.

Vì thế.

Bang chủ Cái Bang Kiều Phong thậm chí tự mình tiến về trước Dương Châu, tìm tòi cuối cùng.

“Là ai?”

Không có lo lắng, không có thất vọng, cũng không có phẫn nộ, Nhạc Duyên chỉ là lại lần nữa ho khan hai tiếng

sau, cái này mới mở miệng ôn nhu hỏi.

Nghe đến đó, toàn bộ quan thanh hít sâu một hơi, trên mặt tựa hồ có chút mông lung, tựa hồ là ái mộ, lại là sợ hãi cùng sợ hãi, trầm ngâm sau nửa ngày, toàn bộ quan thanh cái này mới chậm rãi nói ra này người thân phận.

“Là một rất đẹp đích nữ nhân!”

“Nàng nói…”

“Nàng muốn tàng kiếm!”

Chương 003 : Huyền thiết

Dương Châu.

Pháo hoa ba tháng thời gian, là Dương Châu nhất phong thái thời điểm.

Tại tiết thu phân tiết, tòa thành thị này xác thực thiếu đi mưa bụi thời điểm mông lung cùng mê ly, nhiều hơn một phần ly biệt. Ở đằng kia ngang cả tòa thành thị trên sông, ở thời điểm này cũng ít mấy phần họa thuyền, thiếu đi một tí ôn nhu Giang Nam mềm giọng đây này lẩm bẩm.

Nhưng Dương Châu cuối cùng là Dương Châu, tại Tùy Đường đến nay, nơi này chính là nổi danh phồn hoa cùng nơi bướm hoa.

Kia xuyên qua thành thị cái kia đầu sông, mỗi đêm có bao nhiêu con gái âm thanh ở chỗ này quanh quẩn, lại có bao nhiêu tài tử giai nhân ở chỗ này lộ ra được riêng phần mình câu chuyện.

“…”

Kiều Phong ánh mắt từ phía trước cách đó không xa kia du dắt Tại Hà bên trên họa trên thuyền thu hồi, hắn là đường đường bang chủ Cái Bang, danh chấn giang hồ bắc Kiều Phong, tự nhiên sẽ không đối với pháo hoa nữ tử có bất kỳ tâm tư. Đỉnh thiên lập địa đàn ông chi thân, Kiều Phong nhìn thấy là không có bất kỳ tâm tư.

Hơn hết tuy nói nội tâm không rất ưa thích tranh này phảng, Kiều Phong thực sự lý giải những số khổ này pháo hoa nữ tử.

Tại thiên hạ này, người giang hồ cuối cùng chỉ có thể trên giang hồ lưu lạc, người mang thiên hạ đúng là vẫn còn sẽ để cho người có chút cảm thấy thi triển không mở. Hơn hết tại Kiều Phong trong mắt gặp cách nhìn, hoặc là chỗ nghe thấy chuyện bất bình tình sau, hắn đều đi rút dao tương trợ, dùng nghĩa giúp người.

Bất kể là hắn bản thân, hay (vẫn) là phía dưới Cái Bang trên cơ bản đều là như thế.

Lúc này đây đến đây Dương Châu phân đà, lớn nhất nguyên do là trong Cái Bang thập phương tú tài toàn bộ quan thanh giúp một cái người giang hồ phó thác hạ đích sự vật bị cái này tọa lạc tại Dương Châu một cái tên là tàng kiếm sơn trang trang tử người chỗ đoạt. Đối phương cho ra đáp án, là bọn hắn trang chủ muốn tàng kiếm.

Mà kia kiện bị thập phương tú tài toàn bộ quan thanh đảm bảo đích sự vật, tại một phen hiểu rõ sau, Kiều Phong cũng biết đó là một kiện cái gì nha thứ đồ vật.

Không thể nghi ngờ.

Chuyện như vậy vật, là vui dùng binh khí người giang hồ đều ưa thích đích sự vật.

Đó chính là huyền thiết.

Theo hiểu rõ, đây là có người phó thác thập phương tú tài toàn bộ quan thanh chỗ hỗ trợ đảm bảo huyền thiết, có thể nói là thế chỗ hiếm thấy. Hắn cái đầu thật lớn, hầu như hơn trăm cân, toàn bộ đoàn thành một cái thiết cầu. Tại người bình thường trong mắt có lẽ không sao vậy dạng. Nhưng ở người giang hồ trong nội tâm đây là vạn cân khó mua chi vật.

Cũng không biết như vậy sức nặng huyền thiết là từ chỗ nào mà đến…

Không thể nghi ngờ, tiết lộ ra ngoài, tuyệt đối sẽ có người hội (sẽ) đánh huyền thiết chủ ý, chỉ là lại để cho người không ngờ rằng hội (sẽ) là có người ban ngày ban mặt quang minh chánh đại nghĩ cách, đem huyền thiết theo Dương Châu trong phân đà cướp lấy. Càng là lưu lại tin tức, nếu là muốn thu hồi huyền thiết, đang do bang chủ Cái Bang Kiều Phong tự mình đến đây Dương Châu vừa thấy.

Kiều Phong không để ý đến thập phương tú tài tại sao lại đám người chiếu khán huyền thiết, nhưng là Cái Bang bị người ở trước mặt như vậy vẽ mặt, nhưng lại chuyện giang hồ tình rồi.

Thân là bang chủ hắn, phải xuất đầu.

Nói sau Kiều Phong đối với cái này tàng kiếm sơn trang chủ nhân cũng có phần có hứng thú. Phải biết rằng. Cái này tàng kiếm sơn trang xuất hiện trên giang hồ thời gian quá ngắn, hơn hết hai năm không đến thời gian. Người kia tại đây sao trong thời gian ngắn, Tiện Tại Dương Châu thác hạ Bất Tiểu cơ nghiệp, không khó

tưởng tượng người này tuyệt đối không đơn giản.

Phải biết rằng, tại Kiều Phong trong điều tra, trước kia cái này tọa lạc tại Dương Châu tàng kiếm sơn trang làm tối đa sự tình cũng không quá đáng là phẩm kiếm, thoạt nhìn đó là một cái cực đoan yêu kiếm chi nhân cách làm, lại chưa từng có người nào nghe nói qua hắn trang chủ có cái này rất cao mạnh kiếm pháp.

Mà lần này…

Cao ngất khôi ngô thân hình đứng ở dương liễu xuống, đón gió thu. Mặc cho kia hơi ướt át gió thổi lất phất.

Xa xa nhìn lại, cho dù là không phải giang hồ người, chỉ bằng vào cái này một phần đứng thẳng Tư Thái, liền có thể đủ cảm thụ ra Kiều Phong là đại khái một cái cái gì nha người như vậy.

Sau nửa ngày.

Phong Linh động tĩnh.

Tại Kiều Phong nhìn chăm chú trong. Cái này trên sông bay tới một tòa khá lớn thuyền hoa.

Tơ lụa bức họa.

Đầu thuyền bên trên thì là làm đẹp lấy màu trắng đèn lồng, còn có hồng sắc vải trang điểm lấy thuyền hoa. Kết hợp với vật gì đó khác, trước mắt thuyền hoa hình như là bị người sắp xếp làm cho nhiều loại hoa giống như gấm, sắc màu rực rỡ. Cái này cả người trong ấn tượng

thuyền hoa bất đồng thật lớn.

Lại để cho người nhìn lên. Thì có một loại nơi này xác nhận trong truyền thuyết hoa khôi mới có bức họa này phảng.

Hạo hạo đãng đãng mà đến, như là Hoàng đế du giang.

Tại đây chiếc xa hoa thuyền hoa xuống, những thứ khác tiểu họa thuyền căn bản tựa hồ là gặp hung thú giống như:bình thường. Tiêu tán vô tung.

Đứng ở dương liễu ở dưới Kiều Phong cũng không khỏi bị bộ dạng này tràng cảnh hấp dẫn, dù là hắn là bang chủ Cái Bang, thiên hạ nổi tiếng giang hồ đàn ông, tại thời khắc này nhìn thấy chuyện như vậy, cũng hấp dẫn chú ý lực.

Mà đang ở Kiều Phong dò xét cái này chiếc thuyền hoa thời điểm, kia thuyền hoa cũng theo nước mà xuống, chậm rãi đi tới Kiều Phong bên cạnh.

Đúng lúc này.

Thuyền hoa bên trên cửa phòng đóng chặc bị mở ra, một người mặc gánh vác lấy Trường Kiếm, ăn mặc một thân kim diệu nữ tử từ bên trong đi ra, đi tới đầu thuyền, ánh mắt rơi thẳng vào Kiều Phong trên người, xa xa thi lễ, chắp tay ôm quyền nói: “Các hạ thế nhưng mà bang chủ Cái Bang bắc Kiều Phong?”

Thanh âm âm thanh như chim hoàng oanh kêu to lọt vào tai, quanh quẩn tại trên mặt sông, như gió mát quất vào

mặt giống như:bình thường thổi vào Kiều Phong lỗ tai.

“Đúng là kiều mỗ!”

Ôm quyền đáp lễ, dù là đối phương là thân nữ nhi, là một cái hạ nhân, Kiều Phong cũng không có bất kỳ xem thường đối phương, cấp bậc lễ nghĩa lễ phép đều không chút nào lại để cho, lại để cho người tìm không ra tật xấu, “Cô nương thế nhưng mà Dương Châu tàng kiếm sơn trang chi nhân?”

“Đúng vậy!”

“Chủ nhân nhà ta cho mời kiều bang chủ lên thuyền một tự!”

So về Kiều Phong giang hồ cấp bậc lễ nghĩa, cái này một thân kim diệu cẩm y nữ tử thì là vẻ mặt tươi cười, tại dùng giang hồ cấp bậc lễ nghĩa trở về đồng thời, lại cũng không quên thế gia cấp bậc lễ nghĩa. Một phen với tư cách có thể nói là đẹp mắt đến cực điểm.

“Hừ!”

Trong nội tâm tán thưởng một phen, do đối phương nhìn trang chủ, Kiều Phong liền biết rõ người này không phải một người đơn giản, chỉ sợ thân thế có chút tôn quý.

Đồng thời.

Kiều Phong tay trái kéo một phát trước người vạt áo, cả người đã như chim nhạn đột ngột từ mặt đất mọc lên, hướng ngoài ba trượng họa phương bên trên nhảy tới.

Phanh!

Một tiếng vang nhỏ, Kiều Phong đã rơi vào thuyền hoa đầu thuyền, đứng ở nữ tử bên người, nói: “Kính xin cô nương dẫn đường!”

Nhẹ nhàng quá công!

Rơi xuống đất có âm thanh!

Khinh công dưới bình thường tình huống chú ý chính là đạp tuyết vô ngân, hay hoặc giả là mờ ảo bát ngát, nhưng là tại Kiều Phong thi triển ra, nhưng lại như là cự thạch rơi xuống đất, giẫm chận tại chỗ có âm thanh. Hắn đem khinh công dùng ra mặt khác một loại cảnh giới, có thể nói là cử nhẹ như trọng, lộ ra quang minh chánh đại.

Nữ tử ánh mắt sáng ngời, lúc này mới quay người xoay người, đối với môn dịu dàng một ngón tay, nói: “Kiều bang chủ, thỉnh!”

Phía trước dẫn đường.

Kiều Phong không có chút nào vẻ sợ hãi, mặt không đổi sắc đi theo phía sau, bước chân vào trong khoang thuyền. Cho dù là trước mặt thuyền hoa chính là đầm rồng hang hổ. Vẫn đang sẽ không để cho Kiều Phong có chút sợ hãi. Lại càng không cần phải nói, đây cũng chỉ là một tòa chính là thuyền hoa.

Hơn nữa tuy nói hai bên còn chưa chạm mặt, nhưng là kia sơn trang chủ nhân cách làm thực sự nói cho Kiều

Phong đối phương không phải bình thường người.

Theo cửa khoang bị mở ra, kia bị che đậy ở bên trong ti trúc thanh nhạc lập tức lớn lên.

Còn chưa đi vào, liền có thể đủ nghe thấy u oán từ khúc nhi.

Tại mềm như gạo nếp giống như:bình thường Giang Nam nữ tử thanh âm cộng thêm rung động run rẩy rồi lại lộ ra u oán nhạc khúc, toàn bộ thuyền hoa bên trong lập lộ ra một loại qua đi hương vị. Đi tại phía sau Kiều Phong nghe những truyền vào này lỗ tai khúc, lông mày không khỏi có chút nhíu một cái.

Cái này tàng kiếm sơn trang trang chủ…

Đến tột cùng là một cái cái gì nha người như vậy?

Bắt đầu não bổ ấn tượng, ở thời điểm này lại lần nữa ẩn ẩn phát sanh biến hóa, như vậy với tư cách thật ra khiến Kiều Phong càng thêm xác định đối phương chỉ sợ là có chút quyền quý gia tộc công tử các loại.

“Ấm sư đệ!”

Tại bước vào trên đường, Kiều Phong cũng cùng phía trước nữ tử gặp mặt khác đang mặc kim diệu cẩm y đeo kiếm nữ tử. Hơn hết người ta đối với Kiều Phong trước mặt nữ tử một tiếng mời đến, nhưng lại lại để cho đường đường kiều bang chủ cũng không khỏi nghe vậy khẽ giật mình.

Sư đệ?

Cô nương?

Ánh mắt rơi vào trước mặt chi nhân kia yểu điệu như nữ tử bóng lưng trên người, Kiều Phong nội tâm không khỏi có chút ngạc nhiên. Chỉ là vấn đề này không tốt nói rõ, nói sau tự dưng chú ý người ta, nhất là hay (vẫn) là một nữ tử bóng lưng, đó là cực kỳ không lễ phép.

Kiều Phong hắn làm không đến như vậy thất lễ sự tình.

Cho dù là trước mặt chi nhân tại đây câu mời đến xuống, lại để cho người nhịn không được đi mơ hồ hắn giới tính, nhưng là cái này đối với Kiều Phong mà nói cái này cũng cũng không trọng yếu, dù là đối phương là kia cái gọi là luyến đồng. Tương tương đối. Tranh này phảng bên trong làm có thể so với cung điện bố trí, ngược lại là càng thêm hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Cót két!

Cuối cùng nhất môn, theo lên trước mặt chi nhân động tác bị đẩy ra.

Ti trúc, ngâm xướng, vũ đạo.

Theo tiếng mở cửa im bặt mà dừng.

Ba! Ba!

Tiếng vỗ tay theo kia phía trước chỗ ngồi chính giữa hạ truyền đến. Chỉ nghe một tiếng lãnh nhược kiếm ngân

vang giọng nữ từ nơi ấy truyền đến, nói: “Các ngươi đi xuống đi!”

“Bang chủ Cái Bang không thích hợp những con gái này u oán, qua đi chí khí khúc!”

“Thích hợp bắc Kiều Phong hợp lý là Thiểm Tây hát nói, càng nghĩ xứng đôi lần này chỉ có tướng quân làm cho. Đáng tiếc tướng quân làm cho ở chỗ này không thích hợp, kiều bang chủ cuối cùng là người trong giang hồ, đến nỗi mặt khác một khúc… Ta và ngươi không thích hợp. Không nói cũng thế!”

“Cho nên… Ta và ngươi hay (vẫn) là im lặng thì tốt hơn.”

“Thỉnh!”

Thoại Ngữ rơi xuống, vốn là náo nhiệt thuyền hoa lập tức yên tĩnh trở lại, toàn bộ tràng cảnh hình như là mất cây kim đều có thể nghe rành mạch.

Trên ánh mắt dời.

Kiều Phong tại bước vào tại đây thời điểm, ánh mắt cũng đã đã rơi vào trên người của đối phương, chú ý lực bị đối phương hấp dẫn.

Nữ nhân!

Tàng kiếm sơn trang trang chủ là một cái nữ nhân!

Thần hoa nội liễm, khí độ ngưng nhưng.

Một thân màu vàng kim nhạt cẩm y tại trên người của nàng thể hiện ra một lượng quý tộc khí độ.

Bên hông quấn có đai lưng ngọc, bên cạnh thân càng là sợi dây chuyền lấy một miếng giá trị liên thành ngọc bội.

Ngưng lại đôi mắt, có chứa màu trà con mắt, hay (vẫn) là kia tựa hồ tại tản ra ánh huỳnh quang khuôn mặt, không nói trước cao thủ kia khí độ, chỉ cần tựu bộ dáng mà nói, tại Kiều Phong xem ra, đối phương có thể nói là hắn những trong năm này chứng kiến đến nhất nữ nhân xinh đẹp.

Kinh ngạc!

Kiều Phong kinh ngạc thân phận của đối phương chính là một cái nữ nhân, phải biết rằng toàn bộ quan thanh thế nhưng mà chưa nói cho hắn biết cái này.

Chỉ là liếc, Kiều Phong liền biết rõ kia đứng ở nơi đó nữ nhân này, chính là cái cưỡng đoạt huyền thiết tàng kiếm sơn trang trang chủ. Ánh mắt quét lượng bốn phía, chỉ thấy kia bốn phía trên vách tường treo đầy vô số bảo kiếm. Tại những hát kia khúc nhi nữ nhân tiêu tán sau, tại đây xa hoa lãng phí nhưng lại quét qua là hết, làm như hóa thành Kiếm Vực.

Cùng lúc đó.

Dương Châu, cửa thành.

Tại thủ vệ cửa thành binh sĩ trong mắt, tòa thành thị này nghênh đón một chuyến người đặc biệt.

Đi ở phía trước chính là một cái khôi ngô tuổi trẻ tên ăn mày, trên người miếng vá trải rộng, còn treo móc không ít cái túi.

Mà đi theo tên ăn mày phía sau nhưng lại một lớn một nhỏ hai cái người kỳ quái.

Nam tử tuấn dật hư không tưởng nổi.

Kia lông xù áo khoác ngoài, còn có vây quanh ở chỗ cổ Tuyết Hồ da lông, hơn nữa hơi có vẻ Thương Bạch gương mặt, thỉnh thoảng tiếng ho khan, đều tại nói cho người nam tử này thân thể cũng không sao vậy tốt. Mà ở nam tử trên bờ vai, thì là ngồi ngay ngắn lấy một cái một thân đỏ thẫm áo tử nữ đồng.

Nữ đồng trong tay nắm lấy một thanh Tiểu Hồng cái dù, chính thay nam tử che nắng.

Đúng là Nhạc Duyên, tiểu nha đầu cùng thập phương tú tài toàn bộ quan thanh ba người.

Chương 004 : Họ kép

Dương Châu.

Chỗ Giang Nam.

Mặc dù là hiện tại Đại Tống cùng Liêu quốc đánh sinh đánh chết, nhưng đó là Biên Cương tình thế, nhưng lại ảnh hưởng không đến nơi đây nửa phần. Tối đa bất quá là tại dân chúng trà Dư cơm sau nhiều hơn một phần đề tài nói chuyện, hay hoặc giả là ngẫu nhiên phát giác trong sinh hoạt một chút sự vật giá tiền đột nhiên tăng không ít.

Vào cửa thành.

Nhạc Duyên mang theo tiểu nha đầu tựu như vậy đi tại trong thành Dương Châu, tiểu nha đầu ngồi ngay ngắn ở Nhạc Duyên trên bờ vai, một tay cầm hồng sắc tiểu cái dù, một lớn một nhỏ bộ dáng có thể nói gây chú ý ánh mắt của người ngoài. Khoan thai giẫm chận tại chỗ động tác, còn có tiểu nha đầu trên bả vai bên trên nhẹ nhàng đá chừng động tác, cũng không khỏi hấp dẫn những người khác chú ý.

Đi vào thành Dương Châu sau, Nhạc Duyên không có lập tức đi tìm kia cướp đoạt hiểu rõ chính mình theo Kinh Nhạn cung trong mang đi ra thiên thạch huyền thiết, mà là tìm khách điếm tạm thời tính ở đây.

Khách điếm tên, tự nhiên là gọi là vui mừng đến.

Tại biết rõ Duyệt Lai khách điếm là do lúc trước tiểu mỹ nhân tràng chủ lưu lại ở dưới sau, có lẽ là hoài niệm, có lẽ là bởi vì nơi này có một phần của mình, cho nên Nhạc Duyên ở khách điếm giống như:bình thường đều lựa chọn chính là Duyệt Lai khách điếm. Cho dù là không biết đạo phần này bên trong tình huống thời điểm, hắn ở khách điếm cũng là Duyệt Lai khách điếm.

Tựu như là, đây đã là khắc vào thực chất bên trong một loại hành vi.

Nhìn chung dĩ vãng.

Bỏ tại Đại Đường thế giới thời điểm, chỗ chỗ ở không phải Duyệt Lai khách điếm, mà là bình thường ngoài khách sạn, hắn thế giới của hắn ở bên trong, dưới bình thường tình huống Nhạc Duyên đều là lựa chọn Duyệt Lai khách điếm. Trước kia có lẽ muốn đã dậy chưa cái gì nha, nhưng đang Nhạc Duyên biết rõ cái này Duyệt Lai khách điếm lai lịch, một người an tĩnh lại thời điểm, lại lần nữa hồi tưởng cái này, hắn liền phát hiện sự tình là nhưng lại chẳng nhiều sao đơn giản.

Gian phòng.

Nhạc Duyên gần cửa sổ mà ngồi, thân thể dựa cửa sổ, ánh mắt rơi hướng ra phía ngoài.

Trên đường phố người đến người đi, mọi người bỏ trên mặt quần áo thoáng có chút biến hóa sau, cả tòa thành thị ngược lại cũng không có quá nhiều biến hóa. Hơn hết ăn mặc biến hóa, kỳ thật đã là cực biến hóa lớn. Phải biết rằng Tùy Đường thời kì Dương Châu cũng

không phải là nhìn thấy như vậy.

Khi đó người càng nhiều nữa quần áo cũng không phải trước mắt như vậy, lúc ấy hồ hán hỗn tạp. Mọi người quần áo hỗn hợp cả hai. Hơn nữa lúc ấy Tứ đại môn phiệt trong có Tam gia có người Hồ huyết thống, chỉ có nam lĩnh Tống gia chấp nhận lấy thuần túy Hán phục.

Chỉ là dung hợp đại thế đã không phải là nhân lực có thể miễn, người Hồ tuy nói bị nhà Hán dung hợp, nhưng là trong này hay (vẫn) là để lại không ít thuộc về đồ đạc của bọn hắn.

Trong đó.

Người giang hồ, rất nhiều đều là áp dụng ngắn gọn quần áo và trang sức.

Thí dụ như đoản thân trang phục.

Hoặc là võ sĩ phục.

Nhìn chung ngay lúc đó giang hồ võ lâm, lý phiệt, độc cô phiệt, còn có họ Vũ Văn phiệt hơn nữa là kình phục, Hòa Thượng thì là không thay đổi tăng bào, đạo sĩ cũng là màu thiên thanh đạo bào, cuối cùng nhất hay (vẫn) là Nhạc Duyên chính mình sáng lập Thuần Dương, khiến cho đạo bào bên trên trang trí phát sanh biến hóa mà thôi.

Đến nỗi Ma Môn…

Quá mức hỗn tạp cùng phiền phức. Trong lúc này căn

bản không có thống nhất trang phục.

Tại sở hữu trong thế lực, chính thức chú ý nhà Hán quần áo và trang sức, biểu hiện ra kia phần khí độ chỉ có nam lĩnh tống phiệt.

Mà nhìn thấy ——

Một đường đến nay, tại đây giang hồ nhân sĩ mặc dù là Cái Bang đệ tử, tại trên mặt quần áo cũng có không ít biến hóa, có càng nhiều nữa nhà Hán đặc sắc, cái này cùng sau này triều đại Nam Tống thời kì nhưng là có thêm bất đồng. Có thể nói, nhìn thấy người giang hồ trên người trang phục, cho người một loại hơi trương dương cảm giác.

Khí độ nhẹ nhàng đồng thời. Lại còn một loại xâm lược trạng thái.

Trái lại.

Triều đại Nam Tống thời kì thời điểm, người giang hồ quần áo ngược lại là hơi có vẻ bảo thủ chút ít.

Dựa cửa sổ, Nhạc Duyên xuất thần nhìn qua bên ngoài, như có điều suy nghĩ.

Ở bên cạnh.

Tiểu nha đầu thì là đem Tiểu Hồng cái dù đặt tại một bên. Gặp sư phụ mình lâm vào trầm ngâm, nàng cũng không có lên tiếng quấy rầy, dương Niệm Tích mắt người hạ tuy nhiên còn nhỏ, nhưng là cũng coi là so

sánh biết chuyện lý. Cái lúc này. Tiểu nha đầu đang từ trong ngực của mình móc ra một cái đã điêu khắc tốt đứa đầu đất, từ trên xuống dưới đánh giá.

Đây là một cái điêu khắc mộc mỹ nhân.

Là đến đây Dương Châu trên đường, Nhạc Duyên đưa cho tiểu nha đầu.

Nghe công tử sư phó nói. Cái này là tiểu nha đầu hình dạng của mình.

Chỉ là lại để cho tiểu nha đầu có chút không rõ chính là, nàng sao vậy xem sao vậy đối lập, cũng không có nhận ra thời khắc này đi ra chính là mình.

Bởi vì…

Cái này thoạt nhìn muốn lớn hơn mình thiệt nhiều, hơn nữa là một cái sâu sắc đẹp mắt bộ dáng.

Mộc mỹ nhân điêu khắc có lồi có lõm, một thân theo gió phất phới quần áo, còn có kia bị thổi loạn mái tóc, cùng với đỉnh đầu kia mũ lưỡi trai, thứ nhất tay phụ bối, cái tay còn lại thì là hiện lên nhặt hoa xu thế, tựa hồ là cầm cái gì nha thứ đồ vật.

Bộ dáng tinh xảo, hầu như có thể so với gốm sứ làm dễ dàng, có thể nói gần kề bằng cái này liền có thể nhìn ra Nhạc Duyên tại điêu khắc cùng lúc bên trên chỉ sợ là cảnh giới nhập hóa.

Đáng tiếc chính là, tiểu nha đầu xem xét sau nửa ngày,

cũng không có phát hiện đối phương ở đâu như chính mình. Càng không có nhìn ra trong tay mộc mỹ nhân kia nhặt hoa xu thế trên tay cầm lấy chính là cái gì nha thứ đồ vật.

Là trọng yếu hơn là ——

Ánh mắt rơi vào kia mộc mỹ nhân bị điêu khắc có lồi có lõm dáng người bên trên, thực tế đó là bộ ngực, tiểu nha đầu xem xét sau nửa ngày, lại cúi đầu nhìn coi chính mình kia cứng nhắc cùng nhau dáng người, đối lập một chút, tiểu nha đầu trong nội tâm lão buồn bực.

Nàng cảm thấy công tử sư phó tại lừa gạt mình.

Thời khắc này căn bản cũng không phải là nàng dương Niệm Tích.

“Hừ?”

“Niệm Tích, ngươi sao vậy đâu này?”

Cho dù là đang trầm tư, Nhạc Duyên cũng có thể cảm nhận được tiểu nha đầu vậy có chút ít oán giận ánh mắt, còn có cổ lên quai hàm, Nhạc Duyên liền biết rõ tiểu nha đầu sinh hờn dỗi rồi.

“Công tử sư phó a!”

“Ngươi tại gạt người!”

Bỉu môi, tiểu nha đầu đón Nhạc Duyên kia mang theo vui vẻ ánh mắt, chỉ vào trong tay mộc mỹ nhân nói ra: “Cái

này căn bản không phải ta!”

Nghe vậy, Nhạc Duyên không khỏi vui lên.

Tại Kinh Nhạn cung kia không có thiên lý một năm nhiều thời giờ ở bên trong, Nhạc Duyên bỏ muốn phòng bị kia bởi vì Tương Dương sông đào bảo vệ thành nước sông chảy ngược mà vào sinh ra hồ nước ở bên trong Ma Long, còn lại thời điểm ngoại trừ áp chế hóa giải chính mình theo Ma Long chỗ đó có được lực lượng, thời gian khác là dạy bảo tiểu nha đầu.

Dạy bảo đồng thời, Nhạc Duyên cũng không có đã quên cùng tiểu nha đầu chơi đùa.

Dù sao nếu thật là lại để cho một cái nữ đồng tại loại này không có một bóng người, bốn phía hay (vẫn) là nguy hiểm trải rộng chỗ ngây ngốc đã hơn một năm, Bất Tử mà nói vậy cũng sẽ xuất hiện vấn đề thật lớn. Cho nên, Nhạc Duyên lấy ra mang hài tử bốc đồng, vốn là những là vì kia khi còn bé Truyền Ưng, hoặc là cùng Sư Phi Huyên hài tử khi còn bé chuẩn bị đồ vật, cuối cùng nhất đã rơi vào tiểu nha đầu trên người.

Nghe câu chuyện.

Chơi đùa.

Luyện công.

Cái này liền là tiểu nha đầu tại Kinh Nhạn cung đã hơn một năm sinh hoạt.

Câu chuyện, phía trước nói là cổ tích, phía sau nhưng lại tại chút bất tri bất giác nói là chuyện xưa của mình.

Nếu là trưởng thành giáo chủ, Nhạc Duyên có lẽ sẽ không nói. Nhưng là nhìn thấy giáo chủ còn nhỏ, tất nhiên là không có kia phần lo lắng.

Tựu như vậy, tiểu nha đầu bỏ tại Kinh Nhạn cung ở bên trong kiến thức không ít huyết tinh sau, những thứ khác cũng khỏe.

“Đó là lớn lên sau ngươi!”

Đón tiểu nha đầu ánh mắt, Nhạc Duyên thò tay ở đằng kia mộc mỹ trên thân người gật, nói ra: “Niệm Tích, ngươi trưởng thành tựu biến thành như vậy!”

“Thế nhưng mà…”

Gặp Nhạc Duyên xác định cái này mộc mỹ nhân chính là nàng chính mình, tiểu nha đầu thật cũng không có càn quấy, ngược lại là đối với mặt khác sự tình cảm giác nổi lên hứng thú, tựa hồ có chút bất đắc dĩ. Ánh mắt xem xét kia mộc mỹ nhân ngực, lại lần nữa lướt qua trước mặt của mình, thầm nói: “Thế nhưng mà ta không có phát hiện mình có lớn lên a!”

Nàng dời lên đầu ngón tay được rồi, nhìn thấy nàng có tám tuổi nhiều hơn.

So về qua lại lớn tuổi không ít.

Nhưng là…

“Ai? !”

Lời này lại để cho Nhạc Duyên không khỏi sững sờ.

Cùng lúc đó.

Phanh! Phanh!

Cửa phòng bị gõ vang rồi.

Tiểu nha đầu lập tức đem mộc mỹ nhân dấu ở trong ngực của mình, lúc này mới nhảy xuống ghế, đi thuê phòng môn.

Đứng ở bên ngoài đúng là thập phương tú tài toàn bộ quan thanh.

Tại Nhạc Duyên cùng tiểu nha đầu vào ở Duyệt Lai khách điếm sau, toàn bộ quan thanh thì là đi Dương Châu phân đà, thấy Cái Bang đệ tử khác, đã biết nhìn thấy phát sinh tình huống.

Tại hiểu được đại khái sự tình sau. Toàn bộ quan thanh cái này liền về tới Duyệt Lai khách điếm gặp Nhạc Duyên, dùng báo cáo tình huống.

Bang chủ Cái Bang đi tới Dương Châu.

Tự mình gặp mặt tàng kiếm sơn trang trang chủ.

Hơn nữa tại Cái Bang đệ tử khác nhìn soi mói, Kiều Phong lên một chỗ thuyền hoa, mà thuyền kia thì là dọc

theo sông chảy ra thành Dương Châu.

Nghe xong được toàn bộ quan thanh trả lời. Nhạc Duyên trầm ngâm xuống, cái này liền đem tiểu nha đầu ôm vào trong lòng, lại để cho hắn lại lần nữa ngồi ngay ngắn ở trên vai của mình, rồi mới lên tiếng: “Đi thôi. Chúng ta ra khỏi thành!”

Kiều Phong!

Còn có kia được xưng tàng kiếm sơn trang trang chủ, đều có lại để cho mặt người gặp xúc động.

…

Nước sông nhộn nhạo.

Sóng vi-ba trận trận.

Tại màu vàng ánh mặt trời ở bên trong, kia không ngừng quanh quẩn mặt nước . Khiến cho được kia ánh mặt trời đã xảy ra Thất Thải chiết xạ, xa xa nhìn lại thậm chí có một loại chướng mắt cảm giác.

Trên mặt nước, thuyền hoa khoan thai mà xuống.

Theo nước chảy phương hướng, thuyền hoa đã ra thành Dương Châu.

Trên thuyền.

Trong phòng.

Xa hoa lãng phí âm nhạc dĩ nhiên biến mất, chuyển mà thay vào chính là một loại khác yên tĩnh.

Kiều Phong nhìn không chuyển mắt đón kia đứng tại cách đó không xa nữ tử, thần sắc đã tại chút bất tri bất giác ngưng trọng lên.

Cao thủ!

Không chỉ có như thế, nàng kia xem ánh mắt của người tựa hồ xuyên thấu qua thời gian, nhìn thấu thế gian, đã ẩn ẩn đã có một loại Xuất Trần hương vị. Đây không phải đạo phật hai nhà cái chủng loại kia Xuất Trần, mà là một loại du lịch cái này hồng trần thế giới sau, tâm mỏi mệt sau lưu lại ở dưới ấn ký.

Mà ở đối phương trong mắt, còn lại chỉ sợ là đối với mỗ dạng sự vật một mình truy cầu.

Thí dụ như —— kiếm.

“Lớn như vậy huyền thiết xác thực hiếm thấy, cái này huyền thiết ta là muốn dùng hắn chế tạo một thanh kiếm!”

Màu vàng kim nhạt cẩm y nữ tử hai tay phụ bối, đối với chính mình cướp đoạt Cái Bang trong phân đà huyền thiết không có chút nào giấu diếm, thậm chí điểm ra ý nghĩ của mình.

Một thanh kiếm?

Kiều Phong lông mày ẩn ẩn nhăn lại, dùng như vậy đại

huyền thiết chế tạo một thanh kiếm, kiếm kia được có đa trọng? Một cái nữ nhân sử dụng, thích hợp sao?

Trong nội tâm ý niệm trong đầu hiện lên, không chờ Kiều Phong mở miệng nói chuyện, rồi lại nghe được đối phương tiếp tục nói: “Hơn hết các hạ chính là danh chấn giang hồ bắc Kiều Phong, là đường đường đệ nhất đại bang bang chủ Cái Bang. Kiều bang chủ muốn đòi lại huyền thiết tất nhiên là đương nhiên.”

“Hơn hết…”

Nữ tử chậm rãi quay người, một đôi con mắt tựa hồ bắt đầu lòe lòe tỏa sáng, làm như nhìn thấy con mồi, nói: “Nghe nói Cái Bang Hàng Long Thập Bát Chưởng chính là trong thiên hạ nhất cương mãnh quyền pháp hướng đến, ta muốn lãnh giáo một chút!”

“Nếu là ngươi thắng, kia huyền thiết tất nhiên là vật quy nguyên chủ!”

“Nếu là ngươi thua…”

Thoại Ngữ đến tận đây, nữ tử thanh âm im bặt mà dừng, tay ngọc giơ lên, chỉ nghe trong đại sảnh Trường Kiếm đua tiếng, kia trong đó đọng ở trên vách tường, có một cái lục lạc chuông một thanh bảo kiếm không khỏi nhẹ nhàng chấn động, lập tức nhảy ra ngoài, âm vang trong tiếng Trường Kiếm ra khỏi vỏ, đã rơi vào trong tay.

“! ! !”

Kiều Phong thấy thế đồng tử không khỏi ẩn ẩn co rụt lại,

tình huống này…

Đây là một cái tốt võ thành si nữ nhân sao?

Hơn hết loại tình huống này đã nói cho Kiều Phong muốn bình yên đòi lại huyền thiết tự là không thể nào, động thủ đó là còn lại duy nhất lựa chọn.

“Kia, kiều mỗ xin đến chỉ giáo rồi!”

Hai tay ôm quyền, Kiều Phong tất nhiên là không chút nào tránh không cho, hỏi: “Chỉ là tại hạ còn không biết cô nương là…”

“Kẻ hèn này!”

Tay phải cầm kiếm, thân kiếm hoành ở trước ngực, kia nhu hòa ánh mắt tựa hồ đang nhìn tình nhân của mình, lục lạc chuông trong tiếng tay trái ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt ve thân kiếm mà qua, nói: “Phục họ Độc Cô!”

Dứt lời.

Là kiếm ra.

Chương 005 : Ra tay

Kiếm quang lập loè.

Phảng phất giống như một trì xuân thủy nhộn nhạo.

Không mang theo chút nào sát ý, tựu thật giống tại một mình làm một người múa kiếm mà thôi.

Ôn nhu yếu ớt ở bên trong, xuân thủy đột biến, hóa thành sóng nước, nhưng lại mang theo như hồng thủy giống như:bình thường ngập trời mà ở dưới khí thế, lại để cho người tránh cũng không thể tránh.

Lợi hại!

Kiều Phong bứt ra trở ra, tựa hồ là muốn tránh đi kia thoạt nhìn nhu nhược kia vô lực Trường Kiếm, ngoại nhân có lẽ cảm giác không đi ra cái gì, nhưng với tư cách bị nhằm vào người trong cuộc, Kiều Phong có thể cảm nhận được một kiếm kia trong mang lên bao la mờ mịt khí thế.

Thoạt nhìn kia yếu nhất, thật là mạnh nhất một kiếm.

Thậm chí.

Trường Kiếm đâm ra trong quá trình, ẩn ẩn trường kiếm kia tựa hồ nhận lấy thật lớn áp bách, có chút không chịu nổi lực lượng, ẩn ẩn cong queo.

Lui ra phía sau.

Liên tục một bước hai bước ba bước… Kiều Phong, người tại bước thứ ba thời điểm ngừng lại, tại đây kiếm khí thế đã đến mạnh nhất một khắc này, Kiều Phong ra tay, đưa tay, là Cái Bang trấn phái tuyệt học, Hàng Long Thập Bát Chưởng.

Ra tay.

Là Hàng Long Thập Bát Chưởng bên trong mạnh nhất nhất thức.

Hai người dĩ nhiên là lựa chọn chính diện đối bính, đi chính là cứng đối cứng đường đi.

Không có chút nào thăm dò, khởi tay là một chiêu mạnh nhất.

Bành!

Không khí bạo động, kình khí tứ tán.

Đạp phá sàn nhà, thổi bay vạt áo, giương lên mái tóc, càng là gãy loan Trường Kiếm.

“! ! !”

Nữ tử biểu lộ không thay đổi chút nào, tựa hồ là căn bản không thèm để ý trong tay kia bị Hàng Long Thập Bát Chưởng mạnh nhất nhất thức chiêu thức cho bách loan Trường Kiếm, nhưng là trong mắt thật là hiện ra vẻ tán thán. Như thế chí cương đến kiên chưởng pháp, đơn đi đoạn đường này, đây là nàng những năm gần đây này

có thể nói thủ gặp.

Ông!

Trường Kiếm nhún nhảy.

Thu kiếm, người nhẹ nhàng trở ra.

Dù sao trường kiếm trong tay chất liệu không được, không đủ để đối kháng Kiều Phong kia cương mãnh bá đạo Hàng Long Thập Bát Chưởng. Không chỉ có là để kháng không nổi Kiều Phong cương mãnh lực đạo, cũng không cách nào thừa nhận nàng bản thân lực lượng. Kiều Phong lựa chọn tại nàng tức giận thế nhất thịnh thời điểm ra tay, đó chính là nhìn ra một kiếm này mạnh nhất thời điểm là yếu nhất thời điểm.

Oanh!

Tay phải oanh ra.

Tại nữ tử thu kiếm một khắc, Kiều Phong vẫn là chưa từng có từ trước đến nay thẳng kích mà đi. Tuy nói đây mới là chiêu thứ nhất. Nhưng là đối phương đã bị Kiều Phong đã coi như là chính mình trong cuộc đời này chứng kiến trong cao thủ lợi hại nhất một người, hơn nữa còn là một cái cực kỳ nữ nhân xinh đẹp.

Nhưng ở nhìn thấy, Kiều Phong căn bản không có cái gọi là đối với thẩm mỹ thưởng thức, hắn chỉ có đả bại đối phương, cầm lại huyền thiết nghĩ cách.

Đối mặt cái này đã hết một chưởng, nữ tử nhã nhưng

cười cười, Trường Kiếm đưa ngang ngực, một tay cầm chuôi kiếm, một tay cầm nắm mũi kiếm, đỉnh ở trước ngực tựu là hoành tiếp đối phương cương mãnh chưởng lực.

Đinh!

Trường Kiếm lại lần nữa mãnh liệt uốn lượn.

Tại cương mãnh chưởng lực xuống. Trường Kiếm nội lõm uốn lượn, sau đó nữ tử cả người mượn cái này dốc hết sức đạo thật là nhẹ nhàng đi ra ngoài, thối lui ra khỏi Kiều Phong chưởng kình phạm vi.

Đứng lại.

“Không kém!”

Phủ một chút kia bị chưởng kình thổi có chút loạn mái tóc, nữ tử tiện tay nhìn lướt qua trong tay kia nhìn như đã khôi phục nguyên trạng Trường Kiếm, lên tiếng tán thán nói. Lập tức, tán thưởng đích thoại ngữ rơi xuống, nàng kia trường kiếm trong tay dĩ nhiên nứt vỡ, hóa thành mảnh vỡ trụy lạc trên mặt đất.

“Hừ?”

Lông mày cau lại, Kiều Phong ánh mắt hướng về trước mặt cách đó không xa nữ nhân này trên người. Sắc mặt hơi ngưng trọng cùng kinh ngạc.

Chỉ là vội vàng giao tay khẽ vẫy, cũng đã lại để cho Kiều Phong cảm thấy trong đó quái dị chỗ.

Đúng vậy!

Quái dị!

Tại cái gì dĩ vãng cùng sử kiếm cao thủ trong lúc giao thủ, Kiều Phong chưa thấy qua người như vậy, thậm chí cũng không có nghe nói qua hữu dụng như vậy kiếm pháp.

Kiếm đi nhẹ nhàng.

Đao đi bá đạo.

Đây là dưới bình thường tình huống cả hai lộ tuyến.

Đương nhiên. Cũng có hắn phương thức của hắn, thí dụ như đao đi nhẹ nhàng, mà Trường Kiếm đi quái dị lộ tuyến. Nhưng là, Kiều Phong lại theo chưa từng gặp qua. Có người có thể đủ đem Trường Kiếm khiến cho kinh thiên động địa, khiến cho lớn như vậy khí nghiêm nghị. Dùng nhẹ nhàng Trường Kiếm, sử xuất hạng nặng binh khí mới có thể thi triển sức lực lớn. Không dùng chiêu thức mà là thuần túy dùng kình lực cùng chí cương chí cường Hàng Long Thập Bát Chưởng cứng đối cứng.

Như vậy cách làm, có thể nói là thủ gặp.

Tựa hồ đối với phương cầm trên tay không phải nhẹ nhàng Trường Kiếm, mà là một cây gậy. Nhưng Kiều Phong có một điểm nhưng có thể nhất định, đó chính là đối phương tuyệt đối là sử dụng kiếm hảo thủ, kiếm

pháp lẽ ra cực kỳ cao minh.

Ánh mắt dò xét, trong nội tâm suy nghĩ.

Khiến cho Kiều Phong cũng không có thừa thế mà truy, mà là yên lặng chờ lấy đối phương động tác.

“Quả nhiên không được!”

Dưới ánh mắt dời, rơi trong tay cái con kia dư một cái chuôi kiếm Trường Kiếm bên trên, nữ tử không khỏi hít một tiếng, trên mặt lộ ra không có gì bất ngờ xảy ra thần sắc. Kiếm pháp của nàng đã tiến nhập bình cảnh, tại chiêu thức bên trên nàng có khả năng sáng tạo ra, tạo ra đến kiếm chiêu chỉ có thể đến tình trạng kia, muốn đơn thuần tại kiếm chiêu bên trên siêu việt, hoặc là phá giải người kia cái kia chiêu kiếm pháp, thật sự là rất khó khăn a.

Ba!

Tiện tay vứt bỏ kiếm trong tay chuôi, nữ tử thời gian dần qua quay người hướng chính mình lúc trước làm địa phương đi đến, đồng thời đối với đứng ở nơi đó không có động tác Kiều Phong nói ra: “Kiều bang chủ Hàng Long Thập Bát Chưởng quả thật thế chỗ hiếm thấy, tại ta đã biết chưởng pháp chiêu thức ở bên trong, luận cương mãnh kiều bang chủ Hàng Long Thập Bát Chưởng có thể nói là số một, tại thiên hạ này muốn tìm được có thể so sánh cương mãnh chưởng pháp, rất khó khăn!”

“Nói thật, ta đối với sáng tạo cái môn này quyền pháp

người rất cảm thấy hứng thú, kết hợp được nho gia cùng Đạo gia pháp môn chỗ sáng tạo ra cái môn này quyền pháp thật đúng tại cương mãnh chi lực bên trên có chỗ độc đáo.”

“Hơn hết…”

“Tại quyền trên lòng bàn tay, ta rất tìm được có thể so sánh chưởng pháp, hơn nữa ta cũng không am hiểu quyền chưởng. Ta biết rồi chỉ có kiếm, thế nhân đều nói Trường Kiếm nhẹ nhàng, hay hoặc giả là kiếm khí tung hoành, muốn phá ngươi Kiều Phong Hàng Long Thập Bát Chưởng với ta mà nói, kiếm pháp quá mức mưu lợi. Nói sau, ngươi chi chưởng pháp chú trọng chính là lực đạo cùng khí thế.”

“Hơn nữa, ta cũng không đồng ý những lời này!”

“Tại chiêu thức coi trọng ta so ra kém người kia, như vậy ta chỉ có thể ở phương diện khác tiến hành lựa chọn!”

“Kiều bang chủ, ngươi lần này đang cao hứng!”

Nữ tử mà nói lại để cho Kiều Phong sắc mặt càng phát ra ngưng trọng nghiêm nghị, tại lập tức, Kiều Phong tinh thần chú ý lực đã tăng lên tới đỉnh phong, ánh mắt theo đối phương đi đi lại lại chuyển qua kia lúc trước đầu chỗ ngồi. Lập tức, chỉ thấy đối phương đứng ở đó phía trước, xoay người vuốt ve kia Thượng Diện một cái cự đại đen kịt sắc hộp sắt, chậm rãi nói: “Bởi vì các hạ đem thủ gặp cái này một bộ kiếm pháp, xem như ta đối với ngươi Hàng Long Thập Bát Chưởng lễ ngộ!”

Thoại Ngữ rơi xuống.

Ngay sau đó, nữ tử là bàn tay trắng nõn tung bay, một chưởng vỗ vào xem trên mặt bàn.

Chỉ thấy kia đặt ở phía trên cực lớn hộp sắt mãnh liệt nhảy dựng lên, ngọc thủ mu bàn tay hoành gõ hộp sắt, kia hộp sắt tại dưới một kích này tựa hồ không chịu nổi lực đạo ầm ầm nổ. Cùng lúc đó, tại Kiều Phong nhìn soi mói. Bên trong bắn ra một thanh cực lớn thiết kiếm.

Nhan sắc ngăm đen.

Thân kiếm không lưỡi.

Thoạt nhìn ẩu tả đến cực điểm, đơn sơ tới cực điểm, khôi ngô tới cực điểm.

Nhưng là Kiều Phong nhưng lại liếc liền nhìn ra cái này chuôi Cự Kiếm, đúng là lúc trước cái kia đồng huyền thiết. Đối phương, dĩ nhiên tại trong thời gian ngắn đem huyền thiết đúc đã tạo thành một thanh cực lớn huyền thiết Cự Kiếm, gần kề nhìn sức nặng chỉ sợ thì có trăm cân tả hữu.

Thon thon tay ngọc nắm chặt Cự Kiếm chuôi kiếm.

Lập tức chân phải đạp địa, người như Súc Địa Thành Thốn, lập tức thì đã đi tới Kiều Phong trước mặt, rút kiếm là húc đầu chém xuống.

Hàng Long Thập Bát Chưởng chiêu thức đơn giản, thường thường không có gì lạ, đi chính là cương mãnh

hướng về.

Mà cái này nhằm vào kiếm pháp càng là đơn giản. Càng là không có gì lạ, đi cùng là vừa mãnh liệt hướng về.

Nhưng mà ——

Đối mặt một kiếm này, Kiều Phong đồng tử đột nhiên co rút lại, trong lòng bừng tỉnh đã tăng lên tới đỉnh.

Không chút nghĩ ngợi, Hàng Long Thập Bát Chưởng ứng tay mà ra.

Bành!

…

Trên đường.

Tiểu nha đầu ngồi ngay ngắn ở Nhạc Duyên trên bờ vai, giơ Tiểu Hồng cái dù, cùng với thập phương tú tài toàn bộ quan thanh ba người cùng nhau dọc theo sông lưu mà xuống.

Lớn như vậy một chiếc thuyền hoa tự nhiên sẽ không biến mất vô tung.

Thuyền hoa di động, có thể nói tại trong thành Dương Châu rất nhiều người cũng biết.

Tại tuyệt đại đa số người trong mắt, chỗ đó nhất định là Dương Châu nhất xuất chúng hoa khôi. Mới có tư cách mà ngồi, chỉ là không biết đi lên nam tử lại là loại nào tài

tử? Lại cực ít có người biết rõ lên thuyền người chính là nổi tiếng thiên hạ người giang hồ.

Là đệ nhất thiên hạ đại bang bang chủ Cái Bang, Kiều Phong.

Theo người qua đường chỉ dẫn, Nhạc Duyên ba người rất nhanh liền ở ngoài thành bờ sông tìm được thuyền hoa tung tích.

Trên mặt sông.

Thuyền hoa đã ngừng lại.

Yên tĩnh vô cùng tĩnh ngốc tại đâu đó. Thượng Diện không có lưu luyến quên về thư sinh tài tử, cũng không có cái gì xinh đẹp như hoa nữ nhân. Thuyền, thì quỷ dị như vậy đứng tại chỗ đó.

Trừ lần đó ra, ngược lại là tại cái khác trên mặt sông có một chút thuyền nhỏ. Thượng Diện tựa hồ đã ngồi không ít môn phái đệ tử, cẩm y xa hoa bộ dáng.

Xa xa nhìn lại.

Nhạc Duyên phát hiện những người này cũng còn là một ít mỹ nhân.

Tuy nói so ra kém những hồng nhan tri kỷ kia của hắn, nhưng trên giang hồ đã là khó gặp rồi.

“…”

Ánh mắt thu hồi. Nhạc Duyên không nói gì thêm, chỉ là ẩn ẩn trong lòng có một phần cảm giác kỳ quái, thật giống như lúc này đây chỉ sợ sẽ gặp phải một cái lại để cho chính mình ngoài ý muốn người. Ánh mắt chuyển tới kia yên tĩnh thuyền hoa bên trên, đang lúc thập phương tú tài toàn bộ quan thanh chuẩn bị Tầm một ít thuyền leo lên đi thời điểm, cũng là bị Nhạc Duyên ngăn lại xuống.

“? ? ?”

Kinh ngạc bên trong toàn bộ quan thanh đang tại bồn chồn thời điểm, thuyền hoa nhưng lại tại thời khắc này đột nhiên phát sanh biến hóa.

Ở vào bất động trạng thái thuyền hoa, đột chấn động.

Tựa hồ nhận lấy không hiểu áp bách, toàn bộ thân thuyền mãnh liệt ép xuống.

Ngạnh sanh sanh trên mặt sông áp ra một cái có thể lấy mắt thường có thể thấy được lõm.

Nháy mắt.

Kia đã bị áp lực thật lớn nước sông, lập tức dùng thuyền hoa làm trung tâm, hướng tứ phía Bát Pháp dũng mãnh lao tới, thì như là đột nhiên thủy triều giống như:bình thường bốc lên ra.

Đây là!

Tình cảnh như thế, lập tức lại để cho thập phương tú tài

toàn bộ quan thanh mộng.

“Giao thủ!”

Mặt không đổi sắc, vẫn là nụ cười lạnh nhạt, chỉ có điều che đôi môi nhẹ nhàng ho khan, Nhạc Duyên thấy thế liền biết rõ trong lúc này xác nhận bang chủ Cái Bang Kiều Phong cùng kia trang chủ giao thủ. Xem tình này cảnh, kia trang chủ vũ lực giá trị chỉ sợ là ra ngoài ý định cường hãn.

Hơn nữa…

Hai bên đều là dùng cương mãnh lực đạo giao thủ.

Mới có thể khiến được lớn như vậy thuyền hoa toàn bộ trầm xuống, áp bách nước sông như thủy triều giống như:bình thường tứ phương dũng mãnh lao tới.

Ánh mắt nhìn chăm chú trong.

Thuyền hoa thì như là an lò xo giống như:bình thường liên tiếp không ngừng ép xuống, nổi lên, kia nước bắn nước sông thật giống như sông Tiền Đường thủy triều giống như:bình thường một lớp đón lấy một lớp tuôn hướng bốn phương tám hướng. Tại bên cạnh bờ hai lớn một nhỏ ba ánh mắt của người nhìn soi mói, thuyền hoa tại thừa nhận như vậy quái dị tàn phá về sau.

Lập tức đã xảy ra vỡ tan.

Mảnh gỗ vụn bay tán loạn.

Hai đạo nhân ảnh tự thuyền đỉnh phá đỉnh mà ra.

Mà bên cạnh bờ Nhạc Duyên ánh mắt nhưng lại theo thuyền hỏng mà ra bóng người cũng biến đổi, trong mắt đồng tử không khỏi ẩn ẩn co rụt lại.

Thu nạp tại trong tay áo tay phải chợt vươn, tiếng ho khan trong chuôi này dùng để điêu khắc mộc mỹ nhân tiểu dao điêu khắc đã xuất hiện tại trên lòng bàn tay, khí cơ xa xa khóa hướng về phía kia thuyền hoa bên trên hai người.

Chương 006 : Đã lâu không gặp

Mặt sông.

Họa phương bên trên.

Nữ tử cùng Kiều Phong hai người riêng phần mình đứng ở hai đầu, một người ở đầu thuyền, một người ở đuôi thuyền. Hai người xa lập hắn bên trên, lẫn nhau giằng co lấy.

Gió thu quất vào mặt.

Mang theo ướt át hơi nước.

Thổi nữ tử mái tóc không ngừng sau này tung bay, mà trong tay nàng cái kia chuôi Cự Kiếm, thì là lại để cho người thoạt nhìn mười phần không hài hòa. Cự Kiếm hoành kéo ở thuyền trên đỉnh, nữ tử ánh mắt tùy ý trong rồi lại biểu hiện ra kinh hỉ.

Vừa mới ở trong khoang thuyền giao tranh, nàng dựa vào mới sáng lập kiếm pháp, dùng đơn giản chiêu thức đi mạnh nhất cương mãnh lực đạo.

Có thể nói là cứng đối cứng chống lại được xưng chí cường chí cương Hàng Long Thập Bát Chưởng.

Hai người quyết đấu, có thể nói là chỉ bằng vào căn cơ, dựa vào mạnh mẽ lực đạo.

Càng làm cho nàng kinh ngạc chính là đối phương phương thức chiến đấu, rất có một loại càng đánh càng mạnh cảm giác, có thể nói đối phương ở võ học bên trên có cực cao thiên phú, có thể tại chiến đấu thiên phú bên trên có thể cùng mà so sánh với chỉ sợ chỉ có cái kia leo lên bảo tọa người rồi.

Đuôi thuyền.

Kiều Phong trong mắt là sợ hãi thán phục, là kinh ngạc.

Trong miệng, ẩn ẩn đã có mùi máu tươi.

Vừa mới đối phương cái kia huyền thiết Cự Kiếm trọng kiếm kiếm pháp, trọng kiếm Vô Phong, có thể nói là lại để cho Kiều Phong mở rộng tầm mắt. Đi cương mãnh lộ tuyến, càng là có thể cùng mình Hàng Long Thập Bát Chưởng đối bính, lực đạo loại này có thể nghĩ. Thực tế, đây là từ một cái nữ nhân thi triển mà ra.

Không chỉ có như thế, đối phương một thân nội lực chân khí ở Kiều Phong xem ra cũng mạnh có chút không hợp thói thường. Đối bính chân khí nội lực, nhưng lại Kiều Phong không có chiếm được chút nào tiện nghi.

Trong nữ nhân, người như vậy hắn là thủ gặp.

Kết quả như vậy…

Chỉ sợ là muốn lấy được kia huyền thiết là không quá dễ dàng.

Hơn nữa, nếu thật là vi Cái Bang trêu chọc như vậy một cao thủ, hay (vẫn) là một cái nữ nhân, như vậy đối với Cái Bang mà nói cũng không tốt.

Ôm quyền thở dài.

Kiều Phong chính muốn nói điều gì, lại bị nữ tử huy kiếm dừng lại xuống dưới, nói: “Kiều bang chủ, muốn cầm lại huyền thiết, cũng chỉ có như vậy một cái điều kiện!”

“Hoặc là ngươi đả bại ta!”

“Hoặc là tầm một cái có thể người đánh bại ta!”

Nữ tử mà nói lại để cho Kiều Phong có chút dở khóc dở cười, như vậy tốt võ thành si nữ tử. Quả thực lại để cho người cảm thấy khó giải quyết. Ở vừa rồi trong lúc giao thủ, Kiều Phong tự nhận muốn đả bại đối phương chỉ sợ là rất khó khăn, vô cùng có khả năng là mình thất bại chiếm đa số.

Ít nhất, Kiều Phong không cho là mình có đại tỷ số thắng.

“…”

Tựa hồ là đã nhận ra Kiều Phong trong mắt nghi hoặc, nữ tử giơ lên kia huyền thiết Cự Kiếm, ánh mắt rơi vào cái này ẩu tả đến cực điểm Cự Kiếm bên trên, thì thào lẩm bẩm: “Ta chỉ là cầu một bại mà thôi! Muốn xem xem khuyết điểm của mình. Nhìn xem chính mình chênh lệch ở nơi nào.”

Nghe vậy.

Kiều Phong không khỏi không nói gì.

Như vậy thuần túy tâm tính người, đáng giá lại để cho người kính nể, thực sự làm cho không người nào nói.

Thực tế đối phương hay (vẫn) là một cái nữ nhân thời điểm.

Nhưng mà, ngay tại Kiều Phong ngay sau đó chuẩn bị nói chuyện, đạo ra bản thân thái độ thời điểm, một lượng khí cơ đã ẩn ẩn khóa lại chính mình. Cảm giác kia. Thật giống như xa xa có một chi trí mạng mũi tên nhọn xa xa chỉ hướng cổ họng của mình, trí mạng rồi lại lộ ra ôn hòa.

Cái này sát ý, cũng có ôn nhu đấy sao?

Nghiêng đầu sang chỗ khác, Kiều Phong ánh mắt theo khí cơ, nhìn phía bên cạnh bờ.

Đồng thời.

Cái này cảm giác…

Kia đứng ở đầu thuyền nữ tử thân hình không khỏi run lên, mãnh liệt quay đầu lại, ánh mắt quăng hướng về phía bên cạnh bờ.

“! ! !”

Người ấy quay đầu. Ánh mắt mê hoặc, không thể nói là

cười hay (vẫn) là vui, hay hoặc giả là cái gì khác biểu lộ. Hơn hết nàng đã biết rõ mình cùng Kiều Phong chiến đấu đã đã xong. Trong tay huyền thiết Cự Kiếm mãnh liệt hạ vung, kiếm khí huy sái, nhất thời ngập trời sóng nước.

Tùy theo, nữ tử đã chân ngọc nhẹ đạp thuyền đỉnh, người hướng bên cạnh bờ một kiếm mà đi.

Chuồn chuồn lướt nước.

Nữ tử người trên mặt sông điểm ra tí ti gợn sóng, mà trong tay huyền thiết Cự Kiếm thì là vươn về trước. Đâm thẳng phía trước, tiêu xạ kiếm khí trực tiếp đâm rách mặt nước, sinh sinh trên mặt sông cạo ra một đầu bề rộng chừng một mét, bề sâu chừng nửa mét thông đạo.

Người, thì là như là bắn ra mũi tên nhọn dọc theo cái này đầu đồng đạo trực tiếp đâm về đứng ở bên cạnh bờ Nhạc Duyên.

Mỹ nhân như ngọc kiếm như cầu vồng.

Bên cạnh bờ.

Thân hình run lên, ngồi ngay ngắn ở trên vai tiểu nha đầu đã nắm lấy Tiểu Hồng cây dù từ từ bay ra, bình yên rơi trên mặt đất. Đứng ở Thập Phương tú tài toàn bộ quan thanh bên cạnh.

Mà Nhạc Duyên thì là tay trái nhẹ nhàng kéo một chút có chút rớt xuống Tuyết Hồ da lông áo trấn thủ, tay phải thì là nắm lấy kia xinh xắn dao điêu khắc mặt không đổi sắc

nghênh hướng kia đập vào mặt nữ nhân, cùng với nàng cái kia chuôi Cự Kiếm.

Một bên.

Tiểu nha đầu mặt không đổi sắc, làm như không có chút nào lo lắng.

Ngược lại là Thập Phương tú tài toàn bộ quan thanh kinh ngạc không hiểu. Tình cảnh như thế hắn là lần đầu tiên nhìn thấy, lần thứ nhất nhìn thấy lợi hại như thế luống cuống kiếm pháp, đám kia sóng mà đến nữ nhân đã lại để cho người không thể đi để ý tới đối phương Mỹ Mạo, mà là kinh ngạc một kiếm này uy lực.

Đây gọi là theo gió vượt sóng không gì hơn cái này.

Đinh!

Nữ tử đã vạch phá mặt nước, đặt chân bên cạnh bờ.

Huyền thiết Cự Kiếm đâm thẳng mà đến.

Cùng kia nghênh hướng nhỏ yếu dao điêu khắc chính diện chạm vào nhau.

Mũi đao.

Mũi kiếm.

Va chạm trong phát ra âm thanh một thanh âm vang lên.

Cái này lớn nhỏ quá phận minh giao kích, nhưng lại

ngoài người ta dự liệu chính là cây đao ngăn cản này thoạt nhìn tựa hồ không cách nào ngăn cản một kiếm.

Âm thanh tiếng vang ở bên trong, ngay sau đó là kình khí bốn phía.

Ầm ầm ——

Nữ tử sau lưng mặt nước như là bị bị cái gì kích thích, như là bạo tạc giống như:bình thường nhấc lên một loạt khoảng chừng mấy trượng cao sóng nước.

Sóng nước che bầu trời dấu ngày.

Thấy làm cho tâm thần người đều mệt.

Thập Phương tú tài toàn bộ quan thanh lộ vẻ trực tiếp nhuyễn ngã trên mặt đất, thở hào hển khí thô, ánh mắt hoảng sợ xem lên trước mặt hết thảy. Ngược lại là tiểu nha đầu dương Niệm Tích không có gì biểu lộ biến hóa, trong tay Tiểu Hồng cây dù có chút trước dời, đã ngăn được kia phô thiên cái địa hơi nước.

Làm như không thích kia hơi nước đem quần áo của mình làm cho ẩm ướt giống như:bình thường tùy ý.

Khục!

Tiếng ho khan vang lên, tay trái che miệng, chân phải càng là cực lớn lực đạo hạ lui về phía sau môt bước.

“Ngươi tiến bộ!”

Thân thể có chút không khỏe, Nhạc Duyên thu hồi cây đao, tay phải thu nạp tại trong tay áo, cười tán thán nói.

“Ngươi bị thương!”

Nữ tử thì là Cự Kiếm khẽ múa, trực tiếp đem hắn chọc vào trên mặt đất, sau đó hai tay phụ bối, thì như vậy nhìn chằm chằm đối phương. Về phần, kia đứng ở phía sau Hồng Y tiểu nha đầu, còn có cái kia Cái Bang đệ tử tắc thì căn bản không trong mắt của nàng.

Giờ này khắc này, trong mắt của nàng, chỉ có Nhạc Duyên một người.

Sau nửa ngày.

“Đã lâu không gặp! Độc Cô Phượng!”

“Đã lâu không gặp! Nhạc Duyên!”

Thiên ngôn vạn ngữ, tại thời khắc này trăm miệng một lời hóa thành một tiếng bằng hữu cũ ở giữa tiếng chào hỏi. Hai người nghe vậy đều là không khỏi khẽ giật mình. Theo mặc dù là nhìn nhau cười cười.

Lập tức, giữa hai người lại trầm mặc lại.

Nhạc Duyên ánh mắt rơi vào kia cắm trên mặt dất bộ dáng quá mức lại để cho người quen thuộc Cự Kiếm, trong lúc nhất thời nội tâm như có điều suy nghĩ.

Mà Độc Cô Phượng thì là nhìn từ trên xuống dưới Nhạc Duyên, nghiêng đầu, ánh mắt lập loè, hiển nhiên cũng

nghĩ tới điều gì.

Sau nửa ngày.

“Quả là thế!”

“Quả là thế!”

Hai người đúng là lại lần nữa trăm miệng một lời nói cùng nhau mà nói.

Hai người đối mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời rồi lại không biết nên nói những gì. Đối với lẫn nhau. Quan hệ của hai người giống như gần, lại lại tựa hồ có chút khoảng cách. Bất đồng Xích Luyện Tiên Tử Mạc Sầu, cũng bất đồng vệ Trinh Trinh, Loan Loan, Sư Phi Huyên, lại càng không là đơn thuần đến hồn nhiên nghi lâm.

Giờ này khắc này lại lần nữa gặp mặt, nhưng lại lại để cho người có một loại thiên ngôn vạn ngữ trong lúc nhất thời không cách nào nói ra khỏi miệng xúc động.

Là ở sợ hãi?

Hay (vẫn) là ở lo lắng cái gì?

Ngay tại hào khí có chút trầm mặc thời điểm, bang chủ Cái Bang Kiều Phong cũng lên bờ.

Đi vào bên cạnh. Vốn là đem ngã xuống đất Thập Phương tú tài toàn bộ quan thanh kéo lên, đối với toàn bộ quan thanh biểu hiện Kiều Phong cũng ngoài ý muốn cũng không giận nộ, dù sao cái này phục họ Độc Cô nữ

tử cường hãn hắn đã hiểu được, mà vừa rồi cái này thoạt nhìn có chút ma ốm bệnh liên tục tuấn tú nam tử tiếp được một kiếm của đối phương, tự nhiên cũng là cao thủ đứng đầu.

Khoảng cách gần mặt lâm hai đại cao thủ giao tranh, võ công cũng không được tốt lắm toàn bộ quan thanh có này biểu hiện cũng không kỳ quái.

Ngược lại là một nam một nữ này ở giữa biểu hiện lại để cho người kinh ngạc.

Đã quen thuộc, lại coi như là người xa lạ xúc động.

“Bang chủ!”

“Kia huyền thiết là vị này Nhạc công tử đồ vật!”

Đứng lên toàn bộ quan thanh sắc mặt đỏ bừng đối với Kiều Phong kể ra huyền thiết chính thức chủ nhân. Nói ra.

“Hà hơi!”

Đã nghe được toàn bộ quan thanh, Độc Cô Phượng chỉ hơi hơi nghiêng đầu, ánh mắt đã rơi vào Kiều Phong trên người, cười nói: “Ta muốn kiều bang chủ cũng không phải dùng tiếp tục, hắn không sẽ vì một khối huyền thiết giận chó đánh mèo Cái Bang!”

“Kiều bang chủ, là Nhạc mỗ phiền toái!”

Quay đầu lại, Nhạc Duyên cũng đối với Kiều Phong có

chút ôm quyền chắp tay, có chút áy náy nói.

“…”

“…”

Kiều Phong cùng Thập Phương tú tài toàn bộ quan thanh lẫn nhau liếc nhau một cái. Hai người trong nội tâm đều có một lượng phiền muộn khó mà nói ra, thật giống như một đầu Aplaca vội vàng chạy qua giống như:bình thường. Hai người các ngươi đã là người quen, rồi lại đây là vi cái đó giống như?

Hơn hết Kiều Phong cuối cùng là hào sảng đàn ông.

Vẻ này bất đắc dĩ chỉ có điều vội vàng chợt lóe lên, lại lần nữa khôi phục hào sảng lỗ tai tính nết, ngược lại là hắn ngược lại là đối với hai người cảm giác nổi lên hứng thú.

Ôm quyền đáp lễ.

“Đã Cái Bang đã hứa hẹn, tất nhiên là Cái Bang sai lầm!”

“Hai vị nếu là hiểu biết, tại hạ sẽ không quấy rầy hai vị rồi!”

“Nếu là Nhạc huynh không có chuyện mà nói. Kiều mỗ sẽ ở Dương Châu phân đà chén rượu lớn khối lớn thịt đón chào!”

“Nhạc huynh, Độc Cô cô nương cáo từ!”

Nói xong, Kiều Phong liền dẫn Thập Phương tú tài toàn bộ quan thanh đã đi ra bờ sông.

“Nhạc mỗ đến lúc đó chắc chắn quấy rầy kiều huynh!”

Nhạc Duyên cùng Độc Cô Phượng hai người tắc thì là đồng thời đáp lễ đưa tiễn.

“Kiều Phong không tệ!”

Nhìn qua Kiều Phong bóng lưng rời đi, Độc Cô Phượng đột nhiên nói ra.

“Hừ!”

Gật gật đầu. Nhạc Duyên tỏ vẻ đồng ý, nói: “Là cái khó gặp anh hùng đàn ông, đáng tiếc mệnh khổ!”

“Hừ?”

Nghiêng đầu, Độc Cô Phượng ánh mắt rơi vào Nhạc Duyên trên người, trong mắt kia quái dị thần sắc càng phát ra rõ ràng rồi.

Làm như đã nhận ra Độc Cô Phượng chú ý ánh mắt, Nhạc Duyên cũng quay đầu lại, ánh mắt nghênh hướng đối phương ánh mắt, ánh mắt hai người lẫn nhau tiếp xúc rồi lại không để lại dấu vết phiêu di đi ra ngoài. Người ở bên ngoài sau khi rời đi, tại đây liền chỉ còn lại có người một nhà.

Hai người trong nội tâm đều có một dạng vấn đề, đó

chính là đối phương tại sao lại lúc này, tại sao lại ở Thiên Long thế giới.

Cuối cùng nhất.

Độc Cô Phượng trong nội tâm vấn đề đi vào bên miệng về sau, nhưng lại hóa thành những vấn đề khác, ánh mắt chuyển qua tiểu nha đầu trên người, ánh mắt của nàng lộ ra cực kỳ quái dị, mở miệng nói ra: “Nhạc huynh, tiểu cô nương này… Lại là con gái của ngươi sao?”

Con gái?

Lại là?

Nhạc Duyên nghe xong lời này, không khỏi khẽ giật mình.

Mà lúc này đây tiểu nha đầu tắc thì chính nửa ngồi ở đằng kia cắm trên mặt đất huyền thiết Cự Kiếm trước mặt, tỉ mỉ nhìn xem, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ mê hoặc vẻ trầm tư.

Thanh kiếm nầy…

Nàng tốt cảm giác quen thuộc.

Chương 007 : Quen biết cũ

Dương Châu.

Tàng kiếm sơn trang.

Ở Nhạc Duyên trong mắt, sơn trang này khá lớn, chiếm diện tích Bất Tiểu.

Tuy nói không phải thành thị náo nhiệt khu vực, nhưng ở thành Dương Châu toàn bộ an bài ở bên trong, chiếm cứ vị trí tuy nói không trọng yếu, nhưng là không thể khinh thường. Theo chỗ, cũng là nhìn ra được Độc Cô Phượng quả thật không hổ là thế gia chi nhân, bất kể như thế nào, nàng thực chất bên trong đều có được kia vốn là một phần thế gia cân nhắc.

Trên đường thời điểm.

Nhạc Duyên hỏi qua Độc Cô Phượng một vấn đề, đó chính là đối phương là vì sao tới đây.

Nghĩ đến dùng Độc Cô Phượng trí tuệ cũng hiểu được bản thân vị trí thế giới cùng đã từng không quá giống nhau, lẽ ra là mấy trăm năm sau khi thế giới.

Mặt đối với vấn đề này, Độc Cô Phượng chỉ cấp một cái trả lời, đó chính là —— “Ngươi Nhạc công tử sao vậy đến đấy, ta chính là sao vậy đến!”

Đương nhiên, ở Độc Cô Phượng trong nội tâm chỉ chính là phi thăng.

Nhạc Duyên vốn là khẽ giật mình, kinh ngạc suy nghĩ một chút Kinh Nhạn cung, lập tức liền hiểu rõ ra.

Hơn hết những chuyện này trên đường cuối cùng khó mà nói, hơn nữa hai người lại lần nữa gặp gỡ, cũng có rất nhiều sự tình cần phải hiểu biết được, cho nên Nhạc Duyên mang theo tiểu nha đầu đi theo Độc Cô Phượng cùng đi nàng tàng kiếm sơn trang.

Cửa ra vào.

Nhạc Duyên nhìn xem này tòa rơi vào trong thành Dương Châu sơn trang, trong mắt lóe ra kinh ngạc.

Nhìn kia bày ở cửa ra vào hai tòa đại sư tử bằng đá, Nhạc Duyên cũng không có việc gì nói một câu, “Ta ngược lại cảm thấy ngươi tòa sơn trang này như thế tọa lạc ở Hàng Châu Tây hồ, sẽ tốt hơn một ít! Thành Dương Châu mặc dù không tệ, nhưng cái này sông… Cuối cùng không đủ Tây hồ mỹ!”

“Ôi!”

Nghe vậy, Độc Cô Phượng nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn bên cạnh cái này không hề một thân đạo bào, ngược lại là một thân lông nhung cẩm y cách ăn mặc đạo công tử, bất quá đối với với những lời này, nàng cũng là đồng ý nhẹ gật đầu, thành Dương Châu bất kể là đã từng hay (vẫn) là hiện tại, cũng không phải nàng Độc Cô Phượng sở ưa thích thành thị.

Sở dĩ lựa chọn tại đây, nhưng vẫn là bởi vì những chuyện khác.

“Đúng rồi!”

Theo nàng trong sơn trang người mở cửa thời điểm, Độc Cô Phượng tựa hồ nhớ tới cái gì nha. Đối với Nhạc Duyên mở miệng nói ra: “Nhạc huynh ngươi lúc trước phó thác, ta cũng là hết sức hoàn thành! Chỉ có điều… Đợi chút nữa ta sẽ thay ngươi giới thiệu một người bạn, một cái quen biết cũ, đã đợi đối đãi ngươi rất dài thời gian. Chỉ là khả năng hơi có chút ngoài ý muốn, đến lúc đó xin đừng trách!”

Tựa hồ sự tình có chút không tốt lối ra, Độc Cô Phượng nghiêng đầu sang chỗ khác, một đôi đôi mắt đẹp đã rơi vào bên cạnh sư tử bằng đá Thượng Diện. Trong giọng nói có một loại lại để cho người cảm thấy quái dị cảm giác.

Phó thác?

Nhạc Duyên nghe vậy không khỏi khẽ giật mình.

Hồi tưởng lại, ở Đại Đường trong thế giới, Nhạc Duyên chính thức xin nhờ Độc Cô Phượng sự tình cũng không có cái gì nha, Khấu Trọng sự tình khi xác định sau, thế gia đại tộc cho dù là biết được chân tướng, cũng sẽ không đi chọc thủng kết quả kia. Dù sao ở phật môn Ma Môn gặp trọng thương, Đạo Môn một nhà độc đại dưới tình huống, không có người hội (sẽ) ngốc đến không thức thời.

Bằng không mà nói, chờ đợi bọn hắn chỉ có bị nốc-ao một cái kết quả.

Trái lại.

Vì lợi ích, bọn hắn còn có thể hỗ trợ che đậy, lại để cho chân tướng sự tình vô cùng chôn ở trong lịch sử.

Mà Vệ Trinh Trinh cũng không cần lo lắng.

Càng nghĩ, Nhạc Duyên phát hiện chính thức phó thác sự tình chỉ có một kiện. Đó chính là ban đầu ở đầu phố mua lại cái kia chỉ tiểu điêu, cái con kia điêu sống tốt kia liền không có việc gì.

Hơn hết ở Độc Cô Phượng trong lời nói đời (thay) chỉ lại là quen biết cũ, nhưng lại lại để cho Nhạc Duyên trong nội tâm ẩn ẩn có chút mong đợi.

Là Vệ Trinh Trinh?

Hay (vẫn) là tinh linh cổ quái Loan Loan?

Hay hoặc giả là tiểu mỹ nhân tràng chủ Thương Tú Tuần?

Hoặc là câu bộ dáng Bạch Thanh Nhi?

Trong nội tâm không ngừng suy đoán, có thể làm cho Độc Cô Phượng nhìn thấy quen biết cũ, hiển nhiên cũng chỉ là Đại Đường thời kì người, tự nhiên không phải là Mạc Sầu các nàng, cũng sẽ không là nghi lâm, đến nỗi

giáo chủ… Nhìn thấy ngốc ở bên cạnh mình. Niên kỷ quá nhỏ hoàn toàn có thể xem nhẹ.

Nhìn xem Độc Cô Phượng kia ẩn ẩn mang cười thần sắc, Nhạc Duyên nội tâm không khỏi cả kinh.

Kia quen biết cũ sẽ không phải là Sư Phi Huyên a?

Hồi tưởng lại trước đây trước Độc Cô Phượng câu nói kia, Nhạc Duyên đã đoán được Sư Phi Huyên hoài ở dưới hài tử lẽ ra là một cái nữ hài nhi. Hơn hết cũng tốt, đối với Sư Phi Huyên có lẽ không lớn chào đón, nhưng là Nhạc Duyên nhưng lại rất ưa thích Thạch Thanh tuyền.

Đem nàng cho rằng Thạch Thanh tuyền chào đón là được rồi.

Chỉ là cũng không biết mình chính là cái kia con gái sao vậy dạng đâu này?

Bái kiến nhi tử Truyền Ưng, lúc này còn muốn khởi cái này không biết là tỷ tỷ hay (vẫn) là muội muội con gái, Nhạc Duyên trong nội tâm vẫn còn có chút khó có thể nói rõ xúc động. Hơn hết cho dù là phật môn bị áp bách. Sư Phi Huyên phạm vào nhiều người tức giận, nhưng tánh mạng của nàng có lẽ không có gặp nguy hiểm.

Cùng thành đô một trận chiến, Nhạc Duyên bị mất vàng bạc lục lạc chuông, kia hai cái lục lạc chuông cuối cùng hội (sẽ) rơi vào trong tay ai. Nhạc Duyên tất nhiên là rành mạch.

Không đề cập tới.

Không nghị.

Không nói.

Đó chính là vì cho Sư Phi Huyên cuối cùng nhất một cái lựa chọn.

Bằng không mà nói, bước chân vào ngôi vị hoàng đế Khấu Trọng, là tuyệt đối sẽ không cho Sư Phi Huyên mặt mũi đấy, dù là đối phương là Tà Vương Thạch Chi Hiên con gái. Nếu Khấu Trọng mượn Đạo Môn cao thủ, tăng thêm mình cùng Từ Tử Lăng, cộng thêm Thiên Đao Tống Khuyết, mặc dù là Tà Vương Thạch Chi Hiên chỉ sợ cũng tránh khỏi.

Phải biết rằng, Thiên Đao Tống Khuyết vẫn đối với Thạch Chi Hiên khó chịu, đã từng là rời núi muốn tầm Thạch Chi Hiên phiền toái, chỉ là Thạch Chi Hiên tránh mà không thấy.

Có kia hai cái lục lạc chuông, bất kể như thế nào hội (sẽ) bảo vệ Sư Phi Huyên mệnh.

Suy nghĩ phiền muộn ở bên trong, Nhạc Duyên đi theo Độc Cô Phượng đi vào nàng tàng kiếm sơn trang.

“Nhạc huynh, ngươi biết ta sở kiến lập tòa sơn trang này vì sao phải gọi tàng kiếm sao?”

Đi ở phía trước, Độc Cô Phượng một bên hướng Nhạc Duyên giới thiệu thuộc về chính mình sơn trang, cái này

hoàn toàn là nàng một người đấy, mà không phải Độc Cô Gia. Cái này cùng lúc trước, nàng một lòng tâm tư cuối cùng cùng gia tộc lợi ích tương bác bỏ thời điểm, lưu cho lựa chọn của nàng chỗ trống quá nhỏ hoàn toàn bất đồng.

Nhìn thấy, nàng Độc Cô Phượng như thế nào làm cũng có thể, dù ai cũng không cách nào đi chỉ trích đi nói cái gì nha.

“Vẫn là vì cái kia?”

Bước chân dừng lại, ánh mắt đánh giá trước mặt thoạt nhìn vẫn là thiếu nữ Tư Thái yểu điệu thân hình, Nhạc Duyên hỏi. Trong lời nói tuy nói là nghi vấn, nhưng ý tứ thật là nhất định. Tại đâu đó, nhìn chung thiên hạ giang hồ, ở dùng trên thân kiếm có thiên phú không có mấy người.

Nhất là ở trong nữ nhân.

Đơn cổ tay tinh là hoàn toàn đi đánh xì dầu liệu, cho dù là ở cuối cùng nhất đơn cổ tay tinh cũng vào Thuần dương môn xuống, nhưng đoán chừng ở người ta trong nội tâm, Từ Tử Lăng hứng thú xa so kiếm pháp thú vị nhiều hơn. Mà Phó Quân Sước ba tỷ muội thì là cao câu lệ, không phải người Trung Nguyên.

Trong nguyên trong giang hồ, có thể ở kiếm pháp bên trên mở ra sở trưởng ngoại trừ Từ Hàng Tĩnh Trai kiếm điển, kia liền chỉ có Độc Cô Phượng rồi.

Đối với so với.

Từ Hàng Tĩnh Trai bởi vì kiếm điển mà thắng, thực sự bởi vì kiếm điển trói buộc các nàng.

Tử quan…

Chỉ sợ ở cuối cùng nhất, thật đúng là đúng là tử quan rồi.

Trái lại.

Độc Cô Phượng phát triển mới được là tối dẫn người chú mục chính là. Nàng tuy nhiên tu tập chính là gia truyền bầu trời hồng trần kiếm pháp, tuy nói cũng là giang hồ tuyệt học, nhưng nhưng không cách nào so sánh Tứ đại kỳ thư. Mà chính vì vậy chênh lệch, mới khiến cho Độc Cô Phượng càng thêm có cơ hội giãy giụa trói buộc, đi ra đạo của mình đường.

Thì như là Thiên Đao Tống Khuyết đao pháp.

Tà Vương Thạch Chi Hiên bất tử ấn pháp.

Tán nhân Ninh Đạo Kỳ trảo pháp.

Phó Thải Lâm kiếm pháp.

Có lẽ có qua tham khảo, nhưng là càng nhiều nữa hay (vẫn) là bản thân năng lực.

Mà Khấu Trọng Từ Tử Lăng, Loan Loan cùng Sư Phi Huyên các nàng ngược lại là bản thân công pháp khởi điểm rất cao, muốn đạt tới đỉnh thì là cần muốn nhờ

càng lớn kỳ ngộ mới có thể.

Ở Nhạc Duyên trong mắt, nàng là thích hợp nhất kiếm pháp một người.

“Đương nhiên!”

Âm thanh tiếng nói quanh quẩn ở Nhạc Duyên bên tai, Độc Cô Phượng chậm rãi xoay người. Mục quang chăm chú nhìn chằm chằm Nhạc Duyên kia có chút tái nhợt mặt, rất là rất nghiêm túc nói ra: “Nhạc huynh Thiên Ngoại phi tiên quá mức nổi tiếng, khiến cho sau người tới chỉ có thể nhìn lên.”

“Vì phá kiếm pháp của ngươi, ta thậm chí chuyên môn chế một môn cùng là chú ý chiêu thức kiếm pháp. Hơn hết càng nghĩ, ta phát hiện kia một bộ kiếm pháp tựa hồ không phải nhằm vào ngươi mà đến, mà là nhằm vào những phi tiên kia. Nhưng này dạng. Còn chưa đủ!”

“Nói sau, ngươi cái kia thức kiếm pháp đã đến chiêu thức đỉnh phong, muốn phá vỡ thật sự là rất khó khăn!”

“Cho nên…”

“Ta lại cấu tứ một bộ khác kiếm pháp!”

“Đó chính là dốc hết sức hàng mười hội (sẽ)!”

Nói đến đây, Nhạc Duyên đã hiểu Độc Cô Phượng tâm tư, cho nên nàng mới ở đã biết Cái Bang trên tay có chính mình theo Kinh Nhạn cung săm ra tồn tại Dương Châu phân đà huyền thiết, mới sẽ ra tay cướp đi huyền

thiết bóng, ngược lại chế tạo một thanh huyền thiết Cự Kiếm.

“Từ khi đến vậy. Ta ngay tại một mực nghiệm chứng kiếm pháp của mình!”

“Dùng cầu một bại!”

“Đáng tiếc chính là cái này trên giang hồ nổi tiếng bắc Kiều Phong nam Mộ Dung đều không gì hơn cái này, kia nam Mộ Dung càng là so ra kém Kiều Phong!”

“Kiều Phong là một cái thiên tài võ học, là một cái đáng giá khen đối thủ, đáng tiếc phát triển không đủ, không đủ để để cho ta vừa lòng một trận chiến, cô tô mộ dung gia vật đổi sao dời là một môn kỳ quỷ công pháp, nhưng là bị Mộ Dung Phục dùng rối tinh rối mù.”

“Vốn là ta còn chuẩn bị tháng sau đi xem đi Thiếu Lâm, nhìn xem cái này thiên cổ danh môn phải chăng có có thể đơn thuần ở chiêu thức bên trên để cho ta một bại người đến.”

“Hơn hết. Nhìn thấy cũng không phải dùng!”

Ánh mắt sáng ngời hữu thần, Độc Cô Phượng trong mắt đã thẩm thấu ra chiến ý.

“Hà hơi!”

Mặt mày hơi đóng, Nhạc Duyên tay trái hư nắm, đặt ở trước miệng nhẹ nhàng ho khan một tiếng rống, rồi mới lên tiếng: “Ta đã tạm thời tính không cần kiếm rồi!”

“…”

Độc Cô Phượng mày kiếm không khỏi nhăn lại, xác thực.

Cái này lại lần nữa nhìn thấy đạo công tử, đối phương hình tượng chuyển biến cho nàng thật lớn ấn tượng. Nhìn thấy đối phương trước đây trước ra tay ngăn cản chính mình một kiếm kia. Cũng không quá đáng chỉ dùng để một thanh cây đao, thật là không có chút nào thi triển kiếm pháp ý định.

Không chỉ có kia Nguyệt Khuyết kiếm biến mất vô tung vô ảnh, càng làm cho nàng Độc Cô Phượng để ý hay (vẫn) là tựa hồ còn đã xảy ra cái gì nha sự tình.

Làm cho nàng để ý.

Có thể làm cho đạo công tử trọng thương đến tận đây người, chỉ sợ là thiên cổ khó gặp cao thủ.

Sau nửa ngày.

Tựa hồ là suy nghĩ cẩn thận cái gì nha, Độc Cô Phượng tự nhiên cười nói, kia khí độ phảng phất giống như một hoa đua nở, bách hoa tận rơi, quả nhiên thẩm mỹ kinh người.

Bốn mắt nhìn nhau trong.

Độc Cô Phượng nói ra: “Hi! Cái này cũng không để cho ta lo lắng. Đã ở chỗ này gặp ngươi, Nhạc huynh ngươi

cảm thấy ngươi còn có thể trốn sao? Ha ha, đã đến! Ngươi quen biết cũ đang ở bên trong!” Cuối cùng nhất hóa thành một tiếng cười nhạo, Độc Cô Phượng tiến lên đẩy ra đại viện môn, lộ ra bên trong cảnh sắc.

Đây là một chỗ hậu viện.

Có chút náo nhiệt.

Không ít xinh đẹp xinh đẹp thị nữ chính ở bên trong líu ríu nói cái gì nha, một đám tịnh lệ nha đầu quay chung quanh ở một chỗ, tựa hồ đang tại bận việc lấy cái gì nha.

Xa xa nhìn lên.

Kia bị vây ở tựa hồ là một cái đại gia đình công tử, giờ phút này đang tại hưởng thụ hồng tụ thiêm hương, đang cùng với bọn thị nữ vui đùa ầm ĩ.

Hơn hết cẩn thận nhìn lên, nhưng thật giống như cũng không phải như vậy một sự việc.

Chỉ thấy trong đó có thị nữ cầm chính là bàn chải, có rất nhiều bưng chính là chậu lớn ở bên trong, bên trong thịnh thì còn lại là độc xà.

Ở mãnh liệt nhìn lên, Nhạc Duyên cuối cùng nhìn rõ ràng trong lúc này bị vây ở quen biết cũ.

Đó là! ! !

Nhạc Duyên đồng tử co rút lại, con mắt không khỏi trừng

lớn ra.

Chương 008 : Đại điêu

Ánh mắt cuối cùng.

Tiểu viện.

Tuấn tú thị nữ.

Vô cùng náo nhiệt tràng cảnh, vui cười thanh âm, tiềng ồn ào tận rơi với tai.

Bị vây quấn trong đó đấy, tắc thì đang tại hưởng thụ lấy hồng tụ thiêm hương, tốt nhất phái lang thang ương ngạnh nhà giàu đệ tử.

“…”

Đồng tử có chút co rút lại, con mắt trừng lớn, Nhạc Duyên ánh mắt lướt qua thị nữ thấy được kia bị vây quấn ở bên trong quen biết cũ, đến tột cùng là ai rồi.

Bởi vì kia căn bản không phải người.

Là một đầu cực lớn điểu.

Xác thực nói là một đầu đại điêu.

Ở trước mắt, cái này chỉ đại điêu giờ phút này căn bản không có hung cầm nên có hung uy, mà là kia lười biếng nằm tại đâu đó, mặc cho những Mỹ Mạo kia thị nữ đang dùng kiều nộn bàn tay nhỏ bé từng điểm từng điểm sơ lộng lấy kia một thân lông vũ.

Hai cái cánh như đôi cánh tay mở ra, bày ở hai bên, đại điêu thì nâng cao phình bụng thì kia như vậy nằm tại đâu đó, lười biếng phơi nắng lấy mặt trời, mà ở bên cạnh còn có thị nữ thì là cầm tiểu độc xà uy nó ăn cái gì. Như thế nhìn lên, như không phải không gặp tung tích của nó, cho dù là bất luận kẻ nào đều sẽ cho rằng cái này đầu chim to chính là một cái hưởng thụ thế gia đệ tử.

Không chỉ có như thế.

Ở đại điêu trên đầu, thì là treo một đầu cùng loại vòng cổ đồ vật.

Nhập thần nhìn lại, Nhạc Duyên liếc liền nhìn ra này vòng cổ bên trên buộc lên đồ vật —— đúng là lúc trước lưu lại mấy phần hướng đến Hoà Thị Bích mảnh vỡ.

Đại điêu.

Cự Kiếm.

Độc Cô.

Hết thảy đều đã hướng Nhạc Duyên biểu lộ.

Thu hồi ánh mắt, Nhạc Duyên ánh mắt ngừng lưu tại Độc Cô Phượng trên người, nhìn từ trên xuống dưới đối phương, tựa hồ là lần đầu tiên nhìn thấy độc nhất vô nhị, nhìn xem kia trơn bóng xinh đẹp khuôn mặt, trong lòng có lại không phải ngoài ý muốn, mà là một loại sợ hãi thán phục.

Hóa ra là nàng!

Quả nhiên là nàng!

“Hừ?”

Nhạc Duyên kia dò xét ánh mắt lại để cho Độc Cô Phượng cảm thấy có chút ngoài ý muốn, có chút nghiêng đầu, rất là kỳ quái.

“Ngươi độc cô cửu kiếm hoàn thành?”

Đã nhìn thấy đã lựa chọn huyền thiết trọng kiếm, như vậy thì đại biểu cho Độc Cô Phượng đã tìm được kiếm pháp của mình đường đi. Hơn nữa kia độc cô cửu kiếm chỉ sợ là đã bị Độc Cô Phượng tạm thời ẩn giấu rồi, hiện tại ngược lại dùng phải dùng lực áp người. Lấy thế đè người.

“…”

Nghe vậy hai mắt không khỏi nhíu lại, Độc Cô Phượng kia trên mặt quái dị thần sắc lại lần nữa bao phủ, phải biết rằng bộ kiếm pháp kia, chính thức người biết cũng không nhiều, hơn nữa đạo công tử tuyệt đối không phải trong đó người kia, trong ánh mắt lóe ra quả thật như thế thần sắc, nói: “Xem ra Nhạc huynh. Đến lúc đó quả thật là cần cho ta tốt giải thích!”

“Có lẽ ta cũng không thèm để ý, nhưng chỉ sợ có người…”

Ngụ ý đã hết, nhưng nàng biết rõ đạo công tử Nhạc Duyên là người thông minh, lẽ ra biết rõ.

“…”

Hai mắt hơi đóng, Nhạc Duyên không nói một lời, giữ vững trầm mặc.

Mà đúng lúc này.

Đi theo Nhạc Duyên bên người tiểu nha đầu nàng tự sẽ không đi để ý tới Nhạc Duyên cùng Độc Cô Phượng tầm đó kia muốn nói lại có chút giấu diếm mà nói. Chú ý lực đã sớm đã rơi vào kia bị một đám thị nữ hầu hạ đại điêu trên người. Với tư cách Dương Quá con gái, nàng đối với đầu kia đại điêu phi thường quen thuộc.

Chỉ là liếc, nàng liền nhận ra được.

Mặc dù là trước mặt cái này đầu đại điêu cùng nàng trong ấn tượng ẩn ẩn có chút bất đồng, nhưng là ở tiểu nha đầu trực giác ở bên trong, cái này đầu là đầu kia rồi.

“Điêu bá bá!”

“Ngươi cũng ở nơi đây a!”

Lúc trước Tương Dương cuộc chiến gần, vì phòng ngừa kia bất đắc dĩ kết cục, Dương Quá lại để cho đại điêu đi trở về thuộc về Tự Gia địa phương. Cũng là lại để cho tiểu nha đầu đã mất đi một cái bạn chơi. Cái lúc này, chứng kiến không thể nghi ngờ lại để cho tiểu nha đầu hồi tưởng lại qua lại sự tình.

Phịch lấy tiểu chân ngắn, tiểu nha đầu tất cả liền hướng kia nằm trên mặt đất hưởng thụ lấy mát xa đại điêu đánh tới.

“Coi chừng!”

“Không muốn!”

Tiểu nha đầu tiếng nói cuối cùng lại để cho trong lúc nhất thời lâm vào quái dị cảm xúc Nhạc Duyên cùng Độc Cô Phượng hai người khôi phục thanh tỉnh, quay đầu nhìn lên, chỉ thấy tiểu nha đầu đã chạy đến bên trong, xông vào đám kia thị nữ ở bên trong, hướng đại điêu chạy tới.

Thoáng chốc.

Lại để cho Nhạc Duyên cùng Độc Cô Phượng hai người nội tâm cũng không khỏi cả kinh.

Nhạc Duyên biết rõ đại điêu năng lực, chỉ là tương lai hiểu biết. Nhưng cũng không có nghĩa là nhìn thấy quen thuộc, tiểu nha đầu nghênh khứ không thể nghi ngờ là lấy trứng chọi với đá. Mà Độc Cô Phượng thì là biết rõ chính mình cái này chỉ điêu là cái gì nha tính nết, cái này

Một chỉ linh vật, cũng không phải là bình thường cầm loại.

Thị nữ tản ra.

Ở lời nói ngữ xuống, lộ ra bên trong nằm trên mặt đất

hưởng thụ đại điêu.

Đại điêu cũng nghe ra đến bên ngoài thanh âm, tựa hồ là nhận lấy cái gì nha kích thích, toàn bộ thoạt nhìn khổng lồ đầy đặn thân hình bắt đầu chuyển động. Cánh vỗ. Hai cánh đập trên mặt đất, bành một tiếng trong tóe lên đầy trời trong tro bụi, đại điêu tắc thì là cả đứng lên.

Quay đầu lại.

Ánh mắt chuyển dời, kia một đôi sâu màu trà đồng tử vốn là ở Độc Cô Phượng trên người dừng lại sau nửa ngày sau. Đại điêu ánh mắt thì là chuyển dời đến Nhạc Duyên trên người.

Ánh mắt kinh ngạc.

Đúng vậy.

Cái này một tia ánh mắt thì như là kia đứng ở nơi đó không phải một đầu chim to, mà là một cái cảm tình cực kỳ phong phú người.

Mê hoặc.

Quen thuộc.

Còn có lạ lẫm.

Cuối cùng nhất, hết thảy đều hóa làm một tiếng kinh thiên địa chim kêu.

Bén nhọn thanh âm thẳng chấn người lỗ tai, chấn trong

sân hồ nước mặt nước không ngừng nhộn nhạo, canh như muốn chấn vỡ phía chân trời mây trắng.

Chim kêu, đình chỉ.

Theo sau, là hai cánh mãnh liệt một cái.

Vừa nhào đầu về phía trước tiểu nha đầu liền bị cái này cổ nhấc lên khí kình cho nhấc lên bay ngược trở về, mà đại điêu thì là đột ngột từ mặt đất mọc lên, khổng lồ thân thể bay về phía giữa không trung, ngao du ở tàng kiếm sơn trang bầu trời. Ngay sau đó, đại điêu lại là một tiếng vui sướng kêu to, toàn bộ như là rớt xuống thiên thạch, bay thẳng đến Nhạc Duyên phương hướng rơi đi.

“Hi!”

Trong mắt lóe ra nhìn có chút hả hê, Độc Cô Phượng thấy thế thân hình hơi nghiêng, tiếp nhận bị thổi trở về tiểu nha đầu, một thân xoay tròn trong đã tiêu sái lánh ra, đã rơi vào trong sân trên núi giả. Vậy sau,rồi mới im lặng tại đâu đó tiến hành nhìn có chút hả hê vây xem.

Nàng dưỡng hung cầm có lẽ sẽ không để cho người nằm sấp ở trên đầu của mình.

Cho dù là Nhạc Duyên đã từng phó thác cho nàng cái này chỉ điêu, cũng theo không ngoại lệ, nhiều nhất cũng chỉ là đứng trên vai.

Nhìn thấy…

Loại cái gì nha bởi vì, nên thu cái gì nha quả.

Ngẩng đầu.

Nhạc Duyên ánh mắt đã ổn định ở đằng kia hướng chính mình đập xuống đến đại điêu trên người, Độc Cô Phượng biểu hiện, còn có câu kia quen biết cũ chỗ chỉ, căn bản cũng không phải là những người khác, mà cái này quen biết cũ chỗ chỉ tựu là cái này chỉ đại điêu.

Không thể nghi ngờ.

Độc Cô Phượng thân phận, còn có kiếm pháp, đều nói cho Nhạc Duyên trước mặt cái này chỉ dạy dẫn xuất Dương Quá cái này chỉ đại điêu, liền là mình lúc trước mua lại cái kia chỉ tiểu điêu.

Trong đầu, không hiểu hồi tưởng lại sảng khoái sơ mới gặp gỡ đoạn tí Dương Quá thời điểm. Cái con kia đại điêu dò xét tình hình của mình.

Có lẽ.

Ở lúc ấy, cái này chỉ đại điêu thì nhận ra chính mình.

Kình Phong trước mặt mà đến.

Đại điêu lần này động tác, Nhạc Duyên tất nhiên là nhận ra được, nó là muốn ngốc ở trên đầu của mình.

Chỉ là ——

Hiện tại sao vậy khả năng?

Xác định cái này chỉ đại điêu thân phận, ở đối lập khởi đã từng kia so con gà con lớn hơn không được bao nhiêu thân thể, cùng với trước mắt có thể so với trưởng thành thân hình khổng lồ, cái này hoàn toàn là hai cái thế giới. Giống như:bình thường điêu tuyệt đối không có cái này có thể trưởng thành cái này bộ dáng.

Chỉ sợ cũng chỉ có lúc trước cùng mình cùng một chỗ đã nhận lấy Hoà Thị Bích phóng xạ dị biến tiểu điêu mới có cơ hội.

Hoà Thị Bích phóng xạ. Nhạc Duyên biết rõ.

Tiểu Điêu Kinh này trở nên thông minh không ít, nhưng là ở phía sau đại trong đoạn thời gian nhưng lại không chút nào trường vóc dáng, lúc trước Nhạc Duyên thậm chí còn cho rằng cái này tiểu điêu sẽ trở thành điêu loại ở bên trong người lùn chứng, nhưng Nhạc Duyên lại là xa xa không ngờ rằng tiểu điêu hội (sẽ) hoạn điêu loại ở bên trong cự nhân chứng.

Cái này đứng ở trên đầu của mình, tuyệt đối không được.

Nghe Độc Cô Phượng kia mang theo nhìn có chút hả hê vui vẻ, Nhạc Duyên đã mừng rỡ. Rồi lại có loại dở khóc dở cười. Bất luận sao vậy dạng cải biến, Độc Cô Phượng hay (vẫn) là tồn tại kia một phần chơi đùa tiểu tâm tư.

Bành!

Mặt tường rung rung.

Nện khởi đầy trời bùn đất, càng là tóe lên một số tro bụi.

Bụi mù tan hết.

Độc Cô Phượng nhưng lại nhìn thấy kia đại điêu đã dùng kia lão đại không ngừng đụng vào lấy Nhạc Duyên lồng ngực, hơn nữa cặp kia cánh cũng như đôi cánh tay cúi tại Nhạc Duyên trên vai, thì như là hai cái vài không thấy huynh đệ lại lần nữa chạm mặt giống như:bình thường tùy ý.

Chỉ có kia yếu ớt chim kêu thanh âm, làm như như nói cái gì nha.

“…”

Ánh mắt nhìn qua kia một người một điêu một bộ đã lâu không gặp tình cảnh, Độc Cô Phượng không khỏi hít một tiếng.

Điêu cũng như thế.

Nhưng người đâu?

Những người khác ngươi nên sao vậy xử lý?

Đến nỗi chính mình. Độc Cô Phượng từ đầu tới đuôi cũng chỉ là cho là mình cùng đạo công tử tầm đó lẽ ra là do kiếm mà nói lời nói. Cái gọi là hết thảy, đến lúc đó hỏi kiếm liền đầy đủ.

Ngay tại Nhạc Duyên cùng Dương Châu tàng kiếm sơn

trang gặp được qua lại quen biết cũ thời điểm.

Cái này trong giang hồ lại lần nữa đã xảy ra những chuyện khác.

Giang hồ cho tới bây giờ cũng không phải là ổn định.

Không phát sinh điểm cái gì nha ân oán, như thế nào được xưng tụng là giang hồ?

Nhìn thấy.

Tiện Tại thời gian cực ngắn ở bên trong, đã xảy ra liên tiếp tụ cùng một chỗ sự tình.

Chết đi đều là võ lâm danh túc.

Hơn nữa chết đi phương thức đều là chết ở riêng phần mình thành danh võ học phía dưới. Trong đó, Cái Bang cũng không có tránh cho ra.

Đường đường mã Phó bang chủ thì đã bị chết ở tại chính mình am hiểu võ công phía dưới.

Ở Dương Châu phân đà ngây người hai ngày, không chờ đến Nhạc Duyên bọn người vừa thấy Kiều Phong cũng đã chờ không được bứt ra đã đi ra, đường đường Cái Bang xuất hiện chuyện như vậy, không khỏi Kiều Phong không ly khai. Như là trước kia. Những thứ khác võ lâm danh túc chết bởi Cái Bang quan hệ không lớn, nhưng là hiện tại…

Lúc rời đi, Kiều Phong chuyên bái phỏng tàng kiếm sơn

trang.

Vội vàng một hồi sau, cái này liền rời đi Dương Châu.

“Giang hồ phân loạn!”

Đưa mắt nhìn Kiều Phong bóng lưng rời đi, Nhạc Duyên tựu thật giống có một loại tặng người ra đi cảm giác.

“Giang hồ vốn đã là như thế!”

“Ít nhất nhìn thấy muốn so với chúng ta khi đó tốt hơn quá nhiều, người trong giang hồ còn không có như vậy không kiêng nể gì cả!”

Độc Cô Phượng đứng ở một bên, ánh mắt cùng rơi vào Kiều Phong rời khỏi bóng lưng bên trên. Nói ra. Trong lời nói của nàng chỗ chỉ, Nhạc Duyên mười phần tinh tường. Ở Tùy Đường thời kì, người trong giang hồ có thể nói là trực tiếp nhúng tay thiên hạ phân tranh, phật đạo ma tam giáo chi tranh quấy đến giang hồ lộ vẻ gió tanh mưa máu.

Tương đối. Nhìn thấy giang hồ ngược lại lộ ra bình tĩnh không ít.

“Như vậy kế tiếp, hay (vẫn) là nói nói Sư Phi Huyên sự tình a!”

Thu hồi ánh mắt, Nhạc Duyên quay đầu lại nhìn lướt qua Độc Cô Phượng, ở hai ngày này trong thời gian, Nhạc Duyên không phải cùng đại điêu bắt xà, tựu là ở chỉnh đốn và cải cách đại điêu ưa thích hướng đầu mình bên

trên nằm sấp đích thói quen, hoặc là cùng Độc Cô Phượng nghiên cứu thảo luận mặt khác. Võ học chỉ là chuyện nhỏ, nói là những chuyện khác.

Thí dụ như ——

Những đã từng kia quen thuộc các nữ nhân cùng với chuyện xưa của hắn.

Mà vừa lúc này.

Phía nam.

Đại lý.

Cũng đi ra một cái hóa thân con mọt sách hoàng tử.

Chương 009 : Qua lại chân tướng

Sơn trang.

Hậu viện.

Nhạc Duyên cùng Độc Cô Phượng hai người bằng vai mà đứng, cùng một chỗ đứng ở trong đình nhìn chăm chú lên phía trước hồ nước.

Trong hồ nước hoa sen đã sớm héo tàn, chuyển mà thay vào phải âm thanh sắc hạt sen, như là hoa hướng dương giống như:bình thường đỉnh tại đâu đó, hấp dẫn lấy người chú ý lực. Mà ở hồ nước đối diện trong góc, tiểu nha đầu đã thay đổi một thân quần áo, màu đỏ chót quần áo đổi thành màu vàng kim nhạt cẩm y, giờ này khắc này nàng đang cùng đại điêu cùng một chỗ trêu cợt lấy cái gì nha.

“Cảm giác một mực có chút kỳ quái!”

Ánh mắt thu hồi, ánh mắt theo tiểu nha đầu trên người chuyển quay lại đến, đã rơi vào bên người Nhạc Duyên trên người, Độc Cô Phượng mày kiếm cau lại, trong nội tâm tổng tồn tại một loại không hiểu cảm giác, loại cảm giác này từ ngày đó nhìn thấy Nhạc Duyên một khắc này khởi thì tồn tại.

Xác thực nói là nhìn thấy tiểu nha đầu một khắc này lên, thì lại để cho Độc Cô Phượng nội tâm tồn tại như vậy

một loại quái dị quen thuộc rồi lại lạ lẫm hoang đường cảm giác.

Đón Nhạc Duyên kia hơi có vẻ ánh mắt nghi hoặc, Độc Cô Phượng ngọc thủ vươn về trước, ngón trỏ xa xa chỉ hướng đang tại cùng đại điêu làm lấy cái gì nha tiểu nha đầu, nói: “Ta tổng cảm giác mình có lẽ bái kiến nàng!”

“Hừ?”

Con mắt có chút trừng lớn, Nhạc Duyên trên mặt toát ra một tia ngoài ý muốn.

Ánh mắt theo Độc Cô Phượng động tác di động, ở phía xa, tiểu nha đầu chính vùi đầu cùng đại điêu loay hoay lấy cái gì nha, không chút nào biết rõ bên này chuyện đã xảy ra.

Bái kiến…

Hai mắt thoáng có chút thất thần, Độc Cô Phượng ánh mắt theo tiểu nha đầu cùng đại điêu trên người thu hồi, quăng hướng về phía phía chân trời, trong nội tâm đối với chính mình phần này trực giác càng phát ra nhất định, chỉ là làm cho nàng có chút bồn chồn phải nàng trở về nhớ không nổi lúc trước chính mình từng tại khi nào bái kiến.

Chỉ là mặc dù quay đầu, Độc Cô Phượng cũng phát hiện mình cũng chưa từng gặp qua như vậy một thân đỏ thẫm áo tử tiểu cô nương.

Ngược lại là đại hợp lý mới gặp gỡ qua một lần.

Mà lại để cho Độc Cô Phượng có chút kinh ngạc mê hoặc phải, mặc dù là đến nơi này, nàng vẫn đang không thể phân biệt lúc trước Hoà Thị Bích chi tranh lúc chứng kiến đến phải thật hay là giả, hay hoặc là thuần túy là ảo giác? Hơn hết, ở nội tâm của nàng ở bên trong, thật sự đã là suy đoán của nàng rồi.

Kết hợp chính mình phi thăng, hơn nữa lúc trước tao ngộ, nàng đã biết rõ đạo công tử sớm đã không phải là như vậy đơn giản.

"…"

Đối với trực giác của nữ nhân. Nhạc Duyên gần đây xin miễn thứ cho kẻ bất tài.

So trực giác, nam nhân vĩnh viễn không cách nào cùng nữ nhân đánh đồng. Ban đầu ở như vậy trạng thái hạ bộc phát ở dưới Thiên Ngoại phi tiên, ở sự tình sau theo Loan Loan trong miệng bên cạnh đã được biết đến sự tình cũng không phải như vậy đơn giản, mượn từ Hoà Thị Bích lực lượng tinh thần, cưỡng ép hiếp gọi về các nàng.

Xác thực mà nói, cái này cũng coi là một loại trên tinh thần hình chiếu, mượn từ Hoà Thị Bích tinh thần dị lực thể hiện rồi đi ra.

Thế là…

Từng cái thời không nữ nhân. Ở dưới cơ duyên xảo hợp giao tranh một lần.

Mà kết quả tự nhiên là Loan Loan, Sư Phi Huyên cùng Độc Cô Phượng ba người lui bước rồi, Hoà Thị Bích bị Sư Phi Huyên một kiếm nghiền nát, lúc này mới phá vỡ ngay lúc đó giống như thực giống như huyễn tràng cảnh.

Đối lập khởi những nữ nhân mà nói kia, đạo công tử Nhạc Duyên tình huống càng làm cho Độc Cô Phượng để ý.

Phá toái hư không.

Độc Cô Phượng hoàn toàn không ngờ rằng cái gọi là phá toái hư không sẽ là nhìn thấy tình như vậy huống, tuy nói nàng lấy xảo, nhưng thật không ngờ phá toái hư không không phải đi cái gọi là Tiên giới. Mà là vượt qua thời gian khắc độ, theo mấy trăm năm trước Đại Đường đi tới cây bách niên sau Đại Tống.

Lên mặt tống mà nói, tao nhã.

Lễ nghi bên trên đầy đủ, nhưng là thực chất bên trong cái chủng loại kia rộng đến cùng với đối ngoại mặt ranh giới khát vọng nhưng lại sinh sinh bị thiến.

Cái này đối với xuất thân Đại Đường, có rộng lớn lãnh thổ quốc gia Đại Đường người Độc Cô Phượng mà nói, nàng tất nhiên là đem bản thân bày tại một cái độ cao, bao quát tại đây. Hơn hết võ giả đã đến nàng tình trạng này. Nàng chỗ truy cầu cũng không phải lại lần nữa phá toái hư không, mà là từng đã là trong lòng một chút chấp niệm, đó chính là xé trời bên ngoài phi tiên.

Mặt khác còn lại là đối với bí mật rất hiếu kỳ rồi.

Cái kia sáng tạo Thuần Dương, được xưng đạo công tử Nhạc Duyên. Nhất là ở chỗ này lại lần nữa gặp được Nhạc Duyên sau, phần này mê hoặc đã vô cùng ở Độc Cô Phượng trong nội tâm mọc rễ nảy mầm. Chỉ chờ nó thời gian dần qua lớn lên, cuối cùng nhất lòng hiếu kỳ hại chết chính mình một khắc này mà chấm dứt.

Tương đối.

Đối lập khởi Độc Cô Phượng nghi hoặc, Nhạc Duyên trong nội tâm cũng có cùng lúc tâm tư.

Chẳng qua là đối với hắn rời khỏi Đại Đường sau, Đại Đường phía sau chuyện đã xảy ra suy đoán cùng phỏng đoán. Mà Độc Cô Phượng không thể nghi ngờ là một cái thật tốt người chọn lựa.

“Ngươi rời khỏi lúc, chỗ đó sao vậy dạng đâu này?”

Một tay chắp sau lưng, một tay giật giật trên vai lông nhung, Nhạc Duyên dò hỏi.

Không hỏi Thương Tú Tuần, không hỏi Loan Loan, không hỏi Sư Phi Huyên.

Tự là vì đứng ở trước mặt cũng là một cái nữ nhân.

Mặc kệ đối phương như thế nào, ở một cái trước mặt nữ nhân ngươi vĩnh viễn không muốn đi đạo một nữ nhân khác thì tốt hơn. Trừ phi là ở mẹ của ngươi trước mặt nói phu nhân ngươi tốt, hoặc là ở phu nhân ngươi trước

mặt nói mẹ của ngươi thì tốt hơn. Nhắc tới cái này, Nhạc Duyên ngược lại là hy vọng Độc Cô Phượng chính mình mà nói.

Ở sơn trang mấy ngày qua, ngược lại là Độc Cô Phượng vấn đề thêm nữa.

“Đường đã diệt quá!”

Quay đầu. Độc Cô Phượng nhẹ nhàng cười cười, trong lời nói nhưng lại không chút nào để ý, ngược lại rất có một loại ngươi biết rõ còn cố hỏi ý tứ.

“Bất quá ta ngược lại là bội phục Nhạc huynh ngươi tàn nhẫn.”

“Lý Thế Dân… Kỳ thật sớm đã bị chết a?”

Độc Cô Phượng phi thăng thời gian cũng không dài, ở lúc trước Nhạc Duyên phi thăng sau, kiếm pháp của nàng cùng công lực thì như là đánh nữa hoóc-môn kích thích bình thường, tiến triển cực nhanh, ở thời gian cực ngắn ở bên trong liền bước chân vào đại tông sư cảnh giới, trở thành trong thiên hạ kiếm pháp cao thủ đứng đầu.

Vì thế, nàng còn đã từng chuyên môn đi cùng cao câu lệ đại tông sư Phó Thải Lâm luận kiếm.

Đã từng Nhạc Duyên bởi vì thời gian, không cùng Phó Thải Lâm một trận chiến, ở cuối cùng nhất nhưng lại do nàng Độc Cô Phượng thay thế hoàn thành.

Vấn đề này, Độc Cô Phượng tự nhiên sẽ không đi nói.

Trái lại.

Lúc ấy toàn bộ quốc gia mới lập, lý phiệt bên trong tràn ngập quái dị sắc thái.

Huyền Vũ môn chi biến.

Cộng thêm lý phiệt vứt bỏ phật chọn đạo, nhận thức lão tử lý tai vi tổ, sinh sinh ở phật môn trên người giẫm mấy cước, cho thật lớn bị thương. Trong đó Đạo Môn lựa chọn, vốn là đứng ở phật môn trên lập trường tán nhân Ninh Đạo Kỳ trầm mặc, không thể nghi ngờ đều ở hướng ra phía ngoài kể ra lấy cái gì nha.

Lần này cảnh tượng ở người sáng suốt trong mắt, đều thấy được hắn có thể nói sóng vân quái dị tình cảnh.

Bên trong cuối cùng cất giấu cái gì nha, có tâm tư người đều tại nội tâm suy đoán.

Rất nhanh.

Kết hợp những thoạt nhìn này quái dị sự tình, đã có người đã nhận ra sự tình xuất hiện cực kì khủng bố biến hóa, tăng thêm Lý Thế Dân ngẫu nhiên biểu hiện ra ngoài tập tính, không thể nghi ngờ đúng là như thế. Thí dụ như, Độc Cô Phượng nãi nãi Vưu Sở Hồng thì hoài nghi Lý Thế Dân bị thay đổi.

Nhưng là loại này tâm tư chỉ có thể cùng người quen nói nói, thậm chí chỉ có thể vùi dưới đáy lòng, thật là không

dám nói ra.

Dù sao lúc ấy Đạo gia, tống phiệt còn có Thuần Dương kết hợp lại thế lực thật sự là quá mức khổng lồ, tuyệt đối không phải người nào nguyện ý đi đối mặt. Chỉ cần tạm thời tính không ảnh hưởng ích lợi của bọn hắn. Người kia đến tột cùng là ai thì như thế nào đâu này?

Dù cho có người nói ra, nhưng kết cục bất quá là biến mất.

Có thể xác định Lý Thế Dân đã sớm chết đi, người bị đổi chuyện này, hay (vẫn) là Độc Cô Phượng đã đến cái thế giới này sau, xem xét đường sử sau, lúc này mới nhất định xuống. Dù sao bộ dáng giống nhau, thật sự là lại để cho người khó có thể phân biệt.

Lại để cho Độc Cô Phượng nhất định nguyên do. Đó chính là có Ma Môn bối cảnh trưởng tôn hoàng hậu chết, cùng với hắn liên tiếp không ngừng phế thái tử. Ở lúc ấy xem ra có lẽ không phải như thế, nhưng ở nhìn thấy Độc Cô Phượng trong mắt xem ra kia nhưng lại ở tẩy trừ trong hoàng tộc bộ phát hiện không ổn người.

Chỉ sợ là những hoàng tử kia tạo phản, tranh đoạt thái tử vị, đều chẳng qua là người kia tiện tay mà làm.

Đến nỗi con gái?

Không thể tự giết lẫn nhau, như vậy cũng chỉ có thể đã đưa ra ngoài.

Hồi tưởng lại. Cho dù là Độc Cô Phượng xuất thân thế

gia đại tộc, gặp nhiều hơn âm mưu quỷ kế, gặp nhiều hơn quyền lợi tranh đoạt, nhưng là như là như vậy cử động hãy để cho nàng không khỏi cảm thấy lông mao dựng đứng, lạnh đến tận xương tủy.

“Đã mấy trăm năm rồi, hắn đã sớm trở thành đất vàng một đống, cái này cũng chẳng suy nghĩ gì nữa!”

Đón Độc Cô Phượng ánh mắt. Nhạc Duyên nhưng lại ôn hòa cười cười, không thừa nhận cũng không đi nói rõ, mà là âm thầm lén đổi thời gian khái niệm.

“Hà hơi!”

“Nhạc huynh, ngươi biết ý của ta!”

“Ta muốn kia quá tông hẳn là Nhạc huynh đồ đệ Khấu Trọng a!”

Vỗ vỗ tay, ở phía sau thị nữ kéo lên một quyển sách, Độc Cô Phượng cầm tại trên tay, bàn tay trắng nõn run lên một chút, rồi mới lên tiếng: “Chân tướng sự tình kỳ thật đã ở trong lịch sử ghi lại không sai. Nhạc huynh. Ngươi thì không cần che giấu!”

“Hi sinh một cái bên trong gia tộc người, so về thiên hạ đại chiến tổn thất, thật sự là tiểu nhân quá mức đáng thương, có thể không đáng kể rồi!”

Phất phất tay, Nhạc Duyên giơ lên mắt nhìn đi, phát hiện Độc Cô Phượng trên tay cầm lấy phải một bản đường sử.

Lập tức.

Nhịn không được cười lên.

Cũng thế.

Người ở bên ngoài xem ra, có lẽ bình thường. Nhưng ở trải qua việc này người xem ra đây cũng là chân tướng.

Một bản sách sử cái này liền vậy là đủ rồi.

Nhìn xem Nhạc Duyên dáng tươi cười, Độc Cô Phượng liền biết rõ đối phương đã thừa nhận. Chỉ là đã nhận được muốn nhất định kết quả sau, Độc Cô Phượng nội tâm nhưng lại đột ngột tràn ngập một loại lo lắng, nghiêng đầu. Một tay bó lũng dưới bên tai mái tóc, nói: “Nhạc huynh.”

“Hừ?”

“Ta hỏi ngươi một vấn đề!”

“Cái gì nha?”

“Ngươi cuối cùng câu nào thật sự?”

“…”

Đối mặt Độc Cô Phượng hỏi thăm, Nhạc Duyên quay đầu lại, rất nghiêm túc nói ra: “Đều thật sự!”

“Có thể trong mắt của ta nhưng đều là giả…”

“Ngươi sở cầu là vì cái gì nha?”

Độc Cô Phượng không biết lịch sử hay (vẫn) là như vậy lịch sử, chỉ là biểu hiện ra không có biến hóa, nhưng là bên trong nội dung cũng đã là rực rỡ hẳn lên, trong mắt của nàng, đạo công tử sở tác sở vi thoạt nhìn bố cục, lạc tử, nhưng là chân chính trên ý nghĩa chỉ sợ không phải vì cái này, mà là mặt khác.

Cục, lại là rất lớn.

Độc Cô Phượng nhìn xem trầm ngâm không nói Nhạc Duyên, trong nội tâm tuy là đối với cái kia bố trí ở Đại Đường cục chi sâu lộ ra lại để cho người rung động, kinh ngạc. Nhưng là một mặt khác, nội tâm của nàng rồi lại toát ra một lượng tà ác nhìn có chút hả hê.

Ván này bởi vì ngươi mà lên, rồi lại là bởi vì ngươi mà phá.

Bắt đầu thân nhân phần diệu, thu cục thân nhân phần cũng tuyệt diệu phi thường.

Độc Cô Phượng cảm thấy có một số việc nàng tuyệt đối không thể nói quá nhiều, hãy để cho cái này suy nghĩ quá sâu đạo công tử bản thân suy nghĩ giống như, đó mới là lại để cho người thích nghe ngóng được rồi.

…

Núi Vô Lượng.

Sơn động.

Từ xưa đến nay, một thân mang theo treo đại lý thế tử Đoàn Dự giờ phút này chính trợn mắt há hốc mồm xem lên trước mặt trong thạch động cảnh tượng.

Tuyệt mỹ thạch điêu.

Quả thực là trong mộng Thần Tiên tỷ tỷ.

Giờ này khắc này Đoàn Dự chú ý lực hoàn toàn bị cái này tuyệt mỹ thạch điêu hấp dẫn, nhưng lại căn bản sẽ không có chú ý tới bên cạnh nền bên trên dấu vết, theo lý mà nói có lẽ vẫn tồn tại một cái khác Điêu Tượng.

Ngốc manh trong trạng thái, Đoàn Dự cảm thấy hắn đã tìm được trong mộng bộ dáng rồi.

Tâm nghĩ đến đây, nhìn qua trên vách tường khắc chữ, Đoàn Dự quy củ quỳ xuống, dập đầu.

Dập đầu một ngàn cái đầu.

Chương 010 : Thần Tiên (thượng)

Cái Bang.

Tổng đà.

Phó bang chủ Mã Đại Nguyên chết, ở trong Cái Bang bộ khơi dậy thật lớn chấn động. Có thể nói, vô cùng chấn động trong Cái Bang người. Vốn là, nếu chỉ là trên giang hồ những người khác chết bởi chính mình tuyệt chiêu phía dưới, cũng không quá đáng lại để cho rất nhiều Cái Bang đệ tử cảm thấy giang hồ lại lần nữa phân loạn bắt đầu mà thôi.

Trong giang hồ ra cái quái dị ma đầu, đây cũng là đại khái tâm tính rồi.

Nhưng là đang vấn đề này đã rơi vào Cái Bang trên đầu sau, từ bang chủ Cái Bang Kiều Phong, hạ đến một cái bình thường Cái Bang đệ tử, cũng biết sự tình không đơn giản rồi.

Phải biết rằng Phó bang chủ Mã Đại Nguyên thân thủ cũng không yếu, nhưng là đối phương vẫn là đã bị chết ở tại chính mình tuyệt chiêu phía dưới, cái này giống như nước lạnh rót vào nồi chảo ở bên trong, kia đã không chỉ là sôi trào. Với tư cách bang chủ, Kiều Phong tự nhiên cần đem tình huống hiểu rõ tinh tường.

Cho nên, Kiều Phong bất quá là ở tổng đà ở lại mấy

ngày, kiểm tra rồi hạ hiện trường, còn có Mã Đại Nguyên thương thế trên người, thuận tiện xem nhìn một cái chị dâu Mã phu nhân sau, Kiều Phong cái này Tiện Tại Mã phu nhân u oán trong ánh mắt, tiêu sái quay người mà đi.

Để lại một cái nhất định phải tìm được hung thủ lời hứa.

Gian phòng.

Một thân quần áo nịt, nhưng lại trói buộc không ở kia một thân mị ý, khang mẫn ngơ ngác nhìn xem Kiều Phong bóng lưng rời đi, trên mặt lộ vẻ nói không nên lời thất vọng.

Sau nửa ngày.

Dịu dàng ánh mắt thu hồi, ánh mắt dời xuống.

Cuối cùng nhất ánh mắt đã rơi vào chính mình kia đề bạt trên bộ ngực sữa, theo hô hấp ẩn ẩn phập phồng, màu xanh nhạt áo ngực, tựa hồ là cũng bị trướng phá vỡ đến, coi như tâm can nhi đều đang run động, nó là nhiều sao hy vọng đã nhận được Kiều Phong an ủi.

“Ai!”

Phần này tâm tư theo Kiều Phong rời khỏi hóa thành thở dài một tiếng, thời gian dần trôi qua khang mẫn sắc mặt cũng lạnh xuống.

Bên ngoài.

Theo hắn đi ra gian phòng, Kiều Phong cảm giác được trên người cái chủng loại kia cảm giác kỳ quái cuối cùng tiêu tán không còn, mặc dù là hào khí như hắn Kiều Phong cũng không tự chủ được hô thở ra một hơi. Thì Tại Cương Cương, Mã phu nhân cho cảm giác của hắn thật sự là quá mức quái dị hoang đường chút ít.

Hơn hết nhìn thấy, Kiều Phong cũng có được hoài nghi đối tượng.

Mà người trong giang hồ trên cơ bản hoài nghi đối tượng không thể nghi ngờ đúng là xuất thân ở Cô Tô nam Mộ Dung.

Kiều Phong cũng là như thế.

Cả người bất đồng phải, Kiều Phong cân nhắc thêm nữa.

Hỏi thăm một chút Cái Bang đệ tử tình huống, làm phân phó sau. Kiều Phong cái này liền rời đi, xuôi nam mà đi.

Cùng lúc đó.

Cô Tô.

Yến Tử Ổ.

Nghe nước hoa tạ.

“…”

Ngẩng đầu, nhìn qua kia bay ra ngoài bồ câu đưa tin,

với tư cách nhìn thấy ở Yến Tử Ổ chủ sự Nha Hoàn thị nữ, một thân áo xanh A Bích đón kia ẩm ướt Thanh Phong, trong nội tâm nàng cũng đầy là lo lắng. Giang hồ mưa gió phân tranh, thiên biến vạn hóa, nhưng lại trong đoạn thời gian này không biết sao, công tử không hiểu thấu thì cõng một thân nồi đen.

Thân là thị nữ nàng, tất nhiên là lòng tràn đầy lo lắng.

Bởi vì quá nhiều người giang hồ thật sự là quá ngu ngốc. Chỉ biết bảo sao hay vậy.

Ngược lại là A Chu tuy nhiên cũng rất lo lắng, nhưng lại biểu hiện cũng không bằng A Bích như vậy rõ ràng. Đối lập khởi A Bích đến, A Chu ngược lại là đối với mình gia công tử tin tưởng canh đủ.

“Không cần lo lắng á!”

“Công tử chắc chắn điều tra ra cái kia người có ý chí đấy, đến lúc đó nhất định sẽ đem kia người xấu bắt được!”

“Đến lúc đó định có thể làm cho đối phương biết rõ nam Mộ Dung lợi hại!”

Nắm chặt lại nắm đấm, A Chu cho A Bích phồng lên khí, đồng thời còn không quên xử lý trước mặt đồ vật, đúng là nàng chỗ am hiểu dịch dung chi vật.

“Thế nhưng mà…”

A Bích nghe vậy, thanh lệ trên mặt lo lắng cũng không

có ở A Chu mà nói hạ biến mất, một ngụm ngô nông mềm giọng mang theo một chút e sợ ý. Nói ra: “Như cái kia người có ý chí như nữ nhân kia giống như:bình thường, công tử đích thị là đánh không lại!”

Một nghe đến đó, A Chu lập tức mặt đều nhanh muốn tái rồi.

Yến Tử Ổ Cực Thiếu có người ngoài tiến vào, nhưng là từ lần trước bị người cưỡng ép hiếp xâm nhập qua sau. A Chu thì ẩn ẩn cảm thấy Yến Tử Ổ sau này chỉ sợ sẽ không quá mức an bình. Là trọng yếu hơn là, A Chu lần đầu nhìn thấy trong giang hồ sẽ có nữ nhân có như vậy cường.

Mạnh mặc dù là trong giang hồ có thể cùng bắc Kiều Phong nổi danh công tử ở kiếm của đối phương hạ cơ hồ bị đánh chính là không hề có lực hoàn thủ.

Thật giống như…

Giống như là một một trưởng bối ở treo lên đánh tiểu hài tử giống như:bình thường.

Chưởng!

Thương!

Cây roi!

Đao!

Kiếm!

Bất luận loại nào chiêu thức thủ pháp, ra tay đều bị đối phương một kiếm mà phá. Phải biết rằng, ở trước kia ngoại trừ Mộ Dung Phục có thể như vậy đánh người khác. Càng nhiều nữa cũng là dùng đối phương chiêu thức đối với đối phương chiêu thức, nhưng là giống như vậy phá tận cảm giác, nhưng lại thủ gặp.

Mặc dù là đối phương cho cơ hội. Công tử càng là mời Mạn Đà sơn trang biểu muội Vương cô nương đến đây nhìn trộm đối phương hư thật, muốn dựa vào Vương Ngữ Yên kia hạo như mây khói võ học bảo điển giống như:bình thường tri thức đến xem phá đối phương nền tảng.

Nhưng là cuối cùng nhất kết cục, lại vẫn là thất bại mà về.

Vì thế ——

Vương Ngữ Yên cùng Mộ Dung Phục hai người song song nhận lấy đả kích thật lớn.

Một cái là cảm thấy kiến thức của mình hoàn toàn đã không có tác dụng, không thể giúp chút nào bề bộn.

Mà một cái khác thì là cảm thấy võ công của mình chỉ sợ là có chút học uổng công rồi, ở một cái tay của nữ nhân hạ bị đánh đích hầu như không có sức hoàn thủ.

Thậm chí, đã trải qua trận chiến ấy, Mộ Dung Phục hầu như ở Yến Tử Ổ yên lặng hơn nửa năm, cái này hơn nửa năm ở bên trong hắn đều là ở nghiên cứu võ học,

dùng cầu đột phá. Không cầu còn hơn đối phương, chỉ cầu lần sau lại lần nữa nhìn thấy sau không muốn bại quá thảm.

Có thể nói, trận chiến ấy ở Mộ Dung Phục trong nội tâm lập được một cái cọc tiêu.

Tự phụ người gặp một cái càng thêm tự phụ người, kết quả của nó không cần nói cũng biết.

Không nói trước Vương Ngữ Yên cùng Mộ Dung Phục tâm tư như thế nào, nhưng ở hai người thị nữ A Bích cùng A Chu trong nội tâm, đối với cái kia phục họ Độc Cô nữ tử có thể nói là tức giận chi cực. Bởi vì đối phương không chỉ có là ở võ học bên trên đả kích Tự Gia công tử, càng là ở thị nữ thân phận bên trên cũng đả kích hai cái xinh đẹp thị nữ.

“Cùng là công tử, võ công rối tinh rối mù!”

“Cùng là thị nữ, cũng rối tinh rối mù!”

Hai câu nói, cuối cùng đem danh chấn giang hồ cô tô mộ dung thị vô cùng dẫm nát dưới chân, cuối cùng nhất người đi thuyền phiêu nhiên mà đi, để lại cùng lúc thất vọng ánh mắt.

Đối với những lời này, A Chu một mực không biết rõ.

Thị nữ này sao vậy đâu này?

Sao vậy rối tinh rối mù đâu này?

Tự định giá ra, A Chu cảm giác mình cùng A Bích đều tính toán làm không sai, ở xử thế bên trên đều có thể trợ giúp Tự Gia công tử. Nếu như không phải bản thân võ công không đủ, A Chu nhất định phải tiến lên cong cái kia phục họ Độc Cô nữ tử vẻ mặt hoa.

Nói chuyện… Thật sự là quá làm giận rồi.

Hơn hết nói trở lại, mặc dù nói lời của đối phương làm giận, nhưng lại để cho A Chu để ý ngược lại là một chuyện khác tình. Trong lời nói của đối phương theo như lời công tử, theo như lời thị nữ đến tột cùng là ai? Xem giọng nói kia, tựa hồ công tử kia mạnh hư không tưởng nổi. Kia thị nữ cũng là lợi hại hư không tưởng nổi rồi.

Nhếch miệng, A Chu tâm tư tại thời khắc này hoàn toàn chạy lệch ra.

“Đúng rồi!”

“A Chu tỷ tỷ, chúng ta xế chiều đi Mạn Đà sơn trang vấn an một chút Vương cô nương a!”

A Chu thần sắc biến hóa, A Bích cũng không có nhìn ở trong mắt, mà là suy nghĩ trầm ngâm xuống, chuyển di chủ đề nói ra: “Gần đây trong khoảng thời gian này Vương cô nương chỉ sợ cũng không nên qua!”

Nói những lời này A Bích là hữu duyên do đấy, từ khi hơn nửa năm trước một bại, Tự Gia công tử hầu như sẽ không có đặt chân qua Mạn Đà sơn trang, mà Vương cô nương cũng bị mẹ của nàng cấm đủ, hơn nữa ẩn ẩn A

Bích cảm giác, cảm thấy trong lúc này đã xảy ra cái gì nha. Hay hoặc là nói. Tự Gia công tử tâm tính vô cùng có khả năng phát sanh biến hóa.

Lúc này nhắc tới, lại xem như đại biểu cho Yến Tử Ổ thành ý.

“Ách!”

A Chu nghe đến đó, ngừng động tác trên tay, đem dịch dung chi vật thu thập sau khi, rồi mới lên tiếng: “Chúng ta… Tất nhiên là nên đi!”

Cùng A Bích một lòng thắt ở Mộ Dung Phục trên người bất đồng, A Chu tuy nói đối với mình gia công tử cũng man trung tâm, nhưng nàng chỉ là thuần túy cảm giác, mà không phải như A Bích như vậy. Người trong cuộc có lẽ không biết, nhưng ở lúc ấy xem như duy nhất thanh tỉnh người. A Chu lại có thể phát giác được Tự Gia công tử cảm xúc cùng tâm tư biến hóa.

Mà biến hóa ngọn nguồn, tất nhiên là kia phục họ Độc Cô nữ tử.

“Kia chúng ta bây giờ liền đi đi thôi!”

A Bích nhẹ nhàng cười cười, gật đầu đi trước, nhưng lại đi ra ngoài chuẩn bị thuyền.

Đi theo phía sau A Chu tắc thì là theo chân đi ra ngoài. Đứng ở bên cạnh bờ, nhìn xem bên cạnh bờ Xuân liễu, nhìn trước mắt một vũng màu xanh lá Hồ Thủy, nhìn xem kia một thân áo xanh bận việc lấy A Bích. Theo sau

ngẩng đầu ngắm nhìn phương xa, chỗ đó mây trắng mờ ảo.

…

Dương Châu.

Tàng kiếm sơn trang.

Hậu viện.

Nhạc Duyên cùng Độc Cô Phượng đối diện mà ngồi.

Hai người đang tại mượn trời thu mát mẻ thời gian tận lấy hưng đàm thoại, đang nói đạo một nửa thời điểm. Độc Cô Phượng động tác đột nhiên ngừng lại. Dừng lại một chút, tựa hồ là đè xuống cái gì nha, một đôi mày kiếm nhăn một chút sau lúc này mới giãn ra, tiếp tục vừa rồi nói chuyện phiếm.

Hừ?

Độc Cô Phượng biểu lộ động tác tất nhiên là đã rơi vào Nhạc Duyên trong mắt, xem tình huống kia kia đích thị là muốn ngáp xúc động.

Theo đạo lý mà nói, người võ công đã đến cảnh giới này, tự nhiên là sẽ không tồn tại cảm giác như vậy. Thế nhưng mà người cuối cùng là người, ở có chút thời điểm mặc dù là võ công của ngươi lại cao, cũng có khả năng sẽ xuất hiện một ít không hiểu da lông ngắn bệnh.

Không hiểu đấy, Nhạc Duyên cảm thấy định là có người

ở sau lưng lải nhải nổi lên Độc Cô Phượng đến.

“Ai?”

Dừng lại động tác, Độc Cô Phượng đôi má hơi có chút đỏ ửng, chính mình lần này cố nén xuống động tác tất nhiên là đã rơi vào đối phương trong mắt, cái này lại để cho nội tâm của nàng bay lên một cỗ thẹn thùng tâm tư. Nhất là ở đối phương ánh mắt ổn định tại chính mình khóe miệng thời điểm, cái loại cảm giác này càng phát ra mãnh liệt.

“Nhạc huynh, ngươi đang nhìn cái gì nha?”

“Ta có cái gì nha không đúng sao?”

Đối mặt Độc Cô Phượng cái này ra vẻ kinh ngạc, Nhạc Duyên không khỏi tức cười cười cười.

“Sư phó!”

“Sư phó!”

Ngay tại Nhạc Duyên muốn mở miệng lúc nói chuyện, tiểu nha đầu thanh âm theo phía sau truyền đến. Nghiêng đầu sang chỗ khác, liền gặp tiểu nha đầu một thân cẩm y, trên tay thì là cầm một đầu hay (vẫn) là vui vẻ cá trích, thoạt nhìn cái đầu rất lớn, có Sổ cân nặng.

Cá cái đầu Bất Tiểu, tiểu nha đầu bắt trên tay còn có chút khó khăn.

Hiển nhiên.

Tiểu nha đầu là muốn đạt được tán dương. Hơn nữa không cần phải nói, cái này con cá đích thị là nàng cùng đại điêu ở trong sân trong hồ nước bắt.

Cá khí lực Bất Tiểu, cái đuôi ở tiểu nha đầu trong ngực bày đến bày đi, đầu cá thậm chí cho tiểu nha đầu hai má vài xuống, làm một thân mùi cá. Ở sức chạy trong quá trình, kia cá càng thêm nhúc nhích bất an rồi, tựa hồ là đã nhận ra nguy hiểm.

Ba!

Một cái tay trượt, tiểu nha đầu không có nắm vững, cá theo trên tay thoát ra, còn rơi trên mặt đất.

Đồng thời.

Ở tiểu nha đầu cúi người đi bắt thời điểm, kia cá vẫn không quên cho tiểu nha đầu một đuôi ba, bản thân vẫn là ở đâu loạn đạn trong.

“A……”

Lập tức, đối mặt cái này đột nhiên một chút, tiểu nha đầu lập tức nổi giận, như tiểu lão hổ giống như:bình thường phát ra ô ô thanh âm, một đôi bàn tay nhỏ bé mãnh liệt đặt tại này nhảy loạn cá trích trên người, một tay cầm lấy mang cá, một tay véo lấy cá thân, theo mặc dù là uốn éo.

Chỉ nghe một tiếng thanh thúy như tai lộng sát thanh âm, cá trích không bao giờ nữa nhúc nhích rồi.

Thấy thế, tiểu nha đầu đã hài lòng.

Lúc này mới lại lần nữa cầm cười ôi ôi hướng Nhạc Duyên phương hướng chạy tới.

Ở chỗ này.

Độc Cô Phượng không khỏi nhìn ngạc nhiên chú mục.

Mà Nhạc Duyên thì là vẻ mặt quả nhiên lại là như thế biểu lộ. (chưa xong còn tiếp. .)

Chương 011 : Thần Tiên (trung)

Tuổi còn nhỏ, thì như thế tàn nhẫn.

Độc Cô Phượng ánh mắt nhìn tiểu nha đầu một tay ảo đoạn cá trích đầu, khiến cho toàn bộ lúc trước coi như là vui vẻ tức không có cá sinh lợi, trong nội tâm không khỏi dâng lên như thế một cái ý niệm trong đầu. Ánh mắt thu hồi, rơi ở bên người Nhạc Duyên trên người, trong lòng của nàng rất là hoài nghi, đạo công tử phải chăng cố ý đem chính mình tiểu đồ đệ dạy bảo thành cái này tàn nhẫn bộ dáng.

Phải biết rằng lúc trước cùng thân làm đồ đệ Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng cũng không phải là như thế a.

Có thể nói, ở mấy ngày nay tiếp xúc ở bên trong, Độc Cô Phượng đã biết rõ cái nha đầu này là một cái hiếm thấy võ học kỳ tài.

Nếu như như vậy dạy bảo xuống dưới, đạo này công tử là chuẩn bị lại để cho tiểu nha đầu này trở thành Loan Loan nữ nhân như vậy sao… Lời nói vui cười ở bên trong, nhưng lại tàn nhẫn phi thường, xem nhân mạng như cọng rơm cái rác. Cùng Loan Loan bất đồng, có lẽ ở người ta tiểu nha đầu trong mắt, chính cô ta theo không cho rằng cái này là không đúng.

Ngươi, trong nội tâm cuối cùng ở ý định cái gì nha?

Tâm tư đặt ở bên người Nhạc Duyên trên người, Độc Cô Phượng trong nội tâm suy đoán không ngừng.

“Sư phó!”

Tương đối so với, tiểu nha đầu ngược lại là không nghĩ như thế nhiều, người quá nhỏ, cũng cần muốn như vậy nhiều.

Dẫn theo kia đã bị nàng một thanh ảo đã đoạn cổ cá trích, tiểu nha đầu mang theo một thân mùi cá đi vào Nhạc Duyên trước mặt, giơ tay lên bên trên kia đã tắt thở cá, ý bảo chính mình rất là lợi hại.

“…”

Độc Cô Phượng ánh mắt biến hóa tất nhiên là bị Nhạc Duyên quan sát đã đến, nhưng là Nhạc Duyên lại không có tiến hành giải thích. Tiểu nha đầu trưởng thành là hiện tại bộ dáng như vậy, nói toạc ra cũng có Nhạc Duyên một phần trách nhiệm, lúc trước rơi vào Kinh Nhạn cung ở bên trong, như vậy một năm trong thời gian như thế nào tới?

Bên trong có Ma Long.

Hơn nữa cái loại nầy tồn tại cũng không có bao nhiêu đồ ăn, duy nhất có thể ăn uống cũng chỉ có bởi vì Tương Dương sông đào bảo vệ thành cả người đình trệ trong đó tạo thành một vũng trong hồ nước cá, hơn nữa muốn lấy được cá cũng tất cần phải chú ý trong hồ Ma Long.

Tăng thêm Nhạc Duyên bản thân mình gặp Ma Long lực

lượng trùng kích, khiến cho hắn ở trong đoạn thời gian đó sức chiến đấu hầu như hạ thấp một cái cực kỳ nguy hiểm tiêu chuẩn.

Thậm chí.

Có chút thời điểm trong cơ thể hai cỗ lực lượng trùng kích, thôn phệ, khiến cho Nhạc Duyên cả người đều là loại với một loại suy yếu trạng thái.

Lúc mới bắt đầu khá tốt.

Dù sao ở giao tranh trong không ít loài cá đã bị lực lượng đánh chết hoặc là chấn choáng, cực kỳ tốt cầm.

Nhưng ở phía sau muốn bắt cá coi như là gặp Nan Đề.

Vì thế. Nhạc Duyên thậm chí đem bắt cá làm dạy bảo tiểu nha đầu một loại phương thức, lại cũng coi như là tiểu nha đầu tại loại này không có thiên lý dưới thế giới một loại trò chơi niềm vui thú. Tương đối, ngoại trừ nghe câu chuyện bên ngoài, tiểu nha đầu còn sót lại lúc nhỏ, có lẽ tựu là bắt cá, vậy sau,rồi mới như mèo chơi con chuột giống như:bình thường đùa bỡn đối phương rồi.

Người ở bên ngoài xem ra, kia quyết đoán ảo đoạn cá trích cổ động tác, sẽ để cho người cảm thấy tiểu nha đầu lộ ra tàn nhẫn. Nhưng ở Nhạc Duyên trong mắt, lại không phải như thế.

“A…!”

Tiếp nhận tiểu nha đầu trên tay đã chết mất cá trích,

Nhạc Duyên lật qua lật lại nhìn thoáng qua sau. Gật đầu khen: “Đúng vậy, chúng ta buổi tối có ăn rồi!”

“Hì hì!”

“Rất mập!”

Tiểu nha đầu không chút nào để ý trên người cá mùi tanh, đã nghe được sư phụ mình tán thưởng, lập tức đầy bụng cao hứng.

Ánh mắt khác hẳn.

Độc Cô Phượng đối với cái này cổ cá mùi tanh tuy nói không thích lắm, cũng là cũng không thèm để ý. Giang hồ nhi nữ, chuyện như vậy ở hành tẩu giang hồ trong gặp quá nhiều, dù là nàng là xuất thân thế gia đại tộc, cũng thấy không ít, chỉ có điều bản thân kinh nghiệm không tính quá nhiều mà thôi.

Ánh mắt lưu chuyển. Không ngừng ở tiểu nha đầu trên người qua lại dò xét.

Sau nửa ngày.

Độc Cô Phượng đột nhiên mở miệng nói: “Tiểu cô nương, ngươi muốn học kiếm sao?”

Hừ?

Kinh ngạc quay đầu, Nhạc Duyên ánh mắt đứng tại Độc Cô Phượng trên mặt, đối với Độc Cô Phượng lần này cử động có chút ngoài ý muốn.

“? ? ?”

Tiểu nha đầu ngẩng đầu. Ánh mắt ở Độc Cô Phượng kia xinh đẹp đến cực điểm trên khuôn mặt qua lại dò xét, mặc dù là tiểu nha đầu nhìn thấy người tuổi còn nhỏ, phân biệt mỹ đến cùng có thể đến sao vậy tình trạng, nhưng là tiểu nha đầu tại nội tâm ở bên trong không thừa nhận cũng không được đối phương có sữa của mình sữa như vậy đẹp mắt.

Chỉ là…

So về nãi nãi. Tiểu nha đầu có thân cận thái độ, nhưng là đối mặt Độc Cô Phượng thời điểm, lại không tồn tại cảm giác như vậy rồi.

Không biết sao. Đối với trước mặt nữ tử, tiểu nha đầu nội tâm ẩn ẩn có một loại mâu thuẫn, một lớn một nhỏ hai người nhìn nhau sau nửa ngày, tiểu nha đầu lắc đầu, cự tuyệt nói: “Không muốn!”

Ngay sau đó còn bồi thêm một câu nói: “Sư phó hội (sẽ) dạy ta!”

“…”

Độc Cô Phượng khóe miệng không khỏi quất một cái, không nghĩ tới tiểu nha đầu này còn hoàn toàn không nể tình. Hơn nữa, lại để cho Độc Cô Phượng kinh ngạc phải loại này chẳng thèm ngó tới cảm giác, càng phát ra làm cho nàng cảm giác tựa hồ là đã gặp nhau ở nơi nào rồi.

Nghiêng mắt ngắm đi, chỉ thấy đạo công tử Nhạc Duyên đang cúi đầu thưởng thức trà, kia cá trích thì là đặt ở bên cạnh trong chậu.

“Hơn hết…”

Chỉ là lại để cho người kinh ngạc là tiểu nha đầu cũng không có vô cùng cự tuyệt, mà là quay đầu nhìn thoáng qua cũng không nói lời nào Nhạc Duyên, tiểu nha đầu trong lòng suy nghĩ xuống, dù sao nhìn thấy thầy trò hai người hay (vẫn) là ở nhà của người khác, ở người khác sơn trang, ăn dùng mặc tạm thời đều là Độc Cô Phượng.

Tuy nhiên không rõ ràng lắm cái gì nha gọi là ăn nhờ ở đậu, nhưng là tiểu nha đầu nhưng trong lòng thì không hiểu đã có một loại không thoải mái.

“Xem ở sư phó trên mặt mũi, nếu là ngươi rất lợi hại, ta ngược lại cũng có thể học một ít!”

Cuối cùng nhất, tiểu nha đầu lại lần nữa bổ sung một câu, thật là lại để cho Độc Cô Phượng mày kiếm một hồi nhảy loạn.

Bởi vì đối với Độc Cô Phượng mà nói, dạy bảo tiểu nha đầu học kiếm nói toạc ra tựu là ở hướng Nhạc Duyên biểu hiện ra nàng những năm gần đây này thu hoạch, muốn làm cho đối phương kiến thức đến kiếm pháp. Nhìn thấy Nhạc Duyên thân thể đã gặp phải bị thương, cũng chưa xong tốt, cả người làm cho cùng ma ốm bệnh liên tục giống như được, cái này lại để cho Độc Cô

Phượng muốn một lòng nghiên cứu thảo luận kiếm pháp tâm tư bị nhục.

Phải biết rằng, đã từng bái Nhạc Duyên ban tặng, Cửu Kiếm mà bại, nàng Độc Cô Phượng cũng kết hợp thiên hạ kiếm chiêu, thí dụ như Phó Thải Lâm Dịch Kiếm thuật, còn có mặt khác bái kiến võ công chiêu thức, sáng tạo độc đáo Cửu đại kiếm chiêu, chuyên dùng phá chiêu mà dùng.

Vì nhắc nhở chính mình chớ quên Cửu Kiếm bại trận, Độc Cô Phượng đem phần này kiếm chiêu mệnh danh là —— độc cô cửu kiếm.

Mà hắn tồn tại duy nhất mục đích, là xé trời bên ngoài phi tiên.

Đạo công tử Thiên Ngoại phi tiên ở ra tay đếm rõ số lượng lần sau, Độc Cô Phượng coi như là hiểu được không ít, Hoà Thị Bích một trận chiến kết hợp với từng tại Hoa Sơn Thái Cực quảng trường chứng kiến, tăng thêm Từ Tử Lăng cùng Vệ Trinh Trinh trong lời nói hình dung, nàng đối với Nhạc Duyên một kiếm này chiêu đã có nhìn thấy.

Nhạc Duyên một kiếm kia, ngay tại với một chữ —— tiên.

Muốn phá đạo công tử Thiên Ngoại phi tiên, đầu tiên muốn rách nát là cái kia tiên.

Giống như huyễn giống như thật sự tiên.

Mượn Hoà Thị Bích tranh đoạt trong chiến đấu chứng kiến, kia Mỹ Mạo đạo cô am hiểu tựa hồ là chưởng, ám khí. Cùng còn có cùng mình giao thủ Bạch Y nữ tử Trường Kiếm, thậm chí đem kiếm đang Chủy Thủ, giống như kiếm giống như Chủy Thủ giống như:bình thường dùng đâm Hồng Y nữ tử…

Chỉ là ba người, đều có riêng phần mình bất đồng võ học.

Độc Cô Phượng thật sự là hoài nghi, nếu là cao nhất phong thời điểm Thiên Ngoại phi tiên sẽ là loại nào bộ dáng, có lẽ còn sẽ xuất hiện dùng đao, dùng thương, dùng mũi tên các loại người, thiên hạ tất cả binh khí, không nói toàn bộ phá, nhưng là đại khái nàng nhất định phải cân nhắc đến.

Phá Kiếm thức!

Để mà phá giải khắp thiên hạ các môn các phái kiếm pháp, thiên hạ kiếm pháp tất cả chiêu thức nói toạc ra không rời hắn tông. Dù sao trên đời như là Thiên Ngoại phi tiên như vậy duy mỹ quái dị kiếm pháp. Quá mức rất thưa thớt. Cho nên Độc Cô Phượng một kiếm này, hay (vẫn) là dùng để vi kia phi tiên trong những sử dụng kiếm kia nữ nhân chuẩn bị.

Phá đao thức!

Tất nhiên là phá đao loại võ học, chú ý dùng nhẹ ngự trọng, dùng nhanh chế chậm. Tuy nói Độc Cô Phượng không có tự mình gặp, nhưng là cái này không thể không chăm chú đối mặt, trong thiên hạ dùng đao người

cũng nhiều, nữ nhân cũng không ít. Cứ nghe, lúc trước chết trận ở Phi Mã Mục Tràng được rồi không thiền sư trên người liền tồn tại vết đao.

Phá Roi thức!

Thì là phá Chủy Thủ loại, nga lông mày đâm một loại binh khí ngắn, thậm chí châm cũng coi như. Hồng Y nữ tử thì là đối tượng.

Phá Tác thức!

Tất nhiên là phá cây roi tác một loại nhuyễn tiên, thí dụ như kim linh tác các loại tồn tại.

Phá chưởng thức!

Sư Phi Huyên chỗ mặt lâm chính là cái kia nữ đạo sĩ, không thể nghi ngờ trên lòng bàn tay công phu tàn nhẫn phi thường, tất nhiên là cần rách nát.

Phá Tiễn thức!

Đương nhiên là ám khí loại tồn tại. Cùng kia nữ đạo sĩ trên ám khí có chính mình tạo nghệ, thậm chí kia Hồng Y nữ tử dùng Trường Kiếm chọn dùng đâm hướng đến chiêu, chỉ sợ cũng trên ám khí có chỗ độc đáo. Còn có, trên giang hồ. Hành tẩu giang hồ nữ tử giống như:bình thường đều một lượng tay ám khí thủ đoạn.

Phá Thương thức!

Mặc dù không có gặp phải, cũng không có nghe nói,

nhưng là đạo công tử Nhạc Duyên Thiên Ngoại phi tiên ai cũng không dám nhất định đến lúc đó hội (sẽ) sẽ không xuất hiện một cái sử dụng binh khí dài nữ nhân. Đương nhiên cần để ý.

Phá Khí thức!

Là chuyên môn nhằm vào có được thượng thừa nội công người, thần mà minh chi, tồn hồ một lòng. Có thể được chiêu đó kiếm pháp thi triển đi ra phi tiên, tất nhiên là lợi hại phi thường. Một chiêu này, tất cả mọi người hữu dụng.

Đến nỗi cuối cùng nhất tổng quyết thức ——

Ở phá những phi tiên này sau, như vậy cuối cùng nhất đối mặt người liền chỉ có một rồi, đó chính là đạo công tử Nhạc Duyên. 360 loại biến hóa, tấn công địch tự cứu, khắp nơi cướp lấy tiên cơ, Dịch Kiếm đối địch, sau phát tới trước, cướp đoạt tiên cơ.

Mà một chiêu này, tắc thì là vì hắn chuẩn bị.

Bởi vì đối mặt Nhạc Duyên Thiên Ngoại phi tiên, Độc Cô Phượng quả thực cũng không đủ tin tưởng mặc cho đối phương suất xuất chiêu trước.

Ở Nhạc Duyên trong nội tâm tất nhiên là không biết Độc Cô Phượng độc cô cửu kiếm thị xử chỗ nhằm vào Thiên Ngoại phi tiên mà đến, theo phương diện nào đó mà nói, đây là một bộ chuyên môn vi khắc chế Thiên Ngoại phi tiên kiếm pháp. Hơn nữa, ở Độc Cô Phượng trong nội tâm, cái này một bộ kiếm pháp cùng hắn nói là ở đối phó

Nhạc Duyên, chẳng nói là ở đối phó những cái…kia ‘Phi tiên’ .

Đương nhiên.

Sáng tạo ra, tạo ra như thế một bộ phá chiêu kiếm pháp, Độc Cô Phượng vẫn đang cũng không đủ nắm chắc, vì thế nàng lại lần nữa tìm một cái có thể ngăn cản phương thức.

Đó chính là dùng lực áp người, lấy thế đè người trọng kiếm.

Nhìn thấy Nhạc Duyên thân thể có thương tích, chỉ sợ không cách nào hoàn mỹ thi triển một kiếm kia, cho nên Độc Cô Phượng liền có giáo tiểu nha đầu tâm tư, muốn theo bên cạnh nói cho Nhạc Duyên kiếm pháp của nàng là như thế nào tồn tại. Đây là Độc Cô Phượng cao ngạo, thuộc về tuyệt đỉnh Kiếm giả cao ngạo.

Sẽ không ở trước mặt biểu hiện ra, nhưng hội (sẽ) theo bên cạnh nói cho hắn biết, sự lợi hại của nàng.

Chỉ là tiểu nha đầu mà nói luôn làm cho nàng cảm giác có chút không được tự nhiên cùng không quá thoải mái, cái loại nầy quen thuộc cảm giác thật là càng phát ra quen thuộc.

Cùng lúc đó.

Núi Vô Lượng.

Cho tới nay là vận may quấn thân, cùng vận rủi cũng

quấn thân đại lý thế tử Đoàn Dự cuối cùng theo chính mình rớt xuống cái sơn động kia ở bên trong đi ra, tìm được xuất xứ.

Đối mặt Vô Lượng kiếm phái đệ tử, mặt lâm nguy cơ hắn lần thứ nhất vô ý thức thi triển mình ở Thần Tiên tỷ tỷ tượng thần hạ dập đầu một ngàn cái đầu có được võ công.

Lại để cho hắn khiếp sợ, lại để cho hắn hãi dị võ học.

Là Bắc Minh.

Chương 012 : Thần Tiên (hạ)

Yến Tử Ổ.

Trên hồ.

Một Diệp Biển Chu lung lay dắt dắt, ở A Bích chủ đạo xuống, thuyền nhỏ chở A Bích cùng A Chu hai vị Mộ Dung Phục thị nữ một đường hướng Mạn Đà sơn trang mà đi.

Lúc trước một trận chiến, thất bại Mộ Dung Phục, cũng đả kích Vương Ngữ Yên.

Trận chiến ấy qua sau, Mộ Dung Phục là chui đầu vào đi nghiên cứu võ học, nhưng lại không có chút nào để ý tới chính mình biểu muội, cái loại nầy thoạt nhìn có chút vô tình cử động ở A Bích cùng A Chu trong mắt quả thật có chút không đúng. Chỉ là thân là thị nữ, hai người cũng không thể đi nói Mộ Dung Phục cái gì nha, hoặc Hứa công tử trong nội tâm cũng có được ý nghĩ của mình.

Nhưng với tư cách thị nữ, hai người nhất định phải đối với chuyện này làm chút ít cái gì nha.

Bằng không mà nói Mạn Đà sơn trang Vương phu nhân chắc chắn đối với công tử ấn tượng càng phát ra không tốt. Vốn, Vương phu nhân đối với công tử ấn tượng cũng không phải là như vậy thì tốt hơn.

Rất nhanh.

Theo thời gian trôi qua, thuyền nhỏ chở hai nữ đã đi tới Mạn Đà sơn trang bên ngoài.

Đứng ở đầu thuyền, ánh mắt xuyên qua hơi nước, A Chu đã ẩn ẩn thấy được bên cạnh bờ cách đó không xa hoa sơn trà.

Kiều diễm xinh đẹp.

Rất xa nhìn lại, đều có thể đại khái nhận thức ra cái loại nầy kiều diễm.

Không ngớt một số, đó là lại để cho người nhịn không được đi tán thưởng mỹ.

A Bích quen việc dễ làm lái thuyền lại gần bờ, mà ở thời điểm này bên cạnh bờ người thì thôi dọc gặp được hai người.

Đối với hai nữ đến, người nơi này tự nhiên là nhìn thấy, cũng tinh tường.

Chỉ là với tư cách bên cạnh bờ quan sát người đấy, hắn cầm đầu một gã lão thái bà sắc mặt cũ kỹ hung ác, cứng ngắc phảng phất giống như cương thi, hiển nhiên là chưa cho hai nữ sắc mặt tốt xem.

A Bích cùng A Chu hai người vốn là ưỡn nghiêm mặt cười làm lễ, đối với lão thái bà sắc mặt hai nữ đều làm được làm như không thấy, hoàn toàn không để mắt đến. Dù sao, hai người đến đây là đại biểu công tử đến xin lỗi

thuận tiện vấn an Vương Ngữ Yên đấy, tự nhiên không thể phát giận.

Bằng không mà nói…

Dùng Vương phu nhân tính nết, hai nữ tự nhiên là lấy không đến tốt.

Một phen trong lời nói yếu thế thừa nhận sau, A Bích cùng A Chu cuối cùng đã nhận được cơ hội, đi hậu viện gặp Vương Ngữ Yên rồi.

Hậu viện.

Đình nghỉ mát.

Hoa sơn trà bên cạnh.

Một cái mềm mại nữ âm quanh quẩn ở trong sân, trong thanh âm biểu hiện ra nghi hoặc. Tựa hồ là gặp chỗ không rõ.

“Hừ?”

“Không đúng!”

“Người kia kiếm quá nhanh, rồi lại chiêu chiêu phá chiêu, muốn phá cái này kiếm… Như vậy chưa đủ!”

Nỉ non đích thoại ngữ, đều ở biểu hiện ra giờ này khắc này nàng đang tại làm chút ít cái gì nha.

Vừa bước vào hậu viện A Bích cùng A Chu hai người

nghe vậy không khỏi liếc nhau một cái, tự nhiên là nghĩ tới Vương Ngữ Yên cái lúc này ở làm cái gì nha. Hiển nhiên, nàng còn bởi vì Tự Gia công tử lại lần nữa rất nghiêm túc nghiên cứu những Bách gia kia võ học.

Bởi vậy có thể thấy được, lúc trước trận chiến ấy thất bại. Đối với Vương Ngữ Yên cũng là một loại đả kích.

Có lẽ nàng cũng không biết Tự Gia biểu ca tâm tư, nhưng là Mộ Dung Phục kia không sao vậy đến tình huống của nàng lại để cho Vương Ngữ Yên biết được sự tình cũng không quá diệu, có lẽ là bởi vì chính mình không cách nào trợ giúp biểu ca a. Cũng chính là đã có tâm tư như vậy, Vương Ngữ Yên trong khoảng thời gian này nghiên cứu Bách gia võ học, lại đã không phải là lúc trước cái kia giống như thuần túy liều mạng nhớ kỹ, nàng đã ở thử lại để cho chính mình đi lý giải.

Phải biết rằng. Lúc trước Độc Cô Phượng kiếm chiêu thế nhưng mà đã phá Mộ Dung Phục, cũng phá Vương Ngữ Yên Bách gia võ học tri thức.

Đây gọi là thiên ngoại hữu thiên, người giỏi còn có người giỏi hơn.

Hai người là lần đầu tiên nhìn thấy lợi hại như thế nữ nhân.

“Vương tiểu thư!”

Ánh mắt theo lẫn nhau trên mặt thu hồi, A Chu cùng A Bích đều theo lẫn nhau trên mặt thấy được một loại bất đắc dĩ, cuối cùng nhất hay (vẫn) là A Chu dẫn đầu lối ra,

men theo kia mềm mại thanh âm ở đình nghỉ mát trong góc tìm được Vương Ngữ Yên thân ảnh.

Giờ khắc này Vương Ngữ Yên chính cô đơn một người ngồi ở trong lương đình, dựa vào hoa sơn trà. Rất là chăm chú nhìn sách.

Là một bản võ học bí tịch.

“Ai?”

Ngơ ngác quay đầu lại, Vương Ngữ Yên ánh mắt có chút mê mang, hiển nhiên nàng không có chú ý tới sẽ có người vào lúc đó đến xem chính mình. Ở nhìn thanh người đến là ai sau, Vương Ngữ Yên trên mặt lập tức hiện lên vẻ mừng rỡ. Một người ở trong sơn trang, ngoại trừ mẹ của mình, Vương Ngữ Yên nhưng thật ra là cô độc đấy, không có cái gì nha bằng hữu.

Trong mắt của nàng, Tự Gia biểu ca hai vị thị nữ xem như không tệ. Lẫn nhau quan hệ còn không có trở ngại.

Đối phương hai người tính toán là bằng hữu của mình.

“A Chu!”

“A Bích!”

“Các ngươi đã tới a!”

Thả tay xuống bên trên bí tịch, Vương Ngữ Yên trên mặt ngọc toát ra tiểu hài nhi giống như:bình thường vẻ mừng rỡ, hơn hết ở nhìn hai nữ phía sau không có một bóng

người sau, kia vừa mới bò lên trên hai má mừng rỡ lại biến mất dưới đi, nỉ non một tiếng sau, mới nói tiếp: “Biểu ca… Vẫn có sự tình muốn làm sao?”

“Hừ!”

Gật gật đầu, A Chu trên mặt chảy ra cười ôn hòa ý. Như an ủi tiểu hài tử giống như:bình thường cách làm an ủi Vương Ngữ Yên, nói xong chính cô ta bịa đặt thiện ý nói dối, nói: “Nhìn thấy trên giang hồ truyền lưu lấy không ít sự tình, tựa hồ có người chuyên môn lại để cho công tử chịu tiếng xấu thay cho người khác. Hư hao công tử thanh danh.”

“Vốn nha…”

“Công tử là muốn tới nơi này vấn an tiểu thư ngươi!”

“Chỉ là sự tình khẩn cấp, bất đắc dĩ mới năng động trước người hướng, cái này không, công tử cũng nắm ta cùng A Bích hai người đến đây làm bạn Vương tiểu thư ngươi rồi!”

Vẻ mặt tươi cười, A Chu đem nói dối nói cùng thật sự tựa như. Hơn nữa lời nói hợp tình hợp lý, có lẽ dùng để lừa gạt Vương phu nhân không đủ, nhưng là dùng tới dỗ dành Vương Ngữ Yên nhưng lại vậy là đủ rồi.

“Vậy sao?”

Vương Ngữ Yên nghe đến đó, trên mặt cô đơn lập tức đổi lại vẻ mừng rỡ, bàn tay trắng nõn nắm thành nắm đấm, tự nhủ: “Biểu ca đã mặt phút cuối cùng chuyện

như vậy, kia đích thị là cần đi giải quyết!” Trong lòng, Vương Ngữ Yên càng là cho mình đập vào khí, muốn cho mình ở Bách gia võ học bên trên lại lần nữa có đột phá tính lý giải, đến lúc đó dùng trợ giúp Tự Gia biểu ca.

Một bên.

A Bích cúi đầu, tại nội tâm ở bên trong không khỏi thở dài một hơi.

Vương cô nương ngốc núc ních đấy, A Bích đều có như vậy một loại không đành lòng đi lừa gạt xúc động, ngược lại là A Chu không có cái gì nha tâm lý gánh nặng.

“…”

A Chu nhìn xem Vương Ngữ Yên như vậy biểu hiện, khóe miệng cũng không khỏi run rẩy một chút, cuối cùng nhất hay (vẫn) là đồng ý giống như được nhẹ gật đầu.

Dù sao ——

Ở A Chu xem ra, giang hồ đàn ông tính tình, nữ nhân thật đúng là khó có thể lý giải.

…

Dương Châu.

Tàng kiếm sơn trang.

Tiểu nha đầu cuối cùng là không có tiếp nhận Độc Cô

Phượng ý tốt, không đi học nàng độc cô cửu kiếm. Đối với điểm này Nhạc Duyên tự nhiên là thoả mãn.

Cho dù là Nhạc Duyên nhìn thấy tạm thời tính không cần kiếm, cái này cũng không có nghĩa là Nhạc Duyên muốn mượn tiểu nha đầu phần đến nhìn trộm Độc Cô Phượng độc cô cửu kiếm đến tột cùng là một bộ cái gì nha dạng kiếm pháp, cái này đối với Nhạc Duyên mà nói lần này cách làm là một loại châm chọc.

Hắn chính thức nếu độ cùng Độc Cô Phượng luận kiếm, thực sự khinh thường lần này cách làm.

Nhạc Duyên biết rõ Độc Cô Phượng nghĩ cách, bất quá là muốn mượn này biểu hiện ra kiếm pháp của mình, dùng ý bảo chính mình không chiếm tiện nghi.

“Cũng tốt!”

Gặp kết quả như thế, Độc Cô Phượng coi như là hiểu rõ Nhạc Duyên ý định. Tạm thời tính đè xuống tâm tư của mình, gật gật đầu, không tại đề cái này, hơn hết trong lòng của nàng, cũng đã là đang quyết định lần sau có cơ hội nhất định phải ở Nhạc Duyên trước mặt phơi bày một ít chính mình cái kia một bộ kiếm pháp.

“Đúng rồi!”

Chủ đề chuyển di, Nhạc Duyên cũng không hề đề cái này, mà là thay đổi một cái chủ đề. Dò hỏi: “Nói nói ngươi lúc trước đi Tô Châu Yến Tử Ổ trận chiến ấy kinh nghiệm a?”

“Hừ?”

Độc Cô Phượng quay đầu, sắc mặt rất là kinh ngạc, kinh ngạc biểu lộ cũng không có vụt tắt che dấu, ánh mắt trừng mắt Nhạc Duyên nhìn sau nửa ngày, lúc này mới mê hoặc nói: “Một cái đem gia truyền võ công thi triển rối tinh rối mù công tử, một cái vùi đầu bí tịch lý luận rối tinh rối mù thiếu nữ. Nhạc huynh, ngươi đến tột cùng là đối với cái nào có hứng thú?”

“A…!”

Ngọc thủ thực chỉ điểm lấy bản thân cái cằm, Độc Cô Phượng trầm ngâm sau nửa ngày, lúc này mới nói tiếp: “Là cô gái kia sao?”

“Nàng cũng xem là tốt, đáng tiếc tựu là người ngu đi một tí.”

“Hơn hết nếu là dùng Nhạc huynh thủ đoạn, nghĩ đến cũng đúng dễ như trở bàn tay, dù sao lúc trước Từ Hàng Tĩnh Trai Sư tiên tử cũng không phải đã rơi vào Nhạc huynh trên tay?”

Lời nói lộ ra có chút kỳ quái. Hình như có chỗ chỉ.

Quay đầu lại.

Nhạc Duyên ánh mắt vừa vặn cùng quăng tới Độc Cô Phượng hai mắt nhìn nhau, nhìn nhau sau nửa ngày, lắc đầu, Nhạc Duyên có chút dở khóc dở cười.

Hắn muốn hỏi kia một lần chiến đấu, hơn hết mục đích

thực sự chỉ là muốn muốn bên cạnh hiểu rõ một chút Mạn Đà sơn trang.

Bởi vì Mạn Đà sơn trang trên lý luận là cùng mình có quan hệ.

Hơn hết Độc Cô Phượng ngược lại cũng chỉ là nói như thế một câu, liền đem lúc trước trải qua nói ra. Ở Độc Cô Phượng trong mắt xem ra, làm cho nàng có chút ấn tượng không là có thêm nam Mộ Dung danh hiệu Mộ Dung Phục, mà là sẽ không chút nào võ công nhưng lại thông hiểu Bách gia võ học lý luận Vương Ngữ Yên.

Ít nhất. Ở Độc Cô Phượng trong ấn tượng, như vậy nữ tử là nàng thủ gặp.

Đối phương không phải tông sư cao thủ, không thông hiểu nhất pháp thông vạn pháp thông. Đối phương đạt tới cái loại tình trạng này, chỉ là đối phương dùng xem dùng nhớ có được kết quả. Lại để cho Độc Cô Phượng có hứng thú phải Vương Ngữ Yên phía sau thế lực chỗ, bởi vì nàng biết rõ ở thiên hạ này gian có thể có như thế nhiều võ học bí tịch tồn tại nên một cái cái gì nha dạng tồn tại.

Phải biết rằng, có Bách gia môn phái võ học tồn tại đoán chừng thì ra là lúc trước Ma Môn còn chưa phân liệt thời điểm ngày đó ma mười cuốn có thể đạt đến nước này, mặt khác là phật môn rồi. Chỉ có điều hai cái này trên tay võ học đều là mình môn phái nội tình mà đến.

Đương nhiên Đạo Môn nội tình cũng đại. Chỉ là Đạo Môn dưới bình thường tình huống quá mức mờ ảo,

ngoại nhân rất ít biết rõ nền tảng.

Nhưng Vương Ngữ Yên biết hiểu võ học bí tịch hiển nhiên bất đồng, là xuất từ tất cả môn phái.

Nhìn chung thiên hạ, có thể thu thập như thế nhiều Bách gia võ học bí tịch ngoại trừ kẻ thống trị Hoàng đế bên ngoài. Còn lại liền chỉ có phật đạo ma tam giáo có khả năng này rồi.

Mà trong đó phật môn có thể bài trừ.

Còn lại là ma đạo bà giáo. Nhưng kết hợp Nhạc Duyên vấn đề này, Độc Cô Phượng trong nội tâm hoài nghi kia đứng ở Vương Ngữ Yên phía sau lẽ ra là Đạo Môn.

Bởi vì thu thập thiên hạ võ học…

Ở Đại Đường thời điểm, có cả hai đã làm.

Một người là ngay lúc đó Hoàng đế, một người thì là Đạo Môn.

Lại càng không cần phải nói đi vào cái thế giới này sau, nhảy ra dàn giáo Độc Cô Phượng thấy được bên trong chân tướng, Khấu Trọng tựu là Hoàng đế, cái này hoàn toàn là xuất từ một môn phái. Hơn nữa, cứ nghe Thuần Dương diệt phái thời điểm, từ bên trong chảy ra cũng không có bao nhiêu võ học bí tịch, phản mà chỉ có một bộ tàng thư cuốn mục khủng bố Đạo Tạng.

Kia còn lại Bách gia bí tịch đi nơi nào?

Quả nhiên.

Đạo công tử Nhạc Duyên đã ẩn tàng quá nhiều đồ vật.

Có lẽ, hắn đã không chỉ phi thăng một lần.

Ánh mắt sáng ngời, tại trong lòng Độc Cô Phượng đã khẳng định suy đoán của mình.

Vệ Trinh Trinh sao…

Trong đầu, Độc Cô Phượng đã nhớ tới cái kia đeo kiếm, ôm lấy bánh bao đầu Mỹ Mạo thị nữ.

Chương 013 : Cô Tô

Mặt trăng lặn ô gáy sương đầy trời, giang phong đèn trên thuyền chài đối với buồn ngủ.

Cô Tô thành bên ngoài Hàn Sơn tự, nửa đêm tiếng chuông đến tàu chở khách.

Cô Tô.

Cách Dương Châu cũng không xa, mặc dù nói không có pháo hoa ba tháng hạ Dương Châu phong thái, nhưng là Tô Châu cũng có được chính mình đặc sắc.

Giang Nam mềm giọng.

Yểu điệu thục nữ.

Còn có một thân tài văn chương giang hồ binh sĩ.

Ở chỗ này, nói là nam Mộ Dung cùng Mạn Đà sơn trang Vương Ngữ Yên.

Một thân thấp điều xa hoa cẩm y.

Một bộ màu trắng da lông áo choàng.

Còn có một một thân màu đỏ chót xiêm y, giơ cái dù, ngồi ngay ngắn ở trên vai nữ đồng.

Ở Dương Châu tàng kiếm sơn trang ngây người một chút thời gian về sau, Nhạc Duyên rốt cục hướng Độc

Cô Phượng tạm biệt, đã mượn từ Kinh Nhạn cung đi vào cái thế giới này, Nhạc Duyên thì là phải đi nhìn xem phái Tiêu Dao. Trong cái thế giới này, tạm thời tính cũng chỉ có phái Tiêu Dao đáng giá Nhạc Duyên đi xem.

Ngoại trừ cùng là phi thăng tới Độc Cô Phượng bên ngoài, những người khác tựa hồ cũng không có có bao nhiêu liên hệ.

Đương nhiên.

Cái này cũng không thể hoàn toàn nhất định, Nhạc Duyên như vậy kinh nghiệm cùng xuyên việt, cho dù là hắn hiện tại chính mình cũng chỉ có thể thăm dò rõ ràng trong đó hơn phân nửa tình huống, còn có rất nhiều sự tình chỉ sợ là người trong cuộc đều không thể biết được. Thầy trò nhị nhân ở tàng kiếm sơn trang ngây người nửa tháng nhiều thời giờ sau rốt cục đã đi ra sơn trang, đứng dậy xuôi nam.

Hai người một đường một chuyến đến nay không nói ngược lại là cái này gần đây hơi có vẻ phân loạn trên giang hồ cùng lúc tịnh lệ cảnh sắc.

Đặt chân Cô Tô thành, Nhạc Duyên thủ gặp nhưng lại thành bên ngoài cái kia tòa Hàn Sơn tự.

So về hai mắt chứng kiến, thanh âm càng là dẫn đầu đã rơi vào bên tai.

Đang!

Trầm thấp tiếng chuông dọc theo núi sông quanh quẩn,

đứng ở bờ sông. Nghe kia tiếng sóng như trước, thật ra khiến người không hiểu dâng lên một loại hoài niệm cảm xúc. Dương Châu cảnh sắc có chứa xa hoa lãng phí thê diễm. Mà Cô Tô thì là càng nhiều nữa hãy để cho người thở dài sụt mê.

Đứng thẳng bờ sông, Nhạc Duyên nghe kia ở bên tai không ngừng quanh quẩn tiếng chuông, ở trong óc của hắn nhưng lại không hiểu hồi tưởng lại một cái nữ nhân.

Một cái cố chấp đấy, một cái làm cho đau lòng người đến thực chất bên trong nữ nhân.

Một cái trên tay lây dính đầy tay huyết tinh, lại cả đời một ý chỉ vì một người mà sống nữ tử.

Bờ sông gió thu quét.

Thổi cái kia thanh liễu rủ xuống tí ti khổ sợi thô theo gió mà vũ, thổi cái kia khắp núi hồng sắc phong diệp cũng nhẹ nhàng nhảy múa.

Đứng ở bờ sông, ngây người sau nửa ngày.

Nhạc Duyên tay phải hơi động một chút.

Theo trong tay áo lập tức kéo lê một cái vẫn chưa xong đầu gỗ điêu khắc, một thanh cây đao cùng đã rơi vào mặt khác một tay bên trên. Cầm lấy mộc điêu. Nhạc Duyên cái này liền đón gió thu, nghe muộn chung bắt đầu đứng ở dưới trời chiều bắt đầu từng điểm từng điểm bắt đầu điêu khắc.

Ở Độc Cô Phượng tàng kiếm sơn trang Nhạc Duyên cũng không có đem mộc điêu cái gì triển lộ ra đến, thậm chí tiễn đưa tại tiểu nha đầu pho tượng kia tiểu nha đầu cũng tàng cực kỳ chặt chẽ đấy, căn bản không muốn cho người bên ngoài xem. Tuy nhiên Độc Cô Phượng đã từng cũng đối với Nhạc Duyên dùng một thanh điêu khắc cây đao đã ngăn được nàng trọng kiếm, nhưng là quay đầu sau Độc Cô Phượng liền không có đi để ý. Nàng để ý hay (vẫn) là kiếm pháp, còn là của mình độc cô cửu kiếm có thể không chính thức xé trời bên ngoài phi tiên.

Cây đao từng điểm từng điểm khắc, theo kia đã lộ ra hết sức nhỏ mì sợi mộc như bên trên từng điểm từng điểm khoét ra tí ti mảnh gỗ vụn. Đến gia tăng cùng phong phú hắn cấp độ cảm giác.

Đối với Nhạc Duyên mà nói, hắn điêu khắc động tác mười phần chậm chạp.

Nếu là cái môn này tay nghề nếu lúc trước vị lão đầu kia nhìn thấy, chắc chắn bị oán trách nếu là dùng như vậy đích tay nghề có thể nào trên thế giới này ăn xin ăn?

Hơn hết Nhạc Duyên thân phận nhất định hắn không phải là dùng cái này kiếm cơm ăn, ngược lại là lão đầu hội (sẽ) tán thưởng trò giỏi hơn thầy mà thắng vu lam, ở đơn thuần điêu khắc nghệ thuật bên trên, Nhạc Duyên đã bước ra chính mình một bước. Trên tay mỗi một đao. Mỗi một cái động tác đều ẩn chứa Nhạc Duyên tình cảm.

Có thể nói, ở Kinh Nhạn cung ở bên trong một năm

nhiều thời giờ ở bên trong, bỏ chữa thương dạy bảo tiểu nha đầu bên ngoài, rút ra thời gian Nhạc Duyên gần kề điêu khắc ra một cái nguyên vẹn mộc điêu, kia liền là tiểu nha đầu tương lai sau khi lớn lên giáo chủ bộ dáng.

Còn lại. Là trên tay cái này chỉ đã xuất hiện một nửa độ hoàn thành mộc điêu rồi.

Đây là Xích Luyện Tiên Tử.

Mỗi một lần điêu khắc thời điểm, đều là Nhạc Duyên trong đầu hồi tưởng một lần qua lại thời điểm.

Điêu khắc cây đao tùy ý sờ chút uyển chuyển. Giống như Thiên Ngoại phi tiên như vậy thuận tay, đã xuống đứng ở bên cạnh nhìn mình sư phó động tác tiểu nha đầu quan sát nhận thức chăm chú thực, vẫn không nhúc nhích yên tĩnh nhìn xem. Nàng đương nhiên biết rõ cái này một cái không phải là của mình, hơn hết tiểu nha đầu tất nhiên là muốn nhìn một chút cái này điêu khắc đi ra cùng mình chính là cái kia ai đẹp mắt chút ít.

Nhìn thấy trên tay điêu khắc cũng không có xuất hiện bộ dáng, hoàn thành bất quá là kia bên ngoài xiêm y, còn có kiểu tóc.

Tiểu nha đầu tuổi còn nhỏ, ngược lại cũng có thể nhận ra được đó là một thân phiêu dật đạo bào, gãy gấp điệp, kia khe rãnh dấu vết, đều điêu khắc phảng phất giống như chân thật bình thường, tựa hồ kia trên người đạo bào bị gió thổi lên, hướng về sau phiêu đãng cùng nhau.

Đang!

Lại là một tiếng chung tiếng nổ.

“Khục!”

Vậy có chút ít hơi lạnh thu gió thổi tới, lại để cho Nhạc Duyên nhịn không được ho khan một tiếng, đứng ở một bên tiểu nha đầu thấy thế lập tức tiến lên dùng bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vỗ Nhạc Duyên phía sau lưng. Ban đầu ở Kinh Nhạn cung, mỗi khi Nhạc Duyên ho khan thời điểm, tiểu nha đầu đã là như thế cách làm.

Bởi vì nàng hội (sẽ) thì ra là cái này.

Trừ lần đó ra, tiểu nha đầu hoàn toàn không giúp được bề bộn.

“…”

Trên tay động tác tạm dừng, hai mắt có chút hợp lại, lập tức dùng Nhạc Duyên làm trung tâm bắt đầu tứ tán ra một lượng lại để cho người không hiểu hội (sẽ) đánh bên trên rùng mình một cái hàn khí, tựu thật giống một khối hàn băng đột nhiên bị lửa nóng biến thành bình thường, khiến cho cái này sợi hàn khí ở một khắc gian toàn bộ tản đi ra.

Trên mặt đất, càng là tại thời khắc này hiện lên tí ti sương khí, sương trắng một số.

Mặc dù là tiểu nha đầu đã thành thói quen chuyện như vậy, nhưng tại thời khắc này vẫn đang nhịn không được ngáp một cái.

Sau nửa ngày.

Nhạc Duyên thở phào thở ra một hơi, từ miệng trong dâng lên mà ra khí hóa thành một đạo bạch sắc mũi tên nhọn bắn đi ra ngoài, thẳng đánh về phía trước mặt nước sông bên trên, tóe lên một đóa xinh xắn bọt nước.

Trợn mắt về sau, Nhạc Duyên cảm thụ được trên người vẻ này tử rét lạnh, cũng không khỏi khổ cười nhẹ một tiếng.

Bắc minh thần công.

Có rất mạnh chữa thương năng lực, cũng có trường sinh chân khí hộ thể, canh có thể hấp nhân hóa trong đám người lực chi công. Nhưng là nó sở hữu khuyết điểm lớn nhất, vốn là ở Nhạc Duyên xem ra cũng không được tốt lắm, dù sao lúc trước chính mình công lực đã đến nhất định được cảnh giới. Thu nạp người khác công lực trên cơ bản sẽ không mang đến quá lớn hậu quả.

Mặc dù là bị Tứ đại thánh tăng quán đỉnh phật môn chân khí, cùng thu nạp Ma Môn chân khí xung đột. Kia cũng chỉ là việc nhỏ.

Chỉ là Nhạc Duyên không có ngờ tới trên đời này còn có thể tồn tại Ma Long cả đời này vật.

Đang hắn dùng bắc minh thần công thu nạp Ma Long trên người lực lượng thời điểm, Nhạc Duyên cũng tại thời khắc này bắt đầu hoài nghi thế giới này cuối cùng có tồn tại hay không tiên phật, kia Ma Long tuy nhiên

không là chân long, nhưng cách trong truyền thuyết thực Long chỉ sợ cũng sẽ không quá xa.

Cũng chính là Ma Long tồn tại vượt ra khỏi tưởng tượng, khiến cho Nhạc Duyên lần thứ nhất phát hiện mình sở sáng tạo bắc minh thần công ở bên trong đây không phải là khuyết điểm khuyết điểm tại thời khắc này lộ ra như vậy rõ ràng.

Bắc Minh trường sinh chân khí bá đạo vô song, bất luận cái gì thuộc loại chân khí nhập vào cơ thể đều bị chuyển hóa trở thành Bắc Minh trường sinh chân khí, dù sao thế gian tất cả chân khí chủng loại, đều chạy không thoát Âm Dương hai chữ. Mặc dù là Ma Long lực lượng. Cuồng bạo bá đạo, nhưng là Bắc Minh trường sinh chân khí vẫn là không sợ, đối phương thuộc về dương cương cùng lúc, cho nên vẫn là ở từng điểm từng điểm đem hắn chuyển hóa làm Bắc Minh trường sinh chân khí.

Nhưng vấn đề là trong cơ thể Bắc Minh trường sinh chân khí lượng so ra kém Long nguyên lực lượng, cả hai tầm đó tạo thành kéo co giằng co tình huống.

Lúc này mới khiến cho Nhạc Duyên rơi vào nhìn thấy loại tình huống này.

Hơn hết duy nhất có thể nhất định phải chỉ cần cho Nhạc Duyên đầy đủ thời gian, cho dù là cả đầu Ma Long Long nguyên cũng có thể bị Nhạc Duyên dùng Bắc Minh trường sinh chân khí toàn bộ thu nạp hóa vi lực lượng của mình, huống chi trên người mình nhìn thấy bất quá là một bộ phận mà thôi.

Cúi đầu.

Nhìn xem trên tay vẫn đang vẫn chưa xong Điêu Tượng. Nhạc Duyên trên mặt toát ra ti tia tiếu ý.

Điêu Tượng đã thành tựu hơn phân nửa.

Quần áo, vật trang sức, còn có tư thái cũng đã hoàn thành.

Thậm chí, bộ dáng bộ mặt hình dáng cũng biết tốt.

Còn lại bất quá là vẽ rồng điểm mắt, vi Điêu Tượng trước mắt con mắt, bởi vì này một đao đem là khó khăn nhất.

Thì như là vẽ tranh giống như:bình thường. Nhân vật khó khăn nhất địa phương là cái gì?

Đó chính là con mắt.

Bởi vì con mắt là tâm linh cửa sổ, do con mắt gần như có thể nhìn ra đối phương là một cái dạng gì người. Đối với Nhạc Duyên mà nói, một đao kia sở dĩ khó không là vì hắn trước mắt độ khó, mà là vì ở Nhạc Duyên trong đầu muốn khắc đồ vật quá nhiều mà thôi.

Một phinh cười cười.

Trong đầu có tất cả tư thái, muốn từ trong đó lấy ra tốt nhất một loại không thể nghi ngờ có thật lớn độ khó.

Kia ở Nhạc Duyên trong mắt. Cuối cùng lúc nào Xích

Luyện Tiên Tử mới được là để cho nhất nhân để ý đây này?

Là dưới trời chiều, nhìn ra xa tà dương bộ dáng?

Hay (vẫn) là dưới ánh trăng nóc nhà độc ôm hai đầu gối thời điểm?

Hay hoặc giả là…

Ánh mắt sáng ngời. Nhạc Duyên đột nhiên nhớ tới một ánh mắt, với hắn mà nói tất cả thần thái đều không bằng lúc kia bộ dáng. Nghĩ tới đây, chính là muốn trước mắt đi thời điểm, cùng lúc vạch phá nước chảy thanh âm truyền vào trong tai.

Ngẩng đầu, nhìn lại.

Chỉ thấy phía trước xa xa trên mặt hồ, có một Diệp Biển Chu chính từ nơi ấy nhanh nhẹn mà qua.

Xa xa nhìn lại.

Đầu thuyền đứng đấy một gã một gã màu vàng nhạt váy thiếu nữ, đang tại rung thân mà trông.

Mà ở đuôi thuyền.

Thì là đứng thẳng một gã mặc màu xanh nhạt xiêm y thiếu nữ, giờ này khắc này thiếu nữ chính chống cao, theo cây gậy trúc sự trượt dùng sức, thuyền nhỏ thì là tại này cổ lực đạo hạ hướng xa xa chạy tới. Cùng với Hàn Sơn tự ở bên trong truyền đến trận trận tiếng

chuông, còn có kia nước sông bị chấn động tiếng vang.

Hỗn tạp, lại không hiểu nhiều hơn một phần hương vị.

Đứng ở đầu thuyền thiếu nữ tựa hồ là cảm nhận được bên cạnh bờ chi ánh mắt của người, ánh mắt cũng quăng đi qua.

Vì vậy, trong mắt của nàng thấy được một cái một thân cẩm y ốm yếu công tử, thấy được một cái giơ một thanh Tiểu Hồng cái dù tiểu cô nương.

Hai bên ánh mắt ở giữa không trung tương đối.

Lập tức, thiếu nữ dịu dàng cười cười, hướng bên cạnh bờ người đưa đi một cái đẹp mắt dáng tươi cười.

Tuy nói nàng cũng không biết bên cạnh bờ người sẽ hay không xem tới được, nhưng đối phương nhưng lại lại để cho thiếu nữ không khỏi nhớ tới Tự Gia công tử. Chỉ có điều Tự Gia công tử xem đã dậy chưa như vậy mảnh mai, có vẻ bệnh bình thường, có thể tinh thần nhiều hơn.

Đối phương xem xét chính là loại thế gia công tử, ưa thích tầm hoa vấn liễu nam nhân.

Liếc mà qua.

Đối với A Chu mà nói đã là như thế, chỉ là nàng như thế nào cũng thật không ngờ cái này vội vàng một mặt, nhưng lại hết thảy sự tình biến ảo bắt đầu. Hơn nữa cũng không ngờ rằng chính mình tuổi già nhưng lại như

thế nào cũng tránh không khỏi cái này có vẻ bệnh giống như:bình thường nam tử.

Ánh mắt thu hồi.

Cái này hai người thị nữ…

Theo quần áo trang phục bên trên có thể nhìn ra được, kia trên thuyền hai nữ tử cũng không phải cái gì du lịch tiểu thư khuê các, lẽ ra là thị nữ.

Mộ Dung phục thị nữ sao?

Cả hai quần áo cách ăn mặc, đều bị người không thể không đi suy đoán thân phận như vậy.

Yến Tử Ổ!

Mạn Đà sơn trang!

Còn có Hàn Sơn tự!

Ba người này khoảng cách quan hệ…

Kết hợp Độc Cô Phượng, trong suy tư Nhạc Duyên tạm thời tính buông xuống cho Điêu Tượng tiến hành vẽ rồng điểm mắt cuối cùng cử động, mà là ôm lấy tiểu nha đầu phóng trên bả vai bên trên, một lớn một nhỏ hai người quay người hướng thành Tô Châu phương hướng đi.

Trên thuyền.

A Chu lại tựa hồ là nghĩ tới điều gì, lại lần nữa quay đầu lại nhìn lại.

Nhìn thấy chỉ có kia loáng thoáng hướng cửa thành phương hướng mà đi bóng lưng.

Một thanh Tiểu Hồng cái dù.

Một cái tiểu nữ đồng.

Kia ngồi ngay ngắn ở trên bờ vai tư thế, nhưng lại không hiểu lại để cho A Chu trong nội tâm bay lên một lượng hâm mộ.

Kia thoạt nhìn…

Giống như là phụ nữ a!

Chương 014 : Đoàn Dự (thượng)

Gió thu từ quấn.

Đại Lý mùa không có phương bắc lộ ra như vậy rõ ràng. Liếc nhìn lại, ngược lại là phá có một loại bốn mùa như mùa xuân xúc động.

Đặt chân quốc gia mình lãnh thổ, thân là Đại Lý Hoàng tộc thế tử Đoàn Dự rốt cục mang theo một thân chật vật trở về đến nơi này, hơn hết thuận tiện lấy hắn cũng mang về một cái nữ nhân, tên là Mộc Uyển Thanh nữ nhân. Ở hai người cùng đi hướng vương phủ trên đường, Mộc Uyển Thanh liền đối với cái này Đại Lý đô thành thành Đại Lý rất là hứng thú.

Người đến người đi.

Bỏ trên người quý tộc mặc trên người có trong nguyên tơ lụa ăn mặc về sau, ở chỗ này những thứ khác dân chúng càng nhiều nữa hay (vẫn) là ăn mặc thuộc về mình dân tộc đặc sắc phục thị.

Thậm chí.

Mộc Uyển Thanh còn có thể ẩn ẩn nghe được trận trận du dương nhạc khúc âm thanh.

Âm sắc đặc biệt mà ưu mỹ.

Nhu âm quanh quẩn, thì như kia một vũng nước trong, có thể chứng kiến tấu nhạc chi nhân tâm tính.

“Uyển muội, như thế nào đâu này?”

Đi ở phía trước Đoàn Dự vừa bước ra bước chân, liền phát hiện Mộc Uyển Thanh đột nhiên ngừng lại, đứng ở hơi nghiêng tĩnh tai bên cạnh nghe. Quay đầu lại, Đoàn Dự nhất thời kinh ngạc không hiểu, không biết xảy ra chuyện gì. Ngơ ngác Manh Manh nhìn xem Mộc Uyển Thanh, cũng quay đầu lại hướng về sau mặt nhìn lại, phát hiện cũng không có gì dị trạng.

“Đó là hồ lô tiêu!”

Đi ở phía sau Ngọc Hư tán nhân đao bạch phượng tiếp một câu, giải thích nói. Đối với tại con của mình, đao bạch phượng ngược lại cũng biết ở phương diện nào đó mà nói là tính tình đơn thuần thiện lương, nhưng theo một mặt khác mà nói rồi lại là ngu si rồi.

Mộc Uyển Thanh cái này một dừng chân yên lặng nghe, Đoàn Dự nhưng lại không có nhìn ra chút nào.

Ngược lại là nàng cái này đang mẫu thân người từng trải, ngược lại là đoán được cái này trên người có dã nhiệt tình Mộc Uyển Thanh dừng bước lại ở nghe cái gì.

Nói ra đồng thời, đao bạch phượng cũng không quên quay đầu nhìn lại, nhìn âm nhạc nơi phát ra, hồ lô tiêu cùng tiêu bất đồng, thanh âm buồn bã mà không oán, cho dù là âm điệu thổi khổ tâm trăm đoạn, lại cũng chỉ là càng nhiều nữa dùng hàm súc cùng mông lung để diễn

tả.

Bất đồng tiếng tiêu cái chủng loại kia u tĩnh.

Hơn hết cả hai theo phương diện nào đó thật ra khiến người có một loại giống nhau cảm thụ.

Chỉ là cùng tiêu chính là từ xưa đến nay nhạc khí. Là danh sĩ cũng là thư sinh, càng là giang hồ nhân sĩ yêu thích bất đồng, hồ lô tiêu bất quá là cái này Đại Lý đặc biệt kết quả, là thuộc về tại đây dân tộc kết quả.

"…"

Đang nghe mẫu thân mình, Đoàn Dự lúc này mới kịp phản ứng, đã biết là Mộc Uyển Thanh đã nghe được hồ lô tiêu tiếng nhạc, cười nhạt một tiếng, nói: "Uyển muội, như là ưa thích nghe cái này, ta về sau học được thổi cho ngươi nghe!"

"Thật sự?"

Mộc Uyển Thanh bỗng nhiên quay đầu. Nghe được câu này trên mặt lộ vẻ nhịn không được mừng rỡ.

"Ách!"

Đoàn Dự sửng sốt một chút, lập tức gật đầu xác nhận nói: "Thật sự!"

Không nói thiếu nam thiếu nữ chuyện giữa, nhưng ở một bên đao bạch phượng trong mắt, con của mình…

Đồng thời.

Đại Lý cũng tới mặt khác một vị khách nhân.

Một thân màu vàng tăng bào, áo vải mang giày, người hơn hết 50 không đến, trên mặt vẻ mặt hưng phấn, càng là hình như có bảo vật quang lưu động, người như kia chùa miếu ở bên trong Phật Đà giống như:bình thường.

“A di đà phật!”

Chắp tay trước ngực. Tăng nhân xem lên trước mặt thành Đại Lý cửa thành, cúi đầu thành kính niệm một tiếng phật hiệu về sau, tăng nhân lúc này mới giẫm chận tại chỗ vào thành.

…

Cô Tô thành.

Tại đây tất nhiên là không có cái gọi là hồ lô tiếng tiêu, đứng ở khách điếm cửa sổ khẩu. Nhạc Duyên chỉ là gần cửa sổ mà đứng, dựa vào vách tường đánh giá bên ngoài.

Mùa thu thời gian thời tiết coi như không tệ.

Nhưng một khi đã đến trời mưa thời điểm, thì đại biểu cho khí hậu đã bắt đầu hướng mùa đông đi vào.

Bên ngoài.

Thu Vũ mịt mờ.

Cùng mưa xuân bất đồng phải, cái này Thu Vũ hàn khí càng lớn. Lại để cho người ẩn ẩn cảm thấy thực chất bên trong có chút rét run.

Rất xa nhìn lại, mượn Hàn Sơn tự muốn ẩn ẩn truyền đến tiếng chuông, thành Tô Châu cứ như vậy nhiều hơn một phần u oán.

Cuộc sống như vậy đối với một cao thủ mà nói cũng không được tốt lắm. Nhưng là đôi mắt ở dưới Nhạc Duyên xác thực là có thêm thật lớn ảnh hưởng. Vì khống chế trong cơ thể chính mình Bắc Minh trường sinh chân khí có thể bình yên vô sự hóa đi Long nguyên lực lượng, chuyển thành Bắc Minh trường sinh chân khí, cho nên Nhạc Duyên không thể không khiến cho bản thân chân khí cùng kia cuồng bạo Long nguyên lực lượng hình thành một cái quái dị cân đối.

Bên trong càng nóng, bên ngoài thật là càng lạnh.

Liên tục đánh nữa mấy nhảy mũi, Nhạc Duyên thì như cùng một người bình thường, một cái hại phong hàn người bệnh giống như:bình thường che miệng ho khan.

Trong thân thể hai cỗ lực lượng tranh phong, không thể nghi ngờ lại để cho người cảm thấy thống khổ.

Nếu người bình thường, cái này cũng không có nhiều chuyện đại sự.

Nếu quả thật khí chất lượng chưa đủ, tự nhiên là bị cuồng bạo Long nguyên lực định lượng đi, chuyển hóa

một thân công thể. Nhưng là Nhạc Duyên tắc thì bất đồng, trong cơ thể hắn Bắc Minh trường sinh chân khí có thể nói là cùng bá đạo chi cực, thậm chí theo phương diện nào đó mà nói hắn bá đạo trình độ so cuồng bạo Long nguyên càng lớn.

Nhập vào cơ thể hết thảy chân khí, đều không tự chủ được toàn bộ hóa thành trường sinh chân khí, cùng làm một thể.

Cùng hắn nói Long nguyên lực lượng đang thay đổi Nhạc Duyên thể chất đồng thời, nhưng cũng là ở bị Bắc Minh trường sinh chân khí không ngừng từng điểm từng điểm thôn phệ đồng hóa, chỉ có điều hắn Long nguyên lực lượng quá mức khổng lồ, so sánh với đến nhỏ yếu trường sinh chân khí chỉ có thể từng điểm từng điểm đến.

Tất cả của hắn bộ tinh lực hầu như đều bị liên lụy tại cái này Thượng Diện, cái lúc này đối mặt cái này đột nhiên tới Thu Vũ, ngược lại là lại để cho Nhạc Duyên toàn thân không được tự nhiên.

Trong lúc nhất thời, thầy trò nhị nhân toàn bộ núp ở trong khách sạn, liên tục mấy ngày đều không có đi ra ngoài.

Hơn hết tình huống như vậy, Nhạc Duyên cùng tiểu nha đầu cũng là không thèm để ý.

Ban đầu ở Kinh Nhạn cung như vậy tồn tại, không có thiên lý ngây người một năm nhiều thời giờ, đã sớm thành một chủng tập quán. Có thể nói, chỉ cần không có

chuyện, Nhạc Duyên có thể ở loại tình huống hạ yên tĩnh ngây ngốc không ít thời gian, không ra khỏi cửa cũng không xuất ra đi đi đi lại lại.

Thì như là chỗ ở ở bên trong giống như:bình thường.

Mà tiểu nha đầu cũng là như thế.

Tuy nói tuổi của nàng là đã đến hiếu động niên kỷ, nhưng là kinh nghiệm của nàng đã chú định nàng cũng có một loại Họa Địa Vi Lao không muốn nhúc nhích tâm tư. Thậm chí, có đôi khi Nhạc Duyên hội (sẽ) tại như vậy suy tư, tương lai Đông Phương giáo chủ ở hắc mộc nhai chỗ ở nhiều năm như vậy thời gian, một chút cũng không có xuống núi hoành đẩy thiên hạ động tác, hắn ngọn nguồn có phải hay không bởi vì lúc trước Kinh Nhạn cung kinh nghiệm.

Bởi vì chỗ ở quá lâu, sẽ để cho người sinh ra thói quen a.

Ít nhất nhìn thấy thầy trò nhị nhân, tại đây Thu Vũ mịt mờ thời tiết trong cũng rất thói quen đứng ở trong khách sạn, một chút cũng không có đi ra ngoài tâm tư.

Thu Vũ không ngớt.

Như là mưa xuân giống như:bình thường không ngừng tuyệt.

Hoặc là không dưới, một chút tựu là liên tiếp rất nhiều ngày thời gian. Mà ở thời điểm này, tắc thì chính thức đại biểu cho khí tiết bắt đầu từng điểm từng điểm đi vào

mùa đông thời gian.

Chính là vì vậy đột nhiên Thu Vũ, lại để cho Nhạc Duyên tạm thời tính đè xuống đi Yến Tử Ổ cùng Mạn Đà sơn trang ý định.

Ngược lại là cùng tiểu nha đầu hai người đứng ở khách điếm ngẩn ngơ tựu là rất nhiều ngày.

Ở chỗ ở ở trong khách sạn những ngày này, Nhạc Duyên không chỉ có lấy ra Độc Cô Phượng tống xuất một phần quần áo mới, huống chi đem đối phương cho giá trị xa xỉ da lông với tư cách phụ gia dùng để giữ ấm, sau đó liền tự mình một người trong phòng bắt đầu điêu khắc dùng dùng để giết thời gian.

Về phần tiểu nha đầu là đang luyện tập Nhạc Duyên dạy bảo ngạch võ công bên ngoài. Còn lại là một người tự chơi tự náo loạn.

Hoặc là tựu là quấn quít lấy nghe câu chuyện.

Đối với tiểu nha đầu mà nói, cuộc sống của nàng là những thứ này.

Thời gian dần dần qua.

Năm ngày sau.

Trận này đột nhiên tới Thu Vũ rốt cục trong, vốn là bao phủ ở mưa bụi bên trong Cô Tô ở ánh mặt trời chiếu rọi cuối cùng lộ ra một số ôn hòa.

Tản ẩm ướt.

Cũng tản trước khi cái kia phần ôn hòa.

Tuy nói có ánh mặt trời, nhưng cuối cùng không bằng ngày mùa hè như vậy nóng rực, nhô lên cao mà chiếu cũng không quá đáng là đuổi kia Thu Vũ bên trong ướt át chi khí mà thôi. Trái lại, tại đây vừa trong một khắc này, hắn nhiệt độ muốn so với trời mưa thời điểm càng thêm lạnh.

Vừa mang theo tiểu nha đầu đi ra khách điếm Nhạc Duyên liền không nhịn được đánh nữa rùng mình một cái, nhịn không được lôi kéo cổ áo, lại để cho quay chung quanh ở cái cổ bên cạnh da lông dựa sát vào hơi có chút, dùng bảo trụ trên người nhiệt khí sau. Nhạc Duyên lúc này mới nắm tiểu nha đầu tay hướng ra phía ngoài đi đến.

Sau cơn mưa thiên tinh thành thị lại khôi phục náo nhiệt.

Trong đám người sai thân mà qua, hứa nhiều người cũng không khỏi trở về đầu dò xét kia đi ở chính giữa cẩm y công tử, hấp dẫn người tự nhiên là đối phương cái kia một đầu tóc bạc. Cũng không biết trong nhiều thiếu tài tử trong nội tâm rơi xuống Bạch Phát 3000 trượng hình tượng, lại đang có chút nữ tử trong nội tâm lưu lại quay đầu tóc bạc, một tịch vi Hồng Nhan tưởng tượng.

Bên cạnh bờ.

“Yến Tử Ổ?”

Thuyền nhỏ chủ nhân là một cái thoạt nhìn rất tráng kiện Hán tử, lúc trước còn vỗ bộ ngực nói cái này Tô Châu bất kỳ một cái nào địa phương hắn biết rõ hơn, hắn cũng có thể dẫn người đi mà nói lập tức bị chính hắn cho nhét vào sau đầu, bề bộn không ngừng lắc đầu nói: “Vị công tử này, chỗ đó ta không đi!”

“Ai?”

Tiểu nha đầu ngẩng lên đầu. Xem lên trước mặt Đại Hán, rất có chút ít buồn bực nói: “Đại thúc, ngươi không phải mới vừa nói như vậy a!”

“Ách!”

Hán tử hơi có chút xấu hổ, tâm nói mình vừa rồi đem lại nói quá vẹn toàn rồi. Nhưng là Yến Tử Ổ chỗ đó nhưng lại tuyệt đối không dám đi. Hắn không phải người giang hồ, không biết nam Mộ Dung uy thế, nhưng nếu chỉ là ở Cô Tô, không thể bỏ qua Mộ Dung gia ở chỗ này ảnh hưởng.

Tuy nói Hán tử rất muốn nói cho trước mặt cái này một thân Hồng Y tiểu cô nương ngươi nghe lầm. Nhưng là vừa thấy được kia đứng ở một bên một đầu tóc bạc, một thân cẩm y cộng thêm tuyết trắng áo trấn thủ Nhạc Duyên nhưng cũng không dám nói như vậy. Với tư cách đưa đò người, Hán tử không nói trình độ của chính mình thế nào. Nhưng là trên cơ bản nhãn lực nhiệt tình vẫn phải có.

Chỉ liếc, hắn liền biết rõ vị này Bạch Phát công tử thân

phận không đơn giản.

Khí độ ung nhưng.

Xem xét tựu là thế gia quý tộc công tử hình tượng.

Về phần Nhạc Duyên chính mình, thì là một mực không có lên tiếng.

Bởi vì tìm thuyền cái gì đấy, đều là lại để cho tiểu nha đầu để làm đấy, xem như Nhạc Duyên đối với hắn rèn luyện.

Ngay tại Hán tử có chút xấu hổ, không biết làm sao thời điểm, một cái ôn hòa trong trẻo tiếng nói theo bên cạnh truyền đến.

“Ồ?”

“Huynh đài cùng tiểu muội muội cũng là tiến về trước cái gì kia Yến Tử Ổ sao?”

Quần áo thoạt nhìn mặc dù có chút không chịu nổi, thậm chí còn có chút miếng vá cùng dơ dáy bẩn thỉu, trên đùi canh là có thêm không ít bùn, nhưng người nói chuyện lại là có thêm không tầm thường khí chất, tao nhã, nhất phái thư sinh bộ dáng. Giờ phút này, cái này cái công tử trẻ tuổi đang tại nháy mắt con ngươi không ngừng nhìn từ trên xuống dưới Nhạc Duyên cùng tiểu nha đầu.

“Hừ! ! !”

Ở đối phương dò xét chính mình thời điểm, Nhạc Duyên

cũng đang đánh giá lấy cái này xuất hiện ở bên cạnh mình người người trẻ tuổi.

Mà tiểu nha đầu thì là ngẩng lên đầu nhìn đối phương, nhìn sau nửa ngày, đột ngột nói: “Ánh mắt ngươi như thế nào đâu này? Có phải hay không có chút vấn đề, ta cảm thấy cho ngươi hay là đi tìm đại phu nhìn một chút tốt!” Ở tiểu nha đầu trong mắt, cái này đột nhiên xen vào người trẻ tuổi chính không ngừng chớp một đôi mắt, nàng hoàn toàn không rõ đây là cái gì tình huống, tự nhiên mà vậy cho rằng đối phương con mắt có tật xấu.

“Chênh lệch tiền sao?”

“Ta có!”

Tán thưởng phủ sờ soạng một cái tiểu nha đầu đầu, Nhạc Duyên tiếp nhận câu chuyện bổ một chút.

“…”

Đoàn Dự nghe vậy lập tức bất đắc dĩ rồi.

Hắn cảm giác mình thật sự là quá không may mắn rồi.

Tại đây ngắn ngủn vài ngày trong thời gian chuyện đã xảy ra hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn, nữ nhân không hiểu biến thành tình nhân, tình nhân sau đó lại biến thành Muội Tử, bản thân tức thì bị chộp tới đến tận đây. Thật vất vả tìm được một cơ hội, nhưng không ngờ trước mặt hai người một lớn một nhỏ so với chính mình còn ngốc còn ngốc.

Thời gian này…

Hoàn toàn không có cách nào đã qua.

Giang hồ, thật sự là quá làm cho người ta chán ghét rồi.
(chưa xong còn tiếp. .)

Chương 015 : Đoàn Dự (trung)

Bên cạnh bờ.

Với tư cách dân tộc Thổ Phiên quốc sư đại luân Minh Vương cưu ma trí tù binh, Đoàn Dự một đường đến Tô Châu trên đường thì nghĩ tới không ít lần đích phương pháp xử lý muốn thoát đi.

Đáng tiếc đến một lần kia Đại hòa thượng võ công rất cao, thứ hai hắn bản thân có chút đơn thuần, đăm chiêu suy nghĩ đích phương pháp xử lý sẽ để cho người cảm thấy có một loại nói không nên lời ngây thơ. Cho dù là xuất thân Đại Lý Hoàng tộc, theo đạo lý mà nói xuất thân Hoàng tộc người trên cơ bản đều như vậy một lượng tay thủ đoạn tâm cơ.

Có thể ở Đoàn Dự trên người…

Ít nhất ở đại luân Minh Vương trong mắt, căn bản nhìn không tới thủ đoạn như vậy. Ở cưu ma trí xem ra, Đoàn Dự là thỏa thỏa một cái đọc sách xem ngây người người trẻ tuổi, cộng thêm vận khí không tệ, không hơn. Bằng không mà nói, đối phương cũng không cũng tìm được Đại Lý đệ nhất kiếm pháp —— sáu mạch thần kiếm.

Có thể nói một đường đến nay, Đoàn Dự suy tư một ít thoát thân tiểu kế sách đều chẳng qua là bị cưu ma trí tùy ý phá vỡ, hơn nữa Đoàn Dự một ít ngây thơ biểu hiện, khiến cho cưu ma trí trong nội tâm cũng không do

đối với hắn có chút khinh thị bắt đầu.

Nếu như không là muốn đạt được kia phần kiếm pháp, hắn đường đường đại luân Minh Vương nơi nào sẽ làm cho những này, mang một cái đằng trước con ghẻ kí sinh.

Đi vào Cô Tô thành sau.

Tạm thời tính lại để cho Đoàn Dự ở bên cạnh bờ chờ, mà hắn đại luân Minh Vương thì là đang cùng bên cạnh sư phó bắt đầu nghiên cứu thảo luận đi Yến Tử Ổ thuyền.

Hiển nhiên.

Chờ đợi cưu ma trí tình huống cùng Nhạc Duyên tình huống đều là bình thường, không cần nói cũng biết kết quả.

Không người nguyện ý giá thuyền đi Yến Tử Ổ.

“…”

Đoàn Dự nhìn thấy đứng ở trước mặt cái kia có được lấy một đầu tóc bạc nam tử trẻ tuổi, còn có kia đang mặc Hồng Y tiểu nữ đồng, trên mặt không khỏi một hồi run rẩy, hai người này quá ngu ngốc chút ít a? Trong lòng có chút oán trách, nhưng là ở Đoàn Dự nghĩ đến chỉ sợ còn là mình không có biểu hiện tốt, đối phương không có thể hiểu được giống như:bình thường.

Vì vậy như vậy tưởng tượng, Đoàn Dự liền ngừng

không ngừng nháy mắt cử động, chuẩn bị ăn ngay nói thật, dù sao trong mắt hắn kia tóc bạc nam tử tuy nói thoạt nhìn có vẻ bệnh bộ dáng. Nhưng không biết sao ở Đoàn Dự nhưng trong lòng thì có một loại người này lẽ ra rất lợi hại cảm giác.

Có thể nói, ở Đoàn Dự trong sinh hoạt, hắn rất nhiều chuyện không phải xem tình huống đi đấy, mà là căn cứ cá nhân đích cảm giác đi đấy, căn bản thì không sao cả để ý qua bản thân thực lực tạo thành an nguy.

Cái này võ lâm giang hồ, ngoại trừ cái kia nhũ danh gọi cẩu tạp chủng thạch xé trời bên ngoài, đoán chừng đi theo cảm giác đi nhân vật chính chính là hắn Đoàn Dự rồi.

Nói một cách khác, là hai người này mang theo lớn nhất nhân vật chính quang hoàn.

Ngay tại Đoàn Dự chuẩn bị đổi biện pháp muốn Nhạc Duyên hỗ trợ thời điểm, không có tìm được đội thuyền đại luân Minh Vương cưu ma trí đã đi tới Đoàn Dự sau lưng, tay phải mãnh liệt ở Đoàn Dự vai vỗ một cái. Lập tức đem Đoàn Dự dọa cái quá sức.

Cả trắng nõn khuôn mặt, hầu như ở một tát này hạ dọa thành màu trắng bệch.

Thỏa thỏa cả Tiểu Bạch Kiểm rồi.

“Đoàn công tử, ngươi đang làm gì đó?”

Đại luân Minh Vương cưu ma trí kia hơi có vẻ khôi ngô

bóng lưng theo Đoàn Dự sau lưng đứng dậy, trên mặt từ bi mỉm cười, một tay dựng thẳng ở trước ngực, quả nhiên một bộ cao tăng hình tượng. Vốn là cười đem Đoàn Dự muốn nói lời cho bị hù ngăn ở cổ họng nhi về sau, cưu ma trí ánh mắt lúc này mới hướng Nhạc Duyên nhìn lại, cao thấp bắt đầu đánh giá.

Khí độ ung nhưng.

Thân là dân tộc Thổ Phiên quốc sư, đại luân Minh Vương tự nhiên là bái kiến chính thức tầng cao nhất nhân sĩ.

Kia một phần quý khí. Kia một phần khí độ, đều ở nói cho đại luân Minh Vương trước mắt thiếu niên này đầu bạc thân phận của người trẻ tuổi không đơn giản. Chẳng lẽ lại người trẻ tuổi kia chính là Đại Tống Vương Gia cái gì hay sao?

Phần này ý niệm trong đầu không thể không khiến cưu ma trí để ý.

Khóe mắt quét nhìn nhìn lướt qua Đoàn Dự, cưu ma trí trong lòng tự nhủ cái này Đại Lý thế tử ánh mắt còn quả thực không tệ, ở phương diện nào đó vẫn có xem ánh mắt của người.

Ngay tại cưu ma trí dò xét Nhạc Duyên thời điểm. Nhạc Duyên cũng đang đánh giá lên trước mặt cái này đại luân Minh Vương.

Có thể nói, ở cái thế giới này phật môn ở bên trong, bỏ Thiếu Lâm Tự cái kia quét rác Tàng Kinh Các lão Hòa

Thượng bên ngoài, còn lại Hòa Thượng chỉ sợ là cái này đại luân Minh Vương lợi hại nhất. Hơn nữa. Nói toạc ra đối phương tuy nói thân là phật môn chi nhân, nhưng lại một mực ở đánh phật môn mặt.

Bởi vì, cưu ma trí sử dụng võ công vẫn luôn là Đạo gia công pháp.

Là Tiểu Vô Tương Công.

Là xuất từ môn hạ của chính mình võ công.

Phải biết rằng lúc trước chính mình rời khỏi Đại Đường thời điểm. Môn công pháp này cũng bất quá là đưa ra lý luận, mặc dù nói mình đã mượn bản thân trường sinh chân khí mô phỏng thiên hạ võ học, nhưng cuối cùng nhất vận công phương pháp cũng chưa xong toàn bộ nói cho Vệ Trinh Trinh.

Hơn hết có Từ Tử Lăng cùng Khấu Trọng trợ giúp, Vệ Trinh Trinh dùng bắc minh thần công ăn mồi, sáng tạo ra, tạo ra Tiểu Vô Tương Công cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Thậm chí có thể nói, phái Tiêu Dao cùng Thuần Dương phái có thể nói cả hai võ học đồng xuất nhất mạch, đều là dùng Trường Sinh Quyết vi ăn mồi.

Mà đại luân Minh Vương dùng Đạo gia võ học mô phỏng phật môn võ học, đến đánh phật môn mặt, chuyện như vậy đối với Nhạc Duyên mà nói không thể nghi ngờ là một kiện thích nghe ngóng sự tình.

Ánh mắt ở đại luân Minh Vương trên mặt có chút dừng lại, cưu ma trí trên mặt thần hái chói mắt, cả người bảo vật quang lưu động, hiển nhiên đối phương là đem Tiểu Vô Tương Công tu đã đến nhất định được cảnh giới, hơn nữa cho dù là hiện tại cưu ma trí có được cũng không phải phật gia trầm ổn, ngược lại là có chút giống Độc Cô Phượng ở trong sơn trang theo như lời hậu kỳ những mới vừa xuất sơn kia Thuần Dương đạo sĩ.

Vẻ mặt hưng phấn.

Đây là êm tai điểm thuyết pháp, nếu là dùng không dễ nghe từ để hình dung, đó chính là ương ngạnh, tự cho là đúng.

Bất đồng duy nhất phải, lúc trước Thuần Dương là thế đại, thay thế Từ Hàng Tĩnh Trai địa vị, dùng thiên hạ vi nhiệm vụ của mình, bên ngoài áp phật ma bà giáo, nội chủ đạo Đại Đường hoàng thất ngôi vị hoàng đế thay đổi. Có thể nói, thịnh cực Thuần Dương đem Hoàng lão chi thuật phát triển đã đến cực hạn.

Hầu như có thể dùng nói như vậy để hình dung khi đó Thuần Dương, đó chính là Thuần Dương ở, tắc thì Đại Đường bảo an thái bình thịnh thế.

Như Thuần Dương diệt, thì là Đại Đường đi vào suy yếu thậm chí diệt vong thời điểm.

Ngay tại hai người giúp nhau dò xét thời điểm, tiểu nha đầu đã ở ngẩng đầu nhìn trước mặt cái này cách ăn mặc có chút kỳ lạ Đại hòa thượng.

Ánh mắt tỏa sáng, tiểu nha đầu ánh mắt thì là ở đối phương kia cái lỗ tai lớn bên trên dừng lại sau nửa ngày.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ kinh ngạc, lộ vẻ chứng kiến kỳ lạ quý hiếm ánh mắt.

“Đại hòa thượng, ngươi muốn đi chỗ đó Yến Tử Ổ?”

Nháy mắt con ngươi, tiểu nha đầu lên tiếng, mở miệng dò hỏi.

“Hừ?”

Cúi đầu xuống, cưu ma trí ánh mắt lúc này mới nhìn lướt qua đứng ở trước mặt mình tiểu nha đầu, ánh mắt ẩn ẩn tán thưởng một tiếng, như vậy khí chất bộ dáng, cái này tiểu nữ đồng sau khi lớn lên đích thị là một cái hại nước hại dân cấp bậc mỹ nữ.

Cho dù là cưu ma trí chính là cao tăng, cũng không phải không thừa nhận tiểu nha đầu có cái này tiềm chất.

Đối với tiểu nha đầu trong miệng Đại hòa thượng danh xưng là ngược lại là không có để ý, không phải không thừa nhận cưu ma trí ở lúc bình thường, bộ dáng cùng hình tượng cũng còn là không hỗ là cái kia cao tăng hình tượng, chỉ có ở có chút thời điểm mới có thể nhìn ra đại luân Minh Vương ương ngạnh đến.

“Vị thí chủ này cũng là đi hướng Yến Tử Ổ?”

Theo tiểu nha đầu trong lời nói. Cưu ma trí đã hiểu được Nhạc Duyên chuẩn bị đi hướng chỗ đó, nhưng là cưu

ma trí vẫn đang nhịn không được lặp lại tính hỏi một lần.

“Đúng vậy a!”

Gật gật đầu, Nhạc Duyên không có chút nào giấu diếm, nhìn xem cưu ma trí, cười nói: “Đã đại sư cũng là đi Yến Tử Ổ, hoặc là chúng ta hợp nhất cái thuyền, coi như là gom góp một cái bạn, như thế nào?”

Cười ôn hòa cho đầy mặt, trong lời nói tuy là một loại nghiên cứu thảo luận giọng điệu, nhưng là còn đang chút bất tri bất giác có một loại trên cao nhìn xuống hương vị.

Quả nhiên thân phận không đơn giản.

Trong nội tâm kinh ngạc. Xem như đối với suy đoán của mình nhiều hơn một phần nhất định. Chỉ là như vậy thứ nhất, không thể nghi ngờ đối với chuyện kế tiếp có bất hảo ảnh hưởng. Đại Lý cùng Đại Tống quan hệ, cũng không phải là dân tộc Thổ Phiên cùng Đại Tống, nhất là cả hai trong giang hồ càng phải như vậy.

Như trước mặt chi nhân chính là Đại Tống quý tộc, như vậy nếu là biết được Đoàn Dự chính là Đại Lý thế tử mà nói…

Dùng Đoàn Dự một đường đến cách làm, khó bảo toàn sẽ không xuất hiện tình huống như vậy.

Hơn hết…

“Khục!”

Thổi tới gió lạnh mang theo mặt hồ hơi nước, lại để cho Nhạc Duyên không khỏi rụt rụt, hai tay càng là nắm thật chặt trên vai áo trấn thủ, kia phó có vẻ bệnh bộ dáng tại thời khắc này vô cùng xâm nhập đại luân Minh Vương cưu ma trí trong nội tâm.

Nếu là như vậy. Lại có thể làm khó dễ được ta?

Dân tộc Thổ Phiên bản thân thì không tính cùng Đại Tống thân cận.

Trái lại.

Dân tộc Thổ Phiên cùng Tây Hạ quan hệ ngược lại là muốn tốt điểm.

Trong nội tâm ý niệm trong đầu tránh gấp, rất nhanh cưu ma trí liền đã có ý định, nói: “Đã như vầy, kia hai vị thí chủ liền cùng tiểu tăng cùng một chỗ tiến về trước Yến Tử Ổ a! Chỉ là không biết thí chủ là tiến về trước Yến Tử Ổ là vấn an cố nhân. Hay (vẫn) là…”

“Không phải!”

“Chỉ là nghe nói Cô Tô phong cảnh không tệ, bỏ Hàn Sơn tự bên ngoài, hiển nhiên tựu là Yến Tử Ổ rồi, tại hạ đối với sơn thủy chi sắc rất tốt. Tự nhiên muốn muốn đi trước đánh giá!”

Cưu ma trí tâm tư, Nhạc Duyên tự nhiên sáng tỏ, chỉ là ở thời điểm này Nhạc Duyên nhưng lại nói mò một trận. Cùng Độc Cô Phượng vừa thấy. Nhạc Duyên rất rõ ràng

chính mình che giấu thứ đồ vật, mà Độc Cô Phượng cũng che giấu thứ đồ vật, nàng đi vào cái thế giới này là cùng nam Mộ Dung thử kiếm, chỉ sợ không phải đơn giản như vậy.

Tự nhiên mà vậy, Nhạc Duyên muốn đi Yến Tử Ổ nhìn lên.

Nói sau Mộ Dung gia rất nhiều võ học cũng cùng phái Tiêu Dao thoát ly không được quan hệ.

Hai bên kết hợp xuống, khiến cho Nhạc Duyên tạm thời buông tha cho đi về phía tây đi tìm Phiếu Miểu Phong nghĩ cách, mà là ngược lại đi gần đây Cô Tô thành rồi.

Tốt sơn thủy chi sắc?

Đại luân Minh Vương nghe vậy không khỏi sững sờ, nhưng lại tại trong lòng càng phát ra khẳng định thân phận của đối phương.

“Thì ra là thế!”

Gật gật đầu, cưu ma trí tỏ vẻ đã sáng tỏ.

Hai người đối thoại, rơi vào ở một bên Đoàn Dự trong mắt, tắc thì hoàn toàn là mặt khác một bộ tràng cảnh rồi.

Đoàn Dự dùng một bộ xem đồ đần ánh mắt chằm chằm vào Nhạc Duyên, trong lòng tự nhủ cưu ma trí đại hòa thượng này là cái gì tính tình hắn tất nhiên là tinh tường, ngươi cái này ma ốm bệnh liên tục nếu là rơi trên tay hắn sao có thể lấy được tốt? Vốn là hắn còn suy nghĩ

làm cho đối phương hỗ trợ thoát thân đấy, nhìn thấy kết quả là đối phương cũng nhảy vào được.

Đứng ở cưu ma trí sau lưng, Đoàn Dự không ngừng dùng ánh mắt ý bảo lấy, nhưng đáng tiếc là hảo tâm của mình ý tốt tựa hồ bị đối phương làm như không thấy.

“Ai?”

“Vị công tử này thân thể quả nhiên có tật xấu, hoặc là còn là tại hạ ra ít tiền, đi nhìn một chút a!”

Đối với Đoàn Dự ánh mắt Nhạc Duyên đã sớm đã nhận ra, ở Nhạc Duyên xem ra hiện tại Đoàn Dự không thể không nói là có thêm một cái thiện lương tính tình, chỉ tiếc hắn đối với cảnh cáo của đối phương hoàn toàn là làm như không thấy, bởi vì theo phương diện nào đó mà nói, cái này đã thân có phái Tiêu Dao truyền thụ Đại Lý thế tử cũng làm cho Nhạc Duyên có hứng thú.

“…”

Đoàn Dự nghe vậy không khỏi bất đắc dĩ không thôi.

Đối mặt cưu ma trí kia đủ để ăn ánh mắt của người, chỉ có thể xấu hổ mà cười.

Rất nhanh.

Ở đại luân Minh Vương cưu ma trí động tác xuống, hắn tìm được một chiếc thuyền nhỏ, một chuyến bốn người lên thuyền.

Cũng may mắn cưu ma trí không có quên chính mình ta không biết bơi thuyền, cũng không có quên thế gia công tử dưới bình thường tình huống cũng không thế nào hội (sẽ) chèo thuyền, cho nên đại luân Minh Vương hay (vẫn) là tìm một cái người chèo thuyền.

Thuyền nhỏ chập chờn ở bên trong, hướng phía Cô Tô Yến Tử Ổ phương hướng mà đi. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết rất tốt đổi mới nhanh hơn!

Chương 016 : Đoàn Dự (hạ)

Mặt hồ.

Trên thuyền.

Đoàn Dự đứng ở cuối cùng nhất, lông mày cau lại, vẫn đang dưới đáy lòng suy tư về thoát đi phương pháp.

Chỉ là Đoàn Dự tuổi không lớn lắm, hơn nữa đọc sách đọc có chút ngốc manh, nếu là thông minh cơ trí mà nói định có thể tìm được thoát đi phương thức, đó chính là đường thủy. Đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí xuất thân dân tộc Thổ Phiên, cái kia núi cao chỗ, người bình thường nơi nào sẽ bơi lội?

Nếu là Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai tiểu tử lúc này, tất nhiên sẽ cân nhắc đến vấn đề này.

Hơn hết tương đối, hai tiểu tử vận khí thì căn bản so ra kém Đoàn Dự rồi. Nhưng ở động não phương diện, Đoàn Dự thì rất xa so ra kém người khác, tiểu tử này tâm tư toàn bộ là ở nữ nhân trên người, có thể nói cùng hắn phụ thân Đoạn Chính Thuần là một tính tình.

Phụ tử hai người tuy nói không phải thân sinh đấy, nhưng tính tình cũng là chuyển tiếp rồi.

Duy nhất không có Đoạn Chính Thuần vận may phải Đoàn Dự Muội Tử đều là ở tình nhân cùng thân muội

muội tầm đó chuyển đổi đến chuyển đổi đi, đổi ai đến đều bị giày vò cái nửa tàn.

"…"

Ánh mắt ẩn ẩn nhìn lướt qua Đoàn Dự, đối phương trên mặt tâm lo biểu lộ rõ ràng có thể thấy được, nhưng hắn là không có chút nào vụt tắt, thì như vậy bày tại ngoài sáng bên trên, không chút nào để ý đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí cảm giác.

Ánh mắt thu hồi, Nhạc Duyên rất nhanh liền cùng đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí trò chuyện khởi ngày qua.

Hai bên bắt đầu do tùy ý mà nói trò chuyện bên trên, thời gian dần trôi qua liền chuyển dời đến phật đạo chủ đề bên trên, thậm chí liền ở một bên lo lắng bản thân an nguy, sợ hãi bị cho rằng sống sách cho đốt tại trước mộ phần Đoàn Dự cũng bu lại. Đoàn Dự thân là Đại Lý thế tử, nhưng ở Phật học bên trên có giải thích của mình.

Hơn hết nói đến buồn cười phải, trên thuyền này bỏ Nhạc Duyên cùng tiểu nha đầu bên ngoài, đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí cùng Đoàn Dự hai người kỳ thật đều xem như phật gia người ủng hộ, một người bản thân là phiên bên ngoài cao tăng, mà đại lý đoàn gia Hoàng tộc canh là nổi danh Hòa Thượng nhiều.

Nhưng nếu bàn về khởi võ công nền tảng, hai cái phật gia môn đồ, trên người sở hữu võ học hoàn toàn là Đạo Môn võ học.

Đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí tu tập chính là Tiểu Vô

Tương Công.

Mà Đoàn Dự càng là thân kiêm bắc minh thần công (không hoàn chỉnh bản) cùng lăng sóng hơi bước.

Hai người võ công nền tảng đều là xuất từ phái Tiêu Dao.

Cho dù là Cưu Ma Trí hội (sẽ) dân tộc Thổ Phiên tuyệt học hỏa diễm đao, mà Đoàn Dự càng là hội (sẽ) được xưng thiên hạ đệ nhất kiếm sáu mạch thần kiếm. Nhưng vi hai người võ học thác hạ nội tình võ học lại hoàn toàn là Đạo Môn võ học. Cái này lại để cho người muốn đến không thể không nói là một loại châm chọc cùng buồn cười.

Đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí quét ngang thiên long tự, đẩy Thiếu Lâm, cùng hắn nói là phật môn ở giữa tranh đấu, chẳng nói là Đạo Môn võ học lại lần nữa cùng phật môn võ học một lần quyết đấu.

Một cái nói ra, hai cái ở luận phật.

Rất nhanh.

Xuyên qua một số hơi nước bao phủ địa phương, ở người chèo thuyền động tác xuống, kết hợp lấy đã tới một lần Cưu Ma Trí có kinh nghiệm, tiến vào nghe nước hoa tạ ngược lại là cũng không có tốn hao cái gì nha khí lực.

Thuyền nhỏ xuyên qua sương mù dày đặc.

Hơn hết trong chốc lát liền tới đến một chỗ lâm bờ kiến tạo thuyền bên cạnh.

Cái này thuyền rất nhỏ, đoán chừng tối đa cũng tựu là có thể sắp xếp ba chiếc lớn nhỏ thuyền nhỏ, ở trừ đi vào trong đó tồn tại một chiếc mộc thuyền sau. Cái này mới tới thuyền con vừa đến cũng đã lách vào đi không ít địa phương.

Nghe nước hoa tạ.

Là tại đây danh tự.

Nhạc Duyên nhìn xem tại đây, phát hiện chỗ này kiến trúc hơi có chút như nhà sàn bình thường, càng nhiều nữa công trình kiến trúc bản thân hay (vẫn) là ở trên mặt nước. Đây gọi là nghe nước hoa tạ cũng không lớn, nói toạc ra bất quá là Mộ Dung phục hai người thị nữ A Bích cùng A Chu chỗ ngốc địa phương.

Cũng là tiến vào Mộ Dung sơn trang lô cốt đầu cầu.

Thậm chí có thể nói, người ở bên ngoài trong mắt, nơi này là duy vừa tiến vào Mộ Dung sơn trang thông đạo.

Đưa mắt nhìn ra xa, Nhạc Duyên phát hiện Mộ Dung sơn trang kiến ở chỗ này ngược lại là đi địa lợi, địa phương đã hiểm, thành thị canh là có thêm phồn hoa. Không giống rừng sâu núi thẳm. Mộ Dung gia lựa chọn ở chỗ này, định là vì sau này làm chuẩn bị.

Phải biết rằng ở tống một đời, tạo phản người cuối cùng đều là ở dọc theo sông hoặc là xuôi theo hồ một đời,

thiên đông nam.

Sơn Đông, Chiết Giang, An Huy tam địa đều là.

Mộ Dung sơn trang kiến ở chỗ này. Không thể nghi ngờ là một cái không tệ lựa chọn.

“Thí chủ!”

“Thỉnh!”

Trên thuyền, hai bên tùy ý nói lên phật đạo mà nói, Nhạc Duyên mà nói lại để cho Cưu Ma Trí không khỏi lau mắt mà nhìn, cái này tóc bạc quý công tử ở Đạo giáo vừa nói bên trên có chính mình độc đáo lý giải. Mà đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí ở Đạo gia bên trên lý giải cùng lại để cho Nhạc Duyên kinh ngạc.

Hơn hết nghĩ sâu một chút. Cũng là không khiến người ngoài ý.

Có thể đem Tiểu Vô Tương Công tu tập đến thâm hậu tình trạng, như vậy hắn ở đạo pháp bên trên lý giải tự nhiên không kém.

Phải biết rằng phái Tiêu Dao võ học cùng Thuần Dương phái xài chung một môn điển tịch, đó chính là Trường Sinh Quyết.

Chỉ là cả hai theo thứ tự là bởi vì chức trách bất đồng. Cũng khiến cho sau kỳ hai nhà ở giữa võ học phát sanh biến hóa, nhưng rễ bên trên tự nhiên hay (vẫn) là Trường Sinh Quyết. Bất đồng phải Thuần Dương phái

hoàn toàn chính là đạo pháp, mà phái Tiêu Dao thì là trộn lẫn môn phái khác võ học cùng tri thức, hóa cho mình dùng.

Thí dụ như dịch kinh.

Thí dụ như Ma Môn bất tử ấn pháp.

Ở Cưu Ma Trí trong nội tâm càng phải như vậy.

Hắn có một loại gặp phải tri âm tâm tính. Cái này quý công tử không chỉ có ở Đạo gia mà nói có chiêu thức ấy, cùng ở phật gia vừa nói bên trên có độc đáo lý giải, tuy nói càng nhiều nữa ở đối phương trong miệng mang lên tí ti khinh bỉ. Nhưng Cưu Ma Trí không phải không thừa nhận, đối phương có mấy lời đủ để cho hắn điếc tai hội điếc, lau mắt mà nhìn.

Đến nỗi Đoàn Dự…

Tại thời khắc này, bị hai người trong lúc lơ đãng không để ý đến.

Xác thực nói Đoàn Dự ở không có Muội Tử thời điểm, tồn tại cảm giác giống như:bình thường đều là rất thấp.

…

Nghe nước hoa tạ.

A Chu một người ở phía trước gương bận việc lấy, khuấy động lấy những thuộc về kia chính cô ta đồ chơi nhỏ. Đến nỗi A Bích thì là một người ngơ ngác chống

cái cằm, nhìn qua ngoài cửa sổ mặt hồ ngẩn người.

“Ồ! ! !”

Ngay tại A Chu cho rằng A Bích hội (sẽ) như thế trên tóc một ngày ngốc tình huống thời điểm, A Bích lại là cả người đột nhiên theo cái loại nầy thất thần trong trạng thái thanh tỉnh lại.

“Là công tử trở lại rồi!”

Vừa dứt lời, liền nghe bên ngoài ngừng thuyền địa phương phát ra phịch một tiếng nhẹ vang lên, hiển nhiên là đỗ chi nhân không cẩn thận đụng đập lấy cây cột các loại phát ra tiếng vang. Hiển nhiên, là có người kia mà nghe nước hoa tạ rồi. Ở tưởng niệm cảm xúc xuống, A Bích cũng không có bất kỳ hoài nghi, hầu như nhảy bật lên, vừa muốn đi ra.

Chỉ là động tác của nàng vừa mới làm ra đến, liền bị A Chu cho ngăn lại.

“A Bích!”

“Đây không phải là công tử!”

A Chu ngăn lại muốn muốn đi ra ngoài A Bích, sắc mặt rất là rất nghiêm túc nói ra.

“Hừ? !”

A Bích nghe vậy không khỏi sững sờ, lập tức cũng phản ứng đi qua. Cẩn thận suy nghĩ một chút, thật đúng là có

khả năng không phải công tử. Đối với Mộ Dung phục mà nói, nghe nước hoa tạ quá mức quen thuộc, cho dù là hắn Tứ đại thuộc hạ cũng đúng nghe nước hoa tạ phi thường quen thuộc.

Dùng bọn hắn quen thuộc trình độ, đỗ đội thuyền hoàn toàn không cần phải đụng ra như thế đại tiếng vang.

Chỉ có không người quen mới có thể gây ra như vậy động tĩnh.

Nói sau. Dùng cước trình đến tính toán, nhìn thấy Mộ Dung phục cũng không đến lúc trở lại.

Nghe A Chu như thế vừa nói, A Bích cũng hiểu rõ.

Hai nữ liếc nhau một cái, đều từ đối phương trong mắt thấy được kinh ngạc, nên biết hiểu cái này nghe nước hoa tạ thế nhưng mà chưa từng có ngoại nhân đi vào a. Ở Cô Tô, Mộ Dung sơn trang thanh danh cực kỳ không đơn giản. Ở thành Tô Châu, hầu như không người nào dám như thế hiển nhiên tiến nghe nước hoa tạ.

Không nói trước bọn họ là hay không biết rõ đường thủy, tựu là biết rõ cũng không người nào dám như thế đến.

Mà nhìn thấy…

Thu hồi ánh mắt, A Chu hít sâu một hơi, một tay lấy A Bích kéo ở phía sau. Lập tức tiến lên thuê phòng môn, hướng ra phía ngoài đi đến.

“Rất biết hưởng thụ!”

Dưới chân nhẹ nhàng bước lên tấm ván gỗ, Nhạc Duyên quay đầu nhìn lướt qua bốn phía, ngoài miệng tán thưởng. Đều nói Cô Tô nhiều lâm viên, nhìn thấy một tòa trên nước kiến trúc nghe nước hoa tạ liền đã có lâm viên không khí. Không phải không thừa nhận, Mộ Dung gia không nói trước dã tâm, chỉ cần thì hưởng thụ bên trên tại đây giang hồ chỉ sợ ngoại trừ Độc Cô Phượng bên ngoài, thì thừa bọn hắn rồi.

Mà Đoàn Dự thì là bị Cưu Ma Trí liền lôi túm cho dẫn tới Thượng Diện.

Lập tức hắn cũng bị tại đây phong cảnh hấp dẫn.

Ngược lại là đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí không có thưởng thức phong cảnh tâm tư, cùng lúc trước bất đồng. Hiện tại hắn trên cơ bản đã nhanh đã tới rồi chỗ mục đích, có một số việc thì cần cân nhắc là xuất thủ hay không hay không rồi. Trải qua vừa mới trên thuyền đối thoại, cái này họ Nhạc quý công tử cuối cùng biết võ hay không, khiến cho Cưu Ma Trí hoàn toàn sờ không cho phép rồi.

Dùng ánh mắt của hắn tự nhiên nhìn ra được đối phương ở Đạo gia Thượng Diện đã có cực kỳ thâm hậu lý giải.

Phải biết rằng có thể có như vậy người quen biết. Ở phật môn đó là cao tăng, ở Đạo gia…

Nếu nói là trước khi đại luân Minh Vương còn có thể cho rằng đối phương không có vũ lực, chính là một cái ma

ốm bệnh liên tục, nhưng là nhìn thấy nhưng cũng không dám khẳng định.

Lần thứ nhất.

Đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí đã có một loại sờ không rõ đối phương nền tảng cảm giác.

Cưu Ma Trí ánh mắt Nhạc Duyên không có chút nào để ý. Ngược lại là mang theo tiểu nha đầu ở chỗ này thưởng thức cảnh sắc, gần cửa sổ nhìn qua nước, tổng hội cho người một loại lòng dạ khoáng đạt cảm giác. Thì như là lên núi nhìn qua vân sông. Chính là cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

Với như vậy địa phương, đối với võ học cảnh giới đều có phụ trợ tác dụng.

Mà đơn thuần so về nước đến, núi thì là rất tốt.

Có thể làm ruộng, có thể khẩn địa, cũng không có nước bên cạnh đáng kể,thời gian dài ẩm ướt. Không thể nghi ngờ mà nói, sông núi muốn so với đơn thuần hồ nước mạnh hơn quá nhiều. Cái này chính cũng là thiên hạ đại phái hầu như đều là chiếm núi mà tồn. Y Thủy mà tồn không phải nước phỉ, tựu là bang hoạn.

Ngay tại Nhạc Duyên mang theo tiểu nha đầu bốn phía dò xét thời điểm, cái này dựa vào ở bên trong một gian sương phòng cửa phòng đột nhiên bị mở ra.

Ở mấy ánh mắt của người ở bên trong, từ bên trong đi ra hai nữ xinh đẹp thiếu nữ.

Đi ở phía trước thiếu nữ dung mạo tú lệ, xinh đẹp linh động, nhưng theo trong ánh mắt có thể chứng kiến một lượng quật cường, đúng là A Chu. Mà cái này nghe nước hoa tạ xác thực nói là A Chu ở lại chỗ, A Bích ngược lại sẽ là ở cách đó không xa Cầm Vận tiểu trúc ở lại.

Đi ở phía sau thì còn lại là một gã cái đầu hơi thấp đi một tí thiếu nữ, một thân màu xanh nhạt quần áo, tướng mạo thanh lệ. Giờ phút này đi ở phía sau, đang dùng ôn nhu ánh mắt đánh giá không hiểu ra bây giờ nghe nước hoa tạ bốn người.

“Các ngươi là…”

A Chu âm thanh thanh âm trong phòng quanh quẩn, không có chút nào khách khí, đối với nàng mà nói, trước mắt bốn người xuất hiện vậy cũng dùng cũng coi là ác khách lâm môn. Tóm lại, chỉ sợ đối phương không có hảo tâm tư. Đang nàng mở miệng chất vấn hỏi thời điểm, vốn là đánh giá một chút cái kia phiên tăng Đại hòa thượng, ánh mắt cuối cùng nhất nhưng lại đứng tại Nhạc Duyên trên người.

Đoàn Dự tiếp tục bị xem nhẹ trong.

Một thân khoan thai quý công tử khí độ.

Nhất là kia một đầu Bạch Phát càng là hấp dẫn chú ý lực.

Một lớn một nhỏ.

Trên thân hai người đều bị người nhịn không được đi ghé mắt. Hai người tùy ý, tựu thật giống không phải đã đến nhà người ta, mà là đi tới nhà của mình.

Tại thời khắc này, A Chu đã đã cho rằng lần này đến đây trong bốn người, cái này tóc bạc quý công tử chỉ sợ là người chủ sự.

Là trọng yếu hơn là ——

Hai người này nàng từng có ấn tượng. (chưa xong còn tiếp. .)

Chương 017 : Bắc Minh Vô Tướng hợp trường sinh (thượng

Bốn mắt nhìn nhau.

A Chu trong đầu Linh quang lóe lên, chỉ chốc lát sau liền nhớ lại trước mặt chi nhân ấn tượng.

Đây là ngày ấy ở Hàn Sơn tự bên ngoài chứng kiến đến người.

Tuy nói khoảng cách rất xa, nhưng là cho người cái loại cảm giác này quả thật làm cho A Chu ấn tượng vô cùng khắc sâu, dù sao kia một đầu tóc bạc không thể nghi ngờ là quá mức hấp dẫn người chú ý lực. Mà ngày đó đúng là A Chu A Bích hai người theo Mạn Đà sơn trang lúc trở lại.

“Không biết mấy vị là…”

“Đến nơi đây là vì gặp công tử nhà ta sao?”

A Chu cao thấp đánh giá Nhạc Duyên một phen, mở miệng dò hỏi: “Vị đại sư này còn có vị công tử này cũng một chuyến sao?” Trong đó kia phiên tăng thoạt nhìn là người giang hồ, nhưng hai người khác lại không phải, về phần tiểu cô nương kia tất nhiên là không có để ý.

Mộ Dung phục trên giang hồ có không thấp danh vọng,

mặc dù là nhìn thấy lâm vào bị động, bị người không hiểu cho thêm vào mấy phần nồi đen, nhưng vẫn nhưng không thể che lấp Mộ Dung phục thực lực. Ở tuyệt đỉnh trong cao thủ, Mộ Dung phục có lẽ không gì hơn cái này, nhưng ở người bình thường trong mắt, thân phận của hắn tắc thì bất đồng.

“Không phải!”

“Vâng!”

“A! Cái kia…”

Ba đạo bất đồng trả lời hầu như đồng thời trong phòng vang lên, lời kia vừa thốt ra người ở chỗ này đều là không khỏi sững sờ.

Nhạc Duyên có chút nghiêng đầu, ánh mắt đã rơi vào đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí trên người.

Mà Cưu Ma Trí thì là hai mắt không khỏi có chút híp híp, vốn là trừng mắt liếc Đoàn Dự, sau đó ánh mắt lưu tại Nhạc Duyên trên người, hiển nhiên đại luân Minh Vương biết rõ câu này sau khi trả lời, mấy người ở giữa mâu thuẫn đã ẩn hiện ra.

Về phần Đoàn Dự tắc thì là muốn nói điều gì, lời nói nhổ ra một nửa liền yên tĩnh trở lại, lúc trước trên thuyền thời điểm hắn còn có chút bồn chồn, nhưng nhìn thấy mặc dù là hắn như vậy một cái con mọt sách, cũng nhìn ra Đại hòa thượng cùng cái này quý công tử tầm đó làm như xuất hiện mâu thuẫn.

Một bên.

A Chu cùng A Bích cũng không khỏi sững sờ.

Hơn hết phần này trả lời, thật ra khiến hai nữ kinh ngạc, cái này cùng lên mấy người thoạt nhìn tựa hồ không phải một đoàn người, hơn nữa tầm đó ẩn ẩn có mâu thuẫn. Loại này cục diện. Thật ra khiến A Chu cùng A Bích hai nữ trong nội tâm thoả mãn. Đối phương không thỉnh mà đến, hiển nhiên là ôm mục đích khác.

Đây đối với chủ nhân mà nói, không thể nghi ngờ là một kiện không đáng hoan nghênh sự tình.

Nhìn đến đây, A Chu trong lòng thì suy nghĩ như thế nào trong này châm ngòi ly gián một chút.

Nếu là hai người ở bên ngoài gặp nhau, đối phương tìm đường, A Chu cùng A Bích ngược lại cũng sẽ không cự tuyệt. Tương đối, chỉ sợ A Bích thậm chí sẽ đích thân chèo thuyền đón khách. Mộ Dung, không thể không nói cái này cũng coi là võ lâm thế gia.

Thân là võ lâm thế gia thị nữ, như vậy tự nhiên nên có võ lâm thế giới làm người đợi sự tình năng lực.

Chính mình mời cùng không mời mà tới.

Cái này hoàn toàn là hai cái ý nghĩa.

Tương tương đối, chủ nhà không chào đón cũng có thể lý giải rồi.

Nhất là người giang hồ.

“Ta đến xem nước. Thưởng Cô Tô chi cảnh!”

Tay trái nắm tiểu nha đầu, tay phải lôi kéo trên vai áo trấn thủ, Nhạc Duyên ho khan hai tiếng, đầy mặt dáng tươi cười ôn nhu giải thích chính mình ý đồ đến.

“Tiểu tăng là tới tế bái Mộ Dung lão tiền bối!”

Cưu Ma Trí vốn là khom người cúi đầu, lộ ra vô cùng lễ phép, đồng thời còn thuận tiện thò tay lôi kéo muốn sách —— Đoàn Dự.

“Ta…”

Đoàn Dự há to miệng, rất muốn nói thẳng ra bản thân là bị bắt tới đấy, nhưng là nhìn một cái trước mặt hai vị này thị nữ, sẽ không chút nào võ công bộ dạng. Hơn nữa cái kia ma ốm bệnh liên tục còn có một tiểu nha đầu, trong mấy người này chỉ có đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí ở Đoàn Dự xem ra thỏa thỏa một cái hung nhân.

Nếu là cái này âm hiểm xảo trá hung tàn phiên tăng bão nổi, người ở chỗ này đoán chừng đều gặp nạn…

Suy tư một chút, Đoàn Dự cuối cùng nhất đã lời ra đến khóe miệng lại nuốt trở về. Ngược lại nói ra: “Hai vị cô nương, ta cũng là như là Nhạc huynh đến đây ngắm cảnh!” Nói xong, còn chép miệng a dưới miệng, cảm giác mình hay (vẫn) là cẩn thận từng li từng tí cho thỏa đáng. Miễn cho liên lụy người.

Nghe vậy.

Nhạc Duyên sắc mặt có chút quái dị liếc nhìn Đoàn Dự, Nhạc Duyên lúc trước còn tưởng rằng Đoàn Dự trực tiếp hội (sẽ) xưng hô người ta vi Muội Tử.

“Mấy vị đường xa mà đến, đều là khách!”

“Cảnh sắc nơi này quả thực không tệ đấy. Ở Cô Tô ngoại trừ Hàn Sơn tự, tại đây phong cảnh cũng không dưới nơi đó!”

“Nếu là hai vị công tử gia, muốn thưởng thức phong cảnh, A Bích ngược lại có thể mang hai vị du hồ, A Bích ở chỗ này ngây người vài chục năm, rất thuộc!”

Lên tiếng phải đứng ở phía sau A Bích, bởi vì hiểu rõ A Chu tính nết, dứt khoát A Bích theo A Chu sau lưng đi ra, tiếp lời nói. Kia mềm yếu Tô ngô mềm giọng theo A Bích trong miệng nói ra đến rất có hàm súc thú vị, leng keng thùng thùng trong hiển lộ ra một loại tê dại.

Lễ phép.

Lời nói ôn nhu.

A Bích cửa ra vào lập tức hấp dẫn Nhạc Duyên ánh mắt.

Không cách nào không cho hắn không hấp dẫn.

Bởi vì đối phương giọng điệu thật sự là có chút giống thị nữ của mình —— Vệ Trinh Trinh.

Phải biết rằng Vệ Trinh Trinh nhưng cũng là người Giang Nam.

Xuất thân Dương Châu.

Cùng Cô Tô thật sự là không xa.

Nói hai người xem như phương diện nào đó quê quán người, cũng là nói đi qua. A Bích cái này vừa ra khỏi miệng, cái loại nầy tư thái liền lại để cho Nhạc Duyên nhớ tới Vệ Trinh Trinh, ngôn ngữ cùng tính tình đều có chút gần.

“Tốt! Tốt!”

Đoàn Dự nghe được A Bích mời, căn bản thì không có để ý đối phương là hay không chân tâm thật ý, nhưng là theo lời nói nghe tới, A Bích quả thực là thật tâm. Đang tại cân nhắc mình không thể trở thành tế sống phẩm Đoàn Dự liền lập tức gật đầu đồng ý rồi, nói: “Đều nói Giang Nam phong quang tốt, Cô Tô cùng Dương Châu đều là tốt đối phương, tại hạ cũng đang muốn muốn tốt sinh thưởng thức một phen!”

Đại Lý núi cao hiểm nước, tuy nhiên cũng có được không tệ địa phương, nhưng dù sao địa phương nhỏ, tương đối còn không có Giang Nam mềm mại đáng yêu.

Mà mềm mại đáng yêu chi cảnh, không thể nghi ngờ đối với thư sinh thế tử có lực hấp dẫn thật lớn.

Lúc cần thiết, có thể liền bản thân an nguy đều không cần quan tâm.

Có thể nói, tại làm sao hơn nhân vật chính bên trên, Đoàn Dự là một cái không ngừng chạy ở Muội Tử cùng tìm đường chết bên trong nhân vật chính, nếu như không phải đối phương có auto giống như:bình thường vận khí, dù là hắn là Đại Lý thế tử, dựa theo hắn chạy loạn tính tình, gây phiền toái cách làm, chỉ sợ chết sớm 800 trở về.

Cái lúc này, không thể nghi ngờ Đoàn Dự tâm tư lại đặt ở phong cảnh lên.

“Cô nương!”

“Tiểu tăng chính là Mộ Dung tiên sinh chính là mới là bạn tri kỉ, lần này đến đây là dục đến đúc kết trang, đến lão hữu trước mộ vừa tế, dùng giẫm đạp ngày xưa ước hẹn, cũng trông mong được thức Mộ Dung công tử thanh phạm!”

“Kính xin cô nương hỗ trợ!”

Gặp Nhạc Duyên cùng Đoàn Dự đem chủ đề cho dẫn lệch, Cưu Ma Trí vội vàng tranh chấp quay lại đến, nói thẳng ra chính mình ý đồ đến, đồng thời cũng công bố mình cùng Mộ Dung Bác quan hệ. Hơn hết Cưu Ma Trí những lời này lại để cho A Chu cùng A Bích nhíu mày thời điểm, càng là hấp dẫn Nhạc Duyên chú ý lực.

Lại để cho người kinh ngạc phải Cưu Ma Trí thức trước tới nơi này đường thủy. Nhưng lại không biết hiểu đúc kết trang con đường.

Cái này không thể nghi ngờ lại để cho người cảm thấy kinh ngạc.

Người ở bên ngoài xem ra có lẽ bình thường, nhưng ở Nhạc Duyên trong mắt lại không phải như thế.

Phải biết rằng, ở vốn là trong chuyện xưa đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí thế nhưng mà không biết đường thủy đấy, có thể đạt tới nghe nước hoa tạ chính là A Bích hỗ trợ, nhưng nhìn thấy lại không phải. Không thể nghi ngờ là thiên long bát bộ câu chuyện đã xuất hiện biến hóa.

Có trở về thần điêu hiệp lữ thế giới nhận thức, Nhạc Duyên ngược lại cũng có chuẩn bị.

Nói sau, cái thế giới này càng là nhiều hơn Độc Cô Phượng.

Mà Cưu Ma Trí biểu hiện thì là ở nói cho Nhạc Duyên, phái Tiêu Dao ở bên trong xuất hiện biến hóa chỉ sợ có chút vượt qua ra tưởng tượng của mình.

Thuần Dương thịnh cực mà suy, bị hủy bởi chiến loạn, nhưng cuối cùng có đạo thống truyền thừa.

Toàn Chân, Vũ Đương đều là.

Nhưng là Tiêu Dao…

Nhìn thấy đại luân Minh Vương biết rõ đường thủy. Nhưng lại không biết đúc kết trang, như vậy nói một cách khác thì là có người nói cho hắn trên nước lộ

tuyến.

“Kia chính thức phải không khéo rồi!”

A Chu biết rõ A Bích nguội tính tình, tương đối A Chu tính tình thì là muốn ngạnh nhiều, nói: “Công tử vừa mới nửa tháng trước đã đi ra ngoài, nhìn thấy còn chưa quay lại, nếu là còn chờ vài ngày đại sư liền có thể nhìn thấy công tử rồi!”

“Mặt khác, hai vị công tử gia như là ưa thích sơn thủy chi sắc, A Chu cũng là khả năng giúp đỡ bề bộn!”

Hai câu nói, hai cái thái độ.

So với. Lần này tăng lại để cho người có chút không hoan hỉ.

Người, dưới bình thường tình huống đều là xem tướng mạo.

Đoàn Dự một bộ ngốc manh thư sinh bộ dáng, tăng thêm thế tử thân phận, tự nhiên không kém.

Mà Nhạc Duyên càng là tuấn lang vô cùng. Nếu không là kia thoạt nhìn có chút ma ốm bệnh liên tục tình huống, bằng không mà nói chắc chắn cho người rất tốt ấn tượng. Đơn nói kia phần khí độ, cho dù là A Chu cùng A Bích đều không phải không thừa nhận, Tự Gia công tử so ra kém đối phương.

Về phần tiểu nha đầu hoàn toàn là vô hại bộ dáng.

Ngược lại là có lẽ cho người tốt cảm giác cao tăng đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí. Lại để cho người cảm thấy có chút mâu thuẫn.

Không nói đối phương trên người ẩn ẩn phát ra cái chủng loại kia duy ta hương vị, quý khí không lộ ra, trên người tuy có bảo vật quang lưu chuyển. Nhưng lại không Phật giả cao tăng Thoát Trần, ngược lại là cho người một loại hùng hổ dọa người cảm giác. Tương tương đối, ngược lại là kia tóc bạc nam tử càng làm cho người có hảo cảm.

Mặc dù nói nhân gia cũng có cái loại nầy duy ta cảm giác, lại không có làm cho người ta chán ghét cảm giác áp bách.

"…"

Cưu Ma Trí nghe vậy lông mày chúi xuống, trong nội tâm không khỏi bay lên phẫn nộ.

Muốn hắn đường đường dân tộc Thổ Phiên quốc sư, bất kể là đến lớn lý, hay (vẫn) là Tây Hạ, hay hoặc là Đại Tống, kia đều là chỗ ngồi khách quý tồn tại.

Ở đâu nghĩ đến lại tới đây, sẽ phải chịu đãi ngộ như thế.

Chính phải có điều động tác thời điểm, đã thấy Nhạc Duyên thân hình hơi nghiêng, chút bất tri bất giác chắn trước mặt của hắn.

Hừ?

Trong nội tâm một hồi trầm ngâm, Cưu Ma Trí hai mắt thoáng chốc híp mắt…mà bắt đầu.

Ngẩng đầu.

Đại luân Minh Vương trông thấy là Nhạc Duyên kia mang theo ôn nhu dáng tươi cười, một tay che miệng cố nén ho khan ma ốm bệnh liên tục biểu lộ.

Cùng lúc đó.

Tây Phương.

Thiên Sơn.

Trên một ngọn núi cao.

Dưới chân núi ngẩng đầu nhìn lên, lại sẽ phát hiện cái này tòa núi cao có mây trắng làm bạn, lộ ra mờ ảo đến cực điểm.

Mà trên chân núi, cũng có không ít công trình kiến trúc.

Tại đây mặc dù có không ít người, nhưng có người ngoài lúc này, định sẽ phát hiện nơi này hầu như toàn bộ đều là nữ nhân. Hơn nữa, ở ngoại vi khá tốt, càng đến chính giữa phòng ở, hào khí thì lộ ra càng phát ra yên tĩnh. Thậm chí, ẩn ẩn liền gió thổi rơi lá cây thanh âm đều có thể nghe rành mạch.

Chính giữa phòng ốc.

Bốn phía giắt lụa mỏng không gió mà bay, ở ở trong đó

chính giữa thì là ngồi ngay ngắn lấy một cái thoạt nhìn hơn hết niên kỷ chỉ có mười sáu tuổi cao thấp lớn nhỏ thiếu nữ xinh đẹp.

Cho sắc kiều diễm, lông mi run rẩy.

Quả thực là một cái đại mỹ nhân.

Giờ phút này thiếu nữ ngũ tâm triều thiên, chính bàn ngồi ở trong đó vận công tu luyện.

Bỗng nhiên ——

Chỉ nghe một hồi két sát âm thanh từ nhỏ nữ thân bên trên truyền ra, tựa hồ là toàn thân cốt cách đều ở thác loạn nát bấy, đóng chặt hai mắt có chút rung rung, một đôi chân mày lá liễu càng là ẩn ẩn co rúm lấy, giống như là cả người đang tại thừa nhận cực đoan thống khổ.

Trong phòng đồng thời áp khí giảm xuống, kia giắt phi sa cùng nhau hướng bên trong bay múa, cuốn thành một đoàn, nếu như Phi Thiên giống như:bình thường đem thiếu nữ bao bọc tại trong đó, vật che chắn sở hữu ánh sáng.

Sau một lúc lâu.

Két sát tiếng vang rốt cục đình chỉ.

Bay múa phi sa cũng rơi xuống về tới xa chỗ cũ, lộ ra bên trong thân ảnh.

Thiếu nữ xinh đẹp dĩ nhiên không thấy.

Lưu lại chỉ có một thoạt nhìn bộ dáng chỉ có 8-9 tuổi lớn nhỏ nữ đồng.

Bất Bi không thích ở bên trong, nữ đồng mãnh liệt mở mắt ra. (chưa xong còn tiếp. .)

Chương 018 : Tâm tư

“Công tử!”

“Như thế nào đây?”

Một chỗ miếu đổ nát, Mộ Dung phục một chuyến ba người ngốc tại đâu đó, lẫn nhau trên mặt sắc mặt cũng không lớn đẹp mắt. Ở trước mặt bọn họ, thì là nằm một cỗ thi thể.

Cỗ thi thể này chủ nhân xem như trên giang hồ một vị danh khí Bất Tiểu giang hồ Lão Hủ, nhưng ở nhìn thấy nhưng lại chết thê thảm vô cùng, ngực cốt cách vỡ vụn, hoàn toàn là chết ở chính hắn độc môn tuyệt kỹ phía dưới. Nếu nói là trước kia, kia lưu chuyển giang hồ nghe đồn bất quá là lại để cho Mộ Dung phục nội tâm oán giận, như vậy nhìn thấy sự tình nhưng lại lại để cho hắn chính thức để ý rồi.

“…”

Mộ Dung phục nghe vậy không để ý đến bên người Bao Bất Đồng, mà là đem vậy có chút ít hẹp dài hai mắt híp mắt…mà bắt đầu.

Không có lên tiếng, nhưng là ở Mộ Dung phục nhưng trong lòng cũng không phải trong tưởng tượng cái kia giống như nhẹ nhõm, đã có bị người tính toán oán giận, nhưng lại có một loại không hiểu nghi hoặc. Trên giang hồ gần đây chết đi không ít người, đều có người nói là chết trên tay hắn.

Dùng kia chi đạo còn thi kia thân.

Đúng là hắn Mộ Dung gia tuyệt học.

Nhưng là đọc một lượt Bách gia võ học Mộ Dung phục nhưng lại biết rõ ở thiên hạ này gian, cũng không phải cũng chỉ có hắn võ học gia truyền vật đổi sao dời có thể đạt tới cảnh giới này. Đang võ công đạt đến nhất định được cảnh giới, đủ để nhất pháp thông vạn pháp thông.

Kết quả này, nếu là ở trước kia hắn Mộ Dung phục tự nhiên sẽ không biết được.

Thậm chí hội (sẽ) chẳng thèm ngó tới.

Nhưng ở mấy tháng trước trận chiến ấy, nhưng lại lại để cho Mộ Dung phục khắc sâu cảm nhận được võ công đến cảnh giới nhất định sau trình độ kinh khủng.

Hiển nhiên.

Ở Mộ Dung phục trong nội tâm, nữ nhân kia cũng cái loại nầy thông hiểu Bách gia võ học tồn tại. Bằng không mà nói, tất nhiên sẽ không xuất hiện như vậy một bộ như muốn xé trời hạ võ học kiếm pháp.

Ba kiếm!

Chỉ là ba kiếm. Liền đem sở học của hắn cùng với biểu muội Vương Ngữ Yên võ học tri thức rách nát không còn một mảnh.

Mặc dù là tâm cao khí ngạo như hắn nam Mộ Dung, ở trong trận chiến ấy cũng là bị bại tâm phục khẩu phục. Không có một câu tình cảnh lời nói, cuối cùng nhất bất quá là nói ra một cái yêu cầu, đó chính là hắn muốn ở võ công lại lần nữa tinh tiến về sau, lại lần nữa khiêu chiến đối phương, hắn muốn nhìn kia Cửu Kiếm toàn bộ thi triển là dạng gì khủng bố.

“Xác thực đã chết tại chính hắn tuyệt chiêu phía dưới!”

Tay phải theo thi thể trên ngực thu hồi, Mộ Dung phục gật gật đầu, nói ra chính mình phát hiện.

“Cái này võ công thoạt nhìn cùng vật đổi sao dời rất giống, nhưng chưa chắc là vật đổi sao dời!”

Tại trong lòng Mộ Dung phục cũng hiểu được đây không phải vật đổi sao dời. Nếu là vật đổi sao dời, đó là cái gì dạng kết quả, cho dù là Mộ Dung phục mình cũng không dám suy nghĩ giống như, nói: “Trong thiên hạ võ công đã đến cực cao cảnh giới người, tự nhiên cũng có thể làm được trình độ này!”

“Công tử, thiên hạ này gian có hạng người sao như vậy?”

Bao Bất Đồng nghe xong những lời này, trong lời nói tràn đầy nghi hoặc. Thiên hạ này bỏ đã qua đời lão trang chủ Mộ Dung Bác, còn có ai?

“Nữ nhân kia!”

Một bên Phong Ba Ác thì là nhận lấy câu chuyện, nói ra

một câu.

Lập tức.

Bao Bất Đồng kia trắng trắng mập mập như Tiểu Bạch Kiểm giống như:bình thường trên mặt đỏ lên, một hồi tưởng lại ngày đó kết quả, hắn cùng với Phong Ba Ác hai người thậm chí liền đối vừa mới kiếm đều không thể tiếp được. Có thể nói, kết quả như vậy vô cùng đánh nữa mặt của bọn hắn. Giờ phút này. Thậm chí liền miệng của hắn đầu thiền 'Không phải vậy' cũng nói không đi ra rồi.

Thực sự gọi hai người đã biết trên đời thì ra còn có cao thủ như thế.

Hơn nữa còn là một cái nữ nhân.

Một cái xinh đẹp như hoa nữ nhân.

Tuy nói Tự Gia công tử cùng đối phương một trận chiến, đối phương bất quá là ra ba kiếm, nhưng là lại để cho người ở chỗ này đều biết mình bất quá là ếch ngồi đáy giếng, xem trọng chính mình, coi thường trên đời chi nhân. Nếu nói là có người hội (sẽ) cùng loại vật đổi sao dời tuyệt kỹ. Nữ nhân kia tuyệt đối có tư cách.

Xé trời hạ võ học kiếm pháp, cùng với vật đổi sao dời.

Kỳ thật đều có một cái điểm giống nhau.

Đó chính là biết được Bách gia võ học. Chẳng qua là một cái là phá, một cái là trả mà thôi.

Nữ nhân kia…

Nghe Bao Bất Đồng cùng Phong Ba Ác đối thoại, Mộ Dung phục sắc mặt hơi có chút thất thần, trong đầu lại lần nữa hiện ra sảng khoái sơ nữ nhân kia bộ dáng.

Một thân kim diệu, còn có một thanh trường kiếm.

Mỹ nhân như kiếm, kiếm như cầu vồng.

Ở Mộ Dung phục trong mắt, chỉ có những lời này mới được là đối với nữ nhân kia hình dung.

“… Hừ?”

Hồi tưởng lại có chút phát điên Bao Bất Đồng bị Phong Ba Ác nhẹ nhàng đụng đụng, lập tức phản ứng đi qua, ánh mắt đã rơi vào Tự Gia công tử trên người, liền gặp được Mộ Dung phục có chút thất thần tình cảnh. Hai người liếc nhau một cái, đều theo lẫn nhau trong mắt thấy được đắng chát.

Loại tình huống này…

Với tư cách người từng trải Bao Bất Đồng cùng Phong Ba Ác cũng biết.

Lúc trước trận chiến ấy, đối phương không chỉ có kiếm thất bại Mộ Dung phục, nhưng cũng là ba dưới thân kiếm ở Tự Gia công tử trong nội tâm trước mắt thuộc về đối phương thân ảnh.

Phong độ!

Khí chất!

Còn có võ công, bộ dáng!

Bất luận loại nào, hầu như đều là Mộ Dung phục sinh bình ít thấy. Có lẽ ở bộ dáng bên trên có nữ nhân có thể so, thí dụ như chính mình biểu muội Vương Ngữ Yên bộ dáng cùng hắn tương xứng, nhưng là tại khí chất cùng khí độ bên trên xa xa không phải Mộ Dung phục chỗ thưởng thức được rồi, canh đừng đề cập kia võ công.

Xem khí độ, trong giang hồ há có như thế thân nữ nhi?

Nhìn võ công, hắn nam Mộ Dung bất quá là tiếp ba kiếm mà bại, tưởng tượng một chút, nổi danh bắc Kiều Phong chỉ sợ cũng tiếp không được đối phương mấy kiếm.

Về phần gia thế…

Cho tới nay, Mộ Dung phục đều dùng chính mình vi đại yến Hoàng tộc tự nói, nhưng tại khí chất khí thế bên trên, Mộ Dung phục nhìn thấy đối phương thậm chí đều có một loại tự ti mặc cảm cảm giác. Thật giống như, đối phương là công chúa của một nước như vậy tôn quý.

Bất kể là làm việc cách làm, hay (vẫn) là giọng điệu, đều nói cho lấy hắn đối phương có cực quý thân thế.

Như thế đủ loại, như thế nào không hấp dẫn người?

Về phần biểu muội… Hình tượng đã ở Mộ Dung phục

trong nội tâm bắt đầu mơ hồ.

Nhìn qua Tự Gia công tử cái lúc này ngơ ngác bộ dáng, Bao Bất Đồng cùng Phong Ba Ác liền không nhịn được tại nội tâm ở bên trong thở dài. Tự Gia công tử tuy là lợi hại, nhưng là đối với so với nữ nhân kia thật sự là quá mức lợi hại chút ít, hơn nữa cao ngạo, chẳng thèm ngó tới.

Giống như:bình thường nam nhân chỉ biết tự ti mặc cảm, căn bản sẽ không bị đối phương để vào mắt.

Ở Bao Bất Đồng cùng Phong Ba Ác xem ra, tuy nói kết quả lại để cho người phẫn nộ, nhưng trên thực tế là đối phương xác thực không có đem Mộ Dung phục để vào mắt. Tự Gia công tử như là tiếp tục như vậy, chắc chắn đối lập khởi Mạn Đà sơn trang Vương cô nương.

Cùng lúc đó.

Tại phía xa Dương Châu Độc Cô Phượng nhưng lại không hiểu ngáp một cái.

Dừng lại cử động. Trong mắt của nàng rất là mê hoặc.

Lệch ra nghiêng đầu, Độc Cô Phượng theo trên chỗ ngồi đứng lên. Phất phất tay ý bảo thị nữ bên người xuống dưới về sau, nàng cái này liền đi vào gian phòng của mình. Chỉ chốc lát sau, một lần nữa rực rỡ hẳn lên, thay đổi xiêm y Độc Cô Phượng từ trong phòng đi ra.

Bên hông phụ lấy trọng kiếm, phía sau lưng bên trên thì là một thanh ba thước thanh phong đọng ở vai sau.

Độc cô cửu kiếm đã hoàn thành, nhưng là trọng kiếm vẫn đang đang sờ tác bên trong, không lắm hoàn thiện.

Ở Độc Cô Phượng xem ra, kiếm pháp sáng tạo không thể một lần là xong. Mà đạo công tử Nhạc Duyên thì là mang theo tiểu nha đầu kia đi Cô Tô, nhìn thấy nàng lại là một người nhàm chán đứng ở Dương Châu. Tiếp tục như vậy tự nhiên không đủ, cho nên ở chỗ này nghỉ ngơi mấy ngày, sửa sang lại một chút chính mình đoạt được về sau, phát hiện bên cạnh không người có thể xác minh thời điểm, Độc Cô Phượng quyết định lại lần nữa ra trang.

Nàng quyết định đi tìm tìm xem ở cái thế giới này được xưng đệ nhất thiên hạ kiếm pháp —— sáu mạch thần kiếm.

Muốn nhìn một chút cái môn này xuất từ Đại Lý Hoàng tộc kiếm pháp cuối cùng mạnh bao nhiêu.

Về phần đang trước kia gặp gặp những cao thủ kia, đều không gì hơn cái này. Thật sự là làm cho nàng Độc Cô Phượng đề không nổi hứng thú. Thậm chí tên kia chấn giang hồ nam Mộ Dung cũng không gì hơn cái này, bắc Kiều Phong ngược lại cũng không tệ lắm, nhưng là đối với Độc Cô Phượng mà nói hay (vẫn) là không đủ.

Kỳ thật, trong lòng của nàng Nhạc Duyên đó là thích hợp nhất đối tượng.

Kiếm pháp của nàng bản thân tựu là vi đối phương mà tồn tại.

Chỉ là nhìn thấy đạo công tử thật sự là kia phó có vẻ bệnh bộ dáng, lại để cho người đề không nổi hứng thú a!

Lắc đầu.

Hay (vẫn) là thuận tiện đi Cô Tô một chuyến.

Theo an bài, Độc Cô Phượng bước lên một cỗ xa hoa xe ngựa. Xuôi nam mà đi.

…

Nghe nước hoa tạ.

Một câu xuống, hào khí lập tức trở nên có chút ngưng trọng.

Cho dù là có chút ngốc manh Đoàn Dự, cũng cảm nhận được không ổn. Mà thân là Mộ Dung phục thị nữ A Chu cùng A Bích hai nữ tự nhiên cũng cảm nhận được hào khí biến hóa. Với tư cách nửa cái người giang hồ, đối với hào khí cuối cùng là mẫn cảm.

Một bước tiến lên trước.

Nhạc Duyên chắn A Bích cùng A Chu trước mặt, trên mặt ôn hòa dáng tươi cười nhìn xem đại luân Minh Vương. Nói: “Minh Vương, đường đường một đời cao tăng tội gì khó xử hai cái không biết võ công nữ tử đâu này?”

“Chẳng chúng ta ngồi dùng trà thưởng nước. Thuận tiện nghe một chút âm nhạc, nhìn xem mỹ nhân, chẳng phải là rất tốt?”

“…”

Đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí cũng không nói lời nào, mà là mặt không biểu tình, chắp tay trước ngực. Nhưng nội tâm nhưng lại tại thời khắc này cảnh giác lên, tâm thần hầu như toàn bộ đặt ở trước mặt cái này thoạt nhìn ma ốm bệnh liên tục tóc bạc nam tử thần sắc.

“Đúng vậy!”

“Đúng vậy!”

Một bên, Đoàn Dự thấy thế vội vàng bắt đầu ba phải, không ngừng nói: “Chém chém giết giết cãi nhau cái gì cuối cùng không tốt, mọi người không bằng cùng một chỗ ngồi xuống uống trà đàm kinh luận phật, hơn nữa còn có hai vị Mỹ Mạo như hoa tỷ tỷ ở hơi nghiêng, há không thoải mái? !”

Đồng thời, Đoàn Dự còn đang không ngừng cho Nhạc Duyên đập vào ánh mắt, muốn muốn nói cho đối phương biết cái này phiên tăng rất là âm hiểm xảo trá. Hắn có thể không muốn gặp lại trước mặt vị này thoạt nhìn sinh ra phong hàn công tử xuất hiện nguy hiểm gì.

Thằng này…

Nhạc Duyên dùng khóe mắt quét nhìn nhìn lướt qua Đoàn Dự, trong lòng tự nhủ sẽ không phải mặc kệ cái

nào cô nương tuổi là thật không nữa đại chính mình, cái này Đoàn Dự đều sẽ là gọi tỷ tỷ a?

Sau nửa ngày.

Âm trầm ánh mắt biến mất không thấy gì nữa, chuyển mà thay vào phải từ bi vui vẻ cùng trang nghiêm bảo tướng, Cưu Ma Trí chắp tay trước ngực nói: “Cũng tốt, kia liền thỉnh hai vị cô nương vi tiểu tăng bọn người châm trà, chúng ta đàm luận cũng được dọc luận phật!”

“Đi thôi!”

Nhạc Duyên phất phất tay, không quay đầu lại.

Đoàn Dự cũng là gật đầu nói nói: “Hai vị tỷ tỷ đi châm trà a!”

Trong phòng.

A Chu cùng A Bích hai người thấy thế không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Đây là cái gì tình huống?

Ngôn ngữ tầm đó, đúng là bất tri bất giác cũng đã thay đổi thân phận lập trường, thật giống như hai người từ đầu tới đuôi tựu là thị nữ, căn bản không phải chủ nhân nơi này, trái lại kia tóc bạc công tử mới được là nơi đây chủ nhân. Hơn hết có một điểm hai nữ có thể nhất định phải, mấy người kia tầm đó đã bắt đầu nội đấu.

Hơn hết có một điểm có thể để xác định phải cái này tóc

bạc nam tử là ở bảo hộ hai người.

Bởi vì kia phiên tăng thoạt nhìn một chút cũng không giống người tốt đấy.

A Bích nghĩ như vậy.

A Chu cũng là như thế tưởng tượng.

Chương 019 : Thư sinh

Nghe nước hoa tạ.

Trà hương vị phiêu đãng trong phòng, phối hợp với Hồ Thủy nhộn nhạo âm thanh thực cũng đã người cảm thấy ở nhấm nháp sơn thủy.

Ngược lại là thân vi chủ nhân A Bích cùng A Chu bị đảo khách thành chủ, ở chỗ này chính thức thêm vì thị nữ. Hơn hết mặc dù là như vậy, hai nữ ngược lại là đứng ở Nhạc Duyên đằng sau, sau đó cùng một chỗ dùng không thật là tốt xem ánh mắt nhìn thấy đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí.

Tại thời khắc này.

Hai nữ lần đầu phát hiện sự tình phát triển đã không bị người khống chế, trong nội tâm có chút niệm tưởng Tự Gia công tử rồi. Nếu là Tự Gia công tử lúc này, nghĩ đến lần này tăng cũng không dám như thế vô lễ. Phải biết rằng, Cưu Ma Trí mặc dù nói không có rõ rệt đến, nhưng là lời nói cùng khí thế bên trên áp bách nhưng lại so trực tiếp động thủ càng làm cho người phẫn nộ.

Nhất là A Bích cùng A Chu thân là Mộ Dung phục thị nữ, trên giang hồ quần hùng có thể nói đều cho Mộ Dung phục mặt mũi, nhưng nhìn thấy…

Ngay tại hai nữ tưởng niệm Tự Gia công tử thời điểm, mà Mộ Dung phục thật là cùng người giao thủ.

Hai bên cùng một chỗ trong miếu đổ nát giao thủ.

Xùy ——

Kình khí bừng bừng phấn chấn.

Không khí như là vải rách giống như:bình thường bị xé nứt, sau đó tán thành vô số hầu như dùng mắt thường có thể trông thấy không khí gợn sóng hướng bốn phương tám hướng mãnh liệt mà đi. Kia bốn phía vốn là có chút ít rách rưới môn tường tại đây khí lãng trùng kích hạ trực tiếp tán thành vô số mảnh vỡ.

Nhất cương mãnh chưởng kình chống lại nhất cương mãnh chưởng kình.

Từ bên ngoài nhìn lại, tựu thật giống trong gian phòng đó co rút lại xuống, lập tức mãnh liệt căng phồng lên đến.

Lợi hại!

Mộ Dung phục trong nội tâm tán thưởng, như thế cương mãnh chưởng kình, hắn còn là thủ gặp. Cái này lại để cho hắn nhớ tới một môn trong giang hồ tiếng tăm lừng lẫy võ học —— Hàng Long Thập Bát Chưởng.

Về phần Bao Bất Đồng cùng Phong Ba Ác nhưng lại tại thời khắc này, liền người xuất thủ hình như là không có thấy rõ, liền bị giao thủ sinh ra khí lãng cho bức bách đi ra. Thẳng đến hai người tới bên ngoài về sau, theo cửa gỗ cùng vách tường sụp xuống, lúc này mới nhìn rõ ràng bên trong xuất hiện nhân vật.

Người tới dáng người thật là khôi vĩ, chừng ba mươi năm tuổi, mặc màu xám cũ vải bào, đã hơi có rách rưới, mày rậm mắt to. Mũi cao rộng rãi khẩu, cả tứ phương mặt chữ quốc, rất có gian nan vất vả chi sắc, nhìn quanh chi tế, vô cùng có uy thế.

So sánh khởi Mộ Dung phục thon dài dáng người mà nói, người tới thật sự là khôi ngô không ít.

Vẻn vẹn là liếc, Phong Ba Ác cùng Bao Bất Đồng trong nội tâm đồng thời không khỏi tán thưởng một tiếng: “Tốt một đầu Đại Hán! Cái này đích thị là Yến Triệu miền Bắc Trung quốc hùng hồn bi ca chi sĩ!”

Giờ phút này. Khôi vĩ nam tử đứng ở trong miếu đổ nát, cùng Mộ Dung phục xa xa tương đối.

“…”

Mộ Dung phục vậy có chút ít hẹp dài hai mắt không khỏi híp híp, ánh mắt tại đây theo nóc nhà thẳng đứng rơi xuống cũng cùng mình chạm nhau một chưởng nam nhân, ánh mắt hơi hơi có chút lập loè, sau nửa ngày, Mộ Dung phục cái này mới mở miệng hỏi: “Bang chủ Cái Bang… Kiều Phong? !”

Ngữ khí coi như hỏi thăm. Nhưng thật là nhất định thái độ.

“Vật đổi sao dời!”

“Cô tô mộ dung!”

Nam Mộ Dung, bắc Kiều Phong.

Giang hồ nổi danh, hai người thật là thủ gặp.

Ở Kiều Phong trong mắt, người trước mắt trên người có một loại khí âm nhu, cái này lại để cho hắn không khỏi nhớ tới lần kia ở Dương Châu chứng kiến đến chính là cái kia tựa hồ nhiễm phong hàn tóc bạc nam tử. Không tự chủ được đấy, Kiều Phong liền trong lòng đem hai người đã tiến hành giống như:bình thường so sánh.

Sự so sánh này so sánh, đến lại để cho Kiều Phong phát hiện Mộ Dung phục trên người nhiều hơn một phần âm nhu.

“Ngươi không là hung thủ!”

Lập tức. Kiều Phong liền lại nói một câu, nếu không được rồi Mộ Dung phục nồi đen.

“Hừ?”

Giá Thoại lại để cho Mộ Dung phục không khỏi cả kinh, kinh ngạc nói: “Kiều bang chủ bái kiến hung thủ kia?”

“A…!”

Gật gật đầu, Kiều Phong nói ra: “Buổi sáng mới vừa cùng người giao thủ, lần này ra tay bất quá là thăm dò Mộ Dung huynh, nhưng theo giao thủ coi trọng ngươi cũng không phải người kia!” Nói sau, trong khoảng thời gian này đệ tử của Cái Bang hồi báo ngươi Cô Tô

Cho tung tích, lại cũng cũng không đủ thời gian.

“Nhìn thấy. Ở chỗ này không rất thích hợp!”

“Còn xin mời đi theo ta!”

Nói xong, Kiều Phong đã bước ra miếu đổ nát, hướng về sau mặt mà đi.

Kiều Phong phóng khoáng đại khí, thế nhưng mà không ngốc. Ở trong thời gian ngắn xác định hung thủ không phải Mộ Dung phục, vì nhất định trong nội tâm suy đoán, càng là dùng một loại tập kích phương thức đến khiến cho đối phương thi triển gia truyền tuyệt học vật đổi sao dời.

Nhưng chính là vì cái này vật đổi sao dời, lại để cho Kiều Phong khẳng định Mộ Dung phục không phải kia bị chính mình truy đuổi hung thủ.

Bởi vì.

Mộ Dung phục công lực không đủ.

Nhưng là Kiều Phong khẳng định. Lại không có nghĩa là những người khác sẽ tin tưởng.

Dù là hắn là bang chủ Cái Bang, thực sự không thể khống chế dư luận. Chỉ có tìm kiếm được chứng cứ rõ ràng, mới có thể giặt rửa thoát người khác hoài nghi. Dù sao, vật đổi sao dời đặc điểm quá mức lại để cho người quen thuộc. Nhưng cũng là lại để cho người lợi dụng

này điểm.

Mộ Dung phục nghe vậy dừng một chút, hắn thật không ngờ cùng bắc Kiều Phong gặp mặt sẽ là như thế đem tình huống, suy tư một chút, lập tức mời đến Bao Bất Đồng cùng Phong Ba Ác hai người cùng nhau đã đi ra tại đây. Ở ba người chân trước vừa đi, thì có một đám võ lâm nhân sĩ chân sau bước chân vào miếu đổ nát, nhưng lại không thấy bất luận kẻ nào tung tích. Chỉ có kia sụp đổ hơn phân nửa miếu đổ nát nói cho mọi người tại đây lúc trước trải qua đánh nhau.

Kết quả là…

Ở trong thời gian rất ngắn, Mộ Dung phục trên người lại cõng một đầu nồi đen.

…

Xe ngựa ung dung.

Đối với ra Dương Châu, hướng Cô Tô mà đi Độc Cô Phượng mà nói, giang hồ phân tranh đã cách nàng không có gì liên quan.

Nhìn thấy cục diện, cho dù là lại loạn, ở Độc Cô Phượng trong mắt cũng không gì hơn cái này.

Nhớ ngày đó, phật đạo ma, ngoại tộc chờ chờ ở trong nguyên đại địa loạn thành một bầy, đạo công tử càng là dùng một cái kinh thiên đại cục kết thúc công việc, trong lúc chết bao nhiêu giang hồ cao thủ? ở bên trong, phật môn cao tầng cơ hồ bị quét qua là hết, thậm chí là phạm

thanh tuệ, nếu như không phải Thiên Đao Tống Khuyết mặt mũi, chỉ sợ… Kết quả của nàng cũng cũng không khá hơn chút nào.

Cho nên, hiện trong giang hồ cái gọi là giết chóc căn bản chút nào đề không nổi Độc Cô Phượng hứng thú.

Nhìn thấy, duy nhất có thể làm cho Độc Cô Phượng dẫn lên hứng thú là kiếm pháp, cùng với Nhạc Duyên.

Đối với Nhạc Duyên qua lại, đối với hắn giấu diếm một ít gì đó, Độc Cô Phượng có hứng thú thật lớn.

Kia phần hiếu kỳ tâm tính, từ ngày đó ở bờ sông lại lần nữa gặp được Nhạc Duyên về sau, liền một mực ở Độc Cô Phượng trong nội tâm xoay quanh không đi.

Trong xe.

Độc Cô Phượng khoanh chân mà ngồi, huyền thiết Cự Kiếm thì là đặt tại song trên gối.

Sau nửa ngày.

Xe ngựa bỗng nhiên dừng lại.

Nhắm mắt lại dưỡng thần Độc Cô Phượng đột nhiên mở miệng hỏi: “Tới nơi nào?”

“Trang chủ!”

“Cách Cô Tô còn có một đoạn lộ trình! Nhìn thấy là đến…”

Lái xe ngựa thị nữ ở nhìn vừa xuống xe ngựa vị trí về sau, lúc này mới biết rõ ràng nhìn thấy chỗ đến vị trí.

“Nghỉ ngơi một chút!”

Mở mắt ra, Độc Cô Phượng phân phó xuống dưới, sau đó người liền từ trong xe ngựa đi xuống. Sở dĩ phải ở chỗ này dừng lại, cũng không là bởi vì sao duyên cớ, mà là đang Độc Cô Phượng đi đến nơi đây thời điểm trong lòng không hiểu bay lên một cỗ kỳ quỷ cảm giác, lại để cho tạm thời tính phân phó xe ngựa ngừng lại.

“Hừ?”

Ánh mắt khẽ quét mà qua, Độc Cô Phượng phát hiện người trên đường cũng không phải chỉ có nàng một đoàn người, ở phía trước cách đó không xa trên đường thì là bị chắn…mà bắt đầu. Có không ít người tại đâu đó đẩy đẩy nhốn nháo, tựa hồ chuyện gì xảy ra.

Mà ở nàng xuống xe thời điểm, đã có thị nữ tiến lên hỏi thăm nguyên do rồi.

Rất nhanh.

Cuối cùng xảy ra chuyện gì cũng đã đã rơi vào Độc Cô Phượng trong mắt, bởi vì, là người giang hồ rất thông thường giang hồ chặn giết. Duy nhất lại để cho người cảm thấy có chút ngoài ý muốn phải, người bị đuổi giết chính là một cái chân tay luống cuống thư sinh.

Không có chút nào võ công, cả người có thể nói là tay

trói gà không chặt.

Tại đâu đó. Đã có đường người nhìn không đi xuống, chuẩn bị nhúng tay trong đó rồi. Tuy nói người Tống đại bộ phận đều tay trói gà không chặt, nhưng là cũng có không ít trà trộn giang hồ người, gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ tự nhiên mà vậy đã xảy ra.

Phía trước đánh thành một đoàn, nhưng là có lẽ là bởi vì thực lực quá kém, ngược lại là liên tiếp bại lui.

Ngược lại là thư sinh kia trong lúc hỗn loạn bị thị nữ của nàng cấp cứu đi ra. Dẫn tới Độc Cô Phượng trước mặt.

Thư sinh sắc mặt tái nhợt vô cùng.

Cả người giống như có lẽ đã đã mất đi tinh khí thần, ánh mắt canh lộ ra trống rỗng.

Mặc dù là được người cứu xuống, đối phương cũng không có bao nhiêu phản ứng.

Hiển nhiên.

Sách này sinh đích thị là đã gặp phải nhân sinh đại biến, cả người tựa hồ cũng không có muốn sống ý niệm trong đầu.

“Ngươi tên gì?”

Độc Cô Phượng xem lên trước mặt cái này một thân vết máu, bị thương thật nặng thư sinh, không khỏi mở miệng dò hỏi.

Nhưng mà chờ đợi Độc Cô Phượng chỉ có trầm mặc.

“…”

Độc Cô Phượng liếc nhìn, ý bảo thị nữ đem hắn mang lên xe ngựa. Sau đó cả người hướng phía trước mặt đánh thành một đoàn địa phương đi đến. Mà phía sau, xe ngựa thì là chậm rì rì theo đi lên.

“Đây là! ! !”

“Loại này quần áo, các ngươi là…”

Bang ——

Trường Kiếm ra khỏi vỏ, hàn quang lập loè trong mang theo một số thê diễm huyết hoa.

Kia ngồi ngay ngắn ở trên xe ngựa hầu như đã không có bất luận cái gì động tĩnh, cùng một cái kẻ ngu tựa như thư sinh con mắt đột nhiên chuyển bỗng nhúc nhích, chậm rãi quay đầu, ánh mắt đã rơi vào chính rút kiếm sát nhân Độc Cô Phượng trên người, sáng quắc sinh huy.

Đồng tử ngược lại ấn trong. Chứng kiến phải hỏa khí bị kiếm chém chết dấu hiệu.

Nhạc Duyên lúc này tự không biết ở sơn trang ngốc nhàm chán đến Độc Cô Phượng lại lần nữa ra trang, thừa lúc xe ngựa hướng Cô Tô thành mà đến.

Giờ phút này hắn đang nghe nước hoa tạ đã cùng người giao thủ.

Chén trà.

Nước trà.

Giao thoa, nâng chén.

Nước trà trong chén nhộn nhạo, cầm trong tay Nhạc Duyên liền cảm giác được một cỗ vô hình khí kình hướng chính mình trong chén đánh tới.

Ngẩng đầu nhìn lên.

Liền gặp đại luân Minh Vương một tay nâng chén ý bảo, một tay co rúc ở trong tay áo hiện lên kết ấn trạng.

Hiển nhiên, cái này vô hình khí kình đúng là Vô Tướng cướp chỉ.

Loại này đánh lén tựa như, lại lại không có chút nào lực sát thương động tác. Không phải đánh chính diện, chỉ là một loại thăm dò.

Đủ thấy đại luân Minh Vương vẫn đang không dám khẳng định chính mình phải chăng cụ có võ công.

Trong đầu ý niệm trong đầu tránh gấp, Nhạc Duyên nhưng lại không có tiếp chiêu, cũng không có trở tay giết chết đối phương ý định. Nhìn thấy thân thể của hắn ở không có vô cùng giải quyết kia cuồng bạo Long nguyên lực lượng trước, không nhúc nhích được quá nhiều

chân khí. Bằng không mà nói, chờ đợi Nhạc Duyên chỉ có công lực mất nhất định.

Hơn hết đã thăm dò, vậy hắn hoàn toàn không cần để ý.

Phanh!

Chỉ nghe một tiếng giòn vang, chén trà chén ngọn nguồn toàn bộ rớt xuống.

Bên trong nước trà lập tức tung tóe đi ra ngoài.

“Ai nha!”

Như thế cảnh tượng làm như dọa Nhạc Duyên kêu to một tiếng, tay run lên, toàn bộ ly lập tức bị hắn ném ra ngoài, tính cả còn trà còn sót lại nước toàn bộ ngã xuống Cưu Ma Trí trên người.

Bá!

Đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí mãnh liệt đứng lên, trên mặt lộ vẻ phẫn sắc, hình như có hóa thân trợn mắt kim cương ý định.

Hầu như đồng thời.

Nhạc Duyên nghiêng đầu sang chỗ khác, đối với đứng ở bên cạnh A Chu cùng A Bích hai người mở miệng nói ra: “Hai vị cô nương, cái này nghe nước hoa tạ ly không thế nào tốt!”

A Chu cùng A Bích hai người không khỏi nghe vậy ngẩn

ngơ, đây là cái gì tình huống?

Một bên Đoàn Dự cũng vẻ mặt không hiểu thấu.

Về phần tiểu nha đầu trên mặt cũng toát ra nghi hoặc, sau đó cẩn thận từng li từng tí nhìn mình chén trà.

Tiểu nha đầu biểu hiện lại để cho Nhạc Duyên rất là thoả mãn, xem ra ở Kinh Nhạn cung một năm kia nhiều thời giờ ở bên trong tiểu nha đầu học xong không ít.

Ít nhất diễn kịch gạt người cái gì đấy, đã tự học.

Chương 020 : Trai lơ

“…”

Đến tột cùng là hay không biết võ sao?

Trong nội tâm vẫn là không xác định, Cưu Ma Trí ở dân tộc Thổ Phiên thân là quốc sư, võ công càng là rất mạnh. Người bình thường, ở trước mắt của hắn, tự nhiên là không cách nào giấu diếm, có thể nói là liếc liền nhìn đến thông thấu.

Nhưng là, trước mắt vị này Nhạc công tử nhưng lại lại để cho Cưu Ma Trí trong nội tâm có một loại chần chờ.

Làm như không có có võ công, nhưng cũng quá mức tự tin tùy ý.

Nói không có võ công, cả người rồi lại là có vẻ bệnh đấy, làm như phạm vào phong hàn.

Cưu Ma Trí tất nhiên là nhìn ra được, Nhạc Duyên loại tình huống đó cũng không phải cái gì tẩu hỏa nhập ma tình huống, mà là người bình thường cái chủng loại kia cùng loại phong hàn. Thử nghĩ, một cái có được lấy người có võ công, như thế nào thân phạm loại này tật xấu?

Chính là vì điểm này làm cho không người nào có thể nhất định, cho nên đại luân Minh Vương Quyết định âm thầm tự tay thử một lần.

Cái này thử một lần, cũng đã nói cho đại luân Minh Vương kết quả.

Lúc trước một bước kia.

Còn có vừa mới động tác kia, đều nói cho đại luân Minh Vương trước mặt người nọ là biết võ công.

Đưa mắt nhìn A Bích trở về một lần nữa cầm ly, Nhạc Duyên thì là rất chăm chú nhìn Cưu Ma Trí, nói ra: “Thân là khách nhân, tự nhiên cần phải chú ý lễ phép, bằng không mà nói đó chính là ác khách rồi! Đại sư ngươi thân làm một cái người xuất gia, nghĩ đến sẽ không không rõ điểm này!”

Ngôn ngữ như phụ, đối với nhi tử thật thà thật thà dạy bảo.

Lời nói mặc dù như thế, nhưng là ngữ khí không thể nghi ngờ lại để cho đại luân Minh Vương lửa giận trong lòng không khỏi càng lớn. Đang tại Cưu Ma Trí chuẩn bị trực tiếp ra tay, cưỡng ép hiếp thay đổi vũ lực thời điểm, liền nghe bên tai truyền đến Nhạc Duyên truyền âm nhập mật thanh âm.

Đạo gia công pháp.

Tiểu Vô Tương Công.

Một câu, hai cái cái từ ngữ, trực tiếp lại để cho Cưu Ma Trí tính tình sinh sinh bị đặt ở đáy lòng, nhưng đại luân Minh Vương cuối cùng là thân là dân tộc Thổ Phiên quốc sư, tự nhiên có thể cam đoan trước núi thái sơn

sụp đổ mà mặt không đổi sắc, canh có thể ở thiên long tự chỗ đó dùng Tiểu Vô Tương Công thôi động mặt khác tuyệt học người đến biểu hiện ra chính mình bác học. Tại thời khắc này, bị Nhạc Duyên dùng ngôn ngữ trực tiếp một chút xuyên qua lai lịch của hắn về sau, Cưu Ma Trí sắc mặt không có bất kỳ biến hóa, chỉ có ngồi ở hắn đối diện Nhạc Duyên thấy được kia đồng tử co rút lại dấu hiệu.

“Tiểu tăng chính là phật môn chi nhân. Tự nhận hay (vẫn) là tinh nghiên phật hiệu!”

Mỉm cười trong tiếp nhận A Bích một lần nữa bưng ra nước trà, phóng ở trước mặt của mình, Nhạc Duyên nhìn xem Cưu Ma Trí phủ nhận lời của mình. Ngẫm lại cũng thế, nếu là ở phật môn trong không ai biết đại luân Minh Vương tu luyện chính là Đạo gia võ học, kết quả kia không thể nghi ngờ là rất lừa người.

Hơn hết ở Cưu Ma Trí xem ra, chỉ muốn không có ai biết Tiểu Vô Tương Công nền tảng, ngoại nhân lại có bao nhiêu người có thể đủ nhận thức đi ra?

Chỉ là không chờ Cưu Ma Trí đem nói cho hết lời. Ánh mắt của hắn mạnh mà trợn to, một mực bảo trì trang nghiêm bảo tướng bộ dáng cuối cùng phát sanh biến hóa, bị phá công, trợn mắt há hốc mồm nhìn mình chén trà.

Phanh!

Chén ngọn nguồn nghiền nát.

Nước trà trong chén tung tóe đi ra, rơi xuống một bàn.

Mà ở một bên Nhạc Duyên đã sớm chuẩn bị cho tốt, tay phải phất một cái. Đầu gối nhẹ nhàng đem cái bàn hơi chút đỉnh đầu, nâng lên mặt bàn, kia tiết ra đến nước trà lập tức dọc theo mép bàn lăn rơi xuống.

“Khục! Khục!”

“Nha!”

“Ta thì đã từng nói qua cái này chén trà giống như có chút vấn đề, có thể là thời tiết quá ướt chút ít!”

“Phiền toái a Bích cô nương lại đi lấy một chỉ, vi đại sư một lần nữa thêm vào nước trà!”

Quay đầu lại, ho khan hai cái về sau, Nhạc Duyên đối với đứng ở bên cạnh vẻ mặt ngạc nhiên A Bích nói ra. Trên mặt dáng tươi cười ôn hòa vô cùng.

“…”

A Bích nhìn coi kia Cưu Ma Trí trên tay phá ngọn nguồn chén trà, nếu là bắt đầu cái kia một chút chỉ là ngoài ý muốn, như vậy hiện tại lần này cũng đủ để nói cho tất cả mọi người đây tuyệt đối không phải ngoài ý muốn rồi, mà là cố ý mà làm chi.

Hiển nhiên, hai người này ẩn ẩn ở chút bất tri bất giác giao thủ.

Dù sao A Bích cũng là đường đường nam Mộ Dung thị

nữ, có không ít kiến thức.

Một bên A Chu thì là ánh mắt dò xét đảo qua, khóe miệng nhếch đồng thời ánh mắt cũng đang lóe lên lấy, làm như ở nắm lấy cái gì.

Ngược lại là Đoàn Dự vẻ mặt mê hoặc. Căn bản không có hiểu rõ tình huống trước mắt.

Ngược lại là tiểu nha đầu ngó ngó Cưu Ma Trí, lại lại nhìn một cái Đoàn Dự, tiếp tục tiểu đại nhân giống như:bình thường uống trà, căn bản không để ý tới chuyện trước mắt.

Vô Tướng cướp chỉ!

Trong nội tâm lẩm bẩm cái này quen thuộc danh tính, trước mắt vừa mới phát sinh hết thảy lại để cho Cưu Ma Trí cảm thấy quá mức nhìn quen mắt, thì như là lúc trước mình ở Đại Lý thiên long tự thi triển chiêu này độc nhất vô nhị. Vừa mới đánh vỡ chính mình chén trà đúng là mình lúc trước thử chiêu thức.

Vô ngã Vô Tướng, không có giả dối, không chân thật Vô Tướng cướp chỉ.

Đi phải Thuần Dương chân khí.

Mà ý nghĩ này ngay sau đó liền bị một cái khác ý niệm trong đầu đè xuống. Đó chính là cái môn này thi triển công pháp đích danh xưng —— Tiểu Vô Tương Công.

Cái này nhạc họ nam tử đến tột cùng là ai?

Sao hội (sẽ) môn võ công này!

Cưu Ma Trí tự giác bản thân tuyệt đối sẽ không nhận lầm, hắn một thân võ công căn bản là Tiểu Vô Tương Công, mà trước mặt người này thi triển cùng cũng thế. Chính là bởi vì hiểu rõ khắc sâu, mới có thể nhận định người này thi triển chính là là đồng dạng võ học.

Giờ khắc này. Tâm tình của hắn trầm trọng.

Bất luận như thế nào cũng không ngờ rằng tiến về trước Cô Tô Yến Tử Ổ sẽ gặp phải chuyện như vậy.

Nhưng mà càng thêm lại để cho Cưu Ma Trí lo lắng phải trước mặt chi nhân thân phận rốt cuộc là cái gì? Chẳng lẽ lại là…

Tựa hồ là nghĩ tới điều gì, Cưu Ma Trí tại nội tâm ở bên trong không khỏi lắc đầu, không nên phải đấy! Dựa theo niên kỷ, đối phương tuyệt đối không phải người kia người.

“Hừ?”

Ở Nhạc Duyên lộ liễu một tay Tiểu Vô Tương Công cho Cưu Ma Trí xem về sau, Nhạc Duyên đột nhiên phát hiện trước mặt cái này dân tộc Thổ Phiên Đại hòa thượng biểu hiện có chút kỳ quái, dùng ánh mắt của hắn tự nhiên nhìn ra được ở Cưu Ma Trí trong nội tâm đột ngột dâng lên một lượng sợ hãi.

Đối phương ở sợ hãi?

Theo đạo lý, tại đây trên giang hồ có thể quét ngang đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí cũng không có nhiều người, đại thành Đoàn Dự đủ để, nhưng là nhìn thấy Đoàn Dự… Quay đầu lại liếc nhìn, Nhạc Duyên liền nhìn thấy Đoàn Dự cười ha hả ở cùng mình tiểu nha đầu nói chuyện, một bộ muốn ngoặt người đi xem cá vàng bộ dạng, mà tiểu nha đầu thì là không đáp không để ý tới.

Kiều Phong có thể, nhưng thì không cách nào làm được quét ngang.

Độc Cô Phượng có thể, có thể Độc Cô Phượng hơn hết phi thăng đến cái thế giới này vài năm thời gian, căn bản hai người sẽ không gặp qua. Đối với Độc Cô Phượng, Cưu Ma Trí chưa nói tới sợ hãi.

Thiếu Lâm lão tăng quét rác có thể.

Mà lý do cùng Độc Cô Phượng hầu như độc nhất vô nhị, chưa từng gặp qua, cũng không có chăm chú đối đãi qua. Cưu Ma Trí tất nhiên là không biết được lão tăng kia lợi hại, lại càng không cần phải nói sợ hãi cảm xúc rồi, nhất là Thiếu Lâm tăng nhân tính nết.

Có thể làm cho người sợ hãi chỉ có ác ý, mà tăng nhân không phải không thừa nhận tự đường về sau các hòa thượng sớm đã không có lúc trước ương ngạnh, mặc dù võ công mạnh hơn quá nhiều, đại luân Minh Vương cũng không cần sợ hãi.

Như vậy còn lại chỉ có một môn phái.

Cái kia do chính mình, do thị nữ Vệ Trinh Trinh truyền thụ xuống phái Tiêu Dao.

Thiên Sơn Đồng Mỗ. Tất nhiên là sẽ để cho Cưu Ma Trí sợ hãi.

Nhưng nếu là đụng phải nàng, nhìn thấy đại luân Minh Vương nơi nào sẽ là bộ dáng như vậy? Chỉ sợ đã sớm ở sinh tử phù dưới sự khống chế rồi.

Vô Nhai Tử.

Bị đồ đệ mình Đinh Xuân Thu tính toán, hãy nói lấy đối phương cái chủng loại kia nguội tính tình, có thể tưởng tượng rất khó lại để cho Cưu Ma Trí sợ hãi.

Như vậy còn lại chỉ có một người, dùng tính tình của nàng đủ để cho người sợ hãi.

Người này là nhìn thấy Tây Hạ thái hậu, Lý Thu Thủy.

Ghen tị!

Phong lưu!

Mỹ Mạo!

Âm hiểm!

Tàn nhẫn!

Tính tình hay thay đổi! Ưa thích đùa bỡn nam nhân!

Có thể nói, đây cũng là Lý Thu Thủy hình tượng. Một cái nữ nhân như vậy. Ở trong mắt của nam nhân thật là đáng giá sợ hãi.

Nói sau Cưu Ma Trí trời sinh cơ trí, từ nhỏ thâm niên khởi liền điệt gặp kỳ duyên, hiển nhiên là không bao lâu ưa thích bốn phía chạy. Hơn nữa Cưu Ma Trí có thể nói tham, giận, si, hận ngũ độc đều đủ, căn bản không chuẩn bị một cái tăng lữ điều kiện, nếu thật chính luận, không bằng nói Cưu Ma Trí đó là phật gia lý luận không tệ. Nhưng chỉ là trên miệng đấy, hắn bản thân lại căn bản không có đi đi đường này.

Cưu Ma Trí với tư cách tăng nhân, vốn nên thanh tịnh ít ham muốn, không tranh danh lợi, nhưng cả bộ thiên long bát bộ trong chống lại thừa lúc võ công truy cầu cuồng nhiệt nhất, nhất không từ thủ đoạn đúng là võ công đã tiếp cận tuyệt đỉnh Cưu Ma Trí! Cưu Ma Trí truy cầu võ học, đã lâm vào một loại cử chỉ điên rồ.

Thậm chí, liền Thiếu Lâm Tự bảy mươi hai tuyệt kỹ đều không gì hơn cái này. Ở Cưu Ma Trí trong nội tâm thực chính là muốn lấy được chính là đại lý đoàn gia sáu mạch thần kiếm.

Vì sao?

Có một cái rất đơn giản đáp án. Đó chính là sợ hãi.

Hắn đường đường dân tộc Thổ Phiên quốc sư cần ứng phó người khác đuổi giết.

Trốn tránh người hẳn là Lý Thu Thủy.

Về phần tại sao cần muốn trốn tránh, vậy muốn xem hắn cái này một thân Tiểu Vô Tương Công là từ gì mà đến rồi.

Có thể nói, hiện tại Cưu Ma Trí võ công đại thành, trên giang hồ võ công cũng số một số hai cao thủ, mặc dù là bên trên Thiếu Lâm cũng có hoành đẩy ý định, cũng có thể thấy được đến trong lòng của hắn Thiếu Lâm võ học cũng không phải nàng tưởng tượng thì tốt hơn.

Mặc dù là đối phương có được xưng Thiếu Lâm bảy mươi hai tuyệt kỹ dọa người xưng hô.

Nhưng Cưu Ma Trí vẫn đang dùng Tiểu Vô Tương Công cưỡng ép hiếp thi triển Thiếu Lâm tuyệt kỹ, đánh Thiếu Lâm Tự mặt. Thế nhưng mà dù là như thế, Cưu Ma Trí vẫn là trăm phương ngàn kế muốn đạt được đại lý đoàn gia sáu mạch thần kiếm. Không thể nghi ngờ. Trong mắt hắn, Thiếu Lâm võ học căn bản không cách nào cùng phái Tiêu Dao võ học so sánh với. Thậm chí tại hắn xem ra Thiếu Lâm có chút tuyệt học đối lập khởi Tiêu Dao võ học mà nói, cũng bất quá là tiểu hài tử giống như biểu diễn.

Hơn nữa Lý Thu Thủy ở trong ấn tượng của hắn quá mức đáng sợ, Tiêu Dao quá mức đáng sợ. Kia phảng phất giống như thần ma giống như:bình thường tồn tại, để lại quá mức ấn tượng khắc sâu.

Cuối cùng nhất, hắn tìm được một môn thoạt nhìn có thể cùng phái Tiêu Dao võ học ganh đua dài ngắn võ công, đó chính là sáu mạch thần kiếm.

Cho nên Cưu Ma Trí không tiếc phá hư hai nước bang giao cũng muốn đạt được “Sáu mạch thần kiếm” . Dùng cái này để đối phó Lý Thu Thủy uy hiếp, bởi vậy mới có “Thiên long tự cuộc chiến “

Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên gặp Cưu Ma Trí sắc mặt trầm ngưng, trong nội tâm khẽ động. Đột lại dùng truyền âm nói: “Ta là Tây Hạ Lý Thái sau phái tới!”

“! ! !”

Ầm ầm đứng dậy, dưới thân cái ghế lập tức vỡ vụn, Cưu Ma Trí sắc mặt đại biến, cả người đã cực đoan đề phòng nhìn qua Nhạc Duyên, trên tay hỏa diễm đao thì là tại thời khắc này vận sức chờ phát động.

Tình cảnh biến hóa, Cưu Ma Trí đột nhiên bão nổi để ở tràng những người khác trở tay không kịp.

Mà với tư cách nhấc lên sự biến hóa này Nhạc Duyên thì là thấy thế lắc đầu cười khổ.

Quả là thế!

Đại Lý dân tộc Thổ Phiên hai nước tiếp giáp, hơn nữa kia núi Vô Lượng chỗ…

Lại nhìn trước mặt đại luân Minh Vương bảo tướng trang nghiêm bộ dáng, hình dạng của hắn cũng không kém, nếu là ở tuổi trẻ mấy chục năm, trở lại thiếu niên thời điểm, Cưu Ma Trí cũng là một cái tuấn tú mỹ thiếu niên. Hơn nữa Cưu Ma Trí ngũ độc đều đủ, duy chỉ có

không háo sắc.

Nguyên nhân… Không phải đã trải qua thật đẹp nữ nhân, đối với những nữ nhân khác chẳng thèm ngó tới, tựu là đắc đạo cao tăng.

Nhìn thấy Cưu Ma Trí được xưng tụng là cao tăng sao?

Có đại luân Minh Vương danh xưng, nhưng người xưng không bên trên là!

Kết hợp với Cưu Ma Trí quét ngang Thiếu Lâm lúc, dùng Hư Trúc kia thấp hơn thường nhân đôn hậu trung thực, làm sao có thể liếc xem thấu tuyệt đỉnh thông minh Cưu Ma Trí kỹ lượng? Nếu không phải có người chuyên môn lộ ra Tiểu Vô Tương Công sơ hở, dùng Hư Trúc kia vừa mới hơn hết một thời gian ngắn công lực cùng ánh mắt, căn bản không thể.

Một thân võ công thoát tại Tiêu Dao, cuối cùng nhất nhưng cũng là còn tại Tiêu Dao.

Cũng là ứng phật gia nhân quả Luân Hồi.

Mà Cưu Ma Trí cái này một biểu hiện, kết hợp với Nhạc Duyên đối với đã từng câu chuyện suy đoán, nhưng cũng biết hắn cái này một thân bổn sự cùng cái loại nầy bệnh trạng võ học truy cầu nơi phát ra.

Hai chữ đủ để giải thích.

Trai lơ mà thôi.

Hít một tiếng, Nhạc Duyên nhắm mắt lại, đối với chính mình cái này do Vệ Trinh Trinh truyền thụ xuống môn phái, có chút không nói gì. Đã đến nhìn thấy, phái Tiêu Dao ức phật áp ma trách nhiệm, dĩ nhiên là hắn phật bề ngoài lộ trình đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí làm nhất không tệ.

Ẩn ẩn đấy, Nhạc Duyên thậm chí nghe thấy trong hư không, có giọng nữ ở đối với chính mình nói ——

“Bên trên Lương bất chính, hạ Lương lệch ra!”

Chương 021 : Dập đầu

Huyết.

Bốn phía đều là.

Trước mắt đến chỗ ngã xuống đều là người thi thể, mỗi người yết hầu chỗ đều tồn tại cái này một cái miệng vết thương. Liếc nhìn lại, những người bị chết này, mỗi người thương thế giống nhau, có thể nói đối phương là chết ở một dưới thân kiếm.

Trong tay ba thước thanh phong tiện tay hất lên, kia Thượng Diện máu tươi lập tức bị quăng đi ra ngoài, rơi trên mặt đất hóa thành một đoàn vết máu, đồng thời từ trong lòng ngực móc ra cả màu trắng tơ lụa khăn tay, lau lau rồi hạ mũi kiếm sau, ngay sau đó Trường Kiếm cái này mới chậm rãi vào vỏ.

Đến nỗi chà lau sau chiếc khăn tay, thì là tùy ý ném trên mặt đất. Cuối cùng nhất, khăn tay bay xuống, đã rơi vào một cỗ thi thể trên mặt, bao trùm xuống.

Độc Cô Phượng đứng ở trong đó, quay đầu chung quanh.

Từng nhìn thấy ánh mắt của nàng người cũng nhịn không được hướng sau lui bước, vừa rồi mọi người tuy nhiên rút dao tương trợ, nhìn không được, nhưng là ở nhìn thấy đột ngột toát ra như thế một cái xinh đẹp đấy, sát nhân như giết gà nữ nhân, kia thật là một loại sợ hãi.

Vừa rồi hết thảy thế nhưng mà đều rơi trong mắt bọn họ, đây chẳng qua là một kiếm, một kiếm mà thôi.

Vây khốn nữ tử những người kia thì toàn bộ chết.

Kiếm pháp cao như thế người, có thể nói ở những người giang hồ này trong nội tâm nghe đều không nghe thấy, chớ nói chi là bái kiến rồi. Hiện tại gặp được người như vậy, ngược lại là kinh hãi, sợ đối phương một kiếm cũng đem nhóm người mình cho giải.

Loại tâm tính này, rất có chỉ ra vẻ yêu thích bên ngoài (còn thực chất bên trong thì không) làn gió.

Trở về tỏa ra bốn phía ánh mắt thu hồi, Độc Cô Phượng ánh mắt lại lần nữa đứng tại trước mặt những thi thể này bên trên, cuối cùng nhất ánh mắt ở một người trong đó trên người tay áo bên trên ngừng lại, nơi đó là một đóa hồng sắc Hỏa Diễm Hoa văn. Hơn nữa, những ngã xuống này trên thân người mỗi người trên người đều có như thế một chỗ.

“…”

Quay người. Độc Cô Phượng lúc này mới quay người hướng xe ngựa phương hướng đi đến.

“Trang chủ!”

Thị nữ cung kính hô tiếng vang lên, hơn nữa thân là thị nữ nữ nhân cũng nhìn ra được Tự Gia trang chủ sắc mặt cực kỳ lãnh đạm. Hiển nhiên là Độc Cô Phượng nghĩ tới cái gì nha không tốt sự tình, khiến cho tâm tình

của nàng tại thời khắc này rõ ràng có chút mất nhất định.

Chẳng lẽ lại…

Những người kia trang chủ nhìn thấy?

Ý nghĩ như vậy chỉ là tại trong lòng bốc lên cuồn cuộn, nhưng thị nữ không dám chút nào biểu hiện ở trên mặt, chỉ là cung kính cúi đầu cùng đợi Độc Cô Phượng phân phó.

Trên xe ngựa.

Kia một thân chật vật vết máu thư sinh ánh mắt đã có biến hóa, không hề như lúc trước như vậy tĩnh mịch nặng nề, căn bản nhìn không tới chút nào đích sinh khí.

Cái lúc này nhìn thấy một kiếm quét ngang những người kia Độc Cô Phượng, thư sinh cuối cùng đã có những người này khí nhi.

“Hừ?”

Đã nhận ra thư sinh biến hóa, Độc Cô Phượng ánh mắt cuối cùng đã rơi vào trên người của đối phương.

Chỉ thấy thư sinh rung động run rẩy đứng dậy, bởi vì trốn chạy để khỏi chết hắn hầu như đã hao hết thân thể sở hữu khí lực. Có thể trốn ở đây đều dựa vào lấy một lời tâm huyết mà đến. Mà ở được người cứu xuống sau. Cái này liền mất đi cái kia sợi kình.

Cả người lâm vào một loại cực điểm mê mang trạng thái, tựa hồ chính mình sẽ như thế chết đi.

Mà lúc này đây, người khác cuối cùng đã có một tia tức giận, lại để cho thân thể đã có như vậy một lượng khí lực phải kiếm của đối phương. Còn có kiếm kia bên trên huyết.

Rung động run rẩy bò dậy. Theo sau là hai đầu gối phịch một tiếng quỳ gối Độc Cô Phượng trước mặt.

Đều nói đàn ông dưới đầu gối là vàng. Nhưng ở thời điểm này cái này một mực quật cường thư sinh cuối cùng bỏ đi kia một thân tôn nghiêm.

"…"

Trên cao nhìn xuống xem lên trước mặt cái này quỳ xuống ở trước mặt mình thanh niên thư sinh, Độc Cô Phượng sắc mặt không có có bao nhiêu biến hóa, chỉ là trong mắt đã hiện lên một tia biến hóa. Cái quỳ này. Độc Cô Phượng tất nhiên là tinh tường trong đó hàm nghĩa.

Hắn muốn chính mình dạy bảo hắn báo thù chi thuật!

"Cầu ân nhân dạy ta sát nhân chi kiếm!"

Dơ dáy bẩn thỉu tóc không có chút nào để ý, thư sinh cúi đầu dập đầu, cái trán đụng chạm trên mặt đất phát ra ầm ầm tiếng vang, liên tiếp ba cái đầu, không chỉ có lại để cho ở một bên thị nữ sắc mặt có chút buồn bã, cũng làm cho Độc Cô Phượng không khỏi thở dài một hơi.

Đang thứ tư cái đầu dập đầu ở dưới thời điểm, nhưng lại Độc Cô Phượng ngăn trở.

Dưới vỏ kiếm dời, trực tiếp chống đỡ ở thư sinh cái cằm bên trên, nói: “Đàn ông dưới đầu gối là vàng, ngươi cái quỳ này đã lại để cho chính mình cái gì nha cũng không có!”

“Ân nhân!”

Nghe vậy thư sinh lộ vẻ sầu thảm mà cười, mang đầu, ánh mắt đón Độc Cô Phượng ánh mắt, khàn giọng lấy thanh âm nói ra: “Tại hạ đã cái gì nha cũng không có! Ta quỳ nát đầu gối, dập đầu phá đầu, thực sự vãn không trở về người cả nhà tánh mạng!”

“Chỉ cần ân nhân có thể dạy bảo tại hạ sát nhân chi kiếm, ta cái này một thân theo ân nhân mà làm!”

Thanh âm rách nát như là nghiền nát mái ngói ở giúp nhau thổi mạnh tiếng ma sát.

Là cầu người, nhưng cũng là bất đắc dĩ.

Thư sinh nhìn thấy biết rõ chính mình không có bất kỳ tiền vốn, duy nhất còn lại cũng chỉ là chính mình cụ tàn thân thể, cũng không có bất kỳ tư cách đi khẩn cầu ân nhân cứu mạng làm cái gì nha, nhưng là hắn biết rõ mình không thể buông tha cho, bằng không mà nói thì thật sự cái gì nha cũng không có, ít nhất nhìn thấy hắn còn có một báo thù cơ hội.

Mà trước mặt nữ nhân này, là hắn nhìn thấy cái thứ nhất

có cơ hội người có năng lực.

Than nhỏ một tiếng, Độc Cô Phượng tâm tình lộ ra có chút bất đắc dĩ.

Người kia thay đổi.

Mà đầu sỏ gây nên là kia đã đi Cô Tô thành đạo công tử Nhạc Duyên.

Mặc dù là đã đến hôm nay, Độc Cô Phượng cũng có thể cảm nhận được lúc trước tranh phong truyền nọc độc, bọn hắn ở giữa giao tranh còn không có thay đổi.

Ánh mắt đứng ở trước mặt cái này thảm hề hề thanh niên thư sinh trên người, Độc Cô Phượng tất nhiên là có thể cảm giác được đối phương trên người vẻ này tử sát khí, đó là cái gì nha cũng không có, cái gì nha đều vãn không trở về, hết thảy đều đã nghiền nát mất đi cuối cùng nhất điên cuồng.

Độc Cô Phượng có thể tưởng tượng, nếu là mình đáp ứng đối phương yêu cầu, người thanh niên này thư sinh có thể hóa thành vô cùng tàn nhẫn nhất cay người, thậm chí đã không có tánh mạng của mình người. So với lúc trước Ảnh Tử thích khách còn muốn khủng bố.

Hơn hết đã đến Độc Cô Phượng loại cảnh giới này, tất nhiên là liếc có thể nhìn ra trước mặt người thanh niên này thư sinh hình như là tay trói gà không chặt, hơn nữa căn cốt cũng không sao vậy dạng.

So ra kém Nhạc Duyên bên người tiểu nha đầu.

Cũng so ra kém đạo công tử hợp lý sơ đồ đệ Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng.

Trước mặt chi nhân niên kỷ muốn so với Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng tiếp xúc võ học niên kỷ còn muốn lớn hơn, hắn căn cốt tư chất canh là xa xa so ra kém hai người võ học tư chất. Thậm chí, liền Nhạc Duyên thị nữ Vệ Trinh Trinh cũng so ra kém.

Nàng chi kiếm pháp quá mức chú ý ngộ tính, trước mặt sách này sinh có thể nào học hội (sẽ)?

Hơn nữa dùng như vậy niên kỷ. Quá lớn, cũng đã quá muộn.

Phải biết rằng, ở nàng người biết trong dùng như vậy đại niên kỷ học hội (sẽ) tuyệt học tăng lên căn cốt cũng không có mấy người, như vậy hơn võ học trong cũng chỉ có Trường Sinh Quyết mới có khả năng này. Nhưng là như thế nhiều năm qua, Trường Sinh Quyết cũng thì chính thức sáng tạo ra ba người, thuận tiện lấy sáng tạo ra hai phái.

Nói sau mặc dù là học xong kiếm pháp của mình cùng võ công, Độc Cô Phượng cũng sẽ không cho là trước mặt chi nhân chính thức có thể báo được rồi thù.

Ít nhất kia phía sau cuối cùng nhất đầu sỏ thanh niên thư sinh chỉ sợ là không cách nào.

“Kiếm của ta ngươi học không được, cũng không thích hợp!”

“Nói sau tuổi của ngươi quá lớn!”

Hai câu nói, cũng đã bỏ đi thanh niên thư sinh vừa mới dâng lên đến đích sinh khí, chỉ thấy đối phương thân hình khẽ run lên. Lại lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ uể oải dưới đi.

Hơn hết ngay sau đó Độc Cô Phượng còn nói thêm: “Bất quá ta ngược lại là có thể hướng ngươi đề cử một người. Hắn có lẽ có thể giúp ngươi!”

“! ! !”

Ngẩng đầu, thanh niên thư sinh ngửa đầu chằm chằm vào Độc Cô Phượng, rất có một loại hi vọng lại một thôn cảm giác.

“Chính hắn tạo ở dưới nghiệt, nên do chính mình hoàn lại!”

“Thư sinh. Ngươi đi tìm hắn a!”

Độc Cô Phượng không biết Nhạc Duyên chuyện khác. Nhưng ở trong Đại Đường sự tình nàng hay (vẫn) là hiểu rõ đại khái. Đối với hắn nàng có một loại mâu thuẫn tâm tính. Đã bội phục kiếm pháp của đối phương, nhưng lại là đem đối phương đã coi như là đối thủ.

Đã dưới đáy lòng có một loại không hiểu tình cảm, nhưng nàng lại đem đối phương trở thành đối thủ.

“Tiểu Ấm!”

“Đem ngươi hắn mang đi Cô Tô thành. Đi tìm đạo công tử a!”

Quay đầu đối với thị nữ bên người phân phó một tiếng, ý bảo thị nữ đem thanh niên này thư sinh mang đi Cô Tô thành, coi hắn đối với Nhạc Duyên rất hiểu rõ, nhìn thấy tình huống đoán chừng Nhạc Duyên hay (vẫn) là đứng ở Cô Tô thành. Mưa dầm thời tiết, đối với hiện tại đạo công tử ảnh hưởng Bất Tiểu, nhất là bên người còn mang theo một cái tiểu cô nương thời điểm.

“Kia trang chủ ngài…”

Thị nữ gật đầu đáp ứng phân phó, lập tức dò hỏi. Giá Thoại, hiển nhiên là ở nói cho nàng biết Độc Cô Phượng hội (sẽ) đi ra ngoài một chuyến, từ đó trực tiếp sửa lại hành trình.

“Ta đi thử thời vận, xem có thể không nhìn thấy một người quen!”

Nói xong, người đã quay người rời đi, người hướng Dương Châu phương hướng đi, ở bước ra mấy bước sau, Độc Cô Phượng ngọc tay nhẹ vẫy, chỉ thấy xe ngựa mãnh liệt run lên, một thanh ngăm đen Cự Kiếm nhảy ra xe ngựa, hướng về trong tay của nàng.

Cự Kiếm nhập thủ, tùy ý vũ một cái kiếm hoa.

Cường đại áp khí áp trên mặt đất tro bụi hướng hai bên quét tới.

Cự Kiếm để ngang bên hông sau, Độc Cô Phượng cái này liền ào ào mà đi.

Đưa mắt nhìn Độc Cô Phượng rời khỏi, thanh niên thư sinh cuối cùng phản ứng đi qua, mặc dù nói đối phương sẽ không dạy bảo chính mình võ học, nhưng lại là để lại cho hắn một hy vọng. Chỉ là, hắn có chút không biết rõ những thứ khác có chút lời nói.

Hơn hết như vậy đã đầy đủ rồi.

Lại lần nữa xoay người dập đầu.

“Thư sinh váy màu vàng tạ ơn ân nhân!”

Sản xuất tại chỗ dập đầu, đây là nhìn thấy thư sinh có thể trả giá lớn nhất hồi báo rồi.

…

Nghe nước hoa tạ.

Ở phân tích xác minh đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí lên tiếng sau, Nhạc Duyên nhắm mắt lại, trong lòng có chút dở khóc dở cười.

Hắn từ vừa mới bắt đầu thì biết không vĩnh hằng môn phái, cũng không có vĩnh hằng quốc gia.

Sáng lập Thuần Dương, Nhạc Duyên liền biết rõ Thuần Dương phái sẽ không một mực tồn tại, mặc dù là phái Tiêu Dao cùng cũng thế.

Thuần Dương quá ngạo.

Dùng Hoàng lão chi thuật nhúng tay quốc gia đại sự, tuy là đè xuống phật ma bà giáo, nhường đường gia một lần nữa đi lên đỉnh phong, nhưng là vi sau này chôn xuống mầm tai hoạ. Không phải từng Hoàng đế đều dễ dàng tha thứ một cái nhúng tay quốc gia đại sự tôn giáo, nhất là ở Hoa Hạ trong nguyên.

Thịnh cực mà suy, đây là tại Nhạc Duyên rời khỏi Đại Đường thời điểm cũng đã suy đoán đã đến Thuần Dương kết cục.

Hơn hết may mà phải Thuần Dương chính thống đạo Nho không có đoạn tuyệt.

Mà phái Tiêu Dao thì là quá mức cao ngạo, đứng rất cao, cuối cùng nhất ngã chết chính mình.

Có thể nói phái Tiêu Dao xảy ra vấn đề, lớn nhất khả năng liền là vì trong môn phái bộ vấn đề. Mà khi Nhạc Duyên tự mình mặt lâm thời điểm, hắn phát hiện loại cảm giác này cuối cùng hay (vẫn) là không cho người như vậy vui mừng.

“Khục!”

Ngáp một cái, mắt phải da mãnh liệt nhảy bỗng nhúc nhích, Nhạc Duyên lúc này mới mở mắt, xem lên trước mặt đề phòng đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí, đối phương trên tay vận sức chờ phát động hỏa diễm đao cũng không cho Nhạc Duyên sợ hãi

Để ý.

Ngược lại là vừa mới cái này đột ngột sinh ra ngáp một cái lại để cho Nhạc Duyên rất là ngoài ý muốn.

Ai vậy lại đang nói của ta nói bậy?

Độc Cô Phượng!

Không hiểu đấy, Nhạc Duyên trước mắt xuất hiện hình dạng của nàng.

Chương 022 : Tiền bối! Vãn bối! (thượng)

Chuyện gì xảy ra?

Cùng.

Đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí phản ứng cũng làm cho Đoàn Dự có chút lo lắng. Trải qua thiên long tự một trận chiến hắn mười phần tinh tường cái này Đại hòa thượng lợi hại, phải biết rằng hắn bá phụ còn có mấy vị cao tăng có thể cũng không phải Cưu Ma Trí đối thủ.

Đại luân Minh Vương đột nhiên bộc phát, lại để cho Đoàn Dự cũng mãnh liệt đứng lên.

Theo cái bàn cót két tiếng vang, Đoàn Dự có chút đàn ông khí khái chắn tiểu nha đầu trước mặt, cho dù là trên mặt mười phần khẩn trương, nhưng là Đoàn Dự lần này cách làm thực cũng đã Nhạc Duyên thấy được Đoàn Dự kia ôn nhuận cổ hủ trong tính tình kia lóe ra điểm sáng.

Cho dù là hiện tại bản thân không phải đại luân Minh Vương đối thủ, nhưng Đoàn Dự ở làm chuyện như vậy tình thời điểm lại không có có do dự chút nào.

Lần này cử động rơi vào A Bích cùng A Chu trong mắt, đều là có chút tán thưởng.

Ngược lại là bị chặn ánh mắt tiểu nha đầu sắc mặt không được tốt xem.

“…”

Nhìn phá nền tảng, bị người phá chi tiết, nhận lấy cực độ khiếp sợ Cưu Ma Trí trên tay hỏa diễm đao ẩn ẩn vận sức chờ phát động, nhưng lại không có lập tức ra tay, đối phương không có đang tại mặt của mọi người điểm ra thân phận của mình, không thể nghi ngờ là nói cho lấy hắn đối phương tạm thời tính sẽ không đối với hắn động thủ.

Hơn nữa hơn nữa chính mình dân tộc Thổ Phiên quốc sư thân phận, không thể nghi ngờ sẽ để cho người cố kỵ.

Mặc dù là nữ nhân kia, chính thức sẽ ra tay đối phó chính mình, quốc sư của mình thân phận không thể nghi ngờ là sẽ ảnh hưởng đấy, nhưng Cưu Ma Trí cùng hiểu rõ thân phận của mình đối với nữ nhân kia mà nói chỉ là một phần nhỏ cố kỵ mà thôi, như đối phó muốn ra tay, chính mình nhìn thấy thực lực còn chưa đủ.

Chính là bởi vì hiểu rõ Tiểu Vô Tương Công, cho nên Cưu Ma Trí trong nội tâm mới có thể cảm thán.

Tại hắn xem ra, có lẽ chỉ có đại lý đoàn gia sáu mạch thần kiếm mới có thể chống lại. Nghĩ tới đây, khóe mắt quét nhìn không khỏi nhìn sang đứng ở bên cạnh Đoàn Dự.

Đồng thời.

Cưu Ma Trí đáy lòng cũng đang suy đoán lên trước mặt

tóc bạc thanh niên thân phận chân chính.

Tây Hạ, nhưng hắn là không biết có một người như thế a!

Cho dù là kia nhất phẩm đường, cũng không có người như vậy.

Đương nhiên, đối phương cũng có khả năng là che dấu.

Trên mặt ghế.

Nhạc Duyên ngồi ngay ngắn hắn bên trên, sắc mặt cũng không khá lắm xem.

Vốn là khá tốt. Nhưng là nhìn thấy Nhạc Duyên như vậy một cân nhắc phái Tiêu Dao, lập tức phát hiện vấn đề này vô cùng lừa bịp.

Tự một đời bắt đầu, đời sau Tiêu Dao đệ tử đi lộ tuyến không thể nghi ngờ là quá mức làm cho người ta không nói được lời nào.

Đoàn Dự cuối cùng nhất xuất gia vi tăng, đây là lịch đại Đại Lý Hoàng tộc truyền thống.

Mà phía sau Phiếu Miểu Phong chủ nhân thì là một tên hòa thượng, Hư Trúc.

Đúng rồi, nhìn thấy còn có một cùng xem như lưng cõng Tiêu Dao truyền thụ Đại hòa thượng —— dân tộc Thổ Phiên quốc sư đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí.

Bỏ Đinh Xuân Thu cùng mấy cái sư huynh đệ bên ngoài, trong đó chính yếu nhất người vậy mà đều là cùng phật môn có quan hệ.

Hồi tưởng phái Tiêu Dao lập phái ước nguyện ban đầu, Nhạc Duyên liền phát hiện sự tình phát triển đến bây giờ cho người cảm giác dĩ nhiên là như thế châm chọc. Dùng Đoàn Dự cùng Hư Trúc tính tình không thể nghi ngờ là không thích hợp đấy, không tàn nhẫn không lòng dạ ác độc, làm sao có thể đủ áp đảo Ma Môn?

Tương tương đối. Phật môn ngoại trừ kia đám nữ nhân bên ngoài, những thứ khác đều xem như so sánh thủ quy củ. Xa xa không có Tùy Đường thời kì càn rỡ, ngược lại là Ma Môn một mực không cam lòng hạ phong, loại này tính tình là do Ma Môn bản thân tính chất chỗ tạo nên.

Trong nguyên phật môn không tốt, nhưng có một điểm muốn so với Ma Môn muốn cường, đó chính là phật môn người trong rất ít giống ma môn như vậy trực tiếp trợ giúp ngoại tộc.

Trong đó Ma Tướng tông là phương diện này đại biểu.

Triệu Đức Ngôn, Mông Xích Hành đều là Ma Tướng tông chi nhân.

Mà thôi Hư Trúc tính tình có thể nào áp bách những bị này phái Tiêu Dao đè ép mấy trăm năm môn phái?

Ngẩng đầu.

Ánh mắt đã rơi vào đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí trên mặt, tại trong lòng Nhạc Duyên nhưng lại ra ngoài ý định đối với cái này Đại hòa thượng không có sát ý. Chỉ là không giết, nhưng dọa dọa người ta cũng hay (vẫn) là tốt.

“Ngồi!”

“Tính ra Minh Vương ngươi còn là vãn bối của ta. Nhìn thấy tiền bối không cần khẩn trương như vậy!”

Phất phất tay, ý bảo đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí ngồi, đem kia đã bởi vì lúc trước khảo thí mà hư mất chén trà đặt ở một bên trong đĩa, Nhạc Duyên từ bên trong một lần nữa cầm một cái mới đi ra. Bởi vì phía trước ly không hiểu nghiền nát. Lúc này đây A Bích mang đi ra phải trọn vẹn mới.

Tiền bối?

Cưu Ma Trí mãnh liệt mở to hai mắt, nhìn qua kia ngồi ngay ngắn tại chỗ đó, sắc mặt đã khôi phục bình thường Nhạc Duyên, sắc mặt trong lúc nhất thời trở nên vô cùng quỷ dị. Hơn hết nhìn đối phương ý định. Cưu Ma Trí đã biết rõ đối phương là không có có tâm tư để đối phó chính mình.

Vừa rồi câu nói kia, có lẽ chỉ là thăm dò.

Nói sau một cái có thể truyền âm nhập mật người, hắn võ công tất nhiên không kém. Giao thủ hắn không có tất thắng nắm chắc.

Trong tay áo, vận sức chờ phát động hỏa diễm đao khí tức bắt đầu thu liễm xuống, tăng bào hất lên, Cưu Ma Trí rốt cục lại lần nữa khôi phục vốn là cao tăng tư thái. Hơn hết câu nói kế tiếp, thật ra khiến Cưu Ma Trí suy đoán ra đi một tí Nhạc Duyên hắn thân phận của hắn.

Tiền bối hai chữ, có thể không phải là người nào đều có thể thuận miệng mà ra.

Nhất là hắn hay (vẫn) là đại luân Minh Vương thời điểm.

Ngưng trọng hào khí ở Cưu Ma Trí vụt tắt khí tức về sau rốt cục tan rã, hơn hết Nhạc Duyên ngay sau đó câu nói kia nhưng lại lại để cho Đoàn Dự, A Bích cùng A Chu ba người hô thở ra một hơi đồng thời, cũng không khỏi dựng lên lỗ tai. Bát quái tâm tư, từ xưa đến nay bất luận nam nữ đều có.

Ở ba người trong mắt, trước mặt thế cục biến đổi lại biến.

Ẩn ẩn ở chút bất tri bất giác, hào khí thế cục đã đã rơi vào Nhạc Duyên trong khống chế.

Trong lúc nhất thời ở A Bích cùng A Chu trong nội tâm, trước mặt hai người giằng co đối với các nàng mà nói, có thể nói là ước gì sự tình trở nên như vậy. Dù sao, đối với kia Đại hòa thượng tư thái, hai nữ thật sự là khó có thể dâng lên lại để cho người vui mừng tâm tình.

Hơn hết giờ khắc này đang nghe tiền bối hai chữ về sau, hai nữ trong nội tâm lập tức nhéo một cái.

Cái này tiết tấu…

A Bích cùng A Chu lẫn nhau liếc nhau một cái, đều thấy được đối phương trong mắt suy đoán cùng ngạc nhiên.

Ánh mắt kinh ngạc chỉ là một cái chớp mắt, lập tức Cưu Ma Trí trong nội tâm liền bay lên một lượng phẫn nộ, muốn hắn đường đường dân tộc Thổ Phiên quốc sư, đại luân Minh Vương, vấn thế bên trên lại có mấy người dám như thế xưng hô hắn?

Vãn bối? !

Cái từ này, có thể không phải bình thường người có thể nói ra khỏi miệng.

Ở những lời này về sau, Cưu Ma Trí ngược lại là đã có cùng với đối phương chống lại một hồi tâm tư, hơn hết nghĩ tới Tiểu Vô Tương Công về sau, lúc này mới áp xuống dưới. Chỉ là kia hơi nhìn hằm hằm hai mắt, tự nhiên đều nói cho người tâm tình của hắn cũng không tốt.

“Tiền bối?”

“Nhạc thí chủ nói sai rồi, tiểu tăng chính là dân tộc Thổ Phiên quốc sư, chính là phật gia chi nhân, sư tôn chính là mật tông Ninh mã phái thượng sư. Xem nhạc thí chủ lúc trước, thế nhưng mà Đạo gia a!”

Chắp tay trước ngực, Cưu Ma Trí tất nhiên là không muốn thừa nhận phần này vãn bối thân phận. Bằng không mà nói hắn cảm thấy bản thân tuyệt đối là không

đứng lên nổi.

“Cũng có người là nửa đường xuất gia a!”

“Ha ha!”

Nghe vậy Nhạc Duyên không khỏi nở nụ cười, đối với Cưu Ma Trí phủ nhận Nhạc Duyên không chút nào để ý, cũng không có để ở trong lòng, ngược lại là chỉ vào một bên Đoàn Dự nói ra: “Kỳ thật Đoàn công tử cùng bọn ta mấy người cũng là người một nhà, theo phương diện nào đó lão nói Đoàn công tử hay (vẫn) là Minh Vương sư đệ!”

Một câu, lại để cho Đoàn Dự trợn tròn mắt, cái này đâu có chuyện gì liên quan tới ta?

Không chỉ có như thế, đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí càng là ngạc nhiên, nghiêng đầu sang chỗ khác ánh mắt đã rơi vào Đoàn Dự trên người.

A Bích cùng A Chu hai người càng là nháy đôi mắt đẹp, nháy mắt cũng không nháy mắt chằm chằm vào Đoàn Dự mãnh liệt nhìn. Cho dù là hai nữ chính là vang danh giang hồ nam Mộ Dung thị nữ. Thông minh không thôi, nhưng tại thời khắc này toàn bộ đầu đã có chút khó chịu đâu này?

Trước mắt sự tình phát triển, hai nữ hoàn toàn sờ không được đầu mối.

“Không!”

“Làm sao có thể?”

Đoàn Dự vốn là khẽ giật mình, theo mặc dù là thò tay chỉ vào Cưu Ma Trí, nói ra: “Ta làm sao có thể sẽ cùng cái này Đại hòa thượng là sư huynh đệ?” Phải biết rằng hắn Đoàn Dự thế nhưng mà đường đường Đại Lý thế tử, hơn nữa mặc dù là võ công cái gì cũng là đại bộ phận xuất từ thiên long tự, trong khoảng thời gian ngắn hắn căn bản không nghĩ khởi chính mình sở học bắc minh thần công cùng lăng ba vi bộ.

Ngược lại là đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí quay đầu nhìn lướt qua Đoàn Dự, trong nội tâm như có điều suy nghĩ, trong đầu nhớ tới một môn võ học danh tự —— hóa công.

Đoàn Dự trên người vô cùng có khả năng có mang môn công pháp này. Cưu Ma Trí đây là tinh tường.

Nhạc Duyên sở dĩ nói như vậy, là vì hai người nền tảng võ công nơi phát ra, trải qua phía trước suy đoán thăm dò, Cưu Ma Trí Tiểu Vô Tương Công được từ Lý Thu Thủy. Mà Đoàn Dự bắc minh thần công cùng lăng ba vi bộ cùng tính toán là gián tiếp được từ Lý Thu Thủy, bằng không mà nói kia trên quyển trục cũng sẽ không lưu lại lại để cho người giết chết phái Tiêu Dao đệ tử khác ngôn luận.

Có thể nói, hai người nhập môn cùng với tinh tu công pháp đều là xuất từ một người, tính toán là một người sư phụ.

Cùng.

Còn có thể nói như vậy. Cưu Ma Trí cùng Đoàn Dự đều là giống nhau người, đều là bái tại Lý Thu Thủy váy quả lựu ở dưới nam nhân. Chỉ là một cái đã xuất gia, tâm tính đổi lại đối với hắn sợ hãi. Một cái thì là vẫn còn trong suy nghĩ tưởng tượng thấy Thần Tiên tỷ tỷ bộ dáng.

Vương Ngữ Yên…

Nói toạc ra bất quá là Đoàn Dự trong nội tâm nữ thần hoàn mỹ vật thay thế.

Loạn thất bát tao liên hệ rồi một phen về sau, đều sẽ phát hiện Đoàn Dự cùng Cưu Ma Trí quan hệ cũng sâu.

Đoàn Dự ở một bên líu ríu phủ nhận, bên trên nhảy hạ nhảy, Cưu Ma Trí trầm ngâm ở bên trong, về phần Nhạc Duyên thì là uống trà, khi thì nhỏ giọng ho khan vài tiếng. Ngược lại là A Bích cùng A Chu nghe vậy, trong nội tâm không khỏi dâng lên một loại bất mãn.

Đây là làm gì vậy?

Nhìn Yến Tử Ổ dễ khi dễ vậy sao?

Mấy tháng trước đến rồi một cái nữ nhân, đem Yến Tử Ổ khi dễ mấy lần, mà nhìn thấy… Tốt nha, người ta một cái sư môn người tổ chức thành đoàn thể để khi phụ Yến Tử Ổ rồi! Thử nghĩ, trong giang hồ thanh danh hiển hách nam Mộ Dung lúc nào từng có không chịu được như thế thời điểm?

Ý nghĩ thế này một bay lên, ngay tiếp theo vốn là đối với Nhạc Duyên cùng Đoàn Dự ấn tượng tốt cũng hơi chút đánh nữa chiết khấu.

“Đoàn Dự!”

Đoàn Dự lải nhải lại để cho Nhạc Duyên có chút bực bội rồi, tuy nói lý giải nhưng là cái loại nầy dính tính tình lại quả thực không cho người ưa thích, lên tiếng đã cắt đứt đối phương phủ nhận, lập tức thuận miệng khẻ nhếch, là truyền âm nhập mật lọt vào tai.

Thoáng chốc.

Đoàn Dự phủ nhận im bặt mà dừng.

Nghiêng đầu sang chỗ khác, mắt trợn tròn, nhìn về phía Nhạc Duyên, đồng thời còn nhìn lướt qua đại luân Minh Vương, nói: “Các ngươi là tiêu…” Tựa hồ nghĩ tới điều gì, thốt ra mà nói bị Đoàn Dự sinh sinh nuốt trở lại cổ họng nhi.

Cái này dân tộc Thổ Phiên quốc sư Cưu Ma Trí cũng là phái Tiêu Dao hay sao?

Ánh mắt vốn là ở Nhạc Duyên trên người dừng lại một chút, Đoàn Dự ánh mắt cuối cùng nhất đã rơi vào Cưu Ma Trí trên người. Tại thời khắc này, hắn không hiểu hồi tưởng lại lúc trước trông thấy bí tịch —— bắc minh thần công Thượng Diện chú thích, cái này giết lượt Tiêu Dao đệ tử, có thể trước mặt một người hắn đều làm hơn hết a!

Nói sau sát nhân là không tốt.

Đã nhận ra Đoàn Dự ánh mắt, Cưu Ma Trí cũng mặt không biểu tình nhìn lướt qua đối phương, lập tức đem Đoàn Dự bị hù cùng cái chim cút tựa như ổ ở một bên không ra rồi, cũng không biết một người dưới đáy lòng suy tư về cái gì.

Nhưng mà, sự tình cũng không có như vậy chấm dứt.

Nhạc Duyên cũng không có buông tha cho tiếp tục trùng kích ở đây mấy người tâm tình ý định.

Chỉ thấy Nhạc Duyên chỉ vào một bên ngồi ở trên mặt ghế, một thân Tiểu Hồng y cau mày uống trà tiểu nha đầu đối với Cưu Ma Trí cùng Đoàn Dự hai người giới thiệu nói: “Nàng là đồ đệ của ta, cũng là hai người các ngươi tiền bối!”

“…”

“…”

Đoàn Dự cùng Cưu Ma Trí hai người không nói gì trong ngẩng đầu, ánh mắt cùng tiểu nha đầu kia một đôi ánh mắt đen láy sáu mắt tương đối. (chưa xong còn tiếp. .)

Chương 023 : Tiền bối! Vãn bối! (hạ)

Cót két tiếng vang quanh quẩn.

Là xa luân nghiền áp lấy bùn đất hòn đá, xe ngựa dọc theo đại lộ trực tiếp hướng Cô Tô thành phương hướng mà đi.

Trên xe ngựa.

Bị thị nữ an bài, một lần nữa thay đổi một thân vải thô quần áo thư sinh váy màu vàng đang tại thì lấy trong hồ lô Thủy thời gian dần qua ăn lấy lương khô, nhưng trên người vẫn có lấy không ít vết máu. Một đường trốn chết, cơ hồ khiến váy màu vàng thể cốt đã đến băng hội tình trạng, nhưng ở thời điểm này, hắn hay (vẫn) là vẫn đang vô cùng đại nghị lực kiên trì.

Chẳng qua là khi ngồi lên xe ngựa thời điểm, như vậy một cỗ khí nhi chắc chắn sẽ có tiết ra thời điểm. Dù là không có hoàn toàn tiết ra, nhưng ở thị nữ xem ra, thư sinh váy màu vàng trên mặt cuối cùng nhiều hơn như vậy một loại cực độ mỏi mệt. Thậm chí, thị nữ hoài nghi nếu là đúng phương chỉ có tháo bỏ xuống cái này sợi kình, người có thể hay không như vậy đột tử.

Mở mắt ra trong mắt, tơ máu hầu như hiện đầy toàn bộ ánh mắt.

Từng điểm từng điểm ăn lấy thứ đồ vật, gắt gao cắn trên

tay lương khô, kia nghiến răng nghiến lợi động tác phảng phất giống như ở nuốt sống chết ăn cừu nhân huyết nhục, kia từng điểm từng điểm cắn, ở trong miệng nhai dát băng vang lên, chỉ nghe ngồi ở phía trước đuổi mã thị nữ cũng không khỏi được cảm thấy phía sau lưng không hiểu bay lên một cỗ lạnh lẻo thấu xương.

Tĩnh mịch.

Lạnh lùng.

Đây cũng là tại thời khắc này thị nữ cảm giác trong lòng.

Sách này sinh…

Trong nội tâm thầm than, trên khóe miệng cũng không khỏi hít một hơi, tuy nói không phải rất rõ ràng toàn bộ tình huống, nhưng xem chuyện lúc trước thị nữ ngược lại cũng có thể suy đoán được ra người thanh niên này thư sinh tao ngộ, có như vậy thù hận, không thể nghi ngờ là bị người diệt cả nhà.

Cũng chỉ có bất cộng đái thiên thù hận, mới có thể sinh ra như thế cảm xúc.

Chỉ là sách này sinh tư chất thật sự là quá kém.

Muốn phải học được trang chủ võ công kiếm pháp, thư sinh tự nhiên không đủ tư cách, thứ nhất là tư chất của hắn bản thân có hạn chế, thứ hai là tuổi của hắn đã quá lớn, đã mất đi tốt nhất tuổi học võ. Muốn muốn báo thù, đơn thương độc mã không thể nghi ngờ không được.

Hơn nữa, ở thị nữ xem ra cho dù là hắn học xong võ công. Cũng không được.

Bởi vì tư chất có hạn, đã hạn định đối phương phát triển độ cao.

Xem Tự Gia trang chủ kia vẻ mặt nghiêm túc, thị nữ liền biết rõ sách này sinh chỗ phải đối mặt tình cảnh muốn so với trong tưởng tượng phức tạp. Phải biết rằng, Tự Gia trang chủ võ công cuối cùng mạnh bao nhiêu, thị nữ cũng không hiểu biết, nàng không có được chứng kiến toàn lực bộc phát ở dưới Độc Cô Phượng sức chiến đấu.

Nhưng là vang danh giang hồ bắc Kiều Phong cùng nam Mộ Dung nàng nhưng lại biết được.

Mộ Dung phục ở trang chủ dưới thân kiếm không chịu nổi một kích, hơn nữa bang chủ Cái Bang Kiều Phong cũng không phải trang chủ địch thủ, lấy huyền thiết không có kết quả đây cũng là chứng minh tốt nhất. Mặt lâm thiên hạ này gian nổi tiếng hai người, trang chủ cũng không quá đáng là tùy ý mà làm, nhưng là ở mặt lâm lúc trước xuất hiện những người kia. Trang chủ sắc mặt nhưng lại mười phần nghiêm túc.

Hiển nhiên, đối phương sau lưng thế lực chỉ sợ Bất Tiểu.

Hơn nữa người chủ sự có khả năng cực kỳ lợi hại.

Bằng không mà nói trang chủ cũng sẽ không tạm thời tính buông tha cho lại lần nữa đi Cô Tô ý định, mà là trên đường đổi đường xá, một người rời khỏi.

“Khục! Khục!”

Tựa hồ là ăn quá gấp, hay (vẫn) là uống quá gấp, theo xe ngựa xóc nảy phập phồng, thư sinh thì là không ngừng ho khan, chỉ chốc lát sau trên tay đã lây dính không ít vết máu, quay đầu nhìn lướt qua. Thị nữ liền phát hiện người thư sinh bản thân thương thế thì không nhẹ.

Nghĩ nghĩ, thị nữ từ trong lòng lấy ra một bình sứ nhỏ ném cho đối phương, phân phó nói: “Đây là trì nội thương dược, khẩu phục là được!” Chỉ điểm một phen dùng dược liều thuốc sau. Thị nữ lúc này mới quay đầu lại hết sức chuyên chú lái xe ngựa, nàng cũng không muốn trang chủ phân phó không có hoàn thành, mà lại để cho thư sinh đã bị chết ở tại nửa đường.

“…”

Tiếp nhận bình sứ, trên sách váy màu vàng kinh ngạc xem lên trước mặt xinh đẹp bóng lưng. Lại lần nữa cung kính vô cùng hành lễ, nói: “Tạ ơn tiểu nương tử!” Lập tức liền dựa theo thị nữ phân phó mở ra cái nắp ăn hết hai viên dược. Dược vào trong bụng về sau, váy màu vàng liền cảm thấy bụng của mình trong không khỏi dâng lên một cỗ lửa nóng. Vốn là ngực buồn bực đau lập tức giảm bớt không ít.

Cẩn thận từng li từng tí đem bình sứ cất kỹ, đem lương khô sau khi ăn xong, thư sinh váy màu vàng liền yên tĩnh ngồi ở xe ngựa khẩu, ánh mắt thất thần nhìn qua phương xa.

Ân nhân cứu mạng nhờ vả trả đích người có thể giáo hắn báo thù võ công sao?

Loáng thoáng ở bên trong, váy màu vàng đối với chính mình tương lai thời gian cũng không ôm kỳ vọng quá lớn, nhặt về một cái mạng đã là đi tới đại vận, nhưng muốn muốn báo thù rửa hận, hắn cũng biết phần này độ khó mười phần khó khăn. Thế nhưng mà mặc kệ như thế nào, hiện tại váy màu vàng tuy nói thoạt nhìn hay (vẫn) là một cái tay trói gà không chặt thư sinh, nhưng là hắn lại biết thánh nhân đạo lý ở có chút thời điểm là không giải quyết được bất cứ chuyện gì.

Ở lúc cần thiết, võ công mới được là duy nhất.

Bất kể như thế nào, cho dù là làm trâu làm ngựa, quỳ chết ở tố không che mặt cái kia mặt người trước, hắn cũng cần cầu được báo thù rửa hận Lộ Tử.

Hai tay nắm tay, móng tay đem lòng bàn tay véo máu chảy đầy tay, tại trong lòng váy màu vàng như vậy rơi xuống lời thề.

…

Nghe nước hoa tạ.

Nhạc Duyên tự nhiên không ngờ được Độc Cô Phượng sẽ để cho người dẫn theo một cái mấu chốt người tới, giờ này khắc này hắn đang tại vi đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí cùng Đại Lý thế tử Đoàn Dự giới thiệu tiền bối. Đối với hắn mà nói, người trước mắt có thể nói đều

tính toán bên trên là vãn bối.

Nhất là quan hệ của hai người không thoát được phái Tiêu Dao.

Phần này quan hệ mặc kệ như thế nào, lại là vì lẫn nhau võ công như vậy định xuống dưới. Chỉ là ở Cưu Ma Trí cùng Đoàn Dự nhưng trong lòng không phải nghĩ như vậy giống như.

Một cái trong lòng có quỷ, cho dù là bị người dòm phá, thực sự không muốn thừa nhận.

Một cái thì là đánh chết đều không muốn thừa nhận bản thân là Đại hòa thượng sư đệ, bằng không mà nói vậy coi như cái gì? Thiên long tự sự tình như thế nào tính toán? Nghĩ đến đây cái, Đoàn Dự sẽ không tự chủ được hồi tưởng lại kia bắc minh thần công trên quyển trục nhắn lại.

Giết hết Tiêu Dao đệ tử…

Cái này đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí Đoàn Dự vẫn cảm thấy chính mình đánh không lại người ta!

Về phần Nhạc Duyên, đã đến nhìn thấy Đoàn Dự cũng nhìn ra người ta không đơn giản rồi.

Đối với so với, ngược lại là tiểu nha đầu cao hứng phi thường.

“Tiền bối” cái này một từ nhi, nghe đều cảm giác là một cái mười phần mỹ diệu đồ vật, thật giống như lúc trước

sư phụ mình tiễn đưa cho mình kia điêu khắc đi ra một loại pho tượng. Đặt chén trà xuống, chỉnh ngay ngắn chính bản thân tử, tiểu nha đầu hết sức nghiêm túc ngồi ngay ngắn tại chỗ đó, cùng đợi hai người xưng hô.

Kết quả đợi sau nửa ngày, tình cảnh hay (vẫn) là yên tĩnh mà quỷ dị.

Loại cảnh tượng này, lập tức lại để cho tiểu nha đầu hết sức bất mãn. Nếu như không phải thoạt nhìn mình bây giờ vóc dáng quá nhỏ, không phải đối thủ của người ta, làm không tốt tiểu nha đầu đã muốn chính mình động thủ giáo huấn cái này hai cái vãn bối rồi. Lễ phép cái gì đấy, liền tiểu hài tử đều không bằng.

"…"

Xem lên trước mặt trầm mặc cộng thêm biểu lộ xoắn xuýt hai người, Nhạc Duyên liền biết rõ bị chính mình một lời nói toạc ra đáy lòng bí mật, nhìn thấu hư thật Cưu Ma Trí cùng Đoàn Dự đã vô cùng đã rơi vào hạ phong. Chỉ cần theo hai người trầm mặc trạng thái bên trên liền có thể đủ nhìn ra được.

Người này đến tột cùng là ai?

Ở Cưu Ma Trí đáy lòng cái lúc này chính thức suy đoán khởi Nhạc Duyên thân phận đến, đối phương cùng Lý Thu Thủy quan hệ trong đó. Mà lấy tiền bối cái này một từ để giải thích, mặt này trước chi nhân… Niên kỷ cuối cùng có bao nhiêu đâu này?

Thân là dân tộc Thổ Phiên quốc sư, đã nhiều năm như

vậy, hắn vẫn đang biết rõ Tây Hạ thái hậu thân phận… Hơn nữa, tu tập Tiểu Vô Tương Công Cưu Ma Trí càng là biết rõ môn phái này công pháp có bảo trì người chi thanh xuân hiệu dụng.

Trước tiên, Cưu Ma Trí hoài nghi phải đối phương niên kỷ cuối cùng nhiều đến bao nhiêu?

Kia một đầu tóc bạc chẳng lẽ lại là tự nhiên mà vậy hình thành hay sao?

Ý nghĩ này cùng một chỗ, cũng đã đại biểu cho Cưu Ma Trí nội tâm đã khẳng định Nhạc Duyên tiền bối thân phận.

Mà Đoàn Dự thì là một cái khác ý niệm trong đầu.

Hắn rất muốn tiến lên hỏi thăm một chút đối phương là làm sao biết chính mình sở học võ công? Phải biết rằng ở núi Vô Lượng chỗ đó thế nhưng mà người bên ngoài đều không biết được.

Thế nhưng mà gặp trong phòng hào khí, Đoàn Dự cuối cùng không có lá gan này. Tạm thời tính Đoàn Dự quyết định trước không hỏi, đem vấn đề tạm thời tính ẩn dấu ở trong lòng.

“Kính xin A Bích A Chu hai vị cô nương an bài mấy gian phòng, chúng ta tạm thời ở chỗ này đặt chân!”

Trong tươi cười. Nhạc Duyên quay đầu lại đối với đứng ở bên cạnh quan sát tình huống A Bích cùng A Chu nói ra, thái độ ôn hòa cười nhưng lại cực kỳ đẹp mắt.

“…”

“…”

A Chu cùng A Bích nghe vậy không khỏi hai mặt nhìn nhau, trước mắt sự tình đã hoàn toàn đã vượt ra hai nữ nắm chắc, cục diện đã rơi vào tay của đối phương lên.

Hai nữ luôn luôn một loại ác khách đến cửa cảm giác.

Không có nói ở đúc kết trang đem Đoàn Dự hỏa thiêu mất tế tự Mộ Dung Bác, đã trải qua chuyện lúc trước Cưu Ma Trí cũng không có như nguyên trong chuyện xưa nói thẳng ra muốn bắt Đoàn Dự tiến hành tế sống ý định, mà là yên tĩnh trở lại. Không có nói ra nghi hoặc, cũng không có đem Đoàn Dự như thế nào.

Nhạc Duyên nhìn ra được, đối phương có rất nhiều sự tình cũng muốn hỏi, chỉ có điều nhìn thấy còn không phải lúc mà thôi.

Đại luân Minh Vương là một cái thức thời người. Đối với chính mình không có nắm chắc, hơn nữa chính mình phá đối phương nền tảng, khiến cho hắn không thể không chờ đợi cuối cùng nhất kết quả.

Về phần Đoàn Dự…

Cũng không có xuất hiện chạy trốn dấu hiệu, ngược lại là mấy lần muốn còn muốn hỏi cái gì. Rồi lại không tật mà chết.

Đối với cái này.

Nhạc Duyên tất nhiên là nắm chắc mười phần.

Ngoài ý muốn gặp phải hai người, sở dĩ vạch trần thân phận của hai người, Nhạc Duyên chính là muốn muốn vì cái này đã lung lay sắp đổ môn phái làm một ít chuẩn bị. Bằng không mà nói, đang phái Tiêu Dao nhìn thấy tốt nhất ba người sau khi chết. Còn lại tốt nhất dĩ nhiên là ba tên hòa thượng.

Kết quả như vậy đối với Nhạc Duyên mà nói, thật sự là quá mức châm chọc, quá mức vẽ mặt rồi.

Không phát hiện có lẽ không có chuyện.

Nhưng là ở Nhạc Duyên tự mình đối mặt thời điểm. Loại cảm giác này không thể nghi ngờ lại để cho người không thích.

Nếu như là Vệ Trinh Trinh lúc này phát hiện mình môn phái trở thành bộ dáng như vậy, Nhạc Duyên đoán chừng bánh bao thị nữ chắc chắn khí khóc tức giận đi à nha. Dùng Vệ Trinh Trinh tính tình tất nhiên sẽ cực đoan tự trách. Cho nên mặc dù là Nhạc Duyên xuyên việt phi thăng đến bây giờ, đã đối với kinh nghiệm của mình đã có đại khái suy đoán, chỉ kém không có tính quyết định khẳng định, nhưng hắn tại thời khắc này hay (vẫn) là nhịn không được muốn nhúng tay.

Chạng vạng tối.

Nghe nước hoa tạ.

Tại đây vốn là A Chu chỗ ở, nhưng bởi vì Nhạc Duyên bốn người nguyên nhân, tại đây tạm thời tính đã trở thành bọn hắn chỗ nghỉ ngơi.

Bởi vì kiến trúc là kiến ở trên nước, thủy triều lên xuống, gợn sóng nhộn nhạo, hơn nữa kia tràn ngập sương trắng, lại để cho người liếc nhìn lại có một loại cả người cũng theo cái này mặt nước tả hữu nhộn nhạo lắc lư, tiếng nước trận trận tổng cho người một loại thư trì hoãn ý tứ.

Lại để cho người nhịn không được thì như vậy nằm ở trên hồ, theo hồ nước này nhộn nhạo mà đong đưa.

Một lớn một nhỏ hai người trong lúc nhất thời đứng ở cửa sổ nhìn xem bên ngoài thủy triều lên xuống.

Chỉ chốc lát sau.

Một hồi lộ ra có chút chần chờ tiếng bước chân tại sau lưng vang lên, bước chân càng ngày càng gần, cuối cùng rồi lại ở cách mình ngoài ba trượng địa phương ngừng lại, bồi hồi sau nửa ngày, rốt cục hạ quyết tâm, người tới đi tới Nhạc Duyên thầy trò sau lưng.

“Quả nhiên cái thứ nhất là ngươi trước nhịn không được!”

“Nói đi!”

“Đoàn công tử, ngươi muốn hỏi cái gì?”

Xem lên trước mặt cái này có chút đứng ngồi không yên Đoàn Dự, Nhạc Duyên mở miệng hỏi.

Nhưng mà đối phương vấn đề thứ nhất, liền lại để cho Nhạc Duyên không khỏi sửng sốt một chút, trong lúc nhất thời nhìn đối phương không biết nên nói cái gì.

“Nhạc công tử…”

“Ngươi biết Thần Tiên tỷ tỷ sao?”

Đây cũng là Đại Lý thế tử vấn đề thứ nhất. (chưa xong còn tiếp. .)

Chương 024 :

Đoàn Dự vấn đề thứ nhất.

Ngoài Nhạc Duyên đoán trước.

Vốn là Nhạc Duyên còn cho rằng đối phương là hội (sẽ) hỏi thăm núi Vô Lượng bí tịch võ công sự tình, nhưng là tuyệt đối thật không ngờ dưới loại tình huống này Đại Lý thế tử mở ra vấn đề thứ nhất thật là hắn Thần Tiên tỷ tỷ.

Đây là muốn tẩu hỏa nhập ma tiết tấu a!

Quay đầu lại, Nhạc Duyên nhìn từ trên xuống dưới trước mặt cái này thư sinh cách ăn mặc Đại Lý thế tử, đối phương tình hình dưới mắt lại để cho Nhạc Duyên nhớ tới từng đã là chính mình, lúc trước mới vào thần điêu thời điểm, ở gặp Xích Luyện Tiên Tử sau cũng là như thế như vậy biểu hiện a.

Chỉ có điều cùng mình bất đồng phải, Đoàn Dự trong nội tâm chính thức vừa ý nhưng lại một cái tố không che mặt lão thái bà, cuối cùng nhất chỉ là tuyển một cái vật thay thế mà thôi, đối phương tắc thì đã không phải là hắn suy nghĩ giống như chỗ cho rằng người vượn rồi.

“…”

Trong lúc nhất thời, Nhạc Duyên cũng không có tìm được tốt đáp án trở về trả lời phương. Nhất là đối phương cái loại nầy muốn dọ thám biết thần sắc, lại để cho Nhạc Duyên nhất thời trầm mặc lại. Bất luận bất kỳ

một cái nào đàn ông, đều từng có xem qua trước dáng vẻ ấy.

Huống chi đa tình người.

Hai người nhìn nhau sau nửa ngày, Nhạc Duyên nhẹ gật đầu, tỏ vẻ chính mình nhìn thấy trong miệng hắn chính là cái kia Thần Tiên tỷ tỷ, về phần đối phương là hay không nhận biết mình không thể nói. Dù sao, ở thời điểm này Nhạc Duyên quyết định hay là đối với Đoàn Dự đến một cái thiện ý nói dối.

Thử nghĩ, nếu là Thiên Sơn Đồng Mỗ cùng Lý Thu Thủy giao tranh thời điểm, ở một bên không phải Hư Trúc, mà là Đoàn Dự mà nói…

Cái loại nầy tràng cảnh chỉ sợ là thật đẹp, làm cho không người nào có thể tưởng tượng.

Ngay tại Nhạc Duyên cùng Đoàn Dự đàm luận thời điểm, lại là một hồi rất nhỏ tiếng bước chân vang lên.

Ba người cũng nghe được cái thanh âm này.

Quay đầu lại, nhìn thấy không phải đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí, mà là cái này nghe nước hoa tạ chủ nhân A Chu.

“A Chu cô nương!”

“Ngươi đây là…”

Trên ánh mắt hạ quét đối phương liếc, Nhạc Duyên liền

biết rõ A Chu cái lúc này đến đây đích thị là có những chuyện khác, đây gọi là vô sự không lên điện tam bảo, Nhạc Duyên tới nơi này là như thế, đối phương đến trước mặt mình cũng giống như thế.

Đồng thời.

Nhạc Duyên ánh mắt cũng không khỏi nhìn lướt qua xa xa chỗ tối nơi hẻo lánh, chỗ đó đại luân Minh Vương chắp tay trước ngực không nói một lời đứng ở nơi đó.

…

Ngày hôm sau.

Sáng sớm.

Nhạc Duyên nhẹ nhàng vỗ vỗ ở bên cạnh căn bản sẽ không có ngủ ngon tương tiểu nha đầu . Khiến cho được hắn ở trong mơ mơ màng màng tỉnh lại. Bởi vì tuổi còn nhỏ nguyên nhân, tiểu nha đầu từ khi cùng chính mình cùng một chỗ rơi vào Kinh Nhạn cung về sau, hắn đều là mang theo tiểu nha đầu.

Ăn cơm, ngủ, chơi đùa.

Khi còn bé khá tốt, nhưng nếu là lớn hơn, thì không tốt lắm.

Dù sao tiểu nha đầu nhìn thấy cũng thì chính mình một người quen, hơn nữa liền cha mẹ của mình cũng nhìn không tới, đây đối với một đứa bé không thể nghi ngờ là một kiện lại để cho người khó chịu thống khổ sự tình. Có

thể nói, nhìn thấy Nhạc Duyên hình như là đem tiểu nha đầu đang nữ nhi của mình dưỡng.

Bởi vì cái gọi là đã đồ đệ cũng là con gái. Chỉ là vừa nghĩ tới đối phương sau khi lớn lên, cho dù là Nhạc Duyên cũng sẽ cảm thấy vấn đề này lại để cho người đau đầu cùng bất đắc dĩ.

Hơn hết nhìn thấy…

Chỉ có thể đi một bước xem một bước!

Tiểu nha đầu mơ mơ màng màng chùi miệng góc đích nước miếng, lúc này mới đứng người lên mặc quần áo váy, đi xuống đi bắt đầu rửa mặt.

Sáng sớm ở A Bích bận việc xuống, Nhạc Duyên một chuyến bốn người ở chỗ này ăn điểm tâm. Không thể không nói, bốn người tuy nhiên cũng không phải lệ thuộc trực tiếp phái Tiêu Dao, nhưng là bốn người đều cùng Tiêu Dao thoát không khỏi liên quan, loại này có ý tứ liên quan thực cũng đã người cảm thấy có chút ý tứ.

Thậm chí, Nhạc Duyên có một loại ảo giác. Cái này thiên long bát bộ câu chuyện chỉ sợ bỏ Kiều Phong bên ngoài, những người còn lại đều cùng phái Tiêu Dao không thoát được quá lớn liên quan, thậm chí liền Kiều Phong mình cũng là liên lụy trong đó. Cùng hắn nói đây là đại hiệp cùng nhân sinh lập trường câu chuyện, chẳng nói đây là phái Tiêu Dao nội đấu.

Chỉ là bởi vì Nhạc Duyên ngày hôm qua vạch trần Đoàn Dự cùng đại luân Minh Vương thân phận. Ngược lại

khiến cho A Chu cùng A Bích gặp áp lực nhỏ hơn không ít, tại đây trong thời gian thật ngắn đại luân Minh Vương không tại đề muốn mang theo Đoàn Dự đi tế bái Mộ Dung Bác, ngược lại là một người hơi có chút mặt âm trầm đang suy tư cái gì.

Muốn đồ vật, tự nhiên không phải là chuyện tốt.

Nhạc Duyên ở gặp Cưu Ma Trí lần đầu tiên liền biết rõ hòa thượng này mười phần kiệt ngao bất tuần. Đây là một cái cực độ truy cầu vũ lực người, có thể nói đối phương theo phương diện nào đó lâm vào một loại cử chỉ điên rồ trạng thái. Nhạc Duyên vạch trần đối phương che giấu tung tích, ngược lại là lại để cho Cưu Ma Trí lòng có đề phòng.

Cái này đại luân Minh Vương. Muốn áp đảo đối phương trừ phi là toàn diện áp bách mới có thể.

Chỉ là nhìn thấy…

Cảm thụ được trong cơ thể kia vẫn đang tựa hồ là nóng hổi muốn mãnh liệt mà ra chân khí, Nhạc Duyên chỉ có thể lại lần nữa thi triển trường sinh chân khí dùng âm hàn chân khí ở chung dung hợp dùng đồng hóa cỗ lực lượng này.

Đơn giản rồi lại mỹ vị sớm chút, không phải không thừa nhận A Bích ở thị nữ cái này một trên chức nghiệp làm rất là không tệ, theo phương diện nào đó so với, A Bích so A Chu thích hợp hơn thị nữ thân phận, lá gan của nàng không có A Chu đại, nhưng này loại nhu trong mang kiên bền bỉ thì là lại để cho người ưa thích đấy,

cũng đem Cô Tô con gái đặc điểm bày ra phát huy vô cùng tinh tế.

Mà A Chu thì là so A Bích nhiều hơn một phần kiên cường, giảo hoạt.

Mượn cách đối nhân xử thế mà nói, A Chu là tiến thủ hình, mà A Bích thì là bảo thủ hình.

Không thể nói ai tốt ai không tốt.

Bữa sáng qua đi, chỉ là chưa tới Nhạc Duyên đưa ra những chuyện khác thời điểm, cái này nghe nước hoa tạ lại lần nữa đến rồi người.

Theo thuyền con va chạm vào vách tường, mở cửa tiếng vang về sau, lập tức lại để cho trong phòng mấy người đều là một sá.

Còn có người?

Là Mộ Dung phục sao?

Lẫn nhau liếc nhau một cái, tại trong lòng cũng không khỏi được suy đoán khởi bên ngoài thân phận của người đến, mà nam Mộ Dung là tốt nhất cũng là thỏa đáng nhất suy đoán. Thậm chí, A Bích cùng A Chu trong mắt cũng không khỏi toát ra vẻ mừng rỡ, nếu là Tự Gia công tử trở về tất nhiên là tốt nhất, tại đây một đám ác khách lại để cho hai nữ có chút bất đắc dĩ.

“…”

Đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí cũng là trong mắt hiện lên một tia mừng rỡ, ánh mắt xem xét Nhạc Duyên, không có ra bất kỳ thanh âm nào.

Mà Đoàn Dự thì là hết nhìn đông tới nhìn tây, ánh mắt thẳng tắp nhìn thấy ngoài cửa, đối với cái này vang danh giang hồ nam Mộ Dung hắn Đại Lý thế tử hay (vẫn) là có chút hiếu kỳ.

Cót két ——

Phòng cửa bị đẩy ra, không có chút nào gõ cửa động tác.

Thật giống như nơi này là người ta nhà của mình cùng nhau.

Lần này cách làm lập tức lại để cho A Chu cùng A Bích hai người trên mặt hiện ra sắc mặt vui mừng, chỉ là phần này sắc mặt vui mừng còn chưa vô cùng bò lên trên khuôn mặt, liền cố định trên mặt.

Ngoài cửa.

Ra hiện ra tại đó phải một cái nữ nhân.

Đây là!

Nhạc Duyên nhìn thấy đối phương, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ kinh ngạc, mà đồng thời A Bích cùng A Chu hai nữ sắc mặt thì là chìm xuống đến, cực kỳ lúng túng, ẩn ẩn trong mắt càng là mạo hiểm phẫn nộ, tựa hồ muốn đem đối phương ăn tươi bộ dáng.

Mà Đoàn Dự cùng đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí hai người thì là kinh ngạc phi thường. Không hẹn mà cùng dùng một loại nghi ánh mắt mê hoặc nhìn lướt qua xuất hiện ở ngoài cửa nữ nhân về sau, ở đem ánh mắt đã rơi vào A Chu cùng A Bích hai nữ trên người, trong mắt lộ vẻ hỏi thăm.

Hai nữ biểu hiện nói cho bọn hắn, hai người đều biết ra hiện ra tại đó nữ nhân.

“Bái kiến Nhạc công tử!”

Xuất hiện ở ngoài cửa đúng là Độc Cô Phượng thiếp thân thị nữ, một thân màu vàng kim nhạt quần áo nịt hiển lộ rõ ràng tàng kiếm sơn trang xa hoa lãng phí đặc sắc, không kém từng đã là thế gia phong thái. Tiến lên đối với Nhạc Duyên nhẹ nhàng thi lễ, về phần đại luân Minh Vương cùng Đoàn Dự chỉ có điều làm cho nàng tùy ý nhìn lướt qua liền không thèm để ý, sau đó lúc này mới đúng a Chu cùng A Bích hai người nói ra: “Chúng ta lại gặp mặt! Lúc này đây lại lần nữa làm phiền, xin hãy tha lỗi!”

“Lại là các ngươi!”

A Chu bá một chút liền đứng lên, sau lưng cái ghế hướng về sau ngã đi. Có thể nghĩ nàng giờ phút này kích động tâm tính. A Bích thì là cầm lấy A Chu cánh tay, rất nhỏ khiến cố sức, ý bảo A Chu không muốn quá mức kích động.

“Nhà của ngươi trang chủ đâu này? Tới nơi này vừa

chuẩn bị là vì cái gì?”

Trong lời nói không có chút nào khách khí, lộ vẻ chất vấn. A Chu biểu hiện như thế lại để cho đại luân Minh Vương cùng Đoàn Dự cũng không khỏi tụ tập chú ý lực, hiển nhiên đối với loại tình huống này đều có chút để ý cùng hiếu kỳ.

Ở A Chu cùng A Bích nhưng trong lòng thì khó nhịn oán giận.

Lần trước ấn tượng quá mức lại để cho hai nữ khắc sâu, đây gọi là ngang ngược càn rỡ cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Đã là có thêm đối với Độc Cô Phượng ấn tượng xấu, ngay tiếp theo đối với thị nữ của nàng cũng không có ấn tượng tốt.

“Tất nhiên là có chuyện quan trọng!”

Hướng hai nữ nhẹ gật đầu, thị nữ sau đó hướng Nhạc Duyên quăng đi một cái dáng tươi cười, nói: “Kính xin Nhạc công tử dời bước. Trang chủ có việc xin nhờ công tử!”

“Hừ!”

Gật gật đầu, Nhạc Duyên liền đứng dậy mang theo tiểu nha đầu cùng một chỗ đi ra ngoài cửa, sau đó liền ở bên ngoài thấy được một cái thu thập chỉnh tề sạch sẽ, thân hình cao ngất. Sắc mặt tái nhợt thanh niên thư sinh. Mặc dù là đã một lần nữa cách ăn mặc rửa mặt, nhưng Nhạc

Duyên hay (vẫn) là liếc nhìn ra đối phương không chịu nổi cùng mỏi mệt.

Ánh mắt kia tràn ngập phải kỳ vọng.

Càng là một loại cất dấu thù hận.

“Đây cũng là nhà của ta trang chủ nói Nhạc công tử!”

Thị nữ hướng thanh niên thư sinh mỉm cười, sau đó chỉ vào Nhạc Duyên giới thiệu nói.

Không hiểu ra sao Nhạc Duyên chính đang suy đoán lấy sự tình thời điểm, liền gặp thanh niên kia thư sinh ánh mắt không khỏi sáng ngời. Sau đó vạt áo hất lên, hai đầu gối mềm nhũn, cả người như đẩy Kim Sơn ngược lại ngọc trụ giống như:bình thường quỳ rạp xuống đất. Phát ra phịch một tiếng tiếng nổ.

Một cái dập đầu.

Sau đó là một câu: “Thỉnh ân nhân giao ta báo thù chi thuật!”

Sau đó, hơn nữa thị nữ chuyển cáo Độc Cô Phượng câu nói kia, Nhạc Duyên lập tức trợn tròn mắt.

Đây là cái gì tình huống?

Cho dù là Nhạc Duyên kinh nghiệm quá nhiều chuyện, nhưng là cảnh tượng trước mắt lại là lần đầu tiên thủ gặp. Nhìn qua lấy thanh niên trước mặt thư sinh, Nhạc Duyên rất muốn hỏi ý kiến hỏi mình có phải hay không

ngủ qua ngươi tổ tiên hay hoặc là trưởng bối cái gì đấy, hay (vẫn) là như thế nào được rồi, bằng không mà nói Độc Cô Phượng tại sao phải nói ra nghiệp chướng như vậy từ ngữ đến.

Ít nhất, cho tới bây giờ Nhạc Duyên tự cho là mình không có làm ra quá mức nghiệp chướng sự tình.

Trầm ngâm sau nửa ngày, cũng không có nghĩ ra là ở đâu vấn đề, mà Độc Cô Phượng hiển nhiên che giấu thứ đồ vật, Nhạc Duyên cuối cùng mở miệng dò hỏi: “Ngươi tên gì?”

“Ân nhân!”

“Tiểu sinh họ Hoàng tên váy!”

Thanh niên thư sinh ngẩng đầu, rất là rất nghiêm túc nói ra tục danh của mình.

Váy màu vàng!

Đây cũng là trước mặt thư sinh danh tự.

Cũng may mắn Đại Tống Hoàng đế tục xưng quan gia, xưng hô Hoàng đế cũng bệ hạ hai chữ, bằng không mà nói cái tên này há có thể kêu đi ra?

Tên rất hay!

Mặt không đổi sắc, nhưng là bản thân khí tức nhưng lại đột ngột rung động, nhìn qua lên trước mặt cái này viết xuống Cửu Âm Chân Kinh thư sinh, Nhạc Duyên nhất

thời đã trầm mặc. Nhưng đối với so về thân phận của đối phương, Nhạc Duyên canh để ý hay (vẫn) là Độc Cô Phượng câu kia chuyển cáo đích thoại ngữ.

Hắn tạo nghiệt…

Minh Giáo!

Chưa phát giác ra gian, Nhạc Duyên tại trong lòng làm như đoán được cái gì.

Chương 025 : Ngươi cuối cùng có mấy cái tốt muội muội (thượng)

Một người khinh công có thể đạt tới cái dạng gì tình trạng?

Một cái võ công đã đạt tông sư cảnh giới khinh công có thể đến cái dạng gì tình trạng?

Không có người thấy tận mắt qua.

Cho nên không có biết được không buông bỏ nghỉ ngơi, trực tiếp tinh khiết dùng khinh công người đi đường tông sư cảnh giới người hội (sẽ) có bao nhiêu lợi hại. Mà nhìn thấy, Độc Cô Phượng liền hướng thế nhân phô bày tông sư cảnh giới người khinh công là bộ dáng gì tồn tại.

Một ngày một đêm chạy đi thời gian, toàn lực vận chuyển ở dưới khinh công đã vượt qua tuấn mã chạy như bay.

Minh Giáo xuất hiện đã vô cùng dẫn động Độc Cô Phượng tiếng lòng.

Minh Giáo địa điểm cũng không khiến người ngoài ý, chỉ cần là giả mạo hạ tín đồ là có thể đại khái đoán ra được Minh Giáo tổng đàn chỗ. Mà ở đến đây trên đường, Độc Cô Phượng liền phát hiện dọc theo con đường này ngẫu nhiên xuất hiện Minh Giáo tín đồ.

Hỏa khí thiêu đốt địa phương, thì có Minh Giáo chi nhân tồn tại.

Đây là đã từng Minh Giáo thế đại thời điểm, hướng lên trời hạ chỗ tuyên cáo khí khái.

Một chỗ thị trấn nhỏ.

Xem địa phương, xem dân chúng tập tục, Độc Cô Phượng liền biết rõ tại đây đã ra Giang Nam khu vực.

Ở thị trấn nhỏ ở bên trong tùy ý đi dạo vài vòng, Độc Cô Phượng liền tìm chỗ vị trí an trí xuống dưới, ở chỗ này đi dạo thời điểm nàng cũng không phải vẻn vẹn gặp được đệ tử của Cái Bang, lại cũng nhìn được Minh Giáo đệ tử. Hiển nhiên, tại đây lộ ra có chút phức tạp.

“Xem ra, nơi này chính là Minh Giáo một cái cứ điểm rồi!”

Theo Minh Giáo đệ tử trong miệng cưỡng ép hiếp lấy được tin tức lại để cho Độc Cô Phượng không có bao nhiêu vẻ mừng rỡ, hiện tại nàng lớn nhất lo lắng hay (vẫn) là Minh Giáo giáo chủ xuất hiện, nếu là xuất hiện mà nói như vậy sự tình đã vượt quá nàng Độc Cô Phượng tưởng tượng, sự tình xa xa không phải mình tưởng tượng đơn giản như vậy.

Lại tới đây, Độc Cô Phượng đã là vì truy cầu chân tướng, cũng là vì nhìn thấy người quen.

Cửa sổ khẩu.

Độc Cô Phượng một người đứng ở nơi đó, yên tĩnh trên cao nhìn xuống nhìn trước mắt ở dưới thị trấn nhỏ. Người đến người đi, tại đây sinh hoạt tập quán rất là bình thường, không bình thường phải nhiều đi một tí chuyên môn làm chuyện tốt người giang hồ. Người giang hồ giảng nghĩa khí, nhưng là bọn hắn cũng không phải cái loại nầy sẽ vì bình thường dân chúng đi làm một ít việc nhỏ người.

Bọn hắn càng nhiều nữa hay (vẫn) là gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ. Chén rượu lớn khối lớn thịt thời gian.

Mà không phải như tôn giáo giống như:bình thường hành sử loại này tiểu thiện.

Độc Cô Phượng tuy nói ở Đại Đường thời kì không có vô cùng trải qua những chuyện kia, nhưng là kết hợp nhìn thấy lưu truyền tới nay lịch sử, nàng đã có thể sờ mở mắt trước một ít sương mù, chứng kiến một chút chân tướng.

Trong núi lão nhân.

Được xưng Minh Giáo trong ám sát mạnh nhất tồn tại, bây giờ nghĩ lại người này cũng chỉ có thể là một người, đó chính là Tà Vương Thạch Chi Hiên.

Mà giáo chúng làm việc phương pháp đã có Ma Môn tàn nhẫn, rồi lại có phật môn nhân quả tiểu thiện, loại này phật ma kết hợp phương thức nhìn chung trong giang hồ, cũng chỉ có Thạch Chi Hiên đạt tới qua trình độ này.

Nếu là nói về sau có người ở cả hai kết hợp bên trên có có thể siêu việt sự hiện hữu của hắn, như vậy chỉ có Tà Vương con gái Thạch Thanh Tuyền.

Mặt khác tắc thì được còn thêm một cái đằng trước Nữ Đế.

Như hơn nữa đạo công tử cùng Sư Phi Huyên ân oán. Đến bây giờ Độc Cô Phượng có thể nào nhìn không ra trong đó che giấu?

Sư Phi Huyên cùng Thạch Thanh Tuyền một người.

Kỳ thật, có đôi khi Độc Cô Phượng sẽ rất hậm hực suy nghĩ, bản thân có phải hay không quá ngây thơ rồi chút ít? So sánh khởi đạo công tử, Sư Phi Huyên còn có Loan Loan bọn hắn những trong lồng ngực này có dấu khe rãnh người, suy nghĩ của nàng quá mức hồn nhiên chút ít.

Chính là vì Minh Giáo bối cảnh cùng với từng đã là sở tác sở vi, ở Độc Cô Phượng vừa nghe đến Minh Giáo nhìn thấy Minh Giáo chi nhân về sau, liền hấp dẫn lực chú ý của nàng nguyên do.

Hồi tưởng lại chính mình phi thăng, Độc Cô Phượng biết rõ nàng cũng không phải hoàn toàn cái chủng loại kia phá toái hư không, mà là cho mượn xảo.

Có phần này xảo phải, tại đâu đó không chỉ là nàng một cái nữ nhân.

Tới nơi này. Liền là vì Độc Cô Phượng muốn xem xem

cái này nhìn thấy tro tàn lại cháy Minh Giáo sau lưng đến tột cùng là ai!

Truyền giáo…

Tuy nói Đại Tống thoạt nhìn cũng không tệ lắm, xem như giàu có. Nhưng là ở Độc Cô Phượng trong mắt vẫn có thể đủ chứng kiến này đến hạ kia ẩn núp sóng cả, mãnh liệt trong cái này uấn nhưỡng lấy đại nguy cơ. Không thể so với Đại Đường, ở Đại Tống bốn phía. Hắn nguy cơ thật sự là nhiều lắm.

Nhất là cao tầng rất nhiều người đối ngoại tộc khúm núm, đối ngoại chiến tranh thất bại, đã khiến cho phần này nguy cơ càng phát ra mở rộng.

Lúc trước phật đạo ma tam giáo nhúng tay thiên hạ tranh đoạt, không thể nghi ngờ không phải do truyền giáo bắt đầu.

Mà trước mặt…

Ẩn ẩn. Độc Cô Phượng tựa hồ thấy được lúc trước tam giáo tranh phong bóng dáng.

Xa xa.

Trong tiểu trấn.

Một đám đại hỏa đang tại hừng hực thiêu đốt.

Ở một bên, thì là mấy cái đang mặc áo trắng, thêu thùa lên hỏa diễm dấu vết nam nữ vô cùng hòa thiện đích

ngốc tại đâu đó. Chưa kịp thôn trấn ở bên trong dân chúng xem bệnh, tiến hành chữa bệnh từ thiện.

“Phương sư huynh!”

“Đốt ta tàn thân thể, hừng hực thánh hỏa, sống có gì vui, chết có gì khổ? Vi thiện trừ ác, duy Quang Minh cố, hỉ nhạc sầu bi, đều quy bụi đất. Thương ta thế nhân, gian nan khổ cực thực nhiều! Thương ta thế nhân, gian nan khổ cực thực nhiều!”

Trong đó một gã dân chúng hai đầu gối quỳ xuống đất, cả người phủ phục trên mặt đất, mà trong đó một gã thân mặc bạch y nữ đệ tử hướng bên người cùng trang phục nam tử vời đến một tiếng về sau, nam đệ tử thì là gật gật đầu tiến lên tay phải vươn ra, đặt ở kia dân chúng trên đỉnh đầu, sắc mặt trang nghiêm, thanh âm to nhắc đi nhắc lại nói: “Bái thánh hỏa!”

Ở bên cạnh cách đó không xa.

Hai gã đệ tử của Cái Bang đem hai cái chén bể bày ở trước mặt đang tại lấy lấy cơm, nhưng là ánh mắt hai người nhưng lại nháy mắt cũng không nháy mắt chằm chằm vào kia phía trước cái kia chồng chất đống lửa trước mặt hết thảy.

Nghe kia nhắc tới kinh văn, hai gã đệ tử tuy nói không phải cái gì có trí tuệ người, nhưng cũng có thể nghe được đi ra trong đó trách trời thương dân thái độ. Cái loại nầy thương xót thế nhân nhiều hoạn nhiều khó thái độ hãy để cho người không khỏi cảm thấy bội phục, quả thực là một loại nhân từ Đại Dũng lồng ngực.

Chỉ có điều ——

“Này!”

“Huynh đệ, ta như thế nào cảm giác bọn hắn có chút giống kia ăn ăn chay niệm phật Hòa Thượng a!”

Hai cái tên ăn mày trong kia cái trẻ tuổi một chút tên ăn mày rất là bồn chồn xem xét sau nửa ngày, sau đó đối với đồng bạn bên cạnh nói ra, dưới bình thường tình huống có loại này trách trời thương dân ôm ấp tình cảm cũng chỉ có phật môn các hòa thượng mới có thể như vậy.

“Đám người kia có phải hay không phật môn tục gia đệ tử a!”

Tuổi trẻ tên ăn mày gãi gãi đầu, một thanh bóp chết theo trên tóc bỗng xuất hiện con rận, rất không chịu trách nhiệm suy đoán nói.

Ba!

Trung niên tên ăn mày nghe vậy trực tiếp tựu là một cái tát vỗ vào tuổi trẻ tên ăn mày trên đầu, đánh đối phó không khỏi kêu thảm một tiếng.

Trung niên tên ăn mày dùng một bộ ta không biết nét mặt của ngươi, bĩu môi nói ra: “Cái gì phật môn tục gia đệ tử a!” So về người trẻ tuổi đến, trung niên tên ăn mày rốt cuộc là đã trải qua không ít sự tình, cũng coi là kiến thức rộng rãi, nói: “Người ta hẳn là cùng phật môn

không sai biệt lắm giáo phái, lần sau đừng nói như vậy rồi. Thiệt tình thay chúng ta kiều bang chủ mất mặt! Hơn hết người như vậy, bang chủ lão nhân gia ông ta nhất định sẽ muốn nhìn thấy!”

“…”

Làm gì vậy đánh ta?

Trên thực tế cho người cảm giác tựu là như thế mà!

Tuổi trẻ tên ăn mày quắt quắt miệng, nhưng lại cũng không dám phản bác, chỉ có thể không ngừng gật đầu, hắn cũng không muốn lại đến lần thứ hai.

Một phen ngôn ngữ thảo luận về sau, hai người lại lại lần nữa chằm chằm vào những bận việc kia lấy Minh Giáo đệ tử bắt đầu quan sát, hai người không thừa nhận cũng không được đối phương xác thực có trách trời thương dân ôm ấp tình cảm, thực sự đem hắn thay đổi thành thực tế hành động.

Gian phòng.

Độc Cô Phượng gần cửa sổ nhìn xem phía dưới cách đó không xa trống trải trên mặt đất phát sinh hết thảy, không nói một lời.

Kia phần kinh văn đối với người khác nghe tới có lẽ là trách trời thương dân, nhưng ở Độc Cô Phượng trong mắt nhưng lại hóa thành một cái ma chướng. Một cái chọn không phá, sinh sinh khắc vào đối phương trái tim ma chướng.

Đột nhiên, Độc Cô Phượng phát giác đối phương nếu thật cũng ở cái thế giới này, chính cô ta muốn hiện tại thì muốn nhìn đối phó bộ dáng rồi.

…

Nghe nước hoa tạ.

A Bích sắc mặt có chút bất đắc dĩ, mà A Chu thì là một người đứng ở trong góc nhỏ mọc lên hờn dỗi.

Nhìn thấy, tại đây thật không phải là hai nữ địa phương rồi.

Nhất là ở nữ nhân kia thị nữ đến tại đây về sau, kia phần cảm giác càng phát ra làm cho người ta chán ghét. A Chu là một cái tính nết rất kiên cường nữ tử, loại thái độ này tự nhiên chuyển hóa thành cảm xúc, cũng là không biết sao. A Chu ngược lại là không chút nào sợ hãi, cái này tính tình ngược lại cũng không có chút nào vụt tắt.

Trên mặt đối diện trước những người này thái độ bày ra phát huy vô cùng tinh tế, ngược lại là tiểu nha đầu cùng ngơ ngác Manh Manh Đoàn Dự so sánh lại để cho hai nữ yên tâm.

Một cái ngốc ngốc, một cái tiểu.

Hoàn toàn không cần lo lắng.

Về phần cái kia thoạt nhìn quá mức hoàn mỹ. Lại có chút ma ốm bệnh liên tục Nhạc Duyên, bắt đầu cảm giác

khá tốt, nhưng là ở tiếp xúc thời gian càng phát ra trường về sau, hai nữ đều không hiểu sinh ra một loại hư ảo cảm giác. Đó chính là trước mặt chi nhân tựa hồ có chút không lớn chân thật.

Quá mức hoàn mỹ người, cho người không phải tốt tiếp xúc, mà là một loại đề phòng cùng khoảng cách.

Xin lỗi.

Lời nói ôn nhu.

Ngẫu nhiên còn có thể thỉnh thoảng phát hạ ngốc cái gì.

Có thể nói. Nhạc Duyên ở trong lời nói đã lại để cho chính mình khống chế kết thúc mặt, loại này ở chút bất tri bất giác đảo khách thành chủ cảm giác không thể nghi ngờ là lại để cho A Bích cùng A Chu phiền muộn địa phương. Muốn nói điều gì, rồi lại phát hiện không biết nên nói cái gì, cho nên cuối cùng nhất A Chu chỉ có thể một người trong góc sinh hờn dỗi.

Ngược lại là A Bích cảm thấy là đối phương đang giúp trợ chính mình, bằng không mà nói dùng cái kia hung Hòa Thượng, hai người đoán chừng lấy không đến tiện nghi.

Một bên.

Đoàn Dự cũng đang an ủi hai nữ, hắn ngược lại là cảm thấy Nhạc Duyên xử lý không sai, ít nhất không cần đi đối mặt kia Đại hòa thượng Cưu Ma Trí rồi. Hơn nữa, đối phương tựa hồ cũng nhìn thấy hắn Thần Tiên tỷ tỷ,

gần kề cái này một cái nguyên do liền vậy là đủ rồi.

Ngẩng đầu,

Đứng ở một bên tiểu nha đầu sững sờ, ngẩn người sững sờ chằm chằm vào Đoàn Dự xem xét sau nửa ngày, trực tiếp đem vốn là còn có chút bị kích động địa nói chuyện Đoàn Dự thanh âm cho nhìn tiểu xuống dưới.

“Như thế nào đâu này?”

“Tiểu muội muội!”

“Trên người của ta không có vấn đề gì a!”

Đoàn Dự sờ lên trên người, lại cao thấp đánh giá chính mình, lúc này mới bồn chồn hỏi, không rõ tiểu nha đầu vì cái gì như vậy đánh giá chính mình. Đồng thời, Đoàn Dự còn hướng A Bích cùng A Chu hai người quăng đi một cái hỏi thăm ánh mắt, hỏi ý kiến hỏi trên người mình có cái gì không không ổn.

Lắc đầu, A Bích cùng A Chu hai người đồng thời ý bảo không có vấn đề gì.

Hai nữ cũng rất bồn chồn tiểu nha đầu kia phó biểu lộ là có ý gì.

“Nha!”

“Ta nhớ tới ngươi là ai rồi!”

Tiểu nha đầu tay phải nắm tay, mãnh liệt một chút đập ở lòng bàn tay của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn nhi thượng lộ vẻ một loại bừng tỉnh đại ngộ biểu lộ.

Ta đã sớm tự giới thiệu qua a!

Đoàn Dự lông mày không khỏi một đáp, không khỏi tại nội tâm bĩu môi.

Sau đó liền gặp tiểu nha đầu chỉ vào Đoàn Dự nháy mắt con ngươi, nói ra: “Thì ra ngươi là cái kia Khanh muội cuồng ma!”

Khanh muội cuồng ma!

Lời kia vừa thốt ra, lập tức Đoàn Dự mộng, Giá Thoại là có ý gì?

A Bích cùng A Chu cũng ngạc nhiên rồi, trong lúc nhất thời không có kịp phản ứng. Theo một cái bảy tám tuổi nữ hài nhi trong miệng nhảy ra như vậy một cái từ ngữ, tách đi ra xem từng chữ đều biết, nhưng hợp cùng một chỗ thì hoàn toàn lại để cho người bồn chồn rồi.

Không chỉ có như thế.

Tiểu nha đầu vốn là ý bảo Đoàn Dự cúi đầu, dựa vào đối phương lỗ tai tiểu nha đầu thì là bồi thêm một câu lời nói: “Sư phó nói ngươi từng tình nhân đều là muội muội của ngươi!” Nói xong, tiểu nha đầu vui tươi hớn hở nở nụ cười.

Nàng đương nhiên không biết tình nhân cái gì là có ý gì,

nhưng là bỗng nhiên hồi tưởng lại ở không có thiên lý Kinh Nhạn cung ở bên trong sư phó giảng câu chuyện thời điểm, sư phó nói rất hay cười, tự nhiên mà vậy nàng cũng vui vẻ a, chỉ là không biết vui cười phải mấy thứ gì đó.

Lời kia vừa thốt ra, Đoàn Dự vô cùng sụp đổ rồi.

Chương 026 : Ngươi cuối cùng có mấy cái tốt muội muội (hạ)

“Như thế nào đây này “

Thò tay có chút lôi kéo trên vai áo trấn thủ, Nhạc Duyên mang theo váy màu vàng đi đến, một bước vào tại đây đã nhìn thấy Đoàn Dự tựa hồ là đã gặp phải đả kích thật lớn, cả người đã lâm vào một loại mờ mịt thất thần trong trạng thái.

Hơn nữa lại để cho Nhạc Duyên kinh ngạc chính là mình lúc tiến vào, vì cái gì A Bích cùng A Chu hai nữ nhìn về phía ánh mắt của mình rất là quái dị?

Đúng vậy!

Quái dị!

Theo chính mình đi tới nơi này nghe nước hoa tạ về sau, hai nữ là lần đầu dùng loại này quái dị ánh mắt dò xét chính mình.

Không tự giác được, Nhạc Duyên cũng kéo hạ áo trấn thủ, cao thấp đánh giá bản thân, phát hiện trên người cũng không có gì chỗ không ổn về sau, lúc này mới dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn lên trước mặt ba người. Về phần tiểu nha đầu ở Nhạc Duyên sau khi đi vào, cũng đã tiến lên đây đã đến bên cạnh của hắn, bàn tay

nhỏ bé chăm chú lôi kéo Nhạc Duyên đầu ngón út.

“Đoàn công tử!”

“Ngươi đây là…”

Ánh mắt tạm thời tính không để ý đến A Bích cùng A Chu hai nữ quái dị ánh mắt, Nhạc Duyên ánh mắt đã rơi vào Đoàn Dự trên người. Giờ này khắc này Đoàn Dự tựa hồ đụng phải trọng đại đả kích, kia thê thảm bộ dáng tựu thật giống bị hắn trong mộng Thần Tiên tỷ tỷ cho cự tuyệt độc nhất vô nhị.

Bi thảm bộ dáng, lại để cho người sẽ không cho là đối phương chính là một cái cao phú soái.

“Ha ha!”

Một cái bình thản không có chút nào chấn động tiếng cười theo Đoàn Dự trong miệng phát ra, Đoàn Dự ngẩng đầu, dùng một loại quái dị ánh mắt gắt gao chằm chằm vào Nhạc Duyên, nhìn thật lâu, cái này mới mở miệng nói ra: “Nhạc công tử, ngươi cuối cùng dạy ngươi đồ đệ cái gì?”

Nói đến đây thời điểm, ánh mắt của hắn đã rơi vào tiểu nha đầu trên người.

Tiểu nha đầu này một bộ tiểu mỹ nhân phôi bộ dáng, nhưng là không nghĩ tới lời vừa ra khỏi miệng đó là trắng trợn đả thương người a.

Câu kia ‘Ngươi từng tình nhân đều là muội muội của

ngươi!’ là bao nhiêu châm chọc, là bao nhiêu nguyền rủa?

Tiểu nha đầu nghe được lời này lại để cho Đoàn Dự không khỏi nhớ tới Mộc Uyển Thanh cùng Chung Linh hai cái Muội Tử, thật vất vả có như vậy một loại cảm giác, kết quả… Người ta quả thật là muội tử của mình. Nếu là không có có chuyện như vậy, tiểu nha đầu mà nói tất nhiên không có chuyện, cười cười cũng là được rồi.

Nhưng vấn đề là đã đã xảy ra hai kiện sự thật, cái này lại để cho người buồn bực.

Tựa như Mộc Uyển Thanh. Hắn Đoàn Dự thân qua, cũng đem người mang về thấy cha mẹ của mình, kết quả người ta là muội muội của mình, cái này không chỉ có là đối với nữ nhân đả kích, cũng là đối với Đoàn Dự một loại đả kích. Hơn nữa tiểu nha đầu, không thể nghi ngờ là ở Đoàn Dự trên vết thương gắn một thanh muối.

Đó là nguyền rủa sao?

Tất nhiên đúng vậy!

Về phần đối phương tại sao phải tinh tường chuyện của mình, ở Nhạc Duyên nói ra Đoàn Dự sở học võ công về sau, ở Đoàn Dự trong mắt, Nhạc Duyên đã là thần bí phi thường. Là làm sao mà biết được Đoàn Dự sẽ không đi tưởng tượng, nhìn thấy hắn chỉ là muốn biết rõ Nhạc Duyên đến cùng dạy tiểu nha đầu cái gì đó.

“Hừ? ? ?”

Nhạc Duyên sắc mặt ngưng lại. Lại để cho người thoạt nhìn trở nên nghiêm túc lên.

Trên thực tế cũng thế, thầy trò quan hệ trong đó là không thể để cho ngoại nhân xen vào nhúng tay đấy, thì như là Nhạc Duyên theo đạo đạo Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng thời điểm, mặc dù là Tam Đại Tông Sư cũng không thể nói Nhạc Duyên dạy bảo võ công cùng tri thức không được, đó là một loại trực tiếp khiêu khích, cũng là người giang hồ tầm đó phải hiểu đồ vật.

A Chu thấy thế không khỏi cả kinh, lập tức phản ứng đi qua. Biết rõ Đoàn Dự hỏi thăm chọc kiêng kị, lập tức lên tiếng giải thích nói: “Nhạc công tử, Đoàn công tử không phải ý tứ kia!”

“Không có việc gì!”

Nhạc Duyên cũng phản ứng đi qua. Trước mặt Đoàn Dự hay (vẫn) là một cái lăng đầu thanh, một cái Đại Lý thế tử theo phương diện gì mà nói hắn nhìn thấy cũng không phải một cái hợp cách người giang hồ, trong giang hồ rất nhiều kiêng kị còn có những thứ khác các loại hắn đều không rõ ràng lắm.

Liên lụy nhập giang hồ, cũng không phải đối phương suy nghĩ.

Như vậy tưởng tượng. Nhạc Duyên ngược lại là thu liễm tâm tư, ngược lại là không có để ý rồi. Ngược lại là đối với Đoàn Dự vấn đề này cảm giác nổi lên hứng thú, kinh ngạc nói: “Như thế nào đâu này? Đoàn công tử!”

Sau đó, hay (vẫn) là A Bích từng câu từng chữ nói ra lúc trước chuyện đã xảy ra.

Nói xong đồng thời A Bích cùng A Chu hai người còn không ngừng đem ánh mắt hướng Đoàn Dự phương hướng thổi đi. Nói thật các nàng cũng muốn biết kia hai câu nói đến tột cùng là cái gì hàm nghĩa. Mà Đoàn Dự biểu hiện không thể nghi ngờ theo bên cạnh xác nhận lời kia tính là chân thật.

Tại thời khắc này, nữ nhân Bát quái thiên tính hiển lộ rõ ràng không bỏ sót.

Hai nữ lỗ tai chỉ kém điểm không có dựng thẳng đi lên.

Nghe vậy.

Nhạc Duyên lập tức vui vẻ.

Thò tay ở tiểu nha đầu trên đầu sờ soạng một cái, xem lên trước mặt ba ánh mắt của người. Nhạc Duyên nghĩ nghĩ, chỉ vào A Chu đối với Đoàn Dự nói ra: “Hoặc là, Đoàn công tử ngươi thử xem A Chu, gọi hạ nhân gia Muội Tử! Mà ta chưa bao giờ gọi người Muội Tử!”

“Hừ! ! !”

Đoàn Dự sững sờ, mãnh liệt quay đầu lại nhìn thấy A Chu, sắc mặt rất là kỳ quái.

A Chu cũng bị Nhạc Duyên những lời này sợ hãi kêu lên một cái, vẻ mặt không hiểu, A Bích cũng là một đầu sương mù.

Ở thời điểm này, ngược lại là Đoàn Dự trong nội tâm bay lên một cái không cảm tưởng giống như suy đoán, sẽ không phải… Cái này A Chu thực là muội tử của mình a? Như vậy phỏng đoán, Đoàn Dự không thể không nghĩ như vậy, thật sự là bởi vì phụ thân của hắn Đoạn Chính Thuần cho hắn đến rồi hai cái ví dụ.

Khiến cho Đoàn Dự trong nội tâm thì có một loại phiền muộn, chính mình phụ vương cuối cùng ở bên ngoài để lại bao nhiêu cái muội muội.

Chính mình cuối cùng có mấy cái tốt muội muội!

Nói sau Nhạc Duyên điểm ra võ học của mình nền tảng, còn có tiểu nha đầu mà nói đều bị Đoàn Dự cho rằng Nhạc Duyên thâm bất khả trắc, biết rõ quá nhiều đồ vật, lời của đối phương có lẽ không phải như vậy tùy ý, mà là mang có thâm ý.

Mà đứng ở phía sau thư sinh váy màu vàng thì là một mực không nói gì, lập tức mũi không làm một âm thanh bảo trì trầm mặc.

Cái gọi là lễ phép, nhưng hắn là hết sức rõ ràng.

Ở ân nhân trước mặt, hắn là người ngoại. Cùng trước mặt những người này đều không quen, làm cũng chỉ có bảo trì trầm mặc, giảm thấp bản thân tồn tại cảm giác. Hơn nữa Nhạc Duyên tuy nói tạm thời đã đáp ứng ân nhân yêu cầu, nhưng là cũng không có trực tiếp nói cho hắn biết hội giáo đạo hắn báo thù chi thuật.

Ánh mắt theo A Chu trên mặt thu hồi, Đoàn Dự bị Nhạc Duyên mà nói làm cho tâm có chút suy nghĩ.

Uyển muội!

Linh muội!

Kết quả thực thành muội muội!

Nháy dưới con mắt, Đoàn Dự tại trong lòng quyết định lần sau gọi người gọi tỷ tỷ!

Cái này hiếm thấy tâm tư ngoại nhân tự nhiên sẽ không biết, Nhạc Duyên canh sẽ không biết Nhạc Duyên cái kia câu tùy ý chỗ chỉ mà nói lại để cho Đoàn Dự càng thêm tin tưởng vững chắc trong lòng Thần Tiên tỷ tỷ.

Tại đây một chuyện tình tạm thời tính sau khi kết thúc, Nhạc Duyên liền trực tiếp tìm một mực bảo trì trầm mặc suy nghĩ lấy cái gì đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí.

Người này tuy nói là Hòa Thượng, kiệt ngao bất tuần.

Người mang phái Tiêu Dao võ học.

Nhưng là nhìn thấy còn có đại tác dụng, như nếu như đối phương có thể vứt bỏ phật nhập đạo, ngược lại cũng không tệ. Bằng không mà nói, đại luân Minh Vương trên người võ học không thể nghi ngờ là cần thu về.

Ngay tại Nhạc Duyên đang chuẩn bị giẫm chận tại chỗ lúc rời đi, bên ngoài lại lần nữa truyền đến đội thuyền va chạm thanh âm.

Rõ ràng là lại tới nữa người.

A Bích cùng A Chu nghe thế cái tiếng vang không khỏi lẫn nhau liếc nhau một cái, cái này mấy ngày nay là như thế nào đâu này?

Yến Tử Ổ nghe nước hoa tạ đã trở thành người nào đều có thể đến chỗ. Cái này Mộ Dung gia ở Cô Tô danh vọng bị người vô cùng bỏ qua sao?

Vốn là Nhạc Duyên, đại luân Minh Vương bốn người một chuyến, ngay sau đó lại là Độc Cô Phượng thị nữ mang theo một người thư sinh mà đến, hiện tại lại tới nữa người, loại này liên tiếp cảm giác lại để cho người cảm giác được cực kỳ bất đắc dĩ, từ vừa mới bắt đầu hai nữ cũng đã nắm giữ không được cục diện rồi.

Cái gọi là đảo khách thành chủ, nói là nhìn thấy tình huống.

Đồng thời.

Trong phòng ánh mắt của mọi người đều hướng về này nơi cửa phòng, muốn xem xem người đến là ai.

Đã trải qua lần thứ hai xuất hiện ở chỗ này phải Độc Cô Phượng thị nữ cùng thư sinh váy màu vàng bên ngoài, A Bích cùng A Chu còn có đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí liền không trong lòng suy đoán thân phận của người đến rồi. Hơn nữa nghe bên ngoài tiếng vang, tựa hồ đến không phải một người.

Nếu là dĩ vãng, A Bích cùng A Chu còn sẽ ra ngoài nghênh đón. Nhưng là ở đã trải qua hai nhóm người về sau, hai nữ đã không có cái này tâm tư rồi.

Theo bên ngoài bộ pháp càng ngày càng tạp, rất nhanh cửa phòng liền bị mở ra.

Dẫn đầu đi đi vào là một cái chống quải trượng tóc bạc lão bà bà.

Đạp tiến gian phòng, vốn là mãnh liệt đem quải trượng hướng trên sàn nhà một trụ, phát ra phịch một tiếng tiếng nổ, dùng thị uy gió. Ánh mắt có chút trừng, hướng phía trước mặt nhìn lại, chính muốn mở miệng nói cái gì thời điểm, cái này mới phát hiện trong phòng người tựa hồ nhiều hơn chút ít.

Đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí nhìn từ trên xuống dưới cái này một bộ ngang ngược càn rỡ lão bà bà bộ dạng. Biểu lộ không có chút nào biến hóa, lộ ra chẳng thèm ngó tới.

Đoàn Dự nháy mắt con ngươi, cảm giác cái này lão bà bà không phải trong tưởng tượng hiền lành, tựa hồ rất là đáng giận bộ dáng. Gặp trong phòng tất cả mọi người không ra, hắn không nói không rằng.

Thư sinh váy màu vàng liếc qua tiếp tục cúi đầu đứng ở Nhạc Duyên sau lưng, yên tĩnh coi như không tồn tại.

Thân là Độc Cô Phượng thị nữ, càng là không có để ý. Đang cúi đầu thưởng thức trà.

Tiểu nha đầu nghiêng đầu mắt nhìn đối phương, trong nội tâm không thích, cả người nói thầm lấy cái gì. Bàn tay nhỏ bé thì là không ngừng khuấy động lấy Nhạc Duyên kia rủ xuống đến màu trắng Trường Phát. Mỗi khi nàng đánh nữa cái bím tóc về sau, Nhạc Duyên sẽ thò tay lại từ từ đem cái này bím tóc cởi bỏ, sau đó tiểu nha đầu tiếp tục đánh roi.

Chỉ có A Bích cùng A Chu không khỏi cả kinh, sắc mặt hơi đổi, trong lòng tự nhủ các nàng như thế nào lại muốn tới nơi này?

A Bích cùng A Chu đối với xuất hiện trước mặt ở cửa ra vào lão bà bà rất là quen thuộc, các nàng mỗi lần đi Mạn Đà sơn trang thời điểm, đều tao ngộ đối phương, mỗi lần đối phương cũng sẽ không cho hai người sắc mặt tốt xem. Nếu là bình thường không có việc gì nhi, nhưng là hiện trong phòng…

“! ! !”

Tóc bạc lão thái bà ra oai phủ đầu cứ như vậy im bặt mà dừng, cảnh giác ánh mắt ở mặt của mọi người bên trên khẽ quét mà qua, cuối cùng nhất làm cho nàng nhất chú ý thì còn lại là trong góc phiên tăng cùng cái kia một bộ tóc bạc tuấn mỹ nam tử.

Cái này Yến Tử Ổ nhà thuỷ tạ nghe hương tại sao có thể có những người khác?

Trong nội tâm mê hoặc thời điểm, nhưng cũng không có đem trước mặt những người thả này ở trong lòng.

Lâu ở Mạn Đà sơn trang, ương ngạnh hầu như đã trở thành nàng bản thân tính cách, trong tay quải trượng lại trên mặt đất trụ một chút, đối với A Bích cùng A Chu nói ra: “Hai người các ngươi nha đầu còn không mau điểm ra tới đón tiếp tiểu thư? !”

Tiểu thư!

A Bích cùng A Chu nghe vậy không khỏi kinh ngạc, tiểu thư này là ai hai nữ tự nhiên tinh tường.

Nhạc Duyên cũng là lông mày vừa nhấc, một mực cúi đầu cùng tiểu nha đầu trêu đùa hí lộng hắn ngẩng đầu lên, tiểu thư này là ai, hắn cũng tinh tường. Ở trong ấn tượng, có thể đúng a bích cùng A Chu giả sử gọi hạ đẳng Nha Hoàn tựa như chỉ có Mạn Đà sơn trang người.

Mà tiểu thư này thân phận, đúng là cái kia xem lần Bách gia võ học, lý luận tri thức hầu như thông hiểu đạo lí lại sẽ không chút nào võ công Vương Ngữ Yên.

Đối với nữ nhân này, mặc dù là Nhạc Duyên cũng phi thường cảm thấy hứng thú.

Đương nhiên.

Hứng thú không phải giữa nam nữ hứng thú, mà là đơn thuần hứng thú.

Đối với như vậy một cái có thể nói võ học bách khoa nữ nhân năng lực hứng thú, về phần như thế nào mỹ, như thế nào xinh đẹp, ở đã trải qua nhiều như vậy thế giới,

bái kiến nhiều như vậy tuyệt thế giai nhân, đối với Nhạc Duyên mà nói sắc đẹp đã là thói quen.

Nói sau, hắn cũng không phải cái loại nầy đơn thuần háo sắc chi nhân.

Hơn nữa theo đạo lý mà nói, Vương Ngữ Yên Cực Thiếu ra Mạn Đà sơn trang đấy, nhìn thấy tình cảnh như thế đích thị là xuất từ mẹ của nàng Vương phu nhân phân phó, bằng không mà nói không có gia phó cùng đi, hãy nói lấy Vương Ngữ Yên cái loại nầy bút Đoàn Dự còn muốn phế Đại tiểu thư tính tình, liền cái thuyền đều tính không ra, lại càng không cần phải nói một người có lá gan lén trốn đi.

Nhạc Duyên suy đoán cũng không sai, Vương Ngữ Yên sở dĩ đến nơi đây là vì Vương phu nhân nguyên nhân.

Nguyên nhân chỉ có một.

Đó chính là Vương Ngữ Yên đã lâm vào một loại ma chướng, vì biểu ca Mộ Dung phục chiến bại, vì trợ giúp Mộ Dung phục đối phó Độc Cô Phượng kiếm pháp, Vương Ngữ Yên vô cùng rơi vào bí tịch trong biển sách vở. Vương Ngữ Yên nói toạc ra cũng là một cái dễ dàng để tâm vào chuyện vụn vặt nữ nhân, chính là bởi vì cả người lâm vào cái loại nầy mờ mịt trạng thái, Vương phu nhân này mới khiến gia phó mang theo Vương Ngữ Yên đi nhà thuỷ tạ nghe hương, lại để cho A Bích cùng A Chu cùng nàng tán giải sầu.

“Các ngươi!”

“Kính xin rời khỏi tại đây!”

Tóc bạc lão bà bà ánh mắt lại lần nữa nhìn lướt qua, ngay sau đó nhưng lại đã bắt đầu đuổi người.

Lời kia vừa thốt ra, lập tức người ở chỗ này sắc mặt cũng không khỏi biến đổi.

Đại luân Minh Vương ánh mắt âm lãnh, Đoàn Dự ngạc nhiên, thư sinh váy màu vàng kinh ngạc quét đối phương liếc, Độc Cô Phượng thị nữ thì là trợn mắt há hốc mồm, mà tiểu nha đầu thì là nhướng mày, nhưng lại tức giận, con mắt trừng tròn vo.

Chỉ có Nhạc Duyên thì là khép lại mí mắt, làm khởi nhắm mắt dưỡng thần trạng.

Do gia phó xem người, liền biết rõ Mạn Đà sơn trang là cái gì chi tiết rồi. Ngang ngược càn rỡ, tự cho là đúng, một cái điêu ngoa Đại tiểu thư thân phận đã khắc vào Vương phu nhân trên đầu.

“Ma ma, không cần như vậy!”

Ngay tại tóc bạc lão thái bà đang chuẩn bị bão nổi thời điểm, một cái ôn nhu thanh âm từ bên ngoài truyền vào, một bước một chữ nói: “Ma ma tâm tư không xấu, chỉ là lời nói không dễ nghe, kính xin mọi người đừng nên trách!” Lời nói rơi xuống, người đã mang theo một thân hoa đào hương bước chân vào gian phòng.

Một phinh cười cười, từng câu từng chữ.

Thon thả thân hình, còn có kia thanh âm ôn nhu, hầu như liên lụy Đoàn Dự linh hồn.

Đang cả người xuất hiện ở trước mặt thời điểm, Đoàn Dự vô cùng mở to hai mắt, thất thần, đã bị mất phương hướng.

Cái này, nhất định phải gọi tỷ tỷ!

Thần Tiên tỷ tỷ!

Đoàn Dự tâm tư ai cũng không biết, còn đối với Đoàn Dự ánh mắt người tới cũng cũng không thèm để ý. Nhẹ nhàng thi lễ, không kiêu ngạo không tự ti, quả nhiên một cái có tri thức hiểu lễ nghĩa tiểu thư khuê các.

Ở trong mọi người, chỉ có Nhạc Duyên hai mắt nhắm lại, nhìn ra Vương Ngữ Yên trên người một tia không hài hòa.

Cái này ti không hài hòa không phải Vương Ngữ Yên người có vấn đề gì, mà là động tác của nàng cùng ngữ khí có vấn đề.

Vấn đề này là khô khốc, mất tự nhiên.

Hoặc là nên dùng chưa quen thuộc cái từ này hợp thành để hình dung.

Đúng vậy.

Chưa quen thuộc.

Bởi vì này giống như làm việc cách làm, cũng là theo trên sách xem ra.

Trong chốc lát Nhạc Duyên liền xác định đối phương làm việc từ đâu mà đến, có một cái điêu ngoa tính tình Đại tiểu thư tính tình mẫu thân, hơn nữa Đoạn Chính Thuần cũng không ở, Vương Ngữ Yên tính tình không có trường lệch ra thì tính toán không tệ được rồi.

Đối phương biểu hiện cũng không phải chân chính tiểu thư khuê các, mà là một loại bắt chước. Nhưng cái này bắt chước đã có nàng bản thân mình hương vị cùng khí chất.

Chỉ liếc, Nhạc Duyên được thừa nhận đây là một cái có tiềm lực thiếu nữ.

Bách khoa Vương Ngữ Yên, đang danh bất hư truyền.

Chương 027 : Phương pháp

Không kiêu ngạo không tự ti.

Chân thành mà đến, ngữ khí nhu hòa.

Hơn nữa kia lễ nghi.

Nếu không là Nhạc Duyên biết rõ Vương Ngữ Yên có thể so với một cái chết chỗ ở, một mực chỗ ở ở Mạn Đà sơn trang không đi ra, chưa từng cùng ngoại nhân tiếp xúc, nhìn thấy Nhạc Duyên cũng sẽ bị như vậy tiểu thư khuê các bộ dáng chỗ dụ dỗ. Có lẽ nhìn thấy Vương Ngữ Yên tính tình nhu hòa, nhưng là luận trên thực tế nàng là không có chút nào cùng ngoại nhân trao đổi kinh nghiệm.

Trước mặt đây hết thảy, nàng bất quá là theo trên sách xem ra, ở thay vào bản thân mà thôi.

Thì như là những bí tịch võ công kia, trong lời nói dùng cái chiêu gì thức phá cái chiêu gì thức, bỏ không có xem qua bên ngoài, xem qua trên cơ bản cũng đã tồn tại ở trong óc. Theo phương diện nào đó, cũng cũng coi là vận dụng tại tâm rồi.

Thần Tiên tỷ tỷ!

Đoàn Dự ánh mắt ở Vương Ngữ Yên đạp tiến gian phòng thời điểm, cả người cũng đã mơ hồ thất thần.

Lần thứ nhất.

Lần thứ nhất thấy được kia trong tưởng tượng, kia trong sơn động chứng kiến Thần Tiên tỷ tỷ chân nhân bộ dáng. Chính là muốn lên tiếng chào hỏi, đạo một tiếng thâm tình Thần Tiên tỷ tỷ thời điểm, Đoàn Dự chỉ cảm giác mình mu bàn chân bên trên đau xót, lập tức đem hắn theo loại trạng thái này trong cho kéo lại.

Cúi đầu xem xét, liền gặp Nhạc Duyên một cước dẫm nát chân của mình trên lưng.

Đoàn Dự lập tức vô cùng phẫn nộ.

Muốn mở miệng hỏi thăm vì cái gì thời điểm, đã thấy Nhạc Duyên lại lần nữa liếc qua, cùng với ý bảo thần sắc, kia cơn tức giận lập tức bị đè ép trở về. Ngẩng đầu nhìn lên, Đoàn Dự liền nhìn thấy kia thoạt nhìn hơi có chút hung ác tóc bạc lão bà bà đang dùng một loại ăn ánh mắt của người gắt gao nhìn mình chằm chằm.

Ánh mắt kia lợi hại hình như là cái đinh, đâm vào trên mặt đều bị Đoàn Dự cảm thấy làn da tựa hồ ẩn ẩn có chút làm đau.

Đương nhiên.

Đây chỉ là Đoàn Dự tâm lý tác dụng.

Làm làm một cái thế tử, đọc thuộc lòng thi thư cùng phật gia kinh văn, tất nhiên là biết rõ chính mình vừa rồi biểu hiện có chút qua, vội vàng dùng ánh mắt quăng đi một

cái xấu hổ ánh mắt. Nhưng ở cái này về sau, Đoàn Dự ánh mắt vẫn đang nhịn không được nhìn Vương Ngữ Yên.

Tương đối, ngược lại là Vương Ngữ Yên đối với Đoàn Dự ánh mắt không có để ý.

“A Bích!”

“A Chu!”

Ánh mắt dịu dàng như nước, mặc dù là Vương Ngữ Yên đúng a bích cùng A Chu hai nữ ấn tượng mười phần không tệ. Quan hệ cũng không tệ, nhưng là nàng cũng sẽ không gọi hai nữ tỷ tỷ đấy, dù sao nàng sẽ không như là Đoàn Dự như vậy nhìn thấy mỹ nữ sẽ đánh mất tiết tháo.

Không nói trước thân phận của nàng, mặc dù là Vương Ngữ Yên dám hô, nhưng hai nữ nhưng cũng là không dám thụ.

Bằng không mà nói, Vương phu nhân đao chỉ sợ sẽ không chú ý.

Vốn là hướng hai nữ hô một tiếng, xem như mời đến bên ngoài, Vương Ngữ Yên ánh mắt lúc này mới trong phòng những người khác trên người qua lại nhìn lướt qua, cuối cùng nhất ánh mắt không khỏi ở Nhạc Duyên Bạch Phát bên trên dừng lại một chút, ở trong mọi người Nhạc Duyên kia phó ma ốm bệnh liên tục quý công tử cách ăn mặc thật sự là quá mức hấp dẫn người chú ý lực.

“Bọn họ là…”

Chớp mắt to. Vương Ngữ Yên rất là mê hoặc, nói: “Là tới tìm biểu ca khách nhân sao?”

Biểu ca!

Đoàn Dự nghe thế một tiếng ôn nhu đấy, rồi lại là tràn đầy thâm tình, tâm can nhi không khỏi run lên đau xót, cả người tình huống lại lần nữa có chút đê mê rồi. Gọi dễ nghe như vậy, cái này Thần Tiên tỷ tỷ tất nhiên là tới tìm nam Mộ Dung.

“Là ‘Khách nhân’ rồi!”

Đã tiến lên A Chu nghe vậy gật gật đầu, cường điệu ở khách nhân hai chữ bên trên gật, dùng chỉ người đến là ác khách. Chỉ là A Chu không dám rõ rệt nói, nhưng trong giọng nói đã có biến hóa. Dù sao trước mặt những người này nàng cũng không biết nền tảng sâu cạn.

Hơn hết nghĩ đến cũng đúng không đơn giản.

“Úc!”

Vương Ngữ Yên nghe vậy gật gật đầu. Trên mặt thì là đã lấy ra nữ chủ nhân tư thế. Nếu là ở bình thường, nhìn thấy lạ lẫm nam nhân, Vương Ngữ Yên tất nhiên sẽ tức giận, nhưng là đang nghe A Chu nói là biểu ca khách nhân sau. Vương Ngữ Yên liền đã không có phần này chưa có tới do tức giận.

Ngược lại là dùng chủ nhân tư thái, chuẩn bị mời đến trước mặt những người này.

Trên sách không phải như vậy ghi đấy sao?

Trong lòng của nàng, như vậy suy nghĩ. Phải biết rằng, ở dĩ vãng nàng Vương Ngữ Yên cũng không phải là một mực thì xem Bách gia võ học bí tịch. Thực sự có những thứ khác thượng vàng hạ cám sách vở. Chỉ có điều đang Vương Ngữ Yên ánh mắt rơi vào Độc Cô Phượng thị nữ trên người thời điểm, một mực nhu hòa trên mặt cũng ẩn ẩn xuất hiện không khoái.

“Tại sao lại là ngươi!”

Trừng tròng mắt, Vương Ngữ Yên chằm chằm vào đối phương. Trong lòng của nàng. Hay (vẫn) là rành mạch nhớ rõ lúc trước bị nữ nhân kia tùy ý sử dụng kiếm đem chính mình sở học rách nát không còn một mảnh, không có chút nào tác dụng thời điểm. Lúc kia, lại để cho Vương Ngữ Yên thiếu chút nữa cho là mình sở học không có chút nào tác dụng, căn bản không thể giúp biểu ca bề bộn.

Cái này làm cho không người nào nghi cảm thấy uể oải.

Lại để cho Vương Ngữ Yên cảm giác mình cố gắng còn chưa đủ, biểu ca sở dĩ bị bại có một phần của nàng trách nhiệm.

Giờ khắc này chứng kiến Độc Cô Phượng thị nữ, lập tức trong nội tâm không cam lòng bay lên, ẩn ẩn cả khuôn mặt có hóa thành bánh bao xu thế.

Thân là Độc Cô Phượng thị nữ, nàng không có học được đầy đủ mạnh kiếm pháp, nhưng là Độc Cô Phượng cái chủng loại kia thế gia đệ tử chừng cao ngạo thị nữ cũng đã là nắm giữ thất thất bát bát, đối với Vương Ngữ Yên ánh mắt cùng ngữ khí làm như không thấy, chẳng thèm ngó tới.

Thua ở trang chủ dưới thân kiếm người, đã không đủ để lại để cho người coi trọng.

"…"

Ánh mắt ngó ngó Vương Ngữ Yên, ở nhìn kia tóc bạc lão thái bà không chào đón ánh mắt, Nhạc Duyên vốn là còn có tâm ở chỗ này dừng lại trong chốc lát, nhưng ở Độc Cô Phượng thị nữ dẫn theo thư sinh váy màu vàng tới nơi này về sau, Nhạc Duyên cũng đã sinh ra rời đi tâm tư.

So sánh khởi phái Tiêu Dao hiện tại vấn đề, nhìn thấy Minh Giáo sự tình càng làm cho Nhạc Duyên để ý.

Độc Cô Phượng, hiển nhiên là đã ẩn tàng một ít gì đó.

Hồi tưởng lại nàng cái chủng loại kia tính tình, Nhạc Duyên biết được chỉ sợ đối phương là cố ý đấy, mà phần này cố ý không thể nghi ngờ sẽ để cho chính mình nhiều bận việc một ít. Nói sau Mạn Đà sơn trang, Yến Tử Ổ cũng sẽ không ở trong thời gian ngắn tiêu vong, đối với Nhạc Duyên mà nói ở chỗ này gặp được Vương Ngữ Yên, liền đã đầy đủ rồi.

Đứng dậy.

Vốn là hướng A Bích cùng A Chu hai người ôm quyền, vừa cười vừa nói: “Đột ngột mà đến, ở chỗ này ngược lại là làm phiền hai vị cô nương, nhìn thấy tại hạ còn có chuyện quan trọng, sẽ không quấy rầy rồi!”

“Cáo từ!”

Trong lời nói lộ vẻ thật có lỗi chi ý.

Nhạc Duyên đứng dậy, tự nhiên cũng là đại biểu cho Độc Cô Phượng thị nữ cùng thư sinh váy màu vàng đứng dậy, còn có tiểu nha đầu.

Ngược lại là ở lúc rời đi, Nhạc Duyên ánh mắt đảo qua Đoàn Dự, dò hỏi: “Ngươi cần cùng chúng ta cùng đi sao?”

Nếu là Đoàn Dự đáp ứng, đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí tuyệt đối không có dùng sức mạnh tâm tư. Rời đi về sau, không người có thể dùng để tế bái Cưu Ma Trí cũng sẽ rời đi Yến Tử Ổ, có lẽ lại lần nữa đuổi theo Đoàn Dự, hay hoặc là tới tìm chính mình.

Nhưng mà ——

Đoàn Dự cẩn thận từng li từng tí nhìn thấy Vương Ngữ Yên hình mặt bên nhìn sau nửa ngày, lại quét Nhạc Duyên liếc. Trầm ngâm chần chờ sau nửa ngày, rốt cục lắc đầu nói: “Nhạc công tử, tại hạ… Còn ở nơi này dừng lại một ngày…” Theo Nhạc Duyên ánh mắt không thay đổi, Đoàn Dự nhưng lại không có ý tứ cúi đầu.

“…”

Nghiêng đầu nhìn Đoàn Dự sau nửa ngày, Nhạc Duyên tựa hồ là cảm nhận được bởi vì Vương Ngữ Yên các nàng thuê phòng môn, kia đột nhập hơi nước nguyên nhân, lại để cho người cảm thấy có chút lạnh, không khỏi kéo hạ áo trấn thủ về sau, lúc này mới im lặng lắc đầu, nói: “Tự giải quyết cho tốt!”

Giơ lên bước. Theo Đoàn Dự bên người sai thân mà qua.

Nhạc Duyên nhưng trong lòng thì không khỏi cảm thán may mắn, may mắn lúc trước đồ đệ hướng đến Từ Tử Lăng không phải cái dạng này, bằng không mà nói trực tiếp một chưởng chụp chết là được. Ở người trong cuộc xem ra có lẽ không có việc gì, nhưng ở đồng đội xem ra đây tuyệt đối là heo đồng đội, hay (vẫn) là cái loại nầy làm vợ cả chết người.

Nếu không là Đoàn Dự có nhân vật chính auto, chỉ sợ sớm đã bị chết 800 trở về.

Nhìn chung vô số giang hồ câu chuyện, có thể đạt tới Đoàn Dự làm như vậy chết người quả thực quá ít.

Trong lòng thái tính cách đi lên nói, Đoàn Dự thực không nên là đoạn Duyên Khánh nhi tử, thấy thế nào đều không giống. Thậm chí. Nhạc Duyên còn đột ngột suy nghĩ một chút, nếu là đây cũng là nói dối đâu này? Là đao bạch phượng đối với Đoạn Chính Thuần trả thù, đồng thời lại là đối mặt tứ đại ác nhân đứng đầu đoạn

Duyên Khánh giết chóc bảo vệ?

Phải biết rằng Đoạn Chính Thuần nữ nhân, tâm tính đều không thế nào tốt. Rất là vặn vẹo.

Như vậy một cân nhắc, Nhạc Duyên cảm thấy toàn bộ tâm tính đều tốt rồi.

Lắc đầu.

Mình bây giờ là nhân nghĩa đứng đắn chi nhân, không thể nghĩ như vậy.

Trên thuyền.

Với tư cách Độc Cô Phượng thị nữ đã có thể giá xe ngựa, còn có thể trợ giúp đánh nhau. Cũng có thể chèo thuyền, thoạt nhìn có chút đa tài đa dụng. Cái này lại để cho Nhạc Duyên cảm thấy Độc Cô Phượng là ở như chính mình giống như:bình thường bồi dưỡng một cái Vệ Trinh Trinh.

“Ngươi làm sao báo cừu?”

Đứng ở đầu thuyền, Nhạc Duyên hỏi đứng thẳng đằng sau trên sách váy màu vàng.

“Diệt giáo thống. Trừng phạt một thân!”

Đã trầm mặc một chút, váy màu vàng không có bất kỳ chần chờ, liền điểm ra tâm tình của mình.

“! ! !”

Xoay người, Nhạc Duyên xem lên trước mặt không chút biểu tình váy màu vàng, đã trải qua biến đổi lớn đối phương đã nhìn không ra thư sinh nên có cổ hủ tư thái, có lẽ ở từng đã là kinh nghiệm, cổ hủ đã vô cùng lại để cho váy màu vàng thấy được hại.

Mà phần này cổ hủ, càng là dùng máu tươi đến đổ vào.

Kinh nghiệm biến đổi lớn, nhân cách đột nhiên thay đổi, như thế phi thường bình thường.

Từ một cái thiện lương trên sách, hóa thành một cái thù hận trạng thái ở dưới váy màu vàng, cái này cũng bình thường. Dù sao, diệt môn chi thù, bất cộng đái thiên.

Chỉ có điều, trong mắt chỉ có thù hận người, một khi báo hết thù đó chính là cực độ hư không, xuất hiện loại trạng thái này hậu quả không phải nổi giận tự vận mà giết, tựu là đi lên đường tà đạo. Nhiễm quá nhiều máu tươi, bất luận là tự vận hay (vẫn) là người khác, lâm vào chấp niệm người cũng không phải là đắc đạo cao nhân có thể nói phóng để lại.

Đến lúc đó, làm không tốt là phật môn đến độ hóa hắn rồi.

Bốn mắt nhìn nhau.

Váy màu vàng cũng cũng không lui lại, đối mặt Nhạc Duyên kia thoạt nhìn tựa hồ lóe ra tinh quang con mắt đối mặt lấy. Ở váy màu vàng trong cảm giác, hắn cảm giác đối phương ánh mắt quả thực có thể thấu thị đáy

lòng, thấy được chính mình đáy lòng hết thảy.

Lệ khí!

“Ngươi chi lệ khí quá lớn, nhìn thấy như vậy trạng thái không được!”

“Mặc dù là báo thù, nhưng cũng là hủy chính ngươi!”

Nhạc Duyên thu hồi ánh mắt, cúi đầu trầm ngâm sau nửa ngày, rồi mới lên tiếng: “Ngươi như vậy trạng thái người ta nghe nói qua, nhưng là ở cuối cùng nhất nhưng lại không có kết cục tốt!” Như vậy nhân vật đại biểu, không thể nghi ngờ là dùng vốn là trong chuyện xưa Lâm Bình chi vi cái gì.

Tư chất không được.

Cũng diệt môn chi thù.

Nhưng đang đã có báo thù chi lực về sau, nhưng lại người cũng đi về hướng cực đoan.

Hai người tình huống hình như là độc nhất vô nhị, chẳng qua là cừu địch bối cảnh bất đồng, nhưng cừu địch cùng không thể khinh thường. Thậm chí tương đối, váy màu vàng địch nhân càng thêm khủng bố. Không nói về sau Minh Giáo, đơn nói hiện tại Minh Giáo, có thể xuất hiện mà nói thật sự là đơn giản như vậy sao?

Mà tăng thêm váy màu vàng lấy có Cửu Âm Chân Kinh, không thể nghi ngờ đối phương là một cái hợp cách đạo gia truyền nhân.

“Ta cho ngươi một cái báo thù phương pháp!”

Bang người trước mắt báo chính mình tương lai thủ hạ môn phái thù, loại cảm giác này không thể nghi ngờ lại để cho người cảm thấy hoang đường, nhưng là cuối cùng nhất Nhạc Duyên hay (vẫn) là đáp ứng Độc Cô Phượng yêu cầu, cũng là vì trước mặt người này thân phận cùng tương lai. Hắn là trước mắt Nhạc Duyên chỗ đã thấy tốt nhất phái Tiêu Dao truyền nhân.

“Ân nhân, biện pháp gì?”

Váy màu vàng con mắt sáng ngời, tập trung tinh thần nghe, trong nội tâm ẩn ẩn có chút kích động.

Nhạc Duyên thò tay xa xa một ngón tay, đúng là Đại Tống đô thành Biện Lương phương hướng, nói: “Ngươi đi đi thi a!”

Nghe vậy.

Váy màu vàng ngây ngẩn cả người.

Không chỉ có như thế, ở phía sau chèo thuyền thị nữ cũng sợ run, chèo thuyền động tác không khỏi ngừng lại.

Chương 028 : Đạo Tạng

Đi thi?

Đây là cái gì báo thù đích phương pháp xử lý?

Càng nghĩ, thư sinh Hoàng Thường cũng bất giác được cái này khoa cử chính thức là báo thù đích phương pháp xử lý sao? Chẳng lẽ lại đối phương có ý tứ là lại để cho chính mình khoa cử đoạt giải nhất về sau, tìm kiếm nghĩ cách mượn triều đình lực lượng, dùng quân đội tiêu diệt đối phương?

Cái này không khỏi Hoàng Thường không nghĩ như vậy.

Một bên.

Độc Cô Phượng thị nữ cũng là đồng dạng ý niệm trong đầu.

Như vậy nghĩ nghĩ, Hoàng Thường cảm giác mình báo thù cơ hội khả năng chỉ có thể dựa vào trước mắt người này, nhưng là khoa cử đi thi không thể nghi ngờ không phải hắn suy nghĩ muốn đấy, thậm chí hắn có một loại đối phương là ở qua loa tắc trách ảo giác. Nghĩ nghĩ, vì báo thù, Hoàng Thường cảm giác mình nhất định phải nói ra, bằng không mà nói hắn không có cơ hội.

Tâm niệm như thế, rất nhanh, Hoàng Thường nhân tiện nói ra trong lòng mê hoặc.

“Quân đội?”

“Ách…”

Nhạc Duyên quay đầu lại, nhìn xem Hoàng Thường, đón đối phương ánh mắt nhưng trong lòng thì tại âm thầm suy tư, Hoàng Thường cừu nhân xác thực cũng coi là phương tịch một đoàn người, nhưng ở kết quả cuối cùng thật đúng là xem như dùng triều đình quân đội lực lượng.

Thậm chí, liền Lương Sơn hảo hán đều bị chiêu an đi cùng phương tịch bọn người đối bính.

Nếu thật là đem thù hận chiếu vào toàn bộ Minh Giáo bên trên, không thể nghi ngờ đây là một cái biện pháp tốt nhất. Không nói nhổ tận gốc, nhưng cũng có thể lại để cho Minh Giáo nguyên khí đại thương.

Nhưng là ở Nhạc Duyên bổn ý ở bên trong, lại không phải như thế.

Nhạc Duyên chỉ là muốn muốn nhờ hắn phương thức của hắn rửa Hoàng Thường trong lòng lệ khí, mà sử đối phương có một cái coi như không tệ tương lai. Ít nhất sẽ không phát sinh cái loại nầy nổi giận, hoặc là cô tịch hướng đi cuối cùng sự tình.

“Không phải!”

“Ngươi cho rằng ta cho ngươi tham gia khoa cử là buông tha cho báo thù, là chối từ sao?”

Nhìn xem Hoàng Thường kia quật cường ánh mắt, Nhạc

Duyên xem như đã biết đối phương tâm tư. Ngẫm lại cũng thế. Nếu là không rõ, đổi ai tới cũng sẽ như thế nghĩ cách.

Nghe Nhạc Duyên mà nói. Hoàng Thường không có tránh đi Nhạc Duyên ánh mắt, mà là nhẹ gật đầu.

“Sai!”

Duỗi ra ngón trỏ lắc. Nhạc Duyên trực tiếp một chút phá Hoàng Thường suy đoán, nói: “Ta sở dĩ không trực tiếp dạy ngươi không phải ta sẽ không, mà là vì ngươi bây giờ tâm tính!”

“Nếu là ta hiện tại dạy ngươi, như vậy ta nghĩ tới không được quá lâu thời gian, chỉ sợ đến lúc đó ra tay người giết ngươi sẽ có ta!”

Nhạc Duyên tại đây tất nhiên là có kia hầu như có thể không đi cố kỵ tư chất võ học, đó chính là bắc minh thần công, nhưng môn võ công này nếu là rơi vào nhìn thấy Hoàng Thường trên tay, không thể nghi ngờ chỉ sẽ phát sinh một việc, đó chính là hắn đem một môn đạo gia võ học vô cùng phát triển trở thành Ma Môn võ học.

Tư chất chưa đủ Hoàng Thường một khi sốt ruột báo thù. Như vậy hắn sẽ gặp dùng trong giang hồ những người khác công lực vi chất dinh dưỡng, chỉ có như vậy mới có thể đem hắn chồng chất đến có năng lực báo thù thời điểm. Nhưng là ở lúc kia, chỉ sợ là Nhạc Duyên cũng sẽ ra tay giải quyết đối phương rồi.

Bởi vì hắn đứng ở tất cả mọi người mặt đối lập.

Có lẽ Nhạc Duyên bản tâm không muốn, nhưng là nhìn thấy cái này trạng thái đạo công tử nhưng lại chưa hẳn rồi.

Nghe vậy.

Hoàng Thường đồng tử không khỏi rụt rụt, nhưng là an tĩnh sau nửa ngày, hắn nhưng lại hồi đáp: “Thù này hận này bất cộng đái thiên!”

“Nếu thật là đến lúc đó chính mình đến đó loại hoàn cảnh, ân nhân ra tay cũng là chuyện đương nhiên!”

Trong lời nói nhưng lại đối với cái loại nầy trạng thái cùng kết quả không có để ý chút nào, một cái cổ hủ thư sinh nhưng lại đã đến nhìn thấy loại tình trạng này, không thể nghi ngờ chuyển biến quá mức vô cùng.

“…”

Nhìn xem Hoàng Thường kia rất nghiêm túc bộ dáng. Nhạc Duyên không khỏi hít một tiếng, nói: “Ngươi hay là đi khoa cử đi thi a! Bởi vì tại đâu đó, theo ta được biết có một bộ võ học, cái gì là thích hợp ngươi!”

“Hừ?”

Ở một bên vạch lên thuyền. Đồng thời nghe nói chuyện thị nữ không khỏi lên tiếng nói: “Chẳng lẽ lại là thái tổ trường quyền?”

Lời kia vừa thốt ra, lập tức trên thuyền toàn bộ hào khí

trở nên xấu hổ rồi.

Trừng đối phương liếc, Nhạc Duyên dưới đáy lòng suy nghĩ Độc Cô Phượng cái này lựa chọn thị nữ rốt cuộc là dùng cái gì làm tiêu chuẩn? Phải biết rằng Vệ Trinh Trinh tuy nói không phải rất thông minh. Nhưng tuyệt đối không có trước mặt cái tiểu nha đầu này như vậy trêu chọc.

Đây gọi là thành sự không có bại sự có dư, nói đúng là nàng.

Những lời này lại để cho Hoàng Thường sắc mặt cũng lộ ra có chút quái dị. Thái tổ trường quyền. Hoàng Thường có thể là đồng dạng nghe nói qua, dù là hắn cũng không phải người trong giang hồ. Nhưng cũng biết đương triều thái tổ là dựa vào lấy cái gì giành chính quyền. Nếu là quyền pháp này, Hoàng Thường quả thực không tự tin.

Bụm lấy cái trán thở dài một tiếng, Nhạc Duyên lúc này mới giải thích nói: “Không phải cái này!”

“Theo ta được biết, ở Triệu Thị trong hoàng cung có một bộ tàng thư, bên trong bao hàm võ học triết lý, ngươi muốn báo thù, bộ này tàng thư mới có thể đủ giúp ngươi! Bên trong, có ngươi hết thảy muốn!”

Tàng thư?

Hoàng gia là có không ít tàng thư, các triều đại đổi thay đều là như thế.

Nhưng ở tàng thư trong có lấy tuyệt thế võ công, phần này lời nói thật ra khiến thị nữ cùng Hoàng Thường hai người cũng không khỏi kinh ngạc, xem như lần đầu nghe nói.

Chẳng lẽ lại là hoàng thất võ công?

Tiểu thị nữ nháy mắt con ngươi, trong lòng suy đoán.

Sau nửa ngày.

Hoàng Thường rốt cục hỏi trong lòng suy đoán, nói: “Cái gì tàng thư?”

“Thuần Dương Đạo Tạng!”

Bốn chữ, một cái từ ngữ.

Ở Hoàng Thường cùng tiểu thị nữ trong mắt, trước mặt chi nhân nói những lời này thời điểm cả người khí chất phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, phảng phất giống như mây trắng mờ ảo, trong mây chi tiên. Thật giống như đứng ở trước mặt không phải một người mặc cẩm y quý công tử, mà là một cái đạo sĩ.

Thuần Dương Đạo Tạng!

Ngoài miệng một lần nữa nỉ non lấy lập lại một lần, Hoàng Thường mở to hai mắt nhìn, nói: “Sách này ta biết rõ!”

“Úc?”

Tiểu thị nữ ánh mắt rơi vào Hoàng Thường trên người, lộ vẻ nghi vấn.

Nàng tuy nói đã trở thành Độc Cô Phượng thị nữ, nhưng là đọc sách cũng không nhiều, rất nhiều thứ cũng không biết.

“Thuần Dương Đạo Tạng!”

“Cái này tàng thư lai lịch đã lâu, cứ nghe là Đường triều thời kì Đạo gia Thuần Dương phái chí cao điển tịch hướng đến.”

“Ở kinh nghiệm chiến loạn về sau, phần này tàng thư liền tứ tán ra, trong đó một bộ phận chảy vào hoàng thất cất chứa! Hơn nữa các triều đại đổi thay hoàng thất đều có cất chứa đạo này tàng, hơn nữa triều đại quan gia cũng là tín ngưỡng Đạo gia, cho nên trong hoàng thất có cất chứa cái này Thuần Dương Đạo Tạng, cũng chẳng suy nghĩ gì nữa!”

Hoàng Thường nói đến đây, trên mặt lại toát ra mê hoặc, nhìn qua Nhạc Duyên, rất là kinh ngạc đối phương vì cái gì biết rõ Đạo Tạng ở bên trong có mình muốn đồ vật?

Hơn hết ở cẩn thận một cân nhắc, các triều đại đổi thay hoàng thất đều có cất chứa Đạo Tạng, cũng là theo một mặt khác nói cho người cái này Thuần Dương Đạo Tạng cũng không đơn giản. Bằng không mà nói. Từng hoàng thất đều cất chứa phần này Đạo Tạng, bất kể là hắn triều đại dài ngắn. Đều làm chuyện như vậy tình, không thể nghi ngờ lại để cho người cảm thấy kinh ngạc.

Nếu là thói quen ngược lại cũng sẽ không để ý. Nhưng là bị người như vậy nhắc tới lên, Hoàng Thường cũng phát hiện trong đó chỗ quái dị.

Chỉ là đối phương làm sao biết?

Trong nội tâm mê hoặc, nhưng là Hoàng Thường cũng rất thức thời không có hỏi ý kiến hỏi lên.

Cảm thụ được ánh mắt của đối phương, Nhạc Duyên biết rõ trong lòng đối phương kia ẩn núp lấy nghi hoặc, cũng không nói gì, mà là xoay người, hai tay không tự chủ được lôi kéo áo trấn thủ, đón kia hơi nước không khỏi ho khan hai tiếng.

Ta tại sao phải biết rõ?

Bởi vì ——

Đạo Tạng, chính là ta hạ lệnh biên soạn!

Một môn phái cái gì trọng yếu nhất?

Tất nhiên là truyền thụ.

Mà một cái tôn giáo môn phái đâu này?

Cùng cũng là như thế.

Ở Hoa Sơn Thuần Dương thành lập sau. Nhạc Duyên lúc trước liền có biên lập thuộc về Thuần Dương Đạo Tạng, bởi vì kia không chỉ có là ở Đạo gia kia mấy cái chi nhánh trong lấy được ưu thế địa vị, càng là Thuần

Dương truyền thụ. Vừa mới bắt đầu chỉ có cái kia tâm tư, chỉ có điều lúc ấy càng nhiều nữa hay (vẫn) là đang cùng phật ma tranh đấu, trợ giúp đồ đệ của mình lấy được ưu thế.

Cho nên đây chẳng qua là một cái tồn tại trong óc ý niệm trong đầu.

Nhưng ở Khấu Trọng lấy được cuối cùng nhất ưu thế, khiến cho sự tình đại cục trên cơ bản định sau khi xuống tới, hơn nữa bản thân mình ở Hoa Sơn chữa thương tu dưỡng thời điểm, cái lúc này Nhạc Duyên liền hạ biên soạn Đạo Tạng mệnh lệnh, dùng Thuần Dương chưởng giáo thân phận.

Không chỉ có là kết hợp được dĩ vãng Đạo gia tri thức lý luận. Nhạc Duyên huống chi đem bản thân võ đạo tri thức tất cả cũng sắp xếp trong đó.

Dùng Trường Sinh Quyết làm căn cơ, dùng bản thân hắn tu vi của hắn tri thức vi khung xương, ở kết hợp hai cái đồ đệ Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng lý giải tri thức, tăng thêm mặt khác đạo sĩ lý giải. Thí dụ như Viên Thiên Cương bọn người trí tuệ, kết hợp được vô số tiền nhân hậu bối trí tuệ đem hắn biên soạn bắt đầu.

Cuối cùng phần này khổng lồ sách vở thì là bị mệnh danh là —— Đạo Tạng.

Nhưng ở Nhạc Duyên trong nội tâm, sách này thì là nên gọi Thuần Dương Đạo Tạng.

Đạo này tàng không chỉ có là Thuần Dương phái văn

hóa nội tình. Nhưng cũng là Thuần Dương phái võ đạo truyền thụ chỗ.

Có thể nói ở lúc ấy có thể biết được Đạo Tạng tầm quan trọng cũng không nhiều, chỉ có cao tầng mấy người. Trong đó Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng tất nhiên là biết rõ, Viên Thiên Cương cũng hiểu biết. Đã làm che lấp Đạo Tạng tầm quan trọng. Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng cũng có biện pháp của mình.

Đó chính là đem chính mình sở học võ công lại lần nữa kết hợp thành một bản bí tịch, còn có những thứ khác một ít bí tịch võ công dùng làm thật giả lẫn lộn, phòng ngừa ngoại nhân nhìn xem.

Đương nhiên.

Chuyện này Nhạc Duyên tuy nói biết được, nhưng là hắn ở lúc ấy chủ yếu tinh lực hay (vẫn) là trong biên chế soạn ở bên trong, cũng không có đi để ý.

Cho nên ở đã trải qua như vậy một phen an bài về sau, người ở bên ngoài trong mắt Thuần Dương võ công là võ công, là những biểu hiện ở kia bên ngoài bí tịch, mà không phải kia phần Đạo Tạng. Thậm chí, ở Khấu Trọng trở thành Hoàng đế không ít năm sau, vì làm những thứ khác chuẩn bị, hắn dùng hoàng thất danh nghĩa bắt đầu đã tiến hành tàng thư.

Vấn đề này tất nhiên là Nhạc Duyên sau khi rời khỏi phát sinh được rồi.

Nhạc Duyên mặc dù nói không rõ ràng cái này về sau

trong lúc cuối cùng xảy ra chuyện gì, nhưng là hoàng thất tàng thư lại vẫn làm cho người biết rõ. Nhất là Đại Tống Hoàng đế, theo phương diện nào đó mà nói nhưng cũng là Đạo gia tín đồ, có Đạo Tạng cũng không khiến người ngoài ý.

Kết hợp với từng đã là câu chuyện, nhất định nhìn thấy hoàng thất có Thuần Dương Đạo Tạng tất nhiên là không uổng phí khí lực.

Lại để cho Hoàng Thường khoa cử tiến vào triều đình, một lần nữa kết hợp và tổ chức lại Đạo Tạng tự nhiên là lại để cho hắn nhận thức trong đó đồ vật, thứ nhất là đè xuống kia phần lệ khí, thứ hai thì là Nhạc Duyên muốn xem nhìn đối phương cuối cùng theo Đạo Tạng ở bên trong lấy được sẽ là cái gì?

Là mình ghi nhập trong đó Trường Sinh Quyết?

Còn là mình phân tán ghi nhập trong đó đại khái Cửu Âm Chân Kinh?

Nếu là lại lần nữa lấy được hay (vẫn) là Cửu Âm Chân Kinh mà nói… Ngón trỏ tay phải hơi cong kéo lấy cái cằm, Nhạc Duyên có chút xuất thần nhìn xem kia mặt nước, trong nội tâm như có điều suy nghĩ.

Cái này Cửu Âm Chân Kinh cuối cùng là của mình, hay (vẫn) là Hoàng Thường đây này?

Của ta xuyên việt vấn đề…

Chính mình đến tột cùng là đã quên ở đâu, ẩn ẩn Nhạc

Duyên biết rõ chính mình khoảng cách cái này một phần chân tướng đã không xa, nhất là ở cái thế giới này thấy được Độc Cô Phượng thời điểm, thực tế là tiểu nha đầu cũng theo chính mình theo Kinh Nhạn cung đi ra thời điểm.

Vì bọn nàng mà đến?

Vẫn có lấy những thứ khác cái gì…

Chân tướng, có lẽ đã không xa.

Tay phải xa xa duỗi ra, tay trái lôi kéo áo trấn thủ, Nhạc Duyên tựa hồ là muốn bắt phá trước mặt cái gì đó, chỉ tiếc hiện tại một tay chộp tới, cảm nhận được chỉ là vậy có chút ít ướt át không khí.

Chương 029 : Minh Giáo

Băng!

Loan đao nứt vỡ, hóa thành đầy trời mảnh vỡ.

Theo sau vô số mảnh vỡ tựa hồ nhận lấy không hiểu lực hút kích động, kia tung bay ở bốn phía mảnh vỡ lập tức như bắn đi ra mũi tên nhọn, tiếng rít trong đem bốn phía vọt tới mặt khác Minh Giáo đệ tử toàn bộ đánh ngã xuống đất. Máu tươi, đau đớn, gào thét, tại thời khắc này vô cùng quanh quẩn tại cái này tòa thị trấn nhỏ.

Áo trắng nam tử sắc mặt dữ tợn, đôi cánh tay bên trên cơ bắp dây dưa, mồ hôi máu tươi hỗn hợp thành một số.

Trừng lớn trong ánh mắt lộ vẻ khôn cùng sát ý.

Đáng tiếc cái này sát ý, cái này phẫn nộ nhưng lại không có cách nào ảnh hưởng hắn cục diện bây giờ, cứu không được hắn, không giúp được hắn.

Cực lớn lực đạo tiếp tục đè xuống.

Trong tay nắm thật chặc còn còn sót lại chuôi đao, khổng lồ lực đạo theo trước mắt cái này chuôi thô ráp Cự Kiếm thượng truyền đến, Vô Phong mũi kiếm rơi trên bả vai bên trên, áp hắn cả thân thể cốt đều cót két rung động. Ẩn ẩn đấy, hắn thậm chí cảm giác được trong cơ thể mình cốt trên đầu cũng đã bị cái này cổ cực lớn lực đạo đè ra khe hở, áp ra dấu vết.

Nữ nhân này!

Sao vậy có thể mạnh như vậy!

Mắt trợn tròn, chằm chằm lên trước mặt cái nụ cười này đầy mặt nữ nhân, áo trắng nam tử trán nổi gân xanh, không khỏi dương thiên gầm lên giận dữ, chỉ nghe phịch một tiếng tiếng nổ, dưới chân phiến đá vỡ vụn, hai đầu gối mềm nhũn cả người trực tiếp quỳ rạp xuống đất, tại đâu đó ném ra hai cái hố nhỏ.

Đẩy Kim Sơn ngược lại ngọc trụ.

Cuối cùng áo trắng nam tử chống cự không nổi cái này cỗ lực đạo, một mực cứng rắn đầu gối, một mực cứng ngắc lấy xương cốt cuối cùng là chống đỡ không được Cự Kiếm bên trên lực lượng, bị cưỡng ép hiếp áp quỳ trên mặt đất.

Hừ!

Một tiếng kêu đau đớn âm thanh tự trong miệng phát ra, mang đầu, áo trắng nam tử gắt gao cắn răng. Mặc cho khóe miệng máu tươi giàn giụa, nhìn hằm hằm lấy đối phương. Hắn muốn làm cho đối phương biết rõ bất luận đối mặt loại tình huống nào. Cũng phải làm cho đối phương cảm nhận được kia thánh hỏa thiêu đốt.

“Có cốt khí!”

“Đáng tiếc ngươi cuối cùng chống cự không nổi kiếm của ta!”

Độc Cô Phượng như cùng một cái Đại Ma Đầu giống như:bình thường cười nhìn qua bị trong tay mình huyền thiết Cự Kiếm sinh sinh áp xuống tới áo trắng nam tử, hỏi: “Nói cho ta biết. Các ngươi Minh Giáo giáo chủ hoặc là Thánh Nữ là ai? Nàng lại ở nơi nào?”

“…”

Áo trắng nam tử nhìn hằm hằm Độc Cô Phượng, lại không có chút nào mở miệng ý định. Trước mặt nữ tử như thế xinh đẹp, rồi lại là như thế hung ác, xa xa so ra kém Thánh Nữ đại nhân, lại càng không cần phải nói giáo chủ đại nhân rồi, Thánh Nữ cùng giáo chủ một lòng vì thiên hạ, lại ở đâu là trước mặt cái này dễ hiểu nữ tử có khả năng so hay sao?

Trong nội tâm phẫn nộ đồng thời, áo trắng nam tử không khỏi mở miệng, trực tiếp một ngụm mang huyết nước miếng nhả hướng về phía đối phương.

Mặc dù là Độc Cô Phượng đẹp như tiên nữ. Nhưng ở áo trắng nam tử trong mắt cũng chỉ là dị giáo đồ, phấn hồng Khô Lâu giống như:bình thường.

Nghiêng đầu.

Tránh được đối phương nước miếng, nhưng là Độc Cô Phượng sắc mặt lại khó coi.

Cả đời này, nàng còn chưa bao giờ thấy qua có người dám hướng hướng nàng nhổ nước miếng đấy, cho dù là lúc trước liều lĩnh như đạo công tử cũng không có như

vậy hung hăng càn quấy. Ánh mắt ngưng tụ, trong tay huyền thiết Cự Kiếm lực đạo tăng lớn, ngoại giới rõ ràng có thể nghe cót két thanh âm theo áo trắng nam tử trong cơ thể tuôn ra, lực lượng cường đại trực tiếp đem đối phương áp cúi đầu, áp loan eo.

Đáng chết!

Trong nội tâm gào thét một tiếng. Nhưng là áo trắng nam tử dựa vào một lời huyết khí làm sao có thể chống cự, chỉ có thể trơ mắt bị cái này huyền thiết Cự Kiếm lực lượng đè đến xuống dưới, cuối cùng nhất cả người hầu như phủ phục trên mặt đất, liền đầu cũng dán trên mặt đất.

“Trả lời vấn đề của ta!”

Trên cao nhìn xuống. Trong tay huyền thiết Cự Kiếm vẫn là không buông lỏng lực đạo, áp người phía dưới không thở nổi. Độc Cô Phượng sắc mặt lạnh lùng như băng, lạnh giống như là phía sau kia không ra khỏi vỏ Trường Kiếm.

“Ôi!”

“Ôi ôi!”

“Bên ta tịch sao lại làm loại này phản giáo sự tình? Ngươi. Quá coi thường với người rồi!”

Lời nói rơi xuống, người này vi phương tịch nam tử thì như vậy bên mặt dán mặt đất. Vừa cười một bên phun bọt máu, đồng thời hé mở trên mặt hiện lên một loại

thánh khiết cùng vẻ cuồng nhiệt. Nỉ non nói: “Đốt ta tàn thân thể, hừng hực thánh hỏa. Sống có gì vui, chết có gì khổ? Vi thiện trừ ác, duy Quang Minh cố, hỉ nhạc sầu bi, đều quy bụi đất. Thương ta thế nhân, gian nan khổ cực thực nhiều! Thương ta thế nhân, gian nan khổ cực thực nhiều!”

Nghe cái này lời nói, Độc Cô Phượng sắc mặt biến được có chút chìm rồi, ngẩng lên đầu, nhìn lướt qua kia bị thương ở địa vẫn là theo cái này phương tịch thanh âm cùng một chỗ nhắc tới kinh văn chúng Minh Giáo đệ tử cách làm, Độc Cô Phượng liền cảm giác những người này điên rồi.

So với lúc trước phật đạo ma tam giáo đệ tử càng thêm khủng bố, càng thêm phiến động nhân tâm.

“Điên rồi!”

Cuối cùng nhất, Độc Cô Phượng chỉ có thể như thế cảm thán một câu, cũng không biết nói là bốn phía những Minh Giáo này đệ tử, hay (vẫn) là những người khác.

Điên cuồng!

Chính trực!

Anh dũng!

Rồi lại toàn thân có chứa ma tính!

Đây cũng là Độc Cô Phượng trong mắt Minh Giáo.

Mâu thuẫn và phức tạp, rồi lại đơn giản thống nhất.

Ngươi nói nó là tốt, nhưng nó ở có chút thời điểm rồi lại là xấu đấy, ngươi nói nó là xấu đấy, nhưng nó lại là tốt. Trước mặt Minh Giáo tựu là như thế phức tạp, thật giống như một cái tinh thần phân liệt người, đã từng Độc Cô Phượng không có tiếp xúc cái gì nha, tuy nói biết chút ít tình huống, nhưng càng nhiều nữa cũng không quá đáng là từ trong lịch sử hiểu rõ, có thể nhìn thấy xác thực chính thức tự mình tiếp xúc.

Đúng lúc này.

Ngay tại Độc Cô Phượng có chút ngẩn người thời điểm, một cái nhẹ khiển trách âm thanh truyền đến.

Cùng với phải lợi hại tiếng rít.

“Buông ra Phương sư huynh!”

Người đến là một cái cùng thân mặc bạch y hỏa khí đồ thức quần áo nữ tử, mang theo mấy cái Minh Giáo đệ tử, ở nhìn thấy trước mặt tràng cảnh sau, lối ra cảnh cáo đồng thời, thực sự đồng thời xuất thủ. Trực tiếp lấy ra một phần chỉ có trong quân đội mới có tên nỏ, đối với Độc Cô Phượng tựu là một mũi tên.

Mũi tên ra, mang theo tiếng rít.

Thậm chí.

Tại đây đoản khoảng cách ngắn ở bên trong, tiễn vũ thanh âm tốc độ tương đương.

Nghe được thanh âm thời điểm, tên nỏ đã đi tới Độc Cô Phượng trước mắt cách đó không xa.

“Hừ! ! !”

Một tiếng khiển trách thanh âm, Độc Cô Phượng trong tay đè xuống huyền thiết Cự Kiếm không có chút nào lấy ra động tác, người chỉ hơi hơi nghiêng người, đem sau lưng bên trên Trường Kiếm lộ tại những người khác trước mặt. Lập tức kia mũi tên chi giống như trùng hợp giống như:bình thường trực tiếp đâm vào trên vỏ kiếm, phát ra đinh một tiếng thanh thúy tiếng vang, theo sau rơi xuống dưới đến.

Không xuống tay trái vươn về trước, tố chỉ gảy nhẹ, trực tiếp một chút tại mũi tên chi phần đuôi.

Lập tức ——

Rơi xuống dưới đến mũi tên chi như là lại lần nữa bị phát bắn đi ra, thậm chí gần đây chi tốc độ càng thêm làm cho người ta sợ hãi, bắn thẳng đến người tới.

Một tiếng kêu đau đớn vang lên.

Trong tay tên nỏ rơi xuống đất. Bạch Y nữ tử tay trái gắt gao bụm lấy tay phải, Thượng Diện tên nỏ mũi tên chi ngang trong đó. Nhưng lại ở nháy mắt bị Độc Cô Phượng phế đi tay phải. Nhưng dù vậy, nữ tử cũng không quá đáng là che ra tay cổ tay sau. Tay trái đã sờ hướng về phía bên hông loan đao.

“Sư muội!”

Thấy tình cảnh này phương tịch cuối cùng không hề niệm kinh văn, mà là mặt mũi tràn đầy lo lắng la lên nói: “Coi chừng, không muốn miễn cưỡng, các ngươi không phải nữ nhân này đối thủ! Chỉ có Thánh Nữ đại nhân cùng giáo chủ đại nhân mới có thể chế phục đối phương!”

Chế phục?

Ha ha ha!

Độc Cô Phượng nghe xong cái này lời nói, trên mặt nhưng lại bò lên trên dáng tươi cười, nói thật nhìn thấy nàng thật đúng là muốn kiến thức kiến thức kiếm pháp của đối phương rồi. Dĩ vãng là không hợp thích lắm, nhưng nhìn thấy nhưng không có phần này cố kỵ.

“Cô nương, chuyển cáo giáo chủ của các ngươi hoặc là kia cái gì nha Thánh Nữ, nói cho nàng biết. Ta ở chỗ này chờ nàng! Bằng không mà nói…”

Nói xong, trong tay huyền thiết Cự Kiếm cuối cùng theo phương tịch trên người cầm lên, vũ một cái không sao vậy đẹp mắt kiếm hoa, mang theo trận trận Kình Phong, theo sau hai tay nắm ở chuôi kiếm, huyền thiết Cự Kiếm bay thẳng đến phía dưới nằm trên mặt đất phương tịch trên người đâm xuống dưới.

“A!”

Nữ tử kinh hô ở bên trong, chỉ thấy cự kiếm kia lau

phương tịch mũi trực tiếp mà xuống, nửa cái thân kiếm chui vào địa trong.

Thậm chí, nằm ở dưới mặt phương tịch có thể rõ ràng ngửi được cái này Cự Kiếm trên thân kiếm thiết vị.

“Chớ trách ta tâm ngoan thủ lạt rồi!”

Đón Độc Cô Phượng ánh mắt. Nữ tử chỉ có thể khẽ cắn môi, hiển nhiên đối phương đem chính mình phương không ít người toàn bộ với tư cách con tin, vì không làm cho đối phương động thủ, nàng chỉ có thể nhận mệnh rời khỏi. Võ công của đối phương quá mạnh mẽ. Có thể so sánh chỉ có Thánh Nữ cùng giáo chủ đại nhân rồi.

Mà nhìn thấy giáo chủ không tại, như vậy chỉ có thể tìm kiếm Thánh Nữ đại nhân rồi.

Trong nội tâm niệm và, Bạch Y nữ tử liền dẫn mấy người khác đã đi ra. Ở trước khi rời đi, còn dùng một loại tức giận ánh mắt xem xét Độc Cô Phượng liếc.

Đưa mắt nhìn đối phương rời khỏi. Độc Cô Phượng nhưng trong lòng thì càng phát ra mong đợi.

Thánh Nữ!

Giáo chủ!

Đến rồi hai người?

Nhưng ở chờ mong đồng thời, càng nhiều hơn là suy đoán.

Xa xa trong góc. Hai cái vô cùng bẩn tên ăn mày hầu như bị hù co lại thành một đoàn, hai người trốn ở góc phòng hận không thể chính mình là ẩn hình đấy, không tồn tại. Lúc trước kia màu vàng cẩm y nữ nhân động thủ thời điểm bá đạo, quả thực đem hai cái Cái Bang đệ tử cho dọa cái quá sức.

…

Cô Tô thành.

Đã đi ra Yến Tử Ổ, Nhạc Duyên đối với Đoàn Dự ở chuyện nơi đó sẽ như thế nào, đã không có để ý.

Mặc kệ hắn cùng với cùng tại đâu đó Cưu Ma Trí cái này từ loại nào hàm nghĩa bên trên là sư huynh đệ nhị nhân phát sinh cái gì nha dạng câu chuyện, hay hoặc giả là Đoàn Dự vì hắn Thần Tiên tỷ tỷ hay (vẫn) là cái gì nha Nhạc Duyên đều không có đi để ý để ý tới ý tứ.

Dù sao, trên đường Nhạc Duyên đã đề cập qua trợ giúp, nhưng đối phương vì nữ nhân mà cự tuyệt, đến nỗi phía sau phát sinh cái gì nha Nhạc Duyên không suy nghĩ thêm nữa.

Sự tình có nặng nhẹ, rõ ràng nhìn thấy đối với Nhạc Duyên mà nói, Minh Giáo sự tình trọng yếu hơn.

Đoạn đường này trở lại Cô Tô thành, ngược lại là coi như là có thu hàng.

Đó chính là Hoàng Thường đã tiếp nhận Nhạc Duyên đề

nghị.

Khoa cử đi thi.

Đã đối phương có thể khẳng định nói tàng trong có lấy hắn có thể báo thù lực lượng, hiện tại đã vì lực lượng mà tức giận Hoàng Thường chỉ có thể tuyển chọn. Hơn nữa hắn cũng đã nhìn ra, nếu như mình không đáp ứng, Nhạc Duyên cũng sẽ không tự nói với mình biện pháp khác.

Càng nghĩ, đây là biện pháp duy nhất.

Không có cách nào xuống, Hoàng Thường cũng chỉ có thể như vậy lựa chọn. Nói sau trùng hợp phải Hoàng Thường lúc trước cũng từng tham gia cuộc thi, ở quê hương còn lấy được không tệ thứ tự, đi tham gia thi Hương hoàn toàn có tư cách.

Hơn hết Nhạc Duyên thật cũng không có thì như thế đem Hoàng Thường vứt bỏ, lại để cho hắn bản thân đi đi thi, không khỏi đi Tô-ki-ô trên đường phát sinh vấn đề, Nhạc Duyên thuận tay đem Độc Cô Phượng thị nữ đang người của mình cho sai sử rồi, nếu là Trinh Trinh mà nói Nhạc Duyên còn có thể không nỡ, nhưng là người khác, sẽ không có cái này cảm thụ.

Ở Nhạc Duyên an bài xuống, tiểu thị nữ chỉ có thể lại lần nữa cùng đi Hoàng Thường đi Tô-ki-ô đi thi.

Đối với cái này an bài, tiểu thị nữ bất đắc dĩ đến cực điểm, lại cũng chỉ có thể đáp ứng đến.

Ở tàng kiếm sơn trang thời gian, tiểu thị nữ đã nhìn ra Tự Gia trang chủ cùng Nhạc công tử quan hệ có chút phức tạp.

Hai bên ở Cô Tô thành phân biệt, Hoàng Thường cùng tiểu thị nữ hai người một chuyến chạy tới Tô-ki-ô, mà Nhạc Duyên thì là mang theo tiểu nha đầu hướng mặt khác một chỗ mà đi, chỗ đó đúng là trong ấn tượng tương lai cuộc khởi nghĩa Phương Lạp căn cứ địa chỗ.

Có lẽ, tại đâu đó có thể tìm được Độc Cô Phượng cùng Minh Giáo.

Chương 030 : Gặp trên đường đi

Mấy ngày sau.

Vùng ven sông cập bờ.

Một đoàn người chậm rãi giẫm chận tại chỗ mà đi.

Đúng là bang chủ Cái Bang Kiều Phong cùng nam Mộ Dung Mộ Dung Phục một đoàn người.

Mấy người dọc theo nước sông giẫm chận tại chỗ mà đi, vừa đi nhìn xem kia bao la hùng vĩ phong cảnh, một bên thì gần đây chuyện đã xảy ra tiến hành nghiên cứu thảo luận.

Lúc trước một hồi, đã xác định Mộ Dung Phục không là hung thủ.

Thứ nhất là đối phương công lực không đủ, thứ hai là đối phương thời gian không đủ. Ở thời gian cực ngắn ở bên trong không thể nào là ở nam bắc tầm đó như vậy khoảng cách xa ở bên trong tiến hành qua lại chạy trốn.

Bằng không mà nói, dùng Kiều Phong tính tình tất nhiên đánh chết nam Mộ Dung với dưới lòng bàn tay.

Một phen trao đổi xuống, Kiều Phong ngược lại cũng hiểu được Mộ Dung Phục người này coi như không tệ, mặc dù nói không có lại để cho người cái loại nầy vừa

gặp đã thương muốn trở thành hảo huynh đệ mị lực, cũng là không phụ hắn nam Mộ Dung danh xưng. Chỉ là Kiều Phong nào biết đâu rằng, Mộ Dung Phục sở dĩ trở nên an ổn không ít, chính là đã trải qua một hồi thảm bại.

Trận kia thảm bại lại để cho hắn thấy được cái gì nha gọi là cường, cái gì nha gọi là thiên ngoại hữu thiên, người giỏi còn có người giỏi hơn.

Nguyên vốn có chút hết sức lông bông tính tình lập tức đã nhận được chèn ép cùng vụt tắt, ở gặp phải lại để cho người hầu như không có sức hoàn thủ người, nhất là một cái nữ nhân thời điểm, Mộ Dung Phục tâm tính đã phát sanh biến hóa. Có lẽ đối với người khác xem ra chính mình chính là thiên tài võ học, có kế thừa Mộ Dung gia năng lực.

Nhưng là ——

Trận chiến ấy lại để cho nhận rõ một ít gì đó.

Kia liền chính mình chưa chắc sẽ có như vậy cường, có khả năng là người khác tùy ý tán thưởng mà thôi. Như nói đối phương là một người nam nhân, Mộ Dung Phục hoặc là hiểu ý trong đố kỵ, thậm chí sinh lòng ma chướng, nhưng đối phương là một cái nữ nhân thời điểm, hơn nữa còn là một cái xinh đẹp nữ nhân thời điểm, phần này tâm tính theo căn bản bên trên phát sanh biến hóa.

Đối phương châm chọc, thậm chí lại để cho hắn không thể nói gì nữa.

“Có người giả mạo ngươi Mộ Dung gia, muốn làm loạn giang hồ! Người giang hồ đều cho rằng Mộ Dung huynh trốn không thoát liên quan.”

“Không biết Mộ Dung huynh có gì phỏng đoán?”

Kiều Phong cũng muốn hỏi phải Mộ Dung Phục có không có hoài nghi đối tượng, hắn mặc dù là bang chủ Cái Bang, đối với thiên hạ võ học nhưng cũng là chỉ biết Thương Hải một lật. Nếu thật chính luận, chỉ cần đối với võ học rất hiểu rõ cùng nắm giữ. Kiều Phong thật đúng là so ra kém Mộ Dung Phục.

Hơn hết đánh nhau, Mộ Dung Phục thì không phải vậy Kiều Phong đối thủ.

Cho dù là Kiều Phong không biết Mộ Dung Phục vật đổi sao dời nền tảng, hơn nữa Mộ Dung Phục thậm chí biết rõ một ít Hàng Long Thập Bát Chưởng cùng đả cẩu bổng pháp chiêu thức. Bởi vì chỉ cần thì võ học lý giải đi lên nói, Mộ Dung Phục cũng không phải rất xuất sắc.

Hắn, thậm chí so ra kém biểu muội của hắn Vương Ngữ Yên.

Có đôi khi cũng không phải biết đến nhiều ngươi thì lợi hại.

Kiều Phong sở dĩ hỏi như vậy, là biết rõ cái này trên giang hồ sáng tỏ vật đổi sao dời đều là Mộ Dung gia tộc người, tuy nói hắn cũng đúng chết bởi chính mình tuyệt chiêu ở dưới những người kia cảm thấy oán giận, đối

với hung thủ thân phận suy đoán, nhưng mặc kệ như thế nào vật đổi sao dời môn tuyệt học này là sắp xếp tại vị trí thứ nhất hoài nghi đối tượng.

Hung thủ không phải Mộ Dung Phục, nhưng không có nghĩa là không thể nào là những người khác hội (sẽ) vật đổi sao dời người.

Kiều Phong tuy nói tính tình hào sảng đại khí. Người cũng ngay thẳng, nhưng là thân là bang chủ hắn tất nhiên là biết rõ nói chuyện phương thức, sẽ không đi như vậy trực tiếp nói ra trong lòng nghi hoặc, chỉ là theo bên cạnh hiểu rõ phỏng đoán. Dù sao, coi như là cho người ta tạo lối thoát.

Nếu là nói thẳng đi ra, làm không tốt hai người thì sẽ trực tiếp trở thành cừu nhân.

Kiều Phong cũng không muốn không hiểu vi Cái Bang đưa tới một cái không thể khinh thường địch nhân.

“…”

Lông mày ẩn ẩn nhăn lại, Mộ Dung Phục tất nhiên là nghe ra Kiều Phong trong lời nói sâu nghĩa. Không chờ hắn mở miệng, một bên gia tướng Bao Bất Đồng đã tay niết lấy cái cằm bên trên chòm râu, rung đùi đắc ý nói: “Không phải vậy! Kiều bang chủ lần này suy đoán thực không đúng!”

“Trong thiên hạ đều biết hiểu ta Mộ Dung gia lão gia chủ đã sớm nhập thổ vi an. Mà công tử thì là duy nhất truyền nhân, đến nỗi người khác muốn phải học được vật đổi

sao dời là không có cơ hội này. Nói sau thiên hạ này gian, cũng không phải chỉ có vật đổi sao dời có thể nghịch chuyển người khác tuyệt học với hắn thân, võ công đến khó lường cảnh giới mà nói. Nghĩ đến cũng sẽ là tiện tay mà làm!”

“Kiều bang chủ như thế âm thầm phỏng đoán, thật sự là có thương tích bang chủ cái kia phần hào khí!”

Nói đến đây, Bao Bất Đồng mặt mỉm cười, tuy nói tướng mạo xấu xí nhưng là không thể che lấp trên người hắn khí khái hào hùng. Đang nói những lời này thời điểm. Bao Bất Đồng thân thể đã ở vào một loại cảnh giác trạng thái. Loại cảm giác này, đứng ở bên cạnh hắn Phong Ba Ác có thể rõ ràng cảm giác được.

Thậm chí.

Liền thân là công tử Mộ Dung Phục cũng không khỏi bên cạnh đạp một bước, thân thể ẩn ẩn chắn Bao Bất Đồng trước mặt.

Mấy người hơi mờ ám không thể nghi ngờ là ở biểu hiện bọn hắn đối với Kiều Phong đề phòng. Dù sao. Bao Bất Đồng thân phận không đủ, như vậy lối ra đã là không lễ phép đến cực điểm.

“Ha ha!”

Kiều Phong nghe vậy sững sờ, lập tức không khỏi cười to.

To tiếng cười khí khái ngàn vạn, cười xong sau Kiều

Phong lúc này mới hai tay ôm quyền, xin lỗi nói: “Là kiều mỗ không đúng! Lại để cho Bao huynh đệ chê cười!”

Nghe vậy.

Phong Ba Ác cùng Bao Bất Đồng đồng thời thở phào thở ra một hơi, kia phía trước ở trong miếu đổ nát bái kiến đối phương cùng Tự Gia công tử giao thủ tình huống, hai người không cảm giác mình là đối phương đối thủ. Gặp Kiều Phong hào không thèm để ý chính mình xen vào, Bao Bất Đồng lúc này mới nói tiếp: “Không phải vậy! Là Bao Bất Đồng lại để cho bang chủ thất lễ!”

Khóe mắt mang cười, Mộ Dung Phục trong nội tâm cũng không khỏi thở dài một hơi.

Trước khi giao thủ, đã lại để cho Mộ Dung Phục thấy được đối phương lợi hại, chỉ sợ là còn thắng chính mình một bậc. Từng có đả kích Mộ Dung Phục ngược lại là không có có bao nhiêu thất thố, ngược lại là tại nội tâm ở bên trong âm thầm vì chính mình động viên.

Người khác có lẽ không biết là sao vậy dạng, nhưng Mộ Dung Phục mình đã đã có một loại chính mình có chút hữu danh vô thực cảm giác.

Ẩn ẩn đấy, hắn cảm thấy áp lực của mình càng lúc càng lớn rồi.

Lắc đầu bật cười, Kiều Phong nghiêng đầu nhìn thoáng qua một thân cẩm y Mộ Dung Phục, trong đầu không khỏi nhớ tới cái kia cùng là một thân cẩm y, chỉ có điều

nhiều hơn một cái da lông áo trấn thủ, rồi lại có một thân tật xấu Nhạc công tử.

Đều là công tử, nhưng Mộ Dung Phục thật là thiếu đi một loại thứ đồ vật.

Chỉ là cái này lời nói Kiều Phong cũng không có nói ra khẩu, mà là đem chủ đề chuyển đến những phương diện khác. Ánh mắt trước dời, Kiều Phong ánh mắt đã đã rơi vào phía trước cách đó không xa người đi đường con lừa trên người, kia Thượng Diện thì là ngồi ngay ngắn lấy một gã lưng cõng sách cái sọt thư sinh, chính cầm một quyển sách rung đùi đắc ý phẩm đọc lấy.

“Nhìn thấy thời gian, nhưng cũng là ba năm thử một lần thi Hương đi à nha!”

Không có tiếp tục đề lúc trước vấn đề, là vì Kiều Phong biết rõ Mộ Dung Phục chỉ sợ là so với chính mình còn muốn bất đắc dĩ, hắn tối đa bất quá là bởi vì trong Cái Bang ở bên trong sự tình, nhưng là Mộ Dung Phục thì là không hiểu thấu cõng một thân nồi đen, hơn nữa còn là cái loại nầy có khẩu cũng không cách nào giải thích sự tình.

“Đúng vậy a!”

“Lần này đúng là ba năm thử một lần khoa cử!”

“Nếu ta không phải người trong giang hồ, cũng định muốn thử một lần tài hoa vì nước vì dân!”

Tay cầm quạt xếp, Mộ Dung Phục đưa mắt nhìn kia cỡi

lừa trải qua thư sinh. Cũng là thở dài. Chỉ là tránh được Kiều Phong ánh mắt trên mặt, nhưng lại không có chút nào hâm mộ, có chỉ là một loại không hiểu khát vọng.

“Đúng vậy a!”

Cũng là thở dài, Kiều Phong cũng dừng bước, ánh mắt xa xa nhìn chăm chú lên thư sinh bóng lưng rời đi.

Tuy nói vì nước vì dân, hắn Kiều Phong cũng là người trong giang hồ người xưng tán đại hiệp, nhưng là chân chính vì nước mà nói bọn hắn những hiệp khách này phát ra nổi tác dụng cũng không lớn, quốc gia càng nhiều nữa hay (vẫn) là dựa vào những thư sinh này. Tuy nói trong lòng của hắn cũng có được hâm mộ, nhưng Kiều Phong tự cho là mình chỉ là một cái con người lỗ mãng tử, sách vở bên trên đồ vật còn thì không cách nào làm được. Hắn có khả năng làm hơn hết chỉ dùng để hai tay của mình mang theo đệ tử của Cái Bang vi quốc gia này kính bên trên một phần lực mà thôi.

Cùng lúc đó.

Một đường do Cô Tô Bắc thượng, trải qua Dương Châu, cho đến Hàng Châu, Nhạc Duyên cũng kỳ quái không có phát hiện Minh Giáo cứ điểm cùng bóng dáng. Một người mang theo cái tiểu nha đầu cuối cùng là lực nhỏ, cuối cùng nhất Nhạc Duyên lại lần nữa cho mượn Cái Bang lực lượng.

Phần này lực lượng tự nhiên không phải do Kiều Phong chỗ đó mà đến, mà là do Thập Phương tú tài toàn bộ quan thanh được đến.

Đối mặt Nhạc Duyên phân phó, toàn bộ quan thanh liền lập tức đồng ý, đã phát động ra thuộc về trên tay hắn dòng chính Cái Bang đệ tử trợ giúp Nhạc Duyên tìm kiếm Chu Hải Ngân với Minh Giáo đệ tử tin tức.

Cái Bang được xưng đệ nhất thiên hạ đại bang, xác thực danh bất hư truyền.

Ở thời điểm này Cái Bang, thậm chí muốn so với Hồng Thất Công thời đại càng thêm cường đại. Dù sao ở đằng kia thời gian. Hồng Thất Công Cái Bang cũng không dám duỗi ra ngón tay cái nói mình chính là đệ nhất thiên hạ bang phái, nhưng là nhìn thấy ở Kiều Phong dưới sự dẫn dắt, bọn hắn dám.

Có tư cách, có năng lực.

Đây cũng là nhìn thấy Cái Bang.

Ở toàn bộ quan thanh bận việc xuống. Bất quá là ba ngày thời gian, Nhạc Duyên liền đã được đến muốn tin tức.

Minh Giáo một ít tương quan tin tức đã đã rơi vào Nhạc Duyên trên tay.

Toàn bộ quan thanh tuy nhiên không biết rõ trước mặt quý công tử là vì cái gì nha, nhưng là hắn là một người thông minh, không phải biết tựu cũng không đến hỏi. Yên lặng làm việc là được.

“Bắc thượng?”

Đã đi ra Tô hàng, người ở chỗ này Cực Thiếu, nhưng là có một bộ phận người đã Bắc thượng. Đây cũng là toàn bộ quan thanh sưu tập có được tin tức. Ở Nhạc Duyên phía sau, thì là nằm sấp lấy tiểu nha đầu, chính nhìn không chuyển mắt chằm chằm vào Tự Gia sư phó dùng ngón tay ở trên tờ giấy đốt, sau nửa ngày, Nhạc Duyên nhắm lại con mắt mạnh mà mở ra, nói: “Tô-ki-ô!”

Chỗ nguy hiểm nhất, là chỗ an toàn nhất.

Vô cùng có khả năng đối phương truyền giáo, trực tiếp lựa chọn khó khăn nhất địa phương.

Nhạc Duyên tuy nói bây giờ đối với Minh Giáo nền tảng cũng không hoàn toàn tinh tường, nhưng là đoán được Minh Giáo giờ phút này nơi đi. Nếu là Nhạc Duyên biết rõ Minh Giáo đời trước là từng đã là Đại Minh tôn giáo, sẽ gặp biết được đối phương ở thủ đô truyền giáo kia là có thêm trước khoa.

Có vượt qua năm thành nắm chắc suy đoán, đã đầy đủ lại để cho người đi xem xét một phen.

Hạ quyết định sau, Nhạc Duyên liền rời đi Cái Bang cứ điểm, lại lần nữa mang theo tiểu nha đầu Bắc thượng, mà khi Nhạc Duyên đã đến mở ra thời điểm, nhưng lại ở trong thành trời đưa đất đẩy làm sao mà nhận thức một người.

Duyệt Lai khách điếm.

Lầu ba nhã gian.

Ngồi ngay ngắn ở trước mặt phải một cái súc có râu dài trung niên cẩm y nam tử, khuôn mặt khôi ngô nhu nhã, nhưng lại có một loại không hiểu nội liễm Đê Trầm, càng có một loại ưu nhã, đau mà không thương khí chất, lại để cho người không thể không tán thưởng tốt một cái văn nghệ thanh niên. Mà hắn có một cái lại để cho người như sấm bên tai danh tự —— thái kinh.

Đồng thời.

Bị Nhạc Duyên thôi động vào kinh đi thi Hoàng Thường, thực sự gặp một cái có thể kết bạn đồng hành người.

Hai người bởi vì đồng nhất lộ mà kết bạn mà đi.

Đến nỗi tiểu thị nữ thì là ở nhìn thấy có người kết bạn sau, cũng đã với trên đường rời khỏi, nàng khác có chuyện quan trọng.

Lẫn nhau nhìn thấy, rất có thú vị.

Là vì mọi người lẫn nhau đều có một cái lại để cho ngoại nhân cảm thấy thú vị danh tự.

Hoàng Thường, tự là vì danh tự hài âm Hoàng Thượng.

Mà đồng hành chi nhân cùng có một cái lại để cho người thú vị danh tự, cái này lại để cho một mực lâm vào thù hận mà nỗi lòng không được tức Hoàng Thường đã có liên hệ tâm tư.

Đối phương có võ hầu họ, thực sự có một cái lại để cho

người đích cười đều không phải tên.

Tiểu Hoa.

Đây cũng là đối phương tên.

Chương 031 : Gian thần

Mở ra.

Duyệt Lai khách điếm.

Lầu ba.

Nhã gian.

Ánh mắt có chút dời xuống, ánh mắt ở trước mặt cái này có ôn nhuận mị lực trung niên nam tử trên người dừng lại sau nửa ngày, Nhạc Duyên ánh mắt cái này mới thu hồi, một lần nữa đặt ở trước mặt. Kia có chứa một thân văn nghệ khí chất trung niên nam tử có một cái lại để cho Nhạc Duyên kinh ngạc danh tự.

Thái Kinh.

Chính là cái ở tống sử thượng có gian thần đứng đầu danh xưng là nam nhân.

Phải biết rằng nhìn thấy Thái Kinh thế nhưng mà đảm nhiệm quyền biết Khai Phong phủ, nếu để cho người biết rõ hắn sau này hội (sẽ) rơi vào như thế hình dung, chỉ sợ tại đây phần trên chức nghiệp trước mấy đảm nhiệm trong nhất trứ danh Bao Chửng chỉ sợ có theo trong phần mộ leo ra hắn trảm chết xúc động.

Nếu là người bình thường biết rõ tin tức như vậy, chỉ sợ sẽ hoặc là không làm, đã làm thì cho xong đem người trước mặt giết chết, dùng vì nước vì dân trừ hại.

Nhưng là Nhạc Duyên không biết.

Thứ nhất là hắn bản thân xuất thân cho hắn biết đủ nhiều, thứ hai là kinh nghiệm bản thân lại để cho Nhạc Duyên đứng đầy đủ cao. Hắn chứng kiến đồ vật cũng không phải là bình thường người giang hồ chỗ đã thấy, dân chúng nhiều ngu, cho dù là ở hậu thế vô cùng mở ra tri thức sau, mỗi người cách nhìn cũng bất đồng.

Cuối cùng, lợi ích mà thôi.

Đối với dân chúng mà nói, thanh quan quan tốt là bảo đảm dân chúng lợi ích người. Nhưng đôi khi, dư luận nhân tâm không thể nghi ngờ là có thể khống chế.

Thái Kinh có lẽ là gian thần, nhưng phải biết rằng ở lúc trước hắn còn có một được gọi là loạn thần tặc tử người.

Đó chính là tự ý động tổ tông chi pháp Vương An Thạch.

Mà trên thực tế Thái Kinh thật là kiên trì Vương An Thạch biến pháp người, hơn nữa một mực kiên trì người.

Phải biết rằng, từ xưa đến nay biến pháp chi nhân ở lúc ấy đều là quyền thần, hơn nữa hầu như đều không có kết cục tốt.

“Chữ tốt!”

So về Nhạc Duyên dò xét, Thái Kinh tắc thì là cả người

dùng một loại hứng thú dạt dào thái độ đang tập trung tinh thần phẩm lên trước mặt kia bày ra trên bàn thư pháp, Thượng Diện chữ đúng là Nhạc Duyên viết.

Sở dĩ ghi cái này chữ, là vì ở tối hôm qua ngoài ý muốn viết rồi, xem như cho mình tiểu đồ đệ tiểu nha đầu lễ vật.

Dù sao.

Nhạc Duyên ngoại trừ dạy bảo tiểu nha đầu võ công, cách đối nhân xử thế bên ngoài. Còn có đọc sách biết chữ.

Cũng không thể đem tương lai giáo chủ cho dạy bảo thành một cái mù chữ.

Lần này ở mở ra thời điểm, Nhạc Duyên mang theo tiểu nha đầu chuyên môn đi một chuyến mở ra nổi danh nhất thư phòng chuẩn bị mua sắm một ít chuẩn bị thứ đồ vật, mà là ở chỗ này Nhạc Duyên gặp thấy cái này sau này danh vang rền thiên hạ đại gian thần Thái Kinh. Đương nhiên, ở vừa mới bắt đầu tất nhiên là không rõ ràng lắm, hấp dẫn đối phương chú ý lực hơn hết là của mình thư pháp.

Đang một người võ công cấp độ đạt tới cảnh giới nhất định sau, hắn phương diện khác cùng cũng tìm được tăng lên. Đây gọi là nhất pháp thông vạn pháp thông là ý tứ này.

Hơn nữa Nhạc Duyên bản thân thi họa thì không kém, chỉ là Cực Thiếu biểu hiện mà thôi.

Kết hợp bản thân tinh thần cùng võ công cảnh giới, ở Nhạc Duyên trong chữ tự nhiên là có được chính mình ấn ký. Mà khi chữ của hắn đã rơi vào một cái cùng chữ tốt mắt người bên trong thời điểm, cái loại nầy lực hấp dẫn không thể nghi ngờ là mười phần cực lớn.

Cứ như vậy, hai người ở thư phòng nhận thức.

Hôm nay bất quá là Thái Kinh ở xử lý xong công vụ sau. Chuyên môn rút sạch tìm thành thị ở bên trong Duyệt Lai khách điếm, dùng chiêu đãi Nhạc Duyên.

Một tiếng cảm thán theo trong miệng phát ra.

Ở thư pháp bên trên Thái Kinh có cực kỳ tự phụ tâm tính, chữ của hắn đã đến một cái bình cảnh, chỉ cần có thể đột phá, thông hiểu đạo lí, như vậy hắn Thái Kinh chữ đem ở thời đại này có một không hai nhất thời, không người có thể đưa ra phải.

Thật lâu truy tìm không được đột phá, lại để cho Thái Kinh ở trước mặt cái này tóc bạc quý công tử trên người gặp được đột phá khẩu.

“Đạo mà vô vi, rồi lại ở trong đó có một loại lại để cho người nhịn không được mê muội ma tính!”

Dài nhọn ngón tay ở trước mặt giấy Tuyên Thành bên trên chữ màu đen bên trên xẹt qua. Thái Kinh hai mắt lóe ra chói mắt sắc thái, không khỏi cảm thán, nói: “Tốt mâu thuẫn chữ, thật quỷ dị chữ!”

Nhắm mắt lại.

Hắn thậm chí có thể theo mấy chữ này trong cảm nhận được đâm mặt người mục. Đằng đằng sát khí tư thế hào hùng, rồi lại có thể phát hiện cái loại nầy tiêu sái tùy ý mà làm, thì như du đãng hồng trần đắc đạo cao nhân, mà ở ở trong đó che dấu sâu nhất nhưng lại một loại quái dị lực hấp dẫn.

Thái Kinh đem hắn xưng là ma tính.

Người bình thường có lẽ nhìn không ra. Nhưng là Thái Kinh người phương nào?

Hắn ở thư pháp bên trên tạo nghệ, thì có thể so với Nhạc Duyên ở võ đạo bên trên tạo nghệ. Nhìn thấy, hắn chỉ thiếu một cái đột phá khẩu. Liền có thể chính mình đột nhiên tăng mạnh, nói toạc ra bất quá là công lực không đủ, mà không phải tầm mắt không đủ. Thì như là hiện tại Nhạc Duyên bởi vì thân thể nguyên nhân phát huy không được lực lượng nhiều lắm, nhưng đó cũng không phải nói mắt của hắn giới không được.

Cả hai tuy nói cách được quá xa, nhưng đạo lý nhưng lại tương thông.

Từ đầu tới đuôi, Nhạc Duyên bản thân chữ Cực Thiếu lại để cho ngoại nhân trông thấy, có thể nói gặp chữ gặp tối đa có lẽ chỉ sợ là Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng nhị nhân, những người khác trên cơ bản khó gặp, thậm chí cũng không biết Nhạc Duyên ở thư pháp coi như là khá lắm rồi.

Ở Đại Đường thời kì, Nhạc Duyên không ở trước mặt

người ngoài viết chữ, là vì võ đạo cao thủ thật sự là quá nhiều, bọn hắn có thể theo trong chữ tinh khí thần nhìn thấy người chi sâu cạn, dùng dòm bản thân võ học chi diệu. Có lẽ, đối phương sẽ không đi học võ công của mình, nhưng cuối cùng là bị để lộ một ít gì đó, để ở lúc ấy mặt lâm vô số địch nhân Nhạc Duyên thiếu đi một phần át chủ bài.

“Hừ!”

Một tiếng trầm ngâm, tại trong lòng Thái Kinh đã bắt đầu suy nghĩ chính mình nên như thế nào hấp thu trước mắt kiểu chữ ưu điểm đến, “Ta đang lấy trong đó cái gì nha?”

Là mị?

Hắn đã có.

Hào kiện?

Hắn cũng có.

Như vậy trước mặt phần này chữ để cho nhất Thái Kinh để ý hay (vẫn) là kia phần bị chính hắn xưng là ma tính lực hấp dẫn, có lẽ hắn nên lấy phần này đặc điểm. Nghĩ tới đây, Thái Kinh không khỏi sờ soạng hạ hạ ba bên trên súc lấy chòm râu, không tự chủ được gật đầu.

“Nhạc công tử trong chữ tinh khí thần, thế chỗ hiếm thấy, lại để cho Thái mỗ bội phục!”

Thái Kinh không rõ võ học, nhưng hắn có thể tinh khiết dùng thư pháp nhìn ra một người sâu cạn, thực sự

không đơn giản. Ngẩng đầu, trên mặt có chứa vẻ mừng rỡ, hiển nhiên là hắn tại đây bức chữ bên trên có thu hoạch của mình.

“Ôi ôi!”

“Quá khen!”

Cười lắc đầu, đối với chữ của mình Nhạc Duyên tất nhiên là biết rõ sâu cạn, có thể hấp dẫn một đời thư pháp mọi người chú ý lực chẳng qua là trong đó tinh khí thần, là của mình võ đạo cảnh giới.

Đang nhìn xem Thái Kinh đem cái này bức chữ coi chừng cẩn thận cất kỹ sau, giao cho phía sau người hầu sau, lúc này mới chuyển di chủ đề, dò hỏi: “Nhạc công tử ở ngày hôm qua có ý tứ là có việc cần còn muốn hỏi Thái mỗ, không biết là chuyện gì cần muốn giúp đỡ?”

“Đúng vậy!”

Gặp Thái Kinh nói như thế, Nhạc Duyên cũng nhẹ gật đầu, giang hồ lực lượng là giang hồ lực lượng, nhưng ở có chút thời điểm giang hồ lực lượng căn bản hay (vẫn) là so ra kém triều đình lực lượng. Có thể nói. Ở Tống triều, được xưng phồn hoa nhất một khi, Cái Bang là đệ nhất thiên hạ đại bang không thể nghi ngờ là một cái cực kỳ châm chọc sự tình.

Trái lại, không phải trong giang hồ người sẽ có rất tốt thu hoạch.

Nhạc Duyên nói thẳng ra vấn đề của mình, vậy sau,rồi

mới cùng đợi kết quả.

“Minh Giáo?”

Nghe nói hình dung sau, Thái Kinh lúc này mới mê hoặc mà hỏi: “Là Ba Tư đạo thờ Thần lửa a?”

Minh Giáo chính là giang hồ tên, mà đạo thờ Thần lửa thì là chính thức xưng hô.

“Đúng vậy, đúng là cái này đạo thờ Thần lửa!”

“Ta muốn biết cái này đạo thờ Thần lửa ở mở ra tình huống!”

Cái Bang tuy nói là đệ nhất thiên hạ đại bang, nhưng chính vì hắn cái này thân phận, tuy nói có thể phát hiện Minh Giáo bóng dáng. Nhưng là Cái Bang đệ tử cuối cùng sẽ bị Minh Giáo phòng bị, chính vì hắn nhóm hiện tại nhiều hơn một cái vang danh giang hồ bang chủ.

Thực tế đối phương hay (vẫn) là một cái ưa thích rút dao tương trợ, trượng nghĩa vi hiệp bang chủ.

Ngược lại là quan phủ sẽ không bị Minh Giáo đề phòng.

Truyền giáo, khởi nghĩa các loại.

Quan phủ không thể nghi ngờ là người thứ nhất đối tượng.

Đang Nhạc Duyên hỏi ra vấn đề này thời điểm, hắn giống như là vốn là như thế, không có chút nào xấu hổ

cùng ngoài ý muốn, càng làm cho đi theo Thái Kinh bên người người hầu ngạc nhiên phải Thái Kinh cũng không có để ý, coi như trước mặt chi nhân không phải nhận thức hai ngày người, mà là cấp trên của hắn.

Người ở bên ngoài xem ra kỳ quái. Nhưng ở hai cái người trong cuộc tầm đó nhưng lại bình thường.

“Có!”

“Bọn hắn ở chỗ này của ta đã làm ghi lại!”

Trầm tư sau nửa ngày, trong đầu nhớ lại xuống, cái này liền nói ra, hơn hết tại đây lời ra khỏi miệng sau. Thái Kinh thì là đã trầm mặc một chút, hỏi: “Nhạc công tử, là người giang hồ?”

“Ta tính toán bên trên là người giang hồ.”

Nhạc Duyên nghe vậy chần chờ xuống, nói ra.

Thái Kinh ánh mắt ở đối phương trên người dừng lại trong chốc lát. Lúc này mới tiếp tục nói: “Đây là chuyện giang hồ a? Đạo thờ Thần lửa tạm thời là không có vấn đề!” Tại hắn dĩ vãng trong quan sát, cái này Minh Giáo tất nhiên là so ra kém phật đạo thế đại, nhưng ở truyền giáo bên trên có thể làm cho trì hạ dân chúng an ổn. Một ít nho nhỏ vấn đề hắn Thái Kinh cũng không thèm để ý, hoặc là nói hắn cố ý không để ý đến.

Dừng một chút, Thái Kinh dùng một loại kỳ lạ ngữ khí nói ra: “Trái lại, nội thành tên ăn mày đó mới là cần để cho nhân để ý!”

“…”

Không có lên tiếng, Nhạc Duyên ngẩng đầu nhìn đối phương, xem lên trước mặt cái này cái trung niên nam tử nhíu mày nói ra: “Ta không biết kia giang hồ là cái gì nha, nhưng là ta biết rõ ta đường đường Đại Tống kia đệ nhất đại bang phái là Cái Bang, không thể nghi ngờ là cần đạt được giải quyết!”

Với tư cách người giang hồ có lẽ không thèm để ý, nhưng làm làm một cái quan viên, một cái có truy cầu quan viên, như vậy cái nhìn lại bất đồng.

Thử nghĩ ——

Cái này trong giang hồ bang phái lớn nhất chính là Cái Bang, cái này lại để cho những lập chí kia trị quốc cứu dân an bang người như thế nào suy nghĩ?

Một cái Cái Bang trên giang hồ, ở Biên Cương bên trên phát huy tác dụng càng lớn, không thể nghi ngờ là đối với cao tầng lớn nhất vẽ mặt. Mà hắn Thái Kinh tắc thì là có thêm xa đại lý tưởng người, trì hạ quốc thái dân an là lớn nhất chỗ tốt. Trong mắt hắn, tên ăn mày vấn đề không thể nghi ngờ là đầu tiên cần giải quyết.

Ngay tại Nhạc Duyên cùng Thái Kinh thì Cái Bang cùng Minh Giáo vấn đề tiến hành thảo luận thời điểm, thân là bị nghiên cứu thảo luận người trong cuộc hướng đến, thì là xuất hiện biến hóa.

Một chỗ bãi sông.

Một vũng Thu Thủy.

Đương nhiên, còn có một tòa tuyệt bích dốc đứng chi núi.

Tại đây dưới núi, Độc Cô Phượng đứng ở trên một tảng đá lớn, ngẩng đầu nhìn lên lấy cái này tòa tuyệt bích.

Tại đây, là Minh Giáo nhìn thấy cứ điểm.

Nàng sở muốn gặp người, ở này tuyệt trên vách đá.

Ở dưới chân của nàng, thì là đã bị thương phương tịch chờ một đám Minh Giáo đệ tử. Giờ này khắc này, đám đệ tử này đang dùng một loại thành kính ánh mắt nhìn lên trước mặt ngọn núi này. Tại đây tuyệt trên vách đá, là Thánh Nữ cùng giáo chủ chỗ chỗ.

Bỗng nhiên ——

Một thân nức nở nghẹn ngào u oán tiếng tiêu tự Sơn Đính truyền đến, tựa hồ là từ phía trên bên trên truyền ra.

Ngay sau đó là một hồi cót két khóa sắt tiếng vang lên.

Ngẩng đầu nhìn lại, Độc Cô Phượng liền thấy kia ẩn ẩn trong sương mù khói trắng, một cái vật thể chính theo xích sắt kia tiếng ma sát trong chậm rãi hạ xuống.

Một hồi gió thu phật qua.

Đẩy ra này tràn ngập ở giữa không trung sương trắng, cũng lộ ra kia ẩn ở trong đó người.

Một bộ áo trắng lụa trắng.

Lụa mỏng bay múa ở bên trong, người như Thiên Tiên đến thế gian.

Hai mắt nhắm lại, Độc Cô Phượng nở nụ cười.

Chương 32 : 032 Người vô tình (thượng)

Người chi quan hệ, quý trong lòng.

Nhất là người trong giang hồ, người với người ở giữa trao đổi càng là cảm thụ một cái mắt duyên.

Ta nhìn ngươi đập vào mắt, như vậy ngươi liền là bằng hữu của ta.

Ta cảm thấy cho ngươi bất nhập mắt, như vậy ta muốn chém ngươi.

Về Minh Giáo một cái khác đương sự cừu nhân ——

Hoàng Thường tuy nói trước khi chính là thư sinh, cũng không phải người giang hồ, nhưng ở trong khoảng thời gian này đi theo Nhạc Duyên bọn người trà trộn một thời gian ngắn về sau, kết hợp kinh nghiệm bản thân, lại cũng có một phần người giang hồ tâm tính. Chính là bởi vì lúc trước chính mình tay trói gà không chặt lại để cho hắn chính thức biết mình khuyết điểm.

Vốn là cô tịch một người, một mình đạp vào đường báo thù. Hoàng Thường cũng cho là mình như vậy yên tĩnh cô đơn xuống dưới, nhưng lại không ngờ rằng người giữa đường thời điểm sẽ gặp phải một cái thú vị người, lại để cho cái kia viên đã bị thù hận bao phủ lòng có những thứ khác nhảy lên phương thức.

Hoàng Thường không biết cái kia cứu mình cẩm y nữ nhân đi nơi nào, cũng không biết Nhạc Duyên là đi làm cái gì đi. Có suy đoán, nhưng lại không muốn suy nghĩ.

Mục tiêu của hắn rất lớn, thực sự rất tiểu.

Báo thù mà thôi.

Một đường Bắc thượng Tô-ki-ô, ở ngắn ngủn vài ngày trao đổi ở bên trong, đồng hành chư cát tiểu hoa đã nhìn đã xuất thân bên cạnh cái này kết bạn đồng hành chi nhân tâm tính. Là một loại quái dị, tà dị khát máu trạng thái. Rất khó tưởng tượng một cái tay trói gà không chặt thư sinh sẽ có như vậy tồn tại.

Không khó suy đoán, đích thị là gặp thảm sự.

Với tư cách lần đầu gặp đồng hành người, chư cát tiểu hoa ngược lại là cũng không có đi hỏi cái này, dù sao ngoại nhân hỏi thăm không thể nghi ngờ là ở đối phương trên vết thương lại lần nữa vung muối.

Hơn hết ở vài ngày trong thời gian, hai người ngược lại là đã biết lẫn nhau mục đích.

Thí dụ như nói Hoàng Thường là chuẩn bị tham gia khoa cử, đi văn thử Lộ Tử.

Mà hắn chư cát tiểu hoa tắc thì là chuẩn bị đi võ cử Lộ Tử.

Mượn trên tay hắn sau lưng tùy thân mà mang theo cái kia một cây ngân thương, là tốt nhất ví dụ. Ít nhất ở

Hoàng Thường trong nội tâm, trước mặt vị này ăn mặc trường bào màu trắng, màu đen bên cạnh tử tự Lĩnh Bộ một mực khảm đến phần bụng. Thái độ trầm ổn, rồi lại tùy ý.

Phải biết rằng triều đại võ cử có thể không thể so với trước kia, hiện tại võ cử khả đồng dạng là cần văn thử.

Văn thao vũ lược không nói. Ít nhất binh pháp các loại một phương diện cần phải có đầy đủ nhận thức, ít nhất ngươi cũng muốn có thể lý luận suông.

Hoàng Thường không biết cái này đồng hành chư cát tiểu hoa võ công cuối cùng có bao nhiêu lợi hại, nhưng là trong lòng của hắn lại là có thêm một loại hâm mộ. Nếu là tư chất của hắn bản thân thì đầy đủ, lại ở đâu cần đi tham gia khoa cử, dùng theo Đạo Tạng bên trên tìm được cơ hội.

Một đường Bắc thượng, đồng hành hai người nhìn thấy phải Đại Tống phồn hoa, lại cũng nhìn được đau khổ địa phương.

Cái này không ——

Ở bên cạnh hai người, một chuyến mấy cái tên ăn mày chống Chu cây gậy gõ gõ đánh chính là theo con đường bên cạnh đi qua. Cùng bình thường chứng kiến tên ăn mày bất đồng, những tên khất cái này không chỉ có không có đau khổ chi sắc, ngược lại là hào hứng dâng trào. Chỉ kém không có ngẩng đầu ưỡn ngực đi qua rồi.

“…”

Hoàng Thường nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, tuy nói hắn đã trải qua đuổi giết, nhưng hắn tối đa tiếp xúc cũng không quá đáng là Minh Giáo giáo chúng, ở dĩ vãng lúc bình thường dùng thân là thư sinh cái chủng loại kia rụt rè tính tình nơi nào sẽ tiếp xúc gần gũi tên ăn mày, hơn nữa còn là loại này không giống người thường tên ăn mày.

Mặc dù là trong khoảng thời gian này kinh nghiệm, đã xem như lại để cho Hoàng Thường tính toán bên trên là một cái nửa cái người giang hồ.

Có thể thấy được đến cái này tràng cảnh thời điểm, hay (vẫn) là nhịn không được ghé mắt ngạc nhiên.

“Cái Bang!”

“Đệ nhất thiên hạ đại bang!”

Ngược lại là chư cát tiểu hoa không có Hoàng Thường như vậy ngoài ý muốn, dù sao Hoàng Thường xuất thân bất đồng, tầm mắt lại cũng bất đồng. So sánh khởi tên ăn mày bất đồng. Chư cát tiểu hoa liếc liền nhận ra cái này ở trong thiên hạ được xưng đệ nhất đại bang đệ tử.

“Cái Bang?”

Kinh ngạc nghiêng đầu, nhìn thoáng qua bên người chư cát tiểu hoa, Hoàng Thường không khỏi có chút buồn cười, nói: “Đệ nhất thiên hạ đại bang? Châm chọc!”

Hơn hết ngay sau đó đang nghe chư cát tiểu hoa đối với

Cái Bang ngắn gọn giới thiệu sau. Thực sự lại để cho Hoàng Thường đối với Cái Bang không khỏi lau mắt mà nhìn. Ít nhất ở trong đầu của hắn, so Minh Giáo thật sự là sống khá giả quá nhiều. Một đám tên ăn mày đều có thể có như thế anh hùng khí khái, cái này lại để cho Minh Giáo như thế nào tự xử?

Kết hợp vốn là thù hận, cái này lại để cho Hoàng Thường đối với Minh Giáo càng phát ra chán ghét rồi.

Trải qua trong khoảng thời gian ngắn kết giao. Chư cát tiểu hoa cũng là hiểu rõ Hoàng Thường trong miệng châm chọc hàm nghĩa. Có lẽ trên giang hồ không biết là như thế nào, nhưng nếu là đứng ở một cái khác trên độ cao đến xem, cái này không thể nghi ngờ quá mức châm chọc.

Là đối với trên triều đình những quan lớn kia. Là đối với Đại Tống quan gia lớn nhất châm chọc.

Hắn muốn tham gia võ cử, vốn sẽ không có đem chính mình vô cùng phóng tại nơi này giang hồ, mà là muốn siêu thoát giang hồ, đi vào triều đình.

Đoạn đường này đến, chư cát tiểu hoa cũng không phải là không có nghĩ tới bên cạnh khuyên bảo Hoàng Thường, đối phương kia toàn thân bốn phía sát ý hận ý dây dưa cùng một chỗ, đã tạo thành một loại quỷ tà chi khí. Đáng tiếc phải Hoàng Thường mới kinh nghiệm tai nạn không lâu, lại ở đâu có thể nghe tiến?

Mặc dù là bị hắn coi là ân nhân Nhạc Duyên cũng không cách nào khuyên bảo, cũng chỉ có thể lựa chọn một loại

quang co vòng vèo phương thức lại để cho Hoàng Thường tu đạo tàng tìm kiếm báo thù lực lượng đồng thời, dùng xua tán kia lòng tràn đầy lệ khí.

Một phen cố gắng không có kết quả, trái lại còn kém điểm lại để cho hai người mới vừa quen người thiếu chút nữa phản bội, chư cát tiểu hoa liền biết rõ làm hao mòn đối phương trong lòng lệ khí, đây là một kiện cần thời gian dài đi làm một chuyện. Hắn nhìn thấy lo lắng nhất hay (vẫn) là Hoàng Thường tại này cổ trong cừu hận sẽ hay không mất phương hướng.

Tiếp tục như vậy không chỉ có là đối với tâm tra tấn, càng là đối với cả người tra tấn.

“Ai!”

Trong nội tâm ẩn ẩn thở dài, chư cát tiểu hoa có thể cảm giác được đối phương chính là một cái cao ngạo chi nhân, báo thù cuộc chiến là quyết không cho phép giả tay người khác. Bằng không mà nói, ở hai ngày này tiếp xúc ở bên trong, đại khái suy đoán nói một sự tình chư cát tiểu hoa chắc chắn cầm trên lưng ngân thương tự mình thay cái này mới quen đã thân bằng hữu báo thù rửa hận.

Chỉ là cao ngạo như Hoàng Thường, đã vì thù hận vứt bỏ chính mình tôn nghiêm một lần, nhưng lại không bao giờ nữa cho phép chính mình lại lần nữa quỳ tạ một lần.

Sự tình hơn hết ba.

Đây cũng là Hoàng Thường tâm tính.

Mặc dù là hắn có thể lý giải chư cát tiểu hoa tâm tư, nhưng là hội (sẽ) cự tuyệt phần này trợ giúp.

Hai người đi hành tẩu đi, cách Tô-ki-ô khoảng cách là càng ngày càng gần.

Ở hai ngày sau, hai người trải qua một chỗ thị trấn nhỏ thời điểm, nhưng lại gặp một cái ác nhân.

Một cái bắt hài nhi nữ ác nhân.

Võ công của đối phương không kém, mà hai người càng là tới trời đưa đất đẩy làm sao mà đụng vào nhau.

Lập tức.

Hai bên giao thủ.

Ba phát.

Chỉ là ba phát liền bách đối phương cái kia trên mặt hai bên tất cả có chứa ba đạo vết máu trung niên nữ tử vứt bỏ đao, vứt bỏ hài nhi dùng người bảo đảm mệnh phù mà trốn chết. Vốn là chư cát tiểu hoa còn chuẩn bị một thương hiểu rõ cái này hung ác nữ tử thời điểm, đã thấy đối phương đem hài nhi đã coi như là bảo vệ tánh mạng phù mà ném đi ra, hơn nữa bên người còn có một không biết võ công Hoàng Thường, rơi vào đường cùng chỉ có thể buông tha cho.

“Thật ghê tởm nữ nhân!”

Đưa mắt nhìn đối phương thoát đi, chư cát tiểu hoa trong tay ngân thương thương hoa hất lên, lập tức đem ngân thương treo trở về phía sau lưng. Đồng thời quay đầu lại người nhìn phía đã cẩn thận từng li từng tí nhận lấy bị đối phương vứt bỏ hài nhi mà ngã một phát Hoàng Thường.

“Đang trừng phạt!”

Đây là Hoàng Thường đối với chạy trốn Diệp nhị nương đánh giá, nếu như không phải hắn hiện tại không biết võ công, chỉ sợ đối phương chắc chắn chết trên tay hắn. Lời nói rơi xuống, Hoàng Thường ánh mắt lúc này mới chú ý tới mình trong ngực hài nhi, hài nhi sắc mặt có hơi trắng bệch, hiển nhiên là bị bị cái gì không thuộc mình đãi ngộ, lúc này chính oa oa khóc lớn.

Vô cùng đau lòng nhìn xem trong ngực hài nhi, Hoàng Thường một bên nhẹ nhàng đung đưa thân thể, đồng thời tay thì là không ngừng cao thấp kiểm tra trong ngực hài nhi thân thể, kia thâm tình nhu hòa bộ dáng. Thật giống như thấy được con của mình giống như:bình thường.

Đứng ở một bên chư cát tiểu hoa yên tĩnh nhìn xem Hoàng Thường động tác, không có kết hôn sinh con hắn tất nhiên là thiếu đi một phần hiểu rõ, nhưng lại cũng có thể nhìn ra Hoàng Thường đối với cái này hài nhi vô cùng đau lòng. Cho nên an ủi hài nhi cái gì đấy, hắn chư cát tiểu hoa căn bản thì không am hiểu, tất nhiên là giao cho am hiểu người đến làm.

“Đáng chết!”

Đột nhiên, Hoàng Thường sắc mặt đại biến, trên mặt lộ vẻ phẫn nộ cùng khó có thể che dấu sát ý.

“Như thế nào đâu này?”

Chư cát tiểu hoa thấy thế, không khỏi hỏi.

“Hài tử xương đùi bị vì sao nát bấy rồi!”

Hoàng Thường nhẹ nhàng kéo ra hài nhi trên người tã lót, chỉ vào kia vặn vẹo bắp chân sắc mặt âm trầm đến cực điểm nói. Khó trách hài tử hội (sẽ) khóc cái kia sao thấm người. Một đôi bắp chân bị người vi nát bấy cái này là bực nào ác liệt hung tàn!

Hí!

Chư cát tiểu hoa được chứng kiến không ít hung ác người, nhưng còn chưa thấy qua như thế hung tàn cách làm.

Cho dù là giết trẻ mới sinh, thực sự so ra kém như vậy một tấc một tấc niết đoạn trẻ mới sinh hai chân như vậy tàn khốc. Trong nội tâm giận dữ, tựa hồ là nhận lấy cảm ứng. Phía sau lưng bên trên ngân thương phát ra ông ông tiếng vang, xoay người, chư cát tiểu hoa thì phải ly khai.

“Ngươi đi làm sao?”

“Sát nhân!”

“So về sát nhân, bây giờ còn là hài tử sự tình lớn nhất!”

Hoàng Thường cũng muốn trực tiếp giết chết cái kia hung tàn nữ nhân. Nhưng là nhìn thấy trẻ mới sinh vấn đề không thể nghi ngờ là hàng đầu đại sự.

Có võ công chư cát tiểu hoa có thể nhìn ra được cái này trẻ mới sinh vết thương trên người là mới làm cho không lâu đấy, hiển nhiên là bị mới vừa rồi bị chính mình ba phát đuổi chạy bị thương trung niên nữ nhân gây nên. May mà cái này trẻ mới sinh Sinh Mệnh lực rất quật cường, rất kiên cường. Có thể rất xuống.

Giống như:bình thường trẻ mới sinh, chỉ sợ sớm bị đau chết đi qua.

Hai người một phen bận việc về sau, hơn nữa tìm nơi đây nổi danh nhất bác sĩ về sau, một phen bận việc cộng thêm đe dọa về sau, rốt cục đem trẻ mới sinh mạng nhỏ cho bảo vệ xuống dưới.

Buổi chiều.

Tại thị trấn nhỏ tá túc hai người, một người ôm thương mà đứng, đứng ở góc tường uống rượu, nhìn về chân trời mặt trời.

Một người thì là ôm trẻ mới sinh, y y nha nha hừ phát hồi hương khúc hát ru nhi, nhưng lại đang an ủi lấy trẻ mới sinh chìm vào giấc ngủ.

Đứng ở phía sau chư cát tiểu hoa thì an tĩnh như vậy nhìn xem, thật giống như xem một cái phụ thân ôm con

của mình. Ánh mắt thu hồi, ngẩng đầu nhìn lướt qua phía chân trời kia ẩn ẩn đã tròn ánh trăng, chư cát tiểu hoa hỏi: “Ngươi cùng cái này nữ oa nhi hữu duyên, là chuẩn bị mang theo nàng sao?”

Cái này trẻ mới sinh là một cái bé gái.

Ở ôm vào kiểm tra an nguy thời điểm, hai người cũng đã phát hiện trẻ mới sinh giới tính.

Hoàng Thường thái độ, chư cát tiểu hoa như thế nào nhìn không ra! Như nếu như đối phương có thể thu dưỡng cái này bé gái, cũng là một kiện chuyện may mắn, bất kể là đối với hắn hay là đối với bé gái mà nói đều là như thế.

“…”

Có chút lay động hai tay im bặt mà dừng, chư cát tiểu hoa mà nói tựa hồ có một chút trái tim của hắn chỗ.

Đưa lưng về phía chư cát tiểu hoa, tự nhiên là nhìn không tới Hoàng Thường trên mặt biểu lộ, nhưng là động tác của hắn nhưng lại nói cho chư cát tiểu hoa tâm tình của đối phương cũng không bình tĩnh.

Sau nửa ngày.

Hoàng Thường ôm ấp lấy bé gái đứng dậy, đi tới chư cát tiểu hoa trước mặt, đem trong ngực bé gái giao cho sắc mặt có chút ngạc nhiên kỳ quái chư cát tiểu hoa, trong mắt lộ vẻ không bỏ, đang hắn đem bé gái vô cùng đặt ở chư cát tiểu hoa trong ngực về sau, Hoàng

Thường lúc này mới vừa cười vừa nói: “Ta không thể mang nàng!”

“Mang theo nàng, sẽ để cho ta mất đi báo thù tâm!”

Nhìn xem kia đã ngủ, rồi lại rất mệt a bé gái gương mặt, kia trơn mềm trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại để cho người nhìn về phía trên nhịn không được muốn hương một ngụm, đầu ngón tay nhẹ nhàng đụng đụng bé gái khóe miệng, tựa hồ là đã nhận ra cái gì, bé gái chậc chậc dưới cái miệng nhỏ nhắn, không khỏi đem Hoàng Thường đầu ngón tay cho ngậm tại trong miệng mút thỏa thích bắt đầu.

“Nàng, giao cho ngươi rồi!”

Chịu đựng trong lòng kia phần không nỡ, dù là chỉ là thời gian một ngày, đã đủ để cho có chút cảm tình lên men. Hoàng Thường nhẹ nhàng nhéo nhéo bé gái khuôn mặt nhỏ nhắn về sau, cái này liền rút về tay xoay người hướng ra phía ngoài đi đến, phương hướng đúng là Tô-ki-ô.

“…”

Nhìn xem Hoàng Thường bóng lưng, chư cát tiểu hoa không ngờ rằng trước mặt chi nhân tâm tư như vậy cứng rắn như vậy trầm trọng, tức đã là như thế cũng lựa chọn buông tha cho, mà là thủ vững trong lòng kia phần thù hận, không khỏi thở dài: “Ta đột nhiên phát hiện, Hoàng Thường ngươi thật sự là một cái vô tình người!”

“Vô tình?”

Bước chân có chút dừng lại, Hoàng Thường không quay đầu lại, mà là ngẩng đầu nhìn không trung, đón vậy có chút ít chói mắt ánh mặt trời, trầm mặc sau nửa ngày, mới nói: “Đây là một cái tên rất hay!” Trong lời nói có một loại khó tả tự giễu.

Hữu tình người có thể nào báo thù?

Chỉ có vô tình phương là chính đồ.

Trảm lại trong nội tâm vừa mới sinh ra một phần ôn nhu, Hoàng Thường lại lần nữa trở về lúc trước vô tình chi tâm, đi lại không nhanh không chậm hướng phía trước mà đi.

Hắn, còn sống chỉ có một mục đích.

Đó chính là báo thù.

Đạo là hữu tình lại vô tình, đạo là vô tình nhưng lại hữu tình.

Trong đầu, một mực quanh quẩn đều là ân nhân Nhạc Duyên khích lệ giới mà nói. Vừa mới cử động thật sự vô tình sao?

Hoàng Thường chỉ biết là cái này nhặt được bé gái đi theo chư cát tiểu hoa bên người so bên cạnh mình muốn tốt qua quá nhiều, nói sau mang theo nàng, chỉ biết ngăn trở mình báo thù bước chân, hoàn toàn là một cái vướng víu rồi.

Đúng.

Đó là một cái vướng víu.

Ta là một cái vô tình người, là một cái báo thù người.

Tại trong lòng không ngừng như vậy nhất định, Hoàng Thường trên mặt rốt cục khôi phục bình tĩnh.

Chương 033 : Người vô tình(trung)

Trọc sinh tiếng nổ.

Nhưng ở chỗ này, những tiếng nước chảy này lại sớm đã bị người lơ đãng để tại não sau. Tại lúc này, ở đây chúng Minh Giáo đệ tử trong mắt chỉ có cái kia từ trên trời giáng xuống nữ nhân, cái kia ở trong lòng của bọn hắn vô cùng tôn quý, đáng giá sùng kính, lại để cho người chút nào đề không nổi khinh nhờn nữ nhân.

Hắn quý Chí Thánh, là xưng Thánh Nữ.

Khóa sắt sự trượt âm thanh im bặt mà dừng, huyền với giữa không trung sau đình chỉ tại chỗ đó.

Gió thu quét mà qua.

Tạo nên kia trên người lụa mỏng bay múa, phiêu đãng, phảng phất giống như phi tiên.

Người tới cứ như vậy trên cao nhìn xuống nhìn phía dưới Độc Cô Phượng, trong mắt không khỏi cảm thấy một chút ngoài ý muốn, lại tựa hồ là đã biết cái gì nha, hiện lên một bộ quả là thế thần thái.

“Hà hơi?”

Ngẩng đầu, Độc Cô Phượng ngửa đầu nhìn xem kia đứng ở nơi đó, mượn khóa sắt huyền với giữa không

trung nữ nhân, trong mắt không khỏi toát ra một tia kinh ngạc, thậm chí còn có một chút trào phúng, nói: “Trên cao nhìn xuống? Ngươi trước kia là như thế, nhìn thấy hay (vẫn) là như thế a!”

“…”

Người tới không nói gì, chỉ là yên tĩnh mà không nói gì nhìn xem Độc Cô Phượng.

“Đã lâu không gặp!”

“Của ta Từ Hàng Tĩnh Trai Thánh Nữ, Sư Phi Huyên!”

Hé miệng cười yếu ớt, trên mặt bình tĩnh, Độc Cô Phượng mười phần khó chịu xuất hiện ở người trước mặt trên cao nhìn xuống nhìn mình, mặc dù là theo phương diện nào đó mà nói, hai người tính toán là đồng hương, nhưng tại thời khắc này lại căn bản không có cái gọi là đồng hương gặp gỡ đồng hương, hai mắt lưng tròng.

Ngược lại là lẫn nhau tầm đó có một loại ngưng trọng hào khí.

“Đã lâu không gặp!”

“Độc Cô cô nương!”

Cúi đầu xuống, ánh mắt cùng Độc Cô Phượng kia hướng bên trên xem ra ánh mắt giúp nhau va chạm, khóe miệng hơi vểnh, ánh mắt bình thản giống nhau đã từng cái kia xuống núi tìm thực mệnh Thiên Long Tần

Xuyên. Không kiêu ngạo không tự ti, thì như là đã từng độc nhất vô nhị.

Hai bên đơn giản một cái bắt chuyện sau, hào khí lại lần nữa khôi phục yên tĩnh, chỉ nghe suối nước âm thanh trận trận.

Ánh mắt hơi lườm, Độc Cô Phượng ngọc thủ trong tay huyền thiết Cự Kiếm múa. Cử trọng nhược khinh như thanh như gió ở bốn phía Minh Giáo đệ tử trên người đảo qua, lập tức phương tịch bọn người toàn bộ hôn mê rồi, đúng là bị nàng điểm huyệt đạo.

Hiển nhiên.

Đồng hương ở giữa lời nói, cũng không hy vọng có người ngoài biết được.

Đối mặt Độc Cô Phượng cử động như vậy, Sư Phi Huyên cũng không có bất kỳ ngăn trở tâm tư, mà là mặc cho Độc Cô Phượng như vậy cách làm, trong lòng của nàng có nhiều thứ là không thể để cho bên ngoài người biết được.

Độc Cô Phượng ở chọn chúng Minh Giáo đệ tử huyệt đạo sau, động tác không ngừng, thủ đoạn cuốn, trong tay huyền thiết Cự Kiếm phát ra ông ông chấn động tiếng vang. Đẩy một tiễn đưa, kia huyền thiết Cự Kiếm cũng đã rời khỏi tay, hóa thành cùng lúc nhanh mang bay thẳng đến kia đứng ở do khóa sắt giắt chỗ.

Đối mặt Độc Cô Phượng cái này đột nhiên một kích, Sư Phi Huyên không né tránh, cũng không có bất kỳ động

tác ra tay, mặc cho kia huyền thiết Cự Kiếm mang theo kình khí đập vào mặt.

Xùy ——

Sợi tóc bay lên, trên mặt che đậy lụa mỏng tức thì bị kình khí tung bay, rơi xuống suy sụp, bộc lộ ra này loại giống như tiên giống như:bình thường gương mặt.

Cự Kiếm lau bên cạnh thân bay qua. Dọc theo khóa sắt mà qua, sát ra vô số hỏa tinh, cuối cùng nhất như cắm vào đậu hủ giống như:bình thường chui vào kia bất ngờ vách núi, chỉ chừa một nửa thân kiếm ở bên ngoài. Mà đồng thời. Ở huyền thiết Cự Kiếm ra tay nháy mắt, Độc Cô Phượng người cũng đã có động tác.

Như giương cánh Phượng Hoàng, đột ngột từ mặt đất mọc lên.

Đạp trên vách núi, mượn bắn ngược lực lượng. Hơn nữa bản thân tu luyện, Độc Cô Phượng một hơi nhảy đến giữa không trung, đi tới Sư Phi Huyên bên cạnh thân. Cuối cùng nhất người đứng ở kia chui vào vách núi huyền thiết Cự Kiếm trên chuôi kiếm.

Hai tay vây quanh ở ngực, Độc Cô Phượng cuối cùng không còn là dùng ngưỡng mộ ánh mắt nhìn đối phương, mà là cùng Sư Phi Huyên ở vào thống nhất trục hoành bên trên.

“Ta cuối cùng không thích ngưỡng mộ người khác!”

“Bây giờ nhìn Sư Phi Huyên ngươi tâm tình thoải mái

nhiều hơn!”

Nghiêng đầu, mặc cho kia quét mà qua gió thu cũng quấy lên chính mình sợi tóc, Độc Cô Phượng dùng một loại sảng khoái tâm tình ngữ khí cảm thán nói: “Nếu là lại tiếp tục nữa, ta sẽ nhịn không được muốn thử một chút kiếm của ngươi điển.”

“Độc Cô cô nương quả nhiên giống nhau dĩ vãng cởi mở khí khái!”

Ở Đại Đường thời điểm, Độc Cô Phượng thì có một loại so sánh hào sảng khí phách, chỉ có điều càng nhiều nữa thời điểm nàng hay (vẫn) là vi gia tộc của chính mình, không có hoàn toàn biểu hiện ra bản thân đặc điểm, hơn hết ở lúc kia, Độc Cô Phượng nhưng lại đã có cá tính của mình. Mà ở kiếm pháp của nàng đạt được nhảy vọt tiến bộ sau, cái loại nầy hảo kiếm thành si tính tình nhưng lại càng phát ra rõ ràng rồi.

Sư Phi Huyên có thể cảm giác đi ra, Độc Cô Phượng có đối với tự mình ra tay ý định, hơn hết nhìn thấy chỉ là áp chế loại tâm tính này mà thôi.

“Chỉ là ngươi, là có chuyện gì?”

Nghiêng đầu, Sư Phi Huyên nhìn xem kia đứng ở trên chuôi kiếm Độc Cô Phượng, hỏi.

“Thử kiếm!”

Chưa có trở về tránh, Độc Cô Phượng cấp ra đáp án của nàng.

Nghe vậy, Sư Phi Huyên hai con ngươi có chút hợp lại, cùng với kia quét gió thu, kia phụ ở trên lưng Trường Kiếm chuôi kiếm đã theo sợi tóc trong lộ liễu đi ra. Có như thế ý định, Sư Phi Huyên cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, từ khi người kia nghiền nát phi thăng sau, từng đã là giang hồ cũng đã đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Mà từ khi gặp đạo công tử, Sư Phi Huyên phát hiện nàng địch nhân lớn nhất không phải Âm Quý Phái Loan Loan, cũng không phải những người khác, mà là cái kia xuất từ Thuần Dương đạo sĩ.

Có thể nói, trước đó lần thứ nhất nàng hình như là bại rối tinh rối mù.

Nếu như không phải…

Chỉ sợ nàng Sư Phi Huyên không có xoay người khả năng, có thể mặc dù là như vậy, nàng cũng theo không cho là mình đã thắng đã qua hắn. Không chính diện giao thủ, kia đều không tính thắng. Như vậy nhiều năm, như vậy hơn chuẩn bị, phá vỡ giang sơn cũng không quá đáng là một loại chuẩn bị.

Bỏ ra như thế nhiều năm, vì chính là ở trước mặt lại lần nữa quyết đấu.

“…”

Cúi đầu trầm tư, lại không có trực tiếp trả lời.

Độc Cô Phượng nhìn lướt qua Sư Phi Huyên hiện tại bộ dáng như vậy, nàng biết rõ nếu là trước mặt cái này Thánh Nữ giống như:bình thường Sư Phi Huyên dưới bình thường tình huống là sẽ không ra kiếm đấy, nàng hơn nữa là dùng miệng nói bại người ta. Không qua đối phương cũng không có lúc trước trẻ trung, nàng Độc Cô Phượng chính mình cũng là như thế.

“Kiếm điển vẫn là Từ Hàng Tĩnh Trai trấn phái tuyệt học, lúc trước bởi vì ngoài ý muốn không cách nào cùng Sư Phi Huyên ngươi thử kiếm, không thể nghi ngờ là một kiện lại để cho người cảm thấy bất đắc dĩ sự tình! Hắn sau muốn nhìn trộm kiếm điển sâu cạn, lại cuối cùng không được mà về.”

Độc Cô Phượng mang đầu, nhìn xem đỉnh đầu kia ẩn ẩn phiêu đãng sương trắng, nói: “Hôm nay cuối cùng đã có cơ hội, ta tất nhiên là sẽ không buông tha cho!” Sở dĩ nói như vậy, là vì lúc trước Sư Phi Huyên cùng Nhạc Duyên một trận chiến sau, hình như là đã mất đi tung tích, mà đế đạp phong bị phá, Từ Hàng Tĩnh Trai trai chủ phạm thanh tuệ thậm chí không có làm quá nhiều ngăn cản, cũng làm cho người kiến thức không đến kiếm điển lợi hại. Mà Sư Phi Huyên người càng là mất tích.

Đến nỗi mặt khác chạy đi người thì là ở đuổi giết hạ trốn đông trốn tây, kia một thời gian ngắn kiếm điển hầu như không có dấu vết giang hồ, không hiện tung tích.

Ở Độc Cô Phượng sở sáng tạo độc cô cửu kiếm đại thành sau, không tìm được kiếm điển truyền nhân một trận chiến đó là trong nội tâm nàng thật lớn tiếc nuối.

Hôm nay lại lần nữa gặp phải người quen, gặp phải cái này hội (sẽ) kiếm điển nữ nhân, Độc Cô Phượng không đường như thế nào cũng sẽ không buông tha cho trong lòng thử kiếm ý định.

Bất kể là trong nội tâm ý định, hay (vẫn) là mặt khác nguyên do, Độc Cô Phượng trong nội tâm đều có cùng Sư Phi Huyên một trận chiến ý định.

“Thử kiếm…”

“Có thể!”

Trầm ngâm sau nửa ngày, Sư Phi Huyên gật đầu xem như đáp ứng, ngay sau đó nhưng lại đưa ra yêu cầu của mình: “Ta có thể đáp ứng một trận chiến này. Chỉ là trước đây ta cần Độc Cô cô nương ngươi đáp ứng ta một sự kiện!”

“Hừ?”

Ánh mắt lập loè, Độc Cô Phượng không khỏi nhẹ kêu lên tiếng.

“Giúp ta độ ma!”

“Độ một cái vô tình ma!”

Thanh âm đột nhiên lộ ra to, Sư Phi Huyên ánh mắt ẩn ẩn tỏa sáng, cả người trạng thái tinh thần lâm vào một loại không hiểu phấn khởi.

Loại này biểu hiện lại để cho Độc Cô Phượng nhìn đến

không khỏi có chút ngạc nhiên.

Bất quá đối với với Sư Phi Huyên xưng hô Độc Cô Phượng hay (vẫn) là nở nụ cười, kinh ngạc nói: “Ma?”

“Vậy hẳn là là nói!”

Gặp Nhạc Duyên bị đối phương gọi là ma, Độc Cô Phượng cũng không ngoài ý, dù sao ngay lúc đó Nhạc Duyên cách làm so Ma Môn chỉ sợ ác hơn, chỉ là ở thời điểm này nàng đương nhiên hội (sẽ) đề ra cái nhìn của mình, hoặc là nói là đối với Sư Phi Huyên vui vẻ.

Gặp một cái cùng loại tiên nữ giống như:bình thường tồn tại trụy lạc. Không thể nghi ngờ là một kiện thích nghe ngóng sự tình.

“Không!”

Sư Phi Huyên sắc mặt lộ ra mười phần chăm chú cùng nghiêm túc, ánh mắt ngưng nhưng chằm chằm vào Độc Cô Phượng, nói: “Hắn, là chân chính ma đầu!”

Ngữ khí còn có biểu lộ.

Thậm chí kia trạng thái tinh thần. Đều nói cho Độc Cô Phượng trước mặt Sư Phi Huyên cũng không có nói dối, hơn hết lời này nhưng lại lại để cho Độc Cô Phượng bồn chồn rồi, đạo công tử Nhạc Duyên không phải Thuần Dương giáo chủ, một thân Trường Sinh Quyết chính là chính tông đạo môn công pháp. Tuy nói xử thế thủ đoạn cái kia một chút, nhưng ở tranh bá thiên hạ gian cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, Độc Cô Phượng thật sự là tưởng

tượng không hiện ra ở đã như vậy cùng hoạn bệnh thương hàn Nhạc Duyên sao vậy sẽ là Đại Ma Đầu.

“…”

Độc Cô Phượng không nói một lời. Nhưng là ánh mắt cùng tâm tính đều cho thấy nàng cho rằng đây chỉ là Sư Phi Huyên nhiều năm qua oán cùng hận. Tuy nói Độc Cô Phượng bản thân không có kinh nghiệm bản thân qua, nhưng là trong lòng của nàng hay (vẫn) là đại khái như vậy suy đoán.

“…”

Phát giác được Độc Cô Phượng nhìn ánh mắt của mình, Sư Phi Huyên không khỏi khẽ giật mình, lập tức cũng hiểu rõ ra, khóe miệng không khỏi hiện lên một nụ cười khổ —— cũng thế, ở trên đời này, hầu như không ai có thể lấy ra đạo công tử Nhạc Duyên nền tảng.

Nếu như không phải nàng hao tốn như vậy đại một cái giá lớn, lại để cho con gái dùng Ma Môn hai phái sáu đạo làm đại giá, ở kết hợp phật môn, bằng không mà nói thật đúng là sờ không tới trong mắt nàng chứng kiến phỏng đoán đến chân tướng.

Thậm chí.

Tại trong lòng đại khái xác định nàng chỗ điều tra đến đồ vật sau, nàng Sư Phi Huyên tính toán là lần đầu tiên trọng mới quen chính mình từng đã là sư môn Từ Hàng Tĩnh Trai.

Nhìn xem Sư Phi Huyên kia rất nghiêm túc bộ dáng, Độc Cô Phượng đối với lời của đối phương không cho là đúng, hơn hết Độc Cô Phượng ngược lại là cảm thấy có thể cho nàng thêm một phần áp lực, nói: “Đúng rồi, Sư tiên tử, ta đã quên nói cho ngươi biết, trong miệng ngươi chính là cái kia cần độ Đại Ma Đầu, cũng đi vào cái thế giới này rồi!”

“Mà nhìn thấy, quan trọng nhất là thử kiếm a!”

Thoại âm rơi xuống, Độc Cô Phượng phía sau ba thước thanh phong ở một hồi âm vang trong tiếng ầm ầm ra khỏi vỏ, kiếm dẫn người đi, treo trên bầu trời là một kiếm.

Vạch phá kia bốn phía phiêu đãng sương trắng, như sóng trong hoá đơn tạm, thành một đầu thẳng tắp kích bắn đi, mũi kiếm chỗ chỉ ra chỗ sai là Sư Phi Huyên.

“! ! !”

Nháy mắt, Sư Phi Huyên tâm thần chấn động, con mắt không khỏi trợn to.

Người, đã rơi vào hạ phong.

…

Mở ra.

Duyệt Lai khách điếm.

Cùng Thái Kinh một phen chỗ đàm, không nói cái gì nha,

Nhạc Duyên trong nội tâm ngược lại cũng có được một phần xúc động.

Thái Kinh.

Nói hắn gian thần cũng thế, hoặc là bị lịch sử phức tạp vị quan tốt cũng thế. Nhưng ở nhìn thấy, ở Nhạc Duyên trước mặt, đối phương không thể nghi ngờ là một cái có khát vọng người.

Ở những trong năm này, quan trường gian dám nói chân chính có khát vọng người không có mấy người, mà Vương An Thạch liền là một cái trong số đó.

Trước mặt cái này được xưng Tống triều gian thần đứng đầu Thái Kinh, hắn nhưng lại đối với Vương An Thạch vô cùng bội phục, đang nói khởi Minh Giáo Cái Bang sau khi, giữa hai người không khỏi có chút nhấc lên những thứ khác. Mà ở sau khi, Thái Kinh ở trong lời nói thể hiện rồi chính mình đối với biến pháp ủng hộ.

Đối phương biểu hiện như thế, không thể nghi ngờ là nói cho Nhạc Duyên cái này Thái Kinh là một cái muốn chính thức người làm đại sự.

Chính là bởi vì thấy được triều đình kia ẩn ở dưới vấn đề, cho nên hắn mới tán thưởng Vương tướng công Vương An Thạch cách làm. Đang tại nói những điều này thời điểm, Nhạc Duyên đột ngột không khỏi ngáp một cái, sau não muôi không khỏi phát lạnh.

Làm như có cái gì nha bị khuy phá giống như:bình thường.

Lại để cho người toàn bộ không tự chủ được đánh nữa rùng mình một cái.

Chương 034 : Kẻ vô tình (hạ)

Oanh!

Mũi kiếm tại khóa sắt bên trên vuốt phẳng mà qua, lóe ra vô số Hỏa Tinh….

Mặc dù là tại giữa ban ngày, tại đây sương trắng tràn ngập giữa không trung vẫn là thấy rất rõ ràng.

Quần áo tung bay ở bên trong, một trắng một kim hai bóng người như tiên nữ giống như:bình thường ở giữa không trung bắt đầu giao thủ.

Keng!

Bị Độc Cô Phượng đánh nữa một trở tay không kịp Sư Phi Huyên một cái cuốn, người rất nhỏ hơi nghiêng cũng đã tránh ra, nhưng cùng lúc nàng cái kia như Thu Thủy giống như:bình thường hai con ngươi tại thời khắc này đã không khỏi đồng tử hơi co lại, một kiếm này lại để cho Sư Phi Huyên kinh ngạc.

Tấn công địch tự cứu.

Chiêu thức chưa hoàn toàn ra, liền đã khóa chặt chính mình ra chiêu không gian.

Bản thân chỗ không gian như là bị trùm vào bình thường, tất cả đều ngưng kết lại, khiến người ta thi triển

bất kỳ động tác đều có một loại ẩn ẩn bị nhằm vào cảm giác.

Đây là!

Tuyệt đối không phải Độc Cô Gia truyền ra bầu trời hồng trần kiếm pháp.

Tuy nói Sư Phi Huyên đã từng không có trực tiếp cùng độc cô môn phiệt người giao thủ, nhưng là bầu trời hồng trần là cái gì nha dạng kiếm pháp nàng là biết đến, mà trước mặt Độc Cô Phượng kiếm chiêu càng giống là cao câu lệ đại tông sư Phó Thải Lâm Dịch Kiếm thuật.

Kiếm ra dịch địch.

Nhưng cũng cùng Dịch Kiếm thuật bất đồng, hiển nhiên tại Sư Phi Huyên trong mắt Độc Cô Phượng kiếm pháp đã nhận được thăng hoa, đi ra thuộc về nàng con đường của chính mình.

Bàn tay trắng nõn lôi kéo một sợi dây xích, Sư Phi Huyên bị một kiếm này bách cấp tốc rút lui. Bởi vì vì lúc trước một câu, khiến cho nàng đã lâm vào hạ phong. Cuối cùng nhất, tại sau không thể lui dưới tình huống, tay phải giơ lên, chỉ nghe âm vang một tiếng, phía sau trường kiếm bắn ra vỏ kiếm.

Tay cầm chuôi kiếm, phất tay là một vòng hàn quang.

Sáng chói!

Xoáy lên không trung sương trắng, theo kiếm quấn

quanh, kết hợp cả người trên người quần áo màu trắng, Sư Phi Huyên giờ khắc này phong hoa tuyệt đại, thoáng như Cửu Thiên huyền nữ hạ phàm.

Từ Hàng Tĩnh Trai trấn phái công pháp, kiếm điển cuối cùng lại lần nữa theo trên tay của nàng mở ra lửa đốt sáng thế tao nhã.

Một kiếm mà ra, như muốn càn quét thế gian này bất bình, như muốn tái tạo Càn Khôn Thiên Địa. Dùng chứng nhận hắn phổ thế tâm nguyện.

“Ha ha!”

“Đến hay lắm!”

Ánh mắt càng ngày càng sáng, Độc Cô Phượng tại nhìn thấy chính mình một kiếm bách đối phương rút kiếm thể hiện rồi kiếm điển sau, trên mặt cuối cùng toát ra thoả mãn cùng thần sắc hưng phấn. Cái này giang hồ sử dụng kiếm cao thủ đứng đầu thật sự là quá mức rất thưa thớt, thử kiếm đối với kiếm pháp của nàng căn bản không có bao nhiêu tăng lên.

Giờ phút này nhìn thấy Sư Phi Huyên kiếm điển, cuối cùng làm cho nàng từ khi đi tới cái thế giới này sau, cái kia chung quy có chút buồn bực tâm tính tại thời khắc này quét qua là hết.

Cổ tay khẽ đảo run lên, kiếm chiêu đã là lại lần nữa thay đổi.

Phá Kiếm thức!

Ứng thủ mà ra.

Kiếm, phá hết thiên hạ hết thảy kiếm pháp.

Vô luận đối phương phải chăng là Từ Hàng Tĩnh Trai kiếm điển, hay (vẫn) là hắn kiếm pháp của hắn, nàng đều cần phá hết tất cả. Chỉ có phá cái này, mới khiến cho Độc Cô Phượng có đầy đủ tin tưởng chống cự Nhạc Duyên cái kia vượt ra khỏi thế nhân tưởng tượng một kiếm.

Phía sau sương trắng dây dưa vờn quanh, theo phá Kiếm thức ứng thủ mà ra, ba thước thanh phong cũng kéo Độc Cô Phượng quanh thân khí lưu. Sương trắng lăng không uốn lượn ngưng kết, nếu nói là Sư Phi Huyên một kiếm chính là huyền nữ hạ phàm, xem như Thiên Tiên lời nói, như vậy tại Độc Cô Phượng bên này thì là ngưng kết biến hóa, hóa thành chín chuôi ba thước màu trắng khí kiếm ở sau lưng uốn lượn.

Ngay sau đó ——

Khí kiếm ầm ầm mà ra.

Đối mặt lẫn nhau, song phương lẫn nhau cơ hồ đều là toàn lực ra tay. Một kiếm thăm dò qua sau, là toàn lực kiếm quyết.

Phía dưới.

Chút bất tri bất giác mơ hồ tỉnh lại Phương Tịch, mơ hồ trừng mắt nhìn, trong hoảng hốt chỉ nghe được trên đỉnh

đầu gió như tiếng sấm hồi tưởng. Cuồng phong tàn sát bừa bãi. Rên khẽ một tiếng, lắc đầu, Phương Tịch lúc này mới thay đổi sắc mặt, hồi tưởng lại mình là sao vậy chuyện quan trọng. Vì sao ở chỗ này.

Nghĩ tới đây, Phương Tịch đột nhiên ngẩng đầu, hướng phía trên nhìn lại.

Cái nhìn này. Lại để cho Phương Tịch cả người sững sờ ở chỗ kia.

Đồng tử đột nhiên phóng đại, màu trà đồng tử cái bóng ở bên trong, đó là một cái Phi Thiên tiên nữ cùng mang theo vô số khí kiếm Kiếm Tiên ở giữa tranh đấu, phảng phất giống như Thần Thoại.

…

“Xin mời!”

Lẫn nhau xa xa thi lễ, mặc kệ đối phương là như thân phận như thế nào, nhưng tại thời khắc này bên trên song phương lẫn nhau lễ nghi nhưng lại không rơi chút nào, lại càng không cần phải nói đối phương hay (vẫn) là Khai Phong phủ Tri phủ thái kinh. Tại Duyệt Lai khách sạn, song phương một hồi nói chuyện với nhau một phen sau, lẫn nhau tầm đó đã được đến thuộc về nhà mình thu hoạch.

Lại sau khi, là đạo bất đồng bất tương vi mưu.

Từ triều đình triều đình như thế, cho tới giang hồ hai đạo chính tà cũng là như thế.

Bỏ lợi ích gút mắc, càng nhiều nữa là lẫn nhau mục phương hướng bất đồng.

Nhạc Duyên theo tay của đối phương bên trên đã nhận được quan với minh giáo ở bề ngoài đối phương biết hết thảy, để báo đáp lại Nhạc Duyên thì là đưa cho đối phương đồng dạng hồi báo.

Có thể dùng Vương An Thạch biến pháp làm mục tiêu người, mặc kệ hắn phía sau phải chăng gian danh truyền thế, nhưng ở thời điểm này trước mặt thái kinh hay (vẫn) là một cái có vì nước vì dân khát vọng người, phải biết rằng Vương tướng công Vương An Thạch cũng không phải là cái gì nha người đều có thể đem hắn làm vì mục tiêu cuộc sống.

Nói sau, Nhạc Duyên mình ở Tùy Đường thời kì, đã nhúng tay lịch sử, hắn biết rõ lịch sử có bao nhiêu hắc, cũng có nhiều ám.

Văn bản bên trên đồ vật, xa xa không đủ để hình dung thực tế.

Thế gian này là không có tuyệt đối cả công chính đấy, mặc dù là những sáng tác kia lịch sử người, càng nhiều nữa hay (vẫn) là điều khiển tại cường giả trong tay. Huống chi, thái kinh tại tống lưỡng trong triều là một cái tại đối với trên vị trí thời gian dài nhất người, nổi lên bốn phía bốn rơi.

Cho nên thái kinh cấp ra minh giáo đồ vật, mà Nhạc Duyên thì là hồi báo hắn quan với tánh mạng bên trên

an nguy.

Đồng thời.

Nhạc Duyên cũng hướng thái kinh làm một cái cần phải giúp một tay phó thác, đó chính là tận lực chiếu cố một chút lần này đi thi một gã thư sinh. Đương nhiên, chiếu cố là đối phương thi đậu sau.

Đưa mắt nhìn Nhạc Duyên mang theo tiểu nha đầu rời đi bóng lưng, thái kinh đứng ở lầu các cửa sổ lặng yên không nói.

Sau nửa ngày.

“Hồi phủ đi!”

Thu tầm mắt lại, thái kinh trong mắt lộ ra một tia đáng tiếc, nói thật trong lòng của hắn quả thực muốn đem cái này rời đi tóc bạc thanh niên bỏ vào trong túi, nhưng nhìn ánh mắt của người cho hắn biết đối phương chỉ sợ là thân phận tôn quý phi thường, tâm tư như vậy đương nhiên sẽ không đi lấy, bằng không mà nói vậy coi như là khôi hài rồi.

Thân là Khai Phong phủ Tri phủ, tương lai quyền đối với, sao lại không có nhìn người ánh mắt?

Hơn nữa, hắn cũng có thể nhìn ra đối phương chí không ở chỗ này.

Cho nên, đối mặt kết quả như vậy thái kinh chỉ có thở dài.

Nhưng mặc dù là cùng loại giao dịch, nhưng ở thái kinh đáy lòng cũng đã đem lời nói ghi xuống, cái kia tên là váy màu vàng cần chiếu cố thư sinh, còn có tự thân an nguy. Nhắm mắt lại, thái kinh còn có thể nhớ rõ đối phương câu nói kia —— 'Làm tiếp, đem ngươi là gian thần, đến lúc đó sẽ có bao nhiêu người hội (sẽ) hận không thể đi ngươi chi tánh mạng' .

Mộng tưởng trọng yếu. Thân gia tính mạng cũng trọng yếu.

Không có mệnh, sao có thể đủ làm thành sự tình?

Vương đối với kết cục là cái gì nha dạng, đến bây giờ còn khiến người ta rõ mồn một trước mắt, thậm chí bị trách là loạn thần tặc tử. Đã Vương An Thạch đều có thể có như thế kết cục, như vậy thanh danh càng cản không nổi Vương An Thạch hắn thái kinh kết quả cuối cùng chỉ sợ không sẽ tốt hơn.

Nghĩ tới đây, thái kinh cảm thấy vì tương lai, chính mình nên cần nhiều bằng thêm một phần cần phải giao lưu đối tượng rồi.

Nếu là tương lai thực sự người giang hồ đến ám sát đối phó mình, vậy mình ứng đối —— chỉ có dùng người giang hồ đối với người giang hồ.

Nhẹ nhàng thở dài một tiếng, cuối cùng nhất người đã chạm vào môn sau.

Trên đường phố.

Nắm tiểu nha đầu bàn tay nhỏ bé, Nhạc Duyên nhưng cũng có chút thổn thức.

Thế sự như đánh cờ. Càn Khôn khó lường.

Khi ngươi quyết định đạp xuống một loại bước thời điểm, phía sau sự tình cũng đã rất xa không cách nào khống chế, người chỉ có thể nhắm mắt theo đuôi tiếp tục đi. Nhất là một cái đối với ngươi thoạt nhìn có thể nắm giữ, trên thực tế nhưng lại phát triển ngàn chênh lệch vạn dặm thời điểm.

Có đôi khi, Nhạc Duyên thậm chí suy nghĩ nếu là ban đầu ở Tương Dương một trận chiến không có như vậy lựa chọn, mà là lựa chọn cùng Xích Luyện Tiên Tử cùng rời đi, tại vậy sau,rồi mới liên tục chiến đấu ở các chiến trường ngàn dặm, phát triển nghĩa quân cái gì nha đấy, có lẽ tựu cũng không có trước mắt loại chuyện này.

Nhưng là vì tẩy đi Xích Luyện một thân tội nghiệt. Lại để cho hài tử biết mình phụ thân chính là một anh hùng, một cái đại hiệp.

Không muốn đi làm anh hùng đại hiệp Nhạc Duyên lại là làm một lần đại hiệp.

Vậy sau,rồi mới ——

Sự tình phát triển giống như là thoát cương dây thừng con ngựa hoang, bắt đầu bão táp lên.

Kết quả như vậy thật đúng khiến người ta dở khóc dở

cười.

Hối hận sao?

Nhạc Duyên ngẩng đầu, nhìn phía phía chân trời. Sau nửa ngày hắn phát hiện tại trái tim của mình tìm không thấy hối hận hai chữ này. Nếu là lại lần nữa lựa chọn, Nhạc Duyên phải trả là lựa chọn làm như vậy. Đã nói một vai gánh chịu, như vậy nhất định phải làm được.

Người ta có lẽ không thèm để ý, nhưng thân là đạo lữ Nhạc Duyên có thể nào không đi để ý?

Đây là một cái nam nhân vốn nên làm.

“Công tử sư phó. Sao vậy đâu này?”

Ngẩng đầu, tiểu nha đầu phát hiện nhà mình sư phó biến hóa, không khỏi dùng bàn tay nhỏ bé ngón tay tại Nhạc Duyên trong lòng bàn tay gãi gãi. Hỏi.

“Không có cái gì nha!”

“Đi thôi!”

Cảm nhận được tiểu nha đầu động tác, Nhạc Duyên cúi đầu nhìn lên, nhìn xem tiểu nha đầu cái kia sáng lóng lánh đôi mắt, không khỏi cười cười, như là đã đến trình độ này, Nhạc Duyên tự nhiên chỉ có thể lại lần nữa tiếp tục đi. Hơn nữa hắn mơ hồ trực giác ở bên trong, chỉ sợ không lâu nữa có thể nhìn thấy Mạc Sầu rồi.

“Úc!”

Lẩm bẩm cái miệng nhỏ nhắn, vểnh lên đủ để treo xì-dầu bình, tiểu nha đầu chỉ có thể cúi đầu tiếp tục đi theo đi xuống.

Cũng không biết váy màu vàng hiện tại ra sao rồi!

Trong nội tâm đối với thư sinh váy màu vàng, Nhạc Duyên tuy nói đã có an bài, nhưng là đối phương cái kia quật cường cố chấp tính tình, thật đúng là có khả năng xảy ra bất trắc, bất quá nếu là có lấy Độc Cô Phượng thị nữ trông giữ, nghĩ đến sẽ không phát sinh cái gì nha sự tình.

Giờ này khắc này.

Nhạc Duyên trong nội tâm so sánh lo lắng, thậm chí đem hắn đã cho rằng một đời mới truyền nhân váy màu vàng lại cũng không có Nhạc Duyên trong tưởng tượng như vậy an ổn.

Đón mặt trời.

Váy màu vàng cùng chư cát tiểu hoa hai cái đại nam nhân bị một cái bé gái làm hoàn toàn không biết làm sao, cho dù là váy màu vàng tại trước kia cũng từng có hài tử, nhưng là người đọc sách nơi nào sẽ nuôi dưỡng hài nhi? Hơn nữa là nữ nhân hoặc là vú em, thị nữ sự tình.

Đương chuyện này bày ở hai cái đại trước mặt nam nhân thời điểm, hai người nhất thời cảm nhận được cái loại nầy làm mẹ cảm thụ.

Thật lòng mệt mỏi a!

Đây là chư cát tiểu hoa cùng váy màu vàng hai người cộng đồng cảm giác.

Bất quá tại loại này mệt nhọc ở bên trong, lại vừa có một phần thoải mái cùng cảm giác thành tựu, ít nhất tại dưới mắt hai cái đại nam nhân bên trong một cái đã học xong như thế nào thay tả, một cái khác thì là tìm dê bò, chuẩn bị sữa tươi, làm sữa người. Càng là đã biết như thế nào bưng đứa bé, trong miệng phát ra hư hư thanh để cho đi tiểu.

Hai cái đại nam nhân học được điểm này, không thể nghi ngờ là cực thành tựu lớn.

Nhưng tại trong lòng một cái cảm thấy cái này so sách thánh hiền càng khó, một cái cảm giác mình học võ thời điểm cũng không có như vậy mệt mỏi.

Mang tiểu hài…

Mang ra ngoài đều là cao thủ.

Hai mắt nhìn nhau một cái, váy màu vàng cảm giác được trong ngực bé gái lại lần nữa đái hắn không khỏi cùng nhau thở dài.

Ân nhân Nhạc Duyên, đó là cao thủ đứng đầu.

Thế là, Nhạc Duyên cao thủ thân phận tại váy màu vàng trong lòng như vậy định nghĩa rồi. (

Chương 035 : Đạo tâm (thượng)

Vùng ngoại ô.

Trên mặt sáu đạo vết máu phụ nữ trung niên sắc mặt sầu khổ ngốc ở một bên, ánh mắt mơ hồ nhìn qua phía trước hư vô xa xa, không biết suy nghĩ chút ít cái gì nha. Ở tại bên hông, nguyên bản xứng đao bởi vì lúc trước cùng cái kia thân phụ ngân thương thanh niên giao thủ mà ném mất hết.

Dưới mắt.

Trên người không quá nặng mới lấy hai thanh thép tinh trường đao đeo tại bên hông.

“Lão Tứ, lão Nhị sao vậy đâu này?”

Tại cách đó không xa, một cái thân thể cơ bắp, khuôn mặt hơi âm tàn, ánh mắt càng là trước mắt dâm quang lóe lên nam tử đang tại nghiêng đầu hỏi thăm, trên tay hắn thì là cầm một đôi Thiết Trảo thép trượng, giờ phút này đang dùng cái kia Thiết Trảo tại sau lưng bên trên cho bản thân gãi ngứa, một bên cong vừa hướng bên cạnh cách đó không xa một cái con người lỗ mãng tử hỏi.

“Cách lão tử, ai là lão Tứ?”

“Lão tử là lão Tam, ngươi con mẹ nó mới được là lão

Tứ!”

Con người lỗ mãng tử nghe vậy không khỏi giận dữ, trên mặt dữ tợn run rẩy, sờ soạng một cái trên đầu vậy có chút ít loạn xì ngầu kiểu tóc sau, nghiêng đầu sang chỗ khác liền từ bên hông lấy ra chính mình đắc ý nhất binh khí Ngạc Chủy Kiềm liền muốn tiến lên hán tử gầy gò đấu võ.

Đến nỗi đối phương hỏi thăm vấn đề, căn bản liền từ nước đổ đầu vịt rồi.

“Chả lẽ lại sợ ngươi!”

“Ta cũng muốn cho ngươi biết ai mới là lão Tam!”

Đối mặt con người lỗ mãng tử bão nổi, hán tử gầy gò đồng dạng là bắt đầu bão nổi, gãi ngứa một đôi Thiết Trảo thép trượng cầm lên liền nghênh đón tiếp lấy, hai người nhất thời tại đâu đó bùm bùm bắt đầu đánh nhau.

Chiêu thức tàn nhẫn.

Hai người trên tay binh khí đều là hướng trên người đối phương chỗ yếu hoặc là chỗ trí mạng mà đi, đúng là lẫn nhau đều muốn đối phương đánh cho đến chết tiết tấu.

“… Hừ!”

Đối mặt hai người ở bên cạnh đánh nhau tranh phong, một bên giao phong một bên hô hấp mắng lên tràng cảnh, phụ nữ trung niên không có bất kỳ tiến lên nhúng tay ngăn cản cử động, chỉ là chân mày lá liễu nhẹ nhàng

chớp chớp, trong mắt mảnh ý lóe lên một cái rồi biến mất.

Đối với hai người này, nàng tại thực chất bên trong khinh bỉ đối phương.

Tốt nhất ——

Hai cái tự giết lẫn nhau chắc chắn.

Cho nên, phụ nữ trung niên quay đầu lại, căn bản không để ý tới. Tiếp tục nhíu mày trầm tư, trầm tư cái này trong giang hồ thời điểm nào xuất hiện một cái dùng thương không sai tuổi trẻ hảo thủ. Võ công của nàng không tính chênh lệch, trong giang hồ coi như là nhất lưu hảo thủ. Tại trong bốn người, càng là xếp hàng thứ hai.

Nhưng là như vậy nền tảng, đang đối mặt cái kia phụ thương người tuổi trẻ thời điểm cũng bất quá là tiếp ba chiêu.

Bỏ binh khí dài đối với binh khí ngắn trời sinh ưu thế, hơn nữa lúc ấy đối phương đột nhiên xuất thủ làm cho nàng trở tay không kịp, khinh địch bố trí, nhưng cuối cùng mà nói cái kia phụ thương người tuổi trẻ thực lực quả thực khiến người ta cảm thấy bất ngờ cùng tán thưởng.

Được lắm cao thủ dùng súng.

Chỉ là ba chiêu, liền bách nàng hoảng sợ trở ra, thậm chí vứt bỏ này trộm tới bé gái.

Thân phận của đối phương là cái gì nha?

Một đường bắc đến là vì cái gì nha?

So về phía sau cái kia hai cái tên ngốc. Một cái trong đầu lộ vẻ cơ bắp, một cái trong đầu lộ vẻ nữ nhân, nàng không thể nghi ngờ muốn mạnh hơn quá nhiều, suy tính cũng càng nhiều.

“Dừng tay!”

Ngay tại hán tử gầy gò cùng con người lỗ mãng tử hai người đã đánh ra chân hỏa, muốn bắt đầu tay dùng sát chiêu gây nên đối phương với tử địa thời điểm, một cái nặng nề mà thanh âm lạnh lùng truyền tới từ phía bên cạnh, thanh âm kia không giống tiếng người, càng giống là không khí chấn động mà thành.

“Lão Đại!”

“Lão Đại!”

Ngạc Chủy Kiềm cùng Thiết Trảo thép trượng đồng thời thu tay lại, hai người lui ra. Lẫn nhau trừng đối phương liếc sau, lúc này mới như tiểu hài tử giống như:bình thường bị cha mẹ mình giáo huấn, lộ ra quy quy củ củ đứng ở một bên, miệng đồng thanh xưng hô người tới.

Đùng!

Theo quải trượng chống đất phát ra tiếng vang. Hai người đều không hẹn mà cùng run rẩy hạ thân thân thể, người tới tập tễnh gập ghềnh dáng người rồi mới từ

rừng cây trong đường nhỏ từng điểm từng điểm đi ra, hai tay tầm đó chống thép tinh chế tạo quải trượng, từng bước từng bước hướng phía trước na di lấy.

Âm trầm ánh mắt dò xét bốn phía. Nhếch bờ môi không có chút nào khép mở dấu hiệu, đỉnh đầu cái kia tán loạn xám trắng tóc dài thì là tùy ý khoác lên não sau, nam tử nhìn hai người liếc sau. Lúc này mới tiếp tục dùng cái kia nặng nề mà quỷ dị thanh âm nói: “Hai người các ngươi là rảnh rỗi không chuyện làm đi à nha?”

Nếu là giờ phút này Đoàn Dự ở đây, nhất định có thể nhận ra xuất hiện ở nơi này người là ai, đúng là tứ đại ác nhân đứng đầu tội ác chồng chất Đoàn Duyên Khánh.

Với tư cách trong bốn người lão Đại, hắn Đoàn Duyên Khánh có tuyệt đối cả uy nghiêm.

Khiển trách hai người sau, Đoàn Duyên Khánh lúc này mới chống quải trượng hướng phụ nữ trung niên phương hướng đi đến, nói: “Lão Nhị, ngươi bị thương?”

Dùng hắn Đoàn Duyên Khánh ánh mắt, tự là có thể nhìn ra lão Nhị Diệp nhị nương trạng thái. Ánh mắt đảo qua bên hông đối phương bên trên trường đao, Đoàn Duyên Khánh ánh mắt có chút lóe lên, không khỏi hỏi: “Xem ra ngươi gặp cao thủ!” Liền yêu đao đều không thấy tung tích, rơi vào tình trạng như thế, liền đại biểu cho Diệp nhị nương mặt đối địch thủ không có chống cự năng lực.

“Đúng vậy!”

“Lão Đại, ta gặp một cái dùng thương thanh niên!”

Hai mắt nhắm lại, trong đầu suy tư người kia bộ dáng, cuối cùng nhất Diệp nhị nương lại lần nữa bổ sung một câu: “Đại Tống đấy, đồng hành còn có một thư sinh!”

“Hả?”

Nghe vậy, Đoàn Duyên Khánh con mắt không khỏi nhẹ nhàng chuyển động dưới, hiển nhiên là tại trong lòng phân tích tình huống, cùng đợi Diệp nhị nương tiếp tục bổ sung.

“A……”

Trầm ngâm trong tiếng, Diệp nhị nương trong đầu cất đi qua cái kia thư sinh trẻ tuổi trang phục, kết hợp với dưới tình huống lúc đó, nàng dùng một loại giọng khẳng định nói ra: “Thư sinh kia cho là tham gia khoa cử, mà cái kia dùng thương thanh niên… Hẳn là tham gia vũ cử!”

Thư sinh áo bào đơn giản, phụ thương người trẻ tuổi quần áo trên người muốn so với thư sinh tốt hơn không ít, cái này tự nhiên không phải thị vệ cùng công tử tình huống. Hơi trầm ngâm một phen, Diệp nhị nương cũng đã nói ra đối phương trên lưng chỗ mục đích.

Đồng thời.

Tại Đoàn Duyên Khánh ánh mắt nhìn chăm chú ở bên trong, Diệp nhị nương cũng đem mình cùng đối phương giao thủ ngắn ngủn ba chiêu một lần nữa hình dung miêu tả dưới. Thân là ác nhân, hơn nữa một người phụ nữ thân phận, Diệp nhị nương cũng sẽ không bởi vì thất

bại mà cảm thấy mất mặt.

“…”

Nghe nói đoạn này miêu tả, Nhạc lão tam cùng vân trung hạc hai người không khỏi mặt mặt nhìn nhau, ba phát đem lão Nhị đánh chính là đánh tơi bời trốn bán sống bán chết, thậm chí bị mất binh khí của mình, lợi hại như vậy người cũng để cho hai người không khỏi vẻ mặt nghiêm túc.

Xem ra, có thể đối phó cũng chỉ có lão đại rồi.

Hoặc là mấy người vây giết.

Với tư cách Tây Hạ nhất phẩm đường bạt tiêm đoàn thể nhỏ, chuyện làm tự nhiên chủ yếu vì Tây Hạ, cũng tương tự có của mình tính toán nhỏ nhặt. Đại Lý một chuyến, tứ đại ác nhân dĩ nhiên toàn bộ thất bại, không có được bất kỳ thu hoạch… A…, cho Đoàn Chính Thuần thêm chút ít lấp, con này sợ xem như duy nhất thu hoạch.

Nhưng là kết quả như vậy, không thể nghi ngờ khiến người ta cảm thấy không hài lòng.

Nên biết hiểu. Xen lẫn triều đình bối cảnh người giang hồ, sở tác sở vi sự tình cho tới bây giờ cũng không phải là đơn thuần chuyện giang hồ.

Đánh cờ, giang hồ cho tới bây giờ chỉ là tầng dưới chót mà thôi.

Tuy nói Đoàn Duyên Khánh cũng không thèm để ý, nhưng vì có thể có được Tây Hạ càng nhiều nữa trợ giúp, hoàn thành mục đích của hắn, hắn tại Đại Lý thất bại đối với tứ đại ác nhân tại Tây Hạ nhất phẩm đường địa vị có cực lớn ảnh hưởng, thực tế còn có một lý kéo dài tông nhìn chằm chằm, nếu muốn lại lần nữa vãn hồi cục diện, như vậy hắn phải tiến hành bước tiếp theo.

Mà bước tiếp theo đối tượng đúng là trong giang hồ được xưng đại phái đệ nhất Cái Bang.

Cái Bang nhìn như vững vàng, thế nhưng mà bởi vì Phó bang chủ Mã Đại Nguyên chết đi. Đã tại Cái Bang bên trong chôn xuống tai hoạ ngầm, lúc cần thiết, chỉ cần thêm chút châm ngòi, cái này tai hoạ ngầm tựa như gần thời tiết, biết rõ thời gian tại qua, lại bất luận như thế nào cũng không ngăn cản được.

Chân tướng, đối với những hắn không này cần phải biết rằng, chỉ cần quá trình cùng kết quả mà thôi.

Mà dưới mắt, Đại Tống lại lần nữa nhiều hơn một cái cao thủ dùng súng. Xem ra đang chuẩn bị đi vũ cử con đường, cái này không thể nghi ngờ khiến người ta đối với tương lai có chút hậm hực. Nhưng là cái này đứng ở Tây Hạ phương diện ý niệm trong đầu chỉ là tại Đoàn Duyên Khánh trong đầu dạo qua một vòng liền nhét vào não sau, hắn là Đại Lý người đến lấy.

Gia nhập Tây Hạ nhất phẩm đường bất quá là theo như nhu cầu mà thôi.

Ngay tại tứ đại ác nhân riêng phần mình yên tĩnh trầm

ngâm thời điểm, một đạo không nhẹ không nặng. Không nhanh không chậm tiếng bước chân vang lên.

Bốn người đồng thời quay đầu lại nhìn lại, liền gặp một người mặc cẩm y, hất lên lông tơ áo trấn thủ nam tử tóc trắng mang theo một gã tiểu nha đầu theo rừng cây trong đường nhỏ chậm rãi đi ra.

“! ! !”

Nhạc Duyên mở trừng hai mắt, nhìn xem xuất hiện tại phía trước không xa bốn cái phóng tầm mắt nhìn vẫn là cùng hung cực ác người. Trong lúc nhất thời cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn, trong lòng tự nhủ vừa mới tự cấp tiểu nha đầu kể chuyện xưa thời điểm nhất thời đã quên chú ý tình huống chung quanh rồi.

Hơn nữa bốn người này không một tiếng động liền như vậy đứng ở nơi đó, nhìn mình chằm chằm một phương này.

Ánh mắt đảo qua.

Nam tử cơ bắp. Con người lỗ mãng tử, mặt có sáu đạo vết máu phảng phất giống như Minh Nhân phụ nữ trung niên, cùng với một cái chống một đôi quải trượng người tàn tật.

Trong đầu lập tức đã hiện lên trước mặt bốn người thân phận —— Tây Hạ nhất phẩm đường tứ đại ác nhân.

Tội ác chồng chất, việc ác bất tận, hung thần ác sát, cùng hung cực ác.

Chỉ là bốn người này sao vậy sẽ xuất hiện tại nơi này?

Tiểu nha đầu đồng dạng là ngẩng đầu nhìn cách đó không xa bốn người, gần kề theo bộ dáng bên trên là có thể nhìn ra đối phương hung tàn, tiểu nha đầu cau mày, trong lòng liền không thích trước mặt bốn người. Thậm chí, tiểu nha đầu mơ hồ có mình muốn dùng cây đao hoặc là châm đi ôm đối phương xúc động. Một tay sờ lên trên lưng giấy đỏ cái dù, một con khác bàn tay nhỏ bé không nhịn được nhéo nhéo nhà mình công tử sư phó tay, tiểu nha đầu dùng động tác ý bảo tâm tư của mình.

Tại Nhạc Duyên dò xét đối phương thời điểm, tứ đại ác nhân cũng đồng dạng đang đánh giá Nhạc Duyên thầy trò hai người.

Đoàn Duyên Khánh ánh mắt thâm trầm, người không có chút nào động tác, ánh mắt theo Nhạc Duyên bộ pháp tiến lên động tác lấy, không hề rời đi chút nào.

Diệp nhị nương thì là hai mắt sáng lên, ánh mắt tùy ý nhìn lướt qua Nhạc Duyên sau, ánh mắt đã bị Nhạc Duyên khiên ở trên tay tiểu nha đầu hấp dẫn.

Nhạc lão tam sờ đầu một cái, ngó ngó người bên cạnh, lại ngó ngó Nhạc Duyên thầy trò, căn bản không nhiều lắm hứng thú, thậm chí còn không khỏi hướng hai người làm một cái vô cùng hung ác ánh mắt.

Đến nỗi vân trung hạc thì là ánh mắt đảo qua Nhạc Duyên cao thấp, ánh mắt lại đang tiểu nha đầu trên hai

má nhỏ dừng lại sau nửa ngày, không biết suy nghĩ chút ít cái gì nha, cả người dùng một loại quỷ dị tình huống xuất thần tưởng tượng thấy cái gì nha.

Đối với bốn người ánh mắt, không thể nghi ngờ là vân trung hạc nhất làm cho người ta chán ghét.

Tiểu nha đầu tuy nhiên không rõ, nhưng trong lòng vô cùng chán ghét, có phần muốn một thanh bóp chết đối phương, tựa như bóp chết những cá kia đồng dạng.

Nghĩ nghĩ, tiểu nha đầu ngẩng đầu nhìn về phía mình công tử sư phó, một ngón tay lấy vân trung hạc, mở miệng nói ra: “Cái nhà kia khỏa ánh mắt thật đáng ghét, xem xét cũng không phải là một người tốt, công tử sư phó, chúng ta giết chết hắn chứ?”

“Tốt!”

Ngay sau đó lại để cho tứ đại ác nhân trong lòng cũng không khỏi run lên đối thoại tại trước mặt miệng của hai người nửa đường ra, lời kia vừa thốt ra, vân trung hạc cùng Nhạc lão tam đều là sững sờ, mà một bên Đoàn Duyên Khánh cùng Diệp nhị nương nhưng lại sắc mặt đại biến.

Gần như cùng lúc đó.

Đoàn Duyên Khánh trên tay thép tinh quải trượng đã xách nhẹ lên, trực tiếp điểm ra, để ngang vân trung hạc trước mặt.

Chỉ là ——

Tựa hồ có cái gì nha thứ đồ vật tại hắn điểm ra nháy mắt hiện lên, nghiêng đầu nhìn lại lập tức không khỏi đồng tử đột nhiên co rụt lại.

Đối với lão đại đột ngột động tác, vân trung hạc có chút ngoài ý muốn, kinh ngạc quay đầu lại nhìn về phía ba người, đã thấy ba người họ dùng một loại cực kỳ ánh mắt hoảng sợ nhìn mình chằm chằm. Vân trung hạc chính mở miệng hỏi phát sinh chuyện gì thời điểm, lại phát hiện cổ họng của mình giống như… Giống như có chút hở.

Lập tức, một cỗ đau đớn theo nơi cổ họng truyền ra, truyền khắp tứ chi, càng là hút đi chính mình lực lượng của toàn thân.

Tựa hồ cảm nhận được cái gì nha, vân trung hạc tay trái nâng lên sờ về phía cổ họng của mình, dính và ấm áp chất lỏng chính từ nơi ấy chảy ra, muốn hô hấp khí tức chính từ nơi đó tiết lộ mà ra, có bọt khí tiếng nổ tung từ nơi ấy phát ra. Trên tay Thiết Trảo thép trượng rơi xuống, hai tay gắt gao bụm lấy cổ của mình, hai mắt đột xuất, vân trung hạc quay đầu nhìn phía trước cái kia vẫn đang dùng không nhanh không chậm bước chân đến gần hai người.

Chính mình vậy mà bởi vì một đạo ánh mắt mà chết, cái này vốn không phải tứ đại ác nhân việc sao?

Vân trung hạc hai đầu gối mềm nhũn, cả người quỳ trên mặt đất, hai tay chảy xuống, trước mắt đốn nhập một mảnh khôn cùng Hắc Ám.

Mà ở thời điểm này, Đoàn Duyên Khánh, Diệp nhị nương cùng Nhạc lão tam lúc này mới quay đầu lại nhìn hướng phía sau, nơi đó một viên cây tùng trên cành cây, đang cắm một thanh xinh xắn phi đao.

Phi đao cơ hồ toàn bộ chui vào cây cối ở bên trong, chỉ còn lại một chút phần đuôi ở bên ngoài.

Thượng diện còn sót lại cuối cùng nhất một viên máu tươi đang khi bọn họ nhìn kỹ trong chậm rãi chảy xuống, rớt xuống.

Chương 036 : Đạo tâm (hạ)

Đao thật là nhanh!

Thật nhanh phi đao!

Cho dù là Đoàn Duyên Khánh năng lực, vậy mà cũng cơ hồ thiếu chút nữa không có phát giác được, chỉ cảm thấy cái gì nha thứ đồ vật vượt qua của mình thép ngoặt, của mình một kích dĩ nhiên là không kịp đi ngăn trở đối phương một đao kia… Đồng tử hơi co lại, sắc mặt lộ ra ngưng trọng cực điểm.

Trước mặt cái này tóc bạc thanh niên, muốn so với hắn tại Đại Lý giao phong Hoàng Mi Tăng càng thêm khủng bố.

Đến nỗi lão Tứ Vân Trung Hạc chết đi, tại Đoàn Duyên Khánh xem ra cũng không làm sao, ngược lại là đối phương chết trắc ra đối phương thân thủ, khiến hắn đã có đề phòng. Bằng không mà nói, như là vừa rồi cái kia vừa bay đao như là đối chính mình mà ra, dưới sự ứng phó không kịp hắn có nắm chắc ngăn trở sao?

Không có!

Dưới đáy lòng cấp ra một cái để cho buồn bực đáp án, Đoàn Duyên Khánh ánh mắt một mực như ngừng lại Nhạc Duyên cái kia một đôi tay bên trên, tay trái là nắm một cái tiểu cô nương, cái tay còn lại tựa hồ là chắn ống

tay áo xuống. Coi như vừa mới không có bất kỳ động tác gì.

Nhạc lão tam ngơ ngác nhìn ngược lại tại nhà mình dưới chân vân trung hạc, nhìn xem cái kia chảy xuôi xuống, đã lan tràn tại bên chân máu tươi, trong khoảng thời gian ngắn có chút ngẩn người. Cho dù là lúc bình thường, hai người đánh nhau tức giận mắng lẫn nhau muốn tranh đoạt lão Tam vị, quan hệ lẫn nhau căn bản không tính là tốt.

Nhưng tại thời khắc này, nhìn xem vân trung hạc chỉ là bởi vì một đạo dò xét ánh mắt, liền vẫn lạc tại đối phương phi đao xuống.

Này làm cho Nhạc lão tam có một loại một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ cảm khái.

Giang hồ sống giang hồ chết.

Với tư cách tứ đại ác nhân, Nhạc lão tam tuy nhiên cá tính lỗ mãng thô lỗ, tính tình dữ dằn cũng tốt giết, nhưng cũng đại khái biết được người như chính mình kết quả cuối cùng chỉ sợ sẽ cũng không khá hơn chút nào. Nhưng khi tận mắt nhìn đến vân trung hạc chết tại nhà mình trước mặt thời điểm, hắn dâng lên loại cảm giác này.

Thời gian dần qua nghiêng đầu sang chỗ khác, Nhạc lão tam tròng mắt đã đỏ lên, trong tiếng vang leng keng phía sau Ngạc Chủy Kiềm đã đem ra, nhìn hắn bộ dáng là muốn trực tiếp đem người trước mặt cho cắt thành hai đầu giữ lời, vì đã chết đi lão Tứ Vân Trung Hạc báo thù.

Keng!

Thép ngoặt cùng đao thép đồng thời đè xuống.

Đoàn Duyên Khánh cùng Diệp nhị nương đều ôm có một dạng tâm tư, đối với cái này người xuất thủ, thậm chí ngay cả sao vậy xuất thủ đều không có phát giác được khủng bố tóc bạc nam tử. Tại lòng của hai người trong đều không có nắm chắc. Vì bảo tồn, hai người đều ngăn trở Nhạc lão tam động tác.

Trên người của đối phương đến tột cùng có mấy ngọn phi đao?

Đây là trong lòng hai người suy đoán.

Cùng Đoàn Duyên Khánh cưỡng ép hiếp bình tĩnh bất đồng, Diệp nhị nương trên mặt đã mơ hồ hiện lên vết mồ hôi, cái trán càng là xuất hiện rậm rạp chằng chịt giọt mồ hôi nhỏ. Dưới cái nhìn của nàng, nàng đối mặt như vậy phi đao, hoàn toàn không có bất kỳ có thể ngăn cản nắm chắc, thậm chí không có có cái kia tâm tư. Phải biết rằng, nàng Diệp nhị nương mới vừa vặn ở một cái phụ thương thanh niên trên tay bị thương không lâu.

“Hả? ! ! !”

Nhạc lão tam gắt gao muốn tránh thoát binh khí trong tay Ngạc Chủy Kiềm bị áp chế dấu hiệu, đối với lão Đại Đoàn Duyên Khánh cùng lão Nhị Diệp nhị nương cách làm hắn hoàn toàn không có cách nào lý giải, tức giận không thôi Nhạc lão tam trừng mắt nhìn áp chế của

mình hai người. Dùng một loại phẫn nộ chí cực giọng điệu gầm thét hỏi: “Lão Đại lão Nhị, các ngươi chơi mà ngăn cản ta?”

“Lão Tứ chết rồi a!”

“Lão Tứ chết ở đối phương phi dưới đao a!”

“Chúng ta là tứ đại ác nhân, lão Tứ chết ở trên tay người ta, chúng ta muốn báo thù a! Muốn đem giết lão Tứ người cắt bỏ thành vài đoạn a…”

Khí huyết dâng lên, trên cổ càng là gân xanh thẳng lộ, nhưng là trong tay Ngạc Chủy Kiềm tại hai người áp chế xuống không thể động đậy chút nào, đối mặt tình huống như vậy, một cái thẳng tính thông đến cùng Nhạc lão tam lý giải không thể, động tác của hai người không thể nghi ngờ nói cho Nhạc lão tam đáp án.

Nhạc lão tam tuy nhiên mãng. Nhưng là không ngu ngốc.

Đón Đoàn Duyên Khánh cùng Diệp nhị nương ánh mắt, Nhạc lão tam từ đối phương trong mắt thấy được đáp án, hắn thất vọng rồi.

Tại sao lại như vậy?

Tội ác chồng chất lão Đại, việc ác bất tận lão Nhị đều rút lui…

Nhưng là hắn Nhạc lão tam sẽ không lùi bước.

Đối phương tuy nhiên lợi hại. Lão Tứ Vân Trung Hạc cũng vô cùng làm cho người ta chán ghét, nhưng bởi vì là tứ đại ác nhân một đoàn thể, hắn thân là lão Tam không thể không vì phía dưới lão Tứ báo thù, gầm lên giận dữ. Trong cơ thể công lực bộc phát, cưỡng ép hiếp giãy giụa hai người áp chế, trong tay Ngạc Chủy Kiềm muốn hướng Nhạc Duyên cắt đi.

Xùy!

Ngay sau đó không khí phát ra một tiếng vang nhỏ. Đoàn Duyên Khánh dùng thép trượng tiện tay sử dụng Đoàn gia tuyệt học Nhất Dương Chỉ, điểm vào Nhạc lão tam trên huyệt đạo, lập tức Nhạc lão tam vọt tới trước thân hình đã ngừng lại, đón lấy Đoàn Duyên Khánh là một quải trượng đem Nhạc lão tam đập bay ra ngoài, lăn tại xa xa dưới cây.

"…"

Trước mặt động tác của hai người Nhạc Duyên thấy nhất thanh nhị sở, Đoàn Duyên Khánh cùng Diệp nhị nương cách làm không thể nghi ngờ là bảo vệ Nhạc lão tam mệnh, chỉ là Nhạc lão tam cái kia bướng bỉnh bạo phát tính tình chỉ có thể cưỡng ép hiếp dùng sức mạnh, bất quá tại Nhạc Duyên trong lòng đối với Nhạc lão tam cũng không có muốn muốn ý giết hắn.

Có thể nói, tại trong tứ đại ác nhân, bàn về việc ác đến, hắn là tứ đại ác nhân nhất hữu danh vô thực một vị.

Thân là người giang hồ, tự nhiên là sát nhân cũng không tính thiếu.

Hung thần ác sát, chỉ sợ càng nhiều nữa thời điểm hay (vẫn) là cái kia tính tình táo bạo, tăng thêm một thanh Kỳ Môn binh khí, ngoài miệng nói xong thỉnh thoảng muốn đem người cắt thành bao nhiêu đoạn. Nhưng luận việc ác, hắn với tư cách thậm chí lại để cho vô số người chính đạo sĩ chỉ sợ đều phải tự ti mặc cảm.

Lại càng không cần phải nói trong tứ đại ác nhân mặt khác ba vị danh xứng với thực ác nhân tồn tại. Nếu là đổi lại lúc trước chết mất chính là hắn Nhạc lão tam, Nhạc Duyên có thể khẳng định cái kia vân trung hạc tuyệt đối không có như vậy trả thù tâm tính, làm không tốt tại trong lòng còn có thể thở dài bị chết thật tốt, ngoài miệng thì là dối trá mà nói nói đáng tiếc báo thù các loại, định sẽ không giống Nhạc lão tam trực tiếp hóa thành hành động.

So sánh lên cái này trong giang hồ tuyệt đại bộ phận người mà nói, cái này Nhạc lão tam không thể nghi ngờ muốn thuần túy thành thật quá nhiều.

Ánh mắt mang theo vui vẻ theo ngã dưới tàng cây không thể động đậy, vẫn đang đối với chính mình trợn mắt nhìn Nhạc lão tam, cười cười sau thu hồi ánh mắt, lúc này mới đem ánh mắt một lần nữa thả lại Đoàn Duyên Khánh cùng Diệp nhị nương trên người của hai người.

Ống tay áo nhẹ nhàng run lên ở bên trong, Diệp nhị nương lập tức nghiêng người lui nửa bước.

Hành động như thế, Nhạc Duyên chẳng qua là chấn động rớt xuống dưới cái kia rơi vào thân thượng lá cây

mà thôi.

Nhưng ở Diệp nhị nương xem ra, cũng đã có một loại thần hồn nát thần tính cảm giác.

“Các hạ là ai?”

Song quải chống đất, Đoàn Duyên Khánh ánh mắt thẳng nhìn thấy Nhạc Duyên, cái kia trầm thấp mà quỷ dị bụng ngữ lại lần nữa phát ra nghi hoặc.

“Là ai?”

Nghe vậy, Nhạc Duyên hơi chút rất nghiêm túc cúi đầu suy tư một chút, lúc này mới ngẩng đầu trả lời: “Dưới mắt, nên tính là nửa cái hiệp nghĩa người chính đạo đi!”

Xem như?

Nửa cái?

Như vậy mâu thuẫn kỳ lạ trả lời lại để cho Đoàn Duyên Khánh trong lòng bay lên một chút kinh ngạc.

Lập tức lại nghe Nhạc Duyên nói ra: “Đã người chính đạo sĩ, cho nên ta gặp được danh chấn giang hồ tứ đại ác nhân, liền không nhịn được muốn trừ ma vệ đạo, vì thiên hạ này chính đạo ra cao nhất phần lực!”

Ý tứ này…

Trong nội tâm cả kinh, trong tay quải trượng đột nhiên cắm vào đất xuống, trực tiếp một lần phát lực. Nhất

Dương Chỉ toàn lực bộc phát, lập tức Đoàn Duyên Khánh trước mặt đại địa như là đang sống, một cỗ lực lượng khổng lồ nhấc lên một tầng dày khoảng một tấc đất sóng đột ngột từ mặt đất mọc lên, cuốn lên, đủ vài trượng cao, ẩn rơi xuống thân ảnh của hai người.

Đối phương phi đao thật sự là khiến người ta kiêng kị, có lẽ chỉ có khiến người ta không bị chứng kiến mới có hơi hứa ngăn cản khả năng.

Đất sóng bay lên, Nhạc Duyên một tay lôi kéo tiểu nha đầu liền này sao an tĩnh nhìn xem, tựa hồ không có bất kỳ động tác gì. Đất sóng càng lên càng cao, cuối cùng tại nháy mắt che đậy lẫn nhau ánh mắt.

Đồng thời.

Đoàn Duyên Khánh đang muốn đi xem Diệp nhị nương an nguy. Ánh mắt quăng tới thời điểm lập tức sắc mặt đại biến, cả người song quải một trụ, cả người từ nay về sau phiêu bay ra ngoài.

Diệp nhị nương đồng tử co rút lại, cũng phát hiện kỳ quỷ chỗ.

Thật quỷ dị!

Thật là khủng khiếp khinh công!

Đối phương dĩ nhiên là chẳng biết lúc nào đã xuất hiện ở Diệp nhị nương bên người, tại trên vai của hắn, đúng là đứng đấy cái kia áo đỏ tiểu nha đầu, một lớn một nhỏ hai người chính diện mang nụ cười chằm chằm vào

Diệp nhị nương.

Lúc này liền để Diệp nhị nương thiếu chút nữa dọa cái linh hồn xuất khiếu, nhưng thân là người giang hồ đích thói quen vẫn là ở nhìn thấy Nhạc Duyên xuất hiện tại bên người mình thời điểm bên hông song đao muốn ra khỏi vỏ chém ra, chỉ là tại yêu đao ra khỏi vỏ một nửa thời điểm. Nhạc Duyên đã xuất thủ.

Đè xuống.

Cheng!

Rút ra một nửa sống dao Nhạc Duyên đè lại Diệp nhị nương tay đè trở về, hai tiếng dồn dập đua tiếng trong tiếng đao về tới trong vỏ.

Không ổn!

Đối mặt một cái không biết sâu cạn cao thủ, tuy nói Diệp nhị nương lòng tràn đầy khiếp sợ kinh hoảng thời điểm, vốn lấy tứ đại ác nhân tên tuổi xông xáo giang hồ như thế nhiều năm. Chỉ cần không thấy đến Thiếu Lâm Tự hòa thượng kia cùng con của nàng, nàng Diệp nhị nương cảm xúc cũng đủ để cưỡng ép hiếp trấn định lại, không sẽ hỏng mất thất thố.

Dưới chân động tác không ngừng, cũng là bị Nhạc Duyên mạnh mẽ dùng chân đạp trở về.

Mà động tác trên tay càng là hướng đứng ở Nhạc Duyên trên vai tiểu nha đầu chộp tới. Có thể dùng hài nhi tánh mạng đùa bỡn Diệp nhị nương ngoại trừ con của mình,

nàng đối với những đứa trẻ khác hoàn toàn có thể không thèm để ý. Ra tay hiển thị rõ tàn nhẫn, hiển lộ rõ ràng tứ đại ác nhân thuần túy ác.

Chỉ cần bắt được tiểu nha đầu kia. Diệp nhị nương có đầy đủ tự tin.

Đáng tiếc…

Suy đoán vĩnh viễn là suy đoán, sự thật không phải tưởng tượng.

Duỗi ra tay phải tại tiếp xúc nắm đến tiểu nha đầu chân thời điểm, ngừng lại.

“A!”

Tay phải thu hồi, Diệp nhị nương cúi đầu, ánh mắt nhìn Nhạc Duyên bàn tay theo ngực trái của chính mình bên trên lấy ra, sắc mặt trắng bệch lại là không có chút nào khiến người ta đùa giỡn chiếm được tiện nghi phẫn nộ, có chỉ là cực đoan sợ hãi, còn có không thể tin.

Phốc phốc!

Phía sau áo quần rách nát, một cái màu mực chưởng ấn hiện lên ở Diệp nhị nương lưng sau. Đen nhánh kia sắc chưởng ấn tại trơn bóng Như Ngọc giống như:bình thường trên da quá mức rõ ràng.

Hai đầu gối mềm nhũn, Diệp nhị nương buông tay phải nắm chặt Nhạc Duyên vạt áo, liền này sao trực tiếp quỳ xuống, quỳ gối Nhạc Duyên trước mặt. Mà Nhạc Duyên

tay phải thì là đặt ở Diệp nhị nương trên đỉnh đầu, giống như cùng đại nhân đang tại khẽ vuốt hài nhi đầu giống như:bình thường.

Mà tận đến giờ phút này, vội vàng mượn lực tránh đi Đoàn Duyên Khánh lúc này mới nhìn rõ ràng Nhạc Duyên thủ đoạn, khiếp sợ không tên.

Vân trung hạc, một chiêu.

Diệp nhị nương, cũng một chiêu.

Người này thoạt nhìn ra tay không cần chiêu thứ hai, Đoàn Duyên Khánh tại trong lòng lại lần nữa đem trước mặt cái này tóc bạc nam tử lại lần nữa cất cao một đoạn, trong nội tâm khiếp sợ đồng thời càng là tại kinh ngạc, trong giang hồ khi nào xuất hiện như thế một vị cao thủ đứng đầu?

Cùng lúc đó.

Bên kia.

“Cáp!”

Thu kiếm vào vỏ, Độc Cô Phượng đem cái kia cắm ở trên vách núi đá huyền thiết Cự Kiếm cũng cầm trở về, đặt ở eo sau, lúc này mới dùng một loại không cam lòng ngữ khí nói ra: “Cùng một cái không xuất toàn lực người thử kiếm, ngươi là tại miệt thị ta còn là miệt thị chính ngươi đâu này?”

Độc Cô Phượng là toàn lực, nhưng Sư Phi Huyên

nhưng lại tại trong giao phong một mực áp dụng thủ thế.

Loại này đấu pháp không thể nghi ngờ không phải Độc Cô Phượng kết quả mong muốn.

Đánh nữa bất quá trong chốc lát sau, Độc Cô Phượng cũng đã hồi kiếm vào vỏ, không có tiếp tục ý định.

“Phi Huyên đã từng nói qua, cũng không phải ngươi chi đối thủ, ngươi đối thủ của ta xác nhận hắn nói công tử Nhạc Duyên!”

Sư Phi Huyên kiếm đã sớm trong chiến đấu rơi trên mặt đất, bảo kiếm bị long đong giống như:bình thường nằm ở trong nước bùn, đối mặt với đối phương châm chọc, Sư Phi Huyên chỉ là như vậy nói ra.

“…”

Ánh mắt trừng mắt Sư Phi Huyên, Sư Phi Huyên không chút nào tránh, ánh mắt lộ vẻ thành thật, nhìn nhau sau nửa ngày, Độc Cô Phượng lúc này mới thở dài một hơi, rồi mới lên tiếng: “Nói cho ta biết ngươi cũng biết, còn ngươi nữa muốn làm cái gì nha.”

“Hắn, tại sao sẽ bị ngươi xưng là ma đầu!” (

Chương 037 : Chủng ma (thượng)

Ma đầu!

Phất tay lại để cho Phương Tịch các mặt khác rõ ràng dạy đệ tử lui ra, mà Sư Phi Huyên tắc thì là mang theo Độc Cô Phượng mượn khóa sắt khóa lại sự việc bước lên trước mặt toà này vách đá dựng đứng. Với tư cách ở chỗ này tìm kiếm một chỗ căn cứ địa, tăng thêm Minh Giáo từng có Đại Quang Minh tự họa, không thể nghi ngờ Sư Phi Huyên một lần nữa tìm một chỗ đủ để an ổn địa phương.

Cùng loại như vậy có thể một kẻ làm quan cả họ được nhờ hiểm địa, không thể nghi ngờ là tốt nhất chỗ.

Giống như lúc trước Từ Hàng Tĩnh Trai chỗ đế đạp phong như vậy khiến người ta che giấu, lại để cho ngoại nhân nhất thời khó có thể chứng kiến.

Theo khóa sắt kéo lên quá trình, Độc Cô Phượng đứng ở phía trên trên cao nhìn xuống nhìn xem phía dưới, dùng nhãn lực của nàng kình tất nhiên là nhìn đến ra chỗ ở này coi như không tệ, như thế tuyệt phong hiểm vách tường tại giữa thiên hạ này cũng ít khi thấy. Hơn nữa, giống như:bình thường giang hồ nhân sĩ rất khó lên tới cái này đỉnh.

Bỏ hao phí rất nhiều sức dân bên ngoài, có thể bình yên lên núi chỉ sợ chỉ có võ công cùng khinh công đều đến

cảnh giới nhất định người mới có thể.

Mà hai cái này Sư Phi Huyên không thể nghi ngờ đều có.

Đến nỗi tại đây chính là Sư Phi Huyên trên tay Minh Giáo căn cư địa chỗ, chính là đại bản doanh, nhưng là đối với Độc Cô Phượng mà nói, nàng không sợ chút nào. Không nói trước đối phương đến tột cùng đến rồi cái thế giới này thời gian bao nhiêu, chỉ sợ cũng so với chính mình sớm không đi nơi nào.

Hơn nữa Độc Cô Phượng đối với tự thân võ công có đầy đủ tự tin, mặc dù là đối mặt Minh Giáo Thánh Nữ cùng giáo chủ hai người đồng thời tiến công, chỉ cần nàng cưỡng ép hiếp bộc phát ra cái kia một mực với tư cách ẩn giấu tuyệt kỹ, chỉ sợ chờ đợi cuối cùng nhất kết quả chỉ có ba bại câu thương.

Tại kiếm pháp bên trên, nàng Độc Cô Phượng bỏ đối với Nhạc Duyên thiên bên ngoài phi tiên không có nắm chắc bên ngoài, trong thiên hạ những thứ khác bất luận cái gì kiếm pháp nàng đều sợ.

Chuyện không có nắm chắc, đối với cao thủ đứng đầu đến nói các nàng đều cũng có lấy ý nghĩ trong lòng.

Đỉnh núi.

Mây trắng lượn lờ.

Phảng phất giống như một mảnh tiên cảnh.

Nếu như môn phái căn cứ địa, núi này quả thực không tệ.

Đặt chân núi này đỉnh, Độc Cô Phượng liền phát hiện tại đây cũng không như trong tưởng tượng nghiêm mật. Trong mắt, trên đỉnh núi này thưa thớt tọa lạc nước cờ tòa phòng ốc, xem hắn vật liệu gỗ cũ mới, là có thể phát hiện đây chẳng qua là đã thành lập nên thời gian mấy năm mà thôi.

Hơn nữa, Độc Cô Phượng còn phát hiện tại đây không tồn tại phật gia Phật Đà Bồ Tát pho tượng cái gì nha.

Phải biết rằng Sư Phi Huyên xuất thân phật môn. Vốn là nàng Độc Cô Phượng còn tưởng rằng tại đây sẽ có cái gì nha Kim Thân các loại tồn tại, nhưng dưới mắt nhìn lên, hiển nhiên không có. Như có điều suy nghĩ quét Sư Phi Huyên liếc, Độc Cô Phượng phát hiện đối phương chính xuất thần nhìn về phía trước cái kia mờ ảo mây trắng, cũng không có phát giác ánh mắt của mình.

Tại Sư Phi Huyên dưới sự dẫn dắt, Độc Cô Phượng theo sau đi tới một tòa phòng trọ, hai người nhìn nhau ngồi đối diện.

Độc Cô Phượng không hỏi cái này rõ ràng giáo giáo chủ là người phương nào, mà Sư Phi Huyên cũng không có tính toán nói ra người giáo chủ này thân phận.

“Nói thẳng đi!”

“Nói cho ta biết ngươi muốn nói!”

Đối với trước mặt trà thơm Độc Cô Phượng không có có tâm tư đi phẩm, mà là ánh mắt chằm chằm vào Sư Phi Huyên, nàng muốn biết tên ma đầu này một từ từ đâu mà tới. Là đơn thuần bởi vì phật môn hay (vẫn) là mặt khác? Nói thật, đối với đạo công Tử Nhạc duyên câu chuyện nàng Độc Cô Phượng đã có hứng thú.

“Cho!”

Sư Phi Huyên cũng không có trực tiếp mở miệng nói rõ, mà là từ một phần trong hộp ngọc ở bên trong lấy ra một phần quyển trục, vậy sau,rồi mới đưa cho Độc Cô Phượng, theo sau dùng chút đầu ý bảo đối phương quan sát.

“…”

Nhìn lướt qua Sư Phi Huyên, Độc Cô Phượng hơi kinh ngạc, nhưng vẫn là tiếp nhận đối phương đưa tới quyển trục, theo sau tại Sư Phi Huyên nhìn chăm chú chậm rãi mở ra quyển trục, nhưng mà mở ra sau chỉ là thứ nhất mắt. Liền lại để cho Độc Cô Phượng không khỏi sững sờ.

Bởi vì trước mặt quyển trục này cũng không phải nàng trong tưởng tượng như vậy xuất từ Từ Hàng Tĩnh Trai hay hoặc là cái gì nha, mà là xuất từ Ma Môn —— Âm Quý Phái.

“Hả?”

Ngẩng đầu, lại lần nữa nhìn thoáng qua Sư Phi Huyên, Độc Cô Phượng lúc này mới tiếp tục xem tiếp. Nàng

phát hiện phía trên này căn bản không liên quan đạo công tử sự tình, thậm chí không có Nhạc Duyên chút nào tin tức, nhìn qua cũng không có ghi lại cái gì nha, nhưng nhìn kỹ hạ lại phát hiện cũng không phải như thế.

Quyển trục này thượng diện ghi lại chính là Nữ Đế trong lúc một ít quan với Ma Môn bí văn.

Trong đó quyển trục này thượng diện là ghi lại ngay lúc đó Tà Đế Long Ưng một sự tình.

“Đạo tâm chủng ma?”

Nỉ non thoáng một phát cái này nổi bật công pháp tên. Theo trên quyển trục Độc Cô Phượng thấy được môn công pháp này chính là Thiên Ma Công trong thần bí nhất quỷ dị khó lường công pháp, cho tới nay môn công pháp này đã không thấy tăm hơi tung tích, duy nhất biết đến là từng đã là Tà Đế Hướng Vũ Điền.

Tại nhà Tùy đầu thời nhà Đường. Môn công pháp này cơ hồ ngoại nhân căn bản không biết rõ, chỉ có không biết tung tích Hướng Vũ Điền biết được.

Ánh mắt không có dời quyển trục chút nào, quyển trục này thượng diện toàn bộ là quan với đạo tâm chủng ma suy đoán cùng phỏng đoán, hơn nữa dùng Độc Cô Phượng ánh mắt có thể nhìn ra trong lúc này ghi lại suy đoán cũng không phải xuất từ một nhân thủ, mà là xuất từ tốt mấy người tay cùng một chỗ ghi chép xuống tới. Đây là mấy chục năm thậm chí hơn trăm năm nghiên cứu.

Suy nghĩ xuống, Độc Cô Phượng ở trên mặt này suy đoán ra tốt mấy người thủ bút, thí dụ như Sư Phi Huyên, thí dụ như Tà Vương Thạch Chi Hiên, thí dụ như Nữ Đế… Hơn nữa phía trên này văn tự có rõ ràng thời gian phân đoạn, giai đoạn trước là cái gì nha, hậu kỳ là cái gì nha, đều không có cùng lý giải.

Mà lúc này gian đoạn, là dùng cái này Ma Môn Tà Đế Long Ưng vì phân cách.

Khí chất mê người!

Đối với nữ nhân có kiểu khác lực hấp dẫn!

Còn là một loại tinh thần công pháp.

Đắp lên quyển trục, Độc Cô Phượng ngẩng đầu, hít sâu một hơi, mặc dù là coi hắn cảnh giới bây giờ tại nhìn thấy nhiều như vậy cao thủ tuyệt đỉnh suy đoán tự thuật, tại trong lòng đều có một loại tầm mắt mở rộng ra cảm giác. Độc Cô Phượng không phải không thừa nhận Ma Môn võ học nền tảng quả thực thâm hậu, có thể cùng phật đạo cùng một chỗ có thể nói tam giáo tồn tại, không phải bình thường thế gia có thể sánh ngang.

“Chỉ bằng những này, còn không cách nào xác định chứ?”

Buông quyển trục, Độc Cô Phượng hỏi.

Đón Độc Cô Phượng ánh mắt, Sư Phi Huyên biết rõ phía trên này có một câu không có tiếp tục viết, đó chính là đối với tu hữu kiếm điển nữ tử lực hấp dẫn.

Hồi tưởng cái kia một hồi độ ma, Sư Phi Huyên xoay đầu lại tổng phát hiện trong đó có chút vấn đề, tựa hồ mình cũng không phải muốn giống như bên trong như vậy cường ngạnh.

“Không!”

“Còn có những thứ khác!”

Sư Phi Huyên nhẹ nhàng cười cười, tại Độc Cô Phượng dưới ánh mắt nói ra những thứ khác chân tướng.

Theo lời của nàng từng điểm từng điểm nói ra, Độc Cô Phượng con mắt không khỏi trừng lớn ra, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

…

Tay phải phủ tại Diệp nhị nương trên đầu, Nhạc Duyên ánh mắt nhưng lại đã rơi vào cái kia đã tránh lui ba trượng khoảng cách Đoàn Duyên Khánh trên người.

“Aha!”

Ồ ồ tiếng thở dốc theo Diệp nhị nương trong miệng phát ra, tại Nhạc Duyên ngăn ngực một chưởng hạ cũng chưa chết đi, mà là cả người lâm vào một loại không rõ trong đau đớn, đã mất đi lực lượng, phảng phất giống như một cái đều run đã đoạn xương sống xà.

Một tay nắm chặt Nhạc Duyên vạt áo, Diệp nhị nương trắng bệch nghiêm mặt sắc ngẩng đầu. Nhìn xem cái

này đột nhiên cho mình một chưởng, ngoài miệng nói xong muốn hành hiệp trượng nghĩa tóc bạc nam tử, trong mắt lộ vẻ cừu hận, lộ vẻ không cam lòng.

Hận đối phương ra tay, hận sự bất lực của mình.

Không cam lòng là con của mình còn không cách nào tìm được.

“Thật đáng buồn chi nhân đều có đáng thương chỗ!”

Tựa hồ là đã nhận ra Diệp nhị nương ánh mắt, Nhạc Duyên cái này mới thu tầm mắt lại, nhìn xem dưới thân chi nhân nói ra: “Yên tâm, ta sẽ cho ngươi cơ hội! Chuyện xưa của ngươi ta nghe nói qua, là thật đáng buồn, thực sự đáng ghét. Cho nên ta lưu cho một năm này đi tìm con của ngươi. Nhớ kỹ, ngươi chỉ có một năm này, sau khi là ngươi bị mất mạng thời điểm!”

Kinh Nhạn cung lòng đất không thấy ánh mặt trời đã hơn một năm thời gian, đang chống cự tiêu hóa trong cơ thể Long Nguyên sức mạnh thời điểm, Nhạc Duyên đối với tự thân khống chế lại lần nữa gia tăng lên một tầng. Tuy nói tại dưới mắt công lực không phát huy ra bao nhiêu, nhưng tại phương diện khác quả thật có đầy đủ tăng lên.

Tại trong người hắn lưu lại khí kình như vậy cửa ngầm, đối với Nhạc Duyên đến nói không lại là tùy ý mà làm.

“…”

Ngẩng đầu, Diệp nhị nương nguyên bản vốn đã tận hóa thành không cam lòng cùng ánh mắt phẫn hận đang

nghe lời này sau dần dần biến mất, chuyển mà thay vào đó là vui sướng.

Theo Nhạc Duyên bờ môi khẽ nhúc nhích. Truyền âm nhập mật một đoạn văn sau khi, Diệp nhị nương đồng tử phóng đại, trên mặt tràn ngập nghi hoặc vẻ không tin. Cảm nhận được Diệp nhị nương trong mắt không thể tin, Nhạc Duyên gật gật đầu. Ý bảo lời của mình thật sự.

Theo sau, Diệp nhị nương vùi đầu dập đầu một cái sau, lập tức đứng dậy tập tễnh đã đi ra.

Đối với Diệp nhị nương mà nói, nàng trong cả đời để ý nhất bất quá hai việc.

Không hơn.

Đưa mắt nhìn Diệp nhị nương ly khai. Nhạc Duyên hô thở ra một hơi, tuy nói người ở bên ngoài thoạt nhìn có lẽ là chính mình chính nghĩa cổ hủ, nhưng là tại Nhạc Duyên trong lòng nhưng lại biết rõ lý Thám Hoa ảnh hưởng đối với mình trên cơ bản đã bị áp chế. Đã không có cái gì nha.

Cái này không thể so với đã từng, lúc trước tuy nhiên đã gặp phải cắn trả, khiến cho cả người cơ hồ lâm vào phân liệt trạng thái, nhưng ở cùng Bát Sư Ba biến thiên kích địa ** trong lúc giao thủ, Nhạc Duyên tình huống đã tìm được biện pháp giải quyết.

Trọng thương Bát Sư Ba đồng thời, cũng tìm được giải quyết chính mình tình thế nguy hiểm con đường.

Dung hợp quán thông, đối với Nhạc Duyên mà nói đã là cử ngày đáng đợi.

Trong lòng đất thời điểm, Nhạc Duyên có thể không chỉ là tại duy trì lấy Bắc Minh Trường Sinh chân khí đối với Long Nguyên sức mạnh thôn phệ. Trên tinh thần vấn đề, trên cơ bản đã giải quyết, dưới mắt duy nhất lo lắng là trong cơ thể hai cỗ lực lượng giao phong, cái này chỉ cần phải thời gian cũng đủ để giải quyết.

Lưu Diệp nhị nương nửa mệnh, đi tìm kiếm con của mình, càng là truyền âm nhập mật phương thức điểm ra nàng cùng Thiếu Lâm phương trượng quan hệ dùng chứng minh tính là chân thật, tại nói cho đối phương biết con trai của nàng đại khái phương hướng, Nhạc Duyên lần này cách làm có thể cùng lý Thám Hoa bản thân tính cách thoạt nhìn đối với ôn hòa, nhưng trên thực tế nhưng lại không hợp nhau.

Nhạc Duyên lưu lại Diệp nhị nương mệnh, nửa là vì hành hiệp trượng nghĩa, càng nhiều nữa tốt hơn theo tay đối với phật môn lưu lại bố trí.

Quay đầu.

Đoàn Duyên Khánh cũng không có chạy trốn, cũng không có tại Nhạc Duyên xoay người lưng đối với mình thời điểm phát động đánh lén.

Ánh mắt ẩn ẩn, nháy mắt tứ đại ác nhân một chết một trọng thương mà chạy, một cái bị điểm huyệt đạo nhét vào dưới cây, trong giang hồ nổi tiếng xa gần tứ đại ác nhân trong nháy mắt liền làm chỉ còn hắn Đoàn Duyên

Khánh một người. Đón Nhạc Duyên ánh mắt, đối phương cũng không có lập tức ra tay, Đoàn Duyên Khánh tựa hồ phát giác được cái gì nha, ánh mắt không chút nào tránh, phần bụng cổ động, trong bụng ngữ lập tức mà ra.

“Các hạ!”

“Ngươi đến cùng muốn làm cái gì nha?”

Bên tai quanh quẩn chính là Đoàn Duyên Khánh cái kia quỷ dị trầm thấp bụng ngữ, nhưng Nhạc Duyên cũng không trả lời ngay đối phương, mà là dùng ngón tay bó lũng dưới bị tiểu nha đầu làm có chút loạn tóc, nghiêng đầu đánh giá đối phương, trên ánh mắt hạ du dời, ánh mắt cuối cùng nhất như ngừng lại đối phương cái kia một đôi thép tinh quải trượng bên trên.

Nhạc Duyên suy nghĩ một vấn đề.

Hắn là hành hiệp trượng nghĩa giết Đoàn Duyên Khánh, hay là lưu lấy hắn đâu này?

Giết đối phương, có thể làm cho tìm đường chết Đoàn Dự muội tử có một phần hai tỷ lệ biến thành thân sinh muội tử, mà giữ lại đối phương lại có cái gì nha tác dụng đâu này?

Trong lúc nhất thời, Nhạc Duyên chần chờ.

Chương 039 : Gần

Bàn tay trắng nõn khêu nhẹ. ()

Mặt nước nhộn nhạo ở bên trong, tản ra tí ti nhiệt khí.

Theo cái kia ngưng như mỡ dê giống như:bình thường ngọc thủ nhẹ nhàng phất động, cái kia mặt nước tạo nên từng vòng đẹp mắt gợn sóng, run run đung đưa hướng tứ phía bát môn mà đi, hắn sau đâm vào cái kia màu vàng thùng gỗ trên vách đá sau lại trong triều ở bên trong hồi phục, cùng trung gian gợn sóng đụng vào nhau, kích thích một mảnh nghiền nát.

Điểm điểm tích tích quyển quyển, giống như là mưa rơi thời gian mặt hồ.

Ngón tay dài nhọn thu hồi, trong lúc này chỉ đỉnh lẫn quẩn một viên ấm áp bọt nước nhún nhảy lấy nhấp nhô, như muốn rơi xuống. Ánh mắt rơi vào trên đầu ngón tay viên này bọt nước, với tư cách ngọc thủ chủ nhân Khang Mẫn ánh mắt mê ly chằm chằm vào nó, nhìn sau nửa ngày, ánh mắt dịu dàng lưu chuyển, theo sau cặp môi đỏ mọng hé mở, chiếc lưỡi thơm tho thở khẽ, nhưng lại đem ngón giữa nâng lên, bỏ vào trong miệng, nhẹ nhàng mút thỏa thích…mà bắt đầu.

Sau nửa ngày.

Ngón tay theo trong miệng buông, Khang Mẫn cái này mới có động tác khác.

Có thể so với cành liễu giống như:bình thường nhu nhược thân thể có chút chuyển động, trên người cẩm y lập tức chảy xuống, lộ ra cái kia lại để cho giống như:bình thường nam nhân nhịn không được chảy nước miếng uyển chuyển dáng người, song đầu ngón tay dọc theo vòng eo nhẹ nhàng lướt qua, dưới tầm mắt dời, trải qua cái kia vẫn đang bộ ngực đầy đặn, ánh mắt cuối cùng nhất nhưng lại rơi trên mặt đất.

“Tại sao đâu này?”

Nỉ non âm thanh tại trong miệng phát ra, Khang Mẫn không rõ chính mình tại sao đối với Kiều Phong không có bất kỳ lực hấp dẫn, phải biết rằng nàng thế nhưng mà liền Đại Lý Vương gia Đoàn Chính Thuần cũng là dưới quần của nàng chi thần rồi. Nàng thế nhưng mà tự nhận của chính mình dung mạo chính là thiên hạ số một số hai tồn tại, trong Cái Bang không chỉ có là cái kia chết đi Mã Đại Nguyên cam nguyện dưới váy, thậm chí bạch thế cảnh đồng dạng cũng là.

Không chỉ có như thế, trong Cái Bang lại có bao nhiêu ăn mày cái nào không phải nhìn thấy mình cũng hận không thể đem tròng mắt cho trừng ra ngoài?

Còn có cái kia tại đệ tử Cái Bang trong có phần có danh vọng thập phương tú tài Toàn Quan Thanh cũng là như thế rồi.

Có thể tại sao…

Tại sao Kiều Phong liền đối với chính mình chẳng thèm ngó tới đâu này?

Thon dài ** chui vào trong nước nóng, nương theo lấy tiếng nước Rầm rầm, Khang Mẫn ngồi ở trong thùng tắm, trên mặt đẹp lộ vẻ mê hoặc, thất vọng còn có phẫn nộ.

Co rúc ở trong thùng tắm, hai tay ôm hai đầu gối, ngực mềm yếu cùng đùi chặt chẽ ở chung lách vào ép thành hai luồng, cái cằm đặt tại trên đầu gối. Khang Mẫn đem nửa cái cái cằm đều bao phủ tại trong nước nóng, ánh mắt trong mơ hồ nhưng lại u oán trong mang lên một chút sát ý.

Ngươi Kiều Phong không để cho ta Khang Mẫn mặt mũi, vậy chớ trách ta rồi!

Ý niệm trong lòng hiện lên, Khang Mẫn mấp máy miệng, Kiều Phong không bị người khống chế, còn kém rất rất xa bạch thế cảnh tới dễ dàng. Tuy nói nàng vô cùng thưởng thức người nam nhân này, thậm chí đã yêu đối phương, thế nhưng mà không bị khống chế nam nhân, giống như cùng người kia bình thường, đó là làm cho người ta chán ghét cùng tức giận a!

Ta không chiếm được. Như vậy liền để cho mình tự tay hủy diệt!

“Kiều Phong a, ngươi nhất định sẽ tới tìm của ta!”

Lầu bầu nói ra câu này, là vì nàng Khang Mẫn có nắm chắc, Mã Đại Nguyên chết mất sau, nàng theo gia đắc được đến một phần mê tín, bên trong bao hàm lấy một cái bí mật động trời, đủ để phá vỡ dưới mắt Cái Bang

cục diện.

Thậm chí bách Kiều Phong thảm bại.

Hai mắt nhắm lại, Khang Mẫn chậm rãi hai mắt nhắm nghiền, tại trong óc của nàng hồi vẫn còn nghĩ Lạc Dương bách hoa hội (sẽ) chính là cái kia Kiều Phong. Thế nhưng mà nàng cái này đóa diễm tuyệt thiên hạ mẫu đơn, tại sao đối phương hội (sẽ) không thèm để ý đâu này? Dưới thân thể chìm, cuối cùng nhất Khang Mẫn cả người đều đi vào trong nước nóng.

Trong phòng, chỉ có một tiếng tự oán tự hận giống như thán tiếng rên rỉ quanh quẩn không thôi.

Chính ngựa không dừng vó Bắc thượng trở về Kiều Phong cũng không biết mình đã lâm vào người nàng tính toán. Trong bang đệ tử đã truyền đến tin tức. Bằng không mà nói, Kiều Phong tại phía nam thời điểm cũng sẽ không cùng Nam Mộ Dung như vậy phân biệt.

Bất quá ngắn ngủi tiếp xúc ở bên trong, đối với Mộ Dung Phục cũng coi như đã có hiểu rõ, tại trong lòng xác định Mộ Dung Phục cũng không phải hung thủ Kiều Phong cũng không muốn cùng đối phương thâm giao. Mà là cảm thấy nhiều có thể giúp người coi như là một loại trợ lực.

Đặc biệt là đối phương hay (vẫn) là chịu tiếng xấu thay cho người khác người trong cuộc.

Phải biết rằng chính thức nói toạc ra cái này trong giang hồ chuyện đã xảy ra cũng không sao vậy quan hắn Kiều

Phong chuyện, lần này xuôi nam truy tìm càng nhiều nữa hay là bởi vì Phó bang chủ Mã Đại Nguyên chết đi, vừa vặn cũng cùng cái kia hoàn thi bỉ thân vật đổi sao dời thoát không khỏi liên quan.

Thế nhưng mà ——

Sự tình phát triển vẫn làm cho người không có cái gì nha đầu mối. Loại này khó giải quyết tình huống tại Kiều Phong xem ra cực kỳ hiếm thấy.

Chính là bởi vì sự tình khó giải quyết, Kiều Phong có thể khẳng định lưng hắn sau chi nhân sở muốn mưu cầu đồ vật kinh khủng hơn, nếu là một cái không tốt, chỉ sợ là đủ để rung chuyển toàn bộ giang hồ nguy cơ. Thậm chí, thậm chí… Cái kia xấu nhất hậu quả chỉ ở Kiều Phong trong đầu xoay thoáng một phát, lập tức liền bị để tại não sau.

Dưới mắt Đại Tống tuy nói tại biên cảnh gặp phải Tây Hạ cùng Liêu quốc áp bách, chiến tranh nhiều lần, nhưng Đại Tống bản thân hay (vẫn) là an ổn.

Đương nhiên sẽ không phát sinh rung chuyển, quấy bản thân căn cơ.

Ở tại người trải qua Vô Tích vùng ngoại ô một chỗ thời điểm, Kiều Phong ánh mắt không khỏi đã rơi vào cái kia xa xa một chỗ hơi chút rậm rạp u ám tăng rừng, hỏi bên người đệ tử Cái Bang, nói: “Nơi đó là?”

“Bẩm bang chủ!”

“Nơi đó là rừng cây hạnh!”

Một gã người mặc ba cái túi tên ăn mày, nghe vậy trả lời.

“Úc!”

Gật gật đầu, Kiều Phong liền không tiếp tục để ý, hỏi thăm chỗ đó bất quá là hắn trong lúc nhất thời tâm huyết dâng trào, không hơn.

Hỏi thăm qua sau, Kiều Phong liền lần nữa nhanh hơn tốc độ, hướng Cái Bang ở chỗ này cứ điểm mà đi.

Mà cùng Kiều Phong phân biệt hướng trong nhà mình đuổi Mộ Dung Phục tại đạt tới Cô Tô thành sau, cũng phát hiện ngoài ý muốn chỗ.

Hắn tại Cô Tô trong khách điếm gặp nhà mình mặt khác hai cái gia tướng, đó chính là Đặng Bách Xuyên cùng Công Dã Càn hai người. Hai người vừa thấy được Mộ Dung Phục tung tích, liền lập tức tìm tới. Theo lời của hai người nói ra, lập tức một kiện lại để cho Mộ Dung Phục có chút bất đắc dĩ sự tình đã rơi vào trong tai của hắn.

Nhà mình biểu muội Vương Ngữ Yên cộng thêm của mình hai người thị nữ cùng nhau đã đi ra Yến Tử Ổ, thuận tiện đi theo nghe nói còn có một ngu si ngu si thư sinh.

Mà mục tiêu của các nàng là tìm tung tích của mình.

“Biểu muội…”

Hơi có chút không thể làm gì thán một tiếng, Mộ Dung Phục dò hỏi: “Mợ tất nhiên là không biết đi!”

“Lá gan ghê gớm thật!”

Nói câu nói này thời điểm, Mộ Dung Phục có chút oán giận, dùng hắn đối với Vương phu nhân rất hiểu rõ, đối phương đương nhiên sẽ không thả Vương Ngữ Yên đi ra. Chạy đến, định là vì biểu muội len lén duyên cớ. Bất quá, Mộ Dung Phục cũng biết, sự tình tất nhiên sẽ không như vậy đơn giản.

Quả nhiên.

Nghe xong hai đại gia tướng mà nói sau, Mộ Dung Phục đã trầm mặc.

Ngược lại là một bên Bao Bất Đồng vô cùng ngạc nhiên cùng khiếp sợ, nói: “Đại Luân Minh Vương cưu ma trí? !”

Đặng Bách Xuyên gật gật đầu, tỏ vẻ là cái tên này không tệ, chỉ là có chút kinh ngạc Bao Bất Đồng vì sao là cái này ngữ khí?

Trên giang hồ. Đôi khi bí mật cực đoan bảo thủ, là là chân chính bí mật, hội (sẽ) liên lụy không ít người mệnh vì một bí mật mà bôn ba.

Nhưng đôi khi…

Trong giang hồ bát quái tin tức truyền lại nhanh hơn.

Thí dụ như Đại Lý thiên long tự sự tình, đang truy tung hung thủ thời điểm, Mộ Dung Phục bọn người liền nghe nói Đại Luân Minh Vương sự tình. Mặc dù nói không hết toàn bộ, nhưng là coi như là một loại hiểu rõ.

Đối phương tại Yến Tử Ổ đại náo một trận, nghe nói đã hiếp bách Vương gia người hầu mang thuyền ra Yến Tử Ổ, đi lần theo người nào đó tung tích đi.

“Mặt khác…”

Đặng Bách Xuyên liếc nhìn sắc mặt không dễ nhìn lắm Mộ Dung Phục, rồi mới lên tiếng: “Cái kia Vương phu nhân để cho chúng ta chuyển cáo công tử một câu!”

“…”

Ngẩng đầu, Mộ Dung Phục chằm chằm vào Đặng Bách Xuyên nhìn thoáng qua. Hắn không cần đi nghe thì biết rõ lời này là cái gì nha, trực tiếp chính giữa ngăn đạo: “Không cần nói, ta nghĩ ta đã biết rồi!” Thân là Vương phu nhân ngạch cháu trai, Mộ Dung Phục dùng đầu ngón chân đi nghĩ cũng biết Vương phu nhân tuyệt đối sẽ không mang cái gì nha lời hữu ích.

Phất tay ngăn trở Đặng Bách Xuyên, Đặng Bách Xuyên thấy thế cũng rất thức thời không có nói tiếp, mặc dù là hắn cũng đúng Vương phu nhân cảm thấy trong nội tâm nén giận. Không nói cũng tốt, miễn cho gây nhà mình công tử trong lòng tức giận.

Trầm tư xuống, Mộ Dung Phục trong lòng có quyết

đoán, đem sự tình giao đại cho nhà mình bốn cái gia tướng sau. Dĩ nhiên là năm người tại Cô Tô thành như vậy phân biệt, hắn không có hồi Yến Tử Ổ, mà là về phía tây bên cạnh mà đi, đến nỗi bốn cái gia tướng thì là hai hai phân đội riêng phần mình tìm cái phương hướng tìm kiếm lên Vương Ngữ Yên một nhóm người đến.

Tam phương đi ba cái phương hướng bất đồng. Một cái tây, một cái bắc, một cái thì là nam.

Đương bốn cái gia tướng phân hai đội ly khai sau, nguyên bản vốn đã về phía tây bên cạnh ly khai biến mất Mộ Dung Phục thật là lại lần nữa về tới Cô Tô thành, hắn ở chỗ này thấy được Tây Hạ nhất phẩm đường lưu lại ấn ký.

Lúc trước hắn cũng đã phát giác. Chỉ có điều bởi vì bên người gia tướng nguyên nhân, hắn không có trực tiếp cho thấy nhìn.

Không là bởi vì bọn hắn không trung tâm nguyên nhân, mà là có một số việc hắn Mộ Dung Phục không muốn để người ta biết.

Tây Hạ nhất phẩm đường tự nhiên là có được đặc biệt phương thức liên lạc. Không phải nhất phẩm đường người dưới bình thường tình huống căn bản không cách nào phát hiện, dưới mắt nhìn thấy phần này ký hiệu liên lạc, Mộ Dung Phục thì biết rõ Tây Hạ nhất phẩm đường chỉ sợ là có động tác lớn.

Ánh mắt lập loè, một hồi trầm ngâm sau, Mộ Dung Phục đã có quyết định.

Cái này động tác lớn, hắn lý kéo dài tông có thể nào cự tuyệt? !

Tim nghĩ đến đây, Mộ Dung Phục lúc này mới sờ soạng này khắc vào khách sạn góc rẽ ấn ký, theo người đời sau về phía tây môn mà đi, rất nhanh liền ra khỏi cửa thành.

…

Từng bước dao động.

Hai tay cầm tiêu dằng dặc thổi, Nhạc Duyên đạp trên hơi chút nhàn nhã bước chân, một bên thổi Khúc nhi một bên hướng phía trước đi đến.

Mà ngồi ngay ngắn ở trên bả vai hắn là quy tắc là tiểu nha đầu, giơ giấy đỏ cái dù vì nhà mình công tử Sư Phó che nắng đồng thời, tiểu nha đầu còn theo Khúc nhi một bên rung đùi đắc ý, một bộ đã nghe tiến vào, giống nhau tư thục ở bên trong lão phu kia tử giống như:bình thường đọc luận ngữ.

Tấu Khúc nhi là tiểu nha đầu yêu cầu.

Hắn vốn có bất quá là tại cách trong quá trình gặp một cái trên đường hừ phát Khúc nhi giang hồ khách qua đường, tiểu nha đầu ngược lại cũng sẽ không như vậy khẩn cầu.

Một khúc qua sau.

Nhạc Duyên có thể nói là tấu vô cùng êm tai, lại để cho cái kia trước chuẩn bị trước quá khứ đích giang hồ người qua đường đã sớm nghe sống ở chỗ đó. Thổi cái này một khúc, Nhạc Duyên có thể nói là lấy ra lúc trước cùng azurit tuyền chung tấu thời điểm, so về azurit tuyền tiêu nghệ, Nhạc Duyên tự nhận hay (vẫn) là không kém nhiều lắm.

Bất quá thổi tiêu…

Đúng là vẫn còn lại để cho azurit tuyền thổi đến tốt.

Hắn Nhạc Duyên hay (vẫn) là đánh đàn thì tốt hơn.

Ngay tại Nhạc Duyên chuẩn bị hỏi thăm ngồi ngay ngắn trên bờ vai rung đùi đắc ý vẻ mặt tri âm tri kỷ gặp tri âm tiểu nha đầu đến tột cùng nghe rõ chính mình tiêu khúc trong bao hàm chính là ý gì thời điểm, một cỗ vội vàng xe ngựa theo chính mình phía sau vội vã mà tới.

“Giá!”

Cái kia vung vẩy roi ngựa trên không trung phát ra bùm bùm tiếng vang, dồn dập mà ngắn ngủi.

Có thể nghĩ cái kia điều khiển xe ngựa lòng của người ta tư có bao nhiêu sao lo lắng.

Đi ở giữa đường Nhạc Duyên không chút hoang mang đi tới bên cạnh, tránh được cái kia vội vã mà đến xe ngựa, xe ngựa theo bên người gào thét mà qua, mang theo gió thổi lên trên xe ngựa bức màn, lộ ra cảnh tượng bên trong.

Một cái bộ dáng tiều tụy mỹ mạo nữ tử, ôm trong ngực một đứa con nít, chính mặt mũi tràn đầy lo lắng hoảng sợ quay đầu nhìn qua phía sau.

Vội vàng liếc, Nhạc Duyên liền biết mình trong khoảng thời gian này vận khí không tệ.

Trong thời gian thật ngắn, dĩ nhiên là lại lần nữa gặp có thể hành hiệp trượng nghĩa thời điểm.

Ý nghĩ này vừa lên.

Quả nhiên.

Ngay sau đó, phía sau liền truyền đến từng đợt tiếng vó ngựa, mang theo tiếng gọi ầm ĩ tung chạy mà tới.

Chương 040 : Hướng hoa tịch nhặt

Xe ngựa gấp…

Móng ngựa gấp.

Đứng ở ven đường Nhạc Duyên thầy trò vừa mới đứng lại thân thể, nghe được phía sau một đám hô to rống to cộng thêm mã tiếng chân vang lên, lập tức quay đầu đang chuẩn bị xem phía sau truy địch thời điểm, phía trước cái kia chạy gấp xe ngựa tại thời điểm quẹo cua toàn bộ vậy mà xảy ra vấn đề. Có lẽ là chuyển quá mau, có lẽ là đánh xe người không có thao tác số, toàn bộ xe ngựa hoành trở mình trên mặt đất, toàn bộ xe ngựa tính cả mã cũng bị kéo ngã trên mặt đất, bốn vó chỉ lên trời, xe ngựa cùng một chỗ hướng ven đường đi vòng quanh.

Tro bụi văng khắp nơi.

Còn có ngựa thê lương tê minh.

Với tư cách cỡi qua ngựa người, Nhạc Duyên tất nhiên là liếc nhìn ra được, cái kia kéo xe ngựa mã cũng không sao vậy tốt. Dù sao Đại Tống không thể so với đại Đường thời kì, thời đại này ngựa vẫn luôn thuộc về khan hiếm tài nguyên, mặc dù là trong giang hồ có không ít ngựa, nhưng so sánh lên đại Đường cùng Minh triều thời kì ngựa đều là số lượng nhỏ.

Ở đâu như Tùy Đường thời điểm, một bang phái bên

trong đều sẽ có kỵ binh.

Mà dưới mắt, tuy nói bình thường đều có được ngựa, nhưng là loại kia V.I.P nhất đính tiêm ngựa tốt nhưng lại có thể tưởng tượng mà không thể được. Cái này đánh xe ngựa càng nhiều nữa đều là chất lượng thấp ngựa, một ít ngựa tồi mà thôi, đương nhiên phía sau đuổi người ngựa thì là muốn mạnh hơn một chút.

Trong giang hồ, muốn một thớt ngựa tốt đồng dạng là rất khó.

Thí dụ như, mượn Nhạc Duyên đã từng nhìn thấy bang chủ Cái bang Kiều Phong mà nói, hắn càng nhiều nữa thời điểm hay là dùng chân đi đường. Có lẽ chính là bởi vì như vậy, Kiều Phong đem trên chân khinh công luyện quả thực không tệ, đã có đầy đủ sức chịu đựng, cũng có tương ứng sức bật.

Ba!

Xe ngựa té rất gấp, ngoài Nhạc Duyên đoán trước, cũng ngoài đám kia truy người tới đoán trước.

Thấy thế.

Nhạc Duyên đã mang theo tiểu nha đầu giẫm chận tại chỗ nhảy tới, phải biết rằng cái kia trong xe ngựa có thể còn có một hài nhi. Đương Nhạc Duyên tiến lên, một cước đạp ở cái kia trên bánh xe sau, lập tức đem mình có thể bạo phát đi ra công lực bạo phát ra, thiên cân trụy định trụ xa luân.

Chỉ nghe lộng sát một tiếng, xa luân tuy nói định trụ rồi, nhưng là mạnh mẽ quán tính hãy để cho xe ngựa cái bệ hoàn toàn chia lìa ra. Cho sụp đổ thành hai bộ phận.

Bất quá mượn nguồn sức mạnh này, xe ngựa cũng là cắt giảm không ít lực quán tính, cuối cùng nhất đâm vào trên một tảng đá sau, cái này mới ngừng lại được.

Mà lúc này đây, tại đây chỉ có thê lương mã minh cùng với hài nhi khóc.

Một tay giật ra tấm ván gỗ, Nhạc Duyên cuối cùng nhìn thấy tình huống bên trong.

Tiều tụy mỹ mạo nữ tử đầu tựa hồ đập lấy cái gì nha, đã dập phá da, tí ti máu tươi lây dính lọn tóc, huống chi đem cái trán nhuộm hồng cả một mảnh, nhưng mặc dù là như vậy. Nữ tử vẫn đang đem trong ngực hài nhi gắt gao bảo hộ lấy.

Chỉ lần này động tác, là có thể nhìn ra nữ tử cùng trong ngực hài nhi quan hệ chỉ sợ là mẫu tử hoặc là mẹ con quan hệ.

Cũng chỉ có đối với con của mình mới có thể đang phát sinh xe ngựa toàn bộ trở mình thời điểm, vẫn đang không quên mất trong ngực hài tử an nguy, mà đối với tự thân an nguy không hề chú ý.

Đến nỗi cái kia kéo xe ngựa người hầu thì là bị quăng bay ra ngoài, té xuống đất hôn mê bất tỉnh, ngoại trừ té bị thương bên ngoài, đúng là không có cái gì nha nguy hiểm tánh mạng. Nhạc Duyên nhìn lướt qua, liền không

lại đi chú ý, mà là đem sự chú ý đặt ở trong xe ngựa nữ nhân trên người.

Đương Nhạc Duyên đem đối phương làm đi ra sau. Cái kia đuổi theo tới người cũng lôi kéo dây cương ngừng lại.

Tuấn mã tê minh.

“Nhìn ngươi còn chạy trốn nơi đâu!”

“Theo chúng ta trở về!”

“Mụ mụ thế nhưng mà đang chờ ngươi trở về dập đầu tạ tội rồi!”

Ba cái đang mặc thanh sam nam tử đồng thời ngừng lại, vừa mới Nhạc Duyên thân pháp động tác đều bị ba người không dám khinh thường, bất quá ba người cũng không có để ý. Chỉ bất quá ánh mắt ngược lại là tại Nhạc Duyên cái kia một đầu tóc bạc bên trên nhìn hai mắt qua sau, trong đó hai người ngược lại là đem sự chú ý đã rơi vào tiểu nha đầu trên người.

Trong đó cầm đầu nam tử thì là trên cao nhìn xuống đối với bị Nhạc Duyên nâng đi ra tiểu tụy nữ tử

Mụ mụ?

Mà Nhạc Duyên thì là nghe vậy vừa quay đầu ánh mắt đã rơi vào ba người này trên người. Một thân thanh sam, hoàn toàn là gã sai vặt cách ăn mặc, mà trong miệng cái kia âm thanh ‘Mụ mụ’ danh xưng là giống

như:bình thường dùng tại địa phương có thể chỉ có một, đó chính là thanh lâu.

Với tư cách đã từng cái nào đó thời kỳ thanh lâu khách quen. Nhạc Duyên đối với thanh lâu một ít quy củ có thể nói là rành mạch.

Nghiêng đầu.

Nhạc Duyên liền phát hiện cái kia tiều tụy nữ tử trên mặt đã là cực đoan sợ hãi, ôm trong ngực hài nhi nàng cơ hồ núp ở phía sau của chính mình, nơm nớp lo sợ nói ra: “Nô sẽ không trở về!”

“Ừm! ! !”

Cầm đầu Thanh y gã sai vặt lập tức sắc mặt âm trầm xuống. Xem hình dạng của hắn làm như muốn động làm bộ dạng.

Bất quá bởi vì Nhạc Duyên chắn phía trước, mấy người không thể trực tiếp động thủ.

Hơn nữa bởi vì thân phận duyên cớ, ba cái Thanh y gã sai vặt ngược lại là nhìn người cũng coi là có nhãn lực của mình kình, tại nhìn thấy Nhạc Duyên thầy trò trên người cẩm y sau khi, liền trong lòng xác định nam tử trước mặt chính là phi phú tức quý tồn tại.

Dùng chỗ bối cảnh tuy nói chưa hẳn sợ hãi, nhưng không gây phiền toái lại cũng không sợ phiền toái.

“Khục! Khục!”

“Tìm chỗ khoan dung mà độ lượng!”

“Mấy vị, như thế bách một cái con gái yếu ớt, thật sự là quá mức rồi chút ít đi!”

Liền tại cầm đầu gã sai vặt muốn động làm, Nhạc Duyên nghiêng người đạp một bước, chắn trước mặt, ngăn trở đối phương động tác kế tiếp.

“Hả?”

“Vị công tử này nhưng là phải ngăn ta Thiên Hương lâu làm việc đâu này?”

Theo cầm đầu gã sai vặt động tác, phía sau hai người thì là loay hoay ngựa hướng hai bên vây lại, mơ hồ đem Nhạc Duyên thầy trò còn có cái kia tiều tụy nữ tử vây lại, dùng một loại khuyên bảo giọng điệu nói ra: “Công tử đoạn đường này xác nhận theo Khai Phong phủ mà đến đi, có một số việc công tử vẫn là không muốn để ý tới tốt, cái này dù sao cũng là chúng ta chuyện của nhà mình!”

Ngữ khí ôn hòa, nhưng bên trong nhưng lại rõ ràng đe dọa.

“Cáp!”

Nhạc Duyên nghe vậy không khỏi vui vẻ.

Hắn là có thời gian bao nhiêu không có bị người chuyên môn như vậy đe dọa đâu này?

Nhớ rõ lần trước tựa hồ hay (vẫn) là Sư Phi Huyên đại biểu phật môn rồi, trong đó Đạo Môn đại tông sư Ninh Đạo Kỳ ý đồ đến là như vậy bên ngoài, thời gian khác đều cực nhỏ. Thế nhưng mà dưới mắt, trước mặt bất quá là ba cái thanh lâu gã sai vặt thực sự như vậy càn rỡ, chẳng lẽ lại là bởi vì chính mình trên người cách ăn mặc quá mức nhu nhược chút ít? Một cái bệnh công tử bộ dáng, coi như cái gì nha người cũng có thể khi dễ?

“Tức là đương kim Hoàng đế ở trước mặt ta, ta muốn bảo vệ người không ai có thể ngăn cản!”

Thò tay lôi kéo tiểu nha đầu, Nhạc Duyên đón tầm mắt của đối phương, cười nói: “Ta có thể không chỉ là người giang hồ a!”

Nói xong.

Chân phải nhẹ nhàng đạp địa, ánh mắt hướng cái kia ba con ngựa con mắt quét tới.

Lập tức.

Tựa hồ là hứng chịu nỗi sợ hãi ghê gớm bình thường, tuấn mã gào rú, bắt đầu hoảng loạn lên, như là ngựa khi hoảng sợ giống như:bình thường.

Dưới sự ứng phó không kịp, ba người trực tiếp bị mã cho điên xuống ngựa bối. Một người trong đó tức thì bị hai con ngựa cho đạp hai chân, sanh sanh đem người giẫm nhổ ra huyết. Trong đó cầm đầu gã sai vặt chính là muốn mắng to thời điểm, ngẩng đầu không khỏi cùng

trước mặt tóc bạc nam tử liếc nhau một cái.

Chỉ là cái nhìn này ——

Cặp mắt kia! ! !

Phảng phất giống như dã thú, không tình cảm chút nào.

Giống như cùng đứng ở Cửu Thiên Ma Thần, bao quát trên đất chỉ như con sâu cái kiến.

Cái nhìn này, vậy mà sanh sanh đem đã đến bên miệng tức giận mắng cho sanh sanh đè ép trở về, rùng mình một cái, toàn bộ sau lưng càng là hàn khí ứa ra, cả người cơ hồ không cách nào đứng vững.

“Ngươi chờ!”

“Việc này sẽ không như vậy hết!”

Nói xong, gã sai vặt đã để một người khác đỡ dậy bị ngựa đạp hai chân một người. Ba người kéo hai con còn có chút ngựa bị hoảng sợ, lập tức hốt hoảng thoát đi tại đây, càng là liền quay đầu lại nhìn liếc đảm lượng đều không có, lưu lại chẳng qua là một câu tàn nhẫn mà đã đi ra.

Đưa mắt nhìn ba người rời đi bóng lưng, Nhạc Duyên thò tay tùy ý theo bên cạnh trên nhánh cây tháo xuống ba mảnh lá cây, theo giơ tay lên.

Ba mảnh lá cây lập tức bắn nhanh ra.

Trong tiếng thét gào mang theo ba đạo tơ máu, theo sau Nhạc Duyên liền xoay người qua, đối với trốn tại chính mình phía sau nữ tử nói ra: “Tốt rồi, ta thay ngươi giải quyết phiền toái. Nên hỏi nói là sao vậy một sự việc rồi!”

“…”

Đồng tử trợn to ở bên trong, tiều tụy nữ tử nhìn xem phía trước mặt cái này lớn lên đẹp mắt chí cực nam tử tóc trắng dùng ba mảnh lá cây giết ba cái gã sai vặt, thì biết rõ đối phương là trong truyền thuyết giang hồ cao thủ. Ý thức được mình đã có thể đào thoát, được cứu trợ sau khi. Nữ tử tay trái bó lũng dưới vậy có chút ít loạn xì ngầu tóc, lập tức ôm hài nhi hai đầu gối quỳ trên mặt đất, muốn dập đầu tạ lễ.

Tại nữ tử xoay người nháy mắt, Nhạc Duyên thì biết rõ động tác của đối phương.

Một tay vịn chặt đối phương. Ngăn lại đối phương dập đầu đích cử động, vậy sau,rồi mới yên lặng chờ lấy nữ tử nói ra đối phương kinh nghiệm.

Rất nhanh.

Đối mặt ân nhân cứu mạng, tiều tụy nữ tử hay (vẫn) là nói ra kinh nghiệm của mình.

Thân phận của nàng nói bình thường thực sự bình thường. Nói không bình thường thật cũng không bình thường. Nàng là Khai Phong phủ Thiên Hương lâu hoa khôi một trong, bởi vì yêu lên một người, nàng không chỉ có bị phá thân tử, thậm chí còn mang bầu đối phương

cốt nhục.

Có thể là đối phương bởi vì thân phận, không cách nào cưới nàng, nhưng là nữ tử thực sự cam tâm như nguyện.

Chỉ là với tư cách hoa khôi, chính là Thiên Hương lâu Cây rụng tiền.

Phá thân, đã hoài thai hoa khôi nơi nào có nhiều ít dùng?

Dựa vào ngày xưa tình cảm, thay Thiên Hương lâu lợi nhuận không ít tiền tài cùng tình báo, nữ tử thật vất vả sinh ra nhi tử, thế nhưng mà Thiên Hương lâu tú bà nhưng là nghĩ muốn sanh sanh đem hài tử chết đuối. Này làm cho nữ tử hoảng sợ vô cùng sợ hãi, chỉ có thể tìm kiếm nghĩ cách lại để cho người hầu mang theo mình trốn tới, gây lần này theo kịp đúng là Thiên Hương lâu gã sai vặt đến cầm nàng trở về báo cáo kết quả công tác.

Đem cái kia đánh xe người tỉnh lại sau, Nhạc Duyên liền dẫn hai người, còn có mượn gã sai vặt kia lưu lại vô chủ chi mã, tạm thời mang theo đối phương bỏ chạy, nhưng lại đổi phương hướng, hướng tây mà đi.

Một đường chạy đi, một bên nghe đối phương câu chuyện.

Bất quá tại trong này, Nhạc Duyên ngược lại là có chút ngoài ý muốn phát hiện một nơi kỳ quái, một cái thanh lâu cần bên trong nữ tử chuyên môn dò hỏi tình báo,

thậm chí còn tại tiền tài phía trên, điểm này khiến người ta cảm thấy quỷ dị.

Cái này cách làm lại để cho Nhạc Duyên có một loại cảm giác đã từng quen biết.

Trong đầu ý niệm trong đầu tránh gấp, cuối cùng nhất thật là như ngừng lại một tổ chức bên trên, đó chính là Ma Môn Âm Quý Phái.

Có cái này đột ngột bay lên nghĩ cách sau, Nhạc Duyên căn cứ cứu người cứu đến cùng ý niệm trong đầu, tại đem tiều tụy nữ tử mẫu tử còn có người phu xe kia dẫn tới một cái cũng coi là địa phương an toàn sau, rồi lại đã xảy ra một việc.

Đó chính là bởi vì nữ tử chạy đi chạy trốn nguyên do, khiến cho trong ngực hài nhi bị lạnh, gặp mát.

Bốn phía cũng không có bác sĩ, tại nữ tử cái loại nầy tuyệt vọng khẩn cầu trong ánh mắt, Nhạc Duyên đành phải lại lần nữa hỗ trợ, dùng Trường Sinh chân khí thay hài nhi trị liệu một phen, trị liệu hàn khí đồng thời coi như là bị Tiên Thiên chân khí rửa sạch dưới gân cốt.

Nếu là có những thứ khác giang hồ cao thủ ở đây, định sẽ cho rằng cái này hài nhi cực đoan không tệ, là một cái đáng giá thu làm y bát.

Chỉ tiếc Nhạc Duyên không có có quyết định này, đã có tiểu nha đầu làm đồ đệ, hơn nữa dưới mắt hành hiệp trượng nghĩa cũng bất quá là ở qua đi trong cơ thể ảnh hưởng, theo tâm ý mà đi.

“Tốt rồi!”

“Ở chỗ này, các ngươi hẳn có thể an ổn chờ đợi!”

“Cái kia cái gì nha Thiên Hương lâu muốn tìm được cô nương ngươi nghĩ tới là khả năng không lớn rồi, bất quá các ngươi cần phải mai danh ẩn tích rồi!”

Một chỗ thị trấn nhỏ, Nhạc Duyên đem đối phương an trí tại tại đây, hơn nữa nữ tử bên người còn có một trung tâm người hầu, nghĩ đến chỉ cần không bị người phát hiện cũng sẽ không có cái gì nha vấn đề. Nhìn mặt trời lặn xuống phía tây bộ dạng, Nhạc Duyên cảm thấy là mình ly khai, đi thăm dò Minh Giáo lúc sau.

“Đa tạ ân nhân tương trợ!”

Nữ tử nghe vậy ôm hài tử nhẹ nhàng thi lễ.“Mẹ con chúng ta vô cùng cảm kích!”

Gặp nữ tử tựa hồ hữu nan ngôn chi ẩn, muốn phải tiếp tục nói cái gì nha, Nhạc Duyên thật cũng không để ý đối phương tựa hồ là được một tấc lại muốn tiến một thước, dù sao một cái gái lầu xanh tình huống như vậy rơi xuống thực khó khăn, cũng không phải là bình thường nữ tử, nàng là tuyệt đối so sánh không bằng.

“Úc?”

“Còn có cái gì nha sự tình cứ việc nói là được!”

Thấy đối phương cái kia khiếp nhược bộ dáng, Nhạc

Duyên cười nói.

Tựa hồ là dáng tươi cười làm cho đối phương đã có dũng khí, đối phương trầm ngâm hạ rồi mới lên tiếng: “Công tử chính là chúng ta mẫu tử ân nhân cứu mạng, không cách nào báo đáp, cũng không biết sau này khi nào hội (sẽ) mới có thể gặp gặp ân nhân. Kính xin ân nhân vì hài tử lấy cái danh, lại để cho mẹ con chúng ta có thể ghi khắc!”

Thân là nữ tử trực giác, nhất là tại trong thanh lâu sống hoa khôi nữ tử, loại trực giác này thường thường đều là đúng.

“…”

Nghe vậy Nhạc Duyên cũng không khỏi sững sờ.

Hắn không ngờ rằng đối phương thỉnh cầu sẽ là cái này, hơn nữa tựa hồ hắn cũng chưa từng có làm người lấy ra tính danh, thậm chí ngay cả con gái của mình cũng không có. Lúc này đây đột nhiên nghe được điều thỉnh cầu này, trong lúc nhất thời lại để cho Nhạc Duyên không khỏi hơi xúc động.

Đón ánh mắt của đối phương, Nhạc Duyên gật đầu đáp ứng, “Có hay không tương ứng tín vật?”

“A!”

“Có!”

Nữ tử vốn là khẽ giật mình. Lập tức vui vẻ, nàng bản

thân mình coi như là có tài hoa chi nhân, thủ danh tự, đặt tên bản thân cũng được, nhưng là vì cái này không cách nào báo đáp ân. Nàng chỉ có thể nhờ vào đó biểu đạt tâm nguyện của mình. Đến nỗi ân cứu mạng không cách nào báo đáp lấy thân báo đáp cái gì nha đấy, vậy đối với với nàng đến nói hoàn toàn là chê cười.

Nói sau trước mặt cái này tóc bạc nam tử tuy nói chỉ là tại trong thời gian ngắn tiếp xúc, mặc dù là nàng không thừa nhận cũng không được đối phương rất có mị lực, cho dù là phụ thân của hài tử cũng tuyệt đối không kịp. Nếu là ở dĩ vãng vẫn còn thanh lâu thời điểm. Chỉ sợ nàng hội (sẽ) tự tiến cử cái chiếu, nhưng dưới mắt…

Từ trong lòng móc ra hài tử cha đẻ tiễn đưa ngọc bội của nàng đưa tới.

Tiếp nhận nữ tử đưa tới ngọc bội, Nhạc Duyên nhập thủ xem xét. Phát hiện đây là một khối tốt nhất thuần trắng dê ngọc, ôn nhuận vô cùng. Ở phía trên thì là điêu khắc một đóa hoa mẫu đơn, lại lần nữa bằng thêm một phần quý khí. Theo bên cạnh nhắc nhở lấy hài tử cha đẻ bối cảnh cũng không đơn giản.

“Hoa mẫu đơn!”

Ngẩng đầu, Nhạc Duyên lại lần nữa nhìn lướt qua phía chân trời tà dương, trầm ngâm sau nửa ngày, kết hợp chính mình cứu thời điểm, Nhạc Duyên cấp ra đáp án của mình: “Hướng hoa tịch nhặt, đã kêu tiếc hướng đi!” Nói xong, Nhạc Duyên liền đem dương chi bạch ngọc đưa trả lại cho đối phương.

“Tiếc triều…”

Nỉ non lập lại một lần Nhạc Duyên cho hài tử lấy danh tự, nữ tử tất nhiên là nghe được hàm nghĩa trong đó, lập tức cảm kích không thôi. Cái tên này, cùng chính cô ta vốn là ý nghĩ vốn là kém không xa, là thích hợp nhất tên của hài tử.

“Đúng rồi!”

“Ân công, nếu là ở bên ngoài ngài nhất định phải coi chừng!”

Tựa hồ nhớ tới cái gì nha, nữ tử dùng một loại lo lắng ngữ khí dặn dò: “Thiên Hương lâu phía sau bối cảnh thế lực thật lớn, giống như:bình thường người giang hồ là căn bản không dám trêu chọc!”

Đối phương lời này lại để cho Nhạc Duyên đã minh bạch hội (sẽ) cái gì nha trong đoạn thời gian này đối phương vẫn muốn hỏi rồi lại cuối cùng nhất đè xuống không đi hỏi ý kiến hỏi tên của mình, chỉ sợ là sợ hãi cái kia Thiên Hương lâu lớn làm cho người ta sợ hãi bối cảnh, mang đến cho mình vô cùng đuổi giết sao?

Không biết ân nhân tục danh, liền cho ân nhân miễn đi một cái nguy cơ.

Không phải không thừa nhận, đây là một cái huệ chất lan tâm nữ tử.

“Ồ?”

Nhạc Duyên đối với vấn đề này thấy hứng thú, rất muốn biết cái này bối cảnh đến tột cùng là cái gì nha, liền theo đối phương ngữ khí cười hỏi: “Chẳng lẽ là quan phủ sao?”

Nhưng mà, Nhạc Duyên câu này cười hỏi nhưng lại lại để cho nữ tử biểu lộ lộ ra cực kỳ nghiêm túc, đón Nhạc Duyên ánh mắt, nữ tử hít sâu một hơi, lúc này mới từ tốn nói ra cái kia Thiên Hương lâu bối cảnh: “Đúng là quan phủ, bối cảnh của nó chính là Lục Phiến môn!”

Lục Phiến môn!

Tại Đại Tống, Lục Phiến môn cơ hồ có thể so với Minh triều lúc Cẩm y vệ, có thể không phải bình thường chỗ.

Lục Phiến môn cùng thanh lâu hợp tác chỉ sợ là không chỉ là theo như nhu cầu.

Chỉ là nữ tử lo lắng đối với Nhạc Duyên mà nói cũng không thèm để ý, phất phất tay, kéo thoáng một phát lông nhung áo trấn thủ sau, Nhạc Duyên rồi mới lên tiếng: “Không có việc gì, điểm này ngươi không cần lo lắng, ta tự hội (sẽ) giải quyết!” Vì san bằng đối phương lo lắng tâm tư, Nhạc Duyên dời đi chủ đề, hỏi: “Đúng rồi, ta còn không biết đứa nhỏ này họ Thập sao đâu này?”

Gặp ân công cũng không thèm để ý, có lẽ là kỹ cao gan lớn, nữ tử cũng là thở dài một hơi. Nghe được Nhạc Duyên hỏi thăm hài tử dòng họ, lập tức nữ tử trên mặt toát ra mỉm cười, đó là tràn ngập yêu thương cùng dứt khoát thần sắc, vuốt ve trong tã lót hài nhi mặt, trả lời: “Họ Cố đấy!”

Chú ý?

Yêu thương tất cả hướng?

Danh tự…

Thoáng chốc, Nhạc Duyên không khỏi sửng sốt một chút.

Cùng lúc đó.

Tô-ki-ô.

Chư cát tiểu hoa cùng váy màu vàng hai người cùng một chỗ chạy tới kinh đô, đang tìm khách sạn ở lại sau, chư cát tiểu hoa tạm thời đem hài nhi giao cho váy màu vàng chiếu cố sau, một mình hắn thì là vác lấy Trường Thương đi tới một nơi.

Đây là từng kinh đô người đều cơ hồ biết đến địa phương.

Nơi này có một cái khổng lồ bảng hiệu.

Trên viết (dâng thư) ba chữ to.

Lục Phiến môn.

Mà ở cái kia bảng hiệu bên cạnh, ngoại trừ điểm xuyết lấy quan gia ngọc tỷ dấu vết, còn có một long đầu điêu khắc, để bày tỏ thân thuộc với vua ân dày.

Cũng có lẽ là bởi vì nước sơn nguyên nhân, đầu rồng kia theo bên cạnh nhìn lại, tại trời chiều ánh chiều tà chiếu rọi xuống, lóe ra hào quang màu xanh.

Chói mắt.

Đoạt mắt.

Chương 041 : Hắc Mộc Nhai

Bởi vì vì một cái tên. .

Nhạc Duyên ở trong trấn nhỏ xoay hai ngày.

Vì thế, hắn cho cái này mượn từ miệng của hắn để lại tên hài nhi để lại một phần bí tịch, đây coi như là một phần của hắn tâm ý. Bất kể như thế nào, như đối phương lớn lên sau thật là vẫn có cái kia vận mệnh bi thảm, không thể nghi ngờ là một loại bi ai.

Thân phận.

Thường thường là một cắt bi kịch bắt đầu.

Với tư cách thay hắn lấy tiếc hướng cái danh này Nhạc Duyên, chỉ là thay đối phương làm một cái dự phòng, hắn không có khả năng ở cái thế giới này ngây ngốc mấy chục năm, đây là bởi vì bản thân bản thân nguyên nhân đưa đến. Như đối phương sau này vẫn đang đi lên cái kia bi đồ, ít nhất hắn còn có một có thể sau chuẩn bị lựa chọn.

Ngày thứ ba.

Tại nữ tử cảm ơn tống biệt xuống, Nhạc Duyên một người rời khỏi nơi này. Đến nỗi tiểu nha đầu nhưng lại tính tạm thời bị Nhạc Duyên lưu tại tại đây, sở dĩ yên tâm, là vì tại cái này trong thời gian thật ngắn, Nhạc

Duyên đã xác định nữ tử tâm địa.

Nàng cùng nàng người hầu, đều xem như tâm địa thiện lương.

Hơn nữa tiểu nha đầu bản thân cũng không đơn giản, nếu là đại nhân sơ ý một chút, làm không tốt còn có thể trồng tại một cái tiểu cô nương trong tay. Lần này trước đi tìm Minh Giáo chân chính tung tích, Nhạc Duyên không muốn làm cho tiểu nha đầu cùng nhau cùng chính mình mạo hiểm.

Ít nhất trước mắt, tiểu nha đầu đối với vậy còn tại trong tã lót hài nhi có hứng thú thật lớn, thật cũng không lo lắng tiểu nha đầu sẽ khóc, hội (sẽ) phát giận cái gì nha.

Loại chuyện này, dùng Nhạc Duyên hắn tình huống trước mắt, hắn không có có đầy đủ tự tin.

Rời đi sau, Nhạc Duyên liền lập tức thay đổi phương hướng, đi về phía tây hướng đại đồng phủ phương hướng mà đi.

Thị trấn nhỏ.

Đưa mắt nhìn ân nhân ly khai, nữ tử trên mặt một chút lo lắng nhìn xem cái kia biến mất ở cuối tầm mắt bóng lưng, thấp giọng thiển tố đối với đứng bên người người hầu tự lẩm bẩm: “Đại ân không cách nào báo đáp, chỉ tiếc chúng ta chỉ là bình thường nữ tử, không phải giang hồ nhi nữ!”

“Chỉ là không biết ân nhân phải đi nơi nào!”

Với tư cách nữ tử một mực tại trong thanh lâu người hầu, nghe vậy cũng không khỏi thán một câu.

Thân phận bất đồng, sáng tạo ra người tình cảnh bất đồng.

Lẫn nhau cách quá xa rồi.

Giống như cùng tiểu thư nhà mình cái kia yêu lên nam tử kia, như nếu không phải tiểu thư thân phận quá mức thấp kém. Chỉ là một giới chính là hoa khôi, bằng không mà nói nơi nào sẽ rơi phải cần trốn tình trạng. Đã làm hài tử thậm chí còn để lại một cái kỹ nữ chi tử thân phận…

Cũng có lẽ bây giờ không có cái gì nha, nhưng coi như hài tử lớn lên sau, thân phận này không thể nghi ngờ là chỗ trí mạng.

“Hắc Mộc Nhai!”

Ngay tại hai người suy nghĩ Nhạc Duyên chuẩn bị đi nơi nào thời điểm, một cái thanh đạm mờ ảo, lại lại tràn đầy lạnh như băng chi vị thanh âm đã rơi vào nữ tử trong tai. Lập tức, nữ tử không khỏi chấn động, sợ hãi kêu lên một cái. Đột nhiên quay đầu, hướng thanh âm nơi phát ra chỗ nhìn lại.

Nhìn thấy chỉ là một thân áo đỏ tiểu nha đầu lưng đối với mình đang tại cúi đầu nhìn thấy cái kia bị thả trong trứng nước yêu thương tất cả triều, chính vui cười ôi ôi nhìn đối phương.

Tại tiểu nha đầu nhìn tới. Xem như đã tìm được một cái so sánh không sai món đồ chơi mới.

Thanh âm này?

Quay đầu lại, hướng mục tiêu nhìn lại.

Nhìn thấy là tiểu nha đầu bối đối với bộ dáng của mình.

Dùng nữ tử lâu tại thanh lâu thời gian, tất nhiên là nghe được ra đây là một cái trưởng thành nữ tử thanh âm, chỉ là quay đầu nhưng không thấy bất luận người nào tung tích, chỉ có tiểu nha đầu đang tại hì hì đùa lấy con của mình. Mà nghiêng đầu sang chỗ khác, nữ tử phát hiện mình người hầu tựa hồ cũng không có nghe thấy cái gì nha.

“Ngươi nghe thấy cái gì nha không vậy?”

Quét sau nửa ngày, nữ tử đột nhiên đối với bên người người hầu hỏi.

“Hả?”

“Tiểu thư, nghe thấy cái gì nha?”

Trong kinh ngạc, người hầu gương mặt ngạc nhiên. Căn bản không minh bạch tại sao có vừa hỏi như thế.

Không vậy?

“…”

Nuốt nước miếng một cái, nữ tử tất nhiên là lại lần nữa nhìn lướt qua bốn phía, tình huống quỷ dị này nhường một chút nàng có một loại kinh hồn táng đảm cảm giác, tựa hồ là chung quanh trong mơ hồ tồn tại một cái chúa tể nhân chi sinh chết đại nhân vật giống như:bình thường.

Chẳng lẽ lại là mình ảo giác đâu này?

Nghi hoặc. Còn có nghi vấn đều trong đầu xoay quanh, cái này đột ngột nghe được danh tự, lại để cho nữ tử cho là mình xuất hiện trong ảo giác duy nhất có thể khẳng định thứ đồ vật.

Chỉ là cái kia Hắc Mộc Nhai là cái gì nha?

…

Bộ pháp vội vàng, tại Khai Phong Phủ khá tốt. Đương Nhạc Duyên đi ngang qua đại đồng phủ thời điểm, cũng đã nhìn đến Minh Giáo tung tích.

Bất quá đúng là như thế, Nhạc Duyên càng chắc chắn chính mình kế tiếp địa phương muốn đi.

Có lẽ. Trong nội tâm đoán cái kia ở bên trong là dưới mắt Minh Giáo chỗ căn cơ.

Một ngày sau.

Nhạc Duyên đi tới chỗ mục đích chỗ.

Sông nước.

Còn có bên cạnh bờ đá tròn.

Phóng tầm mắt nhìn, nhìn đến ngoại trừ cái kia đổ dòng sông, chính là cái kia tràn ngập ở phía trên màu trắng hơi nước, mê mê mang mang như như Tiên cảnh.

Tuy nói trước mặt con sông lớn này cản trở chính mình đi trước con đường, nhưng đối với với Nhạc Duyên mà nói cái này cũng không tính toán cái gì nha, dùng Khinh công của hắn công pháp qua sông bất quá là tùy ý mà làm. Ngược lại, một điểm nữa lại để cho Nhạc Duyên có chút hơi buồn bực chính là hắn mặc dù biết tại đây, nhưng nền tảng đi lên nói, đối với nơi này cũng không quen thuộc.

Xa xa nhìn lại, ánh mắt xuyên thấu qua cái kia tràn ngập sương trắng, Nhạc Duyên có thể chứng kiến tại phía trước cách đó không xa có một tòa đứng sừng sững ngọn núi cao và hiểm trở vách đá dựng đứng.

Chỗ đó, đúng là Nhạc Duyên việc này mục tiêu cuối cùng nhất.

Cũng là từng đã là Nhật Nguyệt thần giáo tổng đàn chỗ —— Hắc Mộc Nhai.

Hậu thế nổi tiếng giang hồ Nhật Nguyệt thần giáo tổng đàn, giờ phút này liền đứng ở Nhạc Duyên trước mặt.

Tại Khai Phong Phủ cùng Thái Kinh một hồi thời điểm, Nhạc Duyên cũng đã có suy đoán. Nếu là ở kết hợp

Phương Tịch tạo phản vị trí điểm phạm vi, lớn như thế khái phạm vi cũng đã có thể xác định. Chỉ là ở trong đó có một chút lại để cho Nhạc Duyên ngoài ý muốn chính là, đều thuyết minh giáo chính là ngoại giáo truyền vào, nhưng tại Đại Tống cái này một khi tuyệt đại bộ phận giáo chúng đều là tụ tập tại phía Đông.

Cái này cùng Nguyên Mạt Minh Sơ Minh Giáo tổng đàn quang minh đỉnh phương vị có thể nói là cách xa nhau như trời đất.

Một cái tại tây, một cái tại đông.

Mặc dù là dưới mắt tại phía tây hơn nữa là Đại Tống cùng Tây Hạ giao phong chiến trường chỗ, nhưng là chiến tranh trải qua địa phương dưới bình thường tình huống đều là truyền giáo dễ dàng nhất địa phương, giáo lí không thể nghi ngờ có thể san bằng chiến sau lập nên vết thương, đem hắn chuyển hóa thành báo thù hoặc là hắn động lực của hắn.

Tại kết hợp Độc Cô Phượng cái kia đã ẩn tàng sự tình, Nhạc Duyên trong lòng đã sớm đối với Minh Giáo nổi lên lòng nghi ngờ.

Nhưng vào lúc này Nhạc Duyên cũng không có nghĩ đến lập tức điều tra tâm tư, chỉ là tại váy màu vàng xuất hiện sau cùng với Độc Cô Phượng biểu hiện cách làm, nhấc lên Nhạc Duyên tâm tư.

Rất nhanh.

Nhạc Duyên đã qua sông, mượn sương mù giấu diếm,

Nhạc Duyên bình yên vô sự đi tới Hắc Mộc Nhai phía dưới.

Đập vào mắt chứng kiến.

Chính là có không ít đang mặc bạch y bạch bào, mang theo loan đao nam nữ giáo chúng chính ở dưới mặt cảnh giới lấy.

Phòng thủ tuy nói nghiêm mật, nhưng đối với với Nhạc Duyên mà nói quả thực là thủng trăm ngàn lỗ.

Duy nhất đáng giá lo lắng ngược lại là hắn bản thân, nếu không phải giờ phút này cưỡng ép hiếp áp chế cái kia muốn ho khan xúc động. Chỉ sợ Nhạc Duyên sớm cũng làm người ta phát hiện. Cảm thụ được không khí tràn ngập hơi nước, Nhạc Duyên một đôi tay cơ hồ đều giấu ở trong tay áo, bởi vì hơi nước nguyên nhân, Nhạc Duyên đã phát hiện trong cơ thể mình công lực cân đối làm như xuất hiện một chút vấn đề.

Bất quá Hắc Mộc Nhai có thể nói là vách đá dựng đứng ngọn núi cao và hiểm trở, muốn lên núi con đường duy có một cái.

Đó chính là do trên vách đá dựng đứng khóa sắt cho lôi kéo đi lên.

Dưới mắt Minh Giáo, đến tột cùng ai là giáo chủ?

Tại nơi bí ẩn, tránh né ánh mắt của những người khác, Nhạc Duyên ngẩng đầu nhìn sau nửa ngày, cái này liền có quyết định.

Trong lòng có quyết định sau, nhìn lướt qua xa xa. Khi (làm) một cái tuần tra đi đến chính mình phụ cận thời điểm, Nhạc Duyên trực tiếp lách mình xuất hiện điểm huyệt đem đối phương làm cho hôn mê bất tỉnh, theo sau kéo tới trong góc.

Sau nửa ngày.

Lại lần nữa đi ra Nhạc Duyên đã thay đổi một thân xiêm y.

Bạch y bạch bào.

Màu trắng mũ trùm thì là đã đeo ở trên đầu, cả khuôn mặt cơ hồ đều giấu ở trong đó.

Bên hông thì là treo loan đao.

Phóng tầm mắt nhìn, cả người cơ hồ đều tiềm dấu ở cái này áo bào bên trong.

Thân hình dời chuyển, thỏa thỏa một vị rõ ràng dạy đệ tử.

Cảm thụ được trên người phần này quần áo cảm giác quen thuộc, Nhạc Duyên không khỏi cảm giác than mình lại lần nữa mặc vào bộ này dị vực phong vị bách đủ trang phục.

Theo sau, là run một cái quần áo, Nhạc Duyên liền giẫm chận tại chỗ mà ra. Cũng sắm vai khởi điểm lúc trước giáo chúng động tác đến.

Dò xét sau nửa ngày, thấy không có mấy người đang ý sau, Nhạc Duyên cái này liền đi tới dưới núi, bước lên xích sắt kia giắt vòng rổ. Theo sau đột nhiên giật hạ trong đó đệ tam cây khóa sắt, lập tức theo cót két tiếng vang, liên lụy lực đạo bay lên, Nhạc Duyên liền bị kéo đi lên.

Rất nhanh.

Nhạc Duyên đã đi tới đỉnh núi.

Đi vào đỉnh núi sau. Cái kia tràn ngập dưới chân núi cùng sườn núi sương trắng quét qua là hết, không có phía dưới như vậy sương mù mai mai.

Phóng tầm mắt nhìn, Nhạc Duyên liền phát hiện núi này đỉnh đã có không ít kiến trúc. Thậm chí còn có không ít giáo chúng chính ở phía xa vội vàng. Nhìn về phía trên, những công trình kiến trúc kia đều so sánh mới, cũng lộ ra đơn sơ, hiển nhiên là mới thành lập không lâu.

Cái này cùng một cái truyền thừa đã lâu đại phái tổng đàn so với, căn bản không phù hợp.

Hiển nhiên nơi này bất quá là ngay tại chỗ tìm tới căn cư địa.

Tiến lên.

Xoay chuyển thoáng một phát sau, Nhạc Duyên lập tức ẩn vào một chuyến tuần tra đội ngũ phía sau nhất.

Muốn hiểu rõ thứ đồ vật, chính diện nghiền ép không thể nghi ngờ là nhất tầm thường thủ đoạn. Đối với những đệ tử này, mặc dù là Minh Giáo cao thấp cùng lên Nhạc Duyên cũng không sợ, duy nhất đáng giá lo lắng là hắn giáo chủ tại bây giờ là ai? Phương Tịch, hiện tại hiển nhiên còn chưa có tư cách.

“Nghe nói không?”

“Trên giang hồ gần đây có chút rối loạn, cái kia cái gì nha Nam Mộ Dung vang danh giang hồ, có thể giết không ít người, hơn nữa dùng hay là người khác tuyệt kỹ!”

Đi ở phía trước một tên đệ tử đối với người bên cạnh nhỏ giọng nói.

“Là vật đổi sao dời chứ? !”

“Đúng, chính là cái này danh tự!”

“Chỉ tiếc giáo chủ và Thánh Nữ đại nhân đều đối với cái này tạm thời không có hứng thú, bằng không mà nói trên giang hồ ở đâu còn có cái gì nha Nam Mộ Dung Bắc Kiều Phong…”

Trong lúc nói chuyện với nhau đều có được một lượng dưới cao nhìn xuống, một người trong đó càng là thể hiện rồi ý chí thiên hạ cảm khái, nói: “Những người giang hồ kia đã biết rõ chém chém giết giết, cũng không nhìn một chút hiện tại dân chúng sống làm sao, nhất là những tên khất cái kia cần có nhất! Biết không? Cái kia hai cái mới gia nhập Thánh giáo đệ tử Cái Bang, ta mới

phát hiện bọn hắn trải qua cũng không tốt.”

“Cái kia là đương nhiên, tên ăn mày mà!”

“Đừng nói những thứ này, chúng ta hay là đi hướng hộ pháp sử báo cáo kết quả công tác, xem có thể không đi ra ngoài cho những tên khất cái kia truyền bá thánh hỏa…”

Đi ở phía sau Nhạc Duyên an tĩnh nghe phần này đối đáp, đã trong đầu bắt đầu cấu tứ thu hút ở dưới Minh Giáo cao thấp cấu thành, đỉnh cao nhất hợp lý là giáo chủ cùng Thánh Nữ, ngay sau đó là hộ pháp dùng, chỉ là Tứ Vương cái gì nha còn không rõ ràng lắm.

Ngay tại lúc Nhạc Duyên chính vùi đầu tiếp tục hướng phía trước thời điểm ra đi, một cái thanh thúy giọng nữ thật là lại để cho Nhạc Duyên phóng ra bước chân ngừng lại.

“Nhạc Duyên? !”

Là kinh ngạc, là ngoài ý muốn!

Ngữ khí rất là quái dị.

Mà đồng thời, bốn phía giáo chúng đồng loạt quỳ một chân trên đất, quỳ lạy nói: “Cung nghênh giáo chủ!”

Thoáng chốc.

Toàn bộ hiện trường cũng chỉ có Nhạc Duyên một ngoại nhân đứng ở chỗ đó.

Rất kỳ quái chính mình tại sao sẽ bị nhận ra, nghi hoặc trong chậm rãi xoay người, Nhạc Duyên nhìn phía người tới.

Nhìn qua đối phương, Nhạc Duyên cũng nhớ tới tiếu ngạo giang hồ.

Chương 042 : Bệnh không nhẹ

Thanh thúy như trong ngọn núi U Tuyền…

Tiếng đinh đông trong hiển thị rõ một loại nhàn nhã hương vị.

Tóc đen.

Thanh y.

Trên mặt lụa mỏng.

Còn có một chuôi thanh tiêu.

Đây cũng là xoay người sau, xuất hiện tại bị mũ trùm che giấu Nhạc Duyên trong mắt.

Cái hình tượng này thật sự là khiến người ta quen thuộc, khiến người ta gặp qua một lần sau sẽ không đành lòng quên bộ dáng.

Ánh mắt hơi chút kinh ngạc, nhìn đối phương, Nhạc Duyên trong đầu bỗng xuất hiện ý niệm đầu tiên phải chăng cho cao nhất kiếm dùng nghiệm thật giả. Bất quá ý nghĩ này lập tức thu lại, dưới mắt đối phương lại không thấy thổi tiêu, chỉ là đứng ở nơi đó an tĩnh cười.

Không tiếp cận, cũng không xa cách.

Nhưng ở trong đó, lại có thể rõ ràng cảm giác được một loại khoảng cách cảm giác.

Theo sau, Nhạc Duyên liền nhớ tới tiếu ngạo giang hồ.

Lần đó hợp tấu thời điểm, đối phương cũng như vậy cười nhìn mình.

Tiêu nghệ mọi người —— Thạch Thanh Tuyền.

“…”

Đón Thạch Thanh Tuyền ánh mắt, Nhạc Duyên ánh mắt xuyên thấu qua đối với trên phương diện lụa mỏng, phát hiện cái kia giả cái mũi ngược lại là đã không thấy tung tích, không giống trước kia như vậy để chứa đựng một cái đằng trước giả cái mũi dùng phá hư bản thân mỹ cảm.

Chỉ là cái kia bốn phía quỳ xuống giáo chúng, trong miệng cái kia câu ‘Giáo chủ’ khiến người ta kinh ngạc.

Trừ lần đó ra, Thạch Thanh Tuyền lại có thể liếc nhìn tự mình cõng ảnh liền đem người cho nhận ra, loại này nhãn lực kình ngược lại là có phần ra Nhạc Duyên đoán trước. Có thể dựa vào cảm giác, liền có thể nhận ra mình người tuyệt đối không có mấy người, nhưng ở Nhạc Duyên trong ý nghĩ, lẽ ra không có đối với phương.

Chẳng lẽ lại…

Trong đầu lóe qua độ Ma chi cảnh, tự mình biết trên

người đối phương hết thảy, đồng lòng đối phương cũng hiểu biết trên người mình hết thảy, Nhạc Duyên đã trầm mặc sau nửa ngày, lúc này mới cười chào hỏi, nói: “Đã lâu không gặp!”

“Các ngươi đi xuống đi!”

Phất phất tay, tại Thạch Thanh tuyền dặn dò xuống, những thứ khác giáo chúng lập tức đứng dậy cách ra. Trước lúc ly khai, ánh mắt mọi người đều không tự chủ được đánh giá liếc bị bạch y bạch bào bọc cái kín Nhạc Duyên. Rất nhanh tại đây liền chỉ còn lại có Nhạc Duyên cùng đối phương hai người, tương đối mà đứng.

“Đúng vậy a!”

“Chúng ta đã lâu không gặp đấy!”

Ánh mắt dịu dàng, Thạch Thanh Tuyền ánh mắt vẫn là lộ ra như vậy thuần túy, có ngoài ý muốn, có kinh ngạc, duy chỉ có không có giết ý các loại.

“Thạch đại gia ngươi để cho ta ngoài ý muốn!”

“Ta tuyệt đối không ngờ rằng ngươi vậy mà sẽ là Minh Giáo giáo chủ!”

Tay phải vươn ra, đem đội ở trên đầu màu trắng mũ trùm kéo xuống, lập tức cái kia một đầu hoa phát lạc đi ra, nhìn đối phương toàn thân cao thấp cái loại nầy đơn giản cách ăn mặc. Nhạc Duyên quả thực có chút ngoài ý muốn đối phương giờ phút này thân phận. Tại nói ra câu nói này đồng thời, Nhạc Duyên trong đầu đã không

ngừng phân tích lên cái này phía sau tình huống đến.

Minh Giáo!

Thạch Thanh Tuyền!

Tà Vương Thạch Chi Hiên!

Còn có Sư Phi Huyên…

Mấy cái này danh tự không ngừng trong đầu xoắn xuýt liên quan, cuối cùng nhất tại Nhạc Duyên trong đầu như ngừng lại Đại Minh tôn giáo cái tên này thượng diện. Đối với cái này, Nhạc Duyên chỉ có một khẳng định, tại lúc trước chính mình phá vỡ Sư Phi Huyên cuối cùng nhất tâm cảnh sau, chỉ sợ đã xảy ra một ít cho người cực kỳ ngoài ý muốn sự tình.

Chỉ là mình dưới mắt bất quá là người mù sờ voi, chỉ là dựa vào danh tự cùng tình huống trước mắt, có thể suy đoán ra một ít đại khái, nhưng lại biện gom góp không xuất ra hoàn chỉnh chân tướng.

Có một chút có thể nhất định là trước mặt Thạch Thanh Tuyền không phải đã giải quyết vấn đề kia. Như vậy vẫn là bệnh càng thêm lợi hại.

“Giáo chủ?”

Nghe vậy, Thạch Thanh Tuyền không khỏi sững sờ, lập tức cười nói: “Không, người ta chỉ là thay mặt giáo chủ! Từ đầu tới đuôi. Minh Giáo giáo chủ chân chính chỉ có một người!”

“A…!”

Trầm ngâm một tiếng, tại những lời này xuống, Nhạc Duyên tinh thần đã đề phòng rồi lên, lời này hàm nghĩa… Chẳng lẽ lại Tà Vương Thạch Chi Hiên cũng xuất hiện tại đây? Không. Chắc có lẽ không! Mặc dù là có quan hệ của mình, Thạch Thanh Tuyền cùng Thạch Chi Hiên tầm đó vẫn đang tồn tại mâu thuẫn, trừ phi có một cái đáng giá giảm xóc điểm mấu chốt.

Mà cái này điểm mấu chốt…

Hồi tưởng đến chính mình lúc trước chứng kiến tình huống. Sư Phi Huyên đã sớm có thai… Nếu là Thạch Chi Hiên ở đây, chỉ sợ hắn đã sớm khắp thiên hạ đuổi giết chính mình tới, dùng Tà Vương tính tình nữ nhi của mình ăn hết như thế lớn thiếu, chính mình càng là tại đần độn u mê dưới có cháu trai hoặc là cháu gái, này làm cho Thạch Chi Hiên làm sao có thể tiếp nhận?

Có thể khẳng định, Khấu Trọng tại đạp vào ngôi vị hoàng đế sau khi, cũng bỏ ra cực lớn tinh lực đối phó Tà Vương Thạch Chi Hiên.

Một cái ném đi tiết tháo cùng giới hạn thấp nhất Tà Vương quả thực khủng bố.

Hào khí hơi có vẻ nặng nề.

Tại ngắn gọn hai câu nói sau, hai người đều yên tĩnh trở lại. Quan hệ của hai người thật sự là có chút phân loạn.

Sau nửa ngày.

Thạch Thanh Tuyền lúc này mới nói tiếp: “Đạo công tử tới đây, xa tới là khách, như vậy đứng đấy cũng không có bất kỳ ý tứ! Với tư cách này địa chủ nhân, thanh tuyền cùng Nhạc huynh đi một chút đi!”

“Xin mời!”

Tay phải cầm có chứa màu xanh biếc Ngọc Tiêu, xa xa một ngón tay, lập tức Thạch Thanh Tuyền liền đi qua Nhạc Duyên bên người, hướng trước mặt đi đến.

“…”

Nhạc Duyên thì là cười cười, cũng đi theo.

Một phen đi dạo.

Đến khiến người ta cảm thấy là một loại du sơn ngoạn thủy.

Ngọc Tiêu điểm nhẹ, đứng bên người Nhạc Duyên nhìn xem Thạch Thanh Tuyền động tác kia, có phần có một loại chỉ điểm giang sơn cảm giác, thí dụ như nàng mang người dạo qua một vòng đại khái Hắc Mộc Nhai sau, cuối cùng nhất hai người đứng ở đó vách núi vách đá dựng đứng chỗ, nhìn xem phía trước mặt mây cuốn mây bay, sương trắng lăn lộn, nói: “Nhạc huynh, ngươi xem tại đây như thế nào?”

“Tốt núi!”

“Vách núi vách đá dựng đứng, dễ thủ khó công!”

Hắc Mộc Nhai nếu như không đủ hiểm, ban đầu ở Minh triều thời điểm, trăm nhiều năm đã sớm bị quan phủ hoặc là chính đạo công phá tổng đàn, có thể nói tại cổ đại thời điểm, như thế một chỗ ngọn núi cao và hiểm trở vách đá dựng đứng quả thực ở bên trong môn phái cực kỳ hiếm thấy.

Có thể ngăn cản như vậy lớn lên thời gian, thứ nhất là Minh Giáo thế lớn, thứ hai là tổng đàn dễ thủ khó công.

Người bình thường muốn đi lên thật sự là rất khó khăn.

Thoả mãn cười cười, Thạch Thanh Tuyền đối với câu trả lời này tất nhiên là thoả mãn vô cùng, tìm được như thế một ngọn núi ngược lại là cũng không dễ dàng, hơn nữa cũng cần rất mạnh võ công, người mới có thể đi lên. Nàng sở dĩ vừa ý tại đây, liền là bởi vì nơi này vách đá dựng đứng hiểm cảnh.

“So với đế đạp phong như thế nào?”

Quay đầu, Thạch Thanh Tuyền ánh mắt rơi vào Nhạc Duyên trên mặt, dừng lại sau nửa ngày, cuối cùng hỏi vấn đề này.

“Đế đạp phong…”

“Tất nhiên là so ra kém nơi này!”

Nhạc Duyên sắc mặt không có có bất kỳ biến hóa nào, tựa hồ là đã sớm dự thấy cái này vấn đề, nhìn xem

Thạch Thanh Tuyền, nghe cái này có ý riêng vấn đề, Nhạc Duyên thì biết rõ chuyện lúc ban đầu cho tới bây giờ sẽ không có hoàn toàn chấm dứt.

Bốn mắt nhìn nhau.

Tại trong lòng, Nhạc Duyên liền biết mình lúc trước suy đoán xem ra cuối cùng là không có sai.

Thạch Thanh Tuyền vấn đề vẫn đang tồn tại.

Nhìn tới. Lúc trước Vệ Trinh Trinh câu nói kia chỉ sợ đã trở thành sự thật, sự tình phát triển có chút vượt quá bản thân hắn đoán trước.

Chỉ sợ là chính mình ý nghĩ ban đầu cũng không có đạt thành, ngược lại là nổi lên chút ít phản tác dụng.

Nhớ tới vừa rồi cùng ở trong đó lấy được tin tức, cái này Minh Giáo còn có một cái gọi là Thánh Nữ đại nhân, cái này Thánh Nữ sẽ không phải là…

Hai mắt nhắm lại, Nhạc Duyên đột mà hỏi: “Minh Giáo Thánh Nữ sẽ không phải là?”

“Nhạc huynh, ngươi nghĩ thấy nàng sao?”

“Có thể a!”

“Nàng cũng rất muốn gặp ngươi rồi!”

Thạch Thanh Tuyền hé miệng cười cười, trên mặt vui vẻ nhộn nhạo, cho ra trả lời nhưng lại khiến người ta khiếp

sợ kinh ngạc, cũng may mắn Nhạc Duyên chính là sớm có suy đoán chi nhân. Cũng không có cảm thấy có cái gì nha ngoài ý muốn. Ngược lại là đối phương tùy ý lại để cho Nhạc Duyên có chút nhíu mày.

Lời nói rơi xuống.

Thạch Thanh Tuyền thân hình rồi đột nhiên xoay tròn.

Một đầu tóc đen càng là theo động tác uốn lượn bay múa, hắn chuyển động thân hình không chỉ như vậy, càng là tác động bốn phía sương trắng, giảo động cái kia cuồn cuộn mây trắng.

Lụa mỏng phi.

Tóc đen tán.

Thanh y tức thì bị ngọc thủ tiện tay kéo xuống, lộ ra mặc ở bên trong áo trắng.

Tại Nhạc Duyên nhìn kỹ ở bên trong, lại lần nữa xuất hiện ở trước mặt hắn đúng là —— từng đã là Từ Hàng Tĩnh Trai Thánh Nữ, Sư Phi Huyên.

Tóc đen rơi xuống.

Cuối cùng nhất tùy ý choàng tại não sau, mà không phải như lúc trước như vậy đem đầu tóc buộc ở não sau, mà trên tay Ngọc Tiêu cũng bị thu tại trong tay áo. Duy nhất không có là một thanh trường kiếm. Trừ lần đó ra, đứng ở Nhạc Duyên trước mặt sớm đã không phải lúc trước Thạch Thanh Tuyền rồi, mà là Sư Phi Huyên.

Khí chất!

Dung mạo!

Tại thời khắc này, hoàn toàn bị chuyển đổi.

Trơ mắt nhìn loại chuyện này tại trước mặt phát sinh. Nhạc Duyên cũng không khỏi không tán thưởng lúc trước cái kia được xưng thiên hạ toàn tài Lỗ Diệu Tử trong tay nhất tác phẩm hoàn mỹ cuối cùng đạt tới cái gì nha trình độ. Mặc dù là đúc lại trăng khuyết kiếm cũng không có thể cùng sánh vai.

Người trước mặt, là Lỗ Diệu Tử nhất tác phẩm hoàn mỹ.

“Đạo công tử!”

“Đã lâu không gặp!”

Một tay nhẹ nhàng đặt tại trên bụng, Sư Phi Huyên có chút xoay người, nhẹ nhàng thi lễ. Từng đã là Thánh Nữ khí chất ầm ầm mà hiện.

Nhạc Duyên ngơ ngác nhìn cô gái trước mặt do Thạch Thanh Tuyền trực tiếp chuyển biến thành Sư Phi Huyên, loại này đại biến người sống tràng cảnh cơ hồ có thể so với ma thuật. Mà thân phận này chuyển biến, cũng nói cho Minh Giáo Thánh Nữ đúng là hắn trong lòng suy đoán.

Một người sắm vai hai cái sừng sắc.

Lúc trước còn không có như vậy liều lĩnh. Nhưng dưới mắt đã là hoàn toàn minh mục trương đảm.

“Khục! Khục! Khục!”

Tay phải nắm tay ngăn tại trước miệng liên tục ho khan hai tiếng sau, đối mặt Sư Phi Huyên mời đến, Nhạc Duyên lông mày nhíu lại, phối hợp với thân phận đối phương nói ra: “Xem ra Phi Huyên ngươi còn là bệnh không nhẹ, hãm nhập ma đạo a… Có lẽ là cần phải tiếp tục trị liệu!”

Ma đạo?

Trị liệu?

Sư Phi Huyên nghe vậy vốn là sững sờ, lập tức sắc mặt chợt đỏ, cả người nổi giận phi thường.

Đón Sư Phi Huyên cái kia nhìn hằm hằm ánh mắt, Nhạc Duyên cảm thấy chỉ sợ lại là thời điểm đã đến chính mình nên vì thiên hạ thương sinh độ ma lúc sau.

…

Cùng lúc đó.

Đã sớm rơi xuống Hắc Mộc Nhai Độc Cô Phượng tắc thì là một người đầy bụng tâm tư hướng Dương Châu phương hướng mà đi.

Cùng lúc đến bất đồng, lúc trở lại Độc Cô Phượng gặt hái được không ít thứ đồ vật.

Gặp một người quen.

Càng là theo tay của đối phương bên trên lấy được một phần được xưng vô thượng bí tịch.

Đúng là phần kia tại Sư Phi Huyên trong miệng xem như bản đơn lẻ Ma Môn cao nhất võ học bí tịch ——《đạo tâm chủng ma **》.

Sư Phi Huyên, nàng tự là không thể toàn bộ tin tưởng.

Nhưng là Sư Phi Huyên, lại lại khiến người ta không tự chủ được đi hoài nghi, đi suy tư. Đặc biệt là đối mới là bằng chứng, thậm chí đem phần này bí tịch cũng cho nàng Độc Cô Phượng, phần tâm tư này quả thực khiến người ta kinh ngạc.

Sư Phi Huyên là cái gì nha tâm tư, Độc Cô Phượng tinh tường.

Nhưng chính cô ta tại thời khắc này cuối cùng cái gì nha tâm tư, Độc Cô Phượng lại là có chút mê mang.

Chương 043 : Cải biến

Giang hồ hắc ám, còn kém rất rất xa triều đình. ()

Tương đối, giang hồ quang minh quá nhiều.

Mặc dù là dưới mắt trong giang hồ Cái Bang thế lớn, có thể nói là vì nước vì dân, nhưng ở có người trong mắt, lại cũng không là như thế.

Kinh đô.

Lục Phiến môn.

Bước vào Lục Phiến môn, cùng một canh giờ sau khi chư cát tiểu hoa lại lần nữa đi ra.

Hắn cùng với váy màu vàng cái này thư sinh bất đồng.

Tương đối, chư cát tiểu hoa nhưng thật ra là đã bị tiến cử, có bối cảnh, tham gia vũ cử bất quá là xác định thân phận này, dùng càng tốt hơn tiến vào bên trong. Tương đối, váy màu vàng thì là bên trên không bối cảnh, hạ không dân chúng trụ cột thư sinh.

Đọc sách trị quốc Bình gia, đối với hiện tại váy màu vàng mà nói đã quá xa.

Hắn sở cầu bất quá là đơn giản đi một lần nữa biên soán Đạo Tạng, từ bên trong tìm kiếm được có thể cấp cho hắn sức mạnh cách, báo thù cho hắn địa phương.

Một đường đến, chư cát tiểu hoa cùng váy màu vàng tiếp xúc ở bên trong, hắn tất nhiên là biết rõ váy màu vàng là một cái cơ khổ người. Cho nên, làm bằng hữu, hắn cũng muốn bang đối phương bề bộn. Tuy nói tại ngắn ngủi này mấy ngày trao đổi ở bên trong, đối với váy màu vàng hắn coi như là có hiểu biết.

Có tài hoa, không biết làm sao đối phương tâm tính…

Bất quá làm bằng hữu, chư cát tiểu hoa cảm thấy vẫn phải là dưới sự trợ giúp đối phương.

Lần này đến đây Lục Phiến môn, là tới gặp mình người quen, xác thực nói là sư phó của hắn bằng hữu.

Một canh giờ sau, chư cát tiểu hoa bước ra Lục Phiến môn.

Phó thác nhân tình, lại cũng đã nhận được thuộc về nhà mình một cái nhiệm vụ. Tính tạm thời, chư cát tiểu hoa tại không tham gia vũ cử trước, hắn lệ thuộc với Lục Phiến môn, giúp làm sự tình.

“Cái Bang!”

“Tây Hạ nhất phẩm đường!”

Khẽ cau mày, chư cát tiểu hoa tất nhiên là biết rõ Lục Phiến môn cùng bình thường triều đình nha môn bất đồng, sự hiện hữu của nó liền cùng loại Tây Hạ chính là cái kia nhất phẩm đường, bất đồng duy nhất chính là cái này Lục Phiến môn càng nhiều nữa nhúng tay hay (vẫn) là triều đình sự tình, đối với chuyện giang hồ rất ít để ý

tới.

Nhưng lần này nhưng khác.

Hắn một ngoại nhân, bị xin nhờ rồi.

Chỉ là bởi vì sư phó quan hệ duyên cớ, chư cát tiểu hoa chỉ có thể đáp ứng. Bất quá tại trong lòng. Chư cát tiểu hoa nhưng lại minh bạch, chỉ sợ mình bị người tính kế. Có thể nói, vừa bước vào cái này Đại Tống phồn hoa nhất cũng là hắc ám nhất kinh đô, liền cho chư cát tiểu hoa lên bài học.

Xem ra cái này Đại Tống triều đình, sớm đã là sóng cả mãnh liệt.

Có thể mặc dù là như vậy, nhưng cũng không thể ảnh hưởng ý nghĩ của hắn, trái lại chư cát tiểu hoa cũng muốn mượn cái này không đương nhìn một cái.

Trở lại khách sạn.

Mở cửa liền phát hiện váy màu vàng đang tại cho bé gái đổi lấy tã, cái kia quen thuộc động tác hiển nhiên là trong đoạn thời gian này luyện thành. Tại đạp tiến gian phòng sau, chư cát tiểu hoa liền đem chuyện của mình nói cho váy màu vàng, vậy sau,rồi mới lại để cho váy màu vàng hỗ trợ chiếu cố bé gái.

“Ngươi muốn đi ra ngoài?”

“Đúng!”

Váy màu vàng nghe vậy trầm ngâm hạ nhẹ gật đầu. Tương đối, hắn cũng biết đối phương tính toán là có thêm không sai bối cảnh, có quan hệ, tương đối muốn so tình huống của mình tốt hơn quá nhiều. Đã tham gia vũ cử, tại không bắt đầu thi đi về phía trước động một phen, vì phía sau đánh rớt xuống ấn tượng tốt, ngược lại cũng không tồi.

Suy nghĩ thoáng một phát, váy màu vàng cái này liền nói ra: “Hài tử ta chiếu khán, ngươi đi đi!”

“Bất quá cũng phải cẩn thận. Giang hồ… Không phải ngươi ta tưởng tượng đơn giản như vậy!” Đang nói câu nói này thời điểm, váy màu vàng trong đầu hồi tưởng chính là cái kia cái một thân màu vàng cẩm y nữ tử Độc Cô Phượng cái kia như ma giống như:bình thường kiếm pháp.

Tuy nói trên đường bái kiến chư cát tiểu hoa từng ra thương, nhưng váy màu vàng cũng không cảm thấy chư cát tiểu hoa hội (sẽ) lợi hại đến loại tình trạng nào. Được chứng kiến Minh Giáo thủ đoạn tàn nhẫn, hơn nữa Độc Cô Phượng kiếm pháp. Đã để váy màu vàng đối với truyền thuyết này bên trong giang hồ đã có đầy đủ kính úy nhận thức.

Từ biệt sau khi, chư cát tiểu hoa liền cầm Lục Phiến môn ngựa, một người một thương hướng phía nam mà đi.

Mà mục đích của hắn phương hướng đúng là Giang Nam phương hướng.

“Thì ra là thế!”

“Cái Bang mời thiên hạ danh túc tụ hội!”

Vùng ngoại ô, Mộ Dung Phục một thân khôi giáp tướng quân trang phục. Bộ dáng đã sớm đại biến, hắn lúc này không phải vang danh giang hồ công tử văn nhã Nam Mộ Dung, mà là thuộc sở hữu với Tây Hạ nhất phẩm đường lý kéo dài tông. Giờ phút này. Hắn cũng nhận được Tây Hạ nhất phẩm đường mệnh lệnh.

Bọn hắn chuẩn bị mượn Cái Bang ban bố mời đem trước người tới một mẻ hốt gọn.

Nhìn đến đây, Mộ Dung Phục không khỏi cười nhạo khinh thường.

Đại Tống bên trong, cơ hồ bị người thẩm thấu thành cái sàng. Tây Hạ nhất phẩm đường người có thể nói là muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, nếu như không là có thêm Kiều Phong dẫn đầu thủ hạ trung nguyên giang hồ, chỉ sợ cục diện còn không biết sẽ biến thành cái gì nha bộ dáng.

Bất quá như vậy vừa vặn, Đại Tống càng phát ra có vấn đề, như vậy hắn Mộ Dung thị mới càng có cơ hội.

Lại lần nữa nhớ lại chính mình lúc trước một đường đến cùng Kiều Phong kết bạn mà đi, ở trong đó hắn cũng không có nhìn thấy Kiều Phong đề cập qua Cái Bang mời những thứ khác người giang hồ, hơn nữa rõ ràng cũng không biết rõ, lộ ra nhưng cái lúc này theo Tây Hạ nhất phẩm đường có được tin tức nói cho hắn Mộ Dung

Phục một sự kiện.

Đó chính là trong Cái Bang bộ xảy ra vấn đề.

Có cực lớn khả năng, sẽ ảnh hưởng đến bây giờ bang chủ Kiều Phong địa vị. Suy nghĩ xuống, Mộ Dung Phục tuy nhiên bội phục Kiều Phong cách đối nhân xử thế, nhưng là vừa nghĩ tới tự gia gia tộc tổ truyền di huấn, chỉ có thể từng bước từng bước bước ra đi.

Nói sau…

Trong đầu chợt lóe lên cái kia đạo kim sắc cầm kiếm tiếu ảnh.

Cái loại nầy trên cao nhìn xuống khí chất cùng thái độ, không thể nghi ngờ là tại thời thời khắc khắc kích thích hắn Mộ Dung Phục.

Nhắm mắt lắc đầu, muốn đạt tới dưới mắt hắn còn chưa đủ, bất kể là võ công hay (vẫn) là những phương diện khác cũng không đủ.

Nhấn xuống tin tức sau, hắn ngược lại là cũng không có hỏi thăm tứ đại ác nhân tin tức, tại nhất phẩm đường, hắn Mộ Dung Phục cùng tứ đại ác nhân quan hệ cũng không làm sao, riêng phần mình không nhìn trúng đối phương. Tứ đại ác nhân là cảm thấy lý kéo dài tông quá mức dối trá, mà ở Mộ Dung Phục trong mắt thì là tứ đại ác nhân quá mức cuồng ngạo, không tán thưởng.

Có thể nói, tại nhất phẩm trong nội đường tứ đại ác nhân tồn tại là có chút đặc thù.

Có đôi khi, mặc dù là nhất phẩm đường những người khác đối với tứ đại ác nhân có chút tức giận, đáng tiếc là thượng diện quan tâm tứ đại ác nhân năng lực, đối với hắn không thể làm gì. Mà hắn Mộ Dung Phục thứ nhất là không muốn đem sự tình khiến cho phức tạp, ảnh hưởng đến hắn thân phận này, thứ hai đối mặt Đoàn Duyên Khánh Nhất Dương Chỉ mặc dù là hắn Mộ Dung Phục cũng không thể không cẩn thận cẩn thận.

Bất quá đối phó Cái Bang, nhúng tay trong đó, có thể quấy đến Trung Nguyên giang hồ phân tranh lên, vì hắn to lớn nghiệp đoạt được kỳ ngộ.

Không thể nghi ngờ trạng huống như vậy là Mộ Dung Phục kỳ vọng.

Duy nhất lại để cho Mộ Dung Phục kinh ngạc địa phương, trong Cái Bang bộ cuối cùng đã xảy ra cái gì nha?

Mã Đại Nguyên chi tử, vẫn đang xa xa không đủ.

Suy tư sau nửa ngày, không cách nào biết được kết quả Mộ Dung Phục không có đi để ý tới cái này tạm thời không thể tưởng được kết quả vấn đề, mà là xoay người, hướng Vô Tích phương hướng mà đi. Hắn cần chuẩn bị tại thỏa đáng thời điểm, làm thích hợp nhất sự tình.

Hai tay có chút nhất chà xát. Trong tay tờ giấy cũng đã hoàn toàn hóa thành tro bụi, tan theo gió.

Theo sau.

Mộ Dung Phục cũng đã quay người rời đi.

Mà cùng lúc đó.

Trong Cái Bang bộ đã ẩn ẩn có biến, chỉ là dù là đã tạm thời về tới Giang Nam Kiều Phong càng nhiều nữa tâm tư nhưng lại không có tại nơi này thượng diện, hắn còn chưa về Cái Bang tổng đàn, hơn nữa hắn đối với trong bang phái bộ người đều có chút tín nhiệm, tại thời khắc này Kiều Phong căn bản sẽ không có nghĩ đến giấu ở Cái Bang phía dưới sóng cả.

Mà ở phương bắc, Cái Bang có chút cứ điểm thì là đã xuất hiện nhân vật khác thân ảnh.

Một chuyến cầm trong tay thánh hỏa truyền giáo người theo dõi tên ăn mày.

…

“Ai!”

Đoàn Dự cảm giác được tâm tình của mình thật sự là hỏng bét thấu.

Từ khi vừa ra trận vẫn xuôi gió xuôi nước hắn, cho dù là tại bị khó khăn nguy hiểm thời điểm, cũng có thể thuận buồm xuôi gió, bốn phía chi nhân càng là thỏa thỏa quay chung quanh chính mình chuyển. Cái loại nầy bị người quan tâm cảm giác bình thường cảm giác không thấy trân quý.

Nhưng tại thời khắc này, Đoàn Dự lại cảm nhận được.

Bất quá với tư cách đối lập nhưng lại hắn tại chuyện tình cảm nghiệp bên trên tuyệt đại khó khăn trắc trở.

Thử nghĩ.

Ở nhà cha mẹ cùng hoàng bá đều cực kỳ coi trọng hắn, tại trên mặt cảm tình Mộc Uyển Thanh, Chung Linh tuy nhiên đến cuối cùng biến thành của mình thân muội tử, nhưng là không thể nghi ngờ đã chứng minh mị lực của hắn là cực lớn. Cho dù là bị Đại Luân Minh Vương cưu ma trí bắt lại, người ta cũng khá trọng thị hắn Đoàn Dự.

Thế nhưng mà ——

Thế nhưng mà tại Thần Tiên tỷ tỷ trước mặt, Đoàn Dự phát giác chính mình hoàn toàn không bị người coi trọng cùng chú ý.

Người ta chỉ để ý biểu ca của nàng, thậm chí A Chu cùng A Bích hai vị cũng không để ý chính mình.

Theo một đường sau, Đoàn Dự ân cần cuối cùng khiến người ta chịu đựng không nổi, A Chu nhìn không được đem Đoàn Dự cho đuổi. Bốn người ở nửa đường tách ra. Hồi tưởng lại, cái loại cảm giác này quả thực lại để cho Đoàn Dự khó chịu, nếu là biết rõ loại tình huống này, lúc trước còn không bằng đi theo cái kia Nhạc công tử cùng rời đi rồi.

Vừa nghĩ tới Nhạc Duyên thân ảnh. Không biết sao

Đoàn Dự không hiểu rùng mình một cái.

Văn nhã nhẹ nhàng, nhưng là nghiên cứu phật lý rất sâu Đoàn Dự cảm giác, cảm thấy đối phương trong cơ thể đang đóng là một cái hung thú. Lúc trước sở dĩ tránh đi không đi theo, trong đó không chỉ là bởi vì Thần Tiên tỷ tỷ, cũng tự có thân như vậy một phần cảm giác đang tác quái.

Chỉ là vừa nghĩ tới tại đây. Vừa vừa bước vào Vô Tích Thành Đoàn Dự liền không khỏi suy đoán lên Nhạc Duyên dưới mắt đến tột cùng tại làm cái gì nha đến. Hơn nữa đối phương cuối cùng phái Tiêu Dao ở bên trong loại nào thân phận? Hồi tưởng lại cái kia trên quyển trục an bài, Đoàn Dự tựu không khỏi cười khổ.

Mà bị Đoàn Dự nhắc tới Nhạc Duyên nhưng lại lại lần nữa nổi lên độ ma tâm tư.

Nếu là người trước mặt vẫn là dùng Thạch Thanh Tuyền diện mạo đến đối, Nhạc Duyên có lẽ có lại hợp tấu một khúc 《tiếu ngạo giang hồ》 ý định. Nhưng khi đối phương đổi mặt trực tiếp dùng Thánh Nữ Sư Phi Huyên thân phận xuất hiện thời điểm, Nhạc Duyên thì biết rõ lúc trước tính toán của mình chỉ sợ là thất bại trong gang tấc.

Hoặc là nói là cử động của mình nổi lên phản tác dụng.

Một câu ‘Độ ma ‘, chỉ là khiến cho cảm xúc bình thường Sư Phi Huyên trở nên hơi nổi giận.

“Ta và ngươi còn lâu không thấy, ta cũng vì Phi Huyên

chuẩn bị đồng dạng lễ vật!”

“A…, chuẩn bị rất lâu!”

Nhìn đối phương cái kia nổi giận ánh mắt, Nhạc Duyên cũng không có như vậy chấm dứt, mà là từ trong lòng lấy ra một bức tượng hoàn hảo 倮 thể đầu gỗ pho tượng. Cái kia muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào, cắn môi nhìn hằm hằm rồi lại lười biếng mà xấu hổ tư thái tại trên pho tượng có thể nói là khắc được lập luận sắc sảo.

Pho tượng kia bộ dáng rõ ràng là Sư Phi Huyên.

Đương Nhạc Duyên muốn đem hắn muốn làm vì bằng hữu cũ hồi lâu không thấy đưa cho đối phương làm lễ gặp mặt sau, Sư Phi Huyên cuối cùng bạo phát.

Vung tay lên, bàn tay trắng nõn cuốn ở bên trong, ngón giữa cùng ngón trỏ hóa thành Kiếm chỉ trực tiếp một chút hướng về phía Nhạc Duyên trong tay đầu gỗ pho tượng, chiêu thức tùy ý mờ ảo, Tiên ý tràn ngập.

Đối mặt Sư Phi Huyên thẹn quá hoá giận, Nhạc Duyên ngược lại là vui vẻ.

Đồng thời.

Cũng thu hồi pho tượng, triển khai sự phản kích của chính mình.

Bàn tay giao tiếp.

Khí kình bung ra thanh âm lập tức tại giữa hai người

sinh ra.

Nhạc Duyên thậm chí có thể cảm nhận được đối phương trên ngón tay ngọc cái này luồng lạnh như băng, cái này tiếp xúc, Nhạc Duyên liền lập tức cảm giác được một lượng rét lạnh kiếm khí xông vào trong lòng bàn tay.

Võ công của đối phương con đường thay đổi!

Chiêu thức tuy nói hay (vẫn) là kiếm điển, nhưng là đây cũng không phải là nguyên bản kiếm điển.

Cùng lúc trước kiếm điển cái loại nầy trước có tình mà vong tình Thái Thượng vong tình cách làm bất đồng, cỗ này tử trong kiếm ý ngược lại là có một loại tuyệt tình tuyệt dục đông cứng cảm giác. Ngẫm lại cũng thế, kiếm điển tâm cảnh vừa vỡ, hắn tu vị có thể nói là nhanh quay ngược trở lại mà xuống, không chiếm được tu bổ mà nói chắc chắn được không bù mất. Chỉ là chuyển luyện cỗ này tử phương pháp, nếu là một mực luyện đi xuống, chắc chắn đi đến lối rẽ.

Cảm giác này! ! !

Tại Nhạc Duyên kinh ngạc thời điểm, Sư Phi Huyên trong lòng đồng lòng kinh ngạc.

Cảm thụ được chiêu thức kia thậm chí còn có khí chất hoàn toàn biến hóa, Sư Phi Huyên trong mắt loé ra một tia quả thật như vậy thần sắc. Tựa hồ trong nội tâm rơi xuống cái gì nha quyết định, Kiếm chỉ thu hồi, bàn tay trắng nõn cuốn, trong tay áo Ngọc Tiêu vọt thẳng trổ mã

vào trong tay, dùng tiêu đời (thay) kiếm, trực tiếp một chút ra.

Mà theo một chiêu này sử xuất, Sư Phi Huyên khí chất cũng hoàn toàn phát sinh ra biến hóa, trên mặt cũng đã mất đi huyết sắc, trở nên tái nhợt đồng nhất, tựu thật giống ngốc trong bóng đêm lâu không thấy ánh mặt trời giống như:bình thường.

Thanh!

Lạnh!

Cùng lúc trước hình tượng, nhưng lại một trời một vực. Cả người làm như thiên bên ngoài phi tiên, không ăn chút nào khói lửa.

Đây là! ! !

Nhìn xem phía trước mặt khí chất thay đổi Sư Phi Huyên, Nhạc Duyên lại là tại thời khắc này không khỏi nhớ tới một người khác.

Chương 044 : Ma đầu?

Tiểu Long Nữ!

Ở trong nháy mắt này, nếu không phải người trước mặt bộ dáng chính là Sư Phi Huyên, Nhạc Duyên thậm chí có một loại ảo giác chính là Tiểu Long Nữ dịch dung đi tới trước mặt của mình….

Trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Cao ngạo.

Tuyệt tình tuyệt dục.

Như theo trong núi băng đi ra Cô Xạ Tiên Tử.

Ý niệm trong đầu tại trong đầu lóe qua đồng thời, khí chất đột nhiên thay đổi Sư Phi Huyên cho dù là sắc mặt trắng bệch, nhưng đôi má hai bên vẫn đang nhìn ra được một chút ửng đỏ, hiển nhiên là Nhạc Duyên lúc trước câu nói kia cộng thêm pho tượng kia đã để nàng lâm vào một loại thẹn quá hoá giận trạng thái.

Nhưng là còn chưa suy nghĩ Sư Phi Huyên tại sao lại biến thành dáng dấp này, đối phương đem kiếm điển làm như thế nào sửa chữa sau, trước mắt đã là Ngọc Tiêu điểm hướng trên trán.

Chiêu thức mờ ảo tàn nhẫn.

Keng!

Một tiếng vang giòn.

Phảng phất giống như trong đêm tối một tiếng sét, một vòng khí lãng dùng hai người giao thủ làm trung tâm hướng bốn phương tám hướng tán đi, trực tiếp thổi cái kia bốn phía sương trắng lăn lộn ra, giống như cái kia sóng cả sóng biển mãnh liệt giống như:bình thường hướng bốn phương tám hướng trào lên mà đi.

“…”

Nhạc Duyên có thể tùy ý ngăn đỡ được Sư Phi Huyên cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, ngược lại là không chặn được đến mới hội (sẽ) khiến người ngoài ý, mà tại đây một phát đánh trúng, Sư Phi Huyên nhưng lại cảm nhận được một tia trên người đối phương không hài hòa chỗ. Đối phương một thân này công lực tựa hồ nhận lấy cái gì nha áp chế…

Lập tức, Sư Phi Huyên chân khí bộc phát, trong tay Ngọc Tiêu lại lần nữa đè xuống, gắt gao chống đỡ lấy đối phương đầu ngón tay.

Tình huống của mình Nhạc Duyên tất nhiên là tinh tường, không giải quyết triệt để trong cơ thể Long Nguyên sức mạnh thời điểm, một thân công lực bị triệt để kéo sau chân, tuy nói Nhạc Duyên có đầy đủ chiêu thức cùng cảnh giới, nhưng đang đối mặt không kém chính mình quá nhiều người thời điểm, công lực bên trên đối quyết cuối cùng sẽ có chút ít chịu thiệt.

Bất quá may mắn là trước mặt Sư Phi Huyên tình huống

cũng so bản thân không tốt được quá nhiều, nguyên bản kiếm điển bị cưỡng ép hiếp thay đổi, cũng không có phát huy ra sức mạnh của bản thân.

Có thể nói, tại phương diện nào đó mà nói, giờ phút này hai người thật là tám lạng nửa cân.

“Quả nhiên!”

“Phi Huyên ngươi còn là như thế… A…. Ngạo kiều?”

Thân hình trằn trọc, cơ hồ là thiếp thân mà đấu, thoạt nhìn song phương giao phong không là sinh tử chi đấu, mà là giúp nhau nghiên cứu thảo luận giống như:bình thường tỷ thí. Đối mặt Sư Phi Huyên Ngọc Tiêu, Nhạc Duyên huống chi đem địa phương nhỏ bé xê dịch dời phát vung phát huy vô cùng tinh tế, đúng là thuộc về hắn Lăng Ba Vi Bộ.

Sư Phi Huyên cũng không minh bạch ngạo kiều là ý gì, nhưng là nàng lại biết đem kiêu ngạo một từ điệu xoay chuyển một cái đầu mới tinh từ ngữ, chỉ sợ càng nhiều nữa hay là đối phương vui cười.

Đôi môi mím môi thật chặc, trên tay Ngọc Tiêu thì là thoáng một phát so thoáng một phát quá nặng, xem bộ dáng kia tựa hồ là muốn đem Nhạc Duyên sanh sanh dùng Ngọc Tiêu cho chọc ra nhiều cái đến trong động. Tài năng (mới có thể) tiết ra oán hận trong lòng cùng phẫn nộ.

Bành!

Bàn tay giao kích, trong không khí lại lần nữa phát ra một tiếng vang trầm thấp.

Bùm một tiếng, Nhạc Duyên mượn bắn ngược lực lượng hướng phía sau thổi đi, đã rơi vào trên một tảng đá lớn, nhìn xem hướng cạnh mình trực tiếp đuổi theo Sư Phi Huyên, rất là nói thật: “Không nói giỡn, hiện tại ta cần hỏi ngươi một kiện chính sự!”

“Con của ta tại nơi nào?”

Một vấn đề, Sư Phi Huyên bước chân im bặt mà dừng.

“Ngươi, biết rõ?”

Sư Phi Huyên nghe vậy sắc mặt biến được hết sức lạnh như băng. Nếu như nói trước lúc trước cái loại này khí chất chỉ là cưỡng ép hiếp vận công nghịch chuyển, như vậy dưới mắt Sư Phi Huyên cũng đã là cái trạng thái này rồi.

“Tự nhiên!”

“Bằng không mà nói, ngươi cho là ta lưu lại vàng bạc lục lạc chuông cho ngươi làm gì thế?”

Đón Sư Phi Huyên ánh mắt, Nhạc Duyên trực tiếp hỏi nói. Tại gặp được con của mình Truyền Ưng. Đối phương an nguy ít nhất không khiến người ta lo lắng sau, còn lại liền chỉ có chính mình cái nhân này độ ma mà sinh ra một cái khác người đời sau rồi.

So sánh lên Xích Luyện Tiên Tử đến, đã từng Từ Hàng

Tĩnh Trai Thánh Nữ Sư Phi Huyên trạng thái không thể nghi ngờ càng khiến người ta lo lắng.

Hơn nữa Nhạc Duyên cùng Sư Phi Huyên quan hệ giữa hai người không phải hắn cùng với Xích Luyện Tiên Tử ở giữa tình huống, ngược lại là một loại chinh phục cùng bị chinh phục.

Sư Phi Huyên. Có thể nói một thớt chân chính son phấn liệt mã.

Mà Nhạc Duyên thì là cái kia muốn triệt để cầm xuống nàng kỵ sĩ.

Giữa hai người giao phong nếu là vừa mới bắt đầu còn bình thường, có thể theo phát triển, giữa hai người đã trở nên không phải như vậy thuần túy. Không phải đơn giản thiên hạ cùng phật đạo chi tranh, trong đó càng là xen lẫn giữa nam nữ giúp nhau chinh phục.

Nhạc Duyên biết mình dưới mắt cho dù là đánh bại Từ Hàng Tĩnh Trai, lực áp phật môn, càng là cỡi đối phương, nhưng hắn biết được chính mình còn không có hoàn toàn áp đảo Sư Phi Huyên. Đối phương tại trong lòng thời thời khắc khắc không phải

Tổ chức lấy phản kích.

Cái này Minh Giáo xuất hiện, càng là giám chứng nhận Nhạc Duyên phần này nghĩ cách.

“Ôi ôi!”

Đánh giá Nhạc Duyên sau nửa ngày, Sư Phi Huyên làm như nhớ tới cái gì nha, nở nụ cười. Cười rất là vui vẻ, trong tay Ngọc Tiêu lại lần nữa thu hồi trong tay áo, lúc này mới tiếp tục nói: “Ta là sao vậy cũng sẽ không khiến nàng nhìn thấy chính mình cái này có thể nói ma đầu phụ thân!”

Nghĩa chính ngôn từ.

Thoạt nhìn là như vậy, nhưng là Nhạc Duyên lại rất rõ ràng cảm giác được Sư Phi Huyên mà nói hơi có chút nghĩ một đằng nói một nẻo, tựu thật giống sự tình không hề giống nàng nói như vậy.

Trên thực tế cũng thế.

Con gái là phụ thân nhỏ áo bông, mà nhi tử hơn nữa là theo mẫu thân.

Võ Minh Không tại phương diện nào đó có thể nói góp lại nữ ma đầu, mà Truyền Ưng ngược lại là đã trở thành một đời đại hiệp.

Không thể không nói, đạo công tử toàn gia người đời sau phát triển đều đã xảy ra phát chuyển, hoàn toàn cùng tự thân mẫu thân lập trường không giống tiết tấu.

Trong nội tâm suy tư cái vấn đề này thời điểm, Nhạc Duyên ngoài miệng lại là không có chút nào nhả ra tha thứ ý định, phản bác: “Úc?”

“Phi Huyên, ngươi vẫn là như vậy hiên ngang lẫm liệt a!”

“Không phù hợp ngươi Từ Hàng Tĩnh Trai tâm ý, thuận tiện là làm trái thiên hạ Đại Ma Đầu?”

Sau khi nói đến đây, Nhạc Duyên còn chuyên môn cao thấp đánh giá chính mình, mặc dù nói chính mình bây giờ nhìn lại có vẻ bệnh đấy, nhưng là xem xét vẫn là chính nghĩa nhân nghĩa quân tử, bày trên giang hồ mà nói cũng là số một đại hiệp.

Thậm chí, tại đại Đường thời kì, Nhạc Duyên tự nói xấu nhất thời điểm cũng không khỏi không đến ma đầu danh xưng này, so sánh lên Ma Môn những tồn tại kia mà nói, Nhạc Duyên có thể nói là rất xa so ra kém, có thể nói cách biệt một trời.

“Tất nhiên là có chứng minh!”

Nghe vậy Sư Phi Huyên không khỏi cười cười, thân hình đứng thẳng tắp, đón đỉnh núi kia gió lạnh, Sư Phi Huyên trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói ra: “Đạo công Tử Nhạc duyên, có lẽ ta nên xưng hô ngươi là Tà Đế, ngươi chi đạo tâm chủng ma ** không biết tu đến loại tình trạng nào?”

“Ai? ? ? ! ! !”

Lập tức, Nhạc Duyên sửng sốt.

Tà Đế?

Sư Phi Huyên là nói ai?

…

Vô Tích.

Thân là Đại Lý thế tử Đoàn Dự không hổ là được xưng kỳ ngộ người đại biểu một trong những nhân vật chính, tại bị Thần Tiên tỷ tỷ hờ hững đả kích cái quá sức sau khi, hắn tại không tích trong khách điếm gặp một vị anh hùng. Đúng là bang chủ Cái bang Kiều Phong.

Một phen đấu rượu hạ cộng thêm so biện khinh công xuống, hai người dĩ nhiên là mới quen đã thân. Kết bái thành huynh đệ.

Không thể không nói.

Tại mỗ chút thời gian, sự tình một phen biến hóa, cuối cùng vẫn là đổ về nguyên lai con đường bên trên.

Bất quá Nhạc Duyên mặc dù là biết rõ điểm ấy, hắn cũng sẽ không để ý rồi.

Đã trải qua như thế mặc nhiều càng sự tình, hắn phát hiện mình chỗ thế giới, tức cải biến, lại lại không có thay đổi. Một ít của mình sở tác sở vi, cuối cùng nhất dĩ nhiên là đem cục diện đẩy hướng chính mình ấn tượng tương lai mà đi, không thể nghi ngờ loại tình huống này khiến người ta thổn thức, rồi lại không thể làm gì.

“Đại ca. Ngươi cũng là nhận thức cái kia Nhạc Duyên?”

Tại vùng ngoại ô, hai người chính liền một sự tình chuyện phiếm lấy, càng nhiều nữa hay (vẫn) là Đoàn Dự nói, Kiều Phong nghe. Vì thế Đoàn Dự ngược lại cũng

không sợ mất mặt, đem tự mình đối mặt Thần Tiên tỷ tỷ một ít quýnh sự tình cũng là nói đi ra, tuy nói cũng không tỉ mỉ, nhưng đối với với biểu hiện của mình Đoàn Dự cũng không có giấu diếm.

Cuối cùng nhất, đương Đoàn Dự nói ra Nhạc Duyên thời điểm, Kiều Phong cũng gật đầu tỏ vẻ nhận thức đối phương.

Thậm chí.

Kiều Phong còn nói ra một cái lợi hại không được sử dụng kiếm nữ tử. Võ công quả thực kinh thế hãi tục.

Lời kia vừa thốt ra, cũng làm cho Đoàn Dự có chút để ý. Phải biết rằng, ở phía trước cùng Thần Tiên tỷ tỷ trao đổi ở bên trong, Đoàn Dự thế nhưng mà bị Vương Ngữ Yên một ít võ học tri thức hù sững sờ sững sờ. Chỉ kém điểm khiến hắn cho là mình chính là một cái ngu ngốc.

Tại thời khắc này, lại nghe được một cái thật là lợi hại nữ nhân, Đoàn Dự tất nhiên là bị hấp dẫn sự chú ý.

Theo Kiều Phong ngắn gọn miêu tả, Đoàn Dự tại trong lòng đã tiến hành một phen đối lập. Phen này đối lập lại để cho Đoàn Dự có chút ảo não, Thần Tiên tỷ tỷ rõ ràng đánh không lại Kiều đại ca trong miệng nữ nhân kia. Bất quá, tại Đoàn Dự trong lòng. Thần Tiên tỷ tỷ mặc kệ như thế nào đều là giỏi nhất.

Bất quá Đoàn Dự cũng là đem Độc Cô Cầu Bại cái này nghe xong liền vô cùng lợi hại danh tự cho ghi tạc trong nội tâm.

Người này số có thể nói so Bắc Kiều Phong Nam Mộ Dung cái gì nha hù quá nhiều người.

“Kiều đại ca, ngươi biết phái Tiêu Dao sao?”

Tựa hồ nhớ tới cái gì nha, Đoàn Dự lại hỏi. Đối với chuyện giang hồ mà nói, hắn bất quá là cái nhân vật mới, căn bản so ra kém thân là bang chủ Cái bang Kiều Phong, trong giang hồ rất nhiều chuyện hắn cũng không biết.

“Tiêu dao?”

Kiều Phong nghe vậy không khỏi sững sờ, lập tức lông mày cau lại, tinh tế suy tư.

Cái Bang làm vì đệ nhất thiên hạ đại bang, tại trên tình báo có độc đáo ưu thế. Có lẽ, tại trước mặt ngươi vừa mới ăn xin lấy người là đệ tử của Cái Bang. Chỉ luận về tình báo thu thập năng lực, tại dưới mắt trong thiên hạ bên ngoài môn phái, Cái Bang là số một.

Tinh tế suy tư sau nửa ngày, Kiều Phong tại trong đầu của chính mình cũng không có phát hiện nhiều ít ấn tượng.

Thật lâu.

Kiều Phong tại Đoàn Dự ánh mắt mong chờ trong lắc đầu, nói: “Nhị đệ, ta chỗ này cũng không có có quan hệ phái Tiêu Dao ấn tượng!”

“…”

Đoàn Dự nghe xong lời này, cả người cũng trầm mặc lại.

“Sao vậy?”

“Chẳng lẽ lại cái này phái Tiêu Dao có cái gì nha vấn đề? Nhị đệ, ngươi thoạt nhìn rất là khó xử!”

Kiều Phong không thèm để ý những này, chủ yếu là bởi vì những năm gần đây này Cái Bang tinh lực đều đặt ở những phương diện khác, thí dụ như nói đúng Liêu quốc cùng Tây Hạ ngăn cản. Trái lại, đối với Đại Tống bên trong chuyện giang hồ, Cái Bang ngược lại hiểu rõ không nhiều lắm.

“Ta cảm thấy môn phái này có thể là tà phái!”

Trong đầu không ngừng cất đi lấy Nhạc Duyên thân ảnh, hơn nữa cái kia đã từng trên quyển trục ghi lại, cùng với Bắc Minh Thần Công cướp đoạt người khác lực lượng cho mình dùng phương pháp tu luyện, kết hợp với Đại Luân Minh Vương cưu ma trí cách làm, thậm chí Đoàn Dự còn hồi tưởng lại cưu ma trí lo lắng môn kia hóa công **, cùng với do A Chu miệng bên trong hiểu được đến trong giang hồ coi như là rất có thanh danh lão Tinh Túc Tiên Đinh Xuân Thu. Chỉ sợ cái kia Đinh Xuân Thu cũng là phái Tiêu Dao.

Như thế vừa kết hợp, Đoàn Dự sao vậy muốn sao vậy cân nhắc, đều cảm thấy phái Tiêu Dao tựa hồ cũng không phải một cái tốt môn phái.

Tại tập hợp Nhạc Duyên từng tại Thính Hương Thủy Tạ cách làm, không hiểu Đoàn Dự cảm giác đối phương chỉ sợ là một cái đại ác nhân.

Ý niệm trong đầu cùng một chỗ.

Đoàn Dự nhưng lại sao vậy cũng ném không dưới phần này suy đoán rồi.

Mà lúc này, bị vài người không hiểu mang lên trên ma đầu danh hiệu Nhạc Duyên rất là ủy khuất.

Chính mình đừng nói so sánh Quách Tĩnh như vậy vì dân vì nước đại hiệp, nhưng cũng tính là đã làm nhiều lần sự tình, sao vậy cũng không tính được ma đầu kia một xưng chứ?

Đối với cái này, Nhạc Duyên không khỏi bật cười.

Ma đầu?

Sao vậy khả năng đâu này?

Nói ra, ai mà tin a!

Chương 045 : Rừng cây hạnh (thượng)

Đầu mục bắt người.

Đương Chư Cát Tiểu Hoa đi tới địa điểm chỉ định sau, hắn đã thay đổi bình thường cẩm y, mà là đổi lại một thân độc thuộc về Lục Phiến môn chuyên chúc đầu mục bắt người trang phục.

Tại thời khắc này, hắn tạm thời lệ thuộc với Lục Phiến môn người.

Tay phải vuốt ve trên tay ngân thương, tự cấp ngân thương mặc lên bố nang sau, lúc này mới thả lại sau lưng. Chư Cát Tiểu Hoa biết rõ Lục Phiến môn trực tiếp nhúng tay chuyện giang hồ, hơn nữa đối với mới có Tây Hạ nhất phẩm đường tung tích, chuyện này đã không chỉ là cực hạn trong giang hồ rồi, mà là liên lụy đến triều đình cùng quốc gia mặt.

Nghĩ đến có chút buồn cười, Chư Cát Tiểu Hoa bản thân là đi tham gia vũ cử, cuối cùng nhất tòng quân. Dù sao đại nam nhi tốt một viên đầu lâu, không trên sa trường khiến người ta tới lấy, thật sự là khiến người ta cảm thấy có chút nhụt chí. Huống chi, bản thân hắn tu tập võ công chính là thương pháp.

Thương pháp, càng nhiều nữa không phải trong giang hồ đơn đả độc đấu, mà là sa trường bên trên sát nhân chi thương.

Chỉ là dưới mắt Chư Cát Tiểu Hoa chính là một bầu máu nóng, gặp phải triều đình lưu lại nhiệm vụ, hắn tất nhiên là bụng làm dạ chịu, tuy nói tại phương diện nào đó Chư Cát Tiểu Hoa cảm giác được mình bị người tính toán một chút, nhưng chuyện này cũng không hề ảnh hưởng hắn hưng phấn trong lòng.

Chỉ là…

Vốn là tại Chư Cát Tiểu Hoa trong lòng giấc mộng của hắn là tướng quân, là triều đình, có thể là dựa theo chính mình dưới mắt bị phó thác nhiệm vụ tiết tấu, đây là muốn thành thần bắt trình tự sao?

Bất quá mặc dù là có cái này muốn nhổ nước bọt nghĩ cách, nhưng ở Chư Cát Tiểu Hoa trong lòng cũng không có cái gì nha oán giận, ngược lại là tràn đầy phấn khởi, bởi vì, Lục Phiến môn hạ đạt trong nhiệm vụ có một cái bí mật thật lớn.

Đó chính là trong giang hồ có người mưu đồ tạo phản.

Các triều đại đổi thay, tại trong mắt của tất cả mọi người chuyện gì rung động nhất cùng khủng bố?

Đó chính là mưu đồ tạo phản.

Cũng chính bởi vì cái này nguyên do, Chư Cát Tiểu Hoa đối với mình lần này giang hồ chuyến đi, có hứng thú thật lớn. Duy nhất không biết rõ chính là Lục Phiến môn tại sao lại đem nhiệm vụ giao cho mình cái này mới đến kinh đô nhân vật mới?

Trong suy tư, cuối cùng nhất hắn đem nguyên do đã rơi vào sư phụ của mình trên người.

Có lẽ đây là Sư Phó cái kia một bối người suy tính thứ đồ vật.

Dưới mắt hắn chỉ cần cân nhắc là ai muốn mưu đồ tạo phản, sao vậy đột phá, thuận tiện cầm xuống cái này âm mưu phá vỡ Đại Tống đầu sỏ gây nên! Suy tư một phen sau, Chư Cát Tiểu Hoa cảm thấy đơn dựa vào bản thân chỉ sợ là năng lực không đủ. Có thể tạo phản người hiển nhiên có đầy đủ chuẩn bị.

Đơn bằng tự mình một người tay xa xa không đủ a!

Xem ra là cần muốn người giúp đỡ rồi!

Ngẩng đầu.

Nhìn qua lên trước mắt toà này tên là Vô Tích thành trì, một thân nhà nước đầu mục bắt người cách ăn mặc Chư Cát Tiểu Hoa bối tiêu cực với một thật dài bố nang bước chân vào Vô Tích, mà ý niệm trong đầu cùng một chỗ, Chư Cát Tiểu Hoa trong suy nghĩ giúp đỡ đã xác định người chọn lựa.

Vậy liền là sư huynh đệ của mình.

Tại bước chân vào Vô Tích sau, Chư Cát Tiểu Hoa tại đi quan phủ báo cáo chuẩn bị sau, đồng thời đã phát ra tin tức của mình.

Cùng lúc đó.

Hóa thân lý kéo dài tông Mộ Dung Phục cũng sống ở trong khách điếm, yên lặng chờ lấy Tây Hạ nhất phẩm đường an bài.

Dựa theo bọn hắn chuẩn bị, hiển nhiên là chuẩn bị tại Cái Bang tại rừng cây hạnh cử hành tụ hội thời điểm, đem đến đây anh hùng hào kiệt một mẻ hốt gọn, thậm chí ngay cả Bi Tô Thanh Phong cũng chuẩn bị xong. Mặc dù nói không có xâm nhập trong đó. Nhưng làm một phẩm đường người, Mộ Dung Phục đã theo bên cạnh nhìn ra không ít thứ đồ vật.

Trong Cái Bang bộ, có Tây Hạ nhất phẩm đường người.

Chậm rãi uống tửu thủy, Mộ Dung Phục tâm tư hoàn toàn không tại trước mặt đồ ăn bên trên, trong tay chén sứ càng là một mực ngừng lưu tại bên miệng, tại nhẹ nghe mùi rượu thời điểm, Mộ Dung Phục suy nghĩ đã sớm không ở nơi này cái thượng diện.

Mộ Dung Phục đang suy nghĩ nên như thế nào lợi dụng lúc này đây hành động, vì chính mình lấy được lợi ích lớn nhất.

Đến nỗi lấy Cái Bang cho mình dùng?

Chuyện này bất quá là trong đầu đi một vòng, liền bị Mộ Dung Phục nhét vào não sau.

Chỉ cần Kiều Phong một ngày vì bang chủ. Cái này Cái Bang chính là hắn Kiều Phong.

Gần kề trên giang hồ xoạt danh vọng là không đủ, nhất là dưới mắt bởi vì trong giang hồ thảm người chết nguyên nhân, khiến cho Nam Mộ Dung danh vọng nhận lấy cực lớn ảnh hưởng. Tại không có hoàn toàn giải quyết, hoặc là không có tìm đến có thể hấp dẫn người trong giang hồ đại sự. Như vậy Mộ Dung Phục hành động liền nhận lấy trở ngại cực lớn.

Cót két!

Âm thanh lanh lảnh trong tay vang lên, chính là bởi vì tức giận mà không tự chủ được đem trong tay chén sứ nặn ra toái ngấn, nếu không phải Mộ Dung Phục kịp phản ứng, cái này chén sứ đã sớm hóa thành mảnh vỡ. Bất quá mặc dù là phản ứng kịp thời, chén sứ cũng là trải rộng vết rách.

“A!”

Thán một tiếng, Mộ Dung Phục để ly rượu xuống. Trong nội tâm đối với cái này giả mạo Mộ Dung thế gia tuyệt học vật đổi sao dời hỗn đản tràn đầy phẫn nộ cùng sát ý.

Nếu là bị hắn bắt được, nhất định phải đem hắn băm thây vạn đoạn, mới có thể giải mối hận trong lòng.

Ngay tại Mộ Dung Phục trong lòng quyết định thời điểm, ánh mắt của hắn cũng là bị một cái từ bên ngoài đạp vào tuổi trẻ đầu mục bắt người hấp dẫn.

Một thân trong quan phủ thường gặp đầu mục bắt người chứa ở trên người đối phương xuyên ra khác khí chất.

Cái này cùng Mộ Dung Phục đã từng nhìn thấy những nhỏ kia đầu mục bắt người trạng thái hoàn toàn khác nhau, hơn nữa trên người đối phương cũng không phải bình thường đầu mục bắt người chỗ bội phác đao, mà là tại sau vác trên lưng lấy một cái dùng bố nang tất cả binh khí dài. Dùng Mộ Dung Phục ánh mắt tất nhiên là nhìn đến ra, đó là một cây trường thương.

Đây là một cái cao thủ!

Tại trong lòng, Mộ Dung Phục đối với đối phương rơi xuống của mình đánh giá.

Tựa hồ là cảm thấy Mộ Dung Phục ánh mắt, Chư Cát Tiểu Hoa quay đầu lại, hướng ngồi ngay ngắn ở trong Mộ Dung Phục đưa đi một cái nụ cười nhã nhặn, xa xa chắp tay thi lễ, xem như mời đến. Chư Cát Tiểu Hoa cũng không có tiến lên nhận thức ý định, hắn cũng không phải thuần túy người giang hồ, không có gặp phải khiến người ta vừa thấy tâm phục nhân vật, Chư Cát Tiểu Hoa đương nhiên không có có cái kia tâm tư.

Quay người sau, Chư Cát Tiểu Hoa liền hướng khách điếm lão bản phương hướng đi đến, chuẩn bị ở trọ.

Đang làm tốt sau, hắn liền tại Mộ Dung Phục trong ánh mắt lên lầu.

“…”

Ánh mắt thu hồi, Mộ Dung Phục sắc mặt bình tĩnh, nhưng là nhưng trong lòng thì suy nghĩ cuồn cuộn, Mộ

Dung thế gia thế thế đại đại đều tại vì cái mục tiêu kia mà chuẩn bị, tự nhiên mà vậy ánh mắt của bọn hắn không riêng gì rơi trên giang hồ. Bằng không mà nói, đó là tuyệt đối không phù hợp một cái muốn khôi phục Yến quốc Hoàng tộc người đời sau tôn chỉ.

Cho nên, đối với Đại Tống triều đình rất nhiều thứ, Mộ Dung Phục tự nhiên cũng là giải một hai.

Liền thí dụ như vậy vừa nãy vào ở khách điếm đầu mục bắt người, một thân này trang phục chính là xuất từ Lục Phiến môn.

Lục Phiến môn người lại tới đây là vì cái gì nha?

Cúi đầu xuống, Mộ Dung Phục không biết là nhất phẩm đường đem Đại Tống thẩm thấu cùng cái sàng đồng dạng, Đại Tống sẽ không có người hoàn toàn không có phát hiện, hiển nhiên cái này Lục Phiến môn người chỉ sợ là vì Tây Hạ nhất phẩm đường mà tới. Đối với cái này, Mộ Dung Phục đúng là không có chút nào lo lắng, dù sao hắn còn có một quang minh chánh đại thân phận.

Lúc cần thiết, lý kéo dài tông thân phận này có thể vứt bỏ mất.

Khóe miệng mỉm cười. Mộ Dung Phục khẽ ngẩng đầu, ánh mắt rơi về phía ngoài cửa sổ, nhìn xem bên ngoài cái kia tà dương.

Tại đầy trời vàng óng ánh ở bên trong, Mộ Dung Phục giờ phút này trong nội tâm đột nhiên nhớ tới cũng không phải đi tìm kiếm mình biểu muội Vương Ngữ Yên, mà là

cái kia ba kiếm đánh chính là chính mình không ngốc đầu lên được nữ nhân.

…

Hắc Mộc Nhai.

Nhạc Duyên đối với Sư Phi Huyên nói xong toàn bộ không có để ở trong lòng.

Ma đầu?

Nói ra mình cũng không tin!

Huống chi hay là hắn người?

Nghiêng đầu, nhìn lên trước mặt cái kia bị gió mát thổi quần áo từ nay về sau phiêu đãng Sư Phi Huyên, Nhạc Duyên đã cảm thấy dưới mắt Sư Phi Huyên so với từng đã là Sư Phi Huyên tật xấu càng thêm nặng.

Đón Sư Phi Huyên cái kia chăm chú mà quật cường ánh mắt, Nhạc Duyên nhưng lại biết mình muốn từ đối phương trong miệng biết mình hài tử sự tình, chỉ sợ nàng cái này mẹ đẻ căn bản sẽ không tự nói với mình. Mà chuyện kế tiếp đúng là nói cho Nhạc Duyên kết quả.

“Ôi ôi!”

Từ khi xuống núi đến nay, đối mặt với đối phương sẽ không có chiếm qua thượng phong. Hoàn toàn bị đối phương đùa bỡn tại lòng bàn tay, càng là sử được bản thân đã trở thành Từ Hàng Tĩnh Trai ở bên trong phản

đồ, Sư Phi Huyên trong nội tâm thế nhưng mà vẫn luôn kìm nén một hơi.

Cái lúc này, nhìn thấy đối phương rất là rất nghiêm túc hỏi thăm hài tử sự tình, Sư Phi Huyên thì biết rõ Độc Cô Phượng cũng không có đem chuyện nào nói cho đối phương biết, đã Nhạc Duyên không biết, Sư Phi Huyên lại cũng không có ý định nói cho đối phương biết.

Nàng muốn nhìn một chút Nhạc Duyên áo não thần sắc.

“Ngươi muốn biết?”

“Tốt!”

Dịu dàng cười cười, tựa hồ là hồi tưởng lại dáng dấp của nữ nhi, Sư Phi Huyên khuôn mặt lộ ra một tia thương tiếc. Đối với nữ nhi của mình… Nàng người mẹ này kỳ thật cũng là thực xin lỗi nhân gia. Ngẩng đầu, chằm chằm vào Nhạc Duyên con mắt, Sư Phi Huyên trực tiếp hờn dỗi giống như:bình thường nói: “Nhưng ta không nói cho ngươi!”

Quyết đấu như vậy lớn lên thời gian, dưới mắt Sư Phi Huyên mới phát hiện mình mới xem như chiếm cứ một chút thượng phong.

Vốn là nàng còn tưởng rằng Minh Không có thể đạp trên đế vị cũng tính là là trả thù. Nhưng ở nghe xong Nhạc Duyên lúc trước câu nói kia sau, nàng phát hiện sự tình cũng không phải như thế, chỉ sợ vẫn là ở trong kế hoạch của.

Trong lúc nhất thời, Sư Phi Huyên lại lần nữa buồn bực.

Nàng có chút bồn chồn. Tà Đế thật sự có thể có như thế mạnh? Nhưng là Sư Phi Huyên còn không có đã đến triệt để buông tha tình trạng.

"…"

Sư Phi Huyên như vậy ngữ khí biến hóa lại để cho Nhạc Duyên lông mày không khỏi nhảy lên, trên ánh mắt hạ đánh giá liếc đã triệt để đi vào ngạo kiều tình huống Sư Phi Huyên, Nhạc Duyên biết rõ xem ra là đối phương còn không có bị giáo huấn đủ. Đây là tại cùng mình náo nhỏ tính tình sao?

Cũng đã là một cái mẹ của đứa bé, có thể nào thấy không rõ đại cục đâu này?

Ý niệm trong đầu rơi xuống.

Nhạc Duyên vẫn là một bước bước ra, thò tay trực tiếp nhấn hướng đối phương ngực.

Đối mặt Nhạc Duyên đột nhiên một kích, Sư Phi Huyên nhưng lại sớm có phòng bị.

Trong lòng của nàng, đã khẳng định đối phương chính là một cái họa thế Đại Ma Đầu, tất nhiên là thời thời khắc khắc đều tại đề phòng. Gặp phải cái này hay đến hào điên một chiêu, Sư Phi Huyên biết rõ đối phương cảnh giới đã lại lần nữa được tăng lên.

Chỉ là bởi vì thân thể đối phương nguyên nhân, tạm thời

tính nhận lấy áp chế.

Bằng không mà nói, đối phương tuyệt đối không phải như vậy ôn và dễ bàn lời nói.

Phải biết rằng lúc trước thế nhưng mà chỉ là lần đầu tiên, Nhạc Duyên là lăng đối không Thạch Thanh Tuyền đến rồi một kiếm, huống chi hay (vẫn) là đã xác định thân phận tình huống.

Một chọi một.

Sư Phi Huyên không có có đầy đủ tự tin.

Nàng cũng sẽ không lại lần nữa phạm lần trước sai lầm, nếu là lại lần nữa lưu lại chỉ sợ… Trong đầu cất đi lấy đã từng độ ma tràng cảnh, Sư Phi Huyên liền có một loại thẹn quá hoá giận xúc động.

Thân hình nhanh lùi lại.

Một người truy, một người lui.

Rất nhanh.

Hai người một trước một sau đi tới vách núi dựng đứng cheo leo bên cạnh.

Nhạc Duyên tay phải vẫn là chưa từng có từ trước đến nay về phía trước chộp tới, nhìn hắn cái kia bộ dáng nghiêm túc đó là tuyệt đối có dưới ban ngày ban mặt lại lần nữa độ ma tâm tư. Mà Sư Phi Huyên thì là không ngừng lùi lại, người đã đi tới bên bờ vực, đã đến sau

không thể lui, không thể trốn đi đâu được tình trạng.

“Hả? ! ! !”

Vọt tới trước thể xác và tinh thần liền ngưng, người tại bên bờ vực ngừng lại, Nhạc Duyên đứng ở thượng diện, liền như vậy dưới cao nhìn xuống nhìn xem một mực thối lui lấy không có dừng lại cuối cùng nhất huyền không trung rơi xuống vách núi Sư Phi Huyên.

Sương trắng trắng như tuyết.

Màu trắng thân hình rơi nhanh mà xuống, ngửa mặt hướng lên, Sư Phi Huyên ánh mắt rơi vào Nhạc Duyên trên người, chỉ có nàng cái kia trong trẻo nhưng lạnh lùng tiếng nói quanh quẩn tại phía trên: “Ta sẽ không phạm lần trước sai lầm, lúc này đây ta đem lại để cho thiên hạ tất cả mọi người thấy rõ ngươi bộ mặt thật sự…”

Xoạt thoáng một phát, cái kia tràn ngập tại sườn núi sương trắng bị phá một cái lỗ thủng, Sư Phi Huyên liền như vậy rơi xuống.

Nhưng là Nhạc Duyên nhưng lại biết rõ đối phương như vậy rớt xuống cũng sẽ không có nguy hiểm tánh mạng, lấy đối phương năng lực, rơi nhai còn không cần tính mạng đối phương.

Trái lại.

Ngược lại là đỉnh núi rét lạnh kia gió thu lại để cho Nhạc Duyên có chút không khỏe, thổi lâu rồi gió lạnh sau, cả

người bắt đầu không ngừng ho khan, còn chưa giải quyết triệt để trong cơ thể vấn đề, cản trở Nhạc Duyên tiếp tục đuổi đi xuống quyết tâm.

Dư vị lấy Sư Phi Huyên vừa mới câu nói kia, Nhạc Duyên suy tư xuống, trong đầu càng là đột nhiên hiện lên lúc trước rõ ràng dạy đệ tử có chút đối thoại.

Lập tức, hơi biến sắc mặt.

Cái Bang!

Trong đầu lóe qua bang chủ Cái bang Kiều Phong gặp sự tình, kết hợp với Sư Phi Huyên, cùng với hiện tại Cái Bang thân phận, Nhạc Duyên đã biết Sư Phi Huyên quyết định.

Tâm tư nhanh quay ngược trở lại, Nhạc Duyên kéo một cái trên người mũ trùm, lại lần nữa đeo lên sau, cái này liền quay người rời đi.

Chương 46 : Chương046 Rừng cây hạnh (trung)

Ba ngày sau.

Ban đêm.

Rừng cây hạnh.

Lệ thuộc Vô Tích vùng ngoại ô.

Lúc trước Kiều Phong đi ngang qua thời điểm, hỏi thăm qua đệ tử Cái Bang nơi này xuất xứ.

Nhưng là Kiều Phong lại không ngờ rằng, một ngày kia, hắn mình sẽ ở tại đây gặp phải quan hệ đến chính mình sau này hơn nửa đời người đại sự.

Không chỉ có như thế.

Tuân theo họ Mộ Dung công tử chi mệnh Phong Ba Ác cùng Bao Bất Đồng hai người vì tìm Vương Ngữ Yên, A Bích cùng A Chu ba người, người tìm là tìm được rồi, nhưng là năm người nhưng lại một đầu đụng vào Cái Bang tụ hội trong. Lập tức, bởi vì song phương khẩu khí đều xông, hai phe trực tiếp giao ác.

Với nửa đêm, bên cạnh đống lửa, tại trong rừng song phương vốn là trong lời nói giao phong, theo sau là động thủ rồi.

Mà theo sau mới kết bái Đại ca Kiều Phong mà đến Đoàn Dự, tất nhiên là gặp được trong mộng tình nhân Thần Tiên tỷ tỷ, lập tức gào to chạy tới Vương Ngữ Yên bên người, ưỡn nghiêm mặt nhu lấy âm thanh hướng Vương Ngữ Yên hỏi một tiếng tốt. Một bên, A Bích cùng A Chu hai người nhìn thấy không khỏi liếc nhau một cái, lắc đầu im lặng.

Đảm nhiệm hai nữ sao vậy cũng thật không ngờ cùng Đoàn Dự tách ra sau, cuối cùng vẫn là gặp được cái này con mọt sách.

Ánh mắt một nhìn Phong Ba Ác cùng Bao Bất Đồng, A Chu thì biết rõ công tử hai vị gia tướng đáy lòng đã dậy rồi ý niệm. Thử nghĩ, đảm nhiệm phương mình bên này ai chứng kiến Đoàn Dự như vậy dính Vương cô nương tình cảnh, trong nội tâm cũng sẽ không không thoải mái.

Xác thực nói, Đoàn Dự cách làm như vậy tại mấy người trong mắt lộ ra phải vô cùng không lễ phép.

Nhưng mặc kệ sao vậy nói, tại thời khắc này Đoàn Dự da mặt hắn độ dày thật là đã có thể so với tường thành rồi.

Nương theo lấy Kiều Phong một chiêu Cầm Long Thủ triệt để tách ra song phương sau, rừng cây hạnh sự tình như vậy bắt đầu biến chất.

Đồng thời.

Sớm đã sớm về tới Dương Châu giấu kiếm sơn trang Độc Cô Phượng giờ phút này nhưng lại lại lần nữa lên

đường đi tới Vô Tích. Tự cùng Sư Phi Huyên tiếp xúc sau, nàng cũng bị Sư Phi Huyên chính là cái kia suy đoán kinh người cho rung động đến, nếu chỉ tinh khiết chỉ là ngôn ngữ bên trên phỏng đoán, cũng không lại để cho Độc Cô Phượng đi để ý.

Nhưng Sư Phi Huyên nhưng lại đem đạo tâm chủng ma bí tịch quyển trục cho Độc Cô Phượng, làm chứng minh.

Tuy nói Độc Cô Phượng này đây kiếm làm chủ, nhưng gặp phải này được xưng Ma Môn cao nhất ** thời điểm, cũng không miễn động tâm. Cưỡng ép hiếp áp chế mấy ngày sau. Độc Cô Phượng vẫn là không nhịn được đi đến xem xét cẩn thận đạo tâm chủng ma ** quyển trục, để suy đoán Sư Phi Huyên mà nói tính chân thực.

Độc Cô Phượng biết rõ, từ khi chính mình theo Sư Phi Huyên trên tay tiếp nhận đạo tâm chủng ma bắt đầu từ giờ khắc đó, Độc Cô Phượng liền biết mình đã vào Sư Phi Huyên kế hoạch trong.

Bất quá đối với với Độc Cô Phượng mà nói cái này cũng không trọng yếu, đối với nàng mà nói kiếm cảnh giới cao nhất mới được là nàng có nhu cầu đấy, có thể làm cho kiếm pháp của mình nâng cao một bước, có thể phá vỡ một chiêu kia không giống bình thường, không giống nhân gian chiêu thức thiên bên ngoài phi tiên đây mới là nàng mục đích cuối cùng nhất.

Đạt được quyển trục sau, Độc Cô Phượng không nhịn được đi nhìn.

Cái này một xem xét tỉ mỉ dưới, Độc Cô Phượng phát

hiện cái này Ma Môn cao nhất bí điển đạo tâm chủng ma quả thật không hổ là Ma Môn chí cao bí tịch. So với thiên ma bí mật càng thêm quỷ dị khó lường. Cái nhìn này nhìn xuống. Thường thử tính chở xuống, thậm chí thiếu chút nữa lại để cho Độc Cô Phượng tâm thần bất ổn, tẩu hỏa nhập ma.

Dùng phía trên ghi lại, có thể đem cái môn này thân thể tu luyện đến đỉnh điểm người, rốt cuộc là cái gì nha bộ dáng cũng có thể đi tưởng tượng phỏng đoán.

Thậm chí.

Dùng Độc Cô Phượng tài trí cũng có thể suy đoán ra cái này đạo tâm chủng ma ** chỉ sợ có thật nhiều loại phương thức tu luyện. Phương thức tu luyện bất đồng, kết quả cuối cùng cũng sẽ biết bất đồng.

Hồi tưởng lại chính mình gặp phải đạo công tử sau tràng cảnh, cẩn thận phân tích đối phương làm việc còn có giọng điệu nói chuyện chuyển biến, cùng với khí chất biến hóa, Độc Cô Phượng ở trong nội tâm đã mơ hồ có chút đã tin tưởng. Không qua đối phương mặc dù là chân chính ma đầu thì như thế nào?

Nàng sở cầu bất quá là kiếm.

Như đối phương chính thức là ma đầu. Độc Cô Phượng thì càng thêm chờ mong cuối cùng nhất kiếm pháp chi tranh rồi.

Tại vội vàng trở về một chuyến Dương Châu, trên đường đi Độc Cô Phượng gặp thị nữ của mình, từ đối

phương trong miệng đã được biết đến Nhạc Duyên không biết tung tích, suy tư một phen. Độc Cô Phượng đã xác định Nhạc Duyên chính là truy tung Minh Giáo mà đi.

Nhìn tới.

Có một số việc lừa không được quá lâu.

Sư Phi Huyên là sẽ không nói, Độc Cô Phượng là không muốn nói, có xem trò vui tâm tính.

Thu thập xong tâm tình trong lòng, Độc Cô Phượng sửa sang lại trên người kiếm. Người liền hướng rừng cây hạnh mà đi. Nàng theo người trong miệng biết được Cái Bang cử hành anh hùng đại hội, nghĩ đến cũng tới không ít võ công lợi hại người, đi biết một chút về võ công của bọn hắn. Tính là vì cuối cùng nhất một khắc này làm chuẩn bị.

Đang tại rừng cây hạnh làm ầm ĩ Cái Bang bang chúng tất nhiên là không biết mình một phương này tụ hội, vốn chỉ là bởi vì trong bang nội bộ sự tình, nhưng lại đã tại chút bất tri bất giác hấp dẫn những người khác chú ý lực.

Không chỉ có kiến thức võ công cầu bại nữ nhân, cũng có vì bản thân mục tiêu mà liều lĩnh nam tử.

Thí dụ như ——

Mộ Dung Phục.

Chỉ là của hắn vận khí tựa hồ không được tốt.

Trong rừng.

Mộ Dung Phục dịch dung hóa thân mà thành lý kéo dài tông mặt không thay đổi nhìn xem xuất hiện ở trước mặt mình nam tử, vẫn không nhúc nhích, ánh mắt thì là đánh giá liếc đối phương sau, ánh mắt đã rơi vào đối phương phía sau té trên mặt đất mấy vị giang hồ hảo thủ.

Đám người kia hắn nhận thức, đúng là Tây Hạ nhất phẩm đường chỗ triệu tập cao thủ.

Chỉ là một nhóm người này hiển nhiên là bị đối phương ngăn trở, dưới mắt bọn này hảo thủ đã toàn bộ bị đánh ngã điểm huyệt, ném trên mặt đất.

Trên ánh mắt dời.

Mộ Dung Phục ánh mắt lại lần nữa đã rơi vào trên người của đối phương.

Một thân đầu mục bắt người trang, rõ ràng là ba ngày trước mình ở trong khách điếm gặp phải chính là cái kia tuổi trẻ phụ thương đầu mục bắt người, là Lục Phiến môn người.

Tình cảnh thế này, tất nhiên là nói cho Mộ Dung Phục Tây Hạ nhất phẩm đường càn rỡ đã đã rơi vào Lục Phiến môn trong mắt, bọn hắn đã phái ra trước mặt người khác đến chuyên môn đối phó nhất phẩm đường tồn tại. Có thể nói là hai nước quan phủ đối mặt quan phủ, cái này đã không chỉ là chuyện giang hồ.

Cũng thế.

Đại Tống tuy nhiên tại Liêu quốc áp bách dưới, chiếm cứ hạ phong. Nhưng là trong lúc này bộ, nhưng cũng không phải là ngươi Tây Hạ nhất phẩm đường người nói đến là đến địa phương.

Tại Mộ Dung Phục dò xét Chư Cát Tiểu Hoa đồng thời, Chư Cát Tiểu Hoa ánh mắt cũng tại nhìn từ trên xuống dưới Mộ Dung Phục dịch dung thân phận lý kéo dài tông.

Hai người tại trong khách điếm vội vàng liếc, lại là không ngờ rằng lẫn nhau sẽ là người đối địch.

“Ngươi cũng là Tây Hạ nhất phẩm đường người?”

Chư Cát Tiểu Hoa ánh mắt cuối cùng nhất đứng tại Mộ Dung Phục trên mặt, mở miệng dò hỏi. Ngữ khí mặc dù là hỏi thăm, nhưng ý tứ trong lời nói thật là khẳng định.

Bởi vì nhà mình chỗ nơi này chính là Tây Hạ nhất phẩm đường một cái nhỏ cứ điểm, có thể biết rõ tại đây mình là điều tra, đồng thời lấy được Lục Phiến môn tình báo trợ giúp, mới sẽ phát hiện tại đây. Nhưng là đối phương bất đồng, đối phương xuất hiện tại này không phải là bởi vì ngoài ý muốn trải qua, mà là có mục đích là tới đây.

Đống lửa lập loè.

Màu vàng ánh lửa ở trên mặt nhộn nhạo.

Mượn khóe mắt quét nhìn. Chư Cát Tiểu Hoa đang quan sát chính mình dưới chân những bị mình này điểm huyệt Tây Hạ nhất phẩm đường người, xem ánh mắt của bọn hắn cùng ánh mắt càng là khẳng định thân phận của đối phương.

Quả thật một đám rác rưởi!

Chư Cát Tiểu Hoa quan sát, tất nhiên là đã rơi vào Mộ Dung Phục trong đôi mắt. Hơn nữa những nhất phẩm kia đường đệ tử biểu hiện đồng lòng nói rõ vấn đề, nội tâm đối với những thành sự thì ít bại sự thì nhiều này người khinh thường một tiếng, Mộ Dung Phục cũng không có cái gì nha giấu diếm, nói: “Tại hạ Tây Hạ lý kéo dài tông, đúng là nhất phẩm cao thủ!”

“Nhất phẩm cao thủ?”

“Cáp!”

“Buồn cười!”

Hiện tại Chư Cát Tiểu Hoa tất nhiên là không có sau đó lòng dạ, hắn còn trẻ hay (vẫn) là một cái tâm huyết đàn ông. Vươn tay trái ra, chậm rãi đưa về phía phía sau, lập tức chấn động. Phía sau cái kia dùng bố nang bao phủ Trường Thương toàn bộ bay về phía giữa không trung.

Tay phải vươn ra, bắt lấy phần đuôi, Chư Cát Tiểu Hoa theo sau chính là thân súng run lên, cái kia bọc lấy ngân thương bố nang lập tức nổ tan ra, hóa thành đầy trời mảnh vỡ. Ngân thương rơi xuống đất, mũi thương phân đất, trượt ra đốm lửa tung tóe.

“Đại Tống là các ngươi Tây Hạ người nói đến là đến, nói đi là đi sao?”

Một tiếng trách cứ lối ra, Chư Cát Tiểu Hoa giờ khắc này phẫn nộ thậm chí muốn so với lúc trước cứu hài nhi lúc gặp phải chính là cái kia hào vô nhân tính trung niên mỹ mạo nữ tử càng thêm nộ.

Thân làm một cái đi ra sư môn. Là lập chí đền nợ nước người, Chư Cát Tiểu Hoa có thể nào tiếp nhận cảnh tượng như vậy?

Đặc biệt là đối phương hay (vẫn) là địch quốc người thời điểm.

Đối phương như vậy liều lĩnh, gióng trống khua chiêng cách làm là nhìn ta Đại Tống không người ư?

Đến nỗi có người mưu đồ tạo phản sự tình, tính tạm thời đã bị Chư Cát Tiểu Hoa đặt ở não sau.

“Ngu… Ngu!”

Trách cứ. Tức giận, Chư Cát Tiểu Hoa trong tay ngân thương múa, trực tiếp bắn một phát, đâm thẳng ngoài ba trượng Mộ Dung Phục.

Khí thế chưa từng có từ trước đến nay.

Giống như cùng hắn bước ra sư môn một khắc này. Liền lập hạ đích nguyện vọng.

Keng!

Trường kiếm nửa ra khỏi vỏ.

Màu sắc trang nhã thân kiếm chặn Chư Cát Tiểu Hoa ngân thương.

Mũi thương chống đỡ thân kiếm, lóe ra mắt sáng Hỏa Tinh.

Tại giao kích chiêu thứ nhất, chỉ là lẫn nhau thăm dò. Đối mặt mũi thương lực đạo. Mộ Dung Phục trường kiếm trong tay sanh sanh bị ép thành một cái bên trong lõm hình.

“Hừ!”

Hừ lạnh một tiếng, trường kiếm lại lần nữa khôi phục nguyên trạng.

Mà mượn cỗ này bắn ngược lực đạo Mộ Dung Phục cả người như là bóng da giống như:bình thường phản bắn đi ra. Khinh thân mà lên đồng thời, trong tiếng vang leng keng, trường kiếm trong tay cuối cùng ra khỏi vỏ. Kiếm Nhược Hàn tinh, húc đầu mà xuống, Mộ Dung Phục là một kiếm thẳng trảm ngân thương.

Keng! Keng! Đốt…

Liên tiếp thanh thúy thanh tiếng nổ ở trong trời đêm vang lên, tuy nói cũng có đống lửa lúc sáng lúc tối, nhưng vẫn làm cho người có thể rõ ràng trông thấy vũ khí trong giao phong mà sinh ra Hỏa Tinh. Không chỉ có

như thế, cái kia đống lửa cũng giống là nhận lấy ảnh hưởng, lan tràn ngọn lửa bắt đầu không ngừng nghiêng lệch, làm như nhận lấy gió quét.

Đây chính là cả hai trong giao phong sinh ra khí kình mà đưa đến tình huống.

Có câu nói là nhất thốn trường nhất thốn cường.

Chư Cát Tiểu Hoa trong tay ngân thương múa thành một đoàn gấm đám nhiều loại hoa, mỗi một thương trí mạng, rồi lại là quang minh chánh đại, khiến người ta kinh diễm vô cùng.

Mà so sánh lên Trường Thương mà nói, Mộ Dung Phục trường kiếm trong tay nhưng lại hóa thành một tấc ngắn một tấc hiểm, bất quá Mộ Dung Phục đem kiếm nhẹ nhàng cũng hoàn toàn phát huy ra, Mộ Dung gia võ học nội tình tại thời khắc này triệt để hiển lộ rõ ràng.

Ngân thương, trường kiếm.

Tại thời khắc này, bởi vì giữa hai người lập trường bất đồng, hoàn toàn đối mặt.

Mà ở cách đó không xa ngọn cây đỉnh.

Nhạc Duyên mang theo tiểu nha đầu đứng ở bên trên.

Thầy trò hai người liền như vậy an tĩnh đứng ở phía trên không nói một lời, yên tĩnh cực điểm nhìn xem phía dưới trong rừng cây chiến đấu.

Dưới ánh trăng, trong con mắt phản chiếu chính là phía dưới chiến đấu tràng cảnh, Nhạc Duyên một tay phụ bối, một tay nắm lấy ngồi ngay ngắn trên bờ vai tiểu nha đầu kia không ngừng tại ngực nhẹ nhàng lắc lư bàn chân nhỏ, như có điều suy nghĩ.

Chương 047 : Rừng cây hạnh (hạ)

Thương…

Ngân Thương như rồng, tại trong ngọn lửa đằng bay tròn múa, xoáy lên từng đạo gió lốc.

Chiêu chiêu chỉ đều là trên người đối phương chỗ yếu, đâm, điểm, chọn, một cây Ngân Thương tại Chư Cát Tiểu Hoa trong tay cơ hồ múa ra một đoàn bông hoa đến, mang theo chưa từng có từ trước đến nay khí thế thế muốn đem trước mắt Tây Hạ nhất phẩm đường chi nhân như vậy cầm xuống.

Đối mặt Chư Cát Tiểu Hoa tiến công, Mộ Dung Phục không chút hoang mang. Dùng kinh nghiệm của hắn, từ đầu đến cuối cũng chỉ là gặp qua Độc Cô Phượng một chiêu như vậy phía dưới liền sẽ khiến người nhịn không được đi tuyệt vọng người, nhưng là trước mặt cái này một thân đầu mục bắt người giả bộ Lục Phiến môn người cũng không cho Mộ Dung Phục có loại cảm giác này.

Nhưng hắn không thừa nhận cũng không được, cái này tay cầm Ngân Thương nam tử võ công quả thực lợi hại.

Nhất thốn trường nhất thốn cường.

Một tấc ngắn một tấc hiểm.

Nhưng ở mỗ chút thời gian, cái trạng thái này kỳ thật có thể cuốn tới.

Muốn phá đối phương Ngân Thương, như vậy Mộ Dung Phục nhất định phải được thiếp thân triền đấu, bằng không mà nói khoảng cách càng xa, như vậy cũng chỉ có thể sanh sanh sử dụng kiếm khí đi đối phó đối phương. Nhưng tại vừa rồi thăm dò lẫn nhau ở bên trong, Mộ Dung Phục phát hiện đối phương thân thủ cũng không chênh lệch chính mình cái gì nha, như vậy phát hiện lại để cho Mộ Dung Phục có chút cẩn thận.

Hắn đúng vậy (có thể không) muốn ở chỗ này cùng một cái căn bản không nhận biết Lục Phiến môn người biện cái ngươi chết ta sống, mà chậm trễ đại sự của hắn.

Quào một cái, một cái phá.

Hai người không hẹn mà cùng lựa chọn chiêu thức bên trên đối kháng, mà không phải công lực bên trên cứng đối cứng.

Bởi vì tại lòng của hai người trung đô lo lắng đối phương phải chăng còn có giúp đỡ, có cố kỵ dưới tình huống, chỉ có thể lộ ra bó tay bó chân. Bất quá mặc dù là như vậy, giữa hai người kiếm chiêu cùng thương chiêu đối kháng vẫn làm cho đứng ở ngọn cây đỉnh Nhạc Duyên thầy trò nhìn cái đặc sắc.

Kiếm, giống như kinh hồng.

Dán báng thương xẹt qua, tia lửa văng khắp nơi ở bên trong, mũi kiếm bay thẳng đến Chư Cát Tiểu Hoa tay lột

bỏ.

Đối mặt Mộ Dung Phục ý định, Chư Cát Tiểu Hoa tất nhiên là tinh tường, trong nội tâm hừ lạnh một tiếng, tay phải cầm đuôi thương vẫn là run lên. Ngân Thương xoay tròn, do đâm thẳng biến thành đứng thẳng, mũi thương chọc vào trên mặt đất, thực sự tránh được Mộ Dung Phục trường kiếm.

Lập tức.

Chư Cát Tiểu Hoa một cước đá mũi thương, một tay trảo đuôi thương, mũi thương xẹt qua đại địa, vẽ ra một đầu thật dài dấu vết, mũi thương trực tiếp xẹt qua một cái hình cung hướng Mộ Dung Phục trong lòng xẹt qua.

“! ! !”

Vốn đi tới bộ pháp lập tức đình chỉ, đầu lâu khẽ nhếch, mũi thương kia trực tiếp lau cái cằm xẹt qua. Mặc dù nói không có tiếp xúc đến, nhưng là vẫn đang có thể làm cho Mộ Dung Phục cảm thấy mũi thương kia lạnh như băng rét thấu xương. Thân là Mộ Dung thế gia người, Mộ Dung Phục từ nhỏ tu tập Bách gia võ học, tuyệt học gia truyền vật đổi sao dời càng là dùng trăm gia võ học làm cơ sở.

Tuy nói hắn hiện tại trên tay khiến cho chính là kiếm, nhưng cái này không có nghĩa là hắn sẽ không sử dụng thương.

Vũ khí đều có được riêng phần mình cơ bản sáo lộ.

Vô luận võ công sao vậy thiên biến vạn hóa, nhưng nói tóm lại chiêu thức bất quá là do rất nhiều trụ cột động tác tổ hợp mà thành.

Nhất là tại đã trải qua cùng Độc Cô Phượng một trận chiến sau, đối với điểm này Mộ Dung Phục càng là nhận thức càng rõ ràng hơn. Đang đối mặt Chư Cát Tiểu Hoa Trường Thương thời điểm, Mộ Dung Phục đã tại trong óc của mình suy nghĩ chính mình nên như thế nào phá đối phương thương pháp.

Trước mắt cái này Tây Hạ nhất phẩm đường cao thủ tránh được của mình một kích này, cũng không lại để cho Chư Cát Tiểu Hoa ngoài ý muốn. Giao phong ngắn ngủi. Đã để hắn nhận thức đến trước mặt nam tử này võ công rất cao, có thể nói xem như hắn Chư Cát Tiểu Hoa xuất sư đến nay gặp phải hiếm thấy cao thủ.

Ngân Thương thu hồi, ngay sau đó Chư Cát Tiểu Hoa là một thương chọc ra.

Cheng!

Một tiếng tiếng cọ xát chói tai tại trong rừng vang lên.

Kích thích phía bên kia đống lửa không ngừng chập chờn, lại để cho những té trên mặt đất kia nhất phẩm đường đệ tử càng là cả trước mắt biến thành màu đen. Cỗ này vũ khí giao kích tiếng ma sát khiến người ta công lực thấp người nhịn không được buồn nôn, thậm chí còn kém người tắc thì là tại đây một tiếng trong hôn mê rồi.

Mà trong rừng đống lửa càng là tựa hồ tại cả đời này nhận lấy cái gì nha ảnh hưởng, toàn bộ ngọn lửa bị áp chế xuống dưới, cơ hồ toàn bộ rút vào trong đống lửa.

Mà tại đâu đó.

Chư Cát Tiểu Hoa cùng Mộ Dung Phục thân hình đã đình chỉ lại.

Ngân Thương chống đỡ tại Mộ Dung Phục bên cạnh thân. Lau quần áo mà qua, mang ra tí ti vải rách. Đến nỗi Trường Thương thì là bị Mộ Dung Phục dùng trên tay trường kiếm cộng thêm vỏ kiếm quấy hợp lại cùng nhau, tính tạm thời khóa tại đầu thương chỗ . Khiến cho được Chư Cát Tiểu Hoa tiến thối không được, đồng lòng Mộ Dung Phục cũng trước không vào được.

Giờ khắc này hai người lâm vào nhất hiểm ác nội lực giao phong.

“Không kém!”

Mộ Dung Phục một bên vận dụng nội lực cùng đối phương giao phong, một bên cảm thán nói: “Chỉ là như bọn ngươi như vậy võ công, trên giang hồ cũng có thể thanh danh hiển hách, sao vậy hội (sẽ) cam nguyện trở thành triều đình tay sai?”

“Tay sai?”

Chư Cát Tiểu Hoa nghe vậy không khỏi vui vẻ, nếu có thể lại để cho Đại Tống an ổn, mặc dù là trở thành triều đình tay sai lại có thể thế nào? Đón Mộ Dung Phục ánh

mắt, Chư Cát Tiểu Hoa cười nhạo nói: “Cái kia ngươi không phải là Tây Hạ chó sao?”

“Úc? Ha ha!”

Đối mặt Chư Cát Tiểu Hoa trào phúng, Mộ Dung Phục tất nhiên là không thèm để ý, từ khi hắn khi còn bé đem chính mình cả đời tới nguyện vọng lập đến, để khôi phục Đại Yến giang sơn làm mục tiêu sau, hắn liền biết mình cả đời này không thể như thế hưởng thụ tùy ý.

Trời giáng đại nhậm tất tiên khổ kỳ tâm chí, lao kỳ gân cốt. Hóa thân lý kéo dài tông ủy thân Tây Hạ nhất phẩm đường bất quá là hắn Mộ Dung Phục vì Đại Yến giang sơn mà cố gắng mà thôi, chưa nói tới cái gì nha Tây Hạ chó.

Mộ Dung Phục trả lời cùng biểu lộ lại để cho Chư Cát Tiểu Hoa có chút kinh ngạc.

Đối phương cảm xúc không có chút nào chấn động, mặc kệ đối phương phải chăng chính là Tây Hạ người, nhưng mình một câu nói kia lại là không có làm cho đối phương sống ra cái gì cảm xúc cùng biểu lộ biến hóa, tình huống như vậy đại biểu chỉ có hai kết quả.

Đó chính là đối phương không là có thêm tâm cảnh của mình, muốn sao vẫn là có mưu đồ khác.

Có lẽ, đối phương thậm chí không phải Tây Hạ người, mà là Đại Tống người.

“Ngươi là đại tặng người?”

Vừa nghĩ tới Đại Tống người là địch nước mà bôn ba cố gắng, cái loại cảm giác này thật sự là khiến người ta phẫn nộ.

Lửa giận trong lòng không hiểu bốc lên, Chư Cát Tiểu Hoa trong tay Ngân Thương run lên, chân khí trong cơ thể bộc phát, phá vỡ hai người giằng co giằng co, Ngân Thương xoay tròn, thân súng cùng trường kiếm ma sát tuôn ra vô số chướng mắt Hỏa Tinh, tránh thoát đối phương trói buộc.

Ngân Thương trong chốc lát thu hồi, theo sau chính là toàn lực một thương, chiêu thức đường đường chính chính, đâm thẳng đối phương ngực.

Một phát này, cho dù là tại Nhạc Duyên xem ra cũng lộ ra có chút kinh diễm.

Đối mặt một kích này, Mộ Dung Phục tất nhiên là mặt sắc mặt ngưng trọng, trường kiếm thu hồi, đúng là lấy kiếm đeo thương, dùng giống nhau chiêu thức hồi báo đối phương.

Khanh ——

Bành!

Hỏa Tinh, khí kình ở trong chớp mắt bộc phát.

Một bên đống lửa trại tại dưới một kích này hoàn toàn nổ tan ra, đầy trời Hỏa Tinh bay về phía bốn phương tám hướng. Nhưng những mang theo này ngọn lửa đầu

gỗ, đang bay múa đến giữa không trung thời điểm cũng đã bị cái kia thoát cương giống như:bình thường bốn loạn bão táp khí kình cho thổi dập tắt ra.

Bùm bùm ở bên trong, đen kịt đầu gỗ phả ra khói xanh trong rơi xuống đất. Ném ra đồng nhất tiếng vang.

Nhấc lên sương mù cũng chầm chậm tiêu tán ra.

Đống lửa tại thời khắc này đã bị chôn vùi, trong rừng lâm vào hắc ám, duy có con kia đỉnh ánh trăng bắn xuống đến, soi sáng ra trong rừng từng mảnh hoa râm.

“Lưỡng bại câu thương!”

Bởi vì trùng hợp, ở chỗ này nhìn thấy một hồi cao thủ trẻ tuổi ở giữa tranh phong, Nhạc Duyên ngược lại là lộ ra hào hứng dạt dào. Dùng Nhạc Duyên năng lực, mặc dù là đống lửa tại song phương trong lúc giao thủ đã diệt, nhưng dựa vào ánh trăng cũng có thể nhìn ra phía dưới cảnh tượng.

Ngược lại là ngồi ngay ngắn ở chính mình trên vai tiểu nha đầu tại thời khắc này thành mắt trợn, thấy không rõ lắm, để cho tức giận không thôi.

Dưới ánh trăng.

Mộ Dung Phục cùng Chư Cát Tiểu Hoa đã thay đổi cái vị trí. Riêng phần mình thay thế đối phương lúc trước vị trí.

Trường kiếm trong tay giơ lên, Mộ Dung Phục có chút nghiêng đầu, nhìn lướt qua trên tay phải trường kiếm,

trên thân kiếm kia đã lây dính không ít vết máu, nhưng lộ ra ấm áp máu tươi đem thân kiếm nhuộm thành đỏ thẫm chi sắc, ở trong ánh trăng lộ ra có chút quỷ tươi đẹp.

Trường kiếm run lên, run mất phía trên vết máu sau, đưa về vỏ kiếm.

Theo sau.

Mộ Dung Phục tay trái cầm kiếm, tay phải đặt ở phần bụng. Từng bước từng bước đã đi ra, nhưng là đúng ở tại chỗ này mặt khác Tây Hạ nhất phẩm đường đệ tử không có chút nào để ý tới.

Phía sau.

Chư Cát Tiểu Hoa nghe đối phương rời đi thanh âm, không có áp dụng bất kỳ động tác, trong tay Ngân Thương vẫn là bảo trì vọt tới trước động tác. Mà ở đầu mũi thương. Màu bạc mũi thương đã là biến thành màu máu, một từng giọt máu tươi chính từ phía trên rớt xuống.

Mà tay trái của hắn, thì là đã che tại bụng của mình.

Ngọn cây.

Hai người một kích giao phong, lưỡng bại câu thương.

Kết quả như vậy ngoại trừ người trong cuộc bên ngoài. Chỉ có Nhạc Duyên cũng không có ngoài ý muốn. Hơn nữa, chỉ dựa vào giao phong chiêu thức, Nhạc Duyên đã suy luận ra thân phận của hai người. Mộ Dung Phục

ngoại trừ, ngược lại là Chư Cát Tiểu Hoa thân phận lại để cho Nhạc Duyên không thể hoàn toàn khẳng định.

Nhưng là có một điểm không có nghĩ tới là, một chiêu kia vậy mà hội (sẽ) bạo tạc, đây là Mộ Dung Phục bị thương nguyên nhân, mà bị trở lại nhưng cũng là Chư Cát Tiểu Hoa chính mình bị thương duyên cớ.

"…"

Kết quả như thế, đoán chừng hai người đều có chút phiền muộn. Bất quá với tư cách xem đùa giỡn Nhạc Duyên đúng là không có để ý, ánh mắt nhìn lướt qua Mộ Dung Phục rời đi phương hướng, lại liếc nhìn đứng ở trong rừng Chư Cát Tiểu Hoa, theo người đời sau theo ngọn cây lặng yên không tiếng động rơi xuống, rời khỏi nơi này, hướng rừng cây hạnh phương hướng mà đi.

Trên đường.

Nhạc Duyên thì là mượn vừa mới giao phong đối với đồ đệ của mình tiểu nha đầu tiến hành giáo dục, hỏi: "Niệm xưa kia, ngươi nói nếu như là ngươi, đối mặt như vậy giao phong, nên làm như thế nào?"

Tại đống lửa chưa tắt trước, hai người giao phong đồng lòng bị tiểu nha đầu xem ở trong mắt.

Tiểu nha đầu dưới mắt mặc dù nói không có tương lai như vậy phong thái, nhưng là dưới mắt lại là có thêm chính mình độc đáo thiên phú, không phụ Hoàng Dược Sư, Hoàng Dung, Dương Quá đám người thiên phú truyền thừa.

“A…!”

Nghe của mình công tử Sư Phó như vậy hỏi thăm, tiểu nha đầu cắn của mình đầu ngón tay, trầm ngâm sau nửa ngày, đột nhiên nói ra: “Người ta sẽ dùng ám khí rất xa ném hắn!”

Lời kia vừa thốt ra, lại để cho đang tại đi tới Nhạc Duyên không khỏi nghiêng đầu, liếc nhìn tiểu nha đầu.

“Vậy sau,rồi mới…”

“Ta tốc độ muốn so với người ta nhanh, chỉ có thể ta đánh đối phương, đối phương đánh không đến ta!”

Tựa hồ là đã nhận ra Nhạc Duyên trong mắt cổ vũ, tiểu nha đầu lập tức lớn tiếng nói, lộ ra được chính mình vừa mới đang xem cuộc chiến chỗ có được thu hoạch. Vừa rồi Mộ Dung Phục cùng Chư Cát Tiểu Hoa hai người đối với chọc tư thế, quả thực lại để cho tiểu nha đầu mở rộng tầm mắt.

Lúc trước với Tương Dương một trận chiến, mặc dù là đại chiến ác long thời điểm, tiểu nha đầu càng nhiều nữa vẫn là ở mẫu thân mình trong ngực, cũng không có thấy tận mắt biết đến trận đại chiến kia.

Nhưng vừa mới nhìn đến một trận chiến, cũng đã lại để cho tiểu nha đầu đã có ý nghĩ của mình.

Đối với cái này.

Nhạc Duyên cũng không nói gì cái gì nha, chỉ là nhẹ nhàng cầm một thanh tiểu nha đầu trên bờ vai kia không ngừng đung đưa bàn chân.

Phía trước, náo nhiệt náo động.

Thật là rừng cây hạnh tới gần.

Chương 048 : Sau mẹ nuôi nhân vật chính

Rừng cây hạnh.

Liên tiếp giang hồ danh túc xuất hiện lại để cho sự tình trở nên càng phát ra bất trắc rồi.

Trong tràng.

Giờ khắc này, mọi người nơi nhằm vào đối tượng là cái này danh chấn giang hồ bang chủ Cái bang Kiều Phong.

Với tư cách ngoại nhân, Vương Ngữ Yên, A Chu cùng A Bích một đoàn người đối mặt tình cảnh như vậy, đồng lòng trong lúc nhất thời trở tay không kịp, vốn là bởi vì Mộ Dung Phục sự tình liền lại để cho người của Cái Bang đối với bọn họ cũng không hữu hảo, nếu không phải Kiều Phong hỗ trợ, làm chứng cái kia hạ độc thủ người không phải Mộ Dung Phục, bằng không mà nói, bọn hắn có thể không đi ra rừng cây hạnh vậy còn là một chuyện.

Đệ nhất thiên hạ đại bang phái, ở thời điểm này có thể thật không phải là khiến người ta khinh thường.

Dù là tại lúc trước một thời gian ngắn cùng công tử cùng nhau cùng Kiều Phong từng có trao đổi, Phong Ba Ác cùng Bao Bất Đồng cũng hết sức bội phục Kiều Phong năng lực cùng tính nết, nhưng tại thời khắc này, lại không phải là bọn hắn có khả năng chen vào nói thời

điểm, một câu đủ để nói rõ nguyên nhân.

Đến một lần bọn họ là ngoại nhân, Mộ Dung Phục hiềm nghi không có rửa thoát, thứ hai tắc thì là thân phận của bọn hắn không đủ.

Trong thời gian thật ngắn, vấn đề đã trực chỉ lần này tụ hội hạch tâm.

Kiều Phong vấn đề.

Mà Cái Bang lần tụ hội này, càng là vì một mục tiêu, đó chính là muốn phế Kiều Phong chức bang chủ.

Vương Ngữ Yên bọn người đứng ở trong góc nhỏ, đồng lòng bị đệ tử của Cái Bang vây khốn tại nơi hẻo lánh, mà Đoàn Dự giờ này khắc này cũng đứng ở Vương Ngữ Yên bên người, chỉ là của hắn đại bộ phận lực chú ý đã đặt ở của mình cái này kết bái Đại ca trên người.

Sự tình phát triển, lại để cho Đoàn Dự căn bản không xen tay vào được.

Mặc dù là Đoàn Dự nguội tính tình, ở trong nội tâm cũng không khỏi mắng một câu: Đáng chết!

Đại gian hùng!

Đây là trong Cái Bang mấy vị trưởng lão đối với Kiều Phong mới nhất hình dung.

“Các ngươi tại hoài nghi ta?”

Kiều Phong như rơi mây mù, khó hiểu, hoàn toàn không rõ tình huống trước mắt. Rừng cây hạnh tụ hội có thể nói tại nền tảng bên trên cũng không có thông báo Kiều Phong, sở dĩ lại tới đây, theo phương diện nào đó cũng coi là Kiều Phong cơ duyên xảo hợp.

Nhìn qua bị trói trói buộc tứ đại trưởng lão, còn có cái kia thập phương tú tài Toàn Quan Thanh, vừa rồi trực tiếp một chút ra sự hoài nghi của hắn, nói: “Mã phó bang chủ mặc dù bị hại. Chính là Kiều Phong chỉ!”

Một phen trong lời nói, Toàn Quan Thanh đích thoại ngữ chữ chữ nhằm vào Kiều Phong, nhưng vẫn nhưng không thể làm gì.

Thân là bang chủ Cái bang, Kiều Phong có thể trong giang hồ có lớn như vậy danh vọng, tay hắn cổ tay cùng khí khái đều là không kém, tại dĩ vãng thời điểm, mặc cho ai không đối hắn giơ ngón tay cái lên xưng hô một tiếng anh hùng. Trong Cái Bang sở dĩ biến thành mắt hạ như vậy tử, tại Kiều Phong xem ra định là có người muốn đảo loạn Cái Bang, hắn thân là bang chủ tự nhiên là thò tay san bằng gợn sóng, để cho khôi phục vững vàng.

Một phen xuống. Kiều Phong đem tứ đại trưởng lão cho sanh sanh ổn lại.

Có thể trở thành bang chủ nhân vật như vậy, Kiều Phong tất nhiên là không đơn giản, hắn không chỉ có là võ học thiên phú cực cao, hơn nữa đang làm người đợi sự tình bên trên đồng lòng có nguyên tắc của mình. Cùng hắn nói Kiều Phong là một cái đại anh hùng,

chẳng nói hắn là một cái vô cùng có nguyên tắc người.

Là một cái không biết đánh phá bản thân nguyên tắc người, như sự thật phát triển đã đến đụng chạm lấy bản thân nguyên tắc thời điểm, Kiều Phong lựa chọn thà rằng nguyện bị thương chính mình, cũng sẽ không đi vi phạm cái kia giới hạn thấp nhất. Nếu thật đến vi phạm ngày nào đó, như vậy cũng là Kiều Phong tánh mạng nhạt nhòa thời khắc.

Mà một phần này nguyên tắc. Tại Kiều Phong biểu hiện ra ngoài, là thuộc về hắn đặc biệt anh hùng khí khái.

Một phen trong lời có ý sâu xa, nói chi hữu tình, làm cho ở đây Cái Bang những người khác không khỏi cúi đầu xuống.

Nhìn xem Cái Bang một đám cao tầng bị Kiều Phong dùng ngôn ngữ kéo xuống. Thậm chí mời ra pháp đao thời điểm, đứng ở trong góc nhỏ một mực quan sát Nhạc Duyên cũng không thể không tán thưởng, cái này lần thứ hai gặp mặt bang chủ Cái bang luận hành vi có thể nói là thiên long cái thế giới này đệ nhất nhân vật chính.

Là phù hợp nhất nhân vật chính.

Nhưng cũng là khổ nhất bức nhân vật chính.

So với hắn sau này hai người huynh đệ kết nghĩa Đoàn Dự cùng Hư Trúc mà nói, ba người ở giữa đãi ngộ hoàn toàn không thể đánh đồng.

Kiều Phong giống như là một cái sau mẹ nuôi.

Đoàn Dự cùng Hư Trúc có muội tử. Có kỳ ngộ, vô luận đi đến nơi nào vậy cũng là thỏa thỏa chủ giác mô bản, mà Kiều Phong thì là từng bước an tâm. Từ nhỏ là tân tân khổ khổ tu tập võ công, cho dù là tiếp nhận bang chủ Cái bang vị, cũng là dựa vào tự thân biểu hiện đường đường chính chính có được.

Mà cuối cùng nhất kết quả lại là muội tử bị mình một chưởng vỗ chết, chính mình càng là tự vận mà đi, đồng thời lại lần nữa dính líu một cái muội tử tùy theo mà vào Hoàng Tuyền.

Không phải không thừa nhận, đối mặt Hư Trúc cùng Đoàn Dự, Kiều Phong thời gian đương thật bất hảo qua.

Cùng là bang chủ Cái bang, Kiều Phong cuối cùng nhất đãi ngộ nhưng cũng không cách nào cùng Quách Tĩnh so sánh với.

Mà truy nguyên, về căn bản nguyên do vẫn là ở Kiều Phong ra trên khuôn mặt. Nếu như Quách Tĩnh xuất thân cũng là người Mông Cổ, dùng Quách Tĩnh thái độ chỉ sợ vẫn đang muốn so với Kiều Phong sống khá giả nhiều lắm.

Ít nhất Kim Đao phò mã thân phận là xác định.

Nhưng mặc kệ sao vậy nói, Kiều Phong là một cái đáng giá nhất kết giao bằng hữu.

So ra kém mặt khác nhân vật chính đãi ngộ, nhưng là

hắn lại có một cái lại để cho bất luận kẻ nào đều tâm phục kết giao tính nết. Còn có cái kia chính là thân nam nhi nên có khí khái.

Đây cũng là Kiều Phong.

Ngay tại Kiều Phong muốn dùng pháp đao tự chọc vào thời điểm, Nhạc Duyên cuối cùng động thủ.

Ống tay áo khẽ nâng.

Cái kia thu nạp tại trong tay áo tay phải hơi động một chút, lập tức phi đao ra tay.

Keng!

Tại Cái Bang trước mắt bao người, tại Đoàn Dự, Vương Ngữ Yên đám người nhìn chăm chú ở bên trong, Kiều Phong trên tay pháp đao trực tiếp bị đánh bay, rơi trên mặt đất, hơn nữa phi đao không ngừng, càng là trực tiếp hướng quỳ trên mặt đất thập phương tú tài Toàn Quan Thanh vọt tới, đem hắn trên đầu dây cột tóc trực tiếp cát liệt, cuối cùng nhất cắm vào trên cành cây, phát ra vang một tiếng “bang”.

Trong chốc lát, Toàn Quan Thanh sắc mặt toàn bộ đều trắng.

“Là ai?”

Bạch Thế Cảnh bọn người cái này mới phản ứng được, cùng nhau quay đầu hướng trong bóng tối nhìn lại.

Thấp thỏm trong lòng đồng thời, lại cũng tràn đầy phẫn nộ.

Không chỉ có như thế.

Đoàn Dự, Vương Ngữ Yên đám người ánh mắt cũng cùng nhau nhìn phía chỗ hắc ám.

“…”

Kiều Phong không có lên tiếng, mà là cau mày nhìn thoáng qua bàn tay của mình liếc, theo sau ánh mắt nhìn phía đối diện. Vừa mới cái này vừa bay đao, ra tay không một tiếng động, càng là không có chút nào sát ý. Thẳng đến phi đao đi vào trước người, đập bay ở trong tay pháp đao qua sau, này mới khiến Kiều Phong kịp phản ứng.

“Kiều huynh, đã lâu không gặp!”

Theo một tiếng ôn hòa đích thoại ngữ, tại một hồi nghe không một tiếng động trong tiếng bước chân, Nhạc Duyên mang theo tiểu nha đầu xuất hiện ở trước mặt mọi người.

“Là ngươi!”

“Nhạc huynh!”

Ôm quyền ý bảo, Kiều Phong ánh mắt rơi vào Nhạc Duyên trên người, vốn là lên tiếng chào hỏi.

Mà theo Kiều Phong cái này cái bắt chuyện, Cái Bang

những người khác thì là đối với Nhạc Duyên trợn mắt nhìn, hiển nhiên là đối với Nhạc Duyên một kẻ ngoại nhân nhúng tay trong Cái Bang bộ đích sự vật vô cùng bất mãn.

Nhạc Duyên đang cùng Kiều Phong giúp nhau chào hỏi thời điểm. Ánh mắt cũng đã rơi vào Đoàn Dự, Vương Ngữ Yên một nhóm người trên người.

Là hắn!

Đoàn Dự tại nhìn thấy Nhạc Duyên thời điểm, cả người đều là không khỏi run lên, nhìn xem Nhạc Duyên cái kia mục quang tự tiếu phi tiếu, cả người hắn đều cảm giác không xong.

Không chỉ có là Đoàn Dự, A Bích cùng A Chu hai người cũng thế.

Tại nhìn thấy Nhạc Duyên trong tích tắc, hai nữ trong đầu cơ hồ quanh quẩn đều là Nhạc Duyên cái kia xuất hiện tại Yến Tử Ổ sự tình.

Vương Ngữ Yên thì là nháy mắt, nhìn xem cái này tính toán là lần thứ hai gặp mặt nam tử.

Phong Ba Ác cùng Bao Bất Đồng hai người cũng chưa từng gặp qua, nhưng là kết hợp người bên cạnh bộ dáng, thực sự phát giác cái gì nha. Lập tức, hai người nhỏ giọng hỏi thăm về đến. Rất nhanh A Chu cùng A Bích hai người liền đem sự tình từng câu từng chữ đạo đi ra.

Nghe xong sau, hai người đều nổi giận.

Tại hai người xem ra, cái này tóc bạc nam tử xem xét liền làm cho người ta chán ghét, còn lại là như là cái kia Đại Luân Minh Vương cưu ma trí giống như:bình thường ác khách.

Đương nhiên, dưới đáy lòng Bao Bất Đồng cùng Phong Ba Ác tuyệt đối sẽ không thừa nhận phần này phẫn nộ ở bên trong có nhất phân là nguyên do là vì đối phương khí chất cùng tư thái đều phải so nhà mình công tử càng tốt hơn duyên cớ.

“Các hạ là ai?”

“Vì sao trộn đều ta Cái Bang chuyện?”

Bạch Thế Cảnh đối mặt đột ngột xuất hiện Nhạc Duyên, trong nội tâm có chút khiếp sợ. Nguyên bản an bài theo một đạo đạo ngoài ý muốn, trở nên làm cho không người nào có thể bắt sờ tới sờ lui. Nếu nói là lúc trước, sự tình cục diện vẫn là ở trong khống chế, nhưng theo cái này một người không quen biết xuất hiện tại này. Sự tình đã thời gian dần trôi qua vượt ra khỏi Bạch Thế Cảnh đoán trước.

“Không!”

“Ta chỉ là đến đây nhìn một hồi đùa giỡn, nhìn một hồi như thế nào đem một cái người mình sinh sinh cho bách đi trò hay!”

Khóe mắt quét nhìn có chút liếc qua Bạch Thế Cảnh,

Nhạc Duyên người vừa cười vừa nói. Mà đồng thời, đem ngồi ngay ngắn ở chính mình trên vai tiểu nha đầu thả trên mặt đất. Một tay nắm đối phương.

“Nhạc huynh kính xin tạm ở một bên chờ, chờ ta xử lý xong trong bang sự tình sau, đang cùng Nhạc huynh uống rượu!”

Kiều Phong cũng không minh bạch Nhạc Duyên ám chỉ trong lời nói là ý gì, nhưng là thân là bang chủ Cái bang người bên ngoài nhúng tay trong Cái Bang sự tình cuối cùng không ổn. Với tư cách gặp qua một lần người, Nhạc Duyên vừa mới một chiêu kia đã để người không thể nhỏ

, hơn nữa lần đó cùng cái kia phục họ Độc Cô nữ nhân giao thủ. Quan hệ của hai người lại để cho Kiều Phong biết không có thể tùy ý xử lý, bằng không mà nói mang tới kết quả…

Nhìn xem phía trước mặt cái này khôi ngô đàn ông, Nhạc Duyên gật gật đầu, liền lôi kéo tiểu nha đầu tay đi về hướng Đoàn Dự bọn người đứng địa phương, tại đi tới nơi đó trước, Nhạc Duyên trả về đầu liếc nhìn sắc mặt tại trong ngọn lửa trắng bệch thập phương tú tài.

Đối phương đứng ở nơi đó cúi đầu, tựa hồ là không dám ngẩng đầu, giống như đang hoảng sợ lấy cái gì nha.

“Ơ!”

“Không có bị bắt đi a!”

Đi vào Đoàn Dự bên cạnh, Nhạc Duyên vốn là liếc nhìn tiểu tử ngốc này, tại nhìn coi sắc mặt lạnh nhạt Vương Ngữ Yên, đang nhìn xem rõ ràng chia làm hai cái vòng tròn Đoàn Dự cùng Vương Ngữ Yên bọn người, Nhạc Duyên thì biết rõ Đoàn Dự vô sự tự thông đem truy nữ đích phương pháp xử lý hiểu được không ít.

Dính!

Không biết xấu hổ!

Kiên trì dính! Kiên trì không biết xấu hổ!

Không thể nghi ngờ Đoàn Dự đi đúng là cái này đường đi.

Nhìn xem Nhạc Duyên cười cười, Đoàn Dự lộ ra có chút xấu hổ, dù sao lúc trước lựa chọn…

“Nhạc công tử!”

Vương Ngữ Yên thấy thế, nhẹ nhàng thi lễ, lên tiếng chào hỏi. Mà ngay sau đó, A Bích cùng A Chu cũng lên tiếng chào hỏi, chỉ có Phong Ba Ác cùng Bao Bất Đồng hai người không để ý đến, nhưng cũng không có nói cái gì nha. Bởi vì vừa mới Nhạc Duyên bày ra cái kia một tay ám khí, quả thực vượt quá nhân chi ngoài ý muốn.

Kiều Phong có bao nhiêu lợi hại, hai người tất nhiên là biết được.

Nhưng đối mặt cái kia đột ngột một kích thời điểm, thậm chí ngay cả Kiều Phong cũng chưa kịp phản ứng, bởi

vậy có thể gặp mặt trước cái này tóc bạc tuấn tú nam tử lợi hại.

Dưới đáy lòng, Vương Ngữ Yên đã tại yên lặng hồi tưởng trong đầu sở hữu võ học tri thức, bắt đầu phân tích Nhạc Duyên ra tay phương pháp. Chỉ là như là Kiều Phong Cầm Long Thủ độc nhất vô nhị, Vương Ngữ Yên hoàn toàn không có bất kỳ đích phương pháp xử lý đi tìm được kết quả.

Sau nửa ngày.

Khẽ cúi đầu sắc mặt không khỏi biến đổi, đây đã là người thứ ba!

Cái thứ ba làm cho nàng không cách nào nhìn thấu võ học người rồi.

Một cái phục họ Độc Cô nữ nhân.

Một cái là bang chủ Cái Bang Kiều Phong.

Một cái khác là trước mắt tóc bạc nam tử.

Tại trong lòng, Vương Ngữ Yên cái loại nầy không cam lòng cảm giác càng phát ra cái gì rồi.

Chương 049 : Ma kiếm Kiếm Ma (thượng)

Rừng cây hạnh.

Nhiều hơn Nhạc Duyên trộn đều, Cái Bang tại thời khắc này lộ ra so sánh thu liễm.

Chỉ là Cái Bang bang quy có chút nghiêm, phàm là phản bội người đều là dùng xử tử kết quả là kết cục, hơn nữa phân làm tự sát cùng xử trí hai chủng kết quả. Càng nhiều nữa, đều là lại để cho hắn người trong cuộc tự sát. Dưới mắt cái

nghiêm mật, có thể nói so sau này hồng thất công, Quách Tĩnh thời đại Cái Bang nghiêm mật quá nhiều.

Tuy là thu hoạch không ít, hơn nữa Kiều Phong bởi vì Nhạc Duyên ngăn cản cũng khiến cho hắn không có tiếp tục dùng pháp đao mình chế tài, tại trên thân thể chọc vào động rồi.

Bất quá ngay sau đó câu chuyện nhưng lại lại để cho Đoàn Dự, Vương Ngữ Yên bọn người trong lúc nhất thời ngạc nhiên không hiểu.

Bỏ đột nhiên đi vào Nhạc Duyên, trong thời gian thật ngắn ngay sau đó đến rồi một đám võ lâm danh túc.

Thậm chí liền Cái Bang đệ tử đưa tới quan với Tây Hạ nhất phẩm đường tuyệt mật tình báo đều sinh sinh đè

xuống dưới, một lần nữa đi ra Từ trưởng lão tước đoạt Kiều Phong duyệt xem tình báo quyền lợi, huống chi đem chuyện khẩn cấp đặt ở phía sau, ngược lại làm cho nổi lên mặt khác.

Nhìn đến đây, không phải không thừa nhận trong nguyên người giang hồ cho tới nay đều có một cái ác tính tập tục, ưa thích nội đấu.

Mà ở thời điểm này, đem Tây Hạ nhất phẩm đường sự tình để qua não sau, chuyên tâm xử lý Kiều Phong thân phận vấn đề, điểm này lại để cho Nhạc Duyên quả thực khó mà nói bọn họ là tự đại, hay (vẫn) là quá mức tự chịu.

Trong lúc nhất thời.

Nhạc Duyên bọn người đã trở thành người xem.

Đoàn Dự ở thời điểm này, cũng không có đi xấu hổ tâm tư, cũng đem chú ý lực đặt ở trước mắt Cái Bang nội đấu thượng diện. Đáng tiếc, hắn muốn xen vào, cũng là bị Kiều Phong ngăn trở xuống. Kiều Phong tất nhiên là tinh tường, như là người ngoại lại lần nữa nhúng tay, chỉ sợ dưới mắt sự tình hội (sẽ) trở nên vừa ra là không thể ngăn cản.

Đồng lòng.

A Chu cùng A Bích hai nữ đã ở chú ý, Phong Ba Ác cùng Bao Bất Đồng đồng lòng tại chú ý trước mặt tình huống.

Mặc cho ai cũng biết dưới mắt Cái Bang bên trong xuất hiện vấn đề lớn, có người tại chuyên môn nhằm vào đương nhiệm bang chủ Kiều Phong.

Ngược lại là Vương Ngữ Yên cả người có chút thất thần, không biết đang suy tư cái gì nha.

Chỉ chốc lát sau.

Tiếng vó ngựa vang lên.

Theo chỗ tối đi ra hai cái lão nhân, một cái lão ông, một cái bà lão. Nam thân tài thấp bé, mà nữ thật là cao lớn, tôn nhau lên thành thú. Đúng là quá đi núi xông lên trời động đàm công, Đàm Bà hiền khang lệ hai người. Cùng Đoàn Dự độc nhất vô nhị, Nhạc Duyên đối với cái này giang hồ những người khác cũng không lí giải sâu khắc.

Nhìn thấy đối phương thời điểm, Nhạc Duyên nhưng lại dưới đáy lòng suy nghĩ hôm nay ván này rừng cây hạnh chi hội chỉ sợ là đã vượt ra khỏi bố cục chi nhân đoán trước.

Vốn là bố trí xuống này cục Bạch Thế Cảnh cùng Khang Mẫn hai người xa muốn cũng không quá đáng là đem Kiều Phong theo chức bang chủ bên trên kéo xuống, nhưng lại là từ không ngờ đã có người tại hai người cục bên trên thêm quân cờ, đem hai người cũng coi như làm trong đó.

Thí dụ như Tây Hạ nhất phẩm đường.

Thí dụ như họ Mộ Dung phục.

Lại thí dụ như cái kia cầm thương Lục Phiến môn nam tử.

Thậm chí, Sư Phi Huyên Minh Giáo cũng tại phía sau phát lực.

Từ khi tại Khai Phong Phủ cùng Thái Kinh một hồi sau khi, Nhạc Duyên liền biết rõ bất luận cái gì thời điểm giang hồ cũng không phải bình thường giang hồ. Chỉ cần tồn tại triều đình, không có có người nào kẻ thống trị đi bỏ qua lập tức giang hồ thế cục. Nhìn chung cao thấp giang hồ. Nhất là tại quốc gia ngoại bộ cục diện hỗn loạn thời điểm, giang hồ cho tới bây giờ cũng không phải là đơn giản chính tà chi đấu.

Nếu là ở an ổn thời điểm, giang hồ mới có thể rơi vào bình thường chính tà chi tranh.

Vốn lấy Nhạc Duyên đã đứng góc độ mà nói, tại quốc thái dân an thời điểm, trong giang hồ chính tà chi tranh cũng không là đơn giản tranh phong, trong trong ngoài ngoài đều có được triều đình bóng dáng. Mượn tiếu ngạo giang hồ mà nói, đã là như thế.

Mà hỗn loạn thời điểm, đồng lòng cũng có triều đình lực lượng.

Xạ điêu, thần điêu đã là như thế.

Quách Tĩnh có thể bình yên thống lĩnh Tương Dương. Không chỉ có riêng là vì hắn giang hồ danh vọng.

Hiệp dùng võ vi phạm lệnh cấm, nho dùng văn phạm pháp.

Đều là cao tầng người sẽ để ý.

Dưới mắt rừng cây hạnh, tại thời khắc này đã lâm vào Tây Hạ, Đại Tống, Minh Giáo, Mộ Dung thị, trong Cái Bang bộ giao phong nơi. Người ở bên ngoài xem ra có lẽ đơn giản, nhưng ở Nhạc Duyên trong mắt lại sớm đã không phải là như vậy đơn giản được rồi.

Tại Nhạc Duyên trong suy tư. Ngay sau đó lại tới nữa không ít người.

Đàm Bà đích sư ca.

Cùng với thái núi năm hùng.

Cái này liên tiếp không dứt giang hồ danh túc đến, đã lại để cho hào khí càng phát ra lộ ra ngưng trọng. Ngược lại là thân là trong đó người trong cuộc, Kiều Phong vẫn đang mặt không đổi sắc, bang chủ Cái bang trạng thái khí hiển lộ rõ ràng không bỏ sót. Vô luận là nói chuyện hay (vẫn) là đợi sự tình đều bị người tại trong lời nói tìm không ra cái gì nha sai lầm.

Loại này tư thế, cho dù là ở bên cạnh quan sát là bất luận cái cái gì người, đều có thể xem ra sự tình phát triển đã không đúng.

Tình huống này. Có chút không ổn a!

A Bích, A Chu mấy người hai mắt nhìn nhau một cái,

đều thấy được lẫn nhau trong mắt lo lắng. Trong thời gian thật ngắn, mấy người đã bị Kiều Phong anh hùng đàn ông khí khái thuyết phục, đến nỗi Phong Ba Ác cùng Bao Bất Đồng sớm trước khi cùng Kiều Phong cùng đường một chuyến thời điểm, đã sớm thập phần bội phục đối phương lòng dạ.

Đoàn Dự vốn là nhìn lướt qua bên người tại không biết suy tư về cái gì nha Thần Tiên tỷ tỷ, ánh mắt lại lo lắng nhìn hướng chính mình kết bái Đại ca Kiều Phong, trong lòng của hắn cũng có chút lo lắng, chỉ trông mong đại ca của mình có thể bình yên vô sự.

Cuối cùng nhất.

Đoàn Dự ánh mắt lại quét về phía đứng tại bên cạnh không nói một lời Nhạc Duyên, lại phát hiện đối phương cũng không có chú ý ở chỗ này, ngược lại là nhíu lại lông mày, tựa hồ đang chờ đợi cái gì nha.

Một nhìn đến đây, Đoàn Dự tâm tựu không khỏi một hồi xoắn xuýt, chẳng lẽ lại…

Hồi tưởng lại tại chim én ổ sự tình, Đoàn Dự trong nội tâm tựu không khỏi có chút lo lắng.

Nhưng hắn là lòng tràn đầy cũng biết Nhạc Duyên câu nói kia hắn Đoàn Dự cùng đại luân Minh Vương cưu ma trí vô cùng có khả năng là sư huynh đệ sau, cả người hắn cũng không tốt rồi. Từ khi Nhạc Duyên câu nói kia lối ra sau, vốn là đại luân Minh Vương xem Đoàn Dự ánh mắt tựa như mèo gặp được cá, nhưng ở sau khi, hắn ánh mắt càng phát ra kì quái.

Trong đầu toát ra cưu ma trí cái kia đầu trọc bộ dáng, Đoàn Dự lập tức không khỏi rùng mình một cái.

“Đoàn công tử, sao vậy đâu này?”

Tình huống của hắn đã rơi vào A Bích trong mắt, thấy thế A Bích không khỏi mà hỏi, trong lời nói lộ vẻ quan tâm.

“A!”

“A Bích tỷ tỷ, không có chuyện!”

Khoát khoát tay, cưỡng ép hiếp đè xuống trong nội tâm quỷ dị này bay lên cảm giác, Đoàn Dự ý bảo chính mình cũng không có sự tình.

Người giang hồ tự hành chuyện giang hồ.

Có người truy đuổi danh lợi, có người truy đuổi quyền lợi, tự nhiên cũng có người đặc lập độc hành.

Phía trước đến trong mấy người, Đàm Bà vợ chồng cùng triệu tiền Tôn Tam người thì là đã bắt đầu đặc lập độc hành đối thoại. Tại đây trong lúc nói chuyện với nhau, lại lần nữa cho Đoàn Dự một lượng dũng khí, thực sự lại để cho A Chu tức giận không thôi, trực tiếp ngắt lời trêu đùa hí lộng đối phương.

Cái này một trêu đùa hí lộng liền xảy ra vấn đề.

Tên là Đàm Bà lão phụ, xuất thủ trước. Một cái tát muốn

vỗ hướng A Chu khuôn mặt, tính toán làm giáo huấn.

Bàn tay mang theo kình phong, trực tiếp phiến tới.

Tốc độ kia kinh người, ngay cả tại bên cạnh Đoàn Dự, Vương Ngữ Yên, Phong Ba Ác cùng Bao Bất Đồng mấy người đều hoàn toàn phản ứng không kịp.

Ba!

Một tiếng thanh thúy thanh âm tại trong rừng vang lên.

"…"

Có chút nghiêng đầu, A Chu kinh ngạc nhìn xem ngăn cản tại chính mình bên cạnh thân Nhạc Duyên, nhất thời giật mình tại chỗ đó.

Đàm Bà bàn tay bị Nhạc Duyên thò tay bắt được, gắt gao không cách nào tiến lên một tia.

"Đã có thể ở trước mặt nói nhân gia công tử nói bậy, rồi lại không đồng ý người ta phản bác, lấy lớn hiếp nhỏ, đã qua!"

Buông tay ra. Nhạc Duyên buông xuống thủ đoạn, nhẹ nhàng lôi kéo tiểu nha đầu đi tới chính giữa, cười đối diện trước lão phu nhân nói ra.

"! ! !"

Đồng tử hơi co lại, Đàm Bà thân hình nhanh lùi lại, vô cùng đề phòng chằm chằm vào Nhạc Duyên.

Đồng thời.

Trượng phu của nàng cùng sư huynh cũng vây đi qua, cảnh giác vô cùng nhìn xem Nhạc Duyên, nhìn tư thế tựa hồ là một cái không tốt tựu muốn động thủ thái độ.

Bởi vì tới trễ, phía sau chạy đến giang hồ danh túc tất nhiên là không biết Nhạc Duyên lợi hại.

Trái lại, ngược lại là Kiều Phong khuyên bảo xuống dưới. Chỉ tiếc đối mặt loại tình huống này, đường đường bang chủ Cái bang đồng lòng không có được sắc mặt tốt.

Đối với ba người căm thù, Nhạc Duyên không quan tâm chút nào.

Người như vậy nói thật dễ nghe chính là đặc lập độc hành, nói không dễ nghe là không để ý nơi không biết phân biệt. Tương đối. Ba người có tất cả tư tâm, nhưng lại căn bản không cách nào cùng lão ngoan đồng chu bá thông đánh đồng rồi.

Trẻ sơ sinh tâm.

Cũng không phải là cái gì nha người như vậy đều có thể có được.

“Hô!”

“Đa tạ Nhạc công tử tương trợ!”

Sắc mặt vẫn đang có hơi trắng bệch, A Chu tất nhiên là không ngờ rằng đối phương hội (sẽ) như vậy đột nhiên ra tay, càng là không ngờ rằng sẽ có người đỡ được. Nhưng là chỉ cần suy nghĩ một chút. A Chu liền có thể khá lớn khái nhận thức cái kia một bạt tai phiến tại trên mặt của mình sẽ là cái gì nha kết quả.

Ít nhất hội (sẽ) cho mình lưu lại năm cái rõ ràng dấu vết.

“A Chu cô nương, không cần để ý!”

“Đây chỉ là ta nhìn không được, tiện tay chịu!”

Nhìn xem A Chu cái kia rõ ràng sau sợ biểu lộ. Nhạc Duyên cười cười cũng không để ý đến, sự chú ý của hắn từ đầu tới đuôi liền không ở chỗ này, hắn đang đợi Sư Phi Huyên ra chiêu. Nhạc Duyên muốn nhìn một chút đối phương như thế nào đem chính mình tuyên truyền trở thành tuyệt thế Đại Ma Đầu!

“…”

Như vậy hào không thèm để ý thái độ, lại để cho A Chu không khỏi chú mục. Dùng ánh mắt của nàng, tất nhiên là nhìn ra được đối phương chính thức không có để ý, mà là chỉ là ngẫu nhiên, lần này cử động tại mọi người tại đây trong không thể nghi ngờ là độc nhất phần. Tại cảm tạ hết sau, còn lại là A Chu đối với ba người này oán trách rồi.

Vừa lúc đó, một mực áp sau, cuối cùng nhất áp trục Mã phu nhân Khang Mẫn cuối cùng cưỡi lấy cỗ kiệu bôi đen đi tới rừng cây hạnh.

“Vị vong nhân mã môn Ôn thị, tham kiến bang chủ!”

Một tiếng dịu dàng hữu lễ, như cái kia ngọt có chút chán người đường mía, rơi vào trong tai của mọi người, đặc biệt ngữ điệu có thể làm cho ở đây không ít nam nhân nội tâm đều là rung động.

Toàn thân đồ trắng thiếu phụ theo trong kiệu chậm rãi đi ra, đi đến Kiều Phong trước mặt là nhẹ nhàng thi lễ, tóc vòng tại não sau, làm phu nhân cách ăn mặc, mà cả người thì là cúi đầu, nhìn qua dưới chân, lại để cho người thấy không rõ bộ dáng.

Hiện trường yên tĩnh im ắng, vô luận nam nữ, tất cả mọi người chằm chằm vào chỗ đó.

Ân?

Sao vậy chuyện quan trọng?

Cúi đầu xuống Khang Mẫn rất là kỳ quái tại đây đột nhiên ninh yên tĩnh hào khí, chẳng lẽ lại là mị lực của mình… Trong nội tâm ý niệm trong đầu lập loè, khẽ ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào đứng ở trước mặt mình Kiều Phong trên người, nhìn trộm nhìn lên, cái này mới phát hiện đối phương ánh mắt tựa hồ cũng không có ngừng tại trên người của mình, mà là ngẩng lên đầu, nhìn về phía thân thể của mình sau.

Kinh ngạc ở bên trong, Khang Mẫn lại vụng trộm nhìn liếc bốn phía những người khác, ví dụ như Bạch Thế Cảnh.

Cái nhìn này nhìn lại, Khang Mẫn liền phát hiện Bạch Thế Cảnh ánh mắt cũng giống như thế, là mang đầu nhìn phía thân thể của mình sau.

Chính mình phía sau…

Đó là cỗ kiệu!

Tựa hồ là cảm nhận được cái gì nha, Khang Mẫn mãnh liệt xoay người, mãnh liệt hướng chính mình cỗ kiệu phương hướng nhìn lại.

Tầm mắt đạt tới chỗ, Khang Mẫn sắc mặt ầm ầm mà biến.

Chỉ thấy cái kia cỗ kiệu đỉnh thượng diện chính đoan ngồi một cái đang mặc màu vàng cẩm y mỹ mạo nữ tử, một thanh cực lớn Vô Phong đại kiếm dựng thẳng ôm ở trước ngực, tựu như vậy khoanh chân ngồi ngay ngắn ở cỗ kiệu đỉnh.

Thình lình.

Đối phương là theo Khang Mẫn cỗ kiệu cùng một chỗ mà đến.

Người, đúng là Độc Cô Phượng.

Chương 050 : Ma kiếm Kiếm Ma (trung)

Trong rừng. .

Chỉ có cái kia bùm bùm đống lửa tản ra nổ tiếng vang, ở đây như thế nhiều người trong lúc nhất thời toàn bộ yên tĩnh trầm mặc lại.

Trong đó trừ đi những đã đến kia võ lâm danh túc cũng không rõ ràng lắm, rất là buồn bực cùng phẫn nộ lại nhiều ra một cái can thiệp lần này tụ hội người đến sau, mặt khác bái kiến không người nào nghi đều là vẻ mặt ngạc nhiên cùng ngoài ý muốn. Kiều Phong là thần sắc đề phòng, chính mình từng cùng họa trên thuyền cùng đối phương một trận chiến, đương nhiên biết rõ cô gái này lợi hại.

Đối phương cái chủng loại kia tính tình, chỉ sợ…

Ánh mắt trầm ngâm, Kiều Phong chú ý lực đã đã rơi vào Độc Cô Phượng trên người.

So về Kiều Phong đề phòng đến, Vương Ngữ Yên, A Bích, A Chu còn có Phong Ba Ác cùng Bao Bất Đồng mấy ánh mắt của người nhưng lại lộ ra vô cùng phẫn nộ, vừa thấy được đối phương thân ảnh, vẻ này tử oán khí cũng đã theo đáy lòng của mình bốc lên…mà bắt đầu.

Tại phẫn nộ đồng thời, nương theo còn có một loại tên là sợ hãi cảm xúc.

Cùng những người khác bất đồng, bọn hắn biết rõ đối phương mạnh bao nhiêu, có bao nhiêu lợi hại. Giờ phút này, đối phương đột nhiên xuất hiện ở chỗ này, không thể nghi ngờ là rung động không ít người tâm linh.

Nhưng mà ——

Tại ở trong đó, sợ hãi nhất lại không phải bái kiến Độc Cô Phượng lợi hại người, ngược lại là Mã phu nhân Khang Mẫn cùng trên đường đi mang cỗ kiệu hai cái đàn ông.

Phải biết rằng, đoạn đường này đến, hai cái đàn ông tâng bốc thời điểm, tựu vẫn cảm thấy bồn chồn cùng quỷ dị.

Cái kia trong kiệu bất quá là ngồi ngay ngắn lấy một cái nữ nhân, nghĩ đến cỗ kiệu là sẽ không trọng đi nơi nào. Nhưng ở đâu nghĩ vậy cỗ kiệu sức nặng vượt quá hai người đoán trước, thật giống như cỗ kiệu không phải một người, mà là thêm một người, như là quỷ áp kiệu giống như:bình thường.

Trên đường đi đến nay, hai cái đàn ông cũng chỉ là dưới đáy lòng nói thầm có lẽ là mã Phó bang chủ quỷ hồn cái gì nha đấy, thật cũng không sao vậy để ý.

Có thể tại thời khắc này, nhìn thấy cỗ kiệu đỉnh lại vẫn tồn tại một người sau, cái loại nầy sau sợ cảm xúc lập tức tràn ngập toàn bộ trái tim.

Mặc dù là trong mắt nữ nhân mỹ mạo như hoa, khí chất

phong độ đều cực kỳ hiếm thấy.

Nhưng là cái lúc này, nhưng lại hai người không dám đi tán thưởng đối phương bộ dáng. Mà là không hiểu khá hơn rồi một loại sợ hãi.

“Ân?”

“Nàng sao vậy đến đâu này?”

Trong góc, Nhạc Duyên cũng là đã nhận ra bên người hào khí biến hóa, biết được Độc Cô Phượng kiếm chọn lấy nam họ Mộ Dung hành vi hắn tất nhiên là biết rõ bên người những người này sẽ không đối với nàng có ấn tượng tốt. Đối với Nhạc Duyên mà nói, vốn là ở chỗ này chờ đợi Sư Phi Huyên thủ đoạn, nhưng lại không ngờ rằng đã đến chính là Độc Cô Phượng.

Ánh mắt chuyển dời, Nhạc Duyên ánh mắt đã rơi vào cái kia một mực ngồi ngay ngắn ở cỗ kiệu đỉnh phủ kiếm Độc Cô Phượng, liếc đã nhìn ra Độc Cô Phượng tình huống tựa hồ có chút không lớn thỏa.

Đồng lòng.

Một mực dính tại Vương Ngữ Yên bên người Đoàn Dự chú ý lực cũng bị Độc Cô Phượng thân ảnh hấp dẫn, hắn liếc nhìn lại đầu tiên chú ý cũng không phải đối phương trên người binh khí, mà là bộ dáng cùng quần áo, mặc dù là Đoàn Dự kiến thức không ít tịnh lệ muội tử. Nhưng tại thời khắc này cũng không khỏi lên tiếng tán thưởng.

“Tốt một cái tuyệt đại giai nhân!”

“Thật lớn một thanh kiếm!”

Thân là đại lý thế tử Đoàn Dự tất nhiên là liếc nhìn ra được đối phương trên người cái loại nầy chỗ chỉ mỗi hắn có khí chất, cái kia cũng không phải người giang hồ kiệt ngao bất tuần khí chất, mà là một loại thế gia đại tộc chỗ nên có quý tộc khí chất. Nếu không là thanh đại kiếm kia không thể tránh khỏi hấp dẫn ánh mắt của người, Đoàn Dự thiếu chút nữa cho rằng đối phương chính là Đại Tống công chúa cái gì nha.

Một câu tán thưởng qua sau, đang muốn thi hứng đại phát cảm thán một phen Đoàn Dự lập tức phát hiện không ổn.

Nghiêng đầu sang chỗ khác, liền nhìn thấy Vương Ngữ Yên, A Chu cùng A Bích ba nữ nhân thẳng ngoắc ngoắc ánh mắt.

Mặc dù là dùng Đoàn Dự da mặt độ dày, tại thời khắc này vẫn đang cảm thấy da mặt nóng rát đấy, xấu hổ nở nụ cười một tiếng, nhanh nói tiếp: “Tất nhiên là so ra kém Thần Tiên tỷ tỷ ngươi!”

Một câu. Bản thân sẽ không có tiết tháo Đoàn Dự lập tức đem chính mình hạn cuối lại lần nữa kéo thấp một thanh.

Một bên.

Nhạc Duyên đã nghe được lời này sau, lôi kéo tiểu nha

đầu hướng bên cạnh dịch thoáng một phát, kéo ra cùng Đoàn Dự khoảng cách. Mà theo Nhạc Duyên bước ra hai bước sau, liền nhìn thấy Phong Ba Ác cùng Bao Bất Đồng hai người cũng hơi chút cách Đoàn Dự xa vài bước khoảng cách.

"…"

Phát giác được bên cạnh động tĩnh. Đoàn Dự lập tức quay đầu lại nhìn hướng Nhạc Duyên bọn người, liền gặp được như thế một bộ lại để cho hắn không biết nên có thế nào cảm tưởng tràng cảnh.

…

"Độc Cô cô nương, không biết ngươi đến rừng cây hạnh có thế nào chỉ giáo?"

Ôm quyền ý bảo, Kiều Phong tất nhiên là sẽ không bởi vì dưới mắt trong Cái Bang bộ châm đối với chuyện của mình mà để ở trong lòng. Mà là với tư cách bang chủ thân phận mở miệng dò hỏi.

"Lý nàng làm chi!"

"Cầm xuống là được!"

Kiều Phong lễ phép cũng là bị những người khác cho rằng là khiếp nhược, có lẽ là ỷ vào ở đây có quá nhiều người một nhà, có lẽ là bởi vì lúc trước động tác bị người ngăn cản. Trong đó Đàm Công Đàm Bà xuất thủ trước rồi, hai vợ chồng liếc nhau, thân hình cực nhanh liền hướng cỗ kiệu đỉnh Độc Cô Phượng chộp tới.

Khi bọn hắn xem ra, đối phương lai giả bất thiện.

“A!”

Đàm Công Đàm Bà đột nhiên ra tay, lại để cho Kiều Phong nhất thời không thể làm gì.

Chỉ là hắn biết rõ Độc Cô Phượng lợi hại, hai vị tiền bối không phải người ta đối thủ, tại Đàm Công Đàm Bà ra tay thời điểm, cái kia Đàm Bà sư huynh Triệu Tiền Tôn cũng làm phụ trợ chuẩn bị, đối mặt ba người động tác, Kiều Phong thầm than một tiếng bất đắc dĩ, nhưng cũng là ra chiêu rồi.

Cùng lúc đó.

Đối mặt ba người vây kín, muốn bắt giữ động tác của mình, Độc Cô Phượng hơi đóng con mắt mạnh mà trợn mắt, trong ngực huyền thiết Cự Kiếm mạnh mà nhảy bật lên, ngọc thủ nhẹ nắm chuôi kiếm, lập tức người một bước bước ra, hư đạp giữa không trung, trong tay Cự Kiếm trực tiếp một kích hướng trước mặt Đàm Công đập đi.

Cự Kiếm chưa và thân, đang ở giữa không trung Đàm Công liền cảm giác được kình phong đập vào mặt, cả người phảng phất giống như đứng ở gió bão bên trong.

Dùng sức mở mắt ra, nhìn xem cái kia trực tiếp chém xuống Cự Kiếm, tựu như là nhìn thấy trong thần thoại ngã xuống không chu toàn núi, tránh không khỏi, gánh không được.

Đáng chết!

Đây là cao thủ đứng đầu!

Trong nội tâm đột ngột bay lên hối hận cảm xúc, nếu là biết rõ nữ nhân này lợi hại như thế, hắn tự nhiên sẽ không tự đại đến như vậy muốn tay không bắt đối phương. Đàm Công rốt cuộc là thành danh giang hồ danh túc, trong lòng hối hận cảm xúc chợt lóe lên, lập tức công lực vận khởi hai tay, Đàm Công dĩ nhiên là muốn ngạnh sanh sanh chống được cái này Vô Phong Cự Kiếm.

Mà đồng thời vây quanh Đàm Bà cùng Triệu Tiền Tôn hai người càng là nhìn đến kinh hãi lạnh mình.

Đàm Bà một tiếng trường gáy, thanh âm như khóc như khóc, thân hình dĩ nhiên là lăng không chuyển dời, muốn kéo hạ Đàm Công, tại phía sau Triệu Tiền Tôn thấy thế trong nội tâm phiền muộn đồng thời, lại cũng không khỏi không cảm thán cái này mỹ mạo nữ tử lợi hại.

Với tư cách Đàm Bà sư huynh, hắn không có tiến lên đi chính diện, ngược lại là chọn dùng tấn công địch tự cứu biện pháp. Một chưởng lăng không hướng Độc Cô Phượng phía sau đập đi.

Song phương giao phong tại trong chớp mắt đã đến trình độ như vậy, để ở tràng những người khác rất nhiều người trong khoảng thời gian ngắn phản ứng không kịp.

Nhưng Kiều Phong cũng không ở trong đó.

Cái Bang tuyệt học Cầm Long Thủ ầm ầm mà ra, xoay tròn khí kình quấy không khí như nước văn giống như:bình thường chấn động, như trong suốt bàn tay giống như:bình thường sau phát tới trước đến Đàm Công phía sau, chưởng kình một phân thành hai trực tiếp khấu trừ tại Đàm Công Đàm Bà phía sau, theo sau là một kéo.

Sức lực lớn sinh ra, sinh sinh đem hai người cho kéo xuống dưới.

Thực sự tại cực kỳ nguy hiểm một khắc, đem hai người theo Độc Cô Phượng huyền thiết Cự Kiếm hạ lưu được tánh mạng, cũng không có bị thương.

“Tốt chiêu!”

Rất xa thấy Kiều Phong chiêu thức ấy Nhạc Duyên cũng tán thưởng, Kiều Phong cái này khôi ngô đàn ông kinh nghiệm chiến đấu quả thực phong phú. Nhưng là Kiều Phong tuy nhiên cứu Đàm Công Đàm Bà. Nhưng lại cứu không được Triệu Tiền Tôn. Kiều Phong thung lũng Độc Cô Phượng sử kiếm trình độ.

Cự Kiếm hạ xuống động tác im bặt mà dừng, hắn động tác cử trọng nhược khinh, cầm trong tay như là không có gì giống như:bình thường trở mình quay tới, hướng phía sau đập đi.

Bành!

Lập tức, chỉ nghe một thân kêu rên.

Triệu Tiền Tôn như là bị đập con ruồi bình thường, cả người bị huyền thiết Cự Kiếm cho giữa không trung vỗ xuống đi.

Một bên người chỉ cảm thấy mặt đất chấn động, một lượng bùn đất văng khắp nơi bay múa, chờ bùn đất tan hết sau, cái kia Triệu Tiền Tôn đã miệng phun máu tươi nằm ở một cái nhân hình hố đất trong. Sắc mặt tái nhợt vô cùng, đôi cánh tay càng là khúc chiết, hiển nhiên là đã đoạn.

“A!”

“Sư huynh!”

Bị Kiều Phong dùng Cầm Long Thủ cứu đến Đàm Bà không kịp vui mừng, liền nhìn thấy sư huynh của mình trọng thương. Lập tức một tiếng thét kinh hãi, vứt bỏ chính mình tướng công, liền nhào tới. Lưu lại Đàm Công đứng tại phía sau vẻ mặt ngạc nhiên cùng buồn bực.

Thân hình xoay tròn, Độc Cô Phượng lại lần nữa về tới cỗ kiệu đỉnh. Trong tay huyền thiết Cự Kiếm ôm vào trong lòng, nhưng lại không có lại ra tay nữa ý định.

Giao thủ tại nháy mắt đã kết thúc.

Lại lại để cho người thấy rõ sau, cũng đã là như thế tràng cảnh.

Từ trưởng lão chờ không ít đáp ứng lời mời thỉnh tham gia lần này tụ hội võ lâm danh túc đều là mặt sắc mặt

ngưng trọng. Bọn họ cũng đều biết hôm nay rừng cây hạnh tụ hội chỉ sợ là nhiều chuyện rồi.

Cỗ kiệu đỉnh.

Độc Cô Phượng ôm ấp lấy huyền thiết Cự Kiếm, ánh mắt dò xét mà qua, ánh mắt cuối cùng nhất hướng Nhạc Duyên chỗ phương hướng ngừng một chút, nhưng lại không có lên tiếng chào hỏi ý định, mà là tiếp tục đứng ở tại đây, đối với bốn phía trợn mắt mà là lựa chọn bỏ qua.

“Độc Cô cô nương, ngươi cuối cùng vì sao mà đến?”

Ngẩng đầu, nhìn qua Độc Cô Phượng, Kiều Phong sắc mặt lộ ra có chút ngưng trọng. Mượn Mã phu nhân cỗ kiệu mà đến, cũng đã nói rõ không đem Cái Bang để vào mắt, vốn là tại dĩ vãng vẫn thạch mất đi sự tình bất quá là lại để cho Kiều Phong gặp được đối phương hảo kiếm, như vậy giờ khắc này hắn thấy được nữ nhân này trên người bá đạo.

Loại này bá đạo, tựu thật giống đối phương không phải thời đại này nữ nhân. Ít nhất trong giang hồ, Kiều Phong còn chưa thấy qua như thế làm việc liều lĩnh nữ nhân.

“Kiều Phong, ngươi nhận thức nàng?”

“Cái kia còn không đem cái này ác nữ cầm xuống!”

“Còn chờ nàng khiêu khích Cái Bang đến bao lâu?”

Từ trưởng lão giờ khắc này đã kịp phản ứng, đã biết được Kiều Phong nhận thức đối phương, hắn đã có

chuyện có thể nói. Cái Bang chính là đại phái đệ nhất thiên hạ, có tôn nghiêm của mình, há lại một cái không biết thanh danh giang hồ con gái có thể vẽ mặt hay sao?

Bất quá Từ trưởng lão cũng là tinh tường, vừa mới đối phương cùng Đàm Công Đàm Bà giao thủ đã lại để cho hắn nhận thức đến mình không phải là đối phương đối thủ, ở đây có thể chống cự chỉ sợ chỉ có Kiều Phong. Bởi vì tại Từ trưởng lão xem ra, cái này vẫn là trong Cái Bang bộ sự tình.

Bởi vì dưới mắt Kiều Phong, thân phận của hắn hay (vẫn) là bang chủ Cái bang.

Tại không biết chuyện tình duyên cố trước, không thể nghi ngờ tại hắn xem ra, Kiều Phong tắc thì phải vi Cái Bang phục vụ. Có thể nói, tại trong thời gian cực ngắn, Từ trưởng lão đã đem chính mình bày tại cao nhất vị trí. Đồng thời, Từ trưởng lão cũng lại để cho Bạch Thế Cảnh đem Mã phu nhân dẫn tới một đám võ lâm danh túc bên người, để phòng bất trắc.

“Khiêu khích?”

Nghe vậy, Độc Cô Phượng không khỏi xùy cười ra tiếng, thanh âm của nàng tựu như là kiếm của nàng nhiều tiếng đâm thẳng người trái tim, thanh thúy như là kiếm ngân vang, ánh mắt phiết qua Từ trưởng lão chờ một đám võ lâm danh túc, cuối cùng nhất tầm mắt của nàng lại lần nữa hướng về xa xa phương hướng, thu hồi sau, lúc này mới dùng một loại nỉ non cảm thán ngữ khí tự nhủ: “Vậy cho dù là khiêu khích a!”

“Tại không lâu, ta được đến một phần tuyệt thế võ học bí tịch!”

“Một phen tìm hiểu xuống, tự giác có chỗ được, để cho ta kiếm pháp đã có nhảy vọt tiến bộ!”

“Nhưng cái này thu hoạch một mình một người thưởng thức thật sự là không thú vị, cho nên, đang nghe nghe thấy Cái Bang ở chỗ này cử hành anh hùng tụ hội, ta tựu muốn dùng kiếm hội (sẽ) một phen các vị anh hùng, dùng chứng nhận kiếm của ta!”

Ngọc thủ nhếch lên vạt áo, cẩm y bay lên ở bên trong, trong tay huyền thiết Cự Kiếm vươn về trước chỉ phía xa, Độc Cô Phượng ánh mắt hướng về phía trước.

Trong góc.

Không các mặt khác người có cái gì nha nghĩ cách, nhưng là Nhạc Duyên thật là biết rõ Độc Cô Phượng lời nói này là đối với mình mà nói.

Mặt không đổi sắc, Nhạc Duyên nhưng trong lòng thì đang suy tư, nàng xem cái gì nha thứ đồ vật? Mới có thể khiến cho nàng đã xảy ra biến hóa như thế.

Liếc nhìn lại, tại Nhạc Duyên trong mắt, giờ phút này Độc Cô Phượng cơ hồ là hóa thành một cái ma nữ.

Chương 051 : Ma kiếm Kiếm Ma (hạ)

Là khiêu khích!

Cũng là tự tin!

Tại thời khắc này, đối mặt Cái Bang quần hùng cùng với trước tới tham gia tụ hội võ lâm danh túc nhóm, Độc Cô Phượng bễ nghễ quần hùng.

Kẻ không quen biết tất nhiên là cho rằng trước mặt nữ nhân này quá mức liều lĩnh, cho dù là vừa mới đối phương một đối ba, dùng một thanh Cự Kiếm đem Triệu Tiền Tôn cho vỗ xuống, nhưng vẫn nhưng không có mang cho bọn hắn sợ hãi. Tại vị phá tận dũng khí trước, mặc dù là thần bọn hắn cũng có thể chiến cho ngươi xem.

“Độc Cô trang chủ!”

Thân là bang chủ Cái bang Kiều Phong giờ phút này sắc mặt cũng không tốt xem, có chút ngưng trọng, nữ nhân này trước mắt khí chất bộ dáng tựa hồ đã có chút ít biến hóa, cùng lúc trước giao thủ thời điểm có chút bất đồng. Đã giao thủ, biết được lợi hại Kiều Phong tất nhiên là đề phòng phi thường.

Đối mặt một cái muốn chứng nhận kiếm người, thực tế đối phương vẫn là một cái nữ nhân thời điểm, mặc kệ cái gì nha trình độ phòng bị đều không khiến người

ngoài ý.

“Nếu muốn chứng nhận kiếm, Kiều Phong tự nhiên nguyện ý tương bồi!”

“Trang chủ võ công cũng giang hồ hiếm thấy, chỉ giáo chính là là vinh hạnh của tại hạ!”

Không kiêu ngạo không tự ti, sắc mặt nghiêm túc chăm chú, Kiều Phong ánh mắt rơi vào Độc Cô Phượng trên mặt, ở đây như thế nhiều trong đám người, trừ mình ra anh em kết nghĩa Đoàn Dự, còn có một đầu tóc bạc Nhạc Duyên lại để cho người nhìn không ra nền tảng bên ngoài, tất cả mọi người tại chỗ ở bên trong muốn dùng võ công của hắn mạnh nhất.

Đây không phải Kiều Phong tự chịu, mà là tự tin của hắn.

Thân là đệ nhất thiên hạ đại bang bang chủ, coi như có đệ nhất đại bang khí phách.

Trong lời nói tại nói cho Độc Cô Phượng không muốn xằng bậy đồng thời, đã ở nói cho ở đây những người khác cần đề phòng coi chừng, trước mặt chi nhân là một cái tuyệt đỉnh cao thủ. So về sau đến Quách Tĩnh, Kiều Phong cũng không phải là Quách Tĩnh cái chủng loại kia trung dung cổ hủ, hắn có nguyên tắc đồng thời, đồng lòng biết rõ như thế nào dùng thế cục mà nói lời nói.

Nếu là mặc cho đối phương ở chỗ này thi triển hết kiếm pháp, cái kia hắn hậu quả không thể nghi ngờ là đối với Cái Bang đả kích thật lớn.

Chỉ là đôi khi, như thần người cũng sẽ bị đồng đội giống như heo cho sinh sinh liên lụy.

Tại Kiều Phong những lời này vừa dứt xuống, Cái Bang mấy Đại trưởng lão cũng đã bão nổi rồi. Trong đó tính tình quai lệ Trần trưởng lão đã xuất thủ trước, vừa rồi Kiều Phong bảo vệ tánh mạng của hắn. Đã lại để cho người khác có chút cảm kích cùng áy náy, tại thời khắc này gặp nhà mình bang chủ như vậy lễ phép đối phương vẫn đang không thèm để ý, lập tức nổi giận.

Nên biết hiểu lúc trước Phong Ba Ác khiêu khích Cái Bang, liền bị hắn dùng bao tải cộng thêm bọ cạp bị thương đối phương, thêm Cái Bang thể diện. Nhưng tại thời khắc này, Độc Cô Phượng đến không thể nghi ngờ là triệt để dầy xéo Cái Bang da mặt, cái này lại để cho Trần trưởng lão làm sao có thể đủ tiếp thụ?

Huống chi vì một lần nữa xây dựng mình ở trong Cái Bang hình tượng, Trần trưởng lão nhất định phải áp dụng biện pháp khác.

Hắn vừa ra tay, cũng thuận tiện lấy những thứ khác ba người đồng lòng đồng loạt ra tay rồi.

Đồng thời.

Đến đây mới thêm tụ hội võ lâm danh túc, bởi vì Đàm Công Đàm Bà cùng Triệu Tiền Tôn ba người nguyên nhân. Cũng không khỏi ẩn ẩn đem Độc Cô Phượng vây lại.

Nơi hẻo lánh.

Đoàn Dự nhìn thấy Độc Cô Phượng bị vây ở trong đó, đích thị là trong nội tâm quýnh lên, cả kinh nói: “Ai nha, bọn hắn đây là mấy cái đại nam nhân cùng nhau khi phụ một nữ nhân!” Đối với Cái Bang như vậy cách làm trong nội tâm không cam lòng, nhưng là vừa nghĩ tới đối phương lại là khiêu khích, mà là cái này Cái Bang cũng là nhà mình Đại ca thủ hạ, trong lúc nhất thời Đoàn Dự vô cùng mâu thuẫn.

Tay phải nắm tay, thoáng cái nện tại tay trái lòng bàn tay, Đoàn Dự trên mặt lộ vẻ ngạc nhiên cùng lo lắng.

“…”

Một bên. Vương Ngữ Yên, A Bích cùng A Chu bọn người cùng nhau quay đầu nhìn về phía Đoàn Dự, ánh mắt cực kỳ quỷ dị.

Ngươi đang lo lắng cái gì nha?

Ở bên cạnh, Nhạc Duyên cùng tiểu nha đầu đồng thời nghiêng đầu, thầy trò hai người cùng một chỗ nhìn hướng Đoàn Dự. Trong nội tâm không khỏi nói thầm lấy. Khóe mắt liếc qua nhìn lướt qua thần sắc đã lâm vào rất nghiêm túc Vương Ngữ Yên, Nhạc Duyên rất muốn nói cho đối phương biết, đang theo đuổi muội tử thời điểm lo lắng những nữ nhân khác như vậy cách làm có phải hay không có chút không được tốt?

Bất quá, Nhạc Duyên đối với Cái Bang những người khác ấn tượng cũng không sao vậy dạng.

Tuy nói Cái Bang tại đại nghĩa bên trên đứng ở chân. Nhưng cái lúc này Cái Bang nhưng lại xa xa không có Quách Tĩnh thời đại cái kia giống như thuần túy, tại trong Cái Bang bộ cũng là lục đục với nhau. Dưới mắt Cái Bang sở dĩ có như thế đại thanh thế, không phải không thừa nhận chính là trong lúc này có Kiều Phong tuyệt đại bộ phận công lao.

Ở thời điểm này. Nhưng lại dùng thân phận vấn đề hủy nhà mình căn cơ, không thể nghi ngờ là một kiện chuyện ngu xuẩn.

Độc Cô Phượng cách làm Nhạc Duyên cũng không có cái gì nha nghĩ cách, có thể đánh gãy Bạch Thế Cảnh bọn người an bài, coi như là một kiện chuyện may mắn, mặt khác là Nhạc Duyên đối với Độc Cô Phượng cái kia vừa mới đối với chính mình theo như lời nói cũng có phần có hứng thú.

Một môn có thể làm cho kiếm pháp đến nơi này giống như cảnh giới Độc Cô Phượng đều xưng là tuyệt học bí tịch, không thể nghi ngờ lại để cho Nhạc Duyên nổi lên hứng thú.

Phải biết rằng, có thể ở đã trải qua Tứ đại kỳ thư đại đường Độc Cô Phượng trong mắt coi như là chính thức tuyệt học tồn tại, chỉ sợ so với Trường Sinh Quyết cũng kém không được quá nhiều.

Có thể làm cho nàng có chỗ thu hoạch, mà ở chỗ này hiện ra ở trước mặt của mình, có thể nghĩ Độc Cô Phượng chỉ sợ là tìm được đột phá phương pháp.

“Đoàn công tử!”

A Chu gặp Đoàn Dự cái kia phó bộ dáng, có chút khó chịu, ngươi còn là không phải chúng ta bên này hay sao? Không khỏi lên tiếng nói: “Ngươi có lẽ lo lắng chính là Cái Bang những người kia, mà không phải nữ nhân kia!”

Ân?

A Chu nghe được lời này hấp dẫn Đoàn Dự chú ý lực, quay đầu lại nhìn lên, Đoàn Dự liền gặp Thần Tiên tỷ tỷ một đoàn người sắc mặt đều là vô cùng ngưng trọng, ba nữ nhân trong mắt càng là tràn ngập phẫn nộ cùng không cam lòng, mà Phong Ba Ác cùng Bao Bất Đồng cũng hiếm thấy không có lên tiếng, trên mặt lưu lại chỉ có bất đắc dĩ cùng không cam lòng.

Mà Nhạc Duyên thì là ánh mắt đặt ở đối phương, trên mặt cũng không có chút nào lo lắng.

Đây là! ! !

Đoàn Dự tuy nhiên gặp phải nữ nhân chỉ số thông minh sẽ hiện lên thẳng tắp hạ thấp, nhưng tại thời khắc này hay (vẫn) là phản ứng đi qua. Quay đầu lại nhìn lại, nhìn thấy là tiến lên chuẩn bị bắt đối phương mấy đại Cái Bang trưởng lão như Thiên Nữ Tán Hoa giống như:bình thường hướng bốn phương tám hướng bay đi.

Là bị đập bay.

Nhưng cũng là nhận lấy Kiều Phong hàng Long Thủ nguyên nhân.

Huyền thiết Cự Kiếm như giống như quạt gió xoay tròn, đập bay người xung quanh sau, Độc Cô Phượng trên tay Cự Kiếm đã đón nhận Kiều Phong một đôi tay không.

Bành!

Oanh!

Kiếm cùng chưởng trực tiếp giao phong.

Song phương đều đi chính là cương mãnh đường đi, lấy cứng chọi cứng phương thức lại lần nữa giao thủ.

Khí kình bừng bừng phấn chấn, nhấc lên sức lực phong phảng phất giống như bão vận chuyển qua, trực tiếp chà xát được bốn phương tám hướng lộ vẻ bụi mù.

Cái này cảm giác!

Kiều Phong tại trong nháy mắt liên tiếp không ngừng tiếp đối phương mười hai kiếm, thực sự tại đồng thời trở về đối phương mười hai chưởng, nhưng huyền thiết Cự Kiếm mang theo khổng lồ lực đạo cũng là lại để cho hắn liên tiếp lui mười hai bước, mỗi một bước đều trên mặt đất bước ra một cái ba thốn sâu, một cái một tấc sâu một trước một sau Cước Ấn.

Như nói từng đã là giao thủ, trước mặt Độc Cô Phượng chỉ là lại để cho Kiều Phong cảm giác được chính là

quang minh chánh đại, như vậy tại thời khắc này, kiếm của đối phương trong nhưng lại nhiều hơn một cỗ tà tính. Chiêu chiêu gây nên người cận kề cái chết địa phương. Lại để cho người như châm vác trên lưng, đâm thấu xương tủy giống như:bình thường rét lạnh.

“Trọng kiếm Vô Phong!”

“Đại xảo vô công!”

Huyền thiết Cự Kiếm trong tay phiên như kinh hồng giống như:bình thường múa, chiêu thức cử trọng nhược khinh, Độc Cô Phượng mỗi một kiếm đều thể hiện rồi bất đồng lực đạo cùng chân khí mạnh yếu, khiến cho mặc dù là dùng Kiều Phong ngộ tính tại tiếp một kiếm này kiếm lực lượng bất đồng, lúc nhẹ lúc nặng kiếm chiêu thời điểm, cũng không thể tránh khỏi bị kiếm chiêu mang đã mất đi cân đối.

Nhưng là lại để cho Kiều Phong không khỏi lau mắt mà nhìn, một cái nữ nhân lợi hại đến tình trạng như thế, quả thực đáng kinh ngạc. Hơn nữa, càng là theo kiếm của đối phương chiêu bên trên. Kiều Phong cũng đã nhận được thu hoạch của mình.

Lời của nàng là ở nói cho Kiều Phong, càng là tại nói cho Nhạc Duyên.

Lời nói rơi xuống, cuối cùng nhất một kiếm cũng không có sử xuất, mà là huyền thiết Cự Kiếm bay ra, trực tiếp hướng trong góc bay đi.

Cuối cùng nhất cắm ở Nhạc Duyên dưới chân.

Trong ầm ầm nổ vang, tóe lên đồng nhất bùn đất, càng là bị hù Vương Ngữ Yên, A Bích cùng A Chu ba thiếu nữ hoa dung thất sắc. Mà Đoàn Dự cùng Phong Ba Ác, Bao Bất Đồng ba người thì là bị giật mình, theo sau ánh mắt đều có chút phẫn nộ nhìn phía trong tràng chính là cái kia cẩm y nữ nhân.

“Cái này kiếm, như thế nào?”

“Nhạc huynh!”

Trong tay huyền thiết Cự Kiếm ra tay sau. Độc Cô Phượng đã rút ra phía sau dài ba xích kiếm, liền kiếm mang vỏ (kiếm, đao) dùng phá chưởng thức tiện tay mà ra, lại lần nữa bức lui Kiều Phong, theo sau mở miệng hỏi.

Phen này giao thủ. Để ở tràng những người khác không khỏi lau mắt mà nhìn.

Một cái lợi hại như thế nữ nhân!

Tại Kiều Phong tới trong lúc giao thủ, không ít người cũng tại nội tâm ở bên trong thầm nghĩ mình không phải là đối thủ, chỉ sợ là liền đối phương mấy kiếm cũng tiếp không xuống. Trong lúc nhất thời, mọi người ánh mắt kinh ngạc đều tại Độc Cô Phượng cùng Kiều Phong trên người của hai người qua lại càn quét.

“…”

Tại mọi người nhìn soi mói. Nhạc Duyên vốn là cầm

trong tay tiểu nha đầu giao cho một bên A Chu, lại để cho hắn hỗ trợ chiếu khán, Nhạc Duyên lúc này mới cất bước đạp đi ra. Khi đi ngang qua huyền thiết Cự Kiếm thời điểm, theo tay nắm chặt chuôi kiếm, nghiêng kéo lấy Cự Kiếm hướng phía trước đi đến.

Độc Cô Phượng cử động như vậy, đã nói cho Nhạc Duyên tâm tư của nàng.

Hai bên người nhìn xem Nhạc Duyên nghiêng kéo lấy Cự Kiếm mà đến, lập tức không tự chủ được phân ra ra, hơn nữa lúc trước Cự Kiếm xoáy phi đã lại để cho không ít người chạy thoát khai, khiến cho Nhạc Duyên tiến lên trên đường căn bản không có bất kỳ ngăn cản.

Phía trước.

Độc Cô Phượng cùng Kiều Phong hai người chỗ giao phong chỗ địa phương, phạm vi hơn mười trượng ở bên trong không có một cái nào ngoại nhân có thể ở trong đó, đều là bị lúc trước hai người giao thủ khí kình cho bức bách mở.

Giờ khắc này.

Kiều Phong quay đầu lại, ánh mắt đã rơi vào Nhạc Duyên trên người, cau mày nói: “Nhạc huynh…” Nhìn đến đây, Kiều Phong tất nhiên là nhìn ra trong lúc này vấn đề. Làm không tốt là Cái Bang sinh sinh đã trở thành người ta đầu thừa đuôi thẹo, cho liên lụy tại trong đó.

Gật gật đầu, hướng Kiều Phong cười cười sau, Nhạc

Duyên ánh mắt lúc này mới đã rơi vào Độc Cô Phượng trên người, lúc này mới không đến thời gian một tháng, đối phương biến hóa vẫn làm cho Nhạc Duyên có chút ra khỏi dự liệu. Nếu không là khẳng định người trước mặt hay (vẫn) là nữ nhân kia, Nhạc Duyên định sẽ cho rằng đối phương như chính mình giống như:bình thường.

“Ngươi chuẩn bị cho tốt đâu này?”

Tại Độc Cô Phượng trước mặt ngoài ba trượng địa phương đứng lại, Nhạc Duyên nhìn đối phương, kéo hạ trên vai da lông áo trấn thủ, hỏi.

“Đúng vậy!”

“Tại không chứng kiến cái kia bí tịch trước, ta đối với ngươi kiếm vẫn đang không có nắm chắc!”

“Nhưng là…”

Sau khi nói đến đây, Độc Cô Phượng dừng lại một chút, tựa hồ là trong ngực nhớ kỹ cái gì nha, sau nửa ngày, mới tiếp tục nói: “Kiếm của ngươi có thể so với tiên nhân đến thế gian, có thể nói mờ ảo như kiếm tiên. Mặc dù là ta xem lượt trong thiên hạ vô số kiếm pháp, sáng tạo ra thuộc về chiêu kiếm của mình, nhưng đối với với kiếm của ngươi ta vẫn đang không có nắm chắc!”

“Nhưng thẳng đến ta nhìn cái kia phần bí tịch, lại phát hiện mặt khác một con đường!”

“Một đầu trái lại con đường!”

Nhiều năm qua tâm nguyện một mực chôn dấu trong lòng gian, Độc Cô Phượng càng là một mực tại theo điều tâm nguyện này đi, chút bất tri bất giác nguyện vọng này đã hóa thành trong lòng một cây gai, đã trở thành ở tại trong lòng ma chướng. Phá không được, tựu bại không được đối phương.

Chấp niệm đã làm cho nàng đi đường nghiêng.

Nàng tìm người chứng nhận kiếm, càng phải như vậy.

Nhưng mà, tại thời khắc này nàng tìm được mặt khác một con đường, hóa trong nội tâm ma chướng vi cuối cùng nhất động lực, đó chính là ——

“Ngươi, có thể nói Kiếm Tiên!”

“Cái kia vì bại ngươi, chỉ có một biện pháp, đó chính là —— hóa thân thành Kiếm Ma a!”

Thoại âm rơi xuống, ngọc thủ nắm lấy chuôi kiếm, trường kiếm trong tay để ngang trước mắt, chỉ nghe âm vang một tiếng, vỏ kiếm bị Kiếm Khí trùng kích mà bay, ba một tiếng cắm ở bên cạnh trên đại thụ, chui vào trong đó.

“Đến!”

“Để ở tràng đích thiên hạ anh hào chứng kiến, tiên cùng ma tranh phong, đến cùng ai mới là kiếm trong mạnh nhất!”

Giờ khắc này, rừng cây hạnh tụ hội cuối cùng đã xảy ra biến chất. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết rất tốt đổi mới nhanh hơn!

Chương 052 : Cửu Kiếm (thượng)

Rừng cây hạnh.

Tại loạn nhập Nhạc Duyên cùng Độc Cô Phượng chống lại giờ khắc này, thế cục đã triệt để bạo đi.

Nhất là ở trong đó những người khác trên người thời điểm, loại cảm giác này càng phát ra rõ ràng rồi. Bạch Thế Cảnh, Mã phu nhân còn có Từ trưởng lão bọn người không khỏi liếc nhau một cái, đều theo trong mắt thấy được riêng phần mình bất đắc dĩ.

Lại là một cái hảo nam nhi rồi!

Mã phu nhân Khang Mẫn ánh mắt sáng quắc, tựa hồ là mang theo ánh lửa giống như:bình thường đứng ở đàng xa đánh giá Nhạc Duyên, trước khi Nhạc Duyên xuất hiện nàng cũng không biết, nhưng tại thời khắc này Khang Mẫn nhưng lại không thể không tán thưởng, thế gian có như thế mị lực đàn ông.

Cái kia một đầu tóc bạc, lại để cho người nhịn không được muốn an ủi đối phương, muốn còn muốn hỏi đối phương tâm sự nhi.

Có chút nhắm mắt, Khang Mẫn đè xuống trong nội tâm cái kia đột ngột mà khởi cảm xúc, lập tức liền lại là một loại hậm hực cùng phẫn nộ. Đối phương đối với chính mình phảng phất giống như nhìn không thấy giống

như:bình thường bỏ qua mất, ánh mắt chỉ tại cái đó một thân cẩm y nữ nhân trên người.

Cho tới nay, Khang Mẫn cũng là tự nói chính mình chính là thiên hạ tuyệt sắc, lúc trước có thể mê được đoạn chính thuần ngã trái ngã phải nàng, tại mỹ mạo một đường bên trên là nhiều sao tự chịu!

Mặc dù là Kiều Phong, cũng không dám con mắt nhìn chính mình, sợ chịu ảnh hưởng.

Thế nhưng mà tại thời khắc này…

Xuất hiện một cái, mặc dù là Khang Mẫn không thừa nhận cũng không được mỹ mạo cẩm y nữ tử, hơn nữa võ công hay (vẫn) là như vậy cao cường, huống chi đem chính mình vất vả bố trí ở dưới cục diện quấy đến phá thành mảnh nhỏ, cái loại nầy nén giận cùng phẫn nộ có thể nghĩ.

Khang Mẫn tâm tư biến hóa Bạch Thế Cảnh không biết, nhưng là Khang Mẫn ánh mắt hướng về nhưng lại nhìn tại Bạch Thế Cảnh trong mắt.

Trong lúc nhất thời, Bạch Thế Cảnh ánh mắt cũng đã rơi vào trong tràng Nhạc Duyên trên người, không biết đang suy tư cái gì nha.

Trong tràng.

Nhạc Duyên nhìn xem Độc Cô Phượng khí thế trên người thời gian dần trôi qua cất cao, rất có một loại muốn dùng kiếm phá trời xanh cảm giác.

Khí thế theo thời gian dần dần qua, ngưng kết càng phát ra trầm trọng rồi.

Còn chưa ra chiêu, cũng đã lại để cho người ở chỗ này cảm nhận được cái kia một cỗ áp bách.

Nhưng ngược lại chính là lúc trước bởi vì Độc Cô Phượng cùng Kiều Phong giao phong mà bách ra mọi người lại lần nữa hướng Tứ Phương lui bước. Có thể ở trong đó bình yên vô sự không có mấy người, Kiều Phong là một người trong đó. Vốn là, dùng Đoàn Dự năng lực cũng là có thể đứng ở trong đó. Chỉ bất quá hắn hơn nữa là đi theo tại chính mình Thần Tiên tỷ tỷ, gặp đại ca của mình không có chuyện liền cũng theo Cái Bang lui bước đệ tử hướng phía sau lui ra.

Thật là lợi hại!

Chỉ bằng vào khí thế, dĩ nhiên có thể làm cho Đoàn Dự nhận thức đến nữ nhân trước mắt này khủng bố, chỉ sợ muốn so với cái kia đại luân Minh Vương cưu ma trí càng thêm lợi hại. Có thể nói, tại Đoàn Dự trong mắt, xem như mở rộng tầm mắt, nguyên lai trên thế giới này còn có như vậy lợi hại nữ nhân.

May mắn Uyển muội không có như thế lợi hại!

Bằng không mà nói…

Suy nghĩ thả neo, nghĩ tới chỗ hắn Đoàn Dự nghĩ đến đây, sắc mặt không khỏi trắng bệch.

Mà ở bên cạnh Vương Ngữ Yên thì là nhìn không chuyển mắt chằm chằm vào Độc Cô Phượng đạo thân ảnh kia, trong đầu cất đi hoàn toàn là lúc trước đối phương dùng trọng kiếm so chiêu tràng cảnh. Tại kết hợp trước mắt đối phương khí thế càng ngày càng thịnh, Vương Ngữ Yên liền biết rõ đối phương càng phát ra lợi hại.

Kiếm Tiên, Kiếm Ma cái gì nha đấy, cái gì nha kiếm trong mạnh nhất, Vương Ngữ Yên cũng không muốn biết, nàng tại thời khắc này chỉ biết là đối phương chỉ sợ càng mạnh, chính cô ta càng là chỉ sợ là bang không đến biểu ca của mình họ Mộ Dung phục rồi.

Gắt gao chằm chằm vào, Vương Ngữ Yên một đôi hàm răng cắn chặc miệng môi dưới, cũng không biết tại thời khắc này trong lòng của nàng cuối cùng nghĩ đến cái gì nha.

…

Ánh trăng rơi xuống.

Đang lóe lên bên trong trong ngọn lửa lại lần nữa bằng thêm một phần ung dung đẹp đẽ quý giá ngân huy.

Rừng cây hạnh ở bên trong yên tĩnh đồng nhất.

Cao thủ đứng đầu quyết đấu. Cho dù là tại thời khắc này Cái Bang đã bị trắng trợn đánh nữa mặt, nhưng ở hiện tại vẫn đang không ai lên tiếng.

Bởi vì vi mọi người đều biết, trận này quyết đấu đã là

không dung ngoại nhân chỗ cho phép.

Nói sau cao thủ đứng đầu quyết đấu, đối với vây xem người bên ngoài nhưng cũng là một loại vinh hạnh. Thậm chí. Cao thủ bái kiến sau khi, còn có thể sửa cũ thành mới, theo trên người của đối phương lĩnh ngộ đến vật mình muốn. Cái này nguyên do, cũng là ở đây võ lâm danh túc tạm thời tính chớ có lên tiếng căn bản duyên cớ.

Đương nhiên. Cũng không bài trừ có làm cho đối phương tự giết lẫn nhau âm hiểm tâm tư.

Gió lạnh thổi qua.

Thổi ngọn lửa nghiêng lệch, cũng thổi sợi tóc tung bay.

Ánh mắt nhìn chằm chằm Độc Cô Phượng, Nhạc Duyên nhưng lại biết rõ chính mình dưới mắt tình huống cũng không hết tốt. Bản thân công thể cùng Long nguyên xung đột còn không có triệt để giải quyết, tại loại này giúp nhau ức chế dưới tình huống, hắn một thân công lực có thể phát huy ra một nửa cũng đủ để lại để cho người tự giác an ủi.

Phải biết rằng, đối với trước mặt nữ nhân này, Nhạc Duyên chưa từng có khinh thường qua tâm tư.

Hoặc là nói đúng với những có thể kia hoành hành giang hồ nữ nhân, hắn đều không có khinh thường tâm tư. Nhất là nữ nhân trước mặt còn có một cái tên hiệu tên cầu bại, mang lên chính mình cái kia chỉ biến dị đại điêu, cộng thêm sáng tạo ra một môn tên là Độc Cô Cửu Kiếm

kiếm pháp sau, Nhạc Duyên càng sẽ không khinh thị đối phương.

Tại kiếm một trong nói, Độc Cô Phượng là Nhạc Duyên chỗ nhận thức cái kia sao nhiều trong nữ nhân am hiểu nhất cũng là nhất kiên trì cái kia một cái. Tại trên thân kiếm, nàng cũng không thể so với đàn ông chỗ thua kém.

Cho nên.

Tại nhìn thấy Độc Cô Phượng cuối cùng xác định ở thời điểm này động thủ sau, Nhạc Duyên cũng đã nhấc lên tinh thần, ức chế ho khan xúc động, đối với chiếm hữu nàng.

Đối phương trạng thái, hơi có chút quái dị.

Hóa thân thành Kiếm Ma vừa nói, không thể nghi ngờ là nói cho Nhạc Duyên nàng Độc Cô Phượng muốn dùng ma đạo chi kiếm đến phá chính mình thiên bên ngoài phi tiên. Như một chỉ thuyền con, tại đối phương cái kia như như gió tinh thần khí thế trong tả hữu lắc lư, Nhạc Duyên không có lựa chọn dùng khí thế đối kháng, mà là lựa chọn đối với hắn hiện tại mà nói nhất dùng ít sức đích phương pháp xử lý.

Đồng thời, Nhạc Dương trong nội tâm nhưng đang suy tư một vấn đề.

Đó chính là Độc Cô Phượng đến tột cùng nhìn cái gì nha bí tịch… Hay hoặc là nói là Sư Phi Huyên cho nàng cái gì nha?

Lúc này mới khiến cho dưới mắt Độc Cô Phượng trạng thái thập phần không đúng.

Tựa hồ là phát giác được Nhạc Duyên thất thần một khắc này, Độc Cô Phượng hơi đóng hai mắt mãnh liệt trợn mắt, chỉ nghe trường kiếm đua tiếng trong tiếng, người đã ra chiêu rồi.

Kiếm, ra!

Tại thời khắc này, Độc Cô Phượng triệt để bạo phát nàng nên có năng lực. Thân hình như điện, cùng lập tức đạp đến Nhạc Duyên trước mặt, trường kiếm trong tay vẫn là một kiếm đâm ra.

“Ân? !”

Trong tay huyền thiết Cự Kiếm sau phát tới trước để ngang trước ngực, trực tiếp chắn phía trước.

Đinh!

Mũi kiếm trực tiếp đâm vào huyền thiết Cự Kiếm trên thân kiếm, phát ra một tiếng vang lanh lảnh, càng là tuôn ra chói mắt hỏa tinh.

Ngay sau đó Kiếm Khí bừng bừng phấn chấn, một cỗ sức lực lớn theo sát mà đến.

Thoáng chốc.

Nhạc Duyên cảm giác trong tay huyền thiết Cự Kiếm

bên trên bị một khối vạn cân cự thạch chỗ đánh lên, như là một khỏa quẳng cục đá, cả người bị đánh bay ra ngoài.

Liên tục hướng sau trượt lui mấy trượng khoảng cách, lúc này mới tan mất cỗ lực đạo kia. Lại lần nữa nhìn về phía Độc Cô Phượng trong ánh mắt đã tràn đầy tán thưởng, hắn không có ở lệnh hồ xung trên tay bái kiến Độc Cô Cửu Kiếm là cái gì nha dạng đấy, nhưng lại tại Dương Quá trong tay bái kiến huyền thiết kiếm pháp ra sao loại bộ dáng.

Nhưng giờ khắc này, Độc Cô Phượng dùng bình thường tinh cương trường kiếm thể hiện ra huyền thiết Cự Kiếm trọng kiếm kiếm pháp, một chiêu phía dưới cho dù là dùng Nhạc Duyên cũng có chút trở tay không kịp, bị nàng một chiêu phá cân đối, đánh bay đi ra ngoài.

Gần kề một kiếm này, đã nói cho Nhạc Duyên nàng tại kiếm pháp bên trên đã bắt đầu dung hợp, tại vì phía sau con đường mà chuẩn bị.

Độc Cô Phượng cũng không có lại lần nữa tiến công, mà là tại một chiêu sau khi đứng ở Nhạc Duyên nguyên lai chỗ đứng địa phương. Cùng đợi. Hiển nhiên, vừa mới một kiếm này là nàng tại nói cho Nhạc Duyên không muốn không tập trung (đào ngũ).

Ánh mắt hơi sáng, vốn trong lòng suy tư tạp niệm lập tức thu liễm.

Trong tay huyền thiết Cự Kiếm có chút khẽ múa, nhấc lên đồng nhất trong bụi mù, tay trái giật thoáng một phát

có chút loạn quần áo, Nhạc Duyên cái này liền từng bước từng bước chạy ra đón chào.

Không cần đao, cho dù là trên tay huyền thiết Cự Kiếm cũng không phải thập phần hợp tay.

Tại thời khắc này, Nhạc Duyên cùng Độc Cô Phượng ở giữa quyết đấu là thuần túy kiếm quyết đấu.

“Một kiếm này!”

“Ngươi để cho ta kinh hỉ rồi!”

Từng bước từng bước đi ra, Nhạc Duyên toàn thân khí chất lại lần nữa chậm rãi đã xảy ra biến ảo. Lại đi đến khoảng cách Độc Cô Phượng trước mặt ngoài ba trượng địa phương, Nhạc Duyên cả người khí chất không còn là lúc trước bình thản, mà là hóa thành mây trắng giống như:bình thường mờ ảo cùng cao ngạo, dừng bước. Khen: “Đến, chín chiêu, để cho ta vừa thấy ngươi cái kia cầu bại kiếm pháp!”

Chín chiêu!

Cửu Kiếm!

Cái từ này hợp thành có khác hàm nghĩa.

Nghe được Nhạc Duyên nghe được lời này, Độc Cô Phượng liền biết rõ đối phương tại thời khắc này chính thức ở ý rồi. Mà không phải trước khi cái kia giống như qua loa. Khóe miệng mỉm cười, tại thời khắc này, một thân màu vàng cẩm y phối hợp cái kia một thanh dùng

tơ vàng bao khỏa trường kiếm. Không thể nghi ngờ là nàng đẹp nhất thời điểm.

Cầm kiếm dáng người, để ở tràng bao nhiêu nam nhân tại thời khắc này trong nội tâm để lại cái này một đạo xinh đẹp ảnh.

Cũng tỷ như chẳng biết lúc nào đã đi tới nơi hẻo lánh ẩn núp lấy dịch dung sau họ Mộ Dung phục.

Những lời này rơi xuống, ở đây tất cả mọi người lại lần nữa phát hiện hào khí lại thay đổi, nếu nói là lúc trước cái kia sóng khí thế bất quá là mãnh liệt sóng gió, nhưng dưới mắt nhưng lại yên lặng xuống, hóa thành bình tĩnh. Nhưng cái này tràng cảnh, mặc dù là không biết võ công Khang Mẫn, cũng có thể nhìn ra đây là bão tố tiến đến dấu hiệu.

Tiếp theo chiêu, đem là chân chính quyết đấu.

Giờ khắc này, đến nỗi Kiều Phong thân phận vấn đề, đều bị người tạm thời tính đặt ở não sau, không có đi để ý tới.

“Cái kia, cẩn thận rồi!”

Mặc dù là muốn vi kiếm mẻ tiên hóa thân Kiếm Ma, nhưng là thế gia đại tộc xuất thân Độc Cô Phượng vẫn đang có quý tộc nên có khí chất, nói một tiếng chuẩn bị sau, là giơ kiếm giơ lên chỉ xéo, này đây một kiếm chống trời thái độ chuẩn bị khởi chiêu.

Xa xa.

Bang chủ Cái bang Kiều Phong sắc mặt chăm chú, nhìn không chuyển mắt xem lên trước mặt sắp chính thức triển khai một hồi kiếm quyết. Với tư cách võ giả, hắn cũng có lại lần nữa một trận chiến hứng thú, chỉ là thân là bang chủ Kiều Phong biết rõ dưới mắt cũng không phải lúc, tuy nói sự chú ý của hắn có đại bộ phận cũng đặt ở trước mặt, nhưng hắn vẫn đang tại chú ý bốn phía tình huống.

Đoàn Dự chú ý lực cũng bị hấp dẫn, một cái sử dụng kiếm mỹ mạo như tiên nữ giống như:bình thường nữ nhân, còn có một lại để cho hắn sợ hãi, sờ không được nền tảng Nhạc Duyên, hai cái này đấu cùng một chỗ, tại Đoàn Dự nội tâm đã triệt để đứng tại Độc Cô Phượng cái kia bên cạnh.

Vương Ngữ Yên càng là nhìn không chuyển mắt, nhìn chăm chú lên trước mặt hết thảy, Tinh Thần Lực đã tập trung vào cao nhất tình trạng.

Thậm chí.

Che dấu trong đám người họ Mộ Dung phục, cái lúc này cũng đem một chỉ bình ngọc cầm tại trên tay, vô cùng khẩn trương xem lên trước mặt hết thảy.

Tất cả mọi người đang đợi cái kia chính thức đệ nhất kiếm.

Trong lúc nhất thời, phần đông người tụ tập ở chỗ này rừng cây hạnh yên tĩnh chi cực, chỉ có cái kia đống lửa thiêu đốt lúc phát ra bùm bùm tiếng vang, thậm chí liền

cái kia trong bóng tối động vật cũng bị cái này cỗ ngưng trọng hào khí đè đã không có chút nào tiếng động.

Yên tĩnh!

Yên tĩnh làm cho lòng người sợ, yên tĩnh lại để cho nhân ý loạn.

Ngay tại có người dám đến khó dùng chịu được loại này áp lực thời điểm, đột nhiên phát hiện trước mắt bạch quang lóe lên, trắng xoá đồng nhất, làm như thiên tại thời khắc này đột nhiên sáng, ngay sau đó lại là không hiểu tối sầm lại. Không ít người đều chỉ cảm thấy ánh mắt hoa lên, con mắt có một loại không rõ đau đớn cảm giác.

Ở đây cao thủ nhưng đều là biết rõ, cái này đệ nhất kiếm ——

Đã ra. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết rất tốt đổi mới nhanh hơn!

Chương 053 : Cửu Kiếm (hạ)

Đinh!

Thanh thúy tiếng vang như là lôi đình chấn động tại bên tai, hàn quang lập loè trong Độc Cô Phượng cùng Nhạc Duyên đã chính thức đưa trước tay rồi… Một kiếm đâm thẳng, sáng màu bạc trên thân kiếm nhộn nhạo lấy ánh trăng, như cái kia vằn nước chấn động. Huy kiếm ở bên trong, tựu như là cái kia bị vãi đi ra nước, ánh trăng tại Độc Cô Phượng trong tay cũng hóa thành trợ lực, trong chốc lát một kiếm này đâm ra đi thời điểm, thân kiếm đã đang không ngừng rung rung.

Cái kia chiếu rọi ở phía trên ánh trăng, tựu như là phản bắn đi ra ánh mặt trời bình thường, tại thời gian cực ngắn sinh ra hơn trăm lần rung rung, chỗ phản đi ra hào quang trong chốc lát khiến cho bốn phía đêm tối trở nên sáng như tuyết, theo sau lại là mãnh liệt tối sầm lại, những ánh trăng kia tựa hồ cũng bị hắn hấp thu hầu như không còn.

Đương quang ngầm hạ một khắc này, kiếm đã đến Nhạc Duyên trước mặt.

Ông ông âm thanh không dứt với tai, ánh mắt nhìn lại Độc Cô Phượng mũi kiếm xem đã dậy chưa động, thẳng đâm tới, nhưng là ở đằng kia mũi kiếm bốn phía rung rung không khí, bóp méo tầm mắt của người, không thể nghi ngờ đều là tại nói cho Nhạc Duyên cái này kiếm

đang không ngừng rung rung.

Chẳng qua là rung rung quá nhiều, biên độ quá nhỏ, khiến cho ngoại nhân xem đã dậy chưa cái gì nha biến hóa mà thôi.

Trong chớp mắt.

Ba thước thanh phong đã tới trước ngực, càng là kiếm quang thổ lộ.

“! ! !”

Là tán thưởng, cũng là kinh ngạc!

Nhìn xem một kiếm này, Nhạc Duyên tuy nói đã suy đoán đến Độc Cô Phượng kiếm pháp đã có nhảy vọt tiến bộ, cho dù là biết rất rõ ràng đối phương sáng tạo ra thuộc về nàng Độc Cô Cửu Kiếm, nhưng vẫn nhưng không có thấy tận mắt thức thời điểm, cũng cảm thụ không đến kiếm của đối phương là như thế nào kinh diễm.

Chỉ có tự mình đối mặt với đối phương kiếm thời điểm, mới có thể cảm nhận được đối phương tiến bộ.

Trong đầu, quanh quẩn chính là đã từng cùng Độc Cô Phượng luận kiếm sau tràng cảnh, lúc trước Độc Cô Phượng thi triển bất quá là bầu trời hồng trần kiếm pháp, chính là Độc Cô Gia gia truyền tuyệt học, nhưng tại thời khắc này một kiếm này bày ra chính là bầu trời hồng trần, lại cũng không phải bầu trời hồng trần.

Một kiếm này đã vượt ra Độc Cô thế gia gia truyền kiếm pháp, một kiếm này bày ra chính là cái kia trên đuổi tận bích lạc xuống hoàng tuyền cảnh giới.

Hồng trần.

Quá ngắn.

Bất quá là bạch quang sáng ngời, hắc ám hàng lâm thời gian. Người cả đời này cũng không quá đáng là trợn mắt khép lại. Đối với người đến nói, hồng trần cũng chỉ là như thế lớn lên thời gian, không hơn.

Tại thời khắc này, hồng trần đã rơi Hoàng Tuyền.

Không đề cập tới chính diện ứng đối Nhạc Duyên, đương đương tựu bốn phía chung quanh xem Cái Bang bọn người, công lực cảnh giới quá thấp người chỉ cảm thấy con mắt đau nhức, đâm rơi lệ đầy mặt, mà công lực cao người cũng cảm thấy như vậy một loại hồng trần đã hết hoảng hốt cảm giác.

Người đến tận đây, tánh mạng cũng có thể đến tận đây chấm dứt.

Lại để cho người nhịn không được muốn đi ưỡn ngực nghênh đón một kiếm kia, nghênh đón thuộc về nhà mình cuối cùng nhất kết quả.

Đối mặt cái này tận lạc hồng bụi đệ nhất kiếm. Nhạc Duyên trên mặt tràn đầy sợ hãi thán phục, trong tay huyền thiết Cự Kiếm uốn lượn múa, Vô Phong mũi kiếm thẳng đối với Độc Cô Phượng trên tay ba thước thanh

phong.

Vốn là song kiếm mũi kiếm đối với mũi kiếm, đụng chạm trong tích tắc đều là chấn động, không có phát ra cái gì tiếng vang.

Thời gian tựa hồ như vậy cấm, hình ảnh như vậy định dạng.

Sau nửa ngày.

Một cỗ khí lãng dùng hai người làm trung tâm sinh ra, như đột ngột mà khởi một loai vòi rồng hướng bốn phương tám hướng tán đi.

Một bên.

Thật quỷ dị kiếm pháp!

Cắn cắn đầu lưỡi, Kiều Phong lập tức thanh tỉnh lại, kịp phản ứng trong nội tâm kinh hãi. Loại này quỷ dị kiếm pháp lại để cho Kiều Phong kinh hãi không thôi. Lúc trước cùng đối phương tại họa trên thuyền giao thủ, càng nhiều nữa đều là trọng kiếm cùng Hàng Long Thập Bát Chưởng cương mãnh quyết đấu, ở đâu nhìn thấy như thế quỷ dị không hiểu kiếm pháp.

Một kiếm này, có một loại lại để cho người đi Hoàng Tuyền ma tính!

Tại thời khắc này. Kiều Phong trong nội tâm đã có quyết đoán, hai tay hóa quyền vi chưởng, chưởng nạp phạm vi khí kình, đưa tay là Cầm Long Thủ. Cả người đồng thời

hướng sau nhanh lùi lại. Lập tức, bốn phía không ít người đều bị Kiều Phong dùng Cầm Long Thủ sinh sinh hướng sau kéo mở đi ra, lại lần nữa rời xa một khoảng cách.

“A!”

Bị Kiều Phong dùng Cầm Long Thủ kéo về đến Mã phu nhân Khang Mẫn sắc mặt tái nhợt. Tựa hồ là hứng chịu nỗi sợ hãi ghê gớm, cả người cơ hồ đã không có khí lực, thiếu chút nữa ngã xuống đất. Cuối cùng nhất hay (vẫn) là một tay cầm lấy Kiều Phong vạt áo, rồi mới miễn cưỡng đứng thẳng thân hình.

Vốn là không biết nên dùng như thế nào tâm tính nhìn bên người cái này mị lực phi thường khôi ngô đàn ông, Khang Mẫn ánh mắt lại lần nữa hướng về trong tràng Độc Cô Phượng thời điểm, đã là ẩn ẩn tràn ngập sát ý.

Vừa mới một kiếm kia, vậy mà đã làm cho nàng sinh ra ảo giác, thấy được chính mình chính là cái kia chồng đã chết, đối phương đang tại Hoàng Tuyền cùng đợi chính mình, vẻ này tràng cảnh lại để cho tâm như xà hiết Mã phu nhân cũng không khỏi được kinh hồn táng đảm.

Không chỉ có như thế.

Mặt khác tập trung tinh thần nhìn xem một trận chiến này người cơ hồ trên mặt của mỗi người đều không hẹn mà cùng toát ra các loại biểu lộ.

Nơi hẻo lánh.

Đoàn Dự bởi vì không nghĩ cái gì nha, ngược lại là khá tốt, không có đã bị cái gì nha ảnh hưởng. Kiều Phong thì là đi được chính, không có chút nào tâm xấu hổ sự tình, tất nhiên là không có cái gì nha ảnh hưởng. Có thể nói, chỉ cần là đi được chính, đứng được thẳng mặt người đối với Độc Cô Phượng cái này chưa từng có bộc phát một kiếm cũng sẽ không đã bị cái gì nha ảnh hưởng.

Nhưng ngay tại Đoàn Dự cảm thán lấy một kiếm này quả thực mở rộng tầm mắt thời điểm, chỉ nghe bên người rên lên một tiếng, ngay sau đó liền ngửi được một lượng mùi máu tanh.

Quay đầu lại.

Đoàn Dự nhìn thấy là Vương Ngữ Yên một tay che miệng, không ngừng ho ra máu bộ dáng.

“Vương cô nương! ! !”

Mắt thấy mình Thần Tiên tỷ tỷ không biết sao, biến thành bộ dáng như vậy, Đoàn Dự trong nội tâm lập tức khẩn trương, vội vàng một tay nâng Vương Ngữ Yên cánh tay, quan tâm mà hỏi: “Ngươi đây là sao vậy đâu này?”

“Không có việc gì!”

Một đôi mắt to tựa hồ phát ra quang, sáng dọa người, lại để cho người không dám đối với xem. Vương Ngữ Yên thò tay chi khai Đoàn Dự cánh tay, ngọc thủ nhẹ nhẹ đặt ở bên người A Bích trên người, ánh mắt vẫn đang không có ra ngoài trong tràng Độc Cô Phượng trên người nửa khắc.

Muốn phải trợ giúp biểu ca đả bại nữ nhân này, chính là điểm ấy thương tính toán cái gì nha?

Vương Ngữ Yên trong đầu vẫn đang nhớ rõ lúc trước đối phương quét ngang đúc kết núi trang thời điểm, lưu cho biểu ca họ Mộ Dung phục chính là cái gì nha. Cả người cơ hồ đã mất đi hết thảy tinh khí thần, thiếu chút nữa lại để cho biểu ca từ đó chưa gượng dậy nổi.

Càng là theo võ học trí tuệ bên trên đè ép nàng Vương Ngữ Yên một đầu, triệt để đem nàng cũng đả kích.

Cho nên, từ ngày đó sau này, Vương Ngữ Yên trong nội tâm một mực giữ lại một cái ý niệm trong đầu, đó chính là muốn phải trợ giúp biểu ca đả bại đối phương, đồng thời cũng là mình hướng đối phương chứng minh không phải người vô dụng. Có thể là vừa vặn một kiếm này, nhưng lại lại lần nữa lại để cho Vương Ngữ Yên tâm thần bị thương.

Cố gắng như vậy lâu, vẫn đang dòm không phá kiếm pháp của đối phương, điều nầy sao đả bại người ta?

Trong lúc nhất thời, não xấu hổ, bất đắc dĩ, còn có tuyệt vọng chờ chờ một loạt cảm xúc tại đây đi thông Hoàng Tuyền một kiếm hạ triệt để đã dẫn phát ra, lại để cho Vương Ngữ Yên tại thời khắc này bị thụ bị thương. Lúc này mới nhổ ra không ít huyết. Nhưng ở thổ huyết giờ khắc này, Vương Ngữ Yên lại phát hiện một cái làm cho nàng chỗ cao hứng.

Có lẽ…

Có lẽ, nàng có thể tìm được phá chiêu địa phương rồi.

Bên cạnh, Đoàn Dự biểu lộ có chút bất đắc dĩ cùng ủy khuất, còn có lo lắng. Mà A Bích, A Chu còn có Phong Ba Ác, Bao Bất Đồng bọn người cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Vương Ngữ Yên mạnh mẽ như vậy đi chống nhìn xem làm. Làm vì chính mình người, bọn hắn đều hiểu rõ Vương Ngữ Yên tính tình.

Nói toạc ra, Vương Ngữ Yên cũng là một cái cố chấp chi nhân, nếu không đến triệt để thất vọng thời điểm, nàng là sẽ không bỏ qua.

Ở đây, đơn thuần thiên phú mà nói. Vương Ngữ Yên vô cùng là mạnh nhất.

Có lẽ…

Có lẽ dùng Vương cô nương năng lực, có thể nhìn ra cái gì nha.

Phong Ba Ác cùng Bao Bất Đồng liếc nhau một cái, muốn mở miệng nói cái gì nha, cuối cùng nhất cũng chỉ có thể bảo trì trầm mặc. Lúc trước cái kia một sự kiện hậu quả, hai người rành mạch.

Đến nỗi bị A Chu khiên trong tay tiểu nha đầu, thì là mặt không biểu tình nhìn trước mắt kiếm quyết, tựa hồ là không có đã bị bất luận cái gì ảnh hưởng.

Trong tràng.

Khí kình như cuồng phong cuốn quá sau khi, sinh sinh đem mặt đất nổi lên một lớp da.

Cuối cùng nhất thành gợn sóng hình đổ lên ngoài mấy trượng địa phương sau cái này mới ngừng lại được, lộ ra đứng ở bên trong hai người.

“Khục!”

Một tiếng nhịn không được ho khan mãnh liệt bộc phát. Nhạc Duyên tay trái đã nhịn không được bụm lấy miệng của mình, máu tươi đã theo giữa kẽ tay rỉ ra. Cái trán thấm lấy lộ vẻ mồ hôi lạnh, Nhạc Duyên tại thời khắc này phát hiện trong cơ thể công lực như là thoát khỏi dây cương con ngựa hoang, bắt đầu bốn phía loạn vọt lên đến.

Hơn nữa Long nguyên bạo đi. Nhạc Duyên cuối cùng áp chế không nổi, hai luồng chân khí triệt để trong người bạo loạn bắt đầu.

Đây là!

Ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào Độc Cô Phượng trên mặt, Nhạc Duyên trong mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Đối phương chân khí ý cảnh không phải là như vậy?

Chẳng lẽ lại cái gọi là Kiếm Ma còn thật là vì châm đối với chính mình mà tồn tại?

Một kiếm này không thể so với trước khi. Một kiếm này đã kể cả tinh thần ý cảnh, hơn nữa Nhạc Duyên càng có

thể cảm thụ đi ra trong đó cũng chưa xong toàn bộ dung hội thành công, vừa mới một kiếm kia siêu thoát hồng trần nhập Hoàng Tuyền kiếm chiêu vẫn đang có sơ hở.

Chỉ là…

Lại để cho Nhạc Duyên ngoài ý muốn chính là. Đối phương chiêu thức vậy mà dẫn tới trong cơ thể mình chân khí đã xảy ra chấn động, thật giống như nam châm nam bắc hai cực, tại thời khắc này ảnh hưởng lẫn nhau giống như:bình thường. Cái này vừa tiếp xúc với kiếm, liền để cho chân khí như thoát khỏi dây cương con ngựa hoang.

Toàn bộ trong đầu, càng là tại trong nháy mắt loạn thành một nồi bột nhão.

Tại thời khắc này, một cỗ khổng lồ nhiệt kình theo Nhạc Duyên trong cơ thể bộc phát ra, trực tiếp tại Nhạc Duyên bốn phía ba thước nội bốc hơi ra một vòng hơi nước. Giờ khắc này, Nhạc Duyên cả người cơ hồ như là vào nồi tôm cua bình thường, đỏ bừng vô cùng.

Đồng thời.

Chỉ nghe oa một tiếng, Độc Cô Phượng sắc mặt vốn là một hồi ửng đỏ, ngay sau đó là hóa thành tái nhợt, một ngụm máu tươi trực tiếp phun ra, đem trong tay ba thước thanh phong nhuộm thành đồng nhất huyết hồng.

Đây là!

Tẩu hỏa nhập ma!

Ngẩng đầu, Độc Cô Phượng không khỏi đắng chát cười cười, quả nhiên, cái kia phần tuyệt học không phải cái gì nha người đều có thể luyện đấy, nhưng là một kiếm này cần có kết quả lại đã được đến rồi. Duy nhất không ngờ rằng là cắn trả hội (sẽ) là lớn như vậy.

Cảm thụ được trong cơ thể cái kia kinh mạch cơ hồ đứt gãy cảm giác đau đớn, Độc Cô Phượng cũng không khỏi được cười khổ.

Hai người kiếm quyết cũng không có đối với đối phương tạo thành cái gì nha ảnh hưởng, ngược lại là riêng phần mình chân khí trong cơ thể xảy ra vấn đề, không thể nghi ngờ lại để cho người cảm thấy buồn cười đến cực điểm.

Đông!

Huyền thiết Cự Kiếm trụ địa, Nhạc Duyên hít sâu một hơi, Bắc Minh trường sinh chân khí toàn lực bộc phát, đối kháng trong cơ thể tại thời khắc này bạo trùng Long nguyên lực lượng, lạnh nóng giao phong khiến cho Nhạc Duyên bốn phía như thần tiên giống như:bình thường quay chung quanh một cỗ sương mù màu trắng.

Trong sương mù, Nhạc Duyên mở miệng hỏi: “Sư Phi Huyên, cho ngươi cái gì nha?”

Độc Cô Phượng biết rõ Nhạc Duyên yêu cầu chính là cái gì nha, nghe vậy đang muốn trả lời thời điểm, chợt cảm thấy con mắt có chút đau đớn, lập tức liền nghe được bốn phía truyền ra từng đợt khóc thảm âm thanh.

Thoáng chốc, đóng chặt hô hấp, Độc Cô Phượng đưa tay là một kiếm, nhấc lên sức lực phong đẩy ra bốn phía không khí.

“Có độc!”

“Bi xốp giòn gió mát!”

Trăm miệng một lời, Nhạc Duyên cùng Độc Cô Phượng cùng nhau nói ra hiện trường phát sinh tình huống.

Chương 054 : Trò khôi hài

Trong chớp mắt…

Rừng cây hạnh ở bên trong đã là tiếng kêu than dậy khắp trời đất.

Vô luận là võ công cao thấp, tại đối mặt cái này Tây Hạ nhất phẩm đường độc dược Bi Tô Thanh Phong thời điểm, đều độc nhất vô nhị nhận lấy ảnh hưởng. Cho dù là đường đường bang chủ Cái bang Kiều Phong cũng cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, chỉ bất quá hắn phản ứng kịp thời, bốn phía người phản ứng lại để cho lập tức suy đoán ra sự tình đại khái chân tướng.

Cùng Tây Hạ chi nhân giao thủ không ít, tự nhiên tinh tường cái này một phần độc dược.

Tại nhìn thấy bốn phía có người liên tục ngã xuống sau, Kiều Phong đã phản ứng đi qua, dùng bố vây quanh ở trước mặt, một chưởng đánh ra, mãnh liệt gió mạnh trực tiếp đem trước mặt không khí thổi hướng phía trước thổi đi.

“Coi chừng!”

“Đây là Tây Hạ nhất phẩm đường kỳ độc —— Bi Tô Thanh Phong!”

Đồng thời, Kiều Phong người đã mang theo bên người Cái Bang cao thủ liên tục không ngừng hướng sau nơi hẻo lánh lui lại, tại thời khắc này hắn đã không có tinh

lực đi lý trong hội trường sự tình, mà là đem toàn bộ chú ý lực đã rơi vào lần này đột biến thế cục bên trên.

Bi Tô Thanh Phong đã hiện, như vậy tựu đại biểu Tây Hạ nhất phẩm đường người đến nơi này.

Tại Kiều Phong hộ tống xuống, Từ trưởng lão chờ cả đám đều đang không ngừng sau chân, nhưng là mặc dù là dựa vào cương mãnh như Hàng Long Thập Bát Chưởng chưởng kình cũng không cách nào đem Bi Tô Thanh Phong thổi mở đi ra, dù sao cái này Bi Tô Thanh Phong vô sắc vô vị, không cách nào dùng mắt thường nhìn.

Nhất là trong đêm tối thời điểm.

Liên tục không ngừng sau lui đồng thời, vẫn đang cũng có người nhận lấy Bi Tô Thanh Phong ảnh hưởng, không ngừng ngã xuống đất.

Tình báo quân sự!

Tựa hồ nghĩ tới cái gì nha, Kiều Phong mãnh liệt quay đầu lại, ánh mắt đã rơi vào đi theo sau lui Từ trưởng lão trên người, liếc qua sau, cuối cùng nhất hóa thành thở dài một tiếng, thật là chôn ở đáy lòng. Dưới mắt, là tối trọng yếu nhất hay (vẫn) là đem sự tình giải quyết hết mới có thể.

Nhưng ngay sau đó sự tình, vẫn làm cho người lại lần nữa vượt quá ngoài ý muốn.

Tây Hạ nhất phẩm đường người đã đến chỉ là bắt đầu,

tại Kiều Phong dẫn người lui một khoảng cách sau, liền ẩn ẩn nghe thấy được một đám áo giáp tiếng va đập vang ở trong rừng cây vang lên.

Tại không ít người trong ánh mắt kinh ngạc. Triều đình quan quân chính thức ra sân.

Đây là! ! !

Kiều Phong mặt sắc mặt ngưng trọng, thật là biết rõ giờ khắc này thế cục đã thoát khỏi không ít người tưởng tượng. Trên thực tế, theo rừng cây hạnh tụ hội ngay từ đầu, Kiều Phong liền biết rõ chính mình bị người có ý chí nhằm vào, nhưng hắn cũng không có để ý, chuẩn bị dùng bản thân năng lực giải quyết, chuyện như vậy hắn bái kiến không ít.

Chỉ có điều sự tình phát triển, ngoài Kiều Phong ngoài ý muốn, cũng ngoài muốn tính toán nhằm vào Kiều Phong Bạch Thế Cảnh bọn người đoán trước.

Tên nỏ!

Cường cung!

Còn có trường mâu!

Xuất hiện tại Kiều Phong bọn người trước mặt chính là như thế một bộ quân đội vây quanh bộ dáng, bất quá tại nhìn thanh đối phương chính là Đại Tống quan quân sau. Kiều Phong cũng không khỏi thở dài một hơi. Dù sao, Cái Bang chính là Đại Tống đại phái đệ nhất, cũng là vì dân vì nước môn phái, ai cũng không muốn chống

lại quan quân.

Cuối cùng nhất, ánh mắt của hắn đã rơi vào cái kia đi tại quan quân phía trước một cái cầm trong tay Ngân Thương, đang mặc Lục Phiến môn bộ khoái trang phục nam tử trẻ tuổi trên người.

Kiều Phong nhìn ra được, cái này Lục Phiến môn bộ khoái mô hình người như vậy đúng là lúc này đây người phụ trách.

“Kính xin chư vị ở chỗ này chậm đợi, chuyện kế tiếp tựu giao cho chúng ta rồi!”

Chư Cát Tiểu Hoa một tay cầm thương ôm quyền hướng phía trước mặt mọi người đã thành một cái giang hồ cấp bậc lễ nghĩa, cuối cùng nhất ánh mắt đã rơi vào trước mặt cái này dáng người khôi ngô nam tử trên người. Nói ra: “Kiều bang chủ xin hãy tha lỗi, bởi vì kế tiếp đã không chỉ là chuyện giang hồ tình rồi!”

“Nếu là hết thảy đều cần dựa vào các ngươi, cái kia còn cần chúng ta làm chi!”

Đón Kiều Phong ánh mắt, Chư Cát Tiểu Hoa không khỏi cười khổ một cái. Nói ra. Tại đáp ứng Lục Phiến môn việc cần làm sau, Chư Cát Tiểu Hoa đi vào không tích thời điểm, liền mượn tại đây lực lượng quân sự. Đã Tây Hạ nhất phẩm đường cái kia cùng loại quân đội bên trên người có thể đến nơi đây, tự nhiên nhằm vào mà lên đúng là quân đội người.

Cho nên. Tại Chư Cát Tiểu Hoa đi vào không tích ngày

đầu tiên, đã định ra làm việc phương châm.

“Ôi!”

Kiều Phong nghe vậy không khỏi cười cười, đối với đối phương loại thái độ này. Trong lòng hắn cũng không có để ý, ngược lại là nhiều hơn một loại cao hứng cảm khái, ôm quyền đáp lễ nói: “Cái kia còn xin chú ý nhất phẩm đường độc dược Bi Tô Thanh Phong, dưới mắt đã có người tại rừng cây hạnh thả!”

“Bi Tô Thanh Phong? !”

“Đa tạ kiều bang chủ rồi!”

Nghe vậy, Chư Cát Tiểu Hoa gật đầu tỏ vẻ mình sẽ ở ý sau, lập tức quay người dẫn người hướng bên trong đi đến. Tại đi vào trước, Chư Cát Tiểu Hoa đột nhiên dừng bước, quay đầu lại nói ra: “Tại hạ nghe qua kiều bang chủ thanh danh, lúc này đây qua sau ta Chư Cát Tiểu Hoa muốn cùng kiều bang chủ một hồi, kính xin kiều bang chủ đến lúc đó không sắc chỉ giáo!”

Người chính trực tại đồng lòng trong nội tâm người chính trực trong mắt, tất nhiên là đáng giá một phát đàn ông.

Kiều Phong nghe vậy không khỏi sững sờ, lập tức cười nói: “Có thể, nếu là chư cát công tử không chê Cái Bang huynh đệ quá mức đơn sơ mà nói… Kiều Phong quét dọn giường chiếu đón chào!”

Đem sự tình giao cho quan phủ người đến nhằm vào,

Kiều Phong tất nhiên là biết rõ như vậy xử lý mới là biện pháp tốt nhất. Thân là bang chủ, hắn cũng không ngu dốt, cách đối nhân xử thế có thể nói Kiều Phong chính là là không thể bắt bẻ. Đang cùng quan phủ chi nhân chào hỏi, cũng biết đúng mực.

Nếu là dùng Cái Bang những người khác, làm không tốt hội (sẽ) xảy ra vấn đề.

Tại thời khắc này, ở đây những người khác ngược lại cũng không nói gì, rõ ràng Kiều Phong phương thức xử lý là thỏa đáng nhất. Đến nỗi tại những người khác trong nội tâm, Kiều Phong thân phận sinh ra cái gì nha đấy, tại thời khắc này tạm thời không trọng yếu.

Rừng cây hạnh.

Bởi vì tại rừng cây hạnh tụ hội Cái Bang người quá nhiều, cho dù là Kiều Phong bị Bi Tô Thanh Phong bách tạm thời tính sau rút lui, dùng Kiều Phong năng lực cũng không cách nào cứu vãn bao nhiêu, chỉ có thể lựa chọn chiến lược tính lui lại. Nhưng ở lại rừng cây hạnh người vẫn đang có không ít.

Phong Ba Ác, Bao Bất Đồng, A Bích, A Chu bọn người trúng Bi Tô Thanh Phong.

Cùng cùng một chỗ chỉ có Đoàn Dự cả người trong lúc nhất thời chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy hiện trường có chút không hiểu thấu, người càng là vui vẻ. Cái gì nha Bi Tô Thanh Phong hắn tỏ vẻ hoàn toàn không thèm để ý. Loại này dị với thường nhân biểu hiện, lại để cho Vương Ngữ Yên bọn người không khỏi lau mắt mà nhìn.

Trừ lần đó ra, thì là còn có hai người đồng lòng không có cái gì nha ảnh hưởng.

Đó chính là trong tràng lúc trước quyết đấu Nhạc Duyên cùng Độc Cô Phượng.

Một người là cưỡng ép hiếp đóng chặt hô hấp, dùng bản thân công lực đã ngừng lại, cái kia Bi Tô Thanh Phong bất quá là cho Độc Cô Phượng hơi chút đã mang đến chút ít ảnh hưởng, nhưng cũng không trọng, trái lại nàng tẩu hỏa nhập ma tình huống mới được là càng thêm hung hiểm.

Đồng lòng.

Nhạc Duyên đối với cái này cũng không có cảm nhận được bất luận cái gì không ổn, so về Bi Tô Thanh Phong mà nói, trong cơ thể mình Long nguyên bạo trùng lực lượng đây mới là để cho nhất người đau đầu đấy, chỉ kém cuối cùng nhất một bước có thể đem cái này Long nguyên triệt để hóa thành bản thân lực lượng.

Nhưng Nhạc Duyên tuyệt đối không ngờ rằng, tâm huyết phía dưới cùng Độc Cô Phượng một hồi kiếm quyết, gần kề mở ra cái này chiêu thứ nhất. Liền xuất hiện ngoài ý muốn.

Toàn thân hơi nước bốc hơi, Bi Tô Thanh Phong cơ hồ không có bất kỳ ảnh hưởng.

“Một trận chiến này tạm thời ngay ở chỗ này rồi!”

Độc Cô Phượng cảm thụ được trong cơ thể thương thế tăng thêm, đột nhiên mở miệng nói ra: “Nhạc huynh, ta và ngươi Cửu Kiếm ước hẹn, còn thừa tám kiếm, tựu tạm thời tính áp sau a!” Nói xong, tựa hồ nhớ tới cái gì nha, Độc Cô Phượng cũng từ trong lòng ngực xuất ra một cái quyển trục trực tiếp ném tới.

“Ân?”

Tiếp nhận Độc Cô Phượng ném tới thứ đồ vật, Nhạc Duyên trong khoảng thời gian ngắn có chút ngạc nhiên, chỉ là bản thân tình huống không cho phép Nhạc Duyên đi quá nhiều suy đoán hỏi thăm. Mà ở thời điểm này nhất phẩm đường người cũng đến nơi này. Muốn đem người nơi này một mẻ hốt gọn.

Đem quyển trục thả lại trong ngực, Nhạc Duyên biết rõ Độc Cô Phượng thương thế cũng thiên về, là đã đến rời đi thời điểm.

Đem trên tay huyền thiết Cự Kiếm trả lại cho đối phương sau, Nhạc Duyên thì là cưỡng ép hiếp đè lại trong cơ thể bộc phát Long nguyên, tay phải lăng không khẽ hấp, cái kia chui vào thân cây phi đao lập tức bay ra, đã rơi vào trong tay, người mang theo một thân nhiệt khí, nhìn qua Độc Cô Phượng rời đi. Nhạc Duyên biết rõ nàng muốn nói đồ vật đã tại vừa mới giao cho mình quyển trục ở bên trong. Suy tư xuống, Nhạc Duyên cái này mới bắt đầu nhìn ra xa đã tối như mực đấy, trở nên hỗn loạn lên rừng cây hạnh, tìm kiếm khởi đồ đệ của mình đến.

Trong bóng tối.

Tại nhìn thấy Độc Cô Phượng bị thương một khắc này. Liền nhịn không được sớm phóng ra Bi Tô Thanh Phong họ Mộ Dung phục tại nhìn thấy Độc Cô Phượng ra ngoài sau, hóa thân thành Lý kéo dài tông hắn do dự sau nửa ngày, liền giẫm chận tại chỗ đuổi theo Độc Cô Phượng bóng lưng rời đi mà đi. Lại là căn bản không có để ý tới chính mình biểu muội, nha hoàn của mình, còn có nhà của mình đem.

Thế cục hỗn loạn.

Cái Bang đệ tử. Mặt khác người giang hồ, hơn nữa mãnh liệt mà đến nhất phẩm đường, nếu là lại lần nữa tăng thêm hậu kỳ đã đến Đại Tống quan quân. Tại thời khắc này toàn bộ rừng cây hạnh loạn thành hỗn loạn.

Chém giết.

Còn có tên nỏ kình xạ âm thanh.

Không ngừng ở trong rừng cây động tĩnh lấy.

Bởi vì thế cục hỗn loạn, hơn nữa đã gặp phải Bi Tô Thanh Phong nguyên nhân, ở đây người giang hồ cơ hồ đụng phải nghiền áp cục diện, nhưng là nhất phẩm đường đồng lòng cũng không có tốt hơn chỗ nào. Bờ mông phía sau xuất hiện Đại Tống quan quân, trực tiếp cho bọn hắn đến rồi một cái kết thúc công việc.

Song phương ở bên ngoài đã chiến thành một đoàn, tiếng kêu không dứt với tai.

Vốn là giang hồ phân tranh, tại thời khắc này lại để cho

cái này tòa rừng rậm hóa thành huyết tinh chiến trường.

“Cút ngay!”

Sai thân mà qua nhất phẩm đường chi nhân lập tức giống như cả người đã rơi vào nóng hổi nước sôi ở bên trong, tại bị Nhạc Duyên quanh thân bốc hơi hơi nước bao phủ ở bên trong, bị phỏng thê lương gào thét, chỉ chốc lát sau lại lần nữa chờ Nhạc Duyên lúc đi qua, người nọ đã toàn bộ sinh sinh bị chưng chết rồi.

Lần này gào rú lại để cho đã lâm vào hắc ám rừng cây hạnh người đều sợ hãi kêu lên một cái.

Một bên cưỡng ép hiếp áp chế bạo động Long nguyên, trường sinh chân khí ở bên trong âm tính chân khí chính trong người cùng Long nguyên táo bạo cuồng nhiệt lực lượng tiến hành quyết đấu, chỗ sinh ra ảnh hưởng không chỉ là lại để cho Nhạc Duyên quanh thân xuất hiện phảng phất giống như nước sôi giống như:bình thường hơi nước, càng là một cỗ táo bạo cảm xúc ẩn ẩn xuất hiện ở trong lòng.

Loại tình huống này, Nhạc Duyên biết rõ chỉ sợ chỉ bằng vào bản thân đã không thể triệt để giải quyết, tức mà có thể cưỡng ép hiếp đè xuống lúc này đây, như vậy lần sau bộc phát…

Ý niệm trong đầu điểm, Nhạc Duyên cũng chỉ có thể bất đắc dĩ, sinh sinh đè xuống phần này bạo động lực lượng, bằng không mà nói dùng hắn dưới mắt trạng thái như thế nào mang theo tiểu nha đầu?

Một phen tìm kiếm ở bên trong, Nhạc Duyên ngược lại cũng tìm được tiểu nha đầu, còn có cho dù là trúng Bi Tô Thanh Phong vẫn đang cưỡng ép hiếp bảo hộ lấy tiểu nha đầu A Chu. Cái cô nương này tính tình, bởi vậy có thể thấy được.

Nhưng là Vương Ngữ Yên, A Bích, Đoàn Dự bọn người nhưng lại tại hắc ám trong hỗn loạn không thấy tung tích.

Cuối cùng nhất ——

Nhạc Duyên cũng chỉ có thể mang theo A Chu cùng tiểu nha đầu đã đi ra cái này đồng nhất Hỗn Loạn Chi Địa.

Quay đầu lại liếc nhìn, đã là ánh lửa đầy trời, bốc cháy lên rừng cây hạnh, Nhạc Duyên nhưng lại biết rõ thế cục biến hóa đã trở nên không đơn giản rồi, có lẽ… Kiều Phong có thể là tránh cho như vậy kết cục, hy vọng Kiều Phong có thể tự giải quyết cho tốt, chớ để bị những dong nhân kia tính toán.

Quay đầu liếc qua, mặt mũi tràn đầy đỏ ửng nằm sấp tại chính mình trên vai mở to hai mắt, không có tinh thần A Chu, tại ngó ngó trong ngực không có chút nào khí lực tiểu nha đầu, Nhạc Duyên đối với cái này cũng chỉ có thể là không nói gì thôi, không thể làm gì.

Chỉ là thế sự vô thường, Nhạc Duyên tuyệt đối không ngờ rằng cái này từ biệt, lại lần nữa gặp phải thời điểm, lẫn nhau quan hệ nhưng lại long trời lở đất.

Chương 055 : Đi về phía tây

Ba ngày sau.

Rừng cây hạnh sự kiện dĩ nhiên kết thúc.

Tây Hạ nhất phẩm đường không có lấy được bất kỳ chỗ tốt nào, đến đây một đoàn người cơ hồ tại rừng cây hạnh ở bên trong toàn quân bị diệt, tuy nhiên cũng đáp lên không ít Cái Bang đệ tử, nhưng ở Kiều Phong bọn người dưới sự trợ giúp, vẫn đang cứu vãn không ít người giang hồ.

Ngược lại là nhất phẩm đường người rơi vào một cái bị người trước sau giáp công, tính toán kết cục, bỏ một vị cao tầng dưới tay liều chết dưới sự bảo vệ cuối cùng chạy thoát một đầu tàn mệnh. Nhưng là đối mặt tại Kiều Phong dưới sự dẫn dắt Cái Bang bọn người truy kích, chỉ sợ hắn cuối cùng nhất kết quả cũng sẽ không khiến người bất ngờ.

Đến nỗi ở đây những người khác cũng không biết là cái gì nha kết quả, nhưng hôm nay không xong cục diện, tại người nào đó trong nội tâm vẫn đang không tốt suy đoán.

Một chỗ rừng cây.

Suối nước trọc âm thanh tại đây hơi có vẻ yên tĩnh tiết, có chút thanh thúy lọt vào tai.

A Chu một người yên tĩnh đứng ở bên cạnh, nhíu mày trầm tư. Với tư cách họ Mộ Dung phục thị nữ, nàng bất đồng A Bích như vậy nhu nhược, tính tình quật cường kiên cường nàng nhưng tại thời khắc này cũng vẫn đang lòng tràn đầy lo lắng A Bích còn có Vương cô nương bọn người an nguy.

Cứ thế với bị nàng ôm vào trong ngực điệp tốt một bộ đàn ông quần áo, cũng không khỏi bị niết nếp uốn thêm vài phần. Mà trong quần áo đồ vật thí dụ như quyển trục cái gì nha đấy, A Chu cũng không có đi xem.

Đúng lúc này.

Một hồi tiểu cô nương thanh thúy tiếng cười như chuông bạc ở phía trên trong đầm nước phát ra, chỉ nghe cái thanh âm kia nói như vậy nói ——

“Oa!”

“Công tử Sư Phó!”

“Công tử Sư Phó, cá đã chín 吔!”

Nghe nói như thế, xuất thần A Chu cái này mới hồi phục tinh thần lại, nghe cái này thanh thúy tiếng gọi ầm ĩ không khỏi dịu dàng cười cười, bất quá dáng tươi cười qua sau, trên mặt chuyển mà thay vào thì còn lại là một cỗ lo lắng. Với tư cách tại rừng cây hạnh thò tay cản trở Đàm Bà phiến nàng cái tát cử động, A Chu đối với Nhạc Duyên ấn tượng rất tốt.

Hơn nữa lần này cứu được nàng, càng là ấn tượng tốt lại lần nữa làm sâu sắc một bộ phận. Nếu là ở hồi tưởng lại tại chim én ổ, cái kia Nhạc Duyên ẩn ẩn đứng tại trước mặt đã ngăn được đại luân Minh Vương cưu ma trí sau, phần này ấn tượng nhưng lại càng phát ra tốt rồi.

Phần này lo lắng thì là Nhạc Duyên trên người xuất hiện vấn đề.

“Cũng không biết Nhạc công tử nên như thế nào giải quyết!”

Thân là họ Mộ Dung phục thị nữ. A Chu tại võ học bên trên coi như là kiến thức rộng rãi, thế nhưng mà xuất hiện Nhạc Duyên tình huống như vậy, nàng cái này là lần đầu tiên nhìn thấy.

Với tư cách A Chu trong nội tâm nhắc tới người, Nhạc Duyên giờ khắc này chính cả người chôn ở cái này trong núi suối nước tạo thành u trong đầm.

Bởi vì thời tiết đem lạnh, tăng thêm là trong núi nước suối nguyên nhân, cái này suối nước so với bình thường người trong tưởng tượng muốn lạnh hơn một phần, nhưng tại thời khắc này, tại đây trong núi suối nước nhưng lại đã hóa thành một vũng khó gặp suối nước nóng.

Tiểu nha đầu giờ phút này chính ăn mặc một cái bụng nhỏ túi trần trụi chân tại bên cạnh bờ chơi đùa lấy, trên tay của nàng tắc thì cầm một đầu đã trở nên trắng cái bụng chỉ lên trời cá hướng trong nước chỉ lộ ra tí ti tóc trắng Nhạc Duyên trong vắt hô.

“Vẫn là không thể ăn!”

Xé một khối thịt cá, nhét tại trong miệng thường thoáng một phát. Tiểu nha đầu đối với hắn hương vị có chút bất mãn, không có muối ăn cũng không có những thứ khác cái gì nha gia vị, hoàn toàn nước nấu cá.

Không chỉ có như thế, tại trước mặt u trong đầm đã có không ít cá đều hiện ra cái kia bạch cái bụng phiêu ở trên mặt nước, không ngừng bốc hơi nóng, một mắt nhìn đi, đã biết rõ những cá này dĩ nhiên là toàn bộ cho nấu chết.

Sau nửa ngày.

Một mực không có với trong nước Nhạc Duyên cuối cùng tựa đầu từ bên trong thấu đi ra, hà ra từng hơi, ánh mắt đã rơi vào bên cạnh bờ tiểu nha đầu trên người. Cái loại nầy muốn xuống chơi rồi lại không dám cảm giác thoạt nhìn rất là đáng yêu.

Nhạc Duyên thế nhưng mà biết rõ tiểu nha đầu là bị nấu ra nước đấy, vốn là khá tốt, nhưng theo Nhạc Duyên ở trong đó dạo chơi một thời gian càng lâu, mặt nước nhiệt độ càng nóng. Cuối cùng cũng làm cho tiểu nha đầu ra thủy đàm.

“…”

Ánh mắt đón tiểu nha đầu ánh mắt, Nhạc Duyên lại lần nữa nhìn lướt qua cái này đã bắt đầu bốc lên bọt khí thủy đàm, Nhạc Duyên mới phát hiện mình vẫn là khinh

thường không cách nào áp chế xuống Long nguyên bộc phát sẽ là cái gì nha dạng lực lượng.

Cái kia phát ra nhiệt khí, sinh sinh đem một cái đầm lưu động nước càng nấu thành không sai biệt lắm sôi trào nước sôi.

Nếu không phải là mình kinh mạch đã sớm chịu đựng qua Hoà Thị Bích dị năng cải tạo. Hơn nữa bản thân tu tập Trường Sinh Quyết, sửa chế Bắc Minh Thần Công, bằng không mà nói cái này một thân Long nguyên luống cuống lực lượng vẫn đang không cách nào áp chế. Người bình thường. Chỉ sợ đã sớm bị cỗ lực lượng này cho chống đỡ chết rồi.

Hít sâu một hơi, Nhạc Duyên cả người chậm rãi đứng lên, đang muốn nửa người dưới sắp nước chảy thời điểm, Nhạc Duyên phát hiện tiểu nha đầu ánh mắt chính nhìn không chuyển mắt chằm chằm vào trên thân thể của mình hạ mãnh liệt nhìn.

“A Chu cô nương!”

Thấy thế, Nhạc Duyên ngừng đứng dậy động tác, đối với ngoài bìa rừng A Chu nói ra: “Kính xin đem ngươi tiểu nha đầu mang đi ra ngoài… Như vậy xuống dưới nữ đồ đệ đều muốn biến thành nữ lưu manh rồi!” Đương nhiên, cái này cuối cùng nhất một câu thì là lầm bầm lầu bầu, không có người nghe được.

Đứng ở bên ngoài A Chu nghe vậy lập tức sững sờ, ngay sau đó liền có chút ít sắc mặt ửng đỏ đi đến, bất quá tại nhìn thấy Nhạc Duyên cả người lại lại lần nữa

không có vào trong nước sau, ngược lại là không có cái gì nha ngượng ngùng. Ánh mắt hướng phía cái kia không ngừng mạo hiểm bọt khí suối nước liếc nhìn sau, A Chu cầm trong tay quần áo để ở một bên sau, liền đem tiểu nha đầu cho bế lên, vậy sau,rồi mới dẫn theo đi ra ngoài.

Đứng dậy.

Xích lõa trần truồng bên trên nước đọng vừa ra mặt nước, đã bị bốc hơi thành hơi nước, tiêu tán không thấy.

Đương Nhạc Duyên đặt chân bên cạnh bờ thời điểm, trên người đã trở nên sạch sẽ bắt đầu.

Đem quần áo mặc sau, Nhạc Duyên lúc này mới đi ra ngoài.

Bên ngoài.

Tiểu nha đầu tại A Chu chiếu cố hạ đã mặc quần áo, không còn là một cái cái yếm lộ diện.

A Chu tại nhìn thấy Nhạc Duyên cái kia đã bình yên bộ dáng sau, nghĩ nghĩ nhịn không được mở miệng dò hỏi: “Nhạc công tử, ngươi tình huống này không có chuyện sao?”

“Chỉ có thể trị phần ngọn, không cách nào trị tận gốc!”

“Chính là suối nước chưa đủ!”

Lắc đầu, trên mặt không có chút nào hết hồn sợ hãi tâm

tình nói ra chính mình dưới mắt tình huống, giơ tay lên, nhìn thoáng qua cái kia đã phao có hơi trắng bệch làn da, Nhạc Duyên lạnh nhạt nói: “Lúc này đây, chỉ sợ ta chỉ có thể kiên trì hai ngày thời gian!”

Hai ngày?

A Chu nghe vậy sắc mặt không khỏi trầm xuống, tại ba ngày trước, Nhạc Duyên cũng đã đến rồi như thế một lần, mà lên lần còn có thể kiên trì ba ngày, nhưng hiện tại… Lại chỉ có thể kiên trì hai ngày, đây không thể nghi ngờ là lại nói cho nàng biết trước mặt cái này tóc bạc nam tử tình huống càng ngày càng nghiêm trọng.

“Cái kia…”

“Ta cần vạn năm Hàn Băng đến đối với xông trong cơ thể cực nóng chân khí. Cho nên, ta muốn đi về phía tây một chuyến, kính xin a Chu cô nương theo giúp ta một chuyến!”

Đã cắt đứt A Chu nghi vấn, Nhạc Duyên biết rõ đối phương cũng muốn hỏi cái gì nha, tại trả lời đồng thời, Nhạc Duyên cũng không có đã quên phát ra bản thân mời.

“A!”

A Chu nghe đến đó không khỏi khẽ giật mình, ngạc nhiên vô cùng nhìn xem Nhạc Duyên. Nhìn nhau sau nửa ngày, A Chu ngược lại là bị nhìn đến có chút xấu hổ. Tránh được ánh mắt, ánh mắt đã rơi vào đứng ở bên cạnh tiểu nha đầu trên người, thầm nghĩ Nhạc công tử

tình huống như vậy nghiêm trọng, tất nhiên là chiếu không cố được tiểu nha đầu, cái kia… Chính mình đã giúp bề bộn chiếu cố hạ tốt rồi, dùng tạ đối phương trước khi hỗ trợ.

Ân, chính là như vậy!

Dưới đáy lòng xoay tâm tư của mình sau, A Chu đồng ý.

Nghe vậy, Nhạc Duyên thoả mãn nở nụ cười.

Kế tiếp, đi về phía tây một đường trong. A Chu ngược lại là cẩn thận hỏi thăm một phen biện pháp giải quyết.

“Nhạc công tử, ngươi nói dùng vạn năm Hàn Băng đến…”

“Đúng!”

“Vạn năm Hàn Băng, cũng chỉ có vạn năm Hàn Băng mới có thể phối hợp chân khí của ta đối với xông hấp thu trong cơ thể cực nóng chân khí, những thứ khác còn chưa đủ! Hơn nữa số lượng quá ít, cũng không được, ta cần đem hắn làm thành một cái giường lớn, khoanh chân luyện công, dùng thu nạp nhiệt khí!”

Nghe đến đó, A Chu trong mắt lộ vẻ mê hoặc. Bất quá nhìn thấy Nhạc Duyên bằng sức một mình sinh sinh đem hồ nước đun sôi tràng cảnh, nàng cũng biết số lượng này quá ít chỉ sợ không đủ, nhưng là số lượng quá lớn, gần kề bằng ba người bọn họ ở đâu đầy đủ?

Nghĩ tới đây. A Chu liền đem trong lòng nghi hoặc hỏi

lên.

“Người?”

“Cáp! Yên tâm, a Chu cô nương!”

“Lần này đi về phía tây, sẽ có một môn phái hỗ trợ!”

Nói đến đây lời nói thời điểm, Nhạc Duyên trong nội tâm cũng không khỏi một hồi cảm thán. Hắn vạn lần không ngờ chính mình lần đi tìm phái Tiêu Dao, dĩ nhiên là làm cái này chuẩn bị.

Cái gọi là thế sự vô thường chỉ sợ là như thế.

“Đúng rồi!”

“Tuy nói có thói quen muốn a Chu cô nương hỗ trợ đeo kiếm cái gì nha đấy, nhưng là dưới mắt không có kiếm… Ngươi hỗ trợ lấy đao a!”

“À? !”

Tiếp nhận Nhạc Duyên đưa tới xinh xắn phi đao. A Chu trong khoảng thời gian ngắn đầu đầy sương mù, đao này quá nhỏ chút ít a?

Bên cạnh.

Bị A Chu nắm tay tiểu nha đầu chính ngẩng lên đầu, ánh mắt nhìn phía phía tây, đối với cái kia địa phương xa lạ nàng cũng có hứng thú.

Cùng lúc đó.

Thiên Sơn.

Phiếu miểu phong.

Linh Thứu cung chỗ.

Phiếu miểu phong tại Thiên Sơn trong cũng không cao, cùng với khác trên ngọn núi tràn đầy băng tuyết cũng bất đồng, tại đây càng nhiều nữa hay (vẫn) là nhiều sương mù.

Nhưng cái này cũng không đại biểu cái này phiếu miểu phong có thể so với những địa phương khác nhiệt, trái lại tại đây nhiệt độ cũng không so với cái kia thêm đầy băng tuyết ngọn núi cao. Chỉ là bởi vì địa thế nguyên nhân, khiến cho tại đây thiếu tuyết nguyên nhân. Hắn nhiệt độ, chỉ cần tựu phiếu miểu phong bên trên tuyết sơn suối nước lạnh có thể biết được.

Không chỉ có như thế, bởi vì Thiên Sơn thừa thải tuyết liên.

Theo phiếu miểu phong Linh Thứu cung xuất phát, trèo lên đến tuyết sơn đỉnh liền có thể thu thập tuyết liên, đương nhiên đây cũng là một đầu gian nan mà nguy hiểm đường. Người bình thường sẽ không đi đi đường này tuyến, cũng không dám đi đường này tuyến. Có thể nói, ở chỗ này tuyết liên càng nhiều nữa hay (vẫn) là thuộc về Linh Thứu cung tư vật.

Bá đạo, đây cũng là nó đặc sắc.

Lúc này, tại phiếu miểu phong Linh Thứu cung ở bên trong, đã là sóng cả gợn sóng, vốn là vững vàng thế cục đã mang lên nóng tính.

Phiếu miểu phong rét lạnh cũng bao phủ không được dưới núi chi nhân cái kia trùng thiên lửa giận.

Cái này cổ nóng tính, như muốn triệt để đốt hủy ngọn sơn phong này.

Linh Thứu cung.

Đại điện.

Cung chủ hậu viện ở bên trong.

Lưu trong sân đồ vật đều rất đơn giản, bỏ đơn giản bàn đá ghế đá bên ngoài, loại trong sân cũng không có cái gì nha hoa cỏ các loại. Dù sao, tại nơi này rét lạnh địa phương, có thể sống sót đồ vật cũng không nhiều.

Mà ở chỗ này, gieo xuống thực vật chỉ có một dạng, đó chính là hoa mai.

Tại thời khắc này.

Trong sân không có bất kỳ người, chỉ có một cái bộ dáng bất quá là bảy tuổi cao thấp tả hữu nữ đồng chính phụ lấy hai tay đi trong sân, nhìn xem cái kia hay (vẫn) là trụi lủi mai nhánh cây nha.

Nữ đồng bộ dáng xinh đẹp, thoạt nhìn đáng yêu đến cực

điểm.

Xoay người tưới nước.

Đem một cái thùng nhỏ cố gắng dời lên, nghiêng một cái một nghiêng đem hắn đem đến dưới cây, nữ đồng từng muỗng từng muỗng múc lấy tuyết nước suối ngã vào mai cây gốc, căn bản mặc kệ cái này nước phải chăng phù hợp, chỉ là mượn động tác của mình từng điểm từng điểm làm lấy chuyện của mình.

Hình ảnh, điềm tĩnh mà xinh đẹp.

Chương 056 : Thiên diện

Ánh mắt mê ly.

Mộ Dung Phục ngơ ngác đứng ở nơi đó, nhìn xem Độc Cô Phượng cái kia một thân màu vàng bóng lưng.

Nhìn đối phương tại ánh mặt trời chiếu rọi xuống, lóng lánh ra một thân diệu người sáng rọi, chỉ là mặc dù là đối phương đã bản thân bị trọng thương, nhưng ở loại tình huống này, hắn Mộ Dung Phục vẫn là không cách nào tiến lên. Không chỉ có là bởi vì đối phương cao ngạo cùng khinh thường, còn có cái kia đứng ở bên cạnh chừng thường nhân lớn nhỏ một cái lớn điêu chính đối với chính mình nhìn chằm chằm.

Cái này chỉ đại khắc thực lợi hại.

Hắn Mộ Dung Phục chưa bao giờ nghĩ tới, cũng chưa bao giờ thấy qua, trên đời sẽ có lớn như thế không hợp thói thường điêu, hơn nữa còn là vô cùng hung mãnh. Ba ngày trước, chính mình thiếu chút nữa bởi vì ngoài ý muốn bị đối phương một cánh cho đập thương. Lần thứ nhất, lại để cho Mộ Dung Phục có một loại hung cầm vậy mà cũng có thể vi cao thủ cảm giác. Hơn nữa đến bây giờ, cái con kia đại điêu đều một bộ muốn ăn tươi bộ dạng nhìn mình lom lom.

“Ngươi sao vậy còn đi theo?”

Ngồi xếp bằng ngồi ngay ngắn ở trên tảng đá chữa thương hoàn tất Độc Cô Phượng mở mắt ra, đối với cái

này theo sau chính mình ba ngày ba đêm người, nàng phi thường tinh tường. Nếu không phải là mình tình huống có ảnh hưởng, nàng chắc chắn trảm đối phương với dưới thân kiếm.

Dù là đối phương đã từng liền là bại tướng dưới tay của mình.

“Cô độc cô nương…”

Mặc dù là bụng của mình cũng bị Chư Cát Tiểu Hoa đút một thương, nhưng là Mộ Dung Phục xác thực không để ý chút nào, đoạn đường này mà nói là theo đuôi cũng tốt, nói là đi theo bảo hộ cũng tốt, tại hắn một lần nữa tại rừng cây hạnh nhìn thấy cái này ba kiếm đả bại nữ nhân của mình một khắc lên, Mộ Dung Phục chú ý lực đã triệt để đã rơi vào trên người của đối phương.

Chỉ là…

Đối phương thái độ, quả thật là cuồng ngạo khinh thường a.

Trong nội tâm khe khẽ thở dài, nhưng là Mộ Dung Phục cũng không có biểu hiện ra ngoài, chỉ là ôn nhu mà hỏi: “Ta chỉ là lo lắng cô nương thương thế của ngươi như thế nào?”

“Lo lắng ta?”

Độc Cô Phượng xem lên trước mặt cái này đã từng bị chính mình ba kiếm đả bại, bị nàng chính miệng định giá võ công rối tinh rối mù, lãng phí nam họ Mộ Dung danh

hiệu nam tử trẻ tuổi. Đối phương một đường đi theo, cái kia muốn nói chuyện rồi lại khiếp nhược không dám lên trước bộ dáng, làm cho nàng đại cau mày.

Nam họ Mộ Dung Bắc Kiều Phong, phóng cùng một chỗ quá không công bằng rồi.

Tương đối. Kiều Phong tính tình xa so trước mắt Mộ Dung Phục tốt hơn nhiều.

“Ngươi là trọng yếu hơn hay (vẫn) là lo lắng ngươi thương thế của mình a!”

Mí mắt hơi đóng, lông mi thật dài cơ hồ dán hợp lại với nhau, trong lời nói Độc Cô Phượng một lời điểm ra đối phương hiện tại thương thế, tuy nói muốn so với chính mình tốt, nhưng là rất quá nhiều. Đối với Mộ Dung Phục thần sắc Độc Cô Phượng rất rõ ràng đó là một loại cái gì nha dạng tâm tính.

Xuất thân thế gia Độc Cô Phượng, tình huống như vậy quá mức thông thường. Nàng không phải không có bất kỳ kinh nghiệm nào, mới sơ ra giang hồ thiếu nữ, lại càng không là những cái…kia hương khuê không ra, đại môn không bước một bước Đại tiểu thư, xuất thân bất đồng tựu đại biểu cho tầm mắt bất đồng.

“…”

Mộ Dung Phục nghe vậy không có lên tiếng. Đối phương cái nhìn kia lại để cho hắn cũng đã minh bạch. Chỉ là trong lòng của hắn có một phần không cam lòng, đối phương từ khi lần thứ nhất gặp mặt sau, cũng đã trong

lòng của hắn để lại thân ảnh, giờ phút này đối mặt trả lời như vậy tất nhiên là bất mãn.

Chỉ là cái này bất mãn cùng đả kích, lại có thể thế nào?

Đối phương cũng không phải là biểu muội, một cái võ công mạnh như thế hung hãn, càng là khí chất khoan thai như thế gia đệ tử nữ nhân, thân phận bối cảnh tự nhiên không phải người bình thường có thể tưởng tượng. Nghe đến đó, Mộ Dung Phục trong nội tâm tại cân nhắc. Chính mình dưới mắt thân phận làm sao có thể đủ dẫn đối phương con mắt nhìn nhau?

Võ công?

Không đủ, cho dù là chính mình lại lần nữa cố gắng, thế nhưng mà ba ngày trước buổi tối một kiếm kia lại để cho hắn hiểu được chính mình dưới mắt cùng đối phương chênh lệch cũng không có rút ngắn, ngược lại có một loại kéo đại cảm giác. Thân phận? Đại yến Hoàng tộc người đời sau sao?

Cái này thân phận căn bản không thể bày tại ngoài sáng bên trên. Mà cái kia người giang hồ cho nam họ Mộ Dung lại cầm không ra tay, càng nghĩ, Mộ Dung Phục bi ai phát hiện mình vậy mà cầm không xuất ra tương ứng thân phận đi ghép thành đôi phương, tựu càng không cần nói ra miệng rồi.

Có lẽ…

Mặt đối trước mắt tuyệt thế giai nhân. Chỉ có một thân phận mới có thể, đó chính là ——

Hoàng đế.

Mộ Dung Phục là cái gì nha tâm tư, Độc Cô Phượng giờ khắc này không có có tâm tư đi để ý tới. Ngọc thủ phủ sờ soạng một cái đứng ở bên cạnh đại điêu lông vũ, tâm tư của nàng thì là đắm chìm tại những phương diện khác. Sư Phi Huyên ở đằng kia thiên trực tiếp đem ghi lại có đạo tâm chủng ma ** quyển trục giao cho nàng thời điểm, Độc Cô Phượng liền biết rõ Sư Phi Huyên tại tính toán chính mình.

Từng có lúc trước Sư Phi Huyên vi thiên hạ đại thế bôn ba ví dụ, tại gặp mặt trước tiên, Độc Cô Phượng đã tại đề phòng.

Chỉ là nàng không ngờ rằng chính là cái này trên quyển trục đạo tâm chủng ma ** thật sự, cũng không phải giả mạo vật phẩm. Tiếp được quyển trục, Độc Cô Phượng càng nhiều nữa tâm tư là biết mình biết người mới có thể có đầy đủ nắm chắc chiến thắng nói công tử kiếm.

Nhưng nàng không ngờ rằng đạo tâm chủng ma hội (sẽ) như vậy bá đạo, quỷ dị tuyệt luân, mặc dù là tìm hiểu cũng không tu luyện, cũng làm cho nàng nhận lấy thật lớn ảnh hưởng. Tuy nói tìm được chính mình kiếm chiêu chính thức đường ra, nhưng không thể nghi ngờ cũng cho nàng Độc Cô Phượng để lại vấn đề.

Sư Phi Huyên ý định thật là tốt, nhưng là vốn là xuất thân thế gia Độc Cô Phượng há có thể như thế đơn giản rơi vào đối phương bộ đồ?

Cho nên, Độc Cô Phượng trực tiếp đem quyển trục cho Nhạc Duyên, nàng rất muốn nhìn một chút sau khi sẽ phát sinh cái gì nha. Chiêu thức ấy, là nàng Độc Cô Phượng đối với Sư Phi Huyên phản chế thủ đoạn.

Nếu là những người khác biết được phần nhân tình này huống, chắc chắn cảm thán hành tẩu giang hồ nữ nhân đều không đơn giản.

…

Trên đường.

Lưỡng con ngựa, ba người đang theo phía tây biên thuỳ mà đi, phương hướng đúng là Thiên Sơn phương hướng.

Trên đường đi, Nhạc Duyên ngược lại là cười cười nói nói, tựa hồ đối với tình huống của mình căn bản tựu không lo lắng. Không chỉ có như thế, cho dù là Độc Cô Phượng đêm hôm đó giao cho mình quyển trục, Nhạc Duyên cũng bất quá là tại nhìn một trên mắt danh tự sau, liền một mực đặt ở trong ngực, không có đi quan sát.

Không phải là không muốn xem, mà là dưới mắt tình huống thân thể không cho phép Nhạc Duyên nhìn.

Tuy nói không rõ Độc Cô Phượng trên tay sao vậy sẽ có Ma Môn cao nhất tuyệt học, nhưng một cái cao thủ đứng đầu không thể nghi ngờ là đối với bất luận cái gì thế gian đỉnh tiêm tuyệt học đều có lẫn nhau xác minh tâm tư, Nhạc Duyên cũng không ngoại trừ. Hắn cũng phi thường

muốn kiến thức kiến thức cái này trong ma môn được xưng khó khăn nhất luyện, nhất quỷ bí khó lường ma công sẽ là loại nào bộ dáng.

Chỉ là bởi vì thân thể vấn đề, Nhạc Duyên đè xuống đi quan sát tâm tư, quyết định lúc này đây đi về phía tây đem tình huống thân thể triệt để giải quyết sau, lại lần nữa quan sát phần này quyển trục.

Ẩn ẩn đấy, Nhạc Duyên đã suy đoán nói Độc Cô Phượng tâm tư.

Bên cạnh.

Tiểu nha đầu thì là cùng A Chu hai người một kỵ.

Có lẽ là bởi vì A Chu bản thân tựu thân là thị nữ nguyên nhân, có thể nói nàng đem tiểu nha đầu chiếu cố rất tốt. Ẩn ẩn đấy, tiểu nha đầu tựa hồ lại lần nữa về tới lúc trước chính là cái kia Tương Dương trong nhà. Một lớn một nhỏ hai nữ nhân đang tại trên lưng ngựa nói nhỏ lấy, đàm thoại.

Đương nhiên.

Phần cảm giác này là ở tiểu nha đầu trên người mà nói.

Nhưng ở A Chu trên người liền không phải như vậy rồi. Trong mắt của nàng, tiểu nha đầu này tinh linh cổ quái phi thường, quả thực lại để cho người khó đối phó.

Không biết sao, tại A Chu trong mắt. Tiểu nha đầu này nhân sinh quan điểm tựa hồ cùng người bình thường

không lớn đồng dạng.

Thử nghĩ ——

Nhà ai tiểu oa nhi, chứng kiến vật còn sống sau cảm giác đầu tiên là đem đối phương đùa bỡn giết chết, vậy sau,rồi mới ăn? Hơn nữa tiểu nha đầu tinh thần cực kỳ phấn khởi, trên đường đi đến nay đối với không ít đồ vật đều nổi lên chút ít hứng thú, chỉ là cái này hứng thú đều chẳng qua là bảo trì trong chốc lát, cũng đã tiêu tán đi.

Chỉ là thời gian một ngày, A Chu cơ hồ tựu mệt mỏi cái quá sức.

Mệt mỏi không chỉ là thân, còn có cả người tinh thần.

Ngược lại là một bên Nhạc Duyên thì là cười nhìn xem hai nữ, một đường thưởng thức phong quang. Trong mắt hắn, sắc đẹp có thể ăn được tự nhiên cũng là phong quang một loại.

Cuối cùng nhất. A Chu cuối cùng tìm một cái biện pháp giải quyết tiểu nha đầu cái kia tràn đầy rồi lại ngắn ngủi rất hiếu kỳ tâm, đó chính là nàng am hiểu nhất năng lực —— dịch dung.

Cái này không.

Tiểu nha đầu như là đã tìm được một kiện tốt đồ chơi bình thường, cả người đều vùi đầu nghiên cứu đi vào. Một khi có chỗ động tác, tiểu nha đầu lập tức hội (sẽ) ngẩng đầu, dùng trong vắt thanh âm hô hào sư phụ của mình, đến xem thành tích của mình.

“Công tử Sư Phó!”

“Công tử Sư Phó!”

“Ngươi đoán thử coi ta là ai?”

Trên lưng ngựa, theo tiếng vó ngựa ở bên trong, tiểu nha đầu tại A Chu trong ngực dùng đến công cụ của nàng bận việc một thanh, đem trên mặt của mình bôi lên một ít gì đó sau. Lúc này mới ngẩng đầu mím môi, cười tủm tỉm hướng bên cạnh trên lưng ngựa Nhạc Duyên nói ra.

“Ân?”

Mặt ngoài là ở ngắm phong cảnh, kì thực là trong lòng muốn sự tình Nhạc Duyên nghe vậy, ngẩng đầu hướng tiểu nha đầu nhìn lại. Chỉ liếc Nhạc Duyên thiếu chút nữa người theo trên lưng ngựa cho ngã xuống. Trước mắt tiểu nha đầu sớm đã không có trước khi xinh đẹp đáng yêu dung mạo, chuyển mà thay vào chính là một trương bà cố nội mặt.

Bộ dáng kia…

Nếu là không có đoán sai, cái này trương mặt nạ chính là A Chu tại nguyên trong chuyện xưa dịch dung thành bà cố nội lừa gạt đại luân Minh Vương cưu ma trí. Chỉ là cái này một tấm mặt mo này, giờ khắc này đặt ở tiểu nha đầu trên khuôn mặt nhỏ nhắn. Lại để cho người một mắt nhìn đi, lập tức cả người cảm giác cũng không tốt rồi.

Nhất là đối phương còn dùng một loại nọa nọa đấy, trong vắt giọng trẻ con gọi mình công tử Sư Phó thời điểm. Cái loại cảm giác này… Chỉ sợ Thiên Sơn Đồng Mỗ cũng sẽ không là như vậy bộ dáng.

“A!”

Bụm lấy cái trán, Nhạc Duyên dùng tay xuôi theo che khuất cặp mắt của mình, nghiêng đầu tận lực không muốn hướng tiểu nha đầu cái kia khuôn mặt bên trên nhìn, đồng thời phối hợp với tiểu nha đầu nói: “Không biết các hạ là?”

“Nha!”

Tiểu nha đầu có chút mừng rỡ, tựa hồ là cảm giác mình dịch dung sắm vai được phi thường không tệ, căn bản sẽ không có chú ý qua chính mình cái kia bất quá là người bình thường ba đầu thân một mét không đến cái đầu trang bị một trương lão nhân mặt là một bức cái gì nha quỷ dị bộ dáng, nhưng nàng nhưng lại phối hợp sung sướng bắt đầu.

“Công tử Sư Phó, ta là ngươi đồ đệ niệm xưa kia a!”

Nũng nịu tiếng cười không ngừng quanh quẩn, tiểu nha đầu đùa đó là một cái cao hứng.

Một bên.

Nhạc Duyên cái kia quay đầu không đành lòng nhìn thẳng thần sắc, rơi vào A Chu trong mắt, lập tức A Chu nhịn không được, cúi đầu, hai vai không ngừng run run.

Vài ngày tiếp xúc, đã lại để cho A Chu đối với Nhạc Duyên thầy trò đã có mới nhất ấn tượng.

Không thể nghi ngờ.

Tại đây ngắn ngủn ba ngày thời gian, tại A Chu trong mắt, Nhạc Duyên đã đánh tan ban đầu ở chim én ổ lưu lại không biết nền tảng sâu cạn quý công tử ấn tượng, ngược lại lại để cho người cảm thấy dễ dàng tiếp xúc quá nhiều. Lúc trước tuy là khí chất bình thản, nhưng luôn luôn một loại khác xa cách cảm giác.

“Đúng rồi!”

“A Chu tỷ tỷ, cũng chỉ là như thế mấy trương sao?”

Cơ hồ đem A Chu trên tay dịch dung tài liệu chơi mấy lần tiểu nha đầu tại sờ chút trong chốc lát sau, không khỏi lên tiếng hỏi.

“Ân?”

“Trên tay của ta chỉ có những thứ này á!”

A Chu đón tiểu nha đầu ánh mắt, vừa cười vừa nói: “Bất quá niệm xưa kia ngươi có thể học chế tác a, sau này có thể làm thiệt nhiều thiệt nhiều!”

“Có thể hàng trăm hàng ngàn sao?”

“Nhất định có thể rồi!”

Chương 057 : Lên núi

Giang hồ thời thời khắc khắc đều tại biến hóa lấy.

Tại ngắn ngủn vài ngày trong thời gian, tự rừng cây hạnh hỗn loạn qua sau, Đại Tống giang hồ lại lần nữa gió nổi mây phun phát khởi cực biến hóa lớn.

Bang chủ Cái bang Kiều Phong bởi vì thân phận xuất thân nguyên nhân, bị ép bỏ quên bang chủ Cái bang vị, đã đi ra Cái Bang.

Kiều Phong dĩ nhiên là người Khiết Đan, là Liêu quốc người.

Như vậy kết quả không thể nghi ngờ vượt ra khỏi tuyệt đại đa số người ngoài ý muốn, trong lúc nhất thời lại để cho chúng giang hồ người chính đạo sĩ không cách nào tiếp nhận một màn này, không chỉ có như thế, theo đuôi mà đến giết chóc vẫn đang tiếp tục tồn tại. Vốn là Đàm Công Đàm Bà cùng Triệu Tiền Tôn ba người trước sau chết thảm, có người muốn đem phần này trách nhiệm tính toán tại Kiều Phong trên đầu, nhưng tính toán của bọn hắn cũng không có thực hiện được.

Bởi vì tại Đàm Công Đàm Bà chết đi thời điểm, Kiều Phong đang tại cùng người uống rượu luận sự tình.

Mà người này chính là có thêm triều đình bối cảnh Lục Phiến môn chi nhân —— Chư Cát Tiểu Hoa.

“Có người tại tính toán ngươi!”

Khách điếm, hai người đối diện mà ngồi, cầm chén rượu, Chư Cát Tiểu Hoa ánh mắt rơi vào trước mặt cái này khôi ngô đàn ông trên người, vốn là giang hồ hào khí hiện tại tuy nhiên còn có, nhưng đối phương trên người toàn bộ càng nhiều nữa hay (vẫn) là mê hoặc cùng một phần không hiểu.

Mê hoặc chính mình vì sao là người Khiết Đan, không hiểu những con người làm ra kia sao không có thể tiếp nhận chính mình.

Nghe xong Chư Cát Tiểu Hoa, Kiều Phong không khỏi đắng chát cười cười. Tính toán? Hắn tất nhiên là tinh tường. Tự Cái Bang Từ trưởng lão tại phía sau bày ra lá thư này, kết hợp với rừng cây hạnh tụ hội, Kiều Phong liền lập tức đoán được ý tứ trong đó.

Chỉ là rừng cây hạnh tụ hội trên đường đã xảy ra ngoài ý muốn, khiến cho ý nghĩ của bọn hắn không tật mà chết, nhưng là cái này cũng không có thể trở ngại bọn hắn tiếp tục nữa tâm tư.

Cho nên, ngay sau đó là Kiều Phong đã tao ngộ Cái Bang khu trục.

Bưng lên chén lớn một ngụm đem trong chén rượu mạnh toàn bộ rót vào trong miệng sau, sờ soạng một cái khóe miệng vết rượu, lúc này mới hỏi: “Chẳng lẽ chư cát huynh đệ đã ở ý kiều mỗ xuất thân?”

“Cáp!”

Chư Cát Tiểu Hoa nghe vậy không khỏi xùy cười một tiếng, trên mặt là đối với Cái Bang như thế cách làm khinh thường, nói ra: “Anh hùng không hỏi xuất thân, bọn hắn chỉ lo chằm chằm vào kiều huynh xuất thân, nhưng lại không nhìn kiều huynh những năm này vi Đại Tống làm. Tầm mắt quá nông cạn!”

Nói đến đây, Chư Cát Tiểu Hoa trong nội tâm cũng có chút phẫn nộ.

Cái Bang cách làm, không thể nghi ngờ lại để cho tinh tường người không quen nhìn.

“Không sao!”

“Cái Bang huynh đệ phần lớn là nghèo khổ xuất thân, chữ to không nhìn được một cái, dễ dàng chịu ảnh hưởng lừa bịp!”

“Nói sau, kiều mỗ thân phận tất nhiên là vi Cái Bang các huynh đệ đã mang đến ảnh hưởng!”

“Dù sao Đại Tống cùng Liêu quốc hai nước quan hệ…”

Chư Cát Tiểu Hoa trong miệng khinh thường cùng ảo não Kiều Phong tất nhiên là nghe được đi ra, đối mặt tình huống như vậy, Kiều Phong vẫn là không tự chủ được vi Cái Bang huynh đệ nói đến lời hữu ích, nói: “Chỉ phải tìm cái kia chính thức ở sau lưng tính toán người của ta, liền có thể chân tướng rõ ràng rồi!”

“…”

Ánh mắt sáng ngời. Chư Cát Tiểu Hoa ánh mắt một mực đứng ở Kiều Phong trên người, hắn có thể nhìn ra được lời của đối phương chính là là chân tâm thật ý, dù là tại cá nhân mà nói, đó là một cái thật lớn ủy khuất, nhưng đối phương vẫn đang nhịn xuống.

Quả thật là một cái đại anh hùng!

Anh hùng là cái gì nha?

Nhẫn thường nhân không thể nhẫn nhịn đấy, trả giá người bình thường không thể trả giá đấy, lấy được cũng người bình thường không cách nào lấy được.

Anh hùng hai chữ, ở sau lưng thì là che đậy một cái máu chảy đầm đìa tồn tại.

Đó chính là khổ, đó chính là đau nhức.

Đúng lúc này.

Dưới lầu trên mặt bàn mấy cái giang hồ đàn ông xì xào bàn tán rơi vào hai người bên tai.

“Nghe nói không?”

“Võ lâm danh túc cái kia Đàm Công Đàm Bà còn có Triệu Tiền Tôn ba vị tiền bối chết rồi. Chết chính là cái kia thê thảm!”

“A! Cái kia ngươi biết là ai động tay?”

“Cái kia còn có ai? Cái Bang trước bang chủ Kiều Phong

quá!”

“Cái này… Không thể nào đâu? Nghe nói Kiều Phong đó là đại anh hùng a!”

“Sao vậy không có khả năng? Phải biết rằng Kiều Phong thế nhưng mà bị cái kia ba vị tiền bối cộng thêm Cái Bang trưởng lão sinh sinh bách đối phương tan mất bang chủ Cái bang vị, kết quả như vậy tất nhiên là trong nội tâm có khí, cho nên quay người liền trừu cái thời gian đem ba người cho sát hại rồi!”

Nói lời này một gã đàn ông còn thò tay làm một cái chém đầu chặt bỏ động tác.

Không chỉ có như thế, người này đàn ông còn tiếp tục yêu sách nói: “Nghe nói a. Cái này Kiều Phong cũng không phải là một người, cứ nghe tại sau lưng của hắn còn có một Đại Ma Đầu…”

Trên lầu.

Phanh!

Trong tay chén lớn sinh sinh bị Kiều Phong cho tạo thành mảnh vỡ, bên trong rượu mạnh rơi xuống nước đầy đất. Thậm chí, bàn tay bị mảnh vỡ ôm phá. Lại lần nữa nhiễm lên rượu mạnh mang đến cái kia sợi đau từng cơn đều không có lại để cho Kiều Phong chút nào một chút nhíu mày.

“Kiều huynh!”

Chư Cát Tiểu Hoa thấy thế sắc mặt cũng là biến đổi, giang hồ đồn đãi không qua mấy ngày thời gian cũng đã biến thành tình trạng này, có thể nghĩ trong đó không chỉ có có người giang hồ tin đồn. Nghe phong vẫn là vũ, mặt khác là chỉ sợ cũng có người ở sau lưng thôi động.

Thí dụ như nói người đàn ông kia trong miệng 'Đại Ma Đầu ', chỉ sợ là nếu có điều chỉ a!

Ẩn ẩn đấy, Chư Cát Tiểu Hoa chỉ cảm thấy cái này giang hồ, đã là sóng cả gợn sóng, có lẽ tại không lâu sau khi, sẽ gặp bộc phát ra làm cho cả giang hồ rung động lắc lư đại sự. Ánh mắt lập loè sau nửa ngày, Chư Cát Tiểu Hoa quyết định chính mình cũng nhúng tay trong đó.

Đang cùng Kiều Phong bất quá cả buổi tiếp xúc kết giao ở bên trong, đã lại để cho Chư Cát Tiểu Hoa đối với cái này có anh hùng khí khái khôi ngô đàn ông đã có thổ lộ tình cảm cảm giác.

Trong giang hồ, gặp phải một cái đáng giá kết giao bằng hữu, không thể nghi ngờ là một kiện chuyện may mắn.

Nói sau hắn tại thời khắc này có một loại trực giác, phần này liên quan đến tại Kiều Phong trên người sự tình, đã chút bất tri bất giác ảnh hưởng lớn tăng, đã không chỉ là chuyện giang hồ tình rồi. Nói sau, dùng hắn Chư Cát Tiểu Hoa quan điểm, trong giang hồ có Kiều Phong người như vậy đó là chuyện may mắn.

Cho nên ——

Kiều Phong không thể ra vấn đề.

Cái này một mặt, đã lại để cho Chư Cát Tiểu Hoa đã có trợ giúp đối phương tâm tư.

“Kiều huynh, tựu để cho ta cùng ngươi một chuyến, ta cũng muốn nhìn một chút cuối cùng người phương nào muốn đảo loạn thiên hạ này!”

Ý niệm trong đầu điểm, Chư Cát Tiểu Hoa liền nói ra, chỉ vào trên người mình cái kia một thân quần áo, nói ra: “Nếu là kiều huynh không chê thân phận của ta mà nói…” Người giang hồ giống như:bình thường đều không muốn trêu chọc triều đình người, bởi vì sẽ để cho bọn hắn cảm giác mình có khả năng là triều đình tay sai cảm giác.

“Úc?”

Kiều Phong lấy lại tinh thần, ánh mắt rơi vào Chư Cát Tiểu Hoa trên người, nhìn đối phương trong mắt chân thành, Kiều Phong không khỏi trong lòng có chút cảm động, tại hắn cái này dưới mắt cơ hồ chúng bạn xa lánh dưới tình huống, một cái mới người quen biết có thể quyết tâm trợ giúp chính mình, không thể nghi ngờ là một kiện cảm động sự tình.

Cảm thụ được phần này chân thành, Kiều Phong vô cùng vui sướng. Nói: “Tất nhiên là không chê! Chỉ là kiều mỗ dưới mắt thân phận…”

“Kiều huynh con gái tư thái rồi!”

Kiều Phong muốn nói cái gì nha, Chư Cát Tiểu Hoa rất

rõ ràng, nghe vậy không khỏi cười cười, đánh gãy cười nói.

“Cũng là!”

Gật gật đầu, Kiều Phong cảm thấy như vậy xác thực quá mức con gái tư thái, lập tức quay đầu hướng cái kia điếm tiểu nhị nói ra: “Tiểu nhị, lấy thêm hai cái chén lớn, bên trên một vò hai mươi cân rượu mạnh, ta hôm nay muốn hảo hảo chư cát huynh đệ uống một chầu!”

Hai mươi cân?

Chư Cát Tiểu Hoa nghe xong lời này, cảm giác bụng có chút nở hắn sắc mặt không khỏi có chút trắng bệch. Nhưng đối mặt Kiều Phong người như vậy. Hắn lại có thể nào yếu thế? Hé miệng hung hăng cắn răng một cái, Chư Cát Tiểu Hoa trực tiếp mở miệng nói tiếp: “Một người một vò!”

“Tốt!”

Kiều Phong tán thưởng, tại thời khắc này cái kia có chút hậm hực tâm tình theo hai câu này lời nói tiêu tán không còn.

Hảo nam nhi tự nhiên là chén lớn uống rượu ăn miếng thịt bự.

…

“Hắt xì!”

Nhạc Duyên không khỏi hắt xì hơi một cái, sờ lên cái mũi, theo càng đi phía tây, tại đây nhiệt độ cũng thời gian dần trôi qua thấp xuống. Tăng thêm bản thân trong khoảng thời gian này, tiết đã vào cuối mùa thu, sắp tiến vào mùa đông, nhiệt độ đã giảm không ít.

Tại trong lòng hít một tiếng định là có người ở sau lưng nói mình nói bậy sau. Nhạc Duyên cái này liền nắm gắt gao không dám đi lên phía trước ngựa, cùng A Chu còn có tiểu nha đầu một chuyến ba người bước chân vào trước mặt này thôn tử.

Tại đây đã là thiên chân núi, ba người càng là đã sớm ra Đại Tống cảnh nội, đi vào Tây Hạ trong nước.

Giữa đường cũng không là gặp phải lộ phỉ. Chỉ là tại đối mặt Nhạc Duyên cái kia tùy ý mà làm hung ác tay, vô luận là cái gì nha người như vậy đều nhượng bộ lui binh. Bởi vì, Long nguyên lực lượng đã càng phát ra thể hiện rồi đi ra, một thân chân khí sắp áp chế không nổi.

Thậm chí.

Một đường đến nay. Càng nhiều nữa thời điểm Nhạc Duyên đều không có cưỡi ngựa.

Không phải hắn không muốn cưỡi ngựa, mà là ngồi xuống lên ngựa bối, cái kia ngựa tựu như là trừu xương cốt nhuyễn chân mã. Toàn bộ nằm rạp trên mặt đất không đứng dậy, phát ra sợ hãi nức nở nghẹn ngào âm thanh. Như thế thứ nhất, ngựa ngược lại thành Nhạc Duyên vướng víu.

Loại này tình trạng, Nhạc Duyên liền biết rõ chính mình đã từng thu nạp mà đến Long nguyên cùng long huyết ảnh hưởng tại thời khắc này đã thời gian dần trôi qua tán phát ra rồi.

Chỉ là theo khí chất đi lên nói, chỉ sợ giờ khắc này mình ở A Chu cùng tiểu nha đầu trong mắt, đã không giống người cả đời này vật rồi.

Sự thật cũng đúng là như thế.

Tiểu nha đầu khá tốt, dù sao đã thói quen, đã từng còn được chứng kiến ma long bộ dáng.

Nhưng là A Chu thật là lần đầu.

Nàng không biết cái này có tính không là mình mở chính thức tầm mắt, một đường đến nay, được chứng kiến Nhạc Duyên đem một giòng suối nhỏ cho nấu thành nước sôi, cũng đã gặp chỉ bằng vào mượn chân khí đối với xông sinh ra bạch khí sinh sinh đem lộ phỉ càng chưng chết.

Chiêu thức tuy nhiên bình thường, nhưng là bên trong tàn nhẫn quả thực vượt ra khỏi A Chu ngoài ý muốn.

Nhưng là như vậy tựu là người xấu sao?

Không!

A Chu cũng không phải là thiếu nữ đơn thuần, nàng tất nhiên là phân biệt đi ra, Nhạc Duyên một đường đến giết chết người tất nhiên là có lý do đáng chết, là nên chết

chi nhân. Chỉ là nàng đối với Nhạc Duyên cái kia ẩn ẩn bày ra làm việc thủ đoạn, có chút chú ý.

Dù sao, nàng cũng nhìn ra Nhạc Duyên tình huống, đã đến nào đó biên giới.

Tới chỗ này thị trấn nhỏ, theo một phen hỏi thăm nghe ngóng sau, Nhạc Duyên đã nhận được vật mình muốn.

“Đi thôi!”

“Đi mặt phía bắc ngọn núi!”

Dẫn đầu đi ở phía trước, Nhạc Duyên đã đem ngựa tạm thời đặt ở cái thôn này ở bên trong, mang theo A Chu cùng tiểu nha đầu dọc theo tiểu đạo hướng mặt phía bắc đi đến.

“Nhạc công tử!”

Đi theo phía sau, nắm tiểu nha đầu A Chu thấy thế dò hỏi: “Ngươi đây là…” Vừa rồi đi theo phía sau, nàng đã nghe được Nhạc Duyên nghe ngóng, bất quá là hỏi thăm gần đây nơi này là có phải có rất nhiều giang hồ nhân sĩ tụ tập mà thôi.

Tại vàng bạc dưới tác dụng, bị hỏi thăm người tất nhiên là tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẫn (biết gì nói đó).

Lấy được kết quả là bốn phía gần đây tạm thời tính không có rất nhiều giang hồ nhân sĩ tụ tập, bất quá đã có rất ít người đến cùng xuất hiện.

“Phiếu Miểu Phong, chúng ta đi chỗ đó!”

Tựa hồ là nghĩ tới cái gì nha, Nhạc Duyên thanh âm có chút khinh thường, lại để cho người nghe mờ ảo đến cực điểm.

Một tay phụ bối, Nhạc Duyên ánh mắt đã nhìn phía xa xa cái kia phiêu đãng lấy sương trắng ngọn núi.

Chương 058 : Đồng mỗ (thượng)

Phiếu Miểu Phong!

Phong Phiêu Miểu!

Có thể với tư cách Linh Thứu cung ngọn núi chính chỗ tự nhiên là có được chỗ độc đáo…

Nhưng Nhạc Duyên thật là biết rõ cái này Phiếu Miểu Phong đã dịch vị trí, đây cũng không phải là đã từng chỗ đế đạp ngọn núi. Có thể theo đế đạp phong truy đuổi đến Thiên Sơn, ở trong đó đồ vật đầy đủ lại để cho Nhạc Duyên biết rõ rất nhiều. Phạm thanh tuệ Bất Tử, Sư Phi Huyên cũng bị Nhạc Duyên bởi vì hài tử vấn đề mà lưu lại, hơn nữa chính trị bên trên thỏa hiệp, cái này liền khiến cho Từ Hàng Tĩnh Trai một mực bảo tồn.

Bất quá cũng may Nhạc Duyên lúc trước rơi xuống một cái biện pháp, đó chính là dùng Phiếu Miểu Phong đến nhằm vào.

Bởi vì cái gọi là mờ ảo tại, đế đạp không còn.

Nếu không phải tại…

Từng bước từng bước đi tại hướng Phiếu Miểu Phong trên đường, Nhạc Duyên suy nghĩ tung bay, đã tại chút bất tri bất giác về tới qua lại. Cái này Phiếu Miểu Phong tồn tại, đã nhằm vào Từ Hàng Tĩnh Trai, nhưng cũng là

nhằm vào ngay lúc đó Ma Môn.

Là với tư cách thuần dương tồn tại về sau, vụng trộm lực lượng.

Cũng không biết Trinh Trinh, dưới mắt thế nào. Tại Nhạc Duyên xem ra, đã Phiếu Miểu Phong có thể tồn tại đến bây giờ, như vậy tựu đại biểu cho vệ Trinh Trinh làm cũng không tệ, ít nhất nàng Phiếu Miểu Phong triệt để đem Ma Môn cùng phật môn áp không có gì tính tình.

Tại mấy trăm năm ở bên trong, Từ Hàng Tĩnh Trai cùng với Ma Môn ít dám lộ diện.

Ma Môn không nói, chỉ cần tựu phật môn cũng không quá đáng là phân liệt đi ra chính là cái kia do mười ba côn tăng tạo thành Thiếu Lâm tự trên giang hồ đứng vững, nhưng Thiếu Lâm cũng nếu không là Từ Hàng Tĩnh Trai hoặc là tĩnh niệm thiền viện như vậy tự đại muốn nhúng tay thiên hạ phân tranh rồi.

Mà Phiếu Miểu Phong theo trước kia địa phương sửa đến nơi này, không thể nghi ngờ là tại nói cho Nhạc Duyên ở trong đó phát sinh qua không ít chiến đấu cùng giao phong.

“Làm không tệ!”

Vừa đi, Nhạc Duyên một bên lầm bầm lầu bầu cảm thán lấy.

“Công tử Sư Phó?”

“Ngươi đang nói gì đấy?”

Nhạc Duyên lầm bầm lầu bầu đã rơi vào tiểu nha đầu trong tai, không khỏi đưa tới tiểu nha đầu chú ý lực, nháy mắt con ngươi, mở miệng hỏi: “Cái gì làm không tệ?”

Một bên.

A Chu cũng là nháy mắt to chằm chằm vào Nhạc Duyên bên mặt, trên mặt ngọc cũng đầy là mê hoặc, tiếp lời nói: “Đúng vậy a, nghe Nhạc công tử ngữ khí. Tựa hồ là đã tới tại đây?” Sau khi nói đến đây, A Chu ánh mắt đã ở bốn phía đánh giá.

Cùng Giang Nam bất đồng, nơi này có độc đáo cảnh sắc.

Giang Nam nhu, mà ở trong đó thì là lạnh cùng khốc.

Nói sau hồi tưởng đến đã từng bởi vì cái kia khốc nhiệt nguyên nhân Nhạc Duyên theo như lời nói, A Chu có cái nghi vấn này cũng rất bình thường. Mấy người trước tới nơi này, là vì vạn năm Hàn Băng mà đến, nghe Nhạc công tử khẩu khí đó là nơi này có người quen a.

Chỉ là A Chu cũng không biết cái này thục là chỉ môn phái, mà cũng không phải chỉ cần chỉ người.

Tại Nhạc Duyên trong nội tâm, nếu là lần này một chuyến ngoài ý muốn nổi lên, hắn hội (sẽ) áp dụng vũ lực cưỡng ép hiếp áp bách. Dù sao thân thể của hắn tình huống đã không cho phép chính mình sử dụng nhu

hòa phương thức một chút đi đạt thành mục tiêu. Nếu như cố ý bên ngoài, đương đi sét đánh lôi đình.

“Không!”

“Tại đây ta cũng không có tới qua!”

Đối mặt tiểu đồ đệ cùng A Chu nghi vấn, Nhạc Duyên rất rõ ràng cho trả lời, đối với Thiên Sơn Nhạc Duyên thật đúng là cũng chưa quen thuộc, tuy nói bản thân trong đầu có nó ấn tượng, tại Nhạc Duyên xem ra cái kia cũng không quá đáng là đã từng đối với cái này sơn xuyên đại địa, đối với cái này CN ấn tượng.

“Lúc này đây, Thiên Sơn vẫn là lần đầu tiên tới!”

“Ta và ngươi đều đồng dạng!”

Quay đầu lại, ánh mắt quăng hướng A Chu. Có lẽ là bởi vì vì bản thân bốn phía phát ra nhiệt khí, khiến cho ánh mắt của hắn đều lộ ra đặc biệt nóng rực, rơi vào A Chu trên mặt, vậy mà cũng làm cho A Chu hai gò má không khỏi có chút nóng lên.

Cho dù là thổi qua gió lạnh. Cũng làm cho nàng cảm thấy hai gò má là nóng.

Bất quá A Chu đến cùng xem như mọi người xuất thân, tại dịch dung bên trên có tuyệt cao tạo nghệ, hơn nữa là Mộ Dung Phục thị nữ, tại sắc mặt cảm xúc sửa sang lại bên trên có chính mình độc đáo năng lực. Rất nhanh liền thu hoạch cái này quái dị cảm xúc.

Đúng lúc này, một tiếng thanh thúy chim kêu tại giữa không trung vang lên.

Ngẩng đầu nhìn lại, Nhạc Duyên phát hiện cái kia phi tại bầu trời hung cầm. Con mắt xem xét, đúng là một loại tuyết sơn đại điêu. Dùng Nhạc Duyên ánh mắt nhìn lại, cái này điêu tự nhiên cũng là không nhỏ, xác thực hay (vẫn) là so ra kém chính mình ném cho Độc Cô Phượng mang cái kia chỉ tiểu điêu.

Nhưng cái này cái đầu thật là đã cùng Quách Tĩnh một nhà hai cái bạch điêu lớn nhỏ không kém nhiều rồi.

Đi cũng là điêu trong dị phẩm.

“Thật lớn điêu!”

A Chu cũng ngẩng đầu thấy đến đó phi tại trên đỉnh đầu điêu, không khỏi đôi mắt đẹp sáng ngời, không khỏi khen. Phải biết rằng Giang Nam nhiều bồ câu đưa tin, chơi hung cầm tất nhiên là hiếm thấy.

Thật lớn?

Nghe vậy, Nhạc Duyên cùng tiểu nha đầu đồng thời dùng một loại ánh mắt quái dị nhìn hướng A Chu, thầy trò hai người không hẹn mà cùng bề ngoài hiện nhìn thoáng một cái chưa thấy qua các mặt của xã hội thần sắc.

“Ân?”

“Nhạc công tử, chẳng lẽ không đúng sao?”

A Chu bị Nhạc Duyên thầy trò ánh mắt hai người nhìn đến sững sờ, có chút xấu hổ hỏi ngược lại.

“Xem ra bọn hắn phát hiện!”

Không có trả lời A Chu vấn đề này, Nhạc Duyên thì là cau mày, nói ra tình huống.

Phát hiện đâu này?

Chẳng lẽ là…

A Chu nghe vậy khẽ giật mình, lập tức phản ứng đi qua, giương mắt lên nhìn, lại lần nữa nhìn phía cái kia chỉ nhóm người mình hướng trên đỉnh đầu bay lượn pho tượng tuyết.

Bởi vì đã nhận ra pho tượng tuyết, Nhạc Duyên đã ý thức được chính mình đến đã đã rơi vào Linh Thứu cung trong mắt, ít nhất chính mình một đoàn người đã bày tại bên ngoài.

Ngay tại Nhạc Duyên một đoàn người lên núi hợp lý khẩu, trên núi Linh Thứu cung ở bên trong thật là mặt khác một bộ hình dáng.

Hùng vĩ.

Trật tự.

Với tư cách này tòa sơn mạch người chủ sự, cầm lái người, mờ ảo Linh Thứu cung tự là có thêm chính mình

khí phái.

Không ít kiến trúc tọa lạc tại ngọn núi, tại đây tòa ngọn núi cao và hiểm trở phía trên một chút xuyết ra nhân khí.

Ở chỗ này, không ít thị vệ đang tại bốn phía chạy dò xét, ánh mắt chỗ khắp nơi hết thảy đều yên tĩnh lạnh như băng xuống, hắn thủ vệ ở thời điểm này có thể so với hoàng cung sâm nghiêm.

Một tiếng hung cầm gáy minh ở trên không hưởng lên.

Chính ở bên ngoài bận việc lấy một gã xinh đẹp thiếu nữ đột nhiên ngẩng đầu nhìn lướt qua cái kia thiên không bay lượn pho tượng tuyết, cẩn thận quan sát sau nửa ngày cái kia pho tượng tuyết phi hành quỹ tích về sau, cái này liền con mắt có chút nhíu lại, đồng tử hơi co lại, thu hồi ánh mắt, quay đầu nói: “Người tới!”

“Nói cho ta biết ba vị tỷ tỷ, tựu nói linh thứu phát hiện có ba cái ngoại nhân tiến nhập Phiếu Miểu Phong!”

“Vâng!”

Thị vệ cung nghênh đáp ứng về sau, liền thả người rời đi, hướng trên đỉnh núi phòng ở phương hướng dùng khinh công chạy đi.

“A…!”

Không quay đầu lại đi nhìn sau lưng thị vệ rời đi, xinh đẹp thiếu nữ thì là một người mím môi, cẩn thận phân tích lấy, tự nhủ: “Cũng không biết có phải hay không là

dưới núi những động chủ kia cùng đảo chủ đi lên bái sơn… Ân, thời gian giống như không đúng!”

Nắm chặt lấy ngón tay tại đâu đó tính toán sau nửa ngày, thiếu nữ tiếp tục tự nhủ: “Bà ngoại sinh tử phù thời gian là một năm này. Lần trước bà ngoại gieo xuống sinh tử phù thời gian là… Có lẽ còn kém chút thời gian à? Chẳng lẽ lại xảy ra vấn đề gì?”

Xinh đẹp thiếu nữ vẻ mặt ngây thơ, nắm chặt lấy ngón tay một người tại đâu đó được rồi cả buổi, như thế nào tính toán đều cảm thấy không đúng.

Bất quá trong lòng của nàng nhưng lại đối với cái này không có bất kỳ lo lắng, trong lòng của nàng bà ngoại chính là các nàng thần, duy nhất lo lắng ngược lại là bà ngoại gần đây tình huống.

Tính toán sau nửa ngày, vẫn đang không có tìm được tốt nhất đáp án, thiếu nữ liền buông hai tay, tạm thời không suy nghĩ thêm nữa, mà là tiếp tục vùi đầu bận việc chuyện của mình đến.

Thấy thế.

Nhạc Duyên lập tức sửa lại kế hoạch, như là đã phát hiện. Vậy dùng quang minh chánh đại tư thái lên núi.

Phiếu Miểu Phong tuy nói hiểm ác, nhưng lộ ra đúng là vẫn còn so ra kém hắc mộc nhai cái loại nầy bốn phía lộ vẻ vách núi cô sơn. Tại Phiếu Miểu Phong vẫn có lấy lên núi con đường, mặc dù có không ít quan ải cùng hiểm địa, những đối với này Nhạc Duyên mà nói cũng không

để vào mắt.

Một tay cầm lấy A Chu, một tay lôi kéo tiểu nha đầu, Nhạc Duyên thi triển hết khinh công của mình, bằng tốc độ nhanh nhất trực tiếp lên núi.

Tại cái thứ nhất quan ải thời điểm, bỏ qua mà qua.

Cuối cùng lưu lại một bầy bị điểm huyệt đạo người cùng với bị thụ chút ít vết thương nhẹ người.

“Ngươi là ai?”

Trên đường trở ngại lộ vẻ bị Nhạc Duyên phá vỡ, ngoại trừ điểm huyệt. Hơn nữa lửa đốt sáng nhân khí kình tổn thương bên ngoài, cũng không có thương tổn quá lớn. Không thể nghi ngờ, Nhạc Duyên cũng không muốn thây ngang khắp đồng, Phiếu Miểu Phong tồn tại cuối cùng có ý nghĩa.

Nếu là bị chính mình cho tự tay đánh vỡ. Cái kia không thể nghi ngờ có chút châm chọc.

Cuối cùng.

Tại đi vào tới gần đỉnh núi thời điểm, Nhạc Duyên bị một cái ngây thơ thiếu nữ cầm kiếm chặn đường xuống.

“Ta là ai cũng không trọng yếu!”

“Quan trọng là … Nói cho ngươi biết gia cung chủ, ta có chuyện quan trọng thương lượng!”

Trên núi.

“Ân?”

“Ba cái ngoại nhân?”

Với tư cách lưu thủ tại cung chủ bên ngoài gian phòng mặt chờ Mai Lan Trúc Cúc Tứ đại thị nữ trong lão Đại mai kiếm cũng nhận được muội muội mình cúc tin tức, tại đạt được tin tức sau ý niệm đầu tiên cùng muội muội của mình độc nhất vô nhị cũng là muốn lấy chính là dưới núi những động chủ kia cùng đảo chủ.

Nhưng là mai kiếm cuối cùng không phải tiểu muội cái kia giống như ngây thơ. Tại nói ra tin tức sau không hề để tâm, nàng thì là tinh tế suy tư thoáng một phát, trước là để phân phó hạ nhân thêm nghiêm Linh Thứu cung thủ vệ dò xét. Để ngừa dừng lại xuất hiện cái gì ngoài ý muốn về sau, cái này liền cầm tin tức đẩy ra đại môn, hướng bên trong đi đến.

Trà thơm.

Hun hương.

Còn có hương khuê.

Hết thảy đều là hương

Đạp vào giữa phòng, nghe được liền là của mình hai cái muội muội trong phòng thanh âm kỷ kỷ tra tra, tại đi vào xem xét, một cái nhỏ nhắn xinh xắn thân ảnh thì là tại hai cái muội muội quay chung quanh trong bối đối với

mình, xem tấm lưng kia tựa hồ đang tại rung rung.

Liếc nhìn lại, mai kiếm liền biết rõ đây là một kiện chuyện gì.

Chuyện như vậy, mấy ngày nay mỗi ngày cơ hồ đều tại phát sinh.

Nghĩ tới đây, mai trên thân kiếm trước, lập tức bẩm báo do tiểu muội có được tình huống, tại nàng xem ra chuyện như vậy đều cần phải chú ý. Bởi vì dưới mắt bà ngoại thân thể, cần phải chú ý, thời điểm mấu chốt nhất đến rồi, không thể đã bị người khác nhìn xem.

Bằng không mà nói…

Theo mai kiếm bẩm báo, trong phòng yên tĩnh trở lại.

Thật lâu.

Đầu ngồi ở trung ương nữ đồng mở miệng nói chuyện, thanh thúy tiếng nói tại trong đại điện quanh quẩn.

“Không còn kịp rồi!”

“Người đã lên đây!”

Nữ đồng mà nói lại để cho tam nữ rất là khiếp sợ, ngay tại mai kiếm, lan kiếm, trúc kiếm tam nữ kinh ngạc ngạc nhiên thời điểm, vốn là bị mai kiếm mang lên đại môn đột nhiên phát ra cót két tiếng vang. Quay đầu lại, tại tam nữ nhìn chăm chú ở bên trong, đại môn bị người từ bên ngoài chậm rãi đẩy ra.

Cái này quỷ dị tràng cảnh lập tức lại để cho tam nữ rút ra trường kiếm trong tay, đem nữ đồng vây quanh ở trong đó, đồng thời ba người có chút khẩn trương chằm chằm vào cửa phòng.

“A!”

Một tiếng duyên dáng gọi to vang lên, một đạo thân ảnh bị người từ bên ngoài ném đi tiến đến.

Nếu không là mai kiếm tam nữ võ công nền tảng coi như không tệ, cái này đưa ra đi trường kiếm kịp thời thu trở về, bằng không mà nói tiểu muội của mình chắc chắn bị ba cái tỷ tỷ cho mặc thành gai nhím.

Ngay tại bốn chị em kinh hô thời điểm, nữ đồng ánh mắt xác thực nhìn chằm chằm vào bên ngoài.

Theo cửa phòng dần dần mở ra.

Rốt cục lộ ra đứng ở ngoài cửa thân ảnh.

Liếc nhìn lại, nữ đồng con mắt mạnh mà nhíu lại, đồng tử có chút co rụt lại. Tại trong ánh mắt của nàng, cái kia ngoài cửa đang đứng một cái đang mặc áo đỏ, tuổi tác đồng lòng bất quá là bảy tuổi lớn nhỏ tả hữu tiểu cô nương chính chớp mắt to nhìn qua bên trong.

Ân?

Áo đỏ tiểu cô nương làm như đã nhận ra nữ đồng chú ý, mạnh mà nhìn đi qua.

Lập tức.

Hai cái loli ánh mắt tại giữa không trung chạm vào nhau.

Chương 059 : Đồng mỗ (hạ)

Ngoài cửa.

Một cái hồng y nữ đồng nhanh nhẹn mà đứng.

Trong môn.

Một cái áo trắng nữ đồng nhã nhưng mà ngồi.

Song phương đột ngột ánh mắt va chạm, đều bị hai cái nữ đồng không khỏi sững sờ.

Đồng thời.

Đứng ở áo trắng nữ đồng bên người Mai Lan Trúc Cúc bốn chị em cũng đồng lòng thấy được cái kia đứng ở bên ngoài hồng y nữ đồng, trong đó tiểu muội Cúc Kiếm thấy thế liền lên tiếng nhắc nhở nói: “Bà ngoại, tiểu cô nương kia cũng không phải đấy, mà là một cái khác…”

Lời còn chưa dứt, Cúc Kiếm miệng đã bị mai kiếm cho sinh sinh bưng kín, trong miệng mà nói cho chắn trở về.

Rốt cuộc là trong bốn tỷ muội đại tỷ, tuy nói bốn người đồng lòng một mực ngốc trên chân núi, không thế nào xuống núi, cũng không thế nào cùng ngoại nhân tiếp xúc, nhưng thân là đại tỷ mai kiếm cuối cùng bất đồng Cúc Kiếm ngây thơ, tại thời khắc này các nàng nhiệm vụ trọng yếu nhất chính là là bảo vệ bà ngoại.

Đối phương có thể tại như vậy trong thời gian cực ngắn, như vào chỗ không người thẳng nhận được đỉnh núi, có thể nghĩ người tới lợi hại.

Ngoài cửa.

Hồng y nữ đồng nháy dưới con mắt, lập tức thân hình có chút hơi nghiêng, một đạo xinh đẹp thân ảnh từ phía sau xuất hiện, đúng là A Chu. A Chu một tay lấy tiểu nha đầu ôm vào trong ngực về sau, cái này liền đứng ở một bên, ánh mắt của nàng cũng rơi trong cửa trên thân mọi người, trong đó không ít chú ý lực đều đã rơi vào cái kia ngồi ngay ngắn ở chính giữa áo trắng nữ đồng trên người.

Hai người thân hình lại lần nữa đẩy ra, rốt cục lộ ra chính đứng ở phía sau, đưa lưng về phía đại môn Nhạc Duyên thân ảnh.

Chậm rãi xoay người, Nhạc Duyên thân hình rốt cục đã rơi vào trong phòng ngũ nữ trong mắt.

Cúc Kiếm sợ tới mức không khỏi cuộn mình dưới, đối với cái này cái xâm nhập lên núi nam tử, tại vừa mới kinh nghiệm ở bên trong, Cúc Kiếm cái này ngây thơ cô nương quả thực hù đến rồi. Cái kia một tay khốc nhiệt chân khí, lực sát thương quả thực khủng bố.

Thậm chí.

Hợp với Thiên Sơn rét lạnh, đều không thể che lấp xua tán cái kia tùy ý tản ra khốc nhiệt. Giật mình ở bên trong,

Cúc Kiếm tại lúc đương thời một loại ảo giác, chính mình giống như đứng ở mặt trời trước mặt.

Tóc bạc.

Cẩm y.

Bộ dáng tuấn lãng phi thường.

Tại cái khác ba tỷ muội trong mắt chính là khiếp sợ đến đây người hội (sẽ) là như thế này một cái lớn lên đẹp mắt nam tử. Trong nội tâm lo lắng đồng thời, trong tay dài ba xích kiếm đã triển khai, đề phòng, đem áo trắng nữ đồng triệt để bảo vệ ở chính giữa.

Chỉ là cái lúc này, một mực đầu ngồi ở trung ương, đảm nhiệm sự tình biến hóa cũng không thay đổi sắc mặt nữ đồng tại thời khắc này con mắt mãnh địa trợn to, bảo trì trấn định trên khuôn mặt nhỏ nhắn rốt cục phát sanh biến hóa.

Kinh ngạc!

Mừng rỡ!

Còn có ngoài ý muốn cùng không thể tin!

Vô số cảm xúc bò lên trên khuôn mặt, lại để cho người khó có thể tin một đứa bé Bao Tử trên mặt sẽ có như thế phong phú đặc sắc biểu lộ. Sau đó, áo trắng nữ đồng mãnh liệt đứng lên.

“Công tử!”

Mím môi, hàm răng cắn chặt môi. Ngàn vạn ngôn ngữ tại thời khắc này cuối cùng hóa thành một tiếng kêu gọi, tự trong miệng nỉ non mà ra…

Cùng lúc đó.

Lúc trước rừng cây hạnh chi loạn sinh ra hậu quả là Vương Ngữ Yên chờ một đoàn người triệt để bị làm rối loạn tiết tấu, phân ra ra. Mộ Dung Phục trên đường vứt bỏ chính mình biểu muội thị nữ gia tướng một đoàn người, hắn cũng là không lo lắng tình huống của bọn hắn.

Đó là bởi vì lúc trước cùng Kiều Phong trao đổi ở bên trong, Mộ Dung Phục tất nhiên là đối với Kiều Phong phẩm tính thoả mãn.

Dùng Kiều Phong cách đối nhân xử thế thái độ, hắn là sẽ không để cho rừng cây hạnh xuất hiện vấn đề lớn. Về phần kia giữa đường bị Mộ Dung Phục đem thả vứt bỏ Tây Hạ nhất phẩm đường người, ở thời điểm này một mực đều không có tồn tại hắn Mộ Dung Phục trong nội tâm.

Lời nói thật sự lời nói, hắn cho tới bây giờ sẽ không có đem Tây Hạ nhất phẩm đường để ở trong lòng, ngoại trừ bên trong mấy vị cao thủ bên ngoài.

“…”

Đưa mắt nhìn Độc Cô Phượng mang theo đầu kia quỷ dị đại điêu sau khi rời đi. Mộ Dung Phục một mực trầm

mặc không nói đứng tại dưới đại thụ. Sau nửa ngày, trực tiếp một quyền đập vào trên cành cây, khổng lồ sức lực lực trực tiếp lại để cho cả cây rung rung, chấn động rớt xuống đầy đất lá rách.

Lần thứ nhất.

Lần thứ nhất Mộ Dung Phục cảm giác mình như thế vô dụng.

“Ha ha!”

“Làm một cái nữ nhân. Ngươi có tất yếu như vậy ủ rũ?”

“Đường đường đại yến đàn ông hào khí chạy đi đâu đâu này?”

Ngay tại Mộ Dung Phục ảo não vạn phần thời điểm, một cái cả tiếng thanh âm mãnh liệt ở sau lưng của hắn vang lên, trong lời nói lộ vẻ cay độc châm chọc chi lời nói.

“! ! !”

Nghe vậy, Mộ Dung Phục rất là khiếp sợ. Trong nháy mắt cái kia trầm thấp hậm hực cảm xúc thu liễm, xoay người, đã là toàn thân công lực vận chuyển. Cực đoan đề phòng nhìn xem xuất hiện tại phía sau mình hắc y người bịt mặt, phải biết rằng nếu là đúng phương ở sau lưng tập kích lời của mình… Nghĩ đến đây, Mộ Dung Phục tựu không khỏi toát ra một đầu lông trắng mồ hôi lạnh.

Người này chính là một gã cao thủ đứng đầu.

“Ngươi là ai?”

Trừ lần đó ra, Mộ Dung Phục tức thì bị lời của đối phương cho chấn kinh rồi, phải biết rằng biết được thân phận của mình người tại thiên hạ này cũng không có bao nhiêu, nhưng là trước mặt cái này hắc y người bịt mặt…

“Ta là ai cũng không trọng yếu!”

“Chẳng qua là bái ngươi cái kia đã chết phụ thân nhờ vả, giúp ngươi một thanh!”

“Chỉ là không có nghĩ đến, ngươi Mộ Dung Phục thật là làm cho người ta thất vọng rồi!”

Hắc y người bịt mặt vậy có chút ít thương lão già nua tại trong rừng quanh quẩn, xuyên thấu qua khe hở ánh mắt như châm giống như:bình thường đâm vào Mộ Dung Phục trên mặt, nói: “Như là phụ thân ngươi Mộ Dung lão anh hùng còn ở đó, chắc chắn bị tiểu tử ngươi tức chết!”

“Không!”

“Hẳn là khí hội (sẽ) theo trong phần mộ leo ra!”

“Ngươi nhìn xem chính ngươi, đến tột cùng đang làm những gì thứ đồ vật!”

Tựa hồ cảm giác mình mà nói không đủ, hắc y người bịt mặt lại lần nữa bằng thêm một câu, một phen ngôn ngữ hạ trực tiếp đem Mộ Dung Phục trào phúng mặt đỏ tới

mang tai.

“Nếu muốn đạt được người ta, mượn ra ngươi chính thức bổn sự, xuất ra thân phận của ngươi, thẳng đến nghiệp lớn sau khi hoàn thành, dùng tôn quý nhất thân phận bá đạo nhất thủ pháp đi đặt sính lễ! Thử nghĩ, ngươi đạt đến trình độ này, trong thiên hạ còn có mấy cái nữ nhân có thể cự tuyệt?”

“Ngươi, quá mức nhu nhược!”

Hắc y người bịt mặt gặp Mộ Dung Phục đã mặt đỏ tới mang tai, bị chính mình lúc trước mà nói cho răn dạy thiếu chút nữa cần đào cái lừa bịp đem chính mình vùi đi vào bộ dáng về sau, hắn liền thay đổi một cái ngữ khí nói ra.

“Ai?”

Bị chiếm trước tiên cơ, sinh sinh cho giáo huấn cùng cháu con rùa tựa như Mộ Dung Phục nghe đến đó không khỏi sững sờ, trong khoảng thời gian ngắn chưa kịp phản ứng. Đối phương có thể như vậy lặng yên xuất hiện tại phía sau mình, Mộ Dung Phục đã biết rõ chính mình chỉ sợ rất nhiều hành động cũng đã đã rơi vào người ta trong mắt.

Vốn là Mộ Dung Phục hội (sẽ) cho rằng đối phương đối với chính mình phần này khiếp nhược cảm tình cho ra trực tiếp không nhận, muốn hắn dùng nghiệp lớn làm trọng. Nhưng là tuyệt đối không ngờ rằng đối phương sẽ có nói như vậy, nghe giọng nói kia lại là hoàn toàn

Cầm ý nghĩ của mình.

Ngẩng đầu cẩn thận nhìn lại, một phen dò xét về sau, Mộ Dung Phục rốt cục nhìn ra nguyên nhân.

Hắc y người bịt mặt giống như là bị thương, trên tay càng là có thêm kiếm thương dấu vết, nháy dưới con mắt. Mộ Dung Phục cảm giác mình chỉ sợ là đã biết rõ cái này nguyên do trong đó rồi.

Thử nghĩ Độc Cô Phượng chính là tuyệt đỉnh cao thủ, Hắc y nhân nhìn trộm, có thể nào sẽ không bị nàng phát hiện?

Song phương giao thủ, chỉ sợ là trước mặt Hắc y nhân bị tổn thất nặng. Lấy đối phương thái độ, cũng không thể không thừa nhận Độc Cô Phượng nữ nhân này chính là bách niên khó gặp nữ tử. Vô luận là võ công, khí chất hay (vẫn) là thái độ, đều là tốt nhất người chọn lựa.

Tương đối, Vương Ngữ Yên thật là không phóng khoáng chút ít.

Gặp Mộ Dung Phục cái kia vẻ mặt nhịn không được mừng rỡ bộ dáng, Hắc y nhân không thể không dưới đáy lòng hít một tiếng, cái này được xưng Độc Cô Cầu Bại nữ nhân quả thực lợi hại! Ngay tại vài ngày trước. Hắn cũng tiến về trước rừng cây hạnh trên đường vừa vặn cùng đối phương gặp, giữa hai người một trận chiến, nếu không là đối phương bản thân xảy ra vấn đề, chỉ sợ hắn trốn không thoát cái kia sáng chói kiếm quang xuống.

“Có lẽ, ngươi cần nhận thức một ít người đồng đạo rồi…”

Nghĩ nghĩ, Hắc y nhân đã bắt đầu đối với Mộ Dung Phục bình thường dạy bảo bắt đầu.

Rừng cây hạnh chi loạn đã tách ra không ít người.

Trong đó, Vương Ngữ Yên, A Bích hai nữ thì là tại Đoàn Dự hỗ trợ hạ cấp cứu đi ra, bối một cái, ôm một cái. Dùng Lăng Ba Vi Bộ cộng thêm bản thân cái kia cường hãn bách độc bất xâm thể chất, sinh sinh phá loạn huống, mang theo hai cái cô nương chạy thoát đi ra ngoài.

Ở thời điểm này, về phần cái gì Kiều Đại ca. Cái gì Mộ Dung Phục đã sớm không tại Đoàn Dự trong đầu rồi.

Bất quá tại cứu hai nữ về sau, vài ngày trong thời gian Đoàn Dự phát huy không ít tâm tư, vốn là mang theo hai nữ có mục đích là loạn đi dạo tìm Mộ Dung Phục tung tích, nhưng là theo một phần thư mời đến. Thật là phá vỡ Đoàn Dự trong lòng ý định.

Trân lung cuộc.

Này cuộc kỳ thật đã trên giang hồ thế nhiều năm, nhưng đều theo không có người phá qua này cục.

Nhưng là tại lúc này đây, cái này cuộc lại lần nữa bị gióng trống khua chiêng xếp đặt đi ra. Hắn ra mặt mời người càng là trên giang hồ rất có danh vọng bác sĩ, được xưng thần y tiết mộ hoa. Hữu thần y mời, như vậy

không ít người giang hồ đều đáp ứng cuộc ước hẹn.

Dù sao, trên giang hồ cái này đao quang kiếm ảnh trong thế giới, có một cái thần y bằng hữu, không thể nghi ngờ là cho mình cam đoan một cái mạng.

Thần y mời, không có người không nể tình.

Không nói vì mình, chính là vì bên người bằng hữu an nguy, cũng phải đáp ứng cái này mặt mũi.

Trong lúc nhất thời, trong giang hồ không ít người đều nhao nhao đáp ứng, trước tới tham gia trân lung cuộc.

Trong đó, Vương Ngữ Yên cùng A Bích hai nữ thấy thế, tăng thêm Đoàn Dự nhận lấy thiếp mời, liền ở đằng kia rõ ràng bất công ngữ khí xuống, Đoàn Dự cũng đáp ứng cái này mời, đi tham gia trân lung cuộc. Bởi vì, tại Vương Ngữ Yên cùng A Bích hai nữ xem ra, cái này vô cùng có khả năng Mộ Dung Phục cũng tại đâu đó, có lẽ tại đâu đó có thể nhìn thấy Mộ Dung Phục thân ảnh.

Loại tình huống này, tăng thêm Đoàn Dự muốn cùng Thần Tiên tỷ tỷ, tất nhiên là ăn nhịp với nhau.

Kỳ thật, tại Đoàn Dự trong nội tâm đối với cái kia cuộc cũng không thèm để ý, hắn để ý hay (vẫn) là người trước mắt nhi.

Cho dù là cái gì phái Tiêu Dao các loại cũng đã tạm thời tính bị hắn để tại sau đầu.

…

Phiếu Miểu Phong.

Linh Thứu Cung.

Đại điện.

Một tiếng công tử đây này lẩm bẩm âm thanh lại để cho Mai Lan Trúc Cúc tứ nữ ngạc nhiên ngay tại chỗ, lại để cho A Chu cũng mở to hai mắt nhìn, càng làm cho Nhạc Duyên cả người đều là không khỏi run lên.

Cái thanh âm này…

Đưa mắt nhìn lại.

Nhạc Duyên chứng kiến chính là một cái thoạt nhìn niên kỷ cùng bộ dáng đều cùng tiểu nha đầu không sai biệt lắm áo trắng nữ đồng, nhưng đối với so về tiểu nha đầu cái kia mê hoặc biểu lộ bất đồng chính là, áo trắng nữ đồng bọc nhỏ tử trên mặt thần sắc muốn so với tiểu nha đầu phong phú quá nhiều.

Thâm tình.

U oán.

Còn có cái kia đã trôi tại đôi má nước mắt.

“Trinh Trinh? …”

Một tiếng lại để cho áo trắng nữ đồng kỳ đợi quá lâu kêu gọi, lập tức lại để cho áo trắng nữ đồng toàn bộ kích

động rồi.

Đẩy ra ngăn cản ở phía trước bốn chị em, áo trắng nữ đồng chạy chậm lấy hướng Nhạc Duyên liền chụp một cái đi. Mà Nhạc Duyên cũng là tâm tình có chút vui vẻ, loại này gặp mặt bất đồng Sư Phi Huyên cùng Độc Cô Phượng cái chủng loại kia hồi lâu không thấy, mà là nhìn thấy một cái người mình sau chính thức vui vẻ.

Mở ra hai tay, Nhạc Duyên cùng đợi đối phương nhũ yến quăng lâm thời điểm, chỉ nghe ba một tiếng về sau, hắn vui vẻ biến thành biến thành ngạc nhiên.

Cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy áo trắng nữ đồng chính hai tay ôm bắp đùi của mình, thút thít nỉ non không thôi, một thanh nước mũi một thanh nước mắt ở trên đùi vuốt ve.

Mà hai cánh tay của hắn tắc thì hay (vẫn) là lúng ta lúng túng duỗi tại giữa không trung…

Chương 060 : Chí Tôn Hồng Nhan (thượng)

Một ly ngộ đạo trà…

Hương khí mờ ảo, hóa thành tí ti bạch khí tại trước mắt xoay quanh.

Trong đại điện.

Vệ Trinh Trinh cái kia nhỏ nhắn xinh xắn như nữ đồng thân thể khoanh chân mà ngồi, đúng là dùng Đạo gia ngồi xuống tư thế, cùng Nhạc Duyên chính diện tương đối.

Tại thời khắc này, A Chu, tiểu nha đầu còn có Mai Lan Trúc Cúc bốn vị thị nữ đều không tại.

Nơi này là hai người một chỗ không gian.

Công tử cùng đeo kiếm thị nữ, hai người quá lâu không có gặp nhau, lại lần nữa chạm mặt sau nhưng lại phát hiện trong khoảng thời gian ngắn vậy mà không biết nên nói chút ít cái gì nha, chỉ có thể lẳng lặng lẫn nhau đánh giá đối phương. Đối với Nhạc Duyên mà nói khá tốt, mỗi một lần phá toái hư không phi thăng theo phương diện nào đó mà nói thời gian cũng không dài.

Nhưng là đối với Vệ Trinh Trinh mà nói, có lẽ cũng không phải như thế.

Nàng tình như vậy huống, chỉ sợ cùng Độc Cô Phượng cùng Sư Phi Huyên hai nữ tình trạng đều không giống nhau.

Hơn nữa Nhạc Duyên thực sự tuyệt đối không ngờ rằng Vệ Trinh Trinh hội (sẽ) hóa thân thành Thiên Sơn Đồng Mỗ, trước mặt cái này loli nữ đồng bộ dáng Vệ Trinh Trinh, đủ để nói cho Nhạc Duyên ở trong đó chỉ sợ có rất nhiều câu chuyện. Không nói qua lại, chỉ cần tựu Lý Thu Thủy cùng Vô Nhai Tử vấn đề, cũng đủ để khiến cho Nhạc Duyên chú ý.

Lý Thu Thủy là ai?

Vô Nhai Tử là ai?

Tại xác định trước mặt đồng mỗ chính là là mình từng đã là thiếp thân thị nữ Vệ Trinh Trinh sau, ý nghĩ này đã trong đầu xoay quanh mà lên.

“Trinh Trinh!”

“Những năm này khá tốt sao?”

So về những nữ nhân khác bất đồng, Vệ Trinh Trinh tại trước kia càng nhiều nữa vẫn có lấy dựa vào tâm tính, cho tới nay tâm tình của nàng tựu quá mức tinh khiết thiện, dù là tại Nhạc Duyên chính mình dạy bảo xuống, thay đổi nàng phát triển lộ tuyến, nhưng ở phương diện nào đó mà nói, tâm tình của nàng còn không có cải biến.

Đương nhiên.

Đây cũng chỉ là tại Đường triều thời gian Vệ Trinh Trinh.

Dưới mắt Vệ Trinh Trinh có thể hóa thân Thiên Sơn Đồng Mỗ, không thể nghi ngờ tựu nói cho Nhạc Duyên nàng tại những năm gần đây này, cảm xúc đã chậm rãi cải biến.

Đều nói giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, nhưng đây không phải nói bản tính không thể cải biến, một khi gặp cái gì nha dạng ngăn trở. Hoặc là đã tao ngộ những thứ khác cái gì nha sự tình, như vậy tính cách tiếp theo sẽ phát sinh cải biến.

“Trinh Trinh khá tốt rồi!”

Nghe vậy hé miệng cười cười, Vệ Trinh Trinh cái kia nho nhỏ Bao Tử trên mặt lộ vẻ nhu tình, chỉ là phần này nhu tình đặt ở một cái chỉ có tiểu nha đầu lớn nhỏ nữ đồng trên người biểu hiện ra ngoài, tổng hội cho người một loại quỷ dị cảm giác. Nếu là lớn lên sau Vệ Trinh Trinh biểu hiện như thế đi ra, Nhạc Duyên đích thị là tâm tình thoải mái.

Nhưng khi phần này biểu lộ chỉ là tại một cái sáu bảy tuổi lớn nhỏ nữ đồng trên mặt biểu hiện ra ngoài, phần cảm giác này nhưng lại tuyệt đối bất đồng.

Cho dù là Nhạc Duyên đã biết được trước mặt nữ đồng thân phận.

Nhẹ nhàng cười cười sau, Nhạc Duyên cũng không có tiếp tục hỏi, mà là yên tĩnh ngồi ngay ngắn tại chỗ đó, yên tĩnh cùng đợi. Hắn biết rõ Vệ Trinh Trinh chắc chắn

tự nói với mình rất nhiều không biết sự tình. Hắn không cần đi hỏi. Thí dụ như Vệ Trinh Trinh dưới mắt cái này Thiên Sơn Đồng Mỗ tình huống.

Trong khi chờ đợi, Vệ Trinh Trinh dùng trong vắt đồng âm bắt đầu từng điểm từng điểm tố lại nói tiếp.

Theo Vệ Trinh Trinh kể ra, vốn là còn bao phủ hơn phân nửa sương mù dày đặc, tại thời khắc này thời gian dần qua bị đuổi tản ra ra.

…

Bên ngoài.

A Chu gắt gao dắt lấy tiểu nha đầu tay, lôi kéo tiểu nha đầu cái kia muốn đi vào xúc động, trên mặt tìm kiếm xem lên trước mặt Mai Lan Trúc Cúc cái này tứ bào thai thiếu nữ.

Ánh mắt tuy là tìm kiếm tựa như rơi vào Mai Lan Trúc Cúc trên người, nhưng càng nhiều nữa cũng không phải tại trước mặt cái này tứ nữ trên người, mà là tại cái đó rõ ràng thoạt nhìn cái đầu lớn nhỏ còn có niên kỷ đều chẳng qua là cùng trong tay nắm tiểu nha đầu giống như:bình thường lớn nhỏ nữ đồng, tại sao là một bộ cùng Nhạc Duyên nhận thức hồi lâu bộ dáng?

Cái này…

Sao vậy muốn sao vậy đều không đúng!

Một cái sáu bảy tuổi lớn nhỏ. Một cái thoạt nhìn thiếu

niên đầu bạc nam tử trẻ tuổi.

Hơn nữa cái kia phó giọng điệu, cũng không biết là cách bao nhiêu năm, A Chu dưới mắt giờ phút này triệt để bị cái này lại để cho người sờ không được ý nghĩ vấn đề cho xoắn xuýt ở. Xem xét trước mặt tứ nữ sau nửa ngày, A Chu cảm thấy là thời điểm phát huy hạ tài ăn nói của mình. Bộ đồ hạ lời nói đến. Trước mắt bốn thiếu nữ, một bộ thoạt nhìn rất dễ bị lừa gạt bộ dạng.

Cái kia nữ đồng thật sự là thật là quỷ dị chút ít!

A Chu đến bây giờ còn nhớ đến lúc ấy nhìn đã đến đối phương trên khuôn mặt nhỏ nhắn biểu lộ —— thâm tình, u oán, khiếp sợ, ngoài ý muốn, kinh hỉ… Rất khó tưởng tượng, một cái bất quá sáu bảy tuổi lớn nhỏ nữ đồng trên mặt hội (sẽ) triển lộ ra như thế muôn màu muôn vẻ biểu lộ.

Phải biết rằng đồng lòng lớn tuổi tiểu nhân tiểu nha đầu tuyệt đối không cách nào biểu hiện ra như thế muôn màu muôn vẻ biểu lộ đến.

Cái kia, không phải một cái nữ đồng nên có biểu lộ biến hóa.

Tại lúc ấy. A Chu vốn là khiếp sợ bên ngoài, ngay sau đó liền cảm giác được đầu mình da một hồi run lên.

A Chu tâm tư tiểu nha đầu tất nhiên là không để ý tới, tiểu nha đầu giờ khắc này đầy bụng ủy khuất cùng phiền muộn. Lần thứ nhất. Tiểu nha đầu phát hiện thậm chí có người so với chính mình càng thêm hấp dẫn công tử Sư

Phó chú ý lực, cái này lại để cho tiểu nha đầu trong nội tâm tràn đầy cảnh giác cùng lo lắng.

Lần thứ nhất.

Tiểu nha đầu phát hiện mình nhiều hơn một địch nhân.

Mà tên địch nhân này là cái kia áo trắng nữ đồng, tại lần đầu tiên, tiểu nha đầu cũng đã đem đối phương đã coi như là tánh mạng của mình bên trong địch nhân. Bởi vì, nàng phát giác cái kia nữ đồng muốn cướp chính mình công tử Sư Phó kia mà.

Trong phòng.

Đang tại thời gian dần qua kể ra lấy qua lại Vệ Trinh Trinh cũng không biết bản thân không hiểu thấu dưới tình huống cũng đã nhiều hơn một cái tiểu đối thủ.

Tại thời khắc này, Vệ Trinh Trinh chính từng điểm từng điểm nói cho Nhạc Duyên hắn tự Hoa Sơn phi thăng qua sau sự tình.

“Từ khi công tử phân phó sau, Phiếu Miểu Phong liền một mực với tư cách trấn áp Từ Hàng Tĩnh Trai chỗ!”

“Vốn là tình huống khá tốt, tiểu trọng với tư cách Hoàng đế cũng không tệ lắm, hắn không có quên lại công tử dạy bảo rồi!”

Theo trong vắt đồng âm theo Vệ Trinh Trinh trong miệng nhảy ra, tại Nhạc Duyên trước mắt tựa hồ lại lần nữa hiện lên Khấu Trọng bộ dáng, hóa thân thành Lý Thế

Dân hắn đang ngồi ở ngôi vị hoàng đế bên trên cà lơ phất phơ hướng chính mình cười, không thay đổi cái loại nầy thực chất bên trong tản mạn tính tình.

Tại Vệ Trinh Trinh đích thoại ngữ ở bên trong, Khấu Trọng ức phật sùng nói, diệt ma tôn nói, tại hai điểm này bên trên hắn biểu hiện phát huy vô cùng tinh tế, nhưng mà cũng chính là mọi thứ làm quá mức, tại cuối cùng nhất đụng phải thật lớn bắn ngược.

Đó chính là Khấu Trọng muốn đem phật ma hai môn nhổ tận gốc.

Nghe đến đó, Nhạc Duyên liền không khỏi nhẹ nhàng lắc đầu, đơn thuần vũ lực muốn triệt để tiêu diệt phật ma hai đạo không thể nghi ngờ không ổn, mà Khấu Trọng mặc dù là thân là Hoàng đế, tự là muốn đi đường đường chính chính vương đạo chi lộ.

Mà cái này vương đạo chi lộ, là Khấu Trọng, Từ Tử Lăng còn có Vệ Trinh Trinh Tam tỷ đệ riêng phần mình đại biểu thế lực quan phủ, thuần dương, Tiêu Dao liên thủ làm một hồi đại cục.

Cái này cục là Khấu Trọng bái lúc ấy phật môn nhất đệ tử có tiềm lực —— Huyền Trang pháp sư vi ngự đệ, đi về phía tây lấy kinh.

“…”

Nghe đến đó, Nhạc Duyên mặt không biểu tình, cho dù là hắn đã trải qua như thế hơn sự tình, đã đến gợn sóng không sợ hãi tình trạng, tại thời khắc này nghe được

chính mình tại đại đường ba cái đồ đệ liên thủ làm đại cục vẫn là nhịn không được tâm tình chấn động.

Tại ngay từ đầu người chọn lựa bên trên, Tam tỷ đệ cũng đã tại bố cục.

Theo Vệ Trinh Trinh trong lời nói, vì diễn trò, Khấu Trọng vốn là mượn cớ giáng chức xuất thân quan phủ, chưởng quản thuỷ quân tướng quân, đem hắn lưu vong giang hồ, thậm chí Khấu Trọng còn đem người này tướng quân hủy dung nhan, khiến cho bên ngoài người không thể nhận ra hình dạng của hắn.

Không chỉ có như thế, một người không an toàn, Khấu Trọng vì cam đoan kế hoạch thuận lợi tiến hành, lại lần nữa phái ra chính mình cấm vệ trong mạnh nhất người hộ tống dùng cam đoan trên đường không xảy ra vấn đề.

Khấu Trọng như là đã rơi tử, với tư cách một đời người hai huynh đệ Từ Tử Lăng tự nhiên sẽ không lạc hậu.

Từ Tử Lăng phái ra bọn hắn Tam tỷ đệ âm thầm ba người cộng đồng nhận lấy đồ đệ —— danh hiệu hành giả. Bởi vì ở ngoài mặt, triều đình cùng thuần dương phái rất nhiều thứ đồ vật đều là tại người có ý chí trong mắt, chỉ có che dấu truyền nhân mới có thể làm là tốt nhất chấp hành người.

Mà Vệ Trinh Trinh chỗ Tiêu Dao mờ ảo, tắc thì phụ trách xuất động người truy sát. Mà thuần dương thì là phụ trách cứu trở về mờ ảo chỗ phái ra sát thủ.

Liên tiếp cục đều chẳng qua là vì diệt phật diệt ma hai môn mà chuẩn bị. Theo Vệ Trinh Trinh mà nói từng điểm từng điểm nói ra, tham dự trong đó người có thể nói là liên quan đến thật lớn.

Đạo Môn!

Phật môn!

Ma Môn!

Minh Giáo!

Tiêu Dao!

Tây Vực phật môn!

Còn có quan phủ!

Cơ hồ toàn bộ giang hồ, thậm chí thiên hạ người có ý chí cũng đã bị ván này tráo nhập trong đó.

Có thể được Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng còn có Vệ Trinh Trinh Tam tỷ đệ cộng đồng nhìn bên trong đồ đệ, với tư cách người nối nghiệp tồn tại, tất nhiên là vạn trong không một, ngộ tính có thể so với hai người.

Vì cho truyền nhân tạo thế, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người không tiếc lại để cho quan phủ cùng thuần dương diễn kịch, thậm chí vì thế dẫn xuất ẩn núp tại Minh giáo bên trong Tà Vương Thạch Chi Hiên hóa thân cao tăng, khiến cho vừa xuất hiện giang hồ được xưng trẻ tuổi vô địch hành giả thảm bại, cuối cùng nhất

bị dẫn vào Minh Giáo ma luyện mấy năm.

Phân loạn rồi lại trật tự rõ ràng cục, cũng là vì cái mục tiêu kia mà cố gắng.

Nghe đến đó, Nhạc Duyên phóng trong tay ngộ đạo trà đã sớm mát đi, tại thời khắc này trong lòng của hắn quanh quẩn đều là mình chỗ thu ba cái đồ đệ cộng đồng bố trí xuống một ván. Mặc dù là Nhạc Duyên tại lúc trước rơi xuống một ván Thâu Thiên Hoán Nhật chi mà tính, tại thời khắc này lại cũng không khỏi không cảm thán thanh xuất phát từ lam mà thắng với lam.

Chỉ là ván này kết quả…

Là thất bại!

Thất bại cục, bất luận như thế nào thanh xuất phát từ lam, nhưng thực sự không thể thắng với lam rồi.

Không được đi diệt phật diệt ma cái gì nha đấy, Nhạc Duyên tinh tường, quốc gia cần an ổn, nhất là tại Khấu Trọng tại vị thời điểm, đại đường cũng không tính là an ổn, ngoại bộ vẫn đang tồn tại nguy cơ. Như cưỡng ép hiếp phổ biến, làm không tốt sẽ để cho quốc gia lại lần nữa lâm vào chiến loạn, cho nên Khấu Trọng chỉ có thể áp dụng biện pháp như vậy.

“Cái kia…”

“Thất bại nguyên nhân!”

Không có cúi đầu đi uống trong tay đã mát mất ngộ đạo

trà, Nhạc Duyên đã không tự chủ được bắt đầu phân tích ván này đến, cái này cục có thể so với lúc trước Tùy mạt đường sơ thời điểm, thậm chí so hắn còn muốn phức tạp. Bởi vì ở thời điểm này, quân đội không thể nghi ngờ là không cách nào đại quy mô hành động.

Càng nhiều nữa đều là cao thủ giao phong, còn muốn phía sau đỉnh tiêm cường giả mưu trí tranh phong.

Ai cũng là trong đó quân cờ.

“Tình!”

Vệ Trinh Trinh đã trầm mặc sau nửa ngày, cái kia trương phình bọc nhỏ tử trên mặt toát ra đến chính là một loại bi thương, nhưng cũng là một loại bất đắc dĩ, còn có một loại đáng tiếc. Cái này thất bại, Vệ Trinh Trinh chỉ dùng một chữ làm trả lời.

Tướng quân kia tại một tòa cao họ trong trang gặp Từ Hàng Tĩnh Trai dư nghiệt.

Mà nàng cùng Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng ba người cộng đồng đồ đệ tắc thì là đồng dạng gặp tánh mạng hắn bên trong ma chú.

Một thân phận bối cảnh lại để cho tất cả mọi người xấu hổ nữ nhân.

Một cái muốn trở thành Chí Tôn Hồng Nhan nữ nhân. (

Chương 061 : Chí Tôn Hồng Nhan (trung)

Một cái muốn trở thành hồng nhan Chí Tôn nữ nhân…

Theo Vệ Trinh Trinh mà nói thời gian dần qua nói ra, nữ nhân này thân phận không thể nghi ngờ là miêu tả sinh động.

Đúng là một đời Nữ Đế Võ Tắc Thiên.

Vệ Trinh Trinh Tam tỷ đệ truyền nhân đã yêu Nữ Đế, không cần nghĩ cái kia dù sao không phải một cái kết quả tốt, chỉ sợ cái này chính là một cái bi kịch phần cuối câu chuyện.

“Công tử nên biết Âm Quý Phái phương pháp làm việc a!”

Nói đến đây, Vệ Trinh Trinh đột ngột nhấc lên Âm Quý Phái. Nhạc Duyên nghe đến đó, tất nhiên là minh bạch Vệ Trinh Trinh trong lời nói ý tứ.

Âm Quý Phái cùng Từ Hàng Tĩnh Trai song phương Thánh Nữ đối với tình một trong chữ đối đãi phương pháp.

Từ Hàng Tĩnh Trai chính là dùng tinh thần yêu đương chấm dứt, dùng đến Thái Thượng vong tình cảnh giới, mà Âm Quý Phái thì là dùng tình luyện tâm sau trảm tục duyên. Nữ Đế xuất từ Ma Môn Âm Quý Phái, Nhạc

Duyên cũng chẳng suy nghĩ gì nữa. Do Vệ Trinh Trinh những lời này, Nhạc Duyên đã có thể nhận thức đồ tôn của mình cuối cùng nhất kết cục.

Yêu mến ai cũng không có việc gì.

Nhưng là đã yêu một cái Chí Tôn Hồng Nhan, dù là cái này Chí Tôn Hồng Nhan cũng yêu hắn…

Hắn kết cục đã không cần nói cũng biết.

Đồ tôn của mình hành giả chết rồi, Nhạc Duyên nhắm mắt lại, không có lên tiếng cũng không có bất kỳ động tác gì. Cho dù là Vệ Trinh Trinh kế tiếp tự nói với mình phật ma hai giáo áp dụng chính mình đồng ý đổi mặt phương pháp, thay đổi một ngày nghỉ giả.

Truyền nhân chết, còn có Từ Hàng Tĩnh Trai dư nghiệt toát ra.

Đi về phía tây lấy kinh một chuyện có thể nói xem như như vậy phá cục.

Cho dù là chính giữa giết không ít phật ma hai giáo cao thủ, nhưng là chung quy không có đạt thành mục đích cuối cùng nhất, đây đối với Khấu Trọng, Từ Tử Lăng mà nói đã là đã thất bại.

Nghe đến đó, Nhạc Duyên vẫn đang có một điểm nghi hoặc địa phương.

Đó chính là Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng đối với phật ma hai giáo cũng không có so đề phòng, Nữ Đế là như

thế nào tiến vào hoàng cung, như thế nào cuối cùng trở thành Nữ Đế hay sao?

Tựa hồ là đã nhận ra Nhạc Duyên phần này nghi hoặc, Vệ Trinh Trinh bọc nhỏ tử trên mặt không biết là cười hay (vẫn) là khóc, cuối cùng nhất sửa chữa kết thành một phần bất đắc dĩ cùng cảm thán: “Bởi vì nàng có vàng bạc lục lạc chuông, Nữ Đế đúng là công tử ngươi cùng Sư Phi Huyên con gái!”

Con gái! ! !

Một câu, Nhạc Duyên sắc mặt rốt cục thay đổi.

Mặc dù là tại biết rõ Truyền Ưng chính là là mình cùng Mạc Sầu nhi tử sau. Nhạc Duyên cũng không có như thế biểu lộ đại biến qua.

Giờ khắc này, hắn rốt cuộc biết Độc Cô Phượng che giấu cái gì, cũng minh bạch giờ này khắc này Vệ Trinh Trinh trên khuôn mặt nhỏ nhắn vì sao là như thế thần sắc.

Như là nữ nhi của mình, như vậy lại để cho tất cả mọi người xấu hổ, thúc thủ vô sách thân phận tự nhiên cũng tựu nói được đã thông.

Sư Phó chính là Loan Loan.

Mẫu thân chính là Sư Phi Huyên.

Ông ngoại là Tà Vương Thạch Chi Hiên.

Sư huynh sư tỷ là Khấu Trọng, Từ Tử Lăng cùng Vệ Trinh Trinh.

Phật , đạo, ma tam giáo cũng có thể bị nàng cho rằng lực lượng của mình, thậm chí tính cả quan phủ… Thiên thời, địa lợi, người cùng hơn nữa bản thân cố gắng, liên tiếp nhân tố xuống, đế vị bất quá là dễ như trở bàn tay.

Tại thời khắc này, Nhạc Duyên không biết là nên khí hay nên cười rồi.

Cùng lúc đó, một nơi khác.

Một ván cờ.

Một đời người.

Do Tô Tinh Hà bày xuống trân lung cuộc tung hoành vài thập niên. Đều không có nhìn thấy có người có thể đủ phá qua, vốn là đã từng nổi tiếng bên tai cuộc đã không có bao nhiêu danh vọng, bất quá là trên giang hồ văn nhân nhà thơ trong miệng đề tài nói chuyện.

Đó là một cái quân cờ trên đường khiêu chiến, một cái tuyệt phong.

Một lúc sau, chuyện này cũng đã tại mới xuất hiện người giang hồ trong tai giảm đi, thẳng đến lúc này đây được xưng người gian ác thần y tiết mộ hoa tự mình phát ra anh hùng thiếp, lúc này mới khiến cho trân lung cuộc trọng mới xuất hiện tại quảng đại người giang hồ trong mắt.

Mới khiến cho vậy có chút ít niên kỷ, từng có kinh nghiệm người giang hồ mới nhớ lại nguyên lai cái này trong giang hồ còn có một có thể nói không người có thể rách nát trân lung cuộc.

Đoàn Dự như thế.

Vương Ngữ Yên như thế.

Bao Bất Đồng, Phong Ba Ác như thế.

Còn có đoạn Duyên Khánh cũng là như thế.

Vốn Thiếu Lâm tự cũng có đệ tử lúc này. Chẳng qua là tựa hồ Thiếu Lâm tự xuất hiện vấn đề gì, triệu hồi đại bộ phận đệ tử, vì vậy giữa đường một Hành hòa thượng quay lại đầu mà rời đi, rời đi đồng thời thì là nắm Đoàn Dự mang theo một phần xin lỗi lời nhắn mà thôi.

Trừ lần đó ra. Thậm chí tại đây còn một cái trong giang hồ danh vọng có thể so với diêm vương giống như:bình thường tồn tại tinh tú lão tiên đinh xuân thu cũng đến nơi này.

Tất cả mọi người tới đây, chỉ vì một ván cờ mà đến, cái này quân cờ tên là trân lung cuộc.

Nhưng là có người nhận được thiếp mời, lại chưa có tới.

Thí dụ như Bắc Kiều Phong. Nam họ Mộ Dung…

Dưới mắt ngồi ngay ngắn ở trên vị trí cùng Tô Tinh Hà đối với quân cờ đúng là đại lý thế tử Đoàn Dự. Lúc trước

tứ đại ác nhân đứng đầu đoạn Duyên Khánh đã tại đây văn minh khó lường trân lung cuộc bên trên ngã nhào xuống một cái, cả người tự nhiên bị một ván cờ cho sinh sinh biến thành nội thương.

Đây là Đoàn Dự tâm địa tốt, mặc dù là nhìn thấy đối phương chính là tứ đại ác nhân đứng đầu. Nhưng là phải nhìn đối phương nữa cái kia tàn phế hai chân, còn có thổ huyết bộ dáng, Đoàn Dự vẫn là mở miệng vãn hồi rồi đối phương tẩu hỏa nhập ma vận mệnh, phá xem quân cờ không nói quy củ.

Về phần tứ đại ác nhân vì cái gì tại thời khắc này chỉ có đoạn Duyên Khánh cùng Nhạc lão tam vấn đề này, bất quá là trong đầu đi dạo một vòng về sau, hắn liền để tại sau đầu. Tại Đoàn Dự xem ra, có lẽ là hai người khác ở bên ngoài chờ đợi, phòng bị lấy.

Dù sao, người tới chỗ này có không ít không hề sai danh vọng người giang hồ.

Tại đoạn Duyên Khánh sau khi xuống tới, ngay sau đó bên trên cuộc là Đoàn Dự.

Lúc trước ở bên ngoài xem quân cờ thời điểm, Đoàn Dự cũng không có phát hiện có cái gì không ổn, nhưng là đương hắn ngồi trên đến về sau, rơi xuống mình tay về sau, cái này mới phát hiện cái này trân lung cuộc căn bản không đơn giản. Một tay chấp bạch quân cờ Đoàn Dự cả người tựu như vậy ngơ ngác ngồi ngay ngắn tại chỗ đó, xem lên trước mặt cuộc lâm vào thất thần trạng thái.

Đoàn Dự như thế bộ dáng, lại để cho đứng ở phía sau Vương Ngữ Yên thấy thế, cũng lại lần nữa sợ run một thanh.

Trước mặt cái này vị ngơ ngác Đoàn công tử, tựa hồ lâm vào cùng lúc trước cái kia tàn chân nam tử độc nhất vô nhị tình huống. Đứng tại bên kia đinh xuân thu bản thân cũng là có động thủ ý định, chỉ tiếc bởi vì Đoàn Dự lúc trước trợ giúp, đoạn Duyên Khánh giờ khắc này lại lần nữa che chở một thanh, dùng Nhất Dương Chỉ chặn đinh xuân thu ám toán, hai người đã ở bên cạnh bắt đầu âm thầm giao phong bắt đầu.

Cái này đúng đúng mặt xác thực không nhìn được phụ tử hai người, giúp nhau lẫn nhau cứu được đối phương một thanh, có thể nói là một ẩm một mổ, không gì hơn cái này.

“A!”

Rên lên một tiếng, mùi máu tanh đã theo Đoàn Dự trong lỗ mũi thoát ra, một đầu vết máu lan tràn tại khóe miệng.

Trong tay bạch quân cờ đã rơi không đi xuống, Đoàn Dự cái trán gân xanh cố lấy, hiển nhiên cả người đã lâm vào một loại không rõ trong ảo giác.

Quân cờ như nhân sinh.

Nhân sinh như quân cờ.

Tại Đoàn Dự trong mắt, trước mắt cuộc đã không chỉ là cuộc. Đã là tại hạ một bàn nhân sinh của mình.

Mà hắn giờ khắc này, chính tại nhân sinh của mình trong ảo giác, tiến hành một hồi gian nan nhân sinh lựa chọn.

Sau lưng.

Vương Ngữ Yên đem đây hết thảy đã rơi vào trong mắt, mặc dù không có ở chỗ này tìm được biểu ca tung tích, nhưng là giờ khắc này Vương Ngữ Yên cũng không khỏi vi Đoàn Dự lo lắng. Tương đối, Vương Ngữ Yên tuy nói lòng tràn đầy biểu ca, nhưng Đoàn Dự đối với chính mình tốt, nàng có thể cảm thụ đạt được.

Giờ khắc này, gặp Đoàn Dự đã lâm vào ma chướng trạng thái, Vương Ngữ Yên đã nhìn không được.

Ván này quân cờ.

Rất khó.

So trong tưởng tượng càng khó.

Nàng Vương Ngữ Yên đồng lòng hiểu quân cờ. Tuy nói tại phía trên này tạo nghệ không được tốt lắm, nhưng nàng cũng nhìn ra được đây là một hồi tuyệt quân cờ, bạch quân cờ tất bại quân cờ.

Chứng kiến Đoàn Dự đã rơi vào nguy hiểm hoàn cảnh, trong nội tâm ý niệm trong đầu chuyển thoáng một phát, Vương Ngữ Yên thở dài một tiếng, Đoàn công tử cứu mình nhiều lần như vậy, nàng Vương Ngữ Yên cũng trở về báo một lần. Nghĩ tới đây, Vương Ngữ Yên mãnh liệt vươn thon thon tay ngọc, thò tay cầm qua Đoàn Dự trên

tay bạch quân cờ. Ba thoáng một phát đã rơi vào bàn cờ bên trên.

Không thể đi xuống, vậy hãy để cho cái này bàn cờ triệt để chết mất tốt rồi!

Lại để cho cái này con mọt sách buông tha cho!

Căn cứ ý nghĩ như vậy, Vương Ngữ Yên cái này một quân cờ rơi xuống đúng là bạch quân cờ mình kết thúc địa phương, vốn là Vương Ngữ Yên chỉ là muốn đem lâm vào ma chướng Đoàn Dự kéo một thanh. Chỉ là nàng tuyệt đối không nghĩ tới…

Cái này một đứa con rơi xuống, không chỉ có Đoàn Dự khôi phục thanh tỉnh, hơn nữa một bên xem quân cờ người đều là không khỏi ngạc nhiên.

Sao có thể có loại này hạ pháp?

Bày quân cờ Tô Tinh Hà càng là ngẩng đầu, ánh mắt mãnh liệt hướng về cái này đột nhiên nhúng tay tuổi trẻ thiếu nữ. Sau đó cái này mới xuống tay nhặt tử.

“A!”

“Vương cô nương, tốt quân cờ!”

Theo Tô Tinh Hà lấy ra chữ viết nhầm cử động, lâm vào tử cục cuộc rộng mở trong sáng. Đoàn Dự lập tức nhìn đi ra. Bất quá hắn cũng đồng thời đứng người lên, đem Vương Ngữ Yên cho kéo đến trên chỗ ngồi, hạ cái này một quân cờ người chính là Vương Ngữ Yên, không

phải hắn.

Đoàn Dự tuy nói ngốc, nhưng là hắn có thể cùng Kiều Phong kết bái, tự nhiên mà vậy tính tình không kém.

“…”

Lên chỗ ngồi, Vương Ngữ Yên cũng chỉ có thể kiên trì bắt đầu xuống, tăng thêm bản thân có cờ vây tạo nghệ, rất nhanh trân lung cuộc trên tay của nàng phá vậy.

Lập tức, Vương Ngữ Yên liền với tư cách nhân tuyển duy nhất bị Tô Tinh Hà chọn trúng, mặc dù là một cái thiếu nữ, cũng vậy là đủ rồi.

Bên cạnh.

Sự tình phát triển, lại để cho A Bích, Phong Ba Ác còn có Bao Bất Đồng ba người trợn mắt há hốc mồm.

Mà ngay sau đó ở đây liền bạo phát chiến đấu, đinh xuân thu không khỏi rất là phẫn nộ, cho dù là cảm giác Vương Ngữ Yên có chút quen mặt, nhưng là lập tức hướng Vương Ngữ Yên xuất thủ. Đinh xuân thu vừa ra tay, đồng thời Đoàn Dự, Phong Ba Ác còn có Bao Bất Đồng cũng xuất thủ, trong chớp mắt trong sơn cốc này đã đánh thành một đoàn.

Kình khí bộc phát.

Binh khí giao kích âm thanh không dứt bên tai.

Mà ở thời điểm này, Vương Ngữ Yên đã bị Tô Tinh Hà

cho mở ra động quật, đem thiếu nữ cho ném vào.

“A! ! !”

Kinh hô, loại tình huống này Vương Ngữ Yên cũng là kinh hồn táng đảm, bị người không hiểu ném vào cái này có chút ánh sáng âm u trong động quật, thân làm một cái tay trói gà không chặt thiếu nữ, tất nhiên là trong nội tâm sợ hãi. Tình cảnh như thế, nàng một cái mới bước ra núi trang không lâu thiếu nữ, ở đâu được chứng kiến?

Giờ này khắc này, Vương Ngữ Yên sở học tất cả võ học tri thức, tại thời khắc này hoàn toàn đã không có tác dụng.

Nơm nớp lo sợ ở bên trong, Vương Ngữ Yên hướng ánh sáng chỗ chuyển đi.

Thân là nữ nhân, đối với hắc ám có trời sinh sợ hãi. Chẳng qua là khi nàng đi vào ánh sáng chỗ về sau, gặp đến hoàn cảnh nơi này, lập tức sững sờ ở này ở bên trong.

Một cái một đầu tóc bạc nam tử khoanh chân mà ngồi, chánh mục quang sáng ngời chằm chằm vào nàng.

Song phương bốn mắt nhìn nhau, tại thời khắc này lẫn nhau đều ngây dại.

“Ngươi bộ dáng này…”

“Ngươi bộ dáng này, ngươi là…”

Nam tử cái kia hơi có vẻ thương lão già nua tại động quật không ngừng vang lên: “Thiên Ý a!”

“Ngươi là nhạc…”

Vương Ngữ Yên cũng là trợn mắt há hốc mồm, nhìn qua lấy nam tử trước mặt, trong óc không ngừng cất đi lấy trước đó không lâu mới nhìn đến đối phó thân ảnh, tại thời khắc này ngàn vạn ngôn ngữ rốt cục hóa thành một cái tên, chỉ là mới niệm một cái họ, liền cảm thấy một cỗ khổng lồ lực hấp dẫn tự trên người của đối phương sinh ra.

Nháy mắt.

Thân hình một kéo, Vương Ngữ Yên cả người đột ngột từ mặt đất mọc lên, bị hấp tới.

Kinh hãi ở bên trong, một cái đại thủ trực tiếp ân tại nàng thiên linh phía trên.

Chương 062 : Chí Tôn Hồng Nhan (hạ)

“…”

“…”

Nhạc Duyên cùng Vệ Trinh Trinh một lớn một nhỏ hai người đối mắt nhìn nhau lấy, Vệ Trinh Trinh trên khuôn mặt nhỏ nhắn không bi không thích, ngược lại là Nhạc Duyên không biết nên xấu hổ, hay (vẫn) là cái gì…

Cái này gọi tình huống như thế nào?

Nữ nhi của mình chiếm đồ đệ mình giang sơn…

Nhưng lại tưởng tượng Võ Minh Không cùng Đường Thái Tông Lý Thế Dân phụ tử quan hệ, Nhạc Duyên sắc mặt lập tức lại lần nữa biến đổi.

“Tiểu Trọng nạp Tiểu sư muội vi tài tử chỉ là muốn bảo hộ sư muội, kết thúc sư huynh trách nhiệm mà thôi!”

Đón Nhạc Duyên ánh mắt, Vệ Trinh Trinh hiển nhiên là suy đoán ra Nhạc Duyên biểu lộ biến hóa hàm nghĩa, có thể nói thân làm một cái thị nữ, Vệ Trinh Trinh tại đây một phương diện rõ ràng đã xuất sư rồi, nói: “Tiểu Trọng chỉ là muốn bảo hộ…”

Nói đến đây, Vệ Trinh Trinh cũng có chút nói không được nữa.

Không nói trước Tiểu sư muội Võ Minh Không mục tiêu vừa mới bắt đầu là cái gì, nhưng Khấu Trọng nạp đối phương vi tài tử, cuối cùng lại đem Võ Minh Không biến thành con của mình tức, Khấu Trọng do đồ đệ quay người biến thành trượng phu lại lần nữa đến cụ thân phận, cùng Sư Phó Nhạc Duyên thành đồng nhất bối.

Thịt vù vù bàn tay nhỏ bé gãi gãi khuôn mặt nhỏ nhắn nhi, cái lúc này đến phiên Vệ Trinh Trinh xấu hổ rồi. Nhất là mặt đối với chính mình công tử, cũng là Sư Phó thời điểm.

Vệ Trinh Trinh đột nhiên phát hiện cái này quan hệ tốt loạn.

Nhìn chằm chằm Nhạc Duyên, trong đầu hồi tưởng lại nhà mình công tử tại lúc kia liên quan, còn có cái kia người ở bên ngoài xem ra cũng coi là có chút phân loạn cảm tình, nhưng tại thời khắc này triệt để cho quấy thành một đoàn. Cái này phân loạn quan hệ hoà mặt, chẳng lẽ lại cũng là có truyền thừa hay sao?

Đương nhiên, lời này Vệ Trinh Trinh tất nhiên là không dám nói, nàng chỉ là dưới đáy lòng ngẫm lại mà thôi.

Ngay sau đó, Vệ Trinh Trinh liền chuyển di chủ đề, không hề dùng cái này vi đề, mà là nói đến những phương diện khác. Hiển nhiên, Vệ Trinh Trinh cũng nhìn ra Nhạc Duyên cái kia một phần loáng thoáng mất tự nhiên. Mặc dù là nhà mình công tử võ công đã đến cực cao cảnh giới, nhưng tại thời khắc này vẫn đang tâm tính bất ổn.

“Mặt khác!”

“Tiểu Trọng tại cuối cùng sở dĩ nhìn xem tình huống như vậy phát triển, còn có một nguyên nhân!”

Tựa hồ là nghĩ tới điều gì. Vệ Trinh Trinh sắc mặt rất là nghiêm túc, nói: “Đó là bởi vì Tiểu Lăng khuy thiên cơ…”

“Đẩy bối đồ!”

Nhạc Duyên nghiêm mặt, nói ra phần này tiết lộ thiên cơ đồ vật.

Gật gật đầu, Vệ Trinh Trinh Bao Tử trên khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc đã tiêu tán, chuyển mà thay vào chính là một phần đau lòng, nói: “Tiểu Lăng vi đại đường khuy thiên cơ, bỏ ra rất lớn một cái giá lớn! Tiểu Lăng đoạn tuyệt phá toái hư không khả năng, cũng chặt đứt bản thân một nửa tuổi thọ!”

“Mà Tiểu Trọng vì thế cũng buông tha cho bản thân phá toái hư không ý định, mặc dù là Tiểu Trọng tập hợp hoàng gia cao thủ, Đạo gia, tống phiệt lực lượng nghiên cứu Trường Sinh Quyết sáng tạo ra, tạo ra đến nghịch chuyển sinh cơ trường sinh tuyệt học —— Duy Ngã Độc Tôn công cũng không thể vãn hồi Tiểu Lăng vận mệnh!”

Tương lai không lường được, muốn trắc phải bỏ ra cái giá xứng đáng.

“Cũng chính bởi vì Tiểu Trọng cũng nhìn thấy thiên cơ. Tiểu Trọng đem môn tuyệt học này cho ta, mà làm

Hoàng tộc hậu đại lưu lại thì còn lại là một phần che giấu lực lượng, kỳ vọng bọn hắn thế thế đại đại vi thiên hạ này dân chúng sinh hoạt mà cố gắng, cuối cùng Tiểu Trọng cùng Tiểu Lăng tắc thì dùng giả chết thoát thân, đi độ nhân thế cuối cùng thời gian!”

Sau khi nói đến đây, Vệ Trinh Trinh ngữ khí thập phần trầm thấp.

Bất kể như thế nào, Tiểu Trọng cùng Tiểu Lăng cuối cùng là chính mình nhìn xem lớn lên hai cái đệ đệ a! Chỉ là, từ nay về sau, nhưng lại sẽ không còn được gặp lại bọn hắn rồi.

Lựa chọn như vậy!

Kết quả như vậy!

Mặc dù là Nhạc Duyên có chuẩn bị tâm lý. Ở thời điểm này nghe nói cái này một phần tin tức kết quả thời điểm, vẫn đang nhịn không được trong nội tâm rung rung. Trong thoáng chốc, Nhạc Duyên trước mặt lại hiện lên cái này hai cái đồ đệ, ngốc núc ních được xưng song long.

Sau đó hô hào một câu ‘Một đời người. Hai huynh đệ’ khẩu hiệu, cùng một chỗ hạo hạo đãng đãng mới bước chân vào giang hồ.

Theo thành Dương Châu bắt đầu, đến Khấu Trọng hóa thân Lý Thế Dân đạp trên đế vị, Từ Tử Lăng thì là hóa thân Lý không khí thân mật dùng huynh đệ thân phận cùng đi; đương Từ Tử Lăng là giặc trọng khuy thiên cơ

đã mất đi phá toái hư không khả năng. Cộng thêm một nửa tuổi thọ, mà Khấu Trọng liền vì hắn buông tha cho phá toái hư không tương lai, đồng lòng lựa chọn đồng dạng sinh lão bệnh tử.

Từ đầu đến cuối. Hai người sở tác sở vi thật là không phụ huynh đệ hai chữ.

“Đúng rồi!”

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, Vệ Trinh Trinh phân phó chờ ở bên ngoài mai kiếm theo gian phòng của mình ở bên trong trong mật thất lấy ra một cái cái hộp nhỏ về sau, lúc này mới đưa cho Nhạc Duyên, nói ra: “Công chúa, đây là Tiểu Trọng cùng Tiểu Lăng lưu lại!”

“Ân?”

Theo Vệ Trinh Trinh bàn tay nhỏ bé bên trên tiếp nhận hộp gấm, Nhạc Duyên rất là kinh ngạc.

Sau khi mở ra, Nhạc Duyên liền nhìn thấy bên trong một mực bảo tồn coi như hoàn hảo quyển trục. Nhìn xem cái này trên tay điêu khắc có thanh long quyển trục, Nhạc Duyên dưới đáy lòng suy đoán đây là một phần rất dài thư, là Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng hai người cõi lòng, hay hoặc giả là hai người kể ra.

Nhưng là theo Nhạc Duyên chậm rãi đem quyển trục sau khi mở ra, Nhạc Duyên phát hiện cái này trên quyển trục chữ cũng không nhiều, trái lại rất ít.

Đang nhìn thanh bên trên chữ về sau, Nhạc Duyên sắc

mặt lập tức không khỏi một hắc.

Trên quyển trục mặt chỉ có ba hàng chữ ——

Sư Phó a!

Ta cùng Tiểu Lăng dòm đã đến Sư Phó tương lai, có huyết quang tai ương, đại hung!

Đương coi chừng!

Sau đó, ngoại trừ lưu lại hai cái danh tự bên ngoài, còn lại sẽ không có.

Nên ghi một cái đều không có ghi, không nên ghi ngược lại là đã viết. Nhạc Duyên muốn nhìn đồ vật căn bản không phải cái này a! Tại thời khắc này, Nhạc Duyên đột nhiên có vượt qua thời không nghĩ cách đem chỉ lo làm cơ hai tiểu tử theo Đường triều cho sinh sinh lôi ra đến, hảo hảo giáo huấn một thanh xúc động.

…

Trân lung cuộc đã phá.

Rách nát không chỉ có là quân cờ, cũng là quỷ dị này mà yếu ớt cân đối.

Độc!

Chưởng!

Kiếm!

Đao!

Chỉ!

Đủ loại kiểu dáng võ công trong cốc giao phong, trong thời gian thật ngắn tại đây thâm cốc ở bên trong đã chết thương không ít. Phái Tinh Túc đệ tử, còn có bốn phía mặt khác một ít người vô tội bị cuốn vào người giang hồ, đều đã trở thành vật hi sinh.

Tại đám người kia giao phong ở bên trong, nhất lộ ra phong thái không thể nghi ngờ là Đoàn Dự sáu mạch thần kiếm.

Đồng lòng.

Đoạn Duyên Khánh Nhất Dương Chỉ cùng Đinh Xuân Thu hóa công ** đều là không kém.

Nhưng ở đối mặt một cái không sợ độc, có công lực thâm hậu, càng là có thể tại thời khắc này rất linh mẫn thi triển ra thiên hạ đệ nhất kiếm pháp Đoàn Dự, dù là Đinh Xuân Thu là tung hoành nhiều năm giang hồ đỉnh tiêm ác nhân, tại thời khắc này cũng không khỏi được đánh chính là bó tay bó chân.

Độc, hóa công ** hắn Đinh Xuân Thu nhất thiện hai môn công phu, cơ hồ bị Đoàn Dự hết khắc.

Hưu ——

Như tơ như mưa giống như:bình thường Kiếm Khí trong

cốc tung hoành, nếu không là Đinh Xuân Thu thỉnh thoảng hội (sẽ) đem mặt khác người cho rằng ngăn cản vật, khiến cho Đoàn Dự bó tay bó chân, tại thời khắc này Đinh Xuân Thu đã sớm bị đánh vào hạ phong. Nhưng là Đinh Xuân Thu cuối cùng là Đinh Xuân Thu. Tung hoành giang hồ không ít năm, võ công kinh nghiệm không phải Đoàn Dự cái này mao đầu tiểu tử có thể ngăn cản.

Mặc dù là có được xưng thiên hạ đệ nhất kiếm pháp sáu mạch thần kiếm, tại thời khắc này cũng là thi triển không khai, ngược lại là bị Đinh Xuân Thu bách bó tay bó chân, tại trở tay gian ngược lại là chính mình đã rơi vào hạ phong.

Về phần Bao Bất Đồng cùng Phong Ba Ác bởi vì Đinh Xuân Thu độc dược, giờ phút này đã vô lực tham chiến rồi, chính trong góc vận động nội công bức độc.

Còn lại đoạn Duyên Khánh đồng lòng là không cẩn thận gặp Đinh Xuân Thu nói, lúc này cũng cùng Bao Bất Đồng cùng Phong Ba Ác độc nhất vô nhị, chỉ bất quá hắn tình huống muốn rất xa nhẹ nhõm hai người.

Không tốt!

Bọn họ là tại kéo dài thời gian!

Đinh Xuân Thu rất nhanh liền kịp phản ứng, trong nội tâm quýnh lên. Động tác trên tay càng phát ra tàn nhẫn bắt đầu.

Mượn cầm những người khác ngăn cản, khiến cho Đoàn Dự luống cuống tay chân cho đánh lén một

chưởng, khiến cho Đoàn Dự sau khi bị thương, lại một thanh độc dược bách khai đoạn Duyên Khánh những người khác, Đinh Xuân Thu cả người như là tung bay hồ điệp giống như:bình thường hướng cái kia động quật phương hướng nhảy tới.

“Đinh Xuân Thu, ngươi muốn vào nhập phải theo ta trên thi thể vượt qua đi!”

Tô Tinh Hà thấy thế chỉ có thể dốc sức liều mạng ngăn cản, trong lời nói không có chút nào đem bản thân tánh mạng để vào mắt.

Hắn không để vào mắt, Đinh Xuân Thu càng sẽ không đặt tại trong mắt.

“Cút ngay!”

Một chưởng rơi xuống, trực tiếp oanh tại Tô Tinh Hà ngực. Trực tiếp đem Tô Tinh Hà đánh chính là ném bay ra ngoài, đổ đầy trời máu tươi, huống chi đem Đinh Xuân Thu trên người áo bào phía trên một chút xuyết ra Điểm Điểm huyết sắc hoa mai.

Chặn đường người đá rơi xuống về sau, động quật khẩu ngay tại trước mắt.

Khóe miệng hơi vểnh lên. Đinh Xuân Thu đang muốn giẫm chận tại chỗ đi vào thời điểm, một cỗ cuồng bạo sức lực khí tự trong động quật hướng ra ngoài thổi tới, nương theo lấy chính là một đạo như quỷ ảnh giống như:bình thường thân ảnh đập vào mặt.

“Ân? ! ! !”

Chẳng lẽ lại trong lúc này còn có hắn hộ vệ của hắn? Dưới sự kinh hãi Đinh Xuân Thu nhất thời trở tay không kịp, không kịp tránh lui. Chỉ có thể thò tay đón đỡ cái này theo trong động quật đánh tới như quỷ ảnh giống như:bình thường công kích.

Bành! Bành! Bành…

Tại gần kề ba hơi thời gian, bất quá là ngoại nhân trong nháy mắt một cái chớp mắt, Đinh Xuân Thu dùng mau đánh nhanh. Song phương tại động quật khẩu tại cực đoan trong thời gian giao thủ hơn mười chiêu. Chỉ nghe cái kia không ngừng điệp gia chưởng kình khiến cho động quật khẩu bốn phía không khí phát ra như là sấm rền giống như:bình thường tiếng vang.

Không chỉ có như thế, thanh âm này càng là liên động lên động quật khẩu cũng bắt đầu bất ổn, lại đổ sụp dấu hiệu.

Oanh!

Cuối cùng, song chưởng giao tiếp, trực tiếp đối chưởng.

Kình khí bạo động, nhấc lên khí lưu như là táo bạo vòi rồng, tại thời khắc này hướng bốn phương tám hướng tuôn ra mà đi.

Chỉ nghe Đinh Xuân Thu rên lên một tiếng, cả người một ngụm máu tươi phun ra, cả người như là bị công kích quân mã trực tiếp trùng kích bình thường, cả người hai

chân cơ hồ cắm vào mặt đất hơn một xích, bị vẻ này lực lượng khổng lồ sinh sinh đẩy đi ra.

Phen này động tác xuống, Đinh Xuân Thu trên mặt đất để lại hai cái cao vài trượng rãnh mương ngấn.

“Ngươi là! ! !”

Rốt cục tan mất lực đạo, Đinh Xuân Thu thật vất vả dừng thân thân thể, không thể có để ý tới bên người tiến lên nâng phái Tinh Túc đệ tử, ánh mắt của hắn đã đã rơi vào cái kia xuất hiện tại động quật khẩu bóng người trên người. Đồng tử phóng đại, Đinh Xuân Thu tựa hồ gặp được cái gì khủng bố đến cực điểm sự tình, bộ mặt cơ bắp lơ đãng co rúm lấy.

Ngay sau đó, đường đường tinh tú lão tiên đúng là không để ý mặt mũi, bứt ra mà trốn, ném hạ thủ hạ đệ tử bỏ qua.

Chỉ là giờ này khắc này, không có người đi để ý tinh tú lão tiên kết cục, tất cả mọi người tại chỗ ánh mắt cơ hồ đều đã rơi vào chỗ động khẩu.

Chỗ đó.

Đứng thẳng chính là một đạo xinh đẹp ảnh.

Vạt áo bồng bềnh, mái tóc bay lên, trên mặt vệt nước mắt vẫn còn, một tay phụ bối, một chỉ ngọc thủ thì là phủ eo mà đứng.

Đúng là Vương Ngữ Yên.

Đoàn Dự, A Bích, Phong Ba Ác, Bao Bất Đồng chờ quen thuộc Vương Ngữ Yên người trợn mắt há hốc mồm.

Cái này người vừa mới xuất thủ là Vương cô nương sao?

Cái này nói đùa sao!

Trong lúc nhất thời, cả cái sơn cốc lâm vào yên tĩnh.

…

“Công tử!”

Tại Vệ Trinh Trinh nói một sự tình về sau, Nhạc Duyên cũng nói cho Vệ Trinh Trinh dưới mắt tình huống của mình, thân là thiếp thân thị nữ, Vệ Trinh Trinh không thể nghi ngờ là đáng giá Nhạc Duyên tín nhiệm. Đang nghe Sư Phi Huyên cũng ở cái thế giới này, hơn nữa một lần nữa sáng lập Minh Giáo, Vệ Trinh Trinh cũng không có để ý, cũng không có ngoài ý muốn, ngược lại là nói ra: “Tại Trinh Trinh xem ra, công tử dưới mắt lo lắng không phải là Sư Phi Huyên!”

“Úc?”

Nhạc Duyên nghiêng đầu, đánh giá Vệ Trinh Trinh hiện tại tiểu bộ dáng, cùng đợi câu trả lời của nàng.

“Công tử có lẽ lo lắng chính là ngài con gái —— Nữ Đế!”

Vệ Trinh Trinh biểu lộ trở nên rất quỷ dị, đón Nhạc

Duyên ánh mắt chậm rãi nói: “Lời nói lại để cho công tử không nên trách tội, Trinh Trinh đã từng khinh nhờn qua công tử bộ dáng!”

Nghe đến đó, Nhạc Duyên ẩn ẩn có một loại cảm giác xấu tại sinh ra.

Tại Nhạc Duyên nhìn chăm chú ở bên trong, chỉ thấy Vệ Trinh Trinh nói ra: “Ta tại mấy chục năm trước từng lại lần nữa đời (thay) công tử thu hai cái đồ đệ, dùng công tử đã từng Thâu Thiên Hoán Nhật thủ đoạn, một lần nữa sáng tạo ra một cái bộ dáng cùng công tử đồng dạng tiểu sư đệ!”

“Tên của hắn —— “

“Gọi Vô Nhai Tử!”

“Một cái khác nàng nói không biết nên họ gì, may mà họ Lý, tên mỏi mắt chờ mong Thu Thủy.” (chưa xong còn tiếp. .)

Chương 063 : Nguy cơ

Quần áo nhẹ vũ.

Tóc đen bay lên.

Vương Ngữ Yên tựu như vậy mặt mũi tràn đầy vệt nước mắt đứng ở nơi đó, hơi hơi nhắm mắt lại, chịu đựng bi thống tựu như vậy một tay đặt nhẹ eo thon, một tay phụ bối đứng ở nơi đó.

Phong thổi nhẹ qua, trực tiếp tạo nên Vương Ngữ Yên cái kia đã sớm tản ra mái tóc, tung bay sợi tóc đem hé mở khuôn mặt che lấp.

Đối diện.

Đối mặt như thế biến hóa, người ở chỗ này đều là sững sờ ở này ở bên trong.

Trong đó, nhất là mà chống đỡ Vương Ngữ Yên rất thuộc A Bích, Phong Ba Ác cùng Bao Bất Đồng nội tâm càng lớn, hơn nữa không chỉ có như thế, đại lý thế tử Đoàn Dự tức thì bị chính mình Thần Tiên tỷ tỷ biểu hiện cho chấn trợn mắt há hốc mồm.

Cái này…

Cái này nháy mắt, cùng loại biến thân giống như:bình thường cảm giác ra sao dạng?

Phải biết rằng Vương Ngữ Yên thế nhưng mà sẽ không

chút nào võ công, tuy nói một đầu óc võ học tri thức, huống chi đem những kiến thức kia thông hiểu đạo lí, nhưng làm vì bản thân mà nói vẫn là tay trói gà không chặt con gái yếu ớt. Nhưng vừa rồi biểu hiện, thì là triệt để bác bỏ trước khi ấn tượng.

Liền cái kia tâm ngoan thủ lạt, buồn nôn tinh tú lão tiên đang cùng Thần Tiên tỷ tỷ đúng rồi sổ chưởng sau, dĩ nhiên là sinh sinh bị sợ thoát đi nơi đây…

Như thế cảnh tượng, không thể nghi ngờ là lại để cho người rung động chỗ.

Chẳng lẽ lại là Thần Tiên tỷ tỷ vẫn dấu kín lấy thân thủ của mình, bởi vì cái kia Mộ Dung Phục?

Đoàn Dự trong nội tâm suy đoán không thôi, bất quá rất nhanh liền đem ý nghĩ này không nhận mất, như vậy còn lại liền chỉ có một khả năng, cái này trân lung cuộc chính là lựa chọn truyền nhân nguyên nhân. Đoàn Dự ánh mắt quan sát vô cùng là tự tin, hắn phát hiện tại Vương Ngữ Yên tay phải ngón tay cái bên trên còn nhiều thêm một cái vịn chỉ.

Ánh mắt có chút bên trên dời, Đoàn Dự ánh mắt đứng tại Vương Ngữ Yên cái kia khép hờ hai con ngươi bên trên, phối hợp với cái kia phất phới sợi tóc, cái kia phó tư thái nhìn Đoàn Dự không khỏi khẽ giật mình.

Cái này bộ dáng!

Cái này cảm giác!

Cái này khí chất!

Tựa hồ là cảm thấy cái gì nha, Đoàn Dự ánh mắt mãnh liệt thu hồi, đã rơi vào bên người A Bích trên mặt.

Cũng cảm nhận được Đoàn Dự ánh mắt, A Bích cũng quay đầu lại, ánh mắt hướng Đoàn Dự trên mặt quăng đi.

Liếc nhìn nhau. Đều theo trong mắt nhìn đã đến riêng phần mình khiếp sợ trong lòng cùng ngạc nhiên.

Ngoại tổ phụ!

Vương Ngữ Yên trong đầu quanh quẩn chính là là vừa vặn tại trong động quật phát sinh hết thảy, nàng tuyệt đối không ngờ rằng cái kia tàn phế đứng ở cái kia trong động quật, bộ dáng cùng ban đầu ở chim én ổ nghe nước hoa tạ nhìn thấy tên là Nhạc Duyên nam tử bộ dáng độc nhất vô nhị.

Tóc.

Bộ dáng.

Thậm chí còn có cái kia một loại ẩn ẩn khí chất.

Nếu như không phải nghe được đối phương triệt để phủ nhận suy đoán của mình, Vương Ngữ Yên chắc chắn nhận lầm. Xác thực mà nói, là vô luận là ai đứng tại trước mặt đều nhận lầm. Ngược lại là đối phương có thể liếc nhìn ra thân phận của mình, nếu không là kết quả của nó là như thế này, Vương Ngữ Yên còn tưởng rằng

là cái kia tại Đoàn Dự trong miệng không biết sâu cạn tóc trắng nam tử tại làm cái gì nha sự tình.

Chỉ là đối phương ngoại tổ phụ thân phận mặc kệ sao vậy dạng hãy để cho Vương Ngữ Yên trong lòng có một tia chỗ quái dị. Cái này quái dị nơi phát ra không là vì thân phận của đối phương, cũng không phải bởi vì đối phương đột nhiên xuất hiện, mà là vì đối phương bộ dáng.

Không biết sao, tại Vương Ngữ Yên giờ này khắc này trong đầu trong khoảng thời gian ngắn tồn tại hết tất cả đều là chính mình ngoại tổ phụ bộ dáng. Cũng là Nhạc Duyên bộ dáng.

Nàng rất mê hoặc.

Tại sao chính mình ngoại tổ phụ sẽ cùng cái kia Nhạc Duyên có một trương mặt giống nhau như đúc?

Chẳng lẽ là cái gọi là song tử?

Ở thời điểm này, tại Vương Ngữ Yên trong nội tâm đối với biểu ca của mình lo lắng cái gì nha đều trong khoảng thời gian ngắn triệt để đặt ở não sau, lòng tràn đầy đều là những nghi hoặc này. Trừ lần đó ra, Vương Ngữ Yên càng thêm mê hoặc thì còn lại là ngoại tổ phụ trước khi chết cái kia phần khích lệ giới.

Coi chừng ngoại tổ mẫu!

Đây rốt cuộc là coi chừng cái gì nha?

Còn có phái Tiêu Dao!

Một mực chỗ ở tại Mạn Đà sơn trang Vương Ngữ Yên, cũng không quá đáng là gần đây mới rời núi, trước khi càng nhiều nữa thời điểm đều là đang đọc sách. Nàng sở hữu tri thức đều là theo sách vở đến trường đến, võ học tri thức như thế, cách đối nhân xử thế cũng là như thế.

Ngoại tổ phụ vấn đề này không thể nghi ngờ là nói cho Vương Ngữ Yên mẹ của mình đối với chính mình chỉ sợ là che giấu quá nhiều đồ vật… Ngẫm lại cũng thế, tại Mạn Đà sơn trang thời điểm. Những chuyện khác mẫu thân ít cho phép chính mình nhúng tay.

Thậm chí.

Vương Ngữ Yên đến bây giờ cũng không biết mình phụ thân tên là cái gì nha.

Có thể nói, trời đưa đất đẩy làm sao mà hạ phá trân lung cuộc, tại lại để cho Vương Ngữ Yên thu hàng một thân làm cho người ta sợ hãi nội lực sau, càng nhiều nữa thì là mơ mơ màng màng cùng mê hoặc.

Mở mắt ra.

Vương Ngữ Yên nhìn thấy chính là đứng tại đối diện toàn bộ ngạc nhiên A Bích, Đoàn Dự bọn người.

Mở trừng hai mắt. Vương Ngữ Yên cúi đầu nhìn chính mình một lời, lập tức lộ ra vẻ chợt hiểu. Lúc này mới vươn ngọc thủ, đem tóc của mình hướng sau bó lũng

thoáng một phát, nàng phát hiện mình dưới mắt tư thái có chút không xong.

Cái này cùng trên sách hình dung. Không lớn phù hợp.

“…”

“…”

Vương Ngữ Yên như vậy bộ dáng cùng cách làm, lập tức để ở tràng quen thuộc những người khác là thở dài một hơi. Nhất là Đoàn Dự, đang cùng Vương Ngữ Yên tiếp xúc trong khoảng thời gian này. Hắn cũng thập phần tinh tường chính mình Thần Tiên tỷ tỷ là một cái cái gì nha trạng thái.

Nói toạc ra, Vương Ngữ Yên chỉ đối với chính mình để ý nhân để ý, đối với người bên ngoài là không có cái gì nha để ý.

Trong khoảng thời gian này đụng phải không ít vách tường, Vương Ngữ Yên loại tính cách này Đoàn Dự đã làm cho rành mạch, hắn là thoạt nhìn có chút ngu si, nhưng là thân là đại lý thế tử thân phận có thể ngốc đi nơi nào? Xác thực nói bất quá là làm người cổ hủ thành thật một chút.

Mấy người khác thấy thế muốn mở miệng hỏi thăm cái gì nha, nhưng là tràng diện cùng thân phận không thể nghi ngờ không đủ.

Đối với cái kia động quật phát sinh tình huống, còn có tại sao Vương Ngữ Yên tại trong thời gian ngắn trở nên lợi

hại như thế sự tình, bọn họ đều là một lòng nghi hoặc, nhưng là hỏi thăm cũng đã không có thể mở miệng rồi. Nếu là ở dĩ vãng còn có thể, nhưng là dưới mắt kiến thức vừa mới Vương Ngữ Yên chống lại Đinh Xuân Thu thủ đoạn, đã nói cho Phong Ba Ác cùng Bao Bất Đồng tình huống đã bất đồng.

Mặc dù là đối phương là nhà mình công tử biểu muội, nhưng tại thời khắc này hai người cũng biết Vương Ngữ Yên đã bước chân vào giang hồ. Đã bước chân vào giang hồ, như vậy thì có giang hồ cố kỵ.

Đang tương mình cái kia tán loạn mái tóc đơn giản làm thoáng một phát sau, Vương Ngữ Yên liền xoay người hướng đã trọng thương Tô Tinh Hà giẫm chận tại chỗ mà đi. Tại những chuyện khác trước khi, còn có chuyện trước mắt cần giải quyết. Thí dụ như chính mình ta ngoại tổ phụ mấy cái đồ đệ…

Chỉ là tại bước ra đi một bước kia, rồi lại lại lần nữa lại để cho Vương Ngữ Yên trước mắt hiện ra Nhạc Duyên bộ dáng.

…

Dùng phương thức giống nhau lại lần nữa sáng tạo một cái chính mình.

Đây là dưới mắt đã biến thân thành nữ đồng Vệ Trinh Trinh tự nói với mình cái gọi là khinh nhờn phương pháp.

Khinh nhờn cái gì nha Nhạc Duyên cũng không có để ý.

Hắn để ý ngược lại là đối phương làm chuyện này cử động.

Vệ Trinh Trinh là một cái rất biết rõ đúng mực nữ nhân, tại làm vì chính mình kiếm tùy tùng thời điểm, Nhạc Duyên tựu hiểu rõ Vệ Trinh Trinh tính tình. Lại nhìn Linh Thứu Cung bộ dáng, nói toạc ra theo thực chất bên trong Vệ Trinh Trinh hay (vẫn) là có lấy lúc trước cái kia phần thiện tâm.

Mặc dù là tu luyện này phần do Khấu Trọng kết hợp vô số lực lượng sáng tạo mà ra võ học, bao nhiêu năm rồi lại cũng không có mài bình Vệ Trinh Trinh trong lòng cái kia phần thiện lương.

"…"

Tại Vệ Trinh Trinh cái kia hơi có vẻ tâm thần bất định cùng ánh mắt mong chờ ở bên trong, Nhạc Duyên cũng không có đối với Vệ Trinh Trinh dùng hình dạng của mình làm tiêu chuẩn tái tạo một cái vật thay thế mà tức giận, mà là dò hỏi: "Là xuất hiện nguy cơ sao?"

"A…!"

Một câu vạch trần trong đó nguyên nhân chân chính. Vệ Trinh Trinh nghe vậy cũng chỉ có thể gật gật đầu, chăm chú cắn cái miệng nhỏ nhắn môi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có một loại tự thẹn.

Vệ Trinh Trinh đáp ứng, triệt để biểu lộ dưới mắt Linh Thứu Cung nguy cơ.

Mà thôi lúc trước chính mình Thâu Thiên Hoán Nhật thủ đoạn đổi mặt, tái tạo một cái chính mình vật thay thế, chỉ sợ đúng là phần này nguy cơ nguyên nhân.

Trinh Trinh nói toạc ra, là không thích hợp lắm cái loại nầy âm mưu quỷ kế đấu tranh.

Cho dù là tại trong lời nói của nàng, lúc trước Khấu Trọng, Từ Tử Lăng còn có nàng Tam tỷ đệ cục, càng nhiều nữa chỉ sợ cũng Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng bố trí, Phiếu Miểu Phong phụ trách bất quá là cung cấp nhân thủ mà thôi. Đây là tính tình mà thôi.

Nhưng là…

Tại lúc trước Nhạc Duyên cần là Vệ Trinh Trinh này cá tính tử.

Nếu là đổi lại một cái dã tâm bừng bừng người. Như vậy chỉ sợ cuối cùng nhất sẽ để cho cục diện trở nên không thể thu thập, dù sao Bắc Minh Thần Công nếu là lưu lạc trên giang hồ sau, hoặc là bị người lạm dụng sau, chỉ sợ Phiếu Miểu Phong cuối cùng nhất kết cục so với Ma Môn còn muốn thê thảm.

Không hề cố kỵ cướp đoạt người khác công lực cho mình dùng, tại có kiến thức mắt người trong tất nhiên là biết rõ đây là Đạo gia công pháp, nhưng nếu là tại người bình thường trong mắt, đây là trắng trợn đệ nhất ma công.

Đối với người giang hồ mà nói, không có cái đó một cửa

võ công sẽ để cho người như vậy kiêng kị cùng hướng tới rồi.

Mà Vệ Trinh Trinh, không thể nghi ngờ là một cái chọn người thích hợp. Sẽ không lạm dụng môn võ học này, có thể cam đoan Phiếu Miểu Phong truyền thừa.

Tại đây sao nhiều trong nữ nhân, Vệ Trinh Trinh vô luận thiên thời địa lợi nhân hoà đều tại trên người nàng.

Nghi lâm mặc dù là đồng dạng thiện lương, nhưng thời cơ cùng bối cảnh không đúng.

Tiểu Long Nữ không âm thế sự. Thời cơ cũng không đúng.

Vệ Trinh Trinh là thỏa đáng nhất người chọn lựa.

Huống chi, Vệ Trinh Trinh càng là dùng Duy Ngã Độc Tôn công giữ vững được như thế lớn lên thời gian, không biết theo phương diện nào, nàng đã làm đầy đủ tốt rồi.

Đón Vệ Trinh Trinh ánh mắt. Nhạc Duyên mỉm cười, trên mặt lộ vẻ vẻ mặt vui vẻ.

Tại Vệ Trinh Trinh hơi kinh ngạc dưới ánh mắt, chỉ thấy nhà mình công tử vươn hai tay. Trực tiếp đem nàng cho ôm vào trong lòng, theo sau nhu tình như nước ở cái trán vừa hôn. Cảm thụ được vẻ này ôn hòa, còn có tại trước mũi xoay quanh cái kia cổ quen thuộc hương vị, trong chốc lát, cái kia bất quá là sáu bảy tuổi lớn nhỏ nữ đồng thân hình phảng phất giống như vào nước sôi tôm,

một đôi tiểu nắm đấm nắm thật chặc, cả người đều đỏ rực được rồi.

“Trinh Trinh!”

“Ngươi đã làm thật tốt rồi!”

“Những năm này khổ ngươi, kế tiếp nguy cơ tựu giao cho ta giải quyết a!”

Vệ Trinh Trinh khẩn trương Nhạc Duyên tất nhiên là cảm thụ đi ra, đối với cái này bất quá là thoạt nhìn cùng tiểu nha đầu giống như:bình thường lớn nhỏ kiếm tùy tùng, đối với biểu hiện của nàng Nhạc Duyên chỉ là ôn hòa cười cười. Hơn nữa, Vệ Trinh Trinh mặc dù không có nói, nhưng lúc trước Nhạc Duyên có thể cảm thụ đi ra, nhất là tại ôm qua đối phương sau, trong tay chân khí càng là tại Vệ Trinh Trinh trong cơ thể thay đổi một phen, Nhạc Duyên có thể phát giác được Vệ Trinh Trinh thương thế trên người.

Vệ Trinh Trinh thụ quá trọng thương.

“Nói cho ta biết!”

“Đả thương ngươi cuối cùng ai?”

Bên tai quanh quẩn nhà mình công tử thanh âm, Vệ Trinh Trinh cuối cùng cố kiềm nén lại ngượng ngùng, còn có vẻ này trong lúc mơ hồ có chút lửa đốt sáng người nhiệt ý sau, sắc mặt tựa hồ có chút thất thần, thất thần nhớ tới cái kia đả thương người của mình.

Nương theo lấy thất thần còn có một phần giấu ở đáy mắt chột dạ.

…

Tây Hạ hoàng cung.

Văn võ bá quan vô cùng cung kính đứng tại trong đại điện, mà lúc này Tây Hạ Hoàng đế cũng là hơi có chút nơm nớp lo sợ ngồi ngay ngắn ở ngôi vị hoàng đế bên trên.

Lập tức.

“Thật sự là…”

“Một đám phế vật!”

Chỉ nghe một tiếng Đê Trầm giọng nữ tại trong đại điện quanh quẩn ra, như gió lạnh vận chuyển qua, quét la khắp nơi trên đất bụi bậm.

Những lời này rơi xuống, trong đại điện văn võ bá quan cơ hồ đồng thời hai đầu gối mềm nhũn, toàn bộ mồ hôi rơi như mưa quỳ rạp xuống đất, cho dù là cái này mùa đông thời gian, chỗ Tây Bắc Tây Hạ bản thân tựu tính toán lạnh, nhưng đối với so đạo này thanh âm đến nhưng lại tuyệt đối so ra kém được rồi.

Thậm chí.

Tính cả ngôi vị hoàng đế bên trên tuổi trẻ Hoàng đế cũng theo ngôi vị hoàng đế bên trên trượt xuống dưới,

hai đầu gối quỳ gối ngôi vị hoàng đế trước, cái trán chạm đất, vô cùng sợ hãi cùng đợi thanh âm chủ nhân xuất hiện.

Mọi âm thanh đều tĩnh.

Thậm chí liền người tiếng hít thở đều áp vô cùng thấp, tại trong đại điện tiếng vọng chỉ có cái kia từng bước từng bước tiếng bước chân, phảng phất giống như đạp tại trong lòng, theo mỗi một bước bước ra, đều lại để cho người nhịn không được không tự chủ được rung rung thoáng một phát.

Bức rèm che cuốn động.

Cuối cùng theo bên cạnh lối vào vào một người, một cái nữ nhân.

Bộ pháp vững vàng, rất khó tưởng tượng một nữ tử có thể bước ra như thế trầm trọng, ổn như thái núi bước chân.

Lướt qua quỳ rạp xuống đất văn võ bá quan, cái kia trang phục lộng lẫy nữ tử cuối cùng đi tới ngôi vị hoàng đế trước mặt, dưới cao nhìn xuống liếc nhìn cái kia nơm nớp lo sợ mồ hôi rơi như mưa đầu rạp xuống đất quỳ gối ngôi vị hoàng đế trước mặt Hoàng đế. Khẽ hừ một tiếng, chân ngọc nhẹ giơ lên, trực tiếp đạp trên Hoàng đế đầu, mượn lực quay người do đó đặt mông ngồi ở vốn nên Hoàng đế mới có thể làm ngôi vị hoàng đế bên trên.

Một thân phượng trang.

Một thân bá đạo.

Ánh mắt bễ nghễ.

Ngồi ngay ngắn ở ngôi vị hoàng đế bên trên, giờ phút này đại biểu cho chỉ có nàng độc tôn.

Chương 064 : So sánh

Tây Hạ.

Hoàng cung đại điện.

Giờ này khắc này tại đây không có trang nghiêm hào khí, chỉ có lại để cho người liền hô hấp đều cảm thấy khó khăn trầm trọng.

Khổng lồ áp lực, còn có khí thế bao phủ toàn bộ hoàng cung đại điện. Cái kia quỳ rạp xuống đất văn võ bá quan, không ai dám ngẩng đầu đi quan sát cái kia ngồi ngay ngắn ở ngôi vị hoàng đế bên trên nữ tử, mỗi người trên đầu cũng đã là mồ hôi lạnh trải rộng.

Mặc dù là có người nhìn thấy đối phương ngồi trên ngôi vị hoàng đế phương thức, trong lúc nhất thời lại cũng không có ai dám khai nói nói một tiếng.

Toàn bộ trong đại điện, thậm chí tĩnh chỉ có tiếng hít thở ẩn ẩn lọt vào tai.

Cùng với cái kia giọt giọt mồ hôi rơi trên mặt đất nghiền nát tiếng vang.

Nữ nhân quang minh chánh đại ngồi trên ngôi vị hoàng đế, vô luận ở nơi nào đều là nghịch thiên hành sự, nhưng ở dưới mắt Tây Hạ hoàng cung nhưng lại không người dám nói câu nào. Bởi vì vi bọn họ cũng đều biết, cái này Tây Hạ cùng hắn nói toạc ra là Hoàng đế tại nắm giữ, chẳng nói là quá sau tại khống chế toàn bộ Tây Hạ.

Cho tới nay, quá sau đều là tại sau cung, tựa hồ không sao vậy đi ra, tối đa cũng bất quá là trong lời nói xa xa chỉ huy.

Có thể nói, tại hiện tại Tây Hạ quan trường, văn võ bá quan chính thức biết rõ quá sau lợi hại bất quá là mấy người, càng nhiều nữa người đã không phải là chết đi, vẫn là giải ngũ về quê. Nhưng là đối mặt với đối phương như thế quang minh chánh đại đạp vào ngôi vị hoàng đế, có người không dám nói, nhưng cái này cũng không đại biểu tất cả mọi người hội (sẽ) một mực bảo trì trầm mặc.

Sau nửa ngày.

Quỳ gối phía sau một gã Niên Khinh Ngôn Quan cuối cùng chịu đựng không nổi phần này áp lực, mãnh liệt ngẩng đầu nhìn liếc. Một dưới mắt, lập tức tức giận đến thất khiếu hơi nước. Trong mắt hắn, Tây Hạ đường đường Hoàng đế chính phủ phục ở đằng kia xinh đẹp hư không tưởng nổi, làm như Thần Tiên nữ nhân dưới chân, tựu như cùng một cái cẩu giống như:bình thường. Còn nữ kia tử thì là ngồi ngay ngắn ngôi vị hoàng đế phía trên, chân trái nhẹ nhàng khung tại chính mình trên đùi phải, chân ngọc chính đặt ở cái kia phủ phục tại bên cạnh Hoàng đế trên đầu.

Một màn này.

Không thể nghi ngờ trùng kích tư tưởng của hắn.

Thử nghĩ đường đường Hoàng đế há có thể như cẩu

giống như:bình thường phủ phục tại địa? Mặc cho một cái nữ nhân như thế lãng phí? Mặc dù là nàng là quá sau cũng không được!

Nghĩ đến đây, Niên Khinh Ngôn Quan cũng quên lúc trước cái kia phần hàng lâm khủng bố khí thế, cưỡng ép hiếp khởi động thân, ánh mắt nhìn thẳng cái kia ngồi ngay ngắn ở ngôi vị hoàng đế bên trên tịnh lệ nhưng như thiếu nữ nữ tử. Mở miệng nói ra: “Quá sau, thần có chuyện nói!”

“Úc?”

Phượng sắp xếp tuổi trẻ nữ tử khẽ ngẩng đầu, ánh mắt tăng tại cái kia lên tiếng Niên Khinh Ngôn Quan trên người, trầm ngâm xuống, thu hồi ánh mắt, mí mắt hơi đóng, nói: “Chuẩn!”

“…”

Như châm đâm giống như:bình thường ánh mắt rơi vào trên mặt, lại để cho Niên Khinh Ngôn Quan da mặt đều cảm giác được một loại đâm đau cảm giác, nhất là đối phương cái kia tùy ý thoáng nhìn ánh mắt, càng làm cho hắn thiếu chút nữa bị hù đình chỉ hô hấp. Tương đối Hoàng đế khí thế xác thực xa còn lâu mới có thể cùng quá sau so sánh với.

Nhưng là…

Nơi này là Tây Hạ.

Cũng không là trong nguyên.

Không thể tồn tại một cái nữ nhân bò tới sở hữu nam nhân trên đầu, tựu như là trong nguyên trong lịch sử nữ nhân kia giống như:bình thường. Cho dù mọi người đều biết dưới mắt Tây Hạ Chưởng Khống Giả chính thức chính là quá sau, nhưng là không thể dễ dàng tha thứ như thế hiển nhiên.

Cho nên, mặc dù là chết hắn cũng cần vãn hồi những bị dọa kia đại thần tâm, muốn cho Hoàng đế biết rõ cái này cả triều văn võ còn có người là Hoàng đế trung tâm thần tử.

“Thần!”

“Cung thỉnh quá sau lệch vị trí, chỗ đó không phải quá sau đương ngồi!”

Tây Hạ hoàng cung trong đại điện, giờ phút này chỉ quanh quẩn như thế hai câu nói, nhưng mà hai câu này lời nói nhưng lại làm cho cả đại điện hào khí lại lần nữa ngưng trọng vài phần. Trong lúc nhất thời, trong đại điện không ngừng kéo vang lên không ít tiếng nuốt nước miếng.

Không chỉ có như thế.

Còn có rất nhiều đại thần tại nằm rạp trên mặt đất đồng thời. Cũng lặng lẽ dùng ánh mắt nhìn thấy cái này to gan lớn mật tuổi trẻ thần tử.

“…”

Không có lên tiếng, ở lại trong đại điện chỉ có im ắng trầm mặc.

Niên Khinh Ngôn Quan nhẹ nhàng ngẩng đầu, nhìn thấy chính là cái kia phượng trang bao phủ xuống một trương tự tiếu phi tiếu mặt ngọc, đang tại dịu dàng cười nhìn mình. Cảm nhận được cái này cổ giống như cười mà không phải cười. Lại như tán thưởng ánh mắt, Niên Khinh Ngôn Quan dĩ nhiên là không chịu nổi phần này vui vẻ, toàn bộ sắc mặt không khỏi đỏ lên thoáng một phát, lập tức lại mãnh liệt cúi đầu.

Ba! Ba! Ba!

Một đạo hơi có vẻ thanh thúy tiếng vỗ tay đột nhiên tại trên đại điện vang lên. Dẫn tới không ít đại thần đều lặng lẽ ngẩng đầu liếc nhìn, phát hiện vỗ tay đúng là cái kia ngồi ngay ngắn ở ngôi vị hoàng đế bên trên quá sau. Lập tức, mọi ánh mắt đều đã rơi vào dưới mặt trên mặt đất. Tựa hồ bên trên có cái gì nha đẹp mắt, đáng giá nghiên cứu đồ vật.

Chỉ có cái kia lên tiếng Niên Khinh Ngôn Quan cảm thấy một tia ngoài ý muốn, bản năng một loại không ổn tự trái tim bay lên. Lập tức, hắn liền nghe được quá sau thanh âm tại trên đại điện quanh quẩn.

“Thật lâu!”

“Thật lâu thật lâu không có gặp như ngươi như vậy gan lớn thần tử rồi!”

“Với tư cách ban thưởng, di ngươi tam tộc!”

Trên mặt trong lúc vui vẻ, ngồi ngay ngắn ở ngôi vị hoàng đế bên trên nữ tử như thế rơi xuống phân phó.

“! ! !”

Niên Khinh Ngôn Quan nghe vậy không khỏi khẽ giật mình, lập tức sắc mặt đại biến, hô: “Quá sau, thần không có bất kỳ sai lầm, ngươi đây là lạm sát kẻ vô tội a!”

“Hoàng Thượng!”

Thê Lệ la lên, lại để cho hay (vẫn) là quỳ ở một bên Hoàng đế cũng không khỏi run rẩy thoáng một phát. Nhưng là đối mặt nói quan Thê Lệ la lên, tuổi trẻ Hoàng đế vẫn đang không động với trung.

Gặp Hoàng đế không động với trung, còn có cả sảnh đường văn võ đại thần, Niên Khinh Ngôn Quan liền biết rõ chỉ sợ chính mình kết cục đã tại đây quá sau một câu sa sút xuống, đã lâm vào tuyệt vọng hắn tất nhiên là sẽ không buông tha cho, vẫn đang muốn tại trong lời nói bàn hồi tình huống của mình, hô: “Các ngươi chẳng lẽ muốn tựu như vậy nhìn xem sao? Nhìn xem Lý Thu Thủy làm loạn cung đình, làm loạn giang sơn sao?”

Bị bắt đi xuống đi Niên Khinh Ngôn Quan còn muốn nói cái gì nha thời điểm, chỉ nghe ba một tiếng, một khối bàn tay rộng thùng thình tiểu nhân cờ-lê trực tiếp bị binh sĩ đập vào trên miệng, lập tức phiến máu tươi đầm đìa, thanh âm cũng bị cản trở trở về.

Tại nói quanh co trong tiếng, nói quan bị kéo xuống.

Trong đại điện.

Ở thời điểm này, quỳ trên mặt đất văn võ bá quan lúc này mới nhẹ nhàng hô thở ra một hơi, nếu là ở lại để cho cái kia nói quan nói tiếp xuống dưới, kết quả kia chỉ sợ không phải chết một người người, bị di một người tam tộc như thế đơn giản.

Chết tốt lắm!

Bị chết diệu!

Không có đem chính mình liên lụy đi vào…

Đây là tại tràng tuyệt đại đa số đại thần ý nghĩ trong lòng.

Nhưng ở phần này nguy cơ qua sau, ngay sau đó vấn đề vẫn đang không nhỏ. Bằng không mà nói, quá sau một câu kia 'Một đám phế vật' tự sẽ không ra khẩu rồi. Không ít đại thần hai mắt nhìn nhau một cái, lập tức liền nhớ tới bề ngoài giống như sáng hôm nay thu được mới nhất tin tức.

Lần này nhất phẩm đường đi ra ngoài người tại Đại Tống cảnh nội toàn quân bị diệt, thậm chí liền đường đường chủ soái hách liên Thiết thụ cũng đưa tại bên trong, đã trở thành Đại Tống trên tay tù binh.

Loại kết quả này…

Vô luận là ai người chủ sự đều cần phải chịu trách

nhiệm. Bất quá khiến người khác thở dài một hơi chính là lần này phế vật đích thị là chỉ nhất phẩm đường cao thủ, gánh vác quan hệ chỉ có người giang hồ cùng quân đội bên trên người, chính vụ bên trên quan viên cũng không có liên lụy.

Nhưng là không phải không thừa nhận. Loại tình huống này quả thực mất mặt.

Cũng khó trách quá sau hội (sẽ) tức giận như thế, một mực trong cung lâu không hiện ra quá sau vừa ra tràng tựu cho tất cả mọi người một hạ mã uy.

“Nói!”

“Kết quả như thế nào!”

Quay mắt về phía quá sau hỏi thăm, tại trên triều đình còn lại nhất phẩm đường người phụ trách chỉ có thể kiên trì, đem sở được đến tin tức từng điểm từng điểm nói cho ở đây mọi người.

“Nói cách khác đường đường nhất phẩm đường người phụ trách, hách liên Thiết thụ thành tù binh?”

Kết quả như vậy, đang nghe qua sau, nữ tử ngay sau đó là giận dữ.

Thuận tay bãi miễn không ít quan viên, cuối cùng nhất càng là một lần nữa an bài nhất phẩm đường người phụ trách, cái này mới người phụ trách tên là hách liên bừng bừng.

Cuối cùng nhất.

Nữ tử suy tư một phen sau, làm phân phó. Đó chính là lại để cho hách liên bừng bừng một lần nữa mang theo nhất phẩm đường người với tư cách đặc sứ tiến về trước Đại Tống, đem hách liên Thiết thụ cho đổi về đến. Đương nhiên, đây chỉ là biểu hiện ra nhiệm vụ, chính thức nhiệm vụ thì thôi đã tại chút bất tri bất giác dùng truyền âm nhập mật phương thức làm an bài.

Đó chính là bàn bạc Đại Tống cảnh nội gần đây xuất hiện một cái đạo Tin Lành phái, tên là Minh Giáo.

“Hạ chỉ a!”

“Hoàng đế!”

Dưới cao nhìn xuống đối với còn quỳ gối bên cạnh tuổi trẻ Hoàng đế làm phân phó sau, Lý Thu Thủy cái này liền đứng dậy tại văn võ bá quan cung kính trong tiếng đã đi ra.

…

Địa phương khác sự tình như thế nào biến hóa, Nhạc Duyên dưới mắt cũng không rõ ràng lắm.

Thậm chí.

Nhạc Duyên chỗ chờ mong trả lời cũng không có theo Vệ Trinh Trinh miệng ở bên trong lấy được. Đó cũng không phải Vệ Trinh Trinh tại cố ý giấu diếm, mà là tại thời khắc này Nhạc Duyên thân thể tình huống cuối cùng

triệt để bạo phát ra, khổng lồ lửa đốt sáng người nhiệt khí quanh quẩn trong đại sảnh.

“Công tử!”

“Ngươi bị thương? Không đúng!”

Đứng ở một bên Vệ Trinh Trinh thấy thế lập tức kinh hãi. Cái này cổ khổng lồ nhiệt kình quả thực lại để cho người cảm thấy khủng bố.

Rơi vào đường cùng, Nhạc Duyên cũng chỉ có thể tạm thời buông tha cho tiếp tục hỏi thăm ý định, đem yêu cầu của mình trực tiếp nói ra. Đương Vệ Trinh Trinh nghe được vạn năm Hàn Băng yêu cầu sau, ánh mắt của nàng không khỏi sáng ngời. Hiển nhiên. Nhà mình công tử phần này yêu cầu, vừa đúng… Không, xác thực nói là gãi đúng chỗ ngứa.

Bởi vì Vệ Trinh Trinh tuy nói tu luyện do Khấu Trọng sáng tạo ra, tạo ra đến kỳ công Duy Ngã Độc Tôn công, nhưng cái này cũng không đại biểu nàng một mực như vậy nghịch phản mà đến.

Thanh tỉnh quá lâu. Tại có chút thời điểm là một loại gánh nặng.

Tại có chút thời điểm, Vệ Trinh Trinh lựa chọn một cái càng thêm thỏa đáng đích phương pháp xử lý.

Đó chính là đóng băng.

Hơn nữa địa lợi nguyên nhân, không thể nghi ngờ Phiếu

Miểu Phong có đầy đủ chuẩn bị.

Theo Vệ Trinh Trinh dưới sự dẫn dắt. Nhạc Duyên rất nhanh liền đi tới nàng bế quan địa phương, theo sau Nhạc Duyên tại Vệ Trinh Trinh nhìn soi mói tiến nhập cái kia Hàn Băng trong động.

Nhìn xem cửa động đóng cửa, đưa mắt nhìn nhà mình công tử cả người đã tại mượn cái kia chuẩn bị Hàn Băng trong bắt đầu tiết nóng tính sau, Vệ Trinh Trinh lúc này mới thở phào một hơi, thịt vù vù bàn tay nhỏ bé không ngừng vỗ bản thân bộ ngực.

Vừa mới cuối cùng nhất cái kia một vấn đề, dĩ nhiên lại để cho Vệ Trinh Trinh không biết nên mở miệng như thế nào rồi.

Quay đầu, Vệ Trinh Trinh là không khỏi sững sờ.

Ở trước mặt nàng, một thân hồng y tiểu nha đầu chính nhìn chằm chằm nhìn mình chằm chằm, cái kia một đôi trừng lớn trong ánh mắt tựa hồ đang không ngừng phóng thích ra sát khí.

Tiểu nha đầu, ngươi cái này cái gì nha ánh mắt?

“Úc!”

“Cái này là công tử mới thu đồ đệ, coi như là tiểu sư muội của ta a!”

Một đôi thịt vù vù bàn tay nhỏ bé học Nhạc Duyên bộ dáng phụ tại phía sau, dùng một loại Đại sư tỷ giọng

điệu nhìn xem tiểu nha đầu, nói ra.

Tiểu sư muội?

Sư muội cái gì nha tiểu nha đầu không rõ ràng lắm, nhưng cái này chữ nhỏ không thể nghi ngờ lại để cho tiểu nha đầu cũng không thích. Thế là tại A Chu còn có Mai Lan Trúc Cúc Tứ đại kiếm tùy tùng nhìn soi mói, mãnh liệt đi tới Vệ Trinh Trinh trước mặt,

Lấy Vệ Trinh Trinh đứng đấy. Vậy sau,rồi mới duỗi ra bàn tay nhỏ bé tại hai người trên đầu khoa tay múa chân lấy, khoa tay múa chân sau nửa ngày, tiểu nha đầu vui vẻ.

Dựa theo nàng khoa tay múa chân, chính mình muốn so với đối phương áo trắng nữ đồng cao như vậy một chút…

Đây là cái gì nha so pháp?

Vệ Trinh Trinh nhìn đến lông mày thẳng nhăn, dựa theo cái này hồng y tiểu nha đầu so pháp, sao vậy so cũng có thể a! Đón đối phương cái kia bị kích động ánh mắt, Vệ Trinh Trinh cũng lập tức phản kích, duỗi ra bàn tay nhỏ bé cũng dựa theo vừa rồi tiểu nha đầu so pháp cũng tới một lần.

Không phải bình di, mà là xéo xuống ở dưới di động.

Một phen so sánh sau, Vệ Trinh Trinh vươn một cái ngón út, so ra ta so ngươi cao một mảng lớn, vẫn là Đại sư tỷ ý tứ.

Tiểu nha đầu thấy thế lập tức giận dữ, lập tức lại duỗi thân ra mập mạp bàn tay nhỏ bé lại lần nữa so…mà bắt đầu. Lúc này đây so sánh kết quả, là nàng so với đối phương cao một cái đầu.

Một bên.

Mai Lan Trúc Cúc bốn chị em cùng A Chu trợn mắt há hốc mồm xem lên trước mặt hai cái cái đầu độc nhất vô nhị, niên kỷ thoạt nhìn cũng là bình thường không hai nữ đồng bắt đầu giúp nhau trèo khởi cái đầu cử động đến. Bốn chị em khá tốt, không có ra qua Linh Thứu Cung, hơn nữa cũng đã gặp đồng mỗ bộ dáng như vậy, tất nhiên là không ngoài ý, nhưng là A Chu cả người tựu hồ đồ rồi.

Tình cảnh này không đúng!

Lúc trước tại Nhạc Duyên cùng Vệ Trinh Trinh nói chuyện thời điểm, A Chu đã dựa vào chính mình ba thốn chiếc lưỡi thơm tho theo trong bốn tỷ muội bộ đồ đã đến vật mình muốn, coi như là theo phương diện nào đó biết rõ Thiên Sơn Đồng Mỗ thân phận.

Chỉ là trước mắt cái này bức tràng cảnh…

Các nàng là đang gạt ta a?

Cái này rõ ràng là một đứa bé a!

Từ khi đi theo Nhạc Duyên sau khi đi, A Chu tựu cảm thấy quan điểm của mình đã tại chút bất tri bất giác đã

xảy ra nào đó không muốn người biết biến hóa. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết rất tốt đổi mới nhanh hơn!

Chương 065 : Đại pháp

Chim kêu.

Tại Phiếu Miểu Phong bên trên, bén nhọn lọt vào tai.

Đứng ở trong sân, hai cái giống như:bình thường lớn nhỏ không hai nữ đồng đang tại chỉ vào một chỉ tại đâu đó chạy tới chạy lui đoản cánh điêu lẫn nhau giúp nhau nói xong cái gì nha. Một thân đỏ thẫm cùng một thân tuyết trắng hai chủng nhan sắc ở chỗ này hiển lộ rõ ràng được ích. A Chu để sát vào nghe xong, cái này mới phát hiện hai cái nữ đồng là ở đối với cái kia ở bên cạnh sức chạy điêu bình phán lấy cái gì nha.

“Đây là điêu!”

“Ta xưng là linh thứu!”

Vệ Trinh Trinh bàn tay nhỏ bé vẫy vẫy, lập tức cái kia đầu chừng nàng giống như:bình thường lớn nhỏ điêu loại lập tức chạy tới, bàn tay nhỏ bé vuốt ve cái kia linh thứu đầu, Vệ Trinh Trinh rất là tùy ý nói. Linh Thứu Cung đích danh xưng là bởi vì điêu mà đến.

Theo Vệ Trinh Trinh, tiểu nha đầu chú ý lực cũng đã rơi vào cái này chỉ đoản cánh đại điêu trên người.

Đồng thời.

A Chu ánh mắt cũng dời tới.

Nàng nhìn đến ra, cái này chỉ điêu cũng không phải lúc trước dưới chân núi phát hiện mình cái kia chỉ, cái này chỉ điêu tuy nói cái đầu cũng có chút không nhỏ, xem như dị chủng, nhưng nhìn hắn cánh không thể nghi ngờ là phi không được rất cao đấy, có lẽ tối đa bất quá là nhảy dựng lên lướt đi một đoạn khoảng cách.

Bất quá, A Chu không thừa nhận cũng không được cái này chỉ cái gọi là linh thứu đại điêu quả thật là cái đầu thật lớn, là nàng trong cuộc đời này nhìn thấy lớn nhất điêu loại rồi.

Chính như thế muốn thời điểm, A Chu liền nghe được tiểu nha đầu khinh thường nghiêng cái đầu nhỏ, đối với cái kia linh thứu cái đầu chẳng thèm ngó tới, nói thẳng: "… Hừ! Như thế đại điểm điêu không biết xấu hổ? Nhà của ta so ngươi cái này lớn hơn!"

Nghe lời này, A Chu sắc mặt không khỏi có chút buồn cười, như vậy ngôn ngữ trong mắt của nàng bất quá là hai tiểu cô nương vì ganh đua so sánh mà thôi. Có thể so với cái kia linh thứu càng lớn, chỉ sợ căn bản không có khả năng. Có tiểu nữ đồng lớn nhỏ điêu loại, chỉ sợ đã là thế chỗ hiếm thấy dị chủng rồi. Nếu như còn muốn lớn hơn, chẳng lẽ lại còn có một người trưởng thành lớn nhỏ hay sao?

Ánh mắt nhìn lại, A Chu liền nhìn thấy tiểu nha đầu mở ra hai tay, dùng sức khoa tay múa chân thoáng một phát, dùng một loại khoe khoang ngữ khí nói ra: "Nhà của ta đại điêu có như thế đại!" Trên tay khoa tay múa chân lấy lớn nhỏ động tác, nhưng là bởi vì cái đầu quá nhỏ. Hai tay dùng sức mở ra cũng không cách nào khoa

tay múa chân ra, cuối cùng nhất chỉ phải giận dỗi đích nói ra: “Dù sao vẫn là so ngươi muốn đại, có ngươi nhiều cái đại. Hơn nữa, điêu thúc còn có thể đánh người lặc!”

Đánh người?

Có mấy cái linh thứu đại?

A Chu nghe vậy không khỏi lắc đầu bật cười, ưu nhã đứng ở nơi đó cũng không tiến lên, cũng không nói cái gì nha, chỉ là yên tĩnh nhìn xem hai cái nữ đồng giúp nhau khoa tay múa chân. Trong mắt của nàng, đây chẳng qua là đồng ngôn không cố kỵ, chính là tiểu hài tử vui đùa ngữ điệu.

Chỉ là ý nghĩ này vừa mới bay lên, liền bị Vệ Trinh Trinh trả lời cho phá vỡ.

“Ân?”

“Trưởng thành lớn nhỏ. Có thể đánh người đại điêu?”

Ngẩng đầu, bàn tay nhỏ bé theo linh thứu trên đầu cầm lại, Vệ Trinh Trinh ánh mắt đã rơi vào đang lấy một bộ khoe khoang biểu lộ nhìn mình chằm chằm tiểu nha đầu, phải biết rằng nàng sở dĩ dưỡng điêu, nuôi lớn điêu gọi là linh thứu, liền là vì công tử cái kia đầu điêu nguyên nhân. Chỉ tiếc lúc trước tiểu điêu bị Độc Cô Phượng chỗ dưỡng, không phải nàng dưỡng. Nghĩ tới đây, Vệ Trinh Trinh sắc mặt trong giây lát trở nên nghiêm túc lên, “Tiểu sư muội. Ngươi bái kiến Độc Cô Phượng đâu này?”

“Ai?”

“Ngươi sao vậy biết rõ Độc Cô tỷ tỷ?”

Tiểu nha đầu sững sờ, lập tức không tự chủ được hỏi.

Đối mặt tiểu nha đầu nghi hoặc, Vệ Trinh Trinh cũng không nói lời nào, mà là một đôi bàn tay nhỏ bé phụ bối. Thời gian dần qua trong sân đập mạnh cất bước tử đến, tựa hồ đang trầm tư lấy cái gì nha.

Độc Cô Phượng? !

A Chu nghe vậy cũng là khẽ giật mình, nữ nhân này nàng ấn tượng quá mức khắc sâu. Có thể nói, tại chim én ổ. Nàng là đối với Độc Cô Phượng ấn tượng là khắc sâu nhất người một trong. Ba kiếm đả bại nhà mình công tử, cơ hồ đánh phế đi công tử nữ nhân, nàng có thể nào không nhớ rõ?

Giờ khắc này. Lại lần nữa nghe nói cái này quen thuộc danh tự, A Chu cơ hồ lập tức dựng lên lỗ tai, chờ mong lấy sau văn.

“…”

Vệ Trinh Trinh bàn tay nhỏ bé phụ bối, tiểu thân hình trong sân không ngừng bồi hồi lấy, khuôn mặt nhỏ nhắn Nghiêm Túc chi cực.

Sau nửa ngày.

Bước chân dừng lại, Vệ Trinh Trinh có chút nghiêng đầu,

ánh mắt nhẹ nhàng thoáng nhìn đứng ở bên cạnh A Chu, cái kia hơi lãnh ý ánh mắt không khỏi lại để cho A Chu cả người không khỏi rùng mình một cái. Thu hồi ánh mắt, Vệ Trinh Trinh cái này mới mở miệng nói ra: “Người tới!”

“Bà ngoại, có gì phân phó?”

Thân là thiếp thân thị vệ, cũng là kiếm tùy tùng bốn chị em đại tỷ mai kiếm nghe vậy theo trong góc nhảy ra, đi vào Vệ Trinh Trinh trước mặt. Nàng biết rõ mỗi khi bà ngoại ngữ khí là như vậy lãnh đạm thời điểm, liền là có thêm chuyện trọng yếu thời điểm.

“A Chu cô nương, kính xin ngươi nói cho ta biết Độc Cô Phượng chỗ!”

Vệ Trinh Trinh cũng không có lập tức đối với mai kiếm phân phó cái gì nha, ngược lại là ngẩng đầu, nhìn qua A Chu, mở miệng hỏi.

“…”

Cảm thụ được cái này cổ rất có áp lực ánh mắt, A Chu toàn bộ nội tâm đều ẩn ẩn bay lên một cỗ sóng cả. Nếu nói là trước khi đối phương cùng tiểu nha đầu như vậy ngây thơ giúp nhau náo lấy thời điểm, lại để cho người vừa thấy chỉ là tưởng rằng lời nói của tiểu cô nương, nhưng dưới mắt ngữ khí cùng ánh mắt cũng đã hoàn toàn là hai cái bộ dáng rồi.

Thiên Sơn Đồng Mỗ…

Chỉ sợ cũng không phải lúc trước chính mình suy nghĩ cái kia giống như, mà Mai Lan Trúc Cúc bốn cái lời của cô nương cũng không có nói giả.

Chỉ là đột nhiên mặt đối với vấn đề này thời điểm, A Chu thật là trong lúc nhất thời không biết nên trả lời như thế nào là tốt. Nàng biết rõ Độc Cô Phượng chỗ, tên kia nghe thấy Dương Châu tàng kiếm sơn trang tự đối phương đến cửa khiêu chiến nhà mình công tử thời điểm, cũng đã chính miệng nói ra.

Đó là đối phương tự tin.

Nhưng ở thời điểm này, đón cái này một đạo thoạt nhìn có chút trong trẻo nhưng lạnh lùng ánh mắt, dù là đứng ở trước mặt mình chỉ là một cái thoạt nhìn bất quá sáu bảy tuổi lớn nhỏ nữ đồng, A Chu thực sự cảm nhận được một cỗ kinh khủng áp lực.

Cái kia…

Nhạc công tử còn có tiểu nha đầu, rõ ràng cùng Độc Cô Phượng quan hệ không kém, Nhạc công tử đối với chính mình càng là có ân cứu mạng, nhưng trước mặt cái này đồng mỗ… Tựa hồ thoạt nhìn, cùng cái kia Độc Cô Phượng tầm đó có cái gì nha vấn đề, hơn nữa nhà mình công tử tình huống.

Nên hỏi sao?

Đón Vệ Trinh Trinh ánh mắt, A Chu trong khoảng thời gian ngắn trầm ngâm.

Cùng lúc đó.

Linh Thứu Cung.

Trong mật thất.

Vốn là tràn ngập hàn ý tự Nhạc Duyên bước vào tại đây sau, vẻ này rét lạnh cùng nhiệt kình mà bắt đầu đối với xông, trong lúc nhất thời toàn bộ trong mật thất lộ vẻ bị nồng đậm sương trắng chỗ che lấp.

Không chỉ có như thế.

Trong mật thất còn phát ra từng đợt xì xì tiếng vang.

Thanh âm kia, nếu là càng xác thực mà nói, đó chính là như là một khối nung đỏ đâu khối sắt, đột nhiên để vào nước lạnh bình thường tình huống.

Xì xì trong tiếng nương theo lấy chính là vô tận hơi nước.

Khổng lồ nhiệt kình tại thời khắc này, triệt để bị Nhạc Duyên phát ra đến xem, trong cơ thể táo bạo Long nguyên lực lượng triệt để đã mất đi trói buộc, triệt để bạo loạn bắt đầu. Một thân quần áo tại thời khắc này triệt để biến thành tro bụi, mà đồng thời một cái quyển trục từ trong lòng trụy lạc. Đã rơi vào Nhạc Duyên trước mặt trên giường đá. Cái kia quyển trục tựa hồ tính chất không tầm thường, cũng không có bị nhiệt kình cùng hơi nước ảnh hưởng, bên trên vài cái chữ to —— đạo tâm chủng ma ** vẫn là rõ mồn một trước mắt. Trụy lạc tại trên giường đá phát ra ba một thanh âm vang lên. Đồng

thời cuồng bạo nhiệt kình, phảng phất giống như một loai vòi rồng tại trong mật thất quét ngang mà qua.

Tồn tại trong mật thất Hàn Băng đã bị cái này cổ nhiệt kình trùng kích, đã bắt đầu thời gian dần qua hòa tan ra.

Tích táp.

Bất quá nửa canh giờ công phu, mật thất đỉnh đã ngưng kết vô số giọt nước.

Nhưng những giọt nước này còn chưa tới kịp thấp, đã bị phóng lên trời nhiệt khí lại lần nữa biến thành hơi nước, như thế nhiều lần . Khiến cho được toàn bộ mật thất tại thời khắc này biến thành cơ hồ đã trở thành lồng hấp.

Thời gian dần trôi qua, những Hàn Băng này biến thành giọt nước trên mặt đất tạo thành một cỗ nước chảy, bắt đầu dọc theo khe hở hướng ra phía ngoài chảy tới.

Bên ngoài.

Lan kiếm cùng trúc kiếm hai tỷ muội chính ở bên ngoài chờ đợi lấy.

Đây là bà ngoại lưu ra lệnh.

Đối với mình gia công tử tình huống. Vệ Trinh Trinh tất nhiên là thập phần ở ý, một khắc này ẩn ẩn bạo phát đi ra nhiệt kình, đã làm cho nàng nhấc lên tâm tư. Cho nên, tại thấy nhà mình công tử bế quan sau, nàng liền phân phó thiếp thân thị nữ —— trong bốn tỷ muội hai người tại bên ngoài chờ đợi, cùng đợi kết quả.

Dù sao.

Phiếu Miểu Phong Linh Thứu Cung sự tình, hay (vẫn) là cần Vệ Trinh Trinh chính mình đi xử lý.

“Ân?”

“Đây là! ! !”

Đang tại Tiểu Thanh nói nhỏ đàm thoại hai tỷ muội, lập tức phát hiện dị biến. Ẩn ẩn đấy, một cỗ nặng nề tiếng vang ở bên trong vang lên. Không chỉ có như thế. Bởi vì dựa vào cửa đá rất gần, hai tỷ muội càng là cảm nhận được một cỗ ấm áp từ trong mặt truyền ra.

Hai tỷ muội trên mặt đều toát ra ngoài ý muốn vẻ kinh ngạc.

Cái này mật thất bốn chị em cũng biết, càng là biết rõ bên trong lấy rất nhiều từ phía trên trên núi hái đến Hàn Băng, cũng hiểu biết bên trong đó là nhiệt độ cực thấp. Giống như:bình thường võ công không được người trong này kiên trì không được thời gian quá dài, sẽ gặp bị vẻ này tử hàn lãnh xâm nhập cơ thể thể.

Nhưng cái lúc này, cái này nhiệt độ…

Chẳng lẽ lại hàn trong phòng ngây người một cái mặt trời?

Tỷ muội liếc nhau một cái, thân là tỷ tỷ lan kiếm liền hướng trúc kiếm khai báo vài câu sau. Liền lập tức ra đi

tìm bà ngoại rồi, bẩm báo tại đây phát sinh tình huống. Đưa mắt nhìn tỷ tỷ ra ngoài, thân là Tam muội trúc kiếm ánh mắt cái này liền gắt gao chằm chằm vào cửa đá.

Ngọc thủ càng là đặt ở trên cửa đá mặt. Cảm thụ được cái kia nhiệt độ càng ngày càng cao.

Sân nhỏ.

Đang lúc A Chu bị Vệ Trinh Trinh hỏi thăm khiến cho chần chờ thời điểm, trúc kiếm thân ảnh xuất hiện ở trong sân, cái này liền hấp dẫn Vệ Trinh Trinh chú ý lực, cũng làm cho A Chu thở dài một hơi. Vệ Trinh Trinh vấn đề, tại A Chu quan điểm nhìn lại, thật sự là không tốt trả lời.

“Trúc kiếm, công tử ra cái gì nha vấn đề sao?”

Quay người lại.

Vệ Trinh Trinh ánh mắt đã rơi vào trúc kiếm trên người, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy lo lắng. Một bên, tiểu nha đầu cũng đem chú ý lực đứng tại trúc kiếm trên người.

Đồng thời bị hai cái loli ánh mắt nhìn chăm chú, lại để cho trúc kiếm không khỏi cảm nhận được một cỗ áp lực.

Mấp máy miệng, trúc kiếm liền đem mật thất cửa đá biến hóa từng điểm từng điểm nói ra, không có chút nào bỏ sót.

“Ân? ! ! !”

Đồng âm thanh thúy, nhưng bên trong nhưng lại uy nghiêm tràn ngập, ánh mắt một nghiêng, đã rơi vào mai kiếm trên người, Vệ Trinh Trinh trực tiếp phân phó nói: “Mai kiếm, hạ lệnh mệnh bảy mươi hai hang hốc chủ ba mươi sáu đảo đảo chủ lập tức Thượng Thiên núi, thay ta đào đầy đủ vạn năm Hàn Băng!”

“Như thì không cách nào hoàn thành…”

“Bọn hắn cũng không có tồn tại tất yếu rồi!”

Thanh âm lãnh khốc, khiến cho A Chu nghe không khỏi sợ run cả người.

Thoại âm rơi xuống, Vệ Trinh Trinh đã quay người hướng mật thất phương hướng đi đến, đến nỗi Độc Cô Phượng vấn đề đã bị nàng tạm thời tính để tại não sau.

Trong mật thất.

Nhạc Duyên hai mắt đã mở ra, cái kia bốc hơi mà khởi sương mù dày đặc cũng không có ảnh hưởng tầm mắt của hắn.

Giờ phút này.

Nhạc Duyên ánh mắt chính đã rơi vào cái kia rơi ở trước mặt mình, đã lây dính không ít hơi nước trên quyển trục, bên trên sáu chữ to khắc sâu vào tầm mắt —— đạo tâm chủng ma **. Bởi vì chất liệu nguyên nhân, quyển trục cũng không có bị hơi nước cùng nhiệt kình ảnh hưởng.

Đây chính là Độc Cô Phượng ném cho mình quyển trục.

Ánh mắt không nháy một cái nhìn xem cái này sáu chữ to, Nhạc Duyên không biết sao, đột nhiên phát hiện cái này quyển trục đối với chính mình sinh ra một loại cực kỳ quỷ dị lực hấp dẫn. Loại này lực hấp dẫn, muốn so với trước khi mãnh liệt không ít. Mà tăng thêm giờ phút này bạo phát đi ra nhiệt kình tạm thời tính cùng trong mật thất Hàn Băng hơi lạnh tạo thành một cỗ giằng co, tuy nhiên tại từng điểm từng điểm thôn tính tại đây nhiệt độ, nhưng đối với với Nhạc Duyên đã không có trước khi cái kia sao hung hiểm.

Nhìn sau nửa ngày.

Nhạc Duyên chậm rãi đưa tay phải ra, giữ tại trên quyển trục dây thừng mang, trên đầu ngón tay cái kia nóng hổi nhiệt độ lập tức bị phỏng cái kia buộc chặt quyển trục dây lưng lụa.

Ba!

Một tiếng vang nhỏ qua sau, quyển trục từng điểm từng điểm trở mình lăn, lộ ra ghi lại tại đồ vật bên trong.

Khắc sâu vào tầm mắt câu đầu tiên, là nhập đạo quyển sách.

Đúng là đạo tâm chủng ma ** trụ cột quyển sách.

“Đây là! ! !”

Nhưng mà gần kề chỉ là lần đầu tiên, Nhạc Duyên dĩ nhiên tâm thần chấn động, vốn là trong cơ thể đã bắt

đầu chậm rãi đã nhận được trói buộc chân khí càng là như thoát khỏi dây cương con ngựa hoang bốn phía chạy trốn, cái kia bản thân đã giằng co nhiệt kình dĩ nhiên là lại lần nữa bạo phát một lớp.

Khổng lồ sức lực lực đánh trúng cả tòa mật thất bắt đầu rung rung không thôi.

Chỉ là khúc dạo đầu, đã lại để cho Nhạc Duyên khiếp sợ ngạc nhiên.

Bởi vì.

Bởi vì cái kia khúc dạo đầu nhập đạo tâm pháp đúng là thuần dương phái căn bản tâm pháp, chính là thuần dương lập phái chi cơ.

Trường Sinh Quyết. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết rất tốt đổi mới nhanh hơn!

Chương 066 : Bế quan

Quyển trục.

Từng điểm từng điểm mở ra.

Ánh mắt chỗ khắp nơi, hết thảy lộ vẻ cái kia trên quyển trục chỗ ghi lại hết thảy.

Đạo tâm chủng ma.

Là nhập đạo đệ nhất.

Tại lần đầu tiên khiếp sợ ngoài ý muốn sau, Nhạc Duyên bởi vì chân khí lại lần nữa không khống chế được sinh ra chấn động sau, theo sau cả người đã lâm vào một loại không rõ trạng thái. Mặc dù là cái kia bốn phía bắt đầu ở bộc phát nhiệt kình hạ không ngừng chấn động, làm cho cả mật thất bắt đầu rung rung, giống như bạo phát địa chấn bình thường, cũng không có lại để cho Nhạc Duyên để ý.

Giờ này khắc này, hắn sở hữu chú ý lực đều ở đây phần đạo tâm chủng ma ** quyển trục phía trên.

Bên trên ghi lại vượt quá Nhạc Duyên đoán trước.

Cái môn này ghi lại trứ danh vi đạo tâm chủng ma ** quyển trục, được xưng trong ma môn đệ nhất bí tịch võ công, khúc dạo đầu nhập đạo phương pháp ghi lại dĩ nhiên là thuần dương phái lập phái chi cơ —— Trường Sinh Quyết. Chẳng qua là chuyên môn dùng văn tự ghi

lại mà thôi.

Vốn lấy Nhạc Duyên ánh mắt, tất nhiên là nhìn ra được đây chính là thuần dương phái lập phái chi cơ dương bản Trường Sinh Quyết.

Lần đầu tiên, là khiếp sợ.

Thứ hai mắt, là ngạc nhiên.

Thứ ba mắt, là bật cười.

Cái này quyển trục được từ Độc Cô Phượng trong tay, Nhạc Duyên cũng đoán được tất nhiên là Sư Phi Huyên giao cho Độc Cô Phượng nguyên nhân, nghĩ đến Sư Phi Huyên muốn mượn cái này quyển trục đến cùng Độc Cô Phượng giao dịch, hoặc là nói là chứng minh cái gì nha. Cái này đạo tâm chủng ma ** là trong truyền thuyết chính thức đạo tâm chủng ma ** sao?

Tự nghĩ ra Độc Cô Cửu Kiếm Độc Cô Phượng chính là võ học mọi người, hiện tại càng là đã đến trọng kiếm kiếm pháp, thậm chí cử khinh nhược trọng tình trạng. Nếu là có giả, nàng tất nhiên nhìn được đi ra, nhưng là tự cấp dư chính mình phần quyển trục sau, nàng lại không có bất kỳ nói rõ.

Suy nghĩ trở mình lăn ở bên trong, trong cơ thể Long nguyên lực lượng bộc phát tạm thời tính bị Nhạc Duyên đặt ở não sau, mà là tinh tế suy tư.

Đang suy tư đồng thời, Nhạc Duyên vẫn đang không có quên tiếp tục xem xem tiếp đi, xem lên trước mặt phần

này quyển trục, Nhạc Duyên có một loại trực giác, hắn tựa hồ sắp nhìn thấy cái gì nha đồ vật ghê gớm. Một bên nhìn xem quyển trục. Nhạc Duyên một bên trong đầu suy tư đạo tâm chủng ma ** biểu hiện.

Đạo tâm chủng ma ** không phải bình thường võ học bảo điển, mà là một cửa võ học kỳ thư.

Cùng bình thường võ công bất đồng, nó là một cửa chuyên môn chú ý tinh thần dị lực võ công . Khiến cho tinh thần như thực chất, vô khổng bất nhập, có thể không đánh mà thắng chi binh. Hắn biểu hiện phương thức cùng hắn nói là tu luyện ma công, chẳng nói là tu chính là Đạo gia kim đan nguyên thần.

Theo tên đã nói nó là một cửa ma công, nhưng theo thực chất bên trong đến xem nói là một cửa huyền cửa chính tông công pháp ngược lại cũng không đủ.

“…”

Nháy mắt một cái không nháy mắt, Nhạc Duyên ánh mắt một mực dừng lại tại quyển trục phía trên, tại lược qua khúc dạo đầu nhập đạo quyển sách sau, theo sát mà đến ghi lại càng làm cho Nhạc Duyên lông mày không khỏi nhíu chặt.

Tại Nhạc Duyên trong trí nhớ. Đạo tâm chủng ma ** có thể đem toàn bộ Thiên Địa tinh khí bất trụ do chính mình lỗ chân lông hút vào trong cơ thể, chuyển hóa làm Chân Nguyên chi khí, bất trụ cường hóa ngưng tụ tinh thần, khắc chế đối thủ tâm thần, là đoạt thiên địa tạo hóa, cướp lấy vũ trụ tinh hoa huyền diệu công pháp.

Làm như thế cùng một môn công pháp cực kỳ tương tự.

Đó chính là Bắc Minh Thần Công.

Hoặc là nói là phóng đại bản Bắc Minh Thần Công, hay hoặc là nói đây mới là phù hợp Nhạc Duyên dùng Trường Sinh Quyết là ngọn nguồn sáng tạo ra, tạo ra đến Bắc Minh Thần Công tốt nhất khắc hoạ. Bởi vì tại Nhạc Duyên vốn là sáng tạo Bắc Minh Thần Công nghĩ cách ở bên trong, thu nạp người khác công lực bất quá là chi tiết tiểu đạo, trong lòng của hắn. Nạp trong thiên địa lực lượng mới được là mục tiêu cuối cùng nhất.

Mà phần này trên quyển trục ghi lại bước thứ ba lập ma, bước thứ tư kết ma, bước thứ năm ma kiếp, bước thứ sáu loại hắn bên trong chỗ ghi lại tán công cơ hồ đồng xuất một triệt. Bởi vì dựa theo bên trên ghi lại, thi đơn lý giải Trường Sinh Quyết (dương đồ) đến nơi đây không thể nghi ngờ không đủ. Cần vứt đi, khiến cho Cực Dương trong sinh ra đời Cực Âm, dương tận âm sinh, âm dương hợp nhất. Thành tựu Âm Dương trường sinh chân khí, khiến cho có thể trong người cung cấp thu nạp lực lượng động lực, có thể hấp thụ trong thiên địa rời rạc lực lượng.

Nếu nói là ma chủng chính là rét lạnh hắc ám âm. Như vậy đạo tâm là quang minh chánh đại dương.

Cả hai kết hợp, hình thành Thái Cực giống như:bình thường xoay tròn tồn tại, sinh ra đời chính thức ‘Ma chủng ‘, có thể chính thức bắt đầu thu nạp trong thiên địa lực lượng cho mình dùng, thậm chí là người tinh khí

thần cùng hết thảy.

Nhìn đến đây, Nhạc Duyên sắc mặt càng phát ra kỳ quái.

Lần này ghi lại không giống như là trong truyền thuyết đạo tâm chủng ma, ngược lại là như là một cửa dễ hiểu tu tập Âm Dương Trường Sinh Quyết trình tự. Cái gọi là dễ hiểu, tự nhiên cũng chỉ là tại người nào đó trong mắt là dễ hiểu, tại hắn trong mắt người của hắn chưa hẳn như thế.

Thử nghĩ.

Toàn bộ giang hồ, toàn bộ thiên hạ trên dưới năm ngàn năm ở bên trong, lại có mấy người tu thành Trường Sinh Quyết liền có thể nghĩ trong đó độ khó.

Vệ Trinh Trinh lúc trước có thể tu tập Bắc Minh Thần Công, đây chính là bởi vì Nhạc Duyên ban đầu ở Vệ Trinh Trinh trong cơ thể lưu lại Âm Dương chân khí hạt giống nguyên nhân. Nếu là dùng cái này trên quyển trục thuyết pháp, không thể nghi ngờ là Nhạc Duyên ban đầu ở Vệ Trinh Trinh trong cơ thể gieo xuống cái gọi là ‘Ma chủng’ .

Không có lên tiếng, nhịn xuống trong lòng xúc động, Nhạc Duyên tiếp tục xem tiếp, đến nỗi trong cơ thể Long nguyên lực lượng cùng Âm Dương trường sinh chân khí đối với xông sinh ra thống khổ, tại đây phần quyển trục trước khi tựa hồ lộ ra không đáng giá nhắc tới.

Theo Nhạc Duyên từng điểm từng điểm xem tiếp đi,

trong tay cái này cuốn được xưng Ma Môn cao nhất điển tịch, truyền thuyết chỉ có đem mười cuốn 《Thiên Ma Sách》 tập hợp đủ, thủy có khả năng tiến dòm ma đạo chi cực, đến hồ tu thành cao nhất đạo tâm chủng ma ** tại Nhạc Duyên trong mắt trở nên càng phát ra quái dị.

Mười cuốn tập hợp đủ, quay tới nói, thì ra là cái này đạo tâm chủng ma ** có thể thêm thêm giảm giảm phân thành mười cuốn.

Thí dụ như cùng Bắc Minh Thần Công tại có chút địa phương cực kỳ tương tự chính là thiên ma công.

Tại thời khắc này.

Nhạc Duyên trong đầu đột nhiên hồi tưởng lại một sự kiện.

Đó chính là tại đại đường thời điểm, Âm Quý Phái Chúc Ngọc Nghiên cùng Loan Loan hai người gây nên một sự kiện, lúc trước hai nữ vì thế tìm không ít phiền phức của mình. Nguyên do trong đó, là Âm Quý Phái hoài nghi mình theo Thạch Chi Hiên chỗ đó đã nhận được Âm Quý Phái trấn phái công pháp —— thiên ma công.

Các nàng hoài nghi mình hội (sẽ) thiên ma công.

Trên thực tế chính mình chỗ hội (sẽ) chính là Bắc Minh Thần Công.

Nhìn xem phần này quyển trục, nếu là đây là cái kia cái gọi là đạo tâm chủng ma **, như vậy chỉ cần đem bên trong ghi lại giữa đường Bắc Minh Thần Công, cắt giảm

một phần căn bản, đánh tan cái kia phần có thể hóa nội lực biện pháp, lại đem bên trong âm tính nội lực thi triển đi ra, chỉ còn lại cái kia phần lôi kéo lực đạo, như vậy nó là…

“Thiên ma công!”

Nỉ non một câu, Nhạc Duyên biểu lộ đã trở nên càng phát ra kì quái.

Phần này có thể nói là Nhạc Duyên ghi lại bản thân công pháp giống như:bình thường quyển trục, cũng khó trách sẽ để cho Nhạc Duyên chính mình sao suy nghĩ.

Hồi tưởng Ma Môn, như vậy hơn cao thủ, chính thức trường thọ lại có mấy người?

Tại tam giáo ở bên trong, bởi vì công pháp nguyên nhân có thể trường thọ có phật môn, có đạo gia, nhưng nếu không có Ma Môn.

Mà nhìn chung Ma Môn trong lịch sử xuống. Có thể chính thức sống thời gian rất dài duy có một người, đó chính là Tà Đế —— Hướng Vũ Điền. Hắn theo Biên Hoang thời đại sống đến Tùy mạt thời đại, mấy trăm năm thời gian, đến nỗi sau khi còn sống hay không, thì là không người biết được.

Mà hắn luyện tập võ công, liền đúng là đạo tâm chủng ma **.

Thì ra là trên tay mình phần này không biết là có hay không thật giả quyển trục.

Tà Đế Hướng Vũ Điền có thể sống như thế mấy trăm năm thời gian, có thể tới bằng được trừ mình ra, chỉ sợ chỉ có kiếm của mình tùy tùng Vệ Trinh Trinh rồi. Vệ Trinh Trinh tu tập Âm Dương Trường Sinh Quyết, kết hợp với Khấu Trọng lưu lại ở dưới Duy Ngã Độc Tôn công, nghịch chuyển sinh cơ. Cũng mấy trăm năm thời gian.

Hai bên kết hợp đối lập xuống…

Quyển trục thời gian dần qua bị Nhạc Duyên thu về, bên trên ghi lại đã bị hắn toàn bộ xem hết.

Cái này quyển trục nói là Ma môn chí cao bí tịch, nhưng ở Nhạc Duyên trong mắt không bằng nói là Đạo Môn chí cao bí tịch một trong, càng là mình một thân công pháp tốt nhất khắc hoạ biểu hiện. Có thể mặc dù là Huyền Tông chính đạo bí tịch, nhưng trong đó thu nạp người khác, cướp lấy trong thiên địa lực lượng cho mình dùng, hóa thân Côn Bằng phương thức tại người bình thường trong mắt không thể nghi ngờ là ma đạo.

Tục nhân trong mắt, cái này tất nhiên là ma đạo.

“Ôi!”

“Ôi ôi ôi!”

Đê Trầm tiếng cười tại trong mật thất quanh quẩn, bỏ qua bốn phía cái kia phát ra khổng lồ nhiệt kình. Nhạc Duyên đầu đầy tóc trắng không gió mà bay, tứ tán phiêu bay lên. Chỉ có cái kia Đê Trầm mà ôn hoà hiền hậu

thanh âm không ngừng ở trong mật thất qua lại nhộn nhạo.

Tinh thần công pháp…

Chính mình căn bản cũng đúng a!

Cứ nghe, đạo tâm chủng ma luyện đến đỉnh sau, có thể chỉ bằng vào Tinh Thần Lực phát huy ra đặc biệt lực lượng. Có kỳ quỷ năng lực cùng tràng cảnh.

Nhắm mắt lại, Nhạc Duyên trong đầu hiện lên thiên bên ngoài phi tiên tràng cảnh.

“Phật vốn là nói!”

“Ma vốn là nói!”

“Ta chính là nói!”

“Đạo tâm chủng ma!”

“Thì ra là thế a…”

Lại lần nữa mở mắt ra, cái kia tràn ngập tại bốn phía màu trắng hơi nước tựa hồ nhận lấy cái gì nha lực hấp dẫn, bắt đầu dùng Nhạc Duyên làm trung tâm cấp tốc sụp xuống. Không chỉ có như thế. Cái kia tản mát ra đi khổng lồ nhiệt kình cũng tựa hồ nhận lấy dẫn dắt, cũng trong triều Nhạc Duyên trở về.

Trong chốc lát, cái kia hơi nước ngưng kết thành bọt nước. Rất nhanh lại ngưng kết thành băng tinh.

Nháy mắt, trong mật thất đã ngưng kết thành một lớp băng dày cộp sương.

Tại lực hấp dẫn xuống, những băng tinh này bắt đầu hướng Nhạc Duyên phương hướng lăn đi, từng điểm từng điểm tại trên người của hắn dưới thân chồng chất bắt đầu. Trong nháy mắt, mật thất đã đã trở thành một cái lạnh vô cùng phong kín thế giới.

…

Hắc mộc nhai.

Sư Phi Huyên áo trắng bồng bềnh ở bên trong, xinh đẹp đứng ở núi chi đỉnh. Xem lên trước mặt cái kia trở mình lăn biển mây, không nói một lời.

“…”

Mây cuốn mây bay, mặt trời mọc mặt trời lặn.

Nàng đã đứng ở chỗ này trọn vẹn hai ngày thời gian, kể cả ban ngày, cũng kể cả buổi tối.

Bởi vì.

Chỉ là Độc Cô Phượng lại để cho người cho nàng truyền một cái tin tức.

Đó chính là đối phương đem con gái lưu lại đạo tâm chủng ma ** cho người nam nhân kia, cho nói công tử Nhạc Duyên.

Đương đối phương lấy được cái kia phần bí tịch sau, Sư Phi Huyên không biết sẽ phát sinh cái gì nha dạng hậu quả, tại thời khắc này dùng trí tuệ của nàng cũng không cách nào phỏng đoán ra cuối cùng nhất sẽ phát sinh cái gì nha dạng kết quả. Nhưng thân là tuyệt đỉnh cao thủ trực giác, Sư Phi Huyên ẩn ẩn có một loại không tốt lắm cảm giác.

Lắc đầu, đem trong lòng đích cái kia phần đau buồn âm thầm đi trừ sau, Sư Phi Huyên lúc này mới có chút ngóc đầu lên, đối với một mực cung kính đứng tại phía sau Minh Giáo đệ tử phương tịch phân phó nói: “Phương tịch!”

“Thánh Nữ!”

“Có thuộc hạ!”

Nghe nói trong giáo Thánh Nữ thanh âm, phương tịch quỳ một chân trên đất, vô cùng cung kính lên tiếng nói.

“Lại để cho người đi tiến hành bước tiếp theo kế hoạch a!”

“Lại để cho hắn có tiếng xấu, nửa bước khó đi!”

Lần này phân phó xuống dưới sau, Sư Phi Huyên tựa hồ nhớ tới cái gì nha, lúc này mới tiếp tục nói: “Mặt khác, mang cái kia Mộ Dung thị lên núi gặp ta!”

“Vâng!”

“Cẩn tuân Thánh Nữ làm cho!”

Cung kính thanh âm tại phía sau truyền ra, phương tịch cái này liền thời gian dần qua lui xuống.

Đỉnh núi.

Lại lần nữa chỉ có Sư Phi Huyên một người, một người thoáng thất thần nhìn trước mắt màu trắng biển mây.

Trong mơ hồ, Sư Phi Huyên chứng kiến cái kia biển mây trong có một cái đạo sĩ tại múa kiếm.

Đồng thời.

Tại bốn phía, còn có mấy vị tiên nữ mà tồn tại, chính vây quanh ở bốn phía, yên tĩnh nhìn xem.

Giống như là kia thiên ngoại phi tiên. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết rất tốt đổi mới nhanh hơn!

Chương 450 : Lão Khất Cái Chính Nguyệt Sơ đến đây

Chính Nguyệt Sơ mấy ngày hôm trước, đơn giản là thăm người thân chúc tết, hoặc là trong nhà chiêu đãi thân hữu.

Hôm nay Tô Thành tốt xấu cũng được cho Bình Dương thành phố tiểu nổi danh nhân vật, tại quê nhà cùng trong thôn cái kia càng là số một phú hào, khó được gần sang năm mới trong thôn ở mấy ngày này, thế là hồ thừa dịp tết âm lịch trước tới bái phỏng, cùng với được mời đến đây thân bằng hảo hữu nhóm tự nhiên muốn so thường ngày năm hơn rất nhiều, trong nhà cơ hồ mỗi ngày có tiệc rượu, hơn nữa giữa trưa có, cơm tối cũng có… Hết cách rồi, nông thôn ở nông thôn tựu cái này tập tục , trong thành phố những bằng hữu kia cũng vui vẻ được đồ cái mới lạ đến nông thôn nhận thức hạ ngày tết hào khí, nếu như không lay động hơn mấy bàn phong phú tiệc rượu, tại nông thôn mà nói đã có thể quá không có suy nghĩ, huống chi ngươi Tô Thành thế nhưng mà kẻ có tiền a, không thể lộ ra quá không phóng khoáng không phải?

Đối với cái này Tô Thành đôi cũng không phải sao vậy để ý, đến một lần lễ mừng năm mới nha, vui cười ôi vui cười ôi được, còn nữa cũng có thể mượn cơ hội tăng tiến thông thường giao tế quan hệ.

Chỉ có điều khó tránh khỏi muốn bận rộn chút ít, không chỉ là trong nhà chiêu đãi thân bằng, nhà mình có chút thân thích trưởng bối cũng dù sao cũng phải đi đến nhà chúc tết , trong thành phố một ít phương diện buôn bán bằng hữu, còn có chút quan viên trong nhà, đều là nhất định phải đi. Cho nên mỗi ngày Tô Thành lái xe đi thành phố đi vào trong bên trên ba lượng gia, vậy sau,rồi mới phải tranh thủ thời gian lái xe về nhà chiêu đãi khách nhân.

Mà Tô Thuần Phong cùng đệ đệ mưa nhỏ, mỗi ngày cũng muốn đi thăm người thân chúc tết, còn phải tranh thủ thời gian trở về trợ giúp cha mẹ thân trong nhà thu xếp tiệc rượu cơm canh.

Cái kia gọi một cái bận việc!

Chính trực tuổi thanh xuân thiếu chơi đùa tâm tính thật lớn Tô Thuần Vũ một bụng phàn nàn: “Gần sang năm mới, so bình thường còn muốn bề bộn, còn muốn mệt mỏi, liền chơi thời gian cũng không có, ai.”

Gần đây đối với loại này vô cùng náo nhiệt tiệc rượu xã giao nơi chẳng nhiều sao ưa thích Tô Thuần Phong ngược lại là không có cái gì nha, tại hắn xem ra chỉ cần cha mẹ thân qua phải cao hứng rồi, sao vậy đều được, hơn nữa hắn còn có thể thường xuyên tính địa ngồi vào trên bàn rượu cùng những khách nhân uống rượu tán gẫu, đương nhiên chủ yếu là vì thay phụ thân chia sẻ chút ít xã giao, lại để cho phụ thân tại đây loại nơi hạ thiếu uống chút rượu, mà đến chính mình là người trưởng thành rồi, trong nhà thiết yến không bên trên bàn mà nói không khỏi không hợp tình lý. Mà đã có Tô

Thuần Phong vị này tướng mạo tuấn tú kinh đại tài tử gia nhập, mỗi lần tại trên bàn rượu hắn đều trở thành cha mẹ thân kiêu ngạo, vô luận là hắn tướng mạo, học thức, ăn nói cử chỉ cùng với kinh đại học tử thân phận, đều bị làm cho người tán thưởng có gia, mà ngay cả Tô Thuần Phong tửu lượng, rượu phẩm, cũng đều là có thể làm cho sở hữu những khách nhân biểu hiện ra giơ ngón tay cái lên, trong nội tâm đối với Tô Thành cùng Trần Tú Lan hâm mộ ghen ghét hận.

Náo nhiệt như vậy bận rộn tiếp tục đến Chính Nguyệt Sơ năm.

Sơ sáu hậu cần viên khu cùng với vạn tiền tệ vận tin tức lưới chính thức bắt đầu buôn bán, cho nên Tô Thành cùng Trần Tú Lan đôi đều phải về hậu cần viên bên kia.

Tô Thuần Phong cũng phải đi theo cha mẹ hồi hậu cần viên, sơ sáu buổi chiều đường di trần vũ phương muốn đi tỉnh lị Trung Châu thành phố, vạn tiền tệ vận tin tức lưới năm trước vừa mới tại toàn bộ tỉnh trải rộng ra, nhưng vẫn là chỗ với tất cả thành phố tự chủ dùng tín hiệu phóng ra tháp và máy nhận tín hiệu bình đài tiến hành vận chuyển hàng hóa tin tức tuyên bố, bước tiếp theo công ty kế hoạch muốn xây dựng trang web, dùng internet thay thế trước mắt tin tức bình đài, tiến hành toàn bộ tỉnh vận chuyển hàng hóa tin tức nối, nối tiếp cùng liên hệ, cho nên trần vũ phương thời gian xác thực rất khẩn trương, Tô Thuần Phong cần tại sơ sáu buổi sáng cùng đường di, phụ thân cùng một chỗ, lại đối với công ty tổ kiến cũng kinh doanh bưu kiện nghiệp vụ hạng mục tiến thêm một bước nghiên cứu thảo luận chứng thực, xuất ra cơ bản phương án, đến tháng giêng

mười hai thời điểm, vạn thông hậu cần sẽ tổ chức cổ đông hội nghị, dùng làm ra bưu kiện nghiệp vụ công ty là hay không tổ kiến quyết định.

Chính Nguyệt Sơ mấy ngày nay tuy nhiên bận rộn, nhưng Tô Thuần Vũ như trước tại ca ca nghiêm khắc bức bách xuống, mỗi ngày trời chưa sáng tựu rời giường chạy bộ đánh quyền tập võ tập thể hình. Đầu năm cơm tối sau đưa đến những khách nhân, hắn ngay tại trước mặt cha mẹ tử khất bạch lại địa hướng ca ca cầu tình xin phép nghỉ, lại để cho hắn trong thôn ở mấy ngày này, gần sang năm mới còn chưa khỏe tốt cùng tiểu khỏa bạn nhóm chơi đùa đây này.

Tô Thành cùng Trần Tú Lan đôi đau lòng con thứ hai những ngày này đi theo bận rộn mệt nhọc, lỗi nặng năm cũng không thể tốt thật buông lỏng chơi đùa, đã giúp lấy mưa nhỏ hướng Tô Thuần Phong cầu tình.

Vốn dựa vào Tô Thuần Phong nghĩ cách, tập võ tập thể hình không thể lười biếng, bởi vì thói quen một khi gián đoạn, tuyệt đại đa số người đều hội (sẽ) tự nhiên mà vậy địa sản sinh tính trơ, do đó không cách nào kiên trì. Có thể đã cha mẹ cũng đã mở miệng, hắn đành phải dở khóc dở cười địa đáp ứng, nhưng cũng rất Nghiêm Túc địa khuyên bảo Tô Thuần Vũ, tết nguyên tiêu sau muốn lập tức khôi phục mỗi ngày sáng sớm tập võ rèn luyện, sau này trong trường học cũng muốn kiên trì địa kiên trì.

Tô Thuần Vũ đương nhiên là miệng đầy đáp ứng.

Có thể Tô Thuần Phong trong nội tâm cũng hiểu được, dùng đệ đệ tâm tính tuyệt đối kiên trì không đi xuống…

Cũng thế, không cần phải đem hắn luyện thành cái gì nha Võ Lâm cao thủ, có thể có một bộ cường kiện khí lực là tốt rồi.

Sơ sáu.

Trời đông giá rét.

Chín giờ sáng nhiều chung.

Vạn thông hậu cần viên cùng thành phố bên trong khắp nơi nổ vang tiếng pháo nổ, pháo âm thanh giao tương hô ứng, liên tiếp.

Tô Thuần Phong cùng phụ thân Tô Thành, đường di trần vũ phương ngồi ở trong phòng làm việc, đối với tổ kiến bưu kiện chuyện của công ty hạng chăm chú tường tận địa nghiên cứu thảo luận một phen, sơ bộ định ra hảo kế hoạch, nếu như ban giám đốc hội nghị thông qua, ngay tại cả nước trong phạm vi các tỉnh hội (sẽ), thành phố trực thuộc trung ương, và bộ phận tương đối phát đạt một hai tuyến thành thị ở bên trong triển khai mạng quan hệ bố cục, tranh thủ nửa năm sau, dẫn đầu tại Dự Châu tỉnh cùng kinh quảng cao tốc dọc tuyến tỉnh lị và trọng điểm thành thị mở ra đường tàu riêng bưu kiện vận chuyển nghiệp vụ, lại dùng một năm rưỡi đến thời gian hai năm bố cục cả nước.

Cơ bản phương án định ra rồi, trần vũ phương nhìn xem đồng hồ, đã là mười một giờ trưa nhiều, nàng đứng dậy một bên ăn mặc áo khoác, vừa nói: “Đã thành, trước như vậy đi, ta giữa trưa còn có một bữa tiệc, hai giờ chiều xe lửa, tỷ phu ngươi quay đầu lại cùng cổ đông

nhóm lại liên hệ đặt lễ đính hôn tốt tháng giêng mười hai buổi sáng hội nghị, đến lúc đó ta sẽ sớm gấp trở về. Không khí thân mật, ngươi buổi trưa hôm nay không có chuyện gì đâu lời nói, đi cùng ngươi ba ông ngoại ăn bữa cơm, hắn buổi sáng chuyên môn để cho ta chính miệng chuyển cáo đây này."

"Ai." Tô Thuần Phong cười ôi ôi địa đáp ứng.

Tô Thành cũng phủ thêm áo khoác đi ra ngoài, vừa nói: "Ta cũng được đi ra ngoài một chuyến, giữa trưa cùng diêm hồng cường, hứa vạn phát hẹn rồi ăn cơm, vừa vặn nói chuyện chuyện này."

Đưa mắt nhìn đường di cùng phụ thân riêng phần mình lái xe rời đi, Tô Thuần Phong đứng tại trong tiểu viện không khỏi sinh lòng cảm khái —— sinh hoạt nếu như vẫn là như vậy phát triển xuống dưới, thật tốt? Trùng sinh đến nay đã nhanh sáu năm rồi, trong nhà theo một cỗ nông dùng máy gặt đập liên hợp phát triển đến bây giờ vạn thông hậu cần, lại đem đến hội (sẽ) phát triển đến cái gì nha độ cao đâu này?

Cố gắng, biện bác, chớ luận thành bại, không nói được mất, ít nhất đây là cuộc sống của người bình thường.

Tô Thuần Phong hồi trên lầu thay đổi thân màu lam xám ô vuông âu phục, cùng mẫu thân bắt chuyện qua muốn đi ba nhà ông ngoại ở bên trong ăn cơm trưa, liền ung dung rảnh rỗi rảnh rỗi địa theo máy gặt đập liên hợp bán ra chỗ đại môn đi ra ngoài.

Sắp tới giữa trưa.

Gió bấc gào thét lăng liệt, Chính Nguyệt Sơ sáu vạn thông hậu cần viên ngoài cửa lớn còn không có những nằm sấp kia việc hắc cho thuê, mà ngay cả 107 quốc lộ cùng nam đường vòng bao quanh vòng thành phố bên trên đều chưa có xe taxi chạy qua. Tô Thuần Phong chỉ phải đứng tại năm trước tháng chạp giao thông công cộng công ty mới vừa vặn tại hậu cần viên cửa Tây phụ cận bố trí đứng bài bên cạnh, chờ lấy xe buýt.

Chuông điện thoại di động vang lên, hắn nhìn nhìn điện báo biểu hiện là Trương Lệ Phi đánh tới đấy, liền đè xuống tiếp nghe khóa cười nói: “Này, lệ phi, tại nơi nào đâu này?”

“Hải Phỉ trong nhà.” Trương Lệ Phi nói: “Chạng vạng tối có thì giờ rãnh không?”

“Ân, đến nhà của chúng ta? Hay là đi chỗ nào? Hai người các ngươi tuyển…” Tô Thuần Phong thuận miệng nói, hai ngày trước cùng Trương Lệ Phi, Vương Hải phỉ tựu liên hệ qua, rút thì gian cùng một chỗ ăn bữa cơm.

Trương Lệ Phi cười nói: “Chạng vạng tối đi thị trấn a, vừa vặn hoàng ý du gọi điện thoại cho ta, để cho ta hỗ trợ ước coi trọng ngươi cùng Hải Phỉ, đi thị trấn ăn cơm, nàng nói là đổi điện thoại rồi, cho nên không tìm được số di động của ngươi, ta cái này chẳng phải tới trước Hải Phỉ trong nhà nha, cái kia, Hải Phỉ cũng nói muốn đi, ngươi chạng vạng tối lái xe tới đón chúng ta a?”

Tô Thuần Phong sửng sốt xuống, nói: “Nếu như đến thành phố ở bên trong mà nói ta còn có thời gian, đi thị

trấn chỉ sợ không được, vừa qua khỏi hết năm công chuyện của công ty khá nhiều, ta phải hỗ trợ chằm chằm vào.”

“Không phải đâu? Ta cũng đã đáp ứng hoàng ý du rồi…”

“Nếu không các ngươi tới thành phố ở bên trong?”

“Vậy ngươi cùng hoàng ý du gọi điện thoại nói một tiếng.”

“Cái kia, ngươi nói với nàng a, ta tại đây còn có việc, trước như vậy a.”

“Này…”

Tô Thuần Phong đưa di động ước lượng tiến trong túi quần, vừa rồi trong nội tâm bởi vì tư và năm trước nghỉ hè ngày đó sáng sớm cùng hoàng ý du ở giữa mập mờ mà sinh ra xấu hổ xoắn xuýt, dĩ nhiên bị ném đến tận não sau, bởi vì hắn chứng kiến dọc theo 107 quốc lộ do nam hướng bắc đi tới một người —— bọc lấy kiện phá đạt được chỗ lộ sợi bông, bên trên mảng lớn mảng lớn hiện ra dầu quang màu xanh đậm bông vải áo khoác ngoài, một đầu xoã tung giống như là dân quốc thời kì Lão Nông mặc cái chủng loại kia phá quần bông, mặc một đôi không biết từ chỗ nào nhi nhặt được, dây giày đều là dùng vải rách đầu thay thế màu vàng đất đầu to giày da, chống một căn cánh tay phẩm chất, dài hơn một mét phá côn gỗ, tóm lại tựu là một bộ hình tượng so tên ăn mày còn muốn khó coi lão đầu nhi, bước chân tập tễnh rung động run rẩy địa đã đi tới.

Đổi lại người bên ngoài nhìn thấy loại này Lão Khất Cái, tám chín phần mười hội (sẽ) xa xa địa tựu tránh đi, hoặc là làm làm ra một bộ làm như không thấy bộ dạng. Có thể Tô Thuần Phong lại khẽ nhíu mày cực kỳ nghiêm túc đánh giá vài lần cái này Lão Khất Cái —— không là vì tâm địa thiện lương đáng thương hắn, mà là cảm thấy cái này Lão Khất Cái… Không phải phàm nhân!

Chớ nói người bình thường, mặc dù là Kỳ Môn trên giang hồ tuyệt đại đa số thuật sĩ, cũng tuyệt nhưng sẽ không phát giác được cái này Lão Khất Cái khác thường.

Bởi vì Lão Khất Cái trên người căn bản không có chút nào thuật sĩ khí tức, càng là bình thường đến liền làm người sinh cơ cơ hồ đều đã đến yếu ớt tình trạng, hoàn toàn phù hợp người chi tướng chết dần dần già thay dầu hết đèn tắt trạng thái. Nhưng Tô Thuần Phong có tỉnh thần tâm cảnh tu vi, xa xa chứng kiến Lão Khất Cái lần đầu tiên lúc, tựu kết luận cái này Lão Khất Cái là thuật sĩ, hắn tu vị cao thâm mạt trắc, mà có thể làm cho Tô Thuần Phong cảm giác cao thâm mạt trắc tu vị… Trùng sinh đến nay hắn còn thật không có kiến thức đến qua bực này cao nhân, mà ngay cả ở kiếp trước kiếp nầy Kỳ Môn trên giang hồ đều được xưng giang hồ đệ nhất nhân tung tiên ca, Tô Thuần Phong cũng sẽ không trong lòng cho hắn cao thâm mạt trắc đánh giá. Đương nhiên, cái này chủ yếu còn là vì toàn bộ Kỳ Môn giang hồ thậm chí với toàn cầu thuật sĩ ở bên trong, có thể làm cho Tô Thuần Phong cái này số kiếp trước Kỳ Môn trên giang hồ cao thủ đứng đầu, đánh nội tâm ở bên trong cho rằng cao thâm mạt trắc thuật sĩ, thật là ít đến thương cảm.

Như vậy, cái này Lão Khất Cái là ai?

Hắn tại sao sẽ xuất hiện tại nơi này, xuất hiện tại trước mặt của mình?

Tô Thuần Phong có thể sẽ không dễ dàng dùng trùng hợp lý do đi đoán loại chuyện này phát sinh xác suất, hắn trong đầu sẽ cực kỳ nhanh nghĩ ngợi kiếp trước mình ở Kỳ Môn trên giang hồ kiến thức hoặc là nghe nói qua những có thể đếm được trên đầu ngón tay kia đỉnh tiêm cao nhân, có thể một lát, Tô Thuần Phong cũng rất khó xác nhận cái này Lão Khất Cái là kiếp trước trong trí nhớ vị cao nhân nào.

Cái này không kỳ quái, có lẽ kiếp trước chính mình tựu chưa nghe nói qua, càng chưa thấy qua cái này vị cao nhân.

Dù sao, tu vị phóng qua tỉnh thần cảnh không phải phàm nhân, hơn phân nửa đều là thần long thấy đầu mà không thấy đuôi, ít lý thế gian sự tình hoặc là chính thức đại ẩn với thành phố không muốn người biết tiên nhân giống như tồn tại.

Trong khi đang suy nghĩ, Lão Khất Cái chạy tới trước mặt.

Tô Thuần Phong bề ngoài giống như tùy ý, tựu như người bình thường như vậy toát ra vẻ tò mò địa trên dưới đánh giá Lão Khất Cái vài lần.

Cái này Lão Khất Cái trên mặt tạng được cơ hồ thấy không rõ bộ dáng rồi, làn da hắc trong hiện hồng thô ráp

không chịu nổi, một đôi mắt vẩn đục được phảng phất như không có chút nào thần thái, tóc cũng không biết bao lâu không có lý qua giặt rửa qua, đập vào cuốn rối bời địa dây dưa lấy lấy có thể ở lại bên trên một ổ chim con, ô hắc một trên hai tay còn sụp đổ lấy vài đạo rõ ràng có thể thấy được tổn thương do giá rét lỗ hổng.

Phát hiện Tô Thuần Phong dò xét ánh mắt của hắn, Lão Khất Cái tựa như cái đầu óc không bình thường kẻ đần giống như, nhếch môi cười cười, dùng tay trái tiếp nhận côn gỗ, đưa tay phải ra.

Gió lạnh liệt liệt, Lão Khất Cái run run rẩy rẩy.

Tô Thuần Phong từ trong lòng ngực móc ra túi tiền, rút ra hai trương trăm nguyên tiền mặt phóng tới Lão Khất Cái trên tay, ôn hòa nói: “Lão nhân gia, trời lạnh, đến lớn viện trong tiệm cơm ăn điểm nóng, tránh tránh rét a.”

Lão Khất Cái một đôi mắt chằm chằm vào Tô Thuần Phong túi tiền, tố chất thần kinh giống như nói ra: “Ngươi trong bọc còn có tiền.”

Tô Thuần Phong mỉm cười, đem trong ví tiền còn lại tám chín trương trăm nguyên tiền giá trị lớn toàn bộ móc ra đưa cho Lão Khất Cái, chỉ còn chút ít tiền lẻ, nói: “Ta muốn đi ra ngoài, được chừa chút nhi tiền xe.”

Lão Khất Cái sửng sốt xuống, ngu ngơ vò đầu sau mới không có da không mặt mũi mà đem tiền đều nhận được trong tay, ngốc ôi ôi nói: “Ngươi thật khờ.”

Tô Thuần Phong cũng không thèm để ý, khoát tay áo,

ánh mắt liền từ Lão Khất Cái trên người dời, hướng nam nhìn lại, như là đang chờ đợi xe buýt đến —— hắn không quan tâm cái này ngàn đem khối tiền, cũng không muốn lấy dùng chính mình thiện lương biểu hiện cảm động vị này thâm bất khả trắc lánh đời cao nhân trở thành bạn vong niên, sở dĩ thoải mái cho đối phương tiền, là vì hắn không thích bị người khác khống chế sự tình tiết tấu, nhất là loại này đột phát đấy, chính mình căn bản không có chút nào đoán trước sự tình.

Dù sao, cái này Lão Khất Cái xuất hiện, trùng hợp tỷ lệ quá thấp.

Như vậy, tu vị cao như thế sâu lánh đời cao nhân tìm tới cửa nhi đến, là tốt là xấu tạm không cân nhắc, ít nhất lời nói và việc làm, lý trí không thể rơi vào đối phương tính toán cùng dẫn đạo trong. Huống chi, bất kể là thật không nữa trùng hợp, Tô Thuần Phong cũng không thể làm cho đối phương biết được, tự mình biết hiểu đối phương là thuật sĩ, là tuyệt đỉnh cao thủ.

Lão Khất Cái vậy mà cũng không có lại nói nhảm nhiều, thản thản nhiên đem tiền ước lượng tiến bị phá áo bọc lấy hiển nhiên hở trong ngực, chống côn gỗ run run rẩy rẩy địa hướng bắc đi đến.

Tô Thuần Phong thần sắc lạnh nhạt địa đứng tại gió lạnh ở bên trong, xem cũng không lại nhìn Lão Khất Cái liếc.

Chẳng được bao lâu, xe buýt lái tới.

Tô Thuần Phong lên xe sau, tuyển lần lượt lối đi nhỏ chỗ ngồi tọa hạ, không có gần cửa sổ.

Xe buýt rất nhanh liền vượt qua tập tễnh chậm rãi mà đi Lão Khất Cái.

Lão Khất Cái ngẩng đầu, mỉm cười, dùng vẩn đục hai mắt dò xét theo bên cạnh chạy qua xe buýt, cách cửa sổ xe thấy được Tô Thuần Phong, ngồi ở chỗ kia thần sắc bình tĩnh, cũng không có cách cửa sổ ra bên ngoài xem hắn cái này làm việc cổ quái Lão Khất Cái, dường như căn bản là không có đem vừa rồi hảo tâm bố thí đi ra ngoài một số tiền lớn sự tình để ở trong lòng.

Lão Khất Cái lắc đầu, tự nhủ: “Làm gì vẽ vời cho thêm chuyện ra?”

Chương 067 : Hàn ngọc (thượng)

“…”

Chư Cát Tiểu Hoa cười ôi ôi nhìn phía xa Kiều Phong phía sau, cái kia một thân tử sắc sắc xiêm y tuổi trẻ thiếu nữ, trong ánh mắt lập loè lộ vẻ buồn cười chi sắc.

Người này vi A Tử tiểu cô nương có thể nói quả thực tàn nhẫn.

Nếu là dùng tâm tư của hắn, đích thị là sẽ không cho đối phương lưu lại bất luận cái gì chỗ trống, làm không tốt chỉ sợ sẽ bị hắn dùng Ngân Thương một thương chọc chết đối phương chắc chắn. Nhưng là Kiều Phong cuối cùng bất đồng, hắn cho đối phương để lại một cái chỗ trống.

Một cái hối cải chỗ trống.

Sở dĩ không dùng dĩ vãng tính tình, đánh chết mất đối phương, tại Chư Cát Tiểu Hoa xem ra cũng là bởi vì dưới mắt giang hồ biến hóa một phần duyên cớ. Mặc kệ sao vậy nói, xuất thân bối cảnh cuối cùng là đối với hắn có thật lớn ảnh hưởng.

Một mặt là thù cha bất cộng đái thiên!

Mặt khác một mặt thì là nuôi dưỡng chi ân, có thể nói tái tạo.

Đúng là phần này xoắn xuýt, lại để cho Kiều Phong cho A Tử một cái cơ hội.

Định đứng lên.

Cái này tên là A Tử thiếu nữ hay (vẫn) là hai người theo một đám tinh tú đệ tử trong tay cứu đến. Chỉ là cái này A Tử có phần hội diễn đùa giỡn, càng là tâm địa âm tàn độc ác. Cái này tại nàng đối đãi những người khác thời điểm, là có thể nhìn ra.

Một lời không hợp, thậm chí là chỉ là liếc không quen nhìn, như vậy A Tử sẽ gặp ra tay độc ác.

Bất quá kết hợp cái kia phái Tinh Túc, Chư Cát Tiểu Hoa ngược lại cũng có thể biết rõ cái này trong giang hồ có tiếng xấu môn phái. Có thể nói, tại người giang hồ trong mắt, nếu nói là ám khí tại người trong mắt là hạ lưu thủ đoạn, như vậy độc thì là so ám khí càng bỉ ổi đồ vật.

Có thể nói, dụng độc người tại chính tà người trong mắt thanh danh cũng không tốt.

Trước mặt.

A Tử là một cái dụng độc người, hơn nữa còn là một cái thoạt nhìn là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở đáng yêu tiểu cô nương.

Tại mấy ngày nay thời gian tiếp xúc ở bên trong, Chư Cát Tiểu Hoa tất nhiên là nhìn ra được, tuy nói tiểu cô nương này qua lại là so sánh bi thảm, nhưng trong đoạn

thời gian này hắn nhìn ra được A Tử tịnh không để ý, hoặc là nói nàng rất ưa thích loại cuộc sống này. Chỉ là ác nhân đều có người mài, đã rơi vào Kiều Phong trên tay. A Tử một bụng âm mưu quỷ kế cũng Thi Triển không đi ra.

Mà dưới mắt ——

Đúng là A Tử lại lần nữa đụng phải Kiều Phong giáo huấn lúc sau. Bởi vì này tên thiếu nữ nếu là hắn cứu đến đấy, như vậy Kiều Phong tự nhiên sẽ không thấy A Tử tiếp tục lấy trước kia loại coi trời bằng vung trạng thái. Tại truy tìm chân tướng cùng với phía sau hung thủ đồng thời, đem A Tử đảo ngược, là Kiều Phong một chuyện khác rồi.

Cứu trở về đến lại giết chết?

Người khác có lẽ làm, nhưng Kiều Phong sẽ không làm.

Có cái kia đỉnh thiên lập địa đại anh hùng khí chất hắn tự nhiên sẽ không như vậy làm, đã cứu ra rồi như vậy hắn liền phải chịu trách nhiệm, ít nhất phải đem A Tử chuyển biến thành hắn trong tưởng tượng tồn tại. Nếu là ở sự kiện kia phát sinh trước kia, Kiều Phong cũng cảm giác mình chỉ sợ sẽ không làm hôm nay biểu hiện.

Ánh mắt thu hồi, Chư Cát Tiểu Hoa ánh mắt quăng hướng về phía phía chân trời, ánh mắt hướng về phương xa. Ở thời điểm này. Hắn không khỏi có chút nhớ nhung khởi kinh thành đến, nhớ tới cái kia một mực muốn báo thù thư sinh, nhớ tới cái kia cùng một chỗ cứu đến bé gái.

“Ân!”

“Cái này đoạn sự tình giải quyết, ta cứu trở về kinh!”

Lầm bầm lầu bầu một phen sau, Chư Cát Tiểu Hoa lại bắt đầu hoài niệm khởi chính mình mấy cái sư huynh đệ đến, xác thực nói là đối với bọn họ bây giờ đang ở làm cái gì nha có suy đoán. Bọn hắn đã nhận được chính mình tin tức, đến đây hỗ trợ, tuy nói không phải cùng một chỗ tiến về trước không tích, nhưng mục tiêu của bọn hắn cùng mình đồng dạng.

Cái này giang hồ. Là ai chuẩn bị tại tạo phản?

Đây là bọn hắn Tứ sư huynh đệ cùng chung mục tiêu. Chư Cát Tiểu Hoa có một loại ẩn ẩn trực giác, đó chính là cái này xuất từ Lục Phiến môn bản án, sẽ rất nhanh rất nhanh sẽ có kết quả.

…

Thiên Sơn.

Gió lạnh đảo qua, thẳng đông lạnh biết dùng người run. Nước mũi trong mắt một bó to. Cho dù là cao thủ trong giang hồ, tại đây vào đông thời gian, ở đỉnh núi này đón cái kia như đao thép cạo xương giống như:bình thường gió lạnh, cũng chịu đựng không nổi.

“Hắt xì!”

Ô lão Đại mãnh liệt hắt xì hơi một cái. Chật vật run lên

một hạ thân sau, duỗi ra tay áo trực tiếp gắt gao ở cái mũi chỗ lau một thanh sau, lúc này mới đem bên hông một bình rượu mạnh cho cầm xuống dưới. Hung dữ tưới vài khẩu sau, lúc này mới tùy tiện mắng: “Con mẹ nó, cái này lão yêu bà thật đúng là không định để cho chúng ta sống rồi!”

Lúc này tiết, lấy vạn năm Hàn Băng, đây là người bình thường biết làm đấy sao?

Có thể nói, trong mắt hắn, Phiếu Miểu Phong bên trên chính là cái kia lão yêu bà sẽ không có đưa bọn chúng đương hơn người đối đãi. Ngay tại lúc này, phát động ba mươi sáu đảo bảy mươi hai động vì một cái không hiểu nguyên nhân, Thượng Thiên núi đào vạn năm Hàn Băng.

Hơn nữa mỗi ngày đều có phải hoàn thành nhiệm vụ, như một khi không có hoàn thành, như vậy chờ đợi bọn hắn kết quả, có thể nghĩ.

Gần kề một cái sinh tử phù phát tác, cũng đủ để lại để cho tất cả mọi người sợ hãi phi thường.

Như thế cách làm, cái kia hoàn toàn là ma đầu gây nên.

Ô lão Đại thật sự là không hiểu, Phiếu Miểu Phong tại sao hội (sẽ) cần lớn như thế số lượng Hàn Băng, cuối cùng nhất tại ô lão Đại bọn người trong nội tâm như vậy có lẽ chỉ là cái kia Phiếu Miểu Phong bên trên người đùa bỡn mà thôi. Một nghĩ đến đây, ô lão Đại trong nội tâm tựu dâng lên một cỗ lửa giận.

Cái này cỗ lửa giận cho dù là Thiên Sơn đỉnh rét lạnh, cho dù là cái này đang tại đào Hàn Băng, đều không thể ngăn cản nó lan tràn.

Ngắn ngủn trong vòng vài ngày, gần kề bởi vì đào Hàn Băng liền chết không ít người, đây là bởi vì trượt chân ngã chết đấy, nhưng như vậy kết quả tại Phiếu Miểu Phong xem ra hoàn toàn không có bất kỳ ở ý, không chỉ có như thế, đối phương thậm chí còn phái người tới đây giám sát.

“A!”

Lại là một tiếng thét kinh hãi rú thảm truyền đến, quay đầu nhìn lại, ô lão Đại liền nhìn thấy một gã đệ tử không cẩn thận trượt chân trượt xuống núi. Người bên cạnh trở tay không kịp, căn bản không kịp cứu viện, chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương chảy xuống vách núi, cuối cùng nhất liền kêu thảm cũng trong gió tiêu tán, đã không có tung tích.

Một màn này, lại để cho trên núi người đều ngừng lại.

Trong lòng của mỗi người đều cảm giác được một cỗ lửa giận tại thiêu đốt.

Nhưng cái này lại có thể thế nào?

Một ngày khó hiểu sinh tử phù, bọn hắn liền không có bất kỳ đường ra. Nhưng dưới mắt, mặc dù là khó hiểu sinh tử phù, cũng đã lại để cho bọn hắn đã đến cuối cùng nhất tình trạng.

Có lẽ…

Lúc này đây lại lần nữa tiễn đưa Hàn Băng lên núi thời điểm, nghĩ cách nghĩ cách ra tay đi!

Ô lão Đại trong nội tâm cân nhắc, nghĩ ra như thế một cái biện pháp. Không có cách nào, dưới mắt trực tiếp tấn công núi, bọn hắn không có bất kỳ nắm chắc.

Chỉ là mình một người không đủ, còn cần mặt khác người hỗ trợ.

Bởi vì ba mươi sáu đảo đảo chủ cùng bảy mươi hai hang hốc chủ võ công giúp nhau lẫn nhau kém cũng không lớn, cho nên đối với lên núi đi hiểm sự tình cũng không đủ nắm chắc. Nhưng nếu đổi một cái võ công đầy đủ cao cường người đến, thì là bằng thêm sổ phần tin tưởng.

Cái này cao nhân là —— được xưng Kiếm Thần trác bất phàm.

Quay đầu lại.

Ô lão Đại ánh mắt nhìn qua cái kia đứng tại chính mình phía sau, một thân Thanh y, diện mục thanh tú, râu dài bồng bềnh, thân phụ ba thước thanh phong trung niên nam tử. Đúng là cái kia giang hồ danh hào Kiếm Thần trác bất phàm. Hắn kiếm thuật cực cao, càng tự ý kiếm quang.

Đem kiếm pháp tu ở đây bước, không thể nghi ngờ là cao thủ trên giang hồ.

Ít nhất phải so ô lão Đại bọn người cao hơn sổ trù.

Phát giác được ô lão Đại ánh mắt, trác bất phàm cũng là nhẹ nhàng gật đầu. Đây là bọn hắn hợp tác, bởi vì vì bọn họ đều có một cái cùng chung mối thù địch nhân.

Cùng lúc đó.

Phiếu Miểu Phong.

A Chu có chút thất thần nhìn xem dưới núi cái kia cơ hồ kéo mà lên đội ngũ, từng đội ngũ đều là mang theo đầy đủ sức nặng Hàn Băng, những Hàn Băng này đều là dùng để vi Nhạc Duyên giải nhiệt kình mà đến. Chỉ là, cái lúc này A Chu sắc mặt cũng không tốt xem.

Từ nhỏ nàng liền làm thị nữ xuất thân, tại Mộ Dung Phục bên người phục thị.

Hơn nữa thân ở Giang Nam, hơn nữa đúc kết núi trang trên giang hồ danh khí không nhỏ. A Chu tựu căn bản chưa từng gặp qua bao nhiêu hắc ám. Cho dù là một cái thị nữ thân phận, nhưng ở A Chu trong thế giới có lẽ có lấy khó khăn trắc trở, nhưng nói tóm lại đều là bình thản cùng hoàn toàn.

Như trước mắt loại này tràng diện, đúng a Chu mà nói, cái này là lần đầu tiên gặp.

Nàng lần thứ nhất cách nhìn, đem người không lo người cách làm.

Nhưng mà này còn là xuất từ cái kia bị nàng cho rằng nữ đồng cái gọi là bà ngoại cách làm.

Xuất thân bất đồng, kỳ thật cũng đã đại biểu riêng phần mình quan điểm bất đồng.

Cùng A Chu không giống với, Vệ Trinh Trinh đã từng thân ở là loạn thế, bái kiến quá nhiều người thế bi ai. Như vừa mới bắt đầu với tư cách Nhạc Duyên thị nữ thời điểm. Nàng có thể không kiêng nể gì cả phát huy chính mình thiện lương. Nhưng đương trên vai của nàng rơi xuống Nhạc Duyên cho trách nhiệm sau, Vệ Trinh Trinh thiện lương đã thời gian dần trôi qua bị đặt ở trong lòng nơi hẻo lánh.

Từ đầu đến cuối, chính là bởi vì bái kiến quá nhiều loạn thế, Vệ Trinh Trinh liền phát hiện tại loạn thế thời gian. Nhất thê thảm đúng là nữ tử, cho nên phần này thiện lương liền hóa thành hôm nay nàng đối với bé gái mồ côi bảo hộ.

Thiện lương.

Vệ Trinh Trinh thiện lương tại đã trải qua như thế nhiều năm thời gian, đã trở nên không giống từng đã là như vậy to lớn, nhưng vẫn nhưng hay (vẫn) là như vậy thuần túy.

Tại A Chu trong mắt. Cách làm của nàng có lẽ là tàn nhẫn, nhưng ở Phiếu Miểu Phong cao thấp trong mắt, nàng nhưng lại các nàng thần. Là nhất người thiện lương.

“Cáp!”

Tựa hồ cảm nhận được A Chu trong mắt một chút không cam lòng cùng thương tiếc, Vệ Trinh Trinh không khỏi cười, trong giọng nói tràn đầy trào phúng ý tứ hàm xúc, nói: “A Chu cô nương, ngươi bây giờ thân là công tử thị nữ, coi như vi công tử suy nghĩ! Ngươi thiện lương có thể không phải là vì công tử địch nhân mà chuẩn bị đấy, chớ để học ta!”

A Chu nghe vậy sững sờ, đang muốn mở miệng nói rõ mình không phải là Nhạc Duyên thiếp thân thị nữ thời điểm, rồi lại bị Vệ Trinh Trinh mà nói đã cắt đứt tâm tư.

“Ngươi cho là bọn họ là người tốt?”

“Sai rồi!”

“Cái này ba mươi sáu đảo cùng bảy mươi hai động bất quá là đã từng phạm phải sai lầm người người đời sau, trong lúc này không biết cất dấu bao nhiêu không thể lộ ra ngoài ánh sáng đồ vật rồi!”

Hai tay phụ bối, Vệ Trinh Trinh cái kia nho nhỏ cái đầu tuy nói bất quá chỉ có A Chu chân cao, nhưng ở A Chu trong mắt đã không dám khinh thường. Có thể nói, tại A Chu trong mắt, cái này Thiên Sơn Đồng Mỗ là ngoại trừ Độc Cô Phượng thứ hai lại để cho người tán thưởng nữ nhân.

Người xấu?

Lời này chỉ sợ là nói sai rồi a!

A Chu nghe xong lời này, tất nhiên là không tin tưởng lắm. Xem những người kia ủy ủy khuất khuất, căn bản không dám nói lời nào bộ dáng, ở đâu nhìn ra được cái này là người xấu? Ngược lại là Vệ Trinh Trinh diễn xuất lại để cho A Chu rất có một loại giang hồ ma đầu cảm khái.

“A Chu, ngươi nghe nói qua Ma Môn hai phái sáu đạo sao?”

Không để ý đến A Chu nội tâm cuối cùng tại sao vậy muốn, Vệ Trinh Trinh tắc thì tiếp tục dùng một loại làm như lầm bầm lầu bầu giọng điệu nói ra.

Ma Môn?

Danh tự nghe xong cũng không phải là cái gì nha tốt tên thứ đồ vật a!

A Chu nghe vậy không khỏi dưới đáy lòng nói thầm lấy.

“Cái này ba mươi sáu đảo cùng bảy mươi hai động người nói toạc ra bất quá là lúc trước cái kia hai phái sáu đạo một bộ phận dư nghiệt đời sau!” Vệ Trinh Trinh ánh mắt cũng rơi dưới chân núi phía dưới cái kia không ngừng hét lớn mang Hàn Băng lên núi người, đương nhiên là có một bộ phận nàng cũng không có nói, đó chính là trong lúc này không chỉ có là có ma đạo chi nhân, còn có phật môn chi nhân.

Chính là bởi vì Vệ Trinh Trinh cái kia phần tồn tại thiện tâm, nàng mới chỉ này đây sinh tử phù ước thúc bọn

hắn.

Bằng không mà nói…

Chết.

Mới được là bọn hắn kết cục.

Chương 068 : Hàn ngọc (trung)

Phiếu Miểu Phong.

Không ngớt không dứt dòng người một mực hướng ngọn núi mà lên, cho dù là mang theo vạn năm Hàn Băng lên núi, cũng không quá đáng là ở đến chuyên môn địa phương rơi xuống sau, tựu do Phiếu Miểu Phong chuyên môn người chọn lựa phụ trách. Toàn bộ ba mươi sáu đảo bảy mươi hai động người tắc thì thì không cách nào tiến vào trong phạm vi.

Bởi vì tại Vệ Trinh Trinh trong mắt, công tử an nguy đã có thể so với hết thảy.

Có thể nói ngoại trừ nàng thiếp thân thị nữ, Mai Lan Trúc Cúc bốn chị em bên ngoài, tại tăng thêm tiểu nha đầu cùng A Chu hai người, những người khác không cho phép có một người có thể tiếp cận mật thất phạm vi. Một khi phát hiện, chỉ có một cái kết quả, đó chính là chết.

Vì giải quyết nhà mình công tử tình huống, Vệ Trinh Trinh không chỉ có phát động ba mươi sáu đảo cùng bảy mươi hai động người Thượng Thiên núi đào móc Hàn Băng, thậm chí còn đem đã từng Khấu Trọng tiễn đưa với chính mình lễ vật, một khối khổng lồ đến cực điểm bạch ngọc giường cũng cho bỏ vào trong mật thất.

Dù sao.

Có thể hấp nóng ngoại trừ Hàn Băng rét lạnh trực tiếp đối kháng trung hoà bên ngoài, ngọc cũng có thể hấp nhiệt. So Hàn Băng cái loại nầy cường lực trực tiếp giằng co mà nói, mặc dù không có như vậy rõ ràng hiệu quả, nhưng đối với so với ngọc hiệu quả muốn ôn hòa rất nhiều.

Ít nhất sẽ không như vạn năm Hàn Băng như vậy trung hoà nhiệt kình dữ dằn tình huống đối với thân thể sinh ra thêm vào ảnh hưởng, dù sao ngọc có thể dưỡng người.

Đến nỗi cái kia khối cũng đủ lớn bạch ngọc giường, tại bị Vệ Trinh Trinh bỏ vào mật thất sau, nó sẽ có cái gì nha dạng kết quả, hay (vẫn) là bị sinh sinh làm cho phế bỏ, cái này cũng không phải nàng chỗ chờ mong kết quả, chỉ có công tử an nguy cái kia mới là chuyện quan trọng nhất.

Cho tới bây giờ, Vệ Trinh Trinh còn nhớ rõ tại chính mình thị nữ mang đến, cùng với chính mình nhìn mật thất lúc tràng cảnh.

Lạnh vô cùng cùng cực nhiệt tại nho nhỏ trong mật thất bắt đầu xung đột kích động.

Trong lúc nhất thời.

Trong mật thất phảng phất giống như núi lửa, và tại nháy mắt thời gian, trong mật thất nhiệt độ xoay mình hàng, những đã kia hóa thành hơi nước hơi nước lại lần nữa ngưng kết vi băng sương phủ kín mật thất.

Loại này hàn cùng nóng dồn dập ngắn ngủi biến hóa,

mặc dù là Vệ Trinh Trinh cũng nhìn đến da đầu run lên.

Nàng không biết nhà mình công tử cuối cùng gặp cái gì nha, mới biến thành bộ dạng như vậy, bởi vì từ đầu tới đuôi Vệ Trinh Trinh chưa bao giờ nghe nói qua có cái đó một môn công pháp hội (sẽ) tạo thành kết quả như vậy. Cuối cùng nhất, còn là từ nhỏ nha đầu miệng ở bên trong lấy được một cái mơ hồ kết quả.

Nghe nói là một chỉ lớn lên rất lớn rất hung quái vật tạo thành!

Cái này là tiểu nha đầu mà nói. Chỉ tiếc tiểu nha đầu niên kỷ quá nhỏ, căn bản cũng không nhận ra ma long là cái gì nha thứ đồ vật, chỉ là mơ mơ hồ hồ hình dung thoáng một phát, đáng tiếc chính là ngược lại là lại để cho A Chu cùng Vệ Trinh Trinh hai nữ mơ mơ màng màng.

Duy nhất kết luận, đó chính là có một loại rất cường đại quái thú khiến cho công tử rơi vào bộ dáng như vậy.

Nháy mắt mấy cái.

Vệ Trinh Trinh cùng A Chu không khỏi đối mặt, trên thế giới này có như vậy quái thú sao? Bởi vì ngôn ngữ hình dung nguyên nhân, hai nữ suy nghĩ phương hướng trực tiếp bị tiểu nha đầu cho đưa đến trong khe đi.

Suy nghĩ không có kết quả sau, Vệ Trinh Trinh liền làm an bài, đầu tiên liền chỉ dùng của mình bạch ngọc giường, dùng trợ công tử. Những thứ khác liền chỉ là lại để cho người đào Hàn Băng rồi. Đến nỗi cuối cùng nhất

kết quả, lại chỉ có thể dựa vào công tử chính mình đi giải quyết.

Bởi vì Vệ Trinh Trinh muốn phải trợ giúp, thực sự không giúp được.

"…"

Quay đầu, ánh mắt hướng về mật thất phương hướng, Vệ Trinh Trinh tại trong lòng nhắc tới nói: "Cũng không biết công tử tình huống hiện tại sao vậy dạng đâu này?"

Mật thất.

Long nguyên.

Trường sinh chân khí.

Mượn từ Hàn Băng cùng bạch ngọc phụ trợ, cả hai giúp nhau quấn giao, ẩn ẩn ở trong đó tạo thành một đạo quỷ dị cân đối.

Hai mắt nhắm chặc chưa từng mở ra, duy có thân thể bốn phía cái kia nóng lạnh không ngừng giao thoa nhiệt độ khiến cho dưới thân bạch ngọc giường đã ở chậm chạp phát sinh biến hóa. Một nửa nhiệt, một nửa cũng đã là hàn khí ứa ra. Bạch ngọc giường tại đụng phải cái này hai cỗ nóng lạnh giao thoa lực lượng cũng chầm chậm phát sanh biến hóa.

Lập tức.

Trong mật thất, không ngừng nhớ tới một hồi rất nhỏ sét

đánh nổ tiếng vang.

Đây chính là bạch ngọc không cách nào thừa nhận cực nhiệt lạnh vô cùng đối với xông, ẩn ẩn bắt đầu do nội đến bên ngoài, xuất hiện văng tung tóe tình huống.

Đối với dưới thân bạch ngọc giường kết quả như thế nào. Nhạc Duyên không có đi để ý tới, giờ này khắc này hắn đang tại hết sức chăm chú giải quyết trong cơ thể vẻ này theo ma long trên người lấy được lực lượng. Vì thế, Nhạc Duyên thậm chí liền cái kia phần không biết thật giả, ngược lại là chính mình công pháp khắc hoạ đạo tâm chủng ma ** cũng dùng tới rồi.

Nhạc Duyên chuẩn bị cưỡng ép hiếp thu nạp Long nguyên cái này cổ nhiệt kình.

Chuẩn bị đã tốt.

Người. Trợn mắt.

Nếu là có ngoại nhân tại đó này, chắc chắn hãi dị phát hiện Nhạc Duyên con mắt đã đã xảy ra quỷ dị biến hóa, toàn bộ đồng tử bắt đầu vặn vẹo kéo dài. Tạo thành xà đồng dạng loài bò sát loại đồng tử —— dựng thẳng đồng. Tản ra lộ vẻ vô tình cùng lạnh lùng, còn có một loại ẩn ẩn thú tính.

Ân! ! !

Mặc dù là có đầy đủ chuẩn bị tâm lý, Nhạc Duyên cũng đúng cái này triệt để thả trói buộc sau Long nguyên đối với người ảnh hưởng phi thường ngoài ý muốn. Không

chỉ có là cá nhân đích đồng tử cùng tâm lý xuất hiện biến hóa, cúi đầu nhìn lại Nhạc Duyên liền nhìn thấy hai tay của mình móng tay bắt đầu cấp tốc sinh trưởng, hàng đầu, toàn bộ trên mu bàn tay làn da càng là xuất hiện bất quy tắc lân phiến hình dáng.

Không chỉ có như thế.

Cái kia lúc trước bị thu nạp nhập vào cơ thể hàn khí càng là tại thời khắc này xuống, triệt để bị sắp xếp cố ra bên ngoài cơ thể, nương theo lấy một thân huyết vụ, cho toàn bộ sinh sinh áp bách tại dưới thân bạch ngọc giường trong. Tiếng sét đánh ở bên trong, bạch ngọc giường đã tại mắt thường có thể thấy được tốc độ tràn ngập nổi lên sương trắng.

Vốn là hấp nóng bạch ngọc tại Long nguyên lực lượng ra đời sinh hấp một thân hàn khí, tại này cổ bàng đại lực lượng trói buộc xuống, hàn khí bị phong nhập bạch ngọc giường ở bên trong, ra không thể có.

Cảm thụ được thân thể biến hóa, Nhạc Duyên mặt không đổi sắc, ở lại trên mặt thần sắc nhưng lại càng phát ra lạnh.

“Nghiệt súc!”

“Ngươi đây là muốn đem ta đồng hóa thành ma long sao!”

Tắm qua Long Huyết, dùng Bắc Minh Thần Công sinh sinh thu nạp ma long Long nguyên Nhạc Duyên mặc dù là sớm có chuẩn bị, biết rõ chính mình sẽ bị Long

nguyên lực lượng ảnh hưởng, nhưng cũng không có ngờ tới cái này cổ Long nguyên lực lượng bá đạo như thế, lại là muốn theo tâm tính cùng trên thân thể dặm ngoài kết hợp cùng một chỗ cải biến.

Nhạc Duyên biết rõ cái này thuần túy là chính mình lúc trước vừa ngoan tâm hạ thu nạp quá nhiều tác dụng phụ.

Nếu là giải quyết không tốt, Nhạc Duyên không khó tưởng tượng đây là cái gì nha dạng kết quả, chỉ sợ tại thiên hạ này gian sẽ xuất hiện một cái yêu ma rồi. Loại này ảnh hưởng, lại để cho Nhạc Duyên nhớ tới một người đến… Đó chính là phong vân bên trong đoạn sóng độc nhất vô nhị.

Đáng tiếc.

Đoạn sóng là đoạn sóng, hắn là nội tình không đủ, bị lộng người không ra người quỷ không ra quỷ bộ dáng.

Nhưng Nhạc Duyên bất đồng.

Hắn có đầy đủ nội tình.

Đối mặt cái này cổ ương ngạnh Long nguyên chi lực, thời gian hơn một năm trong lúc giằng co đối với phần này lực lượng đã có chỗ hiểu rõ. Tại thời khắc này, triệt để giải khai áp bách sau, Nhạc Duyên đối mặt cái này cổ triệt để bạo đi lực lượng, đã bắt đầu phương pháp của mình.

Nhắm mắt.

Nghịch chuyển Bắc Minh, đúng là tại chậm rãi tán công.

Mà đồng thời.

Nhạc Duyên tinh thần càng là vô hình khuếch trương. Như là Thiên Ma Lực Trận giống như:bình thường đem bạo tán Long nguyên lực lượng bó khép tại một cái trong phạm vi nhỏ, cái này phương thức đúng là trên quyển trục chỗ ghi lại đạo tâm chủng ma **. Đúng là một bên tán công lực của mình, một bên dùng trên quyển trục công pháp tu luyện đến hấp hóa chuyển nạp Long nguyên cho mình dùng.

Tán công!

Luyện công!

Hấp nguyên!

Rõ ràng là nhất tâm tam dụng.

Đỉnh đầu ba thước chỗ.

Nhạc Duyên cái kia tán đi bản thân lực lượng, một bộ phận chui vào Hư Không biến mất không thấy gì nữa, một bộ phận cũng tại hắn não sau hình thành một cỗ khói xanh, mịt mù mịt mù trong tại giữa không trung dây dưa biến hóa, tạo thành nguyên một đám bóng người.

Đầu tiên là một cái Thanh sắc tiêu sái, tay phải vuốt ve cái mũi khói xanh hình người tại Nhạc Duyên trên đầu phương nhẹ nhàng chạy, tại một hồi tiêu sái tư thái sau

tiêu tán, theo sau cái này khói xanh lại hóa thành một cái cầm trong tay quạt xếp. Phong lưu tùy ý nam tử bộ dáng ở trên hư không dao động phiến.

Một phen kiếm vũ sau, cái này khói xanh lại lần nữa phát sanh biến hóa, dao động phiến nam tử lại lần nữa vặn vẹo phát sanh biến hóa, hóa thành một cái mờ ảo như tiên thủ cầm trường kiếm nam tử, tại đâu đó lăng không múa kiếm.

Ngay sau đó.

Cái kia phiêu phù ở đỉnh đầu khói xanh tựa hồ nhận lấy cái gì nha lực hút, bắt đầu đã xảy ra biến hình, sinh sinh lại lại lần nữa bị liên lụy trở về, biến mất không thấy gì nữa.

Rất nhanh.

Mật thất lại lần nữa khôi phục yên tĩnh, nóng lạnh giao thoa khí tức giảm bớt không ít.

Nhưng ở bên ngoài chờ đợi Vệ Trinh Trinh cùng A Chu hai nữ lại tại thời khắc này đều có một loại đây chỉ là sự yên tĩnh trước cơn bão táp.

Nửa canh giờ sau.

Trong mật thất đột nhiên phát ra một tiếng rên cùng tiếng rên rỉ. Không chờ chờ đợi ở bên ngoài Vệ Trinh Trinh cùng A Chu bọn người kịp phản ứng, chỉ thấy một cỗ lực lượng khổng lồ đem mật thất đại môn trực tiếp đẩy ra, đồng thời một cỗ cực kỳ mãnh liệt lực hấp dẫn từ

bên trong phát ra.

Đang đứng tại cửa ra vào A Chu, dưới sự ứng phó không kịp thậm chí không kịp lên tiếng kinh hô liền bị hút vào.

Theo sau.

Mật thất cửa đá lại lần nữa đóng chặt.

Cái gì nha tình huống?

Chỉ có lưu lại đứng ở bên ngoài Vệ Trinh Trinh cùng tiểu nha đầu hai cái sáu bảy tuổi lớn nhỏ nữ đồng hai mặt tương dòm. Vẻ mặt ngạc nhiên.

…

Giang hồ.

Một ngày ba biến.

Đối với gần đây trong khoảng thời gian này đến, có thể nói chuyện trên giang hồ biến ảo tốc độ lại để cho những hành tẩu kia tại người trên giang hồ đều là cảm thấy không hiểu cùng kinh ngạc.

Trước là một đám người không hiểu bị chính mình tuyệt chiêu đánh chết, theo sau là rừng cây hạnh trong nguyên chính đạo cùng Tây Hạ nhất phẩm đường giao phong, tính cả quan phủ Lục Phiến môn người cũng nhúng tay tiến đến. Ngay sau đó bang chủ Cái bang Kiều Phong thân phận chân thật tuôn ra, cuối cùng nhất

trên giang hồ lại truyền ra một lượng lời đồn, nói thiên hạ đem loạn. Có Đại Ma Đầu xuất thế.

Đến lúc đó.

Phật môn chính đạo chính là cái đầu bị ma đầu đối phó tồn tại.

Vì vậy truyện có cái mũi có mắt sự tình, đúng vậy Thiếu Lâm tự tại trong thời gian cực ngắn phát ra triệu hoán lệnh, khiến cho ở bên ngoài hành tẩu không ít bản tự đệ tử đều bị chiêu trở về.

Đến nỗi Đạo Môn…

Nghe nói, có người nghe nói mấy đại đạo cửa chưởng giáo trả lời —— bần đạo tại luyện đan, truy đuổi Thiên Đạo, ma đầu cái gì nha đấy, tạm thời đừng phiền ta!

Quan với cái này Đại Ma Đầu, có người nói Đại Ma Đầu là Kiều Phong, cũng có người Đại Ma Đầu một người khác hoàn toàn.

Trên giang hồ hỗn, có đầu óc không người nào nghi sống rất tốt.

Trừ đi những nước chảy bèo trôi kia người bên ngoài, có đầu óc người đều rất kinh ngạc giang hồ cái này cổ thế cục, rõ ràng có người ở sau lưng thôi động.

Đây không thể nghi ngờ là tại nói cho những có này đầu óc, muốn bo bo giữ mình người giang hồ sắp phát sinh đại sự.

Có lẽ một cái không tốt, đó chính là chấn động thiên hạ.

Ngay tại vô số tin tức trên giang hồ truyền lưu thời điểm, tại tống liêu biên cảnh —— Nhạn Môn Quan, ngày hôm nay thật là nghênh đón mấy cái truy đuổi chân tướng người đến nơi này.

Xem lên trước mặt thạch bích, Kiều Phong không khỏi rơi lệ đầy mặt.

Hắn sau.

Chư Cát Tiểu Hoa cùng A Tử hai người không nói một lời xem lên trước mặt, không nói một lời, lâm vào trầm mặc.

Ngay tại Kiều Phong vuốt ve trên thạch bích văn tự, Chư Cát Tiểu Hoa cùng A Tử trầm mặc thời điểm, nói cuối đường nhưng lại truyền ra từng đợt thanh thúy lục lạc chuông âm thanh.

Tầm mắt đạt tới chỗ.

Nhìn thấy chính là phía tây nói cuối đường chỗ, một thớt màu trắng con lừa nhi chính đạp trên nhàn nhã bước chân mà đến.

Cái kia lục lạc chuông âm thanh đúng là dán tại con lừa trên cổ hai cái lục lạc chuông phát ra.

Lục lạc chuông, là một kim một ngân.

Mà ở con lừa trên lưng, tắc thì chính ngược lại ngồi một gã cẩm y công tử, đưa lưng về phía mấy người, đối phương một tay cầm phiến, một tay cầm sách, đang tại rung đùi đắc ý phẩm lấy.

Cái kia nhàn nhã tùy ý tư thái, mặc dù là tâm tính bi thương Kiều Phong cũng không khỏi bị hấp dẫn.

“Có bằng hữu từ phương xa tới, cũng không nói quá!”

Tiếng đọc sách trận trận, thanh tịnh lọt vào tai.

Chương 069 : Hàn ngọc (hạ)

“Có bằng hữu từ phương xa tới, chết đi được!”

Ôn hòa tiếng nói tại đây lộ trên vang vọng, thanh âm va chạm tại trong núi trên thạch bích phát ra coi như thanh thúy hồi tưởng…

Một người.

Một con lừa.

Hai cái lục lạc chuông.

Cái kia một thân Cẩm Y tuổi trẻ công tử tựu đen đủi như vậy đối với Kiều Phong bọn người, ngược lại ngồi con lừa, nhàn nhã nhàn nhã hướng chính mình bên này ung dung mà đến. Đưa lưng về phía mọi người, thân hình ở đằng kia trong gió lạnh hơi lộ ra gầy, thái dương tóc dài tức thì bị thổi không ngừng hướng phía trước tung bay.

“…”

Kiều Phong xoay người, ánh mắt rơi vào thế thì cưỡi con lừa thư sinh trên người.

Cái loại nầy nhàn nhã tư thái, mặc dù là Kiều Phong cũng không khỏi được bị hấp dẫn.

Chư Cát Tiểu Hoa cũng giống như thế.

Tựu lại càng không cần phải nói A Tử rồi, tiểu cô nương này trong mắt càng là lóe ánh sáng, tựa hồ là gặp được cái gì chuyện đùa vật.

Con lừa đạp trên thanh thúy bước chân, mà cái kia Cẩm Y công tử thì là ánh mắt rơi trên tay luận ngữ bên trên, tập trung tinh thần. Tựa hồ là đối với bên cạnh ba người cũng không thèm để ý, ngẩng đầu, cũng không quá đáng như vậy tùy ý nhìn lướt qua mà thôi.

Tùy ý.

Không thèm để ý.

Sau đó, Cẩm Y công tử ánh mắt lại đã rơi vào trên tay sách vở bên trên. Tựu thật giống là một cái đi thi con mọt sách giống như:bình thường.

Môi hồng mặt non.

Tốt tuấn thư sinh!

Cái kia vội vàng thoáng nhìn, lại để cho Kiều Phong, Chư Cát Tiểu Hoa còn có A Tử ba người đều nhìn đã đến đối phương bộ dáng, không hẹn mà cùng dưới đáy lòng tán thưởng một tiếng.

“Vị công tử này!”

“Thế nhưng mà theo phía tây mà đến?”

Chư Cát Tiểu Hoa rốt cuộc là thân phận bất đồng, Kiều

Phong tuy nói đã từng thân là bang chủ Cái bang cũng có được chính mình tinh tế tỉ mỉ chỗ, nhưng là nói tóm lại Kiều Phong hay (vẫn) là thuộc về cái loại nầy hào khí vượt mây tính tình, có đôi khi mặc dù là một ít chỗ không ổn hắn cũng sẽ không để ý.

Nhưng là Chư Cát Tiểu Hoa bất đồng.

Chỉ là liếc, hắn liền nhìn ra cái này tuấn tú thư sinh chỗ không ổn.

Nhạn Môn Quan chính là tống liêu biên giới, thoạt nhìn một cái tay trói gà không chặt Cẩm Y thư sinh cứ như vậy một người cũng không mang theo bất luận cái gì thư đồng cái gì đấy, cưỡi một thớt màu trắng con lừa tự phía tây mà đến, đây không thể nghi ngờ là một kiện quỷ dị địa phương.

Phải biết rằng. Liêu Binh cướp bóc thế nhưng mà sẽ không lý biết cái này.

Hơn nữa cái kia ăn mặc cùng với khí chất, có thể nói là quý khí bức người, không thể nghi ngờ đều nói cho Chư Cát Tiểu Hoa trước mặt cái này tuấn tú vô cùng thư sinh có chỗ đặc biệt. Tuy nói vừa bước vào Lục Phiến môn bất quá một thời gian ngắn, nhưng ở Chư Cát Tiểu Hoa suy nghĩ bên trên đã cực kỳ tiếp cận Lục Phiến môn suy nghĩ phương thức rồi.

Theo tuấn tú thư sinh đem cái kia dán tại cắm ở con lừa trên đầu gậy gộc bên trên cà rốt cầm xuống, đút cho con lừa về sau, thư sinh này mới khiến con lừa ngừng tiến lên bước chân. Mà là nghiêng đầu, rất là kinh ngạc

chằm chằm vào Chư Cát Tiểu Hoa, xem kỹ ánh mắt tại Chư Cát Tiểu Hoa trên người qua lại càn quét, cuối cùng ánh mắt tại trên lưng hắn Ngân Thương bên trên dừng lại liếc, lúc này mới cầm trong tay sách vở cất kỹ. Ôn hòa cười nói: “Vị huynh đài này nói đúng là, chính là tại hạ theo tây mà đến!”

Theo tây mà đến!

Đứng ở bên cạnh Kiều Phong nghe vậy không khỏi có chút nhíu mày, Chư Cát Tiểu Hoa những lời này không thể nghi ngờ nhắc nhở trước mặt hắn cái này thư sinh có chút kỳ quái. Theo tây mà đến, ở bên cạnh quan, cái này một thân cách ăn mặc còn có cái kia thoạt nhìn nhu nhược bộ dáng, đều nói cho lên trước mặt tuấn tú thư sinh chỉ sợ không đơn giản.

“Nơi nào đến?”

“Tây Hạ? Hay (vẫn) là đại liêu?”

Chư Cát Tiểu Hoa hùng hổ dọa người, theo đuổi không bỏ mà hỏi, cái kia chăm chú vẻ mặt nghiêm túc tựa hồ có một loại một lời trả lời không hài lòng liền sẽ trực tiếp động thủ cảm giác.

Kiều Phong cũng không nói lời nào, chỉ là yên tĩnh nhìn xem. Chính mình cái này chư cát huynh đệ tính tình. Hắn cũng hiểu rõ, đối phương đã như vậy hỏi thăm, đích thị là xem xảy ra điều gì không ổn, cho nên Kiều Phong chỉ là ở một bên yên tĩnh nhìn xem. Hoàn toàn không có xen vào cách làm.

“Ân?”

Tuấn tú thư sinh có chút nghiêng đầu, liếc qua Chư Cát Tiểu Hoa, đối phương ngữ khí cùng thái độ biến hóa tự nhiên là đã rơi vào trong mắt của hắn. Lẳng lặng nhìn đối phương sau nửa ngày, tuấn tú thư sinh nở nụ cười. Trong tay sách vở vào lòng, cái tay còn lại duỗi ra, vậy có chút ít dài nhọn ngón tay xa xa điểm hướng về phía phía tây. Cười nói: “Phật từ nơi nào đến, ta liền từ nơi nào đến!”

“Ngươi tin phật?”

“Có lẽ tín!”

“Cái này nghe rất là không thành!”

“Có lẽ rồi, ta chỉ là vì một phần nhân quả mà đến, huynh đài nhưng là muốn muốn nhúng tay?”

“Cái kia xem ra ngươi thật sự tin phật rồi!”

“Không, ta tin nói!”

Tuấn tú thư sinh cùng Chư Cát Tiểu Hoa hai người ngắn gọn đối thoại, rơi vào A Tử trong tai, có thể nói là có thể so với Thiên Thư, nghe nàng không hiểu ra sao, hoàn toàn không biết vì sao. Xem lấy cảnh tượng trước mắt, trong lòng khó chịu A Tử lập tức muốn tính tình phát tác, muốn cho cái này đánh lời nói sắc bén tuấn tú thư sinh một bài học thời điểm, đã thấy thư sinh kia mắt lé lườm chính mình liếc.

Thoáng chốc.

A Tử chỉ cảm thấy tóc run lên, phảng phất giống như một đầu nước đá theo trên đầu dội xuống.

Vốn là tàn nhẫn tâm tư, bị cái nhìn này trực tiếp nhìn tán, A Tử cả người đều yên tĩnh trở lại.

Kiều Phong ánh mắt trầm tĩnh, như có điều suy nghĩ.

Hai người ngắn gọn đối thoại, tại trong tai của hắn thật là nghe ra bên trong hàm nghĩa. Kiều Phong tuy nói là bang chủ Cái bang, nổi tiếng thiên hạ võ công càng là Hàng Long Thập Bát Chưởng cùng đả cẩu bổng pháp, nhưng hắn căn cơ thật là xuất từ Thiếu Lâm tự, xuất từ phật môn.

Cái này tuấn tú thư sinh mà nói không thể nghi ngờ là nói cho người hắn muốn dùng nói phương thức đi phật nhân quả.

Nói là cái gì?

Đơn giản một câu hình dung, đó chính là mệnh của ta thuộc về ta chứ không thuộc về ông trời!

“…”

Chư Cát Tiểu Hoa con mắt không khỏi híp híp, trước mặt cái này tuấn tú thư sinh rung đùi đắc ý đọc luận ngữ thời điểm thoạt nhìn có chút ngốc, nhưng trên thực tế cũng không phải. Hai người tùy ý vài câu trong lúc nói chuyện với nhau, đều nói cho lấy hắn thân phận của đối

phương không đơn giản.

Gần kề một cái khí chất vấn đề liền đủ để chứng minh.

Người trước mắt có thể nói là quý khí bức người.

“Tống liêu biên cảnh kinh nghiệm chiến loạn, một người cưỡi con lừa hành tẩu, thế nhưng mà rất nguy hiểm a!”

Chư Cát Tiểu Hoa không có tiếp tục hỏi thăm nữa, mà là dùng một loại quan tâm giọng điệu lo lắng nói: “Công tử người nhà thế nhưng mà yên tâm?”

“Cáp!”

“Bọn hắn thế nhưng mà chưa bao giờ lo lắng đã qua!”

Tuấn tú thư sinh làm như đã nghe được chuyện gì buồn cười, dùng tay vỗ vỗ bên cạnh con lừa, chỉ vào cái kia đọng ở hơi nghiêng tinh cương trường kiếm, nói ra: “Nói sau ta có ba thước thanh phong, một chút lâu la cũng không cần để ý a!”

Theo đối phương động tác nhìn lại, Kiều Phong, Chư Cát Tiểu Hoa cùng A Tử ba người đều gặp được cái kia nghiêng đọng ở hơi nghiêng tinh cương trường kiếm. Dùng Kiều Phong cùng Chư Cát Tiểu Hoa nhãn lực tất nhiên là nhìn ra được kiếm kia cơ hồ không có ra qua vỏ (kiếm, đao), chỉ là một kiện quý báu vật phẩm trang sức mà thôi.

“Úc!”

Gật gật đầu, Chư Cát Tiểu Hoa trên mặt toát ra một tia xấu hổ vui vẻ, nói: “Cái kia xem ra là ta quá mức lo lắng rồi. Công tử đã có đầy đủ nắm chắc, tất nhiên là không cần lo lắng! Bất quá. Công tử trên đường hay (vẫn) là coi chừng một ít, bên này cảnh cũng không an ổn!”

Câu nói sau cùng, chính là Chư Cát Tiểu Hoa chân tâm thật ý.

Ân?

Mặt lộ vẻ kinh ngạc, tuấn tú thư sinh không khỏi hơi sững sờ, hiển nhiên là Chư Cát Tiểu Hoa câu này chân tâm thật ý mà nói lại để cho hắn có chút ngoài ý muốn. Ngây ngốc một chút về sau, liền cười gật đầu nói nói: “Cái kia đa tạ huynh đài quan tâm!”

Nói xong, người đã ung dung trở mình trên người con lừa trên lưng, theo bên cạnh cái túi nhỏ ở bên trong móc ra một căn cà rốt lại lần nữa đọng ở trên sợi dây, vì vậy cái kia con lừa nhi lại bắt đầu đi lên phía trước rồi.

Đưa mắt nhìn tuấn tú thư sinh ngược lại ngồi ở mao trên lưng lừa, nhếch lên nhếch lên trung phẩm lấy luận ngữ một đường đi xa. Nhìn sau nửa ngày. Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, Chư Cát Tiểu Hoa đột ngột há mồm trường âm thanh hỏi: “Xin hỏi công tử họ gì?”

“Đã từng vượt qua biển cả, không sợ gì sông nước, không có gì ngoài Vu núi không phải vân. Lấy lần bụi hoa lười xem, nửa duyên tu đạo nửa duyên quân.”

Không có trả lời, chỉ có một bài thơ từ tự trong miệng nói

ra, cái kia màu trắng con lừa bước chân rất nhanh, tại rung đùi đắc ý ở bên trong, đã chở người biến mất tại nói cuối đường.

Có ý tứ gì?

Kiều Phong cùng A Tử hai người đồng thời nghiêng đầu sang chỗ khác, ánh mắt ngừng lưu tại Chư Cát Tiểu Hoa trên người.

Kiều Phong tuy nói võ công cực cao, chính là trong giang hồ thanh danh hiển hách anh hùng đàn ông, nhưng hắn tại phương diện nào đó mà nói chỉ là con người lỗ mãng tử. Tại văn học bên trên tất nhiên là không so được muốn đi kinh đô cùng là đi thi Chư Cát Tiểu Hoa. Mà A Tử tựu càng không cần phải nói, thỏa thỏa một cái trường lệch ra gấu hài tử.

“Lý biển cả!”

“Tên rất hay!”

“Quả thật là một cái nữ tử hiếm thấy!”

Không để ý đến kiều huynh cùng A Tử ánh mắt hai người, Chư Cát Tiểu Hoa kinh ngạc nhìn đối phương biến mất giao lộ, thì thào tự nói. Hắn bái kiến không ít nữ nhân. Cũng bái kiến không ít giang hồ nhi nữ, nhưng lại chưa bao giờ từng thấy như vậy cách ăn mặc nữ nhân.

Cái gọi là hồng tụ thiêm hương, rồi lại có thể nào so nữ giả nam trang!

“Nữ?”

Kiều Phong nghe vậy lập tức sững sờ, nhíu mày mảnh tư vừa rồi chạm mặt. Hắn coi như là phản ứng đi qua. Khó trách chư cát Huynh Đệ Hội ngăn lại đối phương hỏi thăm, chỉ sợ hỏi thăm là giả, lo lắng mới là thật. Nghĩ tới đây. Vốn là đau khổ tâm tình lập tức tốt hơn nhiều.

Mà A Tử càng là mở to hai mắt nhìn, cùng là vẻ mặt ngạc nhiên. Bởi vì lúc trước bị đối phương liếc hù đến rồi, nàng căn bản cũng không dám cẩn thận quan sát đối phương.

Chỉ là A Tử mê hoặc chính là đối phương là làm sao biết cái tên này hay sao?

Nàng căn bản sẽ không nghe được, ngoại trừ cái kia thơ câu đầu tiên ở bên trong có biển cả hai chữ bên ngoài, họ gì thật là ở đâu nhìn ra được?

Thơ Đường!

Họ liền từ nơi này đến, Chư Cát Tiểu Hoa thầm nghĩ trong lòng.

…

Phiếu Miểu Phong.

Linh Thứu Cung, mật thất.

Sương trắng như khói giống như:bình thường cả phòng vờn quanh, ở bên trong một chiếc giường bạch ngọc

bên trên, hàn khí tràn ngập, hai đạo nhân ảnh ** ôm nhau.

Tại bốn phía, thì là tán rơi đích váy.

“…”

Cảm thụ được trong ngực ôn trượt, một mực nhắm mắt lại Nhạc Duyên chậm rãi mở hai mắt ra, tầm mắt đạt tới là cái kia đã lâm vào ngủ say, rồi lại trong giấc mộng nhíu chặt lấy người đẹp mặt.

Trong ngực người, đúng là A Chu.

Khóe mắt còn treo móc vệt nước mắt, nhập mắt nhìn đi, Nhạc Duyên có thể thấy rất rõ A Chu trên khuôn mặt lưu lại vệt nước mắt.

Chỗ ngực liên tiếp chính là hai luồng mềm mại Ôn Nhu cùng trắng nõn, cái kia hai cái củ lạc lớn nhỏ viên bi ma sát cảm giác có thể nói là rót vào thần kinh. Đại khái là bởi vì rét lạnh nguyên nhân, trong ngực thiếu nữ tựa hồ là có chút sợ lạnh, cả người không ngừng hướng ngực mình gạt ra.

Không nói gì.

Im lặng.

Còn có chút dở khóc dở cười.

Đối với A Chu người thiếu nữ này, Nhạc Duyên xác thực có ấn tượng tốt.

Nhưng phần này ấn tượng thực sự không có nghĩa là lấy Nhạc Duyên mình ở như vậy trong thời gian ngắn liền đem đối phương mang lên giường xúc động, nàng không phải Sư Phi Huyên như vậy cần dạy dỗ nữ tử, cũng không phải Loan Loan hư hỏng như vậy có cá tính nữ nhân.

Nàng mặc dù là có thêm tôn quý xuất thân, nhưng thế sự vô thường, nàng đến bây giờ cũng không quá đáng là Mộ Dung gia thị nữ.

Thậm chí.

Dưới mắt nàng liền cha mẹ của mình là ai cũng không biết.

“Ai!”

Một tiếng thở dài trầm thấp, mặc dù là đối với Long nguyên lực lượng có chỗ chuẩn bị, nhưng Nhạc Duyên cuối cùng nhất vẫn đang bị đánh một trở tay không kịp.

Long tính bản dâm.

Phần này vấn đề bộc phát thời điểm, Nhạc Duyên vậy mà phát hiện người ở chỗ này không có người có thể trợ giúp.

Vệ Trinh Trinh cùng tiểu nha đầu dưới mắt quá nhỏ, mà Tứ đại kiếm tùy tùng thì là cũng không tại mật thất ngoài cửa, mà là ở bên ngoài tiếp thu Hàn Băng, phụ trách cái này khối sự tình.

Ngược lại là A Chu cùng chờ đợi tại ngoài mật thất.

Cuối cùng, chỉ có thể lựa chọn A Chu, ủy khuất đối phương.

Tuy nói mượn cái kia phần quyển trục, tăng thêm lực lượng của mình cuối cùng nhất hóa giải Long nguyên, nhưng lại vì chính mình để lại cái này một cái không biết là phúc là hàng tai hoạ ngầm. Cái này tai hoạ ngầm đã khắc vào cốt tủy, chỉ sợ về sau hóa thành thân thể của mình bản năng.

Như là như thế này, chỉ sợ thật sự cần một phần có thể phụ trợ giải quyết bản thân vấn đề công pháp.

Ánh mắt chuyển dời.

Ánh mắt ở đằng kia đã lăn trong góc trên quyển trục dừng lại sau nửa ngày, cái kia bên trên vài cái chữ to —— đạo tâm chủng ma tại lúc này hơi có chút chói mắt. Nhạc Duyên có chút muốn cười, hắn tại thời khắc này rốt cuộc biết phần này cơ hồ là chính mình một thân võ công tinh hoa võ công, tại sao phải tại trên quyển trục rơi xuống như vậy một cái tục danh rồi.

Nhắm mắt.

Cảm thụ một phen lực lượng trong cơ thể về sau, Nhạc Duyên trợn mắt lại lần nữa nhìn về phía dưới thân bạch ngọc giường.

Không!

Giờ khắc này, cái này bạch ngọc giường đã không phải là đơn thuần bạch ngọc giường.

Bởi vì vạn năm Hàn Băng cùng Long nguyên xung đột, hơn nữa bạch ngọc hấp nóng đặc tính, trải qua giao thoa xuống, kết hợp Nhạc Duyên lực lượng đúng là sinh sinh cải biến bạch ngọc giường đặc tính. Giờ khắc này, cái này bạch ngọc giường đã không phải là bạch ngọc giường.

Hoặc là, nên xưng là giường hàn ngọc.

“Anh!”

Một tiếng ưm, cảm nhận được trong ngực thiếu nữ thức tỉnh, Nhạc Duyên nhưng lại biết rõ nên đến chính mình xuất quan lúc sau.

Chương 070 : Xuất quan (thượng)

Kiếm.

Múa.

Mang theo một hồi gió lốc, xinh đẹp thân ảnh như là bị vòi rồng bao vây.

Ba thước thanh phong lướt qua, xoay mình lưu đồng nhất hoa rơi.

A Bích im lặng đứng tại nơi hẻo lánh, nhìn trước mắt cái kia cầm trong tay lợi kiếm mà vũ Vương Ngữ Yên, trên mặt thần sắc rất là Nghiêm Túc. Nhưng nếu là cẩn thận quan sát, lại có thể phát hiện A Bích trong mắt ở chỗ sâu trong có thể phản chiếu ra một tia cao hứng.

Là vì nhà mình công tử cao hứng, cũng là vì Vương Ngữ Yên cao hứng.

Chỉ có điều rừng cây hạnh một lần tụ hội, đến cuối cùng vẫn là không có nhìn thấy nhà mình công tử, ai cũng không biết công tử đi nơi nào, hơn nữa thậm chí ngay cả mình a Chu tỷ tỷ đã ở rừng cây hạnh cái kia trong hỗn loạn lạc đường rồi, không thấy tung tích.

Bất quá tốt xấu cũng không có quá nhiều lo lắng.

Mộ Dung Phục võ công là trong giang hồ trẻ tuổi cao thủ

đứng đầu, mà A Chu lúc ấy càng là nắm cái kia Nhạc công tử đồ đệ tiểu nha đầu, nghĩ đến a Chu tỷ tỷ hẳn là ở đằng kia Nhạc công tử bên người. Người ta Nhạc công tử dù thế nào xấu, cũng so ra kém cái kia Đại hòa thượng đáng giận a?

Trong nội tâm suy tư về những này, A Bích cũng là không tính sốt ruột.

Đương nhiên.

Dùng A Bích kiến thức, những nàng này nhu nhược kia tính tình là phân tích không đi ra nhiều như vậy đấy, mà là Bao Bất Đồng cùng Phong Ba Ác hai người phân tích. Dù sao, hai người vào Nam ra Bắc, trên giang hồ cũng có được danh hào của mình, tất nhiên là kiến thức không ít.

Ông ——

Trường kiếm trong tay rung rung, phát ra từng đợt thanh thúy đua tiếng âm thanh.

Ngọc thủ lướt ngang, trường kiếm để ngang trước ngực, ánh mặt trời chiếu sáng hắn bên trên, bị phản xạ ra một đầu màu trắng trường hình dấu vết, rơi vào Vương Ngữ Yên trên mặt đẹp, như là một cây màu trắng cây thước để ngang trên hai mắt. Hai mắt có chút nhíu lại, Vương Ngữ Yên ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng hướng đứng ở một bên Phong Ba Ác cùng Bao Bất Đồng hai người nhìn lại.

“…”

“…”

Bao Bất Đồng cùng Phong Ba Ác vừa thấy được Vương Ngữ Yên cái này ánh mắt, đều là không hẹn mà cùng liếc nhau một cái, theo lẫn nhau trong mắt thấy được cười khổ biểu lộ.

Đây đã là mấy ngày qua lần thứ mấy đâu này?

Lắc đầu.

Nhưng là đối mặt Vương Ngữ Yên cái này ánh mắt lạnh lùng, hai người cũng chỉ có thể kiên trì lại ra tay nữa rồi.

Đao!

Phong Ba Ác đao!

Phiến!

Bao Bất Đồng phiến!

Mộ Dung Phục hai đại gia tướng hai mắt nhìn nhau một cái, đều thấy được riêng phần mình ý nghĩ trong lòng. Bởi vì cùng một chỗ cộng sự nhiều năm, chính là đồng sanh cộng tử huynh đệ, có thể nói là một ánh mắt liền có thể làm cho đối phương biết được ý nghĩ của mình.

Một đao một cái, theo hai cái phương hướng hướng Vương Ngữ Yên đánh tới, đi nhưng lại tiền hậu giáp kích.

Hơn nữa bởi vì Vương Ngữ Yên tại trân lung cuộc về sau, đã nhận được một thân làm cho người ta sợ hãi công lực, hơn nữa lúc trước từng có mấy lần đồng dạng kinh nghiệm, hai người đối với Vương Ngữ Yên cái này Vương gia tiểu thư cũng không có khinh thị chút nào. Vừa ra tay, là toàn lực.

Đối mặt Bao Bất Đồng cùng Phong Ba Ác hai người một kích toàn lực, Vương Ngữ Yên không tránh không cho. Con mắt càng là sáng dọa người, ánh mắt chỗ khắp nơi đúng là hai người hợp chiêu chỗ.

Sơ hở!

Đối phó phương pháp!

Đã tìm được!

Lông mi thật dài khẽ run lên, Vương Ngữ Yên trong tay tinh cương trường kiếm lập tức là một kiếm chém ra, mũi kiếm lướt qua, lưu lại chính là quỷ dị đua tiếng thanh âm, vạch phá không khí, Kiếm Khí cũng trên mặt đất buộc vòng quanh một đầu mờ ảo dấu vết.

Đinh!

Mũi kiếm chống đỡ tại Phong Ba Ác trên tay trường đao trên vết đao, đao kiếm giao kích tóe khoe khoang tài giỏi duệ tiếng vang, càng là bắn tung tóe ra một dãy hỏa tinh. Cho dù là tại giữa ban ngày. Cũng có thể làm cho người thấy rất rõ ràng cái kia bắn ra hỏa chấm nhỏ.

“! ! !”

Giữa không trung Phong Ba Ác toàn thân run lên, chỉ cảm giác mình một đao kia còn chưa thi triển xong, liền bị Vương Ngữ Yên từ đó chặt đứt, tiến thối không được. Sớm biết như vậy Vương Ngữ Yên tại võ học bên trên có chính mình độc đáo lý giải. Đọc thuộc lòng Bách gia võ học, càng là có thể chỉ điểm nhà mình công tử.

Nhưng ở trước đó, Vương Ngữ Yên bất quá là một cái tay trói gà không chặt hoàng Hoa nha đầu, nhưng dưới mắt…

Có thể khẩu thuật chỉ đạo người khác. Đổi lại là mình đến, cuối cùng lại để cho Phong Ba Ác lại lần nữa cảm nhận được cái này một cỗ khó chịu. Tiến lên không được, chỉ có thể trên đường sửa chiêu. Lui ra. Nhưng là cái này thay đổi biến, cũng đã khiến cho Phong Ba Ác cùng Bao Bất Đồng hợp chiêu không tật mà chết.

Một kiếm bách Phong Ba Ác trên đường sửa chiêu đồng thời, Vương Ngữ Yên một cái khác chỉ ngọc thủ đã hóa quyền vi chưởng, năm căn thon dài ngón tay mở ra hướng Bao Bất Đồng trong tay cây quạt chộp tới.

“Ân! Lợi hại!”

Bao Bất Đồng nhìn thấy Phong Ba Ác một đao không tật mà chết kết quả, chỉ có thể kiên trì tự mình ngạnh bên trên, nhưng ở đối mặt Vương Ngữ Yên cái kia một cánh tay ngọc nhỏ dài, Bao Bất Đồng phát hiện mình một chiêu này đúng là đem quạt xếp tiễn đưa tại tay của đối phương bên trên.

Loại kết quả này, như thế nào có thể?

Nhất là đối phương trước đó không lâu hay (vẫn) là một cái tay trói gà không chặt tiểu nha đầu.

Vì vậy, Bao Bất Đồng cũng trên đường biến chiêu, tại mấy tức thời gian đúng là liên tục thay thế hơn mười loại phương thức, nhưng là Vương Ngữ Yên ngọc thủ thực sự theo hắn cải biến mà cùng nhau cải biến. Bao Bất Đồng mỗi sửa một lần chiêu thức, hắn liền phát hiện Vương Ngữ Yên ngọc thủ cũng tùy theo sửa chiêu, vẫn là phá chiêu thức của mình.

Bành!

Rên lên một tiếng, Bao Bất Đồng cuối cùng là quân cờ chênh lệch một chiêu, bị Vương Ngữ Yên một tay cầm đã qua trong tay quạt xếp, càng là nhẹ nhàng một chưởng đặt tại ngực, chân khí ẩn ẩn bừng bừng phấn chấn, khiến cho Bao Bất Đồng không dám có chút nhúc nhích. Lại quay đầu lại, Bao Bất Đồng liền phát hiện Phong Ba Ác cũng đứng ở bên người của mình, đối phương trên cổ chính đặt trường kiếm.

Một chiêu!

Bại trận!

Loại kết quả này, lại để cho Bao Bất Đồng cùng Phong Ba Ác hai người cảm xúc có chút Đê Trầm.

Hai mắt nhìn nhau một cái, đắng chát cười cười, kết quả như vậy hai người mặc dù có qua chuẩn bị, nhưng là

tuyệt đối không ngờ rằng hai người dĩ nhiên là tại một chiêu tầm đó tựu bại trận. Cái loại nầy đả kích cùng cảm giác mất mác, tại thời khắc này triệt để tràn ngập tại trái tim.

“Vương cô nương!”

“Chúng ta cam bái hạ phong!”

Chắp tay ôm quyền ý bảo, Bao Bất Đồng cùng Phong Ba Ác cả người hậm hực xuống dưới. Ngẫm lại cũng thế, người ta tại mấy ngày hôm trước bất quá vẫn là một cái tay trói gà không chặt hoàng Hoa nha đầu, nhưng trong nháy mắt tựu hóa thân tuyệt đỉnh cao thủ bình thường, như vậy thần chuyển biến lại để cho hai người làm sao có thể đủ tiếp thụ?

Nhất là chính mình song phương vẫn còn tay của đối phương bên trên đi bất quá một chiêu kết quả xuống.

“Không!”

“Cái này còn chưa đủ!”

Thu hồi ngọc thủ, trường kiếm trong tay thì là bị Vương Ngữ Yên tùy ý nhét vào một bên, đối với mình một chiêu đả bại Bao Bất Đồng cùng Phong Ba Ác, Vương Ngữ Yên trên mặt lại không có chút nào vui vẻ chi sắc.

Đối mặt loại tình huống này, Bao Bất Đồng cùng Phong Ba Ác càng là có một loại tự thẹn, còn có một loại ẩn ẩn tức giận.

Một chiêu đả bại chính mình hai người còn chưa đủ, chẳng lẽ lại còn cần không ra tay chỉ dựa vào một ánh mắt liền đem chính mình hai người đả bại?

Tựa hồ là đã nhận ra Bao Bất Đồng cùng Phong Ba Ác cảm xúc, Vương Ngữ Yên ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào trên người của hai người. Mở miệng nói ra: “Bao Tam ca, phong Tứ ca, bởi vì ta đối với hai vị chiêu thức rất quen thuộc, cho nên phá chiêu cũng chẳng suy nghĩ gì nữa!”

Vương Ngữ Yên giải thích cũng không có lại để cho tâm tình của hai người rất tốt, vẻ này lạnh nhạt cùng rất nghiêm túc thần sắc nhưng lại lại để cho hai người không biết nên nói cái gì.

Bất quá ngẫm lại cũng thế, tại mấy lần trước, Vương Ngữ Yên muốn phá chiêu đả bại chính mình hai người, hay (vẫn) là cần một chút thời gian, nhưng theo chiêu thức quen thuộc cùng thông hiểu đạo lí, đối với Vương Ngữ Yên mà nói là càng phát đơn giản.

Nói sau.

Bởi vì song phương quan hệ nguyên nhân. Vương Ngữ Yên thật là biết rõ bọn hắn nền tảng.

Mặc dù là Mộ Dung Phục võ công nền tảng, đã ở Vương Ngữ Yên trong mắt hiểu được cái không sai biệt lắm, ngoại trừ gia truyền tuyệt học vật đổi sao dời bên ngoài, hắn chiêu thức của hắn Vương Ngữ Yên cơ hồ hoàn toàn biết được.

Chính là bởi vì quá thục, cho nên mới một chiêu mà thôi!

Loại này trả lời, quả thực lại để cho hai người vui vẻ không đứng dậy.

Nhưng có một điểm có thể khẳng định chính là, tại Bao Bất Đồng cùng Phong Ba Ác trong mắt, Vương Ngữ Yên đó là một cái thỏa thỏa võ học kỳ tài. Nếu nói là trước khi bất quá là võ học tri thức phong phú, dùng người bình thường ánh mắt liền có thể đủ thông hiểu đạo lí điều khiển người khác. Như vậy tại đã nhận được cái này một thân làm cho người ta sợ hãi công lực sau…

Chỉ sợ…

Chỉ sợ họ Mộ Dung công tử cũng không phải Vương cô nương đối thủ.

Nghĩ đến đây, Bao Bất Đồng cùng Phong Ba Ác lập tức đã trầm mặc, bọn hắn thật sự là không biết Mộ Dung Phục đến lúc đó sẽ là cái dạng gì biểu lộ. Cho dù là thiếu nữ trước mặt, sở cầu bất quá là vì biểu ca của mình đem đối phương đả bại.

Dưới mắt còn chưa đủ!

Vương Ngữ Yên đối với người bên ngoài nghĩ như thế nào cũng không để ý tới. Nàng dưới mắt lòng tràn đầy mục tiêu đều là tàng kiếm sơn trang nữ nhân kia.

Nơi hẻo lánh.

Đoàn Dự có chút cảm xúc Đê Trầm nhìn mình Thần Tiên

tỷ tỷ, thỉnh thoảng thán bên trên một hơi.

Thế sự vô thường.

Hắn cũng không ngờ rằng, nháy mắt chính mình Thần Tiên tỷ tỷ đến rồi một lần đại biến thân, đã trở thành một cái cao thủ đứng đầu. Giao phong mà nói. Tại Đoàn Dự xem ra dưới mắt chính mình là tuyệt đối đánh không lại Thần Tiên tỷ tỷ. Đoàn Dự có một loại cảm giác, Thần Tiên tỷ tỷ đạt được nội lực thâm hậu như vậy, chỉ sợ cuối cùng nhất không phải cái gì chuyện tốt.

Tin phật Đoàn Dự. Cảm thấy không hiểu tiếp nhận như vậy một phần dày ban thưởng, chỉ sợ mất đi hội (sẽ) thêm nữa.

Thậm chí.

Đoàn Dự cảm thấy lúc trước như là theo chân cái kia Nhạc Duyên Nhạc công tử cùng một chỗ ra ngoài, chỉ sợ không sẽ xảy ra chuyện như vậy. Một nghĩ đến đây, nghĩ tới Nhạc Duyên, Đoàn Dự nhưng lại lại lại lần nữa suy đoán, cái này Nhạc công tử dưới mắt lại đang làm những gì đâu này?

Cái kia a Chu tỷ tỷ có thể hẳn là đi theo đối phương bên người.

…

Linh Thứu Cung.

Ba mươi sáu đảo cùng bảy mươi hai động người đã tại

Tứ đại kiếm tùy tùng an bài xuống, đang tại đem cuối cùng vạn năm Hàn Băng đưa lên trong núi.

Tại trong lúc này, ô lão Đại bọn người cũng quyết định ra tay thời khắc.

Lui không thể lui.

Đó chính là không dung nhịn nữa.

Linh Thứu Cung người không coi chính mình là người xem, như vậy chỉ có chính bọn hắn đem chính mình đương người xem. Về phần dĩ vãng thân phận, còn có đám tiền bối sự tình, lại vốn không hề để ý. Dùng ô lão Đại, Kiếm Thần trác không đều người Phàm người cầm đầu đã quyết định cưỡng ép hiếp tấn công núi.

Đã Linh Thứu Cung cần nhiều như vậy số lượng Hàn Băng, như vậy tựu đại biểu cho Linh Thứu Cung tầng cao nhất xuất hiện vấn đề lớn, thí dụ như cái kia lão yêu bà chỉ sợ xuất hiện tẩu hỏa nhập ma tình huống.

Mà lúc này đây, chính là bọn hắn cơ hội duy nhất.

Vì thế.

Bọn hắn từng có quyết định, một khi đánh hạ Phiếu Miểu Phong, như vậy trên núi người sẽ mặc cho môn hạ các đệ tử đùa bỡn, sau đó đem Linh Thứu Cung từ trên xuống dưới giết tinh quang.

Đây cũng là bọn hắn thương lượng qua đi cho Phiếu Miểu Phong lưu lại trong miệng kết cục.

Ngay tại ba mươi sáu đảo cùng bảy mươi hai động người đột nhiên tấn công núi, giết cái Linh Thứu Cung trở tay không kịp thời điểm, tại chỗ đỉnh núi.

Bởi vì phòng ngừa dưới núi người thẩm thấu tiến lên đỉnh núi, những Hàn Băng kia cũng điều động quá nhiều Linh Thứu Cung lực lượng. Cảnh này khiến đỉnh núi tại thời khắc này hư không, ba mươi sáu đảo cùng bảy mươi hai động bạo động tấn công núi, khiến cho Linh Thứu Cung người liên tiếp trở ra.

Rất nhanh.

Ô lão Đại, trác bất phàm đám người đã đánh lên núi đỉnh.

Mật thất.

Một mực chờ đợi ở bên ngoài Vệ Trinh Trinh cùng tiểu nha đầu vẫn còn vùi đầu chờ, thậm chí dưới núi bạo động, tấn công núi đều không có cho Vệ Trinh Trinh mang đến bất luận cái gì ảnh hưởng. Đối mặt toàn thân mang huyết Mai Lan Trúc Cúc bốn người, Vệ Trinh Trinh chỉ cấp Tứ đại kiếm tùy tùng lưu lại một câu nói, đó chính là có thể tốn hao bất luận cái gì một cái giá lớn, cũng muốn chờ đợi đến nhà mình công tử xuất quan.

Bên ngoài.

Tiếng kêu! Tiếng la khóc! Tiếng rên rỉ! Tiếng gào thét! Đao kiếm âm thanh!

Nhiều tiếng lọt vào tai.

Vệ Trinh Trinh ánh mắt rơi vào tiểu nha đầu trên người, phát hiện cái tiểu nha đầu này trên mặt căn bản không có sợ hãi cùng sợ hãi cảm xúc, đối với cái này nàng rất là thoả mãn. Chỉ là Vệ Trinh Trinh nào biết đâu rằng tiểu nha đầu xuất thân địa điểm cùng thời gian cùng với kinh nghiệm, đã sáng tạo ra nàng cái kia vừa thô vừa to thần kinh.

Giang hồ phân tranh, ở đâu có thể so với mà vượt khổng lồ công thành chiến?

Huống chi còn bái kiến ma long!

“Công tử tình huống tựu giao cho ngươi rồi!”

Nhíu mày, Vệ Trinh Trinh nghe bên ngoài thanh âm, trong lúc nhất thời lại để cho lòng của nàng có chút bực bội, tràn đầy lo lắng. Nhìn xem tiểu nha đầu cái kia bình tĩnh bộ dáng, Vệ Trinh Trinh không khỏi có chút cảm khái, chính mình nhiều năm như vậy tâm tính còn so ra kém một tiểu nha đầu sao?

“Ha ha!”

“Không có biện pháp rồi!”

Thở dài một tiếng, quay đầu lại nhìn lướt qua hay (vẫn) là đóng chặt cửa đá, Vệ Trinh Trinh đem tiểu nha đầu ở lại cửa ra vào về sau, lập tức cả người một đôi bàn tay nhỏ bé phụ bối, chậm rãi đạp đi ra ngoài.

Ta, Vệ Trinh Trinh.

Thiên Sơn Đồng Mỗ.

Là thời điểm, lại để cho bọn hắn những nhận thức này lấy công tử ân huệ bọn phản đồ biết rõ công tử uy nghiêm rồi.

Chương 071 : Xuất quan (hạ)

Máu tươi.

Còn có rên rỉ.

Bên chân ngã xuống chính là địch ta song phương chi nhân thi thể.

Ba mươi sáu đảo cùng bảy mươi hai động tuyệt cảnh bộc phát, rốt cục khiến cho Phiếu Miểu Phong trở tay không kịp, tại đột ngột tiến công hạ liên tiếp bại lui. Rất nhanh, Linh Thứu Cung người đã lui hướng đỉnh núi, những địa phương khác đều bị ba mươi sáu đảo cùng bảy mươi hai động người toàn bộ cầm xuống.

“Cái kia bên trên, là lão yêu bà chỗ!”

Ô lão Đại sắc mặt âm trầm nhìn xem phía trên, đối với đứng ở một bên Trác Bất Phàm nói ra.

“Hừ!”

Trường kiếm trong tay hất lên, bên trên máu tươi dọc theo mũi kiếm trụy lạc trên mặt đất, tại mặt đất làm đẹp ra từng mảnh từng mảnh hồng sắc ban hình dáng dấu vết. Trác Bất Phàm nghe vậy lạnh lùng cười cười, mình ở Trường Bạch sơn học võ nhiều năm như vậy, không phải là vì hôm nay sao?

Không nói gì, chỉ có hừ lạnh một tiếng mới có thể biểu hiện ra hắn một thân lạnh lùng sát ý.

Tiến lên.

Trên tay dài ba xích kiếm, trực tiếp đâm vào này ngã vào hơi nghiêng nữ nhân cổ họng, độc lưu lại cái kia một đôi không cách nào nhắm mắt oán hận ánh mắt.

Giang hồ thù, giang hồ báo.

Chớ có trách ta tâm ngoan thủ lạt, chỉ trách ngươi là Linh Thứu Cung Phiếu Miểu Phong chi nhân a!

Khóe mắt quét nhìn theo cái kia chết đi nữ nhân trên thi thể thu hồi, Trác Bất Phàm quay đầu lại nhìn về phía ô lão Đại, mở miệng nói ra: “Phiếu Miểu Phong cảnh giới không nên như thế đơn sơ, chẳng lẽ lại phía trên này còn có cái gì đau buồn âm thầm hay sao?”

Kỳ quái!

Trác Bất Phàm đối với cái này Phiếu Miểu Phong cảnh giới tình huống lộ ra cực kỳ bồn chồn, mình cùng ba mươi sáu đảo cùng bảy mươi hai động người công lên núi, tuy nói đụng phải thật lớn chống cự, nhưng là hắn chống cự độ cũng không cùng bọn họ tưởng tượng bên trong giống nhau.

Xác thực nói là không nghĩ giống như trong như vậy khó khăn.

Loại kết quả này, khiến cho bọn hắn công lên Phiếu

Miểu Phong, ngược lại là lại để cho nhóm người mình trở nên có chút bó tay bó chân, cảm giác, cảm thấy cái này trên núi có một cỗ nặng nề hào khí. Thật giống như… Giống như là cái kia sự yên tĩnh trước cơn bão táp.

Một khi phá phần này yên lặng, chỉ sợ đến lúc đó đợi chờ mình chính là rung trời lôi đình chi nộ.

Nhưng là lo lắng quy lo lắng.

Người đã đến một bước này, ba mươi sáu đảo cùng bảy mươi hai động người đã không có đường lui. Cũng không thể lúc này thời điểm xuống núi a? Cái kia nhóm người mình trên người sinh tử phù tựu lại càng không cần phải nói giải khai? Chỉ sợ đến lúc đó đợi chờ mình kết quả là sống không bằng chết.

Đã đến trình độ này, cho dù là trong lòng có ẩn ẩn lo lắng, nhưng cũng chỉ có thể kiên trì tiếp tục đánh rơi xuống.

Không có cách nào.

Nếu như không giải được trên người sinh tử phù. Như vậy chờ đợi bọn hắn cuối cùng nhất kết cục, chỉ có một.

Vô luận là phía trước hay (vẫn) là đằng sau, hay hoặc là tả hữu, cái kia đều là sâu không thấy đáy vực sâu, té xuống chờ đợi chỉ là thịt nát xương tan.

Vài tên người cầm đầu cùng Trác Bất Phàm liếc nhau một cái.

Ô lão Đại hung hăng cắn miệng môi dưới, xuất ra một cái hồ lô rượu, hung dữ tưới một ngụm rượu mạnh, dùng xua tán cái này trên núi hàn ý về sau, lúc này mới hung hăng nói: “Tiếp tục! Chúng ta không có đường lui!” Nói xong, người liền dẫn đầu đi nhanh hướng trên núi đi đến.

Ba mươi sáu đảo cùng bảy mươi hai động người tiến sát từng bước. Linh Thứu Cung cao thấp người không ngừng lui về phía sau.

Mặc dù là những nữ nhân này liều chết chống cự, cũng không cách nào ngăn cản đám hung thần ác sát này người tiến công, lượt rơi vãi trên đất son phấn huyết, tại hướng thiên hạ này biểu thị công khai lấy giang hồ bản thân nên có nhan sắc.

Rất nhanh.

Tại mấy tên võ công cao cường thủ lĩnh cùng với Kiếm Thần Trác Bất Phàm bọn người dưới sự dẫn dắt, ba mươi sáu đảo cùng bảy mươi hai động người rất nhanh đã đi tới đỉnh núi, Linh Thứu Cung người cơ hồ bị áp bách tại đỉnh núi, một mảnh kia phòng ở chỗ.

Có thể nói, nếu là không có mật đạo các loại, chỉ sợ Phiếu Miểu Phong cao thấp đem không ai có thể đào thoát.

Đứng lại.

Xem lên trước mặt những hung dữ kia cừu thị lấy nhóm

người mình nữ nhân. Ô lão Đại tại trong lòng lẩm bẩm hy vọng nhóm người mình suy đoán không có sai, cái kia Thiên Sơn Đồng Mỗ võ công xuất hiện đường rẽ, đang tại tẩu hỏa nhập ma trong.

Nói cách khác…

Lắc đầu, ô lão Đại không khỏi bật cười.

Tại dưới mắt. Lui không thể lui muốn những không thể nghi ngờ là này chê cười, nói sau đến trình độ này, cái kia lão yêu bà đều không có đi ra, không thể nghi ngờ nói cho bọn hắn biết đối phương tình huống có vấn đề lớn. Ô lão Đại hít sâu một hơi. Nhìn xem cái kia đã mang theo không ít máu tươi Tứ đại kiếm tùy tùng —— Mai Lan Trúc Cúc, cái này tứ nữ hắn nhận thức, chính là lão yêu bà thiếp thân thị nữ. Vì vậy dùng một loại so sánh hòa ái ngữ khí nói ra: “Nói cho ta biết, cái kia lão yêu bà ở nơi nào?”

“Phi!”

Ngây thơ Cúc Kiếm thổ một bún máu bọt, hướng ô lão Đại phương hướng nhả đi, nũng nịu nói: “Các ngươi những phản đồ này, muốn đạt được bà ngoại tình huống, mơ tưởng!”

Những thứ khác ba tỷ muội, cũng cầm trong tay trường kiếm chăm chú dựa vào cùng một chỗ, thủ vệ lấy Phiếu Miểu Phong cuối cùng phòng tuyến. Không thể không nói, lúc này đây tình huống, cũng các nàng chủ quan rồi, bị ba mươi sáu đảo cùng bảy mươi hai động người chui chỗ trống.

“Hừ!”

“Nhiều lời vô dụng!”

“Cái kia chớ trách ta tâm ngoan thủ lạt rồi!”

Đối với ô lão lớn rất nhiều sự tình, Trác Bất Phàm gặp không quen, tại hắn xem ra, đem Phiếu Miểu Phong từ trên xuống dưới giết chó gà không tha, như vậy sự tình gì tựu giải quyết. Tiếp nhận câu chuyện về sau, Trác Bất Phàm chân khí thúc dục, trong tay dài ba xích trên thân kiếm đã toát ra hơn một xích kiếm quang, đúng là hắn giữ nhà tuyệt học.

Dùng phần này võ công, đánh trước mặt bốn thị nữ, hắn kết cục như thế nào không khó tưởng tượng.

Đang lúc Trác Bất Phàm chuẩn bị ra tay thời điểm, một cái thanh thúy giọng trẻ con từ phía sau trong phòng truyền ra.

“Mai Lan Trúc Cúc!”

“Lui ra!”

Tiếng bước chân không nhanh không chậm, theo cái kia cửa phòng đóng chặc tự chủ sau khi mở ra, Mai Lan Trúc Cúc cùng với bốn phía thủ tại đâu đó Linh Thứu Cung đệ tử, sắc mặt đều là biến đổi, lập tức tất cả mọi người quỳ một chân trên đất, cung nghênh lên tiếng: “Cung nghênh bà ngoại giá lâm!”

Thiên Sơn Đồng Mỗ? !

Trác Bất Phàm thân hình nhanh lùi lại, sinh sinh kéo ra khoảng cách của song phương. Chính là bởi vì biết được Thiên Sơn Đồng Mỗ lợi hại, khiến cho Trác Bất Phàm không thể không khẩn trương, mặc dù là tu thành kiếm quang, nhưng là không có nghĩa là hắn có đầy đủ nắm chắc.

Đồng lòng.

Nghe nói Mai Lan Trúc Cúc cái này cung nghênh thanh âm, ba mươi sáu đảo cùng bảy mươi hai động người đều là không khỏi ồn ào, tất cả mọi người không tự chủ được hướng về sau lui bước. Vừa mới bắt đầu tiến công có lẽ là đầy ngập phẫn nộ cùng cừu hận, nhưng tại thời khắc này nghe nói cái này lại để cho bọn hắn một mực quen thuộc cùng sợ hãi danh tự về sau, lập tức cái kia phần phẫn nộ cùng cừu hận hóa thành sợ hãi cùng sợ hãi.

Sợ hãi cái tên này.

Sợ hãi cái tên này chỗ đại biểu ý nghĩa.

Lại để cho nhân sinh chết không thể sinh tử phù.

Tại cái tên này xuống, tánh mạng của bọn hắn cũng không phải là thuộc tại chính bọn hắn, có thể còn sống đó là đối phương ban ân.

Trong chớp mắt

Mọi người lui bước mười trượng trở lại khoảng cách về sau, lúc này mới đình chỉ xuống.

Bởi vì vì bọn họ tại trong sự sợ hãi phát hiện mình bọn người kỳ thật đã không đường thối lui, ngoại trừ ngạnh đụng một cái có lẽ có thể tìm được sinh cơ bên ngoài, lui về phía sau chờ đợi chỉ có tử vong.

Ánh mắt mọi người đều hướng về cái kia rộng mở đại môn ở chỗ sâu trong.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Rất nhanh.

Một nói thân ảnh màu trắng đã xuất hiện ở trong môn, đương Vệ Trinh Trinh thân hình bước ra gian phòng. Xuất hiện ở trước mặt mọi người thời điểm, ba mươi sáu đảo cùng bảy mươi hai động người toàn bộ giật mình.

“Cái này…”

“Điều này sao có thể?”

Ô lão Đại thì thào lên tiếng, trong tầm mắt của hắn chứng kiến chính là một cái niên kỷ không đủ sáu bảy tuổi cao thấp áo trắng nữ đồng, mọc ra một khuôn mặt bánh bao, thịt vù vù đấy, lộ ra đáng yêu đến cực điểm. Một mắt nhìn đi, lại để cho người nhịn không được muốn đi véo đối phương cái kia phình hai má một thanh.

Thật giống như, như là nữ nhi của mình giống như:bình

thường đáng yêu.

Ô lão Đại bọn người vốn là nhìn thấy sững sờ, lập tức ánh mắt tiếp tục hướng cái kia rộng mở đại môn ở chỗ sâu trong nhìn lại, cùng đợi còn có hay không người đi ra. Nhưng mà đợi sau nửa ngày, cũng không có người lại lần nữa đi ra, nói một cách khác thì ra là trước mắt cái này sáu bảy tuổi đại nữ đồng là cái kia sợ tới mức mọi người nơm nớp lo sợ Thiên Sơn Đồng Mỗ.

“Thiên Sơn Đồng Mỗ? !”

“Điều đó không có khả năng!”

Trong tay dài ba xích trên thân kiếm kiếm quang lóe lên rồi biến mất, trên mặt đất vẽ ra một đầu dấu vết, đây là bản thân chân khí đã bị chấn động không tự chủ được khống chế không nổi kết quả. Hiển nhiên, mặt này trước sáu bảy tuổi áo trắng nữ đồng cho khiếp sợ của hắn thật lớn.

Phải biết rằng Thiên Sơn Đồng Mỗ thế nhưng mà sinh tử của hắn cừu nhân, tại trong lòng Trác Bất Phàm cân nhắc qua cừu nhân này là bộ dáng gì.

Cái gọi là lão yêu bà, đích thị là tóc trắng xoá, một đầu nếp uốn. Mắt bốc lên hung quang lão bà tử.

Thế nhưng mà hắn Trác Bất Phàm tuyệt đối không ngờ rằng, thật đúng chính Thiên Sơn Đồng Mỗ xuất hiện ở trước mặt mình thời điểm, sẽ là như thế hình tượng cùng bộ dáng. Cùng trong đầu tưởng tượng cùng cấu tứ, kém thế nhưng mà ngày đêm khác biệt. Cả hai

khoảng cách thật sự là quá xa.

Mặc dù là Trác Bất Phàm. Tại thời khắc này cũng nhịn không được nữa tâm thần chấn động.

Xác thực mà nói, đổi bất kỳ một cái nào không biết nền tảng người đến này, chỉ sợ đều tâm thần chấn động, dù là ngươi nổi tiếng thiên hạ bang chủ Cái bang Kiều Phong. Hay (vẫn) là Thiếu Lâm tự chủ trì hay hoặc là những người khác, đều đối với cái này cảm thấy kinh ngạc.

Nhỏ vụn ngôn ngữ nói chuyện với nhau rất nhanh liền hóa thành tiếng động lớn náo, ba mươi sáu đảo cùng bảy mươi hai động người càng phát không tin.

Khi bọn hắn trong đó rất nhiều người xem ra. Cái này Linh Thứu Cung người quá mức đáng giận, vậy mà tà ác cầm một cái tiểu nữ đồng đương vật thay thế, như vậy cách làm quả thực đáng hận.

“Giao ra yêu phụ, làm cho ngươi này tính mạng!”

Cuối cùng nhất hay (vẫn) là ô lão Đại lên tiếng, đối với trước mặt cái này sáu bảy tuổi lớn nhỏ nữ đồng, hắn cũng không tin.

“Ô lão Đại!”

“Bọn ngươi khẩu khí thật lớn!”

Vệ Trinh Trinh cái kia nữ đồng thân hình tại Tứ đại kiếm tùy tùng đứng trước mặt định, ánh mắt đảo qua trên mặt

đất cái kia đống bừa bộn đồng nhất, cũng không có thiếu chết đi Linh Thứu Cung đệ tử, trong mắt nàng phẫn nộ chợt lóe lên, xem ra, công tử cùng Tiểu Trọng đã từng đều nói không sai, nàng hay (vẫn) là quá mức từ bi chút ít.

Tại có chút thời điểm, từ bi hội (sẽ) hóa thành một người nhược điểm trí mạng.

Bọn này Ma Môn dư nghiệt hậu nhân, quên là ai cho bọn hắn nhân sinh đến sao?

Phản đồ!

Trong nội tâm phẫn nộ tại thời khắc này mãnh địa tụ lên, tại trong chốc lát đã hóa thành lửa giận ngập trời, tiểu tay vừa lộn, Vệ Trinh Trinh lại là chuẩn bị không để ý bản thân tình huống, sắc mặt trắng bệch ở bên trong, cưỡng ép hiếp Thi Triển một thân võ công, nói: “Một chiêu, chấm dứt trận này trò khôi hài!”

Thân là công tử thị nữ, tự nhiên không thể ném công tử thể diện.

Gió lạnh chấn động.

Theo Vệ Trinh Trinh bàn tay nhỏ bé nâng lên, một cỗ không hiểu khí thế tự trên người của nàng bay lên, trong không khí hơi nước bắt đầu ngưng kết, hướng trong bàn tay nhỏ mà đi, rất nhanh, trên tay vậy mà đã hiện lên không ít băng tinh, rõ ràng là sinh tử phù. Nếu nói là lúc trước liếc nhìn lại bất quá là nữ đồng bộ dáng, mặc dù là có Tứ đại kiếm tùy tùng cung nghênh, nhưng là sửa bọn

họ không được trong lòng suy đoán.

Nhưng ở đối phương ra tay giờ khắc này, cũng đã lại để cho bọn hắn phản ứng đi qua.

Kết hợp cái kia ra vẻ cả tiếng cuống họng, đều nói cho bọn hắn biết một cái không thể không tin tưởng sự thật, đó chính là trước mặt nữ đồng chính là cái Thiên Sơn Đồng Mỗ, cái kia lão yêu phụ.

Đồng mỗ!

Đồng mỗ!

Tại thời khắc này, ô lão Đại bọn người giờ mới hiểu được cái này đồng một trong chữ đến tột cùng đại biểu cái gì hàm nghĩa.

“Ra tay!”

Theo ô lão Đại bạo rống lên tiếng, Kiếm Thần Trác Bất Phàm phi thân mà ra, trong tay dài ba xích kiếm tản mát ra hơn một xích kiếm quang, ông ông trong tiếng đâm thẳng Vệ Trinh Trinh cổ họng. Về phần Vệ Trinh Trinh đã là sắc mặt tái nhợt, cưỡng ép hiếp không để ý dưới mắt thân thể tình huống Thi Triển chiêu thức nàng, đã bị ảnh hưởng, tránh cũng không thể tránh.

Nhưng mà.

Ngay tại Trác Bất Phàm trường kiếm trong tay sắp đâm vào Vệ Trinh Trinh cổ họng thời điểm, mãnh liệt thân hình chấn động, một cỗ khổng lồ lực đạo trực tiếp lôi kéo

Trác Bất Phàm thân thể bất ổn, cả người cho mang thiên tới, cuối cùng nhất trường kiếm trong tay toàn bộ đâm vào một bên cây cột trong.

Là ai?

Nghiêng đầu sang chỗ khác, Trác Bất Phàm chứng kiến chính là một cái một đầu tóc đen, như cùng một cái phụ thân chiếu cố con gái giống như:bình thường đem cái kia nữ đồng canh giữ ở trước mặt bóng lưng, một cái đại thủ đang tại xoa nữ đồng đầu, cái tay còn lại thì là tại lôi kéo lấy nữ đồng Bao Tử mặt, nói nhỏ đang nói gì đó.

“Trinh Trinh!”

“Ngươi lại đang xằng bậy a!”

Bóp nhẹ một thanh Vệ Trinh Trinh, đem Vệ Trinh Trinh cả người làm cho sắc mặt đỏ lên, tất cả phát cũng là văn vê loạn thất bát tao về sau, nam tử lúc này mới tiếp tục nói: “Chỉ là ngươi cái này Phiếu Miểu Phong không chừng có nam nhân, ta tìm rất lâu đều không có tìm được một thân phù hợp quần áo, chỉ có thể tùy ý tìm một kiện chắc chắn, nhớ rõ lần sau cho ta khe hở vài món!”

“Tốt rồi!”

“Chuyện nơi đây tựu giao ta rồi!”

“Trinh Trinh, ngươi phụ trách sự tình vẫn là cho ta làm cho một thân phù hợp quần áo a!”

Trong lời nói không có chút nào ở ý, chậm rãi xoay người, Trác Bất Phàm bọn người rốt cục gặp được cái này đột ngột xuất hiện ở trước mặt mọi người, xuất hiện tại Thiên Sơn Đồng Mỗ nam tử trước mặt bộ dáng.

Tuấn tú.

Tà mị.

Còn có một phần ôn nhu.

Cả người lại để cho người liếc nhìn lại, sẽ nhịn không được trở về muốn, khắc sâu ấn tượng. Duy nhất có chút không phối hợp phương tiện là đối phương y phục trên người không hợp thích lắm, tựa hồ… Đó là từ một kiện con gái quần áo sửa đổi mà đến, nhan sắc lộ ra có chút diễm lệ.

Người.

Đúng là Nhạc Duyên.

Xuất quan.

Chương 072 : Một chiêu

“Ngươi là ai?”

Đem trường kiếm theo trên cây cột một lần nữa rút về sau, xoay người Trác Bất Phàm ánh mắt gắt gao chằm chằm vào đột nhiên xuất hiện tại trước mắt tuấn tú nam tử, mở miệng hỏi.

Lúc trước bởi vì cái kia quỷ dị xuất hiện lực trường, lôi kéo lực đạo khiến cho kiếm của hắn mang sai sót phương hướng, cả người mang kiếm trực tiếp cắm ở trên cây cột, cũng không có phát hiện Nhạc Duyên là như thế nào xuất hiện ở nơi này. Nhưng là tại hạ mặt, ô lão Đại chờ ba mươi sáu đảo bảy mươi hai động người nhưng lại thấy rất rõ ràng.

Không phải như khói như mộng làm như ảo giác giống như bình thường xuất hiện phương thức, mà là như vậy từng bước từng bước tùy ý đi ra, như vậy tư thái tựu như là đi ra ngoài đạp thanh chơi xuân giống như bình thường nhàn nhã.

Nhưng tại cái khác người trước mặt tự hồ chỉ là nháy mắt một cái, trước mặt chẳng biết lúc nào cũng đã xuất hiện một cái lạ lẫm nam nhân.

Hơn nữa, xem nam tử kia đối đãi Thiên Sơn Đồng Mỗ thái độ, không tự giác mọi người chỉ cảm thấy da đầu run lên, từ đỉnh đầu đến chân sau cùng phảng phất giống như bị tạc một chậu nước lạnh bình thường, từ đầu mát đã đến vĩ.

Cái kia thái độ…

Không thể nghi ngờ là nói cho bọn hắn biết, nam tử này địa vị.

Liền cái kia yêu phụ đều chẳng qua cung kính thái độ, hơn nữa câu kia bị nắm bắt hai má lầm bầm mà ra 'Công tử' một từ hay (vẫn) là tinh tường truyền vào mọi người lỗ tai.

Công tử!

Chẳng lẽ lại cái này Phiếu Miểu Phong Linh Thứu Cung còn có che dấu người hay sao?

Vì cái gì tại trước kia bọn hắn cũng không biết?

Đúng vậy!

Từ đầu tới đuôi, ba mươi sáu đảo cùng bảy mươi hai động đều chẳng qua là Phiếu Miểu Phong dưới đáy người, đối với Linh Thứu Cung chính thức nền tảng cũng không hiểu biết. Hoặc là nói, là đã đến bọn hắn thế hệ này người biết cũng không nhiều, không ai biết nhưng là không người dám nói.

Chính thức biết rõ chi tiết người, dưới mắt không phải ẩn núp tại vực sâu không dám mạo hiểm đầu, là triệt để đổi cổng và sân, thay đổi thân phận của mình.

Phải biết rằng, từ đầu tới đuôi đến, phật môn cùng Ma Môn đều đụng phải trọng đại bị thương.

Một người là phật môn, bị nói công tử đùa bỡn Từ Hàng Tĩnh Trai cơ hồ diệt vong. Liền giáo phái chỗ ngọn núi đều bị chiếm cứ, tĩnh niệm thiền viện càng là một phân thành hai.

Cả hai chúng nó tắc thì là Ma môn, bị Nữ Đế cơ hồ là nhổ tận gốc.

Phụ nữ cả hai chúng nó với tư cách, tại những người khác trong mắt thật sự là quá mức khủng bố. Phần này khủng bố ngay tiếp theo nó đã trở thành ghi lại, trở thành một đời một thế hệ truyền thừa xuống khủng bố. Phần này tích lũy sợ hãi có lẽ lại để cho người đã quên từng đã là nguyên do, nhưng là cái kia phần sâu tận xương tủy sợ hãi nhưng vẫn là tồn tại.

Nhất là Phiếu Miểu Phong vẫn tồn tại một cửa tự tiện khống chế cùng trừng phạt võ công —— sinh tử phù.

Trác Bất Phàm vấn đề, không thể nghi ngờ cũng là những người khác vấn đề.

“Ta là ai?”

Gặp phải ánh mắt của những người này, Nhạc Duyên ánh mắt khẽ quét mà qua, trong mắt hắn đám người kia theo phương diện nào đó cũng coi như chính là đám ô hợp, nếu như không phải đánh nữa Phiếu Miểu Phong một trở tay không kịp. Gần kề bằng của bọn hắn thì không cách nào công lên núi.

Bất quá tại sau khi xuất quan, Nhạc Duyên coi như là

biết rõ ràng đối phương có thể công lên núi nguyên do.

Theo phương diện nào đó coi như là bởi vì bản thân nguyên nhân, thảng nếu không phải là mình cần đại lượng vạn năm Hàn Băng, cái này ba mươi sáu đảo cùng bảy mươi hai động người cũng sẽ không mượn bốc xếp và vận chuyển Hàn Băng thời điểm phản kích, làm cho cả Phiếu Miểu Phong cao thấp trong lúc nhất thời bị đánh cho choáng váng đầu.

Các nàng chưa từng có nghĩ tới đám người kia sẽ ở thời điểm này phản loạn.

Nếu như không phải Nhạc Duyên ở thời điểm này xuất quan, chỉ sợ Phiếu Miểu Phong cao thấp lưu không dưới quá nhiều người.

Chỉ là vừa vừa xuất quan Nhạc Duyên một thân quần áo bởi vì Long nguyên nhiệt kình nguyên nhân đã sớm biến thành tro bụi, cuối cùng nhất chỉ có thể ở hắn trong phòng của hắn tìm một kiện nhan sắc còn không có trở ngại nữ nhân quần áo, làm sửa đổi sau xem như đã có che đậy thân thể chi vật.

Bằng không mà nói, cũng không thể lại để cho hắn xích lõa trần truồng đi đối mặt ba mươi sáu đảo cùng bảy mươi hai động chi nhân a.

Đến lúc đó chỉ sợ kết quả không phải bọn hắn cười chết rồi. Vẫn là bị thẹn quá hoá giận Nhạc Duyên cho giết chết.

Cuối cùng nhất không có thứ hai kết quả.

“Ha ha!”

Hai tay phụ bối, Nhạc Duyên chậm rãi xoay người, cái kia một thân sửa chữa qua quần áo tuy nói không thích hợp, nhưng vẫn không thể che lấp cái kia một thân tà mị khí chất. Hé miệng cười cười, nói: “Các ngươi đám người này thừa dịp thị nữ của ta xuất hiện vấn đề thời điểm tấn công núi, thật đúng tuyển một thời cơ tốt!”

Thị nữ?

Ô lão Đại bọn người khẽ giật mình, lập tức phản ứng đi qua. Chẳng lẽ lại trước mặt cái này cái nam tử trẻ tuổi cũng là một cái lão yêu quái?

Nhạc Duyên không để ý đến phía dưới những trong lòng người này là như thế nào muốn đấy, mà là ánh mắt lướt qua mọi người, đã rơi vào cái kia té trên mặt đất không ít Phiếu Miểu Phong nữ đệ tử thi thể. Trên thi thể vết kiếm vết đao trải rộng, hiển nhiên ba mươi sáu đảo cùng bảy mươi hai động người xuống tay độc ác. Xác thực nói là Trác Bất Phàm rơi xuống ra tay ác độc, bên trên vết thương trí mệnh đều là vết kiếm, chính là là cao thủ sử dụng kiếm gây nên.

“A!”

Tiếng thở dài tự trong miệng phát ra, Nhạc Duyên trên mặt hiện lên một tia khó coi, ánh mắt thật vất vả theo những thi thể kia bên trên thu hồi, một tay bụm lấy cái trán, vẻ mặt đau lòng, phần này đau lòng tại hắn người xem ra cũng không phải ra vẻ bộ dáng, mà là chân tâm

thật ý, thở ra một hơi dài, Nhạc Duyên đạo này mới ôn nhu nói: “Như thế như hoa mỹ quyến nữ tử, các ngươi vậy mà cũng ở dưới tử thủ…”

“Quả thực không thể tha thứ a!”

“Cho các ngươi một chiêu cơ hội!”

“Các ngươi nếu không chết, ta tha các ngươi ra ngoài, giải các ngươi sinh tử phù!”

Ánh mắt rơi vào Trác Bất Phàm trên người, ở chỗ này dùng năng lực của hắn cũng dám được xưng Kiếm Thần, tại Nhạc Duyên trong mắt không thể nghi ngờ là chê cười, nói: “Dùng các ngươi đồng dạng công lực, dùng các ngươi có thể suy nghĩ phương thức!”

“Tấn công núi!”

“Dám làm, phải trả giá tương ứng một cái giá lớn!”

“Chuyện giang hồ giang hồ rồi, lựa chọn a!”

“Như nếu không thể, tựu tự mình xuống dưới cho các nàng xin lỗi!”

Lời nói này lại để cho mọi người tại đây giật mình nhưng.

Đúng là một người quyết đấu ở đây tất cả mọi người, một chiêu cơ hội.

Tại ba mươi sáu đảo cùng bảy mươi hai trong động

không người nào nghi có không ít cao thủ, hơn nữa có thể trở thành trong đó có thể so với nhân vật trọng yếu Trác Bất Phàm dựa vào không chỉ có riêng là đối với Thiên Sơn Đồng Mỗ cừu hận, còn có là trường kiếm trong tay, cùng với bản thân trên giang hồ danh vọng, có thể nói là trong mọi người mạnh nhất tồn tại.

Nhưng là mọi người đối mặt Nhạc Duyên những lời này, vẫn đang cảm thấy trong nội tâm oán giận.

Phiếu Miểu Phong Linh Thứu Cung người đều là như vậy cuồng ngạo sao?

Thiên Sơn Đồng Mỗ được xưng ra tay cũng không dùng chiêu thứ hai, mà cái này xuất hiện nam tử cũng độc nhất vô nhị.

Là khinh bỉ?

Không!

Là hoàn toàn không có để vào mắt.

Bị khinh bỉ còn không bằng.

"…"

Trác Bất Phàm không có lên tiếng đáp ứng Nhạc Duyên, mà là nhìn không chuyển mắt chằm chằm vào Nhạc Duyên cẩn thận nhìn. Đối phương rất Cường, Trác Bất Phàm biết rõ, tại vừa mới ra tay đâm cái kia Thiên Sơn Đồng Mỗ một khắc này, cái kia cỗ quỷ dị lôi kéo lực đạo hiển nhiên vẫn là đối phương sử xuất.

Liều mạng, chỉ sợ không phải đối thủ.

Trác Bất Phàm có loại cảm giác này.

Hắn tuy nhiên cuồng ngạo tự tin, nhưng không phải người ngu. Đối phương đã nói rõ lời nói, dùng một chiêu làm giới hạn. Như vậy không thể nghi ngờ là đại biểu cho đối phương rất Cường, mạnh phi thường, so Thiên Sơn Đồng Mỗ càng mạnh hơn nữa. Đối phương vừa ra tràng, hiện tại đã trở nên hào khí quỷ dị.

Bởi vì đối phương đã từng nói qua dùng chính mình điều kiện vi chuẩn một chiêu.

Nghĩ tới đây, Trác Bất Phàm trong đầu đã cấu tứ nổi lên như thế nào mới được là đối với chính mình có lợi nhất phương thức. Hắn biết rõ, tốt nhất cơ hội đã mất đi, tại nơi này không biết tên họ nam tử đi ra về sau, ba mươi sáu đảo cùng bảy mươi hai động kế hoạch dĩ nhiên thất bại.

Tình huống đã vượt ra khỏi sự dự liệu của bọn họ, bắt đầu như thoát cương con ngựa hoang chạy loạn bắt đầu.

Vốn là tấn công núi, tại thời khắc này biến thành trong giang hồ một mình đấu quyết đấu.

Hắn đang đợi kết quả. Chờ ba mươi sáu đảo cùng bảy mươi hai động những người khác ra chiêu.

“Cuồng vọng!”

Xuất thủ trước thiết ngao đảo đảo chủ cáp đại bá, đi chính là ngoại công đường đi, nội lực cũng là không tầm thường, hơn nữa tánh khí táo bạo, lên núi đến cũng đã giết không ít Linh Thứu Cung đệ tử, nghĩ đến sau khi thất bại thu được về tính sổ cũng trốn không thoát.

Cho nên cáp đại bá lập tức ra tay, áp dụng là tập kích phương thức.

Trước mặt tuấn tú nam tử thoạt nhìn ôn nhu yếu ớt đấy, chỉ sợ lần lượt không được chính mình mấy nắm đấm.

Một tiếng gào thét qua đi, cáp đại bá người đã nhảy hướng về phía Nhạc Duyên. Hai tay nắm tay một quyền đánh về phía Nhạc Duyên mặt. Quyền phong thổi qua, trực tiếp thổi bay Nhạc Duyên thái dương tóc dài sau này tung bay, cái này nhảy lên tại trong mắt mọi người cáp đại bá tựu phảng phất giống như mãnh hổ xuống núi, gặp được con mồi giống như bình thường. Quả thực vượt xa người thường phát huy.

Không tránh không cho.

Nhạc Duyên chậm rãi giơ lên tay phải, nắm tay thành quyền, dùng đồng dạng công lực, đồng dạng phương thức. Đồng dạng tốc độ hướng đối phương một quyền đánh tới.

Bành!

Nắm đấm cùng nắm đấm va chạm.

Mọi người chỉ cảm thấy không khí chấn động, lập tức nhấc lên chấn động kình phong hướng bốn phương tám hướng thổi đi, theo sát lấy là một hồi cốt cách đứt gãy nghiền nát tiếng vang.

Sau đó. Liền gặp cáp đại bá một tiếng kêu thảm theo giữa không trung rớt xuống, ngã trên mặt đất, rú thảm không thôi.

Ô lão Đại liền bước lên phía trước đem té trên mặt đất cáp đại bá dìu dắt, vừa mới kiểm tra không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, một chiêu phía dưới, cáp đại bá toàn thân cốt cách vỡ vụn, đã thành phế nhân. Lại lần nữa ngẩng đầu, nhìn về phía Nhạc Duyên trong mắt, ô lão Đại đã vô cùng cẩn thận rồi.

“Ân! !”

“Cái này!”

Trong đó một gã thấp hán cầm trong tay hai thanh thép chùy cùng bên người một gã khác sử dụng kiếm trung niên nam tử hai mắt nhìn nhau một cái về sau, trong đó thấp hán lập tức mở miệng nói ra: “Ngươi lợi hại chính là cái kia một đôi tay, có năng lực không cần tay!”

“Tốt!”

Đối mặt với đối phương yêu cầu, Nhạc Duyên nhìn đối phương vẫn là gật đầu đáp ứng, hai tay phụ bối, đứng tại nguyên chỗ, nói: “Hay (vẫn) là một chiêu cơ hội!”

Gặp Nhạc Duyên đáp ứng, thấp hán cùng trung niên

nam tử lập tức cho lẫn nhau nháy mắt ra dấu, trong tay thép chùy cùng trường kiếm dùng hai cái phương hướng bất đồng hướng Nhạc Duyên đánh tới.

Bành! Bành!

Lại là liên tục hai tiếng rơi xuống đất âm thanh.

Tóe lên tro bụi, nói cho lấy ở đây những người khác cái này hai cái khiêu chiến chi nhân kết quả.

Thu hồi chân phải, Nhạc Duyên tiếp tục trên mặt vui vẻ đứng ở nơi đó, xem lấy những người ở trước mắt, cùng đợi bước tiếp theo.

Kết quả như thế, lại để cho người không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Nuốt mấy ngụm nước miếng, sông tây Bích Lân động cây dâu đất công, tàng bên cạnh rồng có sừng Động Huyền hoàng tử, bắc hải Huyền Minh đảo đảo chủ chương đạt phu ba người đứng dậy, một người trong đó chỉ vào Nhạc Duyên nói ra: “Ngươi lợi hại chính là cái kia một đôi tay cùng cái kia một đôi chân, có bản lĩnh tay chân đều không cần!”

Nói sau những lời này thời điểm, mọi người trong nội tâm cũng không có xấu hổ, mà là vì trước mặt chi nhân thật sự là không biết sâu cạn, có thể yếu bớt đối phương năng lực phương thức tất nhiên là tốt nhất.

Nghe nói câu này vô sỉ, đứng tại Vệ Trinh Trinh sau lưng Mai Lan Trúc Cúc bốn người lập tức giận dữ, đang

muốn nói cái gì, lại bị Vệ Trinh Trinh bàn tay nhỏ bé quơ quơ, ngăn trở xuống.

Nàng thế nhưng mà đối với mình gia công tử dưới mắt năng lực rất là mong đợi.

“Có thể!”

Đối mặt yêu cầu này Nhạc Duyên không có cự tuyệt, hai tay phụ bối, hai chân đứng thẳng, vẫn không nhúc nhích, hướng đối phương tỏ vẻ chính mình sẽ không động hai tay hai chân.

Nhìn xem Nhạc Duyên động tác, sông tây Bích Lân động cây dâu đất công, tàng bên cạnh rồng có sừng Động Huyền hoàng tử, bắc hải Huyền Minh đảo đảo chủ chương đạt phu ba người hai mắt nhìn nhau một cái, hít sâu một hơi, lập tức ra chiêu rồi. Một cái không biết từ nơi này mang đến đại đỉnh, húc đầu che não hướng Nhạc Duyên đập tới, mà mượn đại đỉnh yểm hộ, ba người hợp kích Nhạc Duyên.

Ngay tại ba mươi sáu đảo cùng bảy mươi hai động người ánh mắt mong chờ cùng với Tứ đại kiếm tùy tùng lo lắng trong tầm mắt, Nhạc Duyên gặp phải một chiêu này không có bất kỳ động tác gì, chỉ là hít sâu một hơi. Sau đó hướng phía phía trước vẫn là một tiếng gào thét.

Rồng ngâm trận trận.

Sóng âm ở giữa ba người, ba người tính cả đại đỉnh cùng một chỗ tung bay đi ra ngoài, trụy lạc tại địa chi sau đã là miệng sùi bọt mép, con mắt trắng bệch, sinh sinh

bị rống thành ngu ngốc.

Bốn phía.

Những người khác chỉ cảm thấy lỗ tai ông ông âm thanh không dứt bên tai, cả người ngã trái ngã phải, có chút choáng váng.

Thanh tỉnh qua đi, thấy rõ trước mắt tình huống về sau, mọi người nhìn về phía Nhạc Duyên ánh mắt không khỏi tràn ngập sợ hãi thật sâu.

Hí!

Trác Bất Phàm cùng ô lão Đại liếc nhau một cái, đều chứng kiến lẫn nhau trong mắt kinh hãi.

Cái này tuấn tú nam tử võ công quả thực khủng bố rối tinh rối mù.

Liên tiếp ba lượt. Không có người có thể chống qua một chiêu, lại để cho ba mươi sáu đảo cùng bảy mươi hai động người khí thế suy yếu xuống dưới, lặp đi lặp lại nhiều lần đả kích, đã lại để cho bọn hắn thời gian dần trôi qua tinh tường với bản thân tình cảnh. Trong lúc nhất thời, không có người lại lần nữa nguyện ý xuất thủ.

Lúc trước sáu người kết cục, đã nói cho bọn hắn kết quả của trận chiến này.

Vì tự bảo vệ mình, không có người muốn bước sáu người này theo gót.

Trác Bất Phàm gặp ô lão Đại ánh mắt cũng là có một loại lùi bước, hắn liền biết rõ chuyện trước mắt không thể trông cậy vào bọn này đám ô hợp rồi. Hít sâu một hơi, Trác Bất Phàm cầm trong tay dài ba xích kiếm giẫm chận tại chỗ mà ra.

Vì đề cao mình nắm chắc. Trác Bất Phàm tự nhiên cũng áp dụng lúc trước mấy người phương thức.

“Ngươi không thể dùng hai tay, dùng hai chân, thậm chí liền miệng cũng không thể dùng!”

Đối mặt cái kia Âm Ba Công, Trác Bất Phàm hoàn toàn không có nắm chắc đi đón. Cái loại nầy là chiêu thức bên trên không cách nào chống lại đấy, có thể chống lại chỉ có đầy đủ công lực, hoặc là dùng phương thức giống nhau đáp lễ đối phương. Nhưng là hắn Trác Bất Phàm chỉ biết kiếm pháp, tự nhiên chỉ có thể sử dụng kiếm.

Sớm ngăn chặn đối phương một chiêu này. Đó là hắn nghĩ đến biện pháp tốt nhất.

“Ờ?”

“Có thể!”

Chậm rãi xoay người, Nhạc Duyên nhìn về phía Trác Bất Phàm, tại đây tấn công núi trong quá trình giết người nhiều nhất hợp lý là trước mặt cái này được xưng Kiếm Thần nam tử. Thân hình đứng lại. Chính quay mắt về phía Trác Bất Phàm, Nhạc Duyên yên tĩnh cùng đợi đối phương ra chiêu.

“…”

Không có lên tiếng, Trác Bất Phàm hít sâu một hơi, một thân chân khí bừng bừng phấn chấn, trên tay dài ba xích kiếm tại một thân chân khí quán chú phát ra ông ông tiếng vang, thậm chí liền thân kiếm đều tản ra dịu dàng sáng rọi, không chỉ có như thế, vốn là bất quá là có thể thúc dục hơn một xích kiếm quang, tại thời khắc này vậy mà sinh sinh bị hắn thúc ra ba thước đến hứa.

Một kiếm này, là Trác Bất Phàm cắn xé nhau chi kiếm.

Không phải do hắn không đem hết toàn lực.

Trường kiếm tiện tay mà vũ, cái kia ba thước kiếm quang trực tiếp hoa địa mà qua, nhất thời trên đất gợn sóng, tóe lên vài thước cao đất sóng, trên mặt đất để lại hơn một xích sâu khe rãnh.

Lập tức ——

Trường kiếm khẽ động, người theo kiếm đi, mang theo một đầu bạch ngân, đâm thẳng Nhạc Duyên ngực.

Đối mặt cái này xem xét giống như không cách nào tránh đi kiếm, Nhạc Duyên chỉ hơi hơi nghiêng người, áo bào tung bay ở bên trong, lộ ra cái kia đọng ở bên hông một thanh xinh xắn dao điêu khắc.

Hai con ngươi nhẹ hợp ở bên trong, cái kia xinh xắn dao điêu khắc đột động.

Một đầu bạch tuyến nhảy lên không mà qua.

Lúc sáng lúc tối.

Dường như Thiên Địa tại thời khắc này trọng mở.

Trước mặt mọi người người lại lần nữa nhìn chăm chú nhìn lại, nhìn thấy chính là Trác Bất Phàm cầm trong tay trường kiếm đứng tại Nhạc Duyên trước mặt, trường kiếm nhẹ chống đỡ tại Nhạc Duyên ngực, hai người mặt đối mặt mà đứng, giúp nhau nhìn xem lẫn nhau.

“Ngươi đây là cái gì đao?”

“Phi đao!”

“Hảo đao! Ta thua, có thể đại thù không thể báo, thật hận a!”

Một tiếng ‘Hận’ chữ rơi xuống, liền gặp Trác Bất Phàm trên tay trường kiếm từ đó vỡ ra, chia làm hai mảnh đều đều miếng sắt tán lạc tại địa, mà cả người hắn thì là nhắm mắt ngửa đầu ngã xuống, chỉ có tại mũi chỗ mi tâm lưu lại một đạo vết máu, người nhưng lại cũng không có tiếng thở nữa.

Cái này!

Cái này! Cái này!

Ô lão Đại bọn người nuốt lấy nước miếng, nhìn xem Trác Bất Phàm một chiêu ngã xuống, quay đầu lại nhìn về phía bên cạnh cái kia cắm ở trên cây cột một thanh xinh xắn dao điêu khắc, cái kia bên trên chính rơi xuống

một giọt máu đỏ tươi, nện trên mặt đất tạo thành một đóa trời đông giá rét hoa mai.

Lại lần nữa quay đầu lại.

Nhìn về phía Nhạc Duyên ánh mắt đã không chỉ là sợ hãi rồi, cái này bốn bánh thi đấu đã triệt để đánh tan bọn hắn nhân vật phản diện tâm tư, tiêu diệt bọn họ dũng khí.

Hai đầu gối mềm nhũn, do ô lão Đại dẫn đầu bình thường, ba mươi sáu đảo bảy mươi hai động người toàn bộ quỳ trên mặt đất, đầu rạp xuống đất, khẩn cầu lấy mạng sống cơ hội.

“Giao ngươi rồi!”

“Trinh Trinh!”

Đối với trước mặt hết thảy Nhạc Duyên rất là thoả mãn, cái này cũng không khó vì hắn dùng nghiền áp tư thái đến biểu hiện ra năng lực của mình, nếu như không phải những người này còn có chút dùng, bằng không mà nói giết sạch càng là tùy ý. Đối với Vệ Trinh Trinh có thể không xử lý tình huống này, Nhạc Duyên cũng không thèm để ý, hắn dưới mắt để ý chính là bên trong nữ tử kia.

Như vậy kinh nghiệm nhiều năm, Vệ Trinh Trinh đã đầy đủ rồi.

Nghe tiếng bước chân rời đi, ba mươi sáu đảo cùng bảy mươi hai động người chút nào không dám ngẩng đầu

nhìn đối phương bóng lưng.

Bởi vì đối với bọn hắn mà nói, cái kia Nhạc Duyên vẫn là trong truyền thuyết Ma Thần.

Chính thức ma đầu

Chương 073 : Truyền thừa

Một quyển sách tịch.

Một thân Cẩm Y.

Cẩm Y công tử cứ như vậy dựa vào màu trắng con lừa, nghiêng người đứng ở nơi đó, an an lẳng lặng nhìn trước mặt quỳ xuống người.

Gió thổi qua, nghe cái kia vàng bạc lục lạc chuông thỉnh giòn vang thanh âm, nhưng lại chút nào khu trục không được dưới mắt cái kia ngưng trọng cục diện.

“Đã lâu không gặp!”

“Ngươi nói có đúng hay không!”

“Đinh Xuân Thu!”

Một tay đặt ở phía sau lưng, một tay cầm quyển sách, phảng phất giống như một cái giáo viên dạy học giống như bình thường đứng tại, mặt không biểu tình xem lên trước mặt cái kia quỳ xuống đồng nhất người, trong lời nói lộ vẻ tùy ý tư thái, thật giống như gặp được hồi lâu không thấy bằng hữu cũ giống như bình thường.

Tại Cẩm Y công tử trước mặt, thì là đồng nhất quỳ trên mặt đất người.

Cầm đầu đúng là tóc trắng bồng bềnh phái Tinh Túc chưởng môn —— Đinh Xuân Thu.

Tại hắn sau lưng, thì là hắn phái Tinh Túc cái kia một đám đệ tử.

Tại thời khắc này, đám đệ tử này nhóm căn bản không dám lên tiếng, không dám chút nào đập ra bản thân bình thường chỗ am hiểu mã thí tâng bốc, chỉ có thể nơm nớp lo sợ quỳ ở phía sau, không nói một lời, mặc cho cái này bắt đầu mùa đông thời gian gió lạnh thổi qua, thổi thân thể không ngừng run rẩy.

Bọn hắn hoàn toàn không ngờ rằng.

Nhà mình lão tiên tại trân lung cuộc sau khi thất bại, bị một cái thiếu nữ đánh chính là thảm bại về sau, đang muốn hồi phương bắc trọng chỉnh thanh thế thời điểm, thật là tại nửa đường gặp đáng sợ hơn tồn tại.

“Ngươi!”

“Ngươi…”

Mặc dù là dùng Đinh Xuân Thu trên giang hồ tiếng xấu, cái kia một tay hóa công ** khủng bố nhưng tại lúc này nhưng lại không dám chút nào có bất kỳ phản kháng, tóc trắng rơi xuống đất dính không ít bùn đất, cái trán càng là mồ hôi lạnh chảy ròng, lại lần nữa gặp thấy cái này sinh mệnh nhân vật khủng bố nhất, Đinh Xuân Thu cái kia một lòng hung ác thật là chút nào phát huy không đi ra, tại thời khắc này, cả người cuộn mình như là một chỉ chịu kinh hãi chim cút.

“Ngươi không phải tại Tây Hạ sao?”

“Sao… Như thế nào…”

Run rẩy lấy đem trong lòng vấn đề hỏi ra, Đinh Xuân Thu cố nén trong lòng sợ hãi, ngẩng đầu nhìn trước mặt cái này nữ giả nam trang chi nhân. Phái Tiêu Dao bên trong tranh đấu, đại khái tình huống Đinh Xuân Thu là biết đến. Hơn nữa hắn cũng ra một phần lực.

Chỉ là Đinh Xuân Thu không biết hắn chứng kiến đến bất quá là biểu hiện ra chân tướng, chính thức bên trong tình huống hắn còn tiếp xúc không đến. Nhưng cái này cũng không ảnh hưởng hắn lòng tràn đầy nghi hoặc, đối phương đã tại Tây Hạ ngây người vài thập niên, giờ khắc này lại lần nữa xuất hiện tại trong nguyên, bước vào Đại Tống cảnh nội, đến tột cùng là vì cái gì.

Duy nhất một điểm, Đinh Xuân Thu có thể khẳng định chính là phái Tiêu Dao nội đấu, chỉ sợ sẽ triệt để tác động lấy toàn bộ giang hồ thế cục.

“Đúng vậy a!”

“Ta là ở Tây Hạ, nhưng là ta cảm giác được người nọ đã bị chết, hao hết công lực mà chết! Mà không phải tại trên tay của ngươi.”

Trong tay quyển sách nhẹ nhàng ở Đinh Xuân Thu trên đầu vuốt. Tựu như là lão sư dạy bảo lấy không nghe lời học sinh bình thường, Cẩm Y công tử nói ra: “Xuân Thu a, ngươi còn nhớ được cái tên này thế nhưng mà do ta

thay ngươi lấy hay sao?”

“Nhớ… Nhớ rõ!”

Nơm nớp lo sợ đáp trả, dùng Đinh Xuân Thu trong nội tâm đối trước mắt người rất hiểu rõ, chỉ sợ chính mình kế tiếp tao ngộ cũng không tốt rồi.

“Vậy ngươi cũng biết cái này Xuân Thu hai chữ đại biểu ý gì?”

“Biết được!”

“Có thể ngươi để cho ta thất vọng rồi!”

Trên mặt vẻ thất vọng rõ ràng, Cẩm Y công tử dưới cao nhìn xuống nhìn xem cái kia cơ hồ tựa đầu chăm chú lần lượt trên mặt đất Đinh Xuân Thu, lúc này Đinh Xuân Thu ở đâu có tinh tú lão tiên khí thế? Hoàn toàn như cùng một cái nô tài giống như bình thường dập đầu trên mặt đất, không thấy chút nào Tiêu Dao cuồng vọng khí chất.

“Ta nói qua!”

“Nếu như đến phiên ta đi ra, như vậy ngươi cũng không có tồn tại tất yếu rồi!”

Thanh âm ôn hòa. Trên mặt vui vẻ, lại để cho người một mắt nhìn đi đó là vô cùng hòa ái dễ gần, nhưng là trong miệng mà nói nhưng lại bá đạo phi thường, tùy ý hai ngữ cũng đã xác định người trước mắt sinh tử.

“Không!”

Đinh Xuân Thu nghe vậy đại sợ. Ngẩng đầu đang muốn hô hô cái gì, lại chỉ tới kịp hô lên một cái 'Không' chữ, càng là không kịp chống cự, liền gặp Cẩm Y công tử đeo tại sau lưng ngọc thủ đã giữ tại Đinh Xuân Thu trên đầu. Lập tức một cỗ quỷ dị hấp lực đột ngột từ mặt đất mọc lên.

Tại một đám phái Tinh Túc các đệ tử hoảng sợ trong ánh mắt, chỉ thấy nhà mình tinh tú lão tiên cả người run rẩy không ngừng, toàn thân xương cốt không ngừng phát ra vỡ vang lên âm thanh. Cao thấp cả người càng là đùng đùng tiếng nổ không ngừng, thân thể tựa hồ là nhận lấy đến từ bốn phương tám hướng áp lực bắt đầu cấp tốc thu nhỏ lại, thời gian dần trôi qua đoàn thành một đoàn.

Không chỉ có như thế, thậm chí tại những phái Tinh Túc này đệ tử trong mắt, còn quỷ dị chứng kiến một cái việc khác bị đối phương sinh sinh theo tinh tú lão tiên Đinh Xuân Thu cái ót trong cho hấp đi ra, giống như là một khỏa hạt giống giống như bình thường.

Cái này cổ tình cảnh quỷ dị, lại để cho những phái Tinh Túc này các đệ tử càng thêm hãi dị hoảng sợ rồi, một đám người cơ hồ nhanh kề cùng một chỗ nơm nớp lo sợ, đập vào run rẩy, cao thấp hàm răng càng là giúp nhau va chạm phát ra đát đát tiếng vang.

Két sát âm thanh không dứt bên tai.

Rất nhanh.

Tại chúng phái Tinh Túc đệ tử trong mắt, nhà mình lão tiên cuối cùng nhất chỉ còn lại một đoàn bị quần áo bao vây lấy viên thịt trụy lạc trên mặt đất, đã không có tiếng động.

Như thế quỷ dị thủ pháp giết người, thiếu chút nữa đem linh hồn của bọn hắn đều bị hù ra khiếu, không ít người giữa háng đã là tanh hôi đồng nhất, đúng là sợ tới mức mất cấm.

Lại ngẩng đầu.

Chỉ thấy trước mặt cái này tuấn lệ hư không tưởng nổi Cẩm Y công tử chính hơi hơi hí mắt, vẻ mặt mê ly bộ dáng, cặp môi đỏ mọng khẻ nhếch, một tiếng hấp dẫn chi cực tiếng rên rỉ tự trong miệng phát ra, nhiều tiếng rơi vào nội tâm, thẳng dẫn tới người xa tư tưởng không thôi.

Mà đồng thời, khẻ nhếch trong môi đỏ càng là hộc ra một ngụm khói xanh.

Sau nửa ngày.

“Cái này cảm giác…”

Cẩm Y công tử mở ra cái kia một đôi mê ly hai mắt, chậm rãi giơ lên tay phải, mở ra năm căn thon dài ngón tay, cái kia bạch như ngọc giống như bình thường da thịt tại vào đông ánh mặt trời chiếu rọi xuống sáng quắc sinh huy, tự nhủ: “Cái này cảm giác, vẫn là loại cảm giác này!”

“Cuối cùng không uổng phí ta dùng 3000 người tánh mạng đến thí nghiệm, thời gian lâu như vậy ở bên trong rốt cục… Rốt cục vượt qua cái kia một cửa rồi!”

“Trong mắt của ta, Tà Đế Long Ưng luyện pháp chỉ sợ là sai!”

“Của ta loại phương pháp này, mới xem như nhất tiếp cận chính xác đường đi!”

“Đây mới là đoạt Thiên Địa vạn vật chi tạo hóa cho mình dùng!”

“Đệ nhất thiên hạ nữ nhân…”

Ngôn ngữ dừng lại, mở to mắt Cẩm Y công tử ánh mắt đã rơi vào đám kia đã bị sợ tới mức không khống chế, nhanh kề cùng một chỗ nơm nớp lo sợ phái Tinh Túc đệ tử, đối với cái này đoàn người biểu hiện không thể nghi ngờ là lại để cho người quá mức thất vọng. Lông mày cau lại, như vậy mặt hàng quả thực lại để cho người thất vọng, khua chiêng gõ trống, bỏ vuốt mông ngựa bên ngoài, còn lại có thể nói là chẳng có tác dụng gì.

Ý niệm trong đầu hiện lên. Trong lòng có quyết đoán Cẩm Y công tử xuất thủ, ngọc thủ cuốn, chiêu thức rõ ràng là tinh tú lão tiên chiêu bài chiêu thức hóa công ** cùng với chiêu bài Độc công.

Thân hình lướt qua.

Hiện tại vốn là hoàn toàn yên tĩnh, lập tức liền nghe sau lưng tiếng kêu thảm, chính là bị độc dược ảnh hưởng,

một đám người nhịn đau không được sở gào rú lên tiếng.

Ngoài ba trượng.

Cẩm Y công tử không quay đầu lại nhìn tới, mà là từ trong lòng móc ra hai luồng tơ lụa, văn vê thành hai cái tiểu đoàn nhét tại con lừa trong tai, để ngừa con lừa bị những Thê Lệ này tiếng gào thét chỗ ảnh hưởng. Xoay người ngược lại làm con lừa, một tay cầm sách. Một tay gối đầu, hai chân nhẹ nhàng kẹp lấy con lừa phần bụng, lập tức tại lục lạc chuông tiếng vang trong thoải mái nhàn nhã đi nha.

“Ba người đi, tất có ta sư yên; chọn hắn thiện người mà theo chi, hắn bất thiện người mà sửa chi!”

Sáng sủa tiếng đọc sách tại nhiều tiếng Thê Lệ gào rú ở bên trong, khác người.

Tại một ngày này, làm hại giang hồ, có tiếng xấu phái Tinh Túc cơ hồ toàn bộ diệt, nhưng tại thời khắc này cũng không có gì người biết được.

Trên đường.

A Tử bước chân đột nhiên một chầu. Sắc mặt lộ ra rất là kỳ quái.

Đi tại bên cạnh Kiều Phong thấy thế, không khỏi lo lắng cái tiểu nha đầu này vừa chuẩn bị làm lộn xộn cái gì sự tình, không khỏi hỏi: “A Tử, như thế nào đâu này?”

“Không có gì!”

“Chỉ là đột nhiên cảm tình tâm tình khoan khoái dễ chịu không ít. Thật giống như những đã từng kia khi dễ sư huynh của ta nhóm chết tốt lắm thê thảm bình thường, cảm giác này rất là thoải mái!”

Chép miệng a thoáng một phát miệng, A Tử vui tươi hớn hở nói, trong lời nói không có tim không có phổi giống như bình thường. Hiển thị rõ tàn nhẫn. Nhưng ở chính cô ta xem ra, đây chỉ là bình thường đến cực điểm đích thoại ngữ, tựu như là bình thường gặp mặt chào hỏi hỏi qua lẫn nhau ăn cơm không có.

Có thể tại Kiều Phong cùng Chư Cát Tiểu Hoa trong mắt cái này liền không phải rồi.

Hai người liếc nhau một cái. Cũng biết muốn đem cái tiểu nha đầu này quan niệm thay đổi, chỉ sợ không biết lên giá phí bao nhiêu thời gian.

Tại ngày hôm sau buổi sáng.

A Tử cảm khái đã trở thành sự thật, một đám phái Tinh Túc đệ tử chết thảm tại ven đường, tử trạng chi thê thảm, lại để cho Kiều Phong cùng Chư Cát Tiểu Hoa hai người đều cực kỳ kinh ngạc, khi bọn hắn kiếp sống giang hồ ở bên trong, thảm như vậy cảnh hay (vẫn) là thủ gặp.

“Loại này chết kiểu này!”

“Hóa công ** cùng độc!”

Kiều Phong cùng Chư Cát Tiểu Hoa liếc nhau một cái, tại vội vàng kiểm tra một chút đám đệ tử này thi thể về sau, được ra đồng dạng kết luận, ra chiêu chi nhân giống nhau là chưởng môn của bọn hắn —— tinh tú lão tiên Đinh Xuân Thu. Đương nhiên, còn có một loại phương thức, đó chính là —— vật đổi sao dời.

Ngay tại hai người trầm tư thời điểm, một bên A Tử thì là không ngừng hô to gọi nhỏ dùng chân đá những thi thể này, một trương trên mặt đẹp lộ vẻ nhìn có chút hả hê. Mà ở bên cạnh của nàng, thì là một cái viên thịt thứ đồ tầm thường bị nàng đương xúc cúc giống như bình thường đá lộng lấy.

Tạm thời không để ý đến A Tử động tác, Kiều Phong cùng Chư Cát Tiểu Hoa đều có thể cảm giác được cái này giang hồ thế cục càng phát ra phức tạp rồi.

Cái kia đứng tại người sau lưng, rốt cục tại từng điểm từng điểm triển lộ ra hắn răng nanh.

Nhằm vào Thiếu Lâm!

Còn có cái kia dùng vật đổi sao dời trên giang hồ sát nhân người!

Cùng với Lục Phiến môn ở bên trong ẩn ẩn truyền ra có nhân tạo phản tin tức!

Thậm chí còn có gần đây truyền lưu trong giang hồ nhắn lại, nói cái kia đứng tại Kiều Phong cái này đại người Liêu sau lưng ma đầu!

Hết thảy hết thảy, đều bị Kiều Phong cùng Chư Cát Tiểu Hoa có một loại cảm giác, những nhìn như này tách ra không có bao nhiêu liên hệ sự tình, tại cuối cùng chỉ sợ sau khiên liền cùng một chỗ, mà cái này cuối cùng nhất giang hồ mục tiêu, chỉ sợ là ——

“Thiếu Lâm tự!”

“Thiếu Lâm tự!”

Kiều Phong cùng Chư Cát Tiểu Hoa hai mặt nhìn nhau, hai người cũng đã quyết định kế tiếp lộ tuyến, mang theo A Tử hướng Thiếu Lâm tự phương hướng mà đi.

Cùng lúc đó.

Thiên Sơn.

Phiếu Miểu Phong.

Ba mươi sáu đảo cùng bảy mươi hai động trò khôi hài tạo phản, bị Nhạc Duyên tiện tay vuốt lên.

Một phen khiển trách cùng tương ứng ban thưởng điều kiện ra lò về sau, ô lão Đại bọn người tiếp tục bái phục tại Nhạc Duyên dưới thân. Đã đối với hắn vũ lực sợ hãi, nhưng cũng là đối với tương lai chờ mong. Dù sao, tại Nhạc Duyên mới xuất lô quy củ ở bên trong, đã có rõ ràng có thể để giải trừ sinh tử phù điều kiện.

Vệ Trinh Trinh tuy nói là hợp cách kiếm tùy tùng, nhưng nha đầu kia đôi khi quá mức cứng nhắc rồi.

Không thể nghi ngờ.

Lần này bạo loạn, cũng có được Vệ Trinh Trinh một phần công lao.

Đôi khi, tại nàng xem ra là từ bi, mà ở người khác xem ra chưa hẳn đúng rồi, chưa chắc sẽ tiếp nhận phần này 'Từ bi' .

Dưới mắt.

Trong mật thất.

Tại A Chu cùng Vệ Trinh Trinh còn có Tứ đại kiếm tùy tùng dưới sự trợ giúp một lần nữa làm một bộ bộ đồ mới, giờ phút này chính mặc ở Nhạc Duyên trên người, không còn là lúc trước như vậy bất đắc dĩ chỉ có thể dùng nữ thức quần áo với tư cách che lấp. Bộ đồ mới hắc trong mang kim, một thân thon dài, phối hợp mượn từ Long nguyên chi lực lại lần nữa khôi phục mái tóc đen nhánh, cả người nhìn về phía trên đã không có trước khi một đầu tóc bạc thời điểm tang thương, ngược lại nhiều hơn một loại thâm trầm.

Tà!

Nhân!

Hai chủng trái lại khí chất, giờ khắc này tại Nhạc Duyên trên người đã nhận được kỳ quái thống nhất.

Nhạc Duyên mặt không biểu tình nhìn trước mắt cái này

bởi vì chính mình nguyên nhân hóa thân thành giường hàn ngọc bạch ngọc giường, hắn trên mặt không có có bất kỳ biến hóa nào, chỉ là đứng ở một bên lẳng lặng nhìn Nhạc Duyên bên mặt Vệ Trinh Trinh thật là mắt sắc phát hiện Nhạc Duyên trong mắt cũng không phải như thế.

“Công tử, như thế nào đâu này?”

“Có một vấn đề!”

“Công tử mời nói!”

“Thuần dương có bao nhiêu thứ tồn ở chỗ này?”

Vệ Trinh Trinh nghe vậy sững sờ, có chút mê hoặc nhà mình công tử tại sao phải hỏi cái này, nhưng là nàng hay (vẫn) là rất nghiêm túc hồi đáp: “Công tử biên soạn Đạo Tạng chia năm xẻ bảy, tán lạc tại giang hồ các nơi, mặt khác Đạo Môn cùng hoàng gia đều góp nhặt không ít, ở chỗ này cũng không có bao nhiêu.”

“Tồn ở chỗ này có Tiểu Trọng biên soạn Duy Ngã Độc Tôn công phó bản, còn lại là Tiểu Lăng Tiên Thiên công bản đơn lẻ!”

Phó bản?

Nhạc Duyên nghe vậy sững sờ, cũng phản ứng đi qua. Duy ta độc tôn công bởi vì Khấu Trọng thân phận, đặt ở Linh Thứu Cung tự nhiên không thể nào là bản đơn lẻ, nhưng Từ Tử Lăng bất đồng. Lưu cho Khấu Trọng chính là giang sơn, lưu cho Từ Tử Lăng chính là thuần dương.

Chỉ là dưới mắt thuần dương vốn là truyền thừa Đạo Tạng chia năm xẻ bảy, đại bộ phận đã rơi vào tất cả đời (thay) hoàng thất trong tay, trong đó cũng không biết thiếu thốn bao nhiêu. Có thể nói, thuần dương truyền thừa kỳ thật trên căn bản là không sai biệt lắm đã đoạn không ít.

Mặc dù là có người theo Đạo Tạng trong lĩnh ngộ tuyệt học, đến lúc đó người nọ cũng đem không phải là đạo sĩ.

Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên hít một tiếng, dặn dò: “Trinh Trinh, đem ngươi Tiên Thiên công bản đơn lẻ phóng tại nơi này mật thất, cùng giường hàn ngọc đặt cùng một chỗ a! Tựu nói đây là thuần dương truyền thừa!”

“…”

Vệ Trinh Trinh nghe đến đó, hốc mắt hơi đỏ lên, nói: “Ta hiểu được!”

Đến tận đây.

An bài tốt đây hết thảy về sau, Nhạc Duyên cái này liền quay người rời đi, tại mật thất đại môn đóng chặt nháy mắt, Nhạc Duyên mãnh địa quay đầu lại, tựa hồ tại trong mơ hồ thấy được cái kia trên Hàn Ngọc Sàng chẳng biết lúc nào nhiều hơn hai nữ nhân.

Một lớn một nhỏ.

Chính đối với chính mình dịu dàng mà cười.

“Xuất chinh rồi!”

Mỉm cười, Nhạc Duyên quay người bước nhanh mà rời đi, áo đen tung bay ở bên trong, mang theo một thân bay lên.

Chương 074 : Dạy bảo

Thiên Sơn. (

Tại đâu đó tuy nhiên là Phiếu Miểu Phong chính là cường hãn nhất môn phái, nhất thống Thiên Sơn Tứ Phương.

Nhưng ở chỗ này, cũng không phải chỉ có Linh Thứu Cung tồn tại.

Ở bên cạnh.

Liền tồn tại một chỗ chùa miếu.

Tên là Tiểu Kim Cương tự.

Xem như Tây Vực kim cương tự chi nhánh một trong.

Nếu là ở về sau, kim cương tự có lẽ sẽ càn rỡ, nhưng từ khi Phiếu Miểu Phong hiện thế đến nay, dùng Phiếu Miểu Phong làm trung tâm, sở hữu phật môn thế lực đều nhận lấy thật lớn áp bách, nhất là những muốn này nhúng tay thiên hạ phân tranh phật môn chi nhân càng là đã gặp phải trọng thương.

Ngoại trừ tại trong nguyên Thiếu Lâm tự không có chịu ảnh hưởng bên ngoài, nhưng trả giá cao là cùng tĩnh niệm thiền viện triệt để chia lìa, một phân thành hai.

Lúc trước mười ba côn tăng không thể không nói, lựa chọn một cái làm tốt bảo tồn phương thức.

Nếu như không phải nói như vậy, chỉ sợ kết quả của nó sẽ không bị Nhạc Duyên một thanh đại hỏa đốt thành đất trống tĩnh niệm thiền viện tốt hơn chỗ nào.

Nói sau, theo đạo lý, tại Phiếu Miểu Phong bốn phía trong phạm vi nhất định là không cho phép tồn tại phật môn. Nhưng cái này Tiểu Kim Cương tự tồn tại, không thể nghi ngờ là một cái dị số. Bởi vì, là vì tại đây chùa miếu ở bên trong bảo tồn lấy một kiện về phái Tiêu Dao đồ vật.

Nhưng ở ngày hôm nay, vẫn đang quy củ chùa miếu, nhưng lại nghênh đón một cái không cho cự tuyệt khách nhân.

Uy chấn thiên hạ, tại những người khác trong suy nghĩ có thể so với chung cực ma đầu giống như bình thường tồn tại Thiên Sơn Đồng Mỗ giá lâm.

Tứ đại kiếm tùy tùng.

Vệ Trinh Trinh.

A Chu.

Còn có tiểu nha đầu.

Trừ lần đó ra, liền là một đám những thứ khác cầm kiếm cô nương.

Có thể nói tại trong đội ngũ, ngoại trừ Nhạc Duyên một người nam nhân bên ngoài, còn lại toàn bộ chính là nữ

tử.

Một ngày sau.

Nhạc Duyên một đoàn người đã đi ra chỗ này chùa miếu, lưu lại chỉ có đồng nhất tử địa.

Đồng thời.

Trong này mang đi một vật.

Phản hồi trên đường.

Mai Lan Trúc Cúc Tứ đại kiếm tùy tùng thì là đứng ở phía sau, rất xa đi theo, tứ bào thai tỷ muội ánh mắt thỉnh thoảng ở phía trước chính là cái kia thân hình cao ngất nam tử bóng lưng bên trên dừng lại sau nửa ngày, tại phát giác được bên cạnh có những người khác chú ý chính mình thời điểm, lập tức thu hồi ánh mắt. Giả bộ như dò xét.

Như vậy lừa mình dối người biểu hiện, nhưng lại tại bốn chị em trong nội tâm lòng dạ biết rõ.

Bắt đầu khá tốt.

Ở đằng kia Nhạc công tử không bế quan trước, tại bốn chị em trong mắt chỉ cảm thấy đối phương bộ dáng cực kỳ tuấn tú, có chút đẹp mắt bên ngoài, còn lại liền không có có bao nhiêu hắn cảm thụ của hắn rồi. Nhưng ở Nhạc công tử sau khi xuất quan, bốn chị em liền phát hiện trên người của đối phương tựa hồ nhiều một vài thứ.

Ẩn ẩn đấy, đối với các nàng có một loại khác thường lực hấp dẫn.

Sẽ để cho người nhịn không được muốn tới gần đối phương, cảm thụ được vẻ này ôn hòa.

Tứ đại kiếm tùy tùng biểu lộ biến hóa, Vệ Trinh Trinh cũng không có để ý, nàng giờ phút này đang tại cùng tiểu nha đầu tranh luận lấy cái gì. Dùng dẫn dắt rời đi tiểu nha đầu chú ý lực, miễn cho tiểu nha đầu đi quấy rối Nhạc Duyên chính sự.

Dưới cây.

A Chu chính mang đầu, híp mắt nhìn xem cái kia ở trước mặt mình phiêu đãng xanh lá mạ sắc sam cây châm Diệp, im lặng im lặng.

Mà ở bên cạnh nàng, thì là hai tay phụ bối đứng ở một bên, đồng lòng xem lên trước mặt cảnh sắc.

Hai người sau nửa ngày im lặng.

Từ ngày đó bởi vì Long nguyên lực lượng bộc phát, Nhạc Duyên đem A Chu hít vào trong mật thất về sau, làm việc không nên làm về sau, A Chu vốn là tinh nghịch tính tình rất rõ ràng chậm lại. Trở nên dịu dàng bắt đầu. Hơn nữa, nếu là ở trước kia cũng không có thiếu lời nói biết nói, nhưng ở mấy ngày nay, A Chu một mực trầm mặc không nói.

Hiển nhiên.

Chuyện ngày đó vẫn làm cho A Chu lòng mang khúc mắc.

Không thể không nói. A Chu bản thân đối với Nhạc Duyên là có thêm ấn tượng không tồi. Tại lòng của nàng trong mắt, về Nhạc Duyên ấn tượng là một mực tại biến hóa lấy.

Ngày đó tại thành Tô Châu Hàn Sơn tự bên ngoài, nhìn thấy chính là cái kia cúi đầu đứng tại bên cạnh bờ điêu khắc lấy cái gì Nhạc Duyên, còn có cái kia một thân hồng y Tiểu Hồng cái dù tiểu nha đầu. Một lớn một nhỏ hai người an tĩnh như vậy đứng ở nơi đó, không thể nghi ngờ là thu hút ánh mắt người ta.

Tại một khắc này, ngoại trừ chống thuyền A Bích cũng không có như thế nào để ý bên ngoài. A Chu trong đầu không thể nghi ngờ để lại ấn tượng.

Nàng bái kiến không ít người, bái kiến không ít người giang hồ, lại chưa bao giờ nhìn thấy như vậy một loại lại để cho người cảm giác cô tịch cùng cô đơn người.

Kế tiếp.

Lại lần nữa gặp mặt là chim én ổ nghe nước hoa tạ rồi.

Một khắc này, gặp được Nhạc Duyên cái kia quý công tử khí chất ở dưới bá đạo.

Lập tức, bắt đầu có ấn tượng tốt liền bị phần này bá đạo đánh tan, chuyển mà thay vào chính là một cái khác ấn tượng.

Nhưng là tại rừng cây hạnh một khắc này, phần này ấn tượng đúng là lại lần nữa chuyển biến, thay nàng đã ngăn được Đàm Bà cái tát, không thể nghi ngờ lại để cho A Chu lòng mang cảm kích, ngay sau đó trong lúc hỗn loạn lại lại lần nữa cứu nàng, cái này liền tại đây phần cảm kích trong bằng thêm một phần ân cứu mạng.

Thế nhưng mà ——

Tục ngữ nói ân cứu mạng, đương lấy thân báo đáp.

Chỉ là sự tình chính thức phát triển đến nước này thời điểm, A Chu trợn tròn mắt.

Bất quá nàng cũng biết ngay lúc đó tình huống không dung ngoài ý muốn nổi lên, hơn nữa cũng không thể lại để cho cái kia hai cái bảy tuổi nữ đồng thay thế a? Cái này tưởng tượng, loại tình huống đó hạ A Chu là lựa chọn duy nhất.

Đều nói anh hùng nan quá mỹ nhân quan.

Nhưng mặt khác, mỹ nữ đồng lòng khổ sở tình quan.

Đối với nữ nhân mà nói, nàng cũng không khẩn cầu đối phương là cỡ nào Thiên Hạ Vô Song, cái thế hào kiệt, chỉ cần là thuộc về anh hùng của nàng như vậy đủ rồi. Không thể nghi ngờ, Nhạc Duyên có điều kiện. Chỉ là sự tình phát triển, lại để cho sự tình phát triển xuất hiện quỷ dị khiêu dược tính phát triển.

Tỉnh lược trong đó không ít trình tự, vô dụng thôi nước

chảy thành sông, mà là trực tiếp đi tới nở hoa một bước này.

Hơn nữa Nhạc Duyên sau khi xuất quan làm việc phương pháp, khiến cho A Chu trong đầu đối với Nhạc Duyên ấn tượng càng phát ra phức tạp cùng mơ hồ.

Cái nào là hắn?

Cái nào mới thật sự là hắn?

Nghiêng đầu, ánh mắt rơi vào Nhạc Duyên bên mặt bên trên, A Chu trong mắt có một loại khó có thể nói rõ mê hoặc.

Mê hoặc lòng của mình, cũng mê hoặc đối phương.

"…"

Làm như đã nhận ra A Chu ánh mắt, Nhạc Duyên quay đầu lại, hướng đối phương cười nhạt một tiếng.

Bốn mắt chạm vào nhau, khiến cho A Chu có chút trở tay không kịp.

Quay đầu, hai gò má ửng đỏ, A Chu ngọc thủ nhẹ giơ lên, bó lũng khởi bên tai mái tóc, dùng che lấp bản thân xấu hổ.

Ngay tại Nhạc Duyên muốn nói điều gì, dùng cải thiện dưới mắt loại này xấu hổ quan hệ thời điểm, liền nghe sau lưng cách đó không xa Tứ đại kiếm tùy tùng kinh hô.

“? ? ?”

Liếc nhau một cái, Nhạc Duyên cùng A Chu cùng nhau xoay người, tại thấy rõ sau lưng chuyện đã xảy ra về sau, hai người lập tức ngạc nhiên rồi.

Sân bãi bên trên.

Vệ Trinh Trinh cùng tiểu nha đầu đã đánh nhau.

Hai cái bảy tuổi cao thấp nữ đồng chính té trên mặt đất lăn qua lăn lại, một đỏ một trắng hai đạo nhân ảnh đã trên mặt đất hỗn thành một đoàn.

Mai Lan Trúc Cúc Tứ đại kiếm tùy tùng thấy thế lại không tốt tiến lên lôi kéo, vì bảo đảm Thiên Sơn Đồng Mỗ uy nghiêm, bốn người lập tức đem chờ tại bốn phía những người khác toàn bộ cho đuổi đi ra ngoài.

Đây là cái gì tình huống?

Mặc dù là Nhạc Duyên đã trải qua nhiều chuyện như vậy. Càng là giải quyết Long nguyên tai hoạ ngầm, nhưng tại thời khắc này đối mặt loại cảnh tượng này thời điểm, hắn hay (vẫn) là ngây ngẩn cả người.

Vệ Trinh Trinh dưới mắt tuy nhiên dáng người bất quá là bảy tuổi cao thấp nữ đồng bộ dáng, nhưng là nguyên do trong đó đã không phải là nguyên bản trong tưởng tượng đơn giản như vậy. Rơi vào như thế bộ dáng, nhưng cũng là đã từng Lý Thu Thủy tập kích một chưởng, mới khiến cho Duy Ngã Độc Tôn công biến thành tình như vậy huống.

Nhưng nói tóm lại, Vệ Trinh Trinh cũng không phải tiểu hài tử.

Có thể trước mặt tình huống, nhưng lại hai người cùng tiểu hài tử giống như bình thường đánh nhau.

Liếc nhìn lại.

Nhạc Duyên liền biết rõ chỉ sợ là tiểu nha đầu động trước tay, đánh nữa Vệ Trinh Trinh một trở tay không kịp.

Vệ Trinh Trinh quả thực thật không ngờ công tử này thu Tiểu sư muội sẽ là như thế táo bạo, tính cách càng phải như vậy quyết đoán. Nói đánh là đánh. Rõ ràng lúc trước nói rõ chỉ giáo thoáng một phát võ công của đối phương căn bản không phải cái dạng này à?

Chiêu thức đâu này?

Sáo lộ đâu này?

Những đều này chạy đi đâu đâu này?

Nàng ở đâu nghĩ đến tiểu nha đầu nói nhào lên tựu nhào lên?

Như là dã thú tiến công phương thức, dùng tốc độ cực nhanh tiến công.

Công tử đến tột cùng cho cái này Tiểu sư muội dạy cái gì võ công?

Một bên dùng cái kia thịt vù vù bàn tay nhỏ bé nha dùng sức đẩy ra tiểu nha đầu cái kia dắt lấy đầu mình phát tay, một chỉ bàn tay nhỏ bé tay mở ra dùng sức che tại tiểu nha đầu cái cằm bên trên, muốn đem mặt của đối phương đẩy ra, mà tại trong lòng Vệ Trinh Trinh một bụng phiền muộn, ngồi đối diện tại trên người mình tiểu nha đầu phương thức quả thực cảm thấy không thể làm gì.

Chỉ giáo võ công, ở đâu là như là dưới mắt như vậy?

Nhất là cảm nhận được nhà mình công tử còn có A Chu chờ ánh mắt của người về sau, Vệ Trinh Trinh khuôn mặt nhỏ nhắn như là vào nồi tôm, toàn bộ đỏ bừng.

“A……”

Bị Vệ Trinh Trinh bàn tay nhỏ bé chống cái cằm. Căn bản không cách nào làm cho cúi đầu, tiểu nha đầu trong miệng phát ra lão hổ giống như bình thường tiếng hô, làm như muốn dùng hàm răng cắn đối phương. Thế nhưng mà, mặc dù nhỏ nha đầu đem Vệ Trinh Trinh đánh nữa một trở tay không kịp. Nhưng là cũng không có lấy được đúng nghĩa ưu thế.

Cố gắng cả buổi, phát hiện mình còn thì không cách nào đem cúi đầu về sau, tiểu nha đầu cái kia như mực giống như bình thường con mắt lập tức một chuyển nhi, không xuống cái kia chỉ bàn tay nhỏ bé đã sờ hướng về phía phía sau của mình.

Tại Nhạc Duyên chờ ánh mắt của người trong. Tiểu nha

đầu theo trên người của mình lấy ra một căn tú hoa châm, sau đó lấy mắt thường không kịp che tai xu thế hướng Vệ Trinh Trinh bờ mông viên bên trên đâm vào.

Sau đó ——

“A!”

Một tiếng thét kinh hãi, chân khí bộc phát.

Tiểu nha đầu bị chân khí xông đã bay đi ra ngoài. Tiếng kinh hô trung hậu vạt áo bị Nhạc Duyên một phát bắt được, tựu như vậy lăng không đề tại trên tay.

Giương nanh múa vuốt một phen về sau, tiểu nha đầu cái này mới phát hiện mình là rơi vào công tử Sư Phó trên tay, lập tức trên khuôn mặt nhỏ nhắn cười đáng yêu đến cực điểm, tựa hồ vừa rồi cái kia phiên dùng tú hoa châm trát người người căn bản không phải nàng. Mà Vệ Trinh Trinh thì là đứng trên mặt đất không ngừng nhảy, bàn tay nhỏ bé dùng sức xoa chính mình mông đít nhỏ.

“Các ngươi đang làm sao?”

Đứng tại Vệ Trinh Trinh bên cạnh, Nhạc Duyên một tay nhấc lấy tiểu nha đầu vạt áo, mở miệng dò hỏi.

“A!”

“Ha ha ha!”

“Công tử, không có gì!”

“Cùng Tiểu sư muội chơi đùa rồi!”

Vệ Trinh Trinh một bên xoa bờ mông viên, một bên lộng lấy chính mình bị trói loạn mái tóc, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực như là bị chưng bình thường, toàn bộ trên đầu càng là tại hết nhìn đông tới nhìn tây trong bốc lên khói xanh.

Xấu hổ!

Thật sự là quá mức xấu hổ rồi!

“Trinh Trinh!”

“Ân? Công tử!”

Kinh ngạc ngẩng đầu, Vệ Trinh Trinh phát hiện nhà mình công tử trên mặt thần sắc rất là chăm chú, hiển nhiên là có chính sự.

“Tiểu nha đầu xem như Tiểu sư muội ngươi, ngươi thân là sư tỷ, phụ trách giáo hạ nàng!”

Hít một tiếng, tại Kinh Nhạn cung ở bên trong, Nhạc Duyên chính thức dạy bảo tiểu nha đầu thời điểm cũng không nhiều, bỏ tại áp chế táo bạo Long nguyên lực lượng thời điểm, hắn còn cần chú ý phòng bị cái kia bị Tương Dương cả đầu sông đào bảo vệ thành chỗ bao phủ ma long.

Hơn nữa hoàn cảnh nguyên nhân, chính thức trên ý nghĩa thiếu ít hơn nhiều đồ vật.

Cho nên, lại thấy ánh mặt trời tiểu nha đầu trên người có một lượng dã tính cùng tàn nhẫn.

Ngẫm lại cái kia vì dân vì nước Quách Tĩnh cháu gái, vậy mà sinh sinh bị chính mình dạy bảo thành như vậy, cái này cùng sau khi lớn lên nàng có thể nói là thiên soa địa viễn, Nhạc Duyên tại có chút thời điểm cũng sẽ biết cân nhắc chính mình có phải hay không đem đối phương cho mang lệch ra.

Trinh Trinh tuy nói là thị nữ của mình, nhưng là đối phương dẫn người phương diện lại cũng không kém.

Nói sau ——

Kế tiếp còn có sự tình khác giải quyết, đến lúc đó tinh lực của mình càng là sẽ bị kéo xuống không ít.

Dưới mắt, Vệ Trinh Trinh là lựa chọn tốt nhất.

Đón nhà mình công tử ánh mắt, Vệ Trinh Trinh ánh mắt lại đã rơi vào tiểu nha đầu trên người, nhẹ gật đầu.

…

Dương Châu.

Tàng kiếm sơn trang.

Sân nhỏ.

Vô số trường kiếm cắm trên mặt đất, tạo thành đồng nhất do trường kiếm tạo thành rừng kiếm, tại những bảo

kiếm này trong làm cho người ta chú ý nhất thì còn lại là một thanh huyền thiết Cự Kiếm.

Nhưng tại lúc này, cái này chuôi Cự Kiếm đồng lòng cũng là cắm ở một tảng đá lớn bên trong.

Độc Cô Phượng lẻ loi một mình dựng ở kiếm trong rừng, tay trái phụ bối, tay phải thì là hiện lên Kiếm chỉ có chút rủ xuống.

Nín hơi.

Vận khí.

Tại nơi hẻo lánh.

Thì là đứng vững một chỉ hình người đại điêu.

Chính nhìn không chuyển mắt nhìn trước mắt hết thảy.

Nhìn xem những trường kiếm kia tựa hồ lăng không nhận lấy ảnh hưởng, phát ra vô số ông ông rung rung âm thanh.

Mãnh liệt.

Độc Cô Phượng bỗng nhiên mở mắt.

Tay phải Kiếm chỉ dọc theo Hư Không xẹt qua, rơi xuống một ngấn, theo một kiếm này chỉ, bốn phía rừng kiếm đồng thời run lên, tựa hồ là nhận lấy cái gì sức kéo bình thường, bỏ chuôi này Cự Kiếm bên ngoài, những thứ khác trường kiếm đều không hẹn mà cùng theo trong

đất rút ra, lăng không ba thước mà đứng.

Nhưng ngay sau đó chỉ nghe rên lên một tiếng, Độc Cô Phượng một ngụm máu tươi phun ra, cái kia treo trên bầu trời vô số trường kiếm đều rơi xuống đất, phát ra trên đất tiếng leng keng tiếng nổ.

“Không đủ a!”

Một tiếng than nhẹ, chậm rãi phiết quá mức, Độc Cô Phượng ánh mắt đứng tại chuôi này không có động tĩnh chút nào huyền thiết Cự Kiếm bên trên.

Nhấp nhẹ vậy có chút ít quỷ dị phát ô bờ môi, cảm thán một tiếng

Chương 075 : Bái kiến

Gió lạnh gào thét.

Mang tất cả lấy cái kia khắp nơi trên đất lá rụng tàn cành bay múa.

Đánh xuống nhiệt độ, đã ở ẩn ẩn thấu triệt trong cái này trong giang hồ lạnh như băng.

Giang hồ.

Giang hồ.

Đã giang cũng là hồ, người ở trong đó đi hơn nữa là cảm nhận được trong đó rét lạnh. Có lẽ vừa mới bắt đầu khá tốt, nhưng phao ở trong đó thời gian quá dài, người liền sẽ phát hiện bản thân nhiệt độ cũng sẽ biết thời gian dần trôi qua trở nên như là cái này giang hồ giống như bình thường khiến người cảm thấy lạnh lẽo.

Hành tẩu giang hồ, cũng không phải mỗi người đều có thể bảo trì một khỏa nóng hổi trẻ sơ sinh tâm.

Nhìn chung cao thấp mấy ngàn năm, lại có bao nhiêu người có thể đủ như thế?

Đại Tống một khi, trong giang hồ xuất hiện có thể dựa vào một lòng đi bị phỏng lấy bên cạnh mặt khác bị giang hồ xâm nhuộm đã mất đi bản sắc người hồi phục tới nhân vật, cũng chỉ có hai cái.

Bắc Tống, bang chủ Cái bang Kiều Phong.

Triều đại Nam Tống, vì nước vì dân Quách Tĩnh.

Có thể mặc dù là như vậy, cuối cùng nhất người như vậy tại cuối cùng cũng là bao phủ tại giang hồ.

Mặt khác người trong giang hồ trong hành tẩu thời gian càng dài, càng dễ dàng bị chịu ảnh hưởng.

Có bắt đầu tranh quyền đoạt lợi, vì tuyệt học, vì lợi ích, thời gian dần trôi qua buông tha cho vốn truy cầu, vô luận chính tà đều là như thế.

Thí dụ như chính mình.

"…"

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, phía chân trời vạn dặm không mây, xanh thẳm đồng nhất, ánh mặt trời rộn ràng hòa, lại vẫn đang che lấp không được cái này vào đông rét lạnh. Một thân hắc trong mang kim trường bào bị gió lạnh thổi phát ra phần phật tiếng vang, hai tay phụ bối, Nhạc Duyên mặt không biểu tình nhìn lên bầu trời.

Tự sau khi xuất quan, Vệ Trinh Trinh, A Chu bọn người rõ ràng phát hiện Nhạc Duyên tựa hồ phát sanh biến hóa gì.

Không có người biết rõ cái lúc này Nhạc Duyên đến tột cùng đang suy tư cái gì.

Đứng bên người sau nửa ngày.

Trầm mặc một hồi, A Chu cuối cùng là mở miệng lên tiếng, nàng đối với Linh Thứu Cung đối với ngày đó núi cái kia chỗ Tiểu Kim Cương tự cách làm rất là kinh ngạc, cũng không rõ tại sao phải hạ như thế hung ác tay. Linh Thứu Cung đến mức, tan thành mây khói.

Cảnh này khiến A Chu rất có một loại đồng ý ba mươi sáu đảo cùng bảy mươi hai động cách làm cảm giác.

“Cái kia chùa miếu ở bên trong, có cái gì?”

Trầm ngâm xuống, A Chu đúng là vẫn còn nhịn không được lên tiếng hỏi thăm.

“Không có gì!”

“Chỉ là ở đâu nhiều hơn một tòa Phật tượng!”

Xoay người, ánh mắt hướng về A Chu trên mặt, đối phương tựa hồ không quá thói quen chính mình cái chủng loại kia ánh mắt, có chút nghiêng đầu, lánh mở. Nhạc Duyên thấy thế trong nội tâm thở dài, cũng không nói gì thêm, mà là chậm rãi nói ra một cái trong đó tiểu nguyên nhân.

Cái gọi là thu hồi một kiện đồ vật, kỳ thật cũng không có đúng nghĩa thu hồi.

Phật tượng?

A Chu nghe vậy không khỏi có chút kinh ngạc, cái này quan phật như cái gì sự tình? Bất quá lúc trước mấy

ngày trong thời gian, cùng Tứ đại kiếm tùy tùng Mai Lan Trúc Cúc nói chuyện phiếm, cùng với Vệ Trinh Trinh thái độ ở bên trong, A Chu đã ẩn ẩn đã nhận ra Linh Thứu Cung cao thấp một loại kỳ diệu thái độ.

Xác thực nói là đối với phật môn thái độ.

Tuy nói bản thân A Chu đối với phật môn người cũng không chút nào để ý, lúc trước cái kia đại luân Minh Vương cưu ma trí thái độ vẫn làm cho nàng đến hiện tại trong lòng đều hết sức bất mãn. Theo trên đáy lòng, A Chu đối với cái loại nầy dị vực phật môn thái độ cũng không tốt.

Nhưng, cái này cũng không đại biểu A Chu hội (sẽ) thống khoái tiếp nhận cái loại nầy đối lập thái độ.

Nhất là gần kề bởi vì một Phật tượng nguyên nhân.

Chẳng lẽ lại cái kia tôn Phật tượng… Cùng Linh Thứu Cung có quan hệ?

“Tốt rồi!”

“Không nói cái này rồi!”

“A Chu, như vậy thứ đồ vật tạm thời để lại tại trên người của ngươi a!”

Nhạc Duyên không muốn nói thêm đã từng Vệ Trinh Trinh, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng huynh muội thất bại, mà là từ trong lòng móc ra một vật giao cho A Chu.

“Ân?”

A Chu mê hoặc tiếp nhận Nhạc Duyên đưa tới đồ vật, trong hai tròng mắt lộ vẻ kinh ngạc, ánh mắt nhìn lướt qua trong tay quyển trục, cái kia bên trên vài cái chữ to rõ mồn một trước mắt —— đạo tâm chủng ma **. Nàng biết rõ, đây là một kiện cực kỳ trọng yếu võ công tuyệt học, tự ban đầu ở Nhạc Duyên trên tay thời điểm, nàng liền biết được.

Chỉ là nàng cũng không có tâm tư nghĩ đến nhìn, mặc dù là tại lúc ấy Nhạc Duyên dùng suối nước áp chế Long nguyên bạo nóng thời điểm, đảm bảo quần áo A Chu cũng ức chế lấy nội tâm cái kia phần muốn xem xúc động. Nhưng là tại thời khắc này, A Chu hoàn toàn không ngờ rằng đối phương hội (sẽ) đem phần này quyển trục giao cho mình đảm bảo.

Đây là một phần tín nhiệm sao?

Vẫn có lấy ý tứ khác?

Tiếp nhận quyển trục A Chu sững sờ không nói gì, nhưng là nàng có thể tinh tường cảm giác được trong nội tâm, bởi vì này phần cử động, lại để cho giữa hai người lẫn nhau một phần xấu hổ đã thư trì hoãn không ít.

“Ta nói rồi trợ giúp ngươi!”

“Sẽ thay ngươi tìm được cha mẹ của ngươi, còn có muội muội của ngươi!”

Gặp A Chu lâm vào một hồi thất thần trạng thái, Nhạc Duyên mỉm cười, lại nói tiếp ra một kiện lại để cho A Chu tâm thần giật mình sự tình.

Ngẩng đầu.

A Chu trong mắt lộ vẻ kinh hỉ cùng ngoài ý muốn.

Đối lập khởi cái này đến, thân sinh cha mẹ mới được là A Chu trong nội tâm chuyện quan trọng nhất.

“Công tử, ngươi biết bọn họ là ai?”

“Lại nói tiếp, A Chu ngươi coi như là bái kiến chính mình một cái thân thích! A…, hay (vẫn) là không nói rõ tốt, đến lúc đó ngươi trực tiếp nhìn thấy bọn hắn là được! Dưới mắt, chúng ta đi phương hướng, đúng là mẹ của ngươi chỗ!”

Gật gật đầu, Nhạc Duyên thò tay xa xa một ngón tay phía trước, chỗ đó phương hướng đúng là A Chu mẹ đẻ chỗ địa phương —— tín dương tiểu Kính hồ.

Giữa đường, Nhạc Duyên cùng Vệ Trinh Trinh còn có một đám Linh Thứu Cung đệ tử trên đường phân thành hai bộ.

Một bộ tiếp tục đông tiến.

Còn lại một bộ phận thì là hướng tín dương mà đi.

Mà hướng tín dương mà đi cái này một bộ phận đúng là Nhạc Duyên, A Chu, Vệ Trinh Trinh, tiểu nha đầu cùng

Tứ đại kiếm tùy tùng mấy người.

…

Hắc mộc nhai.

Dưới núi.

Đường sông bên cạnh, rời đi trên đường.

Mộ Dung Phục sắc mặt Nghiêm Túc, không nói một lời cưỡi trên lưng ngựa, về phần cái kia hắn một mực không biết diện mục Hắc y nhân tắc thì là tại hạ phía sau núi, cũng đã không biết kết cuộc ra sao. Dùng võ công của hắn, muốn truy tung đối phương thật sự là còn thiếu một ít.

“Minh Giáo!”

Hắn không rõ, tại sao phải liên lụy đến như vậy một cái kỳ quái tôn giáo?

Tín ngưỡng thánh hỏa.

Tại Mộ Dung Phục xem ra, cái này tôn giáo cực kỳ nguy hiểm.

Bất quá nguy hiểm cái kia cũng chỉ là đôi mắt ở dưới Đại Tống mà nói, cái này đối với Mộ Dung gia lập chí mà nói, cái này không thể nghi ngờ là một chuyện tốt.

Lại để cho Mộ Dung Phục nhất kinh ngạc địa phương, là cái kia được xưng cùng cha mình đồng lứa Hắc y nhân,

tại trong lời nói đối với Minh Giáo có một loại lại để cho hắn ngạc nhiên không hiểu thân cận. Nhưng loại này thân cận cảm giác ở bên trong, vẫn đang tồn tại một loại tất yếu xa cách.

Hắn không biết Hắc y nhân đi vào cùng cái kia mang mạng che mặt, không thấy được chân thật diện mục Minh Giáo Thánh Nữ đã nói những gì, Mộ Dung Phục chỉ biết là tại đối phương trọng mới xuất hiện ở trước mặt mình về sau, nhìn về phía ánh mắt của mình lộ ra có chút quỷ dị.

Hơn nữa cái này núi, cũng quả thực hiểm trở có thể.

Quả thật là thiên hạ to lớn, có quá nhiều lại để cho người không biết chỗ.

“A…!”

Thở phào một hơi, Mộ Dung Phục cưỡng chế trong lòng cái kia phần quái dị cảm giác, quyết định tạm thời không thèm nghĩ nữa cái này lại để cho hắn sờ không được ý nghĩ sự tình, mà là đem chú ý lực đặt ở lập tức nên chú ý sự tình bên trên.

Ví dụ như như thế nào Hỏa Trung Thủ Lật.

Lại ví dụ như nữ nhân kia thương thế như thế nào.

Ngay tại Mộ Dung Phục cúi đầu như có điều suy nghĩ thời điểm, một hồi thanh thúy lục lạc chuông âm thanh truyền vào bên tai, đem Mộ Dung Phục từ trong trầm tư đánh thức.

Ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy bờ sông cuối cùng, một đầu màu tuyết trắng con lừa chính lẹp xẹp lấy bước chân chậm rãi bước đập mạnh đến.

Tại hắn trên lưng.

Thì là ngược lại ngồi một cái bóng lưng hơi gầy Cẩm Y công tử, tay thuận cầm quyển sách đọc diễn cảm lấy, người nọ tựa hồ lâm vào thế giới của mình, nhu hòa tiếng đọc sách ôn hoà hiền hậu lọt vào tai. Không có chút nào phát hiện mình chỗ địa phương cũng không phải như vậy an toàn.

Rất nhanh.

Tuấn mã cùng con lừa sai thân mà qua.

Tựa hồ là bởi vì tuấn mã cùng Mộ Dung Phục thân ảnh chặn cái kia hơi có vẻ ấm áp ánh mặt trời nguyên nhân, khiến cho mao trên lưng lừa người lâm vào bóng mờ.

Có chút hắt xì hơi một cái, làm như phát giác được cái kia phần ấm áp không thấy tung tích, mao trên lưng lừa Cẩm Y công tử lúc này mới phản ứng đi qua. Ngẩng đầu, nhìn xem ngừng tại bên người ngựa, còn có cái kia ngồi ngay ngắn ở trên lưng ngựa rất có phong độ Mộ Dung Phục.

“Vị công tử này!”

“Ngươi chống đỡ tại hạ mặt trời rồi!”

Hơi nheo mắt, một tay đem trong tay sách vở nâng trước người, như tây tử nâng tâm hình dáng, chằm chằm vào Mộ Dung Phục đánh giá sau nửa ngày, Cẩm Y công tử sắc mặt hơi có chút không thoải mái nói.

Ngươi mặt trời?

Mộ Dung Phục chỉ cảm thấy trước mặt cái này tuấn tú hư không tưởng nổi người đọc sách khẩu khí thập phần cuồng đại, im lặng lắc đầu, chỉ vào thân rồi nói ra: “Tại đây đường núi không dễ đi, cũng phải cẩn thận chút ít! Tại đây khối bãi nguy hiểm, có thể là có thêm không ít cường đạo tội phạm!”

“Cáp!”

Cẩm Y công tử nghe vậy nhẹ nhàng cười cười, bờ môi khẽ mím môi, duỗi ra tay phải vỗ vỗ hơi nghiêng xa hoa trường kiếm, nói ra: “Có nó, ta có thể không sợ!”

“Ha ha!”

Mộ Dung Phục thấy thế không khỏi vui vẻ, dùng nhãn lực của hắn tất nhiên là nhìn đến ra chuôi này xa hoa trường kiếm chỉ sợ tự đọng ở người này phía sau người sẽ không có chính thức rút qua, vẫn là với tư cách trang trí vật phẩm mà thôi. Nói sau, trên đời này sát nhân kiếm, lại có mấy người ba thước thanh phong sẽ là như thế xa hoa?

“Cái này kiếm thoạt nhìn không tệ, là một thanh hảo

kiếm!”

“Nó tên gì?”

Những lời này bất quá là tùy ý một câu, xem như có chuyện tìm lời nói cái chủng loại kia, đối với trước mặt cái này tuấn tú thư sinh, Mộ Dung Phục không hiểu chỉ cảm thấy đối phương có một loại lại để cho người có chút cảm giác thoải mái, cũng không cho người phản cảm.

“Tốt ánh mắt!”

“Nhiều người như vậy, chỉ có công tử nhìn ra tại hạ cái này thanh trường kiếm là một thanh bảo kiếm!”

“Phải biết rằng đây chính là hao tốn ta không ít tinh lực, lại để cho người chuyên môn hàng nhái một thanh hảo kiếm!”

“Kiếm tên —— trăng khuyết.”

“Cái tên này, như thế nào?”

Cầm lấy đọng ở con lừa trên người dài ba xích kiếm, Cẩm Y công tử bộ dáng rất là vui vẻ, cầm trên tay nhẹ nhàng vũ bỗng nhúc nhích, nhìn qua Mộ Dung Phục nói ra, trong ánh mắt nhưng lại tồn tại một loại chờ mong.

“…”

Mộ Dung Phục khóe miệng có chút rút, hắn chỉ có điều tùy ý một câu, nhưng không ngờ hội (sẽ) mang đến

nhiều lời như vậy, nhìn đối phương cái kia chờ mong ánh mắt, trầm ngâm một chút, kiếm không được tốt lắm, nhưng danh tự không tệ, Mộ Dung Phục quyết định hay (vẫn) là tán thưởng một phen: “Danh tự không tệ!”

“Dùng trăng khuyết ánh trăng tròn, đây là một thanh hữu tình chi kiếm!”

“Là ngàn dặm chung thiền quyên!”

Nói đến đây chút ít lời nói, Mộ Dung Phục nhưng trong lòng thì tán thưởng, quả nhiên chỉ có những cái…kia hoa trước dưới ánh trăng thư sinh mới có thể khởi như vậy danh tự.

Nguyệt có âm tinh tròn khuyết, nhưng lại việc này cổ khó toàn bộ.

Nó không có khả năng tại cùng một ngày tròn cùng thiếu đồng thời tồn tại.

Không hiểu đấy, Mộ Dung Phục cảm thấy đây có lẽ là một cái bi thương câu chuyện

Chương 076 : Duy ta có thể coi nhất phẩm (thượng)

Người kỳ quái!

Tiếng vó ngựa vang lên, Mộ Dung Phục cỡi ngựa chậm rì rì hướng phía trước mặt đi tới.

Trong đầu hồi tưởng đến lộ vẻ vừa rồi cùng cái kia Cẩm Y công tử tao ngộ. Lúc ấy tựa hồ là không sao cả phát hiện, nhưng dưới mắt quay đầu, nhưng lại phát hiện cái kia trên thân người kỳ quỷ chỗ. Biết rõ hiểu chỗ này bãi nguy hiểm chỗ vắng vẻ, hơn nữa có Minh Giáo như vậy tồn tại.

Đối phương còn có thể tùy tiện đến đây, hiển nhiên là có đầy đủ chuẩn bị.

Hay hoặc là đối phương chỉ là đại gia đình thiếu gia ra ngoài du ngoạn? Nếm thử một chút thư sinh nghĩa khí, kiếm khách hiệp sĩ?

“…”

Lắc đầu, Mộ Dung Phục đem phần này nghi hoặc khu trừ ra trong óc, không suy nghĩ thêm nữa. Với tư cách mới gặp gỡ, có thể nhắc nhở một tiếng đối phương an nguy, coi như là không tệ rồi. Hắn Mộ Dung Phục không phải Kiều Phong nhiệt tâm như vậy người, hắn làm việc

đều có được minh xác mục đích.

Sống hay chết?

Cái kia lại cùng mình có quan hệ gì đâu này?

Động thân, thẳng eo, Mộ Dung Phục trong tay dây cương có chút run lên, dưới háng ngựa lập tức giương lên móng ngựa, chạy gấp mà đi.

Bãi nguy hiểm.

Màu trắng con lừa tạm dừng chính mình bước chân, chính ở bên cạnh uống vào nước sông.

Cẩm Y công tử thì là đứng ở bên cạnh, trong tay nắm lấy chuôi này ba thước thanh phong, ánh mắt xa nhìn Mộ Dung Phục biến mất phương hướng.

Nhìn sau nửa ngày.

Cẩm Y công tử đột nhiên nở nụ cười, tự nhủ: “Lý kéo dài Tông!”

Quay đầu lại ngắm nhìn một cái cách đó không xa cái kia cao ngất ngọn núi, chỗ đó đúng là Minh Giáo dưới mắt tổng đàn —— hắc mộc nhai. Thu hồi ánh mắt, lại liếc nhìn Mộ Dung Phục biến mất phương hướng, Cẩm Y công tử dịu dàng cười cười, nói: “Thật là có ý tứ!”

Vươn tay vỗ vỗ áo bào, Cẩm Y công tử theo con lừa trên cổ đem cái kia hai cái vàng bạc lục lạc chuông cho lấy xuống dưới, sau đó đem hai cái lục lạc chuông treo

trong tay ba thước thanh phong kiếm ngạc bên trên.

Hơi động một chút, là một hồi thanh thúy tiếng chuông.

“Của ta Minh Giáo!”

Sau đó tố tay vừa lộn, trường kiếm tại cổ tay bên trên cuốn, lui về phía sau, kiếm để ngang rảnh tay bên trên nắm ở sau lưng. Tựu như vậy từng bước hướng phía trước mặt cái kia cao ngất ngọn núi giẫm chận tại chỗ mà đi.

Dương Châu.

Tàng kiếm sơn trang.

Độc Cô Phượng một người im lặng đứng ở trong sân, im lặng im ắng.

Cùng đi nàng chỉ có cái con kia chừng trưởng thành lớn nhỏ đại điêu, về phần những người khác thì là không có tư cách, lại cũng không dám bước vào chỗ này sân nhỏ.

Cho dù là Độc Cô Phượng lúc này người thân nhất thị nữ, tại thời khắc này cũng không cách nào bước vào trong đó.

Không phải Độc Cô Phượng không cho phép, mà là cái này trong sân hào khí cực kỳ ngưng trọng cùng áp bách. Một bước vào trong đó, tựu sẽ khiến người có một loại cảm giác quỷ dị, tựa hồ bản thân tại trực diện vô số mũi kiếm, chống đỡ lấy thân thể của mình chỗ yếu hại.

Cái kia thị nữ, lúc trước bất quá là bước vào trong đó bất quá trong một giây lát. Cả người liền đầu đầy mồ hôi lạnh lui đi ra.

Nàng biết rõ, đây là thuần túy trên tinh thần cảm thụ.

Không đúng!

Cuối cùng không đúng chỗ nào!

Độc Cô Phượng cúi đầu nhìn xem tay phải của mình, cái kia thon dài ngón tay ngọc như bạch ngọc giống như bình thường sáng tỏ, hai ngón cũng hiện lên Kiếm chỉ chính tùy ý rơi xuống.

Muốn đả bại Nhạc Duyên, dưới mắt chính mình khả năng còn chưa đủ!

Quyết đấu, có thể đủ nhất lại để cho người thắng không thể nghi ngờ là biết mình biết người.

Mà dưới mắt, Độc Cô Phượng cảm thấy khuyết điểm của mình là cái này một chỗ biết mình biết người.

Tại đạt được Sư Phi Huyên cho chính mình đạo tâm chủng ma về sau, nàng tìm hiểu qua, nhưng là với tư cách võ giả chính thức cao ngạo. Độc Cô Phượng liền đem phần này quyển trục quy trả lại cho Sư Phi Huyên trong miệng chính thức chủ nhân —— nói công tử Nhạc Duyên.

Phần này tìm hiểu cho nàng không thể nghi ngờ càng thêm rộng lớn tầm mắt, nhưng là cho Độc Cô Phượng

đã mang đến tuyệt đại phiền toái.

Đạo tâm chủng ma tuy nói không phải kiếm pháp, nhưng là vạn pháp quy tông, luyện đến mức tận cùng. Lẫn nhau chi ở giữa chênh lệch cũng không có gì, cái gọi là nhất pháp thông vạn pháp thông. Đặt ở võ học một đạo bên trên, cũng giống như thế. Chiêu thức có lẽ bất đồng, nhưng đạo lý nhưng lại đồng dạng.

Do đạo tâm chủng ma. Độc Cô Phượng lần đầu phát hiện kiếm pháp của mình, Độc Cô Cửu Kiếm vẫn đang tồn tại một loại chỗ thiếu hụt.

Xác thực mà nói, còn chưa đủ.

Ba thước thanh phong làm kiếm. Huyền Thiết Trọng Kiếm làm kiếm, thậm chí cỏ cây lá rụng cũng có thể làm kiếm.

Thậm chí.

Trước đây trước, nàng còn thử qua thuần túy dùng kiếm ý kéo bốn phía mặt khác kiếm, nhưng là vì tìm hiểu đoạt được cùng mình sở tu kiếm pháp từng có xung đột, không có rất tốt dung hợp, khiến cho sắp thành lại bại.

Cuối cùng không đúng chỗ nào?

Là mình tìm hiểu không đúng, còn là của mình không đúng?

Sau nửa ngày.

Làm như đã nghe được sân nhỏ bên ngoài tiếng vang, Độc Cô Phượng cái này mới thu hồi suy nghĩ, mở miệng nói: “Đến rồi a, vào đi!”

“Đúng vậy!”

“Trang chủ!”

“Ngài phân phó mới kiếm đã làm tốt!”

Thị nữ cung kính cúi đầu, hai tay nâng lấy một thanh mới tinh kiếm, thân kiếm không phải bình thường thép tinh trường kiếm nhan sắc, mà là tản ra một cỗ bằng gỗ mùi thơm ngát, rõ ràng là một thanh mộc kiếm, chậm rãi đạp đến cửa sân chỗ, liền ngừng, nàng không có đi vào, trong sân khí thế loại này không phải nàng có thể thừa nhận được.

Ánh mắt quay lại.

Ánh mắt đã rơi vào cái kia trên mộc kiếm.

Ngọc tay vừa lộn, nắm chặt, cái kia bị thị nữ cung kính nắm trên tay mộc kiếm lập tức nhảy ra, bay vọt đã đến Độc Cô Phượng trên tay.

Cổ tay khẽ đảo, khẽ múa.

Mộc kiếm tại Độc Cô Phượng trên tay nháy mắt, vẽ ra mấy đóa kiếm hoa.

“Ngươi đi xuống đi!”

Theo phân phó, thị nữ lại lần nữa cung kính khom người đã đi ra.

Trong sân lại lần nữa còn lại nàng cùng đại điêu.

“Tiểu điêu!”

“Chúng ta bắt đầu đi!”

Ánh mắt rơi vào đại điêu trên người, Độc Cô Phượng dịu dàng cười cười, trong mắt toát ra tinh quang, nói ra. Lúc trước, Nhạc Duyên đem tiểu điêu phó thác cho nàng chiếu cố, vốn là khá tốt, tại phát hiện tiểu điêu dị thường về sau, Độc Cô Phượng liền biết rõ cái này chỉ sợ là bởi vì Hoà Thị Bích dị biến chi cố.

Hơn nữa, nàng cũng biết, cái này tiểu điêu đem là độc nhất vô nhị điêu trong tồn tại.

Những năm gần đây này, người bình thường chỉ sợ cũng không biết, tại nàng dạy bảo xuống, cái này chỉ đại điêu đã không thua một cao thủ tồn tại.

Ngẩng đầu.

Đại điêu vốn là ôn hòa ánh mắt tại Độc Cô Phượng những lời này xuống, lập tức lạnh lẽo, như là bắt con mồi bình thường, ngửa đầu là một thanh âm vang lên triệt toàn bộ núi trang chim kêu.

Ngay sau đó là đại cánh giương lên, một cánh vỗ vào bên cạnh giả trên đá.

Núi đá văng tung tóe ở bên trong, cái kia khối chừng nặng ngàn cân giả thạch vậy mà toàn bộ bị đại điêu một cánh cho đập bay ra, hướng Độc Cô Phượng phương hướng đập tới.

“Cáp!”

Kiều như chuông bạc giống như bình thường trong tiếng cười, Độc Cô Phượng trong tay mộc kiếm trực tiếp xẹt qua giả thạch, thoáng chốc cự thạch một phân thành hai, một người một điêu tựu như vậy tại trong sân giao thủ bắt đầu.

…

Đường núi.

Gập ghềnh con đường, như là Kiều Phong tương lai con đường.

Kiều Phong, Chư Cát Tiểu Hoa còn có A Tử ba người đang tại đuổi gần lộ hồi trong nguyên. Tại Nhạn Môn Quan, Kiều Phong đã tìm được chính mình xuất thân. Cái kia do trên vách núi đá thác ấn xuống văn tự. Đã tại ba người dưới sự nỗ lực tìm được hiểu Liêu quốc ngôn ngữ người phiên dịch tới.

Tại bái kiến cái kia phần nội dung về sau, Kiều Phong một người đứng tại dã ngoại uống nửa đêm rượu. Tại hắn bên cạnh, thì là A Tử một cái thiếu nữ cùng đi lấy. Tuy nói A Tử tính tình chênh lệch, tính tình càng là tàn nhẫn, nhưng là ở thời điểm này, nàng nhu thuận phi thường, ở một bên lo lắng nhìn xem Kiều Phong.

Chư Cát Tiểu Hoa chỉ là ở phía xa nhìn ra xa, không khỏi có chút thở dài.

Bậc cha chú, thân phận liên quan đến, đã lại để cho người cảm thấy Kiều Phong nội tâm cái chủng loại kia thống khổ. Cố quốc chính là đại liêu. Mà nuôi hắn trưởng thành chỗ nhưng lại tại Đại Tống. Hơn nữa liêu cùng tống rồi lại là địch quốc. Cái này trải qua xoắn xuýt ở dưới đau đớn, ngoại nhân rất khó tưởng tượng.

Bởi vì hắn Kiều Phong chính là dị loại.

Đã đại liêu dị loại, cũng là Đại Tống dị loại.

Chư Cát Tiểu Hoa ở thời điểm này không có tiến lên, là vì hắn biết rõ cái lúc này, cần Kiều Phong chính mình đi cân nhắc. Ngoại nhân, cuối cùng là ngoại nhân, dẫn theo những người khác quan điểm.

Đúng lúc này.

Một tiếng chim bồ câu minh tiếng vang lên.

Đưa tới Chư Cát Tiểu Hoa chú ý lực.

“Ân?”

Ngẩng đầu nhìn lại, Chư Cát Tiểu Hoa liền nhìn thấy nhánh cây kia bên trên dừng lại một chỉ bồ câu đưa tin, ánh mắt nhìn lại. Thấy rõ bồ câu đưa tin trên chân đồ vật về sau, lập tức sắc mặt ẩn ẩn biến đổi.

Đây là hắn mấy vị sư huynh đệ ở giữa phương thức liên lạc.

Bồ câu đưa tin, càng là thụ qua chuyên môn huấn luyện.

Cái lúc này đưa tin, hiển nhiên là hắn Chư Cát Tiểu Hoa ba cái sư huynh đệ đã điều tra phát hiện cái gì.

Chu môi huýt sáo một tiếng sau. Bồ câu đưa tin lập tức đã rơi vào trên cổ tay, cầm qua hắn trên chân đồ chơi lúc lắc, tại nhảy ra bên trong tơ lụa, mở ra sau. Vừa thấy về sau, liền để cho Chư Cát Tiểu Hoa biểu lộ ngưng tụ.

“Đây là! ! !”

“Tra ra mấu chốt manh mối đến sao!”

Tay phải chậm rãi đem tơ lụa hợp lại, Chư Cát Tiểu Hoa sắc mặt rất là Nghiêm Túc.

Cùng là sư huynh đệ. Hắn tất nhiên là biết được chính mình cái kia ba cái sư huynh đệ lợi hại, có thể tra ra những đến từ này là có thể. Nói sau, chuyện lớn như vậy, liên lụy đến tạo phản, tự nhiên không thể là chuyện nhỏ. Tạo phản loại này đại sự, là không thể nào triệt để che dấu.

Liên quan đến khá lớn, không có khả năng hết thảy đều tại người trong cuộc trong khống chế.

Chỉ cần một chỗ lộ ra chân ngựa, bị người bắt được, như vậy sẽ gặp tìm hiểu nguồn gốc tìm được đằng sau đồ vật.

Vừa mới manh mối ở bên trong, đã ẩn ẩn nói cho Chư Cát Tiểu Hoa đã tìm được mấu chốt manh mối, phía trên này chứng cứ đang tại chỉ hướng một cái trong giang hồ võ lâm thế gia.

Đúc kết núi trang.

Mộ Dung thế gia.

Nếu là kết hợp với Kiều Phong bị người không hiểu xốc lên thân phận xuất thân, dùng dẫn loạn Cái Bang, hơn nữa trước đó lần thứ nhất Tây Hạ nhất phẩm đường xâm nhập, chỉ sợ sự tình cục diện xa xa không phải chỗ tưởng tượng đơn giản như vậy. Trải qua thời gian lâu như vậy tiếp xúc, Kiều Phong là một cái dạng gì người Chư Cát Tiểu Hoa tất nhiên là tinh tường, không thể nghi ngờ hắn là bị tính kế rồi.

Kể cả sát hại những giang hồ kia danh túc.

Hết thảy đều chẳng qua là lời dẫn.

Có lẽ, Mộ Dung thế gia bất quá là bị người bày tại bên ngoài.

“Như thế nào đâu này?”

Đi ở phía trước trầm tư Kiều Phong quay đầu lại, phát hiện Chư Cát Tiểu Hoa sắc mặt Nghiêm Túc, dừng bước lại hỏi.

Ở một bên, A Tử nháy mắt con ngươi chằm chằm vào

Chư Cát Tiểu Hoa mãnh liệt nhìn.

Trầm ngâm một chút, Chư Cát Tiểu Hoa không nói gì, mà là trực tiếp đem trong tay tơ lụa đưa cho Kiều Phong.

Đối mặt Chư Cát Tiểu Hoa một cử động kia, Kiều Phong vốn là khẽ giật mình, nghi hoặc nhìn đối phương liếc, hay (vẫn) là nhận lấy. Vốn là cũng không phải rất để ý mở ra tơ lụa, nhưng ở liếc qua đi, Kiều Phong sắc mặt đại biến.

“Cái này!”

“Điều đó không có khả năng!”

Cùng lúc đó.

Tín dương.

Tiểu Kính hồ.

Nhạc Duyên mang theo A Chu, Vệ Trinh Trinh cùng tiểu nha đầu, cùng với Tứ đại kiếm tùy tùng mấy người cuối cùng đã tới tại đây, tìm được A Chu thân mẹ ruột —— nguyễn tinh trúc.

Chỉ là ở chỗ này không thấy gặp được A Chu cha mẹ, lại cũng nhìn được hai người khác.

Giờ này khắc này, song phương đang tại giằng co.

Hai người này đúng là tứ đại ác nhân chi hai, đoạn

Duyên Khánh cùng Nam Hải Ngạc Thần.

Chương 077 : Duy ta có thể coi nhất phẩm (trung)

Tiểu Kính Hồ.

Giờ này khắc này, vốn là yên tĩnh thời gian nhưng lại tại ngày hôm nay đột biến.

Xác thực nói nguyễn tinh trúc là ở những thời giờ này đến gặp chính mình đã lâu tình lang Đoạn Chính Thuần về sau, thời gian tựu qua càng phát ra phấn khích bắt đầu.

Tựu như là hơn mười năm trước khi, hai người lần đầu gặp một khắc này.

Hai người hồi lâu không thấy, quả nhiên là củi khô gặp được lửa cháy bừng bừng, tất nhiên là ban đêm ngủ lại, hồng tụ thiêm hương, bị sóng trở mình lăn. Chẳng qua là ngày thứ ba về sau, thì ra là hôm nay, vốn là coi như yên tĩnh Tiểu Kính Hồ ngược lại là đột nhiên náo nhiệt lên.

Tứ đại ác nhân đứng đầu Đoạn Duyên Khánh mang theo lão Tam Nam Hải Ngạc Thần cùng nhau tới đây, tìm Đoạn Chính Thuần tung tích.

Đương Nhạc Duyên bước vào tại đây thời điểm, trước mặt mà đến thì còn lại là một đạo chỉ khí, như là lợi như mũi tên từ trong phòng kình xạ mà ra, điểm hướng về phía mặt.

“Ân?”

Nhẹ nhàng duỗi ra một căn ngón trỏ, trực tiếp một chút hướng về phía đạo kia chỉ khí, khí kình như cùng một cái bong bóng giống như bình thường bị Nhạc Duyên tiện tay trát mất, trong chốc lát liền bị tháo bỏ xuống hết thảy lực lượng, tứ tán ra, cảm thụ được phần này chỉ khí, Nhạc Duyên kinh ngạc nói: “Nhất Dương Chỉ!”

Đẩy cửa ra.

Khắc sâu vào tầm mắt đúng là bể hai nửa cái bàn, cùng với dùng thép tinh quải trượng giằng co Trường Kiếm Đoạn Duyên Khánh cùng Đoạn Chính Thuần.

Ở một bên.

Nam Hải Ngạc Thần Nhạc lão tam thì là dùng đến cái thanh kia Ngạc Chủy Kiềm một đối ba, giằng co lấy Đoạn Chính Thuần thủ hạ mấy đại thần.

Tại phát hiện có người xa lạ sau khi vào phòng, người ở chỗ này đều là khẽ giật mình.

Lập tức.

Ba!

Một thanh âm vang lên, Đoạn Duyên Khánh cùng Đoạn Chính Thuần phân ra ra.

Đoạn Duyên Khánh lui một bước, mà Đoạn Chính

Thuần thì là đi từ từ cọ liên tục lui ba bước, mới đứng vững thân thể.

Một đoàn người, lúc này mới đem ánh mắt đồng thời hướng về ngoài cửa, nhìn xem đẩy cửa phòng ra đi người tiến vào.

Một thân màu đen mang kim trường bào, một đầu tóc đen tùy ý trát ở sau ót, không có chút nào làm đẹp chi vật, nhưng tức liền là đơn giản như thế trang phục. Nhưng ở Đoạn Chính Thuần trong mắt nhưng lại quả thực hiển lộ ra một loại uy nghiêm đại khí.

Trừ lần đó ra, còn lại là một loại quỷ dị mâu thuẫn cảm giác.

Cảm giác có một loại nói không nên lời mâu thuẫn, tựu giống với lạnh cùng nhiệt, tà ác cùng nhân nghĩa cùng tồn tại mâu thuẫn.

Mà ở đối phương sau lưng, thì là im lặng đứng đấy năm cái bộ dáng xinh đẹp thiếu nữ, trong đó bốn cái chính là hiếm thấy tứ bào thai, thừa kế tiếp bộ dáng chính ẩn ẩn có một ít kích động, mà ở bên cạnh, thì là đứng đấy hai cái cái đầu cơ hồ giống như bình thường lớn nhỏ bảy tuổi nữ đồng.

Bên trong một cái phục màu đỏ chớp mắt to, xem kỳ lạ quý hiếm giống như bình thường bốn phía loạn nhìn. Mà một cái khác thì là dùng một loại xem kỹ ánh mắt nhìn chính mình, rất có một loại thân cư thượng vị chi nhân dưới cao nhìn xuống xem người hương vị.

Vốn là tại trong lòng tán thưởng một tiếng cái này năm cái thiếu nữ bộ dáng, lại dưới đáy lòng cảm thán một tiếng cái này hai cái nữ đồng quả thật là cực phẩm mỹ nhân phôi, lớn lên về sau chỉ sợ là khuynh quốc khuynh thành chi nhân.

Sau đó, Đoạn Chính Thuần lúc này mới phân tích thân phận của người đến.

Người giang hồ?

Không!

Cái này chỉ sợ không phải giống như bình thường người giang hồ, Đoạn Chính Thuần tuy nhiên cũng hành tẩu giang hồ, cùng trong giang hồ rất nhiều danh túc đều tính toán là có thêm giao tình, nhưng là Đoạn Chính Thuần trên người càng lớn bối cảnh là cái kia một cái đại lý Vương gia thân phận.

Chính là bởi vì phần này thân phận, khiến cho thân phận của hắn trên giang hồ có chút bất đồng.

Mà cũng bởi vì này phần bối cảnh cùng ánh mắt. Đoạn Chính Thuần tất nhiên là nhìn ra được thân phận của người đến chỉ sợ là không tầm thường, chẳng lẽ lại là Đại Tống hoàng thất chi nhân?

Cái kia phần tôn quý, không dung Đoạn Chính Thuần có ý khác.

Nên biết hiểu, Đại Tống người sáng lập Triệu Khuông Dận thế nhưng mà do một cây côn cùng một bộ quyền

pháp đánh khắp thiên hạ. Chỉ là tại sau đó. Trên giang hồ rất ít có Triệu thị hoàng thất chi nhân hành tẩu, mà càng nhiều nữa đều là ẩn vào trong đó.

Nghĩ tới đây, Đoạn Chính Thuần vốn là nhìn lướt qua mặt không biểu tình đứng ở một bên cũng không nói lời nào Đoạn Duyên Khánh, gặp đối phương không có chút nào động tác sau. Lúc này mới ôm quyền nói: “Tại hạ Đoạn Chính Thuần, không biết các hạ đến vậy là vì chuyện gì?”

Gặp một cái đến đây tìm phiền toái Đoạn Duyên Khánh, nếu như người trước mắt lại là đối với nguyễn tinh trúc bất lợi chi nhân. Chỉ sợ… Phải biết rằng, cái này Tiểu Kính Hồ thế nhưng mà nguyễn tinh trúc ẩn cư địa điểm, bình thường chỉ có tự mình biết, hơn nữa Đoạn Duyên Khánh theo tới đúng là theo đuôi chính mình mà đến nguyên nhân.

“…”

Không có trả lời Đoạn Chính Thuần vấn đề, Nhạc Duyên ánh mắt chỉ là tùy ý trong phòng nhìn lướt qua, phát hiện cũng không thấy nguyễn tinh trúc tung tích, ngay tại vừa mới Đoạn Chính Thuần dò xét chính mình nữ nhân bên cạnh thời điểm, Nhạc Duyên đã không khỏi ẩn ẩn nhíu mày.

Cũng không để ý gì tới Đoạn Chính Thuần, Nhạc Duyên ánh mắt đã rơi vào Đoạn Duyên Khánh trên người, cười nói: “Như thế nào? Nhìn ngươi cái dạng này, nghĩ đến hẳn là đáp án xác định a!”

“…”

Ngẩng đầu, Đoạn Duyên Khánh duỗi ra thép tinh quải trượng ngăn lại đang muốn xông lên Nhạc lão tam, trong phòng đốn lộ ra trong bụng ngữ, nói: “Đúng vậy!”

“Một thời gian ngắn không thấy!”

“Các hạ biến hóa, cũng là phi thường!”

Đoạn Duyên Khánh ánh mắt dừng lại tại Nhạc Duyên cái kia một đầu đã rực rỡ hẳn lên tóc đen, thở dài: “Các hạ chi yêu cầu, ta thì sẽ đáp ứng!”

Nói xong, Đoạn Duyên Khánh liền nhắm mắt lại, không hề ngôn ngữ.

Trong đầu, nhưng lại không ngừng quanh quẩn cùng ngày chứng kiến tràng cảnh, tại lão Tứ bị đối phương vừa bay đao bị mất mạng, lão Nhị bị trọng thương, lão Tam bị chính mình một quải đạp sau khi rời khỏi đây, đối phương cùng lời của mình đã nói.

Xác thực mà nói, đó là một phần điều kiện.

Chính mình vi đối phương sở dụng điều kiện.

Nếu nói là ban đầu ở thấy chiêu đó phi đao chi thuật đã lại để cho Đoạn Duyên Khánh đã không có động thủ tâm tư, nhưng ở dưới mắt, nhưng lại liền cái này tâm cũng không có.

“Tốt!”

“Ác nhân có ác nhân thái độ!”

“Không hổ là tứ đại ác nhân đứng đầu!”

Gật đầu, Nhạc Duyên đối với Đoạn Duyên Khánh thái độ tất nhiên là thoả mãn, đối phương cho dù là tứ đại ác nhân đứng đầu, nhưng ở có chút thời điểm nói lời giữ lời, thậm chí so người chính đạo sĩ càng thêm để ý lời hứa một từ.

Nghe đến đó, Đoạn Duyên Khánh tựa hồ là nhớ ra cái gì đó, ngẩng đầu nhìn Nhạc Duyên, hỏi: “Nếu như ta không có đáp ứng đâu này?”

“Tất nhiên là tiễn đưa ngươi nhập ác nhân chi đường về!”

“Hoàng Tuyền!”

Phần này trả lời, lập tức lại để cho Đoạn Duyên Khánh trong nội tâm không khỏi thở dài một hơi, quay đầu lại nhìn lướt qua đang dùng một loại đề phòng ánh mắt nhìn thấy mình cùng đối phương Đoạn Chính Thuần, Đoạn Duyên Khánh liền biết rõ hôm nay chính mình lần này đến đây sự tình thì không cách nào đạt được giải quyết.

Hiển nhiên.

Đối phương tới đây, cũng là vì những chuyện khác.

“Nơi đây nữ chủ nhân đâu này?”

Qua lại nhìn lướt qua, vẫn là không thấy nguyễn tinh trúc tung tích, Nhạc Duyên liền biết rõ chỉ sợ nguyễn tinh trúc bị Đoạn Chính Thuần dấu đi, có lẽ là vì phòng bị Đoạn Duyên Khánh nguyên nhân. Theo đạo lý, lý có nên hay không nên như thế, dùng nguyễn tinh trúc là sẽ không chính mình trốn đi đấy, chỉ sợ là…

Quay đầu lại. Ánh mắt nhìn thoáng qua Đoạn Duyên Khánh, Nhạc Duyên như có điều suy nghĩ.

Trong phòng.

Đối mặt Nhạc Duyên vấn đề này, Đoạn Chính Thuần tâm không hiểu hoảng hốt.

Ngay tại vừa mới giao thủ thời điểm, nguyễn tinh trúc bị đánh rơi xuống nước, dựa vào kỹ năng bơi, nguyễn tinh trúc một mực dấu ở trong nước, đến bây giờ đều còn không có đi ra. Dùng Đoạn Chính Thuần đối với nguyễn tinh trúc rất hiểu rõ, tất nhiên là biết được nguyễn tinh trúc có thể kiên trì thời gian lâu như vậy, hắn kỹ năng bơi cực kỳ lợi hại.

Nhưng nghe đến Nhạc Duyên phần này hỏi thăm, lòng của hắn lại có chút lo lắng.

Đoạn Duyên Khánh nghe vậy chính muốn mở miệng nói cái gì. Nhưng lập tức lại ngừng lại, hắn cũng muốn nhìn một chút cái này người trước mắt dưới mắt năng lực, cùng lúc trước chứng kiến có cái gì bất đồng.

Sau nửa ngày.

Đứng thẳng một hồi, bảo trì trầm mặc Nhạc Duyên đột nhiên lên tiếng nói.

“Úc!”

“Phát hiện!”

“Nguyên lai ở chỗ này!”

Nhẹ nhàng cười cười, liền quay người đi ra ngoài cửa.

Chỗ này gian phòng kiến trúc phương thức, cùng nghe nước hoa tạ ở bên trong kiến trúc không kém nhiều, đều là hàng xóm nước mà kiến, thậm chí, có một bộ phận vẫn còn trên nước. Cũng là rất có một loại sơn thủy ở giữa hàm súc thú vị.

Một nam một nữ.

Ở chỗ này ở lại, không thể nghi ngờ là một loại ưu mỹ hưởng thụ.

Đến đi ra bên ngoài, Nhạc Duyên xem lên trước mặt một quảng sóng xanh, ánh mắt rơi vào cái này dịu dàng trên mặt nước.

Lập tức ——

Nhạc Duyên ánh mắt ngưng tụ. Nhưng lại nở nụ cười, chân phải chậm rãi nâng lên, sau đó mãnh liệt đạp xuống.

Đồng thời.

Không ổn!

Nhìn thấy Nhạc Duyên cử động, Đoạn Chính Thuần trong lòng lo lắng càng thịnh. Nhưng lại kiên trì, một ngón tay xa xa điểm hướng Nhạc Duyên phía sau lưng.

Oanh! ! !

Như tiền đường sóng cả, tại thời khắc này. Tiểu Kính Hồ như là đã gặp phải thiên thạch rơi đập, tóe lên ngập trời sóng nước.

Sóng nước ở bên trong, một đạo xinh đẹp mê người như mỹ nhân cá thân ảnh xuất hiện ở bên trong, chính hoa chân múa tay vui sướng không thôi, trên mặt ngọc lộ vẻ hoảng sợ.

“Đã tìm được!”

Ánh mắt đối với cái kia có lồi có lõm dáng người khẽ quét mà qua, Nhạc Duyên sau đó phải giơ tay lên, mãnh liệt đúng là treo trên bầu trời khẽ hấp. Lập tức, bị đánh bay tại giữa không trung nữ nhân, tại một tiếng thét kinh hãi trong như là vỏ chăn lên dây thừng con ngựa hoang, sinh sinh bị cỗ lực lượng này kéo tới.

Đồng thời cùng khắc.

Sau lưng cái kia cả ngón tay đã có một chút, đại lý vương tộc tuyệt học Nhất Dương Chỉ dự phát ra.

Chỉ là đạo này chỉ khí còn không có phát ra, Đoạn Chính Thuần thân hình đã mãnh địa ngừng lại, sắc mặt có chút tái nhợt nhìn xem bốn phía, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng.

Tứ đại kiếm tùy tùng bốn thanh trường kiếm đặt tại trên cổ.

Tại phía sau lưng của hắn, thì là Đoạn Duyên Khánh tinh cương thiết quải đã chống đỡ tại sau lưng.

Mà ở trước mặt của hắn, phần bụng thì là bị một cái áo trắng nữ đồng dùng ngón cái đặt tại đàn trong trên huyệt, chân khí ẩn ẩn chờ phân phó. Cái kia hồng y nữ đồng, thì là chẳng biết lúc nào theo trên người móc ra một căn tú hoa châm, chính chỉ vào Đoạn Chính Thuần âm đạo chỗ.

Một bên.

A Chu bị hết thảy trước mắt kinh hãi trợn mắt há hốc mồm.

Đồng lòng trợn mắt há hốc mồm còn có đã rơi vào Nhạc Duyên trên tay nguyễn tinh trúc.

Cơn sóng gió động trời rơi xuống đất.

Lại lần nữa tóe lên đầy trời hơi nước.

“Đoàn lang!”

Nguyễn tinh trúc trong thanh âm mang lên tí ti khóc nức

nở, nàng coi như là chạy sang sông hồ người, nhưng nàng từ trước tới nay chưa từng gặp qua lại để cho người như thế sợ hãi nhân vật, trốn không thể trốn, tránh cũng không thể tránh. Cái lúc này nguyễn tinh trúc thế nhưng mà không có chút nào tâm tính đi cảm thán đối phương bộ dáng.

Nhất là nhìn thấy Đoạn Chính Thuần bị chế trụ động tác, lập tức cả người luống cuống.

Quay đầu lại.

Nhạc Duyên đối với đứng ở bên cạnh đã ngạc nhiên đầy mặt A Chu, chỉ vào nguyễn tinh trúc cùng Đoạn Chính Thuần, nói ra: “Đây cũng là mẹ của ngươi, còn có phụ thân!”

Thoáng chốc.

Toàn bộ tràng diện, an tĩnh.

Chỉ có cái kia còn đang không ngừng tí tách rung động hồ nước âm thanh quanh quẩn.

Quay đầu nhìn lại, A Chu trên mặt thần sắc vô cùng u oán, trong đôi mắt lộ vẻ đối diện trước cái này cùng mình đã đã có da thịt chi thân nam tử tới gặp mẹ vợ cách làm vô cùng hậm hực.

Thậm chí.

Mấy người khác ánh mắt cũng lộ ra cực kỳ kỳ quái.

Đối mặt mọi người ánh mắt, Nhạc Duyên vốn là khẽ giật mình, lập tức cũng là không khỏi ngạc nhiên cười cười.

Đây có lẽ là chính mình tiềm thức cách làm.

Thử nghĩ ——

Thạch Thanh Tuyền phụ thân Tà Vương, tiểu nha đầu phụ thân Dương Quá… Bọn người là không dễ đối phó tồn tại. Tà Vương cùng mình lúc trước đều là hướng trong chết làm cho đối phương tiết tấu. Thậm chí, lúc trước nghi lâm hòa thượng kia phụ thân, lần thứ nhất tựu cho mình đến rồi một hạ mã uy, cạo cái đầu trọc, trở thành một thời gian ngắn giả hòa thượng.

Như vậy cách làm, không thể nghi ngờ là thuận tay…

Cùng lúc đó.

Hắc mộc nhai.

Đỉnh núi.

Vô số mặc màu trắng mang ngọn lửa làm đẹp quần áo Minh Giáo đệ tử thì là không ngừng lui về phía sau, trên mặt hoảng sợ nhìn xem người tới. Không chỉ có như thế, ngay tiếp theo cũng quấy nhiễu trên núi Minh Giáo người phụ trách chủ yếu.

Một thân Cẩm Y, một thanh kiếm, tại lục lạc chuông tiếng vang ở bên trong, người tới ngâm thơ mà đến.

“Ngưỡng ưng liệt kê từng cái, cúi thuận ca ngợi. Xa an

nhĩ túc, tục phụ lúc hòa. Hóa quang ngọc kính, tụng tức kim khoa. Phương hưng điển lễ, vĩnh viễn tập can qua.”

Trong đó hiểu cổ văn thi từ người, thình lình nghe rõ cái này thơ hàm nghĩa.

Rõ ràng là ——

Chương 078 :

“Cái này Nhạc Chương!”

“Nên các ngươi tới niệm!”

Lời nói rơi xuống, chúng Minh Giáo đệ tử chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, vốn là đi tại trước mặt Cẩm Y Nhân dĩ nhiên biến mất không thấy gì nữa. Lại nghe lục lạc chuông thanh âm, cái này mới phát hiện đối phương đã chẳng biết lúc nào đi tới đối phương sau lưng, chính bước chậm hướng trung tâm gian phòng đi đến.

Ân?

Thật quỷ dị!

Chúng Minh Giáo đệ tử đều theo lẫn nhau trong mắt thấy được đối phương kinh hãi, nhưng là đã đối phương đã lên tổng đàn, xem bộ dáng như vậy hiển nhiên mà nhưng là tới nơi này tìm Thánh giáo phiền toái đấy, mặc kệ đối phương cường hãn lợi hại hay không, ở thời điểm này cũng không thể buông tha đối phương.

Hừng hực lửa cháy bừng bừng…

Không thể buông tha đối phương khinh địch như vậy đột tiến đi!

Trong nội tâm ý niệm trong đầu tránh gấp mà qua, ngược lại trong đầu lộ vẻ cái kia hừng hực thiêu đốt nhóm lửa, loan đao ra khỏi vỏ, mấy người trở thành hai

đội bay thẳng đến Cẩm Y Nhân phía sau lưng chém tới.

Đao!

Như là bản thân uốn lượn đường vòng cung, chém ra tàn nhẫn dấu vết.

Đao đao trí mạng, lộ vẻ sát chiêu.

Chỉ là tại lưỡi đao sắp gần sát người trước mắt thời điểm, lập tức một cỗ quỷ dị lôi kéo lực đạo theo bốn phương tám hướng truyền đến, mãnh liệt mà quỷ dị lôi kéo lực lượng trực tiếp đem lưỡi đao của bọn họ hướng hai bên lôi kéo tới. Mọi người kinh hãi gần chết, trơ mắt nhìn lẫn nhau đã bị cái này cỗ quỷ dị lực trường khống chế, đem cái kia loan đao đâm vào người bên ngoài trong bụng.

Phốc! Phốc! Phốc!

Lưỡi dao sắc bén nhập vào cơ thể thanh âm tại sau lưng vang lên.

Đi ở phía trước Cẩm Y công tử đứng lại, trong tay ba thước thanh phong vẫn là bị hai tay nắm ở sau lưng, nương theo lấy lục lạc chuông tiếng động, Cẩm Y công tử cái kia hơi có vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng, rồi lại vô tình thanh âm tại bốn phía phiêu đãng, “Tiếng người người không biết vô tội!”

“Nhưng!”

“Các ngươi là Minh Giáo đệ tử!”

“Nói năng lỗ mãng, khinh nhờn ta, tất nhiên là đương thụ trừng phạt!”

“Với tư cách người không biết, ta tựu không ban thưởng các ngươi thánh hỏa giặt rửa tội chi phạt rồi!”

Nói xong. Không để ý đến sau lưng sở hữu đứng ở nơi đó cầm trong tay loan đao bảo trì đâm vào riêng phần mình trong thân thể người, Cẩm Y công tử tiếp tục giẫm chận tại chỗ hướng phía trước đi đến.

Bịch!

Lập tức, liên tiếp tiếng ngã xuống đất tiếng nổ vang lên.

Vừa mới ra tay chi nhân. Đúng là toàn bộ bỏ mình, mà với tư cách ra chiêu chi nhân nhưng lại thân hình không có chút nào di động.

Rơi xuống đất âm thanh lọt vào tai. Cẩm Y công tử giống như là hoàn toàn nghe không được, xác thực nói là sau lưng chi nhân tử vong không có bị hắn để ở trong lòng, giờ phút này ánh mắt của người chính nhìn về phía phía trước, nhìn xem cái kia đang theo tại đây mà đến một chuyến đương nhiệm Minh Giáo cao tầng.

Thí dụ như phương tịch bọn người.

“Ngươi là…”

Một gã Minh Giáo nữ đệ tử chính muốn nói điều gì, lại bị đi ở phía trước phương tịch mãnh liệt đã cắt đứt, bị hắn

chắn sau lưng, cái lúc này phương tịch cũng nhìn thấy những ngã vào kia Cẩm Y công tử sau lưng Minh Giáo đệ tử.

Chính mình giết chết người một nhà?

Hắn là người trong Minh giáo, tất nhiên là biết rõ không sẽ như thế.

Chỉ sợ trước mắt tình huống có chút quỷ dị.

Híp mắt. Đánh giá xuất hiện tại người trước mặt, cảm giác đầu tiên là tuấn tú hư không tưởng nổi, đẹp mắt tựu như cùng một cái nữ nhân, sau đó là cái kia một thân tùy ý quý khí, tựu như cùng một cái đứng tại trên chín tầng trời người cho người một loại cao quý không giống người trong giang hồ.

Vốn là phương tịch tại đoạn thời gian trước là lại lần nữa bị phái đi ra ngoài, nhưng là vì Mộ Dung Phục bọn người đến, bị Thánh Nữ mời đến trở lại rồi.

Chính muốn mở miệng nói cái gì, lại nghe sau lưng mãnh địa vang lên một đạo thanh âm quen thuộc, đúng vậy phương tịch chăm chú ngậm miệng lại.

Lập tức.

Mọi người khom người đón chào.

Chỉ là sau lưng cũng không có tới người, có chỉ là thiên lý truyền âm thủ đoạn.

“Các ngươi lui ra!”

“Làm cho nàng lên đây đi!”

Đã nhận được phân phó. Mấy người chỉ có thể khom người trở ra, mang người đi thay giáo chúng thu nhặt thi thể rồi.

“Cáp!”

Nhẹ nhàng cười cười, phát ra một tiếng không biết là trào phúng hay (vẫn) là cái gì cười nhạo âm thanh. Tại một hồi lục lạc chuông trong tiếng, Cẩm Y công tử càng thân mà qua, đối với bọn hắn trong đó một ít người trợn mắt làm như không thấy.

Gian phòng.

Sư Phi Huyên đầu thân đang ngồi.

Ở trước mặt nàng, thì là bày biện một phong thơ, đúng là lúc trước bị người tiễn đưa tới, nơi phát ra chính là Tây Hạ.

Mở ra giấy viết thư, bị thổi làm phập phồng phập phồng, cái kia nơi hẻo lánh chỗ, có một hàng chữ —— duy ta có thể coi nhất phẩm.

Đương phong thư này đưa đến Sư Phi Huyên trước mặt thời điểm. Lòng của nàng tựu rối loạn.

Trong nội tâm, một mực lăn lộn một loại tên là hối hận cảm xúc.

Kinh ngạc xem lên trước mặt tín. Sư Phi Huyên một mực tại ẩn ẩn có chút ngẩn người.

Chỉ chốc lát sau.

Một hồi lục lạc chuông âm thanh ở bên ngoài vang lên.

Lập tức hấp dẫn Sư Phi Huyên chú ý lực, đem nàng theo một loại trong hồi ức kéo lại.

Tiếng chuông. Lại để cho người cảm thấy quá mức quen thuộc, quá mức hoài niệm.

Không chờ phần này cảm hoài triệt để tại trong lòng uấn nhưỡng, tiếng chuông đi tới ngoài cửa, sau đó cửa phòng rốt cục bị người đẩy ra, một thân Cẩm Y người đạp tiến đến.

Không nói gì.

Đi vào giữa phòng Cẩm Y Nhân chỉ là yên tĩnh ngồi ngay ngắn ở Sư Phi Huyên phía trước trên mặt ghế, hai người đối với mục mà xem.

Sư Phi Huyên trên mặt không có chút nào che lấp vật, cái khăn che mặt cũng không có.

Hai người quan sát lẫn nhau lẫn nhau.

Sau nửa ngày.

Sư Phi Huyên ánh mắt theo trước mặt cái này làm một

thân đàn ông cách ăn mặc Cẩm Y trên người cô gái thu hồi, nói ra: “Ta đã hối hận!”

“Úc!”

“Vậy thì thật là khiến người ngoài ý!”

Tiện tay đem trường kiếm trong tay đặt lên bàn, thuận miệng đáp lời Cẩm Y nữ tử lần này cử động lại để cho Sư Phi Huyên lông mày không khỏi nhăn lại, kiếm kia bộ dáng… Quá mức lại để cho người quen thuộc, là Sắc Không, càng là trăng khuyết. Hai mắt có chút híp híp, Sư Phi Huyên ánh mắt lại lần nữa đã rơi vào trên mặt của đối phương, hỏi: “Ngươi không hỏi ta vì cái gì?”

“Vì cái gì?”

Tựa hồ là vì phối hợp đối phương, Cẩm Y nữ tử trên mặt vui vẻ hỏi ý kiến hỏi một câu.

“Đã đủ rồi!”

“Minh Không!”

Nhưng là phần này như nói như vẹt câu hỏi bình thường, rốt cục chọc giận dưới bình thường tình huống cũng sẽ không tức giận Sư Phi Huyên, trong lời nói nói thẳng sáng tỏ người tới thân phận chân chính.

“Ha ha!”

Cẩm Y nữ tử cười to không thôi, thật vất vả ngừng dáng tươi cười, nàng lúc này mới dùng một loại Đê Trầm ngữ

khí nói ra: “Ta biết rõ ngươi tại hối hận cái gì, hối hận đem ta giao cho Loan Loan Sư Phó!”

“…”

Sư Phi Huyên cảm giác mình lông mày có chút đau, lúc trước làm xuống chuyện này, cho dù là cuối cùng nhất nữ nhi của mình đã nhận được ngôi vị hoàng đế, nhưng chính thức trên ý nghĩa… Chính cô ta tính toán là một cái rất tốt mẫu thân sao? Vì mục tiêu, tính toán là tự tay đem nữ nhi của mình đưa đến địch nhân vốn có Loan Loan trên tay.

Dùng Loan Loan cái chủng loại kia tính tình, nàng tại một khắc này liền biết rõ nữ nhi của mình. Từ nay về sau, kỳ thật đã không thể triệt để tính toán là nữ nhi của mình rồi.

Lẫn nhau tầm đó không có hỏi thăm đối phương vì sao lúc này, đối với các nàng mà nói chuyện này đã được đến chứng thực. Đối với những chuyện khác mà nói quá mức đơn giản, bởi vì có nhiều thứ chỉ cần lẫn nhau biết rõ một cái tin tức liền có thể đủ phỏng đoán ra đại khái.

Tại thời khắc này.

Sư Phi Huyên có một loại thấy được Loan Loan bóng dáng cảm giác. Kỳ thật tại đem đối phương đưa đến Loan Loan trên tay sau. Cả hai tầm đó kỳ thật lại lần nữa thời gian gặp mặt đã cực nhỏ. Hồi tưởng lại, qua nhiều năm như vậy, Sư Phi Huyên đột nhiên phát hiện mẹ con tầm đó vậy mà lại lần nữa gặp mặt bất quá là hơn mười lần mà thôi.

Thậm chí.

Tại đem người tống xuất về sau, Sư Phi Huyên lại lần nữa nhìn thấy Minh Không thời điểm, là ở Thiên Sơn phụ cận, lúc kia Minh Không đã trưởng thành, đã trở thành một cái khuynh quốc tuyệt sắc thiếu nữ.

Mà ở ngày đó.

Thiếu nữ tự tay giết một người nam nhân.

Một cái tại Ma Phật nói tam môn trong có lấy một cái cộng đồng danh hiệu —— hành giả nam nhân.

Chảy nước mắt, hôn đối phương. Cười dùng Thiên Ma Nhận tự tay cắm vào đối phương trái tim.

Một khắc này.

Sư Phi Huyên liền phát hiện nữ nhi của mình không phải trong tưởng tượng nữ nhi.

Lại lần nữa nhìn thấy Minh Không thời điểm, nàng đã quý là hoàng hậu. Mà lúc kia, Minh Không cứ nghe đã được đến Khấu Trọng làm hậu đời (thay) lưu lại Hoàng tộc mạnh nhất tuyệt học —— Duy Ngã Độc Tôn công, vì thế càng là suy luận ra thuần dương bộ phận tuyệt học võ công. Mà ở về sau, Minh Không cách làm đã dần dần thể hiện ra nàng chính thức tâm tư.

Có lẽ trước khi, chuyện của nàng đều đụng phải ảnh hưởng.

Thí dụ như Loan Loan.

Thí dụ như Sư Phi Huyên bản thân.

Tại nàng nắm giữ quyền hành về sau, chuyện thứ nhất là trở tay đem sư môn của mình —— Ma Môn, thiếu chút nữa đem hắn nhổ tận gốc, mà nguyên do, bất quá là vì cái kia trong truyền thuyết đạo tâm chủng ma *. Đương nhiên. Tại chính thức người biết chuyện trong mắt, các nàng cũng biết, đây bất quá là Minh Không một mực tồn giữ lại lửa giận. Nàng tại thổ lộ.

Nếu như không phải lúc ấy vì leo lên ngôi vị hoàng đế, mượn nhờ đại bộ phận phật môn lực lượng, chỉ sợ phật môn kết quả cũng sẽ không so Ma Môn tốt hơn bao nhiêu.

Ẩn cùng nhẫn, đó mới là Minh Không chính thức ưu điểm.

Đương nhiên.

Sư Phi Huyên ở trước mặt người ngoài, tại Độc Cô Phượng trước mặt không thể nói như vậy. Ngoại nhân cũng không biết nhiều như vậy, chính thức hiểu rõ tương đối nhiều chỉ có Loan Loan cùng chính cô ta.

Trong đó đứt quãng thấy vài lần, tại cuối cùng, Minh Không đem đạo tâm chủng ma * gọi cho mình thời điểm, cũng không có tự mình đến. Mà là sai người.

Ngẫm lại cũng thế, lúc ấy thân phận của nàng quá mức

tôn quý. Hơn nữa chỉ sợ còn không chỉ chừng này.

Hồi tưởng đến qua lại, Sư Phi Huyên ánh mắt dừng lại tại trước mặt Cẩm Y nữ tử trên người. Sắc mặt không ngừng biến hóa.

“Chúng ta đã lâu không gặp a!”

“Cũng là!”

“Lúc trước ngươi thân phận ta bản thân tựu mâu thuẫn, cùng không đúng chờ!”

Một bên dùng thon thon tay ngọc khuấy động lấy cái kia vàng bạc lục lạc chuông, phát ra từng đợt thanh thúy lục lạc chuông tiếng vang, Cẩm Y nữ tử vừa cười nói ra: “Ta tới đây, chính là vì xác định một ít gì đó, thuận tiện nhìn xem ngươi qua thế nào!”

“Dưới mắt xem ra, ngươi hay (vẫn) là thất bại!”

Hơi trào phúng vui vẻ tại khóe miệng hiện ra, Cẩm Y nữ tử tiếp tục dùng tay đùa bỡn lục lạc chuông, nói ra: “Vẫn còn cố chấp! Cố chấp bị Từ Hàng Tĩnh Trai lưu lại người cho rằng là phản đồ, cố chấp chính mình vào Ma cũng không biết!”

Không chờ Sư Phi Huyên nói chuyện, Cẩm Y nữ tử tiếp tục tự nhủ: “Dưới mắt theo ta thu thập mà đến tình báo, dưới mắt Minh Giáo như vậy cách làm, chỉ sợ là người nọ cũng ở cái thế giới này a!”

“Ta đến bây giờ còn nhớ rõ ngươi cùng Sư Phó dạy

bảo!”

“Nói ta cho là nhất phẩm chi nhân!”

“Có cái này nhất phẩm mỹ mạo, có nhất phẩm võ công, có nhất phẩm trí tuệ, càng có nhất phẩm quyền lợi, thế nhưng mà những ta này đều có, đáng tiếc ta không có chính thức được xưng tụng nhất phẩm nam nhân! Không có một cái nào nam nhân, có thể trong mắt ta xưng là nhất phẩm.”

Sau khi nói đến đây, Cẩm Y nữ tử trên mặt có lấy một loại khó có thể nói rõ bi ai, một tay chống bên mặt, nâng cái má, một tay tiếp tục tại khuấy động lấy lục lạc chuông, tản ra tiếng chuông. Nhưng tại thời khắc này, nghe vào Sư Phi Huyên trong tai, cái này tiếng chuông lại không phải như vậy dễ nghe êm tai, mà là có chút bực bội rồi.

“Có biết không?”

“Lúc trước Sư Phó cùng ngươi để cho ta giết hành giả thời điểm, ta quả thực bi thương một hồi!”

“Bởi vì đó là ta cái thứ nhất, cũng là chân chính thích nam nhân!”

Trước mắt, tựa hồ lại lại lần nữa về tới qua lại vào cái ngày đó, nàng xuất sư sau đệ nhất kiện nhiệm vụ, có chút hít một tiếng, chân mày cau lại, trên mặt tồn tại chính là một loại hoài niệm, Cẩm Y nữ tử tiếp tục nói: “Về sau, ta mới hiểu rõ tinh tường cái này hành giả danh hiệu đến tột cùng là có ý gì, nguyên lai chỉ là bước chậm

ý tứ hàm xúc!”

Nghe đến đó, Sư Phi Huyên có một loại cảm giác, chỉ sợ mặc cho đối phương nói tiếp, sẽ nói ra cái gì nghe rợn cả người sự tình.

Tâm tư điểm.

Sư Phi Huyên xuất thủ, muốn muốn đánh gãy lời của đối phương.

Đối mặt Sư Phi Huyên ra tay, Cẩm Y nữ tử không có ngồi chờ chết, mà là duỗi ra cái kia sờ chút lục lạc chuông ngọc thủ, trực tiếp ngăn cản bắt đầu. Thon thon tay ngọc tại trước mặt không trung hóa thành sổ đạo hư ảnh, kiếm chiêu, quyền thức chờ chờ hóa thành hết thảy có thể dùng chiêu thức tại đây Tiểu Tiểu một tấc vuông tầm đó bay múa, một bên ngăn cản, Cẩm Y nữ tử một bên thì là ung dung nói ra: “Cuối cùng, ta mới phát hiện, lúc trước thích cũng không phải người nọ, mà hẳn là cái này bước chậm nam tử!”

Lời này rơi xuống, rơi vào Sư Phi Huyên trong tai phảng phất giống như ruộng cạn sấm sét giống như bình thường điếc tai.

“Võ Minh Không!”

Giao thủ đốn dừng lại, Sư Phi Huyên mãnh địa đứng lên, sắc mặt mang theo ngạc nhiên cùng khiếp sợ xem lên trước mặt nữ tử, trong mắt lộ vẻ thất vọng.

“Cáp!”

“Nổi giận sao?”

Đồng lòng chậm rãi đứng người lên, Cẩm Y nữ tử đón Sư Phi Huyên thất vọng ánh mắt, cười nhạo nói: “Ta không họ Nhạc, cũng không họ Thạch, lại càng không họ sư. Ta đều không biết mình chính thức nên họ gì? Cho nên hiện tại đành phải họ Lý, đã từng vượt qua biển cả, không sợ gì sông nước, ngươi có thể bảo ta Lý biển cả, hoặc là Lý Thu Thủy!”

“Hắn đến rồi!”

“Cái này được xưng đệ nhất thiên hạ nam nhân!”

“Ta thế nhưng mà tại Nhạc Sơn Phật tượng chỗ đó để lại một kiện kinh người lễ vật nữa à, đến lúc đó ta sẽ cho các ngươi một kinh hỉ!”

“Cáo từ!”

Hai tay phụ bối, Cẩm Y nữ tử chậm rãi xoay người, trực tiếp đi ra ngoài cửa, cái kia đặt ở trên mặt bàn Trường Kiếm còn có vàng bạc lục lạc chuông đều lưu tại chỗ đó, tựa hồ là như nói cái gì, nói cho hắn biết người người trong cuộc tin tưởng cùng quyết định.

“…”

Đưa mắt nhìn Cẩm Y nữ tử ra ngoài, Sư Phi Huyên ngơ ngác đứng sau nửa ngày, đột nhiên thoáng cái mất đi khí lực ngồi xuống ghế.

Nàng.

Lại lần nữa phát hiện, sự tình lại vượt ra khỏi nắm giữ.

Lúc này đây thế cục, chỉ sợ cục diện muốn so với dĩ vãng càng thêm không hợp thói thường. Bởi vì Sư Phi Huyên phi thường tinh tường một cái từ ý tứ.

Cái từ này, nó gọi là miệng vàng lời ngọc.

Chương 079 : Lên đường

Hồ nước phập phồng thoải mái.

Một Diệp Trúc thuyền du dắt Tiểu Kính Hồ bên trên.

Ở phía trên, Nhạc Duyên khoanh chân mà ngồi.

Trước mặt loay hoay lấy một cái cái bàn nhỏ, bên trên thì là đặt bùn lô, bên trong đốt lấy hồng vượng lửa than, ở phía trên thì là đặt một chỉ quý báu ấm trà. Giờ phút này, đang tại Nguyễn Tinh Trúc một đôi bàn tay trắng nõn chỗ tú xuống, biểu hiện ra ra một loại khác hương vị.

Nước.

Trà.

Còn có nữ nhân.

Nếu như người trước mắt thân phận không phải đặc những lời khác, có lẽ càng sẽ để cho Nhạc Duyên có một loại hồng tụ thiêm hương cảm thụ.

Bất quá mặc dù là trước mặt nữ tử chính là A Chu mẹ đẻ, nhưng đối với Nhạc Duyên mà nói, vẫn đang không giảm trong nội tâm đối với phần này cử động tán thưởng. Cái này là nam nhân đối với nữ nhân bản thân tư thái ca ngợi, không mang theo chút nào sắc thái, tự nhiên mà vậy.

Có cái này một phần tư thái, thực sự có thể tưởng tượng Nguyễn Tinh Trúc vì sao có thể hấp dẫn Đoạn Chính Thuần rồi.

“Nhạc công tử!”

“Thỉnh!”

Tại đem đồ uống trà đều dọn xong về sau, động tác nhu hòa vi Nhạc Duyên thêm vào nước trà, đem cái kia có chút quý báu chén sứ trắng đặt tại Nhạc Duyên trước mặt về sau, Nguyễn Tinh Trúc vừa cười vừa nói. Đối với Nguyễn Tinh Trúc mà nói, bất kể như thế nào, mặc dù là trước mặt chi nhân chính là đại ác không tha chi nhân, nhưng đối phương vì chính mình đã mang đến con gái ruột, tựu điểm này mà nói, triệt để sửa đổi một phen ấn tượng liền đã đầy đủ rồi.

“Đa tạ Đoàn phu nhân rồi!”

Đối mặt Nguyễn Tinh Trúc đưa tới nước trà, Nhạc Duyên ôn hòa cười cười, cái kia một thân rắc rối phức tạp rồi lại mâu thuẫn khí chất tại thời khắc này bằng thêm một phần ôn hòa cảm giác.

Cáp!

Hé miệng cười cười, Nguyễn Tinh Trúc nghe vậy không khỏi đại hỉ, cái này Nhạc công tử quả thật rất biết nói chuyện.

Gần kề một cái phu nhân hai chữ, liền đủ để cho Nguyễn Tinh Trúc mở cờ trong bụng.

Bên cạnh.

“…”

Đoạn Chính Thuần sắc mặt ẩn ẩn lộ ra cũng không thế nào đẹp mắt, nhưng thấy đến Nguyễn Tinh Trúc cái kia phần vui vẻ bộ dáng, hắn cũng chỉ có thể tại nội tâm ở bên trong thở dài một hơi. Nội tâm của hắn sở dĩ không có Nguyễn Tinh Trúc cao hứng như vậy, cũng không phải con gái tìm được không cho người kinh hỉ. Mà là Nhạc Duyên cái này lại để cho người cảm thấy kinh ngạc thân phận, còn có lúc trước cách làm quả thực lại để cho người kinh hồn táng đảm.

Đương nhiên.

Là tối trọng yếu nhất hay là hắn Đoạn Chính Thuần rất rõ ràng nhìn thấy nữ nhi của mình nhìn về phía Nhạc Duyên ánh mắt một chút bất đồng.

Dựa vào Đoạn Chính Thuần cái kia một thân phong lưu khoản nợ, lưu luyến bụi hoa thủ đoạn. Hắn tất nhiên là nhìn ra được mình cùng Nguyễn Tinh Trúc con gái A Chu đã không phải là hoàn bích chi thân, hơn nữa cái kia phần hơi u nhưng ánh mắt. Đã

Tố hắn không muốn biết hết thảy.

Chỉ là…

Dù thế nào muốn lại có thể thế nào?

Đoạn Chính Thuần cho tới bây giờ vẫn đang cảm giác trong lòng có chút lạnh cả người, cái kia Tứ đại kiếm tùy tùng khá tốt, tuy nói là tứ bào thai giống nhau như đúc tướng mạo có khác mị lực, lại để cho hắn rất là hâm mộ như vậy hưởng thụ. Nhưng này hai cái bảy tuổi nữ đồng, thì là lại để cho Đoạn Chính Thuần có chút tê dại da đầu rồi.

Lần thứ nhất.

Hắn là lần đầu tiên nhìn thấy, Tiểu Tiểu niên kỷ nữ đồng vậy mà ra tay đều là như vậy tàn nhẫn thủ pháp.

Có chút nhắm mắt lại, trong đầu quanh quẩn đều là cái kia áo trắng nữ đồng ân tại chính mình đàn trong trên huyệt ngón tay cái, còn có cái kia hồng y nữ đồng trong tay chỉ vào chính mình âm đạo tú hoa châm.

Bất kể là cái nào. Thủ đoạn có thể nói đều là trí mạng độc ác.

Nếu như là mười mấy tuổi thiếu nữ cũng khá tốt, nhưng là hai cái bảy tuổi nữ đồng, cái này lại để cho Đoạn Chính Thuần lý giải không thể rồi, cuối cùng là môn phái nào, mới có thể huấn luyện ra như vậy tàn nhẫn đệ tử? Hơn nữa hắn tại phía sau, cũng nghe thấy này hồng y tiểu cô nương gọi trước mắt người trẻ tuổi xưng hô —— Sư Phó.

Tuấn lãng thậm chí là tà mị, hơn nữa cái loại nầy tà cùng nhân cả hai tương khiển trách khí chất dung hợp, từ trong mà bên ngoài phát ra cái chủng loại kia mị lực, lại để cho người cảm thấy thậm chí có chút ít khủng bố.

Người như vậy!

Người như vậy…

Không phải người tốt.

Không phải một cái nam nhân tốt.

Tuy nhiên Đoạn Chính Thuần mình cũng không tính một cái chính thức chuyên tình nam nhân, nhưng hắn cũng không có cảm giác mình sẽ như trước mặt cái này Nhạc Duyên giống như bình thường không hợp thói thường. Nếu như không phải biết rõ Nguyễn Tinh Trúc đối với tình cảm của mình. Cái lúc này hắn đều có một loại cảm giác quỷ dị, là nữ nhân mình yêu thích hội (sẽ) dời tình đừng luyến rồi.

Loại khí chất này, không nên người có.

Cho là một loại quỷ dị công pháp.

Trừ lần đó ra. Đoạn Chính Thuần đối với Nhạc Duyên cái kia một thân lại để cho người hãi dị thân thủ càng là kinh hồn táng đảm. Hơn nữa Đoạn Duyên Khánh đối với đối phương càng là nói gì nghe nấy.

Đây cũng là vì cái gì tại cuối cùng, Đoạn Chính Thuần ngoan ngoãn mặc cho Nhạc Duyên xử sự, mà không làm chút nào phản kháng. Cái kia một tay đem Nguyễn Tinh Trúc theo trong nước cầm lấy ra thủ đoạn, lại để cho Đoạn Chính Thuần mở rộng tầm mắt.

Đại lý đoàn gia Nhất Dương Chỉ là tuyệt đối không có lợi hại như vậy.

Có lẽ…

“Ai?”

“Đoàn vương gia, có thể lại là thất thần rồi!”

“Chẳng lẽ lại là phu nhân làm bạn, ban đêm mệt nhọc, mà khiến cho tinh thần không tốt?”

Nâng chung trà lên, nhẹ nhàng phẩm một ngụm, ánh mắt rơi vào rõ ràng có chút thất thần Đoạn Chính Thuần trên người. Khóe miệng hơi vểnh, mỉm cười nói.

Thoáng chốc.

Nguyễn Tinh Trúc sắc mặt lập tức lộ ra có chút hồng.

Mà Đoạn Chính Thuần cũng có chút xấu hổ. Trong mắt lóe ra lộ vẻ ngươi đang tại A Chu thân sinh cha mẹ nói lời như vậy, thích hợp sao?

“Nàng. Còn trôi qua xem như không tệ!”

“So với muội muội của nàng, thời gian xác thực sống khá giả rất nhiều!”

Không để ý đến Đoạn Chính Thuần cùng Nguyễn Tinh Trúc cái kia sâu kín ánh mắt, Nhạc Duyên phiết quá mức, ánh mắt hướng về trên bờ.

Bên cạnh bờ.

A Chu chính một thân áo trắng đứng ở nơi đó rất xa ngắm nhìn tại đây.

Rất xa nhìn lại, Nhạc Duyên có thể thấy rất rõ A Chu trên mặt vẻ lo lắng, hiển nhiên đối phương là đang lo lắng một cái nói chuyện không tốt, chính mình hội (sẽ) đem Đoạn Chính Thuần cùng Nguyễn Tinh Trúc một chưởng đánh chết tại thuyền nhỏ bên trên.

“A!”

Trong nội tâm ẩn ẩn thở dài, tự chính mình triệt để giải quyết Long nguyên vấn đề, Nhạc Duyên liền phát hiện A Chu nhìn về phía ánh mắt của mình mâu thuẫn.

Bất đồng trước khi cùng chính mình một chuyến thời điểm, như vậy tùy ý.

Tại thời khắc này, nàng đối với chính mình ngược lại là có một loại lạ lẫm. Nhạc Duyên có thể nhận thức cái loại nầy xoắn xuýt mâu thuẫn cảm xúc, dù sao ngay lúc đó cách làm tuy nói là bất đắc dĩ, nhưng là lại để cho người không thể làm gì, cuối cùng mà nói đó là thuộc về mình sai.

A Chu bất đồng Sư Phi Huyên.

Nàng không có cái loại nầy phi thường đại mục tiêu, tất nhiên là thái độ cũng sẽ biết bất đồng.

Hơn nữa chính mình lúc trước như vậy phản xạ có điều

kiện tính cách làm, không thể nghi ngờ tăng thêm A Chu lo lắng.

Muội muội!

Nhưng mà lại để cho Đoạn Chính Thuần cùng Nguyễn Tinh Trúc hai nhân để ý nhưng lại mặt khác một câu —— bọn hắn tầm đó có thể là có thêm hai đứa con gái, trong chốc lát ánh mắt của hai người sáng.

Đồng thời.

Bên cạnh bờ.

A Chu ỷ hồ nhìn ra xa, tại bên cạnh của nàng thì là Mai Lan Trúc Cúc Tứ đại kiếm tùy tùng đứng ở bên cạnh.

Về phần tiểu nha đầu cùng Vệ Trinh Trinh hai cái thoạt nhìn bảy tuổi đại nữ đồng thì là vây quanh Đoạn Duyên Khánh cùng Nhạc lão tam từ trên xuống dưới đánh giá, cái kia xem kỹ giống như bình thường ánh mắt nhìn đến Đoạn Duyên Khánh còn có Nhạc lão tam hai người lông mày trực nhảy.

Không chỉ có như thế, trong đó một thân hồng y tiểu nha đầu còn chỉ vào Nhạc lão tam cái kia lão đại cùng Đoạn Duyên Khánh vậy có chút ít đầu trọc đầu nhiều lần hoa hoa. Vậy có chút ít thịt vù vù bàn tay nhỏ bé đối với Vệ Trinh Trinh mở ra làm lấy ý bảo động tác, dùng tỏ vẻ chính mình quen thuộc.

Nói thật, dù là nàng là Dương Quá con gái. Ban đầu ở Tương Dương cũng đã gặp không ít muôn hình muôn vẻ

người giang hồ, nhưng vấn đề là khi đó niên kỷ quá nhỏ. Không nhớ được quá nhiều đồ vật.

Cái lúc này lại lần nữa trông thấy tứ đại ác nhân, đối với nàng mà nói có chút hiếm thấy.

Nhất là đây là lần thứ hai nhìn thấy đối phương mấy người rồi.

"…"

Vệ Trinh Trinh nghe tiểu nha đầu, mặt cổ như Bao Tử, một loại không biết nên như thế nào đi nói biểu lộ, tiểu nha đầu này vẫn cho rằng nàng so với chính mình còn lớn hơn kia mà.

Một bên.

Bị vây xem người trong cuộc một trong Nhạc lão tam rốt cục nhịn không được, muốn hổ nghiêm mặt tiến lên hù dọa một chút cái này hai cái tiểu nha đầu, chỉ là hắn phần này động tác còn chưa kịp thi triển, bất quá là vừa mới bước ra một bước. Liền nghe cái kia áo trắng nữ đồng, lạnh lùng nhìn mình chằm chằm, thanh thúy đồng âm có chút lạnh như băng, nhưng đang nói chuyện trong quá trình đã bắt đầu đã xảy ra ẩn ẩn biến hóa, tựa hồ trở nên thành thục một ít.

"Con người lỗ mãng, bổn tọa giết ngươi, không cần chiêu thứ hai!"

Một câu, một tia ánh mắt không khỏi lại để cho Nhạc lão tam sợ đến chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

Đoạn Duyên Khánh càng là ánh mắt ngưng tụ.

“Nhớ kỹ!”

“Đoạn Duyên Khánh!”

Vệ Trinh Trinh gánh vác lấy một chỉ bàn tay nhỏ bé đặt ở bên hông, một chỉ tiểu vươn tay ra vậy có chút ít thịt vù vù ngón tay chỉ vào Đoạn Duyên Khánh nói ra: “Ngươi muốn vi ngươi hậu nhân cân nhắc, nếu không dùng hắn hiện tại xử thế thái độ. Chúng ta có tất yếu thu về thuộc tại đồ đạc của chúng ta!”

“Nhớ rõ, tại công tử phía dưới, tựu chớ để có tiểu tâm tư!”

Dù sao cũng là làm nhiều năm như vậy cung chủ. Vệ Trinh Trinh sớm đã không phải là lúc trước cái kia cái gì đều không hiểu nhiều thị nữ rồi, cũng không cần xử lý một việc thời điểm còn cần hỏi người bên ngoài ý kiến, dưới mắt nàng đã có chủ kiến của mình rồi.

“Công tử!”

“Không phải các ngươi có thể suy đoán!”

“Chỉ cần giữ yên lặng là tốt rồi!”

Răn dạy hết về sau, Vệ Trinh Trinh quay đầu lại, cái này liền đem tiểu nha đầu kéo qua đi, hướng A Chu phương hướng đi đến.

Độc lưu lại Nhạc lão tam vẻ mặt ủy khuất cùng không hiểu thấu, còn có Đoạn Duyên Khánh cái kia càng phát ra ngưng trọng ánh mắt.

Một lúc lâu sau.

Nhạc Duyên cùng Đoạn Chính Thuần vợ chồng đàm luận thỏa đáng, kế tiếp là Nguyễn Tinh Trúc, Đoạn Chính Thuần cùng A Chu thân nhân ở giữa trao đổi rồi. Tự nhiên, A Chu cũng biết lúc trước ngốc núc ních chạy đến nghe nước hoa tạ Đoàn Dự chính là là huynh trưởng của mình.

Trong góc.

“A Chu. Ngươi còn là theo chân hắn đi?”

Đoạn Chính Thuần không có đi nhìn qua, chỉ là dùng một loại kiêng kị ngữ khí dò hỏi.

Bên cạnh.

Nguyễn Tinh Trúc trong mắt cũng là chờ mong A Chu lưu lại ý tứ.

Nhìn xem cha mẹ cái kia biểu lộ giọng nói kia. Rõ ràng xem Nhạc Duyên không giống như là người chính đạo sĩ bộ dáng, A Chu ngọc thủ bó khép tại trong tay áo . Khiến cho kình ngắt một thanh, cảm thụ được trong lòng bàn tay cái kia như kim đâm giống như bình thường đau đớn, A Chu lúc này mới lẩm bẩm nói: “Cha! Mẹ!”

“Các ngươi biết không?”

“Tại đoạn thời gian trước ta nhận thức Nhạc Duyên, không phải như thế!”

Nói đến đây, A Chu biểu lộ lộ ra có chút kỳ quái, nàng còn nhớ rõ lúc trước mang theo tiểu nha đầu cùng Nhạc Duyên cùng nhau đi tới Thiên Sơn trên đường thời gian, cái kia trên đường nàng thế nhưng mà nghe Nhạc Duyên giảng rất nhiều câu chuyện. Ví dụ như, nói một cái được xưng vì dân vì nước đại hiệp, nói hắn hành vi cũng chỉ có đương kim trong chốn võ lâm Kiều Phong có thể so sánh.

Như vậy anh hùng hảo hán, lại để cho hắn cực kỳ kính nể.

Chỉ là lại để cho người bật cười là tiểu nha đầu còn vỗ bộ ngực nói cái kia trong chuyện xưa nhân vật chính là gia gia của nàng, cái này tự nhiên là bị A Chu trở thành hài đồng đàm tiếu. Cái kia tên là Quách Tĩnh nam tử, nàng thế nhưng mà cho tới bây giờ đều chưa từng nghe qua rồi.

“Ta cảm giác…”

“Hắn nhận lấy ảnh hưởng gì!”

A Chu không biết là dưới mắt Nhạc Duyên đó là thuộc về diện mục thật của hắn, trầm ngâm sau nửa ngày, A Chu tiếp tục nói: “Ta muốn giúp hắn…”

Nghe đến đó.

Đoạn Chính Thuần cùng Nguyễn Tinh Trúc lập tức đã trầm mặc.

Bên ngoài.

Vệ Trinh Trinh chính nhẹ giọng hỏi đến đứng tại bên hồ nhìn ra xa phía chân trời Nhạc Duyên, kế tiếp muốn đi địa phương: “Công tử, chúng ta kế tiếp là trực tiếp đi chỗ đó Thiếu Lâm tự sao?”

“Không!”

“Các ngươi đi trước Thiếu Lâm tự!”

Lắc đầu, Nhạc Duyên nói ra: “Ta cần tạm thời đi một nơi khác, gặp lại một người!”

Gặp lại một người?

Vệ Trinh Trinh nghe vậy sững sờ, lập tức liền đã minh bạch người này, cái chỗ này là ở đâu rồi.

Sư Phi Huyên.

Minh Giáo hiện tại tổng đàn chỗ, hắc mộc nhai.

Chỉ là…

Không biết sao, Vệ Trinh Trinh tâm đột nhiên co lại, toàn thân đột ngột toát ra một loại lạnh cả người cảm giác, cả người đã có một loại tên là chột dạ cùng tâm hoảng hoảng cảm giác

Chương 080 : Như ngươi mong muốn (thượng)

“Chưa đủ!”

“Chưa đủ!”

“Không đủ a!”

“Hay (vẫn) là không đủ a!”

Mạn Đà sơn trang.

Đã trở lại đâu Vương Ngữ Yên hai tay gắt gao cầm lấy mái tóc của mình, sắc mặt có chút tái nhợt, khóe miệng càng là chảy ra vết máu. Trong lúc mơ hồ, cả người đã lâm vào một loại kỳ quỷ cuồng loạn trong trạng thái.

Thời gian quá ngắn.

Cho dù là thông minh như Vương Ngữ Yên, đã gặp qua là không quên được, càng là có thể tại trong đầu đem chính mình đã thấy Bách gia võ học bí tịch sửa sang lại thành công, hơn nữa có thể ra trần sáng tạo cái mới, nhưng đối với Độc Cô Phượng cảnh giới mà nói, Vương Ngữ Yên thời gian quá ngắn.

Mặc dù là Vương Ngữ Yên đã nhận được một thân công lực thâm hậu, thẳng đến dưới mắt, dựa vào bản thân cố gắng cũng bất quá là đem một thân công lực dung hội quán thông, tại Phong Ba Ác, Bao Bất Đồng bọn người

trong mắt đã là giật mình thế kinh tục có thể vì.

Nhưng đối với Vương Ngữ Yên mà nói, vẫn đang không đủ.

Tại trong đầu của nàng, Độc Cô Phượng cái kia một thân màu vàng thân ảnh, quá mức cao hiểm.

Dưới mắt Vương Ngữ Yên siêu việt đối phương, thật sự là rất khó khăn.

Chính là bởi vì nàng đã gặp qua là không quên được, cho nên nàng vẫn nhớ Độc Cô Phượng chiêu thức, năm trước tại đúc kết núi trang ba chiêu, còn có trước đó không lâu tại rừng cây hạnh cùng cái kia nhạc họ công tử chỗ đánh nhau lúc chiêu pháp. Như là khắc trong lòng nàng độc nhất vô nhị, rõ mồn một trước mắt.

Muốn càng nhiều, Vương Ngữ Yên tựu phát giác càng sâu.

Mình muốn phá giải đối phương chiêu thức độ khó lại càng phát khó khăn.

Một người đứng ở hoa sơn trà bên cạnh, Vương Ngữ Yên tinh thần lộ ra có chút mỏi mệt, mà cách đó không xa, Đoàn Dự đứng ở trong góc nhỏ, vẻ mặt đau lòng, chính mình Thần Tiên tỷ tỷ càng phát ra thống khổ, cái này lại để cho Đoàn Dự lại một loại cảm động lây ảo giác.

Đã hâm mộ, lại là ghen ghét.

Vốn là Đoàn Dự thân phận muốn đi vào Mạn Đà sơn trang hội (sẽ) dễ dàng xảy ra vấn đề, không phải là bị Vương phu nhân muốn làm phân bón hoa, vẫn là sẽ phải chịu làm khó dễ. Bản thân cũng thế, vừa mới theo Vương Ngữ Yên một đoàn người bước vào tại đây thời điểm, Đoàn Dự dòng họ liền lại để cho hắn đụng phải thật lớn căm thù.

Nhưng là theo Vương Ngữ Yên cùng mẹ của mình Vương phu nhân nói chuyện về sau, Đoàn Dự lại phát hiện Mạn Đà sơn trang hào khí thay đổi.

Trở nên càng thêm quỷ dị rồi.

Không có ai biết Vương Ngữ Yên đến tột cùng cùng mẫu thân của nàng nói mấy thứ gì đó, Đoàn Dự từng có suy đoán, thứ này chỉ sợ là theo cái kia trân lung cuộc mà đến, kết hợp với Vương Ngữ Yên dưới mắt phái Tiêu Dao thân phận, cùng với cái kia Thần Tiên tỷ tỷ giống như bình thường bộ dáng, Đoàn Dự trong nội tâm đã ẩn ẩn từng có một ít suy đoán.

Chỉ là, những chỉ là kia suy đoán, tại trong lòng xoay quanh mà thôi.

Không biết Vương Ngữ Yên đến cùng nói mấy thứ gì đó, đúng vậy Vương phu nhân tại mấy ngày nay trong thời gian một mực ngốc trong phòng cũng không có đi ra. Tuy nói giảm bớt đối với Đoàn Dự căm thù, nhưng này loại phủ nhận cảm giác thật là càng phát ra mãnh liệt.

Thật giống như…

Giống như là bổng đánh uyên ương…

Nói như vậy có lẽ Thần Tiên tỷ tỷ mất hứng, nhưng là tại Đoàn Dự trong nội tâm rất có một loại lại lần nữa gặp chính mình từng đã là tao ngộ cảm giác.

Cũng tỷ như Mộc Uyển Thanh cùng Chung Linh.

“A Bích!”

“Vương cô nương như vậy…”

Quay đầu lại, Đoàn Dự ánh mắt rơi vào đứng ở một bên A Bích trên người, trong mắt cùng trong giọng nói đều lộ vẻ lo lắng. Muốn muốn giúp đỡ, rồi lại không biết nên như thế nào lối ra. Theo A Bích trong miệng, Đoàn Dự cũng là hiểu được Vương Ngữ Yên chỗ căm thù chính là cái người kia.

Đúng là ban đầu ở rừng cây hạnh nhìn thấy nữ nhân kia, dùng ánh mắt của hắn tất nhiên là nhìn ra được nữ nhân kia chính là cao thủ đứng đầu, lớn như vậy một thanh kiếm thế gian này còn chưa bao giờ thấy qua người sử dụng qua. Nói sau, dùng cái kia Nhạc Duyên không biết nền tảng lợi hại, đều bị đối phương một kiếm bức lui, có thể nghĩ hắn lợi hại.

Ít nhất, dùng Đoàn Dự nhãn lực, hắn tự nói trong thiên hạ có thể có lợi hại như vậy nữ nhân chỉ sợ không có gì… Đương nhiên, hiện tại Thần Tiên tỷ tỷ coi như là thành làm một cái cực kỳ lợi hại nữ nhân.

“Ai!”

A Bích nghe vậy cũng là chát chát nhưng cười cười, nàng tất nhiên là biết rõ bên người Đoàn công tử muốn nói điều gì.

Nhưng này thì thế nào?

Tại Vương cô nương trở thành như vậy cao thủ lợi hại, thậm chí so nhà mình công tử còn muốn lợi hại hơn cảm giác về sau, A Bích liền biết rõ chính mình một nhóm người này muốn muốn giúp đỡ, chỉ sợ cũng giúp không được gì. Bởi vì song phương cảnh giới đã bất đồng.

Tại Vương cô nương còn chưa trở thành cao thủ thời điểm, gần kề dựa vào cái kia đã gặp qua là không quên được bổn sự, liền có thể đủ đem chính mình những người này võ học nói đạo lý rõ ràng, hiện tại Vương Ngữ Yên cần phải trợ giúp, nhưng là có thể bang lấy được lại có mấy người?

Ít nhất ——

Ít nhất, dưới mắt Mạn Đà sơn trang, đúc kết núi trang là không ai có thể làm được.

Có lẽ, cái kia đã chết đi lão gia tử có thể hỗ trợ.

Những đều chẳng qua này là có lẽ.

Công tử, hiện tại lại ở nơi nào đâu này?

Ngẩng lên đầu, A Bích trong lòng thì thào tự nói.

Đúng lúc này ——

Chỉ nghe trà hoa ở dưới Vương Ngữ Yên rên lên một tiếng, lập tức ngẩng đầu một ngụm máu tươi phun ra, lại là để ý thức trong kiếm mẻ chiêu sinh sinh bách bản thân nội thương thổ huyết.

Thấy thế.

Đoàn Dự lập tức kinh hãi.

“Vương cô nương!”

Lăng Ba Vi Bộ dưới tình thế cấp bách dùng ra, Đoàn Dự thân hình giống như mộng giống như huyễn giống như bình thường vọt tới trà hoa xuống, đem ngửa đầu ngã xuống Vương Ngữ Yên chặn ngang ôm lấy, mặt mũi tràn đầy lo lắng nhìn xem nằm ở trong lòng ngực của mình Vương Ngữ Yên.

“Khục!”

“Ta không sao nhi!”

“Đoàn công tử, ngươi chi khinh công ta chưa thấy qua rồi!”

Thổ một bún máu bọt, Vương Ngữ Yên sắc mặt tái nhợt nhìn xem Đoàn Dự, ánh mắt tỏa sáng, đối với Đoàn Dự vừa mới bày ra khinh công tỏ vẻ tán thưởng cùng lạ lẫm.

“Vương cô nương!”

Đoàn Dự nhìn xem nữ tử cái kia đầy không thèm để ý biểu lộ, trong nội tâm có chút đau lòng, tại thời khắc này, nội tâm đối với Mộ Dung Phục đố kỵ cùng tức giận đạt đến địa vị. Một cái nữ nhân có thể vi một người nam nhân làm đến mức độ như thế, nhưng là Mộ Dung Phục bây giờ đang ở ở đâu?

“Cáp!”

Cười khổ một tiếng, Vương Ngữ Yên nhẹ nhàng đẩy ra Đoàn Dự, một lần nữa đứng người lên, thở dài: “Không có chuyện, các ngươi đều không giúp được của ta, tự chính mình là được! Ta cảm giác mình đã sắp sờ đến tầng kia sơ hở, muốn phá nàng cái kia đệ nhất thiên hạ kiếm pháp.”

“…”

Nghe lời này, cảm thụ được Vương Ngữ Yên động tác, Đoàn Dự đã trầm mặc.

Đệ nhất thiên hạ kiếm pháp…

Duỗi tại giữa không trung tay, chậm rãi rơi xuống, mở ra năm ngón tay bắt xuống, chỉ bắt được cái kia lưu trong không khí hương khí, ánh mắt rơi vào Vương Ngữ Yên ra ngoài lại đi tra sách bóng lưng, Đoàn Dự tựu như vậy đứng tại hoa sơn trà quay chung quanh ở bên trong, yên tĩnh khó có thể tin.

Đồng thời.

Với tư cách Vương Ngữ Yên trong suy nghĩ địch nhân

lớn nhất.

Độc Cô Phượng giờ khắc này cũng rốt cục triệt để phát hiện chính mình cái kia phần chỗ thiếu hụt.

Xác thực nói là tại cẩn thận tìm hiểu đạo tâm chủng ma **, từ đó lấy chính mình cần tinh hoa về sau, đã khai thác mắt của nàng giới, thực sự phát hiện bản thân chỗ thiếu hụt. Mới lý giải đi ra đồ vật, cùng bản thân tình huống rất có một loại không hợp nhau cảm giác.

Thật giống như…

Cả hai là cừu nhân, sinh tử không dung cảm giác.

Càng sử dụng phần này tìm hiểu có được thứ đồ vật, Độc Cô Phượng liền sẽ phát hiện trên người vấn đề, cái loại nầy tai hoạ ngầm càng ngày càng thịnh.

Giờ này khắc này, nàng rốt cục biết rõ này phần vấn đề ở nơi nào.

Vấn đề.

Là ở bản thân.

Trong phòng.

Cảm thụ được thân thể tình huống, ngũ tâm triều thiên, khoanh chân mà ngồi Độc Cô Phượng ánh mắt mãnh liệt ngưng tụ, lập tức hai mắt khép lại, tiếng hừ nhẹ ở bên trong, lộ vẻ tại thời khắc này triệt để tản bản thân toàn bộ công lực.

Thân là võ giả nên có quyết đoán tại thời khắc này bày ra phát huy vô cùng tinh tế.

Theo một thân công lực tận tán, cái kia phần ngăn cách cùng tai hoạ ngầm cũng theo không còn một mống.

“Ha ha!”

“Quả nhiên!”

Cái trán đổ mồ hôi rậm rạp chằng chịt, Độc Cô Phượng không quan tâm chút nào, cảm thụ được thân thể nhẹ nhõm, nàng liền biết rõ cái kia phần cử chỉ điên rồ tại thời khắc này bị quét qua là hết, từ đó về sau kiếm pháp của nàng đương càng tiến một bước.

Như vậy…

Phá Nhạc Duyên thiên bên ngoài phi tiên, đem có chính thức đầy đủ nắm chắc!

Mặc dù là đối phương vẫn là Sư Phi Huyên trong miệng chính là cái kia Ma Môn lớn nhất ma đầu. Tại trên thân kiếm, giờ khắc này Độc Cô Phượng nàng có đầy đủ nắm chắc.

Độc Cô Cửu Kiếm, lăng lệ ác liệt cương mãnh, vô kiên bất tồi, đủ để dùng để cùng thiên hạ quần hùng tranh phong.

Huyền Thiết Trọng Kiếm, trọng kiếm Vô Phong, đại xảo vô công, thị chi có thể hoành hành thiên hạ.

Mà dưới mắt, tự tìm hiểu này phần ** về sau, Độc Cô Phượng minh bạch chính mình cần không trệ tại vật, cỏ cây trúc thạch đồng đều có thể làm kiếm, thậm chí thiên hạ vạn vật cũng có thể làm kiếm. Chỉ có như vậy, mới có thể bại một kiếm kia không giống nhân gian kiếm pháp.

Chậm rãi nhắm mắt lại, Độc Cô Phượng tắc thì là chuẩn bị một lần nữa cố bản bồi nguyên rồi.

…

Trên đường.

Nhạc Duyên đã cùng Vệ Trinh Trinh, A Chu bọn người phân biệt.

Tiểu nha đầu cũng bị đặt ở Vệ Trinh Trinh bên người, lại để cho hắn hỗ trợ mang theo dạy bảo.

Hắn lúc này đã một thân một mình, hướng đông bắc phương hướng mà đi, chỗ đó phương hướng đúng là dưới mắt Minh Giáo tổng đàn hắc mộc nhai chỗ. Dưới mắt, mặc dù có thể lưu lại Vệ Trinh Trinh một mình mang theo các nàng, là bởi vì đoạn thời gian này Vệ Trinh Trinh võ công đã tại cấp tốc khôi phục.

Về phần Đoạn Duyên Khánh thì là mang theo Nhạc lão tam đi Thiếu Lâm tự phương hướng.

Sườn núi nhỏ bên trên.

Vệ Trinh Trinh, A Chu còn có tiểu nha đầu, cùng với Tứ

đại kiếm tùy tùng đứng thẳng hắn bên trên, xa xa mà trông.

Nhìn xem cái kia ngồi trên lưng ngựa, đạp phong mà đi Nhạc Duyên, mấy người trong mắt đều là có thêm một loại không bỏ.

Sau nửa ngày.

Cái đầu đã hóa thành mười hai tuổi cao thấp nha đầu bộ dáng Vệ Trinh Trinh chậm rãi xoay người, ánh mắt đã rơi vào A Chu trên người, dừng lại sau nửa ngày.

Hồi lâu.

Vệ Trinh Trinh nhẹ nhàng thở dài một hơi, mở miệng nói ra: “A Chu cô nương, ngươi đã là công tử người rồi, tự nhiên cũng là chúng ta một đường! Ngươi, cũng không muốn xem công tử đi sai bước nhầm a?”

“…”

A Chu yên tĩnh nhìn xem Vệ Trinh Trinh, nói thật, đoạn đường này đến nàng quả thực bị Vệ Trinh Trinh cái này không giống người giống như bình thường tốc độ phát triển chấn kinh rồi, cái này cùng ăn hết tiên dược tựa như, tại trong mấy ngày này cơ hồ là một ngày một tuổi, chính lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được lớn lên lấy.

Mà tiểu nha đầu sở dĩ không đi theo Nhạc Duyên, cũng chính bởi vì cái này duyên cớ.

Bởi vì trong mắt của nàng, cái kia cùng chính mình giống như bình thường đại bằng hữu, cái này lớn lên quá là nhanh, quá làm cho nàng hâm mộ rồi, cũng hấp dẫn tiểu nha đầu toàn bộ chú ý lực.

Chính là bởi vì kiến thức Vệ Trinh Trinh cái kia quỷ dị sinh trưởng tốc độ, A Chu lúc này mới tin tưởng người trước mặt tại sao phải có đồng mỗ danh xưng là rồi, đón Vệ Trinh Trinh ánh mắt, A Chu mở miệng hỏi: “Trinh Trinh tỷ, có chuyện gì kính xin nói thẳng!”

“Ta giúp hắn!”

Đi sai bước nhầm?

Chẳng lẽ lại Nhạc Duyên thực muốn trở thành làm hại thiên hạ ma đầu?

Đối phương trong khoảng thời gian này không ngừng phái người hướng Thiếu Lâm tự phương hướng mà đi, A Chu đã ẩn ẩn phát giác được Thiếu Lâm tự chỉ sợ là bị Nhạc Duyên nhằm vào rồi. Hơn nữa trong khoảng thời gian này, lấy được giang hồ đồn đãi, hết thảy đều tại chỉ hướng Nhạc Duyên.

“Tốt!”

Vệ Trinh Trinh nghe vậy thoả mãn nở nụ cười, một câu nói kia đại biểu cho A Chu chính thức tiến nhập Vệ Trinh Trinh tầm mắt, đã nhận được nàng thừa nhận.

Dừng lại một chút, Vệ Trinh Trinh tiếp tục nói: “Ngươi chỉ dạy Tiểu sư muội thuật dịch dung, nghĩ đến tại dịch dung

phương diện có không tệ tạo nghệ! Tuy nói không thể nào là thật sự, nhưng chỉ cần là giả cũng đã đủ rồi.”

“Ân?”

Nghe đến đó, A Chu sắc mặt có chút kỳ quái, chẳng lẽ lại…

“Ta cần ngươi giả trang một người!”

“Ai?”

Vệ Trinh Trinh không có trả lời, mà là chậm rãi xoay người, ánh mắt hướng về Nhạc Duyên rời đi phương hướng.

Thấy vậy.

A Chu đã minh bạch

Chương 081 : Như ngươi mong muốn (trung)

“Trinh Trinh tỷ, như vầy phải không?”

A Chu xoay tròn lấy thân thể, hắc kim sắc áo bào theo gió mà vũ, cái kia áo choàng tóc dài cũng bị Vệ Trinh Trinh dựa theo trong đầu bộ dáng đã tiến hành nghỉ ngơi và hồi phục, hơn nữa tại đây nhàn rỗi thời gian có đầy đủ chuẩn bị, giờ khắc này rốt cục triệt để thể hiện ra A Chu bản thân sở hữu trình độ.

Bộ dáng.

Cơ hồ giống như đúc.

Ngoại trừ bởi vì Tiên Thiên nguyên nhân, cái đầu hơi chút kém một chút bên ngoài, dù sao A Chu là thuộc về nữ tử thân thể, tuy nói so thuần túy Giang Nam nhi nữ A Bích cái đầu cao hơn bên trên không ít, nhưng đối với Nhạc Duyên mà nói, vẫn là kém một chút.

Bất quá điểm này, cũng không trọng yếu.

Suy nghĩ thoáng một phát về sau, A Chu liền tìm được biện pháp giải quyết.

Đó chính là tại trên giầy gian lận.

Còn lại vấn đề lớn nhất là khí chất bên trên biến hóa, có thể nói tại thiên hạ này chính thức quen thuộc Nhạc

Duyên người có thể liếc nhìn ra trước mặt chi nhân thật giả, dù sao cái loại nầy hay thay đổi khí chất cơ hồ không ai có thể chính thức bắt chước.

Bất quá đối với Vệ Trinh Trinh mà nói, vấn đề này cũng không trọng yếu.

Bởi vì chính thức trên ý nghĩa, đối phương là chưa từng gặp qua Nhạc Duyên bộ mặt thật sự đấy, cũng chính là bởi vì nguyên nhân này, Vệ Trinh Trinh mới lại lần nữa xuất ra phần này ý định.

Một bên.

Tiểu nha đầu trợn mắt há hốc mồm, đây là nàng gần đây trong khoảng thời gian này nhìn thấy đệ nhị kiện ngạc nhiên sự tình.

Đệ nhất là bên người cái kia cùng chính mình giống như bình thường lớn nhỏ áo trắng nha đầu, coi hắn không cách nào lý giải tốc độ trưởng thành. Thứ hai là trước mắt chính mình cái này a Chu tỷ tỷ tựu như vậy tại trước mặt của mình, biến thành chính mình công tử Sư Phó.

“…”

Vệ Trinh Trinh giờ này khắc này đã lại lần nữa trưởng thành hai tuổi, người đã đã trở thành thiếu nữ bộ dáng, đã không sai biệt lắm sắp khôi phục lúc trước Bao Tử nha đầu bộ dáng. Ánh mắt nhìn từ trên xuống dưới trước mặt do A Chu dịch dung mà thành công tử bộ dáng, nàng không thể không tán thưởng A Chu tại thuật dịch dung bên trên trình độ.

Thiên hạ này gian, nàng đủ khả năng hiểu rõ đến đấy, có thể vượt qua đối phương chỉ sợ chỉ có lúc trước Lỗ lão hoàn mỹ nhất tác phẩm cùng với nhà mình công tử sáng chế ở dưới trộm thiên ngày khác rồi.

Bất quá đơn tựu bộ dáng đi lên nói, trộm thiên ngày khác mạnh nhất, nhưng lại cũng tồn tại lớn nhất chỗ thiếu hụt.

Đó chính là nếu làm xuống, sẽ khiến cho người trong cuộc không cách nào biến hóa trở về.

Tương đối so, thuật dịch dung cùng dịch dung mặt nạ thì là tự do rất nhiều.

Mà trước mặt A Chu, tại Vệ Trinh Trinh trong mắt không thể nghi ngờ là ở phương diện này có thiên phú nữ nhân, có thể tại bề ngoài bên trên suy nghĩ giống như mô hình giống như dạng, nếu như không phải trên người nữ nhân bản thân sở hữu hương khí cái này tiểu khuyết điểm bên ngoài, còn có cái đầu ẩn ẩn có chút không đúng bên ngoài, đơn tại bộ dáng bên trên, không thể nghi ngờ A Chu làm được giống nhau.

“Còn chưa đủ!”

“A Chu ngươi cái này một thân khí chất chưa đủ!”

Lắc đầu, Vệ Trinh Trinh điểm ra A Chu trên người tồn tại vấn đề lớn nhất, “Còn ngươi nữa cái kia một thân hương khí!”

“A…!”

A Chu nghe vậy hiển nhiên cũng ý thức được phần này vấn đề, nếu là lúc trước cái kia cũng không quá đáng là nàng chơi đùa, tất nhiên là tùy ý, không có quá mức dụng tâm, nhưng dưới mắt xem tình huống chỉ sợ không thể như vậy đại ý, phải làm được cẩn thận từng li từng tí, dấu diếm chút nào chỗ sơ suất.

Trầm ngâm sau nửa ngày, khép hờ lấy hai mắt A Chu trong đầu bắt đầu không ngừng nhớ lại Nhạc Duyên bộ dáng còn có khí chất, kể cả bế quan trước sau khí chất biến hóa, đều tại A Chu trong đầu quanh quẩn.

Hồi lâu.

Đứng ở một bên yên tĩnh nhìn xem Vệ Trinh Trinh ánh mắt không khỏi sáng ngời, trong mắt của nàng, có thể thấy rất rõ trước mặt trên người cô gái khí chất tại thời gian dần qua phát sinh biến hóa.

“Trinh Trinh!”

“Cái này kiếm, do ngươi phụ bỏ!”

Mở mắt ra A Chu, tiện tay cầm qua một bên trúc kiếm thủ bên trên tinh cương Trường Kiếm, hướng Vệ Trinh Trinh chuyển tới, cười nói. Không chỉ có như thế, theo lời nói từng điểm từng điểm nói ra, A Chu thanh âm cũng rõ ràng phát sanh biến hóa, đương cuối cùng hai chữ lối ra thời điểm, ngữ điệu đã cùng công tử độc nhất vô nhị.

Thiên tài!

Tình cảnh này, lại để cho Vệ Trinh Trinh không thể không tán thưởng.

A Chu tại dịch dung phương diện này có nàng độc đáo thiên phú, đã có thể tại khí chất bên trên cũng mô phỏng giống như mô hình giống như dạng, nghĩ như vậy đến hiện tại khuyết điểm lớn nhất là mùi thơm của cơ thể rồi.

Đối với nam nhân khá tốt, nhưng đối với nữ nhân mà nói, cái này mùi thơm của cơ thể là lớn nhất chỗ sơ suất.

Bất quá cái này một phương diện, đã có chuẩn bị, tự nhiên cũng không sợ.

Hai tay phụ bối.

A Chu ngẩng đầu nhìn phía cái kia xanh thẳm phía chân trời, nhưng trong lòng thì cùng đợi chuyện kế tiếp.

Nếu là có thể tránh được lại để cho Nhạc Duyên đi sai bước nhầm, như vậy nàng tất nhiên là hỗ trợ.

Chỉ là phần này đi sai bước nhầm, đến tột cùng sẽ là gì chứ?

Là Thiếu Lâm sao?

Ẩn ẩn đấy, A Chu cảm thấy sự tình chỉ sợ không phải đơn giản như vậy.

Một bên.

Nhìn xem A Chu bóng lưng, Vệ Trinh Trinh cũng là trong nội tâm thở dài, đây là nàng dưới mắt có thể làm đến cố gắng lớn nhất rồi.

Cho tới bây giờ, Vệ Trinh Trinh trong lòng có lúc đều sẽ cảm giác rất đúng lúc trước công tử không có nghe chính mình khuyên bảo, bằng không mà nói sự tình cục diện sẽ không thay đổi thành dưới mắt bộ dáng như vậy.

Trong thoáng chốc.

Vệ Trinh Trinh suy nghĩ lại lần nữa về tới cái kia tuyết rơi nhiều bay tán loạn Trường An.

Đêm hôm đó, Sư Phi Huyên hóa thân thành Ma.

Thậm chí.

Hình dạng của các nàng , chính thức lúc cái dạng gì hay sao?

…

“A di đà phật!”

Đại luân Minh Vương sắc mặt hơi có vẻ tái nhợt, ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía trước.

Tự Yến Tử ổ từ biệt về sau, hắn liền tại một mực truy tung Đoàn Dự một đoàn người tung tích, nhưng là vì thân phận của hắn, còn có tại thiên long tự cách làm, lại

để cho không ít trong nguyên người giang hồ đều đối với hắn một cái phiên tăng có đề phòng. Cảnh này khiến tính toán của hắn, cũng không phải trong tưởng tượng cái kia giống như thuận lợi.

Mà dưới mắt, đang lúc hắn chuẩn bị lại lần nữa đạp hồi Yến Tử ổ, thậm chí đi Mạn Đà sơn trang thời điểm, nhưng lại tại ngoài thành Tô Châu Hàn Sơn tự gặp một cái lại để cho hắn giấu ở thực chất bên trong sợ hãi.

Phật tượng trước.

Một cái một thân Cẩm Y nữ tử đang tại tuần lễ.

Hí!

Nàng tại sao lại ở chỗ này?

Gần kề một cái bóng lưng đã lại để cho Cưu Ma Trí nội tâm nhảy bất ổn, thậm chí còn không có chứng kiến đối phương bộ dáng, Cưu Ma Trí nội tâm cũng đã dâng lên một loại tên là khẩn trương cảm xúc.

Đường đường Minh Vương tại thời khắc này, hắn nhiều năm sở tu ở dưới phật run sợ động.

Tựa hồ nghĩ tới điều gì, Cưu Ma Trí tựu muốn lập tức bứt ra trở ra, nhưng là chỉ có điều vừa mới quay người bước ra một bước, đối phương thanh âm đã truyền vào lỗ tai, khiến cho phóng ra bước chân im bặt mà dừng.

“Đã đến rồi, cần gì phải phải đi đâu này?”

“Ngươi phải biết rằng, đây chính là đối với phật bất kính a!”

Chỉ có điều tại lúc nói lời này, nữ tử động tác trên tay nhưng lại không thấy chút nào thành kính, tùy ý đem hương cắm ở lư hương ở bên trong, chậm rãi xoay người, đối với chính xấu hổ định dạng tại đâu đó Cưu Ma Trí nói ra: “Nghĩ đến đại luân Minh Vương cũng không phải là người như thế!”

“A!”

“Ha ha!”

Cưu Ma Trí không khỏi đắng chát cười cười, tại thời khắc này hắn liền phát hiện chính mình nỗi lòng chấn động, nhưng lại biết rõ đối phương đã đem sợ hãi khắc vào bản thân thực chất bên trong, mặc dù là đến bây giờ tu tập tiểu vô tướng công, hỏa diễm đao, thậm chí còn học lén Thiếu Lâm Tự không ít tuyệt học, tại đối mặt với đối phương thời điểm vẫn đang không có bất kỳ tin tưởng.

Cho nên, hắn cần một cái đệ nhất thiên hạ.

Dù là chỉ là có chứa một cái đệ nhất thiên hạ xưng hô kiếm pháp, đều vậy là đủ rồi.

Về phần chưởng pháp…

Hắn cũng không muốn đi trêu chọc Cái Bang trước bang chủ Kiều Phong người này.

Đối với đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí mà nói, có một đệ nhất thiên hạ xưng hô, ít nhất có thể làm cho hắn tin tưởng sung túc không ít.

“A di đà phật!”

“Dân tộc Thổ Phiên quốc sư Cưu Ma Trí bái kiến Tây Hạ Lý Hậu!”

Chắp tay trước ngực, Cưu Ma Trí xoay người, áp dụng cấp bậc lễ nghĩa lộ vẻ quốc cùng quốc trao đổi phương thức, đầu tiên liền đem cục diện hướng bản thân phương hướng lôi kéo. Cúi đầu, cúi đầu, Cưu Ma Trí đúng là không dám ngẩng đầu nhìn người trước mắt bộ dáng.

Một thân màu vàng nhạt Cẩm Y, trên đầu cũng không có có treo quý báu đến cực điểm đồ trang sức, mà là cực kỳ đơn giản làm một cái bó lũng tóc làm đuôi ngựa vật trang sức. Trên trán tóc cắt ngang trán nhẹ nhàng khoác lên lông mày trước, đem cái kia sắc bén như kiếm giống như bình thường người đẹp che dấu, che đậy bản thân cái chủng loại kia bễ nghễ khí chất. Cả người phảng phất giống như thiếu nữ độc nhất vô nhị.

Nở nang bờ môi tản ra óng ánh hồng nhuận phơn phớt sáng bóng, khóe miệng giống như loan giống như vểnh lên, lại để cho người liếc nhìn lại hình như là trào phúng, lại hình như là dục khải bờ môi, thán thiên hạ này hết thảy đàn ông đều không gì hơn cái này cảm giác.

Dưới mắt.

Đúng là Lý Thương Hải, hoặc là nói là Lý Thu Thủy.

Vô dụng thôi lúc ấy cái kia Lý Thương Hải đàn ông diện mục, mà là dùng nàng tại Tây Hạ hoàng cung lúc bộ dáng.

“Minh Vương!”

“Cùng Bổn cung đi một chút!”

“Nhìn xem cái này Tô Châu sơn thủy, như thế nào?”

Nhẹ chuyển bước liên tục, đi đến Cưu Ma Trí bên người, Lý Thu Thủy thở dài: “Hồi nhớ ngày đó ngươi nhưng vẫn là tuổi trẻ, dưới mắt cũng đã là dân tộc Thổ Phiên phật môn Minh Vương rồi!”

“Này thời gian, thật đúng vội vàng dễ dàng qua!”

Đối mặt Lý Thu Thủy cảm thán, Cưu Ma Trí có chút xấu hổ, đối với thân phận của mình. Phần này cảm thán, trực tiếp đưa hắn dân tộc Thổ Phiên quốc sư thân phận cho đánh rớt vực sâu, bất quá nói như thế nào, quá khứ đích thứ đồ vật một mực bảo tồn lấy. Không có cự tuyệt, Cưu Ma Trí tìm không được cự tuyệt lực lượng, chỉ có thể cùng đối phương thời gian dần qua tại Hàn Sơn tự bên ngoài đi tới.

Hắn không có hỏi thăm đối phương tại sao phải đi vào thành Tô Châu, không muốn không muốn cũng không dám.

Trên đường.

Hai người thỉnh thoảng đối với bên người đi qua tiểu sa di chào hỏi, thực sự vừa nói lời này.

“Ta có một việc cần ngươi đi làm!”

Không có bất kỳ lời mở đầu chuẩn bị, Lý Thu Thủy nói thẳng ra tâm tư của mình.

Nghe vậy.

Đại luân Minh Vương không khỏi sững sờ, đang muốn mở miệng cự tuyệt, rồi lại nghe được đối phương mở miệng nói ra: “Ta đây là yêu cầu, Cưu Ma Trí ngươi không có quyền cự tuyệt!”

“…”

Cưỡng ép hiếp đè xuống động thủ xúc động, Cưu Ma Trí biết rõ chỉ sợ ra tay chính mình kết quả sẽ thảm hại hơn, không có nắm chắc hắn không dám làm, trầm ngâm hạ mở miệng dò hỏi: “Chuyện gì?”

“Ta muốn ngươi đi Thiếu Lâm một chuyến!”

Lý Thu Thủy nói thẳng ra sắp xếp của mình, nói ra lời này Cưu Ma Trí cũng không khỏi tinh thần hoảng hốt thoáng một phát, Thiếu Lâm Tự vốn là hắn trong kế hoạch tất đi địa phương, chỉ là không có ngờ tới đối phương sẽ trực tiếp như thế yêu cầu.

“Thêm một mồi lửa!”

Nghe đến đó, Cưu Ma Trí tại trong lòng suy tư, dưới mắt trong nguyên giang hồ thế cục trong vòng mấy tháng trở nên cực kỳ quỷ dị.

Ma đầu!

Còn có Thiếu Lâm Tự đụng phải không hiểu chi nhân nhằm vào.

Trong giang hồ càng là chết không ít danh túc, ngay tại mấy ngày hôm trước, giáo tiền nhiệm bang chủ Cái bang Kiều Phong võ công Thiếu Lâm Tự huyền Khổ đại sư bị người tập kích đánh chết.

Lập tức.

Toàn bộ Thiếu Lâm Tự trở nên khẩn trương lên.

Kết hợp Cái Bang, hơn nữa Thiếu Lâm Tự, trong thiên hạ hai đại phái đồng thời quyết định mở một lần võ lâm đại hội, địa điểm là Thiếu Lâm Tự, nghe nói là vì tìm kiếm Kiều Phong cùng với đứng tại Kiều Phong sau lưng ma đầu. Tiếng người cũng nói, Cưu Ma Trí tất nhiên là biết rõ sự tình cũng không đơn giản như vậy.

Đáng tiếc chính là người trong giang hồ mang đầu óc không ít người, nhưng theo đại lưu bị lá người thêm nữa.

Nghĩ tới đây, Cưu Ma Trí nội tâm không khỏi ngưng tụ, chẳng lẽ lại Tây Hạ muốn đối với Đại Tống võ lâm triển khai hành động? Hồi tưởng lại nhất phẩm đường ở chỗ này không sai biệt lắm toàn quân bị diệt, như vậy Tây

Hạ thì sẽ có trả thù khả năng.

Cưu Ma Trí suy nghĩ dân tộc Thổ Phiên có phải hay không cũng cần tham thượng một cước.

“Chỉ cần làm tốt lắm!”

“Ngươi thứ ở trên thân, ta có thể tặng ngươi!”

Lý Thu Thủy tất nhiên là biết rõ như thế nào nắm giữ tâm lý đối phương, một câu lập tức lại để cho đại luân Minh Vương con mắt sáng ngời, nàng liền biết rõ đối phương bất cứ giá nào rồi.

Một phen giao đại về sau, Cưu Ma Trí đã đi ra thành Tô Châu, hướng Thiếu Lâm Tự phương hướng tiến đến.

Đưa mắt nhìn Cưu Ma Trí bóng lưng rời đi, đứng tại bên hồ Lý Thu Thủy ánh mắt hướng cái kia xa xa hồ nước phương hướng nhìn lại, bên kia phương hướng là Mạn Đà sơn trang chỗ.

Nhìn sau nửa ngày.

Nàng rốt cục thu hồi ánh mắt, một đôi ngọc thủ nhẹ nhàng vuốt ve lên gương mặt của mình, một hồi ôn nhu vuốt ve về sau, sau đó hai tay mãnh địa vừa dùng lực, chỉ nghe một hồi kỳ lạ xoẹt tiếng vang lên. Tiếng vang qua đi, trong hồ nước trong veo phản chiếu ra một cái lạ lẫm nữ nhân.

Phong hoa tuyệt đại, phảng phất giống như Thần Tiên người trong.

Giống như tiên, giống như Ma.

“Võ Minh Không a…”

“Là thời điểm thấy hắn rồi!”

Một tiếng rải rác thở dài qua đi, bên cạnh bờ không thấy bóng dáng, chỉ còn lại một hồi thật lâu không tiêu tan hương thơm.

Chương 082 : Như ngươi mong muốn (hạ)

Núi xanh như trước.

Lá rụng khô địa phương.

Trời đông giá rét mùa lại để cho trong thiên địa đồng nhất nghiêm nghị, lại để cho người cảm thấy lạnh, lạnh liền tâm cũng không khỏi chính là mát.

Hắc Mộc Nhai.

Sư Phi Huyên một mình một người đứng tại đỉnh núi, ngắm nhìn cái kia sườn núi sương trắng trở mình lăn, đón cái kia thổi tới gió lạnh, không nói một lời. Tại tay phải của nàng bên trên, đúng là cầm chuôi này hàng nhái trăng khuyết kiếm, kiếm kia ngạc chỗ Kim Ngân Linh Đang giờ phút này chính đón gió phiêu đãng, phát ra thanh thúy dễ nghe tiếng vang.

Nàng không có ngờ tới Minh Không hội (sẽ) đi vào cái thế giới này, đi vào Hắc Mộc Nhai, càng là dùng cái loại nầy tư thái đến đây.

Nàng không phải dùng bản thân diện mạo, dùng Thạch Thanh Tuyền đến mặt đối với nữ nhi của mình, mà đối phương thực sự cũng giống như thế, không phải dùng bản thân chính thức bộ dáng đến mặt đối với chính mình.

Nàng Sư Phi Huyên thì không cách nào chính thức đối mặt, mà Minh Không đâu này?

Có thể liếc nhận ra thân phận của đối phương, đó là bởi vì Sư Phi Huyên biết rõ nữ nhi của mình khí chất cùng nói chuyện thái độ, bất kể như thế nào, phân biệt thời gian bao nhiêu, hai nữ tầm đó lẫn nhau quan hệ đúng là vẫn còn mẫu cùng nữ.

Đoạn thời gian trước lại lần nữa nhìn thấy Minh Không, đối phương cái loại nầy thái độ, đã làm cho nàng cảm nhận được thật lớn nguy hiểm. Với tư cách quyết định, Minh Không thậm chí đem Kim Ngân Linh Đang trả lại trở về, bởi vậy có thể thấy được nàng đã rơi xuống cuối cùng nhất quyết định.

Nếu như biết rõ kết quả là như vậy, nàng Sư Phi Huyên lúc trước cần gì phải như thế?

Ta đã hối hận!

Lần thứ nhất, Sư Phi Huyên cảm nhận được chính mình cái thân là mẫu thân người không có chính thức kết thúc mẫu thân trách nhiệm.

Trong nội tâm nỉ non một tiếng, Sư Phi Huyên ngửa đầu đang nhìn bầu trời, lẩm bẩm nói: “Loan Loan, ngươi thì sao? Ngươi đã hối hận sao?”

Không biết sao. Dùng Sư Phi Huyên đối với chính mình từng đã là địch nhân vốn có Loan Loan lý giải, làm không tốt người ta hay (vẫn) là thích nghe ngóng rồi, tính tình của nàng vẫn là như vậy tà ác cùng nhàm chán.

Bất kể như thế nào. Với tư cách Loan Loan đồ đệ, Minh Không quả thực làm được Âm Quý Phái muốn làm rồi lại làm không được sự tình.

Tuy nói Minh Không về sau trở tay liền đem Ma Môn cơ hồ nhổ tận gốc.

Nhưng là Minh Không thân phận cuối cùng nhất hay (vẫn) là xác định được rồi nàng đại biểu.

Gió lạnh thổi rối loạn mái tóc, Sư Phi Huyên vẫn còn kinh ngạc ngẩn người, đầy trong đầu suy nghĩ biện pháp giải quyết, bài trừ Minh Không cái kia nguy hiểm tâm tư, nên biết hiểu đã làm Hoàng đế lớn nhất ** là tham muốn giữ lấy. Trong thiên hạ hẳn là vương thổ, hết thảy tất cả đều là nàng.

Thực tế đối phương vẫn là một cái cường thế Hoàng đế thời điểm. Cái kia đảm nhiệm khởi hưng đến… Tựu như là tùy dương đế Dương Nghiễm độc nhất vô nhị.

Ngay tại Sư Phi Huyên suy nghĩ biện pháp thời điểm, có Minh Giáo đệ tử đi vào sau lưng khởi bẩm tình huống.

“Bẩm Thánh Nữ đại nhân!”

“Lại có người cưỡng ép hiếp lên núi, chỉ mặt gọi tên cần gặp ngài!”

Đang nói những lời này thời điểm. Minh Giáo đệ tử trong nội tâm có chút phiền muộn, trong lòng tự nhủ Thánh giáo gần đây là như thế nào đâu này? Cái này Hắc Mộc Nhai thế nhưng mà thiên hạ tuyệt hiểm ngọn núi, vậy mà

trong thời gian thật ngắn liên tiếp có người cưỡng ép hiếp xông núi.

Có thể nói là khai tỏ ánh sáng giáo chờ một loại người căn bản sẽ không có để vào mắt. Đó là muốn tới thì tới, muốn đi thì đi. Cùng nhà mình sân nhỏ tựa như.

“Ân?”

Xoay người. Một tiếng kinh ngạc, đệ tử thanh âm đem Sư Phi Huyên theo suy nghĩ trong kéo lại. Tại cẩn thận hỏi thăm đối phương sau nửa ngày, đạt được đáp án Sư Phi Huyên lập tức sắc mặt biến được khó coi.

Trên núi.

Nhạc Duyên một thân hắc kim sắc áo bào, đứng tại trong sân rộng, thân phụ hai tay, làm nhắm mắt dưỡng thần hình dáng.

Bốn phía thì là vô số Minh Giáo đệ tử, loan đao nơi tay, lợi hại mà tràn ngập sát ý ánh mắt toàn bộ rơi vào Nhạc Duyên trên người. Như muốn tại trên người của hắn khai mấy cái động. Mà ở bốn phía trên mặt đất, thì là nằm không ít đang tại rên rỉ Minh Giáo đệ tử.

Đúng là từng cái đã gặp phải trọng thương. Khí hải bị phá, một thân công lực hóa thành hư ảo.

Mà vây quanh ở bốn phía Minh Giáo đệ tử đúng là không dám chút nào tiến lên, chỉ có thể rất xa đứng ở đàng xa, cầm trong tay loan đao dùng tràn đầy phẫn nộ ánh mắt chằm chằm vào đứng ở chính giữa Nhạc

Duyên, hy vọng dùng hừng hực thánh hỏa đến rửa đối phương trên người tội nghiệt.

Đát! Đát! Đát!

Tiếng bước chân vang lên, Nhạc Duyên liền biết rõ chính mình chờ đợi người đã tới rồi.

Quay đầu lại.

Ánh mắt hướng người tới nhìn lại, cái nhìn này nhưng lại lại để cho Nhạc Duyên thần sắc nao nao. Ánh mắt rơi vào Sư Phi Huyên trong tay cầm có ba thước thanh phong bên trên, kiếm kia bộ dáng còn có đọng ở kiếm ngạc bên trên Kim Ngân Linh Đang.

Ân?

Một tiếng kinh ngạc, Nhạc Duyên ánh mắt định dạng ở đằng kia bên trên.

Nên biết hiểu Kim Ngân Linh Đang tại Đường triều thời điểm cũng đã đã rơi vào Sư Phi Huyên trên tay, mà theo Vệ Trinh Trinh trong miệng Nhạc Duyên cũng được biết cái này hai cái lục lạc chuông là đã rơi vào nữ nhi của mình trên người, nhưng giờ khắc này… Sau nửa ngày, ánh mắt theo cái kia bên trên thu hồi, Nhạc Duyên ánh mắt đứng tại Sư Phi Huyên cái kia mang mạng che mặt trên mặt, nói ra: “Chúng, như thế nào tại trên tay của ngươi?”

“…”

Sư Phi Huyên không nói gì, mà là tại đi đến Nhạc Duyên ba trượng bên ngoài khoảng cách sau mãnh liệt ngừng lại, ngọc thủ gắt gao tích lũy lấy ba thước thanh phong, ánh mắt càng là có thất vọng, còn đã bao hàm mặt khác hứa phức tạp hơn cảm xúc đã rơi vào Nhạc Duyên trên mặt.

“! ! !”

Nhạc Duyên vốn là bị kích động địa mà đến, nhưng tại thời khắc này đón Sư Phi Huyên cái này cổ tràn ngập các loại ánh mắt biểu lộ, Nhạc Duyên cũng không khỏi khẽ giật mình.

Lần thứ nhất.

Nhạc Duyên là lần đầu tiên nhìn thấy Sư Phi Huyên có vẻ mặt như thế.

Mặc dù là ban đầu ở Trường An Tuyết Thiên, Sư Phi Huyên bị phá tâm thần thời điểm, sắc mặt thất vọng cùng u oán cũng không có trước mắt giờ khắc này như vậy nồng hậu dày đặc cùng Thê Lệ. Bộ dáng kia, tựu thật giống chính mình làm một kiện lại để cho Thiên Địa đều chịu phẫn nộ sự tình giống như bình thường.

“Không quan hệ người, các ngươi lui ra!”

Tay áo giương lên, một cỗ khổng lồ sức lực lực hướng bốn phương tám hướng tán đi, lập tức đem ẩn ẩn vây quanh ở bốn phía Minh Giáo đệ tử quét qua là hết, toàn bộ bị khổng lồ đích ý chí tinh thần đè đã hôn mê. Đối với Nhạc Duyên như vậy cách làm, Sư Phi Huyên không có

ngăn trở, nàng biết rõ kế tiếp mà nói không cho phép những người khác nghe được.

“Nói cho ta biết!”

“Ngươi lúc trước tại sao phải làm như vậy?”

“Nàng khó đến không là con gái của ngươi sao?”

Ánh mắt rơi vào Sư Phi Huyên trên mặt, Nhạc Duyên ánh mắt có chút thất vọng, loại này cảm xúc mặc dù là đối phương từng là Từ Hàng Tĩnh Trai Thánh Nữ, miệng đầy vi thiên hạ hành tẩu, cũng không có lại để cho Nhạc Duyên thất vọng qua, dù sao đó là mục đích là bất đồng.

Nhưng ở đối với hài tử phân thượng, Sư Phi Huyên cách làm lại làm cho Nhạc Duyên vô cùng thất vọng.

“Ngươi tựu hận ta như vậy?”

Cho tới bây giờ, Nhạc Duyên có hai cái hài tử. Nhưng hài tử mẫu thân xử thế cách làm nhưng lại ngày đêm khác biệt. Xích Luyện Tiên Tử trong giang hồ có thể nói nữ ma đầu, cơ hồ là mỗi người hô đánh, nhưng nàng đối với con của mình lại không phải như vậy. Tuy nhiên đồng lòng rời xa mà đi, nhưng là Mạc Sầu đối với hài tử an bài lại không phải như vậy.

Không thể nghi ngờ, Xích Luyện Tiên Tử cho hài tử lúc ấy tốt nhất an bài, lại để cho hắn tại danh môn chính phái Toàn Chân môn hạ, chỉ là đằng sau trời đưa đất đẩy làm sao mà khiến cho chuyện xuất hiện biến hóa.

Nhưng bất kể như thế nào, ít nhất tâm tính không có phát sinh vặn vẹo biến hóa.

Nhưng Minh Không đâu này?

Với tư cách hài tử mẹ đẻ, Sư Phi Huyên tự tay đem đối phương đưa đến Loan Loan trên tay làm đồ đệ.

Loan Loan là cái gì tính tình với tư cách địch nhân vốn có Sư Phi Huyên không biết?

Chỉ là chiêu thức ấy. Tại Nhạc Duyên theo Vệ Trinh Trinh miệng ở bên trong lấy được xác thực tin tức về sau, trong nội tâm ẩn ẩn đã có một loại phẫn nộ. Dù là là của mình cái này đứa con gái cuối cùng nhất là thiên hạ duy nhất Nữ Đế, có thể thì tính sao?

Một cái nữ nhân muốn tại nam quyền xã hội. Đạp vào quyền lợi đỉnh phong, có thể nghĩ, cuộc đời của nàng trong chỉ sợ đều là ở vào tính toán cùng phản tính toán trong sinh hoạt.

“Xem ra ta lúc đầu không có làm sai!”

“Sư Phi Huyên ngươi quả nhiên là nhập ma rồi!”

“Ta nên độ Ma!”

Đón Sư Phi Huyên ánh mắt, Nhạc Duyên cuối cùng nhất hít sau nửa ngày. Ánh mắt lại đã rơi vào cái kia Kim Ngân Linh Đang bên trên. Dò hỏi: “Xem ra, nàng cũng đi tới cái thế giới này, bái kiến ngươi cái này mẹ đẻ rồi!” Kim Ngân Linh Đang trở lại Sư Phi Huyên chi thủ, hiển

nhiên mẹ con ở giữa trao đổi chỉ sợ là sụp đổ rồi.

Đã trải qua Truyền Ưng sự tình về sau, Nhạc Duyên rốt cục ẩn ẩn cảm giác được phụ thân là cái gì cảm giác.

“Quả nhiên!”

“Thạch Thanh Tuyền so ngươi bây giờ tốt hơn nhiều!”

Tại thời khắc này.

Hắn thật đúng phẫn nộ, Nhạc Duyên từng cho là mình lúc trước cái kia phá tâm thần, trực tiếp đem nàng cái này Sư Phi Huyên tính tình nghiền nát, triển lộ ra đối phương bản tính. Nhưng tuyệt đối không ngờ rằng. Không biết như thế nào lại nổi lên phản tác dụng, đối phương chấp niệm quả thực mạnh không hợp thói thường.

“Cáp!”

“Ha ha ha!”

Sư Phi Huyên nở nụ cười. Thanh âm có phần lộ ra Thê Lệ.

Sau nửa ngày.

Tiếng cười đốn dừng lại, trong tay hàng nhái trăng khuyết kiếm âm vang trong tiếng ầm ầm ra khỏi vỏ, lục lạc chuông lượt tiếng nổ đồng thời, màu bạc thân kiếm xa xa chỉ hướng Nhạc Duyên.

“Cái này nên trách ngươi!”

“Nếu không là gặp ngươi, sự tình không phải là dạng như vậy!”

Mấy ngày nay, tại Sư Phi Huyên trong đầu quanh quẩn lộ vẻ mẹ con ở giữa chạm mặt, một câu kia ‘Ta không họ Nhạc, cũng không họ Thạch, lại càng không họ sư. Ta đều không biết mình chính thức nên họ gì’ không thể nghi ngờ như cùng một căn mũi tên nhọn đâm vào Sư Phi Huyên trong nội tâm.

Sự tình phát triển trở thành dạng như vậy, là ai sai?

Càng nghĩ, Sư Phi Huyên phát hiện lớn nhất sai, là lúc trước chính mình không nên gặp phải nói công tử, hay hoặc là nói công tử không nên xuất hiện tại nàng thế giới kia.

Sư Phi Huyên phi thường tinh tường, nữ nhi của mình là cái gì tâm tính.

Nàng là ở trả thù!

Trả thù nàng, trả thù Nhạc Duyên!

Mà phần này trả thù, thì là luân lý.

Một khi Minh Không quyết định, như vậy coi hắn cái kia duy ta độc tôn tính tình chỉ sợ là không ai có thể khích lệ được. Kim Ngân Linh Đang trở lại trên tay của mình, không thể nghi ngờ thì là nói cho nàng, Minh Không đã triệt để ném đi cuối cùng trói buộc.

Bởi vì Kim Ngân Linh Đang đại biểu cho nàng thân phận thật sự.

Nói công tử Nhạc Duyên con gái.

Một khi ném lại…

Hai người tranh phong rơi vào kết quả như vậy, Sư Phi Huyên không cảm tưởng giống như cái loại nầy kết cục, giờ khắc này nàng sở hữu nộ khí đều phát ra tại Nhạc Duyên trên người, ba thước thanh phong xa xa chỉ hướng đối phương, cả giận nói: “Đều tại ngươi, Nhạc Duyên, ngươi cái này Đại Ma Đầu!”

“Nếu không là ngươi, sự tình sẽ không thay đổi thành như vậy!”

Sư Phi Huyên đột nhiên bão nổi, lại để cho Nhạc Duyên ngoài ý muốn, nhưng là càng làm cho hắn phẫn nộ, lại để cho hắn cảm thấy dưới mắt Sư Phi Huyên có một loại không có thuốc chữa cảm giác.

“Ma đầu?”

“Ngươi nói ta là Đại Ma Đầu?”

“Đã như vầy, ta đây tựu như ngươi mong muốn!”

“Từ hôm nay trở đi, ta chính là ma đầu!”

Hắc kim sắc áo bào bay lên ở bên trong, Nhạc Duyên quay người bước nhanh mà rời đi, hắn đường đường

Đạo Môn người trong là ma đầu? Nhạc Duyên không muốn cùng dưới mắt trạng thái Sư Phi Huyên nói chuyện rồi. Nhạc Duyên cảm thấy dưới mắt Sư Phi Huyên có một loại tùy hứng cảm giác, phẫn nộ bên trong Nhạc Duyên đồng lòng cũng tùy hứng rồi.

“Đến đây đi!”

“Ta tại Thiếu Lâm chờ ngươi, bằng không mà nói…”

“Tĩnh niệm thiền viện cuối cùng dư nghiệt, như vậy kết thúc!”

“Ta đem cho ngươi nhìn xem, cái gì gọi là chính thức ma đầu! Ta chờ ngươi đến độ ta à!”

Một bước này bước ra, cái này một lời ra khỏi miệng, cũng đã đại biểu cho giang hồ tại thời khắc này triệt để gió nổi mây phun.

Chương 083 : Thiếu Lâm

Đang!

To tiếng chuông quanh quẩn tại toàn bộ thiếu thất núi.

Quang Minh.

Chính đại.

Cái này không ngừng tại trong núi quanh quẩn tiếng chuông lại để cho dưới núi người cũng không khỏi dừng lại tiến lên bước chân, mang đầu nhìn về phía trên núi miếu thờ, lắng nghe đạo này cơ hồ chấn dòm tâm linh tiếng chuông. Biết được cái này tiếng chuông hàm nghĩa người, cũng biết đây là Thiếu Lâm Tự tại nghênh đón khách quý.

Trong thiên hạ, có thể làm cho Thiếu Lâm Tự bày ra ngang nhau địa vị tới đón tiếp môn phái không nhiều lắm, mà dưới mắt trong giang hồ liền là có thêm một cái.

Cái này là được xưng đại phái đệ nhất thiên hạ Cái Bang.

Lần này anh hùng đại hội là Cái Bang cùng Thiếu Lâm Tự cộng đồng tương cử, vì chính là đối phương cái kia lạm sát giang hồ danh túc, nhiễu giang hồ không yên họa thế chi nhân. Tự nhiên, Cái Bang bang chủ mới nhậm chức Bạch Thế Cảnh hơn nữa trước Phó bang chủ Mã phu nhân ẩn ẩn chỗ chỉ đối tượng tất nhiên là Cái Bang tiền nhiệm bang chủ Kiều Phong.

Mà Thiếu Lâm tăng thêm gần đây Kiều Phong cha đẻ Huyền Khổ đại sư chết, cũng rốt cục triệt để chọc giận cái này danh môn đại phái.

Song phương hợp phách phía dưới, liền quảng phát anh hùng thiếp, tại thiếu thất núi khai một hồi đại hội, dùng triệt để nhằm vào cái này ở trong đó đảo loạn giang hồ người.

Có người nói là Kiều Phong.

Cũng có người nói Kiều Phong là oan uổng đấy, chính thức người giật dây vẫn còn phía sau, dưới mắt trong giang hồ không là có thêm nghe đồn sao, tồn tại một cái Đại Ma Đầu.

Trong giang hồ, ai cũng có riêng phần mình cách nhìn.

Đối với cái này truyền lưu đồn đãi, có người tin, có người xì mũi coi thường.

Nhưng đối với người giang hồ mà nói, cái này sắp danh vang rền thiên hạ Thiếu Lâm anh hùng đại hội không thể nghi ngờ là hấp dẫn người đấy, bất kể là theo đại lưu, hay là đi xem náo nhiệt, hay hoặc giả là chuẩn bị vùi đầu khổ luyện ba mươi năm, muốn ở đằng kia trên đại hội một tiếng hót lên làm kinh người cũng không phải số ít.

Tóm lại.

Lúc này đây đại hội hấp dẫn trong nguyên giang hồ tuyệt đại đa số người, thậm chí liền tại phía xa đại lý Đoàn

vương gia cũng mang theo tình nhân Nguyễn Tinh Trúc đến đây Thiếu Lâm Tự, đề mấy ngày hôm trước đứng ở khách hành hương phòng.

Trên núi.

Một chỗ chưa tính là che giấu địa phương, Kiều Phong, Chư Cát Tiểu Hoa còn có A Tử ở chỗ này ngây người mấy ngày.

Lúc trước.

Mấy người bằng tốc độ nhanh nhất chạy về thiếu thất núi, nhưng vẫn là đã muộn một bước, Huyền Khổ đại sư đã chết tại gian phòng của mình. Bất quá cũng may là có thêm Chư Cát Tiểu Hoa cái kia Lục Phiến môn thân phận chứng minh, khiến cho Kiều Phong không có bị người không hiểu chỉ ra chỗ sai, nhưng cũng có không ít hiềm nghi.

Hiềm nghi liền là có thêm tiểu sa di, thấy được sát hại Huyền Khổ đại sư người bộ dáng, đúng là cùng Kiều Phong độc nhất vô nhị.

Bất quá cũng may có một cái phương pháp có thể giải thích, đó chính là dịch dung.

Nhưng Kiều Phong trên người hiềm nghi tại Thiếu Lâm Tự trong mắt cuối cùng vẫn còn, chỉ là các hòa thượng lại cũng không có nhiệt huyết thượng cấp, đều ẩn ẩn cảm thấy sau lưng chỉ sợ không phải đơn giản như vậy.

Lúc này.

Đã nghe được trên núi cái kia to tiếng chuông, Kiều Phong liền biết rõ cái này anh hùng đại hội sắp bắt đầu.

Cái Bang, đã lên núi rồi.

Đúng lúc này.

Một đạo phụ thương thân ảnh từ bên ngoài đẩy cửa vào, trên mặt lộ vẻ vẻ kinh ngạc.

“Như thế nào đâu này?”

Quay đầu, Kiều Phong liền phát hiện Chư Cát Tiểu Hoa trên mặt thần sắc, không khỏi hỏi.

“Kỳ quái!”

“Vừa mới ta tại Thiếu Lâm Tự quanh mình phát hiện một cái lại để cho người cảm giác thân ảnh quen thuộc!”

Mê hoặc quơ quơ đầu, Chư Cát Tiểu Hoa trong nội tâm có chút kinh ngạc.

“Ai?”

“Tứ đại ác nhân lão Nhị —— việc ác bất tận Diệp nhị nương!”

“Tứ đại ác nhân?”

Kiều Phong nghe vậy không khỏi khẽ giật mình, chẳng lẽ lại cái này Tây Hạ nhất phẩm đường cũng tham dự tiến

đến? Ban đầu ở rừng cây hạnh không sai biệt lắm toàn quân bị diệt, nhưng lại không có tứ đại ác nhân tung tích, hiển nhiên nhất phẩm đường còn bảo tồn hắn cao thủ của hắn.

“Ân!”

Gật gật đầu, Chư Cát Tiểu Hoa dùng một loại chần chờ ngữ khí nói ra: “Diệp nhị nương làm việc rất là kỳ quái, tại Thiếu Lâm Tự bốn phía ẩn ẩn quan sát, giống như muốn bắt tiểu hòa thượng tựa như!” Vốn, gặp mặt Chư Cát Tiểu Hoa thì có một loại phẫn nộ, muốn vi vô tình hai chân, còn có còn lại mấy cái bên kia chịu khổ độc thủ hài nhi báo thù, hành hiệp trượng nghĩa kia mà, chỉ tiếc Diệp nhị nương dựa vào không lầm khinh công thoát đi rồi.

Trảo tiểu hòa thượng?

Kiều Phong dở khóc dở cười, cái này Diệp nhị nương gan nhi cũng quá lớn điểm a!

“Bất quá ta cảm giác Mộ Dung thị người cũng sẽ biết lên núi!”

“Nếu thật muốn tạo phản, như vậy lúc này đây Thiếu Lâm anh hùng đại hội, vì danh vọng, nam họ Mộ Dung tất đến!”

Nghĩ lại không hề đi suy tư Diệp nhị nương quỷ dị hành vi, Chư Cát Tiểu Hoa nâng lên Mộ Dung Phục, trong lời nói ẩn ẩn đã có chứa sát khí. Vì thiên hạ thái bình, vì Đại Tống an ổn, muốn muốn tạo phản người… Giữ lại không được.

“Không chỉ có như thế, cái kia vu oan hãm hại Kiều đại ca người, cũng tới này!”

“Đi thôi!”

“Kiều đại ca, chúng ta cũng lên núi a!”

Chư Cát Tiểu Hoa sau đó đã viết một trương tờ giấy nhỏ, đem bồ câu đưa tin đưa tới về sau, bỏ vào hắn trên chân trong ống trúc, sau đó đem bồ câu đưa tin ném bay ra ngoài.

Cái này bồ câu đưa tin, đúng là cùng mình ba cái sư huynh đệ liên hệ, Lục Phiến môn an bài cũng sắp đến phần cuối lúc sau, ván này muốn triệt để phá vỡ Mộ Dung thị dã tâm. Sau đó, quay người, Chư Cát Tiểu Hoa cùng Kiều Phong còn có A Tử ba người cùng nhau lên núi rồi.

Ngay tại ba người đạp ra khỏi cửa phòng thời điểm, trên bầu trời ẩn ẩn truyền đến một tiếng chim kêu.

Hấp dẫn ba người đều không tự chủ được chỉ lên trời nhìn lên đi, chỗ đó xanh thẳm đồng nhất, liền tí ti mây trắng đều không tồn tại.

Đồng thời.

Lên núi hơi nghiêng đường nhỏ.

Đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí từng bước từng bước đạp trên trầm ổn bước chân, chính vùi đầu lên núi bên

trên chùa miếu mà đi.

Đã nhận được an bài hắn, cũng lựa chọn tại ngày hôm nay tiến về trước Thiếu Lâm.

Thêm chút lửa, nên như thế nào đi thêm, thì là hắn Cưu Ma Trí sự tình, chỉ cần không bị nữ nhân kia nhìn chằm chằm vào, từ nay về sau bình yên, đối với Cưu Ma Trí mà nói cái này so sáu mạch thần kiếm càng thêm trọng yếu.

Không chỉ có như thế.

Tại thiếu thất núi trong sơn cốc.

Một thân màu vàng Cẩm Y Độc Cô Phượng chính nhắm mắt khoanh chân mà ngồi, tại bên cạnh của nàng thì là đứng đấy đại điêu, đại điêu đang đứng ở trong nước tìm cá ăn. Do vì mùa đông, cá cũng không tốt cách nhìn, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng đại điêu tâm tư.

Đi vào từng khối hình dáng tảng đá lớn trước, đại điêu vẫn là một cánh vỗ vào trên tảng đá.

Tiếng ầm vang trong.

Thạch đầu vỡ vụn thành mấy khối, mà sau đó mặt nước đục ngầu không chịu nổi, chỉ chốc lát sau có vài hiện ra bạch cái bụng cá đã nổi lên mặt nước, đúng là sinh sinh bị đại lực cho chấn chết rồi.

Thoả mãn minh một tiếng về sau, đại điêu cái này liền đem trôi nổi ở trên mặt nước cá mấy ngụm vào trong

bụng về sau, lúc này mới thư thư thản thản đi ra dòng suối nhỏ, đi tới Độc Cô Phượng bên người.

“…”

Mở mắt ra.

Cảm thụ được cái kia sát qua cánh tay mình lông vũ, Độc Cô Phượng ánh mắt đã rơi vào đại điêu trên người, thoả mãn cười. Không chỉ có là đối với đại điêu thoả mãn, cũng là đối với mình thân võ công tiến cảnh thoả mãn. Lúc cách một tháng thời gian, lại lần nữa gặp mặt, đương nhường đường công tử Nhạc Duyên lau mắt mà nhìn.

Tay ngọc vươn ra sờ sờ soạng đại điêu cái kia đại cánh, cảm thụ được Độc Cô Phượng vuốt ve, đại điêu hưởng thụ híp mắt.

“Sư Phi Huyên thôi động ván này!”

“Hơn nữa trong giang hồ chuyện khác, đã khiến cho cục diện đến nơi này!”

“Dùng Nhạc Duyên tâm tính, hắn là sẽ không bị động đấy, hắn định chọn chủ động xuất kích. Cho nên, tại đây Thiếu Lâm, nói công tử chắc chắn tới đây!”

“Ta mới mặc kệ hắn là thật không nữa chính ma đầu, ta chỉ muốn luận chứng ta cùng với hắn ở giữa kiếm, ai mạnh ai yếu!”

Nghe trên núi truyền đến trận trận chuông vang, Độc Cô

Phượng ngọc thủ đã tại đại điêu trên đầu nhẹ vỗ về, nói ra: “Tiểu Điêu, nghĩ đến ngươi rất nhanh có thể gặp lại ngươi nguyên chủ nhân rồi!”

Nói xong.

Đứng dậy.

Cầm lấy để ở một bên huyền thiết Cự Kiếm, hoành treo ở sau lưng, đồng thời đem cùng nhau ba thước bảo kiếm phụ tại trên thân thể về sau, lúc này mới xoay người nhìn phía thiếu thất núi đỉnh núi.

Một bên.

Tựa hồ là đã nhận ra Độc Cô Phượng nghĩ cách, đại điêu một thanh âm vang lên triệt phạm vi vài dặm chim kêu. Hai cánh giương lên, khí kình bay múa, nhấc lên khắp nơi trên đất bụi mù, cái kia khoảng chừng trưởng thành lớn nhỏ đại điêu vỗ cánh bay lên.

Cơ hồ đồng thời.

Độc Cô Phượng phải chân vừa bước, cả người đột ngột từ mặt đất mọc lên, đã rơi vào đại điêu trên lưng. Một người một điêu, cứ như vậy hướng thiếu thất núi phương hướng bay đi.

Cùng lúc đó.

Dưới núi.

Ba mươi sáu đảo cùng bảy mươi hai động người sớm

đã đến nơi này, trong lúc mơ hồ đã đem thiếu thất núi cho vây lại. Bất kể như thế nào, cái này ba mươi sáu đảo cùng bảy mươi hai động người vẫn là nhiều. Đối với Nhạc Duyên mà nói, mặc kệ trong lúc này có Ma Môn sáu đạo hai phái bao nhiêu dư nghiệt, nhưng ở Phiếu Miểu Phong áp chế xuống, bọn hắn chỉ có thể là ba mươi sáu đảo cùng bảy mươi hai động.

Dưới núi lữ điếm, gian phòng.

Mai Lan Trúc Cúc Tứ đại kiếm tùy tùng đứng ở bên ngoài im lặng thủ hộ lấy.

Mà trong phòng, đã triệt để khôi phục lớn lên bộ dáng Vệ Trinh Trinh đang đứng tại Nhạc Duyên bên người, nói ra: “Công tử, ngươi như vậy có phải hay không quá mức dồn dập chút ít!” Vốn, Vệ Trinh Trinh là muốn nói nhà mình công tử tựa hồ có chút không quá lý trí.

“Thuận thế mà làm!”

“Bản thân thì có một ít nộ khí, hơn nữa ta muốn triệt để giải quyết chuyện này!”

“Cho nên…”

“Ta không muốn lại phiền toái!”

Muốn đem Sư Phi Huyên may mắn triệt để đánh diệt, thuận tiện làm cho nàng thừa nhận sai lầm của mình, đây cũng là Nhạc Duyên chân chính ý tưởng trong lòng. Ở bên cạnh trên giường, tiểu nha đầu chính đang ngủ say.

Nghe nói như vậy giải thích, Vệ Trinh Trinh cũng không hề ngôn ngữ.

Nếu như lúc trước trực tiếp đem sự tình giải quyết, hay hoặc là đem Sư Phi Huyên triệt để mang về thuần dương phái dạy bảo, chỗ đó hội (sẽ) có được hôm nay những chuyện loạn thất bát tao này. Một nghĩ đến những chuyện loạn thất bát tao này, Vệ Trinh Trinh cũng nhịn không được nữa có chút đau đầu.

Chỉ là cái lúc này sẽ giải quyết… Có phải hay không hơi có chút trì đâu này?

Há to miệng, muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng Vệ Trinh Trinh hay (vẫn) là ngậm miệng lại, đem cái kia đã đến cổ họng nhi mà nói lại đè ép trở về.

“Đúng rồi!”

“A Chu đâu này?”

Đối mặt Nhạc Duyên vấn đề này, Vệ Trinh Trinh nghe vậy khẽ giật mình, lập tức nói ra: “A Chu muội muội có một số việc ở phía sau, công tử trước tiên có thể lên núi, ta ở phía sau chờ a Chu muội muội!”

“A…!”

Nhìn Vệ Trinh Trinh liếc, Nhạc Duyên gật gật đầu, nói: “Cũng tốt, ta liền mang theo tiểu nha đầu lên trước núi rồi!”

Nói xong, tại Vệ Trinh Trinh một phen sửa sang lại về sau, vuốt lên áo bào bên trên gãy giác về sau, Nhạc Duyên cái này liền ôm lấy tiểu nha đầu, đi ra gian phòng, mà đứng ở bên ngoài Tứ đại kiếm tùy tùng cũng cùng nhau đi theo.

Đứng tại phía trước cửa sổ.

Vệ Trinh Trinh nhìn xem bên ngoài cái kia hạo hạo đãng đãng đội ngũ lên núi, đưa mắt nhìn nhà mình công tử đi vào trong đó đã sớm chuẩn bị cho tốt tọa giá.

Sau nửa ngày.

Nàng lúc này mới quay đầu lại, đẩy ra mặt khác một cánh cửa sổ hộ, cả người từ trong đó nhảy đi ra ngoài.

So về công tử.

Vệ Trinh Trinh càng lo lắng A Chu tại ngày trước gặp phải nữ nhân kia.

Cái kia làm cho nàng kinh hồn táng đảm, rồi lại không thể làm gì nữ nhân.

Chương 084 : Đại hội anh hùng

Thiếu Lâm!

Thiếu Lâm!

Có ngàn năm cổ vận đích thiên hạ đại phái, tại yên lặng mấy trăm năm sau, cuối cùng lại lần nữa thể hiện rồi hắn nên có bản sắc. Trong lúc mơ hồ, Thiếu Lâm Tự đã có đã từng tĩnh niệm thiền viện vài phần bộ dáng. Trong thiên hạ cơ hồ mỗi người kính trọng, không sai biệt lắm chính là người đứng đầu chi nhân.

Theo bách niên cổ chung gõ vang, cái này do Thiếu Lâm Tự cùng Cái Bang cộng đồng cử hành đại hội anh hùng như vậy chính thức kéo ra kết thúc mặt.

Trên núi.

Thiếu Lâm Tự phía trước trên quảng trường.

Giờ này khắc này đã rậm rạp chằng chịt đứng không ít quần hùng hảo hán, trong đó tuyệt đại bộ phận chính là người mặc miếng vá còn có túi Cái Bang đệ tử, hội tụ cùng một chỗ, cơ hồ chiếm cứ quảng trường hơn phân nửa, có thể nghĩ Cái Bang lần này đến đây cơ hồ đã mang đến trong bang tuyệt đại bộ phận tinh anh.

Mà với tư cách địa chủ Thiếu Lâm Tự thì là thêm nữa, không chỉ có là chưởng môn Huyền Từ phương trượng

xuất hiện, có thể nói bởi vì Thiếu Lâm Tự tăng nhân chết lại để cho Thiếu Lâm Tự giờ khắc này cơ hồ là tinh anh xuất hiện lớp lớp, sở hữu xuất từ chùa miếu cường giả đã tại chút bất tri bất giác bị chiêu trở về.

Sở dĩ bày xuống như thế đại cục diện, đúng là do Huyền Từ phương trượng một tay thôi động.

Nguyên nhân là tại mấy ngày trước, hắn đã gặp Kiều Phong, cùng với triều đình Lục Phiến môn Chư Cát Tiểu Hoa bọn người. Ẩn ẩn đã nhận ra cái này giấu ở phía sau nguy hiểm. Phải biết rằng từng đã là nhưng hắn là dẫn đầu lão Đại, có thể tại Nhạn Môn Quan vây giết Tiêu Viễn Sơn chi nhân, chỉ có điều bởi vì Mộ Dung Bác vấn đề, khiến cho giết nhầm người.

Lúc này mới bởi vì bị thương tăng thêm áy náy, mới khiến cho hắn tiến nhập Thiếu Lâm Tự, đã trở thành hòa thượng, cuối cùng nhất trở thành Thiếu Lâm Tự chưởng môn.

Nói tóm lại, cái kia phần vì nước tâm nhưng lại một mực tại.

Có lẽ như thế nhiều năm, Huyền Từ phương trượng nội tâm đã bởi vì vô số sự tình trở nên áy náy còn có trầm ổn, nhưng chính thức mà nói, trong lòng nhiệt huyết vẫn đang tồn tại. Đây cũng là Huyền Từ phương trượng đồng ý Cái Bang đương nhiệm bang chủ Bạch Thế Cảnh đề nghị nguyên nhân.

Một hồi đại hội anh hùng, tới gặp trong nội tâm dã tâm thế hệ.

Hơi đóng suy nghĩ da, Huyền Từ phương trượng trong nội tâm giờ phút này hồi tưởng vẫn là cái kia Lục Phiến môn Chư Cát Tiểu Hoa câu nói kia —— 'Vào hôm nay, đem có người thân bại danh liệt. Muốn vì hắn phạm phải sai dưới lưng nên được trừng phạt!' .

Không biết sao, đón vào đông ánh mặt trời chiếu xạ, rộng thoáng đầu trọc bên trên chín cái giới sẹo, ẩn ẩn có chút nóng lên, phát nhiệt, Huyền Từ phương trượng trong nội tâm đúng là không hiểu nhớ lại đi qua.

Phạm phải sai…

Mình cũng đúng a!

"A di đà phật!"

Một tiếng phật hiệu, Huyền Từ phương trượng chính thức kéo ra đại hội anh hùng mở màn.

"Các vị anh hùng hào kiệt!"

"Hôm nay ta Cái Bang cùng Thiếu Lâm hai phái cộng đồng cử hành cái này đại hội anh hùng, nghĩ đến mọi người cũng biết nguyên nhân…"

Ôm quyền chắp tay, dưới mắt tạm thay bang chủ mới nhậm chức thân phận Bạch Thế Cảnh đã bắt đầu nói chuyện, đứng tại hắn phía sau cách đó không xa do Cái Bang đệ tử khác bảo hộ đúng là mang mạng che mặt, dùng Phó bang chủ ngựa lớn nguyên vị vong nhân thân phận xuất hiện Mã phu nhân.

Giang hồ danh túc chết thảm. Đã truyền khắp giang hồ.

Đã có Kiều Phong hiềm nghi, cũng có Mộ Dung Phục hiềm nghi.

Người này vi giang hồ hai đại cao thủ Bắc Kiều Phong cùng nam Mộ Dung đồng thời riêng phần mình cõng một miệng lớn nồi.

Đương Bạch Thế Cảnh nhắc tới chuyện này sau, lập tức dưới trận quần hùng lập tức tiếng động lớn náo…mà bắt đầu. Không nói trước trong lúc này có bao nhiêu người là vì tham gia náo nhiệt, đến biểu hiện ra bản thân hành hiệp trượng nghĩa, nhưng trong đó có không ít cùng những chết thảm kia danh túc liên quan người.

Đồ đệ, thân thích…

Nhân tình mạng lưới, vẫn là như thế đến.

Những võ lâm kia danh túc không phải độc hành hiệp, chỉ cần một cái chết đi, đều sẽ dính dấp đến thật lớn cục diện. Huống chi là tại trong thời gian ngắn chết một nhóm lớn.

Bất kể như thế nào, dưới mắt hiềm nghi đều là chỉ hướng Kiều Phong cùng Mộ Dung Phục hai người.

“Chúng ta phải tìm được hung thủ thật sự, không thể để cho hắn nhởn nhơn ngoài vòng pháp luật!”

Cuối cùng nhất, Bạch Thế Cảnh một chút nhắc tới

những chết đi kia danh túc. Gặp dưới trận quần hùng đã bị hắn chỗ nhắc tới sự tình nhấc lên phẫn nộ trong lòng, thế là làm một cái ngắn gọn tổng kết.

Mà đúng lúc này.

Một tiếng to 'A di đà phật' phật hiệu vang vọng tại toàn bộ quảng trường, càng là tại đỉnh núi quanh quẩn không thôi, dùng lộ ra người tới công lực.

Tiếng động lớn náo tràng diện lập tức yên tĩnh trở lại.

Mọi người quay đầu lại. Hướng người nọ nhìn lại.

Bạch Thế Cảnh bọn người gặp được người tới, lập tức lông mày không khỏi có chút nhíu một cái. Mà Thiếu Lâm Tự chúng tăng thì là sắc mặt lạnh nhạt, lại là đồng dạng đem ánh mắt quăng hướng về phía đối phương.

"Đã đại hội anh hùng!"

"Nghĩ đến tiểu tăng cũng là có tư cách đến đây a!"

Dân tộc Thổ Phiên quốc sư đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí chắp tay trước ngực. Gương đồng sắc giống như bình thường diện mục bên trên hiển thị rõ hung hăng càn quấy tự tin chi sắc, chắp tay trước ngực, xa xa là đối với Thiếu Lâm Tự chưởng môn Huyền Từ phương trượng bọn người cúi người hành lễ, nói: "Dân tộc Thổ Phiên quốc sư, đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí đến đây bái sơn!"

Lai giả bất thiện!

Thiện giả bất lai!

Huyền Từ phương trượng ánh mắt rơi vào cái này đại luân Minh Vương trên người, trong nội tâm có chút kỳ quái.

Quả nhiên.

Cái này đại hội anh hùng mới bắt đầu, cục diện cũng đã như chính mình suy nghĩ cái kia giống như, xuất hiện biến hóa.

Một bên.

Cái Bang chi nhân tuy nhiên cũng có qua chuẩn bị, nhưng ở thời điểm này toát ra một cái dân tộc Thổ Phiên quốc sư, hay (vẫn) là ngoài Bạch Thế Cảnh bọn người ngoài ý muốn.

“Ta đây chờ tự nhiên cũng có thể rồi!”

Nhưng mà không chờ bọn hắn có chỗ phản ứng, lại tại lúc này, trong tràng lại lần nữa hồi tưởng lại một cái có chút nặng nề thanh âm, tựu như là Lạc Nhật trần chung, già nua như là xoắn xuýt gốc cây già da giống như bình thường lại để cho người cảm giác được toàn thân có một loại sâu róm bò lên trên thân cảm giác.

Run lên!

Ngứa!

Nhìn về phía người nói chuyện, trong tràng lập tức lại tiếng động lớn náo…mà bắt đầu.

Cùng không rõ lắm lai lịch đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí bất đồng, cái này một cái người tới nhưng lại tại trong nguyên trong giang hồ có thật lớn thanh danh, mặc dù nhưng cái này thanh danh cũng không sao vậy tốt.

Đông!

Vang lên chính là thép tinh quải trượng trụ địa tiếng vang, cho dù là một cái hai chân tàn tật chi nhân, nhưng tự từ đối phương tại một cái cầm Ngạc Chủy Kiềm con người lỗ mãng đi theo bước vào trong tràng người tàn tật vẫn đang không phải bình thường người giang hồ có thể chống cự.

Chỉ là cái kia một thân sinh ra chớ gần ác nhân khí độ, liền lại để cho người bình thường câm miệng không dám ngôn ngữ.

Người tới, đúng là tứ đại ác nhân đứng đầu Đoạn Duyên Khánh cùng Nhạc lão tam.

Nơi hẻo lánh.

Bởi vì thân phận bất đồng, Đoạn Chính Thuần tự nhiên không cần cùng bình thường người giang hồ thân phận như vậy đạp trên thời gian điểm mà đến, hắn đã sớm nói trước mấy ngày đi tới Thiếu Lâm Tự, tại Thiếu Lâm Tự an bài hạ ở tại khách hành hương phòng.

Giờ khắc này, đại hội anh hùng bắt đầu, Đoạn Chính

Thuần đã xem như với tư cách trong đó chứng nhận sự tình người một trong đã sớm đứng ở một bên.

Nhưng thấy đến Đoạn Duyên Khánh lúc đến nơi này, mãnh liệt Đoạn Chính Thuần trong đầu hồi tưởng lại đoạn thời gian trước tại Tiểu Kính Hồ chuyện đã xảy ra. Quay đầu lại, cùng đứng bên người Nguyễn Tinh Trúc liếc nhau một cái. Đều thấy được đối phương trong mắt kinh ngạc.

Hiển nhiên.

Hai người đều tâm hữu linh tê nghĩ tới một cái điểm giống nhau.

Sẽ không phải…

Nghĩ đến đây, Đoạn Chính Thuần cùng Nguyễn Tinh Trúc hai người đều là nội tâm hít vào một ngụm khí lạnh, chẳng lẽ lại nữ nhi của mình nam nhân…

Hồi tưởng lại nữ nhi của mình A Chu theo như lời câu nói kia, sợ Nhạc Duyên đi sai bước nhầm… Trong lúc nhất thời, Đoạn Chính Thuần cùng Nguyễn Tinh Trúc hai người chỉ cảm thấy cái gì nha đều đã minh bạch. Chỉ là ván này mặt… Nghĩ tới đến lúc đó cái chủng loại kia tràng cảnh, hai người đều cảm thấy nội tâm có chút chột dạ.

Dùng Nhạc Duyên cái loại nầy bá đạo thái độ…

Chỉ sợ lúc này đây đại hội anh hùng sẽ có không tất yếu khó khăn trắc trở.

Mạnh như vậy người lại có bao nhiêu người có thể đủ ngăn cản?

Ít nhất, tại đối mặt Nhạc Duyên thời điểm, hắn Đoạn Chính Thuần là không có thắng lợi tâm tư.

Trong tràng.

Đoạn Duyên Khánh trải qua đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí bên người thời điểm, hai người hai mắt nhìn nhau một cái, đều theo riêng phần mình trong mắt thấy được kinh ngạc.

Đối phương là một cao thủ.

Sai thân mà qua. Nhưng lại không có chút nào để ý tới.

Một người là vì hoàn thành nhiệm vụ, không muốn để ý tới cùng nhiệm vụ không quan hệ sự tình, một người tắc thì là vì bản thân tứ đại ác nhân đứng đầu thân phận, tạm thời không muốn trêu chọc những người khác.

"…"

Bạch Thế Cảnh ánh mắt cùng sắc mặt cũng không khá lắm, liên tiếp xuất hiện người đã lại để cho hắn có một loại cảm giác không ổn, nhưng cẩn thận nghĩ đến có Cái Bang cùng Thiếu Lâm Tự áp chế xuống, nghĩ đến đối phương cũng không cách nào lật lên cái gì nha bọt nước.

Nghĩ tới đây, trong lòng cái kia một phần lo lắng lập tức

tiêu tán, hít sâu một hơi. Lúc này mới cất cao giọng nói: “Chúng ta đây tiếp tục mở…”

Lời còn chưa dứt, liền bị Đoạn Duyên Khánh đã cắt đứt.

“Bạch bang chủ, không thể nói như vậy!”

“Cũng không cần gấp gáp như vậy!”

“Đã đại hội anh hùng, thiên hạ anh hùng tại lúc này cũng không có đến đủ. Không tất yếu vội vã bắt đầu!”

Đoạn Duyên Khánh tại đến lúc sau đã đại khái rất hiểu rõ lúc này đây đại hội anh hùng, nói toạc ra giống như là giang hồ công thẩm, đã hiềm nghi người Bắc Kiều Phong cùng nam Mộ Dung đều còn chưa tới, hơn nữa người nọ cũng không có tới. Ngươi Bạch Thế Cảnh như vậy vội vã bắt đầu, tại Đoạn Duyên Khánh trong mắt không thể nghi ngờ có chút vấn đề.

Dù sao, thân phận của hắn chính là tứ đại ác nhân đứng đầu.

“…”

Bạch Thế Cảnh nghe vậy không khỏi một nghẹn. Sắc mặt âm trầm.

Mà hòa thượng của Thiếu Lâm tự nhóm tiếp tục yên tĩnh bảo trì trầm mặc.

Thoáng chốc.

Đại hội anh hùng hào khí trở nên kỳ quỷ bắt đầu.

Nơi hẻo lánh.

Đoạn Chính Thuần đem đây hết thảy xem tại trong mắt, trong lòng cũng là có chút kinh ngạc.

Thiếu Lâm cùng Cái Bang, không phải một đường.

Cái này cục diện, tất nhiên là nhìn ra được.

Nghĩ tới đây, Đoạn Chính Thuần cũng yên tĩnh đứng ở nơi hẻo lánh, cùng đợi kế tiếp nên như thế nào phát triển, đồng thời tại trong lòng suy tư về đến lúc đó như nữ nhi của mình A Chu tới đây, nên như thế nào xong việc.

Đúng lúc này…

Lại có một nhóm người lên thiếu thất núi.

Không ít người nhìn lại, phát hiện người tới chính là nam Mộ Dung một đám gia tướng, trong đó mọi người quay chung quanh cũng không phải Mộ Dung Phục, mà là một cái Mộ Dung xinh đẹp vô cùng, hoảng như tiên tử giống như bình thường Đậu Khấu thiếu nữ. Hắn tay phải ngón tay cái bên trên mang theo một cái màu xanh biếc vịn chỉ, một tay vịn eo, một tay đặt ở phần bụng, chính nện bước yểu điệu bước chân mà đến.

Nàng là ai?

Không ít người trong đầu đều toát ra cái này nghi hoặc,

Mộ Dung Phục không hiện ra, nhưng lại xuất hiện một cái thiếu nữ.

Hình dạng của nàng! ! !

Nơi hẻo lánh, Đoạn Chính Thuần đồng lòng thấy được thiếu nữ bộ dáng, trong nội tâm không khỏi cả kinh. Có chút nghiêng đầu, nhìn lướt qua bên người Nguyễn Tinh Trúc, gặp đối phương biểu lộ không có có bao nhiêu biến hóa sau, Đoạn Chính Thuần lúc này mới trong lòng thở ra một hơi dài.

Thiếu nữ bộ dáng, lại để cho Đoạn Chính Thuần nhớ tới một cái nữ nhân.

Bất quá so cái này là trọng yếu hơn là, tại cô gái kia bên người, Đoạn Chính Thuần gặp được con của mình —— Đoàn Dự.

Giờ phút này, Đoàn Dự đang tại cười cùng cô gái kia thảo luận lấy cái gì nha.

Không chỉ có là Đoạn Chính Thuần chú ý lực bỏ vào Đoàn Dự trên người, Đoạn Duyên Khánh ánh mắt cũng đã rơi vào Đoàn Dự trên người, mục tiêu có chút mê ly, muốn mở miệng nói cái gì nha, rồi lại phát hiện tràng diện không thích hợp, chỉ có thể sinh sinh đè xuống trong lòng cái kia phần xúc động.

Ngay tại quần hùng thấp giọng tiếng động lớn náo, kinh ngạc Mộ Dung Phục phải chăng tránh mà không hiện, dùng một cái thiếu nữ thay thế hắn xuất hiện thời điểm, một tiếng tuấn mã hí dài trong tiếng, rõ ràng là Mộ Dung

Phục đã đến.

Mà ngay sau đó bắt đầu từ một phương hướng khác, tự trên đường nhỏ đi tới ba người.

Một người thân phụ Ngân Thương.

Một người mặc tử sắc sắc quần áo xinh đẹp thiếu nữ.

Một cái thì là khôi ngô đại hán, một thân anh hùng khí khái, lại để cho vô số Cái Bang đệ tử người quen.

Đúng là Kiều Phong, Chư Cát Tiểu Hoa cùng A Tử ba người đã đến.

Ngay tại quần hùng cho rằng nên đến chi nhân đều đã đến thời điểm, tràng diện lại lần nữa phát sanh biến hóa.

Một cỗ không hiểu mùi thơm truyền đến.

Cái kia hương vị tựu phảng phất giống như Thiên Sơn tuyết liên giống như hương thơm.

Đồng thời, chỉ nghe vô số người lên tiếng kinh hô, ngẩng lên đầu, nhìn phía đỉnh đầu.

Người đến hấp dẫn ở đây ánh mắt mọi người.

Giữa không trung, tại trong tầm mắt của mọi người bốn cái bộ dáng cơ hồ giống như bình thường bộ dáng tứ bào thai đeo kiếm thị nữ chính mang đỉnh đầu hắc kim sắc cỗ kiệu đạp không mà đến, phảng phất giống như tiên nữ Phi Thiên.

Quần áo tung bay ở bên trong, Tứ Nữ phụ lấy cỗ kiệu như tiên nữ hạ phàm giống như bình thường đã rơi vào trong tràng ương.

Tứ Nữ rơi xuống đất sau, tại buông xuống cỗ kiệu sau, đồng thời quỳ một chân trên đất, dịu dàng nói: “Cung nghênh giáo chủ!”

Đồng thời một bên Đoạn Duyên Khánh cùng Nhạc lão tam cũng cung kính khom người xuống, cúi đầu.

Cảnh tượng này, tất cả mọi người tại chỗ đều bị làm cho sững sờ sững sờ đấy, nhưng người quen nhưng lại biết rõ ——

Nhạc Duyên đến rồi.

Người không quen thuộc cũng biết, cái này đại hội anh hùng lên đây một cái sẽ coi trời bằng vung người.

Chương 085 : Kiếm là cái gì? (thượng)

Vạn chúng chú mục.

Toàn bộ thiếu thất núi tại thời khắc này yên tĩnh vô cùng.

Ở đây nghe được chỉ có quần hùng cái kia hơi có vẻ tiếng thở hào hển, ở đây không ít người coi như là trên giang hồ đi lại rất nhiều năm, nhưng chưa bao giờ thấy qua như vậy một cái xuất hiện phương thức.

Dùng xinh đẹp tứ bào thai làm nô, giơ lên kiệu giá lâm.

Như vậy sáng loá đăng tràng phương thức, không thể nghi ngờ là nói cho lấy mọi người tới người chỉ sợ bất thiện.

Cái này đại hội anh hùng…

Biến chất rồi.

Thân là người chủ địa phương Thiếu Lâm Tự một đám tăng nhân chú ý lực đồng lòng đứng tại cái kia hắc kim sắc cỗ kiệu bên trên, ánh mắt ẩn ẩn. Cầm đầu Huyền Từ phương trượng chỉ là chắp tay trước ngực, bình yên bình tĩnh nhìn trước mắt, nhưng lại đập vào lấy tịnh chế động tâm tư.

Vô luận là cái kia sau lưng độc thủ, hay (vẫn) là chuyên môn có người nhằm vào Thiếu Lâm, lấy tịnh chế động

chính là dưới mắt tốt nhất phương thức.

Đồng lòng.

Cái Bang đương nhiệm bang chủ Bạch Thế Cảnh cũng phất phất tay, ý bảo đệ tử của Cái Bang chú ý.

Hắn đã ẩn ẩn phát giác ván này mặt, tựa hồ không quá diệu, cùng lúc trước chính mình cùng Mã phu nhân sở thiết kế không quá phù hợp.

Biết đến, không biết đấy, ánh mắt mọi người đều đã rơi vào hắc kim sắc cỗ kiệu bên trên cái kia che lấp rèm bên trên.

Ngưng trọng hào khí tại thời khắc này khiến cho không khí cũng giảm bớt lưu động, phảng phất giống như muốn đem hắn đóng băng bắt đầu.

Rốt cục ——

Rèm động.

Một chỉ thịt vù vù bàn tay nhỏ bé xốc lên rèm, lộ ra bên trong thân ảnh.

Bên ngoài chú ý quần hùng thấy thế lập tức hít vào một ngụm khí lạnh, này sao lại thế này?

Như vậy trương dương ương ngạnh đăng tràng chi nhân, chẳng lẽ lại là một cái Hồng Y nữ đồng sao?

Hồng Y nữ đồng bước ra cỗ kiệu về sau, đi đến hơi

nghiêng, lập tức bàn tay nhỏ bé dùng sức đem trọn cái rèm cho kéo ra, lộ ra bên trong cảnh sắc.

Bất quá lập tức ánh mắt của mọi người liền thấy được cái kia đầu ngồi ở bên trong, một thân hắc kim sắc áo bào, toàn bộ phảng phất giống như biến mất trong bóng đêm nam nhân.

"…"

"Ân cùng oán!"

"Thù cùng hận!"

"Hôm nay, đều giải quyết a!"

Đứng dậy. Nhạc Duyên theo trong kiệu đi ra, ánh mắt vội vàng nhìn lướt qua bốn phía. Ánh mắt lược qua Cái Bang mọi người, dưới mắt Cái Bang bỏ tiền nhiệm bang chủ Kiều Phong bên ngoài, cũng có thể bỏ qua, tính tình thủ đoạn cùng với hào hùng đều không thể cùng Kiều Phong đánh đồng.

Ánh mắt ẩn ẩn trong góc Đoạn Chính Thuần một đoàn người trên người ngừng sau nửa ngày, Nhạc Duyên cũng không có ngoài ý muốn.

Dùng Đoạn Chính Thuần trên giang hồ thân phận, hắn bị Thiếu Lâm Tự mời đó là tự nhiên sự tình.

Sau đó.

Ánh mắt lại lần nữa chuyển di, đi tới Kiều Phong, Chư

Cát Tiểu Hoa còn có A Tử trên người.

Ôm quyền.

Trước mặt mà đến chính là Kiều Phong nhấc tay ý bảo, cùng với Kiều Phong cái kia cười ôn hòa ý. Ở một bên Chư Cát Tiểu Hoa tắc thì là đồng dạng có chút chắp tay ý bảo, về phần A Tử thì là dùng đến một loại không kiêng nể gì cả trên con mắt hạ nhìn thấy chính mình.

Đối phương cái kia một thân tử sắc sắc xiêm y. Đã lại để cho Nhạc Duyên biết được người thiếu nữ này thân phận là ai.

Lược qua mấy người, ánh mắt lại đang Thiếu Lâm Tự phương trượng Huyền Từ trên người dừng lại sau một lúc lâu, tại cuối cùng Nhạc Duyên ánh mắt nhưng lại đã rơi vào Vương Ngữ Yên trên người.

Một thân trương dương, phong độ tư thái hiên ngang.

Đây là dưới mắt Vương Ngữ Yên cho Nhạc Duyên cảm giác.

Nếu nói là trước kia Vương Ngữ Yên là đơn thuần trạch nữ, như vậy cái lúc này Vương Ngữ Yên xác thực bất đồng.

Cái kia một thân khí chất, lại để cho Nhạc Duyên có chút kinh ngạc.

Cao thủ!

Vương Ngữ Yên đã trở thành một cái đỉnh tiêm cao thủ.

Lúc này mới một thời gian ngắn không thấy, biến hóa lớn như vậy, hiển nhiên Vương Ngữ Yên cũng là đã nhận được cái gọi là kỳ ngộ. Ánh mắt nhìn từ trên xuống dưới Vương Ngữ Yên, cuối cùng nhất Nhạc Duyên ánh mắt như ngừng lại đối phương ngón tay cái bên trên cái kia màu xanh biếc vịn chỉ.

Trong đầu hồi tưởng lại Vệ Trinh Trinh trước khi từng tựu nàng đời (thay) chính mình chỗ thu đồ đệ đích thoại ngữ. Nhạc Duyên đã minh bạch.

Vương Ngữ Yên đã nhận được chính mình ngoại tổ phụ —— Vô Nhai Tử một thân công lực.

Sinh sinh đem Vương Ngữ Yên chồng chất thành một cao thủ, hơn nữa nàng bản thân tại võ học trí tuệ bên trên có năng lực của mình, tự nhiên sẽ không như là Đoàn Dự như vậy lúc linh lúc mất linh tình huống. Tại không biết võ công, chỉ bằng vào trí tuệ của mình là có thể đem Bách gia võ học sửa cũ thành mới nữ nhân. Tất nhiên là không đơn giản.

Nhưng cũng chỉ có như vậy…

Hiện tại Vương Ngữ Yên đối với Nhạc Duyên mà nói, hay (vẫn) là không đủ.

Hơn nữa, Nhạc Duyên cũng không thấy đối phương là địch nhân của mình, theo phương diện nào đó mà nói. Nàng tính toán là vãn bối của mình.

Về phần Đoàn Dự… Cái này một mực đi theo muội tử người, tất nhiên là bị Nhạc Duyên bỏ qua không thấy.

Không chỉ có như thế.

Nhạc Duyên còn phát giác được Vương Ngữ Yên tựa hồ cùng Mộ Dung Phục tầm đó xuất hiện một chút mâu thuẫn.

Mượn hiện tại mà nói, hai người đứng thẳng phương vị cũng không phải trong tưởng tượng cái kia giống như thân mật. Mộ Dung Phục cùng Vương Ngữ Yên tầm đó có một người khoảng cách khoảng cách.

Tựa hồ là đã nhận ra Nhạc Duyên ánh mắt, Vương Ngữ Yên chỉ là đạm mạc nhìn liếc về sau, ánh mắt của nàng lại đã rơi vào chính mình biểu ca trên người.

Hai ngày trước.

Biểu ca trở lại nghe nước hoa tạ, tại gặp được võ công của mình về sau, Vương Ngữ Yên liền phát hiện nàng cùng mình biểu ca tầm đó lại lần nữa nhiều hơn một phần ngăn cách. Đối với cái này phần ngăn cách, nàng không rõ, cuối cùng Vương Ngữ Yên đem vấn đề nguyên do đã rơi vào nữ nhân kia trên người.

“Úc!”

“Mọi người vì cái gì an tĩnh như vậy?”

“Thiếu Lâm cùng Cái Bang đều là chủ, chúng ta chỉ là khách, Bạch bang chủ, ta muốn ngươi có thể đã bắt

đầu!”

Mang theo tiểu nha đầu, còn có Mai Lan Trúc Cúc Tứ đại kiếm tùy tùng đi tới Đoạn Duyên Khánh phía trước, lúc này mới đối với đứng ở một bên Cái Bang đương nhiệm bang chủ Bạch Thế Cảnh phân phó nói.

Đúng vậy!

Giọng điệu là mang theo phân phó, tựu như là phân phó thuộc hạ của mình giống như bình thường tùy ý.

Loại này khẩu khí, ở đây những người khác tất nhiên là nghe ra, một ít đối với Cái Bang thế rất có chỗ bất mãn giang hồ nhân sĩ, đã là tại nội tâm cười nhạo. Ngược lại là một bên Kiều Phong nghe lông mày không khỏi ngưng tụ, ánh mắt có chút kỳ quái đã rơi vào Nhạc Duyên trên người.

“Hừ!”

Một tiếng hừ nhẹ, Bạch Thế Cảnh tất nhiên là nghe ra trong lời nói hương vị, đối với Nhạc Duyên hắn căn bản sẽ không có ấn tượng tốt, lúc trước rừng cây hạnh tụ hội là bị đối phương cùng một cái không hiểu thấu nữ nhân cho phá hư loạn thất bát tao, sinh sinh làm rối loạn hắn cùng với Khang Mẫn an bài.

Có thể nói, tự rừng cây hạnh về sau, cả hai tầm đó tựu tồn tại một tia thù hận.

Chỉ là Nhạc Duyên căn bản sẽ không để ý, mà Bạch Thế Cảnh thì là đặt ở trong nội tâm. Tại hắn xem ra, đối

phương là rất cường, chỉ bằng vào vũ lực chính mình cũng không phải đối thủ, hắn thập phần tinh tường lúc ấy đối phương cùng cái kia màu vàng xiêm y nữ tử đối chiến, đổi mới hắn đối với cao thủ chính thức ấn tượng.

Nhưng ở chỗ này, tại thiếu thất núi, Thiếu Lâm Tự địa bàn. Bất kể là ai, chỉ sợ là một đầu long ở chỗ này cũng phải bàn lấy.

“Các hạ xuống đây này, cuối cùng vì chuyện gì?”

“Hơn nữa ngươi cùng tứ đại ác nhân đứng đầu tụ cùng một chỗ, chẳng lẽ lại ngươi là Tây Hạ nhất phẩm đường chi nhân?”

Không phải bình thường võ lâm nhân sĩ, cuối cùng trước kia liền làm được Cái Bang cao tầng nhân sĩ, dưới mắt càng là bang chủ, tại trong lời nói rất nhanh liền bàn hồi ưu thế của mình. Phải biết rằng vừa mới Nhạc Duyên giá lâm thời điểm, Đoạn Duyên Khánh xoay người hành lễ, không thể nghi ngờ cho ở đây tất cả mọi người một phần khẳng định.

Nhất phẩm đường?

Đứng ở một bên yên tĩnh xem cuộc vui đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí không khỏi khẽ giật mình, lập tức kinh ngạc nhìn về phía cái kia đã từng liền lại để cho chính mình kiêng kị nam nhân trên người. Trong đầu. Không biết sao, nhớ tới cái kia mấy ngày hôm trước tại Hàn Sơn tự chứng kiến đến chính là cái kia một mực lại để cho hắn sợ hãi nữ nhân.

Bạch Thế Cảnh câu này lời vừa ra khỏi miệng, lập tức lại để cho Nhạc Duyên bọn người lâm vào những người khác căm thù.

Đại Tống cùng Tây Hạ, đại liêu chinh chiến nhiều năm, lẫn nhau ở giữa cừu hận đã sớm thâm căn cố đế. Cũng chính là bởi vì nguyên nhân này, Kiều Phong mới có thể bị sinh sinh theo bang chủ Cái bang trên ghế ngồi cho đuổi xuống dưới. Nhắc tới khởi Nhạc Duyên cùng Tây Hạ có quan hệ, lập tức ở đây quần hùng ánh mắt nhìn về phía Nhạc Duyên bọn người mang lên căm thù chi sắc.

Tại có ít người trong mắt, thì là như có điều suy nghĩ.

Thí dụ như Mộ Dung Phục, Chư Cát Tiểu Hoa bọn người.

Về phần hòa thượng của Thiếu Lâm tự nhóm vẫn là giữ yên lặng.

“Cáp!”

Nghe vậy Nhạc Duyên không khỏi cười cười, Bạch Thế Cảnh như thế ứng đối, cũng không có ra Nhạc Duyên đoán trước. Bằng không mà nói, hắn cũng không xứng trở thành Cái Bang cao tầng. Có thể dùng liên tiếp âm mưu quỷ kế đoạt được chức bang chủ. Chỉ là dưới mắt, Nhạc Duyên đối với Bạch Thế Cảnh đến tột cùng như thế nào ý định cũng không thèm để ý.

Hắn không cần để ý, cũng không đáng được để ý.

Như là đã đem bản thân tạm thời tính định dạng thành ma đầu, ma đầu nên làm ma đầu việc.

Bễ nghễ ánh mắt khẽ quét mà qua. Nhạc Duyên đáp: “Là thì như thế nào?”

“Không phải thì như thế nào?”

“Ta tới đây bất quá là muốn nhìn một chút trận này trò khôi hài là như thế nào, thuận tiện đem từng đã là dư nghiệt Thiếu Lâm Tự cùng nhau tiêu diệt, nếu như ngươi Cái Bang chặn đường, cái kia chớ trách ta cũng không niệm cái kia phần tình ý!”

Ngữ khí ôn hòa. Không có giận dữ, cũng không có phập phồng, chính là như vậy bình thản như nước âm điệu trong cho thấy đến tin tức. Nhưng lại lại để cho mọi người tại đây ồn ào.

Tầm mắt mọi người đều đã rơi vào Nhạc Duyên trên người.

Diệt Thiếu Lâm?

Nếu như không nghe lời, thuận tiện đã diệt Cái Bang!

Thử hỏi, trong thiên hạ có ai dám nói như thế?

Cho dù là đương kim quan gia, Hoàng đế cũng không dám nói như vậy.

Thiếu Lâm Tự chúng tăng người nghe vậy giận dữ, muốn xông đi lên đem cái này không biết trời cao đất

rộng người trẻ tuổi cầm xuống, lại bị người ngăn trở xuống, mà một mực nhắm mắt dưỡng thần Huyền Từ phương trượng càng là mãnh liệt mở hai mắt ra, nhìn phía nói ra lời này người.

Đúng lúc này.

Có Thiếu Lâm đệ tử đột ngột chạy đến Huyền Từ phương trượng phía trước bẩm báo nổi lên tin tức, một ít công lực không tệ người cũng nghe được lời của đối phương.

Đó chính là có vô số người giang hồ đem trọn cái thiếu thất dưới núi triệt để vây lại, nghe nói những người này đều là đến từ cái gì ba mươi sáu đảo cùng bảy mươi hai động người.

Mọi người tại đây không khỏi kinh hãi.

Theo phương diện nào đó mà nói, trên núi người đã thành cá trong chậu.

Trong chốc lát, Thiếu Lâm Tự trước khi chết trên quảng trường lộ ra hỗn loạn lên.

Không hẹn mà cùng, ánh mắt rất nhiều người đều quăng hướng về phía Nhạc Duyên, quăng hướng cái này dùng một loại bình tĩnh ngữ khí nói muốn tiêu diệt Thiếu Lâm nam tử trên người. Rõ ràng, cái này chỉ sợ là cử động của đối phương, có chuẩn bị mà đến.

Chuyện gì xảy ra?

Kiều Phong trong lòng lộ vẻ mê hoặc, hắn bái kiến Nhạc Duyên, lúc trước Nhạc Duyên tựa hồ cũng bộ dáng không phải vậy đó a.

Mà Chư Cát Tiểu Hoa thì là lông mày cau lại, thiếu thất núi tình huống có chút ra khỏi dự liệu. Dưới mắt duy nhất chờ mong là hắn ba cái sư huynh đệ mang đến kết quả, nói cách khác… Một khi Thiếu Lâm, Cái Bang bị diệt, mặc dù bất diệt, đại chiến một hồi, như vậy hắn ảnh hưởng cũng có chút cực lớn.

Phải biết rằng nơi này có những người này thân phận không chỉ có riêng là người giang hồ, thí dụ như Đoạn Chính Thuần, Đoàn Dự…

Nếu như xử lý không tốt, chỉ sợ đến lúc đó toàn bộ Đại Tống đều sẽ được gặp bị thương, những dã tâm kia thế hệ chắc chắn mượn cơ hội này đứng lên, hơn nữa dã tâm bừng bừng kẻ thù bên ngoài, đến lúc đó lại đem là muôn dân trăm họ khó khăn.

Mọi người ở đây tiếng động lớn náo có chút hỗn loạn thời điểm, bầu trời đột ngột vang lên một đạo vang vọng Thiên Địa chim kêu.

Nương theo lấy chính là một đạo gào thét sức lực phong.

Ngẩng đầu nhìn lại.

Mọi người chỉ thấy một thanh Cự Kiếm trực tiếp từ giữa không trung kình xạ mà xuống, mục tiêu đúng là cái kia còn bày ở giữa sân hắc kim sắc cỗ kiệu.

Cự Kiếm không có đỉnh mà vào.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, hắc kim sắc cỗ kiệu chia năm xẻ bảy, lật tung đứng tại bốn phía giang hồ nhân sĩ, cự kiếm kia trực tiếp cắm ở bàn đá xanh bên trên, sức lực lớn phía dưới dùng Cự Kiếm làm trung tâm lan tràn ra vô số con nhện văn giống như bình thường vết rách, cho đến ba trượng bên ngoài mới ngừng lại được.

Không chỉ có như thế, bốn phía giang hồ nhân sĩ binh khí trong tay riêng phần mình đều đã xảy ra rung rung, nhất là Trường Kiếm.

Mai Lan Trúc Cúc bốn vị kiếm tùy tùng cũng phát hiện trên tay Trường Kiếm dị trạng.

Cùng lúc đó.

Kim sáng lóng lánh ở bên trong, từng tiếng lãng giọng nữ tự giữa không trung vang lên.

“Các ngươi nói cho ta biết!”

“Kiếm, là cái gì?”

Chân ngọc mũi chân đốt huyền thiết Cự Kiếm chuôi kiếm, một cái nữ nhân dựng ở cự trên thân kiếm, hai tay phụ bối, nương theo lấy phảng phất giống như một tảng đá lớn rơi xuống đất chừng người bình thường lớn nhỏ đại điêu.

Đúng là Độc Cô Phượng đã đến.

Chương 086 : Kiếm là cái gì (hạ)

Ánh mặt trời.

Hơi ấm.

Vào đông cuối cùng là vào đông, nhiệt độ tất nhiên là so ra kém trời thu.

Dùng một nữ tử thân thể mà nói, tuy nhiên hiện tại A Chu không biết là như thế nào lạnh, nhưng nàng cũng không muốn nhiệt bắt đầu.

Nàng cuối cùng ai?

Cuối cùng chuyện gì xảy ra?

Tự nghe theo Vệ Trinh Trinh mà nói dùng thuật dịch dung giả mạo Nhạc Duyên về sau, tại giữa đường xá nàng rốt cục gặp một cái nữ nhân.

Một cái sướng được đến giống như tiên, dường như theo họa trong mà ra nữ nhân.

Phải biết rằng chính cô ta cũng là một cái nữ nhân, cho tới bây giờ cũng sẽ không cho là bản thân bộ dáng quá kém, nhưng đây là A Chu lần thứ nhất gặp phải một cái nữ nhân, sinh ra một loại tự ti cảm giác.

“Nhạc công tử!”

“Ngươi đang suy nghĩ gì?”

Ngọc thủ nhẹ kéo A Chu cánh tay, nữ nhân nét mặt tươi cười như hoa, ôn nhu như nước giống như bình thường mà hỏi.

“Không có gì!”

A Chu có chút không dám đón ánh mắt của đối phương, nàng cảm giác, cảm thấy cái này tự xưng Lý Thương Hải nữ nhân ánh mắt có một loại nhìn thấu nhân tâm cảm giác, cái này lại để cho A Chu cái này tây bối hàng nội tâm có một loại chột dạ.

“Ngươi biết không?”

“Công tử!”

Không để ý đến A Chu nội tâm đang suy tư điều gì, Lý Thương Hải không khỏi muốn tựa đầu đặt tại A Chu ngực, muốn nghe tim đập của nàng, cử động như vậy cơ hồ khiến A Chu tâm đều nhanh nhảy ra cổ họng nhi. May mắn trước khi Vệ Trinh Trinh dạy bảo qua A Chu một ít vận công thủ pháp, lúc này mới khiến cho A Chu cưỡng ép hiếp đè xuống cái loại nầy rung rung.

“Ta một mực cùng đợi ngươi sẽ trở lại gặp ta!”

“Có thể ta chờ thật lâu, rất lâu đều không có đợi đến lúc!”

Trong lời nói hiển thị rõ ưu thương, Lý Thương Hải ngón

tay ngọc nhẹ nhàng đốt A Chu ngực, ánh mắt có chút thất thần nói: “Có đôi khi, ta suy nghĩ, dù là chỉ là một ngày nghỉ cũng tốt, cũng có thể lừa gạt gạt ta!”

Hí!

Giả! ! !

A Chu nội tâm hít vào một ngụm khí lạnh.

“Nhưng là, lại hết lần này tới lần khác không có!”

“Từ đầu tới đuôi đều chỉ có ta một người, một người lẻ loi trơ trọi! Không có người hỗ trợ. Chỉ có thể tự chính mình giúp mình!”

Nghe trong ngực nhẹ giọng nỉ non, A Chu nội tâm suy nghĩ có thể nói là thiên biến vạn hóa.

Tại dưới mắt.

A Chu cơ hồ xác định Vệ Trinh Trinh lại để cho chính mình giả mạo Nhạc Duyên, định là vì cái này xinh đẹp hư không tưởng nổi, nhu nhược hư không tưởng nổi nữ nhân, chỉ là nàng có một điểm không rõ?

Tại sao phải có đi sai bước nhầm vừa nói!

Chẳng lẽ là sợ hãi Nhạc công tử thích đối phương sao?

Cũng là!

Mặc dù chính mình thân là nữ nhân, đối với trong ngực

nữ tử này cũng có một loại muốn đem đối phương ôm vào trong ngực thương tiếc không thôi xúc động.

…

Thật lớn kiếm!

Thật lớn điểu!

Đẹp quá nữ nhân!

Đây là tại tràng quần hùng tại thời khắc này trong suy nghĩ không hẹn mà cùng bay lên tâm tư.

Nếu nói là lúc trước Nhạc Duyên do tứ đại mỹ nữ song bào thai giơ lên kiệu mà đến tràng cảnh đã lại để cho người kinh ngạc chói mắt, như vậy dưới mắt Độc Cô Phượng đăng tràng thì là càng làm cho người khiếp sợ.

Thừa lúc điêu mà đến.

Cái này lại để cho ánh mắt của không ít người đều đã rơi vào cái kia chừng người bình thường lớn nhỏ đại điêu trên người, thử hỏi trên đời vì sao lại có lớn như vậy điêu? So về người đến, điêu càng làm cho nhân để ý. Đương nhiên, đây chỉ là bình thường giang hồ nhân sĩ nghĩ cách.

Có ít người thì không phải vậy.

Vừa mới cái này một thân màu vàng xiêm y nữ nhân đăng tràng thời điểm. Không ít người trên người bảo kiếm đều đã xảy ra không hiểu rung rung, đã lại để cho

nhân để ý.

“Đây là!”

“Trong truyền thuyết kiếm ý!”

Kiều Phong cùng Chư Cát Tiểu Hoa liếc nhau một cái, đều thấy được đối phương trong mắt khiếp sợ. Một cái nữ nhân, có thể đem kiếm pháp luyện đến loại này cảnh giới, cũng hiếm thấy. Kiều Phong ánh mắt sáng quắc, lần này Độc Cô Phượng đăng tràng, hắn liền biết rõ nữ nhân này thực lực chỉ sợ là so với lúc trước giao thủ thời điểm càng mạnh hơn nữa một bậc.

Chỉ là không biết sao, đối phương trên người tuy có kiếm ý, nhưng lại để cho Kiều Phong có thể nhìn ra được đối phương một thân công lực tựa hồ nhận lấy thật lớn suy yếu.

Độc Cô Phượng ánh mắt không có đi xem người khác. Ánh mắt của nàng một mực đứng ở Nhạc Duyên trên người.

Đón đối phương ánh mắt, Nhạc Duyên nhìn xem cái kia tán thành mảnh vỡ cỗ kiệu, có chút dở khóc dở cười. Đối phương ra tay, kiếm phá cỗ kiệu giờ khắc này. Nhạc Duyên liền biết rõ xuất thủ của nàng kỳ thật đã bắt đầu rồi.

Kiếm, là cái gì?

Vấn đề này cũng không phải hỏi thăm người bên ngoài, mà là mình.

Lúc trước, Nhạc Duyên cũng cùng đối phương đã từng nói qua vấn đề này.

Không thể nghi ngờ. Cái lúc này nàng lấy tới hỏi lại, vẫn là tại tự nói với mình, nàng đã có chính thức thuộc về bản thân rất hiểu rõ.

Độc Cô Phượng cái kia một thân phát ra kiếm ý Nhạc Duyên đồng lòng cảm nhận được. Đứng ở phía sau Mai Lan Trúc Cúc bốn người trên tay Trường Kiếm đang tại vang lên tiếng ong ong, như là gặp kiếm trong vương giả, muốn ra khỏi vỏ thăm viếng giống như bình thường.

“Quả nhiên không ngoài dự liệu!”

“Ngươi chọn cái lúc này!”

Đối với Độc Cô Phượng, Nhạc Duyên cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, nàng vẫn muốn chính là tại trước mắt bao người tại kiếm pháp bên trên vượt qua chính mình. Đối với nàng mà nói, đại hội anh hùng là lựa chọn tốt nhất.

Một bên.

“Độc Cô cô nương…”

Tại Độc Cô Phượng đăng tràng thời điểm, Mộ Dung Phục chú ý lực đã đã rơi vào Độc Cô Phượng trên người, xuất thần nhìn qua đối phương bóng lưng.

“Biểu ca…”

Tại sau lưng của hắn, Vương Ngữ Yên thì là nhìn xem biểu ca của mình.

“Vương cô nương…”

Mà ở Vương Ngữ Yên sau lưng, thì là Đoàn Dự ngơ ngác nhìn xem trong lòng Thần Tiên tỷ tỷ.

Bên cạnh.

A Bích, Phong Ba Ác, Bao Bất Đồng bọn người nhìn xem đây hết thảy, trong nội tâm cũng có chút bất đắc dĩ.

Nhà mình công tử về nhà tại nhìn thấy Vương Ngữ Yên cái kia không giống người bình thường bình thường võ công đối với Mộ Dung Phục là một cái đả kích thật lớn, mấy người còn nhớ rõ hai ngày trước Vương Ngữ Yên bị kích động địa nói cho Mộ Dung Phục nàng đã có có thể đả bại Độc Cô Phượng võ công.

Mà đầu tiên gặp thí nghiệm là Mộ Dung Phục, bị Vương Ngữ Yên đánh chính là cơ hồ không hề có lực hoàn thủ.

Loại kết quả này, hắn Mộ Dung Phục làm sao có thể đủ tiếp thụ?

Mộ Dung Phục không cách nào không chịu nhận qua mới một thời gian ngắn, chính mình cái kia sẽ không chút nào võ công biểu muội trở nên so với chính mình càng thêm lợi hại, đây là một loại đối với hắn tôn nghiêm bên trên chà đạp. Hơn nữa Vương Ngữ Yên bên người còn nhiều thêm một cái lại để cho Mộ Dung Phục trong nội tâm chán ghét Đoàn Dự, hơn nữa nội tâm của hắn

đã bị một người khác nhồi vào, giờ khắc này thanh mai trúc mã rốt cục xuất hiện mâu thuẫn.

Không cách nào dán lại mâu thuẫn.

Mộ Dung Phục tuy nhiên xưng là nam Mộ Dung, trên giang hồ rất có danh vọng, càng là thế gia xuất thân.

Nhưng ở trên mặt cảm tình lại là xa xa không cách nào cùng phong lưu giang hồ Đoạn Chính Thuần đánh đồng, thậm chí liền xách giày cũng không đủ. Tại tình Thương bên trên, Mộ Dung Phục là thất bại đấy, lòng của hắn vẫn luôn là bị gia tộc nghiệp lớn chỗ bao phủ, cho tới bây giờ cũng không quá đáng là tại trong lòng nhiều hơn một người khác.

Mà Vương Ngữ Yên đâu này?

Tiên Thiên trạch nữ, cách đối nhân xử thế càng nhiều nữa đều là theo trên sách xem ra.

Trong suy nghĩ đối với biểu ca ái mộ. Bình thường rồi lại là cùng Đoàn Dự cái loại nầy kỳ lạ dây dưa, có thể nhìn ra nàng tại xử lý cảm tình sự tình bên trên cũng là độc nhất vô nhị.

Tại Bao Bất Đồng chờ gia tướng trong mắt, tất nhiên là cho rằng cái này cũng coi là công tử sai.

Có như vậy một cái lợi hại biểu muội, bọn hắn cảm thấy đây là cực kỳ may mắn sự tình.

Tại Mạn Đà sơn trang thời điểm, Đoàn Dự như thế nào

trợ giúp Vương Ngữ Yên, nhưng lại lại để cho A Bích nhìn tại trong mắt.

Nhưng vấn đề là bọn họ là bọn hắn, cũng không phải người trong cuộc, ý kiến của bọn hắn căn bản không cách nào ngăn cản người trong cuộc quyết định, đây cũng là cũng không có cùng Mộ Dung Phục cùng đường nguyên do, xem như dùng biểu đạt bọn hắn trong lòng bất mãn.

Chỉ là Bao Bất Đồng bọn hắn cũng không biết nhà mình công tử đã sớm tại giả chết Mộ Dung Bác dưới sự dẫn dắt. Đi Hắc Mộc Nhai, cùng Minh Giáo đã tiến hành tiếp xúc.

Tại thời khắc này.

Nhìn thấy như vậy một màn, tất cả mọi người có một loại không thể làm gì tâm tình.

Chuyện thế gian, tình một trong chữ không thể nghi ngờ là nhất thiên biến vạn hóa, cũng là khó khăn nhất lý giải.

Thế nhưng mà bọn hắn cũng không biết, dưới mắt ván này sở dĩ trở thành dạng, theo phương diện nào đó mà nói, thực sự thoát ly không được một cái chữ tình.

Tình.

Đả thương người, cũng thương mình.

Sau nửa ngày.

Vương Ngữ Yên ánh mắt cuối cùng từ chính mình biểu ca Mộ Dung Phục trên người thu hồi. Dịch chuyển khỏi ánh mắt, đã rơi vào Độc Cô Phượng trên người.

Hít sâu một hơi, đã tại trong lòng hạ quyết tâm.

“Ngươi vẫn chưa trả lời vấn đề của ta!”

“Nhạc huynh!”

“Ta muốn lại nghe một chút ngươi đối với kiếm giải thích!”

Người, hay (vẫn) là một chân đứng ở huyền thiết cự trên thân kiếm. Độc Cô Phượng đem lần nữa tất cả mọi người quần hùng đều xem như không thấy, bởi vì người ở chỗ này bên trong kiếm pháp bên trên duy có trước mắt cái này đã từng Cửu Kiếm thất bại chính mình nói công tử mới xem như chính thức cao thủ sử dụng kiếm.

Những người khác sử dụng kiếm người bất quá là tại đùa giỡn kiếm mà thôi.

Về phần mặt khác cao thủ, Độc Cô Phượng đồng lòng không thèm để ý.

Đối với nàng mà nói, dưới mắt để ý chỉ dùng kiếm người. Những người khác cũng không cần kiếm, không đáng nàng đi chú ý.

Mộ Dung Phục?

Sử dụng kiếm mặc dù không tệ, nhưng lòng hắn tư quá

nặng. Không cách nào đạt tới đỉnh. Hơn nữa Mộ Dung gia chính thức tuyệt học cũng không là kiếm pháp.

Đương nhiên.

Đối với Độc Cô Phượng mà nói, Mộ Dung Phục ánh mắt tự nhiên là bị nàng đã nhận ra, chỉ là Độc Cô Phượng cũng không có đi để ý. Trong lòng của nàng, dưới mắt chỉ có một chữ —— kiếm.

“Cáp!”

Nhạc Duyên biết rõ không xử lý chuyện trước mắt, như vậy chính mình kế tiếp cách làm tất nhiên sẽ đã bị Độc Cô Phượng quấy nhiễu, thậm chí nàng hội (sẽ) trở thành địch nhân. Chính mình đối với nàng mà nói, đã đã trở thành xác minh kiếm tồn tại, hoặc là nói tựu như là ban đầu ở rừng cây hạnh cái kia giống như bình thường.

Độc Cô Phượng, đã vì kiếm vào Ma.

Cười nhạt một tiếng, Nhạc Duyên đón Độc Cô Phượng cái kia lợi hại vô cùng ánh mắt, nói ra: “Ngươi muốn gặp kiếm của ta, tự là có thể!”

“Nhưng…”

“Ta muốn chỉ sợ không phải hiện tại!”

Đối mặt trả lời như vậy, Độc Cô Phượng mày kiếm nhảy lên, khóe miệng tóe ra một tiếng kinh ngạc: “Ân?”

“Bởi vì ngươi có một cái khác địch nhân!”

Nhạc Duyên đích thoại ngữ rơi xuống, tựa hồ như là chứng minh Nhạc Duyên đích thoại ngữ bình thường, đứng tại nơi hẻo lánh Vương Ngữ Yên đã giẫm chận tại chỗ mà ra.

Một thân màu vàng hơi đỏ áo quần không gió mà lay, buộc ở sau ót mái tóc càng hơi hơi trôi nổi…mà bắt đầu.

Theo Vương Ngữ Yên bước chân từng bước từng bước bước ra, nàng quanh thân bàn đá xanh bên trên thoáng chốc xuất hiện vô số vết kiếm, rõ ràng là vô ảnh kiếm khí.

Trong không khí, Tê tê âm thanh không dứt bên tai.

Thậm chí.

Tại không ít giang hồ nhân sĩ mắt thường có thể thấy được ở bên trong, cái kia trong không khí đã ẩn ẩn xuất hiện chấn động, như tơ tuyến giống như bình thường Kiếm Khí lăng không xẹt qua.

“Độc Cô Phượng a!”

“Ta!”

“Vương Ngữ Yên!”

Lời còn chưa dứt, người đã như là ảo ảnh giống như bình thường thay hình đổi vị đồng dạng xuất hiện ở Độc Cô Phượng hơn một trượng trước khi.

Thu nạp tại trong tay áo ngọc thủ thành Kiếm chỉ xa xa điểm ra, chỉ hướng Độc Cô Phượng, Vương Ngữ Yên sắc mặt lạnh lùng nói: “Ta đến nói cho ngươi biết, kiếm là cái gì!”

Đây là!

Đây là!

Nhạc Duyên tuy là suy đoán đã đến Vương Ngữ Yên đối với Độc Cô Phượng cái chủng loại kia căm thù, nhưng lại hoàn toàn không ngờ rằng Vương Ngữ Yên giờ khắc này bày ra võ công, trong mắt cũng đầy là ngoài ý muốn! Mà ánh mắt của hắn đã rơi vào đứng ở trong góc nhỏ Đoàn Dự trên người.

Đồng thời.

Cùng Thiếu Lâm chúng tăng sống chung một chỗ Đoạn Chính Thuần cũng là con mắt trừng lớn, ngạc nhiên vô cùng.

Lại để cho hắn khiếp sợ không phải cái này đại hội anh hùng cục diện đột nhiên thay đổi, mà là cái này Đậu Khấu thiếu nữ triển hiện ra kiếm pháp.

Kiếm pháp này, hắn thật sự là rất quen thuộc.

Bởi vì này cửa kiếm pháp đúng là đại lý đoàn gia bất truyền tuyệt học, được xưng thiên hạ đệ nhất kiếm pháp ——

Sáu mạch thần kiếm!

Chương 087 : Thân bại danh liệt người (thượng)

Hai nữ nhân.

Riêng phần mình biểu hiện ra một tay, đủ để cho ở đây quần hùng ghé mắt.

Một người kỵ điêu mà rơi, thể hiện ra chỉ có trong truyền thuyết tồn tại Kiếm Tiên khí độ. Mà một người khác, tiện tay mà ra vô ảnh kiếm khí, càng làm cho người kinh ngạc.

Dù sao Độc Cô Phượng tại rừng cây hạnh ở bên trong đã từng có biểu hiện, hơn nữa trước kia đối phương yêu kiếm như mạng, tìm qua không ít kiếm pháp lợi hại nhân chứng kiếm, tuy nhiên nàng trên giang hồ thanh danh không lộ ra, nhưng cũng tuyệt không phải Vương Ngữ Yên cái này mới ra đời Đậu Khấu thiếu nữ có thể so với.

Nhưng Vương Ngữ Yên đâu này?

Ngoại trừ lúc trước tham gia trân lung cuộc người biết được người này thiếu nữ đã nhận được kỳ ngộ, từ một cái tay trói gà không chặt thiếu nữ chuyển biến thành một cao thủ bên ngoài, những người còn lại cũng không biết cái gì. Nói sau lúc ấy tinh tú lão tiên Đinh Xuân Thu ở đây đại sát đặc giết, khiến cho không ít giang hồ nhân sĩ chạy thoát ra, chính thức biết rõ một màn này cũng không có mấy người.

Tại thời khắc này.

Hai gã nữ nhân chống lại rồi.

“…”

Độc Cô Phượng không nói gì, mà là nghiêng đầu, đánh giá Vương Ngữ Yên. Nàng rất rõ ràng nhớ rõ người thiếu nữ này, đối với người thiếu nữ này nàng ấn tượng rất sâu. Đọc thuộc lòng Bách gia võ học, lại cũng có thể có được bản thân lý giải, chỉ tiếc cuối cùng không biết võ công.

Nhưng dưới mắt…

Là chuyện gì lại để cho thiếu nữ này đã có được một thân không tầm thường công lực?

Còn có cái kia tùy ý vô ảnh kiếm khí!

Đều nói sĩ biệt tam nhật phải lau mắt mà nhìn, chỉ là trước mắt Vương Ngữ Yên biến hóa này cũng thật sự là quá lớn chút ít!

Mặc dù là dùng Độc Cô Phượng tâm tính, tại nhìn thấy Vương Ngữ Yên tình cảnh như thế về sau, cũng không khỏi không tán thưởng cùng kinh ngạc.

Tâm tư đã đã lên, Độc Cô Phượng đã có chỉ giáo tâm tư, ngón trỏ tay phải cùng ngón giữa khép lại, dùng Kiếm chỉ hình thức vẫn là xa xa một điểm, hư không điểm hướng về phía Vương Ngữ Yên.

“! ! !”

Vương Ngữ Yên thấy thế sắc mặt có chút ngưng tụ, tại đối phương ra tay nháy mắt, cũng là ngọc thủ mang ra, ngón trỏ xa xa điểm ra. Đối với hướng về phía Độc Cô Phượng điểm tới một ngón tay.

Ba!

Chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, phảng phất giống như trát phá sau đột nhiên nổ khí cầu bình thường, không khí mãnh liệt run lên, lập tức đột ngột bay lên một hồi Tiểu Tiểu gió lốc, thổi hướng về phía bốn phương tám hướng.

“Ân?”

Thu hồi ngọc thủ, Độc Cô Phượng giơ cổ tay lên, kinh ngạc nhìn mình ngón trỏ, trong mắt có chút ngoài ý muốn.

Còn đối với mặt.

Chỉ nghe một tiếng hừ nhẹ, lông mày cau lại ở bên trong, Vương Ngữ Yên cũng giơ tay lên cổ tay. Ánh mắt đã rơi vào chính mình ngón trỏ trên đầu ngón tay mặt, cái kia bên trên ẩn ẩn có một cái điểm đỏ, còn có một tia đau đớn.

Hai nữ đối mặt, đều theo trên mặt của đối phương chứng kiến ngoài ý muốn cùng kinh ngạc.

Độc Cô Phượng kinh ngạc chính là cái này cổ vô hình

khí kiếm… Trong vòng hoá khí Kiếm Khí, hơn nữa phần này Kiếm Khí trong còn có một loại cực kỳ mãnh liệt sắc bén tính, tựa hồ… Có một loại phá khí ảo giác, nhưng đây chỉ là một chút da lông.

Cái này thử một lần dò xét tính chiêu pháp, lại để cho Độc Cô Phượng biết được chính mình có chút khinh thường đối phương rồi.

Mà lại để cho Vương Ngữ Yên kinh ngạc chính là đối phương công lực, tựa hồ không nghĩ giống như trong như vậy cao. Trái lại cùng trong ấn tượng so sánh với giảm xuống quá nhiều. Có thể mặc dù là như vậy, vừa mới một ngón tay giao phong, vẫn là nàng đã rơi vào hạ phong.

Kiếm Khí bị phá, tại nàng ngón trỏ chỉ trên bụng để lại một cái điểm đỏ dấu vết.

Nhưng nói toạc ra. Cái này thử một lần dò xét lại để cho Vương Ngữ Yên trong nội tâm tin tưởng nhưng lại đủ chút ít, nàng không nghĩ giống như bên trong như vậy trực tiếp rơi vào hạ phong. Ít nhất… Ít nhất tại công lực bên trên, nàng còn chiếm có ưu thế, hơn nữa chính mình trong đầu tư tưởng những phương pháp kia. Có lẽ có lấy cơ hội.

Con mắt sáng ngời.

Vương Ngữ Yên muốn lập tức động thủ, đúng lúc này lại nghe mặt khác một giọng nói truyền đến, sinh sinh đè xuống nàng xúc động.

“Kính xin hai vị nữ hiệp tạm thời đừng vội động thủ. Dưới mắt là đại hội anh hùng, cần tìm ra cái kia sau lưng độc thủ!”

“Thỉnh cho Cái Bang cùng Thiếu Lâm một cái mặt mũi!”

Không kiêu ngạo không tự ti, cho dù là liên tiếp xuất hiện tình huống đã lại để cho Bạch Thế Cảnh sắc mặt cũng không tốt xem, nhưng dưới mắt hắn cũng chỉ có thể kiên trì, sinh sinh đem cục diện đảo ngược, bằng không mà nói đến lúc đó không biết tình huống hội (sẽ) trở nên như thế nào?

Ít nhất, thật sự nếu không vãn hồi, chỉ sợ cục diện đã không phải là hắn Bạch Thế Cảnh có thể khống chế.

Nói đến đây ngữ lại để cho Vương Ngữ Yên tạm thời tính lui lại xuống, không có trực tiếp ngạnh bên trên.

Nhưng nàng nhìn về phía Độc Cô Phượng ánh mắt, đã nói cho đối phương biết nàng cái này tất yếu một trận chiến.

“Cáp!”

“Lãng phí!”

Đứng tại Đoạn Duyên Khánh trước người Nhạc Duyên cười nhìn xem Độc Cô Phượng cùng Vương Ngữ Yên hai cái mỹ mạo nữ nhân đối một chiêu, Nhạc Duyên tất nhiên là liếc nhìn ra Vương Ngữ Yên trên tay võ học —— đại lý đoàn gia tuyệt học, sáu mạch thần kiếm.

Tại Vương Ngữ Yên trên tay sáu mạch thần kiếm cùng tại Đoàn Dự trên tay sáu mạch thần kiếm hoàn toàn bất đồng.

Có thể nói, một đống lớn tuyệt học ở lại Đoàn Dự trên người quả thực lãng phí.

Nên hỏi hắn một cái hoàng nhị đại, có kỳ ngộ nắm chắc bao hàm, đó chính là tùy hứng sao!

Bờ môi khẽ nhúc nhích, dùng truyền âm nhập mật phương thức đối với đứng ở phía sau Đoạn Duyên Khánh nói ra: “Ngươi cái này tiện nghi nhi tử, vì nữ nhân thật đúng là bỏ hết cả tiền vốn! Chỉ tiếc người ta thiếu nữ tựa hồ hay (vẫn) là cùng Đoàn công tử như gần như xa!”

“Đoàn Dự không có ngươi như vậy quả quyết tính tình, ngược lại là phong lưu phóng khoáng một thân!”

“Ha ha!”

“Hài tử, có lẽ hay (vẫn) là do chính mình lối dạy tốt!”

Nói xong lời cuối cùng, Nhạc Duyên cũng cảm giác mình nhất thời không biết nên như thế nào hình dung trước mặt vấn đề này rồi, nhưng lại ở chỗ này nhớ tới chuyện của mình.

Đoạn Chính Thuần! ! !

Đoạn Duyên Khánh nghe phần này lời nói, lửa giận trong lòng càng lớn, một bụng phiền muộn toàn bộ phát

đã đến Đoạn Chính Thuần trên người, lại cho đối phương nhớ lên một số.

Đã thân là người phụ hai người, đều là không hẹn mà cùng phát ra thở dài một tiếng.

Mà tại phía xa Thiếu Lâm chúng tăng cùng một chỗ Đoạn Chính Thuần cũng là trong nội tâm úc nộ không thôi, nhìn thấy Đoàn Dự một mực rúc ở đây ở bên trong, bắt đầu còn kinh ngạc con của mình vì cái gì không đến thấy mình, hiện tại rốt cuộc hiểu rõ trong đó nguyên do.

Lập tức, lại để cho hắn bất đắc dĩ lại phẫn nộ.

Bất đắc dĩ chính là Đoàn Dự cách làm, mà phẫn nộ lại là mình.

Vương Ngữ Yên bộ dáng, đã lại để cho hắn gặp được một người bóng dáng, từng có Chung Linh, Mộc Uyển Thanh ví dụ Đoạn Chính Thuần, thật sự là không cảm tưởng giống như loại tình huống đó. Một người tại đâu đó có chút đứng ngồi không yên.

Sau nửa ngày.

Đoạn Chính Thuần rốt cục quyết định trên mình đi tìm con của mình rồi.

Đoạn Chính Thuần cách làm tự nhiên là đã rơi vào đang tại quan sát Nhạc Duyên cùng Đoạn Duyên Khánh trong mắt, thấy vậy, Nhạc Duyên sắc mặt có chút quái dị quay đầu lại nhìn thoáng qua Đoạn Duyên Khánh, nếu có điều chỉ nói: “Bất quá… Rất có thể đem ngươi sẽ cùng một

cái cừu nhân trở thành thân gia, đều là người trong nhà…”

Bất quá vừa nghĩ tới nhà mình tình huống, Nhạc Duyên lại lại cảm thấy quả thực không có có đạo lý đi đánh giá Đoàn thị nhất tộc tình huống.

Ai?

Đoạn Duyên Khánh nghe vậy không khỏi khẽ giật mình, mơ mơ màng màng.

Trên đài.

Bạch Thế Cảnh còn đang khải khải mà nói, đem quần hùng chú ý lực cuối cùng từ hắn phương hướng của hắn kéo lại. Nói: “Chúng ta hôm nay tổ chức đại hội anh hùng, đã là vì tìm kiếm sau lưng độc thủ, tại quần hùng trước mặt vạch trần những người khác bộ mặt thật sự!”

“Càng là muốn cho có chút dã tâm chi người biết được thiên hạ này hay (vẫn) là nhân nghĩa trong lòng, Thiếu Lâm Tự cùng Cái Bang đương chủ trì phần này chính nghĩa!”

Liên tiêu đái đả, mấy câu trong đã đem cục diện kéo hướng phương hướng của hắn.

Dựng ở huyền thiết cự trên thân kiếm Độc Cô Phượng ngẩng đầu nhìn lướt qua Bạch Thế Cảnh, lúc này mới đối với Nhạc Duyên nói ra: “Người này tâm tư bất chính, xem ra hắn cũng nhằm vào ngươi rồi!”

Nghe vậy Nhạc Duyên không khỏi cười cười, chính mình đến rõ ràng nói rõ ý đồ đến, đối phương nếu như không lợi dụng điểm này, như vậy căn bản cũng không phải là một cái hợp cách bang chủ Cái bang.

Bất quá tự mình làm bậy thì không thể sống được!

Xem lâu rồi tiểu nhân vui đùa ầm ĩ. Đã đầy đủ rồi.

Tâm tư rơi xuống, Nhạc Duyên đã đạp đi ra ngoài.

Một bước này.

Phảng phất giống như điểm vào tất cả mọi người tim đập phía trên.

Để ở nơi có cao thủ đều là chấn động, không hẹn mà cùng nhìn phía bước ra đến Nhạc Duyên, cái kia một thân hắc kim sắc trường bào tại ánh mặt trời chiếu rọi xuống sáng quắc sinh huy.

“Bạch bang chủ mà nói không tệ!”

“Là cần vạch trần những người khác bộ mặt thật sự!”

Nhạc Duyên ánh mắt tại Bạch Thế Cảnh cùng Khang Mẫn trên người của hai người qua lại nhìn quét, một tay chắp sau lưng, nói ra: “Ta là nói rõ thái độ mà đến, khinh thường âm mưu quỷ kế! Cũng không phải là những người khác như vậy suy nghĩ, bề ngoài nhân nghĩa, bên trong nhưng lại lòng dạ hiểm độc chi nhân.”

Mọi người ở đây đều nghe ra Nhạc Duyên trong lời nói

nếu có điều chỉ.

Đến chỗ này quần hùng. Có thể nói là cảm thấy trước mắt lúc này đây đại hội anh hùng sự tình là từng cơn sóng liên tiếp, lại để cho người hoàn toàn không biết kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì.

Lúc trước mới xuất hiện một cái chỉ ra muốn tiêu diệt Thiếu Lâm chi nhân, trong nháy mắt cái này xuất hiện mở ra như ma đầu người rồi lại tại chủ trì chính nghĩa, loại này mâu thuẫn cảm giác lại để cho rất nhiều người trở tay không kịp.

Chưa phát giác ra gian. Bạch Thế Cảnh chỉ cảm thấy tim đập phi thường nhanh, có một loại đại họa lâm đầu cảm giác.

Chính muốn mở miệng đánh gãy lời của đối phương, lại nghe đối phương đã mở miệng nói ra: “Kiều huynh, ngươi không là muốn biết là ai giết Phó bang chủ ngựa lớn nguyên sao? Dưới mắt có thể biết được chân tướng rồi!”

“! ! !”

“Là ai?”

Kiều Phong nghe vậy kinh hãi. Lập tức vươn người đi ra, ánh mắt khiếp sợ nhìn qua Nhạc Duyên.

Hai người nói toạc ra cũng không phải bái kiến hai mặt, đáng tiếc là muốn cùng một chỗ uống rượu nguyện vọng cuối cùng là không có đạt thành. Lần thứ ba gặp mặt đã

ở chỗ này, đối phương nhưng lại bày biện đối với Thiếu Lâm mà đến.

Một bên.

Mộ Dung Phục ánh mắt cuối cùng từ Độc Cô Phượng trên người hút ra, nhìn phía bên này.

Mặc dù là biết được ngựa lớn nguyên là chết ở nhà mình tuyệt kỹ phía dưới, nhưng đối với Mộ Dung Phục mà nói, hắn không có chút nào lo lắng, dù sao đây không phải là hắn làm dễ dàng.

“Ngươi!”

“Xuất hiện đi!”

“Nói cho chúng ta biết ngươi cũng biết hết thảy!”

Theo Nhạc Duyên đích thoại ngữ rơi xuống, tại Kiều Phong nhìn soi mói, Cái Bang chi nhân chỗ đội hình ở bên trong, một cái lớn lên tuấn lãng tên ăn mày thư sinh từ bên trong đi ra. Đúng là tại trong Cái Bang trẻ tuổi trong rất có danh vọng thập phương tú tài toàn bộ quan thanh.

Toàn bộ quan thanh! ! !

Bạch Thế Cảnh thấy thế trong nội tâm kinh hãi, không ổn ý niệm trong đầu theo trong lòng bay lên.

Phải biết rằng hắn, Khang Mẫn ở giữa rất nhiều sự tình, thập phương tú tài toàn bộ biết được, hơn nữa đối

phương coi như là bọn hắn người thứ ba. Nhưng tại thời khắc này, theo Nhạc Duyên đích thoại ngữ rơi xuống, thập phương tú tài toàn bộ quan thanh đi ra thời điểm, Bạch Thế Cảnh còn có Khang Mẫn cũng biết không ổn rồi.

Có lẽ toàn bộ quan thanh không biết được Bạch Thế Cảnh cùng Khang Mẫn sát hại lập tức đại nguyên, nhưng những chuyện khác nhưng lại rõ ràng cái đại khái. Mà thôi toàn bộ quan thanh trí tuệ, tự nhiên cũng có thể suy đoán đi ra. Chỉ là bọn hắn hoàn toàn không ngờ rằng toàn bộ quan thanh chính là cái kia Nhạc Duyên người.

Một ánh mắt ý bảo, nhận lấy chỉ thị Bạch Thế Cảnh xuất thủ.

Sở trường là tuyệt học của hắn, triền ti cầm nã thủ.

Về phần đằng sau giải thích Bạch Thế Cảnh đã tại trong lòng xoay quanh tốt rồi, thay ma đầu làm việc, đảm nhiệm qua Chấp pháp trưởng lão hắn tất nhiên là muốn xử trí trong bang phản đồ.

Đối mặt tình cảnh như thế, Nhạc Duyên mặt không biểu tình.

Hắn biết rõ, Bạch Thế Cảnh ra tay giờ khắc này, cũng đã đại biểu Cái Bang bị nốc-ao rồi.

Nếu như không phải đã từng Cái Bang tại Tương Dương cuộc chiến trong bỏ ra lớn nhất khí lực, cùng người Mông Cổ đại chiến chết cái không sai biệt lắm,

bằng không mà nói dưới mắt Cái Bang tuyệt đối không phải như vậy kết cục, sẽ không tại Nhạc Duyên trong cục đi ra ngoài.

Ngoài miệng nói xong có lẽ sẽ không nhớ tình bạn cũ tình, nhưng tựu vì theo bên người tiểu nha đầu, coi như là hồi báo một phần.

Đồng thời.

Tại Bạch Thế Cảnh ra tay một khắc này, một hồi rồng ngâm lên tiếng mà ra, rõ ràng là Kiều Phong xuất thủ.

Cầm Long Thủ mang tất cả mà ra, trực tiếp sắp bị Bạch Thế Cảnh tập kích một trở tay không kịp toàn bộ quan thanh cho kéo xuống bên cạnh của mình.

Tại thời khắc này.

Kiều Phong cũng đại khái phỏng đoán đến nơi này mặt nguyên nhân rồi.

Cái này đối với trong Cái Bang huynh đệ kết nghĩa, tại lúc này chính thức đối với lại với nhau.

Chương 088 : Thân bại danh liệt người (trung)

Xanh thẳm đồng nhất bầu trời chẳng biết lúc nào nhiều hơn tí ti mây đen.

Che đậy không ít ánh sáng.

Chưa phát giác ra gian, rất có một loại mây đen áp thành thành dục tồi cảm giác áp bách.

Thiếu thất núi.

Quần hùng đại hội hào khí lại lần nữa biến hóa.

Nguyên bang chủ Cái bang Kiều Phong xuất thủ, vì cái gì là tra ra sát hại Phó bang chủ ngựa lớn nguyên chính thức hung thủ.

Kiều Phong sở dĩ bị ép ra ngoài Cái Bang, một đầu nguyên nhân là bởi vì thân phận của hắn, một cái khác cũng là bởi vì ngựa lớn nguyên chết.

“Kiều Phong!”

Ra tay thất bại Bạch Thế Cảnh mãnh liệt xoay người, ánh mắt hướng về Kiều Phong trên người, lạnh giọng mở miệng trực tiếp hô lên tên của đối phương, đúng là không có trước kia chút nào tình cũ.

Cũng thế.

Đương bước ra một bước kia, lại có mấy người còn có thể nhớ tình bạn cũ tình?

Sát ý đã lên, tình cũ bất quá là ven đường thạch.

Bạch Thế Cảnh nội tâm cũng không phải là anh hùng.

“Bạch bang chủ, xin hãy tha lỗi!”

Kiều Phong nghe vậy chắp tay, đối với cái này cái mình ở Cái Bang huynh đệ kết nghĩa, hắn vẫn đang hoà nhã háo sắc, “Nghĩ đến ngươi cũng muốn biết sát hại mã Phó bang chủ chính thức hung thủ là ai!”

Hí!

Trong nội tâm hít một hơi khí lạnh, Bạch Thế Cảnh có thể không muốn biết hung thủ thật sự là ai.

Một bên Khang Mẫn trong lòng cũng là kinh hãi, chính là muốn xen vào thời điểm, lại đột ngột phát hiện mình thật giống như bị cái gì đã khống chế bình thường, vậy mà không cách nào mở miệng, một màn này lại để cho Khang Mẫn sắc mặt không khỏi đại biến, trong nội tâm hoảng hốt.

Do trực giác của nữ nhân, Khang Mẫn ánh mắt đã rơi vào Nhạc Duyên trên người.

Phát hiện đối phương chính nhìn mình, cái kia một đôi đen kịt sắc con mắt rơi trong mắt của nàng thật giống như nhìn thấy hai uông sâu không thấy đáy u đầm,

chính chậm rãi chuyển động, cái nhìn này nhìn lại, Khang Mẫn chỉ cảm giác mình cả người tinh khí thần đều chui vào đối phương trong hốc mắt.

“Toàn bộ quan thanh, kính xin ngươi nói ra tự mình biết đồ vật!”

Xoay người. Kiều Phong cái này liền đối với đứng tại phía sau mình toàn bộ quan thanh hỏi.

“Hô!”

Thở phào một hơi, cưỡng ép hiếp đè xuống trong lòng tức giận, toàn bộ quan thanh quả thực thật không ngờ Bạch Thế Cảnh dĩ nhiên là muốn giết chính mình! Nhưng hắn là có thể thấy rõ ràng đối phương trong mắt sát ý. Chiêu thức tuy nhiên thoạt nhìn là bắt, chỉ sợ tác dụng tại trên người mình. Đến lúc đó…

Ngươi bất nhân, tựu chớ có trách ta bất nghĩa!

Hơn nữa Nhạc Duyên đã từng ở lại trên người hắn sinh tử phù, toàn bộ quan thanh hết thảy đã không cho phép hắn có tự do của mình.

Lúc trước hắn tham dự trong đó, vốn muốn mượn lấy Cái Bang lực lượng đem bản thân tai hoạ ngầm khu trục, nhưng dưới mắt xem ra, đây chẳng qua là một cái mỹ hảo nguyện vọng.

“Đúng vậy!”

“Sát hại mã Phó bang chủ chính thức hung cầm chính

là…”

Toàn bộ quan thanh ánh mắt đã rơi vào Bạch Thế Cảnh trên người, mỗi chữ mỗi câu đem tự mình biết đồ vật nói đi ra, đồng thời tại tai của hắn bờ cũng truyền đến Nhạc Duyên truyền âm nhập mật thanh âm.

“Sát hại mã Phó bang chủ hung cầm chính là Bạch Thế Cảnh cùng Khang Mẫn!”

Cuối cùng. Toàn bộ quan thanh lời kia vừa thốt ra, toàn bộ thiếu thất núi nghe xong tin tức này chi nhân cũng không khỏi sắc mặt đại biến, xôn xao lên tiếng.

Trong đó kích động nhất thì còn lại là Cái Bang cao thấp tất cả mọi người.

“Không!”

Bạch Thế Cảnh đang muốn phủ nhận, rồi lại nghe bên người lại lần nữa vang lên một cái mê người giọng nữ, cái này một câu nhưng lại triệt để phá vỡ trong lòng của hắn cấu tứ phản bác.

“Đúng vậy!”

“Là ta lại để cho Bạch Thế Cảnh giết ngựa lớn nguyên cái kia không còn dùng được gia hỏa!”

Khang Mẫn chân thành mà đến, đi đến Bạch Thế Cảnh bên người, nghiêng người hơi dựa vào, thỏa thỏa một bộ gian tình tràn đầy bộ dạng.

Làm sao lại như vậy?

Kinh ngạc quay đầu, Bạch Thế Cảnh biết rõ dùng Khang Mẫn tính tình tuyệt đối không nên nói như thế, quay đầu lại ánh mắt rơi vào Khang Mẫn trên mặt. Nhìn thấy cũng là ngoài ý muốn khiếp sợ còn có một tia mê mang. Tựa hồ… Tựa hồ, lời kia không phải xuất từ miệng của nàng giống như bình thường.

Đến tột cùng xảy ra chuyện gì?

Những hiện tại này đã cũng không trọng yếu.

Tại toàn bộ quan thanh liên tiếp không ngừng chứng cứ xuống, kết hợp với Khang Mẫn cái kia đột nhiên tóe đi ra một câu. Sự tình ở chỗ này đã kết cục đã định rồi.

Bạch Thế Cảnh biết rõ, đợi chờ mình chính là thân bại danh liệt.

Kiều Phong càng là nhìn đến mục vành mắt muốn nứt, một thân công lực tại thời khắc này nhấc lên, tại nhìn thấy Bạch Thế Cảnh buông tha cho cuối cùng phản bác, hắn liền biết rõ chuyện này là sự thật.

Sát hại ngựa lớn nguyên chính là Bạch Thế Cảnh cùng Mã phu nhân hợp mưu.

Muốn một chưởng đem trước mặt chi nhân đánh chết, nhưng Kiều Phong vẫn là cưỡng ép hiếp chịu đựng phẫn nộ trong lòng, không hiểu hỏi: “Vì cái gì?”

Hắn không rõ!

Không rõ chính mình cái tại Cái Bang huynh đệ kết nghĩa tại sao phải biến thành bộ dạng như vậy?

Phải biết rằng Bạch Thế Cảnh hắn là Cái Bang Chấp pháp trưởng lão, từ trước đến nay thiết diện vô tư, là một vị đức cao vọng trọng. Nhân vật có máu mặt. Tại Cái Bang cao thấp, có thể nói cũng là đã nhận được cao thấp các huynh đệ kính nể. Nhưng là tựu là người này. Thật là sát hại lập tức Phó bang chủ hung thủ.

Vì cái gì?

Ngẩng đầu, Bạch Thế Cảnh có chút không dám xem Kiều Phong cái kia thất vọng ánh mắt. Nghe đối phương hỏi thăm, Bạch Thế Cảnh cũng trong lòng hỏi ý kiến hỏi mình đây là vì cái gì?

Là nữ nhân!

Là hồng nhan họa thủy!

Nhưng cũng là chính mình tâm tính không đủ kiên định!

Làm ra việc này, bị triệt để vạch trần về sau, Bạch Thế Cảnh liền biết rõ mình ở cái này trước mắt bao người đã thân bại danh liệt, đã không có lộ thối lui.

Phần này chân tướng tại quần hùng trước mặt điểm ra, ngay tiếp theo toàn bộ Cái Bang cao thấp đều cảm giác bản thân mặt mũi toàn bộ cho mất hết rồi, rất nhiều Cái Bang đệ tử đều cúi đầu, không dám gặp người bộ dáng.

Mà quần hùng đâu này?

Giờ phút này vẫn đang tại trong lúc khiếp sợ.

Đại hội anh hùng bên trên như vậy chuyển hướng, đối với lần nữa người đến nói, không thể nghi ngờ là ngoài ý muốn.

Thiếu Lâm Tự chúng tăng càng là ngạc nhiên.

Đây là cái gì tiết tấu?

Hảo hảo đấy, cùng một chỗ khai đại hội anh hùng, kết quả mới bắt đầu cái giúp mình trước hết xong đời. Loại này cục diện, lại để cho một loại hòa thượng Thiếu Lâm không biết nên như thế nào đi đánh giá, chỉ có thể mắt trợn tròn, sạch bóng đầu nhìn trước mắt phát sinh hết thảy.

“Đúng vậy!”

“Là ta giết ngựa lớn nguyên!”

Giờ khắc này, bất kể là có phải có người nhúng tay, Bạch Thế Cảnh biết rõ đã không có chỗ trống, hắn có thể thấy rất rõ Cái Bang các đệ tử cái loại nầy ánh mắt phẫn nộ, bọn hắn cảm thấy mất mặt, cảm thấy mình bị thụ lừa gạt.

Bị kích động địa khai đại hội anh hùng, chủ trì chính nghĩa người, kết quả ngược lại là xảy ra vấn đề.

Loại này chuyển hướng, lại có bao nhiêu người có thể

đủ tiếp thụ?

Có thể nói Cái Bang danh dự tại thời khắc này cơ hồ ném đi cái sạch sẽ.

Vô số giang hồ nhân sĩ chỉ cảm thấy hôm nay mở rộng tầm mắt, tình như vậy thế đấu chuyển cục diện, thật đúng là hiếm thấy.

“Về phần tại sao…”

Quay đầu lại nhìn thoáng qua đã biết rõ trước mắt thế cục. Vô cùng bối rối Khang Mẫn, Bạch Thế Cảnh đắng chát cười cười, tay phải mãnh liệt nâng lên. Cử quá mức đỉnh, theo mặc dù là rơi chưởng. Tự che thiên linh.

Bành!

Một tiếng trầm đục.

Đó là đầu lâu tiếng vỡ vụn.

Đã làm Cái Bang Chấp pháp trưởng lão Bạch Thế Cảnh biết rõ, tự vận là hắn nhất thể diện rơi tràng phương thức.

Máu tươi đầm đìa ở bên trong, hai đầu gối mềm nhũn, Bạch Thế Cảnh tựu như vậy quỳ gối Kiều Phong trước mặt, bờ môi khẽ nhúc nhích, như muốn đang nói gì đó, là hối hận hay (vẫn) là mặt khác? Đắng chát cười cười, người này mới tân nhiệm bang chủ Cái bang bất quá hơn tháng thời gian mới bang chủ từ đó tự vận mà vong.

“…”

Không có ngăn trở. Kiều Phong cũng biết cái này chân tướng của sự tình bị xốc lên một khắc này, đã đã chú định Bạch Thế Cảnh kết cục.

Toàn thân cổ đãng công lực không chỗ có thể phát, một đôi nắm đấm gắt gao nắm, cả thân thể đều có chút run rẩy.

Bạch Thế Cảnh tự vận mà vong, Kiều Phong cũng không có ngăn cản, hắn biết rõ đây là đối phương nhất thể diện phương thức, cũng chính là vì mình cái này tại Cái Bang huynh đệ kết nghĩa một lần cuối cùng cân nhắc, hắn cho đối phương mình giải quyết cơ hội.

“Ta đã từng coi như là một anh hùng hảo hán sao…”

Bên tai quanh quẩn hay (vẫn) là câu kia không hết, Kiều Phong tại trong lòng không biết là nên vui hay (vẫn) là bi.

Giải quyết cái này một phần hiềm nghi, nhưng Kiều Phong phát hiện sự tình cuối cùng không để cho hắn vui vẻ.

Cuối cùng.

Kiều Phong ánh mắt đã rơi vào Khang Mẫn trên người.

Bạch Thế Cảnh tại trước mặt nàng tự vận mà vong. Khang Mẫn tuyệt đối không ngờ rằng, hơn nữa chính mình lúc trước cái kia không bị khống chế giống như bình thường đích thoại ngữ theo trong miệng tóe ra,

nàng cũng biết sự tình cục diện triệt để như điên chạy con ngựa hoang hoàn toàn khống chế không nổi rồi.

Ánh mắt mọi người. Đều đã rơi vào nàng Khang Mẫn trên người.

Mặc dù là Khang Mẫn tự nói thiên tư quốc sắc, hy vọng trong thiên hạ sở hữu ánh mắt của nam nhân đều ngừng tại trên người mình, nhưng lại không phải giờ khắc này.

“Không phải ta!”

“Không phải ta!”

Đối mặt Kiều Phong ánh mắt, Khang Mẫn lảo đảo lui về phía sau, tại lui ra phía sau trên đường bị người cố ý dùng chân thoáng một phát, lập tức ngã trên mặt đất.

“Cái này đều tại ngươi!”

Cuối cùng, Khang Mẫn cơ hồ là tê tâm liệt phế đối với Kiều Phong gầm hét lên, trong mắt nước mắt tại đảo quanh nhi, hảo hảo cục diện tại lập tức lật thuyền. Cái này làm cho nàng làm sao có thể đủ tiếp thụ?

Cuối cùng nhất.

Khang Mẫn ánh mắt đã rơi vào đã tìm được Đoàn Dự Đoạn Chính Thuần, thê âm thanh nói: “Đoàn lang…”

Đoàn lang?

Không hẹn mà cùng. Ánh mắt mọi người đều hướng

chẳng biết lúc nào cùng Đoàn Dự đứng chung một chỗ Đoạn Chính Thuần trên người rơi đi… Đoạn Chính Thuần không nói gì, tại Cái Bang cục diện xuất hiện như thế chuyển hướng thời điểm. Sự chú ý của hắn đã bị hấp dẫn.

Khang Mẫn…

Cách làm của nàng thật sự là quá mức khiến người ngoài ý rồi.

Nhưng mặc dù là cái kia một tiếng thâm tình kêu gọi, Đoạn Chính Thuần chỉ cảm thấy toàn thân mát lạnh, lại biết chính mình vẫn đang cứu không được người ta.

Tại Khang Mẫn muốn cầu Đoạn Chính Thuần trợ giúp thời điểm, Nguyễn Tinh Trúc nhưng lại vọt ra, chắn Đoạn Chính Thuần trước mặt.

“…”

Nhìn xem tình cảnh như thế, Nhạc Duyên trong khoảng thời gian ngắn không biết nhớ ra cái gì đó, cái này đại hội anh hùng lại để cho người cảm thấy có chút quen mắt hương vị.

Nhớ rõ.

Ban đầu ở cái kia đại hội anh hùng bên trên, nhìn thấy Xích Luyện Tiên Tử cũng là bị tất cả mọi người căm thù thời điểm.

Chỉ là cả hai cuối cùng không thể so.

Khang Mẫn, nhưng lại tuyệt đối cũng so ra kém Mạc Sầu.

Cái gọi là độc nhất là lòng dạ đàn bà, nói đúng là Khang Mẫn.

Liền Đoạn Chính Thuần tại thời khắc này cũng rút lui, huống chi đến một câu vi hắn phụ trách gánh tội.

Tình cảnh như thế biến hóa, mặc dù là Độc Cô Phượng cũng là nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, mấy câu ở bên trong, vốn là hay (vẫn) là chủ trì chính nghĩa Cái Bang cơ hồ trụy lạc đáy cốc. Trận này cảnh, nói công tử là đã sớm chuẩn bị xong chưa?

Trong nội tâm nghi hoặc đồng thời, Độc Cô Phượng ánh mắt đứng tại Nhạc Duyên trên người, nhìn thấy Nhạc Duyên cả người tựa hồ có chút thất thần.

Nơi hẻo lánh.

Chư Cát Tiểu Hoa xem lên trước mặt cục diện biến hóa, Cái Bang tại trở bàn tay tầm đó rơi vào như thế bộ dáng, cũng quả thực ra ý của hắn bên ngoài.

Nhưng hắn biết không có thể tiếp tục như vậy rồi.

Trận này đại hội anh hùng, Cái Bang trên cơ bản đã phế đi.

Như tiếp tục như vậy… Chư Cát Tiểu Hoa ánh mắt ẩn ẩn đứng tại cái kia một thân hắc kim sắc áo bào, nói

thẳng muốn tiêu diệt Thiếu Lâm người trên người. Dưới mắt, nhưng hắn là tinh tường nhìn thấy Cái Bang bất quá là tại hắn mấy câu ở bên trong, liền thành kết quả như thế.

Không được!

Được đem cục diện nắm giữ ở trên tay mình, không thể để cho người xằng bậy.

Đúng lúc này.

Bầu trời truyền đến một tiếng chim bồ câu minh, thò tay, cái kia bồ câu đưa tin trực tiếp đã rơi vào Chư Cát Tiểu Hoa đích cổ tay bên trên, móc ra bên trong thư tín xem xét, Chư Cát Tiểu Hoa trên mặt rốt cục lộ ra vui mừng.

Giấy viết thư thu nạp.

Chư Cát Tiểu Hoa theo trong góc chậm rãi đi về hướng trong tràng.

“Lục Phiến môn!”

“Chư Cát Tiểu Hoa, bái kiến chư vị!”

Ngắn gọn giới thiệu hấp dẫn những người khác chú ý lực, gần kề một cái từ ngữ —— Lục Phiến môn, đã lại để cho quần hùng rất là kinh ngạc.

Như thế nào người của triều đình cũng tham dự tại đây?

Nghi hoặc ở bên trong, chỉ thấy Chư Cát Tiểu Hoa chắp

tay hướng bốn phía ôm quyền ý bảo, cuối cùng ánh mắt của hắn tại Nhạc Duyên trên người có chút dừng lại trong chốc lát, lúc này mới chuyển tới, cuối cùng nhất đã rơi vào đứng ở một bên vui cười xem cuộc vui Mộ Dung Phục trên người.

“Bái kiến Mộ Dung công tử!”

Ân! ! !

Lục Phiến môn!

Trong nội tâm ngưng tụ, Mộ Dung Phục ánh mắt cũng đã rơi vào Chư Cát Tiểu Hoa trên người, sắc mặt lạnh lùng.

Một đêm kia, trong rừng rậm, hai người đã giao thủ.

Kiếm trong tay không khỏi nắm chặt, Mộ Dung Phục ánh mắt tại Chư Cát Tiểu Hoa trên lưng Ngân Thương bên trên ngừng liếc, biết rõ đối phương xuất hiện chỉ sợ là châm đối với chính mình.

Giờ khắc này, hai người cuối cùng lại lần nữa chống lại rồi.

Đồng thời.

Bốn phía ở tràng quần hùng, thực sự phát hiện hào khí biến hóa.

Ẩn ẩn trên giang hồ hành tẩu Đại Tống triều đình tổ chức —— Lục Phiến môn, chống lại võ lâm thế gia ——

Mộ Dung thế gia.

Một ít kinh nghiệm phong phú người, tại thời khắc này đều có một loại không ổn cảm thụ.

Chỉ sợ…

Lúc này đây đại hội anh hùng, sẽ nhấc lên ngập trời sóng cồn

Chương 089 : Thân bại danh liệt người (tiếp theo)

“…”

Chư Cát Tiểu Hoa ôm quyền ý bảo, lại để cho Mộ Dung Phục tâm thần ngưng tụ.

Dưới mắt.

Mộ Dung Phục rất rõ ràng cái này Lục Phiến Môn người đã đem chú ý lực đặt ở trên người của mình, cảnh này khiến hắn tạm thời đem tâm tư thu trở về, chú ý khởi chính mình chuyện này đến.

“Các hạ đây là?”

Ôm quyền, đáp lễ.

Mộ Dung Phục dùng một loại nghi hoặc biểu lộ cùng ngữ khí hỏi.

Mặc dù là lúc trước đã gặp mặt, đã giao thủ, Mộ Dung Phục đối với cái này cầm trong tay Ngân Thương nam tử trẻ tuổi cũng không rõ ràng lắm đối phương tục danh, cái lúc này gặp đối phương đã chống lại chính mình, tự nhiên là mới từ đối phương tự giới thiệu trong biết được tên của đối phương.

Lục Phiến Môn.

Chư Cát Tiểu Hoa.

Giang hồ độ cao, triều đình xa.

Bất luận cái gì thời điểm, cả hai tầm đó kỳ thật đều có được quan hệ liên quan đến.

Triều đình sẽ không yên tâm giang hồ.

Cho nên, Đại Tống cũng sẽ không tồn tại nơi này chuyên môn xử lý những chuyện này chuyên chúc tổ chức —— Lục Phiến Môn.

Một khi Lục Phiến Môn tham gia trong đó, như vậy tựu đại biểu vấn đề này đã liên lụy không chỉ là giang hồ, đã liên lụy quốc gia.

Trong lúc nhất thời, tại quần hùng trong lại lần nữa vang lên nỉ non lời nói nhỏ nhẹ thanh âm, hiển nhiên Lục Phiến Môn chi nhân xuất hiện, triệt để vượt ra khỏi ở đây tất cả mọi người ngoài ý muốn. Một ít người chỗ đứng đều lặng lẽ chuyển bỗng nhúc nhích, rời xa Mộ Dung Phục chờ một đoàn người chỗ địa phương.

Chư Cát Tiểu Hoa!

Trong miệng nỉ non lấy nói một tiếng cái tên này, Nhạc Duyên ánh mắt rơi tại nơi này một thân hắc y, Ngân Thương thả lỏng phía sau nam tử trẻ tuổi. Bất quá đối với tại đây đại hội anh hùng xuất hiện Lục Phiến Môn người, xuất hiện Chư Cát Tiểu Hoa, Nhạc Duyên cũng không ngoài ý.

Chư Cát Tiểu Hoa tìm được Mộ Dung Phục, đến tột cùng là vì cái gì?

Trong đầu bất quá là hơi chút tưởng tượng, Nhạc Duyên cũng đã mò tới chân tướng.

Không thể nghi ngờ.

Có thể kéo tới triều đình Lục Phiến Môn ra tay, chỉ có chính thức đại sự.

Đối với kẻ thống trị mà nói, dạng sự tình gì mới có thể cũng coi là chính thức đại sự?

Đó chính là tạo phản.

Mộ Dung thế gia với tư cách đại yến Hoàng tộc hậu nhân, một đời một thế hệ vì khôi phục đại yến mà cố gắng, như vậy mấy đời người xuống định là có thêm sắp xếp của mình cùng nội tình. Chỉ là tại Mộ Dung Phục trên tay thời điểm, hắn không có tiếp xúc đến cái kia phần phải biết đồ vật.

Dù sao, Mộ Dung Bác còn chưa chết.

Một cái ẩn tại phía sau màn, một cái đi tại trước sân khấu, phụ tử cùng một chỗ cố gắng.

Giang hồ hỗn loạn, đục nước béo cò. Như vậy cách làm, tuyệt đối chỉ là đơn giản tiểu đả tiểu nháo, còn chưa đủ. Đã tổ tiên thành lập quá lớn yến quốc gia này, nghĩ đến Mộ Dung Bác cũng nên biết được chỉ cần dựa vào giang hồ còn kém một phần lực lượng.

Cho nên, tại che dấu ở bên trong, hắn đích thị là tìm một đám cùng chung chí hướng người.

Những người này có lẽ không phải người giang hồ, cũng có khả năng là trên triều đình chi nhân.

Lục Phiến Môn xuất hiện, đích thị là phát hiện trong đó manh mối.

Dù sao, tạo phản đại sự như vậy, không có khả năng che lấp từng chút một không lọt, một cái không tốt lộ ra chân ngựa rơi vào người có ý chí trong mắt, có thể suy đoán ra một sự tình.

Phân tích lấy Mộ Dung Bác chỗ đi lộ tuyến, tại một phen suy tư về sau, Nhạc Duyên kinh ngạc phát hiện đối phương cái này lộ tuyến hơi có chút lại để cho người cảm thấy cảm giác quen thuộc. Cúi đầu trầm ngâm sau nửa ngày, Nhạc Duyên rốt cục phát hiện cái này đường đi vì cái gì có chút quen thuộc đâu này?

Cái này…

Cùng lúc trước chính mình thuần dương đoạt thiên hạ đường đi, cực kỳ giống nhau.

Chính giữa quá trình có lẽ bất đồng, nhưng là đi lộ tuyến nhưng lại dùng giang hồ đến thôi động đại cục. Dưới mắt Đại Tống thế cục mặc dù nói không có Tùy mạt như vậy hỗn loạn, nhưng là Đại Tống dưới mắt có hai cái mấy cái đại địch có thể lợi dụng.

Đó chính là Tây Hạ, Đại Liêu, thậm chí còn có dân tộc Thổ Phiên.

Lại để cho Cái Bang bị nốc-ao, đó là Nhạc Duyên đã sớm chuẩn bị cho tốt sự tình, nhưng là dưới mắt xuất hiện Lục Phiến Môn chi nhân, chống lại Mộ Dung Phục, nhưng lại không tại Nhạc Duyên trong dự liệu.

Hơn nữa nhìn vừa rồi lên núi thời điểm, Kiều Phong thế nhưng mà cùng Chư Cát Tiểu Hoa đứng chung một chỗ.

Chẳng lẽ lại Kiều Phong đã không có Hư Trúc cái này Nhị đệ, rồi lại là tìm được một cái khác?

Ngẩng đầu, Nhạc Duyên có chút kinh ngạc nhìn phía Kiều Phong phương hướng.

Chứng kiến Kiều Phong thần sắc có chút Đê Trầm, A Tử chính đứng ở bên cạnh nhẹ giọng đang nói gì đó, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ phẫn hận. Nhưng là Bạch Thế Cảnh tự vận, đúng là vẫn còn ảnh hưởng tới tâm cảnh của hắn.

“Cũng tốt!”

“Tạm thời xem trước một chút ván này, hội (sẽ) như thế nào biến hóa!”

Ánh mắt thu hồi, lại lần nữa đem ánh mắt đứng tại Mộ Dung Phục cùng Chư Cát Tiểu Hoa trên người, sau đó Nhạc Duyên chậm rãi nhắm mắt lại, nhắm mắt dưỡng thần bắt đầu. Dùng cái kia tứ tán tinh thần, bắt đầu cảm thụ khởi bốn phía đến. Cảm thụ được cái kia giấu ở bốn

phía mấy vị cao thủ.

Diệt Thiếu Lâm.

Cũng không phải là một mình đến diệt Thiếu Lâm, cũng không phải diệt cho ở đây những người khác xem, mà là chuyên môn cho một người xem.

Như nàng không đến, cái này chẳng phải là không thú vị một chút vậy?

Nhạc Duyên muốn triệt để tan vỡ đối phương may mắn tâm tư, lúc trước lưu tay, lúc này đây không lưu lại.

Hơn nữa Nhạc Duyên dám khẳng định, Sư Phi Huyên chắc chắn lại tới đây.

Lúc trước tĩnh niệm thiền viện bị chính mình hỏa thiêu một thanh, ngay tiếp theo không chi tử, nói toạc ra đều có được Sư Phi Huyên thật lớn trách nhiệm, Sư Phi Huyên ném không khai phần này trách nhiệm, nàng tất sẽ đến này.

Ân?

Cái này hương vị…

Trong nội tâm kinh ngạc, cái mũi kéo ra, Nhạc Duyên đột ngột ngửi được một cỗ kỳ lạ mùi thơm ẩn ẩn trong không khí phiêu đãng.

Trong tràng.

Chư Cát Tiểu Hoa cùng Mộ Dung Phục đối lập.

Mà chẳng biết lúc nào, Vương Ngữ Yên cùng Bao Bất Đồng chờ gia tướng cũng đi từ từ đã đến Mộ Dung Phục sau lưng, hiển nhiên Lục Phiến Môn chi nhân tìm Mộ Dung Phục mà đến, lại để cho bọn hắn đều cảm nhận được một loại thiện giả bất lai ý tứ hàm xúc.

Về phần Chư Cát Tiểu Hoa sau lưng, thì là đứng ra Kiều Phong.

Mà Đoàn Dự đâu này?

Ngó ngó chính mình Thần Tiên tỷ tỷ, đang nhìn xem chính mình Kiều đại ca, lại nhìn một cái Mộ Dung Phục, lại quay đầu lại nhìn xem gắt gao chằm chằm vào phụ thân của mình, chỉ có thể thở dài một tiếng, rũ cụp lấy đầu cùng đợi cha mình cho kết quả.

“Ngươi!”

“Không thể ưa thích nàng!”

Đoạn Chính Thuần ánh mắt đã ở Vương Ngữ Yên bóng lưng bên trên dừng lại sau nửa ngày, đối phương bộ dáng lại để cho trong lòng của hắn cái kia phần suy đoán càng phát ra khẳng định, mà Đoàn Dự cái kia thâm tình ánh mắt, Đoạn Chính Thuần há lại nhìn không ra? Chính là vì nhìn ra, hắn mới có phần này lo lắng.

Thậm chí.

Ngay tiếp theo sáu mạch thần kiếm sự tình, đều tạm thời

tính bị Đoạn Chính Thuần đặt ở sau đầu.

“Vì cái gì?”

Đoàn Dự nghe vậy mộng, quay đầu lại ngạc nhiên vô cùng nhìn xem phụ thân của mình, trên mặt lộ vẻ ngoài ý muốn vẻ kinh ngạc.

Lời này…

Lời này, thật sự là lại để cho Đoàn Dự quá mức quen thuộc, cũng quá mức sợ hãi.

Hồi tưởng lại Chung Linh, Mộc Uyển Thanh sự tình, Đoàn Dự trong nội tâm cả kinh, một lòng thiếu chút nữa nhảy ra cổ họng nhi, sẽ không phải…

Trong chốc lát, Đoàn Dự nhớ tới cái kia không có khả năng chân tướng, sắc mặt đồng nhất trắng bệch.

…

“Vi ngươi Mộ Dung thị mà đến!”

Chư Cát Tiểu Hoa trên mặt vui vẻ, xem lên trước mặt biểu lộ ngưng lại Mộ Dung Phục.

“Úc?”

Mộ Dung Phục lông mày nhẹ giơ lên, nhìn chằm chằm trước mặt chi nhân, trả lời: “Cũng không biết ta Cô Tô Mộ Dung thị cuối cùng trêu chọc triều đình vị nào quyền quý, lại muốn các ngươi Lục Phiến Môn người nhằm

vào?” Một câu, Mộ Dung Phục muốn đem sự tình phương hướng chậm rãi mang thiên.

Có Lục Phiến Môn người nhằm vào, không thể nghi ngờ là đối với Mộ Dung thị danh dự thật lớn đả kích.

Vậy đối với Mộ Dung thị kế hoạch, ảnh hưởng thật sự là quá mức cực lớn.

Mà Mộ Dung Phục một câu nói kia, thì là tại ẩn ẩn trộm đổi khái niệm.

“Quả nhiên là trăm phương ngàn kế chi nhân!”

“Mộ Dung công tử đây là muốn chuyển đổi ta trong lời nói ý tứ a!”

Chư Cát Tiểu Hoa trong mắt tinh quang lập loè, muốn làm tràng cầm xuống đối phương chỉ sợ đối phương thực lực có khả năng còn chưa đủ, nhưng là trước phá đối phương danh vọng, đả kích đối phương nỗi lòng, làm cho đối phương lộ ra tuyệt đại sơ hở, thật là trong lòng của hắn ý định, “Các ngươi Mộ Dung thị cũng không có trêu chọc trong triều vị nào quyền quý, mà là cách làm của các ngươi vượt qua người dưới đáy hạn!”

“Cái gì giới hạn thấp nhất?”

Mộ Dung Phục nghe vậy trong nội tâm cả kinh, có một loại cảm giác không ổn. Nhưng không đến tường Nam không quay đầu hắn, tất nhiên là muốn chính tai nghe thấy cái kia nguyên do.

“Đại nghịch bất đạo!”

“Tạo phản!”

Hai cái ngắn gọn từ ngữ, cộng đồng tạo thành một câu, làm cho cả thiếu thất trên dưới núi đồng nhất yên tĩnh.

Vô số giang hồ nhân sĩ đều bị cái này hai cái từ ngữ chấn đắc sững sờ, đứng ở này ở bên trong.

Chỉ có sớm đã biết được hết thảy Nhạc Duyên, còn có Kiều Phong cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Mai Lan Trúc Cúc Tứ đại kiếm tùy tùng thì là cũng không rõ ràng lắm tình huống này, tất nhiên là không thèm để ý.

Mà Đoạn Duyên Khánh cùng Đoạn Chính Thuần còn có Đoàn Dự ba người đều là không hẹn mà cùng lộ ra kinh ngạc cùng khiếp sợ thần sắc.

Về phần Độc Cô Phượng thì là mắt lộ ra kinh ngạc, lần thứ nhất đối với cái này cái bại tướng dưới tay Mộ Dung Phục quăng đi một cái ngoài ý muốn ánh mắt. Trong mắt không có trào phúng, cũng không có khinh thường, chỉ có một chút ngoài ý muốn.

Mộ Dung Phục tất nhiên là cảm thấy Độc Cô Phượng thần sắc trong mắt, không khỏi tại nội tâm ở bên trong hô thở ra một hơi.

“Cáp!”

Một tiếng cười nhạo, Mộ Dung Phục ánh mắt đứng ở Chư Cát Tiểu Hoa trên mặt, nói: “Xem ra trên triều đình định là có người xem ta Cô Tô Mộ Dung gia không thói quen rồi, chỉ có điều ta Mộ Dung gia chính là một kẻ võ lâm thế gia, rồi lại ảnh hưởng đến người phương nào tiền đồ?”

“Cần như thế vu oan giá họa?”

Trong lời nói lộ vẻ thất vọng, còn có một loại khó có thể nói rõ bi thống.

Bốn phía giang hồ nhân sĩ nghe vậy cũng có chút đồng ý, không nói trước cái này trên giang hồ sát hại những võ lâm kia danh túc người có phải là hay không Mộ Dung Phục, nhưng nếu thật là hắn như vậy cách làm há có thể đạt được người trợ giúp? Như vậy tưởng tượng, quần hùng ngược lại cảm thấy Mộ Dung thị nên là bị hãm hại.

Dù sao.

Trong giang hồ, người giang hồ đối với triều đình người giống như bình thường đều là viễn nhi kính chi.

Cũng không phải tất cả mọi người ưa thích tại triều đường ước thúc hạ làm việc, bọn hắn tôn trọng chính là trong giang hồ cái chủng loại kia tự do.

Mấy câu trong đã đem bốn phía quần hùng chú ý lực đặt ở hắn Mộ Dung Phục trên người, Mộ Dung Phục đứng tại kẻ yếu địa vị.

Kẻ yếu, luôn dễ dàng đạt được đồng tình.

Quả thật không hổ là cùng Kiều đại ca nổi danh nam Mộ Dung.

Chư Cát Tiểu Hoa thấy thế, cũng đã nhận ra trên trận hào khí ẩn ẩn biến hóa, trong nội tâm không khỏi tán thưởng.

“Chứng cớ!”

“Tất nhiên là có!”

Nhưng đối mặt tình huống như vậy, Chư Cát Tiểu Hoa thực sự không vội, ngược lại là điểm ra chính mình có đầy đủ chứng cứ.

Lời kia vừa thốt ra, lập tức lại để cho Mộ Dung Phục biểu lộ nhất định.

Lập tức, liền nghe Chư Cát Tiểu Hoa cất cao giọng nói: “Mộ Dung Bác lão tiền bối… Còn mời đi ra a, không cần trốn trốn tránh tránh rồi!” Chợt xoay người, Chư Cát Tiểu Hoa ánh mắt hướng bên cạnh trong rừng cây rơi đi.

Mộ Dung Bác! ! !

Cái tên này lại lần nữa chấn kinh rồi ở đây quần hùng, trong đó Thiếu Lâm Tự Huyền Từ phương trượng một mực hai con mắt híp lại, hiền lành trên gương mặt im lặng hắn mãnh liệt mở to hai mắt.

Sau nửa ngày.

Một đạo hào phóng dáng tươi cười tại thiếu thất núi đỉnh núi vang lên.

Truyền khắp mỗi người bên tai.

Cùng lúc đó.

Một đạo mặc màu rám nắng quần áo, đầu đội màu rám nắng mặt nạ bảo hộ nam tử theo trong rừng cây phi nhảy ra, đã rơi vào trong tràng, đứng ở Mộ Dung Phục trước mặt.

“Tiền bối!”

Mộ Dung Phục kinh hãi.

Ánh mắt lợi hại từng cái đảo qua mọi người tại đây, nam tử ánh mắt tại trên mặt dáng tươi cười, nhắm mắt lại Nhạc Duyên trên người dừng lại sau một lúc lâu, lúc này mới quay đầu, chằm chằm vào Chư Cát Tiểu Hoa nhìn sau nửa ngày, nói: “Lục Phiến Môn, không kém!”

Một câu tán thưởng, đã biểu lộ thân phận của hắn.

Đúng là Mộ Dung Phục phụ thân.

Giả chết thoát thân Mộ Dung Bác

Chương 090 : Thân bại danh liệt người (hạ hai)

Mộ Dung Bác!

Huyền Từ phương trượng hai mắt mãnh liệt mở ra, từ bi trên mặt xoay mình hiện ra ngoài ý muốn.

Thân phận của người đến, để ở tràng tuyệt đại đa số người đều kinh ngạc vô cùng, một cái đã người bị chết, tại thời khắc này lại lần nữa tái hiện thế gian.

Phụ thân!

Tiền bối? !

Đồng lòng, Mộ Dung Phục cũng có chút kinh ngạc xem lên trước mặt cái này một thân màu rám nắng áo bào tiền bối. Nhưng hắn là tinh tường nhớ rõ, chính mình lúc trước gặp phải là vị tiền bối này a, thậm chí là bên trên Minh Giáo cũng là hắn dẫn đầu.

Vốn là tại Mộ Dung Phục trong nội tâm, đây bất quá là cha mình bằng hữu, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng đối phương chính là của hắn phụ thân —— Mộ Dung Bác.

Thân hình hơi nghiêng, một tay kéo trên đầu khăn trùm đầu, người tới rốt cục lộ ra cái kia núp ở bên trong bộ dáng.

Hơi có vẻ hoa râm tóc, mặc dù đã tuổi già, nhưng vẫn

nhưng có thể nhìn ra người này lúc tuổi còn trẻ phong lưu nho nhã, khí độ khoan thai. Có thể nói, Mộ Dung Bác quả nhiên là một cái hiếm thấy nhân kiệt, có thể ẩn nhẫn, vì mục tiêu mà không từ thủ đoạn.

Lượng tiểu phi quân tử, vô độc bất trượng phu.

Những lời này, có lẽ có thể để làm hắn khắc hoạ.

“Cha!”

Đương Mộ Dung Phục rốt cục nhìn rõ ràng trước mặt chi nhân bộ dáng về sau, trong nội tâm nhịn không được rung động, tâm tình kích động phía dưới trực tiếp gọi ra muốn gọi danh tự.

“Ha ha!”

“Phục nhi!”

“Ta đại yến đàn ông há có thể khóc sướt mướt làm con gái tư thái!”

Mộ Dung Bác gặp được Mộ Dung Phục trên mặt vậy có chút ít hổ thẹn biểu lộ, tất nhiên là đoán được con của mình trong nội tâm đăm chiêu, an ủi: “Là lão phu lộ ra chân tướng mà thôi!”

Xoay người.

Ánh mắt tại Độc Cô Phượng trên người có chút dừng lại, Mộ Dung Bác mặt chảy xuôi chính là một loại thoả mãn, nhìn chung trong thiên hạ, trong lòng của hắn chính thức

xứng được với con mình nữ nhân là không nhiều lắm đấy, Mạn Đà sơn trang Vương Ngữ Yên cũng không tại Mộ Dung Bác trong nội tâm.

Mà dưới mắt cái này kiếm pháp cao siêu nữ nhân, thì là Mộ Dung Bác tán thành tồn tại.

“Độc Cô cô nương, ngươi chi kiếm pháp, quả thực lại để cho người mở rộng tầm mắt!”

“Tại trong nữ nhân, có thể có lợi hại như thế kiếm pháp, lại để cho lão phu tán thưởng!”

Trong đầu, Mộ Dung Bác quanh quẩn chính là đương sơ giao thủ một phen tình cảnh, hắn Mộ Dung Bác dĩ nhiên là hoàn toàn không có chiếm được ưu thế, thậm chí là đã rơi vào hạ phong, ôm quyền nói: “Con ta võ công có lẽ không bằng ngươi, nhưng ở có một số việc bên trên, nữ tử cuối cùng là không bằng nam nhân! Cho nên, kính xin cho ta nhi một cái cơ hội!”

“…”

Độc Cô Phượng nghe vậy nhíu mày, trong nội tâm đối với những lời này có chút kỳ quái.

Đồng dạng, đứng ở một bên Nhạc Duyên cũng nghe ra trong lời nói khác ý tứ hàm xúc, lông mày không khỏi có chút nhảy lên, nhưng không nói gì.

Ánh mắt lược qua mọi người, Mộ Dung Bác ánh mắt hướng nhìn chằm chằm vào chính mình Huyền Từ phương trượng phương hướng quăng đi, đưa một cái

đã lâu không gặp ánh mắt về sau, Mộ Dung Bác lúc này mới đem chú ý lực đặt ở trước mặt cách đó không xa Chư Cát Tiểu Hoa trên người, kinh ngạc nói: “Lão phu tự nói không có lộ ra bao nhiêu chân ngựa, ở chỗ này chỉ bằng vào võ công muốn phát hiện lão phu, ngươi còn chưa đủ!”

“Nói cho lão phu, là chỗ đó có vấn đề!”

“Bởi vì các hạ trên người có tại hạ cố ý điều chế hương liệu!”

Lên tiếng trả lời không phải Chư Cát Tiểu Hoa, mà là một đạo hơi có vẻ âm thanh trong trẻo, theo quần hùng sau lưng truyền đến.

Quần hùng nghe vậy lập tức tách ra, hướng sau lưng nhìn lại.

Lọt vào trong tầm mắt chứng kiến.

Là ba người trẻ tuổi.

Niên kỷ thoạt nhìn cùng Chư Cát Tiểu Hoa không sai biệt lắm.

Nói chuyện chính là một cái cầm trong tay quạt xếp, làm Thanh y thư sinh cách ăn mặc người trẻ tuổi, trên mặt dáng tươi cười hòa ái lạnh nhạt, nhưng xem bước chân phù phiếm, liền biết rõ người trẻ tuổi này căn cơ cũng không được tốt lắm.

Mà ở sách này ruột bên cạnh, thì là một cái cơ hồ liền

mí mắt đều lười được mở ra, một mực híp mắt ngủ đầu trọc hòa thượng, xem trang phục tự nhiên không phải hòa thượng của Thiếu Lâm tự. Hô hấp trầm ổn, vững bước mà trước, ẩn ẩn đem nói chuyện thư sinh hộ tại sau lưng.

Về phần đi ở phía sau thì còn lại là một cái bộ dáng tuấn mỹ người trẻ tuổi, mắt lộ ra liều lĩnh chi sắc, chính cầm mắt quét lượng lấy bốn phía. Ánh mắt tự những người khác trên người từng cái xẹt qua, cuối cùng cái này bộ dáng tuấn mỹ tuổi trẻ tầm mắt của người đứng tại Nhạc Duyên trên người.

Dừng sau nửa ngày.

Ba người lúc này mới ôm quyền hướng Mộ Dung Bác nói ra: “Lục Phiến Môn Diệp buồn bã thiền, hứa cười một, nguyên hạn bái kiến Mộ Dung tiền bối!” Mặc dù là ba người đã làm rõ đây hết thảy, nhưng là vẫn đang không thể không cảm thán đối phương tâm cơ còn có ẩn nhẫn.

“Úc!”

Mộ Dung Bác trên mặt lộ ra bừng tỉnh đại ngộ chi sắc, lẩm bẩm nói: “Xem ra là ban đầu ở Hà Nam trèo lên phong cùng bọn ngươi giao thủ thời điểm, ngươi liền tại lão phu trên người để lại ấn ký! Là lão phu chủ quan rồi!”

“Đúng vậy!”

Làm Thanh y thư sinh cách ăn mặc hứa cười gật đầu một cái nói ra: “Các hạ cùng đại sư huynh của ta cùng

tiểu sư đệ giao thủ thời điểm, đã lây dính cái kia phần hương liệu!”

“Các ngươi khi đó đã điều tra đã đến yến Long Uyên vẫn là lão phu rồi!”

“Đúng vậy!”

“Người giang hồ đều cho rằng Tây Hạ có nhất phẩm đường, lại đối với ta Đại Tống Lục Phiến Môn làm như không thấy!”

“Chúng ta đã phát hiện cái kia một nhóm lớn tiền tài đích hướng đi không rõ, binh khí sinh ý… Ha ha, tất nhiên là tạo phản rồi!”

Nói lời này chính là trẻ tuổi nhất nguyên hạn, ánh mắt của hắn có chút ẩn ẩn dự thử, lúc trước vội vàng giao thủ tầm đó chính mình sư huynh đệ lâm vào hiểm cảnh, may mắn đã vượt qua an nguy, nhưng là hắn thấy được công lực bên trên chênh lệch.

Trước mặt chi nhân, quả thật không hổ là thiên hạ nổi tiếng Mộ Dung thế gia.

Một tay vật đổi sao dời lại để cho người lau mắt mà nhìn.

Xem lấy hết thảy trước mắt, Nhạc Duyên đột nhiên phát hiện giờ khắc này, chính mình giống nhau một cái xem cuộc vui người, ngược lại cũng không có để ý.

Như vậy thời cuộc biến hóa, cho dù là Nhạc Duyên mình

cũng không ngờ rằng.

Lại càng không cần phải nói dưới mắt hoàn toàn bị thế cục biến hóa làm chấn kinh quần hùng rồi.

Cái Bang gièm pha.

Lục Phiến Môn.

Nhao nhao mà lên, ván này thế chuyển biến thật sự là lại để cho tuyệt đại đa số giang hồ nhân sĩ nhất thời phản ứng không kịp.

Nhìn đến đây, Nhạc Duyên cũng đã minh bạch Mộ Dung Phục tại sao phải bị Lục Phiến Môn người nhìn chằm chằm vào, hiển nhiên là Mộ Dung Bác tại hóa thân yến Long Uyên tại Hà Nam việc buôn bán thời điểm, lộ ra một ít chân ngựa, bị người có ý chí chú ý tới.

“A…!”

Nơi đó là Thái Kinh địa bàn.

Một thân trầm ngâm, Nhạc Duyên nhớ tới nơi đó là ai chỗ, rất nhanh trong đầu hiện lên cái kia ban đầu ở trong khách điếm cùng mình một tự người.

Mượn từ hương liệu, tìm hiểu nguồn gốc, xem ra Mộ Dung Bác đã ẩn tàng mấy chục năm an bài, sắp sửa thất bại trong gang tấc.

Xem ra Mộ Dung Bác tại Hà Nam việc buôn bán thời điểm, vô cùng có khả năng là tiếp xúc có chút trên quan

trường người, lộ chân tướng, lúc này mới đưa tới Lục Phiến Môn.

Nhưng ở Nhạc Duyên nghĩ như vậy thời điểm, nhưng lại phát hiện Mộ Dung Bác trên mặt cũng không có cái loại nầy thất lạc cảm xúc, ngược lại là mặt mỉm cười, trong mắt lóe ra suy tư, hiển nhiên là đang suy tư cuối cùng chỗ đó có vấn đề. Đối mặt Lục Phiến Môn áp bách mặt không đổi sắc, mặc dù là tăng thêm bốn phía giang hồ nhân sĩ biểu lộ biến hóa, hắn đều không có để vào mắt.

Không phải không thừa nhận, nếu không phải có lấy tuyệt hảo an bài, như vậy liền là có thêm đầy đủ tin tưởng.

Đúng lúc này.

Thiếu Lâm phương trượng Huyền Từ chậm rãi đứng dậy, mở miệng dò hỏi: “Mộ Dung thí chủ, đã lâu không gặp!”

“Bần tăng hiện tại rốt cục minh Bạch thí chủ lúc trước tại sao phải làm chuyện như vậy rồi!”

Huyền Từ phương trượng nghe đến đó rốt cuộc hiểu rõ Nhạn Môn Quan cuộc chiến sẽ cái gì mà sẽ phát sinh lớn như vậy vấn đề, cuối cùng nhất nguyên do bất quá là mọi người đã rơi vào Mộ Dung Bác tính toán bên trong, vì mộng phục quốc của hắn muốn, vì hắn tạo phản nghiệp lớn!

Trong chốc lát.

Kiều Phong cũng đã minh bạch.

Lập tức hốc mắt muốn nứt, phẫn nộ phi thường nhìn hằm hằm lấy Mộ Dung Bác, trước mắt người này, là sáng tạo ra chính mình một nhà thảm kịch chính thức phía sau màn độc thủ. Đồng thời nghĩ lại gian, cũng đã minh bạch năm đó phía sau màn lão Đại cuối cùng ai?

Thiếu Lâm chưởng môn —— Huyền Từ phương trượng.

“Cha mẹ chi thù, bất cộng đái thiên!”

Một lời phẫn nộ, một lời bi phẫn, tại thời khắc này Kiều Phong rốt cục tìm được có thể phát huy địa phương, bước ra mà ra, hùng tráng thân thể bay thẳng đến Mộ Dung Bác phương hướng đi đến, cất cao giọng nói: “Lão tặc, nạp mạng đi!”

Nói xong, đưa tay là Cái Bang trấn phái tuyệt học —— Hàng Long Thập Bát Chưởng.

Bành!

Song chưởng giao kích!

Không khí như là vằn nước giống như phát sinh chập trùng, vô số người bên tai càng là tràn ra ẩn ẩn tiếng long ngâm, cũng không biết cái này là đơn thuần do chưởng pháp khí thế tạo thành, hay (vẫn) là chưởng khí mang theo khí lưu mà hình thành tiếng rít.

Trong lúc nhất thời, tại một chưởng này xuống, lần lượt quần hùng sinh sinh bức lui ra.

Dưới chân bàn đá xanh vỡ vụn, nổ thành vô số mảnh vỡ hướng bốn phương tám hướng bay đi.

Bụi mù tan hết.

Mọi người mới phát hiện trong tràng tiếp chưởng cũng không phải Mộ Dung Bác, mà là Mộ Dung Phục.

Một bên.

Diệp buồn bã thiền, hứa cười một, nguyên hạn ba người vẻ mặt khó hiểu, Tứ sư huynh đệ tách ra điều tra, Chư Cát Tiểu Hoa thì là phụ trách mới được là cái này một khối. Đối với cái này chút ít, ba người bọn họ cũng không rõ ràng lắm. Cuối cùng nhất, hay (vẫn) là đã đi tới Chư Cát Tiểu Hoa nói ra nguyên do trong đó.

Do có người trực tiếp mở miệng muốn tiêu diệt Thiếu Lâm mà phát triển đến cái này tiết tấu, ba người nghe vậy cũng là bó tay rồi.

“Kiều Phong!”

“Muốn giết cha ta, ngươi qua được ta cửa ải này!”

Cho dù là lúc trước hai người từng kết bạn tìm kiếm chân tướng, nhưng tại thời khắc này, lập trường bất đồng, quan hệ bất đồng, khiến cho Mộ Dung Phục cùng Kiều Phong rốt cục thành đối lập.

“Cũng tốt!”

“Cho dù cha ngươi tử cùng lên, ta Kiều Phong lại có sợ gì?”

Đối mặt tiếp chính mình một chưởng Mộ Dung Phục, Kiều Phong tất nhiên là không thèm để ý, lẫn nhau tầm đó chỉ cần cừu hận một từ, như vậy đủ rồi.

“Tốt!”

“Không hổ là con của ta!”

Ngay tại Kiều Phong muốn lấy một địch hai thời điểm, lại lần nữa vang lên một đạo hùng hồn tiếng cười.

Trong tiếng cười, một người áo đen dẫn theo một nữ một người tướng mạo xấu xí tiểu hòa thượng theo trong rừng cây nhảy đến trong tràng, đứng ở Kiều Phong bên cạnh cao giọng mà cười. Tiện tay đem trên tay người vứt trên mặt đất, Hắc y nhân nhìn xem Mộ Dung Phục, Mộ Dung Bác cười ha hả.

Không ngớt không dứt trong tiếng cười, lộ vẻ thống khoái cùng phẫn hận.

“Là ngươi!”

Đang tại cùng sư huynh đệ của mình nói chuyện Chư Cát Tiểu Hoa nhìn thấy nữ nhân kia bộ dáng, lập tức sắc mặt dâng lên phẫn nộ, trong tay không khỏi sờ hướng về phía sau lưng Ngân Thương.

“Lão Nhị?”

Đứng tại Nhạc Duyên sau lưng Đoạn Duyên Khánh cùng Nhạc lão tam đồng thời kinh ngạc lên tiếng, cái kia vứt trên mặt đất nữ nhân đúng là Diệp nhị nương.

Về phần cái kia xấu xí tiểu hòa thượng…

Hai người thật là không biết rồi.

Bất quá Nhạc Duyên ánh mắt thì là định dạng tại cái đó tiểu hòa thượng trên người, xem Diệp nhị nương cái kia lo lắng biểu lộ, liền đã biết thân phận của đối phương.

Rõ ràng là Hư Trúc.

Bất quá Nhạc Duyên cũng biết, tàng ở ngoại vi cao thủ tại thời khắc này đã toàn bộ xuất hiện, duy nhất không có xuất hiện chỉ có trong Thiếu Lâm tự cái kia che dấu lão hòa thượng kia.

Chương 091 : Bắt đầu

Diệp Nhị Nương.

Hư Trúc tiểu hòa thượng.

Thân là Thiếu Lâm Tự chưởng môn Huyền Từ phương trượng ánh mắt tại thấy được cái kia bị người tiện tay vứt trên mặt đất Diệp Nhị Nương, sắc mặt có chút kinh ngạc. Trên mặt mặc dù không có bất luận cái gì biểu lộ biến hóa, nhưng ở trong ánh mắt đã là rõ ràng sững sờ.

Chỉ có điều phần này biến hóa, cũng không có mấy người chứng kiến.

Diệp Nhị Nương tóc tai bù xù, cái lúc này nàng sớm đã không có lúc trước thân là tứ đại ác nhân lão Nhị thời điểm phong quang cùng ương ngạnh, tại thời khắc này dừng lại tại trên người nàng chỉ có một cái nữ nhân nhu nhược. Một đầu có chút loạn tóc che tại trên trán, đem gương mặt triệt để bao phủ ở bên trong, không muốn để lộ ra chút nào.

"…"

Làm như đã nhận ra Huyền Từ phương trượng ánh mắt, Diệp Nhị Nương có chút bất an động hạ thân, nghiêng đầu, ánh mắt của nàng xuyên thấu qua sinh ra kẽ hở đã rơi vào cái kia bộ dáng xấu xí Hư Trúc tiểu hòa thượng trên người.

Mà Hư Trúc đâu này?

Cho tới bây giờ, hắn vẫn là mơ mơ màng màng.

Tâm tính đôn hậu hắn không rõ vì cái gì chỗ ở mình vườn rau xanh ở bên trong lại đột nhiên nhiều ra một cái đối với chính mình tốt không hiểu thấu nữ nhân, càng không biết lúc trước tại sao phải nhiều ra một người áo đen đem hai người trảo đến nơi này?

Hắn chỉ là Thiếu Lâm Tự vườn rau xanh ở bên trong một cái tiểu hòa thượng.

Lúc trước cấp cho danh thiếp về sau, bởi vì giang hồ không khí biến hóa, liền bị Thiếu Lâm Tự chiêu trở về, một người an an lẳng lặng nhìn một phần vườn rau xanh.

Những chuyện này…

Hư Trúc vẫn cảm thấy cách hắn quá xa.

Dưới mắt bị dẫn tới trên trận, tiểu hòa thượng lập tức bị hiện trường cái này khẩn trương nghiêm trọng hào khí áp không dám lên tiếng, chỉ có thể từ từ nhắm hai mắt, mím môi, trong lòng không ngừng lẩm bẩm Nam Vô A Di Đà Phật.

Trong tràng.

“Ngươi là?”

Kiều Phong có chút đề phòng nhìn xem Hắc y nhân, đối phương đột nhiên xuất hiện còn có lời nói, đều là lại để

cho Kiều Phong nội tâm không khỏi run lên.

“Con ta a!”

Một câu thán thanh âm, Hắc y nhân chậm rãi giải khai đầu của mình bộ đồ, lộ ra núp ở bên trong bộ dáng.

Đương bề ngoài của hắn lộ lúc đi ra, toàn bộ trên trận quần hùng lại lần nữa một mảnh xôn xao.

Vậy cơ hồ là cùng Kiều Phong độc nhất vô nhị bộ dáng, trong một cái mô hình khắc đi ra hình tượng, không cần phải nói đều bị ở đây những người khác toàn bộ biết được thân phận của hắn. Hắc y nhân kia, đúng là Kiều Phong cha đẻ —— Tiêu Viễn Sơn.

Hai trận phụ tử quen biết nhau, lại để cho cái này đại hội anh hùng hào khí trở nên có chút quái dị.

Tiêu Viễn Sơn sở dĩ cái lúc này trực tiếp đi ra, là vì hắn cũng phát hiện Lục Phiến Môn người xuất hiện, nếu như nếu như do Lục Phiến Môn người tiếp nhận, như vậy mối thù của hắn hận như thế nào đi báo?

Những năm này, Tiêu Viễn Sơn đối với chính mình đứa con trai này Kiều Phong là cái gì tính tình lại là có thêm đầy đủ rất hiểu rõ.

Nếu như trực tiếp lại để cho Kiều Phong đi làm, làm không tốt cuối cùng hội (sẽ) biến thành quan tâm quốc gia đại nghĩa.

Nhưng bọn hắn là người Liêu a!

Không phải đại tặng người!

Chính vì vậy ý niệm trong đầu bay lên, Tiêu Viễn Sơn cũng không có ẩn tàng thân hình tất yếu, tại Mộ Dung Bác hiển lộ thân hình về sau, liền ngay sau đó xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Hắn muốn cho Mộ Dung Bác đạt được báo ứng, càng muốn làm sơ dẫn đầu lão Đại đạt được chính mình kết cục.

Theo ngôn ngữ dần dần triển khai, tất cả mọi người tại chỗ cũng nghe được một cái tính toán là bi thương kịch, rồi lại là rung động đến tâm can câu chuyện.

Mặc dù là Chư Cát Tiểu Hoa Tứ sư huynh đệ nhúng tay kiểm tra cái này tạo phản một chuyện. Nhưng đối với qua lại sự tình cũng không cách nào hiểu rõ rành mạch, dù sao chuyện lúc ban đầu quá mức che giấu, bọn hắn có thể suy đoán, lại không có người trong cuộc nói đến lại để cho người rung động.

Theo một đoạn mấy chục năm trước câu chuyện cuốn phúc triển khai, trong đó phía sau màn độc thủ đều đã rơi vào Mộ Dung Bác trên người.

Nghe nói những Mộ Dung Phục này tất nhiên là phẫn nộ, nhưng Mộ Dung Bác thì là hai tay phụ bối, cũng không thèm để ý.

Hơn nữa cái kia sát hại giang hồ danh túc người thực sự hiện ra mặt nước.

Rõ ràng là Kiều Phong cha đẻ, Tiêu Viễn Sơn.

“Lúc trước Nhạn Môn Quan một trận chiến người, đến dưới mắt cuối cùng nhất chỉ còn lại có hai người.”

Cái đó hai người?

Mộ Dung Bác.

Còn có dẫn đầu lão Đại.

Kiều Phong cũng biết mình vì cái gì lúc trước sẽ bị như vậy nhằm vào, chỉ sợ cuối cùng nhất lo lắng không chỉ là bản thân chính là người Liêu, mà là có thêm một cái võ công đồng lòng cao cường vô cùng, tại Nhạn Môn Quan một trận chiến giết bọn hắn trong nội tâm sợ hãi phụ thân nguyên nhân.

“Huyền Từ!”

“Nghe đến đó, ngươi không nói một câu nghĩ cách?”

Quay đầu lại, Tiêu Viễn Sơn ánh mắt đã rơi vào Huyền Từ phương trượng trên người.

“…”

Nghe đến đó, đứng tại Thiếu Lâm chúng tăng phía trước Huyền Từ phương trượng đã biết được rồi, chắp tay trước ngực, không khỏi thì thầm: “A di đà phật!”

“Tiêu thí chủ!”

“Lúc trước chính là bần tăng chi sai!”

Huyền Từ phương trượng dùng từ bi vi danh, tự nhiên là tại nơi này bên trên có chính mình kiến thụ tạo nghệ, lòng dạ xác thực rộng lớn từ bi. Ánh mắt rơi vào cái kia xụi lơ tại Tiêu Viễn Sơn bên chân Diệp Nhị Nương, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở đằng kia xấu xí tiểu hòa thượng trên người.

Cái này tiểu hòa thượng, là Thiếu Lâm Tự đệ tử.

Nhưng Huyền Từ phương trượng cũng không phải rất quen thuộc.

Chỉ có điều bái kiến vài lần, biết được người này đệ tử chất phác trung thực, lại bất thiện ứng đối, nhưng làm người trung hậu thiện lương, đối xử mọi người thẳng thắn thành khẩn.

Theo lý chắc có lẽ không trêu chọc đến Tiêu Viễn Sơn.

“Chỉ là kính xin tiêu thí chủ, chớ để liên quan đến người vô tội!”

Chắp tay trước ngực, Huyền Từ phương trượng cái kia ôn hòa thanh âm quanh quẩn tại trên quảng trường.

Huyền Từ phương trượng nghe được lời này, mặc dù là liền Kiều Phong cũng không khỏi được có chút đồng ý. Diệp Nhị Nương liền thôi, một cái bình thường tiểu hòa thượng… Hắn cũng hiểu được không cần phải.

“Người vô tội?”

Tựa hồ là nghe thấy được chuyện gì buồn cười, Tiêu Viễn Sơn ngửa đầu cười to, chỉ vào tiểu hòa thượng nói ra: “Người này gọi Hư Trúc tiểu hòa thượng ở đâu người vô tội? Diệp Nhị Nương, ngươi nói cho ta biết, hắn là ai nhi tử?”

Lời kia vừa thốt ra, ngã xuống đất Diệp Nhị Nương liền mãnh liệt run lên.

“Không!”

“Hắn ai cũng không phải!”

Diệp Nhị Nương một thanh gắt gao ôm Hư Trúc đầu trọc, cố nén sợ hãi lắc đầu phủ nhận nói.

Không chỉ có như thế.

Huyền Từ đặt ở trong lòng cũng là không hiểu co lại, ánh mắt lại lần nữa đã rơi vào cái kia bộ dáng xấu xí tiểu hòa thượng trên người.

Nơi hẻo lánh.

Vốn là bởi vì bang chủ mới nhậm chức Bạch Thế Cảnh cùng Mã phu nhân sự tình, mặt thiếu chút nữa ném xong đâu Cái Bang mọi người cơ hồ không có mặt ở lại thiếu thất núi, nhưng bởi vì dưới núi xuất hiện không ít được xưng ba mươi sáu đảo cùng bảy mươi hai động người bao vây thiếu thất núi, này mới khiến bọn hắn chỉ có thể ngừng ở chỗ này.

Nhưng trong lòng mọi người, cũng quyết định không thế nào tham dự chuyện kế tiếp.

Chỉ là đại hội anh hùng phát triển xa xa vượt ra khỏi dự liệu của bọn hắn, vốn là dùng vật đổi sao dời vang danh giang hồ Mộ Dung thế gia tạo phản đưa tới Lục Phiến Môn chi nhân, theo phương diện nào đó coi như là thân bại danh liệt, dù sao

Dạng đại nghịch bất đạo sự tình là Đại Tống người giang hồ vô cùng phẫn hận.

Nhất là đối phương còn độc thủ thôi động rất nhiều sự tình.

Nhưng mà sự tình cũng không có như vậy chấm dứt, ngay sau đó là Kiều Phong cha đẻ xuất hiện, hai cái xuất hiện người cũng đều là Thiếu Lâm tăng nhân cách ăn mặc, liên lụy ra mấy chục năm trước Nhạn Môn Quan cuộc chiến, lại liên lụy ra Thiếu Lâm Tự phương trượng.

Theo Tiêu Viễn Sơn trong lời nói, đầu óc hơi chút linh hoạt một điểm người cũng biết cái này tên là Hư Trúc tiểu hòa thượng chỉ sợ thân phận chính là…

Ánh mắt rất nhiều người đều đã rơi vào Huyền Từ phương trượng trên người.

Quần hùng trong đầu, không hẹn mà cùng xuất hiện một cái từ ngữ —— gièm pha.

Một bên.

Tại trải qua Chư Cát Tiểu Hoa kể ra sau Diệp buồn bã thiền, hứa cười một, nguyên hạn Tứ sư huynh đệ cũng là trợn mắt há hốc mồm. Tứ sư huynh đệ trải qua không ít chuyện, nhưng chưa bao giờ trông thấy qua như vậy khó khăn trắc trở quỷ dị đại hội anh hùng, thế cục biến đổi lại biến.

Vấn đề này chuyển hướng quả thực vượt quá bất ngờ của bọn họ.

Cái này đại hội anh hùng phải biết rằng thế nhưng mà Thiếu Lâm Tự cùng Cái Bang cộng đồng tổ chức đấy, chính là là vì bắt được cuối cùng độc thủ. Nhưng tuyệt đối không ngờ rằng, cái này đại hội anh hùng ngay từ đầu, đầu tiên bị nốc-ao là với tư cách người phát khởi một trong Cái Bang.

Đến dưới mắt, Cái Bang chi nhân hay (vẫn) là vẻ mặt hổ thẹn, hận không thể trên mặt đất đào cái động chui vào chôn chính mình giữ lời.

Ngay sau đó, cái này Thiếu Lâm Tự tựa hồ cũng là muốn bước Cái Bang theo gót rồi.

Bốn người liếc nhau một cái, đều chứng kiến lẫn nhau trong mắt ngạc nhiên cùng ngoài ý muốn.

Sau nửa ngày.

Bốn người trong mắt tinh quang lóe lên, không hẹn mà cùng nói ra một tiếng: “Không ổn!”

Với tư cách Lục Phiến Môn chi nhân, cùng bình thường giang hồ nhân sĩ suy nghĩ phương thức cũng không giống nhau.

Bọn hắn thủ trước tiên nghĩ chính là như thế cách làm hậu quả cùng với mang đến ảnh hưởng, đương bốn người muốn đến chuyện nơi đây, lập tức phát hiện trong đó vấn đề lớn.

Đó chính là có người tại phụ giúp thế cục tiến lên.

Hoặc là nói, dưới mắt tất cả mọi người tại chỗ cơ hồ đều đã trở thành người nọ quân cờ.

Ở trong đó thu hoạch lớn nhất không phải thân bại danh liệt Cái Bang, cũng không phải bị người vạch trần muốn tạo phản Mộ Dung thế gia, lại càng không là thật vất vả phụ tử gặp lại vì báo thù Kiều Phong phụ tử, lại càng không là đồng dạng lâm vào gièm pha Thiếu Lâm Tự.

Mà là…

Chư Cát Tiểu Hoa mãnh liệt quay đầu, ánh mắt hướng đứng tại cách đó không xa trên mặt lạnh nhạt biểu lộ như là giống như xem diễn Nhạc Duyên.

Bởi vì hắn từng ngoài miệng nói xong muốn tiêu diệt Thiếu Lâm.

“…”

Xem lên trước mặt phát sinh hết thảy, nhìn xem Huyền Từ phương trượng sinh sinh bị ép lên trừng phạt, thừa

nhận Thiếu Lâm Tự giới luật trừng phạt, Nhạc Duyên mặt không biểu tình. Đối với kết quả như vậy, hắn đã sớm biết rõ. Bởi vì hắn cũng thôi động một thanh.

Lúc trước sở dĩ không có giết Diệp Nhị Nương, để lại đối phương một mạng, lại để cho hắn còn thừa lại một năm tuổi thọ, chuẩn bị là hôm nay.

Từ khi Độc Cô Phượng trong miệng đã biết một sự tình về sau, Nhạc Duyên trong nội tâm cũng đã ẩn ẩn có chút lo lắng.

Sự thật như thế, lúc trước rơi xuống quân cờ thực sự nổi lên tác dụng.

Duy nhất lại để cho Nhạc Duyên có chút ngoài ý muốn, không ngờ rằng chính là Chư Cát Tiểu Hoa chờ Lục Phiến Môn người xuất hiện, bọn hắn Tứ sư huynh đệ.

“Ân?”

Đã nhận ra Chư Cát Tiểu Hoa quăng hướng ánh mắt của mình, Nhạc Duyên quay đầu lại, hướng bốn người bọn họ gật đầu cười cười, xem như lên tiếng chào hỏi, sau đó lại thu hồi ánh mắt tiếp tục xem trước mặt phát sinh hết thảy.

Mộ Dung phụ tử cùng Kiều Phong phụ tử đã giao thủ.

Nhưng ra ngoài ý định chính là đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí lại núp ở nơi hẻo lánh, cũng không có lên tiếng, thậm chí liền lúc trước Mộ Dung Bác mời cũng bị hắn từ chối nhã nhặn. Lần này cách làm, lại để cho

Nhạc Duyên có chút ngoài ý muốn. Nhạc Duyên nào biết đâu rằng Cưu Ma Trí giờ phút này một bụng xoắn xuýt.

Thêm một mồi lửa?

Thêm cái đó đem hỏa?

Cục diện biến hóa đã lại để cho Cưu Ma Trí có chút trợn tròn mắt, nếu như không phải nữ nhân kia trọng mới xuất hiện, hắn định chọn trợ giúp Mộ Dung phụ tử, nhưng bởi vì nữ nhân kia trọng mới xuất hiện, lại khiến cho hắn chỉ có thể chăm chú cẩn thận cân nhắc kết quả.

Cao thủ quyết đấu, phụ tử cùng phụ tử quyết đấu.

Mộ Dung phụ tử cùng Tiêu Viễn Sơn phụ tử Song Song nhảy vào trong Thiếu Lâm tự.

Cái này, hấp dẫn Độc Cô Phượng chú ý lực.

Ngay tại nàng muốn nhìn thời điểm, Vương Ngữ Yên cuối cùng từ Đoàn Dự lôi kéo trong giãy giụa ra, lại lần nữa đạp đi ra, ngăn ở trước mặt của nàng.

Thấy thế.

Nhạc Duyên biết rõ, là lúc này rồi.

Là chân chính lúc mới bắt đầu rồi.

Niệm này, Nhạc Duyên đem tiểu nha đầu giao do Mai Lan Trúc Cúc Tứ đại kiếm tùy tùng cùng Đoạn Duyên Khánh bọn người trông giữ, sau đó áo bào bay lên ở

bên trong, người hướng Thiếu Lâm Tự sơn môn phương hướng đi đến.

Chương 092 : Thất bại trong gang tấc

Chiến tranh.

Đã bắt đầu.

Đối với Kiều Phong bọn người mà nói, đó là thù hận kết quả.

Nhưng đối với Nhạc Duyên mà nói, đây là một loại tất nhiên.

Hắn phải ở chỗ này triệt để bỏ đi mất Sư Phi Huyên cuối cùng may mắn, triệt để vuốt lên đây hết thảy.

Độc Cô Phượng tới đây, nói toạc ra là muốn cùng mình luận kiếm, nhưng theo nền tảng đi lên nói, Nhạc Duyên cảm giác, cảm thấy đối phương là đến ngăn cản chính mình. Dù sao, từng đã là Độc Cô gia tộc cùng phật môn quan hệ cũng không kém, đương nhiên, có lẽ cũng không có tưởng tượng tốt như vậy.

Giẫm chận tại chỗ mà ra.

Dưới mắt Thiếu Lâm cùng Cái Bang danh vọng đồng thời đã gặp phải trọng thương, Cái Bang khá tốt, bất quá là phía dưới một ít người xuất hiện vấn đề, nhưng Thiếu Lâm Tự nhưng lại đường đường phương trượng, sinh sinh bị môn phái thanh quy giới luật bách đi tánh mạng.

Ánh mắt theo Hư Trúc trên người thu hồi, cái này xấu xí tiểu hòa thượng chính ôm Huyền Từ phương trượng cùng Diệp Nhị Nương thân thể thấp giọng khóc lóc kể lể, khóc lóc kể lể đồng thời một bên lẩm bẩm phật hiệu.

Không biết giải quyết thế nào.

Còn có bi thương.

Hư Trúc không rõ, vốn là an ổn thời gian tại sao phải đột nhiên biến thành bộ dạng như vậy.

Do Tiêu Viễn Sơn chính miệng nói ra, chỉ ra thân phận của hắn, đúng là Huyền Từ cùng Diệp Nhị Nương nhi tử. Một ngày tầm đó đột nhiên nhiều thêm một đôi cha mẹ, nhưng cùng tồn tại một ngày này tầm đó cha mẹ cũng là bị bách đã mất đi tánh mạng. Cái này đột biến cảnh tượng, lại để cho tiểu hòa thượng phản ứng không kịp.

Bảo tồn trong lòng chỉ có một loại khó có thể nói rõ bi thương.

Đoạn Duyên Khánh cùng Nhạc lão tam xem lên trước mặt hết thảy, ánh mắt tại Nhạc Duyên bóng lưng bên trên dừng lại sau nửa ngày, cuối cùng nhất Đoạn Duyên Khánh thanh âm hóa thành thở dài một tiếng. Mà Nhạc lão tam thì là gắt gao nắm bắt trên tay mình Ngạc Chủy Kiềm, mặt chảy xuôi không biết là cái gì.

Phẫn nộ hay (vẫn) là sợ hãi?

Tương đối, Nhạc lão tam đột nhiên phát hiện bọn hắn tứ đại ác nhân, cũng không quá đáng là trên tay người ta

quân cờ. Nên bỏ vứt bỏ thời điểm, tự nhiên bỏ qua.

Lúc trước.

Hắn còn mê hoặc vì cái gì lão Nhị không có chết, bị để cho chạy, nên biết hiểu tại trong tứ đại ác nhân chính thức việc ác mà nói vẫn là lão Tứ Vân Trung Hạc cùng Diệp Nhị Nương, lại không ngờ rằng…

“Đã bắt đầu!”

Một tay phụ bối. Một tay nhẹ đặt ở eo bên cạnh, Nhạc Duyên phóng ra khoan thai bước chân, hướng phía trước mặt đi đến.

Vừa đi ra hai bước, bước chân liền ngừng lại.

“…”

Nhạc Duyên nhìn xem cái kia chống đỡ ở trước mặt mình cách đó không xa Ngân Thương, nhưng lại nở nụ cười, nói: “Thật không ngờ, cái thứ nhất ngăn cản người của ta đúng là các ngươi!”

Nhìn xem đứng ở phía trước Chư Cát Tiểu Hoa, Diệp Ai Thiện, còn có Nguyên Hạn Tam sư huynh đệ, còn có cái kia đứng tại mặt sau cùng bị ba người bảo hộ lấy Hứa Tiếu Nhất, càng là từ trong lòng ngực móc ra một đống lớn không hiểu thấu đồ vật. Cái kia phần thiên phú nhưng lại lại để cho Nhạc Duyên nhớ tới Lỗ Diệu Tử.

Nhớ tới Lỗ Diệu Tử, Nhạc Duyên liền muốn khởi chính mình đáp ứng muốn chiếu cố chính là cái kia thích ăn

mỹ thực tiểu mỹ nhân tràng chủ.

Duyệt Lai khách sạn…

A!

Cuối cùng nhất, Nhạc Duyên cũng thì không cách nào ngôn ngữ.

Tựa như mặc dù là gặp Vệ Trinh Trinh, Nhạc Duyên cũng chưa bao giờ mở miệng đi hỏi thăm Thương Tú Tuần nguyên nhân, gần kề một cái Duyệt Lai khách sạn chỗ đại biểu ý nghĩa cũng đã đủ rồi.

“Đúng vậy!”

“Có chúng ta Lục Phiến Môn chi nhân tồn tại, ngươi không cách nào diệt Thiếu Lâm!”

Nếu như nói trước khi Chư Cát Tiểu Hoa còn không thế nào lo lắng, dù sao Thiếu Lâm Tự chính là trong thiên hạ danh môn chính phái, bình thường tà ma ngoại đạo tấn công núi thì như thế nào? Thiếu Lâm cao tăng tất nhiên là không ít, hơn nữa Cái Bang tồn tại. Nghĩ đến cũng đúng ổn định đến cực điểm.

Nhưng nơi nào sẽ nghĩ đến, sự tình phát triển sẽ biến thành bộ dạng như vậy.

Có thể nói dưới mắt Thiếu Lâm Tự đã đến cực kỳ nguy hiểm thời điểm, nếu là Thiếu Lâm bị diệt, chỉ sợ toàn bộ giang hồ đem sẽ phát sinh nghiêng trời lệch đất chấn động. Cái này đối với Đại Tống mà nói tuyệt đối không là

chuyện tốt. Tứ sư huynh đệ vừa thương lượng, thậm chí cả bọn hắn nên chằm chằm mục tiêu Mộ Dung Phục cùng Mộ Dung Bác cũng tạm thời bị bốn người áp ở sau ót, mà hết sức chăm chú đối mặt khởi người trước mặt đến.

Mộ Dung thế gia âm mưu đã bị triệt để vạch trần, tính nguy hại đã không lớn.

Tăng thêm Tiêu Viễn Sơn cùng Kiều Phong phụ tử nhằm vào. Chỉ sợ Mộ Dung phụ tử hôm nay muốn phải sống theo Thiếu Lâm Tự đi ra thật sự là rất khó khăn.

“Chúng ta có lý do hoài nghi, ngươi mới là sự tình này cuối cùng nhất độc thủ!”

Trẻ tuổi nhất cùng cuồng ngạo Nguyên Hạn, thì là điểm ra tâm tư của mình. Tại đi tới nơi này thiếu thất núi một khắc. Lần đầu tiên hắn chứng kiến người là cái này trước mắt Nhạc Duyên.

Mặc dù không có thể hiện ra cái gì có thể vi, nhưng này loại phong thái y nguyên chói mắt.

Mặc dù là đại hội anh hùng câu chuyện phát triển kỳ quỷ, lại vẫn đang không thể đoạt đi hắn phong thái.

Ẩn ẩn đấy, tại Nguyên Hạn trong nội tâm, có một loại người giang hồ nên như Nhạc Duyên như vậy ý niệm trong đầu cùng chờ mong.

Ân?

Phần này lời nói lại để cho Nhạc Duyên có chút sững sờ, là thời gian bao nhiêu chưa từng nghe qua như thế quen thuộc rồi lại lạ lẫm mà nói đâu này?

Trong lúc nhất thời, lại để cho Nhạc Duyên nhớ tới cảnh sát cái từ này hợp thành.

Bất quá nghĩ lại, Lục Phiến Môn thật đúng là làm cái này.

“Một cái dùng đao!”

“Một cái dùng thương!”

“Một cái dùng mũi tên!”

“Còn có một Tiên Thiên tàn tật!”

“Bất quá, chỉ bằng các ngươi bốn người nhưng lại không đủ a!”

“Có lẽ, sư phó của các ngươi vi xanh mượt thanh có thể ngăn cản một hai, chỉ bằng vào các ngươi…” Nhạc Duyên duỗi ra một căn ngón trỏ, từng cái điểm qua bốn người, sau đó nhẹ nhàng tả hữu xếp đặt bày, cái kia phần bễ nghễ cùng tự tin tràn trề mà hiện.

Bốn người vốn là hít vào một hơi, theo mặc dù là khó có thể chịu được phẫn nộ.

Cuối cùng nhất, phần này phẫn nộ hóa thành hành động, bốn người liếc nhau một cái, đồng thời ôm quyền, trầm giọng nói: “Tự dưới cửa Diệp Ai Thiện (Hứa Tiếu Nhất, Chư Cát Tiểu Hoa, Nguyên Hạn) lãnh giáo rồi!”

Thoại âm rơi xuống.

Là ra chiêu.

Ngân Thương điểm ra, như ngân Long giống như bình thường trực tiếp đánh về phía Nhạc Duyên ngực, thương dẫn người đi, ra tay Chư Cát Tiểu Hoa là chưa từng có từ trước đến nay.

Giới đao rung rung phát ra ông ông tiếng vang, vẽ ra một đạo hình cung đường cong, như một đầu màu bạc tấm lụa lau cái kia Ngân Thương thiếp thân tới, tự dưới cửa Đại sư huynh Diệp Ai Thiện theo sát phía sau.

Mà lại để cho Nhạc Duyên kinh ngạc chính là Nguyên Hạn.

Không có xuất tiễn, ngược lại là tay không tấc sắt mà lên, tại hai vị sư huynh động thủ nháy mắt, người đã nhảy lên giữa không trung, chân phải xoay tròn, thẳng đạp Nhạc Duyên thiên linh.

Về phần Hứa Tiếu Nhất, bởi vì võ công không được, thì là lấy ra một thanh lắp ráp tốt khí cụ xa xa nhắm ngay Nhạc Duyên.

Trong chốc lát.

Bốn người hợp kích đã hình thành.

Đem Nhạc Duyên bao phủ trong đó, làm như ngay cả chạy trốn cũng trốn bọn họ không được bốn người truy

kích.

Tại bốn người nói ra tự tại cửa thời điểm, bốn phía nghe được quần hùng đồng lòng là ngạc nhiên cùng không rõ.

Trong giang hồ, một thế hệ một đời giang hồ.

Sau sóng, tổng đem sóng trước chụp chết tại trên bờ cát.

Bên trên một đời sự tình, rất nhiều tình huống là truyện tại thế hệ này thời điểm, cũng đã biết đến không nhiều lắm rồi. Thời gian là đầy đủ mài đi, lại để cho người quên mất quá nhiều thứ đồ vật đồ vật. Vi xanh mượt thanh tất nhiên là như thế. Cuối cùng cả đời cũng không chiếm được giang hồ chính đạo thừa nhận.

Hắn, cũng coi là người trong tà phái.

Chỉ cần tựu vì dân vì nước phương diện, thiên hạ này gian có thể đem việc này làm oanh oanh liệt liệt, lại để cho người bái phục bản thân tựu không có mấy người.

Chân đao thương.

Ba loại vũ khí đồng thời đến, nhưng lại để cho tất cả mọi người kinh hãi chính là ba người công kích tại ngăn cản Nhạc Duyên ba thước thời điểm, cả người phảng phất giống như tiến vào nước bùn bên trong, cũng đã là tiến thêm không được.

Đây là! ! !

Khí tường!

Công lực đạt tới cực cao cảnh giới người, có thể sử xuất trong truyền thuyết khí tường.

Cái này thoạt nhìn niên kỷ cùng mình không sai biệt lắm đại người trẻ tuổi nội lực đến tột cùng mạnh bao nhiêu?

Kinh ngạc, hãi dị, còn có khiếp sợ!

Lập tức.

Ba người chỉ cảm thấy cái này ba thước khí tường đột ngột đạt được đã xảy ra xoay tròn. Tạo thành một cái quỷ dị lực trường, lập tức lực lượng khổng lồ triệt để đem ba người hợp kích triệt để phá đi, mà đứng bên ngoài vây dùng lắp ráp khí cụ bắn ra một trăm lẻ tám căn Tế Châm Hứa Tiếu Nhất càng là hoảng sợ phát hiện những ám khí kia tại tiếp cận Nhạc Duyên thời điểm, cũng đã không biết chếch đi đi nơi nào.

Sau đó, liền nghe bốn phía vang lên liên tiếp kinh hô rú thảm thanh âm, đúng là những chếch đi kia đi ra ngoài Tế Châm, toàn bộ đã rơi vào xem cuộc vui quần hùng trên người.

Nguyên Hạn tung bay rơi xuống đất, rút lui ba bước cái này mới dừng lại, mà Chư Cát Tiểu Hoa cùng Diệp Ai Thiện cũng bị phân đã đến hai bên.

Bốn người khiếp sợ.

Bọn hắn hợp kích. Đối phương dĩ nhiên là xuất liên tục

tay đều không có ra tay, liền bị phá.

Nghĩ đến đây, bốn người trên trán đã thấm ra mồ hôi lạnh.

“Cứ như vậy?”

Trong lời nói lộ vẻ thất vọng, tại phá Thiếu Lâm trước Nhạc Duyên gặp đối phương bốn người ngăn trở. Vốn là còn muốn biết một chút về võ công của bọn hắn, nhưng là vừa rồi hợp kích không thể nghi ngờ lại để cho hắn phi thường thất vọng, “Ngươi kinh diễm một thương đâu này? Ngươi tự nghĩ ra kiếm phổ đâu này? Ngươi Thương Tâm Tiểu Tiễn đâu này?”

“Còn ngươi nữa ám khí, ta còn tưởng rằng sẽ là Khổng Tước Linh như vậy tồn tại. Thế nhưng mà cũng chỉ là như thế?”

Kinh diễm một thương?

Tự nghĩ ra kiếm phổ?

Thương Tâm Tiểu Tiễn?

Khổng Tước Linh?

Bốn người nghe vậy đều là khẽ giật mình, đó là cái gì? Tuyệt học sao?

Bốn người biểu lộ rơi vào Nhạc Duyên trong mắt, Nhạc Duyên cũng hiểu rõ ra. Bốn người này không có trải qua những chuyện kia, hiển nhiên nên có tuyệt kỹ đều không

có sáng tạo mà ra. Kỳ thật, so sánh khởi kinh diễm một thương, Nhạc Duyên càng muốn kiến thức Nguyên Hạn về sau Thương Tâm Tiểu Tiễn.

Mũi tên có thể gây tổn thương cho tâm, nó có thể gây tổn thương cho chính mình sao?

“Như chỉ là như vậy, các ngươi không cách nào ngăn cản ta diệt Thiếu Lâm!”

“Các ngươi là vãn bối!”

“Ta cho các ngươi một chiêu cơ hội!”

Hai tay phụ bối, chậm rãi xoay người, nhìn xem theo bản thân khí thế phát ra, bị ép đã tản ra quần hùng, Nhạc Duyên đối với đám người kia triệt để không để mắt đến, ánh mắt đảo qua Chư Cát Tiểu Hoa bốn người, thời gian dần qua nói ra.

Một chiêu cơ hội?

Trên đời lại có mấy người dám như thế đối với bốn người bọn họ nói?

Mặc dù là quen thuộc chính mình mấy người sư phó chỉ sợ cũng không dám dùng như vậy giọng điệu nói chuyện a.

Diệp Ai Thiện, Hứa Tiếu Nhất, Chư Cát Tiểu Hoa cùng Nguyên Hạn bốn người hai mắt nhìn nhau một cái, đều thấy được lẫn nhau trong mắt một phần thất vọng, đối với mình thân thất vọng. Mấy người coi như là trong

giang hồ người trẻ tuổi bên trong cao thủ đứng đầu, nhưng tại thời khắc này gặp phải Nhạc Duyên thời điểm, bọn hắn mới phát hiện cái kia chẳng qua là những người khác cố ý tán thưởng.

“Chú ý!”

Một tiếng nhắc nhở, bốn người chú ý lực toàn bộ tập trung vào Nhạc Duyên trên người, chỉ thấy Nhạc Duyên phụ bối hai tay đã có động tác, phải tay lấy ra, chậm rãi vươn, hướng sau lưng cách đó không xa đứng đấy Mai Lan Trúc Cúc Tứ đại kiếm tùy tùng phương hướng xa xa duỗi ra.

Hóa quyền vi chưởng.

Lập tức một cỗ hấp lực truyền ra.

“Nha!”

Chỉ nghe Tứ Nữ một tiếng thét kinh hãi, tại vô số người ngạc nhiên trong ánh mắt, Tứ Nữ thắt ở bên hông đai lưng tản ra, cùng các nàng danh tự giống như bình thường bốn màu đai lưng bị thu nạp tới.

Bốn đầu mang theo Mai Lan Trúc Cúc riêng phần mình mùi thơm của cơ thể đai lưng trên không trung dây dưa uốn lượn, tại Chư Cát Tiểu Hoa Tứ sư huynh đệ nhìn chăm chú ở bên trong, cái kia bốn đầu nhan sắc khác nhau đai lưng cuối cùng nhất quấn quanh thành một căn bố côn đã rơi vào Nhạc Duyên trong tay phải.

Bố côn nhập thủ.

Cảm nhận được chính là một cỗ ôn hòa, phảng phất giống như thiếu nữ nhiệt độ cơ thể.

Nhẹ nhàng nâng lên, ánh mắt từ phía trên từng điểm từng điểm đảo qua, sau đó thời gian dần qua nhắm mắt lại, nhẹ ngửi.

Nhạc Duyên như thế cách làm, lại để cho Mai Lan Trúc Cúc Tứ Nữ đã là sắc mặt đỏ bừng, một đôi ngọc thủ một tay cầm Trường Kiếm, một tay kia là gắt gao án lấy bên hông xiêm y, trên mặt lại là xấu hổ lại là một loại kỳ quái kiêu ngạo.

Nhưng là bốn người trên mặt nhưng lại nghiêm trọng chi cực.

Mồ hôi trán đã sớm bò đầy toàn bộ khuôn mặt, bốn người đem một thân công lực cơ hồ nâng lên dưới mắt có thể nâng lên đỉnh điểm nhất, gặp phải cái này hoàn toàn lại để cho người không biết nền tảng sâu cạn người, không ai có thể dùng tâm bình tĩnh đối đãi.

Một chiêu cơ hội…

Là cơ hội của bọn hắn.

Cũng là nguy hiểm của bọn họ.

Ánh mắt gắt gao chằm chằm vào Nhạc Duyên tay phải, còn có cái kia trên cổ tay do thiếu nữ đai lưng tạo thành bố côn.

Sau đó ——

Bốn người bọn họ trong thoáng chốc trông thấy chính là một đạo bóng mờ theo trước mắt hiện lên.

Nhanh đến trở tay không kịp, nhanh đến lại để cho người tưởng rằng ảo giác.

Tựa hồ là ra chiêu rồi, tựa hồ vừa rồi không có ra chiêu.

Thấy lại hướng Nhạc Duyên tay phải thời điểm, đã thấy Nhạc Duyên đã đem cái kia bố côn hướng sau lưng ném đi, như là bắt đầu bình thường, tình cảnh đảo ngược, bố côn tứ tán ra, lại lần nữa hóa thành bốn đầu đai lưng bay về phía Mai Lan Trúc Cúc Tứ Nữ bên hông, một lần nữa quấn quanh hắn bên trên.

Ngay sau đó bốn người chỉ cảm thấy trên người công lực không hiểu một tiết, đao trong tay đã đoạn, thương loan rồi, ngực càng là đau xót, bốn người đồng thời đã bay đi ra ngoài, nện trên mặt đất, tóe lên đồng nhất tro bụi.

Trong chớp mắt, bốn người trọng thương.

“Đáng tiếc!”

Lắc đầu, Nhạc Duyên nhìn xem ngược lại tại chính mình bốn phía mấy người, không khỏi thở dài.

Bốn người còn quá trẻ, lại có thể nào là đối thủ của mình?

“Các ngươi thất bại trong gang tấc a!”

Không có giết bọn hắn, Nhạc Duyên bước chậm đi qua mấy người bên người, để lại một câu như vậy cảm thán, người tắc thì tiếp tục hướng phía trước mặt đi đến.

Mục đích của hắn, cuối cùng chỉ là một cái.

Cáp!

Một cái kính nể anh hùng ma đầu.

Chính mình còn không phải một cái hợp cách ma đầu a!

Nhạc Duyên vừa đi, một bên mình cười nhạo nói. Bất kể như thế nào, tại Nhạc Duyên đáy lòng, hắn hay (vẫn) là muốn vi dân tộc này lưu lại mấy thứ gì đó.

Tuy nhiên, hắn bản thân cũng không muốn thừa nhận.

Chương 093 : Kiếm! Kiếm! Kiếm! (thượng)

Xùy!

Kiếm chỉ đối với Kiếm chỉ.

Đầu ngón tay Kiếm Khí quyết đấu, khiến cho trong không khí phát ra một tiếng rất nhỏ nổ âm thanh.

Thối hậu.

Độc Cô Phượng nhìn thấy là cái kia Lục Phiến Môn bốn người bị Nhạc Duyên một chiêu bại đi tràng cảnh, thấy thế, Độc Cô Phượng nội tâm không khỏi thở dài một hơi. Dưới mắt Nhạc Duyên, có thể ngăn cản hắn lại có mấy người?

Lúc trước.

Như vậy dưới tình huống, Nhạc Duyên cũng có thể theo phật Ma bên trong giết ra một đầu nói tới, càng là dùng Thâu Thiên Hoán Nhật thủ đoạn đổi thiên, người như vậy há lại là mấy tiểu bối có thể đối phó hay sao? Chư Cát Tiểu Hoa công lực của bọn hắn quá kém, tuổi quá nhỏ.

Chống lại có cực kỳ phong phú kinh nghiệm chiến đấu, tăng thêm công lực cao rối tinh rối mù Nhạc Duyên, bại như thế nhanh mới được là đương nhiên.

Vương Ngữ Yên thì là sắc mặt im lặng nhìn trước mắt hết thảy.

Vốn là tại biểu ca Mộ Dung Phục xuất hiện nguy cơ, Mộ Dung phụ tử chống lại Kiều Phong phụ tử thời điểm, nàng là muốn tiến lên hỗ trợ đấy, nhưng lại bị Đoàn Dự sinh sinh ngăn trở xuống. Nhưng, phần này ngăn cản cũng không thể lại để cho Vương Ngữ Yên sửa đổi tâm tư.

Ngược lại là Độc Cô Phượng cái kia ẩn ẩn bước ra một bước, khiến cho Vương Ngữ Yên tạm thời đè xuống phần này tâm tư.

Lúc trước vội vàng giao tay khẽ vẫy, Độc Cô Phượng đã biết rõ Vương Ngữ Yên đã thành vi một cao thủ.

Cho dù là nuông chiều cho hư thủ đoạn, nhưng Vương Ngữ Yên đã là một cái cao thủ đứng đầu.

Một tay Kiếm Khí, còn có cái kia cùng loại ảo ảnh thân pháp bộ pháp, đều bị nàng đã trở thành một cái không thể bỏ qua người. Nếu để cho nàng nhúng tay, cái kia Kiều Phong phụ tử thật đúng là có khả năng xuất hiện nguy hiểm.

Nam Mộ Dung Bắc Kiều Phong.

Độc Cô Phượng đều đã giao thủ, nhưng làm làm một cái nữ nhân, đối với trong hai người này, Kiều Phong anh hùng khí khái không thể nghi ngờ đã nhận được Độc Cô Phượng tán thưởng.

Thân thế.

Cách làm.

Làm người.

Xử thế.

Không thể nghi ngờ, Kiều Phong cao hơn qua quá nhiều.

Như vậy anh hùng nhân vật, Độc Cô Phượng tất nhiên là thưởng thức. Nhưng là chỉ là thưởng thức.

Vừa mới phát sinh hết thảy, đồng lòng bị nàng xem tại trong nội tâm.

Cho nên tại Vương Ngữ Yên chuẩn bị đạp thân một khắc này, Độc Cô Phượng đã ẩn ẩn chắn trước mặt của nàng.

“Độc Cô Phượng! ! !”

Trong lời nói lộ vẻ phẫn nộ. Xem nàng cái kia một thân kích động quần áo, cũng đã biết rõ Vương Ngữ Yên một thân công lực tại dưới sự phẫn nộ đã ẩn ẩn bắt đầu đã có không điều khiển tự động cảm giác.

“…”

“Ngươi muốn cứu biểu ca của ngươi sao?”

Không có trực tiếp trả lời Vương Ngữ Yên mà nói. Độc

Cô Phượng đột ngột hỏi ngược lại, tầm mắt của nàng thì là lườm hướng về phía đã hướng Thiếu Lâm chúng tăng phương hướng đạp đi Nhạc Duyên, tại hắn cái kia một thân lại để cho người hãi dị công lực xuống, ven đường chỗ chặn đường quần hùng toàn bộ bị cái kia bốn phía bao phủ lực trường sinh sinh chà xát thành trọng thương.

Không có ra tay.

Không có bất kỳ động tác gì.

Bất quá là người từ trong đó đi qua, lưu lại là trên đất đống bừa bộn.

Loại này tình cảnh, tự nhiên cũng là đã rơi vào Thiếu Lâm Tự chúng tăng trong mắt, kinh hãi còn có đề phòng.

Như lúc trước đối phương đang tại quần hùng mặt nói ra diệt Thiếu Lâm, bất quá là làm cho lòng người trong nhấc lên một cái cảnh chung. Nhưng không có kiến thức đến đối phương chính thức ra tay, Thiếu Lâm bầy tăng hay (vẫn) là cũng không phải rất để ý. Thế nhưng mà dưới mắt…

Nhất là đã nhận được Đoạn Chính Thuần nhắc nhở sau, chúng tăng cuối cùng nhấc lên tâm tư.

Chỉ là giờ khắc này, Thiếu Lâm Tự cũng như không có tu bổ lão phòng, tại trời mưa to thời điểm mưa dột rồi. Chưởng môn sinh sinh bị ép chết, Mộ Dung phụ tử cùng Kiều Phong phụ tử càng là đánh tiến vào trong Thiếu Lâm tự, liên lụy không ít người tiến vào trong đó, giờ này

khắc này lại lần nữa đối mặt một người không biết sâu cạn cao thủ thời điểm, càng phát ra gấp gáp rồi.

Cuối cùng nhất.

Cảnh chung gõ vang.

Hay (vẫn) là Thiếu Lâm Tự mặt khác ở đây huyền chữ lót tăng nhân đã bắt đầu chặn đường.

Thủ mở đích là Thiếu Lâm Tự cái kia danh vang rền thiên hạ hộ phái đại trận —— La Hán trận. Vô số tăng nhân cầm trong tay đồng côn theo sơn môn ở bên trong mà ra, rất nhanh tại cửa chùa trước đã dọn xong đại trận.

Tại Nhạc Duyên ra tay đối phó Lục Phiến Môn người thời điểm. Thiếu Lâm chúng tăng đã nhìn ra Nhạc Duyên lợi hại, đơn đả độc đấu chỉ sợ không có có bao nhiêu người có thể là đối phương đối thủ, rơi vào đường cùng chỉ có thể bày ra đại trận.

Không chỉ có như thế.

Với tư cách người của Cái Bang. Vậy mà cũng bày ra bọn hắn đại trận.

Vô số trúc côn tại bàn đá xanh bên trên gõ lên tiếng tiếng nổ, phát ra ba ba thanh âm.

“Các ngươi ngăn cản không được!”

Bước chân dừng lại, nhìn xem bị nốc-ao Cái Bang bày

ra trận pháp cùng với Thiếu Lâm Tự trận pháp, Nhạc Duyên nhìn sau nửa ngày, đi tại trận pháp phía trước đứng lại, nói ra: “Đồng lòng cho các ngươi một cơ hội!”

Lời nói rơi xuống.

Rống!

Người đã như là ảo ảnh giống như bình thường xâm nhập trong trận, theo sau là nghe nói một tiếng kinh thiên động địa sư hống, mãnh liệt sóng âm tự trong đó truyền ra, quét ngang toàn bộ quảng trường.

Oanh!

Sóng âm quét ngang. Hai phái đại trận bất quá là dọn xong tư thế, liền bị Nhạc Duyên thuận miệng mà phá.

Người. Như là gió thổi khởi cây bồ công anh hướng bốn phương tám hướng ném đi.

Côn bổng tán rơi đầy đất, nương theo còn có bay tán loạn máu tươi.

Một trận gió lạnh thổi qua. Trong không khí lộ vẻ tràn ngập nồng hậu dày đặc mùi máu tươi.

Tại thời khắc này.

Quần hùng cuối cùng hãi dị hoảng sợ, đây là một cái chính thức ma đầu.

Một cái không có mấy người nhận thức, không hiểu xuất

hiện ma đầu.

Rất nhiều người đều chỉ cảm thấy bên tai ông ông vang lên, cả cái đầu có chút ngất đi, đây là đứng xa đấy, mà cách tương đối gần người, tắc thì là cả người thống khổ không chịu nổi ngã trên mặt đất, run rẩy không thôi. Mà Thiếu Lâm Tự trước cửa không ít người tắc thì đã là thất khiếu chảy máu, bản thân bị trọng thương.

Cường!

Mạnh lại để cho người hãi dị!

Mạnh làm cho không người nào có thể tưởng tượng!

Chỉ là một tiếng rống, liền tận phá hai phái đại trận.

Lần thứ nhất.

Có người trong nội tâm, sinh ra vô địch cảm giác.

Người này là cái kia ngã trên mặt đất, đã bản thân bị trọng thương Nguyên Hạn, giờ phút này trong mắt đã là ẩn ẩn tỏa sáng, trong ánh mắt tồn tại chính là một loại hâm mộ.

Như vậy lợi hại, hắn cũng muốn trở thành người như vậy.

Mà Chư Cát Tiểu Hoa, Diệp Ai Thiện cùng Hứa Tiếu Nhất trong lòng ba người lo lắng nhưng lại Thiếu Lâm Tự cái này mấy trăm năm chùa miếu chỉ sợ là khó giữ được… Nên như thế nào bảo tồn Thiếu Lâm, đã là mấy

trong lòng người tâm tư.

“Như vậy…”

“Ngươi còn không ra sao?”

“Xem ra ta hay (vẫn) là làm không đủ, ngươi hi sinh người khác cách làm một mực tồn tại ngươi thực chất bên trong!”

“Con gái như thế, chính mình cũng là như thế sao!”

“Sư ~ phi ~ huyên!”

Kéo được thật dài âm điệu tại thiếu thất trên dưới núi quanh quẩn, vô số người đều nghe thấy cái tên này trên chân núi quanh quẩn.

Dưới chân giẫm phải chính là té trên mặt đất hòa thượng thân thể, Nhạc Duyên tựu như vậy dọc theo thẳng tắp tuyến đường không nhanh không chậm hướng bên trong đi đến. Cái loại nầy nhàn nhã tư thái, nhưng lại tại vô số người trong nội tâm trước mắt vô địch dáng người.

Một màn này. Rơi ở phía xa đồng lòng bị chấn đắc lỗ tai không rõ tiểu nha đầu trong mắt, chỉ là giờ phút này tiểu nha đầu cái miệng nhỏ nhắn khẻ nhếch, một giọt óng ánh thấu triệt nước miếng chính dọc theo cái cằm dục rơi không rơi. Một đôi đen kịt trong ánh mắt lóe ra ánh sáng.

Nàng đột nhiên phát hiện, chính mình thích nhất công tử

Sư Phó đen đủi như vậy ảnh.

Một cỗ khó có thể nói rõ xúc động tại tiểu nha đầu nội tâm cuồn cuộn. Chỉ là vẫn chưa tới tốt nhất thời điểm, phần này xúc động lại để cho tiểu nha đầu vò đầu không thôi, muốn muốn đến tổng phát giác giống như kém chút ít cái gì nha.

Một bên.

Cưu Ma Trí không có bất kỳ động tác, Nhạc Duyên bày ra đích cổ tay đã lại để cho hắn bỏ đi bất luận cái gì tâm tư.

Mà vốn là muốn muốn giúp đỡ Đoạn Chính Thuần thì là bị Nguyễn Tinh Trúc cho sinh sinh kéo lại, đối phương lợi hại tại Tiểu Kính Hồ đã kiến thức, đoán chừng tăng thêm đi cũng không đủ người ta đánh chính là. Đối phương bày ra mạnh mẽ, sinh sinh áp bách ở đây không ít muốn muốn giúp đỡ giang hồ nhân sĩ nội tâm.

Trong lúc nhất thời, rất nhiều người nội tâm đều hiện lên một tia bi ai.

Cái này Thiếu Lâm Tự. Cuối cùng là muốn tiêu diệt sao?

Mà đang ở Nhạc Duyên sắp bước vào Thiếu Lâm Tự thời điểm, một thanh kiếm cộng thêm một đạo kiếm khí bắn về phía sau lưng của hắn.

Thân hình đứng lại.

Ba thước thanh phong theo bên tai bay qua, cắm ở phía

trước trên mặt đất, mà đạo kiếm khí kia thì là theo mặt khác một bên đảo qua, kích xạ ở đằng kia làm bằng đá đế đèn bên trên, lập tức đem hắn chia làm hai nửa, rơi xuống đất nện khởi đồng nhất tro bụi.

"…"

Quay người, Nhạc Duyên chậm rãi quay đầu, ánh mắt đảo qua Độc Cô Phượng trên người còn có cái kia dùng Lăng Ba Vi Bộ đi vào chính mình hơi nghiêng Vương Ngữ Yên. Trên mặt, tại thời khắc này chính thức lộ ra vẻ kinh ngạc. Nên biết hiểu lúc trước xem dạng như vậy, Vương Ngữ Yên đối với Độc Cô Phượng nhưng là phải đánh sinh đánh chết đấy, sao vậy…

Ánh mắt cuối cùng nhất đã rơi vào Vương Ngữ Yên trên người. Nhạc Duyên nghiêng đầu nhìn xem người này xinh đẹp thiếu nữ, đối phương với tư cách Đoàn Dự Thần Tiên tỷ tỷ, Đoàn Dự vi đối phương càng là làm đến nước này, không thể nghi ngờ là đem si tình làm được nhất định được tình trạng.

Nhưng Nhạc Duyên nhưng lại không ngờ rằng, lẽ ra sẽ cùng Độc Cô Phượng quyết đấu thiếu nữ, vậy mà hội (sẽ) chắn trước mặt của mình.

Giữa hai người đến tột cùng nói chuyện cái gì nha?

Không chờ Nhạc Duyên nói ra phần này nghi hoặc, liền nghe Vương Ngữ Yên cái kia thanh thúy thanh âm tại bên người vang lên.

"Mạn Đà sơn trang!"

“Vãn bối Vương Ngữ Yên, lãnh giáo rồi!”

Lời nói rơi xuống, thon dài ngón tay ngọc đã là lăng không điểm ra. Rõ ràng là Vương Ngữ Yên xuất thủ.

…

Thiếu thất núi phương hướng, cái kia chung âm thanh tại ngày hôm nay tiếng nổ đặc biệt nhiều lần.

Đứng tại đỉnh núi.

A Chu ánh mắt lẳng lặng nhìn qua bên kia. Trong mắt có chút thất thần.

Nghe cái này chung thanh âm, A Chu biết rõ chỉ sợ Nhạc Duyên đã chính thức đã bắt đầu hành động của hắn. Đạp phá Thiếu Lâm. Ngay tại A Chu thất thần nghĩ đến thứ đồ vật thời điểm, một đôi kiều nộn cánh tay ngọc theo phía sau duỗi ra, hoàn eo mà ôm, cái kia sướng được đến hư không tưởng nổi, giống như tiên giống như bình thường nữ tử đem cằm của mình đặt tại A Chu trên bờ vai.

Trong môi đỏ gọi ra nhiệt khí, thẳng làm cho A Chu toàn thân run lên.

Tâm, tại thời khắc này lại lần nữa thót lên tới cổ họng nhi.

“Ngươi suy nghĩ chút ít cái gì nha đâu này?”

Nữ tử cái kia ôn nhu như nước thanh âm tại A Chu bên tai nhẹ nhàng đây này lẩm bẩm, “Không bồi lấy người ta, mà là nghĩ đến vật gì đó khác?” Bờ môi càng là nhẹ nhàng nhấp một chốc A Chu vành tai.

“…”

A Chu cưỡng ép hiếp đè xuống trong nội tâm cái kia đột ngột lên rung động, chậm rãi xoay người.

Đối với lúc này đây Vệ Trinh Trinh xin nhờ, A Chu dưới đáy lòng có một loại hối hận cảm giác, nhưng càng nhiều nữa hay (vẫn) là nàng phát hiện một loại quỷ dị. Một loại khó có thể dùng lời nói diễn tả được quỷ dị.

Theo gặp được đối phương, đến lẫn nhau tiếp xúc.

A Chu phát hiện mình tại trong lúc mơ hồ, tựa hồ là bị đối phương dùng ngôn ngữ chi phối, sự tình phát triển cùng tưởng tượng cũng không phải A Chu bản thân chỗ nghĩ như vậy.

“Thiếu thất núi phương hướng có chút náo nhiệt, như thế nhiều người giang hồ, nghe không ngừng gõ vang chung thanh âm, tựa hồ Thiếu Lâm Tự gặp phiền toái a!”

A Chu một bên dưới đáy lòng suy tư về Vệ Trinh Trinh muốn cho chính mình giả mạo Nhạc Duyên nguyên nhân, đã ở phân tích trước người cái này tướng mạo đẹp như tiên nữ tử thân phận, đối phương cái loại nầy nhu nhược biểu lộ, mặc dù là đồng lòng thân là nữ nhân A Chu cũng nhịn không được nữa muốn đi thương tiếc.

“A!”

“Có lẽ là có người muốn diệt cái kia Thiếu Lâm Tự rồi!”

“Đã diệt cũng tốt, đó là ban ân!”

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng đùa bỡn A Chu thái dương tóc dài, nữ tử như vậy tùy ý nói.

Một câu nói kia, lại để cho A Chu tâm mãnh liệt run lên.

Nàng, đột nhiên phát hiện trước mặt nữ tử này trên người tựa hồ đã xảy ra cái gì nha biến hóa. (chưa xong còn tiếp)

Chương 094 : Kiếm! Kiếm! Kiếm! (trung)

Gió lạnh thổi phật lấy khuôn mặt xinh đẹp.

Vậy có chút ít tán loạn được sợi tóc, thì là tại này cổ gió nhẹ hạ không ngừng hướng về sau phiêu đãng lấy.

Vương Ngữ Yên sắc mặt trấn định, nhìn không chuyển mắt chằm chằm vào đứng ở trước mặt mình hơn một trượng chỗ Nhạc Duyên, không nói một lời, chỉ là nhẹ nhàng điểm ra ngón trỏ, làm một cái ra chiêu tư thế.

Mặt đối trước mắt cái này không biết sâu cạn, thậm chí lẫn nhau tầm đó bất quá là bái kiến vài lần nam nhân, cho dù là Vương Ngữ Yên đã nhận được kỳ ngộ, trong thời gian thật ngắn từ một cái tay trói gà không chặt thiếu nữ biến thành một cái giang hồ cao thủ.

Nhưng ở nhìn thấy trước mắt cái này đang mặc hắc kim sắc trường bào tuấn tú nam tử, nàng không có chút nào nắm chắc.

Thậm chí.

So đối mặt Độc Cô Phượng áp lực, càng lớn.

Loại này so Độc Cô Phượng càng thêm cảm giác áp bách mạnh mẽ…

Trong lòng có lo lắng, nhưng Vương Ngữ Yên lại chỉ có

thể kiên trì mà lên.

Ở thời điểm này, trong óc của nàng quanh quẩn là vừa vặn Độc Cô Phượng câu nói kia —— “Ngươi muốn cứu biểu ca của ngươi sao?”

Một câu, triệt để cải biến Vương Ngữ Yên lập trường.

Cho dù là cực nhỏ đi ra Mạn Đà sơn trang, lúc trước cũng coi là chính thức tiểu thư khuê các, nhưng nàng cũng minh bạch tạo phản cái này một chuyện nếu là bị quan phủ phát hiện về sau, đó là cái gì dạng hậu quả.

Không Thành Vương, là địch.

Tạo phản người, chỉ có như vậy hai cái kết quả.

Thành công khá tốt, nếu như thất bại mà nói…

Họa kéo dài tam tộc.

Lục Phiến Môn người xuất hiện, tựu đại biểu cho Mộ Dung thị tạo phản nghiệp lớn đã thất bại. Hơn nữa Kiều Phong phụ tử thù hận, mặc dù là Vương Ngữ Yên, cũng biết Mộ Dung Phục đã đến cơ hồ sơn cùng thủy tận thời điểm. Một cái không tốt, là chết lúc này tiết tấu.

Nhưng…

Nàng cuối cùng là muốn kéo mình biểu ca một thanh.

Chỉ cần đả bại trước mắt cái này chính thức ma đầu, cứu Thiếu Lâm Tự, có lẽ… Ánh mắt độ lệch, Vương

Ngữ Yên ánh mắt cùng nằm trên mặt đất thổ huyết Chư Cát Tiểu Hoa liếc nhau một cái. Trong mắt toát ra một tia khẩn cầu.

“…”

Chư Cát Tiểu Hoa bị cái này ánh mắt nhìn không khỏi sững sờ.

Hai người liếc nhau một cái, hắn phát hiện mình đã minh bạch cái này tên là Vương Ngữ Yên thiếu nữ ánh mắt.

Trong lúc nhất thời.

Chư Cát Tiểu Hoa im lặng rồi.

…

“Ngươi muốn ngăn cản ta?”

Nhạc Duyên trên mặt mỉm cười nhìn trước mặt cái này thiếu nữ xinh đẹp, người trước mắt tại cùng trước kia bái kiến trạch nữ giống như tình huống đã là rất là bất đồng. Có thể nói dưới mắt Vương Ngữ Yên cùng từng đã là Vương Ngữ Yên có thể nói là hai người.

“Vì cái gì?”

Ánh mắt theo Vương Ngữ Yên cái kia hồng hào trên gương mặt xẹt qua, từng điểm từng điểm dời xuống. Từ dưới ba, ngực, cuối cùng nhất đứng tại trên ngọc thủ của nàng, cái kia ngón tay cái bên trên có một cái màu xanh lá vịn chỉ.

Sau nửa ngày.

Nhạc Duyên lúc này mới tiếp tục nói: “Người không biết không tội!”

“Ngươi thân là vãn bối, một thân công lực cũng là từ bên ngoài đến chi vật, tuy nhiên dưới mắt đã thông hiểu đạo lí, nhưng kinh nghiệm của ngươi thật sự là quá ít, dù là có đại lý đoàn gia sáu mạch thần kiếm. Ngươi cũng ngăn cản không được ta!”

“Lui ra đi!”

“Chớ để chọc ta sinh khí!”

Ánh mắt thu hồi, Nhạc Duyên xoay người, nhìn về phía đứng tại phía sau mình Độc Cô Phượng, nói ra: “Ngươi đã đáp ứng nàng cái gì?”

“Chỉ có điều cho một kẻ đáng thương nhi một cái đáng thương đáp án!”

Độc Cô Phượng chậm rãi tiến lên, đem cái kia cắm trên mặt đất bạt kiếm…mà bắt đầu, nói ra: “Bởi vì trông thấy nàng, để cho ta đột nhiên nhớ tới một người!”

“Ai?”

“Một cái đứng ở nông trường nữ nhân, một cái chăm ngựa nữ nhân, một cái yêu thích mỹ thực nữ nhân!”

Nghe đến đó, Nhạc Duyên đột nhiên trầm mặc lại. Độc

Cô Phượng trong lời nói chỗ chỉ Nhạc Duyên minh bạch. Chính là bởi vì minh bạch Nhạc Duyên mới phát hiện mình vậy mà không lời nào để nói.

Đó là một hồi truy đuổi.

Mộ Dung Phục như thế.

Chính mình cũng là như thế.

Mà những người khác thì là truy đuổi chính mình bóng lưng người.

“Cáp!”

Cả đời xùy cười ra tiếng, Nhạc Duyên ngẩng đầu, nhìn xem Độc Cô Phượng. Nhìn đối phương cái kia bị gió thổi lên tóc dài, cười nói: “Ngôn từ sắc bén như kiếm, có tiến bộ!”

Dùng lời nói làm kiếm.

Tại đối thoại bắt đầu, tại xuất hiện bắt đầu, Độc Cô Phượng cũng đã tại vì một trận chiến này mà chuẩn bị, nàng đem hết thảy đều hóa thành kiếm của mình thế.

Ngôn ngữ.

Động tác.

Duỗi thậm chí còn có những thứ khác.

Hết thảy hết thảy đều chỉ vi suy yếu đối phương, mà

tăng cường bản thân.

Nhưng Nhạc Duyên nhưng lại thừa nhận, lòng của hắn bị ảnh hưởng rồi.

Chỉ là tâm bị ảnh hưởng, lại cũng không ảnh hưởng hắn có thể vi.

Mỗi loại võ công đều có phong cách của mình. Tựu như Từ Hàng Tĩnh Trai kiếm điển cần chính là cái kia như tiên còn có lòng mang thiên hạ tâm cảnh, một khi bị phá. Sẽ xuất hiện rút lui dấu hiệu, thiên ma công càng phải như vậy. Thậm chí còn chú ý thân thể thuần túy, cần bản thân chính là xử nữ, mới có thể luyện tựu cảnh giới cao nhất.

Nhưng Nhạc Duyên bất đồng.

Nhìn xem Độc Cô Phượng, cảm thụ được đối phương cái kia tản ra kiếm ý, không có trước kia cái kia giống như cầm lợi kiếm thời điểm sắc bén, cũng không có cầm trong tay Huyền Thiết Trọng Kiếm trầm trọng, ngược lại nhiều hơn một tia mờ ảo ý tứ hàm xúc. Kiếm ý tuy nhiên đã nhận được thăng hoa, nhưng nàng bản thân công lực nhưng lại giảm nhiều.

Cảm giác kia giống như là…

Độc Cô Phượng đã đã mất đi công lực, là một người bình thường.

Loại này mâu thuẫn tình huống, không thể nghi ngờ nói cho Nhạc Duyên nàng tựa hồ tìm được hiểu rõ quyết

bản thân vấn đề đích phương pháp xử lý, nhưng Nhạc Duyên nhưng lại biết rõ, tuy nhiên đã giải quyết, nhưng này loại nhập ma giống như bình thường cảnh giới lại vẫn đang tồn tại.

Đương đối phương rơi vào tuyệt đối hạ phong thời điểm, nhưng có thể phát huy cái loại nầy kích phát tiềm lực đích phương pháp xử lý.

Quay đầu lại nhìn lướt qua Thiếu Lâm Tự, lại nhìn chung quanh tình huống, Nhạc Duyên biết rõ một trận chiến này đem tránh không khỏi.

Có một loại cảm giác, Độc Cô Phượng lựa chọn ở thời điểm này ra tay, tựa hồ nàng cùng Sư Phi Huyên tại lúc trước đã đạt thành cái gì hiệp nghị.

Chẳng lẽ là cái kia phần quyển trục?

Nhạc Duyên suy đoán cũng không sai, cái kia phân quyển trục hiện lên hạ Độc Cô Phượng một cái lời hứa.

“Cũng tốt!”

“Ta cũng muốn gặp ngươi một chút tìm hiểu cái kia phần * sau tiến bộ, ra sao dạng!”

Trong nội tâm ý niệm trong đầu đè xuống, Nhạc Duyên đơn vươn tay ra, xa xa chỉ hướng Độc Cô Phượng, rất nghiêm túc nói ra: “Tại rừng cây hạnh một trận chiến không có tận hứng, ở chỗ này, nghĩ đến có thể rồi!”

“Đúng vậy!”

“Còn có tám kiếm!”

Độc Cô Phượng gật gật đầu, lúc ấy loại tình huống đó căn bản không cách nào phát huy, nàng bản thân có tình huống, mà Nhạc Duyên nhưng lại sẽ không đem hết toàn lực phát huy, đây không phải là nàng chỗ hy vọng. Nàng lúc trước đáp ứng Sư Phi Huyên yêu cầu, liền là vì hôm nay.

Vì kiến thức đến Nhạc Duyên chính thức trên ý nghĩa. Toàn lực phía dưới kiếm.

Nàng đã không phải là lúc trước trên ý nghĩa nàng, nàng không cần lại để cho.

“Vương cô nương!”

“Kính xin ngươi đứng ở một bên!”

Độc Cô Phượng ánh mắt hướng Vương Ngữ Yên trên người rơi đi, nói ra: “Kiếm của ta. Đem không cách nào cùng người phối hợp!”

“…”

Vương Ngữ Yên không có lên tiếng, chỉ là lạnh lùng chằm chằm vào Độc Cô Phượng.

Hai nữ ánh mắt tại trong hư không va chạm. Như muốn bộc phát ra hỏa tinh đến.

Cuối cùng nhất.

Hay (vẫn) là lòng tràn đầy lo lắng Đoàn Dự cùng A Bích tiến lên sinh sinh đem Vương Ngữ Yên kéo xuống dưới. Đoàn Dự sở dĩ tiến lên, cũng là nhận lấy Đoạn Chính Thuần chỉ thị. Do Đoàn Dự trong miệng, tăng thêm Vương Ngữ Yên lúc trước thân

Theo như lời, Đoạn Chính Thuần đã tại trong lòng đã biết Vương Ngữ Yên thân phận.

Thân là người phụ, hắn có thể nào nguyện ý chính mình cái này đứa con gái chống lại A Chu đi theo người?

Huống chi ——

Đối phương mạnh không hợp thói thường.

Vô luận là tại an toàn, hay (vẫn) là thân phận bên trên, Đoạn Chính Thuần đều không muốn gặp lại.

Theo Vương Ngữ Yên lui ra, người xung quanh cũng đã cảm nhận được cái kia tràn ngập trong không khí khẩn trương cùng nghiêm trọng.

Vốn là tựu chịu đựng sư hống công tàn phá quần hùng. Càng là cẩn thận từng li từng tí lánh ra, lộ ra hơn phân nửa quảng trường, trở thành đối phương hai người giằng co nơi.

Tuy nhiên Nhạc Duyên hành vi tại ý nào đó bên trên cũng coi là ma đầu, nhưng những giang hồ nhân sĩ này nội tâm tại sợ hãi sợ hãi thời điểm, đồng lòng thập phần chờ mong lấy một trận chiến này. Nhất là trong Cái Bang

rất nhiều đệ tử, càng là vô cùng chờ mong.

Nên biết hiểu, ban đầu ở rừng cây hạnh một chiêu kia, cũng đã lại để cho không ít người mở rộng tầm mắt.

Gió lạnh thổi qua.

Lại thổi không được người cái kia lửa nóng tâm, còn có cái kia lửa nóng ánh mắt.

Quần hùng ánh mắt có thể đạt được chỗ, chỉ thấy đứng ở giữa sân hai người giằng co sau nửa ngày. Độc Cô Phượng rốt cục đã có động tác.

Trường kiếm trong tay chậm rãi giơ lên, chỉ xéo bầu trời, dùng kiếm chống trời tư thái đứng ở chỗ đó.

Kiếm thứ hai!

Cũng là hôm nay đệ nhất kiếm!

Là dạng gì kiếm. Đã tại Độc Cô Phượng đáy lòng đã có xác thực ý định.

Trong đầu loé sáng lại lấy trước đây trước đối phương một chiêu bại Chư Cát Tiểu Hoa bốn người tình cảnh, bốn người cận thân không được tình cảnh, Độc Cô Phượng liền biết rõ chính mình một kiếm này nên là dạng gì kiếm.

Một kiếm này!

Là —— phá Khí thức!

Nghiêng cử hướng lên trời Trường Kiếm, chậm rãi dời xuống, cuối cùng nhất cùng cánh tay ngang bằng, xa xa chỉ hướng Nhạc Duyên.

Lập tức, Độc Cô Phượng nắm chặt chuôi kiếm ngọc thủ mãnh liệt buông lỏng.

Đã thấy dài ba xích kiếm cũng không có như vậy trụy lạc, mà là tại trong lòng bàn tay lơ lửng, hơn nữa bắt đầu không ngừng xoay tròn. Phát ra từng đợt chói tai ông ông âm thanh. Trường Kiếm xoay tròn, cũng quấy đến Độc Cô Phượng bốn phía không khí bắt đầu xoay tròn. Quấy lên trên mặt đất tro bụi.

Người, giẫm chận tại chỗ.

Người theo kiếm đi.

Như một căn bắn ra dây cung mũi tên nhọn. Bay thẳng đến Nhạc Duyên phương hướng phóng đi.

“! ! !”

Nhạc Duyên tại Độc Cô Phượng chuẩn bị ra tay thời điểm, cũng đã đem tâm tư đặt ở trước mắt.

Độc Cô Phượng bất đồng người khác, kiếm của nàng tuyệt đối không thể khinh thường.

Tại Độc Cô Phượng chiêu thứ nhất đã thành hình thời điểm, Nhạc Duyên hai mắt không khỏi có chút híp híp, hắn biết rõ đối phương tâm tư là cái gì.

Nàng là muốn phá trên người mình cái kia trường sinh chân khí tạo thành hộ thể khí tường.

Xem ra, cái này là Độc Cô Cửu Kiếm bên trong phá Khí thức rồi.

“Tới tốt!”

Một tiếng tán thưởng, Nhạc Duyên không tránh không cho, hắn muốn đón đỡ một chiêu này, nhìn xem một chiêu này chuyên môn đối phó công lực cao cường chi nhân phá Khí thức có như thế nào cường?

Hít sâu một hơi, tự thành công hóa giải Long nguyên tai hoạ ngầm sau hắn lần thứ nhất, triệt để thể hiện ra chính mình dưới mắt thực lực chân chính.

Công lực trong chốc lát tăng lên, thân thể bốn phía càng là khí tức cuồn cuộn, tác động phạm vi ba trượng nội bàn đá xanh cũng đang không ngừng phát ra thanh thúy liệt tiếng nổ, thành từng mảnh như con nhện văn giống như bình thường vết rách dùng hắn dưới chân làm trung tâm, hướng bốn phương tám hướng lan tràn mà đi.

Không chỉ như thế.

Càng làm cho quần hùng hãi dị chính là, Nhạc Duyên bốn phía không khí đã bắt đầu mơ hồ, như nước văn giống như bình thường nhộn nhạo.

Ẩn ẩn đấy, tạo thành một cái mắt thường có thể thấy được hình trứng trong suốt cái lồng khí đem Nhạc

Duyên bao khỏa trong đó, đồng nhất giống như trong tưởng tượng khí tường bất đồng, cái này trong suốt cái lồng khí mặt ngoài lưu quang quanh quẩn, càng là đang không ngừng xoay tròn. Rõ ràng là Thiên Ma Lực Trận.

Như cùng một cái Hắc Động bình thường, khổng lồ lực hấp dẫn tán phát ra.

Trên mặt đất cái kia đã trải rộng con nhện văn giống như bình thường vết rách bàn đá xanh không ngừng vỡ vụn, hóa thành vô số hòn đá bị hấp tới, hướng Nhạc Duyên phương hướng bay đi, sau đó dính tại Nhạc Duyên ba thước bên ngoài.

Trong chớp mắt.

Trước mắt mọi người đã không có Nhạc Duyên thân ảnh, lưu lại chỉ có một không ngừng xoay tròn, phát ra cờ-rắc tiếng vang thạch bóng.

Ngay tại thạch bóng thành hình một khắc này.

Độc Cô Phượng Trường Kiếm cũng đã đến.

Xoay tròn Trường Kiếm, trực tiếp đâm vào thạch bóng mặt ngoài.

Lập tức!

Một cỗ để ở tràng tất cả mọi người lỗ tai run lên, da đầu lạnh cả người, lại để cho người nhịn không được run chói tai tiếng vang phát ra.

Hỏa tinh văng khắp nơi.

Cho dù là cách hơn mười trượng khoảng cách quần hùng, cũng có thể cảm nhận được Trường Kiếm cùng cái kia thạch bóng ma sát sinh ra cực nóng, cả hai giằng co bắt đầu.

“Ừ? !”

Thấy thế, Độc Cô Phượng lông mày nhăn lại, người lại lần nữa đã có động tác.

Chân phải nhẹ nhàng đạp mạnh, người cũng theo Trường Kiếm xoay tròn mà lăng không xoay tròn, tựa hồ là không đem phần này do khí tường biến hóa mà thành hộ thể thạch bóng đâm rách, không bỏ qua bộ dáng.

Rất nhanh.

Tại không ít võ công lợi hại mắt người ở bên trong, cũng đã rõ ràng trông thấy cái kia xoay tròn Trường Kiếm thân kiếm đã đỏ bừng, thân kiếm tức thì bị mài đi mất không ít, thiếu đi một đoạn. Bất quá cái này Trường Kiếm đã đâm vào thạch bóng nội một thước chiều sâu, tại hắn mặt ngoài chọc lấy một cái chừng lớn nhỏ cỡ nắm tay động.

Thoạt nhìn, cái này thạch bóng sẽ tại sau một khắc nghiền nát.

Bất đồng quần hùng trong nội tâm cái kia sắp phá vỡ tâm tư, Độc Cô Phượng biết được dưới mắt chiều sâu xa xa không đủ, Nhạc Duyên hộ thể khí tường khoảng

chừng ba thước dày. Cho dù là nàng đã sớm từng có suy đoán, nhưng ở tự mình đối mặt thời điểm, Độc Cô Phượng nội tâm vẫn đang nhịn không được cảm thán.

Cái này một thân có thể nói kinh thiên động địa công lực, đến tột cùng từ đâu mà đến?

Băng!

Theo một tiếng giòn vang, trường kiếm gảy liệt.

Nhưng lại cái kia ba thước thanh phong chống đỡ không nổi, toái mất.

Một chưởng oanh tại thạch bóng bên trên, mượn lực bắn ngược Độc Cô Phượng lui ra ngoài, tại ngoài ba trượng địa phương đứng lại, mà trước mặt thạch bóng lại khôi phục nguyên trạng.

Lại nghe Nhạc Duyên mang theo vui vẻ thanh âm từ bên trong truyền ra, “Độc Cô cô nương, kiếm của ngươi còn chưa đủ a!”

“A!”

Đối mặt Nhạc Duyên cái kia mang theo vui vẻ thanh âm, như thế bất đắc dĩ chiêu thức, Độc Cô Phượng chỉ là xùy cười một tiếng, ngón trỏ tay phải cùng ngón giữa khép lại, dùng Kiếm chỉ hình tượng chậm rãi giơ lên, hướng đỉnh đầu bầu trời điểm đi, đồng thời nói ra: “Chú ý, kiếm thứ ba!”

Ừ?

Đây là! ! !

Ở vào thạch bóng trung tâm Nhạc Duyên chỉ cảm thấy bốn phương tám hướng đảo qua một loại cảm giác kỳ quái, cái kia mờ ảo kiếm ý tự Độc Cô Phượng làm trung tâm hướng bốn phương tám hướng tán đi.

Lập tức, vô số kiếm ngân vang vang lên.

Nhưng lại quần hùng trường kiếm trong tay loại binh khí đang run động, tại đua tiếng. Tựu thật giống gặp kiếm trong vương giả, những này kiếm, đều mơ tưởng ra khỏi vỏ giống như bình thường.

“Đây là!”

“Kiếm của chúng ta…”

Mai Lan Trúc Cúc Tứ đại kiếm tùy tùng trên tay Trường Kiếm cũng giống như thế, không ngừng phát sinh rung rung, dường như các nàng trên tay cầm không phải kiếm, mà là một thanh đã có tánh mạng của mình vật còn sống.

Kinh ngạc trong tiếng, Tứ Nữ gắt gao nắm kiếm của mình, không cho nó đi rung rung.

Ở bên cạnh.

Giang hồ quần hùng trường kiếm trong tay đồng lòng đang run động.

Có ít người cưỡng ép hiếp dùng công lực áp chế Trường Kiếm rung rung, nhưng cũng là tại áp chế trong lòng kinh hãi.

Rốt cục…

Có người ép không được kiếm trong tay, chỉ nghe âm vang trong tiếng, Trường Kiếm chính mình ra khỏi vỏ rồi, bay ra cắm ở Độc Cô Phượng trước mặt.

Kiếm của chúng ta…

Kiếm của các ngươi, chính là ta kiếm!

Kiếm thứ ba, đã tại Độc Cô Phượng trong tay vận sức chờ phát động.

Chương 095 : Kiếm! Kiếm! Kiếm! (hạ)

Ông ông ——

Vô số Trường Kiếm tại nhẹ minh.

Rất nhanh.

Theo Độc Cô Phượng ngọc thủ xa xa duỗi ra, điểm hướng về phía đỉnh đầu điểm cao nhất thời điểm, rất nhiều giang hồ nhân sĩ bảo kiếm trong tay đã thoát vỏ (kiếm, đao) mà ra, hướng Độc Cô Phượng phương hướng bay đi, cuối cùng nhất cắm ở nàng bốn phía, như là thần tử thăm viếng chính mình quân vương giống như bình thường.

Thiên địa vạn vật làm kiếm, Độc Cô Phượng dưới mắt còn không cách nào làm được.

Nhưng là, nàng có thể dựa vào tinh thần lực của mình, dựa vào theo đạo tâm chủng ma * bên trên tìm hiểu mà đến Tinh Thần lực phương pháp sử dụng, thi triển ra thuộc về kiếm pháp của mình. Xác thực mà nói, nàng Độc Cô Phượng đem tinh thần của mình dị lực chuyển hóa thành đơn thuần kiếm ý.

Không cách nào làm được lại để cho vũ trụ vạn vật đều làm kiếm, nhưng tại nơi này quần anh trên đại hội, mượn những người khác binh khí thi triển một chiêu này, đối với Độc Cô Phượng mà nói cũng không phải rất

khó khăn.

Lúc trước một kiếm, dùng phá Khí thức xa xa không đủ phá vỡ đối phương sao chịu được so cực đoan hộ thể chân khí, tại Độc Cô Phượng xem ra là kiếm không đủ. Một kiếm kia, phá không được, như vậy vô số kiếm đâu này?

“Chú ý!”

“Kiếm thứ ba!”

Giơ lên cao ngọc thủ chậm rãi để xuống, theo sau mãnh liệt vừa nhấc, những cắm trên mặt đất kia Trường Kiếm tựa hồ là tại trên chuôi kiếm nịt lên một căn mắt thường nhìn không thấy sợi tơ, toàn bộ nhấc lên, theo sau, Độc Cô Phượng ngọc thủ nhẹ quấn, chuyển động bốn phía không khí, tạo thành cùng loại đơn do không khí tạo thành mà xuất hiện vòng xoáy.

Khổng lồ lực kéo phát ra, ngay tiếp theo những bội kiếm này cũng chậm rãi ở Độc Cô Phượng trước người xoay tròn.

Đua tiếng, âm vang thanh âm.

Không dứt với tai.

Như thế mỹ lệ kiếm pháp, để ở tràng quần hùng không khỏi mở rộng tầm mắt.

Đứng ở một bên Vương Ngữ Yên mắt sắc mặt ngưng trọng, hiển nhiên đối phương thi triển ra một kiếm này đã

đối phó Nhạc Duyên, cũng là cho nàng xem, nói cho lẫn nhau chi ở giữa chênh lệch.

"…"

Vương Ngữ Yên không phải không thừa nhận, bản thân dù là tu tập Đoàn Dự cho sáu mạch thần kiếm. Nhưng là nàng cuối cùng là thời gian quá ngắn, không cách nào làm được triệt để dung hội quán thông, hơn nữa tại tăng thêm bản thân lý giải. Còn chưa đủ. Tại thời khắc này, gặp được một chiêu này sau. Vương Ngữ Yên đột nhiên phát hiện mình hay (vẫn) là khinh thường Độc Cô Phượng, cũng coi thường đại lý đoàn gia sáu mạch thần kiếm.

Coi hắn dưới mắt trạng thái, chống lại Độc Cô Phượng đích thị là thua kết cục.

Có lẽ…

Có lẽ, nàng đã tìm được một cái khác phương pháp.

Lại lần nữa đề cao biện pháp của mình.

Kiếm Khí!

Phá thể Kiếm Khí…

Ngay tại Vương Ngữ Yên tâm tư niệm chuyển thời điểm, Độc Cô Phượng nổi lên sau nửa ngày chiêu thức cuối cùng xuất thủ.

Một ngón tay xa xa điểm ra, theo ngọc thủ động tác, cái

kia lơ lửng xoay tròn rừng kiếm hình thành như là hoành cuốn vòi rồng giống như bình thường trực tiếp xông về Nhạc Duyên dùng khí tường kết hợp Thiên Ma Lực Trận mà hình thành thạch bóng phương hướng. Rừng kiếm cuốn quá mặt đất, lại lần nữa đem đã lộ ra bùn đất mặt đất sinh sinh cạo ra một đầu băng thông rộng ba thước. Sâu đạt hơn một xích khe rãnh, cuối cùng nhất như cùng một cái chui vào trực tiếp đính tại thạch bóng ở giữa.

Đinh!

Một tiếng vang nhỏ.

Ngay sau đó là không ngớt không dứt lộng sát thanh âm, nương theo lấy tại giữa ban ngày cũng có thể trông thấy cái kia văng khắp nơi hỏa tinh.

Bẻ gẫy Trường Kiếm.

Còn có văng tung tóe hướng tứ phía tán đi hòn đá.

Theo cái kia như mũi khoan giống như bình thường kiếm cuốn thổi qua, Nhạc Duyên chỗ thạch bóng toàn bộ đang tại chậm rãi hướng phía sau lui bước, là sinh sinh bị cái kia xoay tròn toản chi lực cho bách hướng phía sau thối lui.

Âm thanh chói tai vang vọng bốn phía.

Độc Cô Phượng thì là một mực bảo trì Kiếm chỉ vươn về trước tư thế, mà trán của nàng, thì là theo chính mình dùng tinh thần dị lực hóa thành kiếm ý mang kiếm chiêu

thức, đã thấm ra không ít đổ mồ hôi. Không thể nghi ngờ, thi triển như vậy chiêu thức đối với nàng mà nói, vẫn có lấy gánh nặng.

Thạch bóng bị vô số Trường Kiếm kích không ngừng sau lui. Trên xuống bao vây lấy bàn đá xanh đã ở những liên tiếp này không ngừng Trường Kiếm trùng kích trong từng điểm từng điểm bong ra từng màng.

Cuối cùng nhất.

Lộ ra đứng ở bên trong Nhạc Duyên.

“! ! !”

Trên mặt là kinh ngạc, cũng là ngoài ý muốn.

Nhạc Duyên nhìn xem xuất hiện ở trước mặt mình cái kia do vô số Trường Kiếm tạo thành mũi khoan, đối mặt một chiêu này thức Nhạc Duyên cũng là lòng tràn đầy tán thưởng.

Một chiêu này. Vẫn là phá Khí thức.

Chỉ có điều không phải một kiếm, cái này kiếm thứ ba hẳn là vô số kiếm.

Cho dù là Thiên Ma Lực Trận lôi kéo, nhưng đối mặt cái này trực tiếp trùng kích mà đến kiếm, vẫn đang không cách nào độ lệch, Trường Kiếm như bóc lột cà rốt giống như bình thường cắt Nhạc Duyên khí tường bên ngoài đá xanh mảnh vỡ, cuối cùng nhất bắt đầu không ngừng

Giải trước người khí tường.

Khổng lồ trùng kích lực, liên tiếp không ngừng.

Nhạc Duyên hai chân bất động, toàn bộ thân hình cũng là bị những Trường Kiếm này không ngừng thôi động hướng Thiếu Lâm sơn môn phương hướng mà đi.

Tại trước người của hắn, Trường Kiếm tại càng tiếp cận Nhạc Duyên thân hình thời điểm. Độc Cô Phượng liền cảm giác được lực cản càng lúc càng lớn, cuối cùng nhất cơ hồ là Hàn Băng giống như bình thường đông lại tại ngực chỗ.

Lộng sát âm thanh.

Vẫn là không gián đoạn.

Tại Nhạc Duyên trong cảm giác. Độc Cô Phượng cái kia mờ ảo giống như kiếm ý tại thời khắc này cuối cùng triệt để chuyển biến, thành như đối chọi giống như bình thường lợi hại hương vị.

Không ngừng đâm vào. Cát liệt chính mình hộ thể khí tường.

“…”

Độc Cô Phượng ngậm miệng, trong mắt tản ra chướng mắt ánh sáng.

Chỉ thiếu một ít, chỉ thiếu một ít như vậy đủ rồi.

Không ngừng văng tung tóe đứt rời Trường Kiếm, trên mặt đất đã vãi đầy mặt đất hài cốt, mà Trường Kiếm cuối cùng là đều biết, không cách nào làm được không hạn chế tiến công.

Cảm giác được một kiếm này sau kế vô lực, Độc Cô Phượng ánh mắt ngưng tụ, cái tay còn lại xa xa duỗi ra, cắm ở phía sau cách đó không xa trên mặt đất huyền thiết Cự Kiếm trực tiếp hoa địa mà đến, trên mặt đất xẹt qua một đầu rãnh mương ngấn, cuối cùng nhất chuôi kiếm rơi trong tay.

Vậy sau,rồi mới ——

Huyền thiết Cự Kiếm dẫn người mà ra, lập tức lướt qua khoảng cách giữa hai người, vẫn là một kiếm, trực tiếp trảm tại Nhạc Duyên trước mặt.

Ba!

Như là thủy cầu nổ giống như bình thường tiếng vang, Nhạc Duyên bị lực lượng khổng lồ trực tiếp oanh bay ngược đi ra ngoài, đâm vào phía sau cách đó không xa thạch Sư bên trên, quán tính trực tiếp đem cái kia thạch sư đụng chia năm xẻ bảy, rơi lả tả trên đất.

“Cáp!”

Một tiếng cười khẽ, đã ngừng lại sau lui xu thế, Nhạc Duyên lúc này mới nhìn xem trước mặt của mình ba thước chỗ, cái kia bên trên như là đâm vị giống như bình thường dính chặt không ít Đoạn Kiếm, mà ở ở giữa thì là một cái chừng người chi đầu lâu giống như bình

thường đại động nhỏ, chính là vừa vặn Độc Cô Phượng trọng kiếm chỗ phá.

Tiếng cười qua sau, chỉ nghe một tiếng giòn vang.

Khí tường, nát.

Đinh đinh đang đang trong tiếng, Đoạn Kiếm rơi đầy đất.

Cuối cùng, tại Độc Cô Phượng một kiếm này xuống, Nhạc Duyên ba thước khí tường triệt để vỡ tan.

Phá!

Bốn phía quần hùng thấy thế. Nội tâm vậy mà cũng là thở phào một hơi. Tại đối phương khí tường phá vỡ một khắc này, trong lòng của bọn hắn cuối cùng nhận thức đến đối phương có lẽ cũng không phải hoàn toàn vô địch đấy, ít nhất dưới mắt có người có thể đủ phá vỡ hắn hộ thể chân khí.

Loại này chỉ ở trong truyền thuyết mới sẽ xuất hiện đồ vật. Đã sâu sắc đã kích thích rất nhiều người.

Cúi đầu nhìn lướt qua đống kia tích trên mặt đất vô số Đoạn Kiếm, Nhạc Duyên nhẹ nhàng dùng tay gõ gõ vạt áo. Đem bên trên nhiễm tro bụi phủi nhẹ.

Đối với Nhạc Duyên mà nói, Độc Cô Phượng hai kiếm chỗ phát ra nổi tác dụng bất quá là phá vỡ bản thân hộ thể chân khí, không hơn.

“Một kiếm này, “

Ngẩng đầu, ánh mắt đứng tại cầm trong tay huyền thiết Cự Kiếm Độc Cô Phượng trên người, Nhạc Duyên hỏi: “Là ngươi lĩnh ngộ mới sao?”

“Ừ!”

Gật gật đầu, Độc Cô Phượng thừa nhận nói: “Đúng vậy, nhìn cái kia phần bí tịch sau lĩnh ngộ!”

“Dùng tinh thần hóa kiếm ý!”

“Ôi ôi!”

“Quả thật không tệ!”

“Một kiếm này. Cũng chưa xong thành, hoàn thành sau nghĩ đến là một chiêu vô cùng mỹ lệ kiếm pháp, ngươi chuẩn bị gọi nó cái gì nha?”

Trong đầu tưởng tượng lấy một chiêu này hoàn toàn hoàn thành sau bộ dáng, Nhạc Duyên cảm thấy một kiếm này là một chiêu có thể vô hạn hướng bên trên chồng chất kiếm pháp, dưới mắt chỉ là người khác kiếm, nếu là có thể đủ hóa vạn vật làm kiếm thời điểm, đây mới thực sự là bản đầy đủ.

“A……”

“Nó là ta cuối cùng nhất muốn đi con đường, một chiêu này, ta muốn gọi nó Vạn Kiếm Quy Tông!”

Độc Cô Phượng cười nói ra một chiêu này danh tự,

nàng biết rõ tự một mình chiêu này sử dùng đến là nhiều sao hà khắc. Bởi vì mượn đạo tâm chủng ma * trong đồ vật, hóa tinh thần làm kiếm ý, cho nên muốn muốn thi triển một chiêu này tất yếu điều kiện tiên quyết là phế công.

Nếu như cưỡng ép hiếp thi triển mà nói. Tựu như là trước khi nàng như vậy, cực kỳ dễ dàng tẩu hỏa nhập ma.

Nhưng Độc Cô Phượng cũng biết, dưới mắt cách cái mục tiêu kia còn quá xa.

Nàng muốn triệt để phát huy uy lực của nó, dưới mắt tốt nhất là theo cỏ cây bên trên bắt đầu, mà không phải giang hồ nhân sĩ bội kiếm. Cái này, chỉ là nàng trong tưởng tượng kiếm chiêu da lông.

Vạn Kiếm Quy Tông…

Nhạc Duyên nghe vậy không khỏi khẽ giật mình.

Khẩu khí thật lớn!

Nơi hẻo lánh, Đoạn Chính Thuần bọn người nghe vậy cũng không khỏi hít vào một hơi.

Bọn hắn đều bị Độc Cô Phượng cái kia giọng điệu cho chấn kinh rồi, kiếm điểm cuối cực, là cái bộ dáng này sao?

Không ít người. Đã híp mắt cảm thụ khởi chính mình trong tưởng tượng cái kia toàn lực một chiêu, nhưng

mặc dù là như vậy. Tại riêng phần mình cảm thụ ở bên trong, vẫn làm cho vô số người cũng không khỏi kinh ra một thân mồ hôi lạnh. Bởi vì vì bọn họ phát hiện. Chính mình căn bản không cách nào ngăn cản cái kia phô thiên cái địa kiếm.

Một bên.

"…"

Vương Ngữ Yên không khỏi buồn bực hừ một tiếng, đồng lòng, nàng trong đầu cũng tưởng tượng một chiêu kia.

Mình ở đối mặt một chiêu kia tình huống, nên như thế nào?

Chỉ là kết quả của nó, cũng không giây.

Cho dù là có thiên hạ đệ nhất kiếm pháp danh xưng là sáu mạch thần kiếm, Vương Ngữ Yên vẫn đang phát hiện bản thân không có chiếm cứ đến nhận chức gì ưu thế.

Dưới mắt nàng Vương Ngữ Yên hội (sẽ) kiếm pháp, chính thức lợi hại cũng tựu kiểu.

Đó chính là sáu mạch thần kiếm.

Sáu mạch thần kiếm đi chính là Kiếm Khí, chính là khí kiếm, mà không phải Độc Cô Phượng như vậy kiếm ý, dùng mình mang vạn vật.

Cả hai tuy nhiên đều có kiếm một trong chữ, nhưng là đi đường xá lại là hoàn toàn bất đồng.

Không!

Một đôi um tùm ngọc thủ gắt gao nắm, móng tay đã đem lòng bàn tay véo phá, máu tươi dọc theo khe hở một chút chảy xuôi mà ra, rơi xuống.

Chẳng lẽ lại chính mình thật không có bất kỳ cơ hội nào sao?

Thật vất vả đã nắm chắc khí, nhưng lại không có thi triển ra, liền lại để cho người bỏ dở nửa chừng, cái loại nầy cảm giác mất mác, không thể nghi ngờ quá mức kích thích người.

Không!

Không phải như vậy!

Có lẽ còn có phương pháp!

Vương Ngữ Yên con mắt trong lúc mơ hồ có chút thất thần, một thân công lực không tự chủ được khống chế không nổi, chỉ nghe xùy một tiếng, Kiếm Khí xuống đất, trên mặt đất bắn ra một cái chiếc đũa phẩm chất lỗ thủng.

“Phương pháp!”

Ánh mắt dời xuống, Vương Ngữ Yên ánh mắt nhìn chính mình mũi chân chỗ cái kia tiểu động nhỏ mắt nhi, nàng

cảm giác mình có lẽ đã tìm được phương hướng.

“Sáu mạch thần kiếm cực hạn… Khí!”

Trong mắt ẩn ẩn sáng lên, Vương Ngữ Yên đột nhiên phát hiện mình cũng không phải là không có cơ hội, dưới mắt có lẽ không là đối thủ, nhưng nàng vẫn đang có một cái cơ hội.

Cái kia chính là khí cùng kiếm tranh phong.

Chương 096 : Ai là ma (thượng)

Thiếu Thất Sơn.

Thiếu Lâm Tự.

Sơn môn nội cùng bên ngoài.

Hai bên đều tại giao phong, nhưng lại hai bên đã thành ngoại nhân.

Đối với Thiếu Lâm Tự chúng tăng mà nói, vô luận là bên ngoài hay (vẫn) là bên trong, đều là ác khách lâm môn, thậm chí là có một loại nghịch chuyển cảm giác.

Lần thứ nhất.

Hòa thượng của Thiếu Lâm tự nhóm, phát hiện cái này làm chủ người không phải bọn hắn, mà là những người khác.

Sơn môn bên ngoài.

Nằm đầy đất trọng thương hòa thượng, cũng không biết tại một tiếng sư hống công phía dưới chết bao nhiêu người, nhưng xuất hiện ở bên ngoài Thiếu Lâm các tăng nhân cơ hồ là toàn quân bị diệt. Ngay tiếp theo Cái Bang cũng có không ít người nhận lấy bị thương.

Hay (vẫn) là mặt khác trước tới tham gia đại hội anh

hùng quần hùng trợ giúp một thanh, bằng không mà nói đoán chừng ở dưới loại tình huống kia liền cho người thu thi người đều không có.

Mà ở sơn môn nội.

Tàng kinh các.

Mộ Dung phụ tử đã cùng Kiều Phong phụ tử triệt để giao phong…mà bắt đầu.

Mộ Dung Bác chống lại Tiêu Viễn Sơn.

Mộ Dung Phục thì là chống lại Kiều Phong.

Hai cái lão nhân thì là riêng phần mình thi triển lấy khắp nơi Tàng kinh các nhìn lén học được Thiếu Lâm tuyệt học.

Tiêu Viễn Sơn áo cà sa phục ma công, Bàn Nhược chưởng tiện tay thi triển mà ra, hắn chiêu thức chiêu chiêu tàn nhẫn, hoàn toàn không có Thiếu Lâm võ học nên có từ bi thái độ, mà Mộ Dung Bác thì là vi đà chưởng ứng đối với đối phương Bàn Nhược chưởng, dùng Thiếu Lâm tuyệt học đối với Thiếu Lâm tuyệt học, chính giữa thì là xen lẫn bản thân tuyệt học —— vật đổi sao dời.

Cùng hai người phụ thân bình thường, Kiều Phong cùng Mộ Dung Phục cũng triệt để chống lại rồi.

Mặc dù là lúc trước đối với lẫn nhau đều có được ấn tượng không tồi, nhưng tại thời khắc này, lại là cừu nhân

tương kiến, hết sức đỏ mắt.

Cương mãnh Hàng Long Thập Bát Chưởng chưởng chưởng đều mang theo kình phong, mang theo như là rồng ngâm giống như bình thường thanh thế đập Mộ Dung Phục không ngừng sau lui, cho dù là Mộ Dung Phục dùng vật đổi sao dời ứng đối, lấy đối phương chưởng lực bắn ngược đối kháng, nhưng vẫn là đã rơi vào hạ phong.

Oanh!

Bốn chưởng tương đối.

Đó là nhất cương mãnh chưởng kình đối oanh. Khí kình bão táp, trên mặt đất tấm ván gỗ toàn bộ nổ, như Thiên Nữ Tán Hoa giống như bình thường hướng bốn phương tám hướng bay đi. Mà Mộ Dung Phục rên lên một tiếng, cả người bị Kiều Phong đánh chính là quẳng đi ra ngoài. Phá vỡ vách tường, tại trên tường để lại một cái nhân hình trống rỗng.

“Ừ?”

Mộ Dung Bác thấy thế, trong nội tâm không khỏi lo lắng, tiện tay một tham hợp chỉ điểm ra, vô hình chỉ khí trực tiếp sát qua Kiều Phong cánh tay, mang theo tí ti huyết hoa.

“Ngươi đang nhìn ở đâu? !”

Bị đối phương một chưởng bách mở đích Tiêu Viễn Sơn giận dữ, đưa tay là Bàn Nhược chưởng bên trong sát

chiêu, một chưởng đánh tới.

Bành!

Song chưởng giao kích!

Bên cạnh giá sách lập tức trở thành trong hai cái lực giao phong vật hi sinh.

Nổ. Tản ra.

Cái kia bày ở phía trên Thiếu Lâm tuyệt học bí tịch cũng tại thời khắc này bị cuồng bạo khí kình xé rách, tản ra, rơi xuống đầy đất.

…

“Câu chuyện!”

“Chính là như vậy!”

Tại khoảng cách Tàng kinh các một chỗ không xa gian phòng, một mực rung động run rẩy ở Tàng kinh các quét mấy chục năm địa một gã lão hòa thượng, Thiếu Lâm Tự chuyên chúc Tàng kinh các lão tăng quét rác giờ phút này cũng không có cầm hắn cái chổi quét rác, mà là khoanh chân ngồi ở trên bồ đoàn.

Chắp tay trước ngực, giống như vỏ cây già trên mặt không bi không thích.

Ở trước mặt của hắn, tắc thì là đồng dạng khoanh chân mà ngồi lấy một người mặc áo trắng, mang theo mũ

rộng vành nữ tử.

Trong Thiếu Lâm tự không thể tiến vào nữ nhân quy củ, tại ba ngày trước. Trước mặt cô gái mặc áo trắng này tiến vào Thiếu Lâm Tự một khắc cũng đã phá vỡ.

“A di đà phật!”

“Thí chủ, bần tăng đã hiểu!”

Có chút khom người, lão hòa thượng cái kia không nhanh không chậm thanh âm trong phòng bắt đầu quanh quẩn. Ôn nhuận như nước, tựu như là Phật Đà tại nói nhỏ giống như bình thường mang theo một loại lại để cho thân nhân tâm đều cảm giác thoải mái từ bi chi ý, “Đây là ngã phật cửa kiếp số!”

“Tự đường đến nay, đây cũng là phật môn kiếp số!”

“Thí chủ, bần tăng đã biết được!”

Xa xa, ẩn ẩn truyền đến trận trận tiếng đánh nhau đã rơi vào bên tai, lão hòa thượng lỗ tai có chút rung động bỗng nhúc nhích, cái này mới thở dài nói: “Thí chủ thứ lỗi, có người đem Tàng kinh các làm cho rối loạn. Bần tăng cần phải xử lý một chốc!”

Nói xong, lão hòa thượng liền chậm rãi đứng người lên. Đi ra cửa phòng, hướng ra phía ngoài Tàng kinh các phương hướng giẫm chận tại chỗ mà đi.

Kiếp số?

Có lẽ thật sự là phật môn kiếp số!

Không!

Xác thực mà nói. Hắn là của mình kiếp số!

Hôm nay, chỉ sợ là chính mình hết nạp phần này kiếp số, mỗi khi cùng nói công tử chống lại thời điểm, nàng không có trước tiến thêm một bước đều bị nhằm vào, có lẽ là cùng hắn làm một cái cuối cùng nhất giải quyết lúc sau.

Sư Phi Huyên nhắm mắt trầm tư, ngọc thủ thì là vuốt ve cái kia đặt tại song trên gối Trường Kiếm, cái này kiếm đúng là do con gái Minh Không hàng nhái mà đến trăng khuyết kiếm, theo ngọc thủ phật qua, cái kia Kim Ngân Linh Đang không khỏi trong phòng phát ra thanh thúy tiếng vang.

Nhiều tiếng tiếng nổ.

Nhưng cũng là nhiều tiếng đều tại hướng nàng lộ ra được thế cuộc trước mắt.

Nhạc Duyên muốn một trận chiến triệt để tiêu diệt Thiếu Lâm Tự, tựu như là lúc trước hỏa thiêu tĩnh niệm thiền viện giống như bình thường.

Lúc trước, đó chính là nàng lỗi của mình.

Dưới mắt, Sư Phi Huyên lại có thể nào lại để cho Nhạc Duyên thực hiện được?

Bất kể là chính mình, hay (vẫn) là thế hệ này phật môn thủ sơn người, đều không cho phép đối phương đạt thành mục đích này. Đến nỗi con gái sự tình… Sư Phi Huyên khẽ cắn môi, chỉ có thể tạm thời tính đặt ở não sau. Nếu là giải quyết vấn đề này, chuyện còn lại cũng không là vấn đề.

“Cáp!”

Một tiếng mình trào phúng cười nhạo, Sư Phi Huyên chậm rãi đứng lên, giẫm chận tại chỗ mà ra.

Người, không có hướng Tàng kinh các phương hướng mà đi.

Chỗ đó có thế hệ này phật môn thủ sơn người làm chủ.

Nhắc tới thủ sơn người, vốn là Sư Phi Huyên đã từng là có muốn đem Từ Tử Lăng với tư cách người chọn lựa ý định, đáng tiếc tại đối mặt Nhạc Duyên thời điểm, nàng triệt để đã mất đi đúng mực, cũng không tật mà chết.

“…”

Sư Phi Huyên quay đầu lại nhìn lướt qua lão tăng quét rác rời đi phương hướng, người thì là hướng sơn môn phương hướng đi đến.

Phật môn thủ sơn người là đầy đủ tự tin, nhưng ở Sư Phi Huyên xem ra chỉ sợ hay (vẫn) là chưa đủ!

Thiếu Lâm bảy mươi hai tuyệt kỹ…

Có thể ngăn được rồi người kia sao?

Sơn môn bên ngoài.

Nhạc Duyên khí tường phá vỡ sau, liền không còn là đơn thuần phòng ngự, dùng kiến thức Độc Cô Phượng chiêu thức.

Dưới mắt, Nhạc Duyên đã gặp được Độc Cô Phượng kiếm thứ tư.

Chính thức trọng kiếm.

Ở đây quần hùng tắc thì là chân chính gặp được cái gì nha gọi là tuyệt đỉnh cao thủ, nếu nói là Nhạc Duyên cùng Độc Cô Phượng động thủ cái kia là đúng nghĩa động thủ, như vậy trước khi động tác bất quá là ra chiêu trước tùy ý mà làm.

Trọng kiếm Vô Phong, đại hủ không công!

Một kiếm quan trọng hơn một kiếm, cái kia cuồn cuộn lực đạo như là cái kia thủy triều giống như bình thường kích động không thôi.

Sóng trước đã hết, sau sóng liền theo sát mà đến. Tuôn ra lực lượng từng cơn sóng liên tiếp.

Mà Nhạc Duyên thì là đứng đấy không tránh không cho, dùng một đôi ngượng tay sinh đã ngăn được Độc Cô Phượng cái kia càng ngày càng cuồng thế công, cũng không quá đáng là bị hắn lại lần nữa đánh lùi mấy bước mà thôi. Cũng cứ như vậy… Mà thôi. Không chỉ có như

thế, Nhạc Duyên đã bỏ đi hộ thể khí tường.

Đây là thái độ của hắn.

Độc Cô Phượng cũng hiểu biết cái này thái độ.

Ý nghĩa nghĩa đúng là nói cho nàng biết. Như là đã phá vỡ khí tường, như vậy Nhạc Duyên sẽ không còn dùng nó.

Không chỉ có là tại nói cho Độc Cô Phượng, cũng là tại hướng tất cả mọi người tại chỗ lộ ra được hắn tuyệt đối tự tin, tự tin mặc dù là không cần hộ thể khí tường, các ngươi cũng cầm đến ta không thể làm gì.

Từ khi giải quyết cái kia Long nguyên cái kia lớn nhất tai hoạ ngầm sau, Nhạc Duyên liền phát hiện công lực của mình đã đến một loại cực cao cảnh giới, thậm chí muốn vượt qua phá toái hư không, cách hắn trong tưởng tượng cái kia tùy tâm sở dục cảnh giới đã không xa. Đạt đến cái loại nầy cảnh giới. Tựu cũng không lại lần nữa phát sinh trước khi như vậy nghiền nát loạn mặc tình hình.

Cuối cùng.

Độc Cô Phượng một kiếm này khí thế ngưng đã đến ngọn núi cao nhất, theo sau là chưa từng có từ trước đến nay, đến trảm mà xuống.

Nàng không hài lòng.

Nàng muốn gặp chính là một chiêu kia kiếm pháp, nếu là

bức không xuất ra một chiêu kia, như vậy… Đối với Độc Cô Phượng mà nói, vẫn là thất bại.

“Ừ! ! !”

Trong mắt, Nhạc Duyên chứng kiến không phải Độc Cô Phượng Huyền Thiết Trọng Kiếm, mà là một tòa nguy nga cao điểm, tại trước mặt đột ngột sụp xuống, sụp đổ. Thật giống như cái kia bị Cộng Công chặn ngang đụng gẫy không chu toàn núi. Trời sập rồi, mang theo phô thiên cái địa khí thế thẳng trảm mà xuống.

Không có mũi nhọn, so với bất luận cái gì mũi nhọn đều muốn khủng bố.

“Đây cũng là trọng kiếm Vô Phong sao!”

Một tiếng cảm thán. Nhạc Duyên hai tay thò ra, trực tiếp nghênh hướng cái kia sụp xuống ngọn núi, muốn dùng một đôi tay, dùng sức một mình đến bổ hôm nay.

Tại quần hùng trong mắt, nhìn thấy chính là tay cùng Vô Phong trọng kiếm tiếp xúc.

Trong chốc lát.

Tại trong mắt mọi người, sở hữu hình ảnh định dạng, định dạng hoàn chỉnh cái kia giống như tay không nhập dao sắc hình ảnh.

Định dạng chỉ là một cái chớp mắt, tại hình ảnh khôi phục nguyên trạng sau, quanh quẩn tại người bên tai chính là một tiếng rung trời tiếng oanh minh.

Nhạc Duyên hai chân chỗ tại mặt đất. Phạm vi hơn một trượng nội làm như nhận lấy khổng lồ áp lực, ầm ầm trầm xuống ba thước. Lập tức. Là một hồi trở mình lăn đất sóng dùng hai người làm trung tâm đột ngột từ mặt đất mọc lên, như là cái kia một * trước hô sau ủng thủy triều giống như bình thường hướng bốn phương tám hướng lao nhanh mà đi.

Sau nửa ngày.

Trở mình lăn đất sóng cuối cùng đình chỉ.

Cái kia đầy trời bùn đất cũng hết thảy đều kết thúc.

Đương trốn hướng về phía xa hơn chỗ quần hùng quay đầu lại xem thời gian. Chứng kiến chính là đã miệng phun máu tươi, thối lui ra khỏi ngoài ba trượng Độc Cô Phượng, trên tay nàng Huyền Thiết Trọng Kiếm đã không thấy.

Còn có bên tai quanh quẩn đã không phải là cái kia lại để cho người ù tai tiếng oanh minh, giờ này khắc này tại mọi người bên tai tiếng vọng chính là một hồi thanh thúy đến cực điểm tiếng leng keng.

Không ít người quen liền lập tức nghe ra đây là cái gì nha tiếng vang.

“Lục lạc chuông! ! !”

“Là lục lạc chuông âm thanh!”

Ánh mắt hướng trong tràng phương hướng nhìn lại, chứng kiến chính là một tay cầm Huyền Thiết Trọng Kiếm ngơ ngác đứng ở nơi đó Nhạc Duyên.

Tại Nhạc Duyên trước mặt, cắm chính là một thanh bộ dáng thập phần xa hoa bảo kiếm.

Thân kiếm lóe ra ngân quang, một nửa chui vào trong đất.

Mà ở kiếm ngạc chỗ đúng là treo một kim một ngân lượng cái giống như bình thường lớn nhỏ lục lạc chuông, chính đinh đinh đang đang tiếng nổ không ngừng.

Gió thổi qua.

Một tia đoạn phát ra từ Nhạc Duyên bả vai rớt xuống, bồng bềnh lung lay rơi trên mặt đất.

Quay đầu lại.

Nhạc Duyên nhìn thấy là một cái một thân áo trắng, mang theo mũ rộng vành nữ tử.

Đúng là Sư Phi Huyên.

…

Trên núi.

A Chu dựa vào lan can mà đứng.

Chính rất xa ngắm nhìn Thiếu Thất Sơn phương hướng, nàng đối với chỗ đó chuyện đã xảy ra trong nội tâm thập phần lo lắng.

Muốn biết được chỗ đó tình huống, dưới mắt biến thành loại nào bộ dáng.

Tại nàng hơi nghiêng, nữ tử đồng lòng tại rất xa nhìn về phía phương xa, chỉ có điều ánh mắt của nàng cùng A Chu bất đồng, tuy nhiên nhìn về phía chính là cùng một cái phương hướng, nhưng nữ tử ánh mắt rõ ràng tại trong thất thần.

Hồi lâu.

Nữ tử cái kia ôn nhu thanh âm phiêu đãng tại A Chu trong tai, “Xem ra, ngươi là ở chờ mong cái gì nha?”

“Ừ?”

Kinh ngạc quay đầu lại, A Chu lập tức kịp phản ứng, chính mình chỉ sợ là phản ứng quá độ rồi, trong nội tâm đang muốn tìm lấy cớ giải thích, rồi lại nghe được đối phương nói ra, “Bất quá mấy ngày nay đối với ta mà nói, lại cũng cho ta hơi chút đã có như vậy một tia Khoái Nhạc cảm giác!”

“Đáng tiếc a…”

“Ngươi tại sao không chăm chú lừa gạt gạt ta đâu này?”

“Những đúng là vẫn còn này giả!”

“Trẫm, ngán!”

A Chu nghe đến đó, trong lúc nhất thời căn bản chưa kịp phản ứng, không có hiểu rõ đối phương trong miệng, quay đầu lại, nhìn thấy là cái kia vốn là thoạt nhìn ôn nhu yếu ớt nữ tử thần sắc tại trong chớp mắt thay đổi.

Người, hay (vẫn) là người kia.

Nhưng này lại để cho người thương tiếc nhu nhược chi sắc lại tại thời khắc này biến mất không thấy gì nữa, chuyển mà thay vào chính là một loại sâu không thấy đáy trầm trọng uy nghiêm.

Bễ nghễ hết thảy ánh mắt.

Còn có như thần ngục giống như bình thường uy nghiêm khí thế, lại để cho A Chu nhất thời sững sờ ngay tại chỗ.

Lại lần nữa thanh tỉnh đến sau, A Chu nhìn thấy chính là cái kia làn váy tung bay ở bên trong, đối phương quay người nhìn về phía chính mình, đồng thời ngọc thủ nhẹ giơ lên, che hướng về phía chính mình thiên linh.

Chương 097 : Ai là ma (trung)

“! ! !”

Khiếp sợ!

Kinh ngạc!

Còn có ngoài ý muốn!

Cùng sợ hãi!

Trước mặt người biến hóa thật sự là vượt quá người chi đoán trước. Lại để cho A Chu trong khoảng thời gian ngắn căn bản chưa kịp phản ứng, tại trong chớp mắt một cái ôn nhu yếu ớt thiếu nữ qua trong giây lát khí chất đại biến, thành làm một cái khí chất uy nghiêm như thần ngục giống như:bình thường chuyển biến, không thể nghi ngờ lại để cho A Chu hoàn toàn không ngờ rằng.

Càng làm cho người hãi dị hay (vẫn) là cái kia một tiếng —— “Trẫm, ngán!”

Nếu là không có ngoài ý muốn, trên đời này lại có mấy cái nữ nhân dám như thế tự xưng?

Mặt đối với thiếu nữ cái kia tùy ý che hướng chính mình thiên linh ngọc thủ, A Chu dưới sự ứng phó không kịp thậm chí liền trốn tránh động tác đều không có làm ra

đến.

Ngay tại ngọc thủ che hướng lên trời linh một khắc này, một cái thanh thúy trong có chứa thanh âm tức giận đã quanh quẩn tại bốn phía.

“Ngươi dám!”

“Ta dám!”

Ngắn gọn trong lúc nói chuyện với nhau, một nói thân ảnh màu trắng như tia chớp giống như:bình thường theo dưới vách thoát ra, thân hình cùng giữa không trung thay hình đổi vị, lập tức đi tới A Chu bên cạnh thân, tay phải hóa quyền vi chưởng, công hướng lòng của thiếu nữ khẩu, này đây tấn công địch tự cứu.

Đối mặt cái này đột nhiên tới thiếu nữ một chưởng, thiếu nữ cũng ngọc thủ cuốn, che hướng A Chu thiên linh trong tay phải đồ biến hướng nghênh hướng bàn tay của đối phương.

Không có bất kỳ thăm dò.

Chiêu thứ nhất, là toàn lực.

Ba!

Song chưởng giao tiếp.

Trong không khí lập tức phát ra một tiếng trầm đục.

Ngay sau đó trước mặt không khí như đột nhiên bộc

phát sóng biển, sóng cả tuôn ra, khí kình bão táp, nhấc lên đầy trời khí lãng.

Đứng ở bên cạnh A Chu chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt đã xảy ra run rẩy, mơ hồ, lập tức liền cảm thấy được trên người tê rần, như là đã gặp phải nện búa bình thường, cả người ngửa đầu vẫn là một ngụm máu tươi phun ra, người không ngừng hướng bên cạnh thối lui. Trên người quần áo lập tức vỡ tan, cái kia một mực mang tại trên thân thể quyển trục thì là thay A Chu ngăn cản cái này một đạo trí mạng khí kình, nhưng lại trên không trung mang theo xoáy nhi. Rơi xuống vách núi. Mà người thì là ở cạnh vào đề bên trên thạch đầu nhuyễn đến xuống dưới, nhưng lại đang giận kình trong thụ cá trong chậu tai ương. Bị thương.

“Võ Minh Không!”

Trên đỉnh núi, phiêu đãng chính là Vệ Trinh Trinh thanh âm tức giận, “Ngươi đã qua!”

“Là ngươi đã qua!”

Võ Minh Không cái kia trong trẻo nhưng lạnh lùng thanh âm như là mang theo máu tươi đao kiếm, tùy ý mà trương dương, nói: “Ngươi cũng biết tội khi quân! ! !”

Oanh!

Thoại âm rơi xuống, hai người giao tiếp song chưởng dĩ nhiên là lại lần nữa công lực bộc phát, lại nghe một tiếng trầm đục, như là tại đỉnh núi vang lên một đạo sấm sét. Mà ở nhuyễn đến ở một bên trong góc A Chu trong mắt.

Nhìn thấy chính là giữa hai người ngọc thủ tầm đó vốn là tại tiếp xúc ở bên trong, nhưng theo hai người công lực lại lần nữa nhắc tới, vậy mà chậm rãi phân ra ra, nhưng lại song chưởng lăng không còn đối với.

Ẩn ẩn đấy, cặp kia chưởng tầm đó xuất hiện một cái mắt thường có thể thấy được khí kình tạo thành hình cầu xoay tròn không ngớt, nổ không thôi.

Mỗi một lần xoay tròn cùng nổ, đều mang theo bốn phía không khí bão táp, hình thành như đao phong giống như:bình thường lưỡi dao sắc bén trên mặt đất không ngừng cát liệt ra từng đạo sẹo sâu.

Đỉnh núi.

Khí kình bão táp, lại để cho A Chu biết được trước mặt hai người chiêu thứ nhất, liền lâm vào nhất hiểm ác nội lực chi tranh.

Nàng không biết Vệ Trinh Trinh đến tột cùng sống bao nhiêu năm. Nhưng nàng biết được Vệ Trinh Trinh công lực đầy đủ làm cho người ta sợ hãi, nhưng A Chu xác thực là hoàn toàn không ngờ rằng lúc trước cùng chính mình ngây người những ngày này thiếu nữ xác thực là có thêm như thế lại để cho người khủng bố võ công.

“…”

Vệ Trinh Trinh mặt sắc mặt ngưng trọng, trước mắt nữ tử võ công có thể nói lợi hại lại để cho người ghé mắt. Cho dù là nàng tích lũy nhiều năm như vậy công lực, nhưng tại thời khắc này nàng vẫn đang không dám

khinh thường, bằng không mà nói tựu như là vài thập niên trước một màn kia tràng cảnh.

Hít sâu một hơi, duy ta độc tôn công triệt để bộc phát, tay trái hóa quyền vi chưởng, trực tiếp oanh tại chính mình tay phải trên mu bàn tay.

Thoáng chốc.

Chỉ nghe Vệ Trinh Trinh rên lên một tiếng, cái kia cả hai tầm đó treo trên bầu trời xoay tròn không ngớt khí cầu bị một chưởng đánh chính là hướng Võ Minh Không phương hướng mà đi, tính cả lấy người của nàng mang không ngừng hướng về sau trượt lui.

Đối mặt một kích này, Võ Minh Không không có chút nào ngoài ý muốn. Trong mắt cũng không tồn tại tán thưởng, duy nhất chỉ có thất vọng. Một bên bị khí này bóng thôi động lui về phía sau, vừa nói: “Bát hoang * Duy Ngã Độc Tôn công? Ha ha! . Vệ Trinh Trinh, ngươi khôi phục cũng chỉ có như vậy! Tại trên tay của ngươi, ngươi chi thiên phú quả thực lãng phí môn công pháp này!”

Nói xong, Võ Minh Không một thân bước chân mãnh liệt đạp mạnh, toàn bộ không ngừng lui về phía sau thân hình ngừng lại, mặt khác cái con kia không xuống ngọc thủ vươn về trước, như là sờ chút một cái lông vo tròn giống như:bình thường tùy ý, trực tiếp đem hai người kia công lực đối với xông hình thành khí cầu cho nắm trong tay.

Lập tức, mãnh địa sờ.

Ầm ầm!

Không khí bóng gặp lực lượng khổng lồ, tại thời khắc này liền triệt để bị bóp vỡ ra.

Tản ra khí kình như là ngàn vạn lưỡi dao sắc bén thổi qua mặt đất, không khí bóng chỗ xẹt qua địa phương, lưu lại một đầu đầu trọn vẹn ba thước đến sâu, rộng chừng một thước khe rãnh. Giống như bị cày qua bình thường, đại lượng bùn đất hòn đá bị vứt cho hai bên. Trong đó một đạo kình khí càng là trực tiếp xẹt qua đỉnh núi, chạy ra khỏi bên ngoài.

Dọc theo không trung, tại giữa không trung hình thành một đầu khoảng chừng trăm mét khoảng cách lõm hình thông đạo về sau, lúc này mới tiêu tán hóa thành gió nhẹ.

Không để ý đến đối phương châm chọc, Vệ Trinh Trinh theo không cho rằng bản thân võ học thiên phú có thật tốt, tại lúc trước học võ một khắc này, Vệ Trinh Trinh liền không phải vì chính mình, mà là vì công tử, nàng thầm nghĩ bang công tử làm một sự tình mà thôi.

Quay người đi vào té trên mặt đất A Chu trước người, thần sắc nghiêm túc kiểm tra rồi một phen về sau, Vệ Trinh Trinh lúc này mới thở dài một hơi.

Khá tốt.

Chỉ là vết thương nhẹ, không tính nghiêm trọng.

Đã thăng cổ họng nhi tâm rốt cục thả lại bụng, Vệ Trinh

Trinh cái này mới một lần nữa đứng dậy, nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn xem đứng ở đàng xa không có bất kỳ động tác thiếu nữ, trên người của đối phương đã không thấy bất luận cái gì nhu nhược, có chỉ là uy nghiêm cùng tàn nhẫn.

Trước mặt thiếu nữ có nhiều tàn nhẫn?

Vệ Trinh Trinh tất nhiên là biết được, phải biết rằng lúc trước Âm Quý Phái chưởng môn Chúc Ngọc Nghiên, Thánh Nữ Loan Loan cùng với một đám Ma Môn chi nhân, chỉ sợ không người có thể cùng trước mặt cái này một bộ thiếu nữ bộ dáng nữ tử đánh đồng. Trở tay gian, đem sư môn của mình nhổ tận gốc tàn nhẫn, đầy đủ lại để cho trong thiên hạ biết được một sự tình người ghé mắt cùng sợ hãi.

Nhìn xem nàng, Vệ Trinh Trinh có một loại tại đối mặt nhà mình công tử cảm thụ.

Hơn nữa còn là cái loại nầy cầm kiếm trạng thái công tử cảm thụ.

Hai người rốt cuộc là phụ nữ, có nhiều thứ nhất mạch tương thừa.

“Không nghĩ tới, ngươi hay (vẫn) là bước ra một bước này!”

Nện bước nhẹ nhàng chậm chạp bước chân chắn A Chu trước người, Vệ Trinh Trinh trên mặt đồng nhất ngưng trọng, trong mắt cũng là thất vọng.

Nàng lại để cho A Chu giả mạo nhà mình công tử liền không có nghĩ qua sẽ hay không giấu diếm hạ đối phương cơ hội, dù sao người ta có một cái mẫu thân đồng lòng am hiểu đạo này. Vệ Trinh Trinh thầm nghĩ lại lần nữa xác định phần này chân tướng sự tình, nhìn đối phương có thể không có chỗ hối cải.

Nhưng những ngày này biểu hiện, nhưng lại lại để cho Vệ Trinh Trinh nội tâm có chút lạnh cả người.

Là trả thù sao?

Trả thù cần làm ác như vậy sao?

Vệ Trinh Trinh nội tâm đối với Võ Minh Không có một loại đại nhân nhìn xem tiểu hài tử đi nhầm lộ đau lòng. Nhưng ở được chứng kiến đối phương đem Ma Môn cơ hồ nhổ tận gốc cách làm, đã biết được nàng là một cái cố chấp người. Tại phương diện nào đó. Cùng Nhạc Duyên là giống như đúc.

Cái thứ nhất gặp trả thù là Loan Loan.

Mà dưới mắt đến phiên cha đẻ mẹ đẻ đến sao?

Đón Vệ Trinh Trinh cái kia đau lòng trong lẫn lộn lấy thất vọng ánh mắt, còn có trưởng bối giống như:bình thường ngữ khí, lại để cho Võ Minh Không rất là không vui.

Lông mày khẽ nâng, Võ Minh Không nói ra: “Trẫm, chán ghét loại này ánh mắt!”

“Đúng rồi!”

Tựa hồ là nhớ ra cái gì đó, Võ Minh Không nhẹ nhàng dùng thực chỉ điểm điểm chính mình huyệt Thái Dương, suy tư sau nửa ngày, lúc này mới dùng một loại bình thản đến cực điểm ngữ khí nói ra: “Vô Nhai Tử. Đã bị chết!”

“! ! !”

Vệ Trinh Trinh sắc mặt mãnh liệt biến đổi, chằm chằm vào Võ Minh Không nhìn sau nửa ngày, cái này mới chậm rãi nhắm mắt lại, mở miệng nói ra: “Dĩ nhiên là ngay cả mình tiểu sư đệ cuối cùng vẫn là không có buông tha sao?” Ngữ khí là nghi vấn, cũng là khẳng định.

“Tội khi quân, tất nhiên là tội không thể thứ cho!”

Không có thừa nhận, lại cũng không có phủ nhận, Võ Minh Không cười nói: “Có thể lưu hắn nhiều năm như vậy, hay (vẫn) là bái ngươi lúc trước cách làm, lại để cho hắn có như vậy khuôn mặt! Đáng tiếc. Giả mạo cuối cùng là giả mạo đấy, không phải hắn, thực sự vọng tưởng tề nhân chi phúc… Cáp!”

Cuối cùng một tiếng là cười nhạo. Nhưng cũng là châm chọc.

“…”

Vệ Trinh Trinh đã trầm mặc sau nửa ngày, đột nhiên hỏi: “Thu Thủy đã sớm chết ở trên tay của ngươi đi à nha?”

“A…?”

Một tiếng ngâm khẻ, nghiêng đầu nhớ lại sau nửa ngày, Võ Minh Không lúc này mới gật đầu nói nói: “Cuối cùng là có nhiều năm như vậy kinh nghiệm, người ngu đi nữa cũng sẽ biết chừng đủ nhân sinh kinh nghiệm! Ban đầu ở đánh lén ngươi một khắc này, nghĩ đến ngươi cũng biết là ta rồi!”

Võ Minh Không dùng một loại ‘Ngươi cuối cùng không phải đần như vậy’ ngữ khí cảm thán nói.

Nhắm mắt lại.

Vệ Trinh Trinh trong đầu quanh quẩn khởi lúc trước bị đánh lén một khắc này, tại trúng chưởng một khắc này ở lại trên mặt nàng chính là kinh ngạc.

Lúc ấy nàng còn kinh ngạc tưởng rằng Lý Thu Thủy bản thân, nhưng theo về sau đối với đối phương công lực cảm thụ, Vệ Trinh Trinh liền biết rõ Lý Thu Thủy không còn là Lý Thu Thủy.

“Ha ha!”

“Nàng ngược lại là một cái số khổ bộ dáng! Tại phát hiện mình âu yếm nam nhân luyến lên người khác thời điểm. Muốn vẫn là vãn hồi… Đáng tiếc a, đương một người nam nhân dời tình đừng luyến. Ở đâu là dễ dàng như vậy vãn trở về?”

“Vô Nhai Tử đích tay nghề coi như không tệ!”

“Thay ta điêu một cái giống như:bình thường lớn nhỏ bạch ngọc bộ dáng, so Lý Thu Thủy cái kia tốt hơn nhiều!”

“Chỉ là đáng tiếc a…”

“Hắn nếu là thật sự. Thật là tốt biết bao?”

Không có trực tiếp động thủ, mà là kể ra lấy qua lại.

Hai nữ tầm đó tựu như là hồi lâu không thấy bằng hữu, lải nhải lấy chuyện cũ, trong lời nói lóe ra đao quang kiếm ảnh, nhưng ở A Chu trong tai, nhưng lại nỗi băn khoăn càng ngày càng nặng, cái này bộ dáng lớn lên giống như tiên, thủ đoạn thì là giống như ma nữ nhân cuối cùng ai? Duy nhất có thể khẳng định chính là đối phương cùng Nhạc Duyên có quan hệ.

Theo Võ Minh Không, Vệ Trinh Trinh trong đầu đối với qua lại một ít nghi hoặc rốt cục tại thời khắc này triệt để giải thích tinh tường.

Vô Nhai Tử là dạng gì tính cách, Vệ Trinh Trinh rất rõ ràng.

Mặc dù có nhà mình công tử bộ dáng, nhưng tính cách là cùng mình độc nhất vô nhị, hơi lộ ra nguội.

Cùng Lý Thu Thủy cũng là thanh mai trúc mã, hai người đi cùng một chỗ cũng không cho Vệ Trinh Trinh ngoài ý muốn. Nói sau, tại ngay lúc đó trong môn phái, Lý Thu Thủy bộ dáng nhưng lại thiên tư quốc sắc, đối với Vô Nhai Tử mà nói cũng là nước chảy thành sông.

Nhưng ở thời điểm này, đi ra một nữ nhân khác.

Nữ nhân này, là thiếu nữ trước mắt.

Nữ Đế.

Võ Minh Không.

Lý Thu Thủy ra lại sắc cũng là giang hồ chi nhân, một thân khí chất ở đâu có thể cùng Minh Không so sánh với?

Minh Không xuất thân Âm Quý Phái, thiên ma công càng là tu luyện đến đỉnh, đối với nam nhân lực hấp dẫn tuyệt không thua Từ Hàng Tĩnh Trai kiếm điển.

Đương Võ Minh Không xuất hiện một khắc này, sự tình kết cục cũng đã đã chú định.

Chương 098 : Ai là ma (hạ)

Gió lạnh thổi qua.

Đông lại nhiệt độ, tựu như là bị thấm vào nước đá bên trong tâm, lại để cho người cảm nhận được không chỉ là thân thể lạnh, mà là một loại theo trái tim lạnh như băng.

Vệ Trinh Trinh cùng trước mắt nữ tử đối thoại, lại để cho A Chu tại theo bên cạnh suy đoán qua lại sự tình thời điểm, cũng ẩn ẩn đã nhận ra một cỗ lại để cho người kinh hãi qua lại. Lại để cho người không thể tưởng được, lại để cho người không dám suy nghĩ qua lại.

“…”

Hồi tưởng lại Vô Nhai Tử nếu thật là muốn đi đến cái kia bước, vốn lấy trước mặt nữ tử mị lực, cái này rất bình thường. Nhưng là duy nhất để cho Vệ Trinh Trinh có chút kinh ngạc địa phương thì là còn một điều chỗ.

Nghĩ nghĩ, Vệ Trinh Trinh liền nói thẳng ra trong lòng phần này nghi hoặc, “Dùng tính tình của ngươi, theo đạo lý mà nói là nhổ cỏ không trừ gốc, qua gió xuân lại mọc. Đã ngươi đã giết Lý Thu Thủy, như vậy Mạn Đà sơn trang vì cái gì vẫn tồn tại?”

“Dùng năng lực của ngươi, giết chết Vô Nhai Tử càng là đơn giản chi cực, tại sao phải lưu hắn đến đến nay?”

Liên tục hai vấn đề, Vệ Trinh Trinh lộ ra có chút hùng hổ dọa người.

Ánh mắt lợi hại, trực tiếp như ngừng lại trước mặt nữ tử trên người, một bước cũng không nhượng bộ.

Trong truyền thuyết, trong lịch sử ghi lại Nữ Đế tại vị trong lúc đã làm sự tình Vệ Trinh Trinh hết sức rõ ràng, hơn nữa nàng bản thân cùng Lý Đường hoàng thất quan hệ, trong đó rất nhiều sự tình đối với nàng mà nói không phải nghe đồn, mà là sự thật.

Dùng trước mắt nữ tử tàn nhẫn tâm tính, nàng hoàn toàn không cần phải lưu thủ.

Chẳng lẽ lại là khinh thường?

Hay hoặc giả là mặt khác?

Mục quang chăm chú nhìn chằm chằm đối phương, Vệ Trinh Trinh cùng đợi đáp án.

Mạn Đà sơn trang?

Một bên, A Chu nghe thế cái vô cùng quen thuộc địa điểm, lập tức cũng đem lỗ tai bị dựng lên.

Nên biết hiểu tại A Chu trước kia kiếp sống ở bên trong, nàng chỉ có hai cái địa phương quen thuộc nhất, thứ nhất là đúc kết núi trang, cả hai chúng nó thì là Mạn Đà sơn trang. Đúc kết núi trang là Mộ Dung thị chỗ. Mà Mạn Đà sơn trang thì là Vương Ngữ Yên gia.

Tại thời khắc này, A Chu ẩn ẩn phát hiện vấn đề này liên quan đến người so nàng trong tưởng tượng còn muốn khổng lồ.

Chẳng lẽ, thiếu nữ này. Không, cô gái này cùng Mạn Đà sơn trang có quan hệ gì?

Trong nội tâm ý niệm trong đầu nhanh quay ngược trở lại. A Chu ánh mắt cũng rơi vào nữ tử trên mặt, phi thường chăm chú mà cẩn thận quan sát đến đối phương bộ dáng, muốn theo trên mặt của đối phương nhìn ra có cái gì bất đồng đến. Trong lúc lơ đãng, A Chu trong đầu đã đem trước mặt nữ tử bộ dáng Đồng Vương Ngữ Yên bộ dáng bắt đầu tiến hành đối với so với.

Cái này một đôi so, nhưng lại lại để cho A Chu sắc mặt biến được kỳ quái.

Bộ dáng cũng không giống nhau.

Nhưng, A Chu rồi lại một loại cảm giác quỷ dị, nàng cảm giác, cảm thấy không đúng chỗ nào.

“…”

Đối mặt Vệ Trinh Trinh, Võ Minh Không cũng không có trực tiếp trả lời đối phương. Mà hơi hơi ngẩng đầu, Mục Quang hướng cái kia xanh thẳm bầu trời nhìn lại, nhìn sau nửa ngày, rồi mới lên tiếng: “Có lẽ là ta lòng trắc ẩn bộc phát mà thôi!”

“Tuy nhiên ta tâm ngoan thủ lạt, nhưng ngẫu nhiên tầm đó cũng sẽ có lấy thiện lương chi tâm!”

Lời này thoạt nhìn là một cái mình trào phúng, nhưng nói nhưng cũng là lời nói thật.

Có thể thân là Hoàng Giả, từ trước cũng không phải dễ đối phó người, còn lại là duy nhất một cái Nữ Đế.

Có thể leo lên ngôi vị hoàng đế, cái kia đã không chỉ là tâm ngoan thủ lạt có thể hình dung tồn tại.

Trước mặt nữ tử, mặc dù là Vệ Trinh Trinh không thừa nhận cũng không được. Nàng chính thức kế thừa công tử một thân năng lực, tuy nhiên trèo lên trên đế vị có rất nhiều trùng hợp cùng bối cảnh, nhưng vẫn nhưng có thể nói là trò giỏi hơn thầy.

Đối mặt nói như vậy ngữ. Vệ Trinh Trinh trên mặt cười lạnh, tất nhiên là không tin.

Sau đó, tại đối phương nhìn soi mói, Vệ Trinh Trinh nói ra cuối cùng một vấn đề, cũng là trọng yếu nhất cùng mấu chốt vấn đề, “Cái kia Minh Không ngươi vì cái gì không cần ngươi bộ mặt thật sự gặp người?”

Bộ mặt thật sự?

Nơi hẻo lánh, A Chu nghe vậy chấn động, kinh ngạc nhìn về phía nữ tử, Vệ Trinh Trinh nghe được lời này lại để cho A Chu nhớ tới một cái kinh ngạc ý niệm trong đầu.

Chẳng lẽ lại…

Như là chính mình giống như bình thường. Cô gái trước mắt cũng là dịch dung mà thành?

Trên ánh mắt hạ dò xét, kết quả lại là lại để cho A Chu có chút bất đắc dĩ. Người trước mắt hoàn toàn nhìn không ra có dịch dung dấu vết. Hay hoặc là nói đối phương dịch dung trình độ đã đến quỷ thần khó lường cảnh giới?

Đúng rồi!

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, A Chu Mục Quang lên núi nhai phương hướng nhìn lại.

Quyển trục…

Chuyện trước mắt. Không thể nghi ngờ là trọng yếu nhất.

“Lúc trước ngươi bắt buộc Lỗ lão truyền nhân môn phái vạn hoa vi ngươi chế tạo ra có thể so với Lỗ lão hoàn mỹ nhất tác phẩm, chính là ngươi hiện tại dáng vẻ ấy a?”

Ánh mắt như châm giống như bình thường đâm vào Minh Không trên mặt, Vệ Trinh Trinh biểu lộ hết sức nghiêm túc chăm chú, trong giọng nói càng lộ ra một loại trầm trọng.

Chính thức bộ dáng?

Bờ môi có chút rung động bỗng nhúc nhích, Minh Không thần sắc có chút thất thần, sau nửa ngày, lúc này mới

cười nói: “Cáp!”

“Vệ Trinh Trinh ngươi cuối cùng quá mức đơn thuần chút ít!”

“Hay hoặc là ngươi cho rằng trở thành Hoàng đế Khấu Trọng thật đúng là như ngươi dĩ vãng chỗ nhận thức Khấu Trọng?”

Nhẹ nhàng run lên một chốc ống tay áo, Võ Minh Không nghiêng mặt, nhìn xem Vệ Trinh Trinh, nàng có chút không hiểu nhiều lắm. Qua nhiều năm như vậy, Vệ Trinh Trinh chẳng lẽ lại là sống đến cẩu trên người? Tính tình hay (vẫn) là như vậy đơn thuần. Thời gian, đúng là không có ma luyện ra một cái lão đạo tàn nhẫn người đi ra.

“Đều nói Hoàng Giả vô tình!”

“Muốn trở thành một cái hợp cách Hoàng đế cơ bản, là chớ để lại để cho người nhìn ra ngươi bộ mặt thật sự, mang lên mặt nạ!”

“Nhưng cũng không có ngươi như vậy tính cả chính mình bộ dáng cũng cải biến!”

Với tư cách từng đã là người, Vệ Trinh Trinh bái kiến Minh Không chính thức bộ dáng, cho nên cho dù là nàng dưới mắt không phải dùng chính thức diện mục đến thấy mình, nhưng vẫn nhưng có thể liếc nhận ra đối phương nguyên nhân, là vì cái kia một thân khí độ thật sự là quá mức xuất chúng.

Tại trong nữ nhân, ngàn vạn trong duy nhất.

“Ha ha!”

Nhẹ giọng cười cười, Võ Minh Không ánh mắt quăng hướng về phía phương xa Thiếu Thất Sơn phương hướng, trong nội tâm tính toán thời gian, cũng biết ở đâu chỉ sợ nhanh đã tới rồi tới hạn, nhưng lại không thể kéo dài được nữa. Thu hồi ánh mắt, tầm mắt của nàng lại lần nữa theo Vệ Trinh Trinh cùng A Chu trên người của hai người đảo qua, “Cũng tốt!”

“Thời gian không sai biệt lắm!”

“Duy Ngã Độc Tôn công… Lúc trước ta có thể phá ngươi, cho ngươi tẩu hỏa nhập ma, lúc này đây cũng giống như thế!”

Thoại âm rơi xuống, bóng người lập loè ở bên trong, đã đột ngột xuất hiện ở Vệ Trinh Trinh trước người, một chưởng đánh nữa đi ra ngoài, tựu như là lúc trước đánh lén một chưởng kia độc nhất vô nhị.

…

Dưới núi.

Không chỉ là Thiếu Thất Sơn, tính cả ở bên cạnh bốn phía ngọn núi đều tồn tại ba mươi sáu đảo bảy mươi hai động người.

Vi đạp phá Thiếu Thất Sơn, Nhạc Duyên lúc này đây cơ hồ đem Phiếu Miểu Phong phía dưới đám người kia

toàn bộ dẫn theo đi ra. Trong lòng của hắn, kỳ thật đã đối với những người này đã có xử phạt ý định. Dù sao. Phản loạn qua người danh dự đến tột cùng có bao nhiêu giá trị đáng giá tín nhiệm, thật sự là cái vấn đề.

Đối với Nhạc Duyên mà nói, lôi ra cái này ba mươi sáu đảo cùng bảy mươi hai động chi nhân. Theo phương diện nào đó cũng là thay Nhạc Duyên hấp dẫn thế lực khác chú ý lực, thí dụ như triều đình.

Đương nhiên.

Tại ở trong đó. Có rất nhiều người giật mình tại Nhạc Duyên thực lực, không dám có chút chống cự.

Nhưng cũng không phải tất cả mọi người là như thế.

Thí dụ như nói, giờ phút này một gã Tiểu Niên nhẹ tựu lặng lẽ thoát ly đội ngũ, một cái dấu ở một chỗ không biết tên ngọn núi dưới chân, im ắng ẩn núp lấy.

"…"

Mục Quang xa xa hướng về phương xa Thiếu Thất Sơn phương hướng, hắn tuy nhiên không biết chỗ đó dưới mắt tình huống thế nào, nhưng chỉ sợ ít lâm tự chiếm không được tốt. Tại loại này không thuộc mình giống như bình thường năng lực xuống, trên đời này lại có bao nhiêu người có thể đủ ngăn cản?

Thế nhưng mà đối mặt thực lực không thuộc mình Nhạc Duyên. Người trẻ tuổi cũng không muốn tựu như vậy nước chảy bèo trôi.

Lúc trước phản loạn, là rất nhiều người duy nhất chờ mong hy vọng.

Nhưng theo Nhạc Duyên ra tay, cường thế trấn áp, đem rất nhiều người trong lòng tâm tư cho dọa tản, nhưng cũng không phải tất cả mọi người triệt để thần phục.

Mượn hắn mà nói, liền không có thần phục.

Đối phương dùng quang minh chính đại tư thái cường thế bên trên Thiếu Thất Sơn diệt Thiếu Lâm, tại hắn xem ra, ở trong đó chắc chắn quỷ dị chỗ, chỉ sợ… Chỉ sợ… Nhóm người mình kết cục đồng lòng cũng không khá hơn chút nào. Bởi vì, trong mắt hắn. Hiện tại Nhạc Duyên trên cơ bản chính là một cái Đại Ma Đầu.

Không phù hợp quy tắc phục!

Là vì hắn muốn vì chính mình môn phái, tận một phần lực lượng.

Từ khi Nữ Đế họa về sau, Ma Môn cơ hồ bị nhổ tận gốc. Còn lại phần lớn người thì là bị Phiếu Miểu Phong toàn bộ tiếp thu nô dịch đến nay, cuối cùng nhất hóa thành ba mươi sáu đảo cùng bảy mươi hai động, chính giữa phản loạn qua bao nhiêu lần, nhưng đều là dùng thất bại kết cục chấm dứt.

Dưới mắt.

Người trẻ tuổi này liền chịu đựng cái kia sinh tử phù không có giải dược hậu quả cưỡng ép hiếp đã đi ra. Nếu

như không người có thể cởi bỏ cái này sinh tử phù, tính toán thời gian, hắn cũng chỉ sợ chỉ có một năm tánh mạng rồi.

“Không được!”

“Ta Ma Tướng Tông chi nhánh cái này nhất mạch không thể ở chỗ này đoạn tuyệt!”

Nỉ non một câu, người trẻ tuổi suy tư một phen, nhân sinh bất quá là phấn đấu, nếu như ngay cả liều cũng không dám liều? Người nọ sinh còn thừa lại cái gì? Người trẻ tuổi. Không thể nghi ngờ là tại ba mươi sáu đảo bảy mươi hai trong động có lý tưởng người.

Ra ngoài trong nguyên!

Ra ngoài cái kia khủng bố nam nhân, ra ngoài cái này khủng bố Phiếu Miểu Phong!

Mờ mịt nếu là tồn tại. Bọn hắn tốt nhất vĩnh viễn không muốn đi ra.

Ý nghĩ này bay lên, một mực trốn tránh tìm kiếm mình người người trẻ tuổi. Lúc này mới hít sâu một hơi, theo u ám Sơn Đông trong cẩn thận từng li từng tí đi ra. Tại cửa động, coi chừng đánh giá chung quanh một phen, phát hiện không có người bất luận bóng người nào về sau, nam tử trẻ tuổi lúc này mới cung lấy eo từ bên trong nhảy lên đi ra.

Chỉ là…

Vừa tới đi ra bên ngoài, sau gáy hắn tựu mãnh liệt bị một thứ gì đập một cái.

Thoáng chốc!

“Tha mạng!”

Sắc mặt cả kinh biến đổi, toàn bộ thần sắc tại trong chớp mắt trở nên trắng bệch đến cực điểm, hoảng như người chết, hai đầu gối mềm nhũn, trực tiếp quỳ trên mặt đất, lên tiếng cầu xin tha thứ.

Thanh âm tại trong rừng quanh quẩn.

Hù dọa chính là một đám chim sẻ.

Sau nửa ngày.

Người trẻ tuổi trong tai quanh quẩn chỉ có chim hót, chậm rãi quay đầu lại, hắn chứng kiến chính là trống không hết thảy đằng sau, cũng không có phát hiện có người về sau, lúc này mới thở phào một hơi, như muốn đem thiếu chút nữa chạy ra cổ họng nhi tâm thả lại trong bụng.

Lau lau rồi một thanh mồ hôi trán về sau, người trẻ tuổi cả người ngã trên mặt đất, hồi lâu, cái này mới một lần nữa quay đầu lại nhìn về phía sau lưng cái kia nện tại chính mình trên ót đồ vật.

Lọt vào trong tầm mắt chứng kiến.

Hắn chứng kiến chính là một phần quyển trục.

“Đây là?”

Ánh mắt gắt gao định dạng tại trên quyển trục cái kia vài cái chữ to —— đạo tâm chủng ma!

Thân là trong ma môn hậu nhân, người trẻ tuổi tất nhiên là biết được cái môn này trong truyền thuyết cao cấp nhất công pháp tồn tại, cái này là Ma môn trong chí cao bảo điển.

Thứ này…

Không có từ ngữ có thể hình dung hắn giờ phút này cảm giác trong lòng, run rẩy hai tay chậm rãi mở ra quyển trục, hắn phát hiện cái này quyển trục làm như dùng một loại kỳ lạ chất liệu tạo thành tạo, không phải giấy cũng không phải bố. Theo quyển trục mở ra, ánh mắt của hắn như ngừng lại bên trên văn tự bên trên.

Tuy nhiên võ công của hắn cũng không được tốt lắm, nhưng là lần đầu tiên hắn vẫn có thể đủ nhìn ra đây là một cửa cực cao võ học bảo điển.

Chỉ là tạm thời dùng mắt của hắn giới, không cách nào lý giải phần này quyển trục chân thật.

Ngẩng đầu nhìn về phía phía trên.

Hắn chứng kiến chính là một chỗ nhìn không tới đỉnh vách đá dựng đứng vách núi, sau đó liền cái kia xanh thẳm bầu trời.

“A!”

“Ha ha!”

“Ha ha… Ha ha ha!”

“Ta Mông mỗ được cứu rồi!”

“Ta Ma Tướng Tông được cứu rồi!”

“Ha ha ha!”

Liều lĩnh cười to tại trong rừng quanh quẩn, là may mắn, cũng thế, tại người trẻ tuổi xem ra đây là trời xanh muốn cho chính mình không dứt… Mặc kệ môn công pháp này phải chăng thật giả, nhưng chỉ cần là một cửa võ công cao thâm, với hắn mà nói đã đầy đủ rồi.

Hồi lâu.

Tiếng cười rốt cục đình chỉ, người trẻ tuổi đem quyển trục cất kỹ về sau, lúc này mới lải nhải nói: “Đúng!”

“Trong nguyên quá nguy hiểm!”

“Được trốn!”

“Tây Hạ? Không được, chỗ đó cũng nguy hiểm, là Phiếu Miểu Phong chỗ!”

“Liêu Quốc?”

“Cũng không an toàn!”

“Ta được chạy trốn tới đại sa mạc đi!”

“Thoát đi cái chỗ này, không luyện thành này công, vĩnh viễn vĩnh viễn rất xa không muốn trở về!”

Đã có quyết định, nam tử té chạy thoát, hướng phía tây bắc hướng mà đi.

Chương 099 : Chuôi kiếm thứ ba

Thiếu Thất Sơn.

Sụp xuống đại môn, còn có vách tường.

Trên quảng trường sớm đã là đồng nhất đống bừa bộn, khắp nơi trên đất tiếng vọng đều là giang hồ nhân sĩ tiếng rên rỉ.

Không chỉ có là hòa thượng đấy, còn có bốn phía quần hùng, có rất nhiều trực tiếp chính diện đánh lên, có thì còn lại là bị lúc trước giao phong chỗ ảnh hướng đến, tóm lại, tại Sư Phi Huyên xuất hiện thời điểm, nàng chứng kiến đến chính là trên đất đống bừa bộn.

“Nhạc… Duyên!”

Hàm răng cắn chặt, Sư Phi Huyên cơ hồ là từng chữ từng chữ theo trong miệng tóe ra Nhạc Duyên danh tự, trên mặt màu trắng lụa mỏng che khuất khuôn mặt, cái kia đen như mực con mắt gắt gao chằm chằm vào Nhạc Duyên thân ảnh.

“…”

Mục Quang quét nhẹ Sư Phi Huyên liếc, Nhạc Duyên ánh mắt cũng không có đứng ở Sư Phi Huyên trên người, mà là đã rơi vào cái kia cắm trên mặt đất Trường Kiếm bên trên.

“Trăng khuyết!”

Nỉ non một tiếng tên, Nhạc Duyên thật là biết rõ trước mắt chuôi kiếm nầy cũng không phải là của mình chuôi này, mà là một thanh cao hàng nhái vật.

Tiện tay đem trong tay Huyền Thiết Trọng Kiếm chọc vào trên mặt đất, phải giơ tay lên, Kim Ngân Linh Đang tiếng vọng ở bên trong, Trường Kiếm trực tiếp đã rơi vào Nhạc Duyên trong tay.

Tay trái ngón trỏ nhẹ nhàng phật qua thân kiếm, cuối cùng nhất ánh mắt của hắn đứng tại đọng ở kiếm ngạc bên trên Kim Ngân Linh Đang bên trên, một tiếng than nhẹ, thò tay đem hai cái lục lạc chuông theo kiếm ngạc bên trên lấy xuống dưới.

Ngón trỏ xẹt qua, là cái kia đầu ngón tay chạm đến chỗ lạnh buốt cảm giác.

Có chút nhắm mắt lại.

Nhạc Duyên giống như lại gặp được Mạc Sầu cùng long nữ sư tỷ muội hai người.

Khi đó chính mình một thân nhẹ nhõm…

Là hoài niệm, hay (vẫn) là những thứ khác cái gì?

Sau đó, Nhạc Duyên lại nghĩ tới này cái chưa bao giờ che mặt con gái, trong nội tâm không khỏi cười khổ.

Có chút thời điểm, chính mình hay (vẫn) là mềm lòng rồi.

Tự cho là có thể khống chế hết thảy người, cuối cùng hội (sẽ) xảy ra vấn đề. Cho tới nay, kịch bản tựu không tại trong tay của mình. Là ai trong biên chế kịch đây hết thảy?

Tay trái vừa lật, Kim Ngân Linh Đang thu tại trong ngực.

Quay người.

Mục Quang đứng ở Sư Phi Huyên trên người, Nhạc Duyên nói ra: “Rốt cục bỏ được đi ra nữa à!”

Đồng thời. Nhạc Duyên cũng đem trên tay hàng nhái trăng khuyết kiếm vứt cho Sư Phi Huyên, trả lại đối phương. Đối với nàng mà nói, chuôi kiếm nầy không chỉ có là trăng khuyết hàng nhái, cũng là Sắc Không Kiếm hàng nhái. Đem kiếm vứt ra ngoài về sau, Nhạc Duyên lúc này mới tiếp tục nói: “Lúc trước không có làm xuống sự tình, hôm nay bổ hết!”

Quay đầu lại.

Ánh mắt lại hướng Độc Cô Phượng trên người quăng đi, nói ra: “Trên tay ngươi đã không có kiếm, chỉ bằng vào Kiếm chỉ ngươi không có có bất kỳ cơ hội nào, ngươi bây giờ nên như thế nào? Hoặc là nói. Đem ngươi chuôi kiếm thứ ba lấy ra đi!”

Tại Nhạc Duyên trước người, cắm đúng là Huyền Thiết Trọng Kiếm.

Đồng thời, Nhạc Duyên cũng đúng đứng tại phía sau mình Sư Phi Huyên nói ra: “Đã ngươi cũng tới, như vậy các ngươi cùng một chỗ a!”

Là tự tin!

Đầy đủ tự tin!

Ở đây những người khác thấy thế, không có người cảm thấy đây là Nhạc Duyên cuồng vọng ngữ điệu. Bởi vì lúc trước hết thảy cảnh tượng, cũng đã nói cho quần hùng người này chỉ sợ là đúng nghĩa vô địch thiên hạ, hãn thế khó gặp Đại Ma Đầu.

Ông!

Huyền Thiết Trọng Kiếm một tiếng ngâm khẻ, nhưng lại Nhạc Duyên đem hắn nhổ…mà bắt đầu, giữ tại rảnh tay bên trên.

Cho tới bây giờ, tại trong mắt mọi người. Mới chính thức nhìn thấy Nhạc Duyên cầm lên binh khí. Không có binh khí thời điểm cũng đã lợi hại như vậy, nếu mà có được binh khí mà nói… Thật là mạnh bao nhiêu?

Không có người chính thức biết rõ cái này trạng thái xuống, toàn lực mà làm Nhạc Duyên mạnh bao nhiêu.

Thậm chí.

Liền Nhạc Duyên mình cũng không biết.

“…”

Độc Cô Phượng nghe vậy nhướng mày. Mục Quang gắt gao nhìn xem Nhạc Duyên cầm huyền thiết Cự Kiếm tay phải, hít một tiếng, ngọc thủ chậm rãi sờ hướng về phía cái hông của mình, sờ hướng về phía bên hông cái kia bạch ngọc đai lưng. Thon thon tay ngọc phật qua, chỉ nghe một tiếng âm vang trong tiếng, một đạo màu bạc ánh sáng tại mọi người trước mắt hiện lên, lộ ra có chút chướng mắt.

Đương quần hùng lại lần nữa mở mắt ra, nhìn thấy chính là một thanh do bạch ngọc làm chuôi, hàn thiết làm thân nhuyễn kiếm.

“Kiếm tên tử vi!”

“Xin chỉ giáo!”

Ngọc thủ nhẹ giơ lên. Nhuyễn kiếm xa xa một ngón tay.

Gió thổi qua, người thậm chí có thể trông thấy thân kiếm bị gió thổi tả hữu lắc lư. Mà theo Độc Cô Phượng công lực vận chuyển. Tử vi nhuyễn kiếm thân kiếm không tại mềm mại, mà là trở nên thẳng tắp bắt đầu. Thậm chí liền mũi kiếm chỗ cũng để lộ ra ba thước kiếm quang.

Đồng thời.

Đứng tại Nhạc Duyên sau lưng Sư Phi Huyên cũng chậm rãi rút ra hàng nhái trăng khuyết.

Đối với hai người mà nói, giờ khắc này Nhạc Duyên vô luận dùng loại điều nào tư thái đi đối phó, đều không cần

ngoài ý muốn.

Nghe ngữ khí của hắn, hiển nhiên là muốn lấy một chọi hai, xuất ra đúng nghĩa kiếm pháp đến rồi.

Độc Cô Phượng trong lòng là chờ mong, cũng là mừng rỡ, càng là một loại không rõ khẩn trương.

Mà Sư Phi Huyên thì là biểu lộ nghiêm trọng.

Cầm kiếm Nhạc Duyên cùng không cầm kiếm thời điểm, cơ hồ là hai người.

Đương Nhạc Duyên đem huyền thiết Cự Kiếm chậm rãi hướng lên giơ lên thời điểm, hai nữ trong đầu cơ hồ đồng thời nhớ tới ban đầu ở Lạc Dương tĩnh niệm thiền viện trận chiến ấy.

Cái kia như thật như ảo Thiên Ngoại phi tiên!

Khẩn trương!

Rồi lại là một loại chờ mong!

Đây là một loại phức tạp hỗn hợp cảm xúc, nhưng cái này cũng không có thể trở ngại Độc Cô Phượng đi suy nghĩ lúc này đây đối thủ là hay không hay (vẫn) là cái kia thân mặc bạch y, phóng ong mật nữ nhân.

Mà ở Sư Phi Huyên trong nội tâm, thì là suy tư chính là cái kia một thân đạo bào tàn nhẫn nữ tử.

Hít sâu một hơi, hai nữ cũng đã đem tinh khí thần tăng

lên tới đỉnh, mà Độc Cô Phượng càng là biết rõ trước khi chẳng qua là tại Nhạc Duyên đang đợi người, chờ trong đám người một loại rảnh rỗi chơi đùa đùa nghịch mà thôi, không có đúng nghĩa ra so chiêu.

“Một chiêu!”

“Bại các ngươi!”

“Cũng là một chiêu, diệt Thiếu Lâm!”

Thanh đạm ngôn ngữ lộ ra bình thản đến cực điểm, nhưng trong lời nói nội dung nhưng lại đem những người khác giật mình ở.

Gió lạnh ngừng.

Tựa hồ là tại sợ hãi một chiêu này sắp bộc phát chiêu thức, tính cả tràn ngập tại bốn phía hàn ý tại thời khắc này cũng tiêu tán không còn.

Ẩn ẩn trong không khí bày biện ra một loại quỷ dị nghiêm trọng, áp bốn phía quần hùng sắc mặt nghiêm túc, mồ hôi trán cũng đang không ngừng lưu lạc, tựu thật giống trận kia trúng cử lấy Huyền Thiết Trọng Kiếm nam tử trên người chính tản ra một cỗ Long uy nghiêm.

Bễ nghễ.

Ngạo thế.

Trận kia bên trong nam tử bộ dáng tuấn tú, nhìn không ra cái gì hãi dị tình huống, nhưng cái này một thân khí

thế tại thời khắc này rồi đột nhiên giải phóng xuất, nhưng lại áp ở tràng tất cả cao thủ đều sinh lòng một loại bối rối. Tựa hồ đứng trước mặt không phải một người, mà là một đầu tiền sử hung thú.

Người, chậm rãi nhắm mắt lại.

Lại trợn mắt.

Quần hùng nhìn thấy chính là bình đi lên màu trắng mây mù, đã chưa phát giác ra gian thời gian dần qua đem quảng trường bao phủ. Thậm chí tính cả lấy Thiếu Lâm Tự cũng bị bao phủ hơn phân nửa. Bốn phía quần hùng thấy thế kinh hãi, không có người sẽ cảm thấy cái này không hiểu mà khởi sương trắng là đơn giản như vậy.

Trong chớp mắt, đã là đưa tay không thấy được năm ngón.

Cho dù là lần lượt tại người bên cạnh. Giờ phút này ở chỗ này cũng có chút thấy rõ người khác bộ dáng.

Trong lúc nhất thời các loại binh khí ra khỏi vỏ, mỗi người đều tại đề phòng. Đều tại sợ hãi.

Chư Cát Tiểu Hoa Tứ sư huynh đệ nhanh kề cùng một chỗ, trọng thương mấy người cơ hồ đã không có sức chiến đấu, đối mặt cái này một quỷ dị một chiêu, bốn người không thể không kề cùng một chỗ tự bảo vệ mình, bốn trong lòng người đều không hẹn mà cùng bay lên một loại lo lắng cảm xúc.

Mà Đoàn Dự, Đoạn Chính Thuần còn có Đoạn Duyên

Khánh bọn người thì là chẳng biết lúc nào đứng lại với nhau, tính cả Vương Ngữ Yên còn có A Bích một đoàn người cũng là có chút khẩn trương, toàn thân đề phòng, công lực đã ẩn ẩn nhấc lên.

Mai Lan Trúc Cúc bốn người thì là gắt gao che chở tiểu nha đầu. Đồng lòng là khẩn trương hề hề.

“Thiên!”

“Bên ngoài!”

“Phi!”

“Tiên!”

Nhu hòa mà ôn hòa ngôn ngữ âm thanh tại mỗi người bên tai tiếng vọng, trong lúc đó mọi người liền phát hiện trước mặt những sương trắng này phát sanh biến hóa, trở mình lăn ở bên trong, tạo thành vô số mềm mại mỹ mạo nữ tử, giống như là tiên nữ xuất hiện tại trước mặt mọi người.

Từng điểm từng điểm ngưng thực, lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được trở nên chân thật bắt đầu.

Điều đó không có khả năng!

Đây là Huyễn thuật!

Nhìn thấy loại tình huống này, Đoạn Chính Thuần, Đoạn Duyên Khánh còn có Bao Bất Đồng bọn người không

khỏi kinh ngạc lên tiếng. Nhìn qua đứng ở trước mặt mình cái kia từng điểm từng điểm do sương trắng hình dạng mà ngưng kết Thành chân nhân bộ dáng đầu trọc tiểu ni cô, mấy người triệt để ngây ngẩn cả người.

Hai mắt hơi đóng, chắp tay trước ngực.

Cái kia xinh đẹp rối tinh rối mù tiểu ni cô vẫn không nhúc nhích tựu như vậy đứng tại trước mặt hai người, theo mí mắt có chút rung rung. Mấy người hoảng sợ phát hiện cái này do sương trắng ngưng kết mà thành tiểu cô nương sống rồi.

Mở mắt ra.

Cái nhìn kia lại để cho thế gian đều giảm đi nhan sắc hồn nhiên, lại để cho Đoạn Chính Thuần bọn người nhất thời đứng ở này ở bên trong.

Lập tức, liền nghe nói một tiếng thanh thúy ‘A di đà phật’ âm thanh tự tiểu ni cô trong miệng phát ra. Chỉ thấy tiểu ni cô có chút khom người, ưu nhã thi lễ một cái.

Thần Tiên?

Đoàn Dự triệt để trợn tròn mắt.

Tại đưa mắt nhìn về phía bốn phía, hắn phát hiện bên cạnh cũng xuất hiện những thứ khác tiên nữ.

Cách đó không xa.

Một gã chân thọt cô nương, một tay cầm loan đao, một

tay cầm trường tiên, dưới chân chính không ngừng rơi xuống bò cạp một loại độc vật, chính từng bước từng bước hướng những té trên mặt đất kia các hòa thượng đi đến. Theo chân thọt cô nương đi qua địa phương, nhất thời đồng nhất thê thảm rên rỉ, tê tâm liệt phế.

Mà quảng trường mặt khác.

Một tiếng kiều như lục lạc chuông thanh âm tại tiếng vọng.

Cái kia sinh sinh nỉ non. Làm cho người ta chú ý.

Lại để cho người nhịn không được suy nghĩ lệch ra, đi lệch ra muốn.

Một ít khống chế không nổi tâm tính giang hồ nhân sĩ đã bị trước mặt cái này cười mị hoặc. Dùng ngón trỏ kiểm kê lấy đôi môi nữ tử hấp dẫn, nàng kia đi chân trần đạp trên mặt đất. Lại để cho người nhịn không được muốn đi vuốt ve một phen.

Chẳng qua là khi bọn hắn bước ra một bước này về sau, lại phát hiện đó là người lạ Hoàng Tuyền.

“Đây là! ! !”

Chư Cát Tiểu Hoa Tứ sư huynh đệ bốn người ngạc nhiên vô cùng nhìn xem đứng tại chính mình mấy người trước mặt bạch y nữ tử, cái kia lạnh như băng như là tuyết sơn thần nữ nữ tử, tay thuận cầm Trường Kiếm nghiêng đầu dùng một loại nhàn nhạt ánh mắt nhìn thấy bốn người, bất động cũng không nói chuyện.

Nhưng bốn người lại là căn bản không dám có chút động tác, một chiêu này thật sự là quá mức rung động, lại để cho người sờ vuốt không rõ chi tiết.

Có người tại kiếm vũ!

Lại để cho người xung quanh xem nhập si mê mẩn, không giống ở nhân gian.

…

Rồng ngâm!

Binh khí giao kích âm thanh!

Còn có tiếng cười duyên!

Tiếng ca!

Nỉ non âm thanh!

Thê lương tiếng gào thét!

Vô số thanh âm hỗn hợp thành kỳ lạ làn điệu tại Thiếu Thất Sơn đỉnh núi quanh quẩn, tạo thành một cảnh tượng ma quái.

Dưới núi.

Ba mươi sáu đảo bảy mươi hai động, còn có chẳng biết lúc nào đã chạy tới triều đình đại quân đều tại thời khắc này mang đầu, nhìn phía Thiếu Thất Sơn. Chỗ đó, bị

mây trắng bao khỏa, vô số mây trắng tại trở mình lăn bắt đầu khởi động.

Mà tại giờ này khắc này, dùng Long nguyên lực lượng thi triển một chiêu này Nhạc Duyên nhưng lại không có chút nào động tác.

Bởi vì trước mặt của hắn, đứng đấy một người.

Một cái nữ nhân.

Một người mặc đạo bào nữ tử, đang dùng một loại vô cùng u oán Mục Quang theo dõi hắn.

Chương 100 : Hàng Long? Hàng Long! (thượng)

Ánh mắt u oán.

Rơi vào thân thượng tựu như là đao cắt giống như bình thường cảm thụ, lại để cho Nhạc Duyên tâm trong khoảng thời gian ngắn nhịn không được run một phen.

Tiến lên.

Trong sương mù khói trắng, Nhạc Duyên đem một thân đạo bào nữ tử ôm tại trong ngực, nhưng chỉ cảm thấy bờ môi của mình đau xót, đối phương gắt gao cắn môi của mình, thoáng chốc một cỗ máu tươi vị xông vào lỗ mũi.

“Ôi!”

“Ôi ôi…”

Cười!

Là cười khổ!

Cũng là một loại bất đắc dĩ cười!

Trên người tê rần, cái kia một mực thi triển ra kiếm pháp, tại thời khắc này tựa hồ đụng phải thật lớn bắn

ngược, không chỉ có như thế, tính cả bốn phía, Nhạc Duyên đều có thể cảm nhận được một cỗ như đao cắt giống như bình thường ánh mắt dừng lại tại trên người của mình.

Có rất nhiều đối xử lạnh nhạt.

Có rất nhiều ôn nhu.

Cũng có rất nhiều trào phúng.

Càng có rất nhiều không thể làm gì.

Đồng thời.

Nhạc Duyên chỉ cảm thấy ngực tê rần, người bị một cỗ lực lượng mang hướng sau phiêu thối.

Mà tại thời khắc này, người trước mắt, cũng chầm chậm tiêu tán ra, một lần nữa hóa thành sương trắng.

Thi triển mà ra kiếm pháp cũng tại thời khắc này, triệt để phế bỏ. Không phải là bị người phá, mà là bản thân văng tung tóe. Một kiếm này, Nhạc Duyên lần đầu phát hiện hắn khống chế không được một kiếm này, không đến cuối cùng, là mình sụp đổ. Hoặc là nói, là bị người cự tuyệt, bị người kháng cự rồi.

Tựu như là yến mười ba đối với chính hắn thứ mười lăm kiếm đồng dạng.

Gió lạnh thổi qua.

Cái kia trở mình lăn tại toàn bộ Thiếu Thất Sơn sương trắng, cũng thời gian dần trôi qua trong gió rét tiêu tán ra, lộ ra cái kia giấu ở trong sương mù khói trắng chân tướng.

Khắp nơi trên đất tiếng rên rỉ tiếng vọng tại bên tai.

Phóng nhãn nhìn lại.

Nhìn thấy chính là khắp nơi trên đất đống bừa bộn, còn có cái kia trên mặt đất không ngừng bò qua, phát ra Sa Sa tiếng vang con rết bọ cạp, những độc vật này đang từ những hòa thượng kia trên thân thể bò qua, lưu lại chính là trên đất đen nhánh. Bản thân trọng thương các hòa thượng tại tăng thêm độc vật, tất nhiên là sống không được.

Không chỉ có như thế.

Lại nhìn bốn phía, những giang hồ kia quần hùng đồng lòng là đổ mảng lớn.

Có người là mặt mỉm cười, vẻ mặt hưởng thụ bộ dáng. Nhưng lại như vậy đần độn u mê phía dưới đã bị chết ở tại chỗ đó, liếc nhìn lại Nhạc Duyên liền biết rõ đây là đã bị chết ở tại thiên ma công Huyễn thuật phía dưới bộ dáng. Mà càng nhiều nữa thì là hãi dị ngã xuống đất, không dám lên tiếng.

Đoạn Chính Thuần, Đoàn Dự Đoạn Duyên Khánh ba người đồng lòng là trên mặt vẻ khiếp sợ.

Ánh mắt vội vàng đảo qua bốn phía, trên mặt phảng

phất giống như gặp quỷ rồi giống như bình thường bộ dáng. Cái kia rõ ràng chỉ là ảo giác, dường như giống như nằm mơ tràng cảnh, nhưng chứng kiến bốn phía thảm trạng, mấy người phát hiện cái này chỉ sợ không phải ảo giác… Trong đầu, hồi tưởng đến cái kia đơn thuần mà thiện lương ánh mắt, còn có cái kia sướng được đến hư không tưởng nổi tiểu ni cô, mấy trong lòng người cơ hồ đồng thời hô thở ra một hơi.

May mắn…

May mắn là phật môn nữ tử.

Chỉ là duy nhất để cho mấy người nghi hoặc chính là. Nhạc Duyên không phải tại diệt Thiếu Lâm sao? Tại sao… Một chiêu này trong sẽ xuất hiện phật môn chi nhân?

Đồng lòng.

Vương Ngữ Yên, A Bích, Bao Bất Đồng bọn người cũng là chấn động vô cùng.

Một kiếm này, đã vượt quá bọn hắn tưởng tượng của mọi người.

Lần thứ nhất.

Bọn hắn phát hiện thế gian này lại sẽ có như vậy kỳ quỷ kiếm pháp? Đây quả thật là người có thể sử được đi ra đấy sao?

Cái kia xuất hiện tại trước mặt chính là chân nhân còn là

đơn thuần kiếm pháp?

Hay hoặc là nói kiếm của hắn, đã có tánh mạng của mình…

Một bên.

Chư Cát Tiểu Hoa Tứ sư huynh đệ cái trán đều thấm đầy mồ hôi lạnh, cơ hồ tại đây sương trắng dần dần tiêu tán, người theo trước mặt mình vặn vẹo biến mất một khắc này, bọn hắn lúc này mới đem cái kia đã đề tại cổ họng nhi tâm thả lại chỗ cũ.

Vừa rồi, bọn hắn cơ hồ nhận định bản thân chỉ sợ chạy không khỏi.

Chỉ là một chiêu này không phải nhân gian kiếm pháp tựa hồ nhận lấy cái gì nha ảnh hưởng, tại đỉnh phong chỗ tự nhiên mà đoạn, lúc này mới khiến cho bốn người thở dài một hơi.

Thời gian dần trôi qua. Sương trắng cuối cùng tan hết.

Lại để cho người triệt để thấy rõ trong tràng cảnh tượng.

Chẳng biết lúc nào, lẽ ra bị Mai Lan Trúc Cúc bốn người bảo hộ tại trung tâm tiểu nha đầu xuất hiện ở Nhạc Duyên bên người, nàng bàn tay nhỏ bé bên trên chính nắm lấy một căn ngân châm, tại thời khắc này chính chớp mắt to rất là mê hoặc bộ dạng. Không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Mà ở Nhạc Duyên phía sau, cầm trong tay trăng khuyết

phỏng chế Trường Kiếm Sư Phi Huyên thì là tóc che tại trước mắt chặn hai gò má, trên tay Trường Kiếm nhưng lại đâm vào một cái lão hòa thượng phần bụng.

Tại bên người.

Cầm trong tay tử vi nhuyễn kiếm Độc Cô Phượng giờ phút này sắc mặt ngạc nhiên, còn có một loại mơ hồ ảo giác.

Đứng ở trước mặt của nàng. Đúng là tiền nhiệm bang chủ Cái bang —— Kiều Phong.

Không!

Xác thực mà nói, người ta hiện tại gọi tiêu phong!

Vừa mới tại trong sương mù khói trắng vang vọng rồng ngâm thanh âm, đúng là tiêu phong Hàng Long Thập Bát Chưởng toàn lực mà phát hạ chưởng kình kéo khí lưu sinh ra tiếng vang.

Tại thời khắc này.

Tiêu phong khóe miệng chảy xuôi theo máu tươi. Trên vai đang bị tử vi nhuyễn kiếm nhập vào cơ thể mà qua.

Sao vậy chuyện quan trọng?

Trong kinh ngạc, ngọc thủ buông lỏng ra chuôi kiếm, Độc Cô Phượng lảo đảo trở ra, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc cùng mê hoặc. Ánh mắt rơi vào tiêu phong cái kia thần sắc mặt nghiêm túc bên trên, Độc Cô Phượng nhìn sau

nửa ngày, lại thu hồi ánh mắt, hướng trên tay của mình nhìn lại, chỉ thấy cái kia bên trên nhiễm chính là không ít máu tươi, một cỗ mùi máu tươi tràn ngập trong lúc.

Đồng lòng.

Đồng dạng mê hoặc còn có Sư Phi Huyên.

Nàng cũng không hiểu cuối cùng đã xảy ra cái gì nha? Vừa mới đánh nhau không phải là Nhạc Duyên sao? Tại sao…

Hai người cơ hồ đồng thời quay đầu lại, hướng đứng tại ở giữa Nhạc Duyên nhìn lại.

Nhìn thấy chính là chính mang đầu nhìn qua hướng lên bầu trời Nhạc Duyên, tại hắn miệng môi dưới bên trên có một cái rõ ràng dấu răng, cái kia dấu răng cắn nát làn da, máu tươi đang tại chảy xuôi, tạo thành một cái hồng sắc dấu vết. Mà cái kia huyền thiết Cự Kiếm tắc thì không biết khi nào bị Nhạc Duyên cắm ở một bên.

Thiên Ngoại phi tiên…

Trong miệng nỉ non một câu, Độc Cô Phượng cùng Sư Phi Huyên đồng thời tại trong lòng cảm thán, chỉ sợ… Chỉ sợ hai người đối với một kiếm này phân tích đều quá mức mặt ngoài rồi. Bởi vì tại vừa mới, hai nữ còn có thể rõ ràng cảm giác được cái loại nầy cảm giác kỳ quái.

Thật giống như…

Các nàng chính mình tựa hồ đang ở trong mộng đã trở

thành cái kia phi tiên. Các nàng thành Nhạc Duyên kiếm.

Cái này, cuối cùng sao vậy một sự việc?

Không đề cập tới hai nữ giờ phút này tâm tính nhiều sao mâu thuẫn cùng mê hoặc, nhưng ở tiêu phong cùng đi ra lão tăng quét rác trên người lại không phải như thế.

Hai người mặt sắc mặt ngưng trọng đến cực điểm, xem lấy hết thảy trước mắt.

Chẳng qua là trong thời gian thật ngắn, toàn bộ Thiếu Thất Sơn cũng đã thành như thế bộ dáng, lại để cho người khiếp sợ đồng thời cũng làm cho người phẫn nộ.

Phải tay nắm chặt cái kia nhuyễn kiếm bả vai, sinh sinh đem chọc vào trên bả vai bên trên nhuyễn kiếm cho rút ra, máu tươi chảy xuôi ở bên trong, tiêu phong mặt không đổi sắc, không chút nào vi thương thế trên người động sắc. Nhuyễn kiếm rút…ra sau, tiêu phong cầm trên tay nhìn sau nửa ngày, lúc này mới đem nhuyễn kiếm ném cho Độc Cô Phượng.

Vừa mới giao thủ, hắn cũng nhìn ra Độc Cô Phượng thần thái cực kỳ không đúng.

Tựu thật giống mộng du, lâm vào một loại khống chế giống như bình thường.

Mà trong đó đầu sỏ gây nên chỉ sợ là cái kia đứng ở giữa sân, ngẩng đầu thất thần nhìn bầu trời Nhạc Duyên.

Ầm ầm…

Đúng lúc này, một hồi rung trời tiếng vang truyền ra, tóe lên đồng nhất bụi mù.

Tại còn sót lại quần hùng trong mắt, chỉ thấy giờ khắc này Thiếu Lâm Tự sơn môn vách tường không ngừng phát ra văng tung tóe tiếng vang, Kiếm Khí tung hoành. Vô số tro bụi hướng bốn phương tám hướng tung tóe đi, theo sau toàn bộ vách tường tính cả trong lúc này không ít phòng ốc phát sinh văng tung tóe, sụp đổ.

Trong nháy mắt, Thiếu Lâm Tự sơn môn cùng vách tường triệt để không có.

Mặc dù không có chính thức bước vào Thiếu Lâm Tự cửa chùa, nhưng tại thời khắc này lại cũng đã trở thành không tồn tại.

Cái này, cũng chỉ là vừa mới một kiếm văng tung tóe sau còn sót lại uy thế.

“A di đà phật!”

Lão hòa thượng đem trên người lợi kiếm rút…ra, thấy thế sắc mặt vẫn là hiền hoà bộ dáng, chỉ là chắp tay trước ngực, thương xót nói một tiếng phật hiệu.

Mà tiêu phong ánh mắt nhưng lại tại khắp nơi trên đất đống bừa bộn bên trên đảo qua. Cái Bang rất nhiều đệ tử đều trong một kiếm này trọng thương, tuy nhiên chết thương không có cái gì nha, nhưng là tại một kiếm này phía dưới vẫn đang nhận lấy trọng thương, mà Thiếu

Lâm Tự thì là thảm hại hơn rồi. Để lại trên đất hòa thượng thi thể.

Vừa mới phòng ốc sụp đổ, chỉ sợ càng là áp đã đến không ít tăng nhân.

Lần thứ nhất.

Thiếu Lâm chúng tăng bị người sinh sinh đánh tới dũng khí, gặp Nhạc Duyên thân ảnh như là gặp được phật môn trong truyền thuyết diệt phật chi phật —— sóng tuần. Còn sót lại tăng nhân, đều tại sau lui. Đều tại sợ hãi.

Hãi dị trên đời này tại sao có lợi hại như thế ma đầu!

Trong góc.

Không có chịu ảnh hưởng xấu xí tiểu hòa thượng Hư Trúc ôm cha mẹ mình thi thể ngơ ngác nhìn trước mắt, hắn đã triệt để bị tình cảnh trước mắt sợ hãi.

“A!”

“A!”

“Sao vậy có thể như vậy?”

Ngồi xổm người xuống, kiểm tra Cái Bang đệ tử Thương Thế. Tại kiểm tra rồi cái kia nằm đầy đất Thiếu Lâm đệ tử thi thể, tiêu phong trên mặt phẫn nộ đã càng phát ra rõ ràng, cuối cùng nhất khi ánh mắt của hắn rơi vào những đồng lòng kia chết thương không ít quần hùng

trên người thời điểm, cái này một cỗ phẫn nộ cuối cùng đạt đến đỉnh phong.

Cái này, là trong nguyên võ lâm nhất thê thảm một khắc.

Cũng là Đại Tống cực kỳ thê thảm một khắc.

Võ lâm hao tổn, cái kia sẽ đối với kế tiếp một hai chục năm ở bên trong thế cục có thật lớn ảnh hưởng.

Cho dù là tiêu phong xuất thân chính là Đại Liêu chi nhân, nhưng nuôi hắn chính là Đại Tống, dù là bởi vì cha mẹ chi thù bất cộng đái thiên, nhưng ở nền tảng bên trên tiêu phong vẫn đang không hận Huyền Từ phương trượng, mà là tức giận Mộ Dung Bác cách làm, tại thời khắc này, hắn có thể cảm nhận được trong nội tâm một cỗ triệt để bi thương.

Không có chết tại địch nhân trên tay, nhưng lại đã bị chết ở tại người Trung Nguyên trong tay mình.

Cuối cùng nhất, cái này cổ thê lương bi thương, triệt để hóa thành một tiếng ngửa mặt lên trời thét dài.

“A!”

“Nhạc Duyên a!”

“Ngươi, lạm sát kẻ vô tội, tội không thể thứ cho a!”

Thanh âm thê lương, âm thanh liệt như sấm, theo một lời bi phẫn gào rú lên tiếng, tiêu phong ra chiêu rồi.

Đưa tay.

Là không hề giữ lại, không hề cố kỵ Hàng Long Thập Bát Chưởng. Cho dù là thân thể tại đã trải qua một trận chiến qua sau, vẫn đang thập phần mỏi mệt, cho dù là trước mặt chi nhân hung tàn không thể dùng đạo lý mà tính, nhưng hắn tiêu phong nhưng lại không có chút nào lui bước.

Anh hùng đàn ông, tự nhiên là chưa từng có từ trước đến nay.

Trong đầu, hồi tưởng nhưng lại ban đầu ở bờ sông nhận thức, theo như lời câu nói kia, có cơ hội mà nói chắc chắn chén rượu lớn khối lớn thịt ăn được một chầu, nhưng ở đâu nghĩ đến… Hai người cuối cùng nhất kết cục, nhưng lại dưới mắt như thế tình hình.

Nhạc Duyên cùng là cảm thán.

Như vậy tràng diện, một cái lại để cho người khâm phục anh hùng, một cái cho rằng bằng hữu huynh đệ người, cuối cùng thành địch nhân của mình.

Chưởng kình kéo khí lưu, cái kia rồng ngâm âm thanh lại lại lần nữa vang vọng bốn phía, trong thiên hạ nhất cương mãnh chưởng pháp, ầm ầm mà ra.

Mục tiêu đúng là cái kia đứng ở giữa sân im lặng im lặng Nhạc Duyên.

Tại thời khắc này, tại tiêu phong trong mắt, đứng ở nơi đó không phải một người, mà là một đầu hung tàn ma

long.

Hàng Long?

Hàng Long!

Muốn hàng đúng là trước mắt thiên hạ này gian hung mãnh nhất ma long…

Chương 101 : Hàng Long? Hàng Long! (trung)

“…”

Mặt không đổi sắc, đối mặt Tiêu Phong không có giữ lại một kích, Nhạc Duyên thò tay đem đứng tại bên cạnh mình tiểu nha đầu bắt lấy, theo sau nhẹ nhàng vứt cho Mai Lan Trúc Cúc Tứ Nữ phương hướng. Đối với Tiêu Phong, đối với cái này anh hùng nhân vật, Nhạc Duyên đem sẽ không khinh nhờn đối phương cái kia một thân anh hùng khí khái.

“Là đáng tiếc!”

“Đáng tiếc lúc trước không có đối với ngồi uống rượu, không có hào hùng chè chén, hôm nay cái này cục diện, cũng là không xấu!”

“Kiều huynh, ta cũng muốn gặp thức hạ tại trên tay ngươi Hàng Long Thập Bát Chưởng!”

Thập bát chưởng?

Tiêu Phong trong nội tâm kinh ngạc, phải biết rằng hàng Long chưởng pháp có thể là có thêm hai mươi tám chưởng!

Đối mặt Tiêu Phong không có chút nào giữ lại một kích, Nhạc Duyên duỗi ra tay phải trực tiếp nghênh hướng Tiêu Phong tay phải.

Tại trong ánh mắt, song chưởng giao tiếp.

Lập tức ——

Oanh!

Nhất cương mãnh khí kình ầm ầm bộc phát.

Nguyên vốn đã bị tức kình ảnh hướng đến rối tinh rối mù mặt đất, lại lần nữa gặp trọng thương.

Dùng hai người làm trung tâm, nhấc lên một vòng cao lớn ba trượng đất sóng, tại trong mắt mọi người nhưng lại lộ ra che bầu trời lấp mặt đất.

“Ừ!”

Một tiếng kêu đau đớn theo đầy trời bùn đất trong truyền ra, Tiêu Phong cả người bị chấn từ trong đó bay ngược đi ra ngoài, rơi trên mặt đất, tan mất; lực đạo càng là cơ hồ khiến hắn nửa cái dáng người đều chui vào trong đất, mặc dù là như vậy, Tiêu Phong cả người vẫn đang không ngừng bị đẩy hướng sau vạch tới.

Chui vào trong đất bùn hai chân, sinh sinh trên mặt đất để lại hai cái dài đến mấy trượng khe rãnh.

Cường!

Mạnh không hợp thói thường!

Mạnh lại để cho người khó có thể tin!

Tiêu Phong tay phải phóng ở sau lưng, chính tại run rẩy không ngừng, không hề giữ lại một chưởng, chính là vì hiểu rõ đối phương lợi hại, mới không có chút nào thăm dò, ra chiêu là toàn lực. Nhưng toàn lực phía dưới đã bị bắn ngược. Thực sự lại để cho Tiêu Phong cảm thấy một cỗ khó chịu.

Cót két!

Thân hình cuối cùng đứng lại, Tiêu Phong cơ hồ cảm giác được chính mình toàn thân cao thấp xương cốt đều tại cót két rung động, có một loại không chịu nổi như muốn vỡ vụn khó chịu cảm giác.

“Đại ca!”

Lúc trước Đoàn Dự sinh sinh rơi ở bên cạnh. Là vì Vương Ngữ Yên, cũng là bởi vì Đoạn Chính Thuần nguyên nhân . Khiến cho được hắn không cách nào tiến lên, nhưng giờ khắc này, hắn cuối cùng nhịn không được. Một tiếng thét kinh hãi ở bên trong, người đã dùng đến Lăng Ba Vi Bộ di hình đổi ảnh giống như bình thường xuất hiện ở Tiêu Phong bên người, xoay người, lại là muốn dùng huynh đệ hai người đồng thời đối kháng trước mắt Đại Ma Đầu.

Nơi hẻo lánh.

Lưu lại chỉ có Đoạn Chính Thuần cái kia trảo không tay phải, cùng với hắn cùng với Đoạn Duyên Khánh hai người trên mặt kinh hãi cùng sợ hãi.

“Cáp!”

Cưỡng ép hiếp đứng người lên Chư Cát Tiểu Hoa tại nhìn thấy Tiêu Phong chống lại Nhạc Duyên một khắc này, hắn cũng chịu đựng thương thế trên người chống cái kia đã uốn lượn Ngân Thương đứng dậy. Một bên phun huyết vừa đi đã đến Tiêu Phong bên người, nói: “Đã đủ rồi!”

“Đã đã đủ rồi!”

“Kính xin các hạ vì Đại Tống, làm cho giang hồ lưu lại một khẩu khí!”

Trong lời nói là thỉnh cầu, cũng là không cho nghi ngờ dũng khí, cho dù là biết được bản thân không có chút nào có thể thắng lợi nắm chắc, nhưng hắn Chư Cát Tiểu Hoa vẫn đang đứng dậy, không chỉ có như thế, ở đây không ít người cũng đứng ở Tiêu Phong phía sau.

Liền cái kia làn da như gốc cây già da lão tăng quét rác, cũng là một tiếng phật hiệu ở bên trong, khuyên bảo Nhạc Duyên phóng hạ đồ đao lập địa thành phật.

Mà Độc Cô Phượng cùng Sư Phi Huyên hai người tắc thì hay (vẫn) là một loại kỳ diệu trầm mặc trong trạng thái.

Trong tràng.

Nhạc Duyên bất động không dời. Chỉ là tay phải có chút duỗi ra, giữ vững lúc trước ra chiêu bộ dạng.

Nghe những người này, Nhạc Duyên không có lên tiếng. Chỉ là khóe miệng có chút giương lên, cười không ra tiếng. Chậm rãi ngẩng đầu, mọi người nhìn thấy chính là một cái đang tại dùng đầu lưỡi liếm láp chính mình trên môi cái kia lưu lại dấu răng trên vết thương máu tươi, lọt vào trong tầm mắt ánh mắt nhưng lại không thấy chút nào ôn nhu, mà là một loại quỷ dị lạnh như băng.

Như thú.

Như rồng.

“Cáp!”

“Ha ha…”

“Ta cho ngươi một cái đả bại cơ hội của ta a!”

“Dưới mắt ta đây, không phải là một cái dần dần hợp cách ma đầu sao?”

Cuối cùng nhất câu này là đối với đứng tại phía sau xa xa Sư Phi Huyên theo như lời.

Nghe nói như thế, Sư Phi Huyên thân thể không khỏi run lên.

Cục diện.

Nàng tuyệt đối không ngờ rằng sẽ biến thành như thế, cũng thật không ngờ Nhạc Duyên sẽ như thế quỷ dị, như thế lợi hại. Mình cùng Độc Cô Phượng thành kiếm của đối phương. Nàng lúc trước không có thấy tận mắt

đến tĩnh niệm thiền viện thiêu hủy

Một khắc, nhưng nàng tại thời khắc này. Tựa hồ thấy được lúc trước cái kia tràng cảnh.

Đưa mắt nhìn lại, Thiếu Lâm Tự tại thời khắc này. Tại một chiêu kia hạ cơ hồ huỷ bỏ một nửa.

Càng là tính cả lấy ở đây chúng tăng cùng với quần hùng đều tổn thất thảm trọng.

Hết thảy kế sách, trước thực lực tuyệt đối, đều không đáng giá nhắc tới.

Vì nàng cái mục tiêu kia, thật sự đáng giá sao?

Tại thời khắc này, Sư Phi Huyên môn tự vấn lòng.

"…"

Ánh mắt là thất vọng, Nhạc Duyên trả lời lại để cho Tiêu Phong rất là thất vọng.

Tại dĩ vãng trao đổi ở bên trong, dù là chỉ là thấy qua vài lần, cũng không có nói chuyện, tại Tiêu Phong trong mắt Nhạc Duyên cũng cho là một anh hùng nhân vật, mà không phải như trước mắt như vậy. Toàn thân cao thấp nhộn nhạo lấy chính là một loại tà ác cảm giác, là một loại hung tàn như viễn cổ hung thú cảm giác.

Một thân khát máu khí tức.

Ma!

Có lẽ, thực đúng là như là người trước mắt giống như bình thường.

“Cái kia đã như vậy!”

“Ta Tiêu Phong cận kề cái chết cũng sẽ không khiến ngươi tiêu diệt Thiếu Lâm!”

Một tay đảo qua, Chưởng Phong trên mặt đất để lại một cái Chưởng Ấn, đó là đại biểu cho quyết tâm của hắn, “Muốn diệt Thiếu Lâm, vậy theo Tiêu mỗ thi thể bên trên đạp đi qua đi!”

Tuy nhiên Tiêu Phong chính là Đại Liêu người, nhưng hắn có hai cái căn.

Một người là Đại Liêu, một người thì là Thiếu Lâm.

Hắn là bang chủ Cái bang, cũng là Thiếu Lâm tục gia đệ tử.

Sư môn gặp nạn, đệ tử làm sao có thể không đếm xỉa đến?

Huống chi hắn loại này anh hùng hào khí tính cách!

“Đại ca!”

“Kiều huynh!”

Đoàn Dự cùng Chư Cát Tiểu Hoa hai người nghe vậy kinh hãi, theo Tiêu Phong trong lời nói, hai người đã

nghe ra Tiêu Phong cái kia đập nồi dìm thuyền, tử chiến đến cùng ý định, hắn đã đem tánh mạng của mình không để ý rồi. Hai người đang muốn nói cùng lúc lên đích thời điểm, lại bị Tiêu Phong ngăn lại.

Ánh mắt nhìn hai người, hắn biết rõ bọn hắn cũng sẽ biết chống lại, nhưng là trước mặt người này mạnh quá mức không hợp thói thường, nhiều người thật có thể là địch thủ sao?

Chỉ sợ sẽ tạo thành càng lớn giết chóc.

Nhất là đối phương cái kia trong mắt khát máu sát khí, đã lại để cho hắn biết được có nhiều sao nguy hiểm, hoặc là nói trước đây lúc trước không giống nhân gian một kiếm thi triển sau, đối phương cũng đã thu lại không được tay rồi. Tiêu Phong, cũng không muốn chính mình hai cái huynh đệ như vậy mất đi tánh mạng.

Bờ môi khẽ nhúc nhích. Tiêu Phong dùng tốc độ cực nhanh đem hàng Long chưởng pháp tâm pháp nói cho hai người, nói ra: “Nhớ kỹ ta theo như lời đấy, xem ta kế tiếp chưởng pháp. Nếu như ta ra ngoài ý muốn… Các ngươi đem chưởng pháp truyền cho Cái Bang, chớ để khiến nó đoạn tuyệt!”

Nói xong. Áo bào bay lên ở bên trong, vi bảo vệ giang hồ một tia nguyên khí, Tiêu Phong đúng là đơn thân độc mã muốn chống lại Nhạc Duyên.

“Cáp!”

Nhìn qua cái kia mặt không đổi sắc, một mình muốn

chống lại chính mình Tiêu Phong, Nhạc Duyên cũng tán thưởng.

Đối với như vậy anh hùng nhân vật, tuy nhiên hắn không muốn tới giao thủ, nhưng dưới mắt song phương đều đã đến xấu hổ, không cách nào thu tay lại tình trạng. Ánh mắt rơi vào Tiêu Phong trên mặt, Nhạc Duyên giương lên vạt áo, mở ra tay, nói: “Ta kính nể, cũng tán thưởng anh hùng!”

“Nếu là ngươi, ta đây cho ngươi mười tám chiêu cơ hội, nếu là có thể đủ bách ta đây rời khỏi cái này vòng bên ngoài, cái kia Thiếu Lâm có thể bảo vệ!”

“Đồng lòng!”

“Ta cũng cho ngươi cơ hội!”

Cuối cùng nhất câu nói kia nói là cho đứng ở một bên lão tăng quét rác chỗ nghe, cái này lão hòa thượng Nhạc Duyên cũng không nhận ra, nhưng là Nhạc Duyên biết được hòa thượng này là trong Thiếu Lâm tự mạnh nhất tồn tại. Sơn môn gặp phải bị diệt thời điểm. Cái này võ công mạnh nhất người tự nhiên là ra tay.

Nếu là chỉ bằng vào Tiêu Phong, dựa vào Tiêu Phong một người đến, hắn lại ở một bên hưởng thụ. Cái kia Thiếu Lâm không còn cũng thế.

Nói xong, tay phải dùng Kiếm chỉ điểm ra, Họa Địa Vi Lao giống như bình thường ở quanh thân bốn phía vẽ lên một cái vòng tròn, một cái bất quá là đường kính ba thước đến hứa tròn. Đây là tự tin của hắn, cũng là tự

ngạo.

Đến nỗi những người khác?

Đều là kẻ bại, không có cơ hội.

Vòng tròn họa xuống, một tay phụ bối, Nhạc Duyên một tay xa xa duỗi ra, cho đủ cấp bậc lễ nghĩa. Nói: “Thỉnh!”

Ôm quyền!

Đáp lễ!

Giang hồ cấp bậc lễ nghĩa qua sau, lại lần nữa nâng lên hai tay. Đã là Tiêu Phong cái kia nổi tiếng giang hồ Cái Bang trấn phái tuyệt học —— Hàng Long Thập Bát Chưởng. Hoặc là nói, là hàng Long hai mươi tám chưởng!

Nhạc Duyên mà nói rơi vào Tiêu Phong trong tai. Hắn liền biết rõ một trận chiến này, hắn cần thông suốt hết mọi.

Lúc trước một chưởng giao phong, đã lại để cho người kinh hãi đối phương lợi hại.

Nhưng mặc dù là như vậy?

Thì như thế nào?

Có thể Họa Địa Vi Lao, dùng ra vòng hay không đến kết luận Thiếu Lâm sinh tồn.

Đến nỗi giết chết người trước mắt, không có người có cái này nắm chắc.

Nhưng hắn Tiêu Phong nhưng lại có mười tám chiêu cơ hội, hắn biết rõ, một trận chiến này hắn phải thắng, bất luận như thế nào cũng muốn bách đối phó ra cái kia ba thước vòng tròn.

Chiêu thứ nhất!

Kháng Long Hữu Hối!

Ra tay là hàng Long chưởng pháp trong nhất cương mãnh một chiêu, thông suốt đem hết toàn lực, biện chỉ mình hết thảy, một tiếng hào khí vượt mây tiếng gầm gừ ở bên trong, song chưởng trực tiếp oanh hướng về phía trong vòng Nhạc Duyên.

Oanh!

Bốn chưởng giao kích!

Mọi người chỉ cảm thấy đại địa chấn động, như là đột nhiên địa chấn giống như bình thường.

Chỉ thấy Tiêu Phong dưới chân mặt đất xé rách, vô số vết rách mạo hiểm bùn đất hướng bốn phương tám hướng mà đi, trong nháy mắt bản thân cũng đã khe rãnh trải rộng mặt đất lại lần nữa bị xé nứt thành một bộ thảm trạng. Mà chỉ có Nhạc Duyên dưới chân cái kia vẽ ra ba thước vòng tròn ở bên trong không có đã bị chút nào ảnh hưởng.

Tiếng rên rỉ ở bên trong, Tiêu Phong cả người bảo trì song chưởng đẩy ra tư thế không ngừng hướng phía sau vạch tới.

Thẳng đến ngoài mười trượng địa phương sau, mới khó khăn lắm đình chỉ xuống.

Trên người đã bị kiếm thương, tại thời khắc này miệng vết thương văng tung tóe, máu tươi giàn giụa, sắc mặt càng là đỏ bừng, một ngụm máu tươi vọt tới cổ họng nhi, nhưng là bị Tiêu Phong sinh sinh nuốt xuống. Hắn không thể tại đây bầy đã không có hy vọng quần hùng trước mặt thể hiện ra chính mình một chiêu phía dưới bị thương cục diện, với tư cách từng đã là bang chủ Cái bang, Tiêu Phong thập phần tinh tường một cái người cầm đầu, nên tại cái gì nha dạng dưới tình huống bảo trì cái gì nha dạng trạng thái.

Cưỡng ép hiếp đè xuống trên người cái kia cuồn cuộn huyết khí, Tiêu Phong tại vận chuyển chiêu thứ hai.

Hàng Long chưởng pháp bất đồng những thứ khác chưởng pháp, chính là đệ nhất thiên hạ dương cương chưởng pháp, là gặp mạnh càng mạnh hơn nữa chưởng pháp. Mặt đối trước mắt thế gian có thể nói thế gian đỉnh phong chi nhân, có thể nói ác long chi nhân, hàng Long chi chưởng cầm xuống đối phương, mới không phụ hàng Long cái này tục danh.

Tại Tiêu Phong vận chuyển chiêu thứ hai thời điểm, Nhạc Duyên đã cùng lão tăng quét rác giao thủ.

Chương 102 : Hàng Long? Hàng Long! (hạ)

Khí kình va chạm.

Lại không có như lúc trước như vậy nhấc lên đầy trời bùn đất.

Nhạc Duyên cùng lão tăng quét rác giao thủ, hai người nhưng lại dùng mau đánh nhanh, song phương cái kia giao thủ gian sinh ra khí kình còn chưa tới kịp tản mát ra đi, lại lại lần nữa bị sinh sinh đè ép trở về. Ở giữa sân, quanh quẩn tại tất cả mọi người bên tai chỉ có cái kia cùng loại trận trận sấm rền âm thanh.

Một người chiêu thức tùy ý, tại trong im lặng nghe sấm sét, nhưng lại chiêu chiêu trí mạng.

Một người Phật giả từ bi, Thiếu Lâm bảy mươi hai tuyệt kỹ tiện tay mà ra, chiêu thức không mang theo chút nào sát ý, hiển thị rõ thương xót.

“Úc!”

“Thiếu Lâm Tự mạnh nhất hòa thượng, quả nhiên là lão hòa thượng ngươi a!”

Một thân đánh đầy miếng vá tăng bào, đang giận kình kích động hạ không ngừng hướng về sau phiêu đãng, lão hòa thượng cái kia giống như vỏ cây già trên gương mặt, chảy xuôi chính là đối với thế gian thương xót,

không nộ cũng Vô Hận.

So sánh khởi Thiếu Lâm Tự những thứ khác tăng chúng mà nói, lão tăng quét rác tại phật lý bên trên tự là có thêm cực cao cảnh giới.

“Thí chủ!”

“Vạn vật đều bi, kính xin bỏ xuống đồ đao, cho cái này giang hồ một tia sinh cơ!”

“Quá tuyệt cuối cùng hội (sẽ) tuyệt mất đường lui của mình!”

Ôn hòa tiếng nói tại đáp lại, lão hòa thượng song chưởng mang theo cái kia rộng thùng thình tăng bào ống tay áo, cuốn quá Nhạc Duyên đánh đi ra ngoài chưởng, gắt gao dắt lấy không phóng, trong lời nói vẫn là không có buông tha cho độ trước mặt chi nhân quay đầu lại nghĩ cách.

“Bỏ xuống đồ đao?”

“Lời này ngươi đương đối với Tây Hạ cùng Đại Liêu chi nhân đi nói, mà không đúng đối với ta!”

“So về bỏ xuống đồ đao, kỳ thật ta càng yêu mến bọn ngươi phật môn độ sinh trảm tội! Chỉ là dưới mắt phật môn ủy khuất cầu toàn, xem quốc gia an nguy không để ý, vùi đầu chính mình ba phần ruộng đồng, đã mất đi gánh chịu nghiệp dũng khí? Muốn ngươi Thiếu Lâm làm gì dùng?”

Trong lời nói là giao phong, càng là lý niệm giằng co.

Song chưởng giao kích!

Trong không khí lại lần nữa phát sinh một hồi trầm đục.

Trong mọi người chỉ cảm thấy đại địa giống như địa chấn bình thường đã xảy ra run rẩy, lại để cho người trong khoảng thời gian ngắn có chút đứng thẳng bất định.

Lời nói giao phong ở bên trong, Nhạc Duyên chiêu thức cũng lại lần nữa phát sanh biến hóa, đúng là dùng Thiếu Lâm tuyệt kỹ đối với lão tăng quét rác. Bàn Nhược chưởng, nhặt hoa chỉ… Một loạt danh chấn thiên hạ gian Thiếu Lâm tuyệt học tại hai người trong tay lộn xộn nhưng mà hiện, chỉ nhìn đến người ở chỗ này trợn mắt há hốc mồm.

Không ít người trong nội tâm đồng thời bay lên một cái ý niệm trong đầu —— vật đổi sao dời?

Nhạc Duyên ánh mắt rơi vào trước mắt lão hòa thượng trên người, đối phương là lão tăng quét rác, nhưng không phải mình trong tưởng tượng chính là cái người kia, trước mặt người này công pháp là chính tông phật môn công phu. Trong đầu, đồng thời đang không ngừng phân tích lên trước mắt hòa thượng thân phận chân chính.

Có thể im lặng ở Thiếu Lâm Tàng kinh các quét rác mấy chục năm, không lộ ra chút nào sơ hở, càng là đơn thuần mỗi ngày quét quét rác, niệm niệm kinh, làm như

thế có thể thấy được đối phương phật hiệu đã tinh tu đã đến ở chỗ sâu trong.

Như thế cảnh giới người, cho dù là tại đại đường thời điểm chứng kiến đến được rồi không hòa thượng cùng với Tứ đại thánh tăng đều không có như thế rộng rãi tâm tính, mà có thể làm được như vậy tình trạng người chỉ có một. Hoặc là nói, là chỉ có cái kia một hệ người.

Đó chính là phật môn thủ sơn người.

Ý niệm trong đầu vừa lên.

Trước mặt lão hòa thượng chiêu thức đã phát sanh biến hóa, không còn là Thiếu Lâm Tàng kinh các tuyệt học bảy mươi hai tuyệt kỹ, mà là hai tay kết ấn, hóa thành một cái bảo bình ấn như Quan Thế Âm Bồ Tát hàng lâm phổ thế giống như bình thường định hướng Nhạc Duyên ngực.

Chiêu thức tuy nhiên thoạt nhìn đơn giản, nhưng ở Nhạc Duyên trong mắt phảng phất giống như thế gian tại thời khắc này triệt để hắc ám, lập tức trong bóng đêm đại phóng Quang Minh, phảng phất giống như hóa thân thành có sức ảnh hưởng lớn đến thế, muốn áp chính mình cái Ma.

Rõ ràng là bảo bình ấn.

Thấy thế!

Thầm nghĩ một tiếng quả nhiên, quả nhiên là phật môn “Cửu Tự Chân Ngôn”.” Là phật môn thủ sơn người,

Nhạc Duyên tay phải nắm tay, trực tiếp một quyền đánh về phía đối phương định hướng chính mình bảo bình ấn.

Quyền!

Ấn!

Tiếp xúc, định dạng!

“Đây là…”

“Ác long!”

Lão tăng quét rác cái kia một mực hơi mở đôi mắt mãnh liệt mở ra, một đôi mắt tinh quang lập loè.

Tại lão hòa thượng trong mắt, tự một mình chiêu này trấn Ma bảo bình ấn tại thời khắc này đột ngột phát sanh biến hóa, tựa hồ hắn trấn áp không phải một người, mà là một đầu khoác trên vai lân mang giáp ác long, tinh thần cảm ứng ở bên trong, trước mặt hắn chính là một đầu ác long.

Ngay sau đó, tại không ít người trong mắt, tại trong ý thức chỉ cảm thấy trước mắt không hiểu tối sầm lại, có một loại Quang Minh tan vỡ cảm giác. Chỉ nghe rên lên một tiếng, bảo bình ấn bị Nhạc Duyên dùng một chiêu đơn giản nhất trường quyền Man Lực phá vỡ.

Nắm đấm đột phá bảo bình ấn, đi vào lão hòa thượng ngực.

Sắp tới đem tiếp xúc ngực thời điểm, nhưng lại đứng ở

ba thốn chỗ, tiến thêm không được.

“Ừ?”

“Hộ thể khí tường?”

Một tiếng nhẹ quái lạ, đối với Nhạc Duyên mà nói, cái này cũng chẳng suy nghĩ gì nữa. Bất quá, Nhạc Duyên cũng có thể cảm thụ đạt được trước mặt lão hòa thượng này ngực có Thương Thế, không chỉ có có Sư Phi Huyên chỗ tạo thành kiếm thương, càng có hắn thương thế của hắn, là Tiêu Phong chỗ tạo thành đấy sao? Ý niệm trong đầu hiện lên, nhưng trên tay động tác nhưng lại không chậm.

Hóa quyền vi trảo.

Năm ngón tay lăng không, trực tiếp hư chộp vào lão hòa thượng trước người.

Lập tức.

Một hồi chói tai cót két thanh âm, vang vọng quảng trường.

Đồng thời.

Tay trái cũng là duỗi ra, hai tay như là xé rách một kiện vải vóc bình thường, chỉ nghe xé rách trong tiếng, hai đạo trong suốt sức lực khí bị Nhạc Duyên sinh sinh theo lão hòa thượng trước ngực cho xé khai, đúng là đối phương hộ thể khí kình. Tại thời khắc này, sinh sinh bị phá.

Sau đó ——

Tay phải lại lần nữa nắm tay, một quyền trực tiếp đánh về phía lão hòa thượng ngực.

Mặc dù là lão tăng quét rác phản ứng kịp thời, nhưng cũng chỉ có thể tới kịp kết thành “Cửu Tự Chân Ngôn” bên trong lâm chữ —— độc cỗ ấn, chắn ngực chỗ.

Quyền ấn giao tiếp!

Đại địa chấn chiến ở bên trong, lão tăng quét rác người như là bị bắn đi ra đạn pháo, cả người bị oanh đã bay đi ra ngoài. Mà đồng thời, Nhạc Duyên thì là xoay người, lại lần nữa nghênh hướng dùng hàng Long chưởng pháp đánh tới Tiêu Phong.

Giữa không trung.

Máu tươi vẩy ra ở bên trong, lão tăng quét rác thương nhưng rơi xuống đất.

Liên tục lui hơn mười bước về sau, lão hòa thượng lúc này mới đứng lại thân thể, tại thân thể đứng vững một khắc này, chỉ thấy trên người tăng bào nổ, bay ra vô số huyết vụ, một cỗ mãnh liệt khí kình càng là tự trước ngực đến phía sau lưng nhập vào cơ thể mà qua.

Nhập vào cơ thể mà qua khí kình, trên mặt đất để lại một cái rõ ràng có thể thấy được quyền ấn.

Cùng lúc đó.

Tiêu Phong thứ hai chưởng đã đi tới, tại một thân công lực vận chuyển tới đỉnh, hàng Long chưởng thứ hai chưởng đánh ra về sau, đúng là không dừng lại chút nào, kế tiếp thứ ba, thứ tư, thứ năm chưởng ngay sau đó mà ra.

Mỗi một chưởng đều là Tiêu Phong lớn nhất quyết tâm.

Mỗi một chưởng đều là Tiêu Phong cố gắng.

Mỗi một chưởng đều tại huy sái lấy máu tươi của mình, cùng bản thân tánh mạng.

Rồng ngâm âm thanh trận trận.

Trở mình lăn đất sóng như là cái kia ** thao thao bất tuyệt sông Tiền Đường thủy triều, từng cơn sóng liên tiếp hướng bốn phương tám hướng dũng mãnh lao tới.

Nhưng mặc dù là như vậy, cái kia đứng tại ba thước trong hội Nhạc Duyên vẫn là không tránh không cho, càng là không có chút nào lui bước dấu hiệu. Chiêu thức chiêu chiêu bá đạo chi cực, tại quần hùng trong mắt đúng là dùng một thân sâu không thấy đáy công lực cưỡng ép hiếp đối với xông lực lượng của đối phương.

Tuy nhiên Họa Địa Vi Lao đã hạn chế bản thân, nhưng thực sự chiêu hiện ra cái kia không ai bì nổi tin tưởng.

Thứ năm chưởng —— Tiềm Long chớ dùng.

Trong ầm ầm nổ vang, Tiêu Phong cả người quẳng đi ra

ngoài, cái kia một mực cưỡng ép hiếp chịu đựng máu tươi rốt cục nhịn không được, từng ngụm từng ngụm theo trong miệng phun tới.

“A!”

Dù là Tiêu Phong tại bởi vì thân thế nguyên nhân lâm vào bị động, bị hãm hại, cho dù là nhìn thấy cha mình bị lão tăng quét rác độ hóa một khắc này, Tiêu Phong chưa từng có như là trước mắt như vậy thê thảm, không có như vậy không có có lòng tin.

Lần thứ nhất.

Cho dù là hào hùng Vô Song Tiêu Phong, tại thời khắc này cũng có chần chờ, cũng có tuyệt vọng.

Mà Đoàn Dự, Chư Cát Tiểu Hoa bọn người muốn phải trợ giúp, ở thời điểm này lại cũng không dám đột ngột trộn lẫn đi lên. Một khi chọc giận đối phương, phá ba thước vòng tròn lời hứa, chỉ sợ người ở chỗ này không người nào có thể cản trở. Mặc dù là có người nghĩ tới dùng hắn đi theo mà đến người làm con tin, nhưng cũng không có người dám đi áp dụng cái này tưởng tượng pháp.

Thí dụ như A Tử.

Tâm tư ngoan độc như nàng, tại thời khắc này trong nội tâm tràn đầy lo lắng, nhưng là không cách nào, cũng không dám đi nếm thử ý nghĩ trong lòng.

“Tiêu thí chủ!”

“Ngươi tới đây một chút!”

Cuối cùng nhất, khoanh chân chữa thương lão tăng quét rác lên tiếng.

“Ừ?”

Tiện tay lau lau rồi một thanh khóe miệng lưu lại máu tươi, Tiêu Phong nhìn lướt qua yên tĩnh đứng tại ba thước trong vòng luẩn quẩn Nhạc Duyên, lúc này mới đi về hướng lão tăng quét rác. Trong lòng của hắn, giờ khắc này cũng có chút ảo não, nếu là ở trong chùa chính mình không xuất ra chiêu đem lão tăng quét rác xương sườn đánh gãy, chỉ sợ cục diện hội (sẽ) tốt hơn không ít.

“Cao tăng, có gì phân phó?”

“…”

Lão hòa thượng không có trực tiếp mở miệng nói chuyện, mà là lẳng lặng đánh giá Tiêu Phong sau nửa ngày, cái này mới mở miệng hỏi: “Bần tăng chỉ hỏi Tiêu thí chủ một câu, đáng giá sao?”

Tiêu Phong sững sờ, lập tức hiểu rõ ra.

Trước mặt lão tăng quét rác là ở hỏi ý kiến hỏi mình dùng người Liêu thân phận thay Thiếu Lâm Tự ngăn cản cái này ngập trời đại kiếp, có đáng giá hay không. Không có trực tiếp trả lời, Tiêu Phong chỉ là thời gian dần qua quay đầu, hướng bốn phía nhìn lại, sụp xuống tự tường, nằm trên mặt đất hòa thượng, còn có cái kia cách đó

không xa đều tại ôm thân thể rên rỉ Cái Bang đệ tử, cùng với những khắp nơi trên đất kia tàn tật quần hùng.

Ánh mắt ẩn ẩn.

Trong hoảng hốt, Tiêu Phong lại nhớ tới này cái ăn miếng thịt bự uống chén rượu lớn thời gian, vô số đồng đạo con người làm ra Đại Tống xuất sinh nhập tử, ngăn Tây Hạ, kháng Đại Liêu.

Giang hồ nhi nữ, giang hồ huyết.

Một thân dũng khí, một thân hào khí, đương thi đấu trời cao.

Xương cốt có thể bẻ gẫy, nhưng không thể uốn lượn.

Có thể chịu được cái kia oan khuất, nhưng không cách nào làm cho một lời nhiệt huyết hào khí trong chốc lát trong lòng khẩu làm lạnh, bốc lên, Tiêu Phong nở nụ cười, nói: “Đáng giá!”

“A di đà phật!”

Chắp tay trước ngực, một tiếng từ bi phật hiệu tại trên quảng trường quanh quẩn, lão tăng quét rác đột nhiên xuất thủ, một tay nắm chặt Tiêu Phong tay, thân hình toán loạn, người đã phiêu bay lên, chồng cây chuối mà xuống, còn lại một tay dĩ nhiên là ân tại Tiêu Phong đỉnh đầu, đúng là muốn tại hiện trường đối với Tiêu Phong tiến hành quán đỉnh.

Quán đỉnh đồng thời, lão tăng quét rác đồng lòng tại

truyền âm nhập mật, đối với Tiêu Phong kể ra lấy chính mình lúc trước giao thủ phát hiện.

Ác long!

Ma niệm!

Nhân tâm!

Chính tà hợp thể mâu thuẫn!

Muốn đả bại đối phương, chỉ có nhất pháp, đó chính là dùng cương mãnh đối với cương mãnh, dùng trong thiên hạ nhất cương mãnh hàng Long chưởng pháp đến hàng cái này một đầu khát máu ác long, hoặc là nói là thay đối phương hàng phục cái kia khát máu tà niệm.

Xa xa.

Họa Địa Vi Lao ở bên trong, Nhạc Duyên đối với cái này vẫn là không có chút nào động tác.

Chỉ là hai tay phụ bối, một thân khát máu khí tức tản ra, người nhưng lại yên tĩnh xem lấy người trước mặt làm cuối cùng chống cự, tựu như là mèo chơi con chuột, nhìn mình con mồi tại trước mặt của mình làm ra hết thảy hết thảy buồn cười cử động.

Ở đây quần hùng đều đang đợi đợi, mà lâm vào mê hoặc Độc Cô Phượng cùng Sư Phi Huyên cũng thời gian dần trôi qua thanh tỉnh lại, đem chú ý lực đồng lòng đặt ở trước mắt.

Chỉ là lực chú ý của tất cả mọi người đều đặt ở trước mắt, không có ai biết chẳng biết lúc nào trận này trong thêm một người.

Nhiều hơn một cái nữ nhân.

Đang lẳng lặng đứng tại tiểu nha đầu sau lưng, nhu tình như nước nhìn trước mắt hết thảy.

Chương 103 : Anh hùng (thượng)

Họa Địa Vi Lao.

Mười tám chiêu cơ hội.

Đây là dưới mắt Thiếu Lâm Tự duy nhất có thể bảo tồn xuống cơ hội, nếu là những người khác ra tay chỉ sợ sẽ tạo thành tới trái lại hậu quả.

Đứng ở ba thước trong hội Nhạc Duyên không có bất kỳ động tác gì, chỉ là yên tĩnh cùng đợi kết quả. Vốn, tại Thiếu Lâm tăng trong đám người, lão tăng quét rác có cao nhất vũ lực, nhưng bởi vì lúc trước ngăn cản Tiêu Phong phụ tử cùng Mộ Dung phụ tử tranh phong, khiến cho hắn bản thân tựu nhận lấy bị thương.

Cao thủ đứng đầu giao phong, thân thể một tia một hào Thương Thế đều mang đến không thể tưởng tượng hậu quả, lại càng không cần phải nói hôm nay đối mặt chính là một cái võ công thâm bất khả trắc Nhạc Duyên.

Đương Nhạc Duyên đáp ứng một câu kia lời nói sau, tất cả mọi người biết rõ cứu vớt Thiếu Lâm chỉ có một người có cơ hội này.

Đó chính là Tiêu Phong.

Đối mặt lão tăng quét rác truyền công với Tiêu Phong, dùng đề cao đối phương một thân công lực, đối với cái

này Nhạc Duyên làm như không thấy, cũng không có để ở trong lòng.

Hắn chỉ là yên tĩnh đứng tại nguyên chỗ, nhắm mắt dưỡng thần trong vẫn không nhúc nhích chờ kết quả.

Trong tràng.

Đã theo cái loại nầy thất thần bị khống chế trong trạng thái tỉnh táo lại Sư Phi Huyên cùng Độc Cô Phượng hai nữ chú ý lực đã ở cái kia đang tại truyền công lão tăng quét rác cùng Tiêu Phong trên người, nhưng theo cái kia chẳng biết lúc nào xuất hiện tiểu nha đầu phía sau nữ tử xuất hiện thời điểm, hai nữ ánh mắt đúng là không hẹn mà cùng hấp dẫn.

Nàng là?

Là nàng!

Hai cái không đồng dạng như vậy ý niệm trong đầu, lại là giống nhau đáp án.

Cái kia một thân khí chất, làm như lại để cho người thấy được trong tràng nhắm mắt không nói Nhạc Duyên. Độc Cô Phượng lông mày cau lại, thần sắc ngưng lại, nhìn xem cái kia đứng tại tiểu nha đầu phía sau, chính hướng chính mình gật đầu ý bảo nữ tử, đúng là một lúc không có bất kỳ động tác gì.

Mà Sư Phi Huyên nhưng lại sắc mặt đại biến, trong mắt là thất vọng, lại là một loại lo lắng.

Trước mặt nữ tử. Đã là lại lần nữa biến hóa diện mục.

Không còn là lúc trước bên trên Hắc Mộc Nhai thấy mình cái kia một bộ hình dáng, nhưng từ trên người chính mình đến rơi xuống thịt, Sư Phi Huyên thì như thế nào không nhìn được được?

Hé miệng trầm tư sau nửa ngày. Sư Phi Huyên giẫm chận tại chỗ đi ra ngoài.

Ngược lại là ở đây những người khác không biết, thậm chí không có mấy người biết rõ trận này trong chẳng biết lúc nào thêm một người.

“Ừ?”

Đứng tại một khối coi như hoàn hảo phiến đá bên trên. Đưa lưng về phía ánh mặt trời tiểu nha đầu đột nhiên sững sờ, ánh mắt đã rơi vào trước mặt mình cái kia hơi lộ ra cực lớn bóng dáng bên trên, nghiêng đầu nhìn thoáng qua sau, lập tức liền vừa quay đầu, hướng thân thể của mình trông về phía sau đi.

Lọt vào trong tầm mắt chứng kiến, đó là một cái cười nhu tình như nước mỹ mạo nữ tử.

Không biết.

Cũng theo chưa thấy qua.

Bên người Mai Lan Trúc Cúc Tứ đại kiếm tùy tùng ánh mắt cùng tâm tư, đã sớm chú ý tại Nhạc Duyên trên người, đối với phía sau chẳng biết lúc nào xuất hiện

người càng là không hề hay biết.

“…”

Có chút ngẩng đầu. Tiểu nha đầu nhìn xem cái này chẳng biết lúc nào xuất hiện tại chính mình phía sau nữ nhân trên mặt, ngơ ngác nhìn sau nửa ngày, nàng lên tiếng, thanh thúy đồng âm tựa hồ còn mang theo sữa vị, nói: “Ngươi người này chống đỡ ta ánh mặt trời rồi.”

Ngươi ánh mặt trời?

Lời này có chút quen tai a!

Nữ tử nghe vậy không khỏi khẽ giật mình, cúi đầu nhìn về phía cái kia không đến bên hông mình thân cao Hồng Y nữ đồng, nhìn sau nửa ngày, nở nụ cười, nói khẽ: “Tiểu muội muội, ngươi cái này một bộ quần áo ngược lại thật là tốt xem… Là phượng khoác trên vai hà quan sửa đổi mà đến sao?”

Không chờ tiểu nha đầu đáp lời. Nữ tử lại tiếp tục nhẹ giọng thở dài: “Hắn ngược lại là đối với ngươi rất tốt rồi, lại để cho người hâm mộ!” Ngọc thủ nhẹ nhàng, ngón trỏ nhẹ nhàng ở tiểu nha đầu mặt bên cạnh xẹt qua. Trong giọng nói lộ vẻ cảm thán cùng hâm mộ, còn có một loại khó có thể nói rõ ghen ghét.

Nữ tử trong cả đời, lại có bao nhiêu thời gian là thân mặc đồ đỏ?

Đương nhiên.

Ngoại trừ tiểu nữ hài một thân Hồng Y vui mừng bên ngoài, như vậy còn lại là kết hôn thời điểm.

Mà ở nữ tử trong mắt, nàng liếc liền nhìn ra tiểu nha đầu cái này một thân trang sức màu đỏ cách ăn mặc, nhưng thật ra là thoát thai với mũ phượng khăn quàng vai. Nên biết hiểu, mũ phượng khăn quàng vai chính thức trên ý nghĩa chính là sau phi quần áo và trang sức kia mà… Ánh mắt hơi có vẻ quái dị, tại nữ tử nhưng trong lòng thì khẳng định trước mắt tiểu nha đầu cũng là mấy người một trong rồi.

Ngọc thủ vẫn còn vuốt ve tiểu nha đầu hai má, tại ngoài miệng nói ra mà nói thì là mang theo tí ti hàn ý.“Ngươi có thể so với ta cái kia thất bại mẫu thân cần phải hạnh phúc khá hơn rồi! So với ta cũng hạnh phúc khá hơn rồi!”

“Hừ!”

Nghiêng đầu, tiểu nha đầu tránh được đối phương tiếp tục vuốt ve. Trong lòng của nàng, đối diện trước nữ tử không thể nói ưa thích. Thậm chí ẩn ẩn có chút bài xích cảm giác.

Nói đến đây, nữ tử cuối cùng không có làm những thứ khác bất luận cái gì động tác, mà là buông lỏng ra ngọc thủ đứng người lên, có chút nghiêng người, ánh mắt hướng về này đang theo chính mình đi tới Sư Phi Huyên.

Còn có cái kia đi theo Sư Phi Huyên phía sau đi tới Độc Cô Phượng.

…

Trong tràng.

Bởi vì lúc trước đại chiến, khiến cho quảng trường đã bị huỷ bỏ loạn thất bát tao, khắp nơi trên đất đống bừa bộn.

Rất nhiều giang hồ nhân sĩ cũng đã thối lui ra khỏi khoảng cách thật xa, sợ bị liên quan đến trong đó, trở thành vật hi sinh. Mà ở Mai Lan Trúc Cúc bốn kiếm tùy tùng hộ vệ ở dưới tiểu nha đầu đồng lòng thối lui ra khỏi phi thường khoảng cách xa, dù sao tiểu nha đầu quá nhỏ, những bốn kia bay loạn tung tóe đá vụn rất dễ dàng đả thương.

Cho nên, chỗ ở của các nàng là khoảng cách Nhạc Duyên chỗ đứng địa phương xa nhất địa phương.

Sư Phi Huyên ra ngoài, đồng lòng không để cho nhắm mắt dưỡng thần Nhạc Duyên có chút nào động tác. Tại dưới mắt, nhắm mắt đứng tại ba thước trong vòng luẩn quẩn Nhạc Duyên, tựu như là một đầu tại ngủ gà ngủ gật ác long, tựa hồ là tại thiêm thiếp, tại tu dưỡng tinh lực, chỉ chờ kế tiếp trợn mắt sau đại khai sát giới.

Bành!

Truyền công lão tăng quét rác cuối cùng cùng Tiêu Phong chia lìa ra.

Lão hòa thượng trên mặt cái kia giống như vỏ cây già

làn da càng thêm nếp gấp rồi, cả người cũng lâm vào một loại mỏi mệt đến cực điểm tư thái, sắc mặt tái nhợt, khóe miệng càng là chảy ra máu tươi, đó là áp chế không nổi thân thể Thương Thế tới.

Tung bay.

Rơi xuống đất.

Tiêu Phong một cước đem mặt đất bước ra phạm vi ba trượng con nhện văn, đó là một thân công lực không cách nào khống chế, mà tạo thành kết quả.

Bất quá tại hắn rời khỏi bước thứ hai thời điểm, cũng đã đã khống chế đại bộ phận lực đạo, tại liên tục rời khỏi ba bước sau, cái kia một thân tuôn ra nội lực trên cơ bản đã được đến khống chế. Vốn, phật gia nội lực cũng không tính cái loại nầy ưa thích giày vò chủng loại, mà tăng thêm Tiêu Phong bản thân thì có Thiếu Lâm công pháp nội tình, hơn nữa thiên phú của hắn, thuận tiện là trước mắt chi cảnh rồi.

Không phải không thừa nhận, Tiêu Phong thiên phú độ cao, thế chỗ hiếm thấy.

Hắn tư chất đủ để cùng Khấu Trọng Từ Tử Lăng so sánh với.

Một mực làm nhắm mắt dưỡng thần hình dáng Nhạc Duyên đã ở Tiêu Phong khống chế tốt một thân nội lực sau mở mắt, ánh mắt đã rơi vào Tiêu Phong trên người. Vậy sau,rồi mới bối ở sau lưng tay phải, chậm rãi duỗi ra, làm một cái thỉnh động tác.

Không có bất kỳ lời nói.

Chỉ là một động tác. Đã tỏ rõ lập trường.

Đồng lòng.

Tiêu Phong cũng không có bất kỳ nói nhảm, đương cái kia phần tiền đặt cược bày xuống một khắc lên, Thiếu Lâm cùng chính đạo an nguy đã hệ với hắn một thân. Thiếu Lâm Tự cùng ở đây chính đạo. Chỉ có mười ba chưởng cơ hội…

Mười ba chưởng, đủ sao?

Cùng lúc trước không hứng lấy lão tăng quét rác một thân nội lực Tiêu Phong đồng dạng. Giờ phút này hắn đồng lòng không có có lòng tin. Công lực càng sâu, hắn càng có thể cảm nhận được người trước mắt khủng bố.

Người như vậy, hay (vẫn) là nhân gian chi nhân sao?

Nhưng so với lúc trước, Tiêu Phong lại biết chính mình càng không có thất bại cơ hội.

Hít sâu một hơi, đưa tay gian đã là thứ sáu chưởng, cùng lúc trước năm chưởng bất đồng, Tiêu Phong muốn đem hàng Long hai mươi tám chưởng phía sau 23 chưởng cùng với hắn một thân sở học áp súc tại còn lại mười ba bàn tay, sử chi trở thành thập bát chưởng. Phát huy ra mạnh nhất uy lực.

Như vậy, mới có như vậy một tia thắng cơ hội.

Ý niệm trong đầu rơi xuống, thứ sáu chưởng Tiềm Long chớ dùng đã sử xuất.

Chưởng Phong mang theo khí kình, khí kình mang theo rồng ngâm, mang theo chưa từng có từ trước đến nay khí thế, hướng Nhạc Duyên mà đi.

Oanh!

Song chưởng tiếp xúc!

Kình lực dọc theo hai chân cởi nhập đại địa, mặt đất giống như địa chấn bình thường ở bắt đầu chấn động, dùng hai người làm trung tâm phạm vi tầm hơn mười trượng nội mặt đất bùn đất đều tại như nước sóng giống như bình thường cao thấp chấn động. Nằm cạnh gần người thậm chí liền thân thể đều không thể đứng vững.

“Tốt!”

Cảm thụ được một chưởng này uy lực, Nhạc Duyên cũng không khỏi không tán thưởng, cái này cùng lúc trước mấy chưởng so sánh với có thể nói là ngày đêm khác biệt.

“Có thể như chỉ là như vậy. Còn chưa đủ a!”

Trong lời nói mang theo khuyên giải, đối với người khác nghe có lẽ là trào phúng, nhưng là Nhạc Duyên nói thật.

“Thứ bảy chưởng!”

Đối mặt lời này. Tiêu Phong không có chút nào nói nhảm, mà là trong lời nói nói ra kế tiếp chiêu thức, lại lần nữa đánh ra.

Tại trong mắt mọi người, chứng kiến tình cảnh là Tiêu Phong dùng cái kia chưa từng có từ trước đến nay tư thái thi triển ra chiêu thức, không muốn giết địch, chỉ muốn đem người đánh ra ba thước vòng tròn bên ngoài, mà đánh ra vòng tròn biện pháp tốt nhất, liền để cho đối phương không cách nào hồi khí, cận chiến. Nhưng ở quần hùng trong mắt. Kết quả vẫn là lại để cho tuyệt vọng.

Tiêu Phong tựu như cùng một cái quật cường hài đồng, cắn răng. Đỉnh lấy một thân Thương Thế, không chút nào buông tha cho hướng phía trước mặt ác Ma phóng đi.

Một chưởng!

Hai chưởng!

Ba chưởng…

Nhạc Duyên thân ảnh như là Ma thần đứng ở đó ở bên trong. Bất động chút nào. Mặc dù là trong lúc này, Tiêu Phong đã thông hiểu đạo lí lão tăng quét rác nội lực, càng là đưa tánh mạng của mình không để ý, hết sức thăng hoa, huy sái lấy một thân máu tươi, cả người tại thời khắc này như là huyết nhân bình thường, lại vẫn đang không cách nào đem Nhạc Duyên đánh lui chút nào.

Bành!

Lại là một chưởng oanh tại Tiêu Phong ngực, tóe lên chính là đầy trời huyết vụ.

Nhưng Tiêu Phong nhưng lại không tránh không cho, sinh sinh đã nhận lấy Nhạc Duyên một chưởng này, qua tay gian là một chưởng oanh ra, đánh vào Nhạc Duyên trên người.

Tại thời khắc này.

Song phương chiến đấu, lại là vì Tiêu Phong vì triệt để bách Nhạc Duyên ra ba thước vòng tròn, triệt để chuyển biến thành cận chiến, không là mặt khác, chỉ vì bức Nhạc Duyên rời khỏi vòng tròn mà thôi.

“! ! !”

Ngoài ý muốn!

Khiếp sợ!

Nhạc Duyên thật không ngờ Tiêu Phong có thể làm đến mức độ như thế.

Trên mặt mặt không đổi sắc, vẫn là cái kia lạnh như băng đồng nhất, nhưng nội tâm lại đã không phải là như thế.

Cho dù là dưới mắt loại này khát máu lạnh lùng thái độ, Nhạc Duyên vẫn đang vi Tiêu Phong loại hành vi này mà cảm nhận được khiếp sợ, vi trước mặt cái này đã là một

thân đỏ tươi đại hán cảm thấy khiếp sợ.

Cái kia cương mãnh đến cực điểm lực đạo, cho dù là Nhạc Duyên, tại dùng lồng ngực đón đỡ sau, vẫn là không khỏi sau lui một bước.

Nhưng là chỉ là một bước mà thôi, ngay sau đó Tiêu Phong liền bị Nhạc Duyên một chưởng oanh đã bay đi ra ngoài.

“Phốc!”

Tóc tản ra, máu tươi phun ra, Tiêu Phong ngã trên mặt đất, kéo lê khoảng cách thật xa.

Nhưng một ngụm máu tươi qua sau, cho dù là xem người đã là không rõ ràng lắm, nhưng Tiêu Phong vẫn đang tranh ôm lấy đứng dậy, lại lần nữa vận khởi cái kia hàng Long chưởng pháp vọt tới.

“Đã đủ rồi!”

“Đại ca, vậy là đủ rồi!”

Đoàn Dự đã sớm nhịn đau không được khóc, muốn muốn giúp đỡ, bên tai nhưng lại quanh quẩn đại ca của mình đích thoại ngữ, còn có Chư Cát Tiểu Hoa gắt gao cắn răng, cầm lấy thân hình. Hắn muốn giúp bề bộn, nhưng cũng không dám. Không dám chọc nộ cái kia vô địch Ma Thần, không dám để cho Đại ca thất vọng.

Chưa từng có một cái thời điểm, lại để cho Đoàn Dự như thế thống hận sự bất lực của mình.

Cả người hai đầu gối mềm nhũn, triệt để quỳ trên mặt đất, không ngừng dập đầu. Đoàn Dự tại thời khắc này chỉ có thể hèn mọn khẩn cầu, cái kia đứng tại trong hội Nhạc Duyên cho Tiêu Phong một con đường sống, đến nỗi Thiếu Lâm… Đã không tại trái tim của hắn.

Đứng ở trong góc nhỏ Đoạn Chính Thuần. Tại thời khắc này cũng là không nói gì.

Muốn thò tay đi lôi kéo con của mình một thanh, rồi lại không cách nào làm cái gì nha. Chỉ có thể dùng một loại ánh mắt phẫn hận trừng mắt Nhạc Duyên thân ảnh. Mà Đoạn Duyên Khánh tắc thì chẳng biết lúc nào đi đến Đoàn Dự phía sau, muốn bang một thanh, rồi lại không biết như thế nào mở miệng.

Chư Cát Tiểu Hoa huống chi đem bờ môi cắn nát, lưu lại một miệng máu tươi.

A Tử thì là đã sớm hôn mê tại một bên, đó là Chư Cát Tiểu Hoa điểm huyệt ra tay, bằng không mà nói cái cô nương này đã sớm lao ra rồi.

Chỉ có trong miệng máu tươi, còn có cái kia gay mũi mùi máu tươi, mới có thể nhắc nhở hắn Chư Cát Tiểu Hoa không thể xúc động. Không thể để cho Tiêu Phong cái kia một lời nhiệt huyết uổng phí.

Khó có thể nói rõ tuyệt vọng, còn có thống khổ, tràn ngập tại toàn bộ quảng trường.

Mặc dù là chạy tới tiểu nha đầu bên cạnh Độc Cô

Phượng còn có Sư Phi Huyên, cùng với cái kia không hiểu xuất hiện nữ tử, ba ánh mắt của người đều đã rơi vào Tiêu Phong trên người. Nhìn xem cái này lượt rơi vãi một lời nhiệt huyết, vi cứu Thiếu Lâm, vi cứu chính đạo anh hùng đàn ông mà cố gắng.

Sư Phi Huyên sắc mặt tái nhợt, Độc Cô Phượng mặt sắc mặt ngưng trọng, mà nữ tử thì là trên mặt tán thưởng.

Thời gian dần trôi qua.

Trong cả sân, do Đoàn Dự bắt đầu tiếng khóc tựa hồ lây bệnh giống như bình thường. Đem vô số người đều lây bệnh mấy lần. Một ít nữ tử, tại thời khắc này sớm đã là mắt rưng rưng nước, cho dù là Mai Lan Trúc Cúc Tứ đại kiếm tùy tùng. Còn có A Bích cùng Vương Ngữ Yên, Nguyễn Tinh Trúc chờ nữ tử đều là hai mắt đẫm lệ.

Một thân Thương Thế so sánh nhẹ đích hòa thượng, thì là khoanh chân mà ngồi, nhắc tới nổi lên kinh văn.

Trong đó đúng là dùng Hư Trúc làm chủ.

Nhưng lại vẫn đang không người nào dám động thủ, mặc dù là Độc Cô Phượng cùng là Sư Phi Huyên, cũng sợ hãi chính mình vừa động thủ liền triệt để tan vỡ Tiêu Phong nguyện vọng, chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương như thiêu thân lao đầu vào lửa giống như bình thường hướng cái kia vô địch trên thân người đánh tới.

Oanh!

Mặt đất rung rung, đất sóng liên tiếp mà lên.

Tiêu Phong không để ý tới toàn thân xương cốt đều tại cót két rung động, càng là không để ý tới kinh mạch trướng đau nhức muốn nứt, hai tay gắt gao cầm lấy Nhạc Duyên hai tay. Ngửa đầu vẫn là trực tiếp đâm vào Nhạc Duyên trên trán.

Bành!

Đầu cùng đầu va chạm, phát ra lại để cho người hàm răng mỏi nhừ:cay mũi tiếng vang.

“Ừ!”

Một tiếng kêu đau đớn. Mặc dù là Nhạc Duyên dưới mắt loại này khát máu thái độ, cũng bị Tiêu Phong điên cuồng có tư thế cho đánh nữa một trở tay không kịp. Cái trán dính đầy đối phương trên người máu tươi, đem khuôn mặt nhiễm cái đỏ bừng, dữ tợn đến cực điểm.

Hai mắt tại trong chốc lát biến hóa, hiện lên màu vàng nhạt, dựng thẳng con mắt, như xà giống như bình thường đồng tử xuất hiện, trên hai gò má càng là nhẹ nhàng hiện ra rất nhiều lân phiến hình dáng đồ vật.

Đúng là cái kia ẩn núp tại thực chất bên trong ma long thái độ.

Cũng có thể nói là Ma thái độ.

Thu nạp cái kia hơn phân nửa ma long chi nguyên, dùng người chi thân thừa nhận Long nguyên, ở đâu là đơn

giản như thế sự tình?

Mặc dù là Nhạc Duyên dùng đạo tâm chủng ma * kết hợp hắn phương thức của hắn đánh tan sau hoạn, cái kia cũng chỉ là biểu hiện ra sau hoạn, nên biết hiểu có người ăn phượng huyết cũng là dùng luyện đan để làm, đuổi hắn trúng độc chất, mà không phải như là Nhạc Duyên như vậy phía bắc minh cưỡng ép hiếp thu nạp.

Rống!

Một tiếng khát máu như rồng giống như bình thường tiếng hô tự trong miệng phát ra.

Nhưng vừa mới phát ra tiếng hô liền bị đè ép trở về, tại dùng đầu đụng Nhạc Duyên có chút đầu cháng váng một khắc này, Tiêu Phong hàng Long chưởng pháp càng là một chưởng trùm lên Nhạc Duyên trên trán, đúng là lại lần nữa đem người đánh lùi một bước.

Người, đã thối lui đến vòng tròn bên cạnh.

Chỉ thiếu chút nữa, Nhạc Duyên sẽ gặp rời khỏi cái này vòng tròn.

Rồng ngâm bị hàng Long chưởng pháp sinh sinh đánh diệt, cái kia hiển hiện tại trên hai gò má Long Lân càng là tại một chưởng này phía dưới ẩn ẩn tiêu tan đi.

Mà theo thì còn lại là Nhạc Duyên một quyền, oanh tại Tiêu Phong trên người, vang lên chính là rõ ràng lọt vào tai gãy xương thanh âm, Tiêu Phong người lại lần nữa bị đánh bay đi ra ngoài, quỳ xuống đất không dậy nổi.

“Thứ mười bảy chưởng!”

Xoay người mà lên, mấy có lẽ đã thành một cái huyết nhân Tiêu Phong trong miệng chỗ niệm mà nói.

Còn lại cơ hội, chỉ có cuối cùng nhất một chưởng rồi.

Trước mắt đã thấy không rõ hết thảy, trong tầm mắt bảo tồn tất cả đều là huyết hồng.

Lung la lung lay đứng người lên, Tiêu Phong hắn muốn thi triển cuối cùng nhất một chưởng, lúc trước đánh nhau, đã cho hắn biết đối phương đã liên tục lui hai bước.

Chỉ thiếu chút nữa, cũng đủ để đem người đánh ra vòng tròn bên ngoài.

Cũng chỉ chênh lệch một chiêu.

Đồng lòng, cũng cảm thấy đó là một đầu khát máu ác long.

Thứ mười tám chưởng!

Công lực bừng bừng phấn chấn, sớm đã đến đỉnh, nhưng ở cái này cuối cùng nhất một khắc, Tiêu Phong dĩ nhiên là khí thế lại tăng, lại lần nữa cất cao một đoạn.

Trong đầu quanh quẩn là trước kia lão tăng quét rác câu hỏi ——

Đáng giá sao?

Đáng giá!

Sở hữu chiêu thức tại thời khắc này bị hắn chỗ vứt bỏ, cuối cùng nhất một chưởng vậy mà hóa thành lúc trước đệ nhất chưởng.

Kháng Long Hữu Hối!

Là nhất cương mãnh một chưởng, cũng là hắn Tiêu Phong không hối hận cuối cùng nhất một chưởng!

Ý niệm trong đầu rơi xuống, người đã đến Nhạc Duyên trước mặt, song chưởng như thừa nhận vạn cân sức nặng, mang theo chưa từng có từ trước đến nay khí thế ầm ầm mà ra.

Ác long!

Nên hàng! (chưa xong còn tiếp)

Chương 104 : Anh hùng (hạ)

Thứ mười tám chưởng.

Cũng là đệ nhất chưởng.

Là hàng Long chưởng pháp trong nhất cương mãnh một chiêu kia, Kháng Long Hữu Hối!

Hối hận sao?

Dứt khoát!

Ăn miếng thịt bự, khối lớn uống rượu, bênh vực kẻ yếu, vì nước vì dân, đây mới là anh hùng đàn ông việc.

Có thể chính mình xuất thân Đại Liêu, tại Đại Tống lớn lên, đến tột cùng vi cái đó một quốc gia?

Nuôi mình lớn lên địa phương, tại nhưng trong lòng thì so sinh chỗ của mình quá nặng, đương hắn đứng ra vi Thiếu Lâm, vi quần hùng xuất đầu một khắc này, Tiêu Phong liền biết rõ trong lòng mình lựa chọn.

Thú nhận không hối hận.

Ầm ầm ở bên trong, không khí bị Tiêu Phong sinh sinh mang ra một đầu trong suốt khí lãng đồng đạo, người tại lập tức đã đi tới Nhạc Duyên trước người.

Đối mặt cái này một bạo phát hết thảy Tiêu Phong một chưởng, Nhạc Duyên hai mắt có chút nhíu lại, cái kia như xà nhãn giống như bình thường đồng tử xuyên thấu qua khát máu trong ánh mắt, nhưng lại hiện lên một tia vui mừng. Mà người, càng là tại một chiêu này xuống, không tránh không cho, đúng là sinh sinh dùng thân thể ngăn cản trong thiên hạ nhất cương mãnh một chiêu.

Bành!

Chưởng, đặt tại Nhạc Duyên ngực.

Nương theo lấy Tiêu Phong gầm lên giận dữ, khí kình lập tức nhập vào cơ thể mà qua. Nhập vào cơ thể mà qua khí kình, càng là trên mặt đất để lại một đạo cự đại Chưởng Ấn. Trong mơ hồ, tất cả mọi người tại chỗ cũng nghe được một tiếng cùng loại rồng ngâm một loại thảm grraaào thanh âm, tựa hồ tại bên tai quanh quẩn.

Là ảo giác?

Hay là thật chính xuất hiện ở bên tai?

Không có ai biết, nhưng tất cả mọi người tại thời khắc này, đều có loại cảm giác này, chỉ là tại trong nhận thức biết, tất cả mọi người cảm thấy chỉ là ảo giác. Ảo giác như thế chân thật mà thôi.

Bởi vì dưới mắt, càng làm cho nhân để ý hay (vẫn) là cái kia ba thước trong hội thân ảnh.

Bất động.

Định dạng.

Người hay (vẫn) là trong đó, bất động không đạn.

“… Vẫn bị thất bại sao?”

Một tiếng nỉ non tự Tiêu Phong trong miệng nói ra, cái kia khắc ở Nhạc Duyên ngực song chưởng cuối cùng vô lực rơi xuống, cái kia dính đầy vết máu trên mặt có chính là tiếc nuối, là bất đắc dĩ, là mình trào phúng. Chỉ là hắn rất muốn người trước mắt sinh sinh đánh ra vòng tròn, nhưng tại thời khắc này. Tiêu Phong cũng biết chỉ sợ là bị mắc lừa.

Có thể mặc dù là như vậy, hắn cũng bất lực rồi.

“Có thể ta hay (vẫn) là thua a!”

Yếu đuối xuống thân hình cũng không có trực tiếp ngã xuống, mà là bị Nhạc Duyên thò tay dắt díu lấy, này mới khiến Tiêu Phong thân thể còn rất nhổ đứng ở đó ở bên trong, chỉ là bất kể như thế nào, cho dù là bất cứ người nào đều có thể nhìn thấy Tiêu Phong cái kia đã lộ ra còng xuống thân hình.

“Cáp!”

Gật gật đầu, Nhạc Duyên tựa ở Tiêu Phong bên tai, mặt không biểu tình nhỏ giọng nói: “Không thể như thế nói!”

“Mượn từ ngươi hai tay, mượn từ ngươi cái kia đệ nhất thiên hạ cương mãnh chưởng pháp, ta rút đi cuối cùng nhất trong thân thể cuối cùng nhất một cái nhược điểm.

Đã diệt một đầu nghiệt súc lưu lại ý thức!”

“Quan với điểm này, ta được cám ơn ngươi!”

Đương đạp vào Thiếu Thất Sơn, bắt đầu chính mình hành động một khắc này, theo một thân công lực vận chuyển sau, Nhạc Duyên đã dần dần phát hiện cái kia giấu ở trong đó nguy hiểm, cái kia một phần Long nguyên mang đến không chỉ có là long tính bản dâm sinh lý tình huống, càng là có thêm đầu kia ma long bản thân hung ác thú tính.

Chỉ bằng vào không bên trên Tinh Thần lực áp chế cái kia cũng không là biện pháp tốt nhất, tại đem Long nguyên triệt để thu nạp qua sau, phần này thú tính đã sáp nhập vào bản thân. Tìm không được đánh đồng âm nhu đến triệt tiêu, như vậy còn lại biện pháp duy nhất là mượn chí cương chi lực cưỡng ép hiếp kích diệt.

Mà có một lời anh hùng nhiệt huyết Tiêu Phong cùng hắn Hàng Long Thập Bát Chưởng, là tốt nhất người chọn lựa cùng võ công.

Có chút nghiêng đầu.

Ánh mắt hướng chính mình chân phải phương hướng nhìn lại, chân sau cùng đã gần sát vòng tròn tuyến. Lại không dẫm lên trên, căn bản mà nói, Nhạc Duyên căn bản không có thua.

Mặc dù là trước khi đã làm cân nhắc, nhưng Nhạc Duyên cũng tuyệt đối không ngờ rằng đem tánh mạng tiêu hao. Hết sức thăng hoa Tiêu Phong tại cuối cùng

nhất một chưởng sẽ là như vậy cường. Nếu nói là trước khi hai bước, bất quá là Nhạc Duyên vì hấp dẫn lấy cuối cùng nhất một chưởng mà cố gắng ra vẻ nhượng bộ, nhưng cái này bước thứ ba. Nhưng lại toàn lực phía dưới chính mình bị sinh sinh bách ra nửa bước.

Có thể nói, Tiêu Phong là đúng nghĩa võ học kỳ tài.

Chăm chỉ, thiên phú cũng không thiếu.

Chỉ là thời gian của hắn quá ngắn, vận mệnh quá mức thê thảm.

“Không!”

“Trên thực tế là ngươi thắng!”

Cảm thụ được bốn phía chi nhân tuyệt vọng, Nhạc Duyên nhìn trước mắt cái kia đã triệt để thấy không rõ trước mắt sự vật Tiêu Phong, nhìn xem cái kia đã lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được xám trắng tóc, Nhạc Duyên đột nhiên cảm giác mình nên nói một câu lời nói dối: “Ngươi cứu vớt Thiếu Lâm Tự, cứu vớt quần hùng, bọn hắn đều tại cảm kích ngươi! Sẽ không đi để ý ngươi người Liêu thân phận, ngươi là chân chính Đại Tống người, so bất luận kẻ nào đều thích hợp cái này thân phận.”

“Vậy sao?”

Trong lời nói lộ vẻ kinh hỉ, dù là Tiêu Phong phát hiện mình dưới mắt đã đứng không vững, là mượn từ đối phương đến chèo chống, càng là nhìn không thấy bất kỳ

vật gì, thậm chí bên tai cũng đã là ầm ầm rung động, nghe không được bốn phía thanh âm, chỉ có Nhạc Duyên thanh âm quanh quẩn ở bên tai của hắn.

“Đúng vậy, ta thua!”

Mặt không biểu tình gật đầu, tại Nhạc Duyên khóe mắt, cũng là thấm ra một tia bi ai, là đối với người trước mắt bi ai, cũng là đối với chính mình làm như thế sự tình bi ai.

Nhạc Duyên theo không cho là mình là một anh hùng, thậm chí hội (sẽ) tự nhận là là một cái người xấu. Nhưng trong lòng của hắn, đối với trong thiên hạ anh hùng nhân vật nhưng lại kính nể đến cực điểm. Tại những năm gần đây này, chính thức trên ý nghĩa, lành nghề vi phẩm cách bên trên có thể làm cho Nhạc Duyên kính nể chỉ có ba người.

Một cái là vì dân vì nước Quách Tĩnh.

Một cái là tự nói một thân không có giết nhầm hơn người hồng thất công, mặc dù là cùng Âu Dương Phong đồng quy với tận sau, vẫn đang không quên chính mình lúc trước cùng hắn đáp ứng, đến trợ giúp Xích Luyện Tiên Tử lạc đường biết quay lại.

Còn lại một cái, hoặc là nói là vốn hẳn nên xếp hạng cái thứ nhất thì còn lại là Tiêu Phong rồi.

Nhưng theo không có một cái nào thời điểm, sẽ để cho hắn cảm thấy tâm tình sẽ là dưới mắt như vậy trầm trọng. Mà cái này một cái lại để cho Nhạc Duyên kính nể

người, nhưng lại đã bị chết ở tại trong tay của mình.

Dùng Nhạc Duyên nhãn lực tất nhiên là nhìn đến ra, Tiêu Phong triệt để tiêu hao Sinh Mệnh lực, đã không có sống rồi. Cuối cùng nhất một chưởng không chỉ có kích đã diệt ma long còn sót lại bản thân lưu lại ý thức, huống chi đem Nhạc Duyên bản thân cũng đánh ra không nhỏ nội thương.

Cái kia dùng một thân sở hữu làm đại giá cuối cùng nhất một chưởng, quả thật là thế gian nhất cương mãnh một chưởng.

“Cáp!”

“Ha ha ha!”

Tiêu Phong nghe vậy nở nụ cười, trong miệng máu tươi đã sớm ngăn không được, nhưng cái này không che lấp nội tâm của hắn cao hứng, “Vậy là ngươi hay không muốn hội (sẽ) đáp ứng lời hứa?”

“Hội (sẽ)!”

“Cái kia tốt!”

“Phiền toái Nhạc huynh cầm một bầu rượu cho ta, ta muốn uống rượu…”

Ngắn gọn trả lời, không thể nghi ngờ lại để cho Tiêu Phong rất là thoả mãn, chỉ là hắn cuối cùng cảm thấy miệng đầy mùi máu tươi không quá thích ứng, muốn muốn tên địch nhân này đi lấy một bầu rượu. Dùng giải

quyết xong nguyện vọng trong lòng, “Tại lúc trước nhìn thấy các hạ một khắc này, tựu muốn cùng ngươi nâng ly một phen rồi!”

“…”

Mặc dù là bản thân bị trọng thương, người đã đến hấp hối chi tế, vẫn là hào khí vượt mây, Nhạc Duyên ánh mắt theo Tiêu Phong trên người thu hồi, gặp đối phương tựa hồ còn có thể kiên trì, cái này liền quay đầu lại quay người hướng Cái Bang đệ tử phương hướng nhìn lại.

Chỗ đó lưu lại đệ tử trên người còn có rượu.

Tay phải duỗi ra, cách hơn mười trượng khoảng cách đem một cái hồ lô rượu hấp trong tay, xoay người. Chính muốn mở miệng lúc nói chuyện, nhưng lại mãnh liệt ngừng lại.

Bùm bùm!

Liên tiếp không dứt với tai thanh âm tự mình cố gắng đi nhô lên thân hình Tiêu Phong trên người vang lên, vô số huyết vụ càng là tuôn ra. Nhất là kiếm kia thương miệng vết thương, càng là một cỗ thê diễm máu tươi dâng lên mà ra. Đó là toàn thân gân mạch đứt từng khúc, cốt cách đứt gãy, huyết dịch bạo thể dấu hiệu.

Lập tức.

Tất cả mọi người tại chỗ đều ngây ngẩn cả người.

Cho dù là rất nhiều người trong nội tâm sớm đã có suy

đoán, nhưng dưới mắt thấy như vậy một màn, vẫn là làm cho không người nào có thể tiếp nhận.

Cơ hồ trước khi đối với Tiêu Phong cái kia người Liêu thân phận còn ôm có ý kiến người giang hồ, tại thời khắc này cũng không có. Có chỉ là khôn cùng đau nhức, còn có hối hận. Trong đó, Cái Bang đệ tử càng cái gì. Tại thời khắc này, đã bị Nhạc Duyên dọa bể mật lượng giang hồ quần hùng lại lần nữa gió nổi mây phun. Trong lòng dũng khí lại dâng lên.

Trong tràng.

Nhạc Duyên lẳng lặng nhìn cái kia một thân huyết dịch văng khắp nơi sau, vẫn đang cao ngất lấy thân thể đứng thẳng Tiêu Phong. Mặc dù là máu đen che mặt, một thân đống bừa bộn, hay (vẫn) là không thay đổi cái kia một thân anh hùng khí khái.

Toàn bộ quảng trường quanh quẩn chính là người tiếng khóc. Là cắn răng thanh âm, càng là phật hiệu âm thanh.

Còn có rất nhiều mang theo cực đoan sát ý ánh mắt.

Tại thời khắc này.

Vốn là lờ mờ bầu trời cũng không biết tại khi nào bắt đầu bay xuống nổi lên bông tuyết, nổi lên gió lạnh. Giống như đã ở vi trong thiên địa này một anh hùng đàn ông mất đi mà bi thương.

Theo gió thổi qua, Tiêu Phong thân thể cuối cùng

nhuyễn đến xuống, cả người sắp hướng Nhạc Duyên phương hướng quỳ ngã xuống.

Chỉ là tại quỳ xuống một khắc này, thi thể bị Nhạc Duyên dùng tay dìu dắt bắt đầu.

“Anh hùng…”

“Không có lẽ quỳ đi chết!”

Nói xong, liền đem thi thể nhẹ nhàng hướng sau đẩy, Tiêu Phong thân thể tựu như vậy như là rơi xuống nước lục bình giống như bình thường hướng sau ngược lại đi.

Một tiếng ‘Con ta a!’ bi sặc chi gào thét từ cái này sụp đổ Thiếu Lâm tường hậu truyện ra, thân hình lập loè trong là cái kia tại trong tàng kinh các bị lão tăng quét rác độ hóa Tiêu Viễn Sơn, giờ phút này đã cạo đầu trọc hóa thành lão hòa thượng hắn tại Tiêu Phong thân thể rơi xuống đất một khắc này đoạt tại trong ngực, vậy sau,rồi mới cả người ôm con của mình khóc rống lưu nước mắt, “Ta tựu không nên tới báo thù… Ngươi tựu cũng không gặp phải chuyện như vậy!”

“Đại ca!”

“Tiêu huynh!”

“Bang chủ!”

“Tiêu đại hiệp!”

Vô số thanh âm tại bên tai quanh quẩn, Nhạc Duyên thì

là yên tĩnh thối hậu vài bước, xem lên trước mặt cái này một đám triệt để điên cuồng người.

Một người.

Một bầu rượu.

Ngửa đầu miệng lớn rót xuống, tại uống hơn phân nửa sau, Nhạc Duyên đem trong tay hồ lô rượu đảo ngược mà xuống, đem bên trong tửu thủy từng điểm từng điểm chiếu vào trước mặt của mình, thì thào tự nói, muốn cùng Tiêu Phong cùng uống một chén ý định cuối cùng nhất còn không có đạt thành.

“Kiều huynh a!”

“Có một câu đã quên nói cho ngươi biết!”

“Trước khi những lời kia, đều là ta lừa gạt ngươi!”

…

Xa xa.

Sư Phi Huyên sắc mặt trắng bệch.

Độc Cô Phượng sắc mặt cũng là không sao vậy đẹp mắt.

Một anh hùng đàn ông như thế kết thúc, tại hai nữ trái tim có thật lớn chấn động.

Một người nhìn trong tay mình tử vi nhuyễn kiếm, ẩn ẩn

xuất thần.

Mà một người khác, thì là sắc mặt khi thì thanh khi thì bạch, trong đầu một mực suy tư về cách làm của mình, đúng rồi sao?

Đáng giá sao?

Sau nửa ngày.

Chỉ nghe oa một tiếng, Sư Phi Huyên lộ vẻ ngửa đầu phun ra một ngụm máu tươi.

“Cáp!”

“Đây mới là ta trong tưởng tượng người nam nhân kia!”

Đứng ở một bên nữ tử nở nụ cười, đối với cái kia Nhạc Duyên cách làm, nàng rất là thoả mãn. Quay đầu, nữ tử ánh mắt đã rơi vào Sư Phi Huyên trên người, hỏi: “Nhưng hắn là muốn tiếp tục diệt Thiếu Lâm rồi… Ngươi chỗ khẩn cầu hết thảy, thậm chí chính mình cũng không là đối thủ rồi!”

“Thật sự là bi ai a!”

Nhìn xem trên tinh thần đã bị bị thương Sư Phi Huyên, nữ tử chân mày lá liễu hơi vểnh, dùng một loại hấp dẫn ngữ khí nói ra: “Muốn cứu Thiếu Lâm sao?”

“…”

Mãnh liệt quay đầu, Sư Phi Huyên ánh mắt gắt gao

chằm chằm vào nữ nhi của mình.

Chỉ nghe đối phương dùng một loại rất tùy ý ngữ khí nói ra: “Cầu ta à!”

“Tựa như lúc trước ta cầu các ngươi đồng dạng!”

Trong chốc lát, Sư Phi Huyên theo không có một cái nào thời điểm cảm thấy cái này vào đông gió lạnh sẽ là như thế lại để cho người cảm thấy lạnh buốt.

Lạnh thấu xương

Chương 105 : Quỳ

Xa xa.

Cái kia đã không sai biệt lắm vứt đi đồng nhất Thiếu Lâm Tự vách tường hài cốt chỗ, đứng đấy một cái áo xám lão tăng, đúng là Mộ Dung Bác.

Hết thảy trước mắt, hắn cũng yên tĩnh xem tại trong mắt.

Tuy nhiên đã trải qua lão tăng quét rác làm phép, Mộ Dung Bác trong lòng đã bỏ đi này một phần dã tâm, nhưng nội tâm vi nhi tử về sau cân nhắc, cái này cũng không hội (sẽ) bởi vì Mộ Dung Bác đã trở thành hòa thượng về sau, tựu sẽ buông tha cho. Bởi vậy, một trận chiến qua đi, Mộ Dung Phục theo Thiếu Lâm phía sau núi đã đi ra.

Dù là dưới mắt Thiếu Thất Sơn đã bị vây núi, vốn lấy Mộ Dung Phục năng lực lại cũng có thể đào thoát. Dù sao, cao thủ đứng đầu đều trên chân núi.

Thậm chí.

Mộ Dung Phục thất lạc mà đi bóng lưng, Tiêu Phong nhưng lại một cách không ngờ không có ngăn trở.

Hết thảy âm mưu quỷ kế tại vạch trần về sau, nên cái gì cũng không phải rồi.

Nhất là phần này âm mưu còn đã rơi vào Lục Phiến Môn trong mắt.

Tại mạnh mẽ quan phủ lực lượng xuống, Mộ Dung gia tộc hết thảy chỉ sợ sẽ bị quan phủ lực lượng dẹp yên. Cho nên, nhìn thấy Mộ Dung Phục ra ngoài, Tiêu Phong nhưng lại đã không có ngăn trở tâm tư, có chỉ là nội tâm đối với cái này một cái đã cố chấp người đáng tiếc.

Trong đầu quanh quẩn Tiêu Phong lúc trước cái kia hào khí vượt mây thần sắc, tại kết hợp dưới mắt cái này đã ngã xuống Tiêu Viễn Sơn trong ngực, đã mất đi tiếng động huyết nhân, cho dù là Mộ Dung Bác cũng không thể không cảm thán đây là một cái đứng được thẳng, đi được chính anh hùng đàn ông.

Không là hắn người Liêu thân phận, chỉ vì hắn làm hết thảy sự tình.

Chỉ là…

Thân là người phụ, rồi lại ở đâu hy vọng con của mình là như thế anh hùng nhân vật đâu này?

Thở dài một tiếng tự trong miệng phát ra, Mộ Dung Bác cũng không có đi ra ngoài, mà là đứng tại nguyên chỗ không có bất kỳ động tác gì, hắn biết rõ tạo phản một chuyện không có thể như vậy chấm dứt, mặc kệ cái kia đã ra ngoài nhi tử biết làm loại nào lựa chọn, nhưng là bọn hắn phải cho Lục Phiến Môn. Cho triều đình một cái công đạo.

Hắn, Mộ Dung Bác là cái kia giao đại.

Trong tràng.

Tiêu Viễn Sơn nước mắt tuôn đầy mặt, một lòng bi sặc.

Hắn cả đời này là vì cái gì?

Có thể là kết quả như vậy. Hắn không cách nào tiếp nhận a!

Đàn ông có nước mắt không dễ rơi.

Giờ khắc này.

Tiêu Viễn Sơn lại lần nữa đau nhức triệt nội tâm, tựu như là mấy chục năm trước. Tại Nhạn Môn Quan một trận chiến ở bên trong, nhìn tận mắt phu nhân của mình chết tại trước mặt của mình một khắc này. Dưới mắt, nhưng lại lại để cho hắn lại lần nữa cảm thụ một lần.

“A!”

“A… A…”

Bàn tay lớn nhẹ nhàng vuốt ve cái kia chiếm hết lấy vết máu khuôn mặt, tại Tiêu Viễn Sơn trong cổ họng nghẹn ngào mà ra thanh âm, cuối cùng nhất cái kia không thành lời nói, cuối cùng nhất hóa thành từng tiếng lại để cho người bên ngoài nghe buồn bã đến thực chất bên trong tiếng cười: “A… A… Ha ha…”

Một bên cười, một bên rơi lệ.

Tiêu Viễn Sơn ôm Tiêu Phong thi thể, cả người ở vào cái loại nầy mang đang lúc mờ mịt. Lại để cho bốn phía

cả đám xem sinh lòng không đành lòng.

Cho dù là có đầy ngập phẫn hận, nhưng ở đối mặt một cái không thể chiến thắng người, cái loại nầy phẫn hận sẽ hóa thành tuyệt vọng.

Một bên.

“A di đà phật!”

“Thiện tai thiện tai!”

Đã là một thân mỏi mệt lão tăng quét rác thấy thế, cũng là sinh lòng thở dài, một tiếng cảm thán qua đi, liền cũng đồng lòng đã mất đi tiếng động, như vậy tọa hóa viên tịch.

Trong chốc lát.

Còn sót lại tăng chúng, thấy thế đều là một tiếng kêu rên.

Liên tiếp không ngừng phật hiệu lẫn nhau phập phồng, còn có thể hoạt động tăng chúng cũng đã cưỡng ép hiếp khoanh chân ngồi trên mặt đất, đã bắt đầu từng tiếng phật hiệu. Cùng với lẩm bẩm kinh văn.

“Không bên trên quá sâu vi diệu pháp, hàng trăm vạn kiếp khó tao ngộ, ta nay kiến thức được thụ cầm. Nguyện giải Như Lai chân thật nghĩa.”

“Nam mô bản sư thích già mưu ni phật!”

“Nam mô đại nguyện địa tạng vương Bồ Tát!”

…

Mênh mông cuồn cuộn kinh văn liên tiếp vang lên, cuối cùng nhất những âm thanh này hội tụ thành đồng nhất, quanh quẩn tại Thiếu Thất Sơn.

Thật tinh mắt giang hồ nhân sĩ, tất nhiên là nghe ra cái này âm thanh phật kinh là xuất từ nơi nào.

Thậm chí.

Một ít giang hồ nhân sĩ, cũng không khỏi nhắc tới, vì trước mắt những người bị chết kia, càng là vì Tiêu Phong.

Đúng là 《 địa tàng kinh 》!

Đã đối với Tiêu Phong cùng lão tăng quét rác chi tử chỗ niệm, cũng là vi Nhạc Duyên chỗ niệm.

“…”

Yên tĩnh xem lên trước mặt phát sinh hết thảy, Nhạc Duyên tựa hồ là không đếm xỉa đến. Như cùng một cái người ngoài cuộc nhìn xem đây hết thảy, Tiêu Phong như thế kết cục. Lại để cho Nhạc Duyên nội tâm có một loại cảm giác nói không ra lời.

Lần thứ nhất.

Hắn cảm thấy người trong giang hồ, sinh không khỏi

mình một câu nói kia đến tột cùng là dạng gì nhận thức.

Đạo bất đồng. Không tương vi mưu.

Huống chi là lý niệm bất đồng.

Nghe cái kia tại bên tai quanh quẩn kinh văn, Nhạc Duyên tiện tay đem trên tay hồ lô rượu ném trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn cái kia càng rơi xuống càng lớn bông tuyết, mặc cho những bông tuyết này rơi tại trên mặt của mình, ngoài miệng nhưng lại vừa cười vừa nói: “《 địa tàng kinh 》… Cáp! Là địa ngục không không, ta không thành Phật, các ngươi liền sẽ không buông tha cho sao?”

“Thật đúng là cố chấp… Thật đáng buồn a!”

Chỉ là tại thời khắc này, Nhạc Duyên trên người cái kia sợi khát máu khí tức đã tiêu tán, tuy nhiên trên người vẫn đang có Tiêu Phong vết máu, nhưng hắn đang nghe lấy những có chút này bực bội phật kinh thời điểm, nhưng không có ra tay tâm tư.

Đã trầm mặc sau nửa ngày.

Nhạc Duyên một tiếng than nhẹ, phải tay vừa lộn, một thanh xinh xắn phi đao xuất hiện ở lòng bàn tay. Trong tay trái thì là lấy ra một đoạn hương mộc, không nói gì, trực tiếp yên tĩnh đứng ở nơi đó bắt đầu điêu khắc.

Theo cây đao xẹt qua, cái kia trụy lạc mảnh gỗ vụn tựu như là bầu trời tung bay tuyết trắng, đồng dạng ung dung dương dương tự đắc, đồng dạng không có rễ

không có bằng chứng.

Rơi xuống.

Liền rốt cuộc không thể quay về.

Theo động tác, đầu gỗ bên trên đã thời gian dần trôi qua xuất hiện hình dáng, đó là một đại hán hình tượng.

Một căn trúc côn.

Một bầu rượu.

Một thân miếng vá, một đôi tay không, một tiếng cười.

Hào khí vượt mây, đỉnh thiên lập địa đại đàn ông.

Rất nhanh.

Pho tượng đã hoàn hảo.

Nhìn xem trên tay cái này một cái Tiêu Phong pho tượng, đây là hắn đã từng trong suy nghĩ Tiêu đại hiệp ấn tượng, chỉ là giờ khắc này… Phi đao thu hồi, theo tay phải đột nhiên nắm chặt, pho tượng kia lập tức hóa thành mảnh vỡ, tự giữa ngón tay tiết xuống.

Tựu như cùng đối phương đã bị chết ở tại trên tay của mình độc nhất vô nhị.

Tại thời khắc này, Nhạc Duyên đã biết rõ tâm tư của mình, đã chính thức triệt để phát sanh biến hóa.

Chỉ là phần này biến hóa là cái gì?

Hắn không muốn nói, cũng không muốn nói.

Mà tựa hồ là cảm nhận được cái gì, Nhạc Duyên thời gian dần qua quay đầu, ánh mắt hướng mặt khác một phương nhìn lại.

Nơi hẻo lánh.

Đương Sư Phi Huyên cùng Độc Cô Phượng đến đây thời điểm, tiểu nha đầu đã cùng Tứ đại kiếm tùy tùng đi tới bên kia, rất xa lánh ra. Nàng cảm giác, cảm thấy người nọ quá mức kỳ quái. Cũng làm cho nàng có chút chán ghét.

“Cầu ta à!”

“Tựa như ta lúc đầu cầu các ngươi như vậy!”

Mỹ mạo nữ tử ánh mắt đứng tại Sư Phi Huyên trên mặt, cái kia mục quang tự tiếu phi tiếu như muốn xuyên thấu mặt của đối phương, khắc sâu vào đối phương trong óc.

Tự tiếu phi tiếu thần sắc. Lại để cho người căn bản suy đoán không xuất ra nàng đến tột cùng suy nghĩ cái gì.

“…”

Sư Phi Huyên nghe vậy thân hình không khỏi run lên, ngẩng đầu. Ánh mắt gắt gao chằm chằm vào đối phương.

Phía sau.

Độc Cô Phượng ánh mắt cuối cùng từ Tiêu Phong phụ tử trên người thu hồi, nàng lần thứ nhất đối với trên tay mình cái này chuôi nhuyễn kiếm đã có một loại chán ghét tâm tư. Kiếm của nàng giết qua không ít người, cũng thương qua không ít người, tự nàng kiếm pháp đại thành về sau, tự Nhạc Duyên ngoại trừ, nàng chỉ cần tại kiếm pháp hơn mấy hồ có thể có thể nói bất bại.

Nhưng vào hôm nay…

Một trận chiến này qua đi, nàng tinh tường biết rõ chính mình vẫn bại.

Không phải thua ở kiếm pháp bên trên, mà là thua ở trên người của mình.

Đối phương cái kia là kiếm pháp. Hay (vẫn) là đạo tâm chủng ma?

Độc Cô Phượng không cách nào xác định.

Đúng vậy.

Trong đầu trả hết nợ tích nhớ đối phương một chiêu kia thi triển đi ra về sau, nàng loáng thoáng cảm giác mình đã trở thành kiếm của đối phương, lúc này mới bị thương Tiêu Phong. Một cái như thế anh hùng đàn ông, tuy nhiên không phải chết trên tay của nàng, nhưng là không không quan hệ.

Người ta, cuối cùng là ngộ thương tại dưới kiếm của

mình.

Tử vi nhuyễn kiếm, từ đó về sau dĩ nhiên không thể dùng.

Trong nội tâm đã xác định trên tay bảo kiếm kết cục, nhưng lực chú ý của nàng lập tức liền bị nữ tử cùng Sư Phi Huyên đối thoại hấp dẫn.

Nhíu lại lông mày, Độc Cô Phượng ánh mắt một mực tại nữ tử trên mặt qua lại càn quét, đây là một cái làm cho nàng lạ lẫm nữ nhân. Độc Cô Phượng cũng không nhận ra, nhưng nhìn Sư Phi Huyên bộ dáng thần sắc, hiển nhiên cả hai quan hệ cũng không tầm thường.

Ý niệm trong đầu đến tận đây. Mãnh liệt trong đầu Linh quang lóe lên, Độc Cô Phượng nghĩ tới một người.

Một cái trong thiên hạ sở hữu nữ tử đều không thể không bội phục nữ nhân.

Chân trái có chút bên cạnh đạp một bước, tay phải thì là nắm chặt trong tay nhuyễn kiếm, ánh mắt như ngừng lại trên mặt của đối phương.

Tuy nhiên Độc Cô Phượng không muốn đi thừa nhận, nhưng theo phương diện nào đó mà nói, nàng Độc Cô Gia cũng cùng người trước mắt có ân oán.

Môn phiệt thế gia…

Theo phương diện nào đó mà nói, theo Dương Nghiễm chỗ đó bắt đầu, đã đến người trước mắt trên tay chung

kết.

Bất quá điểm này Độc Cô Phượng ngược lại là không có để ý, quan trọng nhất là người trước mắt cũng hội (sẽ) cái kia đạo tâm chủng ma * người.

Sư Phi Huyên đã trầm mặc.

“Ngươi muốn cứu sao?”

Trong đầu quanh quẩn lộ vẻ vấn đề này. Sư Phi Huyên sắc mặt có chút trắng bệch, nàng thập phần tinh tường vấn đề này cũng không phải bình thường vấn đề. Nó chỉ không chỉ là Thiếu Lâm Tự an nguy, hơn nữa tự nhà mình con gái trong miệng hỏi lúc đi ra. Nó đã đã bao hàm những thứ khác hàm nghĩa.

Đã chỉ Thiếu Lâm an nguy, cũng là mẹ con ở giữa lựa chọn.

Hóa thành một cái đơn giản đích thoại ngữ mà nói, là cái này Thiếu Lâm cùng nàng tầm đó đến tột cùng ai quan trọng hơn?

“A…!”

Khóe miệng máu tươi tại chảy xuôi, lòng đang đau, càng là tại hối hận, nước mắt đã ướt rồi con mắt, chỉ là không có chảy ra mà thôi. Đối mặt loại này bức bách, Sư Phi Huyên đột nhiên đã minh bạch lúc trước nữ nhi của mình trong nội tâm suy nghĩ cùng cái kia một phần đau đớn.

Cái kia phần tâm tư, đến tột cùng đáng giá sao?

Dưới mắt cục diện, lại có bao nhiêu là vì nàng cùng Nhạc Duyên ở giữa lý niệm tranh đấu?

Nếu như không giải quyết dưới mắt sự tình, cái kia đến cùng còn có thể lưu bao nhiêu máu tươi? Có lẽ… Có lẽ, mình mới là nhập ma chính là cái người kia đi à nha!

Độ Ma…

“A!”

“Ha ha!”

Sư Phi Huyên một bên cười, khóe mắt nước mắt càng là chảy dài, quay đầu chung quanh, nhìn thấy chính là cái kia khắp nơi trên đất đống bừa bộn, còn có đổ một mảng lớn phòng ốc, một trận chiến này đã bị chết không ít người. Ở đây quần hùng đều là giang hồ nhân sĩ, người giang hồ giang hồ người từng trải chết.

Nhưng bọn hắn không có lẽ chết như vậy đi, thực tế trong đó càng là có thêm rất nhiều người vì dân vì nước người, một lời nhiệt huyết làm sao có thể rơi vãi ở chỗ này?

Ánh mắt dịu dàng.

Cuối cùng, ánh mắt tại Tiêu Phong thi thể bên trên định dạng hoàn chỉnh sau một lúc lâu, lại đã rơi vào Nhạc Duyên trên người.

Vì nước vì dân…

Trước kia chính mình có lẽ là ích kỷ chút ít, là nhập ma rồi, nhưng ở dưới mắt… Sư Phi Huyên đồng lòng tinh tường Đại Tống thế cục, trong đầu quanh quẩn tĩnh niệm thiền viện dạy bảo, vi thiên hạ… Là như thế nào mới xem như vi thiên hạ?

Phải nhìn Tiêu Phong nữa kết cục về sau, Sư Phi Huyên rốt cuộc hiểu rõ một câu nói kia là cái gì hàm nghĩa.

Các nàng… Đều lĩnh ngộ sai rồi.

Xin lỗi rồi!

Minh Không!

Hết thảy đều là lỗi của ta!

Trong nội tâm tê rần, câu nói kia cuối cùng là không có nói ra, thu hồi ánh mắt, Sư Phi Huyên ánh mắt đứng tại trước mặt nữ tử trên mặt, nỉ non nói: “Tựu lại để cho Sư Phi Huyên một lần cuối cùng vi thiên hạ này, làm cho phật môn làm một chuyện a!”

“Phi huyên, quật cường rồi!”

Thoại âm rơi xuống, Sư Phi Huyên gật đầu cúi đầu, sau đó hai đầu gối mềm nhũn, tựu như vậy thẳng tắp quỳ gối này ở bên trong.

Một bên.

Một mực chú ý tình huống Độc Cô Phượng lập tức sững sờ, trên mặt lộ vẻ ngạc nhiên cùng khiếp sợ.

Mà ở Sư Phi Huyên trước mặt ——

“…”

Minh Không ngơ ngác nhìn xem cái kia quỳ tại chính mình trước người Sư Phi Huyên, con mắt trợn thật lớn.

Trên mặt lộ vẻ ngoài ý muốn.

“À?”

“Cáp! Ha ha ha…”

“Quỳ!”

“Ngươi, vậy mà thật sự cho ta quỳ?”

Là bi thương buồn bã, thì không cách nào tin, Minh Không hốc mắt ẩn ẩn đỏ lên, cả người càng là ngửa mặt lên trời cười ha hả, thê lương giọng nữ quanh quẩn tại đỉnh núi, tại tiếng cười kia ở bên trong, ngẩng lên đôi má trợt xuống hai khỏa nước mắt trong suốt.

Mẹ của mình…

Đúng là vẫn còn không có lựa chọn chính mình, vậy mà vì người khác cho con gái ruột quỳ xuống rồi…

Một lời bi phẫn, rốt cục triệt để chịu đựng không nổi, dù là nàng từng làm qua Hoàng đế, nhưng ở thời điểm này,

hết thảy đều không trọng yếu.

“A! ! !”

Công lực ầm ầm bộc phát.

Phát quan văng tung tóe, một đầu tóc đen ầm ầm tản ra, khí kình coi hắn làm trung tâm hướng bốn phương tám hướng, tuôn ra mà đi, quấy đến đầy trời tuyết bay cuồng loạn bốn vũ bắt đầu.

Quanh quẩn tại Thiếu Thất Sơn chỉ có cái kia một tiếng đau nhức oán hận thê lương chi hô.

Quay đầu.

Nhạc Duyên chứng kiến là cái kia cuồng quyển Phong Tuyết, còn có cái kia xé rách nội tâm thanh âm.

Chưa phát giác ra gian, Nhạc Duyên chỉ cảm giác mình tâm mãnh liệt đau.

Chương 106 : Mặt nạ

“A!”

Không khí quét ngang mà qua, đem đầy trời bông tuyết quấy ngược lại cuốn mà lên, chỉ lên trời dâng lên đi.

Càng là trên mặt đất tạo thành một cái phạm vi ba trượng lõm hố hình tròn.

Khổng lồ lực đạo, huống chi đem quỳ gối trước mặt Sư Phi Huyên cho bắn bay đi ra ngoài, đồng lòng, trong lúc nhất thời trở tay không kịp Độc Cô Phượng đồng lòng nhận lấy tai họa, cả người bị cái này cỗ kình khí cho dẫn theo đi ra ngoài.

Mà ở bên cạnh những người khác, thì là không có tốt như vậy rồi.

Thê lương thanh âm, như Ma Âm rót vào tai, lập tức chấn đắc không ít người cháng váng đầu hoa mắt, miệng phun máu tươi, nhận lấy trọng thương. Nhưng đạo này thê lương Ma Âm cũng không có như vậy chấm dứt, tại đạt tới đỉnh điểm nhất về sau, có ít người chỉ cảm thấy trong đầu một hồi nổ vang, cả người trước mắt liền hắc tới, không bao giờ nữa biết rõ chuyện gì.

Tại sóng âm quét ngang một khắc này, Nhạc Duyên đã thân hình di động, đi tới tiểu nha đầu còn có Tứ đại kiếm tùy tùng trước người, chặn sóng âm trùng kích.

“Cáp!”

“Cáp!”

“Cáp!”

Đầy trời bông tuyết rốt cục lại lần nữa khôi phục xuống trạng thái, lộn xộn một đoàn triệt để khai tỏ ánh sáng không chỗ đứng địa phương bao phủ lại, đứng ở bên ngoài người chỉ có thể nhìn thấy mông lung đồng nhất, nhìn xem một cái dáng vẻ thướt tha mềm mại thân ảnh tại đâu đó không ngừng nhẹ thở phì phò.

Vốn là nước mắt trên má đã sớm không thấy, ửng đỏ hốc mắt cũng khôi phục nguyên trạng.

Nếu không là cái kia không ngừng bộ ngực phập phồng, còn có cái kia từng tiếng làm như mỏi mệt tới cực điểm tiếng hơi thở, hơn nữa cái kia lõm xuống dưới mặt đất, cùng với cuồng vũ Phong Tuyết, chỉ sợ người ở bên ngoài xem ra vừa mới những đều chẳng qua kia là huyễn giống như.

Nhu nhược biểu lộ không bao giờ nữa tại.

Bảo tồn tại trên mặt chỉ có vô tình chi sắc, còn có cái kia bễ nghễ ánh mắt.

Thân làm một cái Đế Vương, chính yếu nhất là nếu có thể đủ khống chế tâm tình của mình.

Chậm rãi đứng người lên, Minh Không toàn thân cao thấp phát ra đùng đùng tiếng vang, đó là khớp xương đang run động, là nàng một thân công lực tại vận

chuyển, một tay phụ bối, người tựu như vậy theo trong gió tuyết đi ra. Lướt qua Sư Phi Huyên bên cạnh, hướng Nhạc Duyên phương hướng giẫm chận tại chỗ mà đi.

Trên đường.

Nhưng lại không còn có nhìn Sư Phi Huyên liếc.

Đồng lòng.

Bốn phía hoàn toàn thanh tỉnh ánh mắt của những người khác cũng đã rơi vào vừa rồi cái kia phát ra cực lớn chấn động nữ tử trên người, cái kia một thân màu vàng sáng quần áo, tại trong gió tuyết lộ ra hết sức dễ làm người khác chú ý.

Đoàn Dự, Vương Ngữ Yên bọn người biết rõ dưới mắt chỉ sợ là thế cục lại biến.

Tuy nói Vương Ngữ Yên lòng tràn đầy lo lắng cho mình biểu ca an nguy, nhưng ở hiện tại nhưng cũng không dám đi bên trong tìm kiếm Mộ Dung Phục tung tích, tuy nói tại ở phương diện khác nàng rất đơn thuần, nhưng cũng biết Lục Phiến Môn xuất hiện, đã đại biểu sự tình không có khống chế.

Nàng đi vô cùng có khả năng liên lụy đến Mạn Đà sơn trang, thậm chí trở thành Lục Phiến Môn lời dẫn.

Hơn nữa. Dưới mắt, Vương Ngữ Yên chú ý lực cũng bị chuyện trước mắt hấp dẫn.

Tại trong mắt của tất cả mọi người, cái này một thân

màu vàng sáng áo bào nữ tử, một thân quần áo hiển lộ rõ ràng xa hoa, nhẹ đạp trên bộ pháp càng là vững vàng vô cùng.

Cái kia đi đường cảm giác…

Tại Đoàn Dự, Đoạn Chính Thuần còn có Đoạn Duyên Khánh bọn người trong mắt, càng là có thêm rõ ràng uy nghiêm.

Tựu thật giống Hoàng đế giống như bình thường.

“…”

Ánh mắt dịu dàng, Minh Không đạp trên ưu nhã bước chân, từng bước từng bước hướng phía trước đi đến.

Mà ở đối diện với của nàng.

Nhạc Duyên thì là đứng an tĩnh, nhìn xem nữ tử này từng bước từng bước hướng chính mình đi tới.

Khoảng cách giữa hai người càng gần. Nhạc Duyên nội tâm thì có một loại càng phát ra quen thuộc cảm giác. Mặc dù đối với phương bộ dáng Nhạc Duyên chưa từng gặp qua, nhưng là cái loại nầy thực chất bên trong quen thuộc nhưng lại làm không phải giả vờ. Lại nhìn Sư Phi Huyên bộ dáng, còn có Độc Cô Phượng cái kia ngạc nhiên khiếp sợ biểu lộ, Nhạc Duyên nội tâm đã suy đoán ra thân phận của người đến.

Chính muốn mở miệng nói cái gì thời điểm. Đối phương thật là tại chính mình trước khi sinh ra rồi.

Đôi môi hé mở.

Cái kia vô tình bộ dáng, trong chốc lát lại hóa thành nhu tình như nước.

Trói âm thành bó, dùng truyền âm nhập mật hình tượng hóa thành một tiếng tràn đầy thâm tình đích thoại ngữ —— “Phụ thân!”

Lập tức.

Nhạc Duyên sửng sốt.

Mặc dù là đã suy đoán ra thân phận của đối phương, nhưng đang nghe tiếng gọi này thời điểm. Hay (vẫn) là sửng sốt. Lúc trước nhìn thấy Truyền Ưng thời điểm, đối phương bất quá là một thiếu niên, thiếu niên tâm tính phản nghịch. Tăng thêm bản thân tự ngạo, từ đầu đến cuối hắn cũng kêu ra miệng xưng hô thế này.

Mà cho tới bây giờ…

Nhạc Duyên mới chính thức trên ý nghĩa đã nghe được chính mình hậu đại xưng hô thế này.

Trong lúc nhất thời, cho dù là Nhạc Duyên định lực, tại thời khắc này tâm tư ngàn vạn, tất cả tâm tình cùng ngôn ngữ đều nói không ra miệng, người liền cũng thất thần.

Mà như vậy cái thất thần một khắc, đối phương đã có động tác.

“Phụ thân a, ta rốt cục nhìn thấy ngươi rồi!”

Thân hình lóe lên, cơ hồ là nương tựa lấy Nhạc Duyên trước ngực, ngọc thủ nhẹ nhàng ở Nhạc Duyên trên gương mặt trượt một chốc về sau, Minh Không xuất thủ.

Ra tay đối tượng không phải Nhạc Duyên.

Mà là đứng ở một bên tiểu nha đầu, tự trong tay áo bay múa mà ra chính là thiên ma băng gấm, đem tiểu nha đầu liền eo quấn quanh, sau đó cả người thả người bay ra.

“Nha!”

Tiểu nha đầu một tiếng thét kinh hãi, này mới khiến lâm vào thất thần trạng thái Nhạc Duyên phản ứng đi qua.

Ngẩng đầu nhìn lại.

Nhìn thấy chính là Minh Không mang theo tiểu nha đầu thân hình, như là quỷ ảnh giống như bình thường thay hình đổi vị, chỉ là tại cái khác người trong nháy mắt lập tức, cũng đã mang theo tiểu nha đầu thoát ra đỉnh núi, người lên núi nhai rớt xuống, chỉ có nàng truyền âm quanh quẩn tại Nhạc Duyên bên tai.

“Muốn cứu nàng sao?”

“Muốn cứu Vệ Trinh Trinh, muốn cứu A Chu sao?”

“Tới tìm ta a!”

“Phụ thân a, có thể chỉ có thể có một mình ngươi a!”

Màu vàng sáng áo bào tại phiêu đãng, bóng người đã nhìn không thấy, cuối cùng quanh quẩn tại Nhạc Duyên bên tai thì còn lại là một chỗ tên.

Nhạc Duyên sắc mặt đại biến.

Hắn vạn lần không ngờ, sẽ là như thế chi cảnh!

Nhưng nghĩ tới Truyền Ưng sự tình, tương đối, Võ Minh Không tình cảnh nhưng lại so ra kém Truyền Ưng. Cho dù là Minh Không ngồi trên địa vị, trở thành thiên cổ Nữ Đế, nhưng ở Nhạc Duyên trong nội tâm, vẫn là đáng thương. Đây là hắn thân làm một cái phụ thân thất trách.

Hơn nữa Vệ Trinh Trinh cùng A Chu đều đã rơi vào tay của đối phương bên trên…

Dùng vừa mới đối phương thân thủ đến xem, tại trên quảng trường này chỉ sợ là trừ mình ra, là nàng mạnh nhất. Cho nên, những lời này, Nhạc Duyên không nghi ngờ thật giả.

Sư Phi Huyên tư thái, Nhạc Duyên trước khi cũng xem tại trong mắt, một bộ phận tâm tư đã tại xuất hiện Minh Không trên người, chỉ có điều tự tay giết chết chỗ kính nể anh hùng, trong nội tâm cái kia phần cảm hoài chút bất tri bất giác xâm nhiễm toàn bộ tâm thần.

Tựu như là hắn dưới mắt trong tay bỏ Thiên Ngoại phi tiên mạnh nhất chi pháp —— phi đao.

Từ đầu đến cuối đều không có ra tay qua.

Đó là bởi vì phi đao trảm đều là vạn ác bất xá chi nhân, mà Tiêu Phong không phải.

Uống rượu.

Pho tượng.

Phi đao.

Một khắc này. Nhạc Duyên tâm đều là đắng chát.

Trong nháy mắt đó mà khởi đắng chát chi tình, thậm chí che mắt tâm thần, lại để cho người trong lúc nhất thời lâm vào mình phiền não cùng cảm giác trong ngực. Nhạc Duyên không có ngăn cản phần này sầu não, thậm chí là thuận theo tự nhiên.

Anh hùng, đều là đáng giá nhớ lại.

Chờ lại lần nữa thanh tỉnh thời điểm, nhìn thấy là cái kia phó tràng cảnh.

Ánh mắt hướng cái kia quỳ ở một bên Sư Phi Huyên nhìn lại, trông thấy chính là cúi đầu không nói nàng, hung ác hít một hơi, tay phải xa xa nắm chặt, cái kia rơi vào Sư Phi Huyên trước mặt hàng nhái trăng khuyết kiếm lập tức đã rơi vào Nhạc Duyên trên tay.

Lục lạc chuông trong tiếng. Nhạc Duyên người cũng theo đi ra ngoài.

Về phần Thiếu Lâm Tự…

Tại thời khắc này, đã triệt để bị Nhạc Duyên ném chi sau đầu rồi.

Đây hết thảy đều chẳng qua là trong thời gian rất ngắn phát sinh, đương đưa mắt nhìn Nhạc Duyên như là một cái lớn điêu theo đỉnh núi tuyệt nhai nhảy xuống một khắc này về sau, trên quảng trường vẫn còn người đều cảm thấy đây hết thảy phảng phất giống như trong mộng chi cảnh, không hiểu ra sao.

Một bên.

Độc Cô Phượng nhìn xem Nhạc Duyên cái kia truy đuổi mà đi thân ảnh, lại quay đầu lại nhìn xem vẫn đang quỳ trên mặt đất Sư Phi Huyên.

Cho dù là nàng, cũng không khỏi thở dài một hơi.

Sự tình…

Như thế nào biến thành như vậy?

Bất quá có một điểm có thể khẳng định chính là, Minh Không cuối cùng là cứu vãn Thiếu Lâm một thanh.

Tương đối, tại Nhạc Duyên trong suy nghĩ những thứ khác so Thiếu Lâm quá nặng.

Lắc đầu.

Độc Cô Phượng biết rõ Sư Phi Huyên cái quỳ này là ở bức bách Minh Không. Nhưng mắt nhìn hạ Sư Phi Huyên cái này một bức như là chết đâu bộ dáng, nàng cũng có chút không đành lòng. Đang muốn thò tay đi kéo đối phương một thanh thời điểm, động tác nhưng lại im bặt mà dừng, đứng tại chỗ đó.

“Đây là! ! !”

Theo Độc Cô Phượng kinh ngạc ngữ điệu lối ra. Bốn phía một ít đã ở chú ý người nơi này đồng lòng ánh mắt đứng tại Sư Phi Huyên trên người.

Tại mọi người trong ánh mắt kinh ngạc, Sư Phi Huyên thân thể xuất hiện biến hóa.

Tự chỗ cổ, cái kia da thịt từng điểm từng điểm biến chất, nếp uốn. Một đôi ngọc thủ thì là thống khổ bụm mặt. Theo từng điểm từng điểm xé rách, cuối cùng toàn bộ đầu như là vỏ rắn lột da giống như bình thường toàn bộ thuế xuống dưới.

Tình cảnh như thế, chỉ nhìn đến ở đây giang hồ nhân sĩ sởn hết cả gai ốc.

Cho dù là rất nhiều người đều biết hiểu dịch dung. Nhưng là nhưng không ai đã gặp mặt trước như thế quỷ dị khủng bố cảnh tượng.

Ba!

Trên mặt đất nhiều hơn một cái đã biến chất Sư Phi Huyên da, mà tại nguyên chỗ thì là nhiều hơn một cái

khí chất thanh thuần thoát tục, không dính khói bụi trần gian, sướng được đến không gì sánh được tuổi trẻ nữ tử.

Nữ tử này bộ dáng, Độc Cô Phượng nhận thức.

Đúng là Thạch Thanh Tuyền.

Xa xa.

Đồng lòng nhìn đến cảnh nầy Đoàn Dự, không khỏi lên tiếng kinh hô: “Thần Tiên tỷ tỷ… Không, không đúng! Bộ dáng không đúng!”

Bộ dáng không phải.

Chỉ là cái kia một thân khí chất, cùng hắn ban đầu ở vô lượng trong động chứng kiến người ngọc độc nhất vô nhị.

“Ồ?”

“Nơi này là nơi nào?”

Kinh ngạc thanh âm, như là trong rừng U Tuyền giống như bình thường trong trẻo nhưng lạnh lùng tiếng nói tại trên quảng trường quanh quẩn, Thạch Thanh Tuyền ngơ ngác quét một vòng, trong mắt lộ vẻ mê hoặc, không rõ ràng cho lắm. Mà người càng là vô cùng đề phòng phòng bị lấy, óng ánh thấu triệt trong ánh mắt như lúc ban đầu sinh hài nhi không thấy chút nào tạp chất.

Thấy ở đây, Độc Cô Phượng đột nhiên mở miệng hỏi:

“Ngươi còn nhớ rõ Sư Phi Huyên sao?”

“Ừ?”

“Vậy là ai? Ngươi lại là người phương nào?”

Mê hoặc nháy mắt to, Thạch Thanh Tuyền không hiểu ra sao, bất quá nàng đối trước mắt nữ nhân đồng lòng nhận không ra, bất quá trong tiềm thức ngược lại cảm thấy trước mắt cái này nữ nhân xinh đẹp lẽ ra không xấu.

“… Minh Không đâu này?”

“Minh Không? Không biết!”

Cẩn thận quan sát, Độc Cô Phượng phát hiện trước mặt chi nhân cũng không có nói dối, trong nội tâm trầm ngâm xuống, lại hỏi: “Cái kia… Nói công tử Nhạc Duyên đâu này?”

“Nhạc… Duyên?”

“Là núi nhạc nhạc, duyên phận duyên sao? Đây cũng là người phương nào?”

Nghiêng đầu, Thạch Thanh Tuyền trong miệng nỉ non lấy cái tên này, sau đó lại lắc đầu, ý bảo chính mình không biết. Bất quá, ánh mắt của nàng lập tức đã rơi vào bốn phía cái kia khắp nơi trên đất đống bừa bộn phía trên, nhìn thấy cái kia thê thảm cảnh tượng, làm cho nàng lông mày không khỏi cau lại.

Muốn thổi đi một khúc vi những người này tiễn đưa, nhưng phát hiện trên người không có trúc tiêu, nàng chỉ có thể thôi.

Nói sau, cái này mùi máu tươi đồng nhất, thật sự là lại để cho người không quá vui mừng.

Hay (vẫn) là sớm ra ngoài cho thỏa đáng.

Thân hình xoay tròn ở bên trong, một tia lụa mỏng đã che trên mặt, che ở cái loại nầy sướng được đến như tiên khuôn mặt, thân hình phiêu thối, cả người nhưng lại ở con mắt nhìn trừng trừng của mọi người trong đã đi ra.

Vì sao xuất hiện ở chỗ này?

Chính mình tiêu đâu này?

Nơi đây lại là ở đâu?

Trên người máu tươi lại từ tại sao?

Còn có nghe thấy Minh Không cái tên này thời điểm, tâm tại sao phải đau đâu này?

Rất nhiều vấn đề đều tại Thạch Thanh Tuyền trái tim quay quanh, địa phương nguy hiểm hay (vẫn) là sớm chút ra ngoài thì tốt hơn, bất quá không nhớ tới những vấn đề kia Thạch Thanh Tuyền, trong lòng của nàng vẫn đang có một vấn đề giống như dục nhả vi nhanh.

Đó chính là thế gian này có ai hữu duyên cùng mình tiếu ngạo giang hồ đâu này?

Chưa phát giác ra gian, trong óc của nàng đột nhiên bay lên một thủ khúc.

Cái này khúc, đã kêu tiếu ngạo giang hồ.

Đưa mắt nhìn Thạch Thanh Tuyền rời đi thân ảnh, lại nhìn thoáng qua dưới chân da, Độc Cô Phượng liền biết rõ Sư Phi Huyên… Đã triệt để chết rồi.

Người ở chỗ này, nhưng cũng biết bọn này mạnh mẽ hội (sẽ) cũng theo đó kết thúc.

Sau đó.

Giang hồ đại chấn.

Hai đạo tin tức trong giang hồ truyền lưu.

Cái thứ nhất là Thiếu Lâm Tự bị một cái Đại Ma Đầu bách phong núi bách niên, cho dù là Lục Phiến Môn, triều đình quân đội xuất phát, cũng không quá đáng là bắt được một đám giang hồ phần tử, đến vào trong đó chủ yếu nhân vật nhưng lại một cái đều không có bắt được.

Đương nhiên, có lẽ là không dám trảo.

Một cái khác, thì là Tiên Tử lột da.

Bất quá theo đồn đãi, tin tức này càng phát ra mờ ảo cùng biến hóa, tại cuối cùng lột da một từ bên trong thuế chữ tại có ít người xem ra cảm thấy không thích hợp,

mà đổi thành đồng ý. Mà theo truyền bá trên đường biến hóa, tin tức này cuối cùng nhất biến thành một cái mờ ảo câu chuyện, một cái dọa người câu chuyện.

Trong chuyện xưa giảng chính là một cái yêu ma chi nữ mang theo mặt nạ da người quấy rối sự tình, không biết có gì nhân tài có thể đi độ!

Cái này câu chuyện, được gọi là ——

Mặt nạ. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết rất tốt đổi mới nhanh hơn!

Chương 107 : Đại phật

Phong Tuyết phiêu diêu.

Ở lại Thiếu Thất Sơn chỉ có khắp nơi trên đất hài cốt.

Người bị chết, còn có rời đi người, còn lại lại là cái gì nha?

Chư Cát Tiểu Hoa ngơ ngác đứng tại Tiêu Phong bên thi thể bên cạnh, thì thào im lặng, hắn ba cái sư huynh đệ tại thời khắc này cũng là lòng có cảm khái, cưỡng ép hiếp kéo lấy thương thân thể đứng ở nơi đó không thể làm gì. Đối mặt đầu sỏ gây nên rời đi, bốn người dĩ nhiên là không có bất kỳ dám ra tay ý niệm trong đầu.

Với tư cách Lục Phiến Môn chi nhân mà nói, kết quả như vậy không thể nghi ngờ là lớn nhất châm chọc.

Mai Lan Trúc Cúc Tứ đại kiếm tùy tùng tại Nhạc Duyên rời đi một khắc này, cũng thi triển khinh công đi theo. Bởi vì lưu lại rung động còn đang rõ mồn một trước mắt, khiến cho ở đây mặt khác tất cả mọi người không biết làm sao, không có bất kỳ ngăn trở tâm tư.

Vẫn dấu kín trong góc đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí càng là hít sâu một hơi, trong lòng tràn ngập chính là may mắn.

Nhưng thấy đến Thiếu Lâm Tự rơi vào thảm như vậy cảnh, trong lòng của hắn cũng không khỏi dâng lên một tia đáng tiếc chi tình, có thể mặc dù là như vậy Cưu Ma

Trí lại cũng không có mượn gió bẻ măng ý định, hắn không muốn trở thành vi ở đây những người khác cái đinh trong mắt, lại để cho cái kia tràn ngập tại những nhân tâm này đầu nóng tính phát ra tại trên người mình.

Suy tư một chốc, Cưu Ma Trí lặng lẽ hướng bên cạnh rừng cây thối lui.

Cái này Thiếu Lâm, cho dù là hiện tại, vẫn là địa phương nguy hiểm.

Ở đây vẫn đang có mấy người cao thủ, là lại để cho Cưu Ma Trí kinh ngạc cùng cảnh giác.

Là trọng yếu hơn là vừa vặn chiến đấu, đồng lòng lại để cho hắn võ giả chi tâm nhận lấy thật lớn chấn động.

"…"

Một tiếng như có như không thở dài qua sau, Độc Cô Phượng cũng phủi tay chưởng, cái kia một mực ngốc trong góc đại điêu cái lúc này cuối cùng đập cánh, đi ra. Lúc trước như vậy đại ảnh hướng đến, đối với đại điêu mà nói cũng không có cái gì nha ảnh hưởng.

Chỉ là thấy đến chính mình chính thức chủ nhân, đại điêu lại cũng không dám tiến lên.

Hắn nguyên nhân là nó có thể cảm nhận được vẻ này hung ác như rồng khí tức, lại để cho đại điêu cảm nhận được nguy hiểm.

"Độc Cô Phượng!"

Ngay tại Độc Cô Phượng chuẩn bị rời đi thời điểm, Vương Ngữ Yên thanh âm đột nhiên truyền tới.

“Ừ?”

Dừng bước lại, kinh ngạc xoay người. Độc Cô Phượng ánh mắt đã rơi vào Vương Ngữ Yên trên người, chỉ thấy đối phương sắc mặt rất nghiêm túc nói ra: “Ta với ngươi ở giữa quyết đấu còn chưa có bắt đầu rồi!”

“…”

Sắc mặt khẽ giật mình, Độc Cô Phượng đã trầm mặc sau nửa ngày, đột nhiên nở nụ cười, nói ra: “Hôm nay ta đã không có động thủ tâm tình!”

“Nếu là ngươi thật sự muốn đánh nhau… Ba tháng sau a!”

“Đem ngươi đoạt được, chút ngộ hết thảy đều thi triển đi ra, dưới mắt ngươi còn chưa đủ!”

Phất phất tay, Độc Cô Phượng xoay người, tiếp tục hướng đại điêu phương hướng đi đến.

“Địa điểm!”

“Địa điểm…”

Ngẩng đầu, nhìn xem cái kia đầy trời tuyết bay. Độc Cô Phượng trầm ngâm trong chốc lát, đột nhiên nhớ tới một chỗ, trả lời: “Vậy Hoa Sơn a!”

“Ba tháng sau, chúng ta tại Hoa Sơn Luận Kiếm!”

Nói xong, chỉ thấy đại điêu cánh giơ lên, phiến khởi cuồng phong, toàn bộ bay lên, mà Độc Cô Phượng thì là một cái thả người đặt chân điêu bối, tựu như vậy thừa lúc điêu mà đi. Lưu đỉnh núi không ít người ngẩng đầu nhìn lên. Chỉ là nhập

Chính là cái kia mạn thiên phi vũ bông tuyết, không thấy tung ảnh của đối phương.

Đưa mắt nhìn Độc Cô Phượng rời đi, Vương Ngữ Yên lập tức thân hình lập loè, người hướng trong Thiếu Lâm tự đi đến.

Nàng muốn tìm kiếm mình biểu ca.

Đáng tiếc chính là…

Dù là Vương Ngữ Yên bất luận như thế nào đi tìm. Lại vẫn đang không thấy Mộ Dung Phục bóng dáng.

Mà ở hắn sau trong thời gian thật ngắn, Thiếu Thất Sơn hạ đã bạo phát chiến đấu, quân đội của triều đình cùng ba mươi sáu đảo cùng bảy mươi hai động chi nhân đã xảy ra đánh nhau, đối mặt có mạnh mẽ lợi khí quân đội. Giang hồ nhân sĩ tại không có người tổ chức hạ tự nhiên là đám ô hợp.

Tuy nhiên chạy thoát không ít, nhưng có một bộ phận lớn người vẫn đang đã rơi vào quân đội trên tay.

Ngay sau đó, triều đình đại quân lên núi rồi.

Mục tiêu của bọn hắn chỉ có một.

Đó chính là đuổi bắt tạo phản chi nhân.

Mà cùng lúc đó.

Tại Thiếu Thất Sơn một phương hướng khác.

Đã sớm dọc theo tiểu đạo vách đá dựng đứng xuống núi đã đi ra Thiếu Thất Sơn Mộ Dung Phục. Thì là lẳng lặng đứng ở trong gió tuyết, mắt mang nước mắt nhìn xem Thiếu Lâm Tự phương hướng.

Hắn biết rõ.

Từ giờ trở đi, phụ thân của hắn Mộ Dung Bác là chân chính đã không có.

Hồi lâu.

Mộ Dung Phục xoay người, người, hướng phía phương bắc bước đi đi.

Quay đầu lại?

Rơi vào tình trạng này rồi, còn sao vậy quay đầu lại?

Đồng lòng tính toán bên trên là thân bại danh liệt Mộ Dung Phục nếu muốn chính thức đỉnh thiên lập địa lại lần nữa sống trên thế giới này, còn lại chỉ có một con đường mà đi, cái kia lưng đeo tại Mộ Dung thế gia trên

người mộng tưởng.

Chưa có trở về thủ.

Cũng không muốn quay đầu.

Mộ Dung Phục tựu như thế từng bước từng bước hướng cái kia không biết tương lai đi đến.

Tại thời khắc này, trong lòng của hắn quanh quẩn chỉ có thân ảnh của hai người.

Một cái là phụ thân của hắn Mộ Dung Bác.

Một cái thì là ba kiếm đả bại hắn Độc Cô Phượng.

Thò tay vỗ vỗ trên người bông tuyết, nhưng theo sát mà ở dưới bông tuyết lại lần nữa bao trùm, trong miệng nỉ non một tiếng, trong nội tâm làm như rơi xuống cái gì nha quyết định, hắn bước chân lập tức lớn lên.

Ẩn ẩn.

Chỉ có một tiếng nhàn nhạt ‘Minh Giáo’ đang cùng Phong Tuyết cùng nhau bay múa.

Dưới núi.

Cầm trong tay phỏng chế trăng khuyết kiếm Nhạc Duyên một mực đi theo mà lên, đuổi theo nữ nhi của mình thân ảnh.

Nhưng ở liên tiếp tầm đó, hắn liền đụng phải không ít

ngăn trở người.

Những ngăn trở này người, đều có được một cái cộng đồng thân phận.

Chính là xuất từ Tây Hạ nhất phẩm đường.

“Cút ngay!”

Một tiếng giận dữ mắng mỏ, kiếm trong tay quang hiện lên, người theo một thân bên người lướt qua, người qua máu tươi, mặc dù đối với những lâu la này mà tồn tại cũng không thèm để ý, nhưng người của bọn hắn phối hợp với lợi khí cuối cùng là thoáng ngăn trở Nhạc Duyên như vậy một cái chớp mắt. Nhưng tựu như thế một cái chớp mắt, lại lại lần nữa bị kéo ra khoảng cách.

Một đường mà truy tung, nhưng một đường gặp được ngăn trở nhưng lại càng ngày càng nhiều.

Có một loại ảo giác.

Nhạc Duyên cảm thấy đây là Minh Không đã sớm chuẩn bị cho tốt lộ tuyến.

Từng đợt từng đợt người quên cả sống chết ngăn trở, không phải người đặc biệt tuyển, vẫn là nhận lấy mê hoặc giang hồ nhân sĩ. Tóm lại, đoạn đường này cản đường người, đã thành dưới thân kiếm vong hồn.

Cho dù là dùng đạo tâm chủng ma truy tung chi pháp, nhưng cũng không có Nhạc Duyên trong tưởng tượng kết quả.

Hơn nữa cái kia đầy trời tuyết rơi nhiều, triệt để che đậy ánh mắt, đoạn đường này đến, vậy mà lại để cho Nhạc Duyên cho truy tìm.

Thân hình đứng lại.

Chỉ có lục lạc chuông tại đinh đương rung động.

Cả người đắm chìm trong mênh mông tuyết rơi nhiều bên trong, bốn phía ngã xuống chính là trên đất giang hồ nhân sĩ, trên kiếm phong máu tươi dọc theo nhận chậm rãi rơi xuống, đã rơi vào cái kia đã trên mặt đất phố hơi mỏng một tầng trên bông tuyết. Làm đẹp ra thê diễm xinh đẹp.

“Đạo tâm chủng ma!”

Sau nửa ngày, trong miệng thì thầm ra đối phương trên người công pháp danh tự, Nhạc Duyên sắc mặt ở đằng kia lông trắng tuyết rơi nhiều thấy không rõ, ai cũng không biết giờ phút này sắc mặt của hắn là cái gì nha dạng đấy, chỉ có cái kia vừa tức lại thán thanh âm tại trong gió tuyết phiêu đãng.

“Nhạc Sơn đại phật sao!”

Trong miệng lẩm bẩm cái kia theo Minh Không trong miệng nói ra đến địa điểm, Nhạc Duyên tâm tình tại thời khắc này nhưng lại cực kỳ hỗn loạn.

Tiểu nha đầu!

Vệ Trinh Trinh!

A Chu!

Ba người đều đã rơi vào Minh Không trên tay, hiển nhiên nàng đã chuẩn bị đã lâu. Kết hợp đã từng Độc Cô Phượng cùng Vệ Trinh Trinh theo như lời qua, còn có Đường triều lịch sử, Nhạc Duyên cơ hồ có thể khẳng định chính mình cái này đứa con gái chỉ sợ có chính là một lời phẫn hận.

Hận chính mình.

Hận Sư Phi Huyên.

Cũng hận Loan Loan.

So sánh khởi Truyền Ưng đến, cuộc sống của nàng muốn khổ nhiều.

Cuối cùng nhất.

Những cũng chỉ là này hóa thành Nhạc Duyên trong miệng thở dài một tiếng.

Vậy sau,rồi mới ——

Trường Kiếm vào vỏ.

Lục lạc chuông trong tiếng. Nhạc Duyên không có tiếp tục đuổi trục rồi, mà là chọn dùng đi thong thả bước chân, tựu như vậy từng bước từng bước hướng Tứ Xuyên phương hướng đi đến.

Trong gió tuyết.

Đạp tuyết vô ngân.

Chỉ là lòng của hắn, tại thời khắc này nhưng lại xa xa không phải khinh công chỗ bày ra cái kia sao hào không đấu vết.

Có chỉ là bất đắc dĩ, còn có áy náy.

…

Bảy ngày sau.

Thiếu Thất Sơn một trận chiến đã trong giang hồ điên truyện, tuy nhiên thời gian ngắn ngủi, nhưng bên trong đại khái câu chuyện đã trên giang hồ đã trở thành chủ yếu rượu sau lời tuyên bố. Đã tham gia người, hay hoặc là tin đồn chi nhân, đều biết dùng một loại khoa trương mà cảm thán ngữ khí đi nói.

Thán anh hùng!

Thán ma đầu!

Thán mỹ nữ!

Tóm lại. Thiếu Lâm Tự bị ép phong tự bách niên, là một kiện giang hồ khiếp sợ sự tình. Chuyện như vậy, cứ thế với Mộ Dung gia tộc mưu phản thậm chí xếp hạng mỹ nhân anh hùng sau khi.

Mà đang ở một trận chiến này hậu quả tại chậm rãi lên men thời điểm, một nơi khác thì là đến rồi một người.

Một cái cố nhân.

Tứ Xuyên.

Nhạc Sơn phụ cận. Đại qua sông, Thanh y giang cùng dân giang ba giang hợp dòng chỗ, một tòa cao tới hơn hai mươi trượng đại phật chính đứng lặng với này.

Cái này tòa đại phật tên là Nhạc Sơn đại phật, lại tên lăng vân đại phật.

Chính là do Nữ Đế chủ trì kiến tạo.

Đến nỗi lúc trước tồn tại phụ cận lăng vân tự tại những năm này thời gian, thế gian biến ảo sớm đã không có tung tích. Lưu lại chỉ có cái này tòa đại phật, xem thế gian này.

Phật tượng trước.

Bờ sông.

Đỉnh đầu mặt trời rực rỡ, Nhạc Duyên đứng ở nơi đó. Ngẩng đầu xem cái này đại phật.

Dĩ vãng có không ít người thăm viếng Phật tượng chi cảnh, tại thời khắc này nhưng lại không thấy một người. Yên tĩnh vô cùng, chỉ có trong sông chảy xuôi tiếng nước thanh tịnh lọt vào tai.

Nói là cố nhân, là vì Nhạc Duyên lúc trước trở lại thần điêu thời điểm, đã tới tại đây. Chẳng qua là khi sơ vội vàng mà qua, cũng chưa kịp hảo hảo quan sát cái này tòa đại phật. Dưới mắt ở chỗ này, chăm chú nhìn lên, Nhạc Duyên phát hiện cái này đại phật không hiểu cho người một loại quái dị cảm giác.

Trước kia là không biết cái này Phật tượng là nữ nhi của mình sở tu, nhưng dưới mắt biết rõ sau, hơn nữa địa điểm này càng là Minh Không chỗ chỉ.

Đều khiến Nhạc Duyên cảm giác rất quái lạ.

Ẩn ẩn.

Nhạc Duyên cảm thấy trước mặt Di Lặc phật tượng có một loại hung ác cảm giác.

Loại cảm giác này kích thích Nhạc Duyên trong cơ thể huyết dịch cũng không khỏi trở nên hoạt bát, trở nên sôi trào lên.

Cảm giác này…

Là ảo giác sao?

Lắc đầu, ánh mắt theo Phật tượng bộ mặt thu hồi, tại đây biểu hiện ra, căn bản không có Minh Không, tiểu nha đầu, Vệ Trinh Trinh cùng A Chu mấy người bóng dáng.

Chẳng lẽ lại cái này Phật tượng bên trong có Càn Khôn?

Ý nghĩ này vừa lên, Nhạc Duyên ánh mắt liền mãnh liệt dời xuống, nhìn phía Phật tượng trên chân.

Chỗ đó.

Phật chân bên trong đột nhiên đã nứt ra một đường nhỏ, một đạo thạch cửa mở ra, từ bên trong đi ra một người.

Một cái thất thần, bị người đã khống chế nam tử.

Nam tử đi vào Nhạc Duyên trước mặt, cúi người hành lễ, nói: “Thỉnh!”

“…”

Không có lên tiếng, Nhạc Duyên quét đối phương liếc, liền phát hiện đối phương tinh thần đã bị người khống chế, theo đối phương dẫn đường, Nhạc Duyên đi theo.

Tại đi vào phật chân một khắc này.

Nhạc Duyên bước chân dừng lại một chút, trong tay phỏng chế trăng khuyết kiếm lập tức chọc vào trên mặt đất, tay không mà vào, chỉ có hai cái lục lạc chuông đặt ở trong ngực. Theo sau, người cũng đi vào cửa đá bên trong.

“Minh Không!”

“Phụ thân đến rồi!”

Chương 108 : Mũ phượng khăn quàng vai

Kinh thành.

Chư Cát Tiểu Hoa đã hồi đến nơi này, cùng hắn ba cái sư huynh đệ.

Cũng nhìn được bằng hữu đã lâu —— Hoàng Thượng.

A……

Mang theo hài tử Hoàng Thượng.

“Ngươi bị thương đâu này?”

Hoàng Thượng ôm bé gái, ánh mắt rơi vào Chư Cát Tiểu Hoa trên người, gặp đối phương cái kia sắc mặt vẫn là tái nhợt bộ dáng, liền mở miệng hỏi nói.

“Ngươi thi đậu đâu này?”

Không có trực tiếp trả lời, Chư Cát Tiểu Hoa mà là từ đối phương trong ngực tiếp nhận bé gái, nhẹ nhàng ôm vào trong ngực nhìn thoáng qua, gặp bé gái đang ngủ say, lúc này mới hỏi ngược lại.

“Ừ!”

Gật gật đầu, đã khai bảng, Hoàng Thượng coi như khảo thi không sai, ít nhất đối với hắn tính toán cầu đồ vật,

khoảng cách rất gần.

Đồng lòng.

Chư Cát Tiểu Hoa cũng biết Hoàng Thượng mưu cầu, cho nên lúc này đây có lẽ mình cũng có thể trợ giúp đến hắn.

“Ừ!”

Gật gật đầu, Chư Cát Tiểu Hoa sẽ không cắn răng phủ nhận, gật đầu thừa nhận thương thế của mình, chỉ là trong mắt lóe ra chính là một loại xuất thần ánh mắt. Thật lâu, thẳng đến Hoàng Thượng dùng một loại ánh mắt lộ vẻ kỳ quái dò xét bản thân thời điểm, Chư Cát Tiểu Hoa mới kịp phản ứng, tự giễu nói: “Phá một cái bản án, lại đã mất đi một cái đáng giá xưng huynh gọi đệ bằng hữu, gặp được một cái coi trời bằng vung ma đầu!” Lúc nói chuyện này, thanh âm có phần lộ ra Đê Trầm.

“…”

Chư Cát Tiểu Hoa thần sắc không tốt, Hoàng Thượng nhìn tại trong mắt. Hiển nhiên, đối phương kinh nghiệm một cái không sao vậy vui vẻ sự tình, há to miệng, muốn còn muốn hỏi, nhưng là Hoàng Thượng cuối cùng nhất hay (vẫn) là đem vấn đề đặt ở trong nội tâm, chỉ là vươn tay tại bả vai của đối phương bên trên hung hăng vỗ xuống.

Cuối cùng nhất.

Hai người đều là nhã nhưng cười cười.

Kế tiếp, bởi vì Chư Cát Tiểu Hoa Tứ sư huynh đệ phá Mộ Dung thị tạo phản đáp án, đã nhận được cực cao đánh giá.

Càng là do Lục Phiến Môn cao nhất người phụ trách trực tiếp đem tình tiết vụ án đề cử cho đương kim quan gia.

Thế là, tại trong thánh chỉ bốn người đã nhận được diện thánh cơ hội.

Hoàng cung.

Đại điện.

Đi qua ngự nói, Chư Cát Tiểu Hoa Tứ sư huynh đệ trong nội tâm đều có chút khẩn trương, nhưng càng nhiều nữa hay (vẫn) là mừng rỡ.

Theo thái giám dẫn đạo. Bốn người cuối cùng đi tới đại điện, gặp được đương kim Hoàng đế.

Tại một phen do Lục Phiến Môn hơi lộ ra tán dương tấu chương ở bên trong, cái này phá hoạch tạo phản đáp án công năng ầm ầm rơi vào Lục Phiến Môn phía trên. Mà làm là chủ yếu chi nhân bốn người cũng đồng đều dính mưa móc.

Cuối cùng nhất, đại hỉ phía dưới Hoàng đế cho Tứ sư huynh đệ một cái vang dội danh xưng.

Đó chính là —— Tứ đại danh bộ!

Cúi đầu Chư Cát Tiểu Hoa. Tại thời khắc này lại không nghĩ giống như bên trong mừng rỡ, trong đầu của hắn ngược lại quanh quẩn chính là cái kia nên ăn miếng thịt bự uống chén rượu lớn, đúng nghĩa anh hùng nhân vật.

Tứ đại danh bộ?

Cáp!

Châm chọc a!

Khóe miệng cười khổ, Chư Cát Tiểu Hoa trong nội tâm nhộn nhạo chính là một loại bản thân không xứng cảm giác. Nhưng ngay sau đó, hắn liền hạ quyết tâm, nếu không phụ cái danh xưng này, nếu không phụ cùng Tiêu Phong huynh đệ một hồi.

Ngoài hoàng cung.

Làm như mặt trời rực rỡ đầy trời.

…

Tứ Xuyên.

Nhạc Sơn đại phật.

Theo nam tử dẫn đường, Nhạc Duyên theo sát mà vào.

Trong động lộ ra u ám. Cách được thật xa tại có một cái bó đuốc cắm ở trên vách đá, với tư cách chiếu sáng chi dụng.

Đương Nhạc Duyên bước vào trong đó thời điểm, chỉ nghe phía sau một tiếng ầm ầm thanh âm, cái kia cửa động đã lại lần nữa khôi phục nguyên trạng. Không quay đầu lại, Nhạc Duyên tại tiến vào ở trong đó thời điểm, tựu đang đánh giá lấy hết thảy trước mắt. Do phương vị đến xem, tại đây hay (vẫn) là phật chân chỗ.

Mà xem lối đi kia phương hướng là hướng bên trên đi, hiển nhiên là hướng đầu gối phương hướng chỗ đó mà đi.

Lại nhìn trong lúc này bố trí, bởi vậy có thể thấy được cái này đại phật bên trong chỉ sợ là bốn phương thông suốt. Chỉ sợ tại vô số người trong mắt đại phật, không chỉ là một cái đại phật. Mà là có thêm hắn tác dụng của hắn.

Ngay tại Nhạc Duyên cùng người dẫn đường hướng bên trên thời điểm ra đi, một đạo như ẩn như hiện thanh âm tại đây trong thông đạo bắt đầu hồi tưởng lại.

Đúng là Minh Không thanh âm.

“Ta chưa từng gặp qua phụ thân!”

“Cũng chỉ là cùng mẫu thân ngây người vài năm!”

“Tức thì bị mẫu thân đưa cho nàng từng đã là đối thủ một mất một còn, theo sau tại Sư Phó nuôi dưỡng hạ lớn lên. Tại 14 tuổi năm đó giết cái kia để cho ta lần thứ nhất tâm động nam nhân, vậy sau,rồi mới vào cung! Nhưng ta phía sau phát hiện, người nọ nhưng lại một

người khác đại biểu.”

Nhạc Duyên bước chân dừng lại, sắc mặt Đê Trầm, sau nửa ngày, lúc này mới tiếp tục đặt chân đi tới.

Mà nương theo lấy thì còn lại là Minh Không cái kia từng tiếng không hề phập phồng, bình thản đến cực điểm đích thoại ngữ. Nàng tại dùng những nghe này bình thản, kể ra lấy chính mình cả đời qua lại sự tình.

Từng bước một, một câu một câu.

Nhạc Duyên mỗi bước ra một bước. Nương theo đều là Minh Không cái kia bình thản thanh âm.

“Ta tại vị mười lăm năm, trở thành chưa từng có ai nữ hoàng. Huống chi đem Ma Môn cơ hồ nhổ tận gốc, thế nhưng mà mặc dù là như vậy. Ta ở chỗ này cũng không có thành lập tuổi nhỏ thời điểm ưng thuận lời hứa!”

“Cuối cùng nhất ta tìm kiếm Kinh Nhạn cung không có kết quả, nhưng trời xanh không phụ lòng người, cho ta mặt khác một kiện đồ vật!”

“Vì thế ta mượn từ những nam nhân kia hy vọng, mượn từ bọn hắn phát sinh chính biến thoái vị, một lần nữa đem ngôi vị hoàng đế trả lại đi ra ngoài, để lại vô tự bia, mượn này độn thân, dùng tìm cái kia xuất hiện đồ vật!”

“Kết quả tự nhiên là hao tốn ta thời gian hai mươi năm, cuối cùng tìm đến đó dạng sự vật!”

“Vậy sau,rồi mới mượn từ người khác chi lực, bỏ ra chín

mươi năm thời gian ở chỗ này kiến tạo một tòa đại phật!”

Bình thản như giải thích giống như bình thường, như nói chính mình qua lại, giọng nói kia tựu như cùng một cái thuyết thư người bình thường, như nói nghe được câu chuyện, mà không phải tại nói mình. Theo khi còn bé từng giọt từng giọt, thời gian dần qua nói lên, một mực nói ra cái này đại phật.

“Mà cái này đại phật, cuối cùng vào hôm nay chờ đến nên đến người!”

Lời nói đến nơi đây, im bặt mà dừng. Nhạc Duyên phát hiện thanh âm kia cũng càng ngày càng gần, tại thời khắc này đã là giống như tại bên tai vang lên. Nhìn qua lên trước mặt cái kia hơi mở đích cửa đá, phía trước dẫn đường nam tử lập tức hai đầu gối quỳ xuống lạy, đầu rạp xuống đất trên mặt đất đi lấy đại lễ.

“…”

Xem lên trước mặt cửa đá, Nhạc Duyên tại thời khắc này, vậy mà cảm thấy hai tay của mình giống như ngàn cân chi trọng.

Trong óc.

Không ngừng quanh quẩn lúc trước Minh Không những bình thản kia như là đang nói người bên ngoài mà nói.

Hồi lâu.

Nhạc Duyên thở phào một hơi, nên giải quyết cuối cùng là cần giải quyết, không có cách nào đi trốn tránh.

Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên giơ lên hai tay, đặt tại trên cửa đá, theo sau từng điểm từng điểm đem hắn đẩy ra.

Cót két ——

Trọng đạt hơn một ngàn cân cửa đá. Tại Nhạc Duyên thôi động xuống, chậm rãi mở ra.

Đương đại môn triệt để mở ra sau, Nhạc Duyên ánh mắt quăng hướng về phía bên trong.

Cái này nhìn lên.

Nhạc Duyên nhưng lại ngây ngẩn cả người.

Trong cửa.

Là một chỗ khá rộng rộng rãi đại điện.

Xa hoa.

Quý khí.

Cùng trong tưởng tượng cũng không giống nhau.

Nhưng lại để cho Nhạc Duyên sửng sốt cũng không phải đại điện bố trí. Mà là cái kia ngồi ngay ngắn ở đại điện ở giữa bóng lưng.

Một thân Hồng Y rơi xuống đất.

Xiêm y phía trên một chút xuyết chính là Phượng Hoàng cùng ngũ trảo Thần Long quấn quanh, anh lạc rủ xuống lưu. Đai lưng ngọc hệ eo, chân mang thì còn lại là đỏ thẫm giày thêu.

Hiển lộ rõ ràng chính là khôn cùng đại khí cùng quý khí.

Mà trên đầu, thì là mang theo mũ phượng.

Cùng bình thường mũ phượng bất đồng, cũng cùng hoàng hậu mũ phượng bất đồng, cái kia bên trên đường viền không phải chín Long tứ phượng, mà là chín Long Cửu phượng.

Như vậy cách ăn mặc, Nhạc Duyên tất nhiên là nhận thức.

Đây chính là mũ phượng khăn quàng vai.

Nhưng lại không phải bình thường mũ phượng khăn quàng vai, hắn tư cách so hoàng hậu quá nặng. Như vậy duy có một dạng mới có tư cách.

Đó chính là độc thuộc về nàng đế phục.

Cái kia cắm ở bốn phía bó đuốc đem u ám thạch điện chiếu rọi đèn đuốc sáng trưng.

Nhưng sở hữu hào quang, nhưng đều là bị cái kia ngồi ngay ngắn ở trong tràng nữ tử hấp dẫn, liền quang tựa hồ cũng tranh không thoát được, đã trở thành dưới quần của nàng chi thần.

Người, không có động tác.

Chỉ là như vậy yên tĩnh ngồi ở chính giữa, đưa lưng về phía Nhạc Duyên.

Cửa ra vào.

Nhạc Duyên tắc thì là có chút xuất thần nhìn trước mắt đạo này bóng lưng, có chút xuất thần.

Sau nửa ngày.

Cái kia như trước khi giống như bình thường bình thản thanh âm cuối cùng tại thạch điện ở bên trong vang lên.

“Phụ thân!”

“Chúng ta cuối cùng chính thức gặp mặt!”

Lời nói rơi xuống, người thì là chậm rãi xoay người lại, lộ ra nàng chính thức bộ dáng. Trên mặt, nhộn nhạo chính là dịu dàng chi cười.

“…”

Theo đối phương quay người động tác. Nhạc Duyên ánh mắt cũng tập trung vào trên mặt của đối phương, tại đối phương xoay người sau, Nhạc Duyên ánh mắt lập tức ngưng tụ.

Như tiên.

Ra bụi.

Còn có một cỗ mị.

Nàng có ba phần Sư Phi Huyên như tiên thái độ. Có ba phần Thạch Thanh Tuyền ra bụi có tư thế, càng là có thêm ba phần Loan Loan mị hoặc. Còn có, một phần đương thuộc đàn ông bá đạo.

Ánh mắt định dạng tại trên mặt của đối phương, xem lên trước mặt cái này trương mặt ngọc, Nhạc Duyên ánh mắt có chút xuất thần.

Bảy phần Thạch Thanh Tuyền bộ dáng.

Còn có ba phần khí chất của mình.

Đây cũng là —— Võ Minh Không.

Đương những hội tụ này cùng một chỗ thời điểm, là trước mắt cái này độc nhất vô nhị Nữ Đế.

Mà cái này, cũng mới là nàng chính thức bộ dáng.

Nhìn đến đây, Nhạc Duyên đã biết rõ trước khi gặp mặt bất quá là nàng dẫn theo mặt nạ, thực sự đã minh bạch trong lời nói của đối phương câu nói kia ý tứ.

Bốn mắt nhìn nhau.

Nhạc Duyên nhưng lại nhất thời không nói gì.

Nên sao vậy nói?

Nhạc Duyên phát hiện chính mình thời điểm này. Vậy mà từ cùng rồi.

Mặc dù là đối mặt nhi tử thời điểm, cũng không có. Nhưng mặt đối với chính mình cái này đứa con gái thời điểm, hắn phát hiện mình từ cùng rồi. Đầy ngập mà nói. Tại chính thức gặp mặt một khắc này, nhưng lại không biết nên như thế nào đi nói, nên như thế nào đi làm.

Cuối cùng nhất, đây hết thảy đều ngạnh tại ngực.

Lại để cho người cảm thấy trong lòng ẩn ẩn mỏi nhừ:cay mũi.

Vấn an sao?

Trước khi nàng cái kia bình thản như nước kể ra cả đời qua lại sự tình mà nói đã giảng ra cái kia phần, mặc dù là thân là Nữ Đế, thật sự được không nào?

Hay hoặc là hỏi Trinh Trinh, tiểu nha đầu cùng A Chu an nguy?

Nhưng nghe này kể ra cả đời, Nhạc Duyên lời này tại thời khắc này thực sự nói không nên lời.

Cuối cùng nhất, cái kia một lời áy náy, cuối cùng nhất hóa thành ba chữ ——

“Ủy khuất.”

Đúng vậy!

Ủy khuất, thân là con gái ủy khuất.

Đặt mình vào hoàn cảnh người khác tưởng tượng, như vậy không cách nào tự quyết khống chế sinh hoạt, không thể nghi ngờ là ủy khuất. Minh Không nửa đời trước con đường cho tới bây giờ cũng không phải tại trong tay của nàng, mà là tại Sư Phi Huyên cùng Loan Loan trên tay, nàng đã trở thành bọn hắn tầm đó tranh đấu vật hi sinh.

“Phụ thân!”

Minh Không vẫn đang đang cười, đối với cái kia ba chữ tựa hồ là mắt điếc tai ngơ, trên mặt nhộn nhạo chính là vui vẻ chi sắc. Ánh mắt sáng ngời ở bên trong, ánh mắt của nàng rơi vào Nhạc Duyên trên mặt, ngoài miệng nhưng lại trả lời: “Có thể cùng Minh Không chơi một cái trò chơi sao?”

“Trò chơi?”

“Ừ! Khi còn bé Minh Không vẫn chờ mong lấy, chỉ tiếc cho tới hôm nay có cơ hội!”

Lời nói, nghe bình thường.

Nhưng hào khí tại thời khắc này thay đổi.

Không hiểu.

Nhạc Duyên tâm, đột nhiên nhấc lên.

Chương 109 : Trò chơi

Trò chơi!

Cái kia nhu hòa như là gió nhẹ quất vào mặt, rơi vào Nhạc Duyên trong tai nhưng lại như sấm sét giống như bình thường ở vang lên bên tai.

Người trước mặt, cười càng là nhu hòa.

Cái kia giấu ở bên trong tình huống, càng phát ra lại để cho người không dám đi khẳng định.

Cho dù là Nhạc Duyên, cũng không cách nào nhìn ra Minh Không cái kia phó biểu lộ ở dưới chính thức tâm tư, chỉ có thể ở đáy lòng phỏng đoán cùng suy đoán.

Nên cảm thán sao?

Cảm thán nữ nhi của mình làm làm một cái thành công Nữ Đế, đem Hoàng đế cái nghề nghiệp này phải đặc điểm dùng lô hỏa thuần thanh? Lạnh nhạt, bình tĩnh, nhưng lại lại để cho Nhạc Duyên cảm giác được trong lúc này ở bên trong mạch nước ngầm tiềm tuôn.

Nhạc Duyên bái kiến chán nản tùy dương đế, chỉ là khi đó hắn đã không có từng đã là khí độ, nhưng một thân Đế Vương chi khí vẫn là lại để cho người ghé mắt. Mà trước mắt Minh Không, một thân khí chất đồng lòng không kém cỏi chút nào, càng là so nam người nhiều hơn một phần mị lực.

“…”

Không có lập tức lên tiếng, Nhạc Duyên chỉ là lẳng lặng nhìn nàng.

Sau nửa ngày.

Nhạc Duyên lúc này mới thở dài một hơi, nói: “Minh Không, cái gì nha trò chơi?”

Không có cự tuyệt, trong nội tâm đã quyết định đáp ứng cái này lại để cho người kinh hồn táng đảm yêu cầu. Cái kia là bởi vì chính mình cái này đứa con gái không phải bình thường nữ tử, căn bản không thể cùng bình thường nữ nhân đánh đồng, nhìn chung lịch sử trước sau, cũng không quá đáng chỉ này một người.

Vì Vệ Trinh Trinh, tiểu nha đầu cùng A Chu an nguy, cũng vì nữ nhi của mình, Nhạc Duyên đáp ứng cái trò chơi này.

Hơn nữa, Nhạc Duyên cũng biết nàng cầm xuống tam nữ, muốn phải ở chỗ này thấy mình, sự tình tuyệt đối không phải như vậy đơn giản mà thôi.

Đôi môi hơi vểnh.

Võ Minh Không nở nụ cười.

Nụ cười này, cùng lúc trước dáng tươi cười bất đồng.

Nếu nói là trước khi vui vẻ chỉ là biểu tượng, như vậy tại thời khắc này nhưng lại nhiều hơn một phần thiệt tình.

“Ta từ nhỏ rất ít chính thức cùng người chơi đùa nghịch!”

“Không có người theo giúp ta!”

“Cũng không ai dám theo giúp ta!”

“Mặc dù là có người, cái kia cũng chỉ là cẩn thận từng li từng tí, lấy ta vui vẻ mà thôi…”

Lầm bầm lầu bầu nhớ lại lấy qua lại, cái kia mịn nhẵn như nõn nà giống như bình thường ngọc thủ nâng lên, nhẹ nhàng phủ một thanh thái dương tóc dài, Minh Không tiếp tục nói: “Đương ta chính thức rời núi sau. Lưu lại cũng chỉ có lục đục với nhau rồi!”

“Trong hoàng cung càng là tàng ô nạp cấu nơi…”

“Từ đầu đến cuối, ta đều không có cơ hội.”

Ngẩng đầu, ánh mắt đã rơi vào đầu kia đỉnh lờ mờ nóc nhà, đó là thuần túy thạch bích, tại ngọn đèn dầu chiếu rọi xuống tán lấy bất quy tắc vết lốm đốm, tại đâu đó chập chờn. Nói đến đây, Minh Không ngữ khí có chút dừng lại một chút, lúc này mới nói tiếp: “Bất quá hôm nay gặp được phụ thân, nghĩ đến là có cơ hội rồi!”

Ngữ khí càng phát ra dịu dàng ngoan ngoãn nhu hòa, nhưng lại đại biểu cho cái trò chơi này chỉ sợ là lại để cho người càng phát không dám khinh thường.

Nhất là người trước mắt võ công cũng là đạt đến cực cao. Càng là có thêm một cái lại để cho Nhạc Duyên áy

náy thân phận thời điểm.

“Phụ thân!”

“Ngươi tới như thế gấp, nghĩ đến cũng đúng lo lắng Vệ Trinh Trinh, A Chu cùng tiểu nha đầu kia an nguy a?”

Gặp Nhạc Duyên đứng tại nguyên chỗ, sắc mặt tuy nhiên không thay đổi, trên mặt tuy nhiên nhìn không ra cái gì nha, nhưng Minh Không tất nhiên là suy đoán ra cha mình tâm tính. Đó là một loại mâu thuẫn, rồi lại áy náy bất đắc dĩ tâm tính.

“…”

Đối với cái này, Nhạc Duyên vẫn là không nói gì.

“Yên tâm!”

“Ta không có giết các nàng!”

“Bất quá…”

“Kế tiếp tựu chưa hẳn rồi!”

Vạt áo giương lên, Minh Không vừa cười vừa nói: “Phụ thân, cái trò chơi này có một cái dễ nghe tên tục. Gọi diều hâu trảo con gà con! Ta lúc còn rất nhỏ, gặp người khác như thế chơi đùa, trong nội tâm kỳ thật đã sớm nghĩ, có thể là mình không có cơ hội.” Bởi vì xuất thân nguyên nhân cùng lưng đeo đồ vật. Võ Minh Không có được rất nhiều, nhưng thực sự đã mất đi thêm nữa.

Diều hâu trảo con gà con?

Nhạc Duyên nghe vậy không khỏi khẽ giật mình.

Hắn nghĩ tới một ít trò chơi danh tự, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng sẽ là cái trò chơi này.

Lập tức, Nhạc Duyên liền biết rõ Minh Không trong miệng con gà con là chỉ cái gì nha rồi.

Không thể nghi ngờ.

Rơi vào Minh Không trên tay Vệ Trinh Trinh, A Chu cùng tiểu nha đầu ba người đều là cái kia con gà con. Mà diều hâu… Chỉ sợ là chính cô ta.

Đến nỗi bản thân… Nghĩ đến tựu là bảo vệ con gà con phòng ngừa bị bắt lấy người rồi.

Chẳng lẽ lại…

Mơ hồ trong đó, Nhạc Duyên tâm tình bắt đầu trở nên có chút không xong, có một loại bực bội cảm giác.

Ngay tại Nhạc Duyên sắc mặt khẽ biến thời điểm. Chỉ nghe Võ Minh Không lại lần nữa nói ra: “Nơi này có một cái lối đi.” Theo lời nói rơi xuống, chỉ nghe ầm ầm trong tiếng, nàng phía sau thạch điện trên vách tường đã xảy ra rung rung, xuất hiện một cái tối như mực cửa động.

Có chút quay người, Võ Minh Không chỉ vào cái kia cửa động, nói: “Ta đem cái kia ba con con gà con dấu ở bên trong một chỗ, cần phụ thân ngươi tìm được các nàng

cũng bảo vệ tốt, đợi chút nữa Minh Không hội (sẽ) lại đến trảo các nàng… Nếu là bắt được… Cáp!”

Cũng không nói gì kết quả, lại lần nữa bị trói đến kết cục không cần nói cũng biết.

Ánh mắt theo Minh Không ngón tay nhìn lại, Tinh Thần Lực càng là chui vào trong đó, trong lúc mơ hồ, Nhạc Duyên cảm nhận được ba đạo khí tức, một cường hai yếu, hiển nhiên xác nhận ba người các nàng.

Cứu các nàng?

Hay (vẫn) là trực tiếp ở chỗ này động thủ đem nữ nhi của mình chế trụ?

Ý nghĩ này bất quá là trong lòng gian hiện lên, Nhạc Duyên liền đã có quyết định. Thân hình lập loè, người đã hiển nhiên không bên người lướt qua, hướng cái kia tối như mực trong động quật lóe lên mà đi.

Cả hai tầm đó nên lựa chọn như thế nào?

Nhạc Duyên đã làm quyết đoán.

Tại hắc ám đồng đạo trong đi tới một khoảng cách sau, mắt người đã thành thú mắt, mượn nhờ Long nguyên lực lượng bắt đầu xem vật, chỉ là… Nhạc Duyên xem lên trước mặt đột nhiên xuất hiện ba cái lối đi, lập tức sửng sốt.

Tinh thần cảm ứng ở bên trong, ba cái trong động khẩu đều có khí tức.

Sau nửa ngày.

Nhạc Duyên thân hình huyễn động, đúng là bạo phát một tiếng chân khí, dùng chân khí lưu hình chi pháp phân ra hai cái giống nhau như đúc tồn tại.

Lập tức ba đạo thân ảnh tách ra, riêng phần mình hướng phía một cái cửa động mà vào, đi tại ở giữa nhất đúng là Nhạc Duyên chính mình.

Đưa mắt nhìn cha mình bóng lưng biến mất tại cửa động, Võ Minh Không ngơ ngác nhìn sau nửa ngày, lúc này mới nở nụ cười.

Quả nhiên.

Như thế lựa chọn, nàng suy đoán không có sai.

Bất quá, trò chơi mới chính thức bắt đầu không phải sao?

Sư Phi Huyên đã bị nốc-ao, làm cho nàng đã chết tâm, dưới mắt chỉ có phụ thân rồi…

Quay người.

Thẳng đến Nhạc Duyên đi xa sau, nàng cũng không có truy đuổi mà ra, mà là hướng cái kia thạch điện trong góc đại trên giường đá đi đến, cuối cùng nhất, Võ Minh Không người tại giường đá trước mặt ngừng lại.

Ngơ ngác nhìn sau nửa ngày, lúc này mới đem tay

hướng giường đá hơi nghiêng địa phương sờ soạng.

Theo cót két tiếng vang lên.

Cái kia giường đá từ đó vỡ ra, lộ ra đồ vật bên trong.

Xuất hiện màu trắng hơi nước.

Đó là hàn khí.

Mà ở trong đó. Thì là ba cái nhắm mắt thành dưỡng thần hình dáng nữ tử.

Một cái đại nhân.

Hai cái nữ đồng.

Rõ ràng là A Chu cùng Vệ Trinh Trinh cùng tiểu nha đầu.

Lúc này tam nữ chính lâm vào ngủ say trạng thái.

Tại tam nữ bốn phía, đúng là vạn năm Hàn Băng vây khốn, tại Hàn Băng bên ngoài thì là rời rạc lấy rất nhiều màu trắng kim loại chất lỏng, đúng là Đạo gia Luyện Đan thuật cần trọng yếu vật phẩm —— sông nước.

Lúc trước Tà Đế Xá Lợi là giấu ở sông nước bên trong, biến mất cao thủ tinh thần cảm ứng cùng dò xét.

Mà lúc này, Minh Không dùng cùng một loại phương pháp biến mất Nhạc Duyên tinh thần cảm ứng, khiến cho hắn không có phát giác được ba người ở này cái thạch điện.

Cúi đầu.

Ánh mắt tự tam nữ trên mặt xẹt qua, cuối cùng nhất ánh mắt nhưng lại đã rơi vào tiểu nha đầu trên mặt, Võ Minh Không trên mặt hiện lên một tia hâm mộ. Lập tức, ngọc thủ nâng lên. Cả người như mặt trời giống như bình thường đứng ở đó ở bên trong, toàn thân tản ra khủng bố nhiệt kình.

Ngọc thủ tự ba người trên người phật qua, giải huyệt, khu trục hàn ý, cuối cùng đem ba người theo ngủ say trong trạng thái tỉnh lại ra.

“Hắt xì!”

Vừa vừa mở mắt, tiểu nha đầu là một nhảy mũi.

Hiển nhiên là đông lạnh cảm mạo rồi.

Mà A Chu tắc thì là có chút lạnh lạnh run, mở mắt ra, có chút cảnh giác nhìn xem đứng tại trước mặt nữ tử. Người trước mắt bộ dáng biến đổi lại biến, cuối cùng nhất vậy mà thành trong truyền thuyết Nữ Đế. Mặc dù là A Chu cực kỳ am hiểu thuật dịch dung, kiến thức không ít, nhưng ở người trước mắt trước người, nàng cũng phải cam bái hạ phong. Hoàn toàn không biết làm sao.

Dù sao, vốn có tài nguyên bất đồng.

Đến nỗi một lần nữa hóa thành nữ đồng thân hình Vệ Trinh Trinh là thở dài một tiếng, tại thở dài trong mở hai mắt ra.

“Ngươi làm như vậy, có tất yếu sao?”

“Công tử là có sai!”

“Nhưng là không thể toàn bộ trách hắn a!”

Vệ Trinh Trinh cái kia thanh thúy đồng âm tại thạch điện ở bên trong quanh quẩn.“Ngươi làm như vậy không thể nghi ngờ là lại để cho công tử đi vào vách núi, không cách nào quay đầu lại! Là trả thù!”

“Cáp!”

Một tiếng cười nhạo, đối với cái này Minh Không có chút khinh thường.

“Hắn dùng Ma chi thủ cổ tay hành đạo gia sự tình. Nhưng lại được phật gia chi nhân quả!”

Một câu trở về Vệ Trinh Trinh vấn đề, khiến cho Vệ Trinh Trinh không khỏi tức cười. Nàng bây giờ, có chút hối hận lúc trước sao vậy không để kình khích lệ công tử một thanh, lúc ấy như trực tiếp đem Sư Phi Huyên mang về thuần dương, nơi nào sẽ hôm nay cái này chuyện loạn thất bát tao?

Cái này sự tình phát triển, chỉ sợ là không người có thể đoán trước.

Quay đầu lại.

Võ Minh Không ánh mắt lại chuyển đến đang tại hết nhìn

đông tới nhìn tây tiểu nha đầu trên người, mặc dù là nàng không thừa nhận cũng không được cái này Hồng Y nha đầu lá gan khá lớn, rất có nàng lúc trước phong thái, nhìn thấy nàng tựu như là nhìn thấy quá khứ đích chính mình.

Khác biệt duy nhất là nàng so với chính mình hạnh phúc quá nhiều.

“Tiểu nha đầu!”

“Ngươi biết ta tại sao tại đây đại phật ở bên trong tạc ra như thế bốn phương thông suốt thông đạo sao?”

Đối mặt Võ Minh Không vấn đề này, tiểu nha đầu niên kỷ mới bao nhiêu? Dùng đầu óc của nàng, càng nghĩ cũng nghĩ không ra bao nhiêu đáp án đến, đương nhiên nghĩ ra được thứ đồ vật tuyệt đối không phải người trưởng thành suy nghĩ giống như đồ vật.

Thí dụ như nói Vệ Trinh Trinh cũng đang suy đoán cái này Nhạc Sơn đại phật bên trong biến thành bộ dáng như vậy, cuối cùng vi duyên cớ nào?

Tại nàng xem ra, chẳng lẽ lại là Minh Không muốn phục hồi?

Dùng cái kia Duy Ngã Độc Tôn công thành tựu muôn đời chi hoàng?

Mà ở A Chu trong mắt, cũng đầy là nghi hoặc, trong nội tâm suy đoán tại đây có thể là cất dấu cái gì nha nhận không ra người hoạt động, đầy trong đầu âm mưu quỷ

kế trong đầu lắc lư.

“A……”

Tiểu nha đầu đông nhìn sang tây nhìn một cái, nàng phát hiện tại đây u ám tràng cảnh có một loại quen thuộc hương vị, tuy nói không phải cùng một chỗ, nhưng là tại đâu đó ngây người một năm nàng thật sự là quá mức quen thuộc cái loại nầy không khí. Trong đầu như là sáng một cái tiểu mặt trời bình thường, con mắt sáng ngời, nói ra suy đoán của nàng: “Chẳng lẽ lại ngươi ở nơi này nuôi một đầu ác long?”

Lập tức.

Ba người đều là sững sờ.

Vệ Trinh Trinh cùng A Chu ngạc nhiên vô cùng nhìn xem tiểu nha đầu, quả nhiên là đồng ngôn không cố kỵ.

Hoàng đế được xưng long chủng, cũng không phải là đại biểu bọn hắn đều có dưỡng Long a!

“…”

Võ Minh Không ngơ ngác nhìn xem tiểu nha đầu sau nửa ngày, không khỏi cười ha hả.

To rõ tiếng nói tại thạch điện ở bên trong không ngừng quanh quẩn, chấn tro bụi không ngừng tung bay.

“Vệ Trinh Trinh!”

“A Chu!”

“Các ngươi quả nhiên so ra kém một cái nữ đồng a!”

Thoại âm rơi xuống, Nữ Đế chân phải mãnh liệt đạp lên mặt đất, lập tức toàn bộ thạch điện bắt đầu toàn bộ rung rung bắt đầu. Chói tai cót két tiếng ma sát không ngừng vang lên, tại ba người ngạc nhiên dưới ánh mắt, cái kia thạch điện mặt đất tựu như vậy từ trung gian chậm rãi phân ra ra, lộ ra một cái hố to.

Thoáng chốc.

Một cỗ lạnh lại để cho người phát run hàn khí tự trong hầm dâng lên mà ra. Cái kia cắm ở bốn phía bó đuốc, lập tức bị cái này hàn khí khiến cho chập chờn không thôi, như muốn dập tắt bộ dạng.

Đó là vô số vạn năm Hàn Băng phát ra hơi lạnh.

Theo mặt đất tách ra, nương theo lấy còn có vô số đinh tiếng chuông, Vệ Trinh Trinh cùng A Chu tất nhiên là nghe được ra đây là khóa sắt ở giữa tiếng va chạm.

Nhờ ánh lửa, hai người cuối cùng nhìn rõ ràng cái này hố to ở bên trong đồ vật.

Đó là một đầu mang giáp dữ tợn chi thú.

Bị vô số Hàn Băng bao khỏa.

Tứ chi tức thì bị vừa thô vừa to khóa sắt khóa lại, gắt gao đính tại cái kia trong đó.

Ngay sau đó, thạch điện ở bên trong lại lần nữa phát sinh biến hóa.

Cái kia cắm ở vách tường bốn phía bó đuốc, cái kia bên trên ngọn lửa tựa hồ là nhận lấy cái gì nha hấp dẫn bình thường, toàn bộ thoát ly mà ra, bay về phía trong hầm, chui vào này dữ tợn chi thú trong cơ thể.

Theo sau.

Những ngọn lửa nhỏ kia như lửa cháy lan ra đồng cỏ chi hỏa, trong chốc lát thành phần thiên xu thế, đốt…mà bắt đầu, hóa thành trùng thiên đại hỏa.

Khiến cho ở bên cạnh xem trợn mắt há hốc mồm Vệ Trinh Trinh cùng A Chu mang theo tiểu nha đầu lập tức lui qua một bên.

Chỉ có Võ Minh Không đứng tại lừa bịp bên cạnh, lẳng lặng nhìn phía dưới.

Mà trong hầm dữ tợn chi thú, tại đây đại hỏa đồ nướng ở bên trong, đã có động tĩnh.

Chỉ thấy cái kia mí mắt khẽ nhúc nhích, lập tức run lên ——

Mở ra. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết rất tốt đổi mới nhanh hơn!

Chương 110 : Kỳ lân

Đây là! ! !

Động quật cuối cùng.

Nhạc Duyên chấn động vô cùng nhìn trước mắt. Tại dùng chân khí biến hóa, một hóa thành ba phần khai truy tung tiến đến sau, càng sâu, Nhạc Duyên trong nội tâm lại càng có một loại bị gạt ảo giác.

Chính giữa lộ hắn đi vào cuối cùng sau, thấy được ba cái hấp hối người.

Chỉ là ba người này căn bản không phải Vệ Trinh Trinh, A Chu cùng tiểu nha đầu.

Mà là ba cái người xa lạ.

Ở thời điểm này, tựa hồ là nhận lấy cái gì nha ảnh hưởng, tại ba người này trên người riêng phần mình có một khối vải rách, người càng là đặt ở ba cái cái bình ở bên trong, chỉ có đầu lộ ở bên ngoài, thân thể bốn phía tắc thì là có thêm rất nhiều sông nước, ba người này đã là ra khí nhiều, tiến khí thiếu đi. Hiển nhiên, ba người này bất quá là giả mạo chi nhân, hơn nữa nhìn cái kia cách ăn mặc xác nhận vốn là đứng ở đại phật người ở bên trong. Đang muốn quay đầu lại, Nhạc Duyên nhưng lại mượn tí ti ánh sáng, đem ánh mắt đứng tại trước mặt trên thạch bích.

Cái kia bên trên khắc đầy vô số chữ cùng tranh vẽ.

Liếc nhìn lại, Nhạc Duyên liền nhìn ra thời khắc này ở phía trên đồ vật tất cả đều là bí tịch.

Phật môn!

Đạo Môn!

Ma Môn!

Tam giáo bí tịch có thật lớn một bộ phận đều ở đây ở bên trong.

Bị người từng điểm từng điểm khắc vào trên vách tường, trong góc tắc thì là có thêm xương người, xem bộ dáng kia làm như bị dã thú cắn qua, chết rất dài thời gian. Bởi vì, chỉ là nhẹ nhàng đụng một cái, cái này xương cốt tựu như là hỏa thiêu bình thường, hóa thành tro bụi.

“Ừ?”

Xem lên trước mặt hóa thành bột phấn khô lâu, Nhạc Duyên sắc mặt không khỏi biến đổi.

Mùi máu tươi!

Khát máu hương vị!

Như là dã thú hương vị!

Cái này cảm giác lại để cho Nhạc Duyên phi thường không thoải mái, thật giống như có người va chạm vào

hắn nghịch lân bình thường, lại để cho người cảm thấy căm tức, lại để cho người phẫn nộ. Thật giống như, một núi không thể chứa hai cọp, lãnh địa của mình ở bên trong nhiều ra địch nhân giống như bình thường.

“Cái này cảm giác…”

Nỉ non trong tiếng, Nhạc Duyên trong nội tâm dâng lên một cái không tốt ý niệm trong đầu, chỉ cảm giác mình trong cơ thể huyết dịch tại sôi trào. Tại tuôn ra, mà hai gò má chỗ, chỗ cổ tay, càng là chưa phát giác ra gian hiện ra kỳ quỷ dấu vết. Nếu là có người ở chỗ này nhờ định sẽ phát hiện, đây là lân phiến bộ dáng.

Cùng lúc đó.

Một đạo giống như dã thú gào thét tự ngoài thông đạo mặt truyền vào, hít mạnh dẫn Nhạc Duyên chú ý lực.

…

Vì sao ngọn lửa như là rót dầu bình thường, bị cái kia dữ tợn chi thú hút vào trong cơ thể, lập tức hóa thành lửa cháy lan ra đồng cỏ chi hỏa.

Trong chớp mắt.

Ngọn lửa kia liền từ cái hố nhỏ trong phóng lên trời, trực tiếp kích tại thạch điện đỉnh. Mãnh liệt nhiệt kình càng là hướng tứ phía tám cửa mãnh liệt mà đi, đem Vệ Trinh Trinh, A Chu cùng tiểu nha đầu bách không ngừng sau lui.

Mà đồng thời.

Theo ngọn lửa kia bay lên. Cái kia bị khóa sắt cố định ở trong đó dữ tợn Cự Thú cũng chậm rãi mở mắt.

Huyết sắc đồng tử trước hơi hơi co rụt lại, lập tức phóng đại, ngay sau đó toàn bộ Cự Thú cái này mới có tiếng động. Cố định trên mặt đất móng vuốt khẽ run lên, ngay sau đó múa rồi, mang theo cái kia hệ ở phía trên khóa sắt không ngừng va chạm phát ra đinh đương vang.

Lộng sát.

Cái kia bốn phía Hàn Băng tại một trảo này xuống, lập tức xuất hiện có vài vết rách, khổng lồ nhiệt kình càng là liên tiếp mà ra, tại xì xì trong tiếng cái này Hàn Băng lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được dung hóa thành nước, càng là dâng lên một hồi hơi nước.

Có lẽ là bị đóng quá lâu. Bị đông cứng quá lâu.

Dữ tợn chi thú động vài cái, tại hừng hực đại hỏa trong sống bỗng nhúc nhích cái kia đã tiết trời ấm lại thân hình, vậy sau,rồi mới ngửa đầu, thế thì cuốn mà khởi trong ngọn lửa. Là một tiếng thú rống.

Gào thét ——

Đinh tai nhức óc thú rống tại thạch điện trong phát ra, sóng âm dùng hắn làm trung tâm hướng bốn phương tám hướng truyền lại mà đi.

Ngoại trừ công lực cao thâm đứng ổn Minh Không cùng

Vệ Trinh Trinh bên ngoài, A Chu cùng tiểu nha đầu hai người đồng thời chỉ cảm thấy một hồi ù tai, có một loại hôn mê cảm thụ.

“Kỳ lân!”

“Là hỏa kỳ lân!”

Vệ Trinh Trinh mắt trợn tròn. Dù là nàng hiện tại đã là một cái nữ đồng bộ dáng, nhưng trên mặt tràn ngập hay (vẫn) là kinh ngạc. Nàng nhận ra được, mặc dù không có bái kiến. Nhưng là ở trong sách nhưng lại nghe nói qua.

“Đúng vậy!”

Gật đầu, Võ Minh Không rất là thoả mãn nhìn xem cái này cái hố nhỏ trong cái kia ngửa đầu gào thét, càng là dùng hỏa diễm đem cái kia cài chặt đối phương khóa sắt đốt màu đỏ bừng, thạch điện ở bên trong nhiệt độ càng ngày càng cao, xem ra tiếp qua không lâu, cái kia vây khốn kỳ lân khóa sắt sẽ toàn bộ hòa tan ra.

Đến lúc đó, cái này hỏa kỳ lân sẽ gặp thoát khốn.

Đây hết thảy, tất nhiên là ở ngoài sáng không trong mắt.

Chỉ là nàng cũng không có để ý, trong mắt lập loè lại để cho người cảm thấy chói mắt ánh sáng, gắt gao nhìn xem cái này chỉ đang tại giãy giụa trói buộc hỏa kỳ lân, đồng thời ngoài miệng đối với kinh ngạc Vệ Trinh Trinh đám người nói: “Vẫn là hỏa kỳ lân!”

“Thuộc về trẫm điềm lành! Đáng tiếc không có tìm được Phượng Hoàng.”

Long Phượng Bạch Hổ kỳ lân huyền quy, cái này mấy thứ Thần Thú đối với kẻ thống trị mà nói đều là trong truyền thuyết điềm lành, đó là đủ để ngăn chặn vô số người miệng, lại để cho dân chúng hoan hô tung tăng như chim sẻ điềm lành.

Chỉ là Vệ Trinh Trinh nhìn trước mắt cái này một đầu toàn thân nhộn nhạo lên hỏa diễm, một thân dữ tợn hung ác dị thú, lại là từ đâu cái địa phương cũng nhìn không ra đây là cái kia cái gọi là điềm lành, ngược lại là hung thú bộ dáng càng nhiều một ít. Bỗng nhiên, Vệ Trinh Trinh trong đầu đã hiện lên một tia đã từng qua lại nghe được một kẻ câu chuyện.

Đó chính là có nghe đồn Nữ Đế tìm kiếm qua điềm lành, để chứng minh nàng đế vị chính là thiên bẩm.

Vốn tốt nhất điềm lành tất nhiên là Long, chỉ tiếc nhiều năm qua cũng không có tìm kiếm được vật này tung tích, ngược lại là có người bên trên đạt Thiên Thính nói phát hiện những thứ khác thụy thú. Chỉ tiếc, từ đó sau khi, không tật mà chết.

Cũng không có có bất kỳ kết quả.

Dưới mắt xem ra…

Nàng tìm đến nơi này đầu cái gọi là điềm lành, vậy sau,rồi mới trấn áp tại Nhạc Sơn đại phật ở trong.

Ngay sau đó, một cái không tốt ý niệm trong đầu, tự Vệ Trinh Trinh trong đầu bay lên, trừng to mắt nhìn xem cái kia chính bày cái đầu gào thét hỏa kỳ lân, kinh sợ nói: “Minh Không, chẳng lẽ ngươi muốn…”

Lời nói không ra, đã bị Minh Không một tay điểm trúng á huyệt.

Bản thân huyệt vị đã bị chế trụ Vệ Trinh Trinh căn bản không có phản kháng chút nào chi lực, bị Võ Minh Không điểm trúng huyệt đạo sau, ngay sau đó liền bị nàng một tay ném hướng về phía A Chu phương hướng. Dưới sự ứng phó không kịp nhận lấy Vệ Trinh Trinh, A Chu thực sự phản ứng đi qua.

Chỉ thấy cô gái trước mắt chậm rãi vươn hai tay, mang trên đầu mũ phượng tháo xuống, lộ ra cái kia một đầu tóc đen, đem mũ phượng vứt bỏ tại một bên sau, chỉ nghe đối phương dùng một loại kể ra giọng điệu nói ra: “Ta nói rồi, đây là trẫm điềm lành!”

“Đang tìm đến cái này đầu điềm lành thời điểm, nó chi tính tình nhưng lại rất táo bạo!”

“Cho dù là ta cũng hao tốn không ít thời gian, vẫn đang không cách nào áp đảo cái này đầu táo bạo kỳ lân. Thẳng đến ta được đến đạo tâm chủng ma **… Vệ Trinh Trinh, ngươi có lẽ không biết. Cái kia đạo tâm chủng ma nếu như ta phỏng đoán không có sai, nó là xuất từ phụ thân chi thủ a!”

“Ngươi thân là thị nữ của hắn, đi theo này sao lớn lên thời gian, nhưng lại hiểu rõ quá nhỏ bé! Quá nhỏ bé!”

“Theo phương diện nào đó mà nói, phụ thân hắn đã vượt ra thời gian!”

“Phụ thân không hổ là phụ thân, quả nhiên là thiên hạ nhất đẳng nam nhân!”

“Chỉ là hắn sau khi người, ta có thể nào lạc hậu?”

Hai tay mở ra, đón tuôn ra đại hỏa, không chút nào tránh không cho, mặc cho cái kia bởi vì gào thét mà sinh ra không khí đem một thân áo bào thổi không ngừng hướng sau tung bay.“Như suy đoán không sai, phụ thân đạo tâm chủng ma là cướp đoạt, như vậy của ta…”

Thoại âm rơi xuống, mắt nhắm lại.

Theo sau, là trợn mắt.

Trong con mắt nhìn không tới chút nào tròng trắng mắt, lưu lại chỉ có cái kia hắc phảng phất giống như Hắc Động giống như bình thường vòng xoáy. Xa xa nhìn lại, cái kia đen kịt không thấy tròng trắng mắt con mắt như vòng xoáy giống như bình thường ở chậm rãi chuyển động. Cho dù là Vệ Trinh Trinh, cũng không quá đáng là nhìn lướt qua, liền không dám đi nhìn qua.

Cảm giác kia…

Đúng là như muốn đem người chi linh hồn cũng muốn cùng nhau hút đi. Hơn nữa là bị cam nguyện hút đi.

Nghiêng đầu.

Trong nội tâm đối với phần cảm giác này. Vệ Trinh Trinh đã biết được, đúng là mị hoặc.

Âm Quý Phái thiên ma công, Từ Hàng Tĩnh Trai kiếm điển cả hai đều cực kỳ am hiểu đạo này. Mà giờ khắc này, loại này cưỡng ép hiếp cách làm, không thể nghi ngờ đúng là thiên ma công nào đó đặc điểm bày ra.

Phải biết rằng. Trước mắt nữ tử còn có một tên gọi —— Mỵ nương!

Nhưng để cho nhất Vệ Trinh Trinh lo lắng chính là Minh Không dưới mắt cảm xúc cùng trạng thái đều thập phần quái.

Thạch điện ở bên trong.

Tuôn ra hỏa kình tựa hồ nhận lấy ngoại lực dẫn dắt, hướng Minh Không phương hướng lan tràn mà đi, vốn phóng lên trời hỏa diễm đúng là sinh sinh không gió mà lệch ra. Màu vàng hỏa diễm bị cấp tốc lôi kéo, trong chớp mắt liền đem Võ Minh Không cả người bao khỏa. Tạo thành một cái chuyển động hỏa cầu.

Mà ở cái hố nhỏ ở bên trong, đã đem vạn năm Hàn Băng hòa tan không sai biệt lắm hỏa kỳ lân tựa hồ đã nhận ra nào đó nguy hiểm, lập tức ngừng gào thét. Đem cái kia khốn tại trên thân thể đã đốt màu đỏ bừng khóa sắt bức đứt. Xoay người qua, hướng cái kia đứng tại chính mình phía sau phía trên hi vọng của mọi người đi.

Khát máu, lạnh như băng màu vàng nhạt đồng tử mãnh

địa co rụt lại, hỏa kỳ lân tựa hồ là nhận ra trước mắt thu nạp hỏa diễm nữ nhân là người phương nào.

Vô tình trong con ngươi lòe ra một tia sợ hãi.

Ngay sau đó phần này sợ hãi liền tiêu tán không thấy, chuyển mà thay vào chính là khát máu chi khí.

Gào thét ở bên trong, trực tiếp theo cái hố nhỏ trong luồn lên, nhảy đến ngoài hố giữa không trung, móng vuốt bên trên mang lên hỏa diễm hướng đứng tựu hướng đối phương chộp tới.

“A!”

Tại A Chu tiếng kinh hô, tại Vệ Trinh Trinh khiếp sợ còn có tiểu nha đầu ánh mắt kinh ngạc ở bên trong, cái kia hỏa kỳ lân móng vuốt tại vừa mới bắt được cái kia do hỏa diễm tạo thành viên cầu bên trên thời điểm, lập tức chỉ nghe trong không khí một tiếng trầm đục, khổng lồ lực đàn hồi tiết ra.

Mặc dù là vừa mới thức tỉnh dữ tợn như nó cũng không thể chịu được cái này đột nhiên một kích, toàn bộ thân hình bị đạn hướng lừa bịp đối diện ném đi.

Nhưng một trảo này thực sự trảo phá cái kia Thiên Ma Lực Trận, lộ ra người ở bên trong.

Minh Không không có chút nào động tác, tựu như vậy lẳng lặng nhìn cái này đầu dị thú, chỉ là nàng một đầu tóc đen đã là chuẩn bị chồng cây chuối, như là đâm vị bình thường, hơn nữa cái kia không gió mà bay xiêm y,

bằng thêm mấy phần uy nghiêm.

Phảng phất giống như thiên thần đến thế gian.

“Ô!”

Thân thể cao lớn té lăn trên đất, hỏa kỳ lân như là bị để đùa con chó nhỏ giống như bình thường gục ở chỗ này ô ô lên tiếng, hai cái mang theo hỏa tinh móng vuốt càng là ôm đầu lâu của mình rên thảm không thôi.

Tại Vệ Trinh Trinh cùng A Chu hai người kinh hãi dưới ánh mắt, cái kia trong truyền thuyết hỏa kỳ lân tựu như vậy trên mặt đất đau không ngừng dùng móng vuốt vuốt mặt đất, hòn đá, hỏa độ sáng tinh thể một loạt đồ ngổn ngang hướng bốn phương tám hướng bay đi.

Kỳ lân khổng lồ kia lực đạo huống chi đem toàn bộ thạch điện làm cho chấn động, có một loại sắp sụp xuống cảm giác.

Sau nửa ngày.

Kỳ lân lực đạo càng ngày càng nhỏ, cuối cùng là ngừng lại.

Yên tĩnh như là một chỉ thủ vệ khuyển.

Đồng thời, một đạo không có chút nào cảm tình cùng chấn động thanh âm tại thạch điện ở bên trong vang lên: “Trò chơi, đã bắt đầu!”

Thoại âm rơi xuống.

Cái kia hỏa kỳ lân như là thoát khỏi cương con ngựa hoang, toàn thân trong ngọn lửa trực tiếp xông vào lối đi kia, mang theo chói mắt ánh lửa hướng bên trong chạy trốn mà đi. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết rất tốt đổi mới nhanh hơn!

Chương 111 : Đao

Đất rộng của nhiều.

Tại dưới mắt mà nói, vật bác có lẽ chỉ là tầng trên nhân sĩ trong nội tâm suy nghĩ, nhưng địa đại không thể nghi ngờ là.

Tại phương bắc chính là tuyết rơi nhiều bay tán loạn thời gian, mà ở Tứ Xuyên nhưng vẫn là mặt trời rực rỡ ngày.

Cho dù là vào đông, cái này mặt trời rực rỡ so ra kém mặt trời như vậy lửa đốt sáng người, nhưng ở cái này rét lạnh mùa, cũng cho nhân gian rất nhiều ôn hòa.

Nhạc Sơn.

Tự nhiên cũng là mặt trời rực rỡ ngày.

Tại cách đại phật chỗ không xa, một ít dân chúng chính mượn cái này vào đông thời gian coi như không tệ thời tiết, gấp rút đang bận còn sống việc nhà nông, vi năm sau chuẩn bị.

“Ồ?”

Nông trong đất.

Một cái tóc trắng xoá lão đầu, rồi đột nhiên ngẩng đầu chỉ lên trời tế nhìn lại, phát hiện bầu trời này chẳng biết lúc nào ẩn ẩn xuất hiện mây đen, lúc trước hay (vẫn) là

tinh ngày thời tiết tại thời khắc này đã biến thành âm thiên. Ánh mắt quét sau nửa ngày, lão đầu mở miệng đối với chính mình cái kia đồng lòng trong đất bận việc nhi tử nói ra: “Con a, khí trời có chút quái a!”

Lão đầu có chút bồn chồn, thậm chí hoài nghi là không phải là của mình trí nhớ xảy ra vấn đề.

Nên biết hiểu, vừa mới không lâu hay (vẫn) là vạn dặm không mây đó a.

“Đúng vậy!”

Hình dáng cao lớn thô kệch trung niên nam tử ánh mắt cũng đã rơi vào cái kia thiên không mây đen bên trên, rất là bồn chồn, trong mắt những mây đen kia so về qua lại muốn thấp không ít, thoạt nhìn tựa hồ là muốn tuyết rơi bộ dạng. Quỷ dị như vậy thời tiết chuyển biến, quả thực lại để cho người kinh ngạc.

Cũng không phải ba tháng thiên, thay đổi bất thường.

Trầm ngâm trong tiếng, trung niên nam tử trong lòng đại khái phỏng đoán cái này mây đen chỗ khởi phương hướng… Đại khái là đại phật chỗ đó.

Cùng lúc đó.

Tiếp giáp đại phật Hà Lưu, hạ du.

Một thuyền lá nhỏ.

Một cái lại để cho người xem xét vẫn là phú gia công tử

người đọc sách, chính hồng tụ thiêm hương, trên thuyền thả câu.

Nhàn nhã tự đắc, có chút tự tại.

“Ừ?”

Cảm nhận được thân tàu chấn động, nam tử đột ngột mở mắt, vốn là nhìn lướt qua cái kia không hiểu tối xuống bầu trời, chứng kiến chính là đầy trời mây đen. Lại đứng người lên, đi đến thuyền bên cạnh, nhìn xem dưới thuyền nước

, lông mày không khỏi có chút nhíu một cái, nói: “Đây là… Trướng nước đâu này?”

“Sao vậy một sự việc?”

Trong ngượng ngùng, nam tử ánh mắt hướng thượng du phương hướng nhìn lại, tầm mắt đạt tới chỗ, chỉ thấy cái kia mặt sông lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được bắt đầu nổi lên đến.

Ngay tại hắn kinh ngạc không hiểu thời điểm. Ẩn ẩn một đạo khát máu thú tiếng hô truyền vào lỗ tai.

Lập tức, đem hắn sợ hãi kêu lên một cái, toàn thân nổi lên một tia nổi da gà.

Nghiêng đầu sang chỗ khác.

Ánh mắt hướng nước sông thượng du phương hướng nhìn ra xa mà đi. Chỗ đó đúng là cái kia tiếng hô truyền

lại nơi phát ra chỗ —— đại phật chỗ.

Nghĩ nghĩ, nam tử nội tâm không hiểu dũng khí đại phát, trực tiếp phân phó hạ nhân đem thuyền hướng thượng du mà đi.

…

Nhạc Sơn đại phật.

Bên trong.

Trong thông đạo.

Đề phòng bên trong Nhạc Duyên chỉ thấy cái kia vốn trong huyệt động lờ mờ, một cỗ chói mắt ánh sáng màu đỏ ở bên ngoài truyền đến.

Nương theo mà đến chính là từng tiếng gào thét, còn có một cỗ bức nhân nhiệt kình.

Đây là!

Hỏa kỳ lân!

Ý niệm trong đầu vừa lên, trong thông đạo đã là ánh sáng màu đỏ trải rộng.

Vô số hỏa tinh bốn phi ở bên trong, một đầu đeo một thân hỏa diễm dữ tợn Cự Thú đã theo đồng đạo cái kia một đầu trực tiếp lao đến. Mang theo một thân hung ác, mở ra răng nanh miệng lớn một đoàn hỏa cầu vẫn là trước mặt mà đến.

Không có suy nghĩ tại đây tại sao sẽ xuất hiện hỏa kỳ lân, cũng không có những thứ khác bất luận cái gì tâm tư. Tại đây đầu dữ tợn Cự Thú càng phát ra tiếp cận chính mình thời điểm, Nhạc Duyên cũng đã cảm giác mình trong cơ thể máu tươi tại cổ đãng, tại phấn chấn.

Tại thời khắc này.

Trong nội tâm đã không có những thứ khác bất luận cái gì tâm tư, chỉ có hai hùng tranh phong.

Bất kể là cái gì nha. Tuyệt đỉnh chính là cái kia vị trí quá chật, chật vật chỉ có thể ngốc tiếp theo người. Cho dù là trước mặt kỳ lân, cũng không thể nhìn trộm đồ đạc của mình.

Một núi không thể chứa hai cọp.

Huống chi là Long cùng kỳ lân.

“Cáp!”

Cho dù là nhiệt kình lửa đốt sáng người, Nhạc Duyên nhưng lại không né tránh. Đối mặt cái kia bay tới hỏa cầu, một thân công lực tại thời khắc này chính thức trên ý nghĩa tăng lên tới đỉnh, trên tay phải bay thẳng đến cái kia hướng chính mình trùng kích tới hỏa cầu chộp tới.

Trong ngọn lửa.

Cái kia duỗi ra tay phải ở đâu là tay?

Rõ ràng là một chỉ dài khắp lân phiến móng vuốt. Ở đằng kia hỏa cầu nhiệt độ cao cháy xuống, càng là phát ra xèo xèo âm thanh hướng, tản mát ra tí ti khói xanh.

Tại trong nháy mắt.

Cái kia lân phiến trải rộng móng vuốt, trực tiếp giữ tại này không biết có bao nhiêu nhiệt độ hỏa cầu bên trên.

Lập tức chỉ nghe gầm lên giận dữ, cái kia hỏa cầu ngưng tụ, ngay sau đó liền bị lăng không trảo bạo.

Oanh!

Bạo tạc tại cũng không rộng lắm trong thông đạo vang lên.

Cuồng loạn không khí dọc theo thông đạo hai đầu chạy như điên mà ra, tạo thành gió lốc.

Mà ở trong thông đạo, một khắc này đột nhiên bộc phát không khí càng là tại thông đạo hai bên để lại hai cái nửa vòng tròn giống như bình thường lõm hình chi lừa bịp.

Đến nỗi Nhạc Duyên cùng hỏa kỳ lân thì là tại đây bởi vì địa hình duyên cớ tăng lớn uy lực khí lưu phía dưới, trực tiếp xông hướng phía sau thối lui.

Thân hình rơi xuống đất.

Hai chân trên mặt đất đạp mạnh, cưỡng ép hiếp tan mất cái kia lực đạo, đem mặt đất càng là giẫm ra con nhện

đường vân giống như bình thường lừa bịp sau, Nhạc Duyên người đã lại lần nữa nhảy lên. Đồng lòng, bị quẳng đi ra ngoài hỏa kỳ lân, cũng hung tính lại lần nữa cuồng nhưng bộc phát, trực tiếp bay nhào đi lên.

Cả hai, thoáng chốc tại trong thông đạo lại lần nữa va chạm rồi.

Thạch điện ở bên trong.

Cái kia hỏa kỳ lân chạy đi trong thông đạo, Vệ Trinh Trinh cùng A Chu còn có tiểu nha đầu tự nhiên nhìn đến rành mạch. Tiểu nha đầu là không hiểu chuyện, nhưng Vệ Trinh Trinh cùng A Chu hai người nội tâm lại lòng tràn đầy lo lắng. Nhất là A Chu, cái kia một thân mang hỏa dữ tợn Cự Thú, sao vậy có thể là điềm lành kỳ lân?

Hơn nữa tưởng tượng như vậy hung thú, chống lại Nhạc công tử, nàng có thể nào không lo lắng?

Tại nội tâm của nàng, cái này hỏa kỳ lân đã là một đầu ma vật, nếu như thả ra, cái kia đích thị là họa thế mà tồn tại.

Đúng lúc này.

Chỉ nghe thạch điện ở bên trong đột ngột sinh ra rên lên một tiếng, hấp dẫn A Chu ánh mắt.

Chỉ thấy Võ Minh Không trên mặt đột nhiên bay lên một tia kinh ngạc cùng vẻ nghi hoặc, hiển nhiên là sự tình phát triển lại để cho nàng đã nhận ra ngoài ý muốn.

Người bên ngoài có lẽ cũng không biết, nhưng Võ Minh Không nhưng lại có thể cảm giác rành mạch, đó chính là hỏa kỳ lân có chút mất đi đã khống chế, trở nên táo bạo bắt đầu.

Đây là sao vậy một sự việc?

Vốn là ở ngoài sáng không trong nội tâm, an bài cũng không phải như vậy. Chỉ là cái kia kỳ lân tại đụng gặp cha của mình cha sau, như là thấy sinh tử cừu nhân, triệt để cuồng tính đại phát. Kết quả như thế, dù là nàng là Nữ Đế, tại thời khắc này cũng bồn chồn rồi.

Chỗ đó có vấn đề?

Không được!

Đường đường Nữ Đế. Lại há có thể lại để cho hỏa kỳ lân thoát ly khống chế?

Tâm tư lóe sáng, nhưng lại thuộc về nàng đạo tâm chủng ma lại lần nữa thôi phát, khổng lồ Thiên Ma Lực Trận cơ hồ đem trọn cái thạch điện bao phủ, ẩn ẩn lực lượng tinh thần càng là dọc theo thông đạo mà vào, khổng lồ áp lực bách Vệ Trinh Trinh, A Chu cùng tiểu nha đầu ba người không ngừng sau lui, cơ hồ rút ra thạch điện, đi tới cửa ra vào.

Trong thông đạo.

Bốn phía thạch bích không ngừng xuất hiện cái hố nhỏ, không khí bão táp trong càng là bay lên vô số hỏa diễm.

Một người một thú ở bên trong triệt để giao phong bắt đầu.

Người, càng đánh càng cuồng.

Thú, càng đánh càng hung.

Cả hai giao phong đã vượt quá tưởng tượng.

Song phương chiến trường không tại cực hạn tại trong thông đạo. Tại cả hai giao phong sinh ra không khí cùng lực dưới đường, đá vụn quẳng ở bên trong, càng là tại đại phật bên trong đánh ra những thứ khác thông đạo.

Rống!

Cả hai trên không trung va chạm, rơi trên mặt đất sau, hỏa kỳ lân sau lui một bước nhỏ, tứ chi một trận chiến, lập tức vẫn là ngửa đầu gào thét, trong tiếng hô một đoàn cực lớn hỏa cầu lại lần nữa theo trong miệng phun ra đi ra ngoài, bay thẳng đến Nhạc Duyên quét tới.

“! ! !”

Đồng dạng chiêu. Nhạc Duyên tất nhiên là không sợ.

Chỉ là Nhạc Duyên lại không có nghĩ qua dùng trước cách làm lại đi phá chiêu này, mà là hai tay mở ra, chân khí bừng bừng phấn chấn, trước người tạo thành một cái vô hình lưới. Đem cái kia hỏa cầu bao phủ chắc chắn, theo sau, hai tay thành chưởng, trực tiếp một chưởng đẩy trở về.

Chính là từ đâu đến. Từ nơi này đi.

Có thể nói là lấy đạo của người trả lại cho người.

Tiếng gầm gừ im bặt mà dừng.

Vang lên chỉ có một tiếng thú hừ, đối mặt như thế một kích, mặc dù là hung tàn như hỏa kỳ lân tại ăn chính mình một khỏa hỏa cầu. Cũng nhận lấy bị thương. Phải biết rằng cả hai trước khi tại trong thông đạo đánh nữa hồi lâu, Nhạc Duyên phát hiện cái này kỳ lân như là lúc trước chứng kiến ma long độc nhất vô nhị, tầm thường thủ đoạn căn bản đánh không phá đối phương trên người lân phiến chỗ cấu thành hộ giáp.

Bất quá kỳ lân muốn so với trong dự liệu muốn cường, nhưng không có trong tưởng tượng cường.

Dường như trước mặt cái này chỉ hỏa kỳ lân có chút suy yếu.

Hay hoặc giả là Minh Không làm cái gì nha?

Nhạc Duyên tất nhiên là không biết hỏa kỳ lân vừa mới theo đóng băng trong mà ra, đây hết thảy ý niệm trong đầu cũng không quá đáng là tại trong lòng chợt lóe lên, giờ này khắc này, như là trước mặt kỳ lân tại nổi giận bình thường, đắm chìm tại Nhạc Duyên trong lòng cũng là một loại điên cuồng.

Không phải tầm thường cái chủng loại kia nổi điên, mà là một loại thực chất bên trong đối trước mắt kỳ lân bài xích.

Đinh đinh đang đang!

Tiếng vang không dứt với tai, lân giáp cùng lân giáp ở giữa va chạm sinh ra chính là như đao kiếm giống như bình thường giao kích mà ra hỏa tinh.

Tại hỏa diễm trong thiêu cháy, Nhạc Duyên một thân quần áo sớm đã là rách tung toé, mặc dù là có bản thân chân khí khí tường bảo hộ, nhưng cùng kỳ lân giao phong ở đâu như thế đơn giản? Tuy nhiên trên người không có để lại quá nhiều Thương Thế, nhưng kỳ lân Cự Lực vẫn làm cho người không thể tưởng tượng, bị đâm cho Nhạc Duyên cả người đều có chút choáng váng.

Nói sau trên tay càng là không có cái gì nha thần binh lợi khí, trăng khuyết, tàn sát Long, hậu bối đao cái gì nha đều không tại.

Bành!

Lại lần nữa va chạm.

Nhạc Duyên cả người bị lực lượng khổng lồ áp không ngừng sau lui, cả người trên mặt đất hướng sau vạch lên, trên mặt đất để lại hai đạo thật dài khe rãnh.

Thần binh?

Trong đầu đột nhiên Linh quang lóe lên, Nhạc Duyên phát hiện mình trên người còn có một thanh thần binh.

Một chưởng che ở hỏa kỳ lân trên mũi, đánh chính là hỏa kỳ lân trực tiếp tại nức nở nghẹn ngào, phun lửa cháy tinh thời điểm, Nhạc Duyên đã bứt ra nhanh lùi lại, nhanh lùi lại đồng thời cái kia giống như bình thường dữ tợn như thú trảo trên tay phải đã nhiều hơn một thanh xinh xắn đến cực điểm phi đao.

Phi đao tại trên lòng bàn tay, lăng không xoay tròn.

Tại sáng quắc trong ngọn lửa, lóng lánh ra diệu người sắc thái.

Hỏa kỳ lân càng là bước chân một chầu, không có tiếp tục tiến công, vô cùng đề phòng chằm chằm lên trước mắt cái kia đồng lòng cùng mình một thân lân giáp người.

Dựa vào giống như dã thú trực giác, hỏa kỳ lân biết rõ một đao kia không thể khinh thường.

Đủ để nguy hiểm cho tánh mạng.

Cùng thời khắc đó.

Nhạc Sơn đại phật bên ngoài.

Cái kia tiếp giáp Hà Lưu bên trên, ngược dòng mà lên đây một thuyền lá nhỏ.

Người trên thuyền giờ phút này chính trợn mắt há hốc mồm nhìn trước mắt hết thảy. Nước sông thủy triều, nhưng này ngọn nguồn không phải Hà Lưu cuối cùng, ngược lại là trước mặt đại phật.

Trên thuyền cái kia người đọc sách trong mắt, phảng phất giống như gặp được thần tích.

Bởi vì Phật tượng… Rơi lệ.

Toàn thân nhộn nhạo lấy đều là toàn là nước dấu hiệu. Như là, Phật tượng tại nước mắt trong tắm rửa giống như bình thường.

Tựu trên thuyền mặt khác hạ nhân cúi người liền bái thời điểm, đã thấy đại phật trên đầu gối ầm ầm nổ vang, giống như sét đánh lôi đình.

Chỉ thấy cái kia mạn thiên phi vũ hòn đá ở bên trong, một đoàn hỏa diễm từ cái này ở bên trong dâng lên mà ra.

Đồng thời.

Tiếng vọng tại trong thiên địa chính là một tiếng đau nhức đến cực điểm, nổi giận đến cực điểm thú rống.

Chương 112 : Bồ đề

Trợn mắt há hốc mồm.

Hết thảy trước mắt, đã sớm vượt ra khỏi cái kia nhà giàu thư sinh tưởng tượng.

Phật, rơi lệ.

Khiến cho nước sông thủy triều.

Mà ngay sau đó càng làm cho người kinh ngạc chính là cái kia tại Phật tượng trên đầu gối phương bạo tạc thanh âm, bởi vì Phật tượng cao lớn, tại trên sông trên thuyền, nhà giàu thư sinh chỉ có thể ngẩng đầu nhìn đến đầu gối, chứng kiến cái kia bành trướng hỏa diễm, ở đằng kia phía trên mang tất cả hết thảy.

Trong chớp mắt.

Nước cùng hỏa tao ngộ, ở đằng kia bên trên bốc hơi khởi vô số màu trắng hơi nước, triệt để lung phủ lên đầu gối đã ngoài, lại để cho cả tòa Phật tượng phảng phất giống như ngồi ngay ngắn ở đám mây bình thường, nhưng lại lại để cho người ở dưới mặt triệt để thấy không rõ rồi. Tại hạ nhân bị kinh sững sờ thời điểm, cái kia nhà giàu thư sinh tuy nhiên đồng lòng bị sợ cái quá sức, nhưng vẫn nhưng vẫn có thể đủ bảo trì thanh tỉnh.

Ngay tại vừa mới, hắn tựa hồ thấy được một đạo hồng quang tự bên trên bay ra, biến mất tại phương xa không thấy tung tích.

Mà vừa lúc này, lại nghe một tiếng âm vang chi tiếng vang lên.

Rất xa nhìn lại.

Chỉ thấy cái kia cắm ở Phật tượng dưới chân một cái cái gì nha thứ đồ vật bị hấp dẫn, hóa thành một đạo hàn quang bay về phía bạch trong sương mù.

Cái kia…

Hình như là một thanh kiếm!

…

Thời gian quay lại.

Trong huyệt động.

Nhạc Duyên cùng hỏa kỳ lân giao phong, đã lại để cho Nhạc Duyên suy nghĩ đã đến phá lân đích phương pháp xử lý.

Đó chính là cái kia ngọn phi đao.

Phi đao trong lòng bàn tay xoay tròn, một thân công lực muốn hội tụ tại một kích này bên trong.

Làm như đã nhận ra nguy hiểm, hỏa kỳ lân đồng lòng ngừng động tác, vô cùng đề phòng.

Cường!

Đây là cùng hắn chiến đấu đến bây giờ, Nhạc Duyên trong nội tâm suy nghĩ.

Dưới mắt cái này hỏa kỳ lân tuyệt đối đầy đủ cường, chỉ sợ so với lúc trước cái kia Kinh Nhạn cung ở bên trong ma long sẽ không kém bao nhiêu. Cũng không biết vì sao, cái này hỏa kỳ lân hư nhược rồi không ít, tựu như là không có ăn cơm no bình thường, chỉ sợ là Minh Không làm cái gì nha.

Giao thủ đến bây giờ, Nhạc Duyên đã đại khái thăm dò dưới mắt hỏa kỳ lân thực lực trình độ.

Đối mặt cái này không hoàn toàn trạng thái hỏa kỳ lân, Nhạc Duyên có đầy đủ tin tưởng một kích phá lân.

Tâm tư định ra.

Trên người vậy có chút ít y phục rách rưới bắt đầu không gió mà bay. Một đầu tóc đen càng là tại từ nay về sau tung bay, trên lòng bàn tay cái kia xoay tròn phi đao tốc độ càng ngày càng chậm.

Đối diện.

Hỏa kỳ lân trong miệng phun lửa cháy tinh, tứ chi bên trên càng là hỏa diễm chập chờn, hung thần ác sát giống như ánh mắt nhưng lại gắt gao chằm chằm vào Nhạc Duyên trong lòng bàn tay cái kia xoay tròn phi đao, hỏa kỳ lân cũng biết, đương cái này chuôi xinh xắn phi đao đình chỉ xoay tròn một khắc này, là thời gian nguy hiểm nhất.

Dữ tợn đầu lâu có chút ép xuống, tứ chi càng là uốn lượn sản xuất tại chỗ, dùng công kích tư thái nghênh đón cái này lại để cho cái này đầu dữ tợn chi thú nội tâm cảm thấy nguy hiểm đồ vật.

Phi đao.

Càng ngày càng chậm rồi.

Thời gian dần trôi qua, ngừng lại.

Cơ hồ là đồng thời. Một đạo lực lượng tinh thần dọc theo thông đạo trực tiếp đã đến, đi tới hỏa kỳ lân trên người.

Lập tức.

Hỏa kỳ lân ánh mắt biến đổi, đồng tử lại lần nữa xuất hiện biến hóa, do màu vàng hướng màu đen chuyển biến xu thế, thân hình càng là một cái lảo đảo.

Vẫn là giờ khắc này!

Trợn mắt.

Phi đao, tại trong chốc lát động.

Không ai có thể hình dung một khắc, tựa hồ là vạch phá không gian, vạch phá thời gian, phi đao tại ra tay một khắc này tựu đã đi tới hỏa kỳ lân trước người. Khổng lồ áp lực. Lập tức lại để cho hỏa kỳ lân thanh tỉnh lại.

Tránh không khỏi!

Hỏa kỳ lân chỉ tới kịp sai rồi một hạ thân, liền bị phi đao đúng rồi vừa vặn.

Gào thét!

Thê thảm tiếng hô tự trong miệng gào thét mà ra, phi đao mang theo làm cho người ta sợ hãi lực đạo trực tiếp đính tại bên cạnh thân, hỏa tinh văng khắp nơi trong lực đạo mang theo hỏa kỳ lân thân thể cao lớn hoành bay ra ngoài. Đâm vào trên thạch bích.

Trong ầm ầm nổ vang.

Thạch bích tại thời khắc này sụp xuống, lộ ra bên ngoài quang cảnh.

Tại thân hình quẳng trong quá trình, hỏa kỳ lân đã là bản năng xoáy lên vô số hỏa diễm tạo thành một đoàn hỏa cầu, muốn hòa tan vật kia. Nhưng phi đao nhưng lại dọc theo lân phiến khe hở chui vào, đang nghe hỏa kỳ lân rên lên một tiếng, phi đao đúng là đâm rách thân thể mặt khác một mặt lân phiến nhập vào cơ thể mà ra. Hóa thành một đạo bạch quang biến mất ở phương xa.

Theo đuôi mà ra Nhạc Duyên, cũng không có như vậy thu tay lại, người đi theo nhảy ra, lăng không khẽ hấp, cái kia tại phía xa Phật giáo ra hàng nhái trăng khuyết kiếm làm như nhận lấy dẫn dắt, trực tiếp nhổ vỏ (kiếm, đao) mà ra, bay về phía Phật tượng đầu gối phía trên, rơi xuống Nhạc Duyên trên tay.

Ngay sau đó, Nhạc Duyên trong tay hàng nhái trăng khuyết kiếm dọc theo phi đao đâm ra Thương Thế, dọc theo cái kia phiến vỡ vụn trên lân phiến, kính cắm thẳng vào, toàn bộ thân kiếm không có thể mà vào.

Tại thời khắc này.

Rống!

Toàn bộ trong thiên địa, tại thời khắc này chỉ còn hỏa kỳ lân đau nhức rống.

Đau nhức!

Quản chi chỉ là một đầu dữ tợn Cự Thú, tại thời khắc này cũng cảm giác được tê tâm liệt phế đau nhức.

Là người trước mắt chỗ tạo thành!

Cự Thú kinh khủng nhất hung ác thời điểm, chỉ có hai cái thời điểm.

Một là nó khi đói bụng.

Hai là nó bị thương thời điểm.

Ngoan cố chống cự, đã là như thế.

Huống chi bị thương hay (vẫn) là hỏa kỳ lân.

Chui vào hỏa kỳ lân trong cơ thể hàng nhái trăng khuyết, cuối cùng không phải chân chính trăng khuyết, tại kỳ lân huyết cùng khổng lồ kia hỏa kình chạm phải xuống, toàn

bộ thân kiếm đã bắt đầu đốt màu đỏ bừng vô cùng, có hòa tan dấu hiệu. Nhưng Nhạc Duyên cũng không có buông tay, ngược lại là dùng gắt gao vặn vẹo thân kiếm hai cái.

Hung tính triệt để bộc phát hỏa kỳ lân cuối cùng hai móng nhắc tới, trực tiếp hai trảo chộp vào Nhạc Duyên ngực, sau chi di chuyển, thôi động Nhạc Duyên cả người hướng dọc theo đụng đi ra thông đạo hướng bên trong mà đi.

“A!”

Đối mặt bị thương triệt để kích phát hung tính hỏa kỳ lân, cho dù là Nhạc Duyên bản năng ở ngực hiện lên vô số lân phiến, nhưng đối mặt cái này một đôi kỳ lân trảo trọng kích, Nhạc Duyên chỉ cảm giác mình như là chính diện đã gặp phải xe lửa chỗ đụng, vẫn đang không cách nào tránh khỏi nhận lấy bị thương. Rên lên một tiếng, khóe miệng đã là máu tươi chảy xuôi mà ra.

Tại Cự Lực phía dưới, trường kiếm trong tay cũng bị ngay tiếp theo rút ra, ngay tiếp theo cái kia khối theo kỳ lân trên người tróc ra mảnh vỡ.

Trường Kiếm rơi xuống đất.

Nhạc Duyên hai tay lại lần nữa hóa thú thành tràn đầy lân giáp móng vuốt gắt gao chống đỡ lấy hỏa kỳ lân liều chết phản kích, cả người như là trụy lạc cự thạch bị mang theo không ngừng sau lui.

Tại thời khắc này.

Long cùng kỳ lân đều nhận lấy bị thương.

Ngoan cố chống cự, huống chi là bị thương Nhạc Duyên.

Trong miệng máu tươi không ngừng phún dũng mà ra, Nhạc Duyên cũng hung tính đại phát, một tay hóa quyền hơi chưởng, lăng không hướng hỏa kỳ lân cái kia bị thương chỗ chỗ thi triển nổi lên Bắc Minh Thần Công.

Khổng lồ hấp lực, rồi đột nhiên sinh ra.

Hỏa kỳ lân trên vết thương máu tươi liên tiếp không ngừng đã bị Nhạc Duyên hấp dẫn, như là không cách nào đóng cửa vòi nước, triệt để phun tới.

Kỳ lân huyết cơ hồ là đổ ập xuống hướng Nhạc Duyên trên người bay đi.

Nhưng những vẩy ra kia tới nóng hổi như nước sôi giống như bình thường kỳ lân huyết. Nhạc Duyên cũng không có mặc cho đối phương đánh tại trên người mình. Cho dù là bởi vì bị thương, đưa đến cuồng tính, nhưng theo thực chất bên trong hắn cũng biết cái này kỳ lân huyết rơi tại trên người mình chỉ sợ không có thể tốt.

Sắp tới đem đụng chạm lấy bản thân bên trên thời điểm, chân khí lại lần nữa chấn động.

Tính cả lấy chính mình phún dũng mà ra máu tươi một đạo huy sái mà ra, cùng cái kia hấp đến kỳ lân huyết lăng không đụng vào nhau, cuối cùng nhất đã rơi vào

thông đạo hai bên.

Có Long nguyên khí tức máu tươi cùng kỳ lân huyết dung lại với nhau, thoáng chốc đã xảy ra không muốn người biết ngụy biến.

Giúp nhau thôn tính!

Bài xích lẫn nhau!

Rồi lại lẫn nhau dung hợp!

Cả hai huyết cuối cùng nhất ở đằng kia hai bên trên vách tường như là đã nhận được tân sinh bình thường, hóa thành từng khỏa huyết sắc chỉ có ngón cái lớn nhỏ trái cây, ngưng kết tại bên trên. Nhìn về phía trên cái kia cũng không phải máu tươi, phản mà là một loại tên là bồ đề trái cây.

Người. Vẫn còn sau lui.

Nhưng hỏa kỳ lân lực đạo nhưng lại càng ngày càng nhỏ.

Toàn bộ dữ tợn Cự Thú khí tức cũng là càng ngày càng suy yếu.

Đối mặt Nhạc Duyên cái kia rút củi dưới đáy nồi cách làm, cho dù là lúc trước ma long cũng không cách nào thừa nhận, huống chi là dưới mắt vốn là có chút ít suy yếu hỏa kỳ lân. Đã gặp phải như vậy trọng thương, cuối cùng triệt để nhược xuống dưới.

Chân phải một chầu.

Dưới chân đất sóng trở mình lăn.

Đã nhận ra hỏa kỳ lân khí tức đã yếu đích Nhạc Duyên, cưỡng ép hiếp dừng lại sau lui thân hình, chế rơi xuống hỏa kỳ lân động tác.

Theo sau ——

Ngừng tiếp tục thu nạp động tác, Nhạc Duyên cái kia một đôi như là thú trảo giống như bình thường hai tay nâng lên, dùng một chiêu Ngũ Lôi quan tai xu thế vỗ vào hỏa kỳ lân cái kia dữ tợn thú đầu hai bên, ngay sau đó là một cước đá vào hỏa kỳ lân trên bụng.

Bành!

Hỏa kỳ lân thân thể cao lớn như là bị quẳng búp bê vải giống như bình thường. Bay về phía huyệt động ở chỗ sâu trong, đã không có tiếng động, cũng không biết là chết hay sống.

Một trận chiến này.

Hắn thắng.

Trên mặt toát ra một nụ cười thỏa mãn, tựu như là song hổ tranh hùng thắng lợi sau thoả mãn.

“Không xong!”

Bởi vì không chút máu không ít. Thân hình cũng không

khỏi có chút nhuyễn, nhưng ngay sau đó Nhạc Duyên đã theo cái loại nầy kỳ quái trong trạng thái triệt để thanh tỉnh lại, không tới kịp suy tư chính mình tại sao lại như vậy nguyên nhân, không kịp đi thăm dò xem bản thân Thương Thế. Trong đầu trước tiên cân nhắc là Minh Không, Vệ Trinh Trinh, A Chu còn có tiểu nha đầu bốn người tình huống.

Thân hình chạy gấp, hướng thạch điện phương hướng mà đi.

Thạch điện.

Tại hỏa kỳ lân đã bị trọng thương một khắc này, Võ Minh Không cũng nhận lấy trọng thương.

Oa!

Một ngụm máu tươi. Ngăn không được phun tới.

“Cắn trả!”

“Đến tột cùng đã xảy ra cái gì nha?”

Đối với loại tình huống này Minh Không phi thường tinh tường, lúc trước trảo hạ hỏa kỳ lân, lãng phí thật lớn nhân lực vật lực, tạo ra đại phật thứ nhất là vì khi còn bé cái kia phần nguyện vọng, cũng là vì trấn áp hỏa kỳ lân. Hao tốn như vậy lớn lên thời gian, nàng đã dùng mị hoặc khống chế được hỏa kỳ lân.

Nhưng tại thời khắc này, nhưng lại nhận lấy cắn trả.

Xác thực nói là tinh thần của nàng đụng phải tại một chiêu kia phi đao bị thương phía dưới hỏa kỳ lân cắn trả.

“Cáp!”

Đắng chát cười cười, cho dù là thân là Nữ Đế, tại đối mặt như tình huống như vậy, cũng đành chịu thán một tiếng không biết làm sao. Bất quá, trong lòng của nàng, rồi lại có một loại cao hứng cảm xúc.

Đúng vậy!

Liền hỏa kỳ lân cũng không là đối thủ!

Nam nhân như vậy, nên phụ thân của nàng, nên đệ nhất thiên hạ phẩm nam nhân.

Nói là diều hâu trảo con gà con trò chơi, kỳ thật tại ngay từ đầu nàng tựu lừa hắn.

Đúng nghĩa là nàng muốn xác nhận, cũng là muốn nhìn xem người mẹ này một mực thù hận nam nhân hội (sẽ) lựa chọn như thế nào…

Lựa chọn!

Đã làm cho nàng thất vọng, rồi lại có một loại cao hứng.

Có lẽ…

Nàng phải làm một cái khác chuẩn bị.

Ý niệm trong đầu rơi xuống, Võ Minh Không mãnh liệt

quay đầu, ánh mắt hướng cái kia cửa đá chỗ nhìn lại.

Chỗ đó.

Đứng tại A Chu cùng Vệ Trinh Trinh bên người tiểu nha đầu chính nháy mắt con ngươi nhìn xem tại đây.

Có lẽ là phát giác được Nữ Đế ánh mắt, tiểu nha đầu không chút nào sợ hãi cùng hắn đối mặt, một lớn một nhỏ hai tầm mắt của người tại giữa không trung gặp nhau.

Chương 113 : Trong mộng hoàn mỹ (thượng)

Trên sông.

Phú gia công tử sắc mặt có chút kinh hãi nhìn trước mắt đại phật.

Chỉ thấy cái kia phật nước mắt càng thêm nóng nảy, thậm chí, hợp với đại phật cả người cao thấp cũng như cùng đã gặp phải mưa to chi thiên, toàn bộ bày biện ra một loại ướt sũng dấu hiệu. Rất xa nhìn lại, lại để cho người cảm giác được đây cũng không phải là cái gọi là tượng phật bằng đá rơi lệ, mà là tại hắn trong bụng chỉ sợ là chưa một bụng nước.

Cho dù là trên sông, khoảng cách đại phật có chút khoảng cách, bọn hắn vẫn đang có thể cảm nhận được cái kia loáng thoáng nhiệt khí.

Hơi nước bốc hơi, thời gian dần trôi qua đem trọn tòa đại phật chỗ bao phủ, Nhạc Sơn Đại Phật triệt để biến mất trong đó.

Xa xa nhìn lại.

Thật giống như đó là trong truyền thuyết Tây Phương thế giới cực lạc giống như bình thường.

Gần xem như thế.

Tại Nhạc Sơn Đại Phật đối diện sơn dã bên trên nhìn ra xa, lại càng phát giống nhau rồi.

“Đây là…”

Với tư cách lịch đại đều ở đây ở đây lấy nông hộ, trung niên nam tử tại hướng phụ thân của mình nói một tiếng về sau, (không — liền từ đồng ruộng gian hướng cái phương hướng này đi tới. Đứng ở sơn dã ở giữa, nhìn ra xa cái kia tại mây đen lung che phía dưới, rồi lại bạch khí vờn quanh Nhạc Sơn Đại Phật.

Cũng là bởi vì quá thục, trước mắt cái này đại phật quỷ dị cảnh tượng mới khiến cho người cảm thấy kinh ngạc.

Trung niên nam tử có một loại trực giác, hôm nay đại phật có một loại cực đoan nguy hiểm.

Suy tư xuống, vẫn cảm thấy không muốn quá mức hiếu kỳ tốt, đang muốn quay người rời đi, lại nghe phía chân trời mãnh liệt truyền ra một tiếng kỳ quái gào thét từ phương xa vang lên.

Kinh ngạc quay đầu.

Trong ánh mắt nhìn thấy chính là một đạo hồng quang, tự đại phật phương hướng bay nhanh mà đến.

Lập tức.

Đã vạch phá khoảng cách, đi tới trước mắt.

Không chờ trung niên nam tử có chỗ phản ứng, liền cảm

giác mình vai trái tê rần, một đạo huyết hoa tóe lên đồng thời cái gì đó nhập vào cơ thể mà qua, xuất tại sau lưng trên mặt đất, để lại một cái phả ra khói xanh, không biết có bao nhiêu sâu lỗ nhỏ, mà cái này cỗ cường đại quán tính chi lực thì là mang trung niên nam tử cả người hướng về sau đã bay đi. Ngã trên mặt đất.

“? ! ! !”

Ngã trên mặt đất trung niên nam tử nghiêng đầu, nhìn mình vai trái, chỗ đó xuất hiện một cái ngón cái lớn nhỏ lỗ thủng, máu tươi chỉ là vừa bắt đầu vẩy ra mà ra, nhưng dưới mắt lại không tại chảy xuôi, ngược lại là dâng lên một cỗ vị khét, như là bị hỏa thiêu giống như bình thường.

Chập choạng!

Ngay sau đó là tổn thương giống như bình thường đau đớn, tại trung niên nam tử kịp phản ứng về sau, truyền khắp toàn thân.

“A!”

Đau nhức!

Như là nung đỏ khối sắt đã rơi vào trên vai bình thường, chỉ nghe xì xì âm thanh không dứt bên tai. Cái kia kịch liệt như giống như lửa thiêu đau đớn khiến cho trung niên nam tử cả người biểu lộ đều dữ tợn, cổ, trên mặt thậm chí cả trên cánh tay đều là gân xanh nổi lên.

Cả người càng là ôm bả vai, trên mặt đất không ngừng

lăn qua lăn lại, mãnh liệt đau đớn phía dưới cũng không có lại để cho trung niên nam tử ngất đi qua, ngược lại là càng phát ra thanh tỉnh.

“Có… Có cái gì…”

Sợ hãi, sợ hãi, còn có đau đớn triệt để hỗn lại với nhau, trung niên nam tử có thể rất rõ ràng cảm giác. Chính mình trên vai không biết bị cái gì đó cắn xuyên qua, hơn nữa tại trong vết thương để lại cái gì đó.

Vật kia…

Sống!

Nóng hổi như nham tương giống như bình thường đích sự vật, trong người cháy lấy máu tươi của mình, cháy lấy thần kinh của mình. Càng có một loại không nói rõ được cũng không tả rõ được đồ vật. Truyền lại tiến vào trong óc, muốn khống chế hắn.

Đó là một loại điên cuồng.

Khát máu giống như bình thường điên cuồng.

“Giết!”

“Giết!”

“Giết a!”

Nước miếng giàn giụa, trong mắt lộ vẻ dữ tợn sát ý, trong chớp mắt. Trung niên nam tử đồng tử đã bắt đầu

đỏ lên, tựu như là bị hỏa thiêu bình thường, nướng cái thông thấu.

Cuối cùng nhất.

Trung niên nam tử chịu đựng không nổi phần này đau đớn. Cưỡng ép hiếp nương tựa theo cái kia lưu lại một phần thanh tỉnh, trực tiếp tựa đầu hướng mặt đất đụng đi, phịch một tiếng ở bên trong, cái trán máu tươi thẳng tung tóe, trung niên nam tử cũng như nguyện đã hôn mê, chỉ để lại thân thể của hắn nhưng tại run rẩy không ngừng run rẩy trong.

Thê thảm tru lên, quanh quẩn tại sơn dã gian.

Tính cả cái kia Nhạc Sơn Đại Phật bên cạnh dòng suối bên trên đứng ở thuyền con bên trên phú gia công tử cũng nghe thế một tiếng như là dã thú tru lên. Một tiếng này tru lên tuy nhiên giữa đường im bặt mà dừng, nhưng vẫn nhưng đem phú gia công tử bọn người dọa cái quá sức.

Vốn là đại phật xuất hiện quỷ dị biến hóa, bên trong cũng truyền ra thú rống, hơn nữa sau lưng trên sườn núi truyền đến thú rống, triệt để đem ra vẻ trấn định phú gia công tử cũng triệt để hù đến rồi, có một loại cảm giác rợn cả tóc gáy. Nhưng vì mặt mũi, phú gia công tử nhưng lại sinh sinh cắn răng thừa nhận lấy phần này nội tâm sợ hãi, không cho người bên ngoài nhìn thấy mình cũng lọt ngọn nguồn.

Đồng thời.

Nội tâm rất hiếu kỳ tâm lại cũng tại thời khắc này sắp đạt đến đỉnh.

Nhiều năm qua, theo không có người đã từng nói qua Nhạc Sơn Đại Phật có như thế quỷ dị biến hóa.

Người ở phía ngoài không biết bên trong sự tình, người ở bên trong đồng lòng không biết sự tình vừa rồi hội (sẽ) tạo thành loại nào ảnh hưởng.

Thạch điện ở bên trong.

Còn lưu lại lấy hỏa kỳ lân nhiệt kình.

Cái kia cái hố nhỏ ở bên trong Hàn Băng chẳng biết lúc nào đã dần dần hòa tan ra, tạo thành một cỗ nước chảy dọc theo khe hở hướng ra phía ngoài chảy tới.

Bốn mắt nhìn nhau.

Một lớn một nhỏ cả hai ở giữa ánh mắt tại giữa không trung va chạm.

Làm như đã nhận ra cái gì, A Chu không khỏi nghiêng người chắn tiểu nha đầu trước mặt, cho dù là dùng năng lực của nàng đối mặt Nữ Đế cái kia như đao phong giống như bình thường ánh mắt, toàn thân giống như đao cắt giống như bình thường cảm thụ, nhưng tại thời khắc này, A Chu đứng dậy.

Bởi vì ở chỗ này, trong ba người chỉ có nàng tính toán là người lớn rồi.

Vệ Trinh Trinh cùng Nữ Đế giao phong, lại lần nữa đã trở thành trước kia nữ đồng bộ dáng, hơn nữa huyệt vị bị chế, căn bản sẽ không có hoàn thủ năng lực. Nếu là đúng phương trực tiếp động thủ, chỉ sợ ở đây ba người đều không có bất kỳ còn sống khả năng.

"…"

Ánh mắt ẩn ẩn, tại ánh mắt bị ngăn trở về sau, Minh Không ánh mắt ngừng lưu tại A Chu trên người. Đối với cái này cái tại Vệ Trinh Trinh xui khiến xuống, giả mạo Nhạc Duyên mấy ngày nữ tử, tuy nhiên lúc ấy nàng lần đầu tiên liền nhận ra được, nhưng bất luận như thế nào, mấy ngày nay nhưng lại những năm gần đây này so sánh khoái hoạt thời gian.

Tựu như là lúc trước mới gặp gỡ Vô Nhai Tử thời điểm.

Chỉ là một cái là bị lừa, một cái là cam nguyện bị lừa, trước… sau tâm tình bất đồng, nhưng đồng lòng có một phần khoái hoạt.

"Ngươi không tệ!"

Không để ý đến vết máu ở khóe miệng, hỏa kỳ lân cắn trả hơn nữa Nhạc Duyên một đao kia, khiến cho Minh Không dưới mắt bị thương muốn so với thoạt nhìn sâu nhiều. Bởi vì nàng đi chính là mị hoặc chi lộ, bằng không mà nói cũng sẽ không bị Khấu Trọng ban thưởng cái võ mị nhũ danh.

Đó là bởi vì tại Khấu Trọng trong mắt, Ma Môn thiên ma công cùng Từ Hàng Tĩnh Trai kiếm điển chi mị hoặc đều

bị hắn có chút quen thuộc.

Một cái mị chữ, hắn hàm nghĩa thật sự là quá nhiều.

Mà cái này mị chữ, thì là Minh Không một thân công pháp lớn nhất đặc điểm.

Chẳng qua là khi nàng trở thành Nữ Đế về sau, đem hắn ẩn xuống dưới. Chỉ là bất luận như thế nào, mặc dù là tu luyện đạo tâm chủng ma, nàng dùng cái kia Tinh Thần Lực chỗ tăng cường địa phương vẫn là tại đây, là mà nàng cưỡng ép hiếp dùng Tinh Thần Lực khống chế được hỏa kỳ lân.

“Ngươi đến tột cùng muốn làm cái gì?”

Đến bây giờ, A Chu đã sáng tỏ trước mắt nữ tử thân phận chân chính, quá nhiều kinh ngạc cùng khiếp sợ đã lại để cho A Chu đã chết lặng. Nữ Đế, phụ nữ, hai cái này triệt để hỗn hợp tại trong đầu, dây dưa không ngừng.

Là đối với Nhạc Duyên kinh ngạc, cũng là đối trước mắt người kinh ngạc.

Càng là đối với cái này phụ cùng nữ quan hệ trong đó kinh hãi.

Phải biết rằng. Nàng trước khi thế nhưng mà cùng đối phương hư tình giả ý rất nhiều ngày.

Cái kia phần suy đoán… A Chu căn bản không dám suy nghĩ.

Nhưng ở thời điểm này, mặc dù là nàng tại ý nào đó bên trên chỉ là khoa chân múa tay, cũng coi là tay trói gà không chặt nữ tử, tại thời khắc này, nhưng lại mẫu tính đại phát, trong lòng cái kia phần thiện ý thúc đẩy nàng chắn hai cái nữ đồng trước mặt.

Cho dù là cái loại nầy như ẩn giống như không uy nghiêm, khiến cho A Chu mồ hôi đầm đìa, thân thể chột dạ, một đôi chân càng là chưa phát giác ra có chút phát run. Đã nóng, cũng là sợ.

“Trẫm hâm mộ nàng!”

“Trẫm ghen ghét nàng!”

Đón A Chu ánh mắt, Minh Không ánh mắt lườm qua đối phương, đã rơi vào cái kia đứng tại phía sau mặt. Vẫn đang tại vụng trộm nhìn chính mình tiểu nha đầu.

“…”

Lông mày có chút nhăn lại, A Chu xem như đã minh bạch Nữ Đế trong miệng lời nói ý tứ. Tự nàng gặp phải Nhạc Duyên đến, tiểu nha đầu vẫn là như là con gái giống như bình thường đứng ở Nhạc Duyên bên người, dùng đồ đệ thân phận. Mà đã trải qua nhiều như vậy. Trước mặt người thân phận, nàng cũng hiểu biết.

Phụ thân không tại, mẫu thân tuy nhiên nội tâm để ý. Nhưng trên cổ tay lại cũng coi là lợi dụng…

Cái loại nầy thời gian, chỉ sợ làm cho nàng đến thừa

nhận, đoán chừng là không chịu nổi.

A Chu có thể lý giải thân sinh cha mẹ đều không tại bên người cái kia một loại bi ai, bởi vì nàng mình chính là. Thẳng đến gặp Nhạc Duyên, A Chu mới xem như tìm đã tìm được cha mẹ ruột của mình. Cái loại cảm giác này, nàng cảm thấy nàng lý giải đối phương.

“Ta hiểu!”

“Không!”

Lắc đầu, Minh Không nở nụ cười, trong ánh mắt nhưng lại mang lên một tia thưởng thức, “Ngươi không hiểu!”

“Ta không giống với ngươi!”

“Ta con đường của mình cho tới bây giờ đều không phải mình lựa chọn… Tại ta sinh ra một khắc này, tựu đã bị người định ra tương lai!” Minh Không ánh mắt cuối cùng quét qua A Chu, ngừng lưu tại hóa thành nữ đồng chi thân Vệ Trinh Trinh trên người, nói ra: “Chỉ là quyền lực là đồng dạng mê người độc vật, sẽ để cho người muốn ngừng mà không được!”

Nói đến đây, Minh Không khóe miệng dáng tươi cười có phần lộ ra khinh thường, cũng không biết là châm chọc người khác còn là mình.

Mặc dù là leo lên Cửu Ngũ Chí Tôn, có thể cái kia thật sự khoái hoạt? Là nàng suy nghĩ muốn đấy sao?

“Có đôi khi ta liền suy nghĩ a…”

“Nếu là ngay từ đầu chúng ta một nhà ba người tựu cùng một chỗ, cái kia là bực nào khoái hoạt thời gian!”

Nỉ non trong tiếng, Minh Không trước mắt tựa hồ hiện lên một nhà ba người, nam múa bút họa hoa, mà nữ thì còn lại là thổi tiêu làm bạn, về phần tiểu thì còn lại là tại trước mặt hai người nhảy vui sướng vũ đạo muốn cho bọn hắn xem… Đáng tiếc chính là, đây hết thảy chẳng qua là từ nhỏ đến nay tồn trong đầu tưởng tượng.

Cho tới nay, phần này nguyện vọng như là gieo xuống hạt giống bình thường, tại nội tâm ở bên trong mọc rể nẩy mầm.

Lại đang mẫu thân, Sư Phó, còn có Khấu Trọng bọn người đích thoại ngữ ở bên trong, Nhạc Duyên hình tượng triệt để bị vặn vẹo, nàng đã không biết hắn chính thức hình tượng nên cái gì, chỉ có trong đầu tưởng tượng một cái hoàn mỹ tồn tại.

Có thể trợn mắt về sau, tồn tại hay (vẫn) là nàng một mình một người.

Vô Nhai Tử.

Chỉ là bộ dáng đúng vậy, nhưng không phải nàng trong tưởng tượng tồn tại, cho nên nàng lại để cho Đinh Xuân Thu phế đi đối phương, sở dĩ không giết hắn là vì đối phương có cha mình bộ dáng.

A Chu, đồng lòng là giả.

Nhưng nàng có thể đại khái miêu tả ra Nhạc Duyên phong thái, tuy nhiên bị Minh Không liếc nhìn ra thân nữ nhi, nhưng đồng lòng nàng cũng cùng chơi đùa dưới đi, chỉ là vì trong nội tâm cái kia phần hoàn mỹ nhất người. Cho dù là biết rõ đây hết thảy đều là giả đấy, thế nhưng mà nàng còn đang truy đuổi cái kia một phần tưởng tượng.

Thế cho nên phần này đơn giản nguyện vọng, triệt để đã trở thành nàng chôn dấu đáy lòng Tâm Ma.

Thế nhưng mà tại chính thức gặp được đối phương về sau, Minh Không trong nội tâm lại ẩn ẩn có chút thất vọng.

Mẫu thân làm cho nàng thất vọng.

Chẳng lẽ lại phụ thân cũng làm cho nàng thất vọng?

Một cái trò chơi, là lựa chọn cũng là thăm dò.

Mà thăm dò…

Cuối cùng là có kết quả, bởi vì không hài lòng, cho nên nàng thả ra hỏa kỳ lân.

Võ Minh Không, nàng ghen ghét cái kia một mực đứng ở Nhạc Duyên bên người tiểu nha đầu rồi. Nàng không đố kỵ A Chu, cũng không đố kỵ Vệ Trinh Trinh, duy nhất đố kỵ cùng hâm mộ cái tuổi này bất quá bảy tuổi lớn nhỏ Hồng Y tiểu nha đầu.

Như nàng là nàng, nên có thật tốt!

Ý niệm trong đầu rơi xuống, thân hình lập loè, chỉ ở A Chu trong mắt lưu lại một đạo ảo ảnh, người đã đi tới phía sau của nàng.

Đối mặt ngăn lộ Vệ Trinh Trinh, một tay đem hắn nhắc tới ném khai về sau, Võ Minh Không tay phải hóa quyền vi chưởng, mãnh liệt hướng về tiểu nha đầu đỉnh đầu.

“Không muốn!”

Xoay người, A Chu cùng Vệ Trinh Trinh hoảng hốt ở bên trong, Võ Minh Không tay phải rốt cục phủ tại tiểu nha đầu thiên linh phía trên.

Mà lúc này đây, Nhạc Duyên còn đang cái kia đã bị đánh chính là loạn thất bát tao trong thông đạo hướng thạch điện trong mà chạy đến, chỉ kém một chút khoảng cách.

Hai nữ kinh hô tự nhiên cũng là đã rơi vào Nhạc Duyên trong tai, quá sợ hãi ở bên trong, Nhạc Duyên không để ý ngực bị hỏa kỳ lân lưu lại Thương Thế, lại lần nữa nhanh hơn tốc độ.

Cả người như là một chỉ bắn ra mũi tên nhọn, hướng thạch điện trong mà đi.

Đương hắn bước vào thạch điện một khắc này, chứng kiến chính là một lớn một nhỏ hai nữ đối mặt bộ dáng, một người trong đó chính dùng tiên nhân phủ đỉnh tư thái đem tay đặt ở đối phương cái đầu nhỏ bên trên.

Chương 114 : Trong mộng hoàn mỹ (hạ)

“…”

“…”

Một lớn một nhỏ, hai cái cô gái mặc áo đỏ bốn mắt nhìn nhau.

Một cái là danh chấn lịch sử Nữ Đế, một cái dưới mắt bất quá là bảy tuổi nữ đồng.

Hai người không chút nào tránh không cho, ánh mắt đối mắt nhìn nhau lấy, ánh mắt dừng lại tại trên mặt của đối phương.

Đối với tiểu nha đầu mà nói, người trước mắt mặc dù là uy danh hiển hách Nữ Đế, nhưng trong mắt của nàng, cái kia cũng không quá đáng là như thế, rất xa so ra kém chính mình công tử Sư Phó.

“Ngươi không trốn sao?”

“Chúng ta quá nhỏ, trốn không thoát!”

Đối mặt với đối phương chậm rãi duỗi ra tay phải, tiểu nha đầu không có chút nào động tác, mặc cho đối phương đem lòng bàn tay đặt tại đỉnh đầu của mình, nàng đã biết rõ chính mình không cách nào tránh đi cái này lợi hại nữ nhân, cũng là không có tránh đi tâm tư.

Hơn nữa, tại tiểu nha đầu cảm thụ ở bên trong, đối phương vuốt ve chính mình cái ót thời điểm, còn có một loại hâm nóng ôn hòa đến cực điểm cảm giác.

“Ngươi biết không?”

“Ta rất hâm mộ ngươi!”

Nghe đối phương trong miệng lải nhải, tiểu nha đầu khóe miệng một kéo, lộ ra một cái dáng tươi cười. Nàng đương nhiên nghe rõ đối phương trong miệng, là ở hâm mộ chính mình có một cái đau lòng chính mình công tử Sư Phó.

Đó là một loại cao hứng, một loại nhìn có chút hả hê.

Tiểu hài tử đôi khi, tính tình vẫn là như thế tùy hứng.

Tại tiểu nha đầu trong mắt, chính mình công tử Sư Phó đó là hoàn mỹ vô khuyết. Thậm chí, liền cha mẹ của nàng, gia gia nãi nãi đều không thể so sánh. Nhếch miệng cười cười, tiểu nha đầu hướng Minh Không đưa một cái thiếu đi một khỏa răng cửa hở dáng tươi cười.

Đó là gần đây tại thay răng nguyên nhân.

“Tiểu nha đầu, sư phụ của ngươi tại trong mắt của ngươi là hoàn mỹ a?”

Tay phải nhẹ nhàng vuốt ve tiểu nha đầu đầu, càng là tiện tay thay nàng bó lũng lấy tai bên cạnh mái tóc, Minh Không nhẹ giọng hỏi.

“Ừ!”

Hăng hái gật đầu, vì chứng minh, nàng còn đem cái kia một mực tàng tại trên thân thể cái kia chỉ pho tượng đem ra, cái kia điêu khắc chính là nàng lớn lên sau bộ dáng, nói ra: “Đây là công tử Sư Phó điêu đấy, ngươi không có a!”

“…”

Đối mặt như thế trả lời, Minh Không cũng nhất thời không nói gì.

Tay phải vuốt ve động tác có chút dừng lại, ánh mắt nhưng lại đã rơi vào pho tượng kia bên trên.

“Ngươi rất giống ta!”

Cái kia một bộ váy dài, cái kia bá đạo bộ dáng, lại để cho Võ Minh Không cảm thấy có chút kỳ quái, tựa hồ cái kia pho tượng không nên là tiểu nha đầu, mà hẳn là nàng. Nàng lúc trước vào cung thời điểm, cũng là như vậy… Phượng quan hà bí.

Tại hắn phía sau.

Vệ Trinh Trinh cùng A Chu hai người lòng tràn đầy lo lắng.

Các nàng dù ai cũng không cách nào ngờ tới sự tình sao vậy sẽ biến thành như vậy, cũng không cách nào đoán trước sự tình kế tiếp hội (sẽ) sao vậy dạng.

Thậm chí.

Quen thuộc không ít võ công Vệ Trinh Trinh tại thời khắc này cũng hoàn toàn không biết Minh Không suy nghĩ, bởi vì nàng không biết đạo tâm chủng ma ** cuối cùng cái gì nha dạng công pháp. Trong lòng có phỏng đoán, nhưng lại làm không được chuẩn. Chỉ là hai nữ trong lúc mơ hồ, chỉ sợ Nữ Đế sẽ làm ra cái gì nha kinh hãi sự tình đến.

Hoàn mỹ người a…

Chỉ vì trong suy nghĩ cái kia nên hoàn mỹ phụ thân a!

Minh Không sẽ không thừa nhận cái con kia là của mình xa muốn, thế gian chưa xong người hết vật, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng nàng cái kia theo khi còn bé một mực chờ mong, một mực mộng tưởng hoàn mỹ nhân vật. Dù là gặp mặt, trò chơi lựa chọn kết quả cũng không phải nàng hy vọng nhất chính là cái kia lựa chọn chính mình.

Phụ thân quả thật không hổ là phụ thân!

Liền hỏa kỳ lân cũng không phải hắn đối thủ!

“Phụ thân!”

Phát giác được phía sau trong thông đạo tiếng vang, Minh Không căn cứ khí tức liền biết rõ đó là Nhạc Duyên tung tích. Đương đối phương bước vào thạch điện một khắc này, chỉ nghe nàng mở miệng nói ra: “Ngươi lúc trước tại sao không đem mẫu thân mang vào thuần

dương?”

“…”

Vọt tới trước thân hình im bặt mà dừng.

Nhạc Duyên bước chân đình chỉ, tại nhìn thấy Minh Không đem tay phải nhẹ nhàng đặt ở tiểu nha đầu trên đầu thời điểm, đã là vô cùng kiêng kị. Nhưng nghe đến vấn đề này thời điểm, Nhạc Duyên cũng nhịn không được nữa một lời bất đắc dĩ.

Có đôi khi.

Một bước đạp sai, sự tình tựu như là Hồ Điệp phiến ra cánh, quấy lên phong vân đã sớm không cách nào ngăn cản.

Sai!

Từ vừa mới bắt đầu tựu phạm vào.

“Nguyên lai cuối cùng là đạo bất đồng!”

Không chờ Nhạc Duyên trả lời, Minh Không cũng nhìn thấy Nhạc Duyên trên mặt đắng chát chi tình, gật đầu tỏ vẻ minh bạch.

Một bên.

Vệ Trinh Trinh cũng là cười khổ.

Đôi khi, chấp nhất là hết thảy đích căn nguyên.

Nhạc Duyên tự tin lúc trước đánh tan này phần nhân cách, cho rằng có thể dùng hài tử san bằng cái kia phần chấp nhất, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng mình đã đã trở thành trong lòng đối phương ma niệm, giữa hai người chỉ có thể tồn một người. Thậm chí, thân là nữ nhân mẫu tính cũng bị triệt để áp chế xuống.

Thạch Thanh Tuyền cái kia hơi trốn tránh tính tình, hoàn toàn không phải Sư Phi Huyên đối thủ.

Cuối cùng nhất, nhưng lại đã tạo thành trước mắt bộ dáng.

“Thế nhưng mà ta từ nhỏ nguyện vọng kỳ thật rất đơn giản, nhưng ở trên người của ta nhưng lại rất khó khăn!”

Quay đầu lại, Võ Minh Không ánh mắt tiếp tục rơi vào tiểu nha đầu trên người, nói ra: “Dù là phụ thân không bằng ta trong tưởng tượng cái kia giống như hoàn mỹ, nghĩ đến phụ thân cũng sẽ cho rằng con gái không phải như vậy hoàn mỹ, nhưng cái này cũng đủ rồi!” Nói đến đây, Võ Minh Không đã có động tác, tiếp tục nói: “Bởi vì, ta đã tìm được chính mình nên như thế nào đạt tới trong tưởng tượng hoàn mỹ!”

Đương nàng thành nàng, như vậy đủ rồi.

Lời nói rơi xuống.

Chỉ thấy khổng lồ Thiên Ma Lực Trận đem một bên Vệ Trinh Trinh cùng A Chu đẩy hướng hai bên, hướng hai bên trên vách tường đập tới, nếu như không đỡ ở dưới

lời nói đích thị là trọng thương chí tử kết quả, mà cái kia Thiên Ma Lực Trận đã đem Minh Không cùng tiểu nha đầu vây quanh tại trong đó.

Đây là! ! !

Thấy thế, Nhạc Duyên sắc mặt đại biến.

Thân hình lập loè, nhận lấy A Chu cùng Vệ Trinh Trinh sau, cưỡng ép hiếp ngăn chặn ngực Thương Thế, Nhạc Duyên cả người bay thẳng đến Minh Không cùng tiểu nha đầu phương hướng kích bắn đi.

Công lực chảy ngược!

Rõ ràng là nghịch vận đạo tâm chủng ma.

Nhạc Duyên thật không ngờ Võ Minh Không sẽ là như vậy quyết tuyệt, đúng là muốn tán hết mọi thành tựu tiểu nha đầu, như là xích tôn tín giống như bình thường. Thậm chí, tại Nhạc Duyên lại lần nữa đặt chân cái này thạch điện thời điểm, quá trình này đã đang nói chuyện trong quá trình đã bắt đầu.

Chỉ là như vậy, đến lúc đó tiểu nha đầu cuối cùng ai?

Cái loại nầy kết quả, Nhạc Duyên không cảm tưởng giống như.

Thân hình tán động, hai móng trực tiếp đem cái kia Thiên Ma Lực Trận triệt để xé rách, tại thạch điện ở bên trong như là bạo phát thập cấp vòi rồng, huống chi đem Vệ Trinh Trinh cùng A Chu hai nữ thổi cơ hồ dán tại trên

vách tường không thể động đậy. Toàn lực bộc phát xuống, vạch tìm tòi Thiên Ma Lực Trận, thực sự lại lần nữa tăng thêm thương thế trên người.

Thân hình chớp động.

Trực tiếp đi tới Võ Minh Không phía sau.

Tay phải hóa quyền vi chỉ, toàn bộ điểm vào Võ Minh Không muốn trên huyệt, Nhạc Duyên dùng năng lực của mình, dùng hắn đạo tâm chủng ma cưỡng ép hiếp đã cắt đứt cái này một phần nữ nhi của mình cái này khẽ động làm.

Đương nàng lựa chọn như thế làm thời điểm, Nhạc Duyên liền đoán được nàng ý nghĩ trong lòng.

Nên cảm thán?

Cảm thán chính mình người đời sau có cha mẹ của nàng tính nết, tại ở một phương diện khác cố chấp nhất mạch tương thừa.

“Hừ!”

Rên lên một tiếng, khổng lồ lực lượng tinh thần tại thời khắc này bị Nhạc Duyên kéo chuyển, đem hắn quay lại Minh Không trong cơ thể, chỉ là cuối cùng nhất vẫn đang có một bộ phận tiến nhập tiểu nha đầu trong cơ thể. Cưỡng ép hiếp thay đổi, vi bảo vệ hai người an nguy, không đến nỗi trở thành hai cái ngốc tử, Nhạc Duyên chỉ có thể ngạnh kháng phần này áp lực.

Không thể ngăn cản, không thể đối kháng.

Song trọng chi lực xuống, khóe miệng máu tươi đã ngăn không được ở lưu, thậm chí ngay tiếp theo ngực bị hỏa kỳ lân lưu lại dấu móng tay miệng vết thương, cũng lại lần nữa nứt toác ra.

Trong chốc lát.

Nhạc Duyên cũng bạo phát tinh thần lực của mình.

Hai cỗ đồng xuất một triệt công pháp lực lượng bắt đầu tại trong hư không va chạm, vì triệt để an ủi phần này táo bạo lực lượng, không đến nỗi nữ nhi của mình tinh thần lực xảy ra vấn đề, lăng không phiêu tán, Nhạc Duyên không thể không liều mạng kéo duỗi, vận chuyển đạo tâm chủng ma. Tại đây hai đạo lực lượng cộng minh xuống, Nhạc Duyên đã ẩn ẩn cảm thấy đỉnh đầu hư không biến hóa.

Đáng tiếc.

Đối với cái này, Nhạc Duyên chỉ có thể bỏ qua.

Động tác trên tay cơ hồ trở thành ảo ảnh, liên tiếp không ngừng đốt Võ Minh Không yếu huyệt.

“Thực không nghe lời!”

Cuối cùng, đại bộ phận Tinh Thần lực lại lần nữa về tới trên người của mình, Minh Không thân thể mềm nhũn, trực tiếp ngã xuống một cái chỉ ở trong tưởng tượng tồn tại trong khuỷu tay, chỉ nghe bên tai một tiếng mang theo

tức giận ấm giọng trách cứ, trong nội tâm cao hứng đến cực điểm, bởi vì này một khắc, phụ thân của mình cuối cùng là lựa chọn chính mình, càng nhiều nữa chú ý lực đều tại trên người của mình. Chỉ là không tới kịp lối ra, nàng lại cảm giác mình toàn thân không ngừng vang lên bùm bùm thanh âm.

Đó cũng không phải kinh mạch đứt từng khúc, nhưng là kết quả của nó lại vẫn làm cho Minh Không nhất thời ngạc nhiên.

Đây là! ! !

Loại tình huống này, nàng rất quen thuộc.

Lúc trước tập kích Vệ Trinh Trinh, khiến cho Vệ Trinh Trinh Duy Ngã Độc Tôn công xảy ra vấn đề tạo thành kết quả, là như vậy không hai.

Chẳng lẽ lại…

Duy Ngã Độc Tôn công!

Đồng lòng, nàng Võ Minh Không cũng tu luyện qua môn công pháp này, tạo nghệ không thấp.

Ngẩng đầu.

Ánh mắt hướng Vệ Trinh Trinh phương hướng nhìn lại.

Tại Vệ Trinh Trinh, A Chu hai người ngạc nhiên trong ánh mắt, chỉ thấy cái kia Nữ Đế toàn thân cao thấp cốt cách không ngừng phát ra tiếng vang, lấy tốc độ mà mắt

thường cũng có thể thấy được người tựu như vậy biến nhỏ lại.

Cuối cùng nhất ——

Cái kia phượng quan hà bí tróc ra trên mặt đất, xác thực nói là một bộ phận lớn rủ xuống trên mặt đất. Cái này một thân lý phải là trưởng thành mặc quần áo, giờ phút này chính bao phủ tại một cái niên cấp bất quá tám tuổi cao thấp, lớn lên tươi đẹp răng trắng nữ đồng trên người.

Nữ đồng cái kia thịt vù vù trên khuôn mặt giờ phút này tồn lưu tất cả đều là ngạc nhiên vẻ khiếp sợ.

Một bên.

Ý nghĩ có chút ngất đi, tại sáng ngời cái đầu tiểu nha đầu cuối cùng thanh tỉnh lại, tại trợn mắt thấy rõ trước mắt bộ dáng, còn không kịp ôm chính mình công tử Sư Phó cao hứng thời điểm, lực chú ý của nàng cũng đã đã rơi vào xuất hiện tại trong ánh mắt nữ đồng trên người.

Cái gì nha tình huống?

Đầu óc mơ hồ tiểu nha đầu, trong đầu chỉ có nhớ rõ vừa mới nàng kia vuốt ve chính mình cái ót lúc cái chủng loại kia ôn hòa cảm giác. Còn có, là nàng tựa hồ cảm giác mình trên người nhiều đi một tí cái gì nha thứ đồ vật, chỉ là hơi

Hơi muốn, liền không hề để ý tới, mà là dùng một loại nhìn có chút hả hê biểu lộ nhìn trước mắt.

“Không nghe lời!”

Tiện tay lau lau rồi một thanh vết máu ở khóe miệng, Nhạc Duyên trong nội tâm có chút tức giận, Minh Không như vậy cách làm không thể nghi ngờ chọc giận Nhạc Duyên. Một khi xử lý không tốt, chỉ sợ là hai người đều không. Dưới sự phẫn nộ Nhạc Duyên tất nhiên là bắt đầu với phụ thân nên có trách nhiệm.

So sánh với đến, Truyền Ưng tựu trung thực nhiều hơn.

Một tay lấy bị Nhạc Duyên lúc trước nàng phá Vệ Trinh Trinh phương pháp nghịch chuyển mà thành nữ đồng phản ôm vào trong ngực, phải giơ tay lên, trực tiếp tựu vỗ vào Minh Không bờ mông viên bên trên, một bên đánh một bên cả giận nói.

Ba!

“Mẹ của ngươi không nghe lời!”

Ba!

“Ngươi cũng không nghe lời nói!”

Ba!

“Dù là ngươi đã làm Hoàng đế, ta làm theo đánh ngươi!”

Cảm thụ được bờ mông viên bên trên đau đớn, Tiểu Minh không trên mặt xuất hiện vẻ ngạc nhiên, nàng trong tưởng tượng hoàn mỹ… Giống như không đúng!

Có lẽ là cái dạng này sao?

Có thể tại sao trong nội tâm lại là có thêm một phần vui vẻ đâu này?

Không muốn lớn lên a!

Một bên bị đánh, một bên rơi lệ, Tiểu Minh không đồng thời nở nụ cười.

Mà đứng ở trong góc nhỏ A Chu cùng Vệ Trinh Trinh, hai người cũng đã là bị cảnh tượng trước mắt làm cho triệt để trợn tròn mắt.

Sự tình phát triển, triệt để vượt ra khỏi tưởng tượng của các nàng .

Chương 115 : Mặt trời mới lên ở hướng đông

Mây đen che đỉnh.

Tại đại phật đỉnh đầu, tạo thành một loại kỳ quỷ cảnh tượng.

Cái kia mây đen bất đồng trước kia bái kiến cái kia giống như bày ra, cũng không phải cái loại nầy áp thành thái độ, ngược lại là tạo thành một loại đinh ốc lỗ thủng hình dạng, tại đại phật trên đỉnh đầu chậm rãi xoay tròn lấy. Không chỉ có như thế, tại mây đen phía trên, lại vẫn có thể trông thấy tia chớp tại uấn nhưỡng.

Sự tình càng phát ra quỷ dị rồi!

“…”

“Công tử, chúng ta ra ngoài a!”

Trên sông, thuyền nhỏ bên trên mấy người ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn lên bầu trời cái kia ngoài dự đoán mọi người, rồi lại lại để cho người cảm thấy thực chất bên trong sợ hãi tình cảnh, khiến cho người bên ngoài căn bản không dám ở lại nơi này rồi. Vốn là Phật tượng rơi lệ, hơn nữa kinh khủng kia thú rống, hết thảy hết thảy đều tại nói cho mọi người, cái này Phật tượng không rõ.

“A…!”

Dùng sức nuốt nuốt nước miếng một cái, Phú Gia công tử giờ này khắc này cũng bị hù có chút sững sờ, nếu như nói chỉ là cái kia thú rống, chỉ là cái kia Phật tượng rơi lệ, bất quá là lại để cho hắn có chút sởn hết cả gai ốc, như vậy dưới mắt bầu trời này mây đen biến hóa cũng làm cho hắn nổi lên lui về phía sau tâm tư.

Ít nhất, dưới mắt tại mây đen không tiêu tán thời điểm, Phú Gia công tử là không muốn đi dò xét cái này Nhạc Sơn Đại Phật cuối cùng phát sanh biến hóa gì.

Ngẩng đầu nhìn trời.

Nhìn qua cái kia đã tại chậm rãi xoay tròn mây đen lỗ thủng, Phú Gia công tử bọn người có một loại ảo giác, chỗ đó có một loại quỷ dị lực hấp dẫn, tựa hồ là muốn đem người hút vào trong đó cảm giác.

“Ra ngoài!”

Nhìn xem cái kia tiếng sấm vang rền, tia chớp lập loè, Phú Gia công tử rốt cục hạ phân phó, người bị chính mình thực chất bên trong cái kia trừ tà tránh hung bản năng chỗ sai sử.

Nghe nói cái này phân phó, những người khác lập tức thở phào một hơi, trong lòng tự nhủ công tử rốt cục sẽ không ngốc núc ních muốn dò xét nguyên do rồi, mỗi người đều cảm giác trước mặt đại phật, tự hôm nay khởi chỉ sợ sẽ trở nên hung hiểm bắt đầu.

Đang nghe được phân phó về sau, chèo thuyền người lập tức vội vàng quấy nổi lên thuyền mái chèo, bắt đầu

dọc theo nước sông chảy xuôi phương hướng xuôi dòng mà xuống.

Rời đi trên đường, nhà giàu thư sinh lại lần nữa quay đầu nhìn lại. Nhìn lướt qua bị sương trắng tràn ngập đại phật, còn có cái kia xoay tròn mây đen, muốn chạy trốn cách này ẩn ẩn lực hấp dẫn, nhưng là tại nhưng trong lòng thì rơi xuống một cái quyết định, quyết định có cơ hội nhất định phải dò xét hạ tại đây nguyên nhân.

Cùng lúc đó.

Theo lôi đình tiếng sét đánh, đại phật đối diện sườn núi chỗ.

Hôn mê trung niên nam tử rốt cục tô tỉnh lại.

Mở mắt ra.

Lần đầu tiên, nhìn thấy là bầu trời cái kia vặn vẹo mây đen.

“… Ừ? !”

Vốn là một tiếng kinh ngạc, tuy nhiên trung niên nam tử phản ứng đi qua, lập tức từ dưới đất bò dậy, bắt đầu kiểm tra lên thương thế trên người đến. Hắn. Tinh tường nhớ rõ tại chính mình té xỉu trước khi, trên vai trái bị cái gì đó bắn thủng qua.

Nghiêng đầu sang chỗ khác.

Trung niên nam tử chứng kiến chỉ có đã giới sẹo đâu vết

thương, cái kia bên trên dấu vết bị bàn ủi in dấu qua bình thường, để lại một khối nếp uốn vết sẹo, ẩn ẩn còn lại để cho người cảm giác được đau đớn. Nhẹ nhàng khẽ động, là

Kéo đến toàn thân đau đớn, cái này lại để cho trung niên nam tử biết được trước khi cái kia hết thảy không phải ảo giác, mà là chân thật.

Hơn nữa trên trán đau đớn, còn có đầu ngất đi. Hết thảy đều đã chứng minh hắn gặp một loại không thể biết sự tình.

Kiểm tra rồi thân thể của mình sau nửa ngày, bỏ có chút đau đớn bên ngoài, còn có trên vai miệng vết thương về sau, cũng không có phát hiện hắn chỗ ở của hắn. Nhưng cái này hết thảy đều đã tại trung niên nam tử trong nội tâm để lại sợ hãi dấu vết, thậm chí, hắn còn mơ hồ gian nhớ rõ trước khi cái chủng loại kia điên cuồng khát máu cảm giác.

Cảm giác…

Muốn giết chết, hủy diệt hết thảy trước mắt.

Tại ngẩng đầu nhìn lướt qua. Cái kia cực đoan biến hóa mây đen, một loại không nói gì sợ hãi bắt đầu ở nội tâm chồng chất, nhìn qua cái kia như cái phễu giống như bình thường xoay tròn mây đen. Vốn là lui lại mấy bước, sau đó trung niên nam tử hô to một tiếng, không để ý thương thế trên người té chạy.

Một màn này.

Không chỉ có là hai cái này chứng kiến, tại Nhạc Sơn Đại Phật bốn phía phương viên trăm dặm trong phạm vi, chỉ cần là ánh mắt địa phương tốt, đều đã nhận ra đỉnh đầu mây đen quỷ dị biến hóa. Lại để cho người cảm thấy đây là một loại tà Ma đến thế gian kinh ngạc cảm giác.

Trong lúc nhất thời, vô số dân chúng bắt đầu khẩn cầu đầy trời thần phật, dùng bảo vệ bình an.

…

Nhạc Sơn Đại Phật.

Thạch điện nội.

Ba!

Một câu trách cứ, nương theo lấy chính là một tiếng tiếng bạt tai.

Liên tục vài cái về sau, Nhạc Duyên rốt cục cũng ngừng lại.

Hắn phát hiện trong ngực Tiểu Minh không làm như đã không có cái gì phản kháng động tác.

Phát hiện này, lại để cho Nhạc Duyên trong nội tâm cả kinh.

Vội vàng hai tay vịn xoẹt zoẹt ổ, đem nhỏ đi Nữ Đế một lần nữa nâng tại trước mặt của mình. Nhìn thấy chính là

Võ Minh Không trên khuôn mặt nhỏ nhắn nước mũi nước mắt một bó to, mặc dù là nàng quý vi Nữ Đế, tại đã gặp phải như Vệ Trinh Trinh độc nhất vô nhị dưới tình huống, hơn nữa Nhạc Duyên tại chúng nữ trước mặt đánh đòn.

Trong lúc nhất thời, nổi giận, cao hứng, áy náy, phẫn nộ chờ một loạt cảm xúc xoắn xuýt lại với nhau, cho dù là Minh Không lại có thể nhẫn, tại thời khắc này tuyến lệ cũng nhịn không được nữa bài tiết ra thứ thuộc về nó.

Đại biểu chính là đạt thành mong muốn sao?

Cả người đã đến một loại thất thần trạng thái.

Vì vậy.

Tại Nhạc Duyên trong mắt, chứng kiến chính là nước mũi nước mắt một thanh, thậm chí nước miếng cũng chảy ra không ít, hóa thành óng ánh sợi tơ Tiểu Minh không, một bộ ngơ ngác đấy, choáng váng tiểu bộ dáng.

Chẳng lẽ lại làm hỏng đâu này?

Tiểu Minh không loại tình huống này dọa Nhạc Duyên kêu to một tiếng, tại cẩn thận kiểm tra rồi một phen về sau, mới thư trì hoãn thở ra một hơi.

Mà tại lúc này.

Một cỗ khó có thể nói rõ cảm giác tại trong lòng tràn ngập ra đến.

Đây là!

Một mực chú ý tình huống Vệ Trinh Trinh đột nhiên ngẩng đầu, hướng đỉnh đầu vách tường nhìn lại, tuy nhiên ánh mắt không cách nào xuyên thấu đại phật, nàng cũng cảm thấy một ít biến hóa. Không chỉ có như thế, một bên tiểu nha đầu cũng là ngẩng đầu, nhìn phía đỉnh đầu phiến đá.

“? ? ?”

Chỉ có A Chu trong khoảng thời gian ngắn không hiểu thấu, chưa kịp phản ứng, nhưng trong lúc mơ hồ, A Chu cảm thấy sự tình biến hóa khả năng không chỉ như vậy, tại trong lòng, không hiểu bay lên một cái tên là thương cảm cảm xúc.

“Mở!”

Lau một thanh khóe miệng nước miếng cùng nước mắt, Minh Không cũng giơ lên cái đầu nhỏ, mở miệng nói ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên quả nhiên như vậy chi sắc.

“Mở!”

Nhạc Duyên lập lại cái này một cái từ ngữ, ánh mắt có chút thất thần.

A Chu cảm thụ không đến, là vì võ công của nàng quá thấp.

“…”

Không nói gì ở bên trong, Nhạc Duyên một tay ôm Tiểu Minh không, một tay ôm tiểu nha đầu, thuận tiện lại để cho A Chu nắm Vệ Trinh Trinh bàn tay nhỏ bé, mang theo mấy người hướng ra phía ngoài đi đến. Rời đi trước, hắn tại trong thông đạo. Đem cái kia mất rơi trên mặt đất phỏng chế trăng khuyết kiếm nhặt lên.

Phỏng chế chuôi kiếm nầy tựa hồ là bởi vì kỳ lân huyết kinh khủng kia nhiệt kình nguyên nhân, bị sinh sinh cháy có chút biến hình, hơn nữa thân kiếm thành hồng sắc, tại trên thân kiếm thì là treo một khối lân phiến.

Mấy người xuyên thấu qua trước khi Nhạc Duyên cùng hỏa kỳ lân giao thủ đả thông thông đạo, đi ra đại phật, đi tới đại phật trên đầu gối. Năm người song song đứng thẳng, nhìn trước mắt phát sinh cảnh tượng.

Cái này vừa ra tới.

A Chu rốt cục phát hiện sự tình chỗ không ổn.

Bốn phía.

Bắt đầu thổi bay cuồng phong.

Phật tượng bên trên càng là tràn ngập vô số hơi nước, nhưng những cũng không phải này trọng điểm, trọng điểm là trên đỉnh đầu cái kia đã đã trở thành cái phễu xoay tròn mây đen.

Ngẩng đầu.

Nhạc Duyên ánh mắt đã rơi vào cái kia xoay tròn mây đen bên trên, cái kia cái phễu ngọn nguồn đoan chính là Phật tượng đỉnh đầu phương hướng.

Sấm sét vang dội.

Sau nửa ngày.

Một tiếng 'Quả là thế' tự trong miệng phát ra.

"Minh Không!"

"Đây mới là ngươi một bộ phận mục đích thực sự cùng tâm tư a!"

Ánh mắt có thể đạt được chỗ. Nhìn thấy chính là màu đen vân, cuồng loạn phong, cùng với màu trắng tia chớp.

Trước mắt loại tình huống này, không thể nghi ngờ là thuần túy dùng vũ lực phá toái hư không tình cảnh.

Tựu như là Thiên Sư tôn ân cùng yến phi một trận chiến, Ma Sư Bàng Ban cùng lãng phiên vân một trận chiến, song phương chỗ truy cầu kết quả đều là dùng riêng phần mình đỉnh tiêm vũ lực va chạm, Khai Thiên cửa, dùng đạt tới phá toái hư không mục tiêu. Mà trước mắt bộ dáng, đúng là loại này tình cảnh.

Ghi lại bên trong phá toái hư không. Bỏ Truyền Ưng này đây bản thân năng lực cỡi ngựa trắng Lôi Điện phá không bên ngoài, còn lại cả hai đều là kia công lực này đối bính giúp nhau kích đụng mà đạt thành.

Nhưng…

Những tình huống này, cũng không phải Nhạc Duyên dưới mắt loại này tình cảnh.

Hắn cùng với mình con gái công pháp đồng xuất một lò, tăng thêm đối chiến hỏa kỳ lân đã thi triển toàn lực. Trong lúc mơ hồ đã sớm khiến cho không gian phát sanh biến hóa, tại cuối cùng Minh Không muốn đảo ngược đạo tâm chủng ma một khắc này, Nhạc Duyên ngăn cản thì là triệt để khiến cho sự tình biến thành như vậy.

Đây là —— cộng minh!

Đạo tâm chủng ma tinh thần cộng minh, mở võ giả nhất hướng tới Thiên môn. So hắn phương thức của hắn muốn tới càng thêm dễ dàng.

Tại thời khắc này, Nhạc Duyên đã có thể cảm nhận được cái kia cái phễu trong mây đen không hiểu lực hấp dẫn rồi.

Đúng lúc này.

Chỉ nghe A Chu một tiếng thét kinh hãi, nghiêng đầu sang chỗ khác. Nhạc Duyên nhìn thấy chính là đứng ở một bên Vệ Trinh Trinh thân thể đã thời gian dần trôi qua trôi nổi…mà bắt đầu, một cỗ không hiểu lực kéo đã khiến cho Vệ Trinh Trinh thân thể thời gian dần qua trôi nổi…mà bắt đầu.

Không chỉ có như thế, đồng lòng đứng ở một bên tiểu nha đầu thân thể cũng trôi nổi…mà bắt đầu.

Đồng thời.

Minh Không thân thể cũng chầm chậm trôi nổi…mà bắt đầu.

Cái kia xoay tròn mây đen cái phễu lực hấp dẫn càng lúc càng lớn, cái phễu mũi nhọn tiếp theo phương, cát đá, lá cây rất nhiều sự vật đều bị hấp đã bay đi ra ngoài, tựa như cái kia theo như đồn đãi vòi rồng. Cái kia mây đen cái phễu mặt khác một mặt, tựa hồ là tồn tại một thế giới khác.

Càng làm cho người ghé mắt chính là, cái kia mây đen mặt khác một mặt, giống như là có người tại nhìn ra xa tại đây.

Tại A Chu kinh hô thời điểm, chính cô ta cũng chầm chậm trôi nổi…mà bắt đầu.

Loại này quỷ dị tình huống, lại lần nữa vượt quá A Chu đoán trước, khiến cho nàng không thể không kinh hô, còn có sợ hãi.

“Cái này xem như… !”

“Trong truyền thuyết phá toái hư không!”

Nhạc Duyên mặc cho lấy cái này cổ trực chỉ chính mình lực hấp dẫn hấp dẫn lấy chính mình hướng bên trên bay đi, nghiêng đầu sang chỗ khác, xác thực đối với A Chu

mở miệng ôn nhu nói: “Ngươi nguyện ý theo giúp ta cùng nhau phi thăng mà đi sao?”

Trong mấy người, chỉ có A Chu kinh hồn táng đảm.

Nàng tuy nhiên là Đoạn Chính Thuần con gái, có không tệ thân phận, nhưng chỉ là tay trói gà không chặt, đối với võ công rất hiểu rõ tại trước mắt chỉ có điều Mộ Dung Phục trình độ. Giờ khắc này, đột nhiên tao ngộ loại tình huống này, tự nhiên sẽ thất kinh.

Trái lại.

Vệ Trinh Trinh bái kiến như thế cảnh tượng, tuy nhiên từng tại Hoa Sơn chứng kiến tình cảnh không phải như vậy, thực sự không khẩn trương.

Mà Võ Minh Không càng là đơn giản.

Tiểu nha đầu, thì là không có tim không có phổi không có chút nào ở ý.

Mặt đối với vấn đề này, A Chu không khỏi có chút sợ run.

“Các ngươi! ! !”

Nhưng mà không chờ A Chu trả lời, chỉ nghe Nhạc Duyên một tiếng giận dữ mắng mỏ, nhưng lại nổi bật biến cố.

Lực hấp dẫn không hiểu tăng lớn.

Lập tức.

Đem lần nữa tất cả mọi người lôi kéo đi lên, ngay tại A Chu trước mắt, Nhạc Duyên, Vệ Trinh Trinh, tiểu nha đầu còn có cái kia nhỏ đi Nữ Đế, tựu như vậy theo trước mắt biến mất, hóa thành mấy đạo ánh sáng xông thẳng lên trời, giữa không trung thành Thiên Nữ Tán Hoa bình thường, phân ba phương hướng mà đi.

Trong đó một đại nhắm hướng đông phương mà đi, một ít hướng phương bắc bay đi, mặt khác hai cái tiểu thì còn lại là triệt để xông về hư không tiêu tán không thấy.

Mà người nàng, thì là từ cao không rớt xuống.

Tại một cỗ nhu lực phía dưới, bồng bềnh đung đưa đã rơi vào Phật tượng phía dưới.

Tình cảnh như thế, lại để cho A Chu triệt để che lại, bên tai tiếng vọng lấy chỉ có Nhạc Duyên cái kia câu nói sau cùng. Nàng, cảm giác được tại chính mình vừa mới muốn trả lời vấn đề này thời điểm, tựa hồ xảy ra chuyện gì không thể biết trước biến hóa.

Cái kia trong hư không, tại một khắc này xuất hiện thật lớn nguy hiểm, giống như là có người nhúng tay rồi.

Tranh!

Một thanh kiếm từ cao không trụy lạc, cắm ở A Chu bên chân, thân kiếm hiện lên hồng sắc, bên trên còn treo móc đồng nhất huyết sắc lân giáp.

Đồng thời.

Một đạo đinh đinh đang đang thanh âm tự Cao trung rớt xuống, một kim một ngân lượng cái lục lạc chuông đã rơi vào nàng duỗi ra tay trong lòng.

Ngẩng đầu nhìn lên trời.

A Chu nhìn thấy chính là cái kia đã mây đen tiêu tán không còn bầu trời, một vòng mặt trời mới lên ở hướng đông.

Chương 116 : Thiên Long hoàn tất

Nửa tháng sau.

Tứ Xuyên.

Thành đô.

Thiếu Lâm tai ương sớm đã qua hơn hai mươi ngày thời gian.

Có chút thời điểm, ngắn ngủi thời gian tựu phảng phất giống như thương hải tang điền, trong đó đối với rất nhiều người thực tế như thế. Giang hồ thế cục lộn xộn biến, một hồi Thiếu Lâm Tự tai ương, khiến cho trong nguyên giang hồ thế cục đột nhiên thay đổi, thậm chí tính cả Đại Tống cùng nước láng giềng thế cục cũng trở nên nguy hiểm bắt đầu.

Bởi vì trận chiến ấy, trong nguyên giang hồ thiếu đi tuyệt đại bộ phận sức chiến đấu.

Đương nhiên.

Cái này đối với có ít người mà nói, cũng không thèm để ý.

Dù là hắn cũng đồng lòng xem như vì nước vì dân.

Thí dụ như nói Đoạn Chính Thuần.

Hắn tại thời khắc này, đang tại vi bốn đứa con gái vấn đề mà đau đầu vạn phần.

Thứ nhất, là Vương Ngữ Yên cùng Độc Cô Phượng ba tháng về sau quyết chiến.

Thứ hai, thì là hắn cùng với Nguyễn Tinh Trúc tiểu nữ nhi A Tử thù hận.

Thứ ba, là giờ khắc này đứng tại trước mặt bọn họ A Chu.

Hắn bốn, đúng là Đoàn Dự vấn đề.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Hắn ở đâu?”

Hắn chỉ ai?

Không cần nói cũng biết.

Đối mặt Đoạn Chính Thuần cùng Nguyễn Tinh Trúc hai người liên tiếp mà khởi vấn đề, A Chu cũng không có trực tiếp trả lời, mà là giữ vững một loại trầm mặc.

Có thể nói, nàng mặc dù không có hôn vào Thiếu Thất Sơn nhìn thấy cái kia một lần náo động, nhưng A Chu tao ngộ càng là ly kỳ, nàng gặp được hỏa kỳ lân, càng là đã biết cái gọi là phá toái hư không. Chỉ có điều, tại một bước cuối cùng thời điểm, giống như là xảy ra vấn đề gì.

“Hắn, đã đi ra!”

Ôn nhu cười cười, A Chu rất là bình tĩnh trả lời.

Nàng cũng không lo lắng, bởi vì tại cuối cùng, Nhạc Duyên vẫn đang cho một câu hứa hẹn, chỉ có nàng mới biết được hứa hẹn.

“! ! !”

Đoạn Chính Thuần cùng Nguyễn Tinh Trúc hai người chấn kinh rồi.

Cái này tính toán cái gì?

Đem hai người con gái chơi xong tựu quăng sao?

Tuy nhiên Đoạn Chính Thuần phong lưu đa tình, nhưng hắn thấy vậy tình huống, tất nhiên là trong nội tâm phẫn nộ, chính muốn nói cái gì, tại Nguyễn Tinh Trúc kéo chính mình một thanh sau. Lúc này mới chú ý mình con gái A Chu biểu lộ về sau, lúc này mới yên lòng lại.

A Chu, không có thất vọng, không có thương tổn tâm.

Hiển nhiên, nàng là đã nhận được cái gì cam đoan.

Tại ngắn gọn trò chuyện một sự tình về sau, A Chu cũng không có triệt để nói về Nữ Đế sự tình, chỉ có điều như vậy câu chuyện, mặc dù là cho tới bây giờ, A Chu vẫn đang cảm thấy quá mức mê ly. Nói ra, chỉ sợ cha mẹ của mình cũng sẽ không tin tưởng.

Nhưng A Chu cũng không muốn đem chuyện này nói ra. Dù sao nếu như là chân thật đấy, cái kia…

Bất quá A Chu ngược lại là nhấc lên một chuyện khác, đó chính là hỏa kỳ lân.

Cái kia một đầu dữ tợn chi thú.

“Cái gì?”

“Điều đó không có khả năng!”

Đoạn Chính Thuần bỗng nhiên đứng dậy, đột nhiên động tác huống chi đem bên người cái ghế cho đụng trở mình tới, hiển lộ rõ ràng lấy nội tâm của hắn khiếp sợ. Đứng ở một bên Nguyễn Tinh Trúc đồng lòng là kinh ngạc đầy mặt.

Kỳ lân?

Thứ này… Không phải là trong truyền thuyết mới tồn tại đồ vật sao?

So về Nguyễn Tinh Trúc mà nói, Đoạn Chính Thuần bởi vì là đại lý người hoàng tộc, biết đến thêm nữa, càng là tinh tường cái gọi là điềm lành là một loại gì mặt hàng, dưới bình thường tình huống đều là kẻ thống trị chính mình cần sau chỗ tiến hành làm giả.

Nhưng nếu là chính thức…

Điều đó không có khả năng!

Đây là Đoạn Chính Thuần ý niệm đầu tiên.

Mặt đối với cha mình kinh ngạc cùng không tin. A Chu cũng không nói gì những thứ khác lời nói, mà là lấy ra chuôi này kiếm, còn có một mảnh kia hồng sắc lân phiến.

“Cái này…”

Đoạn Chính Thuần có chút ngoài ý muốn tiếp nhận nữ nhi của mình trên tay lân phiến, nhập thủ liền cảm giác đồng nhất ôn hòa. Bất thường lân phiến nên có lạnh như băng. Thật giống như cái này lân phiến là một mực đặt ở trong nước ấm ân cần săn sóc lấy. Có lẽ là bởi vì ra ngoài hỏa kỳ lân trên người thời gian có chút dài, lại để cho người cảm giác không thấy cái loại nầy khát máu khí tức, nhưng theo lân phiến bộ dáng bên trên vẫn có thể đủ xem ra đối phương cái kia một thân dữ tợn thái độ.

Gần kề theo lân phiến lớn nhỏ, còn có trình độ sắc bén bên trên. Đều có thể lại để cho người cảm nhận được cái kia cái gọi là hỏa kỳ lân đáng sợ.

Cho dù là Nguyễn Tinh Trúc trong đầu hơi chút một suy tư xuống, cũng là sắc mặt tái nhợt.

Phóng hỏa!

Càng là cơ hồ đao thương bất nhập tồn tại.

Đây chính là trong truyền thuyết Thần Thú.

Theo A Chu khẩu khí ở bên trong, hiển nhiên cái kia hỏa kỳ lân là một cái họa thế mà tồn tại. Mà Nhạc Duyên tắc thì là vì cứu thế cưỡng ép hiếp đem hỏa kỳ lân đánh thành trọng thương, một lần nữa trấn áp, mà bản thân tắc thì là vì Thương Thế tạm thời đã đi ra.

Lời nói mặc dù như thế, nhưng ở thân là mẫu thân Nguyễn Tinh Trúc xem ra, nữ nhi của mình chỉ sợ là nói dối.

Đây là thân là trực giác của nữ nhân.

Bởi vì lúc trước, bọn hắn mẹ con phụ nữ tầm đó đã đại khái nói một chốc Thiếu Lâm Tự một trận chiến hậu quả, Nhạc Duyên ma đầu danh tiếng truyền khắp thiên hạ, có tiếng xấu. Tại tăng thêm Mộ Dung thị tạo phản, lúc ấy liền lại để cho A Chu sắc mặt đại biến.

A Chu tuy nhiên không phải cái loại nầy đại từ đại bi thánh mẫu tính cách, nhưng là không thể nói là xấu.

Chỉ là nghe nói như vậy tàn nhẫn kết quả, mặc dù là nàng còn thì không cách nào tiếp nhận, hay hoặc là nói thời gian quá ngắn, nàng không cách nào triệt để rất hiểu rõ tinh tường Nhạc Duyên.

Chính là bởi vì như vậy, Nguyễn Tinh Trúc xem ra, nữ nhi của mình tựa hồ là tại vì Nhạc Duyên vãn hồi thanh danh.

Chỉ là nếu thật có hỏa kỳ lân, cái kia lại có thể nào lại để cho thế gian người biết được?

Nhưng nghe A Chu khẩu khí cùng bày ra đến chứng cứ, hiển nhiên cái kia hỏa kỳ lân là xác thực tồn tại.

Nhạc Sơn Đại Phật, dĩ nhiên là trấn áp hỏa kỳ lân chỗ.

“A Chu!”

“Ngươi là muốn…”

Buông lân phiến, Đoạn Chính Thuần lại xem xét một phen trường kiếm kia, lúc này mới buông, dùng một loại không quá khẳng định ngữ khí dò hỏi.

“Đúng vậy!”

“Phụ thân!”

“Ta muốn cái này kiếm cùng lân phiến đúc cùng một chỗ, lại để cho người hỗ trợ chiếu khán hạ đại phật, đó là đồ đạc của hắn! Mặt khác, cái kia hỏa kỳ lân chỉ sợ không chết, cũng cần lại để cho người phòng bị cái kia họa thế ma vật xuất thế, lại lần nữa tai họa thế gian!”

Nói đến đây, A Chu thanh âm lộ ra có chút Đê Trầm, “Coi như là vì Thiếu Thất Sơn tội nghiệt, đền bù một phần!”

Phần này đền bù, cũng không phải tầm thường trên ý nghĩa đền bù.

Hoặc là nói là làm cho Đoạn Chính Thuần cùng Nguyễn Tinh Trúc xem.

Bởi vì trận chiến ấy, Đoạn Chính Thuần Nguyễn Tinh Trúc còn có rất nhiều người đều cho rằng Nhạc Duyên tâm tính quá mức tàn nhẫn, dù là cuối cùng nhất bởi vì ngoài ý muốn lại để cho Thiếu Lâm Tự tàn giữ lại, nhưng này loại cách làm, vẫn đang tại trái tim của bọn hắn để lại khắc sâu dấu vết.

Hiển nhiên.

Nhạc Duyên không phải lương xứng.

Đây là thân làm một cái cha mẹ nghĩ cách.

Với tư cách người từng trải, hai người tất nhiên là nhìn ra quá nhiều. Có thể nói, đánh trong tưởng tượng, Đoạn Chính Thuần cùng Nguyễn Tinh Trúc là tuyệt không ủng hộ cái kia bá đạo không song con rể.

“Đáng giá sao?”

Cuối cùng nhất, Đoạn Chính Thuần một lời tâm tư hóa thành một câu.

Mặt đối với vấn đề này, A Chu thật là hỏi lại mẹ của mình Nguyễn Tinh Trúc một câu.“Mẹ, ngài đáng giá sao?”

Lập tức, Đoạn Chính Thuần bó tay rồi.

Còn có Nguyễn Tinh Trúc cũng ngốc tại chỗ đó.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên Đoàn Dự thanh âm.

“Phụ vương!”

“Ta cảm thấy được ngài có thể đồng ý a Chu muội muội ý kiến!”

Đoàn Dự đẩy cửa vào, đương đi vào giữa phòng về sau, ánh mắt của hắn cũng đã rơi vào chính mình cô muội muội này trên người. Nhìn lướt qua, trong nội tâm không khỏi hít một tiếng.

Kiều Phong là hắn kết bái huynh trưởng, mà Kiều Phong xem như đã bị chết ở tại muội phu của mình trên tay sao?

Cái loại nầy thù hận cùng quan hệ, cuối cùng nhưng lại ở trước mặt của hắn sửa chữa kết thành một loại mâu thuẫn, lại để cho Đoàn Dự không biết nên như thế nào đi xử lý?

Nên hận sao?

Đoàn Dự nhưng cũng biết không liên quan muội muội mình sự tình.

Nhưng còn có một người lại không phải nghĩ như vậy.

Đó chính là A Tử.

Tự Kiều đại ca chết mất sau. Chính mình cái này tiểu muội đã không thấy tung tích, mang theo một thân thù hận đã đi ra.

Ở ngoài cửa, nghe xong sau nửa ngày, cuối cùng Đoàn

Dự hay (vẫn) là nhịn không được đẩy cửa vào, xen vào đưa ra ý kiến của mình.

Đáp ứng.

Tính toán là mình vì chính mình kết bái huynh trưởng làm một phần sự tình, coi như là vì mình Đoàn thị một nhà đi chuộc tội, vi cái kia lại để cho trong thiên hạ tất cả mọi người không thể làm gì nam tử chuộc tội. Đọc thuộc lòng phật lý Đoàn Dự, tại đã trải qua nhiều như vậy về sau, hắn tổng phát giác đây là một loại nhân quả. Là đại lý đoàn gia Hoàng tộc kiếp số.

Nhiều chuyện như vậy, đại lý đoàn gia tổng nên làm những gì, dùng cầu một cái an tâm.

Cha cùng con nhìn nhau sau nửa ngày.

Cuối cùng nhất, Đoạn Chính Thuần gật đầu đáp ứng rồi.

“Phái ra một bộ phận Đoàn thị tộc nhân để làm chuyện này a!”

“Vì để cho Đại Tống không muốn quá mức đề phòng… Nhóm người này tựu sửa họ đoạn a!” Nói xong. Đoạn Chính Thuần sắc mặt trầm thấp xuống, cả người tại thời khắc này làm như già rồi vài tuổi, tâm thần đều mệt. Trong khoảng thời gian này, chuyện đã xảy ra đủ để cho hắn triệt để tinh bì lực tẫn.

Đoạn?

Đoạn!

A Chu nghe vậy cũng là khẽ giật mình. Nhưng lại đã minh bạch ở trong đó bao hàm ý tứ, ánh mắt cũng là nhịn không được có chút mỏi nhừ:cay mũi, cuối cùng… Cha mẹ của mình Hòa huynh trường muội muội hay (vẫn) là sẽ không nhận đồng chính mình hắn a! Đây là muốn nàng đoạn đi chỗ đó phần niệm tưởng sao?

Thế nhưng mà…

Ta chỉ sợ đoạn không được a!

Trầm mặc không nói gì.

Hồi lâu. A Chu một người đã đi ra.

Chỉ lưu lại một tại thấp giọng khóc lóc kể lể Nguyễn Tinh Trúc, còn có tại một góc thở dài Đoạn Chính Thuần. Về phần Đoàn Dự thì là cùng muội muội của mình A Chu cùng đi rồi.

Ba tháng sau.

Hoa Sơn.

A Chu cùng Đoàn Dự hai người đều đi tới nơi này, còn có một đầu đại điêu tại trên bầu trời bay múa, chứng kiến hai nữ nhân ở giữa đỉnh tiêm kiếm pháp quyết đấu.

Độc Cô Phượng cùng Vương Ngữ Yên hai nữ tại hoa Sơn Chi Điên luận kiếm.

Sườn núi.

Hai người ngẩng đầu thấy đến chính là vân khởi vân tuôn, cuồng phong cuồng loạn nhảy múa, Phong Tuyết phiêu diêu.

Cho dù là cách khoảng cách thật xa, vẫn đang có thể nhìn thấy kiếm khí tung hoành, cát bay đá chạy.

Một trận chiến này, trọn vẹn đánh nữa một canh giờ.

Một lúc lâu sau.

Hai người tại sườn núi gặp được bước chậm đi xuống núi, trên người mang theo mấy đạo kiếm thương Độc Cô Phượng.

“Nàng, thua!”

Đối mặt hai người chờ đợi kết quả ánh mắt, Độc Cô Phượng chỉ nói một câu như vậy lời nói, mà lời nói vừa dứt xuống, Đoàn Dự thân hình đã nhảy hướng về phía đỉnh núi, chỉ có A Chu một người đứng ở nơi đó yên tĩnh ở lại đó.

“…”

Độc Cô Phượng đi đến sườn núi đồng nhất vách núi chỗ, tại A Chu nhìn soi mói, tự bên hông rút ra một thanh nhuyễn kiếm, sau đó tựu như vậy tiện tay ném vào này không biết sâu đến mức nào sơn cốc. Làm như đã nhận ra A Chu nghi ánh mắt mê hoặc, Độc Cô Phượng chậm rãi giải thích nói: “Tử Vi nhuyễn kiếm, ngộ thương nghĩa sĩ!”

“Ta từng muốn qua vứt tới những địa phương khác, nhưng cuối cùng vẫn là phát hiện Hoa Sơn mới được là tốt nhất địa điểm!”

“Vì cái gì?”

Thiếu Thất Sơn cuộc chiến, A Chu đã sớm hiểu được cái thất thất bát bát, nhưng nàng hay (vẫn) là không rõ Độc Cô Phượng phần này lựa chọn.

“Bởi vì…”

Độc Cô Phượng xùy cười một tiếng, trả lời: “Đây là tự nói thiên hạ chính đạo, là chân chính anh hùng chỗ thuần dương phái chỗ! Hơn nữa ta tại đây Hoa Sơn che giấu chỗ để lại một bộ kiếm pháp, ta muốn xem hắn đến lúc đó phát hiện nên như thế nào đi phá?”

Tại Độc Cô Phượng trong nội tâm, Thiếu Lâm một trận chiến cũng đồng lòng không có hoàn thành.

Kiếm pháp chi đấu, cuối cùng nhất hóa thành như vậy kết cục.

Không hiểu ra sao, A Chu không có nghe minh bạch trong đó hàm nghĩa.

Làm như đã nhận ra A Chu nghi hoặc, Độc Cô Phượng chậm rãi quay đầu, ánh mắt chính thức rơi vào A Chu trên mặt, ánh mắt xẹt qua. Cuối cùng ngừng lưu tại bụng của nàng, đột ngột nói: “Một lần?”

“Ừ?”

“Ta nói hắn một lần tựu cho ngươi hoài mang bầu đâu này?”

Gặp A Chu mê hoặc ánh mắt, Độc Cô Phượng giải thích nói.

“…”

Nghe vậy, A Chu lập tức đỏ mặt.

Nàng tuyệt đối không ngờ rằng cái này cổ kiếm pháp cao siêu tới cực điểm nữ tử, lại sẽ hỏi ra nói như vậy đến.

“Xem ra không phải!”

“Bất quá, ngược lại là có ý tứ rồi!”

“Ta rất chờ mong lần sau gặp mặt, hắn là dạng gì biểu lộ!”

Lắc đầu bật cười, Độc Cô Phượng không có chút nào e lệ, mà là hỏi: “Ngươi muốn nghe một cái tại Đường triều phát sinh câu chuyện sao?”

Đường triều! ! !

Trong đầu, đột ngột xuất hiện Nữ Đế bộ dáng. A Chu gật gật đầu, hiển nhiên đối với cái này câu chuyện phi thường cảm thấy hứng thú.

Vì vậy tại A Chu ánh mắt mong chờ xuống, Độc Cô Phượng thời gian dần qua nói ra một hồi ân oán tình cừu qua lại đến… Hồi lâu, đương A Chu nghe xong được cái này câu chuyện về sau, cả người triệt để ở vào một loại thất thần ngẩn người

Trong trạng thái.

“Đứa bé này, ngươi muốn như thế nào dạy bảo?”

Độc Cô Phượng tựa hồ rất có hứng thú, Sư Phi Huyên kết cục không thể nghi ngờ thành một cái ví dụ sống sờ sờ, nàng muốn nhìn một chút trước mặt nữ tử như thế nào lựa chọn.

Mặt đối với vấn đề này, A Chu đã trầm mặc.

Sau nửa ngày.

A Chu mới mở miệng nói ra: “Ta sẽ dạy bảo hài tử thành làm một cái đỉnh thiên lập địa anh hùng. Thành làm một cái vì dân vì nước đại anh hào!”

“Úc?”

Ngữ khí tuy nhiên là nghi vấn, nhưng hàm nghĩa cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, có Nữ Đế với tư cách ví dụ, trước mắt tên là A Chu nữ nhân lựa chọn đến không để cho Độc Cô Phượng ngoài ý muốn. Ngược lại nàng đối với hài tử danh tự nổi lên hứng thú, dò hỏi: “Vậy ngươi chuẩn bị cho hài tử lấy tên là gì?”

“…”

Không có trực tiếp trả lời, A Chu mang đầu, ánh mắt hướng về cái kia tại bầu trời không ngừng bay múa lấy đại điêu. Cái kia nhiều tiếng chim kêu, tựa hồ là tại tìm kiếm mình chính thức chủ nhân mà không có kết quả, lộ ra có chút bi thương.

Theo A Chu ánh mắt. Độc Cô Phượng ánh mắt cũng đã rơi vào cái kia đại điêu trên người.

Chỉ nghe A Chu mở miệng dò hỏi: “Đây quả thật là điêu sao?”

“Ừ!”

“Ngược lại là như trong truyền thuyết đại bàng huyết mạch… Điêu, như thế nào có lớn như vậy hay sao?”

Được chứng kiến hỏa kỳ lân, trên đời này nói bất quá đại bàng cái gì đấy, A Chu cũng sẽ biết đi thử lấy đã tin tưởng.

“Xem ra, ngươi đã xác định hài tử tính danh đâu này?”

“Đúng vậy!”

“Tên gì?”

“Bằng phi Cửu Thiên, đã kêu bằng cử a!”

Nói xong cái tên này thời điểm, A Chu hai tay nhưng lại tại trong tay áo gắt gao nắm cái kia Kim Ngân Linh Đang, trong lòng sinh ra một cái ý niệm trong đầu, quyết

định một cái ý nghĩ, đó chính là đem cái này Kim Ngân Linh Đang đến lúc đó một lần nữa thả lại lúc trước hai người đi chu công chi lễ trong mật thất, cũng là cắt đứt cái này gió tanh mưa máu giang hồ.

Cùng lúc đó.

Tứ Xuyên.

Nhạc Sơn Đại Phật.

Một cái Phú Gia công tử mang theo mấy cái gia đinh, tại nhịn thời gian ba tháng về sau, rốt cục nhịn không được trong lòng cái kia phần nghi hoặc, rốt cục nghĩ cách nghĩ cách bò lên trên đại phật trên đầu gối.

Bọn hắn nhìn thấy chính là một cái thoạt nhìn sâu không thấy đáy huyệt động.

Cuối cùng.

Mấy người hay (vẫn) là đập vào bó đuốc, đi vào trong đó.

Trong đó, ba người dẫn đầu, hai người cản phía sau, đem Phú Gia công tử bảo hộ tại chính giữa, mấy người cùng một chỗ tiến hành cái gọi là đại phật thám hiểm.

Chỉ là bất quá tại bước chân vào một nửa khoảng cách thời điểm, sự tình phát sanh biến hóa.

Ở trong đó, bọn hắn gặp một đầu toàn thân bốc hỏa, hấp dẫn bó đuốc phát hỏa mầm dữ tợn Cự Thú, năm cái

gia đinh toàn bộ đã rơi vào Cự Thú trong miệng, bị đẩy vào đường hầm ở chỗ sâu trong không thấy tung tích. Mà cái này Phú Gia công tử đã sớm bị hù can đảm đều nứt.

Một phen tán loạn phía dưới, nhưng lại càng trốn càng sâu.

Cuối cùng, Phú Gia công tử đi tới một chỗ thông đạo cuối cùng.

Đương người khác trốn đến nơi đây thời điểm, thật vất vả một lần nữa điểm nổi lên hộp quẹt, người lại là cả bị cảnh tượng trước mắt hấp dẫn.

Trước mặt là một tòa chân nhân lớn nhỏ ngọc tượng.

Toàn thân bạch óng ánh thấu triệt.

Đây là một cái nữ tử pho tượng, nhìn cái bệ, tựa hồ là từ chỗ nào một lần nữa đưa đến đấy, tại chỗ điểm cũng không phải ở chỗ này.

Nhưng ở thời điểm này, Phú Gia công tử tinh khí thần đều bị trước mặt ngọc tượng hấp dẫn.

Mỹ!

Sướng được đến dường như Cửu Thiên huyền nữ hạ phàm.

Mị!

Mị được dường như truyền thuyết Cửu Vĩ Hồ.

Anh!

Anh không thể so với đàn ông chênh lệch chút nào.

Đều nói trong sách đều có nhan như ngọc, nhưng Phú Gia công tử nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới trên đời sẽ có như vậy xinh đẹp nữ tử.

Đây là Thần Tiên sao?

Trong mắt hắn, trước mặt cái kia một thân phượng quan hà bí ngọc tượng ánh mắt chính một mực thâm tình dừng ở chính mình. Hơn nữa ánh mắt kia có một loại làm cho không người nào có thể nói rõ mị lực, như muốn hấp dẫn lấy linh hồn của hắn, hắn hết thảy. Thẳng đến trên tay hộp quẹt đốt tới ngón tay, đốt bốc lên bong bóng, đốt toát ra mùi thịt về sau, hắn mới kịp phản ứng.

Tay phải hơi duỗi, ngón tay nhẹ nhàng ở ngọc tượng bên trên điêu khắc xiêm y vuốt ve.

Tại thời khắc này, Phú Gia công tử biết rõ chính mình gặp một cái chính thức nên ưa thích người, đáng tiếc nàng không phải chân nhân.

Nàng, là ai?

Không người nào biết, cho dù là Phú Gia công tử một lần nữa đốt lên một cái trước khi chuẩn bị tốt mới hộp quẹt, thực sự tại pho tượng bên trên không thấy được chút nào manh mối. Cuối cùng, ánh mắt của hắn đã rơi

vào cái kia đằng sau trên thạch bích, cái kia bên trên điêu khắc đầy vô số văn tự cùng tranh vẽ.

Đúng là phật đạo Ma tam giáo điển tịch.

Mà ở cuối cùng nhất trong góc, Phú Gia công tử thấy được pho tượng này dòng họ —— võ.

Mấy ngày sau.

Dùng mấy chục cái nhân mạng làm đại giá, hắn đem huyệt động ở bên trong đại bộ phận thạch bích bị đục hủy, càng là mang ra một tòa che vải đỏ pho tượng, mang về nhà của mình. Tại theo không lâu sau, Phú Gia công tử càng là bốc lên thiên hạ to lớn bộc trực, vi phạm hiếu đạo, đem chính mình dòng họ sửa đổi vi võ.

Không có ai biết hắn là vì cái gì.

Đồng thời.

Tại trong nguyên đại địa phương bắc.

Minh Giáo một chỗ che giấu cứ điểm.

Với tư cách người phụ trách phương tịch nghênh đón một cái mang theo túi cái mũ, cất dấu thân hình người quen.

“Phương huynh!”

“Mộ Dung huynh!”

Ngắn gọn mời đến, xốc lên mũ, lộ ra chính thức diện mạo Mộ Dung Phục, “Tại hạ đã đến bước đường cùng, Phương huynh có dám thu lưu?”

“Hoan nghênh đã đến!”

Hai người đối mắt nhìn nhau sau nửa ngày.

Cùng nhau nở nụ cười.

Nhìn nhau sau nửa ngày, hai người tựa hồ là nhớ ra cái gì đó, không hẹn mà cùng mở miệng thì thầm bắt đầu.

“Đốt ta tàn thân thể, hừng hực thánh hỏa, sống có gì vui, chết có gì khổ? Vi thiện trừ ác, duy Quang Minh cố. Hỉ nhạc sầu bi, đều quy bụi đất. Thương ta thế nhân, gian nan khổ cực thực nhiều!”

Tựa hồ trong thiên địa, chỉ có một tiếng này âm thanh thành kính tới cực điểm cầu nguyện, đối với hỏa diễm cầu nguyện.

Sống ở hỏa, đã chết tại hỏa…

Là vi chấp nhất.

Là vi Minh Giáo.

Chương 01 : Người! Khách điếm! Rượu!

Trăng tròn.

Sương mù đậm đặc.

Màu trắng bạc ánh trăng xuyên thấu qua cái kia sương mù dày đặc chiếu rọi trên mặt đất, hiện ra một loại khác thê lương cùng mông lung.

Không thèm để ý người là không có cảm giác gì đấy, chỉ có điều sẽ cảm thấy ngày hôm sau thời tiết sẽ không tốt hơn chỗ nào mà thôi, nhưng ở ý người, nhưng lại cảm giác cái này mông lung ban đêm phía dưới, thật sự là một cái tốt lúc giết người.

Rất nhiều nhận không ra người sự tình, phần lớn là tại buổi tối thời điểm phát sinh.

Vô luận là sát nhân đoạt bảo, hay hoặc giả là mưu tài sát hại tính mệnh, hay (vẫn) là giữa nam nữ hoạt động. Ban đêm, cuối cùng là tốt nhất che dấu đạo cụ.

Kinh thành.

Duyệt Lai khách điếm.

Giờ phút này mấy hồ đã đến muốn khách điếm muốn đóng cửa nửa đêm.

Mà ở thời điểm này, khách điếm trong hành lang nhưng lại còn có một khách nhân.

Liên tục nửa tháng đến, cái này đang mặc nam tử mặc áo đen mỗi ngày đều tại sớm tới tìm, mãi cho đến buổi tối khách điếm sắp đóng cửa thời điểm, mới có thể đứng dậy rời đi. Ăn đồ vật không nhiều lắm, bỏ tất yếu ba bữa cơm về sau, còn lại là một người không nói một lời uống rượu.

Không cùng người nói chuyện, cũng không để ý tới người bên ngoài.

Thời gian nửa tháng, mỗi ngày điếm tiểu nhị đều đi quan sát nam tử này.

Với tư cách trong khách điếm điếm tiểu nhị, mỗi ngày người đến người đi, bái kiến quá nhiều người, thực sự rèn luyện ra thuộc về nhãn lực của hắn kình. Bình thường dưới tình huống, điếm tiểu nhị chỉ cần tùy ý liếc, liền có thể đại khái nhìn ra đối phương là một cái dạng gì người, có cái dạng gì bối cảnh.

Nhưng là…

Điếm tiểu nhị phần này nhãn lực kình, tại gặp phải nam tử mặc áo đen này trên người thời điểm, nhưng lại vẫn đang đã nhận được thu hoạch của mình.

Khí chất uy nghiêm.

Đây là hắn lần đầu tiên cùng đối phương đối mặt thời điểm sinh ra cảm giác, tựu thật giống đối phương là

những quan lão gia kia bình thường, là thân ở địa vị cao nhân sĩ. Thậm chí, như vậy uy nghiêm tư thái, lại để cho người vừa thấy liền không nhịn được sinh lòng hèn mọn thái độ cảm giác, lại để cho điếm tiểu nhị đang suy đoán đối phương là hay không chính là người hoàng tộc.

Tại trong ấn tượng của hắn, đại khái cũng chỉ có Hoàng tộc những Vương gia kia. Khả năng mới có như thế nồng hậu dày đặc uy nghiêm.

Nhưng mà, thứ hai lập tức đến không phải uy nghiêm.

Mà là một loại phong lưu.

Đây là xem người nhìn ra được, không phải theo biểu lộ, cũng không phải theo ngôn ngữ, mà là theo đôi mắt kia.

Nước sơn đen như mực, ánh mắt như thần.

Liếc nhau, mặc dù là thân là nam nhân, điếm tiểu nhị cũng không khỏi có chút cảm thấy nội tâm của mình có một loại bị hấp dẫn cảm giác, đây là một cái nam nữ thông sát nam nhân. Hiển nhiên, nam nhân này bên người có lẽ có rất nhiều hồng nhan tri kỷ.

Thứ ba mắt.

Điếm tiểu nhị nhìn thấy chính là một loại thực chất bên trong mờ ảo cùng không thể nắm lấy.

Tựu như là phía chân trời mây trắng. Như vậy mờ ảo, lại để cho người đáng nhìn mà không thể nắm lấy, tựa hồ một tay chộp tới, người sẽ theo gió mà vũ, hắn vĩnh viễn

vĩnh viễn rất xa sẽ chỉ ở chân trời, mà sẽ không cùng một người độc thủ ở một bên.

Đây là một cái không chịu ngồi yên người.

Thứ tư mắt.

Điếm tiểu nhị cảm nhận được chính là một lượng đến từ nội tâm đắng chát.

Đắng chát, điếm tiểu nhị bái kiến không ít.

Nhưng trước mắt người này đắng chát cũng chỉ có một chữ có thể giải thích, đó chính là —— tình.

Tình có thể trị người, cũng có thể đả thương người.

Thương thế cũng chỉ có tình.

Đối phương toát ra cái này cổ tư thái. Là ở uống khách điếm gần đây chủ đánh chính là đặc sắc tửu thủy thức ăn về sau, mới trở nên như thế. Hiển nhiên, là vì nghĩ tới điều gì, lại để cho hắn nhớ lại đã đến qua lại. Lúc này mới khiến cho mượn rượu tiêu sầu, nhưng lại buồn càng buồn.

Từ trên tổng hợp lại, điếm tiểu nhị mượn từ chính mình nhiều năm qua rèn luyện ra nhãn lực kình, cho trong góc bên bàn hắc y nam tử một cái thuộc về mình đánh giá.

Đó chính là đối phương chính là vi tình sở khốn.

Là hoa đào cướp.

“Khách quan!”

“Khách điếm muốn đóng cửa rồi!”

Nhìn xuống sắc trời bên ngoài. Nguyệt cũng đang không, mặc dù là có sương mù dày đặc che lấp, nhưng với tư cách ở chỗ này ngây người thời gian quá dài điếm tiểu nhị mà nói. Quá mức đơn giản. Liếc, liền nhìn ra thời gian đại khái, dưới mắt sắp đã đến giờ Tý thời gian.

“Đính một gian phòng chữ Thiên phòng trên!”

Không để ý đến điếm tiểu nhị cái kia đóng cửa, hắc y nam tử trực tiếp ném ra một chỉ đồng bạc bảo, nói ra.

“…”

Điếm tiểu nhị xem xét tình huống này, nhất thời im lặng.

Lúc trước thời gian nửa tháng, đối phương đã đến đóng cửa thời gian, người đều chính mình rời đi, nhưng hôm nay hiển nhiên không phải cái dạng này rồi. Gật đầu khom người đáp ứng, đem chuyện này giao cho một cái khác tiểu nhị về sau, điếm tiểu nhị tiếp tục chờ đợi.

Hắn biết rõ trước mặt nam tử này, còn nói ra suy nghĩ của mình.

Đông!

Trên bàn.

Hắc y nam tử dùng tay sờ chút một chốc cái kia xinh xắn vò rượu, trong lúc này đã không rồi. Vẫn là như vậy một cái xinh xắn vò rượu, nhưng tốn hao nhưng lại cũng không rẻ, nói sau hắn Nhạc Duyên cũng sẽ không uống cái này tiện nghi rượu.

Tuy nhiên cá nhân yêu nhất nữ nhi hồng, nhưng dưới mắt tửu thủy vẫn là nhất tuyệt.

Có thể nói là rượu không say mỗi người tự say.

Uống rượu này, cảm nhận được không phải men say, mà là càng nhiều nữa tịch mịch.

“Tiểu nhị!”

“Lại đến một lọ tịch mịch!”

Đúng vậy.

Rượu này nước danh tự đã kêu tịch mịch, tại điểm ra cái này một phần thời điểm, tên của nó tựu lại để cho Nhạc Duyên ngạc nhiên rồi.

“Thực xin lỗi! Khách quan!”

Lắc đầu, điếm tiểu nhị sắc mặt mang theo áy náy nói ra: “Bổn điếm hôm nay số định mức đã không có. Khách quan muốn, chỉ sợ muốn tới giờ Tý qua đi mới có thể!”

Tên là tịch mịch tửu thủy, là trong khoảng thời gian này tại kinh đô Duyệt Lai khách điếm đẩy ra một loạt tửu

thủy thức ăn bên trong một loại, một khi đẩy ra, tựu đã nhận được vô số giang hồ nhân sĩ ưa thích, thậm chí tính cả những quan lại quyền quý kia, còn có thư sinh sĩ tử cũng có chút ưa thích rượu này nước.

Chỉ là rượu này Thủy Bình tiểu giá quý, là trọng yếu hơn là mỗi ngày đã hạn chế lượng, càng khiến cho hắn càng phát ra được hoan nghênh.

Ở chỗ này, đương Nhạc Duyên lần đầu tiên nghe nghe thấy cái này tửu thủy danh tự thời điểm, trong óc của hắn cũng đã hiện lên một cái nữ nhân thân ảnh.

Ly tử lúc còn có đại khái thời gian một nén nhang.

“Bất quá tịch mịch đã không có, bổn điếm còn có hư không, không biết công tử cần sao?”

Điếm tiểu nhị tiếp tục đề cử hôm nay còn thừa lại tửu thủy.

Hư không?

Ngẩng đầu, Nhạc Duyên dùng một loại quỷ dị ánh mắt nhìn thấy đối phương, ánh mắt kia tại trắng trợn nói cho đối phương biết, ngươi cảm thấy ta hư không sao? Rượu này nước, là một ít pháo hoa nữ tử mới thích hợp uống.

“Cái kia cho ta đến bình vui vẻ!”

“Không có ý tứ, khách quan, bán xong rồi. Nếu không, cho ngài thêm một ly bình thường ngài thường xuyên

uống cô độc?”

Điếm tiểu nhị nhìn trước mắt hắc y nam tử, lúc trước bán nguyệt thời gian, càng nhiều nữa đối phương hay (vẫn) là uống vào tên kia vi cô độc tửu thủy. Tịch mịch. Bất quá là hôm nay đổi mới khẩu vị mà thôi. Với tư cách điếm tiểu nhị, tự nhiên muốn đề cử vật gì đó khác.

“Không cần, ta uống hết đi nửa tháng cái đồ vật này rồi, hôm nay muốn đổi lại những thứ khác khẩu vị. Cái kia khoái hoạt có hay không?”

Nhạc Duyên lắc đầu, phẩm một phen cô độc đây chẳng qua là tạm thời, một mực uống nó cái kia cũng không cho người vui mừng, đợi chờ mình người đều sẽ không thích.

“Có!”

“Bất quá là hàng nhập lậu!”

Điếm tiểu nhị nghe vậy gật gật đầu, hồi đáp.

Hàng nhập lậu?

Lời này lại để cho Nhạc Duyên nhất thời ngạc nhiên, có chút ngoài ý muốn. Thân là điếm tiểu nhị, không nên nói như vậy a. Nghi hoặc đồng thời. Lại nghe điếm tiểu nhị giải thích nói: “Mượn rượu giải sầu người, lại có mấy người là chân chính khoái hoạt đâu này?”

Còn có một câu hết chỗ chê là, khoái hoạt bán hiển nhiên không tốt.

“Cái kia thiệt tình có sao?”

“Buổi chiều có một mua hư tình giả ý đấy, mua một tặng một đáp cho hắn rồi! Ngài cũng biết, đầu năm nay thiệt tình không đáng giá, không có biện pháp chỉ có thể đương tặng phẩm rồi!”

Điếm tiểu nhị lời kia vừa thốt ra, Nhạc Duyên sắc mặt biến được có chút kỳ quái bắt đầu.

“Được rồi, cái kia đến phần chân ái!”

“Khách quan, ngài đừng làm khó dễ ta rồi. Ngài cũng biết cái này trên thị trường có rất ít lấy thứ đồ vật rồi, đã thiếu hàng rất nhiều năm, bất quá nghe nói tại chợ đêm bên trên xuất hiện qua cái đồ vật này, giá cả rất cao!”

Điếm tiểu nhị những lời này lại để cho Nhạc Duyên sắc mặt biến được càng phát ra kì quái. Cả người tựa hồ có một loại cảm giác đứng ngồi không yên, thật giống như cái kia trên ghế đính đầy cái đinh, đâm bờ mông có chút đau, có chút nhớ nhung phải thay đổi một chỗ.

Không chờ Nhạc Duyên nói chuyện. Lại nghe điếm tiểu nhị khuyên giải nói: “Hơn nữa khách quan, ta khuyên ngài hay (vẫn) là đừng dính nhuộm cái kia biểu diễn, cái kia biểu diễn mùi vị không tệ. Nhưng là rất dễ dàng cho người lưu lại di chứng.”

“…”

Nghe vậy, Nhạc Duyên đã trầm mặc sau nửa ngày,

không biết nhớ ra cái gì đó, hồi lâu mới mở miệng nói ra: “Đúng vậy a! Ta đã đến màn cuối…”

“Nhìn ra được!”

Điếm tiểu nhị nhìn thấy Nhạc Duyên nhìn sau nửa ngày, cảm thấy người trước mắt xác thực bệnh không nhẹ, gật đầu nói nói: “Khách quan tại trong tiệm uống bán nguyệt rượu, hiển nhiên là nhận lấy thật lớn di chứng. Nếu không, khách quan đến chén vô tình, trung hoà một chốc. Gần đây cái này bán rất không tồi, hứa nhiều người giang hồ sĩ cùng đều ưa thích uống cái này! Thanh lâu nữ tử cùng quan viên cũng rất ưa thích, hơn nữa còn là tịch mịch hư không nguyên bộ cùng một chỗ mua.”

“Ha ha!”

“Vậy sao?”

Nhạc Duyên nghe xong lời này, không thể nín được cười, lắc đầu cự tuyệt nói: “Ta không thích cái này. Đúng rồi, không phải nói trước một hồi những người này đều ưa thích uống lang tâm cẩu phế sao? Tại sao lại đổi khẩu vị?”

“Cáp!”

Điếm tiểu nhị nở nụ cười, quay đầu liếc nhìn bốn phía, gặp chưởng quầy còn có mặt khác tiểu nhị không có chú ý tới tại đây về sau, lúc này mới Tiểu Thanh thầm nói: “Ngài phải biết rằng, mua lang tâm cẩu phế người cũng sẽ không quang minh chánh đại đến đấy, đều là lặng

lẽ… Hơn nữa, gần đây trong giang hồ lưu hành cái này. Khách quan ngươi cũng muốn sao?” Nói xong, điếm tiểu nhị hướng Nhạc Duyên quăng đi một cái ngươi có lẽ hiểu ánh mắt.

“Được rồi, ta không tốt cái này khẩu!”

“Cho ta đến một phần những thứ khác a… A…, lời hứa có sao?”

Nhạc Duyên lắc đầu cự tuyệt, chuẩn bị một lần nữa đổi một cái khẩu vị.

“Có!”

“Cái kia đến một phần, cho ta nhiều hơn điểm lượng!”

“Bất quá lời hứa giả dối rồi, so khoái hoạt còn muốn nước, khách quan cần sao?”

Điếm tiểu nhị nháy mắt con ngươi, rất là mong đợi hỏi.

Nhạc Duyên không nói gì nhìn đối phương, như thế hiếm thấy như thế chào hàng sản phẩm điếm tiểu nhị thực cũng đã người ghé mắt. Là trọng yếu hơn là, điếm tiểu nhị những lời này lại để cho Nhạc Duyên cũng không khỏi có chút táo được sợ, không phải chột dạ, mà là nhiều hơn một phần áy náy.

“Cái kia tình yêu bán thế nào?”

“Cái này đáng ngưỡng mộ rồi, là trân phẩm, một duyên một phần!”

“Cái gì duyên?”

“Sơn nhạc nhạc, duyên phận duyên!”

Con mắt bỗng nhiên trừng lớn, Nhạc Duyên vậy có chút ít lười biếng thân hình lập tức đoan chính, như đao cắt giống như bình thường ánh mắt ngừng lưu tại điếm tiểu nhị trên người.

Cơ hồ đồng thời.

Điếm tiểu nhị chỉ cảm thấy trước mắt nam tử khí thế đột nhiên thay đổi, cả người không chịu nổi phần này áp lực, hai đầu gối mềm nhũn trực tiếp quỳ trên mặt đất, ngạch trên đầu người lộ vẻ mồ hôi lạnh chảy ròng, sợ hãi tại trong nháy mắt tràn ngập trái tim, hắn căn bản không biết mình là ở đâu trêu chọc đối phương?

Hắn mà nói, đều là khách điếm bản thân an bài cùng trả lời.

Mà vừa lúc này, đang tại đóng cửa khách điếm đột nhiên bị người cản trở một chốc, một cái đang mặc hồng sắc áo choàng nam tử đi đến.

Hắn có một bộ lại để cho người chú mục chính là hình tượng.

Hấp dẫn người không chỉ có là cái kia hồng sắc áo choàng, càng là đối với phương trên môi hai phiết ria mép, lớn lên giống lông mi đồng dạng râu ria.

Người tới bước vào khách điếm, chỉ nói một câu ——

“Tiểu nhị, cho ta đến một chén rơi lệ đầy mặt!”

Chương 02 : Đối thoại

Một chén rơi lệ đầy mặt.

Đây cũng là đẩy cửa vào, đang mặc một thân chói mắt hồng sắc áo choàng nam tử điểm một phần cái ăn, mà đến người một thân phong hàn khí tức, không thể nghi ngờ là đuổi đến hồi lâu đường. Tuy nói có một thân phong trần, nhưng bản thân cũng tại cái này hồng trần trong đánh khỏa, lây dính đầy người bụi bậm thị phi, thực sự bảo trì thuộc về bản thân đặc sắc.

Rơi lệ đầy mặt là cái gì nha?

Nói một cách khác, nó có một cái tên khác —— nội tâm bên trong sướng vãi đầy mặt.

Nói toạc ra vẫn là một chén mì thịt bò, mà trong đó thịt bò chính là xuất từ Mông Cổ, tự nguyên bị đả đảo, lui vào đại sa mạc sau, tại trong mắt của rất nhiều người, cái này đã cùng qua lại sự tình rời đi quá xa, tại có ít người trong nội tâm, có lẽ tựu là có chút thịt bò có thể cho người nhớ lại đã từng chinh chiến thiên hạ người Mông Cổ.

“…”

Đương đối phương đi vào khách điếm một khắc này, Nhạc Duyên vạt áo có chút phất một cái, nhu hòa không khí đã đem quỳ xuống điếm tiểu nhị một lần nữa đứng lên, nếu như không phải đối phương trên trán thấm ra mồ hôi lạnh, còn có cái kia đã ướt át đâu xiêm y, đảm

nhiệm ai cũng không biết hắn ngay tại vừa rồi cơ hồ gặp phải trong đời sợ hãi nhất thời điểm.

“Ngươi đi xuống đi!”

Cúi đầu, tại nhìn lướt qua trước mặt điếm tiểu nhị, thấp giọng nói ra. Dưới mắt cũng không phải tốt nhất hỏi thăm thời cơ.

Tại đi vào cái thế giới này ngày đầu tiên, Nhạc Duyên cũng không có vào ở khách điếm, mà là hiểu rõ cái này hiện tại vị trí thế giới hoàn cảnh, theo sau đại khái xác định sau này, lúc này mới vào ở cái thế giới này Duyệt Lai khách điếm. Mà ngày đầu tiên, Nhạc Duyên chú ý lực liền bị cái này khách điếm đẩy ra tinh phẩm tửu thủy thức ăn hấp dẫn.

Tại hai tống thời kì không có, đang cười ngạo thời kì đồng lòng không có.

Ngược lại là trong cái thế giới này, xuất hiện lại để cho Nhạc Duyên ghé mắt đồ vật.

Sở dĩ ghé mắt, là vì những vật này vốn là tựu đã từng xuất từ hắn Khấu Trọng, chỉ có điều lúc mới bắt đầu, những vật kia cũng không phải cái dạng này, hiển nhiên những vật này bị người thay đổi ý nghĩa, trọng định nghĩa mới biến hóa.

Nên biết hiểu. Tại lúc trước, Nhạc Duyên đã từng tựu cùng Thương Tú Tuần tựu khách điếm vấn đề làm rất nhiều nghiên cứu thảo luận, trong đó quan với mắt xích khái niệm sau, còn lại là kiếm đi nhập đề cái ăn.

Ngày đầu tiên.

Nhạc Duyên cũng đã có chỗ phỏng đoán.

Liên tiếp thời gian nửa tháng, là chờ đợi, cũng là muốn muốn nhìn người nàng có ở đấy không.

Chỉ là thời gian nửa tháng, Nhạc Duyên cũng không có nhìn thấy mình muốn nhìn thấy người, vào hôm nay hắn mới trực tiếp mở miệng hỏi thăm về đến.

Đưa mắt nhìn điếm tiểu nhị vậy có chút ít lảo đảo thân thể ra ngoài, Nhạc Duyên đã nhận ra một đạo dò xét ánh mắt đứng tại trên người của mình, quay đầu. Ánh mắt đồng lòng hướng trên người của đối phương rơi đi.

Bốn mắt nhìn nhau.

Ánh mắt tại giữa không trung giao hội.

Một người một thân thần bí hắc y, một đầu tóc dài đen nhánh tùy ý ôm tại não sau, như đuôi ngựa hình dáng, thái dương thì là buông thỏng hai sợi tóc dài thẳng rơi trước ngực.

Người, trầm mặc, ít nói.

Một người một thân lãng tử Thanh y, một đầu tóc dài đen nhánh đồng lòng tùy ý buộc ở não sau, phía sau thì là hất lên một bộ làm cho người ta chú mục hồng sắc áo choàng.

Người, phong lưu. Theo tính.

Hai người tựu như vậy đối mặt lấy, quan sát lẫn nhau lẫn nhau.

Sau nửa ngày.

Cái này tại trên môi để lại hai cái tinh xảo chòm râu nam tử trẻ tuổi nở nụ cười, giẫm chận tại chỗ đi đến Nhạc Duyên trước mặt, vậy sau,rồi mới ngồi xuống. Nói: “Biện hạ bàn tốt rồi, cũng coi như có một bạn!” Sau khi nói đến đây, nam tử trẻ tuổi ánh mắt định dạng ở đằng kia đầy bàn xinh xắn bình rượu bên trên, cái kia bên trên tịch mịch hai chữ quá mức rõ ràng. Ngữ khí dừng lại một chút, lúc này mới tiếp tục nói: “Một người uống rượu, rất dễ dàng say đích!”

Lục Tiểu Phượng.

Người trước mắt thân phận. Bộ dáng cùng cách ăn mặc, tại hắn bước vào khách điếm một khắc này, Nhạc Duyên cũng đã nhận ra được.

Thân phận của người đến cũng không cho Nhạc Duyên ngoài ý muốn, tại thời gian nửa tháng ở bên trong, Nhạc Duyên trên cơ bản đã đem chỗ ở mình thế giới bối cảnh thời gian biết rõ cái đại khái. Duy nhất không ngờ rằng chính là hai người sẽ ở này, như thế gặp nhau.

“Ta có một loại cảm giác rất kỳ quái!”

Lục Tiểu Phượng phát hiện mình cũng không nhận ra đối phương, trong đầu suy tư sau nửa ngày, cũng không

có tìm kiếm được bất luận cái gì có ấn tượng người, người trước mắt khí chất không bỏ sót là nhân trung chi long, có thể người như vậy hắn nhưng lại không có có bất kỳ ấn tượng nào.

Cái này đối với một cái được xưng tại bất kỳ địa phương nào đều có bằng hữu lục Tiểu Phượng mà nói, không thể nghi ngờ là một kiện lại để cho người kinh ngạc sự tình.

“Ta cũng có một loại cảm giác rất kỳ quái!”

Đối mặt lục Tiểu Phượng, Nhạc Duyên cũng là như thế này trả lời.

Đây là lời nói thật.

Cái thế giới này, lúc này, người này, đều bị Nhạc Duyên ngoài ý muốn.

“Trong nội tâm của ta có một loại ảo giác, tốt như giữa chúng ta nhận thức rất lâu!”

“Lời này của ngươi có lẽ đối với nữ nhân nói, mà không đúng đối với ta nói!”

Hai người ngắn gọn đối thoại tại nơi hẻo lánh điếm tiểu nhị xem ra, vẫn là không đầu không đuôi, chỉ là tại giữa hai người lại cũng không phải như vậy. Giữa hai người, chưa phát giác ra gian dâng lên một loại kỳ quỷ hào khí.

“À?”

Một tiếng kinh ngạc, lục Tiểu Phượng trên mặt ngạc nhiên, trên môi râu ria như là lông mày đồng dạng ngả ngớn một chốc, lập tức cười khổ nói: “Cũng đúng vậy a, cho tới bây giờ nói như vậy, ta cũng chỉ là đối với nữ nhân nói, nhưng hôm nay ta cảm giác mình rất quái lạ! Vốn nên đối với nữ nhân nói lời, để cho ta đối với một người nam nhân nói.”

“Cho nên đâu này?”

Nhạc Duyên sắc mặt mang theo dáng tươi cười, một tay cầm chén sứ, nhẹ nhàng đem lộng lấy đồng thời, ánh mắt thì là đã rơi vào trên mặt của đối phương.

“Cho nên…”

Thân hình không giống lúc trước cái kia giống như tùy ý, lục Tiểu Phượng đoan chính thân thể, như muốn làm một cái cực kỳ nghiêm túc quyết định bình thường, rất là rất nghiêm túc nói ra: “Chúng ta hạ muốn đi xem đi thanh lâu, tìm mười cái tám cái nữ nhân theo giúp ta uống rượu, ngủ cùng ta, dùng chứng minh mình không phải là Long dương chuyện tốt!”

“Ha ha!”

Nghe vậy, Nhạc Duyên lập tức nở nụ cười.

“…”

Lục Tiểu Phượng trên mặt chát chát nhưng nhìn trước mắt người, lần thứ nhất, hắn lần đầu tiên nhìn thấy một người nam nhân, chính mình lại hội (sẽ) sinh ra một loại

lại để cho bản thân cũng không cách nào nói rõ xúc động, thật giống như có cái gì nha thứ đồ vật tại trong lòng của mình chui từ dưới đất lên nảy mầm.

Có một câu hết chỗ chê là, đó chính là lục Tiểu Phượng trên trực giác cảm thấy gặp phải người nam nhân trước mắt này, chỉ sợ chính mình cũng đã lâm vào một loại phiền toái.

Phải biết rằng người sợ phiền toái, bởi vì hắn là một cái Lại Nhân.

Lại để cho một cái Lại Nhân đi giải quyết phiền toái, không thể nghi ngờ là một kiện lại để cho người cảm thấy thống khổ sự tình. Nhưng mặc dù là phần này trực giác khiến cho lục Tiểu Phượng biết rõ chính mình tiếp xúc người nam nhân này chỉ sợ sẽ có lại để cho người tưởng tượng không đến phiền toái, nhưng nội tâm xúc động, hãy để cho hắn bỏ qua phiền toái.

“Mười cái tám cái? Có thể hay không quá khó xử chút ít?”

“Không có việc gì, làm cho các nàng động tốt rồi!”

“Khách quan, mặt đến rồi!”

Một cái khác tiểu nhị bưng một chén mì thịt bò đi tới trước bàn, khiến cho hai người đối thoại im bặt mà dừng, “Khách quan. Thỉnh chậm dùng!”

Một chén mì thịt bò, cái kia bên trên còn có một trứng.

Đây cũng là rơi lệ đầy mặt chân thật diện mục.

Tiểu nhị rời đi trước, có chút bồn chồn quay đầu lại nhìn lướt qua Nhạc Duyên cùng lục Tiểu Phượng, vừa mới hai người đối thoại, hắn cũng đã nghe được một ít. Thân là tiểu nhị, tự nhiên là nghe qua không ít phố phường tục nói, tại trong đầu của hắn, cái này vài câu đối thoại tất nhiên là mang theo nhan sắc.

Hơn nữa…

Mười cái tám cái cái gì nha đấy, quả thực đối với nam nhân là một loại thử thách.

Nghĩ đến câu kia khó xử, nói là lấy có bốn đầu lông mi nam nhân năng lực. Lại ở đâu nghĩ đến là một nguyên nhân khác —— lười.

Thế gian Lại Nhân không thể nghi ngờ rất nhiều, mà lục Tiểu Phượng thật là một cái lười đã đến cảnh giới nhất định người.

Tại trên mặt đến sau, lục Tiểu Phượng thì là bắt đầu ăn, hắn không có thỉnh Nhạc Duyên ăn cái gì nha, ngược lại là cái kia đặt tại rượu trên bàn nước, ngược lại là bị chính hắn cầm lên, như là chính mình giống như bình thường cho rót một chén, vậy sau,rồi mới híp mắt cẩn thận đánh giá một phen.

“Không tệ!”

“Cái này rượu vào miệng, liền có thể lại để cho người cảm nhận được một loại tịch mịch u oán hương vị!”

“Nơi này xác nhận một nữ tử đối với rời nhà không quy trượng phu chỗ sản xuất rượu ngon!” Đem chén rượu coi chừng đặt lên bàn. Lục Tiểu Phượng làm như sợ hãi đem hắn phá vỡ bình thường, lại như là sợ hãi ảnh hưởng đến cái kia một phần cảm xúc.

“Đây là một cái cất rượu cao thủ!”

Cảm thụ sau nửa ngày, lục Tiểu Phượng hỏi: “Huynh đài, ngươi cảm thấy thế nào?”

“…”

Nhạc Duyên không lời nào để nói. Cái này lại để cho hắn sao vậy nói?

Ánh mắt quét mắt trên bàn cái kia không ít bình rượu, lục Tiểu Phượng không có tiếp tục hỏi thăm, nhưng cũng biết đáp án.

“Phiền toái!”

“Cho nên, ta sợ nhất phiền toái!”

“Nhất là nữ nhân!”

Cúi đầu ăn che mặt. Lục Tiểu Phượng nói như thế. Cho tới bây giờ, lục Tiểu Phượng đều là tự nói là một cái sợ phiền toái phong lưu lãng tử.

“Ngươi sẽ gặp phải!”

Đối với lục Tiểu Phượng lời này, Nhạc Duyên chỉ là trở về như thế một câu. Trên tay tắc thì tiếp tục khuấy động lấy cái kia xinh xắn vò rượu. Cái này được xưng tịch mịch tửu thủy. Khá tốt đi lên không phải cái kia lang tâm cẩu phế. Bằng không mà nói, Nhạc Duyên thiệt tình không biết mặt đối với vấn đề này sẽ là cái gì nha dạng một loại tâm tình.

“Cáp!”

Lục Tiểu Phượng nhã nhưng cười cười, “Ta sẽ tránh đi, thật sự không được, ta khinh công so sánh tốt, người ta đuổi không kịp!”

Lắc đầu.

Bật cười.

Đối với loại ý nghĩ này, Nhạc Duyên tất nhiên là không thèm để ý.

Chỉ có thể nói, tại chưa lịch thời điểm, vô luận cái gì nha dạng nghĩ cách cùng chuẩn bị, đều không ngoài ý. Chẳng qua là khi ngươi chính thức gặp phải thời điểm, ngươi hội (sẽ) phát hiện mình trước kia suy nghĩ đều là như vậy buồn cười. Thế gian nhất không thể cân nhắc chi vật, cũng để cho nhất người muốn đi cân nhắc chi vật, là tình.

Tựa như chính hắn.

Theo thần điêu, bước chậm đến tận đây, hết thảy đều tại biến hóa.

Người bên cạnh tại biến hóa, mình cũng tại biến hóa.

Mệt mỏi.

Đau đớn.

Mỏi mệt rồi.

Nhưng chỉ cần còn chưa tới bất lực thời điểm, Nhạc Duyên hay (vẫn) là cần tiếp tục đi.

Đi đến chung kết ngày nào đó, đem một thân gánh chịu hết thảy đều có kết quả ngày nào đó.

Rất nhanh.

Lục Tiểu Phượng đem một chén mì thịt bò đã ăn xong, theo sau đứng dậy đã đi ra, tại trước khi đi hắn không có trả tiền, mà là chỉ vào điếm tiểu nhị nói ra: “Hắn mời!” Theo sau, một bộ hồng sắc áo choàng trương dương ở bên trong, người đã đi ra khách điếm.

Tới kịp, đi cũng vội vàng.

Giữa hai người càng là không có hỏi thăm lẫn nhau tính danh, dường như sát bên người mà qua.

Đưa mắt nhìn lục Tiểu Phượng ra ngoài, Nhạc Duyên ánh mắt lúc này mới thở nhẹ thở ra một hơi. Chính muốn tiếp tục hỏi thăm điếm tiểu nhị tương quan sự tình thời điểm, một đạo kỳ lạ ngọt mùi thơm tự khách điếm bên ngoài cửa điếm truyền vào.

Đứng dậy.

Cái mũi ngửi ngửi, Nhạc Duyên làm như đã nhận ra cái gì nha, hướng ra phía ngoài đi đến.

Trên đường phố.

Vốn là ngân bạch ánh trăng tại sương mù dày đặc hạ lộ ra có chút tối nhạt, một cái cúi xuống thân thể, cố sức phụ giúp mộc xe lão bà bà chính một bước một chuyển dời thời gian dần qua theo trước mặt đi qua. Cái kia mộc trên xe hương khí bốn phía, làm đẹp chính là một cái chảo.

Trong nồi.

Thì là thoạt nhìn mỹ vị vô cùng Đường Sao Lật Tử.

Chương 003 : Rang đường hạt dẻ

Mùi thơm ngát. Xuất ra đầu tiên a thân

Còn có một loại hương thơm vị ngọt.

Không mắt.

Chỉ dựa vào hương vị, có thể lại để cho người nhìn ra, cái này rang đường hạt dẻ xem như xào vô cùng có tiêu chuẩn.

Lại liếc.

Chứng kiến chính là màu sắc cực kỳ tươi đẹp sáng lạn hạt dẻ, không thể nghi ngờ trước mắt cái này lão bà bà có một tay lại để cho người đáng giá khen đích tay nghề.

Tập tễnh bước chân mãnh liệt ngừng lại.

Thân hình hơi có vẻ còng xuống lấy lão bà bà nhẹ nhàng nghiêng đầu, nhìn xem cái kia xuất hiện ở một bên hắc y nam tử, gặp đối phương ánh mắt rơi vào cái kia trong nồi còn bốc hơi nóng rang đường hạt dẻ, lão bà bà hiển nhiên sắc mặt có chút kinh hỉ, giống như là vì việc buôn bán của mình cuối cùng có khách người mà cao hứng.

“Công tử, ngài là muốn đến một phần lại hương vừa nóng rang đường hạt dẻ sao? Không đắt đấy, mới mười

văn tiền một cân!”

Lão bà bà thanh âm hơi có vẻ thấp chìm, tại đây giờ Tý thời gian lộ ra cực kỳ quỷ dị, phối hợp với cái kia mông lung ánh trăng, giống nhau cái kia đứng tại ba đồ bờ sông mạnh bà, đang tại hướng về qua lại người qua đường ngoắc.

“…”

Nhạc Duyên không để ý đến đối phương, mà là duỗi ra tay phải ở đằng kia trong nồi lấy ra một hạt hạt dẻ, quả nhiên là ấm áp đấy, hơn nữa còn tản ra hương vị ngọt ngào hương vị. Hít hà, Nhạc Duyên lại cúi đầu nhìn lướt qua, nhìn lướt qua đứng trước người lão bà bà, đột ngột nói ra: “Nếu như không thể ăn, không trả tiền a!”

“Tuyệt đối ăn ngon!”

Tựa hồ là không dám đối mặt Nhạc Duyên ánh mắt, lão bà bà cúi đầu, khẳng định nói.

“Cái kia cho ta đến một cân!”

Keng keng.

Nói xong, tay phải có chút vừa dùng lực, trên tay hạt dẻ lập tức xác vỡ tan, lộ ra bên trong cái kia màu vàng nhạt quả nhân. Nhẹ ngửi một thanh, Nhạc Duyên lúc này mới đem hạt dẻ bỏ vào trong miệng trực tiếp cho ăn hết.

“Hương vị cũng tạm được, coi như không tệ.”

“Nếu như không trộn lẫn một ít loạn thất bát tao độc dược, cái kia rất tốt.”

Tại ăn thời điểm. Cái này lão bà bà đã ở thay Nhạc Duyên trang một cái túi nhỏ rang đường hạt dẻ, đưa cho Nhạc Duyên, lại nghe trước mặt người nam nhân này nói một câu nói, trực tiếp đem lão bà bà giật mình thiếu chút nữa hồn phi phách tán.

Oanh!

Xe con tại một cỗ sức lực lớn phía dưới, ầm ầm mà tán.

Hóa thành vô số mộc khối hướng Nhạc Duyên đánh tới.

Những mảnh vỡ này. Tốc độ cực kỳ mãnh liệt. Như là cái kia bắn ra mũi tên nhọn, nếu là rơi vào người bình thường trên người, cái kia đích thị là tại trên thân thể xuất hiện mấy cái lỗ thủng kết cục. Không chỉ có như thế. Tại xe con tán liệt nháy mắt, cái kia bên trên nồi sắt đồng lòng cuốn, chặn ánh mắt, mà nửa nồi rang đường hạt dẻ toàn bộ gắn đi ra ngoài, như là ám khí giống như bình thường húc đầu che não hướng Nhạc Duyên trên người đánh tới.

Đồng thời.

Cái kia thân hình còng xuống lão bà bà thân hình tại thời khắc này rồi đột nhiên cao ngất. Hai tay phật động ở bên trong, hai thanh dài hơn thước đoản kiếm đã xuất hiện ở trên tay.

Kiếm quang như lạnh lẽo.

Đâm thẳng người trước mắt trước ngực đích tử huyệt —— đàn trong.

Đây hết thảy bất quá là tại trong chớp mắt phát sinh, nhưng đợi đến lúc Nhạc Duyên kịp phản ứng thời điểm, có độc rang đường hạt dẻ cùng với những có kia cung nỏ lợi như mũi tên lực đạo mảnh gỗ vụn đều đã rơi vào trên người của mình, thậm chí, thanh đoản kiếm này càng là như là trong hư không đột nhiên xuất hiện giống như bình thường trực tiếp đâm vào đàn trong trên huyệt, không ai chuôi mà vào.

“! ! !”

Kết quả như thế. Lão bà bà cũng không có chút nào vẻ mừng rỡ, trong tay đoản kiếm chui vào đối phương trong cơ thể một khắc này, nàng rõ ràng cảm giác được đoản kiếm cắm vào không phải người thân thể, mà là như là cắm vào không khí bình thường, không có chút nào lực cản.

Nhưng mà. Không chờ nàng có chỗ hắn động tác của hắn, chỉ cảm thấy sau lưng của mình mãnh liệt nóng lên, hình như có người cùng mình lưng tựa lưng giống như bình thường đứng lại với nhau.

Vẻ này thuộc về nam tử khí tức, càng làm cho người cảm giác sâu đậm.

Kinh ngạc!

Đoản kiếm trong tay xoay tròn, lập tức hai tay vòng qua

vòng lại, hướng cái hông của mình cắm tới.

Đoản kiếm lau eo của mình, đâm thẳng phía sau chi nhân.

Đinh!

Kiếm cùng kiếm giao kích.

Tóe ra chói mắt hỏa tinh.

Không có chọc vào đến người, ngược lại là của mình hai thanh đoản kiếm va chạm vào nhau.

Đây là! ! !

Sắc mặt đột nhiên thay đổi, hiển hiện chính là một tia hãi dị.

Nhưng đối mặt cái này không hiểu thấu xuất hiện ở nơi này người, nàng không có bất kỳ muốn trở lại xúc động.

Bước chân đạp mạnh.

Người đã xoay tròn lấy là nhổ thân mà lên.

Đoản kiếm tùy theo xoay tròn, gọt lấy bốn phía hết thảy, đang xoay tròn ở bên trong, nàng chú ý bốn phía hết thảy, người cũng đồng thời hướng một bên nóc phòng mà đi.

Đối phương người đâu?

Trong nội tâm nghi hoặc ý niệm trong đầu vừa mới bay lên, nàng liền cảm giác mình trên chân nóng lên, một tay đã nắm lấy chính mình chân ngọc. Như vậy cảm giác, mới khiến cho nàng cúi đầu nhìn lại, nhìn thấy chính là cái kia hắc y nam nhân chính ngẩng đầu ngắm đang nhìn mình cái kia đồng thời xoay tròn làn váy, tay phải càng là giữ tại trên chân của mình.

Không cân nhắc chính mình phải chăng đã đi quang, nàng chỉ cảm thấy có cái gì nha thứ đồ vật xuyên thấu qua giầy chui vào bàn chân tâm, đó là một cỗ lạnh buốt cảm giác, chỉ tới kịp mãnh liệt co rụt lại, giãy giụa giầy, lập tức cả người đã bay lên nóc nhà, độc lưu lại một chỉ hồng giầy tại tay của đối phương bên trên.

Nóc nhà.

Nàng nhìn thẳng vào mắt hắn.

Mà ở thời điểm này, cái kia ở giữa không trung cuốn lấy nồi lúc này mới rơi trên mặt đất, phát ra bùm bùm tiếng vang.

“…”

Trên nóc nhà, như thế thân thủ tự nhiên không phải một cái lão thái thái, nữ tử đứng tại nóc nhà, trần trụi một chân, mặt không biểu tình nhìn xem dưới lầu cái kia một tay cầm rang đường hạt dẻ một tay cầm hồng giầy Nhạc Duyên, nhất thời không nói gì.

Trong ánh mắt.

Nhạc Duyên xuất ra một khỏa rang đường hạt dẻ ném vào trong miệng, theo sau đem cái túi giáp tại bên hông, bắt đầu đem làm cho khởi trên tay còn có ấm áp cảm giác, tản ra con gái hương hồng giầy, chỉ có xử nữ mới có như vậy mùi thơm của cơ thể. Mở ra bàn tay, khoa tay múa chân một chốc cái này hồng giầy chiều dài, Nhạc Duyên phát hiện đó cũng không phải cái gọi là ba thước kim liên.

Ngẫm lại cũng thế.

Giang hồ nhi nữ, ba thước kim liên không thể nghi ngờ hội (sẽ) trói buộc người.

Khoa tay múa chân hoàn tất sau, Nhạc Duyên nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn xem cái kia đứng tại trên nóc nhà dùng một loại phẫn hận ánh mắt nhìn xem lão bà của mình bà, lập tức cảm thấy cảm giác có chút quái dị. Dù là Nhạc Duyên đã biết rõ đối phương lẽ ra là một cái tuổi trẻ nữ tử, chỉ là mang một cái lão thái bà da, dùng cái loại nầy ánh mắt nhìn thấy chính mình, không thể nghi ngờ hãy để cho người cảm thấy quái dị.

Nghĩ nghĩ, Nhạc Duyên bờ môi khẽ nhúc nhích, nhưng lại dùng truyền âm nhập mật thủ đoạn đưa một câu đi qua.

Theo sau, người liền quay người rời đi.

Nóc nhà.

Bên tai quanh quẩn chính là một câu —— “Ngươi biết về tới tìm ta!”

“…”

Không phải rất rõ ràng những lời này, nhưng nữ tử lại vẫn đang cảm giác được trong câu nói kia tự tin liều lĩnh, phải biết rằng các nàng hồng giầy như thế nhiều năm qua, là lần đầu tiên gặp thấy vậy liều lĩnh tự tin nam nhân. Bất quá. Nàng cũng minh bạch hồng giầy tại thời khắc này bị người theo dõi.

Có người muốn dùng hồng giầy làm việc, hơn nữa đối phương không sợ chút nào độc.

“Hừ!”

Một tiếng hừ nhẹ, nữ tử tại trên nóc nhà nhẹ dậm chân một cái, lập tức người tung bay mà đi.

Rất nhanh.

Nữ tử đã đi tới hồng giầy tại thành thị ở bên trong chuyên môn cứ điểm chỗ, tại trên đường cũng không có phát hiện bất luận kẻ nào theo dõi sau. Lúc này mới đẩy cửa vào. Đi vào một chỗ yên tĩnh hắc ám trong phòng.

Mở ra cơ quan.

Theo cót két tiếng vang ở bên trong, nữ tử thân hình lóe lên, chui vào trong đó.

Trong mật thất.

Đốt ánh nến. Chiếu sáng trưng.

Ở trong đó, có ba nữ nhân đầu ngồi ở trong đó.

Một người trong đó đang mặc hồng nhạt nghê thường, ngồi ngay ngắn ở thủ tọa, người cúi đầu, ánh nến chiếu sáng mật thất. Nhưng lại chiếu không tới mặt của nàng, khuôn mặt bị rủ xuống mái tóc chặn. Mà ở tay phải của nàng bên cạnh trên mặt bàn, thì là bầy đặt một cái rổ, rổ xốc lên, bên trong đúng là đã nguội rang đường hạt dẻ.

Tại rổ bên cạnh, thì là bầy đặt hai thanh kiếm.

Ngồi ở dưới mặt đấy, thì là hai nữ nhân khác.

Một cái sạch bóng đầu. Là một cái bộ dáng xinh đẹp tuấn tú, lấy một thân Thanh y nữ ni.

Một cái thì là một thân Hồng Y, đồng lòng bộ dáng không lầm thiếu nữ xinh đẹp.

Đương cái kia trần trụi một chân lão bà bà đi vào trong đó sau, lập tức hấp dẫn ánh mắt hai người, thậm chí. Cái kia ngồi ngay ngắn ở chủ ngồi trên nữ tử cũng chậm rãi ngẩng đầu lên.

Liếc.

Liền nhìn ra người tới một chút chật vật.

“Lão Bát!”

“Ngươi gặp phải cao thủ đâu này?”

Đối mặt với đối phương hỏi thăm, người tới một thanh kéo trên mặt mặt nạ, lộ ra giấu ở dưới mặt nạ chân thật diện mục, đây là một cái bộ dáng xinh đẹp nữ hài nhi. Chỉ là giờ phút này, mặt nàng sắc cũng không tốt xem, hai gò má mang hồng, trên trán càng là còn còn sót lại lấy đổ mồ hôi.

“Đại tỷ!”

“Là một cao thủ!”

“Một cái lạ lẫm cao thủ!”

Tiết băng điểm đầu, hồi đáp.

“Hơn nữa còn là một người nam nhân!”

Nói lời này chính là cái kia nữ áo xanh ni, ánh mắt của nàng thì là rơi vào tiết băng cái kia đã trần trụi một chỉ giầy trên chân phải, trên mặt vui cười chi sắc nói: “Hay (vẫn) là một cái lớn lên không tệ nam nhân! Bát muội, ngươi thẹn thùng!”

“Lục tỷ!”

Bị cười nhạo tiết băng lập tức bất mãn rồi.

“Nói nói cho cùng là cái gì nha tình huống!”

Ngược lại là thân là lão Đại Công Tôn đại nương mở miệng ngăn trở phần này ồn ào, mà là rất nghiêm túc dò hỏi. Hồng giầy hành tẩu như thế nhiều năm, giảng là sẽ không thất thủ, cho dù là nàng tự mình ra tay, đồng lòng

cũng sẽ biết đi làm tương ứng chuẩn bị.

Có độc rang đường hạt dẻ, không thể nghi ngờ là ưa thích xào hạt dẻ lão Bát chỗ xào.

Hôm nay sát nhân, ngoại trừ nàng tự mình ra tay bên ngoài, những thứ khác mấy người đồng lòng đi tương ứng địa phương, dùng phòng ngừa vạn nhất.

Hôm nay nhiệm vụ là hoàn thành, nhưng đồng lòng xuất hiện vấn đề.

Hít sâu một hơi, tiết băng tại mấy cái tỷ tỷ nhìn soi mói, từng câu từng chữ đem hôm nay chính mình gặp được sự tình từng điểm từng điểm nói ra, theo lời nói dần dần công bố, trong mật thất hào khí lập tức lộ ra ngưng trọng lên.

Cùng lúc đó.

Duyệt Lai khách điếm.

Vốn là nói xong phải ly khai đi thanh lâu tìm mười cái tám cái nữ nhân cùng ngủ bồi uống rượu Lục Tiểu Phượng lại trở lại rồi.

Đại đường.

Nhạc Duyên nhìn xem cái này lại lại lần nữa trở về nam nhân, rất là bồn chồn.

“Ngươi đây là?”

“Có người chết!”

Đối mặt Nhạc Duyên vấn đề, Lục Tiểu Phượng chỉ nói là như thế một câu, vậy sau,rồi mới ánh mắt của hắn rơi vào đang tại ăn kẹo xào hạt dẻ Nhạc Duyên trên người, nói ra: “Là ăn kẹo xào hạt dẻ mà bị độc chết!”

“Úc!”

Gật gật đầu, Nhạc Duyên tỏ vẻ mình đã biết được, “Chỉ là ngươi tại sao lại đột nhiên về tới đây, muốn nói cho ta?” Nói xong, Nhạc Duyên xuất ra một khỏa vừa mê vừa say rang đường hạt dẻ bỏ vào trong miệng.

“Ta cũng rất kỳ quái!”

“Theo rất nhiều ngày trước, ta tựu cảm giác mình trở nên có chút kỳ quái!”

Lục Tiểu Phượng chăm chú gật đầu, nói ra: “Vì cảm giác kỳ quái này, tại hơn mười ngày trước ta tựu sửa lại hành trình, thẳng cho tới hôm nay gặp huynh đài ngươi!”

Sau khi nói đến đây, Lục Tiểu Phượng ánh mắt một mực dừng lại tại Nhạc Duyên trong tay rang đường hạt dẻ bên trên.

Vừa mê vừa say rang đường hạt dẻ…

Hương vị không hiểu hấp dẫn Lục Tiểu Phượng vị giác, thò tay trực tiếp theo Nhạc Duyên trong tay trong túi áo lấy ra một cái, vậy sau,rồi mới không có chút nào dừng lại bỏ vào trong miệng của mình, một bên nhai lấy vừa

nói: “Những người kia vẫn là ăn loại này hạt dẻ hạ độc chết!”

“Ai?”

“Ngươi đó là cái gì nha ánh mắt?”

Đem trong miệng hạt dẻ nuốt xuống sau, Lục Tiểu Phượng đột nhiên phát hiện trước mặt Nhạc Duyên sắc mặt biến được kỳ quái, cái kia ánh mắt nhìn mình giống nhau xem một đứa ngốc giống như bình thường.

Chẳng lẽ lại…

Tựa hồ là nghĩ tới cái gì nha, Lục Tiểu Phượng sắc mặt đại biến.

Chương 004 : Chính tà khó phân biệt

Khách điếm.

Thiên Tự Hào phòng trọ.

Nhạc Duyên tựu như vậy yên tĩnh ngồi ở cái bàn bên cạnh, như là một vị yên tĩnh mỹ nam tử, tựu như vậy lạnh nhạt nhìn xem đang tại ghé vào thùng gỗ bên cạnh dùng sức nôn mửa lấy, cái kia thê thảm bộ dáng căn bản nhìn không ra đối phương là phong thái nhẹ nhàng Lục Tiểu Phượng.

“Ọe!”

Vận công bức độc.

Hơn nữa cưỡng ép hiếp đem nuốt đi vào rang đường hạt dẻ sinh sinh thúc nhả sau, Lục Tiểu Phượng lúc này mới tinh bì lực tẫn ngẩng đầu lên. Ánh mắt đã rơi vào ngốc trong góc làm yên tĩnh mỹ nam tử Nhạc Duyên trên người, mở miệng nói ra: “Sao vậy không nói sớm?”

“…”

Nhìn xem cái kia đã sưng cùng lạp xưởng tựa như bờ môi, Nhạc Duyên cũng không khỏi không tán thưởng Lục Tiểu Phượng dưới mắt công lực, đương coi như không tệ. Nên biết hiểu, cái này xuất từ hồng giầy tổ chức rang đường hạt dẻ, có thể nói là một khỏa cũng đủ

để hạ độc chết bình thường hai ba mươi đại hán.

Mặc dù là công lực cao cường người, đối mặt nàng nhóm đặc biệt phối trí kịch độc, cũng không dám tự mình phạm hiểm.

Nhạc Duyên chính mình sở dĩ ăn, này đây một loại lại để cho hắn mình cũng không cách nào lời nói tâm tính, hơn nữa bản thân mình năng lực, còn có có được lấy Long nguyên cùng Trường Sinh Quyết, cả hai tầm đó phối hợp hạ căn bản không sợ độc tố.

Rang đường hạt dẻ.

Tuy nhiên trộn lẫn độc dược, nhưng theo phương diện nào đó mà nói, mùi vị kia đương coi như không tệ.

Có thể thường nó, điều kiện tiên quyết là ngươi có thể bỏ qua độc dược vấn đề.

Không thể nghi ngờ.

Lục Tiểu Phượng xem như tự làm tự chịu rồi.

“Chính ngươi đều nói a!”

Đối mặt Lục Tiểu Phượng hỏi lại, còn có cái kia hơi có vẻ phiền muộn khẩu khí, Nhạc Duyên có chút buồn cười, một cái thông minh, người cẩn thận, lại hội (sẽ) bởi vì chính mình bản thân vấn đề, thiếu chút nữa lại để cho những muốn kia giết Lục Tiểu Phượng người bắt đầu vui vẻ.

Nếu như không phải hắn bản thân phản ứng kịp thời, nếu như không là có thêm sự hiện hữu của mình, chỉ sợ Lục Tiểu Phượng vào hôm nay tựu sẽ chết ở nơi này.

Đương nhiên.

Nếu là mình không ở chỗ này, Lục Tiểu Phượng hiển nhiên cũng sẽ không như vậy dễ dàng trúng độc.

“A!”

“Bi ai a!”

Thở dài một tiếng. Lục Tiểu Phượng dựa vào thùng gỗ cả người đặt mông tùy ý ngồi trên sàn nhà, một bên dùng tay quạt phong, hắn cũng biết chính mình rơi vào dưới mắt tràng cảnh, là mình tự đòi khổ đến. Tại nội tâm ở bên trong kinh hãi một chốc người trước mắt năng lực, đã ở phân tích lấy đối phương cuối cùng am hiểu cái gì nha?

Là công lực chưa từng nhấp nháy nay?

Còn là đơn thuần ở độc dược bên trên có xuất thần nhập hóa tạo nghệ?

Bất quá dưới mắt phần này suy tư phân tích đều chôn ở trong lòng của mình, hắn đến bây giờ còn có một loại bồn chồn, chính là loại cảm giác kỳ quái. Có lẽ, cái này cảm giác không chỉ là chính mình có được, trước mắt nam tử cũng có thể tồn tại giống nhau như đúc cảm khái.

“Ngươi vừa rồi muốn giết ta?”

“Tại sao như thế nói?”

Một vấn đề, một cái hỏi lại.

Lại để cho người không khí trong phòng trở nên có chút kỳ quái.

“Bởi vì ta vừa rồi theo trong mắt của ngươi. Không có chứng kiến ngươi có thể cứu chữa tính toán của ta!”

Ánh mắt đánh giá Nhạc Duyên, Lục Tiểu Phượng lệch ra lệch ra đầu, hồi tưởng đến lúc trước cảnh tượng, nói ra: “Nếu như ta nhiều hơn nữa ăn một khỏa rang đường hạt dẻ, chỉ sợ chính mình tựu không cách nào tự cứu rồi. Nghĩ đến, ngươi sẽ không thò tay viện trợ!”

“…”

Nghe vậy, Nhạc Duyên cũng không trả lời ngay Lục Tiểu Phượng, mà là trầm ngâm một chút, lúc này mới vừa cười vừa nói: “Mỗi năm tháng nào một lúc nào đó mỗ khắc. Lục Tiểu Phượng tham ăn, bởi vì một khỏa rang đường hạt dẻ nghẹn chết, nghĩ đến trên giang hồ sẽ có không tệ tiếng vọng!”

Không có phủ nhận.

Nhạc Duyên tại Lục Tiểu Phượng chính miệng ăn cái kia một khỏa rang đường hạt dẻ thời điểm, tại nội tâm thật là chấn động qua sát ý.

“Ha ha!”

Lục Tiểu Phượng nghe xong lời này. Không khỏi cười ra tiếng, cả người tùy ý đẩy ra cái kia thùng gỗ, lười biếng nằm ở trên sàn nhà, ngửa đầu. Nhìn xem đỉnh đầu xà nhà, ngoài miệng nhưng lại nói ra: “Tuy nhiên bị ngươi tính kế một chốc, nhưng ta ngoài ý muốn không có tức giận tâm tư!”

“Giống như ta thiếu ngươi cái gì nha thứ đồ vật. Hay hoặc giả là ngươi thiếu ta cái gì nha tựa như!”

“Biết không?”

“Ta sợ hãi nợ nhân tình, nhất là nữ nhân!”

“Nhưng đổi lại là nam nhân, lại không có cái này cảm giác. Bất quá nhìn ngươi… Là thiếu nữ nhân một ít gì đó a?”

“Hơn nữa còn là thiếu không ít nữ nhân!”

Nằm ngửa, Lục Tiểu Phượng dùng một loại cười nhạo giọng điệu nói ra: “Ta muốn hỏi một câu, ngươi đến tột cùng thiếu bao nhiêu?” Sau khi nói đến đây, Lục Tiểu Phượng dùng sức giơ lên phía dưới, khóe mắt quét nhìn lườm hướng về phía Nhạc Duyên khuôn mặt.

“…”

Nhạc Duyên không nói gì, không phải không thừa nhận Lục Tiểu Phượng sức quan sát thật sự quá mức xuất chúng chút ít.

“Ai?”

Nhạc Duyên bộ dạng này thấp chìm bộ dáng, lại để cho Lục Tiểu Phượng quá sợ hãi, nói: “Chẳng lẽ lại ngươi còn không có đếm ra đến? Vậy ngươi cũng quá không là nam nhân đi à nha!”

Lục Tiểu Phượng lời kia vừa thốt ra, một khỏa rang đường hạt dẻ trực tiếp bị bóp nát, Nhạc Duyên cảm thấy hay (vẫn) là trực tiếp đem trên mặt bàn rang đường hạt dẻ trực tiếp toàn bộ nhét vào đối phương trong miệng, lại để cho hắn sinh sinh nghẹn chết chắc chắn.

“Vậy ngươi cảm thấy cái gì nha người như vậy mới xem như nam nhân?”

Nhạc Duyên liếc qua ngưỡng nằm trên mặt đất Lục Tiểu Phượng, thuận miệng hỏi ngược lại.

“Ách…”

Lục Tiểu Phượng chần chờ.

Hắn trời sinh tính phong lưu, không có ly khai nữ nhân, nhưng lại sợ hãi nữ nhân.

Cho nên, hắn hội (sẽ) trốn.

Bởi vì hắn không có cái kia rảnh rỗi tình, chẳng muốn đi làm cho.

Xác thực nói dưới mắt hắn còn không có gặp phải chính

thức tâm động nữ nhân, cho nên đối mặt Nhạc Duyên cái này hỏi lại thời điểm, Lục Tiểu Phượng cũng trợn tròn mắt. Bởi vì này dạng một bàn tính toán, hắn phát hiện mình cũng bị chính mình thuộc sở hữu đến đó không là nam nhân một phần tử chính giữa.

Cái này thật sự là một cái bi ai kết quả.

Trong phòng.

Hào khí hơi lộ ra xấu hổ.

Bất quá, Nhạc Duyên rất nhanh liền chuyển di chủ đề, nói ra: “Ngươi đối với cái này có độc rang đường hạt dẻ sao vậy xem?”

Trở lại khách điếm câu nói đầu tiên, Lục Tiểu Phượng liền nói ra có người tại ăn hết có độc rang đường hạt dẻ chết mất. Hiển nhiên, hắn gặp chuyện như vậy.

“Chính tà khó phân biệt!”

Đây là Lục Tiểu Phượng trả lời câu nói đầu tiên.

“Ừ?”

“Nghe trên giang hồ một ít lão nhân nói, trước kia giang hồ không phải hiện tại cái này bộ dáng!”

Nghe được Nhạc Duyên cái kia một tiếng nhẹ quái lạ, Lục Tiểu Phượng biểu lộ lộ ra rất là nghiêm trọng, nói ra: “Dưới mắt, liền một cái bán rang đường hạt dẻ người đều như thế nguy hiểm… Thật sự là quá tối!”

Không chờ Nhạc Duyên tiếp tục hỏi thăm, Lục Tiểu Phượng tiếp tục lầm bầm lầu bầu nói: “Có nghe đồn, từng đã là giang hồ còn cũng coi là hắc bạch phân minh, nhưng tự có mấy cái môn phái hợp nhất sau, cái này giang hồ liền trở nên cực kỳ quỷ dị!”

“Là chính cũng tà!”

“Dùng chính đạo thân phận, đi tà đạo sự tình!”

“Đến bây giờ, khiến cho thiệt nhiều thời điểm đều bị người tập mãi thành thói quen rồi!”

“Thậm chí… Đi dọc theo đường, ven đường bất cứ người nào cũng có thể là sát thủ… Nhân tâm. Ai cũng phân biện không được Hắc Bạch… Chúng ta hết thảy trước mắt, thậm chí còn không bằng một cái mù lòa trong mắt thế giới đến tinh khiết.”

Này chủng loại giống như cảm thán giọng điệu, lại để cho Nhạc Duyên hơi có chút kinh ngạc.

Mà càng làm cho Nhạc Duyên để ý chính là đối phương trong miệng thuận miệng nhắc tới cái kia câu, giang hồ tại mấy chục năm trước đã phát sanh biến hóa. Nếu nói là trước kia giang hồ, tốt xấu coi như là đục ngầu đấy, như vậy dưới mắt Lục Tiểu Phượng thế giới, tựu như là một cái đầm Hắc Thủy rồi.

Hành tẩu ở trong đó, không có có bao nhiêu người có thể đủ cam đoan chính mình một thân bất nhiễm.

“Úc?”

Cúi đầu nhìn lướt qua trên tay rang đường hạt dẻ, Nhạc Duyên cười nói: “Không nghĩ tới trong truyền thuyết Lục Tiểu Phượng cũng sẽ như thế đa sầu đa cảm, ngược lại là hiếm thấy!”

“Không phải ta nói!”

“Là một cái mù lòa cảm khái!”

Lục Tiểu Phượng rất nhanh liền phủ nhận. Hắn chưa bao giờ cho là mình sẽ có đa sầu đa cảm thời điểm. Bởi vì, hắn chẳng muốn đi muốn những thượng vàng hạ cám này đồ vật.

Hắn thời gian rất không, nhưng cũng rất ít.

Càng nhiều nữa thời điểm, Lục Tiểu Phượng đều là tốn hao tại lười một trong chữ phía trên.

Có thể ngồi, cũng đừng có đứng đấy.

Có thể nằm, cũng đừng có ngồi.

Có thể không muốn… Cũng đừng có suy nghĩ rồi.

“Ôi!”

Đặt ở trên mặt bàn rang đường hạt dẻ đã lạnh mất, còn còn sót lại lấy cái kia hương vị ngọt ngào chi vị, lại không có nhiệt độ. Thò tay khuấy động lấy những hạt dẻ này, Nhạc Duyên đột nhiên hỏi: “Mấy cái môn phái là chỉ

Ngũ nhạc phái sao?”

“Ngũ nhạc?”

Lục Tiểu Phượng nghe vậy sững sờ. Người có chút kinh ngạc, bất quá hắn chỉ là lắc đầu nói ra: “Thời gian có chút dài rồi, ta không biết! Đối với những qua lại này không có cái gì nha hứng thú, chẳng muốn đi hiểu rõ chúng.”

“…”

Đối với cái này trả lời. Nhạc Duyên cũng không có tỏ vẻ bất luận cái gì bất mãn.

Hắn chỗ kinh nghiệm như thế nhiều trong thế giới, chỉ có dưới mắt cái thế giới này là một cái triệt để trên ý nghĩa âm mưu quỷ kế giang hồ thế giới.

Cho dù là tại chiến loạn thời kì đại đường, còn có Nam Tống Mạt, giang hồ cũng chưa bao giờ có như thế hắc ám.

Ngoại trừ cái thế giới này. Cái kia tiếu ngạo thế giới, cũng giống như thế.

Chính tà khó phân.

Hất lên mặt nạ người, cơ hồ vẫn là danh môn chính phái.

Nghĩ tới đây. Nhạc Duyên cả người suy nghĩ tạm thời thả neo rồi, bắt đầu suy tư. Đến nỗi Duyệt Lai khách

điếm chủ nhân, Nhạc Duyên nhưng lại biết rõ muốn trực tiếp gặp mặt, chỉ sợ là có thật lớn lực cản. Tựa hồ là nhớ tới cái gì nha, Nhạc Duyên đột nhiên hỏi: “Được rồi, không muốn cái này. Lục Tiểu Phượng, ta có một cái những vấn đề khác, cần đạt được đáp án! Nhìn ngươi có thể không cho ta một ít ý kiến.”

“Ừ?”

Có chút mở trừng hai mắt, đỉnh lấy một bộ lạp xưởng miệng Lục Tiểu Phượng xem như buông tha cho đi thanh lâu ý định, dáng vẻ ấy lại để cho những thứ khác nữ tử trông thấy, hắn cảm thấy có chút mất mặt. Giờ phút này, nghe được Nhạc Duyên, nhẹ nhàng hơi ngẩng đầu, nhẹ nhàng ừ một tiếng.

“Ngươi nói đương một người nam nhân trời đưa đất đẩy làm sao mà phía dưới đã có được một đám khuynh quốc khuynh thành hồng nhan tri kỷ…”

“Nhưng bọn này hồng nhan tri kỷ rồi lại có tâm tư của mình, tuy nhiên tâm hệ một người, nhưng mỗi người đều có được chính mình tư tâm… Như vậy loại tình huống này, cái gì nha dạng biện pháp giải quyết mới được là biện pháp giải quyết tốt nhất?”

Hơi chút suy tư một chốc, Nhạc Duyên liền hỏi ý kiến hỏi như thế một vấn đề.

“! ! !”

Đứng dậy.

Lục Tiểu Phượng ngồi ngay ngắn trên sàn nhà, không có như trước khi như vậy nằm rồi, hiển nhiên hắn đối với vấn đề này nổi lên hứng thú.

“Các nàng đơn thuần sao?”

“Thông minh vô cùng!”

“Các nàng biết võ công?”

“Rất là lợi hại!”

“Cái kia các nàng quan hệ trong đó phi thường hòa hợp?”

“Không, có tầm đó là sinh tử đại thù, có thì còn lại là số mệnh bên trong đối thủ!”

“Các nàng đó hội (sẽ) ghen sao?”

“Nữ nhân ở đâu có sẽ không ăn dấm chua hay sao? !”

Nghe đến đó, Lục Tiểu Phượng cơ hồ là hít vào một ngụm khí lạnh, chỉ là đem chính mình thay vào huyễn suy nghĩ một chút, trán của hắn cũng đã hiện ra mồ hôi nóng, sau lưng tại thời khắc này càng là cơ hồ cầm quần áo thấm ướt. Ánh mắt kinh ngạc dừng lại tại Nhạc Duyên mặt buổi sáng.

Thật sự là kẻ tài cao gan cũng lớn.

Lục Tiểu Phượng hít một tiếng, cấp ra đáp án của mình.

“Huynh đài!”

“Đi lại để cho cái kia xào rang đường hạt dẻ người cho ngươi thêm nhiều xào một ít, ăn chết đi coi như xong rồi!”

Nghe vậy, Nhạc Duyên sắc mặt lập tức đen lại.

Chương 005 : Di tình

Vương phủ..

Trong thiên hạ Vương gia rất nhiều.

Nhưng trong giang hồ nổi tiếng Vương gia cũng không nhiều.

Tại có chút thời điểm, quyền quý tài phú cũng không cho người giang hồ ưa thích, ngược lại trên mặt của mỗi người ngoài miệng đều biểu hiện ra phỉ nhổ chi sắc. Đến nỗi trong nội tâm phải chăng đúng như biểu hiện ra như vậy như, tựu không được biết rồi. Cái này chỉ có tự mình biết hiểu, ngoại nhân giống như bình thường là nhìn không ra.

Nhưng có một điểm có thể khẳng định chính là, tại chút ít quyền quý thế gia, hoặc là trong hoàng tộc, chính thức cao thủ đứng đầu khuất đang ở này, là cực kỳ rất thưa thớt.

Nhưng ở dưới mắt, xác thực là có thêm một cái.

Bạch Vân thành chủ.

Diệp Cô Thành.

Là ở trong đó nổi danh nhất một cái.

Vương phủ.

Hậu viện.

Tại đây lộ ra cực kỳ u tĩnh.

U tĩnh dường như là lãnh cung, không dính chút nào tục khí.

Ở chỗ này.

Một gã mặc nam tử yên tĩnh vô cùng đứng dưới tàng cây, lẳng lặng mang đầu, nhìn về chân trời Bạch Vân.

Trên người hắn ngu sao mà không là tuyết, mà là như là phía chân trời Bạch Vân.

Mà ở sau lưng của hắn, thì là một gã bất quá hơn hai mươi tuổi, đang mặc xa hoa áo bào người trẻ tuổi đang tại múa kiếm, kiếm quang như rồng, vũ soàn soạt lên tiếng, cái kia múa mũi kiếm quấy lấy bốn phía khí lưu, huống chi đem trên nhánh cây lá cây làm cho xuống dưới.

Lá rơi.

Hoa rơi.

Nương theo lấy kiếm vũ.

Nếu là giống như bình thường giang hồ nhân sĩ lúc này, định sẽ phát hiện người này ăn mặc một thân xa hoa áo bào người trẻ tuổi là một cái kiếm trong hảo thủ. Chỉ nhìn một cách đơn thuần kiếm pháp, chỉ sợ có thể trên giang hồ đứng hàng nhất lưu hảo thủ. Chỉ là, hắn vũ lại

đẹp mắt, càng lợi hại, nhưng lại không có chút nào hấp dẫn cái kia đứng ở bên cạnh ngẩng đầu nhìn vân nam nhân.

Bang!

Thu kiếm vào vỏ.

Người trẻ tuổi nhìn qua lên trước mắt nam tử bóng lưng, cũng là không khỏi khe khẽ thở dài.

Kiếm pháp của mình như thế, hay (vẫn) là hấp dẫn không được sư phụ của mình a.

Tựa hồ là đã nhận ra người trẻ tuổi thở dài, áo trắng nam tử chậm rãi xoay người, ánh mắt đã rơi vào trên người của đối phương, bình thản như nước ánh mắt như là không trung Bạch Vân giống như bình thường lại để cho người sờ không được. Quá mức mờ ảo.

“Ngươi là thế tử!”

“Không cần như vậy nhiều!”

Nhìn nhau sau nửa ngày, áo trắng nam tử nói như thế.

“Thế nhưng mà thân là Bạch Vân thành chủ đồ đệ, kiếm của ta không thể như thế vô lực!”

“Dù là ta có Định Nam Vương thế tử thân phận.”

Định Nam Vương thế tử ánh mắt sáng ngời, trong mắt tản ra là đối với trường kiếm trong tay yêu thích, cúi đầu

nhìn lướt qua trong tay cái bọc kia sức hoa lệ Trường Kiếm sau, lúc này mới tiếp tục nói: “Ta cũng là yêu kiếm chi nhân!”

“Ngươi không thành!”

Đối với chính mình cái này đồ đệ, đối với cái này Định Nam Vương thế tử, Diệp Cô Thành chỉ nói một câu như vậy.

Vậy sau,rồi mới, Định Nam Vương thế tử không nói gì.

Đúng a!

Hắn truy cầu cuối cùng không phải kiếm trong chi đỉnh, cùng Diệp Cô Thành bất đồng.

Kiếm. Bất quá là hắn đạt tới mục tiêu thiết yếu phẩm một trong.

Không cần thời điểm, quên là được rồi.

Bị Diệp Cô Thành mặt không biểu tình nói một câu, Định Nam Vương thế tử thật cũng không có cái gì nha e lệ chi sắc, mà là tùy ý chuyển di chủ đề, nói ra: “Đúng rồi, Sư Phó, gần đây nghe nói có một cái nữ nhân đến đây tìm ngươi thì sao?”

“Là xem kiếm hay (vẫn) là xem người đâu?”

Rất khó được, Định Nam Vương thế tử trên mặt xuất hiện một tia bát quái chi sắc. Nhất là hắn biết rõ chính mình người sư phụ này, có thể nói là người vô tình.

Người như vậy. Trêu chọc phải một cái nữ nhân, không thể nghi ngờ là một kiện đáng giá hắn đi phỏng đoán sự tình.

"…"

Diệp Cô Thành trong khoảng thời gian ngắn đã trầm mặc.

Sau nửa ngày.

Hắn mới chậm rãi mở miệng nói ra: "Nàng là tìm người đấy, ta không phải!"

"Úc?"

Định Nam Vương thế tử kinh ngạc rồi, không khỏi nghi ngờ nói: "Sư Phó kiếm thuật đã là thiên hạ tuyệt đỉnh. Chẳng lẽ lại Thiên Ngoại phi tiên cũng không cách nào làm cho nữ nhân kia thoả mãn?"

Nữ nhân này là ai?

Định Nam Vương thế tử cũng không hiểu biết.

Hơn nữa, hắn cũng vận dụng trên tay mình hệ thống tình báo, lại vẫn đang tra không được nữ nhân này nền tảng. Bất quá duy nhất điều tra đến chính là tại trong một đoạn thời gian, nữ nhân kia ám địa hành tẩu giang hồ. Bái kiến không ít cao thủ sử dụng kiếm.

Thí dụ như phái Nga Mi chưởng môn Độc Cô Nhất Hạc.

Thí dụ như Vạn Mai sơn trang Tây Môn Xuy Tuyết.

Thậm chí còn có cái kia Mộc đạo nhân.

Trên giang hồ đỉnh tiêm cao thủ sử dụng kiếm, đều bị nữ nhân kia bái kiến qua.

Người tuy nhiên là ám địa hành đi, nhưng bái kiến lại không phải âm thầm tiến hành. Những dấu vết này thực cũng đã người dễ dàng dò xét.

“Kiếm của ta, không phải dùng để xem!”

Đối với cái này, Diệp Cô Thành chỉ là trở về như thế một câu. Theo sau, người lại lần nữa lâm vào yên tĩnh, lẳng lặng đứng ở nơi đó, ngắm nhìn về phía chân trời Bạch Vân. Nhưng Diệp Cô Thành nhưng lại biết rõ, phiền phức của mình mới vừa vặn tiến đến.

Định Nam Vương thế tử ngơ ngác nhìn trước mắt người bóng lưng.

Trong khoảng thời gian ngắn cũng là không nói gì.

Mặc dù hắn là thế tử, nhưng cũng không cách nào theo Diệp Cô Thành trên mặt cùng trong giọng nói nhìn ra chút nào đồ vật đến, quá mức mờ ảo người tựu như là kiếm của hắn, lại để cho người căn bản bắt sờ không tới. Dù là thầy trò tầm đó ngây người không ít thời gian, Định Nam Vương thế tử tự nói chính mình là không biết chính mình người sư phụ này.

Tựu như là Diệp Cô Thành cũng chưa bao giờ chính

thức trên ý nghĩa hiểu rõ qua chính mình giống như bình thường.

Thầy trò quan hệ…

Là chê cười, cũng không phải cười lời nói.

Lẫn nhau có tất cả sở cầu, cho nên đi lại với nhau.

Sư Phó truy đuổi tuyệt trên đỉnh cảnh giới, mà hắn truy đuổi thì còn lại là Cửu Ngũ Chí Tôn vị.

Đều là đang theo đuổi cái kia cao nhất vị trí, tự nhiên hợp phách.

Buổi chiều.

Diệp Cô Thành đã đi ra vương phủ.

Về tới chính mình quý phủ.

Với tư cách Định Nam Vương thế tử kiếm thuật lão sư, hắn có chỗ ở của mình.

Chỉ là tại Diệp Cô Thành đạp vào giữa phòng một khắc, động tác nhưng lại mãnh liệt ngừng lại.

Quay người.

Ra ngoài.

Chỉ là bước chân vừa mới bước ra hai bước, một đạo hơi có vẻ thấp chìm giọng nữ trong phòng đột nhiên

vang lên.

“Định Nam vương phủ đầu bếp trình độ không sao vậy dạng!”

“Rượu, nhưỡng không được!”

“Đồ ăn, làm được chênh lệch!”

“Điểm tâm, càng là làm được chênh lệch!”

“Rối tinh rối mù!”

Nữ tử lời nói không có chút nào khách khí, đem Định Nam vương phủ đầu bếp trình độ giáng chức cái gì cũng sai, nên biết hiểu có thể trở thành vương phủ ngự dụng đầu bếp, trên cơ bản trình độ sẽ không kém đi nơi nào. Những người này, tại làm đồ ăn trình độ hơn mấy hồ có thể so với ngự trù.

Nhưng chính là như vậy đầu bếp làm thức ăn, cũng là bị một nữ tử giáng chức cái gì cũng sai.

Bước chân dừng lại.

Diệp Cô Thành chậm rãi xoay người, ánh mắt dừng lại ở đằng kia ngồi ngay ngắn trong phòng, đem thức ăn trên bàn điểm tâm làm cho rối tinh rối mù nữ tử, nhìn sau nửa ngày. Lúc này mới rất nghiêm túc nói ra: “Ta nói rồi, ta không phải ngươi muốn tìm chính là cái người kia!”

“Ta biết rõ!”

Bị cửa phòng bóng mờ che đậy hơn phân nửa thân thể nữ tử nghe vậy buông xuống trong tay ngọc đũa, nói ra: “Chỉ là các ngươi có cùng nhau kiếm pháp, cùng nhau vô tình! Nhưng nghe nói kiếm pháp của ngươi chính là là mình ngộ được đấy, cho nên ta một mực rất nghi hoặc, các ngươi tầm đó cuối cùng cái gì nha quan hệ!”

“Vậy sao?”

“Tên kia là ai?”

“Nghe cô nương nói như vậy, ta đối với hắn có hứng thú!”

Tựa hồ là đã nghe được cái gì nha cao hứng sự tình, Diệp Cô Thành sắc mặt cuối cùng đã có chút ít biến hóa, trong mắt lóe ra chính là một loại chờ mong. Tại nửa tháng trước, Diệp Cô Thành cái kia cô hàn nội tâm. Cũng đã bắt đầu một lần nữa nhảy lên.

Chỉ là lúc trước không biết vì cái gì nha, dưới mắt hắn tựa hồ phát hiện một ít nguyên do.

“…”

Chân mày cau lại, nữ tử tựa hồ đối với người trước mắt biểu hiện như thế rất là ngoài ý muốn.

“Đáng tiếc!”

“Hắn không ở cái thế giới này!”

Đã trầm mặc sau nửa ngày, nữ tử dùng một loại tràn đầy

u oán giọng điệu nói ra.

“Không!”

“Ngươi sai rồi!”

Nhưng mà, Diệp Cô Thành lại là phủ định lời nói của đối phương, nói: “Hắn, đến rồi!”

“! ! !”

Ghế lật đến trên mặt đất, phát ra phịch một tiếng tiếng nổ, tại những lời này hạ nữ tử mãnh liệt đứng lên.

Cùng lúc đó.

Kinh thành.

Di Tình viện.

Cuối cùng nhất Nhạc Duyên còn không có đem Lục Tiểu Phượng bóp chết. Cũng không có hướng đối phương trong miệng lại lần nữa nhét mấy khỏa có độc rang đường hạt dẻ.

Tại trải qua một đêm thời gian chữa thương bức độc sau, tại buổi chiều ngày thứ hai, Lục Tiểu Phượng lại lần nữa về tới vui vẻ tình huống. Mà với tư cách hắn tại Nhạc Duyên Thiên Tự Hào phòng trọ chuyến một đêm hồi báo, cho nên hắn tại ngày hôm sau buổi chiều tựu lôi kéo Nhạc Duyên đi Di Tình viện.

Viện tên di tình. Nói toạc ra vẫn là thanh lâu.

Thì ra là Lục Tiểu Phượng lúc trước trong miệng nói cần tìm mười cái tám cái nữ cùng ngủ địa phương.

Đương nhiên.

Nhạc Duyên sở dĩ đi theo đi, là vì tại một đêm trong thời gian, Nhạc Duyên không có đợi đến lúc muốn chờ người.

Ngẫm lại cũng thế.

Bên người nhiều hơn một cái Lục Tiểu Phượng, không phải mỗi người đều ưa thích cùng Lục Tiểu Phượng tiếp xúc. Nhất là lòng mang quỷ kế chi nhân. Tinh tế suy tư một chốc, Nhạc Duyên quyết định đi một nơi khác tới gặp người của đối phương.

Chỉ là tại Lục Tiểu Phượng trong miệng cũng không phải là cái dạng này rồi.

Dựa theo hắn mà nói mà nói —— vò đã mẻ lại sứt tốt rồi, dù sao sống không lâu rồi… Không bằng trước hảo hảo hưởng thụ một thanh. Đến lúc đó chết tốt lắm xem chút.

Vì thế, Nhạc Duyên cơ hồ là tại xế chiều đi ra khách điếm thời điểm, thiếu chút nữa trực tiếp đem Lục Tiểu Phượng cho giết chết.

Lần thứ nhất.

Nhạc Duyên phát hiện Lục Tiểu Phượng miệng sẽ là

như thế tổn hại.

Đi tới nơi này tòa ở kinh thành có chút nổi danh thanh lâu, tự nhiên mà vậy ở Lục Tiểu Phượng an bài xuống, quả thật là tìm mười cái tám cái nữ nhân cùng uống rượu, mà người khác thì là lười biếng nằm ở một bên, mặc cho những nữ nhân kia cao thấp lục lọi, còn có tự mình dùng miệng độ tửu thủy cho hắn.

Quả nhiên là Lại Nhân hưởng thụ.

Mà ở Nhạc Duyên bốn phía nhưng lại trống không đồng nhất, nhưng lại những muốn kia đụng lên đến nữ nhân bị Nhạc Duyên cái kia đột nhiên bày ra khí thế cho bách không dám lên trước rồi.

“Ai?”

“Chẳng lẽ lại ngươi muốn giữ mình trong sạch, kể từ bây giờ làm khởi?”

Lục Tiểu Phượng đầu tựa ở một cái trên đùi của nữ nhân, nghiêng đầu nhìn xem Nhạc Duyên, nói ra: “Ta cảm thấy cho ngươi khả năng không còn kịp rồi!”

“…”

Mặt mày hơi đóng, khinh thường liếc qua Lục Tiểu Phượng, Nhạc Duyên rồi mới lên tiếng: “Ta chỗ tiếp xúc nữ nhân đều là khuynh quốc tuyệt sắc, muốn người cùng uống rượu, các nàng còn chưa đủ!” Trong lời nói là đối với Lục Tiểu Phượng một loại châm biếm.

“Các ngươi lui ra!”

“Thỉnh gọi hoa của các ngươi khôi đi ra!”

Nhạc Duyên đối với một bên hạ nhân làm phân phó, “Tựu nói nơi này có một cái tên là Lục Tiểu Phượng nam nhân, muốn thỉnh nàng uống rượu!”

“…”

Lục Tiểu Phượng như là đã bị kinh hãi giống như bình thường mãnh liệt ngồi dậy, nghiêng đầu nhìn từ trên xuống dưới Nhạc Duyên.

Thật lâu.

Hắn mới mở miệng hỏi: “Xem ra, ngươi đối với Di Tình viện hoa khôi rất thuộc? Cũng là hồng nhan tri kỷ của ngươi?”

“Không!”

Nhạc Duyên lắc đầu, nói: “Ta chỉ biết là tên của đối phương!”

Lục Tiểu Phượng vẻ mặt không tin, ngoài miệng lại hỏi: “Hoa khôi gọi cái gì nha?”

“Âu Dương Tình!”

Tình?

Di tình?

Tên rất hay!

Lục Tiểu Phượng trầm ngâm một tiếng, như thế tán thưởng.

Chương 006 : Ngươi rất xấu (thượng)

Luận hoa khôi vẻ đẹp, bất quá Tần Hoài. * .”

Nhưng ở kinh đô, dưới chân thiên tử, đồng lòng có cực kỳ ra vẻ yếu kém nữ nhân.

Di Tình viện.

Cái này tòa trong thanh lâu hoa khôi, không thể nghi ngờ đương mà vượt cái này tán thưởng.

Âu Dương Tình là một cái xuất sắc hoa khôi.

Được xưng là một cái yêu tiền không yêu xinh đẹp chị gái và em gái.

Cho nên, cho đầy đủ tiền, cũng đủ để làm cho đối phương vì chính mình vũ một khúc, hoặc là cùng người uống rượu. Huống chi, Âu Dương Tình còn có một thân phận khác. Với tư cách Hồng Hài Tử người của tổ chức, nàng mặc kệ theo phương diện nào đều sẽ không buông tha cho lúc này đây xuất hiện.

Rất nhanh.

Tại Nhạc Duyên cùng Lục Tiểu Phượng chờ đợi xuống, vốn là giam cầm cửa phòng lại lần nữa mở ra.

Đập vào mặt chính là một hồi hương thơm.

Tản ra đóa hoa.

Còn có cái kia múa vân tay áo.

Hoa tươi ở bên trong, một cái bộ dáng xinh đẹp xinh đẹp nữ tử theo ngoài cửa bước vào.

Hồng nhạt vân tay áo che đậy hé mở mặt, chỉ lộ ra một đôi bao hàm thủy ý mắt to, sắc mặt giống như cười mà không phải cười, trong mắt tràn ngập chính là nồng đậm mị sắc, cũng không biết là đối với trong phòng hai cái bộ dáng tuấn lãng nam tử cảm thấy thoả mãn, hay là đối với trên thân hai người tiền tài cảm thấy thoả mãn.

Vào tự nhiên không chỉ là một cái nữ nhân, tại nàng bốn phía còn có một đám những thứ khác thiếu nữ.

Đương nhiên.

Tại Nhạc Duyên trong mắt của hai người, đều có thể nhìn ra cái này đi ở chính giữa nữ tử có lẽ vẫn là Di Tình viện hoa khôi Âu Dương Tình.

Tại hai người nhìn soi mói, người tới trong phòng đến rồi một hồi hoa vũ.

“…”

Cầm trong tay chén rượu, Lục Tiểu Phượng là một cái yêu rượu người, nhưng tại thời khắc này đầu tại chén rượu trên tay nhưng lại không có hướng ngoài miệng đưa chút nào động tác, ánh mắt thì thôi kinh ngừng lưu

tại trên người của đối phương. Thân hình có lồi có lõm, bộ dáng xinh đẹp linh lung.

Hơn nữa cái kia muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào biểu lộ, còn có cái kia như nước trong veo ánh mắt, lại để cho người một nhìn thì có một loại không an tâm đến, muốn đem đối phương ôm vào trong ngực yêu thương xúc động.

Không hổ là có hoa khôi danh hiệu nữ tử.

Bất quá là gặp dịp thì chơi cao thủ.

Nếu nói là thiên hạ này gian gặp dịp thì chơi địa phương ở đâu tối đa?

Chỉ có hai nơi.

Quan trường cùng thanh lâu.

Lục Tiểu Phượng tất nhiên là biết đến.

Hắn tuy nhiên trên giang hồ có không nhỏ danh khí, cũng thanh lâu khách quen. Nhưng hắn theo không cho là mình sẽ thêm sao hấp dẫn nữ nhân, sẽ có nữ nhân không hiểu thấu luyến bên trên chính mình. Tại Lục Tiểu Phượng xem ra, nữ nhân như vậy không phải có tật xấu, tựu là có thêm không thể cho ai biết mục đích.

Cho nên Lục Tiểu Phượng phong lưu, càng nhiều nữa thời điểm là một loại giao dịch.

Ngươi tốt ta cũng tốt, tất cả mọi người tốt.

Cho nên mặc dù là hoa đào không ngừng, thực sự có thể thong dong bứt ra trở ra, nhưng nếu là gặp một ít cực phẩm nữ nhân thời điểm, hắn sẽ chạy trốn.

Bởi vì Lục Tiểu Phượng biết rõ, trêu chọc người như vậy hội (sẽ) trêu chọc tiếp theo thân phật không hết phiền toái.

Tựu thí dụ như ——

Bên người người nam nhân này.

Ngẫm lại cũng thế. Nếu là đổi lại Lục Tiểu Phượng tại đại đường hoặc là hắn thế giới của hắn, chỉ sợ là có xa lắm không bỏ chạy rất xa rồi. Tuyệt đối sẽ không như Nhạc Duyên như vậy liên lụy trong đó, cuối cùng nhất bọc một thân hồng trần qua lại lăn qua lăn lại, không biết tại hồng trần thế giới lật ra vài phiên.

Một thủ điệu hát dân gian.

Một khúc đàn cổ.

Lập tức đem trong phòng phong cách kéo cao không ít.

Xa xa không phải lúc trước Lục Tiểu Phượng như vậy tìm mười cái tám nữ tử bồi uống rượu cái kia giống như lộn xộn hỗn loạn tràng cảnh rồi.

Quay người lại.

Nhạc Duyên ánh mắt đứng ở Lục Tiểu Phượng trên

người, ngoài ý muốn phát hiện Lục Tiểu Phượng tựa hồ có một loại cảm giác không được tự nhiên.

“Sao vậy?”

“Không khí bây giờ có phải hay không muốn so với trước ngươi như vậy muốn tốt bên trên quá nhiều?”

Nhạc Duyên nhìn xem Lục Tiểu Phượng, cười hỏi: “Lấy trước kia dạng mò mẫm hỗn cũng không thích hợp Lục Tiểu Phượng ngươi a, chuyện như vậy quá mức mất thể diện chút ít!”

“Cáp!”

Một tiếng cười khẽ lối ra, Lục Tiểu Phượng một ngụm mân mất trong chén rượu ngon, nói: “Không có biện pháp. Ai bảo ta Lục Tiểu Phượng là một cái thấp kém người giang hồ rồi!” Sau khi nói đến đây, Lục Tiểu Phượng dừng lại một chút, nếu có điều chỉ nói: “Nói sau ta có tự mình hiểu lấy, cũng không muốn giống như ngươi vậy!”

“…”

Nhạc Duyên con mắt có chút nhíu lại. Không hề lời nói.

Trong lời nói, Nhạc Duyên cũng không sợ hắn răng sắc nhọn miệng, chỉ có điều nói những chuyện này, không thể nghi ngờ thật là lời nói thật.

Một khúc a.

Hoa khôi Âu Dương Tình vốn là hai tay theo như eo. Có chút thi lễ, nói: “Tình nhi, bái kiến hai vị đại hiệp!”

Che lấp vân tay áo đã sớm cầm xuống. Không còn là trước khi như vậy cùng xấu hổ còn nghênh biểu lộ, lộ ra nàng cái kia một trương xinh đẹp khuôn mặt. Có thể được xưng Di Tình viện hoa khôi, tự nhiên là tại bộ dáng bên trên, tài nghệ bên trên đều có thể áp mặt khác cô nương một bậc, thậm chí sổ trù năng lực.

Âu Dương Tình tất nhiên là như thế.

Nói xong, Âu Dương Tình đã đầu ngồi xuống, ngồi ở Nhạc Duyên cùng Lục Tiểu Phượng tầm đó, bắt đầu tự giác địa vi hai người thêm khởi tửu thủy đến.

“Úc?”

“Âu Dương cô nương, ngươi nhận thức Lục Tiểu Phượng không ngoài ý, nhưng sao vậy hội (sẽ) nhận thức ta?”

Nhạc Duyên nghiêng đầu, nhìn xem ngồi tại bên cạnh mình nữ tử, mảnh ngửi ngửi đối phương trên người truyền đến mùi thơm, cười hỏi: “Nói sau, ta cũng không phải là đại hiệp!”

“…”

Âu Dương Tình nao nao, nàng tất nhiên là nghe ra những lời này trong chỗ chỉ đồ vật, nhưng sắc mặt cảm xúc không có có biến hóa chút nào, trong mắt to phảng phất giống như nhộn nhạo lấy hơi nước giống như bình

thường dịu dàng nhìn qua Nhạc Duyên, ngọc thủ thì là không ngừng chút nào đem cái kia đã không mất chén rượu thêm đầy, nói: “Tiểu nữ tử tất nhiên là không biết đại hiệp. Nhưng là danh vang rền thiên hạ Lục đại gia nhưng lại quen thuộc, hơn nữa thiệt nhiều bọn tỷ muội đều là biết được Lục đại gia thân phận.”

“Có thể cùng Lục đại gia cùng một chỗ người, tự nhiên cũng là đại hiệp rồi!”

Lời này không để lại dấu vết giải thích chính mình trước khi trong lời nói lỗ thủng, dấu diếm chút nào chỗ sơ suất, không thể không nói thân là Hồng Hài Tử người, tại trong lời nói đều là có thêm chính mình một bộ. Thực tế Âu Dương Tình hay (vẫn) là hoa khôi thời điểm, gặp dịp thì chơi, trong lời nói tự là có thêm bản thân kỹ xảo.

“Ngươi danh khí ghê gớm thật!”

Nghe vậy, Nhạc Duyên quay đầu lại, ngồi đối diện ở một bên Lục Tiểu Phượng nói ra.

“Ách ôi ôi!”

Đối với cái này, Lục Tiểu Phượng chỉ là cười vô cùng là vui vẻ.

Tại nữ nhân, nhất là tại thanh lâu nữ tử trong Lục Tiểu Phượng danh khí như thế đại, lớn nhất nguyên nhân cũng không phải hắn Lục Tiểu Phượng thân phận, mà là Lục Tiểu Phượng làm người làm việc.

Không miễn cưỡng.

Ngươi tình ta nguyện!

Đôi khi, Lục Tiểu Phượng còn có thể bị hù chạy trối chết.

Như vậy nam tử, tất nhiên là sẽ phải chịu thanh lâu nữ tử yêu thích, có lẽ tại rất nhiều người trong nội tâm, Lục Tiểu Phượng không thể nghi ngờ là một cái rất tốt tưởng tượng đối tượng. Có thể nói, như Lục Tiểu Phượng đã rơi vào cái gì nha bẫy rập, cần phải trợ giúp thời điểm. Một ít thanh lâu nữ tử chỉ sợ là hội (sẽ) đánh bạc mệnh đến bang cái này phong lưu nam tử.

Tại Nhạc Duyên cùng Lục Tiểu Phượng đối thoại thời điểm, Âu Dương Tình tất nhiên là tại quan sát đến trong phòng hai nam nhân.

Lục Tiểu Phượng tuy nhiên cũng rất trọng yếu, nhưng đối với so với, Nhạc Duyên nhưng lại hấp dẫn Âu Dương Tình tuyệt đại bộ phận chú ý lực.

Thứ nhất là bởi vì tiết Băng muội muội tao ngộ.

Thứ hai là vì tổ chức bên trên nguyên nhân.

Thứ ba tắc thì là vì Nhạc Duyên người này.

Tại buổi tối thời điểm, nàng bị đại tỷ triệu hồi mật thất, gặp được nhận lấy ám toán Bát muội Tiết Băng.

Mặc dù là đại tỷ kiếm pháp tại chúng nữ trong mắt cực cao, có thể nói là trên giang hồ hiếm thấy cao thủ đứng đầu, nhưng đối mặt Tiết Băng tình huống lại vẫn là thúc

thủ vô sách.

Tiết Băng, trúng ám toán.

Cho dù là dụng độc cực kỳ am hiểu Hồng Hài Tử, tại gặp phải Tiết Băng tình huống. Vẫn là thúc thủ vô sách, căn bản không cách nào giải quyết tình huống của nàng. Duy nhất có thể khẳng định chính là, Tiết Băng tại tao ngộ Nhạc Duyên thời điểm, đã gặp phải Nhạc Duyên ám toán.

Theo Tiết Băng trong lời nói biết được, tại lúc ấy Hồng Hài Tử hạ xuống xong, nàng cảm thấy bàn chân ở bên trong mát lạnh, có cái gì nha không có thể mà vào…

Lại vậy sau,rồi mới…

Tiết Băng chập choạng ngứa một đêm, thống khổ một đêm.

Tại hừng đông thời gian, nàng cả người lúc này mới lỏng xuống dưới.

Mà ở chúng nữ trong nội tâm. Thì là quanh quẩn theo Tiết Băng trong miệng hồi báo một câu kia lời nói —— “Ngươi biết về tới tìm ta!”

Hiển nhiên.

Hồng Hài Tử bị người chú ý tới.

Nhưng Hồng Hài Tử ở bên trong đều là cái gì nha dạng nữ nhân?

Các nàng sẽ không hy vọng nhóm người mình bị người khống chế, cho nên duy nhất biện pháp giải quyết vẫn là giải quyết trước mắt người nam nhân này.

Nếu như chưa trừ diệt người nam nhân này, chỉ sợ Hồng Hài Tử từ đó sau khi không được sống yên ổn. Lúc cần thiết, thậm chí có thể buông tha cho một ít bày tại ngoài sáng bên trên thân phận.

Mà chú ý tới người là trước mặt cái này tuấn lãng hư không tưởng nổi nam tử. Toàn thân tản ra một cỗ kỳ lạ mị lực nam nhân, ngốc tại bên người Âu Dương Tình thậm chí đều có một loại muốn tới gần, càng phát ra tới gần xúc động.

Nam nhân này hẳn là con gái tốt sắc nam nhân.

“! ! !”

Thật quỷ dị!

May mắn, Âu Dương Tình kịp thời phản ứng đi qua. Người theo cái loại nầy kỳ quái trong trạng thái khôi phục thanh tỉnh, nhưng là chưa phát giác ra gian sau lưng bên trên lại là đã ra một thân mồ hôi lạnh.

Thật quỷ dị nam nhân.

Cái này tính toán là mình bị mị hoặc sao?

Âu Dương Tình trong nội tâm kinh ngạc vạn phần, không khỏi đối với chính mình vừa mới cái loại nầy xúc

động có chút kinh ngạc.

“Sao vậy đâu này?”

“Âu Dương cô nương!”

Âu Dương Tình biến hóa tuy nói nàng tận lực thu hoạch. Nhưng là vẫn đang không có thoát đi Nhạc Duyên chú ý: “Nhìn ngươi đầu đầy mồ hôi bộ dạng, chẳng lẽ lại…” Dưới ánh mắt dời, đứng tại Âu Dương Tình bụng dưới bên trên.

“Không có chuyện!”

Đón Nhạc Duyên ánh mắt kia, Âu Dương Tình không khỏi có chút né tránh một chốc, lúc này mới nhẹ nói nói.

“A!”

“Cũng tốt!”

“Bất quá cô nương nhưng chớ có chỉ lo ta, mà quên người ta Lục đại hiệp!”

Gật gật đầu, Nhạc Duyên biểu hiện minh bạch, theo sau chỉ vào tại vừa uống rượu, lẳng lặng quan sát lấy Lục Tiểu Phượng nói ra.

Tốt hành động!

Lục Tiểu Phượng hai mắt không khỏi nhẹ nhàng nhíu lại, hiển nhiên là đã nhìn ra cái gì nha.

Giờ phút này nghe được Nhạc Duyên những lời này, Lục Tiểu Phượng nhưng lại đột cười, nói ra: “Ha ha!”

“Xem ra hay (vẫn) là ta Lục Tiểu Phượng cuối cùng chỉ có thể là đi tục nhân đường đi rồi… Người ta Âu Dương cô nương thế nhưng mà đối với ngươi đặc biệt thân lãi rồi!”

“A…!”

Một tiếng trầm ngâm, Lục Tiểu Phượng đứng dậy, đem rượu trên bàn hồ toàn bộ cầm tại trên tay, vừa hướng lấy hồ nước uống rượu, vừa nói: “Ta đi ra ngoài trước, tựu không đã quấy rầy huynh đệ chuyện tốt của ngươi rồi!” Giơ lên bầu rượu xa xa điểm một cái, Lục Tiểu Phượng trong mắt quăng đi một người nam nhân mới hiểu ánh mắt, theo sau tiêu sái xoay người đi ra gian phòng, đã đi ra.

Đưa mắt nhìn Lục Tiểu Phượng bóng lưng rời đi, Nhạc Duyên cái này mới thu hồi ánh mắt của mình.

Nhìn qua Âu Dương Tình nói ra: “Người không liên quan đi rồi, dưới mắt cũng chỉ thừa ta và ngươi hai người rồi! Âu Dương cô nương, ngươi nói, hai ta kế tiếp nên làm chút ít cái gì nha đâu này?” Nói xong, Nhạc Duyên không khỏi dùng đầu lưỡi liếm lấy miệng môi dưới vết rượu.

“Công tử!”

“Nha!”

Một tiếng thét kinh hãi ở bên trong, Âu Dương Tình cả người bị Nhạc Duyên bế lên, người đi nhanh hướng trong góc hương giường đi đến, hai tay ném đi, Âu Dương Tình cả người bị ném vào trên giường.

Trên mặt đỏ ửng, mặt mũi tràn đầy thẹn thùng, ngoại nhân căn bản không biết Âu Dương Tình nội tâm là cái gì nha cảm xúc, chỉ là tại thời khắc này, nàng vẫn là thẹn thùng không thôi đây này lẩm bẩm một tiếng.

“Ngươi rất xấu!”

Chương 007 : Ngươi rất xấu (trung)

Định Nam vương phủ.

Định Nam Vương thế tử đang tại dùng một khăn màu trắng tơ lụa khăn tay lau sạch lấy trên tay Trường Kiếm.

Trường Kiếm xa hoa.

Lại để cho người thoạt nhìn vẫn là một thanh công tử chi kiếm.

Tác dụng không phải dùng để sát nhân đấy, mà là dùng để chở.

Mà lúc này đây, Định Nam Vương thế tử lau sạch lấy Trường Kiếm thời điểm, sự chú ý của hắn cũng không ở trong tay chi trên thân kiếm, mà là cái kia đứng ở phía trước sắc mặt yên tĩnh lạnh nhạt sư phó, thì ra là Bạch Vân thành chủ Diệp Cô Thành trên người.

“Sư Phó đi kinh thành?”

Diệp Cô Thành đột nhiên nhắc tới chuyện này, có phần lại để cho Định Nam Vương thế tử rất là kinh ngạc cùng kỳ quái.

“Đúng vậy!”

“Kế hoạch của chúng ta đã bắt đầu rồi!”

Hai tay phụ bối, một thân áo trắng Diệp Cô Thành nói ra: “Tại quý phủ, cũng chỉ có ta có thể đủ sớm khởi hành vào kinh!”

Diệp Cô Thành những lời này ngược lại là lời nói thật, lịch đại vương triều ở bên trong ngoại trừ những bị kia nuôi nhốt ở kinh thành Vương gia bên ngoài, những thứ khác Vương gia các loại là trừ phi đến lúc cần thiết, là không có tư cách vào kinh đấy, bằng không mà nói gặp phải đúng là những đại thần khác lời nói, còn có những nói kia quan hình dáng tố cáo.

Hình dáng cáo mưu đồ làm loạn các loại.

Phải biết rằng từ khi Yến vương sự tình về sau, Chu gia hoàng thất tựu đối với chính mình đồng tộc những Vương gia kia có chút kiêng kị cùng chú ý. Giống như bình thường thời điểm, đều là đem những đồng tộc này chi nhân đương heo dưỡng đấy, chỉ cần ngươi không đúng hắn giang sơn có ảnh hưởng.

Hiển nhiên.

Mặc dù là Định Nam Vương thế tử, tại không được đến chiêu cáo, hắn cũng không cách nào bên ngoài vào kinh.

Dưới mắt, có thể vào kinh tất nhiên là vương phủ những người khác, mà tốt nhất người chọn lựa không thể nghi ngờ là của mình người sư phụ này —— Bạch Vân thành chủ, Diệp Cô Thành. Nói sau, nghiệp lớn rất nhiều đại sự, cũng là phó thác cho Diệp Cô Thành.

Hắn vào kinh, tự nhiên là tốt nhất người chọn lựa.

Chỉ có điều tại Định Nam Vương thế tử xem ra, Bạch Vân thành chủ Diệp Cô Thành vào kinh chỉ sợ gây nên sự tình, không chỉ là cái này rồi.

Hồi tưởng lại cái kia xuất hiện tại Diệp Cô Thành quý phủ nữ tử, Định Nam Vương thế tử chỉ là tại nội tâm ở bên trong cười cười. Bất quá chuyện như vậy. Hắn cũng là hy vọng nhìn thấy, một cái vô tình người, một cái quá mức mờ ảo người, bất luận cái gì thượng vị nhân vật cũng sẽ không như vậy thập phần yêu thích.

Bọn họ để ý chính là khống chế.

Định Nam Vương thế tử cũng giống như thế.

“Cái kia kinh thành tựu xin nhờ Sư Phó rồi!”

Hai tay chắp tay, Định Nam Vương thế tử dùng chính là trên giang hồ cấp bậc lễ nghĩa, trịnh trọng đem đại sự phó thác cho đối phương.

“…”

Không nói gì, cũng không có gật đầu, Diệp Cô Thành tựu như vậy quay người đã đi ra.

Nhưng biết được Diệp Cô Thành tính nết Định Nam Vương thế tử nhưng lại biết được sự tình kết quả.

Đưa mắt nhìn Diệp Cô Thành rời đi, thẳng đến đối phương thân ảnh biến mất tại trong tầm mắt của mình

về sau, Định Nam Vương thế tử lúc này mới tiếp tục chà lau nổi lên trường kiếm trong tay. Sau nửa ngày. Tựa hồ là vang lên cái gì, hắn dùng ngón tay nhẹ nhàng đánh sau lưng vách tường một chỗ, lập tức vang lên một tiếng kỳ quái tiếng vang.

Chỉ chốc lát sau.

Trong phòng, phát ra phù một tiếng tiếng nổ.

Một hồi sương mù qua đi, xuất hiện một người áo đen.

“Ta còn có bao nhiêu tiền?”

Nhìn xem cái này đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình Hắc y nhân, Định Nam Vương thế tử không có chút nào ngoài ý muốn, mà là nhíu mày hỏi.

“Thành chủ vào kinh mang đi một bộ phận, hiện trên tay…”

“Thế tử, chúng ta trên tay ngân lượng không nhiều lắm rồi!”

Một phen tính toán sau. Hắc y nhân cho Định Nam Vương thế tử một cái một cách không ngờ số lượng, số này mục không phải rất cao, mà là quá thấp. Bạch Vân thành chủ Diệp Cô Thành mang đi nhiều như vậy ngân lượng, đây là tất yếu sự tình. Nhưng còn lại không nhiều lắm, nhưng lại lại để cho Định Nam Vương thế tử có chút ngoài ý muốn.

Bất quá ngẫm lại cũng thế, thân là thế tử hắn bản thân

không kém tiền, nói sau Định Nam vương phủ trên cơ bản đã trong tay hắn nắm giữ. Cái kia tiện nghi phụ thân. Bất quá là một kẻ hình nhân mà thôi. Kết hợp vương phủ hắn việc buôn bán của hắn, giống như bình thường vương phủ trên cơ bản đều là giàu đến chảy mỡ.

Nhưng đối với Định Nam vương phủ lại không phải.

Bởi vì.

Đó là bởi vì Định Nam Vương thế tử hắn còn duy trì lấy số lượng không nhỏ quân đội, cùng với một đám Võ Lâm cao thủ.

Một khi liên lụy đến quân đội. Nhất là còn chỗ trong bóng tối, không có bộc lộ ra đến quân đội, như vậy nhiều hơn nữa tiền tài đều chẳng qua là nước chảy giống như bình thường chảy qua.

Trầm ngâm sau nửa ngày, Định Nam Vương thế tử trong lòng đã định ra biện pháp giải quyết, mà ngoài miệng nhưng lại hỏi đến những chuyện khác đến, “Những đông doanh kia lãng nhân thế nào đâu này?”

“Coi như nghe lời!”

Hắc y nhân biết được thế tử điện hạ hỏi chính là cái gì, trả lời: “Võ công không được tốt lắm chỉ là cầu lấy phú quý sinh hoạt, võ công cao thì còn lại là vẫn muốn kiến thức một bộ võ công trong truyền thuyết… Nói tóm lại, bọn họ còn cũng coi là thế tử điện hạ trên tay so sánh nghe lời cẩu!”

“Ha ha!”

Định Nam Vương thế tử nghe vậy nở nụ cười, sắc mặt thoạt nhìn lộ ra cao hứng phi thường.

“Người không nghe lời, ngươi biết giải quyết như thế nào!”

Phất phất tay.

Định Nam Vương thế tử ý bảo đối phương lui ra.

Sau đó.

Lại là một tiếng vang nhỏ, sương mù tràn ngập trong Hắc y nhân đã không có tung tích.

Nhìn qua lên trước mắt cái kia tràn ngập sương mù, Định Nam Vương thế tử sắc mặt đột nhiên trở nên khó coi, xuất ra một khăn mới tinh khăn tay che cái mũi, thầm nói: “Đạo gia Ngũ Hành chi thuật bị lộng thành như vậy, loạn thất bát tao

, rối tinh rối mù!”

“Thật sự là làm cho người ta chán ghét a!”

Nói xong, tay áo giương lên, trong phòng lập tức nổi lên một cỗ không có rễ làn gió, đem sương khói kia mang tất cả ra, thổi tan ra.

Đứng dậy.

Định Nam Vương thế tử đi đến trước bàn, tự tay mài mực.

Mở ra giấy trắng.

Sau đó cầm lấy bút lông, suy tư một phen về sau, liền tại trên tờ giấy trắng sách viết.

Viết xong sau.

Lúc này mới đem trên tờ giấy trắng văn chương thổi khô, gấp…mà bắt đầu, để vào phong thư. Ngay sau đó, vỗ vỗ bàn tay, từ bên ngoài gọi một cái hạ nhân, đem phong thư đưa cho đối phương, phân phó nói: “Tám trăm dặm gấp đưa, mang đến kinh thành, đem phong thư này giao cho đệ nhất thiên hạ danh bộ!”

“Đồng thời chuyển cáo hắn một câu, tựu nói ta thiếu tiền rồi!”

“Nhớ rõ đừng cho bất luận kẻ nào biết rõ ngươi là Định Nam vương phủ người, nhớ kỹ, là bất luận kẻ nào. Nếu như ra ngoài ý muốn, ngươi cũng không cần trở lại rồi!”

Đối mặt Định Nam Vương thế tử cái kia ôn nhu vô cùng dặn dò, hạ nhân cái trán không khỏi thấm ra tí ti mồ hôi lạnh, liền vội vàng gật đầu tỏ vẻ tự mình biết rồi. Định Nam Vương thế tử, lại để cho cái này người biết được hành động của mình là hoàn toàn giữ bí mật, hợp với Bạch Vân thành chủ Diệp Cô Thành cũng là phải giấu diếm.

Bạch Vân thành chủ Diệp Cô Thành là Định Nam Vương

thế tử kiếm thuật lão sư, nhưng hắn cũng không phải duy nhất lão sư.

“Đã làm xong, ta sẽ nhớ rõ công lao của ngươi rồi!”

“Đi thôi!”

Đại bổng thêm ngọt táo, đó là thân là thượng vị nhân sĩ chỗ phải nắm giữ pháp môn, hiển nhiên Định Nam Vương thế tử đồng lòng thuần thục. Tại lại để cho hạ nhân sau khi rời đi. Định Nam Vương thế tử lúc này mới khoan thai đi ra gian phòng, đi tới trong sân.

Mang đầu.

Định Nam Vương thế tử trên mặt vui vẻ nhìn về chân trời Bạch Vân.

Ngoài miệng nhưng lại tự nhủ: “Sư huynh a, sư đệ đột nhiên muốn ngươi thêu hoa mẫu đơn rồi!”

Cùng lúc đó.

Kinh thành.

Di Tình viện.

Lại để cho đến đây tầm hoan tác nhạc những người khác bất mãn chính là, vào hôm nay tại đây hoa khôi tựa hồ bị người đặt bao hết rồi.

Có thể bao xuống hoa khôi người cũng không phải là người bình thường, tối thiểu nhất là quyền tài hai được,

thậm chí… Còn phải có đầy đủ mới, mới có thể hấp dẫn hoa khôi ánh mắt. Đứng trong hành lang, nghe bốn phía những người khác tức giận không vui thảo luận, Lục Tiểu Phượng không khỏi nhíu mày.

Hiển nhiên.

Những người này đích thoại ngữ lại lần nữa bằng thêm một phần hắn phỏng đoán.

Đó chính là cái này Di Tình viện hoa khôi Âu Dương Tình có vấn đề, thuận tiện Nhạc Duyên cũng có được vấn đề.

Hơn nữa nữ nhân kia không đơn giản. Định là vì Nhạc Duyên mà đến. Phải biết rằng, hắn cùng Nhạc Duyên cùng một chỗ tiến vào Di Tình viện, tuy nhiên thanh toán không ít ngân lượng, nhưng là cũng không có vật gì đó khác a. Mặc dù là mời hoa khôi, cũng không quá đáng là một câu.

Tại một câu xuống, hoa khôi đáp ứng lời mời mà đến.

Cái này không lộ vẻ hoa khôi cái giá đỡ quá thấp chút ít, bằng không mà nói, hoa khôi cũng sẽ không có lấy làm cho nam nhân xu thế chi như oanh thân phận.

Sơ hở lớn nhất, là Âu Dương Tình đến quá gấp.

Lục Tiểu Phượng cũng sẽ không tự kỷ đến cho rằng cái kia là bởi vì chính mình mị lực. Mặc dù là có mị lực lớn như vậy, nữ nhân như vậy đến đây cũng tất nhiên là có chỗ cầu, thậm chí mục tiêu tựu là bản thân mình.

Nghĩ tới đây, Lục Tiểu Phượng lại uống một ngụm rượu. Lắc đầu bật cười.

Cười chính là mình lo lắng quá mức.

Có thể xem cái kia Hạt Dẻ Rang Đường như không có gì người, như thế nào lại để ý một cái hoa khôi ám sát? Người ta muốn lo lắng cũng không phải nữ nhân này, có lẽ là hắn trên miệng những nữ nhân khác… A…, đã có một loại vò đã mẻ lại sứt hương vị.

Chỉ có điều chính mình lúc ấy coi như là cho một cái biện pháp giải quyết trả lời. Chỉ là cái kia trả lời tại dưới mắt thiên hạ này yên ổn thế giới, thật sự là một loại cuồng muốn, một loại hy vọng xa vời mà thôi.

Vì vậy. Lục Tiểu Phượng quyết định xem cuộc vui.

Gian phòng.

Một cái hoành vung, Âu Dương Tình liền bị Nhạc Duyên nhét vào trên giường.

Đối mặt Nhạc Duyên cái kia mục quang tự tiếu phi tiếu, còn có cái kia không kiêng nể gì cả dò xét ánh mắt, dù là Âu Dương Tình tại thanh lâu coi như là có kinh nghiệm nữ nhân, được chứng kiến không ít đại tràng diện, càng là hội diễn đùa giỡn, nói chuyện. Nhưng ở Nhạc Duyên dưới ánh mắt, vẫn đang cảm giác được một loại tên là thẹn thùng cảm xúc trong lòng gian xoay quanh.

Nàng tuy nói trà trộn thanh lâu, nhưng Âu Dương Tình

tựu như là Công Tôn đại nương bình thường, đều là tấm thân xử nữ.

Thực tế các nàng nữ nhân như vậy, dùng sát thủ với tư cách ngành sản xuất nữ nhân, đôi khi so với bình thường nữ tử đem trinh tiết xem quá nặng.

Cho nên, Âu Dương Tình khẩn trương.

Nhưng vì Bát muội Tiết Băng, còn có Hồng Hài Tử an toàn, Âu Dương Tình không thể không cưỡng ép hiếp áp chế nội tâm cảm xúc, mặt như hoa đào giống như bình thường cười quyến rũ nói: “Công tử, đừng vội!”

“Chúng ta uống rượu trước được không nào? Nóng vội người thế nhưng mà ăn không hết đậu hũ nóng a!”

“Đợi hạ sẽ có càng đồ tốt a!”

Âu Dương Tình trên giường lăn một vòng nhi, ngọc thủ ngả vào đầu giường, đem cái kia treo ở phía trên một sợi thừng tác kéo một chốc, đây là thanh lâu cơ hồ mỗi cái gian phòng đều chuẩn bị đồ vật, là một cái dây thừng buộc lên lục lạc chuông, nhẹ nhàng kéo động vài cái, tựu tỏ vẻ lấy trong phòng cần lấy cái gì đó.

Dù sao.

Ai cũng không muốn tại làm việc thời điểm, ngoài cửa có người gõ cửa hỏi thăm cần muốn cái gì cái khác phục vụ.

Tiếng chuông động tĩnh.

Đối mặt Âu Dương Tình cách làm, Nhạc Duyên tất nhiên là không có ngăn cản.

Hắn muốn nhìn một chút Hồng Hài Tử tóm lại muốn làm gì, tựu như là xem tiểu hài nhi chơi đùa bình thường, vô luận như thế nào, kết quả của nó đã bị hắn nhất định.

Rất nhanh.

Phòng cửa bị đẩy ra.

Một thân Thanh sắc quần lót, một cái xinh đẹp đến cực điểm làm người hầu cách ăn mặc, bưng rượu nữ nhân bước chân vào gian phòng.

Ánh mắt quét tới người, Nhạc Duyên phát hiện nàng này bộ dáng cũng không thể so với Âu Dương Tình chênh lệch cái gì, nhất có ý tứ hay (vẫn) là nữ nhân này còn có một người đầu trọc. Cái kia đầu trọc, lại để cho người liếc nhìn lại, thì có một loại muốn vuốt ve một thanh xúc động.

Ni cô?

Hay (vẫn) là nhân vật sắm vai?

Cái này trang phục, lại để cho người ưa thích.

“Ha ha!”

Ánh mắt lập loè, Nhạc Duyên chậm rãi quay đầu, trên khóe miệng dương, đầu lưỡi liếm lấy môi dưới, lúc này

mới dùng một loại xấu xa ánh mắt cùng dáng tươi cười duỗi ra ngón trỏ xa xa chỉ vào Âu Dương Tình không ngừng đốt, nói ra: “Ngươi thật là xấu!”

Chương 008 : Ngươi rất xấu (hạ)

Một cái ni cô.

Tuy nhiên mang theo một thân phong trần khí, nhưng ở Nhạc Duyên trong mắt nhưng lại nhìn đến ra, cái này cổ phong trần khí quá mức non nớt.

Xác thực nói là còn chưa chính thức nhập hành.

Đơn thuần tại hành động phương diện, trước mặt trên mặt vẻ thẹn thùng đầu trọc nữ tử vẫn đang so ra kém Âu Dương Tình.

Bất quá duy nhất lại để cho Nhạc Duyên ngoài ý muốn chính là, hắn vốn cho là xuất hiện sẽ là Công Tôn đại nương, hay hoặc là những người khác, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng thứ hai xuất hiện trong phòng chính là một cái ni cô. Như không có đoán sai, cái này nữ áo xanh ni là Hồng Hài Tử ở bên trong lão Lục.

Ngay tại Nhạc Duyên suy tư thời điểm, một bầu rượu đã đưa tới Nhạc Duyên trước mặt.

Thò tay tiếp nhận bầu rượu chính là Âu Dương Tình, đôi môi hé mở, đem trong tay bầu rượu miệng nhắm ngay cái kia cặp môi đỏ mọng, ngửa đầu ngã xuống, hồ nước ở bên trong lập tức chảy xuôi ra một đầu ngân tuyến, óng ánh thấu triệt tửu thủy rơi vào trong miệng, sau đó đôi môi nhấp nhẹ, cánh tay ngọc mở ra, từ phía sau

lưng đem Nhạc Duyên chặn ngang mà ôm, một đôi tay thì là tại Nhạc Duyên trước ngực vuốt ve.

Nghiêng đầu.

Nhạc Duyên chứng kiến chính là một trương cặp môi đỏ mọng, sau đó cái này trương cặp môi đỏ mọng khắc ở trên cái miệng của mình.

Bốn môi đụng vào nhau.

Nhạc Duyên chỉ cảm thấy một cỗ bị hàm có chút ấm áp tửu thủy tự Âu Dương Tình miệng giữa dòng chảy đã đến trong miệng của mình.

Ấm áp.

Còn có một đầu trắng nõn đầu lưỡi.

Tại thời khắc này, Nhạc Duyên trên mặt toát ra một tia hưởng thụ, cũng không biết phẩm chính là rượu hay (vẫn) là cái kia tại chính mình trong miệng sự trượt chiếc lưỡi thơm tho. Nuốt nghẹn một tiếng, cái kia ấm áp tửu thủy đã vào trong bụng, mà lại lần nữa nhấm nháp chỉ có cái kia chiếc lưỡi thơm tho rồi.

Song giơ tay lên, Âu Dương Tình lại lần nữa đã rơi vào trên giường.

Không chỉ có như thế.

Nhạc Duyên khẽ vươn tay, trực tiếp đem đứng ở bên cạnh nữ áo xanh ni cũng kéo đến trên giường, cái này

một phần động tác không khỏi lại để cho nữ áo xanh ni sắc mặt ửng đỏ, càng là kinh ngạc cùng ngoài ý muốn.

Mơ hồ trong đó.

Hai nữ hướng lẫn nhau quăng đi một ánh mắt.

Đó chính là trước mắt nam tử quả nhiên là một người phong lưu háo sắc chi nhân. Bằng không mà nói, hắn cũng sẽ không cỡi Bát muội Tiết Băng Hồng Hài Tử. Mà mấy người suy đoán hắn háo sắc, là mượn từ điểm này đến.

Âu Dương Tình nằm ngửa ở trên giường, một đầu tóc đen càng là hiện lên hoa hình tản ra, hai gò má ửng đỏ, thở dốc không thôi. Hiển nhiên vừa hôn xuống, Âu Dương Tình thiếu chút nữa hít thở không thông đi qua, không có thở gấp qua khí đến. Luận kinh nghiệm, một cái xử nữ làm sao có thể đủ cùng Nhạc Duyên đánh đồng?

Một tay tại Âu Dương Tình trên thân thể mềm mại lục lọi, mà cái tay còn lại thì là cái kia tại nằm ở trên giường nữ áo xanh ni trên người phật qua, nhất là cái kia lóe sáng đầu trọc càng là đã nhận được không ít chiếu cố. Tại chân khí cùng thủ thủ pháp dưới sự kích thích, hai nữ chỉ chốc lát sau đã là thở gấp thở phì phì.

Đây là một hồi nam nhân cùng nữ nhân đánh cờ.

Nhưng mà đang ở Nhạc Duyên nhẹ nhàng hôn Âu Dương Tình cái cổ trắng ngọc, ở đằng kia da nhẵn nhụi bên trên lưu lại dấu son môi thời điểm, mãnh liệt thân

thể của hắn mềm nhũn, Nhạc Duyên bỗng nhiên đã nhận ra một tia không ổn. Đang tại vuốt ve Âu Dương Tình ngực tay phải mãnh liệt thu hồi, xanh tại trên giường, cả người tựa hồ có một loại bủn rủn cảm giác.

“Đây là! ! !”

Ngẩng đầu, Nhạc Duyên trong mắt lộ vẻ vẻ kinh ngạc, ánh mắt nhìn qua dưới thân Âu Dương Tình còn có cái kia ôm chính mình tay trái nữ áo xanh ni, bừng tỉnh đại ngộ nói: “Trong rượu… Không đúng, là trong miệng của ngươi có độc!” Nói cho hết lời, thân hình lộ vẻ lại lần nữa mềm nhũn, cả người thiếu chút nữa đề không nổi khí đến.

“Không tệ rồi!”

Sắc mặt vẫn là mang theo ửng đỏ, Âu Dương Tình mặc dù là thân là hoa khôi, đối mặt Nhạc Duyên thủ đoạn, vẫn đang không thể tránh khỏi nổi lên phản ứng, nhìn trước mắt cái này tuấn tú nam tử kinh ngạc ánh mắt khiếp sợ, Âu Dương Tình nở nụ cười, nói: “Bất quá đây không phải là độc dược, là một loại thuốc mê!”

“Ngươi tham ăn Hạt Dẻ Rang Đường, hiển nhiên tại độc dược bên trên có độc đáo tạo nghệ!”

“Cho nên muốn muốn cho ngươi hạ độc, không thể đơn giản như vậy!”

Hai tay nhẹ nhàng đã nắm Nhạc Duyên tay phải, không thèm để ý trước ngực cái kia đã có chút nửa lộ trắng nõn, Âu Dương Tình cùng nữ áo xanh ni cùng một chỗ

cố định Nhạc Duyên hai tay, trên mặt vui vẻ giải thích nói: “Rượu là không có độc, ta cũng không có độc!”

“Chẳng qua là khi rượu cùng ta cùng một chỗ tồn tại thời điểm, thì có độc rồi!”

Âu Dương Tình giải thích tại Nhạc Duyên trong đầu quanh quẩn, Nhạc Duyên trong nội tâm lại lần nữa hồi tưởng lại vừa mới cái kia dùng miệng độ rượu tràng cảnh, hiển nhiên cái kia tạm thời phế bỏ người chi võ công độc dược vẫn là tại một khắc này ở dưới. Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên đắng chát nở nụ cười, trong ánh mắt hiện lên vẻ thất vọng, nói: “Ngươi thật sự rất xấu!”

“Còn có tệ hơn được rồi!”

Một bên nữ áo xanh ni đồng lòng mặt đỏ tới mang tai, tiếp nhận Nhạc Duyên mà nói đầu nói ra.

Lời nói rơi xuống.

Chỉ nghe âm vang một tiếng, một thanh sắc bén mũi kiếm tự ván giường dưới đáy đâm ra.

Mũi kiếm xuất hiện địa phương cực kỳ quỷ dị, đúng là Âu Dương Tình giữa hai chân, cái kia sắc bén mũi kiếm chỗ đâm phương hướng thì là Nhạc Duyên dưới bụng thân.

Kiếm thế nhanh.

Nhanh đến lại để cho người khiếp sợ.

Nhưng càng làm cho người khiếp sợ chính là mũi kiếm vô tình, nhất là đối với một người nam nhân mà nói.

Đối mặt cái này nhất một cách không ngờ xuất kiếm phương thức, Nhạc Duyên tựa hồ hứng chịu nỗi sợ hãi ghê gớm, tại dưới áp lực cả người bạo phát ra, cưỡng ép hiếp vận công giãy giụa hai cánh tay, một cái nghiêng người hiểm lại càng hiểm lánh ra đạo kia mũi kiếm.

Trên mặt, trên người đã chảy ra mồ hôi.

Hiển nhiên.

Người ở bên ngoài xem ra, Nhạc Duyên tránh chật vật, tránh nguy hiểm.

Oanh!

Âu Dương Tình cùng nữ áo xanh ni đồng lòng xuất thủ.

Thân hình chuyển động, hai người đồng loạt ra tay thẳng điểm Nhạc Duyên trên người mấy chục chỗ huyệt vị, đồng thời cái kia ván giường bị người theo dưới đáy Đại Lực đẩy ra, một đạo xinh đẹp thân hình cầm trong tay một thanh trường kiếm tự phía dưới nhảy ra. Không chỉ có như thế, lại nghe đỉnh đầu tấm ván gỗ rung rung, xuất hiện một cái lỗ hổng.

Một cái đang mặc hồng nhạt nghê thường, cầm trong tay một đôi đoản kiếm, phong trường một thước bảy tấc, trên chuôi kiếm buộc lên lụa đỏ cô gái xinh đẹp tự thiên mà hàng, đã rơi vào trong phòng.

Sau đó.

Thân hình một chuyến, nghê thường bay múa ở bên trong, mỹ mạo nữ tử ngồi ngay ngắn ở một bên trên chỗ ngồi.

Mặt không biểu tình nhìn xem bị điểm huyệt đạo, ngốc trên giường không thể động đậy Nhạc Duyên.

Cái kia vừa mới tự ván giường dưới đáy đâm ra một kiếm kiều thiếu nữ đẹp thì là nắm lấy Trường Kiếm đi tới cái kia hồng nhạt nghê thường nữ tử bên người, nhìn hằm hằm lấy Nhạc Duyên.

Trong chớp mắt.

Trong phòng liền có hơn hai cái dung mạo xinh đẹp nữ nhân.

Vốn là chỉ có hai cái, nhưng lại biến thành bốn cái.

Hồng Hài Tử tổ chức tám người, tại thời khắc này đến rồi bốn cái.

Lão đại, lão Tứ, lão Lục, lão Bát.

Ánh mắt theo nữ nhân trước mặt trên người từng cái đảo qua, Nhạc Duyên phát hiện đơn thuần bộ dáng, cái kia một thân hồng nhạt nghê thường nữ tử đẹp nhất.

Sáng lạn như ánh bình minh, cao quý như hoàng hậu, yểu điệu giống như là tiên nữ xinh đẹp nữ nhân.

Nữ nhân này lại để cho Nhạc Duyên nhớ tới một cái khác không sai biệt lắm có đồng lòng tư thái nữ nhân, đó là một cái yêu ca hát, yêu khiêu vũ, cũng sẽ biết múa kiếm nữ tử, tên của nàng gọi Thượng Tú Phương. Nhìn qua lên trước mắt nữ nhân, Nhạc Duyên đột nhiên có một loại muốn xem đối phương múa kiếm xúc động.

Quả nhiên.

Đối mặt uy hiếp, Hồng Hài Tử tổ chức áp dụng trực tiếp nhất, cũng là am hiểu nhất phương thức.

Đem uy hiếp mai một, tiêu diệt hết.

“Này!”

“Vị cô nương này!”

Nhạc Duyên ánh mắt đảo qua đang tại sửa sang lại quần áo Âu Dương Tình, còn có nữ áo xanh ni, cuối cùng ánh mắt lại đang Công Tôn Lan trên người dừng lại sau nửa ngày, cuối cùng nhất nhưng lại như ngừng lại cầm trong tay Trường Kiếm Tiết Băng trên người, nói ra: “Ngươi vừa rồi một kiếm này thật sự là quá độc ác!”

“Nếu là đâm ra cái không tốt đến, chỉ sợ cô nương ngươi thừa đảm đương không nổi a! Ta có lẽ không có có đắc tội ngươi đi?”

“Hừ!”

Đối mặt Nhạc Duyên những lời này, Tiết Băng đầu uốn éo, cả giận hừ một tiếng, hồi tưởng lại chính mình buổi

tối cái kia phải chết muốn sống kinh nghiệm, mặc dù là đại tỷ cũng không cách nào giải quyết tình huống, Tiết Băng trong nội tâm đã sớm ẩn dấu một bụng nóng tính.

Vừa mới một kiếm kia, đó là nàng chính thức muốn đâm ra kiếm.

Đáng tiếc chính là đối phương vận khí tốt, tránh được.

Đâm không đến cũng không có việc gì, nhưng nếu là đâm tới vậy rất tốt, nhằm báo thù buổi tối cái kia thống khổ chi thù.

Tại đối thoại đồng thời.

Âu Dương Tình cùng nữ áo xanh ni chạy tới này ngồi ngay ngắn ở trên mặt ghế nữ nhân bên người, cùng Tiết Băng cùng nhau đứng ở sau lưng nàng. Sau đó, bốn cái nữ nhân tựu dùng một loại dò xét kỳ lạ quý hiếm hàng trên con mắt hạ nhận thức chăm chú thật sự nhìn xem Nhạc Duyên.

Mặc dù là vừa mới từng có tiếp xúc thân mật Âu Dương Tình cũng là như thế.

“Đừng lãng phí khí lực rồi!”

“Ngươi trong mười hai thời thần thì không cách nào vận công!”

Tựa hồ là phát giác được Nhạc Duyên muốn nếm thử vận công, Công Tôn Lan trực tiếp mở miệng ngăn cản nói.

“Ha ha!”

Nghe vậy, Nhạc Duyên nở nụ cười, cũng buông tha cho trước khi cử động, ngược lại là không có chút nào sợ hãi nghiêng đầu nhìn xem Công Tôn Lan, nói ra: “Không ngờ rằng Hồng Hài Tử hôm nay lại sẽ đến một nửa người! Thậm chí, liền Công Tôn đại nương ngươi cũng tự mình xuất thủ.”

“Ngươi rất nguy hiểm!”

Công Tôn Lan mặt không biểu tình, không có nụ cười, cũng không có bất kỳ biểu lộ biến hóa, nàng tại quan sát trước mặt cái này tuấn tú thật sự là hư không tưởng nổi, toàn thân tản ra một cỗ kỳ lạ mị lực nam nhân. Nàng Công Tôn Lan coi như là tung hoành giang hồ nhiều năm, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy có loại khí chất này nam nhân.

Hơn nữa, nàng cũng không nghe nói qua người nam nhân này.

Có thể nói, đây là độc nhất phần.

Chỉ cần vừa vào mắt, tựu sẽ khiến người không đành lòng quên, nhất là nữ nhân.

Mặc dù là nàng, cũng có thể khẳng định, bái kiến đối phương liếc về sau, tại trong cuộc sống sau này trong nội tâm đều có trước mặt người nam nhân này thân ảnh, bất luận tốt cùng xấu.

Nhưng chính là cái này một cái không có nghe ngửi qua, cũng chưa từng gặp qua, thậm chí không biết lẫn nhau tầm đó có hay không thù hận nam nhân, nhưng lại đối với Hồng Hài Tử hạ thủ. Đối phương muốn khống chế Hồng Hài Tử, đây là Công Tôn Lan suy đoán, cũng là nàng cơ hồ khẳng định suy đoán.

Bằng không mà nói, Bát muội Tiết Băng ngày đó thì không cách nào trở về.

Đối phương đã đem Tiết Băng thả trở về, hơn nữa rơi xuống làm cho nàng cũng không cách nào cởi bỏ ám toán, hiển nhiên là có đại ý định.

Mà quyết định này, đúng là nàng Hồng Hài Tử.

Nguy hiểm như vậy người, tất nhiên là sớm giải quyết sớm tốt, nói cách khác bất luận kẻ nào cũng sẽ không an tâm, lại càng không cần phải nói bản thân tựu mẫn cảm nữ nhân.

“Ở đâu nguy hiểm?”

Dùng một loại ủy khuất ngữ khí lên tiếng, Nhạc Duyên rất là bồn chồn nói: “Ta ở cái thế giới này còn không có giết qua một người, làm sao có thể nói nguy hiểm?”

“Trên đời này, nguy hiểm có thể không chỉ là sát nhân!”

Đối mặt Nhạc Duyên, Công Tôn Lan như vậy trả lời: “Đối với Hồng Hài Tử mà nói, ngươi quá nguy hiểm! Thực tế ngươi hay (vẫn) là một cái xuất sắc nam nhân, ta không thừa nhận cũng không được, ngươi là ta hành tẩu giang

hồ trong chứng kiến đến tại khí chất bên trên nhất xuất chúng nam nhân!”

“Vì bọn tỷ muội, ta chỉ có thể như vậy!”

“Ha ha!”

Nhạc Duyên nghe vậy không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, ánh mắt sáng ngời chằm chằm vào Công Tôn Lan nhìn sau nửa ngày, rồi mới lên tiếng: “Lời này của ngươi nói… Dường như là ngươi muốn xuống địa ngục giống như bình thường? Chỉ là như vậy đích thoại ngữ cũng không nên do ngươi nói, mà là nàng mà nói!” Nói đến đây, Nhạc Duyên ánh mắt đã rơi vào nữ áo xanh ni trên mặt.

Nữ áo xanh ni diện mạo cũng là cực đẹp đấy, chỉ là so ra kém đại tỷ.

Nhưng tại thời khắc này, đối mặt Nhạc Duyên cái nhìn kia ánh mắt, tựa hồ lại để cho nàng nghĩ lại tới lúc trước cảnh tượng, lập tức sắc mặt không khỏi hơi đỏ lên, đúng là không địch lại Nhạc Duyên ánh mắt, cúi đầu niệm lên phật hiệu bắt đầu.

Nữ áo xanh ni biểu hiện như thế, tất nhiên là đã rơi vào mặt khác tam nữ trong mắt.

“? ? ?”

Tiết Băng vẻ mặt ngạc nhiên.

Âu Dương Tình không nói gì thêm.

Mà Công Tôn Lan thì là khóe miệng không khỏi kéo ra.

Quả nhiên là quá nguy hiểm.

Nam nhân như vậy, tuyệt đối muốn bỏ.

Trong nội tâm kiêng kị ý niệm trong đầu càng cái gì, thân thể có chút nghiêng về phía trước, cái kia linh lung thấu gây nên thân hình đã rơi vào Nhạc Duyên trong tầm mắt, Công Tôn Lan trực tiếp đem chủ đề chuyển dời đến chính sự bên trên, hỏi: “Lời ong tiếng ve ít nhất, hiện tại nên hỏi chính sự rồi!”

“Ngươi đến tột cùng biết rõ cái gì? Muốn làm gì?”

“Ngươi cứ nói đi?”

Nhạc Duyên không có trực tiếp trả lời, mà là phản hỏi một câu.

“…”

Công Tôn Lan không có lên tiếng, chỉ là lẳng lặng nhìn Nhạc Duyên, tại bên cạnh nàng Tiết Băng tiếp tục nhìn hằm hằm Nhạc Duyên.

“Ta nói là vì Hồng Hài Tử có trong thiên hạ hiếm thấy mỹ nhân, nhất là hắn đại tỷ càng là thẩm mỹ hư không tưởng nổi, mà ta là một người phong lưu chi nhân, vì cái này mà đến, ngươi tin sao?”

“Được rồi!”

“Không cần dùng cái loại nầy ánh mắt nhìn ta, nói thật lời này ta cũng không tin!”

Chính mình không nhận câu trả lời của mình, Nhạc Duyên lúc này mới tiếp tục, điểm ra chính mình mục đích thực sự: “Hồng Hài Tử là một cái coi như không tệ tiểu tổ dệt, ta cần các ngươi làm việc cho ta!”

“Khanh khách!”

Hé miệng cười cười, Công Tôn Lan tựa hồ là nghe thấy được chuyện gì buồn cười, thanh âm kiều như thiếu nữ, buồn cười nói: “Ngươi bây giờ là đã rơi vào trên tay của chúng ta, lại còn nghĩ đến để cho chúng ta vi ngươi sở dụng, cái này có phải hay không quá ý nghĩ hão huyền chút ít?”

“Úc?”

Hai người trong lời nói giao phong sớm đã bắt đầu, Nhạc Duyên đối với đối phương nghe được lời này cũng không thèm để ý, mà là đem ánh mắt đặt ở Tiết Băng trên người, nói ra: “Vậy ngươi tựu không thèm để ý vị này thiếu nữ an nguy đâu này? Đêm qua nàng hẳn không phải là rất thoải mái a!”

Nhắc tới khởi cái này, Tiết Băng không khỏi giận dữ, muốn cầm kiếm tiến lên chọc đối phương, cuối cùng vẫn là bị Âu Dương Tình cùng nữ áo xanh ni khuyên giải xuống dưới.

“Thế nhưng mà ngươi chớ để đã quên tình cảnh hiện

tại!”

Công Tôn Lan khí nở nụ cười, nói ra: “Chỉ cần ngươi giao ra biện pháp giải quyết, chúng ta Hồng Hài Tử có thể tiếp tục tiếp việc buôn bán của ngươi, cũng có thể đại lộ chỉ lên trời tất cả đi các lộ.” Một cái không biết nền tảng, một cái lại để cho người sờ vuốt không rõ chi tiết, rồi lại tinh tường Hồng Hài Tử tình huống người, lại để cho Công Tôn Lan thập phần cố kỵ. Đương nhiên, uy hiếp ngữ điệu tự nhiên là cần.

“Bằng không mà nói…”

Dù là đối phương dưới mắt đã rơi vào trên tay của nàng, nàng cũng lo lắng.

Ai biết phía sau của đối phương còn có không có người nào?

Thậm chí…

Hồng Hài Tử bên trong chỉ sợ cũng có phản đồ.

Những lời này nàng sẽ không nói cho những người khác, chỉ biết trong lòng mình suy tư, sau đó đến chậm rãi suy tính cuối cùng ai là cái kia tên phản đồ.

Nhưng ở Tiết Băng trong mắt nhưng lại thập phần ngoài ý muốn, đại tỷ sẽ như thế xử lý.

Bất quá nàng tuy nói tức giận, nhưng cũng không nói gì thêm, nàng biết rõ đại tỷ sẽ có lo nghĩ của mình.

“Cáp!”

“Dường như tín!”

Nhạc Duyên trên mặt vui vẻ thưởng thức Công Tôn Lan mỹ mạo, trong lòng tự nhủ mỹ nhân quả thật là cần những người khác đến bồi sấn, đương nhiên giao tương huy ấn cũng thập phần không tệ, “Chỉ là Công Tôn đại nương, thân là sát thủ ngươi phải chăng quên một sự kiện?”

“Ừ?”

Chân mày cau lại, Công Tôn Lan không hiểu bay lên một cái cảm giác xấu.

“Xem ra là các ngươi sát nhân xác xuất thành công rất cao đến nguyên nhân, cho các ngươi quá mức tự tin rồi! Quá tự tin dễ dàng tự tìm đường chết.”

“Tự tin quên sát thủ nhất nên chú ý địa phương rồi!”

“Quên chính ngươi sát thủ thân phận!”

Lời này vừa vào chúng nữ trong tai, ba người khác còn chưa kịp phản ứng, Công Tôn Lan nhưng lại cảm thấy đã đại không ổn, trong tay đoản kiếm nắm chặt, đã là đã có động tác.

“Tại trong ấn tượng của các ngươi, có lẽ sẽ cảm thấy độc dược vạn năng, trên đời không ai có thể ngạnh kháng?”

“Nhưng, cái này chỉ là tưởng tượng của các ngươi!”

“Ai nói cho các ngươi biết ta trúng độc đâu này? Ta là lừa các ngươi!”

Nói xong đồng thời, tại chúng nữ trong mắt, Nhạc Duyên tà mị cười cười, tay phải vươn ra, ngưng tụ, lập tức cái kia nuốt vào trong bụng tửu thủy sinh sinh bị hóa thành một giọt đen nhánh mồ hôi theo trong lòng bàn tay cho sắp xếp đi ra, đã rơi vào trên giường đơn.

Nhập miệng dược, không chỉ có là lại để cho người tạm thời mất đi công lực, bên trong đồng lòng có đưa người vào chỗ chết độc dược.

Đồng thời.

Chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, cái kia bị điểm hơn mười chỗ yếu huyệt trên người càng là tự động cởi bỏ, lập tức Nhạc Duyên cả người đứng lên.

Hoảng hốt!

Thoáng chốc, Âu Dương Tình, nữ áo xanh ni cùng Tiết Băng tam nữ kinh hãi, riêng phần mình dùng am hiểu nhất thủ đoạn hướng Nhạc Duyên công tới. Mà ở các nàng trước khi, Công Tôn Lan đã là thân hình lóe lên, song kiếm đi tới Nhạc Duyên trước người, kiếm đâm chỗ hiểm.

Mà nhưng ——

Đoản kiếm cũng không có đâm vào đối phương trong cơ

thể, mà là bị Nhạc Duyên phát sau mà đến trước trảo trong tay.

Tại Công Tôn Lan kinh hãi trong ánh mắt, chỉ nghe liên tục hai tiếng đua tiếng thanh âm, cái kia làm bạn nàng nhiều năm một đôi đoản kiếm tại thời khắc này biến thành Đoạn Kiếm.

“! ! !”

Công Tôn Lan đồng tử hơi co lại, tại thời khắc này khinh công của nàng vận dụng đến đỉnh, cả người muốn thối lui, hướng ra phía ngoài mà đi. Thậm chí, trong phòng mặt khác tam nữ cũng bị nàng buông tha cho. Nhưng là chỉ có điều vừa bước ra nửa bước, liền nghe trong phòng liên tiếp yêu kiều âm thanh về sau, là liên tục ba đạo rơi vào trên giường thanh âm.

Nàng biết rõ tam nữ đã đã rơi vào trong tay đối phương.

Nàng cũng biết dựa vào tam nữ ngăn trở, nàng đã có thoát đi cơ hội, thoát đi cái này nguy hiểm nam nhân cơ hội, chỉ cần lại cần một bước là được.

Đáng tiếc!

Những cũng chỉ là này xa muốn, một cỗ khổng lồ hấp lực từ phía sau sinh ra, trực tiếp đem giữa không trung Công Tôn Lan toàn bộ hấp bay ngược trở về, đã rơi vào Nhạc Duyên trong ngực.

Huyệt đạo trong chốc lát bị chế.

Nhạc Duyên hai tay hoàn eo mà ôm, đem cái cằm đặt tại trên vai của nàng, hai người như là người yêu giống như bình thường đứng ở nơi đó, cả hai mặt càng là như ẩn như hiện ma sát lấy. Mảnh ngửi ngửi Công Tôn Lan trên người phát ra con gái hương, Nhạc Duyên cười hỏi: “Công Tôn cô nương, ngươi nói của ta hành động như thế nào?”

“So về các ngươi nữ nhân có phải hay không không chút nào chênh lệch?”

Đối mặt Nhạc Duyên phần này cười hỏi, Công Tôn Lan nhẫn nhịn sau nửa ngày, chỉ nhổ ra một câu: “Ngươi thật sự rất xấu!”

“Ha ha ha!”

Nhạc Duyên nở nụ cười, trong tiếng cười nhưng lại không có chút nào thỏa mãn cùng mừng rỡ, mà là mang theo nhàn nhạt bất đắc dĩ.

Duy nhất giá trị phải cao hứng là Hồng Hài Tử tại thời khắc này triệt để bị Nhạc Duyên nắm giữ trong tay.

Hắn biết rõ.

Công Tôn Lan cũng biết.

Chương 009 : Danh bộ

Di Tình viện.

Đương Lục Tiểu Phượng ở bên ngoài đi dạo một vòng về sau, cuối cùng nhất hay (vẫn) là khó nhịn trong lòng hiếu kỳ mà lại lần nữa đi lên lâu.

Còn chưa chờ hắn đẩy cửa ra, liền gặp cửa phòng đã bị mở ra, từ bên trong đi ra một cái đang tại sửa sang lại trên người ăn mặc Thanh y nữ tử. Đi ra nữ nhân bộ dáng, lại để cho Lục Tiểu Phượng vẻ mặt ngạc nhiên, một tay giơ bầu rượu, kinh ngạc đứng tại nguyên chỗ nhìn sau nửa ngày.

Đưa mắt nhìn đối phương sau khi rời đi, ánh mắt thật lâu không muốn từ đối phương cái kia lóe sáng đầu trọc bên trên ra ngoài, Lục Tiểu Phượng lúc này mới chép miệng a dưới miệng, tự nhủ: “Lợi hại a!”

Người xuất gia!

Lắc đầu, Lục Tiểu Phượng quơ thân thể, nện bước lười biếng bộ pháp đi vào gian phòng, lúc này mới chú ý tới trong phòng cảnh tượng.

Không có gì thay đổi.

Dường như cùng lúc trước ra ngoài độc nhất vô nhị, duy nhất có chút biến hóa đúng là trên giường đệm chăn hơi lộ ra mất trật tự đi một tí.

Mà phần này mất trật tự đang tại nói cho Lục Tiểu Phượng một ít nam nhân phải biết đồ vật.

Gian phòng.

Âu Dương Tình đang tại thay Nhạc Duyên chải lấy tóc, một đầu tóc dài đen nhánh đang tại nàng một đôi trên ngọc thủ khuấy động lấy, bạch ngọc lược trên tay cuốn, chính yên tĩnh như là thị nữ giống như bình thường ngồi chồm hỗm tại Nhạc Duyên sau lưng, đang ngồi yên lặng chuyện của mình.

Ánh mắt khẽ quét mà qua, cái mũi càng là không tự chủ được hít hà, Lục Tiểu Phượng liền biết rõ trong gian phòng đó tại vừa mới không lâu phát sinh quá kích đấu.

Hơn nữa còn là một người nam nhân cùng nhiều cái nữ nhân chiến đấu.

Đương nhiên.

Cái này chiến đấu không là nam nhân giống như bình thường suy nghĩ cái chủng loại kia chiến đấu, mà là đúng nghĩa chiến đấu.

Bởi vì trong phòng, căn bản sẽ không có nam nữ kích tình qua đi cái chủng loại kia hương vị.

Nói một cách khác, đó chính là Nhạc Duyên cùng nữ nhân này đã đạt thành giao dịch gì, hay hoặc là nàng bị người đã thu phục được.

Không vấn đề.

Cũng không muốn hỏi.

Lục Tiểu Phượng cảm thấy nếu là trộn lẫn trong đó, chỉ sợ là sẽ gặp phải thiên đại phiền toái.

Dựa vào cửa.

Lục Tiểu Phượng xếp đặt một cái cà lơ phất phơ tư thế, một tay cầm bầu rượu uống rượu, một tay vuốt ngoài miệng râu ria, hỏi: “Nhanh như vậy?”

“Ngươi suy nghĩ nhiều quá!”

Không quay đầu lại. Nhạc Duyên vẫn còn lại để cho Âu Dương Tình vì chính mình làm lấy tóc, nghe được Lục Tiểu Phượng cái kia rất có hàm súc thú vị một câu, trực tiếp trả lời: “Xem khẩu khí của ngươi, tựa hồ là có những chuyện khác?”

“Ừ!”

“Ta cần gặp một cái mù lòa một chuyến!”

“Hắn có chút phiền toái!”

Gật gật đầu, Lục Tiểu Phượng thừa nhận nói. Tại giữa hai người, một mực tồn tại một loại kỳ quỷ cảm giác, bên ngoài người không thể tưởng tượng, nhưng hai cái người trong cuộc nhưng lại biết được. Ngoài miệng tuy là nói xong mù lòa, nhưng người sáng suốt đều có thể nghe ra đó là hắn một cái vô cùng tốt bằng hữu.

“A…!”

“Ngươi đi đi!”

Trầm ngâm một chút, Nhạc Duyên nói ra.

“Hy vọng chúng ta lần sau gặp mặt. Còn có thể cùng một chỗ uống rượu!”

Cười cười, Lục Tiểu Phượng đem đã uống xong bầu rượu đặt tại bên cạnh trên mặt bàn, tại quay người ra ngoài, đi ra khỏi cửa phòng thời điểm, đột nhiên nói một câu như vậy.

“Ta cũng hy vọng!”

Nhạc Duyên chậm rãi quay đầu, ánh mắt đặt ở Lục Tiểu Phượng bóng lưng rời đi bên trên, nhẹ nói nói: “Hy vọng đến lúc đó uống là rượu, mà không phải hoài niệm!”

Lời này là có ý gì?

Âu Dương Tình đang nghe Lục Tiểu Phượng những lời này thời điểm có chút kỳ quái, bất quá trong lòng của nàng suy tư cũng không phải cái khác. Mà là trước mắt chính mình đang tại vi đối phương chải đầu Nhạc Duyên, Nhạc Duyên cầm xuống chính mình tỷ muội bọn người, nắm giữ Hồng Hài Tử, cho người cảm giác tất nhiên là đi làm chuyện xấu.

Mà Lục Tiểu Phượng không thể nghi ngờ là chính đạo đại hiệp. Chính là chính phái nhân sĩ.

Như vậy hai người vừa rồi đối thoại…

Trên tay động tác không chậm, vẫn là dùng ôn nhu thái độ, nhẹ nhàng chải lấy Nhạc Duyên tóc dài, tại vừa mới giao phong trong. Âu Dương Tình đã biết được trước mặt người nam nhân này là tuyệt đỉnh cao thủ, lợi hại rối tinh rối mù. Dù là hiện tại tay phải của nàng đang tại đối phương trên đầu yếu huyệt bên trên phật qua, nhưng Âu Dương Tình nhưng lại không có chút nào động thủ tâm tư.

Không dám.

Thậm chí là liền nghĩ cách đều không có.

Lời nói không dễ nghe. Nàng Di Tình viện hoa khôi, Hồng Hài Tử tổ chức Tứ đương gia, đã thần phục.

Cái này không trách nàng không có kiên trì, đó là bởi vì tại không cách nào chống cự tuyệt vọng xuống, vì sinh tồn, thần phục là lựa chọn duy nhất. Phải biết rằng, liền đại tỷ của các nàng Công Tôn Lan đồng lòng là thúc thủ chịu trói. Hơn nữa, trong lòng của nàng lại hãi dị phát hiện có một loại mừng rỡ cảm xúc.

Nam nhân như vậy, quá mức đáng sợ.

Mặc dù là muốn phản kháng, cũng cần có đầy đủ nắm chắc, bằng không mà nói…

Trong phòng.

Nhạc Duyên híp mắt, dùng một loại buông lỏng tư thái

mặc cho Âu Dương Tình thay mình sửa sang lấy mái tóc, mà trong đầu thì là cất đi lấy chuyện mới vừa phát sinh.

Đối mặt sinh tử phù, chúng nữ không có phản kháng chút nào chỗ trống.

Dưới mắt.

Thời gian quá ngắn, chỉ có thể dùng sức áp đảo.

Tiết Băng, nữ áo xanh ni cũng đã trở về, mà Công Tôn Lan đồng lòng là ở Nhạc Duyên an bài hạ đi trở về.

Bất quá Nhạc Duyên lại biết được, Công Tôn Lan lúc này đây trở về, chỉ sợ sẽ đem Hồng Hài Tử ở bên trong một lần nữa chỉnh đốn một phen, ít nhất… Ăn cây táo, rào cây sung người là sẽ bị thanh lý rồi. Đây là Công Tôn Lan nghĩ cách, cũng là Nhạc Duyên nghĩ cách.

Dù sao cái này Hồng Hài Tử Nhạc Duyên dùng để làm một chuyện, là tìm người, hắn cũng không muốn trên tay mình nhiều một ít những người khác dấu vết.

Nữ nhân.

Chính là bởi vì yêu sâu, sẽ ở rất nhiều thời điểm, tại nữ nhân tầm đó là không có thật tốt tình bạn.

Thành yêu, có thể phản bội bất kỳ vật gì.

Triệt để sửa sang lại một tổ chức, là cần phải thời gian. Mặc dù là Hồng Hài Tử không lớn, nhưng chim sẻ tuy

nhỏ ngũ tạng đều đủ, có nhiều thứ sửa sang lại cũng không phải là một ngày hay hai ngày có thể. Quan trọng nhất là có nhiều thứ Nhạc Duyên cũng không cần, cho nên cũng là lại để cho chúng nữ có đầy đủ giảm xóc thời gian, Nhạc Duyên một người đứng ở Di Tình viện hưởng thụ hoa khôi mấy ngày phục vụ.

…

Giang hồ xa xa bất quá biển giác chân trời, triều đình độ cao cao bất quá tử sắc cấm chi đỉnh.

Cho tới bây giờ, giang hồ cùng triều đình cũng không phải điểm cắt đi ra.

Giang hồ ảnh hưởng triều đình, triều đình cũng sẽ ảnh hưởng giang hồ.

Nhất là đối với triều đình mà nói.

Cho dù là hiện tại đã là nho gia giữa đường, nhưng ở triều đình mà nói, đều thoát ly không được một cái pháp chữ.

Nho dùng văn loạn pháp, hiệp dùng võ vi phạm lệnh cấm.

Đây đều là kẻ thống trị cần phải chú ý. Với tư cách kẻ thống trị, muốn đều là khống chế hết thảy, mặc dù là giang hồ đồng lòng cũng là muốn nhập thủ nắm giữ, nhất là qua lại giang hồ chi nhân cho hiện tại kẻ thống trị quá lớn ấn tượng.

Giang hồ môn phái, nhúng tay thay đổi triều đại sự tình.

Nhất là Chu gia hoàng thất, càng là hết sức rõ ràng. Cho nên, Cẩm Y vệ giám sát thiên hạ. Tra không chỉ là quan viên, hơn nữa từ trong đó còn chuyên môn phân liệt ra một cửa quản lý giang hồ sự tình nghành, cái này nghành từ lúc lịch đại đã tồn tại, chỉ có điều đều không có triệt để định ra danh tự.

Mà ở Chu gia hoàng thất, liền vì cái này chuyên môn nhúng tay giang hồ sự tình nghành định ra chuyên môn đích danh xưng.

Đó chính là —— Lục Phiến Môn. (các triều đại đổi thay đều có, nhưng xác thực tên là ở ngoài sáng hướng định ra, cho nên cũng đem trước khi Tống triều tương ứng xử lý chuyện giang hồ quan phủ tên xưng là Lục Phiến Môn, mọi người là nhất mạch tương thừa đấy, Lục Phiến Môn vẫn là ám chỉ triều đình chuyên môn xử lý chuyện giang hồ nghành).

Mà ở cái này Lục Phiến Môn ở bên trong, dưới mắt liền có lấy một cái được xưng Lục Phiến Môn trong ba trăm năm qua đệ nhất cao thủ.

Đệ nhất thiên hạ danh bộ.

Tên của hắn. Gọi Kim Cửu Linh.

Gian phòng.

Đốt ngọn đèn, Kim Cửu Linh một thân bộ khoái trang phục, ngồi ngay ngắn trong đó.

Ở trước mặt của hắn, thì là bày biện hồ sơ vụ án.

Đây là gần đây xuất hiện trên tay một ít dường như khó bản án, tất nhiên là liên lụy đến người trong giang hồ. Thân là đệ nhất thiên hạ danh bộ, tự là có thêm thái độ của mình. Tiểu bản án căn bản sẽ không nhập Kim Cửu Linh mắt, mà chỉ có cái loại nầy đỉnh tiêm đại án, mới có thể lại để cho Kim Cửu Linh khởi một tia hứng thú của mình.

Mờ nhạt đèn sáng lóng lánh, chiếu rọi ra bóng dáng của hắn.

Kim Cửu Linh tuy là đệ nhất thiên hạ danh bộ. Nhưng hắn không hề giống là giống như bình thường bộ khoái, hình dáng cao lớn thô kệch, ngược lại là thập phần thanh tú.

Diện mục trắng nõn không cần.

Quả thực là một cái thanh tú nam nhân.

Nếu như không phải một thân bộ khoái trang phục, còn có cái kia một thân khí chất. Người bình thường xem ra định sẽ cho rằng hắn chỉ là một cái văn nhược thanh tú thư sinh.

Trên tay hồ sơ bay qua, lập tức ánh mắt của hắn đã rơi vào phía trên này ghi lại mới nhất một kiện bản án.

Có người trong độc chết.

Mặc dù là tiêu cục đem người của mình thi thể thu nạp trở về, nhưng Lục Phiến Môn hay (vẫn) là biết rõ ràng đây là trúng độc gì, ăn hết cái gì.

Đó là một phần có độc Hạt Dẻ Rang Đường.

Bề ngoài thoạt nhìn đây là một kiện cực kỳ bình thường bản án. Tại giống như bình thường bộ khoái trong mắt chẳng qua là bình thường giang hồ báo thù, dù sao áp tải chi nhân gặp phải nguy hiểm là rất lớn. Không phải bọn họ nguy hiểm, mà là vận đồ vật nguy hiểm.

Một khi bị những người khác đánh lên chủ ý. Rất có thể hội (sẽ) ngoài ý muốn nổi lên.

Nhưng là cái này bản án lại cũng không là như thế, bởi vì này chết đi vận tiêu người là vận đã xong tiêu.

Người bên ngoài có lẽ xem cũng không được gì, nhưng ở Kim Cửu Linh trong mắt nhưng lại có thể nhìn ra vật gì đó khác, cái kia đã là vì chính hắn, cũng là bởi vì thân phận của hắn, đệ nhất thiên hạ danh bộ thân phận tổng hội lại để cho hắn biết được quá nhiều người bình thường không biết che giấu.

Đúng lúc này.

Một tiếng vang nhỏ tại ngoài phòng vang lên.

Ngồi ngay ngắn trong phòng Kim Cửu Linh lập tức phản ứng đi qua.

Bạch ngọc giống như bình thường phải tay vừa lộn, một

căn tú hoa châm đã xuất hiện ở đầu ngón tay, sau đó tú hoa châm xẹt qua ngọn đèn, chỉ một thoáng trong phòng lập tức dập tắt, trở nên hắc ám bắt đầu. Mà đúng lúc này, một cái kỳ lạ tiếng vang bắt đầu ở cái kia trên cửa phòng không ngừng đánh lấy.

Đây là một loại ám hiệu.

Đông! Thùng thùng!

Biết được thân phận của đối phương, Kim Cửu Linh trên tay tú hoa châm đã sớm thu hồi, đã ở trên mặt bàn nhẹ nhàng chọn vài cái về sau, người lúc này mới đứng dậy đi ra ngoài.

Ngoài cửa.

Đứng đấy chính là một cái hắc y gã sai vặt.

Tại gặp mặt về sau, hai người cũng không nói gì bất luận cái gì đích thoại ngữ, gã sai vặt ánh mắt đánh giá cái này danh bộ đồng thời từ trong lòng lấy ra một phong thơ đưa cho đối phương.

“Ừ? !”

Mượn ánh trăng, phong thư bên trên chữ đã lại để cho Kim Cửu Linh đồng tử không khỏi có chút co rụt lại, tiếp nhận phong thư, sau khi mở ra liền cẩn thận nhìn xuống. Sau nửa ngày, giấy viết thư vừa thu lại, bỏ vào trong ngực về sau, Kim Cửu Linh lúc này mới đối diện trước cái này hắc y gã sai vặt thân thiết nói: “Ta đã biết. Ngươi đến đây không có tiết lộ bất luận cái gì chân ngựa a?”

“Không có!”

Hắc y gã sai vặt tất nhiên là nhớ rõ phân phó, một đường đến có thể nói là vạn phần coi chừng, tự nhận làm được không sơ hở tý nào.

“Úc!”

“Vậy là tốt rồi!”

“Trở về đi, thế tử điện hạ sẽ không quên ngươi phần này công lao!”

Kim Cửu Linh nghe vậy rất là thoả mãn nở nụ cười, nói ra.

“Cáo từ!”

Nhấc tay, chắp tay ý bảo về sau, hắc y gã sai vặt quay người tựu muốn ly khai. Chỉ là tại hắn vừa mới quay người một khắc này, chỉ thấy khóe mắt quét nhìn trong đã nhận ra một tia sáng mang, lập tức chỉ cảm giác mình lông mày đau xót, tựa hồ có đồ vật gì đó nhập vào cơ thể mà qua.

Hơi miệng mở rộng, mở miệng muốn nói điều gì, rồi lại hãi dị phát hiện mình miệng chẳng biết lúc nào bị cái gì đó cho may vá lên.

Chậm rãi quay đầu lại.

Hắc y gã sai vặt kinh ngạc nhìn xem đứng ở nơi đó, mặt

không biểu tình Kim Cửu Linh, chỉ được tại trong cổ họng phát ra một tiếng nức nở nghẹn ngào về sau, cái này liền đã không có tiếng động.

“Ha ha!”

“Đối với thế tử mà nói, ngươi vẫn là chân ngựa a!”

Kim Cửu Linh một thanh nâng dậy thế thì hạ đã đã mất đi tiếng động hắc y gã sai vặt, lại cười nói. Dắt díu lấy đã chết đi hắc y gã sai vặt, về tới gian phòng của mình, Kim Cửu Linh đi đến trong góc, nhẹ nhàng nghịch chuyển một cái cơ quan.

Tại cót két trong tiếng, trên vách tường đột ngột khá hơn rồi một cái cửa nhỏ.

Sau đó.

Kim Cửu Linh liền kéo lấy hắc y gã sai vặt thi thể đi vào, cái kia cửa nhỏ liền lại đóng đi lên.

Trong mật thất.

Trống không đồng nhất.

Không có cái gì.

Tại đốt sáng lên ngọn đèn về sau, Kim Cửu Linh tiện tay đem thi thể vứt bỏ tại nơi hẻo lánh, sau đó người đi tới chính giữa bệ đá bên cạnh.

Trên bệ đá, bày biện một cái tạo hình tinh xảo rương gỗ.

Thế tử gởi thư, đã lại để cho Kim Cửu Linh biết rõ, hắn chênh lệch tiền có thể không phải bình thường số lượng nhỏ. Tại ngắn như vậy ngắn thì trong chốc lát ở bên trong, Kim Cửu Linh trong đầu đã tìm kiếm biện pháp giải quyết đến. Tiền biện pháp giải quyết, đối với một cái đã biết quá nhiều che giấu tin tức đệ nhất thiên hạ danh bộ mà nói, cũng không khó khăn.

"…"

Nhìn qua lên trước mắt rương gỗ, Kim Cửu Linh kinh ngạc nhìn sau nửa ngày, lúc này mới tự nhủ: "Xem ra, chỉ dùng để đến ngươi lúc sau!"

Rương hòm mở ra.

Lộ ra đồ vật bên trong.

Đó là một chồng tú thập phần xinh đẹp mẫu đơn khăn tay.

Đương nhiên.

Những khăn tay này cũng không là trọng yếu nhất, quan trọng nhất là cái kia bầy đặt tại ở giữa nhất một cái gói nhỏ.

Bao khỏa mở ra.

Bên trong bầy đặt chính là chỉnh tề màu đen bộ lông.

Nhìn bộ lông bộ dạng, làm như tự trên thân người tróc

ra chòm râu.

Tay phải như là vuốt ve tình nhân giống như bình thường nhẹ nhàng vuốt ve những màu đen này chòm râu, Kim Cửu Linh trên mặt nhộn nhạo lấy một tia kỳ lạ biểu lộ.

Hồi lâu.

Hắn ngọt ngào đấy, nở nụ cười.

Chương 010 : Bắt đầu

Giang hồ mênh mông cuồn cuộn.

Mỗi ngày đều phát sinh ân oán tình cừu, cũng có thể nói là mỗi ngày đều có người chết ở trong đó.

Thời gian một tháng, đủ để phát sinh quá nhiều chuyện.

Đối với Nhạc Duyên mà nói, dưới mắt thì là có một nữ nhân khác cần giải quyết.

Xác thực mà nói, là Lục Tiểu Phượng cho mang đến phiền toái.

Khách điếm.

Nhạc Duyên nghiêng đầu, nhìn xem cái kia đứng ở trước mặt mình nữ tử, sắc mặt rất là kỳ quái.

Cái này trên người cô gái ăn mặc xa hoa, xem xét liền không là người nhà bình thường.

Như vậy xa hoa nhân vật, mặc dù là giang hồ nữ hiệp giống như bình thường cũng sẽ không mặc y phục như thế. Ánh mắt cao thấp chuyển dời, nữ tử cực đẹp, thẩm mỹ như thiên tiên, càng là cao quý như là công chúa giống như bình thường. Tại Nhạc Duyên dò xét đối phương đồng thời, đối phương cũng là yên tĩnh đánh giá Nhạc Duyên.

Đông!

Cơ hồ là trong nháy mắt, nữ tử hai đầu gối mềm nhũn, cả người như là giống như đất trời điên đảo quỳ gối Nhạc Duyên trước mặt.

“…”

Nhạc Duyên kinh nghiệm sổ cái thế giới, bái kiến không ít mỹ nhân tuyệt sắc, bản thân tức thì bị liên lụy trong đó, nhưng là hắn nhưng lại chưa bao giờ gặp phải một cái như thế xinh đẹp nữ tử tự mình hướng chính mình quỳ xuống. Đương đối phương quỳ xuống một khắc này, Nhạc Duyên tâm cũng là không khỏi chậm một nhịp.

Quả nhiên.

Lục Tiểu Phượng.

Trong lòng hung dữ đích thì thầm một tiếng, Nhạc Duyên có chút dở khóc dở cười, Hồng Hài Tử người đã bị hắn phái đi ra ngoài, đang tìm kiếm Duyệt Lai khách điếm phía sau màn lão bản, dưới mắt hắn đứng ở Duyệt Lai khách điếm là một loại chờ đợi.

Chỉ là, Nhạc Duyên xa xa không ngờ rằng hội (sẽ) đợi đến lúc một cái lạ lẫm xinh đẹp nữ nhân.

Trên ánh mắt hạ đánh giá đối phương bộ dáng cùng ăn mặc về sau, Nhạc Duyên cũng đã dưới đáy lòng suy đoán ra cái này cái thân phận của cô gái.

Đan Phượng công chúa.

Quỳ ở trước mặt mình nữ nhân này, là Đan Phượng công chúa —— thượng quan Đan Phượng.

Không!

Hoặc là nói, nàng nên gọi thượng quan Phi Yến.

Đối mặt một cái xinh đẹp như thiên tiên, như công chúa giống như bình thường nữ nhân quỳ xuống, Nhạc Duyên cũng không có chút nào ngăn cản. Mà là dùng một loại xem kỹ ánh mắt nhìn đối phương, thẳng xem đối phương đối mặt ánh mắt chịu đựng không nổi Nhạc Duyên ánh mắt, mà lánh ra.

“Lục Tiểu Phượng gọi ngươi tới hay sao?”

Trong phòng vang lên Nhạc Duyên thanh âm. Ngữ khí tuy là nghi vấn, nhưng bên trong ý tứ thật là khẳng định hương vị.

Bởi vì ở chỗ này. Ngoại trừ Hồng Hài Tử người biết được địa chỉ của mình bên ngoài, còn lại liền chỉ có một người biết rõ, đó chính là Lục Tiểu Phượng.

Một cái lạ lẫm nữ nhân.

Một người không quen biết.

Lại vào hôm nay trực tiếp tìm tới chính mình, đây không thể nghi ngờ là nhận lấy người khác sai sử.

“Ừ!”

Đan Phượng công chúa có chút khẩn trương.

Mặc dù là nhìn thấy Lục Tiểu Phượng thời điểm, khẩn trương đều là Lục Tiểu Phượng, mà không phải nàng. Nàng cho tới bây giờ đều không cảm giác mình hội (sẽ) khẩn trương, nhưng ở chứng kiến trước mắt cái này tuấn tú hư không tưởng nổi nam tử thời điểm, Đan Phượng công chúa khẩn trương.

Người. Có chút thở gấp thở gấp bất an.

Nàng bái kiến quá nhiều người.

Nhưng vẫn là lần thứ nhất nhìn thấy nam nhân như vậy.

Không bởi vì vi mỹ mạo của mình, cũng không bởi vì chính mình mang đến người, mà là đối phương cái loại nầy ánh mắt. Bao hàm đồ vật thật sự là quá nhiều, lại để cho người liếc nhìn lại tựu cảm giác mình thấy được vừa ra tang thương ôm ấp tình cảm, còn có ẩn vào trong lúc áy náy.

Nàng là công chúa, cũng không phải công chúa.

Công chúa chân chánh tình hình chung không cần đi để ý hắn ánh mắt của người, chỉ cần để ý cha mẹ mình vấn đề là được, nhưng Đan Phượng công chúa tắc thì bằng không thì.

Nàng là một cái vong quốc công chúa.

Một cái vong quốc công chúa, nhất định phải để ý, chú ý người khác tâm tư cùng quyết định.

Không thể nghi ngờ. Đan Phượng công chúa tại đây một phương diện có năng lực của mình.

Mới vừa vào phòng thời điểm, nàng liền đem toàn bộ chú ý lực đặt ở trước mắt cái này tên là Nhạc Duyên nam tử trên người.

Không có nghe đã từng nói qua người.

Nhưng lại tại Lục Tiểu Phượng trong miệng thập phần tán thưởng, lại để cho hắn cảm thấy hắn là duy nhất có thể trợ giúp người của mình.

Cái này một cái có thể làm cho danh vang rền thiên hạ Lục Tiểu Phượng như thế tán thưởng. Như thế tán dương nam nhân, tóm lại sẽ có dạng gì năng lực?

Đan Phượng công chúa cũng không rõ ràng lắm, nhưng đương nàng đạp vào giữa phòng một khắc này, nhưng lại ngoài ý muốn phát hiện nam tử này chỉ sợ là cái kia có thể trợ giúp người của mình. Về phần lúc ấy Lục Tiểu Phượng cái kia ném phiền toái giọng điệu, bây giờ nghĩ lại, hay là không đi tìm hắn phiền toái.

Đan Phượng công chúa trả lời, không thể nghi ngờ khẳng định Nhạc Duyên suy đoán.

Đối phương, vẫn là Lục Tiểu Phượng cái này người sợ phiền toái đem hắn ném tới.

Nhắm mắt lại, Nhạc Duyên trong đầu thậm chí có thể tưởng tượng ra Lục Tiểu Phượng tại đem Đan Phượng

công chúa chuyển di cho mình sau. Hắn người kia cao hứng bộ dáng. Chỉ sợ là muốn giơ chén rượu, khiêu vũ. Hừ phát điệu hát dân gian dùng bày ra cao hứng.

Có khả năng nhất là một hơi uống xong vài cái bình thượng giai rượu ngon làm chúc mừng rồi.

Tối quá tâm tư!

Trong nội tâm cảm thán, Lục Tiểu Phượng cũng là một cái bụng hắc người.

Thử nghĩ.

Nếu là thật sự chính gặp được tràng chủ tiểu mỹ nhân. Như là bên cạnh của mình lại lần nữa nhiều hơn một cái Đan Phượng công chúa… Nhạc Duyên không cần suy đoán, cũng có thể tưởng tượng đến cái kia hình ảnh. Hồng Hài Tử ngược lại tốt, các nàng phần lớn là trong bóng tối người, mặc dù là xuất hiện lại biết đúng mực.

Nhưng Đan Phượng công chúa…

Cái này hoàn toàn là một cái dính người nữ nhân, một cái khác có tâm tư theo đuôi.

Dưới ánh mắt dời.

Nhạc Duyên dùng một loại bao quát tư thái nhìn xem cái kia quỳ ở trước mặt mình Đan Phượng công chúa, sắc mặt lãnh khốc lên tiếng nói ra: “Ngươi muốn cho ta giúp ngươi?”

“Đúng vậy!”

“Vậy ngươi dựa vào cái gì lại để cho ta giúp ngươi?”

Những lời này xuống, Đan Phượng công chúa thoáng chốc sửng sốt.

Cùng lúc đó.

Một chỗ phủ đệ.

Bên trong, giờ này khắc này lộ ra cực kỳ náo nhiệt.

Đương nhiên, náo nhiệt chỉ là khách nhân, mà không phải chủ nhân.

Lục Tiểu Phượng không có chút nào ngồi dạng ngưỡng tựa ở trên mặt ghế, trong tay cầm một cái tạo hình tinh xảo chén sứ, đang dùng một loại hưởng thụ biểu lộ phẩm lấy rượu. Mà ở bên cạnh hắn, thì là ngồi ngay ngắn lấy một gã tao nhã nho nhã tuấn tú nam tử.

So về Lục Tiểu Phượng lang thang không bị trói buộc, người này tuấn tú nam tử thì là văn nhã quá nhiều, có một thân người khiêm tốn làn gió.

Đứng được thẳng, ngồi chính.

Lại để cho người thoạt nhìn, dường như là một cái hoàn mỹ nam tử.

Đáng tiếc chính là hắn đôi mắt kia phá hủy phần này hoàn mỹ.

Hai mắt đen kịt vô thần.

Hiển nhiên là một cái mù lòa.

Đúng là Lục Tiểu Phượng bạn thân một trong, hoa đầy lâu.

“Ngươi rất vui vẻ?”

Có chút nghiêng đầu, cái kia một đôi vô thần ánh mắt hướng về Lục Tiểu Phượng phương hướng, hoa đầy lâu kinh ngạc nói.

“Tất nhiên là vui vẻ!”

Lục Tiểu Phượng thiển uống một hớp tửu thủy, trả lời.

“Ta biết rõ, đó cũng không phải cho ta vui vẻ!”

Hoa đầy lâu quá mức hiểu rõ Lục Tiểu Phượng người này. Nghe tiếng cười của hắn còn có ngữ khí, hắn liền biết rõ đối phương là cái gì nghĩ cách. Hiển nhiên, phần này vui vẻ cũng không là bởi vì chính mình thoát ly nguy hiểm mà vui vẻ. Cũng không phải bởi vì hắn đã đáp ứng đối phương, cứu chính mình mà vui vẻ.

“A…… Ngạch ha ha!”

Một tiếng trầm ngâm. Cuối cùng nhất Lục Tiểu Phượng còn không có nhịn xuống tiếng cười của mình, một tay lười biếng đùa bỡn trong tay chén rượu, nói ra: “Vứt bỏ một cái đại phiền toái, nhưng lại cho người khác ném đi

một cái đại phiền toái, như thế nào không vui?”

“Hơn nữa, ta hay (vẫn) là càng nghĩ càng vui vẻ!”

“Căn bản dừng không được đến!”

Lục Tiểu Phượng tựa hồ là nghĩ tới điều gì, căn bản không cách nào nhịn được ở cái kia một phần khoái hoạt, cả người như bệnh tâm thần giống như bình thường nở nụ cười thoải mái đầm đìa. Tựa hồ là đã nhận ra hoa đầy lâu trong lòng nghi hoặc. Lục Tiểu Phượng lúc này mới nếu có điều chỉ nói: “Vấn đề này… Ngươi một cái chuyên tình người như thế nào lý giải phong lưu một từ?”

Một cái là yêu hoa, một cái là gãy hoa.

“…”

Hoa đầy lâu không nói gì, mà là dựa vào trí nhớ thò tay cầm qua cắm ở bên cạnh hoa tươi, ôn nhu vuốt cánh hoa, tinh tế ngửi một chốc hương hoa. Lục Tiểu Phượng mặc dù không có nói thẳng, nhưng hoa đầy lâu nhưng lại đại khái suy đoán ra cái này nguyên do trong đó.

Đó là một cái lâm vào hồng trần, tại hồng nhan trong lăn qua lăn lại nam nhân.

Lưng đeo một thân, giãy giụa không được nam nhân.

Mà Lục Tiểu Phượng chỉ sợ cùng đối phương có kỳ quái quan hệ, bằng không mà nói Lục Tiểu Phượng sẽ không để cho cái kia Đan Phượng công chúa đi tìm người nam

nhân kia. Đối với Lục Tiểu Phượng mà nói, lớn nhất nguyên do là vứt bỏ một cái đại phiền toái. Đối với hắn hoa đầy lâu mà nói, nhưng lại thiếu đi một cái thiếu nữ dễ nghe thanh âm.

Hoa đầy lâu nghe qua quá nhiều thanh âm, dưới đáy lòng. Đối với cái kia thanh âm của thiếu nữ hắn có một loại khác trí nhớ.

Hơn nữa nếu là không có người nam nhân kia đột nhiên xuất hiện, dùng hoa đầy lâu đối với Lục Tiểu Phượng rất hiểu rõ, chỉ sợ sẽ là chuyên môn mời những người khác, vì hắn hỗ trợ. Tối thiểu nhất Lục Tiểu Phượng hội (sẽ) mời Vạn Mai sơn trang Tây Môn Xuy Tuyết.

Nhưng dưới mắt…

Lục Tiểu Phượng lại không có.

Tại trong trí nhớ, hoa đầy lâu không nhớ rõ Lục Tiểu Phượng có như vậy một cái không biết sâu cạn bằng hữu.

Làm như dưới đáy lòng rơi xuống cái gì quyết tâm, hoa đầy lâu đột nhiên mở miệng hỏi: “Hắn tên gì?”

“Ừ?”

Vui cười âm thanh im bặt mà dừng, Lục Tiểu Phượng để ly rượu trong tay xuống, quay đầu, nhìn về phía hoa đầy lâu. Chính diện chứng kiến chính là cái kia một đôi vô thần hai mắt. Sau nửa ngày, Lục Tiểu Phượng ngữ khí trầm thấp xuống. Nói: “Ngươi muốn gặp hắn?”

Lục Tiểu Phượng biết rõ, hoa đầy lâu tại lo lắng cho mình.

Hai người là bằng hữu. Là huynh đệ.

Có thể lấy mạng đổi người.

Tựa như hắn tới cứu hoa đầy lâu cùng nhau, mà hoa đầy lâu đồng lòng có thể vì hắn Lục Tiểu Phượng làm được như vậy.

Hoa đầy lâu không có lên tiếng, vẫn là bảo trì vừa rồi bộ dáng.

Trong phòng.

Hào khí tựu như vậy yên tĩnh trở lại.

Hồi lâu.

Quanh quẩn nổi lên thở dài một tiếng.

…

Cửa thành.

“Hôm nay thời tiết có chút quái a!”

Thủ vệ cửa thành binh sĩ đang tại nhàn rỗi vô sự trò chuyện.

“Có cái gì quái hay sao? Vạn dặm trời nắng, rất tốt thời

gian a!” Một gã khác binh sĩ đang tại kiểm tra đi vào cửa thành dòng người, dù sao nơi này là kinh thành, dưới chân thiên tử, cần phải chú ý đồ vật thật sự là quá nhiều.

“Không đúng a!”

“Ngươi nhìn cái vân…”

Nhưng mà một người lính khác tựa hồ là thấy được chuyện ly kỳ gì, dùng tay đụng đụng đối phương khôi giáp, chỉ vào phía nam chân trời nói ra.

“Nhìn cái gì?”

Không kiên nhẫn nói một câu, binh sĩ hay (vẫn) là ngẩng đầu nhìn phía chân trời, cái nhìn này, nhưng lại lại để cho hắn giật mình tại chỗ đó.

Tầm mắt đạt tới chỗ.

Bạch Vân trở mình lăn.

Phảng phất giống như vô số chuôi lợi kiếm tự Thiên Ngoại mà đến.

Chỉ một thoáng, hai tên lính đều không hẹn mà cùng rùng mình một cái, trời rất nóng ở bên trong, có nóng rực dưới ánh mặt trời chiếu sáng, hai người vẫn là cảm giác quỷ dị đến trên người của mình nhiều ra một phần rét lạnh hương vị.

Đúng lúc này.

Một thớt lao nhanh khoái mã tiến đến.

Trên lưng ngựa là một cái Lục Phiến Môn bộ khoái, nhưng bộ dáng của đối phương cực kỳ sốt ruột, trực tiếp phóng ngựa vọt vào cửa thành.

Hiển nhiên.

Là xảy ra chuyện gì làm cho người ta sợ hãi đại án.

Cả buổi sau.

Một phần xuất từ Lục Phiến Môn tin tức nho nhỏ tại người có ý chí bên tai quanh quẩn.

Hoa ngọc hiên trân tàng bảy mươi cuốn giá trị liên thành tranh chữ, trấn xa tám mươi vạn hai tiêu ngân, trấn đông bảo vệ một đám đồ châu báu, cát vàng sông chín vạn lượng vàng lá cùng với đông nam vương phủ mười tám hộc Minh Châu bị một người chỗ trộm.

Mà duy nhất lưu lại manh mối.

Là một bức mẫu đơn.

Dùng may vá thêu đi ra mẫu đơn.

Chương 011 : Sâu róm

Lục Phiến Môn.

Như thế kinh thiên đại án tự nhiên là chấn động toàn bộ Lục Phiến Môn, thậm chí liền trên triều đình người cũng có không ít người rất là kinh ngạc.

Lại để cho bọn họ kinh ngạc không phải trấn xa tiêu cục tiêu ngân bị đoạt, cái này số lượng tuy nhiên khổng lồ, nhưng đối với so về một chuyện khác đến, lại cũng không coi vào đâu. Đó chính là đông nam vương phủ mười tám hộc Minh Châu bị trộm. So về tiêu ngân đến, đối phương trực tiếp đem bàn tay vào vương phủ, đây càng là một loại thiên đại khiêu khích.

Đã có loại này khiêu khích, quan phủ kia há có thể đặt mình trong bên ngoài?

Huống chi, Vương gia bên kia cũng truyền đến áp lực.

Cuối cùng nhất, phần này áp lực toàn bộ chuyển dời đến Lục Phiến Môn trên người.

Với tư cách Lục Phiến Môn người tổng phụ trách, vì giải quyết cái này đại án, tất nhiên là lấy ra trên tay lợi hại nhất người, cũng là Lục Phiến Môn bên trong đệ nhất vương bài.

Ba trăm năm qua Lục Phiến Môn bên trong đệ nhất cao thủ, đệ nhất thiên hạ danh bộ —— Kim Cửu Linh.

Lại để cho chỗ hắn lý cái này đại án.

“…”

Trong tay giấy viết thư trong gió tung bay, ánh mắt đọc nhanh như gió đảo qua bên trên chữ, còn có cuối cùng cái kia che ở tín vĩ con dấu, Kim Cửu Linh nhìn sau nửa ngày, lúc này mới quay đầu đối với cái kia cung kính đứng ở bên cạnh bộ khoái, nói ra: “Ta đã biết!”

“Nói cho đại nhân!”

“Thuộc hạ nhất định không phụ sự phó thác, tra ra phía sau màn độc thủ!”

Trên mặt nhộn nhạo chính là nghĩa chính ngôn từ, thần sắc thập phần nghiêm túc chăm chú.

Trả lời một câu về sau, Kim Cửu Linh đưa mắt nhìn đưa tin bộ khoái ra ngoài, ngay sau đó người liền quay người hướng sau lưng cách đó không xa quan phủ đi đến.

Bước vào nha môn.

Kim Cửu Linh thể xác và tinh thần chui vào chỗ bóng tối, người đã không có trước khi dưới ánh mặt trời ôn nhã, toàn thân tản ra chính là một loại âm hàn chi khí. Khẽ cúi đầu, cái kia ẩn tại tóc dài ở dưới khóe miệng có chút giơ lên, liên lụy ra một tia lại để cho người cảm thấy phát lạnh vui vẻ.

Cái này bản án…

Nên ai đến bối nồi đâu này?

“Hừ hừ hừ!”

“Đã có!”

Trong đầu lóe lên rồi biến mất đêm hôm đó chứng kiến hồ sơ, bên trong vụ án không đầu mối ghi lại, đã sớm lại để cho hắn vì hôm nay vụ án phát sinh, làm đầy đủ chuẩn bị.

Trong lỗ mũi truyền tới chính là một hồi không ngớt hừ tiếng cười. Bất quá khi có người xuất hiện ở trước mặt hắn thời điểm, Kim Cửu Linh sắc mặt đã sớm khôi phục nguyên trạng, căn bản không có bất kỳ người nhìn ra chút nào không ổn.

Một phen bận việc sau.

Kim Cửu Linh người đã mang theo một đám bộ khoái khởi hành rồi.

Móng ngựa chạy gấp, tựu như là những bị kia trộm đâu người giống như bình thường sốt ruột.

Kinh thành.

Lục Tiểu Phượng mang theo bạn tốt của hắn hoa đầy lâu, đi tới Duyệt Lai khách điếm.

Đạp vào giữa phòng một khắc này.

Lục Tiểu Phượng cả người tựu sững sờ ở này ở bên

trong, kinh ngạc nhìn qua lấy hết thảy trước mắt.

Ngược lại là thân là mù lòa hoa đầy lâu cũng không có như Lục Tiểu Phượng ngốc ngẩn người. Bởi vì hắn nhìn không tới, nhìn không tới phát sinh trước mắt hết thảy.

"…"

Lục Tiểu Phượng biểu lộ có chút ngốc trệ, chén rượu trong tay là hắn theo hoa đầy lâu trong phòng mang đi ra đấy, một ly rượu ngon một đường đến một mực không nỡ buông. Nhưng là tại nhìn thấy phát sinh trước mắt cảnh tượng về sau, chén rượu trong tay của hắn ầm ầm rơi xuống đất.

Tại chén rượu rơi xuống đất một sát na kia. Lục Tiểu Phượng phản ứng đi qua, chân nhất câu, trực tiếp đem chén rượu lại chọn trở về trên tay, cả cái động tác như Lưu Vân đi nước, dấu diếm chút nào tiếng vang.

"Như thế nào đâu này?"

Mặc dù là như vậy, nhưng Lục Tiểu Phượng động tác sinh ra thanh âm hòa khí lưu bắt đầu khởi động hay (vẫn) là đã rơi vào hoa đầy lâu trong tai, khiến cho hắn có chút kỳ quái dò hỏi.

"Không có chuyện!"

"Vẫn là lại lần nữa chứng kiến đối phương, không có chính mình trong tưởng tượng cái kia giống như luống cuống tay chân, để cho ta thất vọng không thôi!"

Ngoài miệng đáp trả đứng ở phía sau hoa đầy lâu mà nói. Lục Tiểu Phượng nhưng lại không ngừng hướng Nhạc Duyên đập vào ánh mắt, ý bảo đối phương thu thập hạ trước mắt cục diện.

Trong tầm mắt.

Quần áo rơi xuống đất, Đan Phượng công chúa lấy trên thân, đầu tựa vào Nhạc Duyên chỗ hạ thân.

Đây cũng là Lục Tiểu Phượng đạp vào giữa phòng thời điểm. Nhìn thấy cái thứ nhất cảnh tượng. Tình cảnh này, lúc này lại để cho Lục Tiểu Phượng chấn kinh rồi, một đôi con mắt thiếu chút nữa trực tiếp tóe ra hốc mắt.

“! ! !”

Lục Tiểu Phượng đột nhiên xâm nhập, lại để cho Đan Phượng công chúa rất là ngoài ý muốn. Càng cảm giác hoảng sợ ngượng ngập.

Há mồm.

Đan Phượng công chúa tựu muốn một tiếng thét kinh hãi, nhưng không chờ nàng phát ra chút nào thanh âm, liền cảm thấy trong miệng nhiều hơn một cái nóng hầm hập đồ vật. Trực tiếp đem thanh âm của nàng cho ngăn ở cổ họng nhi, không cách nào phát ra tới.

Thứ này?

Không phải cái kia!

Ngẩng đầu, Đan Phượng công chúa nhìn thấy chính là không có chút nào biểu lộ biến hóa, vẫn đang cái kia một bức lạnh nhạt như nước bộ dáng, mà hắn thì là vươn ngón trỏ, ngón tay giữa đầu đặt ở trong miệng của nàng. Vừa mới, chắn lấy miệng của nàng, đúng là Nhạc Duyên ngón trỏ.

Tại Lục Tiểu Phượng nhìn không tới góc độ, Đan Phượng công chúa cái kia một đôi như nước giống như bình thường con mắt loan…mà bắt đầu, lộ ra một tia cười ngọt ngào, trong miệng chiếc lưỡi thơm tho càng là nhẹ nhàng liếm lấy một chốc Nhạc Duyên đầu ngón tay, toàn thân tản ra một loại mị ý.

“…”

Phát giác được dưới thân nữ tử mờ ám, Nhạc Duyên không có lên tiếng, chỉ là trái duỗi tay ra, cái kia rơi trên mặt đất quần áo đã hấp tại trên tay, giơ tay lên, quần áo đã che trùm lên Đan Phượng công chúa trên người.

Đương Đan Phượng công chúa thu thập xong về sau, Nhạc Duyên lúc này mới quay đầu, mở miệng nói ra: “Mấy ngày không gặp, không nghĩ tới ngươi hay (vẫn) là rãnh rỗi như vậy!”

Nói tới chỗ này, Nhạc Duyên ánh mắt như ngừng lại Lục Tiểu Phượng chén rượu trong tay bên trên.

“Ha ha!”

Lục Tiểu Phượng tức cười cười cười, dùng tiếng cười che đậy Đan Phượng công chúa mặc quần áo thanh âm,

ánh mắt nhưng lại tả hữu đánh giá Nhạc Duyên, còn có cái kia đầy mặt đỏ bừng Đan Phượng công chúa. Ánh mắt thu hồi, Lục Tiểu Phượng trừng mắt liếc Nhạc Duyên, ngoài miệng nhưng lại nói ra: “Ta có một người bạn muốn nhận thức ngươi, ta là muốn giới thiệu ngươi cùng hắn nhận thức một chốc!”

“Úc!”

Gật gật đầu, Nhạc Duyên ánh mắt đã lướt qua Lục Tiểu Phượng thân hình, trông thấy cái kia đứng ở bên ngoài yên tĩnh chờ hoa đầy lâu, Lục Tiểu Phượng bằng hữu nhiều, chính thức tri tâm bằng hữu nổi danh cũng không nhiều, tựu như vậy mấy cái.

Mà đứng ở bên ngoài cái kia một thân yên tĩnh khí tức, còn có tao nhã tư thái, tại Lục Tiểu Phượng trong bằng hữu không thể nghi ngờ chỉ có một người có được.

Đó chính là hoa đầy lâu.

“Vậy bây giờ đâu này?”

“Ta không muốn!”

Hai câu ngắn gọn đối thoại, công bố Lục Tiểu Phượng giờ phút này cái loại nầy nhức cả trứng tâm tính.

Hắn nhận thức Đan Phượng công chúa.

Bởi vì hoa đầy lâu mà nhận thức.

Đối phương chính là kim bằng vương triều hậu nhân, đối

phương tìm chính mình muốn đúng là cần giúp bọn hắn báo thù, thậm chí còn dùng hoa đầy lâu làm trả thù lao. Cho nên, hắn đi gặp người phía sau, cũng biết Đan Phượng công chúa thân phận chân chính.

Chỉ là vì giải quyết phiền toái, Lục Tiểu Phượng dùng cái kia khẩu tài trực tiếp đem phiền toái ném cho Nhạc Duyên.

Đã dứt bỏ phiền toái, coi như là cho Nhạc Duyên tìm tìm phiền toái.

Lục Tiểu Phượng là một cái trọng tình nghĩa người.

Nhưng bụng hắc bắt đầu. Đồng lòng không thể khinh thường.

Chỉ là dù thế nào dạng, Lục Tiểu Phượng cũng không ngờ rằng chính mình nhìn thấy sẽ là như vậy một bộ tràng cảnh.

Quá là nhanh!

Không có lẽ nhanh như vậy!

Cho dù là Lục Tiểu Phượng lại có chuẩn bị tâm lý, lại cũng không ngờ rằng chính mình hội kiến đến như thế một màn.

Chẳng lẽ lại là Nhạc Duyên đang ép bách?

Bất quá nghĩ lại gian, Lục Tiểu Phượng liền lại không nhận ý nghĩ này, lập tức liền nghĩ tới một cái khác

nguyên do.

Đan Phượng công chúa khẩn cầu.

Đối lập khởi hắn Lục Tiểu Phượng đến, Nhạc Duyên chỉ có một người, người bên ngoài căn bản không biết hắn nền tảng, cho dù là hắn Lục Tiểu Phượng, thực sự không biết, chỉ có trong nội tâm tồn tại một loại kỳ lạ cảm giác. Hơn nữa. So về hắn đến, Nhạc Duyên căn bản lại để cho người sờ không được nền tảng.

Hiển nhiên.

Đan Phượng công chúa cũng không cách nào bắt lấy Nhạc Duyên chân đau.

Có một điểm hắn Lục Tiểu Phượng có thể khẳng định chính là, Đan Phượng công chúa người tất nhiên đã cùng Nhạc Duyên đã giao thủ rồi, kết quả của nó không cần nói cũng biết.

Lục Tiểu Phượng phỏng đoán cũng không sai, Đan Phượng công chúa quả thật làm cho người ra tay thăm dò qua.

Chỉ là thử kết quả, làm cho nàng quá mức khiếp sợ.

Nàng ba thủ hạ, coi như là giang hồ cao thủ.

Mặc dù là đối mặt Lục Tiểu Phượng thời điểm, cũng sẽ không như vậy sư thái.

Ba người đối mặt Nhạc Duyên thời điểm, dĩ nhiên là

không dám khởi ra tay tâm tư. Chỉ có lưu lại một thân mồ hôi lạnh.

Bất quá kết quả này, nàng rất ưa thích.

Cuối cùng ở đằng kia câu ‘Vậy ngươi dựa vào cái gì lại để cho ta giúp ngươi’ mà nói xuống, Đan Phượng công chúa sửng sốt.

Chỉ là dã tâm của nàng cuối cùng quá lớn, vì mục tiêu nàng có thể đánh bạc hết thảy. Đang làm nũng khẩn cầu đều không có dùng về sau, như vậy nàng chỉ còn lại có cùng nhau tiền vốn.

Cái kia, liền là mình.

Kế tiếp tự nhiên không cần nói cũng biết, chỉ là không có ngờ tới Lục Tiểu Phượng hội (sẽ) mang theo hoa đầy lâu đột nhiên đến thăm. Trực tiếp gặp được trước mắt một màn này.

Người nhuốm máu đào hương.

Hoa đầy lâu.

Bất đồng Sở Lưu Hương yêu giặt rửa cánh hoa tắm, hoa đầy lâu là một cái yêu hoa chi nhân.

Trên người hắn chỗ mang theo chính là hoa tươi lưu lại mùi thơm, khiến cho gặp người tựu như là gặp được bách hoa.

Tại Lục Tiểu Phượng giới thiệu. Hoa đầy lâu cùng Nhạc

Duyên nhận thức.

Trong phòng.

Hoa đầy ôm vào cùng Đan Phượng công chúa hai người chuyện phiếm.

Mà Lục Tiểu Phượng thì là kéo lấy Nhạc Duyên đi nơi khác, hai người nói nhỏ nói…mà bắt đầu.

“Ngươi cố ý hay sao?”

Tinh tế suy tư một chốc, Lục Tiểu Phượng cảm thấy dùng Nhạc Duyên năng lực không có khả năng nghe không được nhóm người mình tiến đến, hiển nhiên hắn làm như vậy lại để cho chính mình cố ý nhìn thấy lúc trước một màn kia. Tại mở miệng hỏi vấn đề này thời điểm, Lục Tiểu Phượng khóe mắt quét nhìn thì là đánh giá xa xa cùng hoa đầy lâu chuyện trò vui vẻ Đan Phượng công chúa.

Hai người thoạt nhìn rất là xứng!

“Đây là hồng nhan họa thủy!”

Nhạc Duyên cúi đầu, uống trà, tỏ vẻ cái này không liên quan chuyện của mình.

“Cho nên ngươi tựu xin vui lòng nhận cho đâu này?”

“Chưa nghe nói qua vợ của bạn không thể lấn sao? Cũng không phải là không khách khí!”

Lục Tiểu Phượng cổ liếc tròng mắt, trừng mắt Nhạc Duyên. Là chính bản thân hắn còn không nhiều lắm sự tình, có thể Lục Tiểu Phượng biết rõ hoa đầy lâu đối với Đan Phượng công chúa có ấn tượng rất không tồi, thậm chí… Tại ngắn gọn trao đổi ở bên trong, hoa đầy lâu nội tâm đã dậy rồi tí ti tình cảm.

Chính mình là giải quyết phiền toái, nhưng không phải muốn kết quả này.

“Là ngươi đưa tới!”

Nhạc Duyên một câu trực tiếp đem Lục Tiểu Phượng một bụng nóng tính toàn bộ cho ngăn ở trong bụng.

“…”

Lục Tiểu Phượng hai tay nắm tay lại buông ra, quả thực xoắn xuýt…mà bắt đầu.

“Tốt rồi!”

“Không nói đùa!”

Gặp Lục Tiểu Phượng cái kia một bộ xoắn xuýt, phiền muộn vô cùng bộ dạng, Nhạc Duyên nghĩ đến có chút buồn cười, cũng là không đang tiếp tục trêu đùa đối phương, mà là rất nghiêm túc nói ra: “Đây là một cái không đơn giản nữ nhân!”

“Ừ?”

“Nếu nói là hoa đầy lâu là một đóa hoàn mỹ hoa, như

vậy Đan Phượng công chúa vẫn là cái này đóa hoa bên trên một chỉ Hồ Điệp!”

Nhạc Duyên gặp hoa đầy lâu lần đầu tiên, ấn tượng quả thực không tệ.

Đây là một cái làm cho nam nhân đều cảm thấy tri kỷ nam nhân, là một cái đáng giá thổ lộ tình cảm bằng hữu.

Hoa tươi!

Hồ Điệp!

Hai người đối lập Lục Tiểu Phượng nghe minh bạch, hình dung hoa đầy lâu tốt đẹp người tự là có thể nói như vậy, chỉ là Lục Tiểu Phượng trong lời nói không đúng chỗ nào.

“Có thể ngươi chớ để đã quên, Hồ Điệp đời trước là xấu xí sâu róm!”

Trong tươi cười, Nhạc Duyên nói như thế: “Nhà của ta tuy nhiên cũng có vài chỉ sâu róm, có thể so sánh nàng muốn xinh đẹp nhiều hơn!”

Lời này…

Nghe vậy.

Lục Tiểu Phượng trong khoảng thời gian ngắn sợ run.

Chương 012 : Bảo tàng

Sâu róm.

Lục Tiểu Phượng lần đầu tiên nghe gặp có người dùng loại sinh vật này đến đối với mỹ nhân làm đánh giá.

Nhưng hắn là người phương nào?

Chỉ có điều hơi chút làm kinh sợ một phen, đã hiểu Nhạc Duyên theo như lời câu nói kia âm thầm che dấu hàm nghĩa.

Hồ Điệp là thẩm mỹ.

Nhưng Hồ Điệp đời trước… Sâu róm, nhưng lại xấu xí đấy, hơn nữa có độc triết người.

Trên đời có độc vật vô số loại, có vô sắc vô vị đấy, cũng có kịch độc thấm người đấy, nhưng ở thế gian này vạn chủng độc vật ở bên trong, đều tồn tại một cái không thay đổi độc —— nhân tâm.

Mà ở trong lòng người, lòng của nữ nhân càng lớn một bậc.

“…”

Ánh mắt thu hồi, nghiêng đầu nhìn ra xa hướng cái kia cùng hoa đầy lâu ngồi cùng một chỗ nói chuyện phiếm Đan Phượng công chúa, gặp cái này mỹ mạo nữ tử đang tại nhẹ giọng cười cười nói nói cùng hoa đầy lâu

vui vẻ bàn về cái gì, Lục Tiểu Phượng đã trầm mặc.

Liếc chứng kiến.

Hơn nữa trước khi cách làm, Lục Tiểu Phượng liền biết rõ Đan Phượng công chúa là một cái làm mục đích không đạt ` không ` sai ` tiểu thuyết ` mục đích không bỏ qua nữ nhân.

Nữ nhân như vậy, chính thức tâm địa há sẽ cỡ nào thiện lương?

Chỉ sợ, tại có chút lúc cần thiết, nàng có thể hi sinh bất cứ người nào. Chỉ là duy nhất để cho Lục Tiểu Phượng có chút sốt ruột chính là hoa đầy lâu đối với Đan Phượng công chúa ấn tượng rất tốt, mà ở hoa đầy lâu trước mặt, Đan Phượng công chúa tựa hồ lại nhớ tới sảng khoái sơ bộ dáng.

“Yên tâm!”

“Ta phản đối nàng thế nào!”

Tựa hồ là đã nhận ra Lục Tiểu Phượng trong nội tâm suy nghĩ, Nhạc Duyên nếu có điều chỉ nói: “Nếu là ở nơi khác, có thể sẽ ra một ít theo lý thường nên vấn đề, nhưng ở cái này Duyệt Lai khách điếm… Ta sẽ không!” Bản thân ở chỗ này là bọn người, nếu là bị phát hiện chuyện như vậy, kết quả kia tự nhiên không cần nói cũng biết.

Hơn nữa…

Tương đối, như thượng quan Phi Yến nữ nhân như vậy… Nàng lòng đố kỵ quá lớn.

Bất đồng Loan Loan.

Lại càng không cùng Mạc Sầu.

Thượng quan Phi Yến từ đầu đến cuối đều chỉ là vì chính mình, vì dã tâm của mình, cũng lòng đố kỵ. Có lẽ tại xấu trình độ bên trên so ra kém bản thân thân là ma nữ Loan Loan, thậm chí trên giang hồ thanh danh cũng so ra kém Xích Luyện Tiên Tử, nhưng nàng vì địa vị. Vì mưu đoạt của bảo, sát hại chính mình Đường tỷ cách làm, lại cũng không lại để cho người đồng ý.

Nhạc Duyên không biết chính thức thượng quan Đan Phượng là dạng gì nữ nhân, nhưng có một điểm có thể khẳng định chính là nàng so sánh với quan Phi Yến chỉ sợ là muốn đơn thuần quá nhiều.

Nếu thật là thượng quan Đan Phượng, chỉ sợ cuối cùng nhất nàng hội (sẽ) hoa đầy lâu cùng một chỗ, nhưng thượng quan Phi Yến bằng không thì, hết thảy đều chẳng qua là lợi dụng đối tượng, thậm chí bản thân cũng thế. Đối phương vì mục đích, vì cái kia phần kim bằng bảo tàng, tại chính mình một câu kia lời nói hạ cởi quần áo một khắc này. Thượng quan Phi Yến đã bị Nhạc Duyên định tính rồi.

“Cái kia vừa mới…”

Lục Tiểu Phượng không có suy nghĩ vật gì đó khác, ngược lại là xoắn xuýt lấy lúc trước chứng kiến đến

tràng cảnh.

Đối với cái này.

Nhạc Duyên không có trả lời, chỉ là chậm rãi duỗi ra một đầu ngón tay.

“A…!”

Lục Tiểu Phượng một tiếng kinh ngạc ở bên trong, ánh mắt đã rơi vào Nhạc Duyên cái kia căn dựng thẳng lên trên ngón trỏ.

Nháy mắt mấy cái, Lục Tiểu Phượng thoả mãn nở nụ cười.

Mặc kệ Đan Phượng công chúa như thế nào, chỉ cần không tổn thương hoa đầy lâu, hắn Lục Tiểu Phượng cũng đương làm như không thấy rồi.

Đem vấn đề này tạm thời tính áp ở sau ót, Lục Tiểu Phượng nhưng lại đột ngột nhấc lên hôm nay trong kinh thành nhấc lên sóng cả tin tức —— tú hoa đại đạo.

“Ngươi đối với cái này thấy thế nào?”

“Xem dạng như vậy, mỗi một chỗ đều lưu lại hoa mẫu đơn. Động thủ chi nhân ngược lại là hảo tâm tư!”

Lục Tiểu Phượng một tay nắm bắt tự cái cái cằm, một bên như có điều suy nghĩ nói: “Không kiêng nể gì cả, những bị này trộm tiền tài ngân lượng cũng không phải là số lượng nhỏ.” Lục Tiểu Phượng, trong lòng có chút

kỳ quái. Trộm cắp nhiều như vậy tiền tài ngân lượng, đều khiến người cảm giác không đơn giản như vậy.

Là một người?

Hay (vẫn) là một tổ chức?

Nếu là một người, tại Lục Tiểu Phượng trong trí nhớ có như vậy năng lực người cũng không có mấy người, bạn tốt của hắn Tư Không Trích Tinh xem như có cái này năng lực. Nhưng Lục Tiểu Phượng nhưng lại biết rõ Tư Không Trích Tinh sẽ không thêu hoa. Càng sẽ không thêu cái kia mẫu đơn.

Cảm giác này, giống như là nữ nhân gây nên.

Hồng Hài Tử?

Tự là không thể nào!

"…"

Nghiêng đầu nhìn thoáng qua Lục Tiểu Phượng, Nhạc Duyên thừa nhận đối phương tại giao hữu phương diện ngược lại là rộng lớn. Bất đồng chính mình. Cái này tú hoa đại đạo bản án bất quá là vào hôm nay ở kinh thành xuất hiện tin tức, nhưng ở Lục Tiểu Phượng chỗ đó lại đã đại khái đã biết không ít tình huống.

Kỳ thật.

Nhạc Duyên đồng lòng có chút kỳ quái.

Đó chính là Kim Cửu Linh trộm những vàng bạc này tài bảo đến tột cùng đi nơi nào?

Có một loại cảm giác, Nhạc Duyên cảm thấy cái này Kim Cửu Linh bất quá là người bày ra trên mặt bàn người, tuy nhiên hắn bản thân phi thường lợi hại, nhưng chỉ sợ hắn cuối cùng nhất bất quá là một con cờ. Nghĩ đến Kim Cửu Linh, nghĩ đến hắn xưng hô tú hoa đại đạo… Lập tức, Nhạc Duyên sắc mặt biến được kỳ quái.

Thêu hoa…

Tú hoa châm!

Sẽ không phải, hắn cùng với tiểu nha đầu là quan hệ như thế nào?

Nếu không là Lục Tiểu Phượng đột nhiên nhắc tới, Nhạc Duyên tạm thời tính sẽ không muốn vấn đề này, nhưng ở Lục Tiểu Phượng nhấc lên tú hoa đại đạo về sau, nhưng lại lại để cho Nhạc Duyên đột ngột khá hơn rồi quá nhiều đồ vật cần suy nghĩ.

Ngay tại Nhạc Duyên cùng Lục Tiểu Phượng thảo luận thời điểm, một nơi khác.

Bị nghiên cứu thảo luận người trong cuộc —— đệ nhất thiên hạ danh bộ, Kim Cửu Linh đang tại đem người triển khai điều tra.

“Đây cũng là tú hoa đại đạo chỗ trộm lấy tiêu ngân chỗ?”

Trên mặt đất còn còn sót lại lấy máu tươi dấu vết, bất

quá bởi vì thời gian quá dài, cho dù là chúng bộ khoái phế đi lão đại sức lực lực, cũng mới tại một chỗ so sánh ẩn nấp chỗ, phát hiện còn sót lại màu nâu đen dấu vết. Eo khoá trường đao, một thân bộ khoái trang phục Kim Cửu Linh giờ này khắc này chính nửa ngồi chồm hổm trên mặt đất, bắt đầu kiểm tra trước mắt dấu vết.

Dùng bảy mươi hai châm thêu ra ba mươi sáu cái mù lòa.

Đây cũng là Lục Phiến Môn theo trong tiêu cục những người trong cuộc kia miệng ở bên trong lấy được tin tức xác thật.

“Bất quá cũng tốt!”

“Ta đã tìm được đối tượng!”

Trong nội tâm ý niệm trong đầu hiện lên, tại làm xuống bản án một khắc này, Kim Cửu Linh đã tại vì chính mình tìm kiếm đường lui. Bất quá đường lui của hắn không phải cái gọi là lẩn trốn, mà là chuyển di mục tiêu phương hướng, lại để cho người trên lưng cái này một cái nồi đen.

Hắn, từ đầu đến cuối đều là đệ nhất thiên hạ danh bộ.

Là quan phủ người.

Đương nhiên.

Cái này chịu tiếng xấu thay cho người khác đối tượng, cũng không thể đơn giản.

Đơn giản người, không cách nào làm xuống lớn như vậy án, cũng không cách nào giải thích nhóm này tài bảo hạ lạc.

Nhưng ở trong khoảng thời gian này đến, điều tra hồ sơ, cùng với chính mình nữ nhân kia… Những đã này lại để cho Kim Cửu Linh tìm kiếm được tốt nhất chịu tiếng xấu thay cho người khác đối tượng.

Đó chính là Hồng Hài Tử.

Một bên cùng bên người bọn bộ khoái tiến hành điều tra, một bên Kim Cửu Linh dưới đáy lòng bắt đầu suy tư về. Nhiều như vậy tiền tài tuy nhiên thoạt nhìn số lượng không nhỏ, đối với người bình thường mà nói. Cái kia có thể nói là sổ cuộc đời đều không thể muốn

tài phú.

Nhưng đối với có ít người mà nói, lại không gì hơn cái này.

Kim Cửu Linh biết rõ, sư đệ của hắn gởi thư nói mình chênh lệch tiền, hắn số lượng hiển nhiên là thật lớn đấy, cho dù là những tiền tài này tụ cùng một chỗ, chỉ sợ cũng không quá đáng là giải quyết hết một bộ phận phiền toái.

Vương phủ là có tiền.

Nhưng trong thiên hạ, từng vương phủ cơ hồ đều rơi vào triều đình trong tầm mắt.

Những người của Cẩm y vệ kia cũng không phải là bài trí.

Từng có từng đã là Yến vương với tư cách thành công ví dụ, cho nên những thứ khác Vương gia đều là Cẩm Y vệ trọng điểm chú ý đối tượng. Nhất là Yến vương sau khi thành công, càng là dùng bản thân làm thí dụ tử, càng phát ra chú trọng chú ý những nhàn tản này tại bên ngoài các vương gia.

Cho nên. Tại triều đình trong mắt, vương phủ ngươi có thể có tiền, nhưng tuyệt đối không thể trộn lẫn trên quân sự mặt đồ vật.

Bằng không mà nói, chỉ có một kết quả.

Cho nên, mặc dù là vương phủ có tiền, nhưng là không thể bị mắt sáng tăng thêm lòng dũng cảm chuyển đến những địa phương khác.

Nếu muốn muốn chính thức giải quyết, chỉ sợ cần một cái cũng đủ lớn bảo tàng.

Chỉ là…

Dưới mắt cái này bảo tàng, đến tột cùng ở nơi nào đâu này?

Ngẩng đầu.

Kim Cửu Linh nhìn về chân trời mặt trời, tâm tư lại đã sớm hướng về những địa phương khác.

Mà ở bốn phía mặt khác bộ khoái trong mắt. Nhìn thấy đúng là tôn kính đệ nhất thiên hạ danh bộ đại nhân tại tập trung tinh thần suy tư bộ dáng,

…

“Ngươi đã đáp ứng Đan Phượng công chúa?”

Lục Tiểu Phượng tại nói ra một thanh dưới mắt khiếp sợ rất nhiều người tú hoa đại đạo chi án về sau, hắn lại lại lần nữa đem chủ đề chuyển đến Đan Phượng công chúa trên người.

“Ngươi nói cái kia bảo tàng?”

Nhạc Duyên nếu có điều chỉ nói.

“Chẳng lẽ lại ngươi đối với nó có hứng thú?”

Lục Tiểu Phượng gặp Nhạc Duyên sắc mặt kỳ quái, không khỏi hỏi.

“A!”

Mỉm cười. Nhạc Duyên không có trả lời.

Ngay tại Lục Tiểu Phượng muốn tiếp tục hỏi thăm thời điểm, đột nhiên nhìn thấy Nhạc Duyên sắc mặt khẽ giật mình, mãnh liệt đứng lên.

Ánh mắt xuyên thấu qua cửa sổ, hướng về phía chân trời.

Chỗ đó Bạch Vân trở mình lăn.

Dịu dàng mà đến.

“? ? ?”

Mê hoặc Lục Tiểu Phượng ánh mắt cũng theo nhìn đi ra ngoài. Đồng lòng hắn cũng nhìn được cái kia trở mình lăn không thôi Bạch Vân, không hiểu người cũng là sững sờ.

Cùng lúc đó.

Cửa thành.

Tại một đám người hộ vệ xuống, hai chiếc xa hoa xe ngựa trước mặt mà vào.

Gió thổi qua.

Thổi bay cái kia bên trên bức màn.

Rầm rầm trong tiếng.

Lộ ra người ở bên trong ảnh.

Đi ở phía sau trong xe ngựa là một người nam nhân. Một người mặc áo trắng nam nhân.

Một bộ tóc dài xỏa vai tùy ý trát ở sau ót, tại trên đầu gối của hắn thì là hoành để đó một thanh trường kiếm, cả người như là Hàn Băng giống như bình thường ngốc

trong xe ngựa, vẫn không nhúc nhích, nhộn nhạo lấy một cỗ lại để cho người cảm thấy trái tim băng giá lãnh ý.

Cho dù là phong, tại thổi bay bức màn một sát na kia, cũng bị cái này cổ lãnh ý đông lạnh xuống dưới, lập tức nhấc lên bức màn lại lại lần nữa khôi phục nguyên trạng.

Mặc dù là người qua đường có trong lúc lơ đãng thấy được người trong xe ngựa, cũng là bị cái này cổ không hiểu hàn ý cho làm cho không dám đi nhìn.

Mà ở phía trước trên xe ngựa.

Đồng lòng là cái này một hồi Thanh Phong, cũng thổi bay này bức màn.

Bất quá cùng đằng sau trên xe ngựa bất đồng.

Cái này trong xe ngựa có chút xa hoa thoải mái dễ chịu, bày ở chính giữa chính là một cái bàn nhỏ.

Bàn nhỏ bên trên.

Bầy đặt vô số quà vặt, đó là một đường đến ở các nơi tìm được vị ngon nhất ngon miệng đồ ăn. Mà ở trước bàn, thì là một cái thân hình xinh đẹp mỹ diệu nữ tử đang tại tập trung tinh thần nhấm nháp lấy những mỹ thực này.

Khóe miệng dính bánh ngọt.

Trên mũi càng là rơi lấy một khỏa hắc hạt vừng.

Cả người vùi đầu trong lúc.

Nàng toàn bộ chú ý lực đều đặt ở trước mắt những đồ ăn này bên trên, đối với những thứ khác hết thảy đều không quan tâm chút nào.

Cho dù là gió nhẹ nhấc lên bức màn, lại để cho người nhìn đã đến bên trong cảnh tượng, nhưng đây hết thảy cũng không có ở ý.

Mà lên đỉnh đầu bầu trời.

Không có người đi nghi hoặc, tại theo xe ngựa vào thành, cái kia bổ thiên lấp mặt đất Bạch Vân cũng tại thời khắc này mang tất cả nửa cái bầu trời, xe ngựa đi qua đường xá giờ này khắc này toàn bộ đều biến mất tại trong âm u.

Bạch Vân độ cao, là lạnh.

Bạch Vân phía dưới, là ám.

Chương 013 : Khổng Tước Linh băng phách ngân châm (thượng)

Kinh thành.

Ánh mắt rất nhiều người đều nhìn phía bầu trời.

Thiên.

Ở đằng kia vân ai che đậy xuống, toàn bộ trở nên râm mát bắt đầu.

“…”

Duyệt Lai khách điếm.

Đứng tại phía trước cửa sổ, Lục Tiểu Phượng nhìn xem cái kia đột biến thời tiết, cũng có chút ngoài ý muốn. Tuy nhiên dưới mắt thời tiết hay thay đổi, như là hài đồng mặt, người bình thường có lẽ chỉ là cảm thấy đây chỉ là bình thường thời tiết biến hóa, nhưng ở Lục Tiểu Phượng trong mắt lại không phải như thế.

Vân mặc dù bạch, nhưng đã có hắc dấu hiệu.

Hơn nữa, có một loại mây đen áp thành thành dục tồi cảm giác áp bách.

“Trời muốn mưa!”

Nhìn sau nửa ngày, đứng tại Nhạc Duyên một bên Lục Tiểu Phượng đột nhiên cấp ra như vậy một cái trả lời.

“Ta trước cùng hắn trở về!”

“Sẽ không quấy rầy rồi!”

Quay đầu lại, Lục Tiểu Phượng tùy ý nói một câu về sau, cái này liền đi tới này đang tại cùng Đan Phượng công chúa đàm tiếu hoa đầy lâu, hai người cáo từ ra ngoài. Mà Đan Phượng công chúa tự nhiên đồng lòng cũng không tiện lại lần nữa ở tại chỗ này.

Nàng biết rõ.

Chính mình vừa mới cách làm, đã rơi vào Lục Tiểu Phượng trong mắt, đã lại để cho hình tượng của nàng nhận lấy ảnh hưởng.

Nàng dưới mắt cần làm đúng là đem chính mình phần này hình tượng vãn hồi đến, bất luận là nói dối, hay là giả lời nói. Chỉ cần đạt thành mục đích, là xong. Đến tại cách làm của mình ngoài chăn người nhìn thấy, nội tâm của nàng ở bên trong có suy đoán, nhưng cũng không dám biểu hiện ra ngoài.

Đương Đan Phượng công chúa đã đi ra Duyệt Lai khách điếm về sau, tại khách điếm trong hành lang chờ Liễu Dư Hận, Tiêu Thu Vũ, cùng Độc Cô phương ba người cũng đồng lòng bứt ra rời đi.

Ba người hội (sẽ) nháo sự, nhưng ba người tuyệt đối sẽ

không tại Duyệt Lai khách điếm nháo sự.

Hành tẩu giang hồ, chỉ cần hơi có chút nhãn lực kình người, đều biết hiểu cái này khách điếm cũng không đơn giản. Tuy nhiên không sợ, nhưng cũng không có tất yếu đi trêu chọc phiền toái.

Rất nhanh.

Trong phòng người liền tản ra mà không.

Độc lưu lại một trận hương hoa.

Còn có còn sót lại một hồi mùi rượu, cùng với một đám mờ ảo mùi thơm của nữ nhân.

Mảnh ngửi ngửi những hỗn hợp này lên hương vị, Nhạc Duyên không có chút nào động tác, chỉ là yên tĩnh đứng ở nơi đó, lẳng lặng cùng đợi cái gì.

Trong thành.

Hai chiếc xa hoa xe ngựa giữa đường mỗi người đi một ngả.

Một chiếc xe ngựa hướng trong kinh thành khách sạn lớn nhất phương hướng mà đi. Mà đổi thành bên ngoài một cỗ thì là hướng phía một phương hướng khác.

Đương xa hoa xe ngựa đến đến khách sạn phía trước thời điểm, sớm đã đợi chờ điếm tiểu nhị bọn người lập tức ôm lấy tiến lên, tiếp đãi khởi xuống xe người đến. Đứng tại gian phòng của mình cửa sổ Nhạc Duyên tắc

thì kinh ngạc đem ánh mắt hướng xuống mặt rơi đi.

Tính tính toán toán theo Công Tôn Lan điều tra có được trong tin tức, nghĩ đến cũng đến rồi kết quả thời điểm.

Bởi vì đối phương căn bản cũng không có che dấu, mà là dùng một loại ngoại nhân không biết rõ gióng trống khua chiêng phương thức, tại ẩn ẩn nói cho hắn biết người, nàng đang tìm người.

Cho nên ——

Bị Nhạc Duyên khống chế trong tay Hồng Hài Tử muốn đạt được một ít tin tức cũng không khó.

Hơn nữa quá trình muốn so với Nhạc Duyên muốn dễ dàng quá nhiều.

Hồi lâu không thấy, Nhạc Duyên cũng rất muốn biết hai người lại lần nữa gặp mặt sẽ là loại nào tình cảnh.

Trong tầm mắt.

Xa hoa xe ngựa màn cửa bị người xốc lên.

Một cái đang mặc áo trắng nam nhân đi từ trên xe xuống, tại trên tay phải của hắn thì là cầm một thanh trang trí rất bình thường kiếm. Kiếm cùng người, không phải cùng một cái phong cách.

Người. Xa hoa.

Kiếm nhưng lại đơn giản đến lại để cho người cảm giác

được một loại lạnh.

Trên người áo trắng không nhiễm một hạt bụi.

Một đầu tóc dài tức thì bị tinh xảo buộc ở phát quan ở bên trong, còn lại thì còn lại là tùy ý khoác trên vai ở sau ót. Cả người toàn thân bốn phía tản ra một loại khác mờ ảo hương vị, mà ở hắn xuống xe một khắc này, cũng đã có người chuyên môn kéo lấy thảm trải tại trên mặt đất, sau đó càng là trải lên hoa tươi, người lúc này mới xuống xe ngựa.

Đặt chân hắn bên trên.

Chậm rãi bước vào trong đó.

Đây là một cái tuấn tú đến lại để cho người cảm giác được cô độc nam nhân.

Tại bước vào khách điếm một khắc, nam tử đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt hướng phía trên nhìn lại.

Ánh mắt tại thời khắc này va chạm.

Tranh!

Mà áo trắng nam tử trên tay Trường Kiếm càng là phát ra ẩn ẩn đua tiếng âm thanh.

Sau nửa ngày.

Hai tầm mắt của người riêng phần mình thu hồi.

Nhạc Duyên nghiêng người đứng ở cửa sổ, đem ánh mắt quăng hướng về phía xa xa. Trong nội tâm có chút kinh ngạc.

Cái này cỗ xe ngựa…

Theo cái kia phát ra mùi thơm ở bên trong, đây là một cỗ nữ tử xe ngựa, cái kia mùi thơm tất nhiên là Nhạc Duyên quen thuộc tiểu mỹ nhân tràng chủ. Nhưng xuống xe lại cũng không là nàng, mà là Bạch Vân thành chủ Diệp Cô Thành. Hiển nhiên là giữa đường. Người thay đổi xe.

Hơn nữa Diệp Cô Thành vào kinh, nói trước.

Tiểu mỹ nhân tràng chủ ở cái thế giới này hội (sẽ) tìm kiếm Diệp Cô Thành, điểm này Nhạc Duyên cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, nhưng là dưới mắt…

Nàng kia người đâu?

Cùng lúc đó.

Đã về tới hoa đầy lâu chỗ ở Lục Tiểu Phượng lại đang tiếp tục hưởng dụng vẻ đẹp của hắn rượu. Mà hoa đầy lâu tắc thì tiếp tục ngửi ngửi hoa của hắn.

Nhưng tại thời khắc này.

Hoa đầy lâu chỗ địa phương, lại lần nữa đến rồi một cái bất thường khách nhân.

Tại Lục Tiểu Phượng trong ánh mắt, một chiếc xe ngựa xa hoa ọt ọt trong tiếng chuyển động xa luân. Cuối cùng

đứng tại lầu các cửa ra vào, trực tiếp tướng môn cho chắn xuống dưới.

“Ta cảm giác… Có phiền toái!”

Một chén rượu đặt ở ngực, Lục Tiểu Phượng nằm ở trên mặt ghế ánh mắt ngơ ngác nhìn qua cái kia xa hoa xe ngựa, người lập tức ngồi dậy, nói ra.

“Đúng vậy!”

Hoa đầy lâu gật đầu đồng ý, “Hẳn không phải là phiền phức của ta, là phiền phức của ngươi! Bởi vì người đến là một cái nữ nhân!” Hoa đầy lâu có thể phân biệt thân phận của người đến, là vì đối phương hương vị.

“Là một cái cùng Đan Phượng công chúa tương xứng, thậm chí còn còn hơn nữ nhân!”

Ngoài miệng cũng là nhận đồng hoa đầy lâu, là vì Lục Tiểu Phượng đã tận mắt thấy dưới xe người, có một câu hết chỗ chê là ở hắn xem ra, Đan Phượng công chúa cùng trước mặt nữ nhân này so sánh với, tốn không ít. Mặc dù là người ta có công chúa khí chất, nhưng cá nhân cảm giác vẫn đang không sánh bằng người trước mắt.

Duy nhất còn hơn địa phương, tiếp theo là Đan Phượng công chúa cái kia trắng nõn như ngọc da thịt rồi.

Chỉ là trước mắt nữ tử cái kia khỏe mạnh vô cùng lúa mì sắc da thịt, càng là tản ra nóng rực thanh xuân cùng làm cho người kinh diễm khỏe mạnh khí tức. Một đôi tĩnh

mịch như nước đôi mắt dễ thương thâm thúy khó dò, cái kia nồng đậm lông mi cao thấp gào to lấy, có khác cảm giác.

Lần thứ nhất.

Lục Tiểu Phượng cảm giác được một cái nữ nhân một đôi mắt, có thể thẩm mỹ như rượu cùng nhau.

Đen nhánh xinh đẹp mái tóc như hai đạo thác nước nhỏ giống như trút xuống tại nàng đao gọt tựa như vai chỗ, một thân Cẩm Y kình phục, trên ngọc thủ thì là nắm một thanh trường kiếm.

Nàng, tựu như là kình như gió xông vào lầu các, đi tới Lục Tiểu Phượng cùng hoa đầy lâu trước mặt hai người, sau đó đứng ở chỗ đó, đánh giá bọn họ.

Lục Tiểu Phượng bái kiến quá nhiều nữ nhân.

Càng là bái kiến không ít đại mỹ nhân.

Nhưng hắn. Cái này là lần đầu tiên nhìn thấy mỹ nhân như vậy.

“Cô nương là?”

Hoa đầy lâu lên tiếng dò hỏi.

So về bên người không nói gì Lục Tiểu Phượng bất đồng, hắn nhìn không tới người, nhưng cũng có thể đại khái cảm nhận được trước mắt nữ tử mỹ mạo, hoa đầy lâu có một loại cảm giác, chỉ sợ Lục Tiểu Phượng hội

(sẽ) chạy trốn rồi.

“Không phải tìm được ngươi rồi!”

Thương Tú Tuần liếc nhìn trước mặt cái này một thân xinh đẹp khí chất mù lòa, có chút kinh ngạc cao thấp đánh giá liếc về sau, như vậy trả lời.

Không phải tìm hắn đấy, cái kia chính là tìm ta rồi…!

Nhưng lần trở lại này đáp rơi vào Lục Tiểu Phượng trong tai lại không phải như vậy một sự việc, trong nội tâm rất là khiếp sợ đồng thời, người đã nhảy lên. Một thân khinh công tại thời khắc này vận chuyển tới cực điểm, vẫn là ra bên ngoài phóng đi. Chỉ là Lục Tiểu Phượng vừa mới bước ra một bước, người mãnh liệt ngừng lại.

Thương Tú Tuần cũng không có rút kiếm, nàng hay (vẫn) là đứng tại nguyên chỗ.

Chỉ là tại chẳng biết lúc nào, trên tay của nàng nhiều hơn một kiện đồ vật.

Đây là một cái do vàng ròng đúc thành, lòe lòe sáng lên ống đồng, thoạt nhìn thập phần tinh xảo.

Giờ phút này, cái này ống đồng chính xa xa chỉ vào Lục Tiểu Phượng phía sau lưng.

Thoát đi động tác im bặt mà dừng.

Lục Tiểu Phượng tại thời khắc này, cả người cơ hồ nổi

lên một thân nổi da gà. Trực giác ở bên trong, cái này có lúa mì sắc da thịt đại mỹ nữ trong tay đích sự vật chỉ sợ có uy lực cực kỳ khủng bố. Hắn Lục Tiểu Phượng không có bất kỳ nắm chắc.

Mặc dù là tự tin có thể tiếp được bất luận cái gì binh khí Linh Tê Nhất Chỉ, tại thời khắc này hắn đồng lòng không có có lòng tin.

“Không trốn?”

Nghiêng đầu, Thương Tú Tuần tựu như vậy đứng ở nơi đó, khóe miệng mang theo vui vẻ nói ra.

Hoa đầy lâu cũng là nghiêng đầu. Kinh ngạc không thôi.

Lục Tiểu Phượng nhất động nhất tĩnh đều tại hoa đầy lâu cảm ứng ở bên trong, hiển nhiên đối phương là đụng phải cái gì đó lập tức đình chỉ động tác.

“Ta lúc nào đã từng nói qua trốn?”

Lục Tiểu Phượng xoay người, trên mặt lộ vẻ cười đùa tí tửng chi sắc, đi qua một bên rót một chén trà nóng. Lúc này mới đầu tới đặt ở trên mặt bàn, làm một cái ‘Thỉnh’ động tác về sau, Lục Tiểu Phượng lúc này mới nói tiếp: “Chỉ là cô nương ở xa tới là khách. Ta đời (thay) hoa đầy lâu đi cho ngươi ngược lại một chén trà nóng mà thôi.”

“Dù sao một cái mù lòa bất tiện, cô nương là biết đến.”

Một bên.

Nghe xong lời này hoa đầy lâu cũng nhịn không được nữa trợn trắng mắt.

“…”

Thương Tú Tuần nghe có chút nhịn không được cười lên, tới gặp Lục Tiểu Phượng, nàng là làm đầy đủ chuẩn bị cùng hiểu rõ. Muốn nói tình báo, ở kinh thành ngoại trừ quan phủ, cùng với những trải rộng kia thành thị tên côn đồ bên ngoài, còn lại đúng là nàng khách sạn.

Đoạn thời gian trước, nàng không có tìm được người, nhưng ở lúc này đây trở về thành thời điểm, Thương Tú Tuần tựu đã được đến Lục Tiểu Phượng tin tức.

Vì vậy, nàng thậm chí không có trực tiếp về khách điếm, mà là tại trong thành cùng Diệp Cô Thành thay ngựa xe, đến nơi này, vì chính là chắn Lục Tiểu Phượng đường.

Không còn sớm không muộn.

Nàng đến vừa mới tốt.

Bưng lên Lục Tiểu Phượng pha trà, Thương Tú Tuần thiển uống một hớp, lập tức liền phun ra, nhíu mày nói: “Rối tinh rối mù, lãng phí trà ngon tốt nước!”

“…”

Lục Tiểu Phượng im lặng trong.

Mà hoa đầy lâu thì là cười không ra tiếng.

“Đúng rồi!”

“Cô nương, ta có thể hay không hỏi một chốc!”

Thu thập xong bị Thương Tú Tuần một lần nữa nhét vào chén trà trên bàn, Lục Tiểu Phượng ánh mắt lại lần nữa rơi vào Thương Tú Tuần trên tay cái kia kim quang thiểm thiểm ống đồng vật, nghĩ nghĩ, mở miệng trực tiếp hỏi: “Cô nương trong tay cái đồ vật này sẽ không phải là…”

“Khổng Tước Linh!”

Không chờ Lục Tiểu Phượng nói ra tên, Thương Tú Tuần đã nói ra rảnh tay bên trên vật tục danh.

Khổng Tước Linh!

Cái này một từ ngữ lối ra, lầu các lập tức yên tĩnh trở lại.

Hoa đầy lâu nhíu mày, trên gương mặt lộ vẻ kinh hãi. Mà Lục Tiểu Phượng sắc mặt thì là hiện lên quả là thế thần sắc. Hai người duy nhất nghi hoặc chính là, cái này Khổng Tước Linh theo đạo lý mà nói có lẽ mất đấy, như thế nào hội…

Vừa mới vẻ này tử trí mạng cảm giác, lại để cho Lục Tiểu Phượng biết rõ cái này Khổng Tước Linh chỉ sợ là thật sự.

“Bất quá nó cũng không phải vi ngươi chuẩn bị!”

Thương Tú Tuần ánh mắt dừng lại trong tay ống đồng

bên trên, sắc mặt không ngừng biến ảo, u oán, thâm tình, còn có phẫn hận, cuối cùng nhất hóa thành một phần yên tĩnh, “Nó bên trong 365 căn độc châm, tên là băng phách ngân châm, là vi một người khác chuẩn bị!”

Lục Tiểu Phượng lập tức thở dài một hơi.

Đem trong nội tâm về Khổng Tước Linh nghi hoặc tạm thời tính dằn xuống đáy lòng về sau, hắn lại lại bắt đầu vì cái kia bị chuẩn bị người lo lắng. Vừa mới đối phương sắc mặt biến hóa, Lục Tiểu Phượng đã sớm xem tại trong mắt, tất nhiên là đại khái suy đoán đã đến cái gì.

Người kia, sẽ không phải là…

Khách điếm.

Gian phòng.

Nhạc Duyên tại thời khắc này, đột ngột cảm giác cả người có một loại cảm giác kỳ quái, giống như là chính mình bị vô số châm nhắm ngay giống như bình thường.

Chương 014 : Khổng Tước Linh băng phách ngân châm (hạ)

Khổng Tước Linh.

Bởi vì truyền thuyết mà tồn tại tuyệt đỉnh ám khí.

Theo đạo lý mà nói, cái đồ vật này lẽ ra không tồn tại đâu.

Có thể dưới mắt…

Ánh mắt rơi vào Thương Tú Tuần trên tay ống đồng hình dáng sự vật, Lục Tiểu Phượng đầy bụng nghi hoặc. Vật này, tại lần đầu tiên, tựu lại để cho Lục Tiểu Phượng không khỏi nhớ tới cái này đã mất tích thời gian quá dài tuyệt đỉnh ám khí. Giống như bình thường ám khí đối với cao thủ đứng đầu uy hiếp cũng không lớn, nhưng là Khổng Tước Linh bất đồng.

Đây là một kiện chuyên môn dùng để đối phó cao thủ đứng đầu ám khí.

“Tiểu Lý Phi Đao” chính là quang minh chánh đại nhân nghĩa chi đao, cho nên nó thoát ly ám khí phạm trù, mà vẻn vẹn tại hắn ở dưới là Khổng Tước Linh rồi.

Là thật hay là giả?

Lục Tiểu Phượng không cách nào phân biệt, nhưng là nội tâm cái kia phần cảm giác nguy hiểm nhưng lại một mực tràn ngập tại trong lòng.

“Khổng Tước Linh?”

Ngẩng đầu.

Hoa đầy lâu cái kia thất thần trống rỗng hai mắt hướng Thương Tú Tuần phương hướng nhìn lại, lông mày cau lại, lên tiếng không sai nói: “Khổng Tước Linh không phải sớm đã thất truyền sao?” .

“Khanh khách!”

Thương Tú Tuần nhìn trước mắt hai người kinh ngạc thần sắc, trên mặt lộ vẻ buồn cười biểu lộ, cái này Khổng Tước Linh… Như thế nào hội (sẽ) thất truyền đâu này? Mặc dù là thất truyền cũng không quá đáng là nó phó bản. Phải biết rằng phần này ám khí, thế nhưng mà phụ thân của nàng —— đệ nhất thiên hạ toàn tài Lỗ Diệu Tử chuyên môn vi cái nào đó không có hoàn thành lời hứa người sở thiết kế.

Chuyên môn dùng để phá cao thủ đứng đầu Tiên Thiên cương khí.

Đây là võ công thấp người, đối phó cao thủ nhất vũ khí tốt.

Chỉ có điều như vậy thứ đồ vật qua nhiều năm như vậy, Thương Tú Tuần cũng không có chế tạo đi ra, bảo tồn trên tay cũng không quá đáng là một trương tập tranh

ảnh tư liệu. Lần này xuôi nam trên đường, tại trải qua Tứ Xuyên Đường môn thời điểm, Thương Tú Tuần mới đột nhiên nổi lên chế tạo tâm tư của nó.

Tuy nhiên nàng Thương Tú Tuần cùng Lỗ Diệu Tử là phụ nữ, nhưng nàng cũng không có được cha mình chính thức truyền thừa.

Xác thực mà nói, nàng tại phương diện kia cũng không đủ thiên phú.

Thương Tú Tuần mạnh nhất thiên phú xem như tại ăn uống bên trên.

Cho nên, mặc dù là có Lỗ Diệu Tử tự mình vi Nhạc Duyên xếp đặt thiết kế xuống tập tranh ảnh tư liệu, dùng trình độ của nàng cũng không cách nào chế tạo đi ra. Hơn nữa, Khổng Tước Linh cũng không phải từ một người có thể chế tạo mà thành. Một người, tối thiểu hội phí kình một thân tâm huyết. Tại lúc ấy, cái loại nầy trong hoàn cảnh, Khổng Tước Linh cũng quả thực không thể ra hiện, bởi vì những người khác sẽ không cho phép như vậy vũ khí xuất hiện.

Thí dụ như —— Khấu Trọng.

Mặc dù là xuất hiện, cũng sẽ bị bọn họ nắm giữ ở trên tay.

Cho nên Khổng Tước Linh tập tranh ảnh tư liệu ngoại trừ nguyên đồ tại Thương Tú Tuần trên tay bên ngoài, còn lại dành trước thì là một mực bảo tồn tại vạn Hoa Cốc, cho đến môn phái tiêu vong.

Hồi tưởng lại cha mình vạn hoa, Thương Tú Tuần lại nghĩ tới nàng tại vạn Hoa Cốc phụ cận chỗ bí mật sở kiến lập mặt khác một cốc, tên là tuyệt tình. Hắn ẩn nấp so vạn hoa càng lớn. Thậm chí. Còn lại để cho người tại đâu đó đào tạo một loại thê diễm vô cùng độc hoa.

Chỉ là tại Thương Tú Tuần lại để cho người đào tạo hạ phần này độc hoa một khắc này, nàng tựu không còn có ra hiện ra tại đó.

Lại lần nữa xuất hiện địa phương, là số này bách niên sau thế giới.

Ở cái thế giới này, nàng hao tốn thật lớn tinh lực cùng tiền tài chắp nối, càng là một lần nữa đã vận hành lên trong khách điếm hệ thống tình báo. Tại ngắn ngủn thời gian hơn một năm ở bên trong, Thương Tú Tuần đã trên cơ bản đem cái thế giới này hiểu được cái đại khái.

Sau đó ——

Nàng tại những đại khái này ở bên trong, đã biết người nào đó dấu vết để lại.

Những do này dấu vết để lại hội hợp lại tình báo, lại để cho người đối với vốn là ấn tượng hay (vẫn) là rất rõ ràng người nào đó, lại trở nên mơ hồ thần bí bắt đầu.

Có một điểm. Thương Tú Tuần có thể khẳng định chính là, đó chính là Nhạc Duyên lừa hết thảy mọi người.

Lai lịch của hắn.

Bối cảnh của hắn.

Hết thảy hết thảy đều quá mức phức tạp cùng thần bí.

Là trọng yếu hơn là nàng ở cái thế giới này còn phát hiện một cái đồng lòng hội (sẽ) Thiên Ngoại phi tiên người.

Đó chính là Bạch Vân thành chủ Diệp Cô Thành.

Giữa hai người này đến tột cùng là quan hệ như thế nào?

Đây cũng là nàng xuôi nam tìm kiếm đáp án một trong.

Tại cách Tứ Xuyên thời điểm, Thương Tú Tuần bái kiến Đường môn, dùng một kiện đã lâu bí mật bên ngoài thêm một phần thiên đại nhân tình. Lại để cho Tứ Xuyên Đường môn cả môn phái vi hắn chế tạo Khổng Tước Linh. Về phần cái kia băng phách ngân châm… Thì là nàng tại bái kiến bình nam vương phủ thời điểm cùng chiếm giữ tại đâu đó môn phái —— ngũ độc chỗ trao đổi mà được.

Nghe nói, đó là bọn họ ngũ độc phái trấn phái ám khí.

Không phải đại sự, theo không sử dụng.

Vì thế, Thương Tú Tuần đồng lòng bỏ ra một ít gì đó.

Trao đổi trong. Thương Tú Tuần lại lần nữa phát hiện một cái tiểu bí mật.

Đó chính là cái này ngũ độc phái chỉ sợ cũng cùng Nhạc Duyên có không minh bạch quan hệ.

Thẳng đến cùng Diệp Cô Thành gặp nhau, Thương Tú Tuần trong lòng suy đoán cùng mê hoặc cũng đã là càng ngày càng đậm rồi.

Vì thế.

Quay lại kinh thành về sau, Thương Tú Tuần chuyện thứ nhất là tìm kiếm tại nơi này trong giang hồ cực có danh tiếng Lục Tiểu Phượng.

Đây là một cái tìm người. Tìm người phương pháp tốt.

Cả người bất đồng.

Lục Tiểu Phượng vô luận là chính tà, đều có thể đưa trước bằng hữu.

Hơn nữa hắn cũng không có cái gì quá nhiều tư tâm.

Lại để cho người hỗ trợ tìm người, Lục Tiểu Phượng không thể nghi ngờ là một cái tốt nhất người chọn lựa.

Tâm tư theo qua lại trong thu trở về, Thương Tú Tuần ánh mắt một mực tại chú ý Lục Tiểu Phượng cùng hoa đầy lâu biểu lộ biến hóa, cái gọi là Khổng Tước Linh cùng với băng phách ngân châm tại trong miệng của nàng nói ra đến, cũng không phải cái gì không cẩn thận, mà là cố ý.

Cố ý nói ra cái này hai cái từ ngữ, muốn theo trên mặt của hai người nhìn ra cái gì không ổn đến.

Chỉ là kết quả cuối cùng, cũng không cho kín người ý.

“Cô nương, là chuẩn bị để cho ta hỗ trợ tìm người?”

Lục Tiểu Phượng ánh mắt cuối cùng theo Khổng Tước Linh bên trên thu hồi, sắc mặt rất nghiêm túc dò hỏi. Do bắt đầu, Lục Tiểu Phượng đã suy đoán ra trước mắt cái này có một thân lúa mì sắc da thịt mỹ nữ mục đích.

“Đúng vậy!”

Thương Tú Tuần thoả mãn nở nụ cười, hướng Lục Tiểu Phượng quăng đi một cái kẻ thức thời mới là tuấn kiệt ánh mắt.

“Tìm ai?”

Lục Tiểu Phượng không có đi xem Khổng Tước Linh, hắn biết rõ như cái này Khổng Tước Linh là chân chính đấy, như vậy ở đây hắn cùng với hoa đầy lâu chỉ sợ trốn không thoát, hơn nữa càng không biết trước mặt nữ tử võ công đến tột cùng có bao nhiêu lợi hại, vốn lấy ánh mắt của hắn xem ra, võ công của đối phương chỉ sợ cũng cực cao.

“Một cái họ Nhạc nam nhân!”

Ánh mắt có chút ngưng tụ, Lục Tiểu Phượng trong đầu hiện lên đối phương thân ảnh.

Hoa đầy lâu càng là lông mày run lên, hiển nhiên hai người đồng thời nghĩ tới một người. Nhưng ở hoa đầy lâu trong nội tâm, nhưng lại cảm thấy tốt nhất hay (vẫn) là không muốn liên lụy tốt, một cái có Khổng Tước Linh nữ nhân cái con kia sợ cũng coi là trên giang hồ kinh khủng nhất nữ nhân một trong.

Nhưng Lục Tiểu Phượng tắc thì căn bản tựu không nghĩ như vậy rồi.

“Nhạc Duyên?”

“Ừ? !”

Kinh ngạc nhìn xem Lục Tiểu Phượng, Thương Tú Tuần cảm giác mình có lẽ không có nghe lầm, đối phương nói ra nàng muốn tìm cái kia người có tên chữ. Người, trực tiếp đứng lên, sắc mặt phi thường nghiêm túc chăm chú, khẩu khí trong mang theo một chút lo lắng hương vị: “Ngươi bái kiến hắn? Hắn ở nơi nào?”

Một bên.

Hoa đầy lâu nghe vậy khẽ giật mình, tay phải hướng Lục Tiểu Phượng phương hướng chộp tới, muốn dùng động tác ngăn cản đối phương, chỉ tiếc vừa mới đụng phải đối phương, Lục Tiểu Phượng đã đem biết đến nói ra.

“Hắn ở tại Duyệt Lai khách điếm Thiên Tự Hào Giáp tự phòng trọ.”

“Ta Thương Tú Tuần thiếu nợ ngươi một phần nhân tình!”

Nói xong, Thương Tú Tuần đã cầm lấy Khổng Tước Linh quay người hướng lầu các bên ngoài xa hoa xe ngựa phương hướng đi đến.

Lên xe.

Tuấn mã Zsshi…i-it… âm thanh ở bên trong, xe ngựa mau chóng đuổi theo.

Gian phòng.

Hoa đầy lâu bình tĩnh dùng cái kia thất thần hai mắt chằm chằm vào Lục Tiểu Phượng, tỏ vẻ một cái mù lòa nghi hoặc.

“Đó là hắn cùng với nàng ở giữa cảm tình sự tình!”

“Chúng ta ngoại nhân không muốn nhúng tay tốt!”

Lục Tiểu Phượng phất phất tay, hào không thèm để ý chính mình vừa mới trực tiếp đem người cho thay cho đi ra ngoài. Một người nhẹ nhõm xuống, lại tiếp tục khôi phục lười biếng trạng thái, bắt đầu uống lên rượu đến, “So về cái này đến, ta ngược lại là rất muốn biết Nhạc Duyên tại nhìn thấy cái này cầm Khổng Tước Linh, họ Thương đại mỹ nữ thời điểm, sẽ là cái dạng gì tràng cảnh!”

“Cái này cảnh tượng…”

“Chỉ là ngẫm lại… Chậc chậc, cũng đã lại để cho người say!”

Hấp trượt một tiếng, một ngụm đem trong chén rượu ngon uống cạn, Lục Tiểu Phượng như thế cảm thán nói. Trong đầu, quanh quẩn lộ vẻ cái kia ám khí bay loạn tràng cảnh.

“A!”

Trái lại, đối với Lục Tiểu Phượng nhìn có chút hả hê, hoa đầy lâu chỉ nói một câu, “Lần thứ nhất, ta mới biết được rượu không say mỗi người tự say là như thế giải thích!”

Duyệt Lai khách điếm.

Thiên Tự Hào.

Giáp phòng.

Nhạc Duyên một thân hắc y ngồi ngay ngắn ở cái bàn cái này đầu, mà ở cái bàn đối diện thì là một thân tuyết trắng quần áo Diệp Cô Thành.

Chuôi này hàn thiết kiếm tắc thì hoành bày ở cái bàn chính giữa.

Ánh mắt hai người không có đối mắt nhìn nhau, mà là không hẹn mà cùng đã rơi vào cái kia hàn thiết kiếm bên trên.

Sau nửa ngày.

Đương Thanh Phong tái khởi.

Gợi lên cửa sổ thời điểm, người động.

Bang!

Hàn thiết kiếm ra khỏi vỏ.

Một đạo ngân quang hiện lên, cho dù là tại giữa ban ngày, vẫn làm cho người cảm nhận được một cỗ rét thấu xương rét lạnh.

Vừa vừa đuổi tới dưới khách sạn phương, xuống xe ngựa Thương Tú Tuần ngẩng đầu thấy đến là cái này một đạo chú mục chính là kiếm quang.

Chương 015 : Khai bình

Kiếm như rồng.

Kiếm quang hiện lên, tựu như là trong đêm tối đột nhiên lên lôi đình sét đánh.

Ánh sáng đâm rách hắc ám, cũng đâm vào người trong mắt.

Bang!

Trường Kiếm đua tiếng trong tiếng, hàn thiết Trường Kiếm lại lần nữa về tới vỏ kiếm.

Vẫn là bày ra trên bàn, tựa hồ Trường Kiếm căn bản sẽ không có bị người động đậy.

"…"

Bạch Vân thành chủ Diệp Cô Thành không nói gì, chỉ là mặt không biểu tình nhìn xem Nhạc Duyên cái kia vươn ra tay phải. Đồng lòng, Nhạc Duyên chú ý lực cũng là đã rơi vào tay phải của mình bên trên, ngón trỏ cùng ngón giữa cũng ra, ở đằng kia bên trên để lại một đầu cũng không rõ ràng bạch ngân.

Nếu là cẩn thận chăm chú nhìn lại, tựu sẽ phát hiện cái này đầu bạch ngân là vết kiếm.

Linh Tê Nhất Chỉ?

Trong mắt lóng lánh lấy chính là một tia nghi hoặc, Diệp Cô Thành đối diện trước Nhạc Duyên càng phát ra cảm thấy mê hoặc. Theo Thương Tú Tuần trong miệng đã được biết đến đối phương hội (sẽ) Thiên Ngoại phi tiên, nhưng hắn không ngờ rằng đối phương hội (sẽ) Lục Tiểu Phượng tuyệt chiêu —— Linh Tê Nhất Chỉ.

Vừa mới lấy tay chỉ kẹp kiếm cử động, không thể nghi ngờ đúng là Lục Tiểu Phượng tuyệt kỹ.

Đối phương lai lịch bối cảnh còn có võ công đều thật sự là quá mức thần bí, cái này đã tại chút bất tri bất giác ẩn ẩn hấp dẫn Diệp Cô Thành chú ý lực. Hơn nữa còn một điều, hắn có thể khẳng định chính là nam tử trước mặt võ công độ cao, tuyệt đối là thế chỗ hiếm thấy.

Có lẽ…

Hắn tìm được một cái biện pháp tốt hơn rồi.

Đứng dậy.

Diệp Cô Thành cầm lấy cái kia đặt ở trên mặt bàn hàn thiết Trường Kiếm quay người rời đi, cũng không nói lời nào. Tựu như là hắn vào một khắc này, cũng không nói lời nào giống như bình thường. Thật giống như tại đây không phải Nhạc Duyên gian phòng, mà là hắn Diệp Cô Thành gian phòng.

Áo trắng phiêu đãng, Diệp Cô Thành cũng không quay đầu lại rời đi.

Đưa mắt nhìn đối phương rời đi, biến mất tại ngoài cửa

về sau, Nhạc Duyên cái này mới thu hồi ánh mắt.

Duỗi ra tay phải bưng lên đặt ở rượu trên bàn chén, cúi đầu thiển uống một hớp về sau, lúc này mới nhẹ nhàng đem chén rượu một lần nữa đặt tại trên mặt bàn.

Thoáng chốc.

Tạch…!

Phanh!

Một thân két sát tiếng vang lên, tựa hồ là cái bàn không chịu nổi cái kia một cái Tiểu Tiểu chén rượu sức nặng, phát ra cót két tiếng vang.

Lập tức, toàn bộ mặt bàn tại một thân nhẹ vang lên ở bên trong, lập tức một thấp, tại trong chốc lát biến thành mảnh vỡ.

Mộc khối vỡ vụn phân biệt, vỡ tan mặt cực kỳ trơn nhẵn, như là bị lưỡi dao sắc bén xẹt qua giống như bình thường.

Hiển nhiên.

Đây là bị kiếm khí gây thương tích.

Vừa mới một kiếm kia, Nhạc Duyên tuy nhiên kẹp lấy Diệp Cô Thành mũi kiếm, nhưng là một kiếm kia mà ra kiếm khí lại làm cho Nhạc Duyên có chút ngoài ý muốn.

Quá nhiều!

Vì không ảnh hưởng chính mình chỗ ở gian phòng, không cho Duyệt Lai khách điếm tại một kiếm này hạ trở thành cao thấp phân cách hai tầng, Nhạc Duyên dùng bản thân năng lực đem cái kia kích phát kiếm khí toàn bộ đặt ở cái bàn bên trên. Cuối cùng nhất, phạm vi tràn ngập cả cái gian phòng kiếm khí, cuối cùng nhất bất quá là ảnh hưởng tới một trương Tiểu Tiểu mặt bàn mà thôi.

Ánh mắt nhìn sau nửa ngày, Nhạc Duyên cái này mới thu hồi, đem ánh mắt quăng đã đến trước mặt cách đó không xa trên cửa phòng.

Hắn cảm giác được, có một cái nữ nhân đã đi tới ngoài cửa.

Bên ngoài.

Xuống lầu Diệp Cô Thành ánh mắt nhưng lại càng ngày càng sáng.

Cho tới nay, cái kia khỏa cô tịch tâm rốt cục triệt để sôi trào lên. Từ ngày đó chính là cái kia cảm giác bắt đầu về sau, Diệp Cô Thành cũng đã biết rõ có một số việc tại chưa phát giác ra gian bắt đầu phát sanh biến hóa. Bởi vì hắn tinh tường cảm giác được kiếm của hắn, đang run động.

Tại kích động.

Tại phát ra đua tiếng.

Đồng thời.

Đương Diệp Cô Thành trở lại gian phòng của mình về sau, Thương Tú Tuần cũng vừa tốt đặt chân trên lầu.

Đi vào cái kia đóng chặt trước cửa.

Muốn trực tiếp xông vào nàng lại tại thời khắc này có chút rút lui.

Nước sơn đen như mực giống như bình thường con mắt, tại lúc này đã là dịu dàng như nước, nhộn nhạo lấy hơi nước, mặc dù là cách một cái cửa phòng, người không thấy mặt, vẫn đang không thể để cho nhảy lên càng phát ra nhanh đến tâm bình tĩnh trở lại.

Truy đuổi thời gian quá dài, đã chờ đợi thời gian quá dài, vốn là hết thảy cơ hồ cũng đã hóa thành nàng bản năng, nhưng đương nàng chính thức đợi đến lúc thời điểm, Thương Tú Tuần tâm nhưng có chút rút lui. Nàng không biết người ở bên trong hay (vẫn) là cái kia chính mình nhận thức nam nhân sao?

Rầm rầm!

Tiếng nước chảy trong phòng vang lên.

Ngay tại Thương Tú Tuần chần chờ thời điểm, chỉ nghe bên trong truyền đến một người nam nhân ôn nhu lời nói nhỏ nhẹ.

“Gặp lại là duyên!”

“Đến!”

“Ta cùng ngươi uống rượu!”

“Bất kể là lang tâm cẩu phế, hay (vẫn) là hư tình giả ý, hay hoặc giả là chân ái khó tìm! Cũng có thể cùng ngươi làm đồ ăn, ta tại đây vẫn có lấy rất nhiều mới lạ thức ăn không có ra tay.”

Nghe đến mấy cái này lời nói, Thương Tú Tuần nghiêm mặt, vốn là nhu nhược biểu lộ biến mất không thấy gì nữa, chuyển mà thay vào chính là vẻ mặt kiên nghị cùng chăm chú. Lúc trước nàng có thể lẻ loi một mình nâng lên Phi Mã Mục Tràng, đến bây giờ có thể một

Nâng lên Duyệt Lai khách điếm, đều thuyết minh nàng không phải một tính tình nhu nhược nữ tử.

Có thể bộ đồ mã nữ tử, tự nhiên là nữ đàn ông.

Tay áo giương lên, hít sâu một hơi về sau, Thương Tú Tuần cái này liền đẩy cửa vào.

Đạp vào giữa phòng một khắc này.

Nàng giật mình.

Trong mắt.

Chứng kiến chính là một cái một thân hắc y, chính toàn thân tản ra một loại không hiểu cô độc Nhạc Duyên yên tĩnh ngồi tại một bên uống rượu, mà dưới chân của hắn thì là một đống tán thành loạn thất bát tao đầu gỗ mảnh vỡ.

Ánh mắt đối với những hoàn toàn này là làm như không thấy, Thương Tú Tuần ánh mắt một mực đã rơi vào Nhạc Duyên trên mặt.

Cái kia một đầu tóc trắng đã sớm biến mất không thấy gì nữa.

Hay (vẫn) là từng đã là lần thứ nhất nhìn thấy tóc đen.

Hơn nữa, dưới mắt bên cạnh của hắn cũng không có đeo kiếm kiếm tùy tùng, trên người càng là không có mang theo kiếm.

Chuôi này do cha mình một lần nữa chế tạo trăng khuyết kiếm cũng không biết tung tích.

Chỉ liếc, Thương Tú Tuần liền biết rõ chỉ sợ đối phương như là chính mình bình thường, đã trải qua quá nhiều chuyện.

Hồi lâu.

“Nhạc Duyên!”

Thương Tú Tuần ngoài miệng rốt cục nỉ non ra Nhạc Duyên danh tự, trong mắt cái kia sương mù càng là càng phát ra dày đặc, hình như có ẩn ẩn ngưng kết thành nước dấu hiệu. Hàm răng gắt gao cắn môi, một tia máu tươi đã theo trong miệng chảy ra.

Người nam nhân này…

Người nam nhân này!

“Ngươi thật sự? Hay là giả hay sao?”

Tay ngọc vươn ra, muốn đi sờ Nhạc Duyên đôi má, nhưng vừa duỗi ra tay rồi lại lại để cho Thương Tú Tuần sinh sinh ngăn trở xuống, trong miệng nức nở nghẹn ngào lấy hỏi.

Thật sự?

Giả hay sao?

Chẳng lẽ lại có người giả mạo ta?

Nghe được Thương Tú Tuần nghe được lời này Nhạc Duyên không khỏi ngẩn ngơ, phải biết rằng trước kia có thể là có thêm Vệ Trinh Trinh cùng Khấu Trọng Từ Tử Lăng ba người làm cái kia chuyện loạn thất bát tao, danh tự danh hiệu thậm chí diện mạo bên trên cũng đã có. Lúc này, lại lần nữa nghe được Thương Tú Tuần, Nhạc Duyên kinh ngạc rồi.

Bất quá ngoài miệng hay (vẫn) là rất nghiêm túc hồi đáp: “Tự nhiên là thật ta đây!”

Đồng lòng.

Nhạc Duyên trong nội tâm cũng rất vui vẻ, tại vui vẻ đồng thời lại vẫn tồn tại một loại cảm giác khó hiểu.

Lúc trước.

Tại thần điêu sơ kỳ gặp phải Xích Luyện Tiên Tử thời điểm, hắn tựu ở qua Duyệt Lai khách điếm, càng là cùng lục vô song tại trong khách điếm gặp được một bộ Bạch Vân mờ mịt, được xưng đường sơ thiên hạ đệ nhất cao thủ họa. Có thể khi đó chính mình sao sẽ biết vẽ lên đúng là chính mình đâu này?

Hiện tại hồi tưởng lại, không thể nghi ngờ lại để cho người cảm thấy hoang đường.

Rồi lại có một loại lẽ ra như thế cảm giác.

“Là ngươi!”

“Là ngươi, vậy là tốt rồi!”

Thương Tú Tuần biểu lộ lời nói lộ ra có chút kỳ quái, nỉ non lấy tái diễn lời nói, trên tay lại là có thêm động tác, vươn vào trong ngực, từ bên trong móc ra cùng nhau ánh vàng rực rỡ ống đồng sự vật, nâng tại rảnh tay bên trên.

“? ? ?”

Đối mặt Thương Tú Tuần như thế cử động, Nhạc Duyên không hiểu ra sao.

Tiểu mỹ nhân tràng chủ sẽ không đồng nhất giống như nữ tử như vậy đầu hoài vào rừng, nhưng nàng giờ phút này biểu hiện thực sự lại để cho Nhạc Duyên ghé mắt không thôi. Phỏng đoán quá nhiều, nhưng cũng không có ngờ tới Thương Tú Tuần sẽ là biểu hiện như thế.

Cái này ánh vàng rực rỡ ống đồng là cái quái gì?

Vì cái gì trong nội tâm sẽ có một loại cảm giác xấu!

Ý nghĩ này vừa mới trong đầu bò lên, Nhạc Duyên liền nhìn thấy Thương Tú Tuần tay phải ngón tay cái nhẹ nhàng xuống ân đi, trực tiếp đặt tại này Kim Sắc ống đồng sự vật bên trên một cái cái nút bên trên.

Sau đó ——

Chỉ nghe két sát một tiếng, cái kia Kim Sắc ống đồng sự vật phát sinh biến hóa.

Tự động mở ra phân liệt, như là đã có tánh mạng đang sống, đồng thời chỉ nghe bành một tiếng, khổng lồ lực bắn ngược trực tiếp đem Thương Tú Tuần cả người mang ra cửa phòng, càng là trên cửa để lại một người xinh đẹp thân hình cửa động.

Mà ở Nhạc Duyên trong mắt, nhìn thấy thì còn lại là mặt khác một bức tràng cảnh.

Một chỉ xinh đẹp khổng tước, đột nhiên khai bình cầu ái rồi.

Hình ảnh, sướng được đến làm cho lòng người sinh sợ hãi.

Khổng tước xòe đuôi.

Đó là yêu!

Duyệt Lai khách điếm.

Phía dưới.

Chẳng biết lúc nào đến rồi hai người.

Một cái mù lòa.

Còn có một bưng một chén rượu lãng tử.

Mang đầu.

Lục Tiểu Phượng đứng tại chỗ thoáng mát ngẩng đầu nhìn về phía Nhạc Duyên gian phòng phương hướng. Vì thế, hắn còn chuyên môn tìm một chỗ phi thường tốt vị trí.

“Như vậy không tốt lắm đâu!”

Hoa đầy lâu có chút bất đắc dĩ, vẻ mặt tiểu buồn bực nói. Bị Lục Tiểu Phượng lôi ra đến, làm một cái trông chừng công tác…

Thế nhưng mà, ai nghe nói qua trông chừng là do mù lòa để làm hay sao?

Ngẫm lại, đoán chừng cũng chỉ có Lục Tiểu Phượng làm được ra.

“Ai!”

“Đừng lên tiếng!”

Ở này câu vừa mới nói xong xuống, Lục Tiểu Phượng cùng hoa đầy lâu liền đã nghe được bành một tiếng.

Một người bình thường cùng một cái mù lòa làm một cái đối mặt động tác, trăm miệng một lời nói: “Động thủ!”

Cùng lúc đó.

Kinh thành.

Nha môn.

Tại tú hoa đại đạo chi án bộc phát về sau, quan phủ phái ra đệ nhất thiên hạ danh bộ.

Nhưng là lớn như thế án càng là kinh động đến đương kim Hoàng đế.

Nếu là mặt khác khá tốt, chủ yếu là trong lúc này liên lụy đến vương phủ, liên lụy đến người của Chu gia.

Không thể nghi ngờ.

Tại đệ nhất thiên hạ danh bộ Kim Cửu Linh bị phái ra về sau, tại Hoàng đế một câu nhìn như hỏi thăm phía dưới, người phía dưới lại lần nữa đã nhận được chính mình nhận thức, vì vậy ngay sau đó lại phái ra mặt khác người.

Một cái bình thường Hoàng đế, đều là đa nghi người.

So về phía dưới những người khác mà nói, Hoàng đế lo lắng hơn là những huynh đệ kia của mình, những thân

thích kia thúc thúc cái gì.

Cái kia dưới ghế rồng, kê lót đủ không phải những thứ khác cái gì, mà là đầu người.

Vì vậy, tại trên triều đình, một phen đối thoại sinh ra.

“Ngân lượng số lượng khá lớn!”

“Trên đường chở đi không thể nghi ngờ không ổn, muốn đem những vật này An Nhiên chở đi phương pháp an toàn nhất là đường thủy…”

“Cho nên… Đại nhân là muốn?”

“Lại để cho thủy sư Đô đốc đi hỗ trợ a!”

“Ngài là nói chú ý cơn gió mạnh?”

“Ừ, nghĩ đến dùng hắn phối hợp Lục Phiến Môn Kim Cửu Linh, tất nhiên là đã đủ rồi!”

“Ngài có phải hay không quá mức lo lắng chút ít?”

“Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất a! Người bình thường muốn nhiều tiền như vậy làm gì? Thân là thần tử, vi Hoàng Thượng giải lo đó là thần chi bản phận.”

“… Hạ quan, đã minh bạch.”

Đây là triều đình đại quan đối thoại, đối thoại kết quả là tại xế chiều hôm đó, một phần chính thức phong thư đã phát ra, tốc hành Đại Minh thủy sư Đô đốc chú ý cơn gió

mạnh trên tay.

Chương 016 : Hương

Bành!

Như là khổng tước gặp chính mình ưa thích giống cái bình thường, ào ào khai bình.

Tại đây đẹp như họa phong cảnh ở bên trong, tại thời khắc này bay ra chính là khoảng chừng 360 căn băng phách ngân châm. Trong không khí hợp thành cái kia như là khổng tước lông đuôi hình dạng, dưới ánh mặt trời, chiết xạ ra hào quang bảy màu, tất cả hướng Nhạc Duyên trên người phi tuôn ra mà đi.

Nó không là một cây căn bắn ra, mà là thoáng cái toàn bộ tuôn ra.

“! ! !”

Tại thời khắc này, Nhạc Duyên trên mặt vẻ kinh ngạc còn không kịp lấy lại, liền gặp được cái này một bức mỹ đến dọa người cảnh tượng.

Đồng tử tại trong tích tắc, cơ hồ co lại thành hơi có chút.

Biến thành dẹp lớn lên hình bầu dục.

Trong ánh mắt, Nhạc Duyên tại đây đầy trời cảnh đẹp ở bên trong, đã thấy được nó bộ mặt thật sự.

Không chỉ có như thế, trong lòng, càng là hiện ra một tia rậm rạp chằng chịt phiền phức khó chịu, đó là người tại

lâm vào cực kỳ nguy hiểm chi cảnh dưới tình huống, mới có như thế phản ứng.

Mà kích xạ mà ra những ngân châm này Thương Tú Tuần càng là ở đằng kia cực lớn lực bắn ngược phía dưới, liền người mang theo cái kia Kim Sắc ống đồng sự vật cùng một chỗ bị đẩy hướng ra phía ngoài đã bay đi ra ngoài, cái kia cửa phòng tại két sát trong tiếng triệt để biến thành mảnh vỡ, càng là tại trên tường để lại một người xinh đẹp đích chỗ trống.

Chân phải nhẹ nhàng đạp mạnh.

Cái kia ở lại dưới chân tản cái bàn tại đây đạp mạnh phía dưới, như là đã mất đi trọng lực bình thường, vô số mảnh gỗ vụn phù…mà bắt đầu.

Sau đó.

Mảnh gỗ vụn vọt tới trước, cùng cái kia mỹ lệ tươi đẹp khổng tước lông đuôi cả hai ở giữa không trung chạm vào nhau.

Đinh! Đinh! Đinh! Đinh!

Liên tiếp đinh đinh đang đang tiếng vang trong phòng vang lên, như là cái kia không ngớt không dứt sấm rền thanh âm, đầu gỗ cùng ngân châm tại giữa không trung chạm vào nhau.

Không khí kích động.

Mang theo Nhạc Duyên chân khí đầu gỗ cùng cái kia

mang theo cực lớn cơ quan lực đạo ngân châm đối bính, nhân thể lực lượng cùng cơ quan lực lượng triệt để quyết đấu. Cuối cùng nhất, đầu gỗ cuối cùng là hóa thành đầy trời phi mảnh, bị cái kia rậm rạp chằng chịt ngân châm chỗ đột phá.

Ừ?

Tại thời khắc này Nhạc Duyên không kịp đi phân tích tiểu mỹ nhân tràng chủ tại sao phải đột nhiên đến bên trên như vậy một tay. Nhưng nhớ tới chính mình đã từng nhận lời xuống, đối với cái này Nhạc Duyên nhưng lại không có chút nào tính tình. Dưới mắt, lại để cho

Duyên khiếp sợ chính là những ngân châm này.

Vậy mà tại giao phong trong. Đột phá hắn hộ thể chân khí.

Cái này ngân châm có phá cương năng lực!

Có phá vô hình chân khí năng lực!

Thật giống như, ám khí kia là chuyên môn vi tuyệt đỉnh cao thủ mà chuẩn bị.

Người. Tại lui một bước.

Hết thảy bất quá là tại trong chớp mắt phát sinh, Nhạc Duyên thân hình lui về phía sau một bước, trước người hộ thể chân khí tại thời khắc này phát sanh biến hóa.

Một cỗ lạnh như băng rét căm căm khí tức dùng Nhạc

Duyên làm trung tâm hướng bốn phương tám hướng phát ra mà đi, cách Nhạc Duyên càng gần địa phương vẻ này rét lạnh khí tức càng phát ra nồng hậu dày đặc.

Bất quá trong chớp mắt, trong phòng bốn phía mặt khác đồ dùng trong nhà bên trên, cũng đã bịt kín tinh tế một tầng sương trắng. Trên mặt đất, càng là xuất hiện trắng bóng đồng nhất. Trong nháy mắt, cái này Liệt Dương ngày mùa hè hào khí khốc nhiệt mùa. Trong phòng nhưng lại cuốn thành trời đông giá rét mùa.

Rét lạnh khí tức tứ tán.

Tại Nhạc Duyên trước người càng là ngưng kết thành nửa phiến hình cung, như là một nửa vỏ trứng băng màng, nói là màng, nhưng là chừng tấc hơn dày. Tầng này băng màng chắn Nhạc Duyên trước người, đem cả người hắn bảo hộ ở trong đó, mặc cho những ngân châm kia kích xuất tại bên trên.

Trong lúc nhất thời.

Vụn băng bốn bay loạn vũ.

Đùng đùng thanh âm không dứt bên tai.

Cảm giác kia giống như là vô số cung tiễn xuất tại trên tấm chắn cùng nhau.

Người, ở đằng kia ngân châm cực lớn lực đạo người trước ngã xuống, người sau tiến lên phía dưới, Nhạc Duyên cả người ngay tiếp theo cái kia băng màng cùng nhau bị đẩy hướng nơi hẻo lánh. Tại người sắp kề đến

vách tường thời điểm, người rốt cục cũng ngừng lại.

Cái này mỹ đến cực điểm, rồi lại lợi hại đến cực điểm ngân châm rốt cục triệt để bị ngăn cản xuống dưới.

“…”

Đứng tại nơi hẻo lánh. Cái kia hình trứng băng màng vẫn là tại Nhạc Duyên trước người dựng đứng lấy.

Két sát.

Chỉ nghe nhẹ nhàng một tiếng vỡ vang lên, cái kia băng màng rốt cục nghiền nát.

Nửa bộ phận trên hóa thành mảnh vỡ, trụy lạc trên mặt đất.

Lộ ra Nhạc Duyên đầu. Mà ở thời điểm này, Nhạc Duyên chú ý lực thì là đã sớm đứng tại chính mình vận dụng trường sinh chân khí âm chi chân khí tạo thành tạo mà thành băng màng bên trên. Chỉ thấy cái kia bên trên rậm rạp chằng chịt đồng nhất ngân châm.

Rất xa nhìn lại, tựu như là một chỉ gai nhím giống như bình thường.

Nếu không là Nhạc Duyên phản ứng kịp thời, họa vô hình chân khí vi hữu hình chi vật, chỉ sợ những ngân châm này hắn cũng sẽ biết trong lúc nhất thời dưới sự ứng phó không kịp, gặp bị thương. Tuy nhiên dùng mạnh mẽ năng lực, Nhạc Duyên không sợ cái gì độc tố, nhưng nếu là cả người bị chen vào một thân ngân châm,

thành một người gai nhím. Cái kia phó tràng cảnh ngẫm lại cũng làm cho người cảm thấy da đầu run lên.

Nhưng hấp dẫn Nhạc Duyên chú ý lực lại không phải cái này gai nhím giống như bình thường tạo hình, mà là cái kia chuẩn bị triệt để chui vào Hàn Băng trong. Chỉ còn lại phần đuôi ở bên ngoài ngân châm bên trên.

Nhìn sau nửa ngày.

Nhạc Duyên vươn tay, đem bên trong một căn ngân châm rút ra.

Ánh mắt có chút thất thần.

Không có đi hỏi thăm tiểu mỹ nhân tràng chủ tại sao phải đột nhiên đến bên trên như vậy một tay. Nhạc Duyên ánh mắt đã triệt để như ngừng lại trên tay trên ngân châm.

“Hóa vô hình chân khí vi hữu hình chi vật!”

“Ngươi Trường Sinh Quyết lại lợi hại không ít! Xem ra, cha ta từng đã là nghĩ cách, còn không có đạt thành!”

Lỗ Diệu Tử cả đời có ba kiện lại để cho hắn tự nhận là là hoàn mỹ tạo vật.

Cái này ba dạng là Sư Phi Huyên, trăng khuyết kiếm cùng với dưới mắt trên tay Khổng Tước Linh.

Ba dạng, nhưng đều là tập trung tại một người trên người.

Tiếng bước chân vang lên, Thương Tú Tuần người từ bên ngoài đi vào, theo cái kia nhân hình trống rỗng trong đi đến. Nhìn qua chính như có điều suy nghĩ đánh giá trên tay ngân châm Nhạc Duyên, tiểu mỹ nhân tràng chủ mở miệng nói ra: “Như thế nào… Có phải hay không cảm thấy cái này ngân châm cho ngươi rất thuộc?”

Băng phách ngân châm!

Nhạc Duyên tất nhiên là nhận ra cái này trên tay ngân châm là cái gì.

Phần này ám khí thật sự là quá lại để cho hắn quen thuộc, quá lại để cho hắn khắc sâu ấn tượng rồi.

“Ngươi bái kiến nàng đâu này?”

Vừa mới cái kia phần mặc dù là Nhạc Duyên cũng không khỏi được cảm thấy khiếp sợ ám khí, cái kia bổ thiên lấp mặt đất kích xạ, tại Nhạc Duyên trong ấn tượng cũng không có mấy thứ. Huống chi, thứ này chỉ có một bằng vật lý lực lượng liền có thể đủ đối với tuyệt đỉnh cao thủ sinh ra cực lớn uy hiếp.

Nếu không phải là mình đã trải qua mấy cái thế giới, nếu vẫn tại đại đường, như vậy hắn chỉ sợ cũng ngăn không được phần này ám khí, cũng muốn nuốt hận châm xuống.

Có một loại cảm giác, vừa mới cái kia Kim Sắc ống đồng sự vật, đó là chuyên môn châm đối với chính mình mà tạo.

Hẳn là Lỗ Diệu Tử thủ bút.

Nhưng nếu là phối hợp những thứ khác ám khí khá tốt. Một phối hợp băng phách ngân châm không thể không cho Nhạc Duyên nghĩ đến những địa phương khác.

Ngẩng đầu, Nhạc Duyên trên mặt thần sắc nhiều hơn một chút mỏi mệt, còn có một tia cảm giác kỳ quái. Làm như luôn luôn một ít không được tự nhiên.

Nàng?

Quả là thế!

Tiểu mỹ nhân tràng chủ sắc mặt có chút tối sầm lại, trong lòng nghĩ như vậy lấy. Nhưng ngoài miệng nhưng lại nói ra: “Ta nghĩ tới chúng ta nên hảo hảo đàm một chút!”

“Cũng là!”

“Ta muốn ăn ngươi làm điểm tâm rồi!”

Nhạc Duyên cầm trong tay cái kia miếng băng phách ngân châm giữ tại trong lòng bàn tay, vừa cười vừa nói.

Khách điếm.

Dưới lầu.

Một góc chỗ.

Hoa đầy lâu một người có chút bất đắc dĩ đứng ở nơi đó, một thân tao nhã khí chất, hơn nữa cái kia một thân Cẩm Y, đứng ở đó cái trong góc thật sự là lại để cho người cảm thấy có chút không thích hợp. Đương nhiên, đây chẳng qua là đang bốn phía mặt khác đi ngang qua người trong mắt cảnh tượng.

Hoa đầy lâu chính mình là không có cảm giác gì.

Duy nhất cảm giác, là hắn cảm thấy Lục Tiểu Phượng thật sự là… Quá nhàm chán rồi.

Một chén rượu.

Một người.

Lục Tiểu Phượng đệm lên chân hướng nhìn lên lấy cái kia khai cửa sổ.

Không cần khinh công, là hắn biết rõ Nhạc Duyên võ công rất cao. Hơn nữa cái kia Thương Tú Tuần trên tay có một kiện khủng bố ám khí, chỉ sợ không có người nguyện ý rơi vào trong mắt của hai người.

Đều nói giữa vợ chồng là đầu giường cãi nhau cuối giường hòa.

Nhưng ở có chút tư mật sự tình, còn không có triệt để vạch trần thời điểm, là tuyệt đối sẽ không lại để cho ngoại nhân phát giác.

Nhất là hai người đều cũng coi là một cái cao ngạo người thời điểm.

Cho nên ——

Có chút thời điểm, chỉ cần nghe được thanh âm tại kết hợp đầu óc của mình, là có thể đại khái suy đoán ra chỗ muốn xem tràng cảnh rồi.

Rất nhanh.

Lục Tiểu Phượng cái này tâm tư tựu đã đạt thành.

Đinh đinh đang đang âm thanh từ phía trên truyền đến, không dứt bên tai, hiển nhiên là tiểu hai vợ chồng không có đàm tốt, trực tiếp động thượng thủ rồi.

Nghe cái kia liên tiếp không ngừng, phảng phất giống như mưa đá không ngừng nện xuống thanh âm. Lục Tiểu Phượng đã biết rõ cái kia trong truyền thuyết tuyệt đỉnh ám khí Khổng Tước Linh vận dụng.

Có thể hay không bị bắn thành một cái gai vị?

Trúng độc cái gì đấy, Lục Tiểu Phượng ngược lại là sẽ không để ý, bất quá tại trong óc của hắn ngược lại là buộc vòng quanh Nhạc Duyên một thân châm hình tượng.

Tuy nhiên sớm có suy đoán. Nhưng chính thức nghe thế cái động tĩnh thời điểm, Lục Tiểu Phượng vẫn là rung động không thôi. Mặc dù là một mực yên tĩnh, cực nhỏ tức giận hoa đầy lâu tại thời khắc này, trên mặt cũng tận là vẻ kinh ngạc.

Lục Tiểu Phượng không khỏi rùng mình một cái, hướng hoa đầy lâu nhìn lại.

Quay đầu.

Phát hiện hoa đầy lâu đang dùng cái kia một đôi vô thần hai mắt, nhìn thấy chính mình cái phương hướng này.

Một người bình thường cùng một cái mù lòa tại lúc này đối mặt lấy.

Hai người không hẹn mà cùng đồng thời nuốt nước miếng một cái, lẫn nhau cũng nghe được đối phương cái kia tiếng nuốt nước miếng, đây là một loại khẩn trương biểu hiện.

Vậy có lấy lúa mì sắc da thịt Thương Tú Tuần rất đẹp.

Lục Tiểu Phượng tất nhiên là nhìn đến ra, tại thiên hạ này gian. Có thể so sánh người cũng không có mấy người. Huống chi, hay (vẫn) là một cái có lúa mì sắc da thịt nữ tử.

Mà hoa đầy lâu mặc dù là mù lòa. Nhưng hắn thích hoa.

Nghe thanh âm, ngửi mùi thơm. Cũng có thể nhận thức ra đó là một cái mỹ nhân tuyệt sắc.

Chẳng qua là khi nghĩ đến một cái mỹ nhân tuyệt sắc cầm Khổng Tước Linh cùng tình nhân của mình động thủ thời điểm, phần cảm giác này cũng đã thay đổi.

Nữ nhân như vậy lại có bao nhiêu người có thể thừa

nhận được được rất tốt?

Là trọng yếu hơn là Lục Tiểu Phượng còn nghĩ lại tới sảng khoái lúc trong phòng Nhạc Duyên cùng mình chỗ đàm mà nói.

Hắn như nhớ không lầm, Nhạc Duyên giống như nói là hắn có một đám khuynh quốc khuynh thành hồng nhan tri kỷ, hơn nữa lẫn nhau quan hệ trong đó cũng không hòa thuận. Nói sau nữ nhân đều hội (sẽ) ghen, mặc kệ đẹp xấu. Chỉ là một cái cũng đã là khủng bố như thế, nếu là một đoàn như vậy trình độ nữ nhân tiến đến cùng một chỗ mà nói…

Kế tiếp tràng cảnh, Lục Tiểu Phượng đã không dám tưởng tượng rồi.

Nữ nhân.

Phiền toái.

Khủng bố!

Nhất là tuyệt sắc mỹ nhân.

Cái này cảm giác, Lục Tiểu Phượng tại thời khắc này càng phát ra như vậy cảm thấy rồi.

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, Lục Tiểu Phượng tại triều hoa đầy lâu nói một câu chờ một chốc về sau, người liền rời đi.

Chỉ chốc lát sau.

Lục Tiểu Phượng lại lần nữa về đến nơi này.

Chỉ là cái lúc này, trên lầu thanh âm đã đình chỉ, yên tĩnh trở lại.

“Ngươi đi làm cái gì đâu này?”

Hoa đầy lâu rất là kỳ quái, không khỏi mở miệng hỏi.

Lục Tiểu Phượng không có trả lời.

Mà là đem một sự kiện vật đưa cho hoa đầy lâu, đồng thời mình cũng lấy ra cùng nhau đồ vật.

“Ừ?”

“Đây là! ! !”

Vuốt trên tay đích sự vật, hoa đầy lâu tất nhiên là đã biết trên tay thứ đồ vật danh tự, là hương.

“Với tư cách bằng hữu, ta chỉ có thể làm được như vậy!”

Lục Tiểu Phượng từ trong lòng lấy ra ngọn lửa tử, đem trên tay ba nén hương nhen nhóm, sau đó hai tay giơ hướng cái kia trên lầu xa xa cúi đầu, sau đó xoay người chọc vào trên mặt đất.

Ngay sau đó, Lục Tiểu Phượng càng là theo bên hông lấy ra một cái chén rượu, xuất ra hồ lô rượu hướng bên trong rót một chén rượu, phi thường chăm chú mà nghiêm túc đem rượu trong chén tựu như vậy gắn một

nửa trên mặt đất, còn lại một nửa hắn không nỡ rửa qua, trực tiếp uống hết rồi.

Một bên.

Nghe Lục Tiểu Phượng chỗ nói nhỏ, hoa đầy lâu triệt để bó tay rồi. (chưa xong còn tiếp)

Chương 017 : Suy đoán

Gian phòng.

Đây không phải phòng trọ.

Mà là Duyệt Lai khách điếm chuyên thuộc về nàng cái này phòng của lão bản.

Trong phòng bố trí đơn giản rồi lại rất khác biệt.

Nói là đơn giản là vì trong phòng không có bình thường tiểu thư khuê các như vậy con gái thanh tú, điểm ấy Nhạc Duyên tất nhiên là biết được. Ban đầu ở Phi Mã Mục Tràng thời điểm, đã là như thế, người càng là một thân kình phục, nhiều khi nàng là đem chính mình cho rằng đàn ông.

Cho nên, gian phòng cũng không lộ vẻ yếu ớt.

Nói là rất khác biệt, là vì nàng là tiểu mỹ nhân tràng chủ.

Một bước vào gian phòng, Nhạc Duyên liền ngửi được mỹ thực hương vị. Ánh mắt chuyển dời, cuối cùng như ngừng lại cái kia đặt ở trên bàn một bàn điểm tâm bên trên.

Quả nhiên.

Nàng ăn mới là tốt nhất.

Ánh mắt trong phòng khẽ quét mà qua, bỏ những bên

ngoài này, Nhạc Duyên cuối cùng tại bệ cửa sổ vị trí thấy được một chậu diễm lệ vô cùng hoa tươi.

Cái này hoa thành hỏa hồng sắc, phảng phất giống như chảy xuôi máu tươi giống như bình thường tươi đẹp, tại ánh mặt trời chiếu rọi xuống, bày biện ra một loại kỳ quỷ xinh đẹp.

Cái này hoa, đúng là trong phòng làm cho người ta chú ý nhất tồn tại.

Đi vào phòng.

Thương Tú Tuần vốn là tiện tay đem cái kia đã đem sở hữu ám khí bắn ra Kim Sắc ống đồng sự vật đặt tại trên mặt bàn, tiện tay cầm lấy một khối chính mình hạ nhân chuẩn bị cho tốt điểm tâm bỏ vào trong miệng về sau, người nhưng lại đi tới phía trước cửa sổ, bắt đầu cẩn thận mà coi chừng thu lại cái kia bồn hoa tươi đến.

“Đây là cái gì hoa?”

Đi theo Thương Tú Tuần sau lưng, Nhạc Duyên đứng ở một bên nhìn xem tiểu mỹ nhân tràng chủ ăn điểm tâm mờ ám, cuối cùng ánh mắt nhưng lại theo động tác của nàng đã rơi vào cái này hoa bên trên, nhìn sau nửa ngày, không khỏi mở miệng hỏi.

Nhạc Duyên bái kiến không ít hoa.

Nhưng trước mắt loại này hoa, quả thực lại để cho hắn có chút lạ lẫm.

Dù sao, hắn chưa tính là thực vật thân thảo kẻ yêu thích, cũng không phải lập chí cứu vớt người trong thiên hạ thầy thuốc, lại càng không là cái loại nầy như hoa đầy lâu yêu hoa chi nhân. Cho nên, trước mắt hoa tươi. Không phải Nhạc Duyên trong ấn tượng thông thường chi vật.

Hơn nữa, tại trong ấn tượng, tiểu mỹ nhân tràng chủ cũng cực nhỏ đi dưỡng hoa.

Nàng càng nhiều nữa hay (vẫn) là tại chăm ngựa.

Bất quá dưới mắt ngẫm lại cũng thế, bất đồng đại thời nhà Đường hậu, Minh Triêu lại há có thể lại để cho tư nhân khai chuồng ngựa chăm ngựa? Lại càng không cần phải nói cái kia danh vang rền thiên hạ Cẩm Y vệ cùng Đông Hán rồi. Nếu là tiểu mỹ nhân tràng chủ còn muốn dưỡng như vậy quy mô mã, triều đình tất nhiên là không được phép.

Nghe Nhạc Duyên hỏi thăm, Thương Tú Tuần cũng không trả lời ngay, mà là cẩn thận từng li từng tí ở sửa sang lấy, một bên khuấy động lấy cái kia bên trên một chút cỏ dại, ngoài miệng nhưng lại tùy ý trả lời: “Ngươi đoán!”

“… Cái này hoa. Ta chưa từng gặp qua!”

Nghe Thương Tú Tuần hỏi lại, Nhạc Duyên lắc đầu nói.

“Xem ra ngươi cũng không phải trước biết một ngàn năm, sau nhìn qua năm trăm năm người!”

Nhẹ hít một hơi, Thương Tú Tuần rất rõ ràng thở dài một hơi, nói ra: “Cái này hoa là ta cấy ghép đấy, hoa có mười sắc, ta lấy đỏ trắng hai màu, tuy nhiên chúng có tên của mình, nhưng ta cho chúng nó lấy một cái tên dễ nghe!”

“Tên là gì?”

Nhạc Duyên tâm không khỏi run lên. Nhưng ngoài miệng hay (vẫn) là nhịn không được đi hỏi thăm, hắn biết rõ mặc dù là chính mình không hỏi, không tiếp lời nói, đối phương cũng sẽ biết nói ra cái này hoa danh tự.

“Tình hoa!”

Một câu nói ra khẩu. Đã là lại để cho Nhạc Duyên sắc mặt khẽ giật mình, lại để cho hắn không tự giác tiếp lời nói: “Cà độc dược!”

Một câu tình hoa, đã lại để cho Nhạc Duyên đã biết trước mắt hồng sắc đóa hoa lai lịch, là Thiên Trúc mà đến cà độc dược.

Đỏ trắng nhị sắc. Thực sự lại để cho Nhạc Duyên đã minh bạch trong đó hàm nghĩa.

Cứ nghe Minh giới chỉ có một loại hoa tức bờ bên kia hoa. Bờ bên kia hoa màu trắng hoa nở tại bờ bên kia tức Thiên quốc, tên là cà độc dược hoa: Hồng sắc hoa nở tại Vong Xuyên Tam Sinh Thạch bên cạnh, tên là man châu cát hoa.

Hồng sắc ở tiểu mỹ nhân tràng chủ bên người. Là vi

man châu cát hoa, như vậy màu trắng…

“Tuyệt tình cốc!”

Giật mình nhưng ở bên trong, Nhạc Duyên nói ra màu trắng tình hoa chỗ địa phương. Chỉ là tại chính hắn nói ra cái chỗ này danh tự về sau, người nhưng lại mãnh liệt sững sờ ở này ở bên trong.

Vì tên.

Tuyệt tình cốc!

Tốt một cái tuyệt tình cốc.

Đương cái chỗ này xuất hiện tại Nhạc Duyên trong đầu thời điểm, trong lòng có của hắn nhưng lại một loại không cách nào nói rõ cảm thụ.

Tại thần điêu thời kì, nếu là mình không xuất hiện, như vậy Xích Luyện Tiên Tử cuối cùng nhất nhưng lại đem chính cô ta cùng tình hoa cùng nhau chôn cất tại trong ngọn lửa. Trong đầu lại lần nữa hiện ra ban đầu ở Duyệt Lai khách điếm chứng kiến đến bức họa kia, Nhạc Duyên trong nội tâm một mực ẩn núp vấn đề kia tại giờ này khắc này rốt cục triệt để phù đi lên.

Chính mình xuyên việt, hoặc là nói là phi thăng, theo phương diện nào đó mà nói là tại đùa bỡn thời gian.

Mà cuối cùng nhất kết quả… Hiệu ứng hồ điệp đã bắt đầu.

Là ảnh hưởng?

Cũng không phải ảnh hưởng?

Nhạc Duyên trong lúc nhất thời không cách nào hình thành loại cảm giác này, tựa như dưới mắt hắn đột nhiên phát hiện mình về nhớ không nổi chính mình lần thứ nhất xuyên việt chính thức nguyên do đâu này? Hay hoặc là nói hắn phát hiện mình nhớ lại không dậy nổi tại đô thị thời điểm câu chuyện rồi.

Thật sự chỉ là vì Mạc Sầu sao?

Tại Thương Tú Tuần trong ánh mắt, nàng nhìn thấy Nhạc Duyên tại một câu nói của mình hạ nhân trở nên có chút kỳ quái, sắc mặt nhất thời bạch, nhất thời hồng, như là mở nhuộm nhà máy bình thường, càng là phảng phất giống như sau cơn mưa thiên tinh sau xuất hiện cầu vồng.

Lại còn là mình đã sớm mất phương hướng tại cái này cuồn cuộn hồng trần trong?

Ma chướng!

Người thông minh ma chướng đáng sợ hơn.

Không thể nghi ngờ.

Giờ khắc này Nhạc Duyên tại Thương Tú Tuần một câu ‘Tình hoa’ mà nói xuống, cả người không hiểu lâm vào một loại ma chướng. Trước kia không có chăm chú, không có cẩn thận suy nghĩ, nhưng tại thời khắc này, đột

nhiên đem vấn đề bày ở trước mặt thời điểm, Nhạc Duyên lại phát hiện mình đã sớm giải không được trong đó chân tướng rồi.

Chân tướng cuối cùng cái gì?

Dưới mắt Nhạc Duyên đột nhiên đang tự hỏi một vấn đề, chính mình lần thứ nhất xuyên việt cuối cùng từ lúc nào? Lúc này, đến tột cùng làm như thế nào tính toán?

Sau nửa ngày.

Chỉ nghe rên lên một tiếng, Nhạc Duyên người mãnh liệt thanh tỉnh lại.

Nhưng ở Thương Tú Tuần trong mắt có thể rõ ràng trông thấy Nhạc Duyên miệng không khỏi bĩu một cái, đem cái gì đó cho nuốt nuốt trở vào. Mà lúc trước cái kia lộng lẫy sắc mặt cũng khôi phục nguyên trạng, như tình huống như vậy Thương Tú Tuần tất nhiên là biết rõ Nhạc Duyên tại một câu trong không thể tên lâm vào ma chướng, do đó sử bản thân xuất hiện nội thương.

Vừa mới Nhạc Duyên nuốt nuốt xuống đồ vật, hẳn là một ngụm nhiệt huyết.

Chỉ là cao ngạo như hắn, có thể nào tại trước mặt nữ nhân đem cái này khẩu huyết phun ra đến?

Cái mũi có chút khẽ ngửi, dùng tiểu mỹ nhân tràng chủ tại mỹ thực bên trên khứu giác, tất nhiên là nghe được ra cái kia một tia mùi máu tươi.

Nói đến buồn cười, cha mình chỗ chuẩn bị Khổng Tước Linh không cách nào đối với đối phương tạo thành chút nào tổn thương, ngược lại là chính mình không có ý một câu đã tạo thành kết quả như vậy, cái này lại để cho Thương Tú Tuần có chút dở khóc dở cười. Bất quá, nội tâm của nàng cũng là nổi lên cao hứng.

Vốn là u oán phẫn hận tâm tính. Tại Nhạc Duyên nội thương dưới tình huống, cũng là khá hơn không ít.

Nguy hiểm thật!

Chính mình vậy mà lâm vào biết chướng trạng thái!

Sinh lòng thở dài, dù là vấn đề kia vẫn đang không có được mình muốn đáp án, nhưng hiện tại tỉnh táo lại Nhạc Duyên tự nhiên sẽ không lại lần nữa lâm vào cái loại nầy trạng thái, bởi vì hắn có một loại cảm giác, chính mình đi đến bây giờ, cách chính thức chân tướng chỉ sợ không xa.

Dưới ánh mắt dời, ánh mắt cùng tiểu mỹ nhân tràng chủ hai mắt nhìn nhau.

Cho dù là Thương Tú Tuần tránh đi mau nữa, Nhạc Duyên vẫn đang có thể chứng kiến cái kia trong mắt lập loè lo lắng.

Một cái khẩu thị tâm phi nữ nhân.

Hơn nữa, mặc dù là vừa mới bị đối phương dùng cái kia không hiểu ám khí kích xạ một trận. Nhưng ngăn cản xuống dưới Nhạc Duyên nhưng lại không có chút nào nộ

khí. Không nói trước khổng tước xòe đuôi đại biểu ý nghĩa, chỉ cần tựu trách nhiệm, đã lại để cho Nhạc Duyên đã không có tức giận tư cách.

“Chúng ta cùng một chỗ nấu cơm ăn đi!”

Cuối cùng, Nhạc Duyên phi thường chăm chú nhìn Thương Tú Tuần, nói như vậy nói.

Mà kết quả… Là Duyệt Lai khách điếm ở kế tiếp phủ lên đóng cửa nhắc nhở, tạm thời không buôn bán rồi, một đám đầu bếp tức thì bị người đuổi ra phòng bếp.

Ngay tại Nhạc Duyên cùng tiểu mỹ nhân tràng chủ làm món ăn điểm thời điểm, Duyệt Lai khách điếm mặt khác một gian Thiên Tự Hào phòng trọ.

Diệp Cô Thành yên tĩnh ngồi ở trên mặt ghế.

Ở trước mặt hắn trên mặt bàn, thì là bầy đặt một ly rượu ngon. Ở bên cạnh còn để đó một tịch màu trắng khăn tay.

Hắn lúc này, đang tại dùng rượu giặt rửa kiếm.

Tửu thủy là Duyệt Lai khách điếm gần đây mấy tháng qua đẩy ra sản phẩm mới, tên là tịch mịch.

Giặt rửa kiếm thời điểm, Diệp Cô Thành trong đầu thì là quanh quẩn vừa mới cùng đối phương giao thủ một kích kia.

Một kiếm.

Một ngón tay.

Hai người chẳng qua là riêng phần mình ra một chiêu. Nhưng một chiêu phía dưới Diệp Cô Thành đã biết rõ riêng phần mình sâu cạn, cùng với lẫn nhau chênh lệch.

Đúng vậy!

Chênh lệch!

Tuy nhiên không biết kiếm pháp của đối phương, mà chính hắn cũng không quá đáng là thăm dò một kiếm, nhưng một kiếm này hạ đã lại để cho Diệp Cô Thành đã nhận ra kia công lực này chênh lệch. Đối phương công lực. Phảng phất giống như biển cả, thoạt nhìn bình tĩnh vô cùng, kỳ thật chính là gợn sóng cuồn cuộn.

Một khi bộc phát. Cái kia chính là bổ thiên lấp mặt đất khủng bố.

Là trọng yếu hơn là lẫn nhau tầm đó tồn tại cái loại cảm giác này, nhưng lại lại để cho Diệp Cô Thành càng phát ra nghi ngờ.

Nhưng bất kể như thế nào, cái này cũng đã lại để cho cái kia khỏa một mực tịch mịch lạnh như băng tâm, trở nên nhiệt hồ. Bất quá, dưới mắt, hắn cần làm còn có mặt khác sự tình.

Màu trắng khăn tay nhẹ nhàng bôi qua thân kiếm, lau khô bên trên rượu, lúc này mới trả lại kiếm vào vỏ.

Sau đó.

Diệp Cô Thành đứng dậy, lặng yên đã đi ra Duyệt Lai khách điếm.

Một người dịch dung cách ăn mặc, đi một chỗ bình nam vương phủ bố trí một chỗ che giấu cứ điểm.

Chỗ này cứ điểm, là Di Tình viện.

Diệp Cô Thành khi nào ra ngoài Duyệt Lai khách điếm tất nhiên là không có ai biết, có thể có cái này năng lực biết đến Nhạc Duyên thì là tại phòng bếp cùng tiểu mỹ nhân tràng chủ anh anh em em, tự nhiên không có phát hiện. Mà ở bên ngoài thắp hương Lục Tiểu Phượng cuối cùng là bị chống đỡ không được hoa đầy lâu lôi trở về.

Hoa đầy lâu cảm thấy tại tiếp tục như vậy, chỉ sợ mình cùng Lục Tiểu Phượng sẽ bị người diệt khẩu.

Cho nên, đồng lòng không ai có thể phát hiện Diệp Cô Thành ra ngoài.

Phòng bếp.

“Hôm nay làm cái gì?”

“Gà ăn mày, cái này mùi vị không tệ!”

Nhạc Duyên nói nhỏ nói xong, trên tay thì là cầm một thanh dao phay, hắn đao pháp như là linh dương treo giác giống như bình thường không để lại dấu vết, bất quá trong chốc lát cái con kia vui vẻ gà đã không có

mao, biến thành một chỉ sống sờ sờ thịt gà, toàn bộ vẫy lấy cánh bằng thịt, khanh khách trên mặt đất chạy loạn.

“Gà ăn mày?”

“Đó là Cái Bang a!”

Thương Tú Tuần vẻ mặt ngươi lại lừa gạt nét mặt của ta chằm chằm vào Nhạc Duyên, nói ra: “Hiện tại ta thế nhưng mà làm khách sạn đấy, giống như bình thường đồ ăn đã sớm bất nhập mắt của ta rồi!” Ý trong lời nói, là cần một kiện đặc những vật khác mới có thể.

“…”

Nhạc Duyên nghe vậy lập tức trầm ngâm, đang suy tư trong.

Rất nhanh.

Thương Tú Tuần liền thay đổi chủ đề, nếu có điều chỉ mà hỏi: “Bạch Vân thành chủ Diệp Cô Thành, cùng ngươi là quan hệ như thế nào?”

Động tác trên tay im bặt mà dừng, Nhạc Duyên xoay người, buông xuống trên tay dao phay, nhìn phía đối phương. Nhạc Duyên biết rõ, đối phương tìm được Diệp Cô Thành, tất nhiên là đang tìm kiếm đáp án.

Không chờ Nhạc Duyên mở miệng trả lời, lại nghe tiểu mỹ nhân tràng chủ tự nhủ: “Dung mạo tú lệ đoan trang, thuở nhỏ cuồng dại hướng kiếm, mà lại thiên tư cực cao, chính mình ngộ mà vượt thừa lúc Kiếm đạo, cũng

tự nghĩ ra Thiên Ngoại phi tiên tuyệt kỹ, danh chấn trong nước. Thế cư Nam Hải phi tiên đảo, người xưng Bạch Vân thành chủ, thân kinh bách chiến, được xưng vô địch.” Lúc nói lời này, Thương Tú Tuần ở đằng kia ‘Tự nghĩ ra’ một từ bên trên đặc biệt rơi xuống trọng ngữ khí.

Nhạc Duyên biết rõ, đây là trên giang hồ đối với Bạch Vân thành chủ Diệp Cô Thành đánh giá.

“Hơn nữa…”

Thương Tú Tuần mà nói không chỉ chừng này, trầm ngâm một tiếng về sau, nàng lúc này mới ngay sau đó tiếp tục nói: “Tại điều tra của ta ở bên trong, ta phát hiện Bạch Vân thành chủ Diệp Cô Thành… Hắn chưa từng có đi!”

Chưa từng có đi!

Đây cũng không phải là trong lời nói giống như bình thường hình dung.

Đây là Thương Tú Tuần dùng Duyệt Lai khách điếm lực lượng chỗ điều tra sau lấy được một cái lại để cho người kinh ngạc kết quả, giống như là lăng không xuất hiện giống như bình thường. Sự tình trước kia, trên cơ bản đều là mọi người khẩu thuật, nhưng trên thực tế nhưng lại không có mấy người kiến thức đến.

Trong mắt người ngoài thoạt nhìn có lẽ không có gì, nhưng ở Thương Tú Tuần trong mắt tắc thì cũng bằng không thì.

“Nói cho ta biết!”

“Cuối cùng là chuyện gì xảy ra?”

“Hay hoặc là các ngươi trong đó có một người là giả hay sao?”

Ánh mắt sáng ngời, Thương Tú Tuần ánh mắt gắt gao định dạng tại Nhạc Duyên trên mặt, kỳ vọng lấy đạt được muốn đáp án, “Hay hoặc là các ngươi nhưng thật ra là một người?”

Cùng nhau khí chất.

Cùng nhau kiếm pháp.

Còn có một dạng vô tình.

Cái này rõ ràng là một người, vì sao xuất hiện tại trước mắt chính là hai người?

Hơn nữa, chưa từng có mê hoặc không chỉ là Bạch Vân thành chủ Diệp Cô Thành một người.

Thí dụ như Lục Tiểu Phượng.

Mặt đối với vấn đề này, Nhạc Duyên phát hiện sự tình so với hắn vốn là tưởng tượng muốn nghiêm trọng nhiều.

Cùng lúc đó.

Di Tình viện.

Thanh lâu tự nhiên là mỗi thời mỗi khắc đều có được khách nhân.

Mà tại thời khắc này, nó lại lần nữa nghênh đón một vị khách nhân.

Chỉ là vị khách nhân này bất đồng mặt khác tới tìm hoan nam nhân, che phủ có chút cực kỳ chặt chẽ, tại tiến vào trong đó sau thì là tiến vào một gian đã sớm chuẩn bị tốt gian phòng.

Bên trong yên tĩnh im ắng.

Không có tiếng đàn, cũng không có vui cười âm thanh.

Càng không có nữ nhân.

Có chỉ là một người mặc Cẩm Y trung niên nam tử, ngồi ngay ngắn trong đó, yên tĩnh cùng đợi.

Trung niên nam tử mặt trắng không cần, cả người vẻ mặt phú quý tương, mặt hiển uy nghi, nhưng ở nhìn thấy đi vào phòng người về sau, trên mặt hiển hiện nhưng lại hèn mọn dáng tươi cười. Tựa hồ vừa mới cái kia bộ dáng bất quá là ảo giác.

“Đến rồi!”

“Học phái Tạp Gia đã xin đợi thành chủ đã lâu!”

Đứng dậy.

Trung niên nam tử có chút cúi xuống thân thể, cúi đầu,

cung kính nói.

“Sự tình vội vã như vậy, xem ra Vương tổng quản là có đại sự cần muốn bẩm báo rồi!”

Diệp Cô Thành cả người vẫn đang bị bao khỏa tại áo khoác ngoài ở bên trong, ở trước mặt hắn Vương tổng quản nhìn thấy cũng chỉ là một mảnh hắc ám cũng cô lạnh.

“Đúng vậy!”

Độc thuộc thái giám cái chủng loại kia bén nhọn tiếng nói lại trong phòng vang lên.

“Nước cùng rồng lửa châu sớm đã hủy diệt đã lâu!”

“Nay bên trên, không biết võ công!”

Nghe vậy, Diệp Cô Thành giấu ở túi cái mũ ở dưới đầu chậm rãi giơ lên, lộ ra một đôi lóe ra hào quang con mắt. Mà ở đồng nhất khắc, Lục Tiểu Phượng để ăn mừng, dắt lấy hoa đầy lâu đến rồi Di Tình viện uống hoa tửu đến rồi. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết rất tốt đổi mới nhanh hơn!

Chương 018 : Ba người

“Ngươi không phải có lẽ rất bi thương sao? Ta có thể một điểm cũng nhìn không ra “

Đi ở phía sau hoa đầy lâu nghe tại ngoài miệng hừ phát điệu hát dân gian Lục Tiểu Phượng, hắn thật sự là tưởng tượng không xuất ra đối phương cùng cái kia Nhạc Duyên giữa hai người cuối cùng có bao nhiêu thù hận, có tất nếu như vậy sao?

“À?”

Đi ở phía trước Lục Tiểu Phượng hừ điệu hát dân gian thanh âm thoáng chốc biến mất, bước chân dừng lại, xoay người nhìn thấy đi tại sau lưng hoa đầy lâu, cũng mặc kệ đối phương là hay không là mù lòa, có thể không xem gặp động tác của mình, Lục Tiểu Phượng tay phải hung hăng vỗ lồng ngực của mình, vẻ mặt đau lòng nói: “Cũng bởi vì thương tâm, cho nên ta mới đến Di Tình viện!”

“? ? ?”

Nghiêng đầu, hoa đầy lâu vẻ mặt sương mù, không biết rõ bộ dạng.

“Ngươi ứng biết rõ, hắn, ta còn ngươi nữa, ba người chúng ta đều là yêu hoa chi nhân…”

Lục Tiểu Phượng những lời này còn chưa cảm thán xong, liền nghe hoa đầy lâu rất là rất nghiêm túc nói ra:

“Chúng ta lẫn nhau hoa chỉ sợ bất đồng a!”

“Cái này không trọng yếu!”

“Quan trọng là … Chỉ cần biết rằng hắn là yêu hoa chi nhân là được rồi!”

“Thử nghĩ, gặp phải tay cầm Khổng Tước Linh hồng nhan tri kỷ, hắn còn dám đi trêu chọc hắn mỹ nhân của hắn sao? Với tư cách nam nhân, ta vì hắn cảm thấy thống khổ, cảm thấy bi ai!”

“Cho nên bi ai phía dưới, ta quyết định giúp hắn một thanh, hôm nay đi đến Di Tình viện lại để cho hoa khôi Âu Dương Tình cùng chúng ta uống rượu!”

Nghiêm trang vô nghĩa, đây cũng là dưới mắt Lục Tiểu Phượng trạng thái.

Lúc trước ăn Hạt Dẻ Rang Đường thù, Lục Tiểu Phượng đã cảm giác mình hồi báo trở về, hiện tại tâm tình thật sự là thoải mái nhiều lắm.

Uống rượu.

Tự nhiên là muốn!

Đương nhiên, có thể với tư cách gặp qua một lần bằng hữu, lại để cho hoa khôi Âu Dương Tình cùng uống rượu thật cũng không công việc. Ít nhất tại trong lòng, Lục Tiểu Phượng là sợ phiền toái đấy, uống rượu thì ra là đơn thuần uống rượu, nguyên nhân cũng không có gì, bất quá là lười mà thôi.

Tiến vào Di Tình viện về sau, Lục Tiểu Phượng vốn là ném đi một khối ngân lượng cho tú bà sau. Trực tiếp một chút Âu Dương Tình nhãn hiệu. Đương nhiên, đó cũng không phải trực tiếp đấy, mà là lại để cho tú bà cho Âu Dương Tình cho truyện cái lời nói mà thôi, cái kia bạc bất quá là chạy trốn phí.

Hoa khôi.

Tất nhiên là Di Tình viện Cây rụng tiền.

Nhất là Âu Dương Tình còn không phải bình thường hoa khôi.

Nhưng nếu là hoa khôi tự mình đáp ứng, tắc thì lại bất đồng.

Mà kết quả… Âu Dương Tình đáp ứng rồi.

Tại Âu Dương Tình chuyên chúc nha hoàn dưới sự dẫn dắt, Lục Tiểu Phượng cùng hoa đầy lâu hai người cùng một chỗ hướng nàng chỗ gian phòng đi đến.

Khi đi ngang qua trong đó một gian phòng gian thời điểm, Lục Tiểu Phượng đột nhiên ngừng lại.

Ánh mắt nhìn lướt qua cái kia mở một đạo khe hở cửa phòng, sau đó ánh mắt liền thu trở về, không có lại nhìn. Dù sao, tại thanh lâu. Lén cái này một thói quen Lục Tiểu Phượng hay (vẫn) là không có.

Cùng lúc đó.

Trong phòng.

Vương tổng quản thanh âm bị Diệp Cô Thành động tác làm cho im bặt mà dừng.

Sắc mặt có chút kỳ quái nhìn đối phương.

Nhưng thấy đối phương vậy có chút ít rất nghiêm túc động tác, hiển nhiên cũng là đoán được cái gì, sắc mặt cũng không khỏi biến đổi.

“Bên cạnh là người phương nào gian phòng?”

Phiết quá mức, Diệp Cô Thành cái kia lại để cho người cảm thấy toàn thân lạnh cả người ánh mắt lại để cho đại nội Vương tổng quản cả người đều có chút không thở nổi.

“Hẳn là Di Tình viện hoa khôi chỗ!”

Nhưng là mặt đối trước mắt nam tử, Vương tổng quản tất nhiên là chăm chú vô cùng đáp trả. Người trước mắt tuy nhiên không phải Hoàng đế, nhưng là tại phương diện nào đó so Hoàng đế càng thêm khủng bố. Hơn nữa với tư cách bình nam vương phủ hợp tác người, Vương tổng quản càng là biết được ở trong đó ẩn chứa đồ vật.

“Hoa khôi?”

Ngữ khí hơi lộ ra kinh ngạc, Diệp Cô Thành lập lại một chốc cái từ ngữ này.

“Đúng vậy!”

Gật gật đầu, Vương tổng quản nói ra: “Đây là Di Tình viện hoa khôi. Tên là Âu Dương Tình! Chỉ là dưới bình thường tình huống, nàng là không xuất ra tràng đấy, lần này đi ra, hiển nhiên là có đặc biệt khách nhân!” Tuy nhiên thân là thái giám. Nhưng lựa chọn cái này Di Tình viện với tư cách cùng bình nam vương phủ trao đổi cứ điểm, Vương tổng quản tất nhiên là đối với Di Tình viện có chỗ hiểu rõ. Tuy nhiên không thể nói mỗi người cũng biết rành mạch, nhưng là đại khái đồ vật xác thực hay (vẫn) là tinh tường.

Một cái hoa khôi, tại Vương tổng quản trong mắt thoạt nhìn cũng không có gì.

Đại sự như vậy. Chỉ sợ không có mấy người muốn trộn đều vào đi.

“…”

Lạnh lùng ánh mắt liếc qua Vương tổng quản, Diệp Cô Thành không nói gì thêm, hắn có thể từ đối phương trong mắt chứng kiến cái kia phần không thèm để ý. Tại yên tĩnh đã chờ đợi sau khi. Bốn phía an tĩnh lại về sau, Diệp Cô Thành cái này mới một lần nữa khép cửa phòng lại, hai người tiếp tục nói đến lời nói đến.

Tại thanh lâu, loại này phòng trên cách âm coi như là làm không tệ.

Thấp giọng hiệp đàm, sẽ không bị người nghe thấy.

“Mặt khác, có người nhúng tay đại án rồi!”

Trước kia Vương tổng quản là cùng những người khác tiếp xúc đấy, cùng Bạch Vân thành chủ tiếp xúc có thể nói dưới mắt đây bất quá là lần thứ nhất.

Đại án là cái gì?

Diệp Cô Thành cùng Vương tổng quản cũng biết.

Tại Diệp Cô Thành chưa tới kinh thành trước, với tư cách vương phủ người liên hệ là do Kim Cửu Linh phụ trách, mà dưới mắt Kim Cửu Linh đã đã đi ra kinh thành, tự nhiên phụ trách liên hệ sự tình liền đã rơi vào hắn Diệp Cô Thành trên bờ vai. Với tư cách một tay bày ra cả cái kế hoạch Bạch Vân thành chủ, rất nhiều sự tình hắn là biết đến.

Có nhiều thứ, chẳng qua là không muốn biết mà thôi.

Bởi vì hắn chính thức để ý chỉ có một dạng, đó chính là đột phá cái kia phần hoàn mỹ.

“Ai nhúng tay?”

“Là những đại nhân kia, phái ra thủy sư người.”

“Úc? Hắn tên gọi là gì?”

“Thủy Sư Đề Đốc, chú ý cơn gió mạnh!”

Vương tổng quản thập phần rất nghiêm túc hồi đáp: “Là một cao thủ! Đương nhiên, cái này chú ý cơn gió mạnh

bất quá là một kẻ vũ phu, tự nhiên là so ra kém thành chủ ngươi!”

Diệp Cô Thành không nói gì, cái này lại để cho Vương tổng quản cảm giác mình chiêu thức ấy mã thí tâng bốc chỉ sợ là đập đến móng ngựa tử lên.

Nếu là bình nam Vương thế tử lúc này, tất nhiên có thể xem ra bản thân người sư phụ này trên người xảy ra chuyện gì, như thế biểu lộ không phải vỗ mông ngựa sai rồi địa phương, mà là người khác đã sát ý đã lên.

Bên cạnh.

Lục Tiểu Phượng uống vào hoa tửu, vừa nói chê cười, trong đầu nhưng lại không tự chủ được hiện ra chính mình vừa mới trải qua bên cạnh gian phòng lúc, theo cái kia trong khe hở chứng kiến tràng cảnh.

Một thân che đầu che mặt quần áo, cái này xem xét chỉ sợ là người có ý chí.

Không thể không nói, hắn nổi lên một chút hiếu kỳ.

Nhất là tại đây bên người hoa khôi vẫn còn thỉnh thoảng hỏi đến Nhạc Duyên tình huống thời điểm, phần cảm giác này lại càng phát dày đặc.

Với tư cách bụi hoa lãng tử, Lục Tiểu Phượng liếc liền nhìn ra cái này Di Tình viện hoa khôi cảm xúc có chút không lớn bình thường, tựa hồ… Tựa hồ là đối với Nhạc Duyên nổi lên thiệt tình rồi. Chỉ là Lục Tiểu Phượng một nghĩ lại tới lúc trước bái kiến chính là cái kia có lúa mì

sắc da thịt nữ tử bộ dáng hòa khí chất, tại một đôi so… Trong lòng, Lục Tiểu Phượng đã vì Âu Dương Tình lấy xuống kết cục.

Bộ dáng.

Cho dù là Âu Dương Tình là hoa khôi, nhưng thì ra là hoa khôi tiêu chuẩn. Đối lập nữ tử kia thiếu đi một phần hương vị, nhiều hơn một thân phong trần khí tức, tại bộ dáng bên trên cũng là thua một bậc. Lại càng không cần phải nói đối phương còn có một tay đáng sợ cực phẩm ám khí Khổng Tước Linh.

Cái này mặc dù là đoạt nam nhân, Âu Dương Tình cũng tuyệt đối không là đối thủ.

Chỉ sợ là đi qua, cũng chính là một cái nha hoàn mệnh.

“Ừ?”

Nhưng mà, Lục Tiểu Phượng biểu lộ biến hóa nhưng lại đã rơi vào nhãn quan bát phương Âu Dương Tình trong mắt, kinh ngạc vi đối phương thêm vào tửu thủy, Âu Dương Tình trực tiếp hỏi lên, “Lục đại hiệp, ta trên mặt phải chăng có cái gì không ổn? Vì cái gì như vậy nhìn xem người ta?”

“Cáp!”

“Không có việc gì!”

“Chỉ là cô nương để cho ta không khỏi nhớ tới một vấn đề!”

Lắc đầu bật cười. Lục Tiểu Phượng tất nhiên là không hội (sẽ) nói thẳng ra ý nghĩ trong lòng. Cũng may mắn ngay lúc đó Đan Phượng công chúa đã sớm ra ngoài, nếu là bị cái kia tên là Thương Tú Tuần nữ tử phát hiện, chỉ sợ không khó tưởng tượng cái kia Khổng Tước Linh làm không tốt bắn hội (sẽ) là mình.

Dưới mắt cái lúc này, Lục Tiểu Phượng thế nhưng mà biết rõ cái gì nên hỏi, cái gì không nên nói.

Chỉ là Lục Tiểu Phượng ở đâu nghĩ đến Âu Dương Tình chỗ Hồng Hài Tử tổ chức trên cơ bản đã đã rơi vào Nhạc Duyên trong khống chế, từ đại tỷ Công Tôn Lan, cho tới tiểu muội Tiết Băng, mấy người tỷ muội trong hơn phân nửa người đã đã trở thành Nhạc Duyên thuộc hạ.

Lục Tiểu Phượng cái này một phần lo lắng, đến đã quá muộn.

Ngày hôm sau.

Không có đi Duyệt Lai khách điếm. Lại lần nữa đi vào Di Tình viện Lục Tiểu Phượng phát hiện một sự kiện.

Đó chính là cái này thanh lâu cháu con rùa đại gia tại tối hôm qua thời gian chết hết.

Cứ nghe là say rượu sau bên trên nhà xí không cẩn thận ngã sấp xuống, cả cái đầu cúi tại một khối bén nhọn trên tảng đá, ngã chết rồi.

Chết đi một cái quy tôn, điều này cũng không có gì.

Căn bản sẽ không có ảnh hưởng Di Tình viện bình thường khai trương.

Cho dù là Lục Tiểu Phượng cũng chỉ là đương chê cười nghe một chút mà thôi. Căn bản sẽ không có để ở trong lòng, nhưng đối với một người khác lại căn bản không phải nghĩ như vậy.

Người này là Âu Dương Tình.

Một cái hội (sẽ) người có võ công sẽ bị ngã chết điều này sao có thể?

Âu Dương Tình thế nhưng mà thập phần tinh tường cái kia quy tôn là người nào, nhìn bề ngoài bất quá là thanh lâu một cái chạy đường đấy, nhưng hắn trên thực tế nhưng lại Hồng Hài Tử bên ngoài người. Nhưng mà tựu một người như vậy. Tại buổi tối uống say ngã chết rồi, nhưng lại làm cho nàng tuyệt đối sẽ không tin.

Một chỉ nhìn không thấy độc thủ, tại trong lúc vô hình bao phủ chính mình.

Mặc dù nàng là Hồng Hài Tử người. Càng là kiến thức Nhạc Duyên năng lực, nhưng tại thời khắc này nàng vẫn đang có một loại cảm giác rợn cả tóc gáy. Nếu là tối hôm qua mình không phải là về tới tỷ muội chỗ đó, chỉ sợ… Cái kia chết người không chỉ là một cái, hơn nữa nàng cũng nhìn ra là như thế nào chết. Nên biết hiểu, cho tới bây giờ đều là Hồng Hài Tử sát nhân, mỗi người đều là sát nhân cao thủ, cho tới bây giờ đều là các nàng nhằm

vào người khác, mà không phải có người nhằm vào Hồng Hài Tử.

Nhưng từ khi Nhạc Duyên sau khi xuất hiện, cái này rất giống thay đổi.

Hồng Hài Tử trở nên ai cũng có thể khi dễ bộ dạng.

Cho nên, tại Lục Tiểu Phượng đi vào Di Tình viện uống hoa tửu thời điểm, Âu Dương Tình người thì là kiều trang cách ăn mặc đi tới Duyệt Lai khách điếm.

Gian phòng.

Âu Dương Tình có chút xấu hổ ngốc ngồi ở chỗ kia.

Ở trước mặt nàng, thì là đứng đấy một cái làn da như lúa mì giống như bình thường cô gái xinh đẹp, chính một tay nâng cằm lên, một tay hoàn ngực đứng tại trước mặt dưới cao nhìn xuống đánh giá nàng.

Mặc dù là Âu Dương Tình kiến thức rộng rãi, nhưng tại thời khắc này nàng cũng cảm giác mình có phần không được tự nhiên.

Cho tới nay, Âu Dương Tình đều là cho rằng nhà mình đại tỷ Công Tôn Lan là thiên hạ này gian nữ nhân đẹp nhất, nhưng tại thời khắc này, nàng phát hiện trên đời này còn có một tương xứng nữ tử. Thực tế đối phương còn có một thân kỳ lạ da thịt.

Với tư cách hoa khôi, nàng thế nhưng mà thập phần tinh tường nam nhân tại có chút thời điểm đặc biệt yêu thích

một ít cùng người khác bất đồng địa phương.

Không thể nghi ngờ.

Tại Âu Dương Tình trong mắt, Thương Tú Tuần có phần này cùng người khác bất đồng địa phương.

Một thân đoản đả kình phục, đây cũng không phải là dưới mắt giang hồ nữ tử thường phục, ngược lại là hơi có chút như từng đã là hồ phục.

Chỉ là đối phương cái chủng loại kia dò xét ánh mắt, lại để cho Âu Dương Tình cảm thấy thập phần không được tự nhiên.

“Ai?”

Thương Tú Tuần vây quanh Âu Dương Tình dạo qua một vòng, như là quan sát một kiện hàng mới phẩm, nhìn sau nửa ngày lúc này mới quay đầu ngồi đối diện tại đối diện, đang nghiên cứu Khổng Tước Linh Nhạc Duyên nói ra: “Đây là ngươi mới kiếm tùy tùng sao?”

“Ta gần đây không cần kiếm!”

Đối với Thương Tú Tuần âm dương quái khí giọng điệu, Nhạc Duyên chỉ là như vậy trả lời.

“Cũng thế, có phong trần vị, tất nhiên là so ra kém Vệ Trinh Trinh đấy, nghĩ đến Bạch Thanh Nhi cái kia Xú nha đầu có lẽ rất vui mừng. Nếu là ta, ta cũng sẽ không tuyển. Đúng rồi, trăng khuyết đâu này?”

Nhạc Duyên trả lời tất nhiên là lại để cho Thương Tú Tuần có chút ngoài ý muốn, nhưng là làm cho nàng nhớ tới một cái thiếu chút nữa quên vấn đề, đó chính là do phụ thân nàng hỗ trợ chế tạo trăng khuyết kiếm không thấy tung tích.

“Úc!”

Gặp Nhạc Duyên trầm mặc không muốn trả lời, Thương Tú Tuần vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ bộ dạng, nói: “Ta đã biết!”

Thương Tú Tuần cái kia hình thù cổ quái tư thái, Nhạc Duyên tất nhiên là biết rõ trong lòng của đối phương vẫn đang có khí, gặp mặt cho mình một Khổng Tước Linh, bất quá là phát tiết mất một bộ phận mà thôi. Chỉ là Thương Tú Tuần suy đoán hiển nhiên sai rồi một phần, có thể vấn đề này Nhạc Duyên lại không nghĩ giải thích, cũng không biết nên giải thích như thế nào.

Nói mình trăng khuyết kiếm phối hợp Độc Cô Phượng Huyền Thiết Trọng Kiếm vi con của mình đúc một thanh hậu bối đao, tại dùng không sai biệt lắm đồng dạng bộ dáng cho Quách Tương đến rồi một thanh Ỷ Thiên Kiếm, còn lại thì còn lại là đã trở thành một thanh tàn sát Long đao?

Cái này giải thích vừa ra khỏi miệng, Nhạc Duyên cơ hồ có thể khẳng định, tiểu mỹ nhân tràng chủ làm không tốt hội (sẽ) theo nàng trong ngực của mình lại lần nữa móc ra thứ hai Khổng Tước Linh đến.

Trăng khuyết kiếm?

Kiếm tùy tùng?

Nhạc Duyên chỉ dùng kiếm hay sao?

Hai người đối thoại tất nhiên là đã rơi vào Âu Dương Tình trong tai, lại để cho hoa khôi mơ mơ màng màng.

“Nói cho ta biết!”

“Cô nương, ngươi tìm họ Nhạc có chuyện gì?”

Xoay người, Thương Tú Tuần tùy ý ngồi ở chủ vị, trực tiếp hỏi nói. Sở dĩ hỏi như vậy, là vì nàng tối hôm qua cùng Nhạc Duyên định ra một cái điều kiện, đó chính là vào hôm nay có chuyện gì, đều nên coi hắn làm chủ, nàng đến phụ trách.

Nói một cách khác, đó chính là Nhạc Duyên không được nhúng tay.

“! ! !”

Âu Dương Tình có chút ngạc nhiên.

Trước mắt nữ tử cái kia một bộ đại phụ tư thái là chuyện gì xảy ra? Âu Dương Tình bái kiến không ít người, nhưng nàng cực nhỏ nhìn thấy loại này một thân đàn ông khí phách nữ tử. Cái kia ào ào tư thái, cùng với giọng điệu ngữ khí, tựu như là nàng là chủ nhân giống như bình thường.

Trong lúc nhất thời, hoa của nàng khôi khí chất tại đây

phần áp bách dưới, sinh tồn cực kỳ gian nan.

Cẩn thận ngẫm lại cũng thế, Hồng Hài Tử cuối cùng nhất mới có mấy người?

Hơn nữa Hồng Hài Tử lão đại cũng là Công Tôn Lan, mà không phải nàng Âu Dương Tình, nàng ở bên ngoài thân phận cũng không quá đáng là Di Tình viện Cây rụng tiền, hoa khôi mà thôi. Mà tiểu mỹ nhân tràng chủ đâu này? Tại đại đường thời điểm, là bàn tay mấy vạn người Phi Mã Mục Tràng.

Dưới mắt tuy nhiên không còn là tràng chủ, nhưng càng là có thêm mấy trăm năm Duyệt Lai khách điếm.

Ánh mắt ngó ngó Nhạc Duyên, lại nhìn một cái Thương Tú Tuần, Âu Dương Tình tại thời khắc này cảm thấy trên người có một cỗ trước nay chưa có áp lực. Nhất là nhìn thấy Nhạc Duyên cũng không có trực tiếp lên tiếng ý định về sau, Âu Dương Tình coi như là nhìn đến ra trước mắt cái này có lúa mì sắc da thịt nữ tử cùng Nhạc Duyên có cực kỳ thân mật quan hệ.

Nghĩ nghĩ, vì tánh mạng an toàn, Âu Dương Tình hay (vẫn) là lựa chọn đem trong lòng lo lắng nói ra. Hít sâu một hơi, trong lòng tổ chức tốt ngôn ngữ về sau, Âu Dương Tình chậm rãi mở miệng.

“Chuyện là như vầy…”

Cót két!

Lời nói bất quá là vừa mới mở cái đầu, liền bị cắt đứt,

cửa phòng lại lại lần nữa bị người đẩy ra.

Một cái đang mặc Cẩm Y áo dài, nện bước ung dung bước nhỏ, hé miệng mỉm cười xinh đẹp nữ tử như là tiến vào nhà mình giống như bình thường đẩy cửa vào.

Người tới chính là Đan Phượng công chúa.

Sau đó ——

Tam nữ đều sửng sốt. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết rất tốt đổi mới nhanh hơn!

Chương 019 : Hợp dòng (thượng)

Định Nam vương phủ.

Thân là vương phủ thế tử hắn cơ hồ là cả tòa vương phủ đúng nghĩa người nói chuyện.

Cái gọi là phụ vương mẫu hậu, bất quá là hình nhân quân cờ.

Biểu hiện ra Định Nam Vương thế tử cung kính thái độ, chẳng qua là một cái cấp bậc lễ nghĩa mà thôi. Thân là con cái đối với cha mẹ cấp bậc lễ nghĩa. Nhưng trong nội tâm cuối cùng suy nghĩ cái gì cũng chỉ có hắn tự mình biết rồi. Nói sau, dưới mắt Định Nam Vương gia đã sớm lâm vào ôn nhu hương.

Ôn nhu hương chính là anh hùng mộ, huống chi là một cái từ nhỏ hưởng thụ vinh hoa phú quý Vương gia.

Đình viện.

Màu trắng Hạnh Hoa tại gió nhẹ nhẹ phẩy hạ đung đưa, tản ra khác mùi thơm.

Định Nam Vương thế tử đứng ở trong đó, trong tay một thanh hàn thiết Trường Kiếm mang theo vỏ kiếm để ngang trước mắt. Hai mắt xuất thần nhìn chăm chú lên trên tay Trường Kiếm, nhìn chăm chú lên trên vỏ kiếm cái kia u lãnh đường vân.

Sau nửa ngày.

Cầm kiếm tay phải nhẹ nhàng chấn động, chỉ nghe âm vang một tiếng.

Vỏ kiếm động.

Tại một nguồn sức mạnh vô hình xuống, vỏ kiếm hướng một bên thối lui, lộ ra bên trong màu bạc thân kiếm.

Nhưng mà đang ở Định Nam Vương thế tử chuẩn bị múa kiếm thời điểm, một cái hạ nhân cung kính vô cùng đi đến.

“Ừ?”

Trong thanh âm tràn ngập bất mãn hương vị, trả lại kiếm vào vỏ đồng thời Định Nam Vương thế tử xoay người nhìn về phía hạ nhân, mở miệng hỏi: “Chuyện gì?”

“Khởi bẩm điện hạ!”

“Thái Bình Vương tới chơi! Dưới mắt Vương gia đang tại tiếp đãi!”

Hạ nhân vô cùng cung kính mở miệng hồi đáp. Theo như lời nói, không khỏi lại để cho Định Nam Vương thế tử có chút kinh ngạc.

Phải biết rằng Chu gia tất cả gia Vương gia đều có được chính mình đất phong, tựa như Định Nam Vương cùng Thái Bình Vương hai người đều là có thêm chính mình

đất phong, tuy nhiên cả hai tầm đó tiếp giáp, khoảng cách không xa. Nhưng hai nhà Vương gia ở giữa lui tới cũng không có quá nhiều.

Thứ nhất là tránh hiềm nghi, lại để cho Hoàng đế không muốn lo lắng quá mức.

Thứ hai nha… Xác thực cũng không có quá nhiều cần đi đi lại lại tất yếu.

Nhất là trong đó có người đập vào Cửu Ngũ Chí Tôn vị chủ ý thời điểm.

Dù chưa thường xuyên đi đi lại lại, nhưng cái này cũng không đại biểu hai nhà nhân chưa quen thuộc, dù sao theo phương diện nào đó mà nói, tất cả mọi người là Chu thị gia tộc người. Tuy nhiên lẫn nhau quan hệ trong đó bất thường thân nhân, nhưng này phần huyết mạch hay (vẫn) là tại.

Đây là lúc này đây, Thái Bình Vương tới bái phỏng Định Nam Vương là ý gì?

Chính mình tiến hành âm mưu, Định Nam Vương thế tử tự nhiên mà vậy cũng sẽ biết tưởng tượng lấy người khác bái kiến ý đồ đến.

Trên đời không có vô duyên vô cớ yêu, cũng không có vô duyên vô cớ hận.

Hết thảy đều là có thêm nguyên nhân.

Thả tay xuống rút kiếm, Định Nam Vương thế tử đi theo

hạ nhân đi đi.

Đã đối phó bái kiến, chính mình thân là thế tử vô luận theo cấp bậc lễ nghĩa hay (vẫn) là những phương diện khác, hắn cũng phải đi biết một chút về cái này Thái Bình Vương.

Hắn muốn nhìn cái này Thái Bình Vương phải chăng chính thức thái bình.

Đại sảnh.

Một mực sa vào tại ôn nhu hương Định Nam Vương đang tại cùng một người trung niên phúc hậu nam tử nói chuyện vui vẻ. Cái này trung niên phúc hậu nam tử cùng Định Nam Vương dáng người cơ hồ là trong một cái mô hình khắc đi ra đấy, phúc hậu có chút không hợp thói thường.

Liếc nhìn lại.

Định Nam Vương thế tử liền đối với cái này Thái Bình Vương rơi xuống định tính.

Như vậy Vương gia nói thật cũng không cho người khởi quá nhiều hứng thú, ngược lại là đứng ở đó Thái Bình Vương sau lưng người trẻ tuổi hấp dẫn ánh mắt của hắn.

Người trẻ tuổi thoạt nhìn có chút ngơ ngác bộ dáng.

Đứng ở nơi đó một người yên tĩnh ngẩn người.

Tựa hồ là đã nhận ra Định Nam Vương thế tử ánh mắt. Người trẻ tuổi ngẩng đầu hướng hắn nhìn lại.

Hé miệng cười cười, lộ ra một cái sâu sắc dáng tươi cười.

Tinh khiết.

Rồi lại tịch mịch.

Đối mặt cái nụ cười này, Định Nam Vương thế tử cũng là gật đầu mỉm cười, trở về một cái nho nhã lễ độ dáng tươi cười.

“Đường huynh!”

“Đây là khuyển tử!”

Gặp hai cái thiếu niên ánh mắt gặp nhau, Định Nam Vương đối với Thái Bình Vương bắt đầu giới thiệu bắt đầu.

Đồng lòng.

Thái Bình Vương cũng đúng Định Nam Vương đã tiến hành giới thiệu, đứng tại phía sau hắn có chút ngu ngơ người trẻ tuổi cũng là con của hắn. Lẫn nhau giới thiệu về sau, lại để cho hai người trẻ tuổi lẫn nhau tầm đó lên tiếng chào hỏi, cái này liền lại để cho hai cái thế tử lẫn nhau trao đổi đi.

Khi bọn hắn xem ra, đại nhân có đại nhân mà nói. Tiểu hài tử có tiểu hài tử sự tình.

Sân nhỏ.

Định Nam Vương thế tử mang theo Thái Bình Vương thế tử bước chậm đi tại trên đường nhỏ.

“Ta và ngươi hai người tuy nhiên theo không thấy mặt, nhưng cũng tính được là đường huynh đệ rồi… Chỉ là, ai? Người đâu?”

Đi ở phía trước Định Nam Vương thế tử chậm rãi nói lời nói, chỉ có điều lời nói vừa mở cái đầu. Quay đầu liền phát hiện Thái Bình Vương thế tử người không thấy tung tích. Mê hoặc nghiêng đầu sang chỗ khác, hướng bốn phía quét mắt một vòng, vẫn đang không có phát hiện Thái Bình Vương thế tử tung tích.

“…”

Bất đắc dĩ, Định Nam Vương thế tử chỉ có thể quay đầu về đi tìm đối phương đến.

Một lát sau.

Định Nam Vương thế tử tại trong một cái viện dưới một cây đại thụ tìm được Thái Bình Vương thế tử thân ảnh. Nhìn thấy hắn thời điểm đối phương chính đáng thương một người trốn dưới tàng cây, vô cùng mê mang đánh giá bốn phía, hiển nhiên là lạc đường.

Cái này đi theo người đi cũng sẽ biết lạc đường?

Định Nam Vương thế tử trong đầu dở khóc dở cười.

Vốn là hoài nghi đối phương là hay không cố ý, nhưng cẩn thận quan sát xuống, hắn phát hiện cái này Thái Bình Vương thế tử thật đúng là như vậy một cái mơ mơ màng màng có chút ngu si người. Lập tức, Định Nam Vương thế tử trong nội tâm hiện lên như vậy một bộ tràng cảnh.

Hai người song song đi trong sân, hắn một bên tùy ý nói lời nói, mà Thái Bình Vương thế tử thì là hết nhìn đông tới nhìn tây, căn bản không có chú ý tới mình theo như lời nói, tại quẹo vào chỗ rẽ ở bên trong, Thái Bình Vương thế tử trực tiếp hướng phía trước mặt đi đi, cũng không có đi theo hắn quẹo vào.

Hắn là thực ngốc?

Hay là giả ngốc?

Tại thời khắc này, Định Nam Vương thế tử cảm giác mình cho tới nay nhìn người cái kia một bộ, tại thời khắc này có một loại mất đi hiệu lực tác dụng.

Nhưng không hiểu đấy, tại nội tâm ở bên trong, hắn nhưng lại không tự giác đối với cái này ngơ ngác ngây ngốc Thái Bình Vương thế tử có chút phòng bị.

Đồng thời.

Định Nam Vương thế tử còn kỳ quái Thái Bình Vương cách làm, nếu như nhà mình con trai trưởng thật sự là ngu ngơ, rồi lại vì sao mang theo cùng một chỗ đi ra ngoài? Là mang người từng trải, hay hoặc giả là có hắn mục đích của hắn? Rất tốt, trong đầu, Định Nam Vương

thế tử đã chuyển động quá nhiều ý niệm trong đầu.

“Tốt rồi!”

“Đi theo ta đi, ngươi tựu cũng không lạc đường!”

Nhìn đối phương nắm thật chặc góc áo của mình bộ dạng, Định Nam Vương thế tử có chút bất đắc dĩ thở dài một hơi, cứ như vậy mặc cho đối phương cầm lấy góc áo của mình, hai người lại lần nữa hướng trong sân đi đến. Tại thời khắc này, Định Nam Vương thế tử trong nội tâm nhưng lại ai thán, nếu là đúng phương là một cái thiếu nữ khá tốt, nhưng một cái đàn ông… Đều khiến hắn cảm thấy có chút kỳ quái, tựu như là tỷ tỷ chiếu cố đệ đệ giống như bình thường.

Động tác này. Lại để cho hắn không hiểu nhớ tới một người.

Sư huynh của hắn.

Kim Cửu Linh.

“Thủy Sư Đề Đốc? Chú ý cơn gió mạnh?”

Tại xử lý lấy tú hoa đại đạo bản án Kim Cửu Linh có chút bồn chồn nói ra một tiếng.

Triều đình không nhiều thiếu bí mật.

Nhất là loại này cũng không phải cái loại nầy việc không muốn để cho người khác biết thời điểm, đây càng thêm không phải bí mật gì.

“Cái này quan thủy sư chuyện gì?”

Kim Cửu Linh sắc mặt có chút bất mãn, mà ở một bên mặt khác Lục Phiến Môn bộ khoái đồng lòng cũng hiểu được bất mãn. Khi bọn hắn xem ra, có chính mình Lục Phiến Môn đệ nhất danh bắt, nghĩ đến cái này tú hoa đại đạo chi án giải quyết bắt đầu cũng sẽ không rất khó khăn.

Nói sau, gần đây bọn họ cũng điều tra đã đến cực kỳ mấu chốt manh mối.

Cái lúc này, thủy sư người gom góp tiến đến là có ý gì?

Cái này không bày rõ ra là muốn đoạt công lao, tìm Đào Tử sao?

Dưới đáy người tự nhiên sẽ không đi cân nhắc quá nhiều những thứ khác, tại những bộ khoái này xem ra, cái này thủy sư người duỗi tay cũng quá trường rồi.

Với tư cách người của triều đình. Kim Cửu Linh đối với thủy sư vẫn có một chút giải đấy, trong đó Thủy Sư Đề Đốc coi như là so sánh chú ý người. Chú ý cơn gió mạnh là một cái yêu ghét rõ ràng người, là một cái khó được nhân tài, người như vậy từng là thế tử chủ yếu chú ý đối tượng.

Chỉ tiếc…

Đối phương tính tình đã chú định đây là một cái đối thủ, mà không phải đứng tại Định Nam Vương thế tử bên

này người.

Bởi vì Định Nam Vương đất phong vị trí, thủy sư không thể nghi ngờ là có cực kỳ trọng yếu địa vị. Chú ý cơn gió mạnh sở dĩ không cách nào được thỉnh mời gia nhập, thứ nhất là bởi vì hắn bản tính tính tình, thứ hai tắc thì là vì hắn vụng trộm thân phận.

Cẩm Y vệ.

Đây là chú ý cơn gió mạnh thứ hai thân phận.

Người này là thuộc về thiên tử người.

Đương Kim Cửu Linh biết rõ thủy sư tham dự việc này về sau, hắn cùng mặt khác những bộ khoái kia cân nhắc hoàn toàn bất đồng. Đứng độ cao bất đồng. Xem sự tình tự nhiên cũng là bất đồng. Tâm thần khẽ nhúc nhích, Kim Cửu Linh nội tâm nhưng lại đã đối với cái này còn chưa chạm mặt Thủy Sư Đề Đốc cảnh giác lên.

Không thể nghi ngờ.

Là có người hoài nghi đã đến dùng nước lộ vận ngân lượng phương pháp.

Đường bộ không an toàn, không nói trước nhân đa nhãn tạp dễ dàng xảy ra vấn đề, cũng không thể vận chuyển bằng đường hàng không. Tại dưới mắt chỉ có đường thủy mới xem như tốt nhất đích phương pháp xử lý.

Mà thủy sư trộn lẫn trong đó, không thể nghi ngờ là đã đoạn một con đường.

Xem ra, là cần giải quyết.

Cúi đầu xuống, bị bóng mờ ngăn trở trong ánh mắt hiện lên một tia hàn quang. Tại nội tâm, Kim Cửu Linh đã hạ quyết tâm.

Mà đúng lúc này.

Một gã bộ khoái bước nhanh chạy tới, sắc mặt lộ ra cũng không tốt xem.

Khi thấy người tới sau. Ở đây những người khác biết rõ là nguyên nhân gì rồi.

“Đến rồi!”

Kim Cửu Linh hít sâu một hơi, chậm rãi đứng lên, lên tiếng nói.

Trầm ổn bộ pháp trong tiếng.

Tại một đám thuỷ binh hộ vệ xuống, một gã dáng người khôi ngô, cao ngất bất phàm, một thân đàn ông khí khái nam tử đã đi tới, sau lưng áo choàng đang tại đón gió mà vũ.

Đúng là Thủy Sư Đề Đốc.

Chú ý cơn gió mạnh.

…

Kinh thành.

Duyệt Lai khách điếm.

Nhạc Duyên mặt không biểu tình nhìn xem trong phòng ba nữ nhân, một người yên tĩnh ngồi ngay ngắn ở trên mặt ghế, tiếp tục khuấy động lấy trên tay Khổng Tước Linh.

Đan Phượng công chúa tiến đến, khiến người ngoài ý, rồi lại không cho người kinh ngạc.

Cái này có cực dã tâm lớn nữ tử, tại thoát khỏi y về sau, nàng tự nhiên là cần phải có lấy hồi báo.

Kim bằng bảo tàng, đối với nàng mà nói là nguyện nhất định phải có đồ vật.

Chỉ là…

Trong gian phòng đó, vì sao nhiều hơn những thứ khác hai nữ nhân?

Âu Dương Tình chính là hoa khôi, giờ phút này trên người tự nhiên hay (vẫn) là thanh lâu trang phục chiếm đa số, Đan Phượng công chúa tất nhiên là liếc nhìn ra nàng cái này mặt ngoài thân phận, trong nội tâm cũng không thèm để ý.

So bộ dáng?

Âu Dương Tình không chiếm ưu.

So thủ đoạn?

Một cái thanh lâu nữ tử lại có thể thế nào?

So phục thị người?

Làm cho nam nhân càng thêm hưởng thụ tự nhiên là công chúa thân phận, hơn nữa nàng phục thị nam nhân thủ đoạn cũng là không kém.

Bất luận như thế nào thượng quan Phi Yến tất nhiên là không sợ.

Chỉ có cái kia một thân lúa mì sắc da thịt nữ tử, nhưng lại làm trên quan Phi Yến như lâm đại địch.

Nữ nhân này…

Trong ánh mắt lập loè lộ vẻ vẻ cảnh giác, tại vội vàng đánh giá Âu Dương Tình liếc về sau, thượng quan Phi Yến chú ý lực toàn bộ đặt ở Thương Tú Tuần trên người.

Nữ nhân này là ai?

Âu Dương Tình nghiêng đầu, nhìn từ trên xuống dưới thượng quan Phi Yến.

Nữ nhân này làm cho nàng lạ lẫm.

Đồng lòng.

Thương Tú Tuần cũng là dùng một loại xem kỹ ánh mắt

nhìn thượng quan Phi Yến, vốn là nàng chỉ là dùng làm một cái hoa khôi mà thôi, không nghĩ tới lại nhiều hơn một cái thoạt nhìn có chút yêu mị rồi lại có một thân quý khí đích thiếu nữ. Bất quá, tại nội tâm ở bên trong, Thương Tú Tuần cũng không phải rất để ý đối phương.

Tại nội tâm của nàng, nàng đối thủ chân chính là Sư Phi Huyên, Loan Loan, còn có Thượng Tú Phương người như vậy, hay hoặc giả là Nhạc Duyên tại thế giới khác chỗ trêu chọc đồng lòng đẳng cấp nữ nhân.

Trước mắt cái này thiếu nữ xinh đẹp, tuy nhiên bộ dáng không kém, nhưng không có lại để cho Thương Tú Tuần sinh ra đại địch cảm khái, mỉm cười, Thương Tú Tuần lên tiếng.

“Tiểu cô nương!”

“Ngươi tới là chuẩn bị tìm ai?” (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết rất tốt đổi mới nhanh hơn!

Chương 020 : Hợp dòng (trung)

Áo choàng đón gió phấp phới.

Cố Trường Phong tại chúng bộ khoái trong ánh mắt, mang theo vài tên thủy sư hộ vệ đi tới đệ nhất thiên hạ danh bộ Kim Cửu Linh trước người.

Đứng lại.

“Cố mỗ bái kiến Kim huynh!”

Vượt quá chúng bộ khoái dự kiến chính là Cố Trường Phong không có dùng trên quan trường tư thái tới gặp Kim Cửu Linh, ngược lại là dùng giang hồ nhân sĩ thủ pháp chắp tay thở dài đã ra động tác mời đến. Bởi vì Cố Trường Phong phi thường tinh tường, tại Lục Phiến Môn trong mắt, sự xuất hiện của mình không thể nghi ngờ có hái Đào Tử hiềm nghi.

Nếu là lại lần nữa cường thế mà đến, lộ ra nhưng cái này bản án đến lúc đó sẽ xuất hiện mặt khác không cần xuất hiện khó khăn trắc trở. Bộ khoái bất mãn, tự nhiên sẽ tại phá án sa sút ra tay chân, chuyện như vậy hắn bái kiến quá nhiều.

Không có tự giới thiệu, là vì hai người đều biết hiểu lẫn nhau thân phận.

Dùng cái này được xưng đệ nhất thiên hạ danh bộ Kim

Cửu Linh mà nói, chỉ sợ hắn Cố Trường Phong Cẩm Y vệ thân phận đều bị đối phương điều tra không sai biệt lắm.

Tại trước khi đến, Cố Trường Phong cũng đã nghiên cứu cẩn thận qua cái này Lục Phiến Môn ở bên trong đệ nhất cao thủ.

Vô luận theo phương diện nào xem, cái này Kim Cửu Linh đều là một loại không thể khinh thường người.

Tâm tư kín đáo.

Ánh mắt lợi hại.

Hơn nữa mình khắc chế bổn sự, lúc này mới sử đối phương có thể tại Lục Phiến Môn trong xông hạ đệ nhất thiên hạ danh bộ tên tuổi.

Hơn nữa, Cố Trường Phong chức nghiệp tính thậm chí còn theo Lại bộ chọn đọc tài liệu vượt qua kiểm tra tại Kim Cửu Linh hồ sơ.

Tuy là lần đầu tiên.

Giữa hai người lẫn nhau lý giải, lại phảng phất giống như người quen giống như bình thường.

“Bái kiến Cố huynh!”

Đồng lòng là chắp tay ý bảo, Kim Cửu Linh đáp lễ lại, trên mặt lộ vẻ vui vẻ, “Đã có thể có thủy sư người hỗ trợ, xem ra cái này tú hoa đại đạo chi án muốn so với ta

trong tưởng tượng muốn dễ dàng một chút rồi!”

“Úc?”

Cố Trường Phong kinh ngạc nhìn lướt qua đối phương, cái này diện mục trắng nõn nam tử người bình thường liếc nhìn lại tuyệt đối sẽ không tưởng tượng hắn là một cái bộ khoái, hẳn là một vị Phú Gia công tử, “Cái kia lời ong tiếng ve ít nhất, Kim huynh nói nói tình huống a!”

Dù là Cố Trường Phong xuất thân Cẩm Y vệ, biết được rất nhiều chuyện. Nhưng tại nơi này bản án trước mặt, còn thật đúng là không biết được bao nhiêu. Thứ nhất là bên trên mệnh lệnh truyện quá gấp, thứ hai là trên tay về tú hoa đại đạo bản án đồ vật cũng thật sự là quá ít.

Chỉ biết là cái kia truyền lưu tại rất nhiều người ở giữa cái kia phần tin tức.

“Thỉnh!”

Tay phải hơi duỗi, làm một cái ý bảo động tác về sau, Kim Cửu Linh cái này liền dẫn Cố Trường Phong tiến nhập chuyên môn bày bỏ vào thứ kia gian phòng.

Gian phòng.

Bước vào trong đó thời điểm, Cố Trường Phong đã bắt đầu cẩn thận quan sát.

Gian phòng này rất bình thường.

Nhất là đối với Lục Phiến Môn mà nói.

Bốn phía đều là do rất nhiều bộ khoái phụ trách bảo hộ, hiển nhiên đồ vật trong này đều là tại điều tra bản án trong quá trình phát hiện manh mối.

Theo Kim Cửu Linh bộ pháp, Cố Trường Phong theo sau đi tới một chỗ trước bàn.

Liếc nhìn lại.

Chỉ thấy cái kia bên trên chỉnh tề bày biện vài món thêu lên hoa khăn tay.

Mà ở khăn tay bên cạnh, tắc thì còn bầy đặt một chỉ nữ nhân mặc Hồng Hài Tử.

“Đây cũng là ta điều tra cái này trong vụ án lấy được là tối trọng yếu nhất manh mối!”

“Cố huynh, ngươi xem xảy ra điều gì?”

“Nữ nhân!”

Cố Trường Phong ánh mắt gắt gao chằm chằm vào cái kia thêu lên hoa khăn tay còn có cái kia một chỉ Hồng Hài Tử. Tự nhiên mà vậy nói ra Kim Cửu Linh muốn đồ vật.

Nhìn thấy cái này, tự nhiên mà vậy đều sẽ nghĩ tới nữ nhân.

“Không đúng!”

Nghiêng đầu, Cố Trường Phong nhìn xem Kim Cửu Linh, mở miệng nói ra: “Ta nhớ được đó là một cái thêu hoa Đại Hồ Tử nam nhân! Hắn dùng bảy mươi hai châm thêu ra ba mươi sáu cái mù lòa!”

“Cũng có khả năng là dịch dung cách ăn mặc!”

Kim Cửu Linh tiếp nhận Cố Trường Phong mà nói đầu, trả lời: “Nhưng ta cảm thấy được thật lớn khả năng hay (vẫn) là nữ nhân.”

“Bởi vì này chỉ giầy nguyên nhân?”

“Không tệ! Bởi vì này chỉ giầy nguyên nhân, mặc dù cái kia động thủ Đại Hồ Tử nam nhân không phải nữ nhân, thực sự cùng nữ nhân thoát không được quan hệ!” Lúc nói lời này, Kim Cửu Linh sắc mặt thập phần chăm chú, nói ra: “Hơn nữa một cái thêu hoa Đại Hồ Tử nam nhân. Cho người cảm giác thật sự là quá mức kỳ quái!”

“Cái kia có thể là người nọ có bị bệnh không!”

Cố Trường Phong nói như vậy nói.

“Cáp!”

Mí mắt nhẹ nhàng một đáp, Kim Cửu Linh đối với Cố Trường Phong nghe được lời này chỉ là cười cười, nói ra: “Có lẽ a!”

“Cái này Hồng Hài Tử là từ cái kia đạo tặc trên người lưu lại đấy sao?”

Cố Trường Phong không có tiếp tục tại vấn đề kia bên trên dây dưa, mà là chỉ vào cô nương kia mới mặc Hồng Hài Tử hỏi. Như là nam nhân mặc… Cái kia người nam nhân này đích thị là một cái dị dạng. Ít nhất hai chân của hắn là như thế này. Bởi vì vi một người cao lớn nam nhân là không có lý do gì có một đôi chân nhỏ.

“Có lẽ là!”

“Có lẽ không phải!”

Kim Cửu Linh ánh mắt đồng lòng đứng tại cái kia một chỉ Hồng Hài Tử bên trên, nói như thế.

Xoay người.

Cố Trường Phong chằm chằm vào Kim Cửu Linh, cùng đợi đáp án.

“Có hai cái khả năng!”

“Một là cái này tú hoa đại đạo tại chuyển di tầm mắt của chúng ta!”

Kim Cửu Linh dựng lên một ngón tay, nếu có điều chỉ nói: “Cái này Hồng Hài Tử có lẽ là cái kia tú hoa đại đạo. Có lẽ không phải, nhưng có thể khẳng định chính là những thêu hoa này khăn tay là xuất từ tú hoa đại đạo chi thủ, nhưng Hồng Hài Tử…”

“Ít nhất để cho ta hoài nghi đây là một cái tổ chức. Là một cái do nữ nhân tạo thành tổ chức! Tú hoa đại đạo muốn đem tầm mắt của chúng ta chuyển tới nữ nhân

này tổ chức bên trên. Tú hoa đại đạo hư không tiêu thất về sau, chỉ có lưu lại những manh mối này.”

“Thứ hai đâu này?”

Cố Trường Phong cũng là nhíu mày, hiển nhiên thêu hoa khăn tay cùng với Hồng Hài Tử, đều lại để cho người đi liên tưởng đến nữ nhân. Hơn nữa trên giang hồ thuật dịch dung có cao minh tồn tại, tất nhiên là có thể giả trang. Phần này hoài nghi, cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

“Thứ hai, bọn họ là cùng một chỗ!”

“Ừ? Ngươi nói là…”

Cố Trường Phong tựa hồ nhớ ra cái gì đó, mãnh liệt ngẩng đầu, biểu lộ chăm chú mà nghiêm túc chằm chằm vào Kim Cửu Linh.

“Nhiều như vậy tiền tài, đổi lại bất cứ người nào đều đủ để cho hắn an hưởng vinh hoa phú quý rồi!”

Kim Cửu Linh không có trực tiếp trả lời, mà là nói một câu như vậy lời nói.

“…”

Cố Trường Phong nghe vậy không lên tiếng nữa, lời này nói rất rõ ràng, đó chính là nội chiến.

Chung hoạn nạn không thể chung phú quý.

Tiền tài động nhân tâm a!

Tú hoa đại đạo trộm bao nhiêu tiền tài, Cố Trường Phong thập phần tinh tường.

Cái kia phần tiền tài tại người bình thường trong mắt, cái kia là hoàn toàn không thể tưởng tượng số lượng.

Bất kể như thế nào, Kim Cửu Linh trong miệng cái kia phần suy đoán thật là đã lại để cho bọn họ không thể không đi chú ý. Nói sau Lục Phiến Môn vốn là chú ý chuyện giang hồ, hơn nữa Cẩm Y vệ ngẫu nhiên cũng sẽ biết nhúng tay trong đó, hết thảy đều trở nên nước chảy thành sông.

Cố Trường Phong tuy nhiên tới nơi này thời điểm, thủy sư đã có người đi mặt khác mấy chỗ vụ án phát sinh địa điểm, một lần nữa lấy chứng nhận. Nhưng ở chỗ này hắn phát hiện cái này bản án so trong tưởng tượng muốn khó.

“Nữ tử kia tổ chức tên gì?”

Cố Trường Phong trực tiếp mở miệng dò hỏi.

“Hồng Hài Tử!”

Đây là Kim Cửu Linh cho ra trả lời, “Hơn nữa chúng ta còn cần một người hỗ trợ!”

“Ai?”

“Lục Tiểu Phượng!”

Cùng lúc đó.

Kinh thành.

Một chỗ trong mật thất.

Bỏ chưa tới Âu Dương Tình bên ngoài, Hồng Hài Tử tổ chức những người khác đã đến đủ.

Mấy vị tỷ muội hồi lâu không thấy, đụng cùng một chỗ tự nhiên là líu ríu nói chuyện phiếm, khiến cho vốn là yên tĩnh mật thất trở nên náo nhiệt. Bất quá với tư cách Hồng Hài Tử người, các nàng cũng là rất kinh ngạc lúc này đây tụ hội.

Nên biết hiểu, cực nhỏ xuất hiện Hồng Hài Tử cơ hồ toàn bộ viên tề tựu tình huống.

Tề tựu tình huống, bình thường chỉ có cực chuyện đại sự mới có thể. Dưới mắt, hiển nhiên là đã xảy ra đại sự.

Ánh mắt theo lục nữ trên người khẽ quét mà qua, Công Tôn Lan tại dùng ngón tay nhẹ nhàng đánh dưới sau cái bàn. Trong mật thất lập tức yên tĩnh trở lại, nói: “Ngoại trừ lão Tứ tạm thời có chuyện quan trọng bên ngoài, những người khác đến đông đủ!”

Công Tôn Lan ánh mắt tại lão Bát Tiết Băng, lão Lục nữ áo xanh ni trên người có chút dừng lại sau nửa ngày, sau đó lại quét về phía mấy người khác. Theo Nhạc Duyên trong miệng, nàng đã đã biết Hồng Hài Tử trong tổ chức xuất hiện phản đồ, lúc này đây tụ hội không thể nghi ngờ là Công Tôn Lan tìm kiếm trong đó phản đồ

thời điểm.

Nhạc Duyên không có nói thẳng trong đó phản đồ là ai nguyên nhân, Công Tôn Lan cũng thập phần tinh tường.

Dù sao tại lúc ấy Nhạc Duyên này đây cường ngạnh thủ đoạn áp đảo Công Tôn Lan, tại dùng phản đồ mà nói đến rối loạn Công Tôn Lan tâm, nếu là trực tiếp một chút đi ra. Không thể nghi ngờ tại Công Tôn Lan trong mắt đó là châm ngòi tỷ muội quan hệ giữa.

Cho nên, Nhạc Duyên chỉ mới nói nửa câu.

Có nhiều thứ cần chính cô ta đi giải quyết thì tốt hơn.

Tại Công Tôn Lan trong mắt, lúc trước vây công mấy người trên căn bản là không có vấn đề gì đấy, dù sao do Nhạc Duyên ở dưới cấm chế mặc dù là nàng cũng không cách nào giãy giụa. Chỉ có thể thừa nhận. Cùng đi thừa nhận mấy người, theo phương diện nào đó mà nói cái kia là có thêm cùng chung một kẻ địch.

Phản đồ từ trong đó đi ra, cơ hội không lớn.

Mặc dù là các nàng trong bốn người có, đó cũng là đã trở thành Nhạc Duyên người.

Trừ lần đó ra. Còn lại cũng chỉ có ba người khác trong có vấn đề rồi.

“Đại tỷ!”

“Không biết lần này triệu tập bọn tỷ muội tề tựu, là có đại

sự?”

Lên tiếng chính là lão Nhị, tại Hồng Hài Tử ở bên trong. Lão Nhị cũng coi là bỏ Công Tôn Lan bên ngoài nhất lời nói có trọng lượng. Do nàng lên tiếng, tất nhiên là tầm thường.

Tại lão Nhị lúc nói chuyện, lão Tam cùng lão Ngũ cũng đem ánh mắt đứng tại Công Tôn Lan trên người.

Hồng Hài Tử, tuy nhiên là toàn do nữ tử tạo thành, ở bên trong càng là tình cùng tỷ muội. Nhưng thân là lão đại Công Tôn Lan nhưng lại hết sức rõ ràng, cái này tỷ muội tầm đó cũng là có thân sơ phân biệt. Mặc dù là nàng Công Tôn Lan đem tất cả mọi người trở thành thân muội muội giống như bình thường đối đãi, nhưng là đối phương chưa hẳn như thế.

Nhất là đang nghe Nhạc Duyên một phen về sau, Công Tôn Lan đã bắt đầu xem kỹ cách làm của mình rồi.

“Là có đại sự!”

“Về chúng ta tồn vong đại sự!”

Trầm ngâm một phen, Công Tôn Lan lúc này mới thay đổi lên tiếng, sắc mặt lộ ra cực kỳ âm trầm. Ở đằng kia chập chờn dưới ánh nến, khuôn mặt tịnh lệ kia phảng phất giống như bịt kín một tầng sương lạnh, “Chúng ta bên trong xuất hiện phản đồ, có người phản bội tỷ muội của chúng ta chi tình!”

Lời kia vừa thốt ra, trong mật thất tất cả mọi người sắc

mặt đều là đại biến.

Mà vừa lúc này, Duyệt Lai khách điếm.

Thượng quan Phi Yến cùng Âu Dương Tình hai người cái lúc này đứng ở ngoài cửa, hai nữ hai mặt tương dòm. Âu Dương Tình khá tốt, nhưng thượng quan Phi Yến sắc mặt lại có vẻ không đẹp như thế rồi.

Đối mặt cái kia lúa mì sắc da thịt xinh đẹp nữ tử, thượng quan Phi Yến lần đầu cảm nhận được vô cùng lợi hại áp lực.

Lời nói trong lúc nói chuyện với nhau, từ vừa mới bắt đầu nàng liền đã rơi vào hạ phong.

Trong phòng.

“Xem ra, ngươi ở nơi này không chỉ một cái nữ nhân!”

“Ta vì tìm ngươi thì là nhập thủ làm một tổ chức!”

Đối mặt Thương Tú Tuần hỏi thăm, Nhạc Duyên nói thẳng ra một tổ chức tục danh.

Hồng Hài Tử. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết rất tốt đổi mới nhanh hơn!

Chương 021 : Hợp dòng (hạ)

Hồng Hài Tử.

Danh tự nghe xong, vẫn là nữ nhân chỗ lập hạ đích tổ chức.

Tựu như là Từ Hàng Tĩnh Trai cùng Âm Quý Phái bình thường, nữ nhân làm chủ. Hơn nữa so với bất đồng chính là, cái này Hồng Hài Tử theo danh tự bên trên hiển lộ rõ ràng con gái khí thêm nữa.

"…"

Thương Tú Tuần không có lên tiếng, mà là híp một đôi mắt, chằm chằm vào Nhạc Duyên.

Quả nhiên.

Người nam nhân này, rất dễ dàng trêu chọc nữ nhân.

Kỳ thật, tại đại đường thời điểm, Thương Tú Tuần nàng cũng đã nhìn ra, Nhạc Duyên là một cái cực dễ dàng trêu chọc cô nương gia nam tử. Có lẽ là cố tình, có lẽ là không có ý, đương một người đạt tới nhất định độ cao về sau, tổng hội như là cái kia tách ra hoa tươi, hấp dẫn những Hồ Điệp kia rơi lên trên đi.

Cái này không quan tâm thái, cái này chỉ là bởi vì nam nữ có khác.

Bởi vì nam nhân bởi vì nữ nhân, tại xuất sắc thời điểm đều kìm lòng không được hấp dẫn người khác, bất kể là hay không cảm tình hay (vẫn) là những thứ khác duyên cớ.

Nhạc Duyên cùng Từ Hàng Tĩnh Trai Thánh Nữ Sư Phi Huyên tình thù, Thương Tú Tuần thì như thế nào không rõ ràng lắm?

Trên giang hồ, có một số việc là bí mật, nhưng có một số việc nhưng lại mỗi người cũng biết bí mật.

Bát quái tâm tính cũng không chỉ là nữ nhân, đồng lòng có nam nhân.

Bằng không mà nói, trên giang hồ một ít mật thám là từ gì mà đến?

Đồng lòng.

Còn có Âm Quý Phái Loan Loan, Độc Cô môn phiệt Độc Cô Phượng, cùng với Bạch Thanh Nhi, Vệ Trinh Trinh bọn người, thậm chí còn cho cái kia ca múa mọi người Thượng Tú Phương đưa qua thứ đồ vật. Đang nghe Nhạc Duyên cái lúc này theo như lời chính là cái kia Hồng Hài Tử, Thương Tú Tuần trong nội tâm không thể không nổi lên như vậy một phần suy đoán tâm tư.

Bởi vì tại Thương Tú Tuần trong mắt, Nhạc Duyên người đã không chỉ là như thế.

Theo tiếp xúc đến nay, người nam nhân này toàn thân

đều tồn tại thần bí khó lường cảm giác. Càng tiếp xúc, vượt qua giải, lại càng phát ra hiện cái kia cất dấu đồ vật càng nhiều.

Ánh mắt kia, thẳng lại để cho Nhạc Duyên da mặt như châm đâm giống như bình thường.

Hai người hai mặt tương dòm sau nửa ngày, Nhạc Duyên nhịn không được cười lên, rất muốn nói đối phương là suy nghĩ nhiều quá. Nhưng Thương Tú Tuần ánh mắt lại rõ ràng nhất chăm chú rồi.

“Nói cho ta biết!”

“Ngươi tóm lại che giấu bao nhiêu?”

Ánh mắt thoáng nhìn, quét về phía này cửa phòng đóng chặc, ở ngoài cửa mặt đứng đấy đúng là Âu Dương Tình cùng thượng quan Phi Yến giả trang Đan Phượng công chúa, Thương Tú Tuần đích thoại ngữ trong nếu có điều chỉ, “Ngươi là ai nhận thức một nữ nhân đầu tiên? Vệ Trinh Trinh sao?”

“Ách!”

Nhạc Duyên minh bạch Thương Tú Tuần trong lời nói ý tứ, nhưng cái này lại để cho hắn nói như thế nào?

Có lẽ tại Thương Tú Tuần trong mắt, Vệ Trinh Trinh vô cùng có khả năng là cái kia một nữ nhân đầu tiên, hơn nữa Vệ Trinh Trinh thái độ, kiếm tùy tùng thân phận, Thương Tú Tuần chưa bao giờ đem nàng cho rằng đối thủ của mình. Trong mắt của nàng, đối thủ của nàng là

những nữ nhân khác.

Nhưng đối với Nhạc Duyên mà nói, nhận thức một nữ nhân đầu tiên…

Nên trở về đáp tại mấy trăm năm sau người quen biết mới là người thứ nhất sao?

Cái này dùng tự chủ quan điểm Xích Luyện Tiên Tử mới được là, nhưng nếu dùng thời gian quan điểm đến xem, Vệ Trinh Trinh mới được là.

Không chờ Nhạc Duyên trả lời, Thương Tú Tuần lại đưa ra một cái gần đây một mực dưới đáy lòng vấn đề, đó chính là —— “Cái kia băng phách ngân châm chủ nhân chân chính là ai?”, Thương Tú Tuần vẫn nhớ chính mình dùng Khổng Tước Linh kích xạ sau tràng cảnh.

Nhạc Duyên thần sắc đại biến, cầm băng phách ngân châm xuất thần bộ dáng. Tự nhiên mà vậy đã rơi vào trong mắt của nàng.

Trước khi không hỏi, không có nghĩa là lấy nàng không muốn hỏi.

Hiển nhiên.

Phần này theo Ngũ Độc giáo có được băng phách ngân châm, lai lịch không đơn giản.

Ngay tại Nhạc Duyên gặp phải vấn đề này thời điểm, mặt khác một nơi.

Hồng Hài Tử cứ điểm.

Giờ phút này cũng lộ ra hào khí nghiêm trọng đến cực điểm.

Trong tỷ muội xuất hiện phản đồ.

Đương vấn đề này bày ra trên mặt bàn thời điểm. Mỗi người biểu lộ đều lộ ra kinh ngạc cùng ngoài ý muốn đến cực điểm.

Phản đồ?

Ai cũng không ngờ rằng.

Bỏ Công Tôn Lan bên ngoài, còn lại mấy người đều là sắc mặt đại biến, mỗi người đàn bà đều dùng một loại ngoài ý muốn còn có ánh mắt kinh ngạc quét nhìn qua những người khác.

Hồng Hài Tử tuy là toàn bộ do nữ nhân tạo thành, nhưng là trên cơ bản đều là tình thâm quan hệ tỷ muội.

Nhưng nhiều khi. Nữ nhân bất đồng nam nhân.

Nam nhân tầm đó có thuần túy tình bạn, như Lục Tiểu Phượng cùng hoa đầy lâu, Tây Môn Xuy Tuyết quan hệ trong đó. Nếu như cùng thế giới khác ở bên trong huynh đệ quan hệ, ăn miếng thịt bự, uống chén rượu lớn, ném rơi vãi đàn ông nhiệt huyết, cái này là nam nhân.

Chính là bởi vì nam nhân ở giữa thô lậu sơ thiển tính nết, chỉ cần đối phương hợp khẩu vị cũng đủ để.

Mà nữ nhân bất đồng.

Chính là bởi vì các nàng cái kia tinh tế tỉ mỉ cảm tình, rất khó xuất hiện cái loại nầy đúng nghĩa tỷ muội tình thâm.

Nhất là đương cái này trong tỷ muội xuất hiện một người nam nhân thời điểm, tựu như là tại huynh đệ gian xuất hiện một cái tuyệt sắc đại mỹ nhân thời điểm, phần nhân tình này sâu liền đã bị thật lớn khiêu chiến.

Không thể nghi ngờ.

Tại Công Tôn Lan trong mắt, chính mình Hồng Hài Tử mấy trong tỷ muội xuất hiện một người nam nhân.

Tại nói ra mấy người gian có phản đồ thời điểm, Công Tôn Lan ánh mắt ngay tại mỗi người sắc mặt đánh giá. Tuy nhiên Công Tôn Lan biết rõ tỷ muội mấy người trải qua không ít những mưa gió, đơn theo biểu lộ bên trên nhìn không ra cái gì, phân biệt không xuất ra chính thức phản đồ là ai.

Nhưng, có một điểm có thể chứng minh.

Với tư cách Hồng Hài Tử lão đại, làm làm một cái trên giang hồ đi lại nhiều năm, kinh nghiệm có chút phong phú nữ nhân. Tại Nhạc Duyên mang theo nụ cười quỷ dị nói ra Hồng Hài Tử ở bên trong có phản đồ một khắc này, nàng đã theo Nhạc Duyên sắc mặt bên trên thấy được cái gọi là phản đồ là bởi vì sao duyên cớ.

Nam nhân.

Cũng chỉ có nam nhân mới có thể làm cho tỷ muội làm phản.

Ánh mắt từng cái đảo qua trước mắt chúng nữ, ánh mắt tại Bát muội Tiết Băng trên mặt dừng lại một chốc, liền trượt tới, lão Thất hồng y thiếu nữ chính hết nhìn đông tới nhìn tây, sắc mặt có chút đề phòng đánh giá những người khác, một thân trẻ trung thiếu nữ hương vị hiển nhiên không phải nàng.

Lão Lục nữ áo xanh ni, gần đây đi cùng với chính mình, hơn nữa nàng chính là ni cô, tại cảm tình phương diện có so những người khác lợi hại hơn tự chủ. Tương đối, chính mình khả năng xảy ra vấn đề, nhưng nữ áo xanh ni hiềm nghi muốn càng thêm tiểu.

Lão Ngũ, giang nhẹ hà, giang Ngũ muội đồng lòng sắc mặt không được tốt xem, sắc mặt bên trên càng là có thêm không tin hương vị.

Lão Tứ Âu Dương Tình đi Nhạc Duyên chỗ khách điếm, tạm thời bài trừ, nói sau lão Tứ thân là thanh lâu hoa khôi, bái kiến đủ loại kiểu dáng nam nhân, tương đối coi như là kinh nghiệm thử thách, sẽ không ra quá lớn vấn đề.

Lão Tam…

Đương Công Tôn Lan ánh mắt rơi vào lão Tam trên người thời điểm, hai mắt không khỏi có chút nhíu lại, đồng tử càng hơi hơi co rụt lại.

Đây là! ! !

Nếu chỉ là tùy ý liếc có lẽ phát hiện không xuất ra cái gì, nhưng ở Công Tôn Lan cẩn thận nhìn sau một lúc lâu, nàng phát hiện lão Tam trên người chỗ không ổn.

Đồng lòng.

Hồng Hài Tử lão Tam cũng bị đại tỷ của mình ánh mắt nhìn có chút tê dại da đầu, không rõ Công Tôn Lan vì cái gì như thế dò xét chính mình, chưa phát giác ra gian tâm tình trở nên có chút khẩn trương. Một bên lão Nhị cũng rất là kinh ngạc, ánh mắt theo đã rơi vào lão Tam trên người. Cũng nhìn từ trên xuống dưới.

Hiển nhiên.

Công Tôn Lan phần này ánh mắt, đều nói cho tất cả mọi người tại chỗ nàng lão Tam có vấn đề.

“Đại tỷ!”

Tại chúng nữ nhìn soi mói, lão Tam rốt cục không chịu nổi, sắc mặt có chút không được tốt tầm nhìn khai phát khẩu lên tiếng nói: “Ngươi cái này ánh mắt là có ý gì?”

“Chẳng lẽ lại ngươi cảm thấy ta là cái kia tên phản đồ?”

Đổi lại là ai bị như vậy quan sát, cũng sẽ biết tâm tình khó chịu, huống chi đây là tìm kiếm phản đồ quan sát.

“Đại tỷ!”

“Tam tỷ khẳng định không phải!”

Lên tiếng chính là Bát muội Tiết Băng, tuổi của nàng cũng coi là nhỏ nhất, tại tám trong tỷ muội cùng lão Thất không xê xích bao nhiêu.

Lão Thất cũng là gật gật đầu, tỏ vẻ chính mình đồng ý Bát muội ý kiến.

Mặt khác chúng nữ cũng đồng lòng tỏ vẻ điều đó không có khả năng thái độ.

“…”

Không nói gì, Công Tôn Lan chỉ là nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Thở dài một hơi, thân thể có chút lười biếng ngưỡng tựa ở trên mặt ghế, mà một đôi bạch óng ánh như ngọc tay thì là tại vuốt ve cái kia đặt tại trên mặt bàn song kiếm.

Sau nửa ngày.

Công Tôn Lan chậm rãi mở mắt, vốn là thất vọng ánh mắt không biết tại khi nào đổi thành lạnh như băng, ánh mắt như kiếm đính tại lão Tam trên mặt, trì hoãn âm thanh nói: “Nói cho đại tỷ, vì cái gì?”

Những lời này, không thể nghi ngờ là nói cho ở đây tất cả mọi người, lão Tam là cái kia tên phản đồ.

Không chờ lão Tam thẹn quá hoá giận phản bác. Tại nàng mở miệng phản bác trước một khắc, Công Tôn Lan lại lần nữa mở miệng nói ra: “Người nam nhân kia là

ai?”

Hiện trường hào khí không khỏi ngưng tụ.

Ở đây chúng nữ trong nội tâm đều là không hiểu run lên, trong đó lão Nhị lão Tam còn có lão Ngũ ba người nội tâm rõ ràng nhất.

“Đại tỷ, lời này của ngươi là có ý gì?”

Bị trực tiếp một chút đã xuất thân phần vấn đề lão Tam nội tâm tuy nhiên run lên. Nhưng sắc mặt bên trên vẫn là trấn tĩnh phi thường, chỉ là trong giọng nói lộ ra phi thường ủy khuất. Mặc dù chính mình có vấn đề, chỉ bằng vào ngôn ngữ cũng không cách nào lập tội lỗi của mình, muốn tỷ muội tâm phục khẩu phục tắc thì phải xuất ra bằng chứng.

“Chúng ta tám người tình cùng tỷ muội. Thế nhưng mà ngươi vì một người nam nhân bán đứng chúng ta, đáng giá sao?”

Công Tôn Lan ngữ khí lộ ra có chút trầm thấp, cho dù là mình đã bái kiến quá nhiều. Nhưng xảy ra chuyện như vậy tại chính mình tỷ muội ở giữa thời điểm, Công Tôn Lan trong nội tâm vẫn đang không phải tốt như vậy thụ. Ánh mắt thất vọng định dạng tại lão Tam trên mặt, Công Tôn Lan nói ra: “Ngươi lông mi không nhanh, hai gò má vết bầm máu đã tán, hiển nhiên đã không còn là thân nữ nhi.”

“Cái kia phá ngươi thân nam nhân không đơn giản a!”

Nghe vậy.

Ở đây sở hữu nữ nhân đều ngơ ngẩn.

Lão Tam càng là thân thể không khỏi chấn động.

Công Tôn Lan vừa mới quan sát mấy người, vẫn là tại quan sát phải chăng có người bị phá thân thể. Thân là Hồng Hài Tử người sáng lập, Công Tôn Lan đối với chính mình tỷ muội hết sức hiểu rõ, muốn bắt buộc các nàng không thể nghi ngờ phi thường khó khăn, trừ phi là tự nguyện, hay hoặc là đối phương thân thủ rất cao.

Mà ở Công Tôn Lan sáng lập Hồng Hài Tử một khắc này, trong tổ chức tám người đều là thuần túy thân nữ nhi, kể cả chính cô ta.

Hiểu rõ nhiều, biết đến nhiều, cái này không có nghĩa là nàng liền đã làm những này.

Như là trước kia không bị Nhạc Duyên nhắc nhở khá tốt, Công Tôn Lan sẽ không như vậy đi quan sát, nhưng ở Nhạc Duyên cố ý nhắc nhở xuống, chỉ có điều sổ mắt liền lại để cho Công Tôn Lan nhìn ra không ổn, kết hợp với chuyện của dĩ vãng, nàng phát hiện chính mình trong tỷ muội thực sự phản đồ.

Công Tôn Lan rất rõ ràng tình yêu nam nữ, tại có chút thời điểm có bao nhiêu uy lực.

Chưa phát giác ra gian.

Đứng tại lão Tam bên người mấy người, đã thời gian

dần trôi qua đề phòng.

Phát giác được bốn phía tỷ muội biến hóa, lão Tam sắc mặt biến đổi, cuối cùng nhất nhưng lại nở nụ cười.

Thanh thúy như linh tiếng nói tại trong mật thất không ngừng quanh quẩn.

“Ha ha ha!”

Một bầu rượu, hai người.

Đàm tiếu rất vui vẻ.

Cố Trường Phong nhìn qua lên trước mắt cái này Lục Phiến Môn đệ nhất danh bắt, mặc dù là dùng ánh mắt của hắn cũng có thể nhìn đến ra Kim Cửu Linh chính là tuấn tú lịch sự.

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, Cố Trường Phong từng điểm từng điểm uống rượu, vừa nói: “Kim huynh, tướng mạo đường đường, tuấn tú lịch sự, tất nhiên là khó được hảo nam nhi, còn có hôn phối?”

“…”

Kim Cửu Linh nghe vậy khẽ giật mình, ánh mắt kinh ngạc chằm chằm vào Cố Trường Phong nhìn sau nửa ngày, hắn biết rõ đây là Cẩm Y vệ bản thân đích thói quen, mặc dù là Cố Trường Phong hiện tại đã là Thủy Sư Đề Đốc nhưng hắn Cẩm Y vệ thân phận vẫn đang không đổi được một thứ gì đó.

Thử nghĩ.

Một cái Lục Phiến Môn đệ nhất bộ khoái, không yêu tiền không yêu mỹ nhân cái gì cái này quá không tầm thường rồi.

Đây là một phần thăm dò.

“Không có hôn phối!”

Lắc đầu phủ nhận, Kim Cửu Linh sắc mặt có chút thất thần, dùng một loại thâm tình giọng điệu nói ra: “Bất quá ta là tự nhiên mình yêu người!”

“Úc?”

Cố Trường Phong ánh mắt sáng. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết rất tốt đổi mới nhanh hơn!

Chương 22 :

h2> kẻ phản bội!

Trong chúng ta ra kẻ phản bội.

Theo Công Tôn Lan cái kia liên quan với tám tỷ muội bên trong lão tam bị phá thân thể lời nói nói ra sau, ở trong mật thất cái khác ánh mắt mấy người đều hình ảnh ngắt quãng ở lão tam trên người.

Phải biết Hồng Hài Tử tám người bản thân có thể đều là thiếu nữ thân, mặc dù là thân là đại tỷ Công Tôn Lan, vẫn là ở trong thanh lâu trà trộn Âu Dương Tình cũng đều là duy trì hoàn bích, là hoàn chỉnh thân con gái. Có thể nói, Hồng Hài Tử lập xuống đến một khắc đó, liền không chỉ là một sát thủ tổ chức.

“…”

Lão tam nghe vậy không có phản bác phủ nhận, nàng biết Công Tôn Lan nói không sai.

Một người phụ nữ cùng một cô thiếu nữ, giữa hai người là có phân biệt. Thiếu nữ là cái gì tư thái, phụ nhân là cái gì thân thể, mỗi người có tất cả đặc điểm.

Công Tôn Lan một câu nói, đem trong lòng nàng may mắn triệt để đổ nát. Không có bất kỳ trả lời phủ nhận, bởi vì này đã không có chỗ để phản bác, chỉ có lão tam

cái kia từng tiếng trầm thấp tiếng cười ở trong mật thất vang vọng. Ở đây những người khác, thấy thế đều biết tỷ muội bên trong kẻ phản bội đã là rõ ràng.

“Tại sao?”

Công Tôn Lan nhìn cười hầu như khom người xuống lão tam, trên mặt tất cả đều là mê hoặc cùng kinh ngạc, nàng không hiểu tỷ muội trong lúc đó cảm tình chẳng lẽ không sánh được một người đàn ông? Không chỉ có như vậy, cái khác mấy người cũng là không khác nhau chút nào ánh mắt rơi vào lão tam trên người.

“Đại tỷ, ngươi biết cái gì là yêu sao?”

Không có trực tiếp trả lời, lão tam rốt cục dừng lại cái kia không ngừng được tiếng cười, đầy mặt đỏ ửng ngồi dậy, tay ngọc khinh làm bên tai mái tóc, ánh mắt lấp lánh nhìn chằm chằm Công Tôn Lan, nhìn chằm chằm cái này ở Hồng Hài Tử bên trong tối nữ nhân xinh đẹp, cũng là nàng ở trên giang hồ nhìn thấy người trong nữ nhân đẹp nhất.

Nhưng cái này nữ nhân đẹp nhất, thủ đoạn tâm tính võ công đều phi thường lợi hại, nhưng là nàng không biết cái gì là yêu.

Chí ít ở nàng lão tam trong mắt chính là như vậy.

“Hả?”

Mày liễu cau lại, tràn đầy phong tình trên mặt né qua một vẻ kinh ngạc. Kinh ngạc đối phương đột nhiên nói ra

một câu nói như vậy, Công Tôn Lan nhìn mình cái này tỷ muội, trong mắt nàng dập dờn chính là một loại làm cho nàng có chút không thể nào hiểu được hạnh phúc.

“Đại tỷ ngươi không hiểu!”

“Các ngươi cũng không hiểu!”

Không chỉ có như vậy, lão tam ánh mắt từ Công Tôn Lan trên người xẹt qua, từng cái trải qua cái khác mấy nữ trên người, trong mắt tràn ngập đều là một loại ở trên cao nhìn xuống hạnh phúc. Làm người từng trải, nàng cảm giác mình những tỷ muội này quá mức đáng thương, là một nhóm không có thưởng thức trà ái tình người đáng thương.

Tiết Băng, Thanh Y nữ ni, Lão Thất mấy người bị nhìn đến không hiểu ra sao, loại kia kỳ lạ ánh mắt khiến người ta cảm thấy khắp toàn thân không thoải mái.

Trái lại là lão nhị cùng lão ngũ vẻ mặt ở lão tam dưới ánh mắt có vẻ hơi lạnh lẽo.

Ánh mắt quét một vòng sau, cuối cùng tầm mắt lần thứ hai đứng ở Công Tôn Lan trên người, lão tam ý cười Flaaffy nói rằng: “Đại tỷ, ta kính nể ngươi, nhưng ta càng đáng thương ngươi!” Ở Hồng Hài Tử bên trong, Công Tôn Lan tuổi tác cùng võ công, còn có dáng dấp đều là đệ nhất cái kia.

Tuy rằng phong tình đầy người, khiến người ta liếc mắt, có thể nàng chân chính về mặt ý nghĩa vẫn cứ là một cô thiếu nữ, mà không phải một người phụ nữ.

“Vẻn vẹn chỉ là một người đàn ông, Tam tỷ ngươi liền phản bội tỷ muội chúng ta sao?”

Lên tiếng chính là lão Bát Tiết Băng, bởi vì tuổi hầu như là mấy người bên trong ít nhất, nàng cũng đồng dạng không có lĩnh hội tình yêu nam nữ. Vì lẽ đó, ở mấy người bên trong, Tiết Băng là tối không hiểu người. Những người khác cũng còn tốt, hoặc nhiều hoặc ít gặp một ít chuyện, hay hoặc là trải qua một ít tình huống.

“Phản bội?”

Nghiêng đầu qua chỗ khác, lão tam dùng một loại liếc si ánh mắt nhìn Tiết Băng, nhìn chằm chằm đối phương liếc nhìn một lát, lúc này mới lại nở nụ cười, nói rằng: “Lão Bát, ngươi quá tuổi trẻ. Nếu là ngươi cũng có yêu nhau người, ở nói với ta câu nói này đi!”

“…”

Bị một câu nói cho miễn cưỡng đem muốn nói đồ vật chặn ở cuống họng nhi, Tiết Băng phi thường hậm hực, nàng đột nhiên cảm thấy Tam tỷ trở nên hơi không thể nói lý lên. Hơn nữa, ở Tiết Băng trong lòng, nàng cũng cảm giác mình mặc dù là có cái gọi là người yêu, cũng tuyệt đối sẽ không phản bội tỷ muội tình thâm.

“Giết hắn, đem đầu đuôi thu thập sạch sẽ. Chúng ta vẫn là tỷ muội!”

Công Tôn Lan trầm mặc thật lâu, lúc này mới đưa ra ý nghĩ của nàng, ánh mắt không ở dừng lại ở lão tam trên

người, mà là có chút thất thần nhìn mình cái kia đặt ở bên người một đôi đoản kiếm.

“Ha ha!”

“Đáng thương a!”

“Công Tôn Lan!”

“Ngươi quá lợi hại, quá khủng bố, chỉ sợ này một đời đều không có ai sẽ yêu! Không người nào dám yêu.”

Lão tam tầm mắt cũng đứng ở Công Tôn Lan trước người một đôi trên đoản kiếm diện, ánh mắt của đối phương cùng vẻ mặt đều nói cho nếu như mình không đáp lại sẽ là kết quả như thế nào. Thân là tỷ muội, đối với Hồng Hài Tử lão đại, nàng tất nhiên là hết sức rõ ràng.

Võ công thân thủ, tâm tính, dáng dấp, Công Tôn Lan đều là hàng đầu chi tuyển.

Có thể nói, Công Tôn Lan đem một nữ sát thủ lãnh đạo thân phận làm không kém chút nào, vô cùng phù hợp thân phận của nàng.

Có thể như vậy một cực phẩm nữ nhân, thử nghĩ lẽ ra nên có rất nhiều người theo đuổi.

Nhưng trên thực tế là trong đó mấy người chỉ là đơn thuần, còn chân chính có thân phận có tư cách nam tử nhưng đều là tránh không kịp. Đặc biệt là đối với trên giang hồ một ít người tới nói, càng nữ nhân xinh đẹp

càng khủng bố hơn.

Gặp phải nữ nhân như vậy, trốn càng xa càng tốt.

Ở lão tam trong mắt, Công Tôn Lan là đáng thương. Một không chiếm được yêu nữ nhân, là không hoàn chỉnh.

Hồi lâu.

Mặt không hề cảm xúc Công Tôn Lan chậm rãi đứng lên, trước người một đôi đoản kiếm cũng bị nàng nắm lên, nhìn trước mặt cái này không sợ chút nào, cũng không chút nào hối lão tam, Công Tôn Lan trong lòng đồng dạng có không hiểu.

Nhưng vì mấy người khác…

Cheng ——

Trong mật thất vang vọng chính là kiếm ra khỏi vỏ âm thanh.

Còn có trong mắt người khác kinh ngạc.

Trong mật thất, tối sầm lại sáng ngời.

Hai bóng người chẳng biết lúc nào đã là sai thân mà qua. Nguyên bản đứng lão tam trước mặt Công Tôn Lan đi tới lão tam phía sau đứng lại, trong tay ngọc một thanh đoản kiếm tùy ý tà lôi kéo, ở ánh nến bên trong lập loè ánh bạc, trên thân kiếm nhưng là lan tràn một vệt đỏ tươi.

Lăn, lướt xuống.

Cuối cùng, hình thành một đóa tươi đẹp dấu vết trên mặt đất tỏa ra.

Công Tôn Lan phía sau, Hồng Hài Tử lão tam trường kiếm trong tay mới rút ra một nửa, liền ngừng lại.

“A…”

Thanh âm trầm thấp chặn ở cuống họng nhi, trên gương mặt tất cả đều là vẻ hoảng sợ, muốn mở miệng nói cái gì, cũng đã là không kịp, màu trà con ngươi không ngừng co rút lại, mơ hồ nàng tựa hồ nhìn thấy chính mình yêu người đàn ông kia đang cùng nữ nhân khác ở vui cười đùa giỡn.

Vươn tay phải ra, muốn phải bắt được cái gì, thế nhưng chỉ kịp duỗi ra giống như vậy, người đã quỳ xuống.

Đầu hạ thấp.

Thời khắc này, cũng không có tiếng thở nữa.

“Lấy Hồng Hài Tử vì là do nam nhân, cũng không phải tình yêu chân thành ngươi a, ngốc lão tam!”

Ở trong lòng, Công Tôn Lan nói như thế, nhưng lời này nàng không có nói ra, lúc trước dáng dấp, đã để Công Tôn Lan biết lão tam triệt để nhập ma, lạc lối ở người đàn ông kia xây dựng trong tình yêu, cho cơ hội nhưng vẫn cứ không quay đầu lại được.

Thân kiếm run lên.

Mặt trên cuối cùng huyết hoa rơi rụng.

Trả lại kiếm vào vỏ.

Lúc này mới xoay người hướng chính mình chủ vị đi đến.

Đáng thương ta?

Không nhân ái ta?

Không có ai biết giờ khắc này Công Tôn Lan nội tâm đến tột cùng đang suy nghĩ gì, ở đây những người khác vào đúng lúc này đều là yên tĩnh không tên. Tuy nhưng đã biết kết cục, nhưng tận mắt nhìn thấy lão tam kết cục như vậy, vẫn làm cho các nàng cảm giác được tâm từng trận co rút lại cùng lạnh cả người.

Lão tam kết cục, không thể nghi ngờ cho ở đây cái khác tỷ muội đánh đòn cảnh cáo.

Đặc biệt là lão nhị cùng lão ngũ, vào đúng lúc này càng là phía sau lưng lạnh cả người, mồ hôi lạnh thấm thấm. Lòng của hai người bên trong đồng thời né qua một từ ngữ —— may là.

May là, hắn là một có tri thức hiểu lễ nghĩa người đàn ông tốt.

Trở lại chủ tọa Công Tôn Lan nhìn ở đây những người khác dáng dấp, nàng biết nơi này trí sẽ có ra sao hậu

quả, nhưng cái này xử trí nàng không thể không làm. Tầm mắt không nhìn tới lão tam thi thể, mà là chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Ở trong lòng, Công Tôn Lan tâm nhưng mơ hồ có chút oán giận.

Oán giận tự thân không đủ mạnh, bốn người cùng ra tay, vẫn cứ trở thành tay của người đàn ông kia dưới bại tướng. So với lão tam, các nàng càng là đem Hồng Hài Tử thua sạch sành sanh a.

“Nhạc… Duyên!”

Cúi đầu, Công Tôn Lan dùng chỉ có mình mới có thể nghe thấy âm thanh mạnh mẽ phun ra tên của một người. Nàng quyết định, buổi tối chính mình tự mình đi thấy hắn.

Gian phòng.

Chính đang nói lời này Nhạc Duyên đột nhiên không nhịn được hắt xì hơi một cái.

Loại này thân thể tự phát tự giác, để người không cách nào khống chế tình cảnh, đã lâu không xuất hiện ở trên người hắn.

Một hắt xì qua đi, Nhạc Duyên người cảm thấy có chút bồn chồn.

Sờ sờ mũi, Nhạc Duyên nhìn trước mặt chính đang nhìn mình chằm chằm mãnh nhìn Thương Tú Tuần.

“Ta muốn thấy các nàng!”

Thương Tú Tuần dáng dấp rất là chăm chú, ngữ khí vẻ mặt đều phi thường lưu ý.

“Thấy ai?”

Nghiêng đầu, Nhạc Duyên hỏi.

“Ngươi biết đến!” Ngọc thủ cầm lên một khối điểm tâm, cắn nhẹ sau, Thương Tú Tuần cũng không ngẩng đầu lên trả lời.

“Hồng Hài Tử a!”

Nghe vậy, Nhạc Duyên dùng một loại bỗng nhiên tỉnh ngộ vẻ mặt gật gù, nói: “Có thể!”

“…”

Ngẩng đầu nhìn Nhạc Duyên một lát, Thương Tú Tuần không có lên tiếng, mà là cầm trong tay cái kia cắn một cái, lưu lại một đẹp đẽ trăng lưỡi liềm hình chỗ hổng điểm tâm thả xuống, dùng khăn tay lau lau rồi dưới khóe miệng sau, Thương Tú Tuần lúc này mới ngẩng đầu lên, trừng mắt Nhạc Duyên nói rằng: “Từ ta gặp phải ngươi vừa bắt đầu, ngươi liền như vậy!”

“Ngươi có bao nhiêu là thật sự?”

“Đều là thật sự!”

Nhạc Duyên vẻ mặt có vẻ vô cùng nghiêm túc, đây là một chân tâm trả lời. UU đọc sách (http: //www. uukanshu. com) dù cho là đã từng vẫn cùng mình đối nghịch sư phi huyên, Nhạc Duyên cũng không có giả tâm giả ý ở cuối cùng xoa xoa gò má của đối phương đến trên một câu 'Ngoan, những ta đó đều là lừa ngươi!'.

"Cái kia ta muốn gặp các nàng, dùng ngươi thiên ngoại phi tiên!"

Thương Tú Tuần mãi đến tận hiện tại còn nhớ lúc trước ở Hoa Sơn thuần dương quảng trường bản thân nhìn thấy cái kia phó cảnh tượng, này hoàn toàn là hổ khẩu đoạt răng, miễn cưỡng đem người cho phá nát hư không. Chính là bởi vì cái này phẫn nộ, Thương Tú Tuần để hầu hi bạch vẽ tranh thời điểm chỉ vẽ ra bạch vân, mà không có những kia tiên nữ bóng người.

Sau đó cái kia một bụng lửa giận, trực tiếp lưu đến hiện tại.

Thấy Nhạc Duyên cái kia vẻ mặt ngạc nhiên, Thương Tú Tuần tiếp tục nói: "Hoặc là, nói cho ta quan cho các nàng cố sự!"

Nhìn Thương Tú Tuần cái kia ngồi ngay ngắn thật lòng dáng dấp, Nhạc Duyên liền biết có vài thứ đã không tránh khỏi.

Đón Thương Tú Tuần ánh mắt, Nhạc Duyên đột nhiên cân nhắc, có phải là đưa các nàng ở lại mỗi cái thời không tránh mà không gặp, mới là tốt nhất phương

pháp? R1152

Chương 23 : Cấm kỵ

Nho nhã lễ độ. ?

Một thân trơn bóng như ngọc nam nhi khí độ ở Kim Cửu Linh trên người bày ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Nếu không là trên người đối phương ăn mặc chính là bộ khoái quần áo, thêm vào hắn là Lục phiến môn bên trong nổi danh nhất danh bộ, thêm vào Cố Trường Phong đã sớm hiểu rõ Kim Cửu Linh nền tảng, chỉ sợ người bên ngoài đều sẽ nhận sai vì là người trước mắt là một thư sinh tay trói gà không chặt.

Nhưng là…

Mặc dù là Cố Trường Phong thân là Cẩm y vệ, càng là thủy sư Đề đốc, nhưng ở hắn trong vòng điều tra nhưng bất ngờ phát hiện Kim Cửu Linh một số qua lại có chút vấn đề.

Cùng Lục phiến môn không giống, Cẩm y vệ cân nhắc phương thức không đồng nhất giống như người.

Làm thiên tử nanh vuốt, những người khác đều là hoài nghi giám sát đối tượng.

Mặt trên nếu để hắn Cố Trường Phong ra tay, hiển nhiên sự tình đã không phải tưởng tượng đơn giản như vậy, mặt trên ở hoài nghi gì hay hoặc là đang suy nghĩ cái gì,

hắn đã có tưởng tượng ra. Giám sát bất luận người nào, đây là Cẩm y vệ chức trách.

Dù cho Cố Trường Phong bản thân lòng dạ trống trải, nhưng làm Cẩm y vệ theo thói quen, hắn ở cùng Kim Cửu Linh đối thoại bên trong đã bắt đầu rồi chính mình thăm dò.

Một ở trên giang hồ, tại triều công đường đều xem như là tiếng tăm lừng lẫy danh bộ, ở tuổi như vậy có thể nào không có người đàn bà của chính mình?

Một người đàn ông, đặc biệt là một người nam nhân bình thường, tất nhiên là có.

Nhưng trong tầm hiểu biết của hắn, trước mắt Kim Cửu Linh ở phương diện này biểu hiện cũng không nổi bật.

“Có!”

Đối mặt Cố Trường Phong vấn đề, Kim Cửu Linh như vậy khẳng định trả lời.

Ánh mắt hơi hơi thất thần, ở trong đầu của hắn, giờ khắc này hiển nhiên là đang vang vọng người nào đó bóng người, để ngồi ngay ngắn ở trước người Cố Trường Phong một chút nhìn ra phần này cảm tình cũng không giả. Đồng thời, Kim Cửu Linh nội tâm đã sớm tăng cao phòng bị.

Này thủy sư Đề đốc Cố Trường Phong không hổ là Cẩm y vệ xuất thân, ánh mắt không đơn giản.

Tay phải xoay tròn chén rượu, Kim Cửu Linh trên mặt hiện ra một tia hồi ức, mở miệng nói rằng: “Cố huynh, ta không giống ngươi. Ở ta vị trí này, trong thiên hạ hận ta rất nhiều người…” Nói tới chỗ này. Kim Cửu Linh biểu hiện trở nên hơi ngưng trệ, dáng dấp có chút chán nản cảm giác.

“Ta là danh bộ!”

Đơn giản một câu nói, đã cho thấy hắn không đem cảm tình biểu lộ ra nguyên do.

“…”

Hợp tình giải thích hợp lý, Cố Trường Phong nghe vậy chỉ là cảm thán một tiếng. Cùng Cẩm y vệ so ra, Lục phiến môn tự nhiên là không có Cẩm y vệ cùng đông xưởng những tồn tại này để người trong thiên hạ kinh hồn bạt vía, làm ở bề ngoài triều đình cùng giang hồ trực tiếp giao thiệp với bộ ngành, Lục phiến môn có thể nói là tồn tại vô số người ánh mắt bên dưới.

Lòng mang ác niệm, có âm mưu quỷ kế, hay hoặc là đã làm thương thiên hại lý việc, những người này không thể nghi ngờ là Lục phiến môn đuổi bắt đối tượng. Nhưng cũng là Lục phiến môn kẻ thù.

Thân là thứ nhất danh bộ Kim Cửu Linh, tất nhiên là không thể để cho những người khác tìm thấy hắn nhược điểm.

Nếu không thì…

Có cảm tình người, bị ngoại vật dính dáng người là không cách nào duy trì Kim thân không phá, chịu đến kèm hai bên hoặc là ảnh hưởng.

Trong đầu hồi tưởng chính mình xem qua tư liệu, Lục phiến môn ba trăm năm qua đệ nhất cao thủ, hiện tại danh bộ Kim Cửu Linh hầu như không có lúc thất thủ, không phải không thừa nhận loại này năng lực cũng có bản thân của hắn năng lực, nhưng cũng cùng hắn gian xảo như thế một thân duyên cớ có quan hệ.

Nhưng trước mắt tiếp xúc, không thể nghi ngờ để Cố Trường Phong biết người trước mắt cũng có người mình thích. Điểm này để hắn có chút bất ngờ.

Người phụ nữ kia là ai?

Hay hoặc là…

Suy đoán tâm không ngừng đang nhảy nhót, trong đầu không ngừng lập loè suy đoán, có điều Cố Trường Phong đúng là không có lần thứ hai hỏi dò, có vài thứ. Không cần hỏi quá nhiều, nếu không thì liền lòi. Đặc biệt là trước mắt này Kim Cửu Linh càng là người thông minh bên trong người thông minh.

Cố Trường Phong biết, chính mình lời nói này đã gây nên đối phương phòng bị.

Nhưng mà ——

Kim Cửu Linh nhưng là không có dừng lại, mà là theo những câu nói này tiếp tục đi.

“Cố huynh. Ngươi có người thích sao?”

“Hả?”

Cố Trường Phong hơi kinh ngạc, nhìn trước mặt còn ở chuyển động chén rượu Kim Cửu Linh, có chút bất ngờ đối phương tiếp tục cái đề tài này.

Là thăm dò sao?

Hai mắt hơi híp lại. Cố Trường Phong sắc mặt không có bất kỳ biến hóa nào, chỉ là cúi đầu vì chính mình một lần nữa thiêm đầy rượu sau, lúc này mới trả lời: “Không có!”

“Không có?”

“Hừm, không có!”

Gật gù, Cố Trường Phong dùng một loại tùy ý ngữ khí nói rằng: “Lấy Kim huynh năng lực tất nhiên là biết thân phận của ta, muốn tìm một chân tâm yêu thích người có chút khó khăn!”

Nghe xong câu nói này, Kim Cửu Linh không có lên tiếng, mà là duy trì trầm mặc.

Nếu nói là Lục phiến môn bộ khoái là khá là nhận người cừu hận, nhưng Cẩm y vệ không thể nghi ngờ càng thêm chiêu hận.

Hai người đều xem như là biết được, lẫn nhau yêu thích người, ở trên giang hồ hoặc là cũng còn tốt, nhưng ở

những chỗ khác… Ha ha, phần này theo đuổi có vẻ hơi khó khăn.

“Không sánh được Kim huynh!”

“Đến nay ta vẫn là gian xảo như thế một thân!”

Giơ ly rượu lên, một cái đem trong chén rượu ngon uống cạn, cười nói.

“Không!”

“Gian xảo như thế một thân được, chí ít sẽ không để cho người thưởng thức nỗi khổ tương tư!”

Cầm bầu rượu lên, thế Cố Trường Phong cùng mình lần thứ hai thiêm dâng rượu thủy, Kim Cửu Linh có ý riêng nói rằng.

“Ừ?”

Ánh mắt lấp loé, Cố Trường Phong ánh mắt rơi vào Kim Cửu Linh cái kia hơi hơi có chút xuất thần khuôn mặt trên, lòng hiếu kỳ nhất thời, nói: “Này ngược lại là để ta hiếu kỳ cõi đời này có gì dạng nữ tử có thể làm cho đệ nhất thiên hạ danh bộ như thế nhớ nhung?”

“Thiên hạ kỳ nữ tử!”

Đối với này, Kim Cửu Linh chỉ là trở về một câu như vậy.

Thiên hạ kỳ nữ?

Kinh ngạc không ngớt Cố Trường Phong đã ở trong đầu không ngừng suy tư, hồi ức, nhìn thiên hạ có nữ nhân nào có thể đến xưng hô này? Đáng tiếc, trước hắn càng nhiều vẫn là ở làm Cẩm y vệ sự tình, đối với này trên giang hồ hiểu rõ sự tình cũng không nhiều, rõ ràng nhất cũng có điều là đã từng cái kia làm cho cả triều đình khiếp sợ vạn phần phản loạn.

Chỉ là tình huống đó, cũng mượn do quân đội, cùng với triều đình ở trên giang hồ bố cục, triệt để ép xuống.

Có thể xưng là kỳ nữ tử, hoàng thất quý tộc người tất nhiên là không thể, như vậy duy nhất tồn tại chính là giang hồ. Trước mắt giang hồ tứ đại cọp cái? Cố Trường Phong không cảm thấy các nàng có thể nên phải trên một tiếng kỳ nữ tử danh xưng.

Hơn nữa ở Cố Trường Phong trong lòng, thiên hạ này nên phải trên là kỳ nữ tử danh xưng chỉ sợ cũng chỉ có cái kia hai mươi năm trước ma giáo giáo chủ.

Lần kia để vô số người khiếp sợ phản loạn, đem toàn bộ giang hồ quấy nhiễu liểng xiểng, ma giáo tiêu tan, chính đạo trên Ngũ nhạc kiếm phái đồng dạng phân liệt, trong này Thiếu Lâm cùng Vũ Đương xem như là ra không ít khí lực, giang hồ võ lâm bị trọng thương.

Kết quả như thế, là triều đình thích nghe ngóng.

Rất nhiều người không biết chính là, ở ma giáo phản loạn tiêu vong cộng thêm Ngũ nhạc kiếm phái phân liệt sau, cái kia sợi vẫn bồi hồi ở Chu gia trên đầu bóng tối rốt cục tiêu tan phần lớn. Nhưng điều này cũng chỉ là

phần lớn, sau đó hai mươi năm, thân là Cẩm y vệ Cố Trường Phong tất nhiên là biết được Cẩm y vệ ở thời gian hai mươi năm bên trong, to lớn nhất tinh lực đến tột cùng là dùng ở nơi nào. Cho tới Cẩm y vệ quyền thế bị đông xưởng những kia hoạn quan cướp đi phần lớn.

Thời gian hai mươi năm, khắp thiên hạ tìm người.

Tuy rằng không có kết quả, nhưng cũng làm cho Cố Trường Phong triệt để nhớ kỹ cái kia có người nói được xưng phong hoa tuyệt đại ma giáo giáo chủ.

Nàng nói nàng họ nhạc, có duyên phận duyên.

Nhân xưng Đông Phương Bất Bại.

Cái kia một hồi phản loạn , tương tự mở ra một mới tinh giang hồ.

Càng là vì là vô số dã tâm gia, triển khai một tân bá nghiệp con đường. Tuy rằng thất bại, nhưng cũng là cổ vũ một ít người tự tin, cho bọn họ làm ví dụ.

Tương tư đơn phương?

Ma giáo giáo chủ…

“Cái kia đúng là một kỳ nữ tử!”

Ngẩng đầu lên, Cố Trường Phong ánh mắt hình ảnh ngắt quãng ở Kim Cửu Linh trên mặt, đã thấy hắn xua tay nói rằng: “Đây là cấm kỵ, không thể nói! Không thể nói! Không dám nói!”

Đúng!

Đó là cấm kỵ!

Cố Trường Phong không nói gì, nhưng cũng rõ ràng, liền nắm chính mình tới nói, cũng đối với cái kia phong hoa tuyệt đại kỳ nữ tử cũng là có hứng thú thật lớn. Nhưng lời này, nhưng vẫn cứ không dám nói ra. Thậm chí, làm Cẩm y vệ Cố Trường Phong từng ở ngẫu nhiên phát hiện điển tịch ghi chép một cái khiến người ta kinh ngạc không tên sự tình.

Cái kia chính là hoàng thất thủy hỏa long châu cũng cùng ma giáo có quan hệ.

Cho tới long châu cái gì? Hắn Cố Trường Phong tất nhiên là không tin.

Bốn mắt nhìn nhau.

Hai người nhìn nhau nở nụ cười, từng người ẩm lên tửu đến.

Chỉ có ở cúi đầu một khắc đó, Kim Cửu Linh trong lòng đã rơi xuống một quyết tâm, cái kia chính là trước mắt cái này tên là Cố Trường Phong nam tử, đáng chém.

Cùng lúc đó.

Kinh thành.

Duyệt khách tới sạn.

Nhạc Duyên cùng Thương Tú Tuần hai người yên tĩnh ngồi ở trước bàn, trước mặt bày ra trong khách sạn nhất là ngon miệng điểm tâm, toả ra mê người hương vị.

Chỉ là vào đúng lúc này, hai người không có bất kỳ muốn đi thưởng thức tâm tư.

Có to lớn nhất xích duyệt khách tới sạn, Thương Tú Tuần tình báo năng lực có thể nói khủng bố.

Có thể là nhiều năm qua đang truy tung Nhạc Duyên tung tích thời điểm rèn luyện ra năng lực, làm cho Thương Tú Tuần ở tình báo trên có chính mình một tay. Một ít manh mối, lạc ở trong mắt Thương Tú Tuần đã đủ khiến nàng suy đoán rất nhiều thứ.

Nhạc.

Băng phách ngân châm.

Còn có cái kia mai táng ma giáo, phân liệt Ngũ nhạc kiếm phái.

Những này, ở Thương Tú Tuần trong vòng điều tra mơ hồ phát hiện, những này trong lúc đó dĩ nhiên là đều tồn tại mơ hồ liên hệ.

Trước mắt giang hồ, thậm chí trong triều đình, đều có một cấm kỵ.

Rất nhiều người biết, thế nhưng là không dám nói ra.

Ở Thương Tú Tuần trong vòng điều tra, nàng phát hiện mình chính đang từng điểm từng điểm vạch trần cái này cấm kỵ chân tướng, mà chân tướng khởi nguồn chính là trước mắt làm cho nàng yêu hận dây dưa nam nhân. UU đọc sách (http: //www. uukanshu. com)

Nhạc Duyên.

Bởi vì có người, hoặc là nói là triều đình ở gây sức ảnh hưởng lấy che lấp nhạc một chữ này ảnh hưởng.

Làm đã từng phi ngựa bãi chăn nuôi tràng chủ, Thương Tú Tuần mười phân rõ ràng quan phủ cùng giang hồ hợp lại cùng nhau sức ảnh hưởng. Mà duyệt khách tới sạn không thể nghi ngờ là đem hai người này rất tốt kết hợp lại cùng nhau, vừa có thể từ người trong giang hồ trên người được thứ mình muốn, cũng có thể từ quan phủ người bên trong bắt được muốn sự vật.

Hai bên kết hợp dưới, Thương Tú Tuần tình báo năng lực so với rất nhiều người đều mạnh hơn.

Vì lẽ đó, ra ngoài Nhạc Duyên dự liệu chính là Thương Tú Tuần cũng không có chân chính hỏi cái thứ nhất nhận thức nữ nhân có hay không là vệ trinh trinh vẫn là xích luyện tiên tử, mà là đem vấn đề đặt ở cái khác mặt trên.

Cái kia chính là ——

“Có thể nói cho ta hai mươi năm ma giáo giáo chủ nhân xưng Đông Phương Bất Bại Nhạc Duyên là ai sao?”

Ánh mắt lấp lánh, Thương Tú Tuần tầm mắt tựa hồ là muốn xem thấu Nhạc Duyên, xem cái rõ rõ ràng ràng, rõ rõ ràng ràng. Bởi vì lúc trước đối thoại hiểu rõ bên trong, Nhạc Duyên mới xuất hiện ở thế giới này không lâu.
(chưa xong còn tiếp. .)

Chương 24 : Ám sát

Đầy sao trải rộng.

Lập loè từng tia từng tia ánh sáng, buổi tối man mát vẫn cứ hàng không được liền như những kia trà trộn ở thanh lâu nam trong lòng người cái kia dập dờn dục hỏa.

Hâm tâm.

Lửa thiêu người.

Di tình viện.

Mỗi đến buổi tối thời điểm, đều là nó náo nhiệt nhất thời điểm. Dù sao, ban ngày tuyên dâm sự tình ban ngày vẫn là không như vậy nhiều, rất nhiều người đều sẽ chuyện này đặt tại buổi tối, hắc ám là rất nhiều chuyện tốt nhất che lấp.

Một ngày.

Lục Tiểu Phụng ở di tình viện ở lại thời gian ròng rã một ngày, uống rượu, thưởng đẹp, nghe điệu hát dân gian, lười biếng nằm ở trên giường, cái gì cũng không muốn chuyển động.

Là một người kẻ lười, ở rất nhiều lúc, Lục Tiểu Phụng vẫn cảm thấy này thanh lâu thực tại là một kẻ lười biếng có khả năng ngốc địa phương tốt. Vừa không cần lo

lắng phụ cái gì trách nhiệm, cũng không cần đi quan tâm cái gì liên luỵ. Thanh lâu, xưa nay chính là một cái giao dịch cảm tình địa phương.

Hoa Mãn Lâu đã sớm rời đi.

Đối với với thanh lâu thái độ, Hoa Mãn Lâu tất nhiên là không bằng Lục Tiểu Phụng.

Bên tai vang vọng chính là tuổi thanh xuân nữ tử độc tấu từ khúc, ở kết hợp một gã khác thiếu nữ tay ngọc nhấc ấm, mặt mỉm cười ngược lại rượu, nghe giọt kia đáp rượu thanh, cũng đủ để cho người sản sinh một loại trầm cảm giác say.

Lục Tiểu Phụng đã là lại động.

Hắn liền như vậy chuyến ở trên giường, mặc cho tuổi thanh xuân nữ tử động tác, làm cho đối phương từng điểm từng điểm cho ăn chính mình rượu.

“Ha ha!”

Uống một hớp rượu thủy, ngửi một cái cô gái trước mắt mùi thơm cơ thể, Lục Tiểu Phụng đột nhiên nở nụ cười, tự nhủ: “Quả nhiên, nữ nhân là chuyện phiền phức vật, đổi làm là ta, chạy cũng không kịp!” Ở lúc xế chiều, Hoa Mãn Lâu khiến người ta dẫn theo thoại lại đây.

Tin tức tất nhiên là quan với cái kia cầm chim công linh Thương Tú Tuần cùng Nhạc Duyên sự tình.

Mệnh thật to lớn.

Đây là Lục Tiểu Phụng cái ý niệm đầu tiên, theo mặc dù là may là chính mình không phải là người như thế.

“A hắt xìi!”

Không khỏi, Lục Tiểu Phụng đánh hắt xì, đưa tay ra gãi gãi vậy có chút ngứa mũi. Đang lúc này, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, đi tới một người xa lạ.

“Hả?”

Hơi ngang đầu. Ánh mắt rơi vào cái kia đẩy cửa mà vào nhân thân trên, Lục Tiểu Phụng trong mắt nhảy lên kinh ngạc.

Vào cửa mà vào chính là di tình viện tú bà. Nữ nhân này sắc trên có vẻ hơi căng thẳng, trên mặt cười theo. Nụ cười kia, mặc dù coi như rất thật, nhưng ở trong mắt Lục Tiểu Phụng, nhưng là nhìn ra được vậy có một loại giả.

Nhưng này loại cẩn thận từng li từng tí một, nhưng là rất thật.

Tầm mắt lướt qua tú bà, rơi vào phía sau nàng, hình ảnh ngắt quãng ở cái kia đứng phía sau nam nhân trên người.

Đó là một người mặc bộ khoái trang phục nam tử.

Cùng bình thường nha môn bộ khoái không giống. Nam tử y phục trên người có một chút không giống, ánh mắt hơi đảo qua một chút, Lục Tiểu Phụng ánh mắt không

khỏi hơi ngưng lại, đây là Lục phiến môn người.

Phải gặp!

Phiền phức đến rồi.

Cái ý niệm này vừa ở Lục Tiểu Phụng trong lòng bò lên, trong phòng mấy cái nữ tử thấy thế hậu lập tức khom người đi ra ngoài, tú bà ở hướng về đứng bên cạnh mình nam tử đưa tay ra hiệu hậu, rồi mới lên tiếng: “Xin mời!” Lập tức, tú bà cũng như chạy trốn rời đi.

Vào cửa.

Tiện tay đóng cửa phòng lại.

Trên người mặc bộ khoái trang phục nam tử bước nhanh đi tới Lục Tiểu Phụng bên giường, nhìn cái này vẫn cứ là lười biếng nằm ở trên giường, không có một chút nào nhúc nhích. Chỉ có con ngươi chuyển động nam tử, trong lòng là cái gì ý nghĩ người ngoài không biết được, nam tử không có nói cái gì. Chỉ là từ trong lồng ngực móc ra một phong thư, cung cung kính kính đưa tới.

“…”

Lục Tiểu Phụng liếc mắt một cái đứng bên giường bộ khoái, vẫn cứ là không có một chút nào động tác, tiếp tục lười biếng nằm ở trên giường, ánh mắt nhưng là rơi vào bị gái lầu xanh đặt ở bụng dâng rượu chén, hít sâu một cái, cái kia trong chén rượu ngon nhất thời gợn sóng, bốc lên, hình thành một đạo nho nhỏ rồng nước đi

vào Lục Tiểu Phụng trong miệng.

Một bên Lục phiến môn bộ khoái vẫn cứ là cung kính giơ trên tay phong thư.

Hai người liền như thế yên lặng duy trì từng người cách làm. Nhưng là đúng trên tay phong thư làm như không thấy.

Một lát.

Lục phiến môn bộ khoái phát hiện như thế xuống, nhiệm vụ của chính mình chỉ sợ không cách nào hoàn thành. Cúi đầu suy tư lại. Bộ khoái liền trực tiếp đem phong thư cho hủy đi mở, từ bên trong lấy ra giấy viết thư. Sau đó mở ra, đưa đến Lục Tiểu Phụng trước mắt.

Giấy trắng mực đen.

Chỉ cần Lục Tiểu Phụng không phải người mù, đều có thể nhìn ra mặt trên viết đến tột cùng là cái gì.

Nhưng mà ——

Lục Tiểu Phụng nhắm hai mắt lại, thậm chí phát sinh tiếng ngáy.

Một canh giờ hậu.

Lục phiến môn bộ khoái cuối cùng rời đi di tình viện.

Tuy rằng có không ít mọi người đang nhìn đến, rất nhiều người cũng đang suy đoán phát sinh cái gì, nhưng

những này chung quy là ngoại sự, mà không liên quan người trong cuộc.

Trong phòng.

Dưới ánh nến.

Lục Tiểu Phụng xem trong tay giấy viết thư mặt trên tự, sắc mặt có chút trầm thấp.

Một lát sau hậu, đem giấy viết thư ngắt cái nhăn nhúm hậu, Lục Tiểu Phụng lúc này mới đem giấy viết thư cuốn lên, đưa tới ngọn nến mặt trên, xem ngọn lửa đem giấy viết thư nhen lửa, ở trên tay thành tro.

“Kim Cửu Linh a!”

Lục Tiểu Phụng thổi dưới cái kia rơi vào trên mặt bàn chỉ hôi, không khỏi lắc đầu cười khổ, nói: “Không hổ là đệ nhất thiên hạ danh bộ!”

Thêu hoa đạo tặc vụ án, đây là muốn đem hắn cũng dính vào a!

Lục Tiểu Phụng không có chuyên môn đi tìm hiểu vụ án này, thế nhưng hắn cũng biết này khiếp sợ thiên hạ đại án, không giống đại chúng, ở trong mắt Lục Tiểu Phụng, vụ án này cũng không phải rất nhiều người tưởng tượng như vậy đơn giản. Đặc biệt là làm Kim Cửu Linh tự mình gởi thư hậu, Lục Tiểu Phụng càng có thể xác định chính mình ý nghĩ này.

Được xưng đệ nhất thiên hạ danh bộ Kim Cửu Linh đều

cảm thấy vướng tay chân, có thể tưởng tượng được.

Là một người ở trong thiên hạ có rất nhiều bằng hữu người, Lục Tiểu Phụng cùng Kim Cửu Linh cũng rất thục.

Một phong thư.

Thực tại nạo đến Lục Tiểu Phụng ngứa nơi.

Đứng dậy.

Lục Tiểu Phụng rời đi di tình viện, hắn phải đem chuyện này cùng Hoa Mãn Lâu nói một chút, thậm chí cũng muốn nghe một chút Nhạc Duyên cái nhìn.

Tuy rằng quan hệ không sánh được cùng Hoa Mãn Lâu, Tây Môn Xuy Tuyết, tư không trích tinh trong lúc đó tình cảm, nhưng giữa hai người cũng coi như là bằng hữu.

Trên đường phố.

Tuy rằng vẫn có không ít người đi đường, nhưng cũng từ lâu không có ban ngày náo nhiệt.

Bởi vì là ở dưới chân thiên tử, càng hiện ra cảnh giác.

Vì lẽ đó, ở đây ngoại trừ một số địa phương ở ngoài, là cần tiêu cấm.

Đi một mình ở trên đường, ngẩng đầu liếc mắt nhìn cái kia chẳng biết lúc nào nhiều lên vân, hơn nữa thổi vào mặt gió đêm. Lục Tiểu Phụng không tên có một loại mây

đen gió lớn cảm giác.

Đây chính là giết người thời điểm tốt.

Cái này quái dị ý nghĩ vừa bò lên, Lục Tiểu Phụng bước chân đã đốn dưới.

Trong tay quạt giấy thu hồi, đặt ở trong lòng bàn tay. Nhẹ nhàng đánh, phát sinh đùng đùng tiếng vang. Ở cái này đột nhiên yên tĩnh chỉ có tiếng gió trên đường phố có vẻ rõ ràng lọt vào tai.

Hô ——

Gió đêm gào thét, thổi bay một bên không trúc lam trên mặt đất mang theo lăn nhi, tự Lục Tiểu Phụng trước mặt lăn quá.

Gió đêm có chút lạnh.

Nhưng để Lục Tiểu Phụng lưu ý chính là cái kia tùy ý toả ra sát khí.

Lăn quá rổ thật là không có một chút nào hấp dẫn Lục Tiểu Phụng ánh mắt, mà Lục Tiểu Phụng tầm mắt nhưng là gắt gao hình ảnh ngắt quãng ở này điều cuối ngã tư đường. Cái kia phần cuối, đứng một người áo đen.

Một thân quỷ dị áo bào đen tráo thân.

Khắp toàn thân từ trên xuống dưới chút nào không thấy được những thứ đồ khác, thật giống như một người tiến vào một cái lồng tử bên trong, lẳng lặng đứng ở nơi đó.

Rất rõ ràng, đối phương đang chờ người.

“Ngươi đang chờ ta?”

Ánh mắt vẫn đánh giá người mặc áo đen này. Lục Tiểu Phụng này một đời đến gặp qua không ít người, cũng ngộ gặp qua không ít cạm bẫy, càng là từng trải qua rất nhiều cao thủ. Trong đó, thậm chí có không ít người đều là bằng hữu của hắn.

Thí dụ như vạn Mai sơn trang Tây Môn Xuy Tuyết.

Mà người trước mắt, mang đến cho hắn một cảm giác, không thể nghi ngờ cũng là một cao thủ hàng đầu.

Bởi vì cái kia phân cảm giác, cùng Tây Môn Xuy Tuyết thực sự là quá mức tương tự.

Chỉ một chút.

Lục Tiểu Phụng liền cảm thấy người trước mắt là một sử dụng kiếm cao thủ.

Ở Lục Tiểu Phụng quan sát đối phương đồng thời, người mặc áo đen đồng dạng đang quan sát Lục Tiểu Phụng.

Đối mặt Lục Tiểu Phụng vấn đề, người mặc áo đen không có lên tiếng trả lời, hắn sẽ không bại lộ bất kỳ chỗ sơ suất ở bên ngoài. Mặc dù là bại lộ. Đêm nay quá hậu, những này chỗ sơ suất cũng đem không ở.

Phong còn đang thổi.

Thổi bay người mặc áo đen trên người áo bào không ngừng hướng hậu lay động, phát sinh xì xì tiếng vang.

Bao phủ ở trên đầu mũ trùm cũng tại này cỗ phong dưới thổi không ngừng lay động. Ở Lục Tiểu Phụng nhìn kỹ bên trong, người mặc áo đen không có bất kỳ ngôn ngữ, chỉ là yên tĩnh đối diện một chút hậu, này liền chậm rãi giơ tay trái lên đến.

Trên tay là một thanh màu đen kiếm.

Kiếm liền như vậy nằm ngang ở trước người, người mặc áo đen ánh mắt đã sớm không ở Lục Tiểu Phụng trên người, mà là đứng ở trước mắt kiếm mặt trên.

Cheng!

Một thanh âm vang lên, kiếm chính mình liền như vậy chậm rãi ra khỏi vỏ.

Vỏ kiếm màu đen, thân kiếm cũng là lạnh màu đen.

Lục Tiểu Phụng thức, đây là hàn thiết màu sắc.

Biểu hiện nghiêm nghị. Quạt giấy đã sớm thu hồi, cắm ở bên hông. Lục Tiểu Phụng tay phải đã sớm chuẩn bị, một đôi ngón tay đã ở thủ thế chờ đợi.

“Lưu ý!”

Đây là người mặc áo đen câu nói đầu tiên. Cũng là đêm

nay duy nhất một câu nói.

Lời nói hạ xuống.

Trường kiếm cuối cùng triệt để ra khỏi vỏ.

Kiếm khí xung đột lẫn nhau, trường kiếm dường như bắn ra mũi tên nhọn, chuôi kiếm hướng phía trước bắn thẳng đến mà đi.

Cùng trường kiếm bình thường tốc độ chính là người mặc áo đen.

Người kiếm lướt qua, trên đường tất cả trở ngại đều bị tách ra.

Ở chuôi kiếm sắp dựa vào hướng về Lục Tiểu Phụng thời điểm, người mặc áo đen tay phải cuối cùng cầm hướng chuôi kiếm, lập tức chém xuống.

Cùng lúc đó.

Lục Tiểu Phụng Linh Tê chỉ tay cũng rộng mở mà ra.

Đón lấy kiếm của đối phương.

Trên trời mây đen, vào đúng lúc này tan thành mây khói.

Lộ ra cái kia bị che lấp đầy trời sao, còn có cái kia luân Ngân nguyệt.

Duyệt khách tới sạn.

Nhạc Duyên ròng rã nói rồi một đêm cố sự.

Nói tất nhiên là chuyện xưa của chính mình. UU đọc sách (http: //www. uukanshu. com)

Mà duy nhất người nghe, nhưng là Thương Tú Tuần.

Cái kia cố sự nghe tới mười phần hoang đường, nhưng theo Thương Tú Tuần, đây quả thật là là chân thực. Bởi vì chính nàng, chính là Nhạc Duyên cố sự bên trong một người.

"…"

Tâm tình là một loại cảm giác nói không ra lời, là thất vọng? Vẫn là lâu dài tới nay suy đoán cuối cùng tìm được chứng minh hậu thất lạc? Thương Tú Tuần không cách nào hình dung tâm tình của chính mình, nàng chỉ biết mình cũng không phải duy nhất cái kia một.

Đương nhiên.

Cùng Thương Tú Tuần không giống chính là, Nhạc Duyên mặc dù có lòng đi thương xuân thu buồn, đi vì chính mình cái kia rối tinh rối mù cảm tình mà cảm khái, thế nhưng trước mắt hắn lại bị một cái khác tin tức cho chấn kinh rồi.

Đó là vừa nãy Hoa Mãn Lâu sai người mang đến tin tức.

Tin tức này chính là ——

Lục Tiểu Phụng, chết rồi. (chưa xong còn tiếp)r466

Chương 25 : Thật giả

Lục Tiểu Phụng, chết rồi. =

Tin tức này lọt vào tai một khắc đó, Nhạc Duyên cảm giác đầu tiên, đây là giả.

Một người như vậy, làm sao sẽ chết?

Không chỉ có là Nhạc Duyên kinh ngạc, kể cả một bên Thương Tú Tuần đồng dạng cảm thấy ngạc nhiên. Nàng ở thế giới này, đã mượn do khách sạn sức mạnh hiểu rõ đến rất nhiều người và sự việc, Lục Tiểu Phụng không thể nghi ngờ là nàng từng làm chuyên môn hiểu rõ đối tượng một trong.

Đây là một cực kỳ xuất sắc nam nhân.

Cũng là một cực kỳ lười biếng nam nhân.

Hơn nữa võ công là cực cao.

Có thể nói, trong thiên hạ có không ít người đều là bạn của Lục Tiểu Phụng, nhưng vào đúng lúc này, nghe nói Lục Tiểu Phụng cái chết, mặc dù là Thương Tú Tuần cũng sẽ bất ngờ.

Không thể!

Nhưng ở Nhạc Duyên trong lòng, chỉ có một ý nghĩ như

vậy.

Một buổi tối thời gian, ngoại trừ cùng Thương Tú Tuần tán gẫu sau, Nhạc Duyên cũng không có cái khác không thích hợp cảm giác. Lại nói, cái này trong thiên hạ có thể giết Lục Tiểu Phụng người không nhiều, ở kinh thành… Đã người biết có ba cái.

Nhạc Duyên chính mình, có chim công linh Thương Tú Tuần, còn có một người nhưng là bạch Vân thành chủ diệp cô thành.

Nghĩ đến đây, Nhạc Duyên sắc mặt trở nên hơi kỳ quái.

Một lát.

“Ta mau chân đến xem!”

Đã nói câu nói này sau, Nhạc Duyên liền cùng Thương Tú Tuần hai người đồng thời đến thăm Hoa Mãn Lâu vị trí.

…

Một khối tấm ván gỗ.

Lục Tiểu Phụng liền như vậy yên tĩnh nằm ở phía trên, sắc mặt trắng bệch, khắp toàn thân không gặp một tia tức giận, là thuộc về người chết độc nhất mạo.

Đây là Nhạc Duyên cùng Thương Tú Tuần đến Hoa Mãn Lâu ngốc hoa lâu, nhìn thấy cảnh tượng.

Vẫn duy trì hoàn mỹ nam nhân hình tượng Hoa Mãn Lâu vào đúng lúc này, khắp toàn thân đều là dập dờn một cỗ hắc ám, cả người ngơ ngác ngồi ở chỗ đó, một người mặt không hề cảm xúc, trên mặt không buồn không vui. Chỉ có cái kia toả ra khí thế, để người biết được giờ khắc này đối phương trong lòng gợn sóng.

Phẫn nộ!

Còn có sát ý!

Thật sự chết rồi? Hay là giả?

Hoa Mãn Lâu biến hóa tất nhiên là rơi vào Nhạc Duyên trong mắt, nhưng đối với tình huống như vậy. Nhạc Duyên tất nhiên là không tin. Lấy hắn đối với Lục Tiểu Phụng hiểu rõ, ở thế giới này chỉ sợ tối sẽ bảo mệnh người chính là hắn. Không có lên tiếng hỏi dò cái gì, Nhạc Duyên chỉ là tiến lên, vươn tay phải ra, đầu tiên là ở Lục Tiểu Phụng trên mặt sờ soạng một cái, không có nhận ra được mặt nạ da người cái gì sau, lúc này mới duỗi ra song chỉ điểm ở Lục Tiểu Phụng thi thể trên gáy, chân khí trong cơ thể một cách tự nhiên dẫn phát ra.

Nhạc Duyên đang thăm dò.

Lấy trường sinh quyết đối nhau ky cộng hưởng thăm dò.

Mà Thương Tú Tuần nhưng là ngồi xổm người xuống, bắt đầu kiểm tra lại Lục Tiểu Phụng trên người lưu lại thương thế đến.

Tay phải song chỉ chịu đến thương tích, mà vết thương

trí mệnh nhưng là ở ngực. Từ dấu vết lưu lại tới. Thương Tú Tuần biết như vậy sắc bén dấu vết rất là quen thuộc, bởi vì nàng bản thân cũng là dùng đồng dạng binh khí, này chính là kiếm.

Ở lại Lục Tiểu Phụng trên người chính là kiếm thương.

Trên ngón tay dấu vết nếu nói là là kiếm thương, chẳng bằng nói là trầy da, là ngăn cản trường kiếm, da dẻ cùng thân kiếm ma sát gây nên.

Mà ở ngực trên vết kiếm thì lại có vẻ rất cạn, xác thực nói là kiếm khí vào thể lưu lại dấu vết. Dấu vết này, như mộng như ảo, tự tồn tự hư. Dường như mây mù.

Cái kia dấu vết, để Thương Tú Tuần hai mắt không khỏi hơi híp híp.

Bởi vì này vết kiếm, nàng tựa hồ đang nơi nào gặp.

“Là kiếm thương!”

Vẫn duy trì trầm mặc Hoa Mãn Lâu lên tiếng, “Lục Tiểu Phụng là bị một thanh kiếm sắc gây thương tích!”

“Thiên hạ này. Có thể đủ kiếm thương hắn người bản liền không có bao nhiêu, liền càng không cần phải nói giết hắn, càng không có mấy cái!” Hoa Mãn Lâu cặp kia đã sớm không có vẻ mặt hai mắt hướng Nhạc Duyên phương hướng nhìn tới, nói rằng: “Nhưng ta biết ở này kinh thành. Có một người đã đủ.”

Nhạc Duyên nghe vậy không có lên tiếng, hắn biết Hoa

Mãn Lâu trong lời nói chỉ người là ai, tự nhiên là chính mình.

Thân là Lục Tiểu Phụng bạn thân. Hoa Mãn Lâu tự nhiên là từ Lục Tiểu Phụng nào biết rất nhiều chuyện.

“Ta không có động thủ!”

Đối mặt Hoa Mãn Lâu, Nhạc Duyên rất là hờ hững trả lời: “Nếu như ta muốn giết hắn, lúc trước Lục Tiểu Phụng chính mình sớm đã bị đường xào cây dẻ độc chết!”

“Ta biết!”

Hoa Mãn Lâu âm thanh rất lạnh, không giống bình thường thản nhiên, tiếng nói của hắn bên trong hiếm thấy mang tới sát ý, cái kia tràn ngập sát ý làm cho trong phòng đóa hoa đều chịu đến ảnh hưởng, trở nên thất bại hoàn toàn, như rời đi thủy con cá yên lên.

“Vì lẽ đó… Ta khiến người ta truyền tin đi tới vạn Mai sơn trang!”

Hoa Mãn Lâu lời này để ở hồi ức thương thế Thương Tú Tuần ngẩng đầu nhìn phía đối phương, kinh ngạc nói: “Tây Môn Xuy Tuyết?”

Vạn Mai sơn trang hàng đầu kiếm khách. Thương Tú Tuần lúc trước cũng bái phỏng qua, tất nhiên là biết người này.

Diệp cô thành.

Tây Môn Xuy Tuyết.

Đây là muốn sớm hội tụ kinh thành sao?

Nghe Hoa Mãn Lâu, Nhạc Duyên cũng không ngoài ý muốn, vừa nãy kiểm tra đã để Nhạc Duyên biết này nằm ở trên tấm ván gỗ Lục Tiểu Phụng là chân thực, cũng không phải những người khác giả mạo. Thu hồi đặt ở Lục Tiểu Phụng trên gáy tay phải, cái kia ở thi thể bên trong chuyển động loạn lên chân khí cũng cùng mà quay về.

Đứng dậy.

Nhạc Duyên quay đầu nhìn phía Hoa Mãn Lâu, mở miệng nói: “Vậy hắn thi thể xử lý như thế nào? Là hoả táng vẫn là thổ táng? A, xem ra là phải đợi Tây Môn Xuy Tuyết tới nơi này sau, sẽ giải quyết! Nếu như cần muốn cái gì hỗ trợ có thể nói cho ta, dù sao ta cùng hắn gặp mặt hữu duyên, tất nhiên là cần giúp đỡ!” Nói tới chỗ này, Nhạc Duyên sắc có vẻ vô cùng trầm trọng.

Cơn giận này…

Thương Tú Tuần ngẩng đầu lên, ánh mắt mang theo kỳ quái nhìn Nhạc Duyên.

Triệt để rơi vào đối với bạn thân chân chính tử vong Hoa Mãn Lâu tất nhiên là nhất thời không có nghe được, chỉ là mặt không hề cảm xúc gật gù.

Trên đường trở về.

Thương Tú Tuần cùng Nhạc Duyên sóng vai mà cất bước một lát, đột nhiên mở miệng.

“Lục Tiểu Phụng không có chết đi!”

“Hừm, có điều cũng gần như!”

“Nói thế nào?”

Bước chân dừng lại, Thương Tú Tuần nghiêng đầu liếc nhìn Nhạc Duyên gò má, nghi ngờ nói.

“Lục Tiểu Phụng tình huống bây giờ là một loại trạng thái chết giả, hắn nên luyện qua một chủng loại tự quy tức công pháp, đương nhiên hắn xác thực bị thương nặng, trong cơ thể ngũ tạng lục phủ đều bị kiếm khí gây thương tích, này quy tức pháp môn không chỉ có là để hắn giả chết, cũng là tự mình chữa thương một loại phương thức. Người bình thường vội vã nhìn lên, tất nhiên là không thấy được , dựa theo công lực của hắn, thời gian nửa tháng đủ lấy khôi phục như cũ. Vào ngày mai thời điểm là có thể thức tỉnh, có điều…”

“Tuy nhiên làm sao?”

Nghe Nhạc Duyên cái kia muốn nói chưa nói ngữ, Thương Tú Tuần một cách tự nhiên hỏi tiếp.

“Ha ha!”

Ôn hòa nở nụ cười, Nhạc Duyên vẻ mặt trở nên khiến người ta cảm thấy kỳ quái lên, chỉ nghe hắn nói: “Ta

dùng trường sinh quyết thế hắn liệu lại thương thế. Tình huống sẽ tốt hơn rất nhiều!”

Gật gù, Thương Tú Tuần ngược lại cũng không làm sao lưu ý, tùy ý tiếp lời nói: “Cái kia cũng có thể là chuyện tốt, tại sao không nói cho Hoa Mãn Lâu?”

Lắc đầu một cái, Nhạc Duyên vẻ mặt không có một chút nào thật không tiện, nói rằng: “Ta thuận tiện ở trong cơ thể hắn bỏ thêm một cái tỏa, dùng trường sinh chân khí khóa lại hơi thở của hắn, trong vòng nửa tháng người ngoài không phát hiện ra được, hắn cũng sẽ không thức tỉnh, cũng sẽ không chết đói.”

“…”

Nghe đến đó. Thương Tú Tuần thân hình một lảo đảo, ngạc nhiên nhìn Nhạc Duyên, lúc trước cùng nhau thời điểm, nàng biết Nhạc Duyên tính nết, nhưng cũng không có đến trước mắt như vậy ác liệt mức độ. Lấy nàng hiểu rõ, Lục Tiểu Phụng muốn tránh thoát phần này bị Nhạc Duyên chôn ở trong cơ thể hắn tỏa, chỉ sợ là cực kỳ khó khăn, không làm được nửa tháng này hắn cũng có duy trì loại kia ‘Tử vong’ trạng thái.

Hơn nữa ở trước mắt thế giới này, ở công lực trên cảnh giới có thể sánh ngang Nhạc Duyên có mấy người?

Phải hiểu. Lúc trước ở đại Đường thời điểm, hắn ở cuối cùng đã là được xưng đệ nhất thiên hạ.

Trước mắt Nhạc Duyên mạnh bao nhiêu?

Tối trực quan chính là được xưng đệ nhất thiên hạ toàn tài cha đẻ lỗ diệu tử vì đó chuẩn bị chim công linh bị miễn cưỡng cản lại, không mất một sợi tóc. Phải biết, ở lỗ diệu tử trên lý thuyết đây chính là đủ khiến đại cấp bậc tông sư cao thủ trọng thương tử vong ám khí.

Nghĩ tới bạn của Lục Tiểu Phụng ở một phen cẩn thận thật lòng kiểm tra sau. Phát hiện Lục Tiểu Phụng là chân chính 'Tử vong', cái kia kết quả này… Chỉ sợ là Lục Tiểu Phụng không phải là bị thổ táng, chính là bị hoả táng. Hoả táng khả năng không lớn, thổ táng chỉ sợ là đại đại khả năng.

Không!

Hẳn là khẳng định!

Yêu ghét liệt cách làm.

Ngay ở Thương Tú Tuần cái ý niệm này xoay quanh thời điểm. Nhạc Duyên vuốt nhẹ cằm của chính mình, cảm thụ trên cằm ngăn ngắn chòm râu, tự nhủ: "Như thế làm sau khi. Ta tâm tình thực sự là thật quá có thêm!"

"Ở Lục Tiểu Phụng chôn cất ngày ấy, ta nhất định phải làm một người bạn nghĩa vụ, đi trên một nén nhang!"

Một mặt không nói gì nhìn ở sắp xếp sau mấy ngày sự tình Nhạc Duyên, Thương Tú Tuần lúc này đột nhiên nhớ tới một chuyện, trực tiếp nói ra, "Ta nghĩ tới!"

"Hả?"

Nhìn đi tới trước mặt mình, xoay người ngăn Thương Tú Tuần, Nhạc Duyên nhất thời kỳ quái, “Tú tuần, ngươi nhớ tới cái gì đây?”

“Kiếm thương, đó là thiên ngoại phi tiên lưu lại một loại dấu vết!”

Ánh mắt lấp lánh, Thương Tú Tuần nhìn chòng chọc vào Nhạc Duyên, tựa hồ là muốn từ Nhạc Duyên trên mặt nhìn ra cái gì đến, “Ngươi không muốn hỏi ta là làm sao biết được?”

Khẽ cau mày, Nhạc Duyên đầu tiên là cho rằng là ở thế giới này nhìn thấy, nhưng lập tức nhớ tới một chuyện đến. Ở đại Đường thời điểm, Thương Tú Tuần có cơ hội nhìn thấy thiên ngoại phi tiên lưu lại kiếm thương. Mặc dù mình kiếm khác với tất cả mọi người, thế nhưng trong đó nhưng có một phần tương đồng chỗ.

Vết thương này… Hẳn là đi theo không hòa thượng trên người nhìn thấy.

Thiên ngoại phi tiên, Nhạc Duyên từng dùng tới không ít lần.

Những chỗ khác Thương Tú Tuần không có cơ hội nhìn thấy, nhưng khi đó đang phi ngựa bãi chăn nuôi một trận chiến, nhưng là có cơ hội này.

Tầm mắt nhìn chòng chọc vào Nhạc Duyên, Thương Tú Tuần trong đầu hồi ức chính là lúc trước cùng phụ thân lỗ diệu tử đồng thời thế không đại sư thu kiếm thi thể thời điểm phát hiện, tuy rằng ở cái kia đầy người vết

đao, kiếm thương còn có độc thương bên trong, lỗ diệu tử vẫn là phát hiện một chỗ kỳ lạ nhất vết kiếm.

Lúc đó, hai người phụ nữ còn tưởng rằng chỉ là không trước đây vết thương.

Nhưng vào hôm nay nhìn thấy Lục Tiểu Phụng thương thế trên người sau, Thương Tú Tuần nghĩ ra đến. UU đọc sách (. uukanshu. com)

Nhạc Duyên ra tay?

Không đúng!

Hắn tối hôm qua vẫn ở cùng với chính mình.

Như vậy là ai?

Trong đầu, đột nhiên né qua một bóng người, Thương Tú Tuần cái kia nguyên bản ẩn giấu suy đoán vào đúng lúc này lần thứ hai bốc hơi lên, lẽ nào…

Cùng lúc đó.

Kinh thành.

Một chỗ bí mật trong trang viên.

Gian phòng, diệp cô thành ngồi khoanh chân, sắc mặt cực kỳ quỷ dị nhìn cái kia đặt ở chính mình đầu gối trên chuôi này hàn thiết kiếm, mơ hồ xuất thần. (chưa xong còn tiếp. .)

Chương 26 : Thanh y

Cái kia cảm giác…

Trong đầu vẫn chiếu lại tối hôm qua cùng Lục Tiểu Phụng giao chiến thời gian cảnh tượng, Diệp Cô Thành sắc trầm tĩnh như nước. `

Làm định nam vương Thế tử soán quyền đoạt vị kế hoạch người phụ trách chủ yếu, Diệp Cô Thành tất nhiên là không cho phép sự tình có bất kỳ chỗ sơ suất, đáng giá hoài nghi người đều phải chết. Là một người đi ở dây thép trên người, làm một cái để trong thiên hạ bất luận người nào đều sẽ liếc mắt đại sự, người như vậy hoài nghi chi tâm là ở bất kỳ thời điểm đều phải tồn tại.

Một bước đạp sai, hoặc là tiết lộ chân tướng, bị hữu tâm nhân chú ý, cái kia đều là cực kỳ nguy hiểm sự tình.

Vì lẽ đó, Diệp Cô Thành không cho phép chuyện của hắn xuất hiện bất kỳ bất ngờ.

Liền dường như kiếm pháp của hắn giống như vậy, theo đuổi chính là mười phân vẹn mười, không thể xuất hiện cái khác không thích hợp.

Nhưng Diệp Cô Thành đồng dạng biết, hoàn mỹ đại diện cho chính là không có tiến bộ khả năng, chuyện này đối với đã đứng hàng cao thủ tuyệt đỉnh Diệp Cô Thành tới nói, đây là một cái quá mức chuyện đáng sợ. Kiếm, ở cô

độc, mà người càng là cao thủ cô quạnh.

“Vương tổng quản, quá mức lười biếng!”

Ngoài miệng nỉ non một tiếng, Diệp Cô Thành ánh mắt lạnh lẽo dường như vạn năm hàn băng, nếu không phải hiện tại không đến thời điểm, người như vậy hắn đã sớm một chiêu kiếm chém tới.

Ở di tình viện giao lưu, đã để Diệp Cô Thành nhận ra được từng tia từng tia không thích hợp, có thể là cá nhân tính cách nguyên nhân, hắn cảm thấy có người phát giác một chút không đồ tốt, vì lẽ đó hắn ở đêm đó trực tiếp giết chết thời đó ở bên cạnh quy nô, chỉ là đang chuẩn bị đối với Âu Dương Tình động thủ thời điểm, cái kia hoa khôi nhưng không ở.

Mà lần đó động thủ, cũng đã để Diệp Cô Thành biết di tình viện chỉ sợ cũng không phải phổ thông về mặt ý nghĩa thanh lâu.

Cái kia chết đi quy nô có không sai võ công.

Một giới thanh lâu, nơi nào cần người như vậy?

Hơn nữa ở ban ngày thời điểm, hắn quan sát qua, đối phương biểu hiện ra chính là sẽ không chút nào võ công dáng dấp. Chỉ là một chiêu trí mạng thăm dò, giết chết quy nô, Diệp Cô Thành liền được chính mình đáp án.

Hoa khôi Âu Dương Tình, không thích hợp.

Mà càng khiến Diệp Cô Thành rất ngạc nhiên chính là

này biến mất Âu Dương Tình ngày thứ hai nhưng là xuất hiện ở duyệt khách tới sạn, đi tới nam tử kia gian phòng. Điều này làm cho Diệp Cô Thành tạm thời tính đè xuống giết chết ý nghĩ của đối phương, ngược lại đi nhằm vào lúc đó ở đây những người khác.

Thí dụ như Lục Tiểu Phụng.

Mà để Diệp Cô Thành trước mắt chân chính lưu ý không phải Lục Tiểu Phụng một trận chiến qua đi sự sống còn, mà là cái kia phân lưu lại cảm giác.

Tối hôm qua một trận chiến, được cho là hai người chân chính về mặt ý nghĩa lần thứ nhất gặp mặt, ngày đó ở di tình viện có điều là một chút chi duyên mà thôi, có thể ở tối hôm qua nửa đêm thì một trận chiến lại làm cho Diệp Cô Thành trong lòng dâng lên một loại cảm giác kỳ quái.

Rõ ràng là người xa lạ, rồi lại có một loại cảm giác quen thuộc.

Thật giống như… Hai người là hồi lâu chưa gặp được diện bạn cũ.

Như năm xưa rượu lâu năm bình thường thuần hậu, nhưng này cỗ thuần hậu, nhưng làm cho Diệp Cô Thành trong nội tâm sát ý càng là sạch sành sinh, có một loại một ăn rồi đối phương kích động.

Vì lẽ đó là bằng hữu. Cũng là kẻ thù.

Có lúc, lẫn nhau trong lúc đó quan hệ không cần thời gian dài ngắn đến tôi luyện, có lúc quan hệ của song

phương chỉ cần một chút là có thể quyết định.

Chiêu kiếm đó…

Mặc dù bất tử, nhưng cũng đến trọng thương.

“…”

Chậm rãi nhắm mắt lại, màu trắng khăn tay lau chùi trong tay đen kịt tối tăm hàn thiết trường kiếm, Diệp Cô Thành trả lại kiếm vào vỏ, liền nhắm mắt dưỡng thần lên.

Cùng lúc đó.

Một ngọn núi trang.

Tráng lệ không cách nào hình dung toà này Trang tử.

Đan từ bên ngoài xem ra, toà này Trang tử rất phổ thông, cũng không có cái gì. Nhưng ở người biết hàng trong mắt. Mới sẽ phát hiện tráng lệ bốn chữ này hầu như không cách nào hình dung trước mắt tòa sơn trang này.

Ngói.

Vách tường.

Gia cụ.

Thậm chí cái kia mang theo họa, còn có chén trà cái gì, đều là cực kỳ quý giá đồ vật.

xa hoa trình độ chỉ sợ không xuống Tử Cấm thành.

Chỉ có điều không giống địa phương là tòa sơn trang này không có Tử Cấm thành như vậy lớn, cũng không có kiêu căng như vậy. Đi chính là biết điều xa hoa con đường.

Ở người bình thường trong mắt, chỉ sợ nơi này một cái ghế, giá trị đều là không thể đánh giá.

Vào giờ phút này.

Phòng khách.

Sáo trúc thanh có vẻ cực kỳ náo nhiệt.

Giữa trường, là một đám xinh đẹp mỹ nhân nhi chính đang khiêu vũ.

Không có tân khách. Những này mỹ nhân chỉ vì một người mà vũ.

Chủ vị, ngồi thẳng một cái vòng tròn nhuận trung niên tên béo. Thân hình ngũ đại tam thô, toàn bộ bụ bẫm dường như viên cầu. Nam tử có đôi mắt nhỏ, bởi vì mập mạp duyên cớ, người ở bên ngoài xem ra chuyện này chỉ có thể nhìn đến một cái khe mà thôi.

Ngưỡng tựa ở cái kia chuyên môn làm trên ghế, tên béo liền như vậy yên tĩnh quan nhìn trước mắt vũ đạo, nghe âm nhạc. Trên mặt yên tĩnh, vẻ mặt trấn định, cũng không có cái gọi là sắc mị mị dáng dấp, tên Béo càng

nhiều vẫn là ở yên tĩnh uống trà, tầm mắt cái gì căn bản liền không ở những này mỹ nhân trên người.

Tựa hồ… Trung niên này tên béo chỉ là ở dùng âm nhạc vũ đạo hun đúc một cái nhân tình thú.

Hồi lâu.

Sáo trúc thanh đốn dừng.

Theo trung niên tên béo động tác, trong đại sảnh một nhóm vũ nữ cung kính lùi ra, nhất thời náo nhiệt gian phòng yên tĩnh lại.

Nếu là Lục Tiểu Phụng ở đây, định có thể nhận ra cái này xem ra là trung niên tên béo là ai?

Hắn chính là đệ nhất thiên hạ phú hào, hoắc hưu.

Đều nói điền sản nhiều nhất, là Giang Nam Hoa gia, châu báu nhiều nhất, là quan bên trong Diêm gia, nhưng chân chính người giàu có nhất, chỉ sợ xem như là hoắc hưu.

Tòa sơn trang này mặc dù có thể ở một trình độ nào đó cùng Tử Cấm thành đi sánh ngang xa hoa, chính là bởi vì thân phận của hắn, của cải của hắn.

Tuy rằng hắn dáng dấp xem ra có điều là một cái trung niên tên béo, nhưng trên thực tế hoắc hưu là một tuổi quá một giáp lão nhân. Tuy rằng phú giáp thiên hạ, hoắc hưu nhưng là quá ẩn sĩ giống như sinh hoạt, vì lẽ đó rất ít người có thể nhìn thấy bộ mặt thật của hắn, chỉ nghe

nói hắn là cái rất quái gở, rất quái lạ lão nhân.

Nhưng Lục Tiểu Phụng nhưng là nhận thức.

Không hổ Lục Tiểu Phụng cái kia đi tới chỗ nào, thị phi cũng tới nơi nào, bằng hữu cũng tới nơi nào tính cách.

Trước mắt Lục Tiểu Phụng cũng không ở, chỉ có hoắc hưu một người yên tĩnh rồi lại quái gở ngốc ở trong sơn trang.

Một lát.

Một đạo xì xì tiếng vang truyền đến.

Là cánh vỗ tiếng vang.

Tựa hồ nơi này là một toà kim oa, sẽ hấp dẫn kim Ho-Oh.

Vẫn uống trà hoắc hưu ngẩng đầu nhìn tới, vậy chỉ có một cái khe hai mắt đột nhiên trợn to một điểm, bay vào được không phải Ho-Oh, cũng không phải chim công, mà là một con phát sinh Hoothoot gọi màu trắng bồ câu đưa thư. Bồ câu đưa thư chớp cánh rơi vào hoắc hưu bên người trên bàn, đứng ở phía trên nghiêng đầu bắt đầu dùng uế mổ lên cánh trên lông chim lên.

“…”

Đặt chén trà xuống, thịt vù vù hầu như thành một đoàn tay phải đã nắm bồ câu đưa thư. Hoắc hưu trực tiếp đem quấn vào điểu trên đùi tin nắm đi, triển khai sau

từng điểm từng điểm xem lên.

Nội dung trong thơ để hoắc hưu hơi kinh ngạc.

Đầu tiên nhìn, liền để hắn trên mặt thịt mỡ không khỏi chấn động một chút.

“Đan Phượng công chúa…”

Nỉ non một tiếng, hoắc hưu vẻ mặt có vẻ hơi kỳ quái, mập mạp đầu đặt ở trên người khiến người ta nhìn lại thật giống như không có cái cổ giống như vậy, hơi chếch nghiêng đầu, hắn này mới đưa tay trên giấy viết thư thả lại trên bàn, tự nhủ: “Muốn cầm lại tài bảo? Ha, rơi vào tay của lão phu trên, vật này chính là lão phu ta!”

Hoắc hưu cả đời này chỉ có một ham muốn. Cái kia chính là tiền tài.

Có thể nói, đó là của nặng hơn người.

Lại như ở vừa nghe khúc xem vũ thời điểm, hoắc hưu suy nghĩ chính là những này khiêu vũ mỹ nhân nhi nếu là kim nhân nhi thật là tốt biết bao?

“A!”

“Còn có duyệt khách tới sạn!”

Híp mắt trầm ngâm, hoắc hưu hồi tưởng vừa ở phong thư trên đang nhìn nội dung, hắn người đã phát hiện kim bằng vương triều dư nghiệt chính đang rục rà rục rịch, muốn thu hồi đã từng thất lạc tài bảo, hơn nữa nhìn

động tác kia hiện ra nhưng đã có hoài nghi.

Hoắc hưu tuy rằng của nặng hơn người, nhưng hắn từ không cho là cõi đời này chỉ có chính mình một người thông minh. Mấy chục năm nhân sinh trải qua, đã sớm để hoắc hưu biết được không nên đem người khác cũng nên làm đứa ngốc. Nếu không thì cuối cùng không làm được mình mới là thằng ngốc kia qua.

Để hoắc hưu lưu ý không phải đan Phượng công chúa đi tìm Lục Tiểu Phụng trợ giúp, tuy rằng hắn cùng Lục Tiểu Phụng nhận thức, cũng biết Lục Tiểu Phụng lợi hại, nhưng hắn quan tâm trọng điểm cũng không phải Lục Tiểu Phụng. Mà là một cái khía cạnh khác.

Cái kia chính là duyệt khách tới sạn.

Trong thư thuật, đan Phượng công chúa từng ba, năm lần đi tới duyệt khách tới sạn.

“Không phải đã nói nước giếng không phạm nước sông sao…”

“Xem ra lão phu cũng nên có chuẩn bị.”

“Kẻ phản bội!”

“Lão phu có thể chưa từng có thừa nhận quá!”

Dứt tiếng, hoắc hưu chậm rãi đứng lên, cả người dường như một con bị đại gió thổi qua khí cầu. Không có một chút nào tên Béo nên có ngốc, người dường như một u linh bình thường tránh ra gian phòng.

…

Trên thế giới, cái gì truyền ra nhanh nhất?

Ngoại trừ quang. Chính là bát quái tin tức.

Mà có điều là nửa ngày thời gian, ở rất nhiều giang hồ nhân sĩ trong tai, cũng đã truyền khắp một cái tin, hơn nữa còn là một rất lớn tin tức, khiến người ta chấn động tin tức.

Cái kia chính là danh vang rền thiên hạ bốn cái lông mày Lục Tiểu Phụng, chết rồi.

Trong lúc nhất thời, chỉ cần ở kinh thành, mặc kệ là bạn của Lục Tiểu Phụng vẫn là kẻ thù của hắn, hay hoặc là là những kia cùng hắn phong lưu quá nữ nhân, vào đúng lúc này đều là trợn mắt ngoác mồm.

Không thể!

Đây là mỗi người nghe được tin tức này sau cái ý niệm đầu tiên.

Dù cho là Lục Tiểu Phụng kẻ địch cũng là như vậy.

Nhưng mặc dù là không tin, khi chiếm được xác định sau, mỗi người đều vô cùng bất ngờ cùng khiếp sợ.

Đến tột cùng là ai giết hắn?

Trong thiên hạ, lại có mấy người có thể giết Lục Tiểu

Phụng?

Trong lúc nhất thời, trong chốn giang hồ cao thủ tuyệt đỉnh môn, mỗi người đều trở thành đối tượng hoài nghi, đặc biệt là sử dụng kiếm cao thủ.

Tây Môn Xuy Tuyết bài trừ. UU đọc sách (. uukanshu. com)

Như vậy liền còn lại phái Võ Đương trưởng lão Mộc đạo nhân, nam hải phi tiên đảo bạch Vân thành chủ Diệp Cô Thành, phái Nga Mi chưởng môn Độc Cô một con hạc ba người trở thành bị đối tượng hoài nghi . Còn trong chốn giang hồ có hay không cái khác ẩn giấu sử dụng kiếm cao thủ hàng đầu, vào đúng lúc này cũng không phải rất trọng yếu, ba người này trở thành to lớn nhất hoài nghi đối tượng.

Mà để giang hồ nhân sĩ kinh ngạc chính là, có người nói ba người này đều có không có mặt chứng minh.

Mộc đạo nhân ở Vũ Đương, Độc Cô một con hạc thân là chưởng môn tất nhiên là ở Nga Mi, mà Diệp Cô Thành nhưng là ở tại định nam vương phủ làm Thế tử kiếm thuật lão sư.

Thoáng chốc.

Giang hồ, bị một loại tên là che lấp chân tướng mây đen bao phủ. Tin tức này, cũng ở trong thời gian thật ngắn truyền khắp giang hồ.

Hai ngày sau.

Vạn Mai sơn trang.

Toàn thân áo trắng như tuyết, lãnh ngạo vào mai nam tử đeo kiếm đi ra khỏi núi trang, sải bước một con khoái mã, trực tiếp hướng kinh thành phương hướng mà đi.
(chưa xong còn tiếp. .)

Chương 28 : Đường môn (trên)

Một quyển sử sách.

Nhưng có lưu lại hắn nửa cuốn ân oán.

Đây là Thương Tú Tuần đến bây giờ đối với Nhạc Duyên tốt nhất cảm nhận.

Khắp cả xem này trên dưới dòng sông lịch sử, nếu bản thân nàng không phải một người trong đó, Thương Tú Tuần cũng không sẽ phát hiện như thế một cái khiến người ta kinh ngạc sự tình.

Chí ít ở trong mắt Thương Tú Tuần, ở Đường chuyện lúc trước nàng không rõ ràng, nhưng từ khi Đường bắt đầu sau đó, những này lịch sử bên trong chỉ sợ đều là ẩn giấu đi Nhạc Duyên cố sự. Làm phá nát hư không ở Nhạc Duyên trên người trở thành một tất nhiên kết quả sau, không thể nghi ngờ sự tiến triển của tình hình đều sẽ để người không thể đi suy đoán.

Có lúc Thương Tú Tuần cũng từng một người âm thầm suy đoán, này trước mắt lịch sử, là tất nhiên vẫn là tạo thành bất ngờ?

Quay đầu nhìn lại chính mình đã từng lịch sử, điều này cũng làm cho Thương Tú Tuần có một loại hoang đường

cảm giác. Mà kết quả này, cũng làm cho Thương Tú Tuần càng thêm muốn thâm nhập hiểu rõ cái này cho tới nay đều chưa từng hiểu rõ thấu triệt nam nhân.

Duyệt khách tới sạn, vừa là vì chờ hắn mà tồn tại, cũng là vì hiểu rõ hắn mà tồn tại.

Quốc gia.

Môn phái khác biệt.

Cuộc chiến chính tà.

Từ khi bắt đầu sau, nhưng là phóng ngựa lao nhanh, không có mấy người có thể rất mạnh mẽ trên đường dừng lại.

Về nhớ lúc đầu mới vừa vừa bước vào thế giới này thời điểm, ở lại một lần nữa cầm lại duyệt khách tới sạn quyền chủ đạo sau, Thương Tú Tuần lúc này mới có thời gian đi hoài cảm.

Thuần Dương… Diệt.

Cái kia ở đại Đường thời kì, tung hoành thiên hạ, lực ép phật đạo ma tam giáo môn phái cuối cùng nhưng là ở ngọn lửa chiến tranh bên trong hủy hoại trong một ngày. Đường đường hiển hách nhất thời Đạo môn đại phái cũng chung quy ở thời loạn lạc trong hạ màn. Làm ở đại Đường thời kì Nhạc Duyên hứa hẹn trên phu nhân, Thương Tú Tuần không cách nào hình dung chính mình lúc đó ở sưu tập đến cái này tình báo thời điểm, đó là cảm giác thế nào.

Đặc biệt là ở Thương Tú Tuần lần thứ hai đặt chân Hoa Sơn sau, phát hiện chính là một chán nản môn phái, cũng không hiện ra hơn hai mươi năm trước hiển hách.

Đạp khắp Hoa Sơn, Thương Tú Tuần lại cũng không nhìn thấy đã từng chính mình quen thuộc từng cọng cây ngọn cỏ, đã từng quá cực lớn tràng cũng ở năm tháng qua lại bên trong biến mất không còn tăm hơi, lưu lại chỉ có khắp nơi xa lạ, đột ngột lưu một phần mờ mịt.

Mà ở Thương Tú Tuần trong tai, cái này thiên hạ thái cực đã ngụ lại phái Võ Đang.

Phái Võ Đang là môn phái nào?

Đối với Thương Tú Tuần tới nói, đó chỉ là hậu bối.

Dù cho môn phái này trước mắt đủ để cùng Phật môn Thiếu Lâm đánh đồng với nhau, nhưng bàn về tư lịch đến, nhưng là không sánh được Thương Tú Tuần. Vì thế, Thương Tú Tuần cũng bái phỏng qua phái Võ Đang, từ nơi nào Thương Tú Tuần mơ hồ nhìn thấy Thuần Dương phái từng tia từng tia cái bóng.

Mặc dù đối với Thuần Dương phái Thương Tú Tuần không thể nói được nhiều yêu thích, nhưng nó chung quy là Nhạc Duyên sáng chế dưới môn phái, nhưng là rơi vào dáng dấp như vậy không thể nghi ngờ để Thương Tú Tuần cũng không được tốt được, thậm chí ngay cả cha nàng Lỗ Diệu Tử môn phái cũng không có quá nhiều để ở trong lòng.

Khá là lên Thuần Dương, Lỗ Diệu Tử môn phái kết quả đối lập lên ắt phải tốt hơn nhiều.

Dù sao từ Nhạc Duyên lời nói tới nói, Lỗ Diệu Tử môn hạ người toán chính là kỹ thuật chí thượng môn phái, dù cho ở thời loạn lạc, chỉ cần những kia làm thiên hạ loạn lạc người hơi có chút thường thức, đều biết những này kỹ thuật đại diện cho cái gì.

Nhưng Thuần Dương không giống, nó cùng đại Đường hoàng thất liên luỵ quá sâu quá sâu.

Thậm chí.

Đại Đường các đời hoàng tử đều có người ở Thuần Dương phái học nghệ.

Hiểu rõ nội tình Thương Tú Tuần tất nhiên là rõ ràng, đối với khấu trọng tới nói, Thuần Dương phái là một ra sao tồn tại. Bất luận Thuần Dương phái bản thân, vẫn là Nhạc Duyên người sư phụ này, hay hoặc là huynh đệ của hắn từ Tử Lăng. Lẫn nhau trong lúc đó liên luỵ quá sâu, nhưng cũng đại diện cho đại Đường diệt vong, chính là Thuần Dương diệt vong.

Cũng may là có Vũ Đương tồn tại, Thuần Dương không tính là triệt để đoạn tuyệt.

Ngược lại là tọa lạc ở Hoa Sơn phái Hoa sơn, bởi vì ném mất đồ vật quá nhiều, trước mắt lưu lại đồ vật thực sự là quá thiếu, khiến người ta không nhìn thấy qua lại cái bóng.

“Thanh Y lâu, chia lìa!”

Trong đầu tâm tình khôi phục vững vàng, Thương Tú Tuần ngoài miệng kể ra một đối với nàng mà nói cũng không vui sự tình.

Thương Tú Tuần nhân tự thân ham muốn xây dựng duyệt khách tới sạn, mà Bạch Thanh Nhi nhưng là lợi dụng tự thân sở học mở ra Thanh Y lâu, hai người bản thân là như dây leo bình thường giảo hợp lại cùng nhau cùng tồn tại, càng nhiều thời điểm hay là bởi vì Thương Tú Tuần đối với Bạch Thanh Nhi cảnh giác cùng giám sát dự định.

Trước đây cũng còn tốt, nhưng ở trước mắt vào lúc này, hai người đã phân liệt.

Kết quả như thế, đối với Thương Tú Tuần tới nói cũng không ngoài ý muốn.

Dù sao thời gian quá dài, thêm vào người phía sau ai cũng không cách nào triệt để bảo đảm trung thần, chỉ cần có đầy đủ lợi ích, bất luận người nào đều sẽ phản bội. Nếu như không phải Thương Tú Tuần tự thân đến thế giới này, lấy vũ lực mạnh mẽ nắm giữ, chỉ sợ duyệt khách tới sạn cũng sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Phân liệt?

Kết quả như thế đối với Nhạc Duyên tới nói, cũng không ngoài ý muốn.

Là người, đều có chính mình dã tâm.

Nhạc Duyên chưa bao giờ nghĩ tới để người thủ hạ vĩnh viễn duy trì chân thành, đó là không thể. Mặc dù là lấy sinh tử phù khống chế , tương tự như vậy. Từ Thương Tú Tuần trong miệng biết được Thanh Y lâu cùng duyệt khách tới sạn phân liệt, Nhạc Duyên không thể không biết kỳ quái.

Mà tối khiến Nhạc Duyên rất ngạc nhiên chính là, cái này phân liệt không phải ở dĩ vãng thời gian, trái lại là ở mười mấy năm trước.

Thêm vào từ Thương Tú Tuần trong miệng biết được qua lại, cái kia một hồi đang cùng tà kinh thiên địa khiếp quỷ thần đại chiến, càng là liên luỵ hiện nay triều đình, Nhạc Duyên liền biết thế giới này lẽ ra nên chính là tiếu ngạo giang hồ hậu kỳ. Nguyên nhân không gì khác, Nhạc Duyên từ Thương Tú Tuần trong miệng biết được ở mười mấy năm trước phái Hoa sơn chưởng môn họ nhạc, đồng thời có một được xưng tên gọi —— Quân tử kiếm.

Chỉ là ở trên giang hồ chẳng biết vì sao, vô số người đều đối diện hướng về trận chiến đó kiêng kỵ như thâm.

“…”

Nghe đến đó, Nhạc Duyên không nói gì, chỉ là vẻ mặt có vẻ hơi kỳ quái.

Mà ở đối diện, Thương Tú Tuần nhưng là vẫn đang chăm chú Nhạc Duyên vẻ mặt biến hóa. Tự nàng biết được phái Hoa sơn chưởng môn đã từng họ nhạc, thêm

vào cái khác điều tra, kết hợp nữ nhân bản thân trực giác, nàng liền cảm thấy được trước mắt cái này thay thế được Thuần Dương phái Hoa sơn lai lịch cũng không đơn giản.

Hậu nhân!

Đây là Thương Tú Tuần trong lòng hầu như có thể khẳng định ý nghĩ.

Thế nhưng trước mắt, ở nói cho nàng hiểu biết sự tình sau, Thương Tú Tuần phát hiện Nhạc Duyên vẻ mặt rất là kỳ quái.

Là bi ai?

Không giống.

Là phẫn nộ?

Cũng không phải.

Rất kỳ lạ biểu hiện, càng nhiều tựa hồ vẫn là bao quát một loại cảm khái cùng nhìn thấu cảm giác.

Ngẫm lại cũng là, làm một người trải qua theo một ý nghĩa nào đó tới nói mấy trăm năm hồng trần thời điểm, lần thứ hai đối mặt thời điểm, chỉ sợ người đã sớm không có vừa bắt đầu loại kia kích động.

Trước mắt Nhạc Duyên cùng lúc trước mới vào tiếu ngạo giang hồ thế giới Nhạc Duyên, tâm thái có thể nói phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Này, chính là thời gian cùng trải qua.

Một đi khắp ở đang cùng tà, ở vô tình cùng có tình trong lúc đó đi khắp người, làm thế nào cũng sẽ không là trẻ sơ sinh lòng mang. Đương nhiên, điều này cũng không phải quên mất. Trái lại là dường như cái kia chôn dấu ở quế hoa thụ dưới nữ nhi hồng, thời gian càng lâu, có vẻ càng thuần hậu.

Vào miệng ngọt ngào, ở sau khi chính là cay đắng cùng say lòng người.

“Ngươi hiện tại đang suy nghĩ gì?”

Cuối cùng, Thương Tú Tuần vẫn không có nhịn xuống, mở miệng hỏi lên.

“Tú tuần!”

Quay đầu, Nhạc Duyên đạp bước đi tới phía trước cửa sổ, tự nhủ: “Ngươi biết cái gì là đạo sao?”

“Đạo?”

Mày kiếm không khỏi một túc, Thương Tú Tuần rất kỳ quái vấn đề này, làm Lỗ Diệu Tử con gái, làm Nhạc Duyên một trong những nữ nhân, nàng tất nhiên là rõ ràng đạo là cái gì. Do lão tử (Đạo đức kinh) tới nói, đạo sinh nhất, một sinh hai, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật.

Nhạc Duyên gật gù, ở hiện tại hắn liền có cái cảm giác này.

Đặc biệt là ở nhìn thấy Lục Tiểu Phụng, nhìn thấy bạch Vân thành chủ Diệp Cô Thành sau, loại cảm giác đó càng ngày càng rất. Có lúc, Nhạc Duyên liền đang nghĩ, chính mình có phải là chính là cái kia đạo, chính mình là điểm cuối cũng là khởi điểm. Ở cái ý niệm này sau khi đứng lên, Nhạc Duyên nghe được Hoa Sơn tin tức, trái lại không có từng ở tiếu ngạo thời điểm sự kích động kia, mà là có hờ hững như nước bình tĩnh.

Không thể nghi ngờ, từ trên cảnh giới tới nói, Nhạc Duyên tăng trưởng quá nhiều.

Ngẫm lại cũng là, khi đó hắn tâm thái võ công cũng không trí đỉnh điểm, mà trước mắt Nhạc Duyên đã sớm là phá nát hư không người.

Ở trải qua nhiều như vậy, đặc biệt là Sư Phi Huyên cùng mình yêu hận dây dưa sau, Nhạc Duyên trước mắt cảm giác mình người đã đi vào một loại trạng thái kỳ diệu. Hay là, ở một khắc tiếp theo cùng xích luyện tiên tử gặp mặt, Nhạc Duyên cũng sẽ không thái quá hoảng loạn.

Mạc sầu, mạc sầu.

Nhạc Duyên chung quy còn nhớ.

Trạm sau lưng Nhạc Duyên, Thương Tú Tuần nhìn trước mắt cái này cùng đã từng trong mắt người quen thuộc trở nên lại có chút xa lạ hắn, lại hồi tưởng lên loại tình hoa chính mình, nàng liền cũng không có lên tiếng. Không có đi nhấc trước vấn đề, cũng không có đi hỏi dò cái kia rời đi có vẫn còn tú phương khí chất nữ tử là ai,

hai người liền như thế duy trì trầm mặc.

Liền, trong phòng rơi vào một loại kỳ diệu yên tĩnh.

Không đề cập tới một nam một nữ ở đối với thời gian tiến hành cảm khái, ở kinh thành, trong thời gian thật ngắn nhưng là lần thứ hai phát sinh ra biến hóa.

Giang hồ, mỗi ngày đều phát sinh đủ loại kiểu dáng sự tình.

Trước là tên ngửi giang hồ bốn cái lông mày Lục Tiểu Phụng có người nói chết rồi, mà theo sát phía sau không lâu, Tứ Xuyên Đường môn ở kinh thành người cũng gặp tru diệt.

Theo bồ câu đưa thư bay ra kinh thành, rất nhanh cách xa ở ba thục Đường môn liền thu được tin tức.

Ba thục.

Một chỗ u cốc.

Rừng trúc xa xôi, ở trong đó tọa lạc không ít tinh xảo kiến trúc, đừng hiện ra một loại thản nhiên mùi vị. Nếu không nhấc trong này kiến trúc, chỉ cần liền hoàn cảnh tới nói, đúng là sẽ làm đi vào người nơi này cảm giác được đào uyên minh loại kia thản nhiên thấy nam sơn nhàn nhã cảm giác.

Ở một bên trong rừng trúc, còn có thể tồn tại mạch như vậy trắng đen sinh vật. Kỳ thực, chân chính về mặt ý nghĩa tới nói, Đạo môn là thích nhất sinh vật như vậy,

đối với bọn họ tới nói, mạch mới là thích hợp nhất Đạo môn tôn chỉ vật biểu tượng.

Trắng đen rõ ràng, liền dường như thái cực.

Có người nói phái Võ Đang cũng hướng về Đường môn phát sinh quá yêu cầu, muốn tìm vài con. Đáng tiếc chính là, yêu cầu này, trực tiếp bị Đường môn cho từ chối.

Bản tới nơi này yên tĩnh, nhưng ở một con bồ câu đưa thư đến, mà phát sinh ra biến hóa.

“Hả?”

Một con hoa râm tóc, một thân ung dung khí chất, ngồi ở thủ tọa chính là một tóc trắng xoá lão thái bà. UU đọc sách (http: //www. uukanshu. com) sau khi xem xong, cái này có mặc áo gấm lão thái bà cũng không nói lời nào, mà là đưa tay trên giấy viết thư đưa cho ở bên cạnh yên lặng đứng một tên người thanh niên trẻ. Ở đem giấy viết thư giao cho người thanh niên trẻ sau, lão thái bà hai mắt chậm rãi bế tới, làm dưỡng thần hình. Hai tay nắm giữ gậy, nhưng là không ngừng gõ mặt đất, phát sinh cộc cộc tiếng vang.

“! ! !”

Đứng ở một bên Đường Thiên Nghi thân thể không khỏi khẽ run lên, làm người nhà họ Đường, lão thái thái lần này biến hóa, đã để hắn cái này toán là hiểu rõ lão nhân gia tôn tử biết rồi chuyện nghiêm trọng.

Làm Đường Thiên Nghi đọc nhanh như gió đem giấy viết thư trên nội dung sau khi xem xong, lập tức sắc mặt đại biến.

Đồng thời.

Tay phải phất quá, trên mặt của hắn chẳng biết lúc nào xuất hiện một tấm mặt nạ màu trắng.

Đó là một tấm nổi giận đùng đùng, sát ý sôi trào khuôn mặt. r1152

Chương 29 : Đường môn (dưới)

Nộ mặt. ((,

Nếu thực sự là quen thuộc Đường môn bên trong người, nhưng là biết này nộ mặt mũi cụ đại diện cho cái gì hàm nghĩa.

Sát khí.

Vào đúng lúc này trắng trợn không kiêng dè làm càn ở trong phòng.

Đường Thiên Nghi chỉ có điều là đem giấy viết thư trên nội dung nhìn qua một lần, nơi đó nội dung đã để hắn không khống chế được sự phẫn nộ.

“Dĩ nhiên! ! !”

“Dĩ nhiên có người không đem ta Thục trung Đường môn để ở trong mắt! ! !”

Lửa giận dường như núi lửa bộc phát ở mất khống chế, Đường môn ở trong chốn giang hồ danh tiếng cũng không giống Thiếu Lâm Vũ Đương hiển hách như vậy, càng nhiều thời điểm Đường môn được cho là một loại ẩn tính môn phái, không thế nào phản ứng chuyện giang hồ, mặc dù là Đường môn đệ tử làm việc quỷ bí, hành vi

phập phù, làm cho người ta một loại không chính không tà, cân nhắc không ra cảm giác.

Có thể nói, ở trên giang hồ thực sự hiểu rõ người của Đường môn cực nhỏ, nhưng hiểu rõ người không thể nghi ngờ đều đối với Đường môn có rất lớn hoảng sợ.

Nguyên nhân rất đơn giản, là bởi vì ám khí của Đường môn cùng độc dược. Hai người này khiến người trong giang hồ nghe tiếng đã sợ mất mật, nghe đến đã biến sắc, cũng chính bởi vì duyên cớ này, trên giang hồ cực ít có người sẽ cùng Đường người trong môn đối nghịch.

Mặc dù là lúc trước thế đại ma giáo cũng không muốn trêu chọc Đường môn.

Nhưng vào hôm nay…

Cái này ví dụ, phá.

Đường môn sắp xếp ở kinh thành người, chết rồi.

Hơn nữa người chết thân phận cực không đơn giản, chính là hắn Đường Thiên Nghi hai cái anh em ruột.

“Bà nội!”

Thật vất vả đè xuống tức giận trong lòng cùng đau lòng, Đường Thiên Nghi ánh mắt rơi vào ngồi ở trên ghế tóc bạc bà lão, lên tiếng nói: “Thiên Túng bọn họ…”

Mặc dù là Đường Thiên Nghi ở Đường môn bên trong thân phận ở trong mắt người ngoài xem ra không thấp,

là đường đường đại công tử, nhưng trên thực tế thực sự hiểu rõ người của Đường môn đều sẽ phát hiện Đường môn bên trong chân chính làm chủ người đều là nữ nhân. Liền thí dụ như trước mắt ngồi ngay ngắn ở trước mặt hắn tóc bạc bà lão.

Đường môn nếu nói là là một môn phái, càng không như nói là một gia tộc.

Gia tộc, tự nhiên là tộc trưởng hoặc là trưởng lão to lớn nhất.

Mà Đường môn có thể đặt chân giang hồ mấy trăm năm, trung gian trải qua không ít những mưa gió, trong đó nguyên do một trong chính là bởi vì nữ nhân nhẫn nhụi để Đường môn né qua không ít tai hoạ. Có thể nói, trước mắt Đường Thiên Nghi hai cái anh em ruột ở kinh thành mà chết. Chuyện này quả thật là ở đánh Đường môn mặt.

"…"

Thân là Đường môn trước mắt chủ nhân, tóc bạc lão nhân cái kia đã sớm không có lúc tuổi còn trẻ phong hoa tuyệt đại dung mạo, đã là đầy mặt vỏ cây già bình thường nhăn nheo trên mặt khiến người ta không nhìn ra chút nào biểu hiện biến hóa, vẩn đục con mắt nhưng là nhẹ nhàng nhắm.

Dù cho là giấy viết thư trên cái kia tự thuật nội dung, cái kia chết ở kinh thành Đường môn đệ tử là nàng tôn tử, nhưng cũng không cách nào chấn động lão lòng của người ta.

Làm chủ nhân, đặc biệt là Đường môn chủ nhân, vẫn là một người phụ nữ, tóc bạc lão nhân tất nhiên là biết mình lựa chọn sẽ mang đến ra sao hậu quả.

Tất cả lấy Đường môn làm trọng.

Cùng phẫn nộ tôn tử Đường Thiên Nghi không giống, tóc bạc lão nhân ở đáy lòng phân tích chính là đến tột cùng là ai đối với người của Đường môn động thủ. Là vì nguyên nhân gì? Đường Thiên Nghi Tam huynh đệ tuy rằng cùng Lục Tiểu Phụng như vậy ở trên giang hồ có to lớn danh tiếng người không thể đánh đồng với nhau, nhưng ở trên giang hồ tiếng tăm cũng không coi là nhỏ.

Bình thường người giang hồ hay là không quen biết, nhưng nhận thức tuyệt đối không phải bình thường người giang hồ.

Thêm vào bản thân năng lực, ám khí cùng độc dược khác biệt năng lực liền nói cho tóc bạc lão nhân sát hại người nhà họ Đường hung thủ không đơn giản.

Hiển nhiên.

Đối phương biết được người nhà họ Đường thân phận, vẫn cứ hạ sát thủ, liền đại diện cho chính mình cái kia hai cái tôn tử biết không nên biết đến đồ vật, vô cùng có khả năng là bị giết người diệt khẩu.

Thân là một sống mấy chục năm lão nhân, nàng ăn qua muối có thể nói so với Đường Thiên Nghi bọn họ ăn qua cơm còn nhiều, tất nhiên là ở thời gian cực ngắn bên

trong liền phân tích ra rất nhiều thứ. Mà không phải như Đường Thiên Nghi như vậy phẫn nộ, như vậy sát ý dạt dào, mặc dù người bị chết là nàng tôn tử.

Cháu mình Đường Thiên Nghi ánh mắt lạc ở trên người, tóc bạc lão nhân tất nhiên là rõ ràng.

Nhưng là thân phận của nàng không giống. Nàng cần cân nhắc chính là trộn đều đi vào, đến tột cùng sẽ đối với Đường môn mang đến bao lớn ảnh hưởng, nhưng mối thù này nhưng nhất định phải báo.

Duy nhất chính là cường độ vấn đề.

Một lát.

“Thiên nghi!”

Có chút già nua an lành âm thanh ở trong phòng vang lên, tóc bạc lão nhân vẫn khép hờ con mắt mở ra. Tầm mắt rơi vào Đường Thiên Nghi trên người.

“Bà nội!”

Thân hình nghiêm lại, Đường Thiên Nghi cảm nhận được lão nhân ánh mắt, không khỏi ưỡn lên động thân tử. Cực kỳ cung kính chờ đợi lão nhân gia dặn dò. Tóc bạc lão nhân động tác, để mười phân rõ ràng chính mình bà nội tính nết Đường Thiên Nghi biết lão nhân gia đã có quyết đoán.

“Mang tới như vậy đã hàng nhái đồ tốt!”

“Đi kinh thành!”

“Không nên làm mất đi ta Đường gia mặt!”

Theo lão nhân gia lời nói, Đường Thiên Nghi trên mặt không khỏi hiện ra vẻ mừng rỡ. Như vậy đồ vật là cái gì? Hắn nhưng là hết sức rõ ràng. Vậy cũng là nghe đồn bên trong đồ vật, tiêu tốn lão đại đánh đổi mới xem như là trở lại Đường môn trong tay.

Có nó, Đường Thiên Nghi dám khẳng định cõi đời này chỉ sợ không có cái nào cao thủ có thể chống đối, mặc dù là cái kia đến thăm Đường môn nữ nhân. Chỉ là như vậy đồ vật không thể lượng lớn chế tác, nếu không thì này giang hồ lại có ai có thể ngăn cản Đường môn quật khởi?

Nghiêm mặt, Đường Thiên Nghi hết sức nghiêm túc hướng chính mình bà nội thi lễ một cái, nói rằng: “Thiên nghi nhất định phải hung thủ trả giá thật lớn, để người trong thiên hạ biết được khiêu khích Đường gia hậu quả.”

Cho tới thất bại?

Đường Thiên Nghi không có cân nhắc.

Chỉ là thiên hạ này cao thủ tuyệt đỉnh cũng rất nhiều, không người có thể bảo đảm sự tình nhất định bình yên đạt thành.

Có thể là vì tăng thêm quyết tâm của chính mình, có thể là hướng mình bà nội bảo đảm, Đường Thiên Nghi nói

như vậy: “Như sát hại Thiên Túng bọn họ chính là cao thủ tuyệt đỉnh…” Nói tới chỗ này, Đường Thiên Nghi ngữ khí dừng lại, lúc này mới tiếp tục nói: “Vì Đường gia tôn nghiêm, như tất yếu, tôn tử sẽ ôm hắn cùng chết!”

Lấy ra như vậy đồ vật, liền đại diện cho Đường Thiên Nghi không thể thất bại.

Quỳ xuống, ba cái dập đầu.

Đường Thiên Nghi xoay người rời đi, tung bay áo bào tựa hồ đại diện cho quyết chí tiến lên.

Gian phòng.

Ở Đường Thiên Nghi câu nói này dưới, tóc bạc lão nhân thân thể hơi rung động lại, lão nhân gia có một loại ảo giác, tựa hồ… Tựa hồ chính mình người cháu này chỉ sợ cũng là đi tới không đường về. Làm Đường Thiên Nghi thân ảnh biến mất ở ngoài cửa sau, lão nhân gia khóe mắt lúc này mới chảy ra hai viên vẩn đục nước mắt.

Nhưng Đường môn quật khởi… Ngay ở trước mắt.

Khi chiếm được như vậy sự vật chế tác đồ sau, tóc bạc lão nhân cũng đã rõ ràng Đường môn chân chính quật khởi ngày rốt cục đến.

Vẩn đục mà nóng bỏng nước mắt chảy xuống chớp mắt, tóc bạc trên mặt của ông lão đã chẳng biết lúc nào mang tới một tấm mặt nạ màu trắng.

Mặt nạ không bi, cũng không thích.

Một căn phòng khác.

Trở lại gian phòng của mình Đường Thiên Nghi ở làm chuẩn bị.

Ám khí.

Độc dược.

Ngân lượng.

Quần áo.

Còn có một tấm Đường người trong môn đều có cụ.

Ở hết thảy đều sau khi chuẩn bị xong, Đường Thiên Nghi nhưng là mang theo chính mình con bà nó khẩu dụ đi tới Đường gia bảo chuyên môn chế tác ám khí địa phương, theo tầng tầng cửa ải cơ quan khởi động, cuối cùng một dùng cực kỳ phức tạp mà cơ quan xảo diệu làm thành hộp xuất hiện ở trước mặt hắn.

Xoạt xoạt trong tiếng. Cơ quan rốt cục mở ra, lộ ra bên trong sự vật.

Đây là một do vàng ròng rèn đúc mà thành viên đồng sự vật chính yên tĩnh nằm ở trong đó.

Nếu như ở đây có người hắn quen, hay hoặc là là trong chốn giang hồ, định sẽ nhận ra như vậy sự vật chính là là nghe đồn bên trong nhất là tuyệt đỉnh ám khí ——

Khổng Tước Linh.

…

Có người là ngơ ngơ ngác ngác sống sót, có người cũng hoạt quá mức tỉnh táo.

Khoảng thời gian này ở trong mắt người bình thường, kinh thành vẫn là như vậy náo nhiệt, dù sao cũng là dưới chân thiên tử. Mỗi ngày bận việc ngày qua ngày sự tình, sau khi ăn xong tâm sự những kia không biết thực hư bát quái, hay hoặc là là cùng trong nhà bà nương bận việc tạo người.

Đối với người bình thường tới nói, chỉ cần không phải chiến tranh đến. Hết thảy đều có điều là nguyên dạng.

Nhưng chuyện này đối với mặt khác mấy người cũng không phải như vậy nhìn.

Thí dụ như Hoa Mãn Lâu.

Mặc dù là một người mù, nhưng ở phát hiện Lục Tiểu Phụng ở kinh thành bỏ mình sau, hắn liền biết kinh thành đã là dường như bỏ thêm hỏa nồi chảo.

Trước mắt tuy rằng còn chưa sôi trào, nhưng chỉ cần rơi vào một thủy bọt, hay hoặc là mấy ngày nữa, này kinh thành chỉ sợ là hỗn loạn lên. Mặc dù là ở dưới chân thiên tử, đều có khả năng phát sinh đại sự.

Nghĩ tới nghĩ lui, Hoa Mãn Lâu cảm thấy Lục Tiểu Phụng cái chết rất lớn nguyên nhân là cái tên này ma xui quỷ

khiến biết rồi cái gì không phải biết đồ vật.

Có thể liều lĩnh nguy hiểm chém giết Lục Tiểu Phụng, phòng ngừa bí mật bị tiết lộ. Người xuất thủ võ công cao khủng bố, thiên hạ này không có mấy người có thể làm được. Có thể làm cho người như vậy ra tay diệt khẩu… Như vậy bí mật trong đó… Để Hoa Mãn Lâu đều có một loại không dám nghĩ tới cảm giác.

Mơ hồ, Hoa Mãn Lâu cảm giác mình đoán được cái gì.

Ngay ở Hoa Mãn Lâu trầm ngâm thời điểm, cửa phòng đột ngột bị mở ra.

Trước mặt thổi vào một trận gió lạnh. Trong gió mang theo mai hương.

Ngẩng đầu.

Vừa là một đôi mắt đã mù, nhưng ở Hoa Mãn Lâu tưởng tượng, cái kia đứng ở ngoài cửa người là hình dáng gì hắn cũng có thể đoán ra được.

Một bộ bạch y.

Một thanh kiếm.

Sau đó, thân không cái khác bất kỳ đồ vật tô điểm.

Sạch sẽ rối tinh rối mù. Liền dường như một thanh ra khỏi vỏ trường kiếm.

“Ngươi đến rồi!”

Hoa Mãn Lâu cặp kia vô thần con ngươi cửa trước ở ngoài nhìn tới, lên tiếng nói.

“Ừm!”

Nam tử mặc áo trắng khẽ vuốt cằm, gật đầu nói: “Ta đến rồi!”

Sau đó người bước vào gian phòng sau. Mở ra phương diện cũng theo nam tử động tác lần thứ hai khép lại.

Cùng lúc đó.

Ứng Nhạc Duyên yêu cầu Công Tôn Lan cũng bắt đầu cùng Đan Phượng Công Chúa tiếp xúc. UU đọc sách (http: //www. uukanshu. com)

Nữ tử cùng nữ tử giao lưu, đặc biệt là lẫn nhau đều là nữ nhân xinh đẹp thời điểm, mặc dù là có Nhạc Duyên người trung gian này giới thiệu, nhưng lẫn nhau trong lúc đó vẫn cứ là giả tạo khiến người ta cảm thấy khó chịu. Một phen trò chuyện sau, Đan Phượng Công Chúa cũng không có quá mức ẩn giấu, nói ra yêu cầu.

Chỉ cần có thể bắt được bảo tàng, ra sao đánh đổi nàng Thượng Quan Phi Yến cũng có thể trả giá.

Ánh mắt lưu chuyển, một cỗ mang theo quỷ dị mùi vị tầm mắt không ngừng ở Công Tôn Lan trên người trên dưới xẹt qua, ánh mắt kia tựa hồ là muốn xuyên thấu Công Tôn Lan trên người quần áo, xem quang nàng tất cả.

“…”

Công Tôn Lan tất nhiên là cảm giác được Đan Phượng Công Chúa tầm mắt quỷ dị, thật giống này ánh mắt có một loại kỳ lạ dâm tà cảm giác. Thật giống như là những kia gia đình giàu sang bên trong tiểu thiếp nhìn tiểu thiếp ánh mắt…

Nữ nhân này!

Nhạc Duyên đến cùng muốn làm cái gì?

Trong lòng, Công Tôn Lan thật sự hiếu kỳ. (chưa xong còn tiếp. .)u

Chương 30 : Hội tụ

Chương 31 : Hắc tử

Chương 32 : Mở màn

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, mỹ nữ cũng yêu anh hùng. ⊙ tiểu thuyết,

Cái giang hồ này, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Rất nhiều lúc, cái này có thể không liên quan chính tà phân biệt, song phương lập trường hay không, tuy rằng phần lớn thời gian đều là lấy bi kịch phần cuối, nhưng chuyện này cũng không hề có thể gây trở ngại giang hồ nhi nữ truy đuổi mà đi.

Này giang hồ, một xuất sắc giang hồ nam nhi tự nhiên là có chính mình hồng nhan tri kỷ.

Trừ phi nam nhân bản thân chính là tuyệt tình tuyệt tính, một lòng chỉ có nào đó dạng mục tiêu đi tới người. Chỉ có điều người như vậy ở trong chốn giang hồ thực sự là quá mức ít ỏi. Phải hiểu, mặc ngươi cái thế ma đầu, hay hoặc là là cao tăng, ở một số thời khắc, duyên phận đến nhưng cũng là chạy không thoát tình tự một cửa.

Trong thiên hạ, giỏi nhất hãm lòng người cũng chỉ có tình một chữ này.

Đương nhiên.

Càng là xuất sắc nam nhân, hết thảy hồng nhan tri kỷ càng là ít ỏi. Chính là chỗ đứng không giống, tán đồng

người cũng tất nhiên là không giống.

Thí dụ như…

Trước mắt thiên hạ đệ nhất danh bộ, Kim Cửu Linh.

Như vậy xuất sắc nam nhi, có thể nào sẽ không có một hai giấu diếm hồng nhan tri kỷ? Không có, đó mới là vấn đề lớn nhất.

Một người không thể hoàn mỹ đến quá mức dối trá mức độ.

Kim Cửu Linh rất rõ ràng vấn đề này, vì lẽ đó đang cùng thủy sư Đề đốc Cố Trường Phong trò chuyện thời điểm, mới sẽ không có phủ nhận chính mình có hồng nhan tri kỷ. Kim Cửu Linh rất rõ ràng, cái kia xuất thân Cẩm y vệ Cố Trường Phong đối với mình có hoài nghi, đó là một phần thăm dò.

Mà trên thực tế, sự thực cũng là như thế.

Kim Cửu Linh quả thật có chính mình hồng nhan tri kỷ. Hơn nữa không ngừng một, mà là hai cái, đồng thời hai người phụ nữ trong lúc đó cũng không biết lẫn nhau. Cho dù có người ngoài điều tra, chỉ sợ cũng chỉ có thể tra mặt ngoài kết quả.

Lại có mấy người sẽ biết các nàng thân phận chân chính?

Lại có mấy người sẽ biết thân phận chân chính của hắn?

Thủy sư.

Thân là Đề đốc Cố Trường Phong mượn dùng hắn đã từng thân là Cẩm y vệ thân phận cùng giao thiệp, được chính mình mong muốn đồ vật.

Đây là một phần khá là tỉ mỉ điều tra.

Là quan với thiên hạ đệ nhất danh bộ Kim Cửu Linh điều tra.

Tỉ mỉ đến tự Kim Cửu Linh sinh ra, đến trước mắt phần lớn tình huống.

Bởi vì tự thân là Cẩm y vệ xuất thân duyên cớ, làm cho Cố Trường Phong đối với thêu hoa đạo tặc vụ án đệ nhất phương hướng cân nhắc chính là người mình, mà ở trong lòng hắn, cái thứ nhất đối tượng hoài nghi chính là thiên hạ đệ nhất danh bộ Kim Cửu Linh, thứ yếu mới là Hồng Hài Tử.

Trong tài liệu chậm rãi nói ra Kim Cửu Linh xuất thân. Thậm chí ngay cả cùng sư huynh của hắn khổ qua đại sư cũng xuất hiện ở trong tài liệu. Trên giang hồ biết được Kim Cửu Linh là khổ qua đại sư sư đệ người cực nhỏ, nhưng chuyện này cũng không hề đại biểu Cẩm y vệ không cách nào tra xét.

Làm quan phủ, cho tới nay đều đối với giang hồ cẩn thận đối xử, mò cực kỳ rõ ràng, càng là thỉnh thoảng ở trong bóng tối thúc đẩy giang hồ ân oán cùng báo thù. Cách làm như thế, bản chất chính là bởi vì Đại Minh

giang sơn lai lịch duyên cớ.

Người bình thường hay là không biết, nhưng làm Cẩm y vệ xuất thân Cố Trường Phong nhưng là hết sức rõ ràng.

Liền nắm hiện tại tới nói, này trên giang hồ chân chính có bao nhiêu người là Cẩm y vệ lén lút quân cờ, ngoại trừ Cẩm y vệ Chỉ huy sứ, chỉ sợ không có ai chân chính biết được. Thậm chí. Chỉ sợ trước mắt Cẩm y vệ Chỉ huy sứ chính mình cũng không rõ ràng.

“A!”

Cố Trường Phong đọc nhanh như gió quét trên tay tư liệu, tự nhủ: “Này ngược lại là một tay ẩn giấu thật chiêu!” Có điều Cố Trường Phong cũng không có suy nghĩ nhiều, phần này ẩn giấu cũng không có để Cố Trường Phong nghĩ quá nhiều, ở trong lòng hắn, ngược lại là đối với Kim Cửu Linh cùng khổ qua đại sư hai người sư thừa lai lịch rất là tò mò.

Chẳng lẽ… Kim Cửu Linh chính là Thiếu Lâm đệ tử?

Ý nghĩ này có rất lớn khả năng.

Phải biết đang điều tra bên trong, Kim Cửu Linh dĩ vãng động thủ phương thức, đều là quang minh chính đại, dương cương chiêu thức. Này ngược lại là phù hợp Thiếu Lâm đệ tử phong cách. Lại nói, nếu là Thiếu Lâm đệ tử. Như vậy hòa thượng ràng buộc ngược lại cũng có thể giải thích Kim Cửu Linh bình thường giữ mình trong sạch cách làm.

Chỉ là Kim Cửu Linh chung quy là nam nhân, mà không phải là cùng vẫn còn, vì lẽ đó hắn có hai cái ẩn giấu hồng nhan tri kỷ.

Hai người phụ nữ, một người trong đó nữ nhân Cố Trường Phong vẫn tính là nhận thức.

Bởi vì ngay ở ngày hôm qua. Cố Trường Phong ở một lần nữa điều tra vương phủ châu báu tranh vẽ mất trộm thời điểm chuyên môn hỏi dò quá, tên thiếu nữ này chính là Giang Khinh Hà.

Một xem ra có chút đơn thuần nữ đạo nhân.

Ở ngôn ngữ trò chuyện bên trong, mơ hồ để lộ ra nàng đối với thiên hạ đệ nhất danh bộ Kim Cửu Linh ái mộ. Nhưng có một chút khiến người ta kinh ngạc chính là Giang Khinh Hà là Kim Cửu Linh bạn tốt vương phủ tổng quản Giang Trọng Uy thanh mai trúc mã, cũng là vị hôn thê. Nhân vì là nữ nhân này cũng không họ Giang.

Ba người này trong lúc đó quan hệ…

Là một người từng là Cẩm y vệ xuất thân người. Ra sao chó má sụp đổ sự tình chưa từng thấy, tình cảnh như thế ngược lại cũng không làm người ta bất ngờ.

Một là vương phủ tổng quản, một nhưng là trong thiên hạ người thứ nhất bộ. Hai người thân phận và khí chất đều là không cách nào đánh đồng với nhau, Giang Khinh Hà có phần này ái mộ, cũng không ngoài ý muốn. Chỉ có điều Giang Trọng Uy trở thành bạn của Kim Cửu

Linh… Hơn nữa vị hôn thê của hắn, này tổng làm cho người ta một loại bi ai cảm giác.

Không chỉ có như vậy, tựa hồ Giang Khinh Hà cùng Lục Tiểu Phụng cũng có… Không minh bạch liên lụy.

Cho tới một cái khác, tuy rằng còn chưa tiếp xúc, Cố Trường Phong ngược lại cũng cũng không vô cùng lưu ý, người phụ nữ kia thân phận ở trên giang hồ xem như là hơi có thân phận, bình thường vô cùng.

Lắc đầu một cái, Cố Trường Phong không ở suy nghĩ cái này, mà là đem tâm tư đặt ở phương hướng của hắn trên, bắt đầu tiếp tục thật lòng quan sát lên Kim Cửu Linh tư liệu đến.

Một mặt khác.

Tự đại tỷ giải quyết kẻ phản bội lão tam sau, liền từ kinh thành một lần nữa chạy về nơi này, trở lại gian phòng của mình Giang Khinh Hà, một người yên tĩnh ngồi một mình ở trong phòng, thỉnh thoảng ngoài miệng nhắc tới kinh văn.

Hồi lâu.

Bên ngoài rốt cục triệt để yên tĩnh lại, chỉ có hạ thiền còn ở biết rồi cái liên tục, nghe khiến người ta buồn bực.

Thật lâu.

Giang Khinh Hà lúc này mới nhẹ giọng nỉ non: “Bị hoài nghi! Hắn bị hoài nghi!”

Không được!

Này nhất định phải để hắn biết được lập tức tình huống.

Tuy rằng Giang Khinh Hà cũng không cho là Kim Cửu Linh sẽ cắm ở cái này mặt trên, thế nhưng làm Hồng Hài Tử người ở này thời gian mấy ngày bên trong, nàng cũng đại khái hiểu rõ đến thủy sư Đề đốc Cố Trường Phong là một hạng người gì, đó là một xuất từ người của Cẩm y vệ.

Cẩm y vệ là cái gì?

Đây là ở Đại Minh trong lúc, nhất là khiến người ta ngửi hổ biến sắc tồn tại.

Nhưng này vẫn cứ miễn không được để Giang Khinh Hà đi lo lắng, suy nghĩ một chút, nàng quyết định nghĩ trăm phương ngàn kế đi thông báo dưới Kim Cửu Linh, không chỉ có là chuyện nơi đây, còn bao gồm Hồng Hài Tử sự tình. Đây là một người phụ nữ đối với tình lang lo lắng.

Cùng lúc đó.

Vương phủ.

Tuy nhưng đã mù hai mắt, nhưng Giang Trọng Uy vẫn cứ là vương phủ tổng quản. Vào lúc này, Giang Trọng Uy cũng không có ở phòng của mình. Mà là cung kính đứng ở một người trẻ tuổi trước mặt.

Người trẻ tuổi này không phải người khác, chính là nam

vương Thế tử điện hạ.

Cũng chính là người bên ngoài trong miệng Tiểu vương gia.

“Khổ cực ngươi!”

Xoay người, Thế tử trong mắt cũng là toát ra một chút cảm khái. Hắn gặp qua không ít trung tâm biểu hiện, nhưng vẫn là lần thứ nhất nhìn thấy như vậy trung tâm người. Có thể nói, ở này to lớn trong vương phủ, trước mắt Giang Trọng Uy mới là trong mắt hắn trung thành nhất người.

Cùng kiếm thuật của hắn đạo sư bạch vân thành chủ không giống, cũng cùng sư huynh của hắn Kim Cửu Linh không giống.

“Đáng tiếc ngươi này một đôi mắt, nhưng là sẽ không còn được gặp lại quang minh!”

Thế tử có chút thất thần nhìn Giang Trọng Uy cái kia một đôi bị kim may thêu mù hai mắt, trong lòng cũng khá là thở dài.

“Năng lực điện hạ làm việc là ta phúc phận, hà tiếc một đôi mắt. Hữu tâm đã đủ rồi!”

Khom người, Giang Trọng Uy hành chính là đại lễ. Làm Thế tử tâm phúc, hắn nghe được ra đây là Thế tử lời nói thật lòng. Nhưng đối với mình đôi mắt kia, hắn cũng không để ý.

Người ngoài chỉ nói Giang Trọng Uy là vương phủ tổng quản, nhưng chưa hề biết hắn đã là trong kế hoạch nhận định hạ xuống đại nội tổng quản.

Chính như cùng người ngoài cũng không biết Giang Trọng Uy đã sớm là không thể nhân đạo, là một thái giám.

Bởi vì đại nội tổng quản chỉ có thể do thái giám đảm nhiệm.

Giang Trọng Uy cái gọi là vị hôn thê, thanh mai trúc mã là thật sự, nhưng cũng là giả.

Làm Thế tử điện hạ tâm phúc, làm hầu như tham dự Thế tử hết thảy kế hoạch người. Giang Trọng Uy bản thân biết đồ vật chỉ sợ so với bạch vân thành chủ Diệp Cô Thành càng nhiều. Đương nhiên, Diệp Cô Thành là rất nhiều thứ cũng không để ý mà thôi.

Thêu hoa đạo tặc, chính là do Thế tử điện hạ cùng Kim Cửu Linh tự mình định ra kế hoạch, mà hắn Giang Trọng Uy là trong đó thực hành giả một trong.

Chu gia vương thất không giống cái khác vương triều. Hoàng thất đối với vương phủ của cải nơi đi giám sát cực kỳ nghiêm ngặt, càng là không cho phép vương thất nhúng tay địa phương chính sự. Có thể nói, mỗi cái trong vương phủ không biết có bao nhiêu Cẩm y vệ thành viên. Tuy rằng nam vương phủ tại địa phương trên đã là thâm căn cố đế, nhưng còn chưa tới triệt để lúc trở mặt. Ở bề ngoài ẩn giấu cũng là cần.

Để một phần tài thuế chảy vào quân đội, đối với vương phủ tới nói biện pháp tốt nhất chỉ có trông coi tự trộm.

Tầm thường biện pháp không cách nào giải quyết, như vậy liền để trên giang hồ thêm một cái giang hồ đại đạo. Thuận tiện trộm lấy cái khác tài bảo vì là quân đội thế lực bổ sung một phen.

Cái này trông coi tự trộm cách làm không thể mười phân vẹn mười, cần phải có người lưng oa, nếu là trên đường lộ ra chân tướng cũng cần có người có thể chuyên môn phần kết, không thể nghi ngờ tốt nhất chấp hành giả chính là có thiên hạ đệ nhất danh bộ danh xưng Kim Cửu Linh, lấy một đôi mắt làm để đánh đổi lưng oa giả nhưng là vương phủ tổng quản Giang Trọng Uy.

Không có ai biết, từ này một nước cờ hạ xuống, đã kéo dài ngôi vị hoàng đế thay đổi mở màn, rất nhiều người càng là ở trong lúc vô tình trở thành nam vương Thế tử trên tay tranh bá thiên hạ quân cờ.

“Đúng rồi!”

“Điện hạ, cái kia thủy sư Đề đốc Cố Trường Phong tựa hồ hoài nghi đến trên người hắn!”

Giang Trọng Uy trong miệng hắn tất nhiên là chỉ Kim Cửu Linh.

“Cố Trường Phong…”

Ngón trỏ tay phải nhẹ nhàng run làm tay áo, Thế tử hơi nghiêng đầu, trầm ngâm nói: “Đây là Cẩm y vệ người

đúng là một nhân tài… Quả nhiên, triều đình trên có người đang cố ý nhằm vào sao, là hoàng đế người sao?” Suy nghĩ một lát, Thế tử nở nụ cười, nói: “Không có chuyện gì, rất nhanh Cố Trường Phong sẽ không có tâm tư đi để ý tới thêu hoa đạo tặc!”

“? ? ?”

Giang Trọng Uy nghe vậy không khỏi ngạc nhiên, không hiểu Thế tử điện hạ lời này ý tứ, nhưng cũng không có đi hỏi, hắn chỉ là cung kính đứng ở nơi đó. UU đọc sách (http: //www. uukanshu. com)

Đúng thế.

Cố Trường Phong rất nhanh liền không có thời gian đi để ý tới thêu hoa đạo tặc, bởi vì xuất thân Cẩm y vệ hắn sẽ phát hiện một chuyện khác càng làm cho hắn lưu ý.

Cái kia chính là nghe đồn bên trong biến mất ma giáo không lâu sau xuất hiện.

Kinh thành.

Duyệt Lai Khách Sạn.

Gian phòng.

Nhạc Duyên ngồi ngay ngắn ở trên ghế, hơi híp mắt nhìn cái kia xuất hiện ở trước mặt mình lại một sử dụng kiếm cao thủ.

Vạn Mai sơn trang, Tây Môn Xuy Tuyết.

Không ai lên tiếng, trong cả căn phòng chỉ có Tây Môn Xuy Tuyết trường kiếm trong tay ở phát sinh vang lên ong ong âm thanh.

Kiếm, ở hưng phấn. (chưa xong còn tiếp. .)u

Chương 33 : Suy đoán

Tranh!

Kiếm, ở cực đoan trong hưng phấn chưa phát giác ra trung bán ra khỏi vỏ.

Chỉ nghe một tiếng tranh, trong phòng trưng bày cái bàn, bình hoa các loại đồ vật, đều ở đây một tiếng trung xuất hiện cắt rời vết tích, đây là sử dụng kiếm cao thủ giao phong trung lơ đãng tiết lộ kiếm khí tạo thành. Nếu là võ công tầm thường người, chỉ sợ là liên bước vào gian phòng tư cách cũng không có.

“Tây Môn Xuy Tuyết? !”

Nhạc Duyên nhìn cái này xuất hiện ở gian phòng của mình dặm bạch y kiếm khách, một thân thuần khiết lạnh lùng khí tức chọc người chú mục.

Đúng vậy.

Thuần khiết.

Trước mắt Tây Môn Xuy Tuyết cho mình chính là một thân thuần khiết cảm giác, bất đồng Diệp Cô Thành.

Bất quá Lục Tiểu Phụng chuyện tình, làm cho Tây Môn Xuy Tuyết lẽ ra tới sớm, tới cũng nhanh.

“…”

Hai mắt nhập thần nhìn trước mắt cái này ngồi ngay thẳng nam tử, cái này tên là Nhạc Duyên nam nhân làm cho một loại cực kỳ kỳ lạ cảm giác, đó là một loại rõ ràng ở trước mắt, rồi lại không hợp nhau xa cách cảm. Hắn cả đời này thấy qua vô số người của, nhưng chưa bao giờ thấy qua người như vậy.

Nhân như rồng.

Đây là Tây Môn Xuy Tuyết đầu tiên mắt cảm giác.

Nhìn lần thứ hai, còn lại là làm cho Tây Môn Xuy Tuyết vô cùng cảnh giác, này người trước mắt làm cho hắn nghĩ có một loại kỳ quỷ ma tính.

Lập tức, sắc mặt của hắn lạnh xuống, vừa bước vào gian phòng, giữa hai người khí cơ giao phong, trong phút chốc làm cho Tây Môn Xuy Tuyết có chút vô cùng kinh ngạc, trong lòng tồn tại một phần suy đoán. Không nói gì, ánh mắt của hắn từ Nhạc Duyên trên người của thu hồi, rơi vào trên bàn bình hoa lên, phía trên kia có cùng nhau rõ ràng có thể thấy được vết nứt, chính là mới vừa rồi khí cơ giao phong sinh ra kết quả.

“Các hạ sở cầu là vì cái gì?”

Ánh mắt ở bình hoa vết nứt lên dừng lại sau khi. Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng thanh âm của ở trong phòng quanh quẩn.

Đồng dạng.

Nhạc Duyên ánh mắt cũng theo ở bình hoa lên vết nứt lên dừng lại một chút, trong mắt lóe lên một tia sáng tỏ. Nhạc Duyên ngoài miệng cũng không trả lời Tây Môn Xuy Tuyết vấn đề, mà là hỏi ngược lại: “Xem ra ngươi đã thấy qua!”

Ám chỉ trong lời nói là cái gì. Người thông minh trong lúc đó cũng không cần nói thẳng.

Ở Tây Môn Xuy Tuyết bước vào gian phòng, lấy kiếm khí nhắm vào mình, thăm dò, có thể dùng tự thân kiếm khí không khỏi bắn ngược thời gian, Nhạc Duyên cũng đã biết Tây Môn Xuy Tuyết thủ hiển nhiên là đoán được cái gì.

Hiển nhiên.

Bạch Vân Thành Chủ Diệp Cô Thành tiềm tàng ở Lục Tiểu Phụng trong cơ thể kiếm khí, đã bị Tây Môn Xuy Tuyết dẫn, kiến thức Bạch Vân Thành Chủ kiếm khí.

Cả người bất đồng. Cao thủ hàng đầu đối với khí cơ phân biệt cực kỳ rõ ràng.

Bất đồng thường nhân, cao thủ giao phong trung. Thường thường chỉ cần một lần, sẽ làm cho đối phương biết được chân khí đặc tính và võ công đặc tính. Trăm sông đổ về một biển, đến rồi cảnh giới nhất định, võ công trong lúc đó phân biệt kỳ thực thường thường không quá lớn. Chỉ bất quá biểu hiện hình thức có chút bất đồng.

Mà ở trong này, sử dụng kiếm cao thủ hàng đầu đối với kiếm khí càng mẫn cảm.

“Đúng vậy!”

“Ta đã thấy!”

Không có phủ nhận, võ công đến rồi Tây Môn Xuy Tuyết tình trạng này, tất nhiên là không cần che che giấu giấu, nhất là bản thân hắn đi là thuần túy lộ số thời gian, mặc dù là tài bước trên không lâu sau, chưa đến đại thành, cũng là như vậy.

Thuần túy tới cực điểm, đó chính là thành.

“Vậy ngươi nghĩ là ta đâu?”

Nhạc Duyên nghe vậy cười. Kết quả như vậy cũng không làm cho ý hắn ngoại, trong tay cầm chén rượu lên cạn uống một hớp phía sau, Nhạc Duyên cúi đầu tùy ý nói: “Tứ điều lông mi cũng chưa chết. Ta thế nhưng giúp hắn một tay, ta chắc là hắn ân nhân.”

“Ân cứu mạng có thể lớn có thể nhỏ, không nói lấy thân báo đáp, cũng hẳn không có đến dạ lớn như thù nông nỗi đi?”

Nghe vậy, Tây Môn Xuy Tuyết trong trầm mặc.

Một lát.

Tây Môn Xuy Tuyết lúc này mới lên tiếng, lạnh lùng thanh âm của như nhau trong tay hắn bán ra khỏi vỏ

kiếm.“Hay là điều không phải ngươi, nhưng… ít nhất … Có ngươi phân nửa!”

“Ồ?”

Nhạc Duyên nghe vậy ách nhiên thất tiếu. Ngẩng đầu, chén rượu trong tay vừa tùy theo buông, tay phải lấy kiếm chỉ điểm ra, kiếm khí ẩn mà không phát, này ẩn mà không phát kiếm khí có thể dùng ngón tay không khí bốn phía dường như đốt lửa khói xanh trên dưới chập chờn, có chút nhìn không rõ lắm. Nhìn ngón tay, Nhạc Duyên đối với Tây Môn Xuy Tuyết cười nói: “Ngươi xem… Ta với ngươi ở Lục Tiểu Phụng trên người phát hiện kiếm khí cũng không cùng!”

Tiện tay tán đi kiếm khí, Nhạc Duyên rồi mới lên tiếng: “Đây mới là kiếm của ta!”

“…”

Ở Nhạc Duyên lấy kiếm ngón tay tiện tay điểm ra ẩn mà không phát kiếm khí phía sau, Tây Môn Xuy Tuyết ánh mắt của rõ ràng co rụt lại, nếu trước khi nói va chạm thăm dò làm cho Tây Môn Xuy Tuyết nghĩ Nhạc Duyên là một cao thủ hàng đầu, như vậy chiêu thức ấy còn lại là làm cho hắn nhìn thấy đối phương ở kiếm pháp lên tạo nghệ.

Chỉ sợ đối phương đã đến có hay không kiếm đều không sao cả trình độ, cũng chính là nghe đồn trung không có kiếm chi chiêu.

Nhạc Duyên, so với hắn trong tưởng tượng, so với Hoa

Mãn Lâu đoán càng thêm cường.

Như vậy thân thủ, muốn trực tiếp giết Lục Tiểu Phụng, sợ rằng độ khó sẽ không quá lớn. Lục Tiểu Phụng thân thủ Tây Môn Xuy Tuyết lý giải, tuy nói có chút thời gian không gặp, nhưng ở trong thời gian ngắn như vậy, Lục Tiểu Phụng võ công sẽ không tăng dài bao nhiêu.

Hơn nữa đây là lại tới cực điểm người của thời gian.

Nhưng nếu là như vậy, chỉ sợ đối phương sở cầu gì đó không chỉ một hay hai điểm.

Thân là kiếm khách trực giác, có trở thành Kiếm Thần tư chất Tây Môn Xuy Tuyết ở trực giác lên là cực kỳ bén nhạy, chỉ là ở bình thời thời gian, hắn đều muốn phần này linh mẫn rót vào đến rồi những địa phương khác, dĩ thuần túy nhất thái độ.

Dĩ thời gian tới Kiếm Thần tư thái hiện thân Tây Môn Xuy Tuyết, mặc dù là lúc này còn chưa tới hắn sau này cảnh giới, nhưng vào giờ khắc này, hắn vẫn đã nhận ra phân ẩn núp tương tự.

Hai người kiếm khí thoạt nhìn bất đồng, Nhạc Duyên dĩ tiện tay cho thấy tự thân năng lực, nhưng ở Tây Môn Xuy Tuyết trong mắt, hai thứ này kiếm khí lại là có thêm cộng đồng chỗ, hay cái loại này mờ ảo bất khả nắm lấy cảm giác.

Hai người nhìn nhau một lát, Tây Môn Xuy Tuyết trong tay bán ra khỏi vỏ kiếm ở leng keng trong tiếng vào vỏ, xoay người rời đi. Chỉ có ở bước ra cửa phòng một khắc

kia, Tây Môn Xuy Tuyết dừng bước lại, nghiêng đầu nói rằng: “Hy vọng suy đoán của ta không là thật.”

“Nếu là tứ điều lông mi xảy ra vấn đề gì, ta nhất định hội dâng hương tịnh trai ba ngày, đến đây giết ngươi!”

Nói xong, không chờ trong phòng Nhạc Duyên có phản ứng gì, Tây Môn Xuy Tuyết này liền đi ra cửa phòng.

“Ngươi bây giờ thiếu, trở thành Kiếm Thần một khắc kia trở lại đi!”

Đối mặt Tây Môn Xuy Tuyết nói. Nhạc Duyên chỉ là cười cười, đối với lời của hắn trung cảnh cáo một có bất kỳ biểu thị, ngược lại là dùng một loại mong đợi giọng nói nói rằng: “Ngươi bây giờ ở trên tay ta đi bất quá mười chiêu!”

“…”

Nghe vậy. Tây Môn Xuy Tuyết không nói lời nào, chỉ là mặt không thay đổi đi ra khỏi phòng, không có người có thể biết vào giờ khắc này Vạn Mai Sơn Trang trang chủ trong lòng đang suy nghĩ gì.

Phanh!

Bước ra cửa phòng một khắc kia, cửa phòng lập tức bị kình khí thôi động tự động đóng lại đứng lên.

“Ừ?”

Bước ra bước chân của thu hồi, ngừng lại, Tây Môn Xuy

Tuyết ánh mắt dừng ở đứng ở trong hành lang Thương Tú Tuần trên người của, lên tiếng nói: “Nguyên lai là Thương cô nương ngươi!”

Trước mắt này một thân tiểu mạch sắc da thịt. Có khác mị lực giai nhân tuyệt sắc, Tây Môn Xuy Tuyết tất nhiên là nhận thức.

Đó là bởi vì ở đoạn thời gian trước. Nữ tử này chuyên môn đi tới Vạn Mai Sơn Trang bái phỏng qua chính, muốn kiến thức kiếm của mình.

Tên này vi Thương Tú Tuần nữ tử cũng là tuyệt đỉnh cao thủ.

Chỉ tiếc kiếm ở trong tay của nàng, chỉ là kiếm mà thôi.

Điều này làm cho Tây Môn Xuy Tuyết thất vọng không gì sánh được, bất quá khi đó nhưng thật ra đối với đối phương thử dò xét nam tử nổi lên hứng thú. Lúc này. Nếu là đoán không sai, phía sau trong phòng cái kia tên là Nhạc Duyên nam nhân, tựu ứng cai thị Thương Tú Tuần sở truy tìm chính là nam nhân.

“Ngươi không sợ hắn?”

“Với khả năng của hắn, lúc này thiên hạ này đang lúc chỉ sợ không người là đối thủ của hắn, ngoại trừ chính hắn!”

Thương Tú Tuần nhìn trước mắt cái này thân hình cao ngất, một thân bạch y, lại lại mang một thân lạnh lùng hơi thở Vạn Mai Sơn Trang trang chủ, nói như thế.

“Sở dĩ ta nói kiếm đối với ngươi mà nói, chỉ là kiếm mà thôi!”

Ánh mắt vẫn đang còn là vậy lạnh lùng. Một có bất kỳ khinh bỉ chẳng đáng, Tây Môn Xuy Tuyết hay như vậy chăm chú nhìn đối phương, nói nhất câu nghiêm túc nói.

“…”

Tây Môn Xuy Tuyết một câu nói này trực tiếp chận phải Thương Tú Tuần không cách nào mở miệng. Chỉ cảm thấy nhân có chút tâm phiền, lời này ban đầu ở Vạn Mai Sơn Trang thử kiếm thời gian, nàng cũng đã nghe qua. Bất quá Thương Tú Tuần vừa không phải không thừa nhận, người trước mắt là một thuần túy người.

“Ta sẽ nói như vậy, cũng sẽ làm như vậy!”

Tây Môn Xuy Tuyết đối với Thương Tú Tuần nhìn chằm chằm ánh mắt làm như không thấy, mà là lạnh nhạt trả lời: “Trong thiên hạ sử dụng kiếm rất nhiều người. Nhưng chân chính hiểu kiếm lại không có mấy người! Ngươi không phải là!”

Thoại âm rơi xuống, hai người thác thân mà qua. Tây Môn Xuy Tuyết cứ như vậy ly khai Duyệt Lai khách sạn.

Hiểu kiếm?

Nỉ non một tiếng, Thương Tú Tuần giơ lên tay trái, ánh mắt rơi ở trong tay trên thân kiếm, Tây Môn Xuy Tuyết trong lời nói ý tứ Thương Tú Tuần nghe rất rõ ràng, nói là nàng không có kiếm đạo của mình.

Kiếm của mình?

Có thể nữ nhân trung, chân chính hiểu kiếm chỉ có người kia đi hoa đô binh hùng!

Trầm ngâm trung, Thương Tú Tuần trong đầu hiện lên Độc Cô Phượng thân ảnh của, về phần Sư Phi Huyên… Nàng đã nhập ma.

Nhạc Duyên kiếm đâu?

Chưa phát giác ra đang lúc, Thương Tú Tuần lần thứ hai nhớ lại tằng ở Phi Mã Mục Trường một trận đánh.

Khẽ thở dài một tiếng, Thương Tú Tuần buông cánh tay ngọc, đẩy cửa phòng ra, đi vào.

Mặt ngoài hài hòa, nội bộ ba đào cuộn trào mãnh liệt.

Lúc này kinh thành ở vô số người trong mắt, có ý kiến của mình.

Bình dân bách tính là, triều đình nhân là, người giang hồ cũng là.

Đại gia duy nhất cộng đồng cảm giác là này kinh đô làm cho một loại mưa gió muốn tới chi thế, cảm giác này tựa hồ ở càng ngày càng mạnh.

Nhưng mà…

Cũng không phải từng người giang hồ đều là cảm thấy

như vậy, cho dù là biết rõ lúc này là cục diện như vậy, nhưng suy nghĩ trong lòng lại tịnh không phải như vậy.

Này không?

Há sơn đi tới kinh thành Nga Mi đệ tử Tôn Tú Thanh liền là như thế này.

Tuy nói nàng cũng hành tẩu giang hồ, thế nhưng thời gian cũng không nhiều, thân là Nga Mi chưởng môn nhị đệ tử nàng kỳ thực cũng không tượng cái khác giang hồ người trong giang hồ lên đông du tây đi, càng nhiều hơn thời gian vẫn là cùng một đám sư tỷ muội đứng ở Nga Mi sơn.

Hiện tại, đi tới kinh thành không thể nghi ngờ đối với Tôn Tú Thanh là một đáng giá tò mò chỗ.

Theo một đám sư tỷ sư muội, Tôn Tú Thanh còn lại là lại đi động trung, không ngừng đánh giá hai bên đường phố sạp nhỏ.

Nê búp bê.

Các thức ăn vặt, bột nước, còn có những thứ khác, cũng làm cho nàng có một loại hoa cả mắt cảm giác. Nga Mi, thế nhưng xa không bằng kinh thành như vậy náo nhiệt.

Ngay Tôn Tú Thanh rơi vào tối hậu, quan sát bốn phía thời gian, nàng cùng một nói nghiêng người mà qua thân ảnh của không khỏi đụng một cái. Nhai đạo náo nhiệt, như vậy trạng huống ngược lại cũng không ngoại, bất quá Tôn Tú Thanh nhưng thật ra xoay người đưa

mắt triêu cùng mình không cẩn thận đụng nhau hi vọng của mọi người đi.

Nhìn thấy là cùng nhau thân mặc bạch y cao ngất bóng lưng, đối phương dắt một thân lạnh lùng, không nhanh không chậm đi tới.

"…"

Nháy mắt mấy cái, Tôn Tú Thanh ở sư tỷ sư muội bắt chuyện trong tiếng thu hồi đường nhìn, triêu đồng môn chạy đi.

"Bọn chúng ta hạ đi nơi nào?"

"Đi trước trú điểm nhìn, đi theo sau Duyệt Lai khách sạn đặt chân đi!"

"Ừ, cũng tốt."

Chương 34 : Cửu công tử

Trong thiên hạ, thế sự phiền nhiễu, nhưng đều không có quan hệ gì với hắn.

Tự lần trước đi bái phóng Định Nam Vương phía sau, về tới vương phủ tiểu vương gia lại lần thứ hai khôi phục dĩ vãng cái loại này ngơ ngác lăng lăng trạng thái.

Phải hiểu, trước đây lần kia bái phỏng, đó cũng đều là chuyên môn lên lớp giảng bài cho hiện nay hoàng đế, hao tốn khí lực thật là lớn, thậm chí bị cẩm y vệ giám thị, lúc này mới khiến cho Thái Bình Vương bình yên xuất hành, nếu không các vương gia trừ phi là tế thiên, ngôi vị hoàng đế thay đổi các loại quốc gia dòng họ đại sự, nói cách khác chỉ có thể ở mình đất phong lên vẫn ngây ngô đến chết, lộn xộn tuyệt đối là muốn chết.

Thái Bình Vương, còn không tưởng như vậy.

Vì vậy đoàn người đi bái phỏng Định Nam Vương phủ thời gian, vừa có người của chính mình, càng nhiều hơn nhưng vẫn là bị cẩm y vệ bản thân quan tâm. Điểm này, không chỉ có Thái Bình Vương rõ ràng, Định Nam Vương đồng dạng rõ ràng. Mà Thái Bình Vương đi nguyên do một trong, đó là phát sinh ở Định Nam Vương phủ bị trộm án.

Nếu nói giao lưu, tự nhiên là Vương gia cùng Vương gia giao lưu, thế tử cùng thế tử giao lưu.

Chỉ là ở Thái Bình Vương tâm trung, đối với con trai của mình luôn luôn ta bất đắc dĩ, có bi thống còn có đáng tiếc, thậm chí ở rất nhiều thời gian hội hóa thành phẫn nộ, hội với cực đoan nổi giận đích tình tự đối với mình cái này có chút ngơ ngác ngây ngốc nhi tử thi triển thủ đoạn bạo lực.

Gậy gộc phía dưới ra hiếu tử, liền trở thành Thái Bình Vương một mình lừa dối lý do.

Có lẽ là bởi vì suy nghĩ vấn đề, thế tử cũng chỉ hội yên lặng thừa thụ, ở phụ vương thi triển bạo lực thời gian, Thái Bình Vương thế tử còn lại là không khóc cũng không ồn ào, cuộn thành một đoàn đứng ở góc, cô đơn không gì sánh được. Chỉ là mỗi khi lúc này, bộ dáng của hắn. Sẽ làm Thái Bình Vương càng thêm phẫn nộ.

Đường đường Thái Bình Vương, có thể nào có một phế vật, đầu đất nhi tử? ! Điều này làm cho những người khác thấy thế nào? Đường đường Thái Bình Vương mặt mũi của. Sớm bị đứa con trai này mất hết, nhất là nhìn thấy Định Nam Vương có một tao nhã, phảng phất giống như quân tử nhi tử thời gian.

Nhưng Thái Bình Vương không có cách nào, hắn tảo yêu bát nhi tử.

Đối phương đã là con trai duy nhất của hắn.

Ngày hôm nay.

Hắn lại lạc đường.

Đường đường Thái Bình Vương thế tử ở mình hoa viên lần thứ hai lạc đường.

Mang theo một thân vừa bị đánh một trận vết tích, ở mình hoa viên lạc đường. Cô đơn đứng ở hoa viên ở giữa, Thái Bình Vương thế tử hai mắt có chút mê man ở ngay chính giữa chuyển vòng vòng, nhìn trước mắt này bốn phương thông suốt con đường. Thế tử xem xét một lát, cũng không có quyết định chính nên đi con đường kia mới có thể trở lại gian phòng của mình.

Nên đi như thế nào đâu?

Đầu óc mơ hồ Thái Bình Vương thế tử nhìn trước mắt. Nhưng trong lòng thì không rõ nhớ lại một người, chính là mình cùng phụ vương đi Định Nam Vương phủ nhìn thấy cái kia Định Nam Vương thế tử. Lúc đó ở đối phương hoa viên, lạc đường thế nhưng do đối phương mang theo chính mình đi, nhưng bây giờ… Hình như không ai hỗ trợ.

Suy nghĩ hồi lâu. Thái Bình Vương thế tử từ từ ngồi chồm hổm xuống, ngốc người ở bụi hoa phía dưới, an tĩnh ngồi ở nơi nào vẫn không nhúc nhích.

Ngay hoa viên an tĩnh, Thái Bình Vương thế tử ngơ ngác không biết suy nghĩ cái gì thời gian, một đạo nếu ẩn nhược vô thanh âm của chưa phát giác ra đang lúc truyền đến trong tai của hắn. Thanh âm này cực kỳ yếu ớt, rồi lại có vẻ phá lệ rõ ràng.

Tựa hồ là có người ở bên tai nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ,

toàn bộ vương phủ chỉ có một người nghe.

“Ừ?”

Ngẩng đầu, nguyên vốn cả chút mơ hồ ánh mắt của trong nháy mắt trở nên rõ ràng, Thái Bình Vương thế tử cả người do lúc trước mơ hồ trạng thái trở nên tinh thần: “Có người ở gọi! Có người ở gọi tên của ta!”

“Cửu công tử!”

Tự mạn tự chậm. Thanh âm như khóc như tố, phảng phất giống như sơn gian nữ quỷ ở dụ dỗ.

“Đang gọi ta!”

Trong miệng nỉ non lặp lại một giấu ở trong lòng tên, Thái Bình Vương thế tử chậm rãi đứng lên. Người liền hướng phương hướng của thanh âm bước đi.

Thái Bình Vương phủ đồng dạng rất lớn.

Trên thực tế từng Vương gia phủ đệ cũng không nhỏ.

Lúc này đây, Thái Bình Vương thế tử không có lạc đường. Ở cái thanh âm này dưới sự chỉ dẫn, hắn tránh được tất cả hạ nhân, bình yên vô sự hướng mục đích đi đến. Hình như chủ nhân của thanh âm kia vô cùng mổ vương phủ bố trí, tựu như cùng ở nhà của mình giống nhau, quen thuộc rối tinh rối mù.

Rốt cục. Ở đạo thanh âm này dưới sự chỉ dẫn, Cung Cửu về tới gian phòng của mình.

Đẩy cửa ra.

Xông vào mũi mà vào chính là lau một cái mùi thơm.

Thuộc về cô gái mùi thơm.

Bên ngoài. Đúng bách hoa nở rộ, nhưng trong phòng nhan sắc lại càng tốt hơn.

Ở nữ tử này trước mặt của, cho dù là bách hoa vào giờ khắc này cũng mất đi nhan sắc.

Nữ tử đứng ở nơi đó, ăn mặc một thân nhẹ bỗng màu bào, trên mặt không son phấn, chỉ là đứng ở nơi đó cũng đã làm cho bách hoa mất đi nhan sắc. Không nói một lời, cứ như vậy an tĩnh đứng ở nơi đó, cũng đã làm cho thân là vương phủ thế tử, gặp qua không ít giai nhân tuyệt sắc Thái Bình Vương thế tử không kiềm hãm được đi tới.

Cảm giác nghi vấn không còn.

Đương Thái Bình Vương thế tử cất bước đi tới nữ tử trước mặt chỉ có ba bước khoảng cách thời gian, hắn ngừng lại.

“Sa Mạn!”

Mắt lộ ra nhu tình nhìn chăm chú vào trước mắt giai nhân, Thái Bình Vương thế tử vào giờ khắc này không hề ngu si, mà là dắt một thân thế tử bản thân nên có khí chất.

Hắn thích nàng.

Có lý do.

“…”

Sa Mạn nhìn trước mắt thế tử, cái này có biệt hiệu Cửu công tử Thái Bình Vương thế tử, nội tâm cũng ba đào cuộn trào mãnh liệt. Ở cả đời của nàng trung, nàng không sợ nếu nói ngôi cửu ngũ, duy nhất sợ hãi chỉ có hai người.

Trước mắt Cửu công tử, đó là cái kia để cho nàng sợ hãi người của một trong.

Một người còn lại là làm cho Sa Mạn sợ hãi đến không thể nói gì, cam chịu. Đến rồi một loại cực điểm phía sau, sợ hãi liền không còn là sợ hãi, nhưng trước mắt Thái Bình Vương thế tử lại không giống với. Sa Mạn biết đối phương phần cảm tình kia, nhưng nàng sợ hãi cũng là phần này cảm tình, sợ hơn Cửu công tử người này, sợ đối phương hành vi.

Độc của rắn,tâm hồ ly, băng tuyết trong biển phương bắc, đá trên Thiên sơn, dũng mãnh của sư tử,tàn nhẫn như sài lang, nhẫn nại của lạc đà, thông minh của người, thêm một quỷ hồn từ tầng mười tám dưới địa ngục.

Đây cũng là người trước mắt.

Môi khẽ nhúc nhích, Sa Mạn đem chính tới đây nguyên

do nói cho đối phương biết, sau đó yên tĩnh lại.

Gian phòng, bỗng nhiên lộ vẻ một loại khác trầm mặc.

“Ngô! Long châu?” Than nhẹ một tiếng, Thái Bình Vương thế tử đang trầm tư, sau một lúc lâu, lúc này mới ngẩng đầu nhìn phía Sa Mạn. Gật đầu, nói: “Đã biết, ngày mai chúng ta liền lên đường!”

Ngày mai lên đường?

Vậy hôm nay đâu?

Sa Mạn nghe vậy ngẩn ra.

Lập tức phản ứng lại. Đón Thái Bình Vương thế tử trong suốt nghiêm túc ánh mắt, sau một hồi nàng gật đầu đồng ý. Những lời này nói ra, Sa Mạn liền đã hiểu Thái Bình Vương thế tử dự định.

Tâm không khỏi quất một cái, Sa Mạn động tác trên tay lại không dừng lại chút nào.

Ngọc vươn tay ra, ở đè lại bên tường nhất chỗ bí ẩn nhô ra phía sau, ở một trận nhỏ nhẹ tiếng va chạm trung, Thái Bình Vương thế tử trong phòng của xuất hiện một mật đạo. Sau đó Sa Mạn liền thả người nhảy vào trong đó, mà Thái Bình Vương thế tử còn lại là theo đuôi mà vào.

Theo mật thất đại môn hợp lại. Mơ hồ từ bên trong truyền ra một trận nam nhân sảng khoái rên rỉ, kèm theo còn có roi da huy động thanh.

Đùng không dứt.

Cùng lúc đó.

Hải ngoại một tòa trên đảo nhỏ.

Bên bờ.

Nước biển nhộn nhạo.

Tầng tầng cuộn sóng, nhất ba nhất ba liên miên bất tuyệt vỗ vào ngạn thạch lên, kích động khởi trận trận lãng hưởng.

Đột nhiên.

Nguyên bản coi như bình tĩnh ngoài khơi ở trong nháy mắt nổi lên biến hóa. Nước biển bắt đầu tự dưng cuộn trào mãnh liệt đứng lên, thật giống như ở nước biển phía dưới xuất hiện núi lửa bạo phát như nhau. Nước biển đảo quyển, qua lại sóng biển bắt đầu ở cho nhau xung đột, cuồn cuộn nổi lên mấy trượng cao lãng ngọn núi, sau đó lại ba nện ở trên mặt biển, văng lên càng nhiều hơn cuộn sóng.

Ba!

Như nước bọt tạc liệt thanh âm, tại đây sóng biển trong tiếng rõ ràng lọt vào tai. Một đạo thoạt nhìn cực kỳ tầm thường thân ảnh của tự trong nước biển giẫm chận tại chỗ ra, phân đào khai lãng, cứ như vậy thi thi nhiên bước lên tiểu đảo.

Lúc này nếu là có người giang hồ ở chỗ này nhìn thấy. Chắc chắn nhìn tâm đảm câu liệt. Tài sẽ phát hiện thế gian này võ công cũng sẽ đến tự rất giống tiên nông nỗi.

Đạo thân ảnh này ở bên bờ trên một tảng đá lớn ngừng lại, theo hắn lên bờ, ba đào cuộn trào mãnh liệt ngoài khơi cũng lần thứ hai yên tĩnh lại. Không hề tượng trước vậy táo bạo.

Ánh mặt trời chiếu chói lọi dưới.

Ở khắp bầu trời hơi nước trung, cuối cùng lộ ra người dáng dấp.

Đây là một cái thoạt nhìn hòa hòa khí khí, thành khẩn đàng hoàng lão đầu.

Tóc xám trắng, còn có một thân hơi lộ ra già nua khí tức, đều ở đây biểu hiện thân phận của đối phương. Nhưng cứ như vậy nhất phó tao lão đầu tử dáng dấp, lại là có thêm một loại khác khí phách.

Hai tay phụ bối. Lão đầu ngửa đầu nhìn trời.

Nhìn hồi lâu, lúc này mới lầm bầm lầu bầu lên tiếng nói: “Dựa theo thời gian mà tính. Sa Mạn hẳn là đến vương phủ, mấy ngày nữa, Cung Cửu cũng nên đã trở về!”

“Long châu chuyện tình, cần khẳng định!”

“Không thể ra hiện một tia ngoài ý muốn!”

Một phen lẩm bẩm lúc, lão đầu lại yên tĩnh lại, đưa mắt nhắm hướng đông mặt nhìn lại.

Đúng là sông lớn đông đi, mặt trời mọc phía đông.

Híp mắt, lão đầu đột nhiên phát hiện mình rất chán ghét cái phương hướng này, cái này mặt trời mọc phương hướng. Trốn trốn tránh tránh nhiều năm như vậy, lão đầu rốt cuộc tìm được có thể từ nền tảng lên giải quyết vấn đề trong miệng biện pháp.

Ba!

Vừa một biển đánh tới, trực tiếp đập vào lão đầu đứng cự thạch lên, phát sinh to lớn âm hưởng. Cành hoa qua đi, hơi nước tán đi, cự thạch lên lại sớm đã không có lão đầu hình bóng.

Kinh thành.

“Hắt xì!”

Nhạc Duyên đột nhiên cảm thấy mũi ngứa, với hắn khả năng của cũng không nhịn được đánh nhất cái nhảy mũi. Tay phải sờ sờ mũi, Nhạc Duyên ngẹo đầu rất là kỳ quái.

Đã lâu không có đánh hắt xì, hơn nữa nhìn chung qua lại, mỗi khi chính nhảy mũi thời gian, tổng sẽ phát sinh chuyện không tốt.

Này hắt xì đối với Nhạc Duyên mà nói, coi như là nào đó tiên đoán có lẽ trực giác.

Chẳng lẽ vừa người nào hồng nhan ở nhắc tới chính?

Càng nghĩ, Nhạc Duyên bất đắc dĩ phát hiện những nữ nhân kia trung mỗi người đều có tư cách tới oán giận tới nhắc tới chính. Mặc dù là đã một lần nữa gặp mặt tràng chủ Thương Tú Tuần cũng là như vậy.

Tính toán một lát, Nhạc Duyên liền đem chuyện này tạm thời tính phải đặt ở sau đầu, lúc này chuyện trọng yếu nhất không phải là cái này, mà là một món khác.

Hơi chút suy tư dưới, Nhạc Duyên liền vỗ tay một cái.

Nhất thời.

Ngoài cửa vào một gã điếm tiểu nhị.

Đây là Thương Tú Tuần vẫn an bài ở người bên ngoài, về phần đúng tâm tư gì ngoại nhân không được biết, chỉ biết là tự Âu Dương Tình, Đan Phượng công chủ, còn có Công Tôn Lan đám người liên tiếp bái phỏng qua Nhạc Duyên, nhất là gần nhất khách sạn bình dân càng liên tiếp vào ở không ít giang hồ hiệp nữ phía sau, tên này chuyên môn phụ trách Nhạc Duyên điếm tiểu nhị liền bị Thương Tú Tuần an bài ở tại bên ngoài.

Minh mục trương đảm an bài.

“Nhạc công tử, có gì phân phó?” Bước vào cửa phòng, điếm tiểu nhị không gì sánh được cung kính hỏi.

Xoay người, Nhạc Duyên cười phân phó nói: “Hỗ trợ

tống một câu nói cho Di Tình Viện hoa khôi, đã nói có thể bắt đầu rồi!”

“… Tốt!”

Điếm tiểu nhị nghe vậy sửng sốt, lập tức lui ra ngoài.

Đương nhiên, điếm tiểu nhị người thứ nhất thấy người không phải là Di Tình Viện hoa khôi, mà là Duyệt Lai khách sạn lão bản. Sau đó, lúc này mới ra khách sạn bình dân, hướng Di Tình Viện đi.

Chương 35 : Thức tỉnh

Hoa thơm.

Người cũng thơm.

Thùng nước tắm trong, hoa tươi trải rộng, hầu như tung đầy toàn bộ mặt nước.

Ở trong đó, nằm một người.

Đương nhiên, ở trong đó tắm rửa người của tịnh không phải nữ nhân. Dùng hoa tươi tắm rửa, đó cũng không phải nữ nhân dành riêng quyền lợi. Nam nhân tự nhiên cũng có thể, thí dụ như nói Sở Lưu Hương.

Lúc này ở hoa tươi trung tắm rửa người của tự nhiên không phải là Sở Lưu Hương, mà là một người khác.

Nóng hổi nước sôi lần thứ hai đổ vào trong đó, một màn này làm cho thêm nước người thẳng nuốt nước miếng, cách làm như vậy tựa hồ không phải là đang tắm, mà là đang nấu người, hay hoặc giả là dường như giết lợn vậy như vậy làm cho nóng chín tốt trút bỏ lông đi?

Mang theo này một phần nghi vấn, rót nước người của đó là nơm nớp lo sợ.

Nhưng này phân nơm nớp lo sợ ở bên cạnh hai người dưới ảnh hưởng, đó là chút nào không dám biểu hiện ra ngoài.

Bởi vì đứng ở bên cạnh hắn chính là danh mãn giang hồ Hoa Mãn Lâu và Vạn Mai Sơn Trang trang chủ Tây Môn Xuy Tuyết. Hoa Mãn Lâu tao nhã đối với người ảnh hưởng hoàn hảo, nhưng Tây Môn Xuy Tuyết lại không phải, một thân lạnh lùng tựa hồ làm cho thùng trung nước nóng đều phải làm lạnh xuống tới.

Một người mù, một kiếm khách, hai người cứ như vậy trần truồng đứng ở bên cạnh nhìn thùng trung Lục Tiểu Phụng.

Hồi lâu.

Vẫn nhắm mắt lại Lục Tiểu Phụng rốt cục có phản ứng.

Mí mắt hơi rung động, hôn mê như chết giả Lục Tiểu Phụng tại đây nóng hổi như nước sôi tắm rửa dưới rốt cục lần thứ hai sống lại, nằm ở trong thùng nước tắm Lục Tiểu Phụng lúc này cả người dường như đun sôi con cua như nhau, toàn bộ hồng đồng đồng.

Rất nhanh.

rung động mí mắt hoàn toàn có lớn nhất phản ứng. Trong giây lát mở ra.

Đầu tiên là ngạc nhiên nhìn lướt qua đứng ở phía trước Tây Môn Xuy Tuyết và Hoa Mãn Lâu, ở nhìn thoáng qua còn vừa ở vãng thùng nước tắm trong tăng thêm nước sôi hạ nhân, tại nơi tân nhất thùng nước sôi đổ vào trong thùng nước tắm phía sau. Vẫn có chút ngốc lăng Lục Tiểu Phụng rốt cục có phản ứng.

“Thật là nóng!”

“Thật là nóng!”

Thùng nước tắm chợt tạc khởi vô số bọt nước, Lục Tiểu Phụng thân thể trần truồng mang theo vô số cánh hoa tự thùng nước tắm trong bay về phía giữa không trung, theo động tác của hắn, đứng ở một bên Hoa Mãn Lâu và Tây Môn Xuy Tuyết lưỡng đầu người đồng thời hướng về phía trước đưa lên đi, theo Lục Tiểu Phụng thân hình hạ xuống mà gật đầu.

Rơi trên mặt đất nháy mắt, Lục Tiểu Phụng đã lần thứ hai có động tác, thủ duỗi một cái. Liền đem khoát lên thùng gỗ lên bố cầm lên, quấn ở ngang hông mình. Đem hạ thân cho che lên.

“Các ngươi thấy được?” Thật vất vả đem nửa người dưới che tốt phía sau, Lục Tiểu Phụng lúc này mới nhìn lướt qua chính đỏ rực sắp chín thân thể, lúc này mới nhìn phía Tây Môn Xuy Tuyết và Hoa Mãn Lâu hai người, dùng một loại giọng kỳ quái nói rằng: “Ta chưa bao giờ biết các ngươi có cái này yêu thích.”

“Ta là người mù!” Hoa Mãn Lâu đối với Lục Tiểu Phụng những lời này không thèm để ý chút nào. Thủ nhẹ nhàng bắn dưới ống tay áo, lúc này mới tiếp tục nói: “Cái gì đều nhìn không thấy, hiện tại không thúi.” Câu trả lời này, xem như là phản kích.

Về phần Tây Môn Xuy Tuyết, còn lại là dùng một loại đạm nhiên vô cùng ánh mắt trên dưới xem xét Lục Tiểu Phụng liếc mắt, ánh mắt kia thật giống như không ở

đúng xem một người sống, mà là một đang dùng nước sôi trút bỏ lông heo như nhau, nói rằng: “Không có gì đẹp mắt!”

“…”

Nghe vậy, Lục Tiểu Phụng triệt để không nói gì.

Một hồi sẽ qua nhi phía sau. Ngang lên sắp nóng thục cảm giác sau khi đi qua, Lục Tiểu Phụng lúc này mới làm cho hạ nhân nã tới một bộ tơ lụa quần áo đeo vào trên người, tại nơi cho ăn nước sôi tắm rửa dưới. Lục Tiểu Phụng đều nghĩ bản thân sắp tróc da.

Tơ lụa sẽ không quá mức cọ sát da, xem như là tốt lựa chọn.

Cũng không thể làm cho Lục Tiểu Phụng người trần truồng đi? Tuy nói hắn Lục Tiểu Phụng trời sinh tính phong lưu, nhưng còn không có phong lưu đến người trần truồng ở trước mặt bằng hữu nông nỗi.

Ở làm cho hạ nhân thu thập, ba người còn lại là đi tới mặt khác một gian phòng đang lúc.

Sau khi ngồi xuống, Tây Môn Xuy Tuyết liền trực tiếp lên tiếng, nói: “Nói một chút đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?”

Đồng dạng.

Hoa Mãn Lâu cũng dựng lên cái lỗ tai. Đối với Lục Tiểu Phụng lần này tao ngộ nguy hiểm đến tính mạng vấn đề,

hắn cũng thập phần lưu ý. Dù sao. Cả đời này trung, hắn chỉ có như thế mấy người bạn tri kỉ bạn thâm giao. Hơn nữa, Hoa Mãn Lâu cũng mơ hồ cảm giác được Lục Tiểu Phụng lâm vào một âm mưu thật lớn vòng xoáy trong, sự tình sợ rằng tịnh không đơn giản.

Ánh mắt ở Tây Môn Xuy Tuyết và Hoa Mãn Lâu trên người của hai người qua lại nhìn lướt qua, Lục Tiểu Phụng nội tâm cũng cảm may mắn. Người chi trong cuộc đời, có mấy người tri kỷ bằng hữu, đó là may mắn. Nhưng chính là bởi vì đúng tri kỷ bằng hữu, Lục Tiểu Phụng thực tại không muốn để cho hai người trộn lẫn trong đó.

Trầm ngâm một lát, Lục Tiểu Phụng ở trong lòng cấu tư dưới ngôn ngữ phía sau, lúc này mới lên tiếng nói rằng: “Ta không muốn các ngươi trộn lẫn trong đó…” Này còn chưa có nói xong, Lục Tiểu Phụng liền cảm giác gian phòng bầu không khí mạnh biến đổi, lạnh xuống.

“…”

Dừng lại một chút, Lục Tiểu Phụng cũng không có vì vậy kết thúc, mà là tiếp tục nói rằng: “Này là sinh tử tranh, ta không muốn đem bọn ngươi xả nhập trong đó.”

Lục Tiểu Phụng nói bị Hoa Mãn Lâu cắt đứt, nói thật đi theo Hoa Mãn Lâu, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Lục Tiểu Phụng một có lòng tin tình huống, “Đối phương quá mạnh mẽ?”

Mà Tây Môn Xuy Tuyết còn lại là rút kiếm ra khỏi vỏ, trực tiếp một kiếm hướng Lục Tiểu Phụng đâm tới.

Thương!

Tranh thanh phía sau, một luồng hắc sắc lông bay xuống xuống.

Vừa thức tỉnh Lục Tiểu Phụng căn bản tránh không khỏi Tây Môn Xuy Tuyết kiếm, nháy mắt một cái, sờ sờ khóe miệng bị một kiếm chém tới chòm râu, Lục Tiểu Phụng có chút dở khóc dở cười, đây chính là chính trân quý nhất vật a! Nhìn Tây Môn Xuy Tuyết trả lại kiếm vào vỏ, chỉ nghe Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng nói: “Hiện tại ngươi có thể nói.”

Ngụ ý không cần nói cũng biết.

Tứ điều lông mi Lục Tiểu Phụng lúc này biến thành tam điều lông mi, tay phải vuốt còn sót lại chòm râu, Lục Tiểu Phụng hít một tiếng, đứng dậy nói rằng: “Chúng ta đi trước gặp một người.”

Nói xong, người đã đi ra cửa phòng.

Di Tình Viện.

Được sự giúp đỡ của Nhạc Duyên cùng với đại tỷ Công Tôn Lan trở lại, Âu Dương Tình tài xem như là đè xuống trong lòng phân sợ hãi.

Trước đây của nàng thuộc hạ tự dưng chết ở Di Tình Viện, theo người khác đây chẳng qua là ngoài ý muốn, nhưng ở trong mắt Âu Dương Tình cũng như vậy, cho cảm giác của nàng là có người ở diệt khẩu, quang minh

chánh đại ở diệt khẩu. Hơn nữa, từ thủ đoạn của đối phương nhìn lên, võ công vượt qua nàng nhiều lắm, đúng Âu Dương Tình trăm triệu sở không kịp.

Lúc này.

Có Nhạc Duyên hứa hẹn, và đại tỷ Công Tôn Lan khả năng của, phân lo lắng lúc này mới đè ép trở lại.

Thơm mát khuê phòng.

Ngọc thủ ở vuốt phẳng để lên bàn bầu rượu. Âu Dương Tình đang suy tư phần này do Nhạc Duyên truyền tới nói. Đối phương không phải là tự mình đến, Âu Dương Tình cũng không nghĩ là, từ ở Duyệt Lai khách sạn nhìn thấy Duyệt Lai khách sạn ngấm ngầm nếu nói nữ lão bản phía sau. Âu Dương Tình thì đã hiểu.

Nữ nhân nha… Ở Di Tình Viện với hoa khôi thân phận xuất thân Âu Dương Tình tự giác hiểu rõ nhiều. Chí ít, ở Hồng Hài Tử mấy tỷ muội trung, chỉ sợ Âu Dương Tình đúng rõ ràng nhất cảm tình là vật gì.

Vì vậy, Âu Dương Tình mặc dù là biết mình trong lòng đối với người nam nhân kia có một phần niệm tưởng, nhưng là đặt ở đáy lòng.

Có lẽ là trực giác của nữ nhân, nàng cảm giác mình trộn lẫn trong đó sợ rằng có thể so với giác bi thảm.

Chỉ cần một Thương Tú Tuần, cũng đủ để cho nàng lùi bước.

Càng làm cho Âu Dương Tình bất đắc dĩ đúng nàng cảm nhận được Nhạc Duyên trên người một vô tình… Không. Xác thực nói chưa tính là một loại vô tình, đến tự một loại tình thâm tới cực điểm chuyển thành vô tình cảm giác. Thật giống như trong truyền thuyết

Những kia cao cao tại thượng tiên thần.

Âu Dương Tình không có thể như vậy phật môn đạo môn đệ tử. Tất nhiên là không tin này.

Hơn nữa ở thanh lâu gặp quá nhiều ân oán biệt ly, vị thanh y con hát, kỹ nữ vô tình, quá nhiều hình dung từ rơi vào mặt trên. Điều này làm cho nàng đối với tình cảm thái độ cũng không phải như vậy làm việc nghĩa không được chùn bước. Chính là bởi vì phần này duyên cớ, sở dĩ Âu Dương Tình mạnh mẽ áp chế nội tâm cái loại này như thiêu thân lao đầu vào lửa xung động.

Một lát.

Nghiêng người, ngọc thủ chống gò má kháo ở trên giường Âu Dương Tình đứng lên, mang theo một thân làn gió thơm rời khỏi phòng.

“Hắn là một ma tính nam nhân!”

Một tiếng thở dài, Âu Dương Tình ly khai Di Tình Viện, ở bước ra gian phòng một khắc kia, Âu Dương Tình liền biết mình bước trên thiêu thân lao vào lửa con đường.

Đồng thời.

Duyệt Lai khách sạn.

Gian phòng.

Thương Tú Tuần khi lấy được điếm tiểu nhị hồi báo phía sau, đi tới Nhạc Duyên căn phòng của.

“Thế nào không tự mình đi?” Thương Tú Tuần tựa ở nơi cửa phòng, nhìn trong khoảng thời gian này tới vẫn đứng ở gian phòng. Hầu như không có ra đi qua Nhạc Duyên, dùng một loại mang theo nụ cười giọng nói dò hỏi: “Chẳng lẽ là ngươi hồi tâm dưỡng tính đâu? Phải biết rằng với sự hiểu biết của ta đối với ngươi, ngươi không phải như vậy tử!”

“…”

Xoay người. Nhạc Duyên nhìn Thương Tú Tuần, phân mang theo nụ cười giọng điệu Nhạc Duyên rất rõ ràng cũng không phải thường nhân tưởng tượng như vậy, “Trong mắt ngươi, ta hẳn là là hạng người gì?”

Đón Nhạc Duyên ánh mắt, Thương Tú Tuần rất là nói thật: “Mang theo khuôn mặt đẹp kiếm thị, cưỡi con lừa nhi. Khắp thiên hạ trêu chọc thế gian này giai nhân tuyệt sắc… Vô luận đối phương là chính là tà.” Nói đến đây, Thương Tú Tuần tiện tay đóng cửa phòng lại. Đi lên trước nói tiếp: “Chỉ tiếc hoa rơi hữu tình, nước chảy vô ý.”

“Ở ta trong ấn tượng, giống như ngươi gần nhất như vậy đứng ở một chỗ thật lâu không muốn nhúc nhích dấu hiệu, thực tại quá ít!”

Ngôn ngữ dừng lại nhất khắc, Thương Tú Tuần cũng đi tới Nhạc Duyên bên người, đứng vững, nói: “Đây là ta lần đầu tiên gặp!”

Đối với lần này Nhạc Duyên không có phủ nhận.

Bởi vì Nhạc Duyên mình cũng không cách nào đi phủ nhận, nhìn chung qua lại, bỏ thụ thương trị liệu trong thời gian, hầu như rất ít như vậy ở một địa phương nho nhỏ dừng lại thời gian quá lâu, bỏ chữa thương thời gian, chỉ có ở Kinh Nhạn cung.

Mình suốt đời đúng một truy đuổi nhân sinh.

Nhạc Duyên trong lòng cảm thán như thế.

“Sở dĩ…” Đi tới Nhạc Duyên bên người, Thương Tú Tuần trong ánh mắt tiếu ý đã triệt để thu liễm, giọng nói có vẻ nghiêm túc nghiêm túc, “Ngươi đến tột cùng dự định làm cái gì?” Nhạc Duyên cách làm, ở Thương Tú Tuần trước mắt là một loại kỳ lạ minh mục trương đảm, có ít thứ nàng cần xác định.

Đối mặt tiểu mỹ nhân tràng chủ chất vấn, Nhạc Duyên chỉ là chậm rãi nâng lên tay phải, ngũ chỉ mở, ánh mắt rơi vào lòng bàn tay, nói rằng: “Tú Tuần, ngươi chẳng lẽ còn không có phát hiện sao?”

Thương Tú Tuần nghe vậy không khỏi ngẩn ra, mày liễu cau lại, tựa hồ nhớ ra cái gì đó tới.

Ngay Thương Tú Tuần cúi đầu suy tư thời gian, chỉ nghe

Nhạc Duyên với một loại dằng dặc giọng nói nói rằng: “Đạo tâm chủng ma a!”

Nhất cú đạo tâm chủng ma, làm cho Thương Tú Tuần có một loại bừng tỉnh đại ngộ cảm giác.

Thân là Lỗ Diệu Tử nữ nhi, làm sao không đối với cửa này Ma Môn nhất đứng đầu công pháp có hiểu biết? Chỉ tiếc, không có tu luyện qua người của chung quy hiểu rõ chỉ là mặt ngoài.

Có một câu nói Nhạc Duyên hết chỗ chê đúng khi hắn tự tu luyện Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp một khắc kia trở đi, nên cái gì cũng không dừng lại được. Hơn nữa, tiếp qua không lâu sau, Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp sẽ tái tiến một tầng, ly cảnh giới cao nhất tiên… Cũng càng ngày càng gần.

Đạo cùng ma, cũng bất quá là nghĩ sai thì hỏng hết.

Tất cả, sẽ từ nơi này bắt đầu, có thể cũng sẽ từ nơi này kết thúc.

Chương 36 : Tiên

Duyệt Lai khách sạn.

Phòng khách.

Nhóm Nga Mi đệ tử ngồi ngay ngắn ở ghế trên, tự uống uống một mình.

Uống không phải là rượu, mặc dù là khách sạn này có ở kinh thành cực kỳ nghe tiếng cô đơn tịch mịch một loại rượu, nhưng thân là Nga Mi đệ tử ở cái ăn lên vẫn là có nhu phải chú ý địa phương. Nhất là nữ đệ tử, hành tẩu tại ngoại, cực nhỏ uống rượu.

Đó cũng không phải phái Nga Mi như vậy, trên giang hồ hành tẩu nữ nhân trên cơ bản đều là như thế này.

Uống rượu nữ nhân hoặc là một thân hồng trần vị, sẽ hay mãi say, hơn nữa mặc dù là uống rượu, những nữ nhân này hoặc là chén nhỏ thiển ẩm, nói chung là mang theo một thân mềm mại chi vị, về phần dũng cảm không gì sánh được, khí phách vô song, có thể so với nam nhi hào khí nữ tử nhìn chung giang hồ nhiều năm qua lại có mấy người?

Chí ít như vậy nữ tử, lúc này không có mấy người đã biết. Cho dù là Nhạc Duyên, nhìn chung hắn đã qua của, Nhạc Duyên cũng chỉ là phát hiện ba người.

Ba người này đều cùng hắn có thân mật quan hệ.

Về phần những thứ khác nữ tử?

Trên đời có thể có như vậy nữ tử, đã là hiếm thấy. Mặc dù là ba người này, cũng không là cùng một thời đại, nếu là tam nữ ở đỉnh thời kì đụng vào nhau, cái loại này có thể so với hành tinh va chạm mạnh tràng cảnh, chỉ sợ là Nhạc Duyên cũng không muốn suy nghĩ giống.

Lúc này.

Tôn Tú Thanh bưng từ ly, uống trà.

Lá trà thông thường, phái Nga Mi mặc dù là giang hồ đại phái, nhưng không có nghĩa là các nàng có tiền, hành tẩu giang hồ cũng không phải hưởng phúc, tất nhiên là ăn uống thông thường. Hơn nữa, tới kinh thành cũng là phụng sư mệnh, đến đây điều tra nhất vài thứ.

Lúc này, Tôn Tú Thanh chú ý của lực cũng không ở thức ăn trên bàn lên, mà là đưa mắt đặt ở đối diện góc một chỗ trên bàn.

Nơi nào, vây bắt bàn ngồi ngay thẳng bốn người.

Bốn người nam tử trẻ tuổi.

Mặc màu chàm sắc quần áo, thân thể cao ngất, chính không nhanh không chậm ăn đồ vật.

Tôn Tú Thanh tuy rằng thân là phái Nga Mi chưởng môn nhị đệ tử, nhưng nàng bản thân võ công cũng không toán rất cao, nhưng thân là đại phái đệ tử vẫn có trứ mắt của mình lực kính.

Bốn người này quần áo có chút xa hoa, là tơ lụa chế tác, còn hơn nàng này một thân y phục yếu xa hoa nhiều. Nhưng này một thân quần áo và đồ dùng hàng ngày. Cũng không làm cho nghĩ bốn người là nếu nói con em nhà giàu, an tĩnh tư thái còn có vậy có Những kia không chút kiêng kỵ cách làm cũng làm cho Tôn Tú Thanh nghĩ bốn người này đồng dạng là đi người đi lại giang hồ.

Bất quá làm cho Tôn Tú Thanh hết ý là bốn người này trên người một có bất kỳ đao kiếm, thoạt nhìn chính là không thủ thông thường…

Người như vậy không phải là công phu quyền cước rất cao, hay am hiểu độc dược ám khí tồn tại.

“Sư tỷ!”

“Ừ?”

Ngay Tôn Tú Thanh mờ mịt xuất thần thời gian, một sư muội từ bên ngoài đi vào, đi tới bên cạnh nàng phía sau, bắt đầu cúi người tựa ở Tôn Tú Thanh bên tai, nhẹ giọng nói rằng. Sư muội thanh âm của, nhất thời làm cho Tôn Tú Thanh cả người khôi phục bình thường, lực chú ý đặt ở sư muội sở bẩm báo sự tình lên.

Ngẩng đầu. Tôn Tú Thanh một đôi như nước vậy đôi mắt, như ngừng lại trên người của đối phương, sắc mặt lên lại tràn đầy vô cùng kinh ngạc: “Ngươi xác định?”

Gật đầu.

Sư muội gật đầu lần nữa khẳng định.

Hô!

Hít một hơi, Tôn Tú Thanh một đôi mắt to híp lại, phảng phất giống như trăng rằm. Hiển nhiên, sư muội trong lời nói bao hàm đồ vật, làm cho Tôn Tú Thanh thở phào một cái khí, xem ra tình huống cũng không phải như vậy khó có thể tưởng tượng.

Hơn nữa, cái này cũng cũng coi là Tôn Tú Thanh lần đầu tiên tiếp thu sư môn lớn như vậy nhiệm vụ. Người không khẩn trương nhưng áp lực vẫn phải có. Nhất là nàng bản thân đi đi kinh nghiệm giang hồ sẽ không nhiều, hơn nữa nhóm kinh nghiệm giang hồ so với nàng cũng không khá hơn chút nào đồng môn sư tỷ muội, phần này áp lực càng lớn hơn.

Nhất là Tôn Tú Thanh trên tay còn có một cái kinh nghiệm ít hơn tiểu sư muội Thạch Tú Vân.

Ngay Tôn Tú Thanh cùng sư muội nói chuyện thời gian, đối diện chỗ ngồi bốn người thanh niên nhân đã đồng thời buông đũa xuống. Bỏ lại ngân lượng phía sau, này liền đứng dậy đang ly khai khách sạn bình dân.

“Tiểu sư muội!”

Khi nhìn đến tràng cảnh này, Tôn Tú Thanh đường nhìn rơi vào còn đang từng điểm từng điểm cái miệng nhỏ ăn đồ Thạch Tú Vân trên người của, kỳ cái ăn tư thái đoan đích thị tiểu thư khuê các. Ngọc thủ nhẹ nhàng ở Thạch Tú Vân trên người của vỗ vỗ. Đem Thạch Tú Vân chú ý

của lực hấp dẫn sau khi trở về, Tôn Tú Thanh rồi mới lên tiếng: “Tiểu sư muội ngươi và mấy vị khác sư muội trước hết đứng ở khách sạn bình dân, ta và mấy sư tỷ tiên đi ra ngoài một chuyến!”

“Ai?”

Trong tay chiếc đũa đặt ở tại trên bàn. Thạch Tú Vân tất nhiên là không hài lòng nhị sư tỷ an bài, đưa ra ý kiến của mình, “Nhị sư tỷ, ta cũng đi!”

Không chờ Tôn Tú Thanh nói, Thạch Tú Vân chặt nói tiếp: “Kinh thành không phải là nơi khác, thế nhưng dưới chân thiên tử, nghĩ đến cũng không có như vậy hỗn loạn!” Hành vi mới ra đời giang hồ con người mới, Thạch Tú Vân cho tới nay đều là đem tất cả nghĩ rất tốt đẹp.

Nghe lời này, phái Nga Mi mấy người khác cũng suy nghĩ dưới, cũng hiểu được này đường đường dưới chân thiên tử, vô luận là bất luận kẻ nào đều phải cho triều đình mặt mũi, chỉ sợ không có người nào sẽ như thế đui mù, trực tiếp cùng triều đình đối nghịch.

Suy nghĩ một phen, Tôn Tú Thanh cũng hiểu được kinh thành tương đối an toàn, không giống hành tẩu ở địa phương khác, liền ứng tiểu sư muội yêu cầu.

Vì vậy ở lưu lại mấy người đứng ở khách sạn bình dân phía sau, Tôn Tú Thanh đám người liền rời đi.

Lầu ba.

Cửa sổ.

Bởi vì gian phòng vị trí, Nhạc Duyên địa phương sở tại đường nhìn vô cùng tốt.

Đứng ở song trắc, trên cơ bản liền có thể đem phương viên vài trăm thước địa phương in vào mi mắt khí thần bấm ngón tay . Trên cao nhìn xuống, phát sinh ở Duyệt Lai khách sạn bốn phía chuyện tình với Nhạc Duyên khả năng của hoàn toàn làm lên là không bước chân ra khỏi nhà liền có thể biết được.

“Đó là phái Nga Mi đệ tử!” Lúc này, đứng ở bên cửa sổ Thương Tú Tuần chỉ vào rời đi Tôn Tú Thanh mấy nữ bóng lưng, nói với Nhạc Duyên: “Lúc trước rời đi bốn người trẻ nam tử là người của Đường môn!”

“Nga Mi?”

Ngoài miệng nỉ non lập lại một tiếng, Nhạc Duyên tựa hồ nhớ ra cái gì đó, than nhẹ không nói.

“Thế nào đâu?”

Thương Tú Tuần kinh ngạc quay đầu, nhìn Nhạc Duyên, nàng phát hiện Nhạc Duyên thần sắc có chút kỳ quái, tựa hồ đang hồi tưởng cái gì, hai mắt không khỏi híp một cái, chẳng lẽ này Nga Mi cũng thoát không khỏi liên quan? Thương Tú Tuần hồi tưởng mình ở thế giới này điều tra, phát hiện có thật nhiều bí ẩn ở mơ hồ vạch trần, nhưng càng nhiều hơn lại làm cho nàng càng thêm mê hoặc.

Thậm chí, Thương Tú Tuần có một loại ảo giác, chỉ sợ chân tướng của chuyện liên Nhạc Duyên tự thân đều lộng không rõ lắm, mặc dù là đối phương có cực lớn có thể là cái kia đầu nguồn. Nhưng chuyện này tựu như cùng đổ không thôi Trường Giang Hoàng Hà, đầu nguồn thủy và vào biển thủy tuy rằng vẫn là cùng một con sông lưu, nhưng hai người ở những địa phương khác cuối cùng là bất đồng.

“Được rồi!”

“Đã quên một việc!”

Ánh mắt lần thứ hai rơi hướng Tôn Tú Thanh đám người rời đi trên bóng lưng, Thương Tú Tuần dùng một loại rất kỳ lạ giọng của nói rằng: “Mấy năm này ta đang tìm của ngươi thời gian, cũng điều tra qua không ít sự tình. Dù sao, này trên giang hồ có không ít môn phái làm cho không quen!”

Xa lạ đồ vật, để phòng ngừa trao đổi thời gian xảy ra vấn đề, như vậy thì cần đại khái lý giải.

Đây là Thương Tú Tuần tự thành vi Phi Mã Mục Trường tràng chủ phía sau tâm phải.

Từ phương diện nào đó nói. Thương Tú Tuần là một thương nhân, là một người đầu tư. Tri kỷ tri bỉ, mới có thể bách chiến bách đãi, không nói mổ thấu triệt, tối thiểu cũng cần biết một đại khái. Trước đây Phi Mã Mục Trường có thể tại nơi loại loạn thế dưới tình huống mọi việc đều thuận lợi, thứ nhất là mạng giao thiệp, thứ hai là thực lực của bản thân, thứ ba còn lại là nàng đối với

các phe đại khái mổ.

Ở địa phương xa lạ, tình báo càng như thế.

Hơn nữa trước đây Duyệt Lai khách sạn thành lập người ước nguyện ban đầu, đó là tình báo.

Hiển nhiên.

Duyệt Lai khách sạn làm một đại lí. Ở quan phủ và trong chốn giang hồ đều có thể cú bình yên sinh tồn, không thể nghi ngờ tình báo năng lực không thể khinh thường.

Nhạc Duyên không nói gì, mà là cùng đợi Thương Tú Tuần kế tiếp mở miệng, theo Nhạc Duyên, Thương Tú Tuần đột nhiên nói ra những lời này, rõ ràng nàng có tâm tư của mình. Hơn nữa, đối phương từ chính vừa thần tình biến hóa lên nhìn xảy ra điều gì, đồng thời Nhạc Duyên cũng muốn biết những.

“Nghe nói này phái Nga Mi là do một nữ tử sáng chế!”

“Cô gái này họ Quách tên một chữ một tương tự, là triều đại Nam Tống thời kì cuối đại hiệp Quách Tĩnh hậu nhân.”

Vừa nói giang hồ nghe đồn. Thương Tú Tuần chú ý của lực vẫn đặt ở Nhạc Duyên trên người của, quan sát đến Nhạc Duyên biểu tình biến hóa, đáng tiếc là Nhạc Duyên chỉ là ôn ngôn cười yếu ớt, thỉnh thoảng gật đầu. Trừ lần đó ra một có bất kỳ thần tình biến hóa, điều này làm cho Thương Tú Tuần không khỏi có chút nổi giận, nghĩ lúc trước phó thần thái chỉ sợ là hắn vì vậy với thử, với

Thương Tú Tuần đối với Nhạc Duyên lý giải. Chuyện như vậy Nhạc Duyên khẳng định làm được.“Nga Mi mặc dù là Quách Tương thành lập, nhưng thân là tổ sư, Quách Tương cũng ở Nga Mi sơn ngây ngô thời gian khá ít! Cho tới nay đều là hành tung mờ ảo. Tựa hồ là đang tìm người nào, thậm chí đến tối hậu người càng chẳng biết tung tích!”

Thương Tú Tuần trước đây nghe nói cái này điều tra có được tin tức thì, cũng rất kỳ quái.

Thật giống như phái Nga Mi không phải là con trai ruột, mà là một nuôi con như nhau.

Trong này đến tột cùng chuyện gì xảy ra?

Nhưng bởi vì thời gian đã cách quá xa, rất nhiều thứ đều làm cho không người nào có thể phân rõ thực hư, rất nhiều chuyện cũng dường như thuật lại như nhau tiêu thất trong đó, đến nỗi hiện tại cũng chỉ có thể cho rằng giang hồ bát quái như nhau cho rằng sau khi ăn xong đề tài câu chuyện.

Trong đó thực hư ai sao biết được?

Bỏ đương sự ngoại, người khác đều bất quá là vụ lý khán hoa cuối cùng cách một tầng.

Nghe đến đó, Nhạc Duyên nhưng thật ra trong lòng thở dài.

Quách Tương hành tung mờ ảo, Nhạc Duyên trên cơ bản có thể xác định nguyên do. Ở đại thế không thể vãn

hồi dưới tình huống, Quách Tương đạp biến sơn hà chỉ sợ đều là ở tìm kiếm mình cùng Niệm Tích tung tích. Dù sao ban đầu ở Tương Dương đại chiến thời gian, Nhạc Duyên thế nhưng trực tiếp rơi vào Kinh Nhạn cung.

Hơn nữa Kinh Nhạn cung ở đại địa trong khắp nơi di động đặc tính… Này đáp án cũng thì không cần nói nhiều.

“Tình đáo thâm xử nhân cô độc”

Tình đến rồi trình độ nhất định, sẽ trở nên nhạt. Phần này đạm không phải là nhạt nhẽo “nhạt”, mà là lạnh nhạt “nhạt”. Kinh lịch nhiều lắm, thua thiệt nhiều lắm, lúc này Nhạc Duyên cơ hồ là đạt tới tâm như chỉ thủy cảnh giới, này đã đối với an bài của mình, cũng là đối với những cô gái khác một loại bảo hộ.

Chỉ tiếc tu luyện Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp một khắc kia trở đi, loại cây này đứng lên bảo hộ rất có thể sẽ nhẹ nhàng vừa đụng, sẽ nghiền nát.

Cúi đầu.

Trong đầu lần thứ hai hồi tưởng lại trước đó không lâu cùng Lục Tiểu Phụng đối thoại, phân về một đoàn hồng nhan tri kỷ đối thoại.

Tưởng phải giải quyết phân vấn đề có lưỡng cái biện pháp.

Người thứ nhất, trở thành ngôi cửu ngũ, quảng khai hậu cung, với Vương Bá khí trấn áp tứ phương.

Nhưng phần này ý niệm trong đầu chỉ bất quá ở Nhạc Duyên trong đầu dạo qua một vòng liền ngừng lại, thứ nhất Nhạc Duyên không cảm giác mình am hiểu, hơn nữa… Ngôi cửu ngũ đối với có chút nữ nhân mà nói thực sự sẽ làm cho các nàng lưu ý sao? Chỉ sợ là việc nước không đem làm yên ổn, bọn người lại cùng nhau làm bậy.

Kết quả không cần nói cũng biết.

Sở dĩ Lục Tiểu Phụng lúc đó dùng một loại đùa giỡn giọng điệu cho người thứ hai đáp án.

Đáp án này đó là —— tiên.

Chương 37 : Quyển 6 Kim Dung dưới ngòi bút thập đại nữ Tác giả Tứ Hàm RollRoy

“Lão **” nhất từ, ở mọi người lời nói trung là có chứa rất lớn nghĩa xấu. Là chỉ lão nhi không ai thèm lấy nữ nhân, tính cách tất nhiên có chút **.

Kỳ thực không hẳn vậy!

Hay là nữ người tới niên linh không kết hôn sẽ ở sinh lý lên có chuyện, thư kích thích tố sinh dục cũng sẽ biến hóa. Thế nhưng này không cần thiết sẽ dẫn đến tính cách biến hóa, lão ** không nhất định đô hội tâm lý thất thường.

Ta chỗ này liệt kê, đều là qua tuổi trung niên mà chưa gả. Có rất **, có lại rất khả ái.

Đệ thập vị: Đinh Mẫn Quân

Đinh Mẫn Quân là Diệt Tuyệt sư thái đồ đệ, Kỷ Hiểu Phù và Chu Chỉ Nhược sư tỷ. Nàng lúc còn trẻ và Kỷ Hiểu Phù đối nghịch, trung niên thì lại tìm Chu Chỉ Nhược phiền phức, giai nhân hai người sư muội vừa mỹ mạo lại thụ sư phụ ** ái, uy hiếp được nàng người sư tỷ này địa

vị và tôn nghiêm.

Đinh Mẫn Quân lớn lên “Tuy không phải mỹ nữ, nhưng cũng rất có dung mạo, diện mục tuấn tú, rất có sở sở chi dồn”, nhưng dài quá khỏa lòng tiểu nhân. Bành hòa thượng liền mắng nàng là “Độc thủ Vô Diệm” .

Ta đoán, nàng đối với hai người sư muội hận, ngoại trừ xuất phát từ đối với chức chưởng môn thèm nhỏ dãi ngoại, rất đại thành phần nữ tính căn bản nhất đố kị! Đố kị tuổi còn trẻ, đố kị khuôn mặt đẹp, cũng đố kị có nam nhân truy cầu. Này rất phù hợp mọi người đối với “Lão **” tính cách suy đoán.

Vị thứ chín: Lâm Triều Anh

Lâm Triều Anh là Vương Trùng Dương vị hôn thê, vẫn vị hôn, suốt đời đợi nữ nhân.

Này một đôi cao thủ võ lâm, vốn là tối xứng đôi đích tình lữ, nhưng bởi vì Vương Trùng Dương nhất tâm báo quốc, đem suốt đời tinh lực đầu nhập cùng quân Kim trong chiến đấu, mà phụ Lâm Triều Anh vị này hồng nhan tri kỷ. Lâm Triều Anh ở cổ mộ trung vượt qua quãng đời còn lại, sớm thì chuẩn bị xong đồ cưới tái cũng không dùng được.

Dương Quá và Tiểu Long Nữ kết hôn thì, Tiểu Long Nữ mặc vào Lâm Triều Anh giá y. Hai người bọn họ nhìn lén Vương Trùng Dương viết cho Lâm Triều Anh “Thư tình”, dĩ nhiên “Đều là nghĩa quân và quân Kim giao chiến quân tình… Trong thơ nói đều là binh cổ kim cách việc, không nhất cú liên quan đến tư tình nhi nữ” . Thế nhưng,

Lâm Triều Anh thấy những tín thì, chắc là rất vui mừng.

Thứ tám vị: Hàn Tiểu Oánh

Hàn Tiểu Oánh là “Giang Nam thất quái” trung Lão Thất, là Quách Tĩnh “Thất sư phụ” . Nàng ở thiếu nữ thời đại cùng Ngũ ca trương a sinh mến nhau, mặc dù vẫn không có hôn nhân ước hẹn, cũng tình đầu ý hợp.

Đang cùng Mai Siêu Phong ác chiến trung, trương a sinh chết đô thị siêu cấp triệu hoán sư chương mới nhất . Lúc cận hai mươi niên, Hàn Tiểu Oánh với vị vong nhân tự cho mình là, vi trương a sinh giữ cả đời!

Của nàng tuổi già, đều sống ở đối với mẫu thân của Quách Tĩnh vậy ái và đối với “Trượng phu” trương a sanh hoài niệm ở giữa. Đương Quách Tĩnh nhìn nàng tấn biên tóc bạc cảm thán thì, tâm lý của ta đã ở vì nàng ám đau nhức.

Vị thứ bảy: Lam Phượng Hoàng, Hà Thiết Thủ (hà dịch thủ)

Lam Phượng Hoàng và Hà Thiết Thủ rất giống, từ quê quán đến bang phái, dường như là nhất mạch tương thừa.

《 tiếu ngạo giang hồ 》 trong không có viết đến Lam Phượng Hoàng ái tình, nhưng là của nàng thành thục phong vận, hào hiệp khí chất, lại nhưng người cảm nghĩ trong đầu miên man.

《 lộc đỉnh ký 》 trong, thanh xuân Hà Thiết Thủ đã biến

thành sáu mươi tuế trên dưới hà dịch thủ, nhưng là lại vẫn đang có phi phàm mị lực: “Vi Tiểu Bảo gặp cô gái này niên kỷ đã rồi không nhẹ, thanh âm lại như thiếu nữ thông thường. Trên đầu nàng đeo một kim hoàn, xích hai chân, bên hông vây bắt điều thêu hoa đai lưng, trang phục thật là kỳ lạ, tóc đã rồi hoa râm, một khuôn mặt rồi lại bạch lại nộn, con mắt sừng đang lúc có không ít nếp nhăn, rốt cuộc nhiều niên kỷ, thực sự nói không được, nhìn tóc đã có hơn sáu mươi tuế, dung mạo cũng không quá trên dưới ba mươi tuổi”, thì khen tặng địa gọi nàng tác “Bà bà tỷ tỷ” .

Hà Thiết Thủ đương niên yêu nữ giả nam trang xanh, sau lại xanh thành Hà Thiết Thủ sư phụ nương. Hà Thiết Thủ cũng bị sư phụ viên thừa chí cải danh “Hà dịch thủ” —— lại “Dịch” lại “Thủ”, rất mất mặt tên! Hoàn toàn không phù hợp tính cách của nàng!

Thấy nàng lão liễu hoàn khả ái như vậy, ta thật cao hứng! Cổ hủ sư phụ phó căn bản không sửa đổi được đồ đệ bản tính a!

Thứ sáu vị: Quách Tương

Ở nước phá, gia vong, tình thệ lúc, sẽ thành hiểu ra, sáng chế Nga mi nhất phái, thước cổ chói lọi nay. Xem như là tối có thành tựu một **.

Thế nhưng, không biết của nàng lúc tuổi già là như thế nào vượt qua. Thật không có Những kia tiếc nuối sao?

Vị thứ năm: Lý Mạc Sầu

Vi ái mà **, Lý Mạc Sầu có thể nói vô cùng tàn nhẫn độc người!

Nàng lúc còn trẻ cũng là một “Khuôn mặt đẹp ôn nhu hảo nữ tử, khi đó cũng không xuất gia” . Nàng cùng lục triển nguyên mến nhau, thế nhưng tối hậu lục triển nguyên lại cùng hà nguyên quân thành thân. Vì vậy nàng tính tình đại biến, trở thành kinh thế nữ ma đầu!

Thế nhưng, nàng nhưng không có mất đi nữ thiên tính của con người. Nàng đối với người khác phái mẫn cảm, đối với xinh đẹp truy cầu, cùng với đối với trẻ con Quách Tương toát ra tình thương của mẹ, cũng làm cho cái này thật đáng buồn chính là nhân vật cũng mang cho những người này chút - ý vị.

Kim Dung “An bài” nàng và họ Công Tôn chỉ thiểm điện luyến ái. Ta vẫn cảm thấy là một nét bút hỏng. Với Lý Mạc Sầu tính cách, cho dù là lợi dụng lẫn nhau, nàng cũng không thái khả năng hi sinh tôn nghiêm của mình. Đài Loan hãy kịch truyền hình 《 thần điêu hiệp lữ 》 trung, họ Công Tôn chỉ lớn lên và lục triển nguyên như nhau, mới để cho Lý Mạc Sầu tâm chí mê thất. Như thế một hợp lý đoán rằng.

Ở “Hỏi thế gian, tình là vật chi” trong tiếng ca, Lý Mạc Sầu táng thân lửa cháy mạnh. Có thể nói thê mỹ!

Chương 37 : Bức họa

Đêm đen.

Phong cao.

Trăng tròn.

Dưới chân thiên tử vĩnh viễn thiếu không được náo nhiệt. Hoàng đế ở có chút thời gian sẽ đưa đến một cảm giác an toàn tác dụng, cho dù là Đại Minh khai hướng mấy hoàng đế từ phương diện nào đó mà nói cực kỳ thích giết chóc, nhưng đó cũng là nhằm vào một ít người mà nói, đối với dân chúng mà nói, vẫn có trứ khoảng cách.

Cự ly sinh ra cũng không chỉ mỹ, còn có xa cách cảm, cũng có thần bí.

Đồng dạng, còn có cảm giác an toàn.

Vì vậy kinh thành mặc dù đang phương diện nào đó đề phòng sâm nghiêm, nhưng chỉ nếu không thụ tai bay vạ gió, đó cũng không phải là càng thêm an ổn?

Hành vi kinh thành khách sạn lớn nhất, Duyệt Lai khách sạn tự nhiên là náo nhiệt tiếng động lớn xôn xao chỗ. Nhất là ở đoạn thời gian trước đẩy dời đi độc thuộc về khách sạn bình dân đặc sắc thực vật và rượu phía sau, Duyệt Lai khách sạn trong khoảng thời gian này tới vẫn

luôn là náo nhiệt không gì sánh được. So với qua lại, nó sinh ý càng phải xuất sắc.

Không phải không thừa nhận, tiểu mỹ nhân tràng chủ Thương Tú Tuần ở sinh ý đạo này trên có mình quyết đoán và thủ đoạn.

Lầu ba.

Một chỗ gian phòng mơ hồ lộ ra tia sáng, tự cửa sổ chiết xạ ra.

Từ đàng xa nhìn lại, hơi lộ ra mông lung, ngược lại cũng cùng xuyên vào cửa sổ oánh oánh nguyệt huy tôn nhau lên thành thú.

“Ừ?”

Đang ở tụ tinh hội thần vẻ và vân vân Nhạc Duyên cái lỗ tai hơi rung động, chợt nghiêng đi đầu, đưa mắt hướng ngoài cửa sổ đầu đi, đồng thời tay phải buông bút lông, tay trái duỗi một cái, xa xa nắm chặt, thoáng chốc khí lưu lủi động, một hấp lực tự lòng bàn tay sản sinh. Ở một trận thất kinh thầm thì trong tiếng, một con bồ câu bị hấp lực tự đứng ngoài mặt lôi tiến đến, rơi ở lòng bàn tay trong.

Cuốn bồ câu, Nhạc Duyên đem cột vào bồ câu trên đùi giấy viết thư cầm xuống tới, sau khi mở ra nhìn lướt qua, đây là Công Tôn Lan truyền tới tin tức, về phần dùng như vậy cũng không bảo hiểm truyền lại phương thức cũng không làm cho Nhạc Duyên ngoài ý muốn, bởi vì đây là Nhạc Duyên chính quyết định loại phương

pháp này, cầu đó là phân khó giữ được hiểm.

Đổi thành nếu là dùng Hồng Hài Tử dĩ vãng cái loại này tương đối bảo mật phương thức liên lạc, phản ngược lại không phải là Nhạc Duyên mong muốn.

Đem tín giấy tự tảo đập vào mắt liêm, lập tức Nhạc Duyên người trầm ngâm một chút. Liền đem từ lâu chuẩn bị ở bên cạnh bút lông cầm lấy, ở phía trên thêm vài, sau đó lại đem giấy viết thư một lần nữa nhét vào bồ câu đưa tin trên đùi ống trúc, đem bồ câu phao bay ra ngoài.

Nhìn theo bồ câu đưa tin bay vào trong màn đêm, Nhạc Duyên khóe miệng khẽ nhếch, quay đầu kế tục chuyện lúc trước tới.

Trên bàn dị thế nông gia.

Bày nhất phó hoàn thành non nửa bức tranh.

Mặt trên đã dùng bút mực vẽ phác thảo ra đại khái đường viền, xem đường viền cũng không là nào đó phong cảnh bức tranh, mà là một bộ nhân vật chân dung. Giản đơn vài nét bút, ở Nhạc Duyên trên tay của đã buộc vòng quanh nhân vật kia tính chất đặc biệt, chỉ từ thủ pháp bắt đầu nói. Lúc này Nhạc Duyên đủ để xưng là đại gia, này còn không bao quát hắn tu vi võ đạo.

Động tác trên tay không nhanh không chậm, với một loại cố định tốc độ ở vẩy mực, mà ở Nhạc Duyên trên mặt của còn lại là hiếm thấy lộ ra vẻ hưng phấn ý.

Này cổ hưng phấn kham so với lúc trước hắn vi Lý Thế Dân vẽ tranh thời điểm tâm tình.

Mặc dù là trải qua nhiều chuyện như vậy, vào giờ khắc này Nhạc Duyên vẫn đang có như vậy vẻ hưng phấn ý, ở bỏ này thua thiệt trứ nữ nhân, như Xích Luyện Tiên Tử các nàng ngoại, Nhạc Duyên vẫn cảm thấy tự thân rất ít gặp phải tâm tình chập chờn dấu hiệu, nhất là khi hắn tu tập Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp. Võ công đạt tới cực cảnh giới cao phía sau.

Nhưng ở Nhạc Duyên tố bức họa này giống thời gian, vẫn đang tránh không được cái loại này tâm tính hưng phấn cảm thụ.

Đây là một loại tìm được đối thủ kích động.

Phải hiểu võ công đến rồi Nhạc Duyên cảnh giới này, hắn cơ hồ là đã không có bất kỳ địch thủ, bỏ vậy không biết chỗ ở khắp bầu trời tiên phật cùng với những thần kia thú ngoại. Còn dư lại cũng chỉ có mình và chính dây dưa hồng nhan tri kỷ. Mà lúc này, Nhạc Duyên loại này dấu hiệu không thể nghi ngờ ở nói cho người hắn tìm được đối thủ.

Đúng vậy.

Loại cảm giác này là Thương Tú Tuần bước vào gian phòng phía sau, nhìn thấy Nhạc Duyên thì người thứ nhất cảm thụ.

Theo ánh mắt đem đường nhìn dừng ở trên bức họa

phía sau, Thương Tú Tuần sắc mặt biến phải có chút vô cùng kinh ngạc.

Kinh ngạc là Nhạc Duyên vẽ tranh cử động. Càng vô cùng kinh ngạc trên bức họa người dáng dấp.

Phải biết rằng mặc dù là nàng là Thương Tú Tuần, ở trước đây Nhạc Duyên ở Phi Mã Mục Trường cùng với phụ thân Lỗ Diệu Tử nói chuyện phiếm luận đạo thời gian, cũng chưa từng gặp Nhạc Duyên dùng bút vẽ tranh. Dù cho từ vệ trinh trinh trong miệng cũng chỉ là biết Nhạc Duyên ở một chỗ thị trấn học một mại tiểu tượng người kỹ thuật điêu khắc. Nhưng nàng cũng không thấy tận mắt.

Hiện tại, là Thương Tú Tuần lần đầu tiên.

Xem đến nơi đây, Thương Tú Tuần trong nội tâm không khỏi cảm thán, trước mắt người đàn ông này đến tột cùng ẩn tàng rồi nhiều ít, còn có bao nhiêu bí mật là không biết?

Thứ nhì, đó là Nhạc Duyên lần này bức họa người dáng dấp thực tại quái dị.

Trên bức họa người của làm cho Thương Tú Tuần nghĩ có một loại cảm giác quen thuộc, nhưng vừa có một loại không quen, có một loại cực đoan mâu thuẫn cùng với không phối hợp cảm giác. Nếu không phải biết Nhạc Duyên nền tảng người của chỉ sợ đầu tiên mắt sẽ gặp vui cười ra, này vẽ tranh trình độ… Không phải là thủ pháp, mà là người trong bức họa rất quái lạ.

Đúng vậy, quá mức quái dị.

Nhưng Thương Tú Tuần sẽ không.

Với nàng mổ, Nhạc Duyên sẽ không làm như vậy mất mặt sự tình. Nhạc Duyên vung bút tốc độ thật chậm, coi như trong tay bút lông có nghìn vạn lần cân, cầm trong tay nặng như vạn quân, huy động lên tới cực kỳ cố sức. Thật lâu, ngòi bút cũng bất quá đang vẽ trên giấy hoạt động từng điểm từng điểm cự ly, với tác sau cùng làm đẹp.

Thương Tú Tuần không có tiến lên quấy rối, chỉ là an tĩnh đứng ở một bên nhìn sống lại làm nông gia tử phương viên thiên địa .

Mày liễu hơi nhíu, càng xem Thương Tú Tuần việt phát giác tranh này giống như quỷ dị, bức họa cho nàng một loại cảm giác quen thuộc, nhưng này loại không quen rồi lại là tồn tại, người trong bức họa tựa hồ nhận thức, rồi lại coi như chưa từng thấy qua, trong khoảng thời gian ngắn làm cho Thương Tú Tuần cũng đầy đầu hồi ức suy tư, chính đến tột cùng gặp chưa thấy qua người trong bức họa.

Một lát.

Suy tư không có kết quả Thương Tú Tuần rốt cục bỏ qua tìm kiếm câu trả lời phần tâm tư này, gặp Nhạc Duyên nhưng ở hết sức chuyên chú vẽ tranh, nàng đợi một chút liền đi tới một bên, muốn cầm lấy ấm trà thêm lên một chén trà nóng tới. Chẳng qua là khi Thương Tú Tuần đi tới Nhạc Duyên phía sau, cầm lấy ấm trà thời

gian, không biết sao, Thương Tú Tuần đột quay đầu lại, từ Nhạc Duyên phía sau nhìn lại, đường nhìn phân nửa lưu tại Nhạc Duyên trên bóng lưng, phân nửa lưu tại bị Nhạc Duyên chặn một nửa trên bức họa.

“! ! !”

Đây là! ! !

Giờ khắc này, Thương Tú Tuần chợt ngây ngẩn cả người.

Xem toàn bộ bức họa giống thời gian nàng không có nhận ra, nhưng trăm triệu không ngờ rằng đương bức họa bị chặn một nửa thời gian, Thương Tú Tuần cũng nhận ra tranh này người trên tới. Theo Thương Tú Tuần ánh mắt kinh ngạc dừng lại, chỉ thấy Nhạc Duyên trên tay bút lông đã ở bán khuôn mặt lên bình thiêm một khoản, ở mũi dưới, trên môi thêm một đạo lông mi.

Này bán khuôn mặt người của chính thị danh vang rền thiên hạ tứ điều lông mi Lục Tiểu Phụng.

Trong đầu chợt hiện lên vừa nhìn thấy cả khuôn mặt, Thương Tú Tuần rốt cục phát hiện vì sao chính vừa nhìn thấy bức họa này sẽ cảm thấy vậy quái dị và hoang đường tới, bởi vì … này bức họa chỉ có bán khuôn mặt là Lục Tiểu Phụng, mặt khác bán khuôn mặt còn lại là một người khác.

Mặt khác bán khuôn mặt người của nàng cũng nhận thức.

Chính thị trước đây nàng vừa bái phỏng qua người của, cùng sẽ thiên ngoại phi tiên kiếm pháp Bạch Vân Thành Chủ Diệp Cô Thành.

Phân nửa Lục Tiểu Phụng phân nửa Diệp Cô Thành, thảo nào hợp cùng một chỗ sẽ cho người nghĩ quái dị, có một loại quỷ dị không phối hợp, chỉ là bởi vì đối phương căn bản là hai người.

Nhạc Duyên tại sao phải tố như vậy bức tranh?

Trong lúc nhất thời Thương Tú Tuần trầm ngâm.

Cùng lúc đó.

Mặt khác một chỗ, mấy đạo nhân ảnh trong bóng đêm ngạo nghễ mà đứng.

"…"

Một tiếng thản nhiên tiếng thở dài trong bóng đêm vang lên, "Thật không ngờ, ta Tây Môn Xuy Tuyết cũng sẽ có lén lén lút lút như vậy một ngày đêm!" Cho tới nay, hắn Tây Môn Xuy Tuyết đều là quang minh chánh đại hành động. Mặc dù là sát nhân cũng dâng hương tắm rửa, đường đường chánh chánh giết qua đi.

Với như vậy trộm đạo tay của đoạn cùng người gặp, đây là lần đầu tiên.

Tây Môn Xuy Tuyết ở trong lòng quyết định, nếu là Lục Tiểu Phụng không để cho ra hài lòng đáp án, như vậy Lục Tiểu Phụng khóe miệng lên còn dư lại mặt khác

nhất phiết chòm râu cũng không cần để lại.

“Ta cũng tán thành!”

Đáp lời chính là Hoa Mãn Lâu, tuy rằng với hắn mà nói buổi tối cùng ban ngày khác biệt cũng không lớn. Nhưng giống như ngày hôm nay lén lén lút lút như vậy, quỷ dị hành động đây là cực kỳ hiếm thấy, nhất là bên người còn có một Vạn Mai Sơn Trang trang chủ Tây Môn Xuy Tuyết.

“Ha hả!”

Nghe xong lời này, Lục Tiểu Phụng không khỏi xấu hổ mà cười, một tay vuốt ve trên môi lưu lại nhất phiết chòm râu, có chút đau lòng dáng dấp.

Bất quá Tây Môn Xuy Tuyết và Hoa Mãn Lâu hai người đều biết, có thể làm cho Lục Tiểu Phụng như thế thận trọng nguyên nhân nhất định là không đơn giản, bỏ cần người đối phó không đơn giản, còn dư lại đó là ngày hôm nay nhu muốn gặp mặt người của thân phận không đơn giản.

Hay hoặc là hai người đều là…

Rất nhanh.

Một đạo như xà lè lưỡi vậy tê lạc giọng ở nơi này an tĩnh chỉ có tiếng côn trùng kêu địa phương vang lên.

Thoáng chốc.

Này tê lạc giọng cũng đã hấp dẫn Lục Tiểu Phụng, Tây Môn Xuy Tuyết và Hoa Mãn Lâu ba người chú ý của.

“Sao là ngươi?”

Theo Lục Tiểu Phụng giọng nghi ngờ vang lên, ba người đang xoay người, nhìn về thanh âm nơi phát ra chỗ. Ở Lục Tiểu Phụng và Tây Môn Xuy Tuyết hai người đường nhìn có thể đạt được chỗ, một đạo thân ảnh màu đen chẳng biết lúc nào xuất hiện ở góc, vừa dường như xà vậy tê lạc giọng chính là từ người này trên người truyền ra.

“Xà vương!”

Lục Tiểu Phụng nhìn người, dù cho đối phương che đầu che mặt, vẫn đang gọi ra tên của đối phương.

Xà vương, Dương Thành trên đường lão đại.

Là nhất người trượng nghĩa, cũng Lục Tiểu Phụng không nhiều lắm bằng hữu.

Không thể nghi ngờ xà vương xuất hiện ở kinh thành Lục Tiểu Phụng không ngoại, dù sao lúc trước hắn chết giả truyền khắp giang hồ, là bằng hữu của hắn tất nhiên là quan tâm, với xà vương thái độ tất nhiên là sẽ tới rồi kinh thành. Nhưng xà vương xuất hiện ở kinh thành không kỳ quái, xuất hiện ở nơi này cũng làm cho Lục Tiểu Phụng rất là ngạc nhiên.

Cái chỗ này, không phải là xà vương xuất hiện địa phương.

Không trả lời Lục Tiểu Phụng câu hỏi, mặc dù là Tây Môn Xuy Tuyết tay phải đã xoa chuôi kiếm, lãnh triệt lạnh lẻo thấu xương làm cho nghĩ này buổi tối sớm tiến nhập trời đông giá rét, xà vương cũng chỉ là vẻ mặt sáp nhiên tiếu ý.

Theo động tác trên tay, đắp ở trên đầu đâu mạo bị xà vương xốc xuống tới, lộ ra trương có chút tái nhợt hai gò má, chính thị Dương Thành trên đường lão đại xà vương.

Nhìn hắn sầu mi khổ kiểm hình dạng, đều nói cho Lục Tiểu Phụng xà vương cũng không phải cam nguyện tới đây, mà là bị hiếp bức.

Đón Lục Tiểu Phụng ánh mắt kinh ngạc cùng Tây Môn Xuy Tuyết đề phòng ánh mắt của, còn có Hoa Mãn Lâu nghi hoặc, xà vương dở khóc dở cười nói rằng: “Lục Tiểu Phụng, ta cũng không muốn ở chỗ này thấy ngươi, bất quá nhìn thấy ngươi bình yên vô sự, ta nhưng thật ra an tâm không ít!”

“…”

Lục Tiểu Phụng nghe vậy không khỏi nhíu mày, sắc mặt có vẻ thật không tốt xem, nói: “Hắn ở đâu?”

Chương 38 : Gặp mặt

Xà Vương an tâm.

Nhưng Lục Tiểu Phụng không an lòng.

Cái chỗ này, vốn là không nên là Xà Vương xuất hiện địa phương, đối phương xuất hiện ở nơi này, không thể nghi ngờ là nói cho Lục Tiểu Phụng, nguyên bản an bài chuyện xuất hiện biến hóa. Lần đầu tiên, Lục Tiểu Phụng đột nhiên phát hiện cử động như vậy làm cho nghĩ đáng ghét.

Đối mặt Lục Tiểu Phụng nghi hoặc, còn có Tây Môn Xuy Tuyết và Hoa Mãn Lâu đề phòng, Xà Vương biết được đối phương đề phòng và nghi hoặc cũng không phải nhắm vào mình, nhưng dưới tình huống như vậy, Xà Vương cũng chỉ có thể dở khóc dở cười hướng ba người nói ra nhất kiện làm cho trợn mắt hốc mồm sự tình tới.

Một khắc đồng hồ qua đi.

Ở nghe xong Xà Vương kể ra phía sau, mặc dù là với Lục Tiểu Phụng kiến thức rộng rãi vào giờ khắc này cũng không khỏi có chút há hốc mồm.

Điều đó không có khả năng!

Đây là Lục Tiểu Phụng ý niệm đầu tiên, bất quá nghĩ lại vừa nghĩ, Lục Tiểu Phụng liền đem cái ý niệm này đè ép xuống tới, ngược lại là quay đầu nhìn Tây Môn Xuy

Tuyết và Hoa Mãn Lâu, mở miệng nói: “Các ngươi thấy thế nào?”

“Đường Môn!”

“Đây là Ba Thục ẩn núp một gia tộc thức môn phái, vừa chính vừa tà, hành sự có chút tùy ý!”

Hoa Mãn Lâu trong tay quạt giấy nhẹ nhàng gõ trứ lòng bàn tay, ngoài miệng nói ý nghĩ của hắn, “Bọn họ ở trên giang hồ hành tẩu không nhiều lắm, vì vậy người bình thường hiểu rõ cũng không nhiều lắm!” Nói đến đây, Hoa Mãn Lâu dừng lại một chút, ở trong lòng cấu tứ tổ chức dưới ngôn ngữ lúc này mới tiếp tục nói: “Chỉ là ngươi làm sao sẽ gặp thấy bọn họ?”

Đường Môn tuy rằng ở trên giang hồ không hiện, nhưng Hoa Mãn Lâu tất nhiên là lý giải đường người trong môn cách làm. Tình hình chung dưới, chỉ cần không nhận tội nhạ người của Đường môn, người của Đường môn chắc là sẽ không để ý tới của ngươi.

Đây là một cái trả thù tính rất mạnh, nguyên tắc tính cũng đồng dạng mạnh gia tộc thức môn phái.

Dựa theo đạo lý mà nói, Xà Vương thân là trên đường lão đại, chắc là sẽ không đi trêu chọc đường người trong môn.

Xà Vương nghe vậy không khỏi cười khổ một tiếng, bất đắc dĩ nói: “Ta đây coi như là tai bay vạ gió!” Nói đến đây, Xà Vương đường nhìn đình lưu tại Lục Tiểu Phụng trên người của, hắn biết kinh thành là dưới chân thiên

tử, không phải là Dương Thành có thể so sánh. Ở Dương Thành thân là trên đường lão đại, ở kinh thành khả năng cái gì đều không phải là. Nhưng Xà Vương trăm triệu không ngờ rằng, hắn một bước vào kinh thành không vài ngày, còn chưa tới kịp tố những thứ khác cái gì, hắn cũng đã bị người theo dõi.

Hơn nữa để mắt tới mình, còn là một hắn trăm triệu không chọc nổi người.

Nói thật đi, Xà Vương tình nguyện đi trêu chọc Vạn Mai Sơn Trang Tây Môn Xuy Tuyết, lại cũng không muốn đi trêu chọc người kia. Đáng tiếc là, phiền phức đã tự động tìm tới môn, đây cũng không phải là Xà Vương có nguyện ý hay không trêu chọc vấn đề.

Nguyên nhân chỉ có một. Hắn Xà Vương là Lục Tiểu Phụng không nhiều lắm bằng hữu một trong.

Nghe đến đó, Lục Tiểu Phụng đã là vùng xung quanh lông mày khẩn túc, kinh ngạc nói: “Hắn làm sao sẽ trêu chọc đến Đường Môn?” Tiếng nói vừa dứt, Lục Tiểu Phụng lại dùng một loại tùy ý giọng nói lẩm bẩm: “Bất quá nếu là của hắn nói, xuất hiện bất kỳ đích tình huống đều không kỳ quái!”

Sở dĩ nói như vậy, là bởi vì Lục Tiểu Phụng có Tây Môn Xuy Tuyết như vậy một người bạn. Mà tương tương đối, tính cách của người so với Tây Môn Xuy Tuyết càng thêm lạnh lùng.

“Hắn?”

Vẫn không có lên tiếng Tây Môn Xuy Tuyết lên tiếng, “Là cái kia ở bên trong cơ thể ngươi lưu lại kiếm khí người sao? Chúng ta ngày hôm nay người muốn gặp cũng là hắn đi! ?”

Có thể làm cho Lục Tiểu Phụng cùng người như vậy hợp tác, Tây Môn Xuy Tuyết đã là không khó tưởng tượng cục diện là cỡ nào thối nát hư thực nhân sinh . Chỉ là ở ở bề ngoài không nhìn ra, trong đó kinh khủng chỉ sợ chỉ có thân là đương sự Lục Tiểu Phụng biết được.

Đoạn đường này tới lục minh, nhưng từ hắn tỉnh lại một khắc kia, Tây Môn Xuy Tuyết chỉ biết đối phương kỳ thực cũng không muốn ý mình cùng Hoa Mãn Lâu trộn lẫn trong đó. Đây cũng là vì sao hắn sẽ tước mất Lục Tiểu Phụng nhất phiết chòm râu nguyên nhân.

“Chúng ta người muốn gặp là?” Hoa Mãn Lâu trực tiếp hỏi ra trong lòng đáp án, tuy rằng trong nội tâm có suy đoán, nhưng hắn cũng muốn chính tai nghe thế đáp án từ Lục Tiểu Phụng trong miệng nói ra.

“Bạch Vân Thành Chủ!”

Ở ánh mắt của mấy người nhìn soi mói, Lục Tiểu Phụng trầm ngâm một lát. Lúc này mới nói ra tên này: “Diệp Cô Thành!”

Nguyên lai là hắn!

Hoa Mãn Lâu trong tay quạt giấy không khỏi khẽ run lên, Diệp Cô Thành là ai trên giang hồ ai chẳng biết? Chỉ là

Hoa Mãn Lâu có điều nghi ngờ là Bạch Vân Thành Chủ lúc này không phải là đứng ở Thái Bình Vương phủ sao? Sao đi tới kinh thành? Như thế nào sẽ trên đường ra tay với Lục Tiểu Phụng, thế cho nên hạ sát thủ?

Những nghi hoặc đều ở đây Hoa Mãn Lâu trong lòng bốc lên. Nhưng lúc này hiển nhiên không phải là hỏi thời gian, vì vậy Hoa Mãn Lâu yên tĩnh lại, hắn đang đợi một thỏa đáng thời cơ, do Lục Tiểu Phụng chính mồm nói ra nguyên do trong đó.

Mà Tây Môn Xuy Tuyết còn lại là đang nghe văn tên này phía sau, trường kiếm trong tay đã là không tự chủ được phát sinh rung động âm hưởng, đây là thuộc về tuyệt đỉnh kiếm khách hưng phấn.

Song phương tuy rằng không chạm mặt, nhưng ở lúc đó phân tiết lộ ra kiếm khí đủ để cho Tây Môn Xuy Tuyết đem Bạch Vân Thành Chủ Diệp Cô Thành trở thành trọng yếu nhất đối thủ.

Về phần Xà Vương lại còn là một bức cười khổ vẻ mặt.

Ở trong này, hắn Xà Vương là vô tội nhất.

“Đi!”

Lục nói: “Xà Vương, mang chúng ta đi gặp hắn!” Ở Lục Tiểu Phụng trong mắt của, Diệp Cô Thành hiển nhiên là bị người của Đường môn cho xé thủ, mà Xà Vương cái này bằng hữu của hắn lại vô tội bị Diệp Cô Thành coi trọng, trở thành liên lạc viên.

Về phần Xà Vương tại sao phải rơi vào Bạch Vân Thành Chủ trên tay của, Lục Tiểu Phụng không cần lo lắng, thân phận của đối phương cũng đã đủ rồi, chuyện như vậy đối phương rất dễ điều tra ra được.

Vì vậy ở Xà Vương đái lĩnh một chút, nhóm bốn người hướng Bạch Vân Thành Chủ địa phương sở tại đi.

…

Loảng xoảng!

Là bình rượu vỡ vụn âm hưởng.

Đường Thiên Nghi cúi đầu nhìn tên kia đắt tiền rượu lan tràn trên mặt đất, trên mặt diện vô biểu tình. Rượu này tên là tịch mịch, có cao thủ tịch mịch vị đạo, là xuất từ Duyệt Lai khách sạn rượu. Theo mùi rượu tràn ngập, nhưng Đường Thiên Nghi trong mắt lại không có chút nào đáng tiếc, dù cho rượu này thủy là số lượng, ở kinh thành càng quý báu, bị người truy phủng.

Giờ này khắc này, Đường Thiên Nghi trong mắt có chích là một loại chẳng đáng.

Cao thủ tịch mịch?

Ở Khổng Tước Linh không hiện thế trước, có thể có thể coi cương thi vương dị giới du . Nhưng ở này tuyệt thế ám khí trước mặt, không người dám xưng cao thủ tịch mịch. Có thể nói, bây giờ Đường Thiên Nghi cũng đủ tự tin, tự tin đến tự phụ, cho dù là thần ở trước mặt cũng kham đánh một trận.

Có Khổng Tước Linh nơi tay, Đường Thiên Nghi hay tự tin như vậy.

Sau lưng hắn, còn lại là đứng Đường Môn vài người khác, tứ ánh mắt của người đang rơi ở phía trước đóng chặc gian phòng, nhìn xuyên thấu qua ánh sáng - nến ảnh ngược ở trên cửa sổ thân ảnh của.

Toàn bộ sòng bạc cũng dường như bị kinh hạ thiền, an tĩnh cực kỳ.

Xác thực nói là tự Đường Thiên Nghi mấy người tới chỗ ngồi này sòng bạc phía sau, bầu không khí cũng đã trở nên quỷ dị. Đã có không ít đánh cuộc khách, lặng lẽ ly khai ở đây. Lúc này sòng bạc thấy thế nào đều làm cho một loại gần nổ tung thùng thuốc súng thông thường.

Quân tử không lập nguy tường dưới, huống chi là lăn lộn xã hội người?

Ánh mắt lấp lánh, Đường Thiên Nghi không có lên tiếng, thật giống như lúc trước đánh vỡ vò rượu người của không phải là hắn làm thông thường, vậy cũng ở chính bên chân thống khổ cắn răng phát sinh tiếng hừ hừ sòng bạc tiểu nhị cũng không phải hắn có như nhau.

Kiêu ngạo!

Ương ngạnh!

Tùy ý làm bậy!

Đây là tất cả mọi người tại chỗ cùng chung ý tưởng.

Phải biết rằng đang đánh cuộc tràng lẫn vào người không chỉ là tốt đánh cuộc dân chúng bình thường, cũng có có tiền phú hào, rất có trà trộn giang hồ người giang hồ. Nhưng ở phía sau, mọi người ở đây đúng là không có người nào cảm ra, không hẹn mà cùng cũng không dám thở mạnh một chút, hiển nhiên là bị trước bốn người này cách làm cho chấn đến rồi.

Bọn họ đều nhìn ra. Người không đơn giản.

“Trong thiên hạ không người nào dám bỏ qua chúng ta Đường gia bảo!”

Đường Thiên Nghi thanh âm của vô cùng nhu hòa, ở toàn bộ trong sòng bạc bắt đầu quanh quẩn, rơi vào ở đây trong tai của mỗi người, chỉ nghe hắn từng chữ từng chữ thổ nói: “Chúng ta không nhận tội chọc người, không có nghĩa là chúng ta sợ người khác!”

Người của Đường môn!

Ở đây những người khác đều là trong lòng cả kinh, xem như là biết được này tứ thân phận của người, nhưng trong lòng thì đang khiếp sợ. Ở biết này tứ thân phận của người phía sau, đã không có người dám bỏ qua đối phương.

Đổi lại là trước đây, ở Đường Môn không tìm về Khổng Tước Linh thời gian. Đang tra tham tình huống như vậy phía sau, Đường Thiên Nghi tất nhiên là rất là phẫn nộ, tỏ vẻ tâm tình của nội tâm, nhưng ở hắn lấy được Khổng

Tước Linh lúc. Đường Thiên Nghi phát hiện làm như vậy thật sự là quá mức làm mất mặt Đường Môn mặt.

Sở dĩ, Đường Thiên Túng quyết định đổi nhất cái phương thức.

Có Khổng Tước Linh, Đường Thiên Nghi tự tin không hãi sợ trong thiên hạ bất kỳ một cái nào tuyệt đỉnh cao thủ. Nếu không hãi sợ, như vậy hắn cũng nên có tương ứng khí độ.

Vô cùng áp bách tính ánh mắt nhìn quét bốn phía. Làm cho không dám cùng ánh mắt của hắn tương đối, Đường Thiên Nghi hài lòng thu hồi đường nhìn, ánh mắt lần thứ hai rơi vào đối diện gian phòng. Mở miệng nói rằng: “Ngươi đã giết ta Đường gia bảo người của, có lá gan tố chẩm lại không dám thừa nhận?”

Hồi lâu.

Trong phòng ánh sáng - nến còn đang chập chờn, một giọng nói từ bên trong truyền ra, “Ngươi tên gì?”

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, canh mang có một loại mờ ảo ý tứ hàm xúc Đại Tống đế quốc phong vân lục .

Lời mặc dù là từ trong phòng truyền ra, nhưng rơi vào mỗi người bên tai lại coi như tử thân vừa mở miệng. Chỉ một câu này thôi, cũng đủ để cho ở đây tất cả mọi người ghé mắt, người trong phòng này là một cao thủ. Trong lòng của mỗi người đều ở đây vô cùng kinh ngạc, người trong phòng này đến tột cùng là thùy? Vì sao đứng ở

sòng bạc, làm cho sòng bạc lão bản cho rằng chỗ ngồi tân.

“Đường Thiên Nghi!”

Đối mặt với đối phương câu hỏi, Đường Thiên Nghi giản đoản trả lời.

“Ồ!”

Một lát, trong phòng rốt cục truyền ra một tiếng đáp lại, coi như là nhớ lại thật lâu, lúc này mới tiếp tục nói: “Nửa tháng tiền ta gặp phải Đường Thiên Túng bọn họ là gì của ngươi?”

“Chết ở trên tay ngươi Đường Thiên Túng bọn họ chính là huynh đệ của ta!”

Đường Thiên Nghi con mắt nén giận lửa, người chậm rãi đứng lên, ánh mắt gắt gao đứng ở cửa phòng, chậm rãi nói: “Thiếu nợ thì trả tiền, giết người thì thường mạng, chính là thiên kinh địa nghĩa việc. Nếu Bạch Vân Thành Chủ cảm làm chuyện như vậy, như vậy ngày hôm nay ta giết ngươi cũng là chuyện đương nhiên!”

Không người nào có thể khinh thường Đường Môn, an thân lập phái nhiều năm như vậy, Đường Môn tự nhiên là có mình nội tình.

Nói riêng về nội tình nói, chỉ sợ Vũ Đương Nga Mi cũng không thể cùng so sánh.

Hơn nữa Bạch Vân Thành Chủ Diệp Cô Thành đến đây

kinh thành, tịnh chưa tính là hoàn toàn bảo mật, không qua một đoạn thời gian phía sau, ở có ít người trong tai sớm đã là biết được việc.

Giết người thì thường mạng?

Ngây ngô ở trong phòng Diệp Cô Thành nghe vậy nở nụ cười.

Áo bào súy động, cửa phòng đóng chặc đột nhiên mở, ở ánh mắt của mọi người nhìn soi mói, một thân hắc bạch phối Diệp Cô Thành rốt cục xuất hiện ở trước mắt mọi người, làm cho thấy được cái số này xưng đệ nhất thiên hạ sử dụng kiếm cao thủ phong thái.

Hầu như đồng thời.

Sòng bạc đại môn lần thứ hai bị đẩy ra, nhóm tịnh lệ cầm kiếm nữ đệ tử đi đến, xem trang phục chính thị phái Nga Mi người, dẫn đầu chính thị chưởng môn đệ tử Tôn Tú Thanh.

Ngay sau đó, cơ hồ là chẳng phân biệt được trước sau, Lục Tiểu Phụng đoàn người cũng rốt cục đi tới sòng bạc. Bước vào đại môn, nhìn thấy đó là trước mắt này kiếm bạt nỗ trương tràng diện.

Mà ở nơi này lúc, xa ở Duyệt Lai khách sạn Nhạc Duyên cũng ngừng động tác trên tay.

Ở trước mặt của hắn, này phó quỷ dị bức họa cũng rốt cục hoàn thành.

Lập tức ở Thương Tú Tuần ngạc nhiên dưới ánh mắt, Nhạc Duyên cầm lên bức họa, tỉ mỉ mà nghiêm túc quan sát sau một lúc lâu, ở cực nóng đích thực khí nướng dưới, bức họa tự cháy, cứ như vậy hóa thành tro bụi.

Lắc đầu.

Nhạc Duyên hiển nhiên đối với lần này vẽ tranh kết quả tịnh không hài lòng

Chương 39 : Mây đỏ

Ngày qua ngày.

Có người nghĩ nhân sinh mỗi ngày đều là tái diễn, nhưng cũng có người sẽ cảm thấy thế gian này vạn sự biến hóa quá nhanh, trong chớp mắt thì sẽ phát sinh cho ngươi trở tay không kịp chuyện tình.

Thì thí dụ như ngày hôm qua.

Ở trong mắt của rất nhiều người, ngày hôm qua cũng bất quá là như vậy, nhân sinh hay tái diễn chuyện ngày hôm qua. Nhưng vào hôm nay xem ra, nhất là người giang hồ trong mắt, này tối hôm qua phát sinh ở sòng bạc chuyện tình đủ để cho người mở rộng tầm mắt, cũng nhất cái cọc huyết án.

Phát sinh ở dưới chân thiên tử huyết án.

Đường Môn báo thù xuất sơn.

Càng mang theo có nghe đồn trung gặp thần sát thần, gặp phật giết phật đệ nhất thiên hạ ám khí Khổng Tước Linh.

Có như vậy trong truyền thuyết ám khí tồn tại, lẽ ra là vô địch, nhưng ở ngày hôm qua thời gian, Đường gia người cũng thất bại. Đường Thiên Nghi tại chỗ bị một kiếm phong hầu, nhưng mà ra tay giết người lại không phải của hắn cừu nhân Bạch Vân Thành Chủ Diệp Cô Thành, ngược lại là phía theo tới Vạn Mai Sơn Trang

trang chủ Tây Môn Xuy Tuyết.

Vi cứu người mà giết!

Cứu là phái Nga Mi đệ tử Tôn Tú Thanh.

Nhưng đồng dạng, Tây Môn Xuy Tuyết vừa là bị thương, bao quát Bạch Vân Thành Chủ Diệp Cô Thành, cùng với tử mà phục sinh Lục Tiểu Phụng. Lúc đó đang đánh cuộc tràng người của, canh là có thêm hầu như một phần ba người của bị Khổng Tước Linh lan đến, tử thương thảm trọng. Trong đó, thân là đương sự Đường Môn đệ tử chỉ có một người quãng đời còn lại, phái Nga Mi đệ tử cũng là gặp lan đến, đã chết không ít.

Canh miễn bàn này đang đánh cuộc tràng vây xem xem trò vui người.

Trong lúc nhất thời, chuyện này dường như ba đào sóng biển thông thường hướng bốn phương tám hướng truyện đi, chỉ bất quá cả đêm thời gian, toàn bộ kinh thành hầu như đều biết được chuyện này.

Khi tin tức kia truyền đến Duyệt Lai khách sạn, truyền đến Nhạc Duyên và Thương Tú Tuần trong tai thời gian, hai người không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Khổng Tước Linh!

Nhạc Duyên nháy mắt, cứ như vậy nhìn chằm chằm Thương Tú Tuần.

Lúc trước cùng Thương Tú Tuần nói trung, Nhạc Duyên

thế nhưng biết thứ này chắc là Lỗ Diệu Tử này đệ nhất thiên hạ toàn tài tác phẩm, làm sao sẽ xuất hiện ở Đường Môn trên tay của? Bất quá nghĩ lại vừa nghĩ, Nhạc Duyên cũng coi như hiểu.

Thương Tú Tuần thiên phú toàn bộ điểm vào ăn uống cùng trên phương diện làm ăn. Cơ quan này phương diện đồ vật nàng tịnh không am hiểu. Hơn nữa, nhất kiện tinh xảo vô cùng bộ phận then chốt vật phẩm, thì không cách nào bảo trì mấy trăm năm mà không ra vấn đề chút nào, hơn nữa bỏ Thương Tú Tuần trước cái kia, lúc này xuất hiện ở Đường Môn trên tay thế nhưng người thứ hai.

Hiển nhiên.

Thương Tú Tuần đem Khổng Tước Linh bản vẽ cho Đường Môn, làm cho Đường Môn bang trợ chế tạo, tối hậu dùng để bắn mình.

Đáng tiếc là Thương Tú Tuần trên tay Khổng Tước Linh không cách nào đề bạt, xem như là lãng phí, nhưng ở Đường Môn trên tay của… Nhạc Duyên sắc mặt đột nhiên trở nên rất kỳ quái, từ phương diện nào đó mà nói. Này Lỗ Diệu Tử truyền xuống tới Khổng Tước Linh kỳ thực coi như là thành công đi?

Duy nhất may mắn là Đường Môn trên tay Khổng Tước Linh trong không có lắp đặt thấy máu phong hầu băng phách ngân châm.

“Ách…”

Một tiếng ngâm khẽ, Thương Tú Tuần cũng có chút dở khóc dở cười.

Về phần Nhạc Duyên cũng đúng cục diện như vậy vô cùng kinh ngạc không ngớt, sự tình phát triển trở thành như vậy thực tại ngoài ý của hắn ngoại, càng đưa hắn an bài cho làm rối loạn không ít sát thủ dị thế: Phúc hắc nữ ngạo nghịch thiên dưới. Trầm tư một lát, Nhạc Duyên rốt cục thu liễm trong lòng phân tâm tình, đem an bài một lần nữa làm một phen bố trí phía sau, lúc này mới xem như là an ổn lại.

Thì ở kinh thành gợn sóng ba đào thời gian, Thần Châu đại địa mặt khác một nơi.

Sơn minh thủy tú.

Nơi này là một chỗ tuyệt hảo phong cảnh chỗ.

Nơi này sơn, nơi này thủy. Đều nói cho thế nhân nơi này bất phàm.

Nguyên bản u tĩnh chỗ vào hôm nay nghênh đón xa lạ cước bộ, hơn nữa còn là một hòa thượng.

Hòa thượng một thân đánh mụn vá áo tơ trắng, ăn mặc giầy rơm, cả người khá có một loại vân du bốn phương tăng nhân vị đạo. Tuần sơn bơi lội, ngược lại cũng có một loại cầu nói ý tứ hàm xúc. Phối hợp bị thái dương phơi nắng chiếu sáng đỏ lên đầu bóng lưởng, hòa thượng cả khuôn mặt hầu như mặt nhăn thành một đoàn, xem như vậy tựa hồ là khổ. Thật giống như một không thích ăn khổ người của. Đột nhiên trước mặt bị

xiêm áo nhất đại mâm khổ qua như nhau, vu là cả mọi người muốn thành khổ qua.

Ngẩng đầu nhìn lướt qua vạn lý không mây trạm lam bầu trời, hòa thượng mím môi một cái. Tái sờ soạng một cái bên hông hồ lô rượu, sắc mặt của hắn càng phát khổ.

Bởi vì hắn là một thủ quy củ hòa thượng, ăn chay niệm phật dào dạt tinh thông, trên cơ bản cũng không phạm giới.

Nhưng vào hôm nay…

Hòa thượng mang một bình rượu, hơn nữa còn là chôn mười tám năm nữ nhi hồng, nghĩ tới mình cách làm như vậy, không thể nghi ngờ là sắc mặt của hắn sẽ trở nên cùng khổ qua như nhau.

Bò lên trên phía sau núi, hòa thượng ở tránh được sơn gian dã hầu tử, người đi tới nhất uông u bờ đầm lên ngừng lại.

Trước mắt u đàm lọt vào trong tầm mắt, nước suối leng keng, đốt lên nhè nhẹ sóng gợn.

Mà ở u đàm bốn phía, còn lại là tràn đầy không ít cây, trên cây nở đầy hoa tươi, hiển nhiên ở đây cũng không phải nếu nói dã sơn lâm, mà là có thêm người ở lại phía sau, chuyên môn trồng. Hơn nữa đang cùng thượng trong mắt, càng nhìn thấy ra này uông u đàm cũng nhân công sở tạo, có thể nghĩ tại đây hoang sơn dã lĩnh làm ra như thế nhất uông u đàm tốn hao.

Đi tới nơi này phía sau, hòa thượng đầu tiên là nhìn ra xa bốn phía, quan sát một lát, không có phát hiện bất luận kẻ nào tung tích phía sau, tối hậu ánh mắt của hắn rơi vào trước mắt nước ao mặt trên.

Một lát.

Thần sắc có chút bất đắc dĩ hòa thượng vẻ mặt đau khổ đem bên hông hồ lô rượu tháo xuống, đẩy ra miệng, sau đó đem một bầu rượu ngon chậm rãi hướng trong ao ngã xuống.

Rầm trong tiếng, nhất bầu rượu rất nhanh liền ngã một nửa.

Sau đó, hòa thượng cất xong hồ lô rượu, còn lại bán hồ lô rượu, liền an tĩnh đứng ở hai bên trái phải, làm như đang đợi cái gì.

Ở rượu ngon đổ vào trong ao nước phía sau không lâu sau, bình tĩnh hồ nước rốt cục có phản ứng.

Mặt hồ nhộn nhạo.

Với giữa hồ bắt đầu, một vòng một vòng hướng bốn phương tám hướng truyền ra đi.

Rất nhanh.

Giữa hồ ao hãm.

Quần áo màu đỏ tự trong nước hiện lên điên cuồng

công chủ đấu Tứ thiếu.

Khi nhìn thấy này xóa sạch chói mắt màu đỏ từ trong ao nước xuất hiện thời gian, hòa thượng lập tức hai mắt nhắm lại, hai tay tạo thành chữ thập không ngừng nhắc tới khởi A di đà phật tới.

Mặt hồ sóng gợn càng lúc càng lớn, cuối hồ trong lòng màu đỏ rốt cục hoàn toàn nổi lên mặt nước.

Xôn xao!

Tiếng nước chảy trung, một đạo hơi lộ ra dày thân ảnh của xuất hiện ở xóa sạch kinh tâm động phách màu đỏ trung.

Mái tóc đen nhánh súy quá, tạo nên nhất đường vòng cung duyên dáng bọt nước.

Ngửa đầu.

Mái tóc đen nhánh dưới, là hé ra nghiêng nước nghiêng thành mặt.

Mềm mại như bạch ngọc trên da thịt, ngay cả bọt nước đều đứng không vững, thủy tí rất nhanh liền rơi xuống, lộ ra trương mang theo vẻ đáng tiếc mặt của.

Đứng dậy.

Hồng y nữ tử tựa hồ là đứng đối nhau ở bên bờ nhắm mắt lẩm bẩm A di đà phật hòa thượng làm như không thấy, một người chậm rãi tha duệ một thân kinh tâm

động phách hồng y đi ra u đàm, đi tới bên bờ.

Tựa hồ là nghĩ trên người ướt nhẹp cảm giác cũng không tốt, nữ tử vùng xung quanh lông mày hơi giương lên. Một tiếng hừ nhẹ, ướt nhẹp trường bào nhất thời dường như cổ khí thông thường bành trướng, đầy người thủy trong phút chốc hóa thành vô số nước tiểu tích tự quần áo trung bị ép buộc bay ra, hướng bốn phương tám hướng đánh.

Hơi nước bốc hơi, bọt nước bay lượn.

Đem u đàm bốn phía hoa tươi đánh rớt đầy đất, càng ở trên mặt hồ rơi xuống thật mỏng một tầng.

Đương quần áo toàn bộ sạch sẽ phía sau, nữ tử ngọc thủ duỗi một cái, đọng ở hòa thượng bên hông hồ lô rượu đã bay ra rơi ở trên tay, búng nút lọ, ngửa đầu đó là một ngụm. Trực tiếp hồ lô rượu dặm rưỡi hồ lô nữ nhi hồng uống một tinh quang.

Động tác cũng hiện ra hết hào sảng, coi như nam nhi.

Đem trong hồ lô rượu toàn bộ uống cạn phía sau, nữ tử tịnh không để ý lưu lại ở khóe miệng và trước ngực quần áo rượu, mà là trực tiếp đem hồ lô rượu để qua một bên, lúc này mới quay đầu, mắt không chớp đánh giá hòa thượng, đánh giá khổ qua dường như mặt, đột nhiên nói rằng: “Ngươi gương mặt này khổ có thể, khổ bản tọa mỗi lần nhìn thấy ngươi cũng muốn giỏi hơn tốt uống một bầu! Nhìn ngươi. Tựa như nhìn khổ qua, Khổ Qua Đại sư cái danh hiệu này nhưng thật ra danh phù kỳ thực.”

“Nguyên bản thật tốt tâm tình, ở nhìn thấy ngươi gương mặt này phía sau, ta cũng khổ não!”

Vung một chút ống tay áo. Đem cánh hoa xốc lên, nữ tử tùy ý tìm nhất khối đá lớn ngồi xuống, kim đao bật người vậy nhìn đối phương.

“A!”

Khổ Qua Đại sư nghe vậy vẻ mặt hầu như mặt nhăn thành nhiều nếp nhăn một đoàn, lộ vẻ sầu khổ. Nói: “Sư phụ a, ngài cũng đừng cười ta!”

“Ồ?”

Nữ tử nghiêng đầu, trong mắt lộ vẻ tiếu ý.“Mấy năm không gặp, của ngươi A di đà phật ngược lại cũng đọc càng thêm rất quen. Thế nào phật môn một bộ cũng thâm nhập đến của ngươi trong xương đâu? Ngay cả sư phó của ngươi cũng không dám ngẩng đầu nhìn lên liếc mắt?”

“Là ở sợ bản tọa, hay là đang sợ tự mình?”

Đối mặt cô gái hỏi, cái này ở trên giang hồ coi như là có tự mình danh hào hòa thượng đã đầu đầy mồ hôi, ở mặt của đối phương tiền hắn sớm đã không có tự mình bình thường trạng thái ổn định, một lòng nhảy khoái muốn chạy ra cổ họng. Trầm mặc hồi lâu, Khổ Qua Đại sư lúc này mới trả lời: “Đều sợ!”

“Hắc!”

“Thật đúng là thành thật!”

Hồng y nữ tử nghe vậy hoạt kê mà cười, nói: “Ngươi không nên khiếu Khổ Qua Đại sư, nên gọi thành thật hòa thượng!”

“Sư phụ, tên này đã có hòa thượng kêu!” Khổ Qua Đại sư nghe xong lời này, rất là nghiêm túc hồi đáp: “Được rồi, sư phụ vết thương của ngài thế như thế nào đây?”

Cái này đến phiên hồng y nữ tử có chút hết chỗ nói rồi, kinh ngạc nhìn Khổ Qua Đại sư một lát, nàng lúc này mới đem trọng tâm câu chuyện chuyển đến chính đề lên, nói rằng: “Thương thế của ta đã không việc gì, không cần lưu ý. Ngươi lần này tới, vì chuyện gì?”

Đối mặt hồng y nữ tử nghi hoặc, Khổ Qua Đại sư chậm rãi nói ra mình ý đồ đến.

Phong ở thổi.

Thổi mãn trì cánh hoa đều ở đây nhộn nhạo.

Nghe xong Khổ Qua Đại sư nói, mặc dù là hồng y nữ tử cũng không khỏi trầm mặc lại.

Hồi lâu.

Nữ tử vẫn luôn dắt có bá đạo giọng điệu nhu mềm nhũn ra, hiếm thấy hiện lên một tia ôn nhu, lẩm bẩm: “Các ngươi sư huynh đệ ba người a…”

“Ta tất nhiên là không việc gì!”

“Chỉ là Cửu Linh huynh đệ bọn họ…”

Khổ Qua Đại sư nói chỉ là như thế hai câu, liền ngừng lại, hắn biết những lời này hắn tối đa chỉ có thể ở trong lòng nghĩ tưởng, lại không thể nói ra miệng, bọn họ sự quan hệ giữa hai người quá mức phức tạp, ở phương diện nào đó mà nói hắn cái này Khổ Qua Đại sư người sư huynh này vừa toán là người ngoài.

Một là vương tử, một là đệ nhất thiên hạ danh bộ.

Hai người thân phận đều có chút hiển hách, nhưng trên thực tế…

“Cũng được!”

“Giải quyết rồi cẩm y vệ Cố Trường Phong, hơn nữa những chuyện khác đi!”

Hồng y nữ tử vừa không muốn vì vậy suy nghĩ nhiều, ở trong chớp mắt cũng đã làm quyết định, lòng vừa nghĩ liền có hành động. Ngôn ngữ hạ xuống, Khổ Qua Đại sư chỉ cảm thấy trước mũi làn gió thơm một trận, tái mở mắt ra thì đã không thấy tung ảnh của đối phương.

Quay đầu lại.

Lên núi lễ Phật dưới nhìn lại, nhìn thấy là lau một cái mây đỏ cấp tốc đi.

Nhìn rời đi mây đỏ, Khổ Qua Đại sư biết chân chính

giang hồ ba đào lần thứ hai lại tới, tựu như cùng vài chục năm tiền như nhau.

Chương 40 : Thăm dò (thượng)

An tĩnh.

Trong đó còn bí mật mang theo trứ một loại khó chịu.

Có khó chịu tâm tình chính là Lục Tiểu Phụng, sự tình đột nhiên thay đổi thành như vậy, cho dù với hắn hảo tâm thái, cũng không nhịn được phiền não. Nhất là bản thân còn là một lại tính tình người thời gian, dưới tình huống như vậy thì càng phát nặng.

Lúc này Lục Tiểu Phụng ánh mắt cũng không có đặt lên giường bị thương nữ nhân trên người, mà là dừng ở đặt ở trên bàn nhất kiện kim sắc sự vật mặt trên.

Về phần Tây Môn Xuy Tuyết còn lại là yên lặng đứng ở bên giường, ánh mắt dừng lại ở trên giường cái kia hôn mê cô gái trên người. Mà ở bên cạnh, còn lại là Hoa Mãn Lâu đang ở đưa ngón tay khoát lên tay của cô gái cổ tay lên, đang ở kiểm tra thương thế của đối phương.

“Tình huống làm sao?”

Trong ba người, Tây Môn Xuy Tuyết chỉ biết kiếm, chỉ quan tâm kiếm, sẽ sát nhân nhưng sẽ không cứu người. Mà Lục Tiểu Phụng chú ý của lực càng đặt ở những phương diện khác, lúc này chỉ có Hoa Mãn Lâu ở phương diện này xem như là am hiểu, chí ít ở trong ba người mà nói hắn là am hiểu nhất.

Nhìn Hoa Mãn Lâu động tác, Tây Môn Xuy Tuyết không khỏi hỏi.

Giọng nói tuy rằng hơi có vẻ lãnh đạm, nhưng nội bộ quan tâm còn là vừa nghe liền biết. Phải biết rằng, tối hôm qua nếu không cái họ này tôn nữ tử, chỉ sợ hắn Tây Môn Xuy Tuyết bị thương tuyệt không chỉ hiện ở cái tình huống này.

“Thương thế so với trong tưởng tượng tốt!”

Thu hồi tay phải, Hoa Mãn Lâu xoay người, đối mặt Tây Môn Xuy Tuyết, nói rằng: “May là vật kia lên độc ta đã từng gặp qua, có kinh nghiệm, nếu không…” Trong lời nói mang theo là may mắn, ở trong chốn giang hồ rất lâu kinh nghiệm là sinh tử lời tuyên bố.

“…”

Tây Môn Xuy Tuyết không nói gì, chỉ là gật đầu, lúc này mới quay đầu, đưa mắt đặt ở đặt ở trên bàn nhất kiện kim sắc viên đồng sự vật lên. Này kim sắc viên đồng sự vật đã không phải là hoàn chỉnh, phá hủy một bộ phận, nhưng cái này cũng không gây trở ngại nó xem xét tính cùng với ở tối hôm qua do nó mang tới lực sát thương.

Như khổng tước xòe đuôi, thực tại lượng mù tất cả mọi người tại chỗ.

Ở đây mấy người ngoại trừ Lục Tiểu Phụng ở lúc đó phản ứng đúng lúc ra nhắc nhở, chỉ sợ lúc đó thiên hạ một đám cao thủ hàng đầu cũng phải bỏ mạng ở nơi

nào. Nhưng mặc dù là như vậy. Tây Môn Xuy Tuyết và Bạch Vân Thành Chủ đều bị bị thương, trong đó đặc biệt Diệp Cô Thành là việc chính.

Dù sao lúc đó Đường Thiên Nghi đối tượng người chính thị Diệp Cô Thành.

Về phần Xà Vương còn lại là bị Lục Tiểu Phụng và Hoa Mãn Lâu hai người kịp thời mang ra ngoài, không có đã bị chút nào thương tổn, ngược lại thì dọa một quá.

Đường nhìn từ kim sắc viên đồng sự vật lên quay lại, rơi vào Lục Tiểu Phụng trên người của, Tây Môn Xuy Tuyết lúc này mới dò hỏi: “Nó tên gì? Ta chưa từng nghe nói Đường Môn có bá đạo như vậy ám khí!”

“Khổng Tước Linh!”

Nghe Tây Môn Xuy Tuyết cảm thán, Lục Tiểu Phụng sắc mặt cổ quái nói ra trước mắt sự vật lai lịch, “Đây là lần thứ hai nhìn thấy cái này nghe đồn trung bá đạo ám khí!” Nói đến đây, Lục Tiểu Phụng đã cảm thấy Tây Môn Xuy Tuyết lạnh như băng đường nhìn, đối phương hiển nhiên ở đợi chờ mình giải thích.

Hít sâu một hơi . Lục Tiểu Phụng không nhanh không chậm nói.

…

Vùng ngoại ô.

Thân là Hồng Hài Tử lão nhị, chính một người đứng ở

chỗ này, trong tay lại là mới vừa cho phép cất cánh một con bồ câu đưa tin. Theo bồ câu đưa tin phịch cánh bay cao, bay khỏi đường nhìn phía sau, Nhị nương lúc này mới nhẹ nhàng chậm chạp một cái khí, đang chuẩn bị xoay người ly khai, cũng ở cương chiết thân nháy mắt ngừng lại, sắc mặt không khỏi nhất ngưng.

Bước chân hơi dừng lại một chút, biến ảo sắc mặt của đã khôi phục bình tĩnh. Nhị nương kế tục cất bước hướng phía trước mặt đi đến. Ánh mắt cũng với một loại ánh mắt kinh ngạc dừng hình ảnh ở trên người của đối phương, mở miệng nũng nịu dò hỏi: “Lão Bát, ngươi thế nào không bồi ở đại tỷ nơi nào, sẽ có thời gian chạy đến này vùng ngoại ô tới?”

Tiết Băng ánh mắt hơi có vẻ lãnh đạm.

Ở Hồng Hài Tử Bát tỷ muội trung. Tất nhiên là có các thân sơ.

Đối với thân thiết người có sắc mặt tốt, đối với làm bất hòa còn lại là kém hơn một bậc, người chi giao vãng bản thân đã là như thế. Đối với lão nhị, Tiết Băng cũng không có đối với đại tỷ Công Tôn Lan vậy có cảm tình. Giữa hai người có rõ ràng xa cách cảm.

“Nhị tỷ!” Đối mặt Nhị nương hỏi, Tiết Băng nghe vậy dùng một loại lo lắng giọng nói nói rằng: “Ta thấy nhị tỷ mấy ngày qua có chút tâm thần không yên, muốn bồi một chút nhị tỷ…”

“Đúng vậy. Tâm tình của ta quả thực bất hảo!”

Nhị nương vùng xung quanh lông mày cau lại, sắc mặt biến phải có chút sầu khổ đứng lên, “Tam mẹ ôi phản bội, làm cho Hồng Hài Tử mông thượng một tầng bóng ma, chúng ta tám người cũng là tỷ muội tình thâm, nhưng chẳng bao giờ ngờ tới sự tình sẽ biến thành như vậy… Thứ cảm tình này, quả nhiên là trên đời nhất nắm lấy không chừng tồn tại.”

“…”

Tiết Băng nghe vậy không có trả lời, chỉ là sắc mặt có vẻ có chút bất đắc dĩ, kèm theo còn có một tiếng thở dài. Giờ khắc này, Tiết Băng trong đầu quanh quẩn chính là đại tỷ Công Tôn Lan nói.

Tám người trung, có một nửa người có phản bội hiềm nghi.

Bỏ chết đi lão tam ngoại, còn dư lại lão nhị lão ngũ còn có Lão Thất đồng dạng có.

Đây là đang lão tam sau khi, Công Tôn Lan lần thứ hai hồi ức Nhạc Duyên nói mà có được kết luận. Hành vi Hồng Hài Tử đại tỷ, hành vi kiếm vũ truyền thụ, Công Tôn Lan tự là có thêm trí tuệ của mình. Trước đây chống lại Nhạc Duyên, sở dĩ chở lên như vậy nhất té ngã, kể cả Hồng Hài Tử cũng hãm vào, xét đến cùng mà nói đó là Công Tôn Lan quá mức khinh thường thiên hạ này người.

Tự phụ, là Công Tôn Lan khuyết điểm duy nhất.

Công Tôn Lan không ngu xuẩn, vì vậy cho ra Hồng Hài

Tử trong còn có những thứ khác kẻ phản bội, thân là nữ nhân đối mặt nam nữ cảm tình thì không cách nào tránh khỏi, phải hiểu lúc này nàng thỉnh thoảng đều nghĩ tâm thần của mình bắt đầu rung động, bắt đầu không yên.

Tiết Băng, đó là Công Tôn Lan an bài mà đến.

Đồng dạng.

Ở lão ngũ Giang Khinh Hà cùng với Lão Thất, đều là bị hoài nghi đối tượng.

Một lát.

Tiết Băng tâm tư cũng từ phân khó được cảm khái trung hồi phục lại, đồng ý nói: “Đúng vậy ngự xà: Lầm rước lấy bọn người chuyên làm bậy! Ta cũng từ không ngờ rằng sự tình sẽ biến thành như vậy.”

Vi ngưng ánh mắt ở Tiết Băng trên người của dừng lại, Nhị nương ở xoay người thấy Tiết Băng một khắc kia, nàng liền biết sự tình đã không có quay lại dư địa. Tiết Băng là một hạng người gì, thân là lão nhị nàng tất nhiên là rõ ràng.

Nhân xưng lãnh la sát, giang hồ tứ đại cọp cái một trong, thì có thể tưởng tượng Tiết Băng tính tình.

Đây là một cái sẽ không thỏa hiệp nữ tử.

Tựu như cùng chính cô ta như nhau.

Kỳ thực, Hồng Hài Tử tám người, nữ nhân nào không

phải như vậy?

“Đúng vậy, chúng ta đều không ngờ rằng sự tình sẽ biến thành như vậy!” Nhị nương ngẩng đầu, vừa… vừa tóc đen ở ánh mặt trời chiếu rọi xuống tịnh lệ cực kỳ. Nhị nương không có mở miệng hỏi Tiết Băng ngươi nhìn thấy gì… Bởi vì tự Tiết Băng theo đuôi tới đây, Nhị nương liền biết đối phương đã thấy được cái không nên nhìn.

Hồi lâu.

“Hắn là ai vậy?”

Tiết Băng trong trẻo nhưng lạnh lùng tiếng nói truyền đến.

Nhị nương thu hồi đầu hướng thiên không ánh mắt, tay phải đã chậm rãi xoa chuôi kiếm, nói rằng: “Lão Bát, ngươi rất tuổi còn trẻ, không biết cái gì là yêu.”

Lời này qua đi, bầu không khí một thời ngưng trọng.

Đáp án đã không trọng yếu nữa.

Câu nói kia đó là Nhị nương trả lời.

Leng keng trong tiếng. Kiếm đã xuất sao.

Hồng Hài Tử nội bộ tỷ muội chi chiến, lần thứ hai bạo phát.

Cuối, tỷ muội chi chiến kết cục là nhất thương nhất đào.

Tiết Băng bị thương, mà Nhị nương còn lại là thoát đi kinh thành.

Đương đứng ở Thượng Quan Phi Yến bên người Công Tôn Lan nhận được tin tức thời gian, Nhị nương sớm đã thành thoát đi kinh thành, chẳng biết tung tích.

“Chạy thoát?”

Công Tôn Lan thanh âm của có vẻ có chút lười biếng, đối với kết quả như vậy nàng cũng không nghĩ là. Luận võ công, Tiết Băng có thể không kém Nhị nương nhiều ít, nhưng ở giảo hoạt lên Tiết Băng còn lại là kém hơn một chút. Đương nhiên, cũng có thể là Tiết Băng cố ý để cho chạy Nhị nương.

Tiết Băng tính tình. Công Tôn Lan lý giải.

Mặc kệ phát sinh dạng gì kết quả, Công Tôn Lan đều có chuẩn bị tâm lý. Chẳng qua là khi sự thực xảy ra trước mặt thời gian, Công Tôn Lan phát hiện nội tâm của mình vẫn đang không phải là nàng trong tưởng tượng bình tĩnh như vậy. Lão tam như vậy, lão nhị cũng là như vậy, thậm chí lão ngũ và Lão Thất vừa có hiềm nghi…

Nữ nhân, có hay không đều phải kinh lịch bước này?

Bằng không chúng ta Bát tỷ muội thế nào biến thành bộ dáng như vậy.

Hồng Hài Tử bất quá ở trong chớp mắt đã hỏng mất phân nửa, kết quả như vậy là hắn muốn xem đến sao?

Trong đầu hiện ra Nhạc Duyên thân ảnh của, Công Tôn Lan dĩ nhiên phát hiện mình tâm không khỏi nhảy nhanh không ít, hô hấp càng tăng thêm một chút tùy thân không gian chi uyên ương ngọc .

Nhẹ nhàng lắc đầu. Công Tôn Lan đem phân cảm giác quái dị đặt ở đáy lòng, mặc kệ nàng có nguyện ý hay không thừa nhận, Nhạc Duyên là nàng cả đời này trung nhìn thấy nhất tróc đoán không ra, thần bí khó lường nam nhân. Công Tôn Lan gặp quá nhiều nam nhân. Nhưng còn chưa thấy qua kỳ lạ như vậy nam tử.

Huống chi Công Tôn Lan kể cả Hồng Hài Tử đều thâu đến rồi tay của đối phương trong.

“Chạy thoát cũng tốt!” Gật đầu, Công Tôn Lan thanh âm của trầm thấp xuống.

Trước cử động, Công Tôn Lan hoài nghi Hồng Hài Tử đã bị người cho rằng quân cờ, dùng để hấp dẫn cái gì.

Nhạc Duyên?

Hay hoặc là chân chính thêu hoa đạo tặc?

Đường đường tổ chức sát thủ Hồng Hài Tử cánh là bị người đương quân cờ tùy ý mà dùng. Điều này làm cho Công Tôn Lan nội tâm thập phần phẫn nộ. Tương tương đối, Nhạc Duyên ngược lại thì đem sự tình bày ở trên mặt nổi, trực tiếp nói cho Công Tôn Lan cách làm của mình.

Loại này thản nhiên cách làm. Làm cho Công Tôn Lan

thập phần mâu thuẫn.

“Thế nào đâu? Công Tôn cô nương!” Ra chính là mới từ ngoài cửa đi tới Đan Phượng công chúa, Thượng Quan Phi Yến ánh mắt của tại nơi có chút thất thần Công Tôn Lan trên người quét một chút, dùng một loại lo lắng giọng nói quan tâm nói: “Mặt của ngươi sắc không được tốt.”

“Không ngại!”

“Nhưng thật ra công chúa gần nhất nhu phải cẩn thận một chút, chúng ta truyền ra ngoài đích tình báo ứng nên rơi vào muốn biết tay của người trong. Có thể, gần nhất những người đó nên có động tác.” Công Tôn Lan thu thập quyết tâm tình, sắc mặt khôi phục nguyên trạng, ra khuyên giải nói.

Hé miệng cười, Thượng Quan Phi Yến trên mặt xẹt qua một tia mị ý, cười nói: “Đây là tự nhiên, chỉ cần này cừu nhân xuất hiện, đến lúc đó liền làm cho nhạc lang đưa bọn họ một lưới bắt hết…”

Nhạc lang?

Đứng ở một bên Công Tôn Lan chích nghĩ khóe miệng của mình co quắp một chút, không rõ nội tâm của nàng mọc lên một xung động, muốn đem trước mặt cái này dối trá nữ tử muốn trực tiếp lưỡng kiếm thống tử. Thở nhẹ hai cái, lúc này mới thật vất vả đè xuống nội tâm xao động.

Thời gian dần dần qua.

Rất nhanh đã vào đêm.

Giờ tý.

Trong phòng sớm đã thành tắt đèn, chính đoan ngồi ở trên giường nhắm mắt dưỡng thần Nhạc Duyên mạnh mở hai mắt ra.

Trong đêm đen, rồi đột nhiên hiện lên hai điểm oánh màu xanh biếc quang mang.

“Nóc nhà có người!”

Thân hình hoảng động trung, cửa sổ bị tức kính xốc lên, Nhạc Duyên người đã nhảy ra ngoài, đi tới nóc nhà. Ánh trăng trung, chỉ thấy một người hắc y che mặt, ở nhìn thấy đột nhiên xuất hiện ở nóc nhà Nhạc Duyên không khỏi cả kinh, cả người nhất thời bứt ra trở ra, thân hình như chim nhạn vậy hướng viễn phương rơi đi.

Nhạc Duyên cũng không có lập tức động thủ, mà là theo đuôi đi theo.

Cơ hồ là đồng thời, Thương Tú Tuần thân ảnh của cũng ở phía sau theo sau.

Chương 41 : Thăm dò (hạ)

Hắc y nhân thoát được vội vội vàng vàng.

Hắn không quay đầu nhìn, cũng không dám quay đầu lại xem, bởi vì hắn biết là cao thủ. Nếu không, sẽ không khi hắn mới vừa đặt chân Duyệt Lai khách sạn nóc nhà thời gian, sẽ gặp bị người phát hiện. Người như vậy, hắn không phải là đối thủ.

Chỉ cần có thể đem người dẫn tới tương ứng địa điểm, như vậy đủ rồi.

Cũng may là hắc y nhân không quay đầu lại, nếu không nội tâm của hắn chắc chắn đối với lòng tin của mình sản sinh tuyệt đại hoài nghi.

Dưới ánh trăng.

Chỉ thấy nhất đạo thân ảnh dường như yên vụ vậy phiêu đãng, không có chút nào tức giận nếu như Quỷ Hồn vậy đi theo hắc y nhân phía sau, đặt chân đúng là không phát sinh chút nào âm hưởng. Nếu là hắc y nhân quay đầu lại, chắc chắn kinh hô đây là nếu nói đạp tuyết vô ngân.

Mà ở phía sau, lại là xa xa treo Thương Tú Tuần.

Nàng không có trực tiếp tiến lên, mà là cứ như vậy rất xa theo, muốn nhìn một chút Nhạc Duyên muốn đánh

cái gì chủ ý. Về phần hắc y nhân… Ở đối phương đặt chân Duyệt Lai khách sạn nóc nhà một khắc kia, cũng đã chưa tính là người sống.

Lạch cạch!

Hắc y nhân leo tường mà vào, rơi vào một chỗ rất là an tĩnh trên đường phố, cuối dừng ở nơi nào.

Trên đường thập phần an tĩnh, không có người nào.

Chỉ có góc tồn tại mấy người ở tiếng hừ hừ, tản ra mùi thúi tên khất cái.

“Không trốn?”

Ở hắc y nhân xoay người một khắc kia, Nhạc Duyên đã đứng ở trên đường phố, đón ánh trăng, hai tay phụ bối, mặt mang tiếu ý, dường như lão bằng hữu vậy ân cần thăm hỏi nói.

“Đương nhiên không trốn!”

Hắc y nhân trên mặt của hầu như chích lộ đôi, những thứ khác lên đều bị che nghiêm nghiêm thật thật, có lẽ là bản thân nói hay như vậy, hay hoặc giả là bởi vì quần áo che lấp khiến cho thanh âm của đối phương có vẻ có chút muộn.

Nhìn từ trên xuống dưới đối phương, Nhạc Duyên phát hiện Hắc y nhân kia không bằng nói là thanh y nhân, chỉ là bởi vì bóng đêm duyên cớ khiến cho thoạt nhìn là hắc sắc mà thôi, kì thực đối phương quần áo trên người đều

là màu xanh đậm. Quét mắt qua một cái, Nhạc Duyên đã biết được người trước mắt thân cao. Cùng với võ công sâu cạn, đương nhiên dáng dấp lại thì không cách nào biết được, dù sao mặc dù võ công đến rồi hắn tình trạng này, cũng còn không có thấu thị nông nỗi.

“Tốt lắm!”

Nhạc Duyên đối với đối phương trả lời có chút thoả mãn, “Nếu không trốn, hãy nói một chút ngươi đem ta dẫn đến nơi đây, muốn làm gì?”

“Giết ngươi!”

Thanh y nhân trong mắt hàn quang thoáng hiện, sát ý dạt dào nói.

“Ngô!”

Nghe vậy, Nhạc Duyên rất là nghiêm túc gật đầu suy tính một phen, gật đầu nói: “Nghĩ thật hay. Chỉ là một mình ngươi xa xa thiếu a! Nếu không, đem của ngươi này ẩn trốn ở chỗ này đồng bọn gọi ra, nói không chừng có cơ hội!”

Người này! ! !

Nhạc Duyên nói làm cho thanh y nhân ánh mắt trở nên lóe lên. Thân là người của tổ chức, ở trong tổ chức hắn xem như là một cao thủ, nhưng mặc dù là như vậy đối mặt trước mắt cái này vẻ mặt tươi cười trẻ nam tử thanh y nhân vẫn đang không có tự tin nắm chặt vô địch thấu thị che đậy thử đưa ra bên trong.

Một người e ngại.

Một đám người đâu?

Nguyên bản còn có tự tin, nhưng đang nghe Nhạc Duyên câu nói kia phía sau, thanh y trong lòng của người ta đột nhiên đã không có đầy đủ tự tin. Có thể tưởng tượng khởi trong tổ chức hình phạt và nhiệm vụ của mình, thanh y nhân chỉ có thể ở trong nội tâm kiên trì đứng lên.

Bị người nhìn đi ra, tự nhiên là không có trốn cần phải.

Ở Nhạc Duyên ngôn ngữ rơi trong nháy mắt kế tiếp. Nguyên bản an tĩnh trên đường phố trở nên có người đứng lên. Bất quá trong chớp mắt, nhóm mười một một thanh y người bịt mặt đã xuất hiện ở Nhạc Duyên bốn phía, bao quát lúc trước người nọ còn lại là mười hai một tốt cao thủ.

Là thăm dò?

Còn là…

Nhạc Duyên ánh mắt nhìn quét bốn phía, từ vừa thanh y nhân trong ánh mắt của. Nhạc Duyên đã nhìn thấy không thành công thì thành nhân tư tưởng. Đoàn người này từ phương diện nào đó mà nói, là tử sĩ. Với Nhạc Duyên khả năng của, mặc dù bọn họ là tử sĩ, Nhạc Duyên vẫn đang có thể có được mong muốn.

Chỉ là khi ánh mắt của hắn ở đối phương mười hai

người một thân thanh y lên dừng lại một lát. Ý định này đã bị Nhạc Duyên bỏ qua.

“Xem ở thân phận của các ngươi lên, ta cho các ngươi một cái cơ hội!”

“Nhất chiêu!”

“Là sống vẫn là chết lại xem ngươi nhóm mấy người này vận khí!”

Nhạc Duyên ánh mắt oánh oánh, đang nói hoàn quyết định của chính mình phía sau. Đã có động tác.

Không chờ mười hai người tới kịp châm chọc người trước mắt nói ngoa, liền ở mười hai người nhìn kỹ trung, chỉ thấy Nhạc Duyên hai mắt vi hợp, song chưởng mở ra, lạnh lẽo nóng lên hai luồng khí lưu tự dưng xuất hiện ở lòng bàn tay phía trên. Ở mười hai người ánh mắt khiếp sợ trung, Nhạc Duyên khéo tay như thác tà dương, khéo tay như cử hàn nguyệt. Ở lòng bàn tay bầu trời, chân khí biến hóa đúng là mắt thường có thể thấy được, tạo thành một đoàn lửa, một đoàn băng, ở ngưng không xoay tròn.

Sau đó ——

Chấp tay hành lễ.

Trong lòng bàn tay lửa cùng băng đụng chạm ở tại cùng nhau, ngay sau đó dung hợp lẫn nhau, biến mất, xuất hiện ở hai tay trong lúc đó còn lại là một đoàn như nước thông thường nhộn nhạo trong suốt chân khí môn bóng

nước ở chính giữa xoay tròn.

Đây chính là Trường Sinh Quyết.

Nhạc Duyên đã đem Trường Sinh Quyết âm dương nhị khí tu luyện đến một hoàn toàn mới cảnh giới.

Bốn phía mười hai một thanh y nhân ở nhìn thấy một màn này, đã là tâm thần hoảng hốt, trong lúc mơ hồ mỗi người đều cảm giác được tự thân bị một khí cơ khóa kín. Kinh sợ cấp dưới, để sinh cơ, mười hai người cơ hồ là đồng thời xuất thủ, đao trong tay phong đang hướng Nhạc Duyên trên người chém tới, từ bốn phương tám hướng.

Trường đao chém rụng nháy mắt, nguyên bản chỉ ở trong lòng bàn tay xoay tròn bong bóng nước ầm ầm thành lớn, trực tiếp đem Nhạc Duyên bao phủ, đồng thời cấp tốc mở rộng hướng bốn phía tán đi.

Đao phong cùng xoay tròn hình cầu đụng nhau.

Đầu tiên là nóng rực dường như hỏa thiêu thông thường, ngay sau đó vừa giá rét thấu xương, nóng lạnh giao kích dưới mười hai chuôi vũ khí đồng thời vỡ vụn hồn võ Càn Khôn . Không chờ mười hai người tới kịp lui bước, bành trướng đích thực khí cầu đã triệt để đem mười hai người bao phủ trong đó.

Băng!

Tiếng nổ tung không ngừng vang lên.

Mặt đất tảng đá bản vừa theo chân khí cầu mở rộng, dường như gió thu cuốn hết lá vàng vậy bắt đầu vỡ vụn, trên mặt đất để lại một ao hãm hãm hại cái rãnh. Mà không có vào trong đó mười hai một thanh y nhân còn lại là thật giống như bị định cách hình ảnh, tất cả mọi người là giơ thủ dưới phách tư thế đứng ở nơi nào vẫn không nhúc nhích.

Này chân khí cầu xuất hiện khoái, vừa tiêu tán khoái.

Nhai đạo lại yên tĩnh lại.

Xoay người.

Nhạc Duyên lướt qua mấy thân thể của con người, ly khai, hướng đứng ở đàng xa quan sát Thương Tú Tuần đi đến.

“Nhóm thanh y lâu kẻ phản bội mà thôi, ngươi không cần theo tới.”

Đi tới Thương Tú Tuần trước người của, theo tầm mắt của nàng rơi vào xa như vậy chỗ lui ở trong góc tên khất cái, hiển nhiên mấy tên khất cái này bị vừa thấy tràng cảnh sợ hãi. Lắc đầu, Nhạc Duyên tự chắc là sẽ không ra tay với bọn họ.

“Đi thôi, Tú Tuần!”

Nói xong, Nhạc Duyên kéo qua Thương Tú Tuần ngọc thủ, người đã cất bước hướng cuối ngã tư đường đi đến.

Dùng khinh công mà đến, hắn không biết dùng khinh công trở lại. Trăng tròn nhô lên cao, cũng nên thật tốt bồi bồi tiểu mỹ nhân tràng chủ đi một chút xem, thưởng thức thưởng thức xinh đẹp ánh trăng.

Ở Nhạc Duyên và Thương Tú Tuần hai người sau khi rời đi không lâu sau, bị dọa đến như am thuần như nhau trốn ở góc mấy tên ăn mày rốt cục thận trọng ngẩng đầu lên. Ánh mắt nhìn một chút hai người biến mất phương hướng, lần thứ hai nhìn một chút còn đứng ở trong đường phố tâm mười hai người, một người trong đó tiểu khất cái rốt cục cố lấy dũng khí cẩn thận đi tới.

Tiểu khất cái sở cầu không nhiều lắm, thầm nghĩ kiểm một ít vật đáng tiền, ăn một lần cơm no.

Đương tiểu khất cái lấy tay đi bính một người trong đó y phục trên người thời gian, liền ngạc nhiên đứng ngẩn ngơ ở tại chỗ, kinh ngạc nhìn trước mắt.

Thanh y coi như qua trăm ngàn năm, đương tiểu khất cái tay của đụng chạm một khắc kia, đã bắt đầu tán làm tro bụi, lộ ra bên trong thi thể, càng làm cho tiểu khất cái hoảng sợ ngay cả sợ hãi thanh âm của đều không phát ra được chính là, trước mắt thi thể cũng không phải tầm thường sở kiến, mà là một bộ thây khô.

“A!”

Rốt cục sợ hãi cũng nữa không giấu được, tiểu khất cái thanh âm hoảng sợ quanh quẩn ở bầu trời đêm trong.

Trăng sáng nhô lên cao.

Có người đối với nguyệt uống rượu, phú thơ một bài.

Có người ở dưới ánh trăng khẽ vũ, đánh đàn một khúc.

Phần lớn người còn lại là đang ngủ, hoàng lương nhất mộng.

Nhưng có vài người, còn lại là đang bận rộn trứ.

Thủy sư nơi dùng chân.

Cố Trường Phong sắc mặt âm trầm nghe báo cáo của thủ hạ, đoạt được tin tức làm cho nội tâm hắn kinh hãi, đến nỗi thêu hoa đạo tặc án tử, bao quát nội tâm đối với kim Cửu Linh hoài nghi vào giờ khắc này đều hoàn toàn để qua sau đầu đích nữ không vì thiếp .

Có thể để cho Cố Trường Phong xuất hiện như vậy tâm tình, chích có một việc.

Đó chính là tiêu thất vài chục năm ma giáo lần thứ hai xuất hiện ở trên giang hồ.

“Nhật nguyệt thần giáo!”

Trong miệng một chút xíu đọc lên cái này ở Chu gia hoàng thất nội tâm dường như gai nhọn thông thường vẫn tồn tại ma giáo, thẳng đến vài chục năm tiền đối phương chuẩn bị tạo phản bị người phản bội trạc phá, khiến cho đối phương phải sớm khởi bước, cuối bị triều đình tiêu diệt phía sau, lúc này mới làm cho Chu gia hoàng thất thở dài một hơi.

Nhưng này cũng chỉ chỉ là thở dài một hơi.

Phải biết rằng trước đây trận chiến ấy, giáo chủ của ma giáo cũng chưa chết, thậm chí ma giáo vừa có không ít người trốn thoát. Nhằm vào ma giáo giáo chủ đánh một trận, triều đình cuối thu hàng bất quá là nhất bộ khôi giáp.

Cho tới nay, cẩm y vệ ẩn dấu ở người trên giang hồ đều là dự phòng mê muội giáo tro tàn lại cháy.

“Đông Phương Bất Bại!”

Cố Trường Phong thì thầm cái này càn rỡ tới cực điểm danh hào, người còn lại là đi tới hắn trên soái hạm, ở trong khoang thuyền hắn nhìn thấy trước đây vẫn bị cẩm y vệ cất dấu chiến lợi phẩm —— phó phải tự Đông Phương Bất Bại khôi giáp.

Khôi giáp thành huyết sắc, phong cách lại là có thêm một loại thịnh đường thì phong thái.

Xa hoa mà uy nghiêm.

Đây là nhất người như thế nào?

Phải biết rằng qua lại thì không có mấy người biết được, thẳng đến trước đây đánh một trận thời gian, lúc này mới làm cho cẩm y vệ thác con mắt tương đối phát hiện Đông Phương Bất Bại dĩ nhiên là một nữ nhân.

Một tuyệt sắc khuynh thành nữ nhân.

Cũng chính là bởi vì như vậy, lúc này mới làm cho người hiểu biết ít cẩm y vệ Cố Trường Phong đối với cái này giang hồ truyền thuyết nữ tử nhớ mãi không quên.

Đây nên là một thế nào nữ tử?

Nhắm mắt lại, Cố Trường Phong ở trong đầu tưởng tượng, là một thân huyết sắc khôi giáp, tay cầm nhật nguyệt phiến? Hoặc là cái khác… Nhưng hắn cuối cùng vẫn không cách nào tưởng tượng ra nữ tử này tuyệt đại tao nhã. Thậm chí, ở Cố Trường Phong trong nội tâm, cũng hết sức oán hận trước đây cái kia ám toán giáo chủ người của.

Ám toán người, thậm chí so với phản bội người càng thêm đáng thẹn.

Tay phải vuốt ve này phó lạnh như băng huyết sắc khôi giáp, Cố Trường Phong nét mặt toát ra vẻ hưng phấn, tự lẩm bẩm: “Ma giáo xuất hiện… Là ngươi xuất hiện sao?”

“Là tới báo thù, giết chết phản bội của ngươi, ám toán người của ngươi?”

“Còn là giơ lên cao nhật nguyệt đồng huy cờ xí, kế tục vùi đầu tạo phản…”

Thuyền chiếm giữ trung, chỉ có một nam nhân trầm thấp ôn hoà hiền hậu thanh âm của đang vang vọng.

Chương 42 : Xuất thủ

Gió mát quất vào mặt,

Nhẹ nhàng dường như tình nhân đang vuốt ve gương mặt.

Đứng ở vùng ngoại ô, thân là đệ nhất thiên hạ danh bộ Kim Cửu Linh mấy ngày qua một mực bận việc, hầu như không có lúc nghỉ ngơi, mặc dù là thân là thứ nhất, lúc này người bên ngoài cũng có thể từ trên mặt của hắn nhìn ra một chút uể oải tới.

Khiến người rầu rĩ.

Mệt mỏi hơn tâm.

Chân chính làm cho Kim Cửu Linh để ý không phải là thêu hoa đạo tặc, cũng không phải thủy sư Đề đốc Cố Trường Phong hoài nghi đối với mình, mà là cái kia gần đến nữ nhân.

Đón gió, làm cho sau lưng áo bào theo gió mà vũ, Kim Cửu Linh cứ như vậy an tĩnh nhìn phong cảnh phía xa, bất động vừa không có chút nào mở miệng.

Hồi lâu.

Thổi nửa ngày phong Kim Cửu Linh cái lỗ tai hơi rung động, hắn nghe được tiếng bước chân.

Tiếng bước chân khẽ hơn nữa nhẹ nhàng, mại bước tiến có một loại lo lắng cảm giác.

Từ bước tiến trong tiếng liền có thể cảm thụ được tới tâm tình của người ta, càng có thể nghe ra đối phương chính là một nữ nhân.

Khóe miệng hơi mở ra, Kim Cửu Linh dính dáng ra mỉm cười, chậm rãi xoay người, với chính bản thân đối mặt hướng người tới.

người vừa tới một thân áo tơ trắng, sắc mặt hơi có vẻ tái nhợt, trên mặt càng lộ vẻ mừng rỡ.

Khi đối phương thấy Kim Cửu Linh một khắc kia, viền mắt đã ướt át, cũng không nhịn được nữa, như quyết đê nước lũ nhất cuồn cuộn ra. Theo Kim Cửu Linh vẻ mặt tươi cười giang hai cánh tay phía sau, nữ tử rốt cục cũng không nhịn được nữa, hoàn toàn khóc thút thít lên, người càng như gió vậy đánh về phía đối phương, gục đối phương trong lòng.

“Được rồi!”

“Nhị nương, đừng khóc. Ngươi đã an toàn.”

Đem nữ tử ôm vào lòng, Kim Cửu Linh trong tròng mắt giấu diếm vẻ chán ghét lóe lên rồi biến mất, ngược lại thay thế là một loại nhu tình, song chưởng dùng sức ôm nữ tử, tựa hồ là muốn đem đối phương nhu tiến trong ngực của mình, Kim Cửu Linh cứ như vậy nhìn đối phương ở ngực mình khóc một lát, làm cho đối phương

nước mắt đem lòng dạ dính ướt, lúc này mới đem đối phương buông ra, mềm nhẹ thay đối phương lau nước mắt. Tiếp tục nói: “Hoàn hảo, Nhị nương ngươi có thể an toàn trốn tới, này so cái gì đều trọng yếu.”

Nữ nhân trước mắt chính thị Hồng Hài Tử trong tổ chức lão nhị, cái kia từ kinh thành trốn tới lão nhị.

“Cửu Linh, ta cho ngươi thất vọng rồi!” Nhị nương đón Kim Cửu Linh nhu tình như nước ánh mắt, tựa hồ khá có chút ngượng ngùng, nhưng cũng mặc cho trứ đối phương lau khô tự mình nước mắt trên mặt, lúc này mới dùng một loại tự trách giọng của nói rằng: “Ảnh hưởng đến kế hoạch của ngươi…”

“Hư!” Không chờ Nhị nương nói xong, Kim Cửu Linh đã dùng ngón tay trỏ ân ở Nhị nương môi đỏ mọng, ôn nhu nói: “Nhị nương. Ta đã nói rồi, an nguy của ngươi so cái gì đều trọng yếu. Nếu là ngươi rơi vào hiểm địa, ngươi làm cho ta làm sao bây giờ?”

Nghe lời này, Nhị nương tự chạy ra kinh thành tới nay tiềm giấu ở lo lắng trong lòng và sầu lo vào giờ khắc này rốt cục bị Kim Cửu Linh này nhu tình như nước nói chìm ngập, nhưng nội tâm tự trách cũng càng phát dày đặc. Nếu là mình cẩn thận hơn nhiều, không cho Công Tôn Lan và Tiết Băng nhìn ra không thích hợp, vậy đối với vu Cửu Linh chuyện tình thì có càng nhiều hơn bang trợ, thế nhưng lúc này…

Nhìn còn đang khóc thút thít Nhị nương, Kim Cửu Linh trong con ngươi hiện lên một tia không nhịn được. Hít sâu một hơi, cưỡng chế sợi đột nhiên nhô ra tâm tình,

lúc này mới hỏi: “Không có chuyện gì, ở chỗ này cho dù là của ngươi đại tỷ Công Tôn Lan tự mình đến. Vừa chỉ có uống bại một đường. Ngươi nói một chút ở kinh thành tình huống cụ thể đi, ta bởi vì án tử rời kinh thành có chút xa, chung quy hiểu rõ không ra triệt, ngươi ở nơi nào hiểu rõ sự tình so với ta càng nhiều.”

Hai người tìm một chỗ cây cái cọc ngồi xuống. Mà Nhị nương lại vẫn đang bị Kim Cửu Linh ôm vào trong lòng. Đã Kim Cửu Linh không có buông ra, cũng là Nhị nương bỏ không được rời, trước mắt nam nhân này ấm áp ý chí. Nàng quá mức hoài niệm.

Trước đây nếu không phải Kim Cửu Linh ăn nói, chỉ sợ Nhị nương đã sớm ly khai cái kia để cho nàng chán ghét Hồng Hài Tử.

Hai người cứ như vậy ôm nhau ngồi ở cây cái cọc lên, một người nhu tình như nước nói, một người còn lại là an tĩnh nghe.

“Kim bằng bảo tàng đã xác định?”

Trong giọng nói có nghi hoặc, nhưng nhìn Nhị nương thần tình nghiêm túc, Kim Cửu Linh liền biết mình tự nói nhất cú lời vô ích, “Bất quá Đan Phượng công chúa ngược lại cũng tìm nhất người trợ giúp, này người trợ giúp Nhị nương ngươi thấy qua chưa?”

“Không có!”

Lắc đầu, Nhị nương sắc mặt của cũng lộ ra một tia đáng tiếc, nàng cùng lão Tam lão Ngũ Lão Thất bốn người

đang cản sau khi trở lại kinh thành, cũng không có gặp phải cái kia Đan Phượng công chúa tìm kiếm người, chỉ là từ người khác trong miệng biết được đối phương là một thâm bất khả trắc nam tử. Nghĩ tới đây, Nhị nương tiếp tục nói: “Nghe nói nam tử này võ công cực cao, gần nhất vẫn đứng ở Duyệt Lai khách sạn trong, là một võ công cực cao cao thủ, ngay cả đại nương cũng không là đối thủ của hắn.”

Dùng Công Tôn Lan đối kháng so với, Nhị nương rất hiển nhiên tưởng muốn nói cho Kim Cửu Linh cái kia đứng ở Duyệt Lai khách sạn nam tử là tuyệt đỉnh cao thủ. Chỉ là vì nam nhân tôn nghiêm lo lắng, Nhị nương không có nói thẳng ra, mà là dùng nêu ví dụ tử phương thức mà nói minh.

“Hắc!”

Kim Cửu Linh nghe đến đó không khỏi không nhịn cười được, Nhị nương phần này nhỏ mọn Kim Cửu Linh làm sao nghe không hiểu, cũng chính bởi vì như vậy trước đây hắn tài tìm lão nhị cùng với lão ngũ, mà không phải Hồng Hài Tử lão đại Công Tôn Lan, đó là một tự phụ nữ nhân.

Ở trong mắt hắn, Công Tôn Lan tự phụ đến rồi cảnh giới nhất định.

Đối với công Tôn đại nương Kim Cửu Linh chỉ có một câu hình dung, đó chính là đã gặp cao thủ quá ít, tự cho là thiên hạ tuyệt đỉnh, trên thực tế… Ở một ít người trong mắt chỉ sợ cái gì đều không phải là. Với hắn đối với Công Tôn Lan tính tình lý giải, nếu như vậy vẫn tiếp

nữa, Công Tôn Lan chỉ sợ có một ngày sẽ chết ở chính cô ta tự phụ lên.

Kiếm pháp vô song?

Nàng chân chính gặp qua vô song kiếm pháp sao?

Nếu là đúng lên tự mình người đệ đệ kia kiếm thuật đạo sư, chỉ sợ cũng chỉ sẽ nuốt hận tại nơi thiên ngoại phi tiên dưới.

Nhị nương tất nhiên là nghe được Kim Cửu Linh tiếng cười kia trung trào phúng ý tứ hàm xúc, nhất thời có chút bất mãn dùng đầu ngón tay bấm một cái bên hông đối phương thịt mềm, nói: “Đại nương thực sự rất lợi hại, Cửu Linh ngươi chớ để quá mức khinh thị.”

Bên hông đột nhiên truyền tới đau đớn làm cho Kim Cửu Linh vùng xung quanh lông mày không khỏi nhíu một cái, khi nhìn đến đối phương trong con ngươi lo lắng phía sau, Kim Cửu Linh lắc đầu, cười nói: “Không phải là ta quá mức khinh thị, mà là Công Tôn Lan chích là ếch ngồi đáy giếng, nếu là có cơ hội, ta cũng có thể giết cho Nhị nương ngươi xem.”

Trong lời nói mênh mông là tự tin, Kim Cửu Linh đối với thân thủ của mình có đầy đủ lòng tin.

“Ách…” Nhị nương mắt mang kinh ngạc nhìn Kim Cửu Linh, nàng tuy nói biết được Kim Cửu Linh chính là đệ nhất thiên hạ danh bộ, võ công cũng lục phiến môn trung đệ nhất nhân, nhưng đối phương chân chính đến rồi trình độ nào, Nhị nương là không biết, chỉ có ở trong

lòng có có chút suy đoán.

Lúc này nghe Kim Cửu Linh vừa nói như vậy, Nhị nương tự giác chỉ sợ bản thân đối với nam nhân của chính mình lợi hại khinh thường không ít.

Kim Cửu Linh đang nói điều này thời gian, nhưng trong lòng thì đang suy tư kinh thành thế cục. Chỉ là hình thức đến rồi lúc này bước này, chuyện phát triển đã không phải là người bình thường có thể dừng lại. Tự Bạch Vân Thành Chủ Diệp Cô Thành nhập kinh, Kim Cửu Linh liền biết cái kế hoạch kia đã chính thức dọn lên mặt bàn.

Vi phòng ngừa ngoài ý, càng cần có đầy đủ tiền tài.

Sở dĩ, kim bằng bảo tàng phần này tài bảo, hắn Kim Cửu Linh nhất định phải được. Hơn nữa lúc này sư phụ một lần nữa xuất sơn, Kim Cửu Linh liền đã biết kế hoạch đã đi vào trung kỳ, đó là tưởng quay đầu lại chưa từng có bất kỳ khả năng.

Đương nhiên.

Sư phụ xuất sơn người đối phó tất nhiên là người khác, là đi ra báo thù, cũng là làm cho không đến mức nhiễu loạn phần kế hoạch này. Tựu như cùng trước đây như vậy, về phần những chuyện khác còn lại là do Kim Cửu Linh bọn họ phụ trách.

Bất quá làm cho Kim Cửu Linh để ý là có người muốn mượn hắn phân bảo tàng làm việc, điều này làm cho Kim Cửu Linh nội tâm có chút khó giải quyết.

Từ Nhị nương trong miệng chiếm được cái kia tên là Nhạc Duyên nam tử, đối phương có thể áp đảo công Tôn đại nương, có thể làm cho Đan Phượng công chúa mượn vi dựa vào, hiển nhiên là cực kỳ không đơn giản. Võ công, tâm trí đều là tốt nhất chi chọn. Từ điểm này, Kim Cửu Linh liền biết mình nếu muốn có được bảo tàng, chỉ sợ là có chút khúc chiết.

Xem ra. Này thêu hoa đạo tặc án tử là nên bỏ lại, hay hoặc là kết án lúc.

Nhìn trong lòng Nhị nương như nói một câu: “Ta ngày mai liền trở lại kinh thành!”

“Ừ?” Kinh ngạc ngẩng đầu, Nhị nương rất là ngoài ý muốn. Trăm triệu không ngờ rằng Kim Cửu Linh sẽ làm ra an bài như thế, ở kinh ngạc đồng thời, Nhị nương cũng biết mình xảy ra vấn đề, đã làm cho kế hoạch của hắn nổi lên cực lớn cạm bẫy.

Nghĩ đến đây. Nội tâm vừa do ngọt ngào đè xuống tự trách lần thứ hai dâng lên.

Nhị nương không có hỏi nguyên do, nhưng ở trong lòng đã làm quyết định, từ Kim Cửu Linh trong lòng giãy. Đứng lên, nghiêm túc nói: “Ta cũng đi!”

“…”

Kim Cửu Linh có chút hết ý nhìn đối phương nghiêm túc đôi mắt, hai người nhìn nhau một lát, Kim Cửu Linh trầm ngâm một lát, lúc này mới gật đầu nói: “Được rồi, chúng ta cùng nhau trở lại kinh thành.”

Ngày thứ hai.

Kim Cửu Linh chỗ ở bọn bộ khoái, lập tức phân làm lưỡng bộ, trong đó hắn chỗ ở một bộ phận còn lại là ở tại chỗ, về phần một phần khác còn lại là quay đầu nhìn về kinh thành phương hướng chạy đi, mà lý do lại là bọn hắn đã điều tra được then chốt căn cứ chính xác cư, trở lại chính là chuẩn bị tiến hành then chốt bước tiếp theo.

Nhưng mà, khi đối phương đang đến gần kinh thành phương hướng thời gian, bị phục kích.

Bọn bộ khoái toàn quân bị diệt, ở hiện trường chỉ có lưu lại hé ra thêu hoa mẫu đơn tay của quyên.

Đồng thời.

Thủy sư Đề đốc chỗ nơi dùng chân, vừa nghênh đón một vị làm cho mọi người nơm nớp run rẩy người của.

Trên thủy sư soái hạm, Cố Trường Phong ngửa đầu nhìn đứng ở cánh buồm đỉnh đầu người, nhìn hồi lâu, lúc này mới lên tiếng nói rằng: “Thật không ngờ sẽ ở trong thời gian ngắn như vậy thấy giáo chủ, càng không ngờ rằng giáo chủ sẽ đích thân đến nhà.”

Cánh buồm đỉnh.

người vừa tới một thân huyết sắc khôi giáp, mái tóc theo gió mà vũ, trên tay phải còn lại là ôm trong ngực mũ giáp, lúc này đang ở nhìn ra xa mặt hồ cảnh sắc.

Nghe Cố Trường Phong câu hỏi, người vừa tới không khỏi nở nụ cười, “Ha ha, bản tọa vừa không ngờ rằng mình sẽ ở thủy sư trong tìm được mình làm ban đầu khôi giáp, xem chừng bao dưỡng không sai, như thế làm cho bản tọa đáng giá nói một tiếng cám ơn.”

“…”

Cố Trường Phong nghe đến đó, có chút dở khóc dở cười, đối phương nhất tiếng cám ơn bất quá là bởi vì mình đối với khôi giáp bảo dưỡng còn nói ra, thế nhưng cái này cũng không có thể che lấp trong lòng hắn vô cùng kinh ngạc, mắt thấy đứng ở cánh buồm lên nữ tử, Cố Trường Phong hỏi: “Giáo chủ một tiếng này tạ ơn, làm cho Cố mỗ xấu hổ. Chỉ là có một chút làm cho Cố mỗ hết ý là, giáo chủ là như thế nào tìm được?”

Bởi vì ở Cố Trường Phong tâm trung, đối phương tìm được, làm như chuyên vi tới mình.

Nữ tử cư cao lâm hạ nhìn Cố Trường Phong, đối phương tuyệt đối là nhất một người thông minh, nếu không đồ đệ của nàng sẽ không để cho người hỗ trợ, nàng cũng sẽ không tới. Nhìn một hồi phía sau, nữ tử lúc này mới hỏi ngược lại: “Ngươi cứ nói đi?”

“…”

Nghe vậy, Cố Trường Phong ánh mắt lóe ra, hiển nhiên ở những lời này dưới hắn đã hiểu cái gì, ở trên soái hạm bị chận vừa vặn, ngay cả địa phương cũng không có đào, đối phương hiển nhiên đã quyết định sát tâm. Trong đầu suy nghĩ hồi tưởng, không ngừng thả về trứ gần

nhất trong khoảng thời gian này tất cả, Cố Trường Phong không khỏi một tiếng thở dài, lẩm bẩm: “Ta nghĩ ta đã biết thêu hoa đạo tặc là ai.”

Đây là nhất kiện tám ngày đại án!

Đáng tiếc là biết đáp án, nhưng lúc này hắn cũng không được chạy thoát.

Ngôn ngữ hạ xuống, tay phải phất một cái áo bào, tay trái chậm rãi vươn, Cố Trường Phong to thanh âm của ở trên mặt hồ quanh quẩn ra.

“Cẩm y vệ Thiên hộ, thủy sư Đề đốc Cố Trường Phong, cho mời giáo chủ chỉ giáo!”

Chương 43 : Đáp án

Cao thủ.

Tự thủ hạ nhóm mười hai cao thủ đi tìm hiểu Duyệt Lai khách sạn sâu cạn phía sau liền không người sau khi trở về, Hoắc Hưu liền biết đối phương là một tuyệt đỉnh cao thủ. Ánh mắt rơi vào trước mắt mười hai cụ dường như thây khô vậy trên thi thể, Hoắc Hưu thân thể mập mạp ao hãm ở ghế trên, lặng im không nói gì.

Thủ đoạn quỷ dị.

Nội công cũng có chút quỷ dị.

Với nhãn lực của hắn kính tất nhiên là nhìn ra được này mười hai cổ thây khô là ở thời gian cực ngắn trong bị sanh sanh đem trong cơ thể hơi nước bốc hơi mà khô, như thủ pháp này có thể so với tà ma. Tự hắn hành tẩu giang hồ tới nay, còn chưa thấy qua như vậy công pháp.

Đáng tiếc là bởi vì ăn mày duyên cớ, Hoắc Hưu cũng không có nhìn thấy hoàn chỉnh chỗ đầu tiên.

Nhưng cái này cũng không gây trở ngại Hoắc Hưu đối với người xuất thủ một thân võ công tán thán.

Đan Phượng công chúa tìm kiếm giúp đỡ đó là này cao thủ sao?

Đây là một cái hắn Hoắc Hưu cũng không có đem nắm cao thủ.

Người thiếu nữ kia đến tột cùng vì thế nỗ lực bao nhiêu đại giới, còn là kể cả này bảo tàng một bộ phận, hay hoặc giả là chính cô ta cũng coi như giao dịch tặng ra ngoài? Hoắc Hưu ở trong lòng không khỏi cảm thán, này Đan Phượng công chúa thế tới hung hãn a.

Dù sao, phần này tài bảo trên tay hắn thì có một bộ phận.

"…"

Ánh mắt vẫn không nhúc nhích dừng hình ảnh ở trước mắt này mười hai cụ thi thể lên hồi lâu, Hoắc Hưu lúc này mới làm cho hạ nhân đi ra đem này mười hai cổ thi thể lấy đi ra ngoài, qua loa mai táng, mà ở trong lòng của hắn đồng thời đã có quyết định, nếu tự mình không có nắm chắc, như vậy thì đổi lánh người bên ngoài tới.

Thí dụ như này đối với cái này bảo tàng vẫn đang có tâm tư cựu thần nhóm.

Đương nhiên.

Phần này tài bảo cuối cùng vẫn hoàn chỉnh thuộc về hắn Hoắc Hưu. Không có người có thể từ trong tay của hắn cướp đi. Bởi vì vàng bạc tài bảo những thứ này đều là hắn Hoắc Hưu sinh mệnh, có người tới cướp đoạt tánh mạng của hắn, điều này làm cho Hoắc Hưu có thể nào không phản kích?

Phất tay một cái. Một người mặc thanh y nam tử xuất hiện ở phía dưới. Hoắc Hưu này liền bắt đầu an bài lên.

Đồng thời.

Kinh ngoài ngoại ô.

Nhị nương đã đi tới địa phương bí ẩn cùng đợi, chỉ chốc lát sau trước mặt nàng liền xuất hiện nàng thích người kia —— Kim Cửu Linh.

Khi Kim Cửu Linh đi tới Nhị nương trước mặt thời gian, lúc này mới thân thủ yết khai mặt nạ trên mặt, lộ ra hắn chân thật mặt tới.

Mặc dù là có gió thổi qua, thổi tan không ít, nhưng Nhị nương vẫn có thể cú ngửi được loáng thoáng mùi máu tươi. Kim Cửu Linh đưa tay dưới bộ khoái chia làm lưỡng bộ phận, mình ở trung gian đã cùng tâm phúc thay đổi thân phận. Thân là lục phiến môn đệ nhất bộ khoái. Hắn không thể nghi ngờ cũng có tâm phúc của mình thuộc hạ.

Chỉ là vẫn luôn là cẩn cẩn dực dực, không người nào biết tâm phúc của hắn thuộc hạ là ai. Tựa như ở bên ngoài không người nào biết hắn Kim Cửu Linh đến tột cùng đang vì ai làm việc mà thôi.

Ở tới đường của kinh thành lên, Kim Cửu Linh tự mình ra tay trực tiếp đem chuyến đi này bộ khoái ngay tại chỗ đánh chết, không có lưu một người sống.

Là cố ý như vậy.

Mũi quỳnh hơi rút trừu, Nhị nương ngửi nhỏ nhẹ huyết

tinh khí. Tịnh không nói gì thêm. Thân là Hồng Hài Tử lão nhị, nàng hành tẩu giang hồ tới nay cũng từng giết không ít người, dù sao các nàng bản thân chính là xuất thân tổ chức sát thủ.

Tử bao nhiêu người nàng tịnh không quan tâm, hơn nữa chỉ cần Kim Cửu Linh không có đã bị cái gì thương, Nhị nương cũng không có phân dư thừa tâm tư.

Hai người liếc nhau, sau đó Kim Cửu Linh đi ở phía trước, trên mặt lần thứ hai đắp lên một tầng mặt nạ, biến thành một người khác, đồng dạng Nhị nương cũng áp dụng cách làm như thế. Cứ như vậy hai người đang thoải mái bước chân vào kinh thành.

Giờ này khắc này, một người địa phương.

Thủy sư nơi dừng chân

Mặt hồ.

Bành!

Tạc lên là khắp bầu trời sóng nước, chiếc chiến thuyền kia tại đây sóng nước dưới bắt đầu đung đưa trái phải lên. Lại có xâm không có manh mối.

Đồng thời nhất đạo thân ảnh dường như mũi tên nhọn thông thường đảo bắn vào thuyền chiếm giữ trung, kèm theo còn có văng khắp nơi mà bay vụn gỗ. Ở bốn phía, còn lại là bừa bộn nằm không ít thuỷ binh thi thể.

“Ngô!”

Một ngụm nhiệt huyết tuôn ra, đi tới cổ họng mắt nhi phía sau lưng Cố Trường Phong sanh sanh nuốt xuống, ngay cả như vậy, trước mũi tràn ngập tận là máu của mình mùi. Đặc hơn đến cực điểm. Cố Trường Phong giùng giằng đứng dậy, nhìn đứng ở bên ngoài một thân huyết sắc khôi giáp. Mặt không thay đổi nhìn mình nữ tử, Cố Trường Phong ho khan mấy tiếng, này mới thở dài nói: “Nghe danh không bằng gặp mặt, Đông Phương Giáo Chủ quả không hổ là ma giáo giáo chủ. Ở võ công lên, mặc dù Cố Trường Phong là hiện tại cẩm y vệ trung đệ nhất nhân, theo đạo chủ trước cũng chỉ có thể cam bái hạ phong.”

“Giáo chủ cá nhân phong thái, càng làm cho Cố mỗ cái này lần đầu tiên nhìn thấy người của đều có thể nhịn không được si mê!”

Làm trò mặt của đối phương, Cố Trường Phong không chút nào che lấp trong lòng mình tìm cách ý tứ, bởi vì hắn biết ngày hôm nay tự mình chỉ sợ là không cách nào sống ly khai chỗ ngồi này thuyền, mắt không chớp nhìn đối phương, ánh mắt có chứa nhè nhẹ thưởng thức cùng tán thán, thậm chí còn có như vậy một tia mê luyến, Cố Trường Phong hít một hơi, đem nghẹn ở nơi cổ họng huyết tinh khí vừa phun vi tận, có mấy lời nên nói không nên nói, hiện tại Cố Trường Phong đều có thể nói, không nói thì không có cơ hội.

Nói đến đây, Cố Trường Phong người đã hoàn toàn đứng thẳng người, cao ngất vóc người dường như không ngã núi non, đón đối phương, từng chữ từng câu nói: “Thế nhưng Cố mỗ thân là trong triều đình người,

nên tận trung vì nước.”

Người trước mắt, còn có Kim Cửu Linh.

Thêu hoa đạo tặc.

Tạo phản.

Hết thảy tất cả đã ở Cố Trường Phong trong đầu xâu chuỗi ở tại cùng nhau, Cố Trường Phong đã suy đoán ra tại triều đường trung tồn tại một kinh khủng thế lực, chính với phá vỡ thiên hạ vi mục đích mà nỗ lực. Xác thực nói, tự hai mươi năm trước đây hết thảy cũng đã bắt đầu rồi.

Ma giáo thương xúc khởi sự, chỉ sợ là bởi vì có người khoái phải biết rằng nền tảng, để giấu diếm phần này chân tướng ma giáo lúc này mới thương xúc khởi sự.

Nhưng lúc này, Cố Trường Phong cảm giác mình đã sắp tiếp xúc đến phần này chân tướng.

Kim Cửu Linh cái này thêu hoa đạo tặc chỉ sợ chỉ là một xảy ra trên mặt nổi chính là nhân vật, thậm chí trước mắt Đông Phương Giáo Chủ cũng là như vậy. Đây hết thảy đều ở đây vi tạo phản hai chữ phục vụ. Trong đầu không ngừng lóe ra suy đoán của mình, thêu hoa đạo tặc án tử càng liên tiếp không ngừng nghiền nát dung hợp, tiền tài, tạo phản… Cuối mấy thứ này đều như ngừng lại một chỗ.

“Thái Bình Vương phủ!”

Ngẩng đầu.

Cô gái nét mặt xẹt qua nhất vẻ kinh ngạc, hiển nhiên nàng không ngờ rằng người nam nhân trước mắt này sẽ là như thế này một người thông minh, so với nàng trong tưởng tượng còn muốn thông minh. Không hổ là cẩm y vệ Thiên hộ. Chỉ bằng vào tự mình đến đây sát nhân, kết hợp với trong lòng mình suy đoán, đã đem chân tướng suy đoán đi ra đại khái.

“Thông minh!”

Thổ khí như lan. Nữ tử mặt mày trung cũng biểu diễn ra một tia tán thán, chỉ là trong miệng nói lại có một loại không rõ sầu bi, nói: “Chỉ tiếc… Bản tọa càng phát không thể lưu ngươi.” Này thanh sầu bi, cũng không biết là đối với Cố Trường Phong sầu bi, hay là đối với những thứ khác buồn oán.

“Cho nên a…” Cố Trường Phong nghe vậy nở nụ cười, trên mặt tận là một loại hài lòng thần sắc, há mồm cười to nói: “Ở nhìn thấy giáo chủ tới đây phía sau. Ta sẽ không có dự định sống đi trở về!”

“Đến đây đi!”

“Đông Phương Bất Bại!”

Thoại âm rơi xuống, Cố Trường Phong đã là lần thứ hai xuất thủ. Đối mặt một tự mình không có khả năng chiến thắng địch nhân, với lượng kiếm tư thái tỷ số xuất thủ trước. Hắn yếu với quyết tử tư thái, đánh ra nhất đường sinh cơ, đánh ra lúc này cái này hoàng triều nhất đường

sinh cơ.

Chưởng phong như gió to.

Mang theo cô gái một con tóc đen.

Đối mặt Cố Trường Phong quyết tử vồ đến. Đông Phương Bất Bại không tránh không né, ngọc thủ tiện tay vừa lộn, đó là đón đối phương chính là một chưởng. Nàng vô ích chiêu thức gì, mà là với căn cơ, mạnh mẽ chính diện đánh tan đối phương, để tránh khỏi ngoài ý.

Đơn chưởng giao kích.

Trong không khí nhất thanh muộn hưởng.

Cố Trường Phong sau lưng buồng nhỏ trên tàu dường như tao ngộ một trận bão táp, toàn bộ nổ tung trở mình cuốn tới, ngay sau đó quay chung quanh chiến thuyền bốn phía còn lại là tại đây tứ tiết ra kình khí oanh kích dưới tạc nổi lên một vòng lãng thủy.

Bành!

Phía sau lưng quần áo ầm ầm nổ tung, lộ ra một dấu bàn tay.

Khóe miệng máu tươi phun ra.

Cuồng loạn kình khí hướng bốn phương tám hướng phi trào đi. Liên đới Cố Trường Phong người vừa ngã ra ngoài, đánh vào thân thuyền.

Một chưởng này dưới, Cố Trường Phong đã nhận thấy được kinh mạch trong cơ thể mình cơ hồ là nát hết.

“A!”

Ngửa mặt lên trời một tiếng thê lương gào thét. Tùy tay cầm lên bị tự mình đụng vào ở bên cạnh đúc bằng thiết hồng y đại pháo, toàn bộ bế lên, đem pháo khẩu hướng đối phương, đồng thời dùng chân khí kích phát Hỏa Tinh châm ngòi lửa, hắn cánh là chuẩn bị với hỏa khí mạnh mẽ đánh chết đối phương.

“Đông Phương Bất Bại a!”

—— ầm!

Kèm theo chợt lóe lên hỏa hoa, cường đại quán tính làm cho Cố Trường Phong đạp vỡ boong thuyền. Người càng không ngừng hướng lui về phía sau lại, mà chính diện đối mặt với hồng y đại pháo Đông Phương Bất Bại vẫn là không có chút nào né tránh. Ở hồng y đại pháo kích phát một sát na kia, nàng động thủ. Ngọc thủ khẽ giơ lên, dường như phát ngày mùa hè trong làm cho người ta chán ghét muỗi thông thường, trực tiếp một cái tát hướng trước mặt vỗ ra.

Chỉ nghe phịch một tiếng hưởng, Đông Phương Bất Bại thân hình dừng lại một chút, sau đó lần thứ hai tiến lên trước.

Mà ở bên cạnh, còn lại là một tiếng vang thật lớn, vụn gỗ tứ bay loạn vũ trung, cột cờ trực tiếp từ đó gián đoạn nứt ra, toàn bộ cánh buồm hướng bên cạnh ngã xuống.

Ở cột cờ gãy chỗ còn lại là tương khảm trứ một viên quả cầu sắt.

Mặt trên thình lình hiện lên năm đạo dấu tay.

“! ! !”

Không chờ Cố Trường Phong tới kịp khiếp sợ, chỉ thấy Đông Phương Bất Bại thân hình dường như hồng vụ, thân hình đổi vị, trực tiếp liền đi tới trước người của hắn. Ngọc thủ song chưởng đẩy lên, còn lại nghe được đó là cốt cách nát hết âm hưởng. Đau đớn kịch liệt, làm cho Cố Trường Phong không nhịn được rên ra, nhưng vẫn không buông ra ôm hồng y đại pháo hai tay của. Đồng thời, chỉ nghe cô gái trước mắt nói rằng: “Họ Cố tên Trường Phong sao? Cố Trường Phong, ta nhớ kỹ tên của ngươi!”

Ngôn ngữ đình chỉ.

Ngang đầu Cố Trường Phong thấy là một con mở ra nhỏ và dài ngọc chưởng, trực tiếp trùm lên đỉnh đầu của mình.

“Đáng tiếc nhất một người thông minh.”

Đây là Cố Trường Phong nghe được câu nói sau cùng, lập tức cả người đã lâm vào vĩnh cửu trong bóng tối.

Xuy!

Vỡ vang lên trung, đỉnh đầu mũ cánh chuồn tại đây

chích ngọc thủ dưới tứ tán mà nứt ra, nguyên bản bó buộc tốt tóc dài cũng là tán loạn ra, tiên huyết tự ót không ngừng chảy xuống, rất nhanh liền đem cả người nhuộm thành đỏ bừng.

Nữ tử nhìn trước mắt cái này vẫn là trợn tròn mắt nam tử hồi lâu, ngọc vươn tay ra đang vì đối phương đem hai mắt khép lại phía sau, nàng lúc này mới đem Cố Trường Phong ôm hồng y đại pháo hai tay của đẩy ra, nhìn tiềm tàng ở trong lòng bàn tay hai người chữ bằng máu —— thái bình.

“Thái bình…”

“Cái này thiên hạ, cái này giang hồ, cho tới bây giờ thì không phải là thái bình!” Nói xong, ngọc thủ đem hai người chữ bằng máu phất một cái mà qua, đem biến thành hai luồng màu đỏ vết máu phía sau, người còn lại là xoay người ly khai, việt ra đã bắt đầu lật nghiêng chiến thuyền, đạp sóng đi.

Bởi vì thủy sư cái khác chiến thuyền đã ở chạy tới trên đường.

Kinh thành.

Duyệt Lai khách sạn.

Nhạc Duyên vẫn là dựa vào cửa sổ, nhìn bên ngoài đã xem quen tràng cảnh.

Ở phía sau hắn, Thương Tú Tuần còn lại là đứng an tĩnh, nàng vẫn đang đợi Nhạc Duyên cho đáp án, tự

ngày đó thấy phó quỷ dị bức họa phía sau, nội tâm suy đoán đã ở cuồn cuộn, nàng muốn biết đến tột cùng là nguyên nhân gì, muốn biết cái vấn đề đích thực chính đáp án.

Vì sao Diệp Cô Thành cùng hắn Nhạc Duyên đều có thể thiên ngoại phi tiên.

Hồi lâu.

Nhạc Duyên thẳng đến trong tay nước trà đã khoái lạnh thời gian, rốt cục lên tiếng.

“Tú Tuần, ngươi còn nhớ rõ thiên cổ dị bảo —— Hoà Thị Bích sao?”

“Ừ?”

“Bởi vì Hoà Thị Bích, chính là đáp án!”

Chương 44 : Chủng đạo thu ma chủng ma thu đạo (thượng)

“Cảm giác làm sao?”

Một thân trong cung thái giám trang phục, mặt trắng không râu nam tử đang ở nghiêng người đứng đợi, nhìn trước mắt này một thân bạch y trang phục nam tử thương thế trên người. Bởi dựa vào gần, cẩm y thái giám đều có thể đủ ngửi được mơ hồ mùi hôi thối, mặc dù là trong phòng bày đầy hoa tươi, càng đốt hương thơm mát, vẫn đang không thể hoàn toàn che giấu phần này mùi thúi.

“Đã chết lặng!”

Đối với thái giám câu hỏi, ngồi ngay ngắn ở trên ghế bạch y nam tử nét mặt toát ra một tia sáp nhiên.

Này xuất từ Khổng Tước Linh ám khí, quả thật là thiên hạ vô song.

Càng làm cho người ta không nói được lời nào là ám khí lên còn có Đường Môn độc môn độc dược.

Với hắn lúc này kiếm pháp là không thể hoàn toàn ngăn chặn, nhất là Đường Thiên Nghi mục tiêu đúng là mình thời gian. Trầm ngâm một hồi, bạch y nhân lúc này mới ngẩng đầu phòng nghỉ đang lúc chính giữa ngồi ngay

thẳng bạch y nhân nhìn lại, mở miệng nói: “Thành chủ, ta đoán chừng chống đỡ không được thời gian quá lâu.”

Hai bên trái phải.

Ngồi ngay ngắn bạch y nhân dáng dấp cùng với tướng mạo đúng là giống hắn như đúc, hai người đứng ở cùng trong một cái phòng thì phảng phất giống như là song sinh tử.

“Nếu là không có đoán sai, bắn bị thương của ngươi ám khí xác nhận nghe đồn giữa Khổng Tước Linh!”

Diệp Cô Thành trầm tư một chút, nói ra trong lòng suy đoán, “Nói cách khác, vậy ám khí với thân thủ của ngươi không phải là kết quả như vậy.” Nói đến đây, Diệp Cô Thành xoay người, ánh mắt rơi vào trước mặt cái này lớn lên cùng tự mình giống nhau như đúc người trên người, tiếp tục nói: “Coi như là ta thế thân, ngươi ở đây võ công ở thiên hạ này đang lúc coi như là cao thủ hàng đầu, kết quả như vậy thứ nhất là ngươi khinh thường. Thứ hai còn lại là Khổng Tước Linh uy lực danh bất hư truyền.”

Trong lời nói không có bất kỳ trách cứ, Diệp Cô Thành cứ như vậy bình thản nói một phần bình thản sự thực.

“Đúng vậy, đây là thuộc hạ thất trách.”

Thế thân nghe vậy không khỏi sáp nhiên cười. Đối phương không có trách cứ với hắn mà nói tài xem như là lớn nhất trách cứ. Nhất là coi như Bạch Vân Thành Chủ âm thầm thế thân, hắn hết sức rõ ràng tự mình lúc

này tình cảnh là hắn nào đó ý nghĩa là do sơ suất và khinh thường.

Từ xưa đến nay.

Thân ở vị trí trọng yếu, nhất là đang tiến hành nào đó đại sự thời gian, rất nhiều mọi người sẽ cho mình bị một vài bất đồng thế thân. Mà Diệp Cô Thành đồng dạng cũng là. Đương nhiên, hắn chuẩn bị thế thân tịnh không phải là bởi vì an toàn của mình, mà là bởi vì có chút thời gian cần thế thân tới che lấp tai mắt.

Tự nhiên cũng có tự tin đến cực điểm người, không hãi sợ những thứ này.

Kỳ thực ngoại trừ Diệp Cô Thành bản thân ngoại. Không có ai biết đang vào kinh người không chỉ hắn một, mà là hắn cùng với thế thân hai người. Đem tự mình hóa thành một sáng một tối. Đây không thể nghi ngờ là nhất kiện cực kỳ cao siêu cách làm.

Quay đầu.

Diệp Cô Thành tầm mắt rơi vào đứng ở một bên thần tình có chút khẩn trương cẩm y thái giám trên người, dò hỏi: “Công công, chẳng biết có thể có biện pháp có thể giải độc này?”

“…” Cẩm y thái giám cái trán chẳng biết lúc nào đã thấm đầy mồ hôi lạnh, kỳ thực khi hắn ứng với Vương tổng quản bước vào gian phòng này. Nhìn thấy hai người giống nhau như đúc người thời gian, nội tâm của hắn đã đang sợ, thân là trong hoàng cung người, chuyện như

vậy hắn nghe nói qua nhiều lắm. Thế nhưng hắn trăm triệu không ngờ rằng tự mình sẽ đi vào trong đó.

Bởi vì hắn hết sức rõ ràng có chút bí mật, đó là sẽ thôn phệ nhân mạng.

Thế nhưng đối mặt trong phòng hai cái này dường như băng sơn vậy nam tử, cẩm y thái giám nhưng cũng không dám có chút dừng lại và giấu diếm, cái loại này áp lực thậm chí so với nhìn thấy hiện nay thánh thượng thời gian càng làm cho người nghĩ kinh khủng. Phía sau lưng y phục đã sớm ướt đẫm, nuốt nước miếng một cái, cẩm y thái giám lúc này mới thấp giọng nói rằng: “Độc này… Quá mức hiếm thấy. Ta cần thời gian.”

“Thời gian?”

Ánh mắt không có biến hóa chút nào, nhưng rơi vào thái giám trên người của lại làm cho cả người hắn không tự chủ được run rẩy, nhất là Diệp Cô Thành trong miệng lạnh dường như sương vậy giọng nói. Càng làm cho cẩm y thái giám đại khí cũng không dám đoán một tiếng.

“Đúng vậy!” Cẩm y thái giám cúi đầu, sinh ý khá tiểu, nếu không phải trong phòng hai người đều là cao thủ, chỉ sợ ngay cả lời hắn nói là cái gì cũng không dễ dàng nghe rõ ràng như vậy. Trong phòng lần thứ hai lâm vào an tĩnh, cẩm y thái giám biết đối phương đang đợi đáp án của mình, thận trọng lau trán một cái mồ hôi lạnh. Lúc này mới rất cung kính nói rằng: “Nửa tháng, ta tài năng cho ra giải dược.”

Đường Môn độc môn độc dược. Mặc dù là đại nội người

vừa cũng không đủ nắm chặt.

Trừ phi là đã từng đã biết người, đồng thời ở y lý trên có mình tạo nghệ ngạo thế thiên kiêu.

Nửa tháng…

Diệp Cô Thành cùng mình thế thân hai người đối diện.

Một lát.

“Giao cho ngươi!”

Diệp Cô Thành để lại bội kiếm của mình, đứng dậy rời khỏi phòng, trong phòng liền chỉ còn lại có thế thân cùng cẩm y thái giám hai người.

Mười lăm ngày, bạch y nam tử trên mặt không khỏi hiện ra mỉm cười, với tình huống của hắn mười lăm ngày sau, độc đã sớm vào cốt tủy, mặc dù là thần tiên tới cũng vô pháp cứu. Lúc này, dù cho hắn dùng công lực áp chế, nhưng độc đã đều nhanh xâm nhập phế phủ.

Độc này, mạnh để cho người ta ngoài ý muốn.

Nửa tháng, là hắn cuối có thể kiên trì thời gian.

Chủ nhân của mình Bạch Vân Thành Chủ là một tuyệt đỉnh cao thủ, nhưng đây chẳng qua là kiếm pháp cùng trí tuệ lên, y dược lên nhưng cũng không am hiểu.

Tự giữa Khổng Tước Linh kịch độc vào cơ thể một khắc kia trở đi, hắn liền biết mình kết cục đã quyết định.

“Ngươi không có nói thật đi?”

Tầm mắt ở nơm nớp lo sợ cẩm y thái giám trên người đảo qua, bạch y nam tử cười nói: “Ta loại tình huống này nếu là ở trúng độc một khắc kia có thuốc có thể giải, như vậy còn có cứu… Mà hôm nay, bây giờ ta chỉ sợ đã là không phải thuốc và kim châm cứu có thể cứu.”

“Mười lăm ngày, đó là của ta tử kỳ.”

“Chỉ bằng vào mạch tượng, liền có thể suy đoán ra ta tử kỳ, công công y thuật thực lợi hại, chỉ sợ trong cung ngự y cũng không gì hơn cái này.”

Trong lời nói có khi là tán thán, mà đối mặt sinh tử, bạch y nam tử càng bình thản như một đầm nước sâu. Phải biết rằng, có thể không phải là người nào cũng có thể trở thành vi Bạch Vân Thành Chủ thế thân, trở thành cái bóng. Có thể trở thành là Bạch Vân Thành Chủ thế thân người đồng dạng không đơn giản.

Tâm tính.

Võ công.

Còn có trí khôn.

Nói đến đây, bạch y nam tử giọng nói dừng lại một chút, lúc này mới tiếp tục nói: “Công công nghĩ đến cùng Vương tổng quản có mâu thuẫn đi? Ngươi tự tin.”

“Ừ? ! ! !”

Cẩm y thái giám nghe vậy ngẩn ra. Lập tức sắc mặt đại biến, thân hình lập tức xoay người phòng nghỉ môn chạy đi, chẳng qua là khi hắn mới vừa bán ra bước tiến thời gian. Liền gặp trước mắt một đạo lệ mang hiện lên, dường như thiểm điện tự thân phía sau sấm sét ra.

Một đóa đẹp đẻ huyết hoa tự giữa không trung hạ xuống, rơi trên mặt đất tạo thành một bãi đỏ sẫm.

Leng keng trong tiếng, trường kiếm vào vỏ. Trong phòng, còn lại là giữ lại một mình hắn nhìn trên mặt đất một bãi vết máu lẩm bẩm.

“Thành chủ cần bế quan.”

“Như vậy chuyện kế tiếp chỉ có thể giao để ta làm tối tà cao thủ.”

“Nửa tháng, tuy nói thời gian có chút cấp, nhưng cũng chỉ có thể như vậy.”

Hồi lâu.

Cửa phòng mở ra.

Mang theo một thân đặc hơn mùi hoa Bạch Vân Thành Chủ tự trong phòng bước ra.

Hắn lúc này đây đi ra ngoài. Là đi gặp người. Gặp một truyền tin tức đến nơi đây, vừa đến kinh thành không lâu sau người.

…

Sắc mặt vẫn đang có chút uể oải. Còn hơn hôm qua tới lại tốt nhiều lắm.

Tôn Tú Thanh có chút ngượng ngùng nhìn ngồi ngay ngắn ở trước người mình bạch y nam tử, cả người có chút đoán đoán.

“Cảm giác làm sao?”

Tây Môn Xuy Tuyết nói từ trước đến nay không nhiều lắm, bốn chữ đã thể hiện nội tâm.

Cùng Diệp Cô Thành đồng dạng câu hỏi, thế nhưng kết quả lại là tương phản.

Bởi vì Hoa Mãn Lâu trước đây xem như là đã biết Đường Môn độc môn độc dược. Hơn nữa Giang Nam Hoa gia cùng Thục trung Đường Môn cũng có lui tới. Tôn Tú Thanh tại đây một phần may mắn dưới kiếm trở về một cái mạng, cũng để cho Tây Môn Xuy Tuyết thiếu một phần nhân tình. Không thể không nói, Tôn Tú Thanh đem phái Nga Mi lập phái tổ sư truyền thừa xuống ưu điểm thừa kế không ít.

Nói rất hay chung quy không bằng làm tốt.

Chỉ là đáng tiếc là võ công của nàng kém nhiều, nếu là có trứ đầy đủ võ công, như vậy nhất định là vang danh thiên hạ nữ hiệp.

“Tốt hơn nhiều.”

Tiếp nhận Tây Môn Xuy Tuyết chén canh, Tôn Tú Thanh ý bảo mình đã có thể tự mình giải quyết.

Một hoa cúc khuê nữ làm cho một người nam nhân hầu hạ, điều này làm cho Tôn Tú Thanh căn bản không cách nào buông ra. Đồng dạng, Tây Môn Xuy Tuyết cũng không có tiếp tục nữa tâm tư, thật giống như vừa đoan khởi chén canh động tác chẳng qua là phải thứ này đưa tới Tôn Tú Thanh tay của giữa như nhau.

"…" Nhìn động tác của đối phương. Tôn Tú Thanh khóe miệng không khỏi kéo kéo, cái này khuôn mặt lạnh lùng nam nhân… Thực tại làm cho Tôn Tú Thanh có chút hết chỗ nói rồi.

Câu ca dao nói.

Nghe danh không bằng gặp mặt.

Giang hồ nghe đồn giữa Vạn Mai Sơn Trang trang chủ và trước mắt Tây Môn Xuy Tuyết, làm cho Tôn Tú Thanh nghĩ có chút chênh lệch.

Bất quá nàng có thể khẳng định là trước mắt người đàn ông này hết sức xuất sắc.

Tựa hồ… Sư phó của mình Độc Cô Nhất Hạc. Cũng so ra kém trước mắt cái này bạch y nam tử.

Tương tương đối, Lục Tiểu Phụng bại hoại làm cho Tôn Tú Thanh nghĩ có chút ngả ngớn, mà Hoa Mãn Lâu hoàn mỹ còn lại là để cho nàng nghĩ có chút mờ ảo, mà

cái này băng lãnh nam nhân lại là có thêm một loại khác lực hấp dẫn. Tựu như cùng đối phương sơn trang tên như nhau, đó là một loại tuyết trung hoa mai cao ngạo cùng hàn lãnh, đoạt người tai mắt.

“Tôn cô nương đã không chuyện gì. Chỉ cần tĩnh dưỡng một đoạn thời gian có thể.” Tọa ở một bên chính là Hoa Mãn Lâu, cái này hoàn mỹ người mù đối với Tôn Tú Thanh đích tình huống làm xác định. Bất quá ở nội tâm của hắn. Cũng là nghĩ có chút buồn cười.

Một võ công không được tốt lắm thiếu nữ, cứu kiếm pháp đứng đầu Tây Môn Xuy Tuyết.

Suy nghĩ một chút này cũng có chút sung sướng.

Bất quá Hoa Mãn Lâu có một cảm giác, đó chính là Tây Môn Xuy Tuyết đối với cái này tên là Tôn Tú Thanh thiếu nữ thái độ có chút bất đồng. Ngược lại thì Lục Tiểu Phụng thời khắc này trạng thái làm cho hắn có chút lưu ý. Cái này bại hoại người dĩ nhiên trên đường cắt đứt vốn là cách bố trí.

Hắn cũng muốn bế quan, nỗ lực tu luyện võ công.

Bởi vì Lục Tiểu Phụng nghĩ chính hắn Linh Tê Nhất Chỉ cũng không thể tiếp được hết thảy vũ khí.

Thí dụ như Khổng Tước Linh.

Lục Tiểu Phụng loại trạng thái này làm cho Hoa Mãn Lâu trong lòng rất là lo lắng, hắn biết người này rốt cục vẫn phải che giấu rất nhiều thứ.

Mà lúc này, ở Duyệt Lai khách sạn còn lại là mặt khác một bức tràng diện.

“Hoà Thị Bích?”

Thương Tú Tuần không khỏi kinh ngạc không hiểu.

Đây coi như là cái gì đáp án?

Hoà Thị Bích trước đây không phải là ở tĩnh niệm thiện viện nơi nào, mấy phương tranh đoạt giữa bị Sư Phi Huyên một kiếm chém toái, hủy hoại chỉ trong chốc lát sao? Lúc này trên người của nàng, cũng còn tùy thân mang theo một khối không nhỏ mảnh nhỏ tới. Trừ lần đó ra, Thương Tú Tuần nhưng thật ra biết Hoà Thị Bích có một loại kỳ quỷ dị năng, võ công càng cao bị ảnh hưởng lại càng lớn.

Lẽ nào…

Trước đây trận chiến ấy, để lại cái gì di chứng phải không?

Xoay người Nhạc Duyên đón Thương Tú Tuần trong con ngươi nghi hoặc, tất nhiên là đoán đối phương suy nghĩ trong lòng.

Đúng vậy.

Hoà Thị Bích mới đầu, liền mang đến ảnh hưởng.

Tà đế xá lợi còn lại là phần cuối.

Nhưng xác thực nói đây chỉ là lời dẫn, mà kết hợp tà đế xá lợi trong mấy trăm năm công lực, hơn nữa phật đạo ma tam giáo cao thủ hàng đầu cộng kích, đủ để tạo thành không cách nào tưởng tượng hậu quả. Nhạc Duyên ở lúc đó trong bảo khố đánh một trận tuy nói lấy được thắng lợi cuối cùng, nhưng là cho tự thân mang đến vô cùng phiền phức.

Có lẽ nói ở một kích kia dưới, ở vô số trùng hợp dưới, phật đạo ma tam giáo cao thủ cộng kích, kết hợp để cho người ta khiếp sợ lực lượng, cộng chiến giữa cho Nhạc Duyên mang đến cực kỳ thảm trọng thương thế.

Không chỉ có là trên thân thể, hơn nữa còn có những phương diện khác.

Bởi vì Nhạc Duyên linh hồn của hắn đã không phải là hoàn chỉnh. Mà giải quyết vấn đề này, đối với Nhạc Duyên mà nói cũng tìm được một điều kiện tốt nhất biện pháp.

Đó chính là đạo tâm chủng ma.

Chương 45 : Chủng đạo thu ma chủng ma thu đạo (hạ)

Địch nhân.

Bằng hữu.

Đối với một người mà nói, hiểu rõ nhất người của ngươi là địch nhân của ngươi, nhưng ngươi địch nhân lớn nhất còn lại là tự mình. Thế nhưng khi hai người này hợp hai làm một thời gian, ngoài lực ảnh hưởng tuyệt đối không phải là chỉ một chi chọn có thể sánh ngang. Nếu nói là mới vừa lúc mới bắt đầu Nhạc Duyên còn có sở vô cùng kinh ngạc, nhưng theo tiếp xúc lúc, phần này vô cùng kinh ngạc còn lại là dần dần trở nên thành ngoài ý muốn cùng bừng tỉnh.

Một người không có khả năng tự dưng dựng chuyện, phải nỗ lực tương ứng cái giá.

Mượn võ công mà nói, hắn lần đầu tiên tiến nhập thần điêu thời gian, đến tột cùng là phó xảy ra điều gì cái giá? Chỉ là kinh thư làm cái giá sao?

Nếu trước khi nói đi tới thế giới này, Nhạc Duyên chỉ là cho rằng đó là thông thường tình huống mà thôi, thậm chí tự thân cũng làm tương ứng chuẩn bị, nhưng đã trải qua nhiều như vậy, nhất là ở thế giới này nhìn thấy Lục Tiểu Phụng cùng Diệp Cô Thành một khắc kia, Nhạc

Duyên lúc này mới phát hiện sự tình xa xa không phải là hắn trước đây cho rằng đơn giản như vậy.

Mấy ngày qua, Nhạc Duyên hầu như cứ như vậy an tĩnh sống ở kinh thành Duyệt Lai khách sạn, không có cùng dĩ vãng như vậy hành tẩu giang hồ, mặc dù là thi triển một ít kế hoạch, vừa là làm một loại quân sư dạng cách làm, ngốc tại chỗ, tiến hành điều khiển từ xa chỉ huy.

Càng nhiều hơn thời gian, hắn vẫn đang suy tư.

Suy tư nguyên nhân trong đó, suy tư chân chính nguyên do.

Ngấm ngầm.

Tiểu mỹ nhân tràng chủ Thương Tú Tuần yểu điệu mà đứng, lẳng lặng nhìn trước mắt người đàn ông này.

Nàng mừng rỡ.

Nàng cũng bất đắc dĩ.

Mừng rỡ là đúng phương chung quy không có lừa gạt mình, nói ra một bộ phận chân tướng, nhưng bất đắc dĩ là nàng hiểu rõ còn là quá ít, người đàn ông này vẫn đang dường như mây trắng mờ ảo. Hãy nhìn cũng không có thể đẽo gọt. Hồi tưởng qua lại, Thương Tú Tuần trên mặt của cũng không khỏi hiện ra một tia cay đắng.

Trước mắt cái này không hãi sợ thiên hạ bất luận kẻ nào nam tử, vào giờ khắc này rốt cục gặp hắn địch nhân lớn

nhất. Nhưng Thương Tú Tuần nhưng không biết tự mình nên đi giúp ai? Mà ở Thương Tú Tuần trong nội tâm. Nàng kỳ thực chân chính để ý hay là đang cuối đời Tùy thời kỳ cái kia mờ ảo đạo trưởng. Mà không phải lúc này cái này để cho người ta triệt để nhìn không thấu nam nhân.

Bởi vì là một người ban đầu tâm.

“Ngươi ở đây chờ?”

“Ừ, bọn họ đã ở chờ.”

Giản đoản đối thoại, để cho người ta có chút không nghĩ ra, có thể hai người đều biết lời này giữa ý tứ.

Vì vậy, trong phòng vừa một trận khôn kể trầm mặc.

Một lát.

“Vì sao?”

Tỷ số mở miệng trước còn là Thương Tú Tuần, nàng còn là có chút không rõ. Ở nội tâm của nàng, mặc dù là chân tướng dường như Nhạc Duyên theo như lời. Nhưng mỗi người bọn họ đều có cuộc sống của mình, hoặc hỉ hoặc bi hoặc dũng cảm hoặc tiêu sái. Nhưng Nhạc Duyên đến lại khiến cho sự tình triệt để chệch đường ray.

Thương Tú Tuần không phải là đạo gia người, không phải là Phật môn người, cũng không là ma môn nhân, nàng chỉ là một nữ nhân. Một ở trong hồng trần hành tẩu

nữ tử.

Đạo gia vong tình, Phật môn chém duyên, Ma Môn tuyệt tình.

Thương Tú Tuần đều không phải là.

Cho dù võ công của nàng rất cao, nhưng không có xứng đôi tâm cảnh. Tự thủy chí chung, lòng của nàng cảnh có lẽ có lớn, nhưng nàng còn là cái kia từ Phi Mã Mục Trường đi ra tràng chủ. Không có quá nhiều biến hóa, ngược lại thì nam tử trước mắt biến hóa để cho nàng có chút không nhận ra.

Nhạc Duyên không trả lời Thương Tú Tuần vấn đề, từ đối phương giọng của Nhạc Duyên đã nghe được Thương Tú Tuần tâm tư.

Nhưng điều này làm cho hắn thế nào trả lời?

Bởi vì hắn cũng thật không ngờ tự mình chuẩn bị buộc, kết quả tìm về tới sẽ có phiền toái lớn như vậy.

Gặp Nhạc Duyên bảo trì trầm mặc. Thương Tú Tuần kinh ngạc nhìn bóng lưng của hắn một lát, cũng là khẽ khẽ thở dài một hơi, mở miệng nói: “Vậy các ngươi quyết định địa điểm sao?”

“Ừ.” Gật đầu. Nhạc Duyên ánh mắt xuyên thấu qua cửa sổ, hướng một cái phương hướng nhìn lại, nơi đó là đương kim thiên tử địa phương sở tại —— Tử Cấm thành, “Thiên hạ này, chỉ có một địa phương phù hợp.”

Theo Nhạc Duyên ánh mắt, Thương Tú Tuần vừa nhìn đi.

Lọt vào trong tầm mắt chỗ. Cũng để cho Thương Tú Tuần ngẩn ra.

Lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

Từ phương diện nào đó mà nói, Nhạc Duyên kỳ thực có một tôn quý thân phận. Đó chính là đế sư.

“Được rồi.” Lắc đầu bật cười, Nhạc Duyên xoay người, đi tới Thương Tú Tuần trước mặt của, nhẹ nhàng kéo qua đối phương trắng nõn như ngọc tay của cổ tay, vừa đi vừa nói chuyện: “Không nói cái này, ta bồi ngươi tốt nhất đi một chút đi. Nói, này kinh thành ta cũng rất quen.”

Lần trước là quan nguyệt, lần này lại là chân chánh du lãm.

…

Xuyên Thục.

Nga Mi sơn.

Phái Nga Mi chưởng môn Độc Cô Nhất Hạc một người đứng ở đại đường trong, trên tay còn lại là cầm hai phong thư.

Một phong thơ là đến từ hắn hai đồ đệ Tôn Tú Thanh, một phong thơ còn lại là thư nặc danh, không có bất kỳ

kí tên.

Tương đối, đồ đệ Tôn Tú Thanh gởi thư tuy nói giới thiệu kinh thành thế cục, cùng với Nga Mi đệ tử đối mặt tình huống, hơn nữa nàng trải qua sự tình, những thứ này đều chỉ bất quá làm cho Độc Cô Nhất Hạc thoáng để ý một hồi, liền đặt ở đáy lòng không ở để ý tới.

Cái gì Tây Môn Xuy Tuyết, cái gì Diệp Cô Thành, cái gì Lục Tiểu Phụng, hắn đều không muốn đi để ý tới.

Trái lại, Độc Cô Nhất Hạc đối với một phần khác không có kí tên thư nặc danh có lớn hơn hứng thú.

Phong thư này là khiêu khích.

Là ai có cái này tự tin khiêu khích tự mình?

Là Bạch Vân Thành Chủ, còn là Vạn Mai Sơn Trang trang chủ, hay hoặc giả là Lục Tiểu Phụng? Nhưng với Độc Cô Nhất Hạc đối với này tam người trong giang hồ lên nghe đồn, ba người này chỉ sợ cũng không có tâm tư như thế. Lục Tiểu Phụng là một bại hoại người, mà hai người khác hắn mặc dù không có gặp qua kiếm của đối phương, nhưng vừa có thể phát giác đối phương một tia đặc tính.

Hồi lâu.

Độc Cô Nhất Hạc hé miệng cười, ở Nga Mi đệ tử trước mặt bức kia hiền lành cùng nghiêm túc mặt phát sanh biến hóa, trên mặt nổi lên một tia dữ tợn ý.

“Xem ra, ta là phải tự mình đi kinh thành một chuyến.”

Ngoài miệng tự lẩm bẩm, Độc Cô Nhất Hạc đã làm quyết định, đứng dậy, áo bào phi dương giữa ly khai đại đường.

Độc Cô Nhất Hạc quyết định lần thứ hai làm đã ba đào cuộn trào mãnh liệt, giấu diếm nguy cơ kinh thành bình thiêm một phần áp lực.

Kinh thành, vùng ngoại ô.

Kim Cửu Linh cùng Nhị nương hai người dịch dung trang phục, nhìn như thưởng thức phong cảnh, nhưng trên thực tế tâm tư của hai người đều không ở chỗ này. Chỉ bất quá một người trong đó tâm tư phóng ở bên cạnh trên thân nam nhân, mà một người khác còn lại là không biết suy nghĩ cái gì.

“Ừ?”

Ngay hai người dựa vào đứng ở bên bờ, mặc cho trước mắt sông ba đào thời gian, phía sau truyền đến một trận tiếng động lớn tiếng ồn ào, dù cho thanh âm tiểu, nhưng ở Kim Cửu Linh cùng Nhị nương trong lỗ tai nhưng lộ vẻ náo nhiệt.

Quay đầu lại.

Kim Cửu Linh liền nhìn thấy một có tiểu mạch sắc da thịt cô gái tuyệt sắc đang cùng một gã ăn mặc một thân trắng thuần sam nam nhân hành tẩu ở bờ nước.

Nữ tử một thân tử sắc tơ lụa quần áo, với Kim Cửu Linh ánh mắt tất nhiên là nhìn ra được này một thân xa hoa. Mặc dù là đối phương có vô số tiểu thư khuê các tương đối chán ghét tiểu mạch sắc màu da, nhưng ở người nữ nhân này trên người lại là có thêm độc đáo mị lực.

Đẹp.

Thật giống như một trong đêm đen ngây người lâu lắm người, đột nhiên nhìn thấy ánh dương quang.

Kim Cửu Linh thân làm đệ nhất thiên hạ danh bộ, ánh mắt tất nhiên là không nói, huống chi nội tâm của hắn trong còn có một dáng dấp có thể nói nghiêng nước nghiêng thành sư phụ, nhưng khi nhìn đến cái này tiểu mạch sắc màu da nữ nhân thời gian, vẫn đang nhịn không được nội tâm tán thán.

Khuynh nước giai nhân, sờ không gì hơn cái này.

Chỉ bất quá ở Kim Cửu Linh tâm trong, còn là không sánh bằng sư phó của mình.

Khi Kim Cửu Linh ánh mắt từ trên người cô gái na di, chuyển tới bên cạnh trắng thuần sam nam tử trên người thời gian, cũng ngẩn ra. Đối phương không có cùng những thứ khác thư sinh có lẽ phú gia công tử như vậy cầm trong tay quạt lông, thắt lưng treo ngọc bội, mà là thật đơn giản không có gì cả, tựa hồ là trụy nửa treo đều ngại.

Làm như đã nhận ra Kim Cửu Linh ánh mắt, đối phương còn lại là mỉm cười hướng hắn gật đầu, xem như là lên

tiếng chào hỏi.

Hơi sửng sờ, Kim Cửu Linh cũng hướng đối phương trở về một dáng tươi cười.

Song phương cứ như vậy thác thân mà qua.

Một lát.

Đứng ở Kim Cửu Linh bên người Nhị nương lên tiếng.

“Đẹp quá nữ tử, thật kỳ quái nam nhân.”

Vừa thác thân mà qua hai người, cho nàng rất lớn ấn tượng.

Đồng dạng.

Kim Cửu Linh cũng là gật đầu, biểu thị tán thành.

Mà vừa đi qua Nhạc Duyên và Thương Tú Tuần cũng giống như vậy đang nói lời này.

“Vừa hai người kia đã dịch dung.”

“Ồ?” Thương Tú Tuần nghe xong những lời này không khỏi quay đầu lại hướng phía sau nhìn liếc mắt, thấy là Kim Cửu Linh và Nhị nương hai người còn đang thiếu đang nhìn mình bóng lưng của hai người, ánh mắt đụng nhau, Thương Tú Tuần không khỏi sửng sốt, lập tức hé miệng cười, hướng đối phương trở về một nụ cười ấm áp.

Quay đầu lại, Thương Tú Tuần lúc này mới tiếp tục nói: “Dịch dung… Hai người này dịch dung trình độ tàm tạm.” Vừa Thương Tú Tuần không có để ý, hiện tại nhìn kỹ, tất nhiên là nhìn ra trên người đối phương chỗ sơ suất.

Kim Cửu Linh và Nhị nương tất nhiên là không biết hai người dịch dung đã sớm bị người xuyên qua. Trước không nói Nhạc Duyên và Thương Tú Tuần võ công, chỉ cần thì từ kiến thức lên vừa vượt ra khỏi đối phương nhiều lắm.

Thương Tú Tuần có một được xưng đệ nhất thiên hạ toàn tài cha, ngoài kiện thứ nhất tác phẩm hoàn mỹ đó là mặt nạ, sanh sanh đem một người tạo là được hai người. Mà Nhạc Duyên càng tự mình kinh lịch, vừa gặp qua chỉ cần từ kỹ thuật lên có thể nói thành tựu cực cao thuật dịch dung, đó là A Chu.

“Ngô!” Thương Tú Tuần trầm ngâm một chút, đột nói: “Nam tử kia quá mức nhu nhược nhiều, tuy nói che giấu tốt, nhưng trên người có sợi âm trầm yếu ớt.” Ngụ ý, nam tử kia cũng không phải nữ nhân kia thí sinh tốt nhất.

“…”

Nhạc Duyên không có lên tiếng, chỉ là trong nội tâm có chút vô cùng kinh ngạc.

Loại khí chất này, có chút để cho người ta giống như đã từng quen biết.

Chỉ là Nhạc Duyên và Thương Tú Tuần cũng không có

đi để ý tới, không có miệt mài theo đuổi, hôm nay hai người thì một việc, thật tốt du lãm một phen kinh thành.

Một lát.

Ánh mắt thu hồi.

Kim Cửu Linh và Nhị nương hai người liếc nhau, không khỏi cười.

Có thể cùng như vậy kỳ lạ nam nữ thác thân mà qua, đảo coi như là nhất kiện chuyện lý thú.

Đem chuyện mới vừa phát sinh phóng ở sau ót, hai người này liền đang hướng cửa thành phương hướng đi đến. Đối với Kim Cửu Linh mà nói, là kế hoạch tiến hành bước tiếp theo, còn đối với Nhị nương mà nói, lại là có thêm lần thứ hai cùng Hồng Hài Tử dặm cái khác tỷ muội cơ hội gặp mặt.

Đến lúc đó sẽ phát sinh dạng gì sự tình?

Không ai sẽ biết.

Chỉ là…

Kế hoạch đối với mỗi người mà nói, đều không cho phép thất bại.

Đối với những người khác mà nói như vậy.

Đối với Kim Cửu Linh cũng là như vậy.

Ngẩng đầu nhìn liếc mắt trước mắt cửa thành, Kim Cửu Linh nội tâm đã là sát ý tràn ngập.

Ai chống đỡ trứ hắn nã kim bằng bảo tàng, như vậy người đó chính là địch nhân.

Bất kể là nam nhân, còn là nữ nhân…

Chương 46 : Qua lại

Gió mát như bạn, thổi qua quanh thân, tại đây nắng hè chói chang ngày mang đến nhè nhẹ mát mẻ.

Thành thật hòa thượng đã chiếm được tin tức, thủy sư Đề đốc, cẩm y vệ Thiên hộ Cố Trường Phong chết trận ở hắn trên chiến hạm của mình, đây đối với thủy sư và cẩm y vệ mang đến cực lớn ảnh hưởng. Trong lúc nhất thời, hai địa phương này vô cùng khẩn trương.

Trong thời gian thật ngắn, thủy sư giới nghiêm, hơn nữa để cho người ta nghe thấy chi biến sắc cẩm y vệ càng là nghe tiếng bắt tay hành động. Khiến cho phương viên trăm dặm hoàn toàn bị giới nghiêm lên, cơ hồ là từ trong đó đi ngang qua bất luận kẻ nào đều bị kiểm tra.

Ở Cố Trường Phong chết trận, bị Cố Trường Phong cất dấu trứ huyết sắc khôi giáp vừa sau khi mất tích, người của phía trên liền biết chuyện này quá.

“May mắn!”

“Sư đệ bạo lộ ra đuôi rốt cục bị sư phụ thu thập, nghĩ đến sư đệ sẽ an toàn không ít.”

“Thực muốn giết này cản đường quan binh… Ai, nổi lên sát tâm, muốn phạm sát giới!”

Thành thật hòa thượng sáng trưng ót ở ánh mặt trời chiếu rọi xuống chiếu lấp lánh, hai tay tạo thành chữ thập, có chút dáng vóc tiều tụy thì thầm một tiếng ‘A di

đà phật' phía sau, đè xuống trong lòng tức giận phía sau, này lợi dụng khổ hạnh tăng thân phận bình yên vô sự ly khai bị cẩm y vệ và thủy sư giới nghiêm địa phương.

Về phần bị cẩm y vệ và thủy sư nhớ muốn tìm đương sự, lại đã sớm ly khai cái này là chốn thị phi.

Mấy ngày sau.

Định Nam Vương phủ, đột ngột thêm một người.

Không có ai biết người này là làm sao vào, cũng không có ai nhận thấy được, thậm chí ngay cả Định Nam Vương cũng không biết nhà của mình, mình phủ đệ sớm thì không phải là mình hiểu biết như vậy.

“Rượu này…”

Thanh âm của một cô gái ở trong phòng quanh quẩn. Trong giọng nói có một tia nghi hoặc.

“Chính là sư phụ vẫn yêu thích nữ nhi hồng.”

Định Nam Vương thế tử cười ôn nhã như ngọc, có thể nói ở trước mắt cái này hồng y nữ tử trước mặt của, hắn đem tự mình hay nhất điều kiện tốt nhất một mặt đặt ở ở đây.

“Là nữ nhi hồng.” Hồng y nữ tử nghe vậy ngừng đang uống rượu động tác. Đem vò rượu đặt ở tại trước mắt của mình, nhẹ nhàng đung đưa, bên trong truyền ra hàng loạt ào ào âm hưởng. Mắt không chớp nhìn một

lát, hồng y nữ tử ách nhiên thất tiếu, tuyệt mỹ mặt lên xẹt qua một tia cay đắng, “Chung quy không phải là dĩ vãng mùi vị.” Ngôn ngữ hạ xuống, vừa giơ vò rượu bắt đầu uống rượu.

Phóng khoáng uống rượu phương thức. Làm cho không ít rượu đều dọc theo khóe miệng chảy xuống, càng là dính ướt bộ ngực vạt áo.

Đối mặt hồng y nữ tử làm như thế biện pháp. Định Nam Vương thế tử còn lại là cúi đầu, tịnh không nhìn tới.

Lễ một trong tự, ở những phương diện khác có thể đối với hắn mặc kệ dùng, nhưng ở người nữ nhân này trước mặt. Cũng vẫn tồn tại.

Vì vậy, trong mật thất yên tĩnh lại, chỉ có uống rượu thanh âm.

Một lát.

Một vò rượu đã hoàn toàn rơi vào rồi hồng y nữ tử trong bụng.

Mang theo một thân mùi rượu, cũng mang theo vẻ say, hồng y nữ tử dùng một loại men say mông lung ánh mắt của dòm Định Nam Vương thế tử, đột hỏi: “Ngươi nhớ bọn họ sao?”

Này vừa hỏi, làm cho Định Nam Vương thế tử sắc mặt không khỏi ngừng lại.

Lập tức trên mặt của hắn cũng là leo lên một tia cay

đắng.

“Nhớ!”

“Thế nào không nhớ? !”

Định Nam Vương thế tử đôi mắt chẳng biết lúc nào đã thấm đầy nước mắt, chỉ là thân là nam nhi thân, hắn cuối cùng là cố kiềm nén lại phần này đau đớn. Chích là dùng có vẻ trầm thấp giọng nói nói rằng: “Ta có thể làm cái gì? Ta ngay cả người nọ là ai cũng không biết, những năm gần đây vừa chỉ có thể ở mình trong mật thất cho bọn hắn dâng một nén nhang. Thậm chí, ngay cả tế bái cơ hội cũng không có.”

Ánh mắt na di.

Hồng y nữ tử ánh mắt của cũng dừng ở trưng bày ở ngay chính giữa trên linh bài.

Nơi nào tồn tại bốn người linh bài. Rõ ràng là Nhạc Bất Quần, Ninh Trung Tắc, Lệnh Hồ Xung và Nhạc Linh San bài vị.

Ở bốn người linh vị trước mặt của, còn lại là cắm vô số còn sót lại nén nhang, mà lúc này nơi nào vẫn tồn tại ba cây đang thiêu đốt trứ hương. Mà ở này tứ tọa linh bài hữu biên, còn lại là đặt bày đặt một khối khác linh bài. Khối này trên linh bài mặt còn lại là viết trứ Lâm Bình Chi tục danh.

Vài chục năm trước đánh một trận,sinh ra kết quả xa xa không phải là người thường nghĩ đơn giản như vậy.

Nhật Nguyệt thần giáo vì sao thương xúc khởi sự, ngoài nguyên nhân căn bản liền là vì vậy sự tình.

Không ai ngờ tới ở dưới tình huống đó. Toàn bộ trong chốn giang hồ vẫn còn có một đạo độc thủ, ở thời khắc mấu chốt đưa cho một kích trí mạng. Không chỉ có là bọn họ năm người mất đi tính mệnh. Ngũ nhạc phái vì vậy chưa gượng dậy nổi, ngay cả thân là Nhật Nguyệt thần giáo giáo chủ Đông Phương Bất Bại cũng tao thụ bị thương nặng.

Nếu như không phải là nàng nắm giữ Thiên diện chi thuật, có xem như là xuất thần nhập hóa dịch dung năng lực, chỉ sợ ở lúc đó nàng cũng trốn không thoát.

Quay về nghĩ tới đây, một trí mạng mà lại sát ý lạnh như băng nhất thời ở trong phòng tràn ngập, sát ý dường như căn căn ngân châm đâm thẳng Định Nam Vương thế tử bạo lộ ở bên ngoài da thịt, chỉ một thoáng trên da hiện ra vô số gai ốc, phập phồng bất định.

Đánh một trận dưới, tuy nói Nhật Nguyệt thần giáo cùng Ngũ nhạc phái đều bị thương nặng, nhưng hồng y nữ tử cuối cùng là bảo vệ hai người con trai.

Đúng vậy.

Hai người con trai.

Một là đã sớm tống nhập Định Nam vương phủ, trở thành thế tử, một người còn lại là bị Nhạc Bất Quần thay thành làm cháu mình, cũng là Lệnh Hồ Xung cùng Nhạc

Linh San con nuôi. Chính xác nói là nàng bảo vệ thế tử, mà Lâm Bình Chi cứu một người.

Về phần cái giá là Lâm Bình Chi cái này nàng trên danh nghĩa thay mặt thầy dạy dỗ sư đệ đã chết.

Với một người anh hùng danh nghĩa.

Mà này hai người con trai, còn lại là bị nàng thu làm đồ đệ.

Những năm gần đây, nàng cũng cẩn thận suy tư qua, phát hiện đối phương nhằm vào cũng không phải đối với bọn họ mà đến, xác thực nói đây chỉ là vạ lây cá trong chậu, nhân gia mục tiêu chân chính chỉ có một người.

Đó chính là Nhạc Duyên.

Điều này làm cho hồng y nữ tử rất khó tưởng tượng một người là có thêm làm sao oán hận, có thể ẩn dấu thời gian lâu như vậy, tốn hao lớn như vậy cái giá thì làm đối phó Nhạc Duyên, hơn nữa chọn lựa là một loại trảm thảo trừ căn cách làm.

Kể cả có liên quan tổ chức nhân viên đều trở thành dính dáng đối tượng.

Chỉ là đối phương lá gan còn chưa tới bao thiên nông nỗi, bước này chỉ là nhằm vào Nhật Nguyệt thần giáo và Ngũ nhạc phái. Bởi không đạt được trong tưởng tượng mục đích, đối phương lần thứ hai tiềm dấu đi.

“Ngươi cái gì đều không cần làm.”

“Mặc dù là phụ mẫu chi thù bất cộng đái thiên. Nhưng lúc này với của ngươi tiêu chuẩn còn chưa đủ tư cách, ngươi bây giờ mục tiêu chỉ có một.”

Đã nhận ra Định Nam Vương thế tử nội tâm khổ sở, điều này làm cho hồng y nữ tử sắc mặt nghiêm túc phân phó nói: “Chuyện còn lại giao cho ta!”

“…”

Định Nam Vương thế tử không nói gì. Chỉ là nắm chặc song quyền lên gân xanh nổi lên, bởi vậy có thể thấy được nội tâm của hắn.

Hồi lâu.

Thế tử thở ra một hơi dài, lần thứ hai khôi phục ôn văn nhĩ nhã tư thái, từ trên mặt và trong con ngươi đều đã nhìn không thấy tình cảnh mới vừa rồi, tựa hồ mới vừa người là một người khác.

Thấy vậy hồng y nữ tử trong mắt lóe lên vẻ hài lòng.

Thân là thế tử, ngược lại cũng không phụ thân phận.

Bất đồng Chu gia những thứ khác cây cỏ Bao thế tử, Định Nam Vương thế tử ngược lại cũng không phụ của nàng chờ mong. Tuy nói cách thái sơn băng vu trước còn có chênh lệch. Nhưng ly hỉ nộ không hiện ra sắc lại đã không xa. Thân là một hoàng đế, điểm này là phải làm được.

“Lúc này đây vi sư tới nơi này. Là vì nói cho ngươi biết Cố Trường Phong đã giải quyết rồi, ta đã thay các ngươi thu thập bỏ sót chỗ.”

“Còn có tự phụ là một loại khuyết điểm.”

Nói đến đây, hồng y nữ tử giọng của dừng lại một chút, sau đó đem vò rượu đặt ở một bên. Đứng dậy, người còn lại là đứng ở này linh bài trước mặt của, tay cầm lên hương bắt đầu điểm lên, đồng thời nói rằng: “Của ngươi tuổi tác đã không nhỏ, là nên lo lắng nhân sinh đại sự.”

“Cũng không thể để cho bọn họ dưới đất lo lắng đi!”

“Nhạc gia, ở ngươi ở đây cũng chỉ dư một mình ngươi. Này không như sư huynh ngươi, hắn là nuôi con, hơn nữa trước đây tiểu sư đệ ở cứu hắn lúc, tuy nói bảo vệ tính mệnh, nhưng là hắn bị thương, bị thương thận.”

“Nên là lúc lấy một cái thế tử phi.”

Đem hương tốt nhất phía sau, hồng y nữ tử kinh ngạc liếc nhìn trước những thứ này linh bài một lát. Lúc này mới quay đầu lại nhìn Định Nam vương thế tử, vừa cười vừa nói: “Ồ? Xem ngươi bộ dáng này, là có người trong lòng đâu? Nói cho ta biết, vi sư thay ngươi làm chủ.”

“Chẳng lẽ ngươi chờ hậu cung ba nghìn mỹ nhân?”

“Ách…”

Thế tử nghe vậy không khỏi sửng sốt, sắc mặt có chút đỏ lên, nhìn phía hồng y nữ tử ánh mắt có chút lòe lòe

tránh một chút.

Định Nam Vương thế tử lúc này mới ra nói rằng: “Không. Hiện tại ta không có tâm tình lo lắng cái này. Nếu là thất bại… Đối với hậu nhân mà nói không thể nghi ngờ là món tai nạn.”

“…” Hồng y nữ tử không có lên tiếng, đối phương vừa né tránh ánh mắt của nàng hoàn toàn xem ở tại trong mắt. Nghe nữa đối phương lời này. Hồng y nữ tử ở trong lòng thở dài một hơi, vậy cũng là là nhất mạch tương thừa sao? Chỉ là lúc này hoàn hảo, tự tống tới nay, chu để ý học thịnh hành, khiến cho giang hồ cũng không có dĩ vãng không chút kiêng kỵ.

“Chính ngươi nhìn làm đi!”

Quay đầu lại nhìn thoáng qua này linh bài, hồng y nữ tử đẩy cửa đi ra ngoài, “Chuyện kế tiếp nên đi giải quyết.” Nói xong, người đã giống như một đoàn mây đỏ tiêu thất ở tại cửa mật thất, chờ Định Nam Vương thế tử quay đầu lại nhìn sang lúc, chỉ là thấy được lau một cái hồng sắc thân ảnh tiêu thất ở trong tầm mắt.

Nhìn giáo chủ rời đi bóng lưng, thế tử ngơ ngác xem xét một lát, người cũng lập tức ly khai mật thất, chỉ còn lại có một tiếng thở dài còn sót lại ở bên trong.

Ba ngày sau.

Ba đào cuộn trào mãnh liệt.

Sóng biển ngập trời.

Tại đây cành hoa thanh, một gã hồng y nữ tử lướt sóng mà đến, tối hậu ở tại một tòa trên đảo nhỏ trú lại.

Này đảo thoạt nhìn một mảnh tường hòa, phảng phất giống như thế ngoại đào nguyên.

Nhìn chỗ ngồi này đảo, liền để cho nàng nhớ lại Đào Hoa Đảo cái này xa xưa tên.

Ngay lúc hồng y nữ tử nghỉ chân thưởng thức lúc, trên đảo chợt thoát ra ba đạo nhân ảnh, ngăn ở nữ tử trước mặt.

Mặt đối với người tới, ba người này vẻ mặt đề phòng.

Mà từ đầu đến cuối, hồng y nữ tử đều không để ý đến xuất hiện ở trước mặt mình ba người, ánh mắt của nàng thủy chung đều là dùng một loại hoài niệm cùng ánh mắt tán thưởng quan nhìn cảnh sắc trước mắt, thật giống như đi tới nàng quen thuộc địa phương.

“Các hạ người phương nào?”

Một tiếng chất vấn, từ trong ba người một gã thanh y xinh đẹp cô gái trong miệng phát sinh. Này đảo là một tòa cực kỳ bí ẩn chỗ, đảo trên có trận thế, chính là kỳ môn bát quái mà đưa, hơn nữa trên biển vừa hữu cơ quan bẩy rập.

Nhưng trước mắt cái này hồng y nữ tử, chính là nhẹ nhõm như vậy xông vào trong đó.

Đây đối với ba người mà nói, đã không phải là lợi hại có thể hình dung. Đối phương đủ để cho ba người cảm thụ được sợ hãi.

“Người phương nào?”

Hồng y nữ tử hai tay phụ bối, xoay người, ánh mắt rơi vào trên người của đối phương, cười nói: “Nói cho chủ nhân của các ngươi, đã nói Nhạc Duyên trước tới bái phỏng.”

Cùng lúc đó.

Xa ở kinh thành Nhạc Duyên không khỏi đánh một cái nhảy mũi, tay phải sờ sờ mũi, Nhạc Duyên sắc mặt biến phải có chút kỳ quái.

Chương 47 : Đông Phương Bất Bại (thượng)

Ba ba!

Sóng biển bày ra cầu thang trạng thái tầng tầng tiến lên, toàn bộ đánh vào bên bờ trên tảng đá lớn, phát sinh to lớn âm hưởng, càng là văng lên khắp bầu trời bọt nước, ở nắng hè chói chang mặt trời chiếu rọi xuống, phản xạ ra bảy sắc vẻ, như sau những ngày mưa cầu vồng rực rỡ.

Nghe sóng nước, hồng y nữ tử ánh mắt cũng dừng mắt ở trước mặt mình ba người trên thân.

Hai nam một nữ.

Một gã thư sinh, một gã áo tơ trắng người chèo thuyền, một gã thanh y tuổi thanh xuân nữ tử.

Nhạc Duyên?

Thanh y xinh đẹp nữ tử trong con ngươi xẹt qua một tia mê hoặc, tên này nàng cũng không có nghe nói qua… Hay hoặc là nói thời gian lâu lắm, là chính cô ta không có hồi tưởng lại. Suy nghĩ một lát, thanh y nữ tử vẫn đang không nghĩ khởi cái này trên giang hồ lúc nào có một tên là Nhạc Duyên nữ nhân, nhưng đối phương ý đồ đến, hiển nhiên không phải tầm thường.

Ở thiên hạ này đang lúc, nàng còn chưa từ có thấy

người tới cái chỗ này có thể như vậy không kiêng nể gì cả.

Thanh y nữ tử có đầy đủ tự tin, mặc dù là lúc này trong thiên hạ tuyệt đỉnh kiếm khách Diệp Cô Thành, Tây Môn Xuy Tuyết, phái Nga Mi chưởng môn Độc Cô Nhất Hạc đám người đi tới chỗ ngồi này tiểu đảo cũng không dám như thế tùy ý. Làm cho thanh y nữ tử càng thêm để ý là đúng phương là như thế nào tìm được?

Còn có… Bốn phía cũng không có phát hiện bất kỳ đội thuyền.

Chẳng lẽ cái này hồng y nữ tử là đạp sóng mà đến?

Nghĩ đến đây, thanh y nữ tử vừa không khỏi có chút da đầu tê dại, trên đời này ngoại trừ cha nàng ra còn ai có như vậy năng lực?

Bất kể như thế nào, vấn đề này đều bày ở trước mặt nàng.

“Ta muốn gặp chủ nhân nơi này.”

Trong ánh mắt đầy rẫy một loại lười biếng vẻ. Làm như hài lòng trước ba cái võ công trên giang hồ cũng tính là cao thủ hàng đầu người ánh mắt xem thường, hồng y nữ tử hai tay chắp sau lưng, ngẩng đầu xem này trước mặt một mảnh rừng đào. Nơi nào bày chính là kỳ môn bát quái, với địa thế làm chủ.

Bởi vậy có thể thấy được nơi đây chủ nhân tuyệt đối là một đọc đủ thứ thi thư phong nhã chi sĩ, đối với thiên

văn khí tượng cùng kỳ môn bát quái cũng rất có nghiên cứu. Hơn nữa trước mắt ba người võ công cực cao, nhưng cũng bất quá là hạ nhân thân phận, với ánh mắt của nàng tất nhiên là nhìn ra được ba người này giữa chỉ có này thanh y nữ tử thân phận yếu cao một chút.

Giọng nói mặc dù nhạt, nhưng ba người cũng không hẹn mà cùng nổi lên sắc mặt giận dữ.

Này tích chứa trong đó cao ngạo, làm cho ba người cảm thấy chướng mắt.

Trong đó hai mắt của một người nam nhân hướng thanh y nữ tử nhìn thoáng qua sau, liền gặp thanh y nữ tử vung tay áo một cái, ở trên không khí chấn động ra đùng âm hưởng. Kình khí phi dương giữa, thanh y nữ tử quát lên: “Chê cười! Dựa vào cái gì?”

Ngôn ngữ hạ xuống, thanh y nữ tử đúng là dẫn đầu động thủ trước.

Ở thanh y nữ tử động thủ nháy mắt, sau lưng hai người dường như người hầu nam tử cũng cùng xuất thủ.

Đối với bọn họ mà nói. Trước mắt cái này hồng y giai nhân tuy rằng làm cho lòng người kinh hãi, nhưng xa xa so ra kém sự nóng giận của bọn họ, càng để cho bọn họ lưu ý. Hơn nữa nơi này là bọn họ địa phương, chỉ sợ tới là thần vừa sẽ không để cho bọn họ e ngại.

Bởi vì ở trong lòng của bọn họ, đã sớm ở một cái thần.

Cổ tay cuốn, một đôi nhỏ và dài ngón tay ngọc bày ra

hoa lan dạng bay thẳng đến hồng y nữ tử đại huyệt trên người quét tới. Chiêu thức động tác ưu mỹ, kèm theo khinh thân công pháp phảng phất giống như cung đình vũ nữ, nhưng này cực xinh đẹp động tác giữa cũng bao hàm trứ lành lạnh sát ý.

Nếu rơi vào tay này một đôi nhỏ và dài ngọc thủ quét trúng, chỉ sợ người sẽ tại chỗ chết thảm.

Đây cũng là thanh y nữ tử võ công.

Để cho người ta thoạt nhìn thật giống như đang ở nở rộ hoa lan.

Đối mặt thanh y nữ tử đột nhiên tập kích, hồng y nữ tử cũng tùy ý đến cực điểm. Đồng dạng. Cũng hạo cổ tay vươn, ngũ cây như ngọc vậy ngón tay nghênh hướng đối phương, gặp chiêu phá chiêu.

Nếu nói là thanh y nữ tử tay của là một đóa nở rộ hoa lan. Như vậy hồng y nữ tử còn lại là chiết hoa.

Chiết hoa.

Chỉ bất quá vào giờ khắc này chiết không phải là hoa mai, mà là hoa lan.

Đồng thời.

Ở hai nàng giao phong lúc, thanh y nữ tử sau lưng hai nam nhân cũng xuất thủ.

Bất đồng hai người duyên dáng chiêu thức, trong đó thư

sinh kia ăn mặc nam nhân tại ra chiêu trước đầu tiên là đem bên hông bầu rượu xuất ra, một hơi thở đem bầu rượu giữa rượu mạnh toàn bộ rót dưới, mang theo một thân mùi rượu. Với một bộ kỳ quỷ để cho người ta tróc đoán không ra quyền pháp hướng hồng y nữ tử ném tới.

“Hắc?”

Ngửi rượu kia hương, hồng y nữ tử một bên phá hoa. Một bên bình luận: “Tuý Quyền? Này rượu ngon ngươi dùng lãng phí!”

Về phần một người khác còn lại là gắt gao nhìn chằm chằm hồng y nữ tử, tựa hồ là ở bên cạnh áp trận. Nhưng trên thực tế, cái này một thân áo tơ trắng dường như người chèo thuyền nam tử cũng động thủ, tinh thần đã tham dự trong đó, trên tay chẳng biết lúc nào đã nhiều hơn một thanh nhuyễn kiếm, tùy thời mà phát.

Ở hai người vây công dưới, hồng y nữ tử tựu như cùng một đoàn thấy được nhưng không cảm giác được đám mây, tại đây vây công giữa phiêu nhiên tùy ý.

Ở ba người trong mắt, đối phương phiêu nhiên càng lộ vẻ kinh khủng.

Chiêu thức.

Khinh công.

Nội lực.

Mỗi một dạng đều là ba người cả đời này nhìn thấy có

thể nói hoàn mỹ tồn tại.

Càng là giao phong, ba lòng của người ta giữa lòng tự tin càng là yếu bớt. Thậm chí, ba người có một loại ảo giác, đối phương nếu là tiếp tục như vậy một hồi, chỉ sợ ba người tự tin sẽ bị thương nặng, đối với võ học một đạo không còn có tự tin.

Thế nhưng làm cho ba người hãi dị, một thân mồ hôi lạnh chính là bọn hắn phát hiện mình căn bản không cách nào thu tay lại, chỉ có thể theo đối phương dẫn dắt mà làm theo.

Rốt cục ——

Một không nên có kẽ hở xuất hiện.

Mặc kệ cái này kẽ hở là giả mạo, còn là cố ý dụ cho người tiến nhập bẩy rập, nhưng ba người đã phải bước vào trong đó.

Kiếm!

Quyền!

Chưởng!

Vào giờ khắc này tề phát, hướng hồng y nữ tử trên người chỗ trí mạng đánh tới.

“Đáng tiếc.”

Một tiếng cảm thán, tố thủ tung bay giữa phát sau mà

đến trước, để cho người ta tróc đoán không ra chiêu thức Tuý Quyền bị người liếc mắt khám phá, tay phải trực tiếp cầm đột kích nấm đấm, công lực bạo phát, hướng phía trước đẩy đi. Chỉ nghe ca sát trong tiếng, tay của đối phương trên cánh tay truyền ra một trận vỡ vang lên, cùng với một tiếng vải rách xé rách âm hưởng, liền thấy máu vụ bay phún ra giữa, thoạt nhìn coi như thư sinh nam tử cánh tay phải toàn bộ nữu khúc, nhiễm trứ vết máu um tùm bạch cốt càng là tự thư sinh sau lưng của nhập vào cơ thể mà ra.

“A! ! !”

Không chờ hét thảm thanh xuất khẩu, hồng y nữ tử tay trái đã nghênh hướng với xảo quyệt độ lớn của góc đâm về phía mình tâm khẩu nhuyễn kiếm.

như xà giống nhau độc ác nhuyễn kiếm làm như bị bắt được thất thốn. Không có bất kỳ giãy dụa liền rơi vào hồng y nữ tử lòng bàn tay, chỉ nghe băng một tiếng, mũi kiếm tự chuôi kiếm phần gốc mà đoạn. Ở người chèo thuyền kinh khủng trong ánh mắt của. đủ để ở trên giang hồ bài lên danh hào nhuyễn kiếm bị này nhỏ và dài ngọc thủ sanh sanh cho nhu ở tại cùng nhau tạo thành một đoàn.

Lập tức nắm ngân sắc thiết đoàn ngọc thủ liền hướng người chèo thuyền trên mặt của nhấn tới, ở đối phương tránh cũng không thể tránh dưới tình huống trực tiếp ấn ở tại đối phương ngoài miệng.

“Ngạch!”

Khéo tay che miệng, khéo tay bưng cổ, diễm lệ tiên huyết tự khe hở giữa dòng ra, một giọt một giọt rơi trên mặt đất, trong đó còn sảm tạp một ít màu trắng nhỏ khối vụn cùng với một ít còn đang co giật cục thịt, người chèo thuyền nức nở cứ như vậy trực đĩnh đĩnh quỵ ở trên mặt đất. Lúc trước hắc ửu mặt đã sớm tái nhợt, co giật cơ thể càng là bình thiêm mấy phần kinh khủng cùng dữ tợn.

Hầu như đồng thời. Ở khéo tay giải quyết rồi thư sinh phía sau, hồng y nữ tử tay phải đã thu hồi, nghênh hướng thanh y bàn tay của cô gái.

Song chưởng giao phong.

Không có phát sinh bất kỳ âm hưởng, bốn phía vừa không có bất kỳ kình khí toả ra.

Chỉ là ở hai nàng dưới chân. Phương viên trượng hứa thổ địa như mới ra lò tiên đậu hũ giống nhau, toàn bộ lõm đi xuống, mà vùi lấp ba thước.

Ừ?

Trong lòng một tiếng vô cùng kinh ngạc, cảm thụ được đối phương lòng bàn tay truyền đến vẫn hướng xương cốt chui vào quỷ dị kình lực, hồng y nữ tử chỉ là nhẹ nhàng hừ một tiếng, đem toàn bộ đánh vào trong cơ thể mình luồng kình lực này toàn bộ gấp bội quay lại trả lại cho đối phương.

“Ngươi! ! !”

Song chưởng tách ra, thanh y nữ tử thân hình chợt lui, cước bộ lảo đảo, sau cùng bủn rủn vô lực cả người quỵ ở trên mặt đất. Ngẩng đầu. Thanh y nữ tử trong mắt mãn hàm sợ hãi, nhưng càng nhiều hơn còn là hối hận. Ba người vây công, bị đối phương giải quyết chỉ là trong nháy mắt mà thôi.

Bọn họ mới biết được cái này hồng y nữ tử đến tột cùng có bao nhiêu đáng sợ, mạnh bao nhiêu.

Là bọn hắn khinh thường thiên hạ này giang hồ.

Vừa dứt lời, liền nghe liên tiếp bùm bùm âm hưởng từ thanh y nữ tử trong cơ thể truyền ra, không chờ thanh y nữ tử trên mặt toát ra ngoài vẻ mặt của hắn tới, thanh y nữ tử cả người càng trở nên nếu một đoàn bùn như vậy ngã trên mặt đất, đúng là toàn thân cốt cách trở nên ngoài mềm như tơ.

Ngọc thủ khẽ vung. Phất đi bụi bậm trên người.

Hồng y nữ tử lúc này mới xoay người, ánh mắt hướng xa xa rừng đào phương hướng rơi đi. Nói rằng: “Nhìn này hồi lâu, thế nào không được lên tiếng kêu gọi? Gặp giáo chủ không bái, đây đối với thánh giáo đệ tử thế nhưng tội lớn a!”

“Ha hả…”

Một tiếng hơi lộ ra thanh âm già nua từ rừng đào truyền ra, theo thanh âm dần dần hưởng, người vừa tới rốt cục xuất hiện trong tầm mắt, “Giáo chủ, đã lâu không gặp!”

Đây là một cái thoạt nhìn thành thành khẩn khẩn, lão lão thật thật tao lão đầu tử.

Tóc xám trắng, còn có hơi lộ ra còng xuống thân thể đều ở đây biểu diễn đây là một nông gia thông thường nhỏ lão gia tử.

Nhưng là một cái như vậy thoạt nhìn không được tốt lắm tao lão đầu tử cũng làm cho còn không có tắt thở, còn đang rên rỉ ba người đều là không hẹn mà cùng đình chỉ, cố kiềm nén lại âm hưởng, rất sợ ảnh hưởng đến đối phương. Này tao lão đầu tử chậm rãi đi ra rừng đào, cuối cùng ở hồng y nữ tử trước mặt ngoài ba trượng địa phương dừng lại, đứng ở nơi nào.

Về phần trên mặt đất thở ra thì ít hít vào thì nhiều ba người, đúng là chút nào dẫn không dậy nổi đối phương lưu ý, thậm chí ngay cả xem một chút cũng không có.

“Ồ!”

“Là đã lâu không gặp!”

Hồng y nữ tử ánh mắt tại đây trên đất ba trên thân người dừng lại một lát, sau cùng ánh mắt còn lại là rơi vào đã là ngoài mềm như bùn thanh y nữ tử trên người của, nói rằng: “Nữ tử này hình như là khiếu Ngưu Nhục Thang đi? Thay nữ hài lấy như thế một cái tên cũng quá tùy tiện nhiều… Thế nào? Không mau cứu con gái của ngươi? Với ngươi khả năng, nàng còn có cứu.”

“Giáo chủ nói đùa.” Tiểu lão đầu mục nhỏ quang tùy ý liếc mắt một cái, liền cười nói: “Là tiểu nữ học nghệ

không tinh, chính là hóa cốt miên chưởng tại giáo chủ trước mặt bất quá là chê cười, Như ý lan hoa thủ ở Thiên Sơn chiết mai thủ trước mặt của càng là không đáng giá nhắc tới. Tiểu nữ có thể chết ở Dương giáo chủ trên tay, là của nàng tạo hóa.” Ngụ ý, khá có một loại một nữ nhi mà thôi, hoàn toàn chết khởi cảm giác.

“Thật đúng là vô tình a!”

Giọng như thế, cho dù là nàng đã trải qua vô số, tình cảnh như thế cũng là hiếm thấy. Hé miệng cười, như bế nguyệt tu hoa, hồng y nữ tử nghiêng đầu, đột ngột hỏi: “Dương giáo chủ? Vì sao không xưng bản tọa làm Đông Phương Giáo Chủ?”

Đối mặt hồng y nữ tử vấn đề, này tiểu lão đầu tử chích cho hai câu.

“Bởi vì ngươi vốn cũng không phải là Đông Phương Bất Bại!”

“Bởi vì ngươi không phải là Nhạc Duyên!”

Chương 48 : Đông Phương Bất Bại (hạ)

Gió thổi trên biển mang theo một cổ nhuận khí đập vào mặt.

Thổi tiểu lão đầu tử tóc xám trắng không ngừng phất phới, cũng thổi hồng y nữ tử áo bào bay lượn không ngừng.

Trên mặt đất ba người thanh âm đã càng ngày càng nhỏ, rất nhanh trong đó áo tơ trắng người chèo thuyền bởi vì bị quả cầu sắt cắt rời đầu lưỡi, toái một cái hàm răng, đâm rách yết hầu, dẫn đầu đã không có tiếng động. Phóng ở bên ngoài trên giang hồ coi như là nhất lưu hảo thủ người chèo thuyền cứ như vậy chết vô thanh vô tức.

Về phần đùa giỡn Tuý Quyền thư sinh ăn mặc nam tử, còn lại là gắt gao bưng đứt từng khúc cánh tay của, mặc cho um tùm bạch cốt nhập vào cơ thể ra, cho dù là sắc mặt tái nhợt, vết máu chảy đầy đất, vẫn là gắt gao cắn răng không dám phát sinh một thanh âm vang lên. Chỉ là với này chảy máu tốc độ, nếu là nếu không chữa thương, chỉ sợ cũng là sống không được lâu lắm.

Mà thân là tiểu lão đầu tử nữ nhi Ngưu Nhục Thang lại đã là toàn thân xương cốt ngoài mềm như bùn, sống không bằng chết. Nếu không sớm cứu trị, chỉ sợ sống một hai canh giờ, đây đã là tánh mạng của nàng dài quá rồi.

Nhưng dù vậy, đối mặt tiểu lão đầu tử vô tình ngôn ngữ, hai người vẫn là sợ hãi ngay cả tức giận tâm tư cũng không có.

Dù cho Ngưu Nhục Thang là đối phương nữ nhi.

Ánh mắt hơi lộ ra vẩn đục, ánh mắt kia coi như thật là lão nhân vậy vẩn đục, để cho người ta xem đã dậy chưa chút nào giả dối, nhưng ở hồng y nữ tử trong mắt cũng một người khái niệm, trước mắt cái này tao lão đầu tử thực tại kinh khủng tới cực điểm.

Ánh mắt di chuyển.

Tiểu lão đầu dùng một loại trên dưới quan sát ánh mắt xem xét cẩn thận một phen trước mắt hồng y nữ tử. Một lát, tiểu lão đầu lúc này mới dùng một loại quả thế giọng của cảm khái nói: “Dương giáo chủ những năm gần đây nhưng thật ra lớn lên không ít.”

Này giọng điệu là trưởng bối đối với vãn bối thuyết pháp.

“Ha ha!”

Dương Niệm Tích nghe vậy không khỏi nở nụ cười. Ngọc thủ nhẹ phẩy bên tai mái tóc, từng chữ từng câu nói: “Lúc đó còn trẻ, hơn nữa một thân một mình. Không người đốc xúc, tất nhiên là giải đãi thời gian quá lâu. Đang bị ngươi đánh lén nhất chiêu phía sau, ta đang lẩn trốn khai phía sau, tất nhiên là chịu khổ cực, hôm nay ta chi võ công khi cho ngươi khiếp sợ.”

“…”

Tiểu lão đầu nghe vậy không nói gì, đối phương nói là sự thực, cái này cũng không có thể để cho người phản đối. Nếu là lấy vài chục năm trước Dương Niệm Tích sát nhân phá công là không có như vậy tùy ý. Nhưng hiện nay… Ngưu Nhục Thang, Hạ Thượng Thư võ công của bọn họ đều là hắn dạy bảo, có bao nhiêu khả năng tiểu lão đầu hết sức rõ ràng.

Vừa rồi không hiện thân. Đứng ở một bên là muốn nhìn một chút đối phương trưởng thành nhiều ít.

Dừng lại một hồi, tiểu lão đầu lúc này mới lên tiếng nói rằng: “Dương giáo chủ tư chất so với tiểu nữ mạnh hơn lên nhiều lắm, có thể được như vậycũng không ngoài ý muốn. Ngược lại thì Dương giáo chủ trước đây có thể chạy trốn nhưng thật ra làm cho lão phu có chút ghé mắt. Ở trọng thương dưới tình huống, đem cẩm y vệ, Đông Hán còn có ta người hoàn toàn sờ không được hình bóng. Tài năng ở thuật dịch dung trên có tài nghệ như thế, ngược lại cũng không phụ Thiên diện danh xưng.”

“Đúng vậy!”

Dương Niệm Tích cũng dùng một loại hoài niệm giọng của cảm thán nói: “Ta cũng thật không ngờ nhất thời học được một phen tài nghệ, sẽ cứu lại tính mạng của ta nhiều lần. May là thật nhiều năm qua, tay nghề coi như cũng quen thuộc, cũng không có không quen.”

Giữa hai người tùy ý hình như là bàn việc nhà như vậy

đối thoại, cũng hoàn toàn không để mắt đến bên cạnh Ngưu Nhục Thang và Hạ Thượng Thư sinh tử. Hay hoặc là nói hai người thì căn bản không có để ý hai người này sinh tử. Chỉ bất quá một người là cừu địch, một người là vô tình lạnh lùng.

“Được rồi.” Dương Niệm Tích ánh mắt ở tiểu lão đầu còng xuống thân thể bắt đầu quay về quét qua, mở miệng dò hỏi: “Ngươi không muốn hỏi một chút ta là như thế nào biết được nơi này?”

Mặt đối với vấn đề này, tiểu lão đầu ách nhiên thất tiếu đạo: “Này có cái gì tốt hỏi? Bất quá là cùng lão phu đã từng cách làm độc nhất vô nhị. Trước đây lão phu có thể gia nhập Nhật Nguyệt thần giáo. Dương giáo chủ tất nhiên là cũng có như vậy năng lực.”

Ngoài miệng tuy rằng nói như vậy, nhưng ở trong nội tâm tiểu lão đầu vẫn đang đang suy tư là ai làm phản bội.

Thậm chí…

Người nọ không có phản bội, bất quá là làm một lần đồng giá trao đổi.

Một câu nói. Người này cũng giấu giếm rất sâu.

Bất quá miệt mài theo đuổi lên, đây đối với tiểu lão đầu mà nói cũng không gì hơn cái này, cũng sẽ không làm cho hắn lo lắng cái gì. Ở trong lòng của hắn, chân chính địch thủ chỉ có một người, đó chính là Nhạc Duyên. Người khác đều là đất kê ngõa cẩu, không đáng nhắc

tới.

Chính như hắn trong ấn tượng người kia một câu nói theo như lời —— đã có điều cầu, liền có thể cho ta sở dụng.

Dương Niệm Tích nghe vậy gật đầu, mọi người đều là người thông minh. Tất nhiên là không cần giải thích, cũng không cần để ý. Nếu biết, ở trong lòng sẽ có mình biện pháp giải quyết, huống chi là trước mắt cái này để cho nàng đều có chút phán đoán không ra tiểu lão đầu.

“Bất quá ta vẫn có một chút nghi hoặc.”

Dương Niệm Tích trầm ngâm một chút, tiếp tục nói: “Trước đây ngươi chỉ là nhất chiêu làm cho ta bị thương, nhưng không có kế tục. Nếu ngươi không có dừng tay, ta là trốn không thoát đâu.”

Vấn đề này vẫn ở trong lòng của nàng tiềm tàng vài chục năm, đã từng đánh bất ngờ bị thương, nhưng đối phương cũng không có kế tục truy kích, ngược lại là bỏ qua hạ sát thủ, lúc này mới khiến cho tao thụ vây công Dương Niệm Tích chạy trốn ra.

Trảm thảo không trừ căn, gió xuân về lại mọc.

Lời này ở trên giang hồ thế nhưng để cho người ta phi thường để ý.

Nhưng này tiểu lão đầu cũng trên đường thu tay lại, điều này làm cho Dương Niệm Tích có chút vô cùng kinh ngạc, đây là tự tin, còn là tự phụ?

“Không!”

Lắc đầu, tiểu lão đầu hai tay chắp sau lưng, nói rằng: “Lão phu diệt Nhạc Thức cả nhà, chỉ lưu lại một con mồ côi.”

Đây là lần thứ hai.

Đương nhiên, những lời này tiểu lão đầu cũng không có nói rõ ràng.

Nói đến đây, tiểu lão đầu tang thương cười, phiết quá …, tầm mắt dừng ở Dương Niệm Tích trên người, dùng một loại buồn cười giọng của nói rằng: “Khi Đông Phương Bất Bại tên này xuất hiện ở trên giang hồ lúc, lão phu cho là hắn.”

“Mà khi lão phu nhìn thấy Dương giáo chủ ngươi lúc, liền biết nghĩ sai rồi.”

Tựa hồ nghĩ tới chuyện gì buồn cười, tiểu lão đầu cười thoải mái đến cực điểm, khóe mắt càng là rịn ra hơi nước, sau cùng thật vất vả ngưng cười phía sau, tiểu lão đầu lúc này mới tiếp tục nói: “Đông Phương Bất Bại! Đông Phương Bất Bại! Đông Phương Bất Bại… Ha ha!”

“Tiểu nha đầu, các ngươi đều nghĩ sai rồi.”

Dương Niệm Tích nghe đến đó, nghi ngờ trong lòng ngược lại thì càng phát sinh ra.

Sai rồi?

Cái gì nghĩ sai rồi?

Thế nhưng tiểu lão đầu cũng không có giải thích.

Thiên hạ này, này giang hồ, địa phương quá lớn, từng địa phương ngữ âm đều có thể có chỗ bất đồng. Có đôi khi. Ngoài trăm dặm đồng nhất một từ ngữ, sẽ gặp có một người nói phát âm phương thức.

“…”

Dương Niệm Tích không nói gì, chỉ là an tĩnh nhìn cái này tiểu lão đầu tử. Nội tâm lại đang suy tư lão đầu tử này đến tột cùng cùng công tử sư phụ trong lúc đó có bao nhiêu cừu hận ân oán, sẽ làm cho đối phương như vậy trăm phương ngàn kế, như vậy ẩn dấu ẩn núp, chỉ để lại một kích trí mạng.

Trong lòng đã có nghi hoặc, Dương Niệm Tích trực tiếp hỏi lên, “Vì sao?”

Vì sao?

Tiểu lão đầu nghe vậy cũng là chấn động, lập tức hơi lộ ra còng xuống thân thể chậm rãi đĩnh trực. Bỏ tóc xám trắng, còn có hơi lộ ra già nua mặt ra. Một cổ tử tịch mịch cùng khí tức lạnh như băng tứ tán ra, vừa như tiểu lão đầu tư thái cứ như vậy tiêu tán hầu như không còn, xuất hiện ở trong mắt Dương Niệm Tích là một phảng phất giống như đến từ cửu thiên vô tình tiên thần.

Tiểu lão đầu biến hóa như thế, tất nhiên là rơi vào

Dương Niệm Tích trong mắt.

Lặng yên không tiếng động lui một. Dương Niệm Tích một thân công lực đã tăng lên tới đỉnh, trong lòng càng là đề phòng đến cực điểm. Cổ khí tức lạnh như băng kia càng là ở tiểu lão đầu phương viên mấy trượng trên mặt đất mông thượng một tầng rậm rạp chằng chịt băng sương.

Mà bị bao phủ trong đó Ngưu Nhục Thang và Hạ Thượng Thư ở gặp này cổ lãnh khí tập kích, nhất thời tuyết lên thêm sương. Chỉ chốc lát sau, trong đó thương thế rất nặng Hạ Thượng Thư liền tại đây lãnh khí tập kích dưới đi đời nhà ma.

Tựa hồ là đã nhận ra Dương Niệm Tích ánh mắt của, tiểu lão đầu trong miệng thanh âm già nua giữa đã nhiều hơn một tia bá đạo, mở miệng đó là vô tình bá đạo chi ngữ: “Bản tọa là bọn hắn thiên, là bọn hắn thần, sinh tử tự do ta chưởng.”

Tự xưng giọng điệu cũng đổi thành bản tọa.

Nghe đến đó, Dương Niệm Tích liền biết trước mắt cái này dường như thay đổi một người tiểu lão đầu. Yếu cho thấy thân phận chân chính của hắn.

Về phần cái tên đó —— Ngô Minh.

Vô Danh.

Này vừa nghe đó là giả, ở vài chục năm trước trận chiến ấy nàng liền biết đây là một cái giả danh tự.

Đối mặt tiểu lão đầu như vậy khí thế bức người, Dương Niệm Tích một thân hồng bào tại chân khí cổ đãng dưới không ngừng phiêu động trứ. Một con mái tóc càng là đón gió tự vũ, theo sau chính là một đạp đi ra ngoài, chính diện đối mặt với đối phương khí thế của, đồng thời nói rằng: “Ồ, rốt cục yếu lộ ra chân chính diện mục sao.”

Bộ mặt thật sự?

Lấy Ngô Minh (Vô Danh) cái tên này người, ai có thể biết được hắn bộ mặt thật sự? Lúc này không ai có thể giải. Chỉ có chính hắn.

Đồng dạng.

Này trên đảo nhỏ ẩn hình tổ chức cũng bất quá là giả mạo.

Hết thảy đều là giả.

“Nga ha ha!”

Tự tin bừa bãi lại kích ngạo tiếng cười ở trên đảo nhỏ quanh quẩn, thậm chí áp qua khổng lồ kia tiếng sóng biển. tán phát hàn khí càng phát dầy đặc. Trên mặt đất bất quá tại đây nói chuyện trong chốc lát đã đắp lên một tầng không cạn miếng băng mỏng.

“Ngươi không phải là muốn biết bản tọa mười tám năm trước vì sao không chân chính giết chính là ngươi nguyên nhân sao?”

Quay đầu, tiểu lão đầu trong mắt đã sớm không gặp chút nào vẩn đục, có chỉ là để cho người ta chướng mắt phát sáng mũi nhọn, ánh mắt nhìn chăm chú vào Dương Niệm Tích, tiểu lão đầu từng câu từng chữ nói: “Dương giáo chủ tư chất là bản tọa đã gặp vô số người giữa đều là tuyệt đỉnh, điều này làm cho bản tọa rất thưởng thức.”

“Bản tọa môn hạ còn thiếu một vị trí, chỉ cần ngươi tới, như vậy ngươi chính là thần mẫu, chính là dưới một người trên vạn người vị trí.”

“Ta đợi có thể nắm giữ thiên hạ này giang sơn trăm triệu năm.”

Tùy ý, cuồng ngạo, bá đạo.

Đó là khinh thường hết thảy hào ngôn.

Nhưng Dương Niệm Tích nhưng không có bị đối phương khí thế nhiếp người và giọng điệu sở cụ, ngược lại là ngửa đầu cười ha ha lên, trong suốt tiếng nói vừa ở trên đảo nhỏ quanh quẩn, trong lời nói lộ vẻ châm chọc, “Thần mẫu? Ngươi đây là muốn tố tiên tố thần sao? Niệm Tích cả đời này, ngoại trừ cha mẹ chỉ vì một người nam nhân quỳ gối.”

“Mà lời ngươi nói làm tất cả, cũng không thể che giấu một sự thật!”

“Đó chính là ngươi đang sợ, ngươi đang sợ hãi, ngươi đang hư trương thanh thế!”

Đối chọi gay gắt.

Trong lời nói giao phong, đã liên lụy đến tinh thần lên giao phong, thậm chí so với động thủ càng tàn nhẫn.

“Sai rồi!”

“Bản tọa đã tìm được chân chính biện pháp.”

“Ba bước, giết Nhạc Duyên!”

Song chưởng giương lên, bông tuyết bay lượn giữa, tiểu lão đầu trong mắt đã là sát ý rậm rạp.

Một nam một nữ, một già một trẻ trong lúc đó, giao thủ đã từ ngôn ngữ lên bắt đầu rồi.

…

Cùng lúc đó.

Ngây ngô ở kinh thành Duyệt Lai khách sạn Nhạc Duyên liên tục không ngừng đánh không ít hắt xì, với tu vi của hắn xuất hiện trạng huống như vậy là không thể nào, nhưng trên thực tế cứ như vậy xuất hiện.

Loại này quỷ dị tình huống làm cho Thương Tú Tuần kinh ngạc không ngớt.

Đồng dạng.

Nhạc Duyên cũng đầu óc mơ hồ.

Nhưng ở Nhạc Duyên tâm trong, cũng biết chỉ sợ có

người ở nhắc tới tự mình, hơn nữa còn có một loại cảm giác xấu.

Chương 49 : Sát chiêu

“Là địch nhân của ngươi ở nhắc tới ngươi sao?”

Thương Tú Tuần tay cầm ấm trà, đang ở một người an tĩnh pha trà, nhìn Nhạc Duyên liên tiếp không ngừng đánh hắt xì, liền lên tiếng cười nói.

“… Ta không nhớ rõ mình bây giờ còn có cái gì địch nhân.”

Nghe phần này mang theo nụ cười nói, Nhạc Duyên cũng không trả lời, mà là quay đầu, dùng một loại ánh mắt tán thưởng nhìn từ trên xuống dưới đang ở pha trà Thương Tú Tuần, nói rằng: “Ngươi hay là đang ở nhà bếp lúc đẹp mắt nhất.”

“Hắc!”

Nhợt nhạt cười, Thương Tú Tuần cặp kia sáng trông suốt mắt to tùy ý một đáp, hỏi ngược lại: “Ý của ngươi là nói ta không thích hợp pha trà sao? Cũng là, trà này chung quy không phải là ngộ đạo trà. Pha cho dù tốt, nhưng cũng không có đã từng vị đạo.”

Ngộ đạo trà…

Nhạc Duyên hai mắt hơi hợp lại, cũng không phải nói tiếp.

Một lát.

Nhạc Duyên tựa hồ là nhớ ra cái gì đó, lúc này mới trợn mắt nhìn phía Thương Tú Tuần, mà lúc này tiểu mỹ nhân tràng chủ đã đem một chén pha tốt trà thơm đặt ở tại Nhạc Duyên trước mặt của, đồng thời nói rằng: ” ngộ đạo trà chỉ sợ nên do đạo cô pha mới thích hợp nhất đi? Nhân gia chỉ có thể pha được như vậy.”

Cho tới nay, ở Thương Tú Tuần tâm giữa đã từng có qua một nghi hoặc. Chỉ là chuyện kia tựa hồ là trong mộng hoa, trong nước ảnh, nhìn như tồn tại rồi lại thực tế không tồn, đó chính là đã từng Hoa Sơn Thuần Dương phái đã từng phi thường ngắn ngủi toát ra một chưởng môn phu nhân, cũng là hắn đạo lữ.

Chỉ là ở lúc sau, này đạo cô liền không thấy bất kỳ tung tích. Dù cho chuyện này nàng cầm đi hỏi Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, nhưng lấy được đáp án vẫn đang không hài lòng, không phải là ấp úng, chính là vừa hỏi thì “ba chẳng biết”.

Bên tai quanh quẩn Thương Tú Tuần câu hỏi này, ngược lại làm cho Nhạc Duyên nhất thời quên mất cũng muốn hỏi vấn đề, ở câu nói này dưới sự dẫn dắt. Ở trong đầu của hắn ngược lại thì hiện lên như thế nhất phó tình cảnh —— Xích Luyện Tiên Tử pha trà, Độc Cô Phượng múa kiếm, Thương Tú Tuần làm cơm, Thạch Thanh Tuyền thổi tiêu, Loan Loan chân trần khiêu vũ, Tiểu Long Nữ mân mê mật ong, Nghi Lâm còn lại là ở bên cạnh ôn chuyện đã trải qua… Mà phía sau lưng mình hồng nhan kiếp, còn là đứng Lục Vô Song, Niệm Tích chờ một đám xinh đẹp như hoa đồ nhi.

Khóe miệng vi kiều, tràng cảnh này không thể nghi ngờ

là để cho người mãn nguyện.

Nhưng tràng cảnh này chỉ bất quá ở trong đầu chợt lóe lên. Ngay sau đó hình ảnh đột biến, thành nhất phó máu dầm dề hình ảnh, trong nháy mắt liền làm cho Nhạc Duyên rùng mình một cái, về tới hiện thực.

Lục Tiểu Phụng nói không sai. Có thể đạt được loại tình trạng này chỉ sợ cũng chỉ có hai phương pháp.

Ngôi cửu ngũ cùng tiên thần.

Thế nhưng dù vậy, đây cũng chỉ là tốt nhất tìm cách, có thể không đạt thành còn là ẩn số.

Làm như đã nhận ra Nhạc Duyên nhỏ bé biểu tình biến hóa, Thương Tú Tuần không khỏi mở miệng hỏi: “Ngươi đang suy nghĩ gì? Biểu tình trở nên kỳ quái như thế.”

“Không có gì.”

“Chỉ là đối với sau này ước mơ một chút.”

Lắc đầu, đem cái đề tài này tùy ý dời ra chỗ khác, loại này tưởng tượng cũng không thể rơi vào đối phương trong tai, mà là đem trước một vấn đề nói ra, hỏi: “Được rồi, ngươi hai ngày này đem khách điếm đại lượng tiền tài xuất ra. Chuẩn bị làm cái gì?”

Không nói tại đây trong thời gian hai năm Thương Tú Tuần đã triệt để nắm trong tay thuộc về chính cô ta khách sạn bình dân, nhân tâm hay thay đổi đây là sự thực. Nhưng này kinh thành khách sạn bình dân cũng đã

là ở hoàn toàn trong khống chế, chỉ lần này đầy đất vàng bạc liền không phải là số lượng nhỏ.

Tạo phản?

Thương Tú Tuần thế nhưng chưa từng có tâm tư như thế.

Phải hiểu trước đây thân là Phi Mã Mục Trường tràng chủ lúc. Bọn ta còn chuẩn bị đánh mọi việc đều thuận lợi cách làm, nếu như không phải là Lý gia làm khác người chuyện tình, chỉ sợ nàng là chuẩn bị đem sinh ý cứ như vậy tiếp tục làm.

Ở trong lòng dạo qua một vòng, Nhạc Duyên đã đại khái đoán được đáp án, “Chẳng lẽ ngươi nghĩ việc buôn bán?”

“Ngươi biết.”

“Ta vẫn luôn là một người làm ăn.”

Thương Tú Tuần không có trực tiếp trả lời, trái lại nói như vậy một câu. Cười hỏi: “Ngươi đoán sai ta muốn làm cái gì…”

Bốn mắt nhìn nhau.

Nhạc Duyên từ Thương Tú Tuần trong mắt thấy là một loại chờ mong, coi như ở Lỗ Diệu Tử chứng kiến dưới, coi như là hợp pháp tình lữ nàng tất nhiên là hy vọng cái gì, nàng hy vọng tự mình chân chính hiểu rõ nàng, mà không phải như nàng như vậy không cách nào hoàn

toàn hiểu rõ mình.

Trầm ngâm một lát, Nhạc Duyên cười khúc khích, trong ánh mắt lộ vẻ tán thán: “Quả nhiên còn là kia mỹ nhân tràng chủ, ngươi đây là muốn đem ta cuộc chiến đấu kia làm một tràng đánh cuộc a!”

“Vậy ngươi hy vọng ai thắng đâu?”

“Ngươi đây là một câu lời vô ích.”

Ngắn gọn đối thoại, cũng thể hiện Thương Tú Tuần tâm tư, “Có đôi khi ta cảm thấy ngươi trồng đích Tuyệt tình hoa đều không độc bằng ngươi, mà ở dưới một khắc kia ta cũng đã trúng độc.”

Tình cùng hận dây dưa, đây là duyên, cũng là kiếp.

Quay đầu lại, nhìn phía ngoài cửa sổ ồn ào phố xá, Thương Tú Tuần suy nghĩ tự mình cũng không là người thứ nhất nhìn thấu cái vấn đề này nữ nhân, người thứ nhất… Chắc là cái kia Từ Hàng tĩnh trai thánh nữ, Sư Phi Huyên. Theo Phật môn ngôn ngữ mà nói, nên là Sư Phi Huyên kết thúc xong của nàng kiếp số sao?

Nói Nhạc Duyên là ma, có đúng hay không ở lúc đó thì đã nhận ra cái gì.

Hơn nữa, mặc dù là đến bây giờ, Thương Tú Tuần vừa đối với Nhạc Duyên cha mẹ cũng không hiểu rõ, nhưng có một vấn đề có thể khẳng định là, khi hắn này chữ “duyên” đặt xuống nhất khắc, tựa hồ cũng đã quyết định cái gì.

…

Kinh thành là bình tĩnh dưới giấu diếm sóng lớn, mà ở cái khác địa phương, đã là gió nổi mây phun.

Này trong biển trên đảo nhỏ đã là sát ý tràn ngập.

Tại đây kinh thiên sát ý giữa, trên đảo hải điểu đã dường như đã bị diều hâu kinh hách con gà con giống nhau không ngừng chớp cánh, bắt đầu thoát đi cái chỗ này. Nhất thời, hải đảo bầu trời liền xuất hiện một tảng lớn thành quần kết đội líu ríu bay loạn hải điểu.

“Ba bước.”

“Giết Nhạc Duyên!”

Khi tiểu lão đầu nói ra những lời này phía sau đợi hắn cũng không phải Dương Niệm Tích khiếp sợ, ngược lại là một loại ánh mắt lộ vẻ kỳ quái. Bởi vì ở Dương Niệm Tích trong đầu, của nàng công tử sư phụ là vô địch, thậm chí ác long đều không thể đem làm sao.

Tựa hồ là cảm giác được Dương Niệm Tích ánh mắt hàm nghĩa, tiểu lão đầu khí thế hơi chút thu liễm một chút, mà ở này trong thời gian thật ngắn trên người của hắn đã nhợt nhạt hiện lên một tầng băng mỏng, “Bước đầu tiên, diệt hậu nhân.”

Dương Niệm Tích vừa nghe những lời này, sắc mặt không khỏi lạnh lẽo, trong xương cất giấu sát ý đã là càng phát sôi trào.

Chỉ là có một chút Dương Niệm Tích cũng không có nhìn đến. Đang nói câu nói này lúc, tiểu lão đầu đôi mắt ở chỗ sâu trong rõ ràng hiện lên một tia nổi giận, tựa hồ điểm này hắn cũng không có làm tốt. Nhưng lại gặp ngăn trở.

Ngoại nhân không biết, nhưng tiểu lão đầu tự thân cũng hết sức rõ ràng.

Từ bỏ đóng băng che giấu bản thân, tránh né Nhạc Duyên xuất hiện, ở những thời điểm khác đi ra làm sự tình lúc, cũng không phải thuận buồm xuôi gió. Trước không nói trong đó có hai người không giống người thường, dù cho hắn sống nhiều năm như vậy cũng không muốn chính diện giao phong.

Hắn là lợi hại, là cuồng.

Nhưng này không có nghĩa là hắn là vô địch. Hắn càng quý trọng mạng của mình. Cho nên hắn tuyệt phần lớn thời giờ đều ở đây dùng hàn băng đóng băng tự mình, trì hoãn già yếu đồng thời, coi như là tránh né một ít người.

Làm thành công nhất một lần còn là hai mươi năm một lần kia, làm cho phái Hoa Sơn hoàn toàn sa sút xuống tới, nhưng vẫn đang bị người liều mạng cứu ra một dư nghiệt, bất quá ngược lại cũng không có gì. Hài tử kia đã coi như là yếu sinh lý, tuyệt hậu là khẳng định.

Mà một việc khác đó là Bắc Tống những năm cuối.

Chỉ tiếc người kia hậu nhân cũng là tuyệt mãnh người, tuy nói ở võ công lên không bằng tỷ tỷ của hắn cùng đệ đệ, có thể có một thân cách mị lực cũng như kinh khủng khả năng, võ công đồng dạng không kém. Cuối cùng vẫn là mượn dùng triều đình đại thế, mà dựa vào đối phương vì dân vì nước, đặc biệt ngu trung tính cách tiến hành nhắm vào, lấy mười hai đạo kim bài lúc này mới bắt được.

Nhưng kết quả sau cùng, tiểu lão đầu cũng không thoả mãn, cách thành công chỉ thiếu chút nữa.

Mà sau cùng mang tới hậu quả, đó là chính hắn dịch dung hóa thân chỉ sợ lưng đeo là ngàn năm vạn năm bêu danh. Bêu danh, tiểu lão đầu cũng không quan tâm, không phải là mặt mũi thực của hắn, có thể kết quả kia chung quy để cho hắn không thoả mãn.

Hít sâu một hơi, cảm thụ được Dương Niệm Tích đã là không chút kiêng kỵ sát ý. Tiểu lão đầu đem phần tâm tình này tự để qua sau đầu, cười tiếp tục nói: “Bước thứ hai, loạn hồng nhan.”

Nếu nói là trên thế giới này hiểu rõ nhất Nhạc Duyên người, tiểu lão đầu dám vỗ bộ ngực bảo chứng, không phải là của Nhạc Duyên bất kỳ một cái nào hồng nhan tri kỷ, mà là hắn.

Địch nhân vĩnh viễn là người hiểu rõ mình nhất.

Qua nhiều năm như vậy, những lúc thanh tỉnh, tiểu lão đầu xem xét phật đạo ma tam giáo điển tịch. Rốt cục đã nhận ra Nhạc Duyên một khuyết điểm lớn, có lẽ nói là

đối phương hành vi.

Đối phương ở hồng trần dục vọng giữa lăn lộn. Với Phật môn một câu hình dung, đó chính là “yêu” tai kiếp.

Nhạc Duyên ở độ kiếp.

Hơn nữa không phải là với cách làm “sau kiếp thì vong tình” đi độ, mà là với một loại thật tâm thật ý cách làm đi độ.

Này không giống phật đạo, càng giống ma đạo.

Cho nên nghiên cứu vô số năm, tiểu lão đầu tự nói tìm được một phương pháp, đó chính là từ đối phương hồng nhan tri kỷ ra tay, làm cho các nàng đi đối phó hắn, có thể không giết được hắn, nhưng đủ để suy yếu đối phương. Vì vậy lưu lại Dương Niệm Tích, mời đối phương trở thành thần mẫu, ở hướng đối phương nói một chút Nhạc Duyên qua lại một ít kinh khủng chuyện cũ, nếu như võ công thiếu, hắn còn có thể dạy dỗ tuyệt kỹ của hắn… tình cảnh đó, hắc hắc .

Đây cũng là tiểu lão đầu một dự định.

Ở tiểu lão đầu câu nói thứ hai nói ra sau, Dương Niệm Tích nhìn phía ánh mắt của đối phương đã là không chút nào che giấu khinh bỉ.

Người này coi như là tuyệt thế cao thủ, làm như thế nào biện pháp như vậy bỉ ổi chịu không thấu!

Mạnh mẽ chịu đựng tức giận, Dương Niệm Tích cười

nhạo nói: “bước thứ ba đâu?” Trước hai bước đều không phải là nhằm vào Nhạc Duyên bản thân, bởi vậy có thể thấy được đối phương đối với nhà mình công tử sư phụ có bao nhiêu lo lắng cùng sợ hãi.

“Bước thứ ba, sát chiêu!”

Đối với Dương Niệm Tích ánh mắt của và giọng nói làm như không thấy, đang nói đến bước thứ ba lúc, tiểu lão đầu sắc mặt toả sáng, cả người dường như thay đổi một người khác giống nhau, giọng nói lạnh lẽo rồi lại cuồng nhiệt vô cùng nói rằng: “Đồ Long!”

“! ! !”

Lời này rốt cục khiến Dương Niệm Tích rất ngạc nhiên, trong mắt lộ vẻ ngạc nhiên.

Nhìn trước mắt này đã cuồng nhiệt rồi lại lạnh lẽo tiểu lão đầu, Dương Niệm Tích biết đối phương ẩn tàng rồi cái gì then chốt gì đó.

Long cùng người, đến tột cùng bao lớn liên quan?

Trong đầu hồi tưởng lại tuổi nhỏ lúc thấy phó cả đời cũng vô pháp quên tình cảnh, Dương Niệm Tích cũng thật sự là không rõ cái kia ác long làm sao sẽ cùng nhà mình công tử sư phụ có tính mệnh liên lụy, chẳng lẽ… Này cùng trước đây tắm long huyết có quan hệ?

Này tiểu lão đầu đảo thực sự là ẩn hình thật lợi hại, có thể cố nén nhiều năm như vậy.

Trong lòng nghi hoặc không hỏi đi ra, Dương Niệm Tích ánh mắt của rất kỳ quái, dòm trước mắt cái này khí thế bạo phát dường như thần phật tiểu lão đầu, nàng mạnh mẽ chống cự lại phần này áp lực, ngoài miệng còn lại là nói rằng: “Nhìn ngươi giọng điệu này, tựa hồ công tử hắn cùng với ngươi là có thâm cừu đại hận. Ta lại đối với ngươi chưa từng nghe qua, thẳng đến mười tám năm trước ngươi đánh lén, lúc này mới làm cho ta biết này trên giang hồ nguyên lai còn ngươi nữa như thế một người.”

“Công tử thế nhưng chẳng bao giờ đề cập qua ngươi người này.”

Hầu như vẫn đang ở kế tục cất cao khí thế tại đây câu nói sau hơi ngừng.

Mắt trừng lớn.

Nộ tĩnh hai mắt thậm chí có thể để cho Dương Niệm Tích thấy ở trong đó tơ máu, bất kể là trước phong đạm vân khinh tao lão đầu tử hình tượng, còn là lúc này này phó cuồng túm bá đạo tư thái, ở Dương Niệm Tích câu nói sau cùng kia dưới hơi ngừng.

Trong mắt là phẫn nộ, càng là tuyệt vọng.

Ở Dương Niệm Tích ngạc nhiên trong ánh mắt, chỉ thấy này tiểu lão đầu ha ha nở nụ cười, trong mắt càng là rịn ra nước mắt, thanh âm hiện ra hết một loại quỷ dị thê lương.

“Đúng vậy!”

“Hắn cho tới bây giờ sẽ không có nhìn tới ta.”

“Càng là không nhớ rõ ta. Ở trong đầu của hắn, chỉ có những hắn đó này hồng nhan tri kỷ, nơi đó có ta Từ Phúc nửa điểm cái bóng! ! !”

Trên hải đảo, vào giờ khắc này phiêu đãng chính là một đạo già nua giữa mang theo phẫn nộ tuyệt vọng cùng cô đơn phẫn hận chi âm.

Một bên.

Ở nhìn thấy tâm tình đại biến tiểu lão đầu, Dương Niệm Tích tuy rằng từ đối phương lẩm bẩm giữa hiểu được đang ở thân phận, nhưng thế cục khẩn trương hơn.

Dương Niệm Tích biết, chỉ sợ sau một khắc liền đã không phải là ngôn ngữ trên giao phong, mà là động thủ.

Thê lương thanh âm của hơi ngừng.

Tiểu lão đầu… Không, Từ Phúc từ từ xoay người, ánh mắt rơi vào đề phòng Dương Niệm Tích trên người, chậm rãi nói rằng: “Dương giáo chủ, bản tọa với Thiên môn chi chủ Đế Thích Thiên thân phận lại mời một lần, ngươi nguyện ý nhập bản tọa môn hạ sao?”

“Ta nói rồi.”

Áo bào giương lên, màu đỏ xiêm y không ngừng bay lượn, chân khí càng là tràn đầy toàn thân, đối mặt với đối phương uy hiếp ngữ, Dương Niệm Tích trực tiếp trả

lời: “Niệm Tích cả đời này ngoại trừ cha mẹ thân nhân ra, chỉ đối với một người nam nhân quỳ gối.”

Ngôn ngữ hạ xuống, toàn bộ trên hải đảo chỉ còn lại bên bờ sóng lớn vỗ vào bờ thanh âm của.

Sóng biển…

Đột nhiên ngừng.

Chương 50 : Ngoài ý muốn

Sóng liền ngưng.

Gió dừng thổi.

Trong lời nói giao phong chẳng qua là song phương đều tự đối với đối phương tâm thần dò xét, mở miệng đàm bất hảo, kế tiếp tự nhiên chỉ có một phương thức —— động thủ.

“Hắc!”

Một tiếng khẽ, cước bộ một bước, dưới chân bỗng nhiên hiện ra một mảnh trầm xu, mượn đại địa phản lực, Dương Niệm Tích thân hình lóe lên, cả người trong nháy mắt hóa thành một đoàn không thể nắm bắt mây đỏ, hướng Từ Phúc phương hướng phóng đi, khí thế từ trước tới nay chưa từng có, tựu như cùng lũ bất ngờ bạo phát, bất cứ vật gì vào giờ khắc này đều không thể ngăn trở.

Đối mặt Dương Niệm Tích đột nhiên phát động công kích, ở thường nhân trong mắt lấy như vậy sấm sét tư thái đi tới, cũng không có làm cho Từ Phúc lưu ý. Biểu tình không thay đổi chút nào, ở đối phương xông về phía mình nháy mắt, Từ Phúc đúng là phát sau mà đến trước có động tác.

Thân hình huyễn động, người còn lại là hướng về phía

sau lui lại, làm như muốn tránh né Dương Niệm Tích này sấm sét một kích, mà hắn tư thế nhìn qua nhàn đình tản bộ phiêu phiêu dục tiên, ở bên người nhìn không cảm thấy thật là nhanh, trên thực tế mấy như súc địa thành thốn giống nhau, thậm chí mau hơn vận tốc âm thanh, chỉ là quanh thân chân khí vờn quanh, gạt ra không khí, bởi vậy sẽ không xuất hiện cản trở, thậm chí sẽ lướt trên trận gió.

Một trước một sau.

Hai người đi qua địa phương, không khí rõ ràng xuất hiện biến hóa.

Thậm chí.

Ở còn dư lại mấy hơi thở Ngưu Nhục Thang trong mắt, nàng hoảng sợ thấy trong không khí xuất hiện một đạo rõ ràng trong suốt con đường, khổng lồ kình khí bay thẳng đến hai bên bài sơn đảo hải đi, kình lực đem mặt đất sanh sanh lộ ra một cái khe rãnh, có thể nghĩ trong đó lực đạo.

Mà những thứ này chẳng qua là hai người đem khinh công phát huy đến rồi tuyệt đỉnh mới xuất hiện tình cảnh.

Có thể thấy được!

Lưỡng đạo thân ảnh cạnh bản thân chợt lóe lên, ở Ngưu Nhục Thang ánh mắt hoảng sợ giữa, này bị hai người bài xích ra kình khí trực tiếp đánh vào trên người nàng, tùy ý cuồng loạn kình lực toàn bộ tác dụng ở tại Ngưu Nhục Thang trên người.

Nếu là tầm thường hoàn hảo, không có bị thương nàng tất nhiên là tránh xa, thậm chí cũng có thể mạnh mẽ chống đỡ.

Nhưng lúc này…

Ngưu Nhục Thang sau cùng chỉ tới kịp phát sinh một tiếng hét thảm, cái này Từ Phúc nữ nhi ngay hai người lấy khinh công bài xích ra kình khí dưới bị xé rách tứ phân ngũ liệt, khuấy lên khắp bầu trời huyết hoa, diễm lệ để cho người ta cảm thấy ngấm ngầm lạnh cả người.

Đối với tình cảnh này, ở Dương Niệm Tích và Từ Phúc trong mắt cũng làm như không thấy.

Một không thèm để ý, một là sống quá lâu vì vậy vô tình.

“Có tiến bộ!”

Giữa song phương một trước một sau, tuy nói cách xa nhau ba thước, nhưng cái này ba thước đúng là như chân trời góc bể, để cho người ta xem tới được lại sờ không tới được tuyệt vọng cự ly. Từ Phúc trong mắt tràn đầy tán thán vẻ, trước mắt Dương Niệm Tích quả thật là trưởng thành không ít.

Chính là bởi vì phần này trưởng thành cùng tư chất, làm cho Từ Phúc nội tâm thật sự có thưởng thức tâm tư. Nếu nói là trước đây bất quá là để đối phó Nhạc Duyên mà nói mời, như vậy lúc này đã là có tâm tư như thế.

Tư chất như vậy, có tư cách trở thành thần mẫu.

Thậm chí có tư cách kế thừa tuyệt học của hắn.

“! ! !”

Trước mắt ba thước cự ly như chỉ xích thiên nhai, làm cho Dương Niệm Tích sắc mặt có vẻ cũng không phải như vậy thật là tốt xem, đang toàn lực bạo phát dưới khinh công nàng vẫn là thấp hơn đối phương một bậc, đây không phải là khinh công bản thân chênh lệch, mà là tự thân công lực thâm hậu chênh lệch.

Này chỉ xích thiên nhai nhưng cũng không làm cho Dương Niệm Tích buông tha, một tiếng hừ lạnh, vô số hồng tuyến trên thân thoát ra, trực tiếp kéo gần lại này nhìn như chỉ xích thiên nhai ba thước cự ly, ở hồng tuyến đỉnh còn lại là lóng lánh ngân quang, rõ ràng là vô số ngân châm.

Choang! Choang! Đinh…

Trong nháy mắt, này trên đảo nhỏ liền vang lên một trận liên miên bất tuyệt bên tai rậm rạp chằng chịt thanh âm.

Băng tiết cùng Hỏa tinh cùng bay lượn.

Hai người một trước một sau, đã đi tới bên bờ.

Một người tiến công, một người còn là thuần túy chống đối, tuy là giản đơn, nhưng hai người giao phong sinh ra kình khí vẫn là đem đi qua mặt đất khiến cho chật vật kinh khủng.

Đi tới bên bờ, Từ Phúc thân hình không ngừng, để xác định Dương Niệm Tích trưởng thành, Từ Phúc cả người cùng sương trắng bay thẳng đến trên biển đi. Cả người đạp sóng mà đi, đúng là đi tới trên mặt nước. Sở dĩ làm như vậy, không sợ ngoài ý muốn, không có bất kỳ lo lắng, là bởi vì Từ Phúc ở hiện tại đã có đầy đủ tự tin.

Đặt chân ngoài khơi, bằng vào thâm hậu vô cùng chân khí, Từ Phúc ở dưới chân ngưng kết ra một khối băng mỏng, mà cả người như thế đứng thẳng trên đó, hai tay chắp sau lưng, theo dập dờn bồng bềnh sóng biển mà phập phồng bất định. Không nói gì, chỉ là dùng một loại ánh mắt mong đợi nhìn đứng ở trên bờ Dương Niệm Tích.

Từ Phúc ở chờ mong, trong lòng cũng là có dự định dùng tuyệt đối năng lực đến khuất phục đối phương.

Nếu như có thể làm cho Dương Niệm Tích nhập hắn Thiên môn, cái loại này cảm giác thành tựu tuyệt đối so với trở thành ngôi cửu ngũ càng làm cho hắn cảm giác hưng phấn.

Tuy nói lòng tràn đầy cừu hận, nhưng Từ Phúc vừa không phải không thừa nhận cùng Nhạc Duyên có liên quan đều là thiên tư xuất chúng người, bao quát cả hắn hậu nhân. Cho dù là trước đây âm thầm ủng hộ phái Tung Sơn tiến hành thăm dò, cũng không ngờ rằng phái Tung Sơn sẽ rơi vào như vậy hạ tràng, bị Hoa Sơn thôn phệ hầu như không còn.

Nếu như không phải là hai mươi năm trước tự mình động thủ, chỉ sợ này Hoa Sơn đã lớn lên thành Võ Đang

và Thiếu Lâm như vậy đại phái, có khôi phục đã từng phong cảnh xu thế.

Nhạc Bất Quần là một người tài, chỉ tiếc hắn họ Nhạc.

“Ta nói rồi…”

“Ta hôm nay võ công sẽ cho ngươi khiếp sợ!”

Đón Từ Phúc ánh mắt của, Dương Niệm Tích vốn không có để ý, đối phương đó là khiêu khích vừa nhìn vãn bối tư thái càng làm cho nội tâm của nàng phẫn nộ càng phát cuộn trào mãnh liệt. Tại thân thể bốn phía bay múa hồng tuyến thu hồi, một lần nữa thu vào đỏ thẫm xiêm y trong, mà Dương Niệm Tích cả người còn lại là cùng Từ Phúc độc nhất vô nhị bước ra ngoài khơi.

Từng bước một, cứ như vậy tùy ý mà nhàn nhã đặt chân ở trên mặt biển.

Hàn băng?

Ánh mắt một ngưng, Từ Phúc tầm mắt dừng ở Dương Niệm Tích dưới chân của, đối phương đi qua địa phương đều có thể xuất hiện một miếng nhỏ khối băng, hiển nhiên đối phương cũng sẽ băng thuộc tính công pháp. Nhìn thấy ở Dương Niệm Tích đi qua sau liền chìm xuống vụn băng, Từ Phúc trong lòng phân thoả mãn càng sâu.

Nàng là của mình truyền thừa công pháp tốt nhất nhân tuyển.

Chỉ là ở Từ Phúc nội tâm tuyệt sẽ không thừa nhận tự thân công pháp là tham khảo người nọ. Đây là hắn, là hắn tự mình sáng tạo.

Hai người lần thứ hai trước mặt mà đứng, cự ly bất quá là chính là ba trượng.

Chỉ là bất đồng, lúc trước là trên mặt đất, lúc này hai người là ở trên mặt biển, theo sóng biển thỉnh thoảng phập phồng, dựng thân trên đó hai người cũng là trên dưới phập phồng bất định.

Ở trong lời nói, lúc trước khinh công giao thủ giữa, Từ Phúc cũng đã cho ra một cái kết luận.

Cái này Nhật Nguyệt thần giáo giáo chủ, là một cực kỳ kiêu ngạo người.

Đối mặt như vậy kiêu ngạo người, Từ Phúc muốn đạt thành mục đích, như vậy thì phải bằng làm cuồng bạo bá đạo tư thái làm cho đối phương thấy được mình cường, sẽ đối phó biết mình mạnh dường như trong truyền thuyết tiên thần độc nhất vô nhị.

Mạnh để cho người ta không phản kháng chút nào tâm tư, không có phản kháng chỗ trống.

Sau đó nhiếp kỳ tâm phách, ở đối phương trong lòng mai phục tâm phục khẩu phục mầm móng. Như vậy Thiên môn đã có mình thần mẫu, càng có thể đối với Nhạc Duyên đưa đến tương ứng tác dụng, càng có thể để cho tại phía sau “Đồ Long”. Đây quả thực là một mũi trúng ba con chim việc.

Tâm tư thay đổi thật nhanh, Từ Phúc đã có quyết định.

Hắn cần bằng mạnh mẽ tư thái, làm cho Dương Niệm Tích nhận thức đến mình cường.

Quyết định xuống dưới, Từ Phúc đã rồi có động tác.

Song chưởng mở, lấy một loại ôm gió nhẹ tư thái chậm rãi mở ra, sau đầu xám trắng tóc dài càng là không gió mà bay, sau đó song chưởng mạnh giương lên.

Ầm!

Một tiếng ngập trời nổ.

Nguyên bản coi như bình tĩnh ngoài khơi dường như sôi trào, như trong chảo dầu thêm một chén nước lạnh, vào giờ khắc này ầm ầm nổ tung. Vốn có bình tĩnh ngoài khơi bất ngờ thay đổi, thoáng chốc sóng biển ngập trời.

Lấy Từ Phúc làm khoảng cách, khi hắn phía trước bốn phương tám hướng cộng đồng nhấc lên cao tới hơn mười trượng sóng lớn đổ ập xuống hướng Dương Niệm Tích đập đi.

Vào giờ khắc này.

Dương Niệm Tích hầu như cho là mình là ở đối mặt biến hóa vô cùng thiên nhiên, sóng lớn cứ như vậy phô thiên cái địa mà đến, tại nơi một hoảng hốt trong nháy mắt, Dương Niệm Tích thiếu chút nữa cho là mình ở đối kháng này toàn bộ thiên địa. Này cổ khổng lồ áp lực, làm

cho Dương Niệm Tích biết được cái này ở hai mươi năm trước thu thủ người chân chính tái bạo phát toàn lực.

Biển ngập trời.

Ầm ầm nổ.

Khiến cho bay qua ngoài khơi chuẩn bị bắt cá hải điểu bị cực đoan kinh hách, phịch cánh liều mạng hướng lên trời khoảng không bay đi.

Chỉ là tại đây chỉ hải điểu chớp cánh lúc, đột nhiên phát hiện tự thân ra vẻ nặng không ít, vỗ cánh có chút cố sức, nghiêng đầu nhỏ hải điểu suy nghĩ tự mình còn là bụng ngạ tới không có ăn no, làm sao sẽ nặng đâu? Nhưng những thứ này sớm đã không phải là hải điểu suy nghĩ giống, vào giờ khắc này đe doạ sóng biển đã làm cho hải điểu thất kinh, hướng lên trời khoảng không bay đi.

Sóng biển giữa.

Hai điều màu đỏ sợi tơ dưới ánh mặt trời sáng quắc sinh huy.

Mà sợi tơ đầu cùng chính là hải điểu một đôi trên đùi, theo hải điểu lên không, màu đỏ sợi tơ vừa tùy theo lên không, mà ở màu đỏ sợi tơ phía dưới còn lại là hợp với một đoàn màu đỏ thân ảnh, rõ ràng là Dương Niệm Tích. Nàng nương theo hải điểu bay lên lực đạo, cùng với tự thân tránh được cơn sóng gió động trời.

“Hanh!”

Mát lạnh tiếng nói khiến cho rung trời vang lên sóng nước thanh cũng vô pháp che lấp.

Hai tay cầm sợi tơ lôi kéo, đột nhiên lực mạnh khiến cho hải điểu thân thể không khỏi thấp xuống, thiếu chút nữa rớt xuống, thật vất vả hải điểu mới đập cánh một lần nữa bay lên tới. Mà Dương Niệm Tích cũng nương lực đạo này cả người cuốn lên, trong chớp mắt cũng đã đi tới hải điểu bên người, đạp đến trên đó.

Chân ngọc đầu ngón chân nhẹ nhàng ở trên lưng chim một điểm, lần thứ hai mượn lực, Dương Niệm Tích cả người càng là mượn đó lao thẳng lên mấy trượng cao độ.

Sau đó.

Người tự giữa không trung quay ngược rơi xuống, hồng y tung bay giữa ngọc thủ hóa quyền làm chưởng, ngay sau đó đó là toàn lực một chưởng vỗ dưới.

Phía dưới.

Đặt chân phập phồng không ngừng trên mặt biển Từ Phúc chính ngửa đầu liếc mắt, Dương Niệm Tích lấy loại này tư thái tránh được tưởng như tránh cũng không thể tránh một kích, làm cho Từ Phúc không khỏi tán thán. Tuyệt đỉnh cao thủ kinh nghiệm là đại biểu cho sức chiến đấu một bộ phận, nhưng linh quang lóe lên ở có chút lúc càng có thể nghịch chuyển cục diện.

Không thể nghi ngờ.

Ở trong mắt Từ Phúc phần này linh quang lóe lên trọng yếu hơn.

Ngoài khơi mặt biển trở nên không ngừng trên dưới đung đưa, sóng lớn nện ở trên mặt biển, văng lên vô số bọt nước, khiến cho ngoài khơi một mảnh hơi nước bốc hơi, còn có một tường đợt sóng nước hướng bốn phương tám hướng tản ra.

Hơi nước tới gần Từ Phúc thân thể ba thước, liền hóa thành vô số bông tuyết rơi vào rồi trong biển.

Đưa lên mí mắt.

Ngẩng đầu.

Một đầu xám trắng tóc dài bị tức chèn ép hướng xuống dưới rơi xuống.

Chưởng chưa đến, kình khí đã tới trước.

Đối mặt Dương Niệm Tích một chưởng này, Từ Phúc cũng không có tránh né, mà là chậm rãi nâng lên tay phải, cũng một chưởng vỗ hướng giữa không trung, nghênh hướng đối phương.

Bành!

Chưởng kình ở giữa không trung giao kích.

Phát sinh một tiếng như sấm rền âm hưởng.

Đồng thời.

Nguyên bản còn đang sóng gợn không ngừng mặt biển thật giống như bị một to lớn gì gì đó đạp một cước, vậy còn tính bằng phẳng chỉ có sóng gợn ngoài khơi ồ lên đang lúc xuất hiện một vùng trũng hình miệng bát, mà vùng trũn chính giữa chính là Từ Phúc chỗ.

Sụp đổ dưới vùi lấp.

Đó là sinh sôi bị kình khí bức bách.

Mà bốn phía còn lại mặt biển lại là dâng lên, tạo thành một vòng mấy trượng cao sóng nước tản mát ra.

Ầm!

Dương Niệm Tích bị khí kình kích bay ngược hướng về phía giữa không trung, chân ngọc từ một con bay qua bên người hải điểu bước qua, mà hải điểu còn lại là đang nhìn như nhẹ nhàng một cước dưới phấn thân toái cốt. Không chỉ có như vậy, yết hầu giữa càng là có một dịch thể muốn cuộn trào mãnh liệt ra, trong lỗ mũi thậm chí có mùi máu tươi.

Mạnh mẽ đem đã đến cổ họng tiên huyết nuốt xuống, Dương Niệm Tích lúc này mới nương trước dùng hồng ti dẫn dắt hải điểu lần thứ hai tránh được này đợt thứ hai sóng biển, rơi vào trên mặt biển.

Mà ở hai người kình khí giao kích dưới tạo thành vùng trũng lại ở bốn phía vô cùng vô tận nước biển chảy

ngược lần tới phục nguyên trạng, chỉ có vậy không ngừng phập phồng bất định, còn có một tảng lớn hiện lên bạch sắc cái bụng phơi nắng hải ngư nói cho hai người trước một kích có thế nào ảnh hưởng.

Một chưởng này dưới tựa hồ cũng không có đối với Từ Phúc tạo thành bao nhiêu ảnh hưởng, chỉ là làm cho hắn vạt áo đã ươn ướt không ít.

“Ha hả!”

Cúi đầu nhìn lướt qua đã bị nước biển xối ống quần và vạt áo, tại đây một chưởng dưới Từ Phúc biết mình xem như là ăn một nhỏ thua thiệt, nhưng hắn khẳng định nữ tử trước mắt còn lại là khi hắn một chưởng kia phản kích dưới đã bị thương.

“Quả nhiên.”

“Dương giáo chủ tư chất quả thật làm cho bản tọa khiếp sợ!”

Này cùng hai mươi năm trước nàng đơn giản là một thiên hạ ngầm, phải biết rằng hắn một thân công lực thế nhưng nghìn năm qua tích lũy, là phượng máu bang trợ, võ học trí tuệ càng là như vậy. Nhưng đối phương chỉ là bằng vào hai mươi năm bế quan khổ tu, đúng là tài năng ở tự mình toàn lực một chưởng dưới tương xứng.

Thiên tài hai chữ chỉ sợ không đủ để hình dung trước mắt này hồng y nữ tử kinh diễm tài tuyệt.

Nhưng đối phương cũng chỉ có thể đạt đến nước này.

Thời gian, tạo thành là tích lũy cùng căn cơ chênh lệch, là chính là hai mươi năm không cách nào giải quyết.

“Nhưng… Dừng ở đây!”

“Một chiêu!”

Từ Phúc tiện tay đem bị ướt vạt áo gạt, vươn tay phải ra, rất là tùy ý nói rằng: “Một chiêu, cho ngươi kiến thức thần năng lực, có thể trở thành là bản tọa dưới trướng, đó cũng là ngươi chi tạo hóa.”

Làm cho đối phương triệt để minh bạch người phàm cùng thần chênh lệch, Từ Phúc đã quyết định kế tiếp nhất chiêu yếu thi triển tự thân mạnh nhất một chiêu kia.

Chính là Thánh tâm tứ kiếp Nhãn - Huyết - Tâm - Thần đệ tứ kiếp —— Thần - Cực thần kiếp.

Lấy người chi tinh thần Nguyên Thần làm vũ khí, là hắn mạnh nhất một chiêu.

Gặp Từ Phúc đã có động tác, Dương Niệm Tích sắc mặt ngưng trọng, đề phòng đối phương sát chiêu.

Dù sao nàng đối với người này cũng không hiểu rõ.

Đối phương mặc dù đối với mình cũng không tính là rất hiểu rõ, nhưng mới vừa giao phong để cho nàng biết giữa hai người công lực kém có mắt thường có thể thấy được khe rãnh, hai người con bài chưa lật cũng không giống nhau.

“Chú ý!”

Một tiếng nhìn như hữu hảo nhắc nhở làm cho Dương Niệm Tích không khỏi ngẩng đầu hướng đối phương nhìn lại, cái nhìn này liền để cho nàng rơi vào tuyệt đối hạ phong.

Chiêu này…

Không kịp kinh ngạc, không kịp phòng bị, thậm chí không kịp lui bước, Dương Niệm Tích liền gặp một đạo bóng người tự Từ Phúc trong cơ thể bước ra, bay thẳng đến nàng mà đến.

Vào giờ khắc này tựa hồ cái gì đều đình chỉ, thậm chí ngay cả thời gian đều đình chỉ.

Bất quá là trong nháy mắt, bóng người kia đã đi tới Dương Niệm Tích trước mặt, Dương Niệm Tích chỉ cúi xuống, thân ảnh kia liền đã nhập trong cơ thể nàng.

Cực thần kiếp!

Ngươi muốn trốn cũng không thể trốn!

Trở thành hắn dưới trướng thần mẫu đã là xác định.

Vẻ mừng rỡ treo trên khóe miệng, còn chưa tới kịp lộ ra nụ cười, Từ Phúc sắc mặt đã đột biến, không thể tin nói: “Đây là! ! !”

Xông vào Dương Niệm Tích trong cơ thể thân ảnh tựa

hồ bị cái gì trùng kích, bị hoàn toàn bài xích đi ra, toàn bộ bay ra bay trở về Từ Phúc trong cơ thể. Mới vừa không có vào trong cơ thể, Từ Phúc thì phát ra kêu đau một tiếng, sắc mặt tái nhợt đồng thời khóe miệng cũng là nổi lên nhè nhẹ vết máu.

Phải có lý do a.

Không để ý đến thương thế của mình, Từ Phúc ngạc nhiên vô cùng nhìn chằm chằm trước mặt cái kia còn vẫn duy trì hạ xuống thân thể hồng y nữ tử, trong ánh mắt lộ vẻ ngoài ý muốn.

Ở Từ Phúc tràn đầy ngoài ý muốn cùng không tin trong ánh mắt, trước mắt hồng y nữ tử rốt cục có động tác.

Ca sát!

Đó là cái cổ giãy dụa thì, trong cơ thể khớp xương phát ra âm hưởng.

Theo ngọc bột giãy dụa, Dương Niệm Tích ngước thân thể đĩnh trực, khôi phục bình thường tư thế.

Khi nàng mặt lần thứ hai rơi vào Từ Phúc trong tầm mắt lúc, Từ Phúc cũng chợt ngẩn ra, hắn phát hiện trước mắt nữ tử này trở nên bất đồng.

Khóe miệng vi kiều, đó là lấy một hoàn mỹ độ cong.

Khóe mắt mang cười, càng là bị người một loại khác mị.

Nhưng ở đồng thời, đối phương toàn thân tùy ý tản ra

một loại để cho người ta không dám ngưỡng mộ khí thế. Này bất đồng người giang hồ bá đạo, bất đồng trước đã gặp giáo chủ bá đạo khí thế, ngược lại là những thứ khác một loại bá đạo.

Thật giống như —— ngôi cửu ngũ.

Đây không phải là Dương Niệm Tích!

Từ Phúc dám khẳng định.

Ngọc thủ nhẹ nhàng phất qua trên người trở nên có chút nếp uốn màu đỏ xiêm y, sau đó liền lại dùng nhỏ và dài ngón tay ngọc phủ một chút thái dương mái tóc, ánh mắt của nàng rốt cục nhìn về đứng ở ngoài mấy trượng trên mặt biển Từ Phúc trên người.

Ngón trỏ nhẹ nhàng một ngón tay, môi đỏ mọng khẽ mở, mê hoặc hàm răng nửa đường ra cũng tư thế hào hùng, càng là miệng vàng lời ngọc.

“Đối với trẫm bất lợi, đây là đại nghịch bất đạo, tội không thể tha thứ.”

“Ngươi là muốn trẫm tru di tam tộc ngươi sao?”

“Như vậy, trẫm chuẩn tấu!”

Vào giờ khắc này, càng cuồng ngạo càng bá đạo thanh âm quanh quẩn ở tại trong thiên địa.

…

Cùng lúc đó.

Kinh thành.

Người đến người đi.

Mỗi ngày có người tới, cũng có người ly khai.

Mà ở ngày hôm nay, kinh thành lần thứ hai nghênh đón một vị trên giang hồ cao thủ hàng đầu.

Người này thân mang địa vị và thân thủ, ở trên giang hồ đều là tiếng tăm lừng lẫy.

Người tới chính là phái Nga Mi chưởng môn Độc Cô Nhất Hạc.

Có lẽ là đi gấp, có vẻ phong trần mệt mỏi Độc Cô Nhất Hạc đi tới kinh thành phía sau, cũng không có đi phái Nga Mi ở kinh thành cứ điểm, mà là đi tới Duyệt Lai khách sạn để ở.

Bởi vì hắn là bí ẩn mà đến, cũng không phải lấy công khai thân phận.

Không có người nào biết hắn là vì cái gì vội vội vàng vàng mà đến, ngoại trừ chính hắn.

Mà lúc này đứng ở Duyệt Lai khách sạn vẫn để kế tiếp quyết chiến chuẩn bị, vừa xem như là tại đánh đấm giả bộ Nhạc Duyên chỉ cảm thấy nội tâm không khỏi không hiểu run lên.

Người, chợt từ chỗ ngồi đứng lên.

Đi tới bên cửa sổ, Nhạc Duyên ánh mắt không khỏi nhìn về hướng đông nam.

Nơi nào… Nơi nào, cảm giác hình như có cái gì cùng mình tương quan.

Nhạc Duyên đột nhiên biến hóa, tất nhiên là làm cho Thương Tú Tuần trở tay không kịp. Nàng lần đầu tiên nhìn thấy Nhạc Duyên xuất hiện loại này tâm thần không yên hiện tượng.

Chương 51 : Kết thúc

Phát hiện cái gì?

Ở một bên, Thương Tú Tuần phát hiện Nhạc Duyên đột nhiên chập chờn tâm tình, còn có bất ngờ hành động, điều này làm cho Thương Tú Tuần rất là ngoài ý muốn.

Cho tới nay, ở trong ấn tượng của nàng người nam nhân trước mắt này đều là lạnh nhạt bình tĩnh.

Bất kỳ tình huống gì tựa hồ cũng không thể để cho hắn từng có nỗi lòng chập chờn, mà lúc này cũng đột nhiên lại có.

Là vật gì sẽ làm hắn thay đổi như vậy?

Càng nghĩ, ở Thương Tú Tuần trong đầu cẩn thận hồi tưởng một lần, nàng phát hiện không có tìm được mấy người có thể cho chính cô ta xác đáng kết quả. Sợ rằng mặc dù là gặp lại hắn trước kia hồng nhan tri kỷ, nên có cũng không phải là này tâm thần không yên biểu hiện.

Tỉ mỉ suy nghĩ một lần, Thương Tú Tuần cảm thấy có thể để cho Nhạc Duyên xuất hiện như vậy nỗi lòng chập chờn, chỉ sợ chỉ có một cái khả năng.

Hậu nhân…

Chỉ là nghĩ đến đây, của nàng tâm tình cũng không tốt, ngọc thủ không khỏi chợt nắm chặt. Cho tới nay, nàng liền đối với Sư Phi Huyên không có bất kỳ ấn tượng tốt.

Mặc kệ ai độ ai, theo Thương Tú Tuần thấy là nàng thua thiệt lớn.

“Ừ?” Nhận thấy được Thương Tú Tuần rối loạn tiết tấu hô hấp, Nhạc Duyên xoay người, nhìn thấy là vậy có âm trầm nhiều mặt Thương Tú Tuần.

Nhạc Duyên nhìn Thương Tú Tuần đủ để giết người ánh mắt, không khỏi sửng sốt.

Ngay sau đó Nhạc Duyên liền đem trọng tâm câu chuyện vòng vo, nhìn đối phương biểu tình hiển nhiên là muốn cái gì náo loạn chuyện tình, hơn nữa lúc này mặc dù là nỗi lòng chập chờn, thế nhưng ở phía sau, Nhạc Duyên cũng không có thời gian ly khai kinh thành đi tìm hiểu.

Cùng người khác quyết chiến có thể không có vấn đề gì, nhưng cùng Lục Tiểu Phụng và Diệp Cô Thành…

Ngay cả Nhạc Duyên mình cũng không có chắc chắn.

Bởi vì hắn không cách nào phán đoán hai người trong khoảng thời gian này bế quan phía sau sẽ trưởng thành bao nhiêu. Hay hoặc là hai người này tiếp xúc sẽ sản sinh cái gì phản ứng hoá học, phát sinh không cách nào suy đoán biến hóa.

Cho nên, Nhạc Duyên lần này đứng ở kinh thành thật lâu không muốn nhúc nhích. Cũng cũng coi là đang chờ đợi, ở chờ mong.

Hắn chờ mong tự mình mạnh bao nhiêu.

Ở trong lòng suy tư về điều này lúc, Nhạc Duyên ánh mắt chợt vòng vo một phương hướng, từ cửa sổ nhìn phía đang ở hướng khách sạn bình dân đi tới một người trung niên nam tử trên người.

Một thân áo tơ trắng.

Một thanh thoạt nhìn hết sức bình thường trường kiếm.

Nhưng từ đối phương cầm kiếm và bước đi tư thế, cùng với cái loại này không nhanh không chậm tốc độ, liền làm cho Nhạc Duyên liếc mắt nhìn ra trung niên nam tử này chỉ sợ ở kiếm pháp lên tạo nghệ bất phàm. Ánh mắt hơi hoạt động, Nhạc Duyên phát hiện để cho người ta ngoài ý muốn một điểm.

Đó chính là đối phương cầm kiếm tư thế cùng phổ thông kiếm khách cầm kiếm tư thế bất đồng.

Thậm chí cùng với đứng đầu kiếm khách cầm kiếm tư thế đều có chỗ bất đồng. Người bình thường có thể không nhìn ra. Nhưng ở trong mắt Nhạc Duyên lại như giữa đêm ánh lửa, rõ ràng đến cực điểm.

Bộ dáng này thoạt nhìn là trung niên nam tử kiếm khách tuy nói cầm kiếm tư thế liếc nhìn lại không có gì bất đồng. Có thể ở Nhạc Duyên trong tầm mắt lại nhìn thấu một đặc điểm khác. Đối phương cầm kiếm phương thức trong trộn lẫn có cầm đao phương thức.

Thay lời khác mà nói, người nọ là đao kiếm song tu.

Nếu đang nói thấu một điểm, là đúng sắp đao pháp sáp nhập vào kiếm pháp giữa.

Đao kiếm song tu cao thủ ở nơi này trong chốn giang hồ hiện tại chỉ có một người.

“Nga Mi chưởng môn.”

“Độc Cô Nhất Hạc.”

Thấy ở đây, Nhạc Duyên đã nhận ra này đàng hoàng tiến nhập Duyệt Lai khách sạn trung niên kiếm khách thân phận. Chính là phái Nga Mi hiện giữ chưởng môn Độc Cô Nhất Hạc.

Ở Nhạc Duyên dĩ vãng nhận thức, phái Nga Mi cái này do tiểu Quách Tương sáng lập môn phái cho tới nay đều là lấy nữ tử làm chưởng môn, tuy có nam đệ tử, nhưng đệ tử thân phận đều không được tốt lắm, tương đối so với nữ đệ tử tới thân phận của bọn họ hiển nhiên là thấp nhất đẳng.

Nhưng lấy Nhạc Duyên đối với Quách Tương hiểu rõ, nàng cái loại này phóng khoáng có thể so với Kiều Phong tính tình, cũng không phải cái gì quan tâm nam nữ khác biệt.

Hơn nữa Tương Dương mặc dù phá, nhưng cùng Minh giáo hợp tác, lẽ ra sử Quách Tĩnh phu phụ may mắn tránh khỏi kiếp nan.

Xuất hiện như vậy nam nữ khác biệt…

Chỉ sợ phái Nga Mi từ sáng lập một khắc kia liền tồn tại vấn đề.

Đáng tiếc lúc này không phải là suy tư chuyện này lúc. Hơn nữa ở giữa kém nhiều năm như vậy, sự tình có quá nhiều chân tướng bị che mất. Ánh mắt vi ngưng, Độc Cô Nhất Hạc đi tới kinh thành thì đại biểu cho tự mình làm cho Công Tôn Lan việc làm đã làm cho hữu tâm nhân từ bồ câu đưa tin lên chiếm được tin tức.

Quần hùng hội tụ vu kinh đô. Tất nhiên là náo nhiệt phi thường.

Tương đối, Nhạc Duyên cũng biết Diệp Cô Thành chỉ sợ còn đang tiến hành hắn cái kia soán ngôi kế hoạch. Dù cho là tình cảnh như thế, vẫn đang có thể dành ra một bộ phận tinh lực, hay hoặc là có lựa chọn kế hoạch, đây là tự tin.

Mặc kệ đây đó tính cách có bao nhiêu sai biệt, nhưng có một chút là có thể khẳng định.

Đó chính là có đầy đủ tự tin.

Cho nên Nhạc Duyên hiện tại chờ mong Diệp Cô Thành đến lúc đó có thể không có lợi hại hơn kiếm pháp. Lục Tiểu Phụng có thể phát huy đến trình độ nào.

Mà Nhạc Duyên dính dáng ra một bộ phận tinh lực tới dùng ở kim bằng bảo tàng lên, coi như là đây đó san bằng một chút.

Thu hồi tầm mắt.

Nhạc Duyên quay đầu lại vừa cười vừa nói: “Tú Tuần. Cho ngươi người thay ta truyện một tin tức.”

“…”

Đang ở không hiểu sinh trứ hờn dỗi Thương Tú Tuần nghe vậy ngẩn ra, không khỏi có chút dở khóc dở cười.

Dưới lầu.

Ngẩng đầu nhìn liếc mắt trước mặt khách sạn bình dân bảng hiệu, Độc Cô Nhất Hạc liền cúi đầu đi vào trong đó, hắn tịnh không ngờ rằng khi hắn tiếp cận Duyệt Lai khách sạn một khắc kia, liền bị người từ cầm kiếm tư thế nhìn ra thân phận. Hắn không biết, lúc này kinh thành đã triệt để biến thành long đàm hổ huyệt, đến lúc đó chẳng biết có bao nhiêu người sẽ bị thôn phệ.

…

Ngập trời sóng biển tựa hồ chỉ là huyễn ảnh.

Chuyện mới vừa phát sinh coi như ở ngày hôm qua, mà lúc này ngoài khơi lần thứ hai khôi phục bình tĩnh.

Chỉ có từ bên chân quẫy qua này hiện lên bạch cái bụng hải ngư tài biểu thị lúc trước phát sinh kinh đào hãi lãng.

Trẫm chi tự xưng, đã làm cho Từ Phúc suy đoán đứng ra trước cái này đột nhiên đổi một người tự đắc thân phận của cô gái.

“Nữ đế…”

“Võ Chiếu!”

Ngoài miệng nhẹ giọng lẩm bẩm cái này thanh danh hiển hách tên, cho dù là Từ Phúc không thừa nhận cũng không được đối phương xuất sắc, có thể lấy một giới nữ tử thân bước trên đế vị, lúc này mới chân chính xưng là là thiên chi kiêu nữ. Tự hắn sinh ra bắt đầu, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua cái khác có thể sánh ngang đối phương nữ nhân.

Cho dù là hán ban đầu Lữ thị, cũng không có thể cùng so sánh. Nắm quyền cùng ở vạn dân chú mục chân chính leo lên đế vị hoàn toàn là hai khái niệm.

Thấy trước mặt cái này một thân đế vương chi thế hồng y nữ tử, Từ Phúc không phải không thừa nhận hắn hậu nhân tạm thời còn không có có thể cùng Nhạc Duyên hậu nhân tương đề tịnh luận người.

Điều này làm cho Từ Phúc có chút nổi giận.

Tự mình hình như từ bất kỳ phương diện nào, đều bị Nhạc Duyên đánh bại hoàn toàn.

Hít sâu một hơi. Từ Phúc trong lòng ngoài ý muốn tạm thời thu liễm, ngược lại thay thế chính là cảnh giác. Nguyên bản hắn cho rằng nhất chiêu Cực thần kiếp phải có được hắn hài lòng hiệu quả, nhưng trăm triệu không ngờ rằng sự tình sẽ tuyệt nhiên tương phản. Từ Phúc có chút hối hận trước đó cách làm.

Giờ khắc này, nội tâm của hắn hoàn toàn đã không có làm cho đối phương trở thành dưới trướng Thần mẫu tâm tư.

“Ngô!”

Trầm ngâm trong tiếng, nữ đế chậm rãi đưa ra ngọc thủ, lại cúi đầu nhìn xuống thân thể của chính mình, cảm thụ được trong cơ thể bị thương thế. Cũng đã để cho nàng sắc mặt chợt lạnh xuống. Trừ thử đồng thời, nội tâm của nàng còn lại là có một loại may mắn cảm giác.

Nếu không phải ban đầu ở Nhạc sơn Đại phật trong cơ thể nghịch chuyển Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp đem tự mình tinh thần chủng nhập trong đó. Chỉ sợ hôm nay tiểu nha đầu này sợ rằng sẽ ngã xuống… Không phải là ngã xuống, cũng sẽ bị này tao lão đầu tử dùng tinh thần khống chế.

Trước đây bắt nàng một lần, hôm nay cứu một lần.

Là nhân

Cũng là quả.

Dịu dàng cười, trong lòng đã có quyết định. Nữ đế chậm rãi giương lên tay phải, nàng yếu lấy này thụ thương chi khu, lấy này còn sót lại ở tiểu nha đầu trong cơ thể tinh thần để giải quyết trước mắt cái phiền toái này. Mà lấy tinh thần lực của nàng càng có thể cảm thụ đứng phía trước cái này tóc xám trắng tiểu lão đầu võ công cao, một thân công lực dầy, thế gian hiếm thấy.

Dùng Nguyên Thần coi như vũ khí, này ở nàng hiểu biết võ học giữa cũng không có mấy thứ có thể đạt được trình độ như vậy.

Phật môn chí cao điển tịch là một loại, một loại khác còn lại là nàng sở học Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp.

Còn đối với phương thi triển còn lại là loại thứ ba.

Tay phải giương lên, tay trái cũng theo đó dựng lên, ở nữ đế có hành động đồng thời. Nàng dưới chân chỗ hàn băng nước biển chung quanh bắt đầu có động tĩnh. Mặt nước chậm rãi có sóng gợn, rất nhanh này sóng gợn liền bắt đầu vây quanh nữ đế giơ lên hai tay của hai bên xoay tròn.

Đồng thời.

Khổng lồ kia tinh thần lực vừa toả ra bốn phía, bao phủ này phiến ngoài khơi.

Tựa hồ là đã bị này cổ tinh thần ảnh hưởng. Vốn là nắng hè chói chang mặt trời chói chang chẳng biết lúc nào trở nên âm u xuống tới, ở trên mặt biển khoảng không đã có ở đây không giác đang lúc hiện lên một tầng màu đen mây đen.

Đạo tâm chủng ma!

Tầng thứ mười một!

Ma biến!

Không có thăm dò, xuất thủ đó là cực mạnh chi chiêu. giơ lên hai tay của từ hầu như dừng hình ảnh động tác chậm bỗng nhiên biến nhanh, chợt giơ lên, chỉ nghe bên tai một tiếng nổ vang. Hai cổ xoay tròn sóng lớn tự ngoài khơi bạt không dựng lên, cuồn cuộn nổi lên mấy chục thước cao độ ở sau người xoay tròn dây dưa.

Theo xoay tròn lực đạo càng lúc càng lớn. Khiến cho nữ đế sau lưng tảng lớn nước biển đều bị cuốn lại, tạo thành ngập trời biển lớn. Lăng không xoay tròn mà lên.

Về phần bản thân nàng còn lại là bị một đoàn cấp tốc xoay tròn thủy cầu bao vây trong đó, cấp tốc xoay tròn thủy cầu, uy lực của nó chỉ sợ so với xoay tròn lưỡi dao sẽ không kém đi nơi nào, lực phòng ngự thậm chí càng mạnh. Người còn lại là theo thủy cầu không có vào sóng biển dưới đáy.

“Đây là! ! !”

“Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp!”

“Bản tọa lại thấy nó!”

Ánh mắt dữ tợn, Từ Phúc trong mắt là hoài niệm cũng sợ hãi và phẫn nộ, thanh âm khàn khàn giữa càng bằng thêm mấy phần điên cuồng, ở trong mắt hắn cô gái trước mắt chẳng biết lúc nào đã hóa thành người kia, “Ta yếu ngươi xem một chút, ta nghìn năm qua trưởng thành, ta hôm nay võ công cũng sẽ cho ngươi khiếp sợ!”

Những lời này hai người đều ở đây ngày hôm nay tất cả nói, nhưng hàm nghĩa lại rõ ràng bất đồng.

Thoại âm rơi xuống, Từ Phúc đã có hành động, hai chân hơi tách ra, ngàn năm hùng hậu nội lực vào giờ khắc này ầm ầm bạo phát, cùng đạo tâm chủng ma lấy tinh thần lực dính dáng thiên địa lực bất đồng, Từ Phúc là sanh sanh lấy cậy mạnh tới thi triển mình cực mạnh tuyệt học.

Thánh tâm quyết tứ kiếp cuối cùng thức —— cực thần kiếp!

Để chứng minh, để biểu diễn.

Từ Phúc đúng là lần thứ hai thi triển trước tuyệt kỹ, lạnh thấu xương hàn khí tự Từ Phúc làm trung tâm tản mát ra đi, khổng lồ tinh thần lực càng là cưỡng chế dính dấp phía sau hắn sóng biển phóng lên cao, ở phóng lên cao đồng thời đã bị tùy ý hàn khí cho biến thành hàn băng.

Về phần hắn bản thân còn lại là thi triển một chiêu này đồng thời hóa thành băng nhân đứng ở trên mặt biển, sau đó bị sóng băng thu vào trong đó.

Ca sát trong tiếng.

Cao tới trăm mét sóng băng bắt đầu đi tới, cùng đồng dạng cấp tốc xoay tròn nữu khúc dường như lưỡi dao sắc bén sóng nước đụng vào nhau.

Vì vậy trong nháy mắt này.

Toàn bộ trong thiên địa chỉ có liên miên bất tuyệt tiếng nổ tung.

Hàn băng, nước biển không ngừng cho nhau đánh, sau đó hóa thành bọt nước và vụn băng chung quanh tung bay. Nhưng lập tức lại bị ngóc đầu trở lại sóng nước và sóng băng bao vây, lần thứ hai bị dẫn dắt lại bắt đầu xung kích.

Không chỉ có như vậy, trên hải đảo bầu trời đã lâm vào một loại không rõ âm u. Đỉnh đầu mây đen bao phủ, trong đó càng là có sấm sét ở động tĩnh, phát sinh một trận trầm muộn âm hưởng cùng trên biển nổ vang hình thành một mảnh liên tiếp không ngừng âm hưởng.

Sóng nước.

Sóng băng.

Giao phong tương xứng.

Ở một trận chướng mắt lôi điện sét, lưỡng đạo hư nhạt thân ảnh của tự sóng biển và sóng băng giữa lao ra, bắt đầu rồi đánh cận chiến.

Một người mũ phượng khăn quàng vai, là đế vương tư thái.

Một người tóc bạc phiêu nhiên, như phượng hoàng ngao thiên tuyệt thế binh vương

.

Quyền!

Chân!

Chưởng!

Chỉ

Xuất thủ hết các loại tuyệt học. Mỗi một chiêu mỗi một thức đều là người võ lâm giữa tha thiết ước mơ hoàn mỹ chiêu thức.

Sắc bén kia như lưỡi dao sắc bén xoay tròn sóng biển cùng với cứng rắn như trường thương sóng băng đối với hai người hoàn toàn không tạo được bất kỳ ảnh hưởng, lưỡng đạo thân ảnh giao phong sinh ra kình khí trực tiếp đem sóng biển và băng lãng xé rách. Kình khí tiêu phi. Tự hai thân thể của con người đi qua, dường như hư ảnh giống nhau không bị bất kỳ ảnh hưởng.

Ngược lại thì sóng biển bị xé rách, mà băng lãng càng là từ đó đang lúc vỡ thành hai đoạn.

Kèm theo khắp bầu trời đánh xuống lôi điện, một màn này coi như Thần Ma chi chiến.

Trên hải đảo.

Ở lại phía trên một ít giang hồ cao thủ. Vào thời khắc này đã sớm mục trừng khẩu ngốc. Mọi người, đều khiếp sợ hoảng sợ nhìn trên mặt biển phát sinh tất cả, một màn này cuối thời phủ xuống cảnh tượng đã sớm vượt ra khỏi tưởng tượng của bọn họ.

Trong đó không ít người không chịu nổi kịch liệt kích

thích, cả người lâm vào một loại si ngốc, cũng điên rồi.

Thậm chí.

Hai người giao phong, đã làm cho ảnh hưởng đến hải đảo. Để cho người ta cảm thấy tiếp theo đó hải đảo sẽ gặp chìm nghỉm, cũng sẽ không để cho người ta cảm thấy kinh ngạc.

Lưỡng đạo bóng người đang không ngừng liên tiếp xuống sấm sét giữa giao thủ thời gian một nén nhang, sinh ra kình khí hoàn toàn đem toàn bộ phương viên trăm dặm ngoài khơi lan đến, đây là hai người toàn lực dưới chiến đấu.

Sau cùng lưỡng đạo thân ảnh như một con rồng một con phượng ở giữa không trung hoàn toàn đụng vào nhau.

Song chưởng đối với song chưởng.

Đây là tinh thần đỉnh quyết đấu.

Trong sát na. Bầu trời bắn nhanh ra chói mắt phát sáng mũi nhọn, tựa hồ sinh ra một thái dương.

Cùng lúc đó.

Phía dưới sóng biển ở kình khí ép xuống dưới đột nhiên thoát ra một đạo hồng sắc thân ảnh, trực tiếp vọt tới băng lãng dưới đáy. Quay không có vào trong đó băng nhân đó là ầm ầm một chưởng.

Hàn băng vỡ vụn.

Băng nhân bị người từ trong đó đánh đi ra, đầy người vết nứt rơi vào trong biển.

Kèm theo tiếp theo đến khổng lồ kình khí, phía dưới ngoài khơi hoàn toàn lõm đi xuống, tạo thành một to lớn vùng trũng, mà băng nhân còn lại là rơi vào vùng trũng chính giữa. Sau đó tuôn ra mà đến sóng biển và sóng băng, đem vùng trũng lấp đầy.

Về phần màu đỏ thân ảnh tựa hồ muốn bồi thêm một chiêu. Nhưng dưới tình huống như vậy vừa chỉ có thể buông tha.

“A!”

Một tiếng thê lương gào thét vang vọng giữa trời, cắt ngang thần ma chiến đấu.

Phượng hoàng tựa hồ tao thụ bị thương nặng, ngửa mặt lên trời hí. Sau đó toàn bộ cuộn thành một đoàn, rơi thẳng xuống, nhập vào vùng trũng chính giữa băng nhân trên người.

“Tuyệt không sẽ vì vậy kết thúc!”

“Ngươi nghĩ đoạt ngôi vị hoàng đế, còn phải xem một người khác có hay không sẽ nguyện ý!”

“Ta sẽ không chết, ta Đế Thích Thiên sẽ trở lại, ta nhất định yếu giết long, nhất định phải giết… Ngô!”

Theo nước biển và hàn băng rót ngược vào, thanh âm cũng hơi ngừng.

Lấy cực cao khinh công đạp toái băng cũng không có bị quá lớn ảnh hưởng Dương Niệm Tích vung hồng y, cũng không để ý tới Từ Phúc những lời này, mà là ánh mắt kinh ngạc rơi vào phiêu nhiên xuống đứng ở bên người nàng cái khác nữ tử.

Phượng phi hà quan.

Một thân nữ nhân mặc đế hoàng trang.

Hai nàng bốn mắt nhìn nhau, một lát không nói gì.

Các nàng đều biết đối phương, ấn tượng quá sâu khắc.

Hồi lâu.

Nữ đế nhợt nhạt cười, vươn ngọc thủ muốn xoa một chút Dương Niệm Tích mặt của, chỉ bất quá mới vừa giơ tay lên một khắc kia, toàn bộ thân ảnh đã triệt để ảm đạm xuống, từng điểm từng điểm tiêu tán ra. Này còn sót lại tinh thần ấn ký, cuối cùng là không chịu nổi.

“Xin lỗi, tiểu nha đầu!”

Một tiếng ôn nhu nỉ non, tùy theo chính là theo gió mà tán.

Dương Niệm Tích không nói gì, chỉ là sắc mặt có vẻ có chút kỳ quái. Đưa mắt nhìn đạo thân ảnh này chậm rãi tiêu tán, Dương Niệm Tích lúc này mới ngẩng đầu nhìn

phía bầu trời.

Đỉnh đầu.

Mây đen chẳng biết lúc nào bị người làm đánh ra một cái động lớn, coi như một khối bầu trời vừa bị phá nát.

Thuận chi xuống chính là một to lớn lực hấp dẫn.

Cứ như vậy, tại đây cổ lực đạo dẫn dắt dưới, Dương Niệm Tích phi thân lên.

Ở lên không cuối cùng, Dương Niệm Tích tựa hồ cảm nhận được cái gì, ánh mắt của nàng hướng phương bắc kinh thành phương hướng xa xa nhìn lại, tựa hồ nàng ở nơi nào cảm nhận được cái gì.

Một lát.

Dương Niệm Tích nở nụ cười.

Tại nơi thân hồng y dưới, đạo này dáng tươi cười dường như nỡ rộ hỏa diễm.

Tuyệt mỹ.

Mà xa ở kinh thành Nhạc Duyên, Lục Tiểu Phụng và Diệp Cô Thành ba người hầu như đồng thời cảm thụ được tâm thần khẽ động.

Tâm, lại loạn.

Chương 52 : Quốc tế thiếu nhi vui vẻ

Mùi hoa đầy nhà.

Hoa Mãn Lâu ở một người nhàm chán cắm hoa, tuy nói hắn hai mắt không thể thấy vật, nhưng này hoa tươi khi hắn tay lên lại tăng thêm mấy phần mị lực.

Một người yên lặng làm chuyện của mình.

Ở gian phòng một bên khác.

Một gã áo tơ trắng thiếu nữ đang ở líu ríu nói gì đó, mà vẻ mặt đạm nhiên lạnh như băng Tây Môn Xuy Tuyết còn lại là không nói một lời, an tĩnh nghe thiếu nữ lải nhải. Áo tơ trắng thiếu nữ chính là Nga Mi đệ tử Tôn Tú Thanh, tự thương thế tốt tới nay nàng cũng trở về phái Nga Mi ở kinh thành cứ điểm ở lại qua, nhưng nhiều thời gian hơn hay là đang ở đây dừng lại kiểm tra.

Dù sao thanh danh hiển hách Khổng Tước Linh tạo thành thương thế, không người nào dám khinh thường.

Một người tương đối hoạt bát hiếu động biết ăn nói, một người còn lại là trầm ổn an tĩnh.

Nhất tĩnh nhất động tổ hợp làm cho một loại hài hòa vị đạo.

Nghiêng cái lỗ tai nghe hoạt bát ngôn ngữ, đó cũng

không phải Hoa Mãn Lâu đi nghe trộm, mà là Tôn Tú Thanh thanh âm của đã liên tiếp không ngừng xông vào trong tai của hắn, từ giọng nói kia giữa có thể nghe ra đối phương có vui sướng tâm tính.

Như thế một thanh xuân ngây thơ nữ tử.

Tự ngày đó ngốc hồ hồ cứu người, Hoa Mãn Lâu đã hiểu người nữ nhân này tính tình.

Là một hảo nữ hài.

Đồng dạng.

Hoa Mãn Lâu càng có thể cảm giác được Tôn Tú Thanh đối với Tây Môn Xuy Tuyết thái độ.

Bất đồng đối với bại hoại Lục Tiểu Phụng, cũng bất đồng đối đãi tự mình, đối với ba người thái độ hoàn toàn bất đồng. Đối với mình cùng Lục Tiểu Phụng đó là khách khí càng nhiều, nhưng đối với Tây Môn Xuy Tuyết… Còn lại là có một loại thật tình thực lòng.

Mỹ nữ phối anh hùng.

Hoa Mãn Lâu đương nhiên nhìn ra được này phái Nga Mi đệ tử Tôn Tú Thanh chỉ sợ là đối với Tây Môn Xuy Tuyết lòng có tương ứng.

Hơn nữa càng khiến Hoa Mãn Lâu rất ngạc nhiên chính là Tây Môn Xuy Tuyết thái độ.

Tây Môn Xuy Tuyết là một có khiết phích rất xoi mói,

thích yên tĩnh người. Nhưng đối với Tôn Tú Thanh rõ ràng hoạt bát thái độ cũng không có rõ ràng chống cự… Phần này thái độ, làm cho Hoa Mãn Lâu có chút lưu ý. Lấy hắn đối với Tây Môn Xuy Tuyết hiểu rõ. Chẳng lẽ…

Một người ở góc xen, an tĩnh nghe chuyện phiếm, Hoa Mãn Lâu tài sẽ không thừa nhận bản thân mình là dự định tới nghe trộm.

Mà đang ở Hoa Mãn Lâu đang chuẩn bị kế tục nghe đối thoại của hai người lúc, chỉ thấy cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra.

Lục Tiểu Phụng ngáp, vẻ mặt bất đắc dĩ từ bên ngoài đi vào.

Thoáng chốc.

Trong phòng đối thoại thanh, còn có hành động hơi ngừng.

“Ai?”

Lục Tiểu Phụng một bước vào gian phòng, ánh mắt liền như ngừng lại Tôn Tú Thanh và Tây Môn Xuy Tuyết trên người của hai người. Xem kỹ ánh mắt qua lại ở Tôn Tú Thanh và Tây Môn Xuy Tuyết trên người của hai người qua lại quét sạch một chút, trong mắt lóe ra kỳ lạ sắc mặt. Ngoài miệng cũng dùng quan tâm giọng nói dò hỏi: “Xem tình huống Tôn nữ hiệp thương đã không có gì đáng ngại.”

Nữ hiệp…

Vừa nghe Lục Tiểu Phụng câu này xưng hô, Tôn Tú Thanh sắc mặt nhất thời trở nên ửng đỏ một mảnh. Nhất là biết được ngày đó giao phong thân phận của người phía sau, hiện đang hồi tưởng lại tới nàng lúc đó thật sự là quá mức không biết tự lượng sức mình. Một hồi tưởng lại, sẽ không do để cho người ta cảm thấy xấu hổ.

Không chờ Tôn Tú Thanh mở miệng nói cái gì. Một bên Tây Môn Xuy Tuyết đã nhìn không được, trực tiếp lên tiếng ngắt lời nói: “Nhưng thật ra ngươi làm sao sẽ đi ra? Không phải nói yếu bế quan, phải không làm tuyệt đỉnh cao thủ không ra sao?”

Lục Tiểu Phụng nghiêng đầu, dùng một loại “ngươi đây vậy mà cũng tin ta một chút đùa giỡn a” ánh mắt dòm Tây Môn Xuy Tuyết, thẳng đến đối phương sắc mặt càng ngày càng lạnh cũng nhanh yếu rút kiếm lúc, Lục Tiểu Phụng lúc này mới đem này cổ ngoạn ồn ào biểu tình thu liễm, đồng thời nhìn phía đi tới Hoa Mãn Lâu, lúc này mới dùng một loại rất quỷ dị giọng nói nói rằng: “Tâm thần không yên, thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma!”

Hoa Mãn Lâu nghe xong lời này không khỏi cả kinh. Tay phải đã khoát lên Lục Tiểu Phụng tay của cổ tay lên, đồng thời nghi ngờ nói: “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?” Kiểm tra rồi dưới, Hoa Mãn Lâu phát hiện Lục Tiểu Phụng chỉ là mạch đập nhảy cực nhanh. Cũng không có những thứ khác trạng huống.

Nhưng này đó là vấn đề lớn nhất.

Lấy Lục Tiểu Phụng thân thủ, tình hình chung dưới tuyệt

đối sẽ không xuất hiện tình hình như vậy.

Trừ phi chuyện gì xảy ra để cho người ta kinh ngạc không chỉ, khiếp sợ không thôi chuyện tình. Bởi vì … này chỉ là đơn thuần tâm tình vấn đề, đã có thể này tâm tình vấn đề, ở lúc này cục diện này, thật là chút nào không thể để cho người khinh thường.

Cao thủ giao phong.

Một bất hảo. Đó là chết kết cục.

Nhất là đang đối mặt người nọ còn không có nắm chắc lúc, mấy vấn đề này thì trọng yếu hơn.

Đón ba ánh mắt của người. Lục Tiểu Phụng biểu tình bỗng nhiên trở nên có chút kỳ quái, lấy hắn da mặt dày tựa hồ cũng có chút ngượng ngùng. Ánh mắt ở Tôn Tú Thanh trên mặt của ngừng một lát, cuối cùng lại nhìn một chút Tây Môn Xuy Tuyết, cuối cùng Lục Tiểu Phụng cắn răng làm quyết định, ở ba người chờ mong giữa Lục Tiểu Phụng nói ra nguyên nhân: “Ta suy nghĩ… Ta có thể là nhớ nữ nhân.” Lời nói ấp a ấp úng, kết hợp trứ quỷ dị kia giọng nói, thoáng chốc làm cho ở đây ba người bối rối.

Vì vậy, hiện trường lâm vào một trận khôn kể an tĩnh.

Một lát.

Tôn Tú Thanh sắc mặt lần thứ hai trở nên có chút đỏ lên, nàng trăm triệu không ngờ rằng này vang danh thiên hạ Lục Tiểu Phụng vừa xuất quan sẽ đến lên như thế

vừa ra, nguyên bản trong đầu ấn tượng hoàn toàn đổ.

Hoa Mãn Lâu khéo tay bưng cái trán, ai thán một tiếng, đối với lần này hoàn toàn không biết nên nói cái gì cho phải.

Về phần Tây Môn Xuy Tuyết chỉ là đưa tay khẽ động, leng keng trong tiếng bảo kiếm trong tay đã là nửa ra khỏi vỏ.

“Về phần sao?”

Ba người biểu hiện làm cho Lục Tiểu Phụng khóe miệng không khỏi co quắp một chút, nhất là Tây Môn Xuy Tuyết rút kiếm hành động càng làm cho Lục Tiểu Phụng vùng xung quanh lông mày thẳng khiêu, hắn đây là để cho mình hoàn toàn chỉ có hai điều lông mi sao? Khoát khoát tay, Lục Tiểu Phụng không dấu vết lui một bước nhỏ, lúc này mới tiếp tục nói: “Cho nên ta quyết định hiện tại đi Di Tình Viện uống một chút hoa tửu, hoàn toàn buông lỏng một chút.”

“Cáo từ!”

Ôm quyền, sau đó Lục Tiểu Phụng liền cũng như chạy trốn ly khai.

Nhất thời, trong phòng lần thứ hai chỉ còn lại có Hoa Mãn Lâu, Tây Môn Xuy Tuyết và Tôn Tú Thanh ba người.

Tôn Tú Thanh nhìn một chút Hoa Mãn Lâu, lại nhìn một chút Tây Môn Xuy Tuyết, buồn bực một lát, lúc này mới

lên tiếng nói rằng: “Ta đây cũng rời đi trước. Quấy rầy, cáo từ.” Hai người này và Lục Tiểu Phụng là quan hệ như thế nào không cần nói cũng biết, lúc này nàng chỉ là ngoại nhân, hơn nữa một nữ nhân cũng không thể đi thanh lâu đi?

Này nếu như bị những người khác phát hiện, chỉ sợ của nàng sư phụ Độc Cô Nhất Hạc sẽ trực tiếp làm thịt nàng. Đó là hoàn toàn cho phái Nga Mi mất mặt.

Trước khi rời đi, Tôn Tú Thanh cùng Tây Môn Xuy Tuyết nhìn nhau liếc mắt, dịu dàng cười này liền đi ra cửa phòng.

Ở Tôn Tú Thanh cũng sau khi rời đi. Trong phòng liền chỉ còn lại có Hoa Mãn Lâu và Tây Môn Xuy Tuyết hai người. Đưa mắt nhìn Tôn Tú Thanh rời đi bóng lưng, ở đối phương tiêu thất ở trong tầm mắt phía sau, Tây Môn Xuy Tuyết lúc này mới lên tiếng nói rằng: “Tình huống của hắn không ổn!”

“Ừ!” Hoa Mãn Lâu nghe vậy gật đầu biểu thị tán thành.

Hai người bọn họ là ai, cùng Lục Tiểu Phụng vừa loại nào quan hệ, tất nhiên là biết Lục Tiểu Phụng cái loại này trạng huống, chỉ sợ xảy ra điều gì để cho người ta không biết vấn đề.

Ngay sau đó hai người cũng hơi chút làm một chút cải trang phía sau, này liền rời khỏi phòng. Hướng Di Tình Viện chỗ đi.

Đồng thời.

Kinh thành cái khác ẩn núp địa phương.

Mật thất.

“! ! !”

Nhắm chặt hai mắt chợt mở, tại đây mờ tối trong mật thất dường như xẹt qua một đạo thiểm điện. Đốt sáng lên toàn bộ không gian.

Khoanh chân ngồi ở trong đó Diệp Cô Thành nghiêng đầu, đem tay phải đặt ở trên ngực trái, cảm thụ được vậy không quy tắc nhảy lên, nỗi lòng vào giờ khắc này cấp tốc biến hóa. cổ không rõ cảm ứng. Ở vừa một khắc kia làm cho hắn từ bế quan giữa tô tỉnh lại.

Tâm, nhảy có chút nhanh.

Môi khẽ nhúc nhích, Diệp Cô Thành biểu tình không có biến hóa chút nào, cả người dường như trên bầu trời trong mây hàn băng, vào giờ khắc này không có mờ ảo khí độ, mà là toàn thân tùy ý tản ra một loại băng lãnh gở xương hàn ý.

Cổ hàn ý này cũng không phải phổ thông ý nghĩa lên hàn khí, mà là một loại trong xương cảm giác.

Một lát.

Khẽ đặt ở trên ngực trái tay phải cầm lấy, bàn tay hư không lấy nắm, tựa hồ cầm một thanh kiếm không tồn tại kiếm giống nhau chợt hướng phía trước phương tìm

quá khứ.

Đâm rồi!

Chỉ nghe một tiếng tê hưởng. Đá vụn văng khắp nơi giữa, ngoài mấy trượng trên thạch bích đã để lại một cái vết kiếm, mà đáng ở trước mặt hắn bàn đá còn lại là tại đây rạch một cái dưới. Hoàn toàn chia làm hai nửa, trên mặt đất đồng dạng để lại một cái hoa vết.

Một cái rạch này, thật giống như rút kiếm chém tới cái gì.

Cau lại vùng xung quanh lông mày tại đây một chém xuống khôi phục nguyên trạng, tim đập cũng ở đây rạch một cái dưới bình tĩnh lại.

“Vô hà vô cấu, vô khiên vô bán, tài năng đạt được kiếm chi cảnh giới cao nhất!”

Ngôn ngữ hạ xuống. Hai mắt nhắm lại, tất cả lại yên tĩnh lại. Lần thứ hai khôi phục trước an tĩnh.

Dần dần, phương diện này cũng nữa để cho người ta nghe không được bất kỳ âm hưởng, là tốt rồi làm như một mảnh hư vô. Thậm chí ngay cả hô hấp đều không được, chỉ có băng lãnh còn sót lại, thật giống như trong mật thất ở không phải người, mà là một thanh một thanh kiếm.

Ba ngày sau.

Phía đông nam, Thái Bình Vương phủ.

Thân là thế tử Cung Cửu một người ngồi chồm hổm dưới đất, mắt không chớp nhìn xảy ra trên đất một nhỏ từ bình. Ở trong đó, còn lại là chứa hai dế, lúc này Cung Cửu đang dùng một cây nhiệt cây cỏ, mang theo vẻ mặt ngốc hề hề dáng tươi cười đùa bỡn bình trong hai dế, nhìn chúng nó đấu làm một đoàn.

Về phần dưới thân vạt áo, còn lại là bị chính hắn dùng chân đạp vài dưới, tràn đầy bùn.

“Cắn!”

“Cắn nó!”

“Cắn chết nó!”

“Ai nha, kém như vậy, yếu ngươi có ích lợi gì?” Thấy mình thân lãi con kia dế thảm bại, Cung Cửu không khỏi giận dữ, đưa ngón tay ra trực tiếp đem hai dế suy nghĩ ấn ở từ bình dặm trong đất, Vì vậy trong chớp mắt hai dế liền chết oan chết uổng.

Hắn này phó ngốc hồ hồ, dường như ấu trĩ nhi biểu hiện nếu như rơi vào những người khác trong mắt thì sẽ cảm thấy buồn cười. Mặc dù là bởi vì hắn thế tử thân phận không thể minh để ý cười nhạo, nhưng ngầm vẫn đang sẽ là châm chọc.

Chí ít nếu như là Thái Bình Vương nhìn thấy tràng cảnh này, chỉ sợ sẽ lần thứ hai cầm lấy gậy gộc bị đánh một trận cái này để cho người ta thất vọng nhi tử.

Nhưng này nhiều cũng chỉ là ngoại nhân, không cách

nào hiểu rõ người của hắn nhân tài sẽ nghĩ như vậy.

Đứng ở Cung Cửu ngấm ngầm Sa Mạn cũng nghĩ như vậy.

Trên cao nhìn xuống nhìn trước mắt này phảng phất giống như cáu kỉnh tiểu hài nhi Cung Cửu, nội tâm của nàng không có bất kỳ trào phúng, ngược lại thì sợ hãi càng phát nồng hậu. Nhìn Cung Cửu nhất phó liều mạng kính nhi vào chỗ chết án hai dế, cho dù là hai dế từ lúc hắn lực mạnh lên phấn thân toái cốt, có thể Sa Mạn vẫn là không dám nhắc nhở một tiếng.

Sa Mạn mấy ngày qua rất muốn nhắc nhở Cung Cửu nên làm lão đầu giao phó sự tình, nhưng ngoại trừ ở quất bằng roi đối phương thời điểm, Cung Cửu căn bản không để ý tới.

Cách làm như thế làm cho Sa Mạn không biết làm thế nào.

Trầm ngâm một lát, Sa Mạn còn là quyết định đem mấy ngày nay nhận được kỳ quái tin tức nói ra, “Cung Cửu, ta nhận được tin tức hải đảo nơi nào xảy ra biển, đem cả tòa hải đảo nhấn chìm.”

Chìm mất?

Còn đang không ngừng ấn trứ dế tàn khu hành động ngừng lại, trên mặt bùn bụi một xấp dầy Cung Cửu chậm rãi quay đầu, trong suốt sáng sủa ánh mắt rơi vào Sa Mạn trên mặt của, nghi ngờ nói: “Nói cách khác trên hải đảo rừng đào cũng bị che mất? Đó không phải là đại

biểu ta sau đó không có quả đào có thể ăn đâu?”

Không hỏi nguyên do, không hỏi kết quả.

Ở trong mắt hắn lo lắng chính là hắn ăn.

Sa Mạn bị này cổ hồn nhiên ánh mắt của dòm sửng sốt, đúng là không biết kế tiếp nên nói cái gì.

“A!”

Khẽ cười một tiếng, Cung Cửu từ dưới đất đứng lên, lúc này mới xoay người chính diện đối với Sa Mạn, cười nói: “Đây không phải là ta ngươi hy vọng nhìn thấy sao? Kế tiếp, cứ dựa theo ta nói để làm đi.”

Đối mặt những lời này, Sa Mạn không dám có chút mở miệng.

Ngay sau đó, Cung Cửu ngáp một cái, sắc mặt có chút mệt mỏi rã rời, cả người dường như hút độc kẻ nghiện giống nhau, thân thể không khỏi co ro run run một chút, ánh mắt kinh ngạc rơi vào Sa Mạn trên mặt của.

Chết tiệt!

Lại nữa rồi!

Đón tia mắt kia, Sa Mạn hàm răng cắn chặt, lòng của nàng vào giờ khắc này nhảy rất nhanh, hít sâu một hơi, cầm lấy đọng ở roi da bên hông, sau đó nhất mã đương tiên hướng một bên trong phòng của đi đến, mở mật thất chi môn, dẫn đầu đi trong đó. Mà sau lưng nàng, còn lại

là vui vẻ giống như tiểu hài tử Cung Cửu một bính vừa nhảy đi theo vào.

Thoáng qua đang lúc.

Trong mật thất đóng chặt, chỉ có từng tiếng như có như không keng keng thanh và tiếng rên rỉ truyền ra.

Chương 53 : Người chết vì tiền (thượng)

Quyết chiến đúng là từ lúc nào?

Ngoại nhân không biết.

Chân chính biết đến chỉ có đương sự.

Nhưng thật ra Thương Tú Tuần lấy thử suy đoán ra quyết chiến ngày, ở một phen hỏi phía sau, gặp Nhạc Duyên không đổi thần tình, nàng liền biết ngày này quả thực như nàng suy đoán. Này quyết chiến ngày, đúng là một năm này mặt trăng tròn nhất thời điểm.

Lúc nào mặt trăng tròn nhất?

Không thể nghi ngờ là Trung thu.

Trung thu là một cả nhà đoàn tụ ngày, đối với Nhạc Duyên mà nói, quyết chiến ngày định tại đây một ngày đêm, coi như là phù hợp Trung thu chủ đề.

Thậm chí Nhạc Duyên để một trận chiến này, cũng đem hắn tất cả mọi chuyện đều tạm thời đặt ở sau đầu, không để ý tới, từ nơi này một điểm Thương Tú Tuần vừa nhìn ra được chỉ sợ đến lúc đó đánh một trận, đúng là kinh thiên địa quỷ thần khiếp một màn.

Một trận chiến này, đã trở thành Nhạc Duyên chuyện trọng yếu nhất.

Lúc này.

Chỉ còn một chuyện nhỏ giải quyết rồi.

Chuyện nhỏ này đối với người bên ngoài mà nói là đại sự, nhưng đối với Nhạc Duyên mà nói chỉ bất quá như vậy. Đó chính là kim bằng bảo tàng dính dáng đi ra ngoài sự tình. Có thể người ở bên ngoài xem ra, việc này cùng Nhạc Duyên xả không hơn quan hệ thế nào, thậm chí bất quá là cùng Thượng Quan Phi Yến giao dịch.

Nhưng từ Thương Tú Tuần biết được Thanh Y lâu và Duyệt Lai khách sạn quan hệ phía sau, Nhạc Duyên liền biết chuyện này đã cùng chính hắn hữu quan.

Mặc kệ ở hai mươi năm trước có nguyên nhân gì, là ai cho Thanh Y lâu lá gan, nhưng đối phương sau lưng phản bội một khắc kia, người giá trị cũng đã định ra rồi. Đối với một cái ở lâu địa vị cao tuyệt đỉnh cao thủ mà nói, cũng không là chuyện gì đều đáng giá để cho người ta lưu ý.

Tại đây trong đó, kẻ phản bội không thể nghi ngờ là một làm cho bất luận kẻ nào cũng sẽ để ý gì đó.

Mượn kim bằng bảo tàng xử lý xong Thanh Y lâu. Đây cũng là Nhạc Duyên dự định.

Mà Thương Tú Tuần không thể nghi ngờ cũng là biết được Nhạc Duyên ý định này.

Nhạc Duyên mở cửa sổ, ánh mắt rơi hướng phía ngoài trên đường phố, dùng một loại thưởng thức ánh mắt dòm náo nhiệt người đến người đi. Rất có một loại ngươi đứng ở cửa sổ ngắm phong cảnh, ngắm phong cảnh người ở trên cầu xem cảm giác của ngươi. Ánh mắt nhìn ra xa, nhưng tâm tư lại chút nào cũng không ở nơi này một mặt trên.

Độc Cô Nhất Hạc đã tới kinh thành.

Hơn nữa trước thanh y lâu hành động, đều biểu thị trứ những người này đã vào cuộc. Ba ngày, đủ để cho Độc Cô Nhất Hạc tìm được Hoắc Hưu.

Ngẩng đầu nhìn lướt qua mặt trời lại đi về tây, Nhạc Duyên biết chỉ sợ ở nơi này một hai ngày trong, kim bằng bảo tàng sẽ gặp nghênh đón nó kết cục sau cùng.

Thành nam.

Chưa có trở về chỗ trú ngụ của mình. Kim Cửu Linh liền dẫn Nhị nương đi tới hắn ngầm mua một chỗ phòng ốc, xem như là có chỗ đặt chân. Sau đó. Hai người lúc này mới dịch dung trang phục tiến hành mặt khác chuyện tình. Đối với Nhị nương mà nói, Hồng Hài Tử không thể nghi ngờ là nàng quen thuộc nhất địa phương, tự nhiên mà vậy mục tiêu của nàng đó là Hồng Hài Tử.

Hồng Hài Tử liên lụy đến kim bằng bảo tàng bên trong, này ở nàng lần trước bước vào kinh thành phía sau thế mới biết hiểu.

Mà Kim Cửu Linh… Vào giờ khắc này. Còn lại là đi tới

cái khác địa phương.

Thân là lục phiến môn đệ nhất bộ đầu, hắn có nhân mạch của chính mình.

Khi hắn một lần nữa bước vào kinh thành một khắc kia, Kim Cửu Linh liền khởi động hắn những năm gần đây chôn ở kinh thành ám thủ. Đồng thời, nương lưu lại ám hiệu, Kim Cửu Linh cùng Định Nam Vương thế tử kiếm thuật đạo sư Diệp Cô Thành gặp mặt.

Mật thất.

“Quyết chiến?”

Kim Cửu Linh sắc mặt có vẻ hết sức kỳ quái, lần này sau khi trở lại kinh thành, hắn liền phát hiện này kinh thành bầu không khí trở nên cực kỳ quỷ dị, phố xá sầm uất giữa càng là có truyền ra một to lớn đánh cuộc, chính đang chậm rãi mở ra. Mà đánh cuộc mục đích. Chính là vì lúc này đây quyết chiến.

Tầm mắt dừng hình ảnh ở trước mắt lạnh như băng tựa hồ không ai khí tức Bạch Vân Thành Chủ trên người, Kim Cửu Linh có chút không lớn minh bạch. Nhưng có một chút có thể khẳng định là, này Bạch Vân Thành Chủ Diệp Cô Thành hiện tại đã thoạt nhìn không giống như là người.

Giống như là một thanh kiếm.

Băng lãnh mà vô tình.

Cho dù là Kim Cửu Linh tại đây chủng bầu không khí dưới. Cũng không tự chủ được rùng mình một cái.

Kim Cửu Linh rất muốn hỏi vì sao, nhưng ở nhìn thấy Diệp Cô Thành lúc này này phó trạng thái, vấn đề này bị Kim Cửu Linh đặt ở đáy lòng.

Tựa hồ là đã nhận ra Kim Cửu Linh nghi ngờ trong lòng, Diệp Cô Thành ngẩng đầu, ánh mắt dừng hình ảnh ở Kim Cửu Linh trên mặt của, nói rằng: “Những chuyện khác tạm thời giao cho ta thế thân hoàn thành. Ta đã thông tri thế tử, nói cho hắn biết mười lăm tháng tám là tốt nhất ngày. Quyết chiến sẽ hấp dẫn tầm mắt mọi người. Khi đó là điều kiện tốt nhất thời gian.”

Mười lăm tháng tám? Trung thu!

Tính toán dưới ngày, Kim Cửu Linh phát hiện ngày hôm đó kỳ cũng không xa, này cùng trên thực tế kế hoạch sự tình có chút nhanh không ít. Hắn không có hỏi quyết chiến địa điểm, muốn hấp dẫn tầm mắt mọi người, cái này quyết chiến địa điểm liền chỉ có một chỗ.

Đó chính là hoàng đế chỗ ở hoàng cung —— Tử Cấm thành.

Xem ra chính mình cũng phải nhanh hơn động tác.

Cùng Bạch Vân Thành Chủ ngắn ngủi nói chuyện với nhau một phen phía sau, Kim Cửu Linh liền rời đi, không quấy rầy nữa đối phương bế quan. Có thể làm cho Diệp Cô Thành trịnh trọng như vậy để ý người, Kim Cửu Linh có thể tưởng tượng đối phương sẽ có rất mạnh. Hơn

nữa ở mới vừa tiếp xúc giữa, Kim Cửu Linh phát hiện mình chỉ sợ còn lâu mới là đối thủ của Bạch Vân Thành Chủ. Võ công đến rồi mức nhất định phía sau, muốn tăng cường chia ra đều là muôn vàn khó khăn, nhưng này một điểm rơi vào Diệp Cô Thành trên người lại coi như không giống với.

Bạch Vân Thành Chủ giờ khắc này khí độ, làm cho Kim Cửu Linh hầu như nhớ lại sư phó của mình, làm cho một loại bất bại dấu hiệu.

Đi ra mật thất, Kim Cửu Linh quay đầu lại nhìn liếc mắt đã đóng chặt cửa ra mật thất, trong nội tâm tràn đầy một loại cảm giác quái dị. Lắc đầu, Kim Cửu Linh đem phần này quỷ dị phao lại, thế tử nơi nào hiện tại hẳn là đã sớm chiếm được tin tức, như vậy còn dư lại đó là hắn chuyện nơi đây.

Kim bằng bảo tàng…

Càng sớm giải quyết càng tốt.

Ngày thứ hai.

Chạng vạng.

Kinh thành vùng ngoại ô một chỗ bình thường nơi ở trong.

Thân hình béo như viên cầu Hoắc Hưu còn là như vậy lười biếng vùi ở cái ghế trong, ở trước mặt hắn cách đó không xa còn lại là ngồi ngay thẳng một người trung niên nam tử, ở nam tử hơi nghiêng trên bàn còn lại là để

một thanh kiếm.

“Ta ngươi nhiều năm không gặp, như vậy chiêu đãi lão hữu, coi như là có một không hai.” Trên tay bưng chén trà, bên trong nhiệt khí dạt dào, nhưng Độc Cô Nhất Hạc lại không có chút nào phẩm trà dự định. Đối với trước mắt người này, bất kỳ phòng bị cũng không cho là quá đáng.

Hoàng thân quốc thích, từ xưa đến nay liền không phải là dễ đối phó.

Nhất là đối phương còn phi thường tham tiền thời điểm.

Nhìn chung cổ kim. Chỗ nào người nhất vô tình? chỉ có hoàng thất. Vô luận chưa cái họ nào người nắm chính quyền, một ngày trở thành hoàng thất cảm tình vật này sẽ càng phát rất ít.

“Đại tướng quân, lời này có thể nói không đúng.”

Đối mặt Độc Cô Nhất Hạc trào phúng. Hoắc Hưu vung dưới mập mạp tay, phản kích nói: “Nếu như lão phu không như vậy thỉnh, lấy đại tướng quân dễ quên chứng chẳng phải sớm đã quên người quen.”

Nghe vậy Độc Cô Nhất Hạc cũng không trở về nói, mà là lẳng lặng nhìn Hoắc Hưu, hắn muốn biết Hoắc Hưu đến tột cùng là muốn làm cái gì.

Mập mạp trên mặt của nổi lên mỉm cười, Hoắc Hưu thoạt nhìn có chút cố sức dời hạ thân thể, lúc này mới tiếp tục nói: “Kỳ thực cũng không có gì. Chỉ bất quá đã

lâu không có nhìn thấy bạn cũ, người đã già chung quy có chút hoài niệm quá khứ.”

Lời này có trời mới tin!

Độc Cô Nhất Hạc vẻ mặt thấy quỷ biểu tình.

Không để ý đến Độc Cô Nhất Hạc ánh mắt. Hoắc Hưu cười nói: “Cho nên lão phu lần này không chỉ có mời đại tướng quân, còn mời nội vụ phủ Nghiêm tổng quản.” Theo Hoắc Hưu chính là lời nói hạ xuống, một loạt tiếng bước chân giữa một đạo bóng người từ cửa hông đi đến.

Bước vào gian phòng một khắc kia, đó là thanh âm của đối phương đang vang vọng: “Đại tướng quân. Đã lâu không gặp!”

Người đến là một người trung niên, chỉ là hai bên tóc mai có chứa một tia xám trắng, có vẻ niên kỷ cũng không có trong tưởng tượng trẻ tuổi như vậy.

“Nga… Nghiêm tổng quản.” Quay đầu, Độc Cô Nhất Hạc tầm mắt dừng lại ở người vừa tới trên người, ngoài cười nhưng trong không cười chào hỏi: “Đã lâu không gặp. Xem chừng những năm gần đây, Nghiêm tổng quản trôi qua không sai.”

“Hắc!” Diêm Thiết San ách nhiên thất tiếu, xua tay khiêm tốn nói: “Tại hạ chỉ là trôi qua tàm tạm, lại đâu so với được với đại tướng quân ở trên giang hồ hiển hách thanh danh, cũng không bằng lâu chủ quyền thế. Ta châu bảo các bất quá là hư danh mà thôi… Không đáng

giá nhắc tới.”

“Ha hả.”

Ngồi ngay ngắn ở chủ ngồi trên Hoắc Hưu giãy dụa dưới mập mạp thân thể, vui vẻ nở nụ cười.

Khi Diêm Thiết San cùng Độc Cô Nhất Hạc chào hỏi phía sau, cũng ngồi xuống. Lúc này mới ngẩng đầu đưa ánh mắt về phía Hoắc Hưu phương hướng, dùng một loại hoài niệm cảm thán giọng của nói rằng: “Chúng ta đã có bao nhiêu năm không có tụ chung một chỗ đâu?”

“Mấy thập niên thời gian không tính là ngắn.”

Nói đến đây, Diêm Thiết San giọng của này mới xảy ra chuyển biến, đổi thành nói thật: “Vốn có tông sư có đều tự sinh hoạt, chỉ là không biết ngày hôm nay làm cho đại gia tụ chung một chỗ đến tột cùng là vì cái gì?”

Nguyên nhân.

Đây là Nghiêm Lập vốn định biết đến.

Đến tột cùng là vì cái gì, sẽ làm Hoắc Hưu phí lớn như vậy kính nhi liên hệ mình cùng Độc Cô Nhất Hạc. Chỉ sợ sở cầu không nhỏ.

Dù cho nơi này là Hoắc Hưu địa bàn, nhưng Độc Cô Nhất Hạc cùng Diêm Thiết San hai người cũng không lưu ý. Một người là ở kinh thành có không ít Nga Mi đệ tử. Hơn nữa Nga Mi thanh danh, tất nhiên là không hãi sợ, về phần Diêm Thiết San lại càng không là một người

tới.

Hắn còn mang đến một người khác, đó chính là hắn tổng quản Hoắc Thiên Thanh.

Độc Cô Nhất Hạc ánh mắt cũng là như ngừng lại Hoắc Hưu trên người, cùng đợi đối phương đáp án. Bọn họ cũng đều biết, ngày hôm nay lần này tụ hội chỉ sợ không đơn giản, thử nghĩ trước lúc này tụ hội còn là lần kia chia cắt kim bằng bảo tàng một phần trong đó tài bảo chuyện tình.

Từ từ đem thân thể ngồi ngay ngắn, Hoắc Hưu đón ánh mắt hai người, chậm rãi nói ra lần này tụ hội nguyên do: “Kim bằng bảo tàng.”

Độc Cô Nhất Hạc cùng Diêm Thiết San hai người nghe vậy đều là sửng sốt, hai mắt nhìn nhau một cái, đều từ đối phương trong mắt thấy được kinh ngạc chỗ. Hai người không có lên tiếng, đang đợi Hoắc Hưu nói ra chân chính nguyên do.

Câu nói đầu tiên, Hoắc Hưu liền trực tiếp nói rõ chủ đề, đạo: “Có người muốn cướp đoạt ba người chúng ta tài bảo.”

Chúng ta tài bảo!

Tất nhiên là chỉ còn sót lại kim bằng bảo tàng, đã từng kim bằng bảo tàng thế nhưng phân làm mấy phần, từ bỏ rơi vào ba người bọn họ trong tay, hẳn là còn có một phân, một phần đó là Thượng Quan Cẩn trong tay một phần.

“Ai?”

Độc Cô Nhất Hạc nhẹ nhàng để chén trà trong tay xuống, thanh âm lạnh lùng hỏi.

“Còn ai vào đây?” Hoắc Hưu nở nụ cười, cảm thấy Độc Cô Nhất Hạc hỏi một câu lời vô ích, nói rằng: “Đan Phượng công chúa tìm được một đứng đầu cao thủ tương trợ, đối phương đã đem chủ ý đánh tới ba người chúng ta trên người.”

Nói đến đây, Hoắc Hưu giọng nói dừng lại một chút, lúc này mới tiếp tục nói: “Lão phu không có nắm chắc.”

Lời này vừa rơi xuống, không khí trong phòng nhất thời biến đổi.

Độc Cô Nhất Hạc và Diêm Thiết San hai người biểu tình đều trầm xuống.

Hoắc Hưu câu nói sau cùng, mới là làm cho hai người nhất để ý địa phương.

Một Hoắc Hưu không có nắm chắc đối phó.

Hầu như đồng thời hai người cũng hiểu lần tụ hội này mục đích thực sự.

Chương 54 : Người chết vì tiền (trung)

Đan Phượng công chúa một người như vậy dùng tay nhỏ bé ôn nhu vuốt ve trên tay xâu này giá trị xa xỉ vật phẩm trang sức, đáy mắt cũng ẩn sâu một tia sâu đậm mê luyến. Này cổ mê luyến cũng không phải thông thường cái loại này mê luyến, mà là một loại phát ra từ trong xương.

“Gần.”

“Rất gần.”

Môi đỏ khẽ động, trong miệng phát sinh từng tiếng lẩm bẩm chỉ có chính cô ta nghe được, thu thủy đôi mắt khẽ nhắm, hơi rung động, “Này đều muốn là của ta.”

Một lát.

Mạnh mẽ đè xuống trong lòng càng phát ra nồng hậu đích tâm tình, Đan Phượng công chúa lần thứ hai khôi phục bình tĩnh, nàng biết muốn hoàn toàn nắm giữ phần này bảo tàng, nàng còn cần nỗ lực càng nhiều. Lần trước nỗ lực, nàng vẫn cho rằng trả giá vẫn không đủ.

Một người nam nhân bên cạnh có không chỉ một tuyệt sắc giai nhân, Thượng Quan Phi Yến nên thế nào đem người nam nhân này nắm giữ ở trong lòng bàn tay?

Huống chi nam nhân này thoạt nhìn cũng không phải

như vậy thật là háo sắc, rồi lại không bài xích.

Loại người mâu thuẫn này, làm cho Thượng Quan Phi Yến trong lòng không cách nào chắc chắn.

Nhưng có một chút có thể khẳng định là, Thượng Quan Phi Yến muốn nắm đối phương trong tay, thật sự là quá khó khăn. Chỉ sợ nàng hoàn toàn đem tự mình cởi sạch đưa đến giường của đối phương, chỉ sợ lấy được kết quả cũng sẽ không tốt hơn chỗ nào.

Hơn nữa đối với phương cũng không quan tâm đến mình…

Nghĩ tới đây, Thượng Quan Phi Yến càng không tự tin.

Trầm tư chỉ chốc lát, Thượng Quan Phi Yến cảm thấy muốn hoàn toàn nắm giữ, chỉ có một phương pháp.

“Hoắc Hưu!”

Môi khẽ nhúc nhích, Thượng Quan Phi Yến từ cổ họng trong hộc ra một đạo thanh âm trầm thấp, cái tên này nói ra nháy mắt, tựa hồ ngay cả trong phòng ánh nến cũng tối sầm một ít, “Xem ra ta và ngươi lại cần hợp tác một lần.”

Thoại âm rơi xuống, Thượng Quan Phi Yến thổi một hơi, trực tiếp thổi tắt ngọn nến.

Thoáng chốc.

Gian phòng hoàn toàn đen đi xuống.

Đối diện.

Đối diện Thượng Quan Phi Yến căn phòng, cửa sổ mở rộng ra một cái khe hở, trong phòng cũng tối sầm, tựa hồ là gian nhà chủ nhân đã sớm nghỉ ngơi. Chỉ là bóng đêm mông lung ánh trăng xuyên thấu qua khe chiếu vào gian phòng. Rơi vào trên người một người.

Vóc người xinh đẹp đầy ắp, ánh trăng sau cùng như ngừng lại cô gái trên mặt. Như một cái màu bạc tuyến, từ con mắt trái lên kéo xuống, phát sáng sắc ánh trăng rơi vào đen kịt như mực trong mắt, chiết xạ ra nhè nhẹ tia sáng.

“Đan Phượng công chúa… haaai….”

Công Tôn Lan không hề tiếng động triệt để đem này khe hở đóng lại, lúc này mới xoay người, người quấn quần áo đi tới trên giường, ngồi xếp bằng. Từ tới chỗ này ngày đầu tiên, Công Tôn Lan thì chưa bao giờ buông tâm phòng bị.

Thân là sát thủ, thân là Hồng Hài Tử lão đại nàng ở đi tới nơi này phía sau. Trong lòng phân loáng thoáng đề phòng cho tới bây giờ sẽ không có buông xuống.

Làm một có sát thủ thân phận người, nhất là nữ nhân, chân chính để cho nàng có cảm giác an toàn địa phương cũng không nhiều. Như này Đan Phượng công chúa chỗ, cũng không có làm cho Công Tôn Lan cảm thấy an toàn, trái lại có một loại ẩn mà không phát nguy hiểm.

Nàng mặc dù không sợ, nhưng cũng không thể không phòng.

Lật thuyền trong mương, chuyện như vậy ở trên giang hồ thế nhưng phát sinh không ít.

Bất quá là nữ nhân, Công Tôn Lan có một loại trực giác, lúc này đây chuyện tình chỉ sợ rất nhanh sẽ kết thúc. Lúc này trừ chuyện đó ra, Công Tôn Lan ngược lại thì đối với gần nhất ở kinh thành truyền lưu rất rộng một hồi đánh cuộc, nổi lên tâm tư.

Đồng thời.

Kinh thành cái khác địa phương.

Ở dưới chân thiên tử, thế nhân đều cho là tại thiên tử nắm trong tay.

Nhưng trên thực tế chưa chắc đã như vậy.

Tại đây kinh thành. Ngoài sáng nắm trong tay kinh thành là thiên tử Cấm vệ quân cùng với trong tối Cẩm y vệ và Đông Hán phiên tử, nhưng trên thực tế này chỉ là bề ngoài nắm trong tay. Nếu nói là đối với kinh thành nhất thấu triệt ngoại trừ hán vệ ra, còn có một loại người.

Đó chính là cùng quan phủ cấu kết đám côn đồ.

Nhất là cùng Lục phiến môn người cấu kết trên đường đám côn đồ.

Một nhỏ bang phái nơi tụ tập.

Cái này nhỏ bang phái ở kinh thành cái này đại thành mà nói, cũng không coi vào đâu. Có thể nói coi là tầng dưới chót nhất người. Hơn nữa quy mô nhỏ, lúc này cũng không vượt qua mười mấy người. Ở thế lực của bọn họ phạm vi một mẫu ba phần trong, coi như không kém. Nhưng ở những phương diện khác bất quá là để cho người ta xem thường tồn tại.

Làm những chuyện khác có thể sẽ thành sự thì không bại sự có thừa, nhưng nói về tìm hiểu tin tức, những người này chỉ sợ sẽ không so với cẩm y vệ kém.

Mà hôm nay——

Đám này bình thường làm việc ăn nói thô lỗ không chịu nổi đám côn đồ, dường như nhìn thấy tổ tông như nhau không gì sánh được quy củ đứng tại chỗ, ngay cả hô hấp cũng không dám thở mạnh một tiếng, từ bỏ đương gia lão đại chính ngẩng đầu nhìn người vừa tới, không gì sánh được nghiêm túc nghe đối phương phân phó ra, người khác đều là đem đầu của mình cúi thấp, hận không thể đem của chính mình đầu nhét vào đũng quần trong.

“Biết sao?” Kim Cửu Linh sắc mặt của ôn hòa, nhưng thần tình cũng không gì sánh được nghiêm túc nhìn chằm chằm trước mắt trung niên hán tử, trên người đối phương phát ra mùi mồ hôi hôi thối, làm cho hắn có một loại cảm giác chán ghét, nhưng vì đại sự, sắc mặt hắn không thay đổi chút nào, mạnh mẽ chịu nhịn phần này mùi hôi thối.

“Đã biết, đại nhân.”

Nghe vậy, trung niên hán tử chợt gật đầu, vừa Kim Cửu Linh nói nhiều như vậy, trung niên hán tử tất nhiên là rõ ràng ý của đối phương. Chỉ là hắn có nhiều chỗ không hiểu, vì sao đối phương đường đường Lục phiến môn đệ nhất danh bộ sẽ đích thân tới để cho mình những thứ này tên côn đồ làm việc.

Lục phiến môn bộ khoái không phải là tốt hơn sao?

Nhưng hắn biết này tất nhiên là Kim Cửu Linh có điều lo lắng, trong lòng tuy rằng nghi hoặc, nhưng cũng không có hỏi đi ra, hắn không phải là loại người không có ánh mắt.

Làm như nhận thấy được trung niên nam tử nghi ngờ trong lòng, Kim Cửu Linh ôn hòa cười, đạo: “Ngươi nên biết chúng ta Lục phiến môn gần nhất đang xử lý vụ án gì đi?”

“Ồ, tiểu nhân biết.” Trung niên nam tử nghe vậy vội vã trả lời. Lục phiến môn xử lý vụ án gì, đây chính là ở toàn bộ trên giang hồ đều biết sự việc, càng không cần phải nói bọn họ những thứ này đứng ở dưới chân thiên tử người. Đường đường Thêu hoa đạo tặc vụ án, trung niên nam tử tất nhiên là rõ ràng. Phải biết rằng, tầm thường thời điểm, hắn còn có thể cùng mấy người chó săn sống chung một chỗ đoán mò, chỉ là vào giờ khắc này đột ngột nghe được Kim Cửu Linh nhắc tới chuyện này tới, trung niên nam tử sắc mặt thoáng chốc trắng nhợt, hiển nhiên hắn nghĩ tới điều gì.

Chẳng lẽ…

Nuốt từng ngụm nước bọt, trung niên nam tử ngẩng đầu liền nhìn thấy Kim Cửu Linh mắt không chớp nhìn mình chằm chằm, trong khoảng thời gian ngắn có chút ấp úng.

“Đúng vậy.” Kim Cửu Linh gật đầu, hướng đối phương tặng một trẻ nhỏ dễ dạy ánh mắt, lúc này mới tiếp tục nói: “Ngươi nên biết này Thêu hoa đạo tặc có bao nhiêu càn rỡ.”

Nghe lời này trung niên nam tử không dám lên tiếng, hắn cũng không thể nói mình lúc bình thường thập phần tán thán thêu hoa đạo tặc năng lực, cảm thấy có thể cùng cái kia chấn giang hồ Lục Tiểu Phụng đánh đồng.

“Chúng ta đã tra được Thêu hoa đạo tặc ẩn thân địa điểm, chính là này kinh thành.”

“Cái gì?”

Trung niên nam tử không khỏi kinh hô thành tiếng, bọn họ đang bình thường thời điểm tuy rằng suy đoán, cũng có qua chỗ nguy hiểm nhất đó là chỗ an toàn nhất giả thiết, nhưng trăm triệu không ngờ rằng cái suy đoán này sẽ trở thành sự thực. Nhất phó trợn mắt hốc mồm biểu tình nhìn Kim Cửu Linh, ở nghe được câu này phía sau, trung niên nam tử cũng đã khẳng định Kim Cửu Linh tìm tới mình nguyên do.

Chỉ sợ là Lục phiến môn nội bộ có vấn đề.

Thậm chí này đại bang hội cũng không an toàn.

Nếu không, đường đường đệ nhất danh bộ lẽ ra không cần tự mình đến để cho bọn họ những thứ này tiểu bang hội hợp tác.

Hơn nữa chỉ sợ đệ nhất thiên hạ danh bộ cũng là ngầm trở lại kinh đô, để phòng ngừa đả thảo kinh xà, phải biết rằng ở ngoài sáng hiện tại Kim Cửu Linh đáng ra còn ở phía nam.

Gặp trung niên nam tử vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ hình dạng, Kim Cửu Linh liền biết đối phương đã tưởng tượng ra thích hợp nhất tình cảnh, khóe miệng hơi một kiều, lộ ra một tia không thể nhận ra độ cong, Kim Cửu Linh lúc này mới tiếp tục an bài: “Nếu đã biết được, ngươi nên biết nếu là để lộ tin tức hậu quả…” Lời dư lại cũng không cần nói, Kim Cửu Linh biết đối phương sẽ hiểu.

Trên thực tế, càng là ở tầng dưới chót lăn lộn, hơn nữa biết được sâu cạn người lại càng thức thời.

“Đương nhiên.”

Để cho đối phương một yên tâm, Kim Cửu Linh tiếp tục nói: “Nếu là làm tốt tự nhiên là có phong phú tiền thưởng, nói không chừng này con đường này…”

Trung niên nam tử mắt ở Kim Cửu Linh những lời này dưới không khỏi sáng choang, còng lưng thân thể, không ngừng gật đầu, biểu thị nói: “Tiểu nhân minh

bạch, tiểu nhân minh bạch.”

Thấy thế.

Kim Cửu Linh sắc mặt của cũng lộ ra vẻ hài lòng, phất phất tay phía sau, trung niên nam tử liền dẫn một đám người rời đi.

Đây đã là hắn gặp gỡ nhóm người thứ tám.

Đưa mắt nhìn đám côn đồ này ly khai, Kim Cửu Linh sắc mặt lúc này mới từ từ lạnh xuống.

Một chén trà nóng còn đang tản ra hơi nóng.

Kim Cửu Linh không có uống, mà là đem này chén trà tiện tay đưa qua một bên trong góc phòng, lúc này mới đứng dậy rời đi.

Không chỉ có mượn dùng những thứ này tên côn đồ tiểu bang phái lực lượng, Kim Cửu Linh cũng dùng Diệp Cô Thành nơi đó một bộ phận tài nguyên, kết hợp bản thân mình tất cả, có thể nói là ba bút cùng vẽ dưới, tất phải làm cho kinh thành đào ra ba thước đất. Một bên phất tay, Kim Cửu Linh từng bước từng bước đi trở về phòng, bắt đầu rồi dịch dung.

Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ đứng phía sau.

Các ngươi đã đi tới kinh thành, muốn đoạt Kim Bằng bảo tàng, cần phải hỏi ta Kim Cửu Linh có đáp ứng hay không.

Phía nam.

Định Nam Vương phủ.

Một con từ trên trời đáp xuống bồ câu đưa thư rơi vào rồi thế tử trong viện.

Bồ câu đưa thư vào tay, đem thư từ ống trúc giữa lấy ra, sau đó đem bồ câu đưa thư thả đi, Định Nam Vương thế tử lúc này mới mở giấy viết thư bắt đầu nhìn. Đây là một phong mật thư, mặt trên viết gì đó ngoại nhân xem ra tất nhiên là không hiểu, nhưng ở Định Nam Vương thế tử trong mắt cũng vừa xem hiểu ngay.

Liếc mắt quét qua sau, Định Nam Vương thế tử trong khoảng thời gian ngắn rơi vào trầm mặc.

Tay phải nắm tờ giấy chợt bóp, tờ giấy kia liền biến thành tro bụi, theo gió mà tán.

“Xem ra ta phải sớm vào kinh.”

“Cũng được.”

“Tuy rằng cùng nguyên kế hoạch có chút không hợp, nhưng này đúng là một cơ hội tốt. Làm một thoạt nhìn dễ như trở bàn tay cơ hội, là đáng giá tranh thủ.” Nói xong, thế tử liền xoay người đi vào gian phòng của mình, bắt đầu tiến hành bố trí.

Đó là một cái cơ hội, nhưng cũng không đại biểu Định Nam Vương thế tử sẽ đem đây hết thảy đều đặt ở cái này thoạt nhìn dễ như trở bàn tay cơ hội.

Kim Cửu Linh kế hoạch không có đình chỉ, liền đại biểu ý tứ của hắn.

Bởi vì Nhạc thị, không phải vạn bất đắc dĩ thời điểm chắc là sẽ không được ăn cả ngã về không. Đầu óc mới là bọn họ cùng cái này thiên hạ tranh phong căn bản.

Chương 55 : Người chết vì tiền (hạ)

Thái Bình Vương phủ.

Một thân cẩm y, ngây ngô Thái Bình Vương thế tử Cung Cửu đang thất thần nhìn trước mắt cách đó không xa phương hướng.

Nơi đó là một mặt bàn đá, trên bàn đá mặt còn lại là bày một phong từ lâu mở ra thư.

Ở trong tay còn lại hắn lại đang cầm một đóa trong suốt băng hoa, ở thái dương chiếu rọi lóe ra làm kẻ khác phải kinh diễm màu sắc. Phía nam khí hậu nóng bức, nhưng dưới tình huống như vậy, rơi vào hắn trong lòng bàn tay đóa trong suốt băng hoa lại không có chút nào dấu hiệu hòa tan.

Ánh mắt di chuyển.

Cung Cửu tầm mắt rất nhanh liền đem toàn bộ nội dung thu nhập đáy mắt.

“Sa Mạn sớm đi kinh thành sao?”

Trên thư ghi lại chính là lý do Sa Mạn rời đi trước, phải đi kinh thành tìm hiểu tin tức, mặt khác khởi động trên tay còn sót lại lực lượng, tuy rằng Ẩn hình đảo bị bộc phát sóng biển hoàn toàn nhấn chìm, người trên đảo biến mất không còn một mảnh, nhưng cái này cũng

không đại biểu tiểu lão đầu cũng chỉ có những thế lực này, ở Sa Mạn trên tay vẫn đang còn những thế lực khác. Huống chi, còn có mượn từ vương phủ lực lượng phát triển ra thế lực bên ngoài.

Nếu nói là là chạy trốn, Cung Cửu cũng không ngoài ý muốn.

Thế nhưng trên mặt thư lại viết cái khác lý do, làm cho Cung Cửu tạm thời đem lý do này đặt ở đáy lòng, oán giận mình tính trẻ con đồng thời càng là nghĩ tới một đồ vật, chính là long châu.

Tiểu lão đầu một mực để tâm Thủy Hỏa long châu.

Cái kia trong truyền thuyết nghe đồn tồn tại trong nội bộ hoàng tộc long châu, vẫn làm cho ngoại nhân không cách nào phán đoán tồn tại.

Này Thủy Hỏa long châu đến tột cùng có hay không, hay chỉ là truyền thuyết, những thứ này Cung Cửu cũng không phải rất rõ ràng, dù cho hắn đã tra duyệt vô số nội bộ tư liệu. Cũng chỉ xác định Thủy Hỏa long châu đã từng chân chính tồn tại qua. Có đôi khi, Cung Cửu tại hoài nghi, Chu gia có phải đã từng giết chết trong truyền thuyết thần long hay không?

Phải biết rằng long châu chỉ có thể từ long trên người được tới.

Thế gian này thật có long sao?

Đó có phải đại biểu nắm giữ long châu người chính là

chân mệnh thiên tử hay không.

Đáng tiếc là, Thủy Hỏa long châu mất tích.

Cũng đang vì vậy tra duyệt có được kết quả, khiến cho Cung Cửu cũng không phải như vậy lưu ý. Tuy nói thỉnh thoảng ở bên trong lòng khó hiểu tại sao tiểu lão đầu phải muốn điều tra cái này, nhưng không có lửa làm sao có khói, trong đó nhất định là có có chút không thể cho ai biết nguyên nhân.

Đây là cái gì nguyên nhân, Cung Cửu cũng không thèm để ý.

Lúc này tiểu lão đầu thất tung, đối với Cung Cửu mà nói không còn có bất luận cái gì tồn tại có thể cản trở hắn. Như vậy, là lúc tiến hành động tác kế tiếp.

“Ngô!” Một tiếng trầm ngâm qua đi, Cung Cửu trực tiếp đem phong thư đốt thành tro bụi. Sau đó ánh mắt của hắn rơi vào trong tay băng hoa, hắn ở trong lòng quyết định tự mình sớm lên kinh thành, thuận tiện đem cầm trong tay đóa băng hoa này tặng cho nàng.

Hắn muốn nàng làm Vương phi của hắn.

Không!

Là muốn nàng làm Hoàng hậu của hắn.

Dưới ánh mặt trời, Cung Cửu nhìn trong tay băng hoa. Cười tựa như một vui vẻ hài tử.

Kinh thành.

Hiểu rõ nhất dưới chân mảnh đất này người, không phải là ngồi cao cao tại thượng cửu ngũ chí tôn hoàng đế, vừa vặn lại là những người sinh sống trên mảnh đất này.

Ở Kim Cửu Linh dưới sự an bài, sống ở kinh thành đám côn đồ tạo thành tiểu bang phái hoàn toàn sinh động lên, theo bọn chúng cái loại này đào ba thước đất tìm tòi, rất nhanh liền có rất nhiều tình báo đưa lên Kim Cửu Linh trên bàn.

Lại phối hợp Nhị nương hỗ trợ cùng với Kim Cửu Linh ở Lục phiến môn thế lực, bất quá ngắn ngủi hai ngày, Kim Cửu Linh liền tìm được ra chỗ có hiềm nghi. Càng làm cho hắn đã nhận ra còn có những người khác đang để ý đến phần này tài bảo.

Đối với Kim Cửu Linh mà nói, điều này là không được phép xảy ra.

Kim Bằng bảo tàng sao lại có thể rơi vào hắn trong tay người khác? Phần này tài bảo là thế tử tranh đoạt thiên hạ trợ lực một trong, bất luận cái nào người cản trở ở trước mặt, đều là tội chết khó tha.

Trong mật thất.

Kim Cửu Linh nhẹ nhàng mở cái rương ra.

Bày ở bên trong là một bộ xinh đẹp hồng nhạt cẩm y, tay phải vuốt nhẹ một lát, Kim Cửu Linh sau đó từng cái từng cái cởi bỏ quần áo của mình. Lộ ra hắn thon dài

thân thể.

Đồng dạng.

Nhạc Duyên cũng để cho Thương Tú Tuần Duyệt Lai khách sạn có hành động, cho tới nay không trước mặt người khác biểu hiện chân chính lực lượng. Duyệt Lai khách sạn trong thời gian thật ngắn liền làm cho Nhạc Duyên thấy được lực lượng của cái khách sạn do chính tay Thương Tú Tuần tạo ra này.

Trải qua nhiều năm như vậy, khách sạn phát triển không gì nổi bật, lúc này thậm chí là đang xuống dốc, không có đạt đến như thời kỳ cường thịnh, nhưng mặc dù là như vậy cũng vẫn làm cho người cảm thấy ghé mắt.

Đúng vậy.

Ở Thương Tú Tuần một lần nữa nắm giữ Duyệt Lai khách sạn sau. Nàng cũng hiểu được lúc này khách sạn cũng không phải ở nó cường thịnh nhất thời kỳ.

Bất quá lúc này cũng không cần lực lượng lúc nó ở thời kỳ cường thịnh nhất, ở Duyệt Lai khách sạn và Hồng Hài Tử song trọng điều tra dưới. Rất nhanh Nhạc Duyên cũng nhận được mong muốn tình báo. Đương nhiên, cái này cũng không bài trừ tình báo này là đối phương cố ý thả ra cho mình biết.

Nếu là cố ý, liền đại biểu rằng đối phương đã chuẩn bị xong, chỉ đang chờ đợi.

Nếu là vô ý, lại đại biểu đối phương không mạnh như

mình nghĩ, cái này càng không thèm để ý.

Mặc kệ cố ý định hay không, ở Nhạc Duyên xác định xuống tới giờ khắc này, kết quả cũng đã xác định.

Trong phòng.

Buông ra vật trong tay, Nhạc Duyên lúc này mới ngẩng đầu liếc nhìn ngoài cửa sổ đã muốn tối đen bầu trời, lúc này mới đứng dậy nói với Thương Tú Tuần: “Đêm không trăng gió lớn, chính là một phi thường thích hợp giết người đêm.”

“Đi thôi.”

Ngôn ngữ rơi xuống, hai người liền một trước một sau ly khai khách sạn.

Cùng lúc đó.

Mặt khác một nơi.

Thân là thanh y lâu lâu chủ Hoắc Hưu đưa hắn mập mạp thân thể nhẹ ngồi vào trong ghế, coi như cắm ở trong đó như nhau, mà Độc Cô Nhất Hạc cùng Diêm Thiết San còn lại là ngồi ở một bên. Ở ba người phía dưới còn lại là đứng thanh y lâu vừa trở về thám tử.

Thám tử trứ một thân thanh y, chỉ là trên người hiện đầy vết máu, hơn nữa ồ ồ thở dốc thanh âm, hiển nhiên là thụ thương không nhẹ.

Bọn họ mới vừa cùng đồng dạng nhóm hắc y nhân âm

thầm giao phong, cả hai bên đều tử thương không ít.

Nghe thám tử bẩm báo, Hoắc Hưu, Độc Cô Nhất Hạc còn có Diêm Thiết San ba người sắc mặt cũng không có nhiều biến hóa. Ngược lại là Độc Cô Nhất Hạc và Diêm Thiết San hai tầm mắt của người rơi vào Hoắc Hưu trên người, sau một lúc lâu Diêm Thiết San mở miệng nói rằng: “Lão Hoắc, ngươi cảm thấy đám người kia sẽ là Đan Phượng công chúa thủ hạ, hay là thủ hạ của… ngươi nói tới người kia?”

“Không phải là Đan Phượng công chúa thủ hạ.”

Đối mặt Diêm Thiết San câu hỏi, Hoắc Hưu lay động thân thể, tùy ý trả lời. Thượng Quan Đan Phượng sớm đã chết, sự thật này trừ hắn và Thượng Quan Phi Yến ra cũng không ai biết. Ở trong mắt Hoắc Hưu, Độc Cô Nhất Hạc và Diêm Thiết San hai người tất nhiên là không biết.

Thượng quan Đan Phượng chết vào tay người phương nào?

Cho dù là qua nhiều năm như vậy, ở thỉnh thoảng Hoắc Hưu nhắm mắt lại lúc ngủ lúc, còn có thể tình cờ nhớ lại một đôi ngoài ý muốn, thương cảm còn có ai điếu đôi mắt, có những thứ khác bất luận cái gì thần tình, duy nhất không có chính là sợ.

“Công chúa” từ này rơi vào Thượng Quan Đan Phượng trên người, xứng đáng.

Nhưng rơi vào Thượng Quan Phi Yến trên người…

Đây là một cái vì tiền tài có thể can đảm bảo hổ lột da nữ nhân.

Ở trước đây hai người hợp tác một khắc kia, Hoắc Hưu cũng đã nhìn thấu Thượng Quan Phi Yến.

Lúc này.

Thượng Quan Phi Yến không thể nghi ngờ là đang mượn dùng cái kia làm cho Hoắc Hưu sờ không được nền tảng nam nhân lực lượng. Chính thức bắt đầu rồi đối với mình tiến công.

Bất quá mặc dù là ở võ công lên không có nắm chắc, nhưng hơn nữa Độc Cô Nhất Hạc, Diêm Thiết San cùng với Hoắc Thiên Thanh. Phối hợp thanh y lâu vô số sát thủ, Hoắc Hưu cũng không sợ, huống chi hiện tại hắn ở lại địa phương sớm đã bị chính hắn cải tạo thành trong thiên hạ kinh khủng nhất cơ quan bẫy rập.

Hoắc Hưu có đầy đủ lòng tin, ngay cả thần hắn cũng có thể đem mai táng ở chỗ này.

Không chỉ có như vậy. Ở Hoắc Hưu trong lòng, hắn muốn mai táng không chỉ là địch nhân, còn có bên người những thứ này một lần nữa tụ tập cùng nhau chiến hữu. Dư quang của khóe mắt hơi đảo qua Độc Cô Nhất Hạc và Diêm Thiết San, Hoắc Hưu cười nói: “Chính là cái kia bang trợ Đan Phượng công chúa người.”

“Lúc này, chỉ có bọn họ mới có thể đối với này Kim Bằng bảo tàng có đầy đủ hứng thú.”

“Thực sự là tiền tài động nhân tâm a.”

Một phen vui cười chi ngữ dùng để cảm thán, ngược lại cũng để cho người ta nghe ra một loại xem tiền tài là cặn bã cảm khái. Chỉ tiếc ở đây ba người là cái gì tính tình, đây đó trong lúc đó đều có đại khái hiểu rõ. Ba người đều là yêu tiền tài người, đều không phải là một có thể xem tiền tài là cặn bã người.

Chỉ bất quá ba người đối với tiền tài chấp nhất đều có chính mình sâu cạn trình độ.

Trong ba người yêu tiền nhất không người nào nghi ngờ chính là Hoắc Hưu, thứ hai là mở ra Châu Bảo các Diêm Thiết San. Cuối cùng mới là Độc Cô Nhất Hạc.

Dù cho lúc này ba người một lần nữa tụ chung một chỗ, nhưng nói một cách thẳng thắn mục tiêu thoạt nhìn biểu hiện ra là nhất trí, nhưng trên thực tế mỗi người đều có bất đồng. Hoắc Hưu nghĩ là độc chiếm. Hoàn toàn đem Kim Bằng bảo tàng nắm trong tay, với hắn mà nói tiền tài đã là tánh mạng của hắn một phần khác.

Bởi vậy Hoắc Hưu là người tham lam nhất.

Mà Diêm Thiết San còn lại là đơn thuần là vì tài bảo, mục đích của hắn xem như tương đối đơn thuần, chẳng qua là muốn nhiều hơn một chút mà thôi.

Về phần Độc Cô Nhất Hạc ngược lại là không thuần túy nhất.

Lần này hợp tác trong mắt Độc Cô Nhất Hạc mà nói,

hắn theo đuổi ngược lại không phải là phân tài bảo, hắn hy vọng là đem phần bị chọc thủng phía sau đủ để đối với hắn thân phận sản sinh ảnh hưởng sự tình hoàn toàn vùi lấp. Làm cho nó biến thành lịch sử.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Hoắc Hưu và Diêm Thiết San đều không phải là chính đạo nhân sĩ.

Mà hắn Độc Cô Nhất Hạc thì phải.

Đường đường phái Nga Mi chưởng môn, trong thiên hạ chính đạo tấm gương một trong.

Thân là một chính đạo nhân sĩ sợ nhất sự tình là cái gì?

Không có cái khác. Đó chính là sợ tự mình đã từng quá khứ đen tối bị người lật ra tới.

Chỉ này một lý do. Làm cho Độc Cô Nhất Hạc trở thành trong ba người sát tâm nặng nhất người. Bởi vì lúc này đối với Độc Cô Nhất Hạc mà nói, danh tiếng so với tiền tài trọng yếu hơn. Cho nên, Độc Cô Nhất Hạc cần chính là diệt khẩu.

“Đúng vậy!”

“Tiền tài động nhân tâm a.”

Diêm Thiết San cũng dùng một loại cảm thán giọng nói đồng ý: “Chỉ là không biết lúc này đây sẽ có bao nhiêu người sẽ chết trên phần tài bảo này.”

Một bên ôm trong ngực trường kiếm Độc Cô Nhất Hạc nghe vậy, mí mắt không khỏi hơi vừa lộn, hướng Diêm Thiết San đưa đi một hơi lộ ra quái dị ánh mắt, lúc này mới lên tiếng nói: “Dù sao cũng không phải là Độc Cô ta đây.”

Độc Cô Nhất Hạc trong giọng nói lộ ý châm chọc, Diêm Thiết San tất nhiên là nghe ra, chân mày cau lại, ánh mắt nhìn phía Độc Cô Nhất Hạc, Diêm Thiết San mở miệng nói rằng: “Vậy ý của ngươi là nói ta hay sao? Hắc, Diêm mỗ làm là tiểu sinh ý, tất nhiên là so ra kém người nào đó danh môn chính phái thân phận. Không có danh tiếng, ta chỉ tài năng ở tài bảo giữa lăn lộn.”

Uy hiếp.

Trong giọng nói uy hiếp làm cho Độc Cô Nhất Hạc ánh mắt hơi ngưng lại.

Hai người ánh mắt nhìn nhau một lát, lúc này mới thu hồi, đồng thời nhìn về hai bên trái phải một thân thịt mỡ đều cắm trên ghế Hoắc Hưu, chỉ thấy Hoắc Hưu chẳng biết lúc nào đã bắt đầu rồi nhắm mắt dưỡng thần, làm như đối với vừa hai người mở miệng giao phong vẫn chưa phát hiện.

Ngay ba người lần thứ hai lâm vào an tĩnh cùng trầm mặc thời điểm, phía ngoài thông đạo lối vào, cũng nghênh đón làm cho thanh y lâu ngoài ý muốn người.

Canh giữ ở nơi đó Hoắc Thiên Thanh ngửi được một trận mùi hoa.

Chương 56 : Chim chết vì ăn (thượng)

Mùi hoa lượn lờ.

Mang tới không phải là mùi thơm, ngược lại là một mơ hồ mùi máu tanh.

Trong thông đạo.

Ngã xuống là hơn mười vị Thanh Y lâu hảo thủ, mỗi người cứ như vậy bình yên té trên mặt đất, như là ngủ say. Nhưng đúng quy cách động tác này, nói lên những người này là trong nháy mắt bị trọng thương, đến nỗi mất đi tính mệnh.

"…"

Thân là Diêm Thiết San quản gia, thân là Thiên Cầm môn hậu nhân, ở Hoắc Hưu, Độc Cô Nhất Hạc và Diêm Thiết San ba người hợp tác sau, Hoắc Thiên Thanh trở thành của thứ nhất người thủ vệ. Sở dĩ trở thành cửa thứ nhất thủ vệ, xuất phát từ nguyên nhân gì Hoắc Thiên Thanh trong lòng tất nhiên là rõ ràng.

Bởi vì đây là thăm dò.

Thăm dò võ công của đối phương cao tới trình độ nào… Nếu là thấp hơn bản thân hắn, như vậy tự hắn có thể đem đối phương chém chết; nếu là cao hơn bản thân hắn, trường hợp hoàn hảo mà nói, hắn có thể chạy

thoát, nếu là đối phương mạnh rối tinh rối mù, mạnh một cách vô lý, như vậy Hoắc Hưu ba người bọn họ cũng nhận được kết quả mong muốn.

Mỗi người đều có tư tâm, hắn Hoắc Thiên Thanh giống như vậy, có ý nghĩ của riêng mình.

Hắn thân là Diêm Thiết San quản gia, rồi lại sau lưng Diêm Thiết San cùng Hoắc Hưu hợp tác, sở dĩ làm như vậy cũng không phải vì vàng bạc tài bảo, mà là vì một nữ nhân.

Người nữ nhân đó là Đan Phượng công chúa.

Ngồi xổm xuống.

Vừa chạy tới nơi này Hoắc Thiên Thanh tay phải xốc lên thi thể lên khăn che mặt, bắt đầu kiểm tra những thi thể nằm trên mặt đất này, một phen kiểm tra qua sau, Hoắc Thiên Thanh sắc mặt có chút ngưng trọng,thương thế trên người mỗi thi thể này đều giống nhau như đúc. Đều là mi tâm bị trọng thương.

Chỉ bằng vào thi thể bề ngoài để cho người ta không nhìn ra cái gì. Lấy hắn tỉ mỉ kiểm tra rồi một lát, cũng bất quá là ở nơi mi tâm phát hiện chỗ quái dị.

Nguyên nhân không khác.

Quái dị địa phương là mỗi một thi thể trên người đều nhiều hơn ra một màu đỏ mỹ nhân chí.

Nữ nhân có mỹ nhân chí không kỳ quái, nam nhân có lại

hơi có vẻ kỳ lạ.

Nhưng nếu là từng thi thể lên đều có. Đó chính là do người làm ra.

Xuất hiện ở thi thể nơi mi tâm màu đỏ mỹ nhân chí cũng không phải mỹ nhân chí thật, mà là một điểm tụ huyết. Nhìn qua, tựa hồ nơi mi tâm trong nháy mắt bị vật nhỏ đánh sâu vào, hơn nữa vật này cũng không phải sắc bén vật, có chút cùn.

Ánh mắt từ trước mắt hơn mười vị trên thi thể nhất nhất đảo qua, ở Hoắc Thiên Thanh trong đầu lập tức hiện ra lúc trước giao thủ cảnh tượng.

Cơ hồ là trong nháy mắt.

Đột nhiên tới người lấy cực kỳ cao minh khinh công, tại đây cũng không trống trải trong không gian dịch chuyển. Tránh được Thanh Y lâu hảo thủ công kích, đồng thời trả cho đối phương một trí mạng công kích. Lấy kỳ quỷ binh khí điểm vào mỗi người chỗ mi tâm..

Chân khí bạo phát.

Kình lực nhập thể mà ra.

Những thứ này Thanh Y lâu hảo thủ đại não, qua này một kích chỉ sợ là đã hóa thành bùn nhão.

Cao thủ.

Này người xuất thủ là một cao thủ hàng đầu.

Mũi hơi động, kỹ càng ngửi vẫn đang tràn ngập trong không khí hương hoa mẫu đơn, Hoắc Thiên Thanh tựa hồ nghĩ tới điều gì. An tĩnh đứng ở nơi đó. Ở hắn sau lưng, là đứng một loạt theo hắn mà đến Thanh Y lâu cao thủ.

Thân thể ngừng lại, Hoắc Thiên Thanh trở nên xoay người.

Tay phải hóa quyền thành chưởng, trực tiếp một chưởng hướng phía sau lưng hắn, cách hắn gần nhất Thanh Y lâu cao thủ một chưởng đánh tới.

Không khí ầm ầm rung động.

Ở chưởng phong dưới, không khí tán ra hai bên, hữu chưởng mang theo khí thế chưa từng có từ trước tới nay trực tiếp đánh về phía đối phương ngực.

Ba!

Kình phong hơi ngừng.

Chưởng thế ở cự ly đối phương ngực một thước địa phương ngừng lại.

Không phải cố ý dừng lại, mà là bị một bàn tay chặn lại.

“Thật to gan!”

Một tiếng tán thán phát ra từ miệng Hoắc Thiên Thanh, Hoắc Thiên Thanh nhìn trước mắt cái này cùng những

người khác giống như đúc, vẫn đang mang khăn che mặt, một thân mặc thanh y, mở miệng nói rằng: “Các hạ dũng khí thực là kinh người, ngươi đây là muốn một lưới tóm gọn sao?”

Thanh Y lâu thế lớn.

Từ hai mươi năm trước Ma giáo ngã xuống. Tại đây trong hai mươi năm, Thanh Y lâu chỉ sợ là trên giang hồ kinh khủng nhất tổ chức một trong.

Ánh mắt lợi hại như kiếm, tựa hồ phải đem khăn che mặt xuyên thấu.

“Hoắc quản gia không hổ là Hoắc quản gia, chỉ một chưởng này cũng đã hiện ra Thiên Cầm môn tuyệt học tinh túy.” Người bịt mặt tay phải mu bàn tay vẫn là ngăn cản Hoắc Thiên Thanh tay phải, động tác của hai người cứ như vậy dừng lại tại đó, ngoài miệng cũng châm chọc nói: “Chỉ là quản gia thân phận cuối cùng là làm cho Thiên Cầm lão nhân đã đánh mất mặt mũi.”

“Hắc!”

Nhất tiếng cười nhạo từ chính Hoắc Thiên Thanh trong miệng phát ra. Hắn cao ngất kia dáng người để cho người ta thoạt nhìn căn bản không giống như là một quản gia, “Thiên Cầm môn là Thiên Cầm môn. Ta Hoắc Thiên Thanh là Hoắc Thiên Thanh.” Trong lời nói có một loại khó có thể hình dung kiêu ngạo.

Nói đến đây, giọng của Hoắc Thiên Thanh dừng lại một chút, lúc này mới tiếp tục nói: “Ngược lại các hạ như vậy

cẩn cẩn dực dực, chỉ sợ sở cầu cũng không giản đơn đi?”

Người trước mắt cũng không phải Hoắc Hưu trong miệng người nam nhân kia.

Lấy Hoắc Hưu hình dung người nọ chỉ sợ không phải là một lén lén lút lút người, lấy thực lực của đối phương chỉ sợ cũng sẽ không đi lén lút, rất hiển nhiên trước mặt cái này người che mặt là một người khác. Nói cách khác, lúc này đây chỉ sợ có thế lực thứ ba nhúng tay.

Là Đan Phượng công chúa thủ hạ sao?

Không!

Sai!

Trong óc cấp tốc vận chuyển, Hoắc Thiên Thanh ở phân tích thế cuộc trước mắt. Hắn sở dĩ đáp ứng trở thành cửa thứ nhất người thủ vệ, nguyên nhân căn bản cũng không phải Hoắc Hưu ba người mệnh lệnh, mà là hắn Hoắc Thiên Thanh muốn biết một chút về bị người xưng là tuyệt đỉnh cao thủ người là một dạng gì tồn tại.

Hơn nữa ở vừa ngắn gọn trong đối thoại, đối phương tựa hồ đối với tự mình biết sơ lược… Người này chân diện mục chỉ sợ để cho người ta ngoài ý muốn cùng khiếp sợ.

“Tất nhiên.” Đối mặt Hoắc Thiên Thanh nghi vấn, người bịt mặt mỉm cười, cũng không có làm trong lời nói dây dưa, mà là trực tiếp thừa nhận, nói: “Nơi này có cái gì, ta

liền là vì cái gì mà đến.”

Kim Bằng bảo tàng?

Chân mày cau lại, Hoắc Thiên Thanh nhìn trước mắt người bịt mặt, trong mắt lóe lên một tia vô cùng kinh ngạc. Kim Bằng bảo tàng chính là Kim Bằng vương triều di lưu tài bảo, từ trước đến nay đều là nội bộ phân tranh, nhưng Hoắc Thiên Thanh trăm triệu không ngờ rằng sẽ có mặt khác người đến đây gia nhập một tay.

Mặc dù hắn Hoắc Thiên Thanh đồng ý Hoắc Hưu lấy tài bảo làm cái giá, đổi hắn làm Diêm Thiết San nằm vùng, nhưng nói một cách thẳng thừng hắn cũng không xem như là vì mình, mà là trong lòng nữ nhân kia.

Người này đến tột cùng là ai?

Tại sao phải đối với Kim Bằng bảo tàng cảm thấy hứng thú?

Tựa hồ là đã nhận ra Hoắc Thiên Thanh nghi ngờ trong lòng. Người bịt mặt thu hồi ngăn cản Hoắc Thiên Thanh tay phải, cười nói: “Nghe nói qua Thái tổ nói qua một câu nói sao? Ngươi là ta, ta hay là ta.”

“Đương nhiên.”

“Lời này lúc đối với thư sinh nghe ra chẳng là gì cả.”

“Nhưng đổi một câu nói, ta nghĩ ngươi liền hiểu.”

“Trong thiên hạ, chính là đất của vua, khắp bờ cõi thiên

hạ, đều là là bề tôi của vua.”

Lời của đối phương làm cho Hoắc Thiên Thanh nghe rõ. Nhưng chính là bởi vì nghe rõ thật là làm cho Hoắc Thiên Thanh phát hiện chuyện này thế cục xa xa không phải là trong tưởng tượng đơn giản như vậy.

Trong những lời này càn rỡ bá đạo để cho người ta ghé mắt.

Lý do?

Một câu kia trong thiên hạ đã cũng đủ.

Nhưng càng làm cho Hoắc Thiên Thanh hết ý là thế nào sẽ dính dấp đến người của triều đình? Chẳng lẽ triều đình đã sớm bắt đầu nhằm vào Kim Bằng vương triều sao? Đan Phượng có hay không đã có nguy hiểm? Đây là bọ ngựa bắt ve, chim sẻ ở phía sau. Liên tiếp nghi hoặc và suy đoán giờ khắc này ở trong lòng không ngừng hiện lên.

Hoắc Thiên Thanh tâm vào giờ khắc này rối loạn.

Đồng thời.

Hoắc Thiên Thanh liền nghe được trước mắt người bịt mặt dùng một loại thổn thức giọng nói rằng: “Hoắc Thiên Thanh, tim của ngươi… đập có chút nhanh.”

“…”

Nghe vậy. Hoắc Thiên Thanh không khỏi ngẩn ra.

Thật là lợi hại sức quan sát.

Hắn minh bạch, tại đây ngắn gọn trong đối thoại, hắn rơi vào rồi hạ phong, bị người nhìn ra căn nguyên.

Thoáng chốc.

Phản ứng kịp Hoắc Thiên Thanh lập tức mạnh mẽ thu liễm chập chờn tâm tình. Một thân công lực mơ hồ tăng lên tới đỉnh.

Lần đầu.

Hoắc Thiên Thanh đem trước mắt người bịt mặt cho là cần toàn bộ tinh thần đề phòng đối thủ, cũng không dám … nữa lộ ra chút nào chỗ sơ suất.

Nhận thấy được Hoắc Thiên Thanh biến hóa, người bịt mặt cũng không có ngoài ý muốn, mà là tập trung quan sát đối phương, nhìn một lát, rồi mới lên tiếng: “Đừng khẩn trương như vậy, có thể ta và ngươi có khả năng hợp tác, ta có thể đáp ứng ngươi một cái yêu cầu.”

“Ừ? !” Ngay Hoắc Thiên Thanh vô cùng kinh ngạc vạn phần thời điểm, đối phương đột nhiên động thủ.

Người bịt mặt động thủ. Nhưng mục tiêu của hắn lại không phải là mình.

Mà là…

Sau lưng một đám thanh y lâu sát thủ.

Ngay một người trong đó thanh y lâu sát thủ có hành động, thoát ly ở đây hướng bên trong chạy đi thời điểm, người bịt mặt động thủ. Này vừa động thủ. Đó là phảng phất giống như sấm sét, nhưng cũng làm cho Hoắc Thiên Thanh thấy được đối phương là như thế nào sát nhân.

Choang! Choang! Choang!

Liên tiếp thanh thúy âm thanh bên tai không dứt.

Ở ánh nến soi sáng giữa, Hoắc Thiên Thanh chỉ cảm thấy trước mắt hiện lên một mảnh trong suốt ngân sắc, liền gặp vô số màu đỏ sợi tơ hướng chừng mười vị Thanh Y lâu sát thủ trên người bay đi.

Đối mặt này đột nhiên tới công kích, những thứ khác che mặt sát thủ cũng làm ra phản kích.

Chỉ tiếc đối phương xuất thủ quá mức nhanh, làm cho những người khác căn bản không phản ứng kịp.

Cho dù là có vũ khí ngăn trở. Nhưng lại bị hồng tuyến xuyên thấu mà qua, xuyên vào lồng ngực. Trong đó đặc biệt cái kia dẫn đầu muốn lấy khinh công trở lại thông báo tin tức sát thủ nhất thê thảm, hồng tuyến quấn quanh cơ thể, sinh sinh bị sợi tơ siết chết.

Tay phải run lên.

Này bay ra màu đỏ sợi tơ thu hồi, lần thứ hai quấn ở tại cổ tay của hắn lên.

Màu đỏ cũng không biết là tiên huyết nhuộm đẫm, còn là vốn là như vậy.

Mà ở lúc này, Hoắc Thiên Thanh lúc này mới hoàn toàn thấy rõ phía đầu màu đỏ sợi tơ đến tột cùng là cái gì, cũng hiểu vừa rồi trước mắt lóe lên một mảnh kia ngân sắc cùng với leng keng rung động thanh âm của là vì duyên cớ nào.

Đó là hơn mười cây ngân châm.

Lúc này những ngân châm này chính rũ xuống ở người bịt mặt hai bên tay, lắc lư không ngớt, đụng vào nhau phát sinh liên tiếp leng keng thanh thúy thanh âm.

Nếu là đơn thuần châm, đây chẳng qua là ngân châm.

Nhưng nếu cột vào dây, đó chính là tú hoa châm.

Ánh mắt hơi sáng, Hoắc Thiên Thanh nhìn chằm chằm đối phương trên cổ tay vô số tú hoa châm nhìn một lát, lúc này mới sắc mặt ngưng trọng nói ra một từ ngữ.

“Thêu hoa đạo tặc.”

…

Trăng mờ sao thưa.

Ngẩng đầu nhìn lại, để cho người ta liếc mắt nhìn không thấy nửa điểm ánh trăng, ngược lại gió lạnh ở thổi liên tục.

Sắc trời này quả thực đáng gọi là đêm không trăng gió to.

Lúc này thích hợp nhất đó là sát nhân, uống rượu.

Nhất là đối với kẻ phản bội.

Chương 57 : Chim chết vì ăn (trung)

Leng keng âm thanh ở sự yên lặng chỉ có thể nghe ngọn lửa tiếng nổ tung vang lên mật thất lối có vẻ cực kỳ rõ ràng.

Kèm theo trận này thanh thúy âm thanh, một trận không tiếng động bước chân từ trong bóng tối lan tràn ra, trên mặt khăn che mặt chẳng biết lúc nào đã dỡ xuống, lộ ra hắn chân chính diện mạo. Chỉ có trên người của hắn còn đang mặc quần áo là từ Thanh Y lâu sát thủ thanh y, về phần trên mặt lại cũng không có đã từng chuyên môn dán lên râu mép.

Sắc mặt mang cười.

Hiển nhiên, ngay vừa hắn cùng với Hoắc Thiên Thanh đạt thành song phương đều hài lòng hợp tác.

Làm Lục phiến môn đệ nhất cao thủ, đệ nhất thiên hạ danh bộ, thân là một chuyên môn cùng người trong giang hồ giao tiếp người, Kim Cửu Linh đối với trên giang hồ rất nhiều người có điều hiểu rõ. Càng là lợi hại người, ở Lục phiến môn trong mắt trình độ chú ý lại càng cao, tự có riêng phân tích cho đám bọn họ.

Ở Lục phiến môn, Lục Tiểu Phụng, Diệp Cô Thành, Tây Môn Xuy Tuyết… một loạt giang hồ cao thủ hàng đầu đều là bọn họ chú ý tồn tại.

Mà Hoắc Thiên Thanh coi như con trai của Thiên Cầm lão nhân, tất nhiên là thuộc về bị quan tâm một nhóm kia.

Thái độ quyết định hành vi, hành vi thể hiện tính tình.

Kim Cửu Linh thân là đệ nhất thiên hạ danh bộ, tất nhiên là có thể từ trong đó đại khái phân tích ra Hoắc Thiên Thanh là cái gì tính tình người.

Đây là một cái người cao ngạo.

Không cam lòng đành phải làm thấp cha mình uy danh nam nhân.

Trong đầu nhớ lại lúc trước ngắn gọn đối thoại, Kim Cửu Linh liền minh bạch đây là một cái có điều truy cầu nam nhân. Đã có sở cầu, như vậy liền có thể làm cho người khác lợi dụng. Kim Cửu Linh cũng không cảm thấy đường đường Thiên Cầm lão nhân hậu nhân sẽ sa sút đến mức chuyên môn làm quản gia cho kẻ khác.

Đối phương đã làm như thế, như vậy nhất định là có điều truy cầu.

Hay hoặc là có người cho hắn hứa hẹn vật gì đó.

Ở mới vừa thăm dò sau, Kim Cửu Linh phát hiện Hoắc Thiên Thanh chần chờ, nhất là ở nhận ra tự mình thêu hoa đạo tặc thân phận sau, hiển nhiên là hắn đoán được cái gì, vì thế ở sau đó Kim Cửu Linh không tiếc bại lộ mình một thân phận khác.

Đương nhiên.

Ở Kim Cửu Linh bộc lộ ra hắn thân phận Lục phiến môn sau, lưu cho Hoắc Thiên Thanh cũng chỉ có hai lựa chọn.

Một là lựa chọn hợp tác, mặt khác đó là cự tuyệt.

Cự tuyệt kết quả là cái gì?

Rất rõ ràng Kim Cửu Linh đã cho đáp án. Đó chính là tử vong.

Hoắc Thiên Thanh cao ngạo, nhưng đồng dạng cũng coi là một một người thông minh, đối phương từ câu kia "trong thiên hạ chính là đất của vua" đã đoán ra điều gì đó, vì vậy ở cuối cùng vẫn là trực tiếp đáp ứng Kim Cửu Linh hợp tác. Hồi tưởng lại đáp án này, Kim Cửu Linh ở trong lòng đã có suy đoán, chỉ sợ xuất từ chính mình trong miệng cái kia yêu cầu sẽ không đơn giản, bởi vì đối phương cũng chưa có trực tiếp đưa ra.

"Ha hả."

Nhợt nhạt cười, Kim Cửu Linh cảm thấy yêu cầu này chỉ sợ là cần thế tử mở miệng mới có thể giải quyết, bất quá dưới mắt cũng không phải cần lưu ý.

Bước chân bỗng nhiên dừng lại.

Nghiêng tai lắng nghe.

Kim Cửu Linh thì an tĩnh như vậy đứng trong thông đạo,

tựa hồ là đang đợi ai.

Hồi lâu.

Trong thông đạo vẫn là vắng vẻ một mảnh.

Chỉ có cắm ở cây đuốc trên vách tường lóng lánh mờ nhạt hỏa quang. Hỏa quang chiếu rọi xuống. Trên mặt đất ấn ra Kim Cửu Linh cái bóng. Chỉ là chẳng biết lúc nào, Kim Cửu Linh cái bóng mặt sau quỷ dị nhiều hơn một người thân ảnh, yên lặng vẫn không nhúc nhích, như quỷ hồn.

“Phục Bộ thiên quân, ngươi vô âm sát nhân thuật quả thực danh bất hư truyền.” Nghiêng đầu, Kim Cửu Linh tầm mắt tùy ý trên mặt đất nhiều hơn tới cái bóng dừng lại liếc mắt, lập tức không chút nào luyến tiếc thu hồi lại, mở miệng thở dài nói: “Hoắc Thiên Thanh là phản ứng gì?”

Thoại âm rơi xuống, Kim Cửu Linh trên người cái bóng lần thứ hai có phản ứng.

Một cả người bao vây ở hắc sắc dạ hành trang phục. Thậm chí ngay cả gương mặt cũng đều ẩn dấu, chỉ có ở bên hông lộ ra ba chuôi võ sĩ đao hắc y nhân lên tiếng, thanh âm có chút kỳ lạ, nghe cùng bình thường tiếng Hán có rõ ràng phân biệt. Nghe để cho người ta cảm giác có chút không được tự nhiên.

“Hoắc Thiên Thanh ly khai sơn trang.” Phục bộ thiên quân một câu ngắn gọn trả lời, nói cho Hoắc Thiên Thanh nơi đi.

Ly khai, đây cũng là Hoắc Thiên Thanh ở lần hành động này giữa cho ra phương thức hợp tác.

Đồng dạng.

Đây cũng là một loại không hoàn toàn hợp tác, đây là Hoắc Thiên Thanh cho ra một loại cẩn thận thăm dò. Nếu như Kim Cửu Linh kế tiếp thành công. Như vậy song phương sẽ tiến hành bước tiếp theo hợp tác. Ly khai, là Hoắc Thiên Thanh lúc này có thể cho ra bước đầu tiên.

"…"

Hai mắt hơi hợp lại, từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng trầm muộn tiếng hừ hừ. Đối với Hoắc Thiên Thanh đi nơi nào, Kim Cửu Linh cũng không thèm để ý, nếu như vừa Hoắc Thiên Thanh không có đưa ra một cái đáp án để cho người khác cảm thấy hài lòng, như vậy lúc này hắn cũng có thể như cái này té trên mặt đất Thanh Y lâu sát thủ giống nhau mất đi sinh mệnh.

Loại bỏ Hoắc Thiên Thanh, Kim Cửu Linh nhưng thật ra đối với phía sau Phục Bộ thiên quân không được tự nhiên lời nói cảm thấy một ít không thích ứng, bất kể là nghe xong bao nhiêu lần, loại cảm giác không được tự nhiên cũng làm cho Kim Cửu Linh có một loại đối phương cho đến cùng đều là ngoại nhân cảm giác.

"Hai mươi năm, ngươi này tiếng Hán nghe ra sẽ làm cho người khác cảm thấy rối tinh rối mù." Xoay người, tầm mắt ngừng lại trước mắt một thân Phù Tang sát thủ hắc

y trang phục Phục Bộ thiên quân trên người, Kim Cửu Linh nói rằng: “Chẳng lẽ Gia sư cùng các ngươi nói chuyện với nhau dùng là Phù Tang ngôn ngữ?”

“Phải!”

Gật đầu, cung kính ngôn ngữ từ Phục Bộ thiên quân trong miệng nói ra: “Đông Phương Giáo Chủ là thuộc hạ trong cuộc đời đã gặp xuất sắc nhất, cũng để cho ta kính nể nhất người.”

Là thật kính nể hay là ý thần phục?

Kim Cửu Linh mắt không chớp nhìn chằm chằm đối phương, trong tầm hiểu biết của hắn, Phù Tang người nhất xuất chúng địa phương đó là ẩn nhẫn. Đối phương có thể ở Nhật Nguyệt thần giáo xảy ra vấn đề vẫn đang bất ly bất khí, như vậy không phải thật tâm thần phục, đó chính là có cực lớn sở cầu.

Hồi tưởng lại hai mươi năm trước một lần phù tang lãng nhân nội loạn, bị Gia sư dưới cơn nóng giận giết mất phân nửa lúc này mới ngừng lại. Trầm ngâm một chút, Kim Cửu Linh lúc này mới lần thứ hai đưa mắt nhìn trước hắc y sát thủ làm một lẫn nhau đều hiểu cảnh cáo: “Ta không hy vọng ngươi cùng Viên Phi Nhật Nguyệt có cùng kết quả.”

Kim Cửu Linh chưa từng thấy qua, nhưng là biết Phù Tang lãng nhân nội loạn là do Viên Phi Nhật Nguyệt dựng lên. Hắn quá xem thường Gia sư, mặc dù là Gia sư bị thương nặng, cũng không phải mấy cái Phù Tang lãng nhân có thể sánh ngang.

“…”

Phục Bộ thiên quân không nói gì, vẫn duy trì trầm mặc. Ánh mắt cũng vẫn không nhúc nhích gắt gao nhìn chằm chằm Kim Cửu Linh cổ tay, phía trên kia có vô số châm tuyến.

Người không nhúc nhích, lại không có nghĩa là tâm không nhúc nhích.

Cho dù là cách hai mươi năm, Phục Bộ thiên quân vẫn đang rõ ràng nhớ kỹ Viên Phi Nhật Nguyệt tử trạng thê thảm. Thử hỏi, trước lúc này, hắn chưa từng có tưởng tượng qua tú hoa châm sẽ có như vậy đáng sợ uy lực.

Bị thương tuyệt đỉnh cao thủ đáng sợ.

Một bị thương nữ tính tuyệt đỉnh cao thủ càng đáng sợ hơn.

Mặc dù là đến bây giờ, ở Phục Bộ thiên quân trong đầu, hắn cũng hoàn toàn không cách nào nhận rõ Đông Phương Giáo Chủ có hay không chân chính là một nữ nhân. Ở Phục Bộ thiên quân xem ra, Đông Phương Giáo Chủ có thiên diện biến hóa.

Trầm mặc một lát, Kim Cửu Linh quan sát một lần Phục Bộ thiên quân biến hóa, đáng tiếc bởi vì đối phương bao bọc ở hắc y giữa, căn bản không cách nào nhìn ra cái gì, cuối cùng chỉ có thể nói tiếp: “Bất quá Gia sư lúc này mới làm cho ta chuyển cáo ngươi một câu nói.”

“Lần hành động này lúc, Gia sư đáp ứng sẽ cho ngươi xem bộ kia tuyệt học.”

Quỳ hoa bảo điển!

Sắc mặt không có biến hóa chút nào Phục Bộ thiên quân ánh mắt rốt cục có biến hóa, ánh mắt mơ hồ chiếu sáng. Trước đây Viên Phi Nhật Nguyệt chính là vì bộ tuyệt học này mà chết, đồng dạng hắn cũng là người phi thường muốn thấy bộ này võ công.

Cái này cũng không phải hai người khác nhau, bởi vì hắn cũng từng có như vậy cách nghĩ, chẳng qua là ban đầu Viên Phi Nhật Nguyệt làm chim đầu đàn. Sinh sinh làm cho Phục Bộ thiên quân lần thứ hai ẩn nhẫn hai mươi năm. Nếu là có thể xem qua bộ kia võ học, Phục Bộ thiên quân cảm thấy tự thân nhất định có thể lần thứ hai đề cao, đạt được một cái làm cho hắn không cách nào tưởng tượng cảnh giới.

Gặp trước mắt sát thủ rốt cục có phản ứng, Kim Cửu Linh tâm giữa không khỏi bật cười một tiếng, phất tay một cái nói: “Đi thôi, chúng ta nên tiếp tục.”

“Phải!”

Một tiếng cung kính đáp ứng, sau đó đó là một trận khói xanh tự dưới chân mọc lên, Phục Bộ thiên quân cứ như vậy tiêu thất trong thông đạo.

Khéo tay che mũi, nhìn trước mặt mọc lên đám khói. Kim Cửu Linh mặt không thay đổi nhìn Phục Bộ thiên quân biến mất phương hướng, khóe miệng không khỏi

treo lên một tia cười nhạt. Giáo chủ là nói qua như vậy, thế nhưng Kim Cửu Linh lúc này cũng không có nói ra toàn bộ, mà là cắt đứt phân nửa.

Còn dư lại phân nửa…

Ở trong đó nhộn nhạo là sát ý.

Không phải dân tộc của ta, tâm tư chắc chắn khác biệt. Từ ngày đầu tiên bắt đầu, đám này Phù Tang lãng nhân cũng đã quyết định sau cùng kết cục. Lần này bị Gia sư cùng thế tử sớm phái đi lại đây, ở trong thơ liền ám hiệu trọng điểm Phục Bộ thiên quân kết quả cuối cùng.

Nhưng trước khi có kết quả, cũng cần tận dụng triệt để a.

Ống tay áo vung lên, tràn ngập ra khói xanh bị quét sạch, Kim Cửu Linh thì trực tiếp như vậy bước chân vào trong đó.

Mật thất.

Hoắc Hưu, Độc Cô Nhất Hạc cùng Diêm Thiết San ba người an tĩnh ngồi ngay ngắn bên trong.

Một lát.

Hoắc Hưu đột nhiên ngẩng đầu, nhìn lướt qua ghế trên đột nhiên sụp xuống tay vịn. Lúc này mới quay đầu nhìn về đen nhánh kia vô cùng cửa thông đạo chỗ, mở miệng nói: “Cửa thứ nhất, phá.” Nói đến đây, Hoắc Hưu giọng của dừng lại một chút, lúc này mới quay đầu nhìn về

Diêm Thiết San, mặt không thay đổi nói rằng: “Ngươi quản gia kia… Xem ra không được tốt lắm.”

Nói giữa châm chọc vị đạo có chút nồng hậu.

Trong lời nói mặc dù tràn đầy châm chọc, nhưng Hoắc Hưu nội tâm cũng mười phần cảnh giác cùng ngưng trọng.

Hoắc Thiên Thanh là Diêm Thiết San tổng quản, nhưng cũng xem như là người của hắn.

Hoắc Thiên Thanh đến tột cùng mạnh bao nhiêu, hắn Hoắc Hưu rất rõ ràng. Chính là bởi vì phần này rõ ràng, Hoắc Hưu lúc này mới cảm thấy hôm nay là hắn gặp nghiêm trọng nhất cục diện, chỉ cần bước qua, như vậy sẽ gặp một đường phong cảnh, vân đạm phong khinh. Nếu…

Dư quang của khóe mắt liếc nhìn Độc Cô Nhất Hạc cùng Diêm Thiết San, Hoắc Hưu mặt không biểu tình.

“Hanh!” Đối mặt Hoắc Hưu châm chọc Diêm Thiết San tất nhiên là hừ lạnh một tiếng, bất quá ở trong lòng nhưng cũng hoàn toàn cảnh giác vạn phần. Lúc trước, hắn thủy chung đều có trứ không quá tin tưởng Hoắc Hưu nói cảm giác, nhưng giờ khắc này hắn tin.

Về phần Độc Cô Nhất Hạc lại còn là ôm hắn thanh kiếm kia, ngồi ngay ngắn trên ghế, vẫn không nhúc nhích, làm như đang nhắm mắt dưỡng thần.

Mà đúng lúc này, một trận gấp gáp bước chân từ thông

đạo ở chỗ sâu truyền đến.

Thoáng chốc.

Sáu đạo ánh mắt cùng nhìn về thông đạo ở chỗ sâu trong, chỉ thấy nơi nào một một thân thanh y Thanh Y lâu sát thủ chính đầy người tiên huyết lảo đảo mà đến, làm như đang lẩn trốn cái gì…

Tới thật nhanh!

Ba người trong lòng không hẹn mà cùng dâng lên một đồng dạng ý niệm trong đầu.

Mà cùng lúc đó.

Bên ngoài.

Nhạc Duyên cùng Thương Tú Tuần hai người dắt tay nhau tới. Sắp đạt tới được địa điểm thời điểm, hai người không hẹn mà cùng ngừng thân hình, nhìn về một hướng khác.

Nơi nào vừa lướt qua một bóng người.

Thân hình giống như một chỉ thiên cầm giống nhau.

Hai người nhìn nhau liếc mắt, lập tức liền có hành động.

Thương Tú Tuần xoay người hướng người nọ đuổi theo, mà Nhạc Duyên còn lại tiếp tục đi trước, hướng Thanh Y lâu ở chỗ này cứ điểm bước chậm đi đến.

Tuy là bước chậm, cũng là một bước mười thước, phảng phất giống như súc địa thành thốn, tựa như tiên pháp.

Chương 58 : Chim chết vì ăn (hạ)

“Như thế nào đây?”

Ở Thanh Y lâu sát thủ đầy người tiên huyết lảo đảo đi tới trước mặt ngã xuống thời điểm, thân là Thanh Y lâu lâu chủ Hoắc Hưu không nói gì, thân là phái Nga Mi chưởng môn Độc Cô Nhất Hạc cũng không nói, ngược lại thì Diêm Thiết San nhịn không được lên tiếng, thân thể ly khai chỗ ngồi của mình, đã đi tới, rất là khẩn trương hỏi.

Diêm Thiết San như thế biểu hiện tất nhiên là ở lo lắng cho mình tổng quản Hoắc Thiên Thanh an nguy.

Lo lắng đối phương chết, sẽ đối với hắn sau này sản sinh bao nhiêu ảnh hưởng. Vì vậy, hắn cần xác thực hỏi một câu, lấy tìm hiểu tình huống. Bởi vì ở trong ba người, hắn Diêm Thiết San tư bản nhưng thật ra là vốn liếng ít nhất.

Đều nói tiền có thể thông thần, nhưng tiền cũng không nhất định tuyệt đối thông thần.

Hoắc Hưu có Thanh Y lâu, mà Độc Cô Nhất Hạc càng là phái Nga Mi chưởng môn, ở phương diện nào đó mà nói, hai người này vốn liếng xa xa mạnh hơn Diêm Thiết San.

Ngay Diêm Thiết San muốn cúi người thời điểm, vẫn

không nhúc nhích Hoắc Hưu xuất thủ, đặt ở trên ghế mập mạp thân thể vào giờ khắc này hóa thành một con co dãn mười phần cầu, bá một tiếng liền từ cái ghế giữa bắn ra ngoài.

Một tay giật lại đang chuẩn bị cúi người Diêm Thiết San, tay còn lại nhẹ bỗng hướng té trên mặt đất đầy người tiên huyết thủ hạ trên đầu đè xuống.

Phanh!

Nghênh tiếp Hoắc Hưu thịt vù vù tay phải chính là một cái mang theo đen kịt cái bao tay thủ chưởng.

Song chưởng giao nhau.

Nhất thời trong không khí phát sinh một tiếng nặng nề âm thanh, té trên mặt đất thanh y nhân lập tức có hành động, cả người dường như bị kinh động con rắn, nương theo chưởng lực trượt hướng về phía sau, sau đó cúi đầu từ từ đứng lên.

Tê!

Phản ứng kịp Diêm Thiết San không khỏi hít một hơi khí lạnh, trái tim vào giờ khắc này đã mất đi bình thường nhịp đập, nhanh lên không ít. Nếu không phải là có Hoắc Hưu, chỉ sợ… Diêm Thiết San không dám tưởng tượng mình nếu là cúi người xuống, sẽ là kết quả gì.

Nghĩ tới đây, Diêm Thiết San không khỏi hướng Hoắc Hưu ném một ánh mắt cảm kích.

Mà Hoắc Hưu lại đối với Diêm Thiết San cái ánh mắt này không để ý đến, mà là mắt không chớp nhìn chằm chằm đứng ở phía trước cách đó không xa thanh y nhân, ánh mắt lợi hại như đao.

Đồng dạng.

Độc Cô Nhất Hạc ánh mắt cũng dừng ở người này trên người. Mang trên mặt một tia vô cùng kinh ngạc.

Đây nên là có dạng gì can đảm, dám dùng như vậy ám sát thủ pháp.

Một lát.

Thanh y nhân thân hình run lên, mặc ở phía ngoài Thanh Y lâu sát thủ quần áo nhất thời vỡ tan, lộ ra bên trong hắc sắc sát thủ trang, chính là Phục Bộ thiên quân, đồng thời tay phải của hắn cũng chậm rãi đưa về phía bên hông võ sĩ đao trên chuôi đao.

Như vậy trang phục, làm cho ở đây ba người đều là không khỏi ngẩn ra.

Phù Tang võ sĩ?

Ba người đối mắt nhìn nhau, đều từ đều tự trong mắt thấy được vô cùng kinh ngạc. Làm sao sẽ liên lụy đến Phù Tang võ sĩ?

Vào giờ khắc này, một để cho người ta kinh ngạc vạn phần vấn đề ở ba người tâm giữa không hẹn mà cùng mọc lên. Mặc dù là Hoắc Hưu, hắn chuẩn bị vô số.

Nhưng trăm triệu cũng không có người thứ nhất xuất hiện ở trước mặt mình người không phải là cái kia tự mình đợi người, ngược lại là một Phù Tang võ sĩ.

Ở vào mắt đệ nhất khắc, Hoắc Hưu liền biết sự tình chỉ sợ xuất hiện để cho người ta không nghĩ tới biến hóa.

Làm một người luôn muốn nắm mọi thứ trong tay, hắnkhông thích nhất là loại cục diện này xuất hiện.

Chẳng lẽ này Duyệt Lai khách sạn cùng Phù Tang còn có liên quan?

Hay hoặc là nói tại đây trong cục còn có thế lực khác người?

Vốn có bởi vì vóc người mập mạp vấn đề, cái kia bình thường nhìn như híp lại cặp mắt, lưu lại hầu như chỉ có một cái khe hở, nhưng nếu như là hiểu rõ Hoắc Hưu người, đều biết dưới loại tình huống này hắn đã nghiêm túc.

“Ngươi là ai?”

Hoắc Hưu thanh âm của có chút phóng khoáng quá mức, vang vọng trong phòng.

Mà đáp lại hắn là này Phù Tang võ sĩ liên tiếp xí xô xí xào Phù Tang ngôn ngữ, làm cho Hoắc Hưu, Độc Cô Nhất Hạc còn có Diêm Thiết San ba người nghe không hiểu ra sao, ba người liếc nhau. Phát hiện này căn bản ngôn ngữ không thông a.

Phục Bộ thiên quân mặt không thay đổi nhìn ba người, cái khăn đen che mặt trên mặt của chỉ có một đôi lạnh chướng mắt ánh mắt lộ ra bên ngoài.

Hắn tất nhiên là nghe hiểu được lời của đối phương, chỉ bất quá trả lời lúc cố ý sử dụng tự thân ngôn ngữ.

Quả nhiên.

Trước mắt ba người trong lòng đều kinh ngạc.

Thương ——

Võ sĩ đao chậm rãi ra khỏi vỏ, thân đao cùng vỏ đao ma sát thanh âm vang lên trong gian phòng có vẻ phá lệ rõ ràng.

Coi như thần phục theo giáo chủ thủ hạ hơn mười năm người. Phục Bộ thiên quân phi thường rõ ràng tự mình biểu hiện càng tốt, mới có thể làm cho giáo chủ càng phát ghé mắt. Mặc dù là đi qua Kim Cửu Linh chiếm được trả lời thuyết phục, nhưng điều này cũng không có thể để cho người ta thư giãn.

Ở trong mắt Phục Bộ thiên quân, trước mắt ba người đã là người chết.

Hai mươi năm trước hắn đã rất mạnh. Nhưng vùi đầu ẩn nhẫn hai mươi năm tu luyện, càng làm cho Phục Bộ thiên quân ở sát nhân thuật lại nâng cao một bước. Có thể nói, chỉ lấy sát nhân mà nói. Hắn cũng là trên đời cao thủ hàng đầu. Cùng vùng Trung Nguyên võ học bất đồng, Phục Bộ thiên quân một thân sở học toàn bộ là để

sát nhân mà phục vụ.

“Ha ha!”

“Có ý tứ.”

Độc Cô Nhất Hạc nở nụ cười, nhìn trước mắt cái này hắc y võ sĩ rút đao hành động, ánh mắt của hắn đầu tiên là ở trên người đối phương còn dư lại hai thanh dài ngắn không đồng nhất võ sĩ trên đao dừng lại một chút, lúc này mới đứng dậy nở nụ cười.

Này vùng Trung Nguyên, lúc nào đến phiên Phù Tang võ sĩ tới dương oai?

Độc Cô Nhất Hạc ở trở thành phái Nga Mi chưởng môn sau, hắn thể xác và tinh thần kỳ thực ở leo lên chưởng môn vị trí một khắc kia thì phát sanh biến hóa. Hắn không còn là Kim Bằng vương triều người, thân phận của hắn quyết định hắn chỉ có thể là vùng Trung Nguyên võ lâm chính đạo người.

Đạo đức trói buộc quá khứ, để cho hắn bước lên con đường này.

Độc Cô Nhất Hạc thân phận bây giờ làm cho hắn không thoát khỏi được đạo đức trói buộc, nếu đạo đức đã đem hắn hóa thành chính đạo nhân sĩ, như vậy hắn chỉ có thể vì bảo trì cái này mặt nạ mà đem đã từng hiểu rõ hết thảy người từng cái diệt trừ.

Làm cho chuyện quá khứ hoàn toàn hóa thành bí mật.

Danh lợi, thế nhân sở cầu.

Hoắc Hưu và Diêm Thiết San cầu là lợi, mà hắn Độc Cô Nhất Hạc lại là cầu danh.

Nhưng ở Phục Bộ thiên quân cái này Phù Tang võ sĩ xuất hiện ở trước mặt thời điểm, vài chục năm chưởng môn thân phận đã làm cho Độc Cô Nhất Hạc không tự chủ được có phản ứng. Lấy vùng Trung Nguyên võ lâm chính đạo nhân sĩ phương thức mới có phản ứng.

Bởi vì muốn phái Nga Mi chưởng môn, là cần thủ đoạn, danh tiếng còn có phẩm đức đều đầy đủ người nắm giữ.

Mặc dù là lúc này hắn cùng với Hoắc Hưu, Diêm Thiết San đám người ở làm chuyện này thời điểm, ở nhìn thấy một Phù Tang võ sĩ sau, hơn mười năm đóng vai chính đạo môn phái chưởng môn tập quán đã khiến cho Độc Cô Nhất Hạc có hành động.

“Chỉ là vùng Trung Nguyên lúc nào đến phiên một Phù Tang võ sĩ tới dương oai đâu?”

Lời nói rơi xuống, Độc Cô Nhất Hạc tay phải đồng dạng xoa trong tay kiếm chuôi.

Độc Cô Nhất Hạc biểu hiện như thế làm cho Diêm Thiết San cùng Hoắc Hưu không khỏi ngạc nhiên. Ở ba người đoàn tụ tới nay, hai người kỳ thực liền phát hiện đây đó một ít cùng quá khứ có chỗ bất đồng, lúc này Độc Cô Nhất Hạc phần này bất đồng cũng đã thể hiện ra.

Cái này cũng như Diêm Thiết San ham muốn buôn bán,

Hoắc Hưu ham muốn nắm bắt mọi việc như nhau.

Hai người có một loại ảo giác, ở đây nhìn không giống như là tổ chức sát thủ Thanh Y lâu cứ điểm, mà càng giống như là chính đạo giang hồ môn phái tụ tập địa điểm.

Bầu không khí, trong khoảng thời gian ngắn có vẻ cực kỳ quỷ dị.

Leng keng trong tiếng, một tiếng lợi hại tranh thanh ở trong phòng vang vọng. Võ sĩ đao từ tốc độ thật chậm ở trong nháy mắt biến thành cấp tốc, Phù Tang võ sĩ đặc hữu rút đao chém ầm ầm vung ra.

Đao ra khỏi vỏ.

Kèm theo là lợi hại tiếng xé gió, đao khí cất tiếng mà ra.

Ra khỏi vỏ đao khí bị Hoắc Hưu cùng Diêm Thiết San hai người tránh né, chém ở tại phía sau ghế ngồi, trong nháy mắt đem ghế ngồi chia làm hai nửa, ngay sau đó Phục Bộ thiên quân một tiếng Phù Tang ngữ ra khỏi miệng, trên tay chiêu thức lại thay đổi.

“Liên hoàn trảm!”

Một đao ba phát, đao khí chia làm ba đường bay thẳng đến ba người đánh tới.

Lần này cách làm, Phục Bộ thiên quân đúng là muốn lấy một địch ba. Ở đao khí xuất thủ nháy mắt, Phục Bộ thiên quân cái tay còn lại vừa có hành động, một mớ ám khí

hình sao hướng bốn phía bắn ra, trực tiếp đem trong phòng ánh đèn toàn bộ dập tắt.

Không ổn!

Như vậy cách làm ở trong mắt Hoắc Hưu tất nhiên là gây nên cảnh giác.

Cùng là nắm trong tay tổ chức sát thủ Thanh Y lâu Hoắc Hưu đương nhiên hiểu rõ hắc ám đối với sát thủ tác dụng, ở Phục Bộ thiên quân lấy ba đạo đao khí bức tán ba người bọn họ đồng thời, xuất thủ ám khí một khắc kia, Hoắc Hưu liền biết tính toán của đối phương.

Lấy Hoắc Hưu thân thủ tiếp được bổ về phía mình đạo này đao khí cũng không khó, nhưng tựa hồ nghĩ tới điều gì, Hoắc Hưu cũng không có làm như vậy, ngược lại là lánh ra, mặc cho những ám khí kia hướng bốn phía cây đuốc đánh tới. Thậm chí, ở xoay người nháy mắt, Hoắc Hưu còn dùng chưởng lực trợ giúp Phục Bộ thiên quân một phen.

Choang! Choang!

Ám khí cùng trường kiếm giao kích thanh âm ở trong phòng liên miên bất tuyệt.

Cho dù là lấy Độc Cô Nhất Hạc kiếm pháp, tại đây đột nhiên thời khắc, cũng vô pháp triệt để ngăn lại những thứ này ám khí, trong đó có một ít ám khí sức mạng khác biệt, làm cho Độc Cô Nhất Hạc trong khoảng thời gian ngắn trở tay không kịp. Về phần Diêm Thiết San võ công ở trong ba người kém cõi nhất, hắn chỉ có thể

tránh né đao khí, ở ngăn lại cái khác ám khí thời điểm nhưng không cách nào thi triển nhiều lắm lực lượng.

Liên tiếp đùng đùng tiếng vang lên, là âm thanh do bốn phía những cây đuốc kia rơi xuống đất.

Hầu như đồng thời.

“Cẩn thận!”

Ở Độc Cô Nhất Hạc cảnh báo phát ra thời điểm, gian phòng đã triệt để lâm vào hắc ám.

Giờ khắc này, cái này rộng căn phòng, cái này Thanh Y lâu cứ điểm triệt để biến thành một trong bóng tối điều kiện tốt nhất sát nhân nơi.

Hắc ám đã tới một khắc kia, tất cả mọi người đình chỉ hành động, bên tai chỉ có những cây đuốc kia lúc rơi xuống đất phát ra ba ba thanh âm, cũng không ai có động tác di chuyền nào. Trong khoảng thời gian ngắn, gian phòng lâm vào tĩnh mịch.

Hắc ám cũng không kinh khủng.

Nhưng bởi vì hắc ám…

Không tiếng động sát nhân!

Ở hắc ám phủ xuống một khắc kia, Phục Bộ thiên quân cùng Hoắc Hưu hai người hầu như đồng thời có hành động.

…

Bên ngoài, thông đạo.

Nhạc Duyên mặt không thay đổi nhìn trước mắt trên mặt đất vô số Thanh Y lâu sát thủ thi thể, sắc mặt có chút ngoài ý muốn. Nhạc Duyên có chút vô cùng kinh ngạc, lại có người trước mình ra tay với Thanh Y lâu.

Sẽ là ai chứ?

Tự mình động thủ, lý do là thanh lý kẻ phản bội.

Kia động thủ người đâu?

Ánh mắt ở trên những thi thể này quét qua, Nhạc Duyên có thể nhìn ra được động thủ người võ công không kém, trước mắt những sát thủ này hầu như đều là một kích trí mạng, đầu bị kình khí xuyên qua, ở mỗi người mi tâm để lại một khéo léo chấm tròn màu đỏ, dường như mỹ nhân mi tâm mỹ nhân chí.

Nhìn một hồi, Nhạc Duyên lắc đầu bật cười, này liền giẫm chận tại chỗ hướng bên trong kế tục đi đến.

Ở trong lòng, Nhạc Duyên cũng đối với cái này động thủ người sinh ra hứng thú.

Chương 59 : Ve! Bọ ngựa! Hoàng tuyền! (thượng)

Trước mắt một mảnh đen nhánh, đưa tay không thấy được năm ngón.

Bên tai càng là cái gì đều không nghe được, duy nhất có thể cảm giác được chính là vô tận trống vắng.

Ở hắc ám tới một khắc kia, ở đây Độc Cô Nhất Hạc còn có Diêm Thiết San hai người không hẹn mà cùng nín thở, thậm chí ngay cả tim đập cũng bị áp chế đến mức nhẹ nhất. Hắc ám là sát thủ nhất yêu thích hoàn cảnh một trong, mà lúc này trong căn phòng này có hai người sát thủ.

Độc Cô Nhất Hạc bắt đầu không hiểu, vì sao lấy ba người khả năng cũng không cách nào ngăn lại những ám khí kia, cho dù là không cách nào toàn bộ ngăn lại, chí ít cũng có thể lưu lại một hai cây đuốc, lưu lại một chút ánh sáng. Nhưng ở cây đuốc toàn bộ dập tắt sau, Độc Cô Nhất Hạc liền minh bạch cái này hoàn cảnh cũng là Hoắc Hưu thích nhất.

Độc Cô Nhất Hạc không dám lên tiếng, Diêm Thiết San thì càng không dám.

Không tiếng động sát nhân thuật, đứng đầu sát thủ đều cực kỳ am hiểu chiêu thức này. Phục Bộ thiên quân

không ngoài ý muốn, mà trông coi vài chục năm thời gian Thanh Y lâu Hoắc Hưu đồng dạng cũng am hiểu.

Độc Cô Nhất Hạc đối mặt một người không hề sợ, nhưng đối mặt hai người… Thậm chí là ba người, hắn đã không có nắm chắc.

Bởi vì sát thủ là không giảng quy củ.

Cho nên, theo Độc Cô Nhất Hạc nhìn đến phần này hắc ám, hắc không chỉ có là tầm nhìn, mà còn là lòng người. Dù cho chính hắn đã từng lăn lộn hắc bạch lưỡng đạo, trực tiếp động thủ như vậy, vẫn là Độc Cô Nhất Hạc không am hiểu. Bởi vì hắn trải qua phần lớn là làm chính phái chưởng môn.

Trong bóng tối.

Chân cơ hồ là sát mặt đất di động, không phát sinh chút nào âm thanh, người càng là nín thở, để tránh cho hô hấp mà sinh ra khí lưu làm cho người khác phát hiện. Lỗ tai khẽ nhúc nhích, Độc Cô Nhất Hạc ở chăm chú nghe bốn phía tất cả khả nghi động tĩnh.

Trong tay đã ra khỏi vỏ trường kiếm lại là cẩn thận canh giữ ở tự thân ba thước biên giới.

Bóng tối này một màn, đối với Độc Cô Nhất Hạc mà nói đúng là hắn cả đời này nhất nguy hiểm thời khắc. Đối với hắn như vậy, đối với người khác cũng không ngoại lệ. Ở chỗ này, có thể tình huống tốt nhất chỉ sợ là Hoắc Hưu, dù sao nơi này là Hoắc Hưu cứ điểm, hắn hiểu rõ nhất.

Đồng dạng.

Nín thở Diêm Thiết San càng là vẫn không nhúc nhích, cái trán chẳng biết lúc nào đã thấm ra không ít mồ hôi.

Hắn đang khẩn trương, cũng đang sợ hãi.

Trong nội tâm càng là hối hận, tại sao phải đem Hoắc Thiên Thanh phái đi ra, mà không phải ở lại bên cạnh mình. Chỉ là trước đây, Diêm Thiết San vừa không có dự liệu được sẽ gặp đến tình cảnh này. Cho dù là ở trong lòng phân tích nhiều loại khả năng, cũng không ngờ rằng sẽ là tình huống như vậy.

Trước sở dĩ cảm đem Hoắc Thiên Thanh phái ra, là bởi vì Độc Cô Nhất Hạc tồn tại, ba người trong lúc đó đây đó kiềm chế lẫn nhau.

Nhưng lúc này…

Diêm Thiết San không dám bảo chứng tự thân an nguy, chỉ sợ ngay cả Độc Cô Nhất Hạc bản thân chính mình cũng không dám.

Ở chỗ này không có rơi vào bóng tối một khắc kia, Diêm Thiết San liền biết đối mặt mình địch nhân không chỉ có là cái kia không giải thích được Phù Tang võ sĩ, chỉ sợ còn có Hoắc Hưu. Bởi vì ai cũng không ngờ được tại đây đen kịt không thấy năm ngón trong bóng tối ai sẽ hạ độc thủ.

Bất luận kẻ nào, vào giờ khắc này cũng không đáng giá

tín nhiệm.

Khẩn trương mà ngưng trọng bầu không khí trong bóng đêm hầu như ngưng kết thành thực thể, hơn nữa khí trời mùa hè có nhiều nóng bức, mồ hôi đầy trán Diêm Thiết San thậm chí ngay cả lau mồ hôi hành động cũng không dám có, rất sợ một chút nào động tĩnh sẽ gặp mang đến không thể tưởng tượng nổi hậu quả.

Tất cả mọi người đang chờ đợi.

Đợi ai trước tiên lộ ra sơ hở.

Hồi lâu.

Diêm Thiết San con ngươi hơi chuyển động, tay phải lặng yên không tiếng động thu vào trong ống tay áo của mình, từ bên trong chậm rãi móc ra một thứ đồ vật, mà đồng thời hắn mồ hôi trán càng tuôn ra, trong đó có không ít dọc theo mũi bắt đầu chảy xuống.

Cuối cùng. Ở chóp mũi chỗ ngưng kết thành to như một viên đậu giọt mồ hôi.

Bỗng nhiên.

Giữa lúc Diêm Thiết San muốn lau mồ hôi lúc, giọt mồ hôi từ mũi rơi xuống, trực tiếp rơi vào Diêm Thiết San lưng bàn tay, phát sinh một tiếng nhỏ bé âm thanh.

Không ổn!

Hai chữ này hầu như đồng thời hiện lên ở trong óc.

Không chờ Diêm Thiết San tới kịp có động tác khác, chỉ nghe trong không khí đột ngột hiện ra ba đạo cực nhỏ tiếng xé gió hướng phương hướng của hắn vọt tới.

Đao khí? !

Thanh âm này để cho người ta nghe có chút quen thuộc, trước Phù Tang võ sĩ đao khí tiếng xé gió là cái loại này. Ở phản ứng kịp một khắc kia, Diêm Thiết San trong tay sự vật đã hướng phía trước mặt ba phương hướng phân biệt ném ra.

Không chỉ có như vậy. Tay trái lần thứ hai thu vào trong lòng, móc ra một túi thuốc bột, trực tiếp vẩy ra bốn phía.

Tới đây Diêm Thiết San tự nhiên chuẩn bị không chỉ là quản gia của hắn Hoắc Thiên Thanh. Còn có những thứ đồ khác. Lấy Châu Bảo các tài lực, hắn Diêm Thiết San vẫn có thể đủ ở trên giang hồ mua được một ít đáng sợ ám khí cùng độc dược.

Cho dù muốn giết ta, các ngươi cũng phải trả giá thật lớn.

Nhưng mà ——

Ở một tay độc dược vừa vẫy ra, tay kia ném ra vật đỡ được ba đạo đao khí khi, một cái không hề tiếng động cánh tay của chẳng biết lúc nào đặt ở Diêm Thiết San sau lưng.

“Ừ?” Cảm giác được phía sau vô thanh vô tức nhiều ra thứ gì đó, Diêm Thiết San còn chưa tới kịp xoay người,

liền cảm giác một khổng lồ chưởng lực sau lưng truyền đến, nhập vào cơ thể mà qua, thốt ra âm thanh sau cùng tại đây một chưởng dưới biến thành một tiếng bi hanh, một ngụm máu tươi trực tiếp từ trong miệng phun ra.

Sao! ! !

Trong bóng tối không nhìn thấy bất kỳ vật gì, bị thương nặng Diêm Thiết San tại đây một chưởng dưới cả người bị kích bay, người không tự chủ được hướng phía trước mặt bay đi. Người đang giữa không trung, Diêm Thiết San vẫn đang không rõ tự mình vẫy ra đi độc dược dĩ nhiên không có đưa đến chút nào tác dụng, ngược lại thì trong nháy mắt thư giãn mang đến cho hắn trí mạng tai họa.

Thân thể ném ở giữa không trung Diêm Thiết San lần thứ hai bị đánh mạnh.

Một trước một sau hai thanh vũ khí đồng thời cắm vào trên người của hắn.

Bằng vào vũ khí vào cơ thể cảm giác, Diêm Thiết San biết đó là một thanh võ sĩ đao cùng với một thanh trường kiếm.

Ai dùng đao?

Ai sử dụng kiếm?

Ai dụng chưởng?

Vào giờ khắc này, Diêm Thiết San hiểu, trên mặt của

hắn không khỏi hiện ra một nụ cười tự giễu. Này dáng tươi cười còn chưa tới kịp kết thúc, đao kiếm hầu như đồng thời phát lực, giao kích trong tiếng sinh ra kình khí trực tiếp đem Diêm Thiết San thân thể khuấy thành mảnh vỡ.

Tiên huyết bay lượn, khiến cho trong cả căn phòng hạ một hồi huyết vũ.

Trong bóng tối.

Hoắc Hưu chậm rãi tiện tay đem trên tay quần áo ném xuống, vừa rồi Diêm Thiết San vẫy ra độc dược bị hắn dùng một cái áo khoác ngăn lại, này kịch độc nhưng thật ra cũng không có mang đến cho hắn cái gì ảnh hưởng. Mà ở phía sau, trong bóng tối, đao kiếm giao kích nhiều âm thanh lọt vào tai.

Hiển nhiên là Phục Bộ thiên quân cùng Độc Cô Nhất Hạc giao thủ.

Sớm giết chết cái này coi trọng tiền tài thương nhân Diêm Thiết San, kết quả như vậy nói một cách thẳng thừng tất cả mọi người tại chỗ đều là hài lòng. Bởi vì từ phương diện nào đó mà nói, ở đây kỳ thực cũng không có minh hữu, đại gia là đều là vì mình chiến. Đao kiếm giao kích thanh cực kỳ ngắn ngủi, bất quá là ở cho nhau thăm dò tính giao thủ mấy chiêu sau, liền đã không có tiếng động.

Hoắc Hưu biết, đây là song phương đều ẩn giấu thực lực, bởi vì nơi này cũng không chỉ hai người.

Như vậy kế tiếp… Đáng chết nên là ai?

Tình cảnh lần thứ hai khôi phục cái loại này ngưng trọng trạng thái, chỉ có gay mũi mùi máu tươi tràn ngập toàn bộ không gian.

Võ công kém nhất Diêm Thiết San đã bị hạ gục, mà ở đây còn lại ba người võ công đều là đứng đầu. Ở Diêm Thiết San chết sau, cục diện vẫn chưa có vẻ rõ ràng, ngược lại là càng trở nên khẩn trương cùng ngưng trọng.

Trong bóng tối ba người bước chân cũng không có ly khai mặt đất, cơ hồ là lướt đi tới, về phần trên mặt đất vậy có nhiều sền sệt tiên huyết đối với ba người mà nói cũng không đáng lưu ý. Phục Bộ thiên quân cùng Hoắc Hưu không tiếng động sát nhân thuật lần thứ hai thi triển, mà Độc Cô Nhất Hạc người càng là lấy một loại trạng thái kỳ diệu chậm rãi bước đi.

Lúc này, nếu là có người có thể nhìn ban đêm mà nói, nhất định có thể phát hiện ba người chính chậm rãi hướng ngay chính giữa đi tới, không cần chờ bao lâu ba người sẽ gặp ở trong sân hội tụ, hình thành giao điểm.

Rất nhanh.

Ba người bước chân càng lúc càng chậm, mà trong không khí nóng bỏng cảm giác càng ngày càng nặng, ở gay mũi mùi máu tươi dưới ba người đã dần dần đi tới chỗ trung ương.

Trước thân võ sĩ đao, trường kiếm còn có bàn tay đúng

là không hẹn mà cùng đụng vào nhau.

Không khí ngưng lại.

Theo sau chính là đao khí, kiếm pháp cùng chưởng pháp gào thét mà ra.

Quỷ luân trảm!

Đao kiếm song sát bảy bảy bốn mươi chín thức!

Còn có Hoắc Hưu vô danh chưởng pháp ầm ầm mà ra.

Đao khí!

Kiếm khí!

Chưởng kình!

Vào giờ khắc này hội tụ.

Mắt thấy vào giờ khắc này là vô dụng, hữu dụng chỉ có tự thân nhĩ lực, cùng với tự thân kinh nghiệm.

Đao kiếm giao kích, chưởng phong tùy ý, ba người đồng thời đối với đối phương xuất thủ.

Mỗi người vào giờ khắc này đối thủ cũng không là một người, mà là hai người.

Kình khí bạo phát như cuồng phong đập vào mặt, đao khí kiếm khí dây dưa, ba người giao kích khiến cho trên đất sàn nhà gặp thiệt hại nghiêm trọng, bắt đầu không

ngừng mà phập phồng chập chờn, sau đó nổ tung hướng bốn phương tám hướng bắn ra, ở một trận bùm bùm âm hưởng giữa chẳng biết đập phải bao nhiêu đồ vật.

Hầu như đồng thời.

Chỉ nghe trong không khí phát sinh một tiếng hầu như thanh không thể nghe thấy xuy xuy tiếng vang, giữa sân giao thủ ba người đều là bản thân bị thương bay trở ra.

“Giáo chủ thêu hoa châm! ! !”

Phục Bộ thiên quân thanh âm trầm thấp ở trong không khí quanh quẩn, Phù Tang ngôn ngữ ở loại tràng diện này có vẻ có chút quái dị, hơn nữa trong thanh âm càng có một loại kỳ lạ tâm tình.

“Ừ?” Độc Cô Nhất Hạc đồng dạng lộ nghi hoặc, tay trái sờ soạng một cái trên vai thương thế, bằng vết thương cảm giác liền làm cho Độc Cô Nhất Hạc biết đây là một loại cực nhỏ, nhẹ vô cùng ám khí, ở trong đầu suy nghĩ một chút, Độc Cô Nhất Hạc liền suy đoán ra ám khí kia chắc là châm một loại tồn tại.

Đồng thời.

Hoắc Hưu cũng là một tay che ở trên mặt, trên mặt có một đạo nhỏ bé khe rãnh, vừa rồi ám khí trực tiếp ở trên mặt hắn mở ra một con đường. Bởi vì ở trên mặt, làm cho Hoắc Hưu cảm nhận được một loại nóng rát đau nhức.

Khẽ vỗ vết thương trên mặt, Hoắc Hưu đồng dạng suy đoán ra đây là từ dạng gì ám khí tạo thành.

Cùng lúc đó, tràn ngập cả phòng mùi máu tươi giữa đột ngột nhiều hơn một mùi hương hoa.

Thoáng chốc.

Hoắc Hưu và Độc Cô Nhất Hạc đều biết cái này không thấy năm ngón trong bóng tối chẳng biết lúc nào đã nhiều hơn một người.

Độc Cô Nhất Hạc biểu tình có vẻ cực kỳ ngưng trọng, nội tâm không biết suy nghĩ cái gì. Về phần Hoắc Hưu cũng khóe miệng khẽ nhếch, mặt lộ vẻ mỉm cười.

Tới càng nhiều càng tốt.

Ở đây đúng là nơi táng thân của các ngươi.

Hoắc Hưu nội tâm sát ý như cuộn trào mãnh liệt sóng lớn, hắn sở dĩ lựa chọn ở đây làm cứ điểm, đó là hắn đã đã sớm chuẩn bị kỹ càng.

Chỉ là hoàn cảnh như vậy dưới ai cũng nhìn không thấy ai, chỉ có ngưng trọng bầu không khí hầu như ngưng kết thành thực thể, có một loại muốn cho cái không gian này sinh sôi đè sập ảo giác.

“Ha ha…”

Trong bóng tối, có người đột nhiên nở nụ cười.

Chương 60 : Ve! Bọ ngựa! Hoàng tuyền! (trung)

Thông đạo.

Nhạc Duyên vừa đi vừa điều tra tình huống trước mắt.

Một đường đi tới, có thể nói khắp nơi đều là Thanh Y lâu sát thủ thi thể. Thí dụ như lúc này, trải qua điều tra sau, Nhạc Duyên phát hiện những sát thủ này đến chết cũng không phải hoàn toàn là chết trên tay một người, mà là hai người.

Một sáng một tối.

Trong đó chết vào vết đao chính là chết do bị ám sát, bị người lấy đao chém sau lưng.

Loại này sát nhân phương pháp khá giống sát thủ.

Ở Thanh Y lâu loại này tổ chức sát thủ lại bị sát thủ giết chết, hiện tại xem ra có chút buồn cười. Nhưng đồng dạng có một chút có thể khẳng định, tên sát thủ này thân thủ thực không sai, không phải là những thứ này Thanh Y lâu bọn sát thủ có thể sánh ngang.

Đưa tay mở ra trên thi thể vết thương, Nhạc Duyên lấy chân khí tìm kiếm dưới, phát hiện các vết thương này cũng không giống nhau, không giống vùng Trung

Nguyên vũ khí tạo thành vết thương. Nghiêng đầu, suy nghĩ một hồi, Nhạc Duyên ánh mắt lúc này mới trở nên lạnh lên.

“Võ sĩ đao.”

“Lại có Phù Tang võ sĩ tung tích!”

Đứng dậy, Nhạc Duyên đang muốn nhanh hơn tốc độ tiến vào lúc, lại bị mặt khác một nhóm thi thể hấp dẫn. Này nhóm thi thể vết thương bất đồng lúc trước, chỉ là vừa liếc mắt, Nhạc Duyên đó là ngẩn ra, những vết thương này rất nhỏ, nhỏ giống như là bị ong mật đốt qua.

Đây là vết thương do châm tạo nên!

Hai mắt khẽ híp một cái, Nhạc Duyên cúi đầu trầm mặc không nói. Trầm ngâm hồi lâu, Nhạc Duyên này liền đứng dậy, tăng nhanh đi tới tốc độ. Chỉ bất quá ở Nhạc Duyên đi một đoạn lộ trình sau, cũng phát hiện phương diện này hoàn cảnh càng trở nên tối sầm.

Cắm ở hai bên lối đi cây đuốc các thứ sớm đã tắt, nhìn trước mặt thông đạo càng giống như thấy một cái đi thông hoàng tuyền đại lộ.

U ám.

Vắng vẻ.

Có thể để cho người nghe tiếng tim mình đập.

Mà ở phía sau.

Bên ngoài.

Thương Tú Tuần truy đuổi người rời đi, đã có kết quả.

Ở một chỗ trong hẻm nhỏ, Hoắc Thiên Thanh bị Thương Tú Tuần cho ngăn chặn.

Ánh mắt vi ngưng, theo ánh trăng Hoắc Thiên Thanh thấy rõ trước mắt cái này có tiểu mạch sắc màu da tịnh lệ nữ tử, đối phương mặc dù là một nữ tử, nhưng Hoắc Thiên Thanh cũng không dám có chút sơ suất.

“Cô nương là ai? Vì sao theo tại hạ không bỏ?” Hoắc Thiên Thanh ôm quyền chắp tay ra lễ, làm đủ cấp bậc lễ nghĩa.

Đối mặt Hoắc Thiên Thanh vấn đề, Thương Tú Tuần cũng không có trực tiếp trả lời. Mà là hỏi ngược lại: “Ngươi là Thanh Y lâu người?”

“…”

Ánh mắt biến đổi, Thương Tú Tuần vấn đề làm cho Hoắc Thiên Thanh không khỏi một trận tim đập nhanh hơn, hắn đột nhiên nhớ tới lúc này đây Hoắc Hưu ba người đoàn tụ nguyên do, lẽ nào bọn họ trước để cho mình ngăn trở là nữ nhân này trước mắt?

Không!

Có chỗ nào đó không đúng!

Trong lòng suy nghĩ biến hóa hàng vạn hàng nghìn, nhưng Hoắc Thiên Thanh ngoài miệng còn là trả lời: “Không phải là. Tại hạ Hoắc Thiên Thanh, là Thiên Cầm môn người.”

Thiên Cầm môn?

Thương Tú Tuần ánh mắt nhìn từ trên xuống dưới Hoắc Thiên Thanh, đối với phần này tự giới thiệu không thèm để ý chút nào, ngược lại là bắt được một điểm trực tiếp hỏi: “Đối với ngươi vì sao thấy ngươi từ Thanh Y lâu cứ điểm đi ra? Nói cho ta biết, ở trong đó chuyện gì xảy ra?”

Hoắc Thiên Thanh trầm mặc.

Cái vấn đề này đã biểu lộ cô gái trước mắt ý đồ đến, đồng thời cũng nói cho hắn thân phận của đối phương.

Hoắc Thiên Thanh nhìn Thương Tú Tuần. Trong khoảng thời gian ngắn không nói gì, mà là giữ vững an tĩnh, nội tâm cũng không khỏi dâng lên một cảm khái. Đêm nay qua đi, chỉ sợ Thanh Y lâu không bao giờ tồn tại nữa. Diễn nhiều năm như vậy một màn kịch, Hoắc Hưu cũng nên đến lúc buông lời hạ màn.

…

Hắc ám ở lan tràn, mà chỗ lan tràn chính là trong tâm mỗi người.

Khi phần này yêu mị để cho người ta rùng mình tiếng

cười ở trong phòng vang lên, ở đây ba người kia đều là không hẹn mà cùng có một loại cảm giác da đầu tê dại.

Hoắc Hưu cùng Độc Cô Nhất Hạc là bị loại này kỳ quỷ tiếng cười dẫn dắt, về phần Phục Bộ thiên quân còn lại là hồi tưởng lại giáo chủ thân ảnh, trước đây Viên Phi Nhật Nguyệt thời điểm chết, Giáo chủ chính là như vậy cười. Thậm chí, Phục Bộ thiên quân tự thân cũng không tự chủ được ẩn ẩn có chút sợ hãi.

Nhưng mà một cách không ngờ chính là trong bóng tối ba người tuy nói nghe được tiếng cười kia, cũng bằng vào thanh âm xác định vị trí của đối phương, nhưng cũng không có lập tức xuất thủ dự định.

Đầu tiên mở miệng là Hoắc Hưu. Chỉ nghe hắn hơi lộ ra thanh âm già nua tại đây trống trải trong phòng của quanh quẩn ra, “Ngươi là ai?”

Độc Cô Nhất Hạc lực chú ý lúc này cũng tập trung vào người vừa tới trên người, đề phòng không ngớt.

Lúc này.

Cục diện nói phức tạp là phức tạp, nói giản đơn cũng là giản đơn.

Nhưng duy nhất có thể khẳng định là vào hôm nay chỉ sợ muốn bình yên từ nơi này trong bóng tối đi ra. Là không lớn khả năng.

“Người giết các ngươi!”

“Đương nhiên, các ngươi cũng có thể dùng những thứ đồ khác mua lại mạng.”

Mềm mại phảng phất giống như nữ tử thanh âm của ở trong phòng quanh quẩn, trong lời nói lộ vẻ bừa bãi cùng tùy ý.

“Thí dụ như…” Lên tiếng chính là Độc Cô Nhất Hạc. Hắn cũng muốn biết người này để tâm cái gì, trong lòng càng là đang suy đoán đối phương có hay không chính là Hoắc Hưu trong miệng người kia.

“Kim Bằng bảo tàng.”

Một câu nói sáng tỏ ý đồ đến.

Trong bóng tối, Hoắc Hưu cùng Độc Cô Nhất Hạc hai người thần sắc đồng thời cứng lại. Như vậy trắng trợn cho thấy ý đồ đến, nhất là ở Thanh Y lâu cứ điểm trong, chính là tự tin còn là tự phụ? Suy nghĩ ngàn lần, Hoắc Hưu cùng Độc Cô Nhất Hạc hầu như đồng thời chiếm được một cái đáp án.

Đối phương là cùng cái kia Phù Tang võ sĩ là cùng một phe.

Thậm chí.

Đối phương chỉ sợ cũng là Hoắc Hưu trong tưởng tượng người kia.

Chết tiệt!

Hoắc Hưu nội tâm đột nhiên đối với an bài của mình có chút không tự tin, không chờ được nên tới người, ngược lại là nhiều hơn tới một bộ phận đồng dạng đối với Kim Bằng bảo tàng có hứng thú ngoại nhân, điều này làm cho Hoắc Hưu lần đầu tiên có một loại không cách nào nắm trong tay thế cục cảm giác.

Bởi vì Hoắc Hưu thật sự là tưởng tượng không ra có thế lực nào ở tập hợp Phù Tang võ sĩ, rồi hướng Kim Bằng bảo tàng cảm giác hứng thú tồn tại. Ở trong đầu càng nghĩ, một ít giang hồ môn phái đều bị Hoắc Hưu bài trừ bên ngoài, như vậy còn dư lại chỉ có một cái khả năng.

Đối phương từ một loại ý nghĩa nào đó mà nói, bọn họ không phải là người trong giang hồ.

Không phải là người trong giang hồ, như vậy đối số lượng khổng lồ tài bảo cảm giác hứng thú chỉ có… người trong Triều đình .

Hoắc Hưu là một một người thông minh, chẳng qua là ở trong đầu phân tích hồi lâu, liền đã đại khái suy đoán ra lai lịch của đối phương, đối phương đến tột cùng là phía nam người nào Vương gia thuộc hạ? Tự hai mươi năm trước Ma giáo tạo phản sau khi thất bại, những năm gần đây hắn vẫn là lần đầu tiên ở trong đầu hiện lên “tạo phản” cái từ này.

Định Nam Vương?

Thái Bình Vương?

Liên tiếp Vương gia tên ở trong đầu cuồn cuộn mà qua,

nhưng cuối cùng vẫn không cách nào xác định. Này chỉ là suy đoán, Hoắc Hưu không cách nào khẳng định, trừ lần đó ra đối phương cũng có thể là xuất từ Cẩm Y vệ cùng người của Đông xưởng. Có sự nghi ngờ này, chỉ là bởi vì đối phương mềm mại đáng yêu giống như giọng nữ nhân mà thôi.

Kim Bằng bảo tàng… Thượng Quan Phi Yến rốt cuộc tiết lộ ra bao nhiêu bí mật.

Cuối cùng, Hoắc Hưu phẫn nộ đặt ở giả trang Đan Phượng công chúa Thượng Quan Phi Yến trên người, cái này Kim Bằng bảo tàng bí mật làm hiện tại tựa hồ là thiên hạ đều biết. Này không khỏi để cho người ta cảm thấy vô cùng thảm hại.

An tĩnh hồi lâu, kiều mị thanh âm của lần thứ hai tiếng vọng ở trong phòng, “Chỉ cần các ngươi đem Kim Bằng bảo tàng giao cho ta, đến lúc đó vinh hoa phú quý liền có thể dễ như trở bàn tay, mà không cần giống như bây giờ lén lút, các ngươi có thể quang minh chánh đại hưởng thụ.”

“Thậm chí còn có thể cho võ công của các ngươi tiến thêm một bước.”

Là mê hoặc cũng là uy hiếp.

Nhưng Hoắc Hưu và Độc Cô Nhất Hạc cũng không có phản ứng chút nào.

Ở trong mắt của hai người, phần này mê hoặc là mang theo tiên huyết, là mang theo độc dược. Thoát Kim Bằng

bảo tàng cái bẫy, chỉ sợ đến lúc đó ngã vào chính là cái khác sâu không thấy đáy bẩy rập, sợ rằng sẽ vạn kiếp bất phục.

Kết quả như vậy không thể tiếp thu.

Hơn nữa đối với người trong cuộc, ai thua vẫn còn chưa biết, nói những thứ này còn quá sớm.

“Có thể lão phu không tín nhiệm ngươi a!” Hoắc Hưu không có dừng lại lâu lắm, liền cho ra đáp án, đồng thời quay đầu đứng đối nhau ở một hướng khác Độc Cô Nhất Hạc nói rằng: “Xem ra ta ngươi được thật tâm thật ý hợp tác rồi.”

“Hanh!” Một tiếng hừ nhẹ xem như là Độc Cô Nhất Hạc đối với Hoắc Hưu trả lời, đối với lần này Hoắc Hưu còn lại là cười cười không nói, hắn từ Độc Cô Nhất Hạc thanh âm của xuôi tai đến rồi hài lòng đáp án. Về phần bạn cũ Diêm Thiết San đã chết, căn bản sẽ không có đặt ở trong lòng của hai ngườ.

Bí mật người biết càng ít, đó mới gọi là bí mật.

“Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, động thủ!”

Kiều mị thanh âm của thay đổi thành băng lãnh. Sát ý nổi lên bốn phía, ở Kim Cửu Linh một tiếng phân phó sau, Phục Bộ thiên quân lần thứ hai động thủ, mà đồng thời chính hắn cũng có hành động. Vô số gắn với hồng tuyến tú hoa châm bắn ra. Bắn phương hướng cũng không phải Hoắc Hưu cùng Độc Cô Nhất Hạc trên

người, mà là đỉnh đầu nóc nhà.

Chỉ nghe liên tiếp đinh đinh đinh âm thanh, những thứ này tú hoa châm nhập vào trần nhà. Về phần một đầu dây khác lại cột vào Kim Cửu Linh trên người.

Lúc này nếu có ánh sáng. Chắc chắn để cho người ta kinh ngạc phát hiện Kim Cửu Linh cả người giống như một chỉ mở ra mạng nhện nằm đợi con mồi con nhện phủ phục ở giữa không trung, đang tập trung tinh thần chuẩn bị săn bắn trước mắt con mồi.

Ở Kim Cửu Linh xuất thủ nháy mắt, Phục Bộ thiên quân đã xuất ra liên hoàn đao khí. Kèm theo còn có hắn tiện tay ném ra vô số ám khí phi tiêu, hướng hai người vừa rồi chỗ nói chuyện bắn nhanh đi. Người, đồng thời còn lại là hướng một cái hướng khác chạy như bay.

Phục Bộ thiên quân mục tiêu chân chính là cái kia đồng dạng am hiểu sát nhân thuật Hoắc Hưu.

Trong bóng tối.

Hai người đứng đầu sát thủ, hai người đều am hiểu không tiếng động sát nhân thuật người đã quấn quít lấy nhau. Ở hai mắt không cách nào vận dụng trong bóng tối, hai người gần người triền đấu, từng chiêu dồn người vào chỗ chết. Phòng bị khi, càng là chỉ có thể mượn dùng nhĩ lực tới nghe tiếng gió, cảm giác bốn phía khí lưu khởi động hơn nữa tự thân kinh nghiệm tới phòng bị, trong lúc nhất thời hai đại cao thủ lâm vào tình cảnh cực kỳ nguy hiểm.

Về phần Kim Cửu Linh còn lại là đánh về phía Độc Cô Nhất Hạc.

Người chân không chạm đất, kỳ quỷ thân pháp trong bóng đêm hiển hiện, nương ở giữa không trung tràn ngập dường như mạng nhện hồng tuyến, Kim Cửu Linh một tay giữ một cây tú hoa châm một tay cầm hồng tuyến đâm thẳng Độc Cô Nhất Hạc.

Choang!

Trong bóng tối, tú hoa châm châm cùng trường kiếm mũi kiếm giống như có mắt chuẩn xác đụng vào nhau.

Tia lửa văng khắp nơi.

Độc Cô Nhất Hạc chỉ cảm thấy thân kiếm truyền đến một khổng lồ trọng lượng, làm cho hắn có một loại cầm không nổi kiếm ảo giác.

Đồng thời, Độc Cô Nhất Hạc nương này một tia Hỏa Tinh vừa thấy rõ đối phương vũ khí trên tay, đó là một cây bình thường tú hoa châm, nếu không phải là không có nhìn lầm, hắn thiếu chút nữa cho rằng trên tay đối phương cầm là một thanh trọng kiếm. Nhưng chính là một cây như vậy tú hoa châm cũng làm cho Độc Cô Nhất Hạc nội tâm đem cảnh giác tâm tình nhắc tới điểm cao nhất.

Lấy nhẹ làm nặng.

Người đến là một tuyệt đỉnh cao thủ.

Nhìn trường kiếm có dấu hiệu bị một cây tú hoa châm ép cong, Độc Cô Nhất Hạc tuyệt học đao kiếm song sát bảy bảy bốn mươi chín thức tiện tay xuất ra.

Chương 61 : Ve! Bọ ngựa! Hoàng tuyền! (hạ)

Choang!

Choang!

Choang!

Tú hoa châm cùng trường kiếm trong bóng tối gấp rút giao kích, bắn ra vô số đốm lửa, khiến cho đưa tay không thấy được năm ngón hắc ám vào giờ khắc này cũng biến thành sáng rỡ, hai người ở giữa đốm lửa giao thủ rốt cục cũng thấy được dáng dấp lẫn nhau hiện ra tại đáy mắt đối phương.

Một người sắc mặt nghiêm túc, một thân chính khí, trường kiếm trong tay ra chiêu lại là bao hàm đao chiêu.

Kiếm mờ ảo cùng đao bá đạo vào giờ khắc này hợp hai làm một, bị hắn sử dụng vân đạm phong khinh, này ở trên giang hồ có thể nói số một số hai võ công. Kiếm khí đao khí dường như quấn quanh cơ thể hộ thân cương khí, theo Độc Cô Nhất Hạc hành động mà bay múa, hướng bốn phương tám hướng cuộn trào mãnh liệt.

Vào giờ khắc này, Độc Cô Nhất Hạc rốt cục thể hiện ra chính đạo đại phái Nga Mi phái chưởng môn tột cùng thực lực.

Một người sắc mặt xinh đẹp, một thân phấn y, trên tay tú

hoa châm sử dụng nhẹ nhàng phiêu phiêu, nhưng độ mạnh cũng có thể so với đại chuỳ.

Biến nhẹ thành nặng.

Một cây thật nhỏ tú hoa châm nơi tay, lại có thể dùng ra như là trên chiến trường dùng chùy chiến tướng, đem khí thế nhấc tới trước tới nay chưa từng có.

Đẩy.

Đẩy ra đâm về phía mình kiếm khí.

Chọc.

Chọc ra bổ về phía mình đao khí.

Đè ép.

Đó là có thể so với nghìn cân búa tạ thật lớn lực đạo, càng là đè cho trường kiếm thỉnh thoảng phát sinh ông ông âm thanh, nếu không phải là chân khí bảo hộ, hơn nữa trường kiếm bản thân chính là bảo kiếm, chỉ sợ sẽ tại đây một cây tú hoa châm sờ sờ bị đè gãy.

Kim Cửu Linh người giống như một một xoay tròn màu đỏ bánh xe gió, lăng không xoay tròn, mang theo trên tay tú hoa châm đem bốn phía phương viên ba thước khuấy thành sát nhân lốc xoáy.

Tú hoa châm cùng trường kiếm gấp rút giao phong, khiến cho trong bóng tối xuất hiện một đạo đẹp mắt chí cực hoàng sắc vòng lửa, cái này vòng lửa là do hai dạng

binh khí giao phong sinh ra đốm lửa tạo thành. Hình ảnh tuy rằng đẹp mắt mỹ lệ, nhưng giao phong hai người cũng cảm thấy trong này hiểm ác đáng sợ.

Quỳ hoa bảo điển cùng đao kiếm song sát bảy bảy bốn mươi chín thức giao phong.

Một người nhanh, nhanh đến cực hạn, nhanh đến để cho người ta trở tay không kịp.

Một người phức tạp, phức tạp đến để cho người ta hoa cả mắt.

Choang!

Trong không khí vừa vang một tiếng nhỏ.

Thanh âm thanh thúy rồi lại nặng nề.

Thanh thúy là đơn thuần kim chúc giao kích thanh, nặng nề là bốn phía hơi lộ ra khô nóng không khí.

Châm cùng mũi kiếm chính diện va chạm. Chỉ nghe hai người kêu đau một tiếng, đều hướng mặt sau thối lui. Độc Cô Nhất Hạc dưới chân dường như đạp phải trơn truột vô cùng mặt băng, cả người ở một cự lực dưới sự thôi thúc hướng lui về phía sau ra ba trượng cự ly.

Mà Kim Cửu Linh còn lại là tại lực phản chấn dưới tác dụng, người hướng giữa không trung bay đi, chỉ là ở bay trong quá trình cả người hắn đã bắt được những này hồng tuyến, cả người giống như trên xích đu như vậy hướng giữa không trung bay đi, cuối cùng lần thứ hai

dường như con nhện treo ở giữa không trung, cả người cố định tại nơi đám hồng tuyến chính giữa.

Đốm lửa tiêu tán.

Bốn phía lần thứ hai khôi phục hắc ám.

Tuyệt đỉnh cao thủ!

Cảm thụ được run nhè nhẹ tay phải, Độc Cô Nhất Hạc ở trong lòng không khỏi tán thán. Thân là Nga Mi chưởng môn, Độc Cô Nhất Hạc tự thân càng là ở kiếm pháp trên có thể nói sánh vai Bạch Vân Thành Chủ. Vạn Mai Sơn Trang trang chủ. Có thể nói là đương kim thiên hạ, ở trong chốn giang hồ có thể võ công đạt đến đỉnh phong sáu người một trong.

Nhưng lúc này…

Hắn đã xác định này giang hồ không là một người có thể hoàn toàn hiểu rõ nội bộ bị che đậy bên trong. Cùng hắn giao thủ người, võ công đồng dạng tuyệt cường, có thể đem tú hoa châm sử xuất búa tạ vậy năng lực, đường đường cử khinh nhược trọng cảnh giới, chỉ sợ cử trọng nhược khinh đối với đối phương mà nói cũng không coi vào đâu.

Đương kim thiên hạ võ công đứng đầu người đã không chỉ sáu danh ngạch, chỉ sợ còn nhiều hơn ra ba cái.

Đúng vậy.

Ba cái.

Tại đây trong bóng tối, cũng đã sinh ra hai người.

Còn có một cái vẫn không hiện thân, có thể làm cho Hoắc Hưu cảm thấy không lòng tin người, tất nhiên là một cái trong đó.

Trong bóng tối. Phục Bộ thiên quân cùng Hoắc Hưu hai người đem sát thủ tính chất đặc biệt triển hiện vô cùng nhuần nhuyễn, cùng Độc Cô Nhất Hạc và Kim Cửu Linh giao thủ bất đồng, bọn họ không giống hai người kia náo nhiệt kịch liệt, thay vào đó chính là lặng yên không một tiếng động cùng âm hiểm tàn nhẫn.

Càng không phải là liên tiếp không ngừng giao thủ. Mà là hồi lâu mới phải xuất hiện chân chính ra chiêu.

Nhưng vừa ra chiêu, đó là trí mạng sát chiêu.

Lỗ tai khẽ nhúc nhích, nghe xong bốn phía thỉnh thoảng mới phát sinh ra chiêu âm thanh, Độc Cô Nhất Hạc không có đi để ý tới mặt khác hai người. Sự chú ý của hắn đều đặt ở cùng mình giao thủ trên thân người, ánh mắt nhìn phía trước mắt này căn bản nhìn không thấy bất kỳ vật gì hắc ám, hắn cảm giác đối phương là ở chỗ này.

“Như vậy thủ đoạn. Các hạ ở trên giang hồ hẳn là không phải kẻ vô danh… Ngươi, chính là cái kia thêu hoa đạo tặc sao?” Giao thủ giữa Độc Cô Nhất Hạc đã nhận ra đối phương chỉ dùng tú hoa châm cùng mình giao thủ, hồi tưởng lại trong khoảng thời gian này trên giang hồ nghe đồn, Độc Cô Nhất Hạc trực tiếp suy đoán ra thân phận

của đối phương, đồng thời còn truy nguyên hỏi: “Chỉ là không biết các hạ cùng hai mươi năm trước Ma giáo là quan hệ như thế nào?”

Trong bóng tối.

Dường như con nhện một loại treo ở giữa không trung Kim Cửu Linh nghe vậy hé miệng cười, yêu mị thanh âm bắt đầu ở trong phòng vang vọng: “Quả nhiên, kẻ ngu ngốc thì không có cách nào ở trên giang hồ chân chính đặt chân, cũng không biện pháp trở thành cao thủ hàng đầu.”

“Độc cô chưởng môn thân là Nga Mi chưởng giáo, lấy một giới chính đạo nhân sĩ thân phận tiến vào trong đó, điều này đúng người thông minh cách làm.”

Đối với Độc Cô Nhất Hạc, Kim Cửu Linh chỉ là trả lời như vậy một câu, trong lời nói mang theo châm chọc ý tứ hàm xúc vô cùng rõ ràng.

Cái này giang hồ, đang không có tuyệt đối thực lực khi, trí tuệ cuối cùng là thứ trọng yếu nhất. Có thể trở thành chưởng môn người, lại có mấy người là phế vật? Tại đây trong chốn giang hồ, chỉ sợ chỉ có ni cô khả năng đơn thuần nhiều, nhưng là đơn thuần cũng có hạn.

Chí ít phái Nga Mi cũng không có Hằng Sơn phái vậy đơn thuần.

Chỉ là giữa hai người còn không có toàn lực,mới là thăm dò tính giao thủ, tú hoa châm cùng kiếm pháp cũng đã làm cho Độc Cô Nhất Hạc cùng Kim Cửu Linh đều tự từ

trên người của đối phương suy đoán ra không ít đồ vật.

“Hơn nữa Ma giáo hai chữ… Trong thiên hạ môn phái nào đều có thể xưng hô, nhưng duy chỉ có ngươi Nga Mi không được.” Trong bóng tối, Kim Cửu Linh đối với Độc Cô Nhất Hạc trong miệng hai chữ kia có chút bất mãn, trong lời nói có một loại để cho người ta khó có thể nói rõ cảnh cáo vị đạo.

“…”

Độc Cô Nhất Hạc không nói một lời.

Hai mươi năm trước Nhật Nguyệt thần giáo khuấy lên lớn như vậy phong vân, trong thiên hạ mấy đại phái đều dính dáng trong đó, nhưng coi như chính đạo đại biểu, chánh nghĩa cực kỳ phái Nga Mi cũng căn bản không có phản ứng chút nào, đối với Nhật Nguyệt thần giáo làm như không thấy, không thể không nói phái Nga Mi làm như vậy khiến cho người ta kinh ngạc.

Đồng dạng.

Nhật Nguyệt thần giáo cũng đối với phái Nga Mi ti không để ý chút nào.

Độc Cô Nhất Hạc tuy rằng bất quá là chưởng môn Nga Mi hơn mười năm, nhưng cũng biết phái Nga Mi lúc bắt đầu tới nay lịch đại chưởng môn miệng miệng tương truyền quy củ.

Rất rõ ràng.

Phái Nga Mi cùng Nhật Nguyệt thần giáo có bí mật không thể để cho người ngoài biết.

Thậm chí phần này bí mật ở Võ Đang và Thiếu Lâm trong mắt, chỉ sợ coi như là biết được như vậy một bộ phận, nhưng những thứ này đại phái đối với lần này dĩ nhiên cũng là làm như không thấy.

Dù cho hiện tại Độc Cô Nhất Hạc chính là phái Nga Mi chưởng môn, cũng không rõ ràng lắm. Dù sao thờì gian quá dài, quá nhiều đồ vật chìm ngập ở thời gian sông dài, lưu lại chỉ là một ít đôi câu vài lời. Hay là, có chân tướng ở lại Nga Mi sơn, nhưng Độc Cô Nhất Hạc cũng không biết mà thôi.

“Kim Bằng bảo tàng… Các ngươi muốn phần này tài bảo tạo phản!” Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, trong bóng tối Độc Cô Nhất Hạc sắc mặt không khỏi hơi đổi, nếu đã suy đoán ra đối phương bối cảnh, như vậy chỉ là hơi chút hướng thâm nhập vừa nghĩ, liền đoán được đối phương để phần này tài bảo nguyên do.

“Sai!”

“Chúng ta chỉ là cầm lại thứ thuộc về tự mình mà thôi!”

Kim Cửu Linh thanh âm của trong bóng đêm quanh quẩn, cái này bị bạo lộ ra bí mật làm cho hắn không để ý chút nào bị Hoắc Hưu nghe được.

Ở trong góc.

Hoắc Hưu cùng Phục Bộ thiên quân đều tự hướng đối

phương chỗ trí mạng ra tay, lẫn nhau giao phong sau lúc này mới lần thứ hai lui hai bước. Tạm thời lánh ra, đồng thời cũng lên tiếng nói: “Như vậy sẽ bị người tru di tam tộc đại sự đặt ở hoàn cảnh như vậy dưới nói ra, xem ra thêu hoa đạo tặc là không cho phép lão phu cùng Độc Cô chưởng môn còn sống ly khai nơi này?”

Ở Hoắc Hưu nghe được Kim Cửu Linh nhắc tới Nga Mi cùng Nhật Nguyệt thần giáo quỷ dị liên hệ, hắn liền đã nhận ra không ổn, vì vậy một câu gây xích mích liền tự trong miệng nói ra, muốn đem Độc Cô Nhất Hạc kéo về phía hắn, nếu không, để cho hắn một mình đối mặt ba cái cao thủ hàng đầu cục diện như vậy thật là làm cho người ta bất đắc dĩ, hơn nữa phái Nga Mi cùng Nhật Nguyệt thần giáo quan hệ thời gian cũng quá lâu, đối với Độc Cô Nhất Hạc mà nói cũng không có ràng buột gì nhiều. Hơn nữa tương đối, hắn Hoắc Hưu cùng Độc Cô Nhất Hạc mới là người quen, còn giữa bọn họ quá mức xa lạ.

Xa lạ, đại biểu đó là ngăn cách.

Cho nên Hoắc Hưu cảm thấy có thể lôi kéo Độc Cô Nhất Hạc.

Cục diện lần thứ hai rơi vào trầm mặc, ngưng trọng bầu không khí hầu như ép tới để cho người ta hô hấp cũng hiểu được trắc trở. Bởi vì bốn người đều biết, mặc kệ có hay không đáp án, kế tiếp đều là lúc phân ra sinh tử.

Nhưng mà ——

Chuyện phát triển vượt quá bốn người dự liệu.

Ngay ngưng trọng bầu không khí gần kết thúc, một tiếng nói ôn hòa tao nhã ở bốn người bên tai đồng thời quanh quẩn: “Cho tới nay ta đều không phải là người đối với bí mật rất hứng thú, bởi vì bí mật một ngày vạch trần hậu quả kia chưa chắc là bản thân mình mong đợi. Thứ nhất ta không có thời gian. Lại nói, bí mật của kẻ khác nào có so với chính mình tìm hiểu thú vị?”

“Nhưng bây giờ, các ngươi đưa tới lòng hiếu kỳ của ta.”

“Nói! Nói cho ta biết tất cả những thứ các ngươi biết.”

Trong bóng tối, Nhạc Duyên chẳng biết lúc nào ngồi ở một cái còn hoàn hảo ghế, cả người lười biếng dựa vào lưng ghế, giọng ôn hòa vang vọng cả phòng.

Thanh âm ôn hòa.

Nhưng ở Kim Cửu Linh, Độc Cô Nhất Hạc, Phục Bộ thiên quân cùng với Hoắc Hưu bốn người trong mắt lại căn bản không phải là như vậy, thanh âm này ở bốn người xem ra căn bản để cho người ta cảm giác được ôn hoà hiền hậu, trái lại càng nhiều hơn chính là một loại lạnh thấu xương tủy.

Trong lúc nhất thời, bốn người cái trán đều không hẹn mà cùng thấm ra mồ hôi lạnh.

Người kia là ai?

Lúc nào vào?

Đối phương thế nào tới bốn người cũng không biết, duy nhất có thể khẳng định là người vừa tới rất đáng sợ.

Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình phía sau!

Không hay là chui vào cũng không phải là chim sẻ, mà là một con đủ để thôn phệ tất cả, khiến người ta lao vào hoàng tuyền ác long.

Kim Bằng bảo tàng.

Tạo phản.

Nhật Nguyệt thần giáo.

Nga Mi.

Liên tiếp then chốt từ ở Nhạc Duyên trong đầu qua lại vang vọng, hắn không ngờ rằng một bước vào này Thanh Y lâu cứ điểm, bản thân bất quá vì là giải quyết kẻ phản bội, vào giờ khắc này Nhạc Duyên mới phát hiện đây hết thảy đã ở một khắc này dĩ nhiên quấn quít lấy nhau.

Ở nhìn thấy Lục Tiểu Phụng lần đầu tiên, Nhạc Duyên liền biết mình quyết chiến không thể tránh né.

Hắn đang vì một trận chiến này chuẩn bị, đồng dạng cũng là đối với tự thân chuẩn bị.

Khiến cho Nhạc Duyên cho dù là từ Thương Tú Tuần trong miệng hiểu được này hai mươi năm qua phát sinh một ít giang hồ đại sự, Nhật Nguyệt thần giáo bị diệt,

Ngũ nhạc phái tan rã chút việc, mặc dù là muốn biết nguyên do trong đó, nhưng để quyết chiến Nhạc Duyên cũng sờ sờ ép ra sau, chuẩn bị quyết chiến qua đi xong mới tìm hiểu trong đó chân tướng.

Nhưng lúc này —— đạp phá thiết hài vô mịch xử, được đến lại không phí chút nào công sức.

Hắn tìm đượcmột cái cơ hội làm rõ trước kia chuyện cũ chân tướng.

Chương 62 : Ích Tà (thượng)

Là khẩn trương?

Hay là hưng phấn?

Hay chỉ là tâm tình khó có thể tự kiềm chế, ở gần đạt được mục tiêu thì sinh ra kích động cảm xúc?

Tuy nói Thượng Quan Phi Yến mặt không đổi sắc, cả người an tĩnh ngồi ngay ngắn trên ghế, ngoại nhân từ biểu hiện ra cũng nhìn không ra chút gì khác lạ, nhưng Thượng Quan Phi Yến bản thân mình hết sức rõ ràng, chính cô ta vào lúc này thay đổi.

Thượng Quan Phi Yến rất rõ ràng lúc này thân thể nàng trên biến hóa, nhiệt độ cơ thể đang dần dần tăng cao, tim đập cũng càng lúc càng nhanh. Loại này để cho người ta hưng phấn khó có thể tự kiềm chế cảm xúc, thật giống như trở trên khát tình.

Nghĩ đến đống kia tài bảo, đang suy nghĩ đến nam tử kia lúc, Thượng Quan Phi Yến hạ thân thì có một loại cả người đều phải ướt át cảm giác.

Không!

Phải nhịn xuống.

Việc nhỏ không nhẫn sẽ bị loạn đại sự.

Tuy nói cùng Nhạc Duyên đạt thành hợp tác, nhưng ở nội tâm của nàng kỳ thực vẫn không hoàn toàn tin tưởng phần này hứa hẹn, rất đơn giản, bởi vì đối phương cự tuyệt thân thể của nàng mê hoặc. Dù cho trước đây, nàng dùng thấp kém nhất thái độ, lấy một nữ nhân mê hoặc hai đầu gối quỳ xuống đất dùng cái lưỡi thơm tho mút lấy đối phương ngón trỏ, chỉ tiếc cái kia da ngăm đen mặt đẹp nữ tử cắt đứt hành động của nàng.

Nếu như không phải là hành động bị cắt đứt, Thượng Quan Phi Yến ở lúc đó thế nhưng có đầy đủ lòng tin tự nói có thể làm cho đối phương quỳ ở mình dưới váy. Nhưng ở cái kia tên là Thương Tú Tuần nữ tử xuất hiện sau, Thượng Quan Phi Yến liền đã không có phần này lòng tin.

Ngược lại thì ở gần nhất trong khoảng thời gian này, nhưng thật ra trong đầu của nàng thân ảnh của người nam nhân kia càng ngày càng xuất hiện nhiều trong giấc ngủ.

Đối với đi theo mình cùng nhau cái kia đồng dạng có khuôn mặt đẹp quá đáng Công Tôn Lan. Thượng Quan Phi Yến nội tâm còn lại là có phần bài xích. Có lẽ là mỹ nhân trong lúc đó đều bài xích thuộc tính, nhưng Thượng Quan Phi Yến cũng đủ ẩn nhẫn, dù cho Công Tôn Lan thỉnh thoảng thăm dò, Thượng Quan Phi Yến vẫn là tự tin đem bản thân bảo vệ nghiêm nghiêm mật mật, không lộ ra chút nào sơ sót. Bất quá ở Thượng Quan Phi Yến trong nội tâm, cái này đồng dạng có dung mạo tịnh lệ, so với nàng càng nhiều hơn một phần thành thục xinh đẹp biếng nhác Công Tôn Lan đã thành đối

tượng cần diệt trừ.

Quay đầu nhìn lại.

Bởi vì thời gian quá muộn, Công Tôn Lan đã sớm đi gian phòng của mình nghỉ ngơi, ở trong gian phòng tạm thời chỉ có một mình nàng.

Tay thủ nhẹ vỗ về hai gò má, Thượng Quan Phi Yến mạnh mẽ áp chế nội tâm sóng lớn. Một đạo nhỏ nhẹ tiếng vang đột nhiên xuất hiện ở bên tai của nàng.

“Ừ? Là ai?” Đột nhiên âm thanh làm cho Thượng Quan Phi Yến một trận khẩn trương, cả người coi như gặp gió lạnh. Không tự chủ được run lên một cái, rùng mình. Sắc mặt ửng đỏ giữa Thượng Quan Phi Yến quay đầu lại, chợt hướng thanh âm động tĩnh phương hướng nhìn lại, nội tâm có chút ngoài ý muốn cùng khiếp sợ. Canh giữ bên cạnh nàng là bị Nhạc Duyên phái tới Công Tôn Lan. Ngoài ra còn có bản thân nàng phái ra cao thủ, hơn nữa Kim Bằng vương triều còn sót lại thủ hạ, Thượng Quan Phi Yến trên tay của nắm giữ lực lượng kỳ thực cũng không tính nhỏ.

Có thể nói, Thượng Quan Phi Yến bên người vẫn có vài người nhất lưu hảo thủ, về phần cao thủ hàng đầu thì không phải như nàng một nữ tử có thể sai khiến. Nàng cũng nghĩ muốn như vậy, nhưng nàng Thượng Quan Phi Yến còn không đạt được trình độ này. Mà bây giờ có người có thể lặng yên không tiếng động đi tới bên cạnh nàng, không thể nghi ngờ nói ra người vừa tới võ công cực cao.

Đối mặt Thượng Quan Phi Yến này cực kỳ khẩn trương biểu hiện, trả lời của nàng là một tiếng ôn nhu: “Đan Phượng…”

Cái thanh âm này…

Ánh mắt cảnh giác đã tiêu thất, ngược lại thay thế chính là một loại mừng rỡ. Thượng Quan Phi Yến chợt đứng lên, thở nhẹ nói: “Thiên Thanh…”

Nửa đêm.

Hoa tiền nguyệt hạ.

Như thế điều kiện là một đôi nam nữ nói chuyện yêu đương tốt nhất bầu không khí.

Không thể nghi ngờ, lúc này hoàn cảnh liền có như thế một phần cảm giác.

Hoắc Thiên Thanh vào giờ khắc này thể hiện ra hắn không thấp hơn võ lâm cao thủ hàng đầu thực lực. Đi tới nơi này dễ như lấy đồ trong túi. Ở nhìn thấy Thượng Quan Phi Yến sau, trên mặt của hắn rốt cục toát ra một tia bình yên.

Hoắc Thiên Thanh coi như Thiên Cầm môn Thiếu chưởng môn, hắn ở trên giang hồ có không thấp giang hồ địa vị, mặc kệ là bởi vì hắn bản thân võ công năng lực còn là mượn phụ thân hắn danh vọng, từ trên căn bản mà nói hắn có thể tính là một kiệt xuất thanh niên nhân.

Có thành tựu như vậy thanh niên nhân, người hắn thích không thể nghi ngờ đồng dạng là có thân phận không tầm thường.

Hắn thích Đan Phượng công chúa.

Có thể nói. Hắn Hoắc Thiên Thanh sở dĩ trở thành quản gia, không chỉ là bởi vì Hoắc Hưu phần giao dịch. Cực kỳ trọng yếu hay là bởi vì trước mắt thiếu nữ xinh đẹp. Nếu không phải là bởi vì thiếu nữ thỉnh cầu, mặc dù là Hoắc Hưu lấy tài bảo dụ hoặc, hắn Hoắc Thiên Thanh cũng sẽ không quan tâm.

Hắn không sợ Lục Tiểu Phụng, không sợ Hoắc Hưu, không sợ Độc Cô Nhất Hạc, có thể nói hắn Hoắc Thiên Thanh không sợ trong thiên hạ bất cứ người nào.

Nhưng ở hôm nay…

Hoắc Thiên Thanh nội tâm đã có nhè nhẹ lo lắng, không phải là lo lắng cho mình, mà là vì Đan Phượng công chúa. Hắn lúc này đây tới, vì chính là mang Đan Phượng công chúa tạm thời ly khai, từ trong đã vượt quá hắn tưởng tượng vòng xoáy này ly khai.

Nếu là thành công, đến lúc đó đối phương đáp ứng hứa hẹn, nghĩ đến cũng sẽ không kém đi nơi nào. Nếu là thất bại, bằng vào hắn Hoắc Thiên Thanh, bằng vào Thiên Cầm môn lực lượng hắn vẫn có thể trợ giúp cho Đan Phượng công chúa.

Rất nhanh.

Ở một nam một nữ ôm nhau sau, đối mặt Thượng Quan Phi Yến nghi hoặc, Hoắc Thiên Thanh nói ra mình ý đồ đến.

“Ly khai?” Ngẩng đầu, Thượng Quan Phi Yến trong mắt lộ vẻ vô cùng ngạc nhiên.

Đón ánh mắt của nàng, Hoắc Thiên Thanh lần thứ hai khẳng định gật đầu, giọng khẳng định nói: “Ly khai!”

Đối mặt Hoắc Thiên Thanh chờ mong, Thượng Quan Phi Yến trong đầu quanh quẩn chính là vô tận tài bảo, thậm chí tại đây một đoạn trong thời gian Thượng Quan Phi Yến cũng quên mất mình còn có một cái dưới váy chi thần. Ánh mắt vi ngưng, Thượng Quan Phi Yến phi thường rõ ràng Hoắc Thiên Thanh thích tuyệt đối không phải là mình, mà là cái kia đã sớm chết đi Thượng Quan Đan Phượng.

Đối mặt yêu cầu này, Thượng Quan Phi Yến ở trong lòng đáp án đã sớm xác định.

Đó là một câu trả lời phủ định.

Bây giờ cách mục tiêu gần như vậy, nàng thế nào bỏ được ly khai?

Ngay Thượng Quan Phi Yến chuẩn bị lấy mở miệng một lần nữa khuyên bảo khi, Hoắc Thiên Thanh đột nhiên nghiêng đầu qua chỗ khác, lạnh lùng thanh âm của ở dưới bầu trời đêm quanh quẩn: “Ai?”

Theo Hoắc Thiên Thanh ánh mắt nhìn lại, Thượng Quan

Phi Yến ngạc nhiên phát hiện vừa lúc đó, sân cách đó không xa trong góc phòng, còn lại là chẳng biết lúc nào nhiều hơn tới một nữ nhân.

Đối phương chính là Công Tôn Lan.

Ánh mắt khẽ biến. Thượng Quan Phi Yến nỗi lòng không ngừng biến hóa, tầm mắt ở Công Tôn Lan cùng Hoắc Thiên Thanh trên người của hai người qua lại chuyển động sau, phần này nỗi lòng sau cùng hóa thành một đạo âm lãnh sát ý.

…

Hắc ám.

Chính là cái này hắc ám. Nhưng so với trước nhiều hơn một phần để cho người ta dùng ngôn ngữ không nói ra được cảm giác áp bách.

Hiện nay võ công đứng đầu bốn người đối mặt phần này hắc ám đều không tự chủ được thấm xuất mồ hôi lạnh cả người, xác thực nói bọn họ sợ không phải là cái này hắc ám, mà là cái người chẳng biết lúc nào đã tiến nhập phần này ban đầu do chính bọn họ bố trí bóng tối.

Mặc dù là có chuẩn bị tâm lý, nhưng ở chân chính gặp phải khi bọn họ phát hiện sự tình xa so với tưởng tượng lại càng không đơn giản.

Bọ ngựa bắt ve, nhưng mà phía sau chim sẻ cũng quá kinh khủng đi.

Đến nỗi không người nào nghi ngờ, con này chim sẻ, có lẽ không chỉ là chim sẻ, càng giống như là thợ săn.

“Ồ?”

“Vì sao không nói lời nào?”

“Các ngươi bốn người tim nhảy có chút nhanh a. Là ở sợ sao?”

Nhạc Duyên tựa hồ căn bản không có cảm giác được tự mình lúc trước nói đối với bốn người uy hiếp, vào giờ khắc này ngược lại là dùng một loại hơi cười giọng nói nói rằng: “Nguyên bản ta còn muốn xem cuộc vui tới.”

Áp lực càng lúc càng lớn.

Dù cho Nhạc Duyên không hề động thủ. Nhưng thanh âm của hắn rơi vào bốn người trong tai sinh ra áp lực cũng làm cho bốn người càng phát ra cảm thấy trầm trọng. Ngay khi Nhạc Duyên muốn nói tiếp gì đó, trong bóng tối bốn người đúng là không hẹn mà cùng có hành động.

Hợp tác.

Hoắc Hưu cùng Độc Cô Nhất Hạc là bởi vì bản thân liền đang chờ đợi. Mà Kim Cửu Linh cùng Phục Bộ thiên quân còn lại là bởi vì … này phần bảo tàng không cho phép xảy ra vấn đề, càng không thể làm cho thế tử đại nghiệp đã bị ngoài ý muốn ảnh hưởng. Hai bên kết hợp dưới, nguyên bản giằng co bốn người đúng là lựa chọn hợp tác. Cùng hướng trong bóng tối ngồi ngay ngắn ở

trên ghế Nhạc Duyên xuất thủ.

Tranh!

Độc Cô Nhất Hạc trên tay kiếm phong tranh, nương theo là Hoắc Hưu chưởng kình.

Mà đón xuất thủ đó là Kim Cửu Linh tú hoa châm và Phục Bộ thiên quân đao khí.

“Ừ? !”

Một tiếng khẽ kinh ngạc, đã bắn nhanh đến rồi trước mặt ám khí cùng tú hoa châm ở Nhạc Duyên thân thể ba thước ngoài ngừng lại, lập tức những thứ này ám khí dường như rơi xuống hạt mưa, bùm bùm rơi ở trên mặt đất. Mà ngay sau đó Nhạc Duyên liền cảm giác được một thanh trường kiếm dường như gió mát phất liễu giống nhau nhìn như nhu nhược vô lực đâm tới trước mặt của mình.

Không tránh không né.

Đối mặt một kiếm này, Nhạc Duyên chỉ là hơi đưa tay phải ra, ngón giữa hơi cong, trực tiếp đạn ở tại chỗ mũi kiếm.

Khi!

Trường kiếm trong phút chốc thay đổi nhuyễn kiếm một loại sóng gợn không ngừng lên, nếu không phải là kiếm trong tay là khó gặp bảo kiếm. Chỉ sợ tại đây một ngón tay dưới đã là gãy thành từng đoạn.

Kêu đau một tiếng, Độc Cô Nhất Hạc chỉ cảm thấy trên trường kiếm truyền đến một khổng lồ vô cùng lực đạo, mang cả người té bay ra ngoài. Ở Độc Cô Nhất Hạc người ném đi ra nháy mắt. Một đao khí đánh thẳng tự mình hạ thân. Đối mặt này cổ lợi hại đao khí, Nhạc Duyên chỉ là tay trái di chuyển, bàn tay mở ra trực tiếp cầm phần này đao khí, sau đó hướng một cái hướng khác không tiếng động kéo tới chưởng kình phương hướng ném ra.

Đao khí cùng chưởng kình ở giữa không trung giao tiếp, nhất thời phát sinh một tiếng trầm muộn âm thanh.

Kình khí tại trong âm thanh bạo động, nhất thời ở trong phòng tạo thành một cỗ cuồng phong hướng bốn phương tám hướng thổi đi.

Phái Nga Mi.

Thanh Y lâu.

Nhật Nguyệt thần giáo.

Ba người này đều cùng Nhạc Duyên có điều liên quan. Kết hợp lúc trước đối phương xuất thủ giao phong. Ở hơn nữa tự thân hiểu rõ, Nhạc Duyên đã xác định mấy người này bối cảnh. Xuất từ phái Nga Mi Độc Cô Nhất Hạc, xuất từ Thanh Y lâu Hoắc Thiên Thanh. Cùng với sử dụng Quỳ hoa hoặc là Tịch Tà Kim Cửu Linh.

Ngược lại thì cái kia sử dụng đao khí người làm cho Nhạc Duyên có chút ngoài ý muốn, rất rõ ràng đây

không phải là vùng Trung Nguyên võ học, chỉ là ở đây sao có Đông Doanh Phù Tang võ sĩ?

Vào giờ khắc này, Nhạc Duyên cũng có chút bồn chồn.

Song phương vào giờ khắc này giao thủ, đều ở trong lòng sinh ra có thể nói sóng lớn cuộn trào mãnh liệt biến hóa.

Chỉ bất quá Kim Cửu Linh, Phục Bộ thiên quân, Hoắc Hưu cùng Độc Cô Nhất Hạc bốn người trong lòng là kinh hãi, mà Nhạc Duyên lại là có một chút không giải thích được. Chỉ bất quá mấy vấn đề này phải từng bước từng bước tới.

“Nhật Nguyệt thần giáo giáo chủ Đông Phương Bất Bại là gì của ngươi? Ngươi võ công là ai dạy?”

Nhạc Duyên không có chút rõ là ai, trong miệng trực tiếp nói. Tuy nói trước đây Niệm Tích luôn mồm xưng Đông Phương Bất Bại là hắn tự mình, nhưng trên thực tế Nhạc Duyên cũng không có như thế nhận định, hơn nữa ở nơi này giang hồ chân chính có mang cái danh hiệu này còn là Niệm Tích. Nhạc Duyên không hiểu là phần này võ công tại sao lần thứ hai xuất hiện, hơn nữa rõ ràng cho thấy trước đây Doãn Chí Bình luyện là con đường khác. Phải biết, Dương Niệm Tích tu luyện Quỳ hoa bảo điển xác thực mà nói chính là Trường Sinh Quyết.

Bởi vì đây là Nhạc Duyên tự mình dạy dỗ.

Theo đạo lý mà nói, mặc dù là thu đồ đệ mà nói, nàng

cũng không phải dạy dỗ ra như vậy phiên bản.

Trừ phi…

Trong lòng cả kinh, trong bóng tối Kim Cửu Linh nội tâm rung động, hắn biết vấn đề này là hỏi tự mình.

Lẽ nào người này…

Chương 63 : Ích Tà (trung)

Nhật Nguyệt thần giáo?

Ma giáo!

Trong bóng tối Hoắc Hưu ánh mắt hơi đổi.

Nhạc Duyên cũng không có áp dụng truyền âm nhập mật phương thức hỏi Kim Cửu Linh, mà là trực tiếp đem vấn đề này bày ở bốn người trước mặt, không thèm để ý chút nào câu hỏi sẽ tạo thành cái gì hậu quả. Ở vấn đề này rơi vào bốn người trong tai sau, bốn người nội tâm đều là không hẹn mà cùng khẽ động, chỉ bất quá mấy người suy nghĩ đều là bất đồng.

“Chẳng biết tiền bối là ai?”

Kim Cửu Linh ý nghĩ chuyển động, trầm ngâm một chút không có trực tiếp trả lời vấn đề này, ngược lại là ôm quyền khom người hỏi: “Đúng là nhận biết Gia sư.”

Đối mặt Kim Cửu Linh thừa nhận, Nhạc Duyên sắc mặt trái lại trở nên càng thêm khó hiểu, trong lòng nghi hoặc càng trở nên dày đặc. Nếu như không phải là người có dụng tâm khác, làm người khác sư phụ chắc chắn sẽ không dạy dỗ đồ đệ của mình tuyệt hậu võ học, vì vậy giọng mang khiển trách nói: “Võ công của ngươi đến tột cùng là ai dạy?”

“…” Kim Cửu Linh không có lên tiếng, nội tâm bảo trì trầm mặc, mà trong lòng đang âm thầm suy đoán thân phận của người trước mặt.

Nhìn chung trong quá khứ, Kim Cửu Linh cũng không từng từ trong miệng sư phụ của hắn hiểu rõ đến một ít bí ẩn chuyện tình, dù sao những chuyện kia đối với một ít người mà nói chẳng qua là việc tư, không cho phép những người khác nhúng tay trong đó. Có thể nói, không ở tình huống đặc thù dưới, Kim Cửu Linh thì không cách nào biết được về Nhạc Duyên chuyện.

Vào lúc này, hắn cũng chỉ có thể bằng vào quá khứ tới tiến hành suy đoán.

Cái này trong bóng tối mạnh rối tinh rối mù nam nhân đến tột cùng là ai?

Là hai mươi năm trước đánh lén Gia sư người?

Hay là người khác?

Lúc này, Kim Cửu Linh cần xác định là cái này trong bóng tối người đến tột cùng là lấy lập trường gì mà đến.

Kim Cửu Linh thân là Nhạc thị hậu nhân, bởi vì đã từng ngoài ý muốn khiến cho chính hắn trở nên yếu sinh lý, kết quả như vậy cũng khiến cho hắn không cách nào hoàn toàn trở thành người truyền thừa gia tộc, truyền thừa gia tộc trọng trách liền rơi xuống trên người một người khác.

Có thể nói đối với hai người mà nói, mục đích của bọn

họ không chỉ là cái này thiên hạ, cái này Chu gia giang sơn, càng là để gia tộc truyền thừa.

Dù cho trước có Nhật Nguyệt thần giáo giáo chủ hỗ trợ, nhưng rơi vào trên người hai huynh đệ gánh nặng cũng không phải là người bình thường có thể tưởng tượng được.

Trong bóng tối.

Nhạc Duyên sắc mặt cũng không phải thật tốt. Mặc dù là tự thân đã trải qua nhiều như vậy, Nhạc Duyên cũng tự nói tự thân đến rồi tình cảnh tình đến nồng lúc tình chuyển nhạt, theo võ công cảnh giới từng bước từng bước đề thăng, tình cảm cá nhân cũng càng trở nên chôn sâu, từ bề ngoài xem ra càng nhiều hơn chính là một loại đạo gia vô tình, phối hợp tự thân cách làm, để cho người ta có một loại vô vi cảm giác.

Cho dù cái này Hoa Sơn nhạc thị là đã từng thay thế con trưởng Truyền Ưng người được chọn, nhưng từ phương diện nào đó mà nói vậy cũng là của hắn Nhạc thị hậu nhân.

Nhạc Duyên không rõ đã từng xảy ra chuyện gì, hay hoặc giả là bản thân còn chưa trải qua phen này sự tình, không cách nào biết được trong này nguyên nhân căn bản, đến tột cùng chuyện gì xảy ra mới khiến cho xem như là đạo gia truyền thừa Hoa Sơn Nhạc thị cố chấp như vậy đuổi theo mục tiêu của bọn họ.

Tuy rằng lúc này không cách nào biết được. Nhưng Nhạc Duyên cũng có thể suy đoán chỉ sợ khi đó xảy ra

làm cho không người nào có thể biết trước chuyện tình, khiến cho sự tình ngoài dự liệu của mọi người.

Ta vào lúc đó lại gặp ai?

Ngẩng đầu.

Nhạc Duyên đập vào mắt vẫn là một mảnh hắc ám, đối với sau này tựu như cùng trước mắt hắc ám, làm cho không người nào có thể liếc mắt nhìn thấu, đưa tay không thấy được năm ngón.

Hồi tưởng lúc này Hoa Sơn triệt để cô đơn, Nhạc Duyên tuy nói không có ly khai kinh thành, nhưng vừa từ Duyệt Lai khách sạn tới đây đã biết được đại khái, hai mươi năm trước giang hồ gặp phải triều đình tấn công nghiêm trọng. Cho tới nay, triều đình sẽ không có hoàn toàn thả lỏng qua đối với giang hồ chú ý.

Nhưng giống như vậy trực tiếp nhúng tay. Lấy đại quân tham dự ví dụ, nhìn chung cổ kim tới nay là cực kỳ hiếm thấy.

Không chờ Kim Cửu Linh trả lời, Nhạc Duyên đã hiểu một bộ này đã sớm vặn vẹo võ học chỉ sợ là đối phương tự nguyện tu tập, trước mắt cái này sử dụng tú hoa châm nam nhân là Nhạc thị người còn là đến từ cái khác?

“…”

Trong bóng tối, Hoắc Hưu biểu tình có vẻ cực kỳ âm trầm. Cục diện biến thành như vậy khiến cho sự tình có

chút ngoài ý liệu của hắn, nhưng đối với Hoắc Hưu mà nói chuyện đại cục lại vẫn đang khi hắn trong khống chế, cho dù là tới một võ công có thể nói xuất thần nhập hóa Nhạc Duyên, thế cục vẫn đang ở Hoắc Hưu trên tay của.

Bởi vì hắn có trọng yếu nhất địa lợi.

Chỗ này cứ điểm. Chính là hắn nắm trong tay Thanh Y lâu sau chuyên môn kiến tạo.

Hai mươi năm, đủ để cho ở đây biến thành một tòa an toàn pháo đài, đồng dạng là một tòa tử vong cứ điểm.

Ở chỗ này. Hoắc Hưu đối với an toàn của mình cùng với chuyện cần làm có tuyệt đối nắm chắc.

Tại đây trong bóng tối bất quá là năm người, thật là đại biểu cho bốn cái lập trường.

Độc Cô Nhất Hạc tuy là nhân Kim Bằng bảo tàng mà đến, nhưng Hoắc Hưu rất rõ ràng Độc Cô Nhất Hạc nội tâm là có thêm dạng gì dự định. Đối phương ở trở thành danh môn đại phái Nga Mi chưởng môn sau, hành sự cách làm đều lấy chính phái nhân sĩ tự cho rằng. Ngầm chiếm Kim Bằng bảo tàng một chuyện trở thành đối phương hắc lịch sử, chỉ cần có cơ hội, Độc Cô Nhất Hạc chắc chắn sát nhân diệt khẩu. Vừa từ bỏ Diêm Thiết San, càng là hai người không một tiếng động một lần hợp tác.

Bên tai quanh quẩn Kim Cửu Linh giữa bọn họ đối thoại, Hoắc Hưu liền việt cảm thấy sự tình trở nên không đơn giản.

Có đôi khi, bí mật là sẽ giết chết người.

Không thể để cho cục diện tiếp tục như vậy, một khi bị mọi người nhằm vào, chỉ sợ hắn có nhiều hơn nữa chuẩn bị, cũng sẽ thi triển không được.

Đến lúc chấm dứt rồi.

Trong lòng nhất định, Hoắc Hưu nhất thời có hành động.

Thân hình chợt lui đồng thời, Hoắc Hưu đã bằng vào tự thân đối với cứ điểm quen thuộc, một cước dẫm nát một chỗ hơi nhô ra trên sàn nhà.

An tĩnh bầu không khí giữa bỗng nhiên lộ vẻ một tiếng trong suốt lọt vào tai tiếng ken két.

“Ừ? Cơ quan!”

Lâm vào trầm ngâm Nhạc Duyên tại đây một tiếng ken két trong tiếng lập tức thanh tỉnh lại, nhất là tại đây có vẻ phá lệ an tĩnh trong bóng tối, tiếng này cơ quan chuyển động thanh âm là vô cùng rõ ràng. Không chỉ có như vậy, một bên Kim Cửu Linh, Phục Bộ thiên quân cùng Độc Cô Nhất Hạc đều là chấn động, thầm nghĩ không tốt.

Băng!

Ca sát trong tiếng, kèm theo là một tiếng dây nỏ chấn động.

Hầu như đồng thời, vô số tinh thép trường mâu đã từ gian phòng bốn phương tám hướng bắn ra, hung mãnh tư thế như là muốn đem trong bóng tối mọi người toàn bộ đánh chết ở đây.

Đao phong.

Kiếm khí.

Vào giờ khắc này đột nhiên dựng lên.

Binh khí cùng tinh thép trường mâu đánh trong bóng đêm toát ra vô số hoa mỹ đốm lửa. Phục Bộ thiên quân cùng Độc Cô Nhất Hạc tại đây trường mâu đánh dưới không ngừng lui về phía sau, khổng lồ cơ quan lực đạo cho dù là võ công tuyệt đỉnh cao thủ vào giờ khắc này cũng không biện pháp chiếm thượng phong.

Mà ở bên kia.

Kim Cửu Linh cả người theo hồng tuyến đi, cả người hầu như không có rơi xuống đất.

Đối mặt tránh không khỏi trường mâu khi, trong tay tú hoa châm mới nhẹ nhàng đâm ra, đè ở trường mâu đỉnh.

Một cây hầu như có thể ở mặt nước trôi đi tú hoa châm ở trong tay của hắn biến nhẹ thành nặng, đâm ở trường mâu trên, tựa như cùng đại chuỳ đập vào mặt trên phát sinh nổ vang, tú hoa châm gãy. Mà trường mâu toàn bộ còn lại là rơi xuống, rơi ở trên mặt đất.

Về phần Nhạc Duyên lại là không né không tránh, người hướng Hoắc Hưu phương hướng đuổi theo.

Này phóng tới tinh thép trường mâu ở đi tới Nhạc Duyên trước người, tựa như gặp phải cự lực dẫn dắt mà chếch đi ra, bắn về phía chỗ xa.

Cùng lúc đó.

Tới nơi này đại môn vừa ở cơ quan khởi động dưới đóng lại.

Trong bóng tối.

Nhạc Duyên đi nhanh về phía trước.

Một cây trường mâu từ trên vách tường trong hốc bắn ra, trong phút chốc liền tới rồi Nhạc Duyên trước mắt.

Ba!

Một cái tát vỗ vào trường mâu, tinh thép trường mâu trực tiếp bị Nhạc Duyên một chưởng vỗ bay ra ngoài, cuối cùng cắm vào một bên trên vách tường. Mà bị Nhạc Duyên khí cơ tỏa định Hoắc Hưu, không để ý mồ hôi lạnh trên trán, lần thứ hai chợt lui lại. Toàn bộ đánh vào trên vách tường.

Nhất thời.

Một trận tiếng vang nhẹ, tường ở Hoắc Hưu lần này đánh xuống, xuất hiện một đạo cửa ngầm, thoáng chốc Hoắc Hưu liền lách vào trong đó biến mất. Mà Nhạc

Duyên còn lại là ngay sau đó theo xông vào.

Chỉ chốc lát sau.

Trong đại sảnh cơ quan rốt cục ngừng lại.

Này phô thiên cái địa trường mâu khiến cho Kim Cửu Linh, Phục Bộ thiên quân còn có Độc Cô Nhất Hạc đều có vẻ hơi mệt chút, thậm chí ở trong lúc lơ đảng đều tự đều bị có chút vết thương nhỏ.

“Phục Bộ thiên quân!”

“Phải!”

Theo Kim Cửu Linh lên tiếng, Phục Bộ thiên quân một tiếng đáp ứng sau, kèm theo một tiếng vang nhỏ, một khói đặc tại nơi hầm ngầm lối vào bốc lên, người hắn đã đi vào theo. Theo sát phía sau đây mới là Độc Cô Nhất Hạc xông vào. Xông tới mặt đó là liên tiếp ám khí, khiến cho Độc Cô Nhất Hạc bước chân nhất thời chậm lại.

Bành!

Một thanh âm vang lên, Kim Cửu Linh cũng đi theo vào.

Ở bước vào này hầm ngầm sau, Kim Cửu Linh không khỏi sửng sốt. Ở trước mặt hắn cách đó không xa. Độc Cô Nhất Hạc sắc mặt âm trầm như nước, một thân sát khí không còn.

Này hầm ngầm khác với phòng khách như vậy tối đen không thấy năm ngón. Tại đây hầm ngầm trong, có thể

nói là ngọn đèn dầu huy hoàng, trên vách tường cách không xa cự ly sẽ gặp có cây đuốc, đem ở đây soi sáng sáng sủa không gì sánh được. Nhưng làm cho hai người dừng lại tịnh không phải là bởi vì này đột nhiên tới quang minh, mà là đang khói mù này giữa song song mà liệt mười hai cánh cửa mở toang.

Một cái lối đi, mười hai lối ra.

Như vậy bốc đồng hầm ngầm thiết kế. Cũng là làm cho Kim Cửu Linh và Độc Cô Nhất Hạc hai người mở rộng tầm mắt.

Nên từ lối nào đi vào?

Không có ai biết lối đi nào mới là an toàn. Vào giờ khắc này, Kim Cửu Linh và Độc Cô Nhất Hạc hai người lúc này mới xem như là hiểu Thanh Y lâu nội tình. Tại đây cao thủ hàng đầu giữa, nhất thời chậm một bước, hơn nữa hoàn cảnh duyên cớ, khiến cho hai người truy đuổi không thể nghi ngờ có cực lớn độ khó.

Nếu là chỉ có một người không việc gì, nhưng ở trong hầm ngầm tồn tại hai người.

Chậm rãi xoay người, Độc Cô Nhất Hạc cũng không có lựa chọn đi vào, mà là nhìn về sau lưng người vừa tới. Đầu tiên đập vào mắt, liền làm cho Độc Cô Nhất Hạc con ngươi không khỏi rụt lại một chút.

Một thân hồng nhạt nghê thường.

Một thân xinh đẹp.

Nhưng những thứ này đều ở đây một thân nam nhi trên người, cái loại này quỷ dị cảm giác làm cho Độc Cô Nhất Hạc phải nâng cao tinh thần đề phòng. Bởi vì trước nói, bởi vì Kim Bằng bảo tàng, giữa hai người muốn trở thành bằng hữu có khả năng vào giờ khắc này thật sự là quá nhỏ.

"…"

Không nói gì, Kim Cửu Linh chỉ là cúi đầu nhìn lướt qua trong tay còn lại một cây đã gãy tú hoa châm, thản nhiên thở dài, tay phải tới eo lưng đang lúc lau một cái, một thanh hàn quang nhuyễn kiếm ra khỏi vỏ. Dưới chân khí tác dụng, nhuyễn kiếm kéo căng thẳng tắp, trở thành một thanh trường kiếm, xa xa chỉ hướng đối phương.

"Kiếm tên tử vi, tự u cốc mà được, xin chỉ giáo!"

…

Trong thông đạo.

Vẫn vùi đầu trốn chạy Hoắc Hưu ở phát hiện mình thủy chung không cách nào thoát khỏi người phía sau, đối phương vẫn dường như mèo tại vờn chuột, hắn rốt cục ngừng lại.

"Thế nào? Không chạy…"

Tiếng bước chân ở trong thông đạo có vẻ rất nhẹ, Nhạc Duyên cái bóng ở hỏa quang chiếu rọi xuống lan tràn đến rồi Hoắc Hưu dưới chân. Ánh mắt dừng hình ảnh ở

trước mắt cái tên mập mạp này trên người, Nhạc Duyên thân hình đứng vững, mở miệng nói rằng: “Lúc này chỉ có ta ngươi hai người, là nên thật tốt nói chuyện một chút.”

Chương 64 : Ích Tà (hạ)

Cây đuốc soi sáng rực.

Theo thông đạo khí lưu bắt đầu khởi động, làm cho ngọn lửa cũng không hẹn mà cùng hướng bên trong chếch đi một chút.

Nguyên lai là cái bộ dáng này.

Nhạc Duyên ánh mắt nhìn từ trên xuống dưới Hoắc Hưu, đối với vóc người của hắn tựa hồ rất có hứng thú.

Nhạc Duyên cũng là người có kiến thức rộng rãi, nhưng một cao thủ mập mạp như vậy hắn còn chưa từng thấy qua mấy người. Đã từng An Long coi như là một, trước mắt Hoắc Hưu lại coi như là một.

Hơn nữa hai người mập mạp này đều có chút điểm giống nhau.

Yêu thích hưởng thụ.

Một người yêu tiền, vì bảo tàng có thể làm bất cứ chuyện gì; một người thích ăn, có việc làm ăn của mình. Đồng thời, hai người ở trí mưu trên đều xem như có năng lực. Chỉ bất quá bất đồng là, An Long khi đó gặp phải kẻ mạnh thực sự nhiều lắm, một chút tiểu tâm tư căn bản cũng không dám bày ra, tối đa cũng chỉ là lén lén lút lút làm một ít việc bên ngoài. Nhưng Hoắc Hưu lại bất đồng, hắn so với An Long càng ác càng tham, bởi vì trên đầu của hắn không có người có thể áp chế hắn.

Ở Nhạc Duyên đánh giá Hoắc Hưu khi, Hoắc Hưu đồng dạng đang nhìn chăm chú Nhạc Duyên.

Đây là giữa hai người lần đầu tiên gặp mặt, cũng đúng là sau cùng một lần.

"…"

Hoắc Hưu mặt không thay đổi nhìn chằm chằm nam nhân trước mắt, ánh mắt gắt gao dừng lại trên khuôn mặt tự tiếu phi tiếu, trong lòng cảm thấy áp lực cực lớn. Chỉ là đứng ở trước mắt, cũng đã làm cho hắn cảm thấy một cổ khổng lồ áp lực đập vào mặt.

Cổ áp lực này là đối phương cố ý.

Hoắc Hưu rất rõ ràng.

Cao thủ như vậy, có thể khống chế khí thế tự thân. Nếu không, lúc trước đối phương lại như thế nào vô tri vô giác tiến nhập đại sảnh?

"Ta không tin ngươi là vì Kim Bằng bảo tàng mà đến, nói ra nguyên nhân chân chính đi." Hai người nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng là Hoắc Hưu nhịn không được mở miệng dò hỏi: "Ta không cảm thấy Thượng Quan Phi Yến có cái này năng lực, có thể làm cho người như ngươi thần phục."

"Không sai."

Nghe vậy Nhạc Duyên gật đầu, đáp: "Ta cũng không

phải là vì cái gọi là bảo tàng mà đến, ta tới bất quá là vì cá nhân chuyện riêng.”

Chuyện riêng?

Hoắc Hưu có chút vô cùng kinh ngạc, thầm nghĩ trong lòng chẳng lẽ là Thanh Y lâu làm ác những năm gần đây có cá lọt lưới, đối phương là cá lọt lưới đến đây báo thù? Nếu như không phải là cái này mà nói, lẽ nào… Ánh mắt cứng lại, Hoắc Hưu vào giờ khắc này rốt cục hồi tưởng lại mình là làm sao trở thành Thanh Y lâu tổng lâu chủ. Cái quá khứ khi mà hắn trở thành kẻ nắm quyền.

“Ngươi biết trên đời này hạng người gì để cho người ta chán ghét?” Nhạc Duyên một tay đặt ở trước bụng, một tay thả ở sau người, cất bước tiến lên trước, dùng một loại bàn việc nhà ôn hòa ngữ khí nói rằng: “Không phải là giết cha đoạt vợ chi thù. Cũng không là địch nhân của ngươi, mà là kẻ phản bội.”

Kẻ phản bội! ! !

Một từ, một câu ầm ầm ở trong đầu nổ vang.

Lông mày vừa nhướng, Hoắc Hưu tầm mắt gắt gao nhìn chằm chằm Nhạc Duyên, từng câu từng chữ nói: “Ngươi cũng là Thanh Y lâu người?”

Câu nói này mang theo ngữ khí ngoài ý muốn làm cho Nhạc Duyên nhất thời ngạc nhiên. Hiển nhiên trong lời này bao hàm cái đó không cần nói cũng biết. Hơn nữa để cho người ta ngoài ý muốn là, này Thanh Y lâu

chuyện đã qua chỉ sợ cũng là có rất nhiều cố sự. Hoắc Hưu những lời này không thể nghi ngờ là ở nói cho Nhạc Duyên đối phương mặc dù có thể nắm trong tay Thanh Y lâu, chắc là có người giúp đỡ.

Không có chờ Nhạc Duyên nói, Hoắc Hưu lại tiếp theo câu đầu, nói tiếp: “Cũng đúng. Hai mươi năm tại sao có thể hoàn toàn giải quyết các ngươi những người này?” Chỉ là Hoắc Hưu vô luận như thế nào cũng thật không ngờ người trước mắt căn bản không phải là hắn tưởng tượng thân phận.

Thanh Y lâu vốn là một nghiêm mật tổ chức.

Đây là từ đã từng Âm Quý phái đệ tử Bạch Thanh Nhi mà đến. Lấy Âm Quý phái như vậy nghiêm mật tổ chức kết cấu, muốn lấy một ngoại nhân phá vỡ, do đó nắm trong tay quyền to, đây tuyệt đối không đơn giản. Huống chi còn là một người mang theo bảo tàng mà đến, từ một nhập môn sát thủ nhảy lên, không nói trong lúc này đến tột cùng hao tốn thời gian bao lâu. Nhưng là tuyệt đối không có đơn giản như vậy. Chỉ sợ khi đó Hoắc Hưu võ công, cũng xa xa không đạt được tình trạng lúc này.

“Nói cho ta biết, là ai đang giúp ngươi?”

Ánh mắt di chuyển, Nhạc Duyên đang suy tư cái này âm thầm hỗ trợ Hoắc Hưu người, cái này không liên quan Duyệt Lai khách sạn chuyện tình. Từ Thương Tú Tuần trong miệng Nhạc Duyên kỳ thực đã biết một việc, tồn tại ở trên giang hồ Duyệt Lai khách sạn bất quá là biểu tượng bên ngoài, mà ở nội bộ còn dư lại hai cái.

Một đó là xuất từ Bạch Thanh Nhi Thanh Y lâu, cái còn lại là xuất từ Khấu Trọng Thanh Long hội.

Ở lúc đó từ tiểu mỹ nhân tràng chủ trong miệng chiếm được tin tức này sau, Nhạc Duyên không thể nghi ngờ là có chút ngốc lăng. Ba người này tổ hợp thành một vững chắc tam giác, mà lúc này, cái tam giác đó thiếu một góc. Sư Phi Huyên chuyện tình đã kết thúc, nữ đế cũng giống như vậy.

Nhạc Duyên có một loại trực giác, chuyện này tựa hồ là trực tiếp nhắm vào mình mà đến.

Trừ lần đó ra, này trên giang hồ còn có ai đối với mình có lớn như vậy oán hận? Phật môn? Còn là Ma Môn?

“Ha ha ha!”

Hoắc Hưu nở nụ cười. Sắc mặt tuy rằng ngưng trọng, thế nhưng không có sợ chút nào, mắt không chớp nhìn chằm chằm Nhạc Duyên, từng chữ từng câu nói: “Mặc dù là ta Hoắc mỗ không phải là các hạ đối thủ, nhưng các hạ muốn thanh lý môn hộ nhưng cũng không phải là dễ dàng như vậy.”

“…” Nhạc Duyên không nói gì, chỉ là an tĩnh nhìn đối phương. Theo lời của đối phương, muốn từ đối thoại trong lời nói phân tích ra vật mình muốn. Về phần một kích mất mạng, trực tiếp bắt đối phương Nhạc Duyên là có đầy đủ nắm chắc.

Có thể lúc này Nhạc Duyên nghĩ rõ ràng rồi nhiều thứ hơn, vì vậy từ bắt đầu Nhạc Duyên liền không có trực

tiếp hạ tử thủ.

Bí mật.

Luôn là có lực hấp dẫn, nhất là liên quan bản thân, hay là người bên cạnh.

“Các hạ biết không?” Song chưởng mở ra, ngón tay từng điểm từng điểm chỉ vào bốn phía, Hoắc Hưu dùng một loại huyền diệu giọng nói rằng: “Nơi này là ta hao tốn hơn mười năm chuyên môn kiến tạo mà thành. Ở đây vốn có không phải là vì ngươi mà chuẩn bị, thế nhưng ngày hôm nay… Xem như là tiện nghi các ngươi.”

Xây một cái hang ổ, thói quen như vậy đối với người như Hoắc Hưu rất thích hợp. Nhưng hắn nói càng làm cho Nhạc Duyên ngạc nhiên, hiển nhiên Hoắc Hưu là ở phòng bị người khác, mà hôm nay bản thân bất quá là vừa đến lúc đó xông vào trong đó.

Nếu là đổi thành những người khác tới, chỉ sợ không có người có thể chạy trốn.

Chỉ sợ cũng như nguyên bản như vậy, cuối cùng là chết ở chính mình trong mật thất.

Như vậy cái này đối tượng đến tột cùng là ai?

Ánh mắt di chuyển, Nhạc Duyên tầm mắt vừa ở bốn phía không ngừng đánh giá, hắn có thể nhìn ra được nơi này là chuyên môn kiến tạo, nếu không trước thầm nghĩ nhập khẩu cũng sẽ không bày mười hai cánh cửa. Có

thể nói, sợ rằng ở dưới lòng đất nơi này đều bị người cho đào rỗng.

Có thể ở dưới chân thiên tử kiến tạo ra khổng lồ như vậy địa đạo, có thể nghĩ hao tốn bao nhiêu nhân lực vật lực.

Hơn nữa từ lời nói mới rồi giữa Nhạc Duyên càng là biết Hoắc Hưu là có ý muốn một lưới bắt hết.

“Một lưới bắt hết?”

“Chỉ bằng những cơ quan kia? Chúng nó đối với ta còn chưa đủ.”

Nhạc Duyên ngữ khí mềm nhẹ, nhưng trong lời nói lộ vẻ chẳng đáng. Lấy hắn năng lực, tất nhiên là đối với như vậy cơ quan không thèm để ý, mặc dù là độc khí các thứ, Nhạc Duyên bây giờ thể chất đồng dạng không thế nào e ngại. Được xưng chuyên giết tuyệt đỉnh cao thủ Khổng Tước Linh ở trước mặt của hắn cũng chỉ có thể sát vũ mà về.

Cơ quan?

Tựa hồ nghe được chuyện gì buồn cười, Hoắc Hưu không khỏi cười ha hả: “Lão phu không biết các hạ võ công đến trình độ nào. Vậy do lúc trước tạo nghệ đến xem, bình thường cơ quan các thứ tất nhiên là sẽ không đối với các hạ mang đến cái gì trắc trở.”

“Nhưng các hạ chỉ sợ không biết ở đây, là lão phu dùng để chuẩn bị thí thần.”

Thí thần?

Xung quanh lông mày khẽ nhíu, Nhạc Duyên ngạc nhiên.

Ai vậy có như vậy lá gan có như vậy năng lực dám nói là thần? Bạo dạn thí thần. Sao có thể chỉ là tùy tiện nói một chút?

“Ngươi có biết không?”

Tựa hồ là đã nhận ra Nhạc Duyên miệt thị ánh mắt, Hoắc Hưu giơ lên song chưởng, dùng một loại sợ hãi than ngữ khí nói rằng:

“Lão phu ở tiếp nhận này Thanh Y lâu khi, bọn họ là đang làm gì sao?”

“Bọn họ đang dã tâm bừng bừng chuẩn bị tạo phản.”

“Chuẩn bị phối hợp Ma giáo tạo phản.”

“Mà Thanh Y lâu làm đó là khí giới chuẩn bị.”

Hoắc Hưu nói làm cho Nhạc Duyên hồi tưởng lại vừa trải rộng đại sảnh cơ quan, này bắn ra tinh thép trường mâu số lượng cũng quá nhiều. Coi như là ở một quân khố một loại. Không thể nghi ngờ, lấy một sát thủ tổ chức, tình hình chung dưới tất nhiên là không cách nào chính mình có số lớn sắt thép, mặc dù là bố trí cơ quan, ở dưới chân thiên tử tốn hao như vậy số lượng tinh thép, nếu là ở bình thường nói chắc chắn bị Hán vệ điều

tra.

Súng ống đạn được.

Không thể nghi ngờ, Thanh Y lâu làm chính là như vậy chuẩn bị.

Hai mươi năm trước, Ma giáo cử binh thất bại…

Kết hợp Hoắc Hưu nói, Nhạc Duyên không khỏi suy nghĩ mở rộng ra.

Mắt trợn to, sắc mặt đỏ bừng dữ tợn. Hoắc Hưu lâm vào một loại kỳ quỷ hưng phấn trạng thái. Căn bản để cho người ta nhìn không ra đây là một cái gần sáu mươi lão nhân, lại là một cái mập mạp. Thật giống như một đứa bé trên tay chiếm được vật mình muốn, không nhịn được đi khoe khoang với người khác.

Có thể Hoắc Hưu là ai?

Hắn là Kim Bằng vương triêu cựu thần, kiến thức rộng rãi, lại có bao nhiêu sự vật sẽ làm một người như vậy không nhịn được rơi vào hưng phấn?

Hoắc Hưu biểu hiện làm cho Nhạc Duyên cũng nhất thời nghiêm túc lên. Một người lợi hại không thể sợ, nhưng một người biến thái lên lại để cho người ta không nhịn được lưu ý, mà lúc này Hoắc Hưu lại mang đến cho người khác cảm giác hắn dần có một loại biểu hiện biến thái.

“Có thể lão phu trăm triệu không ngờ rằng bọn họ sẽ

chuẩn bị vật như vậy, dù cho các hạ có thể so với tiên thần, lão phu vừa có đầy đủ nắm chắc giết cho mình xem.”

“Gặp lại.”

Rung động ngữ âm ở trong thông đạo phiêu đãng, kèm theo thanh âm hạ xuống Hoắc Hưu có hành động. Thân hình lần thứ hai chợt lui. Cả người giống như một chỉ biết nảy bóng cao su bùm bùm hướng ở chỗ sâu trong nhảy tới. Đồng thời, một đạo chói tai duệ minh tiếng từ Hoắc Hưu trong miệng phát sinh, coi như tín hiệu giống nhau.

Có vật gì có thể để cho người có lớn như vậy tự tin?

Nhạc Duyên trong lúc nhất thời không nghĩ nhiều, không quá một lát. Đầu óc hắn linh quang lóe lên, thoáng chốc không khỏi ảo não vỗ trán một cái, hắn rốt cục nghĩ tới một loại sự vật có uy lực như vậy.

Nhất thời ——

Lấy Nhạc Duyên khả năng, cũng sắc mặt đại biến.

Tay phải ngưng khí thành nhận, ở trong lòng bàn tay tạo thành một thanh khéo léo phi đao, hướng phía Hoắc Hưu phương hướng bắn ra.

Cùng lúc đó.

Thông đạo một đầu khác.

Mười hai cánh cửa trước. Kim Cửu Linh cùng Độc Cô Nhất Hạc giao thủ đã tiếp cận kết thúc.

Khanh!

Một tiếng vang nhỏ, trên tay kiếm chặn ngang mà đoạn.

Độc Cô Nhất Hạc mắt nhìn nửa đoạn rơi xuống đất mũi kiếm, thật lâu tài há mồm, thanh âm có vẻ có chút sáp nhiên: “Đây là cái gì kiếm pháp?”

Đối mặt với đối phương hỏi, Kim Cửu Linh không có cự tuyệt, nhuyễn kiếm trong tay run lên, diễm lệ tiên huyết tự mũi kiếm rơi xuống đất, trên mặt đất làm đẹp ra một đóa huyết hoa, âm nhu thanh âm của còn lại là ở trong thông đạo quanh quẩn ra.

“Ích Tà kiếm phổ!”

“Thật nhanh kiếm!”

Tê ——

Ngay sau đó một đạo lợi hại thanh âm từ trong mười hai cánh truyền ra, rơi vào rồi hai người tai.

Trong sát na, một cảm giác để cho người ta da đầu tê dại, lưng sinh băng lãnh đột ngột từ mặt đất lan tràn, trực tiếp xông vào trong lòng.

Chương 65 : Nghệ thuật chính là

Trăng sáng sao thưa.

Ở nửa đêm lúc sau, kinh thành buổi tối cuối cùng từ đưa tay không thấy được năm ngón trình độ hơi chút trở nên như vậy một bộ phận, bao phủ bầu trời mây đen tán đi đại bộ phận, lộ ra núp ở bên trong ngân nguyệt. Ở khoảng thời gian này, tuyệt đại bộ phân người đã sớm lâm vào giấc mộng của mình, hạ xuống một ngày đêm tới làm sau đó tốt hơn sinh tồn bận rộn.

Có thể nói từ thiên tử, cho tới ăn mày, ở khoảng thời gian này trên cơ bản đều đang nghỉ ngơi.

Từ bỏ một ít đặc thù chức nghiệp, hay hoặc người là làm cái khác hứng thú chuyện ra, này ngân huy dưới mọi người đều ở đây nghỉ ngơi giai đoạn.

Tử Cấm thành.

Không giống với dân chúng tầm thường, hoàng đế chỗ cho tới nay đều là bảo vệ nghiêm nghiêm mật mật. Ở thiên tử đi vào giấc ngủ sau, hoàng thành trong cũng có phần lớn người vẫn là kiên thủ cương vị của mình, hộ vệ người nơi này an toàn.

“…”

Một gã thị vệ ngẩng đầu nhìn bầu trời tua ẩn hiện ánh

trăng, không khỏi hơi có chút xuất thần.

Mặc dù là thị vệ, thủ vệ thiên tử, ở không khi có người, vẫn đang sẽ không nhịn được thất thần, hay hoặc giả là làm những chuyện khác lấy trải qua ngày qua ngày buồn chán. Tuy là buồn chán, lại cũng không có ai thực sự nguyện ý để cho mình phần này nhàm chán sinh hoạt trở nên náo nhiệt lên.

Bởi vì bọn họ thị vệ một ngày náo nhiệt, như vậy đại biểu cho chính là vô số số người chết.

Tự các đời triều đại tới nay, xưa nay đã như vậy.

“Ngươi đang nhìn cái gì?” Cách một trượng kế bên, một gã thị vệ đeo đao nhìn đến bên cạnh mình đồng bạn hành động, không khỏi hơi giật giật môi, dường như con chuột ăn trộm giống nhau lặng lẽ lên tiếng dò hỏi, ở ngoài mặt vẫn đang làm ra nghiêm nghiêm túc túc, quan sát bốn phía dáng dấp.

Nếu là người quen, tất nhiên là biết đây chỉ là diễn trò mà thôi.

“Không có gì.” Một gã khác thị vệ nghe vậy đồng dạng nhỏ giọng trả lời: “Ta cho rằng ngày mai trời mưa tới…”

Lúc trước, mây đen nhô lên cao, cũng để cho người ta có một loại khí trời gần chuyển mình dấu hiệu, nhưng theo mây đen chậm rãi tán đi, không thể nghi ngờ ngày tiếp theo còn là sáng sủa ngày.

“Cũng là.”

“Xem ra ngày mai còn là khí trời tốt.”

Nghe đến đó. Thị vệ đeo đao cũng không khỏi gật đầu nhận đồng nói. Ngay hai người nhỏ giọng từ khí trời thảo luận đến nhà mình người vợ hài tử khi, đột nhiên một tiếng nổ hầu như đem hai người hồn dọa cho đi ra.

Ầm!

Từ xa đến gần tiếng nổ ở trong không khí dường như tiếng sấm liên tục giống nhau cuồn cuộn đi tới, trực tiếp bao trùm toàn bộ kinh thành.

Không chỉ có như vậy, nương theo đạo này tiếng sấm liên tục chính là mặt đất bắt đầu rung động, hình như có địa chấn dấu hiệu.

“Cái này là! ! !”

Không chỉ có là hai người bọn họ, hầu như ở kinh thành hoạt động người, chỉ cần có tương ứng phạm vi nhìn điều kiện, vào giờ khắc này đều thấy được phía chân trời lóe lên rồi biến mất màu đỏ nóng bỏng.

Đồng dạng.

Thật vất vả lâm vào giấc ngủ thiên tử cũng ở đây một tiếng vang thật lớn dưới, làm cho sợ đến mức từ trên long sàng lăn xuống tới, cả người có một loại kinh hồn lỗi giác. Đặt ở bên cạnh to lớn bình hoa cũng ở đây tiếng nổ bị chấn đến nát đầy đất. Ở đứng dậy một khắc kia, thiên tử đã hạ thánh chỉ, tuyên đại thần nhập điện.

Từ Tử Cấm thành, cho tới dân chúng tầm thường.

Tại đây một tiếng vang thật lớn dưới, tất cả mọi người bị kinh động.

Mặt đất rung động, còn có tiếng nổ liên tục như sấm, hơn nữa lóng lánh hồng quang, không khỏi hấp dẫn mọi người.

Tắt đèn gia đình, có người đốt ngọn đèn. Có người đi ra khỏi phòng, có thét lên chạy loạn… Tất cả mọi người tại đây nói sấm sét dưới, có đều tự bất đồng phản ứng. Không ít người, đều cho rằng địa chấn đột nhiên phủ xuống. Rối loạn một tấc vuông.

Cùng lúc đó.

Mặt khác một chỗ.

Hoắc Thiên Thanh sắc mặt ngưng trọng chắn Thượng Quan Phi Yến trước mặt, mắt không chớp nhìn chằm chằm Công Tôn Lan, tầm mắt gắt gao ngưng tại song kiếm ở trên tay đối phương.

Ở vừa rồi, hai người đã rồi là giao thủ nhất chiêu.

Nhất chiêu thăm dò. Đã làm cho lẫn nhau đã biết đối phương là là giống nhau cao thủ, ai cũng có năng lực giết chết đối phương.

Về phần Thượng Quan Phi Yến sắc mặt âm u, để cho người ta nhìn không thấy. Nhưng có thể tưởng tượng là

của nàng sắc mặt cũng không tốt xem. Công Tôn Lan xuất thủ, đã để cho nàng phát hiện sự tình cũng không phải chính cô ta tưởng tượng tốt đẹp như vậy.

Công Tôn Lan xuất thủ, đã rồi đại biểu người nam nhân kia thái độ.

Mà lúc này bên cạnh nàng chỉ có một mình nàng, mấy tên thủ hạ cũng không ở đây, bây giờ nghĩ lại chỉ sợ là xảy ra ngoài ý muốn. Nếu không phải là Hoắc Thiên Thanh tới đây, chỉ sợ nàng Thượng Quan Phi Yến vào hôm nay… Sắc mặt âm trầm như nước, Thượng Quan Phi Yến ở trong lòng suy nghĩ nên như thế nào lợi dụng tốt Hoắc Thiên Thanh.

Ngay mấy người tâm tư dị biệt khi, đại địa đột nhiên rung động, cộng thêm to lớn nổ vang thanh triệt để hấp dẫn ba người lực chú ý.

Cái phương hướng này!

Nơi đó là! ! !

Thanh Y lâu cứ điểm.

Ba người đều tự ngẩn ra, trong đó Hoắc Thiên Thanh và Thượng Quan Phi Yến thân hình hoảng động, đi tới nóc nhà, ánh mắt nhìn về phía viễn phương. Bởi vì hắc ám, không thấy được lượn lờ khói xanh, nhưng này còn đang lóng lánh hỏa quang đã nói cho bọn họ nơi nào chuyện gì xảy ra.

Nơi nào xảy ra to lớn bạo tạc!

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, Hoắc Thiên Thanh cùng Thượng Quan Phi Yến hai mắt nhìn nhau một cái, lập tức muốn đi, hai người một trước một sau hướng nổ tung phương hướng chạy đi. Trước lúc này, Công Tôn Lan đã sớm tiêu thất ở tại ở đây, sớm ly khai.

Vùng ngoại ô.

“Hanh!”

Kêu đau một tiếng, Thương Tú Tuần bị khổng lồ khí lưu ném bay ra ngoài, vào giờ khắc này võ công đối mặt một loại khác càng lực lượng kinh khủng, dĩ nhiên là cũng không có thể địch. Sóng âm khí lãng tương hỗ trùng kích dưới, đem Thương Tú Tuần thân thể mang bay ngược mười mấy trượng cự ly, cuối cùng người đánh vào trên một cây đại thụ, này mới ngưng được bay ngược thân hình.

Lá cây bay tán loạn, tán cây tức thì bị cuồng phong thổi hướng một bên khác không ngừng lắc lư.

Đôi môi khẽ nhếch, máu tanh liền từ trong miệng phun ra.

Đã là trọng thương trong người.

Đứng lên sau, Thương Tú Tuần sau lưng đại thụ đã ở hắt xì trong tiếng từ đó bẻ gẫy, đây là sinh sôi bị nàng đụng gảy, xác thực nói là bị nàng phát tiết kình đạo bẻ gẫy.

Trước ở chỗ này khổng lồ lâm viên đã biến mất, xuất hiện ở trước mắt là hừng hực hỏa hoạn, còn có hố sâu to lớn.

Không chỉ có như vậy, lấy ở đây làm trung tâm, phương viên bốn phía trăm mét các loại cây cối các thứ đều ở trước to lớn tiếng nổ hoàn toàn bị xốc một không còn một mảnh.

“…”

Đây là cái gì?

Thương Tú Tuần trừng lớn đôi mắt đẹp, tiểu mạch sắc da thịt không ngừng phập phòng nổi da gà, nhìn chung quá khứ, nàng chẳng bao giờ phát hiện có vật như vậy có như vậy uy lực khủng bố… Đây quả thực so với đại tông sư càng làm cho người cảm thấy kinh khủng kinh hãi.

Sẽ để cho người ta phấn thân toái cốt.

Cẩm y trên thân trừ bỏ bụi bậm lá cây ra, còn có máu nhuộm đỏ. Là do chung quanh bắn ra đá vụn cùng khối gỗ đánh trúng tạo thành.

Mờ mịt.

Hoảng hốt

Sợ hãi.

Còn có lo lắng tâm tình vào lúc này toàn bộ tràn vào

Thương Tú Tuần trong óc.

Sau cùng đây hết thảy, hội tụ mà hóa thành một từ.

“Nhạc Duyên! ! !”

Thê lương thanh âm, tại đây nửa đêm, phảng phất giống như nữ quỷ khóc gào.

Thân hình chớp động. Thương Tú Tuần không để ý tự thân trọng thương, cả người đã nhào vào trong biển lửa, nàng muốn tìm người, tìm được người kia.

Hắn là vô địch.

Trước đây đối mặt phật đạo ma tam giáo cũng không né tránh, lấy hạt dẻ trong lò lửa xong thắng lợi, tại đây một lần, lại có thể tại đây đại bạo tạc giữa táng thân? Trong hỏa hoạn, một nữ nhân ở cuồng loạn, đang tìm thân ảnh người trong lòng.

Người ở nơi nào?

Khói đặc khiến nước mắt giàn giụa, cho dù là tự thân chân khí đè xuống bốn phía ngọn lửa. Nhưng này kinh khủng nhiệt độ vẫn làm cho không người nào có thể chịu được, nhưng vào giờ khắc này, Thương Tú Tuần lại đã sớm không để ý tới những thứ này.

Trong đầu của nàng, chỉ có thân ảnh của một người.

Trong lòng quấn nhiều năm u oán, vào giờ khắc này đã sớm tiêu thất vô tung, lưu lại chỉ có một loại tên là đau

đớn tận trong xương tủy. Biến tìm hồi lâu, cũng vẫn đang tìm không được Nhạc Duyên thân ảnh của, Thương Tú Tuần càng trở nên tuyệt vọng.

Trong liệt hỏa.

Nàng một người một mình đứng ở trong đó, thân thể bốn phía chân khí đang từ từ áp súc. Một mái tóc tại dưới nhiệt độ đã chậm rãi uốn khúc, phát sinh mùi khét.

Đưa mắt mờ mịt chung quanh.

Ánh vào mắt Thương Tú Tuần chỉ có một màu đỏ, còn có một loại để cho nàng cảm thấy đau nhức đến không cách nào hô hấp được cảm giác. Ngay khi nàng tuyệt vọng đến yếu buông xuôi, trong hỏa diễm lần thứ hai bộc phát ra một tiếng vang thật lớn. Một khối to lớn phiến đá bay ra ngoài.

Đồng thời một hỏa nhân từ bên trong bay ra.

“Ừ?”

Quay đầu lại, nhìn thấy phi thân mà ra nhân ảnh, Thương Tú Tuần đờ đẫn không có chút nào biểu tình trên mặt rốt cục lần thứ hai nổi lên sắc mặt vui mừng, “Nhạc Duyên!”

Bay ra hỏa nhân chính là Nhạc Duyên.

Vừa rơi xuống đất. Chỉ thấy Nhạc Duyên trên người phát sinh xuy xuy thanh âm, hơi nước cùng hỏa diễm cho nhau mâu thuẫn phát sinh màu trắng hơi nước, chỉ là

những thứ này hơi nước lập tức ở bốn phía vây quanh trong hỏa hoạn bốc hơi lên hầu như không còn. Rơi xuống đất Nhạc Duyên vừa đứng trên mặt đất, đó là nhịn không được hai đầu gối mềm nhũn, cả người quỳ xuống trên một chân.

Thân hình hoảng động.

Nhạc Duyên chỉ cảm thấy hoa mắt, xụi xuống thân thể đã bị một ấm áp mềm mại thân thể ôm lấy, to lớn lực đạo, chính biểu hiện tâm tình ba động của người này.

“Tiểu mỹ nhân tràng chủ…”

“Có thể không nhẹ một chút? Ta không có bị nổ chết, nhanh bị ngươi ôm tới chết.”

Cằm đặt ở Thương Tú Tuần trên vai, dán vào đã tản ra mùi khét mái tóc, Nhạc Duyên mạnh mẽ nhịn đau đau nhức tự giễu nói: “Vô hình trang bức, là tối trí mạng… Hắc, đã khinh thường a.”

Nhạc Duyên trăm triệu không ngờ rằng, tại đây Thanh Y lâu lại sẽ tích trữ số lượng to lớn như thế hỏa dược.

Toàn bộ Thanh Y lâu cứ điểm bị nổ tung lên trời.

“A!”

Thương Tú Tuần lúc này mới phản ứng được, nàng đối với phía sau câu nói kia không rõ lắm, bất quá dưới mắt Nhạc Duyên thương thế quá nặng. Ngọc thủ vội vã không ngừng nhẹ nhàng vuốt Nhạc Duyên trên người

quanh mình còn đang thiêu đốt hỏa diễm, Thương Tú Tuần tất nhiên là nhìn thấy ra Nhạc Duyên lúc này bị thương, chỉ sợ so với trong tưởng tượng càng nghiêm trọng hơn. Không đề cập tới nội thương, chỉ là bề ngoài thương thế cũng đã để cho người ta nhịn không được ngạc nhiên.

Nàng không để ý tự thân thương thế, ôm Nhạc Duyên từ trong hỏa hoạn thả người ra, lấy tốc độ nhanh nhất ly khai ở đây.

Chỉ chốc lát sau.

Ở đây lại liên tiếp đến không ít võ lâm nhân sĩ, trốn ở các ẩn núp góc quan sát đến đây.

Nếu là có người quen, chắc chắn phát hiện trong đó Lục Tiểu Phụng, Tây Môn Xuy Tuyết, Hoa Mãn Lâu, Diệp Cô Thành, Hoắc Thiên Thanh, Thượng Quan Phi Yến, Công Tôn Lan bọn người tới.

Ngay sau đó triều đình quân đội đã tới đây, nương theo còn có bộ khoái, bọn họ bao vây cái chỗ này.

Một đêm này.

Trận này bạo tạc, hoàn toàn giảo động toàn bộ kinh thành thế cục.

Chương 66 : Mặt nạ

Mặt trời nhô lên cao.

Cách này kinh thiên động địa bạo tạc đã có ba ngày.

Trận này phát sinh ở kinh thành vùng ngoại ô bạo tạc, hoàn toàn làm cho cả kinh thành lâm vào hỗn loạn. Đương nhiên loại này hỗn loạn không phải là nói dân chúng, mà là nói trong quan trường, hỗn loạn trên triều đình. Trận này bạo tạc, mặc dù chỉ là ở vùng ngoại thành, nhưng mang tới chấn động xa xa không chỉ những thứ này.

Điều tra người từ nổ tung quy mô suy đoán ra hỏa dược số lượng, khi số này lượng xuất hiện ở đương kim thiên tử trên tay, không chỉ có là thiên tử, kể cả này điều tra người đều cơ hồ là bị dọa sợ. Nhiều như vậy hỏa dược, nếu là làm cho tốt, chỉ sợ Tử Cấm thành…

Là có người muốn tạo phản sao?

Đây là sau khi mọi người xem xong kết quả điều tra, sinh ra ấn tượng đầu tiên.

Theo sau chính là lớn như vậy số lượng hỏa dược từ đâu mà đến, đối mặt đại sự như vậy, từ trên xuống dưới có không ít người đều muốn yếu truy tìm nguyên nhân, bằng không một ngày điều tra không ra cái gì, chỉ sợ xui xẻo chính là hắn rồi.

Bất kể là mặt trên còn là tự thân áp lực, đều khiến cho

quan phủ dốc hết sức đi điều tra chuyện này.

Trong lúc nhất thời, lưu luyến ở kinh thành không ít võ lâm nhân sĩ đều bị kiểm tra.

Duyệt Lai khách sạn.

Trong gian phòng.

Còn là lầu ba.

Còn là khung cửa sổ.

Nhạc Duyên an tĩnh ngồi ngay ngắn ở ghế trên, mắt không chớp nhìn bên ngoài.

Ở bên người của hắn, còn lại là Thương Tú Tuần đang ở cẩn cẩn dực dực, yêu thương vô cùng làm Nhạc Duyên bôi lên kim sang dược.

Nhạc Duyên thương thế so với trong tưởng tượng của Thương Tú Tuần càng nghiêm trọng hơn.

Trước không nói bạo tạc sinh ra hỏa diễm tổn thương, chỉ cần khí lãng sinh ra chấn động đã làm cho ở tại bạo tạc trung tâm Nhạc Duyên mạng treo trên sợi dây. Có thể nói, đây cơ hồ là Nhạc Duyên cho đến nay nguy hiểm nhất một lần. Dù cho lấy hắn năng lực, tại giữa đột nhiên bạo tạc, khi mà thiên thời địa lợi cũng không có, cũng chỉ có thể khó khăn lắm mới bảo trụ tự thân tính mệnh.

Đổi thành những người khác tới, chỉ sợ đợi bọn họ đều

chỉ là một kết quả - phấn thân toái cốt.

Thế nhưng mặc dù là bảo vệ tự thân tính mệnh, tại giữa kinh khủng bạo tạc còn sống. Có thể trả giá cao cũng làm cho Thương Tú Tuần đau lòng không thôi. Trường Sinh Quyết có tự mình chữa thương năng lực, ở kết hợp Nhạc Duyên tự thân cảnh giới, năng lực càng không cần phải nói.

Chỉ là lúc này, Trường Sinh Quyết cùng long nguyên lực lượng đều bị Nhạc Duyên ở lúc đó dùng để mạnh mẽ bảo vệ tự thân ngũ tạng lục phủ cùng với ý thức, sợ bị trong nháy mắt đó kinh khủng âm ba chấn động đem người sống sờ sờ đánh chết.

Nhạc Duyên từng dùng qua Sư tử hống, lấy âm ba đối phó qua người khác, cũng lần đầu tiên bản thân sanh sanh thừa nhận rồi loại lực lượng so với âm ba còn kinh khủng vạn phần này.

Hiện tại… Hắn đang ở chữa thương.

Chỉ bất quá trị chính là nội thương… Về phần ngoại thương, chỉ có thể tạm thời bị Nhạc Duyên tự thân bỏ qua. Nếu như là đổi thành tầm thường mà nói, điểm này cũng không cần đáng giá lo lắng, thế nhưng bất quá vài ngày sau đó là Trung thu. Ngày đó đó là quyết chiến lúc, vì vậy không cho phép Nhạc Duyên có đầy đủ thời gian.

Một thân màu trắng vải quấn ngoài thân.

Thương Tú Tuần cơ hồ là hai tròng mắt hàm chứa lệ đang vì Nhạc Duyên bôi kim sang dược, nàng trăm triệu

thật không ngờ Nhạc Duyên thương thế sẽ như thế trầm trọng. Kỳ thực tương đối, bề ngoài thương thế là xa xa so ra kém nội thương tới nghiêm trọng. Thế nhưng ở nữ nhân trong mắt, phần này ngoại thương lại có vẻ vô cùng kinh khủng.

Bởi vì tiểu mỹ nhân tràng chính là không nghĩ tới một thân thản nhiên tiêu sái Nhạc Duyên sẽ ở một ngày nào đó gặp phải hủy dung…

Một người diện mạo trên hầu như có thể dùng đẹp đẽ để hình dung mỹ nam tử, xong kết cục như vậy, điều này làm cho Thương Tú Tuần làm sao tiếp thu? Trong lòng loại này yêu thương tất nhiên là không cách nào hình dung bằng lời nói, chỉ có để nước mắt vẫn thấm ướt hai tròng mắt đại biểu cho tâm tình của nàng.

Phần này yêu thương Thương Tú Tuần cũng không có dùng lời nói ra, chỉ là ở tròng mắt ướt át và ôn nhu ngọc thủ bày tỏ ra ngoài.

Nàng hiểu trước mắt người đàn ông này.

Thế nhưng dù vậy. Thương Tú Tuần thấy Nhạc Duyên toàn thân hầu như không một chỗ hoàn hảo, liền làm cho nội tâm của nàng không chịu được, từng cơn từng cơn co quắp. Từng điểm từng điểm bôi thuốc, sau đó ôn nhu dùng vải trắng bao lại, chỉ chốc lát sau Nhạc Duyên trên dưới toàn thân một màu trắng.

Lưu lộ ở bên ngoài chỉ có một đôi đen kịt phát sáng hai mắt.

“Tình huống thế nào đâu?”

Ánh mắt ôn nhu nhìn Thương Tú Tuần hành động. Nhạc Duyên nhìn nàng vậy còn có chút xoăn lại tóc, mở miệng dò hỏi.

“Tình huống cũng không tốt.” Thương Tú Tuần biết Nhạc Duyên hỏi chính là cái gì, có thể ngoài kết quả vẫn làm cho nàng cảm thấy kinh hãi, “Đã chết không ít người.”

Nhìn Thương Tú Tuần có chút chần chờ biểu tình. Nhạc Duyên trực tiếp hỏi: “Không ít là nhiều ít?”

“…” Hai người ánh mắt đối diện sau một lúc lâu, Thương Tú Tuần lúc này mới hít sâu một hơi, nói rằng: “Hơn vạn!”

Tử vong người hơn vạn. Đây là nàng đi qua Duyệt Lai khách sạn quan hệ từ quan phủ nơi đó có được tin tức. Tuy rằng Thanh Y lâu cái kia cứ điểm chỗ vùng ngoại thành, có thể cũng không đại biểu cái chỗ này đó là không hề người ở lại.

To lớn bạo tạc tạo thành địa chấn cộng thêm tiếng nổ trực tiếp quét ngang chu vi vài dặm phương viên.

Cũng không phải mỗi người đều có thể giống như Thương Tú Tuần như vậy cao thủ hàng đầu, tại đây tiếng nổ giữa còn sống, chấn động cùng tiếng nổ trực tiếp đem không ít nhà dân hoàn toàn chấn sập, phảng phất giống như chân chính xảy ra địa chấn giống nhau. Không ít người là đang ngủ, bị phòng sập trực tiếp đập chết.

Hơn nữa sinh ra hỗn loạn…

Cuối cùng tạo thành thương vong làm cho Thương Tú Tuần cảm thấy nhìn mà giật mình.

“…”

Nghe vậy, Nhạc Duyên trầm mặc.

Hồi lâu.

Thương Tú Tuần tài dùng hơi lộ ra thanh âm trầm thấp nói rằng: “Bất quá ta đã để cho người ra ngoài bố trí giải quyết rồi.”

Hai người đều không ngờ rằng, giải quyết một kẻ phản bội giản đơn sự tình sẽ tạo thành kết quả như vậy.

Trừ lần đó ra, tại nơi đó, chỉ sợ còn có một cái cùng mình có liên quan hậu nhân cũng bỏ mạng ở trận này bạo tạc giữa. Như vậy bạo tạc, ở cửa ra cơ quan bị triệt để khóa kín tình huống, ở giết chết Hoắc Hưu sau, chỉ sợ trừ mình ra, không người có thể tại dưới dạng này bạo tạc còn sống.

“…”

Nhạc Duyên vẫn là duy trì trầm mặc.

Vào lúc này, cho dù là Thương Tú Tuần cũng không biết Nhạc Duyên trong lòng đến tột cùng suy nghĩ cái gì, chỉ là nàng có thể cảm thụ được một loại khác trầm trọng

cảm giác.

“Được rồi.” Gặp bầu không khí có chút ngưng trọng, Thương Tú Tuần dời đi trọng tâm câu chuyện, hàm ý nói rằng: ” Công Tôn Lan mấy ngày này đều đến, muốn gặp ngươi, nhưng ta cự tuyệt… Ta nghĩ nàng tựa hồ đoán được cái gì.”

“Ta không muốn để cho người khác nhìn thấy ngươi hiện tại bộ dáng như vậy.”

“Bất luận kẻ nào!”

Thương Tú Tuần giọng của hơi có chút kích động, ngọc thủ lần thứ hai vuốt lên Nhạc Duyên bị vải trắng bao lại khuôn mặt, vuốt nhè nhẹ, một mực trong hốc mắt xoay tròn giọt nước mắt cũng rốt cục không nhịn được rơi khỏi viền mắt rơi xuống, cuối cùng rơi vào Nhạc Duyên trên đùi.

Sáp mặn nước mắt dính vào vải trắng. Xông vào vết thương, làm cho Nhạc Duyên cảm nhận được một kỳ lạ đau đớn.

Lâu dài rồi lại có một loại khắc cốt ghi tâm.

“Không có việc gì.” Nhạc Duyên tay phải nắm Thương Tú Tuần ngọc thủ, an ủi: “Ngươi biết ta sẽ Trường Sinh Quyết, những thứ này thương thế chỉ cần tốn hao một ít thời gian mà thôi, cũng không lo ngại.”

“Đối với ngươi chính là không muốn để cho những người khác nhìn thấy ngươi bây giờ bộ dáng như vậy.”

Trở tay gắt gao nắm Nhạc Duyên tay phải, Thương Tú Tuần dáng dấp hết sức chăm chú, nói rằng: “Lần này quyết chiến bỏ qua, hãy để lần sau đi!”

“Không được!”

Nghe xong lời này, Nhạc Duyên cũng không chút nghĩ ngợi trực tiếp cự tuyệt, ngữ khí nghiêm túc nói: “Lần này quyết chiến thế quyết phải làm.”

Người khác có thể không biết, nhưng Nhạc Duyên làm sao không hiểu rõ. Ba người nhất thể. Quyết định quyết chiến ngày đem sẽ không bởi vì bất cứ chuyện gì có bất kỳ chập chờn.

“Nhưng ta cũng không muốn ngươi dùng tư thái như vậy quyết chiến!”

Hai tròng mắt ửng đỏ, Thương Tú Tuần gắt gao nhìn chằm chằm Nhạc Duyên, từng câu từng chữ nói.

Cô gái trước mắt đang lo lắng cái gì, trong lòng suy nghĩ gì, Nhạc Duyên biết, mỉm cười, vết thương dính dáng ra đau đớn bị Nhạc Duyên làm như không thấy, tay trái cũng vuốt ve dưới Thương Tú Tuần mặt ngọc sau, đáng tiếc là hai tay trên vải trắng bao lại cũng không thể để cho người ta có tốt nhất xúc cảm. Nhạc Duyên nhẹ nhàng giúp đối phương lau lau rồi khóe mắt nước mắt, cười nói: “Mỹ nhân tràng chủ thì cho ta tạo một loại có thể che lấp ta hiện tại loại này diện mạo gì đó đi…”

“…”

Hơi ngửa đầu, nhịn xuống muốn chảy ra nước mắt, Thương Tú Tuần cuối cùng vẫn là gật đầu gật đầu.

Hồng Hài Tử cứ điểm.

Thân là đại tỷ Công Tôn Lan lúc này đang ngồi ở chỗ ngồi của mình đờ ra.

Mà ở thân thể của hắn hai bên. Còn là đứng lão bát Tiết Băng và lão tứ Âu Dương Tình, hai nàng lúc này đang có nhiều ngạc nhiên nhìn chằm chằm đại tỷ đờ ra trên chỗ ngồi của mình, cái loại này trạng huống là hai nàng nhiều năm qua lần đầu gặp. Về phần mấy người khác còn lại là bị Công Tôn Lan phái đi truy tung Thượng Quan Phi Yến cùng Hoắc Thiên Thanh tung tích.

Hai người này tại sau đêm phát sinh bạo tạc một ngày, liền trốn không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Đại tỷ là chuyện gì xảy ra?

Tiết Băng và Âu Dương Tình hai nàng liếc nhau. Đều từ lẫn nhau trong mắt phát hiện đều là nghi vấn, nhưng cũng đều không biết nguyên nhân bên trong. Về phần các nàng bản thân, kỳ thực ở trong khoảng thời gian này thỉnh thoảng đang lúc an tĩnh cũng sẽ không nhịn được một người đờ ra. Chỉ là loại tình huống này thật là tự thân bí ẩn, không dám cũng không muốn làm cho cái khác tỷ muội phát hiện.

Nhất là ở Hồng Hài Tử xuất hiện tình huống như vậy sau.

Cuối cùng, còn là lão bát Tiết Băng mở miệng, phá vỡ Công Tôn Lan đờ ra dấu hiệu, nói rằng: “Đại tỷ, chúng ta ở ngoại ô kinh thành tìm được nhị tỷ tung tích… Nhị tỷ, tình huống có chút không tốt lắm.”

“Ừ?”

Tâm tư trở về, Công Tôn Lan từ đờ ra giữa lấy lại tinh thần, ánh mắt cứng lại, nhìn chằm chằm Tiết Băng, cùng đợi nàng lời kế tiếp. Nhị nương chạy trốn, Công Tôn Lan đã sớm đoán được có người bởi vì tỷ muội tình nghĩa buông lỏng tay, nàng biết tự nhiên sẽ không đi hỏi.

Nhưng vào giờ khắc này lần thứ hai nghe Nhị nương tin tức, Công Tôn Lan có chút vô cùng kinh ngạc, “Nàng thế nào đâu?”

“Nhị tỷ điên rồi.”

Đáp lời chính là lão tứ Âu Dương Tình, sắc mặt của nàng có một loại cảm động cùng bi ai, “Nhị tỷ tại nơi nổ tung địa phương không ngừng dùng tay không đào bới, nàng tựa hồ đang tìm người… Thế nhưng bởi vì có quan phủ bộ khoái và thị vệ, cuối cùng nhị tỷ cùng bọn chúng giao thủ, bị vây công thụ trọng thương…”

“Cho nên các ngươi cứu nàng?” Công Tôn Lan nghe đến đó nối tiếp câu chuyện, nhìn đã trầm mặc xuống Tiết Băng và Âu Dương Tình. Hồi lâu, Công Tôn Lan thở dài một cái, rồi mới lên tiếng: “Đi thôi, mang ta đi nhìn nàng một cái.”

Tiết Băng và Âu Dương Tình hai nàng nhìn nhau liếc mắt, này liền xoay người mang theo đại tỷ đi hướng an bài Nhị nương căn phòng.

Chẳng qua là khi ba người đi tới gian phòng, nhìn thấy chỉ là lão nhị thi thể.

Đầu bù tóc rối Nhị nương trên tay nắm một khối bị hỏa hoạn cháy rụi chỉ có thể đại khái nhận ra đây là một khối hồng nhạt quần áo mảnh nhỏ.

Nhìn một màn này, tam nữ đều ngẩn người tại chỗ, thật lâu không nói gì.

Năm ngày sau.

Cách ngày quyết chiến chỉ bất quá có hai ngày.

Nhưng ở vào một ngày sau, Công Tôn Lan rốt cục ở Duyệt Lai khách sạn nhìn thấy người nàng muốn gặp.

Theo cửa phòng mở, Công Tôn Lan thấy được chỉnh tề ngồi ở bên trong người, chỉ là nhìn trong nháy mắt, nàng cả người giật mình đứng tại cửa, ngơ ngác lăng lăng nhìn đứng ở bên trong phòng Nhạc Duyên.

Một thân hắc bào che thân.

Hai tay càng là mang một đôi màu đen cái bao tay, cả người đều giấu ở trong một bộ xa hoa hắc bào.

Không chỉ có như vậy.

Đối phương trên đầu còn mang một cái có chút kỳ lạ mặt nạ màu đen. Cái mặt nạ này bất đồng mặt nạ khác, có vẻ có chút quỷ dị cùng đại khí, đem toàn bộ đầu bao lại, thoạt nhìn tựa hồ cùng trên thân hắc bào liên tiếp cùng một chỗ.

Mà ở đỉnh đầu, còn lại là điểm chuế một đạo kỳ lạ trăng non.

Có thể nói cả người đều bao trong đó, khiến cho ngoại nhân căn bản nhìn không ra cũng nhìn không thấy người dáng dấp. Cả người làm cho một loại quỷ dị cùng thần bí.

“Thế nào…”

Nhạc Duyên chậm rãi xoay người, lộ ra một thân trang phục duy nhất lộ ra trước mặt người khác ánh mắt kia, nói: “Không nhận ra ta đâu?”

“Ngươi!”

Công Tôn Lan mục trừng khẩu ngốc, nàng thiết tưởng qua, cũng đã đoán, lại không ngờ đến lần thứ hai gặp mặt sẽ là như vậy.

“Ta cái gì?”

“Ta vẫn là ta a!”

Đưa tay làm một mời hành động, Nhạc Duyên chỉ vào bầu rượu trên bàn, cười nói: “Ta đang chuẩn bị uống rượu, ngươi tới thật đúng lúc, rượu ngon cần mỹ nhân

tới đảo, lúc này mới cũng đủ mỹ vị.”

“…”

Hít sâu một hơi, Công Tôn đại nương giẫm chận tại chỗ mà vào, không nói gì, chỉ là đi tới trước bàn, cầm lấy cái bình rượu kia cho hai chén rượu thêm đầy rượu sau, lúc này mới thẳng ngồi xuống, sau đó ngơ ngác nhìn trước mắt cái này để cho người ta quen thuộc người xa lạ.

Ngày đó đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Chương 67 : Quyết chiến gần kề

Một thân đen kịt.

Lưu cho người khác thấy chỉ có thần bí cùng quỷ dị.

Trong phòng.

Công Tôn Lan mắt không chớp nhìn chằm chằm Nhạc Duyên, cuối cùng rốt cuộc nói ra trong lòng nàng suy đoán: “Ngươi bị thương?” Ngữ khí tuy là nghi vấn, nhưng trong đó hàm ý khẳng định mười phần. Kinh khủng như vậy bạo tạc, chỉ là sinh ra khí lãng và địa chấn thì đủ tạo thành hơn vạn người thường tử thương, mặc dù thân là tuyệt đỉnh cao thủ, thân ở trong đó có thể lưu hữu một cái mạng mà không phải nổ phấn thân toái cốt, đây đã để cho người ta không cách nào tưởng tượng nổi.

Kết quả như vậy, đã đủ để cho người khác kinh hãi Nhạc Duyên võ công.

Chỗ đó đang nổ sau sinh ra địa hình đột biến, nàng Công Tôn Lan cũng là tránh né quan phủ lặng lẽ quan sát qua, tiềm núp ở bên trong hỏa dược số lượng chỉ sợ là một con số làm cho thường nhân không dám tưởng tượng.

Hơn nữa lúc này Nhạc Duyên lấy loại này đem cả người bao lại nghiêm nghiêm mật mật trang phục xuất hiện ở

trước mặt nàng, Công Tôn Lan hầu như có thể khẳng định một việc đó chính là Nhạc Duyên thương thế tuy nói khả năng không có trong tưởng tượng nghiêm trọng như vậy, nhưng là không có trong dự liệu nhẹ nhõm như vậy.

Duy nhất khả năng đó là ——

Hắn bị ngoại thương.

Ánh mắt vi ngưng, Công Tôn Lan trong lòng không khỏi một tiếng thở dài, tuy rằng hai người tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng lúc đó ở Di Tình Viện giao phong đủ để cho nàng cảm thụ được người đàn ông này mị lực cùng năng lực. Diện mạo bên ngoài, nàng nhìn khắp thiên hạ, cũng không có bao nhiêu người có thể đủ để trên dáng dấp khí chất cùng người này đánh đồng.

“…”

Nắm chén rượu tay phải hơi dừng lại một chút, Nhạc Duyên lập tức nghiêng đầu, đối với Công Tôn Lan khẳng định cũng không ngoại ý muốn, mình loại tình huống này bất kể là gặp mặt còn là tránh né, đều chỉ có thể nói cho đối phương biết một sự thật —— bản thân bị thương.

“Đúng vậy.”

“Ta sơ suất.”

Bưng ly rượu lên, hớp một ngụm rượu ngon, cảm thụ được trong rượu hương thơm, Nhạc Duyên dùng một loại hơi lộ ra tự giễu ngữ khí cười trả lời. Lần này kết

quả, có thể nói là cho Nhạc Duyên một bài học nhớ đời.

Nếu không phải là bản thân thực lực đầy đủ, tại dưới vụ bạo tạc đó thật là có thể sẽ phấn thân toái cốt.

Có lẽ là đã trải qua thế giới nhiều lắm, ở trên giang hồ dạo chơi lâu lắm, thế cho nên làm cho Nhạc Duyên quên mất trên đời còn có một loại ngoài võ công ra uy lực đồng dạng kinh khủng thậm chí mạnh hơn tồn tại. Đó là người thường cũng có thể sử dụng đồ vật.

Nghe được Nhạc Duyên chính mồm thừa nhận. Công Tôn Lan càng là không tự chủ được hít một hơi khí lạnh.

Trước chỉ là suy đoán, nhưng ở bị đương sự chứng thực sau, loại tình huống đó cũng làm cho Công Tôn Lan khó có thể tưởng tượng. Hắn, đến tột cùng là thế nào tại loại đó bạo tạc giữa sống sót. Bề ngoài thoạt nhìn cũng bất quá là khả năng bị một ít tổn thương, mà cũng không có gãy tay gãy chân.

Không để ý đến Công Tôn Lan biểu tình biến hóa, cho dù là cô gái trước mắt cũng tuyệt sắc giai nhân, có thể Nhạc Duyên cũng chỉ là an tĩnh dùng một loại thưởng thức tư thái đánh giá đối phương thần tình biến hóa. Để chén rượu xuống, Nhạc Duyên trực tiếp mở miệng nói rằng: “Nhìn dáng vẻ của ngươi, hẳn là Thượng Quan Phi Yến đã đào thoát. Ồ? Chỉ là lấy thực lực của ngươi, chính là một Thượng Quan Phi Yến sẽ không có có năng lực này đi? Xem ra tràng bạo tạc cũng ảnh hưởng đến ngươi.”

“Toàn bộ kinh thành không có người nào không bị ảnh

hưởng.”

Đối mặt Nhạc Duyên cảm thán như vậy, Công Tôn Lan có chút dở khóc dở cười, trận này bạo tạc có thể nói tới một mức độ nào đó hầu như làm cho quan phủ còn có kinh thành dân chúng nổ tung lên trời.

Bởi vì bạo tạc!

Từ quá khứ xem ra, ai từng gặp qua?

Huống chi mang đến hơn vạn người tử thương, hơn nữa con số này còn là mấy ngày hôm trước vội vã điều tra có được, Công Tôn Lan có thể khẳng định chỉ sợ con số thực tế so với trong tưởng tượng càng nhiều. Cho dù là ai cũng không ngờ rằng tại dưới chân thiên tử, giữa lúc xem như là thời gian quốc gia thái bình, người ở tại đây sẽ gặp tai bay vạ gió.

Trong lúc nhất thời, hầu như tất cả mọi người đều bị dính dáng trong đó.

Tại đây mấy ngày, Hán Vệ nhân thủ hầu như trải rộng toàn bộ kinh thành. Có thể nói, lần này bạo tạc, ở kinh thành đi lại giang hồ nhân sĩ cũng bị kiểm tra, trong lúc nhất thời toàn bộ kinh thành bầu không khí nghiêm túc không ngớt.

Ở Công Tôn Lan nói xong câu đó sau, bầu không khí nhất thời rơi vào an tĩnh, hai người trong khoảng thời gian ngắn đều trầm mặc lại.

Chỉ có Công Tôn Lan ngọc thủ giơ lên bình rượu, rót

rượu lúc, rượu rơi vào ly thì mới có âm thanh quanh quẩn ở trong phòng.

“Ngô!”

“Rượu là hảo tửu, người là mỹ nhân.” Bàn tay mang hắc sắc bao tay của hắn lần thứ hai cầm chén rượu lên, đặt ở trước mũi nhẹ nhàng ngửi một chút sau, Nhạc Duyên cũng không có trực tiếp uống. Mà là đưa mắt hướng Công Tôn Lan trên người, nhìn cái này vào giờ khắc này trên người còn là mang theo một tia lười biếng nữ nhân, hàm ý nói rằng: “Ngươi hôm nay tới hẳn không phải là chủ yếu đến xem ta đi? Kết hợp ngươi mấy ngày hôm trước muốn gặp ta khẩn trương tâm tư, tuy rằng ta tự phụ, nhưng ta cũng không cho rằng ngươi dạng nữ nhân mà chỉ cần dựa vào mị lực là có thể triệt để nắm bắt.”

Đạo tâm chủng ma. Có tác dụng gì, Nhạc Duyên hết sức rõ ràng.

Nhưng chính là bởi vì rõ ràng, hơn nữa Công Tôn Lan cũng không phải là mới ra đời hiệp nữ, mà nàng là một đứng đầu nữ sát thủ, càng là kinh lịch không ít, đã biết giang hồ hiểm ác đáng sợ, biết được nhân tâm. Thậm chí hiểu rõ không ít nam nhân hoa ngôn xảo ngữ.

Cho nên nữ nhân như vậy mặc dù là đã bị đạo tâm chủng ma ảnh hưởng, nhưng Nhạc Duyên cũng không sẽ chân chính cho rằng người nữ nhân này là chân chân chính chính lo lắng cho bản thân hắn.

Đương nhiên, có thể trong đó là có như vậy một phần lo

lắng tâm tư, nhưng tuyệt đối không phải là chủ yếu.

“Cho nên… Ngươi là sợ ta đang nổ giữa đã chết, các ngươi tỷ muội sinh tử phù liền không có thuốc nào chữa được.” Mang lên mặt nạ màu đen để cho người khác nhìn không ra Nhạc Duyên là biểu tình gì, chỉ có lộ ở bên ngoài một đôi mắt lấy một loại lạnh nhạt cảm giác nhìn chằm chằm Công Tôn Lan.

“…”

Công Tôn Lan không nói gì, chỉ là giơ bầu rượu như ngừng lại giữa không trung, hiển nhiên Nhạc Duyên lời nói là đúng.

Hồi lâu.

“Ha hả.”

Công Tôn Lan nở nụ cười, của nàng tiếng cười có một loại lười biếng rồi lại mệt mỏi hương vị, để bầu rượu xuống, cầm lấy cái khác được rót đầy ly rượu, nhợt nhạt nhấp một miếng rượu ngon trong ly sau, Công Tôn Lan lúc này mới ngẩng đầu, trừng lớn một đôi mắt đẹp, vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm Nhạc Duyên mặt nạ trên mặt, tựa hồ muốn xem thấu phần này hắc sắc, thấy được Nhạc Duyên tâm, yếu ớt than thở: “Nếu như ngươi nguyện ý, kỳ thực ta cũng có thể.”

Nhạc Duyên tay phải khẽ run lên, trong ly rượu ngon xuất hiện nhộn nhạo, càng là có một giọt rượu từ ly chảy xuống rơi ra, rơi vào trước người vạt áo. Chỉ là này nho nhỏ cử động, lập tức liền bị Nhạc Duyên ổn lại, cười nói:

“Các ngươi sinh tử phù…”

Nhạc Duyên lời còn chưa dứt, thanh âm của hắn liền bị Công Tôn Lan cắt đứt, nói: “Ngươi đang sợ?”

“…” Nhạc Duyên không có lên tiếng, nghiêng đầu, cặp kia lộ ở bên ngoài đôi mắt như ngừng lại trên Công Tôn Lan mặt ngọc.

“Là bởi vì nàng sao?” Gặp Nhạc Duyên không nói gì, Công Tôn Lan ngọc thủ chỉ tay ra phía cửa trước, nơi đó Thương Tú Tuần đang dựa vào cửa mà đứng, nhìn lại đây. Khi nhìn đến Công Tôn Lan ngón tay chỉ vào bản thân sau, Thương Tú Tuần đảo cũng không có cái gì phản ứng, tựa hồ cũng không ngoài dự liệu.

Ánh mắt di chuyển, Nhạc Duyên nở nụ cười. Lần thứ hai đem trong ly rượu ngon uống một hơi cạn sạch, dùng một loại khinh bạc giọng điệu nói rằng: “Kỳ thực ngươi cũng không cần lo lắng các ngươi tỷ muội vấn đề, cái gì sinh tử phù ta là có, nhưng ta cũng không có chân chính dùng ở trên người các ngươi… Ta là lừa các ngươi.”

Nữ nhân xinh đẹp sẽ nói dối, nam nhân đồng dạng như thế.

“Công Tôn cô nương, ngươi còn là muốn để cho ta lừa ngươi sao?”

Bốn mắt nhìn nhau, Nhạc Duyên đôi mắt mỉm cười nhìn Công Tôn Lan, nói như thế.

Công Tôn Lan nghe vậy không khỏi giật mình.

Là thất vọng hay là cảm giác gì khác?

“Ối!”

Đồng thời, đứng ở cửa Thương Tú Tuần không nhịn được ho khan một tiếng.

Hồi lâu.

Công Tôn Lan đứng dậy rời đi, cũng không nói gì.

Mà ở Công Tôn Lan bước ra một khắc kia, đứng ở nơi đó Thương Tú Tuần chỉ là nhìn lướt qua trong phòng Nhạc Duyên, dùng một loại thái độ tựa như nữ chủ nhân tiễn khách đem Công Tôn Lan đưa ra ngoài.

Trên đường.

Hai nàng một trước một sau, chậm rãi mà đi, im lặng không lên tiếng.

Ngay khi Công Tôn Lan gần bước ra Duyệt Lai khách sạn, Thương Tú Tuần lên tiếng.“Nữ nhi của hắn còn lớn tuổi hơn ngươi…”

Săp bước ra chân hơi ngừng lại, giơ lên bước chân lại thả trở về, Công Tôn Lan xoay người, mắt thấy trước mắt cái này có tiểu mạch sắc làn da tuyệt sắc nữ nhân, đôi môi khẽ mở, nói: “Ngươi nghĩ nói cho ta biết cái gì?”

“Các hạ niên kỷ lớn hơn ta?”

“Bất quá cũng có khả năng hắn là đang gạt ngươi, vì vậy nữ nhi không phải là ngươi… Đương nhiên, ta rất ước ao ngươi có thể bị hắn lừa gạt.”

Tranh phong tương đối một câu, ở trước khi Thương Tú Tuần không làm ra động thái tiếp theo, Công Tôn Lan đã bước nhanh ly khai Duyệt Lai khách sạn. Chỉ để lại Thương Tú Tuần đứng ở nơi đó, dùng một loại thương tiếc mà vừa đồng tình ánh mắt nhìn bóng lưng nàng rời đi.

…

Cùng lúc đó.

Kinh thành.

Trong một chỗ bí mật.

Tự mình đến đây Định Nam Vương thế tử đã tới rồi kinh thành, chỉ bất quá lúc này sắc mặt của hắn hết sức nhục nhã, một cổ ẩn nhẫn không phát tức giận bồng bột trong lúc. Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm trên bàn còn sót lại cháy rụi hồng nhạt quần áo mảnh nhỏ. Cũng may là hắn thừa kế gia gia của mình loại này ẩn nhẫn, nếu không chỉ sợ giờ phút này đã là máu chảy thành sông.

“Bạo tạc!”

Đỏ lên hai mắt tán phát là sát ý vô tận, đi tới kinh thành hai ngày, hắn đã chiếm được bản thân đại khái muốn biết tình báo. Kết hợp Kim Cửu Linh trước đó truyền lại tin tức, nhưng ở cái này nổ tung kết quả dưới, phần kết

quả này hiển nhiên cũng không phải là hắn mong muốn.

“Là người nào ra tay?”

Hàm răng cắn chặt. Trong miệng đã là có dày đặc mùi máu, cúi đầu, Định Nam Vương thế tử thanh âm ở trong phòng quanh quẩn.

Một bên hạ nhân đối mặt đột nhiên tới khổng lồ áp lực, sớm đã nơm nớp lo sợ, căn bản không dám có chút hành động, càng là không dám hé răng, ngay cả hô hấp cũng chỉ là thận trọng, rất sợ lớn một điểm sẽ phải chết ở nơi này.

Bọn họ chưa từng thấy qua thế tử điện hạ kinh khủng như vậy.

“Có Thiên Cầm môn và Quan Trung Châu Bảo các bóng dáng.”

Một đạo lạnh lùng thanh âm từ ngoài cửa truyền đến, Định Nam Vương thế tử ngẩng đầu nhìn lại, nhìn thấy là hồi lâu không gặp kiếm thuật đạo sư —— Bạch Vân Thành Chủ Diệp Cô Thành. Này liếc nhìn, trước mắt Bạch Vân Thành Chủ làm cho Định Nam Vương thế tử không khỏi ngẩn ngơ.

Người trước mắt tựa như tầm thường người đọc sách, căn bản nhìn không ra có chút nào võ công dấu hiệu.

Chỉ là cái loại này quỷ dị mây trắng mờ ảo cảm giác càng trở nên nồng hậu, rõ ràng dùng mắt thấy đối phương đứng ở nơi đó, nhưng chỉ cần vừa nhắm mắt,

sẽ phát hiện xung quanh bốn phía căn bản không cảm giác được chút nào tung tích của hắn.

Đây là võ công lần thứ hai tiến nhanh dấu hiệu.

Thế nhưng lúc này Định Nam Vương thế tử căn bản không thèm để ý cái này, hắn chỉ là mắt đỏ nắm lấy đã sớm cháy rụi quần áo mảnh vụn, nắm trong lòng bàn tay, trực tiếp mở miệng nói: “Nói cho ta biết Kim Bằng vương triêu dư nghiệt ở nơi nào trong kinh thành?”

Kim Cửu Linh ở kinh thành làm cái gì, Định Nam Vương thế tử hết sức rõ ràng.

Bạch Vân Thành Chủ không nói gì thêm, hắn bây giờ mục đích chỉ có một, về phần những thứ khác cũng không lưu ý. Ánh mắt đảo qua, vừa đi theo đến hạ nhân liền trực tiếp bẩm báo tin tức này. Bởi vì lại nói tiếp, Kim Bằng vương triêu người đối với bọn họ mà nói cũng không quá mức bí mật.

Nhưng thật ra theo Định Nam Vương thế tử mà đến một tên tâm phúc thuộc hạ, có chút lo lắng nói rằng: “Điện hạ, ngài đây là muốn…” Không có trải qua thiên tử cho phép, bí mật đến kinh thành, nếu là bị phát hiện tung tích, chỉ sợ kết quả sẽ không được tốt.

“Sát nhân!”

“Tuẫn táng!”

Bốn chữ đã nói hết Định Nam Vương thế tử tâm tư, hơn nữa tại trong mắt hắn, những Kim Bằng vương triêu dư

nghiệt này bất quá là bắt đầu, Quan Trung Châu Bảo các và Thiên Cầm môn tạm thời để lại sau.

Hai câu nói ngắn gọn làm cho thuộc hạ đang muốn khuyên bảo ngừng nói, sanh sanh bị ngăn ở cổ họng.

Bước ra gian phòng, Định Nam Vương thế tử đưa mắt nhìn đỉnh đầu này phiến xanh thẳm bầu trời, trong đầu hồi tưởng mấy ngày hôm trước tới kinh thành trên đường có được hải đảo bị chìm tin tức, cộng thêm tin tức xấu ngày hôm nay… Hắn phát hiện mình chỉ còn lại một mình.

“Hoàng đế… Chỉ có thể là người cô đơn sao? Ha ha ha…”

Thanh âm tựa như khóc tựa như cười, tựa như ai tựa như oán, như ác quỷ gào khóc.

Cùng lúc đó.

Mặt khác một nơi.

Đồng dạng lặng yên không một tiếng động đến kinh thành Thái Bình Vương thế tử Cung Cửu cùng Sa Mạn hai người đứng ở trong một cái phòng, so với Cung Cửu đang tại hăng hái dạt dào nhìn con kiến cử động, Sa Mạn còn lại là đầy bụng tâm tư.

Này kinh thành thế cục quá khẩn trương…

Cho dù ai cũng không ngờ rằng sẽ phát sinh to lớn như thế bạo tạc.

“Bạo tạc…”

Cung Cửu đột nhiên đứng dậy, một cước giết chết dưới chân con kiến, quay đầu dùng một loại đáng tiếc ngữ khí nói với Sa Mạn: “Thời gian đến không đúng, không có được cùng Sa Mạn ngươi cùng nhau thưởng thức hoa mỹ pháo hoa nở rộ!”

Câu này cảm khái cũng không có làm cho Sa Mạn cảm động, ngược lại là Cung Cửu một câu tiếp theo không khỏi làm cho Sa Mạn mao cốt tủng nhiên.

“Nếu không…”

“Coi như bồi thường, chúng ta lại cho nổ một cái đi!”

Cung Cửu dùng một dạng ngây thơ ánh mắt nhìn chằm chằm Sa Mạn, cười hì hì nói như vậy.

Chương 68 : Giận chó đánh mèo

Kinh thành.

Bạo tạc sau kinh thành thuộc về ngoài lỏng trong chặt.

Thậm chí vào thành người ở trong khoảng thời gian này coi như là vào thành, cũng không thể ra khỏi thành. Một lần kinh thiên động địa đại bạo tạc, hầu như đem tâm tư của tất cả hữu tâm nhân đều xoắn lại cùng nhau. Trong lúc này, tuy rằng đề phòng sâm nghiêm, nhưng đối với một chút loại người có thể qua lại tự nhiên cũng không coi vào đâu.

Ban đêm.

Bởi vì cách Trung thu càng ngày càng gần, hơn nữa khí trời tốt, kinh thành buổi tối ngược lại cũng là trăng sáng sao thưa.

Rỗi rãnh tới không có chuyện làm mọi người, lại ở trên bàn cơm hay hoặc là thanh lâu hay tại nhà đều là đang thảo luận mấy ngày hôm trước phát sinh một hồi kinh thiên động địa đại bạo tạc, chỉ là mỗi lần thảo luận cái này khi đều tự có vẻ hết sức cẩn cẩn thận thận, rất sợ thanh âm hơi lớn chút sẽ trêu chọc tới Hán Vệ.

Là thế nào bạo tạc?

Tại sao phải bạo tạc?

Từng người thảo luận đều tự có suy đoán và cách nghĩ của mình. Tầm thường dân chúng chỉ là lấy bản thân thiên mã hành không sức tưởng tượng đi đoán mò, mà quan trường người đếu là tự lấy một loại âm mưu luận phương thức lo lắng. Về phần giang hồ nhân sĩ, lại là đem hai loại này phương pháp phỏng đoán kết hợp lại, đó chính là thiên mã hành không âm mưu luận.

Đương nhiên.

Ai cũng không có ở đáy lòng chân chính cho rằng lần này đại bạo tạc chỉ là ngoài ý muốn. Tại trên một điểm này, mọi người lẫn nhau đều có được cộng đồng nhận thức.

Cùng lúc đó.

Kim Bằng vương triều còn sót lại người ở kinh thành vẫn còn có cứ điểm của mình, nhiều năm qua tiền tài mở đường cùng với cùng quan phủ cấu kết mang tới thuận lợi khiến cho bọn họ ở nơi này có một tương đối an ổn chỗ. Hơn nữa, cái kia còn sót lại thân phận đôi chút khi vẫn tương đối xem như là dễ nói chuyện.

Cũng bởi vì …dạng này, Đan Phượng công chúa cái thân phận này ở một ít phạm vi xem như có chút xuất sắc.

Mà ở ngày hôm nay, người tụ tập ở chỗ này phát hiện chuyện xuất hiện biến hóa.

Đã cách mấy ngày, Đan Phượng công chúa nhưng

không có xuất hiện ở nơi này, phải biết rằng mấy ngày hôm trước nhưng vẫn là thật tốt sống ở đây. Có thể phía trước vài ngày, cũng chính là ngày nổ tung xảy ra, Đan Phượng công chúa mất tích.

Ban đầu bọn họ cũng không có để ý. Dù sao lúc bình thường Đan Phượng công chúa cũng sẽ xử lý chuyện của mình, lặng yên không tiếng động ly khai vài ngày. Thế nhưng lúc này… theo thời gian trôi qua, một loại để cho người ta cảm thấy có chút hít thở không thông cảm giác áp bách không rõ hiện lên trong lòng mỗi người.

Mà phần này cảm giác áp bách sinh ra đầu nguồn là từ "Thứ diện lang quân" Liễu Dư Hận, "Đoạn trường kiếm khách" Tiêu Thu Vũ, một người trong, một người ngoài. Phải biết rằng lúc bình thường hai người này xem như Đan Phượng công chúa thị vệ, thế nhưng Đan Phượng công chúa ly khai, nhưng không có mang theo thị vệ của mình… Không thể nghi ngờ, trong này hẳn là xảy ra vấn đề.

"Ngươi biết công chúa đi đâu không?"

Liễu Dư Hận quơ trên tay móc sắt, sắc mặt âm trầm đối với đứng một bên một dáng dấp nhỏ bé tiểu cô nương dò hỏi, tiểu cô nương này không phải là ai khác, chính là Thượng Quan Phi Yến biểu muội Thượng Quan Tuyết Nhi. Trong ánh mắt lóe ra nghi hoặc, Liễu Dư Hận chỉ cảm giác mình tâm tự có chút không yên.

"Ta không biết."

Lắc đầu, Thượng Quan Tuyết Nhi biểu thị bản thân cũng

không rõ ràng biểu tỷ đến tột cùng đi nơi nào. Tuy rằng lúc bình thường, hai tỷ muội thường là kết bạn mà đi, nhưng càng nhiều hơn vẫn là lẫn nhau có một ít bí mật của riêng mình.

Nhất là khi hai người đều là người thông minh - nữ nhân thông minh.

Chỉ là lúc này Thượng Quan Tuyết Nhi sắc mặt cũng có vẻ có chút không được tốt, hiển nhiên tại dưới loại này bầu không khí, nàng cũng cảm giác mình biểu tỷ chỉ sợ xảy ra cái gì chuyện không tốt, đây là của nàng một loại trực giác.

Ngay khi hai người lo lắng vạn phần, chỉ nghe một đạo lợi hại có tiếng gào thét mà đến, bịch - một thanh âm vang lên, ngã ở hai người trong viện, đem góc hoa viên làm cho loạn thất bát tao.

“! ! !”

Đột nhiên tới biến hóa để cho người ta nhất thời trở tay không kịp, Liễu Dư Hận cùng Thượng Quan Tuyết Nhi hai người không khỏi kêu lên giật mình. Tỉ mỉ nhìn lại, hai người phát hiện rớt trong góc vật nặng là một người, hơn nữa còn là một người mà hai người hết sức quen thuộc.

Chính là canh giữ ở phía ngoài “Đoạn trường kiếm khách” Tiêu Thu Vũ.

Lúc này trên tay đối phương sớm đã không có kiếm, cũng sẽ không đi dùng ai thán giọng cảm thán: “Thu

phong thu vũ sầu sát nhân”. Có chỉ là một thi thể, còn có trên thân chảy xuống máu tươi.

“Là ai?”

Liễu Dư Hận thân hình nhoáng lên, lập tức chắn trước người Thượng Quan Tuyết Nhi. Ánh mắt không đi quan sát Tiêu Thu Vũ thi thể, mà là không ngừng cảnh giác quét mắt bốn phía, miệng lại là cao giọng hỏi, “Vì sao muốn gây bất lợi cho chúng ta?”

Đề phòng, cảnh giác.

Liễu Dư Hận nội tâm vào giờ khắc này đem tự thân lực chú ý tăng lên tới đỉnh điểm, Tiêu Thu Vũ thân thủ cùng hắn không sai biệt lắm, hắn nếu muốn giết Tiêu Thu Vũ cũng là hết sức khó khăn, nhưng người vừa tới lại đem Tiêu Thu Vũ giết chết, hiển nhiên người vừa tới võ công cao hơn hắn.

“Là kiếm thương!”

Bị bảo hộ ở phía sau Thượng Quan Tuyết Nhi sắc mặt tuy có chút tái nhợt, nhưng bị bóng đêm che giấu tốt, từ bỏ sắc mặt ra, cũng không có bao nhiêu tâm tình khẩn trương. Trong khi Liễu Dư Hận đề phòng bốn phía, tầm mắt của nàng cũng gắt gao ngưng tại Tiêu Thu Vũ thi thể, hồi lâu cho ra kết luận: “Chẳng biết các hạ là phái Nga Mi Độc Cô chưởng môn còn là Vạn Mai Sơn Trang Tây Môn trang chủ, hay là Nam Hải Bạch Vân Thành Chủ?”

Thượng Quan Tuyết Nhi võ công mặc dù chỉ là mèo ba

chân, nhưng ánh mắt của nàng thật không kém.

Nàng phi thường rõ ràng Tiêu Thu Vũ lợi hại.

Có thể người như vậy cũng chết ở trên thân kiếm, người vừa tới kiếm pháp cực kỳ cao siêu, có thể có cao siêu như vậy kiếm pháp người trong giang hồ không có mấy người, mà nàng biết kiếm pháp cao thủ cũng chỉ có trong lời nói mấy người kia. Nếu như là ba người này ở giữa một người kết quả kia liền có thể rất đáng sợ, nhưng nếu như không phải… Kết quả lại càng đáng sợ.

An tĩnh.

Lưu cho bọn họ chỉ có một phần nặng nề an tĩnh.

Ngay khi hai người chuẩn bị có động tác khác, một tiếng bước chân từ xa đến gần truyền vào hai người trong tai.Tiếng bước chân này khiến cho Liễu Dư Hận cùng Thượng Quan Tuyết Nhi hai người đồng thời đưa ánh mắt về phía phát ra âm thanh.

Đồng thời, một giọng nói ôn hòa kèm theo tiếng bước chân truyền vào.

“Thu phong thu vũ sầu sát nhân.”

“Hắn cảm thấy buồn như vậy, ta cũng chỉ nhân lúc Trung thu sắp tới đưa hắn đi, miễn cho hắn rỗi rãnh buồn quá đáng.”

Theo thanh âm hạ xuống, ở Thượng Quan Tuyết Nhi cùng Liễu Dư Hận nhìn kỹ, một đạo cao ngất thân ảnh

xuất hiện ở cửa viện, trên tay đối phương cầm một cây dù bằng giấy dầu, cây dù che đậy thân thể hơn nửa bộ phận, để cho người ta căn bản nhìn không thấy người vừa tới dáng dấp.

Bất quá một thân cẩm y còn có lời nói khiến cho bọn họ cảm thấy người vừa tới chỉ sợ là phi phú tức quý, không chỉ có như vậy càng thêm hấp dẫn hai người chính là đối phương trên tay phải một thanh kiếm.

Kiếm dài ba thước.

Toàn bộ kiếm thoạt nhìn thẳng tắp sắc bén đến cực điểm, thế nhưng ở trong mắt của hai người còn liếc mắt nhìn ra thanh kiếm này bản thân chính là một thanh nhuyễn kiếm. Sở dĩ như vậy thẳng tắp là do quấn ở trên thân kiếm chân khí tạo thành.

Thân kiếm sắc bén vô cùng, không dính chút vết máu. Đây là một thanh hiếm thấy bảo kiếm. Có thể sử dụng nhuyễn kiếm người tự nhiên là dùng kiếm cao thủ. Thanh kiếm này hấp dẫn Liễu Dư Hận và Thượng Quan Tuyết Nhi lực chú ý, đến nỗi vết máu trên cây dù đều bị hai người tự nhiên bỏ qua.

“Nửa khuyết thi từ bị hắn dùng như vậy, đây là tự nhận là người đọc sách sao? Vậy hắn trở thành cái gì người giang hồ, nên đi thi khoa cử, nói không chừng còn có thể lấy đến trạng nguyên các loại.” Nói tới chỗ này, người vừa tới đã đứng ở trong viện, trong tay cây dù khẽ dời, lệch ra một chút, lộ ra bị cây dù che lại khuôn mặt.

Ánh mắt khẽ nhếch, tầm mắt rơi vào trên Đoạn trường

kiếm khách Tiêu Thu Vũ thi thể.

Hiển nhiên.

Chỉ sợ lúc trước Đoạn trường kiếm khách lời nói làm cho người vừa tới tâm tình rất là khó chịu.

“Các hạ là! ! !”

Lời chế nhạo của kẻ cầm dù tất nhiên là không có hấp dẫn Thượng Quan Tuyết Nhi cùng Liễu Dư Hận lực chú ý, hai người để ý là những phương diện khác. Ánh mắt ngưng tại trên mặt người vừa tới, bọn họ phát hiện người đến là một dáng dấp có chút tuấn tú thanh niên, thoạt nhìn coi như một thông thường thư sinh. Nhưng này một thân khí chất cũng cực kỳ cao quý, thật giống như… Vương tử công chúa một loại.

Là tối trọng yếu là người thanh niên này - bọn họ không biết.

Liễu Dư Hận lời nói thanh niên nhân căn bản cũng không có lưu ý, tựa hồ là xem thường.

“Vị công tử này, chúng ta từng kết thù sao?”

Thượng Quan Tuyết Nhi con ngươi xoay chuyển, tầm mắt chăm chú nhìn chằm chằm người tuổi trẻ khuôn mặt. Dùng một loại rất thuần khiết tĩnh ngây thơ giọng điệu nói rằng.

“Kết thành hận thù?”

Hơi nghiêng đầu, công tử trẻ tuổi ánh mắt rơi vào Thượng Quan Tuyết Nhi cái này bộ dáng nhỏ bé tiểu nha đầu trên người, trầm ngâm hồi lâu công tử trẻ tuổi lúc này mới lắc đầu phủ nhận nói: “Chúng ta hình như cũng không có kết thành hận thù.”

“Vậy các hạ…”

Nghe đến đó, Liễu Dư Hận và Thượng Quan Tuyết Nhi tâm tình đều không hẹn mà cùng dâng lên một cổ tức giận. Bọn họ không trêu chọc ai, lại rước lấy người khác bức bách như vậy, đây quả thực là tai bay vạ gió. Trong lúc nhất thời hai người sắc mặt đều là âm trầm không gì sánh được.

Tựa hồ cảm nhận được hai người nội tâm phẫn nộ, công tử trẻ tuổi biểu tình rất là chăm chú, trường kiếm trong tay khẽ run lên. Run lên một kiếm hoa, nói: “Không sai, ta ngươi trong lúc đó cũng không có kết thành hận thù… Có thể các ngươi biết chuôi này nhuyễn kiếm là từ đâu tới sao?”

“Là ở nổ tung địa phương.”

“Cho nên. Đây chỉ là ta giận chó đánh mèo.”

Giận chó đánh mèo!

Một câu nói, một câu trả lời, thoáng chốc làm cho bầu không khí đột nhiên thay đổi.

Này tai bay vạ gió, chỉ là đối phương giận chó đánh mèo.

Hầu như ở ngôn ngữ hạ xuống nhất thời, Liễu Dư Hận xuất thủ.

Thiết trảo trên tay phải thẳng chộp tới công tử trẻ tuổi cổ tay, mà đồng thời trong tay trái cầu sắt càng là tuột tay mà ra, gào thét hướng đối phương ném tới. Ở cầu sắt tuột tay sau, Liễu Dư Hận đã đổi một thanh đoản kiếm, đâm thẳng công tử trẻ tuổi ngực trí mạng yếu hại.

Đồng thời.

Thượng Quan Tuyết Nhi thân hình lui lại, hướng bên trong chạy đi.

Đối mặt Thứ diện lang quân Liễu Dư Hận đột nhiên công kích, công tử trẻ tuổi không tránh không né, nhuyễn kiếm trong tay trực tiếp dựng thẳng ở trước người, đầu tiên chặn đến cầu sắt. Kiếm phong cùng cầu sắt ở giữa không trung chạm vào nhau, trong đốm lửa, quả cầu sắt giống như một đống bùn bị nhuyễn kiếm từ giữa một phân thành hai, hóa thành đồng đều hai nửa bay hướng hai bên, đập vào trên vách tường phát sinh hai ti nổ lớn.

Theo sát mà đến là Liễu Dư Hận trong tay trái đoản kiếm, thiết trảo trên tay phải của hắn là muốn nắm công tử trẻ tuổi trên tay trường kiếm. Chỉ là sau khi thấy đối phương một kiếm đem quả cầu sắt chém thành hai mảnh, Liễu Dư Hận đã là sắc mặt đại biến.

Đây là một thanh hiếm thấy bảo kiếm.

Hắn thiết thủ chỉ sợ không bắt được.

Chỉ là lúc này đã không kịp suy nghĩ chuyện khác.

Đối mặt Liễu Dư Hận chiêu thức ám sát kiếm thuật, công tử trẻ tuổi nhuyễn kiếm trong tay huy vũ, thân kiếm thẳng tắp, cũng chỉ một kiếm phá đối phương ám sát kiếm thuật, đánh rớt đoản kiếm đồng thời, nơi cổ tay vừa chuyển, thân kiếm dường như sóng nước đung đưa, thẳng tắp thân kiếm đột nhiên mềm hoá, như một cái độc xà giống bay thẳng đến, đánh tới Liễu Dư Hận tay phải.

Nhuyễn kiếm vòng qua thiết trảo, phảng phất giống như độc xà trực tiếp đem Liễu Dư Hận cánh tay phải quấn kết kết thật thật. Sau đó, cây dù trong tay trái hơi hạ xuống, tay phải chợt ra sức lôi kéo.

Tê lạp.

Như vải bị đột nhiên xé rách, tại trong tiếng kêu đau đớn của Liễu Dư Hận, tay phải cứ như vậy sanh sanh bị kéo xuống. Tiên huyết rơi rớt, nhưng là bị hạ xuống cây dù cản lại triệt để, không có chạm đến chút nào, chỉ là ở trên cây dù để lại một cái diễm lệ vết máu.

Tay phải run lên, bị nhuyễn kiếm quấn lấy kéo xuống cánh tay tại chân khí kích động dưới hóa thành một đoàn huyết vụ. Trong tay cây dù xoay tròn, đem này đoàn huyết vụ hoàn toàn đỡ được sau, công tử trẻ tuổi tầm mắt rơi vào đang cản chân Liễu Dư Hận trên người, thoáng chốc thân hình bạo động, nhuyễn kiếm trong tay lần thứ hai trở nên thẳng tắp, hóa thành lợi kiếm đâm thẳng tới.

Xuy!

“! ! !”

Tay trái nắm chặt thân kiếm, màu đỏ tiên huyết dọc theo thân kiếm không ngừng chảy xuống, rơi trên mặt đất tạo thành một cái xinh đẹp huyết hoa. Gắt gao mím môi, ở trên giang hồ cũng rất có thanh danh Thứ diện lang quân Liễu Dư Hận sắc mặt đỏ lên, không gì sánh được phẫn hận căm tức nhìn trước mặt cái này cầm dù công tử trẻ tuổi, ở sâu trong hai tròng mắt là sợ hãi còn có giải thoát.

Đối mặt Liễu Dư Hận ánh mắt, công tử trẻ tuổi không để ý đến, chỉ là tay phải hơi cố sức, đem nhuyễn kiếm từng điểm từng điểm rút ra.

Thân thể máu thịt làm sao có thể cùng lợi kiếm đánh đồng?

Theo thân kiếm co rúm, tay trái Liễu Dư Hận dù cho dùng sức nhưng cũng không bắt được thân kiếm, chỉ có để cho người nghe cảm giác lạnh lẽo tiếng xèo xèo bên tai không dứt. Khi toàn bộ thân kiếm bị rút ra sau, công tử trẻ tuổi chỉ là nhìn lướt qua trên thân kiếm vết máu, sau đó bàn tay run lên run lên, liền đem trên thân kiếm vết máu quăng sạch sẻ, sau đó liền lướt qua Liễu Dư Hận, hướng Thượng Quan Tuyết Nhi thoát đi phương hướng bước đi.

Mặt sau.

Liễu Dư Hận đã sớm bất chấp trong tay trái kiếm thương, càng bất chấp bị xé rách cánh tay phải, hắn chỉ là gắt gao dùng bị thương tay trái gắt gao bưng cổ họng của mình, muốn ngăn chặn cái gì… Chỉ tiếc, tiên huyết đã từ trong khe hở, còn có trong miệng cuộn trào mãnh liệt chảy ra.

Ba!

Theo tiên huyết tuôn ra, một thân lực lượng cũng theo đó tiêu tán. Liễu Dư Hận hai đầu gối mềm nhũn, cứ như vậy nguyên thẳng tắp quỳ trên mặt đất, ánh mắt nhìn thẳng chằm chằm trong góc phòng Tiêu Thu Vũ thi thể. Hắn vào lúc này rốt cuộc biết Đoạn trường kiếm khách Tiêu Thu Vũ là chết như thế nào.

Hảo kiếm!

Hảo kiếm pháp!

Đây là Liễu Dư Hận ý niệm sau cùng trước khi mất ý thức.

Một đường bước chậm, một đường rút kiếm sát nhân.

Ở giữa gặp phải vô luận nam nữ già trẻ, chỉ cần là còn sống, cho dù là một con chó, tất cả đều ngã xuống tại công tử trẻ tuổi dưới kiếm. Chỉ chốc lát sau, trên tay chuôi này nguyên bản bề ngoài màu trắng cây dù, vào giờ khắc này đã sớm nhuộm huyết hồng, nắm ở trên tay nhìn qua đẹp đẽ không gì sánh được.

Sau hai nén hương, Thượng Quan Tuyết Nhi ở một chỗ

bí ẩn trong mật thất bị công tử trẻ tuổi tìm được rồi.

Thế nhưng lúc này, dù cho Thượng Quan Tuyết Nhi ở có tâm tư, có thông tuệ, nhưng lại sợ đến toàn thân run lên không ngớt. Từ nhỏ đến lớn, dù cho Thượng Quan Tuyết Nhi thấy không ít trong bóng tối sự tình, nhưng là chẳng bao giờ nhìn thấy như vậy thích giết chóc người.

Chỉ là bởi vì một câu giận chó đánh mèo, liền làm cho Kim Bằng vương triều tàn dư, trốn ở kinh thành chốc lát bị diệt sạch.

Người như vậy…

Hắn cho rằng mình là thiên tử sao? Thiên tử giận dữ, huyết lưu ngàn dặm, mới có diệt môn cử chỉ.

Đáng tiếc Thượng Quan Tuyết Nhi chung quy chỉ là một cái không có lớn lên tiểu nha đầu, vào giờ khắc này sợ hãi đã hoàn toàn tràn ngập tim của nàng… Tại sao có thể như vậy? Thượng Quan Tuyết Nhi không biết bọn họ rốt cuộc trêu chọc người nào, mới có thể gặp cái loại này ngập đầu tai ương.

Vào lúc này, thượng quan Tuyết nhi cũng biết sự tình đến rồi mức nguy hiểm nhất. Như vậy giết chóc, giết nhiều như vậy nhân mạng dĩ nhiên không để cho người xung quanh lưu ý, hiển nhiên quan phủ có người đem cái chỗ này chuyên môn cách biệt.

Là ai?

Đến tột cùng là ai mang tới tai nạn?

Vào giờ khắc này Thượng Quan Tuyết Nhi trong đầu linh quang lóe lên, nàng biết là ai mang đến như vậy tai nạn.

Là biểu tỷ, là Thượng Quan Phi Yến.

“Ngươi có thể buông tha ta sao? Ta làm trâu làm ngựa đều có thể…” Không đề cập tới Thượng Quan Tuyết Nhi nội tâm đối với Thượng Quan Phi Yến cỡ nào tức giận, cỡ nào phẫn hận, nhưng cuối cùng lối thoát cũng là cầu xin tha thứ, dù cho làm nô tỳ, dù cho làm trâu làm ngựa, chỉ cần có thể sống sót, nàng chuyện gì đều nguyện ý làm, nguyện ý đáp ứng. Mặc dù là tự tay giết chết Thượng Quan Phi Yến, chỉ cần có thể sống sót, như vậy cũng có thể.

“Ha hả.”

Công tử trẻ tuổi nở nụ cười, cười rất là ôn nhu, tựa như một tính tình rất tốt đại ca ca dùng tay phải nhẹ nhàng vuốt ve Thượng Quan Tuyết Nhi suy nghĩ, môi dán bên tai tiểu nha đầu nhẹ nhàng hôn một cái, ngửi một cái, khen: “Còn là một mỹ nhân bại hoại, trưởng thành tất nhiên sẽ là một nghiêng nước nghiêng thành tuyệt sắc giai nhân.”

Tay phải từ trên đầu sờ soạn đi xuống, đối mặt động tác như vậy Thượng Quan Tuyết Nhi chỉ là cả người run rẩy giống như một cái động cơ, thậm chí có thể nghe được hàm răng trên dưới va chạm phát ra đát đát âm thanh. Mặc dù đối phương lòng bàn tay rất là ấm áp, sờ ở trên mặt cũng là ôn nhu không gì sánh được, nhưng ở trong lòng Thượng Quan Tuyết Nhi căn bản không có chút

nào cảm giác, chỉ có băng lãnh một mảnh.

“Ta cái gì đều có thể làm, công tử ngươi muốn ta đi.”

Rung động ngẩng đầu, Thượng Quan Tuyết Nhi còn dùng chính mình gò má nhẹ nhàng cà cà đối phương lòng bàn tay. Muốn đối phó cảm thụ được mị lực của mình, ngoài miệng càng là lấy một loại mảnh mai giọng nói biểu thị bản thân không phản kháng, ra vẻ mặc cho người nhấm nháp.

“Ngươi là xinh đẹp tiểu nha đầu, càng là một thông minh tiểu nha đầu.”

“Thấy ngươi, ta nhớ tới bản thân khi còn bé.”

“Cho nên…”

“Tiểu nha đầu, chớ ngu xuẩn.”

Nói đến đây khi, công tử trẻ tuổi tay phải đã từ gương mặt mò lên càm, theo câu nói này hạ xuống, không chờ Thượng Quan Tuyết Nhi nói cái gì, tay phải đã cầm nàng nhỏ và dài gáy ngọc, dùng sức lắc một cái.

Hắt xì tiếng qua đi, lưu lại chỉ là Thượng Quan Tuyết Nhi trên mặt còn sót lại nghi hoặc, cùng với trừng lớn cặp mắt, tràn đầy không thể tin tưởng thần tình hai mắt.

Nàng muốn hỏi vì sao?

Nàng có thể giúp tìm kiếm Thượng Quan Phi Yến tung tích, vì sao…

Tay phải buông ra, Thượng Quan Tuyết Nhi thân thể cứ như vậy ngã trên mặt đất. Công tử trẻ tuổi không hề hướng trên mặt đất liếc mắt, đã xoay người đi ra ngoài, chỉ để lại một câu nói tại đây trong mật thất quanh quẩn.

“Huynh trưởng, để những người này tạm thời đi bồi ngươi, lại tặng cho ngươi một xinh đẹp như hoa tiểu nha đầu. Chờ qua một thời gian ngắn. Ta đem chuyện nơi đây giải quyết rồi, sẽ khiến cho Thiên Cầm môn còn có Kim Bằng vương triều còn sót lại dư nghiệt xuống đó cho ngươi bồi tội.”

Bên ngoài.

Một người mặc cẩm y thái giám đang rất cung kính đứng ở nơi đó, tựa như đợi cái gì.

Chỉ chốc lát sau, lại thấy thanh niên nhân đi ra, tên này thái giám ánh mắt ở trên tay đối phương cây dù dính đầy vết máu dừng lại một chút sau, liền không gì sánh được cung kính tiến lên phía trước nói: “Điện hạ…”

“Hắc!”

Mỉm cười, Định Nam Vương thế tử ánh mắt trên dưới liếc mắt quan sát trước mắt thái giám tổng quản, lúc này mới cười đem cầm trong tay cây dù đầy máu đặt ở trên tay đối phương. Nói rằng: “Sự việc còn lại ở đây làm phiền ngươi, Vương tổng quản.”

“…”

Tiếp nhận cây dù đầy máu, phía trên dù mùi máu tươi vô cùng gay mũi. Nhưng Vương tổng quản không thèm để ý chút nào, ở trong hoàng cung dạng gì sự tình hắn chưa từng thấy qua. Chỉ là một người đem người nơi này giết không còn một mảnh, chó gà không tha, ngược lại để cho người ta khiếp sợ là phần này sát tính.

“Được rồi.”

“Hảo hảo quét dọn sạch sẻ, làm cho quen việc một chút.”

Ngay khi đi ra cửa viện, Định Nam Vương thế tử đột nhiên dừng bước, nghiêng đầu qua chỗ khác đối với đứng ở phía sau giơ cây dù đầy máu Vương công công dặn dò: “Bởi vì ngày Trung thu, Tử Cấm thành cũng cần như ngươi vậy hảo hảo quét tước.”

Nói xong, Định Nam Vương thế tử đã thản nhiên bước ly khai, độc lưu lại Vương tổng quản đứng ở nơi đó giơ dù nhìn dưới ánh trăng người ly khai bóng lưng.

…

Thời gian trôi qua rất nhanh, vài ngày thoáng một cái đã qua.

Trung thu đã tới.

Có người ở bận việc, có người ở đợi, có người ở trốn chết.

Nhưng đối với có vài người mà nói, đã đến giờ.

Duyệt Lai khách sạn.

Nhìn đã dần dần tối lại sắc trời, Nhạc Duyên đột nhiên đứng dậy, đối với đứng bên cạnh Thương Tú Tuần và Công Tôn Lan, Âu Dương Tình, Tiết Băng mấy nữ nói một tiếng “Đã đến giờ”, sau đó người liền ở trong màu đen áo bào tung bay, bước ra cửa phòng, ly khai Duyệt Lai khách sạn.

Một thân hắc y hắc bào, cả người bao phủ trong mặt nạ, chỉ có đỉnh đầu trăng non trang sức cùng trên trời dần dần mọc lên trăng tròn tạo thành rõ rệt đối lập đến đáng kinh ngạc.

Trăng khuyết.

Trăng tròn.

Nhạc Duyên một người cứ như vậy hành tẩu ở trên đường phố, kỳ quỷ trang phục hấp dẫn vô số người ánh mắt, nhưng này kỳ quỷ tư thái và quanh thân tản ra khổng lồ áp lực cũng khiến cho người xung quanh ngay cả quanh người hắn phương viên mười trượng phạm vi đều không dám đến gần, nhiều nhất cũng chỉ dám xa xa liếc nhìn.

Nhưng chính là như thế liếc mắt cảm giác, cũng làm cho bọn họ cảm giác được hai mắt có một loại cảm giác đau đớn. Dấu chân bước qua địa phương, đúng là khiến cho bốn phía không có một bóng người, loại này quỷ dị dấu hiệu làm cho vô số dân chúng cùng với giang hồ nhân sĩ mục trừng khẩu ngốc.

Mà Nhạc Duyên mục tiêu phương hướng, chính là hoàng thành phương hướng.

Nơi đó là thiên tử sở tại —— Tử Cấm thành.

Bởi vì quyết chiến, đến rồi.

Chương 69 : Trên đỉnh Tử Cấm (thượng)

Trung thu.

Đối với Hoa Hạ người mà nói, đây là ngày hay nhất để cả nhà đoàn viên. Nếu là ở bên ngoài, không có ở cùng nhau, cũng sẽ làm cho người ta đến ngày này có cảm giác nhớ đến người thân. Nhất là ở vào buổi tối, nhìn phía chân trời, ngắm ánh trăng êm dịu nhất trong một năm.

Ở vào thời điểm này, vô luận là quan phủ còn là giang hồ, hay là bình thường dân chúng, dưới tình hình chung đều là đang hưởng thụ cái này ngày hội Trung thu.

Thế nhưng ngày hôm nay ——

Tuy là dưới chân thiên tử, kinh thành ở ngày này cũng không có dễ dàng giống như quá khứ. Đoạn thời gian trước đại bạo tạc đã đem toàn bộ kinh thành quấy một trận long trời lở đất, tạo thành thương vong làm cho không ít người sớm đã không có hưởng thụ đến đoàn viên tâm tình.

Chính là bởi vì trận này bạo tạc, làm cho kinh thành ở Trung thu lúc vẫn đang có vẻ có chút khẩn trương.

Đương nhiên.

Ngồi ở Tử Cấm thành ngôi vị hoàng đế trên thiên tử

nhưng thật ra không có bao nhiêu cảm giác, sau khi đem nan đề này ném cho người phía dưới, chuyện còn lại cùng hắn liền không có quá nhiều quan hệ, lúc này, hắn chính ở trong phòng cùng chính mình hoàng hậu các phi tử ăn bánh trung thu, thưởng thức trên bầu trời vầng trăng tròn.

Về phần chiếm giữ ở kinh thành giang hồ nhân sĩ, vào giờ khắc này cũng là bị quan phủ áp lực làm cho khẩn trương hề hề, sợ mình sơ ý một chút bị vô tội dính dáng trong đó. Dù sao Hán Vệ bất cứ lúc nào, đều là thời đại này làm cho vô số người nghe thấy biến sắc tồn tại.

Bởi vì đại bạo tạc duyên cớ, khiến cho không ít người cảm thấy hôm nay quyết chiến sẽ lùi lại. Thế nhưng cũng không có thiếu người sáng suốt cảm thấy sự tình ngược lại sẽ không lùi lại, còn có thể đúng hạn tiến hành. Ở một ít người giữa. Quan phủ chỉ sợ chỉ là một bối cảnh tồn tại mà thôi.

Có thể cho ra câu trả lời duyên cớ, đó là đánh cuộc đã chính thức mở ra.

Lục Tiểu Phụng là ai?

Người giang hồ biết.

Bạch Vân Thành Chủ Diệp Cô Thành là ai?

Bọn họ đồng dạng biết.

Nhưng Duyệt Lai khách sạn Nhạc Duyên là ai? Đây cũng là không có người nào biết được. Thậm chí, tuyệt

đại đa số người ngay cả cái này chống lại Lục Tiểu Phụng và Diệp Cô Thành quyết chiến người tục danh cũng không biết. Chỉ mơ hồ biết đây là một cái giấu ở trong chốn giang hồ tuyệt đỉnh cao thủ.

Có thể mặc dù là như vậy, một số cao thủ đã sớm bắt đầu chú ý đến.

Gió đêm hơi lạnh.

Thổi trúng người đi đường trong lòng nhịn không được một trận phiền muộn.

Mà ngay tại lúc này, một đạo thân ảnh màu trắng tự xa xa nóc nhà, giẫm chận tại chỗ mà ra, theo gió mà bay, giống như một đoàn mây trắng, đúng là dùng tuyệt đỉnh khinh công bay thẳng đến Tử Cấm thành phương hướng. Ở dưới ánh trăng tròn, bạch y phiêu phiêu, phảng phất giống như tiên thần, như Hằng Nga đến mặt đất.

Chỉ bất quá xem thân ảnh kia. Không phải nữ nhân, mà là một người nam nhân.

“Ngô!”

“Đó là! ! !”

Có người đang ngẩng đầu ngắm trăng, liếc mắt liền thấy được dưới ánh trăng thân ảnh, không khỏi đứng lên, ngạc nhiên kinh hãi.

Không giống dân chúng kinh ngạc không hiểu. Ở giang

hồ nhân sĩ trong mắt, vừa nhìn liền biết quyết chiến vẫn là theo lẽ thường tiến hành, ở lúc này, ngày này, trong kinh thành bầu không khí khẩn trương, có thể như thế minh mục trương đảm chỉ có lúc này đây quyết chiến.

Trong lúc nhất thời, vô số giang hồ nhân sĩ từ đều từ trong phòng mình đi ra, truy đuổi đạo kia thân ảnh màu trắng.

Trong một sân nhỏ.

Một gã tuổi già đạo sĩ ánh mắt dằng dặc ngắm nhìn đạo kia đi xa thân ảnh, nhìn hồi lâu, liền bỏ lại trên tay quân cờ. Bỏ qua buồn chán dưới cùng chính mình đánh ván cờ, cầm chén rượu lên uống cạn một hớp sau, liền dùng hơi một tang thương thanh âm khàn khàn lẩm bẩm: “Bạch Vân Thành Chủ, Lục Tiểu Phụng còn có cùng hai người quyết chiến người. Như thế hấp dẫn bần đạo hứng thú.”

Lần này đến đây kinh thành, không thể nghi ngờ hắn cũng bị chuyện nơi đây hấp dẫn ánh mắt, cũng phát giác này thoáng như nấu sôi kinh thành bầu không khí.

“Cũng tốt.”

“Bần đạo cũng đối với trận này quyết chiến rất có hứng thú.”

Trong đó hai người cùng mình nổi danh, về phần một người khác tựa hồ là tự dưng xuất hiện, ở trên giang hồ tịnh không có gì danh hào, nhưng không thể không nói đây cũng là để cho người để ý địa phương. Mộc đạo

trưởng thì đối với cái này nghe đồn họ Nhạc nam tử cảm thấy hứng thú.

Tâm tư trước, Mộc đạo trưởng nắm lấy để lên bàn bội kiếm. Gió đêm xẹt qua, người đã tự trong sân theo gió tiêu thất.

Đồng thời.

Tại Tử Cấm thành.

“Là ai?”

Thân là hoàng thành thị vệ, vào giờ khắc này rất là khẩn trương, trong lúc nhất thời đề phòng sâm nghiêm lên, trường đao trường kiếm, đao thương gậy gộc thậm chí cung tiễn đều từ trên tay thị vệ xuất hiện. Bởi vì vừa lúc đó, bọn họ phát hiện ở hoàng thành trên nóc, chẳng biết lúc nào sinh ra một tay cầm quạt giấy nam tử, chính một dạng lười biếng nằm trên ngói lưu ly, một người một bầu rượu, một cái bánh trung thu, đang thất thần nhìn phía chân trời trăng tròn, hiển nhiên là làm việc ngày Trung thu —— ngắm trăng.

“Xuống mau!”

“Ngươi là ai? Vì sao tới nơi này, là muốn gây hại thánh thượng sao?”

Một gã thị vệ thống lĩnh, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm đem hai chân treo trên bầu trời ở mái hiên thanh y nam tử, đối phương một tay cầm quạt nhẹ nhàng huy động, một tay cầm chén rượu, đang thất thần, đối với

phía dưới thị vệ cảnh cáo căn bản không coi vào đâu.

“Đúng…”

Ngay khi thống lĩnh thị vệ chuẩn bị ra lệnh bắn tên - giết bất luận tội, một gã Cẩm Y vệ Thiên hộ ngăn lại động tác của hắn, “Chớ làm loạn, hắn là Lục Tiểu Phụng.”

Lục Tiểu Phụng?

Thống lĩnh thị vệ nghe vậy ngẩn ra, chỉ vào người còn ở trên mái hiên không ngừng đung đưa hai chân, kinh ngạc nói: “Người kia chính là Lục Tiểu Phụng?” Hiển nhiên, Lục Tiểu Phụng thanh danh hắn mặc dù là hoàng thành thị vệ lại cũng đã nghe nói qua.

Bởi vì Lục Tiểu Phụng bằng hữu nhiều lắm, từ quan phủ, cho tới ăn mày, **, vô luận đi đến nơi nào đều có bằng hữu của hắn, mặc kệ đối phương có hay không chân tâm thật ý.

Có thể mặc dù là như vậy, đối phương cũng không nên như vậy không kiêng nể gì cả. So với thống lĩnh thị vệ, Cẩm Y vệ Thiên hộ tựa hồ nhớ lại gần nhất ở kinh thành giang hồ nhân sĩ thỉnh thoảng truyền lưu tin đồn về quyết chiến đồn đãi, chỉ là sau lại bị đại bạo tạc tình huống che lấp. Hiện tại xem ra, cái này quyết chiến… là thật.

Ngoài Lục Tiểu Phụng ra, như vậy còn có…

Ý niệm trong đầu vừa nghĩ tới đây, liền gặp bốn phía một mảnh ồ lên, dưới vầng trăng tròn, một đạo thân ảnh

màu trắng đạp bóng trăng mà tới. Phiêu nhiên rơi vào Tử Cấm thành ven nóc, đứng ở Lục Tiểu Phụng bên người, an tĩnh nhìn viễn phương.

Chính là Bạch Vân Thành Chủ Diệp Cô Thành.

“Tới một chén.”

Không quay đầu lại nhìn đứng ở phía sau người. Lục Tiểu Phụng tiện tay từ trong lòng ngực móc ra một cái chén, hướng bên trong rót đầy rượu, liền hướng phía sau ném đi. Nói rằng: “Hôm nay là ngày tốt, ánh trăng là tròn nhất trong năm.”

“…”

Không nói một lời tiếp nhận Lục Tiểu Phụng ném qua tới rượu, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn lướt qua trong chén rượu ngon, phải biết rằng bình thường khi hắn là chưa bao giờ uống rượu, nhưng ở ngày hôm nay Diệp Cô Thành cảm giác mình phá lệ. Khẽ ngửi một chút sau, này liền uống một hơi cạn sạch.

“Được rồi, kiếm của ngươi đâu?” Lục Tiểu Phụng tựa hồ nhớ ra cái gì đó, quay qua … Hỏi.

“Ta đã không cần kiếm.” Diệp Cô Thành mặt không chút thay đổi, thanh âm lạnh lùng cho ra như vậy trả lời.

“Ồ? !” Lục Tiểu Phụng đối với câu trả lời này ngược lại cũng không bất ngờ. Mà là vừa cười vừa nói: “Vậy chúc mừng ngươi.”

Đối mặt Lục Tiểu Phụng câu trả lời, Diệp Cô Thành chỉ là nói một câu: “Ngươi cũng giống vậy.” Nói đến đây, tựa hồ phát hiện cái gì, Diệp Cô Thành đầu hơi hơi nghiêng. Một mũi tên nhọn liền từ bên tai bắn nhanh mà qua, mang theo sợi tóc hai bên thái dương của hắn lay động không ngớt, lại bị hắn tiện tay bắt được đuôi tên, sau đó dọc theo đường cũ quăng trở lại.

Trong tiếng cười khúc khích, sau đó lại vang lên một tiếng kêu đau, lập tức liền có âm thanh vật nặng rơi trên mặt đất.

Trên nóc nhà.

Hai người rơi vào trầm mặc, không hẹn mà cùng nhìn về bầu trời, an tĩnh ngắm trăng.

Phòng dưới.

Hoàng thành thị vệ giận dữ, đã có người leo lên nóc nhà, cũng không người dám tiến lên. Chỉ có thể ở xa xa gắt gao căm tức nhìn, cung tên trong tay xa xa chỉ vào hai người. Động tác vừa rồi của đối phương, không thể nghi ngờ là đang cho bọn hắn cảnh cáo.

Mà theo cảnh cáo, đã có người cảm thấy một loại hoảng hốt xúc động, dựa vào là càng gần tim nhảy càng nhanh.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người bị loại này bầu không khí cho chèn ép không dám đi lên rồi.

Cùng lúc đó.

Bên trong Tử Cấm thành.

Người hướng thiên tử bẩm báo tình huống cũng giữa đường gặp ngoài ý muốn, ngay khi thị vệ đi tới hoa viên, lại bị người cho ngăn lại.

Ngăn cản chính là thái giám tổng quản Vương công công.

“Vương công công ngài đây là…” Thị vệ vẻ mặt ngạc nhiên, có chút không lớn minh bạch đối phương vì sao ngăn cản bản thân.

“Hoàng thượng đang ở hoa viên cùng Hoàng hậu nương nương và chúng quý phi ngắm trăng. Trung thu cả nhà đoàn viên mới là đại sự. Phía ngoài những chuyện kia thì không cần để ý, cũng không phải tạo phản. Những chuyện nhỏ nhặt này liền do chúng ta tới xử lý.” Vương tổng quản thân đứng thẳng, trong ánh mắt lộ vẻ chẳng đáng cùng âm hàn. Quái dị ngữ điệu và ánh mắt lạnh như băng, không khỏi đem thị vệ dọa một trận.

Thị vệ còn đang muốn nói điều gì, đã thấy Vương công công băng lãnh không hàm chút nào tình cảm ánh mắt quét tới, trực tiếp làm cho thị vệ cảm giác được một luồng khí lạnh trải rộng toàn thân, thoáng chốc không dám nói nữa chữ, gật đầu nói: “Dựa theo Vương công công phân phó.”

Không đề cập tới chuyện gì xảy ra ở đây, ở bên ngoài.

Trước loại tình huống này làm cho một số người giận tím mặt, phẫn nộ dưới, ngoại trừ hướng thiên tử bẩm

báo, còn có người đi thông tri trong triều các đại thần, trong đó còn có người càng là điều tới súng ống đội, thậm chí ngay cả pháo dĩ nhiên cũng bị người đẩy đi ra. Hiển nhiên, đêm nay thế cục đã làm cho tất cả mọi người cảm giác được một loại ngập đầu tai ương cảm giác.

Đây hết thảy đều bày tỏ thái độ của bọn họ.

Tại đây những người này xem ra, đây là người giang hồ chuẩn bị bức vua thoái vị sao?

Thị vệ bị phái ra đi chuẩn bị thông tri đại thần chỉ là vừa tới đóng kín cửa cung, đã nghe thấy được phía ngoài tiếng rống giận dử.

“Lui ra!”

“Ngươi là muốn tạo phản sao? Là muốn bị tru di cửu tộc sao?”

Tiếng gào thét, tiếng binh khí ra khỏi vỏ, theo sát sau đó là liên tục vài tiếng bang bang âm thanh, đó là đao kiếm rơi xuống đất, đã không còn tiếng động.

Ngoài cung như thế nào đâu?

Chẳng lẽ là có người tạo phản, trùng kích Tử Cấm thành? Lẽ nào đại bạo tạc thật là có người cố ý làm? Mới vừa đi tới cửa thị vệ trong lúc nhất thời tràn đầy suy nghĩ, mà đang chuẩn bị mở cửa những người khác cũng cảm thấy không thích hợp, trong lúc nhất thời đúng là không biết nên đánh mở hay là…

Chỉ là cái ý niệm này không ở bọn họ trong đầu xoay quanh một hồi, liền gặp một tiếng ầm ầm nổ lớn, cửa cung toàn bộ giống như gặp phải lực đạo lớn vô cùng, toàn bộ bị oanh bay ra ngoài. To lớn cánh cửa đem người ở bên trong trực tiếp đụng té bay đi, người đang giữa không trung đã là tiên huyết rơi vãi, mất đi sinh mệnh.

Thị vệ kia người đang giữa không trung, tiên huyết phi phun giữa, khóe mắt dư quang rốt cục nhìn thấy đầu sỏ gây nên.

Quần áo hắc y, hắc bào, hăc sắc mặt nạ, hắc sắc bao tay, từ bỏ trên người làm đẹp vài điểm kim sắc trang sức, cả người bao phủ trong đó.

Đỉnh đầu vầng trăng non trang sức cùng thiên không vầng trăng tròn tạo thành tiên minh đối lập.

Rõ ràng là một đường từ Duyệt Lai khách sạn đi tới Nhạc Duyên.

Mỗi bước ra một bước, mỗi đi ra một khoảng cách đều là Nhạc Duyên ở đề thăng bản thân, ở nghiền ép lực lượng của chính mình. Bởi vì thương thế duyên cớ, ngắn ngủi này vài ngày thời gian, xa xa không đủ. Đại bạo tạc tạo thành thương thế, từ trên căn bản vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn.

Sở dĩ làm như vậy, là bởi vì một trận chiến này hắn không thể có chút sơ suất. Cho dù là lúc Nhạc Duyên không có bị thương, cũng phải như vậy, huống chi hắn

lúc này còn bị thương.

Dọc theo đường đi không dùng khinh công, chính là cái này duyên cớ.

Vừa lúc đó.

Đứng ở nóc nhà trên Diệp Cô Thành và Lục Tiểu Phụng đồng thời cảm nhận được khí tức, không hẹn mà cùng hướng ánh mắt xuống dưới, “Tới.”

Ngôn ngữ hạ xuống.

Hai người liền gặp một đạo thân ảnh màu đen dường như huyễn ảnh xuất hiện ở trước mắt.

Ánh mắt di chuyển, Lục Tiểu Phụng đối với Nhạc Duyên một thân trang phục có chút ngạc nhiên, “Ngươi bị thương sao? Nếu không trước dời lại cuối tháng, chờ ngươi chữa lành thương thế.”

“Đối với các ngươi, lúc này cũng đã đủ rồi.”

Đối mặt Lục Tiểu Phụng lời nói, Nhạc Duyên chỉ là đáp trả một câu như vậy, thể hiện trong lòng có tuyệt đối tự tin: “Chúng ta cũng nên chân chính đoàn viên.”

“Ngươi là ở châm chọc chính ngươi sao?”

Bạch Vân Thành Chủ Diệp Cô Thành nghe vậy lạnh lùng cười: “Chỉ là chẳng biết đến lúc đó lưu lại đến tột cùng là ai.”

“Hắc! Lưu lại là ai lại có gì khác nhau? Bởi vì đều là ta a!”

Một tiếng cười khẽ, Nhạc Duyên không có động tác khác, chỉ là màu đen song chưởng ầm ầm xuất ra, bàn tay một âm một dương nóng lạnh dâng lên lưỡng đạo bất đồng kình khí hướng phía hai người cuốn tới.

Ầm!

Bốn chưởng giao kích.

Tuôn ra kinh thiên tiếng vang, cuồng bạo kình khí hướng bốn phương tám hướng vọt tới, chấn không khí bốn phía bắt đầu gióng như cuộn sóng một loại xuất hiện chập chờn, mắt thường có thể thấy được.

Đồng thời.

Khổng lồ lực đạo càng làm cho dưới chân tòa cung điện này ầm ầm sập đổ.

Quyết chiến, bắt đầu rồi.

Mười lăm tháng tám.

Trung thu.

Trăng tròn nên Nhạc Duyên.

Bởi vì đây là đoàn viên ngày.

Chương 70 : Trên đỉnh Tử Cấm (trung)

Ầm!

Ở vô số thị vệ thái giám trước mặt, tòa cung điện này cứ như vậy ở ba người một chưởng giao kích dưới, hoàn toàn vỡ nát. Vỡ vụn âm thanh, còn có không ngừng hướng bốn phương tám hướng tán đi ngói lưu ly mảnh nhỏ, càng là nương theo lực lượng khổng lồ trực tiếp đem đám thái giám cùng với thị vệ đánh cho kêu cha gọi mẹ.

Không nhỏ cung điện, ngay dưới ba người một chưởng, phảng phất giống như mặt nước bị vật nặng đập vào, ở trước mắt bao người trực tiếp lõm xuống, hoàn toàn vỡ nát.

Không đề cập tới này to lớn âm thanh đối với bọn thị vệ tạo thành ảnh hưởng, chỉ cần bị hấp dẫn mà đến ngắm nhìn trong chốn giang hồ những cao thủ vào giờ khắc này lại cũng đã biến mất đối với hoàng quyền kính nể, đúng là không để ý chút nào nghe Cẩm Y vệ và Đông Hán phiên tử cảnh cáo, không ít người càng là bằng vào khinh công nhảy lên Tử Cấm thành dựa vào cung tường, nóc nhà, bắt đầu chú ý tới trận này quyết chiến.

Thí dụ như Mộc đạo nhân.

Cao thủ.

Tuyệt đối cao thủ hàng đầu.

Chẳng qua là một kích, cũng đã làm cho Mộc đạo nhân cái này người quan sát, trong lòng nhịn không được một trận rung động. Thân là cao thủ hàng đầu, kỳ thực trong từng người nội tâm đều là tuyệt đối tự phụ, mặc kệ bình thường ngôn luận trên bừa bãi hay là khiêm tốn, nhưng đối với tự thân năng lực đó là một loại tự tin có thể nói là cực đoan đến tự phụ.

Muốn đạt đến đỉnh tiêm, ngoại trừ thiên phú ra trọng yếu nhất đồ vật là tâm tính.

Mộc đạo nhân tuy là cùng Lục Tiểu Phụng và Bạch Vân Thành Chủ Diệp Cô Thành đồng dạng nổi danh, nhưng ở nội tâm của hắn cũng không cho là mình sẽ sợ đối phương, ở trong lòng của hắn, hắn chỉ có thể là mạnh nhất.

Thế nhưng lúc này… Ba người này chiêu thứ nhất, cũng đã làm cho Mộc đạo nhân cảm nhận được uy hiếp cực lớn.

Ngay khi Mộc đạo trưởng trầm ngâm, bên người của hắn chẳng biết lúc nào nhiều hơn lưỡng đạo bóng người.

Ngước mắt nhìn lên.

Mộc đạo trưởng liền từ khí chất người vừa tới cho ra thân phận của đối phương.

Rõ ràng là Vạn Mai Sơn Trang Tây Môn Xuy Tuyết cùng

với Giang Nam Hoa gia Thất công tử Hoa Mãn Lâu, chính là Lục Tiểu Phụng bạn tri kỉ thâm giao.

Khóe mắt dư quang nhìn lướt qua Tây Môn Xuy Tuyết và Hoa Mãn Lâu chỗ đứng, mơ hồ có một loại kiềm chế cảm giác. Loại này cảm xúc xuất hiện không để cho Mộc đạo nhân cảm thấy có gì không ổn, bởi vì sự chú ý của hắn lúc này đều bị Tây Môn Xuy Tuyết trên mặt lạnh như băng sắc mặt hấp dẫn.

“Chúng ta ngồi vào quan sát thôi.”

Trầm mặc một hồi, Mộc đạo nhân không khỏi thanh âm khàn khàn lẩm bẩm.

“…” Mắt mù Hoa Mãn Lâu không nhìn thấy quyết chiến chân chính tình huống, nhưng hắn có thể bằng vào bốn phía khí lưu khởi động cùng với bọn thị vệ kia chật vật, cảm giác được hiện trường kinh tâm động phách. Vành tai khẽ run, nghe được bên người cái này tiếng khàn khàn, Hoa Mãn Lâu môi run rẩy, sau cùng lại không nói gì thêm.

Ken Két.

Ngược lại thì bên người Tây Môn Xuy Tuyết tay trái gắt gao nắm bắt vỏ kiếm, phát sinh nho nhỏ âm thanh. Ánh mắt lợi hại như điện. Bắn thẳng đến chỗ quyết chiến.

Thân là bạn của Lục Tiểu Phụng, không giống Hoa Mãn Lâu rộng rãi. Tây Môn Xuy Tuyết còn lại là một người cực đoan cao ngạo, tuy rằng cho tới nay đều biết Lục Tiểu Phụng võ công kỳ thực không thua hắn, nhưng

trong khoảng thời gian này, từ phương diện nào đó mà nói lại là chân chân chính chính đả kích Tây Môn Xuy Tuyết.

Từ Lục Tiểu Phụng bế quan, hắn mỗi lần xuất quan đi Di Tình Viện uống rượu sau. Võ công sẽ gặp tăng trưởng.

Cái loại này tăng trưởng tốc độ quá mức hư huyễn cùng quỷ dị.

Tuy là không có giao thủ qua, nhưng Tây Môn Xuy Tuyết cũng biết trạng thái Lục Tiểu Phụng lúc này, hắn không phải là đối thủ. Bởi vì hắn kiếm, bây giờ còn chưa có đến cái cảnh giới kia.

Không đề cập tới Lục Tiểu Phụng, chỉ cần nhắc đến Bạch Vân Thành Chủ Diệp Cô Thành, lúc này đối phương thân thủ càng làm cho Tây Môn Xuy Tuyết viên kia lạnh như băng trái tim đang không ngừng xao động. Bởi vì đối phương cũng là người dùng kiếm.

Tây Môn Xuy Tuyết rất rõ ràng khi một dùng kiếm cao thủ đạt tới không cần sử dụng kiếm khi, đó là dạng gì kinh khủng.

Ở mấy người một hướng khác nóc nhà.

Thương Tú Tuần cùng Công Tôn Lan Hồng Hài Tử mấy tỷ muội cũng đứng ở ở đây, lẳng lặng nhìn chăm chú vào trận này quyết chiến.

Tử Cấm thành.

Khi cung điện ở nhất chiêu dưới sụp xuống sau, vô số vụn gỗ bay tán loạn, một đen một trắng một xanh ba đạo thân ảnh đã ở bên trong ngang dọc giao thủ. Mỗi một lần chiêu thức giao phong, liền chấn không khí giống như mặt nước đang nhấc lên phong ba sóng biển.

Khí thế cường đại chèn ép bốn phía bọn thị vệ không ngừng lui về phía sau, càng miễn bàn tiến lên làm gì đó.

Lúc này chỉ cần sẽ chút nào võ công người. Đều bị trước mắt cái này kinh thiên địa khiếp quỷ thần trận đánh hấp dẫn, thế cho nên chưa phát giác ra bọn họ đúng là đang dần dần quên mất bọn họ vốn có chức trách.

To lớn xà ngang bị một kích đánh thành mấy đoạn hướng bốn phương tám hướng bay đi.

Diệp Cô Thành thân hình như khói như mây, thân hình vừa lui, chợt ngừng lại, tay phải kiếm chỉ khép lại, mơ hồ hướng bên người rạch một cái, đang bay về phía mình nửa đoạn xà ngang dưới đạo vô hình kiếm khí này hoàn toàn chia làm hai đoạn, đập vào hai bên trái phải.

Sau đó ánh mắt cứng lại, chân khí trong cơ thể bừng bừng phấn chấn, ánh mắt nhìn tay phải đầu ngón tay, chỉ thấy nơi đó không khí mơ hồ xuất hiện biến hóa. Dưới sự kinh ngạc của vô số người nhìn từ xa, Diệp Cô Thành bên tay phải không khí bắt đầu từ trong suốt hiện ra màu sắc biến hóa, xuất hiện một cái diễm lệ vô cùng huyết sắc.

Này cổ huyết sắc dây dưa, dần dần quấn ở tại cùng

nhau, tạo thành một vật, nhìn qua giống như là một thanh kiếm.

Chỉ chốc lát sau này nguyên bản có chút mơ hồ sự vật đã rồi rõ ràng, chính là một thanh chu kiếm.

Rõ ràng là ngưng khí thành nhận.

"…"

Cùng Diệp Cô Thành xa xa tương đối, đem Nhạc Duyên vây quanh ở ở giữa Lục Tiểu Phụng ánh mắt liếc mắt một cái Bạch Vân Thành Chủ ngưng khí thành nhận mà hình thành một thanh chu kiếm, chỉ là lông mày khẽ nhíu sau, hắn liền cũng có hành động.

Đơn giản chiêu thức đối với ba người mà nói thì không cách nào hoàn toàn phân ra thắng bại.

Nhất là đối với mình mà nói.

Ánh mắt cứng lại.

Lục Tiểu Phụng trong tay quạt giấy xoay tròn, trực tiếp bị hắn ném vào một bên, sau đó là đồng dạng vươn tay phải ra, ngón trỏ và ngón giữa khép lại dường như kiếm chỉ một loại xa xa điểm ra. Động tác này nhìn như kiếm chỉ, nhưng cũng không là kiếm chỉ.

Không có Diệp Cô Thành vậy hoa lệ biến hóa, chỉ là thoạt nhìn coi như chất phác tư thế, mang tới áp lực nhưng cũng không thấp hơn Diệp Cô Thành chuôi kiếm.

Thanh kiếm này!

Nhạc Duyên ánh mắt đầu tiên là gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Cô Thành ngưng khí thành hình ra vũ khí, vẻ mặt của hắn trở nên có chút kỳ quái. Không vì thủ đoạn của đối phương ngạc nhiên, Nhạc Duyên kinh ngạc chính là thanh kiếm này hắn quá mức quen thuộc, bất quá đối với lẫn nhau thân phận Nhạc Duyên ngược lại cũng ngoài ý muốn. Mà ở phía sau, Lục Tiểu Phụng xa xa điểm ra hai ngón tay, càng là ở khí cơ trên mang đến cho hắn một loại bị trói chặt cảm xúc.

“Hắc!”

Một tiếng cười nhạo, Nhạc Duyên thấy thế đồng dạng có hành động.

Song chưởng khẽ nhếch. Giơ lên.

Trường Sinh Quyết đã rồi phát động, âm dương nóng lạnh lưỡng chủng chân khí từ song chưởng bay ra.

Tay trái âm tay phải dương.

Mắt thường có thể thấy, trong mắt người ngoài đã nhìn thấy Nhạc Duyên song chưởng biến hóa, trong tay trái ngưng kết một đoàn bạch sắc hình cầu tản ra ánh huỳnh quang, giống như trên trời trăng tròn, bên tay phải lại giống như cầm một mặt trời, đỏ đậm như lửa.

Hai bên.

Diệp Cô Thành và Lục Tiểu Phụng thấy thế đều là sắc

mặt nghiêm túc. Ánh mắt của song phương ở xuyên thấu qua hơn mười trượng cự ly chiếu rọi trong mắt nhau. Một trận chiến này, tuy là quyết chiến. Nhưng trên thực tế là hai người bọn họ cùng nhau chống lại Nhạc Duyên.

Ở mặt trăng bạc chiếu xuống, hai người ánh mắt giao hòa, như nhau nhiều năm bạn thâm giao huynh đệ, cũng trong phút chốc cũng đã biết lẫn nhau ý nghĩ.

Ánh mắt lóe lên. Hai người cũng đã có quyết định.

Trong sát na.

Ở Nhạc Duyên âm dương nhị khí thành hình một khắc kia, Diệp Cô Thành và Lục Tiểu Phụng xuất thủ, hai người xông thẳng ngay chính giữa Nhạc Duyên.

Đối mặt hai người cùng đánh tới, Nhạc Duyên đó là song chưởng tách ra, một tay nắm âm một tay nắm dương, hướng hai bên đẩy đi ra ngoài. Âm hướng Lục Tiểu Phụng, dương hướng Diệp Cô Thành.

Vạn lý tinh không, lại không mây trắng.

Âm hàn địa cực, đông chết phượng hoàng.

Nhưng mà ——

Ngay trước khi ba phương giao kích một khắc, Diệp Cô Thành tay cầm chu kiếm, phát sinh biến hóa.

Kiếm dẫn người đi, người tùy kiếm hướng.

Vọt tới trước Diệp Cô Thành đột ngột giống như một cây bị bắn ra tú hoa châm, trên đường cùng Lục Tiểu Phụng thay hình đổi vị. Diệp Cô Thành đi tới âm một bên, trong tay chu kiếm đâm thẳng tới, mà Lục Tiểu Phụng còn lại là đi tới dương một bên, tay phải hai ngón tay thẳng điểm trong đó.

“! ! !”

Nhạc Duyên dưới mặt nạ thần tình nghiêm túc, chiêu thức không kịp biến hóa, chỉ có thể một kích đẩy xuống.

Ba phương giao kích. Phát sinh một tiếng xuy hưởng.

Ông!

Không khí co rút lại, sau đó lại cực độ bành trướng.

Dường như đâm hư khí cầu. Phát sinh một tiếng sấm sét nổ vang.

Ầm!

Lấy ba người làm trung tâm, một vòng mắt thường có thể thấy được khí lãng nổi lên, sau đó như gió thu cuốn lá vàng, hướng bốn phía cuốn đi, khắp nơi trên đất cung điện tàn tích dưới trận này khí lãng, tức thì bị thổi hướng bốn phương tám hướng. Theo sát sau đó là một đạo để cho người ta kinh hồn táng đảm thanh âm đánh thẳng tới.

Trên mặt đất càng là ở dưới cổ lực lượng này, phương

viên trăm trượng đá phiến đều xuất hiện mạng nhện vết rạn, lan về phương xa.

Tại nơi hai bên trên mặt đất, còn lại là phân nửa băng sương phân nửa ngọn lửa.

Đồng thời.

Ba người không hẹn mà cùng kêu đau một tiếng, khổng lồ kia lực đạo đem ba người hướng ba hướng đẩy đi ra ngoài, lui ra gần hơn mười trượng cự ly.

Ca sát tiếng bên tai không dứt.

Mặt đất bị thân hình ba người trong lúc lui về sanh sanh tạo thành ba rãnh sâu, kéo dài ra.

Phanh! Phanh!

Diệp Cô Thành và Lục Tiểu Phụng, hai người đánh vào trên cây cột của một cái cung điện còn hoàn hảo, lúc này mới ngừng lại được, mà khóe miệng của hai người cũng đã là rịn ra vết máu. Phịch một tiếng tiếng vang nhẹ, Diệp Cô Thành trên tay chu kiếm ầm ầm bể nát, mà Lục Tiểu Phụng đặt ở sau lưng tay phải còn lại là ở run rẩy không ngừng.

Tê!

Dưới chân toát ra khói xanh, đó là giầy cùng mặt đất sinh ra ma sát mà thành. Nhạc Duyên vận chuyển chân khí, chỉ nghe dưới chân đá phiến tiếng vỡ vụn, kình lực bị hắn tiết xuống đất, hắn lui bước thân hình cũng dừng

lại, thân hình hơi lảo đảo một chút, lập tức liền ổn định, ánh mắt của hắn còn lại là rơi vào trước mắt trên mặt đất đạo kia dài đến chừng mười trượng rãnh sâu.

Tầm mắt dời đi, sau cùng ngừng lại ở trên người Diệp Cô Thành và Lục Tiểu Phụng hai người.

Ba người lẫn nhau cứ như vậy nhìn nhau không nói gì.

Xa xa.

Những kẻ yên lặng xem quyết chiến, lúc này tất cả đều thất thần không nói nên lời, từ bỏ Thương Tú Tuần ra, không ai ngoại lệ. Như vậy tình cảnh, đã vượt quá tưởng tượng của bọn họ. Võ công thấp người chỉ là xem bề ngoài, võ công càng cao người lại là càng có thể cảm giác được trong đó kinh khủng.

Là kinh khủng, cũng là kinh hỉ.

Bởi vì … này tràng quyết chiến mặc kệ kết quả làm sao, cũng làm cho bọn họ tìm được rồi tương lai con đường, có võ đạo mục tiêu.

Cùng lúc đó.

Bên trong hoàng thành hoa viên.

Vương tổng quản dẫn người canh giữ ở bên ngoài, tựa hồ bên ngoài to lớn âm thanh cũng không có ảnh hưởng đến bên trong du ngoạn ngắm trăng thiên tử, mà trên thực tế…

“Quyết chiến đã bắt đầu rồi.”

Nghiêng đầu nghe mơ hồ như sấm rền vậy âm thanh truyền đến, Định Nam Vương thế tử nhìn trước mặt đã bị sợ đến giống như chim con thiên tử, nở nụ cười: “Hoàng thượng, ngươi loại này như chim con hình dạng, làm sao có thể bảo đảm giang sơn cẩm tú phồn hoa này đâu?”

“Thấy ngươi, ta liền thấy Tống triều kết cục.”

Trong vườn hoa đã là huyết khí gay mũi, Định Nam Vương thế tử đối với cái này cũng làm như không thấy, chỉ là dùng một loại đau lòng ngữ khí cảm khái.

“Ngươi!”

“Ngươi!”

“Ngươi nghĩ tạo… tạo phản?”

Thiên tử thanh âm nơm nớp run rẩy, cả người hầu như co lại thành một đoàn không ngừng run rẩy, hắn đã bị cục diện trước mắt sợ hãi. Hắn trăm triệu không ngờ rằng Trung thu ngắm trăng, cuối cùng sẽ biến thành cục diện lúc này. Bốn phía, ngã xuống là thị vệ thi thể, thậm chí còn có quý phi thi thể.

Trước mắt cái này Định Nam Vương thế tử đơn giản là tàn bạo kỳ cục, nhưng hắn càng không ngờ rằng đối phương sẽ tạo phản.

“Đừng nói khó nghe như vậy, ta chỉ là cầm lại đồ đạc

của mình.”

Định Nam Vương thế tử nghe vậy không khỏi nhíu mày, thiên tử nói làm cho hắn cảm thấy có chút không thích, đồng thời ở phản bác một câu sau, Định Nam Vương thế tử đột ngột nghiêng đầu qua chỗ khác, đối với hoa viên một góc tối đột nhiên nói rằng: “Các hạ, ngươi cảm thấy thế nào?”

“Hì hì hi…”

Trong góc phòng, một đạo khinh bạc tiếng cười truyền ra, nương theo còn lại là hai người tiếng bước chân. Theo tiếng bước chân tiến gần, vẫn ẩn núp người rốt cục xuất hiện ở Định Nam Vương thế tử trước mặt.

“Ồ?” Ánh mắt nhìn chăm chú vào người vừa tới, Định Nam Vương thế tử mắt lộ ra kinh ngạc, có chút ngoài ý muốn: “Là ngươi a!”

“Đúng vậy.”

“Ta cũng không nghĩ tới sẽ là ngươi!”

Tựa như vui đùa vậy, nghe lên giống như có chút ngốc nghếch lời nói để cho người ta nghe cảm thấy rất khó hiểu, theo cước bộ hạ xuống, người vừa tới ở cách Định Nam Vương thế tử ngoài ba trượng ngừng lại, mà ở người vừa tới phía sau còn lại là một xinh đẹp như hoa nữ tử vô cùng khẩn trương đi theo.

“Thái Bình Vương (Định Nam Vương) thế tử!”

Người tới chính là Thái Bình Vương thế tử Cung Cửu.

Không hẹn mà cùng nói, miệng đồng thanh nói, làm cho hai người đồng thời nghiêm túc, sau đó càng là cùng nhau nở nụ cười.

Thật giống như đã lâu không gặp lão bằng hữu, trên thực tế, cũng thật là đã lâu không gặp bằng hữu.

Chương 71 : Trên đỉnh Tử Cấm (hạ)

Trong hoa viên của hoàng thất.

Thiên tử một thân long bào màu vàng sáng đã dính đầy bùn đất, toàn bộ nhìn qua một màu xám xịt. Lúc này, đường đường cửu ngũ chí tôn lại đang té trên mặt đất, ở bên cạnh hắn là đang cố nén nức nở hoàng hậu, gắt gao chống đỡ, chịu đựng sợ hãi trong lòng.

Qua các triều đại, từ trước đến nay, tạo phản tạo thành kết quả vô luận thành công hay không, đều mang đến cực lớn thương vong.

Thắng, hay hoặc là thua đều sẽ bị xử lý.

Một cách xử lý đó là vô số đầu người lăn xuống.

Mà ở hiện tại triều đại này, nổi danh nhất đó là Thành tổ Chu Lệ. Trước đây Thành tổ Chu Lệ giết bao nhiêu người? Mà lúc này, một khi trước mắt thế tử tạo phản thành công, có thể tưởng tượng được Tử Cấm thành sẽ có bao nhiêu người chết, chỉ sợ Tử Cấm thành toàn bộ sẽ bị thanh tẩy một lần.

So với đã bị kinh sợ thiên tử, người nữ nhân thân làm hoàng hậu nhưng trong lòng lại càng lãnh tĩnh hơn.

Nàng xem ra…chuyện này cục diện tựa hồ xuất hiện biến hóa.

Nhưng từ mặt khác phương diện nào đó mà nói, cục diện trước mắt kỳ thực càng làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Một Định Nam Vương thế tử, một Thái Bình Vương thế tử, dĩ nhiên là có hai người tạo phản. Nàng không cảm thấy bộ dáng thoạt nhìn có chút ngu si Thái Bình Vương thế tử sẽ nhàn rỗi buồn chán lặng yên không một tiếng động chạy đến ngự hoa viên ngắm trăng.

Hơn nữa bên ngoài mơ hồ truyền tới tiếng vang cực lớn, hoàng hậu hầu như đã khẳng định đây là một hồi có dự mưu tạo phản, thậm chí chỉ sợ mấy ngày hôm trước bạo tạc cũng là để hấp dẫn ngoại nhân biểu hiện giả dối.

Nhận thấy được hoàng hậu quan sát ánh mắt, Định Nam Vương thế tử tùy ý liếc mắt một cái, không có đi để ý tới đối phương, sự chú ý của hắn đều đặt ở trước mắt trên người Thái Bình Vương thế tử Cung Cửu, đối phương không hiểu đi tới nơi này không thể nghi ngờ đã nói cho hắn đối phương ý đồ đến.

Cùng một tình huống, cùng một thời khắc, cùng một chỗ, như vậy mục tiêu cũng tự nhiên là cùng một cái.

“Ở đây ta tới trước, sẽ quen thuộc hơn ngươi một chút, hay là ta dẫn ngươi đi dạo một vòng?”

Cung Cửu khẽ mím môi, mặt mang cười hướng Định Nam Vương thế tử phát ra lời mời, ban đầu ở Định Nam Vương phủ hắn thế nhưng lạc đường, là đối phương dẫn theo hắn đi dạo. Lần này, nên đổi thành hắn dẫn đối

phương đi dạo.

Loại này giống như chủ nhân khẩu khí làm cho Định Nam Vương thế tử chân mày hơi nhíu, nhìn nhau hồi lâu, cười nói: “Cũng tốt a… Xin mời dẫn con đường.”

“Sa Mạn, ngươi ở tại chỗ này coi chừng bọn họ, nếu có dị động, giết.”

Cung Cửu xoay đầu, đi ở phía trước, Định Nam Vương thế tử lại là theo mà lên, ngay khi qua khúc cua, Cung Cửu bỗng nhiên quay đầu hướng ở phía sau Sa Mạn phân phó: “Vũ khí của ngươi nếu như lâu lắm không dùng, là sẽ bị gỉ.”

“…”

Sa Mạn nghe vậy dừng bước, gắt gao nhìn chằm chằm trước mắt hai vị thế tử bóng lưng, thật lâu không nói gì. Trong đó không kiêng nể gì cả cùng với sát ý, Sa Mạn có thể rõ ràng cảm thụ được. Nàng phát hiện Cung Cửu bắt đầu hưng phấn. Xác thực nói ở chỗ này thấy Định Nam Vương thế tử một khắc kia, hắn liền hưng phấn.

Hai người thế tử ở chỗ này chạm mặt. Có thể đều ngoài song phương dự liệu.

Phải biết rằng ngôi vị hoàng đế có thể chỉ có một a!

Như vậy hai người vòng quanh hoa viên… Không thể nghi ngờ chỉ là một cái cớ bên ngoài, chỉ là vậy thôi.

Ba! Ba! Ba!

Định Nam Vương thế tử đồng dạng có an bài của mình, ở Cung Cửu đối với Sa Mạn tiến hành phân phó khi, hắn đã vỗ tay vài cái. Theo tiếng vỗ tay hạ xuống, Vương công công đã đi vào rồi. Bước vào đây, Vương công công không khỏi sửng sốt.

Chuyện gì xảy ra?

Người này là… suy nghĩ cấp tốc xoay chuyển, rất nhanh Vương công công liền đoán được một người khác thân phận. Thái Bình Vương thế tử.

Nghĩ tới đây, Vương công công sắc mặt cũng không khỏi trầm xuống, hiển nhiên chỗ này kế hoạch xuất hiện cực lớn ngoài ý muốn. Ánh mắt ở Sa Mạn trên người nhìn lướt qua sau, đang nhìn Định Nam Vương thế tử thần tình, hắn đã biết nguyên do, liền quay đầu đứng nguyên tại nơi đó.

Một trước một sau, hai đại thế tử đều có đều tự mình an bài.

Sau đó, hai người liền một trước một sau đi vào mặt sau hoa viên, xem nhàn nhã dáng dấp tựa hồ là muốn ngắm trăng vịnh thơ, lấy biểu đạt bản thân mình tâm tình.

Đát!

Tiếng bước chân liền ngưng, đi ở phía trước Cung Cửu thân hình chợt ngừng lại, cứ như vậy vẫn không nhúc nhích.

Mà theo ở phía sau Định Nam Vương thế tử đồng dạng ngừng lại, hạ thấp đầu làm cho không người nào có thể thấy trên mặt biểu tình.

“Ngôi vị hoàng đế chỉ có một a.”

“Ta ngươi đã có hai người, một cái cũng không tốt phân phối.”

” Giải quyết như thế nào đâu?”

“Ngươi cảm thấy thế nào?”

“Thân huynh đệ cũng nên tính toán rõ ràng, vậy thì mời Thái Bình Vương thế tử điện hạ đi chết là được rồi.”

“Ta cũng nghĩ như vậy.”

Hai người ngắn gọn đối thoại, trong lời nói hiện ra hết sát ý, Định Nam Vương thế tử ở nói ra biện pháp giải quyết nháy mắt, đã xuất thủ, tay phải hóa quyền làm chưởng trực tiếp ấn hướng về phía Cung Cửu hậu tâm.

Bành!

Xoay người.

Cung Cửu tay trái mở, trực tiếp nghênh hướng lòng bàn tay đang nhắm tới sau lưng hắn.

Song chưởng giao kích, không khí hiện nhất thanh muộn hưởng.

Ca sát liên tiếp xuất hiện, hai người dưới chân đá phiến không hẹn mà cùng xuất hiện vết rạn, vết rạn trải rộng, hướng tứ phương vọt tới, mãnh liệt kình khí khiến cho bốn phía trồng kỳ hoa dị thảo vào giờ khắc này bị cực lớn thương tổn.

Chiêu thứ nhất.

Đây là song phương lẫn nhau thăm dò.

Hai người đều phát hiện, trước đây ở lẫn nhau trong mắt hình tượng, đều là tồn tại hư cấu.

Công lực đối chọi, chiêu thứ nhất thăm dò đã biến thành hai vị thế tử nội lực so đấu.

“Ừ?”

Vốn là đấu nội lực trong phút chốc phát sinh biến hóa, Cung Cửu biến sắc, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm từ bành trướng trở nên co rút lại ống tay áo của mình, hắn cảm giác được công lực của mình có chịu không nổi khống chế xu hướng hướng lòng bàn tay vọt tới, tựa hồ… Tựa hồ bị cái gì lực lượng khổng lồ dẫn dắt.

Rất nhanh.

Cái lực hút này đã không chỉ ở lòng bàn tay, mà là lan tràn tới thân cánh tay, thậm chí đến rồi thân thể những bộ vị khác, lực hút làm cho Cung Cửu bộ mặt bắp thịt đều đã xảy ra cực đoan co rút lại biến hóa.

Cảm giác được khổng lồ uy hiếp, tay phải hắn khẽ động,

cầm vỏ kiếm phát sinh ông ông âm thanh.

Thương!

Hàn quang lóe ra, trường kiếm ầm ầm ra khỏi vỏ.

Cung Cửu tay phải buông ra vỏ kiếm, chợt nâng lên cầm chuôi kiếm, một kiếm chém về phía cánh tay trái của mình. Kiếm phong dọc theo cánh tay trực tiếp rơi xuống, tước hướng Định Nam Vương thế tử tay phải.

Choang!

Chưởng kiếm giao tiếp, phát sinh nhất thanh thúy hưởng.

Một kiếm này dưới, Cung Cửu rốt cục bức ra Định Nam Vương thế tử tay phải, nhưng cũng chém xuống chính mình ống tay áo, khiến cho cánh tay toàn bộ lộ ở tại bên ngoài. Da hắn tựa hồ bị nước ngâm thật lâu, trắng bệch một mảnh, có một loại mặt nhăn nhíu cảm giác.

“Cái này võ công là…” Ánh mắt tùy ý nhìn lướt qua trên cánh tay mình biến hóa, Cung Cửu không có chút nào lưu ý, mà là đưa mắt như ngừng lại trên Định Nam Vương thế tử tay phải, đối phương trong lòng bàn tay nắm chính là bị hắn một kiếm chém xuống ống tay áo.

Từ tơ lụa chế thành ống tay áo tựa hồ gặp liệt hỏa giống nhau, ở Định Nam Vương thế tử trong lòng bàn tay cấp tốc co rút lại nát bấy, rất nhanh liền hóa thành một đoàn tro bụi, bị hơi lạnh gió đêm thổi một cái, cũng đã hoàn toàn tiêu tán.

“Hấp tinh đại pháp!”

Ánh mắt cứng lại. Cung Cửu nói ra môn công pháp này tên gọi.

“Ánh mắt không kém.” Đối mặt Thái Bình Vương thế tử nói ra tên này, Định Nam Vương thế tử không có chút nào ngoài ý muốn, vừa nhất chiêu thăm dò đã cho hắn biết cái này Thái Bình Vương thế tử tuyệt đối không phải là trước đây nhìn thấy vậy như vậy ngu ngốc, mà là một chân chính đứng đầu cao thủ. Võ công của hắn tuyệt đối không kém trước kia kiếm thuật đạo sư Bạch Vân Thành Chủ.

Hắn chỉ là dùng một chiêu này làm cho đối phương bất giác ăn một cái nho nhỏ thiệt thòi mà thôi.

Một kẻ lấy ngu si lừa gạt vô số người, hắn là có cái dạng gì dã tâm? Hay là vì nguyên nhân đặc biệt gì mà tồn tại?

Mà ở ngày hôm nay, ở chỗ này, đã nói rõ rồi.

Tay phải hướng tới thắt lưng vỗ nhẹ một cái, chỉ nghe leng keng âm thanh, một thanh nhuyễn kiếm từ bên hông dây lưng ngọc bị rút ra, bị Định Nam Vương thế tử nắm ở tại trên tay. Thân kiếm tại chân khí dưới sự kích thích, trở nên thẳng tắp, dường như Cung Cửu trong tay lợi kiếm một loại. Ở dưới ánh trăng sáng quắc sinh huy.

“Ma giáo…” Ánh mắt đang nhìn đã tiêu tán tro bụi, Cung Cửu đối với Định Nam Vương thế tử rút nhuyễn kiếm nhìn lướt qua, ánh mắt sáng ngời, quay đầu ném đi một

cái tán thán ánh mắt. Đây là một thanh hiếm thấy bảo kiếm. Nhưng Cung Cửu ngoài miệng cũng chỉ nói rằng: “Lại còn là lai lịch không nhỏ dư nghiệt, xem ra ngươi không họ Chu, là họ Lệnh Hồ còn là họ Nhạc đâu?”

Hai mươi năm sự kiện đó làm giang hồ và quan phủ khiếp sợ. Cung Cửu mặc dù không có tự mình trải qua, nhưng ở trở thành tiểu lão đầu đồ đệ sau, cũng chuyên môn tìm hiểu rõ. Thứ nhất là chính hắn hứng thú, thứ hai là tiểu lão đầu yêu cầu.

Tự nhiên mà vậy, hơn nữa Chu gia hoàng tộc cái thân phận này duyên cớ, Cung Cửu nếu so với những người khác biết nhiều hơn.

“Ngươi đoán?”

Định Nam Vương thế tử nghe vậy cười cười, sắc mặt ở ánh trăng chiếu rọi có vẻ có chút tái nhợt, thế nhưng trong đó lại hiện lên một dạng kỳ lạ sắc tím, phảng phất giống như cô hồn dã quỷ.

Cung Cửu nhìn trước mắt Định Nam Vương thế tử, hắn đột nhiên nhớ lại tiểu lão đầu ở bồi dưỡng dã tâm của mình, có đúng hay không bản thân hắn đang dự định cái gì… Tay phải hơi căng thẳng, trường kiếm trong tay bị Cung Cửu chậm rãi giơ lên, chỉ phía xa Định Nam Vương thế tử, nói: ” Chu mỗ thì thỉnh giáo các hạ Hoa Sơn kiếm pháp.”

“Thỉnh!”

Trường kiếm tranh, thân hình khẽ động, người đã ra

chiêu.

Đây là túc địch.

Đây là khắc vào trong xương túc địch.

Đây cũng là quyết chiến.

Kiếm cùng kiếm giao kích, kiếm khí tại đây phương viên ngang dọc, từng chiêu trí mạng từng chiêu tàn nhẫn. Nho nhỏ phương viên, làm cho người ta có loại hương vị kiếm khí ngang dọc ba vạn dặm, đạp phá vạn dặm giang sơn.

Hai đại trẻ tuổi dụng kiếm đứng đầu cao thủ, vào giờ khắc này lấy mệnh tương bác.

Là vì ngôi vị hoàng đế, là vì giang sơn, càng là vì hai người dòng họ cừu hận.

Tranh ——

Trường kiếm cắt ngang không khí, không ngừng rung động, phát sinh tranh tranh âm thanh, Cung Cửu kiếm đâm thẳng Định Nam Vương thế tử yết hầu, kiếm của hắn nhanh, nhanh đến để cho người ta trở tay không kịp. Nhưng đối mặt Cung Cửu một kiếm này, Định Nam Vương thế tử cũng không tránh chút nào. Nhuyễn kiếm trong tay huy vũ, kiếm theo tay mà ra, đó là Hoa Sơn kiếm tông kiếm pháp đứng đầu tuyệt học ——

Độc cô cửu kiếm, phá kiếm thức!

Cùng lúc đó.

Bên ngoài.

Nhạc Duyên, Lục Tiểu Phụng và Diệp Cô Thành ba người đang lúc quyết chiến đã dần dần tiến nhập kết thúc.

Ba người giao thủ, đã làm cho người ở chỗ này thấy được võ công đến rồi cảnh giới nhất định sau có dạng gì uy lực, khiến cho vô số người mở rộng tầm mắt, để cho bọn họ chiếm được cơ hội bước ra bản thân hạn chế.

Ầm!

Ba người vừa giao thủ một chiêu.

Một tòa cung điện dưới một chiêu này bị sinh ra kình khí xuyên thấu thành trăm ngàn lỗ giống như cái sàng, ngay sau đó ở một trận cót két âm thanh ầm ầm sập đổ. Mà ba người còn đang giao phong, đặt chân mặt đất cũng không ngừng nứt nẻ.

Ngọ Môn, càng là không sai biệt lắm toàn bộ đổ sập.

Ở bốn phía người xem cuộc chiến trong mắt, tất nhiên là nhìn ra ba người có thể nói là từng chiêu đều dồn kẻ khác vào tử địa, là chân chân chính chính quyết chiến. Đổi lại là bọn họ, chỉ sợ là đứng ở ba người này trước mặt mà không khẩn trương, không run sợ, cũng đã xem như là giang hồ cao thủ.

Mà bình thường được xưng đứng đầu cao thủ bọn

người quan sát trận đánh sau, không có ai không trở nên trầm mặc và sắc mặt âm trầm.

Mộc đạo nhân chính là như vậy.

Tây Môn Xuy Tuyết cũng như vậy.

Công Tôn đại nương Công Tôn Lan cũng là như vậy.

Hồi tưởng trước đây bản thân không sợ Diệp Cô Thành, bây giờ nghĩ lại thật sự là mạnh miệng, nếu là chân chính chống lại Bạch Vân Thành Chủ Diệp Cô Thành, chỉ sợ nàng Công Tôn Lan kết quả cũng chỉ có một, chính là trở thành vong hồn dưới kiếm. Nàng cũng coi như hiểu trước đây Nhạc Duyên vì sao khi thấy nàng đối với kiếm pháp tự tin, lại có cái biểu tình tự tiếu phi tiếu đó.

Giữa sân.

Ba người thể xác và tinh thần đều bị bản thân kình lực đẩy ra không ít cự ly.

Lục Tiểu Phụng hai tay đang run rẩy, khóe miệng tiên huyết đã không cầm được chảy xuôi. Mà Bạch Vân Thành Chủ Diệp Cô Thành trong tay ngưng khí thành nhận thanh kiếm đã bị đánh tan mấy chuôi. Nhìn trên tay chuôi này vừa tạo ra chưa bao lâu lại ầm ầm vỡ vụn, Diệp Cô Thành sắc mặt hiện vẻ lạnh lùng bất đắc dĩ. Ở vừa trong chiến đấu, Diệp Cô Thành đã lấy chân khí ngưng kết ra chu kiếm, ngân kiếm. Có thể kết quả sau cùng, đều là giống nhau, toàn bộ bị đánh tan.

“Hanh!”

Một tiếng hừ lạnh, Diệp Cô Thành cổ tay khẽ nhúc nhích, không khí biến hóa, đúng là lần nữa nổi lên một thanh kiếm.

Đây là một thanh xuất từ Phật môn kiếm.

Thanh kiếm này, Nhạc Duyên đồng dạng nhận thức.

Cùng Nguyệt Khuyết kiếm có chút tương tự, nhưng cũng không phải Nguyệt Khuyết, mà là xuất từ Từ Hàng tĩnh trai Sắc Không kiếm.

Dưới mặt nạ.

Ngoại nhân nhìn không ra Nhạc Duyên tình huống, nhưng đối mặt hai người cũng biết thương thế của hắn đồng dạng không nhẹ, hơn nữa còn là thương càng thêm thương. Ngửi lấy bị mặt nạ sinh sôi ngăn chặn mùi máu tươi, Nhạc Duyên một tiếng cười khẽ, thân hình huyễn động, người đã là hướng đến trong Tử Cấm thành kiến trúc cao nhất bay đi.

Trong chớp mắt.

Ba người một trước một sau, đã đi tới trên đỉnh kiến trúc cao nhất còn dư lại trong Tử Cấm thành. Về phần ở mặt sau, là xa xa kéo theo một đoàn thị vệ thái giám, hô to gọi nhỏ theo sau, mà xa xa vây xem giang hồ nhân sĩ cũng có không ít người đuổi theo.

Khi bọn hắn đi tới nơi này sau, tất cả mọi người không

hẹn mà cùng ngừng lại, nhìn đứng ở trên cung điện ba người có chút đờ ra.

Cung điện này chính là Hoàng Cực điện, tục xưng Kim Loan.

Mà ở đây mới thật sự là đỉnh của Tử Cấm thành.

Chương 72 :

Hoàng Cực điện.

Trên nóc điện.

Chân chính Tử Cấm thành đỉnh.

Nhạc Duyên, Lục Tiểu Phụng và Diệp Cô Thành đứng ở ba cái phương vị khác nhau, đặt chân trên ngói lưu ly, lẫn nhau lẳng lặng nhìn đối phương.

Trong lúc mới vừa giao phong, Lục Tiểu Phụng và Diệp Cô Thành hai người đã triển khai hợp tác, Lục Tiểu Phụngphòng thủ, mà Diệp Cô Thành lại là công. Được xưng có thể thuận lợi tiếp được bất vật gì Linh Tê Nhất Chỉ, ngay khi đối mặt Nhạc Duyên công kích, cũng là không cách nào phát huy ra nó lớn nhất năng lực.

Đặt ở sau lưng hai tay, còn đang run rẩy không ngừng, nhưng Lục Tiểu Phụng cũng mạnh mẽ nhịn xuống phần này đau đớn, trận quyết chiến này hắn không muốn thua. Nếu hắn thua, trên cái thế giới này thì không còn có Lục Tiểu Phụng người này. Thế giới này xinh đẹp như vậy, có nhiều như vậy bằng hữu, còn có nhiều như vậy mỹ nhân, sao hắn lại bỏ được?

Cho nên, Lục Tiểu Phụng phải lấy hắn độc nhất vô nhị đôi tay đi ngăn trở người trước mắt, làm cho Diệp Cô Thành phát huy ra hắn vô song kiếm pháp.

Gió đêm thổi tới.

Mang đến một trận nhẹ nhàng khoan khoái lạnh như băng cảm giác.

Trận này gió thổi làm ba người áo bào không ngừng tung bay, kèm theo còn có Lục Tiểu Phụng và Diệp Cô Thành tóc dài. Mà Nhạc Duyên còn lại là bởi vì che đậy toàn thân hắc y hắc bào còn có mặt nạ, chỉ có áo choàng ở gió thổi dưới không ngừng phất phơ.

Ánh mắt di chuyển.

Nhạc Duyên tầm mắt dừng lại hồi lâu tại vết máu lưu lại trên khóe miệng Lục Tiểu Phụng, lại chuyển đến Diệp Cô Thành trên người, nhìn đối phương trong tay chuôi này lấy chân khí ngưng tụ thành Sắc Không kiếm, Nhạc Duyên nở nụ cười, “Kiếm chủ nhân đã sớm thất bại, ngươi lấy chân khí ngưng hình càng không phải là chân thật, đối với ta có thể làm sao?”

“Ha ha…”

Phát sinh tiếng cười chính là Lục Tiểu Phụng, ánh mắt của hắn nhìn phía Nhạc Duyên có một loại giễu cợt ý tứ hàm xúc, “Chưa chắc đi.” Câu trả lời này, rõ ràng có ý ám chỉ. Điều này làm cho một bên Diệp Cô Thành không khỏi xem xét Lục Tiểu Phụng liếc mắt.

Bất đồng Lục Tiểu Phụng.

Diệp Cô Thành cùng Nhạc Duyên tiếp xúc rất ngắn, lần đầu tiên giữa hai người chỉ là một chiêu.

Mà Lục Tiểu Phụng lại là bất đồng.

Hai người tiếp xúc thời gian phải nhiều hơn, từ phương diện nào đó mà nói còn là bạn thâm giao. Tuy rằng ba người bản thân linh hồn là nhất thể, thế nhưng đều có riêng phần mình nhân sinh. Lại nói, ba người cũng không biết quá khứ lẫn nhau. Nhưng Lục Tiểu Phụng so với Diệp Cô Thành càng thêm hiểu rõ Nhạc Duyên, dù sao lúc đó hai người thì một vài vấn đề đạt thành cùng chung nhận thức.

Nhưng thật ra Nhạc Duyên bản thân ngoại lệ.

Nhìn trước mắt hai người, Nhạc Duyên có lúc đang suy nghĩ, đối phương kinh lịch đến tột cùng là dạng gì, hoặc là bởi vì mình biết đến chuyện xưa lại bị “tự thân” mượn đâu?

Lục Tiểu Phụng không có hỏi trước đây vì sao không trực tiếp lấy hạt dẻ xào đường độc chết bản thân, bởi vì hắn biết tự bản thân tính cách một đặc điểm, cũng đủ tự tin cũng đủ tự phụ. Bất luận là đối với người, hay là đối với bản thân, đều là giống nhau.

Trận này quyết chiến là vì bản thân chuẩn bị điều kiện tốt nhất nơi.

“Chúng ta chắc gì không có hy vọng, bởi vì thương thế của ngươi so với trong tưởng tượng càng nghiêm trọng.” Lục Tiểu Phụng ánh mắt dời xuống, ngưng tại Nhạc Duyên trên mặt mặt nạ màu đen, bởi vì … này một thân trang phục, xuất hiện bất kỳ tình huống nào, ngoại nhân đều không thể biết được.

Nhưng Lục Tiểu Phụng và Diệp Cô Thành hai người bất đồng, bọn họ có thể cảm thụ được.

“Đúng vậy!”

Nhạc Duyên nghe vậy vui vẻ, khen: “Không hổ là bản thân ta, đầy đủ tự tin.” Nói đến đây, Nhạc Duyên dừng lại một chút, dùng một loại giọng kỳ quái nói rằng: “Chỉ là đối với mình dùng một loại tán dương ngữ khí, để cho người ta cảm thấy rất khó hiểu a.”

“Bản thân?”

Diệp Cô Thành thanh âm lạnh lùng không mang theo một tia khói lửa, “Ngươi như thế nào xác định chúng ta là ngươi, mà không phải ngươi là chúng ta đây?”

“Hắc!”

“Thấy bầu trời này vầng trăng tròn sao? Tất cả từ lâu nói rõ. Nếu là là một trong các ngươi, hai người các ngươi lại vì sao cùng nhau tồn tại?”

Nhạc Duyên xuy xuy cười, trong lời nói lộ vẻ châm chọc, đưa tay phải ra, màu đen ngón tay xa xa ngón tay hướng bầu trời trăng tròn, chỉ ra trong đó hàm nghĩa. Lục Tiểu Phụng và Diệp Cô Thành hai người ngẩng đầu xem xét không trung trăng tròn, biết trong lời nói giao phong sẽ không có kết quả gì, kết cục sau cùng còn là dựa vào vũ lực để giải quyết.

Thân hình huyễn động, Diệp Cô Thành trên tay kiếm ở

ánh trăng chiếu rọi đâm thẳng về Nhạc Duyên, mà cùng lúc đó Lục Tiểu Phụng cũng có hành động.

Không dùng tiếng nói ra hiệu, càng không có dùng ánh mắt giao lưu, không như lúc trước có một chút không quen, giờ khắc này hai người phối hợp có thể nói hoàn mỹ không sứt mẻ, thân hình hoảng động hai người một trước một sau, để cho người ta liếc mắt nhìn lại hình như có một loại hợp hai làm một ảo giác.

Bành!

Bành!

Song chưởng đối với song quyền.

Lục Tiểu Phụng đem Linh Tê Nhất Chỉ hóa vào chưởng thức, muốn lấy song chưởng khóa lại Nhạc Duyên hai tay. Song phương thiếp thân cận chiến, khóa tay cùng phá giải chiêu thức thi triển hết ra, chưởng quyền giao phong kình khí tức thì khóa lại ở phạm vi cực nhỏ, chỉ có dưới chân ngói lưu ly thường thường chịu đựng không nổi kình lực tàn phá phát sinh cót két âm thanh, xuất hiện nhè nhẹ vết nứt.

Cho dù là Nhạc Duyên lợi hại hơn nữa, nhưng ở Lục Tiểu Phụng liều mạng áp bách dưới, thêm bản thân thương thế, cũng không có biện pháp ở trong thời gian ngắn hoàn toàn thoát khỏi đối phương, sau cùng hai tay bị Lục Tiểu Phụng lấy Linh Tê Nhất Chỉ mạnh mẽ khóa lại.

Hầu như đồng thời.

Nhạc Duyên vừa đem lực chú ý đặt ở bên cạnh cùng sau lưng, đề phòng Diệp Cô Thành kiếm.

Chỉ là Nhạc Duyên cũng không ngờ tới là chỉ nghe xuy xuy một tiếng cười, Lục Tiểu Phụng ngực tiên huyết phi trào ra, Diệp Cô Thành chân khí Sắc Không kiếm từ Lục Tiểu Phụng sau lưng nhập thể mà ra, đâm thẳng Nhạc Duyên tâm khẩu.

Như vậy một kích, làm cho Nhạc Duyên rất ngoài ý muốn.

Ngay trong nháy mắt kiếm phong gần tiếp xúc thân thể, Nhạc Duyên một tiếng hừ lạnh, thân thể bốn phía lập tức hiện vô biên kình khí, Thiên Ma công quỷ dị hút đẩy lực trường trực tiếp đem sắp gần người chân khí Sắc Không kiếm triệt để xé nát, đem chân khí bị xé nát thu nạp vào trong đó.

“Ừ! ! !”

Đồng thời Lục Tiểu Phụng cũng không biện pháp lần thứ hai khóa lại, kêu lên một tiếng đau đớn ngã ra ngoài, rút lui mấy bước sau, lúc này mới dừng lại, lúc ngừng lại Lục Tiểu Phụng tay phải đã dường như huyễn ảnh ở trước ngực đại huyệt không ngừng điểm, trong chớp mắt đã làm tiên huyết ngừng lại, hiển nhiên hắn thương không nghiêm trọng lắm. Mà ở phía sau hắn, Diệp Cô Thành cũng bị truyền đến lực đạo đẩy ra, ở thối lui khi, kiếm khí dính vào trong cơ thể Lục Tiểu Phụng đã bị Diệp Cô Thành tự tay thu hồi.

“…”

Dưới mặt nạ màu đen, cặp kia bạo lộ ở bên ngoài ánh mắt của Nhạc Duyên toát ra một chút vô cùng kinh ngạc, phần này phối hợp giống như đã sớm có qua thử luyện chuẩn bị giống nhau, trong lúc nhất thời Nhạc Duyên bị đánh trở tay không kịp. Trong đêm đen, chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, Nhạc Duyên nơi ngực quần áo đã xuất hiện một chỗ trống, nơi nào chảy ra một tia tiên huyết.

“Phương pháp này…” Cúi đầu, lấy tay sờ soạng một chút nơi ngực giọt máu tươi, một kiếm này cũng chỉ tạo thành kết quả như vậy, trừ lần đó ra không có những thứ khác bất kỳ ảnh hưởng gì, Nhạc Duyên dùng ngón tay lau đi, nghiêng đầu nhìn hai người hồi lâu, nói rằng: “Xem ra trước đây ngươi lưu ở Lục Tiểu Phụng tâm khẩu kiếm khí, kỳ thực chính là vì ngày hôm nay một trận chiến này mà chuẩn bị a.”

“Có thể chuẩn bị thời gian lâu như vậy, hiệu quả cũng bất quá là như thế này.”

“Sắc Không kiếm chung quy chỉ là Sắc Không kiếm.”

Buông đặt ở ngực tay phải, Nhạc Duyên dưới mặt nạ khuôn mặt cũng có vẻ hết sức chăm chú, hắn trong lời nói mặc dù nói như vậy, nhưng trên thực tế từ bắt đầu giao thủ tới nay đều hết sức chăm chú cùng ngưng trọng. Bởi vì địch nhân như thế, là không quen rồi lại quen thuộc tồn tại.

Từ phương diện nào đó mà nói, đây mới là kinh khủng nhất địch nhân.

“Ồ? Như vậy chuôi này thì sao?”

Diệp Cô Thành ánh mắt nhìn Nhạc Duyên ngực bị điểm phá quần áo lỗ hổng, nghe vậy chỉ là lãnh đạm cười, tay phải duỗi một cái, chân khí lần thứ hai cuộn trào mãnh liệt ra, đúng là lần thứ hai thi triển ra ngưng khí thành nhận, rất nhanh trong không khí đã xuất hiện biến hóa.

Gió thổi qua.

Một trận kỳ quỷ tiếng chuông ở Hoàng Cực điện bầu trời vang lên.

Cái này chuông âm thanh làm cho người xung quanh đều cảm thấy bầu không khí hơi đổi, hình như trở nên kỳ quái. Này tiếng chuông reo thanh thúy, để cho người ta không thể tin được đây là ngưng khí thành hình sau sinh ra âm thanh, võ công người bình thường tất nhiên là nghe không ra thật cùng giả khác biệt, nhưng võ công cao cường người cũng phân biệt ra được đây là chân khí cùng không khí ma sát mà hình thành quỷ dị tiếng chuông.

Chuông nghe thanh thúy, nhưng trong đó lại mang một loại u oán cảm giác.

Mà ở phần này u oán, nữ nhân nghe xong nhịn không được rơi lệ, mà nam nhân còn lại là cảm giác được chính là sát ý thấu xương.

Đứng ở tiền phương Diệp Cô Thành phía trước Lục Tiểu Phụng càng là không nhịn được rùng mình một cái, lập

tức hướng bên cạnh né xa ra, mà thôi thúc chân khí ngưng hình Diệp Cô Thành càng là vẻ mặt màu sắc trang nhã, nhìn chằm chằm trong tay chuôi này chân khí kiếm vẫn không nhúc nhích.

Thân kiếm bày ra kim sắc, chuôi kiếm chỗ lại là lộ ra một màu bạc chuông.

“…”

Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm chuôi này kim sắc chân khí kiếm, Nhạc Duyên tầm mắt vẫn dừng lại tại trên thanh kiếm. Bởi vì mặt nạ che lấp, để cho người ta nhìn không ra biểu tình biến hóa, nhưng ánh mắt và thân thể hành động, cũng nói cho người khác tình trạng của hắn.

Nhạc Duyên thất thần.

Ông ——

Thân kiếm tranh, mang oán mang hận giống nhau bắn ra.

Người mang kiếm đi.

Đồng thời, Lục Tiểu Phụng cũng có hành động, phối hợp tới.

Ở thân kiếm c thân nháy mắt, Nhạc Duyên từ trong tiếng chuông thanh tỉnh lại, song quyền hóa chưởng, bàn tay âm dương nóng lạnh nhị khí tái hiện. Khổng lồ lực hấp dẫn lấy Nhạc Duyên làm trung tâm khuếch tán ra, Hoàng Cực điện nóc nhà vô số ngói lưu ly tại dưới lực hút bay

lên, quay quanh người Nhạc Duyên xoay tròn.

Ở âm dương nóng lạnh nhị khí dưới, này xoay tròn đống ngói, xuất hiện quỷ dị bạch hồng giao nhau hiện tượng.

Ở nơi này đoàn ngói thành hình nháy mắt, Lục Tiểu Phụng cũng Diệp Cô Thành cũng trực tiếp cố nén mái ngói ở trên người tạo thành thương thế xông vào trong.

Ở vô số người nhìn soi mói, chỉ thấy trước mắt không hiểu hoa một cái, trong bóng tối, ở khắp bầu trời ngân sắc ánh trăng, một đạo kim quang lóe lên rồi biến mất, liền biến mất trong đó. Mà Hoàng Cực điện cách đó không xa mái hiên còn lại là xuất hiện một cái hắc tuyến, lập tức toàn bộ ngã xuống.

Ngay sau đó nóc nhà xoay tròn mái ngói vừa ngừng lại, ồ lên rơi ở nóc nhà, phát sinh bùm bùm liên tiếp âm thanh.

Ngay chính giữa.

Ba người đưa lưng về nhau đứng thẳng.

Ở gió đêm thổi tập dưới, ba người vạt áo không ngừng lay động trứ. Chỉ nghe một tiếng rất nhỏ chí cực xuy hưởng, Nhạc Duyên, Lục Tiểu Phụng và Diệp Cô Thành ba người đúng là không hẹn mà cùng lấy tay ôm bụng của mình. Nơi đó, tiên huyết chính không ngừng chảy xuôi xuống.

Như vậy vết thương, như vậy thương thế.

“Ngươi đến tột cùng làm cái gì?”

Ngẹo đầu, Lục Tiểu Phụng ánh mắt gắt gao trừng mắt Nhạc Duyên, hỏi.

Đồng dạng.

Diệp Cô Thành cũng là như vậy sắc mặt, kiếm của mình dĩ nhiên sẽ ở trên đường sản sinh làm cho không người nào có thể khống chế ảo giác, điều này làm cho hắn cũng rất lưu ý.

Về phần Nhạc Duyên mặt đối với vấn đề này còn lại là trầm mặc hồi lâu, quay qua … nói với Lục Tiểu Phụng: “Ta nghĩ ngươi đã biết đi.”

“…”

Nghe vậy trong đầu không ngừng hồi tưởng ban đầu ở khách điếm tình cảnh, Lục Tiểu Phụng nhất thời hiểu, này cổ u oán là vượt qua thời không sao? Hơn nữa cảm giác còn không là một người, chỉ là lấy trong đó một người nào đó làm chủ thể mà thôi. Nghĩ tới đây, Lục Tiểu Phụng không khỏi hít một hơi khí lạnh. Hung tợn lắc lư đầu, Lục Tiểu Phụng cắn răng nghiến lợi nói rằng: “Quả nhiên, vì tránh sau này phiền phức, càng là đem ngươi giết chết mới là tốt. Ta cũng không muốn đối mặt.”

Bạch Vân Thành Chủ Diệp Cô Thành nhìn lướt qua trên tay lưu lại vết máu, cũng là tán đồng gật đầu.

Quyết chiến, lại thêm một lý do.

Chương 73 : Phượng Hoàng nhất vũ Thiên ngoại phi tiên (thượng)

Trăng tròn nhô lên cao.

Lăng không mà đứng.

Màu bạc ánh trăng, vẩy hướng đại địa, cho ban đêm đại địa phủ thêm một tầng thanh u màu bạc.

Tử Cấm thành.

Hoàng Cực điện nóc nhà.

Khổng lồ kình khí giao phong đã làm cho đáng ra là chỗ ở của thiên tử này phía trên ngói lưu ly đều hóa thành mảnh vụn, chỉ để lại khắp nơi trên đất ngói lưu ly mảnh vụn. Nhè nhẹ ánh trăng chiếu chói lọi trên đó, càng là chiết xạ ra kỳ lạ quang mang, điểm điểm trước mắt.

Thế cho nên từ đàng xa nhìn lại, đứng ở nóc nhà Nhạc Duyên, Lục Tiểu Phụng và Diệp Cô Thành ba người là tựa như ở vào tiên giới giống nhau.

Trong lúc mơ hồ, có một khác cảm xúc ở ba người trong lúc đó bắt đầu sản sinh.

Xác thực mà nói, loại cảm giác này Nhạc Duyên ban đầu ở nhìn thấy Lục Tiểu Phụng một khắc kia cũng có, chỉ

bất quá rất mơ hồ, cũng không phải rõ ràng như vậy. Mà bây giờ, ở ba người chân khí cổ vũ, một thân công lực nhộn nhạo dưới, loại này dường như cuộn sóng lẫn nhau chấn động, mượn này cổ chấn động lần thứ hai nhấc lên lớn hơn sóng lớn cảm giác thật là càng trở nên rõ ràng.

Mà tình hình như thế tạo thành nhất rõ rệt kết quả, đó là ở Nhạc Duyên cảm giác, Lục Tiểu Phụng và Diệp Cô Thành công lực lần thứ hai tăng trưởng. Là tốt rồi tựa như đem một khối natri ném vào trong nước một loại, này có thể nói là một loại bạo tạc tính phản ứng.

Đồng dạng.

Không chỉ có Lục Tiểu Phụng và Diệp Cô Thành như vậy, Nhạc Duyên cũng có cảm giác như vậy.

Thu hồi tầm mắt, ngẩng đầu.

Nhạc Duyên đem ánh mắt của mình dời lên trên đỉnh đầu của mình, thoạt nhìn có chút khổng lồ ngân nguyệt, đem thu vào tầm mắt, ngươi sẽ phát hiện ánh trăng cũng không phải như nhau hoàn toàn màu ngân bạch, mà là đang trong đó in một ít nho nhỏ đen kịt.

Mười lăm tháng tám, Trung thu ngày hội.

Ngày này, là thời điểm mặt trăng tròn nhất trong một năm.

Nhìn vầng trăng tròn, Nhạc Duyên trong lúc mơ hồ có chút xuất thần, tựa hồ suy nghĩ cái gì. Mà đứng ở một

bên Lục Tiểu Phụng và Diệp Cô Thành đồng dạng là độc nhất vô nhị hành động, về phần phía dưới rối ren thị vệ và bọn thái giám, căn bản sẽ không có bị bọn họ để vào mắt.

Thậm chí.

Kể cả này đứng ở đàng xa dòm ngó trận này quyết chiến người cũng không có bị bọn họ để ý tới.

“Ừ?”

Cơ hồ là đồng thời, ở Nhạc Duyên đưa mắt hướng bên trong Tử Cấm thành nhìn lại khi. Lục Tiểu Phụng và Diệp Cô Thành tầm mắt cũng nhìn về phía nơi nào, lấy bọn họ lúc này công lực tất nhiên là loáng thoáng nghe thấy tiếng binh khí giao kích.

Là hai người cao thủ trẻ tuổi giao phong.

Mà nơi đó phương hướng… Lẽ ra là hoàng gia hoa viên.

Tạo phản.

Đây là Nhạc Duyên cùng Lục Tiểu Phụng hai người cùng lóe lên ý niệm trong đầu, chỉ là vào lúc này, bất cứ chuyện gì khác cũng không để cho bọn họ lưu ý, mặc dù biết, đối với bọn họ mà nói cũng không gì hơn cái này. Ngược lại thì Diệp Cô Thành thần tình hơi có vẻ ngoài ý muốn.

Hiển nhiên là không ngờ rằng này hoàng thành trong, vẫn còn có một cái đứng đầu cao thủ trẻ tuổi.

Chỉ bất quá ở Diệp Cô Thành trên mặt cũng không có toát ra cái khác thần sắc, một khi đến bước này, còn dư lại đều là đều tự nỗ lực cũng kỳ ngộ. Nếu bắt không được, như vậy sau cùng sai lầm cũng chính là vấn đề của bản thân Định Nam Vương thế tử.

“Ha hả.”

Lạnh lùng tiếng cười ở nóc nhà thổi qua. Diệp Cô Thành hai tay chắp sau lưng, tầm mắt thu hồi, một lần nữa đưa mắt dừng tại trên người Nhạc Duyên, đề nghị: “Xem ra chúng ta cũng nên thêm chút sức, cũng không thể so với bọn hắn còn muốn lạc hậu đi?”

“…”

Lục Tiểu Phụng chân mày cau lại, nghiêng liếc Diệp Cô Thành liếc mắt, nói rằng: “Hắc, quả nhiên là một người ngay cả mình đều tính toán.” Tuy rằng Lục Tiểu Phụng tâm địa hiền hậu, nhưng là lúc này, đã không phải là chuyện hắn muốn quản là có thể quản.

Lúc này quyết chiến đã hấp dẫn rất nhiều người ánh mắt, vô luận là giang hồ nhân sĩ còn là người trong triều đình.

Đối phương nếu là muốn tạo phản, hắn cũng không thể tránh được.

Về phần Nhạc Duyên…

Nhìn đôi mắt dưới trương mặt nạ màu đen kia, Lục Tiểu

Phụng liền biết đã trải qua quá nhiều chuyện người để ý gì đó kỳ thực đã không nhiều lắm. Có thể nói, người từng trải càng nhiều, đồ vật khiến người đó chân chính để ý tới nhưng thật ra là càng ít.

Không thể nghi ngờ.

Nhạc Duyên là người như vậy.

Hoài niệm, cảm tình.

Dưới tác động của thời gian, Nhạc Duyên phát hiện mình càng lúc càng đạm nhạt, đồng thời, hắn cũng biết những thứ này liền giống như đem chôn dưới đất nữ nhi hồng, thời gian càng dài, sẽ càng nồng càng thơm. Càng là không lộ ra ngoài, phần tình cảm này sẽ càng trở nên nồng hậu.

Đến cuối cùng, sẽ trở nên nhạt.

Nó liền sẽ biến thành một loại cảm động.

Nghe Lục Tiểu Phụng hơi oán trách ngôn ngữ, Nhạc Duyên dưới mặt nạ khuôn mặt không khỏi cười, trong lúc nhất thời không có lập tức xuất thủ dự định, ngược lại là dùng một loại cảm hoài giọng điệu nói rằng: “Trung thu ngày hội, trăng tròn nhô lên cao, lúc này nên là đoàn viên ngày.”

“Đối với chúng ta mà nói, cái này đoàn viên cũng không phải mỗi người đều thích.”

“Đang dưới ánh trăng trải khắp bầu trời này, nói một

chút về chính mình quá khứ đi.”

Nhạc Duyên trong lời nói ý tứ, Lục Tiểu Phụng và Diệp Cô Thành tất nhiên là nghe hiểu. Đại gia lẫn nhau làm một thể, tuy rằng đều có riếng cuộc sống của mình, nhưng ai cũng không muốn phần này kinh lịch sau cùng sẽ chỉ trở thành hồi ức của một người trong bọn họ.

Đối với bọn họ mà nói, cho dù là hồi ức, chỉ sợ ở cuối cùng cũng không phải là của chính mình.

“Cũng đúng.”

Lục Tiểu Phụng nghe vậy không khỏi tán thành, thanh âm có vẻ có chút trầm thấp, nói rằng: “Chí ít cũng để cho phần này kinh lịch trở thành một cố sự, dù cho này cố sự cũng không phải chân chính thuộc về mình.” Lục Tiểu Phụng biết, một khi quyết chiến kết thúc, vô luận là người nào còn sống sót, kẻ khác kinh lịch đều có thể tự mình quên. Bởi vì mỗi người đều có riêng mình cố sự, còn ai có tâm tư đi để ý tới những thứ khác đâu? Hơn nữa, mỗi người cố sự cũng còn chưa có hoàn tất.

Người khác cố sự, cuối cùng cũng liền biến thành một đoạn hồi ức có cũng được mà không có cũng được.

Kết cục như vậy, ai có thể không thèm để ý?

Bởi vì hồi ức là một thứ để chứng minh tồn tại của bản thân, khi hồi ức bất ổn, thì sẽ chuyển thành trên đầu môi cố sự, làm cho những người khác nghe, coi như là một loại biện pháp giải quyết lo lắng trong lòng.

“Ngươi cũng phải nói a.”

Quay đầu lại, Lục Tiểu Phụng ánh mắt ngưng tại mặt nạ màu đen trên mặt Nhạc Duyên, mở miệng cười nói.

“… Tốt.”

Nhạc Duyên nghe vậy gật đầu đáp ứng, đem chính mình cố sự nói cho bản thân nghe, đây cũng là một loại tuyệt diệu thể hội.

Diệp Cô Thành còn lại là im lặng không lên tiếng, cũng không phản đối.

Dẫn đầu mở miệng không phải là đưa ra đề nghị Lục Tiểu Phụng, ngược lại là lạnh lùng ít lời, có thể nói là vô tình Diệp Cô Thành.

Lạnh như băng giọng điệu, giống như tuyết mùa đông, từ trên không trơi xuống, rơi vào Nhạc Duyên và Lục Tiểu Phụng trong tai.

Bạch Vân Thành Chủ.

Thuở nhỏ cuồng dại hướng kiếm.

Diệp Cô Thành, suốt đời tồn tại là vì kiếm, hắn muốn đem cầm trong tay thanh kiếm biến thành đẹp nhất kiếm. Cho nên tự bản thân ngộ ra thượng thừa kiếm đạo, chế Thiên ngoại phi tiên. Kỳ thực Diệp Cô Thành cũng có lúc tự hỏi, bản thân võ học, chính là kiếm hay là người?

Kiếm trong tay, chỉ là kiếm thôi sao?

Suốt đời cô tịch, chỉ thán tịch mịch.

Hắn không có tình nhân, không có muốn vinh hoa phú quý, nhưng là cùng tự thân không hợp nhau. Dù cho ngoài miệng nói vô tình, nhưng trên thực tế hắn quan tâm chỉ có kiếm, kiếm trở thành hắn trong cuộc đời trọng yếu nhất đồ vật. Thiên ngoại phi tiên giam lại hai tay của hắn, hay là giam giữ ý nghĩ của hắn?

Chỉ có Diệp Cô Thành bản thân rõ ràng.

Bởi vì hắn muốn chân chính phi tiên, đây là một loại chấp nhất.

Lúc này, Diệp Cô Thành dùng lời lạnh như băng nói bản thân đơn giản quá khứ.

Đúng vậy.

Đối với những người khác mà nói, hắn suốt đời có thể nói là giản đơn. Giản đơn đến mức có thể dùng hai chữ tịch mịch để khái quát, tạo phản cũng bất quá là để giảm bớt tịch mịch mà thôi. Có thể nói, đối với trong thiên hạ tuyệt đại đa số người mà nói, đây là một loại thuần túy giản đơn.

Không có bằng hữu, lại không có vợ, cũng không có cảm tình.

Đối với Diệp Cô Thành mà nói, kiếm là tất cả. Hắn chỉ có đối với kiếm mới thành thực, một bầu nhiệt huyết cùng cảm tình cũng là quán chú ở trên kiếm. Cho dù là đối với

bản thân, đều không được.

Mắt không chớp nhìn chằm chằm Diệp Cô Thành, nghe bình tĩnh lại lạnh lùng lời nói, Nhạc Duyên trầm mặc không nói gì. Mà Lục Tiểu Phụng còn lại là biểu tình có chút vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì Lục Tiểu Phụng phát hiện Diệp Cô Thành từ phương diện nào đó mà nói, so với bạn tốt của hắn Tây Môn Xuy Tuyết càng thêm thuần túy.

Sau đó mở miệng là Lục Tiểu Phụng.

Hắn dùng một loại trầm thấp mà hoài niệm giọng điệu nói về quá khứ, không biết tự thân từ đâu mà đến, chỉ vì sống tiêu sái, sống vui vẻ mà nỗ lực. Hắn có thiên hạ vô song bằng hữu. Có thể cùng bất luận kẻ nào kéo gần quan hệ, vô luận địch ta.

Hắn sợ phiền phức, nhất là nữ nhân xinh đẹp phiền phức.

Hắn lười. Lười đến tình trạng lười cùng kẻ khác so đo

Nhưng hắn cũng không sợ bất luận kẻ nào.

Hơn nữa Lục Tiểu Phụng cùng Diệp Cô Thành bất đồng, hắn có thể cùng mọi người trong thiên hạ trở thành bằng hữu, mà Diệp Cô Thành chỉ có thể một mình, mặc dù là muốn có bằng hữu, cũng chỉ có thể cùng chính mình làm bạn đi. Ánh mắt của hắn rất ngạo, rất cô tịch. Dường như mây trắng, chỉ có thể đứng xa nhìn.

Đây là thuộc về hắn một loại nhân cách mị lực.

“Bởi vì ta không biết mình quá khứ, cho nên ta muốn sống so với tất cả mọi người đều phải đặc sắc hơn nhiều.” Lục Tiểu Phụng vẻ mặt tươi cười nói, đồng thời tay phải còn đưa tay sờ khóe miệng, hiển nhiên là muốn vuốt mình hai bên râu.

Bỏ tâm bảo dưỡng chòm râu. Chỉ tiếc ngón tay sờ lên khóe miệng một sát na kia, Lục Tiểu Phụng lúc này mới nhớ tới chòm râu của mình sớm đã bị bạn thâm giao Tây Môn Xuy Tuyết một kiếm cắt mất một bên, còn dư lại một bên, lại do Lục Tiểu Phụng vì mỹ quan không thể không nhịn đau tự mình cắt bỏ.

“Ta vốn cho là chuyện sợ nữ nhân xinh đẹp phiền toái, là bởi vì ta không có gặp phải người làm ta nhất kiến chung tình, hiện tại, ta mới phát hiện đó cũng không phải nguyên nhân chủ yếu, nguyên nhân chủ yếu còn là tồn tại trên người của ngươi.”

“Đa tình ngay cả chính mình đều sợ hãi.”

Nói đến đây, Lục Tiểu Phụng sắc mặt trở nên nghiêm túc, nói rằng: “Đa tình cùng vô tình chỉ là khác nhau một chữ, nhưng ở trên người của ngươi cảm nhận được có phần tương tư, nhưng chớ có làm cho tương tư đem bản thân đốt thành tro… Không nói nữa, bởi lẽ ngươi đã đi ở trên con đường thành tro.”

Nhận thấy được Nhạc Duyên ánh mắt biến hóa, Lục Tiểu Phụng cười ha ha: “Được rồi, tới phiên ngươi.”

Nhạc Duyên không có cự tuyệt.

Bởi vì hắn có thể cự tuyệt người ngoài, nhưng không cách nào cự tuyệt bản thân.

Trong mỗi chữ mỗi câu , Nhạc Duyên chậm rãi nói ra việc trải qua của mình. Cho dù là biết bọn họ lẫn nhau đều là một người, nhưng Nhạc Duyên kinh lịch hãy để cho Lục Tiểu Phụng và Diệp Cô Thành mở rộng tầm mắt, rất có một loại muốn mình cũng tham dự cách nghĩ.

Mà không giống chính là, Lục Tiểu Phụng đối với bí mật cảm thấy hứng thú, Diệp Cô Thành còn là lưu ý chuyện đối với cao thủ hàng đầu giao phong, sử dụng kiếm dụng tâm đi tranh phong.

Gặp hai người ánh mắt biến hóa, Nhạc Duyên liền đoán được đối phương suy nghĩ, cười nói: “Đã để tâm, như vậy khi ngươi - ta, ba người hợp lại làm một, chuyện này cũng sẽ là của các ngươi kinh lịch không phải sao?”

Một câu nói dưới, nguyên bản ôn hòa bầu không khí thoáng chốc biến mất.

“Cũng không biết là của người nào cố sự sẽ kết thúc.”

Diệp Cô Thành lạnh lùng tiếng nói rung động, song chưởng hé ra giương lên, chân khí ầm ầm bạo phát, một thân công lực vào giờ khắc này thay đổi, cả người khí huyết bốc hơi, nhất thời bốn phía xuất hiện biến hóa. Tiếng ông ông bên tai không dứt, bốn phía Diệp Cô Thành không ngừng nổi lên kiếm, mỗi một chuôi đều là chân khí biến hóa ra, mỗi một chuôi đều có riêng kiếm ý

của mình, mỗi một chuôi đều có bề ngoài không giống nhau.

Trong chớp mắt.

Ở Diệp Cô Thành quanh thân bốn phía dĩ nhiên nổi lên hơn mười chuôi chân khí trường kiếm, vây quanh hắn xoay tròn không ngừng.

Sau đó hai tay giơ lên, này hơn mười chuôi chân khí trường kiếm bắt đầu bay lên, sau cùng hóa thành một cái vòng tròn hình ở trên đỉnh đầu của hắn phương xoay quanh chuyển động. Ngay sau đó Diệp Cô Thành song chưởng hợp lại, này hơn mười chuôi đích thực khí trường kiếm liền bắt đầu ở trong không khí ngưng kết, chỉ nghe leng keng trong tiếng, lăng không một bạo, hơn mười chuôi trường kiếm dung hợp biến mất, thay vào đó là một thanh kiếm làm Nhạc Duyên quen thuộc không gì sánh được.

Đúng là hắn bội kiếm.

Nguyệt Khuyết.

Đồng thời.

Diệp Cô Thành tay phải nắm lấy chuôi kiếm, thân kiếm khẽ nhúc nhích, rõ ràng là Thiên ngoại phi tiên thức mở đầu, một bên Lục Tiểu Phụng cũng có hành động.

“Mọi người cho là tuyệt kỹ của ta chính là Linh Tê Nhất Chỉ, lại không có ai biết ta chân chính tuyệt kỹ là ở trong tên của ta.”

“Bởi vì ta kỳ thực cũng không sợ bất luận kẻ nào.”

Hai chân ở nóc nhà một đạp, Lục Tiểu Phụng đột ngột từ mặt đất bay lên, giống như một mũi tên nhọn bắn về phía giữa không trung.

Tốt khinh công!

Cho dù là Nhạc Duyên cùng Diệp Cô Thành, cũng ngẩng đầu nhìn về bầu trời đêm, chỉ thấy Lục Tiểu Phụng người nhanh chóng bay lên, dường như phượng hoàng một loại đâm thẳng trời cao, ở vô số người trong mắt, hắn cứ như là ngừng lại giữa trăng tròn. Tất cả mọi người biết điều đó không có khả năng, đây chỉ là ảo giác, nhưng mọi người nhưng lại cảm thấy đây là thật.

Không lên tiếng thì thôi, cất tiếng lại khiến kẻ khác phải kinh sợ

Trong trời đêm, một đạo thanh âm giống như là chim hót truyền khắp bốn phương tám hướng, hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Ngẩng đầu.

Hai mắt híp lại.

Nhạc Duyên có một loại ảo giác, bản thân giống như thấy được một con phượng hoàng.

Nháy mắt.

Nhạc Duyên đã cảm nhận được áp lực vô cùng khổng lồ đến từ Diệp Cô Thành và Lục Tiểu Phụng, hắn có thể cảm thụ được đến, đây là nguy hiểm đến tính mệnh tồn tại. Chỉ cần một việc không tốt, sợ rằng… Nhạc Duyên biết, trận này quyết chiến, sắp kết thúc.

Song phương quyết đấu, sẽ dưới một chiêu này triệt để giải quyết.

Một tiếng hừ lạnh.

Nhạc Duyên cố nén thương thế, mạnh mẽ đem một thân chân khí tăng lên tới cực đoan, trong nháy mắt chung quanh hắn không gian bắt đầu xuất hiện rõ ràng sụp xuống dấu hiệu, giống như một hắc động ở đỉnh cung điện xuất hiện. Một âm một dương hai luồng khí tức cũng là thình lình xuất hiện ở giữa hai tay.

Thoạt nhìn cùng trước chênh lệch không bao nhiêu, nhưng trên thực tế cũng sai lệch quá nhiều.

Khi ba người công lực khí thế đều tự đến rồi tột đỉnh.

Người, động.

Chương 74 : Phượng Hoàng nhất vũ Thiên ngoại phi tiên (hạ)

Một tiếng kiếm ngân.

Thấy là vô số kiếm ảnh. Trong sát na, Nhạc Duyên bốn phía bát phương đều bị kiếm ảnh quay quanh, mà ở lúc này, kiếm ảnh xuất hiện biến hóa.

Thiên ngoại phi tiên xuất ra từ tay Bạch Vân Thành Chủ Diệp Cô Thành, vào giờ khắc này bày ra đã không phải vốn là Thiên ngoại phi tiên. Nếu nói là trước kia Thiên ngoại phi tiên chính là thế nhân dùng để ca ngợi chiêu kiếm pháp tinh mỹ tuyệt luân này của Diệp Cô Thành, như vậy giờ khắc này, Thiên ngoại phi tiên cũng danh xứng với thực.

Nguyệt Khuyết kiếm phân liệt ra.

Kiếm ảnh hiển hóa.

Bạch Vân Thành Chủ Diệp Cô Thành đã không thấy tung tích, bốn phía tràn ngập chỉ có những thứ này kiếm. Ở khi mà vô số kiếm ảnh đến gần Nhạc Duyên thân, rốt cục xuất hiện biến hóa, làm cho một thức này Thiên ngoại phi tiên trở nên danh xứng với thực

Phi tiên.

Bay chính là tiên nữ.

Từng thanh kiếm khác nhau đều có một nữ nhân hiện lên, các nàng ngọc thủ còn là nắm lấy chuôi kiếm.

Trên mặt nhộn nhạo là khắc cốt ghi tâm ôn nhu, nhưng đâm ra kiếm lại là tàn nhẫn vô tình, hướng đến Nhạc Duyên sinh tử đại huyệt.

Đồng thời.

Bầu trời lại vang lên một tiếng trong veo chim hót.

Đã đạt đến điểm cao nhất Lục Tiểu Phụng dường như phượng hoàng bay múa giữa khoảng không, từ giữa không trung quay ngược lại, rơi xuống, một thân công lực tập trung vào một điểm, trào ra trong lòng bàn tay, bay thẳng đến phía dưới bị Diệp Cô Thành Thiên ngoại phi tiên bao quanh Nhạc Duyên một chưởng nhấn tới.

Kịch liệt thân hình, để cho người ta hoảng hốt, giống như một con từ trên trời giáng xuống phượng hoàng.

Chưởng kình phương hướng, chính là Nhạc Duyên đỉnh đầu.

Đối mặt Diệp Cô Thành cùng Lục Tiểu Phụng từ trước đến nay chưa từng có hai chiêu hợp công, Nhạc Duyên không có bất luận nơi nào có thể tránh, kiếm chiêu từng chiêu đều khóa lại tự thân khí tức. Đồng dạng từ trên trời rơi xuống Lục Tiểu Phụng chưởng thế cũng là như vậy.

Tránh cũng không thể tránh.

Đối mặt loại công kích tránh cũng không thể tránh này, nguyên bản vẫn chỉ là mơ hồ có thể thấy được không khí sụp đổ lần thứ hai biến hóa, đúng là biến thành mắt thường có thể thấy được hắc sắc sụp đổ. Lấy Nhạc Duyên làm trung tâm tạo thành một quỷ dị đen kịt vòng tròn, tựa hồ tầm mắt chỉ cần nhìn vào bên trong cũng sẽ bị sụp đổ nữu khúc.

Kiếm chiêun đến trước.

Mỗi một chiêu thức, mỗi một một mỹ nhân, mỗi một thanh kiếm.

Chiêu đẹp, người đẹp, kiếm đẹp, duy chỉ có Nhạc Duyên tâm tình là không đẹp. Nhạc Duyên không biết một kiếm này ở những người khác trong mắt ra sao dáng dấp, nhưng ở trong mắt Nhạc Duyên thì bọn họ đều là người quen, dù cho trong đó một số người thoạt nhìn cũng không nhận ra. Thế nhưng cái loại này quỷ dị cảm giác quen thuộc vẫn làm cho người ta có một loại cảm giác trở tay không kịp.

Nữu khúc sụp đổ không khí, mạnh mẽ làm kiếm chiêu của các nàng chệch hướng. Nhưng cái này cũng chỉ là làm chệch đi. Trên gương mặt mỗi một nữ nhân là oán hận, là vui mừng, là đau thương, là thù hận, hay hoặc giả là ân hận, sụp đổ vặn vẹo lực đạo cũng bất quá là mạnh mẽ kéo dài thời gian kiếm phong đến gần người.

Ba! Ba! Ba…

Hoàng Cực điện đỉnh điện không ngừng phát sinh bạo liệt âm thanh, đó là thanh âm còn sót lại ngói lưu ly vỡ vụn cùng với xà ngang gãy đổ. Tạo thành việc này cũng không phải là Thiên ngoại phi tiên, chiêu kiếm này ý tứ chỉ là đẹp. Đẹp đến mức giống như đối với bốn phía không có bất kỳ ảnh hưởng, để cho người ta trố mắt thưởng thức.

Tạo thành này cổ áp lực là đến từ đỉnh đầu Lục Tiểu Phụng.

Một chưởng này đè xuống tạo nên khổng lồ áp lực, đến nỗi ngay cả sụp đổ hình thành không khí nữu khúc đều bị sinh sinh đè nén xuống.

"… !"

Kêu đau một tiếng, Nhạc Duyên đây là lần đầu tiên cảm thụ được loại này áp lực kinh khủng. Giữa hai tay âm dương hai luồng khí tức cũng là sinh sinh bị ép ngược trở lại, khổng lồ như vậy áp lực khiến cho Nhạc Duyên đúng là không có cách nào ra chiêu.

Ầm ầm!

Một tiếng vang thật lớn.

Hoàng Cực điện nóc nhà không chịu nổi áp lực, ầm ầm sập xuống, gỗ bị gãy rơi tán loạn, đem ở phía dưới Long ỷ đập nát.

Mà Nhạc Duyên cũng không có cùng rớt xuống, mà là lăng không đứng đó, ngạnh sinh sinh đối chọi với cái áp

lực này.

Cuối cùng.

Nhận thấy được đỉnh đầu áp lực càng ngày càng mạnh. Thiên ma lực trường lực hút cũng không cách nào lần thứ hai lùi lại Thiên ngoại phi tiên kiếm chiêu, Nhạc Duyên hai mắt cứng lại, hai tay tràn ra âm dương nhị khí đúng là thu hồi lại. Không có ra chiêu.

Ngược lại là hai tay hợp lại, thoáng chốc ở nóc nhà xuất hiện biến hóa.

Âm dương nhị khí hợp nhất, tạo thành một đoàn hắc bạch hình cầu xoay tròn không ngớt, hai tay hơi hé ra, này hắc bạch hình cầu đón gió mà phồng lên, trong chớp mắt liền đem Nhạc Duyên tự thân bọc lại, quấn vào trong đó.

Hầu như đồng thời.

Kiếm chiêu tránh thoát thiên ma lực trường. Đỉnh đầu áp lực cũng lấy thái sơn áp đỉnh chi thế hạ xuống.

Xa xa.

Vẫn chú ý quyết chiến Công Tôn Lan thấy tới đây, sắc mặt có một loại ngạc nhiên. Cả người bị vây một loại kỳ quái thất thần trong trạng thái. Hấp dẫn của nàng không phải là Lục Tiểu Phụng Phượng Vũ Cửu Thiên, mà là Bạch Vân Thành Chủ một kiếm kia.

Đẹp đến không giống nhân gian kiếm pháp, giống như

đem của nàng hồn cũng mang đi.

Thậm chí.

Một bên tiểu mỹ nhân trường chủ Thương Tú Tuần cũng giống như vậy. Hai nàng cứ như vậy sóng vai đứng, thất thần nhìn Hoàng Cực điện đỉnh phương hướng, nhìn một hồi sáng lạn đến giống như pháo hoa quyết chiến.

Một bên khác.

Hoa Mãn Lâu không cách nào dùng mắt xem, nhưng hắn có thể dụng tâm cảm thụ. Vào giờ khắc này, hắn cũng gấp, dựa vào cảm giác khí thế kia, hắn liền biết này đúng là song phương quyết chiến một chiêu cuối cùng, một chiêu qua đi sẽ luận ra sinh tử.

Bất đồng những người khác quyết chiến.

Người khác quyết chiến có lẽ có song phương cùng tồn tại kết quả, nhưng trận này quyết chiến, là tuyệt đối sẽ không. Trước đây Lục Tiểu Phụng mặc dù không có nói rõ, nhưng trầm thấp ngữ khí lại làm cho Hoa Mãn Lâu cảm thụ ra. Ở hắn một bên Tây Môn Xuy Tuyết còn lại là hai mắt phát sáng kinh người, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm cảnh tượng trước mắt, nhìn không chuyển mắt.

Trong tay trái, vỏ kiếm chẳng biết lúc nào sinh sinh bị Tây Môn Xuy Tuyết bóp nứt ra, lộ ra lưỡi kiếm sắc bén, mũi kiếm làm bàn tay bị thương, cắt rời da tay, màu đỏ tiên huyết đang ở dọc theo thân kiếm không ngừng chảy xuôi.

Chênh lệch.

Tây Môn Xuy Tuyết cảm nhận lẫn nhau chênh lệch khoảng cách.

So với Diệp Cô Thành, hơn nữa với Lục Tiểu Phụng.

Nhất là khi Lục Tiểu Phụng dùng Phượng Vu Cửu Thiên, cho dù là ở đây bất luận kẻ nào đều cảm nhận được một chiêu này uy thế. Rất xa nhìn lại, lthật tựa như là một con phượng hoàng thật từ trên trời giáng xuống, mang theo cao quý, mang theo thánh khiết, cũng mang theo hủy diệt.

Mà ở trong góc, Mộc đạo nhân vào giờ khắc này, sắc mặt vốn là ngưng trọng lại tăng thêm vài phần hoảng sợ.

Hắn khiếp sợ Bạch Vân Thành Chủ Diệp Cô Thành và Lục Tiểu Phụng lợi hại, so với nghe đồn càng mạnh hơn, mặc dù là hắn vào giờ khắc này cũng không có tự tin có thể cùng với hai người đánh một trận. Cùng như vậy dưới trạng thái hai người quyết chiến. Công bình mà nói chỉ sợ kết quả tốt nhất cũng là một chết một thương.

Chết là hắn, thương là chỉ đối phương, hơn nữa còn là cái loại này cũng không phải rất nặng thương thế.

Nhưng làm cho Mộc đạo nhân càng khiếp sợ lại là mặc hắc y hắc bào mang theo mặt nạ Nhạc Duyên. Bởi vì ở vừa rồi, Mộc đạo nhân đã ở trong đầu suy nghĩ vô số tình cảnh, cuối cùng cũng tuyệt vọng phát hiện đối mặt Diệp Cô Thành và Lục Tiểu Phượng một chiêu này khi,

đợi hắn là tuyệt vọng.

Mộc đạo nhân nghĩ không ra phương pháp tiếp chiêu.

Có thể lúc này ——

Hắc bạch xoay tròn, Nhạc Duyên giống như một tâm bất động, đứng tại trung ương nhất.

Đây chính là phái Võ Đan nhất hạch tâm tuyệt học —— Thái Cực.

Âm dương hợp nhất, bỗng hóa thành không.

Trong ánh mắt nhìn kỹ, đoàn xoay tròn hắc bạch, đem bắn nhanh mà đến kiếm ảnh cùng từ trên trời giáng xuống Lục Tiểu Phụng thu nạp vào trong đó. Sau đó, ở vô số người trong mắt, này phi tiên cùng Lục Tiểu Phụng là tựa như “thiêu thân lao vào lửa”, “du ngư nhập hải” - xông vào cái kia hắc bạch phân minh thế giới.

Nguyên bản xoay tròn hắc bạch hình cầu, trong sát na giống như bị cực lớn ảnh hưởng. Nguyên bản màu sắc phân minh hắc bạch hai màu bắt đầu chấn động, song phương dung hợp lẫn nhau, cuối cùng tạo thành một đoàn làm cho mọi người thấy không rõ. Đem mọi vật phía trên Hoàng Cực điện đều bao vây trong đó.

Thật giống như nơi đó là hằng cổ tồn tại hỗn độn.

“Cái này là! ! !”

“Điều này sao có thể!”

Mộc đạo nhân hai mắt trừng lớn, tựa như muốn lao ra viền mắt, môi rung động, dùng thanh âm chỉ có chính hắn mới có thể nghe được tự lẩm bẩm: “Tam bảo quy lưỡng nghi, lưỡng nghi quy thái cực, thái cực quy vô cực.”

Tam bảo đối ứng ba người.

Âm dương phân lưỡng nghi.

Thái cực hợp nhất hóa vô cực.

“Thái nhất!”

Theo Mộc đạo nhân những lời này rơi xuống, hỗn độn một đoàn làm cho mọi người thấy không rõ Hoàng Cực điện trên đỉnh rốt cục có biến hóa. Hắc sắc theo gió tiêu tán, lộ ra thân ảnh ở bên trong.

Ba người mặt đứng đối diện.

Nhạc Duyên hai tay che lên Lục Tiểu Phụng và Diệp Cô Thành đỉnh đầu, mà ở trên người của hắn, lại là chuôi chân khí ngưng tụ thành Nguyệt Khuyết kiếm từ bụng nhập vào cơ thể mà qua, tiên huyết dọc theo mũi kiếm không ngừng tích lạc. Phát sinh đát đát âm thanh; về phần Lục Tiểu Phụng tay phải lại che ở Nhạc Duyên tâm khẩu.

Quyết chiến kết thúc.

Tất cả mọi người biết, chỉ là không biết là làm sao kết

cục, là lưỡng bại câu thương. Còn là…

“Mệt mỏi quá a!”

Lục Tiểu Phụng trong mắt quang thải dần dần trở thành nhạt, khóe miệng tiên huyết thế nào cũng không cầm được chảy xuống, đem bộ ngực vạt áo ướt một mảng lớn, ngữ khí lười biếng cười nói: “Rốt cục có thể ngủ nướng một trận, không còn có người quấy rầy…”

Thanh âm dần dần thấp, Lục Tiểu Phụng cứ như vậy từ từ nhắm hai mắt lại. Đã không có tiếng động.

Mà Diệp Cô Thành còn lại là ánh mắt kinh ngạc nhìn kiếm trong tay, khóe miệng tiên huyết cũng không thèm để ý chút nào. Hồi lâu, chỉ có thấp giọng nỉ non ở giữa không trung phiêu đãng.

“Đáng tiếc a!”

Cảm thán chính là kiếm không thể tiến thêm một bước, còn là than thở mình không cách nào giành lấy?

Không có ai biết.

Chân khí trường kiếm văng tung tóe, hóa thành gió mát phiêu tán, Bạch Vân Thành Chủ tựu như cùng phía chân trời mây trắng, theo gió mà đi.

Mặt nạ màu đen cũng không ngừng được tiên huyết, vạt áo đã sớm bị tiên huyết ướt đẫm. Nhạc Duyên nhìn trước mắt phảng phất giống như ngủ say hai người, đắp lên hai người đỉnh đầu hai tay của chậm rãi thả ra. Bởi vì

mất đi Nhạc Duyên hai tay lực đạo, Diệp Cô Thành và Lục Tiểu Phụng thân thể lập tức ngã xuống.

Nhưng ngã xuống thân thể đón liền bị Nhạc Duyên lấy tay đỡ lấy, dùng không gì sánh được ôn nhu hành động đem thân thể của hai người đặt tại nóc gian phòng còn chưa hoàn toàn sập mất.

Sau đó.

Vung tay phải lên.

Rừng rực vô cùng chân khí bồng bột mà ra, đốt đi gian phòng.

Rất nhanh.

Hỏa hoạn tản ra, đem hai người thân thể triệt để bao phủ.

Nhạc Duyên cứ như vậy không nói một lời đứng ở nơi đó, nhắm mắt lại, dùng liệt hỏa mai táng bản thân hắn.

Xa xa.

Tất cả mọi người tỉnh táo lại từ trong hoa mỹ quyết chiến tựa như pháo hoa, Thương Tú Tuần và Công Tôn Lan cùng với cái khác Hồng Hài Tử mấy nữ tử đều ngơ ngác nhìn trước mắt, mà ở hai bên trái phải Tây Môn Xuy Tuyết cũng nhắm hai mắt lại, nguyên bản đã vỡ tan vỏ kiếm ở dưới mạnh mẽ lực đạo hoàn toàn văng tung tóe.

Hắn ở trong lòng hạ xuống quyết tâm báo thù.

Mà bên người Hoa Mãn Lâu cũng cũng không nói gì, chỉ là nhấc đầu lên, dùng hắn một đôi mắt mù ngắm nhìn tinh không, ngắm nhìn bầu trời vầng trăng tròn.

Mộc đạo nhân ngạc nhiên không nói gì.

Những người khác có tỉnh táo lại, có còn đắm chìm trong trước mắt cảnh tượng.

Cuối cùng vẫn là vây xem thị vệ cùng bọn thái giám nhìn thấy Hoàng Cực điện nổi lên lửa, lúc này mới hô to lên, thế nhưng không người nào dám tiến lên một bước, nhiều nhất cũng chỉ là dùng một loại ngôn ngữ ôn hòa cảnh cáo đứng ở Hoàng Cực điện an tĩnh nhìn hỏa diễm Nhạc Duyên.

“An tĩnh!”

Tựa hồ là tức giận bốn phía khó chịu cùng ầm ĩ tranh cãi. Vẫn đưa lưng về phía mọi, người nhắm mắt lại Nhạc Duyên phát ra thanh âm.

Thanh âm ôn hòa, lại giống như sấm rền lọt vào tai.

Đem tất cả mọi người dọa sợ.

Thoáng chốc.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh lại, thậm chí ngay cả gió đều ngừng.

Người. Chậm rãi xoay lại.

Ở vô số người nhìn soi mói, chỉ thấy Nhạc Duyên thân hắc bào không ngừng tung bay, sau đó không ngừng hiện lên từng thanh trường kiếm do chân khí ngưng tụ mà thành, mười mấy thanh trường kiếm như khổng tước xòe đuôi trôi nổi ở phía sau. Mà hai mắt nhắm vẫn là đang nhắm, tựa hồ không có dự định mở ra.

Ngay sau đó, một cơn gió mát lặng yên không tiếng động thổi tới.

Đang lúc mọi người nhìn soi mói, Nhạc Duyên giống như không có bất luận cái gì trọng lượng chậm rãi từ Hoàng Cực điện lơ lững lên. Cả người cứ vậy bay lên, hướng tới vầng trăng tròn trên thiên không, giống như Hằng Nga bôn nguyệt.

Đồng thời.

Rống ——

Một trầm muộn thanh âm ở bốn phía vang vọng. Giống như dã thú.

Không ít người tập trung tinh thần nghe xong thật lâu, lúc này mới phát hiện thanh âm này dĩ nhiên là truyền ra từ trong cơ thể đang chậm rãi bay lên của hắc y nhân, thật giống như đối phương trong cơ thể khóa lại một cái cuồng mãnh bá đạo dã thú.

Đó là cái gì dã thú?

Tất cả mọi người trong đầu không hẹn mà cùng hiện lên

một chữ —— Long.

Ngay khi Nhạc Duyên lên tới giữa không trung nháy mắt, môi khẽ nhúc nhích. Hướng phía Thương Tú Tuần phương hướng tựa hồ nói cái gì đó, sau đó hắn hai mắt nhắm chặt rốt cục mở ra, không cầm được lục sắc u u mang từ trong con ngươi toát ra.

Long, mở mắt.

Cùng lúc đó.

Tử Cấm thành bên trong. Hoàng gia hoa viên.

Hai đại thế tử tranh phong vừa có kết cục.

Ở bên ngoài Vương công công và Sa Mạn hai người vô cùng khẩn trương cùng chờ đợi, nhưng khẩn trương nhất lại là đương kim thiên tử, cả người hắn vẫn không ngừng run rẩy.

Tiếng kiếm ngưng hẳn.

Hồi lâu.

Bên trong vang lên tiếng bước chân, tiếng bước chân lảo đảo, mang theo tập tễnh.

Ở ba người vô cùng khẩn trương dưới ánh mắt, Định Nam Vương thế tử từ lối ra hiện ra thân hình. Mặt mang nụ cười từ bên trong đi ra, trong tay nhuyễn kiếm cứ như vậy tùy ý bày trên mặt đất, y như một đứa bé cũng có thể đem hắn đánh ngã. Nhưng không ai sẽ tin tưởng.

Trong ánh mắt của ba người, Định Nam Vương thế tử chỉ vào bên trong, cười nói: “Hắn thua.”

Một câu nói đã cũng đủ.

Vương tổng quản trên mặt mỉm cười; thiên tử sắc mặt biến được trắng bệch; mà Sa Mạn trên mặt lại là mang theo hoảng sợ, rồi lại có một loại thở dài cùng một hơi thoải mái.

“Sa cô nương.”

Bước đi tới Sa Mạn trước người, Định Nam Vương thế tử lẳng lặng đánh giá đối phương, nhìn được Sa Mạn không gì sánh được đề phòng. Một lát sau mới chỉ tay, mở miệng nói: “Ngươi ly khai đi, trống càng xa càng tốt. Ta không giết ngươi.”

“Ừ? !”

Sa Mạn nghe vậy nhất thời ngạc nhiên.

“Một bị thua thế tử sau cùng thỉnh cầu.”

Nói xong, Định Nam Vương thế tử liền từ Sa Mạn bên người đi tới, chỉ để lại Sa Mạn một người đứng ngẩn người ở chỗ đó. Hồi lâu, tựa hồ cảm nhận được cái gì, nàng chợt xuất ra đặt ở bên hông hộp gấm, đây là Cung Cửu lúc trước đi tới kinh thành sau đưa cho nàng, bên trong là một đóa băng hoa, nàng không dám không thu.

Chỉ là hiện tại… Này đóa băng hoa hòa tan, biến thành

nước, từng điểm từng điểm từ hộp gấm giữa chảy ra, rơi trên mặt đất, hóa thành một đoàn vệt nước, chỉ tiếc phía dưới không có hoa tươi.

“Vương tổng quản, còn dư lại giao cho ngươi.”

Ánh mắt từ trên hộp gấm không ngừng chảy xuống bọt nước thu hồi, lại nhìn lướt qua thất thần Sa Mạn, Định Nam Vương thế tử ánh mắt lúc này mới nhìn về phía bầu trời.

Đúng lúc này.

Hắn cũng tựa hồ nghe đến rồi một tiếng long ngâm, sau đó liền nhìn thấy một đạo bóng người ở dưới ánh trăng phi thăng. Thật giống như phi thăng Tiên, Phật độc nhất vô nhị. Kèm theo tựa hồ còn có cái gì khác, đây là cảm giác của mọi người tại kinh thành khi nhìn đến một màn này, giống như là nhân sinh ảo giác.

Quyết chiến, kết thúc.

“Triều đình cao, cao không quá đỉnh Tử Cấm thành…”

Quay đầu lại nhìn lướt qua mảnh này hoàng gia hoa viên, Định Nam Vương tự lẩm bẩm, lại ngẩng đầu nhìn liếc mắt trên trời trăng tròn, một mình hắn rù rì nói: “Giang hồ xa, xa không quá chân trời góc biển.”

Sau đó ——

Hắn cảm nhận được một loại cô đơn.

Một loại tên là người cô đơn cô đơn. Hắn tìm không được đối tượng để tâm sự.

Đây thật là thắng lợi sao?

Định Nam Vương thế tử một người cứ như vậy yên lặng nhìn trên trời trăng tròn.

Trung thu ngày lễ, là ngày để cả nhà đoàn viên.

Định Nam Vương thế tử đột nhiên cảm giác mình thật muốn quay về Hoa Sơn.

Ý niệm trong đầu vừa hạ xuống, nhuyễn kiếm rơi xuống đất, phát sinh leng keng một tiếng, Định Nam Vương thế tử thân hình mềm nhũn, giống như mất đi khí lực, cứ như vậy thẳng tắp quỳ xuống, cúi đầu, nhìn dưới chân thổ địa.

Này, không phải là nhà.

Trong nụ cười, hắn chậm rãi nhắm mắt lại.

Trong khóe mắt, để lại từ khi hắn hiểu chuyện sau, giọt nước mắt đầu tiên.

Chương 1 : Dịch thủy hàn

Gió lạnh gào thét.

Lăng liệt khí trời để cho người ta nhìn một cái liền không nghĩ đi ra khỏi phòng, hận không thể đem bản thân đưa vào lò lửa, làm cho rừng rực hỏa diễm khu trục trên người lạnh lẽo. Loại khí trời này, nhất là ở Yến Bắc, càng làm cho người cảm thụ được loại này lãnh ý.

Nhưng loại này khí trời rét lạnh cũng không phải mỗi người đều sợ hãi, cũng có người là ở hưởng thụ.

Dịch thủy.

Từng cơn gió lạnh thổi qua mặt sông, nhấc lên nhỏ nhẹ sóng gợn, tựa như muốn thổi cho mặt sông rung chuyển. Nhưng cùng trước kia không giống, đoạn mặt sông này tựa hồ nặng hơn không ít, gào thét gió lạnh cũng chỉ làm cho nước sông nơi đây hơi chút uốn lượn.

Bên bờ.

Một nam nhân mang mũ rộng vành ôm kiếm đứng, lẳng lặng đứng ở nơi đó, nhìn chăm chú vào con đường bên bờ Dịch thủy.

Nhìn nước sông chảy qua kéo dài không dứt, nhìn bọt nước đâm vào ở giữa sông cự thạch nhấc lên cao cở nửa người “sóng hoa”.

Ôm kiếm nhìn sóng.

Đây cũng là nam nhân bây giờ việc làm.

Cũng là một cao thủ việc làm.

“Ôm kiếm nhìn sóng không bằng ôm kiếm ngắm hoa, chỉ là cái này khí trời không cách nào nghe đàn xem múa kiếm, đến chỉ có thể là một bầu rượu nóng, khu trục hàn khí.” Đúng lúc này, một gã mặc trắng thuần quần áo nam tử chẳng biết lúc nào xuất hiện ở nam tử mang mũ rộng vành phía sau, áo và vạt áo đều theo gió lạnh thổi qua không ngừng phất phơ, kết hợp bản thân hắn nho nhã xuất trần, nhưng thật ra có thêm mấy phần thanh cao ý.

Mà ở trên tay của hắn lại mang theo một bầu rượu nóng, xem hơi nước bốc lên, ai cũng cho thấy đây là vừa mới hâm nóng không lâu.

“Ngô.”

Nam tử mang mũ rộng vành không có lập tức lên tiếng, mà là ngửa đầu hít một hơi thật sâu, tay phải không nhịn được sờ sờ mũi, lúc này mới cao giọng khen: “Rượu ngon!”

Thân hình lóe lên.

Nam tử mang mũ rộng vành đã từ chỗ trước đó đứng ngẩn ngơ ôm kiếm nhìn sóng, di chuyển đến trước người trắng thuần y phục nam tử, tay phải đưa qua, trực tiếp nắm bầu rượu trên tay đối phương, ngửa đầu hung hăng uống một ngụm.

“Rượu ngon a! Mùi này là hoàng cung ngự tửu, trong đám bằng hữu cũng chỉ có ngươi có thể cầm tới mà thôi.”

Nhịn không được vừa một tiếng tán thán, nam tử mang mũ rộng vành lúc này mới thật dài thở ra một hơi, thoáng chốc một ngụm bạch khí thẳng tắp như mũi tên nhọn từ trong miệng hắn bay ra, bắn hướng mặt đất. Xuy một tiếng vang nhỏ, trên mặt đất đã nổi lên một hố nhỏ chừng đầu ngón tay.

Sau đó nam tử mang mũ rộng vành rùng mình một cái, toàn thân run lên, lúc này mới lẩm bẩm: “Rốt cục ấm áp, thiếu chút nữa đông chết ta.”

Câu này qua đi, trước kia cao nhân hình tượng triệt để không thấy.

“… Kinh Kha, ngươi người này a!”

Một thân trắng thuần y phục nam tử trẻ tuổi nghe vậy nhất thời dở khóc dở cười. Thấy người trước mắt không sao chịu được tiểu hài tử vậy giọng điệu, cũng là không khỏi lắc đầu. Vươn tay phải ra. Năm ngón tay đã đặt ở tại đối phương trên vai, thoáng chốc trên người đối phương hàn ý liền bị hắn quét sạch.

“Ta uống gió hơn nữa ngày, ngươi cứ nói thử đi?”

Kinh Kha nghiêng đầu qua chỗ khác, một tay đem mũ rộng vành trên đầu tháo xuống, lộ ra bên trong gương mặt trẻ tuổi, khóe miệng khẽ nhếch, cười đùa nói: “Ta cũng không giống như ngươi, Cao Tiệm Ly, mùa đông

cũng có thể mặc như thế đơn bạc, tận lực thể hiện tự thân cao nhã phong độ.”

“So với phong độ, ta cảm thấy còn là nhiệt độ trọng yếu hơn.”

Cao Tiệm Ly nghe cái này giải thích, mặc dù là hắn cùng với đối phương là nhiều năm bạn tri kỉ, bạn thâm giao, nhưng vào giờ khắc này nghe tới vẫn là không chịu được bị lời nói của đối phương làm cho mục trừng khẩu ngốc. Ở Kinh Kha trong mắt, mình nguyên lai là người như vậy sao?

Sở dĩ không thế nào lưu ý nhiệt độ không khí biến hóa, cũng là bởi vì tự thân võ công tạo thành.

Đương nhiên, Kinh Kha đồng dạng biết được võ công của hắn, theo Cao Tiệm Ly, lời này càng nhiều là đối phương chế giễu, là trò đùa giữa đám bạn thâm giao.

Quả nhiên.

Nghe đồn chỉ là nghe đồn.

Cho dù là đã quen biết lâu, Cao Tiệm Ly đến bây giờ vẫn là cảm thấy Kinh Kha và nghe đồn thế nào đều không giống nhau. Nhưng đối với Cao Tiệm Ly, hắn cũng càng thích trước mắt cái dạng này Kinh Kha.

“Vậy ngươi vì sao đứng ở chỗ này nửa ngày, uống gió hơn nửa ngày?”

Cao Tiệm Ly hơi nghiêng đầu, dùng ánh mắt như nhìn

kẻ ngốc, trừng chằm chằm Kinh Kha.

“Đó là để cho kẻ khác nhìn.” Kinh Kha khoát khoát tay, không thèm để ý chút nào, hắn lúc này lực chú ý đặt ở bầu rượu nóng trong tay.

“Cho ai?”

“Cho ngươi a.” Kinh Kha nhấp một ngụm, cảm thụ được trong miệng vị rượu ngon. Cười, dùng bầu rượu gõ một cái trong ngực vỏ kiếm, nói: “Kiếm pháp của ngươi là từ Dịch thủy mà đến, ta suy nghĩ xem có thể hay không nhìn ra cái gì.”

Cao Tiệm Ly ánh mắt cũng rơi vào trên Dịch thủy, kiếm pháp của hắn cùng này Dịch thủy có liên quan, thấy Kinh Kha nói như vậy, hắn cũng có hứng thú muốn biết rõ, dò hỏi: “Vậy ngươi có thu hoạch gì không?”

“Uống gió lạnh nửa ngày.”

Khóe miệng một phiết, sắc mặt hơi phiền muộn, Kinh Kha nhìn Cao Tiệm Ly. Hắn có một câu chưa hề nói, hắn đứng giữa trời ở bên Dịch thủy kỳ thực cảm thụ vẫn luôn không phải là nước, mà là gió lạnh.

“…”

Hai người nhìn nhau hồi lâu, Cao Tiệm Ly thon dài mày kiếm không nhịn được nhướng nhướng lên, cũng không nói gì nữa.

Nhất thời.

Bầu không khí lần thứ hai yên tĩnh lại, chỉ có nước Dịch thủy chảy ào ào, còn có tiếng gió thổi xoay quanh trên trời.

Hồi lâu.

Rốt cục, một bầu rượu nóng toàn bộ vào bụng Kinh Kha, vỗ vỗ ấm áp không ít cái bụng, Kinh Kha ánh mắt lần thứ hai rơi vào trên Dịch thủy, nhìn “sóng hoa”, ngoài miệng hỏi: “Nhìn ngươi bộ dáng đăm chiêu như vậy, là bởi vì Tuyết nữ duyên cớ sao?” Lúc nói đến đây, Kinh Kha dùng vai đụng một chút Cao Tiệm Ly, đôi mắt càng là không ngừng nháy nháy, trên mặt càng là dạng nụ cười của kẻ cắp.

“Kinh Kha, ngươi…”

Cao Tiệm Ly thấy thế, cảm giác mình triệt để hết chỗ nói rồi, nghe danh không bằng gặp mặt, hắn xem như là ở Kinh Kha trên người hoàn toàn lý giải những lời này là có ý gì. Không giống những người khác, Kinh Kha khi nói nói những chuyện này, nhất là lúc nói cùng bằng hữu, có thể là rất thoáng.

Cái này cũng cùng Kinh Kha tính tình liên quan.

Thật ra với hắn mà nói, so với chân chính sự tình, nữ nhân tư tình nhưng chỉ nên để ở một bên. Bất quá, những năm gần đây, hàng năm đều có tiến bộ không phải sao? .

Gặp Cao Tiệm Ly chăm chú nghiêm túc dáng vẻ, Kinh

Kha vui cười thần sắc cũng thu liễm lại, sờ sờ cằm nói rằng: “Vậy xem ra là chuyện khác nga.” Ở trong lòng Kinh Kha, lúc này, thiên hạ này đối với rất nhiều người mà nói lớn nhất đại sự là Tần đối với sáu nước giao tranh.

Diệt quốc chi chiến, cho tới bây giờ đều không phải là việc nhỏ.

Càng nghĩ, càng làm cho Kinh Kha cảm thấy khả năng ở Cao Tiệm Ly trong miệng xưng là đại sự ngoại trừ Tuyết nữ, vậy chỉ có Tần quốc.

Nhưng mà Cao Tiệm Ly trả lời cũng làm cho Kinh Kha có chút ngoài ý muốn, “Là đạo gia chuyện tình.”

Đạo gia?

Kinh Kha nghe vậy không khỏi sửng sốt, trong khoảng thời gian ngắn không có phản ứng nhiều.

“Xác thực nói là Âm Dương gia chuyện tình.”

Cao Tiệm Ly tựa hồ nhớ ra cái gì đó, sắc mặt có vẻ hết sức âm trầm, hé ra khuôn mặt tuấn tú trên đã là tràn ngập tùy ý sát ý.

Tần quốc tăng tốc diệt quốc quá trình chính là từ khi Âm Dương gia đầu nhập, nguyên bản coi như giằng co thế cục, ở sau khi Âm Dương gia gia nhập, hoàn toàn thay đổi. Điểm này, là nội bộ Mặc gia cùng chung nhận định. Tới khi bọn hắn nhận ra, Âm Dương gia uy hiếp đã hoàn toàn bày ra.

Âm Dương gia ở trước đây cũng có thể xem được đi, nhưng xa xa không tới tình trạng như lúc này.

“Chúng ta ở Hàm Dương người, bị quét sạch.”

Ngẩng đầu.

Cao Tiệm Ly nói ra chân chính làm cho hắn nhíu mày lo lắng sự tình.

…

Tần quốc.

Hàm Dương.

Là kinh đô của một nước mạnh nhất, thủ vệ ở nơi này cũng có thể nói là quá sâm nghiêm. Sở dĩ biến thành như vậy, đó là vì hai chữ “mạnh nhất”.

Vùng ngoại ô.

Một chỗ u tĩnh.

Cơn gió hanh khô thổi qua, xốc lên cuồn cuộn xào xạt đầy đất.

Nhưng ở đây, cũng không có vì mùa đông bắt đầu mà trở nên hiu quạnh, mà ngược lại, ở đây lại hoa tươi trải rộng, thảm xanh dạt dào. Từng người bước vào nơi này, đều không thể nhịn được bị cảnh sắc nơi này hấp dẫn, bởi vì nơi này không giống nhân gian, càng như là tiên

cảnh.

Chỉ là cảnh sắc nơi này người ngoài căn bản không cách nào thấy được, có thể thấy được chỉ có những kẻ ngây ngô ở chỗ này.

Trong gian phòng.

Một hắc sắc nhân ảnh ngồi xếp bằng đối mặt gương đồng.

Ở trước mặt nhân ảnh, bày ra một cái mặt nạ màu đen nhánh với một đạo trăng non tạo hình, lúc này đạo nhân ảnh đang chỉnh tề ngồi ở chỗ này, an tĩnh nhìn trước mắt gương đồng, nhìn chăm chú vào nhân ảnh trong gương đồng.

Gương đồng vô cùng mơ hồ, thủy chung không nhìn rõ, chỉ để cho người khác nhìn được loáng thoáng.

Mà ở phía sau nhân ảnh, lại là một thiếu nữ mặt mang lụa mỏng, một thân quần áo trắng mỏng, có một đầu tóc tím, quỳ ở chỗ kia. Thiếu nữ mặt không biểu tình, ánh mắt không đau khổ không vui mừng, mà ở trên tay của nàng lại cầm một cái lược ngọc. Đang lẳng lặng cho người trước mắt chải lại một đầu tóc dài.

Lược nhẹ nhàng chậm chạp từ trên xuống dưới, phối hợp ôn nhu hành động, làm cho một cảm giác khác lạ.

Thiếu nữ ánh mắt chăm chú tại trên mái tóc dài của hắc y nhân, đối với trước mặt gương đồng làm như không thấy, chỉ là vô cùng im lặng làm động tác của mình. Đem

từng luồng tóc chải chỉnh tề, xử lý tốt. Sau đó tiến hành bước tiếp theo.

Hắc y nhân đồng dạng đối với sau lưng hành động làm như không thấy. Tựa hồ biết đối phương căn bản sẽ không chú ý trước mắt gương đồng, vì vậy cũng không lo lắng sẽ xảy ra vấn đề gì. Hơn nữa, mặc dù là nhìn thấy cái gì bí ẩn đồ vật, hắn cũng sẽ không để ý.

Bởi vì sau lưng thiếu nữ sẽ không nói.

"…"

Ánh mắt nhìn chăm chú vào gương đồng hồi lâu, hắc y nhân chậm rãi nâng lên tay phải, bàn tay mang theo hắc sắc bao tay, xoa gò má của mình, sau đó nhẹ nhàng kéo ra. Một khối da trắng bệch xuất hiện ở trong lòng bàn tay.

Nhìn trong lòng bàn tay khối da chết này, ngoại trừ da chết nên có màu trắng bệch, vẫn tồn tại một loại khó hiểu màu cháy đen, giống như bị lửa đốt qua. Ánh mắt ngưng lại, hắc y nhân hồi lâu không nói gì.

"Không đúng a."

"Đến tột cùng là chỗ nào có vấn đề?"

Hắc y nhân tự lẩm bẩm, loại tình huống này không nên như vậy. Đầu tiên không nói hắn ở chỗ này đã dừng lại không ít thời gian, mặc dù là lấy bản thân hắn tự lành năng lực, theo đạo lý mà nói sớm đã không sao, càng không cần phải nói tự thân khả năng.

Có thể trên thực tế… Mặc dù là tốt rồi, nhưng qua một đoạn thời gian, lại gặp lại, tro tàn lại cháy.

Như giòi dính vào xương, vẫn cứ tồn tại.

Thậm chí, hắn cảm thụ được bản thân tựa hồ bị khắc chế, là khắc chế từ trên huyết mạch. Trước đây không hiện ra, nhưng trong mấy năm nay, loại cảm giác này càng ngày càng thịnh, cái loại này xung đột cảm giác cũng càng ngày càng nặng.

Thoạt nhìn lại trở nên mạnh, nhưng từ một phương diện khác lại suy yếu tự thân. Giữa hai người tạo thành một loại quỷ dị cân đối.

Cảnh này khiến hắn muốn làm việc, chỉ có thể mượn tay những kẻ khác.

Tình huống này, là ai mang tới?

Lục Tiểu Phụng?

Còn là Diệp Cô Thành?

Nhìn chằm chằm lòng bàn tay da chết, chân khí bừng bừng phấn chấn, một đóa hỏa diễm từ lòng bàn tay bốc lên, thoáng chốc này khối da chết đốt lên, hóa thành tro bụi.

Ta nên ca ngợi chính mình sao?

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, Nhạc Duyên quay về phía

gương đồng, hướng chính mình nở nụ cười.

Chương 2 : Đông Hoàng

Trên gương đồng.

Chiếu ra dáng dấp của người trước mặt.

Một đôi sắc bén ánh mắt đang gắt gao nhìn chằm chằm nhân ảnh trong gương đồng.

Bộ mặt, vô số hắc sắc đường vân dây dưa cùng nhau, tựa như hình xăm trải rộng toàn bộ khuôn mặt. Sau khi Nhạc Duyên đưa tay lên đốt sạch khối da chết, liền lẳng lặng nhìn bộ dạng trong gương, sắc mặt lộ ra ngưng trọng. Cởi bao tay màu đen, Nhạc Duyên lộ ra tay phải của mình.

Đồng dạng.

Trên tay phải cũng là bò đầy hắc sắc đường vân như vậy.

Đây là một loại ám văn.

Tỉ mỉ nhìn kỹ, sẽ gặp phát hiện một loại sinh và tử khí tức dây dưa ở trong đó, giao nhau trong đó. Cho dù là lấy Nhạc Duyên Trường Sinh Quyết kết hợp lực lượng của long nguyên, vào giờ khắc này khả năng hồi phục của hắn giống như bị cái nào đó tồn tại đặc thù cho sinh sinh dừng lại.

Tình cảnh này khiến trước đây bởi vì hỏa dược bạo tạc tạo thành thương thế, dĩ nhiên là sinh sinh chậm trễ mấy

năm, cho tới bây giờ cũng vô pháp hoàn toàn hoàn hảo. Điều này làm cho đến tận bây giờ, Nhạc Duyên ở trước mặt kẻ khác vẫn phải dùng hắc y hắc bào cùng mặt nạ màu đen tới che lấp bộ mặt.

Nữ nhân để ý dung nhan bên ngoài.

Nam nhân có đôi khi càng thêm quan tâm.

Nhất là lúc Nhạc Duyên toàn thân đều là vết thương, che lấp liền là biện pháp tốt nhất. Nhất là bản thân hắn bộ dáng có thể nói là tuyệt mỹ, là trên đời ít có tuấn tú nam nhân.

Phía sau.

Thiếu nữ tóc tím đem người phía trước hành động làm như không thấy, ngọc thủ đang nhẹ nhàng thay Nhạc Duyên chải tóc. Khi nàng đem một đầu tóc đen hoàn toàn buột lại, sửa sang xong sau, lúc này mới lấy tay tiếp tục chỉnh lại Nhạc Duyên đuôi tóc dài hai bên thái dương.

Ngón tay mềm mại trắng như bạch ngọc bất giác khẽ chạm đến Nhạc Duyên bên mặt. Thoáng chốc, chỉ nghe một tiếng nhỏ nhẹ tư tư thanh âm vang lên, ngón tay của thiếu nữ tựa như đụng phải bàn ủi, chợt thu về. Mà ở trên thiếu nữ đầu ngón tay, đã hiện lên một vệt trắng bệch.

“…”

Thiếu nữ tóc tím ngón trỏ đưa lên, mặt không thay đổi

nhìn lướt qua, lúc này mới kế tục dùng cặp kia nhỏ dài ngọc thủ sửa sang lại tóc, đối với quỷ dị hiện tượng không thèm để ý chút nào, đây cũng không phải là làm như không thấy, mà là do đã quá mức quen thuộc.

Đối với phía sau thiếu nữ hành động, Nhạc Duyên chỉ là liếc mắt một cái, sâu trong đôi mắt ngược lại cũng mang cho một chút thương tiếc.

Như vậy an tĩnh.

An tĩnh để cho người ta liếc nhìn lại là có thể cảm nhận được một loại hương vị tên là giam cầm. Không phải là từ bên ngoài, mà là từ chính bản thân nội tâm nhân cách phong bế. Mà lý do làm thành như vậy thật không ly khai Nhạc Duyên cách làm.

Thu hồi suy nghĩ.

Nhạc Duyên tầm mắt lần thứ hai dừng lại trên tay phải của mình, sau khi nhìn một lúc lâu, mới đưa bàn tay hướng mặt ván gỗ bên dưới nhấn tới.

Chỉ nghe tư tư thanh bên tai không dứt, một làn khói thơm mát từ tấm ván gỗ bay lên.

Rất nhanh, trên thân tấm ván gỗ bên dưới liền xuất hiện một đạo màu đen nhánh dấu tay.

“Càng ngày càng nóng.”

Ánh mắt ngạc nhiên. Nhạc Duyên nghiêng đầu một bên, nhìn dưới thân dấu tay, biểu tình chăm chú. Loại này

nhiệt độ, cùng trước đây hấp thụ long nguyên sau tạo thành ảnh hưởng cũng không giống nhau. Tuy rằng trước đây long nguyên sinh ra nhiệt độ cũng là vô cùng lợi hại, nhưng từ trên căn bản mà nói là một loại dục hỏa cực nóng, do đó sinh ra nhiệt lượng mà tản ra bên ngoài cơ thể, chỉ cần làm lạnh liền có thể áp chế.

Có thể lúc này…

Cái này nhiệt lượng giống như là sinh ra từ trong lòng, có một loại ảo giác muốn cho người từ trong ra ngoài triệt để hóa thành than cốc.

Vừa mới bắt đầu còn tốt, cũng không có ảnh hưởng gì. Cho dù là lúc mới tới thời đại này, Nhạc Duyên cũng chỉ theo bản năng cho rằng đây là do hỏa dược bạo tạc sinh ra ảnh hưởng phía sau, tâm trí của hắn càng quan tâm việc chỉnh hợp lực lượng sau khi hấp thu hai đạo tàn hồn hơn.

Thế nhưng cùng với việc tiến hành chỉnh hợp lực lượng, loại này quỷ dị tình huống liền sinh ra.

Nhạc Duyên có một loại cảm giác kỳ quái. Giống như mình bây giờ biến thành một khối di động photpho trắng, chỉ cần lộ ra ngoài không khí thì không cần lửa cũng tự cháy. Hơn nữa này cổ nhiệt độ không giống quá khứ, hàn băng các loại căn bản không cách nào tạo ra chút tác dụng. Nếu là dùng quần áo và đồ dùng hàng ngày che đậy, có lẽ ẩn thân ở nơi âm u, tình huống như vậy nhưng thật ra thoải mái không ít.

Nếu là cả người bại lộ dưới ánh mặt trời, Nhạc Duyên

phỏng chừng bản thân chỉ sợ sẽ biến thành một ngọn lửa di động.

Mà chỉ cần ở nơi âm u, có lẽ là dùng hắc y đem cả người bao lại, như vậy nhiệt độ sẽ thấp hơn rất nhiều. Hiện tại, cho dù là ở trong phòng, khi mà da lộ ra bên ngoài, sẽ sản sinh loại tình huống này.

Màu đen đường vân hiện ra trên da, đồng thời da sinh ra cực cao nhiệt độ, có một loại thiêu cháy biểu hiệu.

Loại này hiện tượng quỷ dị, khiến cho Nhạc Duyên trong lúc nhất thời căn bản không thể ly khai một thân hắc y hắc bào. Bất kể là do nhiệt độ này, hay bởi còn không có triệt để hoàn hảo ngoại thương.

Vì thế Nhạc Duyên cũng dùng Trường Sinh Quyết, long nguyên các loại tự thân lực lượng giải quyết, chỉ là mỗi lần giải quyết sau, không qua một đoạn thời gian loại tình huống này sẽ gặp tro tàn lại cháy, hơn nữa mỗi một lần đều so với lúc trước càng nghiêm trọng hơn.

Mà lại một lần nữa giải quyết, sẽ càng tốn hao khí lực nhiều hơn.

Từ đầu đến cuối, lại từ cuối về đầu.

Cứ như vậy lặp lại mấy lần.

Nhạc Duyên do đó tính toán, nguồn gốc của biểu hiện này chỉ sợ xuất phát từ tự thân linh hồn.

Tạo thành tình huống như vậy nguyên do căn bản, ở

trong lòng Nhạc Duyên đã có đại khái đáp án. Hơn nữa hắn có một loại trực giác, nếu không mau chóng tìm được biện pháp giải quyết sau cùng, chỉ sợ đến cuối cùng tự thân thân thể sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Về phần lúc này, Nhạc Duyên muốn từ những địa phương khác tìm kiếm một phương pháp, xem có thể gợi ý cho mình hay không.

Thí dụ như những loại điển tịch khác.

Đeo lên bao tay.

Đem tay phải đưa vào trong đó, thoáng chốc, luồng nhiệt đủ khiến quần áo cháy lên liền biến mất. Mà đồng thời, thiếu nữ tóc tím đã hoàn toàn sửa sang xong tóc của Nhạc Duyên. Theo Nhạc Duyên ánh mắt ra hiệu, thiếu nữ đã cúi người đem để ở bên cạnh khôi giáp có mặt nạ mang theo hình trăng non nhặt lên.

Hai mắt khép hờ, Nhạc Duyên yên lặng chờ thiếu nữ động tác kế tiếp.

Sau đó, thiếu nữ đứng dậy, đứng sau lưng Nhạc Duyên, hai tay nâng khôi giáp, tiến lên, từng chút từng chút đem khôi giáp màu đen đội lên đầu nam tử.

Khôi giáp từng chút từng chút hạ xuống, những đường vân màu đen trên gương mặt theo mặt nạ từng chút che lại cũng biến mất, cuối cùng khôi giáp màu đen cùng trên người trường bào màu đen khép kín cùng nhau, tạo thành một chỉnh thể.

Từ trên xuống dưới, chỉ duy nhất có đôi mắt kia là tiếp xúc với bên ngoài.

Hai mắt đang nhắm thản nhiên mở ra, chiếu ra hai điểm màu xanh biếc u mang.

“Đi thôi, Thiểu Tư Mệnh.”

Đứng dậy, Nhạc Duyên xoay người, đi ra phía ngoài, “Nguyệt Thần bên ngoài chờ đã lâu.”

Khom người, không nói gì.

Thiểu Tư Mệnh khẽ hợp đôi mắt đẹp, an tĩnh đi theo phía sau.

Bên ngoài.

“Để cho ngươi chờ lâu.”

Đi tới bên ngoài, Nhạc Duyên nhìn nữ tử đứng chờ ở trong viện, ánh mắt liếc nhìn tấm khăn đang che trên hai mắt đối phương, mở miệng nói: “Ngươi tìm ta, xem ra là có thu hoạch đi.”

Ánh mắt sáng ngời.

Cho dù là cách cái khăn che mặt, cũng có thể để cho người cảm thụ được nhiệt độ trong đôi mắt kia.

Nữ tử hơi cúi người hành lễ, nói: “Có thể chờ Đông Hoàng các hạ, là vinh hạnh của ta.”

Đông Hoàng.

Nghe tiếng xưng hô này, Nhạc Duyên trong lòng cũng là không biết nói gì hơn.

Trên ngữ âm sai biệt, tạo thành hiểu lầm Nhạc Duyên gặp qua cũng không ít, nhưng tới khi phát sinh ở trên người mình, điều này cũng làm cho hắn cảm thấy dở khóc dở cười.

Ở đi tới cái này loạn thế hoả lò, hơn nữa một thân ngoại thương cùng một thân đen kịt quỷ dị trang phục, Nhạc Duyên liền không có sử dụng chính mình tên thật, mà là dùng một cái tên khác, Đông Phương Bất Bại.

Thế nhưng, trăm triệu không ngờ rằng địa phương ngôn ngữ khác biệt, khiến cho Nhạc Duyên dùng cái tên giả này để tự giới thiệu, ở trong mắt người khác trở nên khác biệt.

Đông Phương, Đông Hoàng.

Khẩu âm sai biệt, dẫn đến sai lệch quá nhiều.

Có đôi khi một chút ngoài ý muốn, liền có thể tạo thành một cái để cho người ta không cách nào tưởng tượng kết quả.

Mà Đông Hoàng cái danh hiệu này, không thể nghi ngờ chính vì thế mà sinh ra.

Không chỉ có như vậy, thêm vào Nhạc Duyên tự thân kinh khủng võ công, cùng với bất bại tự tin, tình cảnh

này khiến hắn ở trong mắt một số người đã trở nên cùng Thiên Đế nổi danh. Có thể nói, trong mắt bọn họ, Nhạc Duyên chính là Thiên Đế.

Sao Tâm ngự trung ương, sao băng rơi hướng đông quận.

Đây là lúc Nhạc Duyên tới đây thì tạo thành dị tượng, bị Đại Tần quan phủ ghi lại.

Mà Nhạc Duyên chỗ rơi xuống - đông quận, chính là một chỗ cứ điểm của Âm Dương gia ở Đại Tần. Theo bọn họ, đây là thiên thần hạ phàm, thêm vào danh xưng, cùng với một thân đạo gia hơi thở võ học cùng với Đạo Tâm Chủng Ma ma công, Đông Hoàng tên gọi liền lan truyền nhanh chóng.

Cách gọi này, hắn nghe mãi cũng thành thói quen.

Để cho tiện, Nhạc Duyên cũng không để ý tới cái khác, dùng thủ đoạn mạnh mẽ đem toàn bộ Âm Dương gia tụ lại trong tay, càng là thay thế trước đây thủ lĩnh.

Từ đó Đông Hoàng Thái Nhất liền là Âm Dương gia tối cao thủ lĩnh.

Ở Nhạc Duyên một phen chỉnh lý sau, Âm Dương gia thành ra bộ dáng như bây giờ.

“Đây là từ Mặc gia trên tay lấy được điển tịch.”

Không có nói lời vô ích, Nguyệt Thần nhu hòa đa tình ánh mắt từ mặt nạ màu đen trên người Nhạc Duyên thu

hồi, liền từ trên tay ra lộ ra quyển trục bằng tơ tằm, đi lên phía trước đưa cho Nhạc Duyên, đồng thời nói rằng: “Thất quốc văn tự có khác biệt, có chút phiền phức, ta chỉ có thể ngắn gọn sửa soạn ra những thứ Đông Hoàng các hạ mong muốn, những thứ khác còn cần một chút thời gian.”

Quyển trục mở ra.

Trên quyển trục bằng tơ, lưu lại là từng nhóm chữ Tiểu triện do Nguyệt Thần tự tay viết ra. Tự thể xinh đẹp, có một loại mị lực ẩn giấu. Mặc dù là ngây người đã nhiều năm, Nhạc Duyên đối với loại chữ Tiểu triện này vẫn có chút không quen, lại càng không cần nói tới văn tự của sáu nước khác.

Mặc dù là Nhạc Duyên đối mặt văn tự của sáu nước, cũng nhìn không khỏi có chút đau đầu. Một chữ, có bảy loại cách viết, còn có các loại phong cách. Đặt cùng một chỗ, càng sẽ gây nên khác biệt rất lớn.

“Phiền phức a…”

Nghe Nguyệt Thần trong miệng lời nói, Nhạc Duyên tất nhiên là biết được, nhìn thoáng qua trong mắt đối phương cái loại này nóng lòng muốn thử, Nhạc Duyên liền biết Nguyệt Thần đã có chính mình ý tưởng. Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên tùy theo tâm tình của đối phương, nói rằng: “Nguyệt Thần, xem ngươi vẻ mặt, nghĩ đến ngươi đã tìm được biện pháp giải quyết đi.”

“Đúng vậy.”

“Đông Hoàng các hạ.”

Nguyệt Thần nghe vậy gật đầu, đôi mắt nhu tình như nước, ôn nhu nói: “Đến lúc đó làm cho Tần vương thống nhất lại, là sẽ tốt hơn rất nhiều.”

Nói như vậy, phiền phức sẽ ít hơn rất nhiều.

Nói cách khác, chỉ bằng vào một người, một phái, muốn chuẩn bị cho tốt thật sự là quá mức trắc trở.

Thống nhất lại a…

Nhạc Duyên tựa hồ nghĩ tới điều gì, cũng không khỏi thấp giọng nở nụ cười.

Chương 3 : Nhật! Nguyệt! Tinh

Thống nhất.

Biện pháp rắc rối này xem ra là tốt nhất.

Hướng Nguyệt thần gật đầu, Nhạc Duyên này liền bước chậm ra khỏi đây, màu đen thân hình đi qua bên người Nguyệt thần, mang theo hương thơm trên người Nguyệt thần, “Nên đi gặp Tần vương.”

Mặt sau.

Nguyệt thần hướng Nhạc Duyên bóng lưng hơi thi lễ. Mà ở bên cạnh nàng, Thiểu Tư Mệnh lẳng lặng đứng im tại chỗ không nói gì.

Nhìn theo Nhạc Duyên thân ảnh biến mất trong tầm mắt, Nguyệt thần tầm mắt lúc này mới dừng ở bên người cái này thoạt nhìn nhu nhược khả ái, mặt đối phương dưới lớp lụa mỏng căn bản thấy được bất kỳ buồn vui, tựa như đây là một người không có bất kỳ cảm tình nào.

“Ngươi là mới nhận chức Tư Mệnh đi, đến một ngày thức tỉnh, chớ có phụ Đông Hoàng các hạ kỳ vọng.”

Nguyệt thần che lấp ở lụa mỏng dưới đôi ánh mắt thanh u, trong thanh âm có chứa một loại hàm ý, tầm mắt ngưng trên Thiểu Tư Mệnh mặt cười. Hồi lâu, thon dài ngọc thủ vươn ra, xoa Thiểu Tư Mệnh gò má, đầu ngón

tay nhiệt ở mặt cười trên xẹt qua, Nguyệt thần dùng hâm mộ giọng điệu nói rằng: “Ngươi so với ta vận khí tốt.”

“Cho nên, trong lòng không nên ôm có bất kỳ cừu hận, mặc dù là có, cũng muốn ẩn sâu trong tim, vĩnh viễn cũng không cần lộ ra, nếu không… Ta sẽ chính tay kết liễu ngươi.”

Thoại âm rơi xuống, Nguyệt thần không khí bốn phía thoáng chốc xuất hiện vặn vẹo biến hóa, hoa tươi ở bên cạnh dưới tác động của không khí vặn vẹo triệt để nát tan.

Nói xong, Nguyệt thần không có chờ thiếu nữ trước mắt có bất kỳ đáp lời, liền xoay người ly khai.

“…”

Ánh mắt yếu ớt, Thiểu Tư Mệnh tầm mắt nhìn về phía chân trời. Một trận gió lạnh thổi qua, xốc lên trên mặt lụa mỏng, làm nó không ngừng phiêu động.

Rời đi nơi này, Nguyệt thần liền cảm giác mình là từ tiên cảnh rơi xuống nhân gian.

Nơi mà ánh mắt có thể nhìn tới.

Chỉ là một mảnh hiu quạnh.

“Ừ?”

Cước bộ ngừng lại, thân hình Nguyệt thần lập đứng lại, thân hình bất động, cũng không quay đầu lại, chỉ là dùng

có vẻ thản nhiên giọng điệu hỏi: “Ngươi đã trở về a!”

“Nghe ngươi giọng điệu này, giống như là ta tới không đúng lúc.”

Chẳng biết lúc nào, sau lưng Nguyệt thần xuất hiện một thân ảnh thấp bé, nhìn qua bất quá chỉ cao như một đứa bé. Dáng dấp nếu so với đứng bên trong Thiểu Tư Mệnh còn muốn thấp bé, nhưng hắn giọng điệu ngữ khí lại thể hiện thân phận bất đồng. Người vừa tới một thân trang phục màu tím đẹp đẽ quý giá, bộ dáng không đặc biệt, nhưng da lại trắng bệch dị thường. Xung quanh mắt trái có quỷ dị hoa văn hình ngọn lửa màu tím nhạt. Thiếu niên hai tay khoanh trước ngực, khóe miệng khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười châm chọc, nói: “Ta thấy ngươi đang khi dễ một đứa bé, cái này không phải là Nguyệt thần việc a.”

Nguyệt thần đối với thiếu niên lời nói mang theo châm chọc không thèm để ý chút nào. Chỉ là đứng an tĩnh, đưa lưng về phía đối phương, cũng không có dự định xoay người lại nhìn đối phương, mà là hỏi ngược lại: “Ngươi khẩn trương sao?”

“Không!”

“Chẳng qua ta cảm thấy không cần phải…. “

Thiếu niên ngẩng đầu nhìn trời, nói suy nghĩ của mình.

“Tinh Hồn.” Nguyệt Thần nghe đến đó, từ từ quay người sang, ánh mắt nhìn xuống phía dưới, rơi vào trên người thiếu niên, ngữ khí đã trở nên băng lãnh: “Ngươi thực

sự cảm thấy không cần phải …?”

“…”

Tựa hồ nghĩ tới điều gì, Tinh Hồn ngẩn ra, sắc mặt cũng trở nên càng trắng hơn.

Hồi lâu.

Tinh Hồn cũng là không khỏi thở dài một hơi, người cũng chậm chậm xoay lại, nhìn trước mắt nữ nhân.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, Nguyệt Thần lúc này mới lên tiếng dò hỏi: “Ngươi tra được nàng ở nơi nào sao?”

“Yến quốc.”

Một quốc gia, đó là đáp án của Tinh Hồn.

Một tiếng trầm ngâm, Nguyệt Thần lại không có bất kỳ biểu thị gì, người liền rời đi. Chỉ có lưu lại Tinh Hồn một người đứng tại chỗ này, dường như đứa trẻ, đứng ngắm mặt trời mùa đông ở trên cao.

…

Cùng lúc đó.

Nhạc Duyên một người bước chậm trên đường lớn, hắn hành tẩu ở Tần quốc đô thành Hàm Dương. Mục đích hướng tới, chính là Hàm Dương cung.

Một thân hắc bào, Nhạc Duyên đi ở trên phố.

Bốn phía người đi đường vội vã, lại không ai hướng Nhạc Duyên trên người nhìn lại, tựa như hắn không hề tồn tại, hay là bọn họ căn bản cũng không nhìn thấy người này. Ngay khi Nhạc Duyên bước vào Hàm Dương cung, bước chân của hắn cũng ngừng lại.

Nghiêng đầu.

Dưới mặt nạ màu đen, hai mắt hướng xa xa một căn nhà dân nhìn lại.

Kinh ngạc nhìn hồi lâu, Nhạc Duyên thay đổi mục tiêu của chính mình, lại chậm rãi bước đi, từng bước từng bước hướng đang căn nhà dân kia đi đến.

Đi tới trước nhà dân.

Cửa phòng đóng chặt không gió tự mở, lộ ra bên trong đầy vẻ u ám.

Ánh mắt hơi đảo qua, Nhạc Duyên không có bất luận cái gì đình trệ, tiếp tục hướng bên trong đi đến. Khi hắn bước vào trong phòng, tầm mắt liền bị người đang khoanh chân ngồi ngay ngắn ở ngay chính giữa nhà dân hấp dẫn.

Người nọ là một gã râu tóc bạc trắng lão nhân.

Mặt mang đỏ ửng, để cho người ta nhìn qua giống như da của đối phương đang phát sáng, thoạt nhìn là một lão nhân, nhưng mặc cho người phương nào vừa thấy đều không cảm thấy đối phương chỉ là một lão nhân bình

thường.

Hơn nữa, hấp dẫn lực chú ý của Nhạc Duyên chính là áo bào trên người lão đầu tóc bạc.

Chủ yếu là 2 màu lam, bạch.

Đây là một thân đạo bào.

Này tóc bạc lão đầu là một gã đạo sĩ.

Ở tóc bạc lão đạo sĩ hai đầu gối trên còn lại đặt ngang một thanh kiếm. Trường kiếm hình thức rất là kỳ lạ, không có kiếm ngạc, hơn nữa thanh kiếm này rất dài.

Ở Nhạc Duyên đánh giá đối phương đồng thời, này tóc bạc lão đạo sĩ cũng đang quan sát hắn.

“Lão đạo lấy như vậy phương thức tìm ta, là vì chuyện gì?”

Ánh mắt thu hồi, cuối cùng rơi vào tóc bạc lão đạo sĩ trên mặt, Nhạc Duyên hai tay đặt trong trường bào màu đen, hỏi.

Tóc bạc lão đạo sĩ đôi mắt kia căn bản nhìn không ra người lớn tuổi nên có vẩn đục, ngược lại là phát sáng dọa người, đưa mắt dò xét, nhìn chằm chằm Nhạc Duyên một lúc lâu, lúc này hắn mới lên tiếng nói: “Nghĩ đến các hạ chính là Âm Dương gia Đông Hoàng đi?”

Câu nói tuy là nghi vấn, nhưng bên trong hàm nghĩa lại rõ ràng là khẳng định. Hiển nhiên, tóc bạc lão đạo sĩ đã

kiểm chứng qua.

“Ừ.”

Khẽ vuốt cằm, đối với mình cái thân phận này truyền khắp thiên hạ Nhạc Duyên cũng sẽ không có nhiều lời, ở chỉnh hợp tán loạn Âm Dương gia sau Nhạc Duyên cũng đã dự liệu được sau đó sẽ gặp phải một việc, bộ dáng cùng trang phục của hắn người bình thường không làm giả được, “Âm dương gia cũng thuộc về đạo gia nhất mạch, nói ra thì ta với ngươi cũng xem như là đồng tông, cũng coi như là đạo hữu.”

“Chỉ là lão đạo lấy khí cơ tỏa ta, dẫn ta tới đây… làm như thế, cũng không giống như là việc nên làm đối với đạo hữu”

Bình thản mở miệng, nhưng giọng của Nhạc Duyên lại mang một cảm giác sắc bén. Bởi vì từ xưa đến nay, để cho người ta cảm thấy chán ghét sự việc đó là người trong nội bộ túm chân sau. Trước mắt lão đạo tới Hàm Dương, lấy khí cơ dẫn ra bản thân, rõ ràng chỉ sợ không phải là chuyện nhiều vui vẻ.

“Ha hả.”

Tóc bạc lão đạo sĩ nghe vậy cười, cả người từ trạng thái khoanh chân đả tọa đứng lên. Nói: “Nghe danh không bằng gặp mặt, Âm Dương gia hành sự không hổ là Đông Hoàng các hạ phong cách. Chỉ là như vậy phong cách, đã không thích hợp Xích Tùng ta.”

Xích Tùng.

Trong lời nói tóc bạc lão đạo sĩ đã rồi biểu lộ thân phận, đây là một loại lễ phép.

“Ồ ~~ “

“Đạo gia Thiên tông chưởng môn.”

Dưới mặt nạ màu đen, nhãn tình không có chút nào kinh ngạc cùng ngoài ý muốn. Giống như hết thảy trước mắt cũng không đáng giá Nhạc Duyên kinh ngạc, hơi ngẩng đầu, Nhạc Duyên cười nói: “Ta và ngươi hai tông lén lén lút lút gặp mặt như vậy, thật sự là để cho người ta cảm thấy có chút kỳ quái.”

Ngụ ý là Xích Tùng hành sự hẹp hòi.

Đối với hàm ý trong lời nói của Nhạc Duyên, Xích Tùng không có để ý, ngược lại nói một câu thoạt nhìn có chút không liên quan, dáng điệu khiến cho người ta nghĩ đến lão đạo sĩ đang đoán mệnh giải quẻ: “Sao Tâm ngự trung ương, sao băng rơi hướng đông quận. Chủ đại hung.”

“Hắc!”

Nghe vậy, Nhạc Duyên không khỏi một tiếng cười nhạo, làm như đối với Xích Tùng những lời này xem thường, ngược lại nghiêng đầu, buồn cười nói: “Lão đạo lời này, nói ra giống như là vạn thế, lời này rất nặng. Ta không thể chịu nổi.”

“…”

Xích Tùng không có lên tiếng, chỉ là an tĩnh nhìn Nhạc Duyên, ánh mắt nhất là gắt gao nhìn chằm chằm trên người Nhạc Duyên duy nhất bạo lộ ở bên ngoài hai mắt, hắn có thể thấy được bị người gắt gao ẩn dấu nhưng vẫn không dấu được hai điểm u mang đang ngọ nguậy trong đó.

Dù chưa nói, nhưng Xích Tùng ánh mắt cùng vẻ mặt cũng đã biểu lộ tất cả, cũng nói cho Nhạc Duyên biết hắn ý đồ đến.

Đạo bất đồng, bất tương vi mưu.

Có đôi khi, có ít thứ phải không cần dùng lời thừa thải để giải thích.

“Các ngươi Thiên tông cũng có chút thú vị.”

Làm như nhớ lại điều gì, Nhạc Duyên lấy một loại ôn hòa giọng điệu kể ra: “Các ngươi điều tra ta cũng có không ít thời gian đi? Chí ít cũng có năm năm a. Nếu cho là ta là đại hung, vì sao không lập tức đối với phó ta đâu?”

“Nga. Được rồi. Đoạn thời gian trước, Thiểu Tư Mệnh giết một tên đệ tử Âm Dương gia tên là Tiểu Linh, hắn chắc là người của các ngươi Thiên tông đi?”

“Ta nên nói các ngươi làm như vậy là có trách nhiệm với ta hay là phụ trách với đệ tử đâu?”

Nói đến đây, Nhạc Duyên ánh mắt dừng người Xích

Tùng, thưởng thức biểu tình của tóc bạc của lão đạo sĩ trước mắt, thế nhưng hắn ngôn ngữ trên áp lực cũng không có đình chỉ, tiếp tục nói: “Mà hôm nay, đường đường Thiên tông chưởng môn cũng tới Hàm Dương, sẽ không sợ không thể ly khai nơi đây sao?”

“Phải biết rằng, trên cơ bản, hộ pháp trưởng lão của Âm Dương gia ta đều ở Hàm Dương này, nếu là bị vây quanh, chỉ sợ chưởng môn ngươi khó có thể còn sống đi ra Hàm Dương.”

Ngụ ý Nhạc Duyên đúng là cũng không tính bản thân, chỉ lấy Âm Dương gia hộ pháp trưởng lão cũng đủ để cho Thiên tông chưởng môn lão đạo nuốt hận nơi đây.

Hồi lâu.

Xích Tùng nở nụ cười.

Trên mặt không có chút nào sợ hãi, nhìn trước mắt cái này hắc y hắc bào Đông Hoàng, tóc bạc lão đạo sĩ nói ra: “Âm Dương gia ngũ đại trưởng lão so với lão đạo, kinh nghiệm còn thiếu, không đáng giá nhắc tới. Nếu là đại hộ pháp cùng đến, ngược lại cũng để cho người ta đáng giá lưu ý.”

“Chỉ tiếc Nhật Nguyệt Tinh đại hộ pháp, đã thiếu Nhật, còn lại Nguyệt cùng Tinh liền không lọt nổi vào mắt ta.”

“…”

Nhạc Duyên ánh mắt rốt cục có chút biến hóa, nhìn chằm chằm Xích tùng râu tóc bạc trắng hồi lâu, lúc này

mới than thở: “Xem ra cái đệ tử tên Tiểu Linh kia vẫn là cho các ngươi không ít tin tức.” Đối với Xích Tùng lời nói, Nhạc Duyên cũng không có phủ định, ngược lại là dùng một loại thổn thức giọng cảm khái nói: “Nàng là một thiên tài, là Âm Dương gia đệ nhất thiên tài, nguyên bản ta là muốn thu nàng làm đệ tử nhập thất.”

“Chỉ tiếc chạy mất.” Xích Tùng tiếp lời Nhạc Duyên, nói ra.

“A!” Nhạc Duyên gật đầu, cũng không có để ý đối phương ngữ khí, khen: “Là trốn đi.”

“Nàng đã nhận ra Đông Hoàng các hạ nguy hại, cho nên trốn đi.” Xích Tùng làm ra bổ sung.

“Ngươi sai rồi.”

Nhạc Duyên ngẩng đầu, nhìn về đỉnh đầu nóc nhà, ánh mắt có chút thất thần, dùng một loại thản nhiên giọng điệu phản bác: “Nàng là tranh đoạt sự tán thành của ta, mới chạy đi. Là ta nhìn nàng, từ từ đi ra tầm mắt của ta.”

“Từng bước, từng bước.”

Chương 4 : Đạo gia bí bảo

Ánh mắt ngưng trọng.

Cả người rơi vào trạng thái thất thần.

Ở Nhạc Duyên trước mắt, giống như lần thứ hai hiện lên mấy năm trước, dưới trận phong tuyết chưa từng có từ trước đến nay, cái kia xinh đẹp bóng lưng.

Xích Tùng Tử lẳng lặng nhìn trước mắt một màn, nhưng thấy này một thân hắc y hắc bào Đông Hoàng tựa hồ đang phân tâm, nhưng hắn cũng không có mượn cơ hội này phát động công kích, mà là an tĩnh đứng ở nơi đó cùng đợi.

Có đôi khi, cơ hội cũng là có thể dồn người vào chỗ chết tuyệt vời cái bẫy.

Hơn nữa, Xích Tùng Tử cũng muốn chân chính hiểu rõ hơn một ít tình huống. Thí dụ như trước mắt Đông Hoàng, thí dụ như cái kia trốn tránh đệ nhất hộ pháp —— Nhật.

Tình báo.

Xem ra dưới mắt Thiên tông, hiểu biết về Âm Dương gia còn là quá ít.

“Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ mượn cơ hội này ra tay.”

Thu hồi suy nghĩ, Nhạc Duyên ánh mắt dừng trên người Xích Tùng Tử, cười nói: “Xem ra chưởng môn vẫn là có phong độ của mình.” Phải biết rằng, trong thời đại này, thích khách có thể nói là hoành hành ngang dọc. Không giống đời sau triều đại, ở nơi này thích khách đại biểu ý nghĩa không giống, lúc khởi đầu cũng không mang theo nghĩa xấu.

Trong đó, đại biểu nổi danh nhất là Kinh Kha.

Theo Nhạc Duyên, đạo gia Thiên tông chưởng môn Xích Tùng Tử một người tới Hàm Dương, chỉ sợ cũng là đi thích khách lộ tuyến.

Hay là.

Tại đây Hàm Dương trong, cũng không chỉ hắn Xích Tùng Tử một người, khả năng còn có những thứ khác đạo gia người làm tiếp ứng.

“Đông Hoàng các hạ, ngươi đây là đang khinh thường ta Thiên tông.”

Xích Tùng Tử nghe vậy cười, phối hợp râu tóc bạc trắng bộ dáng, ngược lại có một loại lão nhân hiền lành cảm giác. Nhất là ở cùng với cái tuổi qua sáu mươi, càng tạo nên cảm giác như thế.

“Ha hả.”

Nhạc Duyên mày hơi cau lại, nhìn lướt qua Xích Tùng Tử, trong lòng buồn cười. Hắn nhưng thật ra cảm thấy

nguyên nhân chân chính chỉ sợ là Xích Tùng Tử cũng không có nắm chắc. Trong khi tiếp xúc, mặc dù chỉ là trao đổi qua lời nói, nhưng hai bên chưa bao giờ ngừng thăm dò lẫn nhau.

Đối phương muốn tìm ra Nhạc Duyên sâu cạn, mà Nhạc Duyên cũng muốn biết thế giới này đạo gia nền tảng.

Bởi vì kỳ thực tất cả những thứ mà Âm Dương gia kế thừa từ đạo gia đến cũng không coi là nhiều, hơn nữa sau khi trải qua Nhạc Duyên tự tay sửa sang, có thể nói lúc này phần lớn các thứ tại Âm Dương gia là sinh ra từ tay hắn.

Trong đó, đặc biệt lấy võ học làm chủ.

Nếu nói là dĩ vãng vẫn có phân biệt. Nhưng hôm nay Âm Dương gia từ một loại ý nghĩa nào đó thật đúng là xứng với cái tên này.

Nếu như là quá khứ, Nhạc Duyên có thể sẽ không làm như vậy. Dù sao trước đây ở Đại Đường, hắn đã thành lập qua Thuần Dương, nhưng bây giờ bởi vì đó mà đem cho tự thân phiền phức, khiến cho Nhạc Duyên không muốn làm như vậy nữa. Lực lượng của một người là không đủ, hắn dành nhiều thời gian hơn đều để chỉnh lý tự thân võ học, muốn từ trong đó tìm được chân chính biện pháp giải quyết vấn đề này.

Nhạc Duyên đem một thân võ học ở thế giới này hao tốn không ít thời gian tiến hành rồi hoàn toàn tổng hợp lại, phải biết rằng lúc ở quá khứ thế giới, hắn cũng không có tốn hao bao nhiêu thời gian. Trường Sinh Quyết, Đạo

Tâm Chủng Ma hơn nữa những thứ khác chưởng pháp, kiếm pháp tuyệt học, ở Nhạc Duyên trên tay hợp hai làm một, tạo thành sau cùng biến hóa.

Cuối cùng, Nhạc Duyên lại đem này một thân võ học phân cách ra, truyền đi xuống.

Bởi vì hắn cần có người làm việc. Cần có người có năng lực đi làm việc.

Mà trong thật nhiều Âm Dương gia đệ tử, Nhạc Duyên ngoại trừ bản thân tứ đại đệ tử, lần thứ hai có ý muốn thu một người đệ tử.

Chỉ tiếc. Kết quả kia…

Ánh mắt hơi đổi, liếc liếc mắt từ ngoài cửa xông vào gió lạnh, Nhạc Duyên lại hỏi: “Nếu chưởng môn không ra tay, như vậy dẫn ta tới đây lại là vì cái gì? Chẳng lẽ là…” Suy nghĩ xoay chuyển, Nhạc Duyên nghĩ tới bản thân mục tiêu chuyến đi này.

Đối mặt Nhạc Duyên lời nói, Xích Tùng Tử chỉ là bình thản nói rằng: “Lão đạo chỉ là muốn xác định Đông Hoàng các hạ nguy hại…”

“Chưởng môn, ngươi đã xác định được chưa?”

“Đã xác định.”

“Nga. Phải vậy không?” Nhạc Duyên nghe vậy tức cười, ánh mắt nhìn chằm chằm Xích Tùng Tử vẫn không nhúc nhích. Cảm thấy khá hứng thú nói rằng: “Vậy kính xin

chưởng môn nói ra một chút, ta nguy hại ở chỗ nào? Dựa vào cái gì mà cho rằng ta đại biểu cho đại hung?”

“Diệt sáu nước.”

Hai mắt nghiêm lại, nguyên bản ôn hòa lão đạo hình tượng biến mất, thay vào đó là gương mặt nghiêm túc cùng chăm chú, Xích Tùng Tử nắm chặt trong tay đại biểu đạo gia trấn tông kiếm - Tuyết Tễ.

“A?”

Nghe vậy, Nhạc Duyên không khỏi bật cười, tiếng cười giễu cợt từ dưới mặt nạ truyền ra, nhìn Xích Tùng Tử bộ dáng vô cùng nghiêm túc, nhìn xem lão đạo vẻ mặt như là nhìn thấy trong thiên hạ đại tai, Nhạc Duyên đã có cảm giác dở khóc dở cười.

“Sáu nước phải diệt, đây là đại thế.”

“Cũng là Tần vương quyết định quốc sách, chưởng môn ngươi nhưng chớ có đem điều này gán vào trên đầu của ta, nhất thống Hoa Hạ công tích, ta cuối cùng là sẽ không lấy.”

Nhạc Duyên vươn tay phải bao phủ ở dưới hắc bào ra, mang theo hắc sắc bao tay ngón trỏ dựng thẳng lên nhẹ nhàng hướng Xích Tùng Tử lắc lắc, hướng đối phương tỏ rõ thái độ của mình.

“Đúng vậy.”

Đối với Nhạc Duyên mà nói, Xích Tùng Tử hiển nhiên là

giữ thái độ phủ định, nói: “Tần quốc tiến công những nước khác, cách làm lúc trước cũng coi như ôn hòa, nhưng sau khi Âm Dương gia vào Tần, Tần quốc tay cách làm càng phát ra bạo ngược, phương diện này liền sinh ra biến hóa lớn.”

Ở quá khứ, Tần quốc cao tầng kỳ thực coi như là đối với thủ đoạn ám sát của những quốc gia khác vẫn tương đối e ngại. Điều này làm cho chư quốc lúc trên chiến tranh cùng ngoại giao phương diện đồng thời tiến hành, liên hợp phản kháng, những thứ này đều thể hiện trên bộ hạ ra tay.

Có thể từ Âm Dương gia vào Tần sau, Tần quốc liền trực tiếp bắt đầu rồi tiến trình nghiền ép. Trong đó tạo thành giết chóc và tử vong, phải đến trăm vạn.

Đây là đối với thiên hạ bach tính tuyệt đại nguy hại.

Không thể nghi ngờ.

Âm Dương gia vào Tần, đem cho Tần vương tuyệt đối tự tin.

Nói cho cùng, nhiều niên tra xét, đạo gia Thiên tông liền đem mục tiêu sau cùng tập trung trên người Âm Dương gia lãnh đạo tối cao lúc này —— được xưng Đông Hoàng Nhạc Duyên.

Bắt giặc trước phải bắt vua, bắn người trước phải bắn ngựa.

Lúc này, đạo gia Thiên tông là có cái chủ ý này.

“Hoa Hạ nhất thống, trong đó hi sinh là phải thừa nhận.”

“Xem ra chưởng môn là đem điều này đẩy trên người ta, chỉ là vì sao trước đây lúc bảy nước lẫn nhau chinh phạt, Thiên tông lại không có hành động nào?” Nhìn Xích Tùng Tử ánh mắt, Nhạc Duyên liền biết trong đó lý do là cái gì.

Không thể nói đối phương sai.

Chỉ có thể nói là bởi vì hai bên lập trường không giống nhau, đứng ở vị trí và góc độ khác nhau.

“Cũng là vì Đông Hoàng các hạ làm quá nhiều.”

Vô vi mà trị mới là đạo gia phương châm, theo Xích Tùng Tử không ủng hộ cách làm như thế, đồng dạng tiến hành phản bác: “Hơn nữa lão đạo từ trong mắt của Đông Hoàng các hạ thấy được mục đích chỉ sợ cũng không riêng cái này.”

Hai mắt khẽ híp một cái, Nhạc Duyên ánh mắt như ngừng lại trên mặt của Xích Tùng Tử, từng câu từng chữ hỏi: “Vậy không biết chưởng môn từ trong mắt của ta nhìn thấy cái gì?” Nhạc Duyên biết tự thân tình huống, vẫn đang kiềm nén, cuối cùng lại dị thường bắn ngược.

Hai mắt quang mang kỳ lạ, không bằng nói là một loại biểu hiện bên ngoài của long nguyên trong cơ thể.

Hai cổ lực lượng tranh phong biểu hiện.

Ám vân cùng ánh sáng kỳ lạ đều là như vậy.

“Hủy diệt.”

Mắt Xích Tùng Tử nhìn hai mắt dưới mặt nạ của Nhạc Duyên, trong tay Tuyết Tễ từng điểm từng điểm giơ lên. Đồng dạng là gằn từng chữ một, nói ra thứ mà bản thân nhìn thấy.

“Ừ ~~ “

Một tiếng ngâm khẽ, Nhạc Duyên áo bào giương lên. Vươn tay phải ra, chậm rãi dò qua phía trước, ngón trỏ vươn ra, cứ như vậy điểm về hướng đối phương.

Hành động không nhanh không chậm. Không mang theo chút nào yên hỏa.

Thật giống như chỉ là một người tự nhiên hành động tùy ý mà thôi.

Thương ——

Tuyết Tễ ra khỏi vỏ.

Chuôi này tạo hình quỷ dị đạo môn trấn phái bảo kiếm, ở Xích Tùng Tử trên tay thình lình ra khỏi vỏ, kiếm phong giương lên, nghênh hướng Nhạc Duyên đen kịt đầu ngón tay. Đồng dạng tùy ý, đồng dạng không vết tích, đồng dạng không nhanh không chậm.

Kiếm phong, đầu ngón tay.

Hai người cứ như vậy chậm rãi hướng lẫn nhau đánh tới.

An tĩnh.

Hai người rốt cục đụng vào nhau.

Xuy!

Chỉ nghe trong không khí phát sinh một tiếng vang nhỏ, giống như một quả khí cầu bị phá nát, đang thoát hơi ra.

Nhất thời, trong phòng một cuồng loạn kình khí lấy hai người làm trung tâm hướng bốn phương tám hướng vọt tới. Cuồng loạn kình khí trực kích bốn phía đầu gỗ phát sinh bùm bùm âm thanh. Đồng thời, Nhạc Duyên cùng Xích Tùng Tử thân hình hai người đều là không tự chủ được rung động, đang tiếp xúc kiếm phong và ngón trỏ cũng tại dưới rung động hoàn toàn phân ra.

Sau đó, hai người đều không hẹn mà cùng dùng ánh mắt ngạc nhiên cùng ngoài ý muốn nhìn đối phương.

Xích Tùng Tử hiền hòa biểu tình triệt để biến mất, trên mặt là khiếp sợ, hai mắt trừng lớn, hận không thể xem thấu người trước mắt tất cả.

Mà Nhạc Duyên còn lại là cúi đầu nhìn mình đầu ngón tay, trong tròng mắt cũng có chút ngoài ý muốn.

Vừa rồi chân khí…

Đồng nguyên, nhưng lại có chỗ khác nhau.

“Đạo gia bí bảo.”

“Trường Sinh Quyết.”

Hai người thanh âm không hẹn mà cùng ở trong phòng vang lên.

Thoại âm rơi xuống, hai người đều là ngẩn ra, ngưng lại tự nói. Nhạc Duyên đã đồng thời sáng tỏ cái này xuất từ Xích Tùng Tử trong miệng Đạo gia bí bảo chính là Trường Sinh Quyết.

Trường Sinh Quyết ở đạo gia Thiên tông trên tay?

Phải biết rằng trước đây Trường Sinh Quyết rơi vào tay mình chính là ở Tùy Đường thời kì, vào thời đại này Trường Sinh Quyết xuất hiện ở trên tay của đạo gia Thiên tông cũng không để cho người khác ngoài ý muốn. Bởi vì Trường Sinh Quyết vốn là đồ của Đạo gia, lúc này ở trên tay của đạo gia chính tông nhất - Thiên tông, hoàn toàn có khả năng.

Về phần sau đó, Trường Sinh Quyết như thế nào từ trong tay Đạo gia xuất ra bên ngoài lại là chuyện không biết được.

Nhưng ở trong mắt Nhạc Duyên, bởi vì đã sớm trải qua Đại Đường, ở trong lòng hắn, thứ này vốn phải là thuộc về Thuần Dương, thuộc về hắn. Tuy rằng đây là một loại lý luận ăn cướp, ở trước đây có thể hắn sẽ không cho là như vậy, có thể lúc này, hắn dưới loại trạng thái này, càng làm loại dấu hiệu này được coi trọng.

Hơn nữa có thể lần thứ hai nghiên cứu Trường Sinh Quyết, có khả năng giải quyết tự thân vấn đề lúc này.

Mà ở trong mắt Xích Tùng Tử, sự tình lại trở nên càng nghiêm trọng.

Cái này Đông Hoàng đến tột cùng là ai?

Hắn tại sao biết Trường Sinh Quyết?

Phải biết rằng cái này Đạo gia bí bảo thế nhưng vẫn đang bảo quản ở trên tay Thiên tông. Từ phương diện nào đó mà nói, so với trên tay hắn Tuyết Tễ càng trọng yếu hơn. Bí bảo này từ trước đến nay, là thứ mà đạo gia Thiên tông chưởng môn phải học, cũng coi như là Thiên tông chưởng môn vật đích truyền. Nhưng vấn đề là tu tập Trường Sinh Quyết quá mức khó khăn, mặc dù là các đời Thiên tông chưởng môn cũng không có mấy người thành công. Thậm chí nói, Đạo gia thì không có mấy người tu luyện thành công.

Cho nên, vì tăng cường Đạo gia lực lượng, các trưởng lão trong môn phái cũng là có thể học tập, về phần có thể luyện thành hay không… Vậy còn phải xem lại.

Lúc này sư muội của hắn, đang tu tập cái này.

Chỉ là làm cho Xích Tùng Tử nghĩ không hiểu là đối phương tại sao biết cái này? Hơn nữa từ khi nãy chân khí giao phong, hắn thậm chí có thể cảm giác được trình độ trên phương diện này của người trước mắt có thể nói là kinh khủng. Hơn nữa tu tập Trường Sinh Quyết phải

có bản gốc, chỉ có hình ảnh là không có ích lợi gì.

Nhưng đối phương lại biết, nhưng lúc này Trường Sinh Quyết còn đang ở Thiên tông.

Chẳng lẽ…

Thiên tông bên trong có nội ứng, hơn nữa cấp bậc còn không thấp, hoặc là Đông Hoàng bản thân là Thiên tông phản đồ?

Nhìn sắc mặt đột biến Xích Tùng Tử, Nhạc Duyên không để ý đến, mà là tay phải mở ra, đưa tay, dùng một loại ngữ khí mang theo ma âm nói rằng: “Lão đạo sĩ, xin đem Trường Sinh Quyết… đưa cho ta a.”

Một câu, rốt cục đem bầu không khí hoàn toàn đẩy đến vực sâu.

Chương 5 : Đại hung

Choang!

Tuyết tễ bị Nhạc Duyên lấy ngón tay gõ lên lưng kiếm sinh ra thanh thúy tiếng vang.

Mặc dù là đạo gia trấn phái kiếm, ở Phong Hồ Tử thập đại danh kiếm kiếm phổ trên bài danh thứ sáu, một chuôi thanh danh hiển hách bảo kiếm ở dưới ngón tay của Nhạc Duyên vẫn đang phát sinh tiếng ngâm khẽ, để cho người ta nghe giống như là trường kiếm đang khóc.

Nếu là Phong Hồ Tử ở đây, định có thể nghe ra đây là một thanh kiếm bi thương.

Kiếm khóc.

Xích Tùng Tử sắc mặt ngưng trọng, đều là đạo gia người, đồng nguyên chân khí càng là ở song phương không ngừng giao thủ trong đụng chạm cho nhau giao kích trứ. Chỉ là mỗi một lần chân khí giao phong, cũng làm cho Xích Tùng Tử cảm nhận được áp lực, nếu là như vậy liên tiếp không ngừng đi xuống, chỉ sợ hắn sẽ thua nhiều thắng ít.

Càng làm cho Xích Tùng Tử để ý là từ trên Tuyết Tễ truyền lại hai luồng chân khí, một nóng một lạnh, quấn quanh lẫn nhau. Chân khí giao phong lần trước là chân khí thuộc tính hàn, như vậy, lần kế tiếp, chân khí lại là thuộc tính hỏa. Hai luồng cực đoan chân khí từ Tuyết Tễ lan truyền lên, làm cho Xích Tùng Tử nhận ra trường

kiếm trong tay kêu lên thống khổ.

Chỉ sợ sau lần thứ hai chân khí giao phong, không quá một hồi, thanh trấn phái kiếm Tuyết Tễ này sẽ triệt để vỡ nát.

Thủ đoạn thật là độc ác.

Nếu là đạo gia trấn phái kiếm Tuyết Tễ ở chỗ này bị phá hủy, hậu quả như vậy Xích Tùng Tử hắn cũng không chịu nổi, sợ rằng đến lúc đó Thiên tông bị Nhân tông chất vấn, Thiên tông sẽ hoàn toàn rơi vào hạ phong.

Trừ điều đó ra, càng làm cho Xích Tùng Tử để ý vẫn là đối phương Trường Sinh chân khí.

Một lạnh một nóng.

Một âm một dương.

Đại biểu đối phương từng tu tập Đạo môn bí bảo hai bức phúc đồ. Mà Âm Dương gia chỉ sợ vào lúc này rơi vào tay hắn, khả năng xem như là danh đúng với thực.

Người như vậy…

Xích Tùng Tử sau khi nhận ra được điểm này, trong lòng có thể nói là vừa sợ vừa giận còn có lo lắng.

Sợ là do đối phương dĩ nhiên cũng học được tuyệt học trên Đạo môn bí bảo, càng tới hai bức phúc đồ, loại thiên tư này thực là kinh khủng.

Mà giận lại là do đối phương cách thức hành sự, cùng đạo gia Thiên tông cách nghĩ không tương đồng. Bất quá cũng bởi vì các bên lý niệm bất đồng, Đạo gia mới sẽ chia làm Thiên tông, Nhân tông cùng Âm Dương gia. Đối với Thiên tông mà nói, Nhân tông còn tốt, mà Âm Dương gia có thể nói là kẻ phản bội. Mà lúc này, Âm Dương gia thủ lĩnh Đông Hoàng càng là lấy trường sinh chân khí nói cho hắn biết đối phương cũng biết đạo gia Thiên tông chưởng môn đích truyền Đạo môn bí bảo võ học, cái này hàm ý có thể nói là trắng trợn.

Lo lắng là vì Thiên tông nội bộ vấn đề xuất hiện, bởi vì Nhạc Duyên trong tay trường sinh chân khí, đã làm cho Xích Tùng Tử hoàn toàn hoài nghi chính mình môn hạ. Phải biết rằng Thiên tông nếu có thể phái đệ tử Tiểu Linh lẻn vào Âm Dương gia, như vậy trái lại Âm Dương gia đồng dạng cũng có thể.

Về phần an nguy của bản thân Xích Tùng Tử?

Đã qua tuổi sáu mươi, xem như cũng sống hết một đời, sao lại còn để ý? Huống chi hôm nay nếu không đến đây, sao lại có thể hiểu rõ đến mấy việc này?

Bành!

Tuyết Tễ che ngang trước ngực, chặn lại Nhạc Duyên đen nhánh bàn tay đang hướng về ngực hắn một chưởng. Nhưng khổng lồ kình lực vẫn là đẩy cả người Xích Tùng Tử lui về sau. Cuối cùng, sau lưng hắn đánh vào trên vách tường, phát sinh một tiếng đau đớn, lực va chạm càng là làm cho bụi trên nóc nhà rơi xuống vô số.

“Lão đạo, chỉ cần ngươi đem đồ vật cho ta, ngày hôm nay chuyện gì cũng chưa có phát sinh.”

Nhìn tựa lưng vào vách tường Xích Tùng Tử, Nhạc Duyên thân hình hơi nghiêng về trước, tay phải vươn ra, nghiêng đầu, dùng một loại ôn nhu ngữ khí nói ra: “Sau đó, ta sẽ không tìm Thiên tông gây bất kỳ phiền phức nào. Thậm chí ta càng có thể xuất lĩnh Đạo gia đứng đứng đầu bách gia.”

“Chỉ cần ngươi có thể đem Trường Sinh Quyết cho ta, những thứ này là hồi báo của ta.”

Nhạc Duyên trong ánh mắt tràn đầy chờ mong, hắn bây giờ giống như có bệnh loạn chữa xung động, chỉ cần có thể giải quyết vấn đề trên người hắn, những chuyện còn lại đều không thành vấn đề.

“Ha ha!”

Xích Tùng Tử nở nụ cười, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Nhạc Duyên duy nhất bạo lộ ở bên ngoài hai tròng mắt, nhìn ở trong đó mơ hồ khiêu động quang mang kỳ lạ, cái này tóc trắng xoá lão đạo sĩ khinh thường nói: “Muốn đoạt được Đạo môn bí bảo? Ngươi muốn cũng đừng có mơ.”

Rất hiển nhiên.

Xích Tùng Tử đã phát giác trên người Nhạc Duyên có vấn đề.

Vừa nãy giao phong, Chân khí tiếp xúc đã khiến Xích Tùng Tử phát hiện trong đó không thích hợp. Đó chính là Nhạc Duyên giống như bị nguyên nhân bên ngoài tác động, khiến hắn không cách nào sử dụng bản thân toàn bộ lực lượng, nếu không chỉ sợ võ công của hắn càng thêm sâu không thấy đáy.

Còn đối với đối phương muốn có được Đạo gia bí bảo như vậy, khả năng cực lớn là hai bức phúc đồ tu luyện khiến cho hắn xuất hiện vấn đề.

Lúc này mới khiến cho đối phương đối với Đạo gia bí bảo nhớ mãi không quên.

Trong chớp mắt, Xích Tùng Tử liền ở trong lòng của mình phân tích ra nhiều thứ như vậy, những đáp án này khiến cho hắn càng thêm nhận định ban đầu đại hung là thật. Một ngày Đạo gia bí bảo rơi vào tay đối phương, khả năng cực lớn sẽ tạo ra một làm hại thiên hạ ma đầu.

Bất đồng dĩ vãng.

Đây mới thực là làm hại thiên hạ.

Lê dân, sinh linh đều sẽ ở dưới Tần quốc thiết kỵ nơm nớp lo sợ. Bởi vì Tần quốc chủ trương sẽ đặt dưới dã tâm của Tần vương, cũng như dưới dã tâm của Âm Dương gia.

Xích Tùng Tử nghĩa chính ngôn từ lời nói làm cho Nhạc Duyên có chút thất vọng.

Kinh ngạc nhìn một lúc lâu, Nhạc Duyên ngửa đầu thở

dài một hơi, một bên dùng tay trái đùa bỡn trên tay phải của hắc sắc bao tay, vừa nói: “Lão đạo, ngươi làm như vậy quá làm cho ta thất vọng rồi. Đều nói rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, ngươi đây là muốn ép ta đối với một lão nhân bất kính a.”

“…”

Ánh mắt ngưng trọng, Xích Tùng Tử không nói gì, tầm mắt của hắn còn lại là gắt gao dừng ở Nhạc Duyên hai tay hành động. Đối phương một thân hắc y hắc bào cộng thêm mặt nạ đen, có thể nói là che kín toàn thân, chỉ có đôi mắt lộ ra bên ngoài, bất kỳ chỗ nào khác đều nhìn không thấy chút da lộ ra.

Rất rõ ràng.

Đây không phải là che giấu tung tích, cũng có thể bởi vì thân thể hắn khả năng xuất hiện vấn đề gì.

Mà lúc này ——

Ở trong mắt Xích Tùng Tử, Nhạc Duyên dùng tay trái đem trên tay phải bao tay hoàn toàn lột xuống, sau đó đặt ở trong tay áo, cái tay kia cứ như vậy xuất hiện ở trong tầm mắt. Đồng thời tay phải cũng bắt đầu cởi trong tay trái hắc sắc bao tay.

“! ! !”

Trong nháy mắt khi Xích Tùng Tử tầm mắt đọng lại trên tay phải của Nhạc Duyên, con ngươi nhất thời không khỏi thu nhỏ lại, cả người cực đoan cảnh giác, đề phòng

Nhạc Duyên đột nhiên xuất thủ. Mà ánh mắt của hắn, còn lại là gắt gao nhìn hai tay của Nhạc Duyên.

Đó là dạng gì hai tay?

Màu đen ám vân trải rộng, hắc sắc cùng da thịt nõn nà màu sắc tương hỗ trộn lẫn.

Khi Nhạc Duyên hai tay bại lộ ở trên không khí bên ngoài, trên tay phải ám vân liền bắt đầu phát sinh biến hóa.

Mắt thường có thể thấy được, chỉ thấy này màu đen ám văn dường như còn sống, bắt đầu ở trong da lủi động, đồng thời nhiệt độ không khí lúc vào đông ở trong phòng bắt đầu tăng cao. Máu dưới da giống như đang bốc hơi, dưới tác động của máu sôi trào, màu đen kia ám vân cũng thay đổi thành đẹp đẽ màu đỏ. Rất nhanh, này đẹp đẽ màu đỏ liền đem hai cái tay hoàn toàn nhuộm kín. Toàn bộ thật giống như bị hỏa diễm bao phủ, không còn thấy được chút nào màu da bình thường.

Vốn là hắc sắc ám văn tại đây sôi trào dưới từ từ biến thành màu bạc, móng tay càng là đen kịt như mực, cực kỳ quỷ dị.

“Lão đạo, chú ý.”

“Tiếp ta một chiêu Âm Dương Hợp Thủ Ấn!”

Nhạc Duyên hai tay hợp lại, trường sinh chân khí ầm ầm bạo phát, xoay tròn bày ra thái cực, trực kích Xích Tùng Tử.

Ầm!

Nóc nhà bị kình khí cuốn bay ra ngoài.

Trong to lớn tiếng ồn, chỉ nghe Xích Tùng Tử kêu đau một tiếng, trong miệng ngòn ngọt. Một mùi máu tươi đã rồi từ trong lỗ mũi thoát ra. Cả người bị lực lượng khổng lồ ném đi ra ngoài, theo nóc nhà cùng bay ra. Người đang giữa không trung, Xích Tùng Tử liền cúi đầu hướng ngực nhìn lại, chỉ thấy trên ngực mình sinh sinh bị ấn ra một kỳ quỷ huyết sắc đồ án.

Xoay tròn âm dương, chính là thái cực.

Nếu không phải bản thân Xích Tùng Tử cũng biết Trường Sinh Quyết, chỉ sợ hắn tại dưới một kích đã chết rồi. Về phần trong tay Đạo môn trấn phái kiếm Tuyết Tễ càng là rơi vào tay địch, trên người chỉ còn có một vỏ kiếm đang nắm trong tay.

Trường Sinh đối với Trường Sinh.

Một bức phúc đồ chung quy không phải là đối thủ của hai bức phúc đồ, huống chi đây là Âm Dương hai bức phúc đồ. Xem ra, sự tình còn phải làm tiếp bố trí.

Bản thân sơ suất quá.

Xích Tùng Tử mạnh mẽ nuốt xuống trong miệng máu tươi. Vừa nuốt xuống một ngụm, trong lòng suy nghĩ lời nói. Hai mắt híp lại, Xích Tùng Tử nhìn thoáng qua phía dưới bị Nhạc Duyên nắm trong tay Tuyết Tễ, trong lòng

có quyết định.

Bên trong nhà dân.

Nhạc Duyên ngẩng đầu nhìn bị bản thân một chiêu đánh bay Xích Tùng Tử còn có nóc nhà. Đối phương đã nhận ra nguy hiểm trí mạng, quả đoán không quay đầu lại, nương nóc nhà lực đạo chạy thoát.

"…"

Mắt nhìn lão đạo rời đi thân ảnh, Nhạc Duyên tùy ý nhìn lướt qua trong tay chuôi này tên là Tuyết Tễ trường kiếm, kiếm hoa một vũ. Tiện tay liền hướng Xích Tùng Tử thoát đi phương hướng ném đi.

Cà!

Một tiếng xé gió, chỉ nghe xa xa lão đạo lại phát ra một tiếng rên, sau đó liền đã không có những tiếng động khác.

Nóc nhà rớt xuống.

Bị kình khí đẩy dời đi nóc lại rơi trở xuống ở trên phòng. Tại bên dưới, Nhạc Duyên kình khí dính dáng, nóc nhà hạ xuống không có phát sinh bất kỳ thanh âm nào.

Trong nhà dân.

Lần thứ hai lâm vào bóng tối.

Trong bóng tối, Nhạc Duyên nhìn lướt qua bản thân

đang có cảm giác sắp bốc cháy lên hai tay, sau đó đem hai tay ấn ở tại trước mặt hoành phi, thoáng chốc cái hoành phi bằng gỗ liền bị cuồng bạo nhiệt lực hoàn toàn hóa thành tro bụi.

Thở ra một hơi thật dài, Nhạc Duyên lúc này mới lần thứ hai lấy ra bao tay, lấy chân khí chặn đứng nhiệt độ, đưa tay trở về trong bao tay.

Làm xong chuyện này, Nhạc Duyên mới hướng tầm mắt nhìn lại dưới chân tro bụi.

Vấn đề này quả nhiên càng ngày càng nghiêm trọng.

Bất quá tuy là phiền phức, đối với Nhạc Duyên mà nói, đồng dạng có thể đem sử dụng. Vừa rồi Âm Dương Hợp Thủ Ấn là lợi dụng trên người cái này phiền phức âm thầm mà sáng tạo mà thành. Bởi vì thân thể duyên cớ, từ phương diện nào đó mà nói, đây là một loại bí thuật.

Đối với mình là phiền phức, đối địch nhân càng là như vậy.

Cho nên người khác muốn tu luyện, phải do Nhạc Duyên tự mình dạy dỗ.

Mà đúng lúc này.

Có lẽ là đã nhận ra nơi này xung đột, Nguyệt Thần đám người cũng đến nơi này. Mấy người đang muốn tiến lên chặn lại, lại bị Nhạc Duyên ngăn lại.

“Không cần đuổi.”

“Nguyệt Thần, ngươi thay ta đi gặp Tần vương đi.”

Xoay người nhìn đứng ở sau lưng Nguyệt Thần, Tinh Hồn còn có Thiểu Tư Mệnh ba người, Nhạc Duyên làm ra phân phó: “Về phần ngươi Tinh Hồn… Tra một chút đạo gia Thiên tông tình huống, mà Thiểu Tư Mệnh ngươi lại truy tung Xích Tùng Tử tung tích, chỉ cần tìm được hắn đến tột cùng ở đâu đặt chân là được rồi.”

“Đông Hoàng các hạ, Thiểu Tư Mệnh một người đủ không?”

Lên tiếng chính là Nguyệt Thần, nàng đối với cách bố trí tịnh không có nghi vấn gì, chỉ là lo lắng Thiểu Tư Mệnh năng lực không đủ. Nếu là ảnh hưởng đến Đông Hoàng bố trí, ít như vậy Tư Mệnh có thể nói là chết đều không thể tạ tội.

“Đầy đủ.”

“Lão đạo kia sống không được thời gian quá lâu.”

Nói đến đây, Nhạc Duyên cũng đã chậm rãi bước chân từ ba người bên người đi qua. Dưới mặt nạ sắc mặt của cũng mang theo tiếu ý, hắn không có giết Xích Tùng Tử. Thứ nhất là bởi vì lúc này thân thể hắn trạng huống, một ngày chân khí nhiều lần sử dụng, máu cả người sẽ sôi trào như lửa, thống khổ khó nhịn; thứ hai lại là Nhạc Duyên muốn dùng Xích Tùng Tử tới tìm tìm được đạo gia Thiên tông đại bản doanh, từ đó tìm được Trường Sinh Quyết.

Đồng thời.

Ở Nhạc Duyên làm ra phân phó sau, Nguyệt Thần, Tinh Hồn cùng với Thiểu Tư Mệnh ba người thân hình đều tự tản ra, đã không có tung tích.

…

Mặc dù là lính Tần ở Hàm Dương phát hiện tung tích, nhưng là không có cách nào ngăn lại đoạt mệnh mà chạy Xích Tùng Tử.

Hơn nữa có người tiếp ứng bang trợ, Xích Tùng Tử lại mất một phen khí lực sau liền trốn ra Hàm Dương. Rời đi Hàm Dương sau, đạo gia Thiên tông mấy người liền tách ra. Sở dĩ làm như vậy, là vì hấp dẫn lực chú ý của Âm Dương gia, làm cho chưởng môn Xích Tùng Tử đoạt được cơ hội.

Lúc này đây giao phong, làm cho Xích Tùng Tử nhận thức được Âm Dương gia thủ lĩnh Đông Hoàng lợi hại.

Trên đường.

Xích Tùng Tử chỉ có thể dùng chân khí mạnh mẽ ngăn chặn thương thế trên người, ngựa không ngừng vó chạy trốn. Lúc này, hắn loại tình huống này ở Tần quốc là ở quá nguy hiểm, một ngày rơi vào trong tay của đối phương, chỉ sợ sẽ liền Đạo gia bí bảo cũng không xem là bảo nữa.

Mà cái vấn đề khác làm cho Xích Tùng Tử để ý đó là thương thế trên người.

Thương thế kia, quá mức khác lạ.

Cũng quá nặng.

Hắn chưa bao giờ ngờ rằng hai bức phúc đồ Trường Sinh Quyết lại kinh khủng như vậy, lực sát thương như thế làm cho Xích Tùng Tử ngoài ý muốn. Này chân khí dường như giòi bám trên xương, thiêu đốt trong cơ thể hắn tiên huyết, đồng thời đốt sinh mệnh lực của hắn. Hắn có thể cảm thụ được tự thân Trường Sinh chân khí căn bản thì không cách nào trừ tận gốc thương thế này, tối đa cũng chỉ có thể trì hoãn. Hơn nữa không quản được vài ngày, chỉ sợ cũng sẽ bị thương thế kia sinh sinh dằn vặt mà chết.

“Không được.”

“Lão đạo ta phải làm an bài.”

Xích Tùng Tử một bên chạy trốn trong rừng cây, một bên suy nghĩ biện pháp giải quyết.

“Xem ra Đạo gia bí bảo ở Trời tông tổng bộ đã không an toàn, không, là nguyên cả Thiên tông cũng không an toàn… Ngô, vậy chỉ có thể giao cho Nhân tông.” Nhìn theo nhìn lướt qua trên cánh tay kiếm thương, Xích Tùng Tử tầm mắt lại nhằm vào trong tay trấn phái kiếm Tuyết Tễ hồi lâu, mới thản nhiên cười nói: “Hợp với tuyết tễ cũng giống vậy.”

“Sao Tâm ngự trung ương, sao băng rơi hướng đông quận.”

“Quả thực là đại hung!”

“Bần đạo là không có tính sai.”

Chương 6 : Thiên hạ đệ nhất thích khách! (thượng)

Gió lạnh gào thét.

Thổi bay mặt đất héo rũ tàn chi, tạo nên từng vòng bụi mù.

Bên tai vang vọng chính là Dịch thủy chảy xuôi thanh âm, trực tiếp làm cho lòng người bất giác nổi lên cảm giác hiu quạnh.

Kinh Kha ôm kiếm đứng tại chỗ, an tĩnh nghe Cao Tiệm Ly nói, thỉnh thoảng nhíu mày, hiển nhiên đối phương trong lời nói để lộ ra vài thứ, làm cho hắn trong lúc nhất thời cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

“Đạo môn Thiên tông và Mặc gia người đều bị quét sạch?”

Kinh Kha nghe xong kết quả này, cũng không có quá lớn ngoài ý muốn, phải biết rằng Hàm Dương thế nhưng là Tần quốc thủ đô, nơi đó tất nhiên là đề phòng sâm nghiêm. Xuất hiện tình huống như vậy là có thể tưởng tượng được, cũng không để cho người khác cảm thấy ngạc nhiên lắm.

Bất quá có một điểm làm cho Kinh Kha để ý là người ở đó toàn quân bị diệt, bị triệt để quét sạch.

“Âm Dương gia có lợi hại như vậy? Nếu là phối hợp quân Tần nhưng thật ra còn có thể.”

Kinh Kha lắc lư đầu, nói ra sự nghi ngờ của mình, phải biết rằng ở dĩ vãng, hắn cũng không có phát hiện Âm Dương gia có bao nhiêu lợi hại, ngược lại thì trải rộng khắp bảy nước Âm Dương gia môn nhân, ở mấy năm trước bắt đầu hướng Tần quốc hội tụ.

Đương nhiên.

Chuyện như vậy đối với Kinh Kha mà nói cũng không thế nào khiến hắn chăm chú đối mặt.

“Đúng vậy, phối hợp quân Tần là có thể làm được.”

Cao Tiệm Ly mày kiếm giương lên, tiếp lời Kinh Kha, nói ra: “Nhưng vấn đề là quân Tần không có bất kỳ động tác gì, toàn bộ Hàm Dương an tĩnh một mảnh.”

“…”

Kinh Kha nghe vậy không khỏi hít một hơi khí lạnh, kinh ngạc nói: “Âm Dương gia có lợi hại như vậy?”

“Thì có lợi hại như vậy.”

Cao Tiệm Ly đón Kinh Kha ánh mắt, hăng hái gật đầu.

Sờ sờ càm của mình, Kinh Kha vuốt vuốt hồi lâu, lúc này mới nói thầm nói: ” Thoạt nhìn Âm Dương gia cho tới nay cũng làm cho chúng ta khinh thường a. Làm không

khéo, ngoài đạo gia Thiên tông, Nhân tông đối đầu, còn có thể thêm vào một Âm Dương gia.”

Nói đến đây, giọng Kinh Kha làm cho Cao Tiệm Ly nghe được một loại mơ hồ hả hê.

Không chờ Cao Tiệm Ly nói cái gì, Kinh Kha đã dời đi trọng tâm câu chuyện, lẩm bẩm: “Nói như vậy, ta hiện tại nhưng thật ra đối với Âm Dương gia hiện giữ tối cao thống lĩnh có chút hứng thú.” Nói đến đây, giọng của Kinh Kha ngừng lại. Vuốt càm tay phải để xuống, kế tục khoanh trước ngực, nhìn chằm chằm Cao Tiệm Ly nói rằng: “Bất quá cái này hẳn không phải là ý đồ đến của ngươi đi? Giữa huynh đệ chúng ta, không nên che che giấu giấu.”

Kinh Kha lúc bình thường thoạt nhìn nhiều thích náo loạn. Nhưng hắn cũng không phải kẻ ngu.

Cao Tiệm Ly tới nơi này, hiển nhiên là có một loại sự việc làm cho hắn không tốt mở miệng thỉnh cầu bản thân. Sở dĩ như vậy liên tiếp nói những thứ khác ngổn ngang, thậm chí còn mang đến Yến quốc bên trong hoàng cung rượu ngon, rõ ràng chính là đối phương có điều cầu bản thân.

Xác thực nói là người khác có điều cầu bản thân, người cầu mình cũng không phải Cao Tiệm Ly.

“…”

Nghe xong lời này. Cao Tiệm Ly trề môi một cái, cuối cùng lại đóng lại, không nói tiếng nào, vẫn duy trì trầm

mặc. Hắn thật sự là không biết nên mở miệng như thế nào.

Kinh Kha thấy thế nhếch miệng cười cười, một tay cầm lấy trong lòng bảo kiếm, một tay cầm bầu rượu quơ quơ trước mắt Cao Tiệm Ly, bên trong đã không có rượu, toàn bộ đã bị hắn uống cạn, còn lưu lại một chút mùi rượu, cười nói: “Tuy rằng ngươi chưa nói. Nhưng bầu rượu ngươi đem đến này lại nói cho ta biết đáp án.”

Cao Tiệm Ly cho dù là người của Mặc gia, nhưng ở thân phận bên ngoài cũng chỉ là tương đối có danh tiếng một giới nhạc công. Tuy có danh khí, hắn có thể từ đâu lấy tới cung đình tiến cống rượu ngon?

“Là Yến vương? Hay là thái tử Đan muốn gặp ta?”

Cầm bầu rượu lên, ngửi một cái còn sót lại mùi rượu, Kinh Kha dùng một loại say mê biểu tình cảm thụ một phen sau, này liền tiện tay đem bầu rượu cầm trong tay ném vào trong Dịch thủy, lúc này mới quay đầu hỏi. Hơn nữa còn có một câu hắn chưa nói ra là Kinh Kha rất muốn biết đối phương đến tột cùng là lấy dạng lý do gì thấy hắn?

“Thái tử Đan.”

Trừng mắt, Cao Tiệm Ly bị Kinh Kha ánh mắt làm phải nghiêng đầu sang chỗ khác, tránh đi Kinh Kha ánh mắt, nói ra người chân chính muốn gặp Kinh Kha.

“Ha ha!”

Kinh Kha một tay đặt trên vai Cao Tiệm Ly. Nở nụ cười, sắc mặt mừng rỡ nói rằng: “Tốt lắm a, nói ta còn không thế nào đi cẩn thận xem qua hoàng cung là cái dạng gì. Cao Tiệm Ly ngươi quen thuộc, dẫn đường đi.”

“…”

Nghe Kinh Kha những lời này. Cao Tiệm Ly môi mấp máy, muốn nói điều gì, nhưng bị Kinh Kha dùng ánh mắt ngăn xuống, rơi vào đường cùng, hắn chỉ có thể xoay người mang theo Kinh Kha đi hướng mục đích, đồng thời nói rằng: “Để cho ngươi thất vọng rồi. Thái tử Đan là tự mình đến đây bái phỏng ngươi.”

Lời này làm cho Kinh Kha bước chân của không khỏi ngừng lại, trong miệng thiếu chút nữa toát ra một câu thô tục, xem ra chính mình suy nghĩ muốn thấy được cung đình mỹ nhân ngọc tửu là không cách nào đạt thành a.

Lắc đầu.

Kinh Kha bật cười đi theo.

Đối với Yến quốc thái tử, Kinh Kha kỳ thực cũng rất hứng thú, xác thực nói là đối với bị ẩn dấu lai lịch của đối phương.

Một tòa thảo đình.

Một cái bàn đá.

Một cái lò lửa.

Một bầu rượu nóng.

Nước Yến thái tử Đan một người quỳ ngồi ở chỗ kia, thỉnh thoảng đối với lò lửa đặt trên bàn đá trước mặt thêm vào một ít than trúc. Ở phía sau hắn, lại không có mang theo bất kỳ một cái thị vệ hay thị nữ nào, tựa hồ chính là một thân một mình đến đây. Đối với trải rộng sáu nước Tần quốc hắc băng thai uy hiếp làm như không thấy.

Là gan lớn còn là tín nhiệm Cao Tiệm Ly khả năng của, hay hoặc giả là có đầy đủ tự tin.

Khi Kinh Kha theo Cao Tiệm Ly đặt chân lên sườn núi, cũng đã rất xa nhìn thấy tòa thảo đình này trên đường, cùng với một người trẻ tuổi ngồi nghiêm chỉnh ở bên trong.

Nước Yến, thái tử Đan.

Ngẩng đầu.

Ánh mắt hai người ở giữa không trung gặp nhau, lẫn nhau gật đầu cười, xem như là cho đối phương sớm chào hỏi một tiếng.

“Đến rồi.”

Cao Tiệm Ly đi tới bên ngoài thảo đình, khi khoảng cách còn có chừng mười trượng, liền ngừng lại. Hắn không có đi vào, bởi vì chuyện kế tiếp là Kinh Kha cùng thái tử Đan chuyện tình, hắn bởi vì một số lý do khác mà không

cách nào nhúng tay vào trong đó.

Kinh Kha nghe vậy liếc mắt Cao Tiệm Ly, nghi hoặc trong lòng càng trở nên nồng đậm. Cười cười, cũng không nói gì thêm, chỉ là đem mũ rộng vành trên đỉnh đầu gỡ xuống, sau đó tiện tay đặt trên đầu Cao Tiệm Ly.

Nhất thời.

Cao Tiệm Ly này một thân cao ngạo khí chất, liền bị cái mũ rộng vành này phá hư không còn một mảnh.

Sau khi phủi bụi trên vạt áo, Kinh Kha không chút khách khí bước vào trong thảo đình, sau đó tại nơi chuyên môn vì mình chuẩn bị chỗ ngồi trên ngồi xuống, đồng thời trường kiếm trong tay cũng nhẹ nhàng đặt ở tại một bên. Sau đó, Kinh Kha rất là quen cầm lấy ly ngọc đặt ở trên bàn đá, rót cho mình một ly rượu nóng, uống một hơi cạn sạch, xua đi một thân hàn khí, khen: “Quả thật là rượu ngon.”

“Ngươi thích là tốt rồi.”

Thái tử Đan ôn hòa cười. Làm như đối với mình tác phẩm rất hài lòng, động tác trên tay không ngừng chút nào, dẫn theo bầu rượu vì Kinh Kha thêm đầy rượu, đồng thời cũng rót cho mình một ly rượu.

Hai người bưng ly rượu lên. Nhẹ nhàng vừa đụng, lại uống một ngụm nhỏ.

Trong không khí vẫn là hàn ý phiêu đãng, nhưng ở trong thảo đình tràn ngập mùi rượu cùng với nhiệt khí lại xua

tan tia hàn ý này.

Để chén rượu xuống, hai người đối diện.

Hồi lâu.

Kinh Kha vuốt ve chén rượu trong tay, nói rằng: “Thái tử không phải là một nhân vật đơn giản.”

“Ừ.”

Thái tử Đan gật đầu biểu thị tán thành. Bổ sung ý kiến, “Bảy nước thái tử đều không phải là nhân vật đơn giản.”

Đinh một tiếng, chén rượu bị Kinh Kha thả lại mặt bàn, ánh mắt vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm trước mắt thái tử đan, Kinh Kha nói thật: “Thái tử tất nhiên biết ý tứ trong lời của ta.”

“…”

Thái tử Đan đối mặt Kinh Kha ánh mắt lợi hại dường như có thể xuyên thấu kẻ khác, trong khoảng thời gian ngắn trầm mặc.

Cao Tiệm Ly là ai?

Trong Mặc gia cao thủ hàng đầu, cũng là một trong các thống lĩnh.

Mà một người như vậy, vào giờ khắc này bị đối phương sai sử để truyền lời, càng là không thể đi vào trong thảo đình, làm như vậy chỉ có duy nhất một khả năng đó là

trước mắt thái tử Đan cũng không phải là một thông thường thái tử. Đối phương không phải cùng Mặc gia có cực lớn quan hệ, thì là trên tay có cự tử lưu lại lệnh bài, hay hoặc là đối phương bản thân chính là người của Mặc gia.

Nhìn lại Kinh Kha, thái tử Đan nhìn lướt qua đối phương nghiêm túc sắc mặt. Không nói gì, chỉ là hai tay buông xuống, từ trong tay áo trượt ra hai thứ.

Một lệnh bài.

Một thanh kiếm.

Ánh mắt chuyển dời, Kinh Kha ánh mắt đầu tiên là ở trên lệnh bài dừng lại một chút, sau đó liền trượt hướng về phía thanh kiếm kia.

Lợi kiếm vô phong.

Giống như kiếm mà không phải là kiếm.

Đây là một thanh kiếm không có lưỡi.

Môi khẽ nhúc nhích, không có phát sinh tiếng, nhưng ngồi chồm hỗm ở đối diện thái tử Đan cũng từ Kinh Kha hình dáng miệng khi phát âm có thể nhìn ra hàm nghĩa trong đó —— Mặc Mi.

Giữa lúc Kinh Kha chuẩn bị lên tiếng hỏi, đã thấy thái tử Đan lắc đầu, dùng ngón tay ở trong chén còn sót lại rượu dính dính, sau đó ở trên bàn đá viết xuống hai chữ —— Gia sư. Hàm ý trong đó, vào giờ khắc này liền rõ

ràng.

Đây là Mặc gia cự tử.

Có lẽ là tương lai. Hay là hiện tại cũng đã như vậy. Nhưng duy nhất khẳng định là, Mặc gia cự tử truyền thừa đã định ra. Có thể khiến cho tiền nhậm Mặc gia cự tử hạ quyết tâm lớn như vậy, mà lúc này tân nhậm cự tử thái tử Đan càng là tự mình tìm tới bản thân hắn, chỉ sợ sự tình so với trong tưởng tượng càng nghiêm trọng hơn.

Cái này cũng giải thích Cao Tiệm Ly vì sao có thể bị thái tử Đan sai khiến.

“Xem ra sự tình so với ta dự đoán còn lợi hại hơn a.”

Kinh Kha ánh mắt từ trên Mặc Mi thu hồi, lắc đầu, nở nụ cười. Trong lời nói một chút cũng không có trịnh trọng, trực tiếp một chút sáng tỏ trong đó then chốt: “Có thể như vậy trịnh trọng, chỉ có một cái khả năng, cự tử là muốn giết Tần vương?”

“Có lẽ vậy.”

Thái tử Đan hai tay tự trên bàn phất một cái mà qua, lệnh bài và Mặc Mi ở phía trên tất cả đều biến mất, đồng thời nói rằng: “Ở Mặc gia, chỉ có ba người có thể có như vậy năng lực.”

“Gia sư.”

“Ta, cự tử đời thứ hai.”

“Cùng với thân là đệ nhất thiên hạ thích khách ngươi.”

Mặc gia đứng đầu ba vị cao thủ, nhưng trên thực tế lại chỉ có thể đưa ra hai vị.

Thái tử Đan thân phận làm cho hắn không cách nào làm ra lựa chọn mình muốn, cho nên chân chính có thể xuất thủ chỉ có Lục Chỉ Hắc Hiệp cùng Kinh Kha. Chuyện như vậy ở trong đầu hơi chút xoay chuyển, Kinh Kha liền hiểu rõ. Cao Tiệm Ly dù cho cũng là cao thủ hàng đầu, nhưng hắn cũng không phải lựa chọn tốt.

“Lúc nào động thủ?”

Kinh Kha lại nhắc tới bầu rượu hướng chén rượu của mình trong thêm đầy rượu, tùy ý trả lời.

“Chờ lúc đạo gia Thiên tông chưởng môn mang về tin tức.”

Thái tử Đan trả lời như vậy.

…

Cùng lúc đó.

Tần quốc.

Hàm Dương.

Nhạc Duyên lần thứ hai về tới chỗ ở của mình.

Nguyệt Thần, Tinh Hồn cùng Thiểu Tư Mệnh đều bị phái đi ra ngoài, lúc này căn phòng này hoàn toàn là không có một bóng người.

Bất quá chỉ một hồi, một tiếng bước chân cũng đã ở sau người hắn vang lên.

Khom lưng.

Hành lễ.

Một đôi huyết sắc hai tay đặt nhẹ trước bụng, lồi lõm hứng thú dáng người thể hiện không bỏ sót.

“Đại Tư Mệnh, bái kiến Đông Hoàng các hạ.”

Chương 7 : Thiên hạ đệ nhất thích khách! (hạ)

“… Ngươi bị thương!”

Phất tay, ra hiệu.

Dưới Nhạc Duyên hành động, Đại Tư Mệnh không gì sánh được cung kính ở một bên góc ngồi xuống. Đầu cúi thấp, cái trán tóc dài rơi trước ngực, quấn quanh gò má của nàng, một đôi tay huyết sắc càng là đặt trên hai đầu gối, không nói một lời, thật giống như một nhu nhu nhược nhược tiểu cô nương.

Ở sau khi bản thân bình ổn ngồi xuống, Nhạc Duyên ánh mắt cũng hướng đến trên người Đại Tư Mệnh.

Ở Âm Dương gia, Đại Tư Mệnh là một người an phận.

Có lẽ nói…

Nàng hiểu rất rõ thân phận của mình, không nhúng tay những phương diện khác, vô luận là đối với thượng cấp nào đều có chút kính trọng.

Nơi có người thì có tranh đấu, đạo gia nội bộ phân liệt Thiên tông Nhân tông, đều là từ lý niệm tiến hành đấu tranh, mà ở Âm Dương gia nội bộ đồng dạng cũng có lòng người biến hóa. Hoặc là vì quyền thế, hoặc là vì cái khác.

Đại Tư Mệnh nhưng thật ra là một nữ nhân tương đối thông minh, nàng rất rõ ràng tất cả của bản thân là từ ai mà có được.

Cảm thụ được tầm mắt Nhạc Duyên dừng trên người mình, Đại Tư Mệnh lúc này mới khom người nói, nhưng không có đối với tự thân thương thế lộ ra nửa phần: “Hồi bẩm đại nhân, chúng ta ở Yến quốc tìm được rồi Đông Quân đại nhân tin tức.”

Đông Quân…

Lần thứ hai nghe một cái tên do bản thân định ra, Nhạc Duyên trong khoảng thời gian ngắn cũng có chút cảm khái.

Âm Dương gia tam đại hộ pháp Nhật Nguyệt Tinh, trừ bỏ Nguyệt Thần, Tinh Hồn, trong đó xếp hàng đệ nhất đó là Đông Quân.

“Yến quốc a.”

Dưới mặt nạ cặp mắt không khỏi híp lại, đối với quốc gia này Nhạc Duyên có chính mình cảm thán. Trong nửa giai đoạn sau nhất thống Đại Tần, Yến quốc ngược lại cũng đóng một vai tốt. Đại danh đỉnh đỉnh Kinh Kha hành thích Tần vương, là từ đây bắt đầu.

“Nàng ở nơi nào của Yến quốc?”

Thu hồi suy nghĩ, Nhạc Duyên tầm mắt lần thứ hai rơi vào trên người Đại Tư Mệnh, một tay tùy ý vuốt ve dưới thân tấm ván gỗ, tùy ý hỏi. Thanh âm bình thản là tốt rồi

tựa như đây chỉ là một phổ thông chí cực vấn đề, không có ý nghĩa gì, giống như thuận miệng vừa hỏi mà thôi.

Cúi đầu.

Khom người.

Đại Tư Mệnh thanh âm của trong có chút run lên, nói: “Đông Quân đại nhân… ở hoàng cung.”

Ca sát.

Tấm ván gỗ đứt đoạn, xuất hiện một cái rõ ràng vết nứt.

Nhạc Duyên xoa hành động hơi ngừng, không thấy dưới bàn tay tấm ván gỗ xuất hiện vết tích, hời hợt thu hồi tay phải, cười nói: “Sẽ làm tận sẽ làm tuyệt, quả nhiên là Đông Quân tính tình.” Có đôi khi, một ôn hòa người bạo ngược lên, lại là kinh khủng nhất.

Một mặt trời nhô lên cao, mang tới là ấm áp.

Thập mặt trời bay ngang trời, đem đến lại là hủy diệt.

Đại Tư Mệnh còn là cúi đầu. Nàng căn bản cũng không dám trước mắt người này dời đi ánh mắt, mặc dù là xem cũng chỉ có thể thấy hai tròng mắt. Thậm chí, vừa rồi thanh âm tấm ván gỗ văng tung tóe, cũng bị Đại Tư Mệnh mạnh mẽ từ trong đầu của mình xóa đi, chút nào cũng không tồn tại.

Sau đó Đại Tư Mệnh mới kế tục dùng thanh âm cung kính nói rằng: “Tinh Hồn cùng Đông Quân hai vị đại

nhân ngôn từ không hợp, động thủ.”

“Cho nên ngươi bị Đông Quân đả thương.”

Ánh mắt ngưng tại Đại Tư Mệnh có chút tái nhợt gò má, Nhạc Duyên nói tiếp lời của nàng, hắn có thể tưởng tượng được cảnh tượng lúc đó, lấy Tinh Hồn cái loại này tính tình, trực tiếp động thủ là của hắn lựa chọn đầu tiên, huống chi còn là lúc đối mặt đệ nhất hộ pháp. Dưới tình huống đó, bình thường mà nói thì tay so với đầu phải nhanh hơn.

Văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị.

Đối với Tinh Hồn mà nói. Nhật Nguyệt Tinh thứ hạng là hắn không thích.

Phải biết rằng, lúc bình thường, hắn đồng dạng sẽ cùng Nguyệt Thần đánh nhau.

Tinh Hồn muốn tranh đoạt vị trí này, là muốn chứng minh cho Nhạc Duyên xem.

“Ối!”

Đột ngột một tiếng ho khan từ Đại Tư Mệnh trong miệng phát sinh. Một luồng bọt máu từ miệng phun ra, mạnh mẽ ngăn chặn thương thế vào giờ khắc này rốt cục bạo phát, Đại Tư Mệnh dùng huyết sắc tay phải gắt gao bưng khóe miệng mình. Rất sợ mùi máu tanh này rước lấy Đông Hoàng chán ghét.

“…”

Hai mắt vừa mở, Nhạc Duyên nhìn Đại Tư Mệnh đang cố nén đau, tay phải duỗi một cái, năm ngón mở ra, lăng không hướng Đại Tư Mệnh phương hướng chộp tới. Thoáng chốc, không khí đảo ngược, khổng lồ hấp lực sản sinh từ trên người Nhạc Duyên. Đại Tư Mệnh cả người dưới cổ lực đạo trực tiếp bị kéo qua, rơi vào Nhạc Duyên lòng bàn tay.

Đối mặt loại tình huống này Đại Tư Mệnh tất nhiên là không tránh không né, không có chút nào hành động, tùy ý hắn làm.

Lòng bàn tay che lên Đại Tư Mệnh đỉnh đầu, một huyết sắc vụ khí sinh ra từ trên người Đại Tư Mệnh, đem Đại Tư Mệnh cả người bao phủ ở trong, mà ở lúc này Đại Tư Mệnh trên mặt của đã bắt đầu hiện ra nhè nhẹ màu đen vết tích, nhìn qua như nổi gân xanh, giống như là kinh mạch bị nào đó áp lực áp bách đem kéo ra khỏi da.

Một hồi sau.

Cái này huyết sắc vụ khí tiêu tán không còn, lộ ra bên trong ra một thân đổ mồ hôi Đại Tư Mệnh.

“Nhượng bộ sao?”

“Còn là thu tay lại đây? Ngươi vận khí tốt. Bất quá, theo đạo lý mà nói, nhẹ dạ như thế này không phải là Đông Quân tính tình.”

Buông xuống tay phải đang đặt trên đỉnh đầu Đại Tư Mệnh, nhìn trước mắt đã đổ mồ hôi nhễ nhại nữ tử,

Nhạc Duyên thuận lợi đem đối phương khoát lên trên trán mái tóc sửa sang lại. Chỉ là Nhạc Duyên động tác này, làm cho Đại Tư Mệnh cả người trở nên dường như am thuần một loại, sắc mặt ửng đỏ, cả người cũng không nhịn được co rụt lại.

“Ách.”

Nhìn lướt qua Đại Tư Mệnh hành động, lại cúi đầu nhìn thoáng qua tay phải của mình, Nhạc Duyên ách nhiên thất tiếu, đây bất quá là hành động theo thói quen của hắn. Nhạc Duyên từ Đại Tư Mệnh trong mắt thấy được sợ, đương nhiên nàng sợ không phải là mình, mà là người khác.

“Có thể làm cho ta biết những thứ này, cũng có công lao của ngươi.”

Tay phải giơ lên, chỉ thấy đầu ngón tay chỗ nổ tung, hai khỏa tiên diễm vô cùng giọt máu bị Nhạc Duyên ép đi ra, lơ lững. Giọt máu không ngừng biến hóa, bành trướng, co rút, giống như sôi trào nước sôi. Sau đó hắn bấm tay bắn ra, hai giọt máu bắn thẳng đến Đại Tư Mệnh, cuối cùng dính vào hai tay của nàng.

Máu tươi vào cơ thể.

Dường như nước lạnh rơi vào trong chảo dầu nóng, Đại Tư Mệnh thân thể lập tức liền có phản ứng. Hai tay ban đầu từ ám hồng sắc bắt đầu chuyển sang huyết hồng, không chỉ có như vậy, da thịt trên ở Đại Tư Mệnh mặt, cánh tay, sau gáy càng là không ngừng rung động lên.

Một cái một cái thoạt nhìn giống như gân xanh đường nét bắt đầu từ trong da vọt lên, đó là nàng tự thân máu huyết đang sôi trào.

Đối mặt như vậy kinh khủng tình cảnh, Đại Tư Mệnh lại không có chút nào sợ hãi, trái lại ở trên mặt chính là mang theo mừng rỡ. Hai tay chắp lại trước ngực, vận chuyển chân khí, bắt đầu tu tập lên.

“Này hai giọt máu có thể giúp ngươi khôi phục thương thế, vừa có thể để cho Âm Dương Hợp Thủ Ấn nâng cao một bước.”

Nói xong, Nhạc Duyên nhìn lướt qua đang nhắm mắt vận công Đại Tư Mệnh, liền đứng dậy rời đi.

Đồng thời.

Một đạo xinh xắn thân ảnh điểm nhẹ trên ngọn cây, phóng qua.

Cao siêu khinh công, trên thế giới này có thể nói cũng coi là đứng đầu. Mỗi một lần đặt chân, tựa như tiên nữ hạ phàm, mũi chân đạp nhẹ trên ngọn cây, cả người lần thứ hai lại theo gió đi thật xa. Một thân quần áo, cùng trên mặt lụa mỏng đều là theo gió mà bay.

Chợt.

Thiểu Tư Mệnh đặt chân ngừng lại ở đỉnh một cây đại thụ.

Cả người đứng trên ngọn cây, cứ như vậy đánh giá bốn

phía, ánh mắt hữu thần, giống như đang tìm kiếm cái gì.

Hồi lâu.

Thiểu Tư Mệnh chân ngọc ở trên ngọn cây nhẹ nhàng dẫm một cái, người đã tung bay, biến mất ở xa xa.

Qua một lúc lâu, dưới cây đại thụ Thiểu Tư Mệnh từng đặt chân này, một đạo hơi còng thân ảnh từ trong bóng tối đi ra, một đầu tái nhợt râu tóc tung bay trong gió lạnh.

Đưa mắt nhìn Thiểu Tư Mệnh phương hướng ly khai thật lâu, Xích Tùng Tử cũng đã là không nhịn được ho khan một tiếng. Đây là một chiêu hiểm, nếu không phải Đạo gia bí bảo tự mình giỏi che dấu hơi thở, nếu không Xích Tùng Tử cũng sẽ không đi bước này.

Lập tức.

Xích Tùng Tử nhấc lên tay áo đạo bào của mình, lộ ra bên trong cánh tay. Chỉ thấy trên cánh tay đã xuất hiện không ít huyết sắc đường vân, trong đó không ít là gân mạch trên người bị máu tươi đẩy nổi lên. Hai tay đã như vậy. Vậy càng không cần nói đến lồng ngực của mình.

Máu tươi đang sôi trào.

Đây là tình huống sẽ xuất hiện khi Xích Tùng Tử vận chuyển bản thân chân khí.

Nếu không vận chuyển chân khí, ngược lại sẽ không phát sinh cái gì.

Thế nhưng tình huống trước mắt, đã không cho phép Xích Tùng Tử lấy tư cách du khách ly khai Tần quốc, Đại Tần thiết kỵ không cho phép. Âm Dương gia chỉ sợ sẽ càng không. Nếu không, Đông Hoàng sao lại sẽ phái ra người trong ngũ đại trưởng lão đến đây truy tung bản thân?

Chỉ sợ đối phương chính là muốn cho bản thân chân khí phải luôn vận chuyển, sau đó bị loại này tình huống quỷ dị sôi trào đốt sạch mà chết.

Đây là cái gì?

Âm Dương Hợp Thủ Ấn? Tuyệt đối không chỉ là vậy.

Cẩn thận quan sát một biến hóalần trên cánh tay, Xích Tùng Tử tự lẩm bẩm: “Cái này chẳng lẽ là Âm Dương gia Âm dương chú thuật sao? Không. Này so với trong lời đồn Âm dương chú thuật càng thêm đáng sợ. Là Đông Hoàng sửa lại trong đó uy lực sao?”

“Ừ! ! !”

Ngay khi Xích Tùng Tử muốn kế tục làm những chuyện khác, đột nhiên sắc mặt ngẩn ra, ánh mắt nhìn về phương xa. Nơi đó chỉ thấy một đạo xinh xắn thân ảnh đang gấp rút chạy về đường cũ. Hít sâu một hơi, Xích Tùng Tử ngón tay như ảo ảnh bắt đầu nhấn xuống, điểm thẳng trên người mấy chỗ đại huyệt, sau đó nhắc lên một ngụm chân khí, thân hình xoay vòng, hướng một cái hướng khác cấp tốc rời đi.

Lúc này, trực tiếp động thủ đối với Xích Tùng Tử mà nói

là lựa chọn xấu nhất.

…

Trong thảo đình.

Kinh Kha sờ soạng một cái những giọt rượu còn dính ngoài miệng, hài lòng cầm bảo kiếm của mình, đi ra thảo đình, đi tới Cao Tiệm Ly bên người, đưa tay lấy mũ rộng vành qua, mang lên đầu chính mình, sau đó bước thấp bước cao tiêu sái rời đi.

Hiện trường chỉ còn lại có Cao Tiệm Ly đang không hiểu ra sao tình huống có chút không rõ. Tuy nói nghi hoặc, nhưng Cao Tiệm Ly vẫn là không có đi lên hỏi, mà là đứng ở bên ngoài, hắn cần bảo chứng nước Yến thái tử Đan an toàn.

Mà ở giữa thảo đình, nước Yến thái tử Đan lại là một người từ từ uống trong chén rượu thừa. Ánh mắt lấp lánh, tầm mắt vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm lò lửa đặt ở trên bàn đá nhỏ, nhìn chằm chằm ở trong đó đốt đỏ bừng than trúc, đờ ra.

Nghe danh không bằng gặp mặt, nghe danh không bằng gặp mặt.

Đệ nhất thiên hạ thích khách, quả thật là danh bất hư truyền.

Hồi tưởng vừa nãy nói chuyện với nhau, dù cho thái tử Đan thân là cự tử, cũng không thể không thừa nhận cái này Mặc gia tuyệt đỉnh dụng kiếm cao thủ, quả là có bản

thân hắn đặc biệt mị lực.

Không nịnh trên, không lấn dưới.

Bất luận ở trước mặt kẻ nào, hắn đều là đối xử bình đẳng.

Người chân chính có được tâm tính như vậy, lại có mấy người?

Hắn có thể cùng bất luận kẻ nào kết giao bằng hữu, thật tâm thật ý kết giao bằng hữu, từ quan to, quý nhân, cho tới kéo xe, ăn mày. Thái độ làm người như vậy không nói đương kim thiên hạ quan to, quý nhân đều làm không được, người thường làm không được, thậm chí ngay cả bình sinh có “kiêm ái” Mặc gia cũng không nhất định có thể hoàn toàn làm được, thậm chí thân là Mặc gia cự tử bản thân hắn cũng không cách nào làm được.

Kinh Kha, nhưng thật ra là một người so với Mặc gia bất kỳ người nào khác đều thích hợp làm cự tử.

Cũng khó trách Mặc gia tất cả mọi người đều kính trọng cùng bội phục hắn vô cùng.

Như vậy một dạng người hiệp khách…

Tại sao có thể trở thành một cái được xưng là thiên hạ đệ nhất thích khách?

Thái tử Đan trong khoảng thời gian ngắn có chút không rõ ràng, trong này đến tột cùng là chỗ nào không đúng.

Chương 8 : Cái Niếp

Tần quốc.

Hàm Dương cung.

Với tư cách Âm Dương gia đại biểu, Nguyệt Thần đang ở hoàng cung bái kiến quốc gia này chủ nhân —— Tần vương Doanh Chính.

Đề phòng sâm nghiêm.

Cả tòa Hàm Dương cung đều ở vào sự theo dõi nghiêm mật của quân nhân Đại Tần. Từ sau khi tiến trình nhất thống sáu nước triệt để khai triển, Tần vương Doanh Chính cũng bắt đầu chú trọng tự thân an nguy, bất quá cũng chỉ là theo thông lệ mà làm, coi như cách làm bình thường mà thôi.

Cho dù là đã có chuẩn bị tâm lý, Tần vương Doanh Chính vẫn đối với người ở sáu nước không thèm để ý.

Đây là tự tin.

Cũng là một đời đế vương tự phụ.

Đồng dạng là cực mạnh đế quốc lòng tin.

“Nguyệt Thần bái kiến vương thượng.”

Cho dù là với phong thái của nàng, khi đối mặt Tần vương, cũng là đem ra đầy đủ tôn trọng. Người có thể

nắm giữ quốc gia này, sao lại có thể cho người khác xem thường? Huống chi lấy nàng đối với nam nhân trước mặt này hiểu rõ, người này từ phương diện nào đó mà nói là một người vô tình.

Quân vương vô tình, nói đó là người trước mắt.

Có thể đối với mẹ đẻ của mình nổi lên sát tâm, nếu không phải bị người khuyên bảo, lại vì thanh danh, chỉ sợ không phải chỉ đưa vào lãnh cung đơn giản như vậy… Bởi vì đối phương quá khứ, người có thể khiến cho Tần vương tín nhiệm là cực ít. Mà lúc này, ở trong mắt Nguyệt Thần, liền tồn tại một người.

Một thân ám hồng sắc trường bào, cả người đều bọc ở trong đó, người hơi cúi đầu, mặt giấu dưới cao vót mũ, lúc này cung kính vô cùng đứng ở Tần vương phía sau, cái loại thủ đoạn ẩn nấp này, khiến cho sự hiện hữu của hắn có cảm giác không đáng kể, cực kỳ dễ bị người khác bỏ qua.

Nhưng ở trong mắt Nguyệt Thần, cũng có chút đáng chú ý.

Người này chính là Tần vương Doanh Chính thiếp thân hoạn quan —— Triệu Cao.

“Đứng lên đi.”

“Ban cho ngồi.”

Tần vương Doanh Chính tùy ý phất tay một cái, đối với đối phương tôn giáo đáp ứng, sau đó tùy ý hỏi: “Không

biết Đông Hoàng đang làm cái gì? Quả nhân có rất nhiều chuyện muốn cùng Đông Hoàng các hạ bàn luận." Ánh mắt mơ hồ tỏa sáng, lời này là hắn nói thật.

"…"

Nguyệt Thần liếc mắt ngồi ở chỗ kia Tần vương, hơi cúi đầu, hồi đáp: "Đông Hoàng thân thể bệnh nhẹ, vốn là chuẩn bị tự mình đến đây cùng vương thượng bàn luận, chỉ là trên đường gặp phải Đạo môn ám sát…"

"Ồ? !"

Tần vương Doanh Chính thốt lên một tiếng kinh ngạc. Khẽ vuốt càm, nói: "Nguyên lai là các ngươi Đạo gia nội bộ sự tình… Này quả nhân ngược lại cũng không tốt nhúng tay."

Âm Dương gia tuy rằng thoát khỏi Đạo gia, nhưng nói một cách thẳng thừng còn là thuộc về cùng một mạch.

Đôi khi, thứ này thật đúng là nội bộ tranh đấu.

"Chỉ là Đông Hoàng làm cho Nguyệt Thần đến đây gặp quả nhân, chẳng hay có chuyện gì?" Tần vương Doanh Chính rất rõ ràng không có đại sự, người của Âm Dương gia trên căn bản là không thế nào tại trên triều đình xuất hiện, mà lúc này Nguyệt Thần tự mình đến Hàm Dương cung, hiển nhiên là có đại sự sắp phát sinh.

Đối mặt Tần vương Doanh Chính câu hỏi, Nguyệt Thần rất nhanh liền giải đáp.

“A!”

Than nhẹ một tiếng, Tần vương Doanh Chính trên mặt của toát ra tiếu ý, nói: “Nguyên lai là cái này a. Đông Hoàng nhưng thật ra đối với quả nhân chi an nguy để tâm như vậy, ngược lại cũng là ngoài ý muốn. Bất quá có thể làm cho Đông Hoàng thất vọng rồi, nhất thống sáu nước tiến trình đã triển khai, quả nhân tất nhiên là cần chú ý này một ít vấn đề.”

“Cũng không thể mọi chuyện đều cần Âm Dương gia chú ý, vậy sẽ làm cho những người khác xem thường Đại Tần, ngược lại quả nhân cũng là vì an nguy của mình, cho nên đã mời tới trên giang hồ một cái cao thủ dùng kiếm.”

“Ngày hôm nay thời gian vừa đúng lúc, quả nhân cũng đang muốn đem người này giới thiệu cho Nguyệt Thần nhận thức.”

Vỗ vỗ tay, theo Tần vương Doanh Chính tiếng vỗ tay, một đạo tiếng bước chân từ bên ngoài vang lên. Một cao ngất thân ảnh từng bước từng bước đi đến.

“…”

Lụa mỏng dưới hai tròng mắt ở Tần vương trên mặt của khẽ nhìn lướt qua, Nguyệt Thần không nói gì thêm, chỉ là theo Tần vương tiếng vỗ tay sau, sự chú ý của nàng cũng bị này đi tới người hấp dẫn.

Người vừa tới quần áo thông thường, trắng thuần quần áo sát người. Trên tay nắm một bả thông thường trường

kiếm. Người đang ở Tần vương Doanh Chính tiếng vỗ tay dưới từng bước từng bước bước vào đại điện, ánh mắt lợi hại mà lạnh lùng, trên mặt càng là không có chút biểu tình nào.

Y phục trên người, trang sức phổ thông.

Người phổ thông.

Kiếm cũng phổ thông.

Nhưng ở trong mắt Nguyệt Thần, thấy người này trong nháy mắt. Con ngươi liền không khỏi hơi rụt một cái.

Người đơn giản nói rõ lúc ra tay cũng đơn giản.

Đây là một người đem giản đơn tu đến cực hạn, Tinh Hồn chỉ sợ còn hơi thua đối phương.

Nguyệt Thần có thể ở người trẻ tuổi trước mắt này trên người cảm thụ được uy hiếp cực lớn, thực lực của đối phương không cần nói cũng biết.

“Cái Niếp. Gặp qua Nguyệt Thần.”

Thanh niên cầm kiếm đi tới trung ương đại điện, ánh mắt mơ hồ đảo qua, cuối cùng quay hướng Nguyệt Thần ôm kiếm thi lễ, không kiêu ngạo không siểm nịnh. Đối mặt Cái Niếp cấp bậc lễ nghĩa, Nguyệt Thần cũng không thể không bày ra Âm Dương gia cấp bậc lễ nghĩa, chính thức đáp lễ lại. Hơn nữa, trước mặt Tần vương, có một số việc cho dù là làm ngoài mặt một chút cũng phải làm.

Rất nhanh.

Nguyệt Thần bái phỏng liền kết thúc.

Ở Cái Niếp đi tới đại điện sau, Nguyệt Thần liền biết Âm Dương gia cách nghĩ bị áp chế. Chuyện kế tiếp, nhưng thật ra trở nên cực kỳ phổ thông, thật giống như bình thường nói chuyện, trong đó càng nhiều hơn là cảm thán Tần vương tìm người tới là một cao thủ dụng kiếm hàng đầu.

Một nén nhang sau.

Tần vương nhìn theo Nguyệt Thần ly khai đại điện, thẳng đến thân ảnh của đối phương tiêu thất ở tại tầm mắt của mình sau, lúc này Tần vương Doanh Chính thanh âm mới ở trong đại điện quanh quẩn: “Thấy thế nào?”

“Cao thủ hàng đầu.”

Cái Niếp thanh âm của còn là lạnh lùng như vậy tùy ý, không bởi vì người trước mắt chính là Tần vương liền thay đổi.

“Người như vậy… Âm Dương gia có ít nhất năm.”

Lên tiếng chính là vẫn dường như ẩn hình đứng ở Tần vương sau lưng hoạn quan Triệu Cao, bén nhọn thanh âm mang theo kỳ lạ nhịp điệu, trầm bổng du dương rơi vào trong tai Cái Niếp.

“…”

Cái Niếp nghe vậy con ngươi không khỏi hơi co rụt lại, tay trái cầm kiếm cũng nắm thật chặt.

Tần vương Doanh Chính không có lên tiếng, ở động tác của hắn ra hiệu sau, Cái Niếp lại cũng đi xuống, ly khai đại điện. Ngày hôm nay Tần vương làm cho hắn lên đại điện, cùng Âm Dương gia người chạm mặt, là có ý gì? Ở trong lòng Cái Niếp đã bắt đầu suy đoán.

Khi Cái Niếp sau khi rời đi, thị vệ bên ngoài cũng ly khai.

Trong đại điện.

Nhất thời chỉ còn lại có Tần vương cùng hoạn quan Triệu Cao hai người. Trong lúc nhất thời, cả tòa đại điện hầu như không có bất kỳ thanh âm nào, chỉ có hô hấp của hai người mơ hồ còn có thể nghe thấy.

“Từ khi Âm Dương gia Hàn Phi Tử bị thay thế, vị thế của Âm Dương gia ở đế quốc liền càng ngày càng lớn, nên cân đối một chút.”

“Cái tổ chức này liền gọi là Thiên La Địa Võng đi.”

Tần vương ánh mắt nhìn phía đại điện ngoài cửa, tựa hồ là lầm bầm lầu bầu nói rằng. Trước đây Âm Dương gia vào Tần, công đầu đó là sinh mệnh của Hàn Phi Tử. Từ đó, Âm Dương gia hầu như thay thế nguyên bản thuộc về lực lượng hàn Phi ở Tần quốc, nhất cử đi vào Tần quốc quyền lợi cao tầng.

Về điểm này, toàn bộ đế quốc chỉ có hai người biết.

Một là đế quốc này chủ nhân Tần vương, một đó là đứng ở Tần vương bên người tâm phúc hoạn quan Triệu Cao.

Thân là một đế vương, đầu tiên cần học đó là cân đối.

Trước đây Pháp gia Hàn Phi thế lớn, dù cho đối phương đem Tần quốc thực lực một nước đưa đến đỉnh phong, nhưng cũng mang lại vô cùng phiền phức và oán hận, cho dù Tần vương Doanh Chính muốn cân đối Pháp gia lực lượng đã ở trong lúc nhất thời triển khai.

Cho dù là đem Hàn Phi vào nhà tù, Tần vương Doanh Chính kỳ thực cũng không có triệt để nghĩ ra biện pháp xử trí Hàn Phi. Mà muốn áp chế Pháp gia, là cần mượn dùng ngoại lực.

Thế nhưng trong một đêm, Pháp gia từ Hàn Phi, cho tới Hàn Phi bên ngoài lực lượng, bị Âm Dương gia hầu như nhổ tận gốc, một màn này làm cho Tần vương Doanh Chính nội tâm chấn kinh rồi. Mặc dù là cùng Âm Dương gia thủ lĩnh Đông Hoàng gặp mặt, lẫn nhau cặn kẽ nói chuyện với nhau, có thể ở trong lòng của hắn, phần này cảnh giác vẫn luôn tồn tại.

Có thể mặc dù mang phần này cảnh giác, Tần vương Doanh Chính nhưng cũng vẫn mặc cho Âm Dương gia ở Tần quốc cắm rễ nẩy mầm, chậm rãi lớn lên thành đại thụ che trời. Cho tới bây giờ, dù cho Tần vương Doanh Chính nội tâm kiêng kỵ, nhưng là không có làm những thứ gì khác.

Chiêu mộ kiếm khách Cái Niếp, thậm chí phân phó Triệu Cao, cũng là ở tăng cường tự thân lực lượng, lấy đạt được cân đối.

Triệu Cao đứng ở phía sau, an tĩnh nhìn ngồi ngay ngắn ở đó Tần vương Doanh Chính, nội tâm của hắn cũng có suy đoán, Âm Dương gia Đông Hoàng đến tột cùng cùng vương thượng đạt thành giao dịch gì? Đúng vậy, giao dịch. Khi mà đứng ở độ cao này, rất nhiều chuyện đều biến thành giao dịch.

Nghe Tần vương chính mình lẩm bẩm. Triệu Cao biết mình không cần lên tiếng, chỉ cần làm một người an tĩnh lắng nghe và thi hành liền đủ.

Ở trước mặt một đế vương tự tin, im lặng làm việc mới là trọng yếu nhất.

“Triệu cao, ngươi nói một đế quốc tồn tại trăm triệu đời sẽ như thế nào?”

Đột nhiên, Tần vương Doanh Chính thay đổi trọng tâm câu chuyện, hỏi một câu như vậy.

Triệu Cao đứng ở sau lưng Tần vương Doanh Chính tất nhiên là không cách nào thấy Tần vương Doanh Chính tỏa sáng hai tròng mắt, cả người hắn trong lúc nhất thời cũng có chút mê hoặc, không rõ lời này rốt cuộc là có ý gì. Nhưng Triệu Cao còn là cúi người xuống, không gì sánh được cung kính nói: “Đại Tần đế quốc tự nhiên muôn đời trường tồn.”

“Ha ha ha…”

Trong đại điện, nhất thời vang lên Tần vương Doanh Chính tiếng cười to.

…

Âm Dương gia.

Cứ điểm.

Sau khi Nguyệt Thần từ Hàm Dương cung trở về, liền lập tức bái kiến Nhạc Duyên, mỗi chữ mỗi câu không lọt chút nào nói ra tự thân nghe thấy ở Hàm Dương cung, trong đó Cái Niếp và Tần vương Doanh Chính thái độ bị nàng cường điệu nhắc nhở. Ở trong đó, Nguyệt Thần mơ hồ bày tỏ chính mình lo lắng.

“Rất bình thường.”

“Một đế vương không nghĩ như vậy, không làm như vậy, đó mới là không bình thường. Nhất là đối với một đế vương có khai sáng, có vương đạo, có dã tâm.”

“Nguyệt Thần.”

“Ngươi phải biết rằng triều đình cùng giang hồ không giống.”

“Có đôi khi, ở đây so với những thứ khác đều trọng yếu.” Nhạc Duyên đưa ngón tay ra, nhẹ nhàng gật một cái trên đầu của mình mũ giáp hơi nghiêng, phát sinh đương đương âm thanh: “Tự hỏi, mới là ngươi thứ trọng

yếu nhất. Ở suy nghĩ thật kỹ, ngươi ở nơi này bỏ qua vật gì vậy?”

“…”

Lụa mỏng dưới hai tròng mắt mang theo một chút nghi hoặc, Nguyệt Thần nhíu mày trầm tư, phân tích nguyên do trong đó, sau một hồi khá lâu, trong đầu tình cảnh lúc ấy lần thứ hai hồi tưởng lại một lần, hình ảnh cuối cùng như ngừng lại ở những lời đồn về Tần vương Doanh Chính, Nguyệt Thần mới dùng một giọng điệu nghi ngờ nói ra bản thân bỏ xót gì đó, “Cái kia hoạn quan?”

“Triệu Cao.”

“Hắn võ công sẽ làm Nguyệt Thần ngươi khiếp sợ.”

Nhạc Duyên khẽ vuốt càm, trong đầu cũng hiện lên cái kia chỉ cần ở Tần vương Doanh Chính phía sau thì có thể so với người ẩn hình hoạn quan, nói ra mình lần đầu đầu tiên gặp mặt ấn tượng: “Chỉ sợ Cái Niếp cũng không phải là đối thủ của hắn.”

Một thân đỏ sậm trường bào, đỉnh đầu mang mũ cao.

Cả người cuộn mình vào trong, ẩn vào Tần vương sau lưng, thật giống như một cái ẩn núp trong bóng tối độc xà, một con nhện đang giăng mạng nhện.

Chương 9 : Đồ Long chi khí (thượng)

Trong rừng hoang.

Hơn mười nhân ảnh mặc đạo bào, cầm trong tay trường kiếm gấp gáp chạy đi.

Mục tiêu của bọn họ chính là đứng ở trước đó không xa một thiếu nữ mặt mang theo lụa mỏng, đang dùng ánh mắt lạnh lùng đến tận cùng đánh giá bọn họ. Người thiếu nữ này thoạt nhìn cả người vô hại, tùy ý một người đều có thể đem đối phương bãi thành mười mấy dạng, nhưng ở trong mắt đám đạo sĩ này lại vừa vặn tương phản.

Giống như đứng ở nơi đó không phải là một thiếu nữ xinh đẹp nhu nhược, mà là một con mãnh hổ xuống núi.

Chặn đường.

Thiếu nữ mặt không đổi sắc nhìn những người này ngăn cản ở trước mặt mình, ngón tay thon dài vươn ra, sau đó dùng nhẫn nhụi nõn nà ngón trỏ lắc lắc trái phải, ra hiệu bọn họ cản đường của mình, sau đó nàng làm một động tác ra hiệu bọn họ tránh ra.

“Quyết không thể cho ngươi đi qua!”

Trong đó một gã đạo gia đệ tử cầm đầu, trường kiếm trong tay chỉ hướng đứng ở xa xa thiếu nữ.

Thấy thế, thiếu nữ ánh mắt ngưng trọng, trong con ngươi lóe lên một tia thương hại rồi biến mất. Ngón trỏ vươn ra, lăng không rạch một đường, trên đất cỏ khô tựa hồ bị cái gì dẫn dắt giống nhau từ dưới chân bay lên, huyền phù ở tại thiếu nữ trước người, nương theo động tác đầu ngón tay của nàng.

Đầu ngón tay vung qua, hư không ngưng thành thái cực.

Trong sát na.

Những thứ này cỏ khô hóa thành một loại ngân châm, bắn ra.

Hơn mười vị đạo sĩ che ở trước mặt bị những thứ này cỏ khô toàn bộ bao trùm, dính vào trong đó.

Một trận huyết vụ phun ra, này hơn mười vị đạo sĩ ngăn cản bước tiến ngừng hẳn trường kiếm cầm trong tay, dùng dằng tiến về trước vài bước, liền không cam lòng ngã xuống trong rừng hoang.

Thật đáng tiếc.

Thiên tông ngay cả người như vậy đều phái ra ngăn trở ta sao?

Thân hình đi qua, thiếu nữ đi tới đám đạo sĩ bên người, sau đó lẳng lặng nhìn dưới chân.

Tựa hồ tìm được cái gì, thiếu nữ ánh mắt sáng ngời, nhẹ nhàng bước nhanh đến bên cạnh thi thể của một

người trong số đó, sau đó chậm rãi ngồi xuống, tay đem thi thể kia lật qua một bên, tầm mắt như ngừng lại nơi đó.

Một đóa nhỏ bé kiều diễm bách hoa.

Đang ở trong gió rét, đón gió mà bay múa.

Vừa rồi bị thi thể đè xuống tựa hồ không để cho nó bị bao nhiêu ảnh hưởng. Mặc dù có chút nhăn lại, nhưng vẫn có vẻ vô cùng tinh thần.

Lẳng lặng nhìn này đóa hoa nhỏ, Thiểu Tư Mệnh cũng không biết tên đóa hoa nhỏ này, có thể tại đây trong trời đông giá rét vẫn đang toát ra chính mình mỹ lệ, không thể nghi ngờ làm cho Thiểu Tư Mệnh có chút lưu ý. Nhìn thật lâu, Thiểu Tư Mệnh rốt cục nhịn không được trong lòng một phần xung động, khẽ nâng tay, đầu ngón tay từ từ hướng hoa nhỏ điểm tới.

Hành động thong thả mềm nhẹ, dường như sợ làm thương tổn đóa hoa nhỏ này.

Thiểu Tư Mệnh cứ như vậy từ từ dùng đầu ngón tay tới gần đối phương, cuối cùng rốt cục đụng phải cánh hoa màu trắng của bông hoa nhỏ.

Đầu ngón tay cùng cánh hoa đụng chạm. Thiểu Tư Mệnh có thể cảm thụ được một phần lạnh lẽo, chỉ là để cho nàng kinh ngạc là ở chính mình một ngón tay khẽ chạm dưới, hoa nhỏ giống như bị thương nặng, trong sát na điêu linh, rơi lả tả.

Sắc mặt ngẩn ra.

Thiểu Tư Mệnh cứ như vậy đứng yên ở tại nơi đó.

Mặc cho trong rừng hoang gió lạnh thổi tới, thổi tóc của nàng, làn váy còn có cái khăn che mặt đều theo gió nâng lên, thổi bên tai sợi tóc che lại gương mặt. Thổi nhíu cái khăn che mặt, càng là thổi nhíu chân mày.

Nửa tháng sau.

Đạo gia Thiên tông chưởng môn Xích Tùng Tử rốt cục trốn ra Tần quốc, lấy hắn kinh nghiệm phong phú cùng tác dụng ẩn nấp hơi thở của Trường Sinh Quyết thoát đi Thiểu Tư Mệnh truy tung.

Nhưng vết thương trên người hắn tích lũy xuống, khiến cho thương thế so với trong suy nghĩ của hắn càng thêm nghiêm trọng. Ban đầu an bày lại phải tiến hành một ít cải biến.

Xích Tùng Tử quay về địa phương không phải là Thiên tông, cũng không phải Nhân tông, ngược lại, hắn đi Mặc gia.

Mặc gia.

Ky Quan thành.

Xích Tùng Tử ở chỗ này nhìn thấy hiện thời Mặc gia cự tử Lục Chỉ Hắc Hiệp.

Ngay khi hắc y trường bào che thân Mặc gia cự tử nhìn

thấy Xích Tùng Tử, mặt liền biến sắc. Trước mắt cái này tóc bạc lão đạo đã là sắc mặt trắng bệch. Tùy ý liếc mắt đều có thể nhìn ra tình huống của hắn tuyệt đối không tốt chút nào.

Lúc này.

Hiện thời Mặc gia cự tử liền triệu tập hiện nay y thuật tốt nhất Y gia Niệm Đoan, đến đây cho lão đạo chẩn bệnh.

Trong phòng.

Y gia tông sư Niệm Đoan sắc mặt ngưng trọng, đang tra xét Xích Tùng Tử thương thế, mà sau lưng nàng là Từ Phu Tử và Ban đại sư cũng vô cùng khẩn trương đợi kết quả.

Theo Niệm Đoan đem Xích Tùng Tử trước ngực vạt áo xốc lên, lộ ra vết thương, người ở chỗ này nhìn đến đều là sắc mặt trầm xuống.

Nguyên bản trong ấn tượng của bọn hắn, Xích Tùng Tử xem như là thân hình hơi mập lúc này dĩ nhiên lại gầy như củi khô, nguyên lai lúc trước còn là cả người không kém lắm, lúc này đã gầy đi nhiều lắm. Tại nơi ngực, hầu như đã thấy hết xương sườn.

Nhưng hấp dẫn mấy người ở đây ngược lại không phải là cái này, mà là tựa như điêu khắc ở trên ngực đối phương huyết sắc thái cực.

“Cái này là…”

Thân hình thấp bé Ban đại sư không khỏi lên tiếng nói.

“Âm Dương Hợp Thủ Ấn.” Xích Tùng Tử cười khổ đối với đồng dạng tóc bạc trắng Ban đại sư nói ra, cũng là đối với chu vi mấy người trong lòng nghi ngờ giải thích: “Âm Dương gia tuyệt học.”

“Lão đạo gặp Âm Dương gia tối cao thủ lĩnh Đông Hoàng, thất bại.”

Khổ sở đáp án làm cho ở đây mấy người sắc mặt càng trở nên ngưng trọng. Xích Tùng Tử hạng gì thân phận, trên người công lực như thế nào thì mấy người ở đây đều hết sức rõ ràng, dù cho Xích Tùng Tử trời sinh tính tình bình thản, không thế nào sát nhân, nhưng đối phương trên võ công tạo nghệ vẫn không thể khinh thường, tuy nói lớn tuổi nhiều.

Nhưng Đạo gia rất nhiều võ công, niên kỷ kỳ thực cũng không phải rất trọng yếu.

Đồng thời, Xích Tùng Tử còn nói ra một phần khác để cho người ta cảm thấy tin tức xấu: “Thiên tông đã không an toàn.”

“Các ngươi thì sao?”

Thoại âm rơi xuống, Xích Tùng Tử hỏi ngược lại, ánh mắt còn lại là rơi vào Lục Chỉ Hắc Hiệp trên người.

“Kế hoạch đã chuẩn bị xong, chọn người cũng đã định ra.”

Hiện thời Mặc gia cự tử Lục Chỉ Hắc Hiệp đón Xích Tùng Tử ánh mắt hồi đáp: “Chính là ta và Kinh Kha. Bất quá nhìn ngươi hiện tại tình huống, hình như kế hoạch của chúng ta còn chưa đủ.” Âm Dương gia cường đại, có chút vượt quá tất cả mọi người ý nghĩ.

Nghe đến đó, Xích Tùng Tử liền biết Lục Chỉ Hắc Hiệp đã sắp đặt tốt , thậm chí Mặc gia cự tử vị trí chỉ sợ cũng đã truyền thừa đi xuống.

Ngay khi mấy người thảo luận những thứ khác, lại nghe Y gia tông sư Niệm Đoan một tiếng “An tĩnh”, nhất thời người ở chỗ này toàn bộ yên tĩnh lại, chờ Niệm Đoan chẩn bệnh kết quả.

“Thật kỳ lạ, thật là ác độc võ công.”

Trong tay ngân châm đã đâm vào Xích Tùng Tử ngực, Niệm Đoan chân mày nghiêm lại, cau mày nói: “Ta vẫn là lần đầu tiên thấy kình khí như vậy, vẫn xoay quanh dừng lại ở trong cơ thể Xích Tùng Tử chưởng môn, lấy trong cơ thể máu tươi và chân khí làm chất dinh dưỡng. Không ngừng tăng trưởng. Một ngày áp chế không được…”

“Có thể cứu chữa sao?”

Từ Phu Tử mở miệng hỏi.

“Khó.”

Niệm Đoan lắc đầu, nói rằng: “Ta chỉ có thể nếm thử dùng ngân châm đem này cổ chân khí dẫn ra… Xem có

thể hay không hữu hiệu.” Nói xong, Niệm Đoan đã có hành động, tay ngọc vung lên, trong tay đã nắm lấy không ít ngân châm.

Hít sâu một hơi, thon dài ngón tay hầu như hóa thành huyễn ảnh, trong tay ngân châm không ngừng đâm phía trên người Xích Tùng Tử, muốn lấy Y gia thủ đoạn đả thông Xích Tùng Tử trong cơ thể nhất mạch, đem luồng chân khí xoay quanh ở trong cơ thể dẫn ra ngoài.

Bên cạnh mấy người nhìn soi mói, rất nhanh liền đến thời điểm mấu chốt.

Niệm Đoan không hổ là Y gia tông sư.

Một thân y thuật có thể nói là kinh khủng.

Nhưng ở dưới tình huống như thế của Xích Tùng Tử. Niệm Đoan cái trán trong lúc không phát giác đã thấm đầy mồ hôi. Lấy tự thân chân khí dẫn dụ, nàng đang thận trọng đem cổ chân khí trong cơ thể Xích Tùng Tử dẫn ra, rất nhanh, đã đến thời điểm mấu chốt.

“Cẩn thận!”

Chỉ thấy Xích Tùng Tử trán nổi gân xanh, tựa hồ cố nén khó có thể chịu được đau đớn, Niệm Đoan mắt không chớp, rốt cục lên tiếng nhắc nhở. Lúc thoại âm rơi xuống, chỉ thấy này cắm ở Xích Tùng Tử trên người ngân châm thoáng chốc có phản ứng.

Bị dẫn đạo chân khí quay ngược về lại, đem cắm ở trên người ngân châm toàn bộ bắn ra.

Đối diện ngân châm Niệm Đoan trong lúc nhất thời trở tay không kịp. Dù cho lấy bốn phía thân thủ tiếp nhận này phần lớn ngân châm, nhưng vẫn còn có mấy cây chính diện hướng trên mặt Niệm Đoan vọt tới.

Ống tay áo che mặt.

Sau khi tay áo để xuống, lộ ra khuôn mặt bên trong, mà ở một bên mặt, một vết máu thình lình hiện lên.

Mà Xích Tùng Tử lại là cả người cuộn lại, cả người giống như con cua mới ra khỏi nồi, đỏ dọa người. Vô số màu đỏ đường vân từ ngực hướng bốn phương tám hướng lan tràn đi, rất nhanh ngay cả trên cổ cũng có.

Y gia Niệm Đoan sắc mặt âm trầm. Nhìn ngân châm trong tay, nhất thời lạnh như băng.

Hai bên trái phải mấy người khác cũng là không khỏi một tiếng thở dài. Chỉ là ai cũng không có phát hiện, bị trên cánh tay mà Niệm Đoan giấu trong ống tay áo, chẳng biết lúc nào đã nổi lên một cái huyết sắc đường vân.

Yến quốc.

Yến quốc hoàng cung.

Tiếng đàn trúc lọt vào tai, tiếng đàn leng keng không dứt.

Mà ở trung ương, còn lại là vô số thiếu nữ vũ động thân

thể, tú lệ mà đoan trang.

Những thứ này vũ đạo âm nhạc rất hấp dẫn người khác, thậm chí là cả thái tử Đan, nhưng có một người lực chú ý lại không đặt ở trên đây.

Người nữ nhân này đồng dạng là ngồi ngay ngắn ở chủ vị.

Cùng thái tử Đan ngang hàng.

Cùng thái tử Đan uống rượu cùng thưởng nhạc bất đồng, cái này cung trang nữ tử ánh mắt lại dừng ở trên tay trúc quyển. Đối với trước vũ đạo âm nhạc làm như không thấy, hơn nữa này ca kỹ cũng căn bản so ra kém người nữ tử này một phần vạn.

Thân phận rõ ràng là thái tử phi.

Ở thái tử phi phía sau, đồng dạng đứng một bộ dáng xinh đẹp vô cùng thiếu nữ.

Nếu là có Mặc gia những người khác ở đây, nhất định có thể nhận ra giờ khắc này ở cung trang nữ tử sau lưng thiếu nữ thân phận, rõ ràng là Y gia Niệm Đoan truyền nhân - Đoan Mộc Dong.

Đoan Mộc Dong thỉnh thoảng quan tâm trước mắt vũ đạo, trong tai cũng là nghe cung đình nhã nhạc, nàng tuy là ty gia truyền nhân, đối với những thứ này vẫn là có nhã hứng. Nhưng mà nàng cũng nhìn thấu thái tử phi ẩn giấu sốt ruột.

Thật giống như hiện tại…

Thái tử phi đã tay cầm thẻ tre nhìn chằm chằm khúc đầu văn tự thời gian thật lâu, nàng xem là Yến quốc hoàng thất tàng thư.

Loại này sốt ruột, Đoan Mộc Dong ngược lại cũng rõ ràng. Nàng từ sư phó của mình từng có hiểu rõ, mang thai nữ nhân ở giai đoạn nào đó, đều có thể có loại này dấu hiệu. Chỉ là Đoan Mộc Dong không có nghe được chính là, cung trang nữ tử đang dùng chỉ chính cô ta có khả năng nghe được lẩm bẩm nói thầm: “Phiền a.”

“Phiền phức khiến nhân gia muốn giết người.”

Cùng lúc đó.

Xa ở Tần quốc Hàm Dương Nhạc Duyên cũng là đối trên tay thẻ tre phát biểu đồng dạng ý kiến.

“Tâm phiền a!”

Ca sát trong tiếng, trên tay thẻ tre bị Nhạc Duyên một tay nắm thành nát bấy, sau đó lau một cái khói xanh, toàn bộ hóa thành than cốc.

Chương 10 : Đồ Long chi khí (hạ)

Mặc gia.

Ky Quan Thành.

Y gia Niệm Đoan đối với Xích Tùng Tử trị liệu sau cùng sắp thành lại bại. Đối với tình huống như vậy, nàng cho ra một đáp án, thứ này chỉ sợ không có thuốc chữa.

Kết quả như vậy đối với một người thầy thuốc không thể nghi ngờ là khiêu khích lớn nhất, nhưng lại để cho người khác bất lực.

Một mình đứng ở trong phòng của mình, Niệm Đoan nhấc lên ống tay áo, không gì sánh được chăm chú nhìn lòng bàn tay của mình và chỗ cổ tay, nơi đó đã hiện lên huyết sắc đường vân giống trên người Xích Tùng Tử, những thứ này có một đại bộ phận là huyết quản trong cơ thể người.

Dẫn khí.

Niệm Đoan nhưng thật ra là dẫn ra một bộ phận, mà bộ phận còn lại là rót vào trong cơ thể của mình.

Nàng sở dĩ làm như vậy, là muốn tự mình nếm thử loại này quỷ dị chân khí tạo thành thương tổn, thế nhưng

trăm triệu không ngờ rằng, thứ này nguy hại và kinh khủng vượt xa tưởng tượng của mình. Này cổ chân khí dường như dòi trong xương, lấy chân khí và máu tươi của người bị trúng chiêu làm vật dẫn.

Máu tươi không khô, chân khí bất diệt, như vậy vật này sẽ vẫn tồn tại.

Chí ít Niệm Đoan nhìn chung trước giờ, còn chưa gặp qua cái gì khó giải quyết như vậy. Niệm Đoan thậm chí có chút suy đoán, nếu là không chút kiêng kỵ làm cho cổ chân khí này ở trong cơ thể phát triển tiếp, chỉ sợ ở cuối cùng cả người sẽ hóa thành một đoàn lửa.

Âm Dương gia, thật là kinh khủng.

Ánh mắt rơi vào lòng bàn tay, theo nàng tự thân chân khí ẩn núp, không ở vận chuyển, phía trên đường vân cũng đã ẩn đi. Niệm Đoan sắc mặt chăm chú, ánh mắt ngưng trọng, nhìn trên tay vết tích biến mất địa phương, hạ quyết tâm.

Thừa dịp đồ vật này còn không có triệt để bộc phát ra, nàng còn có thời gian, còn có cơ hội, tìm được biện pháp giải quyết thứ này.

Bên ngoài.

Phòng khách.

Xích Tùng Tử cả người dường như cây khô bị sương đánh qua, hoàn toàn như một tao lão đầu tử, không có tinh khí thần.

Vừa rồi bạo phát ảnh hưởng, vẫn là đối với một lão nhân tuổi tác sớm qua sáu mươi mà nói, có cực lớn ảnh hưởng. Cho dù là có Trường Sinh chân khí bảo hộ. Nhưng vẫn không có cách nào tránh khỏi lần thứ hai làm cho Xích Tùng Tử thương thế tăng thêm nhiều.

Lúc này.

Xích Tùng Tử đối với hiện giữ Mặc gia cự tử Lục Chỉ Hắc Hiệp cùng với Từ Phu Tử và Ban đại sư hai người nói ra sự tình.

“Quẻ hiển đại hung!”

Đạo gia Thiên tông từ trước đến nay dùng cái này nổi danh, Thiên tông chưởng môn Xích Tùng Tử càng là có tạo nghệ của riêng hắn, khi lời này từ Xích Tùng Tử trong miệng nói ra sau, sắc mặt của ba người kia cũng đã nghiêm túc không gì sánh được, cùng đợi Xích Tùng Tử lời kế.

“Sau khi lão đạo gặp qua Đông Hoàng người này, một ít chỗ không quá hiểu rõ ngược lại làm cho lão đạo suy nghĩ rõ.”

Xích Tùng Tử cả người mặc dù không có tinh thần, nhưng hắn cặp mắt kia vẫn không giống lão già nên có vẩn đục, toàn bộ tản ra ánh sáng chói mắt, tay phải ngón tay cái càng là liên tiếp không ngừng bấm lên đầu các ngón tay khác, hiển nhiên là đang tính toán cái gì, thật lâu sau mới dừng lại. Xích Tùng Tử đã là đầu đầy mồ hôi, nói rằng: “Thiên hạ, bách gia.”

Nói xong, kêu lên một tiếng đau đớn, khóe miệng rịn ra vết máu.

Mặc gia cự tử, Từ Phu Tử còn có Ban đại sư ba người nghe vậy hai mặt nhìn nhau, ở vội vàng làm cho Xích Tùng Tử lúc nghỉ ngơi, bọn họ lại đối với lời này có chút không rõ. Thiên hạ vấn đề này cũng không ngoài ý muốn, lúc này Tần quốc thế lớn, nhất thống sáu nước xu thế đã từ từ tăng nhanh. Trong đó tạo thành chiến tranh thương vong tất nhiên là thiên hạ bách tính gánh chịu.

Chỉ là này bách gia là duyên cớ gì?

Như thế nào nghĩ đến cũng không liên lụy đến bách gia đi? Chẳng lẽ sẽ là một nhà nào đó muốn trục xuất bách gia, duy ngã độc tôn?

Trong lúc nhất thời ba người suy tư hồi lâu đều vẫn là không nghĩ ra, chỉ có thể tạm thời đặt ở trong lòng.

Nhìn thoáng qua nhắm mắt nghỉ ngơi Thiên tông chưởng môn Xích Tùng Tử, Mặc gia cự tử Lục Chỉ Hắc Hiệp lúc này mới lên tiếng nói: “Xem ra lo lắng trước đây của chúng ta đã trở thành sự thật… Âm Dương gia và Tần quốc đều là chúng ta phải để ý đối tượng.”

“Muốn giải quyết lúc này thế cục. Biện pháp tốt nhất không phải là nhằm vào cái này không cách nào thăm dò nền tảng Đông Hoàng, mà là giết chết Tần vương Doanh Chính.”

“Một ngày Tần vương Doanh Chính chết đi, như vậy Tần

quốc sẽ gặp rơi vào đại loạn, mặc dù là Âm Dương gia cũng sẽ bị này cổ đại loạn lan đến. Đến lúc đó những thứ khác quốc gia sẽ có cơ hội thở dốc, có khả năng liên hợp chống lại.”

Lời nói của Mặc gia cự tử Lục Chỉ Hắc Hiệp làm cho Từ Phu Tử và Ban đại sư đều trầm ngâm hồi lâu, nhưng cũng không khỏi tán đồng gật đầu.

Nếu muốn giết Âm Dương gia thủ lĩnh Đông Hoàng. Chỉ sợ so với ám sát Tần vương Doanh Chính càng thêm khó khăn.

Nhưng trong đó có một chút đáng giá chú ý.

Nghĩ tới đây, Ban đại sư vuốt vuôt trên cằm râu trắng, chỉ ra vấn đề: “Nếu là Tần vương Doanh Chính cùng Đông Hoàng sống chung một chỗ đâu?”

“Cho nên cự tử mới có thể dùng hai người.”

Từ Phu Tử cho ra đáp án, hai bút cùng vẽ, là biện pháp Mặc gia đưa ra. Mặc gia cự tử Lục Chỉ Hắc Hiệp làm ám, hấp dẫn Đông Hoàng chú ý, mà Kinh Kha lại ở ngoài sáng, chân chính ám sát Tần vương Doanh Chính. Lúc cần thiết, hai người còn có thể thay đổi, chuyển hoán minh ám.

“Chỉ là chỗ duy nhất phải lo lắng…” Mặc gia cự tử nói đến đây khi, ánh mắt của hắn dừng ở Từ Phu Tử trên người, nói rằng: “Từ Xích Tùng Tử chưởng môn trong miệng chúng ta có thể đại khái suy đoán ra người này lợi hại.”

Nghe đến đó, Từ Phu Tử sắc mặt nghiêm túc tiếp lời Mặc gia cự tử, nói rằng: “Cho nên chúng ta cần một thanh kiếm, một thanh lợi kiếm, một thanh đủ hung lợi kiếm.” Đạo gia Thiên tông trấn tông kiếm thiếu chút nữa bị người làm vỡ nát, cái tình huống này tất nhiên là khiến ba người chú ý.

“Lão phu muốn rèn một thanh Đồ Long chi khí, có thể chuẩn bị.”

Từ Phu Tử đồng dạng vuốt râu trên cằm, sau đó cũng đã xoay người đi ra ngoài, nghĩ đến liền bắt tay đi làm, đây cũng là Từ Phu Tử tính cách.

Thoáng qua đang lúc.

Mặc gia Ky Quan Thành bắt đầu hoàn toàn công việc lu bù lên.

Bọn họ muốn tạo một thanh cũng đủ hung Đồ Long chi khí, để đón lấy hành động kế tiếp.

Yến quốc.

Hoàng cung.

Đoan Mộc Dong đở thái tử phi đi hướng chính mình tẩm cung.

Phía ngoài nhã nhạc, đúng là vẫn còn không có thưởng thức, nguyên nhân không có cái khác, chính là thái tử phi thân thể không khỏe. Coi như phụ trách thái tử phi

tình huống Đoan Mộc Dong tự nhiên là phải cùng đi, không thể để cho nàng xảy ra vấn đề.

Một tay cầm trong tay thẻ tre đặt ở tại bên cạnh, thái tử phi ôn hòa vô cùng cười vuốt bụng của mình, đồng thời đối với Đoan Mộc Dong nói lời cảm tạ nói: “Cảm tạ Đoan Mộc cô nương.”

“Thái tử phi không cần nghiêm trọng.”

“Đây là việc ta nên làm.”

Đoan Mộc Dong nghe vậy cũng là nhu hòa cười, ở đi tới Yến quốc hoàng cung trước, nàng còn lo lắng thái tử phi như vậy tồn tại sẽ là một cực đoan bất hảo tiếp xúc với người khác, có lẽ sẽ cao ngạo, đối mặt người khác xem thường. Nhưng trên thực tế, ở tiếp xúc giữa Đoan Mộc Dong phát hiện thái tử phi ôn nhu như nước, đây là một cái cao nhã nữ nhân.

Đở thái tử phi nằm ở trên giường, Đoan Mộc Dong vì đối phương bắt mạch đập. Khi đang muốn lui xuống, lại nghe thái tử phi nhu hòa như nước thanh âm của: “Họ Đoan Mộc cô nương, ngươi có thể tiếp chuyện với ta không?”

“A?”

“Tốt.”

Sửng sốt một chút, Đoan Mộc Dong đồng ý, ngồi ở sàng một bên, cùng thái tử phi, nhìn đối phương dùng nhỏ nhắn mềm mại ngọc thủ nhẹ vỗ về bụng.

“Đoan Mộc cô nương, thay ta đọc bức thư này.”

“Ta nghĩ làm cho hài tử cũng nghe một chút.”

Thái tử phi một tay vuốt ve bụng của mình, nỡ nụ cười nói, một thân mẫu tính quang huy thẳng làm cho Đoan Mộc Dong ngạc nhiên.

“Ừ.”

Gật đầu, Đoan Mộc Dong cầm lấy bị thái tử phi buông ra thẻ tre. Bắt đầu đọc từng chữ từng câu.

Tiếng đọc sách.

Ti trúc tiếng.

Nhiều tiếng lọt vào tai.

Tần quốc.

Hàm Dương.

Quần áo tóc bạc che thân, toàn thân cẩm y nam tử tản ra một tà khí, đặt chân ở một tòa kiến trúc bóng tối góc, trong tay một thanh trường kiếm tùy ý trụ trên mặt đất, hai tay đặt ở trên chuôi kiếm, người yên lặng nhìn chăm chú vào trước mắt cách đó không xa chỉnh tề đi qua Tần quốc binh sĩ.

“Tần quốc.”

“Ngược lại cũng không sai. So ra, những thứ khác sáu nước có thể nói là không chịu nổi một kích.”

“Này nhất thống đại thế, muốn lấy nhân lực xoay chuyển… Hắc!”

Tóc bạc nam tử khẽ cười một tiếng, tiếng giữa hiện ra hết châm chọc ý.“Chỉ tiếc loại phồn hoa này là do máu tươi đúc mà thành, chói mắt để cho người ta chán ghét.”

Ở tóc bạc nam tử sau lưng bóng tối, còn lại là đứng an tĩnh bốn đạo thân ảnh cao thấp không đồng nhất.

Có xinh đẹp mê hoặc, có đạm nhiên yên tĩnh. Có cao to dữ tợn, có dã tính giả dối.

Bốn đạo thân ảnh không nói một lời, đứng yên sau đó.

An tĩnh nghe tóc bạc nam tử đứng ở trước mặt, nhìn hết thảy lẩm bẩm.

Ánh mắt âm trầm, tầm mắt băng lãnh.

Hồi lâu.

Tóc bạc nam tử thu hồi ánh mắt. Từ trên người Tần binh thu hồi, liền thản nhiên xoay người, nói rằng: “Đi. Nên đi trông thấy Âm Dương gia chủ nhân nơi này.” Nói xong, tóc bạc nam tử người đã hướng phía hắn trước mục đích đi đến.

Âm Dương gia.

Cứ điểm.

Đại Tư Mệnh đang ở nghiên tập tự thân sở học, để cho mình có thể tiến hơn một bước.

Ngay nàng nghiên tập đến mức nhất định khi, Đại Tư Mệnh động tác trên tay chợt ngừng lại.

Quay đầu, nhướng mày.

“Lớn mật!”

Huyết sắc tay phải ầm ầm giơ lên, trực tiếp một chưởng đánh vào trên tường.

Theo tiếng nổ, kình khí bạo phát, tường toàn bộ bị đánh bay ra ngoài, mà ở sau đó, một đạo thân ảnh theo tường cùng nhau bay ra ngoài.

Bụi mù giữa.

Đại Tư Mệnh cất bước, huyết sắc ngọc thủ nhẹ phẩy dưới trên trán mái tóc, người liền đặt chân từ trong phòng đi ra ngoài, tầm mắt rơi vào chẳng biết lúc nào xuất hiện ở trong nhà tóc bạc nam tử trên người. Tóc bạc đón gió mà vũ, tóc bạc nam tử đưa lưng về phía Đại Tư Mệnh, một thanh kiếm còn lại là sáp ở trên mặt đất, hai tay đặt ở trên chuôi kiếm. Trên người áo cùng một đầu tóc bạc, ở trong lạnh rung gió rét không ngừng hướng về sau phiêu đãng.

Tại đây tóc bạc nam tử trước người, lại đứng hai người.

Một cả người cơ thể ngật đáp, thân hình cao lớn vẻ mặt dử tợn người to lớn, cầm trong tay một cây búa to, lẳng lặng đứng ở nơi đó.

Mà ở bên kia.

Còn lại là một hơi có chút chật vật, mang theo một thân bụi mù, đầy người dã tính nam nhân, lúc này đang ở vuốt trên người bùn đất. Vừa bị Đại Tư Mệnh một chiêu đánh bay, chính là nam tử này.

Hai người này cũng không có làm cho Đại Tư Mệnh lưu ý, nàng bước ra gian phòng đầu tiên mắt, tầm mắt đã bị cái này bối đối với mình tóc bạc nam nhân hấp dẫn.

Người này, mới là đối phương chân chính chủ nhân.

Đồng thời.

Ở tận cùng bên trong trong phòng an tĩnh nhìn thẻ tre Nhạc Duyên cũng không khỏi để tay ra khỏi thẻ tre, ánh mắt dời xuống, tầm mắt chăm chú trên người một con rắn nhỏ ở cạnh hắn không đến một trượng, đang không ngừng bò quanh.

Này con rắn nhỏ muốn tiến lên, rồi lại như sợ cái gì, chỉ có thể ở nơi đó dao động bất định.

Người cùng xà.

Vào giờ khắc này bốn mắt nhìn nhau.

Chương 11 : Tụ tán lưu sa

Một người.

Một xà.

Cứ như vậy nhìn nhau.

Trong phòng vô cùng u ám, chỉ có có chút sáng từ trong cửa sổ bắn vào, chiếu vào trên mặt đất, làm đẹp ra hai khối vết lốm đốm.

Mà này con rắn nhỏ đó là tại đây vết lốm đốm trung ương.

Xà cả vật thể bày ra hồng nâu, đang dùng loại này tiên diễm sắc mặt nói cho Nhạc Duyên nó có độc.

Nhìn hồi lâu, Nhạc Duyên dưới mặt nạ khóe miệng một kiều, mỉm cười, trên tay thẻ tre buông, ngón trỏ giương lên một điểm, một điểm đốm lửa đột nhiên xuất hiện rơi vào hai bên trái phải trên cái băng ngọn đèn, nhất thời đốt sáng lên quang mang, nguyên bản u ám căn phòng của trở nên sáng rỡ lên.

Đối mặt này đột nhiên tới sáng, này màu đỏ con rắn nhỏ tựa hồ lại càng hoảng sợ, toàn bộ không khỏi rụt một chút.

Nhưng một cách không ngờ chính là này con rắn nhỏ

đến không có chạy trốn, ngược lại là ngẩng lên thân thể, lấy một loại nhân tính hóa tư thái nhìn chằm chằm trước mắt cái này cả người đều bao phủ ở hắc y trong hắc bào nam nhân, giống như ở đề phòng lại thích tựa như đang mong đợi cái gì.

Đón này một đôi xà đồng, Nhạc Duyên mỉm cười, mở to hai mắt nhìn, vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm.

Một người một xà đối mắt nhìn nhau tầm mắt giống như ở giữa không trung dây dưa, dính vào một chút cũng không có tận trong hư không.

Rất nhanh.

Trong phòng chỉ có ngọn đèn thiêu đốt thì phát ra bùm bùm thanh âm của.

Thật lâu.

Chỉ nghe một tiếng thanh thúy giọng nữ ở góc phòng trong phát sinh kêu lên một tiếng đau đớn, một đạo quyến rũ * xinh đẹp thân ảnh của đột từ trong góc tối quỵ ở trên mặt đất, phát sinh bịch một thanh âm vang lên. Nữ tử một tay cầm kiếm, lấy kiếm trụ mà, để chống đỡ thân thể của chính mình, khiến cho bản thân không té trên mặt đất, mà mặt khác một con ngọc thủ còn lại là gắt gao bưng đầu của mình, trên mặt kiều diễm lại tràn đầy thống khổ.

Ở Nhạc Duyên trước mặt, cái kia màu đỏ con rắn nhỏ cũng tựa hồ tao bị cái gì đả kích, trở nên có vẻ bệnh lên.

“Cũng chỉ có như vầy phải không?”

Nhạc Duyên nhìn thoáng qua, thở dài một hơi, trong lời nói lộ vẻ khó nén thất vọng, đối với trong góc kia nữ tử làm như không thấy. Ánh mắt của hắn cuối cùng vẫn dừng lại tại đây điều màu đỏ con rắn nhỏ trên người, lẩm bẩm: “Ta vốn cho là vẫn có thể kiên trì một đoạn thời gian.”

“Cô nương, ngươi ảo thuật nếu có thể nhiều kiên trì một chút thời gian thì tốt biết bao?”

“Ngô “

Hồng y nữ tử gắt gao bưng mi tâm của mình, chỗ đó đau đau nhức khó nhịn, nghe Nhạc Duyên thanh âm của nàng vào giờ khắc này cho nên ngay cả thoát đi tâm tư cũng không có, xác thực nói là cũng không đủ lòng tin. Lời của đối phương, làm cho hồng y nữ tử nội tâm dâng lên một loại nghĩ mà sợ.

Vừa tự thân hỏa mị thuật bị đối phương toàn bộ thừa thụ, hơn nữa còn là không có bất luận cái gì phản kháng thừa thụ, nhưng kết quả cuối cùng cũng nàng trăm triệu không ngờ tới.

Đối phương ngại bản thân hỏa mị thuật hiệu quả quá kém.

Đây là một cái biến thái sao?

Cái ý niệm này ở cô gái trong lòng vang lên. Nàng qua nhiều năm như vậy, người khác đối mặt nàng hỏa mị

thuật khi. Đều bị đề phòng cảnh giác phi thường, vẫn còn không ai mặc cho bản thân bình yên thi triển, tĩnh chờ tồn tại.

Trước mắt cái này hắc y hắc bào nhân, là người thứ nhất.

Nàng nhớ thối, thế nhưng tình huống dưới mắt cũng không cho phép nàng thối, hỏa mị thuật phản phệ làm cho Xích Luyện toàn bộ đầu óc cũng như quả đổ vô số tương hồ ở bên trong, lảo đảo,

“Cô nương, ngươi tên gì?”

Đưa tay đem cái kia thoạt nhìn mệt mỏi lực tẫn con rắn nhỏ cầm ở tại trên tay, Nhạc Duyên dùng một loại ôn nhu thủ pháp vuốt ve con rắn nhỏ trên người màu đỏ lân phiến. Người rốt cục chậm rãi bên hạ thân, mắt nhìn cái kia giấu ở trong góc còn đang thở hổn hển thiếu nữ.

Nữ tử một thân hồng y, có chút gợi cảm quyến rũ.

Chỉ là vào giờ khắc này, cả người giống như mệt không được một loại. Cái trán càng là thấm đầy đổ mồ hôi.

Khi Nhạc Duyên vấn đề rơi vào cô gái trong tai khi, nữ tử rốt cục đem hô hấp của mình suyễn quân, ngẩng đầu, một đôi đôi mắt đẹp nhìn chăm chú vào trước mắt cái này bị hắc y hắc bào triệt để bao vây toàn thân người. Cuối cùng như ngừng lại một đôi thâm tình như nước đôi mắt trên.

Bốn mắt nhìn nhau hồi lâu, hồng y nữ tử đã là vội vội

vàng vàng tránh được này hai tình nùng thật là tốt tựa như phải cả người hút vào trong đó ánh mắt, tránh né sau. Tầm mắt của nàng rơi vào ở đùng thiêu đốt ngọn đèn trên, trả lời: “Xích Luyện.”

Xích Luyện lão lão thật thật làm tự giới thiệu.

“Xích Luyện a.”

“Cùng này con rắn nhỏ vậy tục danh… Đây là một cái tên rất hay.”

Nhạc Duyên một tay nhẹ nhàng vuốt ve trong tay rắn nước màu đỏ lân phiến, cười thở dài nói: “Nếu như không phải là này con rắn nhỏ, Xích Luyện cô nương, ngươi phải biết sẽ là kết quả gì.”

Xích Luyện nghe vậy không nói gì, chỉ là sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

Người trước mắt nói thoạt nhìn bình thường, ôn hòa mà tùy ý, nhưng đối phương một thân trang phục cùng vừa tay của đoạn, đều nói cho Xích Luyện người này ở Âm Dương gia tuyệt đối không phải là nhân vật đơn giản, ngoài thân phận chỉ sợ kinh khủng đến cực điểm.

“Ha ha.”

Mỉm cười, Nhạc Duyên đối với bảo trì trầm mặc Xích Luyện cũng không có áp dụng cái gì hành động, ngược lại là dùng một loại lão giữa bằng hữu chào hỏi giọng điệu dò hỏi: “Vừa cô nương ngươi dùng này một môn chiêu thức tên gì?”

Trong mắt có chút kỳ quái nhìn Nhạc Duyên liếc mắt, Xích Luyện đảo không cảm giác mình cái này năng lực sẽ đáng giá đối phương lưu ý. Nghe xong lời này, Xích Luyện đã sớm nhấn thi độc tâm tư, đem vừa chính mình cửa kia chiêu thức nói ra: “Hỏa mị thuật, có hứng thú người ảo giác năng lực.”

Theo Xích Luyện, Âm Dương gia tất nhiên là đồng dạng một loại dồn người ảo giác võ công.

“Ngươi đây là đang sợ sao?”

Trên tay ma sa nhỏ rắn nước hồi lâu, có lẽ là bởi vì rơi vào tay của người trên, này con rắn nhỏ đối mặt Nhạc Duyên vuốt phẳng có vẻ vô cùng sợ, đung đưa trái phải không ngớt, thậm chí há miệng nhỏ bắt đầu cắn người. Đối mặt loại tình huống này, Nhạc Duyên chỉ có thể tiện tay cầm trong tay con rắn nhỏ phóng sinh, khi con rắn nhỏ rơi trên mặt đất sau, này con rắn nhỏ liền vội tốc bò hướng Xích Luyện dưới thân.

Nhìn theo con rắn nhỏ tiêu thất ở Xích Luyện làn váy dưới, Nhạc Duyên thu hồi tầm mắt, kế tục lẩm bẩm: “Người có lẽ là sống càng lâu, trải qua càng nhiều, cảm tình sẽ gặp càng lúc càng mờ nhạt mỏng. Có lúc ta đã ở nhớ, chúng ta lần thứ hai gặp mặt sẽ là dạng gì tình cảnh, còn là như vậy sao?”

Liên tiếp có chút không giải thích được từ Nhạc Duyên trong miệng nói ra, theo Xích Luyện khá có chút kỳ quái.

Nhưng có một chút nàng cũng có thể khẳng định, lời này

thoạt nhìn là tự nhủ, nhưng trên thực tế cũng không phải. Ở của nàng trực giác giữa, hắc bào nhân này nói là đúng Xích Luyện tên này nói.

“Ngươi nói chúng ta gặp mặt… Ta là ngươi quen thuộc người kia sao? Ngươi cũng là ta quen thuộc người kia sao?”

Ánh mắt ngưng tại Xích Luyện trên mặt của, Nhạc Duyên nhu tình như nước ánh mắt trực tiếp đem thiếu nữ nhìn thấy toàn thân không được tự nhiên, thậm chí ánh mắt hai người cũng chẳng qua là hơi chút nhìn nhau một chút, Xích Luyện liền vội vã lánh ra.

Ngoài miệng còn lại là ấp úng trả lời: “Ta… Ta không biết.”

Theo nàng, nam tử trước mắt quá mức quỷ dị.

Nàng cả đời này giữa, còn chưa gặp qua quái dị như vậy chuyện tình. Trả lời xong sau. Xích Luyện không khỏi thất kinh, không rõ đã biết là bị cái gì ảnh hưởng, trong lúc nhất thời sắc mặt biến được ửng đỏ không gì sánh được. Ở người này trước mặt, nàng phát hiện mình hoàn toàn đã không có Xích Luyện nên có phong thái, phảng phất giống như một cô bé nhi giống nhau.

Một tiếng trầm ngâm, một tiếng cười khẽ.

Nhạc Duyên thấy thế lắc đầu, ngữ khí từ từ trở nên nghiêm túc, nói rằng: “Sấm ta cấm cung giống nhau không có kết cục tốt, xem ở tên của ngươi trên nhỏ trừng đại giới là được.” Nói đến đây, Nhạc Duyên vươn

mang theo cái bao tay hắc sắc ngón tay. Nhẹ nhàng dưới ánh đèn mặt sờ soạng một giọt dầu thắp.

Sau đó đó là bấm tay bắn ra.

Ở Xích Luyện đề phòng giữa, động tác này cũng không phải nhằm vào nàng mà đến, mà là hướng đối diện tường bắn nhanh đi.

Dầu thắp bay ra, phảng phất giống như mũi tên nhọn.

Xuyên thấu tường, ở trên vách tường để lại một nhỏ viên động.

Đồng thời.

Lau một cái máu tươi từ nhỏ viên trong động chảy ra.

Xích Luyện thấy thế hầu như trên người tóc gáy đều phải dựng lên, trước mắt người này trình độ nguy hiểm ở trong lòng của nàng đúng là lần thứ hai cất cao. Có thể ở bên ngoài ẩn dấu, vô thanh vô tức người đang Tụ Tán Lưu Sa giữa là không có mấy người có như vậy khả năng.

Có thể chính là người như vậy, ở đối phương tiện tay một kích dưới, liền bị thương.

“Hiện tại đến ngươi.”

“Nếu Xích Luyện cô nương cũng xông ta cấm cung. Như vậy cũng nên trả giá thật lớn.”

Nhạc Duyên tầm mắt dừng ở Xích Luyện trên mặt của, tờ này kiều diễm mặt ngọc vào giờ khắc này lưu lại không phải là cám dỗ và quyến rũ, mà là khẩn trương cùng lo lắng đề phòng. Nhưng làm cho Xích Luyện phi thường hết ý là, phần này nên trả giá cao không phải là sinh mệnh mà là ——

“Lại đem ngươi hỏa mị thuật đối với ta thi triển một lần đi.”

Thân hình đoan chính mà ngồi. Nhạc Duyên cùng Xích Luyện tạo thành mặt đối mặt tư thế, sau đó vẫn không nhúc nhích, lấy một loại không có bất kỳ phòng bị nào tư thế tĩnh chờ kết quả hắn muốn.

Xích Luyện triệt để bối rối.

Nàng hoàn toàn không ngờ rằng sẽ là kết quả như vậy.

Nhưng yêu cầu này nàng cũng không cách nào cự tuyệt, hít sâu một hơi. Xích Luyện nhìn trước mắt cái này không tránh cũng không có chút nào phòng bị nam nhân suy nghĩ hồi lâu, hay là đang đáy lòng bỏ qua thi độc các loại bừa bộn tâm tư, còn là quy quy củ củ toàn lực thi triển nổi lên hỏa mị thuật.

Bốn mắt đối diện giữa.

“Đã lâu không gặp.”

“Ừ!”

Một nam một nữ thanh âm của ở hỏa quang soi sáng

giữa vang lên. Đối mặt Nhạc Duyên nói. Xích Luyện đúng là không tự chủ được lên tiếng.

Ảo giác chẳng biết lúc nào đã bắt đầu rồi.

Bên ngoài.

Một bạch y nhân đứng ở ngọn cây, lấy nhìn ra xa tư thái, kiểm tra bốn phía.

Mà ở phía dưới sân.

Nguyên bản từ Đại Tư Mệnh một thân một mình đối mặt trạng huống, chiếm được cải thiện. Lúc này Đại Tư Mệnh chính cung kính đứng ở Nguyệt Thần phía sau, tĩnh chờ Nguyệt Thần cùng trước mắt này tóc bạc người nói chuyện với nhau.

“Tụ Tán Lưu Sa tự tiện xông vào ta âm dương, ngươi đây là ngại chết không đủ nhanh sao?”

Nguyệt Thần ánh mắt đối kỳ người khác làm như không thấy, tầm mắt của nàng chỉ là như ngừng lại trước mắt cái này đem kiếm cắm trên mặt đất, hai tay đặt ở trên chuôi kiếm tóc bạc nam tử, cười nói: “Có lẽ nói, Vệ Trang ngươi quá mức tự tin đâu?”

“Trong lời nói giao phong tịnh không có ý gì.”

“Ta chỉ là muốn nhìn thay thế được hàn phi pháp gia sau Âm Dương gia mạnh bao nhiêu đại.”

Nguyệt Thần nói đối với Vệ Trang mà nói, tựa hồ chỉ là

gió lạnh quất vào mặt một loại để cho người ta không thèm để ý chút nào, bễ nghễ ánh mắt tùy ý nhìn lướt qua bốn phía, Vệ Trang lúc này mới tiếp tục nói: “Chỉ là Âm Dương gia biểu hiện làm cho ta cảm thấy có chút thất vọng.”

“Nhưng đối phó các ngươi Tụ Tán Lưu Sa còn là dư dả.”

Nguyệt Thần che lấp ở lụa mỏng dưới hai tròng mắt hơi một phiết, trong lời nói trực tiếp phản kích trở lại.

“Ồ?”

Vệ Trang một tiếng ngâm khẽ, nguyên bản đặt ở trên chuôi kiếm hai tay cải biến hành động, chút bất tri bất giác đã sửa đè thành cầm, “Ta đây rất muốn nhìn một chút.”

Mở miệng hạ xuống.

Bầu không khí rồi đột nhiên trở nên ngưng trọng.

Chương 12 : Nghịch chảy thành sông

Âm Dương,

Tụ Tán Lưu Sa.

Giữa hai người bắt đầu giằng co, ngay bầu không khí hết sức căng thẳng khi, một tiếng ngâm khẽ từ bên trong vang lên, ngay sau đó một đạo mặc hồng y xinh đẹp nữ tử từ bên trong chạy đi. Không có bất luận cái gì Âm Dương gia đệ tử ngăn cản, là tốt rồi tựa như nàng là hành tẩu ở viện tử của mình một loại.

Thân hình lảo đảo, tập tễnh đi trước.

Xem bộ dáng kia, tựa hồ bị cái gì cực lớn bị thương và ảnh hưởng.

"… Ừ!"

Vệ Trang ánh mắt cứng lại, tầm mắt một phiết, đã là hướng đứng ở ngọn cây đỉnh thông khí bạch y nam tử ném một ánh mắt. Thoáng chốc, gió lạnh vũ động, một mảnh lông chim tung bay giữa, đứng ở trên ngọn cây bạch sắc nhân ảnh đã xuất hiện ở trong nhà, đang nháy mắt mắt thân hình đã từ Nguyệt Thần cùng Đại Tư Mệnh hai nàng trước mắt lướt qua, đi tới thân hình kia tập tễnh hồng y nữ tử bên người, chặn ngang đem người ôm lấy, dẫn tới Vệ Trang phía sau.

Đối với lần này, Đại Tư Mệnh vẫn là an tĩnh trạm sau lưng Nguyệt Thần, lực chú ý nhưng là bị cái này thoạt nhìn có chút xinh đẹp nữ tử hấp dẫn, trong mắt còn lại là lóe ra qua một tia nghi hoặc. Người nữ nhân này, tại sao có thể sống từ nơi đó đi ra?

Mà ở Đại Tư Mệnh trước người của, Nguyệt Thần còn lại là đối với cảnh tượng như vậy làm như không thấy, sự chú ý của nàng vẫn là ngưng tại trước mắt Vệ Trang trên người. Cặp kia che lấp ở lụa mỏng dưới đôi mắt đẹp cùng trương mặt ngọc trên, không có chút nào biểu tình biến hóa.

Chỉ có băng lãnh như sương.

“Đi!”

Vệ Trang trực lăng lăng nhìn chằm chằm Nguyệt Thần xem xét hồi lâu, lại dùng ánh mắt hướng ở trong đó nhìn lướt qua sau, cảm thụ được bốn phía bầu không khí biến hóa, hắn cuối cùng làm quyết định.

Ngôn ngữ hạ xuống.

Ôm trong ngực hồng y nữ tử bạch y nam tử đã nhảy ra, lấy sao chịu được xưng kinh khủng khinh công tiêu thất ở tại ngoài tường, về phần quay chung quanh ở Vệ Trang bên người hai người kia cũng đồng thời bứt ra trở ra, còn lại Vệ Trang đoạn hậu. Chỉ là ở bạch y nam tử nhảy ra một khắc kia, Vệ Trang trong tay yêu kiếm Sa Xỉ ra khỏi vỏ.

Thương ——

Hàn quang lóe lên.

Ra khỏi vỏ yêu kiếm cũng không có hướng trước mắt Nguyệt Thần và Đại Tư Mệnh đâm tới, mà là trực tiếp một kiếm điểm vào bên cạnh thân trong hư không, ngoài địa phương chính là Bạch Phượng và Xích Luyện phương hướng ly khai.

Này tự dưng đâm một cái. Phảng phất giống như đâm vào một chỗ nhìn không thấy gì đó mặt trên, phát sinh xuy một tiếng.

Nhất thời.

Giữa không trung vô cớ mọc lên tán loạn ra kình khí, hướng bốn phương tám hướng đánh tới.

Mãnh liệt kình khí trực tiếp thổi Vệ Trang một con tái nhợt tóc không ngừng bay múa, cũng thổi Nguyệt Thần trên mặt lụa mỏng nếp uốn, vạt áo tung bay.

“Nguyệt Thần…”

Quay đầu lại.

Vệ Trang tầm mắt dừng ở Nguyệt Thần trên mặt của, đạm nhiên lên tiếng nói: “Chúng ta bây giờ cũng địch nhân.”

Nguyệt Thần đón Vệ Trang ánh mắt, mặt không thay đổi trả lời: “Nhưng chúng ta cũng không phải bằng hữu.”

“Là địch nhân?”

“Hay hoặc giả là bằng hữu?”

Vệ Trang trên tay bên hông Sa Xỉ hơi hướng về phía trước, tầm mắt nhìn lướt qua tà khí tứ nhiên thân kiếm, nói rằng: “Đây không phải là ta ngươi có thể quyết định.”

“Đúng vậy.”

Đối mặt Vệ Trang lời này, Nguyệt Thần gật đầu bày tỏ tán thành: “Đây quả thật là không phải là ta ngươi có thể quyết định.”

Vậy nói. Xác thực hoàn toàn khác nhau ý tứ.

Đứng ở một bên Đại Tư Mệnh ánh mắt hơi đổi, ngược lại cũng nghe rõ ràng trong này sai biệt cùng chỗ bất đồng. Nguyệt Thần đại nhân chỉ là Đông Hoàng các hạ ý kiến, mà Vệ Trang… Nếu là không có đoán sai, hắn chỉ là cái kia lảo đảo đi ra hồng y nữ tử.

Vừa đối phương một kiếm, là đở được Nguyệt Thần lặng yên mà phát kình khí vô hình.

Trả lại kiếm vào vỏ.

Vệ Trang chậm rãi xoay người, người đi ra phía ngoài, ở bước ra viện môn khi, Vệ Trang bước chân của ngừng lại, nói rằng: “Xin hãy Nguyệt Thần thay Vệ mỗ hướng Đông Hoàng các hạ vấn an… Hôm nay. Khí trời bất hảo, mấy ngày nữa, Tụ Tán Lưu Sa sẽ tìm tốt khí trời đến đây bái phỏng.”

Nói xong, người đã đi ra viện môn.

Về phần Đại Tư Mệnh và Nguyệt Thần cũng không có bất kỳ động tác gì. Mặc cho đối phương bình yên ly khai.

Hồi lâu.

Đại Tư Mệnh từ Vệ Trang tiêu thất ở trong tầm mắt sau, ngẩng đầu nhìn liếc mắt chẳng biết lúc nào bắt đầu tuyết bay bầu trời, lúc này mới nghi ngờ hỏi: “Nguyệt Thần đại nhân, cứ như vậy để cho bọn họ ly khai?” Trong lời nói. Đại Tư Mệnh cảm thấy đối phương làm nghịch Âm Dương gia uy nghiêm.

“Đông Hoàng các hạ truyền âm.”

Nguyệt Thần lụa mỏng dưới hai tròng mắt nhìn lướt qua Đại Tư Mệnh, mặt không thay đổi trả lời.

Nghe vậy, Đại Tư Mệnh trong lòng sôi trào sát ý nhất thời lắng xuống.

Hàm Dương.

Vùng ngoại ô.

Vệ Trang ven sông mà đứng. Mặc cho lạnh rung gió lạnh đánh vào trên mặt, thổi một con tóc bạc không ngừng vũ động, hoa tuyết rơi lả tả quanh thân, mà ở phía sau hắn, Thương Lang Vương và Vô Song ngưng nhưng mà lập. Về phần Bạch Phượng còn lại là ở chỗ không xa, chiếu khán Xích Luyện. Tuy rằng hắn không

nói gì thêm, nhưng đứng ở một bên Thương Lang Vương và Vô Song hai người vẫn có thể đủ mơ hồ cảm giác được trước mắt nam tử này trong cơ thể lửa giận cùng lo lắng.

“Hắc Kỳ Lân bị thương.”

Mắt không chớp nhìn trước mắt nước sông, Vệ Trang đột nhiên nói rằng.

Lời này trực tiếp làm cho đứng ở phía sau Thương Lang Vương và Vô Song vẻ sợ hãi mà kinh. Hắc Kỳ Lân ở Tụ Tán Lưu Sa giữa là cái gì chỗ, bọn họ đều vô cùng rõ ràng. Thế nhưng được xưng không có thẩm thấu không được phòng ngự, không đến gần được người.

Nhưng ở Âm Dương gia cứ điểm…

Người ở đó là ai?

Là cái kia nghe đồn giữa Âm Dương gia tối cao thống lĩnh Đông Hoàng sao?

Trước tiến nhập Âm Dương gia, Vệ Trang làm dưới cách bố trí, đó là lấy tự thân thành trên mặt nổi quân cờ, hấp dẫn Âm Dương gia đại bộ phận lực chú ý, làm cho am hiểu nhất thẩm thấu Hắc Kỳ Lân cùng có thể cùng xà trao đổi Xích Luyện hai người coi như ám tử.

Nhưng là kết quả như vậy, hãy để cho Vệ Trang ngoài ý muốn.

Cho dù là ở trong lòng đã sớm thôi trắc Âm Dương gia

cường đại, nhưng chuyện kết quả hãy để cho Vệ Trang không khỏi ngạc nhiên.

Bọn họ có giết Hàn Phi khả năng.

Hơn nữa Tần quốc trong, bắt Pháp gia mà thay thế cũng chỉ có Âm Dương, bề ngoài thoạt nhìn cũng chỉ có Âm Dương gia có động cơ. Nhưng Vệ Trang không phải là người thường, ở trong mắt hắn, chân tướng của sự tình xa không chỉ như vậy. Có lẽ nói, hắn thấy, giết Hàn Phi người xa xa không chỉ như vậy.

Mặt sau.

Bạch Phượng sắc mặt mặc dù nhạt nhiên, nhưng trong mắt còn là mang theo có chút quan tâm, nhìn ngồi dưới đất, dựa vào thân cây nhắm mắt nghỉ ngơi Xích Luyện. Hắn không biết Xích Luyện cùng Hắc Kỳ Lân ở bên trong tao bị cái gì, nhưng xem Xích Luyện đích tình huống, liền có thể tưởng tượng sự tình chỉ sợ chẳng phải hay.

“Như thế nào đây?”

Trên vai lông chim theo gió lạnh bay lượn, Bạch Phượng lòng khoanh tay, nhìn Xích Luyện, mở miệng hỏi. Đồng thời, xa xa đứng ở bờ sông Vệ Trang cái lỗ tai cũng mơ hồ giật giật. Hiển nhiên là chú ý ở đây.

Trợn mắt.

Xích Luyện đôi còn là ở vào một loại kỳ lạ thất thần trong trạng thái, kinh ngạc nhìn chằm chằm trụ ở trước mặt

mình Bạch Phượng mặt của nhìn hồi lâu, nàng mở miệng câu đầu tiên liền làm cho Bạch Phượng ngu dốt ở tại tại chỗ: “Ta sư muội đâu?”

Sư muội?

Bạch Phượng chớp mắt một cái, nhất thời không có phản ứng nhiều. Xích Luyện khi nào có một sư muội? Ta thế nào chưa nghe nói qua?

“Ừ?”

Nghe được Xích Luyện một tiếng này nói thầm còn có Vệ Trang, run một cái trên người trường bào, Vệ Trang bước chậm đã đi tới. Đi tới Xích Luyện trước mặt, nhìn một tay bưng cái trán nhíu mày Hồng Liên công chúa, Vệ Trang vươn tay ra, hướng trên cổ tay của đối phương chộp tới.

Xích Luyện thấy thế kinh hãi, ngọc thủ vừa lộn. Đó là một chưởng hướng Vệ Trang chụp vào trên tay của mình vỗ tới, lại bị Vệ Trang phản khai, trực tiếp cầm thủ đoạn. Mà vào lúc này, Xích Luyện lúc này mới tựa hồ thanh tỉnh một ít, lẩm bẩm: “Đây là chuyện gì xảy ra?”

“Ta là Xích Luyện!”

“Không!”

“Ta không phải là Xích Luyện…”

Đau đớn kịch liệt làm cho Xích Luyện không khỏi nhẹ nhàng hít một hơi khí lạnh, một đôi mày liễu hầu như

mặt nhăn thành một đoàn. Khi Vệ Trang triệt để nắm cổ tay của nàng sau, Xích Luyện lúc này mới từ từ yên tĩnh lại, chỉ là đôi trong còn là hiện đầy mê man: “Ta rốt cuộc là ai?”

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, Xích Luyện ngẩng đầu nhìn về Vệ Trang.

Đôi mắt u oán như nước.

Ở chỗ sâu trong có lửa vậy cực nóng. Nhưng cũng có lửa vậy hủy diệt.

Này hai cổ quấn quýt ở chung với nhau đồ vật, trực tiếp làm cho Vệ Trang cũng không khỏi không hiểu sau lưng mát lạnh.

“Ngươi là Hàn quốc Hồng Liên công chúa.”

“Ngươi cũng là Tụ Tán Lưu Sa Xích Luyện.”

Đón Xích Luyện ánh mắt, Vệ Trang không gì sánh được chăm chú nhìn đối phương, giọng điệu trầm thấp nói rằng: “Ngươi trúng Âm Dương gia ảo thuật.”

Nghe vậy. Xích Luyện dùng sức hoảng liễu hoảng suy nghĩ, thẳng lắc đầu đầy tóc đen cũng là trên dưới đong đưa, hít sâu một hơi, hơn nữa ngày nàng mới từ cái loại này hỗn loạn trong trạng thái hồi phục lại. Mà ở thanh tỉnh sau. Ở lại Xích Luyện trong lòng càng nhiều hơn còn lại là hãi dị.

Hỏa mị thuật…

Nàng thi triển sau hỏa mị thuật, hoàn toàn bị người hoàn toàn mang trật. Là tốt rồi tựa như không phải là nàng thi triển, mà là bị người đối với nàng thi triển.

Nhìn Xích Luyện hồi phục thanh tỉnh. Vệ Trang cũng không khỏi âm thầm thở dài một hơi. Ở ánh mắt của mấy người dưới, Xích Luyện người cũng chậm chậm đứng lên, tuy rằng còn có một loại đau đầu cảm giác, nhưng so với trước cái loại này thống khổ, kể cả tâm cũng đau tình huống tốt hơn nhiều lắm.

Ở ánh mắt của mấy người giữa, Xích Luyện bắt đầu giảng thuật khởi chính mình tao ngộ tới, chỉ là ở khẩu thuật trong quá trình, nàng cũng không có phát hiện tự thân ngữ khí trở nên có chút cùng lúc bình thường bất đồng.

Một hồi lâu sau.

Theo Xích Luyện khẩu thuật hoàn tất, nàng lúc này mới kinh ngạc nhìn chằm chằm Vệ Trang. Không có ai biết Xích Luyện cũng không có nói ra tất cả mọi thứ, thí dụ như hoàn toàn bị người mang trật hỏa mị thuật, cái kia ảo giác…

Là không muốn nói?

Còn chưa phải muốn nói?

Hay hoặc là căn bản không có muốn đi nói?

Nguyên do trong này, ngay cả chính cô ta cũng không

biết.

Tụ Tán Lưu Sa mấy người sau khi nghe xong không khỏi hai mặt nhìn nhau, Vệ Trang càng là chân mày hiếm thấy cau lại.

Cái này hắc y hắc bào người đó là Đông Hoàng sao?

Ở trong lòng, chỉ từ Xích Luyện trong miệng hiểu rõ đến một góc băng sơn, Vệ Trang cũng đã đem đối phương đánh lên cực kỳ nguy hiểm tiêu chí.

Cùng lúc đó.

Âm Dương gia, cứ điểm.

Nhạc Duyên cứ như vậy ngơ ngác mâm ngồi ở chỗ kia, dưới mặt nạ hai mắt vẫn ở vào thất thần trong trạng thái.

Thật lâu.

Con ngươi chuyển động dưới, Nhạc Duyên mới từ cái loại này trạng thái khôi phục lại, ánh mắt rơi vào cung kính ở trước mặt đứng ở Nguyệt Thần trên người, mở miệng nói: “Không hỏi ta nguyên nhân?”

“Đông Hoàng các hạ cách bố trí tự có thâm ý.”

Nguyệt Thần hai tay đặt ở bụng, cúi đầu đáp.

“Tụ Tán Lưu Sa hữu dụng.”

“Chúng ta không có nhiều như vậy tinh lực bị dính

dáng.”

Nhìn cúi đầu không nhìn chính mình Nguyệt Thần, Nhạc Duyên còn là cho ra đáp án: “Nhớ kỹ, mục đích chân chánh của chúng ta.”

“Nên triệu hồi Vân Trung Quân, thời gian phải đến.”

“Là!”

Khom người đáp ứng, Nguyệt Thần này liền đứng dậy rời đi, độc lưu lại Nhạc Duyên một người lẳng lặng mâm ngồi ở chỗ kia, sau đó tiếp tục một người không rõ xuất thần.

Chương 13 : Vân Trung Quân

Nhất phương cự đỉnh.

Còn có một đoàn rừng rực vô cùng lửa ở cự đỉnh phía dưới không ngừng đốt.

Đỉnh này cũng không biết là từ tài liệu gì chế tác, đổi thành vậy đồng đỉnh chỉ sợ tại đây trong hỏa diễm hóa thành đồng thủy, nhưng ở lúc này, cũng chỉ là bị đốt cả vật thể đỏ lên, đem không khí bốn phía đều chước ra nhè nhẹ vô cùng lo lắng thanh âm của.

Mà ở này cự đỉnh trước mặt của, một nam tử bình yên mà đứng.

Nam tử một thân cẩm y, trên áo làm đẹp vô số cùng loại mây trắng đồ án, đầu đội đỉnh đầu cao mạo, cứ như vậy sắc mặt ngưng trọng nhìn phía trước.

Hồi lâu.

“Cho vào!”

Nam tử chỉ là ra một tiếng, ánh mắt vẫn là gắt gao nhìn chằm chằm cự đỉnh phía dưới lửa, đối với người bên cạnh phân phó nói.

Nhất thời chiếm được phân phó sau, người bên cạnh liền đem đã sớm chuẩn bị xong tài liệu toàn bộ đổ vào

cự đỉnh trong, sau đó liền thận trọng đem trước treo ở cự đỉnh phía trên che chậm rãi đánh xuống, rơi vào cự đỉnh trên.

Quang ——

Một tiếng vang thật lớn dưới, cự đỉnh hoàn toàn bị đậy lại.

Mà vào lúc này, này đứng ở phía trước cách đó không xa nam tử cũng là không khỏi khẩn trương, tầm mắt như ngừng lại cự đỉnh trên.

Chỉ chốc lát sau.

Này đổ vào cự đỉnh tài liệu rốt cục có biến hóa, bắt đầu phát huy ra mãnh liệt trung hoà phản ứng. Bên ngoài không cách nào thấy nội bộ đích tình huống, nhưng này từ kình khí toả ra đánh vào cự thân đỉnh trên phát ra thùng thùng tiếng thật là bên tai không dứt.

Rất nhanh.

Thanh âm này liền càng lúc càng lớn, đắp lên cự đỉnh mặt trên chừng nghìn cân nặng che cũng bắt đầu trên dưới phập phồng sóng gió nổi lên, phát sinh liên tiếp ầm âm thanh.

Thấy thế.

Người ở chỗ này đều là biến sắc.

“Lui!”

Theo một thân mây trắng thành sức nam tử phát ra mệnh lệnh, thân hình khẽ nhúc nhích, trong sát na ở trong phòng tất cả mọi người một lộ vẻ đều tự khả năng, bóng người lủi động, đúng là toàn bộ phá cửa sổ ra, hướng ra phía ngoài bỏ chạy, tựa hồ căn phòng kia trong cất giấu chính là một con mãnh thú.

Mới ra gian phòng không ít người chỉ cảm thấy suy nghĩ chấn động, cái lỗ tai một ngu dốt, lập tức cả người liền bị phía sau truyền tới một cự lực thôi giống như đằng vân giá vũ hướng phía trước mặt bay ra ngoài. Khổng lồ kình khí trực tiếp kích không ít người ở giữa không trung miệng phun máu tươi, như bay phất phơ vậy rơi vào ngoài mấy trượng. Không nhúc nhích.

Cách đó không xa, nam tử thân thể bốn phía kình khí rung động, khiến cho này bay về phía chính mình vụn gỗ hòn đá các thứ đều bị đạn đến rồi bốn phía, rơi ở trên mặt đất. Mà ở trước mắt hắn. tọa gian phòng, đã đang nổ giữa biến mất.

Tình cảnh như thế, phải làm cho nam tử có chút bất đắc dĩ, lẩm bẩm: “Thất bại.”

Luyện đan thất bại.

Bất quá cảnh tượng như vậy, hắn nhưng thật ra gặp quá nhiều thứ. Tuy là bất đắc dĩ, nhưng ở trong lòng cũng không có quá lớn thất lạc. Chỉ là có chút hơi chút đáng tiếc những tài liệu kia mà thôi, nếu là ở trước kia nói đối với Âm Dương gia mà nói, vẫn còn có chút lãng phí, nhưng lúc này có Tần đế quốc hỗ trợ, như thế dư dả

nhiều lắm.

Ngay nam tử nhìn những người khác bắt đầu thu thập loạn huống, hiển nhiên chuyện như vậy đối với bọn họ thật sự mà nói là quá mức bình thường, cũng không ngạc nhiên cùng ngoài ý muốn. Mà chính hắn còn lại là phân tích lúc này đây thất bại nguyên nhân, là chỗ đó có vấn đề, là cự đỉnh lò luyện đan không được còn là tài liệu phân lượng xảy ra chuyện không may khi. Một gã đệ tử từ bên ngoài đã đi tới. Đi tới nam tử phía sau, khom người nói rằng: “Gặp qua Vân Trung Quân đại nhân.”

“Ừ?”

Đang trầm tư Vân Trung Quân trở nên xoay người, nhìn này trạm sau lưng tự mình người, đưa lên mi nghi hoặc.

“Nguyệt Thần đại nhân cho đòi Vân Trung Quân đại nhân quay về Hàm Dương.”

Gặp Vân Trung Quân mặt lộ vẻ nghi hoặc, người vừa tới lập tức nói ra chính mình ý đồ đến, không dừng lại chút nào.

Nghe vậy Vân Trung Quân ánh mắt cứng lại, sắc mặt bôi thay đổi, nhìn chằm chằm người vừa tới xem xét hồi lâu, lúc này mới phất tay nói rằng: “Hồi bẩm Nguyệt Thần đại nhân, nói ta Từ Phúc thì sẽ lập tức chạy về Hàm Dương.” Sau khi nói xong. Vân Trung Quân liền bắt đầu làm lên những thứ khác cách bố trí lên, ở một phen phân phó sau, Vân Trung Quân liền lập tức lên đường quay về Hàm Dương.

Một ngày đêm sau.

Hàm Dương.

Vân Trung Quân từ Âm Dương gia ở bên ngoài cứ điểm về tới Hàm Dương, trực tiếp thấy Nguyệt Thần.

Gian phòng.

Hai người đối diện ngồi xếp bằng.

Hồi lâu.

Vân Trung Quân dẫn đầu lên tiếng. Kinh ngạc nói: “Làm sao sẽ nhanh như vậy?” Trong lời nói lộ vẻ nghi hoặc, hiển nhiên Vân Trung Quân đối với lần này không phải là rất rõ ràng.

“Ta cũng có chút ngoài ý muốn.”

Đón Vân Trung Quân tầm mắt, Nguyệt Thần che lấp ở lụa mỏng dưới hai tròng mắt một đáp, trả lời. Trong lời nói tuy rằng nghe không ra cái gì, thế nhưng âm trầm như nước sắc mặt cũng nói cho người khác Nguyệt Thần tâm tình cũng không phải như vậy thật là tốt.

“Thiên phạt cứ như vậy bắt đầu rồi sao?”

Gặp Nguyệt Thần là vẻ mặt như thế, Vân Trung Quân thanh âm của cũng trầm thấp xuống.

“Đông Hoàng hàng thế. Tất nhiên là thần đến nhân gian.”

Nguyệt Thần tiếp nhận Vân Trung Quân nói đầu, ung dung nói rằng: “Trời xanh không đồng ý, tự có thiên phạt.”

Nhạc Duyên bản thân chỉ sợ thế nào cũng không ngờ rằng hắn ở những người khác trong mắt là có thêm loại này thân phận và ấn tượng. Ở Nguyệt Thần đám người trong mắt, Nhạc Duyên trên người tình huống quá mức quỷ dị, một có thể nói nhìn thấu quá khứ, người giáng xuống từ trên trời, tự nhiên đã không phải là người.

Hơn nữa vốn là tự xưng Đông Phương Bất Bại, bởi vì ngữ âm khác biệt cùng bọn họ lý giải, sau cùng hóa thành Đông Hoàng. Đương nhiên, lấy Nhạc Duyên tu vi võ đạo, thật là có thể xưng là tiên trên mặt đất.

Mà Nhạc Duyên trên người vấn đề, cũng bị Âm Dương gia môn hạ người đương nhiên xem thành là thiên phạt.

“Ngươi biết Kim bộ vì sao mà tồn tại…”

Ánh mắt yếu ớt, Nguyệt Thần tầm mắt rơi vào Vân Trung Quân trên người, có vẻ mờ ảo đến cực điểm.

“Thượng thiên không đồng ý, chúng ta phải nghịch thiên mà đi.”

“Vì Đông Hoàng các hạ, nhân định có thể thắng thiên.”

Ở Âm Dương gia giữa, từ bị Nhạc Duyên thống nhất chỉnh hợp sau, hắn từ phương diện nào đó mà nói đã thành vô số Âm Dương gia môn nhân tín ngưỡng. Khi

một người tín ngưỡng đến rồi mức nhất định sau, loại tình huống này sẽ trở nên cực kỳ thuần túy.

Không ai sẽ hoài nghi Âm Dương gia đem ở Đông Hoàng dưới sự hướng dẫn, triệt để đi lên đỉnh.

“Thiên muốn phạt thần, ta Kim bộ tự nhiên hóa thành đầy trời mây đen, vì Đông Hoàng các hạ đỡ được thượng thiên cơn giận.”

Ánh mắt lấp lánh, Vân Trung Quân đôi vào giờ khắc này phát sáng chướng mắt, ánh mắt nhìn thẳng Nguyệt Thần, nhưng ở hắn đối diện Nguyệt Thần tất nhiên là nhìn ra được ánh mắt này tuy rằng nhìn là chính cô ta, nhưng trên thực tế đối phương nhìn kỹ cũng không phải nàng.

Tay phải nhẹ phẩy quần áo đám mây, Vân Trung Quân tầm mắt rơi vào quần áo của mình trên, nói rằng: “Kẻ ngu dốt được Đông Hoàng các hạ ban thưởng một vân tự, ta tất nhiên là sẽ không để cho người thất vọng.”

Nhạc Duyên trên người tình huống, Âm Dương gia môn nhân cũng hơi có chút không thể tránh được, sau cùng bọn họ chỉ có thể tạm thời tìm được một lựa chọn, đó chính là luyện đan.

Lấy đan biện pháp, tới trị tận gốc Nhạc Duyên trên người vấn đề.

Chỉ tiếc, những năm gần đây. Kim bộ đạt được thành quả đều không được tốt lắm, không có tìm được điều kiện tốt nhất tài liệu, dù cho tìm khắp trên dưới, hơn nữa

Vân Trung Quân bản thân đan đạo phương diện không kém. Thế nhưng đạt được kết quả cũng bất quá là có tính tạm thời. Muốn hoàn toàn giải quyết vấn đề, tất cả mọi người minh bạch Kim bộ còn có một giai đoạn phải đi.

Gian phòng.

Nhạc Duyên nhìn trước mắt hộp ngọc, ánh mắt lóe ra.

Đây là bản thân thuộc hạ Kim bộ trưởng lão Vân Trung Quân Từ Phúc luyện được đan dược, thành giải quyết trên người của hắn vấn đề. Lúc này đây Từ Phúc trở về Hàm Dương, tất nhiên là lần thứ hai chuẩn bị xong bản thân sở luyện được đan dược. Hiến đi ra.

Tuy rằng này chỉ là đan dược, nhưng trong đó độ khó vẫn làm cho thường nhân lùi bước.

Lấy Từ Phúc ở đan đạo trên tạo nghệ, cũng chỉ có thể một năm một viên.

Nhạc Duyên màu đen kia ngón tay của ở hộp ngọc trên nhẹ nhàng lướt qua, tùy khai, lộ ra bên trong tốt đan dược, nhìn không chuyển mắt.

Thoáng chốc.

Trong phòng, mùi thuốc trải rộng.

“Ha ha!”

Nhẹ giọng cười, Nhạc Duyên tay phải liền lại đem hộp

ngọc đóng lại, cũng không có đi ăn. Uống thuốc chữa bệnh, chữa chính là bệnh. Tại đây vài năm, Nhạc Duyên đối với tự thân tình huống đã hiểu không sai biệt lắm, lại nóihiện tại, cũng đã hiểu rõ vô cùng tự thân thân thể.

Tình huống của hắn, không phải là bệnh, cũng không phải thương.

Thậm chí.

Nhạc Duyên có đôi khi sẽ cảm thấy đây là bản thân linh hồn xung đột, từ tận cùng bên trong hoàn toàn ảnh hưởng đến bên ngoài.

Đương nhiên, còn có vấn đề là do trên người bản thân đã từng thu nạp long nguyên.

Theo đạo lý mà nói, nơi này vấn đề hẳn là triệt để giải quyết rồi, có thể lúc này trong thân thể biến hóa… Nhạc Duyên có thể cảm thụ được, loại này mình mạnh mẽ áp chế cũng không là biện pháp tốt nhất. Một ngày áp chế không được, như vậy tạo thành bắn ngược đúng là vô cùng kinh khủng.

Đan dược đan đạo thuật, chỉ là Nhạc Duyên một loại tìm kiếm biện pháp giải quyết một trong, cũng là nhất chủ yếu biện pháp.

Bởi vì đan đạo từ trước đến nay trong Đạo gia liền tồn tại.

Một cách tự nhiên, vẫn còn tồn tại tự nhiên có cái lý của nó.

Có lẽ từ trên căn bản đi tìm.

Chỉ là Nhạc Duyên ở thế giới này mà nói đúng là vẫn còn không quen, mặc dù có người biết được, cũng chỉ sợ sẽ không nói ra hắn muốn biết gì đó. Bởi vì ở thời đại này, bí ẩn cùng tri thức đều là rất nhiều người truyền thừa, ngoại nhân là không được biết.

Lúc trước khi, Nhạc Duyên tất nhiên là lễ độ mạo tiến hành chính mình hoạt động. Chỉ là hắn rất nhanh liền phát hiện sự tình tịnh không phải là mình nghĩ như vậy, đến lúc này hắn đã thay đổi cách làm.

Từ ôn hòa chuyển thành cứng rắn.

“Ừ! ! !”

Chợt, Nhạc Duyên dưới mặt nạ biến sắc, một tiếng trầm thấp kêu rên không tự chủ được từ cổ họng trong phát sinh, một xé rách vậy đau nhức từ trong cơ thể nộ truyền ra, lấy trái tim thành đầu nguồn, bắt đầu truyền hướng tứ chi.

Tay phải giơ lên.

Màu đen cái bao tay ầm ầm vỡ tan, lộ ra bên trong tay phải.

Cái bao tay là bị sinh sôi phồng phá.

Con ngươi hơi co lại, tầm mắt cứng lại.

Nhạc Duyên cứ như vậy nhìn tay phải của mình, chỉ thấy trên da vô số huyết sắc văn lộ hiện lên, rồi lại xa xa không chỉ.

Rất nhanh.

Tại nơi trên da bắt đầu xuất hiện lân phiến, lân phiến tựa hồ là muốn những thứ này huyết sắc văn lộ cho vội vả đi ra, mãnh liệt này biến hóa khiến cho Nhạc Duyên toàn bộ tay phải đã không giống nhân dạng, hóa thành dã thú móng vuốt vậy bộ dáng.

Mà huyết sắc văn lộ đồng dạng không sợ.

Sôi trào nhiệt độ trực tiếp một chút đốt Nhạc Duyên tay phải, bắt đầu số chết cháy khởi lên, thẳng đốt lân phiến bùm bùm rung động, tư thái giống như làm cá nướng khi không có đi lân trực tiếp đốt một loại.

“Quả nhiên, lại bắt đầu.”

Dưới mặt nạ là bình tĩnh tới cực điểm biểu tình, Nhạc Duyên cứ như vậy nhìn mình này đã bốc cháy lên tay phải, lân phiến cùng hỏa diễm ở cho nhau đánh, trong này đau đớn mấy năm qua này ngược lại cũng làm cho hắn từ từ thói quen xuống tới.

Nhìn lướt qua sau, Nhạc Duyên liền tay trái vung lên, trực tiếp đem ngọn đèn tắt.

Lập tức cầm lấy bị Nguyệt Thần sửa sang xong tơ lụa, bắt đầu mở ra xảy ra trước mắt, nương trên tay phải hỏa quang, bắt đầu nghiêm túc quan sát.

Từ phương diện nào đó mà nói, này ngược lại cũng thật là tiện.

Nhạc Duyên lầm bầm lầu bầu tìm niềm vui trong đau khổ.

Chương 14 : Tàn Hồng

Thiết chùy xao rơi, hỏa hoa văng khắp nơi.

Chảy cuồn cuộn màu đỏ kim chúc ở cây búa dưới lắp bắp ra vô số đốm lửa, kèm theo còn có hầu như quanh quẩn hơn nửa Ky Quan Thành tiếng đánh thép.

Từ Phu Tử không để ý tới mồ hôi trên mặt, vào giờ khắc này hắn tinh khí thần đều cơ hồ ngưng tụ ở tại, mắt không chớp nhìn chằm chằm trên tay cây búa, bắt đầu tiến hành hành động. Lúc trước, đập thép chính là phụ trách Mặc gia rèn bộ Đại Thiết Chuy, thế nhưng chế tạo một thanh Đồ Long lợi khí thì hắn lại không đủ tiêu chuẩn.

Cho nên khi một ít cơ bản công tác bị Đại Thiết Chuy sau khi hoàn thành, chuyện còn lại liền toàn bộ đặt ở Từ Phu Tử trên người.

Sau lưng Từ Phu Tử, Mặc gia nhân vật chủ yếu hầu như đều đến nơi này, lẳng lặng nhìn Từ Phu Tử hành động, cùng đợi chuôi này Đồ Long lợi khí hiện thế. Sau lưng Từ Phu Tử cách đó không xa, Kinh Kha hoàn khoanh tay tựa ở trên thạch bích, an tĩnh nhìn chuôi này Đồ Long lợi khí ở Từ Phu Tử trên tay của từng điểm từng điểm xuất hiện.

Mà ở bên cạnh hắn còn lại là đứng hảo huynh đệ Cao Tiệm Ly.

Về phần Đại Thiết Chuy đám người cũng là đứng ở Kinh

Kha phía sau, từ bỏ Mặc gia cự tử Lục Chỉ Hắc Hiệp, Y gia tông sư Niệm Đoan cùng đạo môn Thiên tông chưởng môn Xích Tùng Tử, hơn nữa đồng dạng râu tóc bạc trắng Ban đại sư ra, Kinh Kha vị trí đó là ở trước nhất.

Chỗ đứng, đủ để biểu lộ Kinh Kha ở Mặc gia địa vị.

“Kiếm chưa hình, cũng đã là sát ý tứ hiện.”

“Không hổ là Đồ Long lợi khí.”

Cao Tiệm Ly tóc theo này cổ tùy ý tán phát sát ý mà vũ động, híp mắt, tầm mắt gắt gao ngưng tại Từ Phu Tử trên tay của, nhìn cây búa một chuy một chuy hạ xuống, sau đó ở đương đương thanh âm của tia lửa văng khắp nơi.

Tay phải cầm vỏ kiếm, ánh mắt dời xuống, tầm mắt ở trên tay mình nước lạnh trên thân kiếm dừng lại liếc mắt, Cao Tiệm Ly lầm bầm lầu bầu nói rằng: “Mặc dù là xuất từ Từ Phu Tử tay nước lạnh cũng không cách nào đánh đồng.”

“Đây là tự nhiên.”

Lên tiếng chính là Đại Thiết Chuy, hắn to giọng ở chỗ này có vẻ cực kỳ vang vọng, hắn vừa ra khỏi miệng. Cho dù là lặng lẽ nói, phỏng chừng người bên ngoài đều có thể đủ nghe nhất thanh nhị sở, huống chi bình thường phương thức nói chuyện. Gật đầu giữa, Đại Thiết Chuy đồng ý Cao Tiệm Ly nói, phải biết rằng hắn cũng sẽ rèn, chỉ bất quá trình độ không có Từ Phu Tử

cao như vậy cực kỳ, kém cảnh giới mà thôi.

Chỉ là hai người sở quan kiếm điểm xuất phát bất đồng, vật nhìn cũng bất đồng, nhưng thật ra hai người kết luận là giống nhau.

Đại Thiết Chuy này đây rèn người đến xem, mà Cao Tiệm Ly còn lại là lấy kiếm khách thân phận đến xem.

Một người chú trọng quá trình. Một người chú trọng sát thương kết quả.

“Nói như vậy, như vậy chuôi Đồ Long lợi khí vừa ra tới, đã đem trở thành thập đại danh kiếm trên đệ nhất?”

Cao Tiệm Ly tiếp nhận Đại Thiết Chuy nói đầu, nói như vậy. Ánh mắt lại vẫn là mắt không chớp nhìn chằm chằm Từ Phu Tử nơi nào, nhìn đối phương làm nghề nguội hành động.

“Đệ nhất?”

“Không!”

Cao Tiệm Ly nói làm cho đứng ở phía trước Ban đại sư hủy bỏ, hắn nói rằng: “Bài đệ nhất tạm thời cũng chuôi này Đồ Long lợi khí.”

Lời này làm cho Cao Tiệm Ly không khỏi sửng sốt, có chút kinh ngạc: “Tạm thời?”

“Đúng vậy.” Đạo gia Thiên tông chưởng môn Xích Tùng Tử theo Ban đại sư nói đầu hồi đáp: “Bài đệ nhất là thiên

tử kiếm. Nếu là Đồ Long thành công, như vậy thanh kiếm này liền có thể trở thành xếp hàng thứ nhất danh kiếm.”

Lời này làm cho Cao Tiệm Ly sửng sốt, lập tức trầm mặc lại. Không nói cái gì nữa. Nhưng thật ra khi hắn đáy lòng không khỏi đích lẩm bẩm một câu, nếu là không thành công, đây chẳng phải là chỉ có thể trở thành đệ nhị.

Về phần Kinh Kha vẫn là an tĩnh trạng thái, cùng hắn quá khứ hoạt bát tính tình hoàn toàn lưỡng dạng.

Một lúc lâu sau.

Từ Phu Tử đã là cả người mồ hôi đầm đìa. Mà Đồ Long chi khí đúc cũng đến gần kết thúc.

Rất nhanh.

Cuối cùng một chuy tạp rơi đồng thời, Từ Phu Tử thanh âm của đã quanh quẩn ở bốn phía: “Kinh Kha, khai phong!”

Vẫn đang nóng hổi vô cùng trường kiếm từ rèn trên đài bị Từ Phu Tử dùng thiết chùy tạp bay ra ngoài, rơi hướng về phía Kinh Kha đứng phương hướng.

Nghe vậy. Kinh Kha thân hình như điện, người đã hướng bay tới trường kiếm chộp tới.

Két ——

Thủ cùng chuôi kiếm tương nắm, nhất thời phát sinh một

trận để cho người ta cảm thấy da đầu tê dại tư tư thanh. Một mùi thịt đã từ Kinh Kha trong lòng bàn tay phát sinh, không chỉ có như vậy, máu tươi tự trong lòng bàn tay thảng dưới, tích lạc ở trên mặt đất.

Trên tay da thịt bị nhiệt độ cao nóng thục, xé rách tạo thành đau đớn làm cho Kinh Kha chân mày cũng không có nhíu một cái, tay phải nắm chuôi kiếm, đem thân kiếm để ngang trước ngực, nhàn rỗi tay trái khẽ nhếch, đã cầm đi tới, đem toàn bộ thân kiếm nắm.

Sau đó, tay trái tự bên phải đi phía trái lau một cái.

Trường kiếm ngâm khẽ, ở tư tư thanh, hơi nước bốc hơi cùng với gay mũi mùi máu tươi giữa, máu tươi đã đem toàn bộ trường kiếm triệt để chìm ngập.

Mỗi khi thân kiếm mang theo nhiệt độ cao đem máu tươi chưng khô sau, Kinh Kha sẽ gặp lần thứ hai tái diễn trước một lần hành động, lần thứ hai đem thân kiếm lấy tự thân máu tươi triệt để bao vây.

Hồi lâu.

Nhiệt độ cao rốt cục tan hết.

Kiếm ngân vang liền ngưng, mà Kinh Kha kiếm trong tay cũng yên tĩnh lại.

Xuất hiện ở trên tay hắn là một thanh hắc nâu kiếm hình vật thể.

Ở bốn phía mọi người ánh mắt mong chờ giữa, Kinh

Kha thủ đoạn run lên, thoáng chốc trên thân kiếm khô ráo xuống vết máu triệt để văng tung tóe tản ra, rơi hướng về phía bốn phương tám hướng, lộ ra bên trong khai phong qua đi thân kiếm.

Thân kiếm sáng như tuyết, tản ra chước người quang mang.

Nhưng hấp dẫn người nhất nhưng vẫn là ở kiếm tích trên một cái trườn huyết sắc vết tích.

“Đây là! ! !”

“Cái này…”

“Làm sao sẽ!”

Đại Thiết Chuy, Từ Phu Tử còn có đạo gia Thiên tông chưởng môn Xích Tùng Tử ba người thấy thế đều là sửng sốt, lập tức không hẹn mà cùng nói ra tự thân khiếp sợ.

Ba người biểu hiện làm cho ở một bên Cao Tiệm Ly và Ban đại sư không hiểu ra sao, có chút không nghĩ ra, không rõ ràng lắm là duyên cớ gì, mặc dù Cao Tiệm Ly bản thân cũng là dùng kiếm cao thủ, nhưng là không biết rõ kiếm này trên người vết máu đến tột cùng đại biểu cho cái gì hàm nghĩa.

“Đại hung!”

Thay hai người giải đáp nghi ngờ là Mặc gia cự tử Lục Chỉ Hắc Hiệp, giờ khắc này sắc mặt của hắn hết sức

nghiêm túc, ánh mắt đồng dạng là gắt gao nhìn chằm chằm bị Kinh Kha lấy tự thân máu tươi khai phong Đồ Long lợi khí trên, nói ra phía trên này huyết sắc văn lộ ý nghĩa.

“Lão phu cũng thật không ngờ, hội này là một thanh hung kiếm!”

“Đả thương người càng thương mình.”

Từ Phu Tử hai mắt vi hợp, trước quá dài thời gian rèn tạo thành tinh thần uể oải vào giờ khắc này bắt đầu hiển hiện, ngữ khí hơi lộ ra trầm thấp nói rằng: “Khai phong không rõ, Kinh Kha, kiếm này ngươi chớ để dùng.” Khai phong kết quả như thế, chỉ sợ lúc này đây cử động kết quả cũng sẽ không tốt hơn chỗ nào.

Huyết vân đại biểu cho không rõ.

Từ Phu Tử không nghĩ Kinh Kha đi lên con đường cuối cùng.

Mặc gia cự tử Lục Chỉ Hắc Hiệp trầm mặc không nói gì, tịnh không có ngăn cản Từ Phu Tử nói.

Có chút khác nhau là Đại Thiết Chuy trong mắt bao hàm chính là vô tận lo lắng. Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Kinh Kha, rất sợ đối phương cự tuyệt Từ Phu Tử ý kiến.

Đồng dạng.

Ở một bên Ban đại sư, Cao Tiệm Ly và Y gia tông sư

Niệm Đoan ba ánh mắt của người cũng rơi vào Kinh Kha trên người, Ban đại sư và Niệm Đoan hai người bởi vì tuổi tác duyên cớ, vào giờ khắc này cũng không nói gì thêm, chỉ là an tĩnh nhìn, cùng đợi.

Thậm chí Ban đại sư còn kéo lại muốn nói chuyện Cao Tiệm Ly, sinh sinh dùng ánh mắt đem Cao Tiệm Ly đã đến khóe miệng nói bức cho nuốt xuống.

Trong lúc nhất thời, tầm mắt mọi người đều rơi vào Kinh Kha trên người, cùng đợi hắn cuối cùng trả lời.

“A?”

“Các ngươi đều như vậy xem ta gì chứ? Làm cho ta quái lạ khẩn trương.”

“Kiếm này thế nhưng ta, các ngươi cũng không thể đoạt.”

Kinh Kha thấy thế tựa hồ rất khẩn trương. Đem trường kiếm trong tay hộ ở tại trong lòng, trừng mắt người xung quanh, dùng từ nói biểu thị công khai trứ kiếm này chủ nhân là ai.

Thấy thế.

Tất cả mọi người là ở trong lòng không khỏi thở dài.

Này nghe vui đùa ầm ĩ đùa giỡn nói, đã đại biểu Kinh Kha thái độ.

Lấy trò đùa chi ngữ hòa tan không khí của hiện trường,

làm như vậy chỉ có Kinh Kha mới có thể. Rất hiển nhiên, hắn đã rõ ràng trong đó không rõ cùng nguy hiểm, nhưng hắn còn là làm ra sự lựa chọn này.

Là may mắn?

Hay là nên bi ai?

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người tại chỗ đều trầm mặc. Có lựa chọn người lại không có tư cách, người ở chỗ này có thể cầm thanh kiếm này chỉ có Kinh Kha. Cũng chỉ có thể là Kinh Kha.

Cao Tiệm Ly ánh mắt tại đây chuôi có huyết vân trên thân kiếm dừng lại liếc mắt, ánh mắt lại nhìn một chút Kinh Kha, cuối cùng cũng không nói gì, chỉ là sắc mặt lãnh đạm chí cực xoay người đi. Đi có chút không cam lòng cùng bất đắc dĩ. Còn dư lại mấy người đảo còn là dừng ở tại chỗ này.

“Nếu Kinh Kha ngươi đã quyết định, lão phu cũng không nói cái gì.”

Từ Phu Tử đưa tay phủ lấy bả trên càm râu mép, nói rằng: “Kiếm này vô danh, ngươi lấy một tên đi.”

“Tên?”

Kinh Kha hơi sửng sờ. Đem trường kiếm cử ở tại trước người của mình, ánh mắt vẫn không nhúc nhích nhìn kiếm trong tay, ánh mắt tại nơi máu văn trên dừng lại hồi lâu. Lúc này mới suy tư dưới, nói ra bản thân nghĩ tên: “Tàn Hồng, sau cơn mưa Tàn Hồng.”

“Đã bảo nó Tàn Hồng.”

Kiếm trong tay tùy ý múa một kiếm hoa, Kinh Kha cho chuôi này Đồ Long lợi khí định ra rồi tên —— Tàn Hồng.

Cái khác tầm mắt của người cũng lần thứ hai đứng ở Tàn Hồng mặt trên, nhìn Kinh Kha biểu hiện ra một loại không kiềm hãm được yêu thích, trong lúc nhất thời nội tâm lộ vẻ gợn sóng.

Một bên.

Đạo gia Thiên tông chưởng môn Xích Tùng Tử ánh mắt còn là đứng ở Tàn Hồng phía trên huyết vân trên, ánh mắt khẽ nhúc nhích, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, không khỏi lên tiếng nói: “Kinh Kha, đến lúc đó ngươi nhất định phải chú ý một người.”

“Ừ?”

Múa kiếm hành động hơi ngừng, ánh mắt của hắn rơi vào Xích Tùng Tử trên người, trong tầm mắt tràn đầy nghi hoặc: “Ai?”

“Âm Dương gia tối cao thủ lĩnh.”

“Đông Hoàng.”

Xích Tùng Tử trong đầu hồi tưởng đối phương ở trên người mình này huyết sắc văn lộ, vào giờ khắc này không rõ làm cho Xích Tùng Tử cảm thấy đây cơ hồ là giống nhau như đúc, Kinh Kha lấy máu khai phong đã

không rõ, nhưng cũng là báo trước, là cảnh cáo.

Xích Tùng Tử lời này hạ xuống, Mặc gia cự tử, Từ Phu Tử, Ban đại sư cùng với Y gia Niệm Đoan đều là biến sắc.

Tần quốc.

Hàm Dương.

Hàm Dương cung.

Trên người tình huống lần thứ hai bị Nhạc Duyên tự thân áp chế xuống tới, nhưng thật ra không có phát sinh quá nhiều chuyện.

Nhưng thật ra vào hôm nay Nhạc Duyên cùng Tần vương Doanh Chính ở Hàm Dương cung đang ở luận sự khi, không rõ lời của hai người ngữ đồng thời ngừng lại.

Tần vương Doanh Chính cảm thấy phía sau lưng mát lạnh, không rõ ở đại mùa đông trong xuất mồ hôi lạnh cả người, mà Nhạc Duyên còn lại là nghiêng đầu nhìn chung quanh, ngay vừa, hắn cảm giác được tim của mình miệng bị đâm một chút, băng lãnh tận xương, đó là kiếm phong nhập vào cơ thể cảm giác.

Chuyện gì xảy ra?

Trong lúc nhất thời, Nhạc Duyên cùng Tần vương chính hai người đều từ lẫn nhau trong mắt thấy được ngưng trọng.

Về phần đứng ở mặt sau làm nô tỳ hoạn quan Triệu Cao, cũng đầu óc mơ hồ, không hiểu vì sao.

Chương 15 : Vũ (thượng)

Mặc gia,

Ky Quan Thành.

Khi Đồ Long lợi khí bị Kinh Kha lấy bản thân máu tươi khai phong mệnh danh là Tàn Hồng sau, người khác đều liền ly khai, tạm thời chỉ lưu lại Y gia Niệm Đoan đang vì Kinh Kha chữa trên tay thương thế. Bởi vì khai phong duyên cớ, ở nhiệt độ cao cháy dưới, Kinh Kha hai tay trên thương thế rất là nghiêm trọng.

Cho dù là lấy Kinh Kha tính tình, vào giờ khắc này hồi phục lại sau, cũng là đau nhe răng trợn mắt.

Về phần Mặc gia cự tử, Ban đại sư và Từ Phu Tử cùng với Xích Tùng Tử bốn người còn lại là cùng đi đến rồi trong một gian phòng.

Khóa chặt cửa phòng bị mở ra, lập tức bốn người cùng bước chân vào gian phòng.

Ánh mắt của mấy người cũng đã rơi vào ngồi ngay ngắn ở người trong phòng trên người.

Tóc trắng xoá, cầm trong tay mộc quải.

Đây là một cái lão bà bà.

Mặc gia cự tử và Ban đại sư đồng thời đều là hơi hành lễ, này đây vãn bối thân phận, mà Từ Phu Tử càng là

cung kính không được, cẩn thận đi lên trước, đi tới người kia bên người. Chỉ có bốn người trong đó lớn tuổi nhất Xích Tùng Tử này đây cùng thế hệ thân phận lên tiếng chào hỏi.

“Làm sao?”

Lão bà bà một con chỉ bạc bó buộc long ở sau ót, cả người thoạt nhìn già nua đến cực điểm, nhưng có không thuộc về lão nhân khí tức, ánh mắt hướng Mặc gia cự tử, Ban đại sư còn có Xích Tùng Tử ba người gật đầu ra hiệu sau, ánh mắt của nàng lúc này mới rơi vào Từ Phu Tử trên người, mở miệng hỏi thăm tới tới.

“Hồi bẩm mẫu thân.”

Từ Phu Tử bản thân cũng là một con tóc bạc, niên kỷ sẽ không so với Ban đại sư nhỏ đi nơi nào, nhưng đối với trước mắt ngân phát lão thái thái cũng không gì sánh được cung kính, nguyên nhân không có khác, chỉ là thân phận của đối phương đúng là hắn mẹ đẻ. Từ Phu Tử một thân kỹ thuật rèn đúc đều là mẹ của hắn dạy. Đối mặt ngân phát lão thái thái hỏi, Từ Phu Tử cúi đầu hành lễ, trả lời: “Hài nhi lấy dựa theo mẫu thân thiết kế, mượn từ Ky Quan Thành lực lượng đem chuôi này Đồ Long lợi khí rèn thành.”

Nói đến đây, Từ Phu Tử trong đầu hồi tưởng lại vừa Kinh Kha khai phong sau vậy lưu ở Đồ Long lợi khí mặt trên huyết sắc văn lộ, trên mặt cũng là không tự chủ được nổi lên một tia đau buồn âm thầm, hơn nữa Xích Tùng Tử nói… Nói thật đi, nguyên bản hắn có đầy đủ nắm chắc. Nhưng vào giờ khắc này, lòng tin này cũng

không thế nào đủ. Nghĩ tới điều gì, ở cuối cùng Từ Phu Tử còn là giữ vững trầm mặc, việc này không cần phải … Làm cho một mẫu thân đi hao tâm tốn sức.

“Ồ!”

“Xem ra ngươi vẫn là không có làm cho lão thân thất vọng.”

Ngân phát lão thái thái nghe vậy mặt lộ vẻ hiền lành dáng tươi cười, ánh mắt trên dưới quan sát liếc mắt đồng dạng là đã tóc xám trắng nhi tử, trong ánh mắt nhưng thật ra toát ra một loại kỳ quái ánh mắt, nói tiếp: “Có thể chế tạo ra Đồ Long lợi khí, nghĩ đến ngươi thu hoạch không nhỏ, hẳn là chạm tới cái cảnh giới kia. Chỉ tiếc, nó cách lão thân tưởng tượng cuối cùng là kém một bậc a.”

Đối mặt mẫu thân mình những lời này. Từ Phu Tử cũng là cúi đầu không nói, hắn nghe được mẫu thân trong miệng bất mãn. Không nói những thứ khác, chỉ cần lần này tạo nên Đồ Long chi khí cụ thể trên là do mẫu thân phụ trách, thậm chí kim chúc tài liệu cũng là từ mẫu thân một tay lựa chọn, nhưng rèn quá trình cũng từ Từ Phu Tử hoàn thành.

Kiếm này từ phương diện nào đó mà nói, còn là tác phẩm của mẹ Từ Phu Tử.

Từ Phu Tử bất quá là làm hỗ trợ mà thôi.

Phải biết rằng câu cửa miệng nói đệ tử phục kỳ lao, làm lão sư làm đệ tử như vậy, huống chi đây là mẫu thân

của Từ Phu Tử.

Làm cho một niên kỷ sớm qua sáu mươi, tóc trắng xoá lão thái thái lần thứ hai đánh thiết. Chỉ sợ chuôi này Đồ Long chi khí có cực lớn có thể sẽ giữa đường không cách nào hoàn thành, thậm chí mặc dù là hoàn thành ngoài khai phong máu cũng là xuất từ lão nhân tim..

Chuôi này Đồ Long chi khí cho dù là có mẫu thân hắn chỉ đạo và tài liệu chuẩn bị, hắn Từ Phu Tử chỉ là nghe trí tuệ động tạo cũng đã hao tốn hắn ba ngày ba đêm thời gian, ngoài tiêu hao tinh lực thật sự là quá mức kinh khủng.

Từ xưa đến nay đúc thần binh. Đều là tiêu hao cực lớn sự tình. Thậm chí có người lấy thân cho vào lò, để làm thần khí tài liệu.

Vừa mẫu thân hắn theo như lời nói, Từ Phu Tử đương nhiên minh bạch.

Sở kém một bậc, chỉ đó là lấy thân đúc kiếm.

Chỉ là Mặc gia Ky Quan Thành mọi người lại sao làm cho một tóc trắng xoá. Nửa đoạn thân thể đều vào đất lão nhân đi làm nghề nguội, đi lấy thân đúc kiếm? Thậm chí, mặc dù là Từ Phu Tử có cái này lấy thân đúc kiếm tâm tư. Mặc gia cự tử, Ban đại sư đám người cũng sẽ ngăn cản.

Không có người có thể thấy qua đi.

Một thanh thần khí, so với thiên thiên vạn vạn binh khí,

ngoài tác dụng là xa xa không cách nào so ra kém.

Thần khí, chỉ có thể là người có năng lực được đến.

Mà binh khí thì phàm là binh sĩ đều có thể có được.
Phản Tần đại nghiệp, không ly khai Từ Phu Tử bang trợ.

Hơn nữa Mặc gia Ky Quan Thành tất cả những người khác đều không cảm thấy có ai có thể ngăn trở Đồ Long chi khí Tàn Hồng công kích, thanh kiếm kia mặc dù là hơi có tỳ vết, nhưng theo bọn họ vẫn là trong thiên hạ nhất sắc bén, nhất hung lệ vũ khí.

Chỉ cần không phải người xảy ra vấn đề, kiếm này…
Mặc dù là Thiên tử kiếm cũng vô pháp ngăn trở Tàn Hồng phong mang.

Cho dù là cùng Đông Hoàng giao thủ trôi qua đạo gia Thiên tông chưởng môn Xích Tùng Tử cũng là đồng dạng tâm tư.

Ánh mắt di chuyển, bình tĩnh ánh mắt ở Mặc gia cự tử, Xích Tùng Tử, Ban đại sư và Từ Phu Tử bốn người trên người nhất nhất đảo qua, lão phu nhân dưới đáy lòng khẽ thở dài một cái, mắt nhắm lại, ánh mắt thu hồi, hai mắt trở nên vẩn đục lên.

Nhìn qua, giống như là một tao lão thái mà thôi.

Trong lòng có rất nhiều thứ, nhưng vào giờ khắc này lão phu nhân cũng cuối cùng cũng không nói gì.

Yến quốc.

Hoàng cung.

Thái tử Đan bỏ vào đến từ Mặc gia Ky Quan Thành tin tức, khi ánh mắt của hắn tại tơ lụa trên đảo qua một cái sau, trên mặt rốt cục toát ra vẻ hài lòng.

Đồ Long chi khí đã thành.

Như vậy còn dư lại chính là nên sáng tạo ra điều kiện.

Thông thường ám sát tự nhiên không được, thậm chí có thể nói càng là quỷ bí càng là dễ xảy ra vấn đề. Thái tử Đan rất rõ ràng hoàng cung từ trước đến nay đều là nghiêm mật phòng thủ địa phương, ở chỗ này tất nhiên có rất nhiều cao thủ, nếu là lẻn vào ám sát, cực lớn khả năng đó là không cách nào thành công.

Như vậy kết cục đó là ám sát thất bại, Yến quốc trở thành Tần quốc kế tiếp đứng mũi chịu sào cho hả giận mục tiêu.

Đến lúc đó chỉ sợ hắn cái này Yến quốc thái tử thân phận, cũng sẽ chịu ảnh hưởng, thậm chí sẽ trở thành lớn nhất mục tiêu.

Bất quá theo thái tử Đan, kết quả như vậy hắn sớm đã có chuẩn bị tâm lý. Bởi vì hắn thập phần hiểu rõ hắn người phụ thân này, cái này lúc này Yến quốc quốc vương là một hạng người gì.

Quỷ bí ám sát không được…

“Như vậy, thì quang minh chánh đại đi.”

Ánh mắt lóe ra, thái tử Đan trầm ngâm hồi lâu, đã xác định chân chính xuất thủ phương thức.

Đúng lúc này.

Một gã thị nữ ở bên ngoài lên tiếng: “Thái tử phi cho mời điện hạ.”

Thái tử Đan nghe vậy ngẩn ra, lập tức liền đưa tay trên tơ lụa đặt ở ngọn đèn phía trên, nhìn này một miếng nhỏ tơ lụa từng điểm từng điểm ở lửa giữa hóa thành tro tàn, sau đó lúc này mới đứng dậy mở cửa phòng. Hướng thị nữ gật đầu, đi ra ngoài.

Đưa mắt nhìn thái tử Đan ly khai, thị nữ ánh mắt bí ẩn phòng nghỉ đang lúc trong nhìn một chút, mũi quỳnh không khỏi cau, hút hút, sau đó này liền khom người đi theo thái tử Đan mặt sau, đi theo.

Tần quốc.

Hàm Dương cung.

Đột nhiên tới cảm giác rất nhanh liền tiêu tán không còn.

Tần vương chính không hiểu vì sao, nhưng là đem cảm giác này đặt ở trong lòng, tâm trạng quyết định nhất định phải lần thứ hai tăng mạnh Hàm Dương cung đề phòng, thậm chí còn hội yếu đốc xúc Triệu Cao tốc độ nhanh hơn. Chỉ bằng vào hắc băng thai còn chưa đủ thỏa mãn, còn chưa đủ chống lại này võ công cao cường hiệp

khách.

Mà Nhạc Duyên bởi vì mặt mang mặt nạ màu đen, bên ngoài không người thấy hắn dưới mặt nạ biểu tình, nhưng thật ra không cách nào thôi trắc. Chỉ là ở Nhạc Duyên đáy lòng, cũng nhớ kỹ phần này cảm giác.

Một người võ công đến rồi hắn loại tình trạng này, bất kỳ tim đập nhanh cảm giác đều không phải là không có lý do.

Tất nhiên có người nhằm vào bản thân.

Là đạo gia Thiên tông sao?

Ở trong lòng, Nhạc Duyên liền ngẫm lại dĩ vãng, phát hiện đáng giá để ý cũng chỉ có Mặc gia môn nhân cùng với lúc trước cùng mình vội vã đã giao thủ đạo gia Thiên tông chưởng môn Xích Tùng Tử, dù sao Trường Sinh Quyết ngay Thiên tông trên tay. Mà hắn muốn bắt được Trường Sinh Quyết, hiển nhiên giữa hai người chỉ biết thành địch nhân.

Nhạc Duyên cũng không cảm thấy Xích Tùng Tử sẽ bỗng nhiên ngộ ra, đem Trường Sinh Quyết đến trả lại cho mình, đây chính là Đạo gia bí bảo.

Về phần trước đây phái Thiểu Tư Mệnh truy tung Xích Tùng Tử, Nhạc Duyên thì chưa bao giờ trông cậy vào Thiểu Tư Mệnh có thể chân chính đuổi theo kịp người. Hắn làm chân chính ý nghĩa là làm cho Thiểu Tư Mệnh vội vã Xích Tùng Tử cũng không đủ thời gian tự mình chữa thương, chỉ có thể lấy trường sinh chân khí áp

chế, do đó khiến cho tình huống của hắn càng trở nên nghiêm trọng.

Bảy nước còn chưa triệt để nhất thống, Nhạc Duyên muốn ở những địa phương khác tìm được vật mình muốn. Trở ngại không thể nghi ngờ lớn hơn nhiều lắm.

Mà kết quả tốt nhất không thể nghi ngờ là làm cho đối phương tự mình đem đồ vật đưa tới cửa.

Đương nhiên.

Cũng có khả năng mạnh mẽ áp chế, đối với tự thân tính mệnh không để ý, như vậy kết quả Nhạc Duyên cũng sẽ không ngoài ý muốn.

Theo Nhạc Duyên. Kết quả như vậy mới là nhất phù hợp tình huống thực tế.

Có thể thân là Thiên tông chưởng môn, Xích Tùng Tử tất nhiên là Đạo gia cao nhân.

Đang cùng Tần vương chính chuyện phiếm đồng thời, phía dưới ngược lại cũng là thanh ca nhã nhạc.

Không ít nữ tử vừa ở trong đại điện nhẹ nhàng vũ.

Chỉ là ở càng nhiều hơn khi, Nhạc Duyên ánh mắt tâm tư cũng không tại đây mặt trên. Thời đại này thanh ca nhã nhạc đối với Nhạc Duyên mà nói, quả là không cách nào hấp dẫn hắn.

Nữ nhân…

Càng không cần phải nói.

Chí ít lúc này xuất hiện ở đại điện nữ tử không có một có thể so sánh được với có tằng cùng hắn có liên quan nữ tử… Vô luận là khí chất, còn là bộ dáng.

Một bên.

Tần vương chính đang thưởng thức đồng thời, cũng thường thường dùng dư quang của khóe mắt đánh giá Nhạc Duyên ánh mắt biến hóa, chẳng qua là khi hắn phát hiện đối phương không nhúc nhích khi, ở Tần vương chính trong nội tâm, phần kiêng kỵ cũng càng trở nên quá mức.

Những năm gần đây, Tần vương chính một mực thăm dò.

Đối với một đế vương mà nói, có điều cầu người cũng không thể sợ, thế nhưng không muốn không cầu người… Cùng Đông Hoàng tiếp xúc vài lần, hắn có chút nghi hoặc Âm Dương gia tối cao thủ lĩnh đến tột cùng là đang đeo đuổi cái gì?

Nữ nhân?

Còn là quyền thế?

Hay hoặc là còn chưa đủ!

Xem ra, còn phải cho Âm Dương gia một ít đồ vật.

Ánh mắt ngưng trọng, Tần vương Doanh Chính ở trong lòng đã có quyết sách, đang là lúc đế quốc cần hộ quốc pháp sư.

Đúng lúc này.

Tiếng đàn đột biến.

Một đạo bóng người xuất hiện ở trong đại điện, thân hình xinh đẹp, ánh mắt trong veo, bộ dáng tuyệt mỹ, đi chân trần đứng ở nơi đó, bị những nữ nhân khác như chúng tinh phủng nguyệt - sao quanh trăng sáng vậy vây ở trung ương.

Tần vương chính đầy bụng tâm tư ở nữ tử này xuất hiện trong nháy mắt, liền biến mất không còn, ánh mắt như ngừng lại trên người của đối phương, vẻ mặt thưởng thức.

“Ừ?”

Nhạc Duyên cũng là ngẩn ra, tầm mắt đã ở trên người của đối phương dừng lại hồi lâu.

Nhưng cùng Tần vương chính bất đồng là Nhạc Duyên ánh mắt khoảng chừng cô gái trên mặt dừng lại một hồi, tầm mắt liền rơi vào đối phương một đôi đi chân trần trên.

Đi chân trần mà vũ…

Nhìn trước mắt cái này tuyệt mỹ nữ tử vũ đạo, Nhạc Duyên có chút xuất thần.

Chỉ là hắn chân chính lực chú ý cũng không ở nơi này mặt trên, người chút bất tri bất giác bắt đầu mất thần.

Hồi lâu.

Nhạc Duyên khe khẽ thở dài, hắn có chút nhớ nhung xem Đông Quân vũ điệu.

Chương 16 : Vũ (hạ)

Thanh ca nhã nhạc.

Đàn sáo nhiều tiếng.

Theo âm nhạc, bị vây ở trung ương khuôn mặt đẹp nữ tử theo tiếng đàn mà múa, thân hình mềm mại, cũng tại nơi vũ động hành động dưới tăng thêm mấy phần mị lực.

Ánh mắt trên dời, Nhạc Duyên tầm mắt từ đi chân trần trên thu hồi, lần thứ hai rơi vào trên mặt của đối phương, nhìn sau một lúc lâu, Nhạc Duyên ánh mắt ngược lại rơi vào một bên Tần vương chính trên người, đã thấy Tần vương chính chính mắt không chớp nhìn chằm chằm cái này cung trang nữ tử, đôi mắt ở chỗ sâu trong thỉnh thoảng hiện lên một tia nhu tình.

Như vậy một đế vương, tình hình chung dưới tuyệt không khả năng để cho người ta nhìn thấy này lau một cái nhu tình như nước.

Thấy Tần vương Doanh Chính trong mắt lóe lên rồi biến mất nhu tình, Nhạc Duyên hơi bên nghiêng đầu, ánh mắt lần thứ hai nhìn lướt qua chính múa mỹ mạo nữ tử, không khỏi lên tiếng nói: “Cô gái này là ai? Xem Tần vương bộ dáng làm như đối với nàng không bình thường a.”

Không có chút nào ẩn dấu, Nhạc Duyên trực tiếp đem vấn đề này bày ở phía trước.

Hiển nhiên.

Tần vương Doanh Chính bộ dáng, làm cho Nhạc Duyên nổi lên một tia hứng thú.

Ánh mắt hơi đổi.

Tần vương chính ánh mắt rơi vào Nhạc Duyên mặt nạ màu đen dưới, hắn nhìn không thấy Nhạc Duyên bộ dáng, nhưng là có thể thấy cặp mắt kia trong con ngươi hứng thú, ánh mắt hơi trầm xuống, nhưng thật ra đối với Đông Hoàng có như vậy phát hiện cũng không ngoài ý muốn.

Khóe miệng khẽ cười, Tần vương Doanh Chính ánh mắt lần thứ hai rơi vào khiêu vũ cung trang cô gái trên người, nói rằng: “Nàng là đệ nhất thiên hạ mỹ nhân, Lệ Cơ.”

Nhạc Duyên nghe vậy gật đầu, nói rằng: “Ồ”
Thảo nào, một đệ nhất thiên hạ mỹ nhân, một đủ để tự xưng đệ nhất thiên hạ đế vương, đối với Tần vương Doanh Chính mà nói đệ nhất cái từ này, đều cũng có sức hấp dẫn cực lớn.

Chỉ là Nhạc Duyên luôn cảm thấy trên người của đối phương không có đệ nhất mỹ nhân nên có thứ.

Giống như là bị người áp đặt trên giống nhau.

Hay hoặc là nói cái này Lệ Cơ đệ nhất mỹ nhân có chút hơi nước.

“Xem ra, qua không lâu sau có thể nàng nên xưng Lệ phi.”

Hai mắt nhắm lại, Nhạc Duyên lấy nam nhân giọng điệu như vậy nói một câu. Một bên Tần vương Doanh Chính chỉ là không nói gật đầu, thầm chấp nhận Nhạc Duyên những lời này.

Ánh mắt lần thứ hai hướng đang khiêu vũ Lệ Cơ nhìn lại, vừa lúc Lệ Cơ ánh mắt cũng đang quét tới.

Hai người ánh mắt trên không trung chạm nhau, sau đó đối phương liền như không có chuyện gì xảy ra trượt quá khứ.

“Ha hả!”

Dưới mặt nạ khóe miệng kéo kéo, Nhạc Duyên tâm trạng vui một chút.

Cái nhìn này, đã làm cho Nhạc Duyên nhìn thấu hắn muốn vật phát hiện. Chỉ là Nhạc Duyên không có đem những thứ này nói ra. Hắn từ nơi này tên là Lệ Cơ cô gái trong mắt nhìn không thấy chút nào mừng rỡ, dù cho bộ dáng kia vẻ mặt trên đều có trứ thâm tình cùng vui sướng, nhưng ở trong mắt Nhạc Duyên thấy lại chỉ là một nữ nhân mình thôi miên cùng vào hí.

Nói cách khác, người nữ nhân này đang diễn trò.

Thậm chí.

Thỉnh thoảng ở trong đôi mắt chỗ sâu nhất. Còn có thể để cho người ta điều tra đến một tia oán hận.

Đối với Tần vương Doanh Chính oán hận.

Chộp tới a!

Đổi thành mình trước kia, chỉ sợ sẽ không nhịn được xuất thủ tới một lần anh hùng cứu mỹ nhân đi? Trong đầu, Nhạc Duyên không khỏi hiện lên hình ảnh bản thân lúc đầu, thoáng chốc không khỏi cười. Chỉ là lúc này, Nhạc Duyên cũng sẽ không.

Thứ nhất là của mình Âm Dương gia cùng Tần quốc là hợp tác quan hệ.

Thứ hai còn lại là cái này tên là Lệ Cơ nữ tử trong lòng đã có người khác.

Hơn nữa làm cho Nhạc Duyên liếc mắt nhìn ra được còn là do trên người cô gái tên là Lệ Cơ này từng học qua võ công. Chỉ bất quá bị phế bỏ mà thôi, lúc này biến thành một tay trói gà không chặt đơn thuần mỹ mạo nữ tử. Như vậy, cái này người ở trong lòng của đối phương, nghĩ đến thân phận chắc hẳn là sư huynh hay sư đệ của nàng đi, hay hoặc giả là thanh mai trúc mã.

Nhạc nổi lên, hành động mềm nhẹ thư nhã.

Đang múa Lệ Cơ không dám nữa cùng hắc y nam tử thần bí ánh mắt đối diện, vừa lướt qua liếc mắt, hầu như để cho nàng da đầu lạnh cả người, giống như bản thân cả người cởi sạch đứng dưới ánh mắt của đối phương,

lí lí ngoại ngoại hoàn toàn bị nhìn thấu giống nhau.

Chỉ là đang ở khiêu vũ Lệ Cơ, như thế nào cũng không ngờ rằng cái này có thể cùng Tần vương Doanh Chính hầu như ngồi ngay ngắn ngang hàng hắc y nam tử thần bí dĩ nhiên có thể chỉ liếc mắt liền nhìn ra nhiều thứ như vậy.

“Đông Hoàng nhìn ra cái gì?”

Thưởng thức vũ đạo hồi lâu. Tần vương Doanh Chính đột nhiên lên tiếng nói, hắn biết bên người nam tử này nhãn lực, đây là một người có thể nhìn thấu tương lai.

Tần vương Doanh Chính lời nói làm cho Nhạc Duyên thu hồi tầm mắt, hai người ánh mắt đối diện.

Ở Tần vương Doanh Chính chờ mong, Nhạc Duyên dưới mặt nạ trên mặt của leo lên dáng tươi cười, trầm ngâm nói: “Một người có tâm, một người có tình.”

Ai cố tình?

Ai hữu tình?

Ai lại đại biểu cho ai?

Nhìn nhau hồi lâu, Tần vương Doanh Chính nở nụ cười, cái nụ cười này nói không nên lời là thoả mãn còn là cái khác.

Đồng dạng.

Nhạc Duyên cũng cười.

Ở trên đài cao, hai gã thân phận cao nhất người đang cười. Chỉ một thoáng, đại điện bầu không khí lần thứ hai tăng vọt lên.

Mặt sau.

Thân là hoạn quan Triệu Cao không nói một lời, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không hướng Nhạc Duyên trên người đầu đi mảy may. Không phải là không muốn, mà là không dám. Hắn cũng là người mang vũ lực. Chỉ là ở Tần vương Doanh Chính bên người, hắn liền có thể cảm giác được Đông Hoàng các hạ giấu ở dưới hắc bào trong thân thể lực lượng, nếu như hỏa diễm và mãnh thú ở cho nhau giao phong xé rách, cổ bàng vật lớn thật là bị người sinh sinh ràng buộc ở tại bản thân trong cơ thể.

Hắn không biết đây là ảo giác, còn là trực giác.

Nhưng duy nhất khẳng định là ở người này trước mặt có thể có bao nhiêu nhỏ bé, thì cứ giả bộ có bấy nhiêu nhỏ bé. Mỗi lần đối phương xuất hiện ở Tần vương Doanh Chính trước mặt. Triệu Cao thì hận không thể đem sự tồn tại của mình tiêu thất, trên đời không còn tồn chính hắn một người.

Voi, chung quy đối với con kiến nhỏ là không nhiều hứng thú lắm.

Một ngày thấy hứng thú, bỗng nhiên bị giết chết, dù cho đối phương là vô tâm.

Trong góc.

Coi như thị vệ thủ vệ Hàm Dương cung an toàn tồn tại Cái Niếp, đứng ở chỗ tối, ngơ ngác nhìn đang ở khiêu vũ Lệ Cơ, sắc mặt biến được có chút lãnh. Rất hiển nhiên, hắn nhận thức cái này khiêu vũ nữ tử trong thiên hạ không ai không biết cái kia được xưng đệ nhất thiên hạ mỹ nhân.

Chỉ là sau cùng hắn vẫn không có làm cái gì, cũng không nói gì thêm.

Hồi lâu.

Nhạc ngừng, múa dừng.

Lệ Cơ mang theo một đám vũ cơ khom người hướng Tần vương Doanh Chính cùng Nhạc Duyên hành lễ, sau đó liền lui xuống.

Đi ngang qua Cái Niếp bên người khi, đi ở sau cùng Lệ Cơ cước bộ không khỏi ngừng lại, ánh mắt không có chút nào di động, tầm mắt của nàng vẫn nhìn phía trước, chỉ là môi hơi giật giật, không có phát sinh bất kỳ thanh âm nào, này liền không nhanh không chậm tự Cái Niếp bên người đi qua.

Trong bóng tối, Cái Niếp ánh mắt đại biến.

Đôi mắt ở chỗ sâu trong, một tia sát ý mạc danh hiện lên, sau đó liền lại thu liễm không còn. Cả người lần thứ hai hóa thành trung tâm thị vệ canh giữ ở nơi đó.

Trong đại điện.

Ngồi ngay ngắn ở trên đài Nhạc Duyên ánh mắt cứng lại, hắn cảm nhận được một tia sát ý lóe lên rồi biến mất này.

Không phải là nhắm vào mình, không phải là nhằm vào Tần vương Doanh Chính, càng không phải là nhằm vào nơi này bất luận kẻ nào.

Như vậy cổ sát ý là nhằm vào ai?

Có điểm ý tứ người.

Ánh mắt vi miết. Tầm mắt hướng xa xa chỗ tối rơi đi, nơi đó là Tần vương Doanh Chính tìm được tới đứng đầu kiếm thuật cao thủ Cái Niếp địa phương sở tại, này cổ lóe lên rồi biến mất sát ý bắt đầu từ hắn đi ra.

Sau đó Nhạc Duyên liền không có để ý cái này, mà là tiếp tục cùng Tần vương Doanh Chính nói đến cái khác.

Một nén nhang sau.

Nhạc Duyên ly khai Hàm Dương cung, về tới địa bàn của mình.

Nhìn Nhạc Duyên ly khai, khi Nhạc Duyên thân hình tiêu thất tại Tần vương Doanh Chính tầm mắt sau, hắn tùy ý phất phất tay, nhất thời trong đại điện người toàn bộ khom người ly khai, chỉ còn lại có hắn cùng với đứng ở phía sau hoạn quan Triệu Cao hai người.

Trầm mặc hồi lâu.

“Hắn câu nói sau cùng kia ngươi thấy thế nào?”

Tần vương Doanh Chính lên tiếng, trong đầu quanh quẩn chính là Nhạc Duyên ly khai Hàm Dương cung sau cùng câu kia nhìn như thỉnh cầu lời nói “Nếu là có Yến quốc hiến thành các thứ, ta nghĩ nhìn.”

Tần vương Doanh Chính không biết ra sao, cho nên hắn đem vấn đề này ném cho tâm phúc của mình hoạn quan Triệu Cao.

“Nô cảm thấy có thể là Yến quốc nơi đó có vật gì đó khiến Đông Hoàng để, hắn muốn mượn vương thượng tay để đạt được.” Triệu Cao đồng dạng không minh bạch câu nói kia ý tứ, nhưng cái này cũng không gây trở ngại hắn có lý giải của mình, cũng là Tần vương Doanh Chính cần lý giải.

Tần vương Doanh Chính gật đầu. Không ở nói cái này, mà là hỏi tới cái khác, thanh âm của hắn trầm thấp lãnh u, “Tra ra cái gì sao?”

“Hồi bẩm vương thượng, tạm thời còn không có.”

Đứng ở Tần vương Doanh Chính sau lưng Triệu Cao cất bước tiến lên, khom người cúi đầu nói: “Những người khác trình độ đều quá kém, muốn thành công cần tới khi Thiên la địa võng thành công mới có khả năng… Âm Dương gia, có chút đáng sợ.”

“Ngay cả ngươi cũng hiểu được đáng sợ?”

Xoay người, Tần vương chính ánh mắt rơi vào khom lưng khom người Triệu Cao trên người, lẩm bẩm: “Trước đó không lâu. Lý Tư cũng là nói như vậy.”

“Hắc băng thai những người này đều là phế vật sao? Ngay cả một cái tên đều không tra được… Bọn họ là quá mức giải đãi sao? !”

Mặt không đổi sắc, nhưng Triệu Cao cũng biết trước mắt Tần vương Doanh Chính nội tâm đã là lửa giận sôi trào, đối phương trong lời nói tuy nói oán giận Hắc băng thai phế vật, nhưng Triệu Cao cũng sáng suốt không có tiếp lời. Chỉ nghe Tần vương Doanh Chính tiếp tục nói: “Như vậy chuyện này cuối cùng thì giao ngươi Thiên la địa võng, đến lúc đó nếu không có điều tra ra, ngươi cũng không cần thiết tồn tại.”

Triệu Cao nghe vậy nhất thời hai đầu gối quỳ xuống, tứ chi đầu địa.

“Đương nhiên.”

“Quả nhân cũng sẽ cho ngươi đầy đủ thời gian, ở trước khi sáu nước diệt hết, quả nhân cần đáp án.”

“Mặt khác nói cho Lý Tư. Làm cho hắn ngày mai tại lúc thượng triều nhắc đến đế quốc hộ quốc pháp sư việc.”

Âm Dương gia tối cao thủ lĩnh Đông Hoàng vô cớ lần thứ hai đích thân tới Hàm Dương cung, là có ý gì, hai người lẫn nhau đều biết. Nói xong, Tần vương Doanh Chính không còn có để ý tới quỳ rạp trên mặt đất Triệu

Cao, cất bước ly khai.

Chỉ có Triệu Cao vẫn đang phủ phục trên mặt đất, dưới cao mạo gương mặt của âm trầm như nước, hai tròng mắt âm lãnh như xà.

Đồng thời.

Trở lại Âm Dương gia ở Hàm Dương cứ điểm sau, Nhạc Duyên cũng lần thứ hai nghênh đón một người khách nhân.

Một phẫn nộ đến đối với Nguyệt Thần xem thường, muốn tự mình nhìn thấy người của chính mình.

Hắn chính là Tụ Tán Lưu Sa chủ nhân Vệ Trang.

Mà ở Vệ Trang bên người, còn lại là đứng một thần sắc tiều tụy, cả người đều có chút hỗn loạn hồng y nữ tử.

Như vậy ác khách lâm môn, thân là chủ nhân Nguyệt Thần tự nhiên là xuất thủ.

Ngay hai người giao thủ trong nháy mắt, Nhạc Duyên thanh âm của truyền đến người ở tại tràng bên tai, đem hỗn chiến cục diện hơi ngừng.

Sau đó.

Vệ Trang một tay đở Xích Luyện, liền ở Nguyệt Thần dưới sự hướng dẫn, hai người tiến nhập Âm Dương gia địa phương bí ẩn nhất, nhưng cũng là chỗ an toàn nhất.

Đông Hoàng cấm cung.

Nhạc Duyên ngồi ngay ngắn ở đó trong, an tĩnh cùng đợi đối phương đến.

Chương 17 : Đóng một vở kịch

Hàm Dương.

Âm Dương gia.

Đông Hoàng, cấm cung.

Tụ Tán Lưu Sa đứng đầu Vệ Trang tự mình bái phỏng, làm cho giữa hai người khí thế của đều có vẻ tương đối ngưng trọng, hiện ra một loại giằng co đích tình huống.

Cho dù là ở Nguyệt Thần mang theo Vệ Trang và Xích Luyện hai người trở ra, nhưng ở người bên ngoài vẫn là song phương đều tự đều mang lạnh lùng biểu tình nhìn nhau đối phương. Âm Dương gia từ bỏ Đại Tư Mệnh, trước truy tung đạo gia Thiên tông chưởng môn Xích Tùng Tử Thiểu Tư Mệnh vừa quay về đến nơi này, hai vị ti mệnh cùng đối mặt Tụ Tán Lưu Sa chúng sát thủ.

Một bên sát ý tùy ý.

Một bên cũng vân đạm phong khinh.

Đứng ở ngọn cây đính đoan Bạch Phượng ánh mắt nhìn phía dưới thoạt nhìn có chút khẩn trương rồi lại không đánh nổi thế cục, trong mắt cũng không có bao nhiêu ngoài ý muốn. Nhưng thật ra ánh mắt của hắn tại đây

Âm Dương gia hai đại ti mệnh trên người dừng lại dưới, trong lòng khen một câu: “Không sai.”

Tương đối khởi mấy người khác dùng sức nín sát khí Tụ Tán Lưu Sa thành viên, này hai gã nữ tử lại có vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng tự nhiên rất nhiều, cứ như vậy xem cuộc vui vậy nhìn chằm chằm mấy người kia xem.

Một phen tương đối sau, đứng ở ngọn cây đính đoan Bạch Phượng không khỏi cầm tay phải che ô của chính mình đầu, có chút không nói gì.

Bởi vì hắn biết, ở có chút khi sát khí nhỏ yếu cũng không thể hiện cá nhân thực lực. Nếu chỉ là lấy tự thân sát khí tới hù nhân, chỉ có thể nói ngươi người này ở sát nhân một phe này mặt còn không có chân chính nhập môn. Cứ nghe trước đây người tàn sát võ an quân bạch khởi thế nhưng một ôn văn nhĩ nhã tên, bề ngoài có thể không nhìn ra cái gì.

Không đề cập tới ở đây.

Hơn nữa bên trong, Vệ Trang mang theo Xích Luyện rốt cục nhìn thấy mình muốn thấy người.

U ám giữa.

Chỉ có một điểm ngọn lửa ở lóng lánh, khiến cho trong phòng quang mang thì ẩn thì ám. Đi tới nơi này sau, bọn họ liền nhìn thấy ngồi ngay ngắn ở đó dặm hắc y hắc bào thần bí nhân, cũng chính là Âm Dương gia tối cao thủ lĩnh Đông Hoàng Thái Nhất.

Ánh mắt ngưng trọng.

Ở Nguyệt Thần ra hiệu sau khi rời đi, Vệ Trang liền không nhanh không chậm bước chậm đi tới phía trước, sau đó đối mặt trứ Nhạc Duyên mâm ngồi xuống.

Đối mặt một tạm thời chẳng biết nền tảng người, đầu tiên phải bảo trì chính mình không sợ.

Vệ Trang, từ nhỏ đến lớn còn không có chân chính sợ qua.

Nếu là này Đông Hoàng có thể để cho hắn sợ, Vệ Trang ngược lại cũng cảm thấy không sai.

Tầm mắt gắt gao ngưng tại Nhạc Duyên mặt nạ trên mặt trên, Vệ Trang đang quan sát này Âm Dương gia tối cao thủ lĩnh. Vội vã liếc mắt. Chỉ có thể để cho người ta cảm thấy người trước mắt này thật sự là quá mức thần bí quỷ dị. Không thân hắc ám, không cùng quang minh gặp mặt.

Như vậy người, thấy thế nào đều làm cho một loại phía sau màn độc thủ cảm giác.

Cũng liền nói dù cho Vệ Trang như thế nào đi nữa đẽo gọt, người trước mắt cũng để cho Vệ Trang không cách nào đem cùng nếu nói người tốt bức tranh thượng đẳng hào.

Đối với Vệ Trang quan sát ánh mắt Nhạc Duyên chỉ là tùy ý nhìn lướt qua trước mắt cái này tóc trắng nam tử. Liền không để ý nữa, ánh mắt của hắn nhưng thật ra rơi

vào đi theo vào Xích Luyện trên người. Cùng đoạn thời gian trước so sánh với, trước mắt Xích Luyện tiều tụy gầy yếu đi không ít, cả người hậm hực bất an.

Nhất là khi tiến vào phòng này sau, Xích Luyện trên người cái loại này tiều tụy cảm càng trở nên dày đặc.

Hơn nữa khi đối phương một bước vào phòng này sau. Xích Luyện ánh mắt đã hấp dẫn Nhạc Duyên chú ý của.

U oán.

Phẫn hận.

Hối hận.

Còn có một phần thẹn quá thành giận.

Khi này một ít toàn bộ tụ hợp ở chung với nhau hiện ra ở một nữ nhân xinh đẹp trên mặt của khi, nó thì biến thành yêu hận chồng chất.

Rất hiển nhiên.

Trước đây lửa kia mị thuật tạo thành kết quả, làm cho Xích Luyện hoàn toàn thật không ngờ sẽ có lớn như vậy di chứng, nàng lâm vào ảo giác, lâm vào chính mình huyễn tưởng. Xích Luyện biết rất rõ ràng những thứ kia là giả, không phải là chính cô ta, chỉ là Đông Hoàng ảo giác, nhưng đồng dạng bị kéo vào trong đó Xích Luyện lại sinh sinh thể hội một bả nữ nhân vật chính cảm giác, ở cuối cùng khiến cho nàng cả người có chút không ra được.

Cái kia tên là có cùng mình một loại danh hiệu nữ đạo sĩ yêu cùng hận quá nồng, nùng đến để cho nàng Xích Luyện cũng không khỏi bị lây dính rất nhiều.

Đối phương là đối phương.

Nàng là nàng.

Xích Luyện dùng sức lắc đầu. Vậy có nhiều tán loạn tóc đen theo hành động trên dưới phất phới, lúc này mới ngẩng đầu, cường ngạnh khiến cho tầm mắt của mình không đi tránh né ánh mắt của đối phương, đi cũng đúng phương đối diện. Chỉ là đang nhìn nhau bất quá một hồi, Xích Luyện liền thác khai ánh mắt, né tránh ra, nàng quá mức xem trọng quyết tâm của mình.

Lúc này đây đối diện, Xích Luyện hoảng hốt phát hiện tầm mắt của mình giống như xuyên thấu trương mặt nạ màu đen, chân chính thấy được ở trong đó nam nhân chân chính bộ dáng.

Đó là một đạo sĩ.

Cúi đầu, Xích Luyện gắt gao cắn môi của mình. Máu tươi dọc theo khóe môi chảy xuống, nàng không muốn để cho Vệ Trang thấy chính mình cái bộ dáng này. Nàng luôn cảm thấy, giống như là bản thân phản bội đối phương.

“Đông Hoàng các hạ, thấy được?”

Vệ Trang thanh âm của quanh quẩn ở gian phòng. Đối

với vừa chuyện đã xảy ra chỉ là vội vã liếc mắt, liền không để ý tới nữa, về phần đang suy nghĩ gì hắn cũng không sẽ làm mấy thứ này hiện lên ở trên mặt. Ngay cả tự thân tâm tình đều không thủ được người, khó thành đại sự.

“Ha hả!”

Nhạc Duyên nở nụ cười, ánh mắt lần thứ hai dừng ở Vệ Trang trên người, nhìn cái này Tụ Tán Lưu Sa chủ nhân. Ngữ khí biểu tình tuy rằng không có gì thay đổi, nhưng Nhạc Duyên có thể cảm thụ ra một tiềm tàng ở đối phương trong xương phẫn nộ và sát ý.

Chỉ bất quá so với người bình thường mà nói, này cổ tâm tình ẩn núp sâu đậm.

Có thể đem tự thân tâm tình thu liễm tốt như vậy, không thể nghi ngờ là một người rất lợi hại.

Hơn nữa trước mắt nam tử này có chút có thể chịu.

“Trừng phạt nhiều ngày như vậy, này đã đủ rồi.” Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Nhạc Duyên, Vệ Trang ngữ khí đạm mạc nói.

“Đó không phải là nghiêm phạt.”

Đối mặt Vệ Trang nói, Nhạc Duyên tâm tình tựa hồ có vẻ đặc biệt tốt, mắt không chớp đón ánh mắt của đối phương, từng chữ từng câu nói: “Ta nói rồi, của nàng nghiêm phạt bởi vì nàng cái kia xưng hào bị ta cắt giảm phân nửa, còn dư lại phân nửa lợi dụng hỏa mị thuật để

báo đáp lại.”

“Đối với ta dùng hỏa mị thuật.”

Dưới mặt nạ khóe miệng mang cười, Nhạc Duyên nhìn trước mắt cái này lãnh tĩnh tới cực điểm Vệ Trang, cười lấy tay gật một cái mặt nạ của mình, trả lời: “Chỉ bất quá võ công của nàng quá yếu một chút, bị ta tự thân ảo giác ảnh hưởng.”

Hai bên trái phải.

Cúi đầu Xích Luyện không khỏi có chút trầm mặc, chính là trước đây mình cùng Hắc Kỳ Lân đều thật sự là quá mức sơ suất, quá mức coi thường Âm Dương gia. Hơn nữa, Xích Luyện đều cảm thấy võ công của mình coi như không tệ, chí ít ở trên thiên hạ có thể hành tẩu, có thể khi đối mặt Nhạc Duyên những lời này, nàng dĩ nhiên không có chút nào có thể phản bác địa phương.

Vệ Trang cặp kia màu trắng lông mi không khỏi hơi cau, cho dù là sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng thấy này Đông Hoàng ngôn ngữ trên cái loại này mơ hồ áp bách vẫn làm cho Vệ Trang cảm nhận được áp lực. Mà ở vũ lực trên, Vệ Trang hoàn toàn không có nắm chắc. Dư quang của khóe mắt nhìn lướt qua tiều tụy thân ảnh. Vệ Trang ở bên trong tâm thở dài một hơi, trong lòng đã có quyết định, mở miệng nói rằng: “Dứt lời, Đông Hoàng các hạ. Ngươi đến tột cùng nghĩ muốn cái gì? Ta nghĩ Tụ Tán Lưu Sa hẳn là cho khởi.”

Xích Luyện chợt ngẩng đầu, thần sắc biến đổi, ánh mắt kinh ngạc nhìn phía Vệ Trang thân ảnh của, từ trong

những lời này nàng biết Vệ Trang cái này tự phụ tới cực điểm nam nhân cúi đầu.

“Ồ?”

Nhạc Duyên đối với Vệ Trang phản ứng cũng hơi có chút ngoài ý muốn, méo một chút suy nghĩ nhìn chằm chằm đối phương nhìn hồi lâu. Lúc này mới dùng thất vọng ngữ khí nói rằng: “Ngươi làm cho ta thất vọng rồi, Vệ Trang.”

Nghe vậy, Vệ Trang hai mắt khẽ híp một cái, con ngươi co rút lại, nén ở trong lòng chỗ sâu sát khí đã thu liễm không được, bắt đầu tiết lộ ra. Ánh mắt cũng gắt gao nhìn chằm chằm Nhạc Duyên, Vệ Trang cười hỏi: “Thất vọng ở đâu?”

“Ngươi quá lạnh tĩnh, rất lý trí, ở cái tuổi này, ở nơi này kinh lịch.”

Đối mặt Vệ Trang vấn đề này. Nhạc Duyên có đầy đủ kiên trì, tay phải nhẹ nhàng lướt qua đặt ở giữa hai người băng ghế dài, lướt qua này đặt ở phía trên tơ lụa quyển trục còn có thẻ tre, chỉ nghe Nhạc Duyên dùng một loại hơi thổn thức giọng điệu nói rằng: “Ngươi hẳn là rút ra trường kiếm trong tay, một cước đá văng ta ngươi trong lúc đó băng ghế dài, sử dụng kiếm chỉa vào người của ta, nói một tiếng nàng một thân tội ta một kiên gánh chịu.”

Ngữ khí ôn hòa, nhưng trong đó biểu lộ ra ý tứ thật là một thân bừa bãi và kiêu ngạo.

Vệ Trang nghe vậy lúc này sửng sốt.

Loại này tình cảnh… Hắn đã ở trong lòng cấu tư tràng cảnh này, mặc kệ nói như thế nào, cái loại cảm giác này…

Mà ở bên cạnh Xích Luyện còn lại là không khỏi trong lòng run lên. Một loại cảm giác nói không ra lời ở trong thân thể tràn ngập. Có thể Vệ Trang không cách nào biết được, nàng ở hỏa mị thuật tạo thành trong ảo giác thế nhưng tự mình thể nghiệm một bả cái kia tình cảnh, mặc dù biết mình không phải là cái kia tên là Xích Luyện Tiên Tử nữ đạo sĩ, nhưng Xích Luyện vẫn là cảm thấy ước ao phi thường.

Vì vậy. Xích Luyện dùng một loại ánh mắt mong chờ lặng lẽ rơi vào Vệ Trang trên người, cùng đợi.

Hồi lâu.

Vệ Trang còn là vẫn duy trì ngồi ngay ngắn tư thế.

Đợi hồi lâu, Xích Luyện thất vọng rồi, nàng thì như thế nào không biết Vệ Trang tính tình, đây là một cái quá mức lý trí nam nhân. Không có tương ứng nắm chắc, Vệ Trang tình hình chung dưới tuyệt đối sẽ không xuất thủ. Hơn nữa. Trước mắt Âm Dương gia tối cao thủ lĩnh Đông Hoàng thật đúng là tất cả mọi người không có lòng tin cùng nắm chắc. Nghĩ tới đây, Xích Luyện ánh mắt lại dừng ở Nhạc Duyên phó thần bí mặt nạ màu đen trên, tầm mắt giống như xuyên thấu qua mặt nạ, thấy được phía dưới gương mặt đó.

Ở trong ảo giác, nàng nhìn thấy cái kia bộ dáng tuấn dật vô cùng đạo sĩ, đủ để xưng là vang danh thiên hạ mỹ nam tử… Nàng dám khẳng định, đây cũng là trước mắt Đông Hoàng.

Chỉ là đối phương vì sao đeo lên mặt nạ?

“Đông Hoàng các hạ, ngươi là muốn ta Tụ Tán Lưu Sa một lưới bắt hết?”

“Như vậy thác lậu chồng chất mưu kế có thể không làm được.”

Sau cùng, Vệ Trang còn là lên tiếng, thanh âm vẫn là như vậy đạm mạc, không có ai biết người đàn ông này tâm để vừa đến tột cùng suy nghĩ chút gì, xảy ra chút gì. Chỉ là ở Nhạc Duyên dưới ánh mắt, hắn một đôi mí mắt hơi hợp hợp mà thôi.

Quá lạnh tĩnh, rất lý trí.

Nhạc Duyên không có hình dung thác.

“Ngươi quá lo lắng.”

Lắc đầu bật cười, Âm Dương gia lúc này thế lực mặc dù đang cực đoan bành trướng, nhưng còn không cần phải … Khiến cho thiên hạ giai địch nông nỗi, có vài người vẫn là có thể dùng, hoặc là hợp tác. Tụ Tán Lưu Sa mặc dù không tệ, nhưng Nhạc Duyên lại đối với tên sát thủ này tổ chức tịnh không có hứng thú gì, “Bất quá ta với ngươi nhưng thật ra có thể hợp tác.”

“Chỉ cần ngươi có thể giải quyết vấn đề của nàng.”

Vệ Trang đưa lên mi, ánh mắt rơi vào Nhạc Duyên trên mặt nạ, nói thật.

“Có thể.”

Nhạc Duyên gật đầu, hai câu trong lúc đó xem như là đạt thành lẫn nhau hợp tác, “Ta thậm chí cho nàng ở trong vở kịch của ta sắm một trọng yếu vai xem như là cho nàng một phần hài lòng thù lao.”

Một vai kịch?

Tuy rằng Vệ Trang không biết rõ đây là cái gì, trong lòng cũng có một phần loáng thoáng không xong cảm, nhưng chỉ yếu Xích Luyện có thể hoàn hảo, hắn vẫn đồng ý.

Ngược lại thì Xích Luyện nghe vậy giữ vững trầm mặc.

Nàng biết.

Ở đối phương màn này kịch một vai giữa, nàng vai trò là nữ nhân vật chính.

Dù cho chỉ chỉ là sắm vai.

Chương 18 : Phong tiêu tiêu hề

Gió lạnh gào thét.

Thổi gợn mặt nước, cũng thổi chiến trong lòng.

Tại đây gào thét gió lạnh giữa, kèm theo còn có một trận xa xưa tiếng đàn.

Tiếng đàn trận trận, tại đây khí trời rét lạnh trong đừng thêm một phần cô tịch.

Quần áo cầm sam, trắng thuần làm đẹp.

Cao Tiệm Ly quỵ ngồi dưới đất, khi hắn trước mặt của còn lại là để một trận cầm —— trúc.

Tiếng đàn u nhiên thanh lương, ở Cao Tiệm Ly tay của giữa theo đầu ngón tay kích thích, mang ra khỏi một loại linh hoạt kỳ ảo bay xa cảm giác, kèm theo lạnh lùng gió lạnh, có một loại để cho người ta nhịn không được đứng ở nơi này thương mang dưới bầu trời một mình lệ khóc mà vũ xung động.

Đương nhiên.

Loại này xung động, đã bị người thay đổi hiện thực.

Sau lưng Cao Tiệm Ly, Tuyết Nữ đã là tùy nhạc mà vũ.

Dáng người mềm nhẹ thư giản, đạm lam sắc vạt áo càng là theo gió nhi động, không chỉ có như vậy, trong tay lam sắc trù mang cũng là trên không trung vũ động, giống như tử đuổi theo cái gì.

Đã từng Yến quốc đẹp nhất vũ cơ, vào giờ khắc này nhảy nàng đẹp nhất vũ đạo. Nhưng người ở chỗ này, đại đa số ánh mắt cũng không có ngưng tại Tuyết Nữ trên người, ngược lại là nhìn phía trước cách đó không xa nhìn chằm chằm Dịch thủy nhìn Kinh Kha trên người.

Ôm kiếm.

Nhìn sóng.

Mặt không thay đổi nhìn chằm chằm trước mắt Dịch thủy, trong tai nghe Cao Tiệm Ly khảy đàn này một tống biệt chi khúc.

Ở phía sau của hắn, Mặc gia mọi người hầu như toàn bộ tới đây, bất luận cái gì, lần này tống biệt Mặc gia trên dưới đứng ở Ky Quan Thành nhiệm vụ trọng yếu trên cơ bản toàn bộ đã tới.

Hồi lâu.

Thái tử Đan cầm hai cái hộp đi tới phía trước, ở ánh mắt của mọi người dưới, đem bày ở Kinh Kha trước mặt trên mặt đất.

Người ở chỗ này đều cũng có trứ võ công người, khi

thái tử Đan trên tay hộp xảy ra trên mặt đất sau, không ít người đều mơ hồ từ một người trong đó trong hộp ngửi được nhè nhẹ mùi máu tươi, hiển nhiên phương diện này định không phải là cái gì thịt để ăn, mà là đầu người.

Xoay người.

Kinh Kha nhìn cái hộp này, ngồi xổm xuống đem mở ra, lộ ra đồ vật bên trong.

Đây là một viên hai mắt trừng lớn. Gắt gao nhìn chằm chằm phía trước dữ tợn đầu.

Người này bọn họ đều biết.

Chính là Tần quốc phản bội tướng Phàn Ư Kỳ đầu.

Tuy rằng dùng vôi ướp, bốn phía cũng dùng tơ lụa bao vây, thế nhưng huyết tinh khí vẫn là không cách nào tán đi, giống như là quay chung quanh ở phía trên oán khí giống nhau không cách nào tiêu tán.

“Hắn là một vị anh hùng.”

Thái tử Đan kinh ngạc nhìn chằm chằm này trong hộp người đầu, hơn nữa ngày tài nhịn không được tán thán một câu. Tầm mắt thu hồi, nhìn Kinh Kha.

Kinh Kha.

Thái tử Đan coi thường.

Cái này có thể ở Mặc gia trong bị không ít thống lĩnh

xưng là đại ca người, há chỉ chỉ là thái độ làm người và kiếm pháp đơn giản như vậy?

Hiển nhiên.

Kinh Kha ở trí mưu trên đồng dạng có không nhỏ khả năng.

Tần quốc phản tướng Phàn Ư Kỳ đầu là Kinh Kha chỉ rõ muốn đến, đồng thời còn có Yến quốc bản đồ. Hai thứ này, là thúc đẩy việc này thành công mấu chốt. Hơn nữa, Phàn Ư Kỳ đầu cũng không phải Kinh Kha đòi lấy. Hắn chỉ là nói ra ý đồ đến, đối phương tự vận mà chết.

Không có ai biết lúc đó đến tột cùng chuyện gì xảy ra, thái tử Đan cuối cùng biết được bất quá là Kinh Kha cho hắn một an bài.

Đem Phàn Ư Kỳ đầu ướp, cộng thêm bản đồ nước Yến chuẩn bị cho tốt.

An bài như thế, mặc dù là thái tử Đan cũng phát hiện như vậy mới là điều kiện tốt nhất phương thức. Ngược lại thì Mặc gia Ky Quan Thành những người khác không thế nào ngoài ý muốn, hiển nhiên là Kinh Kha có biểu hiện như vậy cũng không để cho người ta ngoài ý muốn. Nhưng thật ra thái tử Đan có chút kinh ngạc, nhưng chỉ là kinh ngạc.

Hay là, hắn xem như là hiểu Gia sư Lục Chỉ Hắc Hiệp tại sao phải chỉ định trong kế hoạch này một người khác phải là Kinh Kha.

Rất rõ ràng, đối phương lợi hại cũng không phải kiếm pháp.

Cúi đầu kiểm tra một chút. Kinh Kha lúc này mới hài lòng gật đầu, đem hộp một lần nữa đậy kín, lại kiểm tra rồi cái hộp khác sau, lúc này mới dùng quý báu tơ lụa đem hai cái hộp cột chắc. Đọng ở bên hông. Làm tốt đây hết thảy sau, Kinh Kha ánh mắt rơi vào thái tử Đan trên người, môi giật giật, chỉ nói một câu cũng chỉ có hai người có thể nghe được lời nói.

Thái tử Đan hơi biến sắc mặt. Nhưng lập tức liền thu liễm đi, khẽ vuốt càm.

Sau đó, Kinh Kha này liền hướng đánh đàn Cao Tiệm Ly đi đến. Đi tới bên người của hắn, lẳng lặng nhìn đối phương. Bởi vì Kinh Kha đã tới, Cao Tiệm Ly tâm tình càng trở nên cuộn trào mãnh liệt, khiến cho trên tay tiếng đàn cũng xảy ra thác lậu.

Hai người chỉ là liếc nhau, nhìn nhau cười, huynh đệ trong lúc đó có đôi khi mở miệng là dư thừa.

Đang cùng những người khác đều thấy qua lúc, cuối cùng Kinh Kha đi tới đã ngừng vũ đạo Tuyết Nữ bên người, tầm mắt nhìn thẳng đối phương mỹ trung mang mị hai tròng mắt, trong ánh mắt mãn hàm chứa một loại kỳ lạ thâm ý. Như vậy khỏa thân ánh mắt, làm cho Tuyết Nữ nhất thời cũng có chút ăn không tiêu, không khỏi tránh được ánh mắt.

“Chiếu cố thật tốt hắn!”

Kinh Kha thanh âm của ở tuyết nữ bên tai quanh quẩn, cái này “hắn” dĩ nhiên là chỉ Cao Tiệm Ly. Nói xong, Kinh Kha liền quay người sang, chỉ là ở bước ra bước chân một khắc kia, môi khẽ nhúc nhích, đúng là dùng truyền âm nhập mật, sau đó, cũng đã đi nhanh bước ra.

Chỉ có Tuyết Nữ đứng ở nơi đó một người kinh ngạc nhìn đối phương rời đi thân ảnh, tay cầm trù mang lặng lẽ không nói gì.

Mũ rộng vành mang lên.

Trong tay Tàn Hồng treo trên bầu trời mà vũ, cuối cùng trực tiếp để ngang sau cổ, hai tay làm như lười biếng đọng ở trên vỏ kiếm, Kinh Kha cứ như vậy lấy một loại cà lơ phất phơ tư thế dọc theo Dịch thủy hướng viễn phương đi đến. Vừa đi, người cũng một bên hát vang.

“Gió hiu hắt chừ, Dịch thuỷ lạnh ghê
Tráng sĩ ra đi, không bao giờ về!”

Ly biệt.

Cũng là xa nhau.

Bởi vì Kinh Kha biết mình đi trước Tần quốc Hàm Dương từ bỏ nhiệm vụ này ra, hắn còn có một cái phải đi lý do.

Tiếng nước ào ào, ở trong gió rét cùng tiếng đàn cùng làm cho này thủ xa nhau thơ nhạc đệm, làm một một thành tình nghĩa độc hành người tiễn đưa.

Mặc gia.

Mọi người tập thể khom người, xa xa thi lễ.

Cùng lúc đó.

Mặc gia Ky Quan Thành, một người khác Mặc gia cự tử Lục Chỉ Hắc Hiệp cũng sớm một động thân.

Tần quốc.

Hàm Dương.

Âm Dương gia, cứ điểm.

“Yến quốc hiến thành cầu hòa?”

Nhạc Duyên ngẩng đầu nhìn đứng ở trước mặt mình Nguyệt Thần, lên tiếng nói: “Lúc nào tin tức?”

“Vừa lấy được tin tức.” Nguyệt Thần hơi thi lễ, lúc này mới ôn nhu trả lời: “Theo thám tử hồi báo, ở hơn mười ngày trước, Yến quốc đã phái ra cầu hoà sứ giả, hiện nay đã đến đến đây Hàm Dương trên đường. Dựa theo lộ trình suy tính, ba ngày sau, sẽ gặp đến Hàm Dương.”

Nghe đến đó, Nhạc Duyên đôi mắt mỉm cười. Nhìn chằm chằm Nguyệt Thần mặt của, hỏi: “Cái này sứ giả tên gì?”

“Kinh Kha.”

Mặt đối với vấn đề này, Nguyệt Thần rất trả lời đơn giản Nhạc Duyên vấn đề.

Quả nhiên là để cho người ta hài lòng đáp án.

Câu trả lời này làm cho Nhạc Duyên nở nụ cười.

Đứng dậy.

Nhạc Duyên ở trong lòng thật là đối với cái này Kinh Kha có hứng thú thật lớn, hơn nữa lấy thời đại này, chỉ sợ Kinh Kha cũng không phải người thường, có thể dám một thân một mình tiến nhập Hàm Dương cung ám sát Tần hoàng, này từ trên căn bản phản ứng đi ra ngoài đó là thực lực đối phương không tầm thường.

Nhưng càng làm cho người tán thán còn là này một phần thấy chết không sờn dũng khí.

Một người như vậy làm sao không khiến cho người ngạc nhiên?

Cho dù là trải qua nhiều như vậy, Nhạc Duyên cũng là đối với người này có tương ứng hứng thú.

Hắn muốn nhìn một chút, Kinh Kha là thế nào đâm Tần vương.

“Đông Hoàng các hạ.” Nguyệt Thần gặp Nhạc Duyên hành động, hiển nhiên là nổi lên hứng thú. Không khỏi có chút vô cùng kinh ngạc, nghi ngờ nói: “Lẽ nào cái này Kinh Kha có cái gì bất đồng?”

“Ha ha!”

Hoạt kê cười, Nhạc Duyên nhìn Nguyệt Thần, trả lời: “Là có chút bất đồng, hắn chắc là một đáng giá bị lịch sử ghi khắc người.”

Nguyệt Thần nghe vậy ánh mắt cứng lại, Nhạc Duyên đánh giá như vậy không thể nghi ngờ nói cho nàng quá nhiều đồ vật, “Cần chúng ta làm cái gì sao?”

“Không!”

“Chúng ta cần phải làm là xem.”

Lắc lắc ngón trỏ, Nhạc Duyên hủy bỏ Nguyệt Thần tìm cách, phân phó nói: “Phía dưới ngươi đi thông tri Tụ Tán Lưu Sa Vệ Trang. Đã nói sự hợp tác của chúng ta… Chính thức bắt đầu rồi.”

“Là.”

Cúi người hành lễ sau, Nguyệt Thần này liền từ từ thối lui ra khỏi gian phòng.

Cùng thời khắc đó.

Bị Nhạc Duyên phái ra đi điều tra Đạo gia Thiên tông tình huống Tinh Hồn vào giờ khắc này cũng một thân máu tươi nhễ nhại, cả người tản ra tùy ý sát khí, hai tròng mắt lộ vẻ lạnh lùng vẻ. Con ngươi ở chỗ sâu trong giấu giếm huyết hồng, cái trán văn lộ vào giờ khắc này bằng thêm ba phần quỷ bí.

Ở trước người của hắn, còn lại là ngã xuống bốn người.

Bốn người mặc mộc mạc quần áo, không có tóc người.

Trong đó ba thân thể của con người làm như bị lợi khí cắt rời. Nội tạng máu tươi vãi đầy đất, phương viên mấy trượng trong lộ vẻ vô tận mùi máu tanh. Còn có một người còn lại là tứ chi cốt cách nát hết, cả người xụi lơ trên mặt đất. Đối mặt tình cảnh như thế. Người này vẫn đang không có bị trước mắt này nghe rợn cả người tình cảnh hù được, vẫn là kinh ngạc nhìn chằm chằm trước mặt thiếu niên cẩm y.

“Thế nào?”

Tinh Hồn thanh âm lạnh lùng quanh quẩn ở đối phương trong tai, châm chọc nói: “Còn muốn khuyên… Không phải là, là độ ta bỏ xuống đồ đao sao?”

“Ngay cả mình cũng không thể độ, ngươi làm sao độ người?” Tinh Hồn khóe miệng vi kiều, lộ ra răng trắng như tuyết, thân thể nghiêng về trước, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm bóng lưỡng trên ót, nói rằng: “Thân thể da lông,là của cha mẹ… Ngay cả hiếu đạo đều có thể buông tha người, làm sao độ?”

Đang tra Đạo môn Thiên tông đích tình huống khi, Tinh Hồn cũng trăm triệu không ngờ rằng bản thân sẽ gặp phải nhiều … thế này tình huống.

Nguyên bản hắn chỉ là nhất thời khởi hưng, thế nhưng thật không ngờ điều tra ra được gì đó, làm cho Tinh Hồn nổi lên sát ý. Chiến loạn dễ dàng nhất tạo thành bách tính trôi giạt khắp nơi, đồng dạng cũng sẽ tạo nên một ít không giải thích được đạo giáo xuất hiện.

Mà trước mắt cái này tự xưng thành Phật là một trong số đó.

“Không thể nói chuyện a!”

“A, không có ý tứ, ta đã quên bản thân đem đầu lưỡi của ngươi cho rút.”

Đợi hồi lâu, gặp đối phương vẫn là không có mở miệng, Tinh Hồn lúc này mới nghĩ tới, ảo não lấy tay vuốt trán, nói rằng: “Nếu như vậy, ngươi cái này con lừa ngốc cũng không có gì dùng —— Tà môn! Tà phật! Tà giáo!”

Nói xong, Tinh Hồn tay phải đã đặt ở trên ót của đối phương, năm ngón mở ra, nắm chặt, sau đó cầm lấy toàn bộ cái ót chợt nhấc lên.

Ca sát!

Để cho người ta cả người bủn rủn thanh âm của giữa, máu tươi vẩy ra, Tinh Hồn cứ như vậy đem đầu của đối phương kể cả cột sống cứ như vậy cho rút ra.

Cái này Phật có thể là ta Âm Dương gia đại địch, hầu như trong chớp mắt Tinh Hồn liền hiểu được cái hội này tạo thành ảnh hưởng.

Nên trở về bẩm Đông Hoàng các hạ rồi.

Trong lòng có quyết định, Tinh Hồn lập tức sửa lại kế hoạch của chính mình, xoay người liền cách khai, chỉ có lưu lại đầy đất hài cốt và máu tươi.

Chương 19 : Thứ Tần thứ tình (thượng)

Cửa thành.

Kinh Kha bên hông lộ vẻ một hộp gấm, trên lưng lưng đeo một địa đồ quyển trục ở vô số Tần quốc tướng sĩ ánh mắt lạnh lùng giữa, không nhanh không chậm bước chân dưới bọn họ 'Hoan nghênh' đi đến , tiến nhập cái này tại cả vùng đất kinh khủng nhất đế quốc thủ đô.

Hắn coi như Yến quốc sứ giả, cũng không hoàn toàn chỉ là một mình hắn, sau lưng hắn còn mang theo một người.

Nếu chỉ là hoàn toàn một người, không thể nghi ngờ sẽ tăng thêm người khác nghi ngờ trong lòng.

Hai người lại sẽ tốt hơn nhiều.

Cái này cùng là hắn phía trước tới trên đường tìm được một, hay hoặc giả là đã sớm chuẩn bị xong người —— Tần Vũ Dương.

Nhóm hai người ở Tần quốc tướng sĩ dưới sự hướng dẫn, từ Hàm Dương thành chính giữa đại đạo thẳng tắp hướng Hàm Dương cung đi đến.

Cách đó không xa.

Một tòa nhà dân bóng tối chỗ.

Kinh Kha sâu cạn không nhìn ra, cùng loại thường nhân.

Nhưng này đi theo Kinh Kha người phía sau, nhưng thật ra có tốt thân thủ, là chuyên môn bảo hộ Kinh Kha sao?

Xem ra, này Kinh Kha là cao thủ.

Một đạo xinh đẹp thân ảnh của đứng ở nơi đó lẳng lặng nhìn Yến quốc sứ giả đến đây bái kiến Tần vương, trong lòng trầm tư, một đầu tóc đen ở trong gió rét bay lượn. Ánh mắt đảo qua lúc, đứng ở bóng ma giữa Đại Tư Mệnh liền chiết thân ly khai, hướng Âm Dương gia chỗ đi đến. Vào giờ khắc này, Âm Dương gia đã đề phòng.

Từ bước vào Tần quốc cảnh nội, Kinh Kha liền thói quen loại này cảm thụ, cái loại này người thắng đối đãi người thất bại ánh mắt. Dọc theo đường đi tới nay, đều là như vậy, tại đây Tần quốc thủ đô Hàm Dương chỉ bất quá loại cảm giác này càng trở nên nồng hậu mà thôi.

Đối với Kinh Kha, cho dù là ánh mắt lợi hại như kiếm cũng là như gió mát quất vào mặt, không để lại một dấu vết.

Ngược lại thì đi theo sau đó Tần Vũ Dương cả người tựa hồ không chịu nổi những ánh mắt này áp lực, có vẻ vô cùng khẩn trương.

“Ngẩng đầu!”

“Ưỡn ngực!”

“Mặc dù là thua ấy cũng nên có người thua phong thái.”

Ngay lúc Tần Vũ Dương cả người không được tự nhiên khi, Kinh Kha thanh âm của dính vào lỗ tai của hắn. Nhất thời. Tần Vũ Dương không khỏi cay đắng cười, từ trước đến nay hắn cảm thấy tự thân coi như không tệ, càng là cháu của Yến quốc hiền tướng Tần Khai, là bị thái tử phi đề cử, mà được thái tử Đan mời.

Thế nhưng Tần Vũ Dương trăm triệu không ngờ rằng sẽ có to lớn như thế áp lực, nguyên bản nội tâm đối với Kinh Kha khinh thị vào giờ khắc này đúng là hễ quét là sạch.

Chỉ cần phần này dũng khí, đã không phải là hắn có khả năng sánh bằng.

Mạnh mẽ đè xuống trong lòng phần khẩn trương, Tần Vũ Dương bộ dáng bước thấp bước cao rốt cục ổn lại. Kinh Kha thấy thế, lúc này mới lắc lắc đầu, coi như hữu dụng.

Theo đội ngũ đi tới. Kinh Kha ánh mắt cũng không ngừng đánh giá bốn phía, đánh giá đế quốc này thủ đô.

Ánh mắt yếu ớt.

Đôi mắt ở chỗ sâu trong, không biết đang lóe lên chút gì.

Hồi lâu, Kinh Kha hít sâu một hơi, đè xuống tim nhảy có chút mau, làm cho hồi phục bình ổn sau, khóe miệng hiện ra lau một cái sáp nhiên dáng tươi cười.

Đồng thời.

Hàm Dương cung.

Ngày này, hướng sẽ mở rộng ra.

Vô số đại thần đều ở đây trong triều đình, tĩnh chờ Yến quốc sứ giả đến.

Tần vương Doanh Chính ngồi ngay ngắn ở phía trên. Mặt mang uy nghiêm nhìn phía dưới vũ đạo, ở Yến quốc sứ giả chưa tới trước, Tần vương Doanh Chính cũng có đầy đủ rỗi rãnh thưởng nhạc.

Khiêu vũ chính là được xưng đệ nhất thiên hạ mỹ nhân Lệ Cơ.

Ở trong mắt của mọi người, Lệ Cơ người nữ nhân này đã phi thường rõ ràng chiếm được Tần vương Doanh Chính yêu thích. Này có thể nói là từ quý tộc, cho tới cung nữ hoạn quan đều có thể nhìn ra gì đó. Thậm chí, có người đã sớm suy nghĩ có hay không kéo xuống quan hệ.

Hay là ở sau ngày hôm nay, Lệ Cơ sẽ gặp trở thành Lệ phi.

Ở đại điện góc.

Coi như thủ vệ tồn tại Cái Niếp cũng là lẳng lặng đứng ở đó trong. Không nói một lời, ánh mắt cũng không có xem vũ đạo liếc mắt.

Về phần hoạn quan Triệu Cao, còn lại là không gì sánh được cung kính đứng ở Tần vương Doanh Chính cạnh thân. Cùng đợi Tần vương Doanh Chính phân phó, ánh mắt cũng là đối với phía dưới vũ đạo không nghe không thấy, giống như không tồn tại.

Mà ở một hướng khác, giữa bóng tối.

Nhạc Duyên còn lại là nhìn hết thảy trước mắt, ánh mắt tại nơi vũ đạo trứ Lệ Cơ trên người dừng lại hồi lâu.

Ban đầu ở Hàm Dương cung gặp một lần sau, Nhạc Duyên liền đối với trong đó kinh lịch hỏi thăm một chút Nguyệt Thần. Lấy được đáp án tịnh không có gì bất ngờ xảy ra, này Lệ Cơ xem như là bị Tần vương Doanh Chính cướp về, hơn nữa cướp về sau người nữ nhân này đã mang thai.

Hơn nữa để cho nhân ý ra một là Tần vương Doanh Chính cũng không có làm cho Lệ Cơ rơi xuống trong bụng thai nhi, ngược lại là để lại đứa bé này, thế cho nên đứa bé này lúc này đang nuôi ở trong Hàm Dương cung. Lúc này, đứa bé này chưa qua một năm tuổi.

Vì cái tin tức này, Âm Dương gia ngược lại cũng bỏ ra có vài nhân mạng cái giá, tài hoa tra ra một ít đoạn ngắn, cuối cùng bị chỉnh hợp lên đưa đến trên tay Nhạc Duyên.

Có cố sự.

Rất hiển nhiên, cách làm như thế, thật là làm cho người

ta đáng giá đi suy tư.

Phải biết rằng lấy Tần vương Doanh Chính tính tình, tình hình chung dưới có thể sẽ không làm như vậy. Vì vương vị, hắn là có thể đem mẫu thân của mình tống vào lãnh cung lãnh khốc người, huống chi một đứa con nít? Chỉ sợ đứa bé này ở sanh ra được một khắc kia cũng sẽ bị Tần vương Doanh Chính cho chết chìm.

Trong đó chân tướng đến tột cùng là cái gì, Nhạc Duyên không thế nào muốn biết. Bất quá Nhạc Duyên có thể khẳng định một là Tần vương Doanh Chính làm cho Lệ Cơ như vậy nhiều lần lộ diện, không thể nghi ngờ là hắn đang vì nữ tử này tạo thế để nàng thượng vị, Lệ Cơ trở thành Lệ phi thời gian cũng sắp tới.

Tần quốc triều đình trên dưới, đối với lần này đều là trong lòng biết rõ.

Rất nhanh.

Theo nhã nhạc đình chỉ, Yến quốc sứ giả đã đi tới Hàm Dương ngoài cung.

“Tuyên!”

Tần vương Doanh Chính bên nghiêng đầu, đối với bên người Triệu Cao phân phó nói, nhưng là lại không để cho dừng lại ca cơ vũ nữ đám người ly khai, trong đó Lệ Cơ cũng là như vậy. Mọi người đều đang đợi trứ Yến quốc sứ giả tiến điện.

Góc.

Nhạc Duyên ánh mắt không ngừng quét mắt những người trước mắt này bộ dáng cùng biểu tình biến hóa, lại phát hiện một chút bất đồng địa phương.

Lệ Cơ sắc mặt vi bạch, mà Tần vương Doanh Chính ánh mắt lạnh lùng, tựa hồ là đang chờ cái gì.

“Hai người bọn họ nhận thức?”

Thấy loại tình huống này, Nhạc Duyên dưới mặt nạ trên mặt của không khỏi hiện ra một tia vô cùng kinh ngạc, không rõ hắn cảm giác tên này truyện thiên cổ Kinh Kha đâm Tần, chỉ sợ không phải là như vậy sở nghĩ đơn giản như vậy. Hắn đã trải qua nhiều lắm, có ít thứ đối với Nhạc Duyên tới có thể nói là vừa xem hiểu ngay.

Lệ Cơ!

Kinh Kha!

Tần vương Doanh Chính!

Ba người này… Tuyệt đối nhận thức, có thể là người quen.

Hai mắt híp lại, Nhạc Duyên nhớ tới Tần vương Doanh Chính ở trước đây cũng không phải ở Tần quốc, mà là đứng ở nước Triệu thân là con tin… Mà Kinh Kha ở trước đây càng là chung quanh du lịch. Là là trong thiên hạ nghe tiếng du hiệp. Rất nhanh, Nhạc Duyên liền ở trong đầu của mình trong không ngừng tưởng tượng một đại đoạn tình cảnh, hơn nữa tinh thần lực của hắn

kinh người, có thể nói là trong chớp mắt đã là bổ sung không ít đoạn cố sự.

Trong lúc nhất thời, Âm Dương gia tối cao thống lĩnh Đông Hoàng khó được tò mò. Bởi vì … này làm cho hắn nhớ lại hai người, cái kia sinh tử đối địch Sư Phi Huyên và Loan Loan.

Chỉ chốc lát sau.

Yến quốc sứ giả đã theo Tần quốc tướng sĩ dưới sự hướng dẫn đi tới đại điện bên ngoài.

Theo sau Triệu Cao một tiếng “Tuyên Yến quốc sứ giả vào điện yết kiến!”, đại điện đại môn bị chậm rãi mở ra, trong điện ánh mắt của mọi người đều không hẹn mà cùng rơi vào trên người đang đứng ở bên ngoài không kiêu ngạo không siểm nịnh Kinh Kha, và có chút úy úy súc súc đứng ở sau đó Tần Vũ Dương.

Nghe vậy.

Kinh Kha cầm trong tay Tần quốc phản tướng Phàn Ư Kỳ thủ cấp đi ở phía trước, Tần Vũ Dương tay ôm địa đồ nhắm mắt theo đuôi đi theo sau. Hai người cứ như vậy bước chân vào đại điện.

Vào điện một khắc kia.

Kinh Kha ánh mắt đã đem trong điện cách bố trí liếc mắt thu vào đáy mắt, ở bên trong này không có bao nhiêu người có thể cầm vũ khí, ngoại trừ một ở góc ẩn dấu thủ vệ thị vệ ra, liền chỉ có Tần vương Doanh Chính trên

người có vũ khí.

Ánh mắt cuối cùng là tại nơi đứng ở một bên Lệ Cơ trên người dừng lại, Kinh Kha trong lúc nhất thời cả người ngốc lăng ở tại nơi nào. Hai người thâm tình đối diện hồi lâu, Kinh Kha này mới hồi phục tinh thần lại.

Phía trên.

Tần vương Doanh Chính sắc mặt đen như than, đứng sau lưng hắn hoạn quan Triệu Cao càng là tự mình cảm nhận được này cổ sôi trào sát ý.

Ánh mắt quay lại.

Kinh Kha tầm mắt lúc này mới dừng ở Tần vương Doanh Chính trên mặt, hai người ánh mắt cứ như vậy nhìn nhau, không có người nào né tránh tách ra.

Loại tình cảnh này. Lúc này không chỉ có là Nhạc Duyên sớm liền nhìn ra chỗ quái dị, ở đây những đại thần khác cũng là gương mặt không hiểu. Trong đó, đặc biệt Lý Tư sắc mặt biến được hết sức khó hiểu. Toàn bộ trong đại điện bầu không khí, trở nên cực kỳ quái dị.

Không ai nói. Thậm chí ngay cả hô hấp cũng không dám lên tiếng, trong lúc nhất thời trong đại điện tĩnh đến nỗi mỗi người đều nghe được nhịp tim của mình.

Trong bóng tối.

Đây là Kinh Kha sao?

Nhạc Duyên ánh mắt ở nhìn từ trên xuống dưới Kinh Kha bộ dáng, đối phương một bước vào cái đại điện này, Nhạc Duyên liền nhận thấy được bầu không khí đã thay đổi.

Ánh mắt di chuyển. Nhạc Duyên tầm mắt như ngừng lại Tần vương Doanh Chính trên người. Đối phương đặt ở trước người tay phải đã có chậm rãi hành động, xoa chuôi kiếm đeo ở bên hông Thiên Vấn kiếm.

Tay, là kiếm khách cao thủ cầm kiếm độc hữu tư thế.

Tần vương Doanh Chính có không tầm thường võ công. Đây là Nhạc Duyên lần đầu tiên nhìn thấy Tần vương Doanh Chính khi, cũng đã nhìn ra, đây cũng là Tần vương Doanh Chính ở nước Triệu thân là con tin thì bảo đảm tự thân sống sót vốn liếng một trong. Chính là bởi vì Tần vương Doanh Chính có không tầm thường võ công, nguyên do Nhạc Duyên rất muốn biết ám sát hắn Kinh Kha lại sẽ mạnh bao nhiêu.

Ánh mắt lợi hại như kiếm phong, đâm thẳng gương mặt Kinh Kha phía dưới.

Hai người không có nói, khiến cho trong đại điện cũng không có người nào khác dám chen vào nói, vào giờ khắc này cái không gian này tựa hồ chỉ có hai người bọn họ ở đây đối diện.

Hồi lâu.

Khanh ——

Chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, Tần vương Doanh Chính trong tay Thiên Vấn kiếm đã là nửa ra khỏi vỏ.

Cùng lúc đó.

Kinh Kha trên tay thủ cấp bị tiện tay ném ra ngoài, tay phải kiếm chỉ giương lên, bị Tần Vũ Dương ôm vào trong ngực quyển địa đồ ầm ầm nổ tung, một tiếng kiếm ngân vang giữa, quấn giữa địa đồ Tàn Hồng ầm ầm ra khỏi vỏ, bắn ra.

Kiếm khí phái nhiên.

Trên mặt đất tấm ván gỗ từ giữa tách ra, hóa thành vô số mảnh vụn đánh hướng bốn phương tám hướng.

Kiếm ra, người động.

Mà ra khỏi vỏ Tàn Hồng, mang theo một loại riêng biệt sát ý đâm về phía phía trên Tần vương Doanh Chính.

Lạnh lẻo thấu xương vào giờ khắc này phủ xuống, cái loại này quyết chí tiến lên khí thế, cùng với trên thân kiếm thảm thiết sát ý khiến cho Tần vương Doanh Chính dĩ nhiên trong lúc nhất thời sững sờ tại chổ, không thể động đậy.

Ở trong góc Nhạc Duyên càng là tại thanh trường kiếm này ra khỏi vỏ sau, cũng là cảm thấy toàn thân mát lạnh, toàn thân đều có một loại bị châm đâm hơi đau cảm giác.

Ở cùng lúc này.

Âm Dương gia.

Đông Hoàng cấm cung.

Vào giờ khắc này nghênh đón khách không mời mà đến.

Mặc gia cự tử tự mình phủ xuống, mà chống đỡ Âm Dương gia tối cao thủ lĩnh Đông Hoàng Thái Nhất.

Chỉ là…

“Ngươi là ai?”

Một thân hắc bào che thân Mặc gia cự tử Lục Chỉ Hắc Hiệp mạc ánh mắt ngưng tại xuất hiện ở trước mắt cái này tóc bạc nam nhân, rất là khó hiểu: “Ngươi không phải là Đông Hoàng!”

“Mỗ tự nhiên không phải là Đông Hoàng.”

Trong phòng, ngọn đèn dầu huy hoàng, Vệ Trang trong tay Sa Xỉ trụ ở tấm ván gỗ trên, hai tay đè nặng chuôi kiếm, mục vô biểu tình nhìn chằm chằm trước mắt cái này hắc y nhân, ánh mắt lạnh lùng như trời đông giá rét gió lạnh thổi qua đối phương, bên ngoài hét hò bịt tai không dứt: “Tụ Tán Lưu Sa —— Vệ Trang, thỉnh Mặc gia cự tử chỉ giáo!”

Sa Xỉ nhất nhất rút ra, thân kiếm như răng nhọn xa xa chỉ hướng đối phương.

Không ổn!

Áo bào không gió tự phồng lên, Mặc gia cự tử Lục Chỉ
Hắc Hiệp trong lòng kinh hãi

Chương 20 : Thứ Tần thứ tình (hạ)

Một kiếm.

Kiếm ý sung túc, kiếm quang đảo qua một cái, trên đất đá phiến toàn bộ tại đây một kiếm dưới một phân thành hai, tán làm khắp bầu trời đá vụn.

Ai cũng không ngờ rằng, này sau khi đi vào Yến quốc sứ giả Kinh Kha dĩ nhiên cũng không nói một lời nào, cũng đã là động thủ.

Sai a!

Tại sao sẽ là như vậy!

Trong điện các đại thần bị những thứ này ném đi ra ngoài có chứa cực đại kình đạo hòn đá đập ô hô ai tai, trong lúc nhất thời cả tòa đại điện loạn thành một đống. Bởi vì tại đây trên đại điện, bất luận văn võ, tại đây trên đại điện là không cho phép đeo vũ khí lên điện. Trong lúc nhất thời, những thứ này mang theo không nhỏ lực sát thương hòn đá, trực tiếp làm mọi người vội vả ly khai, muốn tiến lên hộ giá giúp một tay tác dụng cũng không có cách nào.

Đồng dạng.

Trạm ở trong bóng tối Nhạc Duyên thấy thế cũng là không khỏi sửng sốt.

Tình huống gì?

Nguyên bản hắn còn chuẩn bị lấy một loại xem kịch hay thái độ nhìn Kinh Kha là như thế nào diễn trò, thế nhưng trăm triệu không ngờ rằng Kinh Kha sẽ là một câu nói cũng không có nói, trực tiếp rút kiếm xuất thủ. Hơn nữa càng làm cho Nhạc Duyên để ý là trong nháy mắt này, sợi tràn ngập ở trong đại điện quỷ dị sát ý, này chỉ có đại hung chi khí mới có thể có như vậy sát ý.

Ánh mắt cứng lại, Nhạc Duyên tầm mắt đã như ngừng lại Kinh Kha trong tay Tàn Hồng trên.

Đồng thời.

Ở một phương khác Cái Niếp thấy thế cũng xuất thủ, nhưng so với Kinh Kha hành động vẫn là chậm nửa phần.

Không có cách nào, người ở chỗ này không ai sẽ nhận định Kinh Kha sẽ như vậy đột nhiên đột ngột xuất thủ, làm cho tất cả mọi người trở tay không kịp.

Kiếm động.

Người động.

Toàn bộ như bắn ra mũi tên nhọn.

Đây là đường đường chính chính đánh bất ngờ kiếm, ám sát kiếm.

Vừa một tiếng kiếm ngân vang.

Một đạo áo xanh đã bước vào đại điện ở giữa.

Trong tay bao kiếm đã bị Cái Niếp xem như lợi khí ném về phía Kinh Kha trong tay Tàn Hồng hướng đang đâm, muốn thử hơi chút ngăn cản một phen, sau đó Cái Niếp trường kiếm giương lên, Quỷ cốc nhất mạch túng kiếm tuyệt học cũng tiện tay mà ra.

Vỏ kiếm phát sau mà đến trước đi tới trên đường, nhưng này căn bản đỡ không được Kinh Kha loại này chưa từng có từ trước đến nay nhất thức.

Kiếm khí cũng đã đem vỏ kiếm chặt đứt hai đoạn, mà Kinh Kha người còn lại là kế tục bước chậm về phía trước.

Một bước, rút kiếm.

Kiếm khí phân ra.

Hai bước. Khí thế đã áp Tần vương Doanh Chính không thể động đậy, trong tay Thiên Vấn kiếm chăm chú là ra khỏi vỏ phân nửa cũng không rút ra được.

Ba bước, Cái Niếp ném mạnh ra vỏ kiếm bị kiếm phong chém đoạn, vẫn là không thể ngăn cản Kinh Kha mảy may.

Bước thứ tư, cự ly giữa thân hai người có chừng trăm bước, vào giờ khắc này làm như súc địa thành thốn, chớp mắt đã đến Tần vương Doanh Chính trước người,

một kiếm chém lui Triệu Cao.

Đệ ngũ bộ, tuyệt sát.

Ở nơi này nhất tuyệt giết kiếm cuối cùng đâm ra nháy mắt, Kinh Kha biến sắc. Chỉ thấy Tần vương Doanh Chính thân thể cả người tựa hồ bị lực lớn lôi kéo, cả người hướng mặt sau bay ra ngoài. Đồng thời, Kinh Kha chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, thân hình biến ảo, một người mặc hắc y hắc bào mang theo mặt nạ màu đen người xuất hiện ở nguyên bản Tần vương Doanh Chính đứng địa phương.

Trở bàn tay trong lúc đó, thế cục lại biến.

Quá nhanh!

Rất quyết tuyệt!

Kinh Kha kiếm thế cho dù là Nhạc Duyên cũng không khỏi tâm sinh tán thán, tại đây một kiếm dưới, Hàm Dương cung trong đại điện những người khác đều trở tay không kịp, căn bản không phản ứng kịp. Chỉ có hắn có đầy đủ nắm chắc.

Bàn tay lật, đối mặt Kinh Kha này nhất tuyệt kiếm, Nhạc Duyên năm ngón mở ra, bay thẳng đến trong tay đối phương kiếm phong chộp tới.

Kiếm này rất quyết tuyệt. Khiến cho Kinh Kha đã không cách nào dừng kiếm thế, chỉ có thể kế tục chưa từng có từ trước đến nay.

Bởi vì đây là nhất chiêu không đạt mục tiêu không bỏ qua tuyệt kiếm.

Cường liệt mà hung lệ sát ý tự trên thân kiếm dâng lên mà ra, đối mặt này sợi sát ý, mặc dù là Nhạc Duyên cả người cũng có một loại da đầu tê rần cảm giác. Mà ở y phục che lấp dưới thân thể, càng là tại đây sợi sát khí dưới sự kích thích bắt đầu phát sinh biến hóa, bao phủ nơi cánh tay lòng bàn tay đã bắt đầu lần thứ hai hiện lên lân phiến. Tầng tầng lớp lớp, vờn quanh trên đó.

Trong sát na.

Kiếm phong cùng lòng bàn tay chạm nhau.

Một tiếng ngâm khẽ thoát ra.

Khiến cho ở đây lòng của mỗi người để đều ở đây một tiếng kiếm ngân vang quyết tâm sinh run lên, mỗi người đều sinh ra một loại không rõ cảm giác.

Ca sát!

Cái bao tay trung tâm xuất hiện vết nứt, Tàn Hồng kiếm phong lại tiến lên.

Đồng thời.

Hai người chính diện giao phong, sinh ra kình khí cùng lực đạo khiến cho dưới chân mặt đất lấy hai người làm trung tâm mặt đất không ngừng phát ra ca sát âm thanh, liên miên bất tuyệt vết nứt dường như mạng nhện vậy hướng bốn phương tám hướng lan tràn đi.

Ngay sau đó, những thứ này xuất hiện vết rách mặt đất lần thứ hai nổ tung, dường như sóng nước một loại cuộn trào mãnh liệt dựng lên hướng bốn phía ầm ầm tán đi.

Bao tay chỗ lòng bàn tay nghiền nát, Tàn Hồng kiếm phong tiến thêm một bước, đã cùng lòng bàn tay lân phiến tiếp xúc.

Khí lãng nhấc lên sóng đất, đột ngột từ mặt đất mọc lên,

Đủ tạo thành mấy trượng cao hình viên trụ sóng đất, đem hai người bao vây, khiến cho người bên ngoài trong lúc nhất thời căn bản nhìn không thấu bên trong chuyện gì xảy ra. Như vậy cuồng bạo giao phong, sớm khiến cho trong đại điện văn võ đại thần nhóm bất đắc dĩ thối lui ra khỏi đại điện.

“Kiếm này!”

Mắt lộ ra vô cùng kinh ngạc, Nhạc Duyên vào giờ khắc này kinh ngạc không phải là Kinh Kha này thử một lần tuyệt kiếm, mà là kiếm trong tay hắn.

Phá hắn cương khí hộ thể, càng là phá hắn lòng bàn tay lân phiến.

Xuy ——

Tàn Hồng cứ như vậy trực tiếp dọc theo Nhạc Duyên xuyên thấu mà qua.

Dù cho một kiếm này ở trong mắt Nhạc Duyên nhìn ra được đây là Kinh Kha bạo phát một thân tinh khí thần phát một chiêu mạnh nhất, thế nhưng chỉ lấy uy lực của nó còn chưa đủ đối với Nhạc Duyên tạo thành bao nhiêu uy hiếp, mà tạo thành loại tình huống lúc này nguyên nhân căn bản còn là do thanh kiếm này.

Mãnh liệt đau đớn đối với Nhạc Duyên mà nói đã là quá mức bình thường, mặc dù là Kinh Kha trong tay Tàn Hồng đem bàn tay của mình đâm thủng, ngược lại Nhạc Duyên nhưng cũng là bắt được kiếm của đối phương.

Năm ngón tay nắm chặt.

Tàn Hồng thân kiếm cứ như vậy bị Nhạc Duyên nắm ở tại trong lòng bàn tay.

Màu đỏ máu tươi dọc theo thân kiếm chảy xuôi, trườn mà qua huyết sắc vết tích, cùng Kinh Kha khai phong là lúc ở lại trên thân kiếm huyết văn độc nhất vô nhị. Hay hoặc là nói, là máu tươi dọc theo những văn lộ này bắt đầu chảy xuôi, mà ở máu tươi chảy qua địa phương, còn lại là bắt đầu dâng lên màu trắng vụ khí.

Thậm chí, Kinh Kha cũng cảm nhận được trong tay Tàn Hồng không hiểu sao nóng lên.

“Âm Dương gia!”

“Đông Hoàng!”

Kinh Kha đệ ngũ bộ tuyệt sát trong cuối cùng là bị đối phương tiện tay cản lại, ánh mắt rơi vào trước mắt cái

này hắc y hắc bào mang theo mặt nạ màu đen người trên người, ý niệm trong đầu lóe lên, Kinh Kha đã sáng tỏ người trước mắt thân phận chân chính.

Mặc dù là khi hắn bước vào này Hàm Dương cung một khắc kia trở đi, Kinh Kha cũng đã cảm nhận được một đầy rẫy ở bên trong lòng cảm giác nguy cơ, Tần Vũ Dương có thể không cảm giác được, nhưng làmTàn Hồng khai phong Kinh Kha cũng biết kiếm này mơ hồ truyền lại không bình thường hung lệ.

Vậy đại biểu tòa đại điện này trong. Có chứa không tầm thường nguy hiểm.

Do đó hắn cải biến quyết định.

Không nói được một lời, trực tiếp động thủ, muốn đánh trở tay không kịp, thế nhưng vẫn là không có ngờ tới bị người cản lại.

Âm Dương gia Đông Hoàng ở đây, như vậy Mặc gia cự tử đó chính là thất bại.

“Kinh Kha.”

“Ngươi thất bại, Tần vương Doanh Chính hiện tại không thể chết được.”

Đón Kinh Kha ánh mắt, Nhạc Duyên nhìn lại đối phương, thanh âm đạm mạc ở đối phương trong tai quanh quẩn.

“Ha ha!”

Kinh Kha tựa hồ nghĩ tới điều gì, ở bốn phía sóng đất rơi xuống đồng thời, Kinh Kha ngửa đầu cười to: “Đi tới nơi này, ta Kinh Kha sẽ không có dự định sống trở lại a.”

“Nếu không giết được hắn, như vậy ngươi cũng là mục tiêu!”

Ngôn ngữ hạ xuống, Kinh Kha chân khí trong cơ thể vào giờ khắc này hoàn toàn bốc hơi bạo phát, đỉnh đầu trâm gài tóc càng là vào giờ khắc này ầm ầm nổ tung, một đầu tóc đen cứ như vậy tản ra, tóc tai bù xù đang lúc, ngẩng đầu hát vang nói:
“Phong tiêu tiêu hề, Dịch thuỷ hàn
Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục phản!”

Thủ đoạn phát lực. Tàn Hồng tái tiến một tấc.

Có thể toàn lực bạo phát dưới cũng chỉ bất quá vào một tấc, liền không cách nào động.

Ánh mắt cứng lại, Nhạc Duyên chân khí trong cơ thể vận chuyển, tay phải nắm chặt Tàn Hồng. Lập tức lắc một cái, chỉ nghe nhất thanh thúy hưởng, từ Mặc gia chế tạo Đồ Long lợi khí cứ như vậy sinh sinh bị Nhạc Duyên từ đó bẻ gẫy ra.

Tàn Hồng bẻ gẫy, khiến cho Kinh Kha sắc mặt đại biến.

Như vậy thần khí. Lại bị sinh sinh bẻ gãy, loại cảnh tượng này hắn thế nhưng chẳng bao giờ ngờ tới.

Thất bại.

Nhiệm vụ thất bại.

Gặp Nhạc Duyên tiện tay đem sáp ở trên tay Tàn Hồng đoạn phong rút ra ném ở trên mặt đất, Kinh Kha liền biết lần này kết cục là dạng gì. Thân hình chợt lui. Người từ giữa còn không có toàn bộ hạ xuống sóng đất thoát ra, người cũng lần thứ hai hướng Tần vương Doanh Chính phương hướng bắn nhanh đi.

Này liên tiếp giao phong, cũng bất quá là ở trong nháy mắt.

Đáng tiếc là Kinh Kha ngũ bộ tuyệt sát kiếm bị cản lại, liền đại biểu cho thất bại.

Dù cho hắn lần thứ hai thi triển, nhưng cũng có một người khác cản trở.

Cái Niếp.

Tần vương Doanh Chính mời chào đứng đầu kiếm pháp cao thủ.

Quỷ cốc nhất phái túng kiếm tuyệt học bách bộ phi kiếm, theo tay mà ra.

Bước đầu tiên!

Kiếm khí cùng kiếm khí đối trùng, ở giữa không trung trung hoà.

Bước thứ hai, trong tay nửa đoạn Tàn Hồng đã là xa xa

chỉ hướng bị Nhạc Duyên lấy chưởng kình kéo ra ngoài Tần vương Doanh Chính trên người, khí cơ tập trung.

Bước thứ ba, người tùy kiếm hướng, bắn thẳng đến.

Chỉ là lần thứ hai thi triển tuyệt kiếm này, cũng đã là xa xa không có lúc trước đệ nhất kiếm như vậy kinh thiên địa khiếp quỷ thần.

Bước thứ tư, Kinh Kha cùng Cái Niếp thân ảnh của đã ở giữa không trung gặp nhau.

Đệ ngũ bộ…

Không có đệ ngũ bước.

Người đang giữa không trung Kinh Kha thấy được chẳng biết lúc nào che ở Tần vương Doanh Chính trước mặt Lệ Cơ, đối phương nhu tình như nước đối với hắn nhúc nhích môi đỏ mọng, lấy “thần ngữ” nói ra nàng điều muốn nói.

Đoạn kiếm xoay, mục tiêu của hắn nhắm ngay ngăn cản bản thân, cùng mình quyết đấu Cái Niếp trên người, đồng thời mở miệng, nhẹ giọng nói câu gì, mà Cái Niếp còn lại là gật đầu đáp ứng.

Hốt ——

Một trận gió lạnh đảo qua.

Lưỡng đạo bóng người thác thân mà qua.

Cái Niếp trường kiếm trong tay không gặp hình bóng, một người đưa lưng về phía Kinh Kha, cứ như vậy đứng an tĩnh, trên mặt lạnh lùng nhìn không ra chút nào biểu tình, ai cũng không biết hắn giờ khắc này trong lòng đến tột cùng suy nghĩ cái gì.

“A!”

Kinh Kha nghiêng đầu, nhìn trong tay Tàn Hồng đoạn kiếm, đoản hơn nửa đoạn trường kiếm chung quy chỉ là như vậy. Khóe miệng máu tươi đã không nhịn được ra bên ngoài lưu, máu tanh bọt đã sớm tràn ngập toàn bộ cổ họng, tại hắn tâm khẩu chỗ, còn là cắm một thanh trường kiếm.

Đó là Cái Niếp kiếm.

Trong tay đoạn kiếm rơi xuống đất.

Kinh Kha chỉ cảm thấy trước mắt của mình biến thành màu đen, đồ vật cũng có chút thấy không rõ. Hai đầu gối mềm nhũn, sẽ quỳ xuống, lại nghe một trận gió mát qua đi, một bóng người màu đen đứng ở trước mặt của mình, đưa tay đở lên thân thể của hắn.

Ngăn cản Kinh Kha tuyệt kiếm nhất chiêu sau, Nhạc Duyên cũng không có lần thứ hai xuất thủ. Thế nhưng vừa đối phương cùng Cái Niếp giao thủ, còn có Lệ Cơ hành động, đều rơi vào Nhạc Duyên trong mắt, bị hắn nhìn một thanh thanh sở sở.

Kinh Kha cùng Cái Niếp đồng dạng nhận thức.

Mà Nhạc Duyên càng là từ “thần ngữ” giữa nhìn ra bọn họ theo như lời nói, tất cả chỉ ở trên một từ —— hài tử.

Đưa tay đỡ lấy không có khí lực phải quỳ xuống Kinh Kha, đem ôm vào trong ngực, Nhạc Duyên dùng chỉ có thể lẫn nhau nghe được thanh âm nói rằng: “Sau khi quỳ gối, đúng là đối với Kinh Kha ngươi cái này hữu tình người khuất nhục.”

“Ha ha “

Kinh Kha cầm đặt ở Nhạc Duyên trên vai, trong miệng máu tươi liên miên không dứt tuôn ra, cả người hắn vào giờ khắc này đã sớm mất đi tất cả khí lực, cũng thấy không rõ người trước mắt, cho dù là Lệ Cơ ngay đưa tay có thể đụng địa phương, cũng thấy không rõ.

“Nói cho ta biết, vừa một kiếm kia tên gì?”

Nhạc Duyên đối với mới vừa một kiếm kia, thật tình cảm thấy tán thán.

Ngũ bộ tuyệt kiếm!

Nguyên bản Kinh Kha muốn nói cái tên này, thế nhưng không biết sao, làm như nghe được Lệ Cơ trong lòng khóc, Kinh Kha làm cho này nhất chiêu sửa lại tên, ánh mắt yếu ớt, từ lâu thất thần tầm mắt rơi vào Tần vương Doanh Chính phương hướng, rù rì nói: “Nó kêu Thiên nhai chỉ xích.”

Ánh mắt xoay một vòng, cuối cùng bằng cảm giác rơi vào trên mặt Lệ Cơ, giơ lên tay phải muốn xoa cái gì,

Kinh Kha lấy hầu như đã không có hơi thở thanh âm đứt quảng nói rằng: “Nhưng cũng kêu là… Chỉ xích… thiên nhai…” Lời nói xong, cánh tay đang nâng lên mất đi chống đỡ lực đạo, cứ như vậy rơi xuống.

Cánh tay đung đưa, tựa như đang đung đưa bàn đu dây.

Thiên nhai chỉ xích, chỉ xích thiên nhai.

Tên rất hay.

Một tiếng đầy cõi lòng tán thán, Nhạc Duyên mặc cho Kinh Kha thân thể ngửa mặt lên trời rồi ngã xuống, mắt nhìn té trên mặt đất thân thể, Nhạc Duyên trong lúc nhất thời nhiều ít cảm khái nổi lên trong lòng.

“Một người như vậy, Tần vương, an táng hắn đi!”

“Hắn, ta mang đi.”

Không quay đầu lại, không có xoay người, Nhạc Duyên không có đi để ý tới sau lưng Tần vương Doanh Chính và Lệ Cơ hai người là cái gì vẻ mặt, còn có đứng ở phía trước đưa lưng hướng mình Cái Niếp là cái gì tâm tình, chỉ là dùng trầm thấp giọng nói ra ý kiến của mình.

Sau đó một tay tóm được sớm bị sợ đến dường như am thuần một loại trốn ở góc Tần Vũ Dương, hắc sắc áo bào tung bay giữa, người cứ như vậy ly khai Hàm Dương cung.

Gió lạnh hiu quạnh.

Hàm Dương thiên, rốt cục tuyết rơi.

Dưới chăm chú đến cực điểm.

Chương 21 : Bại lui

Hàm Dương cung,

Một hồi kinh thiên địa khiếp quỷ thần ám sát, chung quy hóa thành như vậy một làm cho tất cả mọi người không nói nên lời kết cục.

Đưa mắt nhìn Đông Hoàng rời đi, Tần vương Doanh Chính tâm tình thật tình cũng không có đặt ở làm bạn Kinh Kha mà đến cái khác sứ giả, lại nói Tần Vũ Dương căn bản không có hấp dẫn Tần vương Doanh Chính bao nhiêu hứng thú, về phần bị Nhạc Duyên mang đi cũng không có quá nhiều lưu ý, vào giờ khắc này hắn lớn nhất lực chú ý đang tại cái thân thể té trên mặt đất kia.

Đứng ở một bên Lệ Cơ không có phát sinh chút nào nức nở tiếng, chỉ có trong mắt nước mắt đã sớm vỡ đê.

Không có tiến lên, không có những thứ khác bất kỳ động tác gì.

Nàng chỉ là như vậy lẳng lặng nhìn.

Tra lại kiếm vào vỏ, nửa ra khỏi vỏ Thiên Vấn kiếm trở vào bao, thanh âm kia không khỏi làm cho Lệ Cơ thân thể mơ hồ run lên.

Mà đúng lúc này, lúc trước bị giao phong sinh ra kình khí và sóng đất làm cho vội vã chạy ra đại điện văn võ đại thần rốt cục đi đến, nhìn thấy tình cảnh như vậy. Chỉ là vào lúc này, mỗi người đều đã nhận ra trong đó không

thích hợp, nhưng thật ra không có mấy người dám ngẩng đầu cẩn thận kiểm tra.

“Bãi triều!”

Cuối cùng, Tần vương Doanh Chính còn là phân phó Triệu Cao, tan triều, rời đi đại điện trước nhất khắc, ánh mắt của hắn rơi vào Lý Tư trên người, nói: “Việc này giao cho ngươi, về phần hắn… Còn là hậu táng đi.”

Lý Tư nghe vậy ngừng lại, ý niệm trong lòng xoay chuyển liên hồi, trong chớp mắt đã sáng tỏ Tần vương Doanh Chính trong lời nói ám chỉ. Như vậy thoạt nhìn giống như một loại trò đùa ám sát, Tần vương Doanh Chính nói rõ không muốn bị ghi chép ở trong lịch sử.

Đã có như vậy tâm tư, nghĩ như vậy là muốn… ghi ra một cái kết cục mà mọi người có thể tiếp nhận.

Không cho một ít người xuất hiện.

Cũng chỉ thêm vào vài câu là được.

Chỉ là Tần vương Doanh Chính như thế nào cũng không ngờ rằng, cho dù là có áp lực kinh khủng từ hắn, lịch sử tuy rằng bị làm cho thay đổi, thế nhưng hắn ngay lúc đó chật vật lại để cho người ta thay đổi một phương thức ghi lại, ở trong đó hắn bị đẩy đến giống như một dạng gì đó… Kết quả như vậy, cuối cùng mặc dù là hắn, Tần vương Doanh Chính, cũng không thể chịu được, thiếu chút nữa rút kiếm chém sử gia đã ghi lại cái này.

Hắn chỉ là không kịp bạt kiếm ra mà thôi.

Nhưng một kiện sự này. Không thể nghi ngờ ở trong lòng Tần vương Doanh Chính để lại cực lớn bóng ma.

Đồng thời.

Đi ra Hàm Dương cung Nhạc Duyên một tay dẫn theo Tần Vũ Dương, một bên hướng Âm Dương gia cứ điểm nhảy tới. Đi đến một nửa khi, người lại ngừng lại.

Ngước mắt nhìn.

Tầm mắt nhìn về bóng tối bầu trời.

Lạnh lùng gió lạnh thổi rất nhanh, trên bầu trời đã hiện đầy lông ngỗng đại tuyết, phiêu phiêu, rất nhanh liền tràn đầy toàn bộ bầu trời.

Chỉ chốc lát sau.

Toàn bộ Hàm Dương liền bị trận này đột nhiên tới đại tuyết nhuộm một tầng tuyết sắc.

Đặt chân trên đường phố Nhạc Duyên trên người cũng dần dần dính lên một tầng bạch sắc, thành một người tuyết, cả người cứ như vậy không nhúc nhích đứng tại chỗ, đang đưa mắt nhìn bầu trời. Về phần bị Nhạc Duyên xách ở trong tay Tần Vũ Dương, còn lại là không dám đại khí ra một tiếng. Vẫn vẫn duy trì trầm mặc cùng an tĩnh.

Hồi lâu.

Trong không khí thoát ra một đạo sương trắng, Nhạc Duyên thở ra một hơi dài, liền bước nhanh hơn, đi về hướng Âm Dương gia cứ điểm. Trong lúc nhất thời, trên đường phố hiện lên trận trận huyễn ảnh, rất nhanh liền biến mất ở cuối ngã tư đường.

Âm Dương gia.

Cứ điểm.

Khi mà Mặc gia cự tử Lục Chỉ Hắc Hiệp ở chỗ này nhìn thấy trong cấm cung ngây ngô không phải là trong lời đồn Đông Hoàng, hắn liền biết bọn họ Mặc gia kế hoạch cũng đã thất bại.

Lúc này Đông Hoàng không ở chỗ này, nghĩ lại cũng chỉ có thể ở một địa phương.

Đó chính là Hàm Dương cung.

“Nghĩ tới điều gì?”

“Kế hoạch của các ngươi thất bại mà thôi!”

Vệ Trang nhìn trước mắt quần áo hắc y Mặc gia cự tử hơi lộ ra chần chờ hành động, cũng đã suy đoán ra tâm tư của đối phương, lạnh lùng nói: “Kế hoạch của các ngươi là ám sát Tần vương Doanh Chính đi?” Mặc dù là không ai nói cho Vệ Trang. Nhưng Vệ Trang cũng có thể có được kết luận như vậy.

Xuất thân là người của Tung Hoành gia, cho tới bây giờ sẽ không có kẻ nào ngu ngốc.

Về phần giết Đông Hoàng…

Điểm này, Vệ Trang không cảm thấy chỉ dựa vào một Mặc gia cự tử là có thể thành công. Mặc dù không có cùng Nhạc Duyên giao thủ, thế nhưng Vệ Trang cho tới bây giờ sẽ không cảm thấy một hai người có thể đối phó cái này thần bí khó lường người, so với gia sư Quỷ Cốc Tử càng thêm thần bí khó lường.

Hắn Vệ Trang không được.

Trước mắt Mặc gia cự tử đồng dạng không được.

Có thể Tung Hoành kiếm thuật kết hợp đối mặt Đông Hoàng khi, khả năng có một tia sức tự vệ.

“Mặc gia cự tử, ngươi không đi được.”

Trong tay Sa Xỉ chậm rãi ra khỏi vỏ, Vệ Trang cầm kiếm giơ lên. Chỉ hướng đối phương.

Kinh Kha…

Dưới hắc bào sắc mặt đột biến, một loại không rõ tim đập nhanh vào giờ khắc này dâng lên trong lòng. Mặc gia cự tử Lục Chỉ Hắc Hiệp trên cơ bản có thể xác định Kinh Kha kết cục, một hữu tử vô sinh kết cục. Cái này từ đồ đệ mình thái tử Đan bày ra, do bản thân ủng hộ kế hoạch, vào giờ khắc này đã là sắp thành lại bại.

Thứ tần.

Không phải là đoạn thời gian trước bắt đầu, mà là từ thái tử Đan ở Tần quốc thành chất tử lúc, liền đã bắt đầu làm chuẩn bị.

Đệ nhất thiên hạ mỹ nhân.

Lệ Cơ.

Mặc gia cự tử biết cái này giang hồ nghe đồn, bắt đầu từ thái tử Đan nơi đó truyền ra.

Ở rất lâu, Mặc gia cự tử đều biết tình cảm đối với bất kỳ một cái nào nam nữ đều là một loại trí mạng độc dược. Vô luận Tần vương Doanh Chính còn là Kinh Kha, đều uống vào loại dược này, có thể nói thế gian tuyệt vời nhất độc dược —— Lệ Cơ.

Từ vừa mới bắt đầu, Tần vương Doanh Chính và Kinh Kha hai người đều bởi vì một chữ tình mà rơi vào bẫy.

Chỉ là bắt đầu mỹ hảo, thế nhưng kết quả…

Cuối cùng vẫn là trời không đúng về phía Mặc gia.

Mặc gia cự tử Lục Chỉ Hắc Hiệp cho dù là đem thái tử Đan thu làm đồ đệ của mình, nhưng hắn cho tới bây giờ sẽ không có khinh thường quá bảy nước thái tử. Trong đó nhất nổi danh tất nhiên là dẫn đầu lên ngôi Tần vương Doanh Chính, nhưng sáu người khác kỳ thực cũng không kém, chỉ là đều tự có vốn liếng khác nhau mà thôi.

So với Tần quốc hùng tài đại lược Tần vương Doanh

Chính, thái tử Đan mưu tính quá sâu.

Toan tính quá mức, chỉ sợ cũng sẽ thua ở phương diện mình giỏi nhất này.

Xác thực nói, thái tử Đan phải vì thất bại này trả giá thật lớn.

Lấy tình tính toán người khác, chỉ sợ ở cuối cùng đồng dạng thua tại trên một chữ “tình” này.

Ý niệm trong lòng lóe lên, đối mặt tình huống trước mắt, Mặc gia cự tử Lục Chỉ Hắc Hiệp biết ngày hôm nay bản thân chỉ sợ cũng là dữ nhiều lành ít, trong lúc nhất thời vô tình dâng lên vô số ý niệm trong đầu, cuối cùng hóa thành một tiếng cảm thán.

Mặc gia cự tử nhất mạch, xin lỗi Kinh Kha.

Đồng dạng, hắn coi như là triệt để hiểu rõ ý tứ câu nói kia của Đạo gia Thiên tông chưởng môn Xích Tùng Tử.

Ống tay áo run lên. Kiếm trong tay đã từ trong tay áo trượt ra, trực tiếp đỡ được Vệ Trang đâm tới.

Kiếm phong giao kích.

Tại đây u ám trong phòng vang lên một tiếng thanh thúy âm thanh.

Tia lửa văng khắp nơi, Tụ Tán Lưu Sa cùng Mặc gia hai đại thủ lĩnh chính thức ở Âm Dương gia cứ điểm trong triển khai giao phong, trong lúc nhất thời trong phòng

kiếm khí ngang dọc, sát ý tàn sát bừa bãi.

Bên ngoài.

Nguyệt Thần, Đại Tư Mệnh còn có đã trở về Thiểu Tư Mệnh bọn người ở bên ngoài ngây ngô, không chút nào muốn đi vào hỗ trợ, trái lại như có ý ở bên cạnh xem cuộc vui, ngồi xem gió cuốn mây tan, mặc cho hai người đánh giết, giống như ngư ông thủ lợi.

Ba người vào giờ khắc này không có cảm thấy hứng thú với tiếng binh khí giao kích trong phòng. Ngược lại là ngẩng đầu ngắm tuyết rơi đầy trời như lông ngỗng.

“Tuyết rơi.”

Đại Tư Mệnh vuốt trên trán lũ rũ mái tóc, ngửa đầu nhìn bay xuống hoa tuyết, nói rằng.

Mà ở bên cạnh nàng, Thiểu Tư Mệnh còn lại là vươn nhỏ và dài ngón tay ngọc, dùng đầu ngón tay chạm một đóa rơi xuống hoa tuyết, hai mắt xuất thần nhìn đối phương rơi vào lòng bàn tay của mình, sau đó bị trong lòng bàn tay nhiệt độ hòa tan, hóa thành một giọt nước.

Về phần Nguyệt Thần, còn lại là trầm mặc không nói.

Không có đối với phiêu đãng như lông ngỗng tuyết trắng làm chút nào đánh giá. Chỉ là lẳng lặng nhìn vào cửa chăm chú, làm như đang đợi cái gì.

Về phần trong phòng Vệ Trang cùng Mặc gia cự tử giao phong, căn bản sẽ không có bị các nàng để ở trong

lòng.

Đối với các nàng mà nói, hai người lưỡng bại câu thương. Hoặc là lưỡng bại câu vong mới là tốt nhất kết quả, quả là sự việc để cho người khác vui mắt vui tai.

Tường bị tứ tán kiếm khí đánh tan, hướng bốn phương tám hướng tản ra.

Hai bóng người từ trong phòng liên tiếp bay ra.

Người giữa không trung, trường kiếm trong tay đã lần thứ hai giao phong.

Kiếm khí ngang dọc. Kích bay tuyết trong không khí hướng bốn phương tám hướng, càng để lại trên mặt đất không ít vết tích.

Hoành kiếm!

Mặc kiếm!

Đương đại hai nhà tuyệt học vào giờ khắc này triệt để giao phong.

Một người là yêu dị công kích, một người là trong thủ mang công.

Vệ Trang cùng Lục Chỉ Hắc Hiệp hai người khí huyết bốc hơi. Trong cơ thể kích động chân khí khiến cho hoa tuyết đến gần người ba thước liền bị bắn ngược bay ra ngoài, gần người không được, hai người giao phong vào giờ khắc này đã tới lúc kết thúc. Chỉ là vào giờ khắc này,

hai người tâm thái là hoàn toàn bất đồng.

Vệ Trang có thể sử dụng toàn lực, nhưng Lục Chỉ Hắc Hiệp lại không có cách nào.

Một người toàn lực bạo phát gấp đôi, một người võ lực nhưng lại bị hoàn cảnh áp bách giảm đi, cho dù là Lục Chỉ Hắc Hiệp so với Vệ Trang lớn không ít, công lực cũng sâu hơn rất nhiều, nhưng vào giờ khắc này, liên tiếp bại lui cũng là hắn, Mặc gia cự tử Lục Chỉ Hắc Hiệp.

Nguyên nhân không có khác.

Âm Dương gia tam đại cao thủ khí tức, đủ để cho Mặc gia cự tử Lục Chỉ Hắc Hiệp đề phòng, kéo xuống lực lượng của hắn.

Nếu là ở trước mặt hắn là Âm Dương gia tối cao thủ lĩnh Đông Hoàng, như vậy Lục Chỉ Hắc Hiệp còn có thể không sợ, lấy cái chết bạo phát lực lượng cường đại kéo Đông Hoàng, nhưng vấn đề là Đông Hoàng căn bản không ở nơi này, Mặc gia cự tử đầy ngập nhiệt huyết không có chỗ có thể phát, chỉ có thể làm lạnh xuống.

Lạnh xuống máu, làm sao bốc lên lực lượng lớn nhất?

Mặc gia cự tử Lục Chỉ Hắc Hiệp không hoài nghi chút nào, ở lúc cần thiết, ở đây tam đại Âm Dương gia cao thủ sẽ liên thủ đối phó bản thân. Ngay khi Mặc gia cự tử nội tâm âm thầm suy tư nên như thế nào thoát ra lao lung này, một đạo mơ hồ khí tức từ phương xa kéo đến.

Ca sát!

Không chờ Mặc gia cự tử Lục Chỉ Hắc Hiệp có phản ứng, liền gặp một bên đứng xem trò vui Âm Dương gia tam đại cao thủ có hành động, mà đồng thời kiếm trong tay hắn cũng bị Vệ Trang trong tay yêu kiếm Sa Xỉ khóa lại.

Đông Hoàng! ! !

Phản ứng như thế thẳng làm cho Lục Chỉ Hắc Hiệp mồ hôi lạnh trên trán tuôn ra, cố ý tán phát khí tức đã làm cho hắn triệt để xác định Kinh Kha kết cục, thứ tần thất bại. Hàm răng cắn chặt, Lục Chỉ Hắc Hiệp có thể không muốn trở thành Âm Dương gia tù binh, lấy nửa đoạn ngón út làm trả giá để thoát khỏi Sa Xỉ ràng buộc, đồng thời lấy một thân công lực mạnh mẽ đón đỡ tam đại Âm Dương gia cao thủ một kích, lực lượng cường đại khiến cho hắn ở giữa không trung đã phun ra một ngụm máu tươi, nương theo lực lượng khổng lồ, Mặc gia cự tử hoàn toàn đào thoát cái này cứ điểm, trong chớp mắt liền biến mất, trốn không còn một mống.

“Hanh!”

Một tiếng hừ lạnh từ Vệ Trang khóe miệng phát sinh, ánh mắt lạnh lùng lạnh lùng nhìn lướt qua Nguyệt Thần, Đại Tư Mệnh còn có Thiểu Tư Mệnh ba người.

Hắn rất bất mãn.

Đường đường quyết đấu đúng là biến thành bộ dáng như vậy.

Đối mặt Vệ Trang trong mắt tức giận, Đại Tư Mệnh chỉ là thổi thổi trên trán lũ tóc đen, trả lời một câu: “Chúng ta chỉ là nữ nhân.” Một câu nói, nhất thời đem Vệ Trang lửa giận cho nghẹn trong cổ họng.

Đồng thời.

Ở Đại Tư Mệnh bên người Thiểu Tư Mệnh thân ảnh đã tiêu thất, hiển nhiên là truy đuổi tung tích của đối phương.

Một trận gió lạnh thổi qua, thổi lên Vệ Trang một đầu tóc bạc.

Khi hắn căm tức nhìn lại, Nhạc Duyên thân ảnh của đã xuất hiện ở Nguyệt Thần bên người.

Đạp tuyết vô ngân.

Nhìn cái này mặc dù là ở trong mắt phiêu nhiên xuất hiện không hề tiếng động Đông Hoàng, Vệ Trang nội tâm lần thứ hai đề cao trình độ nguy hiểm, ánh mắt nhìn lướt qua đối phương dưới chân tuyết trắng, không có bất kỳ vết chân, mặc dù là trong tay đối phương còn cầm theo một người.

Mặc dù là đối phương đặt chân trên đó, nhưng phía dưới vẫn là không có chút dấu chân nào, tựa như cả người đang nổi lơ lửng.

Như vậy khinh thân công pháp, đã không có chút nào nhân gian khói lửa khí tức.

Quá mức đáng sợ.

Bạch Phượng cũng kém quá xa.

Ý niệm trong lòng nhanh chóng hồi phục, ánh mắt ở Nhạc Duyên trên tay Tần Vũ Dương trên người nhìn lướt qua sau, Vệ Trang này liền tra kiếm vào vỏ, nói rằng: “Chuyện của ta làm xong, sẽ chờ Đông Hoàng các hạ đáp án.” Thoại âm rơi xuống, người đã từ Nhạc Duyên bên người lướt qua, ly khai.

“Đông Hoàng các hạ, Mặc gia cự tử làm sao bây giờ?”

Nguyệt Thần trong mắt căn bản không có để ý Vệ Trang ly khai, mà là khom người dò hỏi.

“Chết cũng tốt.”

“Sống cũng được.”

Ánh mắt rơi vào trên mặt của Nguyệt Thần, Nhạc Duyên nói rằng: “Hắn đã không có quan hệ gì với chúng ta.”

“Hiện tại chuyện trọng yếu nhất…” Nhạc Duyên ánh mắt rơi vào những cái lỗ lớn trên vách tường gian phòng của mình, còn có ở trong đó bừa bộn tình huống, nhìn thoáng qua sau, Nhạc Duyên lúc này mới nói tiếp: “Thu thập gian phòng của ta a.”

“Vâng!”

Dịu dàng thi lễ, Nguyệt Thần và Đại Tư Mệnh khom người lui ra, đi xử lý bây giờ đại sự.

Nhất thời.

Nguyên bản có vẻ náo nhiệt trong viện chỉ còn lại có hai người.

Nhạc Duyên.

Còn có một cái Yến quốc sứ giả —— Tần Vũ Dương.

Chương 22 : Giận cá chém thớt

Gió tuyết tung bay.

Toàn bộ Yến quốc đều bị bao phủ bởi tuyết lớn khắp trời.

Đại địa liền thành một mảnh mênh mang.

Khác với nghiêm trọng bão tuyết ở Tần quốc Hàm Dương, ở đây càng lạnh hơn, lại mơ hồ có một loại hùng hồn bi ca cảm giác. Mà vào giờ khắc này, Yến quốc hoàng cung cũng không có hỗn loạn thấp thoáng ẩn giấu bên trong như Hàm Dương cung, ngược lại là náo nhiệt vô cùng.

Thái tử cung.

Lúc này sớm đã là đèn đuốc sáng trưng, ảm đạm ánh đèn sớm đã đem đêm này đều làm đẹp mông lung.

Tại dưới bầu trời đầy tuyết, màu lửa đỏ cùng với màu trắng, còn có sắc trời hôn ám hỗn hợp cùng một chỗ, tạo thành một màu sắc đặc biệt.

Lúc này, nơi đây đang loạn thành một đống.

Đường đường thái tử Đan lại không ngừng ở bên ngoài đi tới đi lui, cả người đều lâm vào một loại trạng thái trộn lẫn giữa luống cuống, sốt ruột còn có lo lắng, sau cùng

biểu hiện ra thành bóng người đi tới đi lui bồi hồi.

Ánh mắt chăm chú nhìn hướng căn phòng bên trong, thái tử Đan thân hình dạo qua một vòng quanh cửa, cả người có chút đứng ngồi không yên.

Nơi mà tầm mắt có thể nhìn được, chỉ thấy có người của Y gia ở hoàng cung đảm nhiệm chức vụ, là ngự y.

Giờ khắc này bọn họ đang không ngừng ra vào gian phòng, sắc mặt của từng người đều hết sức chăm chú cùng nghiêm túc. Nhưng những người này đều chỉ có thể ở bên ngoài hầu hạ, cũng không thể vào gian phòng, một khi không cẩn thận bước vào trong đó, chỉ sợ tánh mạng của bọn họ liền không được bảo đảm.

Có nhiều lúc, cung nữ ca kỹ so với những thầy thuốc này càng thêm hữu dụng.

Chân chính làm chủ ở đây cũng không phải bọn họ, mà là ở bên trong Y gia tông sư Niệm Đoan truyền nhân —— Đoan Mộc Dong.

Vội vàng như thế, sốt ruột như thế.

Ở toàn bộ Yến quốc đô thành, tất cả mọi người đều biết không có nguyên nhân nào khác, chính là do thái tử phi lâm bồn.

Cùng lúc đó.

Yến quốc đô thành trên đường phố.

Quần áo tóc trắng Tuyết Nữ đưa mắt nhìn bốn phía. Nhìn cái này coi như phồn hoa an tĩnh thành thị, ở trong mắt dân chúng, nó cách chiến tranh còn có chút xa. Nhưng ở trong lòng nàng, cũng biết, nơi này cách chiến tranh thời gian kỳ thực cũng không xa.

Bất luận Kinh Kha hành thích Tần vương thành công hay không, đến lúc đó Tần quốc tuyệt đối sẽ trút lửa giận lên trên đầu Yến quốc.

Đến lúc đó binh lính nơi biên giới củaTần quốc, chắc chắn sẽ tiến quân thần tốc, để trả quốc thù.

“Trời lạnh. Chớ để cảm lạnh.”

Ngay khi Tuyết Nữ vươn ngọc thủ chạm đến hoa tuyết đang rơi, một cây dù đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu của nàng. Thay nàng ngăn lại tuyết rơi, một thanh âm ôn nhu cứ như vậy đột ngột ở vang lên bên tai.

Giương mắt lên nhìn.

Nhìn thấy là Cao Tiệm Ly tràn đầy nhu tình ánh mắt, còn có cánh tay đang nâng dù chắn tuyết.

Nghe vậy nàng cười.

Như là khuynh thành.

Bộ dáng kia, nụ cười kia, làm cho Cao Tiệm Ly có chút thất thần, vô luận là xem qua bao nhiêu lần, vẫn là cảm giác như vậy.

“Ngô “

Tuyết Nữ ngọc thủ nhẹ nhàng thổi đi hoa tuyết trên đầu ngón tay, cuối cùng, thon dài ngón tay chỉ hướng xa xa một tòa cho dù là đến buổi tối vẫn là có nối liền không dứt khách nhân địa phương, nói rằng: “Còn nhớ rõ là đâu sao?”

“Sao lại không nhớ?”

Theo Tuyết Nữ ngón tay chỉ địa phương, Cao Tiệm Ly ánh mắt cũng rơi hướng về chỗ nàng chỉ, cái chỗ kia đúng là chỗ mà Cao Tiệm Ly ấn tượng cực sâu —— Phi Tuyết Các.

Ngay hơn một năm trước, hắn và tuyết nữ đều chính ở chỗ này làm việc.

Đồng dạng.

Hắn cùng Tuyết Nữ cũng ở nơi đây giết Yến quốc vương thất quý tộc Nhạn Xuân Quân. Lại sau đó, đối mặt Yến quốc đại quân truy sát. Cuối cùng bị người của Mặc gia cứu, trở thành người của Mặc gia. Chỉ là hắn cũng trăm triệu không ngờ rằng trước đây cái kia thích tới Phi Tuyết Các xem múa nghe ca Kinh Kha đồng dạng là người của Mặc gia.

Thay lời khác mà nói, lúc này Tuyết Nữ và Cao Tiệm Ly ở Yến quốc thủ đô vẫn là kẻ bị truy nã.

Lúc này đây trở lại Yến quốc thủ đô. Là bị thái tử Đan mời, âm thầm bảo hộ thái tử phi an toàn. Hai người bọn

họ đều là do thái tử Đan cứu, phần an bày này, tự nhiên không có bất luận lý do gì có thể cự tuyệt.

“Ngươi đi trước bốn phía nhìn một cái đi.”

Tầm mắt nhu tình như nước, đôi mắt ở chỗ sâu trong tựa hồ vẫn luôn là bao hàm hơi nước, Tuyết Nữ ở đối với thay mình nâng dù che tuyết Cao Tiệm Ly thỉnh cầu nói: “Ta muốn ở chỗ này nhìn.”

Đối mặt giai nhân thỉnh cầu. Cao Tiệm Ly tất nhiên là gật đầu đáp ứng. Sau khi đem cây dù cầm trong tay đặt ở vào tay Tuyết Nữ, liền nhanh chân bước vào gió tuyết. Dung nhập vào phương xa hôn ám.

Một dù.

Một người.

Ở sau khi Cao Tiệm Ly rời đi, Tuyết Nữ một người giơ dù đứng sâu trong góc tối, lẳng lặng ngẩn người. Trước mắt hoa tuyết rơi không ngừng, bên tai là tiếng vui cười nhộn nhạo, bốn phía người đến người đi, tại đây, trong lúc bất chợt nàng tựa hồ độc lập với thế giới bên ngoài, bị thế gian này ngăn cách.

“Chớ mất, đừng quên.”

Trong đầu quanh quẩn Kinh Kha ở Dịch thủy bên rời đi một khắc cuối cùng, cho nàng lưu lại một câu cuối cùng lời khuyên, trong đó hàm nghĩa là gì không cần nói cũng biết.

Là cảnh cáo còn là đơn thuần nhắc nhở?

Tuyết Nữ không biết. Nhưng nàng biết một cái ý khác trong lời này.

Chỉ có múa là đủ sao?

Hợp với âm nhạc, múa đó mới là hoàn mỹ.

Ánh mắt từ Phi Tuyết Các thu hồi, Tuyết Nữ lúc này mới chợt hoàn hồn, bước chân, cả người đi về phía hướng thái tử Đan hoàng cung.

Hoàng cung.

Đoan Mộc Dong cái trán đã sớm rịn ra không ít mồ hôi, vào giờ khắc này, cho dù là thân là Y gia tông sư Niệm Đoan truyền nhân, nàng cũng không khỏi có chút khẩn trương.

Trong phòng, có kinh nghiệm thâm hậu cung nữ đang hô to dùng sức. Bên tai quanh quẩn lại là thái tử phi thống khổ khó nhịn.

Một khi ở đây xử lý không tốt, xuất hiện vấn đề tính mệnh lo ngại, chỉ sợ sẽ có không ít người đều bị nghiêm phạt, không đi ra được tòa cung điện này.

Trong tay ngân châm hạ xuống, Đoan Mộc Dong giờ khắc này phát hiện chính cô ta đưa đến tác dụng cũng chỉ là giảm đau. Dù sao bản thân nàng còn là hoàng hoa khuê nữ, nữ nhân sanh con tình huống như vậy, nàng mặc dù là thầy thuốc, nhưng cũng không có gặp mấy

lần.

Có thể nói, lúc này là lần đầu tiên của nàng.

Trong lúc nhất thời, Đoan Mộc Dong tâm tình so với nằm ở trên giường thái tử phi càng thêm khẩn trương, hàm răng gắt gao cắn chính mình ngón trỏ, ánh mắt mở thật lớn, dùng ánh mắt cho thành thái tử phi cổ vũ.

Hồi lâu.

Một tiếng trẻ con khóc rốt cục thanh thúy cất lên ở trong phòng.

Nhất thời.

Bất luận bên trong hay bên ngoài, tất cả mọi người là không hẹn mà cùng thở phào nhẹ nhõm.

Mà ở bên ngoài, vẫn lo lắng đợi thái tử Đan cũng là cả người mềm nhũn ra, ngồi ở bên cạnh trên băng đá. Thở ra một hơi dài.

Đồng thời.

Một gã cung nữ đi tới trước người thái tử Đan, bẩm: “Chúc mừng thái tử các hạ, là một công chúa, mẹ con bình an.”

Công chúa…

Nghe vậy, thái tử Đan không khỏi sửng sốt.

Nguyên bản mừng rỡ sắc mặt không khỏi ảm đạm đi mấy phần, là con gái a. Nhưng phần biểu tình biến hóa này chỉ bất quá trong nháy mắt liền thu lại, cái này cúi đầu cung nữ căn bản không thấy được. Một con gái. Chung quy không phải như mong muốn của hắn, thất vọng cũng không thế nào nhịn được.

Yến quốc…

Một đứa con gái sau đó như thế nào cứu Yến quốc?

Thái tử Đan tâm trạng thở dài một tiếng. Người đã sãi bước đi vào, hắn muốn nghe tình huống của thái tử phi.

Trong phòng.

Thái tử phi ánh mắt rơi vào trên người bé gái đặt ở bên cạnh mình, ánh mắt có chút quái dị.

Là thương tiếc.

Là tình mẹ.

Nhưng càng là một loại ngạc nhiên.

Ở sâu trong ánh mắt, vẫn là có một phần nho nhỏ thất vọng. Ở trong lòng thái tử phi vốn là muốn một đứa bé trai. Nhưng phần này thất vọng bất quá là trong chớp mắt liền biến mất, ngược lại đổi thành một nụ cười tràn đầy ôn nhu tình mẹ, ngọc thủ nhẹ nhàng đùa bỡn khuôn mặt nhỏ nhắn nhiều nếp nhăn.

“Là một tiểu công chúa.”

“Quả nhiên vẫn là không có thắng a!”

Nhợt nhạt cười, không để ý mồ hôi trên trán, thái tử phi choàng người qua hôn lên gương mặt nhiều nếp nhăn của bé gái, sau đó xem xét hồi lâu, dùng một loại ghét bỏ giọng điệu lẩm bẩm một câu: “Thật là xấu! Bộ dạng tại sao lại không có một điểm giống chúng ta?”

Bất quá, ngoài miệng tuy rằng nói như vậy, nhưng thái tử phi lại là khuôn mặt mừng rỡ.

Nguyên lai, làm mẹ là cảm giác như vậy.

Bên ngoài.

Đặt chân trong hôn ám đại tuyết làm người bảo hộ Tuyết Nữ cũng nghe được tiếng bé gái cất tiếng khóc khi nãy. Liền biết thái tử phi đã sinh, hơn nữa còn là con gái.

Ngẩng đầu nhìn lại.

Tuyết Nữ phát hiện, cả một bầu trời phủ đầy tuyết trắng như lông ngỗng chẳng biết lúc nào đã thiếu đi vài phần hiu quạnh hàn lãnh. Nhưng thật ra lại sinh ra một phần tình cảm ấm áp.

Tần quốc.

Hàm Dương.

Âm Dương gia, cứ điểm.

Ngoài sân.

Lẳng lặng nghe Tần Vũ Dương nói, Nhạc Duyên hai tay chắp sau lưng, cứ đứng nghiêm chỉnh ở nơi đó, mặc cho khắp bầu trời gió tuyết che thân, đem cả người bao vào vào trong đó. Rất nhanh trong sân liền nhiều ra hai cái người tuyết.

Nhạc Duyên bất động.

Tần Vũ Dương càng là không dám động.

Kinh Kha thứ tần một trận, đã làm cho hắn chân chính thấy được cái này Âm Dương gia tối cao thủ lĩnh kinh khủng.

Chỉ là đứng ở đối phương bên người. Đối mặt cái sự trầm mặc im lặng này, đã làm cho Tần Vũ Dương có chút nơm nớp lo sợ, mồ hôi trên người ướt đẫm toàn bộ vạt áo. Loại cảm giác này, thậm chí làm cho Tần Vũ Dương cảm thấy so với nữ nhân kia càng để cho người ta cảm thấy kinh khủng.

“Vì sao… nhất thống phải lùi lại sau?”

Trầm mặc hồi lâu, Nhạc Duyên lúc này mới lên tiếng, thanh âm trầm thấp xuyên thấu qua màn tuyết rơi vào trong tai Tần Vũ Dương, làm như nghi hoặc, nhưng cũng là một loại khẳng định. Thế nhưng, còn để cho Tần Vũ Dương nghe ra như là tràn ngập một loại phẫn nộ.

Nhưng đối mặt câu hỏi này, Tần Vũ Dương chỉ là lặng lẽ không lên tiếng, lấy sự trầm mặc của bản thân nói ra

đáp án.

Hắn không dám lên tiếng.

Ngay cả thở cũng không dám thở mạnh một tiếng, rất sợ chọc giận cái này đã sắp bị lửa giận bao phủ Âm Dương gia tối cao thủ lĩnh.

“Ha ha!”

Nhạc Duyên cười, tiếng cười có thể làm cho bên cạnh Tần Vũ Dương nghe ra được đây là do cắn chặt răng mà ra. Nhạc Duyên ít khi phẫn nộ, thời gian lâu như vậy, qua nhiều thế giới như vậy, nhưng cũng không có bao nhiêu chuyện chân chính làm cho hắn tức giận.

Trước đây có thể để cho hắn phẫn nộ dị thường hầu như chỉ có Từ Hàng tĩnh trai truyền thụ Sư Phi Huyên đạt đến nước này.

Có thể lúc này…

Lại thêm một người.

“Ta sớm nên biết không nên ôm tâm tư như thế.”

Lời lẩm bẩm tiết ra ngoài phẫn nộ làm cho Tần Vũ Dương hận không thể đem lỗ tai của mình chọc điếc, cả người hầu như cong lưng, hận không thể để bản thân mình liền không tồn tại, lại nghe Nhạc Duyên lần thứ hai nói rằng: “Là ta ngây thơ.”

“Tần Vũ Dương.”

Con ngươi Nhạc Duyên chuyển động dưới mặt nạ, ánh mắt rơi vào trên người Tần Vũ Dương, mở miệng nói rằng: “Ngươi biết không? Ngươi mang tới tin tức làm cho ta tức giận.”

“A?”

Tần Vũ Dương nghe vậy sửng sốt, trong lúc nhất thời không có phản ứng.

“Cho nên… Ta giận cá chém thớt.”

Đối mặt Tần Vũ Dương phần này nghi hoặc, Nhạc Duyên trực tiếp cho ra đáp án. Màu đen áo bào run lên, phủ trên người một tầng tuyết trắng thoáng chốc bay ra, hóa thành vô số thật nhỏ tuyết kiếm trực tiếp đem Tần Vũ Dương cả người bao phủ.

Trong nháy mắt.

Trong nhà tuôn ra một chùm huyết vụ.

Trên mặt đất để lại một dấu vết hình người màu máu, mà Tần Vũ Dương cả người cứ như vậy biến mất vô tung.

Xoay người.

Trong tuyết trắng bay tán loạn, màu đen áo bào tung bay.

Nhạc Duyên cứ như vậy đi ra Âm Dương gia cứ điểm.

Chương 23 : Thiên Minh công tử so với trăng còn cao hơn

Có đôi khi…

Rộng lớn cũng sẽ không đem đến cho người khác cảm giác dễ chịu, ngược lại sẽ khiến cho cảm giác hiu quạnh trong lòng càng thêm nồng đậm.

Hàm Dương cung.

Nơi Hàm Dương cung đặt ở Tần quốc này, có một đặc điểm đó là vô cùng rộng lớn. Ở trong đó, người có thể chân chính hưởng thụ được cái cảm giác rộng lớn đó nhất định phải là người có lòng dạ rộng rãi. Nhưng lúc này, ở trong tòa cung điện này có khả năng này chỉ có một người.

Đó chính là Tần vương Doanh Chính.

Về phần nữ nhân… kỳ thực đều là lòng dạ hẹp hòi.

Lệ Cơ sắc mặt hơi có vẻ tiều tụy, ánh mắt kinh ngạc nhìn ra ngoài cửa cách đó không xa, bên ngoài tuyết lớn đang rơi như lông ngỗng, gió lạnh ngoài cửa tràn vào, làm cho mái tóc đen trên đầu nàng tung bay loạn xạ.

Gió đông lạnh lẽo, làm cho Lệ Cơ không tự chủ được rùng mình.

Tựa hồ là cảm thấy thời tiết này quá lạnh, sẽ khiến người cảm lạnh, đang lúc Lệ Cơ muốn sai hạ nhân chuẩn bị đóng cửa lại, một cao ngất thân ảnh xuất hiện ở trước cửa. Cung nữ thấy thế nhất thời quỳ xuống trên mặt đất, không dám di chuyển.

Người vừa tới rõ ràng là chủ nhân của quốc gia này —— Tần vương Doanh Chính.

Màu đen áo bào mang theo đầy gió tuyết, ở trong lòng Tần vương Doanh Chính còn lại ôm một đứa trẻ sơ sinh, dùng một loại thái độ thương tiếc nhẹ nhàng vuốt ve lớp vải bao bên ngoài đứa trẻ đang nằm trong lòng hắn. Mà đứa trẻ sơ sinh tựa như ngủ rất an ổn, không chút nào bị gió đông bên ngoài làm lạnh mà tỉnh lại, ở bên ngoài, đôi tay nhỏ bé của nó lại nắm chặt Tần vương Doanh Chính bội kiếm —— Thiên Vấn.

Vốn Lệ Cơ còn đang vô cùng mệt mỏi, thấy thế nhất thời hoạt bát hẳn lên. Ánh mắt nhìn chăm chú đứa trẻ trong ngực Tần vương Doanh Chính.

“Lệ Cơ!”

Tần vương Doanh Chính chậm rãi đi tới bên người Lệ Cơ, sau đó ngồi xuống, một bên dùng đầu ngón tay vuốt nhè nhẹ cái cằm mềm mại của đứa trẻ trong lòng. Một bên vui vẻ nói rằng: “Ngươi xem… chân mày của nó nhìn rất giống quả nhân cùng mấy người ca ca của nó.”

Thật ra khi đứa trẻ còn quá nhỏ, dáng vẻ chưa có phát triển đầy đủ, người khác là hoàn toàn nhìn không ra là

như thế nào.

Càng nhiều lúc là do tác dụng tâm lý mà thôi.

Chí ít, Tần vương Doanh Chính đối với đứa trẻ chưa đến một tuổi nằm trong ngực hắn này có cảm giác không giống bình thường, chỉ vì mẹ của nó là Lệ Cơ, hơn nữa đứa trẻ này từ nhỏ liền có nhiều biểu hiện đặc biệt.

Hắn thích kiếm.

Thích Thiên Vấn kiếm.

Dù cho chỉ là điểm này, liền đủ để cho người có tâm lưu ý.

Lệ Cơ vẫn là không nói gì. Vẫn duy trì trầm mặc, bất quá nàng thương tiếc. Ánh mắt tràn đầy tình thương của mẹ ngược lại vẫn đặt trên người đứa trẻ nằm trong lòng Tần vương Doanh Chính, đó là con trai của nàng. Thế nhưng khi đối mặt Tần vương Doanh Chính, Lệ Cơ cũng không có tự tin rằng nàng có thể phản kháng.

Tầm mắt lướt qua biểu tình trên mặt Lệ Cơ, Tần vương Doanh Chính không có trực tiếp nhìn chằm chằm Lệ Cơ. Mà là tiếp tục dùng đầu ngón tay đùa giỡn đứa trẻ trong ngực, bởi vì hành động của hắn, đứa trẻ trong lòng đã sớm tỉnh, lúc này đang vươn cánh tay nhỏ nhắn tròn trịa bắt lấy ngón tay của hắn.

Đồng thời, Tần vương Doanh Chính thuận miệng hỏi: “Ngươi đang hận quả nhân?”

“Không dám!”

Lắc đầu phủ nhận, thanh âm trầm thấp chỉ có hai người có thể nghe được, Lệ Cơ cười miễn cưỡng, đối mặt câu hỏi này của Tần vương Doanh Chính, nàng không chớp mắt nhìn chằm chằm Tần vương Doanh Chính. Một câu không dám đã nói ra ý nghĩ thật sự trong lòng Lệ Cơ.

Tần vương Doanh Chính biết rõ

Hồi lâu.

Tần vương Doanh Chính không nói gì thêm. Mà là từ trong lòng móc ra một quyển thẻ tre ném cho Lệ Cơ, ra hiệu đối phương nhìn xem, đồng thời nói rằng: “Đây là đáp án của quả nhân.”

Thứ ghi trên thẻ tre chính là ghi chép của sử gia về lần ám sát này.

Tuy rằng bị ảnh hưởng. Nhưng giờ khắc này sử gia còn là giữ vững bản tính chân thật, chỉ hơi chút sửa lại vài thứ, nhưng đại khái nội dung vẫn là giữ lại, tối thiểu ở bên trong, Tần vương Doanh Chính cũng không có biểu hiện tốt hơn chút nào.

Hiện tại chỉ cần hắn xem đến, ở trong lòng liền không giải thích được dâng lên một cảm xúc tên là thẹn quá thành giận.

Nhìn lướt qua đang ở cầm thẻ tre quan sát Lệ Cơ, Tần vương Doanh Chính lúc này mới tiếp tục nói: “Bởi hắn

chỉ có thể mang họ Doanh. Là đứa con thứ mười chín của quả nhân… vậy thì gọi là công tử Thiên Minh đi.”

Kim khẩu vừa ra, một lời đã định. Định ra rồi tên của đứa trẻ trong lòng hắn.

Nói xong, Tần vương Doanh Chính đem trong lòng hài tử đặt trước mặt Lệ Cơ, đứng dậy lẳng lặng nhìn hồi lâu, sau đó liền xoay người ly khai. Những cái khác Tần vương Doanh Chính cũng không muốn nhắc tới, nhưng hắn phi thường rõ ràng sau khi Kinh Kha chết, kỳ thực chính hắn cũng không có được cái gì.

Người thua cuộc.

Lệ Cơ, Kinh Kha còn có hắn Doanh Chính ba người đều là người thua cuộc.

Thứ duy nhất còn lại chỉ là hận thù, cùng với đứa bé được hắn ban tên kia.

Hắn hy vọng đối phương có thể thông suốt.

Ra đến cửa, Tần vương Doanh Chính dừng bước, cảm thụ được bên trong Lệ Cơ đang ôm trẻ nhỏ vào lòng, nhẹ giọng hát lên điệu hát dân gian, lập tức Tần vương Doanh Chính liền đã không có bất kỳ ngừng lại, trực tiếp đi ra ngoài.

Bên ngoài.

Một thân hắc y hắc bào Nhạc Duyên đang đứng thẳng người trong gió tuyết bay loạn, yên lặng chờ đợi.

“Để cho Đông Hoàng chê cười rồi.”

Thanh âm của Tần vương Doanh Chính vang lên bên tai Nhạc Duyên, xoay người, Nhạc Duyên liền nhìn thấy đã sớm khôi phục đế vương tư thái Tần vương Doanh Chính. Nghe vậy, không khỏi cảm thấy buồn cười, ôm quyền chúc mừng: “Chúc mừng vương thượng thêm một đứa con trai nữa.”

“Ha ha!”

Tần vương Doanh Chính nở nụ cười, hai người cùng đi giữa đầy trời tuyết bay tán loạn, phía sau thị vệ lại đã sớm tránh ra rất xa, Tần vương Doanh Chính lắc đầu nói rằng: “Này kỳ thực cũng không phải là việc đáng giá chúc mừng. Lệ Cơ là một người phụ nữ bướng bỉnh mạnh mẽ, quả nhân thích chính là sự quật cường này.”

“Chỉ hy vọng nàng có thể hiểu ra hàm nghĩa trong cái tên đó.”

Đối mặt những lời này của Tần vương Doanh Chính, Nhạc Duyên chỉ là trầm mặc một hồi, trả lời: “Đôi khi, nữ nhân rất là cố chấp. Kỳ vọng của nam nhân…” Hàm ý, hắn cũng không cảm thấy Lệ Cơ sẽ chấp nhận lời nói của Tần vương Doanh Chính.

Ánh mắt sâu thẳm, Tần vương Doanh Chính nhìn người đang bị bao phủ bởi hắc y bên cạnh mình, mặc dù là qua nhiều năm cũng không có điều tra ra diện mạo chân thật của đối phương - Đông Hoàng. Nguyên vốn hai người khác biệt thật lớn, nhưng vào giờ khắc này, Tần

vương Doanh Chính bỗng nhiên cảm thấy hai người giống nhau không ít.

Những lời này của đối phương, tràn đầy cảm giác từng trải.

Thế nhưng, ở trong lòng Tần vương Doanh Chính, cảm giác không cách nào nắm trong tay càng trở nên nồng đậm.

Lắc lắc đầu. Tiện tay phũ xuống tuyết trắng trên vai, Tần vương Doanh Chính dời đi trọng tâm câu chuyện, hỏi: “Đông Hoàng đi mà quay lại. Nghĩ đến là có chuyện gì khác?”

“Ừ!” Gật đầu, Nhạc Duyên không có phủ nhận, bởi vì đây là sự thật.

“Là chuyện về Yến quốc đúng không?” Tần vương Doanh Chính trực tiếp nói ra ý đồ đến của Nhạc Duyên, tiện tay giương lên, chỉ xuống phía trước không xa cung điện, thuận miệng nói: “Vừa đúng lúc, quả nhân cũng muốn bàn luận vấn đề này với Đông Hoàng các hạ.”

“Thỉnh!”

Tay áo giương lên. Tuyết trắng bay tán loạn.

Ba nén nhang sau.

Một phen trao đổi, một phen giao dịch. Mỗi người đều có cái mình cần, mỗi bên đều tự kết thúc bàn luận

Tần vương Doanh Chính trở về tẩm cung.

Mà Nhạc Duyên lại là ly khai Hàm Dương cung, về tới Âm Dương gia cấm cung.

Sau đó, nguyên nhân bởi vì Kinh Kha thứ tần. Tần quốc đối với Yến quốc tiến hành rồi áp bách, ngoại trừ làm cảnh cáo bắt Yến quốc phải cắt đất ra, quân đội Tần quốc vốn đang đóng quân tại biên cảnh nước Triệu ngoài làm ra biểu hiện muốn tấn công, ngược lại không có chân chính tiến công.

Bất quá, mặc dù là như vậy, cũng dọa cho Yến quốc một trận hoảng sợ.

Nhưng làm cho người khác không cách nào tin là việc tấn công Yến quốc, mà nhiều người cảm thấy sẽ lập tức xảy ra, lại bị dời lại sau.

Ở trong Tần quốc.

Lại ban thưởng lớn cho cao thủ mà Tần vương Doanh Chính mời chào —— Cái Niếp.

Một trong một ngoài, có thể nói là hai bút cùng vẽ.

Yến quốc.

Hoàng cung.

Đại tuyết bao trùm dưới Yến quốc hoàng cung, vào giờ khắc này giăng đèn kết hoa đâu đâu cũng có.

Vui mừng.

Chiêng trống.

Đàn nhạc.

Đều thể hiện ra sự náo nhiệt vào giờ khắc này.

Thái tử Đan có con gái. Tất nhiên là việc đáng làm náo nhiệt.

Mặc dù trong lòng rất nhiều người, cũng không khỏi thở dài, nếu đứa bé này là một đứa con trai thì tốt biết bao? Nhưng đáng tiếc là thái tử phi sinh ra đứa con chung quy chỉ là một đứa con gái. Nhưng mặc kệ thế nào, đây là con của thái tử phi.

Không phải là con trai, là con gái thì cũng là một công chúa.

Đúng vậy.

Hoàng tộc công chúa.

Mà ở ngày hôm nay, là lúc ban thưởng phong hào.

Thái tử Đan sắc mặt cũng không tốt, tin tức truyền về từ biên cảnh Yến quốc, cùng với cảnh cáo của Tần quốc đã để cho thái tử Đan gần đây có cảm giác lửa giận lên đầu.

Hành động lớn nhất của Mặc gia. Thất bại.

Thậm chí, kể cả sư phụ của hắn, Mặc gia cự tử Lục Chỉ Hắc Hiệp dĩ nhiên cũng chưa trở lại Ky Quan Thành.

Điều này làm cho nội bộ cao tầng trên dưới Mặc gia đều có một loại không rõ khẩn trương. Mà trước đó, Y gia tông sư Niệm Đoan về tới chỗ của mình, đạo gia Thiên tông chưởng môn Xích Tùng Tử cũng chạy về, xử lý đại sự của Đạo môn.

Trong lúc nhất thời, Mặc gia trên dưới trong tình huống như vậy, đều trở nên khẩn trương.

Bất quá cũng may nhân vật cao tầng biết việc này không thể để cho Mặc gia đệ tử biết, vì vậy về vấn đề của Mặc gia cự tử vẫn bị bọn họ gắt gao ép xuống, cũng không có tiết lộ ra ngoài.

Lúc này.

Thái tử Đan nhắm mắt dưỡng thần, nhưng trong lòng thì suy tư về lời nói của gia sư Lục Chỉ Hắc Hiệp.

Ở đoạn thời gian trước, hắn nhìn thấy bản thân bị trọng thương Lục Chỉ Hắc Hiệp.

Đối phương cũng bị thương giống như Đạo gia Thiên tông chưởng môn Xích Tùng Tử. Thậm chí, còn nghiêm trọng hơn, thương thế xa xa không chỉ như vậy.

Vì giải quyết vấn đề của bản thân, Mặc gia cự tử Lục Chỉ Hắc Hiệp đem vị trí cự tử truyền cho thái tử Đan, mà hắn lại tiến nhập Mặc gia cấm địa, muốn ở bên trong tìm được biện pháp giải quyết thương thế của mình. Thái tử

Đan có thể từ Lục Chỉ Hắc Hiệp trong miệng nghe ra, gia sư cũng không có nắm chắc.

Đồng thời.

Ở trong lòng Lục Chỉ Hắc Hiệp còn mơ hồ kèm theo một phần hối hận.

Bất quá vào giờ khắc này, thái tử Đan cũng không đủ thời gian để lo lắng những thứ này, lúc này, giữa quá nhiều tin tức để cho người ta thất vọng, nghi thức ban tên sắp tới là sự việc duy nhất đáng để cho người ta cao hứng. Vô luận là Yến quốc trên dưới, kỳ thực đều là như vậy.

Dù cho vật này, chẳng qua chỉ là biểu hiện bên ngoài mà thôi.

Sau một phen vội vàng, cuối cùng nghi thức ban tên cũng kết thúc.

Con gái của thái tử phi không có gì bất ngờ chiếm được phong hào công chúa.

Phong hào của nàng —— Cao Nguyệt.

Trong lúc nhất thời, tin tức này rất nhanh liền truyền khắp Yến quốc trên dưới, nhưng cũng dọc theo có chút đặc thù con đường truyền tới Tần quốc Hàm Dương.

Hàm Dương.

Âm Dương gia.

Cấm cung.

Trước gương đồng.

Nhạc Duyên ngồi ngay ngắn trước gương.

Ở phía sau hắn, Thiểu Tư Mệnh còn đang chăm chú vô cùng dùng lược ngọc thay hắn chảy lại mái tóc dài.

Ở trước mặt của hắn, lại đặt cái mặt nạ kia.

Tay phải phù phiếm.

Dừng ở phía trên vầng trăng non trên đỉnh mặt nạ.

So với trăng còn cao hơn.

Chương 24 : Bắc thượng!

Hàm Dương cung.

Tần vương Doanh Chính trước người là một quyển thẻ tre, trên tay phải nắm bút lông, đang dùng mực viết gì đó ở trên đấy.

Thật lâu.

Sau khi Tần vương Doanh Chính ghi lại một nửa quyển thẻ tre, liền dừng bút, quan sát từ trên xuống dưới vài lần sau, lúc này mới nghiêng đầu qua chỗ khác, đột nhiên đối với hoạn quan Triệu Cao đứng cách đó không xa mở miệng phân phó: “Tìm vài người dựa theo thứ viết trên đây luyện thử một chút, xem nó có vấn đề hay không.”

Nói xong, tiện tay đem quyển thẻ tre ném cho Triệu Cao, sau đó Tần vương Doanh Chính liền đứng dậy, ở dưới sự bảo vệ của thị vệ đi hướng cung điện của Lệ Cơ.

Cúi đầu, cung tiễn thánh giá.

Hai tay nâng quyển thẻ tre, Triệu Cao cả người quỳ rạp trên mặt đất. Mãi cho đến khi tiếng bước chân của Tần vương Doanh Chính hoàn toàn biến mất ở phía sau cửa, mới ngẩng đầu lên, tầm mắt rơi vào quyển thẻ tre do chính tay Tần vương Doanh Chính viết.

Thẻ tre mở ra.

Lộ ra nội dung bên trong.

Chỉ là lướt mắt lần đầu, cũng đã làm cho con ngươi màu trà của Triệu Cao không khỏi co rụt lại.

Cái này đến tột cùng thật hay giả?

Lấy Triệu Cao nhãn lực, cũng vô pháp nhìn ra sâu cạn. Nhưng có một điều, hắn có thể khẳng định là đây là một bộ công pháp cực kỳ cao thâm, tuy rằng chỉ có một bộ phận, nhưng cái này cũng không gây trở ngại hắn nhận xét. Đây là giao dịch giữa Tần vương cùng Âm Dương gia Đông Hoàng sao?

Chỉ là cảnh giới võ công cũng sẽ đại biểu độ cao nhãn giới của một người.

Triệu Cao hắn nhìn không thấu Đông Hoàng, đồng dạng cũng nhìn không thấu trong bộ công pháp kia đến tột cùng có hay không bẫy rập.

Suy nghĩ đến đây, Triệu Cao đã sáng tỏ Tần vương Doanh Chính tâm tư. Sau khi có quyết định, Triệu Cao liền quyết định đi tìm mấy người tới tu tập môn công pháp này, tới kiểm tra trong đó có chỗ nào không ổn hay không. Tuy nói là kiểm tra, nhưng trong tâm Triệu Cao thế nhưng không dám nghĩ tới nếu thực sự có vấn đề… đến lúc đó đế quốc đến tột cùng sẽ phát sinh dạng gì sự tình, cái loại này tình cảnh hắn không dám tưởng tượng.

“Ngô…”

Trầm ngâm hồi lâu, Triệu Cao trong thâm tâm đã có dự

định, môn công pháp này tuy rằng thoạt nhìn cực kỳ cao thâm, nhưng bản thân Triệu Cao thế nhưng không dám lớn mật đi nếm thử, mặc dù là muốn len lén nếm thử nhưng cũng không phải là lúc này, một để cho người khác không nhận ra nền tảng võ công, một ngày luyện sai là cực dễ xảy ra vấn đề, hơn nữa hắn sư môn võ học… cũng không cho phép sai.

Đã có dự định, Triệu Cao quyết định trước tiên đem phạm nhân sắp bị hành hình trong đại lao làm thí nghiệm. Dù sao cũng những tử tù này chính là phải chết, vào giờ khắc này nên vì đế quốc làm ra một phần cống hiến, đó là phúc phần của bọn họ.

Tâm tư định ra, Triệu Cao lập tức có hành động.

Đứng dậy.

Ly khai.

Chỉ là khi người vừa ra tới ngoài cửa, đột nhiên ngừng lại.

Nguyên nhân không có cái khác.

Có một người đang đứng ngay trước mặt hắn, xác thực nói là một đứa bé, không đến mười tuổi, nhưng trên người lại hiện ra một loại mị lực khác biệt đến từ quý tộc, hai tay giống như một vị đại nhân, giấu ở trong ống tay áo, cả người cứ như vậy đứng thẳng, nhìn chằm chằm Triệu Cao đang từ cửa đi ra.

“Nô tài, Triệu Cao ra mắt công tử.”

Triệu Cao trong lòng sửng sốt, thập bát thế tử Hồ Hợi làm sao sẽ tới nơi này? Nhưng động tác trên tay không có chút nào chậm trễ, không gì sánh được cung kính thi lễ một cái.

Thập bát thế tử Hồ Hợi thấy thế liền ra dáng như một cái đại nhân, gật đầu, xem như là đối với Triệu Cao đáp lễ, ánh mắt nhìn lướt qua thẻ tre trên tay Triệu Cao, mắt lộ ra nghi hoặc, ngoài miệng hỏi: “Phụ vương ta đâu?”

Triệu Cao cúi đầu nghe vậy, mày kiếm không khỏi hơi nhướn lên, chỉ là bởi vì đang cúi đầu, cũng không khiến người khác nhìn thấy. Ở Hàm Dương cung, thập bát thế tử rất được Tần vương Doanh Chính yêu thích. Người này từ nhỏ càng là nhạy bén hơn người, giờ khắc này lại đột nhiên tới ở đây, là vì cái gì?

Ngô…

Lệ Cơ, Thiên Minh công tử.

Ánh mắt co rụt lại, hiển nhiên Triệu Cao đã ở trong chớp mắt liền đem ý đồ đến của thập bát thế tử Hồ Hợi phân tích ra bảy tám phần, chỉ là Hồ Hợi đến nơi này là ý của mẹ hắn - Hồ Cơ hay là ý của chính hắn đâu? Tâm tư thay đổi thật nhanh, Triệu Cao chắp tay nói: “Hồi bẩm công tử, vương thượng đi Lệ Cơ cung điện.”

“Ồ!”

Trong mắt thập bát thế tử Hồ Hợi lóe lên một tia hậm hực, giống là cảm giác đố kị khi thứ yêu thích nhất bị

người khác cướp đi, chỉ là phần đố kị đó chỉ lóe lên rồi biến mất ngay, gật đầu, hắn đem sự chú ý của mình đặt ở những phương diện khác, hỏi: “Di? Vật ngươi cầm trên tay là gì?”

“Đây là chuyện vương thượng phân phó cho nô tài làm.” Đối với lần này, Triệu Cao trực tiếp cho ra đáp án, “A, xin công tử thứ tội, nô tài xin cáo lui.”

Nhất thời, Hồ Hợi không có gì có thể nói.

Tính tình Tần vương Doanh Chính như thế nào, tất cả mọi người đều biết.

Đưa mắt nhìn Triệu Cao rời đi, cho đến khi bóng lưng đối phương biến mất khỏi tầm mắt của hắn, thập bát thế tử Hồ Hợi mới hít một hơi thật sâu, xoay người đi hướng chính mình cung điện, chỉ có hai tay giấu ở trong tay áo nắm thật chặt.

Thiên Minh công tử…

Quyển thẻ tre…

Không có ai biết trong lòng Hồ Hợi đang suy nghĩ cái gì, chỉ có chính hắn mới biết được.

Xa xa.

Sau khi Hồ Hợi rời đi, thân ảnh Triệu Cao vốn đã biến mất lần thứ hai xuất hiện tại đây, ánh mắt nhìn chăm chú phương hướng Hồ Hợi rời đi, khóe miệng không khỏi khẽ nhếch, hiện lên một nụ cười khẽ. Tuổi còn trẻ, liền

có lòng dạ không tầm thường, ngược lại cũng thú vị.

Dáng cười thu liễm, Triệu Cao lúc này mới chân chính ly khai Hàm Dương cung.

Hàm Dương.

Âm Dương gia.

Đông Hoàng cấm cung.

Tinh Hồn đi thu thập tin tức từ Đạo gia Thiên tông rốt cục cũng về tới Hàm Dương, sau khi hắn quay về Âm Dương gia, chuyện đầu tiên là đi gặp Đông Hoàng, hồi báo những tin tức mà hắn điều tra ra được.

Trong gian phòng.

Thân thể tựa như thiếu Tinh Hồn, không gì sánh được cung kính quỳ ở chỗ kia, ánh mắt nhìn chăm chú vào phía trên Nhạc Duyên.

Đối với thiếu niên ánh mắt sùng bái, Nhạc Duyên cũng không quá nhiều để ý, vào giờ khắc này nội tâm hắn suy tư chính là lúc ban đầu ở Hàm Dương cung, thanh kiếm của Kinh Kha đã bị chính hắn đánh gãy, tia sát khí đó rất là kỳ lạ, tựa hồ là vì hắn mà rèn thành.

Bất quá thanh kiếm gãy bị Tần vương Doanh Chính đem đi đúc lại, xem như là phần thưởng, ban cho Cái Niếp.

Kết quả như vậy, Nhạc Duyên ngược lại cũng không cảm thấy có bao nhiêu ngoài ý muốn.

Dù sao.

Đối với một đứng đầu kiếm khách mà nói, bảo kiếm mới là điều kiện tốt nhất ban thưởng.

Tần vương Doanh Chính rất rõ ràng điểm này, cho nên mới sẽ không đi cường điệu ban cho các loại tiền tài gì đó, này chỉ là tiện thể, chân chính trọng điểm còn là Tần quốc vì chế tạo thanh kiếm kia, đã lấy bội kiếm Kinh Kha làm nguyên liệu đúc thành.

Đó là chiến lợi phẩm.

Đem vấn đề này tạm thời đặt ở sau đầu, Nhạc Duyên lúc này mới đưa mắt đặt trên người Tinh Hồn, ôn hòa nói: “Nói một chút tình huống của ngươi đi.”

“Dạ!”

Đầu tiên là khom người đáp lời, Tinh Hồn mới chậm rãi nói ra, giờ khắc này trên người của hắn không có chút nào ương ngạnh kiêu ngạo cùng dáng vẻ bễ nghễ, có chỉ là cung kính cùng khiêm tốn. Theo Tinh Hồn từng câu từng chữ nói ra điều tra của hắn, Nhạc Duyên dưới mặt nạ sắc mặt lúc ban đầu còn bình thường, nhưng theo một chuyện khác được nhắc tới, ánh mắt của hắn rốt cục có biến hóa.

“Hòa thượng?”

Nhạc Duyên cảm giác mình hẳn là không có nghe lầm, mới vừa từ trong miệng Tinh Hồn là nhắc tới “đầu trọc”.

Hòa thượng?

Đồng dạng, Tinh Hồn cũng là giật mình, bị một câu này của Nhạc Duyên làm cho sửng sốt, lúc này mới nói tiếp: “Những người đó chính là hòa thượng sao? Bất quá người cầm đầu nhưng thật ra tự xưng La Hán.” Nói đến đây, Tinh Hồn trầm ngâm hồi lâu, ngón tay vẫn vuốt của mình, tựa hồ đang dùng sức hồi tưởng tên của đối phương.

Thật lâu.

Hồi tưởng không có kết quả, Tinh Hồn rốt cục bỏ qua cái chuyện vô nghĩa này, nói: “Bọn họ là đến từ phương tây, có người tự xưng là thiên thần, nhưng thật ra người cầm đầu lại tự xưng là La Hán…” những chuyện kế tiếp, không cần nói.

Một câu tự xưng thiên thần, liền cho Tinh Hồn có đầy đủ lý do để động thủ.

Càng không cần phải nói cái tư tưởng truyền giáo này, cũng để cho thân là cao tầng Âm Dương gia - Tinh Hồn rất là đề phòng cùng cảnh giác.

Tinh Hồn ngừng lại.

Ánh mắt nhìn chăm chú vào ngồi ngay ngắn ở phía trên Nhạc Duyên, yên lặng chờ kết quả.

Hắn có thể cảm thụ được sau khi mình nói ra những lời này, phía trên Đông Hoàng khí chất mơ hồ phát sinh

biến hóa, có một loại làm cho Tinh Hồn nói không nên lời cảm giác.

Nhìn một hồi, nhưng thật ra Tinh Hồn nhịn không được hỏi một câu: “Đông Hoàng đại nhân, La Hán rốt cuộc có bao nhiêu?” Rất hiển nhiên, từ cách tự xưng, Tinh Hồn có thể cảm thụ được ra chỉ sợ vẫn còn có một vài. Chỉ là vấn đề này lại bị Nhạc Duyên thuận miệng trả lời một câu làm hắn kinh hoảng.

“Ngược lại cũng không nhiều lắm, năm trăm tên.”

Nhạc Duyên trả lời như vậy, đây là bao quát chiều dài lịch sử từ trước cho đến về sau, tổng cộng lại cho ra con số. Nhưng câu nói đó rơi vào tai Tinh Hồn, quả thật khiến cho cả người của hắn đều kinh hãi, trong lúc nhất thời trong thâm tâm hắn đã coi đối phương là địch nhân lớn nhất của Âm Dương gia.

Nhận thấy được Tinh Hồn tần suất hô hấp biến hóa, cùng với tim đập nhanh hơn, Nhạc Duyên liền hiểu bản thân thuận miệng trả lời mang đến cho hắn áp lực, cười nói: “Đây không phải là hiện tại… Cũng không có phiền toái lớn như vậy. Bất quá, là ta thuận miệng, cũng không cần quá để ý.”

Lúc này.

Phật môn chợt hiện thế, nhưng Nhạc Duyên tinh lực căn bản không có quá nhiều để chú ý phương diện này. Hơn nữa, đây cũng chỉ là truyền giáo, là Phật môn đối với nơi này thăm dò. Cái thời loạn “Tần diệt sáu nước” này, Phật môn đối với tầng lớp thống trị không cách nào đi

thông.

Bởi vì bọn họ cần đều là chiến lực.

Một phen lời nói sau, Tinh Hồn lui ra khỏi gian phòng.

Sau đó, ở bên ngoài chờ Nguyệt Thần đi vào.

Chỉ chốc lát.

Nguyệt Thần cũng đi ra.

Bên ngoài.

Tinh Hồn nhìn thân ảnh của Nguyệt Thần, mở miệng hỏi: “Đông Hoàng đại nhân ly khai?” Ngay vừa nãy, Tinh Hồn đã không cảm giác được khí tức của Nhạc Duyên.

Khả năng duy nhất đó là Đông Hoàng ly khai.

Hơn nữa làm cho Tinh Hồn có chút không quá vui chính là Đông Hoàng rõ ràng đem sự việc trong Âm Dương gia giao cho Nguyệt Thần quản lý, mà không phải giao cho hắn.

Hiển nhiên.

Ở trong lòng Đông Hoàng, tuổi tác của Tinh Hồn không đủ, quá nhỏ.

Nhận thấy được không cam lòng trong mắt Tinh Hồn, Nguyệt Thần không nói gì, chỉ là trong ánh mắt nàng nhìn về phía hắn lại mang theo một tia thương hại.

Lại thương hại cái gì?

Tinh Hồn cảm nhận được cái hàm ý này, hắn đồng dạng biết Nguyệt Thần phần này thương hại ý nghĩa, cũng biết đối phương đang thương hại cái gì, nhưng chỉ là hừ lạnh một tiếng, người liền nhanh chóng ly khai sân.

Đưa mắt nhìn Tinh Hồn phương hướng ly khai, khi đối phương biến mất khỏi tầm mắt sau, Nguyệt Thần lúc này mới quay đầu lại, nhìn về phương bắc.

“Đông Quân…”

Nguyệt Thần hàm răng khẽ cắn, trên môi bất giác đã hiện ra một tia màu hồng, lụa mỏng che giấu trong tròng mắt càng là tồn tại một loại không nhịn được thất vọng.

Là đối với bản thân?

Hay là đối với Đông Quân

Hay hoặc là đối với Đông Hoàng?

Giữa trời gió tuyết

Một người mặc hắc y hắc bào mặt nạ đen đi trong gió tuyết, nhắm hướng bắc mà đi, vạt áo theo gió phất phới. Người như u hồn, lóe lên rồi biến mất.

Dưới chân, mặt tuyết không có chút dấu vết.

Chương 25 : Tuyết tư

Gió lạnh.

Tuyết trắng.

Đại tuyết bay tán loạn, một mảnh trời mênh mông.

Toàn bộ thiên địa, ánh vào mắt đều là một vẻ mông lung. Cho dù là lấy Nhạc Duyên cảnh giới, tầm mắt của hắn cũng không cách nào nhìn được quá xa, càng nhiều lúc là sử dụng tinh thần để cảm thụ. Người bước chậm trên đường, tuy rằng khắp bầu trời lông ngỗng đại tuyết, nhưng cũng không có chút hoa tuyết nào rơi vào trên người, mỗi khi hoa tuyết gần rơi vào trên người, đều có thể không hẹn mà cùng tan chảy, tạo thành hơi nước, sau đó lần thứ hai nhập vào không trung.

Ở trong gió rét, một cái màu đen áo choàng đón gió phấp phới.

Người, đạp tuyết vô ngân.

Không có ở trên đường lưu lại chút nào dấu chân, chỉ còn sót lại một loại tịch mịch để cho người ta khó có thể cảm nhận, thật lâu không tiêu tan ở trong tuyết.

Ngẩng đầu.

Nhạc Duyên nhìn mông lung thành một mảnh phía chân trời, há miệng thở ra, ở trước người tuôn ra một đạo sương trắng, dường như mũi tên nhọn bắn nhanh đi ra

ngoài. Khác với người bình thường đối với mùa đông khắc nghiệt kiêng kỵ, khác với võ công cao cường nhân sĩ không thèm để ý, lấy chân khí chống đỡ. Đối với hiện tại Nhạc Duyên mà nói, dạng mùa đông lạnh lẽo tận xương tủy này sẽ làm hắn cảm thấy phá lệ sảng khoái.

Nói thật, các thế giới trước Nhạc Duyên coi như đã trải qua rất nhiều phồn hoa, một đường đi tới, cho dù là chiến hỏa dấy lên, nhưng vẫn có thể làm cho người ta cảm nhận được một dạng phồn hoa. Dù sao cũng là do nhất thống mang tới sự khác biệt .

Một đường đi tới, như là một khúc dân gian xoa dịu tâm hồn.

Mặc dù là chiến hỏa liên miên, có thể đó cũng chỉ tô điểm thêm vẻ đẹp trên sự phồn hoa, lấy phồn hoa làm nền. Nhưng hiện tại ở thế giới này, lại vừa vặn tương phản, đi về tới lúc mới bắt đầu tất cả. Bởi vì chiến tranh lâu dài giữa bảy nước, có đôi khi cả vùng đất gần ngàn dặm đều không có một bóng người, phồn hoa nơi nào?

Này không ——

Nơi Nhạc Duyên đang đặt chân, đã là như thế.

Khác với những địa phương khác, ở chỗ này sẽ khiến cho người ta cảm thấy càng thêm lạnh lẽo. Dù cho Nhạc Duyên bởi vì thân thể duyên cớ, dựa vào lạnh lẽo gió tuyết áp chế, có thể ở chỗ này, cũng sẽ để cho người ta bất giác cảm thấy trong lòng lạnh lẽo.

Đó không phải là lạnh lẽo. Mà là một loại âm u.

Cái chỗ này, chính là địa giới nước Triệu khi xưa, lúc này thuộc đất Tần —— Trường Bình.

“Đứng trên núi thây biển máu liền là cảm giác như vậy sao?”

Một tiếng cảm thán, Nhạc Duyên dừng bước, ngồi chồm hổm xuống, một tay tán đi lớp tuyết dầy gần một tấc trên đất, lộ ra đất đá màu đen bên trong. Chỉ là lấy nhãn lực của hắn, cũng nhìn ra mảnh đất này màu mỡ quá mức.

Bàn tay đặt tại màu đen mặt đất, yên lặng cảm thụ một hồi sau, Nhạc Duyên mới nhích người, đứng dậy rời đi. Đối với loại cảm giác này, Nhạc Duyên vô tình nhớ đến một câu nói, mặc dù là cũng không thích hợp lắm.

Nhưng dưới loại tình cảnh này, Nhạc Duyên lại phát hiện những lời này nhưng thật ra là thích hợp nhất.

Đó chính là, cao xử bất thắng hàn.

“Càng sớm thống nhất càng tốt, một câu nói của ngươi làm cho thời điểm dời lại sau, lại sẽ làm chết đi bao nhiêu những người phản kháng?”

Lầm bầm lầu bầu nhìn tay phải của mình vỗ lên còn sót lại màu đen đất đá một hồi, Nhạc Duyên liền vung tay, đem bùn đất trên tay đánh tan. Người tiếp tục đi chậm về phương bắc. Nhạc Duyên có một loại cảm giác, lần này, con đường bắc thượng của hắn không phải là gió tuyết tạo thành, mà là đúc từ um tùm bạch cốt.

Nói xong.

Gương mặt dưới mặt nạ không khỏi lộ ra một tia trào phúng, cũng không phải đối với người khác. Mà là đối với bản thân hắn.

Hồi lâu.

Nhạc Duyên lần thứ hai rơi vào im lặng, bước chân phía dưới nhanh hơn, cả người lao nhanh về hướng bắc.

Mặc gia.

Ky Quan Thành.

Năm nay gió tuyết đối với vô số người mà nói, đều có vẻ hết sức khác biệt. Khác với năm trước. Năm nay tuyết tới sớm một ít, cũng lớn hơn một ít, lạnh hơn một ít.

So với những người khác, người của Mặc gia càng có thể cảm nhận rõ cái cảm giác này.

Thứ Tần thất bại.

Kết quả cuối cùng của cái kế hoạch này là hai đại cao thủ hàng đầu Mặc gia đồng thời mất tích.

Kinh Kha chết trận ở Hàm Dương cung, có người nói là bị tuyệt đỉnh dụng kiếm cao thủ Cái Niếp do Tần vương Doanh Chính chiêu nạp đến ngăn cản, khiến cho Kinh Kha kế hoạch thất bại trong gang tấc. Đương nhiên, lời này cũng chỉ là tin tức bên ngoài do Tần quốc truyền tới.

Trên thực tế, người trong Mặc Gia chân chính biết tình huống cũng không có mấy.

Về phần Mặc gia cự tử Lục Chỉ Hắc Hiệp càng là biến mất.

Kết quả như vậy, hiển nhiên là thảm bại dưới tay Âm Dương gia.

Nếu như trước đó đạo gia Thiên tông chưởng môn Xích Tùng Tử thất bại và bị thương đã để cho bọn họ nhận thức được Âm Dương gia tối cao thống lĩnh lợi hại, nhưng Mặc gia cự tử Lục Chỉ Hắc Hiệp thất tung sau lại không thể nghi ngờ để cho bọn họ triệt để khắc sâu phần sợ hãi này.

Bất kể như thế nào, Âm Dương gia đã trở thành Mặc gia chân chính đại họa tâm phúc.

Muốn chống lại Tần, đầu tiên nhất định phải lật đổ Âm Dương gia.

Điểm này, hầu như đã thành nhận thức chung trong lòng mấy đại thống lĩnh Mặc gia.

Bởi vì thứ Tần thất bại, khiến cho khí thế Mặc gia lúc này rơi vào điểm thấp nhất .

Trong tòa lầu.

Một khúc tiêu phiêu đãng giữa gió tuyết.

Gió lạnh lẽo, tiêu u buồn.

Vào giờ khắc này kết hợp thành một thể, vì người khác thêm vào một phần bất đắc dĩ và sầu khổ.

Màu trắng tuyết, màu trắng mái tóc.

Đều bị cơn gió lạnh lẽo thổi bay phất phới về phía sau.

Tuyết Nữ cứ như vậy khẽ vuốt càm, cầm trong tay một cây ngọc tiêu màu xanh lục bích, chậm rãi ngâm nga. Mặc cho gió tuyết đập vào mặt cũng không có chút nào ngăn trở.

Hồi lâu.

Ngay khi tiêu khúc gần kết thúc, một thanh bạch sắc cây dù xuất hiện ở đỉnh đầu của nàng, thay nàng che chắn lông ngỗng đại tuyết, cũng chặn lại gió lạnh đang thổi lướt vào người.

“Quá u buồn!”

“Cũng quá lạnh!”

Cao Tiệm Ly trong tay cây dù thay đối phương che lại toàn bộ gió tuyết, ánh mắt thâm trầm, tràn đầy nhu tình giúp đối phương đem hoa tuyết trên đầu phủi xuống, đồng thời nói rằng: “Đại ca sẽ không thích giai điệu như vậy, ngươi cũng biết mà, hắn vẫn thích những ca khúc tươi vui.”

Đối mặt Cao Tiệm Ly ôn nhu hành động, Tuyết Nữ nhưng thật ra không có bất kỳ ngăn trở, mà là đón ánh

mắt của đối phương, hít một hơi, nói: “Ta chỉ là lo lắng.”

Lo lắng?

Cao Tiệm Ly nghe vậy không khỏi ngẩn ra, lo lắng cái gì? Lo lắng Mặc gia an nguy?

Trong lòng cho rằng bản thân đoán được suy nghĩ của đối phương, Cao Tiệm Ly ôn nhu an ủi: “Yên tâm, chúng ta Mặc gia sẽ không dễ dàng ngã xuống như vậy.”

Ánh mắt hơi ngẩn ngơ, Tuyết Nữ nhìn trước mắt nhu tình như nước, ấm áp đều không thể bị gió lạnh che giấu Cao Tiệm Ly, hé miệng cười, trong tâm thở dài, ngược lại cũng không nói gì thêm, chỉ là nghiêng thân, làm cho cây dù bị đối phương toàn bộ che trên người mình nhường ra phân nửa.

Thấy thế. Cao Tiệm Ly cũng không khỏi thân hình khẽ nhích, hơi dựa vào Tuyết Nữ, cùng đứng chung một chỗ, mắt nhìn cao lầu bên ngoài gió rét rít gào cùng lông ngỗng đại tuyết, nhìn bị đại tuyết lấp đầy thành màu bạc sơn hà.

Chỉ là trong phong tuyết, ánh mắt của nam nhân là nhìn về hướng tây nam - Tần quốc phương hướng, mà nữ nhân ánh mắt lại là hướng về phương bắc - Yến quốc phương hướng.

Yến quốc.

Hoàng cung.

Đoan Mộc Dong tâm tình gần đây cũng không tốt lắm.

Nguyên nhân không có gì khác

Bởi vì nàng cũng nhận được Mặc gia truyền đến tin tức, nói đúng ra là tin tức mà Tần quốc truyền khắp thiên hạ.

Kinh Kha thứ Tần.

Chết tại Hàm Dương cung.

Ở Mặc gia, mỗi người đều đối với Kinh Kha ấn tượng rất tốt, Kinh Kha ở trong lòng người trẻ tuổi, có thể nói là được mọi người công nhận là đại ca. Thậm chí. Ở trong lòng vài người, hắn là nhân tuyển tốt nhất để thành đời kế tiếp Mặc gia cự tử. Thế nhưng…

Việc ở trên đời, cũng sẽ không để cho người ta như ý.

Kinh Kha chết, có thể nói là hoàn toàn đả kích sĩ khí của tầng lớp trẻ Mặc gia.

Đối với Đoan Mộc Dong mà nói, trong lòng một vị thiếu nữ đã xác định một người cần phải hận, đó chính là cao thủ trong lời đồn, kẻ đã ngăn cản Kinh Kha ám sát, phá bỏ Kinh Kha kiếm pháp - Cái Niếp. Thiếu nữ tâm tư đã quyết định, chỉ cần có cơ hội, nhất định phải trả thù.

Chỉ là chính cô ta cũng hiểu được cái ý nghĩ này có thể chỉ là tưởng tượng của bản thân mà thôi.

Lúc này.

Sau một thời gian ngắn chăm sóc thái tử phi. Đoan Mộc Dong liền trở về chỗ sư phụ. Ngay hai ngày trước, Đoan Mộc Dong gia sư Niệm Đoan đã để cho người ta đến truyền tin cho nàng, nhiệm vụ của nàng ở chỗ này đã gần hoàn thành.

Trong gian phòng.

“Lạc.”

Thái tử phi một thân cung trang, lúc này đang toàn tâm trêu cợt đứa bé gái trước mặt. Cho dù là bé gái đang híp mắt, há cái miệng nhỏ nhắn ngáp dài. Có thể ở thái tử phi trong mắt lại giống như món đồ chơi cực kỳ vui, bị nàng dùng đầu ngón tay đùa giỡn đến mức muốn ngủ cũng không có cách nào bình yên đi vào giấc ngủ.

Chỉ chốc lát sau.

Trong phòng liền truyền ra một trận tiếng khóc của trẻ sơ sinh, kèm theo còn có một chút kinh hoảng của nữ tử. Một phen luống cuống tay chân lại làm nữ hài tiếng khóc lớn hơn.

Bên ngoài.

Đoan Mộc Dong nghe thấy tiếng con nít khóc không khỏi thở dài một hơi. Lại nữa rồi.

Đây là lần thứ mấy đâu?

Đây là Đoan Mộc Dong lần đầu thấy được người làm mẹ như vậy, mặc dù đối phương là thái tử phi. Ở có con

sau, thái tử phi càng trở nên có chút không chững chạc. Có lẽ bản tính thái tử phi liền sẽ không chững chạc?

Một chút suy đoán ở trong lòng lóe lên rồi biến mất, nghe được tiếng Cao Nguyệt công chúa càng khóc càng lớn, Đoan Mộc Dong chỉ phải đứng dậy từ phòng nghỉ đi đến. Chỉ dựa vào khả năng của thái tử phi, chỉ sợ đến lúc đó nàng cũng sẽ muốn khóc… Kết quả này, khiến cho nàng Đoan Mộc Dong cùng đứa trẻ thân cận hơn một ít, như thế để cho nàng có chút luyến tiếc.

Đi vào gian phòng.

Đoan Mộc Dong liền nhìn thấy sắc mặt có chút lúng túng thái tử phi, lắc đầu bật cười, đi lên trước, tiếp nhận đứa trẻ, nhẹ nhàng ru một trận, trong lúc đong đưa thân thể, tiếng khóc liền ngưng, đứa trẻ rất nhanh liền bình yên đi vào giấc ngủ.

Mắt nhìn Đoan Mộc Dong hành động, sâu trong mắt thái tử phi hơi có chút hậm hực, trong thâm tâm nàng rít một câu: “Không nên a!” Bất quá, người hay là không gì sánh được nghiêm túc quan sát Đoan Mộc Dong nhất cử nhất động, học tập hành động của đối phương.

Chỉ là chút thái tử phi có chút không lớn hiểu là, Đoan Mộc Dong bất quá là một thiếu nữ, tại sao phải quen tay như vậy? Ngô… Trầm ngâm một tiếng, thái tử phi một người hé miệng âm thầm suy tư, có đúng hay không lúc đó Cao Nguyệt là do đối phương đỡ đẻ?

Cái ý nghĩ này, đáng giá tưởng tượng.

Bảy ngày sau.

Yến quốc, thủ đô, Hàm Đan.

Đại tuyết tung bay liên tục chừng mười ngày, lớn như vậy tuyết cho các quốc gia tạo thành không nhỏ tai hoạ. Cho dù là thủ đô của một quốc gia, Hàm Đan bị ảnh hưởng càng là không nhỏ. Cho dù là quan phủ sai khiến nô lệ và bách tính xúc tuyết các kiểu, có thể vào lúc này, vẫn đang tạo thành không nhỏ nguy hại.

Trong lúc nhất thời, con đường trong ngoài Hàm Đan đều bị cản trở, ra vào hết sức không thuận lợi.

Mà ở ngày hôm nay…

Hàm Đan cửa thành nghênh đón một người.

Binh sĩ vẫn thủ ở cửa thành bị lạnh đến mức như là đang sợ hãi, co lại thành một đoàn không ngừng run rẩy, không ai đi lưu ý ngoài cửa có cái gì ra vào. Nhưng thật ra có một người trong đó vô tình nhìn đến, làm cho hắn ngốc lăng tại chỗ.

Xa xa.

Trong mông lung, đi tới một đạo bóng người màu đen… Không, là quỷ ảnh.

Dưới sự quan sát của binh sĩ, bóng người kia từ xa tiến đến gần.

Bắt đầu còn ở nơi thật xa, nhưng trong nháy mắt, bóng

người màu đen kia cũng đã đến gần một khoảng cách thật lớn. Lại một cái nháy mắt, người kia dĩ nhiên đã đến trước cửa thành. Lại một cái nháy mắt, bóng người kia đã biến mất trước cửa thành.

Ánh mắt ngưng trọng, binh sĩ quay đầu nhìn lại một chút cửa thành, đang nhìn nhìn mặt tuyết phía trước, phía trên kia không có chút nào vết tích. Dùng sức nuốt nước miếng một cái, binh sĩ cảm giác mình gặp một cái vấn đề lớn để cho người ta sợ hãi ——

Thấy quỷ

Chương 26 : Xé ra sao?

Tuyết trắng rửa đất.

Xa xa nhìn tới, cái kia một vệt bạc trắng màu sắc cũng làm cho trong lòng của người ta cũng biến thành tinh khiết một mảnh.

Yến quốc, hoàng cung.

Thái tử phi là một cái như vậy người đứng trong sân, mắt nhìn bầu trời tuyết bay, không nói một lời, lẳng lặng nhìn ngày đó tế hoàn toàn mông lung tuyết sắc. Tuyết lớn tung bay, cái kia gió lạnh cũng không ngừng thổi. Điều này làm cho Thái tử phi một thân cung trang đang không ngừng phấp phới, cuối sợi tóc trên cũng ở bất giác dính lên tuyết trắng.

Gió tuyết bên trong, bôi đen sắc thần bí bóng người chẳng biết lúc nào xuất hiện ở trên mái hiên.

"…"

Khẽ ngẩng đầu, Thái tử phi ánh mắt rơi vào cái kia không tên xuất hiện ở trên mái hiên bóng người màu đen trên, nhìn lướt qua sau, trên mặt nhưng là không có bất kỳ bất ngờ vẻ. Nàng đơn độc một người ở sân, đem hết thảy hạ nhân đều đuổi đi ra ngoài, tựa hồ chính là đang vì người nào đó chuẩn bị cái gì.

Trên mái hiên.

Nhạc Duyên cúi đầu nhìn cái kia đứng người phía dưới, duy nhất lộ ở bên ngoài con ngươi nơi sâu xa phát sinh ra biến hóa. Hồi lâu, tâm trạng thở dài, chân người dưới đã là một bước bước ra, bước ra mái hiên ở ngoài, lập tức thân hình một thệ, Nhạc Duyên người đã đến đến Thái tử phi bên cạnh, hai người song song mà đứng, cùng nhìn cái kia mông lung tối tăm cảnh tuyết.

“Làm như vậy, thú vị sao?”

Thân hình đứng lại, Nhạc Duyên ánh mắt cũng là nhìn hắn nhìn một đường gió tuyết vẻ, dưới tuyết lớn , đại địa nam bắc kỳ thực khác biệt cũng không lớn, Tần quốc cùng Yến quốc cảnh nội hầu như không khác nhau chút nào, không có quá nhiều phân biệt cùng không giống.

Ngôn ngữ tuy rằng ôn hòa, nhưng khiến người ta nghe tới thật là có một loại to lớn áp lực.

Nghiêng đầu, gật đầu.

Thái tử phi dùng dư quang của khóe mắt phủi bên người này một thân áo bào màu đen, che khuất cả người người, đối với phần này ngôn từ trên áp lực làm như không thấy, mà là thật lòng trả lời: “Hừm, nhân gia cảm thấy rất thú vị.”

“…”

Như vậy trả lời để Nhạc Duyên cảm thấy không nói gì, nhưng người nhưng là chậm rãi xoay người lại, mặt nạ

màu đen dưới hai con mắt nhìn chòng chọc vào đối phương cái kia một tấm tựa như cười mà không phải cười mặt ngọc. Ánh mắt trên dưới đánh giá một phen sau, rất là thật lòng lời bình nói: “Này một thân cung trang, cũng không thích hợp ngươi.”

“Thật sao?”

Đôi môi hé mở, trong thanh âm trải rộng nghi hoặc, tay ngọc mở rộng, xiêm y màu đỏ ở màu trắng tuyết bên trong đặc biệt bắt mắt. Thái tử phi ánh mắt ở tự mình trên người qua lại quét một lát, nàng đối với đối phương câu này lời bình dường như khá là để ý.

Nước tụ xoay chuyển, Thái tử phi con mắt mị, miệng nhi ngẩng đầu, tự nhủ: “Rất vừa vặn à.”

Giả ngu!

Nhạc Duyên một chút liền nhìn ra tính toán của đối phương. Nhạc Duyên không cảm thấy đối phương không có nghe được chính mình trong lời nói hàm nghĩa. Cung trang quá mức ràng buộc đối phương, hơn nữa đối với nàng vốn là tính tình tới nói, làm như vậy cũng không phải một cái lựa chọn tốt.

Lời nói đốn dưới, thân hình xoay tròn.

Ở Thái tử phi hành động dưới, nàng một thân cung trang cũng bay lượn lên, cả người dường như trong gió hồ điệp.

Người đình, võ dừng.

Dừng động tác lại Thái tử phi ngẩng đầu, ánh mắt trực tiếp rơi vào Nhạc Duyên cái kia mặt nạ màu đen trên, rất là lạnh lẽo nói rằng: “Ta tức rồi.”

“Là ngươi điên rồi.”

Đối mặt với đối phương. Nhạc Duyên trực tiếp trả lời một câu, không có một chút nào thoái nhượng.

“Tần Vương Chính chết rồi không phải càng được chứ hơn?” Nước tụ vung một cái, Thái tử phi vào đúng lúc này trên người khí chất đại biến, âm thanh ôn nhu như nước. Nhưng ý tứ trong đó thật là khiến người ta cảm thấy tủng người kinh ngạc nghe, “Tại sao không cho Kinh Kha thành công?”

“Ta phế bỏ lớn như vậy tâm tư, để Kinh Kha thanh mai trúc mã trở thành đệ nhất thiên hạ mỹ nhân, làm cho nàng nhập Tần Vương Chính mắt… Đáng tiếc Lệ Cơ để ta thất vọng. Kinh Kha cũng làm cho ta thất vọng rồi.”

“Nhưng nói tóm lại là bởi vì ngươi, mới để người ta dã tràng xe cát.”

Ánh mắt đón Thái tử phi cái kia sắc bén hận không thể cắn hắn một cái ánh mắt, Nhạc Duyên dưới mặt nạ lông mày cau lại. Nhưng là đột nhiên nhớ tới thời đó ở hàm dương cung điện nhìn thấy cái kia Lệ Cơ thời điểm cảnh tượng, võ công của đối phương bị phế rơi mất. Lúc trước Nhạc Duyên còn cảm thấy là Tần Vương Chính khiến người ta phế bỏ Lệ Cơ võ công, nhưng hiện tại xem ra chỉ sợ không phải như vậy. Nghĩ tới đây, Nhạc

Duyên đột nhiên nói rằng: “Là ngươi khiến người ta phế bỏ Lệ Cơ võ công?”

“Ngươi đoán?”

Đối mặt Nhạc Duyên câu nói này, Thái tử phi chỉ là hé miệng nở nụ cười, cười hỏi ngược một câu.

“…”

Nhạc Duyên nghe vậy nhất thời im lặng, bất quá có thể khẳng định chính là hàm dương trong cung còn có nàng người.

Thật lâu.

Nhạc Duyên đột nhiên nói rằng: “Tần Vũ Dương đã chết rồi.”

“Ừm.” Gật gù, Thái tử phi cũng không ngoài ý muốn, nói rằng: “Nhân gia có thể tưởng tượng được, hắn chết hẳn là rất thê thảm đi.” Từ đem Tần Vũ Dương phái ra đi một khắc đó, Tần Vũ Dương vận mệnh cũng đã định ra rồi.

Hắn chỉ là một cái truyền lời, không có ai sẽ để ý.

“Nếu là như vậy, vậy ngươi tại sao không trực tiếp ra tay với Tần Vương Chính? Hắn chỉ là một người bình thường, tất nhiên là không cách nào ngăn cản ngươi.” Nhạc Duyên nhìn đối phương, mở miệng hỏi: “Hơn nữa, ngươi nên rõ ràng sự phẫn nộ của ta.”

Nghe vậy, Thái tử phi méo xệch đầu, rất là kinh ngạc

nhìn đối phương biết cái này một loại biết rõ còn hỏi ngữ khí, trả lời: “Ngươi sẽ cho phép sao?”

Đáp án là khẳng định.

Sẽ không cho phép.

Nhạc Duyên sẽ không cho phép xảy ra chuyện như vậy.

Trong lúc nhất thời, song phương rơi vào trầm mặc.

Tuyết, còn đang dưới.

Gió, còn ở thổi.

Hồi lâu.

Nhạc Duyên lên tiếng, “Cái kia Thái tử đan là Mặc gia người chứ?”

“A!”

Lười biếng hừ một tiếng, Thái tử phi cái kia lười biếng tư thái dường như muốn ngủ đông bình thường chậm rãi xoay người, tùy ý gật gật đầu.

Nghe đến đó, Nhạc Duyên cũng coi như là rõ ràng đối phương lựa chọn.

Vừa là Mặc gia, như vậy nàng như vậy lựa chọn liền hoàn toàn không có bất kỳ bất ngờ.

“Hài tử đâu?” Thấy thế Nhạc Duyên cũng không muốn

đề những chuyện khác, tạm thời tính đem tâm tư phóng tới chính mình lần này bắc đến Kế đô mục đích thực sự, không còn thảo luận cái đó tâm tư của hắn, Nhạc Duyên trực tiếp mở miệng hỏi thăm tới đến.

“Ngươi dáng dấp này sẽ doạ đến nàng.” Đối mặt Nhạc Duyên trực tiếp hỏi, Thái tử phi nhưng là ngẩng đầu trên dưới đánh giá Nhạc Duyên một chút, hắn hiện tại loại này thần bí hình tượng làm cho người ta một loại sợ hãi cảm giác, dù cho là người trưởng thành đều sẽ cảm thấy e ngại, huống chi là một đứa con nít?

Nói tới chỗ này, Thái tử phi tay ngọc duỗi ra, hai tay đặt ở Nhạc Duyên trước ngực, sau đó ngón tay ngọc nhỏ dài khẽ nhúc nhích, chỉ nghe xoạt xoạt một tiếng bên trong, Nhạc Duyên cái kia đội ở trên đầu mặt nạ màu đen mũ giáp liền như thế bị lấy xuống, lộ ra bên trong hình dáng.

Mái tóc đen nhánh ở gió lạnh thổi dưới không ngừng lay động.

Phía dưới, nhưng là một tấm tà mị dị thường khuôn mặt.

Trên mặt còn còn sót lại một chút vết bỏng, nhưng chân chính khiến người ta để ý không phải cái này, mà là trên má cái kia không ngừng lan tràn màu đen vết tích. Cái kia từng cái từng cái, từng đạo từng đạo, dường như bút lông trên mặt họa ra giống như vậy, khoảng chừng so sánh chỉnh tề. Môi đen thui, ở viền mắt bốn phía đồng dạng tồn tại bôi đen sắc loan ngân.

Phủ đầu khôi bị lấy xuống sau, những này lưu trên mặt

màu đen vết tích liền bắt đầu có biến hóa, dường như sống giống như vậy, do màu đen chậm rãi trở nên đỏ tươi lên.

Ngón tay ngọc nhỏ dài khẽ vuốt những này chậm rãi biến hồng vết tích, cảm thụ trên đầu ngón tay cái kia dần dần càng ngày càng cao nhiệt độ, Thái tử phi vô cùng dịu dàng xoa xoa Nhạc Duyên gò má, ngoài miệng tự nhủ: “Vẫn là như vậy.”

“Xem ra, càng ngày càng nghiêm trọng.”

“Ngươi dáng dấp này, ta có thể nào để ngươi doạ đến nàng?”

Nhận ra được nhiệt độ chậm rãi biến cao, dù cho là này lạnh giá mùa đông cũng không cách nào ngăn cản, Thái tử phi lúc này mới buông hai tay ra, đem mũ giáp lại thế Nhạc Duyên đeo trở lại. Từ đầu đến cuối, Nhạc Duyên đều không có bất kỳ động tác gì, mặc cho đối phương làm.

“Hài tử ngủ sao? Ta nghĩ nhìn.”

Ánh mắt nhìn cô gái trước mắt đem mặt nạ thay mình mang theo sau, Nhạc Duyên nhưng là đón ánh mắt của đối phương nói rằng, hắn tình huống dưới mắt thật là không phải rất là khéo.

“…”

Thái tử phi không nói gì, chỉ là xoay người, hướng trong phòng của mình đi đến. Lúc trước, đoan mộc dong chờ

người cũng đã rời đi, nơi này xem như là chỉ có một mình nàng. Hơn nữa lấy Nhạc Duyên lỗ tai lực, cũng nghe được, trong này phạm vi trăm mét bên trong cũng chỉ có hai người.

Một cái Thái tử phi, một cái trẻ mới sinh.

Gian phòng.

Nhạc Duyên cúi đầu nhìn cái kia trong tã lót đang ngủ say nữ anh, ngón tay màu đen không nhịn được nhẹ nhàng sờ sờ trẻ con cái kia béo mập gò má. Nhạc Duyên đột nhiên phát hiện chính mình cũng rất có chút hậm hực, có hậu nhân, nhưng chân chính ý nghĩa trên nhìn thấy trẻ con dáng dấp, này vẫn là lần thứ nhất. Cái khác, nhìn thấy đều là lớn rồi dáng dấp, bên trong quá trình toàn bộ bị tỉnh lược. Bọn họ trưởng thành phương hướng căn bản liền không phải dựa theo chính hắn suy nghĩ như vậy.

Tựa hồ nhận ra được có người đụng chạm khuôn mặt của chính mình nhi, nữ anh táp a dưới miệng, dùng thịt vù vù tay nhỏ đẩy một cái, lại tiếp tục bắt đầu ngủ.

“Nàng hẳn là do ta đến nuôi.”

Thu hồi ngón tay, không có đang tiếp tục gảy đối phương, để nữ anh bình yên ngủ sau, Nhạc Duyên quay đầu hướng Thái tử phi nói ra chính mình ý kiến. Chỉ là này ý kiến vừa ra khỏi miệng liền bị đối phương phủ quyết, chỉ thấy đối phương lông mày nhẹ giương, trào phúng nói: “Ngươi này trạng thái làm sao nuôi? Hơn nữa lại nói ta so với ngươi có kinh nghiệm hơn.”

Vừa nghe lời này, Nhạc Duyên dưới mặt nạ biến sắc mặt, trong mắt nén giận.

Không chờ Nhạc Duyên phát tác, Thái tử phi lại tiếp tục nói: “Lẽ nào nhân gia nói không đúng? Ngươi am hiểu nhất chính là trêu chọc nữ nhân… Cũng không biết là chúng ta đời trước thiếu nợ ngươi, vẫn là này chỉ là chúng ta kiếp số…”

“Nghe nói hiện tại ở tại bên cạnh ngươi, thế ngươi rửa mặt chính là một cái bị ngươi cho thiếu ty mệnh phong hào xinh đẹp thiếu nữ chứ? Dáng dấp rất tốt, đáng tiếc duy nhất chính là nàng không muốn nói chuyện.” Thái tử phi dùng ngón tay đốt cằm của chính mình, từng chữ từng câu nói: “Đương nhiên, điểm ấy không trọng yếu.”

Tựa hồ nghĩ tới điều gì, Thái tử phi sắc tựa như cười mà không phải cười, khiến người ta không nhìn ra hỉ tức giận, chỉ thấy nàng nhẹ nhàng nhấc lên chính mình làn váy, lộ ra cái kia tàng trong cái đó, trên chính là ăn mặc một đôi rất dài bít tất, thẳng tới bắp đùi gốc rễ. Này đôi dài miệt tất cả đều là do tơ tằm tạo thành, mặt trên có nhạt sắc hoa văn, có vẻ hết sức xinh đẹp, mặc trên chân của nàng, bằng thêm mấy phần mị lực. Kết hợp với cái kia con mắt mị, còn có cái kia khẽ nhếch khóe miệng, cùng với khẽ cắn đầu ngón tay cách làm, càng làm cho người có một loại không nhịn được kích động.

“Trọng điểm là này bít tất thiếu ty mệnh có, cái kia lớn ty mệnh cũng có, nguyên bản hẳn là chỉ có nhân gia có.”

“Một lớn một nhỏ mặc vào hẳn là có một phen đặc biệt

mị lực đi.”

“Như vậy… Vấn đề đến rồi.”

“Đông hoàng à, ngươi xé quá sao?”

Xoạt xoạt một tiếng, vừa một cái tiểu lư hương bị Nhạc Duyên không tự chủ được ngắt cái nát tan.

Chương 27 : Chân tướng lời nói dối

Tần quốc.

Hàm Dương.

Hàm Dương cung điện.

Cái Niếp cúi người quỳ lạy ở Tần Vương Chính trước người, ngày hôm nay là Tần Vương Chính đối với Cái Niếp ngăn cản Kinh Kha ám sát hắn sau khi chân chính tưởng thưởng. Trước, cái kia bất quá là trên đầu môi khen thưởng, là tiền tài một loại, nhưng là một người kiếm khách hiển nhiên những này không phải chân chính để ý. Tần Vương Chính đồng dạng rõ ràng.

Vì lẽ đó, cái kia bị Đông Hoàng miễn cưỡng bài đoạn Đồ Long có khí bị Tần Vương Chính thu về, sau đó để Tần quốc bên trong cao cấp nhất rèn đúc tượng sư chế tạo lần nữa, vì thế còn phí đi lão đại sức mạnh trục xuất này kiếm bên trong sát khí. Cuối cùng, một thanh mới tinh trường kiếm là được công.

Kiếm tên Uyên Hồng, ban cho Cái Niếp làm bội kiếm.

“…”

Hai tay giơ Uyên Hồng, Cái Niếp mặt không hề cảm xúc,

vẫn là như vậy lạnh nhạt, ánh mắt thâm trầm. Chỉ là hắn cái kia viên nóng bỏng tâm, vào đúng lúc này đến tột cùng đang suy nghĩ gì, cũng chỉ có chính hắn mới biết. Phía trên Tần Vương Chính nhìn phía dưới Cái Niếp, mặt mỉm cười, tứ kiếm không đủ, Tần Vương Chính vì thế trả lại Cái Niếp một cái cực cao tên gọi.

Kiếm thánh.

Tần quốc cao cường nhất kiếm khách.

Theo ngày hôm nay này một phen thành tựu, rất nhanh tin tức này liền sẽ truyền khắp thiên hạ. Tần Vương Chính ở Cái Niếp danh tiếng sau lưng, lần thứ hai dùng sức đẩy một cái. Hành động này, Tần Vương Chính tất nhiên là có tâm tư của chính mình cùng ý nghĩ.

Đồng thời.

Hàm Dương, nơi nào đó.

Tụ tập tán lưu sa tạm thời cứ điểm.

Tại trước mấy ngày, Kinh Kha đâm tần sau khi thất bại, rời đi âm dương nhà cấm cung điện Vệ Trang liền biết rồi chính mình sư huynh cũng ở Tần quốc, càng bị Tần Vương Chính mời đến trong cung, trở thành thủ vệ Hàm Dương cung điện thị vệ kiếm khách.

Chỉ có điều Cái Niếp cùng bình thường thị vệ thân phận không giống, cao hơn không ít.

Khi nghe đến ngày hôm nay lần thứ hai tin tức truyền

đến sau, Vệ Trang không khỏi cười lạnh, người sư huynh này Cái Niếp từ phương diện nào đó tới nói, xem như là cõng nồi. Kinh Kha là ai? Hắn Vệ Trang tự nhiên cũng là rõ ràng cái này ở trong thiên hạ đều khá là nghe tên hiệp khách, cái đó võ công tuyệt đối không thể khinh thường.

Lúc trước Hàm Dương trong cung một trận chiến, chỉ sợ không chỉ là sư huynh Cái Niếp ra tay rồi, cái kia âm dương nhà Đông Hoàng tất nhiên là từng có hành động.

Kinh Kha bội kiếm bị bẻ gẫy…

Lấy phổ thông trường kiếm chỉ sợ là không làm được, khả năng duy nhất chính là Đông Hoàng thủ pháp.

Tay không sao?

Nghĩ tới đây, Vệ Trang sắc liền có vẻ hơi chìm xuống. Hắn ở từ trong những chuyện này lấy mặt bên đến suy đoán Đông Hoàng sâu cạn. Thậm chí bao gồm hồi ức lúc đó ở âm dương nhà cùng Mặc gia cự tử 6 chỉ đen hiệp lúc giao thủ nhìn thấy nguyệt thần, đại thiếu ty mệnh ba người võ công.

Đến ra kết luận, là hắn Vệ Trang một người đối mặt hoàn toàn không có bất kỳ nắm.

Kết quả như thế, không thể nghi ngờ là khiến người ta cảm thấy thất vọng vô cùng.

Quay đầu lại.

Vệ Trang ánh mắt rơi vào cái kia đứng ở đằng xa nhìn tuyết trắng có chút đờ ra Xích Luyện, nhìn cái kia khá là xuất thần cô gái áo đỏ, Vệ Trang cảm thấy vô cùng có khả năng là Xích Luyện ở này tuyết lớn đầy trời thời tiết nhớ nhà, chỉ tiếc nàng không nhà.

Cho tới lúc đó cùng Đông Hoàng hợp tác giao dịch sau, Xích Luyện vấn đề đã giải quyết. Vì vậy Vệ Trang ngược lại cũng đối với này không quá để ý. Tâm tư của hắn càng nhiều vẫn là đặt ở cái khác mặt trên.

Xa xa.

Xích Luyện ngơ ngác tồn ở nơi đó, hai tay hoàn ôm hai đầu gối. Liền như vậy cả người cuộn mình một đoàn, lẳng lặng nhìn trước mắt bay tán loạn tuyết lớn.

Vệ Trang đoán không có sai, nàng là có chút nhớ nhà.

Nhưng đây chỉ là một phần, còn có một phần nhưng là ở trong đầu hồi ức cái kia phân ảo giác. Xích Luyện ở trong lòng có chút chột dạ, nàng cảm giác mình càng ngày càng mê li. Đang không có bị Đông Hoàng giải quyết vấn đề trước, phần này ảo giác cho nàng ảo giác là nàng chính là cái kia đạo cô, cái kia ở trên giang hồ ác danh hiển hách Xích Luyện tiên tử. Sau giải quyết vấn đề, nàng đã từ trong cái đó tránh thoát đi ra, nhưng chuyện này cũng không hề gây trở ngại nàng đối với đối phương ước ao.

Như vậy thế giới. Không có quá nhiều quốc thù nhà hận.

Như vậy quá trình, nàng muốn thử nghiệm.

Hơn nữa, để Xích Luyện bản thân nàng đều có chút không dám tin tưởng chính là nàng đối với cái kia tên là Nhạc Duyên Đông Hoàng, nổi lên hiểu rõ hứng thú.

…

Yến quốc, Kế đô.

Hoàng cung.

Gian phòng.

Thái tử phi, để Nhạc Duyên không khống chế được đem một bên lư hương trực tiếp cho ngắt cái nát tan.

“Nha!”

Thấy thế, Thái tử phi giả vờ ngạc nhiên. Còn chuyên môn làm cái bị sợ rồi che trong lòng hành động, cười nói: “Thẹn quá thành giận lặc.”

“…”

Oan một chút đối phương, Nhạc Duyên xem xét ra tay trên cái kia đã bị triệt để bóp nát thành đồng cặn lư hương, sau đó hai tay xoa nhẹ một đoàn, ném ra ngoài cửa sổ, lạc ngoài mặt trong tuyết. Tay lúc này mới thu lại rồi, đón ánh mắt của đối phương, nói rằng: “Ngươi vì cái gì? Một cái thân phận?”

“A!”

Gật gù, Thái tử phi cũng không có phủ nhận, nàng hơi mở ra hai tay, nói rằng: “Ngươi rất rõ ràng, thế giới này coi trọng nhất chính là cái gì? Thân phận.”

“Tại sao Tần Vương Chính sẽ là Thủy Hoàng? Đổi một cái không được sao?”

Nói tới chỗ này. Thái tử phi tiến lên, tay ngọc nhẹ nhàng xoa xoa tã lót bên trong trẻ con cái trán, mắt lộ ra hết sạch tự nhủ: “Nguyên bản ta nghĩ sinh cái bé trai, nhưng là là một cái nữ hài. Nhưng nữ tử lại có thể nào không bằng nam?”

“Nhân gia nuôi một cái, lại nuôi một cái không phải tốt hơn sao?”

“Thiên cổ thứ nhất hoàng, chính là nữ tử, cái kia nên như thế nào?”

Nhìn đối phương cái kia càng ngày càng sáng ánh mắt, Nhạc Duyên liền biết rồi quyết định của nàng. Có thân phận này, hết thảy đều tốt giải quyết, Mặc gia còn có những người khác đều có thể vì đó sử dụng, ở tay của nàng cổ tay dưới, đến lúc đó nam nữ thân phận khác biệt đã không còn bao nhiêu tác dụng, đến lúc đó cần chuyện cần làm rất đơn giản, đem Yến quốc trên dưới hoàng tộc toàn bộ giết cái không còn một mống, chỉ để lại con trai của nàng như vậy đủ rồi.

“Như vậy ngươi liền thắng?” Nhạc Duyên nghe đến đó, trực tiếp đánh gãy lời của đối phương, nghiêm túc nói: “Được rồi.” Thanh âm không lớn, là vì sợ đem trẻ con doạ đến.

“Hì hì…”

Thái tử phi thấy thế nở nụ cười, tay ngọc thu hồi, rất là tùy ý dời đi đề tài, cổ miệng nói rằng: “Không nói cái này… Ta trở thành Thái tử phi, ngươi không lo lắng, thế nhưng sinh con giải quyết xong ngàn dặm xa xôi chạy đến Kế đô đến, rất hiển nhiên ta không bằng hài tử trọng yếu à.”

“…”

Tà khóe mắt miết đối phương, Nhạc Duyên khinh thường nói: “Ta nên lo lắng Thái Tử Đan… Hắn nhìn bao nhiêu lần Thiên Ma diệu võ?” Đối với nữ nhân trước mắt này, là cái gì tính tình, hắn tất nhiên là rõ ràng, người bình thường muốn triêm món hời của nàng, vậy chỉ có một cái kết quả, muốn chết.

“Ngươi đoán?”

Thái tử phi yên lặng nở nụ cười, tiếp theo tựa hồ là nhớ ra cái gì đó, nàng đi tới góc, từ một cái trong ngăn kéo lấy ra một món đồ, đồng thời nói rằng: “Đúng rồi. Đã quên cho Đông Hoàng ngươi giới thiệu chân chính Thái tử phi…”

Núi Thái sơn sụp ở phía trước sẽ không đổi màu.

Nhưng vào đúng lúc này, Nhạc Duyên hai mắt cũng không khỏi trừng lớn một phần.

Trên tay của đối phương chính cầm một cái màu bích

lục ngọc chẩm, ở Nhạc Duyên nhìn kỹ đặt tại một bên, chỉ vào này màu bích lục ngọc chẩm đối với Nhạc Duyên như vậy giới thiệu: “Lạc, Đông Hoàng các hạ, tới gặp quá Thái tử phi điện hạ!”

“Tân hôn yến như thế ngày ấy, Thái tử cùng nó triền miên một đêm.”

Ngón trỏ điểm cằm của chính mình. Thái tử phi ngước đầu, như vậy hồi ức nói: “Rất là ôn nhu.”

Ngôn ngữ tùy ý. Thế nhưng trong đó nhưng là che kín lạnh lẽo tâm ý.

Cô gái trước mắt, chính là một nữ nhân như vậy.

Lời nói dối.

Diễn kịch.

Nương theo nàng một đời.

Có thể nói là chân chính lừa gạt người chết không đền mạng. Kỳ thực, ở thế giới này, Nhạc Duyên cũng không có hướng người ngoài tiết lộ quá tên của chính mình như thế, người trước mắt cũng giống như vậy. Mọi người đều ngoài đối với người nói dối.

Dù cho là nghe đến đó, nghe đối phương dự định đem hài tử bồi dưỡng thành thiên cổ thứ nhất hoàng, muốn thay thế được Tần Vương Chính vị trí, nhưng Nhạc Duyên cũng không dám đối với nàng duy trì chân chính trăm phần trăm tin tưởng, ai biết nàng nói thật hay giả?

Hay hoặc là chỉ là mặt ngoài mục đích. Chân chính dự định nhưng là chôn ở đáy lòng.

Nhưng có một chút có thể khẳng định chính là Thái Tử Đan đã bị nàng nắm tại lòng bàn tay, triệt để bị chưởng khống.

Kinh Kha đâm tần.

Trong đó chính là xuất từ nàng thụ ý, Thái Tử Đan chỉ là tự cho là mà thôi.

Đồng dạng, Nhạc Duyên cũng đoán được nàng ở Mặc gia còn có những người khác, một cái Thái Tử Đan chỉ sợ còn chưa đủ.

“Ai nha!”

Thái tử phi trên mặt đột nhiên toát ra bất mãn vẻ, căm giận trừng Nhạc Duyên một chút, rồi mới lên tiếng: “Đều do ngươi. Dĩ nhiên dời đi đề tài. Chúng ta hẳn là đem đề tài quay trở lại, mau nói cho ta biết, ngươi xé ra các nàng bít tất không có?”

“…”

Nhạc Duyên đón cái kia một đôi sáng lấp lánh con ngươi, ở trong đó lấp loé chính là bát quái, thế nhưng Nhạc Duyên biết này một phần ánh mắt sẽ rất nhanh hóa thành những thứ đồ khác, quay đầu qua. Nhạc Duyên bất đắc dĩ nói: “Sự chú ý của ngươi lực thả nhầm phương hướng.”

“Có hay không?” Thái tử phi ánh mắt toả sáng, hỏi tới.

“Ngươi đoán!” Đối mặt với đối phương truy hỏi, Nhạc Duyên một cái ôm đồm quá đối phương lưng, một tay dưới tham, trực tiếp đi vào quần bên trong, phủ ở trên đùi bít tất trên, hai người nhưng là bốn mắt nhìn nhau.

Theo tê một tiếng. Nhạc Duyên lấy hành động làm trả lời.

Chỉ là ——

Một đạo trẻ con khóc đề ở trong phòng vang lên.

Thoáng chốc.

Hành động im bặt đi.

Đẩy ra Nhạc Duyên, Thái tử phi tiến lên ôm lấy tã lót, bắt đầu luống cuống tay chân run lên lên, mà Nhạc Duyên nhưng là một bên sững sờ đứng ở nơi đó, bởi vì hắn cũng chưa từng có chân chính tự mình từng làm, hắn nhiều nhất cũng chính là gặp lúc trước cái kia gái lầu xanh ôm ấp cố tiếc hướng giờ nhìn qua mà thôi.

Nhưng mà hài tử tiếng khóc càng lúc càng lớn, rất nhanh một đạo bước chân từ bên ngoài truyền vào.

Ánh mắt biến đổi.

Nhạc Duyên thân hình đã biến mất ở gian phòng.

Rất nhanh, Đoan Mộc Dung đi vào, tiếp nhận hài tử bắt

đầu an ủi lên, đúng là ánh mắt của nàng khá là quái dị nhìn lướt qua cái này bị đặt tại chủ vị phương một phương màu xanh lục ngọc chẩm, rất là kỳ quái.

Hồi lâu.

Ở hài tử ăn xong sữa sau một lần nữa ngủ, Đoan Mộc Dung lúc này mới rời khỏi phòng.

Sau đó, trong phòng không hẹn mà cùng đồng thời vang lên một tiếng hơi thở thanh âm.

Mắt nhìn Đoan Mộc Dung rời đi bóng lưng, Nhạc Duyên cũng bốc lên một ý nghĩ, cô gái này làm hài tử bảo mẫu, cái kia định là vô cùng tốt.

Bất quá Nhạc Duyên đúng là không có lại xuất hiện ở gian phòng, chỉ có tiếng nói của hắn ở Thái tử phi bên tai vang vọng: “Loan Loan, ngươi có chừng có mực. Ngươi biết ý của ta, Tần Vũ Dương mang đến tin tức ta đáp lại, ta không hy vọng nàng trở thành cái kế tiếp rõ không.”

Lời nói hạ xuống, người đã sớm biến mất không còn tăm hơi.

Trên mặt ngọc, nụ cười đốn dừng.

“Ngươi đang lo lắng, vẫn là đang sợ cái gì?”

“Ngươi đang nói dối à.”

“Bất quá ta nghĩ ta sắp tìm thấy ngươi ẩn giấu chân

chính chân tướng… Nhạc lang, Nhạc Duyên.”

Chương 28 : Hoà Thị Bích (thượng)

Đạo gia, Thiên Tông.

Tông môn cứ điểm.

Trở lại tông môn Xích Tùng Tử chưởng môn đầu tiên là sắp xếp môn hạ đạo sĩ một ít môn phái sự tình sau, hắn này liền tới đến một chỗ cái kia xây dựng ở đỉnh núi một toà chòi nghỉ mát. Ở đây, hắn nhìn thấy một cái tuổi nhỏ trên người mặc một thân nhỏ gầy đạo bào con gái, đối phương chính hơi nghiêng đầu mặt không hề cảm xúc ôm một cây phất trần, ở xem cái kia tuyết lớn đầy trời. Gió lạnh hây hẩy, thổi con gái một con Thanh Ti không ngừng hướng sau lay động, dù cho khuôn mặt nhỏ của nàng bị đông cứng có chút xanh lên, nhưng nàng mọi người không có một chút nào để ý.

Nhận ra được tiếng bước chân, con gái quay đầu lại, ánh mắt màn rơi vào cái kia chính nhấc bộ mà lên, mái đầu bạc trắng Xích Tùng Tử trên người.

“Sư huynh à…”

“Ngươi bị thương.”

Con gái ánh mắt trong suốt, không mang theo tình cảm chút nào, trong lời nói cũng là bình thản như vậy, tất cả

tất cả xem ra đều là cực kỳ bình tĩnh. Ở trong mắt nàng, trước mắt này biểu hiện có vẻ cực kỳ tiều tụy tóc bạc lão nhân, cũng không có dẫn tới trong lòng nàng lòng trắc ẩn.

"…"

Cảm thụ này cỗ ánh mắt, Xích Tùng Tử tâm trạng cười khổ, đối với cái này so với hắn chính mình nhỏ đầy đủ đồng lứa tuổi sư muội, nhưng là không biết nên lấy ra sao tâm thái đi đối mặt. Đan từ tuổi tới nói, đối phương làm chính mình tôn nữ đều đầy đủ. Có thể Xích Tùng Tử biết, trước mắt cái này tên là Hiểu Mộng con gái tuyệt đối không phải đơn giản như vậy, có thể ở 8 tuổi đánh bại Thiên Tông 6 Đại trưởng lão, bởi vậy bị gia sư Bắc Minh Tử thu làm đồ đệ, chuyện này quả thật là chưa từng nghe thấy.

Lấy tư chất luận, hắn Xích Tùng Tử so sánh đối phương chỉ có thể là nô độn này một đánh giá.

"Thương thế của ngươi… Không nhẹ."

Ánh mắt từ trên xuống dưới cẩn thận quan sát Xích Tùng Tử một phen sau, tuổi bất quá tám tuổi nhiều Hiểu Mộng tiểu đại nhân bình thường xác nhận một câu: "Lấy sư huynh ngươi năng lực, có thể đưa ngươi thương đến nước này người, tu vị có thể nói khủng bố."

Đối mặt tuổi tác bất quá tám tuổi to nhỏ tiểu sư muội cái kia tiểu đại nhân, Xích Tùng Tử tự mình trào phúng nở nụ cười, ngược lại cũng không làm sao để ý. Ngược lại là đối phương trước mắt hình tượng có chút hấp dẫn sự

chú ý của hắn, một con Thanh Ti ở không thể cảm thấy tựa hồ có tóc bạc.

Đúng thế.

Hắn Xích Tùng Tử tuy rằng lớn tuổi, lên hoa giáp. Nhưng hắn tuyệt đối không có thị lực trên không thích hợp, không có ông già bình thường nên có vấn đề, tất nhiên là có thể nhìn ra cái kia bị Thanh Ti lít nha lít nhít che giấu trong đó từng tia từng tia sợi tóc màu trắng.

Tiếp tục như vậy, chỉ sợ bất quá mấy năm Hiểu Mộng thì sẽ là triệt để đầu bạc.

Tựa hồ nghĩ tới điều gì, Xích Tùng Tử trực tiếp mở miệng dò hỏi: “Sư muội, ngươi ở tìm hiểu tông môn bí bảo?”

“A!”

Gật gù, Hiểu Mộng tựa hồ không có phát hiện đề tài của chính mình bị người ở trong lúc vô tình dời đi ra, nghe vậy trở về một cái đồng ý vẻ mặt, trả lời: “Sư phụ cho rằng ta thích hợp, ta cũng cho rằng ta rất thích hợp.”

“Thứ mấy bức?”

“Thứ nhất bức.”

Một già một trẻ. Giữa hai người ngắn gọn đối thoại đã để bọn họ trả lời lẫn nhau trong lúc đó vấn đề.

Một lát.

Đứng ngoài chòi nghỉ mát Xích Tùng Tử trên người đã ở trong lúc vô tình che kín tuyết trắng, cả người đều bị màu trắng bao phủ trong đó, hơi run lên quần áo hoa tuyết, Xích Tùng Tử tựa hồ muốn mở miệng nói cái gì, nhưng còn chưa mở lời, liền bị Hiểu Mộng đánh gãy.

“Sư phụ nói, sư huynh ngươi đã sớm xuất sư.”

Hiểu Mộng nghểnh lên cằm, nói: “Đạo gia Thiên Tông việc chính là ngươi cùng ta sự tình.”

Ánh mắt hơi ngưng lại. Xích Tùng Tử trên mặt không giấu được cái kia từng tia một thất lạc. Trắng xám tóc dưới, trên mặt có không che lấp được thất vọng, bất quá này một vệt tâm tình rất nhanh liền bị Xích Tùng Tử thu lại, ngược lại chăm chú hỏi: “Sư muội. Sư phụ lão nhân gia người còn nói quá cái gì?”

“Kiếp số!”

Hiểu Mộng hơi chếch nghiêng đầu, tựa hồ là ở hồi ức cái gì, dừng lại, lúc này mới tiếp tục nói: “Này vốn không nên là sư huynh ngươi kiếp số. Nhưng ngươi bước vào trong đó, sư phụ giúp không được ngươi.”

“Cái gì kiếp?” Nghe đến đó, Xích Tùng Tử không khỏi lòng tràn đầy kinh ngạc cùng nghi hoặc. Vẫn là không nhịn được hỏi dò ra nghi ngờ trong lòng.

Đối với này, Hiểu Mộng chỉ là mặt không hề cảm xúc đưa ra đáp án: “Thương long thất túc, thiên thu đại kiếp nạn.”

Thương long thất túc, thiên thu đại kiếp nạn?

Dù cho hắn Xích Tùng Tử thân là đạo gia Thiên Tông chưởng môn vào đúng lúc này nghe vậy cũng là bị lấy cái đầu óc mơ hồ , còn trước mặt bất quá tám tuổi nhiều sư muội Hiểu Mộng, đừng xem nhân gia một bộ tiểu đại nhân dáng dấp, chỉ sợ nàng cũng là cái gì cũng không biết, chỉ là thay thầy truyền lời mà thôi.

Một câu nói này qua đi, bầu không khí rơi vào trầm mặc.

Chỉ có cái kia đầy trời gió tuyết ở bồng bềnh.

Hồi lâu.

Xích Tùng Tử thấy buồn cười, vào đúng lúc này hắn đúng là đối với mình trúng rồi Âm Dương gia quỷ dị chú thuật, đối với tự thân thương thế cũng không để ý, hắn được sư tôn Bắc Minh Tử cho đáp án. Nghĩ tới đây, Xích Tùng Tử ánh mắt nhìn kỹ trước mắt một thân màu xanh da trời nói: “Đạo gia bí bảo ta muốn dẫn đi, Thiên Tông không an toàn.”

“Ngươi hiện tại là chưởng môn, ngươi là chủ sự.”

Đối với cái vấn đề này, Hiểu Mộng không có để ý, nàng chỉ là miệng nhỏ khẽ nhếch, như vậy trả lời: “Bất quá khi ta trở thành chưởng môn sau, ta sẽ đưa nó cầm về.” Ngoài miệng nói như vậy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng là một bộ vẻ đau lòng.

Xoa xoa trên cằm màu trắng chòm râu, Xích Tùng Tử

cười gật gù. Lập tức, người liền xoay người rời đi, xuống núi. Chỉ là Xích Tùng Tử sắp đi xuống quá nói thời điểm, Hiểu Mộng cái kia mềm mại tiếng nói xuyên thấu gió tuyết, rơi vào trong tai của hắn.

“Đại khái cần thời gian bao lâu?”

“Mười năm đi. Sư huynh ngươi ta, liều mạng hay là có thể kiên trì mười năm.”

Bước chân hơi dừng lại một chút, Xích Tùng Tử quay đầu lại cho như vậy một cái đáp án sau, người liền cũng không quay đầu lại xuống núi. Lưu lại cái kia đứng trong chòi nghỉ mát, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tất cả đều là bất mãn Hiểu Mộng.

Lúc này ——

Sư phụ là có ý gì đây?

Lại là một trận gió lạnh kéo tới, nhất thời thổi lầm bầm lầu bầu bên trong Hiểu Mộng không tự chủ được đánh run lên một cái. Trong lòng nho nhỏ phất trần vung một cái, đem trên người tuyết trắng phất về phía sau, người này liền xoay người một sâu một cạn hướng một cái hướng khác đi rồi.

…

Tuyết bay, Tuyết Lạc.

Do nam hướng bắc, là đón gió tuyết.

Do bắc hướng nam, gió tuyết tải đoạn đường.

Trên đường, Nhạc Duyên một người một mình tiến lên.

Từ Yến quốc thủ đô Kế đô rời đi, này đã là ngày thứ ba thời gian. Ở dọc theo con đường này, hắn đang suy tư không ít sự tình, liên quan với Loan Loan, liên quan với hài tử, liên quan với chân tướng, liên quan với lời nói dối. Đối với một cái có thể đem lời nói dối nói so với nói thật cũng còn tốt nghe nữ nhân, lời của nàng. Ngươi nhất định phải đẩy ra nghe.

So với cái này đến, Nhạc Duyên càng là đang suy tư một chuyện.

Đó là bởi vì hắn nhận ra được một nơi kỳ quái.

Một cái xuyên qua thời gian rất lâu sự tình, nguyên bản Nhạc Duyên vẫn không có quá mức để ý, nhưng ở lần này cùng Loan Loan một lần nữa tiếp xúc, đối phương muốn thay đổi lịch sử cách làm để hắn cảm thấy Loan Loan là ở thí nghiệm cái gì. Nhạc Duyên lúc này mới chân chính chăm chú đi suy nghĩ cái vấn đề này đến.

Cái kia chính là phi thăng vấn đề.

Không phải là mình, mà là các nàng phi thăng vấn đề.

Ở Thiên long Nhạc Duyên gặp Sư Phi Huyên, gặp Độc Cô Phượng, gặp Trinh Trinh, đương nhiên còn có Minh Không, ở Lục Tiểu Phụng thời kì gặp Thương Tú Tuần, ở thế giới này Loan Loan. Mà những cô gái này. Ở trong này ngoại trừ Minh Không ở ngoài, các nàng không thể

nghi ngờ đều có một cái điểm giống nhau, cái kia chính là các nàng đều có chính hắn biếu tặng Hoà Thị Bích mảnh vỡ.

Duy nhất ngoại lệ chính là Minh Không.

Bất quá lấy Minh Không năng lực, muốn có được một khối mảnh vỡ… Đối với nàng mà nói, thực sự là quá đơn giản bất quá. Phải biết, lúc trước Nhạc Duyên nhưng là vì quấy rối, đánh gãy Phật môn cùng với những người khác tầm mắt, có thể nói là lan ra đi tới một nửa mảnh vỡ.

Cho tới tiểu niệm tích… Xuất hiện ở Thiên long, đó là bởi vì là Nhạc Duyên chính mình mang theo từ Kinh Nhạn cung đi ra. Nhưng là đang tiếu ngạo thời kì… Đột nhiên, Nhạc Duyên nghĩ đến lúc trước đang tiếu ngạo thời kì gặp phải giáo chủ, thoáng chốc sắc mặt không khỏi biến đổi.

Hắn có thể chưa bao giờ nhớ tới tiểu niệm tích từng chiếm được Hoà Thị Bích mảnh vỡ. Phải biết còn lại một phần mảnh vỡ Nhạc Duyên ở lại thuần dương, còn có vài miếng… Rơi vào hào khí can vân quách Nhị tiểu thư trên tay. Bao quát tiểu niệm tích cái kia một mảnh sau đó bị nàng toàn bộ quyên tiền kháng mông.

“Minh Không…”

Trong đầu không ngừng chiếu lại lúc trước trong Nhạc Sơn đại phật cảnh tượng, cái kia bị Nhạc Duyên chính mình ngăn cản một nửa, nhưng là cái kia nghịch chuyển Đạo Tâm Chủng Ma vẫn cứ tiến hành rồi một nửa. Nghĩ

tới đây, Nhạc Duyên dưới mặt nạ sắc hầu như đen thành một đoàn. Thành bao thanh thiên.

Minh Không chỉ sợ cũng có mảnh vỡ.

Bắt đầu không có cẩn thận đi phân tích suy nghĩ, có thể vào đúng lúc này đột ngột hồi tưởng lại, Nhạc Duyên mới phát hiện sự tình cũng không phải như vậy đơn giản.

Này cùng thị bích mảnh vỡ. Từ phương diện nào đó trở thành một loại phi thăng định vị nghi.

Định chính là hắn Nhạc Duyên vị trí chỗ ở.

Càng muốn, Nhạc Duyên cảm thấy sự tình càng là như vậy. Nếu vừa bắt đầu, trên tay hắn liền có Hoà Thị Bích mảnh vỡ, đó là không phải đã sớm tìm được mạc sầu? Mà không phải như vậy lung tung không có mục đích truy đuổi, nhưng lại không biết nàng hiện trong ở đâu.

Cũng là nói mặt sau nhiều như vậy lung ta lung tung sự tình, kỳ thực nói trắng ra là chính hắn khốn nạn? Người khác đến tới chỗ nào, thì có người sẽ theo trước giờ đến.

Chân tướng, Loan Loan chỉ sợ là tìm được cái gì.

Hô ——

Mạnh mẽ hít một hơi, Nhạc Duyên ngẩng đầu nhìn đỉnh đầu cái kia mờ mịt bầu trời, còn có cái kia bay múa đầy trời hoa tuyết, trong lúc nhất thời nỗi lòng khó ninh. Một

tiếng tức giận hừ, kình khí bạo phát, chỉ nghe trong thiên địa một tiếng nổ vang, mặt đất bắn lên mười mấy mét cao tuyết phóng túng đến.

“Hoà Thị Bích!”

Trong miệng nỉ non một tiếng danh tự này, Nhạc Duyên tay áo bào giương lên, cái kia rớt xuống tuyết phóng túng lần thứ hai bị nhấc lên kình khí hiên bay ngược trở lại, người nhưng là tăng nhanh xuôi nam bước chân. Lúc trước cùng Tần Vương Chính giao lưu thời điểm, Nhạc Duyên ở Tần Vương Chính nơi đó gặp cái kia do Hoà Thị Bích cải tạo mà ra ngọc tỷ, nhưng là vật này cũng không có nguyên bản tồn tại loại kia dị năng diệu dụng, cảnh này khiến Nhạc Duyên cũng không có quá mức để ý. Lại nói, đem sự chú ý quá nhiều đặt ở cái kia Hoà Thị Bích trên, không thể nghi ngờ sẽ làm Tần Vương Chính sinh ra cái đó tâm tư của hắn, này cùng Âm Dương gia bất lợi.

Có thể trước mắt… Đi ngang qua như thế một phen sau khi tự hỏi, làm cho Nhạc Duyên sự chú ý lần thứ hai trở lại này cùng thị bích mặt trên.

Tâm tư định ra.

Cái kia một lần nữa hạ xuống tuyết phóng túng cũng triệt để đem đại địa vùi lấp, mà tại trước có trong nháy mắt, nơi này đã sớm không có Nhạc Duyên tung tích.

Cùng lúc đó.

Tần quốc.

Hàm Dương, Hàm Dương cung điện.

Tần Vương Chính cẩn thận nhìn một phen tơ lụa trên nội dung sau, thoả mãn gật gật đầu, tiếp theo hắn liền đưa tay, từ lúc bên cạnh chuẩn bị kỹ càng hoạn quan Triệu cao đã đem bị tốt ngọc tỷ giơ tới. Sau đó, hai tay nắm chặt ngọc tỷ, Tần Vương Chính liền như vậy miễn cưỡng phủ xuống.

Chiếu lệnh —— phong Âm Dương gia Nguyệt Thần, Tinh Hồn vì là đế quốc khoảng chừng hai đại Hộ Pháp.

Chương 29 : Hoà Thị Bích (hạ)

Một phong chiếu lệnh, toả ra thiên hạ. ←,

Dĩ nhiên để bản thân ngay khi Tần quốc thế lớn Âm Dương gia triệt để từ phía sau đài đi tới phía trước, Nguyệt Thần Tinh Hồn hai người trở thành đế quốc khoảng chừng Hộ Pháp, vào đúng lúc này Âm Dương gia chính thức bước lên đỉnh cao, hướng cái kia tột cùng nhất vị trí đi đến.

“Đế quốc khoảng chừng Hộ Pháp!”

“Nguyệt Thần đại nhân, Tinh Hồn đại nhân… Ha ha ha!”

Làm 5 Đại trưởng lão đứng đầu vân bên trong quân Từ Phúc khi nghe đến tin tức này sau, trên mặt là không nhịn được mừng rỡ cùng hưng phấn. Tần Vương Chính này một chiếu lệnh truyền đạt, liền đại biểu một cái quan niệm, cái kia chính là Âm Dương gia đã trở thành hiểu rõ Tần quốc hộ quốc đại giáo.

Điều này làm cho vân bên trong quân trong nội tâm có một loại cố nén không được rung động.

Đây là cái gì?

Nhìn chung trên dưới, bách gia có thể nói hoàn toàn

ước ao. Cái nào không muốn chính mình đại biểu đồ vật chính thức đi tới trước đài, trở thành bị tán thành đồ vật, tuy rằng bách gia trong lúc đó lẫn nhau tranh đấu không hợp, nhưng trong lòng của mỗi người không thể nghi ngờ là đều có ý nghĩ của chính mình.

Đi tới trước đài, không thể nghi ngờ mới có thể càng tốt hơn phát huy tự thân năng lực.

Mà trước mắt…

Đối với rất nhiều người tới nói, Âm Dương gia đã lên đài.

Đương nhiên, những này cái nhìn là đại đa số người thầm nghĩ pháp, nhưng trong mắt có mấy người nhưng cũng không là như vậy.

Hàm Dương.

Tụ tập Tán Lưu Sa cứ điểm.

Vệ Trang ngón trỏ nhẹ nhàng đốt trong tay sa xỉ thân kiếm, phát sinh lanh lảnh leng keng thanh âm. Ánh mắt hơi trầm xuống, người tầm mắt nhưng là hư rơi vào phía trước giả thạch mặt trên một tầng hậu tuyết trắng thật dầy trên, ngoài miệng tự nhủ: “Âm Dương gia… Đế quốc Hộ Pháp?”

“Hả?” Đứng ở phía sau Xích Luyện nghe vậy hơi nghi hoặc một chút, trong đầu cái kia thần bí Đông Hoàng bóng người lóe lên một cái rồi biến mất sau, nàng thuận miệng hỏi: “Chẳng lẽ không được không? Nghe đại nhân

giọng điệu này… Đối với Âm Dương gia dường như không phải một chuyện tốt?”

“Chuyện tốt?”

Quay đầu lại, Vệ Trang ánh mắt rơi vào Xích Luyện trên mặt, lắc đầu một cái, trả lời: “Người bình thường xem ra hay là cảm thấy đây là một chuyện tốt, nhưng ở trong mắt ta, này cũng không phải một cái đáng giá than thở chuyện tốt.”

“Cảm thấy là chuyện tốt người bọn họ chỉ nhìn thấy bề ngoài phồn hoa. Nhưng căn bản không biết trong kia bên trong ẩn giấu sóng lớn.”

Nói tới chỗ này, Vệ Trang âm thanh dừng lại, cho Xích Luyện một phen suy nghĩ không gian sau, lúc này mới tiếp tục nói: “Ngươi hẳn phải biết Tần quốc trước lúc này, là nhà ai đứng đỉnh cao nhất?”

Vệ Trang để Xích Luyện trong lòng không khỏi cả kinh, trong đầu linh quang lóe lên, trong phút chốc nhân tiện nói ra đáp án này: “Huynh trưởng! Pháp gia!” Tựa hồ nghĩ tới điều gì, Xích Luyện vào đúng lúc này sắc mặt biến đến cực kỳ không dễ nhìn, toàn bộ âm trầm như nước.

“Đúng!”

“Tụ tập Tán Lưu Sa người sáng lập.”

“Hồng Liên ngươi huynh trưởng, Hàn Phi.”

Âm thanh không lạnh không nhạt. Vệ Trang ánh mắt xem ra vẫn là như vậy lạnh lùng, tầm mắt hình ảnh ngắt quãng ở Xích Luyện cái kia trở nên không thế nào khuôn mặt dễ nhìn sắc trên, âm thanh ở tuyết bên trong vang vọng: “Trước lúc này, Hàn Phi đại biểu pháp gia chính thức đứng đế quốc này đỉnh cao nhất, nhưng hắn cuối cùng rơi vào kết cục gì… Ngươi hẳn phải biết.”

“Tuy rằng pháp gia bị Âm Dương gia thay vào đó, trên thực tế hung thủ thật sự cũng không phải Âm Dương gia, bọn họ chỉ là làm trợ hung mà thôi.”

Vệ Trang để Xích Luyện cả người trầm mặc lại. Trước mắt tụ tập Tán Lưu Sa vẫn đang điều tra sát hại Hàn Phi đến là chân chính hung thủ, duy nhất khẳng định địa phương là Âm Dương gia làm trợ hung, chân chính ra tay người là ai?

Bọn họ đến hiện tại vẫn không có làm rõ manh mối.

Nhìn Xích Luyện trầm thấp xuống tâm tình. Vệ Trang thu hồi ánh mắt của chính mình, tầm mắt lần thứ hai rơi vào trên tay sa xỉ trên, có câu nói hắn không có nói đúng lắm, trong mắt Vệ Trang này sát hại Hàn Phi chân chính hung thủ kỳ thực cũng không phải một người.

Tên hung thủ này. Là một cái đế quốc.

Nguyệt Thần Tinh Hồn hai đại đế quốc Hộ Pháp sinh ra, đại diện cho Âm Dương gia chính thức thay thế được lúc trước pháp gia trở thành Tần quốc chân chính ý nghĩa trên đệ nhất gia, leo lên đỉnh điểm. Nhưng trong mắt Vệ Trang xem ra, Âm Dương gia ở leo lên đỉnh điểm

bắt đầu. Chỉ sợ cũng miễn không được thịnh cực mà suy yếu. Bước lên đỉnh cao bắt đầu, cũng là nguy hiểm bắt đầu.

Tần Vương Chính này một cách làm, hiển nhiên là đem Âm Dương gia đẩy tới mặt bàn. Trở thành cái khác bách gia đối phó đối tượng.

Trừ phi…

Đế quốc cùng Âm Dương gia hợp 2 làm một.

Khá là lên Âm Dương gia vấn đề đến, Vệ Trang đúng là càng để ý chính là một người khác.

Sư huynh của hắn, bị Tần Vương Chính tứ Kiếm thánh có kêu gào sư huynh Cái Niếp.

Không nghĩ tới Cái Niếp cũng ở Hàm Dương, càng là vì là Tần Vương Chính sử dụng…

“A.”

Một tiếng trầm ngâm, Vệ Trang cảm thấy là thời điểm cùng mình người sư huynh này cố gắng gặp mặt một lần. Tại trước rời đi, Vệ Trang nhìn lại liếc mắt một cái cái kia đầy bụng tâm tư, không có một chút nào hứng thú thưởng tuyết Xích Luyện. Thật lâu, mới thu hồi ánh mắt, phải đi rồi đi ra ngoài.

Buổi trưa.

Tuyết lớn ngập trời đã đình, nhưng vùng thế giới này

còn đang tuyết trắng bao trùm bên trong, tuy nói không có lại xuống, có thể cái kia nhiệt độ vẫn là thấp để người thường khó có thể chịu đựng.

Dù cho là Hàm Dương cung điện, cái kia đầy đủ rộng rãi địa phương, càng là làm cho người ta một loại lành lạnh cảm giác, nương theo trời đông giá rét đông khí, nhiều thêm một phần ý lạnh.

Góc.

Được mới tinh bội kiếm Uyên Hồng Cái Niếp chính lặng yên không một tiếng động trong đi tới nơi này, nhìn xuất hiện ở trước mắt, đứng trong bóng tối, thân hình màu trắng áo choàng cùng tuyết trắng cộng một màu Vệ Trang, trong mắt hơi chút kinh ngạc, cũng không có cái khác bất ngờ.

“Ngươi đến rồi.”

Trong tay sa xỉ trụ ở trên mặt tuyết, Vệ Trang ánh mắt lạc tại trước mắt cái này có Hàm Dương cung điện kiếm vệ thân phận sư huynh trên người, tùy ý bắt chuyện một tiếng: “Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ không tới, sẽ ở Tần Vương Chính phía dưới cúi đầu nghe lệnh tới.”

Trong lời nói châm chọc, Cái Niếp cũng không hề để ý.

Hắn tới đây, tất nhiên là có tâm tư của hắn ý nghĩ, không có giải thích cần phải.

Cái Niếp ánh mắt không có ở Vệ Trang trên người hơi đảo qua một chút, không có dừng chút nào lưu, ngược

lại là đem sự chú ý rơi vào cái kia trụ ở trên mặt tuyết sa xỉ mặt trên, nhìn chằm chằm kiếm kia nhìn một hồi lâu sau, Cái Niếp thuận miệng hỏi: “Có việc?”

“…”

Hai cái lạnh nhạt người, lẫn nhau âm thanh nghe tới so với cái kia tuyết trắng còn lạnh, hơi nghiêng đầu, liếc mắt một cái Cái Niếp, Vệ Trang ánh mắt đồng dạng không có nhiều ở Cái Niếp trên người dừng lại một khắc, mà là càng nhiều ở lại trong tay đối phương kiếm trên, “Này chính là ngươi giết Kinh Kha sau chiếm được khen thưởng —— Uyên Hồng?”

“Từ thủ hạ ta điều tra chiếm được tin tức, Kinh Kha kiếm kia nhưng là chuyên môn rèn đúc đi ra Đồ Long có khí.”

“Đây quả thật là là một thanh hảo kiếm.”

“Đúng là tiện nghi sư huynh ngươi.”

Trong lòng rục rà rục rịch, Vệ Trang muốn thử nghiệm bên trong sa xỉ cùng trên tay đối phương Uyên Hồng ganh đua cao thấp, nhưng là nơi đây chính là Hàm Dương cung điện, hiển nhiên hoàn cảnh cũng không phù hợp tâm tư của hắn: “Nói cho ta , ta nghĩ biết Kinh Kha đâm tần trận chiến đó đến cùng phát sinh cái gì?”

Trận chiến đó, chân chính biết chuyện đã xảy ra kỳ thực không có mấy người.

Tần Vương Chính, Đông Hoàng, Lệ Cơ, hoạn quan Triệu cao. Còn lại chính là Cái Niếp.

Bốn vị trí đầu người Vệ Trang căn bản không cách nào thăm dò, dù cho là cái kia Lệ Cơ, thời khắc này đều bị Tần Vương Chính triệt để nắm tại trong lòng bàn tay, đối với Vệ Trang tới nói cũng cái được không đủ bù đắp cái mất, như vậy những người còn lại tốt nhất đối tượng chính là chính mình người sư huynh này.

Nghe vậy.

Ánh mắt ngưng lại, ngẩng đầu.

Cái Niếp tầm mắt vào đúng lúc này rốt cục đứng ở Vệ Trang trên mặt, hai người lẳng lặng đối diện. Ở Vệ Trang hỏi ra cái vấn đề này thời điểm, Cái Niếp trong đầu chiếu lại không phải Lệ Cơ cái kia ẩn hàm khẩn cầu hai con mắt, cũng không phải thương tiếc Kinh Kha, ngược lại là cái kia một tay đem tàn hồng trực tiếp bài đoạn thần bí Đông Hoàng.

Đúng thế. Thần bí.

Đối với Cái Niếp tới nói, cái này Âm Dương gia cao nhất thủ lĩnh, hắn chỉ có thể nghĩ đến thần bí.

Đặc biệt là đối phương cùng Tần Vương Chính đối thoại, đều làm cho người ta một loại cảm giác, cái kia chính là bọn họ song phương là bình đẳng. Dù cho hắn Cái Niếp xuất thân ngang dọc, xuất sư quỷ cốc, nhưng ở cái kia thần bí Đông Hoàng trước, vẫn cứ không có một chút nào nắm.

Một cái khiến người ta không mò ra thế lực, thực lực.

Thân phận, ý nghĩ người, không thể nghi ngờ là kinh khủng nhất.

Loại kia thần bí, loại kia khiến người ta không cách nào mò thấy cảm giác. Trước đó, Cái Niếp vẫn cảm thấy chỉ ở sư phụ của bọn họ trên người gặp.

Không có trực tiếp trả lời Vệ Trang, Cái Niếp ngược lại là hỏi: “Ngươi cùng Âm Dương gia hợp tác rồi?”

“Theo như nhu cầu mỗi bên mà thôi.”

Nhíu mày, Vệ Trang trong mắt loé ra một ít kinh ngạc. Trên miệng nhưng là mạnh miệng cực kỳ. Lần kia hợp tác, Vệ Trang mới sẽ không để cho Cái Niếp biết cả người hắn nơi dưới gió, bị Đông Hoàng gắt gao áp bức một phen. Khóe mắt khẽ nhếch. Vệ Trang biểu hiện tất nhiên là rơi vào Cái Niếp trong mắt.

Hiển nhiên.

Vệ Trang chịu thiệt.

Trầm ngâm hồi lâu, Cái Niếp mở miệng: “Ngươi thấy thế nào lần này Âm Dương gia hai đại Hộ Pháp sự tình?”

“Hả?” Kinh ngạc một tiếng, Vệ Trang kinh ngạc cực kỳ nhìn Cái Niếp, trong lúc nhất thời không có rõ ràng đối phương vì sao lại đột nhiên nhắc lên cái vấn đề này, đây là sư huynh đối với sư đệ thử thách sao? Hắn lại không phải sư phụ. Bất quá Vệ Trang vẫn là nói ra ý nghĩ của chính mình.

“Thịnh cực mà suy yếu?”

“Không!”

Nhưng để Vệ Trang chân chính bất ngờ chính là ý nghĩ của hắn mền Nhiếp phủ định, chỉ thấy Cái Niếp sắc mặt cực kỳ nghiêm túc nói thật: “Âm Dương gia chân chính để ý không phải cái này… Không, xác thực nói là cái kia Đông Hoàng chỉ sợ để ý không phải cái này.”

Lần này đáp, trực tiếp để Vệ Trang sắc mặt đại biến, nguyên bản tâm tư lập tức bị hắn bãi chính, cực kỳ thật lòng nhìn lại Cái Niếp, lẳng lặng đợi đối phương lời kế tiếp.

…

Hàm Dương, gần rồi.

Ngẩng đầu.

Nhạc Duyên nhìn lướt qua vậy còn là vẩn đục bầu trời, chỉ là cái kia phách thiên cái địa lông ngỗng tuyết lớn đúng là không còn. Trong lúc nhất thời ánh mắt coi như nơi rõ ràng quá nhiều, không có trước loại kia mông lung khiến người ta không thấy rõ tiền đồ cảm giác.

Nhìn lướt qua cái kia cách đó không xa lớn thành, Nhạc Duyên hít sâu một hơi bước nhanh hơn.

Một đường xuôi nam.

Ở này một chuyến bên trong, tâm tư của hắn ý nghĩ so

với trước lên phía bắc còn muốn càng nhiều.

Cái kia một ý nghĩ sau khi đứng lên, Nhạc Duyên tâm tư có vẻ hơi sốt ruột, nam về so với lên phía bắc càng là thiếu phí đi hai ngày thời gian. Trước mắt, dưới hắc bào Nhạc Duyên đều có thể cảm giác chân khí trong cơ thể cùng máu tươi đang sôi trào.

Hắn cần về Hàm Dương.

Cần nhập Hàm Dương cung điện.

Cần vào tay ngọc tỷ, chân chính một lần nữa đo lường dưới cái kia Hoà Thị Bích…

Từ trên xuống dưới, tiền tiền hậu hậu, tỉ mỉ kiểm tra dưới truyền thuyết này bên trong Hoà Thị Bích, có thể bị làm thành ngọc tỷ Hoà Thị Bích đến cùng có cái gì chỗ bất đồng.

Nó dị năng đây?

Hồi tưởng trước cố sự, Nhạc Duyên đột nhiên cảm thấy này cùng thị bích dị năng chỉ sợ không phải trời sinh.

Chương 30 : Trở về

Tần quốc. ︽,

Hàm Dương.

Mới vừa đặt chân Hàm Dương Nhạc Duyên cũng không có lập tức đi Hàm Dương cung điện, những chuyện này tuy rằng sốt ruột, nhưng cũng không có cần thiết đến nước này. Ngọc tỷ ở thời đại này đại diện cho cái gì, có cái gì hàm nghĩa, Nhạc Duyên tất nhiên là phi thường rõ ràng.

Vẻn vẹn là lý do đều không đầy đủ.

Phải biết ở hoàng quyền thời đại, ngọc tỷ hầu như liền đại biểu hoàng quyền.

Tần Vương Chính là một cái hạng người gì?

Nhạc Duyên biết.

Mấy năm qua này tiếp xúc, đã để Nhạc Duyên đối với cái này hùng tài đại lược Thủy hoàng đế có chính mình hiểu rõ. Liền bắt hắn vừa vặn trở lại Hàm Dương, được cái kia bị Tần quốc quan phủ truyền khắp thiên hạ chiếu lệnh, Nhạc Duyên cũng đã rõ ràng Tần Vương Chính đáy lòng đánh chủ ý.

Trước đài hậu trường, Tần Vương Chính ở dùng Âm

Dương gia hấp dẫn bách gia sự chú ý.

Bất quá đối với Tần Vương Chính dự định Nhạc Duyên đúng là không có làm sao để ý, tuy nói bị người vì là làm cho Âm Dương gia đã bắt đầu bước lên trước đài, đi tới trong mắt bách gia đỉnh cao con đường, trong này sẽ mang đến ra sao hậu quả Nhạc Duyên căn bản sẽ không có đi để ý tới, trước mắt Âm Dương gia đi tới đỉnh cao mang đến chỗ tốt, không thể nghi ngờ để Nhạc Duyên càng thêm để ý.

Bởi vì cứ như vậy, liền có thể làm cho Âm Dương gia phát huy ra càng nhiều sức mạnh, đến lúc đó hắn có thể sử dụng liền không chỉ là Âm Dương gia sức mạnh của bản thân, còn có tần đế quốc có chính thức sức mạnh. Hai bên kết hợp dưới, đối với Nhạc Duyên tới nói, đây là một chuyện tốt.

Âm Dương gia, cứ điểm.

Trở lại Nhạc Duyên bước vào trong đó thời điểm, nhìn thấy chính là yên tĩnh chờ ở nơi đó nghênh tiếp chính mình Nguyệt Thần, Tinh Hồn, Kim bộ trưởng già Vân Trung Quân, cùng với đại thiếu liều mạng hai người.

Sắc mặt vui mừng.

Tuy nói mỗi người sắc mặt đều là núi Thái sơn sụp ở phía trước mà mặt không biến sắc, nhưng trong mắt Nhạc Duyên nhưng vẫn là hơi chút nông cạn, gợn sóng tâm tình, cùng với tăng nhanh nhịp tim, cũng không có nghi nói cho Nhạc Duyên bọn họ trước mắt chân chính tâm tình.

Vui sướng, hưng phấn.

Đặc biệt là Vân Trung Quân sắc mặt cũng không biết là trước luyện đan bị lửa nướng duyên cớ, vẫn là bản thân kích động. Toàn bộ sắc mặt đều hiện một loại màu đỏ. Trong năm người, biểu hiện nhất là bình tĩnh ngược lại là vẫn trầm mặc không nói gì thiếu ty mệnh.

“Tả Hữu hộ pháp, ngược lại cũng không tồi.”

“Ta nghĩ chúng ta có thể bắt tay tiến hành bước kế tiếp.”

Ánh mắt lướt qua Vân Trung Quân, đại thiếu ty mệnh ba người, tầm mắt rơi vào Nguyệt Thần cùng Tinh Hồn trên người, Nhạc Duyên phân phó nói: “Hai người các ngươi chuyện cần làm mỗi người có phân biệt… Ta nghĩ chính các ngươi là biết đến.”

Văn không có đệ nhất, võ không có đệ nhị.

Một cái khoảng chừng, cũng đã định ra rồi xếp hạng.

Hoa Hạ từ trước đến giờ là lấy trái làm đầu, lần này chiếu lệnh, liền định ra rồi Nguyệt Thần trên Tinh Hồn. Dù cho bản thân trong Âm Dương gia bộ, Nguyệt Thần cũng trên Tinh Hồn. Nhưng Nhạc Duyên hiểu rất rõ Tinh Hồn tính tình, hắn không phải một cái như vậy dễ dàng chịu phục người.

Nghe đến đó, Tinh Hồn không hề nói gì, chỉ là cái kia như hài đồng bình thường thân thể hơi cung kính khom người.

“Cho tới ngươi…” Ánh mắt từ Nguyệt Thần cùng Tinh Hồn trên người của hai người rời đi, chuyển tới Vân Trung Quân trên người, Nhạc Duyên chếch nghiêng đầu, nhìn chằm chằm Vân Trung Quân xem xét một lát, tựa hồ là đang làm khó dễ tự thân sắp xếp, vẫn là ở suy nghĩ những thứ đồ khác.

“Đông Hoàng đại nhân!”

Vân Trung Quân thấy thế khom mình hành lễ. Thuần hậu trong thanh âm biểu lộ ra là hắn cái kia có chút kích động ngữ khí, tuy nói Âm Dương gia trước mắt sắp bước lên đỉnh cao, bất quá Vân Trung Quân ngược lại cũng vẫn là nhịn xuống cái kia phân tâm tình, đem chính mình hiện tại đối mặt tình huống nói đi ra: “Kim bộ. Có một vài vấn đề.”

“Hả?”

Lời kia vừa thốt ra, Nguyệt Thần, Tinh Hồn còn có đại thiếu ty mệnh bốn người ánh mắt đồng thời rơi vào Vân Trung Quân trên người, Nhạc Duyên kinh ngạc nhìn cái này chủ quản kim bộ người, nắm luyện đan yếu thuật người vào đúng lúc này nói ra kim bộ tình huống. Trong lòng tâm tư gợn sóng, Nhạc Duyên xoay người, nhìn đối phương. Nói rằng: “Nói.”

Ở năm người ánh mắt nhìn kỹ, dù cho là Vân Trung Quân trong lúc nhất thời cũng cảm thấy đến tê cả da đầu, sau lưng ở bất giác ra một thân mồ hôi lạnh, hít sâu một hơi, hắn vẫn là nói ra trước mắt kim bộ chân chính tình huống: “Kim bộ… Rơi vào ngưng trệ.”

Nguyệt Thần cùng Tinh Hồn hai người nghe vậy đồng thời sững sờ, lập tức sắc mặt âm trầm lại.

Đúng là Nhạc Duyên đối với này không có một chút nào bất ngờ, ánh mắt liền như vậy hình ảnh ngắt quãng ở Vân Trung Quân trên mặt, ngay khi đối phương không chịu nổi cái kia phân áp lực thời điểm, Nhạc Duyên rốt cục lên tiếng, ép đi tới phần này ngột ngạt, nói: “Là còn chưa đủ.”

“Ngươi lần trước mang đến đan dược, so với mấy lần trước cũng không có quá nhiều tiến bộ.”

Nhạc Duyên lời nói mặc dù nói tùy ý, nhưng ý tứ trong đó thật là vừa xem hiểu ngay. Hiển nhiên, Vân Trung Quân luyện đan dược, cái đó tiến bộ cũng không cho Nhạc Duyên thoả mãn. Bất quá đối với kết quả như thế, Nhạc Duyên đến cũng không có quá nhiều bất ngờ, “Nói một chút đi, ngươi còn kém cái gì?”

Ở hắn tìm kiếm bên trong, Vân Trung Quân là trước mắt Nhạc Duyên có khả năng tìm được luyện đan trên có cao nhất trình độ người.

Những người khác…

Trời mới biết sẽ có người nào? Bọn họ lại giấu ở nơi nào?

Trước mắt thế giới này nhưng bất đồng sau đó, tùy ý đều là mênh mông núi lớn, một người trốn ở nơi sâu xa, thực tại tìm kiếm lên phi thường khó khăn, dù cho cái

này tìm người chính là hắn Nhạc Duyên. Nhưng không thể không đề chính là, Vân Trung Quân Từ Phúc trên luyện đan mặt, thực tại có hắn độc đáo trình độ.

Nếu không thì, hắn cũng sẽ không ở Âm Dương gia nhiều môn như vậy người trong bộc lộ tài năng, cũng không đáng Nhạc Duyên đi bồi dưỡng.

Có thể đồng dạng Nhạc Duyên cũng biết trước mắt Vân Trung Quân muốn đạt đến trong lòng hắn mức độ vẫn là chênh lệch không ít, nếu không thì trên người hắn vấn đề đã sớm được hiểu rõ quyết, không nói triệt để trị tận gốc, nhưng cũng sẽ không thái quá tiêu hao hắn quá nhiều tinh lực.

Trên mặt tuyết.

Vân Trung Quân quỳ xuống đất, phục sát đất, nơm nớp lo sợ nói ra lý do của hắn: “Đông Hoàng đại nhân, ngài đưa cho ta đã thông hiểu đạo lí, nhưng là muốn muốn đạt đến ngài muốn mức độ… Lực không đủ.”

“…”

Nhạc Duyên cảm thấy mi tâm của chính mình có chút cay cay, nhưng có mặt nạ che lấp làm cho hắn không cách nào đi nhấn nơi đó, nhắm mắt trầm ngâm một lúc, Nhạc Duyên rồi mới lên tiếng: “Biết rồi, ngươi đi xuống đi, chuyện này ta sẽ để Tinh Hồn hỗ trợ giải quyết.” Nói xong, Nhạc Duyên người đã trong triều đi đến.

Nghe vậy, Vân Trung Quân lúc này mới hô một cái khí.

Tuy rằng không hiểu, đó là một loại thế nào biện pháp giải quyết, nhưng Vân Trung Quân đã mơ hồ cảm thấy cái kia biện pháp giải quyết chỉ sợ không phải người bình thường suy nghĩ như vậy.

Đứng dậy, rời đi.

Nhìn theo Kim bộ trưởng già Vân Trung Quân rời đi, Tinh Hồn nhưng là đột nhiên nở nụ cười: “Vân Trung Quân đúng là tìm một cái thời điểm tốt.”

Đế quốc tứ phong hai người vì là Hộ Pháp, mặc kệ lén lút đến cùng có ra sao dự định, nhưng đối với Âm Dương gia tới nói, mặt ngoài sơn này đều là một cái đáng giá cao hứng sự tình. Vào lúc này, nói ra hắn hiện tại tình huống gặp gỡ, hiển nhiên được kết quả xử lý cũng sẽ so với tầm thường sẽ tốt hơn quá nhiều.

Đương nhiên.

Càng nhiều cũng sẽ là đối phương mong muốn đơn phương.

Đông Hoàng không phải là một cái dễ dàng bị hoàn cảnh ảnh hưởng người.

Nguyệt Thần nghe vậy. Cái kia bị lụa mỏng che lấp hai con mắt hơi híp lại, không hề nói gì . Còn thiếu ty mệnh nhưng là dường như một người độc lập đi ra ngoài, trước mắt hết thảy đều không có quan hệ gì với nàng, nàng chỉ là duy trì trầm mặc, đi theo Nhạc Duyên phía sau . Còn lớn ty mệnh, càng là thông tuệ, biết được tình huống như thế không phải là nàng xen mồm địa

phương.

“Ha ha.”

Thấy không có ai tiếp lời của mình, Tinh Hồn ngược lại cũng không thèm để ý, chỉ là nở nụ cười một tiếng, tự nhủ: “Vậy ta cũng nên rời đi. Là nên thế Vân Trung Quân giải quyết phiền phức, Đông Hoàng đại nhân nhiệm vụ tự nhiên là cho hết thành.”

Bất quá có một câu nói không có nói, nhưng ở này những người khác đều biết đến chính là chỉ sợ đến lúc đó Vân Trung Quân nhiệm vụ chưa hoàn thành, sau đó quả chỉ sợ là sẽ không chịu nổi.

Mắt nhìn Tinh Hồn rời đi, Nguyệt Thần không hề nói gì, chỉ là yên tĩnh hướng trong sân đi đến.

Trong nhà.

Nhạc Duyên hai tay đặt ở cái kia áo bào màu đen dưới, liền như vậy đứng ở nơi đó. Hiển nhiên, hắn là đang đợi Nguyệt Thần đến.

“Không muốn hỏi cái gì?” Nhạc Duyên ánh mắt nhìn trước mắt những này cũng không có một chút nào hòa tan dấu hiệu tuyết trắng, cảm thụ này ngày đông lạnh giá khí tức. Cuối cùng đưa tay phải ra, dùng ngón tay trỏ ở cái kia trên núi giả tuyết tầng trên đâm một cái động sau, nhìn cái kia tuyết trong động hòa tan nước tích, ngoài miệng nhưng là tùy ý hỏi thăm lên.

“Không có cần thiết.”

Nguyệt Thần hai tay thu nạp ở nước trong tay áo. Ánh mắt lẳng lặng nhìn chằm chằm trước mắt này thần bí đen kịt bóng lưng, liền yên tĩnh như vậy trả lời: “Đối với một cái phản bội người, ta không thèm để ý.” Chỉ là không có người nhìn thấy nàng cái kia thu nạp trong tay áo cái kia gắt gao nắm một đôi tay ngọc.

Nhạc Duyên nở nụ cười.

Có chút trầm thấp tiếng cười trong sân vang vọng, chấn động đến mức cái kia trên ngọn cây tuyết trắng ở bất giác rơi xuống không ít.

Xoay người.

Dưới mặt nạ ánh mắt xuyên thấu qua cái kia một bộ lụa mỏng. Bắn thẳng đến Nguyệt Thần hai con mắt, Nhạc Duyên lẳng lặng nhìn một hồi lâu sau, rồi mới lên tiếng: “Hận sâu bao nhiêu. Yêu thì có bao sâu… Ngươi trên người của nàng, không cũng là học được lời nói dối sao?”

Yêu hận dây dưa, có lúc không chỉ có riêng là ái tình.

Vươn tay phải ra, đặt ở Nguyệt Thần cái kia một đôi đụng chạm cùng nhau nước tụ trên, nhất thời trong tay áo cái kia nắm chặt hai tay tựa hồ được ấm áp không lại căng thẳng, chậm rãi ung dung ra.

…

Hàm Dương cung điện.

Ở gần nhất khoảng thời gian này, Thập bát thế tử Hồ Hợi ở Hàm Dương cung điện cất bước trở nên tích cực lên. Đối phương từng hình ảnh biểu hiện đều rơi vào thân là Tần Vương Chính thiếp thân hoạn quan Triệu Cao trong mắt. Bắt đầu cũng còn tốt, càng nhiều đối phương vẫn là ở hiểu rõ Lệ Cơ cùng đệ Thập Cửu Tử công tử bình minh sự tình, bất quá đi ngang qua sau một thời gian ngắn, không biết là chịu đến người phương nào nhắc nhở, này Thập bát thế tử Hồ Hợi càng nhiều tâm tư đúng là đặt ở Triệu Cao trên người.

Công tử Hồ Hợi đang có ý đồ gì?

Hắn có thể không cảm thấy trước mắt công tử Hồ Hợi muốn lấy công tử phù tô địa vị, cái kia thuần túy là lời nói vô căn cứ.

Bất quá ở Triệu Cao quan sát sau một thời gian ngắn, hắn phát hiện người công tử này Hồ Hợi kỳ thực càng nhiều cũng không phải để ý hắn Triệu Cao, cùng hắn tiếp xúc càng nhiều vẫn là muốn mặt bên biết được Tần Vương Chính trước mắt tung tích. Làm như một cái khá đến yêu thích hài tử ở trong lúc nhất thời mất đi bị thương yêu, cái cảm giác này không thể nghi ngờ là không thích ứng, hắn cần tìm kiếm.

Một phen trò chuyện sau, Triệu Cao nhìn theo công tử Hồ Hợi rời đi, sắc mặt lạnh nhạt.

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, Triệu Cao đột nhiên xoay đầu lại, tầm mắt đứng ở cái kia bị hắn đặt ở cái kia bên cạnh thẻ tre trên, phía trên kia Tần Vương Chính bút tích

thình lình ở trước mắt. Này chính là lúc trước Tần Vương Chính giao cho nhiệm vụ của hắn.

Bên ngoài.

Công tử Hồ Hợi đi một mình trên con đường quay về.

Nhỏ gầy thân thể trong tuyết trắng đi qua, cái kia vi thấp đầu, trên mặt mang theo chính là từng tia từng tia nụ cười.

Nhớ kỹ.

Toàn bộ nhớ kỹ.

Phụ vương cái kia viết ở phía trên đồ vật, bất quá khi theo ý mấy lần cùng Triệu Cao tiếp xúc bên trong, hắn liền ở trong lúc lơ đãng toàn bộ nhớ kỹ.

“Âm dương…”

Chương 31 : Tâm tư

Hàm Dương cung điện.

Thập bát thế tử Hồ Hợi rời đi, chỉ là để Triệu Cao ở trong lòng suy tư, bất quá mặc dù thật sự phát sinh cái gì, hắn cũng sẽ không thái quá để ý. Mà trước mắt, hắn những việc làm, đều là ở dựa theo Tần Vương Chính sắp xếp mà tới.

Khoảng thời gian này đến thí nghiệm cùng đo lường, tuy rằng không có điều tra rõ vấn đề gì, nhưng Triệu Cao nhưng không dám hứa chắc vật này thật không có vấn đề.

Bất quá hồi tưởng lại mấy ngày nay Tần Vương Chính cái kia có chút nóng nảy tâm tư, Triệu Cao cũng chỉ có thể lấy ra trước mắt có khả năng lấy ra kết quả, cho Tần Vương Chính quan sát.

Rất nhanh.

Ở Tần Vương Chính trong tẩm cung, Triệu Cao nhìn thấy chính ngồi khoanh chân, mắt nhìn bắt tay trên thẻ tre Tần Vương Chính.

“Có quả nhân muốn kết quả?”

Tầm mắt hơi nghiêng, Tần Vương Chính dư quang của khóe mắt nhìn lướt qua khom người hoạn quan Triệu Cao, hắn chủ yếu tâm tư nhưng vẫn là ở trong tay thẻ tre trên. Tuy rằng có văn võ bá quan, nhưng một quốc

gia cần thiết xử lý sự tình biết bao?

Đặc biệt là thân là một cái hùng tài đại lược đế vương, càng là không có quá nhiều nhàn rỗi thời gian.

"…"

Cúi đầu Triệu Cao lông mày không khỏi giật giật, hắn không dám nói gì, không dám nói Tần Vương Chính cho thời gian quá ít, nhưng trước mắt hắn chỉ có thể dựa theo tâm tư của đối phương nói ra chiếm được đáp án. Trong tay thẻ tre dâng, đồng thời Triệu Cao cái kia âm nhu âm thanh ở trong phòng vang vọng ra: "Nô đã đem cái đó tách ra ra, dùng sáu người từng làm thí nghiệm, nam nữ già trẻ đều có, có hội vũ, cũng có không hội vũ, chỉ là thời gian quá ít, thêm vào nô tầm mắt quá nông… Khiến người ta không nhìn ra có chỗ không ổn đến."

Tần Vương Chính trong tay bút lông ngừng lại. Tiện tay để ở một bên, đưa tay nắm quá Triệu Cao hai tay giơ thẻ tre, liền như vậy tùy ý đặt ở trước người của chính mình. Chưa hề mở ra đến xem tâm tư, ngược lại là quay người sang, hỏi: "Vậy ngươi từng thử sao?"

Hí!

Cúi đầu Triệu Cao nghe vậy thoáng chốc không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, cái trán cùng phía sau lưng đã ở đối phương một câu nói này dưới không khỏi thấm ra không ít mồ hôi nóng, dù cho là ở trời đông giá rét tịch nhật, hắn đều căn bản không cảm giác được chút nào hàn ý, thật giống như là cả người đột nhiên đi vào lò nung bên trong.

Nhưng trên thực tế. Ở Triệu Cao trong lòng bắt đầu bay lên nhưng là này cực đoan hàn ý. Tâm cùng bề ngoài hai loại hoàn toàn khác nhau biểu hiện, không thể nghi ngờ là ở biểu hiện Triệu Cao trước mắt cái kia sợ hãi tâm thái.

Triệu Cao hội vũ.

Tần Vương Chính tất nhiên là hết sức rõ ràng.

Có hỏi lên như vậy. Cũng không ngoài ý muốn.

Tựa hồ là cảm giác được cái kia nơm nớp lo sợ Triệu Cao tâm tư, Tần Vương Chính nhợt nhạt nở nụ cười, cũng không có để ý, gần giống như trước chỉ có điều là hắn thuận miệng một câu lời nói đùa. Nhưng ở Triệu Cao trong tai nghe tới. Cũng không phải như vậy.

Đối mặt Tần Vương Chính, hắn cảm nhận được cái kia cỗ chỉ có quân vương mới có uy nghiêm.

Gần vua như gần cọp, chính là cảm giác này.

“Nô…”

Lời kia dường như tầm thường, Triệu Cao biết mình nhất định phải cho cái trả lời, nếu không thì… Nghĩ tới đây, hắn hít sâu một hơi, cực kỳ cung kính trả lời: “Hồi bẩm vương thượng, nô cũng từng thử, không có nguy hiểm.”

Nghe vậy ——

Tần Vương Chính con ngươi nơi sâu xa rốt cục toát ra một chút vẻ hài lòng. Phất phất tay, nói rằng: “Đi xuống đi.”

Dập đầu, lùi về sau.

Ở bước ra đại điện sau. Triệu Cao chỉ cảm giác mình sau lưng đã là lạnh lẽo một mảnh, nguyên bản tầm thường cái kia có vẻ hơi âm lãnh khuôn mặt vào đúng lúc này cũng là còn sót lại một loại nghĩ mà sợ cảm giác. Hắn ở Tần Vương Chính bên người sững sờ thời gian rất dài, đối với Tần Vương Chính có thể nói là nhìn đối phương từng bước từng bước trưởng thành.

Nhưng là, mọi người đều ở biến.

Tần Vương Chính ở biến, hắn Triệu Cao đồng dạng ở biến.

Nhìn lại, nhìn cái kia nhắm cửa lớn tẩm cung. Triệu Cao trong lúc nhất thời hai mắt híp lại, cái kia hẹp dài trong đôi mắt ánh sáng lấp loé. Không biết ở trong lòng cân nhắc cái gì.

Trong đại điện.

Ở Triệu Cao sau khi rời đi, cả phòng liền chỉ có Tần Vương Chính một người. Thậm chí, hắn liền một người thị vệ cùng hầu gái đều không có để lại, cả tòa trong tẩm cung vô cùng yên tĩnh. Đem những cái khác thẻ tre quét đến một bên, Tần Vương Chính đem Triệu Cao trao trả thẻ tre đặt tại trước mặt, từng điểm từng điểm than ra.

Đồng thời, Tần Vương Chính còn từ tay áo của chính mình bên trong lấy ra một phần khác do tơ lụa quyển thành quyển sách. Cái kia thẻ tre trên đồ vật, kỳ thực chỉ có một phần.

Một con bút lông, một điểm mặc.

Màu đen kịt mực nước trên thẻ tre từng cái xẹt qua, màu đen mở rộng, phía trên kia chữ toàn bộ bị này đen kịt bao phủ. Ở làm xong tất cả những thứ này sau, Tần Vương Chính này liền đem này thẻ tre tiện tay vứt sang một bên lửa than bên trong.

Thoáng chốc.

Một luồng mặc hương thêm trúc hương hỗn hợp hương vị liền trong tẩm cung tràn ngập ra.

“Nếu này quả nhân không cách nào xác định không có vấn đề, nói như vậy một quyển này là đều không có vấn đề.”

“Xem ra Đông Hoàng không có dối gạt người.”

Ánh mắt lạc tại trước phía này tơ lụa quyển sách trên, này chính là lần trước hắn cùng Đông Hoàng hai người giao dịch một trong. Lúc trước, đối mặt Kinh Kha cái kia quyết chí tiến lên một chiêu kiếm, Tần Vương Chính tự giác lớn mất mặt mặt. Nếu lúc đó không phải có Đông Hoàng cùng cái kia Cái Niếp, chỉ sợ kết quả cuối cùng…

Như vậy cảnh tượng, Tần Vương Chính không dám tưởng tượng.

Có thể tức đã là như thế, đối mặt Kinh Kha bộc phát ra tuyệt cường khí thế, hắn càng là liền kiếm đều không thể nhổ ra… Lần đầu tiên trong đời, Tần Vương Chính cảm giác được hắn đường đường một quốc gia đế vương, sinh tử càng cũng là bị người nắm giữ trong lòng bàn tay.

Loại kia không cách nào nắm giữ vận mạng mình cảm giác, dường như lại trở về lúc trước ở Triệu Quốc trở thành hạt nhân thời điểm.

Loại này cảm giác tuyệt vọng, Tần Vương Chính cảm thấy quá mức chán ghét.

Nếu vật này không có vấn đề, như vậy hắn cũng có thể thử xem.

Chỉ có điều vật này nên có cái tên.

Có một cái có thể xứng với hắn Tần Vương Chính tên. Không thể dùng Đông Hoàng nói tới tục danh, càng không thể để người ta biết, vì lẽ đó chỉ có thể một lần nữa lấy cái trước.

Một lát.

Trầm ngâm bên trong Tần Vương Chính có ý nghĩ, tay cầm bút lông dính mực nước sau, tay trái vi long ống tay áo, thủ đoạn khẽ nhúc nhích, Tần Vương Chính ở cái kia quyển sách trên viết một cái chữ tiểu triện ‘Thiên’ chữ. Viết xong cái chữ này sau, Tần Vương Chính dừng lại một chút, lẳng lặng nhìn chằm chằm cái chữ này xem

xét một lát, thủ đoạn cử động nữa, lại đang ngày này chữ phía trên thêm một chữ.

“Đại đạo âm dương, vô cực quá một.”

Câu nói này là chỉ Âm Dương gia thủ lĩnh Đông Hoàng, cái này để Tần Vương Chính cũng không cách nào tìm tòi nghiên cứu nền tảng nam nhân. Mãi đến tận hiện tại đường đường một cái Đại Tần đế quốc thậm chí ngay cả Đông Hoàng tên họ là gì đều không có cho tới, có thể tưởng tượng được cái kia tiềm ẩn ở Tần Vương Chính đáy lòng kìm nén lửa.

Không mò ra, nhìn không thấu.

Rồi lại không thể không hợp tác.

Này chính là Tần Vương Chính cùng Đông Hoàng giữa hai người chân chính quan hệ.

Mặc dù là lúc trước đạt thành hợp tác. Một phen giao dịch bên trong Đông Hoàng cũng trả giá lớn tâm huyết, có thể mặc dù là phần này công pháp xuất từ Đông Hoàng tay, nhưng Tần Vương Chính cũng không muốn liền như thế dùng đối phương ngoài miệng nói tới không tên công pháp đến mệnh danh.

Nếu đã là hắn Tần Vương Chính đồ vật, như vậy phải có hắn định ra tục danh.

“Âm dương đại biểu quá một, như vậy…”

Hơi trầm ngâm, ánh mắt ở ngày đó chữ trên dừng lại

một lát, cái kia thiêm ở phía trên chữ đã là có hắn cân nhắc. Hắn tại sao có thể so với người nhược? So với bất luận người nào nhược? Cái kia thân là nam nhi tôn nghiêm. Thân là đế vương tôn nghiêm thời khắc này đang không ngừng thiêu đốt Tần Vương Chính linh hồn, bất kể như thế nào. Dù cho ở những phương diện khác tạm thời không cách nào, nhưng ở tên trên cũng cần chiếm trên một phần, lấy cho thấy chính mình nhất thiết hi vọng, lấy tại mọi thời khắc nhắc nhở chính mình.

Nghĩ tới đây. Này có tư cách đình trên chữ thiên chữ liền không có mấy cái, mà so với âm dương quá canh một cường cũng chỉ còn sót lại một cái. Tâm tư đến nơi này, Tần Vương Chính dưới ngòi bút rốt cục vẽ ra cái kia cuối cùng một chữ hình dạng dáng dấp.

Viết xuống này một chữ sau, nhìn quyển sách trên hai cái chữ tiểu triện chữ, Tần Vương Chính lần thứ hai nhíu mày, suy tư một thoáng, liền lại dưới chữ thiên phương bỏ thêm hai chữ, nhìn như vậy lên thoải mái hơn nhiều.

Bút lông đặt dưới.

Tần Vương Chính chưa hề mở ra quyển sách, mà là ánh mắt nhìn chòng chọc vào nó. Tự nhủ: “Lấy Âm Dương gia cao nhất điển tịch, đến kéo dài quả nhân đại quân lên phía bắc bước tiến… Đông Hoàng, ngươi đến cùng là đang vì cái gì?”

“Hay hoặc là nói Yến quốc nơi đó có Âm Dương gia phi thường để ý đồ vật?”

“Nếu không thì. Đông Hoàng sao làm ra cùng trước đây

Âm Dương gia tâm tư ngược lại sự tình đến.” Phải biết, tại trước lấy, Âm Dương gia nhưng là cùng thủ đô đế quốc là tâm tư giống nhau, lấy tốc độ nhanh nhất nhất thống 6 quốc, sau đó đang chầm chậm điều trị những kia dư nghiệt.

Có thể một mực sắp tới đem tiến công Yến quốc thời điểm, lùi lại.

Đáng tiếc dù cho Tần quốc thế lớn. Có Tần Vương Chính trong bóng tối dặn dò cùng không ít người suy đoán, nhưng cũng không có cách nào hiểu rõ đến Âm Dương gia Đông Hoàng đến tột cùng đang có ý đồ gì. Suy tư một lát. Tần Vương Chính vẫn là không cách nào phân tích ra cái gì đến, không đa nghi bên trong đúng là cảm thấy hắn khả năng phát hiện cái kia Đông Hoàng trên người lưu lại chân chính nhược điểm.

Một cái có nhược điểm người… Mới có thể đối phó.

Một cái không có nhược điểm người… Đó là thần.

…

Âm Dương gia.

Trở lại chính mình cấm cung điện Nhạc Duyên ở đem một ít chuyện làm cần phải sắp xếp sau, người lần thứ hai một người ẩn vào trong bóng tối.

Trong bóng tối.

Nhạc Duyên đột nhiên cảm thấy chính mình cái kia che

lấp dưới mặt nạ sống mũi không tên có chút ngứa. Dùng ngón tay gõ gõ mặt nạ trên mặt, phát sinh một trận cộc cộc tiếng vang, người nhưng là ở trong lòng suy tư khoảng thời gian này đến vấn đề.

Loan Loan cách làm, triệt để quấy rầy hắn vốn là sắp xếp.

Tần Vũ Dương lúc đó là mang đến hai cái tin tức.

Một người là Tần Vương Chính chết ở Kinh Kha trên tay sau tin tức, một người là Tần Vương Chính không có chết tin tức.

Không thể nghi ngờ, Loan Loan đối với này làm bản thân nàng sắp xếp.

Có thể ở Nhạc Duyên xem ra, này không thể nghi ngờ là ở cho mình quấy rối.

Tần Vương Chính bởi vì Nhạc Duyên tự thân duyên cớ cũng chưa chết, ngược lại là Loan Loan để Tần Vũ Dương mang đến cái kia Tần vương chưa chết sau sắp xếp mười phần để Nhạc Duyên có chút đau đầu.

Tin tức này chính là kéo dài quân Tần bắc tiến vào bước tiến.

Mà lý do…

Từ Yến quốc trở lại Nhạc Duyên tất nhiên là biết được.

Để Tần quốc quốc sách tạm thời thay đổi, áp hậu quân

Tần bắc tiến vào bước tiến, Nhạc Duyên tất nhiên là nhất định phải trả giá cái giá tương ứng. Mà cái này đánh đổi Nhạc Duyên có thể đưa ra, đồng thời cũng biết Tần Vương Chính trong lòng muốn cái gì. Nhạc Duyên rất rõ ràng, Kinh Kha đâm tần cho Tần Vương Chính nội tâm mang đến xung kích, bản thân hắn coi như không tệ võ công, nhưng lại ở vô số người trước bị ép liền kiếm đều không rút ra được cảnh tượng…

Đối với một cái cao cao tại thượng đế vương tới nói, đó là một cái khiến người ta khó có thể chịu đựng sỉ nhục.

Đồng thời.

Ở Tần Vương Chính trong lòng, đối với thiên hạ giang hồ nhân sĩ nội tâm cũng có cực đoan đề phòng tâm tình.

Nhạc Duyên chính là đối phương đề phòng nặng nhất : coi trọng nhất người.

Nhạc Duyên có thể cảm thụ đi ra, này Nguyệt Thần cùng Tinh Hồn trở thành đế quốc Tả Hữu hộ pháp, chính là Tần Vương Chính phần ân tình này tự biểu hiện.

Là một người có vì đế vương, có hùng đồ bá nghiệp chi tâm, càng là đi ở thiên cổ thứ nhất hoàng trên đường người, cái đó tâm chí càng là tuyệt cường. Tần Vương Chính trong trái tim của hắn tìm tới tốt nhất biện pháp giải quyết, cái kia liền để cho giống như mình trở nên đủ mạnh.

Hồi tưởng ngày đó cùng Tần Vương Chính lén lút trò chuyện, Nhạc Duyên đột nhiên nở nụ cười.

Nghĩ đến một cái có tuyệt cường vũ lực Tần Vương Chính…

Loan Loan sẽ không ngốc đến tự mình đến ám sát chứ?

Loan Loan tâm tư quá nguy hiểm.

Nàng đang thí nghiệm.

Thí nghiệm giết Tần Vương Chính, lấy cải Nhạc Duyên đường.

Đây là một cái thời không… Nhạc Duyên ở trải qua nhiều như vậy sau, đã sớm biết được.

Một khi thay đổi, hắn Nhạc Duyên còn có thể gặp phải các nàng sao?

Hắn không muốn.

Cũng không đồng ý.

Chương 32 : Vô dụng

Vào đêm.

Tuy rằng trời đông giá rét lúc, cái kia tuyết lớn sáng sớm đình.

Không chỉ có như vậy, cái kia che đậy toàn bộ bầu trời dày đặc hắc vân cũng không biết ở khi nào biến mất không còn tăm hơi. Trung thiên bên trên, lưu lại chính là một vòng màu bạc trăng tròn. Cái kia màu bạc ánh trăng tự bầu trời trung tâm khắp cả tung mà xuống, rơi vào phía dưới trên mặt đất.

Ánh sáng màu bạc cùng màu trắng tuyết hỗn hợp lại cùng nhau, biểu lộ ra ra khác lạnh u.

Hàm Dương.

Hàm Dương cung điện.

Từ khi Kinh Kha đâm tần sau, Hàm Dương cung điện đã gia tăng thị vệ tuần tra, gia tăng thủ vệ cường độ. Có thể nói là một chiêu bị rắn cắn, mười năm sợ tỉnh thằng. Trận chiến đó, thực tại chấn kinh rồi Tần quốc từ trên xuống dưới tất cả mọi người. Có này phản ứng, cũng không khiến người ta bất ngờ.

Giờ khắc này ——

Hàm Dương trong cung, có thể nói là ba bước một cương, 5 bộ một tiếu. Vô số trên người mặc hắc giáp

binh lính chính tay cầm vũ khí ở chung quanh tuần tra, trong này không có bất kỳ tiếng vang, chỉ có cái kia khôi giáp trong lúc đó không ngừng va chạm tiếng ma sát ở bên tai vang vọng.

Bỗng nhiên, hành đi ở phía trước một tên binh lính bước chân đột nhiên dừng lại, đang dùng một loại có chút không xác định ánh mắt đánh giá cách đó không xa góc.

“Hả? Làm sao đây?”

Đi ở phía sau một tên binh lính không khỏi nghi hoặc lên tiếng, dò hỏi, đồng thời tầm mắt của chính mình cũng theo đối phương nhìn phía cái kia cách đó không xa âm u góc, trong đó chỉ có tuyết trắng, còn có cái kia ánh trăng soi sáng trên tuyết trắng phản xạ ra u ánh sáng lạnh mang. Chỉ là nơi đó cũng không có cái gì, cũng không (có khiến người ta nhận ra được món đồ gì. Binh sĩ sau khi liếc nhanh mấy lần, cũng không có phát hiện cái gì không thích hợp.

“Ta thật giống nhìn thấy gì đồ vật.”

Đi ở trước nhất binh lính hít sâu một hơi, dùng tay chỉ vào cách đó không xa, rất là nói thật: “Là ở chỗ đó.”

Có đồ vật?

Mặt sau binh lính lần thứ hai quay đầu thật lòng nhìn một lát, thầm nói: “Có thể nơi đó vẫn là không có thứ gì à… Ngươi hoa mắt chứ?”

“Không!”

Dẫn đầu binh lính định sẽ không thừa nhận là chính mình hoa mắt, hắn xác thực nhìn thấy một vài thứ, chỉ vào nơi đó phi thường nghiêm túc nói: “Ta vừa vặn quay đầu, trong đó nhìn thấy hai điểm lục mang… A, thật giống như hai con đom đóm không nhúc nhích đứng ở cái hướng kia.”

Đom đóm?

Người phía sau nghe đến đó. Nhất thời đều dùng một loại liếc si ánh mắt trừng mắt người binh sĩ này, đom đóm là cái này thời tiết có sao?

Tựa hồ là nhận ra được những binh lính khác cái kia liếc si ánh mắt, binh sĩ nhất thời cuống lên, khua tay múa chân giải thích: “Được rồi, khả năng không phải đom đóm, nhưng cũng có tỷ lệ là dã thú cái gì à…” Nói tới chỗ này, binh sĩ chính mình cũng nói không được rồi.

Trước tiên không nói ở này trời đông giá rét tịch nhật, mùa lúc liền không cho phép có quá nhiều dã thú đi ra du đãng. Lại nói, này dã thú nếu như dám bước vào Hàm Dương, chỉ sợ còn chưa vào cửa. Liền bị người bắn giết bữa ăn ngon. May là trên mặt của hắn có quỷ mặt, nếu không thì chỉ sợ mọi người ở đây đều nhìn thấy sắc mặt hắn vào đúng lúc này hóa thành đít khỉ.

Hoa mắt.

Đúng!

Nhất định là như vậy!

Cuối cùng, binh sĩ ở trong lòng đối với mình vừa vặn nhìn thấy cái kia lóe lên một cái rồi biến mất lượng điểm lục mang cho rằng là tuần tra quá lâu, ở tuyết trắng khúc xạ dưới, người hoa mắt.

Trong bóng tối.

Nhạc Duyên lẳng lặng đứng ở nơi đó, không nhúc nhích.

Dưới mặt nạ hai mắt híp lại, người nhưng là bình tĩnh nhìn về phía trước.

“Đề phòng lần thứ hai thêm nghiêm.”

Nhìn cái kia so với mấy ngày trước càng thêm nghiêm ngặt thủ vệ, Nhạc Duyên tự nhủ: “Cái kia nhìn tới… Tần Vương Chính đã bắt đầu tu luyện. Thời gian lâu như vậy đi thử tìm kiếm kiểm chứng, ngược lại cũng không phụ một cái đế vương nên có đa nghi.”

Nói tới chỗ này. Nhạc Duyên trong thanh âm có thêm một phần trào phúng: “Chỉ là ta như muốn động thủ chân, lại há có thể để ngươi tra được?”

Lắc đầu bật cười.

Nhạc Duyên tiếp tục đạp bước mà đi.

Thoáng chốc.

Bóng người huyễn động, một bước bước ra, người đã là xuất hiện ở ngoài mấy trượng địa phương. Ở một bước,

lại là đồng dạng tình cảnh.

Trong lúc giật mình.

Nhạc Duyên đã xuất hiện ở này đội binh lính tuần tra phía sau, lại chớp mắt, người đã đến đến một nơi khác. Không có bất kỳ tiếng vang. Cũng không có để bất cứ người nào có phát giác, nhiều nhất sẽ cho người cảm thấy gió lạnh lướt nhẹ qua mặt, khiến người ta không tên cảm thấy sau lưng mát lạnh mà thôi.

Hàm Dương cung điện. Rất lớn.

Nhưng khá là lên Tần Vương Chính trong kiến tạo cung A phòng đúng là nhỏ hơn trên mấy phần. Đối với Hàm Dương cung điện, Nhạc Duyên ngược lại cũng toán quen thuộc, tuy nói không sánh được những kia vẫn ở nơi này mặt hoạn quan cùng hầu gái như vậy rất quen, nhưng khá là lên người bình thường tới nói, Nhạc Duyên muốn quen thuộc nhiều lắm.

Rất nhanh, Nhạc Duyên liền xe nhẹ chạy đường quen đến đến hắn muốn đến địa phương.

Ngọc tỷ sẽ không tha ở đại điện, đối với Tần Vương Chính tới nói ngọc tỷ này chỉ có thể đặt tại hai nơi, một người là hoạn quan Triệu Cao bảo vệ, một người nhưng là ở hắn tẩm cung. Mà trước mắt, Nhạc Duyên đến đến địa phương chính là Tần Vương Chính tẩm cung.

Nghiêm ngặt, yên tĩnh.

Đây là Tần Vương Chính tẩm cung bên ngoài hoàn

cảnh.

So với những chỗ khác càng cẩn thận, bất luận là bởi vì Kinh Kha duyên cớ được giáo huấn, hay là bởi vì cái khác nguyên nhân, hiện tại Tần Vương Chính ngốc địa phương thủ vệ có vẻ rất không tầm thường.

Sâm nghiêm như thế, đối với người bình thường dường như Diêm la điện địa phương, đối với Nhạc Duyên tới nói nhưng chỉ chỉ đến như thế.

Những thị vệ này chân chính ý nghĩa trên phòng bị chỉ là bình thường người, đối với một số võ công đạt đến tuyệt đỉnh người, liền dường như cái kia tất cả đều là mắt cái sàng si nước như thế, căn bản liền không có tác dụng gì.

Gian phòng.

Tuy rằng đèn đuốc rã rời, nhưng trên thực tế nhưng là không có Tần Vương Chính bóng người.

“…”

Nhạc Duyên ánh mắt nhưng là đứng ở cái kia đặt tại nơi đó một bộ vật thể hình người trên, đây là giả người. Tuy rằng dáng dấp trên nhìn qua cùng Tần Vương Chính không có quá to lớn phân biệt, nhưng trong mắt Nhạc Duyên, nhưng là một chút liền nhìn thấu.

Con rối!

Đây là một bộ con rối.

Con rối này liền yên tĩnh như vậy ngồi ngay ngắn ở đó, không có bất kỳ động tác gì, nhưng Nhạc Duyên cảm giác ra được, nếu là người thường không cẩn thận đụng chạm đến lời của đối phương, tất nhiên sẽ mang đến hậu quả nghiêm trọng. Phía trên này, có người thường khó có thể tưởng tượng cơ quan.

Bất quá này một thứ đúng là hấp dẫn Nhạc Duyên sự chú ý, gây nên hứng thú của hắn.

Tần Vương Chính này một bộ con rối thế thân Nhạc Duyên cũng coi như là lần thứ nhất nhìn thấy.

“Công Thâu nhà sao…”

Một tiếng trầm ngâm, Nhạc Duyên liền như thế từ trên xuống dưới cẩn thận quan sát cụ con rối, dáng dấp tuy như , nhưng đáng tiếc không có linh trí. Tự nhiên, Công Thâu nhà ở làm sao lợi hại, người vẫn là người, không có đạt đến thần có thể sang vật mức độ.

Nhìn này một bộ con rối, Nhạc Duyên trong lòng đúng là thấy hứng thú.

Một lát.

Ánh mắt từ này cụ con rối trên thu hồi. Tầm mắt lúc này mới đứng ở cái kia con rối trước người trên băng ghế dài. Phía trên kia bày ra một quyển tơ lụa, mặt trên viết một nửa Tần quốc chữ tiểu triện, bút lông nhưng là đặt ở một bên, mà ở con rối bên tay trái trên, bày đặt chính là cái kia do Hoà Thị Bích tạo ngọc tỷ.

Đối với những khác người đến nói, đó là ngọc tỷ.

Nhưng đối với Nhạc Duyên tới nói, đây chỉ là Hoà Thị Bích, tuy rằng trước mắt hình thức cùng hắn từng ở tùy Đường thời kì gặp kiểu dáng không giống nhau lắm, có thể đây chính là Hoà Thị Bích.

Tay phải giương lên.

Cái kia thả trên băng ghế dài ngọc tỷ bị Nhạc Duyên lăng không hút ở trong tay.

“Ừm! ! ?”

Một tiếng kinh ngạc, Nhạc Duyên ở ngọc tỷ rơi vào trong lòng bàn tay sau. Dư quang của khóe mắt nhưng là nhìn thấy những chỗ khác, cái kia chính là trên băng ghế dài trước kia bày ra ngọc tỷ địa phương bầu trời, một cái ở mờ nhạt ngọn đèn bên trong mắt thường khó có thể nhìn thấy sợi tóc chính phiếu lay động rớt xuống.

Một tay mò quá cây này rớt xuống sợi tóc, Nhạc Duyên trong mắt có thêm một ít thâm trầm.

Tóc…

Cây này tóc không phải những người khác, chỉ có một cái khả năng, đó là Tần Vương Chính. Hơn nữa, cây này bị ngọc tỷ ngăn chặn sợi tóc, chỉ sợ cũng là cố ý như vậy.

Được lắm đa nghi đế vương.

Tâm tư vi ngưng, Nhạc Duyên đã phân tích ra Tần Vương Chính tâm tư. Nếu Nhạc Duyên hơi lớn ý một điểm. Chỉ sợ hắn cũng sẽ ở cây này sợi tóc trên xuất hiện chỗ sơ suất. Ở này Tần quốc trên dưới, chỉ sợ Tần Vương Chính chân chính tín nhiệm người chỉ sợ chỉ có một cái, cái kia chính là chính hắn.

Muốn làm thiên cổ một đế, nhất thống Hoa Hạ. Vậy thì phải cả thế gian đều là kẻ địch.

Tần Vương Chính có ý nghĩ thế này, Nhạc Duyên cũng không ngoài ý muốn.

Đem sợi tóc nắm tại lòng bàn tay, Nhạc Duyên ánh mắt lúc này mới rơi vào trên tay ngọc tỷ trên.

Hoà Thị Bích.

Nhạc Duyên gặp vật này không ít lần.

Mặc kệ là từ trước, vẫn là hiện tại. Mặc kệ là hai loại hình thái, là ở đế vương trên tay vẫn là ở hòa thượng trong tay, vật này đều là Hoà Thị Bích.

Trước cùng Tần Vương Chính tiếp xúc thời điểm. Nhạc Duyên chỉ là lấy lực lượng tinh thần cảm ứng một phen, cũng không có phát hiện này cùng thị bích mặt trên có cái gì bất ngờ, cũng không có phát hiện nó có cái gì kỳ lạ địa phương. Lăn qua lộn lại nhìn một lát, chân khí trong cơ thể càng là chui vào ngọc tỷ bên trong, có thể như vậy cẩn thận kiểm tra dưới Nhạc Duyên cũng không có phát hiện không thích hợp, chân khí đem ngọc tỷ

trong ngoài trắc cái thông suốt, Nhạc Duyên không có tìm được cái kia chút nào có thể để người ta chân khí mất đi kỳ quỷ dị có thể.

Mỹ ngọc đúng là mỹ ngọc.

Nhưng là chỉ là như vậy, sau đó không có cái khác kỳ lạ địa phương. Dù cho là có thể ký gửi chân khí, nhưng cũng chỉ là tạm thời tính, rất nhanh cái kia bị Nhạc Duyên ở lại bên trong chân khí liền chậm rãi tiêu tan hết sạch, rõ ràng không thể giữ lâu.

Lẽ nào…

Này Hoà Thị Bích, không phải đối phương Hoà Thị Bích?

Đến cùng là không đúng chỗ nào!

Hít sâu một hơi, Nhạc Duyên nhắm hai mắt lại.

Hồi lâu.

Hai mắt đột nhiên mở.

Hai điểm lục mang ở viền mắt nơi sâu xa lấp loé.

Loan Loan đối với Tần Vương Chính có hứng thú, theo đạo lý tới nói, nàng hẳn là đối với này cùng thị bích có hứng thú. Nhưng là những năm gần đây, Loan Loan tựa hồ đối với ngọc tỷ này không có một chút nào hứng thú. Rất rõ ràng, cái kia chính là Loan Loan trong bóng tối xác định này cùng thị bích không phải nàng tưởng tượng

như vậy đồ vật. Lại nói, Hoà Thị Bích nếu thật sự còn tồn tại cái kia dị năng, chỉ sợ lấy Loan Loan trước mắt cảnh giới vẫn là không cách nào tránh khỏi. Bởi vì cái kia dị năng nhưng là võ công càng cao, ảnh hưởng càng sâu tồn tại.

Một phen đo lường không có kết quả sau, Nhạc Duyên dưới mặt nạ trên khuôn mặt không nói ra được là thất vọng vẫn là cái đó vẻ mặt của hắn.

Lấy nguyên trạng bình yên vô sự đem ngọc tỷ đặt ở trên băng ghế dài, cái kia sợi tóc càng là đặt ở ngọc tỷ dưới sau, đem trước mắt hết thảy đều phục hồi như cũ sau, Nhạc Duyên trầm ngâm lên.

“Xem ra lần sau có cơ hội phải hỏi hỏi Loan Loan Hoà Thị Bích mảnh vỡ sự tình.”

Chuyện này nếu là lúc trước ở Yến quốc thủ đô nhớ tới, chỉ sợ không cần trước mắt như vậy phiền phức. Giờ khắc này, Nhạc Duyên chỉ có thể đem tâm tư này tạm thời đặt ở đáy lòng, so với cái này đến, hắn còn có cái khác chuyện quan trọng cần xử lý.

Nghĩ tới đây, ánh mắt hướng cái kia cách đó không xa trên giường xem xét một chút sau, Nhạc Duyên thân hình lay động, lặng yên không một tiếng động rời đi tẩm cung.

Ở Nhạc Duyên rời đi một lát sau, cái kia trên giường phát sinh nhẹ nhàng tiếng vang.

Rất nhanh.

Chăn bị xốc lên, lộ ra một cái cửa động, Tần Vương Chính từ bên trong chậm rãi đi ra. Khép lại ván giường, ở đem giường chiếu phục hồi như cũ sau, Tần Vương Chính lúc này mới quan sát chính mình tẩm cung gian phòng đến. Một phen cẩn thận kiểm tra sau, hắn cẩn thận từng li từng tí một bố trí một vài thứ cũng không có cái gì bất ngờ, lúc này mới thoả mãn gật gật đầu.

Tất cả… Đều bình yên vô sự.

Chương 33 : Mạc Khải (thượng)

Hàm Dương cung điện.

Thập bát thế tử Hồ Hợi chỗ ở.

Bất quá mấy tuổi Thập bát thế tử chính đang hết sức chăm chú nghe giảng, đây là làm Vương tộc đệ tử chuẩn bị học tập chương trình học. Đương nhiên, ở bên cạnh hắn, tự nhiên vẫn có cái đó anh chị em của hắn. Những kia cùng tuổi tác hắn không kém nhiều các huynh đệ tỷ muội bị Tần Vương Chính hội tụ ở cùng nhau tiến hành giáo dục.

Cho tới con trưởng đích tôn Phù Tô… Đã sớm ở xử lý bắc cương quốc gia đại sự.

Một đường trưởng giả chương trình học sau khi nói xong, Thập bát thế tử Hồ Hợi lúc này mới ngáp một cái từ trong phòng đi ra.

Trên đường.

Thập bát thế tử Hồ Hợi chỉ là cùng cái đó anh chị em của hắn nhợt nhạt trò chuyện hai câu, liền hướng phòng của mình phương hướng đi đến, thật giống như giữa bọn họ cũng không phải cùng cha khác mẹ anh chị em, chỉ là một ít không có gì đặc biệt người xa lạ mà thôi.

Trên thực tế, ở 7 quốc các đời các đời đến, Vương tộc người đều sẽ không là chân chính đoàn kết nhất trí.

Đặc biệt là các Đại hoàng tử trong lúc đó, tình huống như thế càng rõ ràng. Chỉ bất quá dưới mắt, trước lúc này, càng nhiều đều là con trưởng đích tôn kế thừa, Thập bát thế tử Hồ Hợi tuổi còn nhỏ, có chính mình cái kia nho nhỏ dã tâm, nhưng cũng còn chưa trưởng thành đến đối với ngôi vị hoàng đế cảm thấy hứng thú mức độ. Hiện tại hắn càng nhiều chính là oán giận vốn là rơi vào trên người mình yêu thích bị cái kia Thập Cửu Tử chiếm đi phần lớn, thời gian còn lại nhưng là ở dùng để nghiên cứu quãng thời gian trước hắn nhìn thấy cái kia bộ phận nội dung.

Chính là bởi vì đang nghiên cứu những này, cảnh này khiến Hồ Hợi mỗi ngày buổi tối đều ngủ rất trễ, mỗi ngày xem ra đều không phải như vậy tinh thần.

Tay phải nhẹ nhàng vỗ vỗ gò má, Hồ Hợi hít sâu cái kia có vẻ hơi ướt át không khí, lúc này mới để tinh thần của chính mình phấn chấn một điểm , nhưng đáng tiếc người khác chung quy là tuổi quá nhỏ, mặc dù là mạnh mẽ nhấc lên tinh thần, nhưng cũng quản không được thời gian quá lâu.

“Quả nhiên, vẫn là đi về nghỉ một thoáng tốt.”

Lầm bầm lầu bầu một phen, nguyên bản còn cân nhắc đi chỗ đó Lệ Cơ nơi đó nhìn một chút Hồ Hợi, trước mắt nhưng là không có cái kia phân tâm tư cùng hứng thú. Bởi vì ở mấy ngày trước thời điểm. Hắn từ mẹ của hắn

nơi đó được hắn muốn đáp án.

19 Thế tử… Không đáng để ý.

Có thể nói, bọn họ 18 cái anh chị em bên trong, đều không có ai chân chính để ý này thứ mười chín cái em trai.

Thậm chí…

Con trưởng đích tôn Phù Tô cũng chỉ có điều là ở giải một chút Lệ Cơ cùng với Thập Cửu Tử tên sau, liền đem sự tình đều ném ra sau đầu, căn bản sẽ không có để ở trong lòng. Bởi vì Lệ Cơ thân phận, nữ tộc đều quyết định 19 Thế tử tiềm lực trưởng thành.

Nghĩ tới đây, Hồ Hợi bước chân dừng lại một chút, hắn còn có quá nhiều địa phương không hiểu. Nhưng Hồ Hợi nhưng là hết sức rõ ràng hắn từ cái kia thẻ tre trên nhớ kỹ đồ vật là không thể để cho người ngoài biết đến, vậy hẳn là là cực đoan bí ẩn, nếu không thì… Lấy phụ vương tính khí, hắn cũng không dám tưởng tượng đó là kết quả như thế nào. Những thứ đồ này. Hồ Hợi thậm chí không dám cùng mẹ của chính mình cùng người bên cạnh nhắc lên một tiếng.

Nhưng là Hồ Hợi nhưng là vô cùng muốn tìm một cái có thể nói chuyện người.

Ai, mới là lựa chọn tốt nhất?

Cùng lúc đó.

Gian phòng.

Hoạn quan Triệu Cao chính đang tập trung tinh thần nhìn trên tay thẻ tre, ở băng ghế dài vừa còn chồng chất không ít tơ lụa quyển sách. Những thứ này đều là được Tần Vương Chính mệnh lệnh điều ra hồ sơ, là lấy dùng để thành lập cạm bẫy đồ vật.

Phía trên này, đều là ghi chép rất nhiều bí ẩn.

Lần thứ nhất.

Đây là Triệu Cao lần thứ nhất chân chính ý nghĩa trên nhúng tay đế quốc chính trị bên trong. Tại trước có dù cho là bởi vì chính mình là Tần Vương Chính thiếp thân hoạn quan, có thể bởi vì hoạn quan vấn đề thân phận, hắn cũng bất quá là một cái bị đế vương thưởng thức gần thị.

Triệu Cao rất rõ ràng, hắn có thể dễ dàng như vậy nhúng tay, kỳ thực căn bản ý nghĩa trên vẫn là Tần Vương Chính cảm nhận được cái kia Âm Dương gia to lớn áp lực. Cái kia không giống người, càng giống như tiên thần Đông Hoàng áp bức.

“Này xem như là vào tay chứ?”

Có chút âm lãnh âm thanh tự mình cảm thán một phen sau, Triệu Cao này liền đưa tay trên thẻ tre thả xuống, nghiêng đầu suy tư dưới. Cặp kia hẹp dài như mắt ưng trong tròng mắt lóe qua một ít hưng phấn, nhỏ dài năm ngón tay duỗi ra, ngón trỏ nhẹ nhàng trên băng ghế dài đánh, trầm ngâm một lát. Hắn lúc này mới ở thầm nghĩ

trong lòng: “Trước mắt, hẳn là có thể liên hệ hồi bẩm đối phương, chờ đợi một bước dặn dò.”

“Ngày đó. Ta nhưng là đợi tốt hơn một chút năm à.”

Thời khắc này, Triệu Cao trên người hiển lộ hết âm lãnh cùng quỷ bí. Nghĩ tới làm ngay, rất nhanh, hắn liền ở một tấm tơ lụa trên viết xuống một chút bình thường đồ vật, nói là bình thường, chỉ là bởi vì phía trên này chính là rất bình thường nhạc phủ, không có bất kỳ không ổn nào. Mà ở cuối cùng, nhưng là dùng bút lông tìm tới một cái xem ra khá là kỳ lạ đồ án.

Ở viết xong những này sau, Triệu Cao đột nhiên suy tư nổi lên một vấn đề.

Mà cái vấn đề này chính là thúc đẩy Triệu Cao viết xuống phong thư này căn bản nguyên do.

Cái kia chính là ở mấy ngày nay hắn phát hiện Tần Vương Chính bên người ngọc tỷ trở nên càng thêm ôn hòa… Phải biết, ở dĩ vãng thời điểm, ngoại trừ Tần Vương Chính bản thân sử dụng đế quốc ngọc tỷ ở ngoài, cái khác trống không thời gian trên căn bản đều là do hắn Triệu Cao đến bảo dưỡng.

Tần Vương Chính hay là không có để ý, có thể vẫn làm gần thị Triệu Cao lại há có thể không có phát hiện?

Chẳng lẽ còn có người đến nuôi ngọc… Sẽ thay thế được vị trí của chính mình?

Trong lúc nhất thời, Triệu Cao đầy bụng tâm tư.

…

Âm Dương gia.

Cấm cung điện.

Nhạc Duyên vẫn là như vậy lười biếng ngồi ngay ngắn ở trong bóng tối, vẫn cứ là cái kia một bộ trang phục. Bất luận là thiên nhiệt vẫn là lạnh giá, loại này vạn năm bất biến tình huống, đối với Âm Dương gia mọi người mà nói điều này cũng không có gì không thích hợp. Hoặc là nói, bọn họ liền chưa từng có cân nhắc trong đó không thích hợp.

Chỉ có điều không giống trước, Nhạc Duyên còn ở trong phòng điểm ngọn đèn, có thể ở nhập xuân sau, trong phòng của hắn đã là liền ngọn đèn đều không có điểm, toàn bộ đều rơi vào một loại khiến người ta ngột ngạt hắc ám.

Nói chuẩn xác, dường như là ở ngày đó cẩn thận nghiên cứu một phen ngọc tỷ sau, Nhạc Duyên liền phát hiện tự thân tình huống lần thứ hai mơ hồ có sự thay đổi tình huống.

Ở này trong bóng tối, chỉ có hai điểm lục mang đậu ở chỗ này.

Đang lúc này, theo cửa phòng cọt kẹt vang vọng, đại ti mệnh chậm rãi đi vào.

Cúi người cúi đầu sau, này liền ở Nhạc Duyên trước

người ngồi quỳ chân hạ xuống.

Hai điểm u mang lóe lên một cái rồi biến mất, Nhạc Duyên âm thanh ở trong bóng tối hiện lên: “Tinh Hồn nơi đó sự tình thế nào rồi?”

“Tinh Hồn đại nhân nơi đó còn chưa đủ.”

Trong bóng tối, đại ti mệnh thanh âm cung kính đang vang vọng, “Vân Trung Quân chuyện nơi đó có chút ra ngoài Tinh Hồn đại nhân bất ngờ.”

Kim bộ vấn đề, có thể nói là để lập tức tất cả mọi người đều khá là bất ngờ, không nghĩ tới đình trệ kim bộ đối mặt vấn đề sẽ như vậy vướng tay chân. Nguyệt Thần như vậy, thân là người trong cuộc Tinh Hồn càng là như vậy. Làm cùng đi giải quyết sự tình đại ti mệnh đồng dạng biết.

Tình huống đó, cũng thật là không cách nào đi trách tội Vân Trung Quân.

Có lòng không đủ lực, hình dung chính là trước mắt Âm Dương gia đối mặt kim bộ vấn đề giờ gặp phải quẫn cảnh.

Này cái gọi là không đủ phương diện. Tự nhiên chỉ có một cái.

Cái kia chính là luyện đan.

Đối với Vân Trung Quân Từ Phúc tới nói, trước mắt hắn tiêu chuẩn luyện đan đến một bình cảnh, nếu là không

cách nào đột phá, như vậy liền tạo không ra Nhạc Duyên thứ cần thiết. Tình huống như thế, Nguyệt Thần chờ người hay là sẽ không thoả mãn, có thể Nhạc Duyên nhưng là hết sức rõ ràng trước mắt Vân Trung Quân đối mặt khó khăn.

Này khó khăn, rõ ràng.

Nhạc Duyên lý giải, nhưng là hắn sẽ không yếu bớt đối với Vân Trung Quân áp lực, là bởi vì hắn tự thân tình huống không cho phép.

Ngay khi Nhạc Duyên âm thầm suy tư thời điểm, đại ti mệnh âm thanh lần thứ hai ở trong bóng tối vang lên: “Hiện nay đế quốc bên trong phương sĩ nhóm phần lớn đều bị chúng ta thu nạp. Đáng tiếc trong này không có mấy người có chân chính bản lĩnh, đại đa số đều là một ít rác rưởi, giả danh lừa bịp người.”

“Cho tới những kia có bản lĩnh… Bọn họ cũng không phối hợp.”

Nghe đến đó, Nhạc Duyên lên tiếng, “Hả? Nói rồi trao đổi chúng ta sẽ dành cho bồi thường sao?”

“Nói rồi, đại nhân.”

Đại ti mệnh cái kia ở trong bóng tối trên mặt ngọc toát ra một ít bất mãn, tuy nói mịt mờ, có thể tại trước cùng Nhạc Duyên tất nhiên là cảm giác được đại ti mệnh cái kia mơ hồ mà phát sát khí cùng phẫn nộ. Dưới cái nhìn của nàng, Đông Hoàng đại nhân thần như thế tồn tại là nhân từ. Có thể thần có nhân từ, cũng không có nghĩa là

hắn không có lôi đình lửa giận. Những kia phương sĩ tự nói bản lĩnh bất phàm, nhưng căn bản liền không chấp nhận Âm Dương gia điều kiện.

Bất quá như nhìn theo góc độ khác đến, tình huống như thế cũng không ngoài ý muốn.

Bởi vì Âm Dương gia cần chính là bọn họ ăn cơm bản lĩnh. Là mỗi người ép đáy hòm đồ vật.

Vật này làm sao có thể lấy ra trao đổi?

Dù cho là có bồi thường cũng không được.

Bởi vì này liên lụy đến truyền thừa, một mạch truyền thừa là nặng bao nhiêu, có thể tưởng tượng được.

Nghe đến đó, Nhạc Duyên xem như là rõ ràng chuyện này kết quả. Trong lời nói mang tới một ít bất đắc dĩ. Tự nhủ: “Nói như vậy, xem ra Tinh Hồn là làm vỡ.” Lấy hắn đối với Tinh Hồn hiểu rõ, loại này vướng tay chân tình huống chỉ có thể kích phát đối phương trong lòng cái kia khát máu sát ý.

Lấy Âm Dương gia ảo thuật mạnh mẽ tẩy não cướp đoạt. Thuận người xương nghịch người vong.

Tinh Hồn chỉ sẽ làm như vậy.

Rất nhanh.

Đại ti mệnh hồi bẩm, để Nhạc Duyên biết mình suy đoán không có bất kỳ bất ngờ.

Rơi vào Âm Dương gia trên tay bộ phận phương sĩ ngoại trừ gia nhập Âm Dương gia kim bộ ở ngoài, còn lại đều bị Tinh Hồn xử tử, không có người nào có ngoài ý muốn. Bất quá đối với như vậy xử trí phương thức, ở Nguyệt Thần, đại ti mệnh còn có Vân Trung Quân trong mắt đúng là rất bình thường, dưới cái nhìn của bọn họ như vậy xử lý phương pháp không thể nghi ngờ là phương pháp tốt nhất.

“Ừm!”

Một tiếng trầm ngâm sau, hắc ám lần thứ hai khôi phục yên tĩnh.

Đại ti mệnh chờ đợi, mà Nhạc Duyên nhưng là đang suy tư.

Nói thật, Nhạc Duyên là lần thứ nhất gặp phải khó giải quyết như vậy tình huống, trong này vướng tay chân trình độ hầu như cùng Nhạc Duyên tìm kiếm Xích Luyện tiên tử độ khó đánh đồng với nhau. Bởi vì có lúc, ma xui quỷ khiến ở một số thời điểm so với bất kỳ đồ vật cũng làm cho người không thể làm gì.

Trước mắt.

Đặt tại Nhạc Duyên trước có một đống lớn vấn đề, trong lúc nhất thời khiến người ta cảm thấy thiên đầu vạn tự.

Tốt trong những vấn đề này cũng không phải lung ta lung tung, mà là lẫn nhau liên lụy một điểm, này ngược lại là để Nhạc Duyên có tốt hơn phương pháp ứng đối,

không phải như vậy khó khăn. Ngay khi suy tư những này thời điểm, Nhạc Duyên đột nhiên truyền ra rên lên một tiếng, khí tức thoáng chốc trở nên hỗn loạn, ồ ồ không ít.

“! ! !”

Trong bóng tối đại ti mệnh nghe tiếng không khỏi có chút giật mình, có thể trên mặt ngọc cũng không có bất ngờ vẻ, hiển nhiên nàng tại trước lấy gặp: “Đại nhân, cần cần giúp một tay không?”

“…”

Trong bóng tối, Nhạc Duyên không có lên tiếng, duy trì trầm mặc.

Trầm mặc.

Chính là đáp án.

Đứng dậy, tiến lên.

Đưa tay không thấy được năm ngón trong bóng tối, đại ti mệnh đến đến Đông Hoàng trước mặt, sau đó khom lưng, cúi người đến… Ở cúi người một khắc đó, đại ti mệnh nhưng trong lòng là đột nhiên nhớ tới một cái người rời đi, nhớ tới một câu nói.

Thiêu thân lao đầu vào lửa ——

Tận hóa diễm.

Chương 34 : Mạc Khải (trung)

Thời gian dần quá.

Xuân đi thu đến, hoa nở hoa tàn.

Rất nhanh.

Thời gian đã ở Tần quốc cái kia hùng hổ doạ người thiên hạ nhất thống trong quá trình bắt đầu đi qua bốn năm, dù cho ở Nhạc Duyên dưới sự yêu cầu, trì hoãn đối với Yến quốc tiến công, thế nhưng lén lút chuẩn bị công tác nhưng tất cũng không có một chút nào hạ xuống.

Trong khoảng thời gian này, Tần quốc vẫn trong giải quyết bộ những kia quấy nhiễu người hỗn loạn, những thời điểm khác nhưng là ở tích trữ sức mạnh. Có thể nói, chỉ cần thời gian vừa đến, như vậy Yến quốc đều sẽ như cái kia chạm tảng đá trứng gà như thế, bị người tiện tay nát tan. Thậm chí, ở kế hoạch sắp xếp bên trong, này sẽ là một làn sóng chảy cách làm.

Vào giờ phút này.

Yến quốc.

Kế đô.

Trong vòng hai năm, lần thứ ba lên phía bắc Nhạc Duyên lần thứ hai đến đến Thái tử phủ.

Trong bóng tối, hắn nhìn thấy đã thân là người nữ Loan Loan.

Trước mắt Loan Loan trạng thái cùng đã từng đã có khá là rõ ràng phân biệt, ở Nhạc Duyên xem ra hiện tại Loan Loan thiếu một phân xấu bụng, có thêm một phần mẫu tính. Có lúc, hài tử là có thể thay đổi một cái tâm tính của phụ nữ.

Nhạc Duyên không cách nào xác định Loan Loan tâm thái có hay không có chân chính thay đổi, nhưng hiện tại Loan Loan không thể nghi ngờ là ít đi hoạt bát, nhiều hơn mấy phần trầm ổn.

Nhập các.

Nhạc Duyên nhìn thấy chính là trên người mặc nghê thường Loan Loan chính đang ôn nhu an ủi từng cái từng cái đầu nho nhỏ cô bé.

Cô bé một thân tiểu cẩm y, trong tay ôm một cái màu đỏ tú cầu, giờ khắc này chính một thân nhiều nếp nhăn nhíu mày lông mày, nước mắt mơ hồ trong viền mắt chuyển động, môi gắt gao mím môi, ngay khi vừa vặn nàng ở trong sân té lộn mèo một cái. Hơn nữa còn là ở trên đất bằng té lộn mèo một cái, là chân trái bán chân phải dẫn đến. Sau đó toàn bộ đùng kỷ ở trên mặt đất.

Cô bé dáng dấp hồn nhiên. Thiên chân vô tà, trên mặt rõ

ràng có chứa Loan Loan cái bóng, chỉ có điều không giống Loan Loan cái kia phân nguyệt dưới tinh linh như thế khí chất, phản lại mà là một loại vô tà cảm giác. Nữ cùng nữ, đúng là trên khí chất triệt để hai biến.

Khăn tay ở Loan Loan trên tay dùng cùng Thiên Ma đoạn mang như thế như vậy ôn nhu, nhẹ nhàng lau lau rồi con gái trên tay bùn. Loan Loan ôn nhu thổi thổi. Hỏi: “Còn đau không “

” “

Môi đang rung động, cô bé viền mắt bên trong nước mắt Châu Nhi đã ở đảo quanh nhi, một đôi thịt vô cùng tay nhỏ gắt gao cầm lấy trong lồng ngực màu đỏ tú cầu, quật cường nhìn chằm chằm Loan Loan. Thật lâu mới đứt quãng lên tiếng nói: “Rất đau.”

Sẽ không phải muốn khóc a

Nhìn mình con gái dáng dấp như vậy, Loan Loan cau mày nghĩ đến. Vừa vặn ngay khi nàng bị người hấp dẫn sự chú ý, đến xem những thời điểm khác hài tử liền dưới mắt té lộn mèo một cái, trong lòng nàng tất nhiên là phi thường đau lòng. Nhìn tiểu hài tử cái kia dáng dấp quật cường, nàng ngược lại cũng có chút muốn cười: “Ngươi sẽ không “

“Sẽ không “

Tuổi tuy nhỏ, nhưng hài tử rất thông minh, nghe được mẹ mình cái kia không xong, nàng đương nhiên biết đối phương muốn nói điều gì, hung tợn khịt khịt mũi. Nỗ lực

nói rằng: “Nhân gia nhịn được, đại khái “

Đại khái

Chẳng biết lúc nào đã đứng sau lưng hài tử Nhạc Duyên nghe nói như thế, dưới mặt nạ trên mặt cũng là không khỏi lộ ra một nụ cười.

Vươn tay phải ra, không tự chủ được nhẹ nhàng xoa xoa dưới hài tử đầu.

Một tiếng nghi hoặc, cô bé nhận ra được trên đầu có món đồ gì phất qua đi, nhất thời dùng tay nhỏ nạo một thoáng, phát hiện cũng không có cái gì, sau đó cả người đột nhiên xoay người lại, nhưng không có nhìn thấy cái gì. Rất nhanh, nàng cái ý niệm này liền ném ra sau đầu.

Ngồi xổm ở cô bé trước mặt Loan Loan thấy thế không khỏi trừng một chút đứng sau lưng hài tử Nhạc Duyên, lúc này mới đem hài tử dẫn theo xuống, giao cho hầu gái đưa đi một lần nữa rửa mặt sau, Loan Loan lúc này mới lần thứ hai bước vào trong nhà này.

“Sát ý quá nặng.”

“Ngươi nên khắc chế.”

Song song đứng chung một chỗ, Loan Loan cảm thụ trên người da dẻ cái kia cỗ dường như kim đâm giống như vậy, đứng ngồi không yên như thế cảm thụ, nói như vậy: “Làm như một cái có tốt mấy đứa trẻ người, có thể nào như vậy đằng đằng sát khí “

“À “

Gật gù, đối với lời này Nhạc Duyên cũng không có phủ nhận, mà là đồng ý nói: “Đi tới nơi này, ta liền không nhịn được trong lòng cái kia phân sát ý cho tới nguyên nhân, ngươi phải biết. Đúng là Loan Loan ngươi biến hóa quá nhanh, ngươi bây giờ trên người để ta không nhìn thấy chút nào âm quý chưởng môn phong thái.”

Nhu tình như nước, mẫu tính hào quang triệt để bao phủ cả người.

Này chính là trước mắt Loan Loan.

Hơn nữa trong vòng mấy năm này, nàng cũng không còn là lúc trước cái kia vừa vặn bắt đầu đối với tiểu hài tử trong lúc nhất thời tay không đủ thố biểu hiện, nàng bây giờ hầu như có thể được xưng là là một cái chân chính mẹ. Có thể nói, nàng từ thầy thuốc Đoan Mộc Dung trên người học được không ít đồ vật.

Ở trước một năm, Nhạc Duyên tới đây đã từ Loan Loan trong miệng hiểu rõ đến liên quan với Hoà Thị Bích mảnh vỡ tin tức. Cái vấn đề này, ở lúc đó không thể nghi ngờ để Loan Loan sai mi, nhưng cũng cho một cái kết quả, trên tay nàng mảnh vỡ đã hóa thành tro bụi.

Mà câu trả lời này, cũng từ ở một phương diện khác chứng thực lúc trước hắn liên quan với phi thăng suy đoán.

Nhìn lại nhìn lướt qua tiểu hài tử rửa mặt phương hướng, Nhạc Duyên lần thứ hai nói rằng: “Hai năm qua

ngươi đúng là không có làm chuyện gì, tâm tư ôn hòa không ít.” Nói câu nói này, Nhạc Duyên tất nhiên là có chỉ.

Kinh Kha đâm tần bất quá là trong đó nhất là đại biểu việc.

Trước lúc này, Loan Loan đồng dạng còn từng làm những chuyện khác.

Ở Âm Dương gia cao tầng bên trong, đều biết Âm Dương gia chủ sự ngoại trừ chí cao vô thượng Đông Hoàng ở ngoài, còn lại chính là đông quân. Người ở bên ngoài xem ra hay là không có cái gì, nhưng ở Nhạc Duyên cùng Loan Loan nhưng trong lòng là biết hai người bọn họ đại biểu một người âm một người dương.

Hay là ở tại hắn bách gia trong mắt, Âm Dương gia vẫn là Âm Dương gia.

Trên thực tế từ Loan Loan cùng Nhạc Duyên trước sau làm chủ trong đó sau, Âm Dương gia liền từ trên căn bản phát sinh ra biến hóa. Âm Dương gia đã không phải tưởng tượng Âm Dương gia, kỳ thực này Âm Dương gia ở phương diện nào đó đã là âm quý cùng thuần dương tổ hợp.

Tà cùng chính.

Đang cùng tà.

Nam cùng nữ.

Âm cùng dương.

Này chính là hiện tại Âm Dương gia.

Chỉ có điều hai người giao phong kéo dài Đại Đường thời điểm kết quả, Loan Loan vẫn là rơi vào hạ phong. Tuy rằng lạc dưới gió, có thể Loan Loan vẫn là cho Nhạc Duyên mai phục tương ứng mầm họa. Bởi vì mục đích không giống, vì lẽ đó ở xử sự thời điểm đại biểu phương thức cũng không giống.

Đối với Nhạc Duyên tới nói. Loan Loan dường như chính là cho hắn kéo chân sau đến. Bởi vì Loan Loan có mục đích của nàng, nếu nói là tại trước lấy Nhạc Duyên còn không rõ ràng lắm. Không có hiểu rõ thấu triệt Loan Loan tâm tư. Như vậy ở Kinh Kha đâm tần một chuyện phát sinh sau, Nhạc Duyên đã biết rồi tâm tư của nàng.

Liền nắm hiện tại Âm Dương gia tới nói, trong đó vẫn cứ có không ít người kỳ thực là Loan Loan thuộc hạ.

Quan hệ của hai người cùng lai lịch, còn có tình cờ tranh đấu manh mối, dù cho càng nhiều thời điểm đều là lấy Loan Loan ngẩng đầu lên, có thể loại này phức tạp mâu thuẫn tình huống cũng đã tạo nên Âm Dương gia bên trong vậy có chút phức tạp. Khiến người ta xem không lớn rõ ràng tình huống.

“Ngươi lời này “

Quay đầu lại. Loan Loan dùng dư quang của khóe mắt đánh giá bên người cái này cả người đều bao phủ dưới mặt nạ màu đen nam tử, nhìn thấy chỉ có cái kia kim loại

màu đen mới có lạnh lẽo cùng thần bí, nàng cũng biết đối phương tình huống chỉ sợ càng ngày càng nặng.

Trầm ngâm một chút, Loan Loan lúc này mới tiếp tục nói tiếp: “Nín nhiều năm như vậy. Rốt cục chuẩn bị cam lòng nói sao “

” “

Nhạc Duyên nghe vậy nhất thời rơi vào trầm mặc, mới mở miệng nói: “Đó là ta muốn thu đồ đệ.” Mỗi khi trải qua một thế giới, Nhạc Duyên kỳ thực đều sẽ một thân năng lực truyền thừa xuống không ít. Thần điêu chân thọt cô nương lục vô song, đệ tử thân truyền dương niệm tích, tiếu ngạo Nghi Lâm cùng lâm bình có, Đại Đường song long càng không cần phải nói, Thiên long hoàng thường cùng cố tiếc triều, hai người này tuy rằng không có trực tiếp truyền thừa, nhưng cũng bởi vì duyên cớ của hắn được từng người truyền thừa.

Duy nhất ở Lục Tiểu Phụng thời kì. Không có tự mình làm chuyện gì, nhưng trên thực tế rất nhiều thứ cùng hắn đã là ngàn vạn tia quan hệ.

“Vậy cũng là ta đồ đệ, lại nói hiện tại ở bên cạnh ngươi có đại thiếu ty mệnh, cùng với Nguyệt Thần, còn chưa đủ sao “

Sau khi nói đến đây, Loan Loan dáng dấp trở nên hơi u oán cùng sầu bi, “Ta để diễm rời đi, đó là ở cứu vớt nàng. Cách ngươi cách xa càng xa càng tốt, nếu không thì dù cho là trở thành ngươi đồ đệ, cũng sẽ là thiêu thân lao đầu vào lửa.”

Nhạc Duyên chính muốn nói cái gì, lại bị Loan Loan trực tiếp đánh gãy, tay ngọc đặt ở Nhạc Duyên cái kia trên mặt nạ, nói rằng: “Tình khó tự mình, tình huống như thế ngươi đừng nói không biết.”

“Tổng quan dĩ vãng, ta Loan Loan, Sư Phi Huyên, còn có cái kia Độc Cô Phượng chờ người, ngươi cảm thấy ngươi trêu chọc còn chưa đủ sao lại nói lúc trước ở Hoà Thị Bích ảo cảnh bên trong nhìn thấy những kia cái nữ tử, còn có đạo cô kia ngươi không cần nói cho ta ngươi không biết đó là tình huống thế nào.” Loan Loan vẻ mặt chẳng biết lúc nào trở nên vô cùng nghiêm túc, ánh mắt sắc bén cực kỳ nhìn chằm chằm Nhạc Duyên, tiếp tục nói: “Chúng ta có thể nói là thiên có kiều nữ, nhưng từng cái ngã vào trên tay của ngươi “

“Tình kiếp.”

“Có lúc nhân gia đang nghĩ, đây là không phải chúng ta kiếp số. Sư Phi Huyên xong nạp nàng kiếp số, hiện tại nhưng là đến phiên ta lý.”

“Đều là nữ nhân, nhân gia tất nhiên là không đồng ý diễm bước lên chúng ta gót chân. Ta không cảm thấy ngươi sẽ bởi vì nàng là ngươi đồ đệ còn chân chính lấy sư đối xử.”

“Phải biết vừa thấy Nhạc Duyên ngộ chung thân à.”

“Nhân gia đến bây giờ mới biết, tại sao ngươi sẽ là núi cao nhạc, duyên phận duyên.”

Nghe đến đó, Nhạc Duyên khuôn mặt phía dưới sắc trợn mắt ngoác mồm, nhưng mà càng làm cho Nhạc Duyên bất đắc dĩ chính là hắn vào đúng lúc này càng là có một loại đối phương nói được lắm có đạo lý, hắn không có cách nào phản bác quẫn cảnh. Vẻn vẹn là ở trong đầu xoay quanh chân thọt cô nương lục vô song cùng giáo chủ bóng người, cũng đủ để cho Nhạc Duyên á khẩu không trả lời được.

Trầm mặc, là Nhạc Duyên giờ khắc này duy nhất có thể làm sự tình.

Thế nhưng Loan Loan tựa hồ cũng không có cứ như thế mà buông tha Nhạc Duyên, mà là tiếp tục lầm bầm lầu bầu nói rằng: “Diễm, dù cho là lại thông tuệ, nhưng nàng cũng chưa hề biết đối mặt là một cái thế nào nam nhân. Nàng kỳ thực là nhân gia gặp tự Minh Không sau thích hợp nhất Âm Quý Phái võ học người, nguyên bản đè tình huống tới nói nàng sẽ tại trước mấy năm liền hẳn là đạt đến Thiên Ma công tầng mười tám.”

“Đáng tiếc những năm gần đây, nàng vẫn không cách nào đột phá, ở tầng mười bảy đạp bước.”

“Chỉ là nàng rời đi chung quy đã muộn, hoặc là nói từ vừa mới bắt đầu thì không nên nhìn thấy ngươi, bằng không tình kiếp liền sẽ không xuất hiện, nàng sẽ không kẹt ở cửa ải kia. Như không có tìm được biện pháp giải quyết, như vậy này một đời nàng ở võ đạo đem không tiến thêm.”

“Ngươi biết trong này kẻ cầm đầu đến cùng là ai.”

“Nhân gia từ nàng một đêm tóc bạc thời điểm, liền biết sự tình kỳ thực đã là đã muộn, dù cho rời đi chỉ sợ cũng giải quyết không được.”

“Nhạc Duyên, ngươi lại đang hại người.”

Là kể ra, là chỉ trích, là oán giận.

Loan Loan giờ khắc này trong lòng đến tột cùng đánh ý định gì, khiến người ta không cách nào tìm tòi nghiên cứu, nhưng những thứ đồ này có thể khẳng định chính là ở trong lòng của nàng là tồn tại. Thậm chí, Loan Loan có một loại ảo giác, Âm Quý Phái ở nàng dòng dõi kia, từ trên xuống dưới ba đời bị một cái hại.

Mà Nhạc Duyên

Giờ khắc này cả người có chút sững sờ, lăng chính là tình huống không đúng vậy, này nhịp điệu không nên là như vậy.

Chương 35 : Mạc Khải (hạ)

Không nói gì.

Nhạc Duyên đối với Loan Loan, duy trì trầm mặc.

Thật lâu, hắn lúc này mới lên tiếng nói: “Nàng có khỏe không?” Liên tiếp tách ra mấy năm, không có tin tức gì, quyết định như vậy đại biểu đối phương quyết tâm.

“Làm sao, ngươi hối hận thả người ta rời đi đây?”

“Lời vàng ý ngọc, ngươi đường đường Đông Hoàng nhưng là phải nói chuyện giữ lời à.” Loan Loan nghe vậy không khỏi châm biếm một phen, tay ngọc đùa bỡn tự mình mái tóc, tự nhủ: “Có thể có cơ hội gặp lại được nàng, ngươi chắc chắn kinh ngạc, nàng hoàn toàn biến thành người khác.”

“Quyết tâm là đủ.” Đối với điểm này Loan Loan rất là tán thưởng, nhưng là, có một chút để Loan Loan để ý: “Có thể kết quả, có thể cũng sẽ không khiến người ta cảm thấy như vậy thoả mãn.”

Nói chuyện giữ lời?

Nhạc Duyên quay đầu nhìn lại, trầm ngâm dưới, đột nói rằng: “Ngươi chẳng lẽ không biết có lúc nam nhân càng

sẽ nói Hoang sao? Còn có, Loan Loan ngươi nói những này đến nhiễu loạn tâm tư của ta, là không phải là muốn ẩn giấu cái gì?” Trong đầu không ngừng hồi ức Âm Quý Phái qua lại, Nhạc Duyên tiếp tục nói: “Ngươi so với ta đến thời gian muốn sáng sớm, Kinh Kha sự tình ta hiểu rõ quá, cũng không có đơn giản như vậy.”

“Cái kia Lệ Cơ… Là cái kia bị ngươi từ bỏ đệ tử đi.”

“Nếu như ta không có đoán sai, Tần Vương Chính bên người còn ẩn giấu đi một cái người của ngươi. Lấy các ngươi Âm Quý Phái loại kia làm việc tính tình, liền giống với lúc trước các ngươi ở lý Đường mai phục quân cờ như thế.” Đáng tiếc chính là lúc trước Nhạc Duyên một lần thâu thiên hoán nhật, triệt để để Âm Quý Phái dự định hoàn toàn là trúc lam múc nước công dã tràng. Hiện tại Loan Loan nghĩ đến, đều là một bụng khí, dù cho cuối cùng Minh Không leo lên đế vị, trở thành thiên cổ nữ đế.

Có thể cái này còn thật là khiến người ta không biết là thắng vẫn thua.

Loan Loan, Sư Phi Huyên đều là như vậy.

Bởi vì mặc kệ thế nào, Minh Không đều là hắn Nhạc Duyên con gái à.

“Loan Loan, người này như nếu không có gì bất ngờ xảy ra… Hắn chính là Tần Vương Chính gần người hoạn quan.”

“Triệu Cao.”

Thoáng chốc.

Một đôi tú mục vừa mở, vô hình kình khí lấy Loan Loan làm trung tâm quét ngang bốn phía, đem Nhạc Duyên áo bào thổi không ngừng tung bay.

Hắn đến cùng đối với Âm Quý Phái biết bao nhiêu?

Từng ở Đại Đường thời kì sơ gặp Nhạc Duyên giờ nghi hoặc lần thứ hai bò lên trên trong lòng, cái kia hầu như cùng Thiên Ma công đồng nguyên công pháp vấn đề, vẫn là nàng cùng Âm Hậu cộng đồng nghi ngờ trong lòng. Vì lẽ đó, Loan Loan luôn luôn ham muốn đem Nhạc Duyên một tầng một tầng xé ra. Tìm được tận cùng bên trong bí mật.

Nghiêng đầu qua chỗ khác.

Nàng nhìn thấy chính là Nhạc Duyên cái kia một đôi tựa như cười mà không phải cười hai mắt.

…

Đêm.

Tần quốc.

Hàm Dương cung điện.

Một bộ màu đen vương bào Tần Vương Chính chính đầy mặt âm trầm nhìn chằm chằm nữ nhân trước mắt, con ngươi nơi sâu xa tất cả đều là lạnh lẽo.

“Tại sao?”

“Lệ Cơ!”

Tầm mắt hình ảnh ngắt quãng ở nữ nhân trên người, trong đó lẫn lộn chính là một loại tên là thất vọng tâm tình, Tần Vương Chính hô hấp có vẻ hơi trầm trọng. Cả người đều bao phủ ở một loại ngột ngạt trong không khí.

Trong phòng, giờ khắc này chỉ có Tần Vương Chính cùng Lệ Cơ hai người, bên ngoài thủ vệ thị vệ các thị nữ đã sớm bị Tần Vương Chính đuổi đi ra ngoài.

Chuyện này để Tần Vương Chính không thể không tức giận.

Thập cửu thế tử công tử Thiên Minh không gặp.

Từ Hàm Dương cung điện mất tích.

Kết quả như thế này thực tại ở Tần Vương Chính trên mặt mạnh mẽ quạt một bạt tai. Hắn tự nói muốn chưởng khống toàn bộ đế quốc, nhưng ngay khi chỗ ở mình trong cung điện xảy ra chuyện như vậy, vẫn để cho Tần Vương Chính trong lòng khá là phẫn nộ.

Mấy năm qua. Hắn nhiều thời gian hơn ở tu tập cái kia chiếm được Âm Dương gia cao nhất bí điển, là không có đem quá nhiều tâm tư đặt ở bên người, có thể Tần Vương Chính chưa bao giờ nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như thế.

Chân chính Thập Cửu Tử không gặp, trước mắt hài tử bất quá là một cái vật thay thế.

Thay lời khác, là giả.

Ở một bên trong góc, cái kia giả Thiên Minh chính đang nơm nớp lo sợ nức nở, liền khóc cũng không dám phát sinh một tiếng. Mà ở Tần Vương Chính trước người, Lệ Cơ nhưng là không tránh không cho, chính diện đón nhận Tần Vương Chính cái kia ánh mắt lạnh như băng.

Nhưng nhất làm cho Tần Vương Chính đau lòng cũng không phải cái này, mà là trước mắt cái này để hắn âu yếm đau lòng nữ nhân.

“Thời gian. Ân tình, đều mạt không đi cừu hận của ngươi sao?” Bốn mắt nhìn nhau, Tần Vương Chính đột nhiên thở dài một hơi, tiếp tục nói: “Ngươi muốn vì là Kinh Kha báo thù? Nhìn chung những năm gần đây, quả nhân đối với ngươi không có một ít không tốt.”

“Có thể ngươi hay là muốn vì một cái người bị chết giết ta?”

Sau khi nói đến đây, Tần Vương Chính ngữ khí hầu như để trong phòng không khí đều lạnh có thể kết băng, ánh mắt hơi dưới di, tầm mắt hình ảnh ngắt quãng ở giữa hai người chuôi này đồng thau kiếm trên. Chuôi kiếm nắm tại Lệ Cơ trong tay, chính lấy một loại trước đâm tư thế đọng lại ở nơi nào.

Chỉ là này kiếm chung quy không có đâm vào người trong thân thể, mà là giữa đường bị người dùng bàn tay

gắt gao nắm chặt rồi.

Trên đất.

Lưu lại chính là từng đoá từng đoá thê diễm vết máu. Cái kia máu tươi chính đang từ Tần Vương Chính trong lòng bàn tay chảy ra, dọc theo lưỡi kiếm nhỏ xuống đến, từng tí từng tí toàn bộ đều ở lại trên mặt đất.

Trong lòng bàn tay đau đớn để Tần Vương Chính căn bản liền không có để ý, hắn cảm thụ phần này lạnh lẽo cùng đau đớn. Trong lòng vẫn cứ không nhịn được phát lạnh. Nếu không phải hắn tu tập cái kia Đông Hoàng bí điển, chỉ sợ vào đúng lúc này cũng sẽ không ứng phó kịp, bị Lệ Cơ ám sát ở Hàm Dương cung điện.

Đến lúc đó đế quốc thất vương, sẽ rơi vào ra sao cục diện, khiến người ta không dám tưởng tượng.

Tần Vương Chính hiểu rất rõ chính mình con trưởng đích tôn Phù Tô tính tình, nếu là hắn vào đúng lúc này xảy ra vấn đề. Chỉ sợ Phù Tô căn bản là không có cách áp chế trước mắt đã đi tới đỉnh cao Âm Dương gia, đến lúc đó Tần quốc đem không phải Doanh gia Tần quốc, mà là Âm Dương gia Tần quốc.

Càng không cần phải nói những quốc gia khác cừu hận…

“Tại sao?” Ánh mắt của hai người vẫn là như vậy thẳng tắp đối diện, Tần Vương Chính lần thứ hai không nhịn được hỏi ra nghi ngờ trong lòng.

Lệ Cơ nở nụ cười, đây là bốn năm qua chân chính ý nghĩa trên cười, không giống dĩ vãng loại kia giả vờ ý cười, dù cho là cười đẹp hơn nữa nhưng cũng có thể khiến người ta cảm thấy đi ra đó là tâm không khỏi kỷ, có thể vào đúng lúc này, nàng là chân tâm thực lòng nở nụ cười. Cười đẹp đẽ như vậy, cười Tần Vương Chính ánh mắt đều không tự chủ được đứng ở trên mặt của đối phương.

“Lệ Cơ… Tại trước bốn năm cũng đã chết rồi.” Kiếm trong tay vẫn là trước đó đâm tư thế, có chút khàn khàn giọng nữ bên trong lưu lại chính là một loại lạnh nhập nội tâm lãnh đạm, ánh mắt đã không còn trước đây loại kia nhu hòa, có chỉ là một loại cừu hận, gắt gao hình ảnh ngắt quãng ở Tần Vương Chính trên mặt, Lệ Cơ như vậy nói thật: “Cùng Kinh Kha một đạo chết rồi.”

“! ! !”

Lệ Cơ để Tần Vương Chính hô hấp lần thứ hai to thêm, trong phòng có thể phi thường rõ ràng nghe được nam nhân cái kia ồ ồ tiếng thở dốc, hiển nhiên hắn bị câu nói này chân chính khí đến. Tần Vương Chính không hiểu, vì sao lại như vậy?

Kinh Kha ám sát sau khi hắn chết, hắn hậu táng.

Đối với Lệ Cơ cũng là chân tâm thực lòng.

Đối với hài tử càng là chân thực, đau lòng cực kỳ.

Có thể kết quả như thế, thực tại để Tần Vương Chính không nghĩ tới.

Cùng gối người. Làm xác thực là không giống nhau mộng.

Đồng sàng dị mộng, vào đúng lúc này bày ra vô cùng nhuần nhuyễn. Đây là một người phụ nữ chôn dấu mấy năm cừu hận, ở một ngày trong lúc đó triệt để bạo phát ra. Một khi bộc phát, chính là thiên địa biến sắc. Quỷ khóc thần hào.

Tần Vương Chính thật sự không hiểu.

Hắn thân là một cái đế vương, theo đạo lý tới nói trong thiên hạ hết thảy tất cả đều nên là của hắn, có thể trên điểm này nhưng là để Tần Vương Chính quăng ngã ngã nhào một cái. Đường đường một cái đế vương, nhưng là không sánh được một cái du hiệp.

Ngẩng đầu.

Lệ Cơ sáng sớm không có đã từng loại kia nhu tình như nước, loại kia nữ nhân nhu nhược. Nàng cười nhạo nhìn chằm chằm Tần Vương Chính, châm chọc nói: “Doanh Chính, ngươi là một cái đế vương, có thể ngươi thật sự không hiểu nữ nhân, không hiểu cái gì gọi là tình!”

“Tình, có thể không giống Tần quốc cùng 6 quốc trong lúc đó chiến tranh đơn giản như vậy.”

“Ngươi cho rằng khiến người ta phế bỏ võ công của ta, đem ta đặt ở bên người, khiến người ta giám thị ta, để ta không có năng lực chống cự, rồi lại dùng thương tiếc đến biểu lộ ra ngươi đế vương tư thái. Ngươi cho rằng

như vậy chính là tình yêu nam nữ? Doanh Chính à. Ngươi nghĩ tới quá nông cạn.”

Ánh mắt nhìn thẳng Tần Vương Chính, Lệ Cơ châm chọc nhìn đối phương. Ở trong mắt nàng, ở những năm gần đây tất nhiên là nhìn ra được đối phương đem tình yêu nam nữ xem quá đơn giản, cho rằng Tần quốc diệt quốc như thế chinh phục việc. Có thể mặc dù là tần diệt cái khác mấy quốc, rồi lại ở khi nào là chân chính ý nghĩa trên chinh phục? Không đoạt tâm, hà luận chinh phục?

Ngăn ngắn thời gian mấy năm, là không cách nào dập tắt cừu hận.

Bình thường nữ nhân có lẽ sẽ thấp mi dưới mắt, liền như vậy xuống. Nhưng nàng Lệ Cơ là người phương nào? Nàng là trong thiên hạ thứ nhất du hiệp thích khách Kinh Kha thanh mai trúc mã, lại há lại là bình thường nữ tử có thể so với? Lệ Cơ còn có một câu nói không có nói đúng lắm, cái kia chính là Tần Vương Chính tâm tư quá sâu.

Khiến người ta không cách nào nhìn không thấu.

Dù là ai cũng không ngờ rằng Tần Vương Chính sẽ có võ công cao như vậy.

Tần Vương Chính cả người có chút lăng.

Nếu là Nhạc Duyên giờ khắc này khắp nơi nơi đây. Định sẽ nói cho hắn biết một câu danh ngôn.

Hành động là nữ nhân trời sinh thì có, lừa người là nữ nhân độc quyền. Hơn nữa, cái kia ẩn nhẫn có thể không không chỉ là những kia như Câu Tiễn bình thường kiêu hùng có.

Thân phận không giống, Tần Vương Chính căn bản là không thể nào hiểu được những kia giang hồ nhi nữ hết thảy cảm tình trải qua. Hắn không hiểu cái gì gọi là sống chết có nhau, hắn chỉ biết là hậu cung các phi tử cung điện đấu. Hắn là vương, hắn là cao cao tại thượng người.

Một cái hùng đồ đại khái đế vương, là không cần nhi nữ tình trường.

Đối mặt Lệ Cơ châm chọc, Tần Vương Chính dĩ nhiên là không lời nào để nói. Ở không lời nào để nói đồng thời, Tần Vương Chính trong đầu óc suy nghĩ vấn đề phương thức vẫn cứ là lấy một cái đế vương tâm thái đang tiến hành. Lệ Cơ võ công bị phế, đây là Tần Vương Chính dặn dò, do Triệu Cao làm.

Nhưng vào đúng lúc này, Tần Vương Chính suy tư chính là Lệ Cơ chiêu kiếm này để hắn có chút quen mắt.

Quen thuộc khiến người ta cảm thấy phẫn nộ.

Tuy rằng thiên soa vạn biệt, còn kém rất rất xa nguyên bản, nhưng dù là này Kinh Kha lúc trước một chiêu kiếm bách hắn rút không xuất kiếm. Lại nói, Lệ Cơ dám làm như thế, như vậy chính là làm đầy đủ chuẩn bị.

Hài tử…

Chân chính hài tử hiện trong ở đâu?

Một cái đế vương hết thảy hoài nghi ở sinh sôi, âm mưu luận ở trong lòng xoay quanh. Ở Tần Vương Chính trong đầu óc nhất thời phác hoạ ra như vậy một bộ hình ảnh —— lấy cừu hận bồi dưỡng Thập cửu thế tử Thiên Minh, đến lúc đó dùng để phá vỡ Tần quốc, đến ám sát chính mình…

Thật ác độc thật là độc trái tim.

Trong này lại có ai đã giúp Lệ Cơ?

Trong đầu không ngừng lóe qua rất nhiều người cùng sự tình, cuối cùng Tần Vương Chính tâm tư hình ảnh ngắt quãng ở trên người một người —— Cái Niếp. Ở này Hàm Dương trong cung, ngoại trừ Âm Dương gia cùng Tần Vương Chính người có thể làm được, chỉ sợ chỉ có Cái Niếp có năng lực này lặng yên không một tiếng động làm việc này.

“Lệ Cơ ngươi nói đúng.”

“Quả nhân là không hiểu.”

“Quả nhân là đế vương.”

“Trong thiên hạ, tất cả là đất của vua, đất ở xung quanh, chẳng lẽ vương thần.” Tay phải cầm lấy thân kiếm, vậy còn đang không ngừng chảy xuống máu tươi sớm đã đem trên đất nhuộm đỏ một đám lớn, Tần Vương Chính cái tay còn lại nhưng là ở khẽ vuốt Lệ Cơ khuôn mặt:

“Nhưng là ngươi chỉ cần khỏe mạnh ở tại quả nhân bên người là được, tại sao phải làm những chuyện này đây?”

“Thực sự không được, lừa gạt lừa gạt mình lừa gạt lừa gạt quả nhân cũng có thể.”

Âm thanh ôn nhu như nước, làm cho cả phòng bầu không khí bỗng biến đổi: “Có thể Lệ Cơ ngươi quá nhẫn tâm.”

Gian phòng.

Lệ Cơ nghe vậy sắc mặt không hề thay đổi, chỉ là sắc mặt hơi chút trắng xám, đón ánh mắt của đối phương nở nụ cười. Nàng làm ra cùng Kinh Kha giống nhau như đúc sự tình sau, nàng liền đoán được chính mình kết cục.

Lòng bàn tay chẳng biết lúc nào đã xoa Lệ Cơ đỉnh đầu.

Cảm thụ trên đầu cái kia dần dần gia tăng lực đạo, Lệ Cơ không có bất kỳ né tránh cùng sợ sệt, vẫn là như vậy trừng lớn mắt nhìn chằm chằm Tần Vương Chính, dùng một loại vui mừng ngữ khí khuyên lơn: “Ở Triệu Quốc thời điểm, ta đã nói, ngươi khí phách cho là một cái đế vương, mà không phải học chúng ta người giang hồ nhi nữ tình trường.”

“Cái cuối cùng thỉnh cầu, đem ta cùng Kinh Kha táng cùng nhau.”

“Được.”

Tần Vương Chính đáp lại yêu cầu này.

Dứt tiếng, Lệ Cơ liền cảm thấy xương sọ của chính mình tê rần, một luồng kình lực tự Thiên môn thẳng vào. Con ngươi thu nhỏ lại, một vệt máu tươi từ cái trán chậm rãi chảy xuống, kiếm trong tay cũng mất đi lực đạo, liền như vậy tuột tay rơi xuống đất. Nhưng ngay khi Lệ Cơ mất đi ý thức thời khắc cuối cùng nhưng là đột nhiên trợn to hai mắt, lại nghe Tần Vương Chính nói rằng: “Quả nhân lừa ngươi, ta sẽ đưa ngươi táng ở vương lăng.”

Này không phải đế vương rộng lượng, mà là nam nhân hẹp hòi.

Hồi lâu.

Tần Vương Chính một người thất lạc đi ra khỏi phòng, đi ra phía ngoài.

Ngẩng đầu.

Nhìn bầu trời, ánh bạc trải rộng.

Này một chỗ, thời khắc này.

Tần giờ, minh nguyệt.

Chương 36 : Mặt nạ

036 chương Mặt nạ

Gió thu hiu quạnh.

Mang theo cơn gió mùa bội thu, thổi đến trên người mọi người, lại mơ hồ để cho người ta sinh ra một loại phiền muộn.

Cho dù mùa thu hoạch ấm áp thì như thế nào?

Chung quy cũng không lấn át được từng trận tiếng vó ngựa, cũng không hơn được chiến tranh.

Đạo gia.

Thiên tông cùng Nhân tông năm năm một lần so đấu, kể từ lần thứ hai hai tông luận đạo, cho tới bây giờ, liên tục ba lần luận đạo đều là đạo gia Thiên tông chưởng môn Xích Tùng Tử thắng lợi, khiến cho đạo gia trấn tông chi kiếm – Tuyết Tễ bị nắm giữ ở trên tay hắn mười lăm năm.

Đỉnh núi.

Lá rụng phiêu phiêu, biểu hiện ra một loại cô đơn.

Khi Nhân tông chưởng môn Tiêu Dao Tử mang theo Nhân tông người đi tới nơi quyết chiến, một thân một người lên núi quyết chiến, nhìn thấy tình cảnh cũng làm cho hắn kinh ngạc không ngớt.

Xuất hiện ở trước mắt hắn chính là cái kia cùng hắn giao phong luận đạo hơn mười năm Thiên tông chưởng môn Xích Tùng Tử. Chỉ bất quá, bộ dáng đối phương lúc này, cùng trong trí nhớ của hắn khác biệt quá lớn.

Một đầu tóc bạc trước kia cũng không thể biểu hiện Xích Tùng Tử niên kỷ, trái lại bởi vì do đạo gia bí bảo công phu sẽ làm Xích Tùng Tử có một loại càng già càng dẻo dai cảm giác, thế nhưng trước mắt Xích Tùng Tử đã không phải là như vậy.

Gầy.

Tang thương.

Da mặt trở nên sần sùi dường như vỏ cây già.

Toàn thân đều tản ra một loại già nua, giống như một người đã đặt hơn nửa đoạn thân thể vào trong lòng đất. Cả người đều là một loại tuyệt vọng. Còng lưng thân thể, ở trên mặt đất trước người hắn đang cắm chuôi trấn tông kiếm - Tuyết Tễ.

Đồng dạng một đầu tóc bạc Tiêu Dao Tử thấy thế không khỏi kinh hãi, trong lúc nhất thời nguyên bản ở trong lòng đang phác họa làm cách nào để thắng được luận đạo, vào giờ khắc này đột nhiên thay đổi. Bóng người lướt nhanh, Tiêu Dao Tử đã đi tới Xích Tùng Tử trước người.

Lấy nhãn lực của hắn, tất nhiên là nhìn ra Xích Tùng Tử đã đến tình huống đèn đã cạn dầu, chân khí cả người

tan hết.

“Đạo huynh.”

“Ngươi đây là! ! !”

Mấy năm trước gặp mặt có thể không phải như vậy, không qua mấy năm, Xích Tùng Tử đã trở nên như vậy, loại tình huống này không thể nghi ngờ làm cho Tiêu Dao Tử rất là ngoài ý muốn, loại tình huống này ở trong mắt hắn nhìn ra căn bản không phải là cái gì luyện công tẩu hỏa nhập ma tình huống, mà rõ ràng là hậu quả của việc thụ thương không cách nào khỏi hẳn. Trong mắt hàn quang lóe ra. Cho dù là Tiêu Dao Tử ở Đạo gia ngây người gần ba mươi năm, lòng hiệp nghĩa đã sớm đánh tan không còn một mảnh, có thể vào giờ khắc này, một thân hiệp khí lần thứ hai dâng lên: “Là ai ra tay?”

Đưa tay đỡ đối phương, nắm lấy cánh tay gầy như chân gà, Tiêu Dao Tử chân khí liền muốn chui vào kiểm tra trong cơ thể Xích Tùng Tử, nhưng hành động này lại bị Xích Tùng Tử ngăn lại. Trên mặt hiện lên cười khổ, Xích Tùng Tử nói rằng: “Lão đạo đã chịu không nổi chân khí kích thích.”

Lời nói của Xích Tùng Tử làm cho Tiêu Dao Tử không khỏi sửng sốt. Trên tay cử động cũng ngừng lại.

Ánh mắt thâm trầm.

Tiêu Dao Tử trong đầu vô số sự tình từng cái bị loại bỏ, Thiên tông cùng Nhân tông tranh đấu. Có thể nói Thiên tông một mực chiếm thượng phong, vì vậy rơi vào hạ

phong Nhân tông kỳ thực vẫn tương đối để ý Thiên tông hành tung.

Lúc này, Tiêu Dao Tử đột nhớ lại ở mấy năm trước, Xích Tùng Tử tựa hồ từng cùng Mặc gia làm một sự tình.

Chẳng lẽ…

Ánh mắt cứng lại, nhìn thấy ánh mắt Tiêu Dao Tử biến hóa, Xích Tùng Tử nở nụ cười, thanh âm khàn khàn quanh quẩn bên tai Tiêu Dao Tử: “Ngươi đoán không lầm, lão đạo ở bốn năm trước cũng đã bị thương. Chỉ là lão phu mặc dù có suy đoán qua, lại không ngờ rằng vết thương trên mu bàn chân này sẽ là kinh khủng như vậy. Ngay cả là liều mạng, cũng bất quá để cho lão phu kéo dài năm năm.” Còn có một câu không có nói rõ chính là. Nếu không phải hắn một thân võ công cũng xuất từ Đạo gia bí bảo, chỉ sợ thời gian này sẽ ngắn hơn.

“Là Tần quốc ra tay?”

Nhíu mày, Tiêu Dao Tử nghi ngờ hỏi. Xích Tùng Tử thực lực như thế nào, hắn Tiêu Dao Tử có thể nói là rõ ràng nhất. Phải biết rằng liên tục ba lần Thiên tông Nhân tông hai tông luận đạo hắn cũng đều là thua ở trên tay Xích Tùng Tử, thực lực của đối phương làm sao hắn rõ ràng nhất. Có thể người có thực lực như vậy, lại sẽ rơi vào tình cảnh như thế, điều này làm cho Tiêu Dao Tử có chút ngoài ý muốn.

Tần quốc thế lớn. Nhất thống sáu nước xu thế càng ngày càng trở nên rõ ràng.

Điều này bất kể là bách tính bình dân hay là quý tộc của các quốc gia khác, đều có thể nhìn ra được. Chỉ là nhìn ra cùng có thuận theo đại thế này hay không hoàn toàn là hai việc khác nhau, vì vậy cho tới nay, khi mà Tần quốc tiến hành thống nhất xu thế, các thế lực phản kháng vẫn luôn tồn tại.

Tần quốc thế lớn, thế nhưng ở trong Tần quốc, dạng cao thủ hàng đầu gần như là không có.

“Xem như là vậy.”

Nghe vậy, Xích Tùng Tử cười nói rằng: “Từ phương diện nào đó mà nói coi như là Tần quốc ra tay, nhưng chuẩn xác mà nói là xuất từ Đạo môn Âm Dương gia ra tay.”

Âm Dương gia?

“Đám kia kẻ phản bội? !”

Tiêu Dao Tử lời nói cũng không có làm cho Xích Tùng Tử có gì ngoài ý muốn, Âm Dương gia ở trong mắt Đạo gia Thiên tông và Nhân tông, cho tới nay đều bị cho là kẻ phản bội. Lập tức Tiêu Dao Tử sắc mặt trầm xuống, hắn nghĩ tới là ai ra tay với Xích Tùng Tử.

“Là Âm Dương gia bị tôn sùng là thần Đông Hoàng?”

Nhìn một chút đầu Xích Tùng Tử, Tiêu Dao Tử sắc mặt trầm hơn: “Tiền bối không có xuất thủ?” Trong miệng hắn tiền bối chỉ đó là Đạo gia chân chính lánh đời trấn phái nhân vật. Cũng chính là Xích Tùng Tử sư phụ Bắc Minh Tử. Ở Tiêu Dao Tử xem ra, Đông Hoàng làm sao

cường, cũng hẳn không phải là Bắc Minh Tử đối thủ.

Có thể Xích Tùng Tử cho ra đáp án, cũng làm cho Tiêu Dao Tử mơ hồ.

Bắc Minh Tử bàng quang, đúng là bỏ qua Xích Tùng Tử tên đồ đệ này, nói rằng tình huống như vậy chính là Xích Tùng Tử kiếp số.

Loại kết quả này làm cho Tiêu Dao Tử rất là ngoài ý muốn cùng khiếp sợ.

Phải biết rằng Xích Tùng Tử thế nhưng Bắc Minh Tử đồ đệ a.

Thâm ý trong lời này, để cho người ta khắc sâu trong trí nhớ, còn để cho người ta mơ hồ có một loại cảm giác băng lãnh đáng sợ.

Tiêu Dao Tử trong đầu ý niệm trong đầu nhanh xoay chuyển, hắn đang phân tích trong này thâm ý.

Thứ nhất là Bắc Minh Tử tiền bối chân chính là dự định lánh đời, không hề hỏi đến thế gian chuyện hồng trần. Nhưng vấn đề là ở mấy năm trước, Bắc Minh Tử thu nhận một tiểu nữ hài tên là Hiểu Mộng làm nhập thất đệ tử cuối cùng của hắn, cũng chính là quan môn đệ tử.

Cử động như vậy cùng Bắc Minh Tử đối với Xích Tùng Tử không quan tâm tạo thành rõ ràng khác biệt.

Hiển nhiên, đáp án này chỉ có một.

Bị Âm Dương gia tôn thành thần Đông Hoàng Thái Nhất chỉ sợ là người quen của Bắc Minh Tử, thậm chí là người khiến cho hắn kiêng kỵ.

Nghĩ đến đây, Tiêu Dao Tử cũng không tránh khỏi hít một hơi khí lạnh. Rất hiển nhiên, đoán ra được đáp án này làm cho Tiêu Dao Tử bản thân cực sợ, cảm thấy giật mình rồi. Nguyên bản, Tiêu Dao Tử đối với Âm Dương gia cũng không phải rất lưu ý, vừa đối với cái kia bị tôn xưng thành thần tên cũng là xem thường, có thể lúc này xem ra, Đông Hoàng này chỉ sợ là một người kinh khủng tới cực điểm.

Theo Xích Tùng Tử nhất nhất nói ra từng cùng Đông Hoàng giao phong. Tiêu Dao Tử sắc mặt đã hầu như lạnh như băng.

Một kích.

Chỉ là một kích, liền làm cho Xích Tùng Tử trở thành trước mắt bộ dáng này.

“Lục Hồn Khủng Chú…”

Ánh mắt ngưng tại cánh tay đã khô gầy như củi của Xích Tùng Tử, mặt trên cơ hồ da bọc xương, mà vô số huyết sắc văn lộ là tựa như gân xanh một loại hiện ra tại trong tầm mắt. Lại nghe Xích Tùng Tử nói rằng: “Lục Hồn Khủng Chú có thể nói Âm Dương gia nhất thâm độc chú thuật, nó lấy người chân khí và máu là hỏa chủng, đốt nó, đó là đốt một người tính mệnh.” Như vậy hình dung. Là Xích Tùng Tử mấy năm qua đối với Lục Hồn Khủng Chú cảm thán.

Nghe đến đó, Tiêu Dao Tử coi như là hiểu trước đối phương vì sao ngăn cản bản thân lấy chân khí tra xét chuyện tình.

Dừng lại một chút. Đã thấy Xích Tùng Tử dùng một loại cực kỳ tự thẹn giọng, nói rằng: “Lão đạo làm phiền hà Y gia tông sư Niệm Đoan a.” Một năm trước, Xích Tùng Tử ngẫu nhiên nghe thấy Y gia tông sư Niệm Đoan thân thể xuất hiện vấn đề, điều này làm cho hắn đã nhận ra chỗ không ổn.

Ngay khi thấy mặt, Xích Tùng Tử cũng hiểu tình huống trong đó.

Trước đây trị liệu khi, nhất thời không bắt bẻ, đúng là làm cho Niệm Đoan cũng trúng Lục Hồn Khủng Chú. Chính là nói mấy câu, lần thứ hai làm cho Tiêu Dao Tử đối với Âm Dương gia Đông Hoàng Thái Nhất ấn tượng lần thứ hai làm sâu sắc.

Âm trầm.

Kinh khủng.

Thần bí.

Đây cũng là Đông Hoàng Thái Nhất.

Mà đồng thời Tiêu Dao Tử nhưng cũng hiểu năm nay lúc này đây Thiên tông Nhân tông hai tông chưởng môn luận đạo quyết đấu là dạng gì đích tình hình, đây không phải là luận đạo quyết đấu, đúng là uỷ thác.

Cùng lúc đó.

Đạo gia. Thiên tông.

Cấm địa.

Nơi này là nơi ở của Đạo gia Bắc Minh Tử, cũng là nơi hắn dạy dỗ quan môn đệ tử Hiểu Mộng.

Giờ khắc này.

Niên kỷ đã có mười hai, gần mười ba tuổi Hiểu Mộng lúc này cũng không có bế quan, mà là nghẹo đầu nhìn trước mắt bóng lưng xuất trần như tiên. Một đầu tóc trắng không ngừng phấp phới, phối hợp trên người một thân đạo bào, có thể nói là tựa như thiên tiên.

Người này, chính là Hiểu Mộng sư phụ, Bắc Minh Tử.

Mà Hiểu Mộng giờ khắc này đang đứng ở phía sau hắn. Nghiêng đầu lặng lẽ nhìn thẻ tre bị Bắc Minh tử cầm ở trên tay.

Xem xét hồi lâu.

Hiểu Mộng không khỏi nghi hoặc, sư phụ trong tay cầm cũng không phải cái gì Đạo gia điển tịch, càng không phải là Đạo gia bí bảo, mà là những thứ đồ khác.

Nhìn hồi lâu, ánh mắt của nàng nhìn chằm chằm sinh vật có hình thù kỳ lạ được khắc trên thẻ tre nửa ngày sau, Hiểu Mộng cuối cùng là nhịn không được lòng hiếu

kỳ. Lên tiếng hỏi: “Sư phụ, cái này không phải là chỉ những kẻ cầu tiên đạo mới biết sao?”

Đúng vậy.

Hiểu Mộng thấy chính là cách luyện đan, những thứ mà những kẻ truy cầu tiên đạo mới biết.

“Không!”

Nhưng mà, hắn phủ nhận Hiểu Mộng cách nghĩ: “Đây là cách luyện đan của Đạo gia ta.”

“Ồ “

Như có sở ngộ gật đầu, Hiểu Mộng cũng không quản có hay không thực sự hiểu, dù sao cũng vào giờ khắc này nàng là dùng dáng vẻ như là ông cụ non, rất là nghiêm túc gật đầu. Chỉ là có một câu nói nàng không có đi hỏi, đó chính là cái sinh vật giống rùa ở thẻ tre trên thế nào lại quái lạ như vậy. Cái quỷ này sao lại dài ra một cái đầu rồng?

Đó không phải là Huyền Vũ.

Điểm này Hiểu Mộng có thể khẳng định.

Không để ý đến phía sau đồ đệ suy tư, Bắc Minh Tử thả tay khỏi thẻ tre, chậm rãi đứng lên, ánh mắt nhìn ra bên ngoài.

Phía sau.

Hiểu Mộng đột nhiên ngẩng đầu lên, vừa rồi hình như nàng nghe được sư phụ nhỏ giọng lẩm bẩm.

Thương Long thất túc.

Đây cũng là nàng nghe được đồ vật, chỉ là làm cho Hiểu Mộng khó hiểu là, cái này là cái gì?

Yến quốc.

Kế Đô.

Nhạc Duyên cùng Loan Loan đứng đối diện, cuối cùng là lấy Loan Loan nghiêng đầu qua chỗ khác né tránh mà kết cục.

Chỉ có Loan Loan một câu nói còn phiêu trên đãng không trung.

“Từng nghe thấy lúc ngươi gặp Thạch Thanh Tuyền, ngươi đã mang đến ba tấm mặt nạ.”

“Nhân gia muốn biết ngươi có ẩn dấu tấm thứ tư, tấm thứ năm… hay không? Bộ dạng chân chính của ngươi là gì?”

Chương 37 : Trốn tránh

Ngươi có mấy tấm mặt nạ?

Đây là vấn đề Loan Loan muốn hỏi vào giờ khắc này.

Ánh mắt thâm trầm, nghiêm túc, rồi lại chăm chú.

Một đôi mắt trừng lớn thật to đẹp, cứ như vậy nhìn chằm chằm Nhạc Duyên, tầm mắt dừng trên mặt nạ trên mặt hắn. Ánh mắt kia, giống như muốn xem thấu mặt nạ màu đen trên mặt Nhạc Duyên, muốn xuyên qua mặt nạ, nhìn sâu vào trong suy nghĩ của hắn.

Ánh mắt lóe lên.

Nhạc Duyên đối điện cặp mắt dịu dàng như sóng nước của Loan Loan, không tránh không né.

Trầm mặc hồi lâu, thanh âm của Nhạc Duyên rơi vào trong tai Loan Loan: “Đông Quân, ngươi muốn nói sao?”

“Đông Hoàng, ngươi biết ta muốn nói.”

Loan Loan vừa nghe lời này, lập tức nổi giận…, đối phương ngay cả xưng hô cũng thay đổi, hiển nhiên Nhạc Duyên không có chân chính dự định nói ra đáp án, nói rằng: “Ta đây đã nhiều năm nghiên cứu qua những việc ngươi làm, phát hiện ngươi làm việc đều có mục đích rõ ràng của mình.”

“Ở Đại Đường là như vậy.”

“Ở chỗ này, cũng là như vậy.”

Loan Loan, một người điểm chân nhày múa dường như con bướm quanh ngươi Nhạc Duyên, căn bản nhìn không ra đây là một người đã làm mẹ, ngược lại lại mang theo cảm giác hoạt bát của một thiếu nữ trẻ tuổi, cử chỉ nhảy múa nhẹ nhàng như vậy tự nhiên chính là Thiên Ma Vũ, một bên vừa xoay người, Loan Loan vừa nói: “Trước đây thoạt nhìn, ngươi làm lầ vì tranh đoạt đạo thống, tranh đoạt thiên hạ, áp Phật ức Ma, nhưng trên thực tế những thứ này chỉ sợ là tiện tay mà làm, mục đích căn bản của ngươi không phải là những cái này.”

“Sư Phi Huyên rất đáng thương.”

“Nàng vẫn luôn sống ở trong thù hận, trực tiếp bị ngươi làm cho lạc đường.”

“Thậm chí ngay cả ta cũng bị ngươi làm cho lạc đường.”

“Thế nhưng nhân gia suy nghĩ rất lâu, mới từ trong đó mơ hồ phát hiện trên người Nhạc lang ngươi có điều không thích hợp. Có thể bản thân ngươi không muốn làm như vậy, nhưng hành vi của người lại không tự chủ được làm như vậy.”

“Là tựa như trực giác của một người.”

Sau khi hoài nghi nổi lên, một người sẽ đi truy tìm nguyên nhân, mặc kệ đối phương làm cái gì cũng có thể

tưởng tượng ra được lý do khác. Lúc này, Loan Loan đang rơi vào trạng thái như vậy. Bước quanh thân Nhạc Duyên một vòng sau, Loan Loan ngừng lại ở trước mặt Nhạc Duyên, “Ở nhân gia trong mắt, bí mật trên người Nhạc lang thật sự là nhiều lắm.”

“Ngươi cũng biết, nữ nhân đối với bí mật thế nhưng hết sức tò mò.”

Nhìn trước mắt Loan Loan bày ra vẻ mặt hiếu kỳ, Nhạc Duyên vẫn đang duy trì an tĩnh, chỉ là ánh mắt nhu hòa nhìn chằm chằm đối phương. Mà Loan Loan lại là đón ánh mắt Nhạc Duyên, bắt đầu nhẹ nhàng lại gần, ngón tay ngọc không ngừng nhẹ nhàng ở Nhạc Duyên trước ngực gõ gõ, đồng thời nói rằng: “Nói cho nhân gia biết mục đích thực sự của ngươi, cho ta thấy bộ mặt thật sự của ngươi, nhân gia sẽ ngoan ngoãn, sẽ không làm chuyện khiến ngươi tức giận.”

Nhìn cơ hồ là thiên biến vạn hóa Loan Loan, Nhạc Duyên không khỏi thở dài một hơi. Cái ám dạ tinh linh này, toàn thân tản ra bốn phía chính là một loại yêu mị khác biệt. Nhưng chân tướng của chuyện này… Thậm chí đến bây giờ ngay cả bản thân Nhạc Duyên cũng không có cách nào hoàn toàn xác định.

Ở trải qua nhiều như vậy sau, Nhạc Duyên thậm chí có khi cũng ngầm hoài nghi… Mình lần đầu tiên bước vào thần điêu lúc, là thật chỉ đơn thuần là vì Mạc Sầu mà đến sao?

Hay hoặc giả là vì Mạc Sầu mà đến, nhưng cũng không chỉ là vì một người.

Có một loại trực giác, Nhạc Duyên cảm giác mình chỉ sợ là tiếp qua không lâu sau, liền có thể hoàn toàn cởi ra bí mật này.

Nhạc Duyên trầm mặc cùng an tĩnh rơi vào trong mắt Loan Loan, nhưng không khiến cho nàng cảm thấy quá mức ngoài ý muốn. Chép miệng, khẽ cắn môi. Loan Loan thầm nói: “Xem đi, quả nhiên là như vậy. Ngươi đang đề phòng, ngươi đang cảnh giác. Thậm chí, nhân gia có thể cảm giác được kẻ được xưng là thiên hạ vô địch như ngươi kỳ thực là đang sợ… Cái từ này nói ra thật khó nghe. Nhưng ngươi lại khiến cho ta có một loại cảm giác rất kỳ quái.”

“Nhạc lang, cảm giác này của ngươi, để cho người ta nhớ đến một người.”

“Hắn thế nhưng đã từng là đại địch của Âm Quý phái ta a.”

Nghe đến đó, Nhạc Duyên liền biết Loan Loan nói đến là ai. Âm Quý phái đại địch ngoại trừ Từ Hàng Tĩnh Trai ra, như vậy cũng chỉ có một người. Người đó là Tà Vương Thạch Chi Hiên.

“Loan Loan, ngươi rốt cuộc muốn làm?”

Nhạc Duyên ánh mắt rơi vào gương mặt đang muốn phá lên cười của Loan Loan, nghiêng đầu nhìn đối phương.

“Không biết.”

Lắc đầu. Loan Loan biểu tình đột nhiên yên tĩnh lại, cả người đều có một loại kỳ lạ mê man, ngọc thủ nhẹ vỗ về mặt Nhạc Duyên, đầu ngón tay vuốt ve mặt nạ màu đen, lẩm bẩm: “Nhân gia đột nhiên có một loại xúc động muốn dùng Ngọc Thạch Câu Phần cùng ngươi đồng quy vu tận.”

Nhạc Duyên nghe vậy cũng không khỏi cả kinh, trong lòng không hiểu mát lạnh, kinh ngạc nhìn Loan Loan.

Thiên Ma Công - Ngọc Thạch Câu Phần, tuyệt đối không thể khinh thường.

Nhất là khi một chiêu này rơi vào trên người Loan Loan lúc này. Ngay khi Nhạc Duyên có chút ngạc nhiên, đã thấy Loan Loan lần thứ hai nở nụ cười, tiếng cười giống như chuông bạc, “Hì hì… Nhân gia lừa gạt ngươi a.”

Tần quốc.

Hàm Dương.

Tại đây một ngày đêm, nguyên bản bình thường Hàm Dương vào giờ khắc này lần thứ hai trở nên khẩn trương.

Vô số mặc giáp chiến sĩ đang ở trong thành không ngừng tuần tra.

Đồng thời.

Từng cái tơ lụa bố cáo cũng bị quan phủ dán tại vị trí dễ thấy trên đường chính, mặt trên rõ ràng là vẽ hình một

người, thông cáo một việc.

Đó chính là đế quốc Kiếm Thánh Cái Niếp đã phản bội bỏ trốn.

Vẽ trên bố cáo chính là bộ dáng của Cái Niếp.

Đáng tiếc vô số binh sĩ hầu như đem Hàm Dương lật ngược lên, cũng không tìm được Cái Niếp tung tích.

Đường đường đế quốc Kiếm Thánh bỏ trốn? Ở vô số người nghe được tin tức này sau, không khỏi khiếp sợ cùng tức giận. Nhưng thật ra ở trong mắt một ít hữu tâm nhân, lại là một cái bộ dáng khác.

“Sư huynh, bỏ trốn?”

Ngữ khí nghi hoặc, nhưng ý tứ là khẳng định, Vệ Trang nhìn cái này đã truyền khắp Hàm Dương, đã bắt đầu truyền hướng biên giới Tần quốc tin tức, trên mặt toát ra mỉm cười, nhưng đồng dạng còn có một chút nghi hoặc: “Vì cái gì mà bỏ trốn?”

Quan phủ truyền ra tin tức mặt ngoài thoạt nhìn bình thường, nhưng ở trong mắt của Vệ Trang hiển nhiên là sai lầm chồng chất, căn bản không có lý do giải thích chân chính.

Sư huynh đệ làm việc hoàn toàn hiện ra trống đánh xuôi, kèn thổi ngược thái độ.

Ở lúc Cái Niếp trốn tránh Tần quốc, trong mấy năm này Vệ Trang ngược lại đang gia tăng cường độ tiếp xúc

cùng Tần quốc. Ban đầu ở đối mặt Nhạc Duyên sau, Vệ Trang liền biết lực lượng của bản thân mình một người cùng với Tụ Tán Lưu Sa trên thực tế vẫn là quá nhỏ.

Đối mặt Đông Hoàng áp bách, đúng là không có lực trở tay.

Xuất thân Quỷ Cốc Tung Hoành, Vệ Trang hết sức rõ ràng quyền lực có tác dụng như thế nào.

Hơn nữa vì mục đích bản thân mong muốn đạt được, Vệ Trang lúc này lựa chọn cùng Tần quốc hợp tác, mượn dùng lực lượng quốc gia của cường đại nhất thêm vào năng lực bản thân. Phải biết rằng dựa thế, chính là Quỷ Cốc Tung Hoành nhất mạch am hiểu nhất.

“Xích Luyện.”

Một tiếng kêu, nữ tử mặc cẩm y màu đỏ đứng ở bên ngoài yên lặng xem cá trong hồ không khỏi nghe vậy mà ngẩng đầu. Nhìn về ngồi ngay ngắn ở trong đình Vệ Trang, mặt lộ vẻ hỏi thăm.

“Ngươi theo ta cùng đi bái phỏng Lý Tư.”

Ánh mắt nhìn lướt qua nữ tử dung mạo kiều mị này, Vệ Trang dừng một chút, nói ra ý nghĩ của chính mình.

Cùng đi.

Đúng vậy, ở dĩ vãng Vệ Trang thế nhưng rất ít làm như vậy.

Dù cho đối phương là Xích Luyện.

Mà ở mấy năm này trong, hắn càng nhiều lúc là để cho đối phương đi theo bên cạnh mình, cực ít phái ra ngoài. Là lo lắng giẫm lên vết xe đổ, hay là đang phòng bị?

Cử động như vậy là bắt đầu từ đâu?

Ngẩng đầu.

Nhìn trời.

Suy nghĩ hồi lâu, Vệ Trang đột nhiên phát hiện suy nghĩ như vậy đúng là ở sau khi nhìn thấy Đông Hoàng, liền bất tri bất giác sinh ra.

Hắn có thể cảm giác được. Cái cảm xúc này tên là khẩn trương.

Trong mấy năm nay, coi như là người quen của Xích Luyện, có lẽ nói là toàn bộ Tụ Tán Lưu Sa người đều có thể cảm giác được Xích Luyện đang thay đổi, tính nết hành vi đang biến hóa. Phải biết rằng, một người hành vi là rất khó thây đổi, trừ phi là bị ảnh hưởng rất lớn.

Tại trong bốn năm này, Xích Luyện chân chính biến thành một rắn rết mỹ nhân.

Người cũng như tên.

Hung ác, là đặc điểm của nàng.

Phải biết rằng ở trước đây, Tụ Tán Lưu Sa không ít

người đều cảm thấy Xích Luyện kỳ thực cũng không danh xứng với thực. Có thể tại trong thời gian ngắn ngủn. Nàng hầu như trở thành sát thủ máu lạnh nổi danh nhất trong Tụ Tán Lưu Sa.

Sau mỗi lần nhiệm vụ, Xích Luyện lại sẽ một người yên lặng ở trong góc, không nói một lời, ngây ngốc một đoạn thời gian thật lâu.

Người bên ngoài có thể không rõ ràng lắm.

Nhưng Vệ Trang rõ ràng phát hiện Xích Luyện loại tình huống này là sau khi Xích Luyện tra xét Âm Dương gia cấm cung sau mới phát sinh, thật giống như thay đổi thành một người khác.

Đông Hoàng người này đối với Xích Luyện rốt cuộc làm gì?

Này cây gai. Hầu như vẫn chôn ở đáy lòng Vệ Trang. Mà cây gai này cũng là một trong những nguyên nhân căn bản thúc đẩy Vệ Trang lựa chọn cùng Tần quốc hợp tác.

Bên cạnh cái ao.

Đã nhận ra Vệ Trang sâu trong ánh mắt biến hóa Xích Luyện đã ở đáy lòng không khỏi thở dài một cái, nàng không biết mình nên mừng rỡ còn là ưu sầu. Ở quá khứ, nếu là như vậy, Xích Luyện trong lòng tuyệt đối là vui sướng.

Có thể lúc này…

Chỉ cần nhắm mắt lại. Người kia bộ dáng sẽ xuất hiện ở trong đầu của mình.

Có thể nói là khắc cốt minh tâm, để cho người ta thế nào cũng vô pháp xóa đi. Đôi khi, Xích Luyện rất khó tưởng tượng, một người có thể nào dưới đáy lòng khắc sâu như vậy. Nhè nhẹ máu tươi. Vậy cũng là từng sợi nhu tình.

Thanh tỉnh sau, Xích Luyện biết rất rõ ràng đó là ảo giác, đó là biểu hiện giả dối, đó không phải là nàng. Nếu chỉ là nhu tình hoàn hảo, có thể nương theo vẫn còn có ai oán thống khổ.

Có thể…

Cái nhìn kia đối với một người tuổi còn trẻ nữ tử mà nói, đó là một đời a.

Lục Triển Nguyên.

Vệ Trang.

Nhạc Duyên.

Ở trong lòng âm thầm nhắc nhở ba cái tên này, hít sâu một hơi sau, Xích Luyện cưỡng chế trong lòng cái gút mắt kia, liền theo Vệ Trang cùng nhau hướng Lý Tư phủ đệ phương hướng đi. Chỉ là ở dọc đường, nàng không nhịn được hướng Âm Dương gia phương hướng lặng yên không tiếng động nhìn lướt qua.

“Mà hôm nay, tại trước mặt quần hùng thiên hạ ở đây, một thân tội nghiệt của Xích Luyện Tiên Tử nàng…”

“Do ta Thuần Dương Nhạc Duyên một thân gánh chịu!”

Trong đầu không hiểu quanh quẩn chính là những lời này, nhìn chung quá khứ, Xích Luyện phát hiện đây là lời nói khiến nàng nghe nhất êm tai từ trước đến giờ.

Đây là vì nàng nói vẫn là vì cái kia nàng nói?

Mạc Sầu…

Thế nhưng Xích Luyện chỉ cảm thấy bản thân thật buồn.

Tâm tình rắc rối Xích Luyện nhẹ nhàng từng bước theo sau, đi ở phía trước Vệ Trang cước bộ hơi dừng một chút, cũng không có nói, chỉ là tay cầm kiếm không khỏi gia tăng lực đạo.

Mà một mực Xích Luyện trong lòng như bóng ma không tiêu tan Nhạc Duyên lúc này đã ly khai Thái Tử Cung.

Cùng Loan Loan giao lưu không thể nói rõ có bao nhiêu thu hoạch, nhưng là không thể nói không có thu hoạch.

Bước ra Thái Tử Cung sau, Nhạc Duyên tầm mắt nhìn về phía chân trời.

Cả người trong lúc nhất thời có chút do dự.

Đi gặp hay là không gặp?

Hồi lâu.

Trong đầu thả về qua Loan Loan vậy có nhiều thương tiếc nói, Nhạc Duyên còn là bỏ qua tính toán đó.

Cuối cùng, cất bước ly khai Kế Đô, chỉ có Nhạc Duyên giọng trầm thấp ở trên không khí trong quanh quẩn.

“Để đây hết thảy tùy duyên đi.”

“Tránh ra… cũng tốt.”

Chương 38 : Thương Long thất túc (thượng)

Gọt! Móc! Đâm!

Chiêu thức liên hoàn, như nước chảy mây trôi, kiếm phong đảo qua trước ngực mỗi người, thật giống như một cơn gió nhẹ lướt qua, sau đó lưu lại đó là máu rơi đầy đất. Cho dù là khôi giáp cũng vô pháp ngăn trở sự sắc bén Uyên Hồng kiếm, bọn lính ngơ ngác nhìn lướt qua ngực của bản thân không ngừng phun ra máu tươi, trong tay binh khí rơi, kèm theo còn có tánh mạng của bọn họ.

Quả không hổ là đế quốc Kiếm Thánh.

Đây là suy nghĩ cuối cùng của kẻ chết trên tay Cái Niếp.

Trường kiếm vung.

Vết máu trên thân kiếm liền bị quét sạch.

“Thiên Minh, đi thôi.”

Uyên Hồng vào vỏ, Cái Niếp ánh mắt lúc này mới rơi vào một đứa bé núp ở trong góc, đón lấy ánh mắt hơi có chút sợ hãi của đối phương, Cái Niếp cũng không nói gì, chỉ là tiến lên đưa tay phải ra, cầm lấy tay trái đứa trẻ, từng bước từng bước ly khai cái chỗ tựa như lò sát sinh này.

Dùng sức cố tránh thoát, phát hiện mình sức lực còn nhỏ, căn bản không cách nào giãyra, chỉ có thể cúi đầu, nhắm mắt theo sau người kế bên. May là Cái Niếp bước chân bước ra cũng không lớn, đủ để cho Thiên Minh theo kịp.

Bất quá mặc dù là trốn, có thể Cái Niếp dọc theo đường đi cũng không có cõng Thiên Minh hay bất luận làm gì khác.

Một đường tới nay, đều dựa vào hai người hai chân.

Cái Niếp là một người lớn, võ công cao cường tất nhiên là không có gì, nhưng đối với một đứa bé như Kinh Thiên Minh mà nói, lại có vẻ hết sức trắc trở. Bất quá làm cho Cái Niếp phải thay đổi cái nhìn chính là, dù chỉ mới vài tuổi, suốt đoạn đường này Thiên Minh dĩ nhiên lại có thể kiên trì được, dù cho mỗi lần nghỉ ngơi, trên đôi bàn chân lưu lại vô số bọc nước và vết sẹo, cả người khóc đầy nước mắt nước mũi, trong ánh mắt của hắn cũng lộ vẻ chán ghét.

Có thể có một điểm, đó chính là tiểu tử Kinh Thiên Minh này dĩ nhiên là cắn chặc hàm răng từng điểm từng điểm kiên trì được.

Đối với một người lớn mà nói là không có gì.

Thế nhưng đối với một đứa trẻ chưa quá năm tuổi, cũng là khó gặp.

Sâu trong mắt, là cái nhìn thưởng thức của Cái Niếp đối với một đứa bé. Hắn thấy, chỉ sợ bản thân lúc trước ở

độ tuổi này, chỉ sợ cũng không cách nào kiên trì thời gian lâu như vậy, đứa bé này đích thật có giá trị bồi dưỡng.

Nếu nói là lúc trước hắn chỉ vì đáp ứng hứa hẹn với Kinh Kha cùng Lệ Cơ hai người, nhưng lúc này đây, ở trong lòng Cái Niếp lại là chân chánh sinh ra một phần tán thưởng từ bản thân hắn.

Một phen chạy trốn, đó là một đường giết chóc.

Máu tươi cùng chiến đấu lạnh lùng tô điểm cho cảnh sắc đoạn đường này từ trước tới nay.

Ban đêm.

Rừng rậm chỗ sâu.

Hơi lạnh khí trời làm cho một cái không đến năm tuổi như Kinh Thiên Minh có chút khó chịu, nhưng vào giờ khắc này, Cái Niếp cũng không có ý định nhóm lửa. Khi mà còn không có triệt để thoát ly quân Tần đuổi bắt, ở buổi tối nhóm lửa không thể nghi ngờ là chỉ cho địch nhân nơi ở của bản thân.

Lúc đầu Kinh Thiên Minh cũng không biết điều này, bất quá sau khi Cái Niếp lạnh nhạt giải thích, Thiên Minh mơ mơ màng màng gật đầu. Cũng không biết là có hiểu hay không. Bất quá nhưng thật ra không có lần thứ hai đòi nhóm lửa sưởi ấm, mà là một người cuộn mình ở trong góc, đem Cái Niếp đắp lên y phục trên người gắt gao quấn thành một đoàn.

Cứng cỏi tính tình…

Dưới ánh trăng.

Phần tán thưởng này đứa bé trước mắt chỉ được nhận một nửa, phân nửa còn lại là dành để tán thưởng Lệ Cơ. Nghĩ đến Lệ Cơ… Cái Niếp thần sắc âm trầm lại, chỉ sợ lúc này nàng đã tiếp bước Kinh Kha.

Một đế vương kiêng kỵ nhất chính là cái gì?

Xuất thân Tung Hoành gia Cái Niếp hết sức rõ ràng. Mà Lệ Cơ, không thể nghi ngờ là đã đạp ở trên cái cấm kỵ này.

Một đứa bé ở dọc theo đường đi biểu hiện ra cứng cỏi, này là một ưu điểm. Phô bày ra năng lực dạy con của Lệ Cơ. Nếu nói là lúc trước Cái Niếp mang theo Kinh Thiên Minh chạy trốn khỏi chết chẳng qua là hắn đáp ứng hứa hẹn đối với Kinh Kha cùng Lệ Cơ hai người, nhưng sau khi trải qua con đường này, nhưng thật ra làm cho trong lòng Cái Niếp mơ hồ sinh ra nhiều dự định hơn.

Bất quá mặc kệ thế nào, lời hứa đã nói ra, cũng phải hoàn thành.

Mặt khác một điểm làm cho Cái Niếp để ý là Kinh Thiên Minh trên cổ quỷ dị kia văn lộ cũng để cho người khác để ý. Nếu như không có đoán sai, đó là xuất từ Âm Dương gia chú thuật.

Nhưng vấn đề là một đứa bé trên người vì sao lại có Âm Dương gia chú thuật?

Trong đó là cái gì nguyên do, quả là để cho người ta có chút không nghĩ ra. Chỉ tiếc Tung Hoành nhất mạch, đối với chú thuật các thứ hoàn toàn không có bất kỳ biện pháp. Mặc dù phát hiện, nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn, không thể khác được.

“Dạ?”

“Thanh âm này…”

Chợt quay đầu lại. Cái Niếp ánh mắt hướng trong rừng chỗ sâu nhìn lại, nơi nào truyền ra một tiếng cành cây gãy âm thanh, thanh âm hơi lộ ra nặng nề. Hai mắt khẽ híp một cái, Cái Niếp không khỏi nói nhỏ: “Tới thật nhanh!”

Ngôn ngữ hạ xuống, thân ảnh khẽ động.

Cái Niếp đã đi tới Kinh Thiên Minh trước người, một tay lấy sắp đi vào giấc ngủ Kinh Thiên Minh kẹp dưới nách, sau đó cả người di hình hoán ảnh, khinh thân công pháp thi triển ra, lần thứ hai bắt đầu chạy trốn.

Trên đường.

Trở lại Tần quốc cảnh nội Nhạc Duyên liền đã phát hiện ra biên cảnh biến hóa.

Rất nhiều dọc con đường hướng về phương Bắc, suôn sẻ đường nhỏ đều trở nên đề phòng sâm nghiêm, không ít binh sĩ đều được bố trí ở đây, dọc theo đường kiểm tra dân chúng đi lại.

Loại tình huống này ở sau khi Thiểu Tư Mệnh mang theo một phong mật thư rơi vào trên tay hắn, Nhạc Duyên liền rõ ràng nguyên nhân căn bản trong đó.

Cái Niếp chạy trốn.

Mang theo Thập Cửu hoàng tử Thiên Minh chạy trốn.

Mà phương hướng chạy trốn đại khái chính là phương Bắc.

“Nhanh như vậy…”

Ánh mắt từ lụa trắng trên thu hồi, khóe mắt quét về đứng ở phía sau không nói một lời Thiểu Tư Mệnh, Nhạc Duyên nhìn thiếu nữ không nói một lời, không có bất kỳ biểu lộ gì này hồi lâu, lúc này mới hỏi: “Ngoại trừ đuổi bắt, Tần vương Doanh Chính không có làm những chuyện gì khác sao?”

Không nói một lời, chỉ là đôi mắt đẹp hơi giật giật, Thiểu Tư Mệnh từ trên người lần thứ hai lấy ra một quyển trục bằng lụa, cung kính giao cho Nhạc Duyên, phần quyển trục này hình thức trên không giống bình thường, cũng không phải Âm Dương gia thường dùng đồ vật, mà là màu đen.

Quyển trục này bộ dáng, Nhạc Duyên tất nhiên là liếc mắt liền nhận ra chỉ sợ là do Tần vương Doanh Chính tự tay viết.

Hiển nhiên.

Phần quyển trục mang theo mùi thơm cơ thể của thiếu nữ chính là đáp án.

Mở ra.

Một hàng dài chữ.

Cho dù là đến nơi này thời gian lâu như vậy, chữ tiểu triện của Tần quốc vẫn làm cho Nhạc Duyên không thích ứng.

Sau khi nhìn xong văn tự trên quyển trục, Nhạc Duyên trầm mặc.

Hồi lâu.

Nhạc Duyên lên tiếng: “Vậy cứ như vậy đi!”

“Diệt Yến quốc.”

Đoạn đường quay về phương Nam này Nhạc Duyên đều đang suy nghĩ vấn đề này, mà ở sâu trong lòng hắn, trở lại Hàm Dương sau, sẽ gặp một lần nữa khởi động tiến trình Tần quốc diệt quốc, chỉ là không có nghĩ đến Tần vương Doanh Chính cũng sẽ có đồng dạng suy nghĩ và tâm tư như vậy.

Diệt Yến, này đúng là một đế vương giận chó đánh mèo.

Hàm Dương cung phát sinh phản bội sự tình hầu như đều rơi vào trong mắt Âm Dương gia.

Tuy rằng một ít quá trình cũng không có nhìn thấy, nhưng này rõ ràng có thể tưởng tượng đi ra.

Đang tức giận Tần vương Doanh Chính đã đến lúc trút cơn giận, bất quá dưới tình huống như vậy, còn có thể bảo trì thanh tỉnh gửi cho mình tin tức, hiển nhiên Tần vương Doanh Chính còn không có quên trước đây hai người giao dịch, nhớ kỹ phải lùi lại diệt Yến kỳ hạn.

Tần vương Doanh Chính, cũng không bởi vì cảm tình phẫn nộ mà đầu óc mê muội.

Mà Nhạc Duyên mấy lần trò chuyện cùng nàng, Nhạc Duyên nhưng cũng sáng tỏ lựa chọn của nàng.

Lòng hiếu kỳ của nàng quá nặng.

Nàng quá chú trọng.

Nếu là mặc cho đối phương tiếp tục như vậy, Nhạc Duyên không dám tưởng tượng sẽ là loại kết quả nào. Theo trực giác, một loáng thoáng sát khí đã đi tới đỉnh đầu phía trên, không chỉ là do thân thể, còn có những thứ khác.

Nếu nói là dĩ vãng đây chẳng qua là không rõ ràng cảm giác, nhưng bây giờ Nhạc Duyên càng cảm nhận rõ loại kỳ quỷ sát ý này.

Tiềm thức Nhạc Duyên sẽ đi ngăn cản.

Để tiếp tục như vậy, sẽ là vấn đề rất lớn.

Lúc này.

Nhạc Duyên liền muốn lấy thiên hạ đại thế trực tiếp nghiền ép tính toán nhỏ.

Diệt Yến, đã là thế phải làm.

Nhưng Nhạc Duyên lại còn có một cái nan đề.

Đó chính là đứa trẻ…

Vì không để nổi điên, phải đều có một tốt phương pháp.

Trầm ngâm hồi lâu, Nhạc Duyên quay đầu lại nói với Thiểu Tư Mệnh: “Cho đòi Nguyệt Thần, Đại Tư Mệnh lên phía Bắc. Tinh Hồn tiếp tục phụ trách chuyện Kim bộ trưởng lão Vân Trung Quân luyện đan, chuyện này không thể gác lại.” Nói đến đây, Nhạc Duyên ngừng lại, tựa hồ chuyện kế tiếp có chút để cho người ta khó có thể lựa chọn.

Hồi lâu.

Nhạc Duyên rốt cục đã quyết định.

Chỉ là bởi vì mặt nạ màu đen che lấp, không người có thể nhận thấy được biểu tình dưới mặt nạ, chỉ nghe Nhạc Duyên đạm mạc nói: “Làm cho Nguyệt Thần tỉnh lại Thủy – Thổ hai bộ trưởng lão. Cho đòi bọn họ lên phía Bắc.”

Cho tới nay biểu cảm của Thiểu Tư Mệnh chưa từng có bất kỳ biến hóa, có thể nói là chân chân chính chính làm

từ trong suy nghĩ cho đến sắc mặt đều là thái sơn sụp trước mắt mà mặt không đổi sắc, nhưng vào giờ khắc này, gương mặt đẹp đẽ không có bất kỳ biểu tình biến hóa gì này cũng có biến hóa.

Đó là ngạc nhiên cùng khiếp sợ.

Thân là Mộc bộ trưởng lão. Nàng đương nhiên biết Âm Dương gia có năm bộ trưởng lão, trong đó hoạt động nhiều nhất chính là Kim, Hỏa, Mộc ba bộ, Kim bộ Vân Trung Quân phụ trách luyện đan chế thuốc. Mà nàng cùng Đại Tư Mệnh còn lại là chạy việc. Có thể cho tới nay, Thủy, Thổ hai bộ vẫn mơ hồ tiềm tàng tại bên dưới, hầu như không hề có cử động nào.

Có thể nói từ sau khi Âm Dương gia phân ra năm bộ, Thủy, Thổ hai bộ giống như là không tồn tại, giống như Âm Dương gia căn bản không tồn tại.

Thậm chí.

Làm cho Thiểu Tư Mệnh ở sâu trong nội tâm cũng có chút hoài nghi Thủy, Thổ hai bộ có hay không tồn tại.

Có thể vào giờ khắc này, Nhạc Duyên nói không thể nghi ngờ phủ nhận ý nghĩ của nàng, đồng dạng để cho nàng chấn kinh rồi.

Tỉnh lại hai chữ… Điều này đại biểu ý nghĩa một loại để cho người ta mơ hồ phát lạnh cảm giác. Bất quá này ngược lại cũng làm cho Thiểu Tư Mệnh có chút hiếu kỳ bình thường cũng không gặp tung tích Thủy, Thổ hai bộ trưởng lão đến tột cùng là ai, bộ dáng ra sao.

Tam đại trưởng lão, một đại hộ pháp tề tụ, trong này biểu đạt ra tới ý nghĩa…

Đây là muốn triệt để động thủ sao?

Cùng lúc đó.

Đạo gia, Thiên tông cấm địa.

Hiểu Mộng ngẹo đầu nhìn thân ảnh trước mắt, nói thầm nghi hoặc vẫn xoay quanh trong đầu mấy ngày nay.

“Sư phụ, sư phụ.”

“Ừ?”

“Thương Long thất túc đến tột cùng là cái gì? Là hiện tượng thiên văn sao?”

“Hiện tượng thiên văn? Ha hả…”

“Sư phụ ngài cười cái gì? Chẳng lẽ không đúng?”

” Hiểu Mộng ngươi nói cho vi sư, ngươi mấy ngày qua nhìn không ít điển tịch, hiểu được chòm sao Thương Long thất túc là cái gì?”

“Giác, Cang, Đê, Phòng, Tâm, Vĩ, Cơ tương ứng là Mộc, Kim, Thổ, Nhật, Nguyệt, Hỏa, Thủy. Những thứ này đều là ngôi sao trong thiên văn a…” Hiểu Mộng giọng thanh thúy, biểu đạt lý giải của nàng.

“Ha ha!” Bắc Minh Tử nghe vậy nở nụ cười, ôn nhu nói: “Ở hồi lâu trước đây vi sư cũng cho là như vậy, thế nhưng ở lão bất tử Quỷ Cốc gợi ý sau, vi sư mới phát hiện kỳ thực cũng không phải như vậy.”

Ngẹo đầu, bất quá mười hai tuổi Hiểu Mộng mê hoặc, nháy con mắt biểu thị bản thân không rõ.

Đưa tay sờ Hiểu Mộng đầu, Bắc Minh Tử lúc này mới tiếp tục nói: “Nói một chút hiện tại Âm Dương gia đại khái tình huống.”

Bởi nguyên do từ Xích Tùng Tử, Thiên tông tất nhiên là đối với Âm Dương gia có đại khái hiểu rõ.

Hiểu Mộng đồng dạng rõ ràng.

Nghe vậy, Hiểu Mộng trực tiếp hồi đáp: “Âm Dương gia trước đây kết cấu rời rạc, sau khi một cái Đông Hoàng giá lâm, lúc này Âm Dương gia phía dưới mới phân ra Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ năm bộ, trên có hộ pháp… Thương Long thất túc chẳng lẽ?” Nói đến đây, Hiểu Mộng chợt ngừng lại, lẩm bẩm: “Không đúng.”

Thông tuệ.

Cái từ này là dùng để hình dung Hiểu Mộng.

Bất quá mười hai tuổi nàng đã rồi phát hiện chỗ khiến người ta kỳ quái, kết hợp với lời nói của sư phụ Bắc Minh Tử… Trong lúc nhất thời, Hiểu Mộng hai mắt sáng lên, hiển nhiên là đoán được cái gì, lại nghe Bắc Minh Tử nói rằng: “Ở mấy năm trước, Âm Dương gia có một

cô gái tên là Diễm chạy thoát, chẳng biết tung tích.”

Nói đến đây, Hiểu Mộng nghiễm nhiên hiểu.

Xuất từ sư phụ trong miệng cái kia Thương Long thất túc không phải là chỉ cái gì hiện tượng thiên văn, chỉ sợ là nói đến Âm Dương gia, nói đến một người.

Đông Hoàng Thái Nhất.

Ngẩng đầu.

Bừng tỉnh, Hiểu Mộng tựa hồ nhìn thấy một người mặc hắc bào, mặt nạ màu đen che mặt, đỉnh đầu có dấu hình trăng rằm nam tử thần bí đang nhìn xuống bản thân.

Chương 39 : Thương Long thất túc (hạ)

Phân liệt.

Âm Dương gia từ Đạo gia mà ra, trên cơ bản là Đạo gia, chỉ bất quá trong thời gian rất nhiều năm suy tư phát triển ra những thứ của riêng mình.

Hiểu Mộng nháy con mắt, lẳng lặng nghe cái này chỉ cần trở thành Đạo gia đệ tử sau đều sẽ biết sự tình, đó chính là về Đạo gia phân liệt, bổn tông chia làm Thiên tông Nhân tông, còn có một mạch thoát ra trở thành Âm Dương gia.

Chuyện này cũng không phải bí mật gì, ở trên thiên hạ, ở trong bách gia đều xem như là việc mà người người đều biết. Chỉ là không có mấy người biết Âm Dương gia là vì cái gì mà thoát ly Đạo gia, là chiếm được cái gì mà rời đi.

Thậm chí.

Điểm này ngay cả Nhân tông cũng không biết.

Chỉ có quá khứ Âm Dương gia cao tầng cùng Đạo gia Thiên tông lịch đại chưởng môn biết Âm Dương gia đến tột cùng là từ Đạo gia chiếm được cái gì.

Cái đó là Thương Long thất túc.

Từ phương diện nào đó mà nói, Âm Dương gia chính là vì Thương Long thất túc mà tồn tại. Ở Đông Hoàng giá lâm trước, Âm Dương gia bản thân kết cấu cũng không phải cái dạng lúc này, có đôi khi cho dù là người vừa tới ra vẻ tiên thần, nhưng đối với người mà nói, đương quyền dục lớn đến mức nhất định, là cực kỳ không dễ dàng buông tha.

Thế nhưng nguyên bản Âm Dương gia lãnh đạo cũng dễ dàng như vậy buông tha, điểm này càng là phù hợp Bắc Minh Tử suy đoán.

Chỉ là Bắc Minh Tử suy đoán về suy đoán, lại căn bản thì không ngờ rằng điểm này cùng hắn trong tưởng tượng căn bản cũng không một loại. Nhưng là từ phương diện nào đó mà nói, hai người tạo thành kết quả lại là độc nhất vô nhị, cũng không có gì khác biệt.

Nhật Nguyệt Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, những thứ này đều mơ hồ chỉ hướng một người.

Có thể Bắc Minh Tử tu hành trực giác cũng nói cho hắn vẫn đang chỉ là tiết lộ Thương Long thất túc một bí mật bên ngoài. Chân chính hạch tâm vẫn không có bị giải khai. Bắc Minh Tử có một loại cảm giác, Thương Long thất túc chỉ sợ không chỉ là chỉ một người, vô cùng có khả năng còn bao hàm thứ quan trọng hơn.

Chỉ là lúc này. Vẫn đang không cách nào giải ra.

Suy nghĩ mờ ảo, trầm ngâm hồi lâu, Bắc Minh Tử tâm tư hầu như đặt ở cái khác lão đầu trên người, có thể từ người này trên người nhưng thật ra có thể biết chút ít cái

gì

Một cái sơn cốc.

Một luồng khói bếp.

Một bàn cờ.

Một râu tóc bạc trắng, rồi lại hói đầu tao lão đầu.

Trên bàn cờ, hắc bạch phân minh.

Hai màu giằng co.

Hiện ra một loại tương đối tư thái.

Thật lâu.

Này tao lão đầu cũng không có rơi xuống một con cờ, chỉ là mắt không chớp nhìn chằm chằm này bàn cờ. Lẳng lặng nhìn chăm chú vào.

Một trận gió nhẹ thổi qua.

Nhấc lên tao lão đầu quần áo trên người.

Thoáng chốc.

Một trận bụi bị phật lên. Kể cả rơi trên bàn cờ một chút cỏ dại và lá cây cũng bị thổi bay ra ngoài.

Này… Dĩ nhiên là một loại không biết ngừng bao lâu thời gian người cùng kỳ, sinh sinh cho người một loại rước

lấy trần cảm.

“Ai!”

Một tiếng thở dài. Bao hàm một loại thâm trầm tang thương cảm, tao lão đầu hơi giật giật mí mắt, đôi mắt chỗ sâu sớm không có lão đầu nên có vẩn đục, chỉ có một loại thâm trầm không gì sánh được đến giống như đại dương mênh mông. Gắt gao nhìn chằm chằm bàn cờ xem xét sau một lúc lâu, lúc này mới ngẩng đầu, nhìn về xanh thẳm, vạn dặm không mây bầu trời.

“Thôi vậy, mệnh vậy.”

“Thương Long thất túc, thiên thu đại kiếp nạn… Xoay không được, ngăn cản không được sao?”

“Này cuối cùng cũng bắt đầu, chỉ là không biết ngươi lần này có qua được hay không…” Nói đến đây, cái này hói đầu tao lão đầu tâm tình trở nên cụt hứng. Tay phải cầm lấy một quả hắc kỳ trực tiếp đặt ở trung tâm bàn cờ, trong sát na này bàn cờ triệt để vỡ nát, phảng phất giống như bị thời gian phong hóa ngàn năm. Hóa thành nhè nhẹ tro bụi, bị gió thổi một cái, vung vẩy vào khoảng không.

“Yêu vốn là kiếp nạn, ngươi không độ được thương sinh liền không ngại, ngươi độ qua… thương sinh liền gặp nạn”

“Lão phu, cũng không tán thành lý niệm vật cạnh thiên tranh của ngươi.”

“Ngươi cực đoan.”

Lẩm bẩm ở đây, này hói đầu tao lão đầu rốt cục từ từ đứng lên. Còng lưng thân thể, nắm tay chắp sau lưng, hướng xa xa khói bếp mọc lên phòng ốc chậm rãi đi đến, đồng thời dùng mình mới có thể nghe thanh âm của nói rằng: “Nguyên do, dù cho từng là bạn tốt, dù cho lão phu trả giá ngàn năm tính mệnh cũng muốn cho ngươi lần thứ hai rơi vào ngủ say.”

“Đông Hoàng.”

Hiền hòa thân ảnh lập tức không gặp, vờn quanh ngoài thân chỉ có không chút nào kiêng kỵ sát ý.

Đúng lúc này, khói bếp vờn quanh trong phòng chạy ra hai tiểu hài tử.

Rất xa nhìn thấy này hói đầu tao lão đầu bộ dáng, hai người đứa trẻ trong mắt đó là vui vẻ, trong đó niên kỷ ít hơn một chút đã há mồm lên tiếng, hơi lộ ra thanh thúy nam đồng tiếng nói ở trong sơn cốc quanh quẩn: “Cha, cha, ăn cơm.”

Tuổi hơi lớn huynh trưởng thấy thế vội vã che chở đệ đệ chạy tới, trong ánh mắt đồng dạng là vẻ chờ mong.

Cơ hồ là cùng lúc đó.

Sát ý trên người lão giả đã là tiêu tán không còn, hồi phục vốn là hiền lành hình tượng.

Sau đó.

Tuổi hơi lớn huynh trưởng đầu tiên là đối với lão giả cung kính thi lễ một cái, lúc này mới dẫn đệ đệ cùng cùng lão giả vào phòng.

Sau khi ăn xong.

Tuổi nhỏ đệ đệ một người ở trong sơn cốc chơi đùa, mà trung niên nữ tử còn lại là ở tại phòng bếp chuẩn bị, về phần tuổi hơi lớn huynh trưởng còn lại là đứng ở hói đầu tao lão đầu tử trước mặt, môi khẽ nhúc nhích, ngoan ngoãn đứng ở nơi đó.

Lão giả không nói gì, chỉ là lẳng lặng nhìn đối phương, cùng đợi lời của đối phương.

Hồi lâu.

Thiếu niên nói chuyện: “Cha, ta nghĩ cùng Niếp ca ca và Trang ca ca học vài thứ…”

Nhưng mà đợi thiếu niên chỉ có lão giả này một câu cực kỳ uy nghiêm trả lời: “Không được.” Nhất thời, lời này liền triệt để đem thiếu niên trong lòng muốn nói chặn lại, chỉ có thể ngốc lăng đứng ở tại chỗ, lặng lẽ không nói gì, lẳng lặng nhìn lão giả đứng dậy rời khỏi phòng.

Cùng lúc đó.

Tần quốc.

Phương bắc một chỗ trấn nhỏ.

Nhà dân.

Chỗ ngồi này gian phòng đơn sơ, tại chân khí chấn động giữa, hoàn toàn phi ở giữa không trung, hóa thành vô số mảnh vỡ, tại đây nhiều mảnh vỡ phiêu đãng đồng thời, càng là không rõ trống rỗng dẫn đốt, sau cùng hóa thành một đoàn lửa lớn.

Phía dưới đoàn lửa.

Áo bào tung bay, một đạo đen kịt nhân ảnh đứng yên ở nơi nào, lẳng lặng nhìn chăm chú vào đoàn lửa ở trước mặt tiêu tán không còn.

Mà đồng thời… Sau khi đoàn lửa biến mất. Một trận màu trắng hơi nước lại từ trong khe hở của mặt nạ xanh đen chui ra, bốc hơi lên ở đỉnh đầu của người đó. Giống như trống rỗng sinh ra một đóa mây trắng.

Hô ——

Nhạc Duyên đè xuống trong lòng đột ngột mà đến tâm tình, cả người có chút không hiểu.

Ngay vừa rồi, hắn cảm nhận được một không rõ sát ý, làm cho hắn có một loại đối mặt đến từ thế giới ác ý kinh ngạc cảm giác, xác thực nói huyết mạch chỗ sâu cảm nhận được ác ý. Trong lúc nhất thời chân khí chấn động, trong cơ thể áp chế tình huống thoáng chốc bạo phát, đem ngây ngô nhà dân ở trong chớp mắt liền hóa thành một đoàn lửa lớn.

Cách đó không xa.

Thiểu Tư Mệnh làn váy ở kình phong dưới thổi không ngừng phất phới. Trên mặt cái khăn che mặt đồng dạng là gắt gao bao trùm tại trên mặt ngọc, hiện ra mềm mại vết tích.

Vừa rồi Đông Hoàng không hiểu bạo phát. Quả là làm cho Thiểu Tư Mệnh giật mình.

Nếu không phải bị Đông Hoàng ra sức lực đẩy một cái, chỉ sợ trong lúc không phòng bị, nàng cũng sẽ biến mất giống như đoàn lửa đang dần dần tiêu tán trước mắt. Chỉ là tại sao phải đột nhiên như vậy, chẳng lẽ Đông Hoàng các hạ trên người tai hoạ ngầm đã bạo phát.

Giương mắt nhìn lên.

Thiểu Tư Mệnh lần đầu tiên nhìn thấy chính là phiêu phù ở Nhạc Duyên đỉnh đầu. Thuần túy từ hơi nước tạo thành bạch sắc đám mây.

Tiêu tán cấu thành chuyển động, liên miên bất tuyệt.

Giống như đó không phải là hơi nước tạo thành đám mây, mà là một cái sinh vật gì ở trong đó xoay quanh.

Chỉ chốc lát sau, khi này bạch sắc đám mây bắt đầu vòng đỏ khi, lúc này mới bị Nhạc Duyên một mạch đánh xơ xác, trừ khử không còn.

Nhận thấy được Thiểu Tư Mệnh ánh mắt lo lắng, Nhạc Duyên tùy ý khoát khoát tay, ra hiệu bản thân không có chuyện gì, trái lại phân phó nói: “Không có việc gì. Một

lần nữa đổi một khu nhà đi.” Nói xong, Nhạc Duyên đã xoay người hướng xa xa đi đến.

Thiểu Tư Mệnh ánh mắt dịu dàng, thật lâu mới thu hồi ánh mắt.

Bất quá khi tầm mắt của nàng thu hồi sau. Cũng lại đột ngột rơi ở trên mặt đất, nơi nào nhiều hơn một thứ đồ vật.

Liếc nhìn lại.

Thiểu Tư Mệnh lúc này nhận ra đó là cái gì, đây là Đông Hoàng trên người vật tùy thân —— ngọc bội.

Ngọc bội kia từ khi nàng nhìn thấy Đông Hoàng lần đầu tiên liền đã có.

Tiến lên nhặt lên sau, Thiểu Tư Mệnh lúc này mới phát hiện khối này bạch ngọc ngọc bội đồ án có chút phức tạp, là một loại tổ hợp mà thành, có thể tách ra thành ba miếng nhỏ. Cũng có thể trở thành một chỉnh khối, hơn nữa ngọc chất cực kỳ thượng cấp. Chính là khó được tốt ngọc.

Cầm ở trên tay, ngọc bội kia làm cho một loại cảm giác ấm áp, nhưng trừ lần đó ra còn có một loại đâm vào người cảm giác. Thật giống như trên tay không phải là một khối bạch ngọc, mà là từng cây một ngân châm đâm về phía cổ tay của mình, có một loại ghim vào người cảm giác.

Không tự chủ được Thiểu Tư Mệnh liền đem chân khí

hướng ngọc bội kia đưa vào.

Chỉ là vừa đưa vào, nhất thời để cho nàng không khỏi hừ một tiếng, dưới khăn che mặt khóe miệng đã rịn ra máu tươi, cái khăn che mặt trên càng là để lại một tia huyết sắc vết tích.

Con ngươi trừng lớn!

Đôi mắt chỗ sâu, giống như nhìn thấy một người cầm kiếm mà vũ, giống như thiên ngoại phi tiên, vô số tiên nữ quấn kiếm mà vũ, đánh thẳng mà đến.

Thiểu Tư Mệnh vô cùng khiếp sợ nhìn chằm chằm ngọc bội trong tay, cái trán chẳng biết lúc nào lộ vẻ mồ hôi lạnh

Đây là —— kiếm ý.

Suy nghĩ một chút, Thiểu Tư Mệnh liền cầm ngọc bội kia theo Nhạc Duyên rời đi phương hướng đi.

Gian phòng.

Một lần nữa tìm một khu nhà phòng ốc Nhạc Duyên ngồi ngay ngắn trong đó, tiếp tục chờ đợi Âm Dương gia mấy đại trưởng lão và hộ pháp đến đồng thời, đã ở một lần nữa sắp xếp tình huống dưới mắt.

Khi Thiểu Tư Mệnh hai tay dâng ngọc bội đi vào gian phòng sau, Nhạc Duyên ngẩng đầu liền nhìn thấy đối phương phủng ở lòng bàn tay dặm đồ vật.

Ánh mắt một nhẹ nhàng.

Tay phải mở, ngọc bội trực tiếp bị Nhạc Duyên hút vào lòng bàn tay.

Ngọc bội kia Nhạc Duyên quen thuộc.

Vật này là cùng này một thân ẩn thân khôi giáp cùng bị Thương Tú Tuần chế tạo. Đang ẩn núp tự thân thương thế khi, nàng lúc đó đồng dạng không có nhìn ở trên người của hắn đeo theo vật tùy thân.

Hành tẩu giang hồ, chỉ cần người có thân phận, trên cơ bản cũng sẽ ở trên người mang theo một ít vật phẩm trang sức.

Huống chi là hắn Nhạc Duyên.

Tuy rằng bình thường khi, Nhạc Duyên bản thân cũng không thế nào lưu ý, trừ phi thỉnh thoảng cố ý trang phục, có thể nữ nhân cùng nam nhân chung quy khác biệt.

Thật sâu liếc nhìn thoáng qua sau, Nhạc Duyên lúc này mới lại đem ngọc bội đeo ở bên hông của mình.

Sau đó, Nhạc Duyên lúc này mới quan sát Thiểu Tư Mệnh.

Sắc mặt vi bạch, cái khăn che mặt trên ẩn có vết máu.

Hiển nhiên là bị thương.

“Lần sau chú ý một ít!”

Loại tình huống này, Nhạc Duyên tịnh không có quá nhiều ngoài ý muốn, đối phương rõ ràng chính là khinh thường, bị trên ngọc bội lưu lại kiếm ý kích thương.

Sau đó Nhạc Duyên liền lần thứ hai nhắm mắt trầm tư vừa chợt lóe lên ác ý vì sao mà đến.

Khó có được thế gian này còn có cao thủ khiến cho hắn chú ý.

Chương 40 : Âm Dương diệu pháp (Thượng)

Không quan tâm tầm thường bách tính, ở chỗ này, lộ vẻ ngây ngốc toàn thân nhung trang đế quốc binh lính.

Ba bước một trạm canh, năm bước một tốp lính.

Toàn bộ trấn nhỏ hầu như trở thành quân doanh.

Dựa theo hành động mang tính mục đích của quân đội, tại biên cảnh, hầu như đã tụ tập hơn mười vạn chiến sĩ, sở dĩ chỉ có một mục đích, đó chính là diệt Yến, thống nhất toàn bộ Hoa Hạ.

Gió mát xuy phất.

Ngay cả trong không khí, tựa hồ cũng có một loại mùi. Mà ở bốn phía, dã ngoại một ít nhỏ động vật đã sớm biến mất không còn một mảnh, về phần lớn một chút đã sớm thành thịt dưới đao binh lính đế quốc, trở thành bữa ăn trong miệng bọn lính. Mà tùy ý sát ý, hầu như đem mấy ngày liền trống không đám mây đều vặn vẹo rối rắm, khiến cho toàn bộ thiên địa một mảnh yên lặng, chỉ có trong quân doanh thường thường truyền tới tiếng binh khí giao kích, tiếng vuốt phẳng khôi giáp bên tai không dứt.

Dũng mãnh hiếu chiến!

Chưa từng có từ trước đến nay!

Đây là Nhạc Duyên đối với Tần quốc binh sĩ ấn tượng đầu tiên.

Từ lúc đi tới thế giới này tới nay, cái ấn tượng này ở từng đó năm chưa từng có bất kỳ biến hóa nào.

Đỉnh núi.

Nhạc Duyên đặt chân trên đó, lẳng lặng nhìn phía dưới kéo dài không dứt quân doanh, lặng lẽ không nói gì.

Hồi lâu.

Liên tiếp thanh thúy tiếng bước chân vang lên sau người.

“Thuấn (Nga Hoàng), gặp qua Đông Hoàng đại nhân.”

Ôn hoà hiền hậu giọng nam, nhu hòa giọng nữ, lưỡng đạo thanh âm không hẹn mà cùng vang lên sau lưng Nhạc Duyên. Quay đầu lại, Nhạc Duyên nhìn thấy một nam một nữ, đang hành lễ. Nam một thân tử sắc cẩm y, thuần sắc đến nỗi mắt thường không thể nhìn ra tạp sắc, sắc mặt hơi lộ ra sầu khổ, để cho người ta cảm thấy cả người từ trong ra ngoài đều có một loại cảm giác tiều tụy, chính là Thổ bộ trưởng lão Tương Quân. Mà nữ cũng một thân tử sắc quần dài, bộ dáng xinh đẹp, có thể sắc mặt đồng dạng thể hiện một loại mơ hồ tiều tụy cảm giác, hai bên thái dương hai lọn tóc rũ xuống trước ngực, làm cho người yêu thương. Nàng, chính là Thủy bộ trưởng lão Tương phu nhân.

“Ồ!”

“Các ngươi đã tới a!”

Nhạc Duyên ánh mắt ở hai người trên mặt dừng lại một hồi. Trên dưới đánh giá hai người thần sắc và tinh thần tình huống sau, Nhạc Duyên lúc này mới thuận miệng nói rằng: “Gần nhất nghỉ ngơi khỏe?”

“Nhi nữ tình trường tất nhiên là việc nhỏ, Đông Hoàng chuyện của đại nhân người quan trọng hơn.”

Lên tiếng chính là Thổ bộ trưởng lão Tương Quân, ôn hoà hiền hậu như hậu thổ đại địa tiếng nói không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Đồng dạng.

Tương phu nhân cũng là tán đồng gật đầu.

Này ngắn gọn đối thoại ở Tương Quân và Tương phu nhân trong miệng cũng không có vấn đề gì. Có đúng không đứng ở Nhạc Duyên bên người Thiểu Tư Mệnh trong tai cũng căn bản sẽ không giống vậy.

Ánh mắt hơi đổi.

Sâu trong mắt nàng lộ ra một tia mê hoặc.

Đúng vậy.

Mê hoặc.

Thiểu Tư Mệnh rất kỳ quái trước mắt Thủy cùng Thổ hai bộ trưởng lão giọng nói và thần sắc. Phải biết rằng, nàng thế nhưng rõ ràng truyền đạt Nhạc Duyên mệnh lệnh cho Nguyệt Thần, minh xác là chỉ tỉnh lại Thủy, Thổ hai bộ trưởng lão. Này tỉnh lại hai chữ… ý nghĩa trong đó, tuyệt đối không phải là đơn giản như vậy.

Tuy rằng Thiểu Tư Mệnh trở thành Mộc bộ trưởng lão, nhưng trong những việc nàng trải qua, cũng chưa từng tiếp xúc qua Thủy, Thộ hai bộ. Có thể nói, đều là trưởng lão, Thiểu Tư Mệnh ngày hôm nay là lần đầu tiên nhìn thấy Thủy Thổ hai bộ trưởng lão.

Hai người này đối với nàng mà nói, rất là xa lạ.

Âm Dương gia phân bộ cực kỳ nghiêm ngặt, giữa năm bộ đều tự có chuyện của mình, sở dĩ Kim Mộc Hỏa ba bộ cho nhau tiếp xúc tương đối nhiều, đó là bởi vì Kim bộ trưởng lão Vân Trung Quân Từ Phúc cần thay Đông Hoàng luyện ra mong muốn đan dược mới để cho ba bộ cùng nhau hợp tác.

Mộc bộ có thể đối với dược vật ảnh hưởng, mà Hỏa bộ chỉ bằng một chữ “hỏa” này, cũng không cần nói.

Trong Âm Dương gia năm bộ, ngược lại thì Thủy Thổ hai bộ ẩn mà không hiện. Không chỉ có là trưởng lão, thậm chí là người phía dưới của hai bộ đều không nhiều lắm, so với cái khác ba bộ, có thể nói là ít đến thấy thương.

Có thể nói, bởi vì niên kỷ duyên cớ, Thiểu Tư Mệnh trở thành Mộc bộ trưởng lão thời gian xa xa ít hơn s với

những người khác, nguyên do có một chút thứ nàng cũng không biết. Duy nhất hiểu rõ là Thủy Thổ hai bộ trưởng lão hai người chính là phu thê.

Ánh mắt dịu dàng, tầm mắt lặng lẽ đọng ở trên mặt của hai người, trong lòng vô cùng kinh ngạc trứ đối phương tại sao là bộ dạng tiều tụy mệt nhọc như thế.

Theo Thiểu Tư Mệnh, cho dù là ngựa không ngừng vó chạy đi. Lấy hai đại trưởng lão thân phận và năng lực cũng không phải xuất hiện tình huống như vậy. Chỉ là dù cho nàng đầy bụng tâm tư, sắc mặt vẫn là lạnh lùng, cứ như vậy an tĩnh đứng sau lưng Nhạc Duyên, bất động cùng không nói gì.

“Đường xá mệt nhọc. Tương Quân ngươi đi xuống trước nghỉ ngơi đi.”

Ánh mắt di chuyển, dừng lại ở trên mặt Tương Quân, nhìn có chút tái nhợt hai gò má, Nhạc Duyên phân phó nói.

“Dạ!”

Khom lưng thi lễ, Tương Quân nhưng cũng cảm giác mình bản thân cũng mệt mỏi, hơn nữa Đông Hoàng trong miệng nói hiển nhiên là muốn cùng Nga Hoàng nói ra suy nghĩ của mình. Vì vậy hắn không có bất kỳ ý kiến và ý nghĩ gì, ngược lại là có một loại không kịp chờ đợi cảm giác. Thi lễ một cái sau, Tương Quân người này liền hạ sơn nghỉ ngơi đi.

Sau đó, đỉnh núi liền chỉ có ba người.

Ánh mắt thu hồi từ trên bóng lưng Tương Quân, tầm mắt dừng ở trên mặt ngọc Tương phu nhân. Đầu hơi hơi nghiêng, Nhạc Duyên ánh mắt lại rơi vào trên người Thiểu Tư Mệnh.

Nhận thấy được ánh mắt này, Thiểu Tư Mệnh cũng cung kính thi lễ một cái, dọc theo Tương Quân phương hướng ly khai hạ sơn đi.

Nhất thời.

Đỉnh núi này liền chỉ có hai người.

Hai người bốn mắt tương đối.

Nhạc Duyên hai mắt khẽ nhắm lại, khi hai mắt dưới mặt nạ lần thứ hai mở ra, đã thay đổi.

Hai điểm u quang dưới mặt nạ sáng lên.

Tựu như mắt mèo trong đêm tối, xanh biếc làm cho lòng người hoảng sợ, để cho người ta da đầu tê dại.

Hơi xoay đầu, Nhạc Duyên thanh âm của mờ ảo dường như ma âm, nhè nhẹ từng sợi thẳng vào lòng người, “Nhìn con mắt của ta.”

Tựa hồ là đã bị dưới mặt nạ hai điểm lục mang ảnh hưởng, trước mặt Tương phu nhân hai mắt cũng dần dần thất thần, cả người giống như buồn ngủ, hai tròng mắt từ từ đóng lại, một người cứ đứng như vậy mà ngủ.

Gió thổi qua.

Thổi Tương phu nhân hai bên thái dương hai đám tóc không ngừng phất phới, còn có một thân hương khí cũng tràn ngập trong gió.

Hồi lâu.

Nhạc Duyên trong mắt lục mang đã là tiêu tán không còn, sau đó nâng tay phải lên, ngón giữa hơi cong, nhẹ nhàng ở đối phương cau lại mi tâm nhẹ nhàng điểm một cái.

Trong lúc nhất thời, điểm này như thần chung mộ cổ, như phía chân trời sấm sét, đem Tương phu nhân thức tỉnh.

Trợn mắt.

Tương phu nhân nhìn thấy là Nhạc Duyên chắp hai tay sau lưng đặt chân trước người bộ dáng.

Cả kinh chấn động.

Sau đó, Tương phu nhân khom lưng thi lễ, nói: “Thủy bộ Nữ Anh, gặp qua Đông Hoàng đại nhân.”

Sườn núi.

Trên đường.

Thiểu Tư Mệnh bước chậm mà đi, dọc theo đường đi là cái loại này không đổi an tĩnh biểu tình. Chỉ là ở sẽ hạ

sơn một khắc kia, ánh mắt của nàng rốt cục có chút biến hóa.

Chỗ cuối đường, Thổ bộ trưởng lão Tương Quân đang đứng ở nơi đó chờ.

Chờ không phải là Tương phu nhân, mà là Thiểu Tư Mệnh nàng.

Đây là Thiểu Tư Mệnh liếc mắt gặp sau, trong lòng mọc lên ý niệm trong đầu. Cước bộ liền ngưng, Thiểu Tư Mệnh thì đứng tại chỗ, mặt không thay đổi nhìn đối phương.

“Ngươi, đó là Mộc bộ trưởng lão Thiểu Tư Mệnh đi?”

Nói là nghi hoặc, nhưng ngữ khí cũng mười phần khẳng định, tựa như câu này câu hỏi chỉ là Tương Quân đang lẩm bẩm, ánh mắt dừng lại trên gương mặt không có bất kỳ biểu lộ gì của Thiểu Tư Mệnh, tầm mắt tựa hồ muốn xuyên thấu qua cái khăn che mặt đang ở trên mặt của nàng.

Hồi lâu, Tương Quân lúc này mới thu hồi ánh mắt rất không kiêng nể gì cả rồi lại không có bất luận ý tứ khinh nhờn nào, lúc này mới than thở: “Quả nhiên a… Ngươi là một an tĩnh thiếu nữ.”

“Có thể tuy rằng an tĩnh, nhưng ta cũng có thể ngươi đôi mắt chỗ sâu thấy một ít thứ.”

Ánh mắt dời lên trên, Tương Quân ánh mắt khắc ở Thiểu Tư Mệnh viền mắt chỗ sâu, nói rằng: “Hời hợt che

lấp không được.”

Nghe vậy, Thiểu Tư Mệnh ánh mắt cứng lại, trên người chân khí chấn động, không khí bốn phía vội hiện gợn sóng, thổi phía sau lá cây không ngừng đung đưa trái phải. Đối phương cái nhìn kia, để cho nàng có một loại ảo giác đối phương nhìn thấu bản thân an tĩnh nguyên nhân.

Nhu hòa, rồi lại vô cùng lợi hại ánh mắt.

Loại ánh mắt mâu thuẫn mà phức tạp này, ngoại trừ ở Đông Hoàng trên người nhìn thấy ra, còn dư lại nàng chỉ nhìn thấy ở trên người Đông Quân và cái này lần đầu tiên gặp mặt Thổ bộ trưởng lão. Cái ánh mắt này, nói cho trước mắt nàng cái này Tương Quân là một người có rất nhiều chuyện xưa.

“Không cần khẩn trương như vậy.”

Thiểu Tư Mệnh trên người chân khí chập chờn chấn động, tất nhiên là rơi vào trong mắt Tương Quân, thấy thế, hắn hơi bất đắc dĩ, khoát khoát tay ra hiệu đối phương không cần khẩn trương như vậy, nói rằng: “Ta chỉ là cảm thấy có chút buồn phiền, muốn tìm một người an tĩnh để trò chuyện.”

Thiểu Tư Mệnh vẫn là vẫn duy trì đề phòng, dù cho đối phương đều là một trong năm bộ trưởng lão, có thể vào giờ khắc này nàng đã ở cảnh giác đối phương. Người này, quá mức quái dị. Có lẽ nói, Thủy, Thổ hai bộ trưởng lão đều quá mức quái dị.

Cái loại cảm giác quái dị này đến tột cùng là cái gì?

Trong lúc nhất thời, Thiểu Tư Mệnh trong lòng còn chưa tìm được từ thích hợp để hình dung.

Đối với Thiểu Tư Mệnh đề phòng và cảnh giác Tương Quân cũng không có để ý, mà là tùy ý ở bên cạnh tìm một khối tảng đá lớn ngồi xuống, lúc này mới một người buồn chán ngồi ở đó nói: “Ta không biết mình bây giờ là tỉnh hay là đang nằm mơ?”

Câu nói đầu tiên, liền không khỏi hấp dẫn lực chú ý của Thiểu Tư Mệnh.

“Ở trong mắt của ta, hết thảy đều giống như sương mù nồng nặc.”

Vươn tay, mở năm ngón, Tương Quân bình tĩnh nhìn chỉ tay trong lòng bàn tay của mình, lẩm bẩm: “Có khi ta cảm thấy yêu là một loại lực lượng đáng sợ, nó có thể cướp đoạt năng lực nhận biết vui sướng của ngươi, cho ngươi cảm thấy trong lòng mệt mỏi, càng có thể để ngươi đi đến giới hạn của chân thực cùng mộng ảo…”

Nói đến đây, Tương Quân hai mắt mơ hồ.

Một người cùng tỷ muội hai người gút mắt, ở tỷ muội trong lúc đó chu toàn, quả là làm cho thân là nam nhân hắn cảm thấy mệt mỏi trong lòng. Nhưng còn có một loại làm cho hắn ở dĩ vãng thường thường sẽ ở hừng đông đánh thức ác mộng, là tốt rồi tựa như hắn đang lập lại, tái diễn một sự tình, cuộc sống của hắn… Bị người an bài.

Cái kia an bài người là ai?

Đương nhiên.

Cái này chỉ là ý nghĩ mơ hồ trong lòng Tương Quân, cái ý niệm này làm cho hắn không dám nghĩ sâu, làm cho hắn cảm thấy sợ hãi, sâu tận xương tủy sợ hãi và hàn lãnh.

Hắn tìm không được có người ẩn sâu trong đáy lòng.

Tương Quân cảm thấy như vậy đi xuống, hắn sẽ bị trong lòng áp lực khiến cả người điên mất.

Lần này bị Nhạc Duyên triệu tập đi tới nơi này, gặp lại thấy cái này bảo trì trầm mặc, an tĩnh sẽ không nói chuyện Thiểu Tư Mệnh sau, hắn đột nhiên có một loại muốn lầm bầm lầu bầu nói cho người khác nghe trong lòng phần tâm tư bí mật này.

Mà lúc này, Thiểu Tư Mệnh trong mắt xuất hiện kinh ngạc.

Nàng rất rõ ràng cảm giác được cái này Thổ bộ trưởng lão Tương Quân, đang sợ.

Chương 41 : Âm Dương diệu pháp (Hạ)

Đỉnh núi.

Một nam một nữ bốn mắt nhìn nhau.

Một trận gió mát phất qua, khiến cho hai người áo bào không ngừng lay động.

Rất xa nhìn lại, có lẽ sẽ để cho người ta cảm thấy có một loại bầu không khí ám muội, thế nhưng chỉ cần đi tới phụ cận, chắc chắn phát hiện không khí nơi này căn bản không phải là cái gì ám muội, có chỉ là vô tận quỷ dị.

Tương phu nhân hai mắt trợn to, ánh mắt nhìn chăm chú vào người phía trước.

Chỉ là tầm mắt của đối phương tựa hồ nhìn thấu hư không, dính vào trong đó, tầm mắt tiêu điểm căn bản cũng không ở trên người Nhạc Duyên, cả người đều ở loại trạng thái thất thần kỳ lạ.

Theo Nhạc Duyên hỏi một câu, Tương phu nhân sẽ trả lời một câu.

Một hỏi một đáp dưới, cái này Thủy bộ trưởng lão Tương phu nhân còn lại là có vẻ ngơ ngác, không có vốn là cái loại này tự nhiên.

“Như vậy a…”

Nghe đối phương trả lời, Nhạc Duyên dưới mặt nạ chân mày không khỏi hơi nhíu lại, đối với loại tình huống này hắn mặc dù có lòng để ý chuẩn bị, thế nhưng bày ở trước mặt mình khi, ở nội tâm của hắn vẫn đang có chút bất đắc dĩ và chần chờ.

Trong đầu hồi tưởng vừa Tương phu nhân đáp án, điều này làm cho hắn không tự chủ được có chút cảm khái: “Dĩ sinh cả đời không qua lại với nhau ý niệm trong đầu, phía sau kết quả chỉ sợ không cần nói cũng biết… Kết quả này không phải là ta nghĩ muốn.”

“Ừ!”

“Phương thức này nếu không được… Như vậy, ở sửa cái phương thức.”

Suy tư hồi lâu, Nhạc Duyên tâm trong đã có một dự định mới, vươn tay phải ra, ngón giữa hơi cong, ngay khi Tương phu nhân còn đang kinh ngạc, lần thứ hai điểm vào nơi mi tâm đối phương. Đồng thời, hai người lần thứ hai bốn mắt nhìn nhau, Nhạc Duyên một đôi đôi mắt trở nên đen kịt như mực, hai điểm kỳ quỷ lục sắc mang hiện lên từ trong khe hở nơi viền mắt mặt nạ. Xoay tròn không ngớt.

Hơn nữa Nhạc Duyên môi khẽ nhúc nhích, một giọng thấp nhẹ nhàng cũng chỉ có mình và đối phương mới có thể nghe được xông vào đối phương bên tai.

Ánh mắt.

Ngôn ngữ.

Hơn nữa bản thân công lực.

Ba thứ đủ áp đến, trong lúc nhất thời Thủy bộ trưởng lão Tương phu nhân cứ như vậy như ngừng lại tại chỗ.

“Ngô…”

Một trận âm thanh thống khổ từ Tương phu nhân trong miệng thoát ra, ở Nhạc Duyên lực lượng dưới, nàng trắng muốt cái trán chẳng biết lúc nào đã là hiện đầy đặc mồ hôi, hai bên thái dương không ngừng nhúc nhích, càng là nổi gân xanh. Toàn bộ biểu tình thống khổ không chịu nổi.

Dù cho cô gái trước mắt thoạt nhìn thập phần đau đớn, có thể Nhạc Duyên tựa hồ cũng không có để ý. Cả người vô tình tựa như tiên thần vậy. Đầu ngón tay bất động, ánh mắt không dời, môi hé mở, lời kia ánh mắt kia đều ở đây không chút kiêng kỵ chui vào trong đầu Tương phu nhân.

“Trước đều là mộng. Tính tình của ngươi không phải là như vậy.”

“Ngươi tên là Nữ Anh, ngươi có một tỷ tỷ gọi là Nga Hoàng; ngươi tên là Nga Hoàng, ngươi có một người muội muội gọi là Nữ Anh.”

“Tỷ tỷ tính tình là như vậy…”

Lời nói nhẹ nhàng, giống như cánh bướm bay múa trên

nhụy hoa, giống như mặt hồ phẳng lặng như gương, mà lời của Nhạc Duyên chính là vòi hút của bướm, chính là lá khô rơi vào giữa mặt hồ, mỗi chữ mỗi câu đều có thể gợi lên một tia gợn sóng.

Theo ngôn ngữ tiến hành, này nhè nhẹ gợn sóng cho nhau chồng chất. Đúng là càng lúc càng lớn. Vì vậy kết quả là nhụy hoa điêu tàn, bình tĩnh mặt hồ nổi lên gợn sóng, nhấc lên sóng lớn. Nguyên bản ký ức đã qua ở trong đầu của Tương phu nhân cứ như vậy từng điểm từng điểm bị tẩy đi. Che lấp.

Lúc này nếu là có Nhạc Duyên ở những thế giới khác người quen tại thử nói, chắc chắn phát hiện Nhạc Duyên trong lời nói hình dung tỷ muội tính cách đã gặp qua ở nơi nào, tuyệt đối sẽ làm cho người cảm thấy vô cùng quen thuộc. Hắn đang lấy tánh mạng của chính nữ nhân để thôi miên, làm ra áp đặt.

Thời gian một nén nhang sau.

Nhạc Duyên đôi mắt chỗ sâu u quang rốt cục tan hết, ấn ở đối phương nơi mi tâm ngón giữa cũng thu hồi lại. Như tà ma than nhẹ, tiên phật ngâm xướng nhẹ nhàng giọng nói đã ở bên tai tiêu tán. Đồng thời. Khi hắn thân thể bốn phía cũng tản mát ra một vòng sóng nhiệt, hướng bốn phương tám hướng vọt tới. Thổi lên không ít cỏ dại và bùn đất.

“A!”

Một tiếng kinh hô, Tương phu nhân cả người đã ở Nhạc Duyên dừng lại hành động sau thanh tỉnh lại, lập tức

người đã mất đi lực đạo toàn bộ thân mềm nhũn ra. Thái dương sợi tóc cũng là dính trên gương mặt, sắc mặt có chút tái nhợt thất sắc. Trên người càng là ướt đát đát một mảnh, đó là bị một thân đổ mồ hôi đem quần áo toàn bộ ướt đẫm, ở ánh mặt trời chiếu rọi xuống, thể hiện một loại kỳ lạ mị hoặc.

Ngay khi Tương phu nhân gần ngả xuống đất một sát na kia, Nhạc Duyên thấy thế cuối cùng vươn tay muốn đỡ lấy đối phương một cái, thế nhưng tay trái vươn ra lại bị cản lại.

Cản tay hắn chính là bản thân Tương phu nhân.

“Đông Hoàng đại nhân, tự ta có thể.”

Thanh âm cung kính giữa tràn đầy lễ phép xa lánh, thân hình giãy dụa, Tương phu nhân dùng cuối cùng một phần khí lực, lấy nhất chiêu mây bay nước chảy lưu loát sinh động thân pháp đem bản thân muốn ngã xuống thân thể mạnh mẽ thay đổi trở về, một lần nữa đứng ở Nhạc Duyên trước mặt.

Nửa thân tay trái không dấu vết thu về, ánh mắt đứng ở trước mắt gương mặt có chút tiều tụy này, có vẻ mệt nhọc tái nhợt mặt ngọc trên, vừa đối phương ngôn ngữ và hành vi để cho Nhạc Duyên biết hắn đã cải biến thành công.

Lúc này loại này tính tình…

“Thủy bộ Nga Hoàng, gặp qua Đông Hoàng đại nhân.” Sau khi đem trên người để cho người ta có vẻ có chút

chật vật quần áo sửa sang lại một phen sau, Tương phu nhân thần sắc hơi có chút xấu hổ, bất quá vẫn là không gì sánh được cung kính thi lễ một cái, nhưng đôi mắt chỗ sâu cái loại này xấu hổ và giận dữ hãy để cho người khác liếc mắt liền nhìn ra.

“Lần này chạy đi, ngươi cũng mệt mỏi, đi xuống nghỉ ngơi đi.” Thấy thế, Nhạc Duyên thu hồi ánh mắt, lập tức liền làm ra an bài.

Đưa mắt nhìn Thủy bộ trưởng lão Tương phu nhân ly khai, Nhạc Duyên cứ như vậy đứng ở đỉnh núi, nhìn thân ảnh của đối phương tiêu thất ở cuối tầm mắt, lúc này mới lẩm bẩm: “Như vậy kế tiếp đó là Tương Quân vấn đề.”

Tâm tư định ra, chỉ thấy Nhạc Duyên ánh mắt hướng rừng cây phương hướng nhìn lại, sau đó thân hình khẽ động, sau một trận gió mát cả người đã theo gió hướng rừng cây phương hướng đi.

Kỳ quỷ!

Quái dị!

Không hiểu!

Đây là lúc này Thiểu Tư Mệnh đang nghe Thổ bộ trưởng lão Tương Quân cái loại này lẩm bẩm sau, cả người có thể nói là không hiểu ra sao. Bất quá, nàng cảm giác được, cái này Thổ bộ trưởng lão tinh thần trên đã là cực kỳ mệt mỏi, giống như cùng vài người lợi hại dây dưa giao phong.

Chỉ là ở Âm Dương gia lại có ai sẽ đi nhằm vào Thủy Thổ hai bộ?

Chí ít hai đại hộ pháp cùng với cái khác ba bộ cũng không có như vậy đi làm. Càng không cần phải nói phía ngoài bách gia, phải biết rằng Thủy Thổ hai bộ ở Âm Dương gia nội bộ đều hơi có vẻ thần bí. Chẳng lẽ dạ Thủy Thổ hai bộ trong lúc đó bản thân vấn đề?

Thiếu nữ có một loại trực giác, nếu là ở nghe tiếp. Chỉ sợ ngay cả nàng cũng sẽ gặp phiền phức lớn, cả người sẽ rơi vào trong cái loại trạng thái kỳ quái này của đối phương.

Nhưng mà ——

Tương Quân tựa hồ là thật vất vả tìm được một cả đối tượng có thể tâm sự hết tất, không phải là dĩ vãng cái loại này cao vót cây cối, không phải là tiên diễm đóa hoa, cũng không phải cao ngạo lục trúc, rốt cục có một thứ có tư tưởng có thể nghe hắn tâm sự. Càng làm cho hắn hài lòng là, người thiếu nữ này vẫn luôn là vẫn duy trì ngậm miệng. Không nói một lời.

Người biết lắng nghe như vậy, có thể nào để cho người ta không hài lòng?

Cúi đầu.

Hai tay chống cằm. Tương Quân cứ như vậy ngồi ngay ngắn ở trên tảng đá, một người lẩm bẩm. Hắn căn bản cũng không có quay đầu đi nhìn, cũng không biết lúc này

Thiểu Tư Mệnh trong lòng đề phòng hầu như đạt tới đỉnh. Bởi vì Thiểu Tư Mệnh càng nghĩ, nàng phát hiện một khả năng.

Thủy Thổ hai bộ đích tình huống. Chỉ sợ là xuất từ…

Ý niệm mới vừa phát sinh, Thiểu Tư Mệnh liền thấy trước người mình không rõ tối xuống, một đạo bóng người màu đen đem nàng kiều tiểu thân thể bao phủ.

Ánh mắt nhìn lại.

Thiểu Tư Mệnh nhìn thấy trên đất đạo nhân ảnh kia đỉnh đầu chỉa vào một vòng trăng non, nguyên bản khẩn trương đã có nhiều cứng rắn thân thể này mới chậm rãi thả lỏng một chút, nhưng trong lòng không ngừng rung động, tim của nàng vẫn đang đập liên tục.

Phía sau.

Nhạc Duyên cứ như vậy đứng sau lưng Thiểu Tư Mệnh, rộng lớn áo bào bởi vì thân hình cấp tốc chạy tới khiến cho áo choàng không ngừng bay múa, từ Thiểu Tư Mệnh ngay mặt phương hướng nhìn lại thật giống như phía sau nàng trương khai một đạo nhìn không thấy đáy hắc ám gần như đem thiếu nữ hoàn toàn bao vây thôn phệ đi vào.

Nhưng mà Thiểu Tư Mệnh còn chưa xoay người, liền cảm giác nơi cổ tê rần, sau đó cả người liền hôn mê bất tỉnh.

Một phát ôm được đang ngã xuống thiếu nữ. Đồng thời

tay phải duỗi một cái, năm ngón khẽ nâng, tay áo bào run lên. Chỉ thấy trên ngọn cây vô số lục sắc lá cây thật giống như bị dán lên vô số nhìn không thấy sợi tơ, tại dưới một chưởng toàn bộ bị thu nạp xuống tới. Vô số lá cây ngưng tụ, cuối cùng dưới tác dụng của chân khí tạo thành một tấm thảm lá xanh biếc rơi vào bên chân. Sau đó Nhạc Duyên mới nhẹ nhàng đem trong ngực Thiểu Tư Mệnh đặt ở trên tấm thảm hình thành từ lá cây này.

Người lúc này mới quay đầu nhìn hướng đang ngồi ngay ngắn ở trên tảng đá Tương Quân.

Ánh mắt lẳng lặng nhìn trước mắt Đông Hoàng, Tương Quân không có chút nào hành động, dù cho nhìn Thiểu Tư Mệnh té xỉu, hắn cũng không có làm ra bất kỳ hành động. Trốn hay hoặc giả là cái khác. Tương Quân chỉ là an tĩnh cùng đợi, hắn biết đối mặt Âm Dương gia tối cao thống lĩnh. Hắn Tương Quân không có bất cứ cơ hội nào.

Hồi lâu.

Tương Quân khóe miệng kéo kéo, lộ ra một phần khổ sở tiếu ý. Lúc này mới run lên dưới áo bào, phất đi bụi bậm trên người sau, đứng dậy nhìn đứng ở phía trước nhìn mình Đông Hoàng, “Đông Hoàng đại nhân, cái kia là cái gì?”

Ánh mắt ở Tương Quân hơi lộ ra tiều tụy trên mặt dừng lại hồi lâu, nghe đối phương hỏi câu này, Nhạc Duyên tất nhiên là biết trong lời nói đối phương ám chỉ chính là cái gì. Bất quá, Tương Quân phần này ý chí ngược lại cũng để cho người ta đáng giá tán thán.

Nhìn thấu!

Khám phá!

Này có thể không phải là người nào cũng có thể làm được.

Không thể nghi ngờ, ở quá khứ khi, hắn phát hiện một ít chỗ không ổn, ở sâu trong nội tâm cũng đã hoài nghi.

Đón Tương Quân ánh mắt hỏi thăm, Nhạc Duyên trầm tư dưới, cũng không có sắc mặt khác thường, mà là chăm chú trả lời vấn đề của đối phương: “Ta xưng là Âm Dương diệu pháp.” Năng lực này, là hắn kết hợp các loại tri thức võ học trước đây trên phương diện kiếm pháp ảo thuật mà tổng kết ra được.

Tựa như thật như ảo, gọi là Âm Dương diệu pháp!

Chân thật mộng ảo sao?

Trong miệng nỉ non lặp lại một câu, Tương Quân không có đi hỏi Nhạc Duyên làm như vậy đến tột cùng là vì cái gì, hắn chỉ là nghiêm túc nhìn chằm chằm Nhạc Duyên, khẩn cầu nói: “Xin Đông Hoàng đại nhân hãy đối xử tốt với nàng.”

“Yên tâm!”

“Ta sẽ không hại các ngươi.”

“Ta chỉ là muốn ở các ngươi trên người cho ra đa tình sẽ

là dạng gì kết quả.” Nói đến đây, Nhạc Duyên chạy tới Tương Quân trước mặt, dưới mặt nạ điểm sáng lục mang lần thứ hai ở viền mắt chỗ sâu sáng lên, đồng thời tay phải đã hướng đối phương cái trán phương hướng di chuyển, “Để đáp lại, các ngươi sẽ cảm nhận được trong cuộc sống khó có thể tưởng tượng ái tình…”

“Lúc này đây, ngươi tới làm một lần ta…”

Nói xong, đó là chỉ điểm một chút dưới.

Chương 42 : Nam nhân

Nơi này là?

Thức tỉnh một khắc kia, xuất hiện ở Thiểu Tư Mệnh trên người đó là cực đoan đề phòng, xoay người, ánh mắt cực kỳ cảnh giác quan sát bốn phía, chỉ là cũng không thấy đến có chỗ gì đáng giá chú ý. Vừa thanh tỉnh, ở trong đầu Thiểu Tư Mệnh còn dừng lại tình cảnh trước khi hôn mê.

“Tỉnh?”

Ôn hòa giữa rồi lại có chứa một tia kiều mị thanh âm đạm mạc vang lên bên tai, nghe được cái thanh âm này, Thiểu Tư Mệnh nghiêng đầu qua chỗ khác, ánh mắt của nàng rốt cục rơi vào trên người cái người phát ra âm thanh này, đối phương chính là Thủy bộ trường lão Tương phu nhân, giờ khắc này nàng đang cầm khăn tay an tĩnh ngồi ở chỗ kia. Xem tư thế kia, vừa rồi là đối phương đang chiếu cố bản thân. Về phần Đông Hoàng đại nhân, cũng không ở trong phòng, cái kia kỳ quái Thổ bộ trưởng lão Tương Quân cũng không ở.

Mày liễu cau lại, cảm thụ tình huống trên người sau, Thiểu Tư Mệnh trực tiếp đứng dậy, ngồi xếp bằng ở mép giường, mắt không chớp nhìn chằm chằm nữ tử trước mắt này. Trong cảm giác, trước mắt cái này Thủy bộ trường lão tựa hồ trên khí chất có chút biến hóa, lúc này cùng lúc trước ở trên đỉnh núi vội vã gặp mặt giống như có chút khác biệt.

Đối với Thiểu Tư Mệnh hơi lộ ra ánh mắt đề phòng và quan sát, Tương phu nhân cũng không có để ý, ngược lại là cất xong khăn tay, một người nhu nhu lẩm bẩm: “Ngươi quá gấp, tuy rằng Mộc bộ công pháp không giống Kim bộ và Hỏa bộ có cường đại lực sát thương, nhưng mà quá mức truy cầu tốc độ, sẽ xảy ra vấn đề.”

“May là công pháp của ta đối với ngươi Mộc bộ công pháp có tác dụng xúc tiến, coi như là trị liệu một ít tật ẩn trong thân thể ngươi.” Nói đến đây, Tương phu nhân ngẩng đầu lại hướng Thiểu Tư Mệnh ném một nụ cười ấm áp, “Sau đó cần phải chú ý, dục tốc bất đạt. Làm việc là như vậy, công pháp cũng là như vậy.”

Mắt không chớp, nhìn chằm chằm đối phương, Thiểu Tư Mệnh trong nội tâm vô cùng kinh ngạc, cái loại cảm giác quỷ dị mâu thuẫn này ở đáy lòng của nàng càng trở nên sâu sắc. Đồng thời, trong lòng nàng còn có một cái nghi hoặc, đó chính là tại sao mình hôn mê?

Chẳng lẽ thật sự là dục tốc thì bất đạt?

Hình như… Hình như sự tình không phải như vậy nha.

Hơi nghiêng đầu. Ở trong lòng càng nghĩ một phen, cũng không có phát hiện được cái gì trong đầu sau, Thiểu Tư Mệnh lúc này mới hướng đối phương đưa đi một cảm kích dáng tươi cười. Đúng lúc này, cửa phòng lần thứ hai bị đẩy ra.

Thổ bộ trưởng lão Tương Quân vẻ mặt tươi cười đi đến.

“Phu nhân.”

Một tiếng ôn nhu, một thân ôn nhu, Tương Quân đẩy cửa mà vào, tựa như nhu tình xuyên thấu cửa phòng đi tới gian phòng, trong lúc nhất thời làm cho bên trong tự nhiên ấm áp không ít, chỉ là loại này ấm áp không phải là bình thường nhiệt độ tăng lên, mà là một loại cảm giác trong lòng. Nhu tình như nước ánh mắt đầu tiên là dừng trên mặt Tương phu nhân một hồi sau, Tương Quân mới chuyển đến đã ngồi ngay ngắn ở mép giường Thiểu Tư Mệnh, tầm mắt chuyển qua, cho ra một ngang hàng chi lễ sau, nhất thời cười nói: “Xem ra cô nương đã bình yên vô sự, làm cho căn phòng này cũng trở nên màu sắc rực rỡ hẳn lên…”

Về phần ngồi ngay ngắn ở bên giường Tương phu nhân còn lại là đứng dậy hướng Tương Quân dịu dàng thi lễ, ôn nhu chả trách: “Phu quân…”

“A!” Tựa hồ nguyên bản còn muốn nói cái gì đó Tương Quân nghe được, lập tức đem lời đã nói ra phân nửa thu lại, trong giọng nói mang theo một chút áy náy trả lời: “Là lỗi của ta, phu nhân xin đừng trách, ta chỉ là quá mức thưởng thức phần này mỹ lệ mà thôi.”

Tương Quân cùng Tương phu nhân đối thoại, tất nhiên là rơi vào trong mắt Thiểu Tư Mệnh. Thiểu Tư Mệnh chỉ là từ trong mấy câu này liền đoán ra Thủy Thổ hai bộ hai đại trưởng lão tính cách, Tương Quân làm như phong lưu phóng khoáng, đối với duy mỹ có một loại thưởng thức.

Vừa rồi, đối phương một câu kia quanh co lòng vòng tán thưởng. Để cho nàng không có chút nào phản cảm.

Đây là do song phương đều là người của Âm Dương gia hay là do những thứ gì khác?

Mà Tương phu nhân lại là thoạt nhìn nhu tình như nước, nhưng dựa vào Thiểu Tư Mệnh bản thân công pháp cảm xúc cùng với trực giác, cái này ôn nhu như nước nữ nhân chỉ sợ còn có ẩn dấu một phần hàn lãnh như băng. Này hai vợ chồng thoạt nhìn là ân ái phi thường.

Chỉ là không biết sao, Thiểu Tư Mệnh luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng…

Ba ngày sau.

Bên ngoài phòng.

Một chỗ trống giữa trấn nhỏ.

Nhạc Duyên hai tay ẩn phía dưới trường bào màu đen. Cả người bao phủ bởi hắc kim sắc áo bào cùng mặt nạ, thần bí quỷ dị phi thường. Nguyên bản nơi này là một trong những điểm tụ tập của binh lính đế quốc, nhưng trong vòng ba ngày, quân đội đã bắt đầu hướng phương bắc đẩy mạnh, Tần quốc cùng Yến quốc đã ở biên giới giao chiến. Song phương giao chiến kết quả tất nhiên là không cần nói cũng biết, Yến quốc có thể nói là bại lui liên tiếp.

Cái này cũng khiến cho chỗ này trấn nhỏ từ biên cương trấn nhỏ biến thành nội bộ đế quốc trấn nhỏ.

Mà trong khoảng thời gian này, những người đã bị Nhạc

Duyên mệnh lệnh cũng đồng dạng lấy tốc độ nhanh nhất chạy đến nơi này.

Nguyệt Thần, Đại Tư Mệnh đã rồi đến.

Nhạc Duyên một thân hắc bào đứng ở trung ương, ánh mắt đạm mạc nhìn phía phương bắc, đứng ở sau lưng hắn là vừa đến trấn nhỏ Nguyệt Thần và Đại Tư Mệnh. Ở Nhạc Duyên một phen dò hỏi dưới, Nguyệt Thần tất nhiên là đem sự tình xảy ra ở Hàm Dương nói ra.

Tình báo, không thể nghi ngờ là người một nhà càng hữu dụng.

Đối với Tần vương Doanh Chính, Nhạc Duyên từ sẽ không tin tưởng như vậy một đế vương sẽ toàn tâm toàn ý tín nhiệm Âm Dương gia, Pháp gia là dạng kết quả gì, đó là ví dụ tốt nhất bày ra trước mặt Âm Dương gia. Tuy nói Nhạc Duyên cũng không cần để ý điểm này, đối với tình báo Tần quốc phát cho hắn, từ trước tới giờ hắn cũng chỉ là từ phía trên xem những thức hữu dụng với mình, về phần những bẫy rập che giấu trong đó, không người sẽ thích.

“Đại nhân.”

Nguyệt Thần hai tay thu lại trong tay áo, kinh ngạc nhìn Nhạc Duyên bóng lưng một lúc lâu, vẫn là không nhịn được hỏi ra một nghi vấn trong lòng: “Ngài tại sao phải làm cho Đại Tư Mệnh hạ xuống Âm Dương diệu pháp Phong Miên chú ấn tại trên người Thập Cửu thế tử?”

Theo Nguyệt Thần, nàng không cách nào lý giải nguyên

do trong đó. Phải biết rằng, Phong Miên chú ấn thế nhưng là Âm Dương gia cấm thuật, do Đông Hoàng sáng tạo, từ trước ở Âm Dương gia nội bộ chỉ có hai người bị hạ qua. Mà thân phận của hai người này, chính là Thủy Thổ hai bộ trưởng lão.

Từ trong mệnh lệnh Nhạc Duyên nhắn lại, đó là đối với lần này mà đến.

Có thể nàng rồi lại biết được nam tử trước mắt như vậy làm tất nhiên là có hàm nghĩa trong đó, nhưng Nguyệt Thần lại nhìn không thấu, điều này làm cho Nguyệt Thần trong lòng có chút ai oán. Đối với một nữ nhân mà nói, nhìn không thấu một người nam nhân, thật ra là một chuyện tình rất đáng sợ.

Có đôi khi Nguyệt Thần đang suy nghĩ, chỉ sợ trong mấy người, lúc này cùng trước mắt nam tử này thân cận nhất chính là đứng ở bên người nàng Đại Tư Mệnh… Về phần Thiểu Tư Mệnh, nàng còn nhớ rõ mình ban đầu cho đối phương một phần cảnh cáo.

Một bên.

Đại Tư Mệnh vẫn duy trì an tĩnh, dù cho nội tâm của nàng cũng có chút khó hiểu, nhưng tựa như đối với những lời đối thoại này căn bản vừa nghe đã quên, giống như nàng vốn chính là một người điếc.

Người, chậm rãi quay người sang, ánh mắt rơi vào trên mặt Nguyệt Thần.

Nhìn hai tròng mắt bị che lấp dưới lụa mỏng, còn có vẻ

mặt giả vờ trấn định, cùng với giọng điệu bình thản, Nhạc Duyên cũng biết trước mặt nữ tử này trong nội tâm cũng không phải bình tĩnh như vậy, nàng là dùng cách đặt câu hỏi để diễn tả một nữ nhân bất mãn, biểu đạt vô cùng cẩn thận.

Nguyệt Thần rõ ràng, vấn đề của nàng Đông Hoàng minh bạch.

Đối mặt ánh mắt của Nhạc Duyên, Nguyệt Thần cũng không tránh né, vẫn là kiên trì đối diện.

Vì sao?

Đối với cái này vừa sinh ra đã bị gọi là Thiên Minh - Thập Cửu thế tử, Nhạc Duyên tâm thái bản thân cũng rất khó hiểu. Dù cho đối phương hiện tại chỉ bất quá có vài tuổi, nhưng với Nhạc Duyên mà nói, đó cũng là một người nam nhân.

Phải biết rằng trên đời này có như thế một chân lý, đó chính là dị tính hút nhau, đồng tính chỏi nhau.

Hút nhau tỷ như nam nhân cùng nữ nhân…

Chỏi nhau thí dụ như nam nhân cùng nam nhân, nữ nhân cùng nữ nhân, đại biểu trong đó đó là mẹ chồng cùng nàng dâu, ba vợ cùng con rể…

Vì vậy, ân oán tình cừu thì xuất hiện.

Đương nhiên những thứ này cũng không phải hoàn toàn nhất định, trong đó cũng có ngoài ý muốn, đồng tính hút

nhau, dị tính hút nhau lại cũng chỏi nhau.

Nguyên do vào lúc này nghe được Nguyệt Thần đột nhiên hỏi như vậy, Nhạc Duyên chỉ là ở trong lòng suy đoán Nguyệt Thần tâm thái sau, lập tức dưới mặt nạ thần sắc trở nên có chút dở khóc dở cười. Bóp chết đối phương? Hay hoặc là phái người giết chết đối phương?

Ta van ngươi.

Nhân gia hiện tại bất quá là hơn năm tuổi, trước còn ở tại Hàm Dương cung.

Dù cho trong lòng rất không thoải mái, hắn đường đường tuyệt đỉnh cao thủ Nhạc Duyên cũng vô pháp làm ra chuyện như vậy. Đã có thể như thế buông, Nhạc Duyên trong lòng rồi lại không cách nào thư sướng, ý niệm trong đầu không quá minh bạch. Sau cùng, liền để cho Đại Tư Mệnh ở trên người đối phương hạ xuống Âm Dương cấm thuật Phong Miên chú ấn, lúc này mới để cho ý niệm trong đầu thoải mái không ít.

Đương nhiên.

Nếu muốn để phần ý niệm trong đầu này triệt để thư sướng, như vậy Nhạc Duyên nhất định phải đem Cao Nguyệt giành được từ trên tay của Loan Loan. Trước đây sở dĩ không làm như vậy, thứ nhất là bởi vì hắn trên người tình huống, hơn nữa vì để cho đứa trẻ có một tuổi thơ tốt đẹp, lúc này mới đè xuống cái ý nghĩ này.

Mà ngày hôm nay, hắn cái ý niệm này lần thứ hai nổi lên.

Bởi vì có Minh Không làm ví dụ, Nhạc Duyên thật sự là lo lắng đem đứa trẻ giao cho Loan Loan nuôi dạy.

Trong lòng là nghĩ như vậy, có thể ở ngoài miệng Nhạc Duyên lại không phải nói như vậy: “Này chỉ là vì làm một ít phòng bị mà thôi, Nguyệt Thần ngươi không cần chú ý.”

Nguyệt Thần không nói gì, chỉ là bình tĩnh nhìn chằm chằm mặt nạ trên mặt Nhạc Duyên.

Lời này…

Có chút nói không đúng thật.

Bởi vì Nguyệt Thần phi thường rõ ràng Âm Dương diệu pháp Phong Miên chú ấn cũng không xem như là một sát nhân cấm thuật, cái này trên căn bản là một loại thôi miên cấm thuật. Chẳng lẽ cũng là như tình huống của Tương Quân và Tương phu nhân sao? Bất quá Đông Hoàng nếu không muốn nói, Nguyệt Thần tự nhiên cũng sẽ không hỏi nữa.

Vừa rồi một phen hỏi, đã đem bất mãn trong nội tâm của nàng phát tiết đi ra.

Một bên.

Đại Tư Mệnh một đầu tóc đen tại dưới làn gió mát không ngừng phất phới, mà nàng lại là kế tục cúi đầu, nhìn chân của mình, nhìn hai chân thon dài lộ ra dưới làn váy, nhìn trên đùi cặp kia màu mực hoa văn tất chân, suy

nghĩ xuất thần. Xuất thần tư thái, hình như nàng đã đem cả bản thân từ thế giới này ngăn cách đi ra ngoài. Thẳng đến Nguyệt Thần nói ra mục đích của chuyến đi này sau, lúc này lực chú ý của Đại Tư Mệnh mới khôi phục lại, lần thứ hai mới có tồn tại cảm.

Tức khắc, sự chú ý của nàng cũng đặt trên cuộc đối thoại này.

“Chúng ta lúc này đây mục đích…”

“Diệt Yến.”

“Đồng thời, cung thỉnh Đông Quân phi tiên.”

Lời này từ trong miệng Nhạc Duyên nói ra, nhất thời làm cho Nguyệt Thần và Đại Tư Mệnh đều ngẩn ra tại chỗ.

Chương 43 : Ba đường

Nhiệt độ tức thì rơi xuống thấp.

Giống như đang giữa ngày mùa thu hoạch, tại dưới những lời này của Nhạc Duyên, khí hậu đã tiến nhập trời đông giá rét.

Nguyệt Thần ngẩn ra, trợn mắt hốc mồm nhìn nam tử trước mắt.

Mà Đại Tư Mệnh tức thì bị những lời này dọa sợ đến cả người run lên, cái trán chẳng biết lúc nào đã hiện đầy mồ hôi. Trong lúc nhất thời, nàng đột nhiên cảm thấy y phục của mình có đúng hay không mặc có chút ít, thời tiết này trở nên lạnh quá.

Nguyệt Thần và Đại Tư Mệnh phản ứng tự nhiên là rơi vào trong mắt Nhạc Duyên, hắn nói ra mục đích của chính mình sau không có bất kỳ động tác gì, chỉ là lẳng lặng nhìn hai nàng.

Một người một thân đổ mồ hôi, quần áo đã bị thấm ướt.

Một người nhíu mày, vẻ mặt khiếp sợ đồng thời càng nhiều hơn còn là nghi hoặc.

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Cái ý niệm này hầu như đồng thời ở Nguyệt Thần và Đại Tư Mệnh trong đầu bay lên. Không hẹn mà đồng thời, hai nàng nhìn trong mắt Nhạc Duyên, đều toát ra vẻ mặt

không hiểu vì sao.

Đông Quân là ai?

Là Âm Dương gia nhân vật cao tầng, các nàng rất rõ ràng.

Ở trong cao tầng, chỉ sợ ngoại trừ thích ngủ say Tương Quân và Tương phu nhân hai người cùng với nhỏ tuổi nhất Thiểu Tư Mệnh ra, những người khác đều biết Đông Quân. Trong đó, đặc biệt là Nguyệt Thần, Diễm hai người rõ ràng nhất. Đại Tư Mệnh còn lại là nghe nói qua, chỉ biết là đối phương là một người có thể cùng Đông Hoàng đặt song song… Đương nhiên, tận đáy lòng Đại Tư Mệnh cho rằng Đông Hoàng càng hơn một bậc, nếu không lúc này Âm Dương gia đó là hai người cùng tồn tại, mà không phải chỉ có Đông Hoàng một người.

Người rời đi, đó là người thua.

Đây là suy nghĩ trong lòng Đại Tư Mệnh. Đương nhiên cái ý niệm này không thể nói ra ngoài, hơn nữa nàng chỉ là nghe nói Đông Quân danh tiếng, lại chưa từng thấy qua, luận thân cận trình độ càng không phải là Đông Quân có thể so sánh. Vì vậy, khi nghe Nhạc Duyên nói những lời này, Đại Tư Mệnh chỉ là khẩn trương cùng hoảng sợ.

Sợ cái gì?

Nàng còn nhớ rất rõ mấy năm trước khi truy tung Diễm thì đã từng cùng Đông Quân giao thủ, chỉ là khí thế, thì

khiến nàng không có dũng khí xuất thủ, nếu không phải Tinh Hồn công pháp khác biệt, mới có một tia hi vọng đánh trả. Nếu không phải Đông Quân đại nhân tâm tình lúc đó còn vui vẻ, không có bị thuộc hạ mạo phạm mà sinh ra tức giận, nếu không… chỉ sợ bọn họ không về được.

Cho tới bây giờ, Đại Tư Mệnh còn nhớ rõ trước đây trên mặt Đông Quân đại nhân phần mừng rỡ không ẩn không giấu được đó. Thật giống như làm một việc gì phi thường đáng giá cao hứng.

Đông Hoàng cùng Đông Quân hai vị đại nhân có mâu thuẫn, cũng là tại sau lần hành động đó Đại Tư Mệnh tự mình nhận ra. Phần này mâu thuẫn không phải là Nguyệt Thần và Tinh Hồn trong lúc đó cái loại này tranh phong, mà là một loại quan hệ càng phức tạp.

Nam cùng nữ.

Nàng không dám đi thôi trắc.

Giờ khắc này nghe được Nhạc Duyên mục đích, Đại Tư Mệnh làm sao không khẩn trương, không sợ? Một thân đổ mồ hôi, đã thể hiện rõ tâm tình của nàng giờ khắc này.

Đón Nguyệt Thần và Đại Tư Mệnh hai nàng ánh mắt. Nhạc Duyên chỉ là đạm mạc vô cùng nói rằng: “Các ngươi chỉ cần giữ yên lặng, nghe ta là tốt rồi.” Nói đến đây, Nhạc Duyên cũng đã xoay người ly khai, lưu lại hai nàng ngơ ngác đứng ở trên đất trống, thổi gió lạnh, đưa mắt nhìn người khác ly khai.

Âm Dương gia từ nay về sau sẽ nứt ra sao?

Môi khẽ nhúc nhích, Nguyệt Thần dùng chỉ có chính nàng có thể nghe thanh âm, lẩm bẩm một phen, ánh mắt từ Nhạc Duyên phương hướng ly khai thu hồi, trong nội tâm lại vẫn đang không nhịn được vì tới quyết định đột nhiên này của Nhạc Duyên mà cảm thấy khiếp sợ.

Đối mặt bách gia nhìn trộm, vào lúc này Âm Dương gia hai đại chí tôn cũng nội loạn cả lên.

Này…

Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

Không có cách nào đi hỏi người trong cuộc. Nguyệt Thần ở trong đầu mình trong bắt đầu không ngừng phân tích một ít chuyện những năm gần đây, trong đó đặc biệt là Đông Hoàng đại nhân hành động phương châm coi như cụ thể tham khảo. Rất nhanh, ở trong lòng Nguyệt Thần đã có một chút ý nghĩ.

Đông Quân.

Yến quốc.

Đông Hoàng mấy lần ly khai.

Còn có đoạn thời gian trước không hiểu lệnh cho Đại Tư Mệnh để Thập Cửu thế tử Thiên Minh hạ xuống Phong Miên chú ấn… Loại hành vi này, hơn nữa Đông Hoàng kỳ lạ hành vi, làm cho Nguyệt Thần cảm thấy chỉ sợ cái

này đều là cùng Đông Quân có liên quan. Chí ít ở trong ấn tượng của Nguyệt Thần, Đông Hoàng và Đông Quân hai vị đại nhân hầu như không bao giờ làm việc vô bổ. Làm như vậy, rõ ràng chính là có mục đích khác.

Tựa hồ nghĩ tới điều gì, Nguyệt Thần trong đầu chợt nhớ lại vừa rồi khi nàng hỏi về Phong Miên chú ấn, ánh mắt Đông Hoàng dưới mặt nạ chợt lóe lên nét xấu hổ… Nghiêng đầu qua chỗ khác, Nguyệt Thần ánh mắt rơi vào trên người xinh đẹp vô cùng Đại Tư Mệnh, ngừng lại.

Vẻ mặt cứng lại. Nhận thấy được Nguyệt Thần ánh mắt rơi vào trên người của mình, Đại Tư Mệnh liền biết Nguyệt Thần chỉ sợ sẽ có phân phó.

Quả nhiên.

Dừng lại một hồi, Nguyệt Thần chậm rãi nói rằng: “Đối với trên người Thập Cửu thế tử hạ Phong Miên chú ấn là ta phân phó… Cũng không phải Đông Hoàng đại nhân ra lệnh. Đại Tư Mệnh, ngươi hiểu chưa?”

Đại Tư Mệnh nghe vậy không khỏi ngẩn ngơ. Trong lúc nhất thời không có phản ứng nhiều, lăng lăng nhìn chằm chằm Nguyệt Thần.

Trầm ngâm hồi lâu, Đại Tư Mệnh mặt ngọc trên rốt cục hiện lên một cái biểu lộ tỉnh ngộ, sau đó ở Nguyệt Thần nhìn soi mói gật đầu, biểu thị mình đã sáng tỏ.

Một là giống như tiên thần tồn tại.

Một bất quá là khoảng chừng năm tuổi đứa bé.

Điều này sao có thể đặt chung cùng một chỗ?

Đông Hoàng đại nhân há có thể làm chuyện như vậy… Nguyên do, đạo mệnh lệnh này là chính Nguyệt Thần nàng nói ra.

Phần tâm tư này. Đại Tư Mệnh đã sáng tỏ rồi.

Vì vậy, nàng gật đầu.

Thấy thế Nguyệt Thần hài lòng gật đầu, liền hướng Nhạc Duyên rời đi phương hướng bước chậm đi.

Tiếng khóc.

Tiếng la.

Tiếng vó ngựa.

Tiếng khôi giáp va chạm.

Tiếng binh khí giao kích.

Còn có tiếng máu tươi hoa lạp lạp chảy xuôi…

Chiến tranh, cứ như vậy ở Tần quốc đột nhiên tập kích, lần thứ hai triển khai.

Trên thực tế, nói đột nhiên tập kích cũng không đúng, đối mặt Tần quốc nhất thống sáu nước bước tiến, còn sót lại quốc gia cơ hồ là mỗi thời mỗi khắc đều đang đề

phòng quân Tần tiến công, có thể nói ở biên cảnh, binh lính Yến quốc chưa từng ngủ không ngon giấc.

Yến quốc quá nhỏ, quá yếu.

Nếu không, đường đường thái tử Đan cũng sẽ không lệnh cho Kinh Kha tới ám sát, chỉ là mặc dù là Mặc gia chuẩn bị hoàn toàn, vẫn là thất bại trong gang tấc. Khi thực lực cường đại tới trình độ nhất định, đó chính là nghiền ép. Người như vậy, quốc gia cũng như vậy.

Bất quá tính ngày, Tần quốc quân đội bước tiến đã đến gần Yến quốc thủ đô Kế Đô.

Trên đường.

Theo quân Tần bước tiến, Yến quốc trên dưới đều trở nên kinh hoảng lên.

Có chống cự, có đầu hàng.

Có cam chịu.

Rất có mục đích riêng.

Vào lúc này, Yến quốc từ trên xuống dưới giống như một màn nhân sinh bách thái.

Trong đó, Yến quốc hoàng tộc tương đối phân làm hai cái rõ ràng cực đoan.

Một người chủ trương chống lại, một người còn lại là chủ trương đầu hàng.

Này hai phái đều từng người phát ngôn đều làm cho người ta cảm thấy mục trừng khẩu ngốc. Chống lại phái đại biểu không thể nghi ngờ là lấy thái tử Đan dẫn đầu. Đại biểu cho Yến quốc một phần chống lại Tần quốc nhất thống sáu nước, hơn nữa bọn họ cũng không cô đơn, có Mặc gia coi như hậu thuẫn, hơn nữa còn có cái khác kẻ mất nước khác vẫn đang tiếp tục chống cự.

Thí dụ như nước Sở Hạng thị.

Mà phe đầu hàng người đại biểu chính là phụ thân của thái tử Đan. Cũng chính là bây giờ Yến quốc quốc vương.

Khi mà Tần quốc quân đội không ngừng tiến quân Kế Đô, Yến quốc thủ đô triều đình trên đã biến thành chướng khí mù mịt, hỏng.

Yến, diệt quốc sắp tới.

Đồng thời.

Thái tử phủ.

Bất quá năm tuổi Cao Nguyệt công chúa đang ôm một cái chuông hình cầu quấn đầy sợi tơ ở trong sân chạy, hỉ hả líu ríu vui sướng tiếng cười không ngừng ở trong nhà vang lên. Mà ở công chúa phía sau. Còn lại là mấy người cung nữ đang bầu bạn, thận trọng theo dõi, rất sợ công chúa điện hạ không cẩn thận ngã sấp xuống. Mà này cung nữ sắc mặt của đều không phải thật là tốt xem, điều này hiển nhiên không phải là bởi vì sợ công chúa

ngã sấp xuống, mà là vì bên ngoài dần dần hỗn loạn.

Mà ở sân bên cạnh, còn lại là đứng một thân cung trang thái tử phi.

Lúc này, lực chú ý của thái tử phi cũng không đặt trên người nữ nhi đang không ngừng ném động cách đó không xa, suy nghĩ của nàng chẳng biết lúc nào đã sớm phiêu hướng về phía phương xa. Nghiêng tai, lấy khả năng của càng là rõ ràng nghe được toàn bộ Kế Đô hỗn loạn, còn có cực xa chỗ mơ hồ truyền tới tiếng móng ngựa, tiếng ngựa hý. Đó là Tần quốc quân đội sắp tới.

“Tốt một rút củi đáy nồi!”

Ngẹo đầu, lắng nghe hồi lâu, Loan Loan nở nụ cười, sâu trong mắt toát ra vẻ nghịch ngợm, hơn nữa dùng tuyết trắng hàm răng cắn môi, càng thêm một phần quyến rũ. Ngón tay ngọc nhẹ nhàng điểm chính mình cằm, một bên điểm một vừa lầm bầm lầu bầu nói: “Này đại thế cách dùng ngược lại cũng khá vô cùng a, thật giống như đám đáng ghét ni cô của Từ Hàng Tĩnh Trai trước đây. Nhạc lang, ngươi cũng biến thành đáng ghét giống như Sư Phi Huyên.”

“Nhạc lang ngươi là phát hiện nhân gia mục đích thực sự, mới khẩn cấp làm như vậy sao? Lần này là kiếp sau ta khí tới. Còn là tới đoạt đứa trẻ?”

“Nhạc lang, ngươi ở thế giới này rốt cuộc lưu luyến bao nhiêu lần…”

“Như vậy Nhạc lang ngươi dạo chơi ở thế giới này đến

tột cùng là vì cái gì?”

Đối mặt quân Tần sắp vây thành, Loan Loan trên mặt của tựa hồ tcũng không có gì sợ hãi, thậm chí đối với Yến quốc có thể không chống lại hay không. Nàng cũng cũng không ôm bất kỳ chờ mong gì. Đối với trên dưới triều đình Yến quốc lúc này càng là mắt lạnh nhìn nhau.

Lúc này.

Đối với Loan Loan mà nói, hiện tại Cao Nguyệt quan trọng hơn.

Ngay khi Loan Loan một người trầm tư thất thần, Cao Nguyệt giòn như gạo nếp ôn nhu tiếng nói truyền vào bên tai nàng.

“Mẹ.”

“Nhân gia khiêu vũ cho mẹ xem nha!”

Giơ quả cầu đỏ, ở một trận tiếng chuông đinh đương, chạy tới trước mặt Loan Loan, Cao Nguyệt công chúa bắt đầu nhón chân lên, phiên phiên múa lên. Người tuy nhỏ. Nhưng này vũ đạo cũng múa cực đẹp.

Cùng lúc đó.

Phía trước hướng Kế Đô trên đường, có ba đường người đang bước đi chạy tới.

Một đường chỉ có một cô gái trẻ tuổi, một thân đằng tử cùng bạch sắc giao nhau quần dài, thon dài tóc đen trát

thành một bó đuôi ngựa buộc ở sau ót, đầu đội cùng quần áo vậy màu sắc khăn đội đầu, người chính vận khởi khinh công cấp tốc hướng Kế Đô phương hướng chạy đi.

Nàng, chính là từ Kính Hồ Y trang lên đường Y gia đệ tử Đoan Mộc Dong.

Mặt khác một đường còn lại là Mặc gia mọi người.

Chỉ bất quá giữa đường, Mặc gia mọi người bắt đầu rồi phân tán, trong đó đi tuốt ở đàng trước không phải là khinh công tốt nhất Đạo Chích, cũng không phải kiếm pháp tốt nhất Cao Tiệm Ly, mà là một gã tóc tuyết trắng nữ tử, cầm tiêu mà đi.

Ánh mắt thản nhiên, đôi mắt chỗ sâu cũng có khó nén một vệt lo lắng.

Về phần cuối cùng một đường…

Nhạc Duyên ngẩng đầu nhìn trời.

Mây đen áp thành.

Tay phải nhẹ nhàng vung lên, cùng sau lưng hắn Âm Dương gia mọi người đã tản ra, đều tự hướng Kế Đô phương hướng chạy đi. Mà người khác, cũng đột ngột dừng ở tại chỗ, tựa hồ đang đợi cái gì.

Chương 44 : Thay thế

Chạng vạng.

Không có ánh nắng chiều mùa thu vàng óng ánh, có lẽ là bởi vì lâm chiến nguyên do, toàn bộ đỉnh đầu đều là đen thùi một mảnh, rất nặng mây đen đặt ở phía trên, làm cho lòng người đầu đều có một nồng nặc lo lắng không tiêu tan.

Bá ——

Quần áo phiêu động, lúc này Mặc gia đệ nhất kiếm pháp cao thủ Cao Tiệm Ly mặt không đổi sắc cấp tốc hướng Kế Đô phương hướng chạy đi. Trên mặt tuy rằng không có gì thay đổi, nhìn không ra thần sắc, có thể sâu trong mắt thật ra vẫn bắt gặp một vệt lo lắng.

Ở trong nội tâm của hắn, lo lắng không chỉ là thành Kế Đô gần phá, càng là vì nữ nhân vẫn tồn tại ở đáy lòng hắn.

Dĩ vãng đều là hai người đồng hành, có thể một lần này đây, có lẽ vì quá mức lo lắng, khiến cho người hướng đến Kế Đô của Mặc gia cũng bắt đầu phân lộ, cảnh này khiến hai người tách ra, dù sao lúc này quân Tần sắp tới, nhân số nhiều ngược lại sẽ dễ chịu đến ảnh hưởng.

Mặc gia đoạn đường này vội vã chạy tới Yến quốc thủ đô Kế Đô tự nhiên là chỉ có một mục đích, đó chính là cứu thái tử Đan một nhà. Này là đạo nghĩa, cũng là bị Mặc gia cự tử nhắn nhủ xuống mệnh lệnh, hai bên kết

hợp dưới, làm ra lựa chọn như vậy cũng không ngoài ý muốn.

“Lấy khinh công bộ pháp đến xem, người thứ nhất chạy tới Kế Đô chắc là Đạo Chích người này.”

Đầu ngón chân nhẹ nhàng đạp trên mặt đất, nương theo lực đạo, Cao Tiệm Ly thân hình lần thứ hai nhanh hơn, gió mát quất vào mặt, thổi tung một thân trường bào không ngừng phất phới, phát sinh hô hô âm thanh. Mặc dù đang tự lầm bầm, Cao Tiệm Ly vẫn là vô cùng lo lắng, dù sao Tuyết Nữ là một nữ nhân, huống chi bộ dáng của nàng có thể nói có thể nói khuynh quốc khuynh thành, dù cho võ công cao cường, nhưng ở loại này chiến loạn, người thật xinh đẹp cũng là một loại tội.

Đối mặt như lang như hổ Tần quốc binh sĩ, thân là một người nam nhân Cao Tiệm Ly tự nhiên là không gì sánh được lo lắng.

Bởi vì loại tâm tính này, Cao Tiệm Ly trên người u buồn càng trở nên trầm trọng.

Một hướng khác.

Một đạo thoạt nhìn tiêu sái nhưng lại không rõ sinh ra một loại hèn mọn nam tử chính lấy tốc độ cực nhanh hướng Kế Đô phương hướng chạy đi, nam tử này thoạt nhìn thân hình có chút gầy, có thể dưới chân bước tiến phảng phất giống như điện quang chi hỏa, trong chớp mắt đã nhảy ra khoảng cách thật xa, tốc độ kia thậm chí so với tuấn mã bôn ba tốc độ còn nhanh hơn.

Người này chính là Mặc gia khinh công tốt nhất, thiên hạ thần thâu, được xưng 'Đạo vương chi vương' Đạo Chích.

Hắn giờ phút này đang một người đi đầu hướng Kế Đô thành tường phương hướng chạy đi. Một bên dùng thanh âm chỉ có mình mới có thể nghe lẩm bẩm: "Lấy tốc độ của ta đến lúc đó nhất định là ta người thứ nhất chạy tới Kế Đô, cứu thái tử Đan toàn gia."

"Ngô…"

Trong gió, Đạo Chích nhéo nhéo bản thân cằm nhọn, suy nghĩ nói: "Nếu là cái kia thái tử Đan quá mức cố chấp, ta nhất định trước đưa hắn đánh ngất xỉu… Ngô, về phần đứa bé kia nha, khiêng bỏ chạy… Tốc độ của ta còn chưa phải chậm. Về phần thái tử phi… Khả năng cái này chỉ có thể dựa vào Tuyết Nữ."

"Bất quá trước mắt còn là mau chóng chạy tới trong thành Kế Đô mới tốt, bằng không sau khi quân Tần vây thành, muốn trốn sẽ càng thêm khó khăn. Hì hì. Xem ra lúc này đây ta là người thứ nhất đến Kế Đô."

Tâm tư định ra, Đạo Chích dưới chân tốc độ lần thứ hai nhanh hơn, cả người toàn bộ thoáng chốc nhanh hơn ba phần, hướng Kế Đô đi.

Đồng thời.

Yến quốc đô thành, Kế Đô.

Bốn phía cửa thành đã đóng chặt, trên tường thành lộ ra

binh sĩ cùng thủ thành khí giới.

Dù cho tất cả mọi người biết một trận chiến này chỉ sợ là dữ nhiều lành ít, có thể trong lòng rất nhiều người tại đây đều lộ ra chống cự tâm tình, sở dĩ cùng phe đầu hàng trong triều đình bất đồng là bởi vì những người này đều phi thường rõ ràng quân Tần hung tàn.

Cái phương thức lấy đầu người làm quân công kia, đủ để cho từ tướng tá binh sĩ, cho đến bình dân nô lệ đều có thể cảm nhận được trong đó mùi máu tanh.

Ai cũng không nghĩ đầu của mình trở thành công lao trên lưng Tần quốc binh sĩ.

Mà vào lúc này. Thành nam.

Trên tường thành Yến quốc binh sĩ sắc mặt của từng người đều lộ ra có chút nhục nhã, có không ít người ghé vào trên tường thành cẩn thận nhìn phương xa, nhìn chỗ cuối đường chân trời, tựa hồ tại nơi đó chỉ cần mình không cẩn thận một cái nháy mắt sẽ gặp nhìn thấy vô cùng vô tận Tần quốc binh sĩ. Phải biết rằng, không lâu trước đó, bọn họ cũng đã nhìn thấy không ít Tần quốc thám báo đi tới bên ngoài thành.

Đúng lúc này ——

Một làn gió thơm như ngòi bút đảo qua, một đạo bạch sắc nhân ảnh đã từ vài tên binh sĩ trước mắt thoáng qua một cái, sau đó liền biến mất.

“A!”

Một tên binh sĩ trong đó bởi vì mệt đang không ngừng gật gù ngủ gật, tức thì bị dọa hoảng sợ, vũ khí trong tay trực tiếp rút ra, hô một tiếng: “Có quỷ a!”

“Ngươi cũng thấy sao?”

Vừa nãy kêu hoảng binh sĩ đem những người khác đều làm giật mình. Lúc này đứng ở bên cạnh một gã tuổi còn trẻ binh sĩ cũng là thận trọng hỏi: “Ta vừa nãy không biết có phải hay không là hoa mắt, có vật gì vừa thoáng cái từ thành tường bên ngoài nhảy đi ra…”

“Ta hình như cũng nhìn thấy, màu trắng…” Hai bên trái phải, một tên binh lính cũng đồng ý nói. Đồng thời còn không khỏi ngửi một cái mùi thơm mơ hồ không tan trong không khí.

Nói đến đây, mấy người đều lặng lẽ nhìn quanh, đều từ trên mặt của nhau thấy được một tia kinh khủng.

Sở dĩ nói như vậy, là bởi vì bọn hắn chỗ hiện tại sở tại thế nhưng trên thành tường. Kế Đô thân là Yến quốc thủ đô, ngoại vi tường thành độ cao thế nhưng người thường khó tới, có vật gì thoáng cái từ phía dưới nhảy qua. Đồng thời ở trước mặt bọn họ thoáng một cái đã qua…

Đó là cái gì? Ở mấy người trong lòng suy đoán đều biết.

Nếu không phải, chẳng lẽ vừa rồi bản thân mấy người hoa mắt?

Không có ai biết, cũng không có ai muốn nói tiếp, dù sao quân Tần sắp tới, cần lo lắng càng nhiều hơn chính là nên như thế nào ở kế tiếp trong chiến tranh sinh tồn được.

Bên trong thành.

Thái tử phủ.

Không ai ngờ tới đầu tiên đến Kế Đô sẽ là một nữ nhân, hơn nữa còn là một nữ nhân đã từng ở chỗ này ngốc quá không ít thời gian.

Chính sảnh.

Đoan Mộc Dong thở hổn hển, đang cầm lấy gáo nước liều mạng uống.

Đoạn đường này từ Kính Hồ Y trang tới Kế Đô quả là hao tốn nàng khí lực thật là lớn, hơn nữa nàng bản thân khinh thân công pháp cũng không được khá lắm, đây là nàng đang nghe nghe thấy quân Tần bắc thượng công Yến sau liền lập tức lên đường nguyên do.

Có thể mặc dù là như vậy, đoạn đường này tới rồi, cũng mất của nàng vô cùng tinh lực. Đã muốn đi đường, lại muốn một đường tránh né quân Tần, nếu là gặp quân Tần nếu là trốn không thoát mà nói cũng cần giải quyết hết đối phương, chuyến này chạy đi so với nguyên trong tưởng tượng càng thêm khó khăn.

Về phần vào thành…

Đoan Mộc Dong nhưng thật ra không có tốn hao quá nhiều khí lực, trực tiếp đem lệnh bài trong tay lấy ra, sau đó dưới sự trợ giúp của Yến quốc binh sĩ dùng một cái làn xách từ trên thành tường thả xuống, sau đó đem nàng kéo đi lên. Trên mặt lệnh bài kia khắc ra, chính là thái tử Đan thủ lệnh.

Một bầu nước vào bụng sau, Đoan Mộc Dong lau khóe miệng dính nước sau, lúc này mới đưa ánh mắt về phía trước mặt ngồi ngay thẳng thái tử phi. Thầm nghĩ ban đầu ở tại đây hỗ trợ chiếu cố thái tử phi lúc, từ thái tử phi đưa lệnh bài nhưng thật ra giúp không ít chiếu cố, nếu không nàng muốn đi vào Kế Đô thành thật đúng là hội phí trên không ít khí lực.

“Đoan Mộc cô nương, ngươi thế nào tới đây?”

Thái tử phi mày liễu khẽ nhếch. Ở nơi mi tâm tồn tại một làm cho Đoan Mộc Dong rõ ràng có thể nhìn ra được ưu phiền, trong giọng nói cũng đối với Đoan Mộc Dong ở vào thời điểm này vội vã chạy tới thành Kế Đô có chút bất mãn: “Phải biết rằng này binh hoang mã loạn, ngươi một cô nương gia…”

Lời còn chưa dứt, liền bị Đoan Mộc Dong cắt đứt.

“Diễm phi, ta là tới cứu các ngươi.”

Đoan Mộc Dong không gì sánh được nghiêm túc nhìn chằm chằm trước mặt thái tử phi. Nói ra chính mình ý đồ đến: “Kế Đô không thủ được.” Dù cho nàng Đoan Mộc Dong ở y thuật trên có cực cao tạo nghệ, nhưng đối với quốc gia chiến lược trên dốt đặc cán mai, vào lúc này

cũng có thể nhìn ra Tần quốc là nương theo đại thế.

Ai chống người đó chết.

Chỉ bằng vào Yến quốc, muốn chống lại Tần, xa xa không đủ.

Thái tử phi thấy Đoan Mộc Dong thần tình nghiêm túc, cay đắng cười, nói: “Thế cục này ngay cả ngươi cũng đã nhìn ra a… Có thể bên trong thành thế cục không thể so bên ngoài tốt hơn chỗ nào, tất cả mọi người là lòng người bàng hoàng, lúc này đến tột cùng thế nào chọn còn là cần xem thái tử.” Nói đến đây, thái tử phi dừng lại một chút. Lúc này mới tiếp tục nói: “Ngươi đi nhìn Nguyệt nhi đi, này rối loạn để cho nàng bị một chút kinh sợ.”

Đoan Mộc Dong nghe vậy cũng chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu, lúc này mới đứng dậy đi hướng phía sau sân.

Đưa mắt nhìn Đoan Mộc Dong sau khi rời đi, thái tử phi trên mặt phần ưu phiền theo sau khi Đoan Mộc Dong bóng lưng tiêu thất cuối tầm mắt, cũng theo đó tiêu tán không còn. Ngược lại thay thế chính là một loại mị hoặc chúng sinh quyến rũ, ngọc thủ nhẹ nhàng xoa hai bên thái dương, thái tử phi hơi nghiêng đầu, ánh mắt rơi vào một góc phía ngoài phòng khách, lên tiếng nói: “Ngươi cũng tới cứu người nhà?”

Đát! Đát! Đát!

Sau câu này, tiếng bước chân vang lên.

Một đạo thân ảnh yểu điệu cứ như vậy xuất hiện ở cửa đại sảnh, về phần canh giữ ở nơi đó bọn thị nữ tựa như người mù nhìn không thấy vật gì. Mặc cho người nọ cứ như vậy đi vào phòng khách.

Lam tử sắc khai khâm trù quần, một đầu tóc bạc, tay cầm một thanh bích sắc ngọc tiêu.

Nữ tử đi tới trước mặt, khom lưng. Hành lễ.

Thắt lưng, có thể so với liễu xanh, nhẹ nhàng cúi người.

Lễ, lại là thầy trò đại lễ.

Ánh mắt dừng lại hồi lâu trên bích sắc ngọc tiêu trên tay tóc bạc nữ tử, thái tử phi chợt thở dài cười, nói: “Diễm. Ngươi vẫn là không có tránh né, còn là không bỏ xuống được…”

“Sư phụ, đồ nhi hiện tại không gọi tên này.”

Áo lam tóc bạc nữ tử trong trẻo nhưng lạnh lùng như băng tuyết thanh âm ở trong đại sảnh quanh quẩn, cũng phủ nhận thái tử phi lời nói.

“Ha ha!”

Nghe vậy, thái tử phi không khỏi lắc đầu nở nụ cười, nói rằng: “Cũng phải, nhân gia hiện tại mới là Diễm phi. Thế nhưng, làm sư phụ của ngươi, ta cũng chỉ có thể thay thế được ngươi đã từng cái tên đó, không thay thế được người của ngươi. Bất quá, ngược lại cũng có thể hoàn mỹ che lấp thân phận của ngươi ở Mặc gia.”

Nói đến đây, thái tử phi tầm mắt lần thứ hai dừng lại trên bích sắc ngọc tiêu trên tay ngọc của đối phương, nhìn trước mặt Âm Dương gia đệ nhất kỳ tài hồi lâu, rồi mới lên tiếng: “Hắn đối với ngươi ảnh hưởng còn là quá sâu.”

Một cây ngọc tiêu…

Tuy rằng không phải là cái cây kia, nhưng đồng dạng màu sắc, đại biểu cho cái gì thái tử phi cũng hết sức rõ ràng.

Thậm chí…

Chỉ sợ trước mắt cái này Âm Dương gia đệ nhất kỳ tài chính bản thân mình cũng không rõ ràng lắm, loại màu sắc này ngọc tiêu đến tột cùng là đại biểu cho cái gì, có thể Loan Loan nàng lại rất rõ ràng. Bởi vì thân phận Loan Loan, hắn có thể ngay từ đầu liền đã nhận ra cái gì, dĩ nhiên muốn ở thời đại này cho nàng tái tạo một túc địch.

Loan Loan túc địch là ai?

Sư Phi Huyên!

Từ Hàng Tĩnh Trai thánh nữ, đồng thời cũng là cái kia không cốc u lan Thạch Thanh Tuyền.

Từ phương diện nào đó mà nói, là tiêu kiếm sắc mưu - tứ tuyệt.

Mà Nhạc Duyên còn lại là cần cái này Âm Dương gia đệ nhất kỳ tài tái tạo ra một “Tiểu Tà vương” tới kiềm chế Loan Loan nàng, nếu không phải là Loan Loan phản ứng đúng lúc, ngay lúc đó làm khó dễ, lấy thầy trò thân phận dính dáng, nếu không phải là Nhạc Duyên bản thân khinh thường bản thân mị lực, chỉ sợ ngày hôm nay người đến đây đối phó của nàng đó là trước mắt cái này đồng dạng xinh đẹp kinh người tóc bạc nữ tử. Nhân sinh lại được trở lại trước đây cái loại này túc địch dây dưa cuộc sống.

“Không!”

Bộ ngực cao vút dưới câu nói này phập phồng bất định, nguyên bản băng lãnh như tuyết tâm tình vào giờ khắc này trở nên cực nóng lên. Ngẩng đầu, gương mặt đẹp đẽ dưới mái tóc bạc để cho người ta hít thở không thông, khuôn mặt nghênh hướng Loan Loan ánh mắt, trên mặt lộ vẻ vẻ nghiêm túc, nói rằng: “Đồ nhi đã quên.”

Nghe được câu trả lời này, Loan Loan không khỏi cười nhạo, từng chữ tựa như đâm thẳng nội tâm người trước mắt, “Sai rồi. Ngươi cho là đổi một cái tên, làm cho vi sư thay thế ngươi, đổi chỗ khác tránh né không gặp đó chính là quên?”

“Quá ngây thơ rồi.”

“Vậy ngươi nói cho ta biết, trên tay ngươi ngọc tiêu vì sao còn là màu xanh biếc? Màu trắng không được sao?”

Một loạt câu hỏi, trực tiếp làm cho sắc mặt người trước mắt biến thành tái nhợt, thật giống như một đầu tóc bạc

của chính nàng, một đôi ngọc thủ càng là gắt gao nắm chặt cây ngọc tiêu kia, hàm răng càng là gắt gao cắn chặt đôi môi.

Không chờ đối phương mở miệng, Loan Loan lại tiếp tục nói: “Vậy ngươi biết hắn chân chính tên sao?”

“Núi cao Nhạc, duyên phận Duyên…”

Đáp án này, làm cho trên mặt Loan Loan không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Cái này tựa hồ cùng tưởng tượng của nàng có chút khác biệt.

Chương 45 : Tuyết trung tình (Thượng)

045 chương tuyết trung tình (trên)

Gió thổi liên tục.

Áo bào màu đen sau lưng bị gió thổi không ngừng phất phới, phát sinh thanh âm vù vù.

Trong bầu không khí mây đen kia đè áp toàn thành trầm trọng này, cái thanh âm vù vù này càng khiến cho người ta có cảm giác khó chịu. Bên kia, Tần quốc đại quân đã hoàn thành vây thành, chính thức mở ra đối với Yến quốc thủ đô Kế Đô tiến công. Công chiếm thủ đô, liền đại biểu một quốc gia diệt vong.

Không thể nghi ngờ, diệt Yến đã tới đến cuối cùng giai đoạn.

Nhạc Duyên cứ như vậy đứng ở nơi đó, đón lấy ngọn gió này, vẫn không nhúc nhích. Ánh mắt dưới mặt nạ màu đen lại xa xa nhìn về Kế Đô phương hướng.

Chia đường mà đi.

Cách bố trí này vốn cũng đã làm tốt.

Có thể nói, lấy Âm Dương gia đám người năng lực có thể sớm vào thành, thế nhưng Nhạc Duyên vẫn lựa chọn như thế này. Nhìn về hướng đã bắt đầu mở ra

công thành Kế Đô, Nhạc Duyên cũng đem cách nghĩ này để ra sau đầu. Đó là bởi vì Nhạc Duyên chờ là sau cùng thời cơ.

Một lưới bắt hết, nói ra có vẻ nghe không hay.

Nhưng Nhạc Duyên biết nếu như sớm vào thành mà nói, không chừng hắn cũng không thể bình yên đem con gái của mình từ trên tay Loan Loan cầm về, cũng chính là cái này nguyên do này khiến cho hắn chờ ở phía sau. Bởi vì Nhạc Duyên biết dưới loại đại thế công thành này của quân Tần, Yến quốc cao tầng chắc chắn sẽ lựa chọn bỏ trốn khỏi chết.

Trốn chạy, đó mới là Nhạc Duyên thời cơ tốt nhất.

Giết thái tử Đan.

Bức Loan Loan phi thăng.

Đồng thời nghênh đón khuê nữ của mình trở về, này có thể nói là một mũi tên trúng 3 con chim. Nếu là ở bên trong thành, một đứa bé bị giấu đi, tại trong tình trạng loạn lạc tìm kiếm độ khó thì thật sự là quá lớn. Mà vào lúc này, Âm Dương gia Nguyệt Thần đám người chia đường mà đi, chính là vì tìm kiếm Loan Loan và thái tử Đan tung tích, chỉ cần tìm được bọn họ liền tìm được Cao Nguyệt. Cho dù là Loan Loan để cho người khác chia đường hấp dẫn lực chú ý, cũng không đủ gây nên sóng gió gì.

Vào giờ khắc này, Nhạc Duyên đợi chính là Nguyệt Thần, Tương Quân, Tương phu nhân và Đại, Thiểu Tư

Mệnh tín hiệu mà thôi, lấy tĩnh chế động.

Xa xa.

Tiếng kêu.

Tiếng khóc.

Nhiều âm thanh lọt vào tai.

Nghe xong hồi lâu, Nhạc Duyên liền nhắm lại hai mắt, cứ như vậy an tĩnh chờ đợi.

Thời gian một nén nhang trôi qua rất nhanh.

Bất chợt, Nhạc Duyên dưới mặt nạ hai mắt mở ra.

Đồng thời.

Trong không khí một tiếng tiêu mơ hồ truyền đến. Tại dưới hầu như che đậy đất trời tiếng hò hét lại rõ ràng lọt vào tai. Tiếng tiêu lo lắng, cong cong quấn quấn, giống như một lưỡi kiếm vô hình chỉ thẳng vào lòng người khác, khiến cho tâm can không khỏi run động.

Run động khiến người ta hốt hoảng. Rung động khiến người ta đau đớn.

Bỗng nhiên Nhạc Duyên quay đầu lại, nhìn về chỗ xuất phát tiếng tiêu kia, nơi đó là một phiến rừng cây. Này tiếng tiêu, chính là từ hướng kia truyền đến.

Xoay người.

Nhạc Duyên bước đi, chầm chậm hướng bên kia đi tới.

Dần dần đi đến nửa đoạn đường. Tiếng hò hết xa xa cứ như vậy bị loại bỏ ngoài tai, tại trong tai Nhạc Duyên chỉ có tiếng tiêu dằng dặc này.

Là u! Là oán!

Cước bộ theo giai điệu tiếng tiêu từng bước từng bước đi tới, không nhanh cũng không chậm, theo cự ly càng ngày càng gần, tiếng tiêu kia cũng biến thành càng ngày càng rõ ràng.

Khi Nhạc Duyên đi tới bên rìa mảnh rừng cây này, khúc tiêu cũng đến lúc kết thúc.

Khúc ngừng, người dừng.

Thoáng chốc, trong không khí chỉ còn lại dư âm vờn quanh.

Không chờ dư âm xung quanh triệt để tiêu tán, tiếng tiêu lại nổi lên. Lúc này đây tiếng tiêu khác lúc trước ưu nhã uyển chuyển, cũng không có mang theo u oán. Ngược lại là trở nên thanh âm cao vút, âm thanh sắc nhọn đúng là trong tiếng tiêu bỗng nhiên mở ra, trong phút chốc một luồng sát ý đập vào mặt.

Hơn thế đồng thời.

Lúc tiếng tiêu biến điệu, vô số lá cây có chút chuyển vàng kia có biến hóa. Theo tiếng tiêu phập phồng, vô số

lá cây tựa như một người đang hô hấp vậy, trên dưới phập phồng bất định, ngay sau đó khi mà tiếng tiêu đột nhiên trở nên cực cao, vô số lá cây nhất thời tránh thoát ràng buộc, khiến cho ngọn cây trở nên trụi lủi một mảnh. Vô số lá cây trôi nổi xung quanh, tựa như một con rồng lá bay lên, vây quanh người nữ tử trên ngọn cây uốn lượn.

Sau đó ——

Rồng lá toàn thân bay múa, trực tiếp bay ngang xuống, hướng về Nhạc Duyên đứng bên dưới đập tới.

Xuy! Xuy! Xuy!

Tiếng xé gió giống như bị bắn chụm đi ra mũi tên, mỗi phiến lá cây đều là một mũi tên nhọn, từng cây đâm thẳng Nhạc Duyên.

Đón những lá cây này, Nhạc Duyên không tránh không né. Giống như không có thấy những thứ này, chỉ là ngửa đầu nhìn nữ tử thổi tiêu trên ngọn cây kia, mặc cho những lá cây như mũi tên nhọn này bay tới người.

Bụi mù bốc lên.

Văng lên là bùn đất cùng bụi, còn có vô số lá cây mảnh vỡ.

Bụi mù tan hết, mặt đất bốn phía quanh Nhạc Duyên lộ ra một mảnh màu sắc, vàng cùng xanh hỗn hợp thoạt nhìn có chút mỹ lệ. Mắt nhỏ nhìn lại. Đó là vô số lá cây cắm trên mặt đất, mỗi một phiến lá cây có hơn phân nửa

chưa từng vào trong đất.

“Tiêu nghệ của ngươi có tiến bộ, thế nhưng võ công của ngươi lại lui bước.”

Tay áo bào khẽ nhấc, phủi đi bụi mù trên người, Nhạc Duyên nhìn nữ tử áo lam đứng ở ngọn cây, ánh mắt đầu tiên là dừng trên một hồi trên một đầu tóc trắng của đối phương, mới đem tầm mắt chuyển đến gương mặt ngọc xinh đẹp tan nát cõi lòng tựa như tiếng tiêu kia: “Đã lâu không gặp.”

Cúi đầu.

Gió mát ở bên tai thổi qua, từng sợi tóc trắng hai bên thái dương không ngừng bay về sau, mà đặt ở khóe môi bích sắc ngọc tiêu tại dưới câu nói này cũng ly khai đôi môi, đặt xuống.

Một cao một thấp.

Một người ngẩng đầu.

Một người cúi đầu.

Bốn mắt nhìn nhau.

Ánh mắt ở giữa không trung gặp nhau. Trong lúc nhất thời thời gian giống như đọng lại giữa tầm mắt của hai người.

Một người trong mắt, đối phương vẫn là toàn thân áo đen mặt nạ đen, vẫn là thần bí như vậy. Cho dù là đến

bây giờ, trước mắt cái này nam tử áo đen cũng để cho người khác đoán không ra, lực chú ý của ai rơi vào trên người hắn đều có thể bị loại thần bí khó lường này hút vào trong đó, cũng không trốn thoát được nữa, cũng không có gì thay đổi.

Một người trong mắt, đối phương đã cải biến nhiều lắm, một thân áo lụa màu lam, hơi lộ ra gầy gò gò má, một đầu tóc bạc như tuyết, bị gió thổi tung, thê mỹ làm cho lòng người tan nát.

Hồi lâu.

Tóc bạc nữ tử trên ngọn cây cúi đầu, cười yếu ớt, nói: “Là đã lâu không gặp.”

“Ta tưởng tượng qua tái kiến tình cảnh, có thể thật không ngờ sẽ là ở chỗ này.” Dưới mặt nạ khóe miệng nhẹ nhàng giương lên, hiện lên mỉm cười, Nhạc Duyên vẫn dùng nhu hòa ánh mắt nhìn tóc bạc nữ tử trên ngọn cây, không chút nào tức giận một chiêu vừa rồi của đối phương. Nói đến đây, Nhạc Duyên giọng nói dừng lại, lúc này mới nói tiếp: “Ta hiện tại nên gọi ngươi Diễm, hay là Tuyết Nữ?”

“Diễm là ai?”

Trên cây, tóc bạc nữ tử nhẹ nhàng cúi đầu, trong nháy mắt cúi đầu đó, đáy mắt chỗ sâu hiện lên một tia hồi ức. Lần thứ hai ngẩng đầu, tia thần sắc đó từ lâu biến mất, chỉ còn lại một vệt đạm nhiên, trong trẻo nhưng lạnh lùng tiếng nói trên không trung quanh quẩn: “Đông Hoàng các hạ có thể gọi ta là Tuyết Nữ. Ta hiện tại chỉ là

vì báo ân Diễm phi ở Yến quốc chiếu cố, mới tới cứu viện mà thôi, ngăn trở Đông Hoàng các hạ bước chân.”

“Ha ha ha…” Tiếng cười vang vọng, Nhạc Duyên thanh âm thẳng chấn trên mặt đất vô số cắm vào nơi đó lá cây không ngừng rung động. Nhìn đứng ở ngọn cây tóc bạc nữ tử, trong con ngươi Nhạc Duyên toát ra một tự giễu: “Có cần phải nói như vậy sao?”

Hắn Nhạc Duyên là ai?

Hắn là Âm Dương gia thủ lĩnh, bị xưng là Đông Hoàng Thái Nhất.

Loan Loan là ai?

Là Âm Dương gia Đông Quân.

Mà cô gái trước mắt là ai?

Là Âm Dương gia đệ nhất kỳ tài. Là Loan Loan đồ đệ.

Có cần phải nói một câu như vậy sao? Một câu giả vờ xa lạ, nghe thật sự là để cho người ta cảm thấy buồn cười.

Nhạc Duyên tự nhiên là muốn cười, cho nên hắn cười. Chỉ là trong tiếng cười của hắn, cười rất là hài lòng, nhưng trong tiếng cười lại không có chút nào châm chọc, có chỉ là một loại tự giễu, tựa như trước đây nhìn đối phương ở trước mắt hắn từng bước từng bước ly khai, ly khai tầm mắt của mình.

Nhạc Duyên biết đối phương minh bạch chính mình câu hỏi này.

Trầm mặc lần thứ hai tràn ngập nơi đây.

Trong mơ hồ chỉ có thanh âm gió thổi qua, và nhợt nhạt tiếng kêu bị gió mát mang tới đây.

Nghiêng đầu.

Trên ngọn cây, Tuyết Nữ mặt lộ vẻ vẻ nghi hoặc nhìn người đứng ở phía dưới. Hỏi: “Đông Hoàng các hạ vì sao phải ngoài ý muốn ở chỗ này nhìn thấy ta?”

Tiếng cười liền ngưng.

Ngẩng đầu.

Đón Tuyết Nữ ánh mắt, Nhạc Duyên nói rằng: “Ta vốn cho rằng sẽ ở bên người Đông Quân nhìn thấy ngươi, nhưng không ngờ rằng ngươi sẽ một người ở chỗ này ngăn cản ta. Mấy năm qua, võ công của ngươi không có chút nào tiến bộ, trái lại lui bước không ít, ngươi cảm thấy ngươi có thể ngăn ta sao?”

“Đông Hoàng bất bại!”

Tuyết Nữ chỉ là đem cầm trong tay bích sắc ngọc tiêu chậm rãi để ở trước ngực, tựa hồ lại có một loại lại thổi một khúc cử động, trong trẻo nhưng lạnh lùng thanh âm tán thán một câu sau, mới lên tiếng: “Đông Hoàng các hạ lợi hại ai chẳng biết, ai không hiểu…”

“Tuyết Nữ tự nhận thiên hạ này không người là Đông Hoàng các hạ đối thủ, ta chỉ là muốn ngăn Đông Hoàng bước chân của mà thôi.”

Quỷ dị!

Đây là suy nghĩ của Nhạc Duyên vào giờ khắc này.

Mặt nạ màu đen dưới chân mày đã không khỏi nhướng lên. Tuyết Nữ lời nếu là đổi thành người xa lạ mà nói cũng không có gì không ổn, thế nhưng nếu đổi thành cái kia Âm Dương gia đệ nhất kỳ tài mà nói, ý vị cũng quá mức quái dị.

Dù cho đối phương ly khai mấy năm sau lần đầu tiên gặp mặt.

Theo ngẩng đầu, Nhạc Duyên đỉnh đầu trăng khuyết cũng méo một chút. Ánh mắt tập trung ở Tuyết Nữ mặt ngọc, nhìn gương mặt so với quá khứ có vẻ gầy gò mấy phần, quan sát hồi lâu, lại không nhìn thấy bất kỳ biến hóa nào, lạnh như băng, đơn thuần như tuyết trắng, không có bất kỳ thần sắc.

Nhìn không ra, nhưng Nhạc Duyên có thể cảm thụ được đến phần hỏa diễm cực nóng trong lòng nữ tử tự xưng là Tuyết Nữ này.

Trầm ngâm một hồi, Nhạc Duyên đúng là vẫn hỏi ra: “Đông Quân, nói với ngươi cái gì?”

Tuyết Nữ không trả lời ngay, chỉ có trầm mặc.

Hồi lâu.

Nguyên bản tại câu hỏi này mà hơi thấp đầu nâng lên, ánh mắt nhìn chằm chằm đứng ở phía dưới Nhạc Duyên, từng câu từng chữ hỏi: “Ta chỉ là muốn biết Sư Phi Huyên là ai? Thạch Thanh Tuyền là ai? Tiểu tà vương là ai?”

“Ta là ai?”

Dù cho sắc mặt không có bao nhiêu biến hóa, thế nhưng thanh âm đáng ra nên trong trẻo nhưng lạnh lùng như tuyết kia vào giờ khắc này trở nên mơ hồ có chút run rẩy.

Có thể Nhạc Duyên nghe được ra, phương diện này có một loại tên là hận gì đó đang nhộn nhạo.

Loan Loan…

Thầm kêu tên Loan Loan, Nhạc Duyên vào giờ khắc này cũng không có chút nào nổi giận, mà là thu hồi cùng Tuyết Nữ đối diện ánh mắt, hắn không có đi giải thích. Thân là nam nhân, có ít thứ không cần giải thích, làm chính là làm. Ánh mắt dời xuống, tầm mắt rơi vào trên bờ eo uyển chuyển như liễu của Tuyết, mở miệng nói: “Kiếm của ngươi đâu?”

Ánh mắt hơi tối lại, chẳng biết lúc nào một đạo lệ ngân như ngừng lại trên khóe mắt Tuyết Nữ.

Tay ngọc nhẹ nhàng đưa lên.

Dưới chân ngọn cây còn sót lại lá cây lần thứ hai rung lên tránh thoát ràng buộc, từng mảnh một hướng trong lòng bàn tay tụ tập, rất nhanh một thanh ba thước diệp kiếm liền thành hình trong tay.

Diệp kiếm vung lên.

Không trung bỗng nhiên nghe thấy một tiếng không rõ kiếm ngân.

Một tay ngọc tiêu, một tay diệp kiếm, một điểm lệ ngân, một đầu tóc trắng, đẹp để cho người ta say mê nữ tử cứ như vậy thướt tha đứng trên ngọn cây, mũi kiếm nhắm thẳng vào người nam nhân phía dưới kia.

Phía dưới.

Nguyệt khuyết, trăng cuối tháng.

Chương 46 : Tuyết trung tình (Trung)

046 chương tuyết trung tình (giữa)

Trên đường.

Xe ngựa lao nhanh, hơn mười mấy kỵ binh đang khẩn trương bảo vệ một chiếc xe ngựa thoạt nhìn có chút xa hoa chạy băng băng trên đường. Phương hướng xe ngựa từ đó lao tới, chính là phía xa đang phát sinh chiến đấu Kế Đô.

Trong xe.

Đoan Mộc Dong ngồi trong đó, ôm trong ngực Cao Nguyệt, đôi tay ngọc đang vuốt ve tiểu cô nương tóc, muốn lấy loại phương thức ôn hòa này phủi đi phần kinh hoảng trong lòng Cao Nguyệt. Về phần Cao Nguyệt lại co rúc ở trong lòng Đoan Mộc Dong, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút bận tâm nhìn trên người mẫu thân đang ngồi đối diện mình.

Thái tử phi khuôn mặt thống khổ, xem thần tình kia hiển nhiên cũng là đầy bụng lo nghĩ, chỉ bất quá sâu trong mắt lại để cho người ta nhìn không ra chút nào lo lắng. Mà ở một bên, đang ngồi là trong thiên hạ có tiếng tăm lừng lẫy nước Yến thái tử Đan.

Không sai, chạy trốn.

Ở Kế Đô không cách nào bảo vệ, khi mà Yến vương càng là muốn trực tiếp giao ra thái tử Đan để dập tắt Tần quốc lửa giận, ở quân Tần công thành trước, thái tử Đan lựa chọn bỏ trốn. Với hắn mà nói, chỉ có giữ được mệnh, mới có thể tiến hành chống Tần đại nghiệp.

Giờ khắc này.

Toàn bộ trong buồng xe đều tràn ngập một bầu không khí đè nén tâm hồn nặng nề.

Bên tai là tiếng vó ngựa, là thanh âm bánh xe chuyển động, tỉ mỉ nghe qua, thậm chí có thể nghe được xa xa trận trận hò hét.

Nhắm mắt lại, cúi đầu.

Thái tử Đan hai tay ở trong ống tay áo gắt gao nắm chặt, trên mặt không lộ ra bất cứ biểu tình, có thể trong lòng cũng biết Yến quốc cuối cùng là bị diệt. Hắn đến hiện tại vẫn không hiểu, vì sao trước đây Kinh Kha hành thích Tần vương sẽ sắp thành lại bại. Chân chính thiên hạ đại thế là như vậy, nhân lực đã không cách nào nghịch thiên sao?

Thái tử Đan không tin.

Dư quang khóe mắt đảo qua trên mặt thái tử Đan, thái tử phi lại là nhẹ nhàng lấy tay đem trên xe rèm cửa sổ xốc lên, nhìn về bên ngoài.

Bên ngoài, có một nồng nặc hắc ám.

Mây đen áp thành.

Toàn bộ phía chân trời đều không có bao nhiêu ánh sáng, thời gian này có lẽ ở bình thường vẫn còn ánh trời chiều, vào thời khắc này hầu như sắp tiến vào đêm tối. Nhìn lướt qua mây đen tựa hồ sắp sập xuống trên vòm trời, đối với kỵ binh hộ vệ ở xung quanh xe ngựa làm như không thấy, thái tử phi ánh mắt nhìn hướng về phương xa.

Nhạc lang, đối mặt một khổ tâm thâm tình nữ tử ngươi nên làm cái gì bây giờ?

Thái tử phi mím môi một cái. Trong đầu nhớ lại chính là gương mặt hơi có chút kinh hoảng khẩn trương cùng không tín nhiệm của Tuyết Nữ. Những lời này, nàng nói thẳng ra, không có chút nào che lấp, chỉ bất quá che giấu một ít thứ không cần thiết.

Bởi vì ở đã từng, Loan Loan rất rõ ràng Nhạc Duyên chuẩn bị huấn luyện Diễm thành hạng người gì.

Có thể liên lụy nàng, chỉ có túc địch của nàng.

Tuy nói túc địch này không có ở thế giới này, có thể Nhạc Duyên là chuẩn bị một lần nữa sáng tạo ra một cái. Đồng dạng, Loan Loan không thừa nhận cũng không được, Diễm tư chất thật sự xứng là Âm Dương gia kỳ tài. Tiêu nghệ, kiếm pháp, Âm dương thuật, thậm chí Thiên Ma Công đều có thể học được, đều có thể tinh thông. Hơn nữa, ngay cả bộ dáng cũng là khuynh quốc khuynh thành, đẹp đến kinh người.

Diễm là một kinh tài tuyệt diễm nữ nhân.

Gặp qua song long tư chất, gặp qua Minh Không tư chất, Loan Loan cũng không khỏi đối với Diễm tư chất cảm thấy tán thán, càng không cần phải nói Nhạc Duyên.

Trong lòng hai người, Diễm là một người đủ để kế thừa Âm Dương gia.

Đáng tiếc sự việc phát triển thiên biến vạn hóa, mặc dù là có kế hoạch bài bố, nhưng trên đời sự ngoài ý muốn thật sự là nhiều lắm. Một tia biến hóa đều có thể tạo nên hậu quả hoàn toàn khác với trong trong kế hoạch. Sự nhúng tay của nàng, cùng với Diễm lâu ngày đối với Nhạc Duyên sinh ra tình cảm, thậm chí còn có bản thân Nhạc Duyên nội tâm biến hóa, cuối cùng khiến cho sự tình biến thành bộ dạng lúc này.

Trong đầu hồi tưởng tới lúc trước ở thái tử phủ nghe được câu trả lời của Tuyết Nữ, đối phương đã sớm biết tên Nhạc Duyên. Loan Loan có thể suy đoán, Tuyết Nữ chỉ sợ là trên cái thế giới này, ngoại trừ nàng ra, người thứ nhất chân chính biết được tên của Nhạc Duyên.

Thường nhân đều lấy Đông Hoàng Thái Nhất tới xưng hô, ở trong lòng Tuyết chỉ sợ không phải là như vậy.

Câu trả lời này không thể nghi ngờ nói cho Loan Loan một sự thật, đó chính là Nhạc Duyên giữa đường bỏ qua dự định ban đầu. Không hề đem Diễm chế tạo thành một Sư Phi Huyên thứ hai, mà là để cho nàng trở thành chính nàng, không phải là vật mô phỏng theo người nào

đó.

Vì thế, Nhạc Duyên thậm chí cho Diễm một mình sáng lập một bộ kiếm pháp làm bồi thường, có người nói đó là một bộ tuyệt mỹ kiếm pháp, là một bộ kiếm pháp không dưới Thiên Ngoại Phi Tiên.

Tuyết Nữ cái tên giả này, chính là từ bộ kiếm pháp này mà đến.

Ngươi làm như vậy. Đến tột cùng là đa tình còn là vô tình đâu?

Tay ngọc điểm nhẹ da thịt trơn mịn như lụa của mình, trong lòng thầm nói: “Nhạc lang, ngươi lần này làm thế nào để giải thích cho một tử bị lừa dối đến đau lòng đây?”

Đột nhiên, Loan Loan khóe miệng giương lên, cười nhìn lên đầy trời mây đen.

Chỉ là khi cười cười, sắc mặt của nàng cũng đồng dạng hiện lên một vệt u oán tới.

Mỗi người đều muốn thoát ra. Chỉ là mỗi người đều là càng lún càng sâu.

Bất luận là nàng, là nàng hay là nàng. [quan hệ lung tung quá =.=”]

Một chi ngọc tiêu, một thanh diệp kiếm, một điểm lệ ngân, một đầu tóc bạc.

Là sầu bi! Là u oán!

Vào giờ khắc này, quanh thân Tuyết Nữ đều là oán hận khiến cho lòng người kinh hãi run rẫy.

Gió lạnh phất qua, mái tóc bạc cùng làn váy màu lam đều bay múa theo gió, mà ánh mắt nàng cũng nhìn về kẻ bị nàng dùng mũi kiếm nhắm vào, ánh mắt của nàng như ngưng tụ trên mũi kiếm trong tay, tựa hồ nơi đó có cảnh sắc tuyệt đẹp.

Ánh mắt lo lắng, nhìn nữ tử đứng trên ngọn cây hồi lâu, Nhạc Duyên không có bất kỳ mở miệng, chỉ là chậm rãi đưa tay ra, bàn tay hướng xuống, năm ngón mở ra, sau đó chính là mạnh mẽ nắm lại.

Nhất thời.

Chỉ thấy hơn phân nửa lúc trước bị Tuyết Nữ dùng tiếng tiêu kích động lao xuống dính vào mặt đất vô số lá cây đột ngột từ mặt đất bay lên, hướng Nhạc Duyên lòng bàn tay bay tới, vô số lá cây cứ như vậy tung bay, ở trong lòng bàn tay tụ tập. Rất nhanh, một thanh diệp kiếm hình dáng giống như diệp kiếm trong tay Tuyết Nữ thành hình.

Diệp kiếm vung lên.

Sau lưng hắc bào bay loạn, trên mặt đất bỗng nhiên hiện lên một dấu vết hình trăng khuyết.

Thon dài lông mi rung động, mí mắt rốt cục hơi động, tầm mắt từ mũi kiếm thu lại, Tuyết Nữ ánh mắt ngưng lại

trên mặt nạ màu đen trên mặt nam tử phía dưới kia.

Ánh mắt ở giữa không trung gặp nhau.

Va chạm, tương dung.

Sau đó, Tuyết Nữ ánh mắt cứng lại, trên mặt vẻ mặt không còn là băng lãnh, mà là hóa thành nhu tình. Thế nhưng tại phần này nhu tình dưới, diệp kiếm trên tay ngọc của nàng đâm ra.

Người từ trên ngọn cây nhảy xuống.

Mũi kiếm ép xuống, nhắm thẳng vào nam tử phía dưới.

Mỹ nhân như kiếm, kiếm như hồng.

Đối mặt một kiếm này, Nhạc Duyên không tránh không né, trong tay diệp kiếm giương lên, đồng dạng là mũi kiếm đâm thẳng. Hướng về giữa không trung hạ xuống Tuyết Nữ, một kiếm đâm tới. Song phương mũi kiếm đều là nhắm thẳng vào chỗ yếu hại trên người đối phương, thế nhưng trong loại kiếm pháp này đúng là không thấy chút nào sát khí, không mang theo chút nào khói lửa.

Mũi kiếm cùng mũi kiếm giao kích.

Trong không khí hiện ra một vòng sóng gợn, càng là đột nhiên xuất hiện một thanh âm mà chỉ có kim chúc binh khí va chạm sau mới có.

Bụi mù hiện lên, che hết thảy trước mắt.

Tuyết Nữ thân ảnh của từ trong đó nhảy ngược ra. Thật giống như trên eo của nàng bị cột một sợi dây thừng vô hình, ở nhảy ra sau lần thứ hai dựa theo đường cũ bay trở lại. Cùng một tư thế, cùng một kiếm chiêu.

Kiếm, vẫn là đâm thẳng chiêu thức.

Chỉ bất quá diệp kiếm trong tay Tuyết Nữ vào giờ khắc này có uốn lượn biên độ.

Nàng không phải là chính mình dùng khinh công quay trở lại, mà là sờ sờ bị mặt khác một thanh diệp kiếm trước mắt bức bách quay lại.

Một đen một trắng. Mũi kiếm chạm vào nhau.

Hai đạo bóng người liên tiếp lóe lên, dùng một duyên dáng biên độ đi từ dưới lên tới trên ngọn cây.

Chân ngọc một bước, trong lúc cành cây rung động, một tay cầm tiêu chắp ở sau lưng, một tay cầm diệp kiếm Tuyết Nữ thân hình lần thứ hai lui về phía sau, mà ngay sau đó áp sát mà tới là diệp kiếm trên tay Nhạc Duyên, ép thân ảnh Tuyết Nữ không ngừng lui ra phía sau.

Khi thân hình lui về sau, Tuyết Nữ dường như sau lưng có mắt một dạng, mũi chân điểm vào sau lưng một thân cây đại thụ, một chân đạp giống như nhẹ nhàng này lại đúng là trực tiếp điểm ra một vòng vết nứt hình mạng nhện trên cây khô, răng rắc tiếng không dứt vang lên bên tai.

Thân cây này to ngang chừng một người bình thường tại dưới một chân triệt để đứt đoạn. Ngã xuống.

Nương theo phần lực đàn hồi này, Tuyết Nữ thân hình xoay tròn, người mang theo kiếm, cả người giống như một một con quay trên không trung xoay. Nhất thời, vừa bị một kiếm ép không ngừng lui về phía sau nàng lại thay đổi xu thế mình đang ở hạ phong.

Cường đại lực xoay tròn làm cho Nhạc Duyên mũi kiếm trật ra.

Mà đối mặt kiếm chiêu xoay tròn mà đến của Tuyết Nữ, cảm thụ được kình khí phía trên kia, Nhạc Duyên vẫn là không có chút dự định nhượng bộ nào. Mũi kiếm vừa lui, tay đang nắm chuôi kiếm lập tức buông lỏng, chuôi này từ lá cây tạo thành diệp kiếm cứ như vậy từ lòng bàn tay Nhạc Duyên bay ra.

Kiếm rơi trước ngực, liền ngưng lại.

Lòng bàn tay giương lên. Kình khí cuộn trào mãnh liệt mà ra, trực tiếp đem chuôi diệp kiếm này quấn quanh, sau đó xoay quanh theo hướng mũi kiếm xoay tròn mà đến của Tuyết Nữ.

Kình khí tứ tán.

Diệp kiếm giống như một cái quạt, hung hăng xoay quanh, mà ở giữa chính là đang xoay tròn như cơn lốc Tuyết Nữ.

Kiếm xoay, người xoay.

Hai người mang tới kình khí cũng càng lúc càng lớn, còn có tứ tán kiếm khí, tại hai người ảnh hưởng hóa thành một đoàn kiếm khí, trực tiếp đem bốn phương tám hướng cây cối khuấy nát bấy, hoàn toàn hóa thành khắp trời mảnh vụn.

Mà hai thanh kiếm giao phong tuy là kịch liệt, lại không có bất kỳ tia lửa văng ra.

Mà chỉ có từng mãnh lá rụng ở hai kiếm giao phong chỗ rơi lả tả. Phiêu bay ra ngoài, sau đó lại bị cuồng loạn kình khí khuấy thành bụi phấn.

Mà Nhạc Duyên tại dưới cổ lực này, lại là không ngừng lướt về sau, giống như Tuyết Nữ lui về phía sau lúc trước.

Lúc này nếu là có người ở chỗ này, rất xa nhìn lại chắc chắn phát hiện hai người giao phong cơ bản không giống với kiếm pháp bình thường giao phong.

Chiêu thức tàn nhẫn, rồi lại cực đẹp.

Kiếm pháp trí mạng rồi lại không mang theo chút nào sát ý.

Thoạt nhìn tựa như một người đang khiêu vũ, một người khác đang phối hợp một loại. Nhưng nếu là coi thường chỉ biết rơi vào kết cuộc chết thảm, kiếm pháp như múa, rồi lại là uy lực cực đại. Lưỡng chủng mâu thuẫn đặc điểm vào giờ khắc này dung hợp, tạo thành một bộ kiếm pháp có chút kỳ lạ.

Trong rừng, lá cây tung bay khắp trời.

Trong chớp mắt, trăm chiêu đã qua, ở hai người đơn thuần kiếm pháp nhằm vào, cánh rừng cây này đã là một đống hỗn độn. Ở hai người chu vi mấy trượng, đã không có bất luận cái gì có thể đứng thẳng sinh vật, chỉ có đỉnh đầu vô số lá cây không ngừng theo gió bay múa, theo gió mà rơi.

Rất nhanh.

Trên người của hai người đã bày khắp lá vụn, càng có không ít lá cây đang không ngừng hướng trên thân diệp kiếm trên tay hai người bay tới, bổ khuyết chỗ hổng do giao phong tạo thành.

Tuyết Nữ vẫn là trầm mặc, tựa hồ đối với mới vừa giao phong cũng không để ở trong lòng.

Mà Nhạc Duyên vẫn là ngẩng đầu nhìn về bầu trời, bởi vì hắn biết lúc trước trăm chiêu bất quá là vừa mới bắt đầu, kế tiếp mới là bộ kiếm pháp kia chân chính chỗ lợi hại.

Giữa trời lá rụng, một mảnh trong suốt hoa tuyết tự khoảng không rơi xuống, cuối cùng dừng ở Nhạc Duyên trên mặt.

Này một mảnh hoa tuyết chỉ là bắt đầu, ngay sau đó đó là vô số trong suốt hoa tuyết từ không trung rơi xuống, loại tình huống này rõ ràng là tuyết rơi.

Ở vào mùa thu, đột ngột tuyết rơi.

“A!”

Trong xe ngựa, trước cửa sổ bị xốc lên lộ ra một Cao Nguyệt thịt vù vù tay nhỏ, đang vươn tay bắt lấy vừa hạ xuống trong lòng bàn tay một mảnh hoa tuyết, giòn tiếng nói: “Tuyết rơi.”

Ở Cao Nguyệt bên người, Loan Loan ánh mắt đồng dạng rơi vào hoa tuyết từ không trung rơi xuống, tán đồng lặp lại một câu: “Ừ, tuyết rơi!”

Không chỉ có như vậy, trong xe ngựa thái tử Đan cùng Đoan Mộc Dong, còn có mười mấy tên Yến quốc kỵ binh thủ vệ ở bốn phía đồng dạng vô cùng kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn hoa tuyết không ngừng rơi xuống, trong lúc nhất thời có chút ngạc nhiên cùng ngoài ý muốn.

Mùa này…làm sao có thể có hoa tuyết?

Lẽ nào đây là tuyết bay chi oán sao? Là trời xanh đối với quân Tần tiến công Kế Đô cảnh cáo sao?

Không ai bảo ai, thái tử Đan, Đoan Mộc Dong cùng những binh sĩ khác trong đầu không hẹn mà cùng dâng lên một cái ý niệm như vậy.

Chỉ có Loan Loan kinh ngạc nhìn hoa tuyết không ngừng rơi xuống, dùng thanh âm chỉ có chính nàng mới có thể nghe được lẩm bẩm: “Tới.”

“Chính là bộ kiếm pháp này.”

“Tuyết Nữ.”

“Tuyết Hoa… thần kiếm!”

“Làm cho một nữ nhân yêu đến phát hận kiếm pháp.”

Chương 47 : Tuyết trung tình (Hạ)

Tuyết, càng rơi càng lớn.

Trong nháy toàn bộ bầu trời đã thành một mảnh mông lung, hóa thành đầy trời tuyết lớn, nhẹ nhàng phiêu lãng, vào thời điểm trời vừa vào thu này, trận tuyết lớn này có vẻ như rất kỳ lạ cùng quái dị. Cho dù là đang tại Kế Đô công thành Tần quốc binh lính hay thủ thành Yến quốc binh lính, giờ khắc này đều là không hẹn mà cùng sửng sốt, cùng nhau ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Trong nháy mắt, nguyên bản đang diễn ra chiến tranh cứ như vậy mà tạm ngừng một chút. Bất quá rất nhanh, Kế Đô lần thứ hai khôi phục trạng thái chiến tranh lúc trước, tiếng kêu, tiếng binh khí giao kích, tiếng khóc lần thứ hai hỗn loạn lên.

Trên đường.

Cao Tiệm Ly bước chân hơi chậm lại, đứng trên một tảng đá, không khỏi nhìn lên trời, nhìn hoa tuyết phô thiên cái địa rơi xuống, nhất thời không nói gì. Đưa tay mở ra, nhìn một mảnh trong suốt hoa tuyết rơi vào lòng bàn tay, sau đó trong một tia cảm giác lạnh như băng, tan ra thành nước.

Nhìn trận tuyêt lớn không hiểu ra sao mà đến này, Cao Tiệm Ly ngoài miệng không khỏi nói ra cái tên làm cho hắn lo lắng kia: “Tuyết Nữ…”

Mặc gia chia đường mà đi, là bọn họ bản thân quyết định, cũng là Mặc gia cự tử truyền ra ngoài mệnh lệnh. Bọn họ đến Kế Đô để cứu viện một nhà thái tử Đan, cũng là để ngăn trở cái những kẻ có ý nghĩ khác. Chỉ là bọn hắn không ngờ rằng quân Tần sẽ tấn công nhanh như vậy, khiến cho trong đám bọn họ, những người không có khinh công rất tốt không thể kịp trước lúc đó tiến vào trong thành Kế Đô.

Cũng may là, dọc theo con đường này, Cao Tiệm Ly nhìn thấy Mặc gia cự tử lưu lại ấn ký. Phía trên truyền tới tin tức nói cho hắn, một nhà thái tử Đan ở dưới sự trợ giúp của Mặc gia cự tử đã chạy đi, đã sớm ly khai thành Kế Đô. Dư lại chỉ cần ở trên đường chặn lại Tần quốc kỵ binh cùng cao thủ là được rồi.

Vì vậy, giữa đường Cao Tiệm Ly tạm thời cải biến phương hướng, hướng về hướng một nhà thái tử Đan thoát đi.

Ánh mắt kinh ngạc nhìn hoa tuyết ở trong lòng bàn tay triệt để hòa tan biến mất, Cao Tiệm Ly cũng không lần thứ hai lên đường, mà là sau khi đem vứt bỏ một vài giọt nước đang trong lòng bàn tay, bàn tay chợt nắm trên chuôi kiếm Thủy Hàn kiếm bên trên eo, tầm mắt hướng đến mảnh rừng cây trước mặt, lạnh lùng nói: “Ra đi. Không cần phải ẩn núp.”

Sát ——

Đây tiếng chân dẫm lên nhánh cây.

Nương theo âm thanh này, Cao Tiệm Ly chân mày hơi nâng lên, ngẩng đầu nhìn về chẳng biết lúc nào xuất hiện ở trên ngọn cây thiếu nữ che mặt áo tím.

Ánh mắt hơi cứng lại, Cao Tiệm Ly sắc mặt lạnh xuống, thân hình bất động, cứ như vậy đứng ở trên tảng đá lẳng lặng nhìn cái này xuất hiện ở trên ngọn cây thiếu nữ. Nhưng trong lòng lại hiện lên liên tiếp nghi hoặc cùng suy đoán.

Loại bộ dáng này, loại quần áo này, khí chất này…

Không phải là nguyên bản Tần quốc cao thủ, đây là Âm Dương gia người.

Cuộc chiến tranh diệt quốc này xuất hiện Âm Dương gia cao thủ, ngược lại cũng không ngoài dự đoán. Dù sao lúc này Âm Dương gia hầu như là cùng Tần quốc chen vào cùng một chỗ, phải biết rằng bọn họ thế nhưng có hai người được Tần vương Doanh Chính phong làm đế quốc hai đại hộ pháp.

Thái tử Đan cùng Mặc gia bày ra hành thích Tần vương, sẽ có cái gì kết quả, không cần nói cũng biết.

Bởi vậy Âm Dương gia đến, cũng không khiến người ta ngoài ý muốn.

Duy nhất khiến Cao Tiệm Ly rất ngạc nhiên chính là thiếu nữ áo tím trước mắt này là làm sao phát hiện bản thân? Há miệng chờ sung tất nhiên là không có khả năng.

Giữa đầy trời gió tuyết, Thiểu Tư Mệnh ánh mắt mắt nhìn xuống ở phía dưới Mặc gia kiếm khách, không nói một lời. Ở một phen bạch sắc giữa, tay ngọc nhẹ nhàng đưa lên, nhất thời lá cây trên nhánh cây dưới chân liền bị một luồng lực vô hình dẫn dắt, từng mãnh thoát ly bay lên, từng mảnh từng mảnh dọc theo một loại không rõ quỹ tích xoay tròn trong lòng bàn tay của nàng.

Thấy thế. Cao Tiệm Ly sắc mặt chợt biến đổi.

Quay đầu nhìn lại.

“Thì ra là thế.”

Trong mắt Cao Tiệm Ly, vừa rồi khi đi qua rừng cây, áo bào trắng của hắn trên chẳng biết lúc nào dính vào vài mảnh lá cây xanh biếc. Áo bào run lên. Những lá cây dính ở trên đó nhất thời bị chấn thành mảnh vỡ, biến mất.

Nhưng đây là tại sao?

Ở trong mắt Cao Tiệm Ly, Âm Dương gia thiếu nữ áo tím trước mắt không có cách nào ngăn cản chính mình.

Khóe miệng khẽ nâng, mỉm cười, Cao Tiệm Ly ngẩng đầu, tay trái cầm kiếm, ngón cái nhẹ nhàng đẩy kiếm ngạc [kiếm ngạc là cái phần nằm ngang, phân ra chuôi kiếm và thân kiếm]. “Thương” một tiếng, Thủy Hàn kiếm chậm rãi ra khỏi vỏ. Giữa gió tuyết, nhiệt độ không khí lần nữa hạ thấp, lạnh tựa như băng.

Một phương khác.

“Chết tiệt!”

Trước mặt có một hố đất. Đây là vừa mới bị kình khí tạo thành. Đạo Chích cả người toát mồ hôi lạnh, nhìn trước mắt có một một thân xinh đẹp, lồi lõm đầy hứng thú, đang dùng tay phải màu máu nhẹ phủi vài sợi tóc đen trên trán yêu mị nữ tử, trong lòng lại dường như là Mạc Bắc thảo nguyên, có nghìn vạn con ngựa chạy qua, bị chà đạp rối tinh rối mù.

Cái này còn để người sống sao?

Ngẩng đầu nhìn một vòng khắp trời gió tuyết, Đạo Chích vào giờ khắc này cảm thấy tâm tình của mình triệt để hỏng bét, cái này vốn là không có phương hướng chạy đi mà.

Ở Kế Đô thành chậm một bước, hậu quả thiếu chút nữa không có trốn ra được, vào mùa thu lại đột nhiên tuyết rơi, thật vất vả trốn thoát, ở dọc đường gặp Mặc gia cự tử ấn ký, lại thật không ngờ đang ở đây bỗng nhiên đụng phải Âm Dương gia người.

Đạo Chích vào giờ khắc này thầm nghĩ tự tát mình một cái, ngươi vận khí làm sao có thể kém đến mức này?

Ngẩng đầu nhìn rậm rạp chằng chịt hoa tuyết lướt qua thiên không, Đạo Chích ở trong lòng phân tuyết này rơi có chút quái dị. Đây là hắn làm đạo tặc tới nay, sinh ra trực giác của chính mình. Hoa tuyết này không hiểu ra sao rơi xuống, thoạt nhìn rất đẹp, thế nhưng luôn mang theo một cảm giác làm cho người ta kinh hãi.

Tựa như đứng lâu trong đó sẽ không biến thành người tuyết, mà là thành huyết nhân.

Bất quá cái ý niệm này rất nhanh liền bị Đạo Chích đè xuống, hắn hiện vào giờ khắc này lớn nhất áp lực vẫn là nữ tử yêu mị lãnh khốc đang trước mặt, một đôi tay màu máu, nhìn thế nào cũng có cảm giác nếu bị đôi tay này sờ lên người chỉ sợ sẽ không phải là để cho nam nhân cảm thấy hưởng thụ.

Nên thế nào thoát đi?

Một tay ép trên đất, Đạo Chích cả người hơi nghiêng về phía trước, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm nữ nhân trước mặt, không nói được một lời.

Tuyết trắng bay đầy đất.

Rất nhanh, trên mặt đất đã phủ lên một tầng tuyết.

Tuyết Nữ thân hình vẫn là vẫn không nhúc nhích đứng ở nơi đó, một tay cầm ngọc tiêu chắp sau lưng, một tay diệp kiếm khẽ nâng. Trong gió lạnh, trong khoảng thời gian thật ngắn, trên người của nàng đồng dạng là phủ lên một tầng tuyết trắng thật mỏng, khiến cho cả người nàng đều là một màu trắng, thêm vào một đầu tóc trắng đang tung bay trong gió, càng là đẹp đến kinh người.

Ánh mắt lo lắng, mũi diệp kiếm trong tay Nhạc Duyên chỉ xuống đất. An tĩnh nhìn nữ tử trước mắt một lúc lâu, mới quay đầu, nhìn về trên người mình.

Hoa tuyết bay gần người.

Nhưng ở ngoài ba thốn quanh thân, lại như là sắt mới ra lò, phát ra âm thanh xuy xuy, liền tự nhiên tan chảy, bốc hơi bay mất. Loại tình huống kỳ quái này, thật giống như Nhạc Duyên lúc này cũng không phải là một người, mà là một đang ở lò lửa cháy hừng hực bị đặt dưới đầy trời tuyết lớn. Rất xa nhìn lại, Nhạc Duyên cả người bị một đoàn màu trắng hơi nước bao vây bên trong.

Chân khí bắt đầu khởi động.

Máu đang sôi trào.

Cảm thụ được biến hóa trong cơ thể, mày kiếm dưới mặt nạ Nhạc Duyên không khỏi nhíu một chút, thân thể tình huống có chút bất ngờ. Tiếp tục như vậy. Cho dù là bắt được Tuyết Nữ, thế nhưng đến lúc chống lại Loan Loan, sợ rằng xảy ra vấn đề sẽ chính là hắn.

Ý nghĩ thật hay a!

Trong lòng Nhạc Duyên cũng không tránh khỏi phải khen ngợi cách làm này của Loan Loan, làm cho Diễm tới dây dưa bản thân, thuận tiện dẫn ra vấn đề chính mình đang áp chế chân khí nổi loạn. Khiến cho vấn đề còn chưa giải quyết xuất hiện, để cho mình hữu tâm vô lực, thật tình là một mũi tên trúng hai chim.

Hừ lạnh một tiếng, chân khí trong cơ thể vận chuyển.

Nhất thời, phần nhiệt lượng cực đoan này bắt đầu tại dưới một luồng không khí lạnh từ từ tiêu tán. Không chỉ

có như vậy, hàn ý của chuôi diệp kiếm trong tay đang ảnh hưởng từng điểm từng điểm bông tuyết, sau cùng biến thành một thanh hàn băng kiếm nắm trong tay.

Ánh mắt rơi vào trên người Tuyết Nữ, Nhạc Duyên tự lẩm bẩm: “Sắp tới…”

Đồng thời.

Vẫn nhắm mắt lại Tuyết Nữ chợt mở mắt ra.

Thân hình rung động, một sống sờ sờ đại mỹ nhân cứ như vậy từng điểm từng điểm tan ra, hóa thành từng mãnh hoa tuyết tung ra bốn phương tám hướng, cứ như vậy tiêu thất trong gió tuyết. Tựa như ở đây chưa từng có một người như thế vậy.

Cảnh tượng này ở trong mắt Nhạc Duyên cũng không phải như vậy.

Giống như thật, như giả.

Cũng như Thiên Ngoại Phi Tiên của Nhạc Duyên, đây là ảo thuật, cũng là kiếm pháp, là thật cũng là giả.

Một bên áp chế biến hóa trong cơ thể, băng kiếm trong tay Nhạc Duyên vừa chuyển, bàn tay lật lại. Bàn tay nắm băng kiếm trực tiếp chắn dọc sau lưng. Thoáng chốc, chỉ nghe “Tranh” một tiếng. Băng kiếm thân kiếm cùng diệp kiếm mũi phong ở sau lưng giao kích, phát ra âm thanh thanh thúy.

Một vòng khí lãng từ trung tâm chỗ va chạm tỏa ra. Trực

tiếp đem hơi nước đang phiêu đãng xung quanh Nhạc Duyên đánh tản ra.

Thân kiếm hơi chấn động một chút.

Khổng lồ lực phản chấn nhất thời đem chẳng biết lúc nào xuất hiện sau lưng Nhạc Duyên Tuyết Nữ bắn đi ra ngoài, mà Nhạc Duyên lại nương phần lực này, thân hình lắc lư, nhảy về phía trước.

Bị đẩy lui Tuyết Nữ lần thứ hai hóa thành từng mãnh hoa tuyết tiêu tan, biến mất.

Khi xuất hiện lần nữa, cả người đã đến trước mặt Nhạc Duyên. Trong tay diệp kiếm đâm ra một cái, dùng một loại phương thức cực kỳ quỷ dị. Nhưng ngay trong khoảnh khắc khi mà diệp kiếm đâm vào thân thể, Nhạc Duyên thân hình tiêu tán không gặp, ngược lại đi tới phía sau Tuyết Nữ.

Đối mặt loại tình huống này, nếu là người bình thường, chỉ sợ từ lâu đã ngạc nhiên khiếp sợ.

Có thể ở trong mắt Tuyết Nữ, điều này cũng không ngoài dự liệu, chỉ là dùng mũi kiếm tách ra băng kiếm, lại dùng đồng dạng phương thức đi tới bên thân Nhạc Duyên.

Lúc này, nếu có người thứ ba ở nơi này chắc chắn trợn mắt hốc mồm nhìn trận đánh nơi đây.

Một nam một nữ.

Hai người lưu lại huyễn ảnh, một trước một sau tới một hồi đánh cận chiến.

Tiêu tan, một kiếm.

Mỗi lần hiện lên đều chỉ có cơ hội dùng một kiếm, một kiếm qua đi thân hình lập tức chuyển, đã lần thứ hai thay đổi vị trí. Loại thân pháp quỷ dị kinh khủng này, đổi thành người khác nhìn thấy, chỉ sợ sẽ khiếp sợ dị thường. Có thể dùng để đi đường dài sẽ không quá mạnh mẽ, nhưng nếu là trong lúc chiến đấu cận thân, chỉ sợ đều được cho là khinh công tốt nhất trong Mặc gia cùng Tụ Tán Lưu Sa là Đạo Chích cùng Bạch Phượng hai người cũng chỉ có thể cam bái hạ phong. Nếu Loan Loan ở đây, nhất định có thể nhận ra bộ này thân pháp là gì.

Chính là thanh danh hiển hách Huyễn Ma thân pháp.

Nhạc Duyên thân hình chớp nhoáng, trong tuyết để lại mười đạo thân ảnh.

Mà giữa gió tuyết, đồng dạng có sáu thân ảnh nữ tử… Chỉ bất quá sáu đạo thân ảnh bị mười đạo thân ảnh công kích, từng cái tiêu tán, cuối cùng ở một trận hoa tuyết tung bay, Tuyết Nữ kêu đau một tiếng, thân ảnh tiêu tán ở giữa không trung ngưng tụ, tức thì bị bốn đạo thân ảnh liên tiếp không ngừng công kích, ném bay ra ngoài như một thanh kiếm gãy. Bịch một tiếng, Tuyết Nữ khóe miệng mang theo vết máu, rơi trên mặt đất, tập tễnh vài bước sau lúc này mới đứng vững, sau đó ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn trước mắt.

“Ta biết ngươi thụt lùi.”

“Có thể làm sao sẽ thụt lại nhiều như vậy?”

Trong gió tuyết, giống như lại đi tới một lò lửa hình người, khắp bầu trời hoa tuyết hạ xuống gần người trong tích tắc đều triệt để bị sóng nhiệt làm bốc hơi, triệt để hóa thành hơi nước. Trong sương mù màu trắng bao vây, Nhạc Duyên từng bước từng bước hướng phía trước đi đến, thanh âm hơi lộ ra kinh ngạc, từ trong sương mù truyền ra: “Chẳng lẽ bảy năm này, ngươi qua từ chưa từng dùng qua kiếm pháp…”

Thanh âm Nhạc Duyên đến đây ngừng lại, trong đầu hắn lần thứ hai hồi tưởng lại lần mình cùng Loan Loan nói chuyện với nhau kia. Có lẽ, từ đó về sau, đối phương chỉ sử dụng do Loan Loan dạy dỗ Thiên Ma Công đi.

Vậy lần dùng lại kiếm này, sử dụng bộ kiếm pháp này lại là vì cái gì?

Hàm ý như vậy, nếu Nhạc Duyên chỉ là lần đầu tiên trải qua, là một kẻ vừa mới bước ra đời, sẽ không rõ.

Có thể lúc này, Nhạc Duyên đã đã trải qua nhiều lắm, chịu đựng quá nhiều, thấy qua nhiều lắm.

Hàm nghĩa trong này, hắn làm sao không hiểu?

Trong lúc nhất thời, đón lấy ánh mắt quật cường, Nhạc Duyên rơi vào trầm mặc. Cho dù là có mặt nạ màu đen che lại, vào giờ khắc hơi nước xung quanh hắn cũng thêm vào một phần che lấp.

Tuyết lớn bay loạn, chỉ có gió lạnh rít rào.

Hồi lâu.

Ngay khi Nhạc Duyên chuẩn bị lên tiếng, phương xa, một tiếng huýt sáo thoáng mang thê lương truyền đến bên tai.

Nghiêng đầu qua chỗ khác.

Ánh mắt rơi vào hướng phát ra thanh âm, đó là có người tìm được Loan Loan tung tích.

Chương 48 : Lựa chọn

Gió lạnh gào thét.

Tuyết lớn đầy trời.

Không hợp thời tiết gió lạnh, không hợp thời tiết tuyết lớn, hết thảy đều tại một bộ kiếm pháp đạt được cải biến. Không nói chính xác là bởi vì kiếm pháp cải biến thời tiết, hay là bởi vì kết hợp thời tiết khiến cho uy lực kiếm pháp tăng cường.

Hơn mười vị Yến quốc kỵ binh cứ như vậy có chút ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn không ngừng tung bay mà xuống tuyết lớn, trong lúc nhất thời đều sắc mặt nặng nề, có chút không hiểu.

Trong đó càng là bao quát thái tử Đan và Đoan Mộc Dung.

Cao Nguyệt bởi vì tuổi còn nhỏ, ngược lại là chỉ cảm thấy sung sướng, trong lúc nhất thời tiểu hài tử lực chú ý đều bị cái này bay lên đầy trời bông tuyết mà hấp dẫn. Duy nhất không có dạng này tâm tư chỉ có ngồi ngay ngắn ở cửa sổ xe thái tử phi, giờ phút này chính nhíu mày nhìn lên.

“…”

Trong mắt chợt lóe sáng, ngay tại ngoài xe ngựa kinh ngạc đánh giá thời tiết đột biến thái tử Đan đột nhiên quay đầu, ánh mắt hướng mông lung phương xa nhìn

lại, bên trong có một cỗ áp lực tiến lên, lấy tốc độ cực nhanh hướng phía bên mình chạy đến.

Cao thủ!

Đây là thái tử Đan trong nội tâm bay lên ý niệm đầu tiên.

Nhíu mày cảm ứng một hồi, thái tử Đan liền phát hiện người tới cũng không phải là Mặc gia, đã không phải Mặc gia người, a cũng chỉ có một khả năng, là đến từ Tần quốc cao thủ. Mà để Mặc gia người không đuổi tới trước, kết quả như vậy không thể nghi ngờ nói cho thái tử Đan một chuyện, chính là Tần quốc tới cao thủ quá mức kinh khủng, không thể khinh thường. Cực lớn khả năng, chính là Âm Dương gia xuất động. Đồng dạng, cảm nhận được cái này một phần áp lực còn có ngồi ngay ngắn ở trong xe ngựa Đoan Mộc Dung, thân là nữ tính, võ công đồng dạng không kém nàng tại thời khắc này trong lòng bịt kín một tầng bóng ma.

Ánh mắt nhìn lướt qua còn tại nhìn qua phía ngoài thái tử phi, Đoan Mộc Dung trong mắt cũng tận là lo lắng, lo lắng đến lúc đó nên như thế nào cam đoan thái tử phi cùng Cao Nguyệt an toàn.

Đồng thời.

Ở bên ngoài.

Những này Yến quốc binh sĩ dưới hông ngựa gần như đồng thời phát ra tiếng ngựa hý, tựa hồ tại mông lung cách đó không xa đi tới một đầu khát máu mãnh hổ, khổng lồ áp lực khiến cho động vật cũng cảm nhận

được một loại đến từ thực chất bên trong bất an.

“Đề phòng!”

Thái tử Đan thấy thế, lập tức phân phó xuống dưới, mà ánh mắt của hắn cũng nhìn phía phương xa. Nhưng trong lòng thì tại thời khắc này không ngừng suy tư, tiếp xuống nên làm cái gì? Như phe mình thực lực đầy đủ, tất nhiên là giải quyết hết đối phương, nếu là không đủ…

Như đến loại tình cảnh,

Hắn thái tử Đan nên lựa chọn như thế nào?

Trong lúc nhất thời, một cỗ lo lắng âm thầm đã chẳng biết lúc nào bò lên trên trong lòng thái tử Đan.

Ánh mắt nhìn lướt qua trong gió tuyết không ngừng tới gần người, càng là dùng khóe mắt quét nhìn nhìn lướt qua bên người xe ngựa, thái tử Đan trong lòng đang không ngừng giãy dụa.

Một bên là tạm thời để cho người ta không mò thấy đáy địch nhân, một bên là vợ con của mình, hắn nên làm lựa chọn như thế nào?

Rơi vào trong tay Tần quốc. Thái tử Đan không cần tưởng tượng đợi chờ mình kết quả như thế nào. Đương nhiên, lấy võ công của hắn, cũng chưa chắc không trốn thoát được. Nhưng nếu là tại Mặc gia những người khác không có chạy đến trước, muốn bình yên vô sự đem thái tử phi và Cao Nguyệt cùng nhau mang đi, không thể nghi ngờ là một chuyện cực kỳ khó khăn.

Cho dù là có y gia Đoan Mộc Dung, nhưng tại loại tình huống này, muốn bình yên vô sự mang theo Cao Nguyệt và một cái đồng dạng không biết võ công thái tử phi, trong đó độ khó thật sự là khó có thể tưởng tượng.

Một đứa bé còn tốt, như tăng thêm một người lớn…

Đã là hoàn toàn vướng víu. Triệt để kéo chân sau.

Tại loại này quỷ dị gió tuyết dưới, ngay cả Mặc gia cơ quan thuật ở thời điểm này đều không được việc, nếu là bị vây, a Mặc gia phản Tần Đại nghiệp chỉ sợ như vậy kết thúc.

Lúc này. Bày ở thái tử Đan chính là một cái lưỡng nan chọn lựa sự tình.

Là sự nghiệp, vẫn là người càng trọng yếu hơn?

Hồi lâu.

Thái tử Đan hít sâu một hơi, trên mặt không ngừng biến hóa thần sắc rốt cục dừng lại, hóa thành một tia lãnh khốc. Ở trong lòng, hắn rốt cục làm lựa chọn, phù hợp hắn Yến quốc thái tử. Phù hợp hắn Mặc gia cự tử thân phận lựa chọn.

Ngẩng đầu.

Thái tử Đan ánh mắt hướng xe ngựa nhìn lại, đối sau lưng xe ngựa nói ra: “Ta đi dẫn ra truy binh, Đoan Mộc cô nương, làm phiền ngươi chiếu cố cho các nàng.” Nói

xong, thái tử Đan liền dẫn tầm mười tên lính hướng mông lung phía trước phóng ngựa chạy băng băng mà đi.

“! ! !”

Xe ngựa, Đoan Mộc Dung nghe vậy không khỏi giật mình, xốc lên trên cửa sổ xe rèm lúc, nàng nhìn thấy chỉ có thái tử Đan cùng tầm mười tên lính biến mất tại trong gió tuyết bóng lưng. Nhìn đối phương biến mất tại trong gió tuyết, Đoan Mộc Dung trên mặt không khỏi hiện ra một vòng cảm khái.

Dưới cái nhìn của nàng, thái tử Đan cử động lần này không thể nghi ngờ là thiêu thân lao đầu vào lửa, lấy tự thân tính mệnh vì thái tử phi và Cao Nguyệt cùng mình giãy đến an toàn.

Bị Đoan Mộc Dung ôm vào trong ngực Cao Nguyệt, càng là không khỏi kinh hãi, khóc lên.

Không chỉ có như thế, tại ngoài xe ngựa cái khác mười mấy tên binh sĩ cũng không khỏi đối thái tử Đan rời đi phương hướng ném kính nể ánh mắt.

Không đề cập tới những người này bị cảm động, ngược lại là ngồi ngay ngắn ở cửa sổ xe trước thái tử phi nghe vậy có chút nghiêng đầu, sắc mặt và ánh mắt đều lộ ra có chút âm trầm. Người bên ngoài nhìn không ra đến, không có nghĩa là nàng Loan Loan nhìn không ra.

Thái tử Đan lựa chọn như vậy là có ý gì?

Bỏ xe giữ tướng!

Đây cũng là thái tử Đan chân chính cách làm.

Mà lại nàng Loan Loan rất rõ ràng lần này Âm Dương gia xuất động căn bản nguyên nhân là vì cái gì? Là vì nàng và Cao Nguyệt. Thái tử Đan lúc này dùng cách hấp dẫn lực chú ý của đich nhân lừa gạt một chút Đoan Mộc Dung và chút đần độn binh sĩ có thể, nhưng muốn lừa nàng Loan Loan lại là căn bản không đủ.

Thái tử Đan không thể nghi ngờ là vì đại nghiệp, lựa chọn từ bỏ nàng cùng Cao Nguyệt.

Cuối cùng thậm chí ngay cả lời đều không cùng chính mình nói, là tại tự thẹn sao? Cho tới bây giờ đều chỉ là nàng đùa bỡn người bên ngoài, ngoại trừ Nhạc Duyên bên ngoài, nàng Loan Loan còn chưa hề bị người như thế đối đãi qua.

Cúi đầu Loan Loan cười nhạo một tiếng, lại lần nữa ngẩng đầu thời điểm ánh mắt chỗ sâu đã đều là lãnh sắc.

Hai nam nhân lựa chọn nhìn không kém nhiều, nhưng trên thực tế mục đích lại là hoàn toàn khác biệt.

Một cái là giang sơn, một cái là nữ nhân.

Cũng mặc kệ nói thế nào, Loan Loan là một cái kiêu ngạo nữ nhân, dù là cùng Nhạc Duyên giao phong bên trong nhiều lần rơi vào hạ phong, nhưng nàng cũng không có chân chính thể xác tinh thần thần phục qua,

đây là Loan Loan nàng tự thân đặc hữu kiêu ngạo. Khi nhìn đến thái tử Đan làm này lựa chọn về sau, Loan Loan cũng không có truy kích, nhưng nàng trong lòng lại là dâng lên một cỗ ngọn lửa vô danh.

Mặc kệ Mặc gia làm và chọn lựa, nó cuối cùng chỉ có thể là Ma môn.

Mà Nhạc Duyên…

Nghĩ tới đây, Loan Loan quay đầu nhìn phía ôm Cao Nguyệt Đoan Mộc Dung, không để ý đến đối phương bị cảm động thần sắc, nói ra: “Đoan Mộc cô nương, Cao Nguyệt liền làm phiền ngươi chiếu cố.”

Đang bị thái tử Đan ‘Xả thân lấy nghĩa’ cử động cảm động Đoan Mộc Dung nghe vậy không khỏi khẽ giật mình, có chút ngạc nhiên nhìn chằm chằm thái tử phi. Trong lúc nhất thời không rõ đối phương ý tứ của những lời này: “Thái tử phi điện hạ, đây là…”

“Ngươi mang theo Cao Nguyệt rời đi.”

“Nơi này, để ta tới hấp dẫn truy binh lực chú ý…”

Thái tử phi nói tới nơi này, Đoan Mộc Dung hiển nhiên đã hiểu đối phương ý tứ, trong lúc nhất thời sắc mặt đại biến. Muốn mở miệng nói cái gì, lại bị Loan Loan khoát tay cản trở xuống tới, chỉ nghe nàng tiếp tục nói ra: “Chỉ dựa vào thái tử là không cách nào triệt để dẫn ra, ngươi suy nghĩ một chút nếu là một đứa bé rơi vào Tần quân trong tay, sẽ là kết cục gì?”

Phân rõ phải trái, cộng thêm bị người mở rộng ngôn ngữ ảnh hưởng. Để Đoan Mộc Dung ấy ấy không nói gì.

Càng quan trọng hơn là Đoan Mộc Dung cũng cảm nhận được sợi áp lực cũng không có tiêu tán, ngược lại là càng ngày càng mạnh. Hiển nhiên, thái tử Đan hấp dẫn, cũng không có đạt tới muốn đạt tới hiệu quả.

Bị Đoan Mộc Dung ôm vào trong ngực Cao Nguyệt, cho dù là tuổi còn nhỏ, nhưng tại giờ khắc này cũng đại khái minh bạch một chút đồ vật, chính là muốn mở miệng nói vài thứ thời điểm, chỉ gặp Loan Loan ngọc thủ vung lên, một cây ngân châm đã cắm vào Cao Nguyệt trên thân. Lập tức Cao Nguyệt người liền hôn mê bất tỉnh.

Y gia châm thuật…

Đoan Mộc Dung tất nhiên là nhận ra cái này, đây là lần trước đang chiếu cố thái tử phi thời điểm nàng dạy.

“Xin nhờ!”

Loan Loan vô cùng trịnh trọng hướng Đoan Mộc Dung thi lễ một cái về sau, triệt để đem đối phương muốn nói lời đè tại trong lòng, cuối cùng Đoan Mộc Dung đành phải đáp ứng cam đoan. Chỉ cần có thể bình yên vô sự chạy đi, nàng chắc chắn chiếu cố tốt Cao Nguyệt.

Lập tức tại xe ngựa đột nhiên ngừng dưới, Đoan Mộc Dung ôm Cao Nguyệt cưỡi lên một con ngựa, sau đó liền hướng đen kịt phương xa chạy đi.

Trong gió tuyết. Liền chỉ còn lại Loan Loan cùng một cỗ

rỗng xe ngựa, cùng mười mấy tên Yến quốc binh sĩ.

Binh sĩ đáp ứng Loan Loan yêu cầu ngừng lại, đem xe ngựa đoàn đoàn vây ở giữa.

Mà Loan Loan thì là nhắm mắt dưỡng thần đồng dạng trong xe ngựa ngồi xếp bằng. Lẳng lặng chờ đợi.

Gió tuyết cuối cùng…

Tương quân và Tương phu nhân phân hai cái phương hướng hướng về phía trước vây kín, ánh mắt xuyên thấu qua không ngừng bay xuống tuyết lớn nhìn về phía phía trước cách đó không xa dừng lại xe ngựa, còn có mười mấy tên Yến quốc binh sĩ.

Tại khoảng cách còn có mười trượng trở lại thời điểm, hai người liền ngừng lại, đứng ở bên trong.

Ánh mắt hai người đối chút binh sĩ làm như không thấy, ánh mắt hai người đều là tập trung ở xe ngựa, cho dù là cách xa như vậy, trong lòng hai người cũng có thể cảm nhận được áp lực vô hình ngay tại từ trong xe ngựa truyền đến.

Đông Quân!

Rõ ràng, bọn hắn tìm được.

Về phần lúc trước công kích mà qua, bỏ xuống mười mấy mét thi thể binh lính, đánh Tương phu nhân trở tay không kịp mà chạy đi nam tính cao thủ, Tương phu nhân cũng không hề để ý, bởi vì lần này bọn hắn có hết sức

rõ ràng mục tiêu.

Những người khác, cũng không đáng giá để ý.

“Ngươi thụ thương rồi?” Đi đến Tương phu nhân bên cạnh, Tương quân nhìn lướt qua bên người nữ tử, thanh âm bên trong hơi kinh ngạc mà hỏi.

“Bị một cái võ công không kém Mặc gia cao thủ đánh bất ngờ dưới, ta thụ thương, đối phương cũng sẽ không quá dễ chịu, không có cái gì.” Tương phu nhân tùy ý trở về câu, cũng không hề để ý điểm này tình huống, mà là mắt không chớp nhìn chằm chằm phía trước dừng lại xe ngựa, nói ra: “Phát tín hiệu đi, vấn đề này không phải ngươi ta có thể trộn lẫn.”

Cũng chính bởi vì duyên cớ này, ở giữa mặc cho có người liên tiếp rời đi, hai người cũng không có nhiều hơn ngăn cản.

Về căn bản nguyên nhân, chính là hai người không dám.

Không phải là bởi vì người rời đi võ công cao bao nhiêu, mà là bởi vì ngồi ngay ngắn ở trong xe ngựa người… Cho người áp lực thật sự là quá lớn.

Nhẹ gật đầu, Tương quân không nói gì thêm, mà là quay người trực tiếp phát ra Âm Dương gia độc môn tín hiệu.

…

Chỉ chốc lát sau.

Âm Dương gia người đều phát hiện tín hiệu này.

Cho dù là tại cái này mông lung trong gió tuyết, tín hiệu này cũng là cực kỳ bắt mắt lọt vào tai.

“Ừm?”

Nhạc Duyên đột ngột nghiêng đầu sang chỗ khác, ánh mắt nhìn ra xa hướng về phía nơi xa, tự nhủ: “Xem ra là tìm được.”

Ngay tại Nhạc Duyên thất thần một một thời gian ngắn, Tuyết Nữ lại lần nữa có động tác.

Người, tại trong gió tuyết biến mất.

Kiếm, lại lần nữa xuất hiện đã tới người. (chưa xong còn tiếp…)

Chương 49 : Lời thề

Đinh!

Mũi kiếm cùng mũi kiếm chạm nhau, bỗng dưng tách ra một đạo thanh thúy tiếng vang.

Kình khí bốn phía.

Hai thanh kiếm giao kích ra, càng là xuất hiện một vòng sóng khí, trực tiếp đem không ngừng bay xuống hoa tuyết chấn mặc ý bay múa, thật giống như tại giữa hai người xuất hiện một đóa hoa đang nở rộ, là một đóa hoa tuyết chân chính nở rộ..

Mà tại khóe miệng Tuyết Nữ, bởi vì khí kình phản chấn, càng là thêm một vòng huyết sắc.

Hoa tuyết, hoa tuyết, huyết hoa.

Oanh!

Kiếm khí tung hoành, trực tiếp tóe lên đầy trời bụi tuyết, che mất tầm mắt của người.

Một thân ảnh màu đen từ bụi tuyết trong thoát ra, sau người một đạo thân ảnh màu lam theo đuôi mà tới, trong tay diệp kiếm thay đổi trước đó tư thái, chiêu chiêu đều là dùng một loại thẳng tiến không lùi đấu pháp.

“Ngươi không có cách nào ngăn cản.”

Đầu hơi hơi nghiêng, đâm tới mũi kiếm sát mặt nạ mà qua, cho dù là một thanh diệp kiếm, tại Tuyết Nữ trong tay cũng không thể khinh thường, diệp kiếm cùng mặt nạ ma sát càng là tại mông lung trong gió tuyết tách ra một vòng hoả tinh.

Tại Âm Dương gia tín hiệu truyền đến về sau, Tuyết Nữ không khỏi gia tăng xuất thủ cường độ.

Thế nhưng là đối mặt nam nhân trước mắt này… Cho dù nàng là Âm Dương gia đệ nhất kỳ tài, nhưng cũng không thể làm gì.

Mạnh!

Mạnh kinh khủng!

Chiêu thức, căn cơ, thân pháp không thể nghi ngờ đều là tại hoàn mỹ, theo Tuyết Nữ, cho dù là sư phụ của nàng Đông Quân cũng vô pháp đạt tới loại trình độ này . Bất quá, chiêu thức căn cơ và thân pháp hoàn mỹ lại không có nghĩa là nam tử trước mắt chính là hoàn mỹ.

Hắn có hắn khuyết điểm và nhược điểm rất lớn.

Tình một chữ này đã là ưu điểm của hắn, nhưng cũng là khuyết điểm của hắn.

Đây là Đông Quân chính miệng nói tới.

Nàng Tuyết Nữ cũng có thể cảm thụ ra.

Mà nhược điểm thì là đối phương dưới mắt tình huống

thân thể, một khi quá độ vận dụng chân khí, thì trên người hắn áp chế tai hoạ ngầm liền không thể tránh né sẽ bạo phát đi ra. Tuy nói, tại đây, còn không người nào biết trên người đối phương chân chính tai hoạ ngầm là cái gì nguyên do tạo thành, có thể không nghi ngờ Âm Dương gia cao tầng đều biết điểm này.

Liền thí dụ như hiện tại…

Tuyết Nữ liền có thể cảm thụ được Nhạc Duyên một thân mặc ý nhộn nhạo nhiệt khí.

Hoa tuyết bị bốc hơi thành hơi nước, gặp lạnh lại lần nữa hóa thành hơi nước, đây hết thảy đều tại nói cho nàng nam tử trước mắt thể nội tai hoạ ngầm đã tại bắt đầu tránh thoát áp chế, bắt đầu muốn bạo phát đi ra. Chỉ cần kéo tới cái trình độ. Thì Nhạc Duyên kế hoạch liền không bắt đầu mà kết thúc.

Kéo dài thời gian sao?

Nhạc Duyên cảm thụ được Tuyết Nữ trong kiếm thẳng tiến không lùi, trong lòng âm thầm suy tư.

Âm Quý am hiểu tính toán.

Loan Loan càng không cần phải nói.

Nàng cùng nàng đối thủ một mất một còn Sư Phi Huyên đều là giống nhau nữ nhân, là có thể lấy chính mình tình cảm tính toán nữ nhân.

Mà tình huống dưới mắt, không thể nghi ngờ là Loan

Loan tính toán một bộ phận.

Nói cho Tuyết Nữ một bộ phận chân tướng sự tình, lấy mình mâu thuẫn tâm lý đến làm nhằm vào, khiến cho Tuyết Nữ có thể bình yên vô sự kéo mình một đoạn thời gian, đến tranh thủ đạt tới chân khí phun trào đến áp chế không nổi tai họa ngầm thời điểm. Mà chung kết kế hoạch.

Hiển nhiên.

Nhạc Duyên đối mặt cái này biết rõ là Loan Loan tính toán một bộ phận cũng đạp bước đi vào.

So ra, Tuyết Nữ so sánh Loan Loan vẫn là quá non.

Loan Loan có thể lấy tình cảm tính toán. Nhưng Tuyết Nữ còn làm không được tình trạng này. Làm Âm Quý phái ở cái thế giới này truyền nhân, Tuyết Nữ vẫn là hơi có vẻ non nớt.

Đương nhiên phần này non nớt, có lẽ là đối mặt người nào đó thời điểm mới có.

Có thể nói, đang trồng lấy sự nghiệp làm chủ nữ nhân từ phương diện nào đó mà nói, quả thực để cho người ta cảm thấy có chút bất đắc dĩ cùng lo lắng.

Tại kinh lịch nhiều như vậy thế giới cùng trong sự tình, dạng này lấy sự nghiệp làm chủ nữ tử cũng bất quá là hai người, chính là Âm Quý phái Loan Loan và Từ Hàng Tĩnh Trai Sư Phi Huyên. Không đề cập tới các nàng bản thân dự tính ban đầu đến tột cùng là vì cái gì, nhưng tại

sự nghiệp bên trên cố chấp đã đến để thường nhân cảm thấy mức độ khủng bố.

Về phần Mạc Sầu…

Nàng cho tới bây giờ cũng không phải là một nữ nhân như thế.

Nàng, từ trước đến nay rất đơn giản.

Đơn giản đến một cái si chữ cũng đủ để hình dung.

Nữ nhân ở sự nghiệp bên trên cố chấp sau có thể dùng kinh khủng hình dung. Nam nhân cũng giống như thế.

Thí dụ như cái được xưng tụng cùng Nhạc Duyên có liên quan hậu nhân, cái tại nguyên bản cố sự bên trong được xưng là ngụy quân tử Quân Tử kiếm, phái Hoa Sơn chưởng môn Nhạc Bất Quần chính là tốt nhất đại biểu. Tại loại này chấp nhất trạng thái người, vô luận nam cùng nữ đều mười phần đáng sợ.

Nhưng để cho nhất người chú mục lại là tại tình một chữ này bên trên chấp nhất, phần này chấp nhất có một cái dễ nghe hình dung, liền gọi si.

Dưới mắt, Nhạc Duyên tại Tuyết Nữ trên thân lại lần nữa nhìn thấy cái này một phần chấp nhất.

Cho nên. Chính là bởi vì phần này chấp nhất, Nhạc Duyên biết rõ đây coi như là Loan Loan một phần tính toán, cũng là không chút do dự bước vào trong đó.

Cảm thụ được chân khí trong cơ thể mãnh liệt và trong thân thể tình huống biến hóa, cho dù là không ngừng bốc lên nhiệt độ, cũng không để cho Nhạc Duyên có chút biến sắc. Bồi tiếp Tuyết Nữ múa xong một bộ này Tuyết Hoa Thần Kiếm, bản này chính là Nhạc Duyên ý nghĩ.

Nàng muốn đáp án. Vốn là tại bộ kiếm pháp kia bên trong.

Song kiếm giao phong trong, Nhạc Duyên thân hình huyễn động, người đã có quyết định.

Thoáng chốc.

Khí kình bay lên, giữa hơi nước bốc lên.

Một thân ảnh đã xuyên qua Tuyết Nữ trong tay diệp kiếm, đi tới trước mặt của nàng, tay trái vươn ra, đầu ngón tay trực tiếp điểm tại Tuyết Nữ trên thân.

“! ! !”

Lập tức. Tuyết Nữ thân hình im bặt mà dừng.

“Ta nói, ngươi ngăn cản không được.”

Ôn nhu như nước tiếng nói thật giống như trong không khí bốc hơi hơi nước đồng dạng để cho người ta cảm thấy mê ly và dễ chịu, đứng tại Tuyết Nữ trước người, Nhạc Duyên hơi cúi đầu, ánh mắt rơi vào trước mắt cô gái tóc bạc này một trương đẹp đến mức cơ hồ không có tì vết trên mặt ngọc, nhìn xem trên gương mặt vệt

nước mắt, Nhạc Duyên trầm ngâm dưới, cuối cùng vẫn là nhịn không được dùng nhẹ tay nhẹ vì đối phương lau đi đạo này vết tích.

Đồng thời.

Một tay cầm hạ Tuyết Nữ trong tay diệp kiếm, Nhạc Duyên khẽ thở dài: “Ta không biết Đông Quân đến tột cùng nói gì với ngươi, nhưng ngươi phải biết mặc kệ là ngươi tên là Diễm vẫn là Tuyết Nữ, ngươi chính là ngươi. Không phải Sư Phi Huyên cũng không phải Thạch Thanh Tuyền.”

Đánh giá tấm này yêu kiều trong mang xinh đẹp mặt ngọc, nhìn xem cố ý tránh ra không cùng mình đối mặt ánh mắt, Nhạc Duyên vừa bực mình vừa buồn cười, đưa tay phải ra, ngón giữa hơi cong, ba một chút trực tiếp tại Tuyết Nữ mi tâm bắn ra một cái dấu đỏ, tựa như sư phó răn dạy nghịch ngợm đồ đệ, nói: “Người thông minh thích để tâm vào chuyện vụn vặt, ngươi chính là dạng này.”

Tuyết Nữ nghe vậy không khỏi ngẩn ngơ, không biết là bị trước mắt nam tử, vẫn là bị đạn mi tâm động tác ảnh hưởng, trong lúc nhất thời cả người sững sờ tại bên trong. Một cái tên là đã lâu không gặp cảm giác ở trong lòng lan tràn, cuối cùng tràn ngập lên gương mặt, khiến cho như ngọc da thịt trong nhiều hơn một vòng huyết sắc.

Đã vượt qua Tuyết Nữ đi tới sau lưng nàng Nhạc Duyên đang đạp bước rời đi, tại cất bước trước. Nhạc Duyên tựa hồ nhớ ra cái gì đó, lại tiếp tục nói ra: “Huyệt vị thời

gian một nén nhang sau sẽ tự giải. Lần sau, làm quyết định trước suy nghĩ thật kỹ.” Nói xong, Nhạc Duyên cái này liền cất bước rời đi.

“… Đông Hoàng, từ đó về sau ta sẽ không lại dùng bộ kiếm pháp kia.”

Ngay tại Nhạc Duyên đi ra mấy bước về sau, Tuyết Nữ thanh thúy như linh tiếng nói truyền đến, trong thanh âm có một loại khó tả quyết định. Nghe đến đó. Nhạc Duyên gương mặt dưới mặt nạ bàng bò lên trên mỉm cười, cũng không quay đầu lại nói ra: “Cũng tốt. Không muốn thụ ta ảnh hưởng, cũng không cần thụ Đông Quân ảnh hưởng, làm chính ngươi tốt nhất. Từ nay về sau, Diễm đã không còn, chỉ có Mặc gia Tuyết Nữ.”

“Có lẽ đây mới là một cái chuyện vui sướng.”

Có Minh Không giáo huấn, Nhạc Duyên lời nói này có chút cảm khái. Nửa ngày, họ Nhạc rời đi, trong gió tuyết, không có để lại bất kỳ vết tích.

Làm mình tốt nhất?

Gió tuyết phiêu diêu. Một mảnh hỗn độn trong rừng rậm chỉ có Tuyết Nữ một thân một mình đứng lặng tại trong gió tuyết.

Tuyết Nữ nghe hiểu Nhạc Duyên sau cùng câu nói, những lời này hạ nàng đem không còn quá khứ thân phận ràng buộc.

Thế nhưng là…

Nàng thật có thể làm được sao?

Có nhiều thứ há có thể là một câu, một cái lời thề liền có thể triệt để chặt đứt?

Nhắm mắt lại, trong đầu quanh quẩn chính là vừa mới đối phương lau đi mình khóe mắt nước mắt động tác, là gảy nhẹ mi tâm răn dạy, những này đã lâu đồ vật để nàng như thế nào đi quên?

Kiếp!

Đây là thuộc về nàng kiếp!

Làm như thế nào độ?

Tại thời khắc này, nàng rốt cục sáng tỏ sư phó Đông Quân sau cùng câu nói hàm nghĩa —— thấy một lần Nhạc Duyên lầm chung thân. Liền ngay cả sư phó của nàng cũng là như thế.

Đối mặt dạng này nắm giữ không được nam nhân hoặc là giết hắn, hoặc là hoàn toàn thần phục tại dưới người của đối phương.

Lại hoặc là… Tiếp tục lừa mình dối người?

Rất nhanh, tuyết lớn phủ thân, trong rừng rậm chỉ có một cái màu trắng người tuyết đứng lặng ở đâu.

Tuyết Nữ, cuối cùng thành Tuyết Nữ.

…

Trong gió tuyết.

Giao phong bên trong Cao Tiệm Ly và Thiếu Tư Mệnh cũng là ngừng lại, hai người đều tập trung tinh thần nghe được từ phương xa truyền đến thê lương tiếng vang.

Tín hiệu!

Chỉ bất quá nghe một chút. Cao Tiệm Ly cũng đã sáng tỏ đạo thanh âm này hàm nghĩa.

Ngẩng đầu nhìn lướt qua đứng tại trên ngọn cây đón gió tuyết thiếu nữ áo tím, Cao Tiệm Ly trong lúc nhất thời cũng có chút lo lắng, chẳng lẽ lại Mặc gia vẫn là cứu không được thái tử Đan một nhà sao? Lấy võ công của hắn tất nhiên là không sợ thiếu nữ trước mắt, nhưng đối phương chỉ riêng thủ không công, càng là đánh chính là kéo dài chủ ý, cái này khiến Cao Tiệm Ly cũng không thể tránh được.

Âm Dương gia võ công, thật sự là để cho người ta cảm thấy chán ghét.

Ngẩng đầu nhìn lướt qua tung bay tuyết lớn. Cao Tiệm Ly tâm tư lại quẳng phương xa, cũng không biết Tuyết Nữ tình huống thế nào, hi vọng nàng không muốn gặp phải quá mạnh địch nhân.

Trên ngọn cây.

Thiếu Tư Mệnh trên mặt lụa mỏng đã có từng tia từng tia màu đỏ vết tích, đây là vừa mới tại giao phong trong thụ thương bố trí, đối mặt một cái đỉnh tiêm kiếm khách toàn lực tiến công, dù là nàng toàn lực phòng thủ cũng không khỏi tạo thành vết thương không nhẹ.

Lại nói cái này đột nhiên rơi xuống tuyết lớn, khiến cho kiếm khí của đối phương bằng thêm mấy phần uy lực.

Bất quá nàng cần làm được chỉ là cần ngăn cản đối phương liền có thể, cho nên Thiếu Tư Mệnh ngược lại không có Cao Tiệm Ly thấp thỏm tức giận nóng nảy. Thiếu Tư Mệnh cứ như vậy đứng tại ngọn cây, mặt không thay đổi nhìn phía dưới Cao Tiệm Ly, không nhúc nhích.

Mà đổi thành bên ngoài một phương.

Đạo Chích cảm thấy lần này mình thật sự là đạp cứt chó, trong lòng đều là một mảnh bực bội.

Đẹp mắt nữ nhân tựa như đều rất lợi hại.

Tuyết Nữ như thế.

Hôm nay gặp phải cái này tự xưng Đại Tư Mệnh nữ nhân càng là như vậy.

Như thế phát triển tiếp, làm cho nam nhân làm sao hỗn? Bất quá cũng may hắn khinh công rất tốt, ngược lại là đào thoát Đại Tư Mệnh ngăn cản.

Đang nghe âm thanh thê lương về sau, cũng minh bạch

đây là một cái tín hiệu, Đạo Chích liền lập tức thay đổi phương hướng, hướng thanh âm nơi phát ra chỗ chạy như bay. Ngay tại lúc Đạo Chích tiếp cận mục tiêu thời điểm, một cái để cho người ta da đầu tê dại cảm giác nguy hiểm trực tiếp ngăn trở cước bộ của hắn, khiến cho hắn ngừng lại.

Sau đó, Đạo Chích trốn ở một tảng đá lớn đằng sau, thận trọng xem.

Tại Đạo Chích trong tầm mắt, gió tuyết trong mông lung, một vòng màu đen trăng non từ nơi xa đạp tuyết mà ra.

Màu đen trăng non dưới, là một đạo thần bí quỷ dị thân ảnh màu đen.

“Đây là! ! !”

Nhìn xem thân ảnh màu đen càng ngày càng gần, càng phát ra rõ ràng về sau, Đạo Chích lúc này mới phát hiện trong tay đối phương tựa hồ cầm một thanh óng ánh thấu triệt băng kiếm, tại băng bên trong kiếm có vô số lá cây tồn tại. Không chỉ có như thế, tại thân thể đối phương chung quanh còn tràn ngập một cái màu trắng hơi nước. Nhìn đến đây, Đạo Chích sắc mặt cơ hồ triệt để đen lại, vừa mới cỗ nguy hiểm trí mạng cảm giác chính là từ trên người của người này truyền đến. Ngay tại Đạo Chích không kịp cảm thán thời gian khác, đạo thân ảnh màu đen đột nhiên ngừng lại, ánh mắt đột ngột nhìn phía hắn bên này.

“! ! !”

Cái nhìn này, để Đạo Chích tóc dựng thẳng.

Cái nhìn này, để Đạo Chích tựa như đi ra ngoài chuột chính diện bắt gặp kiếm thức ăn mèo.

Thân là đạo tặc đến nay trực giác tại thời khắc này mở ra lớn nhất, luồng tràn ngập nguy cơ trí mạng tại thời khắc này đem toàn bộ người bao phủ.

Trốn!

Không trốn liền sẽ chết!

Thân hình thoắt một cái, Đạo Chích Điện Quang Thần Hành Bộ vượt xa bình thường phát huy, lập tức thoát ra thật xa, mang theo kình phong càng là trên mặt đất nhấc lên một đầu tuyết lãng, trong lúc nhất thời Đạo Chích chỉ hận mình cha mẹ cho mình ít sinh hai cái đùi.

“…”

Nhìn xem biến mất ở phía xa tuyết lãng, Nhạc Duyên trừng mắt nhìn, nhìn lướt qua sau không tiếp tục để ý, người tiếp tục hướng trước mặt đi đến.

Phía trước cách đó không xa.

Chính là Đông Quân chỗ. (chưa xong còn tiếp..)

Chương 50 : Thiên nhân cảm ứng (thượng)

“Xuy —— “

Ngựa hí lên, tựa hồ là cảm nhận được đàn sói tiến đến hứng chịu nỗi sợ hãi ghê gớm, khiến cho trên lưng ngựa binh sĩ cũng trong lúc nhất thời không cách nào trói buộc, không ít người đều tại trên lưng ngựa nghiêng nghiêng ngả ngả, trong lúc nhất thời muốn khôi phục yên tĩnh rất là khó khăn.

Trong xe ngựa.

Nhắm mắt dưỡng thần thái tử phi tại một tiếng này âm thanh tuấn mã hí lên cùng binh sĩ luống cuống tay chân thanh âm bên trong mở hai mắt ra, loại tình huống này cũng không nằm ngoài dự liệu của nàng, tình huống như vậy sinh ra chỉ là hình dung một việc.

Chính là Tuyết Nữ ngăn cản thất bại.

Thất bại, là đã sớm dự đoán đến kết quả.

Có thể ngăn cản như vậy thời gian, khiến cho Nguyệt Nhi có thể tại Đoan Mộc Dung dẫn đầu dưới né ra, đây đã là niềm vui ngoài ý muốn.

Chỉ bất quá…

Nghe ngoài xe ngựa tiếng vang, thái tử phi thanh âm đột

ngột quanh quẩn tại bốn phía.

“Ồn ào!”

Một tiếng quát khẽ, tiếng người tiếng ngựa phong thanh tuyết âm thanh liền ngưng.

Càng là lấy xe ngựa làm trung tâm, bỗng dưng sinh ra một cái lực hút vô hình, liền tựa như xe ngựa tại thời khắc này hóa thành lỗ đen trong vũ trụ, đột ngột ở giữa sinh ra khổng lồ lực hấp dẫn lập tức đem bốn phía mười trượng trở lại ở bên trong đồ vật toàn bộ hấp dẫn liên lụy.

Xoạt xoạt!

Đây là tấm ván gỗ tại đại lực dưới bẻ gãy tiếng vang.

Tại bọn binh lính hoảng sợ trong ánh mắt, xe ngựa không hiểu hướng trung gian lõm xuống dưới, một trận liên miên bất tuyệt xoạt xoạt âm thanh bên trong, một chiếc xe ngựa xa hoa cứ như vậy vặn vẹo thành một đoàn bột phấn, vây quanh một người mặc màu đỏ nghê thường nữ tử xoay tròn.

Không chỉ có như thế, tiếp cận xe ngựa người cùng ngựa cũng bị cỗ này kinh khủng lực đạo liên lụy trong đó, xương cốt vỡ vụn, máu tươi văng khắp nơi, sinh sinh bị bóp méo thành quỷ dị thê thảm bộ dáng. Có thể nói là ngay cả thậm chí không kịp rên lên một tiếng, cả người lẫn ngựa toàn bộ vặn vẹo chết đi.

Cái này, chính là thiên ma lực trường.

Không là bình thường thiên ma lực trường, đây là Thiên Ma Công tầng mười tám viên mãn thiên ma lực trường.

Đây là cái gì! ! !

Còn sót lại Yến quốc các binh sĩ hoảng hốt, như thế doạ người tràng cảnh. Tại tính mạng của bọn hắn trong đây là lần thứ nhất nhìn thấy.

Mảnh gỗ vụn, thi thể, máu tươi, hoa tuyết…

Rơi xuống đất.

Phát ra liên tiếp trầm đục.

Lộ ra đứng tại trong đó người.

Rõ ràng là thái tử phi.

Thế nhưng là tại trong mắt của những binh lính này, lưu lại chỉ có không hiểu cùng ngạc nhiên.

Người trước mắt là thái tử phi, có lẽ không có ai biết thái tử phi là một nữ nhân khủng bố như thế.

Áo bào bay lên, màu đỏ tô trên mặt đất còn tản ra hơi nóng máu tươi đồng dạng để cho người ta cảm thấy diễm lệ vạn phần. Vừa mới đột ngột một kích, hù dọa người cũng hù dọa ngựa, trong lúc nhất thời vạn vật im tiếng, thậm chí ngay cả gió cũng ngừng lại.

Còn sót lại mấy chục tên lính ngạc nhiên. Bọn hắn trong

lúc nhất thời căn bản liền không có kịp phản ứng đến tột cùng xảy ra chuyện gì.

Chỉ có nhìn hướng chỗ đứng tại trong gió tuyết thái tử phi ánh mắt cũng tràn đầy lạ lẫm.

Tất cả mọi người ở đây cũng nhìn ra được, vừa mới kinh khủng một kích là xuất từ thái tử phi. Có lẽ không có người nói với bọn hắn thái tử phi không phải một cái tay trói gà không chặt nữ nhân, mà là một cái kinh khủng tới cực điểm nữ nhân.

Trong lúc nhất thời, bọn hắn dùng từ trên chiến trường trực giác ước thúc dưới hông ngựa chậm rãi lui lại.

Không còn kịp suy tư là cái gì nguyên do, bọn hắn tình nguyện đi cùng Tần quân chém giết chết trận, cũng không nguyện ý không hiểu thấu chết tại một cái kinh khủng thái tử phi trong tay, chết không rõ ràng.

Liền tại bọn hắn chậm rãi lui lại thời điểm, gió tuyết tái khởi.

Một đạo hơi có vẻ tiếng bước chân ầm ập truyền vào tất cả mọi người bên tai, hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Trong tuyết lớn…

Một thân ảnh màu đen xuất hiện ở tầm mắt mọi người ở bên trong. Có thể để những binh lính này kinh hãi là cái này đột nhiên xuất hiện ở trước mắt. Từng bước một bước ra như là nổi trống tiếng bước chân nam tử thần bí cả người bao phủ tại một thân áo bào màu đen trong,

chỉ có đỉnh đầu một vòng trăng non để cho người ta chú mục.

Ba! Ba! Ba!

Tiếng bước chân càng lúc càng lớn, thật giống như đối phương đặt chân không phải đại địa, mà là mặt trống.

Nhưng bước chân đạp xuống tuyết trắng phía trên. Vẫn không có một đạo dấu chân.

Tại tiếng bước chân này trong, mỗi cái binh sĩ đều là không hẹn mà cùng dùng tay phải bưng kín ngực của mình, bọn hắn cảm giác được tim đập của mình đúng là giữa bất tri bất giác cùng tiếng bước chân này cộng minh, theo tiếng bước chân càng lúc càng nhanh. Tim đập của bọn hắn cũng càng lúc càng nhanh.

Ba ——

Một bước cuối cùng bước ra, Nhạc Duyên thân ảnh ngừng lại, vượt qua bọn binh lính đi tới thái tử phi trước người ngoài ba trượng khoảng cách ngừng lại.

Sau lưng.

Là như xếp gỗ ngã xuống thân thể.

Người cùng ngựa đều không có gì khác nhau.

Giải quyết hết đối phương tròn trong vòng trăm trượng. Ngoại trừ Nhạc Duyên cùng Loan Loan bên ngoài, cái khác Yến quốc binh sĩ bao quát ngựa cũng không có âm

thanh, đã sớm chết đi.

Nơi xa.

Tương quân cùng Tương phu nhân hai người hai mặt nhìn nhau, vừa rồi tràng cảnh cho dù là đối bọn hắn hai người mà nói cũng cảm thấy vô cùng kinh khủng.

May mắn, hai người lui kịp thời, bằng không mà nói chỉ sợ lấy năng lực của bọn hắn cũng có cực lớn có thể sẽ chịu ảnh hưởng. Hai người liếc nhau một cái, đều từ lẫn nhau trong mắt thấy được đối phương kinh hãi. Hiển nhiên, chuyện kế tiếp đã không phải là bọn hắn có thể nhúng tay.

“Nhìn cho thật kỹ chính là.”

Đúng lúc này, sau lưng của hai người đột nhiên vang lên Nguyệt Thần thanh âm. Chẳng biết lúc nào, Nguyệt Thần đã xuất hiện ở sau lưng của hai người, xa xa ngắm nhìn phía trước giằng co nam nữ, lên tiếng nói: “Chính là thần chiến đấu, không phải chúng ta phàm nhân có thể nhúng tay.”

…

Dưới mặt nạ cái mũi không khỏi kéo ra, ngửi ngửi tràn ngập tại trong gió tuyết mùi máu tanh, Nhạc Duyên nhìn lướt qua đã triệt để hóa thành mảnh vỡ xe ngựa, còn có bị bóp méo binh sĩ cùng ngựa thi thể, Nhạc Duyên không khỏi chọn lấy dưới lông mày, nói ra: “Thật là tàn nhẫn thật ác độc cách giết người.”

Tại thiên ma lực trường dưới vặn vẹo mà chết, có thể nghĩ trong đó thống khổ đối người thường mà nói là kinh khủng cỡ nào.

“Hì hì.”

“Người ta còn tưởng rằng ngươi tại ôn nhu hương ở bên trong đánh đàn nghe tiêu, đang hảo hảo an ủi đối phương, mà không tới nơi này rồi.” Đối với cái này Loan Loan luôn luôn một từ, ngược lại là dùng một loại vui cười giọng điệu cười duyên nói: “Nhìn xem tuyết này biết bao nghiêm túc, biết bao tình cảm nồng nàn.”

Nghe lời này Nhạc Duyên không trả lời ngay, mà là ánh mắt không ngừng đánh giá chung quanh, cũng không có nhìn thấy Nguyệt Nhi thân ảnh, Nhạc Duyên nhìn đến đây liền biết Loan Loan vẫn làm sắp xếp của nàng, Nguyệt Nhi bị người ta mang đi.

Bị ai mang đi?

Là thái tử Đan sao?

Lại hoặc là những người khác… Đoan Mộc Dung.

Cúi đầu trầm ngâm một phen, Nhạc Duyên lại cảm thấy vẫn là cái Đoan Mộc Dung có lớn nhất khả năng. Bằng không mà nói, dưới mắt ở chỗ này thủ người hẳn là còn có thái tử Đan. Nhìn lướt qua ngã trên mặt đất binh sĩ thi thể, lại nhìn Loan Loan một người, Nhạc Duyên suy nghĩ một chút, cũng là suy đoán ra nguyên nhân trong đó.

Thái tử Đan làm một cái để Loan Loan phẫn nộ lựa

chọn.

Đây cũng là vừa mới có không ít binh sĩ bị thiên ma lực trường sinh sinh vặn vẹo mà chết nguyên do, đây là giận chó đánh mèo cho hả giận.

“Ngươi đem Nguyệt Nhi giao cho Đoan Mộc Dung?”

Đón Loan Loan ánh mắt, Nhạc Duyên không để ý đến trong lời nói của đối phương trêu chọc ngữ điệu, ngược lại là trực tiếp hỏi: “Có thể để cho ngoại nhân mang, nhưng cũng không thể để cho ta đến mang? Ngươi đến tột cùng là thế nào nghĩ? Ngươi liền không sợ ta tìm được Đoan Mộc Dung tung tích, sau đó giết nàng?”

Liên tiếp chất vấn, cũng không để cho Loan Loan để ý. Ngược lại Loan Loan là nghiêng đầu, tay ngọc đùa bỡn bản thân thái dương mái tóc, nói ra: “Nguyệt Nhi thế nhưng là rất thích Đoan Mộc cô nương. Lại nói, ngươi có thể tìm được Đoan Mộc cô nương nơi ở sao?”

“Ngay cả ta đều không có tra được a.”

“…”

Loan Loan một câu để Nhạc Duyên ngừng lại, ngăn cản tâm tư không phải nàng lời nói tiếp theo, chính là câu Nguyệt Nhi rất thích Đoan Mộc cô nương. Một câu thích, không thể nghi ngờ tạm thời trở thành Đoan Mộc Dung bảo hộ phù.

Thật lâu, Nhạc Duyên mới lên tiếng nói: “Vì cái gì?”

Đối mặt vấn đề này, Loan Loan sắc mặt cũng biến thành nghiêm túc, nhìn chằm chằm trước mắt nam tử mặt nạ dừng lại một lát, mới mỗi chữ mỗi câu trả lời: “Sư Phi Huyên mẹ con là ví dụ tốt nhất, người ta cũng không muốn giống như nàng.”

Lời nói này tốt có đạo lý, để Nhạc Duyên trong lúc nhất thời miệng không thể nói.

“Sư Phi Huyên không phải một cái hợp cách mẫu thân, người ta cũng không phải một cái hợp cách sư phó.”

“Cho nên… Ta quyết định để Đoan Mộc Dung cô nương đến mang Nguyệt Nhi.”

“Nghĩ đến Nguyệt Nhi sẽ không thay đổi đến cùng Minh Không đồng dạng.”

Loan Loan sắc mặt mười phần nghiêm túc, giọng điệu lộ ra nghiêm túc đến cực điểm, trong lời nói lại là đối mình không tự tin. Hiển nhiên, tại kinh nghiệm của nàng trong, có Minh Không cái này ví dụ, cũng đủ để lưu lại khắc sâu đến cùng ấn tượng. Dù là trước đó tại trên cái miệng của nàng đối Nhạc Duyên nói một chút là muốn Nguyệt Nhi thay thế Tần Vương Chính, nhưng tại nội tâm của nàng chỗ sâu cũng không phải là nghĩ như vậy.

Minh Không, có như thế một cái liền đầy đủ.

Có thể nói, tại đối đãi Minh Không nàng cùng Sư Phi Huyên đều hối hận.

Các nàng tâm tư cùng phẫn hận trực tiếp sáng tạo ra

một cái đáng sợ tới cực điểm Nữ Đế sinh ra. Càng là bởi vì Minh Không, Ma môn cơ hồ bị nàng nhổ tận gốc, cái này khiến lấy Âm Quý phái sự nghiệp làm chủ Loan Loan làm sao tiếp nhận? Phật môn cũng không có tốt hơn chỗ nào. Chỉ bất quá bắt đầu so sánh, Ma môn kiêu ngạo càn rỡ, lúc này mới gặp tai hoạ ngập đầu, mà Phật môn thì là tại áp lực dưới nhẫn nhục chịu đựng, sống nơm nớp lo sợ, lúc này mới bảo đảm xuống dưới, bằng không mà nói…

Đồng dạng.

Đạo môn cũng nhận cực lớn ảnh hưởng.

Một ví dụ liền đầy đủ, chính là một năm bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng. Minh Không đối Loan Loan ảnh hưởng, có thể nói xa ra Nhạc Duyên đoán trước. Mà lại theo Loan Loan, Minh Không biến thành như vậy, trừ bỏ nàng cùng Sư Phi Huyên ảnh hưởng bên ngoài, nhất trực quan còn có một người ảnh hưởng, chính là Nhạc Duyên.

Lúc đó, Nhạc Duyên người chưa tại, Minh Không liền trời đất xui khiến nhận lấy lớn ảnh hưởng, biến thành người như vậy, mà Minh Không bản thân càng là sinh ra một loại dị dạng luyến ái.

Nếu là Nguyệt Nhi trực tiếp bị Nhạc Duyên dạy bảo…

Tràng cảnh thật sự là quá đẹp, Loan Loan đã không cách nào tưởng tượng, lại thêm Loan Loan bản thân ngầm tồn tâm tư…

Nghe đến đó, Nhạc Duyên cũng coi là minh bạch một bộ phận nguyên nhân, tâm trạng có thể nói là vô cùng tức giận . Bất quá, để Nhạc Duyên làm ra như thế quyết định không chỉ là cái này, càng nhiều vẫn là gần nhất trong khoảng thời gian này không ngừng sinh ra thiên nhân cảm ứng.

“Cũng tốt.”

“Lại cho Loan Loan ngươi sau khi phi thăng, Nguyệt Nhi sự tình liền từ ta tự mình tới.”

“Minh Không là ngươi cùng Sư Phi Huyên sai lầm giáo dục, mà ta tuyệt đối sẽ không.”

Nói xong, Nhạc Duyên trong tay băng kiếm đã là chậm rãi giơ lên, mũi kiếm trực chỉ đứng ở phía trước Loan Loan. (chưa xong còn tiếp…)

Chương 51 : Thiên nhân cảm ứng (hạ)

Gió tuyết tại gào thét. ←,

Mũi kiếm chỉ, chính là tâm hướng tới.

Theo Nhạc Duyên trong tay băng kiếm chậm rãi nâng lên, chỉ hướng Loan Loan thời điểm, tại chung quanh hắn cũng phát sinh biến hóa.

Mũi kiếm từng chút từng chút nâng lên, phiêu đãng trong không khí tuyết trắng thì là tựa như nhận lấy cái gì dẫn dắt, tại một cái không hiểu lực đạo không ngừng tại Nhạc Duyên bên cạnh hội tụ. Từng mảnh từng mảnh hoa tuyết xoay tròn nhẹ nhàng tụ tập, tại mắt thường có thể thấy bên trong nhanh chóng một thanh tuyết kiếm lăng không hiển hiện, xuất hiện ở phía sau hắn.

Không phải một thanh, mà là có rất nhiều chuôi đang không ngừng hình thành.

Rất nhanh, mười lăm chuôi tuyết kiếm bồi hồi xuất hiện.

Như là một thanh triển khai quạt xếp xuất hiện sau lưng Nhạc Duyên, tựa như xòe đuôi Khổng Tước làm cho người ta chú mục. Chỉ bất quá Khổng Tước xòe đuôi chính là diễm lệ lông vũ, mà Nhạc Duyên thì là từng chuôi trắng muốt như ngọc tuyết kiếm.

“…”

Loan Loan mắt không chớp nhìn xem liên tiếp không ngừng xuất hiện sau lưng Nhạc Duyên tuyết kiếm, trên mặt không khỏi toát ra một chút hứng thú.

Đúng thế.

Tình cảnh trước mắt để Loan Loan lên hứng thú.

Vẫn là thiên ngoại phi tiên sao?

Mắt không chớp nhìn chằm chằm tình cảnh trước mắt, Loan Loan tại tràn đầy hứng thú thời điểm, tự thân chân khí nhưng cũng là tại thể nội chấn động. Lấy nàng làm trung tâm, hơn một trượng ở bên trong không khí tại thiên ma lực trường dưới trở nên tựa như một đoàn thủy cầu, như là đã có sinh mệnh sinh vật bắt đầu không ngừng chập trùng không ngừng.

Thật giống như cái này không khí cầu đang hô hấp đồng dạng.

Lõm.

Mở rộng.

Tại trong tuyết lớn đủ để dùng nhìn bằng mắt thường đến cái này không khí hình cầu cứ như vậy không ngừng chập trùng không chừng, khiến cho đầy trời gió tuyết không có một tơ một hào dừng lại tại trên người nàng.

Nhìn qua từng chuôi không ngừng hiển hiện tuyết kiếm,

Loan Loan đột nhiên phát ra tiếng cười như chuông bạc, khiến cho gió tuyết tại nương theo thanh âm mà múa, “Nhạc lang ngươi thật đúng là nhẫn tâm, nhìn ngươi bộ dáng này không phải nói giỡn người ta sao.”

Nói đến đây, Loan Loan thanh âm dừng lại, tựa hồ là đang trong lòng tổ chức dưới ngôn ngữ sau lúc này mới tiếp tục nói ra: “Cũng thế. Lấy Nhạc lang công lực cảnh giới, tất nhiên là có thể cảm ứng được cái gì đến. Có thể thúc đẩy Nhạc lang làm như vậy, xem ra cảm ứng kết quả cũng không tốt.”

“Nhạc lang, ngươi là sốt ruột đâu?”

“Vẫn là sợ chứ?”

Quay chung quanh tại Loan Loan thân thể không khí bốn phía cầu vẫn là như là tiểu hài tử hô hấp đồng dạng không ngừng lõm mở rộng,

Mà Loan Loan người lại là híp mắt, một đôi mắt đẹp khóe mắt như là hồ ly đồng dạng cong, để cho người ta liếc thấy đạt được người trong cuộc một loại nào đó ác thú vị.

Thiên nhân cảm ứng.

Có đôi khi, so trực giác càng để cho người đáng giá tin tưởng chính là thiên nhân cảm ứng.

Nhạc Duyên nghe Loan Loan vui cười nhưng không có bất kỳ ngôn ngữ, từ ở bề ngoài cũng nhìn không ra bất kỳ ánh mắt biến hóa, huống chi trên mặt của hắn còn có

một tấm màu đen mặt nạ che lấp. Cả người toàn thân trên dưới cũng chỉ có một đôi mắt lộ ở bên ngoài, để cho người ta không mò ra nền tảng.

Nhưng Nhạc Duyên trầm mặc không thể nghi ngờ là tại một mặt khác thừa nhận Loan Loan.

Đúng vậy, thúc đẩy Nhạc Duyên quyết định chính là nhiều phương diện nguyên do tổng hợp, nhưng trong đó chiếm cứ lớn nhất chính là phần này thiên nhân cảm ứng.

Phần này đến từ tự thân thiên nhân cảm ứng, để Nhạc Duyên không khỏi nhớ tới lúc trước Viên Thiên Cương, cùng bị Từ Tử Lăng từ Vệ Trinh Trinh giao phó cho mình châm ngôn, đều tại không hẹn mà cùng chỉ hướng cộng đồng một điểm —— họa sát thân.

Tại bắt đầu, Nhạc Duyên cũng bất quá là cho rằng là phát sinh ở những phương diện khác, thí dụ như Tử Cấm thành chi chiến. Cũng có nghĩ qua tiếp tục như vậy sai sẽ để cho tự thân có thể hay không như là đã từng Lục Triển Nguyên đối mặt Mạc Sầu kết quả giống nhau, thế nhưng là chưa hề nghĩ đến phần này cảm ứng sẽ ở Loan Loan trên thân tới như thế tỉ mỉ xác thực.

Nhìn trước mắt Loan Loan, đứng tại trong gió tuyết Nhạc Duyên lại là đột nhiên cảm thấy tình cảnh này có một loại quỷ dị quen biết cảm giác. Ngay tại Nhạc Duyên trầm tư phần này quen biết cảm giác thời điểm, liền nghe Loan Loan lên tiếng lần nữa nói ra: “Nhạc lang. Ngươi không cảm thấy trước mắt tràng cảnh có chút để cho người ta quen thuộc sao?”

Nhìn qua nhìn về phía ánh mắt của mình, Loan Loan hé miệng cười một tiếng, tiếp lấy nói ra: “Xem ra Nhạc lang cũng có một dạng cảm giác.”

Cảm giác quen thuộc này, giống như đã từng quen biết.

“Ta lúc đầu một mực có cái này nghi hoặc. Cho dù là đến bây giờ cũng còn không có triệt để giải khai.”

Nói đến đây, Loan Loan ngữ khí dừng lại, ánh mắt của nàng nhìn chòng chọc vào Nhạc Duyên hai con ngươi. Như muốn từ đôi mắt này trông được ra thứ gì đến, tại nhìn thấy Nhạc Duyên ánh mắt có chút biến hóa thời điểm, Loan Loan hài lòng cười: “Ngươi đến tột cùng là từ đâu biết được Thiên Ma Công?”

Hấp tinh!

Nhạc Duyên hai con ngươi không khỏi hơi trợn to, Loan Loan để hắn lại lần nữa hồi tưởng lại tại Đại Đường thời điểm phát sinh sự tình. Lúc trước cùng Âm Quý phái tiếp xúc, càng lớn nguyên nhân chính là bởi vì hắn hấp tinh cùng Thiên Ma Công từ phương diện nào đó mà nói không có sai biệt.

Nếu không phải bởi vì có Trường Sinh quyết Âm Dương chân khí có thể chuyển hóa tất cả chân khí loại hình, vẻn vẹn lấy hấp tinh biểu hiện lực cơ hồ cùng Thiên Ma Công không khác nhau chút nào. Đơn nhất hút công không có gì, nhưng chỉ cần hút nhiều liền dễ dàng xảy ra vấn đề.

“Nhớ lại, ngươi không cần vội vã phủ nhận.”

Loan Loan phát giác được Nhạc Duyên ánh mắt biến hóa, liền trực tiếp mở miệng cản trở Nhạc Duyên muốn nói lời, không chỉ có như thế, nàng còn lấy trong miệng truyền âm phương thức đem Thiên Ma Công một bộ phận công pháp nội dung nói ra, sau đó an tĩnh quan sát đến Nhạc Duyên ánh mắt biến hóa.

“! ! !”

Nhướng mày, dưới mặt nạ Nhạc Duyên biểu lộ lập tức trở nên ngưng trọng lên. Trong đầu đã là không tự chủ được đem hấp tinh khẩu quyết cùng Loan Loan truyền đến bộ phận khẩu quyết tiến hành so sánh phân tích, kết quả cuối cùng không cần nói cũng biết.

Không kém nhiều, lại là có cùng nguồn gốc.

Loan Loan không có nói sai, đây chính là Thiên Ma Công một bộ phận.

“Sao…” Loan Loan nhìn đến đây, thần sắc băng lãnh như là bầu trời này bay xuống gió tuyết, mỗi chữ mỗi câu nói ra: “Là ai nói cho Nhạc lang ngươi đâu?” Thiên Ma Công là Âm Quý phái đích truyền võ công, từ trước đến nay là chưởng môn cùng Thánh nữ mới có thể tu tập tồn tại.

“Là ngươi vừa mới nói cho ta biết.”

Loan Loan để Nhạc Duyên không khỏi nhíu mày, trong lời nói của nàng thâm ý Nhạc Duyên tất nhiên là minh

bạch, bất quá hắn ngoài miệng cũng là nói một câu lời nói thật, này Thiên Ma công bộ phận công pháp vừa mới xuất từ Loan Loan miệng, nói những lời này cũng coi là không tệ.

“Đúng thế.” Loan Loan không có phủ nhận, ngược lại là có chút tán đồng vuốt cằm nói: “Ta càng nghĩ không phải là sư phó, sao cũng chỉ có một người có thể nói cho ngươi những này, người này chính là ta.”

“Nhưng… “

“Ta là lúc nào nói qua cho ngươi đây này?”

Ngẩng đầu.

Loan Loan nhìn lên bầu trời đen như mực mây đen, còn có không ngừng tung bay tuyết lông ngỗng, ngữ khí tại thời khắc này trở nên phiêu hốt, cả người tựa như dạo chơi thiên ngoại, tự nhủ: “Đến tột cùng là lúc nào đâu?”

“Theo ta công lực cùng cảnh giới đề cao, phần này nghi hoặc lại là càng ngày càng sâu.”

“Lúc trước sư phó không rõ, ta cũng không hiểu.”

“Nhưng tại bây giờ, ta đoán được một điểm nguyên do.”

Chính là ——

“Nhạc Duyên, ngươi làm Tà Vương Thạch Chi Hiên đồng dạng sự tình.” Lời nói bên trong ngữ khí là chém đinh chặt sắt, Loan Loan tại thời khắc này khí chất đột

ngột mà biến, đã không còn trước đó mị ý, ngược lại thay thế chính là như là đã từng Chúc Ngọc Nghiên không khác nhau chút nào khí chất: “Để người ta có một loại muốn cùng ngươi đồng quy vu tận tâm tư.”

Nhìn qua trước mắt khí chất này đột biến đêm tối tinh linh, Nhạc Duyên nhất thời mờ mịt: “Ây…”

Làm Thạch Chi Hiên đối Chúc Ngọc Nghiên làm sự tình?

Cho dù là có Nguyệt Nhi, lời này của ngươi nói cũng quá không có đạo lý đi?

Lúc này, Nhạc Duyên tâm tình là có chút bất đắc dĩ, một đoàn ngựa ở trong lòng chạy qua, đem tâm tình đạp cái loạn thất bát tao, thế nhưng là ở trong lòng phần thiên nhân cảm ứng lại là lúc đó thời khắc khắc đối với hắn tiến hành cảnh cáo: “Loan Loan, lời này của ngươi nói thật không có có đạo lý, ta là khi nào đây lừa ngươi?”

“Ai biết được? Có lẽ là ngươi đời trước làm a!” Loan Loan mở ra tay ngọc, một mặt đương nhiên.

“Ai mà tin a?”

“Ta tin!”

Bởi vì đây chính là thiên nhân cảm ứng của ta.

Lời nói rơi xuống, Loan Loan đã có động tác, dưới hai tay rủ xuống, một đôi tơ lụa từ trong tay áo xuất hiện, chân ngọc điểm xuống mặt đất, cả người hướng Nhạc Duyên lao đến, tồn tại thân thể nàng bốn phía đạo ẩn ẩn

có thể thấy được thiên ma lực trường cũng là mở rộng, như là mãnh hổ xuống núi, một ngụm trực tiếp hướng Nhạc Duyên cắn đi.

Đồng thời.

Đối mặt Loan Loan đột nhiên một kích, Nhạc Duyên trên tay băng kiếm trực tiếp đâm tới.

Đinh!

Một tiếng vang giòn ở trong thiên địa này vang lên.

Trời cùng đất, tại thời khắc này triệt để yên tĩnh trở lại, tồn tại chỉ có một tiếng này thanh thúy vang động.

Gió ngừng, tuyết dừng.

Thậm chí ngay cả suy tư của người cũng bị ngừng lại.

Thanh âm này liền tựa như là thiên địa sơ khai lúc âm thanh thứ nhất, rơi vào trong tai là rung động.

…

Oanh!

Bụi tuyết phô thiên cái địa mà lên.

Liên tiếp mà đến tiếng vang này mới khiến đứng tại ngoài trăm trượng yên lặng nhìn Tương quân Tương phu nhân cùng Nguyệt Thần ba người lúc này mới tỉnh táo lại, cho dù là ầm ầm tiếng vang, nhưng tại ba người

trong tai vẫn là không kịp trước đó âm thanh thanh âm thanh thúy.

Trăm trượng khoảng cách tại âm thanh lan truyền trong chớp mắt tức thì.

Lập tức mà đến là một cái khổng lồ lực đạo hướng bốn phương tám hướng trào lên mà đi.

Dù là ba người đứng tại chừng ngoài trăm trượng khoảng cách, nhưng Nguyệt Thần ba người cũng có thể cảm giác được cỗ khổng lồ hấp lực tựa hồ là muốn đem ba người kéo đến Đông Hoàng cùng Đông Quân hai người giao chiến trung tâm. Tương quân cúi đầu nhìn thoáng qua mình đã ngập vào bùn đất toàn bộ bắp chân, còn có bên cạnh Tương phu nhân cùng Nguyệt Thần cơ hồ đều là như thế, lúc này mới hãi nhiên bật cười. Ngoài trăm trượng đã là có uy lực như thế, nếu là trong chiến trường tâm… Tương quân đã không dám tưởng tượng.

Quả nhiên.

Nguyệt Thần không có sai, đây là thần chi ở giữa chiến đấu.

Không phải phàm nhân có thể nhúng tay.

Thế nhưng là cho dù ba người kinh sợ kinh khủng như vậy cảnh tượng, thế nhưng là ba người vẫn là ngăn cản cái này khổng lồ hấp lực, ánh mắt không nhúc nhích nhìn chăm chú lên Âm Dương gia chí cao hai đại thủ lĩnh ở giữa chiến đấu. Có thể nhìn thấy thần chi ở giữa chiến đấu, đây là ba người may mắn.

Kiếm động.

Mỗi một lần giơ lên, hàn quang chớp động trong, đều là kiếm khí tung hoành.

Tơ lụa phất phới.

Mềm nhìn không có gì lực đạo tơ lụa lại là có thể mang theo vạn quân lực đạo, để cho người ta không chút nghi ngờ bị nó quấn đến họp trở nên thịt nát xương tan.

Nam cùng nữ.

Âm cùng dương.

Thiên nhân cảm ứng dưới thúc đẩy mà thành chiến đấu, cuối cùng là bắt đầu.

Là ngoài ý muốn.

Nhưng cũng là đương nhiên.

Bởi vì thiên nhân cảm ứng, cảm ứng là tràn ngập ở trong thiên địa một phần nhân quả. (chưa xong còn tiếp. .)

Chương 52 : Âm vs Dương

Một cương một nhu.

Một âm một dương.

Nhạc Duyên cùng Loan Loan giao phong, đem hai điểm này hiện ra phát huy vô cùng tinh tế.

Băng kiếm nơi tay, phát huy lực lượng liền tựa như là Nguyệt Khuyết kiếm còn tại tay, mức độ sắc bén của nó trên tay Nhạc Duyên chỉ sợ không thể so với bị Mặc gia tạo nên đồ long chi khí tới thấp. Kiếm nơi tay, dựng đứng vạch một cái, không có bất kỳ cái gì chiêu thức, chính là như vậy tùy ý, nhưng tại người ngoài trong mắt lại là linh dương móc sừng, có thể xưng thần lai chi bút (*bút tích như thần).

Đối với Loan Loan mà nói, cái này băng kiếm mang tới cảm giác áp bách càng là không cần nói cũng biết.

Tại lúc trước, có thể lấy kiếm pháp xưng đệ nhất thiên hạ người, nàng lại như thế nào không có mình chuẩn bị.

Binh khí giao phong nàng Loan Loan không dính chút tiện nghi nào, cho nên cho dù là thiên ma song trảm tại tay, cũng sẽ không ở binh khí giao phong có chút nào ưu thế. Nàng rất rõ ràng loại tình huống này, huống chi bắt đầu so sánh, nàng cũng không am hiểu kiếm pháp.

Mà tại Loan Loan suy nghĩ trong, có thể ứng phó Nhạc Duyên kiếm, tại trong tay nàng chỉ có một dạng vật phẩm.

Chính là thiên ma băng gấm.

Lấy nhu thắng cương.

Đây là Loan Loan duy nhất có thể tại binh khí bên trên nghĩ tới sẽ không quá rơi xuống hạ phong đồ vật. Bởi vì nếu là không dùng binh khí, như vậy nàng sẽ còn càng thêm rơi xuống hạ phong. Một trận đỉnh tiêm chiến đấu, bản thân liền có chuẩn bị Loan Loan làm sao không biết được những thứ này.

Dùng đồ đệ Tuyết Nữ ngăn cản Nhạc Duyên, chính là nàng trình tự một trong.

Nhạc Duyên không cách nào lâu dùng chân khí, nếu không sẽ áp chế không nổi tự thân tình huống.

Những này đều tại Loan Loan cân nhắc bên trong.

Tâm tư thay đổi thật nhanh ở giữa, Loan Loan nhìn xem tại băng trong kiếm vẫn lộ vẻ màu xanh biếc dạt dào lá cây, thiên ma lực trường lại lần nữa dẫn bạo, cưỡng ép bị lệch kiếm khí, trên tay thiên ma băng gấm đã là giống như rắn quấn quanh mà lên, gắt gao đem binh khí quấn tại trong đó. Cơ hồ là đồng thời, Loan Loan thân hình lăng không xoay tròn, tựa như một con quay đẹp mắt xoay loạn, tại cường đại xoắn ốc lực đạo dưới, băng kiếm cứ như vậy sinh sinh bị quấy thành mảnh vỡ.

Lập tức. Trong gió tuyết tung bay lên một vòng lục sắc.

Không chỉ có như thế, tại xoắn nát băng kiếm đồng thời, Loan Loan trong tay áo đúng là lại lần nữa uốn lượn mà ra hai đầu băng gấm, hướng Nhạc Duyên bay đi.

“! ! !”

Nhìn xem trong tay bị thiên ma băng gấm gắt gao bao lấy băng kiếm, Nhạc Duyên ánh mắt không thay đổi, chỉ là đang nhìn hướng Loan Loan trong ánh mắt mang tới một tia tán thưởng ý. Đối mặt tiếp tục hướng mình bay tới băng gấm, Nhạc Duyên đầu hơi hơi nghiêng, trước đó tựa như Khổng Tước xòe đuôi tại sau lưng mười lăm chuôi tuyết kiếm đã là có động tác.

Mười lăm chuôi tuyết kiếm tại cái này khẽ động dưới có phản ứng, tựa như Khổng Tước bị thu nạp lông đuôi, mười lăm chuôi tuyết kiếm chia hai nửa hướng Nhạc Duyên hai bên mà đi. Tựa như tại hắn hai bên các lớn một cái cánh, chỉ còn lại một thanh vẫn là dọc tại sau lưng không có động tác.

Đinh! Đinh! Đinh!

Kiếm cùng mềm mại vũ lực băng gấm giao phong, lại lần nữa phát ra chỉ có kim loại binh khí mới có thanh thúy thanh vang. Cứ như vậy, hình rắn băng gấm bị tuyết kiếm liên tiếp cản lại.

Tay phải nhấc lên một chút, tại sau lưng còn lại chuôi tuyết kiếm đã rơi vào trong lòng bàn tay, mũi kiếm xẹt qua, trên không trung mang theo từng mảnh từng mảnh

hoa tuyết, Nhạc Duyên lại lần nữa một kiếm bức lui Loan Loan.

Thân hình phiêu thối.

Băng gấm phất phới trong, Loan Loan thân hình đứng thẳng. Lẳng lặng đứng ở đằng xa nhìn trước mắt nam tử.

Mười lăm, trăng tròn sao?

Ánh mắt lại ngó ngó Nhạc Duyên đỉnh đầu vòng trăng non, Loan Loan không khỏi bật cười. Trăng tròn trăng khuyết, tại thời khắc này lại là đồng thời xuất hiện ở trên người một người. Liền tựa như lúc trước gánh vác Nguyệt Khuyết kiếm lúc đạo công tử đồng dạng.

Chẳng lẽ lại trước đó an bài không có bất kỳ cái gì ảnh hưởng sao?

Không!

Không đúng!

Trước đó giao thủ, hắn chỉ là đơn thuần dùng kiếm chiêu, tại chân khí bên trên cũng không có quá mức tùy ý.

Ánh mắt trên dưới đánh giá Nhạc Duyên trên người hết thảy, Loan Loan chú mục thật lâu. Rốt cục phát hiện trong đó một chút chỗ kỳ lạ. Tại phiêu phù ở Nhạc Duyên hai bên, đều do bảy chuôi tuyết kiếm tạo thành kiếm dực bên trên có có chút biến hóa.

Phía bên phải kiếm dực, trong đó một thanh tuyết kiếm ngắn như vậy một tấc.

Một tấc.

Đây là một cái rất ngắn kích thước.

Như tại bình thường có lẽ để cho người ta không thèm để ý. Nhưng ở giờ khắc này, rơi ở trong mắt Loan Loan, lại là như là trong đêm tối ánh nến như vậy để cho người ta làm người khác chú ý. Tại mắt thường có thể thấy trong, Loan Loan phát hiện chuôi này tuyết kiếm vẫn là chậm rãi thu nhỏ.

Thời gian, cái này mười lăm chuôi tuyết kiếm tồn tại chính là Nhạc Duyên có thể tùy ý thời gian.

Một khi tuyết kiếm toàn bộ hòa tan, như vậy…

Kết quả không cần nói cũng biết.

Nghĩ tới đây, Loan Loan trong lòng đã có quyết định, nàng quyết định muốn kéo. Kéo dài, thời gian chính là Nhạc Duyên giờ phút này lớn nhất thiếu hụt.

“Ừm?”

Loan Loan ánh mắt để Nhạc Duyên nao nao, quay đầu nhìn lướt qua phía bên phải kiếm dực tình huống về sau, Nhạc Duyên cũng đã đoán được Loan Loan tiếp xuống dự định, kéo dài mới là đối với nàng mà nói là biện pháp tốt nhất. Hai mắt hợp lại, dưới mặt nạ khóe miệng

giương lên, Nhạc Duyên thầm nghĩ Loan Loan ngươi đã dùng Tuyết Nữ đến nhắm vào mình khiến cho chân khí bản thân sớm bốc hơi, như vậy chính mình đồng dạng có thể.

Trong tay tuyết kiếm hơi khẽ múa, lăng không mang theo vô số hoa tuyết.

Kiếm, đang động.

Tuyết, tại múa.

“Ừm? Đây là?” Mặc dù chiêu thức có chút biến hóa, nhưng một thức này rơi ở trong mắt Loan Loan vẫn là lần đầu tiên liền bị nhận ra được, một chiêu này chính là Nhạc Duyên tại Đại Đường vang danh thiên hạ chiêu kiếm pháp —— thiên ngoại phi tiên.

Trong lúc nhất thời, Loan Loan thể xác tinh thần đề phòng nâng lên đỉnh điểm nhất. Đồng thời, nàng cũng nghĩ nhìn xem lần này kiếm, xuất hiện sẽ là ai? Loan Loan càng là cảm thấy tại cái này toàn lực một kiếm dưới, chỉ sợ phi thăng không phải mình, mà là hắn Nhạc Duyên bản nhân.

Đập vào mắt chỗ.

Hoa tuyết phất phới, vô số tuyết trắng tại quấn kiếm mà xoáy.

Rất nhanh, uốn lượn hoa tuyết bắt đầu ở trên mặt đất tụ tập khép lại. Không chỉ có là Nhạc Duyên bốn phía, càng là tính cả phương viên trong vòng trăm trượng hoa tuyết

cũng bị cỗ sức mạnh không tên này liên lụy mà đến, toàn bộ tụ tập tại tuyết kiếm phía dưới.

Giờ khắc này, xuất hiện ở đây một đạo kỳ cảnh.

Hoa tuyết tạo ra con người.

Những này tụ lại mà đến hoa tuyết từng mảnh chồng chất, cứ như vậy tại Loan Loan đề phòng trong, một đạo màu trắng người tuyết xuất hiện ở ở bên trong.

Người tuyết dáng người xinh đẹp, là một nữ tử.

Người tuyết mặc trường bào, đầu đội một đỉnh mũ cao, một tay đặt sau lưng, một tay trong nắm giữ một đoàn phiến, đang mục quang bễ nghễ nhìn trước mắt hết thảy.

Người này! ! !

Loan Loan ánh mắt tại người tuyết này trên mặt dừng lại nửa ngày, đáng tiếc chút hoa tuyết còn tại không ngừng ngưng kết, đến bây giờ bộ mặt cũng làm cho người nhìn không rõ, nhưng một thân bá khí lại là hiển lộ rõ ràng ra, cái này khiến nàng có một loại ảo giác, tựa như thấy được sau khi lớn lên Minh Không đồng dạng.

Thế nhưng là Loan Loan có thể mười phần khẳng định trước mắt nữ tử này tuyệt đối không phải.

Nhưng loại cảm giác quen thuộc lại là vẫn như ngừng lại trái tim của nàng.

Ngay tại Loan Loan kinh ngạc thời điểm, tình huống lại biến.

Trước đó bị Loan Loan lấy thiên ma lực trường vặn vẹo mà chết người cùng ngựa thân thể tại hai người giao phong trong có thể nói là quấy cái loạn thất bát tao, nhưng ở giờ khắc này bên cạnh bị Nhạc Duyên giết chết còn sót lại trong thi thân lại lần nữa thấm ra máu tươi.

Những này màu đỏ sậm máu tươi tại cỗ này không hiểu lực đạo dẫn dắt tiếp theo điểm một điểm bò lên trên người tuyết trên thân.

Lập tức ——

Thân áo bào cứ như vậy bị một chút xíu nhuộm đỏ.

“Ừm?”

Tại nhìn thấy này huyết sắc bò lên trên người tuyết trên người thời điểm. Loan Loan sắc mặt đột biến, trên mặt ngọc bò lên trên một cái vẻ tức giận, “Là ngươi! ! !” Khác biệt lúc trước loại như ảo như thật cảm giác, lần này người tuyết cho nàng chính là càng thật cảm thụ.

Lúc trước bại một lần cùng đùa giỡn, nàng cho tới bây giờ vẫn là nhớ tinh tường.

Lần này, không thể.

Thân hình khẽ động, Loan Loan đã là sát ý liệu nguyên đồng dạng nhào tới, trong tay thiên ma băng gấm trực kích trước mắt người tuyết.

“Là ta!”

Một tiếng trả lời, người tuyết không tránh không né, trên tay quạt tròn thẳng nghênh kích hướng mình thiên ma băng gấm. Một cái tay khác thì là khẽ nhếch, cầm vài miếng hoa tuyết, lập tức hướng Loan Loan ném bắn đi. Hoa tuyết bắn ra, giữa không trung hoa tuyết đã vặn vẹo biến hình, còn chưa tới Loan Loan trước người, đã hóa thành óng ánh thấu triệt băng châm.

Oanh!

Bụi tuyết bạo khởi.

Toàn bộ mặt đất dưới một kích này văng lên cao mấy trượng bùn đất, tùy theo mà đến thì là cuồng bạo khí kình hướng bốn phương tám hướng bay tuôn ra mà đi.

Mà đồng thời… Nhạc Duyên ánh mắt thì là nhìn phía mình phía bên phải, ở bên trong bảy chuôi tuyết kiếm đã triệt để tiêu tán không còn, bị thể nội mãnh liệt mà ra nóng kình triệt để hóa thành hơi nước. Còn lại. Đối Nhạc Duyên mà nói, chỉ có một chiêu cơ hội.

Nơi xa.

Nguyệt Thần ba người còn tại chú ý một trận chiến này.

Nếu nói trước đó giao phong đã để ba người cảm thấy chấn kinh, như vậy từ Đông Hoàng quỷ dị trong tuyết tạo ra con người một kiếm về sau, ở đây ba người đều mộng.

Là cái gì?

Rõ ràng là tuyết cùng máu. Nhưng cái một thân bá đạo nữ nhân rõ ràng là giả, nhưng vì cái gì sẽ cho người một loại sống sờ sờ cảm giác? Đây cũng là Đông Hoàng thủ đoạn, đây là Đông Hoàng các hạ tạo vật sao?

Dù là tại ba người trong mắt đều nhìn ra là một chiêu kiếm pháp dưới xuất hiện, nhưng ba người vẫn không cách nào tưởng tượng sẽ là cảnh tượng như vậy.

Trong lúc nhất thời. Tại Nguyệt Thần trong lòng không hiểu toát ra một cái ý nghĩ.

Nàng muốn trong Âm Dương gia tiến hành tạo vật.

Cho dù tạo nên là khôi lỗi cũng tốt. Dù là không đuổi kịp Đông Hoàng tiêu chuẩn như thần, có thể đủ tiếp cận cũng đầy đủ. Nghĩ tới đây, Nguyệt Thần ở trong lòng đã có quyết định. Nàng chuẩn bị đi trở về sau đi tìm đang vì đế quốc công tác Công Thâu gia tộc tới làm việc này.

Đương nhiên, đây chỉ là Nguyệt Thần chuẩn bị tại mặt ngoài ý nghĩ.

Chân thực tâm tư thật là… Nàng nghĩ lặng lẽ vì chính mình tạo một cái Đông Hoàng đại nhân, chỉ có mình một người biết.

Nguyệt Thần phi thường rõ ràng, tại Âm Dương gia các nàng xem giống như cách Đông Hoàng rất gần, kỳ thật trong này ở giữa tồn tại một đạo nhìn không thấy ngăn

cách, là thần cùng người khoảng cách, là trời cùng đất chênh lệch.

Diễm rời đi, có phải hay không tại lúc trước liền cảm nhận được những này?

Ngẩng đầu, Nguyệt Thần không để ý đến bên người đang tập trung tinh thần nhìn xem phía trước một trận chiến này Tương quân cùng Tương phu nhân, mà là nhìn về phía chân trời mây đen cùng đầy trời gió tuyết.

Chỉ là cái này nhìn lên, để Nguyệt Thần lại lần nữa sững sờ ngay tại chỗ: “Là… Cái gì?”

“Ừm?”

Bị Nguyệt Thần hấp dẫn lực chú ý Tương quân cùng Tương phu nhân cũng cùng nhau thu hồi ánh mắt, thuận Nguyệt Thần ánh mắt chỉ lên trời nhìn lên đi, cái nhìn này, để ở đây hai người cũng giật mình tại ở bên trong.

Ánh mắt chiếu tới chỗ ——

Mây đen tại xoay tròn, còn có vô số thiểm điện ở trong mây lăn lộn.

Toàn bộ bầu trời mây đen tại lấy Đông Quân cùng Đông Hoàng trong khi giao chiến xoay tròn, càng là mơ hồ ở trong đó xuất hiện một đạo to lớn chỗ trống, một cái u quang từ bầu trời hạ xuống, đem nguyên bản đã tối xuống mặt đất chiếu tươi sáng.

Một màn này để cho người ta kinh sợ sợ hãi cảnh

tượng, không phải Nguyệt Thần ba người thấy được, còn có những người khác đồng dạng phát giác được một màn này.

Trong rừng rậm.

Cao Tiệm Ly ngẩng đầu nhìn lên trời, vô cùng ngạc nhiên.

Đứng ở trên ngọn cây Thiếu Tư Mệnh vạn năm không đổi sắc mặt cũng hiện lên từng tia từng tia kinh sợ.

Tại một phương khác. Dựa vào cây mà đứng Đại Tư Mệnh trong ánh mắt đều là cực nóng.

Trong gió tuyết bị dọa đến bỏ mạng lao vụt Đạo Chích chẳng biết lúc nào dừng bước, đang đưa mắt đánh giá bầu trời ngụy biến phong vân, một mặt ngoài ý muốn.

Còn có một người lặng lẽ rời đi thái tử Đan cũng là ngẩng đầu nhìn ra xa bầu trời, trong lòng nghi hoặc.

Một chỗ trên đất trống, một đạo đứng lặng trên đó thật lâu người tuyết ầm vang nổ tung, đi ra một cái tóc bạc nữ tử áo tím.

Đưa mắt nhìn trời.

Cô gái tóc bạc cũng nhìn được cái này đột biến phong vân.

Thậm chí.

Đã công phá Kế đô, đang tiến hành giết chóc Tần quân binh sĩ cũng không khỏi ngừng tay bên trên đao binh, tất cả mọi người nhìn xem đỉnh đầu quỷ dị phong vân biến ảo.

Là cái gì?

Trong lúc nhất thời, cái này trở thành tất cả mọi người trong lòng nghi hoặc. (chưa xong còn tiếp. .)

Chương 53 : Phi thăng

Mây tại xoay tròn.

Liếc nhìn lại, tựa như toàn bộ thiên địa đều đang chậm rãi chuyển động. Khiến người ta cảm thấy tê cả da đầu, phía sau lưng phát lạnh. Tại vô số ánh mắt, mây đen xoay tròn tại một trận liên tục không ngừng tia chớp màu bạc không ngừng khuấy động, phát ra một cái nặng nề tiếng ầm ầm vang. Trong ánh sáng âm u, lúc này đã là đêm xuống thời gian, tại trong gió tuyết gần như không thấy năm ngón tay giờ khắc này, vậy mà cũng có thể khiến người ta thấy rất rõ ràng.

Phía dưới.

Tuyết Nữ nhìn thoáng qua về sau, thân hình di chuyển, người hướng về phía dưới cái phễu bằng mây đang xoay tròn tiến đến. Nàng biết, bên trong chính là Đông Hoàng cùng Đông Quân hai người nhất quyết địa điểm. Trong gió tuyết, Tuyết Nữ một đầu tóc bạc lại là triệt để ngập vào trong đó, cùng gió tuyết chung thành một màu.

“…”

Ngửa đầu, Tương quân cùng Tương phu nhân hai người cứ như vậy ngơ ngác nhìn đỉnh đầu biến ảo tầng mây, hai người không hẹn mà cùng hít vào một ngụm khí lạnh. Lần thứ nhất, bọn hắn nhìn thấy mây sẽ cho người mang đến khổng lồ như vậy áp bách cùng kinh khủng.

Ở phía xa nhìn có lẽ sẽ chỉ cảm thấy thần bí khó lường, nhưng đứng tại phía dưới hai người lại là nhiều hơn một phần cảm thụ khác. Trong mắt bọn họ, cái này xoay tròn tầng mây liền tựa như một con trong truyền thuyết Hồng Hoang dị thú, đang mở ra miệng rộng, muốn đem người phía dưới thôn phệ hầu như không còn. Tại xoay tròn trung tâm xuất hiện một đầu u tĩnh đường nối, giống như là trực tiếp thông đến dị thú trong bụng.

Trong lúc nhất thời, hai vợ chồng đều là không hẹn mà cùng cộng đồng lui một bước.

Tại bên cạnh hai người, Nguyệt Thần đồng dạng là ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Che lấp hai mắt lụa mỏng tại tầng mây xoay tròn mang theo tới khí lưu dưới không ngừng phiêu động, nhưng cũng không cách nào che lấp ánh mắt chỗ sâu kinh hãi. Mà lại, thân ở phía dưới nàng cũng cảm nhận được một cái mơ hồ hấp lực, đang từ bên trên tầng mây chỗ sâu truyền đến.

Cái này đến cùng là cái gì?

Phát giác được cái này hấp lực dần dần tăng lớn, Nguyệt Thần rốt cục có thanh âm, đối Tương quân cùng Tương phu nhân nói ra: “Nguy hiểm, lui ra phía sau!”

Lời nói rơi xuống, Nguyệt Thần đã là dẫn đầu có động tác, liên tiếp mấy cái lên xuống, người đã là lại lần nữa lui về sau trăm trượng khoảng cách. Mà sau lưng nàng. Thì là đi theo Tương quân cùng Tương phu nhân hai vợ chồng.

Hoàn cảnh biến hóa, Nhạc Duyên cùng Loan Loan hai người đều không để ý đến. Võ công đã đến phá toái cảnh giới, loại tình trạng này cao thủ giao phong, tất nhiên là đủ để ảnh hưởng đến phương viên trăm dặm hoàn cảnh cùng khí hậu biến hóa. Nhất là trong đó giao thủ hai người riêng phần mình đều có phá toái kinh nghiệm.

Đứng tại vòng xoáy phía dưới, dần dần tăng lớn hấp lực đã khiến cho Nhạc Duyên phía sau áo bào đều không ngừng hướng lên trên bồng bềnh.

Phía trước.

Trong không khí như là sấm rền vang dội liên tục không ngừng đinh đinh đương đương tiếng vang,

Nương theo còn có trên mặt đất liên tiếp mà lên bụi tuyết.

“A…!”

Loan Loan một thân quát khẽ, tay ngọc nạp khí tới giữa bàn tay. Dẫn dắt.

Lập tức.

Phất phới tại thân thể bốn phía thiên ma băng gấm cùng nhau phất phới lên, cả người càng là mượn lực kéo chậm rãi trôi nổi. Trôi nổi giữa không trung. Tung bay thiên ma băng gấm, ở vào chính trung tâm Loan Loan liền tựa như đang kết lưới nhện, đang tập trung tinh thần

đi săn trước mắt sinh vật.

Thiên ma băng gấm bay ra, trực tiếp dây dưa kéo lại đối phương, mà tay ngọc lật bàn tay ở giữa thiên ma lực trường lại lần nữa mở rộng, kinh khủng sức lôi kéo lại lần nữa sinh ra. Lực trường trực tiếp bao phủ ở trước mắt màu máu người tuyết trên thân, kinh khủng sức lôi kéo đạo trong nháy mắt liền khiến cho thân hình của đối phương nhận lấy cực lớn lôi kéo.

Cỗ lực lượng này không chỉ có lôi kéo người trước mắt thân hình, càng là kể cả trong không khí gió tuyết, trên đất bùn đất toàn bộ đều tại cỗ lực lượng này dưới tụ lại.

Xoạt xoạt âm thanh bên tai không dứt.

Rất nhanh.

Một cái màu trắng cùng màu đen lẫn nhau dây dưa hỗn tạp quả cầu đá cũng đã xuất hiện ở bên trong.

“Hừ!”

Lại là hừ lạnh một tiếng. Loan Loan lông mày dựng thẳng, công lực bộc phát, thiên ma lực trường toàn lực thi triển, chỉ thấy oanh một tiếng, to lớn quả cầu đá lấy mắt thường có thể thấy được rút nhỏ ba phần. Thấy thế, Loan Loan còn không hài lòng, nguyên bản mở rộng thiên ma lực trường lại lần nữa thu nhỏ. Vẻn vẹn bao khỏa tại trên quả cầu đá, thế là quả cầu đá tại trong ánh mắt của nàng lại lần nữa rút nhỏ hai điểm.

“Ha! Ha ha!”

Thấy thế, Loan Loan cười, trong lòng có như vậy một phần suy nghĩ thông suốt sảng khoái.

Lúc trước tranh đoạt Hòa Thị Bích lúc liền bị cái này nữ tử áo đỏ sinh sinh đùa giỡn một phen, thử nghĩ nàng Loan Loan trong cuộc đời trừ bỏ bị Nhạc Duyên đây đối đãi qua, lại chỗ nào từng chịu đựng những người khác vui đùa ầm ĩ? Huống chi đối phương vẫn là một cái bộ dáng không dưới bản thân mình nữ nhân.

Cho dù là nàng địch nhân vốn có Sư Phi Huyên cũng không dám làm như vậy.

Đối với nữ nhân…

Cho tới bây giờ đều chỉ có nàng Loan Loan làm. Không có người khác đối nàng làm như vậy.

Đi đến trước mặt, ánh mắt nhìn chằm chằm cái này bị thu nhỏ lại một nửa quả cầu đá, Loan Loan sắc mặt có một tia mừng rỡ, phải biết một người ở trong đó, bị chen lấn như vậy ép chỉ sợ sớm đã trở thành thịt nát. Chí ít ở trong mắt Loan Loan, cho dù là Nhạc Duyên cũng không dám vỗ bộ ngực trực tiếp tiếp nhận nàng một thân công lực toàn lực bộc phát hạ thiên ma lực trường tác dụng.

Xùy ——

Đột nhiên, nhẹ vang lên âm thanh từ cái này trên quả cầu đá truyền ra.

Tại bóng loáng mặt ngoài. Đột ngột xuất hiện một cái lỗ

rách, thanh âm liền tựa như tại khí cầu bên trên dùng châm chọc lấy con mắt. Tại lỗ thủng trong mắt, một con màu tuyết trắng tay trực tiếp từ bên trong đưa ra ngoài, đi tới Loan Loan trước mặt. Tại Loan Loan mang theo ngạc nhiên ánh mắt dưới, băng lãnh đầu ngón tay nhẹ giơ lên xuống cằm của nàng về sau, cái này liền đã mất đi lực đạo, hóa thành từng mảnh từng mảnh hoa tuyết rơi xuống xuống dưới.

…

Không đề cập tới Loan Loan tâm tình vào giờ khắc này, tại đối diện cách đó không xa, Nhạc Duyên đã làm tốt chuẩn bị cuối cùng.

Vừa mới một kiếm này, mục đích thực sự chính là dùng lôi kéo Loan Loan. Có lôi kéo, Loan Loan là không có cách nào xông qua đối phương, đến trực tiếp quấy nhiễu chính mình. Quay đầu nhìn lướt qua sau lưng phiêu khởi áo bào, lại nhìn nhìn không ngừng bốc hơi hơi nước, Nhạc Duyên lúc này mới ngẩng đầu nhìn phía bầu trời.

Đỉnh đầu.

Bên trong có một đường thông suốt đường nối ở phía trên.

Tại đường nối chung quanh thì là mây đen không ngừng xoay tròn cùng ánh bạc lấp lóe ở giữa thiểm điện. Cảm thụ được trong thông đạo mơ hồ lôi kéo lực, Nhạc Duyên biết thời cơ đã đến, một chiêu đưa Loan Loan phi thăng. Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên đã có động tác.

Ngẩng đầu ngẩng đầu.

Còn sót lại bảy chuôi tuyết kiếm liền tại động tác này dưới lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được cực nhanh hóa thành hơi nước, bốc hơi biến mất không thấy gì nữa. Đồng thời, hai tay giơ lên, đem mặt nạ trên mặt chậm rãi cầm xuống tới, đặt ở bên cạnh thân.

“! ! !”

Quả cầu đá vỡ vụn, hóa thành một chỗ bùn đất, cùng ở trong đó còn sót lại một đống tuyết mạt, mà Loan Loan ánh mắt thì là rơi vào Nhạc Duyên trên thân, lẳng lặng nhìn Nhạc Duyên động tác, nàng biết tiếp xuống một kích chính là quyết định sự tình lần này kết cục thời điểm.

Duy nhất để Loan Loan có vui vẻ là còn sót lại bảy chuôi tuyết kiếm đã tiêu tán.

Nhưng phần này mừng rỡ theo Loan Loan là ẩn giấu đi nguy hiểm cực lớn.

Lấy nàng đối Nhạc Duyên hiểu rõ. Nàng cũng không tin Nhạc Duyên cứ như vậy từ bỏ, bằng không mà nói hắn kéo dài kế sách liền không có bất kỳ tác dụng gì.

Tại cầm xuống mặt nạ, cởi xuống áo bào, cởi cái bao tay về sau, bại lộ trong không khí hơi có vẻ khuôn mặt tái nhợt lại lần nữa có biến hóa.

Đây là?

Xa xa nhìn lại, lấy Loan Loan nhãn lực kình tất nhiên là nhìn thấy Nhạc Duyên trên mặt quỷ dị chỗ. Nguyên bản lưu tại trên mặt chút ám sắc đường vân tại thời khắc này tựa như đang sống, như tiểu xà du động.

Tựa như sinh trưởng lá cây. Tựa như sắp nở hoa nụ hoa.

Những này hoa văn u ám màu máu, Loan Loan đương nhiên biết là cái gì. Nàng cũng rõ ràng Nhạc Duyên bản thân tình huống thân thể. Xuất hiện một loại nào đó kỳ quỷ gợn sóng, không thể lộ ra ngoài ánh sáng, gặp không được nóng. Nhưng nàng nhưng không có gặp qua loại tình huống này toàn lực bộc phát thời điểm, sẽ là dạng gì tràng cảnh.

Tại Loan Loan nhìn chăm chú trong, hoa văn u ám màu máu không ngừng gia tăng, không ngừng lan tràn ra, từng tia từng tia chỉ chốc lát sau liền thấy Nhạc Duyên trên mặt, trên cổ, trên tay đã toàn bộ đều là những này kỳ quỷ màu máu đường vân.

Không chỉ có như thế. Tại màu máu đường vân dưới, càng là nổi bật ra dấu vết kỳ lạ, liền tựa như trên thân thể người đột nhiên mọc đầy vảy cá đồng dạng. Mỗi một đạo màu máu đường vân phía dưới đều có một mảnh vảy ngấn. Mà tại thân thể bốn phía, khổng lồ sức nóng từ trong cơ thể bốc hơi mà ra, khiến cho Nhạc Duyên bốn phía mấy trượng gió tuyết tiến hóa thành màu trắng hơi nước.

Cho dù là trọn vẹn cách mười trượng trở lại khoảng cách, Loan Loan vẫn có thể cảm nhận được cỗ này hơi

nóng phả vào mặt.

Nhưng nhất làm cho Loan Loan khiếp sợ xác thực không phải cái này, mà là tại tiếp xuống tràn ngập tại Nhạc Duyên bốn phía màu trắng hơi nước bắt đầu biến sắc. Từng chút từng chút biến thành màu đỏ.

Mũi ngọc tinh xảo hơi co rúm xuống, Loan Loan cả kinh nói: “Cái mùi này là mùi máu tanh? !”

Lời nói vừa dứt dưới, đã thấy màu máu hơi nước thật giống như dính hoả tinh dầu hỏa, liền như vậy đốt lên, hóa thành lửa lớn rừng rực. Trong nháy mắt, Nhạc Duyên cả người hóa thành một hỏa nhân. Lửa nóng hừng hực càng đem đỉnh đầu mây đen phủ lên thành màu đỏ.

Kít ——

Giữa thiên địa đột nhiên vang lên một tiếng chim hót.

Từ một tiếng này mà lên. Lập tức bốn phương tám hướng ẩn ẩn truyền đến vô số loài chim kêu to, líu ríu liên tục không ngừng. Tựa hồ là có vô số loài chim đang theo cái phương hướng này bay tới.

Thân hình đứng bật dậy, Loan Loan nhìn xem một màn này để nàng không thể nào hiểu được cảnh tượng, trong lòng lẩm bẩm: Đây chính là hắn bí mật một trong sao? Không, tuyệt đối không chỉ những thứ này. Nghĩ tới đây, Loan Loan sắc mặt đã trở nên mười phần ngưng trọng, vừa mới đột nhiên tới đạo này chim hót cho nàng một loại thẳng vào linh hồn ảo giác. Dù là đến bây giờ trong

đầu còn không ngừng quanh quẩn một tiếng dư vị, cái này chim hót lại để Loan Loan cảm nhận được dư âm còn văng vẳng bên tai ba ngày cảm giác.

Cho dù là Thạch Thanh Tuyền tiêu cũng vô pháp làm được.

Bỗng nhiên!

Loan Loan nghiêm mặt, nói: “Đến rồi!”

Thoại âm rơi xuống, liền thấy đại hỏa đã có biến hóa, xé rách vặn vẹo trong, hỏa diễm hóa thành một con giương cánh hỏa điểu xuất hiện ở bên trong, sau đó tại một đường kêu khẽ, trực tiếp đánh tới.

Ven đường, lưu lại một đường hỏa diễm đường nhỏ.

Phượng Hoàng!

Cái này hỏa điểu bộ dáng để Loan Loan nhận ra được, đây là Âm Dương huyễn pháp sao?

Đối mặt một kích này, Loan Loan không dám khinh thường, thiên ma lực trường trực tiếp ầm vang bộc phát, trực tiếp hướng phía trước bao phủ tới. Chỉ thấy Loan Loan phía trước không khí bắt đầu vặn vẹo đổ sụp, kể cả tầm mắt của người đều phát sinh uốn lượn hiện tượng.

Bị thiên ma lực trường bao phủ trong đó Phượng Hoàng tại từng tiếng tiếng kêu to trong hỏa diễm bị xoay khắp nơi rơi vãi, tứ tán.

Chỉ có hình, không có lực!

Đem cái này huyễn hóa ra tới Hỏa Diễm Phượng Hoàng bao phủ tại thiên ma lực trường bên trong về sau, Loan Loan cho ra kết luận như vậy, chỉ bất quá ý nghĩ này mới vừa ở trong tim dâng lên, một cái áp lực đã từ sau lưng truyền đến.

Ầm!

Trở lại, ngọc chưởng duỗi ra.

Song chưởng giao tiếp.

Trong không khí bỗng nhiên hiển một tiếng sấm nổ tiếng vang.

Khí kình hướng bốn phương tám hướng bão tố bay mà đi, ven đường đem mặt đất lại lần nữa thổi lên mấy tầng.

Nhưng khiến Loan Loan rất ngạc nhiên chính là cỗ này kình lực cũng không phải là chân khí trực tiếp so đấu, ngược lại là Nhạc Duyên dùng một loại đưa lên lực đạo. Tại song chưởng giao phong dưới, Loan Loan trực tiếp bị cỗ này lực phản chấn chấn tung bay ra ngoài.

Không được!

Không kịp kinh ngạc xuất hiện ở trước mặt mình Nhạc Duyên bộ dáng xuất hiện quỷ dị đại biến, thân hình bị đánh bay Loan Loan trong lòng không khỏi kinh hãi, mà bị thiên ma lực trường hoàn toàn méo mó tản ra Hỏa

Diễm Phượng Hoàng lại lần nữa từ tản ra châm chút lửa diễm tụ lại, tạo thành mới một con Hỏa Diễm Phượng Hoàng xuất hiện sau lưng Loan Loan.

Phượng trảo duỗi ra.

Cái này Hỏa Diễm Phượng Hoàng trực tiếp bắt lấy Loan Loan không ngừng tung bay thiên ma băng gấm bắt đầu mang người chỉ lên trời trên xoáy chuyển tầng mây bên trong ở giữa đường nối bay đi.

Đáng chết!

Thiên ma lực trường lại lần nữa bộc phát, Hỏa Diễm Phượng Hoàng bị lực trường không ngừng vặn vẹo xé rách, vô số hoả tinh hướng bốn phương tám hướng bay đi, rơi vào đường nối bốn phía mây đen bên trong. Không chỉ có như thế, còn có vô số chim bay ở thời điểm này cũng xuất hiện ở đây. Cùng nhau tụ tại Loan Loan phía dưới, lấy cánh chồng cánh, lấy chim lưng làm đệm đủ, sinh sinh nâng Loan Loan cả người không ngừng hướng bầu trời bay lên.

Hỏa Diễm Phượng Hoàng, chim bay, còn có lối đi này bên trong bản thân lôi kéo lực lượng.

Ba đan xen dưới, cho dù là Loan Loan cũng vô pháp tránh thoát.

Trong lúc nhất thời. Thiên ma lực trường cùng ba cái này không ngừng giao phong, trên trời chỉ chốc lát sau liền rơi xuống một tràng mưa xác chim chết.

“Nhạc Duyên. Ngươi hỗn đản a!”

Đây là vật gì?

Giữa không trung, Loan Loan chung quy là thẹn quá thành giận, thiên ma lực trường bỗng dưng dẫn bạo, lăng không một tiếng vang thật lớn, Hỏa Diễm Phượng Hoàng triệt để bị tạc tản ngàn vạn hỏa hoa, bay về phía bốn phương tám hướng. Xa xa nhìn lại, liền tựa như giữa không trung dẫn nổ một cái mặt trời,

Nguyên bản tại Tuyết Hoa Thần Kiếm cái này kiếm pháp dưới đưa tới tuyết bay thời tiết, tại thời khắc này lại là đạt được biến hóa.

Mây đen đầy trời tại ngọn lửa này trong. Triệt để bị phủ lên màu máu Xích Hà.

Xoắn nát Phượng Hoàng, đánh tan bầy chim, nhưng Loan Loan cũng vô pháp né ra, nàng bị nguồn sức mạnh này sinh sinh đẩy tiến đến. Phẫn hận nhìn chằm chằm phía dưới Nhạc Duyên nhìn nửa ngày, Loan Loan lúc này mới ngẩng đầu hướng đỉnh đầu nhìn lại, lẳng lặng nhìn nửa ngày, sắc mặt biến rất là kỳ quái. Nỉ non nói: “A, lại thua rồi! Nguyệt Nhi…”

Bầu trời.

Tại thời khắc này trở nên đỏ bừng.

Xích Hà đầy trời.

Còn có vô số tuyết bay, cùng liên tục không ngừng mà

đến chim bay.

“Nguyệt Nhi để cho ta tới chiếu cố.”

Đối mặt bị mình đưa vào phi thăng Loan Loan, Nhạc Duyên trở về một câu như vậy về sau, lúc này mới kinh ngạc nhìn bị Loan Loan đánh nát hóa rơi xuống vô số hoả tinh, mặc dù chút hoả tinh nhuộm đỏ tầng mây. Lại là quỷ dị không có bị tầng mây bên trong hơi nước chôn vùi, ngược lại là một tràng pháo bông xán lạn.

Nhìn chằm chằm vô số hoả tinh, Nhạc Duyên sắc mặt cũng không có bởi vì lần này thắng lợi mà cảm thấy mừng rỡ, với hắn mà nói tình huống dưới mắt vẫn không đáng kinh hỉ.

Đốm lửa nhỏ hạ xuống.

Lại tại Nhạc Duyên trên đầu ngoài ba trượng khoảng cách lại lần nữa tụ tập, từng chút từng chút hướng Nhạc Duyên trên thân rơi đi.

Lại nghe một tiếng long ngâm.

Bay múa giữa không trung chim bay bầy như là bị thiên địch, trong lúc nhất thời chim thú tẫn tán, mà vô số hoả tinh tại Nhạc Duyên ba thước khoảng cách chỗ liền bị một cái nhìn không thấy khí kình đều nuốt hết. Toàn bộ chui vào Nhạc Duyên thể nội.

Một thời gian ngắn ở giữa.

Nhạc Duyên trải rộng toàn thân trên lân phiến lại lần nữa

hiện lên từng tia từng tia huyết văn, nguyên bản lúc trước một kích dưới trở nên gầy gò không ít dáng người lại lần nữa khôi phục nguyên trạng.

Quả nhiên vẫn là dạng này, ta liền biết!

Lục Tiểu Phụng có độc, hắn đến cùng đã làm gì!

Thứ này giống như virus, đem Nhạc Duyên trong trong ngoài ngoài lây nhiễm cái thông thấu, đã triệt để cùng mình huyết mạch quấn quýt lấy nhau.

Giết không chết, làm bất diệt.

Dục hỏa trùng sinh!

Phượng Hoàng, cùng mình thể nội Long Nguyên hoàn toàn tương khắc.

Nhạc Duyên một mực kinh ngạc Lục Tiểu Phụng linh hồn vì sao lại cố đồ vật này, phải biết bọn hắn nguyên bản là một người.

Trong lòng tức giận không thôi oán trách một tiếng, Nhạc Duyên động tác trên tay không chậm chút nào, mặc quần áo, mang cái bao tay, mặt nạ đeo lên. Trong chớp mắt đã là lại lần nữa khôi phục Đông Hoàng Thái Nhất hình tượng. Chỉ là cả người vẫn có thể từ một thân khí thế bên trên nhìn ra được, hắn suy yếu quá nhiều.

Trong gió tuyết…

Nhạc Duyên đạp bước mà ra.

Nơi xa.

Bởi vì cách quá xa, Nguyệt Thần ba người cũng vô pháp nhìn đến thanh một trận chiến này chân chính diện mục, có thể hình thành cảnh tượng lại là một mực dừng lại tại ba người não hải.

Xác thực nói không chỉ là ba người bọn họ, còn có lớn Thiếu Tư Mệnh, Tuyết Nữ cùng Mặc gia người, cùng tại Kế đô Yến quốc binh sĩ bách tính cùng Tần quốc đại quân.

Vô số người đều đang khiếp sợ một màn này.

Nửa tháng sau.

Liên quan tới một trận chiến này tin tức đã truyền khắp thiên hạ, trong đó một phần miêu tả mười phần cặn kẽ tin tức bày tại Tần quốc quân chủ Tần Vương Chính trước mặt ——

Có người chim bay chung bạn, phi thăng, đắc đạo thành tiên. (chưa xong còn tiếp. Nếu như ngài thích bộ tác phẩm này, chào mừng ngài tìm tới phiếu đề cử, nguyệt phiếu, ủng hộ của ngài, chính là ta động lực lớn nhất.)

Chương 54 : Trường sinh hiểu mộng (Thượng)

Yến, đã diệt.

Tại đối mặt Tần quốc đại quân toàn lực tiến quân dưới, Yến quốc căn bản không có bất kỳ năng lực chống cự, quốc đô đúng là trong thời gian cực ngắn liền bị triệt để công phá. Theo quốc đô bị chiếm lĩnh, cùng Yến quốc trên dưới tuyệt đại bộ phận nhân vật cao tầng bị bắt, cái này cũng chính thức tuyên cáo Yến quốc đã diệt tinh tế thần hóa.

Ở thời điểm này, thiên hạ sáu nước đã diệt năm, chỉ còn lại Tề quốc một quốc gia ngăn tại trước mặt. Người sáng suốt đều biết theo Yến quốc kết thúc, Tề quốc bất quá là Tần quốc thịt trên thớt, muốn cái gì thời điểm cắt liền lúc nào cắt.

Cùng lúc đó.

Tần quốc.

Hàm Dương cung.

Tần Vương Chính mặt không thay đổi nhìn xem bày ở trước mắt mình tơ lụa quyển trục, phía trên là vừa mới truyền lại trở về tuyệt mật tin tức.

Nói là tuyệt mật, nhưng phần này tin tức từ phương diện nào đó mà nói nhưng lại không tính là tuyệt mật.

Bí mật dù sao cũng là muốn chỉ có số ít người biết đến sự tình mới có thể xem như bí mật, mà tuyệt mật hai chữ lại càng không cần phải nói. Thế nhưng là dưới mắt… Phần này tuyệt mật liền có vẻ hơi hữu danh vô thực. Dù sao, là bị vô số người nhìn thấy sự tình a.

Cũng không thể vì một phần bí mật, không phân địch ta đem người toàn bộ tiêu diệt đến cam đoan a?

“Chim bay chung bạn, phi thăng, đắc đạo thành tiên.”

Ánh mắt lạnh lùng dừng ở trên quyển trục, Tần Vương Chính sắc mặt lộ ra mười phần bình thản, đứng ở một bên người không muốn cũng không dám đi quan sát một cái đế vương thần sắc tại thời khắc này nên dạng gì. Ánh mắt kinh ngạc nhìn nửa ngày, Tần Vương Chính đột nhiên hơi bên cạnh xuống đầu, nói: “Ngươi thấy thế nào?”

“Hồi vương thượng.”

Đứng ở phía sau, một mực an tĩnh ở tại hơi nghiêng Triệu Cao nghe vậy chắp tay trả lời: “Lấy nô xem ra, việc này xác nhận thật. Dù sao có địch ta mười mấy vạn người tận mắt nhìn chăm chú, nghĩ đến không có bao nhiêu giả ý.”

Ít người có thể sẽ có người làm giả. Nhưng quá nhiều người thì sẽ khó khăn hơn nhiều.

Đang trả lời thời điểm, Triệu Cao dưới đáy lòng cũng đang suy tư Tần Vương Chính câu nói này ý tứ chân

chính. Thiên hạ nhất thống gần ngay trước mắt, như vậy bày ở Tần Vương Chính trước mặt vấn đề lớn nhất liền là sẽ kết thúc, làm một đế vương, làm có hùng vĩ dã tâm đế vương. Như vậy tại nhất thống về sau, tiếp xuống sẽ làm cái gì?

Cúi đầu Triệu Cao đôi mắt chỗ sâu hiện lên vẻ khác lạ, hắn mơ hồ cảm nhận được trước mắt cái này đế vương trong lòng sắp mở rộng hùng tâm.

Quả nhiên.

Ngay sau đó Tần Vương Chính dùng ngón tay từng chút từng chút dán trên tay quyển trục, tựa hồ là lầm bầm lầu bầu nói ra: “Trên đời này thật có đắc đạo thành tiên người như vậy?”

Lời này nghe tựa như là nói một mình, nhưng tại Triệu Cao trong tai lại là rất rõ ràng cái này đồng dạng cần câu trả lời của hắn. Trầm ngâm dưới, Triệu Cao dùng một loại không dám khẳng định ngữ khí trả lời: “Nô tầm mắt quá thấp. Không được xem quá xa, không cách nào phỏng đoán. Nhưng có lấy cái này ví dụ, nghĩ đến cũng là có.”

“Đắc đạo thành tiên người sẽ hay không trường sinh bất tử đâu?”

Ngôn ngữ không có dừng lại, Tần Vương Chính lại tiếp lấy trước đó, dạng này nói một mình một câu.

“…”

Lời này Triệu Cao không cách nào trả lời.

Cảnh giới khác biệt. Nhìn thấy đồ vật cũng sẽ ngày đêm khác biệt quá xa. Không tới cái cảnh giới, ai cũng không biết ở đó sẽ có cái gì. Triệu Cao tất nhiên là không có cái năng lực, lúc trước hắn có thể phỏng đoán có thể trả lời, là bởi vì cái này phi thăng ví dụ trực tiếp bày tại trước mắt có thể mượn dùng, thế nhưng là câu nói kế tiếp hắn không có năng lực trả lời. Nếu là trả lời, Triệu Cao không dám tưởng tượng mình sẽ có được kết quả như thế nào. Nghĩ đến, cũng không phải là để hắn thích kết quả.

Nhất là trước mắt tên này đế vương trở nên càng ngày càng sâu không lường được thời điểm , bất kỳ cái gì trả lời đều phải cẩn thận từng li từng tí.

Nửa ngày.

Ngưng trọng đủ để chèn ép để người bình thường sống không bằng chết không khí rốt cục có biến hóa. Ngay tại Triệu Cao cái trán đã thấm xuất mồ hôi nước thời điểm, Tần Vương Chính thanh âm lại lần nữa ở bên tai của hắn vang lên: “Ngươi đi xuống đi, để La Võng (Thiên La Địa Võng) người hảo hảo điều tra thêm. Quả nhân cần không phải cái này mơ hồ tình báo, mà là rõ ràng đồ vật.”

“Rõ!”

Thi lễ một cái về sau, Triệu Cao cái này liền vô cùng cung kính thối lui ra khỏi gian phòng.

Lập tức, trong phòng chỉ còn lại Tần Vương Chính một

người.

Quyển trục mở ra.

Tại ánh nến dưới, Tần Vương Chính ngón trỏ đặt ở trên quyển trục một tia một tia dời đi đến, ánh mắt sáng ngời. Từng chữ từng chữ nhìn chằm chằm quyển trục này phía trên đồ vật nhìn.

Có người sẽ suy đoán cái này sắp thống nhất thiên hạ đế quốc vương sẽ có tính toán gì, nhưng là không có người sẽ biết tại thời khắc này Tần Vương Chính trong lòng đến tột cùng là đang tự hỏi thứ gì. Cho dù là có người phỏng đoán đến chuyện này ảnh hưởng. Nhưng cũng sẽ không có người biết vấn đề này đến tột cùng sẽ tạo thành bao lớn đến tiếp sau phát triển.

Đắc đạo thành tiên…

Đạo gia.

Tay phải bôi qua quyển trục, theo chân khí chấn động. Quyển trục này cứ như vậy hóa thành tro bụi. Mà đồng thời, Tần Vương Chính cũng chậm rãi nhắm hai mắt lại, không nhúc nhích ngồi ngay ngắn ở bên trong.

Mặc gia.

Kế đô một trận chiến, kết quả thường nhân căn bản không cách nào ngăn cản.

Nhưng cho dù là dạng này, bọn hắn muốn cứu vớt thái tử Đan toàn gia nhiệm vụ nhưng cũng ở chỗ này thất bại

trong gang tấc. Mặc gia những cao thủ cơ hồ đều bị Âm Dương gia người nửa đường ngăn trở xuống tới. Cứu vớt thất bại, tất nhiên là để Mặc gia người không cam tâm, nhưng càng làm cho bọn hắn để ý vẫn là một mặt khác.

Âm Dương gia muốn làm gì?

Ngày đó quỷ dị thiên tượng biến hóa, vô số người đều xem ở trong mắt. Khác biệt người bình thường, Mặc gia các cao thủ đều là có thể ẩn ẩn cảm nhận được quỷ dị thiên tượng trong sẽ có cỡ nào kinh khủng. Vẻn vẹn nơi xa nhìn cũng làm người ta cảm thấy kinh sợ, lại càng không cần phải nói cái phễu đồng dạng mây đen xoay tròn phía dưới sẽ là một bộ dạng gì kinh khủng tràng cảnh.

“Đây thật là có người phi thăng đắc đạo thành tiên sao?”

Lên tiếng chính là dáng người khôi ngô Đại Thiết Chùy, lúc này hắn toàn bộ trên mặt đều đều là vẻ kinh ngạc, nửa tháng trước Kế đô một trận chiến, hắn sở dĩ không có đi là bởi vì khinh công vấn đề, tại loại tình huống khinh thân công pháp càng tốt càng dễ dàng bảo mệnh cùng cứu người, Đại Thiết Chùy tất nhiên là không được.

Bất quá ở thời điểm này, hắn đối với ngày trước phát sinh sự tình rất là nghi hoặc cùng kinh ngạc.

“Không cách nào khẳng định.”

Cao Tiệm Ly thanh lãnh tiếng nói trong phòng quanh

quẩn, hắn quay đầu ôn nhu nhìn thoáng qua mặt không thay đổi Tuyết Nữ về sau, lúc này mới tiếp tục nói ra: “Nhưng ngày đó kinh khủng dị tượng đều nói cho chúng ta biết có người là phi thăng.”

“Về phần có phải là hay không đắc đạo thành tiên… Cái này không cách nào xác nhận.”

Chính là bởi vì không phải thường nhân, cho nên bọn hắn đã khẳng định nhưng lại không cách nào khẳng định, tồn tại trong lòng là một loại kì lạ mâu thuẫn tâm tính. Một bên Đạo Chích nhìn lướt qua Cao Tiệm Ly về sau, lúc này mới lên tiếng nói: “Bất kể là ai đắc đạo thành tiên lại hoặc là cái gì khác, có một chút có thể khẳng định là vấn đề này cùng Âm Dương gia thoát không được quan hệ.” Về phần Đạo Chích vì sao lại khẳng định như vậy, nguyên do không cần nói cũng biết. Chỉ bất quá có chút chuyện mất mặt hắn che giấu đi, không có tại trường hợp này công khai nói ra.

Đường đường trộm vương chi vương, bị một ánh mắt dọa đến chạy trối chết… Lời này khiến người ta nói không nên lời.

Đạo Chích những lời này để tất cả mọi người ở đây đều trầm mặc lại, bởi vì Đạo Chích căn bản liền không có nói sai.

Người ở chỗ này đều cảm thấy sự tình sẽ cùng Âm Dương gia thoát ly không được quan hệ.

“Ta cũng cảm thấy Âm Dương gia có đại âm mưu, sở dĩ Âm Dương gia xuất hiện ở đó, chỉ sợ là Yến quốc có cái

gì là Âm Dương gia cần.” Thanh nhã giọng nữ trong phòng quanh quẩn, Tuyết Nữ cúi đầu trầm tư dưới, nói ra cái nhìn của mình: “Mà lại việc này không chỉ là đối với chúng ta Mặc gia có ảnh hưởng… Có lẽ, đây không phải một cái quá xấu sự tình.”

Nghe đến đó, Cao Tiệm Ly ánh mắt không khỏi sáng lên Xác thực.

Cảnh tượng ảnh hưởng chỉ sợ không chỉ là bọn hắn, Tần quốc cũng giống như thế.

Chỉ cần hiếu kỳ người, nhìn thấy đây tràng cảnh cũng sẽ ở trong lòng có riêng phần mình suy đoán cùng suy tư.

Đồng dạng.

Đứng ở một bên nghe mấy người trẻ tuổi nói chuyện Ban đại sư cũng không nói gì thêm, chỉ là sắc mặt của hắn có vẻ hơi ngưng trọng. Tại thiên, loại quỷ dị thời tiết khiến cho Mặc gia nguyên bản an bài cả đời này sinh bị đánh gãy.

Mặc gia cơ quan căn bản là không có cách tại loại thời tiết dưới hành động.

Bất quá để Ban đại sư càng thêm để ý vẫn là Mặc gia mấy cái trẻ tuổi thống lĩnh vừa mới lời nói bên trong chỗ lộ ra nội dung, kết hợp với mấy năm trước cùng Đạo gia Thiên Tông chưởng môn Xích Tùng Tử ngôn luận, cái này đã để Ban đại sư không khỏi nhớ tới một chút sắp dễ quên sự tình.

Đắc đạo phi thăng.

Phải biết loại tình huống này bình thường đều là Đạo gia sự tình.

Xem ra, hắn là cần bớt thời gian đi bái phỏng dưới Đạo gia hai tông.

Cùng lúc đó.

Đạo gia, Thiên Tông.

Cấm địa.

Thẻ tre một quyển, đạo bào một bộ.

Tại hai thứ này sự vật bên cạnh, thì là đặt một cây phất trần. Mà cái này phất trần cùng bình thường phất trần khác biệt, nó gốc rễ kết nối chính là một thanh kiếm. Hoặc là nói, tại chỗ chuôi kiếm kết nối lấy chính là phất trần.

Kiếm cùng phất trần một thể.

Tùy ý.

Từ kiếm xem người, như vậy cầm kiếm người cũng coi là như thế.

Rầm rầm một trận tiếng nước đột ngột tại cái này trong động vang lên, mắt nhỏ xem xét, cái này chỗ sâu đúng là có một vũng hàn đàm. Mà tại cái này trong hàn đàm, tại cái này bởi vì nhiệt độ mà bay lên rải rác trong hơi

nước, thì là đứng lặng lấy một người. Bạch ngọc da thịt lúc ẩn lúc hiện, có lồi có lõm.

Nước lạnh từ trên da thịt trượt xuống, rơi xuống nước lạnh ao, phát ra ào ào âm thanh.

Tại nước này âm thanh bên trong, thì là một thiếu nữ nhẹ nhàng nhưng lại thanh âm đạm mạc tại phiêu đãng.

“Chim bay làm bạn, phi thăng, đắc đạo thành tiên.”

“Tốt một bộ khiến người ta hướng tới tràng cảnh.”

“Chỉ là không biết cái này phi thăng người là tự nguyện vẫn là bị bách…” Trong khi lầm bầm lầu bầu thiếu nữ tóc trắng từ trong hàn đàm đi ra, đi chân đất từng bước từng bước đi tới đặt áo bào phía trước, tay ngọc vươn ra, đạo bào vào tay.

Theo động tác, rất nhanh một lạnh lùng thiếu nữ đạo cô xuất hiện ở trong động: “Đáng tiếc, ta còn cần mấy năm mới có thể xuất quan rời núi, bằng không mà nói hiện tại liền muốn nhìn xem phi thăng địa phương. Nhìn xem là ai đạt được thành tiên?”

Xoay người.

Phất trần một thể kiếm bị tay ngọc giữ tại ở trong tay, thiếu nữ dùng phất trần phần đuôi quét dưới đạo bào bên trên nhiễm bùn đất về sau, lúc này mới đem thẻ tre nhặt lên, tiếp tục tự nhủ: “Dưới mắt giờ khắc này, cũng không biết sư phó đi tới chỗ nào.”

“Là Kế đô, vẫn là những địa phương khác… Cũng là vì truy tìm đắc đạo thành tiên, tìm kiếm trường sinh sao?”

“Ngô!”

“Nhưng cái gì là trường sinh đâu? Hai cái này là bằng nhau sao?”

Thiếu nữ tóc trắng trầm ngâm nửa ngày cũng không có ở trong đầu mình tìm được muốn đáp án, thế là nàng cười: “Xem ra ta lại phải ngủ say nhập mộng, có thể hay không trong mộng tìm tới đáp án.” (chưa xong còn tiếp)

Chương 55 : Trường sinh hiểu mộng (Hạ)

Ngươi, cầu là cái gì?

Mỗi người đều có mình truy cầu, mà giáo phái khác nhau cũng vậy.

Phật cầu đời sau nhân quả.

Đạo cầu tiên đạo trường sinh.

Ma cầu kiếp này tự do.

Lúc Tần yến Kế đô cuộc chiến, phát sinh ở ngoại thành phi thăng cảnh tượng, không thể nghi ngờ trải qua vô số người truyền miệng đã sớm trở nên truyền kỳ, mỗi người trong miệng đều là tự mình kinh nghiệm, mỗi người đều là tận mắt nhìn thấy, hận không thể bọn hắn bản thân liền là người trong cuộc một trong.

Thế là mỗi người đều tại cố sự này trong thêm vào thuộc về bọn hắn mình một bút, lập tức cố sự này truyền đến những người khác trong tai thời điểm, đã sớm trở nên loạn thất bát tao. Duy nhất điểm giống nhau, chính là những này không hiểu thêm ra đồ vật xác thực cũng lại lần nữa đề cao chuyện này truyền kỳ tính.

Không đề cập tới vấn đề này đối những người khác ảnh hưởng, nhưng ở bách gia trong có thể khẳng định cái này phi thăng ảnh hưởng lớn nhất chỉ có Đạo gia.

Đạo gia Thiên tông Nhân tông hai tông người chủ trì gần như tại đồng thời đạt được cái này Kế đô cuộc chiến kết quả, không phải bắt đầu liền đã xác định kết quả Tần yến cuộc chiến, mà là cái này thêm ra tới phi thăng.

Nhân tông.

Lúc chưởng giáo Tiêu Diêu Tử đang nghe xong cái này từ môn nhân tin tức truyền đến về sau, trong lúc nhất thời cũng có chút kinh ngạc.

Hắn không phải bình thường Đạo môn người.

Không phải từ nhỏ liền tại Đạo môn lớn lên, học đều là Đạo gia đồ vật, mà là tại nửa đường mới gia nhập Đạo môn, dốc lòng tu đạo không hỏi thế sự. Phải biết tại hắn ba mươi tuổi trước nhiệt huyết giang hồ khoái ý ân cừu, có Quan Trung đệ nhất hào hiệp thanh danh tốt đẹp.

Một cái đã từng Quan Trung đệ nhất hào hiệp, dù là dưới mắt đã trở thành Đạo gia Nhân tông chưởng giáo. Nhưng từ phương diện nào đó mà nói, nhưng trong lòng của hắn cũng chưa chắc mười phần tin Đạo gia điển tịch ghi chép bên trên cố sự. Đúng vậy, có nhiều thứ bị hắn xem là cố sự.

Mà hắn càng nhiều vẫn là tại dùng thiên hạ này danh xuyên đại sơn đến thư giải mình đã từng trong lòng uất khí.

Bởi vì trong giang hồ, có thể để cho một cái hào hiệp từ bỏ hết thảy tu tiên vấn đạo, nguyên do trong đó dưới

tình huống bình thường chỉ có thể đến từ tự thân. Cho nên, cho dù là có Tiêu Diêu Tử cái chức vị này để thay thế đã từng danh tự, nhưng cũng không đại biểu hắn là chân chính tiêu dao.

Cái này đã là hắn tên bây giờ, nhưng cũng là theo đuổi của hắn.

Cho nên cầu mong chính là tiêu dao chi đạo, mà không phải tiên đạo trường sinh.

Đương nhiên.

Cái này Tiêu Diêu Tử xưng hào từ không phải chính hắn lấy.

Khác biệt Mặc gia loại này lỏng lẻo nhưng lại nghiêm khắc tổ chức. Trong Đạo môn mỗi người đạo hiệu tồn tại thế nhưng là có nghiêm khắc lấy tên trình tự. Một cái đạo sĩ đạo hiệu, thường thường đều là một đời trước nhân vật ban thưởng, là trong môn thứ bậc, có đôi khi cũng hiển lộ rõ ràng một người tính tình hoặc là truy cầu.

“Phi thăng thành tiên?”

Lẩm bẩm một phen, Tiêu Diêu Tử vuốt tuyết trắng râu dài không khỏi cười: “Có ý tứ. Chỉ là không biết người kia là ai?” Tại nguyên bản tâm tư trong, có người có thể phi thăng đắc đạo, theo Tiêu Diêu Tử chỉ sợ chỉ có một người có khả năng này.

Chính là Thiên tông người —— Bắc Minh Tử.

Theo Tiêu Diêu Tử. Đây mới là một cái có thể tìm tiên cầu đạo đạo sĩ. Không hỏi thế sự, có thể trơ mắt nhìn đồ đệ của mình Xích Tùng Tử chết tại Âm Dương gia dưới cũng không thèm để ý. Cách làm này chỉ sợ đã đến thái thượng vô tình cảnh giới.

Tiên thần, theo Tiêu Diêu Tử đều là vô tình vật.

Chỉ bất quá khi lấy được tin tức này về sau, Tiêu Diêu Tử lại là khẳng định người này nhất định không phải Bắc Minh Tử, mà là những người khác.

Trong thiên hạ này còn có ai có thể đạt tới cảnh giới này?

Trong đầu từng chút từng chút xẹt qua trong thiên hạ này đủ để tại Tiêu Diêu Tử trong lòng chân chính để ý người, cuối cùng không ít người đều bị Tiêu Diêu Tử một bút một bút ở trong lòng vạch tới, cuối cùng dừng lại tại trên người của hai người. Quỷ cốc không thấy đầu đuôi người, một cái khác chính là đột nhiên toát ra Âm Dương gia thủ lĩnh Đông Hoàng Thái Nhất.

Hai người này cũng có thể, nhưng có lẽ hai người này cũng không thể.

Thiên hạ quá lớn, không người nào có thể vỗ bộ ngực cam đoan. Hắn đã hoàn toàn giải thế giới này.

Một phen trầm ngâm về sau, Tiêu Diêu Tử chỉ là phái ra Nhân tông đệ tử ra ngoài tùy ý cởi xuống về sau, liền không còn đi để ý. Truy cầu không ở nơi này, tự nhiên là không cần đến quá mức để ý.

…

Đỉnh núi mức độ không bằng nhau.

Nhưng lại toàn bộ bao phủ tại xanh biếc cây cối phía dưới, mây mù lượn lờ, khí ẩm tràn ngập, không giống người Trung Nguyên nhiều địa phương lâu thấy người ở. Ở chỗ này ngược lại là cho người ta một loại xa xưa viễn cổ hương vị. Trừ bỏ trong núi không ngừng gào thét dã thú âm thanh khiến người ta có chút tê cả da đầu bên ngoài, vẻn vẹn liền cái này trắng vàng cùng xanh trộn lẫn cảnh sắc đến xem, ngược lại là rất có một phen nhân gian tiên cảnh hương vị.

Bất quá lại nghiêm túc nhìn lại, nhưng lại có thể khiến người ta từ trong đó không hiểu trải nghiệm một loại thời gian trôi qua cảm giác.

Mà vào hôm nay ——

Cái này nhìn như không có bóng người trong rừng rậm đột nhiên nhiều một cái khách tới thăm.

Từ tại ẩm ướt trong gió thổi không ngừng phiêu đãng áo bào bên trên nhìn, cái này tới chơi núi xanh người chính là một cái đạo sĩ.

Đạp lá mà tiến, mượn gió mà đi.

Tại cái này quấn quấn trong sương mù khói trắng. Tựa như người trong chốn thần tiên.

Mà đạo sĩ này mục tiêu chính là hướng phía trước bát ngát nhất đỉnh núi.

Hồi lâu.

Đương đạo người đi tới ngọn núi này hạ thời điểm, hắn đã đi tới núi này dưới chân một đầu trong rừng trên đường nhỏ. Đường nhỏ có vẻ hơi rộng lớn, nhìn qua đó cũng không phải tự nhiên hình thành, mà là từ nhân công xây dựng mà thành.

Hiển nhiên.

Nơi này cũng không phải là nhìn qua đây không có bóng người.

Tại cái này chướng khí tràn ngập trong núi, vẫn là có người tồn tại trong đó.

Bạch! Bạch! Bạch!

Ngay tại đạo sĩ chuẩn bị đặt chân trên đường nhỏ núi thời điểm, một phen trúc mâu đã bị người ném mạnh ra, liên tiếp cắm vào người tới bên cạnh thân. Tạo thành một cái đơn thuần từ cây trúc tạo thành lồng giam, đem đạo sĩ trói buộc tại chính giữa.

“Các hạ là ai?”

“Vì sao đến ta Thục Sơn?”

Một đeo vàng đeo bạc, trên thân treo đầy không ít vàng bạc đồ trang sức nam tử từ trong rừng cây thoan ra, mà

ở phía sau hắn thì là đi theo một con vô cùng hung ác mèo rừng. Bất quá nam tử này ánh mắt rơi vào trước mắt cái này nhìn già nua không được lão đạo sĩ trên thân, lại căn bản liền không có cảm thấy người này là già nua bất lực, chỉ là một cái tay trói gà không chặt lão nhân. Bởi vì tại tầm thường thời điểm đều là vô cùng hung ác mèo rừng, tại thời khắc này đối mặt lão nhân kia thời điểm, lại là nghẹn ngào không thôi, căn bản cũng không dám lên trước, hoàn toàn biến thành một con mèo.

“Úc!”

“Bần đạo tới đây, tất nhiên là vì bái phỏng.”

Nói đến đây, lão đạo sĩ ánh mắt đứng tại có chút hèn mọn núp ở phía sau nam tử mèo rừng, mỉm cười, đã thấy thân hình lóe lên, lão đạo sĩ thân ảnh đã từ từ trúc mâu tạo thành trong lồng trúc biến mất, xuất hiện ở nam tử bên cạnh, đang dùng một cái tay gãi mèo rừng cái cằm, cảm thán nói: “Cái này tiểu động vật thực cũng đã người cảm thấy trìu mến.”

Ô…

Hung ác mèo rừng tại lão đạo sĩ thoạt nhìn không có mảy may lực lượng dưới tay phải. Hoàn toàn trở nên cùng một con vật mới sinh, không có một điểm khí thế hung ác.

Nhìn đến đây, nam tử gần như hít vào một ngụm khí lạnh. Cả người đối mặt cái này thoạt nhìn không có mảy may khí lực lão nhân, lại là căn bản không dám động

đậy một chút. Cái lão đạo sĩ này mang đến cho hắn một cảm giác cơ hồ không dưới trong tộc trưởng lão.

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, nam tử lúc này mới lên tiếng nói: “Đạo trưởng là vì gặp trưởng lão mà đến? Muốn làm gì?”

“Đánh cờ!” Gật đầu mà cười, lão đạo sĩ gật đầu nói: “Còn xin tráng sĩ dẫn đường.”

Đánh cờ?

Có quỷ mới tin a!

Ngay tại nam tử không biết mình phải chăng nên nghĩa chính ngôn từ cự tuyệt, hiển lộ rõ ràng người dũng khí thời điểm. Một con chim bay từ trong rừng bay tới, rơi vào nam tử trên vai. Thấy thế. Nam tử không khỏi hơi biến sắc mặt, lập tức vô cùng cung kính nói ra: “Còn xin đạo trưởng theo tới.”

Nói xong, người liền cung kính đi ở phía trước bắt đầu bắt đầu dẫn đường.

Cùng lúc đó.

Đạo gia, Thiên tông.

Cấm địa.

Rửa mặt hoàn tất Hiểu Mộng không có bế quan quan sát Thiên tông điển tịch, cũng không có đi nhìn đã nhìn mấy năm xem chán rồi phong cảnh, mà là nằm ngửa trên

giường đá, ôm trong ngực thanh kiếm, bắt đầu ngủ.

Tại cái này ban ngày phía dưới, ngủ.

Nhắm mắt một một thời gian ngắn. Nếu là có người ở chỗ này, nhất định có thể phát hiện thiếu nữ nàng một đầu nguyên bản liền trắng tóc, tại thời khắc này lại lần nữa tái nhợt một phần.

Người bình thường nhìn thấy loại tình huống này chắc chắn không hiểu, sẽ coi là thiếu nữ mệt nhọc, càng là sẽ cho rằng thiếu nữ lãng phí bế quan thời gian. Nhưng nếu là Bắc Minh Tử ở đây, nhất định có thể nhìn ra thiếu nữ trước mắt chính là tại tu luyện. Ai có thể nghĩ tới, nàng tu luyện sẽ là không giống bình thường?

Tần quốc.

Hàm Dương.

Âm Dương gia. Cứ điểm.

Thời gian nửa tháng đủ để cho Nhạc Duyên về tới đây, chỉ bất quá một trận chiến về sau, đưa Đông Quân bạch nhật phi thăng sau, ở sau đó Nhạc Duyên liền một mực không có bất kỳ động tác gì. Chân khí ba động, huyết mạch xung kích sinh ra ảnh hưởng so với Nhạc Duyên nguyên bản tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn.

Nhưng tại tuyết lớn đầy trời thời tiết dưới, cho dù là Âm Dương gia những người khác muốn tìm được Đoan Mộc Dung cùng Nguyệt Nhi tung tích. Cũng mười phần khó khăn. Mà tăng thêm Loan Loan phi thăng tràng cảnh hấp

dẫn quá nhiều người lực chú ý, khiến cho Âm Dương gia nhân lực nhận lấy ảnh hưởng.

Kết quả cuối cùng tự nhiên không cần nói cũng biết.

Kế hoạch thành công một nửa, nhưng lại thất bại một nửa.

Bất quá cũng may Nhạc Duyên cũng không có lo lắng quá mức, nếu là giao cho nam nhân kia mang, Nhạc Duyên nhất định không phải là như bây giờ bình tĩnh, mà đổi lại Đoan Mộc Dung thì không đồng dạng. So với cái này đến, dưới mắt Nhạc Duyên có những chuyện khác phải xử lý.

Thí dụ như hiểu rõ Loan Loan sau khi phi thăng mang tới đến tiếp sau ảnh hưởng. Cùng Thủy Thổ hai bộ trưởng lão hai người tình huống.

Hoặc là nói so với Loan Loan phi thăng ảnh hưởng, Nhạc Duyên càng để ý Tương quân cùng Tương phu nhân giữa hai người tình huống.

Cái này mười ngày qua thời gian bên trong, phát sinh sự tình để Nhạc Duyên tạm thời không có suy nghĩ những vấn đề khác, thậm chí hắn ngay cả mình tình huống thân thể đều để tại một bên, mà là tập trung tinh thần quan sát đến, nghiên cứu giữa hai bên phát sinh sự tình.

“Chết rồi?”

“Nữ Anh chết rồi? Nga Hoàng còn sống.”

Mặt nạ che lấp lại trên mặt có một tia khó nén kinh ngạc, ánh mắt rơi vào bày ở trên tay mình thẻ tre, phía trên này ghi lại chính là Tương quân cùng Tương phu nhân giữa hai người phát sinh cố sự, xuất hiện kết quả như vậy đã để Nhạc Duyên ngoài ý muốn, nhưng lại cảm thấy đây là một loại đương nhiên.

Đây chỉ là năm ngày trước phát sinh sự tình.

Nhưng tiếp xuống năm ngày phát sinh sự tình, thì càng làm cho Nhạc Duyên ngoài ý muốn.

Chính là Nga Hoàng chết rồi, Nữ Anh vẫn còn.

Một trước một sau, hai cái hoàn toàn tương phản kết cục. Cái này khiến Nhạc Duyên bản thân liền không ra hồn tâm tình trở nên càng không tốt.

Bởi vì ở giữa còn có cái thứ ba.

Chính là Tương quân chết rồi.

Chết tại trên giường.

Trong giấc mộng bị Nga Hoàng Nữ Anh ‘Hai người’ giết chết. (chưa xong còn tiếp. Nếu như ngài thích bộ tác phẩm này, chào mừng ngài tìm tới phiếu đề cử, nguyệt phiếu, ủng hộ của ngài, chính là ta động lực lớn nhất.)

Chương 56 : Tam tiếu Trân Lung (Thượng)

Thục Sơn

Tuổi già tóc trắng đạo sĩ dưới sự hướng dẫn của nam tử hướng mục đích của hắn muốn đi tới.

Ngoài dự liệu chính là nam tử dẫn đường cũng không phải là hướng núi này đỉnh đi đến, ngược lại là hướng một bên sơn cốc cất bước mà đi. Tại mang theo một đoạn lộ trình về sau, nam tử lúc này mới lên tiếng nói ra: “Tốt, trưởng lão ngay tại trong sơn cốc.”

sơn cốc tràn ngập tại trong sương mù trắng, lộ ra ung dung một mảnh.

bởi vì thân phận nguyên nhân, nam tử này cũng không có tư cách bước vào trong đó. có thể nói, chỗ này sơn cốc, tại Thục Sơn Là thuộc về cấm địa mà nói, dưới tình huống bình thường, những người khác không thể đi vào trong đó.

“…”

Hướng Nam tử Gật đầu về sau, Đạo sĩ cái này liền đạp bước đi vào trong đó.

Xuyên qua sương trắng, bên trong thoáng chốc trở nên trống trải ra.

Liền tựa như cái này sương trắng trong ngoài là một cái hoàn toàn khác biệt thiên địa.

Kỳ môn trận pháp.

Ngửa đầu nhìn trời , chờ sau một lúc lâu, đạo sĩ lúc này mới thở dài: “Không tại Quỷ cốc ở lại, chạy đến nơi đây đến…” lắc đầu thở dài một hơi về sau, đạo sĩ lúc này mới tiếp tục đạp bước hướng phía trước đi đến, tại phía trước cách đó không xa là một chỗ cỏ tranh phòng nhỏ, giờ khắc này đang quanh quẩn lấy màu xanh khói bếp, hiển nhiên người ở bên trong đang làm lấy cơm.

Mà liền tại đạo sĩ trước mặt cách đó không xa, thì là một tòa bệ đá.

Trên bệ đá khắc lấy chính là một mặt bàn cờ.

Đạo sĩ đi đến trước mặt, ánh mắt rơi vào cái này trên bàn cờ, phía trên là một bộ tàn cuộc. Tay phải đầu ngón tay trên bàn cờ nhẹ nhàng lau một chút về sau, cảm thụ dưới đầu ngón tay truyền đến cảm giác, hắn liền biết cái này bàn cờ là mới làm không lâu.

Ánh mắt tại cái này tàn cuộc bên trên dừng lại nửa ngày, đạo sĩ lúc này mới từ bên cạnh quân cờ bên trong lấy ra một viên, đặt ở trong đó.

Lập tức.

Cái này thế cuộc có biến hóa.

Nguyên bản bị quân đen ép yếu đi một đầu thế cuộc tại

đạo sĩ cái này một viên quân trắng dưới hơi tăng thêm một phần sức sống, nhìn qua có thể tại ván này trung cuộc kiếp trung kiếp trung lại nhiều một phần chống cự đi xuống quyết tâm . Chỉ là như vậy tràng cảnh, cũng không để cho tóc trắng đạo sĩ cảm thấy vui vẻ cùng hài lòng, ngược lại là tại thời khắc này sắc mặt của hắn trở nên có chút ngưng trọng lên.

“Giải mở sao?”

Ngay tại tóc trắng đạo sĩ trầm mặc thời điểm,

Một cái hơi có vẻ thanh âm già nua đột ngột tại bên cạnh hắn vang lên, chẳng biết lúc nào. Một hói đầu lão già tóc bạc xuất hiện ở đạo sĩ bên cạnh, đang mục quang nhìn chằm chằm thế cuộc, Lên tiếng dò hỏi. Mà đồng thời, cái này đầu trọc lão giả cũng từ bên cạnh cầm lên một viên quân đen rơi xuống, lập tức quân trắng thật vất vả lên một tia sinh khí cục diện lại lần nữa bị đè ép trở về. Thậm chí, quân trắng thế cục trở nên càng phát trở nên nguy hiểm.

“Rất khó.”

Trong tay quân trắng như ngừng lại bàn cờ phía trên, Thật lâu không thể rơi xuống. Nửa ngày, tóc trắng đạo sĩ lúc này mới bất đắc dĩ hít một tiếng, buông xuống trong tay quân cờ, tự nhủ: “Tử cục. Không đường có thể đi.”

“Đây là cái gì cục?”

Trong lời nói, tóc trắng đạo sĩ đã đối quân trắng kết cục làm cuối cùng chú giải.

“Trân Lung.”

bên người lão hói đầu người cũng nhận lấy tóc trắng đạo sĩ câu chuyện, cảm khái nói: “Lão phu là suy nghĩ ba mươi năm, rơi xuống ba năm. Nhưng vẫn không có tìm được biện pháp giải quyết tốt nhất, nó thoạt nhìn là một bộ tử cục, mà không phải tàn cuộc.”

“Bất quá, đường đường Đạo gia Thiên tông đời trước chưởng môn Bắc Minh Tử ngàn dặm tìm ta, không phải là vì tìm ta đánh cờ a?”

Đưa tay đem tóc trắng đạo sĩ trước đó rơi xuống mai quân trắng cùng mình rơi xuống quân đen đều mang lấy ra, lão hói đầu người mở miệng dò hỏi.

“Vốn là chuẩn bị xuống cờ. Nhưng tại nhìn cái này thế cuộc sau. Vãn bối liền không nghĩ như vậy.”

Quay đầu lại, Bắc Minh Tử ánh mắt đứng tại lão hói đầu đầu trên thân, lại cười nói: “lại nói tiền bối cũng không phải bình thường người, quấy loạn thiên hạ Tung Hoành chi sĩ không phải xuất từ ngươi Quỷ cốc tiền bối môn hạ như vậy?”

Lão hói đầu đầu nghe vậy lắc đầu bật cười. Nói ra: “Nhưng lão phu đã già…”

“Nhưng vãn bối nhớ kỹ vài thập niên trước nhìn thấy tiền bối ngươi thời điểm ngươi liền đã thoạt nhìn già cực kỳ rồi.” Lời còn chưa dứt, liền bị Bắc Minh Tử đánh gãy, trong lời nói không có chút nào khách khí, hắn lấy nói

trực tiếp đâm thủng trong lời nói của đối phương lớn nhất chỗ thiếu sót.

“Đạo lý không chứng không rõ…”

“Tiền bối chứng ra rồi sao?”

“…”

ngắn ngủi lời nói giao phong Riêng phần mình Đại biểu song phương tâm tư. thấy đối phương trầm ngâm, Bắc Minh Tử lúc này mới tiếp tục nói ra: “Nhất thống hay không qua nhiều năm như vậy đã đi hướng kết cục đã định, tiền bối nhưng vẫn là nhìn không ra?”

“Ha ha.”

Nghe vậy. Lão hói đầu người không khỏi bật cười ra, đón Bắc Minh Tử ánh mắt, có ý riêng nói ra: “đạo khác biệt mưu cầu khác nhau. không nói lão phu, các ngươi Đạo môn sao lại không phải như thế?”

Đạo môn sinh sinh phân chia thành Thiên Nhân hai tông, cộng thêm một cái Âm Dương gia.

Từ phương diện nào đó mà nói, cái này so Quỷ cốc Tung Hoành ở giữa tranh phong lớn hơn.

Trong lúc nhất thời, hai vị lão giả đều cùng một chỗ yên tĩnh trở lại.

Trong sơn cốc, Chỉ có từng đợt gió mát không ngừng thổi qua.

Hồi lâu.

Lão hói đầu đầu vỗ vỗ trên băng ghế đá lá rụng, đặt mông ngồi lên, lúc này mới lên tiếng nói ra: “Nói đi, ngươi từ bỏ tự mình dạy bảo quan môn đồ đệ, mà ngàn dặm xa xôi tìm lão phu đến tột cùng là vì chuyện gì?”

Tại lão hói đầu đầu đối diện ngồi xuống về sau, Bắc Minh Tử đón ánh mắt của đối phương, trả lời: “Cũng không có gì, vãn bối chẳng qua là muốn hỏi một câu, trên đời này thật có phi tiên trường sinh người như vậy?”

Phi tiên trường sinh?

Nghe đến đó, lão hói đầu người xem như chân chính sáng tỏ Bắc Minh Tử ý đồ đến, nghiêng đầu, ánh mắt ổn định ở đối phương một thân đạo bào màu xanh lam buổi sáng về sau, lúc này mới nói ra: “Ngươi là chỉ phát sinh ở Yến quốc Kế đô phi thăng sao?”

Thục Sơn mặc dù cùng Trung Nguyên so sánh với vì vắng vẻ, nhưng cũng không có nghĩa là nơi này không thông thế sự.

Cơ hồ truyền khắp trong thiên hạ nghe đồn, lão hói đầu người tất nhiên là hiểu được.

Đón lão hói đầu người ánh mắt, Bắc Minh Tử không có chút nào né tránh.

Rất lâu, lão hói đầu người Lúc này mới Trả lời: “Không

đề cập tới Đạo gia điển tịch, ngay tại ngươi lý giải bên trong cái gì là trường sinh?" Đối mặt lão hói đầu người vấn đề, Bắc Minh Tử rất nhanh cấp ra câu trả lời của mình, một loại phiến diện người trả lời.

Nhưng là đáp án này chẳng qua là để lão hói đầu người cười cười, nói: "Chẳng qua là già mà không chết." lời này dường như có ý riêng.

đối phương hỏi ra vấn đề này thời điểm, lão hói đầu người liền hiểu rõ đến Bắc Minh Tử vấn đề này bên trong hàm nghĩa. Không hỏi những người khác, chỉ nghe hắn trường sinh, hiển nhiên mình bộ này già nua bộ dáng cho đối phương cực lớn suy đoán.

Bất quá lão hói đầu người cũng cho ra câu trả lời của mình, già mà không chết.

Chỉ thế thôi.

" chân chính Trường sinh là cái gì? tại lão phu xem ra chặt đứt thời gian ràng buộc, chính là trường sinh." Lão hói đầu người cuối cùng vẫn là cấp ra chính hắn ý nghĩ, đón Bắc Minh Tử ánh mắt, vô cùng nghiêm túc nói ra: "Các ngươi Đạo gia liền có dạng này người…"

"Về phần già mà không chết… Ngươi Thiên tông đan phương không phải đã nói rõ đáp án sao?"

Đan phương!

Trong lời nói có quá nhiều cố sự. Nghe đến đó, Bắc Minh Tử sắc mặt cũng trầm xuống. Hắn không có đi truy

đến cùng đây chuyện xưa dự định, mà là trầm mặc trực tiếp luồn vào trong ngực của mình, đem một quyển đồ vật móc ra, đặt tại trước mặt trên bàn đá, chính là Đạo gia Thiên tông luyện đan chi phương.

Đan phương này có cái danh tự, gọi trường sinh chi phương.

Lấy Thần thú gia vị, đến luyện chế trong truyền thuyết trường sinh bất lão chi dược.

Đây cũng là Bắc Minh Tử chân chính đến Thục Sơn mục đích.

Ánh mắt tại trên quyển trục liếc qua về sau, lão hói đầu người cái này liền thu hồi ánh mắt, tựa hồ cái này tại Đạo gia đủ để có thể nói là trấn tông chi bảo đan phương cũng không là cái gì, không đáng giá nhắc tới. Hoàn toàn không vào trong mắt của hắn. Ngược lại lão hói đầu người ánh mắt lại là nhìn chăm chú lên Bắc Minh Tử, hỏi: “Ngươi muốn lão phu thay Đạo gia đảm bảo đan phương này?”

“Đúng !”

Nhẹ gật đầu, Bắc Minh Tử nói ra: “Yến quốc bị diệt về sau, thứ này lưu tại Đạo gia liền đã không an toàn.” Sở dĩ làm quyết định như vậy, chính là bởi vì Bắc Minh Tử nhìn đủ xa.

Nghe đến đó, lão hói đầu người ánh mắt cũng biến thành thâm trầm, ánh mắt tại Bắc Minh Tử trên mặt dừng lại nửa ngày, lúc này mới thở dài: “Xem ra lão phu

vẫn là khinh thường Đạo gia bí bảo năng lực. Xem ra, khác biệt Nhân tông Tiêu Dao Tử. Ngươi Bắc Minh Tử cuối cùng là vẫn là mạnh không ít, phát hiện một vài thứ.”

“Ngươi đời này Thiên Nhân hai tông chưởng môn đạo hiệu nhưng thật ra là bị cắt đứt, bọn chúng chẳng qua là đại biểu một người.”

Không phải Bắc Minh Tử, không phải Tiêu Dao Tử. Mà là Tiêu Dao Bắc Minh.

Cả hai là hợp hai làm một.

Lão hói đầu lời nói Bắc Minh Tử không có phản bác, cái này cũng đại biểu vì cái gì hắn đột nhiên tại vài thập niên trước liền đem Thiên tông chức chưởng môn truyền cho Xích Tùng Tử, mà dưới mắt lại lần nữa thu một cái nhập môn đệ tử. Nhưng một người khác, thì vẫn là không có hắn nhìn minh bạch. Còn tại cùng Thiên tông tranh đoạt Đạo gia chủ tông chi vị.

Đây cũng là giữa hai người tầm mắt vấn đề.

Đối với đối phương, Bắc Minh Tử giữ vững yên tĩnh, không có chút nào phản bác.

Hiển nhiên.

Mấy chục năm qua đối Đạo gia điển tịch cùng với khác đồ vật nghiên cứu. Đã để Bắc Minh Tử phát hiện không ít bí mật. Mà vừa mới lão giả lời nói, không thể nghi ngờ là Bắc Minh Tử tại trong điển tịch phát hiện bí mật một

trong. Cái này bị hắn cùng Tiêu Dao Tử chia sẻ đạo hiệu người, Bắc Minh Tử nội tâm cực kỳ đề phòng.

Bởi vì giữa hai bên đứng độ cao quyết định đối đãi sự vật ánh mắt khác biệt.

Liền giống với tiên cùng người.

Bắc Minh Tử tại đồ đệ mình Xích Tùng Tử trên thân thấy được kinh khủng.

Bởi vì cùng hắn nguyên bản tưởng tượng bên trong có chỗ khác biệt.

Cùng lúc đó.

Lão hói đầu giả thuyết một câu cuối cùng để Bắc Minh Tử sắc mặt ngưng trọng nói: “Mà bây giờ, người này trở về…”

Đúng vậy

Trở về.

Cái lẽ ra có Thiên Nhân hai tông chưởng môn đạo hiệu người trở về.

Hắn muốn vật quy nguyên chủ.

…

Hàm Dương.

Âm Dương gia.

Cấm địa.

Nhạc Duyên nghiêng đầu, một người ở tại âm u trong phòng.

Dù là dưới mắt thời tiết hơi lạnh, nhưng tại trong phòng này vẫn là nhiệt độ kinh người, liền tựa như ngốc tại trong lò lửa. Mà khiến người ta khiếp sợ là cỗ này nhiệt lượng cũng không phải là từ cái gì trong lò lửa xuất hiện, mà là từ ngồi ngay ngắn ở bên trong Nhạc Duyên thân thể phát ra. Tại thời khắc này, cả người hắn tựa hồ cũng hóa thành một đoàn dung nham đứng lặng ở đó.

Nhạc Duyên không để ý đến những nhiệt độ này, cũng không có để ý thân thể biến hóa.

Lúc này, dưới mặt nạ sắc mặt của hắn có chút kì lạ.

Tại mê mang

Tại kinh ngạc.

Nhìn xem cái này thẻ tre cùng tơ lụa bên trên hồi báo, Nhạc Duyên trong lúc nhất thời cảm thấy người cũng có chút mê mang.

Hắn liền nghĩ tới đồ đệ của mình Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng đạo thông qua Trinh Trinh truyền lại tin tức cùng lúc trước Viên Thiên Cương câu có ý riêng, chẳng lẽ lại thật là đây sao? Vì cái gì tại Loan Loan rời đi về sau, cảm giác này vẫn không có chút nào giảm xuống?

Giờ khắc này.

Nhạc Duyên đột ngột nhớ tới Tiêu Dao phái Vô Nhai tử bày ở Lôi Cổ sơn Trân Lung thế cuộc.

Hắn, chính là thứ tàn cuộc.

Là sắp đi vào cuối yếu thế quân cờ.

Ván này làm như thế nào phá?

Chẳng lẽ lại muốn chết ra một cái quang minh tương lai? !

Trong lúc nhất thời, Nhạc Duyên cảm thấy mình cả người cũng không quá tốt. (chưa xong còn tiếp…)

Chương 57 : Tam tiếu Trân Lung (Trung)

Sơn cốc.

Khói bếp tiếp tục lượn lờ.

Mặt trời ở thời điểm này đã ngã về tây, sắp xuống núi.

Chỗ bàn cờ.

Bắc Minh Tử còn tại cùng lão giả hói đầu tiếp tục câu chuyện trước đó, chỉ bất quá giữa hai người đối thoại cùng người bình thường khác biệt, một câu qua đi, thường thường sẽ là hai người trầm mặc nửa ngày, tựa hồ là lẫn nhau lời nói đều để riêng phần mình khó có thể lý giải được. Tại một hồi lâu về sau, mới có thể tiếp tục câu nói tiếp theo.

Chủ đề tại nửa ngày thời gian bên trong từ bàn cờ chuyển đến đan phương, lại từ đan phương chuyển đến trường sinh, từ trường sinh chuyển tới Thiên Nhân hai tông chưởng môn đạo hiệu, lại từ đạo hiệu chuyển đến quá khứ.

Mỗi một đoạn đối thoại, đều là một đoạn bí mật.

Chẳng qua cái này mỗi một đoạn đối thoại, mỗi một đoạn bí mật, lại là đều chỉ hướng một người.

Một cái một lần nữa trở về người.

Một cái chặt đứt thời gian trói buộc người.

Dạng này người nên như thế nào đối đãi?

Đây là hiện tại Bắc Minh Tử trong nội tâm lớn nhất chướng ngại cùng chấp mê. Nếu nói trước đó còn có cái khác tâm tư, nhưng tại Xích Tùng Tử về sau, Bắc Minh Tử đã nhìn đến một vòng giấu ở trong đó mênh mông huyết hải. Đúng một cái người khủng bố.

Gió thổi qua, chỉ thổi hai người tóc trắng đều đang không ngừng phất phơ.

Tương đối lên Bắc Minh Tử tóc dài phiêu dật, một thân bằng phẳng, mà tại lão giả hói đầu trên thân thì lộ ra không đẹp mắt như vậy. Trán hai bên ngắn ngủi tóc trắng cùng sợi râu cũng đang múa may, nhưng thấy thế nào làm sao giống một cái nông gia lão giả. Căn bản nhìn không ra khí độ gì, liền tựa như một con phủ phục lão quy, ở đó híp mắt thổi gió phơi nắng.

Cái này so sánh dưới, có thể nói là hai cái phong cách.

“Ngươi đang lo lắng?”

Lão hói đầu đầu nhìn trước mắt giữ vững trầm mặc Bắc Minh Tử, không khỏi lên tiếng nói: “Cũng thế, trên đời không ai có thể đối mặt hắn mà thờ ơ.”

“…”

Bắc Minh Tử không nói gì, chẳng qua là lẳng lặng nhìn

chăm chú lên lão giả trước mắt, nghe đối phương tự lẩm bẩm.

“Chẳng qua trường sinh bất lão người cũng không phải trường sinh bất tử người a…” Lão giả hói đầu ánh mắt rơi vào Bắc Minh Tử trên mặt, nhìn đối phương ánh mắt chỗ sâu suy tư, nói ra: “Trên đời này không người bất tử, không có gì bất diệt. Thế sự biến hóa. Thương hải tang điền.”

“Sông núi như thế.

“

“Trăng sáng cũng sẽ như thế.”

“Thậm chí chói chang mặt trời cũng sẽ như thế.”

“Chút cái gọi là Thần thú tự nhiên cũng sẽ không ngoại lệ.”

“Thương Long, Long Quy, Phượng Hoàng, Kỳ Lân… Ngăn không được, những này cái gọi là Thần thú cũng bất quá đúng một ít người món ăn trong mâm, vật trong bụng.” Sau khi nói đến đây, lão giả hói đầu chợt vui vẻ nở nụ cười, già nua tiếng cười đang dập dờn tại trong sơn cốc.

Liên tục cười ba tiếng về sau, lão giả hói đầu liền im bặt mà dừng ngừng lại, nhìn chăm chú lên Bắc Minh Tử. Lúc này mới tiếp tục nói ra: “Nói đến đây, ngươi hẳn là nghĩ tới điều gì?”

Cũng vậy.

Đối mặt lão giả hói đầu những lời này, Bắc Minh Tử ánh mắt sáng lên, có chút trợn mắt hốc mồm nhìn chằm chằm đối phương, kinh ngạc nói: “Thương Long thất túc?”

Thương Long thất túc.

Lão giả hói đầu nhẹ gật đầu, nói ra: “Ở trong mắt ngươi, Thương Long thất túc đến cùng đúng cái gì?”

“Bảy cái ngôi sao, bảy quốc gia, bảy cái bí mật.”

” hạch tâm từ bảy nước người thừa kế duy nhất biết được…”

Nói đến đây. Bắc Minh Tử ngữ khí dừng lại, hiển nhiên, đối phương câu này tra hỏi nói cho hắn một cái tin tức —— Thương Long thất túc chỉ sợ không phải thường nhân chỗ bình thường suy đoán đây. Trong đầu, Bắc Minh Tử không khỏi hồi tưởng lại mình cùng đồ đệ Hiểu Mộng phiên liên quan tới Thương Long thất túc đối thoại.

Đón Bắc Minh Tử ánh mắt nghi hoặc. Lão giả hói đầu sắc mặt biến đến mười phần nghiêm túc cùng nghiêm túc: “Ai nói cho ngươi Thương Long thất túc đúng cái này?”

“! ! !”

Lời này không khỏi để Bắc Minh Tử rất là ngạc nhiên.

Lão giả hói đầu nhìn đối phương trong mắt nghi hoặc, nhưng không có trực tiếp trả lời, mà là nhất thời trầm mặc lại. Thương Long thất túc cái này bản thân bí mật chính là từ hắn nơi này truyền ra, từ nhiều đời Quỷ cốc môn nhân truyền ra ngoài. Cuối cùng phân bảy phần rơi vào bảy nước trong tay. Lúc cái này bảy người hợp hai làm một thời điểm, chính là vạch trần Thương Long thất túc chân chính bí mật thời điểm.

Đương nhiên.

Đây chỉ là ý tưởng của người thường.

Nguyên bản thời gian lâu như vậy đến, lão hói đầu cảm thấy không có gì. Nhưng ở Bắc Minh Tử đến Thục Sơn thấy mình thời điểm, lão hói đầu liền biết sự tình đã xuất hiện bất đắc dĩ biến hóa. Qua nhiều năm như vậy, hắn dưới đáy lòng cũng có được mình tâm tư, suy nghĩ thế cuộc kỳ thật chính là hắn tâm tư một bộ phận thể hiện.

“Thương Long thất túc đúng một phần xuất từ Đạo gia tử vong tiên đoán, nó còn có một cái không muốn người biết xưng hô, tên là Thương Long thất kiếp.”

Đón Bắc Minh Tử ánh mắt, lão giả hói đầu cấp ra một cái để hắn vạn phần quỷ dị đáp án, trong lúc nhất thời cho dù là lấy Bắc Minh Tử nhiều năm qua tu đạo tâm cảnh, tại thời khắc này nghe được câu trả lời này cũng làm cho cả người ngu sững sờ tại bên trong.

Tử vong tiên đoán?

Nói là tiên đoán, Đạo gia chính là có một ít người cũng am hiểu cái này, dùng cái này suy đoán hậu thế đại sự. Trong đó, đặc biệt Viên Thiên Cương cùng Lý Thuần Phong cả hai nổi danh nhất.

Có lẽ trước đó người không có hai người này thâm hậu, nhưng tóm lại có người đi đúng đầu này con đường.

Không thể nghi ngờ.

Thân là Đạo gia Thiên tông đời trước chưởng môn Bắc Minh Tử càng là vô cùng rõ ràng.

Nếu là tử vong tiên đoán, như vậy Thương Long thất túc… Trong đó Giác, Kháng, Để, Phòng, Tâm, Vĩ, Ki hàm nghĩa thì là không cần nói cũng biết, thậm chí sẽ cho người cảm thấy không rét mà run. Nói một cách khác, đây là Thanh Long bảy loại kiểu chết sao?

Chẳng qua là rồng có Thất Mệnh sao?

Nó có thể nào chết bảy lần?

Nghĩ tới đây, Bắc Minh Tử trong lúc nhất thời có chút mộng.

Hắn không có nghĩ qua trước mắt lão giả hói đầu lại nói nói dối, một cái môn hạ đệ tử vang danh thiên hạ Quỷ cốc tiền bối tất nhiên là khinh thường như thế. Mà lại đối phương niên kỷ chỉ sợ so với hắn trong tưởng tượng còn muốn lâu dài, cũng sẽ biết quá nhiều bí mật.

Bằng không mà nói trước đó hắn Bắc Minh Tử không sẽ

hỏi, mà đối phương cũng không có trả lời già mà không chết.

Nhìn xem Bắc Minh Tử ngơ ngác bộ dáng, lão hói đầu không nói gì, mà là lẳng lặng chờ đợi đối phương tỉnh táo. Đương nhiên, trước lúc này, hắn cũng có câu nói không hề nói rõ chính là một khi Thanh Long vượt qua thất kiếp, như vậy cái này chặt đứt thời gian trói buộc người mang đến các loại ảnh hưởng lẫn nhau dây dưa dưới liền sẽ hóa thành thiên thu đại kiếp.

Hồi lâu.

Bắc Minh Tử rốt cục hồi phục tỉnh táo, từ ngơ ngác trạng thái trong trở về tới, khóe miệng bò lên trên một tia đắng chát, nói: “Cái này Thương Long đúng một người sao? Tất nhiên đúng.” Lầm bầm lầu bầu lời nói, đều tại lộ ra được nội tâm của hắn giờ khắc này khuấy động.

Mà người này…

Bắc Minh Tử cũng cơ hồ có mình khẳng định.

Âm Dương gia vì cái gì? Bọn chúng tồn tại nhưng chính là vì Thương Long thất túc bí mật.

Chẳng qua cho dù là dạng này, Bắc Minh Tử trong lòng còn có một phần nghi hoặc, nhìn qua lão giả hói đầu hắn trực tiếp hỏi ra: “Đã là Thương Long, thế nhưng là như thế nào chết? Thường nhân có thể giết hắn sao?”

“Có thể!”

Đối mặt vấn đề này. Lão giả hói đầu cho trả lời khẳng định, chỉ vào trước mặt hai người bàn cờ, nói ra: “Đây cũng là phương pháp giết chết hắn.”

Trân Lung thế cuộc!

Cái này tàn cuộc, cái này để người ta không cách nào hạ thủ tàn cuộc sẽ là phương pháp?

Bắc Minh Tử mắt không chớp nhìn chằm chằm trước mắt bàn cờ, tàn cuộc vẫn là rõ mồn một trước mắt, quân trắng không đường có thể đi, quân đen ép thành. Nhưng như thế cũng nhìn không ra đây là một chiêu cái gọi là sát chiêu? Còn có ai đúng quân đen, ai là quân trắng?

Nếu là Thương Long đúng đen, như vậy quân trắng làm như thế nào giết?

Nếu là Thương Long đúng trắng, nhưng một người như vậy lại thế nào có thể?

Bắc Minh Tử không cách nào phỏng đoán.

Đúng thế.

Lão hói đầu ba mươi năm nghiên cứu. Cũng vô pháp nhìn ra cái gì đến.

Lại càng không cần phải nói vừa rồi tiếp xúc Bắc Minh Tử.

Một lát sau, Bắc Minh Tử mở miệng hỏi một cái cùng lúc trước vấn đề không quá tương quan, nhưng lại có chặt

chẽ liên hệ vấn đề, phải biết nghe đến đó hắn đã hết sức rõ ràng Thương Long chính là Đạo gia người, : “Chẳng qua là tiền bối đúng từ chỗ nào biết được dạng này tin tức bí ẩn?”

Thương Long thất túc, Trân Lung thế cuộc, đều là nhằm vào một người.

Là ai tại nhằm vào?

Thân là Đạo gia người, tất nhiên là muốn minh bạch.

Bởi vì bất kể như thế nào, người này tất nhiên là Đạo gia người. Nhưng Quỷ cốc lại biết được những thứ này… Cái này không khỏi khiến người ta sẽ cảm thấy là có người đặc biệt nhằm vào Đạo gia người.

Lão hói đầu nghe vậy ngẩng đầu quét Bắc Minh Tử một chút, vấn đề của đối phương lão giả biết đây chân chính hàm nghĩa, đối mặt vấn đề này, lão giả hói đầu sắc mặt trong lúc nhất thời trở nên có chút kì lạ. Chỉ nghe hắn chậm rì rì nói ra: “Dự báo, thế cuộc đều là xuất từ trong tay một người.”

“Mà người này chính là Thương Long.”

Cái này đáp án đã để Bắc Minh Tử sắc mặt đột nhiên thay đổi, lưu lại chỉ có mặt mũi tràn đầy ngoài ý muốn cùng không hiểu.

Bắc Minh Tử tại thời khắc này hoàn toàn nghĩ không thông.

Vì sao lại có người lưu lại chuyên môn giết chính mình phương pháp? Theo người bình thường mà nói, có loại này bản lĩnh người hẳn là lưu lại chính là biện pháp giải quyết. Ở thời điểm này. Bắc Minh Tử cảm thấy mình qua nhiều năm như vậy kinh nghiệm quá mức nông cạn, hoàn toàn không thể lý giải tâm tư người cùng ý nghĩ.

Nhưng là tiếp xuống lão hói đầu đầu cũng không có như vậy để Bắc Minh Tử tiếp tục đi suy nghĩ sâu xa, mà là nói tiếp ra một câu càng khiến người ta kinh ngạc lời nói.

Chính là ——

“Hắn còn nói một câu để lão phu có chút ngoài ý muốn.”

“Hắn nói hắn đã chết năm lần.”

Kinh ngạc.

Kinh ngạc.

Bắc Minh Tử con mắt không khỏi hơi trừng lớn.

…

Âm Dương gia.

Cứ điểm.

Nhạc Duyên lắc đầu đem lúc trước chết cái quang minh chính đại tương lai suy nghĩ triệt để ném ra sau đầu. Phải biết tình cảm nhưng thật ra là ích kỷ. Vô tư nhưng cũng đại biểu vô tình. Nhưng Nhạc Duyên vô cùng rõ

ràng, mình đoạn đường này đi tới, đã thân bất do kỷ càng chạy trên người liên luỵ đồ vật liền càng nhiều.

Tình một chữ này, nặng sắp ép cong thắt lưng.

Tội.

Hắn có thể một vai gánh chịu.

Nhưng tình, Nhạc Duyên nhưng cũng không dám.

Dùng tình càng sâu, tổn thương càng sâu. Phần này sức nặng, trên đời lại có mấy người thẳng tắp cái eo chịu lấy?

Muốn tìm một cái hài hòa đường giải quyết quả thực muôn vàn khó khăn.

Trong đầu nghĩ đến mình từng tại Lục Tiểu Phụng thế giới cùng ma chủng Lục Tiểu Phụng đối thoại, Lục Tiểu Phụng không thể nghi ngờ đưa ra một cái coi như không tệ biện pháp giải quyết.

Tự sát đương nhiên không tính.

Chỉ tự nhiên là đế vương vị trí.

Lấy đế vương vị trí giải quyết vấn đề, cũng coi là một loại tương đối biện pháp không tệ.

Cái này có thể làm tuyển chọn đề phòng.

Chẳng qua trước mắt, Nhạc Duyên trọng yếu nhất vẫn là

trên người vấn đề cần giải quyết. Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên trực tiếp ngẩng đầu lên tiếng nói: “Thiếu Tư Mệnh, để Tinh Hồn tới gặp ta.”

Bên ngoài.

Rất nhanh liền truyền đến một tiếng rất nhỏ tiếng bước chân hướng nơi xa đi đến. (chưa xong còn tiếp. .)

Chương 58 : Tam tiếu Trân Lung (Hạ)

Nhạc Duyên ngồi ngay ngắn ở tại chỗ không nhúc nhích nhìn xem xuất hiện ở trước mắt thân hình vẫn như thiếu niên đồng dạng Tinh Hồn. Trên người đối phương loại mơ hồ bá đạo tâm ý tại tùy ý tản ra, cho dù là tại trước mặt của hắn, Tinh Hồn cỗ này tính tình vẫn là hoàn toàn như trước đây.

Cố chấp, bá đạo.

Dù là đang dạy đối phương một bộ võ công thời điểm, Nhạc Duyên liền đã từng có suy đoán, nhưng chỉ cần thấy được những năm gần đây biến hóa như thế, Nhạc Duyên ở trong lòng chú ý đến. Quả nhiên, cho dù là lấy Vệ Trinh Trinh loại nhẹ nhàng tính tình, tại loại công pháp tẩu hỏa nhập ma phía dưới cũng sẽ trở nên tàn nhẫn không thôi, thì càng không cần phải nói Tinh Hồn không coi là hiền lành cá tính.

Phía trước.

Tinh Hồn vô cùng cung kính chờ đợi.

Đối với trong phòng luồng tán không hết nhiệt độ cao lộ ra cũng không thèm để ý.

“Vân Trung Quân hiện tại thế nào?” Tâm tư quay lại, Nhạc Duyên thuận miệng hỏi, hắn có một bộ phận lớn lực chú ý đều rơi vào cái phương hướng này. Tự thân

huyết mạch đã triệt để đúng cả hai lẫn nhau dây dưa, cái này đã coi như là tồn tại trên linh hồn vấn đề.

Từ bên trong cùng bên ngoài, gần như đem Nhạc Duyên ảnh hưởng tới cái thông thấu.

“Hồi Đông Hoàng đại nhân, Vân Trung Quân không có chút nào tiến thêm.”

Sau khi nói đến đây, Tinh Hồn trên mặt toát ra một tia bất mãn, “Chút đan phương tiêu chuẩn còn chưa đủ, không đạt được Đông Hoàng các hạ muốn tình trạng.”

“Ừ.”

Đối với cái này Nhạc Duyên cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, hắn lần này sở dĩ triệu Tinh Hồn đến, là bởi vì hắn muốn nhìn một chút phối hợp Vân Trung Quân làm đan dược Tinh Hồn có hay không ý nghĩ khác: “Ngươi có ý nghĩ gì?”

Ý nghĩ?

Nghe đến đó, Tinh Hồn sắc mặt dừng một chút, trước đó một phen động tác bắt không ít phương sĩ (những người cầu tiên học đạo), có lẽ trên tay những người này đạt được đan phương thật sự là không đủ để đối bọn hắn yêu cầu hữu dụng. Tại Nhạc Duyên áp lực dưới, Tinh Hồn cũng là nghĩ đến một cái phương hướng.

Giờ phút này, đang nghe Nhạc Duyên hỏi thăm về sau, hắn cũng là trực tiếp trả lời ra: “Hồi Đông Hoàng đại nhân, ta nghĩ có một chỗ hẳn là có đầy đủ tiêu chuẩn

đan phương.”

Bởi vì Tinh Hồn rất rõ ràng.

Hắn cho ra đáp án này kỳ thật chính là người trước mắt cần có.

“…”

Ánh mắt rơi vào Tinh Hồn trên mặt, nhìn đối phương trong mắt gần như đang thiêu đốt thần sắc, Nhạc Duyên liền biết trong miệng hắn đáp án đến cùng là nơi nào.

Đạo gia.

Trừ bỏ phương sĩ (những người cầu tiên học đạo) thuật sĩ bên ngoài,

Còn có một chỗ chỗ thích luyện đan. Đây cũng là Đạo gia người.

Âm Dương gia từ Đạo gia tách ra, hình thành Âm Dương, có lẽ phương diện nào đó mà nói bản thân nó chính là Đạo gia chi nhánh một trong. Làm Âm Dương gia cao tầng một trong, đế quốc Tả hộ pháp. Tinh Hồn đương nhiên biết những thứ này. , không chỉ có như thế, Âm Dương gia cao tầng đều biết điểm này.

Nhưng tại trước đó sở dĩ không đề cập tới, chính là bởi vì Đạo gia không giống bình thường phương sĩ.

Nguyệt Thần như thế.

Ngũ bộ trưởng lão như thế.

Thân là lãnh đạo tối cao nhất Nhạc Duyên cũng giống như thế.

Nhưng đến trước mắt, tại đưa Đông Quân sau khi phi thăng. Nhạc Duyên áp chế tự thân năng lực nhận lấy cực lớn ảnh hưởng. Cái này nguyên bản đặt ở sau đầu đề nghị tại thời khắc này mượn Tinh Hồn miệng nói ra.

Cộc! Cộc! Cộc!

Ngón tay trên bàn nhẹ nhàng điểm, phát ra thanh thúy tiếng vang.

Tại đạo này tiếng vang trong, Tinh Hồn nhìn chăm chú lên ngồi ngay ngắn ở trước mặt Đông Hoàng, yên lặng chờ lấy sau cùng an bài .

Bỗng nhiên.

Thanh âm liền ngưng.

Đứng tại phía dưới Tinh Hồn liền biết Đông Hoàng đại nhân đã có quyết định.

Đồng thời.

Tại Tinh Hồn bị triệu tập thời điểm, Nguyệt Thần tại trở lại Hàm Dương sau cũng bắt đầu nàng tại Kế đô quan chiến thời điểm tâm tư. Cung tiễn Đông Quân phi thăng, đối với nàng mà nói có một loại kì lạ cảm tưởng.

Diễm đã rời đi.

Đông Quân càng là phi thăng.

Như vậy…

Dưới đáy lòng tràn ngập đúng một tia mừng rỡ sao?

Không có ai biết tại một trận chiến qua đi Nguyệt Thần trong lòng đến tột cùng suy nghĩ cái gì, chỉ biết là nàng tại trở lại Hàm Dương sau lợi dụng Tả hộ pháp thân phận thông qua đế quốc lực lượng triệu tập Công Thâu gia người, tại cơ quan thuật bên trên có tuyệt cao tạo nghệ cơ quan thuật bậc thầy —— Công Thâu Cừu.

Tìm hắn, Nguyệt Thần tất nhiên là có chính nàng tâm tư.

…

Thục Sơn.

Sơn cốc.

Bắc Minh Tử cùng lão giả hói đầu hai người vẫn ngồi ngay ngắn ở trên băng ghế đá, lẫn nhau đối mặt. Ở giữa cách Trân Lung tàn cuộc.

Hơi có vẻ kinh ngạc thần sắc rốt cục tại gió lạnh thổi đến dưới khôi phục bình tĩnh, nhắm mắt lại, hít sâu một hơi về sau, Bắc Minh Tử lúc này mới lại lần nữa mở mắt, nhìn trước mắt cái này lão hói đầu đầu, mở miệng nói: “Như thế khiến người ta không ngờ tới.”

“…”

Lão hói đầu đầu nghe vậy chép miệng, thở dài một hơi, không nói gì thêm.

Nhìn xem lão giả hói đầu thần sắc, Bắc Minh Tử lại lần nữa đẩy một chút bày ở trên bàn cờ đan phương, nói ra: “Đan phương này xem ra vẫn là phải muốn tiền bối đảm bảo.”

Đồng dạng.

Đối mặt Bắc Minh Tử những lời này. Lão giả hói đầu ngược lại là không nói gì thêm, mà là lấy ra một phần kỳ phổ đưa cho Bắc Minh Tử, nói ra: “Đây vốn là các ngươi Đạo gia đồ vật, xem như vật quy nguyên chủ . Còn đan phương này…” Kỳ phổ chính là Trân Lung thế cuộc kỳ phổ. Mà đan phương lão giả hói đầu lại là trong lúc nhất thời không có tiếp nhận dự định.

Hoặc là ngay từ đầu, cái này lão giả hói đầu liền không có trực tiếp tiếp nhận dự định.

Dù là đan phương này danh xưng chính là trường sinh chi phương.

Ngẩng đầu.

Lão giả hói đầu đột nhiên nói ra: “Ngươi đây là để Thục Sơn lâm vào hiểm cảnh…” Bắt đầu, lão giả hói đầu liền biết Bắc Minh Tử đến, mang tới không nhất định là chuyện tốt.

Kế đô sự tình truyền khắp thiên hạ, phi tiên trường sinh mà nói cũng giống như thế.

Lấy lão giả hói đầu cái này nhiều năm qua kinh nghiệm cùng cái nhìn, hắn tất nhiên là biết lúc một người bình thường leo lên quyền thế đỉnh điểm sau. Tiếp xuống sẽ là lựa chọn như thế nào. Bởi vì đối với người bình thường mà nói, trường sinh đúng lớn nhất dụ hoặc.

Huống chi Đế Hoàng.

“Tiền bối, vãn bối chưa từng cảm thấy Quỷ cốc Tung Hoành một mạch là lòng từ bi người.” Đối mặt lão giả một câu nói kia, Bắc Minh Tử chẳng qua là trở về một câu như vậy, đồng thời đem đan phương đặt tại lão giả trước người.

Có thể nói, vừa mới trước đó hai người trò chuyện đối thoại, nói ra vô số bí mật, cùng lấy ra nghe rợn cả người đồ vật kỳ thật đã là Quỷ cốc cùng Đạo gia Thiên tông ở giữa âm thầm giao phong.

“Ha… Ha… Ha…”

Thấy thế, lão giả hói đầu lại vui vẻ cười ba tiếng, lắc đầu, không nói gì thêm, mà là trực tiếp đem đan phương này nhận lấy, đặt ở trong ngực của mình.

Đối diện.

Bắc Minh Tử thấy tình cảnh này cũng không nói gì thêm, trên mặt cũng không có chút nào ý mừng.

Đúng lúc này ——

Cốc khẩu truyền đến một cái tiểu nữ hài nhi kiều nộn tiếng nói, xa xa kêu lên: “Tam Tiếu gia gia…”

Quay đầu nhìn lại.

Bắc Minh Tử liền thấy một cái bộ dáng xinh đẹp tiểu nữ hài nhi đang xa xôi mà đến, tiểu nữ hài trên thân treo đầy không ít ngân sắc vật phẩm trang sức, nhìn qua lộ ra có chút hoa lệ cùng thần bí. Bộ này cách ăn mặc cũng làm cho Bắc Minh Tử lên một tia lực chú ý .

Sơn cốc miệng có kỳ môn trận pháp, tuy là phổ thông, nhưng một cái tiểu nữ hài nhi cứ đi như thế tiến đến, hiển nhiên nữ hài nhi này thân phận cũng không đơn giản.

“Đúng Tiểu Ngu a!”

“Đến! Đến! Đến! Để Tam Tiếu gia gia ôm.”

Lão giả hói đầu nhìn thấy người tới, nguyên bản sắc mặt bình tĩnh bên trên lập tức treo đầy hiền hòa ý cười, tiến lên một tay lấy tiểu nữ hài khoan thai ôm vào trong lòng.

Mắt không chớp nhìn xem cái này hạnh phúc gia đình tình cảnh, Bắc Minh Tử chẳng qua là giữ vững yên tĩnh. Tại hắn quan sát đến tiểu nữ hài đồng thời, cô bé này đồng dạng đang lặng lẽ nhìn xem hắn, thấy thế, Bắc Minh Tử không khỏi vui vẻ: “Xem ra tiền bối tại cái này Thục Sơn trôi qua cũng tiêu sái tự tại.”

Bắc Minh Tử tất nhiên là nhìn ra được tên này vì Tiểu Ngu tiểu nữ hài nhi vào cốc nhất định là đạt được bên ngoài người phân phó, đúng đến dò xét mình phải chăng đối lão giả bất lợi. Bắc Minh Tử có thể khẳng định, tại ngoài sơn cốc nhất định là có không ít người nắm lấy vũ khí đang đợi. Để ý như vậy nghĩ, hắn thấy cảm thấy có chút buồn cười.

“Tiểu Ngu chính là tộc trưởng chi nữ, rất được yêu thích.”

“Ngươi thân là Đạo gia Thiên tông đời trước chưởng môn, đến xem Tiểu Ngu tương lai như thế nào?”

Lão giả hói đầu ôm tiểu nữ hài nhi nhìn lướt qua Bắc Minh Tử, đột nhiên mở miệng nói như thế một đề tài.

“…” Nghe vậy, Bắc Minh Tử sắc mặt biến đến cực kỳ kỳ quái, nhìn lướt qua lão giả về sau, ánh mắt của hắn lúc này mới rơi vào tiểu nữ hài trên mặt cẩn thận nhìn lại. Đạo gia bao hàm nội dung bao la, sách tương quan người xem sao, đều là trong đó một loại khác biệt. Thân là đời trước Thiên tông chưởng môn, Bắc Minh Tử tại xem người một hạng bên trên có thuộc về hắn độc đáo năng lực. Bằng không mà nói cũng sẽ không thu Hiểu Mộng sẽ sau cùng quan môn đệ tử, khiến cho trở thành kế Xích Tùng Tử sau đời tiếp theo Thiên tông chưởng môn.

Ánh mắt chuyển đi.

Bắc Minh Tử ánh mắt tại tiểu nữ hài mặt mày bên trên dừng lại nửa ngày, lúc này mới nói ra: “Thiên tư quốc

sắc, xứng đáng cơ một chữ này.”

Cơ, chữ này đối một nữ tử mà nói thế nhưng là lộ ra cực nặng.

Lão giả hói đầu nghe cũng không khỏi lộ ra vẻ hài lòng tiếu dung.

Lão giả tiếu dung chưa hết, liền thấy tọa lạc tại sâu trong thung lũng nhà tranh bên trong đi ra tới một cái vóc người có chút khôi ngô thiếu niên, xa xa chạy tới, còn chưa đến gần, cũng đã là mở miệng nói: “Cha, mẫu thân bảo ngươi…”

Lời nói im bặt mà dừng .

Khôi ngô thiếu niên có chút ngạc nhiên nhìn xem lão giả hói đầu đối với mình trừng tới ánh mắt, trong lúc nhất thời xấu hổ vô cùng đứng ở bên trong, ánh mắt chỗ sâu ngược lại là dùng một loại xem kỹ ánh mắt lặng lẽ đánh giá Bắc Minh Tử. Ngược lại là bị lão giả ôm vào trong ngực tiểu nữ hài vui vẻ đối khôi ngô thiếu niên chào hỏi: “Thiên ca ca.”

“! ! !”

Bắc Minh Tử trợn mắt hốc mồm.

Đúng thế.

Một màn này với hắn mà nói, xung kích thật sự là quá lớn.

Tình huống này…

Ánh mắt ngó ngó khôi ngô thiếu niên, còn có tại lão giả hói đầu trên mặt chợt lóe lên xấu hổ thần sắc, Bắc Minh Tử cho dù là cảm thấy mình kiến thức rộng rãi, nhưng nhìn đến một màn này vẫn là để hắn có chút kinh ngạc không hiểu.

Quỷ cốc tiền bối…

Có vợ con hậu nhân.

Bắc Minh Tử kinh ngạc chính là Quỷ cốc tiền bối phần sâu không thấy đáy niên kỷ, dưới tình huống như vậy là có hậu nhân… Khó trách tại hơn mười năm trước Quỷ Cốc Tử đã rời đi Quỷ cốc, chạy đến nơi đây đến ẩn cư. Nghĩ đến, nữ nhân là cái này Thục Sơn a.

Ngay tại Bắc Minh Tử đầy bụng tâm tư thời điểm, ngay sau đó từ trong túp lều lại lần nữa đi ra hai người.

Một dáng người đồng dạng có chút khôi ngô thiếu niên, cùng một phụ nhân.

Phụ nhân bộ dáng cũng không đẹp, liền cùng phổ thông nông phụ, niên kỷ đã không nhỏ. Chẳng qua từ mặt mày chỗ sâu, cũng là nhìn ra được phụ nhân lúc còn trẻ hẳn là coi là một vị bộ dáng coi như không tệ nữ tử.

Ngược lại là đi theo phụ nhân thiếu niên bên cạnh trong mắt có một vòng kiêu ngạo.

Tiền bối quả nhiên là tiền bối.

Không đi đường thường.

Đứng dậy, Bắc Minh Tử đối phụ nhân thi lễ một cái, làm chào hỏi.

(. .)

Chương 59 : Sóng ngầm

Đường núi hung hiểm

Đối với Bắc Minh Tử mà nói thì hoàn toàn là coi nhẹ.

Hắn không có tại trong sơn cốc dừng lại, không hề lưu lại cùng Quỷ cốc một nhà ăn bữa tối. Bởi vì hắn rất rõ ràng cảm nhận được tại loại tình trạng hạ không hợp nhau. Dù là tại đáy lòng của hắn, đối một màn cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì hắn Bắc Minh Tử là người ngoài.

Lại nói lần này tới nơi này tìm Quỷ Cốc Tử thân ảnh, bất quá là vì hợp tác. Mà trước mắt, Bắc Minh Tử hiển nhiên là đạt đến mục đích của mình, tuy nói tại lời nói của đối phương dưới lại lấy được một đống lớn khiến người ta cảm thấy không hiểu bí mật.

Hợp tác.

Đạo gia Thiên tông chưởng môn cùng Quỷ cốc chủ sự hợp tác.

Tại rải rác mấy ngữ trong, song phương đã đạt thành hợp tác chỗ trống.

Đạt được đan phương, Bắc Minh Tử gần như có thể khẳng định đối phương kỳ thật cũng không đối trên phương thuốc ghi chép có hứng thú quá lớn, về phần đối với Thục Sơn mang tới tiềm ẩn nguy hiểm… Liền

như là hắn nói tới đây, Quỷ cốc Tung Hoành một mạch cho tới bây giờ cũng không phải là từ bi nhân sĩ.

Bắc Minh Tử có thể cảm nhận được lão giả trong lòng phần mãnh liệt, đã cho tới bây giờ vẫn là Quỷ cốc, như vậy cái gọi là ẩn cư tại Thục Sơn từ phương diện nào đó mà nói bất quá là một chuyện cười. Phải biết Quỷ cốc Tung Hoành một mạch một mực là nhúng tay thiên hạ thế cục làm chủ. Lại hoặc là nói, lão giả ẩn cư kỳ thật chẳng qua là đang vì hắn hậu nhân.

Trên cây.

Đón gió lạnh, Bắc Minh Tử cúi đầu trầm tư.

Trong đầu quanh quẩn chính là rời đi trước, lão giả đối phụ nhân, còn có hai đứa bé rõ ràng tình cảm, nhất là hai đứa bé lão giả tình cảm đúng tại nghiêm ngặt cùng yêu chiều trong bồi hồi. Căn bản không có đối Tung Hoành hai đệ tử nghiêm túc.

Đây là già mới có con, vẫn là cái gì?

Nói thật hắn có chút nhớ nhung không biết rõ.

Lắc đầu, tại gió lạnh thổi đến dưới, Bắc Minh Tử đem cái này loạn thất bát tao tâm tư vứt sang một bên, lúc này mới từ trong ngực móc ra phân kỳ phổ, nhìn lướt qua về sau, cái này lại thả trở về. Trầm ngâm trong, Bắc Minh Tử đang suy tư lão giả lời nói, chân chính Thương Long thất túc, cùng cái gọi là Trân Lung thế cuộc.

Còn có chặt đứt thời gian trói buộc người.

Thở phào một hơi. Bắc Minh Tử nhìn xem mình phun ra hoá khí làm một đường sương trắng phun ra ngoài về sau, lúc này mới thu thập mình tâm tư. Lấy lại tinh thần, quay người hướng Thục Sơn phương hướng nhìn ra xa một chút về sau, Bắc Minh Tử liền hướng lúc đến đường đường cũ trở về.

Sở dĩ làm như vậy,

Thúc đẩy hắn làm như vậy đúng xuất từ Bắc Minh Tử tự thân phần trực giác.

Xác thực nói là Đạo gia bí bảo mang đến trực giác.

Bởi vì hắn đi một đường chính là đo lường tính toán.

Chỉ bất quá thứ này quá quá lãng phí thần tốn sức, thậm chí sẽ hao phí sinh mệnh, mà lại Bắc Minh Tử có thể xem người lại không cách nào xem tự thân. Phần ẩn ẩn bao phủ tại tự thân cảm giác nguy cơ, thúc đẩy hắn tới chuyến này Thục Sơn hành trình. Làm như thế một cái thoạt nhìn không đầu không não sự tình.

Nhưng ở lúc này dùng cách làm qua đi, phần bao phủ ở trong lòng cảm giác nguy cơ hơi yếu bớt một phần.

Chẳng qua Bắc Minh Tử biết, muốn triệt để tiêu tán phần này nguy cơ, còn chưa đủ.

Hắn còn cần làm một chuyện.

Muốn để Tần Vương Chính biết đan phương sự tình.

Bắc Minh Tử ban đầu ở biết được Âm Dương gia không ngừng tại Tần quốc bên trong bắt phương sĩ (những người cầu tiên học đạo) thời điểm, liền đã dự cảm được một màn này sắp đến. Đồng dạng, Bắc Minh Tử cũng hết sức rõ ràng lão giả cũng biết cái này nguyên do.

Thân là Quỷ cốc người, như thế nào không hiểu rõ thời cuộc?

Đối phương dám tiếp, không thể nghi ngờ là có tính toán của hắn.

Sơn cốc.

Đưa mắt nhìn Bắc Minh Tử rời đi phương hướng, Tiếu Tam Tiếu im lặng không nói.

Bắc Minh Tử chân chính ý đồ đến. Hắn đang nói thế cuộc thời điểm, liền đã đoán được một bộ phận. Đối phương đến Thục Sơn, là vì kéo hắn vào cuộc, hoặc là nói là vì Đạo gia chia sẻ phần bao phủ mà đến áp lực.

Đồng dạng.

Lão giả hói đầu Tiếu Tam Tiếu cũng biết Bắc Minh Tử không nói ra miệng mỉa mai.

Quỷ cốc Tung Hoành người ẩn cư, mới là trò cười.

Cho dù là có chuẩn bị tâm lý, tại để Bắc Minh Tử nhìn thấy vợ con của mình thời điểm, Tiếu Tam Tiếu trong lòng vẫn là không nhịn được có một phần xấu hổ. Dù

sao tuổi của hắn… Chẳng qua là. Tiếu Tam Tiếu rất rõ ràng. Hắn chỗ sau lưng lực lượng nhưng khác biệt long phượng, đúng cực kì không dễ dàng có được hậu nhân.

Thật vất vả có hậu nhân, hắn như thế nào nhẫn tâm.

Ẩn cư.

Nói trắng ra, chính là vì hậu nhân.

Nhưng đồng dạng trong lòng của hắn, hắn cũng bởi vì phần lý niệm tranh phong.

Đạo lý, không chứng không rõ.

Đây cũng là Quỷ cốc trăm ngàn năm qua tồn tại chân chính lý do.

Đây là thống nhất cùng phân đất phong hầu giằng co.

Sở dĩ có tình huống như vậy. Bản thân là từ xuất thân của hắn mà được đến. Hắn để ý xem trọng đúng phân đất phong hầu, mà người thì là thống nhất mà nói. Trước mắt thiên hạ này thế cục, hoặc là thường nhân nhìn thấy chẳng qua là Tần quốc nhất thống thiên hạ mọi loại đại thế, nhưng trong mắt hắn, lại là đã sớm gặp được thâm tàng ở bên trong nguy cơ, sóng ngầm cuồn cuộn.

Sơ ý một chút, Tần đế quốc liền sẽ sụp đổ.

Mà cái này sụp đổ điểm chính là Tần Vương Chính.

Không dùng võ lực trực tiếp cưỡng ép. Bởi vì đây sẽ trở thành mục tiêu công kích, tốt nhất giải quyết địch nhân phương pháp đúng từ nội bộ công phá, để cho địch nhân tự mình kết thúc. Mà để một cái đang đi tại vĩ đại trên đường đế vương sụp đổ phương thức tốt nhất một trong chính là trường sinh.

Trường sinh đúng tất cả mọi người lớn nhất dụ hoặc.

Hắn nhìn không thiếu.

Mà chính là bởi vì cái này nguyên do, Tiếu Tam Tiếu lúc này mới nhận lấy Bắc Minh Tử cho ra Trường Sinh đan phương.

Không chỉ có như thế.

Tiếu Tam Tiếu còn quyết định tại tộc trưởng chi nữ Tiểu Ngu trên thân bỏ ra một bộ phận tinh lực dạy bảo, dạy dỗ hắn phân đất phong hầu lý niệm. Bắc Minh Tử mặc dù chỉ là nói ra có thể Tiểu Ngu có thể gánh vác Cơ (chỉ người phụ nữ đẹp) một chữ này, nhưng cũng đại biểu Tiểu Ngu tương lai.

Đạo gia người tại am hiểu xem người phương diện nói ra bình thường đều có kết cục đã định.

Thiên hạ này, nhưng không có mấy người có thể thoát khỏi mỹ nhân quan.

Tình quan khổ sở.

Anh hùng chạy không khỏi.

Kiêu hùng cũng chạy không thoát.

Liền ngay cả chính hắn cũng trốn không thoát.

Nghĩ tới đây, Tiếu Tam Tiếu ánh mắt dừng ở đang bị mình hai đứa con trai đùa hì hì cười Tiểu Ngu, lão giả biết có lẽ không lâu nữa cái này Thục Sơn cũng đã không an toàn nữa, sẽ nghênh đón chiến hỏa. Đúng thời điểm vì thê tử mà chuẩn bị một cái khác địa phương an toàn.

…

Tần quốc.

Hàm Dương cung.

“Quan Quan sư cưu, tại hà chi châu; yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu.”

Một bài « Quan sư » bất quá là mở miệng niệm trước mặt câu đầu tiên liền ngừng lại, ngồi ngay ngắn ở vị trí của mình thập bát thế tử Hồ Hợi ánh mắt rơi vào chẳng biết lúc nào đứng tại cổng Triệu Cao trên thân. Nhìn thấy có vẻ hơi âm lãnh Triệu Cao, thập bát thế tử Hồ Hợi thấy thế liền vội vàng đứng lên, nói: “Nguyên lai là Trung Xa đại nhân, không biết đến đây là vì chuyện gì?”

Triệu Cao không nói gì, mà là lẳng lặng nhìn trước mắt thập bát thế tử Hồ Hợi.

Tại mấy năm này bên trong, hắn hao tốn không ít thời

gian đến bên cạnh quan sát qua cái này rất được Tần Vương Chính yêu thích vương tử.

Trước đó hắn một mực không rõ Đông Quân đại nhân vì sao lại để hắn nghĩ cách thiết pháp trợ thập bát thế tử, nhưng tại một đoạn thời gian quan sát sau. Hắn mới phát hiện cái này thập bát thế tử cực kỳ không đơn giản. Có thể nói là hung hữu câu hác (chỉ kiến thức rộng rãi, ý chí rộng lớn).

Tại trừ trưởng tử Phù Tô bên ngoài, Tần Vương Chính cái khác nhi tử cũng không sánh nổi cái này thập bát thế tử.

Mà lại trọng yếu nhất chính là Triệu Cao phát hiện cái này Hồ Hợi rất biết giấu dốt.

Ngẩng đầu.

Triệu Cao ánh mắt rơi vào Hồ Hợi hai con ngươi bên trên, liếc mấy cái lại phát hiện Hồ Hợi không khỏi nghiêng đầu, tránh khỏi hắn ánh mắt. Nhìn đến đây, Triệu Cao trong lòng không khỏi cười thầm: Quả nhiên, cái này thập bát thế tử thật không đơn giản.

Ánh mắt tràn đầy, ánh mắt sắc bén.

Giống như thai nghén nóng lạnh hai ý.

Không phải người bình thường.

Đây là người mang võ học nhân tài có ánh mắt.

Giấu rất sâu.

Thậm chí ngay cả hắn Triệu Cao đều lừa gạt được a.

Hàm Dương trong cung là có cái khác hảo thủ. Nhưng Triệu Cao cũng sẽ không cho là phần này võ học đúng xuất từ những này hảo thủ truyền thụ cho, không nói trước Tần Vương Chính đồng ý không cho phép. Địa vị khác biệt cũng làm cho bọn hắn sẽ không dễ dàng đi để ý giang hồ võ học.

Khả năng duy nhất… Thập bát thế tử lúc trước nhớ kỹ Tần Vương Chính phần giao cho hắn phỏng đoán có vấn đề hay không bí tịch.

Đã gặp qua là không quên được.

Nghĩ tới đây, Triệu Cao đã biết thập bát thế tử Hồ Hợi có một cái độc đáo khả năng. Lại nhìn lướt qua Kinh thi, Triệu Cao lại là không khỏi bật cười, cái này hí kịch làm không tệ. Đúng làm cho Tần Vương Chính xem, cũng làm cho Phù Tô xem.

Hắn không tranh.

Không dám cũng không muốn.

Chỉ bất quá ở trong mắt Triệu Cao, cái này không tranh kỳ thật cũng đã là tranh giành.

Đáng tiếc đúng thế tử điện hạ ngươi coi thường ngươi phụ vương a.

Nhìn xem thập bát thế tử Hồ Hợi, Triệu Cao dưới đáy lòng thầm than.

Tần Vương Chính tại làm gì nghĩ cách, ngoại nhân không được biết. Có lẽ, trước mắt Tần Vương Chính sự chú ý của hắn sớm đặt ở trường sinh phương diện. Nếu là trường sinh, liền có thể bồi dưỡng bất diệt thiên triều, còn muốn hậu nhân làm gì?

Bởi vì hắn sẽ trở thành muôn đời đế vương.

Đại điện.

Tần Vương Chính một người lẳng lặng nhìn trước đó từ Triệu Cao đưa lên kỹ càng tình báo, phần liên quan tới Kế đô phát sinh sự tình kỹ càng tình báo. Hắn không có để ý bị diệt vong Yến quốc, càng không có để ý đào vong không thấy tung tích thái tử Đan. Tần Vương Chính tâm tư chỉ ở một cái tin tức bên trên, đắc đạo phi tiên.

“Chỉ còn lại một cái Tề quốc.”

“Nghĩ đến sang năm liền có thể làm được đế quốc nhất thống.”

Lẩm bẩm lấy nói ra tiếp xuống an bài, Tần Vương Chính đã bắt đầu chậm rãi đem hắn lực chú ý bắt đầu chuyển di. Thống nhất cuộc chiến sớm đã không đáng hắn đi để ý, bởi vì là đã chú định kết cục. Một cái đế vương, không có thời gian lãng phí ở một cái chú định kết cục việc nhỏ bên trên.

“Không vội.”

“Chờ một chút liền tốt.”

Hít một hơi, Tần Vương Chính đem phần này mật quyển vứt sang một bên trong lò lửa, tĩnh nhìn xem nó hóa thành tro tàn, liền tựa như nhìn thấy sáu nước tại trước mắt của hắn một màn một màn bị Tần quân diệt vong: “Bất quá. Quả nhân ngược lại là muốn nghe một chút Đông Hoàng các hạ đối với chuyện này cách nhìn.”

Thoại âm rơi xuống, đã có người dựa theo cái này phân phó đi Âm Dương gia.

Cùng lúc đó.

Âm Dương gia.

Cấm địa.

Nhạc Duyên đã định ra quyết nghị.

Tại không thiếu Âm Dương gia đệ tử kết hợp lúc trước Thiếu Tư Mệnh điều tra địa điểm bên ngoài, bọn hắn đã đại khái xác định Đạo gia Thiên tông địa điểm phạm vi. Chủ yếu nhất đúng Nhạc Duyên phi thường rõ ràng Đạo gia đều rất vừa ý sông núi. Mà đối Đạo gia mà nói, được trời ưu ái tồn tại tại cái này đại địa bên trên cũng không nhiều liền như vậy mấy cái.

Lại nói…

Đan phương cùng Trường Sinh quyết vừa vặn cùng

nhau giải quyết.

Nhất tiễn song điêu, dạng này quá trình không thể nghi ngờ là tốt nhất.

Đương nhiên, tìm kiếm y gia Kính Hồ y trang sự tình đồng dạng không hề từ bỏ.

Ngay tại Tinh Hồn tuân lệnh rời đi về sau, Đại Tư Mệnh chậm rãi đi đến. Đầu tiên là cúi người hành lễ. Đại Tư Mệnh lúc này mới vô cùng cung kính nói ra ý đồ đến.

“Ừ?”

“Tần Vương Chính muốn thấy ta?”

“Lướt qua đế quốc tả hữu hộ pháp…”

Hơi nghiêng đầu, Nhạc Duyên gương mặt dưới mặt nạ bên trên bò lên trên một tia kinh ngạc: “Có ý tứ.” (chưa xong còn tiếp. Nếu như ngài thích bộ tác phẩm này, chào mừng ngài tìm tới phiếu đề cử, nguyệt phiếu, ủng hộ của ngài, chính là ta động lực lớn nhất.)

Chương 60 : Trường sinh (Thượng)

Hận.

Có đôi khi có thể dùng canh cánh trong lòng từ ngữ này để hình dung.

Thả không được, quên không được.

Còn sót lại ở trong lòng, như vậy liền sẽ như thế hàng vạn con kiến thực Tâm khiến người ta ngủ không được, khiến người ta khó mà yên tĩnh.

Mà trước mắt, liền có như thế một người nam tử tại hận, tại canh cánh trong lòng.

Hói đầu.

Toàn bộ trên trán không có một cọng lông tóc, sáng sủa mức độ cùng trong phòng ngọn ánh nến tương xứng. Hơi còng xuống thân thể, nhưng không có khiến người ta cảm nhận được chút nào khiếp nhược, ngược lại là có một loại khiến người ta chú mục sát khí.

Chân chính làm cho người chú mục không phải nam tử này bộ dáng, mà là tay trái của hắn.

Bởi vì không phải một con tay của người, mà là một con cơ quan tay.

Cái này cơ quan tay giờ phút này đang Nguyệt Thần hai con ngươi nhìn chăm chú không ngừng uốn lượn bắt đầu chỉ, phát ra kẽo kẹt kẽo kẹt tiếng vang.

“Ừ.”

“Đây chính là không thua Mặc gia cơ quan thuật Công Thâu gia cơ quan sao?”

Lụa mỏng che lấp lại hai con ngươi ấn qua một tia ánh nến sáng mang, Nguyệt Thần thân hình bất động, liền như vậy ngồi ngay ngắn ở bên trong lẳng lặng nhìn chăm chú lên hơi có vẻ cung kính đứng ở phía trước lão đầu. Đối phương chính là Công Thâu gia thủ lĩnh, bá đạo cơ quan thuật chưởng môn Công Thâu Cừu.

“Hồi Tả hộ pháp, đây chính là bá đạo cơ quan thuật.”

Đang nói lời này thời điểm, Công Thâu Cừu lại lần nữa đưa tay trái ra phô bày một chút bá đạo cơ quan thuật chuyên trách một trong, nhân thể cơ quan thuật. Không thể không thừa nhận, ở phương diện này mà nói, cho dù là Nguyệt Thần kiến thức rộng rãi cũng thừa nhận Công Thâu Cừu tại cơ quan thuật có độc đáo tạo nghệ.

Đón Nguyệt Thần dò xét ánh mắt, Công Thâu Cừu sắc mặt lộ ra có chút cung kính.

Hắn Công Thâu gia mặc dù đang vì đế quốc công việc, là đế chuẩn bị bên trên phát huy ra tác dụng, thế nhưng là Công Thâu Cừu rất rõ ràng hắn Công Thâu gia đối mặt Âm Dương gia đúng không cách nào tương đối. Hiện tại, cái này đế quốc trên dưới ai không biết ai

không hiểu Âm Dương gia tại đế quốc quyền thế?

Vẻn vẹn lấy tả hữu hai đại hộ pháp, liền có thể ếch ngồi đáy giếng.

Lấy địa vị luận,

Hắn Công Thâu Cừu thúc ngựa không kịp.

Chẳng qua Công Thâu Cừu nhưng cũng nghi hoặc, lần này Âm Dương gia Tả hộ pháp Nguyệt Thần tìm hắn mà đến, đến tột cùng là vì cái gì? Phải biết, đây chính là vượt qua đế quốc. Như vậy, thay lời khác mà nói. Cái này đem chẳng qua là Âm Dương gia sự tình.

Mà trước mắt, Nguyệt Thần cử động không thể nghi ngờ là một loại khảo nghiệm.

Đang thử thăm dò Công Thâu gia bá đạo cơ quan thuật có hài lòng hay không.

Rõ ràng, Âm Dương gia lần này cử động chỉ sợ sở cầu cũng không đơn giản.

“Thật rất không tệ.”

Nguyệt Thần tán thưởng nhẹ gật đầu, ngữ khí sâu xa nói: “Công Thâu gia tại đế quốc lâu dài không suy. Bằng vào chính là cơ quan thuật độc đáo tạo nghệ. Hiện tại xem ra, danh bất hư truyền.” Đối Nguyệt Thần mà nói, cái khác đều có thể không nhìn, dù sao tại đế quốc liền có Công Thâu gia cơ quan thuật bồi dưỡng vật phẩm, nhưng vừa mới đối phương biểu hiện ra thân thể cơ

quan thuật lại là để nàng rất là để ý.

Chân chính hấp dẫn đến nàng chính là cái này.

Đón Công Thâu Cừu ánh mắt. Nguyệt Thần trầm ngâm nửa ngày, nói ra nàng chân chính ý đồ đến: “Bản tọa lần này tìm ngươi đúng có một kiện đồ vật cần ngươi cơ quan thuật đến giúp đỡ…”

Công Thâu Cừu chờ đến đối phương chân chính ý đồ đến, tinh thần lập tức liền tập trung lại.

“Ta muốn ngươi tạo ra con người.”

“! ! !”

Nghe vậy, Công Thâu Cừu con ngươi không khỏi hơi co lại, mở to hai mắt nhìn, nhìn chằm chằm nữ tử trước mắt, trong lúc nhất thời kinh ngạc không hiểu.

…

Hàm Dương cung.

Thập bát thế tử Hồ Hợi cúi đầu, đôi mắt chỗ sâu chảy qua một tia mê hoặc, không có như thế dĩ vãng đồng dạng đưa mắt nhìn trong xe phủ lệnh Triệu Cao bóng lưng rời đi.

Cái này Triệu Cao đúng đang làm gì?

Hồ Hợi trong lòng không thể không dạng này suy nghĩ suy đoán.

Chẳng lẽ lại phụ vương phát hiện cái gì?

Nghĩ đến đây, Hồ Hợi sắc mặt không khỏi trắng trắng. Hô hấp cũng biến thành khẩn trương lên. Mấy năm qua này, tại Hồ Hợi tiếp xúc Tần Vương Chính quá trình bên trong, thân là nhi tử hắn có thể rất rõ ràng cảm nhận được Tần Vương Chính càng ngày càng uy nghiêm, càng ngày càng sâu không lường được.

Đúng thế.

Đối với mình phụ thân, thân là nhi tử Hồ Hợi dùng một cái sâu không lường được từ để hình dung.

Cái này cũng khiến cho hắn tại tầm thường thời điểm, trước mặt Tần Vương Chính có thể nói là biểu hiện rất là hoàn mỹ, mặc dù tại lúc bình thường cũng biểu hiện ra cái nhìn của mình, có tiểu hài tử đối bậc cha chú nũng nịu, cũng có cố ý làm rõ ràng tiểu tâm tư.

Nhưng Hồ Hợi hết sức rõ ràng tính tình của mình trong đoạn thời gian này đã trở nên cùng chim cút đồng dạng.

Hắn đã cảm nhận được loại nguy hiểm trí mạng.

Triệu Cao cái này mấy lần trắng trợn quan sát cũng làm cho Hồ Hợi mười phần để ý. Lần thứ nhất, Hồ Hợi còn sai tưởng rằng bị mình phụ vương phát hiện cái gì không ổn. Nhưng ngay sau đó mấy lần lại là để Hồ Hợi cảm nhận được đến từ Triệu Cao tâm ý.

Tâm ý.

Trắng trợn quan sát, cũng đã biểu lộ Triệu Cao tâm tư.

Đối phương là muốn tiếp xúc chính mình… Mà sớm đánh chào hỏi, biểu hiện ra thiện ý.

Đồng dạng.

Cũng một loại cảnh cáo, càng là một loại thăm dò.

Hồ Hợi gần như có thể khẳng định. Cái này trắng trợn chẳng qua là dưới cái nhìn của mình trắng trợn, tại cái này Hàm Dương cung trong chỉ sợ những người khác không thế nào rõ ràng.

Ngay tại thập bát thế tử Hồ Hợi cúi đầu trầm tư thời điểm, một cái cực kì nhỏ tiếng bước chân ở bên tai của hắn vang lên.

Cước này bộ tại thời khắc này rơi vào Hồ Hợi trong tai phảng phất giống như đất bằng kinh lôi.

Ngẩng đầu nhìn lại.

Nhìn thấy đúng một che mắt đeo kiếm lão giả, chính diện không biểu lộ đứng tại âm u nơi hẻo lánh bên trong, khí tức ẩn mà không phát, mà vừa mới tiếng bước chân thì là từ lão giả này cố ý phát ra. Khi nhìn thấy người này hình tượng cùng sau lưng gánh vác trường kiếm sau. Thập bát thế tử sắc mặt biến biến, sau đó khóe miệng của hắn giương lên, cười.

Đại điện.

Văn võ bá quan không thấy một người, ở chỉ có đế quốc này chân chính chưởng khống giả —— Tần Vương Chính.

Một bình rượu nóng.

Đang bày ở lò lửa nhỏ bên trên không ngừng đốt.

Tại Tần Vương Chính đối diện, Nhạc Duyên đồng dạng ngồi xếp bằng.

Một cái Âm Dương gia lãnh đạo tối cao nhất, một cái đế quốc vương.

“Thấy một lần Đông Hoàng các hạ, tựa như gió xuân hiu hiu, quét đi cái này bắt đầu mùa đông thời tiết rét lạnh.” Tần Vương Chính cười gảy xuống trước mắt lò lửa nhỏ, cười nói ra: “Lại nói hai người chúng ta rất lâu không có dạng này ngồi đối diện rồi?” Ngữ khí ôn hòa, không có chút nào bình thường làm đế vương thời điểm uy nghiêm, tại thời khắc này ngược lại là lão hữu tùy ý.

“…”

Nhạc Duyên giương mắt nhìn lướt qua trên mặt ý cười Tần Vương Chính, trên mặt cũng là bò lên trên một tia kinh ngạc, phần công pháp cũng là bị Tần Vương Chính luyện được một chút thành tựu. Mới vừa tới từ trên người mình sức nóng hiển nhiên bị Tần Vương Chính cảm nhận được, bằng không mà nói hắn cũng sẽ không dùng gió xuân hiu hiu để hình dung.

“Âm Dương nhập Tần thời điểm.”

“Hôm nay, đúng lần thứ hai.”

“Chẳng qua là không biết vương thượng lần này lại là vì cái gì?”

Âm Dương gia lấy Pháp gia mà thay vào, chính là Nhạc Duyên cùng Tần Vương Chính một lần gặp mặt về sau, Âm Dương gia lúc này mới quy mô leo lên Tần đế quốc sân khấu. Tần Vương Chính đúng một người hùng tài đại lược, một cái hợp cách đế vương tự nhiên là biết lấy hay bỏ.

Hôm nay lại lần nữa lần thứ hai dùng như vậy bình đẳng cử động đến xò xét, không thể nghi ngờ đối phương có cực lớn truy cầu hoặc là yêu cầu.

Ban đầu là thống nhất.

Bây giờ…

Đối một cái đế vương còn lại có thể cũng chỉ có một truy cầu.

Chính là trường sinh.

Quả nhiên, nghe đến đó, Tần Vương Chính cũng không có nói nhảm, trực tiếp hỏi: “Đông Hoàng các hạ, đối tại Kế đô phát sinh sự tình thấy thế nào? Giống như… Các ngươi Âm Dương gia người cũng tại Kế đô a?”

Nghe vậy.

Nhạc Duyên gương mặt dưới mặt nạ bên trên lần thứ nhất xuất hiện thật lòng tiếu dung.

Có lựa chọn như vậy, có cử động như vậy, cũng là không phụ hắn Nhạc Duyên chuẩn bị nhiều sự tình. Đáp ứng Tần Vương Chính đưa đối phương bí tịch, chính là vì để Tần Vương Chính có thể xác định một cái võ công cao cường tới cực điểm tính mạng người lại so với người bình thường bề trên quá nhiều.

Nhất là có Đạo gia công pháp bản thân liền có dưỡng sinh hiệu quả.

Nhạc Duyên rất rõ ràng cảm nhận được giờ phút này Tần Vương Chính thể nội có không tầm thường chân khí, rõ ràng hắn đã cảm nhận được võ công cao cường một bộ phận tác dụng.

Đưa Loan Loan phi thăng, càng làm cho Tần Vương Chính biết trong thiên hạ có phi thăng thành tiên ví dụ.

Nhạc Duyên hiểu rất rõ.

Đối một người hùng tài đại lược mà nói, hư vô mờ mịt đồ vật còn kém rất rất xa thực tế tồn tại tới khiến người ta khắc sâu. Có thể bày ở trước mắt lợi ích, mới có thể đả động dạng này người.

Tần Vương Chính chính là như thế, hắn đúng lợi ích động vật.

“Đúng thế.” Gật gật đầu, Nhạc Duyên đáp: “Lúc ấy ta

cũng ở đó.”

Hỏa lô than trúc phát ra ba ba tiếng vang, đang trầm mặc sau khi, Tần Vương Chính cuối cùng vẫn là hỏi trong lòng của hắn muốn hỏi thăm đồ vật: “… Đông Hoàng các hạ, trên đời này thật có trường sinh sao?”

“Có!”

Một hỏi một đáp.

Hai người đều chiếm được riêng phần mình hài lòng đáp án.

Tần Vương Chính xác nhận trường sinh, mà Nhạc Duyên rốt cục chờ đến câu này hỏi thăm. Vì cái vấn đề này, Nhạc Duyên thế nhưng là chờ đợi không ít thời gian.

Tại lúc trước đi tới thế giới này về sau, Nhạc Duyên trải qua một đoạn thời gian tìm tòi đã sớm hiểu rõ trên người mình vấn đề.

Đúng long phượng tương khắc.

Mặc dù còn không rõ ràng lắm ma chủng Lục Tiểu Phụng trên thân vì sao lại cùng Phượng Hoàng phát sinh quan hệ, nhưng không thể nghi ngờ đang hấp thu hắn về sau, Nhạc Duyên mới xảy ra tình huống như vậy. Vốn đang tốt, như vẻn vẹn long phượng tương khắc lời nói, tại cái khác thời điểm cũng được, lấy lực lượng của Phượng Hoàng lưu lại trên người mình đủ để cho Long Nguyên chôn vùi.

Thế nhưng là phượng dục hỏa trùng sinh, ở cái thế giới này luôn luôn không cách nào dập tắt, mỗi lần cưỡng ép tiêu tán về sau, kiểu gì cũng sẽ tại một loại trong cõi u minh lực lượng dẫn dắt dưới lại lần nữa tro tàn lại cháy, cái này đặc tính lại là để phần này lực lượng tại Nhạc Duyên trên thân như thế như giòi trong xương, liên tục không ngừng.

Gần như khắc ấn tại linh hồn phía trên.

Thật giống như tử thể cùng mẫu thể.

Lưu trên người Nhạc Duyên chính là tử thể, mà mẫu thể…

Muốn giải quyết vấn đề này, chỉ có tìm một cái trị phần ngọn trị tận gốc phương pháp.

Nhạc Duyên liền biết giải quyết triệt để biện pháp chỉ có một cái.

Chính là giết chết làm mẫu thể Phượng Hoàng.

Tại Thần Châu ngừng thời gian lâu như vậy, cho dù là chỉnh hợp Âm Dương gia lực lượng cũng vô pháp tìm được Phượng Hoàng tung tích, nhưng bằng thể nội cỗ không dứt lực lượng dẫn dắt, Nhạc Duyên liền biết thứ này có thể chỉ tồn tại một chỗ.

Phượng Hoàng ra ngoài phương đông quân tử chi quốc, bay lượn tứ hải bên ngoài.

Một bản Sơn Hải kinh, đã cáo tri Nhạc Duyên Phượng Hoàng sở tại địa điểm.

Mà lấy một người, lấy trước mắt Âm Dương gia năng lực, còn không cách nào bồi dưỡng một tòa đủ để đạt tới hắn tưởng tượng trong tác dụng thuyền lớn tới qua biển, chỉ có mượn nhờ lực lượng khác.

Thí dụ như quốc gia cùng người.

Quốc gia này chính là Tần quốc.

Người này chính là Tần Vương Chính.

Chương 61 : Trường sinh (Hạ)

Có đôi khi, học được nhẫn nại cùng chờ đợi đúng một cái khó được phẩm chất ưu tú.

Nhạc Duyên chính là đang chờ.

Trước đó mấy cái thế giới hơi có vẻ nôn nóng phi thăng tiến trình, để Nhạc Duyên học xong cái này ưu điểm.

Nhất là hắn ở chỗ này một lần nữa nhìn thấy Loan Loan thời điểm, phát giác được lấy Hòa Thị Bích mảnh vỡ làm phi thăng định vị tác dụng thời điểm, Nhạc Duyên thì càng rõ ràng hắn cần một chút thời gian đến chuẩn bị. Không phải hắn không muốn trực tiếp lấy cường lực đến thúc đẩy nghĩ cách, chẳng qua là hiện thực không cho Nhạc Duyên có tâm tư như vậy, lôi kéo hắn thật sự là quá nhiều.

Cho tới bây giờ…

Nhạc Duyên mới chính thức thấy được thời cơ tốt nhất đến.

Quét sạch lớn nhất nỗi lo về sau, càng làm cho Tần Vương Chính dã tâm lại lần nữa tăng lớn. Một bước một ván, mặc dù nửa đường cũng xuất hiện không ít ngoài ý muốn, nhưng đối với Nhạc Duyên mà nói chỉ cần kết quả không có bị cải biến, như vậy hắn liền có thể tiếp nhận.

Nhạc Duyên cũng không phải không có suy nghĩ qua lấy huyễn thuật khống chế, nhưng cái này rõ ràng không thực tế. Có lẽ người có thể, nhưng khống chế toàn bộ đế quốc cao tầng hắn không nghĩ làm được tình trạng này. Dù sao có người sẽ kéo hắn sau 'Chân' . Lại nói, thế giới này Nhạc Duyên cũng không có triệt để 'Sờ' thấu, ai cũng không biết sẽ phát sinh cái gì.

Mà lại hắn tự thân tình huống cũng không cho phép hắn làm như vậy, đã không thể lấy Tà'môn' ngoại đạo đến, như vậy cũng chỉ có thể làm cho đối phương từng bước một đi đến hắn muốn địa phương đến.

Ánh mắt đánh giá trước mắt Tần Vương Chính, đối phương đang nghe mình câu trả lời khẳng định về sau, Nhạc Duyên phát hiện Tần Vương Chính mặc dù làm được mặt không thay đổi sắc, thế nhưng là hắn rõ ràng cảm ứng được nam tử trước mắt nhịp tim nhanh hơn.

Một cái thông minh, ý chí kiên định, có hùng tài đại lược đế vương, như thế nào mới có thể để hắn tin tưởng trường sinh nói chuyện?

Thoại thuật cùng lịch sử ghi chép, còn thiếu rất nhiều.

Chỉ có xuất hiện tại chân thực ví dụ mới có một tia sức thuyết phục, nhưng cũng chỉ có một tia.

Chân chính có thể thuyết phục người chỉ có chính hắn.

Tần Vương Chính đồng dạng.

Chính Nhạc Duyên cũng giống như vậy.

Người như bọn họ, cho tới bây giờ có thể thuyết phục người chỉ có chính bọn hắn.

Nhạc Duyên câu này trả lời khẳng định, chẳng qua là tại Tần Vương Chính trong lòng tăng thêm một phần thẻ đánh bạc.

Quả nhiên.

Tại Tần Vương Chính thật vất vả đem hơi nhảy có chút nhanh nhịp tim khôi phục bình thường về sau,

Cái này lại hỏi: “Phi thăng thành tiên nói như vậy chỉ có Đạo gia mới có, như vậy trường sinh phải chăng cũng chỉ là Đạo gia sở thuộc?” Nhưng lời nói bên trong lại biểu ‘Lộ’ một cái khác thâm ý. Đạo gia cùng Tần Vương Chính ‘Tính chất không hợp.

“Cái này không nhất định.”

Đón Tần Vương Chính ánh mắt, Nhạc Duyên chần chừ một lúc, trả lời: “Theo ta được biết, trên đời hẳn là còn có cái khác trường sinh chi pháp.”

“Ừ?”

“Còn có cái khác trường sinh chi pháp?”

Tần Vương Chính mí mắt nhẹ giơ lên. Mặt sắc lạnh nhạt biểu xuất trong lòng mình nghi hoặc cùng chờ mong.

Nhạc Duyên nhìn chằm chằm Tần Vương Chính không có chút nào thần sắc mặt, không có trực tiếp trả lời, ngược lại là hỏi ngược lại: “Vương thượng, biết Thần thú sao?”

“Ừm?” Mày kiếm vẩy một cái, Tần Vương Chính không đổi mặt sắc rốt cục có một chút biến hóa. Nghiêng đầu, dùng một loại không phải ngữ khí rất chắc chắn nói ra: “Đông Hoàng các hạ thế nhưng là chỉ Thanh Long Bạch Hổ Kỳ Lân loại này Thần thú chi vật?”

Trong lời nói có một tia không tín nhiệm, cái đồ chơi này hắn đúng nghe nói qua, nhưng thế gian này lại có mấy người sẽ nói chân chính gặp qua bọn chúng?

Thân là đế vương, Tần Vương Chính càng là rõ ràng tại một ít thời điểm, hoang ngôn mới là chân thực. Trước đó, tại Tần Vương Chính đáy lòng, chưa từng đem những vật này chân chính để ở trong lòng, cái gọi là tường thụy Thần thú rất nhiều thứ đúng người mình sáng tạo.

Lừa mình dối người đồ vật.

Thế nhưng là, tại thời khắc này. Tần Vương Chính nội tâm lại thêm mấy phần nghi hoặc . Nếu là tại dĩ vãng, Tần Vương Chính trong nội tâm sẽ chỉ cảm thấy buồn cười, sẽ không chân chính để ý, thế nhưng là trong khoảng thời gian này liên tiếp phát sinh sự tình đã trong bất tri bất giác ở đáy lòng hắn chôn giấu một phần nghi hoặc cùng hiếu kì.

Đã có người phi thăng, như vậy nghĩ đến trường sinh

cũng hẳn là có thể là tồn tại, Thần thú cái gì có lẽ…

Gật đầu.

Đồng ý.

Nhạc Duyên không nói gì, chẳng qua là làm một cái đồng ý động tác.

Mà Tần Vương Chính thấy thế cũng không nói gì thêm, chẳng qua là lông mày không khỏi nhíu. Nói miệng không bằng chứng, không đủ để tin.

Cái này động tác tinh tế tất nhiên là rơi vào Nhạc Duyên trong mắt, đối với cái này Nhạc Duyên không có trực tiếp nói thẳng. Mà là tại Tần Vương Chính ánh mắt chậm rãi giơ lên tay phải, một tay lấy cái bao tay hái xuống.

Thoáng chốc.

Tần Vương Chính lực chú ý bị hấp dẫn.

Đây là! ! !

Ánh mắt chiếu tới chỗ, đúng một cái tay, nhưng ở trong mắt Tần Vương Chính lại cũng không vẻn vẹn như thế.

Cái tay này không như người thường tay phải.

Phía trên lít nha lít nhít trải rộng vô số lân phiến tế văn. Mà ở phía trên còn có một tầng tựa như quỷ hỏa đồng dạng hỏa diễm đang phích lịch ba ba thiêu đốt không

thôi.

Cảnh tượng quái quỷ này, dù là hắn đúng Tần Vương Chính tại thời khắc này cũng không khỏi kinh ngạc không hiểu.

Mắt không chớp chăm chú nhìn nửa ngày, thẳng đến Nhạc Duyên lấy công lực áp chế, khiến cho những ngọn lửa này cùng lân phiến tạm thời thu liễm, lại lần nữa mặc lên cái bao tay về sau, lúc này mới đem Tần Vương Chính lực chú ý một lần nữa kéo lại. Nhìn đối phương nhíu mày trầm tư. Cùng nhìn về phía mình nghi hoặc ánh mắt, Nhạc Duyên trầm giọng nói: ” ‘Âm’ chênh lệch dương sai phía dưới, ta đã từng cùng một loại trong đó ‘Giao’ giao thủ, đây là đối phương lưu lại cho ta thương thế, đến nay chưa tốt.”

“…”

Nghe vậy, Tần Vương Chính mặt sắc trở nên có chút kỳ quái.

Đông Hoàng Thái Nhất, cho tới nay đều lấy loại này kỳ quỷ thần bí hình tượng hiện thân, nguyên lai là nguyên nhân này?

Đúng Thần thú gây thương tích.

Tối thiểu nhất cũng lưỡng bại câu thương.

Khó trách, hắn cũng ẩn ẩn cảm giác được Đông Hoàng khí tức bất ổn.

Đương nhiên, Tần Vương Chính cũng sẽ không chỉ đơn giản như vậy tin tưởng, trong đầu huyễn tưởng xuống Đông Hoàng biến thành hỏa nhân tràng cảnh về sau, Tần Vương Chính ngược lại là mở miệng hỏi: “Đúng cái gì gây nên?”

“Rồng!”

Nhạc Duyên trực tiếp cấp ra đáp án.

“Rồng?”

“Rồng!”

Tái diễn tra hỏi, tái diễn khẳng định.

Tần Vương Chính nghe xong không khỏi cúi đầu rơi vào trầm tư, nhưng ở nội tâm của hắn chỗ sâu lại không hiểu dâng lên một loại tên là vui vẻ, tên là rất được hoan nghênh cảm xúc. Nếu là cái khác Thần thú, Tần Vương Chính còn sẽ không như thế, nhưng là rồng.

Nhạc Duyên cũng giữ vững yên tĩnh, không có mở miệng.

Trong lúc nhất thời, cả vùng lại lần nữa lâm vào yên tĩnh, chỉ có giữa hai người trên ghế dài lò lửa nhỏ phát ra lốp bốp thanh âm, còn có cơ hồ bị nấu mở rượu, cùng triệt để tràn ngập toàn bộ đại điện mùi rượu.

“Đông Hoàng cũng đang cầu xin trường sinh sao?”

Nửa ngày, Tần Vương Chính phá vỡ cái này yên tĩnh

bầu không khí, mở miệng hỏi. Chẳng qua là hắn nói ra vấn đề lại cùng Thần thú mảy may không quan hệ, ngược lại là hỏi thăm về Nhạc Duyên tâm tư đến. Từ phương diện nào đó mà nói, đây là một câu tru tâm tra hỏi.

Ánh mắt lườm Tần Vương Chính một chút. Nhạc Duyên đạm mạc vô cùng nói ra: “Nếu không phải bị Thần thú gây thương tích, lần này phi thăng chính là ta.”

Một câu trả lời, cũng đã chôn vùi Tần Vương Chính câu này tru Tâm ngữ điệu.

Lời này trong lời nói rất là rõ ràng nhắc nhở Tần Vương Chính một cái căn bản vấn đề.

Chính là ‘Âm’ Dương gia nơi phát ra.

Làm đế quốc vương, Tần Vương Chính cũng biết bách gia vấn đề.‘Âm’ Dương gia chính là xuất từ Đạo gia. Đúng từ trong đó chia ra tới. Mà lại, Tần Vương Chính đồng dạng rõ ràng trước mắt Đạo gia càng là phân chia thành Thiên Nhân hai tông.

Mà lại phần xuất từ Đông Hoàng công pháp, Tần Vương Chính cũng biết qua, đúng Đạo gia công pháp.

Hồi tưởng lại phát sinh ở Yến quốc Kế đô phi thăng chi cảnh, kết hợp với ‘Âm’ Dương gia cũng đi bên trong. Tần Vương Chính cảm thấy mình đã biết không ít đồ vật. Đang nghe một chút vừa mới, Tần Vương Chính cảm thấy hắn thấy được giấu ở Đông Hoàng nhất đáy lòng tức giận.

Nghĩ đến phi thăng người cũng chỉ sợ là Đạo gia ẩn tàng người đi.

Chẳng qua Tần Vương Chính ngược lại là rất lý giải không có đi đề cập cái phi thăng người.

Đồng dạng.

Tần Vương Chính hết sức rõ ràng muốn đạt tới phi thăng thành tiên trường sinh người, tư chất nhất định là cao tuyệt người. Mà hắn Doanh Chính nhưng xưa nay không cảm thấy chính hắn tại tư chất bên trên đủ để so sánh nhân vật như vậy, lại càng không cần phải nói cùng người trước mắt so sánh. Cho dù là có Đạo gia công pháp, hắn một cái đế vương cũng không có thời gian, không có 'Tinh' lực luyện đến cái mức độ. Mà lại, cho dù là thành công, như vậy đế quốc của hắn nên làm cái gì?

Trừ phi là toàn bộ đế quốc phi thăng.

Cho nên đầu này, chính là tuyệt lộ.

Như vậy còn lại cũng chỉ có…

Thần thú.

Chẳng qua là cái này Thần Châu đại địa, nơi nào mới có Thần thú?

Tần Vương Chính không biết. Đế quốc trên dưới cũng không biết có người hay không biết, thế nhưng là trước mắt lại là có một người tuyệt đối biết. Thế nhưng là, đối

Tần Vương Chính mà nói, cho dù là tìm được Thần thú, nhưng còn có một cái vấn đề lớn nhất —— ai đi đối phó nó?

Gặp Đông Hoàng bày ra thương thế, Tần Vương Chính cũng không cảm thấy Thần thú sẽ là biết bao đáng yêu. Từ trên thân cầu được trường sinh, độ khó chỉ sợ sẽ không so đơn thuần tu luyện tới phi thăng kém đến đi đâu.

Cần phải có người đi đối phó.

Xem khắp thiên hạ, có ai có cái này năng lực?

Nghĩ tới đây, Tần Vương Chính ánh mắt lại lần nữa như ngừng lại Nhạc Duyên trên mặt đen sắc trên mặt nạ, thật lâu bất động.

"…"

Nhạc Duyên đã nhận ra Tần Vương Chính ánh mắt. Không có lên tiếng, chẳng qua là mặc không ngôn ngữ đón ánh mắt của đối phương, hai cái đại nam nhân cứ như vậy tình cảm nồng nàn nhìn nhau.

Thật lâu.

Tần Vương Chính mới tùy ý nói ra: "Nhưng cho dù là Thần thú, muốn từ trên thân lấy được trường sinh. Chỉ sợ cũng sẽ có lấy cực đoan khó khăn a? Thần thú Thần thú, nó không phải thần, có thú chữ." Nói đến đây, Tần Vương Chính ánh mắt rơi vào Nhạc Duyên phủ lấy cái bao tay trên tay phải, hàm nghĩa không cần nói cũng

biết.

Tần Vương Chính cũng không muốn mình biến thành bộ này nhận không ra người bộ dáng.

Thế nhưng là khiến Tần Vương Chính rất ngạc nhiên chính là Đông Hoàng cũng không trả lời, ngược lại là giữ vững trầm mặc. Tần Vương Chính trong lòng đầu tiên là giận dữ. Lập tức cơn tức giận này lại tiêu tán ra, ánh mắt dời xuống, lại lần nữa đứng tại Đông Hoàng một thân bao phủ toàn thân đen sắc áo bào bên trên.

Hiển nhiên.

Đông Hoàng cũng không có tìm được biện pháp giải quyết.

Hắn câu nói chính là một câu nói nhảm, khiến cho Đông Hoàng hiểu ý có không cam lòng nói nhảm.

Nghĩ tới đây, Tần Vương Chính cũng là không đang nói cái này, mà là cầm lấy đã bị bốc hơi không có bao nhiêu rượu vị bầu rượu vì lẫn nhau hai người các đổ tôn rượu, ra hiệu xuống về sau, cái này liền bưng rượu lên tôn ngửa đầu rót xuống dưới, thuận miệng nói: “Đông Hoàng các hạ, để quả nhân nghe cái tốt cố sự. Ha ha…”

“Đây đúng là một cái tốt cố sự. Mà Nhạc Duyên thì là cười trả lời một câu, bưng rượu lên tôn thiển ẩm một ngụm.

Cứ như vậy.

Hai người có riêng phần mình tâm tư, thăm dò lẫn nhau dã tâm nói chuyện cứ như vậy kết thúc.

Đại điện.

Đưa mắt nhìn Đông Hoàng rời đi bóng lưng, Tần Vương Chính mặt sắc 'Âm' trầm xuống, cả người ngồi ngay ngắn ở bên trong không nhúc nhích, rơi vào trầm tư.

Bên ngoài…

Đi ra Hàm Dương cung Nhạc Duyên dưới mặt nạ khuôn mặt chẳng biết lúc nào đã bò lên trên mỉm cười.

Bởi vì hắn biết Tần Vương Chính động tâm.

Duy nhất còn kém chính là một cơ hội, một cái có thể để cho đối phương quyết định thời cơ.

Mà hắn Nhạc Duyên tương lai càng không thể lấy tư thế này cùng bộ dáng đi gặp Mạc Sầu, hắn có chút bận tâm đối phương còn nhận không phải biết hắn người này.

Chương 62 : Bàn cờ! Quân cờ!

Gió lạnh mạnh mẽ. Một trận khí lưu cuốn qua, khiến cho giữa thiên địa một mảnh mênh mông.

Bay xuống lá cây, còn có thỉnh thoảng bay về phía nam ngỗng trời, đều cho người ta một loại kì lạ cô tịch cảm giác, loại cảm giác này nhất là tại một người lên cao trông về phía xa thời điểm, phần cảm giác này sẽ cho người cảm thấy càng phát nồng hậu dày đặc, nồng đậm thật giống như một bình bị đun sôi rượu.

Đứng ở đỉnh núi.

Đạo gia Thiên tông chưởng môn Bắc Minh Tử đột nhiên phát hiện mình rất lâu không có xa như vậy ngắm qua, lần này về núi, lại lần nữa nhìn một chút cái này đã để hắn nhìn mấy chục năm phong cảnh, lại là mang đến cho hắn dĩ vãng hiếm thấy cảm xúc.

Sau lưng.

Dáng người tại ngắn ngủi trong vài năm đã thành thục quá nhiều, từ tiểu nữ hài nhi hóa thành một cái uyển chuyển mỹ nhân Hiểu Mộng, cũng đứng ở một bên xuất thần nhìn trước mắt cái này nhìn mấy năm phong cảnh. Tại phát giác được sư phụ mình biến hóa trên người về sau, không khỏi lên tiếng nói: “Sư phó, ngài lần này rời núi trở về về sau, trên thân phát sinh biến hóa, trở nên có chút khác biệt.”

“…”

Đạo bào bay lên, Bắc Minh Tử khóe mắt quét nhìn nhìn lướt qua co lại đến, màu sắc lại trở nên gần như cùng nàng trên chuôi kiếm phất trần đồng dạng nhan sắc tóc, thanh âm già nua quanh quẩn tại Hiểu Mộng bên tai: “Ngươi tại vi sư rời đi thời điểm, lại dùng lực lượng!”

Nghe vậy, Hiểu Mộng tất nhiên là biết sư phó trong miệng ngôn ngữ chỉ.

“Đứng được cao, mới nhìn đến xa.”

“Leo núi, luôn luôn phải hao phí chút thể lực.” Đối với mình cái này mái đầu bạc trắng, Hiểu Mộng không để ý, dù là nàng ngẫu nhiên mượn mặt hồ phản chiếu, cũng nhìn thấy mình cái này một đầu tơ bạc, bên trong đã không có bao nhiêu tóc đen. Ngón tay ngọc nhỏ dài vuốt cái trán co lại tới sợi tóc bên trong một sợi tóc đen, Hiểu Mộng ngón trỏ gảy xuống về sau, lúc này mới tiếp lấy nói ra: “Đối đồ nhi mà nói, một cái nhưng đo tương lai tự nhiên là cần nỗ lực cái giá tương ứng.”

“Kết quả như vậy, cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.”

Nghe vậy, quay người.

Bắc Minh Tử mắt không chớp nhìn chằm chằm cái này mình nhận lấy sau cùng quan môn đệ tử, trong lòng nhất thời không nói gì. Đạo gia bí bảo từ trước đến nay không ai có thể đem nó toàn bộ hiểu thấu đáo, không nói bên trong chung cực truy cầu trường sinh. Vẻn vẹn một

bức tranh cũng đủ để tốn hao một cái quá nhiều thời gian cùng tinh lực.

Có thể nói, tại cái này mấy đời người trong, Hiểu Mộng đúng duy nhất tìm hiểu trong đó bản vẽ thứ nhất tồn tại.

Cho dù là sư huynh của nàng Xích Tùng Tử, nhiều nhất cũng bất quá đúng biết được một chút da lông, lại không tính thâm hậu. Bởi vì Đạo gia bí bảo mỗi một phúc đồ, đại biểu đều là một con đường, đại biểu đều là con đường khác nhau tử, mà lại đều có từ diệu dụng.

Thí dụ như Hiểu Mộng lĩnh hội phúc đồ,

Tại những năm này quan sát trong, Bắc Minh Tử phát hiện bản vẽ này tựa như có thể nhìn thấu tương lai.

Đương nhiên. đại giới cũng cực đoan không hợp thói thường.

Hiểu Mộng mái đầu bạc trắng chính là bởi vậy mà đến.

Lần này rời núi cử động, đã là Bắc Minh Tử bản thân dự cảm, càng là đồ đệ Hiểu Mộng cảnh cáo, lúc này mới khiến cho mấy chục năm không xuống núi cửa Bắc Minh Tử đi ra Đạo gia Thiên tông cấm địa, đi hướng Thục Sơn một nhóm lấy thấy Quỷ cốc người.

Nghe Hiểu Mộng lời này, Bắc Minh Tử liền biết mình cái này nhỏ nhất đồ đệ tính tình nói thật dễ nghe điểm là quá nhạt, nói khó nghe chút chính là vô tình.

Đối với người khác như thế, đối với mình càng là như

vậy.

“Sư phó.”

Rất nhanh, Hiểu Mộng liền dời đi chủ đề. Tựa hồ không muốn trước đó vấn đề bên trên tiếp tục, ngược lại là hỏi: “Ngài nói trên đời này thực sự có người cầu được trường sinh sao?”

Hiểu Mộng lời nói bên trong chỉ cái gì, Bắc Minh Tử rất rõ ràng.

Tất nhiên là cái xuất từ Yến quốc Kế đô phi thăng mà nói.

“Ha ha.”

Bắc Minh Tử nghe vậy không khỏi bật cười, đối Hiểu Mộng phần này nghi hoặc. Hắn cấp ra một đáp án: “Đạo gia bí bảo chính là nhắm thẳng vào trường sinh đường tắt. Chỉ tiếc không người có thể chân chính hiểu thấu đáo, cũng vô pháp từ đó tìm được trường sinh.”

Đạo gia bí bảo!

Hiểu Mộng đầu lâu hơi thấp thấp, ánh mắt hướng về trong tay mình Thu Ly kiếm. Hiểu Mộng tự nhận thiên phú xuất chúng, nhưng muốn triệt để lĩnh hội Đạo gia bí bảo. Nhưng cũng không có lòng tin. Trường sinh, từ phương diện nào đó mà nói vượt qua thiên phú, biến thành người có duyên mới có thể cầu được.

Nàng. Xem như nửa cái người hữu duyên.

Đồng dạng.

Hiểu Mộng cũng biết Đạo gia bí bảo vì cái gì chẳng qua là xưng là Đạo gia bí bảo, thậm chí tại Đạo gia nội bộ trừ bỏ Thiên tông lịch đại chưởng môn bên ngoài, không người biết được nó một cái tên khác —— Trường Sinh quyết. Về căn bản nguyên nhân, chính là nhân tính.

Bởi vì trường sinh là đối người lớn nhất dụ hoặc.

Tham niệm cả đời, làm lên gió tanh mưa máu.

Muốn an ổn, minh châu bị long đong mới là lựa chọn tốt nhất.

Yên tĩnh.

Đỉnh núi tồn tại chỉ có gió lạnh mạnh mẽ thanh âm.

Nửa ngày.

Hiểu Mộng lúc này mới dùng trên chuôi kiếm phất trần quét dưới bị gió thổi rơi vào trên vai lá rụng, mở miệng nói: “Sư phó lần này từ Thục Sơn trở về, ngược lại là trở nên đa sầu đa cảm.” Một người có bao nhiêu sầu thiện cảm cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Một cái lão nhân đa sầu đa cảm đồng dạng không ngoài ý muốn.

Nhưng một cái nhìn thấu thế gian phàm trần Đạo gia cao nhân, đột ngột có loại tâm tình này liền khiến người ta

cảm thấy hơi kinh ngạc.

Không thể nghi ngờ.

Hiện tại Bắc Minh Tử trên thân liền nhiều hơn như thế một phần cảm giác.

Thân là quan môn đệ tử Hiểu Mộng ngay đầu tiên liền phát giác loại biến hóa này, chỉ bất quá vừa mới bắt đầu còn chưa khẳng định, nhưng tại một đoạn thời gian quan sát về sau, Hiểu Mộng liền mười phần khẳng định sư phó biến hóa trên người. Là vì cái gì? Hơi chút suy tư, nàng liền muốn minh bạch nguyên do trong đó.

“Sư phó có lo.”

“Đồ đệ gánh chi.”

Gõ gõ phất trần, Hiểu Mộng nhìn xem Bắc Minh Tử thân ảnh, cười nói ra: “Đã sư phó lòng mang từ bi, như vậy chuyện này liền giao cho Hiểu Mộng tốt. Sư phó, vẫn là tiếp xuống lĩnh hội tên là Trân Lung thế cuộc, phá xuất ảo diệu trong đó mới là đại sự.”

Nói xong, Hiểu Mộng cúi người hành lễ.

Lập tức người liền quay người rời đi đỉnh núi.

Nhìn qua Hiểu Mộng rời đi phương hướng, Bắc Minh Tử sắc mặt tại thời khắc này trở nên kỳ quái cùng ngưng trọng.

Cái này quan môn đúng thiên tài, đúng Đạo gia khó gặp

thiên tài.

Nhưng Bắc Minh Tử đột nhiên phát hiện từ Hiểu Mộng tại tìm hiểu Đạo gia bí bảo một bức tranh về sau, hắn có chút nhìn không thấu mình cái này quan môn đệ tử. Nhất là đang nghe vừa mới những lời này về sau, Bắc Minh Tử càng có thể cảm nhận được Hiểu Mộng luồng từ thực chất bên trong phát ra vô tình lạnh lùng cùng cao ngạo.

Không có chán ghét, không có thích.

Càng không có đem sinh cùng tử xem quá nặng.

Liền tựa như… Thái thượng vong tình.

Nàng đang theo đuổi cái gì?

Hồi lâu, trên đỉnh núi truyền ra một tiếng ung dung tiếng thở dài.

Nửa tháng sau.

Thiên hạ.

Giang hồ.

Bách gia.

Ai cũng không biết đúng từ chỗ nào mịt mờ truyền ra một cái để rất nhiều người cảm thấy kỳ quái cùng khiếp sợ tin tức —— nghe nói, tại nào đó đại sơn chỗ sâu, thờ phụng một trương có thể để người bình thường trường

sinh đan phương.

Núi, tên Thục.

…

Tần quốc.

Hàm Dương.

Âm Dương gia, cấm địa.

“Trường sinh, đan phương?”

Nhạc Duyên dưới mặt nạ sắc mặt biến đến kỳ quái đến cực điểm. Ánh mắt rơi vào đứng tại trước mặt mình Tinh Hồn. Ngay tại vừa mới, Tinh Hồn lại tới đây, mang đến cho hắn một cái cực kì khiến người ta kinh ngạc tin tức, chính là tìm lâu không được đan phương có manh mối.

Dừng lại, Nhạc Duyên lúc này mới tiếp tục hỏi: “Đan phương này đúng ở đâu?”

“Thục Sơn.”

Đối mặt Đông Hoàng tra hỏi, Tinh Hồn nói thẳng ra đáp án. Đang nói cái này thời điểm, Tinh Hồn sắc mặt cũng biến thành có chút kỳ quái, hiển nhiên bản thân hắn cũng đối cái này gần như truyền khắp thiên hạ tin tức, cũng không thể nào tin đảm nhiệm.

Chẳng qua là Tinh Hồn đúng trực tiếp phối hợp Vân Trung Quân phụ trách cái này một khối, có tin tức này tự

nhiên là cần hồi bẩm.

Đương nhiên.

Tinh Hồn cũng sớm phái không ít người đi điều tra tin tức này thật giả.

Mà tại tin tức này bên trong. Nhất làm cho người kinh ngạc chính là cái này bị Tinh Hồn hao tốn không thiếu thời gian điều tra ra được địa điểm, cái này cũng cùng lúc trước Nhạc Duyên tưởng tượng địa điểm hoàn toàn là hoàn toàn trái ngược.

Theo đạo lý mà nói loại đan phương này lớn nhất có thể địa phương chỉ có tại Đạo gia mới có.

Chẳng lẽ lại Thiên tông cùng Nhân tông đúng trốn ở Ba Thục?

Bên trong núi cao nước xa, lộ trình mười phần gian nan, có thể so với lên trời. Dù là tại mấy trăm năm về sau, vẫn có Thục đạo khó khó như lên trời mà nói, lại càng không cần phải nói đúng ở thời đại này, độ khó chỉ cao hơn chứ không thấp hơn.

Ba Thục đúng sơn linh thủy tú.

Đạo gia cũng yêu tận tình sơn thủy, tại đây truy cầu tiêu diêu tự tại.

Nhưng tại trước mắt…

Nơi này tuyệt sẽ không đúng Đạo gia Thiên tông Nhân

tông chỗ địa điểm. Trăm nhà đua tiếng đều là tại bảy quốc chi ở giữa, mà bây giờ không có làm sao khai thác Ba Thục. Đối với bọn hắn mà nói, càng nhiều vẫn là tính được là đúng man hoang chi địa. Cái này Trường Sinh đan phương đột ngột xuất hiện ở đó, nghĩ như thế nào làm sao quỷ dị.

Tin tức này, là có người cố ý phát ra.

Tâm đúng cái gì?

Ngoại nhân tạm thời không cách nào biết được.

Cho dù là Nhạc Duyên cũng bị biến hóa như thế. Làm cho khẽ giật mình. Ngón trỏ tại trên ghế dài đánh xuống, Nhạc Duyên lúc này mới tiếp tục hỏi: “Tinh Hồn, ngươi thấy thế nào?”

“…”

Chần chừ một lúc, Tinh Hồn tại Nhạc Duyên nhìn chăm chú. Sửa sang lại ngôn ngữ về sau, nói: “Đông Hoàng đại nhân, ta cảm thấy cái này cũng có chút giống có người cố ý làm như vậy. Đúng hấp dẫn lực chú ý của chúng ta. Mà lại đan phương, ta cảm giác chỉ sợ không phải giả.” Sở dĩ nói như vậy, là bởi vì tạm thời trong thiên hạ không có mấy người đang đuổi tìm đan phương, ngoại trừ Âm Dương gia.

Lúc này truyền ra như thế một tin tức, không thể nghi ngờ khiến người ta cảm thấy hoài nghi lai lịch.

Nhất là Âm Dương gia.

“Là ai đang cố ý làm như vậy?”

Ánh mắt dừng ở mình không ngừng đập ghế dài trên ngón trỏ, Nhạc Duyên tự nhủ.

Đạo gia.

Một cái không có khả năng, một cái không cách nào tin đáp án bày tại trước mặt.

Càng nhiều ngược lại là một loại biết trước.

“Xem ra Đạo gia nhiều một cái có ý tứ người.”

“Ta ngược lại thật ra có hứng thú.”

Đánh ghế dài ngón trỏ ngừng lại, phất phất tay, ra hiệu Tinh Hồn rời đi về sau, Nhạc Duyên lầm bầm lầu bầu nở nụ cười: “Đúng một cái như thế Tử Lăng, Viên Thiên Cương dạng này người như vậy?” Không chỉ có như thế, tin tức này đồng dạng vì Nhạc Duyên kế hoạch bổ sung một phần lực.

Tin tức này chỉ sợ sẽ trở thành ép đến Tần Vương Chính tâm tính cuối cùng một cây rơm rạ.

Quả nhiên.

Chỉ chốc lát sau.

Nguyệt Thần đi tới gian phòng bái kiến Nhạc Duyên.

Ngay tại vừa mới không lâu, Tần Vương Chính đột ngột triệu kiến Nguyệt Thần, hướng nàng nói ra một cái đế vương tâm tư. Mà giờ khắc này, Nguyệt Thần đang lấy đế quốc lấy Tả hộ pháp thân phận mang tới Tần Vương Chính tin tức.

Không có nói rõ, nhưng Nhạc Duyên nghe được Tần Vương Chính ý tứ.

Không phải thỉnh cầu, cũng không phải mệnh lệnh, mà là một phần bình đẳng đồng minh hợp tác.

Mà phần này hợp tác, chính là chung cầu trường sinh.

Nghe đến đó, Nhạc Duyên không khỏi tán thưởng: “Tốt một nước diệu cờ!” Nói hắn đột nhiên có đánh cờ hào hứng.

Trước người.

Nguyệt Thần không hiểu ra sao trong… (chưa xong còn tiếp. .)

Chương 63 : Vân Trung

Một phương cự đỉnh.

Còn có một đoàn hừng hực vô cùng lửa tại cự đỉnh phía dưới không ngừng nướng.

Đỉnh này cũng không biết đúng từ tài liệu gì chế tác, đổi lại đỉnh đồng chỉ sợ tại ngọn lửa này trong hóa thành nước đồng, nhưng ở trước mắt, cũng chỉ là bị đốt toàn thân đỏ lên, đem không khí bốn phía đều đốt ra từng tia từng tia cháy bỏng thanh âm.

Mà tại cái này cự đỉnh phía trước, một người nam tử bình yên mà đứng.

Nam tử mặc áo gấm, trên áo tô điểm vô số cùng loại mây trắng đồ án, đầu đội một đỉnh mũ cao, cứ như vậy sắc mặt ngưng trọng nhìn xem phía trước.

Nửa ngày.

“Ném!”

Nam tử chẳng qua là ra một tiếng, ánh mắt vẫn là nhìn chòng chọc vào cự đỉnh phía dưới lửa, đối người bên cạnh phân phó nói.

Lập tức đạt được phân phó về sau, người bên cạnh liền đem đã sớm chuẩn bị xong vật liệu toàn bộ đổ vào cự đỉnh bên trong, sau đó liền thận trọng đem lúc trước dán tại cự đỉnh phía trên cái nắp chậm rãi hạ xuống, rơi vào

cự đỉnh phía trên.

Một tiếng vang thật lớn dưới, cự đỉnh triệt để đóng bên trên.

Mà ở thời điểm này, cái này đứng ở phía trước cách đó không xa nam tử cũng không khỏi khẩn trương lên, ánh mắt như ngừng lại cự đỉnh phía trên.

Chỉ chốc lát sau.

Chút đổ vào cự đỉnh vật liệu rốt cục có biến hóa, bắt đầu phát huy ra mãnh liệt trung hoà phản ứng. Bên ngoài không cách nào nhìn thấy bên trong tình huống, nhưng từ khí kình phát ra đâm vào cự đỉnh trên thân phát ra thùng thùng âm thanh là bên tai không dứt.

Rất nhanh.

Thanh âm này liền càng lúc càng lớn, đắp lên cự đỉnh phía trên nặng tới ngàn cân cái nắp cũng bắt đầu trên dưới chập trùng sóng gió nổi lên, phát ra liên tiếp ầm tiếng vang.

Thấy thế.

Người ở chỗ này đều là biến sắc.

“Lui!”

Theo một thân mây trắng vì sức nam tử phát ra mệnh lệnh, thân hình khẽ nhúc nhích, một thời gian ngắn ở giữa trong phòng tất cả mọi người vừa hiển riêng phần

mình năng lực, bóng người toán loạn, đúng là toàn bộ phá cửa sổ mà ra, hướng ra phía ngoài bỏ chạy, tựa hồ trong phòng cất giấu chính là một con hung thú.

Oanh!

Vừa ra khỏi phòng không ít người chỉ cảm thấy đầu chấn động, lỗ tai ù ù,

Lập tức cả người liền bị sau lưng truyền đến một cái cự lực đẩy đằng vân giá vũ hướng trước mặt bay ra ngoài. Khổng lồ khí kình trực tiếp đành không ít người giữa không trung miệng phun máu tươi, như bay phất phơ đồng dạng rơi vào ngoài mấy trượng. Không nhúc nhích.

"…"

Cách đó không xa, nam tử thân thể bốn phía khí kình chấn động, khiến cho chút bay về phía mình mảnh gỗ vụn hòn đá cái gì đều bị bắn đến bốn phía, rơi vào trên đất. Mà tại trước mắt của hắn, tòa gian phòng, đã tại bạo tạc trong biến mất không thấy gì nữa.

Tình cảnh như vậy, không thể không khiến nam tử có chút bất đắc dĩ. Tự nhủ: "Thất bại."

Luyện đan thất bại.

Chẳng qua cảnh tượng như vậy, hắn ngược lại là gặp quá nhiều lần. Tuy là bất đắc dĩ, nhưng ở trong lòng cũng không có quá lớn thất lạc. Chỉ là có chút hơi đáng tiếc chút vật liệu mà thôi, nếu là trước kia lời nói đối Âm Dương gia mà nói, vẫn còn có chút lãng phí, nhưng

trước mắt có Tần đế quốc hỗ trợ, như thế rộng rãi quá nhiều.

Ngay tại nam tử nhìn xem những người khác bắt đầu thu thập loạn huống, hiển nhiên chuyện như vậy đối bọn hắn thật sự mà nói đúng quá mức bình thường, cũng không hiếm lạ cùng ngoài ý muốn. Mà chính hắn thì là phân tích lần này thất bại nguyên nhân, là nơi nào xảy ra vấn đề. Đúng cự đỉnh đan lô không được vẫn là vật liệu phân lượng xảy ra sai sót thời điểm. Một đệ tử từ bên ngoài đi tới, đi tới nam tử sau lưng, khom người nói ra: “Gặp qua Vân Trung Quân đại nhân.”

“Ừm?”

Đang trầm tư Vân Trung Quân bỗng nhiên quay người, nhìn xem cái này đứng ở sau lưng mình người, nhấc lông mày nghi hoặc.

“Nguyệt Thần đại nhân triệu Vân Trung Quân đại nhân về Hàm Dương.”

Thấy Vân Trung Quân mặt lộ vẻ nghi hoặc, người vừa tới lập tức nói ra mình ý đồ đến, không dừng lại chút nào.

Nghe vậy Vân Trung Quân ánh mắt ngưng tụ. Sắc mặt biến hóa, nhìn chằm chằm người tới xem xét nửa ngày, lúc này mới phất tay nói ra: “Hồi bẩm Nguyệt Thần đại nhân, nói ta Từ Phúc tự sẽ lập tức chạy về Hàm Dương.” Sau khi nói xong, Vân Trung Quân liền bắt đầu làm lên cái khác an bài, tại một phen phân phó sau. Vân Trung Quân liền lập tức khởi hành về Hàm Dương.

Sau một ngày.

Hàm Dương.

Vân Trung Quân từ Âm Dương gia ở bên ngoài cứ điểm về tới Hàm Dương, trực tiếp gặp Nguyệt Thần.

Gian phòng.

Hai người đối mặt ngồi xếp bằng.

Nửa ngày.

Vân Trung Quân dẫn đầu lên tiếng, kinh ngạc nói: “Làm sao lại nhanh như vậy?” Trong lời nói đều là nghi hoặc, hiển nhiên Vân Trung Quân đối với cái này không phải rất rõ ràng.

“Ta cũng có chút ngoài ý muốn.”

Đón Vân Trung Quân ánh mắt, Nguyệt Thần che lấp tại lụa mỏng hạ hai con ngươi một dựng, trả lời. Trong lời nói mặc dù nghe không ra cái gì, nhưng là âm trầm như nước sắc mặt lại là nói cho người khác Nguyệt Thần tâm tình cũng không phải là như vậy tốt.

“Thiên phạt bắt đầu như thế đó sao?”

Thấy Nguyệt Thần là như vậy biểu lộ. Vân Trung Quân thanh âm cũng trầm thấp xuống.

“Đông Hoàng hàng thế, tất nhiên là thần lâm nhân gian.”

Nguyệt Thần tiếp nhận Vân Trung Quân câu chuyện, chậm rãi nói ra: “Thương thiên không cho phép, tự có Thiên phạt.”

Chính Nhạc Duyên chỉ sợ làm sao cũng không ngờ rằng hắn ở những người khác trong mắt là có loại điều nào thân phận cùng ấn tượng. Tại Nguyệt Thần đám người trong mắt, Nhạc Duyên trên người tình huống quá mức quỷ dị, một cái có thể xưng nhìn thấu quá khứ, hạ xuống từ trên trời người, tự nhiên đã không phải là người.

Lại thêm nguyên bản tự xưng Đông Phương Bất Bại, bởi vì giọng nói kinh ngạc cùng bọn hắn lý giải, cuối cùng hóa thành Đông Hoàng. Đương nhiên, lấy Nhạc Duyên tu vi võ đạo, là có thể xưng là lục địa thần tiên.

Mà Nhạc Duyên trên người vấn đề, cũng bị Âm Dương gia môn hạ người đương nhiên xem thành đúng Thiên phạt.

“Ngươi biết Kim bộ vì sao mà tồn…”

Ánh mắt yếu ớt, Nguyệt Thần ánh mắt rơi vào Vân Trung Quân trên thân, lộ ra mờ ảo đến cực điểm.

“Thượng thiên không cho phép, chúng ta lúc nghịch thiên mà đi.”

“Vì Đông Hoàng các hạ, người nhất định có thể thắng thiên.”

Tại Âm Dương gia trong, từ khi bị Nhạc Duyên thống

nhất chỉnh hợp về sau, hắn từ phương diện nào đó mà nói đã thành vô số Âm Dương gia môn nhân tín ngưỡng. Lúc một người tín ngưỡng đến mức nhất định về sau, loại tình huống này liền sẽ trở nên cực kỳ thuần túy.

Không có người sẽ hoài nghi Âm Dương gia sẽ tại Đông Hoàng dẫn đầu dưới, triệt để đi đến đỉnh phong.

“Trời phải phạt thần, ta Kim bộ tự nhiên hóa thành đầy trời mây đen, vì Đông Hoàng các hạ đỡ được thượng thiên chi nộ.”

Ánh mắt sáng ngời, Vân Trung Quân một đôi mắt tại thời khắc này sáng chói mắt, ánh mắt nhìn thẳng Nguyệt Thần, nhưng ở hắn đối diện Nguyệt Thần tất nhiên là nhìn ra được ánh mắt này mặc dù nhìn đúng chính nàng, nhưng trên thực tế đối phương nhìn chăm chú cũng không phải là nàng.

Tay phải nhẹ phẩy trên quần áo áng mây, Vân Trung Quân ánh mắt rơi vào quần áo của mình bên trên, nói ra: “Được Đông Hoàng các hạ ban thưởng một Vân chữ, ta tất nhiên là sẽ không để cho người thất vọng.”

Nhạc Duyên trên người tình huống, Âm Dương gia môn nhân cũng hơi có chút không thể làm gì, cuối cùng bọn hắn chỉ có thể tạm thời tìm tới một lựa chọn, chính là luyện đan.

Lấy đan pháp, đến trị tận gốc Nhạc Duyên trên người vấn đề.

Chỉ tiếc, những năm gần đây. Kim bộ lấy được thành

quả đều chẳng ra sao cả, không có tìm kiếm được tốt nhất vật liệu, dù là xem khắp trên dưới, tăng thêm Vân Trung Quân bản thân đan đạo phương diện không kém, thế nhưng là lấy được kết quả cũng bất quá đúng tính tạm thời. Muốn triệt để giải quyết vấn đề, tất cả mọi người minh bạch Kim bộ còn có một đoạn đường muốn đi.

…

Gian phòng.

Nhạc Duyên nhìn trước mắt hộp ngọc, ánh mắt lấp lóe.

Đây là mình thuộc hạ Kim bộ trưởng già Vân Trung Quân Từ Phúc luyện được đan dược. Vì giải quyết trên người hắn vấn đề. Lần này Từ Phúc trở về Hàm Dương, tất nhiên là lại lần nữa chuẩn bị xong mình luyện ra đan dược. Hiến đi lên.

Mặc dù cái này vẻn vẹn đan dược, nhưng trong đó độ khó vẫn làm cho thường nhân lùi bước.

Lấy Từ Phúc tại đan đạo bên trên tạo nghệ, cũng chỉ có thể một năm một viên.

“…”

Nhạc Duyên ngón tay màu đen tại hộp ngọc bên trên nhẹ nhàng lướt qua, tiện tay mở ra, lộ ra bên trong cất kỹ đan dược, nhìn không chuyển mắt.

Thoáng chốc.

Trong phòng, mùi thuốc trải rộng.

“Ha ha!”

Nhẹ giọng cười một tiếng, Nhạc Duyên tay phải liền lại đem hộp ngọc hợp đi lên, cũng không có đi ăn. Dược thạch chữa bệnh. Trị chính là bệnh. Tại trong mấy năm này, Nhạc Duyên đối với tự thân tình huống đã sờ không sai biệt lắm, lại nói dĩ vãng thời điểm, liền đã hiểu rõ vô cùng tự thân thân thể.

Hắn tình huống, không phải bệnh, cũng không phải tổn thương.

Thậm chí.

Nhạc Duyên có đôi khi sẽ cảm thấy đây là mình linh hồn xung đột, từ tận cùng bên trong nhất triệt để ảnh hưởng đến bên ngoài.

Đương nhiên. Còn có vấn đề chính là tại mình đã từng thu nạp Long Nguyên trên thân.

Theo đạo lý mà nói, nơi này vấn đề hẳn là giải quyết triệt để, nhưng bây giờ trong thân thể biến hóa… Nhạc Duyên có thể cảm nhận được, loại này bản thân cưỡng ép áp chế cũng không phải là biện pháp tốt nhất, một khi áp chế không nổi, như vậy tạo thành bắn ngược chính là vô cùng kinh khủng.

Dược thạch đan đạo chi thuật. Chẳng qua là Nhạc Duyên một loại tìm kiếm biện pháp giải quyết một trong,

cũng chính yếu nhất biện pháp.

Bởi vì đan từ trước đến nay tại Đạo gia liền tồn tại.

Tự nhiên mà vậy, vẫn tồn tại có cái khác phương thức.

Có lẽ đến từ trên căn bản đi tìm.

Chẳng qua là Nhạc Duyên ở cái thế giới này mà nói cuối cùng vẫn là lạ lẫm, mặc dù có người biết được, cũng chỉ sợ sẽ không nói ra hắn muốn biết đồ vật. Bởi vì ở thời đại này, bí ẩn cùng tri thức đều là rất nhiều người truyền thừa, ngoại nhân đúng không được biết.

Trước đó thời điểm. Nhạc Duyên tất nhiên là có lễ phép tiến hành mình hoạt động, chẳng qua là hắn rất nhanh liền phát hiện sự tình cũng không phải là mình nghĩ đây, đến trước mắt hắn đã thay đổi thủ đoạn.

Từ ôn hòa chuyển chí cường cứng rắn.

“Ừm! ! !”

Chợt, Nhạc Duyên dưới mặt nạ biến sắc, một tiếng trầm thấp kêu rên không tự chủ được từ trong cổ họng phát ra, một cái xé rách kịch liệt đau nhức từ trong cơ thể truyền ra, lấy trái tim làm đầu nguồn, bắt đầu hướng tứ chi truyền đi.

Trên tay phải giương.

Màu đen cái bao tay ầm vang vỡ tan, lộ ra bên trong tay phải.

Cái bao tay đúng bị sinh sinh nổ nát.

Con ngươi hơi co lại, ánh mắt ngưng tụ.

Nhạc Duyên cứ như vậy nhìn xem tay phải của mình, chỉ thấy trên da vô số màu máu đường vân hiển hiện, nhưng lại xa xa không chỉ.

Rất nhanh.

Tại trên da bắt đầu xuất hiện lân phiến, lân phiến tựa hồ là muốn đem những này màu máu đường vân cho bách ra mãnh liệt này biến hóa khiến cho Nhạc Duyên toàn bộ tay phải đã không giống nhân dạng, hóa thành dã thú móng vuốt bộ dáng.

Mà màu máu đường vân đồng dạng không sợ.

Sôi trào nhiệt độ trực tiếp điểm đốt Nhạc Duyên tay phải, bắt đầu liều mạng thiêu đốt lên, thẳng đốt lân phiến lốp bốp rung động, tư thái tựa như làm cá nướng thời điểm không có đi vảy trực tiếp đốt đồng dạng.

“Quả nhiên, lại bắt đầu.”

Dưới mặt nạ đúng bình tĩnh tới cực điểm biểu lộ, Nhạc Duyên cứ như vậy nhìn xem mình cái này đã bốc cháy lên tay phải, lân phiến cùng hỏa diễm tại va chạm vào nhau, đây đau đớn mấy năm qua này thực cũng đã hắn chậm rãi thói quen xuống dưới.

Nhìn lướt qua về sau, Nhạc Duyên liền tay trái vung lên,

trực tiếp đem ngọn đèn dập tắt.

Lập tức cầm lấy bị Nguyệt Thần chỉnh lý tốt tơ lụa, bắt đầu mở ra bày ở trước mắt, mượn trên tay phải ánh lửa, bắt đầu nghiêm túc quan sát.

Từ phương diện nào đó mà nói, này cũng cũng thuận tiện.

Nhạc Duyên lầm bầm lầu bầu tại khổ trong làm vui.

Chương 64 : Thục đạo

Thục đạo khó.

Khó như lên trời.

Thi tiên Lý Bạch những lời này không phải đơn thuần hình dung, mà là mười phần sự thật. So sánh lên Đường triều thời kỳ Thục đạo, trước mắt thời kỳ Thục đạo độ khó chỉ sợ muốn càng sâu. Đối võ công cao thủ mà nói có lẽ còn tốt, nhưng đối với người bình thường mà nói, cái này núi non trùng điệp, cái này tồn tại trong núi chướng khí, còn có dã thú, thậm chí còn có sơn dã cường đạo loại hình người, những tình huống này đủ để đẩy người vào chỗ chết.

Phổ thông một người nếu không phải kẻ tài cao gan cũng lớn, muốn bình yên tiến vào, chỉ có một cái khả năng, hắn có đầy đủ tốt vận khí.

Cho nên tiến tới nhập Ba Thục người, đều là tề tựu một đám người mới có thể bước vào trong đó.

Giờ phút này ——

Tiếng vó ngựa trận trận, kèm theo còn có khôi giáp ma sát tiếng vang.

Tại cái này nhập Thục con đường bên trên, một đoàn Tần quân binh sĩ đang dạo bước đi tại cái này sơn dã trên đường nhỏ. Chẳng qua là tương đối lên Trung Nguyên bằng phẳng con đường đến, cái này trong rừng

tiểu đạo quả thực khiến người ta cảm thấy phiền phức. Cho dù là có không ít binh sĩ, tại cây này mộc quay chung quanh, cỏ dại rậm rạp trên đường nhỏ vẫn không phải sao dễ đi Bất quá bọn hắn so với người thường mà nói có quá lớn lực uy hiếp, trên đường gặp phải cái gọi là dã thú sớm đã trở thành các binh sĩ vật trong bụng, mà chút cái gọi là cường đạo càng là xa xa lánh mở . Đối bọn hắn mà nói tương đối khó khăn ngược lại là trong rừng còn sót lại chướng khí, cùng một chút độc vật. Cũng may đội ngũ ở giữa, có Âm Dương gia cao thủ, vấn đề này cũng bất quá là chuyện nhỏ.

Đội ngũ tiến lên tốc độ cũng không nhanh.

Đi ở phía trước binh sĩ đang tay cầm lưỡi dao mở đường, vì người phía sau mở rộng con đường.

Mà tại đội ngũ chính giữa, có một khung cực lớn có thể xưng một tòa phòng nhỏ lều cỏ. Sở dĩ tiến lên chậm chạp, chính là bởi vì toà này từ Công Thâu gia chế tạo lều cỏ, khoảng chừng sáu con ngựa. Quy cách này. Cái này tư thế, đều đủ để biểu hiện trong xe ngựa người thân phận rất không tầm thường.

Bởi vì dưới trời này ở giữa, có tư cách dùng sáu con ngựa lái xe người nhưng không có mấy người.

Lúc sáu nước diệt hết về sau, như vậy có tư cách này chỉ sợ chỉ có một người.

Mà trong xe ngựa người, thì là cái này thêm ra tới một người.

Xa hoa. Uy nghiêm.

Từ Công Thâu Cừu chủ trì kiến tạo xe ngựa có thường nhân khó có thể tưởng tượng xa hoa, trên xe ngựa mỗi một đạo hoa văn đều có nó độc đáo ý nghĩa. Lại càng không cần phải nói, Công Thâu Cừu ở trên đây còn chuyên môn sử dụng hắn Công Thâu gia độc đáo bá đạo cơ quan thuật.

Từ phương diện nào đó mà nói, đây là hắn Công Thâu Cừu một phần thành ý.

Cho nên xe ngựa này cũng không phải là bình thường trên ý nghĩa xa hoa,

Còn có khiến người ta cảm thấy lợi hại cơ quan thuật ở trong đó.

Bảo hộ ở bốn phía Tần quân binh sĩ tại tiến lên quá trình bên trong cho dù là càng nhiều tinh lực tại đặt ở mở đường bên trên, nhưng vẫn có không ít người sẽ lặng lẽ thận trọng quan sát đến cái này kéo xe ngựa. Ở trong lòng suy đoán trong xe ngựa người.

Nhưng cũng chỉ là âm thầm ở trong lòng suy đoán, bởi vì sáu con ngựa đủ để cho bất luận kẻ nào bảo trì cung kính.

Bên ngoài xa hoa.

Xe ngựa nội bộ bố trí có thể nói là càng là xa xỉ.

Trong xe ngựa.

Đại Tư Mệnh cùng Thiếu Tư Mệnh hai người yên tĩnh ngồi quỳ chân, một người mặt không thay đổi nhìn chằm chằm trước mắt tung bay hơi khói lư hương, một người thì là ở bên đầu nhìn qua bị gió mát thổi đến không ngừng phiêu động màn cửa, ánh mắt xuyên thấu qua khe hở rơi vào bên ngoài.

Chẳng qua là ánh mắt của nàng cuối cùng là bị vây quấn tại bốn phía Tần quân binh sĩ màu đen khôi giáp ngăn che.

Nửa ngày.

Thiếu Tư Mệnh ánh mắt cuối cùng vẫn là thu hồi lại. Cùng Đại Tư Mệnh đồng dạng đem lực chú ý đặt ở trước mắt cái này tản ra mùi thơm lư hương phía trên. Tại sau lưng của hai người, thì là đồng dạng ngồi quỳ chân lấy tám tên người mặc Âm Dương gia phục sức người, không nói một lời duy trì an tĩnh quỷ dị.

Một tầng lụa mỏng tựa hồ đem trong xe ngựa ngăn cách trở thành hai thế giới.

Tại lụa mỏng một mặt khác, Nguyệt Thần cùng Tinh Hồn hai người đồng dạng duy trì đồng dạng ngồi quỳ chân tư thế. Tại hai người bên cạnh thân thì là đặt vào một cái kim loại chế tạo ống tròn, bên trong đang phát ra rải rác sương mù màu trắng, theo sương mù bốc hơi, một cái khiến người cảm thấy lạnh lẽo lãnh ý cũng theo đó tán phát ra.

Nhưng cỗ này lãnh ý chẳng qua tại tràn ra ống tròn một

một thời gian ngắn, liền tựa như nhận lấy cái gì dẫn dắt đồng dạng. Không kịp tản ra, liền hướng trước mặt ngồi ngay ngắn ở chính giữa người áo đen hấp thu.

Thậm chí.

Tại người áo đen áo bào màu đen bên trên đã là hiện lên một tia băng sương.

“Đông Hoàng đại nhân.”

Tinh Hồn một đường đến một mực duy trì trầm mặc, cho đến giờ phút này. Tựa hồ mới nhịn không được, mở miệng đem nghi ngờ trong lòng hỏi lên, “Chuyện này giao cho ta cùng Nguyệt Thần cũng đã đủ, cũng không cần đại nhân như thế mệt nhọc.”

“Tinh Hồn, ngươi đây là cảm thấy Đông Hoàng đại nhân không tín nhiệm ngươi ta?” Không chờ đến ngồi ngay ngắn ở bên trong Nhạc Duyên nói chuyện, Nguyệt Thần cũng đã là hơi nghiêng đầu. Ánh mắt rơi vào Tinh Hồn trên thân, phản bác: “Đông Hoàng đại nhân làm như vậy. Tất nhiên là có đại nhân ý tứ. Chúng ta đi theo liền tốt.”

“…”

Tinh Hồn nghe vậy lông mày không khỏi giương lên, sắc mặt tại thời khắc này lộ ra âm trầm như nước. Như cùng ăn một con ruồi đồng dạng.

Nữ nhân này!

Hắn Tinh Hồn dĩ nhiên không phải ý tứ này.

Đông Quân phi thăng, Diễm càng là rời đi.

Hiện tại đúng đến phiên nàng sao?

Muốn đánh Đông Hoàng đại nhân chủ ý?

Nghĩ tới đây, nhịn xuống trong lòng không cam lòng, không có nói thẳng cái gì, Tinh Hồn ánh mắt rơi vào ngồi ngay ngắn ở chính giữa Đông Hoàng trên thân.

Mâu thuẫn.

Nhạc Duyên hai mắt hơi đóng, nhắm mắt dưỡng thần. Nguyệt Thần cùng Tinh Hồn đã trực tiếp hiển lộ rõ ràng tại trước mắt mình, mà không có mảy may né tránh mâu thuẫn, đối với cái này Nhạc Duyên không nói gì thêm. Bởi vì hắn biết, dù là tại thế nào, chỉ cần hắn tồn tại một ngày, phần này mâu thuẫn chẳng qua là việc nhỏ, sẽ không bạo phát đi ra.

Mà lại, Nhạc Duyên cũng nghe ra cả hai lời nói bên trong thâm ý.

Nếu nói dĩ vãng còn tốt, tại Kế đô một chuyện qua đi, Nhạc Duyên đã phát hiện Nguyệt Thần thỉnh thoảng trong lời nói lớn mật cùng thăm dò càng phát rõ ràng.

Phần này tâm ý, phần này nữ nhi Tâm…

Đồng dạng.

Nhạc Duyên cũng minh bạch Tinh Hồn trong lời nói ý tứ.

Hắn từ lần đầu tiên nhìn thấy Tinh Hồn thời điểm lên, Nhạc Duyên liền đã biết Tinh Hồn tính cách.

Tàn nhẫn.

Giết chóc.

Yêu thích chưởng khống, không thích bà mụ, đồng thời còn có một loại cuồng nhiệt.

Tinh Hồn đúng Âm Dương gia bên trong ngoại trừ Diễm bên ngoài võ học tư chất tối cao người. Hắn không thích Nguyệt Thần, chính là thấy được Nguyệt Thần phần thêm ra tới tâm tư.

Ngẩng đầu.

Dưới mặt nạ hai mắt mở ra.

Đen như mực con mắt hơi chuyển động, ánh mắt rơi vào Tinh Hồn trên thân. Dưới mặt nạ bờ môi khẽ nhúc nhích, Nhạc Duyên mở miệng. Nói: “Các ngươi không cảm thấy sự tình quá mức trùng hợp sao? Trùng hợp để bản tọa tới hào hứng.”

Trùng hợp?

Nghe vậy Tinh Hồn cùng Nguyệt Thần hai người liếc nhau một cái, bọn hắn làm Âm Dương gia cao tầng đương nhiên nhìn ra phần này trùng hợp. Chỉ bất quá kẻ tài cao gan cũng lớn, cho dù là trùng hợp, là cố ý có người bày cục, nhưng cũng không để cho bọn hắn chân

chính để ý.

Đối bọn hắn mà nói. Chỉ cần đạt tới mục đích, quá trình cũng không trọng yếu. Làm Âm Dương gia cao tầng, làm đế quốc hai đại hộ pháp, hai người đều có một loại bình phẳng niệm tưởng.

Đây chỉ là hứng thú cho phép sao?

Tinh Hồn cùng Nguyệt Thần cúi đầu trầm tư, lại là phát hiện hai người vẫn là không cách nào hiểu rõ Đông Hoàng đến tột cùng là đang nghĩ cái gì. Chẳng qua hai người ngược lại là nghĩ đến cái khác, đồng thời nghiêng đầu. Mượn màn cửa bị gió thổi lên khe hở, ánh mắt rơi vào vây quanh ở bên ngoài hành tẩu Tần quân binh sĩ trên thân.

Đế quốc…

Tại một một thời gian ngắn, hai người tựa hồ minh bạch cái gì.

Đúng thế.

Nhạc Duyên lần này quyết định tự mình tiến về Thục Sơn, đã là đối bày ra ván này người dám hứng thú, càng là đối với Tần Vương Chính làm ra một cái tư thái. Hắn muốn để Tần Vương Chính biết. Kỳ thật hắn cũng đối trường sinh thật rất có hứng thú, đây là đối lúc trước một lời nói đến tiếp sau bổ xong biện pháp một trong.

Nghĩ đến đây, Tinh Hồn ngược lại là đúng nghĩa bình tĩnh lại.

Chỉ bất quá tại Nguyệt Thần trong lòng chẳng biết lúc nào tràn ngập lên một tia nghi hoặc. Đúng vậy, một phần tại thật lâu liền tồn tại một phần nghi hoặc, chỉ bất quá tại thời khắc này càng nhiều hơn một tia mà thôi.

Phần này nghi hoặc chính là Tinh Hồn thái độ.

Hắn quá trực tiếp.

Quá dứt khoát.

Từ phương diện nào đó mà nói, thân là thuộc hạ không nên to gan như vậy cùng không kiêng nể gì cả.

Nhất là cái này thủ lĩnh tại Âm Dương gia vẫn là chí cao vô thượng Đông Hoàng Thái Nhất thời điểm. Nguyệt Thần quan sát qua Tinh Hồn thời gian rất dài, nàng tất nhiên là nhìn ra được cũng không phải là Tinh Hồn cố ý giả vờ, mà là nguyên bản là như thế.

Mà lại…

Còn có một điểm nghi ngờ đúng. Qua những năm này, Tinh Hồn vẫn là thiếu niên bộ dáng, không có chút nào lớn lên dấu hiệu biến hóa. Ngay cả tính tình cũng thế.

Đúng công pháp?

Vẫn là cái khác?

Khóe mắt quét nhìn nhìn lướt qua Tinh Hồn mắt trái bên trên tử sắc hoa văn, Nguyệt Thần thu liễm tâm tư, cũng

bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Tháng sau.

Thục Sơn.

Làm Thục Sơn bộ tộc Thạch Lan nhất tộc trưởng lão, lão giả hói đầu vào hôm nay triệu tập trong bộ tộc cao tầng, nói ra ý nghĩ trong lòng.

Rời đi Thục Sơn?

Làm bộ tộc tộc trưởng, tại thời khắc này nghe được cái này đến từ trưởng lão nói sau. Không khỏi kinh ngạc không hiểu. Không chỉ có là hắn, ở đây những người khác là cùng tộc trưởng giống nhau như đúc tâm tình cùng thần thái.

Đều không rõ trưởng lão vì cái gì đột nhiên dưới như thế một cái quyết định.

Trong lúc nhất thời ánh mắt mọi người đều rơi vào lão hói đầu trên thân thể người. Chờ đợi lão giả chân chính đáp án. Phải biết, người đều là có tình yêu quê hương. Tại không có đầy đủ lý do thời điểm, không có mấy người chân chính nguyện ý rời hương mà đi.

Cho dù là thân là bộ tộc trưởng lão, không có tuyệt đối lý do, cũng vô pháp làm cho tất cả mọi người chân chính nguyện ý.

Đón những người này ánh mắt nghi ngờ, lão giả hói đầu thở dài một hơi, vẫn là nói ra một phần trong đó chân

tướng.

Trường Sinh đan phương một chuyện, không khỏi để ở đây bộ tộc cao tầng trợn mắt hốc mồm.

Đây là cái gì?

Trong lúc nhất thời, ở đây tất cả mọi người ngạc nhiên thất sắc.

Lão giả hói đầu trên mặt bi thương, mỗi chữ mỗi câu nói nên nói đồ vật, mà tại đáy lòng của ông lão lại là tại tán thưởng Đạo gia Thiên tông tâm ngoan thủ lạt, Trường Sinh đan phương nói là bỏ liền bỏ. Lại nói lão giả cũng đã sớm biết, chẳng qua là lại lần nữa nhìn thấy Đạo gia thủ đoạn, hắn vẫn không nhịn được đi cảm thán.

Nếu nói Tung Hoành gia không phải người tốt, như vậy cầu đạo người cũng không tính được đúng người tốt.

Bởi vì đường núi bế tắc, cũng chính là phía trước mấy ngày hắn nghe được cái truyền khắp thiên hạ tin tức. Cho dù là đã sớm chuẩn bị, nhưng tại giờ khắc này nghe được tin tức này thời điểm, lão giả hói đầu vẫn nhịn không được dưới đáy lòng đến hỏi mình có đáng giá hay không.

Bất quá khi Thương Long thất túc rơi vào trong tim thời điểm, hết thảy đều hóa thành khẳng định.

Hôm nay, chính là lão giả để bộ tộc người toàn bộ cách Thục Sơn mà đi quyết định, lão giả tự mình lưu lại mà đối đãi người tới.

Vô luận tới có phải hay không người. (chưa xong còn tiếp)

Chương 65 : Bên cạnh ngọn núi có người

Thục Sơn.

Trong rừng trên đường nhỏ là liên miên bất tuyệt dòng người, có người mang theo bao khỏa người, có người xe đẩy cầm vật. Chính là Thục Sơn bộ tộc Thạch Lan nhất tộc người đang cả tộc trở ra.

Thục Sơn không an toàn.

Xuất từ trưởng lão cảnh cáo cùng phân phó, tăng thêm tới lần cuối từ trưởng lão giải thích, điều này cũng làm cho bộ tộc cao tầng có người lĩnh ngộ được đây cảnh hiểm nguy, một cái không tốt, chỉ sợ chính là họa diệt tộc. Trường Sinh đan phương một chuyện, làm sao nghe đều để người cảm thấy không ổn.

Cho dù là không ít người biết trưởng lão cũng bất quá ở trong tộc ngây người thời gian mười mấy năm, thế nhưng là cũng không có mấy người ngờ tới trên người đối phương sẽ có Trường Sinh đan phương.

Đương nhiên.

Cũng không tránh khỏi có người không nhìn được quá xa, chẳng qua là nhận lấy trường sinh một từ mê hoặc, nhưng ở lão giả hói đầu ngôn từ giải thích xuống, cũng làm cho người chân chính sáng tỏ cái này Trường Sinh đan phương phía sau ẩn chứa nguy hiểm. Nếu là không

có truyền ra còn tốt, một khi truyền ra… Nó hậu quả không cần nói cũng biết.

Về phần để lão giả hói đầu cũng rời đi, cũng có người nói qua đề nghị như vậy.

Ngay cả tộc trưởng cũng là như thế.

Nhưng tại lão giả hói đầu một phen sau khi giải thích, cái này khiến bọn hắn biết hoàn toàn thoát đi mang tới chính là kinh khủng hơn hậu quả về sau, lúc này mới bất đắc dĩ đè ép xuống.

Thế là, cho dù là trong bộ tộc có người cũng nghĩ đánh Trường Sinh đan phương chủ ý, nhưng tại giờ khắc này cũng chỉ có thể tạm thời đè xuống trong lòng dã vọng, quyết định tạm thời rời đi.

Chẳng qua rời đi Thục Sơn cũng không phải là tất cả mọi người, tộc trưởng thì cùng một bộ phận dũng sĩ lưu lại.

Bọn hắn không thể nhìn thấy trưởng lão triệt để rơi vào trong tay địch nhân, muốn bảo hộ đối phương.

Phần này tâm ý, ngược lại để lão giả hói đầu có chút kinh ngạc, cũng không có ngoài ý muốn. Tại lão giả xem ra, phần tình nghĩa này không nên rơi vào trong ván cục này. Không đáng. Chẳng qua tại cuối cùng, lão giả hói đầu nhưng cũng không nói gì thêm, bởi vì hắn hiểu rất rõ đương nhiệm tộc trưởng đúng một cái dạng gì người.

Đỉnh núi.

Lão giả hói đầu đón gió mà đứng, đưa mắt nhìn trong tộc đội ngũ rời đi, im lặng không nói.

Hắn đang chờ đợi. Đang chờ đợi đối phương đến.

Đồng dạng.

Lão giả cũng biết chờ đợi nhưng thật ra là một cái cực kì cực khổ sự tình, nó khảo nghiệm người kiên nhẫn. Chẳng qua làm lão bất tử, lão giả hói đầu không nói những cái khác,

Kiên nhẫn vẫn còn xem như có. Nhìn lướt qua trong tay đan phương, lão giả hói đầu cái này liền xuống núi về tới sơn cốc , chờ đợi.

Nguyên bản tại sơn cốc trong phòng nữ nhân cùng hài tử đồng dạng đi theo lần này đại đội ngũ rời đi.

Trong sơn cốc tạm thời chỉ có hắn một người. Hắn cũng sẽ không lo lắng quá mức.

Ba ngày sau.

Nguyên bản coi như náo nhiệt Thục Sơn triệt để lãnh tịch xuống tới, có lẽ đúng đã nhận ra nguy hiểm sắp xảy ra, kể cả giữa rừng núi dã thú cũng chỉ dám nhỏ giọng phát ra tiếng gào thét, sợ chọc phải cái gì kinh khủng tồn tại.

Đồng thời.

Sơn lâm bên ngoài.

Vô số Tần quân binh sĩ đều tại đưa mắt ngắm nhìn xa xa đỉnh núi, bên trong chính là lần này mục tiêu chỗ —— Thục Sơn.

Cầm đầu tướng lĩnh thì là mắt thấy trước mặt những này cao lớn số lượng. Còn có lộ ra âm lãnh sơn lâm nhíu mày không thôi. Tần quân tung hoành thiên hạ, chưa bại một lần. Có thể nói, trước mắt quân đế quốc đội quả thật có miệt thị thiên hạ vốn liếng.

Nhưng làm tướng lĩnh, hiểu rõ binh pháp người, nhưng cũng không thể không nhìn hoàn cảnh ảnh hưởng.

Trước mắt hoàn cảnh, đối với Tần quân mà nói, không thể nghi ngờ là có cực lớn khiêu chiến độ khó.

Dã thú.

Rắn độc.

Còn có chướng khí.

Đều là khó khăn, mặc dù một đường đến bị bọn hắn giải quyết không thiếu. Thế nhưng là vẫn có không ít Tần quân binh sĩ tổn thất tại trên đường. Đã đi tới Thục Sơn phụ cận, nhìn phía xa núi cao, ngược lại là để Tần quân tướng lĩnh càng thêm nghiêm túc.

Nếu là đây có người ngăn cản. Có quen thuộc sơn lâm tộc người tiến hành chặn đánh, chỉ sợ khó khăn càng sâu.

Nhưng là… Bất kỳ khó khăn cũng vô pháp ngăn cản đại quân đế quốc.

Tay phải vung lên.

Lập tức, vô số binh sĩ bắt đầu cầm trong tay lưỡi dao cùng cung nỏ tiến vào trong rừng, hướng Thục Sơn phương hướng tiến lên.

Ở sau lưng của bọn họ đất trống chỗ.

Dừng lại tự nhiên là giá cực lớn xa hoa xe ngựa.

Tại trước xe ngựa, Đại Tư Mệnh nghiêm nghị mà đứng.

Xinh đẹp thân hình cùng kiều mị bộ dáng, tản ra mê người lực hấp dẫn. Nhưng cái này cực đoan dụ hoặc nhưng không có hấp dẫn nửa cái binh lính đế quốc lực chú ý. Tựa hồ là trên người nàng phát ra không phải mị hoặc, mà là nguy hiểm. Mỗi người cũng không khỏi tự chủ đứng xa xa.

Giờ phút này. Đại Tư Mệnh đưa mắt nhìn ra xa, ánh mắt cũng nhìn phía xa xa Thục Sơn.

Ở chỗ này. Bọn hắn phát hiện không có đường.

Xác thực nói là cũng không đủ rộng con đường đến cung cấp cái này to lớn và xa hoa sáu kéo xe ngựa tiến lên. Phải biết, tại cái này nhập Thục trên đường, vì xe ngựa mở đường tất nhiên là hao tốn không ít thời gian, đương nhiên nhiều nhất vẫn là chướng khí các cái khác

nhân tố ảnh hưởng, khiến cho đại quân bộ pháp tiến lên cực kì chậm chạp.

Chẳng qua trước mắt khắc phục không thiếu khó khăn, chung quy là đến.

Tại thời khắc này, đương nhiên sẽ không lại lần nữa đốn cây mở đường.

“Bên trong chính là Thục Sơn như vậy?”

Thu tầm mắt lại, Đại Tư Mệnh ngọc thủ nhẹ nhàng gảy cằm dưới lúc trước mái tóc, nhẹ giọng cảm khái một tiếng, Đông Hoàng đại nhân đã sớm liệu đến loại tình huống này, lúc này mới phủi tay.

Tiếng vỗ tay rơi xuống.

Khung xe đằng sau cửa đột nhiên bị mở ra, từ bên trong liên tiếp mà đi ra tám người người mặc Âm Dương phục sức nam tử.

Một màn này, tất nhiên là rơi vào một bên Tần quân tướng lĩnh trong mắt.

Nhìn trước mắt tình huống này, hắn đương nhiên cũng đang quan sát, muốn nhìn một chút Âm Dương gia đến cùng sẽ làm thế nào.

Tại trong ánh mắt của hắn, cái này người mặc Âm Dương gia phục sức tám người tiến lên đầu tiên là đem sáu con ngựa giải xuống tới, sau đó càng là chia hai đội, đem bánh xe cũng tháo xuống. Bởi vì là xuất từ Công

Thâu Cừu chi thủ, giải khai lộ ra rất là đơn giản.

Bọn hắn làm cái gì vậy?

Tần quân tướng lĩnh trong lòng tràn đầy nghi hoặc, chỉ thấy tám người đem bánh xe cũng cởi xuống về sau, khung xe hạ xuống xong, tám người đã là một người một thanh nắm chặt bị rút ra cây cột, nhấc lên. Mất đi bánh xe cùng ngựa, khung xe vẫn là bình yên vô sự ở đó, tại nhân lực tác dụng dưới thậm chí là ngay cả độ cao đều không có giảm xuống một tơ một hào.

Tám người này, đều là hảo thủ.

Thấy thế, Tần quân tướng lĩnh trong lòng hơi kinh hãi.

Chẳng qua một màn kế tiếp, thì là để ở đây Tần quân không ít người trợn mắt líu lưỡi.

Đại Tư Mệnh chân ngọc nhẹ nhàng đạp mạnh, người đã như khói như mây đồng dạng trôi hướng khung xe trần nhà, chỗ đứng trên đó về sau, lập tức ngọc thủ chính là vung lên.

Ngay sau đó khung xe động.

Tại tám người tác dụng dưới. Khung xe lăng không mà lên, trong chớp mắt cũng đã thẳng đứng đi tới ngọn cây, sau đó liền tại tám người không đứt chân giẫm lên ngọn cây bộ pháp trong, khung xe cũng thẳng tiến không lùi hướng phía trước bay đi.

Đây là! ! !

Thấy thế, Tần quân tướng lĩnh hai mắt gần như đột xuất. Kém chút tung ra hốc mắt.

Trong lòng của hắn khiếp sợ đồng thời, lại không hiểu vì đế quốc sinh ra một phần lo lắng. Ánh mắt đảo qua còn lưu tại tại chỗ sáu con ngựa, sau đó ngẩng đầu nhìn đã bay đến ngọn cây, hướng Thục Sơn phương hướng mà đi khung xe, trong lúc nhất thời trầm mặc không nói.

Tùy tiện.

Cái này há lại chỉ có từng đó đúng tùy tiện!

Khung xe bên trong.

Cảm thụ được khung xe lên cao tiến lên, Nhạc Duyên vẫn là không nói một lời. Nhắm mắt dưỡng thần.

Đồng dạng.

Khung xe bên trong Nguyệt Thần Tinh Hồn cùng Thiếu Tư Mệnh cũng là bình thường không hai duy trì yên tĩnh.

Nửa ngày.

“…”

Nhạc Duyên bỗng nhiên mở mắt, ánh mắt trừng một cái, khung xe bên trong khí kình nổi lên, đóng chặt cửa lập tức bị tức kình đẩy ra. Ánh mắt lướt qua cửa xe, hướng nơi xa nhìn lại.

Cách đó không xa.

Thục Sơn gần.

Xa xa nhìn lại. Thoạt nhìn an tĩnh tựa như lão sơn, người ở hiếm thấy. Ánh mắt hơi chuyển đi, Nhạc Duyên ánh mắt ngưng tụ, xa xa nhìn thấy một tia khói xanh. Không tại đỉnh núi, không tại sườn núi, mà là sơn cốc.

Có người đang chờ.

Đây là Nhạc Duyên nhìn thấy cái này sợi khói xanh cảm giác đầu tiên.

Truyền khắp thiên hạ Trường Sinh đan phương nghe đồn, cho dù là bởi vì Thục đạo bế tắc, tin tức khó thông. Nghĩ đến tại thời khắc này người nơi này cũng đã nhận được tin tức.

Không trốn.

Không tránh.

Hoặc là có đầy đủ lòng tin, hoặc là có người đang cố ý chờ đợi.

Bởi vì tại trong tình báo, nơi này là có một cái tên là Thạch Lan bộ tộc. Đã có bộ tộc. Liền không phải là người ở hiếm thấy, nghĩ đến người nơi này đoán chừng đại khái làm chuẩn bị.

Đây là cố ý.

Đúng lúc này —— trong lúc trầm tư Nhạc Duyên đột nhiên giật giật, lỗ tai run lên, đột nhiên nghiêng đầu qua, hướng mặt khác hơi nghiêng nhìn lại. Ánh mắt tựa hồ xuyên thấu xe bích, xuyên thấu hư không. Đi tới núi một bên khác.

“Bên cạnh ngọn núi có người!”

“Mang về!”

Lời nói rơi xuống, tại khung xe bên trong Tinh Hồn đã mở mắt. Thân hình khẽ động, người đã biến mất. Xuất hiện ở bên ngoài trên ngọn cây. Không chỉ có như thế, nguyên bản đứng tại khung xe đỉnh chóp Đại Tư Mệnh cũng thân hình huyễn di chuyển, đi theo Tinh Hồn thân ảnh lao ra ngoài.

…

Trong núi.

Một cây đại thụ trên cành cây.

Hai tên thiếu niên đang tập trung tinh thần đứng ở phía trên, trong đó đứng ở phía sau một thiếu niên trên lưng thì còn đeo một tiểu nữ hài. Ngay tại hai tên thiếu niên tụ cùng một chỗ nói nhỏ thời điểm, tiểu nữ hài thận trọng lên tiếng.

“Kinh Thiên ca ca.”

“Ngạo Thế ca ca.”

“Chúng ta dạng này có thể hay không bị cha cùng trưởng lão gia gia mắng?”

Nghe lời này, đang thương lượng lấy đồ vật hai tên thiếu niên đồng thời ngừng lại, tuổi nhỏ một cái trên mặt không khỏi nổi lên một tia lo lắng, nhưng lớn tuổi thiếu niên lại là quay đầu lại, nhìn chằm chằm tiểu nữ hài nhi nghiêm túc nói ra: “Tiểu Ngu muội muội, chỉ cần không có nói, không cho tộc trưởng cùng cha biết liền không sao.”

“Nếu là gặp được nguy hiểm đâu?”

Chớp mắt to, tiểu nữ hài tiếp tục hỏi.

“Ây…”

Trầm ngâm một tiếng, lớn tuổi thiếu niên, dùng tay vỗ bộ ngực, bảo đảm nói: “Ta sẽ bảo hộ đệ đệ cùng Tiểu Ngu muội muội ngươi, ngươi Kinh Thiên ca ca rất lợi hại, không cần lo lắng.”

“Trọng yếu nhất chính là ta muốn thấy xem cha cùng tộc trưởng bọn hắn đến tột cùng muốn đối phó chính là ai…”

“Chưa chiến trước trốn!”

Một bên.

Tuổi nhỏ thiếu niên tán đồng nhẹ gật đầu, đối trên lưng tiểu nữ hài ném yên tâm ánh mắt.

Thế nhưng là cho dù là hai người thiếu niên đều như

vậy cam đoan, nhưng ở tiểu nữ hài trong lòng vẫn là tràn đầy lo lắng cùng sợ hãi. Lúc này tại mấy ngày trước, bọn hắn đã cùng bộ tộc đại bộ phận chuyển di rời đi, nhưng tại trên đường hai tên thiếu niên cùng tiểu nữ hài cũng không khỏi đối riêng phần mình phụ thân có lo lắng tâm tư.

Trong lúc nhất thời đầu óc phát sốt, hai huynh đệ một suy nghĩ, liền dẫn tiểu nữ hài nhi chuẩn bị cùng nhau lặng lẽ trở về Thục Sơn, nhìn xem đến cùng xảy ra chuyện gì.

Một đường chuyển di.

Rất nhanh.

Ba người liền về tới Thục Sơn phụ cận.

Giờ khắc này, bọn hắn cũng từ trong rừng những động vật động tĩnh, phát hiện Thục Sơn phụ cận cũng tới những người khác.

“Cẩn thận.”

“Chúng ta cũng đừng làm cho người phát hiện.”

“Yên tâm. Trừ phi cha vận công, bằng không mà nói người bình thường tuyệt đối sẽ không phát hiện ba người chúng ta.”

“Chúng ta rất an toàn.” (chưa xong còn tiếp)

Chương 66 : Đao của ngươi đâu?

Khoe khoang lời vừa mới rơi xuống, tình cảnh liền phát sinh để thiếu niên trở tay không kịp biến hóa.

Đỉnh đầu nhánh cây tại một cái đột nhiên tới lực lượng tác dụng dưới không ngừng trên dưới đung đưa, tản mát cành lá càng là phiêu phiêu đãng đãng đem đứng tại phía dưới ba người trên thân rơi xuống không thiếu.

Ngẩng đầu.

Ba người không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn về phía phía trên.

Đỉnh đầu.

Trên ngọn cây, có một thiếu niên mặc áo tím chắp hai tay sau lưng ngạo nghễ mà đứng. Trên mặt có kì lạ tử sắc hoa văn, cùng tái nhợt không giống bình thường trắng nõn màu da, đều biểu hiện ra thân phận của người đến không giống bình thường. Đối phương hai con ngươi hơi cong lên, đôi mắt trong đều là cực đoan lạnh lùng. Thoáng nhìn, đúng nhìn xuống, đúng khinh thường, càng là cao ngạo.

“Chính là ba người các ngươi?”

Một tiểu nha đầu phiến tử, còn có hai cái không biết trời cao đất rộng thiếu niên.

Làm Âm Dương gia cao tầng, làm đế quốc hộ pháp, Tinh Hồn tất nhiên là không thèm để ý chút nào, càng là trong lòng khinh thường. Nguyên bản, hắn còn tưởng rằng xuất hiện ở đây sẽ là loại giấu ở rừng sâu núi thẳm không biết tên cao thủ, nhưng vạn vạn không ngờ rằng phát hiện chính là ba cái tiểu hài.

Cái này khiến Tinh Hồn trước đó đã nhấc lên tâm khí, trong lúc nhất thời nhận lấy khó có thể tưởng tượng xung kích. Một bụng chuẩn bị cùng dự định, kết quả là hoàn toàn vô dụng. Loại tình huống này, như thế nào để Tinh Hồn có chỗ vị hảo tâm tình.

Chẳng qua nhìn thấy ba người này, hắn cũng quyết định đem ba người này mang về cho Đông Hoàng.

Nghĩ đến Đông Hoàng như vậy phân phó là có đặc biệt ý vị.

Ánh mắt tại ba người trên thân vừa đi vừa về liếc nhìn, ánh mắt nhất là tại tiểu nữ hài nhi trên người phục sức bên trên dừng lại một chút, một thân quần áo rõ ràng cùng Trung Nguyên khác biệt, nghĩ đến ba người này đều là cái này Thục Sơn người đặc hữu đặc sắc.

Nghĩ tới đây, Tinh Hồn tay phải chậm rãi duỗi ra. Làm một cái mời động tác, nói: “Như vậy… Còn để các ngươi đi với ta một chuyến.”

“! ! !”

Phía dưới.

Ba người vẫn trong khiếp sợ. Nghe nói như thế, cầm đầu lớn tuổi thiếu niên phản ứng lại, lại hướng đệ đệ của mình ném một cái ẩn nấp ánh mắt về sau, lập tức liền có động tác.

Một tiếng gầm thét.

Tay phải nắm tay. Trực tiếp đập vào trước mắt trên cành cây.

Bành!

Thân cây run lên,

Chỉ nghe xoạt xoạt âm thanh bên trong, trước mặt thiếu niên đại thụ cứ như vậy bị hắn một quyền triệt để từ đó đánh gãy. Khổng lồ lực đạo càng là khiến cho thân cây bay ngang ra ngoài mấy trượng, đập ngã chung quanh không ít đồ vật. Đồng thời, gánh vác tiểu nữ hài nhi thiếu niên thì là bộ pháp không ngừng lui lại, toát ra giữa khu rừng chạy trốn.

Tình huống như thế nào?

Bị cái này đột nhiên tới một màn làm cái ngoài ý muốn Tinh Hồn cũng không khỏi rất là giật mình.

Đối phương chẳng qua là một thiếu niên…

Lại là vạn vạn không ngờ rằng. Cái này chẳng qua mười mấy tuổi thiếu niên lại có như vậy cự lực, một quyền phía dưới đại thụ chặn ngang mà đứt, cũng khiến cho

Tinh Hồn nguyên bản khinh thị tâm tư thu liễm không thiếu, lực chú ý chân chính rơi vào thiếu niên ở trước mắt trên thân.

“Tốt khí lực!”

Ngay tại Tinh Hồn muốn lướt qua đối phương, đuổi theo chạy đi hai người thời điểm. Nhìn trước mắt cái này tướng mạo có chút khôi ngô thiếu niên ngăn tại trước mặt động tác, nghĩ nghĩ Tinh Hồn liền ngừng lại. Ánh mắt trên dưới đánh giá đối phương nửa ngày, Tinh Hồn hỏi: “Thiếu niên, ngươi tên là gì?”

Thiếu niên?

Nghe vậy lông mày không khỏi chớp chớp, so ra, thoạt nhìn chính hắn niên kỷ muốn so cái này người mặc áo tím ngây thơ chưa thoát gia hỏa đúng thiếu niên mới bình thường đi! Bất quá, vừa mới đối phương mang đến cho hắn một cảm giác, đã để hắn có chuẩn bị tâm lý. Đối phương cũng không phải là như thân hình đây thoạt nhìn tuổi nhỏ, tựa như chính hắn dáng người có thể so với người trưởng thành, mà thực tế niên kỷ còn nhỏ.

“Tiếu Kinh Thiên!”

Đối mặt Tinh Hồn tra hỏi. Làm tự tôn, thiếu niên vẫn là nói ra tên của mình. Bằng không, nếu là ngay cả danh tự đối phương cũng không nguyện ý biết, đối một người thật sự mà nói đúng một loại không cần nói cũng biết châm chọc cùng khinh thị. Lời nói rơi xuống, thiếu niên tay phải lại lần nữa nắm tay.

Làm huynh trưởng, nên bảo hộ đệ đệ bọn hắn.

Mặc kệ có đánh hay không đến thắng.

Hiển nhiên.

Vừa mới một quyền. Đã để Tinh Hồn lên hứng thú.

“Tên rất hay!”

Một tiếng tán thưởng, Tinh Hồn khóe miệng khẽ nhếch. Trên mặt bò lên trên một vòng ý cười, trong lúc nhất thời tà khí dạt dào.

Trong rừng.

Tiếu Ngạo Thế cõng Tiểu Ngu không ngừng chạy nhanh. Mặc cho chút cành không ngừng đánh vào trên người mình, lưu lại không ít vết tích, lại tại cái này chạy trên đường vẫn làm được để trên lưng tiểu nữ hài không có nhận trùng kích quá lớn.

Trốn.

Hướng cha mình vị trí trốn.

Khi nhìn đến ngây thơ chưa thoát kỳ quái thiếu niên thời điểm, hắn cũng tương tự cảm nhận được cỗ lớn lao nguy hiểm . Còn dọc theo đường trở về, ý nghĩ này bất quá là trong đầu dạo qua một vòng, liền bị hắn ném ra sau đầu.

Trở về, sẽ cho đã người rời đi mang đến càng lớn nguy

hiểm.

Trước mắt chỉ có hướng cha mình chỗ sơn cốc đi.

Về phần vác tại phía sau Tiểu Ngu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mặc dù tràn đầy kinh hoảng, nhưng ở giờ khắc này thân là tộc trưởng chi nữ nàng vẫn là biểu hiện ra nàng nên có đồ vật. Gắt gao mím môi, cho dù là chút cành thỉnh thoảng quất vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn lưu lại không ít vết đỏ, nhưng cũng là gắt gao cắn miệng không kêu một tiếng, đầy bụng lo lắng cũng bị nàng hung hăng đặt ở đáy lòng.

Tư ——

Tiến lên bộ pháp im bặt mà dừng.

Bởi vì quán tính khiến cho Tiếu Ngạo Thế còn không ngừng hướng trước mặt đi vòng quanh một khoảng cách.

Phía trước.

Một cái vóc người xinh đẹp dựa vào lấy thân cây, một thân đỏ thẫm giao nhau quần áo tại cái này có chút u ám trong rừng lộ ra phá lệ làm cho người ta chú mục. Không chỉ như vậy, trừ này cái này một thân quần áo, còn có yêu mị khí chất, càng để người chú ý vẫn là một đôi màu máu ngọc thủ.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng khuấy động lấy trên trán mái tóc, Đại Tư Mệnh ý cười liên tục nhìn trước mắt thiếu niên cùng đối phương trên lưng tiểu nữ hài nhi, nghiêng

đầu không ngừng đánh giá đối phương.

Thiếu niên dáng người khôi ngô.

Tiểu nữ hài nhi… Ân, đúng một cái mỹ nhân bại hoại.

Chẳng qua mặc kệ đối phương đến tột cùng là ai, ra sao thân phận, đều muốn mang về cho Đông Hoàng đại nhân.

Nghĩ tới đây, Đại Tư Mệnh môi son hé mở, thổi một ngụm, đem phất phơ ở trước mắt mái tóc thổi nhẹ nhàng một chút, người cũng chập chờn dáng người chậm rãi đạp bước đi ra.

…

Một nén nhang trước đó.

Tại Tinh Hồn cùng Đại Tư Mệnh phụng mệnh mà ra về sau, Nhạc Duyên lực chú ý liền lại lần nữa đặt ở phương xa khói xanh địa phương.

Trong mơ hồ, một cái nặng nề như núi bầu không khí đập vào mặt.

Liền tựa như Thục Sơn tựa hồ là sống.

Lại hoặc là nói có người đem mình tinh khí thần dung nhập bên trong ngọn núi này, bằng cao cô lập. Khí thế uyên nhưng.

Đúng?

Cảm giác này?

Nguyệt Thần ngẩng đầu, bị lụa mỏng che giấu trong hai con ngươi nhảy nhót lấy vẻ kinh ngạc.

Phần này mơ hồ áp lực, nàng tự nhiên cũng cảm nhận được.

Không chỉ có như thế, ngay cả một mực ngồi quỳ chân ở đó không nói một lời, không có chút nào động tác Thiếu Tư Mệnh cũng không khỏi ném ánh mắt kinh ngạc.

Cao ngạo.

Nặng nề.

Khiến người ta không sinh ra đối địch xúc động.

Thật giống như một người đối dưới chân đại địa. Đối diện lúc trước đại sơn, sẽ không xảy ra ra đối địch cảm giác, nhiều nhất có chinh phục suy nghĩ.

Cao thủ, tuyệt đối cao thủ.

Nguyệt Thần cùng Thiếu Tư Mệnh hai nữ hai mặt nhìn nhau. Mặc dù trước đó đã có suy đoán, nhưng chân chính đến nơi này, mới phát hiện nguyên bản tưởng tượng cùng phỏng đoán vẫn không đủ. Bởi vì. Đối mặt phần khí thế này, các nàng không có nắm chắc.

Nếu là Trường Sinh đan phương thật tại trong tay đối phương, các nàng cũng cũng không đủ nắm chắc.

“…”

Đối với Nguyệt Thần cùng Thiếu Tư Mệnh tâm tư như thế nào Nhạc Duyên không có đi để ý tới, tại thời khắc này, sự chú ý của hắn đồng dạng đã bị phần này tinh thần hấp dẫn.

Khác biệt Nguyệt Thần cùng Thiếu Tư Mệnh hai nữ loại như núi cảm giác. Ở trong mắt Nhạc Duyên, đứng lặng ở đó không phải sơn nhạc, mà là một con già nua, không muốn nhúc nhích sinh vật, long thủ quy thân. Tứ chi đứng ở bên trong, đủ để cao nữa là.

Nó, đang gây hấn với chính mình.

Động thân.

Mở mắt.

Hai điểm lục mang đã từ trong hốc mắt thoát ra.

Tinh khí thần tại thời khắc này, cũng bị Nhạc Duyên tăng lên tới đỉnh điểm.

Gần như đồng thời. Khung xe bên trong Nguyệt Thần cùng Thiếu Tư Mệnh cũng cảm nhận được Đông Hoàng biến hóa, một cái cuồng loạn bá đạo, nhưng lại mang theo một tia hơi nóng đồ vật từ Đông Hoàng trên thân phát ra. Bởi vì tinh thần dẫn dắt. Khung xe bên trong khí lưu xoay tròn thành gió, ngưng khí Hóa Vân, một thời gian ngắn ở giữa cả tòa khung xe liền bị sương trắng triệt để bao vây lại.

Mà ngồi ngay ngắn ở khung xe bên trong hai nữ càng là phát hiện thân thể của mình phát sinh một tia biến hóa, một cỗ kì lạ xốp giòn ngứa bò lên trên trong lòng.

Nghĩ vò, nghĩ cào.

Nhưng cũng lại là càng gãi càng ngứa.

Tại nước này hơi bao khỏa khung xe đồng thời, hai đạo rất nhỏ. Dụ hoặc âm thanh cũng từ Nguyệt Thần cùng Thiếu Tư Mệnh hai người trong miệng ẩn ẩn phát ra, lụa mỏng hạ gương mặt tại thời khắc này đã sớm biến thành sắc mặt ửng đỏ.

Sơn cốc.

Tàn cuộc lúc trước.

Lão giả hói đầu an tĩnh ngồi ở đó. Trong tay chấp nhất một viên quân trắng đang do dự, tựa hồ không nghĩ lấy hướng chỗ nào rơi xuống.

“Ừm?”

Đúng lúc này. Lão giả hói đầu tựa hồ cảm nhận được cái gì, đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt lên núi cốc bên ngoài bầu trời nhìn lại, không tự chủ được mở miệng nói ra: “Tới.”

Đến đâu?

Ai đến đâu?

Tại lão giả sau lưng, Thạch Lan tộc tộc trưởng không khỏi tràn đầy kinh ngạc, ánh mắt cũng thuận ánh mắt của lão giả hướng phương xa nhìn lại, thế nhưng là hắn lại là không nhìn thấy bất cứ thứ gì, chỉ có Vân, trời, tựa hồ cũng không có gì thay đổi.

Ngay tại tộc trưởng muốn hỏi thăm đến tột cùng là ai tới thời điểm, thân hình của hắn lại là đột nhiên dừng lại, chấn một cái.

“Đây là! ! !”

Ngay tại vừa mới, tộc trưởng tựa hồ nghe đến một đường tiếng thú gào trực tiếp chui vào đáy lòng của mình, mờ mịt tứ phương, tộc trưởng mười phần khẳng định lỗ tai của mình cũng không nghe thấy bất kỳ thanh âm nào, nhưng cái này âm thanh thú rống liền như vậy quỷ dị ở trong lòng vang lên. Sắc mặt có chút tái nhợt tộc trưởng, tại thời khắc này đối mặt những thứ không biết, chung quy là dâng lên một tia sợ hãi.

Long ngâm…

Lão giả hói đầu không có trả lời, tinh lực của hắn đã sớm đặt ở người tới trên thân, đã không có tâm tư đi để ý tới những chuyện khác.

Liền đồng tộc nghi hoặc cũng không để ý đến.

Chỉ chốc lát sau.

Cuối tầm mắt chỗ, rốt cục xuất hiện những sự vật khác.

Một đám mây trắng không biết bọc lấy cái gì cấp tốc tiến lên, phương hướng chính là sơn cốc này.

Một lát sau.

Đoàn mây trắng này đi tới phía trên thung lũng, tộc trưởng lúc này mới thấy rõ đây là một xe đỡ, bên ngoài không biết sao bọc lấy hơi nước, từ tám người lấy khinh thân công pháp mang lên nơi này.

Khung xe rơi xuống.

Trực tiếp đứng tại ván cờ trước đó.

Một trận gió lạnh thổi qua, thổi tan bao khỏa màu trắng hơi nước, thổi ra màn xe, lộ ra người ở bên trong.

Toàn thân áo đen áo bào đen, cả người bao phủ trong lúc đó.

Nhạc Duyên giương mắt, nhìn phía cái tản ra khiêu khích ý vị lão giả hói đầu trên thân, ánh mắt chỗ sâu không khỏi toát ra một tia ngơ ngác.

Một cái trọc đỉnh tuyệt đỉnh cao nhân…

Đối mặt Nhạc Duyên ánh mắt, lão giả hói đầu lại là trên dưới đánh giá một phen về sau, nghiêng đầu kinh ngạc hỏi một câu: “Đao của ngươi đâu?” (chưa xong còn tiếp)

Chương 67 : Không tuân thủ quy củ quân cờ

Thục Sơn.

Sơn cốc.

Khói xanh tại sau lưng loe que bốc lên.

Mà tại nơi miệng hang, song phương đang lẫn nhau đánh giá đối phương.

Cao nhân không nhất định phong độ nhẹ nhàng, cũng không nhất định là áo trắng như tuyết, tiêu sái như thơ, cũng không nhất định bá khí tùy ý, thân có vương giả chi khí. Cao nhân cũng có thể là trọc đầu, căn bản nhìn không ra mảy may khí chất lão già hợm hẹm.

“…”

Nhạc Duyên dưới mặt nạ sắc mặt ngoại nhân căn bản không nhìn thấy tại thời khắc này sẽ là dạng gì thần sắc. Chẳng qua có kinh nghiệm, Nhạc Duyên nhìn thấy cái này trọc đầu cao nhân bên ngoài, cũng là chỉ có một tia kinh ngạc, nhưng không có cái gì ngoài ý muốn.

Ngược lại là đối phương một câu tra hỏi, khiến người ta cảm thấy có chút kỳ quái.

“Đạo?”

“Là dạng gì đao?”

Hơi nghiêng đầu, không có đi hỏi trong lời nói của đối phương đến tột cùng là ý gì, tùy ý hỏi ngược lại một chút, Nhạc Duyên ánh mắt xẹt qua lão giả hói đầu trên mặt, cuối cùng đứng tại trước người đối phương tàn cuộc phía trên. Ván này tàn cuộc liếc qua thấy ngay, quân trắng đã đến mạt lộ, bị quân đen bách liên tục bại lui, tả xung hữu đột, tựa hồ cũng tìm không được chân chính đột phá khẩu.

Cái này ván cờ, cũng là có ý tứ.

Nhạc Duyên nhìn lướt qua về sau, cái này liền lại lần nữa thu tầm mắt lại, nhìn về phía lão giả, cười nói ra: “Xem các hạ bộ này hình tượng, cũng làm cho bản tọa nhớ tới một người.” Trong lời nói, đã bắt đầu lẫn nhau thăm dò.

“Ừ? !”

Kinh ngạc giơ lên dưới thô ngắn lông mày, lão giả hói đầu cười hỏi: “Nhớ tới ai?”

“Một cái làm sao đều lão bất tử người.”

Đón ánh mắt của đối phương, Nhạc Duyên dạng này trả lời. Vừa mới tinh khí thần giao phong, đã để cho hai người đều lẫn nhau sáng tỏ rất nhiều thứ, “Chẳng qua nếu là ngươi, bộ này Trường Sinh đan phương xem ra đích đích xác xác là sự thật.”

Một bên.

Đứng tại lão giả hói đầu sau lưng Thạch Lan tộc tộc trưởng không hiểu ra sao, trước mặt hai người kia như thế giải đố đồng dạng đối thoại hoàn toàn khiến người ta không nghĩ ra, nhưng nhìn cả hai bộ dáng, quan sát ánh mắt của bọn hắn, vẫn làm cho người không nhìn thấy một tia đầu mối.

Cũng ngay lúc đó.

Khung xe bên trong cũng lại lần nữa đi ra hai nữ nhân.

Nguyệt Thần cùng Thiếu Tư Mệnh.

Lụa mỏng che lấp lại khuôn mặt còn mang theo một tia màu ửng đỏ, chẳng qua hai nữ khi nhìn đến trong sơn cốc này người thời điểm. Không hẹn mà cùng toát ra một tia kinh ngạc cùng kinh ngạc. Trọc đầu tuyệt đỉnh cao nhân, bộ này hình tượng quả thực kinh ngạc các nàng.

Phải biết tại vừa rồi khung xe bên trong, các nàng cũng cảm nhận được cỗ khổng lồ giống như núi khí thế. Trong đầu cũng cấu tứ qua cái người trong cuộc sẽ là cái gì bộ dáng, dù là giữa đường thời điểm bởi vì Đông Hoàng bộc phát nguyên nhân tạm thời ảnh hưởng tới hai người suy nghĩ, nhưng đều tại trong lòng cũng có đối dạng này năng lực người bộ dáng tưởng tượng cùng suy đoán.

Nhưng vạn vạn không ngờ rằng…

Cái này tuyệt đỉnh cao nhân sẽ là một cái hói đầu lão đầu.

Phát giác được hai nữ ánh mắt dừng lại tại trên đầu của mình, lão giả hói đầu cũng không có để ý, hắn bộ dáng này đã sớm kinh nghiệm quá nhiều kinh ngạc ánh mắt. Kinh nghiệm quá nhiều. Ngược lại sẽ không đi để ý. Thời gian sẽ rèn luyện một người tâm tính, cảnh giới sẽ bồi dưỡng một người phương pháp xử sự.

Lão giả hói đầu không có bị Nguyệt Thần cùng Thiếu Tư Mệnh hai người không chút kiêng kỵ ánh mắt ảnh hưởng. Ngược lại là lão giả như có điều suy nghĩ dò xét hai người trên mặt lưu lại đỏ ửng, để hai nữ cảm nhận được một tia xấu hổ giận dữ.

Quả không ngoài đoán trước.

Kết quả như vậy, đúng là hắn tưởng tượng đây.

Nghe Nhạc Duyên, lão giả hói đầu mỉm cười gật đầu, thừa nhận nói: “Trường Sinh đan phương tất nhiên là trên tay ta, chẳng qua là lão phu nhất thời không biết rõ, lấy cảnh giới của ngươi, lẽ ra không quá cần cái này đồ vật.” Cái này đan phương đối với người bình thường mà nói đúng thần vật, nhưng đối một ít người mà nói. Lại là vẽ vời thêm chuyện, thậm chí sẽ đưa đến nhất định phản tác dụng.

“Ngươi đến, đến cùng là vì đế quốc, vẫn là vì mình?”

Lão giả hói đầu trong ánh mắt chăm chú của mọi người từ trong ngực móc ra Trường Sinh đan phương bày tại trước mặt mình trên bệ đá, lập tức đan phương này hấp dẫn ở đây tuyệt đại bộ phận người lực chú ý, kể cả

Nguyệt Thần cùng Thiếu Tư Mệnh ánh mắt cũng không khỏi tự chủ rơi vào đan phương này phía trên.

Vật như vậy, thế nhưng là Âm Dương gia hao tốn không thiếu thời gian theo đuổi đồ vật.

Kim bộ tồn tại. Từ phương diện nào đó mà nói chính là vì nó.

Trước kia không có tìm được, nhưng trước mắt cái này đồ vật đặt ở trước mặt thời điểm, các nàng lại phát hiện trong lúc nhất thời ngược lại không có loại sốt ruột xúc động tâm tình. Bởi vì, cái này Trường Sinh đan phương tuyệt đối sẽ bình yên vô sự rơi vào Đông Hoàng trên tay.

Không có hấp dẫn lực chú ý ngoại trừ lão giả hói đầu bản nhân bên ngoài, còn có chính Nhạc Duyên.

Khóe mắt quét nhìn chẳng qua là đối đan phương vội vàng nhìn lướt qua liền không đi để ý, ngược lại là hỏi: “Vì đế quốc. Vì chính mình, cái này lại có gì khác nhau?”

“Vì đế quốc, ngươi bao hàm dã tâm.”

“Vì chính mình, thì là ngươi tự thân xảy ra vấn đề.”

Lão giả hói đầu đón Nhạc Duyên ánh mắt, sắc mặt ngưng trọng nói ra một câu để ở đây những người khác trong lúc nhất thời đều khẩn trương lên, tựa hồ một cái không tốt liền sẽ dẫn bạo cái này vốn là thoạt nhìn lộ ra quỷ dị hài hòa tràng cảnh.

Già những vẫn cường mãnh.

Người già không ngốc, như vậy liền trở thành thành tinh.

Đương nhiên.

Nếu là cái này đặt ở những sự vật khác bên trên. Chính là thành yêu.

Trước mắt lão giả hói đầu tất nhiên là không có lấy người già nên sẽ có ngu dại, một người sống thời gian quá dài, chỉ cần không phải tùy tiện mắt không một cắt, trên cơ bản có ngu đi nữa người cũng sẽ lúc đó ở giữa tôi luyện dưới trở nên thông minh quá nhiều.

Không phải trí tuệ tăng lên, mà là xem quá nhiều.

Ngôn từ như đao, ngữ khí như kiếm.

Lão giả hói đầu ngắn gọn hai câu nói trực tiếp điểm sáng tỏ Nhạc Duyên tâm tư. Cái này một lời nói, lập tức để Nguyệt Thần cùng Thiếu Tư Mệnh hai nữ không khỏi chân chính nhìn thẳng vào lên trước mặt cái này trọc đầu lão đầu. Câu đầu tiên rắp tâm hại người, thật đúng là để Nguyệt Thần tựa hồ minh bạch cái gì, lần này đế quốc hành động…

Ngược lại là Thiếu Tư Mệnh không nói một lời, hoàn toàn như trước đây ba không, tòng thần tình bên trên nhìn không ra đáy lòng đến tột cùng suy nghĩ cái gì.

Một trận gió lạnh thổi qua, tạo nên trên cửa sổ xe màn cửa.

Nhạc Duyên đón lão giả nghiêm túc ánh mắt, cũng đã nhận ra Nguyệt Thần quét về phía khóe mắt của mình dư quang, Nhạc Duyên bật cười nói: “Ngươi suy nghĩ nhiều quá, bản tọa mục đích từ trước đến nay cũng không còn tạp. Ngược lại là ngươi mục đích…” Đối Nhạc Duyên mà nói, quá trình có lẽ phức tạp, nhưng mục đích từ trước đến nay đều rất đơn giản.

Hết thảy, đều chỉ là vì cá nhân hắn chân chính mục đích phục vụ.

Đúng là như thế, Nhạc Duyên đối lão giả cái này nhìn ra như đao kiếm ngôn ngữ, cũng không thèm để ý. Lại nói, trước mắt ở bên cạnh hắn đều là Âm Dương gia người, cho dù là có Tần quân binh sĩ, nhiều nhất cũng bất quá đúng tiện tay liền có thể giải quyết việc nhỏ.

Với hắn mà nói, đối Tần Vương Chính mà nói. Thậm chí đối lão giả mà nói, đứng quá cao, có đôi khi nhân mạng liền bất quá là như vậy một chuyện.

Đối nào đó một loại mà nói, mục đích mới là trọng yếu nhất.

Nói đến đây, Nhạc Duyên lực chú ý lại lần nữa đứng tại lão giả trước người tàn cuộc phía trên, nói ra: “So với Trường Sinh đan phương, các hạ ván này tàn cuộc thế nhưng là vì bản tọa bày? Xem các hạ vừa rồi cử động. Tựa hồ là chỉ cần bản tọa thắng, đan phương này mới có thể chân chính rơi vào trên tay của ta.”

Ván này tàn cuộc không thể nghi ngờ là hấp dẫn Nhạc Duyên lực chú ý đồ vật.

Thậm chí tương đối lên đối phương đặt ở phía trên đan phương càng khiến người ta cảm thấy thú vị. Mà lại. Đối phương tại đem đan phương đặt ở trên bàn đá bắt đầu từ thời khắc đó, Nhạc Duyên liền biết đan phương này liền bị đối phương xem như đồng dạng lễ vật.

Trước đó trận khí thế giao phong, chính là lão giả tại nói cho Nhạc Duyên hắn có tương đương vốn liếng, có thể ở trước mặt của hắn hủy đi đan phương.

Tại Nhạc Duyên giá lâm đến đây thời điểm, lão giả hói đầu liền đã nhận ra một điểm.

Nhạc Duyên có chút gấp.

Lại hoặc là nói hắn không muốn lại lần nữa lãng phí quá nhiều thời gian.

Cảm giác trong, lão giả hói đầu có thể phát giác được ngồi ngay ngắn ở khung xe bên trên thân thể bên trong tựa như ẩn giấu một tòa ngo ngoe muốn động núi lửa. Cho dù là bị người tầng tầng áp chế, tầng tầng bao khỏa, nhưng cái này tai hoạ ngầm còn tại. Chính là điểm này phát hiện, mới khiến cho lão giả trực tiếp đem đan phương xuất ra bày tại trên ván cờ. Mục đích thật sự hắn tin tưởng đối phương sẽ liếc qua thấy ngay.

Lấy khí thế giằng co, để xem xem xét phỏng đoán, khiến cho lão giả định ra dạng này cục.

Kế tiếp đối thoại, không có gì bất ngờ xảy ra.

“Không tệ.”

“Trường Sinh đan phương liền làm lễ vật, ván cờ này nếu là các hạ thắng, như vậy nếu là ngươi.”

Lão giả hói đầu nghe vậy gật đầu, chỉ vào trước mặt trên bàn đá tàn cuộc nói.

“…”

Ánh mắt chuyển đi. Nhạc Duyên ánh mắt tại trên bàn đá tàn cuộc dừng lại nửa ngày, lúc này mới đột nhiên nở nụ cười, như hắn không muốn ra cái khác ngoài ý muốn, không muốn lãng phí thời gian, như vậy liền phải đáp ứng ván này, “Xem ra bản tọa cần cầm cờ trắng.”

Lão giả hói đầu gật đầu.

Đồng thời.

Một bên.

Thạch Lan tộc tộc trưởng nhìn chằm chằm ván cờ nhìn lướt qua. Lo lắng trong lòng còn tại. Hắn làm tộc trưởng, tất nhiên là rất sớm trước kia liền biết bộ này tàn cuộc đúng một ván vô giải cục, quân trắng vô luận như thế nào cũng không tránh thoát được bốn bề thọ địch cục diện, kỳ nghệ lại cao hơn cũng trốn không thoát từng chút từng chút bị vây chết vận mệnh.

Hắn tin tưởng, dù là người áo đen này đúng thần, cũng vô pháp giải cục.

Đan phương này vẫn là trưởng lão.

Chỉ bất quá hắn rất lo lắng một khi đối phương thẹn quá thành giận nói… Tại phối hợp Tần quân, chính là đại họa.

Ngược lại là Nguyệt Thần tỉ mỉ nhìn thoáng qua tàn cuộc. Nhìn thoáng qua quân trắng thế cục về sau, trong đầu suy tư nửa ngày, lập tức sắc mặt đại biến, cả người không khỏi rút lui mấy bước, khóe miệng càng là rịn ra vết máu, lụa mỏng che lấp lại trong hai con ngươi tản ra vô tận ai hận.

Đúng lúc này, Nhạc Duyên áo bào không gió mà bay, một cái khí kình bao phủ tại Nguyệt Thần trên thân, đưa nàng kéo ra ngoài.

Vô giải cục.

Ngay tại vừa mới, Nguyệt Thần cũng trong Tâm cầm cờ trắng rơi xuống một phen, thế nhưng là kết quả… Nếu không phải Đông Hoàng đại nhân giúp một thanh, cái này tàn cuộc lại là để nàng kém chút tẩu hỏa nhập ma.

Thật quỷ dị ván cờ.

Cái này lão giả hói đầu sâu không lường được.

Ánh mắt lại lần nữa nhìn lướt qua lão giả hói đầu, Nguyệt Thần trong lòng đối càng phát cảnh giác lên. Chẳng qua đồng thời ở trong lòng, Nguyệt Thần cũng tại phỏng đoán Đông Hoàng đại nhân nên như thế nào phá ván này.

“A!”

Khẽ cười một tiếng, Nhạc Duyên từ khung xe bên trên chậm rãi đứng dậy, đạp bước mà ra, đi tới trước bàn đá.

Cổ tay duỗi ra, cầm lấy một viên quân trắng liền rơi xuống.

Thấy thế, lão giả hói đầu cũng cầm lấy một viên quân đen ứng thanh mà rơi.

Tử, rơi rất nhanh.

Có qua có lại ở giữa, quân trắng rất nhanh liền tới đến tuyệt cảnh, lại một bước chính là triệt để tử lộ.

Tộc trưởng thấy thế, một mặt quả là thế thần sắc.

Nguyệt Thần đôi mắt trong thì là làm sao vẫn là như vậy, cho dù là Đông Hoàng đại nhân cũng không phá được tình thế không có cách giải như vậy, mà ở trong mắt Thiếu Tư Mệnh, cũng nhiều một tia tìm tòi nghiên cứu chi sắc, vừa mới Nguyệt Thần tao ngộ, khiến cho nàng nguyên bản ở trong lòng suy tư kỳ lộ tâm tư bị chính nàng ép xuống.

Tiếp theo tử làm như thế nào rơi?

Tay cầm quân trắng, Nhạc Duyên kinh ngạc nhìn ván này tàn cuộc, trong lúc nhất thời cũng không có rơi xuống, mà là mắt mang vẻ nghi hoặc.

Lão giả hói đầu thấy thế khóe miệng khẽ nhếch, cũng bò lên mỉm cười, đây là đối phương mình cục, hắn làm như thế nào phá? Hắn thật muốn nhìn một chút đối phương sẽ làm sao rơi cái này một tử.

“Đây là cái gì cục?”

Nhạc Duyên lời nói đột nhiên tiếng vọng tại lão giả bên tai, theo bản năng lão giả trực tiếp trả lời: “Trân Lung.”

“Ừ!”

Một tiếng đáp ứng, Nhạc Duyên trong tay quân trắng tại mọi người ánh mắt ầm vang rơi xuống.

Thoáng chốc ——

Ván cờ đột biến.

Quân trắng tự mình hại mình, tìm đường sống trong chỗ chết.

Loại này phương pháp…

Trong lúc nhất thời bốn phía những người khác rất là ngạc nhiên, hai mặt nhìn nhau.

Bởi vì cái này một tử theo đạo lý mà nói cũng không phù hợp cờ vây phương pháp.

“Ngươi con cờ này không phù hợp quy củ.” Đây là lão giả hói đầu nhìn thấy cảnh này sau nói ra câu nói đầu tiên, mà người khác cũng đồng thời đứng lên.

“Chỉ cần có thể đạt tới mục đích, vì sao muốn quan tâm quy củ?”

Phá Trân Lung ván cờ liền không thể lấy bình thường mạch suy nghĩ đến, đón ánh mắt của đối phương, Nhạc Duyên lạnh nhạt đáp lại. Ngay một khắc này, Tinh Hồn cùng Đại Tư Mệnh hai người cũng là mang theo hai người thiếu niên cùng một cái tiểu nữ hài nhi đi tới sơn cốc.

Nghiêng đầu.

Nhạc Duyên nhìn xem đi tới đúng sơn cốc Tinh Hồn cùng Đại Tư Mệnh mang theo người, cười.

Mà đồng thời, Nhạc Duyên cũng cảm nhận được hai cỗ căm giận ngút trời chạm mặt tới.

Lão giả hói đầu, còn có tộc trưởng thốt nhiên biến sắc. (chưa xong còn tiếp. Nếu như ngài thích bộ tác phẩm này, chào mừng ngài tìm tới phiếu đề cử, nguyệt phiếu, ủng hộ của ngài, chính là ta động lực lớn nhất.)

Chương 68 : Xem quân cờ không nói chân quân tử

Lửa giận.

Tại Đại Tư Mệnh cùng Tinh Hồn hai người mang theo hai người thiếu niên cùng một cái tiểu nữ hài đi tới sơn cốc thời điểm, bình tĩnh cũng đã từ lão giả hói đầu cùng tộc trưởng trên thân tiêu tán không còn, ngược lại thay thế chính là cháy hừng hực lửa giận.

Dù là trước đó hết thảy tiểu tâm tư, tại thời khắc này đều triệt để bị lửa giận chỗ thiêu hủy.

“Tiểu Ngu!”

Đầu tiên lên tiếng chính là Thạch Lan tộc tộc trưởng, nhìn thấy mình nữ nhi bị một cái bộ dáng kiều mị, có một thân xinh đẹp khí chất, càng có một đôi huyết thủ nữ tử ôm vào trong ngực tiểu nữ hài nhi, tộc trưởng một đôi mắt châu kém chút tung ra hốc mắt, nắm đấm càng là gắt gao giữ tại cùng một chỗ, móng tay giữa bất tri bất giác đem lòng bàn tay đâm rách, diễm lệ máu tươi từ khe hở trong không ngừng chảy xuống máu tươi.

Tại Đại Tư Mệnh trong ngực, tiểu nữ hài nhi phảng phất giống như một cái nho nhỏ ngủ mỹ nhân đồng dạng ngủ

say ở đó. Đối mặt mình cha đẻ la lên, tựa hồ căn bản liền không có nghe được, cả người còn tại trong mộng lưu luyến. Tại gương mặt hai bên, thì là bao phủ mê người đỏ ửng.

Một chút quét tới.

Nhạc Duyên liền biết tiểu nữ hài này đúng nhận lấy Đại Tư Mệnh khống chế, khiến cho nàng lâm vào ngủ say.

Nghĩ đến cũng là.

Tại vào tình huống nào đó, tiểu hài tử đúng cực kì khó chơi. Như vậy xử trí, cũng không khiến người ngoài ý. Ngược lại là đứng tại lão giả hói đầu sau lưng nam tử trung niên phản ứng, để Nhạc Duyên nhìn ra giữa hai cái này quan hệ.

Chỉ có cha con mới có thể như thế.

Mà tại trung niên nam tử lên tiếng kinh hô về sau, ánh mắt của hắn lập tức liền rơi vào mặt khác hai cái khôi ngô trên người thiếu niên, nhìn thấy nam tử trung niên này sắc mặt gần như lạnh có thể rớt xuống vụn băng tử đến. Liền trưởng lão hai vị hài tử cũng rơi vào tay của đối phương bên trên…

Bọn hắn là thế nào tìm tới?

Phải biết tại vài ngày trước, phần lớn tộc nhân đã chuyển di, mà Tiểu Ngu cùng hai vị thiếu niên đồng dạng là trước kia rời đi. Nhìn đến đây, nam tử trung niên rất nhanh liền đoán được trong đó đại khái. Cái này ba đứa

hài tử lá gan thật sự là quá lớn chút.

“! ! !”

Lão giả hói đầu không nói gì, ánh mắt đầu tiên là nhìn thoáng qua ngủ say tiểu nữ hài nhi, lập tức ánh mắt liền tại hai tên khôi ngô thiếu niên trên thân quét tới. Phát giác được ánh mắt của lão giả, hai tên thiếu niên gần như không hẹn mà cùng lánh ra, trên mặt có thể rõ ràng nhìn thấy hai người loại xấu hổ cùng phiền muộn cùng hối hận.

Xem tình huống này. Lão giả hói đầu trong lòng không khỏi thầm thở dài một tiếng.

Chuyện biến hóa,

Cho dù là lão giả cũng không thể không bất đắc dĩ. Thành sự không có bại sự có dư, nói chính là trước mắt loại tình cảnh này.

Nửa ngày.

Lão giả hói đầu thu hồi ánh mắt, đem ánh mắt đứng tại đứng tại ván cờ trước mặt, lấy một tay rõ ràng không phù hợp quy tắc lạc tử phương pháp phá Trân Lung ván cờ Nhạc Duyên trên thân, nhìn sau khi. Lúc này mới lên tiếng nói ra: “Làm như vậy sự tình phương pháp cũng không phù hợp thân phận của ngươi.” Ngôn ngữ vẫn là lạnh nhạt, tựa hồ rơi vào trên tay đối phương ba người cùng hắn không có quá lớn quan hệ.

Nhưng cho dù là vẫn là thứ bình tĩnh như nước biểu lộ,

ở trong mắt Nhạc Duyên còn có thể phân biệt ra trước mắt cái này lão giả hói đầu lòng có chút loạn.

Nghiêng đầu.

Ánh mắt tại hai cái khôi ngô thiếu niên trên thân vừa đi vừa về nhìn qua hai lần, lại đem ánh mắt đứng tại lão giả hói đầu trên thân, Nhạc Duyên bỗng nhiên cười nói: “Tâm của ngươi. Nhảy có chút nhanh” ngẩng đầu hướng lên, lúc trước lão giả bất động như núi khí thế đã có sơ hở.

“…”

Hai mắt nhíu lại, lão giả hói đầu mắt không chuyển động nhìn chằm chằm trước mắt nam tử áo đen, liên tiếp ở ngoài dự liệu cùng tưởng tượng hai kích, đã để khí thế của hắn bên trên xuất hiện sơ hở, bất động như núi, có thể lấy tứ chi đỉnh thiên phòng thủ tư thái tại thời khắc này xuất hiện chỗ sơ suất.

Cái này tâm thái biến hóa, hiển nhiên rơi ở trong mắt Nhạc Duyên.

Không để ý đến lão giả ánh mắt. Nhạc Duyên lại là dùng một loại tìm tòi nghiên cứu ánh mắt tại hai cái dáng người khôi ngô trên mặt thiếu niên quan sát nửa ngày, lúc này mới tiếp tục nói ra: “Xem ra, hai vị này thiếu niên cho là thân huynh đệ. Xem bọn hắn bộ dáng. Đúng các hạ nhi tử a?”

Sau khi nói đến đây, Nhạc Duyên ngữ khí trở nên có chút kỳ quái.

Lão giả hói đầu thân thể rõ ràng có chút thấp bé, thậm chí còn có có chút còng xuống, nhưng hai cái này thiếu niên dáng người lại phá lệ khôi ngô. Chợt xem xét, hai người này thấy thế nào đều không nên cùng lão giả chính là phụ tử quan hệ, thế nhưng là lão giả khí tức biến hóa đều minh xác nói cho Nhạc Duyên sự thật này "Không tệ."

"Chính là lão phu hai cái không nghe lời hài nhi."

Đã bị người nhìn ra. Lão giả hói đầu cũng không có cần thiết giấu giếm. Khi nhìn đến con trai mình bị người của đối phương bắt tới đây một một thời gian ngắn, lão giả hói đầu liền rất rõ ràng thế cục đã không nhận hắn chưởng khống.

Đối phương đã quyết định tự mình đến đây.

Tăng thêm vừa mới rõ ràng không tuân thủ quy tắc. Tìm đường sống trong chỗ chết một con cờ, đều tại nói cho trước mắt hắn lòng người có chút gấp.

Gấp người. Đúng sẽ không cho phép có quá nhiều ngoài ý muốn phát sinh.

Ngược lại là một bên Tinh Hồn cùng Đại Tư Mệnh tại dùng ánh mắt kỳ quái đánh giá cái này hói đầu lão giả, hiển nhiên về mặt khí thế cùng Đông Hoàng trên thái độ, cảm thấy lão giả này chính là hiếm thấy cao nhân. Tại quay đầu nhìn thoáng qua dáng người khôi ngô hai tên thiếu niên, Tinh Hồn cùng Đại Tư Mệnh sắc mặt nhất thời trở nên có chút kỳ quái.

Vỗ vỗ tay.

Tại Nhạc Duyên ra hiệu dưới, Đại Tư Mệnh đi tới Nhạc Duyên bên người, đem trong ngực tiểu nữ hài nhi đưa tới.

Nhìn xem cái bộ dáng này xinh xắn, rõ ràng là một cái đại mỹ nhân bại hoại tiểu nữ hài nhi, Nhạc Duyên tại lão giả cùng nam tử trung niên trong lòng run sợ ánh mắt hạ tướng ôm vào trong lòng.

“Ngươi muốn làm gì?”

Trung niên tộc trưởng thấy thế kinh hãi, không khỏi quở trách lên tiếng, trong lời nói đều là lo lắng.

“Buông xuống Tiểu Ngu!”

Thậm chí, ngay cả mình đều bị Tinh Hồn chế trụ niên kỷ hơi lớn thiếu niên cũng không khỏi nổi giận đùng đùng trừng mắt Nhạc Duyên, hung tợn cảnh cáo nói. Chẳng qua là câu này lời cảnh cáo vừa vặn ra khỏi miệng, liền bị Tinh Hồn lấy chân khí trấn áp xuống tới, để phát ra rên thanh âm.

“Huynh trưởng… A!”

Kể cả một tên khác thiếu niên cũng gặp liên luỵ.

Thấy thế, lão giả hói đầu sắc mặt gần như âm trầm như nước. Thế nhưng là cục diện như vậy, lão giả vẫn không có động thủ bất luận cái gì dự định. Thứ nhất là không

có nắm chắc, thứ hai là bởi vì hắn đối trước mắt người này còn tính là có chút hiểu rõ.

“Yên tâm.”

“Bản tọa còn không có sa đọa đến đối một cái tiểu nữ hài nhi hạ sát thủ dự định.”

Giương mắt hướng trung niên nam tử ném mỉa mai ánh mắt, dường như đối với đối phương lo lắng ngữ khí rất là bất mãn, chẳng qua nam tử trung niên thái độ Nhạc Duyên cũng là lý giải. Nhìn xem trong ngực tiểu nữ hài nhi, Nhạc Duyên nghiêng đầu nghĩ nghĩ. Dựa theo niên kỷ mà tính Nguyệt Nhi tuổi tác cũng hẳn là cùng tiểu cô nương này không xê xích bao nhiêu, cái đầu cũng không kém nhiều. Nhìn thấy tiểu cô nương này lần đầu tiên, Nhạc Duyên liền không tự chủ được nhớ tới cái tiểu nha đầu.

Chỉ tiếc bởi vì Đông Quân nguyên nhân…

Mà liên quan tới chính mình cùng Sư Phi Huyên nữ nhi… Thậm chí cùng Mạc Sầu nhi tử.

Hết thảy bây giờ trở về nhớ tới, Nhạc Duyên đột nhiên phát giác đây quả thực là một đoạn khiến người ta bất đắc dĩ bi kịch.

Tất cả đều là bởi vì chữ tình mà lên.

Tình một chữ này, thật sự là quá mức khó mà suy nghĩ.

Đầu ngón tay điểm xuống.

Tại tiểu nữ hài nhi giữa lông mày ấn xuống chỉ vào ngấn. Nguyên bản rơi vào trạng thái ngủ say tiểu nữ hài nhi đánh một cái to lớn ngáp, sau đó mơ mơ màng màng mở hai mắt ra.

Đập vào mắt.

Nhìn thấy chính là một cái toàn thân đen kịt, bao phủ tại áo bào bên trong người thần bí, đối phương trên mặt hắc kim sắc mặt nạ liền như vậy phản chiếu tại nàng đôi mắt chỗ sâu.

Con mắt không khỏi trừng lớn.

Tiểu nữ hài nhi vô cùng chăm chú nhìn người trước mắt.

Một lớn một nhỏ tại một đám người quan sát trong, bốn mắt nhìn nhau.

Rất kỳ quái chính là tiểu nữ hài nhi tựa hồ cũng không có bị Nhạc Duyên cái này một thân kỳ quỷ cách ăn mặc hù dọa ngược lại, ngược lại là mở to sáng long lanh con mắt nhìn không ngừng. Không biết sao. Tại thời khắc này, nàng không có trước đó hoảng hốt sợ hãi cảm xúc. Trước mắt thần bí nhân này trên thân tản ra một loại kỳ quái hương vị, rất hấp dẫn người. Thậm chí nàng còn không tự chủ được vươn tay nhỏ, muốn đi sờ trương mặt nạ… Không, xác thực nói là nàng muốn vén trương mặt nạ.

Loại tình cảnh này ngược lại là đem một bên trung niên tộc trưởng sợ đến chảy mồ hôi lạnh ròng ròng. Sợ này

quỷ dị người áo đen đối với mình nữ nhi có cái gì ý đồ xấu.

“Ha ha!”

Nghiêng mặt, hướng trên mặt của tiểu cô nương thổi một ngụm, tránh đi tiểu cô nương bàn tay, Nhạc Duyên cười nói: “Như thế một cái mỹ nhân bại hoại, trưởng thành nên được cái trước Cơ (chỉ người phụ nữ đẹp) chữ.” Nhạc Duyên xem không ít người, nhất là tuyệt sắc giai nhân.

Lấy ánh mắt của hắn, tất nhiên là nhìn đến ra cô bé này trưởng thành chính là một cái nghiêng nước nghiêng thành nữ nhân.

Quay đầu lại.

Nhạc Duyên nhìn về phía trên mặt viết đầy lo lắng nam tử trung niên, khen: “Ngươi ngược lại là sinh một nữ nhi tốt.” Một câu nói kia hạ. Nam tử trung niên càng khẩn trương hơn.

Ngược lại là một bên Nguyệt Thần thấy thế, mở miệng đề nghị: “Đã Đông Hoàng đại nhân như thế thích, không bằng mang về Âm Dương gia…” Chẳng qua là Nguyệt Thần lời nói không nói xong. Liền bị Nhạc Duyên lắc đầu ngăn trở xuống tới.

Hắn không có thời gian, cũng không có tinh lực, càng không có cái tâm tư.

Một bên Đại Tư Mệnh lông mày không khỏi chớp chớp,

mà Tinh Hồn càng là khóe miệng co quắp co lại. Chỉ có Thiếu Tư Mệnh cúi đầu, không biết suy nghĩ cái gì, vẫn là mặt không biểu tình.

Không nói Âm Dương gia bên này người tại Nguyệt Thần những lời này dưới đúng tâm tư gì. Ngược lại là tiểu nữ hài nhi cha đẻ nam tử trung niên nghe vậy không khỏi giận tím mặt, nhìn về phía Nhạc Duyên ánh mắt quả thực là tại thấy một cái đăng đồ tử. Hận không thể ăn sống đối phương.

Lão giả hói đầu không nói gì, chẳng qua là lẳng lặng nghe. Ngược lại tại trung niên nam tử nộ khí bốc hơi thời điểm, đưa tay phải ra vỗ vỗ bả vai, đem nó lửa giận áp chế xuống tới.

Cơ (chỉ người phụ nữ đẹp).

Cái chữ này, đúng hắn lần thứ hai nghe được.

Ánh mắt tại tiểu nữ hài nhi trên thân dừng lại nửa ngày, lại nhìn một chút mình hai cái khôi ngô nhi tử, lão giả hói đầu trực tiếp đem đặt tại trên bàn đá Trường Sinh đan phương cầm lấy, hướng Nhạc Duyên đã đánh qua, nói ra: “Ván cờ đã phá, ngươi thắng.”

“Đan phương này là của ngươi. “Cái này ba đứa hài tử, các hạ không cần thiết làm khó hắn nhóm.”

Đan phương bay ra, Nhạc Duyên không có đưa tay đón, mà là từ Nguyệt Thần đưa tay tiếp nhận.

Bày ra nhượng bộ tư thái, nhưng lão giả hói đầu khí thế

dù là bị trước đó hai kích phía dưới xuất hiện sơ hở, nhưng tại cái này trong lời nói vẫn là duy trì mình tâm tư, khí thế thậm chí tại vững bước tăng lên. Hắn thấy, trước mắt người này hẳn là sẽ không làm ra cá chết lưới rách sự tình.

Bằng không mà nói, lấy hắn toàn lực phía dưới, cái này Âm Dương gia chỉ sợ cũng sẽ thụ trọng thương.

Vừa mới khí thế giao phong trong, nghĩ đến đối phương cũng có thể lý giải hắn thực lực bây giờ. Chính là được không bù mất.

Nhưng mà, tưởng tượng cuối cùng mỹ hảo.

Nhạc Duyên tiếp xuống cũng không có đây đi làm, ngược lại là nói ra: “Nghe nói qua xem quân cờ không nói chân quân tử sao? Tiếu Tam Tiếu.”

Thoáng chốc.

Lão giả hói đầu Tiếu Tam Tiếu sắc mặt không khỏi đại biến. (chưa xong còn tiếp)

Chương 69 : Đao của ta

Vì để cho sự tình dựa theo bình thường tiến trình xuống dưới, Nhạc Duyên thậm chí để Đông Quân phi thăng.

Làm như vậy nhiều tự nhiên là không cho phép có ngoại giới quấy nhiễu, đến phá hư hắn quyết định kế hoạch. Như vậy cũng tốt so một ván cờ, nguyên bản Nhạc Duyên bản thân hạ hảo hảo, xem ra sắp tiến vào cuối cùng giai đoạn, nhưng ngay lúc này, bên cạnh người xem cờ xuất thủ.

Loại này bị người đâm một tay cảm giác, không thể nghi ngờ là khiến người ta cảm thấy chán ghét cùng chán ghét.

Không phải một cái bàn cờ cục, bị người rơi xuống con cờ, tất nhiên là bất mãn.

Trước mắt.

Trước mắt Tiểu Tam Tiểu cách làm như vậy, ở trong mắt Nhạc Duyên chính là cái này cảm giác.

Xem quân cờ không nói chân quân tử, nói bóng gió chính là tại nói cho đối phương biết nhúng tay cử động đã để Nhạc Duyên rất là không hài lòng. Lấy tàn cuộc đối xử mọi người, đây hết thảy đều biểu hiện ra đối phương đúng tại chuyên môn chờ đợi chính mình. Trước không đề cập tới hắn cùng mình ở giữa phải chăng có quen thuộc quá khứ, thế nhưng là trước mắt đây hết thảy đối Nhạc Duyên mà nói đều không trọng

yếu.

Đang tìm kiếm Phượng Hoàng giải quyết căn bản vấn đề trước, Nhạc Duyên không muốn trong lúc này phát sinh bất kỳ ngoài ý muốn.

Mà Tiếu Tam Tiếu, rõ ràng là một cái ngoài ý muốn.

Về phần Đạo gia ném ra Trường Sinh đan phương người, đến cùng đánh tâm tư gì, Nhạc Duyên cũng đoán được mấy phần. Nếu thật là cùng loại Viên Thiên Cương dạng này người, đối Nhạc Duyên mà nói ngược lại là không có như vậy trọng yếu.

Đối phương hẳn là có thể nhìn thấu rất nhiều thứ.

Nhưng Tiếu Tam Tiếu tiếp nhận Trường Sinh đan phương liền có cái khác hương vị.

Còn có cục tên là Trân Lung ván cờ tàn cuộc… Hết thảy đều để Nhạc Duyên cảm nhận được một loại tên là kẻ đến không thiện cảm thụ.

“Ừm? !”

Một tiếng ngâm khẽ, Tiếu Tam Tiếu nghe vậy sắc mặt biến hóa, ánh mắt như ngừng lại Nhạc Duyên trên mặt mặt nạ màu đen bên trên. Vừa mới đối phương, đã đúng để hắn nghe rõ lời nói bên trong thâm ý. Trong lời của đối phương, rất rõ ràng đưa ra cảnh cáo.

Ánh mắt đảo qua bị Nhạc Duyên ôm vào trong ngực tiểu nữ hài nhi, còn có rơi vào Tinh Hồn cùng Đại Tư Mệnh

trên tay hai cái khôi ngô nhi tử, Tiếu Tam Tiếu trầm mặc nửa ngày, trong lòng cảm xúc mâu thuẫn xoắn xuýt, cuối cùng vẫn vì tình cảm. Ba đứa hài tử sinh mệnh an toàn đã để hắn bó tay bó chân, nếu là không có Đông Hoàng phía trước. Lấy Tiếu Tam Tiếu năng lực tất nhiên là có thể cứu ra ba người, thế nhưng là trước mắt… Trầm ngâm dưới, Tiếu Tam Tiếu lúc này mới lên tiếng nói ra: “Đem bọn hắn trả lại cho lão phu, lão phu làm bàng quan.”

Có đôi khi, lui một bước thiên không mênh mông.

Đồng dạng.

Tiếu Tam Tiếu đối lại lúc trước loại cảm giác lại là càng phát rõ ràng, người trước mắt lòng có chút gấp.

Thế nhưng là dù là hiểu rõ đến những này, Tiếu Tam Tiếu vẫn lựa chọn nhượng bộ. Bởi vì hắn phi thường rõ ràng. Nôn nóng người đúng không cho phép khiêu khích, không có bao nhiêu kiên nhẫn có thể cung cấp tiêu hao.

“…”

Nghe vậy. Nhạc Duyên nhìn chằm chằm cái này hói đầu lão đầu nhìn nửa ngày, lúc này mới tiếp lời nói: “Được.” Đáp ứng đồng thời, hắn đã đạp bước đi ra một bước, đem trong ngực tiểu cô nương đặt ở trên đất, sau đó hướng tiểu nữ hài nhi đưa đi một cái ý cười, ra hiệu đối phương có thể trở lại phụ thân của nàng bên trong. Chẳng qua là, hai cái khôi ngô thiếu niên vẫn là tại Tinh Hồn khống chế dưới, cũng không có tại Nhạc Duyên

những lời này dưới phóng thích.

“! ! !”

Tiểu nữ hài đầu tiên là nhìn lướt qua xinh đẹp Đại Tư Mệnh, đáy mắt chỗ sâu vẫn là tồn giữ lại một tia sợ hãi. Lại quay đầu nhìn lướt qua bao phủ tại áo đen hắc bào Nhạc Duyên một chút, bắt đầu so sánh, nàng phát hiện người áo đen này ngược lại sẽ không để cho người cảm giác được quá mức sợ hãi.

Miệng nhỏ hơi há ra, muốn hỏi thăm hai huynh đệ an toàn, chẳng qua tại Nhạc Duyên ánh mắt dưới, tiểu nữ hài nhi không biết sao, nghi vấn triệt để ngăn ở cổ họng. Không có hỏi thăm ra.

Sau đó ——

Tiểu cô nương tại phụ thân nàng quỷ dị ánh mắt dưới ba bước vừa quay đầu lại đi tới trước người.

Một cái ôm qua mình nữ nhi, nam tử trung niên vội vàng kiểm tra nữ nhi của mình tình huống đến, sợ đối phương tại nữ nhi của mình trên thân lưu lại cái gì ẩn tàng ám thủ.

Một phen kiểm trắc, không có phát hiện cái gì không ổn về sau, nam tử trung niên lúc này mới nhẹ nhàng chậm chạp thở ra một hơi.

Lập tức hắn liền lại lần nữa đối trước mắt thế cục lo lắng.

Đối phương thả ra mình nữ nhi, lại thoạt nhìn giống như không có phóng thích trưởng lão hai đứa con trai dự định…

Nửa ngày.

Mí mắt đột nhiên run lên. Nam tử trung niên trong lòng kinh hãi, nguy hiểm thật ác tâm tư.

Sơn cốc.

Gió lạnh thổi phật, tạo nên trong lòng ngàn vạn vẻ u sầu.

Tiếu Tam Tiếu mắt không chuyển động nhìn chằm chằm Nhạc Duyên toàn thân áo đen, ánh mắt gắt gao như ngừng lại mặt của đối phương cỗ bên trên không chuyển mảy may.

Mà ở một bên.

Nguyệt Thần, Đại Thiếu Tư Mệnh ba người đã sớm đem tự thân chân khí nâng lên đỉnh điểm, đề phòng cái này hói đầu tuyệt đỉnh cao nhân tập kích. Trước đó loại như núi khí thế, đã sớm để Nguyệt Thần cùng Thiếu Tư Mệnh hai người đem đối phương đặt tới một cái cực cao tình trạng.

Đại Tư Mệnh sở dĩ đề phòng. Là bởi vì thế cuộc trước mắt.

Ngược lại là Tinh Hồn hai tay sau lưng, thoạt nhìn tựa hồ không có bất kỳ lưu ý, cho người ta một loại cuồng ngạo tới cực điểm cảm giác.

Bầu không khí, ở thời điểm này lâm vào một loại khó tả quỷ dị cùng giằng co.

Hồi lâu.

Nhạc Duyên thu hồi ánh mắt, chậm rãi nhắm hai mắt lại, tùy ý phất phất tay, đối Tinh Hồn cùng Đại Tư Mệnh hai người làm ra hiệu.

Tại Nhạc Duyên ra hiệu dưới, Tinh Hồn cùng Đại Tư Mệnh hai người thả ra bắt tới Tiếu Ngạo Thế cùng Tiếu Kinh Thiên hai huynh đệ.

Hai người huynh đệ hai mắt nhìn nhau một cái, lúc này mới thận trọng dựa lưng vào nhau, từng chút từng chút lui lại, hướng Tiếu Tam Tiếu phương hướng lui qua. Chẳng qua thận trọng tư thái, sợ trước mặt những này bất thiện người sẽ lại lần nữa có cử động gì.

Dạng này đề phòng, ngược lại là Nguyệt Thần mấy người không khỏi coi trọng hai người huynh đệ một chút, vẻn vẹn phần này thái độ, liền không phải thường nhân có.

Cách đó không xa.

Ôm nữ nhi của mình trung niên tộc trưởng nhìn thấy trưởng lão hai đứa con trai cũng bị thả ra, lúc này mới không tự chủ được hô một ngụm thở dài, trước đó đặt tại cổ họng tâm tựa hồ có thể để lại chỗ cũ rồi. Nhưng mà, ngay tại tộc trưởng chuẩn bị yên lòng một khắc, cục diện đúng là lại lần nữa biến ảo.

Mở mắt.

Ánh mắt lạnh lẽo, Nhạc Duyên thân hình khẽ động, đúng là tại hai người thiếu niên đi giữa thời điểm, có động tác.

Di hình hoán ảnh, bất quá là trong nháy mắt, Nhạc Duyên đã đi tới hai tên thiếu niên trước người, bao khỏa tại màu đen cái bao tay bên trong năm ngón tay mở ra, tại hai tên thiếu niên trong mắt tấm này mở năm ngón tay tựa như một bàn tay lớn che trời húc đầu phủ xuống, khiến người ta không chỗ có thể trốn, tránh cũng không thể tránh.

Gần như đồng thời.

Tiếu Tam Tiếu cũng có động tác.

Đột nhiên bày ra thân thủ, căn bản khiến người ta nhìn không ra đây là một cái lão già họm hẹm nên có năng lực. Áo bào bay lên trong, thấp bé thân thể tựa như một con nhảy dựng lên rùa đen, lấy tốc độ như tia chớp đi tới hai đứa con trai mình ở giữa.

Nhấc chưởng mà giương, nghênh hướng chỉ lấy xuống hắc thủ.

Song chưởng giao kích.

Vô thanh vô tức, nhưng ở bốn phía đám người bên tai chỗ sâu, lại là không hẹn mà cùng vang lên hai đạo thẳng vào đáy lòng tiếng gào thét. Người bên cạnh, mặc kệ võ công cao thấp. Gần như đều tại cái này hai đạo

quỷ dị thú rống dưới, tiêu tán không ít lực đạo, mà lại nhấc lên chân khí tức thì bị cái này hai đạo tiếng rống tản không còn một mảnh.

Giữa song chưởng, cả hai giao phong đã khiến cho bốn phía khí lưu cấp tốc biến ảo.

Quấn quanh.

Vặn vẹo.

Trong đó sẽ phải mở rộng tản ra khí kình còn đến không kịp tản ra, liền thấy Nhạc Duyên xòe tay trái ra, lực trường bộc phát buộc khép, trực tiếp đem khối không khí hút tại trong lòng bàn tay. Tạo thành một đoàn mắt thường có thể thấy được màu trắng luồng khí xoáy tại trong lòng bàn tay không ngừng xoay tròn, tựa như tim đập đồng dạng bành trướng thu nhỏ.

Sau đó. Tay trái hất lên, đoàn khí lưu đã bị Nhạc Duyên ném ra sơn cốc, bay đến đỉnh núi.

Oanh!

Khối không khí tại đỉnh núi nổ tung, cuồng loạn khí kình quét ngang đỉnh núi hết thảy . Khiến cho đến đỉnh núi không thiếu cây cối trực tiếp tại kình khí này gián đoạn nứt một mảnh, phảng phất giống như gặp bão quá cảnh đồng dạng.

Tiếng vang ầm ầm không chỉ có hấp dẫn trong sơn cốc những người khác ánh mắt, cũng hấp dẫn ở bên ngoài chậm rãi vây quanh Thục Sơn Tần quân binh sĩ lực chú

ý.

Trong sơn cốc.

Khiến người ta trở tay không kịp giao phong, nhưng lại là làm sự tình người theo dự liệu giao phong.

Người có nhà của mình, quốc gia; động vật có lãnh địa của mình phạm vi; huống chi rồng cùng Long Quy sinh vật như vậy. Cường giả tuyệt đỉnh chạm mặt, tuyệt đối không phải bình thường trên ý nghĩa hài hòa mà chỗ. Đây không phải Phật môn. Huống chi một người trong đó còn tại bàn cờ của người khác bên trên rơi xuống con cờ, lần này thăm dò tính giao thủ có thể nói là bắt buộc phải làm.

Ba!

Nhạc Duyên thân hình lui về sau một bước nhỏ.

Tại bước này trong khoảng cách, Tiếu Tam Tiếu đã thu hồi đang bốc khói tay phải, nắm lấy hai đứa con trai, thân hình lóe lên, hướng về sau phương tránh đi, đem hai đứa con trai ngăn tại phía sau của mình.

“…”

Khóe mắt quét nhìn nhìn lướt qua dưới chân lui lại một bước. Nhạc Duyên dưới mặt nạ thần sắc không thay đổi, bởi vì tự thân thân thể tình huống, tạo thành cảnh tượng như vậy cũng chẳng suy nghĩ gì nữa. Vừa ý nghĩ định ra, như vậy thu tay lại cũng không phải Nhạc Duyên dự định. Tay phải lại lần nữa nâng lên, kiếm chỉ giương

lên, xa xa chỉ hướng Tiếu Tam Tiếu.

Gia hỏa này! ! !

Tiếu Tam Tiếu sắc mặt âm trầm như nước nhìn chằm chằm trước mắt người áo đen. Hắn từng có suy đoán, lại vạn vạn không ngờ rằng đối phương thật sẽ đối với hai cái tiểu bối động thủ, không phải là dạng này. Chẳng lẽ đối phương tại phương diện nào đó xuất hiện vấn đề, khiến cho hắn đã đến lo lắng đến không nhịn được trình độ sao?

Trong lòng bàn tay phải còn lưu lại một tia nhiệt độ cao, vừa mới giao thủ cảm giác đã để Tiếu Tam Tiếu trong lòng thất kinh.

Chẳng lẽ lại…

Tiếu Tam Tiếu nghĩ đến Thương Long thất túc phía trên.

Ngay tại Tiếu Tam Tiếu trầm ngâm thời điểm, Nhạc Duyên đã lại lần nữa có động tác, đem hắn lực chú ý kéo lại.

Kiếm chỉ múa.

Một giọt tinh huyết từ đầu ngón tay thoát ra. Đưa tay bộ chỗ đầu ngón tay đốt ra một cái lỗ nhỏ, phiêu phiêu đãng đãng lơ lửng tại bên trong.

Ngay sau đó giọt máu tươi tại Nhạc Duyên ánh mắt nhìn chăm chú phát sinh biến hóa, máu tươi vặn vẹo uốn lượn kéo dài, tại mọi người ánh mắt nhìn chăm chú tạo

thành một thanh nho nhỏ huyết đao, huyết đao quanh thân tựa như tại bốc hơi tản ra nhiệt độ cao, tới gần huyết đao không khí đều đã phát sinh vặn vẹo dấu hiệu.

Bá ——

Tiếng xé gió lên.

Huyết đao tại Nhạc Duyên tiện tay vung lên trong biến mất không thấy gì nữa.

Mà cách đó không xa.

Tiếu Tam Tiếu góp nhặt không biết bao nhiêu năm một thân chân khí ầm vang phát ra, tạo thành lấp kín nghe rợn cả người khí tường ngăn tại ở giữa.

Nhưng mà…

Xùy!

Một tiếng vang nhỏ tại sau lưng vang lên.

Quay đầu lại, Tiếu Tam Tiếu nhìn thấy đúng mình trưởng tử đang đem tiểu nhi tử đẩy ra tình cảnh, tại trưởng tử chỗ ngực, chuôi huyết đao đang ngập vào trong đó, biến mất không thấy gì nữa. Cùng bên tai còn đến không kịp tiêu tán một câu.

“Đây cũng là đao của ta.”

Không có vết thương.

Cũng không có nội thương.

Tiếu Kinh Thiên cũng ngạc nhiên vô cùng nhìn mình chằm chằm ngực, nếu không phải phía trên quần áo phá lỗ nhỏ, vừa mới một màn này liền tựa như ảo giác đồng dạng. Nhếch miệng cười một tiếng, Tiếu Kinh Thiên vừa mới nghĩ đối với mình phụ thân nói tiếng lúc không có chuyện gì làm, một cái khó mà chịu được đau đớn lợi dụng tim làm trung tâm hướng tứ chi truyền ra đến.

Đồng thời, một cái nghe rợn cả người tràng cảnh đã tại mọi người trước mắt hiển hiện.

“A! A! A! A!”

Tê tâm liệt phế gào thét từ khôi ngô thiếu niên trong miệng phát ra, to lớn đau đớn khiến cho thiếu niên cả người ngã trên mặt đất, cả người gần như cuộn mình thành một đoàn. Mà tại khôi ngô thiếu niên bại lộ ở bên ngoài trên da, vô số màu máu đường vân hiển hiện, đúng trong cơ thể hắn kinh mạch, sinh sinh muốn đâm rách làn da bạo lộ ra.

Đây là! ! !

Âm Dương cấm chú.

Một bên.

Nguyệt Thần, Đại Thiếu Tư Mệnh cùng Tinh Hồn bốn người đã nhìn ra đây là cái gì. Chẳng qua là, bốn người biết chú thuật đúng cái gì, cũng biết sẽ là dạng gì tràng cảnh, thế nhưng là hết thảy trước mắt lại cùng quá khứ

nhìn thấy cũng không giống nhau.

Tại Nhạc Duyên ánh mắt nhìn chăm chú, khôi ngô thiếu niên nguyên bản mái tóc đen dài cũng nhận ảnh hưởng. Lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được hóa thành màu máu, tựa như không phải tóc, mà là một đầu bốc cháy lên hỏa diễm.

Không chỉ có như thế.

Khôi ngô thiếu niên thể nội nguyên bản coi như không tệ nội lực cũng như dưới ánh mặt trời tuyết trắng đồng dạng tan rã trống không.

Long Nguyên cùng Phượng Huyết sẽ đối với xông.

Long Nguyên cùng kỳ lân huyết… Nhạc Duyên trong đầu quanh quẩn mình từng tại Nhạc Sơn Đại Phật bên trong cùng Kỳ Lân giao phong tràng cảnh, chẳng qua là ban đầu lúc tâm tư không ở phía trên, bây giờ trở về nhớ tới cũng không rõ ràng lắm, bất quá vẫn là nhớ tới máu tươi của mình cùng kỳ lân huyết tựa hồ cũng phát sinh kì lạ biến hóa.

Mà trước mắt khôi ngô thiếu niên biến hóa, thì là rồng, phượng cùng rùa ba phản ứng biến hóa.

Từ phương diện nào đó mà nói, đây là một cái rất tốt quan sát đối tượng, nhưng cũng nói rõ một vấn đề.

Bọn chúng có độc.

Ở trong mắt Nhạc Duyên, Tiếu Tam Tiếu cùng hắn hai

đứa con trai một Đại hai tiểu tam chỉ rùa thật sự là quá mức chú mục.

“Tiếu Tam Tiếu, yên tâm, ngươi đại nhi tử không có nguy hiểm tính mạng, chẳng qua trong khoảng thời gian này có thể cần ngươi tự mình chiếu cố cho.”

Giọng ôn hòa tại trong sơn cốc quanh quẩn, lại làm cho ở đây tất cả mọi người không cảm giác được chút nào ấm áp. Nhạc Duyên đón Tiếu Tam Tiếu nổi giận đùng đùng ánh mắt, còn có đối với nhi tử lo lắng biểu lộ, Nhạc Duyên ôn nhu nói: “Hiện tại ngươi làm biết cái gì gọi là xem quân cờ không nói chân quân tử nha. Lời nói rơi xuống.

Nhạc Duyên ánh mắt nhìn lướt qua bị dọa đến nơm nớp lo sợ tiểu nữ hài nhi, sau đó người quay người hướng khung xe đi vào trong đi. Nguyệt Thần cùng Tinh Hồn đồng thời theo đuôi phía sau, bước vào trong đó. Mà Đại Thiếu Tư Mệnh thì là đứng ở bên ngoài, theo tám cái Âm Dương gia hảo thủ nâng lên khung xe thời điểm, cùng một chỗ chậm rãi đi ra sơn cốc.

Tiếu Tam Tiếu: “…”

Bị kịch liệt đau đớn bao phủ toàn thân khôi ngô thiếu niên tại cha mình chân khí trấn an dưới rốt cục dễ dàng một chút, ngẩng đầu, mắt trợn tròn nhìn lại, muốn nhìn một chút dưới mặt nạ chính là loại nào bộ dáng. Chỉ tiếc nhìn thấy đúng một cái màu đen bóng lưng, cùng đỉnh đầu vầng loan nguyệt.

Sau đó, người liền hôn mê bất tỉnh.

Sơn cốc.

Lưu lại chỉ có phong thanh, còn có có người cưỡng ép nhịn xuống tiếng hít thở cùng không ngừng nhảy nhót tiếng tim đập.

Cùng Tiếu Tam Tiếu lạnh băng sắc mặt. (chưa xong còn tiếp. Nếu như ngài thích bộ tác phẩm này, chào mừng ngài tìm tới phiếu đề cử, nguyệt phiếu, ủng hộ của ngài, chính là ta động lực lớn nhất.)

Chương 70 : Che mắt

Khung xe bên trong.

Nguyệt Thần ngồi quỳ chân ở đó, ánh mắt dừng ở nam nhân ở trước mắt trên thân, sâu trong đôi mắt vẫn là toát ra một tia lo lắng. Lão giả hói đầu võ công quả thực nằm ngoài dự đoán của các nàng, chân chính coi là tuyệt thế cao nhân.

Tại toàn bộ Âm Dương gia trong chỉ sợ chỉ có Đông Hoàng đại nhân cùng Đông Quân hai mới có thể so sánh, thậm chí vượt qua đối phương.

Chẳng qua là Đông Quân đã phi thăng, trước mắt Đông Hoàng đại nhân thân thể…

Vừa mới một màn, để Nguyệt Thần có một loại đánh rắn động cỏ cảm giác, không làm triệt để giải quyết, thật sự là khó có thể tưởng tượng tại về sau, đối phương liệu sẽ mang đến cái khác ngoài ý muốn. Trầm ngâm một chút, Nguyệt Thần không có giấu diếm mình đáy lòng nghĩ cách, trực tiếp ở trước mặt hỏi thăm ra.

Vấn đề?

Ngẩng đầu, đón Nguyệt Thần ánh mắt, Nhạc Duyên cũng đã nhận ra bên người Đại Tư Mệnh cùng Tinh Hồn hai người đồng dạng ánh mắt. Hiển nhiên, lấy tâm tình của bọn hắn, đúng có một loại muốn đem nguy hiểm trực tiếp tiêu diệt tại nảy sinh giai đoạn. Bởi vì trước đó trong một đoạn thời gian, Âm Dương gia làm việc

phương pháp không thể nghi ngờ chính là loại này bá đạo phương thức làm việc.

Đây là chỗ đứng đỉnh điểm sau bình thường tư duy.

Bất quá đối với Nhạc Duyên mà nói, sự tình cũng không phải là đơn giản như vậy.

Một cái có Long Quy chi huyết, một cái lão bất tử người, đối phương có như thế nào nền tảng, Nhạc Duyên trước mắt còn nhất thời không dò rõ, ngược lại là để Nhạc Duyên cảm thấy đối phương tựa hồ biết không ít. Dạng này người nếu thật là đối đầu trừ phi đem nó lập tức triệt để đánh chết, bằng không mà nói hậu hoạn vô tận.

Sở dĩ đối với đối phương trưởng tử xuất thủ, bỏ ra máu tươi của mình, Nhạc Duyên đánh chủ ý chính là kéo dài đối phương thời gian.

Đối phương không hiểu nhúng tay ván cờ của mình, hiển nhiên đã có một loại nào đó chuẩn bị tư tưởng.

Không đến mức chết, người sẽ không đi cực đoan.

Một chút đã có thể cảnh cáo đối phương, khiến cho đối phương cố kỵ. Càng có thể để cho đối phương sợ ném chuột vỡ bình. Mà lại, long phượng rùa ba xung đột đủ để tốn hao đối phương rất lớn một bộ phận thời gian, khiến người ta cũng không đủ tinh lực tới quấy rối chính mình sự tình. Dù là trước đó Tiểu Tam Tiểu lại trấn định tự nhiên, nhưng làm một cái phụ thân, Nhạc Duyên có thể rất rõ ràng cảm nhận được trong lòng đối phương lo lắng.

Trừ phi Tiếu Tam Tiếu nhìn thấu. Không quan tâm. Chỉ bất quá xem hai đứa bé niên kỷ, hiển nhiên Tiếu Tam Tiếu vẫn chưa tới cảnh giới này.

Lợi dụng điểm này, có chút vô sỉ.

Đối với cái này, Nhạc Duyên cũng không phủ nhận.

Đối với Nguyệt Thần nghi vấn,

Nhạc Duyên chẳng qua là an tĩnh trả lời một câu: “Hắn không có quá nhiều thời gian đến lãng phí, bản tọa cũng không có quá nhiều thời gian lãng phí.”

Vừa nghe đến nơi này. Nguyệt Thần cùng Tinh Hồn hai người đều bừng tỉnh đại ngộ, sáng tỏ nguyên do trong đó.

Ra khỏi sơn cốc không xa.

Khung xe chính diện gặp Tần quân tướng lĩnh.

Hao tốn không ít thời gian, Tần quân binh sĩ đã đem Thục Sơn vây lại.

Chạm mặt về sau, cầm đầu tướng lĩnh chính là cúi người hành lễ. Chẳng qua là màn cửa đã lại lần nữa rơi xuống, cho dù là đoạn đường này đến. Cái này đem lĩnh cũng bất quá đúng gặp được đế quốc hai đại hộ pháp cùng Đại Thiếu Tư Mệnh mà thôi, về phần ngồi ở bên trong chủ nhân chân chính, hắn là chưa từng nhìn thấy.

Khẽ ngẩng đầu.

Tướng lĩnh mượn khóe mắt quét nhìn xuyên thấu qua màn cửa khe hở liếc qua, chẳng qua là khi nhìn đến một vòng hắc kim sắc vạt áo về sau, liền không dám nhìn tới, mà là tùy ý chào hỏi vài câu về sau, liền đứng ở một bên mặc cho khung xe tự thân bên cạnh thoáng một cái đã qua.

Đưa mắt nhìn khung xe rời đi, nửa ngày. Tướng lĩnh tùy ý phất phất tay, nói: “Đốt rừng, người ở bên trong một tên cũng không để lại.”

“Vâng!”

Ra lệnh một tiếng. Binh sĩ cầm lưỡi đao mà vào.

Khung xe bên trong.

Tướng lĩnh phân phó âm thanh tự nhiên là rơi vào Nhạc Duyên trong tai.

Phân phó như thế… Hủy diệt vết tích sao?

Tần Vương Chính dự định.

Từ câu nói ra khỏi miệng, Nhạc Duyên liền biết đây là Tần Vương Chính tâm tư. Có thể nói đối phương có thể đến đây Thục Sơn làm việc, rõ ràng đối phương có Tần Vương Chính mệnh lệnh. Âm Dương gia tại đế quốc địa vị tuy cao, nhưng còn không có triệt để loại thẩm thấu đến quân đội tình trạng. Làm một đế vương, Tần Vương Chính đương nhiên sẽ không cho phép tình huống như

vậy phát sinh.

Trường Sinh đan phương, vốn cũng không phải là người bình thường nên có đồ vật.

Tần quốc nhất thống. Giết chóc nhiều ít?

Giết một số người, đối Tần quân thật sự mà nói đúng quá mức bình thường.

Đối với cái này. Tinh Hồn Nguyệt Thần bọn người không có bất kỳ ngoài ý muốn, chuyện như vậy các nàng cũng nhìn qua quá nhiều. Có an bài như vậy. Thân là đế quốc tả hữu hộ pháp, Tinh Hồn cùng Nguyệt Thần cũng không ngoài ý muốn.

“Ngừng!”

Bị tám người chung nhấc khung xe giữa không trung im bặt mà dừng, đứng tại ngọn cây đỉnh. Khung xe thêm người cùng một chỗ khổng lồ sức nặng ép ngọn cây toàn bộ cong xuống tới, tựa hồ một cái không tốt liền sẽ đứt gãy dáng vẻ.

Khung xe bên trong.

Tinh Hồn cùng Nguyệt Thần, còn có Đại Thiếu Tư Mệnh hai người bốn người không hẹn mà cùng nhìn phía lên tiếng Nhạc Duyên.

Không có giải thích, cũng không có cái khác nói rõ.

Trong mắt người chung quanh, có lẽ chẳng qua là suy

nghĩ mà thôi.

Thân hình thoắt một cái.

Nguyên bản ngồi ngay ngắn ở khung xe bên trong Nhạc Duyên như đồ trăng trong nước đồng dạng bắt đầu nhộn nhạo lên, sau đó liền biến mất không thấy, người đã ra khung xe.

Ngay sau đó, khung xe bên trong bốn người khác cũng liên tiếp mà ra, theo đuôi mà đi.

Đỉnh núi.

Đây là tiếp giáp Thục Sơn, cũng sát bên sơn cốc cách đó không xa một chỗ núi nhỏ.

Ở trên đỉnh, Nhạc Duyên chỗ đứng quan sát.

Sương mù.

Đại hỏa.

Binh khí giao kích âm thanh.

Còn có tiếng la giết từng tiếng lọt vào tai.

Tần quân trảm thảo trừ căn như cá diếc sang sông phương thức, bắt đầu.

Tại nguyên bản cảm ứng trong, Nhạc Duyên liền phát hiện tại Thục Sơn kỳ thật còn có một bộ phận người, lấy ngay lúc đó cảm ứng được tới hô hấp tiết tấu, liền có thể

biết cái này một bộ phận người đúng một bộ tộc bên trong một bộ phận cường tráng tộc nhân, đổi câu hình dung chính là tộc binh. Rất rõ ràng, là đối phương làm dự bị.

Chỉ là bọn hắn vạn vạn không có cho tới Tần quân sẽ áp dụng phương thức như vậy.

Từ chỗ cao mà xuống.

Nhạc Duyên có thể thấy rõ ràng Tần quân binh sĩ tại cùng những này tộc binh giao phong. Am hiểu giết chóc binh lính đế quốc, cùng có địa lợi, am hiểu đi săn tộc binh ở chỗ này bắt đầu lẫn nhau giao phong. Chỉ bất quá đối mặt đại hỏa, còn có binh lính đế quốc tinh lương binh khí cùng áo giáp, những này tộc binh cho dù là quen thuộc địa hình cũng liên tục bại lui.

Chẳng qua binh lính đế quốc mặc dù chiếm thượng phong, đồng dạng không có quá lớn ưu thế. Không chỉ có là địa lợi bên trên yếu thế, còn có những này tộc binh còn không hiểu triệu ra một chút mãnh thú độc vật, khiến cho bọn hắn thúc đẩy cũng không như trong tưởng tượng nhanh chóng.

Không chỉ có như thế, tiên phong binh sĩ càng là bị cực lớn trọng thương.

Trong sơn cốc.

Thạch Lan tộc tộc trưởng mang theo mình nữ nhi. Trưởng lão Tiếu Tam Tiếu thì là gánh vác lấy trưởng tử, mang theo tiểu nhi tử không ngừng lui lại. Dù là Tiếu

Tam Tiếu võ công sâu không thấy đáy, nhưng tại có một đống vướng víu thời điểm, bên ngoài còn có một cái ẩn ẩn nhằm vào Đông Hoàng, hắn cũng không thể tránh được.

“Người nói chuyện không giữ lời.”

Nơi xa. Thân là tộc trưởng nam tử trung niên phẫn nộ vạn phần, hắn căn bản không có ngờ tới cục diện lại biến thành dạng này. Phải biết trước đó, áo đen người thần bí cũng không phải nói như vậy.

Trường Sinh đan phương đối phương lấy đến, vì cái gì…

Khác biệt nam tử trung niên phẫn nộ, Tiếu Tam Tiếu thì là mặt không biểu tình, nhìn trước mắt một màn này. Hắn cân nhắc càng nhiều.

Âm Dương gia.

Tần quân.

Trường Sinh đan phương.

Trong lúc nhất thời, Tiếu Tam Tiếu trong lòng bốc lên một cái ý niệm trong đầu: Cùng đường không cùng tâm . Bất quá, đồng dạng đúng Tiếu Tam Tiếu trong lòng cũng khó nén phẫn nộ tâm tình.

Cảm thụ được trên lưng run không ngừng, co giật trưởng tử thân thể, còn có một đầu từ hắc hóa làm mái tóc dài màu đỏ ngòm. Tại hơi kiểm tra một phen về sau,

tâm tình của hắn thật giống như đi tới trời đông giá rét. Tiếu Kinh Thiên tình huống, so với hắn tưởng tượng bên trong còn nghiêm trọng hơn. Như thi triển hết có thể vì, có lẽ có thể cứu đại đa số tộc nhân, thế nhưng là như vậy con của hắn…

Giờ khắc này, Tiếu Tam Tiếu rốt cục cảm nhận được đối phương một tay tàn nhẫn chỗ, đây là tại tại bách hắn tiến hành chọn lựa.

Xem quân cờ không nói chân quân tử.

Tiếu Tam Tiếu trong đầu liền nghĩ tới trước đó đối phương lấy loại cười khẽ giọng điệu nói ra câu nói.

Chợt.

Tiếu Tam Tiếu ngẩng đầu lên núi cốc phía trên nhìn lại, bên trong một bóng người phiêu nhiên mà đi. Lưu lại một đường màu đen bóng lưng.

Già nua da mặt bên trên run rẩy nửa ngày, Tiếu Tam Tiếu trong lòng cuối cùng có quyết định. Hắn đúng trưởng lão, càng là Quỷ cốc.

Tốt một cái Đông Hoàng.

Tốt một cái đùa bỡn lòng người Đông Hoàng.

Tâm tư định ra. Tiếu Tam Tiếu đã là mang theo tình huống càng phát ra nghiêm trọng trưởng tử gia tốc rời đi, Thục Sơn đã không an toàn, chí ít hiện tại đúng không an toàn.

Đỉnh núi.

Quả nhiên.

Là như vậy lựa chọn.

Đổi thành ta đến, cũng giống như vậy.

Nhạc Duyên lắc đầu, từ mình cùng người, hắn cũng sẽ làm lựa chọn giống vậy. Bởi vì. Hắn cho tới bây giờ liền không có thừa nhận qua mình đúng một cái anh hùng, càng là giết qua anh hùng.

…

Cục diện triệt để bị binh lính của đế quốc đảo loạn.

Chia cắt. Vây quanh.

Lấy chúng kích quả.

Tiêu diệt từng bộ phận.

Binh lính đế quốc tìm được biện pháp tốt nhất.

Nam tử trung niên ôm mình nữ nhi, một bên an ủi tiểu nữ hài nhi tâm tình sợ hãi. Một bên cắn răng lui bước. Giờ phút này, ở trên người hắn đã vết thương trải rộng. Nếu là chỉ bằng vào một người, mang theo nữ nhi hắn đào thoát cũng không có bao nhiêu vấn đề, vừa vặn vì tộc trưởng… Có thể nào làm như vậy?

Một phen anh hùng tâm tư dưới, đã khiến cho hắn lâm vào tình thế nguy hiểm.

Chẳng qua trước mắt, chính hắn vấn đề an toàn đã sớm không thèm để ý, hắn để ý đúng mình nữ nhi.

Bất kể như thế nào, cũng không thể để Tiểu Ngu rơi vào Tần quân trên tay. Bằng không mà nói, hắn thật sự là khó có thể tưởng tượng sẽ là dạng gì hậu quả. Thậm chí, tại thời khắc này hắn cũng có chút hối hận trước đó tại sao muốn một mực ôm mình nữ nhi, mà không phải để nàng đi theo trưởng lão cùng một chỗ.

Nên làm cái gì?

Trong ngực tiểu nữ hài nhi nơm nớp lo sợ đang phát run, dạng này huyết tinh tràng cảnh, đối một tiểu nha đầu thật sự mà nói đúng quá mức kinh khủng.

Ngay tại nguy hiểm nhất thời điểm, một cái gió lạnh chợt đến.

Tại cỗ này gió lạnh dưới, vây quanh mười mấy tên Tần quân binh sĩ liền như vậy đã mất đi âm thanh, bị thổi đi tính mệnh, ngã trên mặt đất.

“Đây là!”

Trừng mắt nhìn lại, nam tử trung niên lập tức thấy được cái chán ghét áo đen che mặt nam nhân, đối phương đỉnh đầu vòng trăng non trong mắt hắn phải không châm chọc chói mắt: “Đúng ngươi!”

“Mang nàng rời đi đi!”

Đưa lưng về phía nam tử trung niên, Nhạc Duyên ôn nhu nói ra: “Cảnh tượng như vậy không phải một cái tiểu cô nương thích xem.”

Tựa hồ nghe đến một cái thanh âm quen thuộc, một mực chui đầu vào nam tử trung niên lồng ngực tiểu nữ hài hơi ngẩng đầu, hướng lên tiếng phương hướng nhìn lại.

“Ha ha ha!”

Nam tử cười, hắn đem mình nữ nhi Tiểu Ngu để dưới đất về sau, gần như khom người cười ra nước mắt, trong tiếng cười tràn ngập chính là vô tận châm chọc, chỉ vào đối phương bóng lưng, nổi giận nói: “Đây coi là cái gì? Đúng bố thí sao? Một cái ngay cả lời hứa đều không thể làm một chút đến người, đáng giá người tin?”

Đối với cái này, Nhạc Duyên vẫn không có quay người, chẳng qua là đạm mạc trả lời: “Đế quốc đúng đế quốc, Âm Dương gia đúng Âm Dương gia. Bản tọa đúng bản tọa.”

“…”

Cái này thoạt nhìn không đầu không đuôi, là để nam tử trung niên nghe rõ.

Nhưng hắn tình nguyện không rõ.

Một phần không rõ lai lịch Trường Sinh đan phương, lại

cho Thục Sơn sinh sinh mang đến một tràng hạo kiếp.

Bây giờ nghĩ lại, quả thực là quá mức châm chọc.

Thục Sơn một mực bình yên xử thế, vì sao…

Ở thời điểm này. Hồi tưởng trong khoảng thời gian này tình huống, hắn đột nhiên tựa như minh bạch thứ gì, hắn cảm thấy Thục Sơn, cảm thấy Thạch Lan tộc liền tựa như đáy giếng bên trong ếch xanh.

“Rời đi đi.”

“Cho dù là phản kháng, cũng muốn lưu lại đầy đủ lực lượng dự bị.”

Quay người, phất phất tay. Nhạc Duyên dạng này nói ra: “Đi tìm Tiếu Tam Tiếu, hắn có thể mang ngươi cùng con gái của ngươi bình yên rời đi.”

Nghe vậy, nam tử trung niên trầm mặc.

Hồi lâu.

Lại là một tiếng trầm thấp tiếng cười vang lên.

Ngồi xổm người xuống.

Nam tử đón Tiểu Ngu sợ hãi lo lắng thanh tịnh ánh mắt, không nhịn được dùng hung hăng hôn một cái cái trán về sau, lúc này mới đứng dậy quay đầu nhìn lướt qua tiếng la giết trải rộng rừng rậm chỗ sâu. Sau đó mới thu hồi ánh mắt, dùng một loại giọng thỉnh cầu nói ra: “Có

thể nhờ ngươi một sự kiện sao?”

“Ừm?”

Một tiếng kinh ngạc, Nhạc Duyên giờ này khắc này mới xem như chân chính cẩn thận quan sát nam tử trung niên này đến. Dáng người không tính khôi ngô, trên thân có treo lấy kì lạ kim loại đồ trang sức, làm tộc trưởng khiến người ta nhìn không ra quá nhiều tộc trưởng uy nghiêm, đối phương thật giống như chẳng qua là một cái bình thường nam nhân, phổ thông phụ thân, ngoại trừ có một cái mỹ nhân bại hoại đặt cơ sở nữ nhi.

“Ngươi quyết định đâu?”

Nhạc Duyên ánh mắt từ nơi này phổ thông. Nhưng lại không phổ thông trên thân nam nhân thu tầm mắt lại, tại thời khắc này đối phương không phải trước đó phụ thân hình tượng, mà là thuần túy tộc trưởng. Ánh mắt dừng ở còn không biết cho nên. Một mặt ngốc manh tiểu cô nương gương mặt bên trên, Nhạc Duyên khẩu khí rất khó gặp ôn nhu nói: “Nàng còn nhỏ.”

Nhạc Duyên trải qua, cho nên những lời này là khuyến cáo.

“Nhưng ta là tộc trưởng, ta không thể dạng này trở về thấy chút cô nhi quả mẫu.” Nam tử thanh âm rất nặng, “Thục Sơn chi kiếp có của ta một bộ phận nguyên nhân.” Nói đến đây, nam tử trung niên vừa hung ác ôm lấy mình nữ nhi. Lúc này mới nghiêm túc nói ra: “Phiền phức các hạ đem Tiểu Ngu giao cho trưởng lão…”

Nói xong, đứng dậy chính là một tiếng gào thét.

Lập tức ——

Một tiếng bén nhọn tiếng thú gào trong. Một con núi lớn màu đen mèo từ trong rừng thoát ra, mang theo nam tử trung niên hướng giao chiến dầy đặc nhất địa phương lao vụt mà đi. Lao vụt trong. Nam tử trung niên không khỏi quay đầu nhìn lướt qua mình nữ nhi, hắn nhìn thấy chính là nam tử áo đen dạo bước tiến lên, đi tới Tiểu Ngu trước mặt, dùng bàn tay bưng kín cặp mắt của nàng, ngồi xổm ở đối phương bên người, bên tai bờ nhẹ giọng nỉ non. Hắn có thể làm ra an bài như vậy, là bởi vì trước đó trong sơn cốc nam tử áo đen cách làm cùng vừa mới đối phương cùng hành động.

Thân là phụ thân, hắn tại trên người đối phương cảm nhận được đồng dạng cảm xúc.

Quay đầu.

Hết thảy cái khác tâm tư biến mất không thấy gì nữa, chỉ có thẳng tiến không lùi.

“Ngoan!”

“Không nên nhìn.”

Nỉ non thì thầm, một tay che hai mắt, Nhạc Duyên nhẹ nhàng tại tiểu nữ hài nhi bên tai phun nhiệt khí, trong giọng nói của hắn mang theo một loại cảm giác kỳ quái, tại cái này ngắn ngủi hai câu nói dưới, tiểu cô nương rất nhanh liền nhắm mắt lại, lâm vào một loại giống như ngủ

không phải ngủ trạng thái, thật giống như ở trên núi thời điểm, mỗi đêm nàng đều cần cha của mình cha kể chuyện xưa đồng dạng hống nàng ngủ.

Thanh âm đúng êm tai.

Bốn phía tiếng la giết cũng tại những lời này dưới biến mất không thấy gì nữa, không có sợ hãi huyết tinh tràng cảnh, tiểu cô nương liền như vậy kinh ngạc lâm vào giấc ngủ.

Hồi lâu.

Nhạc Duyên ôm tiểu cô nương đứng dậy hướng sau lưng nhìn lại.

Chẳng biết lúc nào, Tiếu Tam Tiếu đến nơi này. Đương nhiên, chỉ có một mình hắn, hắn hai đứa con trai cũng không tại, xem ra đối phương đã tạm thời thay hai đứa con trai tìm được chỗ núp. Tại thời khắc này, Tiếu Tam Tiếu chẳng qua là nhìn chằm chằm Nhạc Duyên thân ảnh không nhúc nhích.

Không có người nào dẫn đầu nói chuyện, đều duy trì trầm mặc.

Nhạc Duyên chẳng qua là hai tay hơi động một chút, tại khí kình dưới, trong ngực tiểu cô nương bay về phía đối phương.

Khi nhìn đến đối phương sau khi nhận lấy, Nhạc Duyên nhìn lướt qua còn tại ngủ yên bên trong tiểu cô nương về sau, áo bào bay lên trong, quay người rời đi.

Gần như đồng thời.

Trong rừng cây, Nguyệt Thần Tinh Hồn cùng Đại Thiếu Tư Mệnh bốn người thân ảnh liên tiếp mà ra.

Trên đường.

Khung xe bên trong.

Nguyệt Thần hỏi: “Đã Đông Hoàng đại nhân có chút thích cái tiểu nha đầu, vì cái gì không mang về Âm Dương gia, làm bồi dưỡng?” Cho dù là có cừu hận, lấy Âm Dương gia năng lực tẩy đi một đoạn này ký ức phi thường dễ dàng.

Đồng dạng.

Tinh Hồn cùng Đại Tư Mệnh có đồng dạng nghi hoặc, tại Thục Sơn một nhóm trong, Đông Hoàng đại nhân một ít biểu hiện có chút kỳ quái.

Đối với cái này Nhạc Duyên không có trả lời, chẳng qua là ánh mắt khẽ dời, ánh mắt tại Thiếu Tư Mệnh trên thân dừng lại xuống.

Thế là ——

Nguyệt Thần, Tinh Hồn cùng Đại Tư Mệnh ba người minh bạch.

Sau lưng, Thục Sơn đỏ tươi đầy trời. (chưa xong còn tiếp)

Chương 71 : Thận Lâu

Đường núi kéo dài. ,

Lúc đến đại lộ nhân mã, thời điểm trở về, nhưng không có như vậy uy phong, chỉ có Âm Dương gia một đoàn người chậm rãi qua Thục đạo, hướng Hàm Dương phương hướng mà đi.

Sáu con tuấn mã lôi kéo khung xe chậm ung dung đi tới, mà tại cái này xe sang trọng đỡ hai bên, thì là đi theo tám tên cao thủ, một đường theo sát mà đi.

Trong xe.

Nguyệt Thần cùng Tinh Hồn vẫn là đầy cõi lòng hứng thú nghiên cứu từ Thục Sơn có được Trường Sinh đan phương.

Không thể nghi ngờ.

Loại vật này, bày ở bất cứ người nào trước mặt thời điểm, chỉ cần không phải Tiên Phật, người bình thường cho dù là võ công cao thủ, đều sẽ có hiểu rõ một phen hứng thú, về phần trong nội tâm phải chăng có những tính toán khác người ngoài này liền không được biết rồi. Chẳng qua tại Âm Dương gia nội bộ, trước mắt còn không có loại này dấu hiệu.

Chí ít giờ phút này, tại Nguyệt Thần cùng Tinh Hồn trên mặt của hai người lưu lại chỉ có chấn kinh cùng kinh ngạc.

Đồng dạng.

Ở một bên Đại Tư Mệnh cũng không khỏi khẽ nhếch lấy môi đỏ, hốc mắt chỗ sâu lưu lại cũng kinh hãi, cho dù là rất ít lộ ra ngoài bất kỳ tâm tình gì Thiếu Tư Mệnh cũng là toát ra kinh ngạc, thần sắc cho dù là trên mặt lụa mỏng cũng vô pháp che giấu.

Trường Sinh đan đương khi trong chủ yếu nguyên vật liệu lại là Thần thú

Thần thú

Trong thiên hạ thật có vật như vậy sao

Các nàng không thể không kinh ngạc cùng nghi hoặc, mặc dù tại dĩ vãng đều nghe nói qua quá nhiều cố sự, nhưng tựa hồ cũng chỉ là cố sự, đúng rất nhiều nhân khẩu miệng tương truyền, viết tại điển tịch cố sự mà thôi. Chưa chân chính xuất hiện ở trước mắt, tại Nguyệt Thần các nàng xem tới này cũng bất quá đúng truyền thuyết.

Thậm chí, mấy người cũng hoài nghi lên đan phương này thật giả đến.

Theo các nàng, nếu thật là có Thần thú, có thể sát thần thú, chỉ bằng vào Thần thú thứ này cũng có thể khiến người ta bất tử đi vì cái gì phía trên này còn cần như vậy nhiều cái khác thượng vàng hạ cám dược liệu.

Thế nhưng là Đông Hoàng là đối phần này Trường Sinh

đan phương làm khẳng định. Đan phương này là thật.

Nói một cách khác, phía trên này Thần thú cũng tồn tại ở thế gian.

Trong lúc nhất thời, mấy người tam quan ẩn ẩn nhận lấy xung kích. Sở dĩ không có phá vỡ, là bởi vì các nàng chỗ thời đại này, vốn cũng không có như vậy nhiều đối thế giới nghi hoặc cùng cân nhắc. Chí ít. Trước kia, bày ở các nàng trước mặt còn có lưu truyền tại dân gian truyền thuyết không phải sao

Phải giải quyết Đông Hoàng đại nhân căn bản vấn đề, nhất định phải giết cái này Thần thú.

Nhưng cái này Thần thú ở nơi nào

Lại nên như thế nào đi nhằm vào

Đối với người, các nàng biết, có thể đối thứ này, các nàng không quen a.

Mấy người hai mặt nhìn nhau trong chốc lát. Ánh mắt của các nàng không hẹn mà cùng rơi vào ngồi ngay ngắn ở bên trong, nhắm mắt dưỡng thần Đông Hoàng đại nhân. Đoạn đường này đến, từ rời đi Thục Sơn về sau, Đông Hoàng đại nhân trừ bỏ ở giữa nói hai câu liên quan tới Trường Sinh đan phương, liền một mực duy trì cái này tư thái.

Lấy ánh mắt của mấy người. Tất nhiên là nhìn ra được Đông Hoàng đại nhân đúng đang trầm tư lấy cái gì.

Đang suy nghĩ gì

Chẳng lẽ lại đúng nghĩ nên như thế nào sát thần thú sao

Mấy người trong lòng suy đoán cũng không có đoán sai, Trường Sinh đan phương bên trên lớn nhất chỗ khó chính là Thần thú thuốc dẫn.

Thần thú ở nơi nào giết thế nào không thể nghi ngờ là bày ở trước mặt vấn đề.

Nhắm mắt dưỡng thần trong, Nhạc Duyên lúc này tới trên đường đi suy tư chính là vấn đề này.

Giết thế nào Phượng Hoàng

Nhạc Duyên gần như dám khẳng định, thứ này chỉ sợ là hắn muốn đứng trước đối thủ lớn nhất. Hồi tưởng quá khứ, cùng Ma Long giao thủ qua, là bỏ dở nửa chừng, cũng rơi vào bệnh tật đầy người, mà lại muốn giết Ma Long chỉ bằng vào một người còn chưa đủ. Hoặc nói là một người không cách nào triệt để chí tử đối phương.

Bây giờ trở về nhớ lại đến, Tương Dương một trận chiến, cho dù là thương tích Ma Long. Nhưng cũng để Nhạc Duyên lấy Bắc Minh Thần Công thu nạp thời điểm cảm nhận được Ma Long trên người chân chính trí mạng yếu hại, mà thu nạp Ma Long tinh nguyên Nhạc Duyên xác thực nói cũng là chính hắn trí mạng yếu hại. Có bảy chỗ, mà lại cần bảy đại tuyệt đỉnh cao thủ lấy tuyệt thế thần binh chung kích mới có thể chân chính giết chết Ma Long.

Mà đổi được chính Nhạc Duyên trên thân lời nói

Nhưng không phải chân chính trên ý nghĩa ngươi chết ta sống chiến đấu.

Đúng.

Lặng yên không tiếng động trầm ngâm một tiếng, Nhạc Duyên ký ức lại về tới Kỳ Lân trên thân.

Đồng dạng.

Tại Nhạc Sơn Đại Phật bên trong bị Minh Không không biết dùng vạn năm Hàn Băng Băng đông lạnh bao lâu thời gian Kỳ Lân cũng không phải hoàn toàn trạng thái,

Không nói trước vừa mới làm tan, tại bị Minh Không lấy đạo tâm chủng ma ảnh hưởng. Không thể nghi ngờ Kỳ Lân chân chính thực lực giảm bớt không thiếu, hoàn toàn trạng thái Kỳ Lân không phải bộ dáng.

Cho nên cái này hai trận chiến đều không đủ lấy để Nhạc Duyên dùng đối đầu Phượng Hoàng ví dụ.

Không có toàn lực. Không có tại sinh tử phía dưới bộc phát lực lượng lớn nhất Ma Long cùng Kỳ Lân đúng không đủ để lấy ra so sánh. So với dĩ vãng khác biệt chính là, lần này Nhạc Duyên đem cùng Phượng Hoàng quyết sinh tử.

Đây là một tràng thí thần cuộc chiến.

Không có ai biết toàn lực bộc phát Phượng Hoàng

khủng bố đến mức nào. Nhạc Duyên cũng không biết. Chẳng qua Nhạc Duyên có thể tưởng tượng loại sinh tử bộc phát Phượng Hoàng sẽ có bao nhiêu cường đại, chính là kinh khủng nhất đối thủ. Mà lại, có một chút không cách nào khẳng định là, Nhạc Duyên không cách nào phỏng đoán cái này Phượng Hoàng là có hay không đang sẽ Niết Bàn

Phải biết Phượng Hoàng từ xưa liền có Niết Bàn mà nói, dù chỉ là nghe đồn, nhưng cái này cũng chưa hẳn chẳng qua là nghe đồn.

Nếu như thật vất vả giết chết đối phương, cái này Phượng Hoàng đến lần trước Niết Bàn trùng sinh, buổi diễn mặt, Nhạc Duyên thật sự là không cách nào tưởng tượng.

Chỉ bằng vào Âm Dương gia trước mắt cao thủ, chỉ sợ còn chưa đủ đủ.

Mở mắt.

Nhắm lại hai mắt, ánh mắt tại Nguyệt Thần, Đại Thiếu Tư Mệnh mấy người trên thân khẽ quét mà qua, cuối cùng ánh mắt đứng tại Tinh Hồn trên thân, nhìn sau một lúc lâu, Nhạc Duyên nhắm mắt lại, trong lòng tiếp tục trầm tư. Xem ra, tại đưa Loan Loan sau khi phi thăng, hiện tại đúng thời điểm chân chính đem mấy năm trước buông xuống chuyện lại lần nữa bày trước mặt mình.

Hắn cần sáng tạo một bộ chuyên môn sát thần thú võ học.

Xác thực nói là chuyên môn giết Phượng Hoàng võ học.

Phượng Hoàng thuộc hỏa, muốn giết chết đối phương nhất định phải lấy thuộc tính võ học đến nhằm vào, mà khắc chế lẫn nhau chỉ có nước. Mà nước bình thường, đối Phượng Hoàng nghĩ đến hiệu quả không lớn, như vậy nhất định phải tiến thêm một bậc.

Lấy âm đối dương.

Xem ra là thời điểm lại lần nữa hảo hảo chỉnh lý mình cái này một thân võ học.

Kỳ thật nói đến, đến bây giờ chính Nhạc Duyên cái này một thân võ học cho dù là trải qua sáng tạo chỉnh lý, nhưng từ phương diện nào đó mà nói, coi như được có một ít hỗn tạp. Dù là mỗi cửa võ học cũng làm bên trên đúng thế chi tuyệt học, nhưng tại giờ khắc này Nhạc Duyên vẫn là cảm thấy hỗn tạp.

Lấy cái này hỗn tạp võ học, muốn một trận chiến mà giết Phượng Hoàng, quá mức khó khăn.

Cho nên. Vì đến lúc đó đồ phượng thành công, cái này một thân võ học nhất định phải cô đọng, sáng tạo ra thích hợp nhất võ học.

Như vậy trên tay của ta vũ khí gì sắc nhất đâu

Đúng đao

Vẫn là kiếm

Lại hoặc là

Nhạc Duyên ở trong lòng tiếng trầm tự hỏi.

Tại cuối cùng, Nhạc Duyên một phen suy tư về sau, vẫn làm lựa chọn của mình.

Chính là kiếm.

Bởi vì hắn nhớ tới mình Nguyệt Khuyết.

Cứ như vậy. Từ Thục Sơn trở lại Hàm Dương, một đường đến, Nhạc Duyên đều không có lời gì, vẫn luôn là duy trì loại ngồi ngay ngắn tư thế ở trong lòng cấu tứ chỉnh lý tự thân võ học. Lúc khung xe đến Hàm Dương một khắc, Nhạc Duyên chẳng qua là đối Nguyệt Thần bọn người nói một câu.

“Từ hôm nay lên, bản tọa muốn bế quan.”

“Tần Vương bên trong. Liền từ Nguyệt Thần cùng Tinh Hồn hai người phụ trách.” Đồng thời, Nhạc Duyên cũng đem Trường Sinh đan phương giao cho hai người. Làm Âm Dương gia hai đại hộ pháp, Nguyệt Thần cùng Tinh Hồn đương nhiên biết chuyện kế tiếp nên đi giải quyết như thế nào.

Thế là Tinh Hồn một lần nữa đem Trường Sinh đan phương trích ra một phần, lấy được Kim bộ. Mà Nguyệt Thần thì là cầm nguyên bản đi Hàm Dương cung.

Kim bộ.

Vân Trung Quân tại cầm tới Trường Sinh đan phương về sau, không kịp chào hỏi Tinh Hồn. Liền vùi đầu nghiên cứu. Chẳng qua là, Vân Trung Quân bất quá là nhìn một nửa, sắc mặt đã là đại biến.

Hiển nhiên.

Biểu hiện của hắn cùng trước đó nhìn đan phương Nguyệt Thần bọn người không khác nhau chút nào.

Sát thần thú

Trường Sinh đan phương đúng là lấy Thần thú làm dẫn

Đang nhìn xong đan phương một khắc, Vân Trung Quân triệt để trợn tròn mắt. Chẳng qua ngay sau đó, bộc lộ tại Vân Trung Quân trên mặt đã là vẻ hưng phấn.

Chỉ cần có Phượng Hoàng, như vậy hắn nhất định có thể luyện ra trong truyền thuyết trường sinh chi đan.

Về phần Thần thú giết thế nào không phải có thần đồng dạng Đông Hoàng đại nhân, nghĩ đến cái này khu khu Thần thú, cũng không đặt ở Đông Hoàng đại nhân trong mắt. Có lẽ. Vấn đề lớn nhất, ngược lại là nên như thế nào tìm kiếm Thần thú tung tích.

“Bất quá, Tinh Hồn đại nhân. Từ giờ trở đi Kim bộ nhất định phải dựa theo phía trên này ghi chép góp nhặt tài liệu.”

“Số lượng cũng không thể quá ít.”

Ngẩng đầu, Vân Trung Quân sắc mặt nói nghiêm túc. Hắn còn không có tự phụ đến luyện Trường Sinh đan một lần thành công tình trạng.

Nhất định phải sớm làm chuẩn bị.

Một bên.

Cẩn thận quan sát đến Vân Trung Quân thần sắc biến ảo Tinh Hồn khóe miệng hơi vểnh, đáy mắt chỗ sâu lộ ra vẻ hài lòng, ẩn ẩn nhấc lên chân khí chẳng biết lúc nào đã để xuống.

Mà cùng lúc đó, tại Hàm Dương cung.

Tần Vương Chính độc thân tiếp kiến Nguyệt Thần.

Tại nhìn thấy bày ở trước mặt Trường Sinh đan phương về sau, cái này một nước chi đế vương trên mặt cũng lộ ra đồng dạng kinh ngạc. Đang hỏi Nguyệt Thần. Hỏi thăm Đông Hoàng ý kiến, xác nhận thật giả sau. Tần Vương Chính sắc mặt yên tĩnh trở lại.

Ở sau đó trong lúc nói chuyện với nhau, Tần Vương Chính từ Nguyệt Thần trong miệng đạt được mục tiêu Phượng Hoàng.

Phượng Hoàng.

Chính là Thụy Thú.

Cũng Thần thú.

Nó đại diện cho điềm lành.

Chỉ là vì trường sinh. Vì hắn trong giấc mộng thiên triều đúng thần cũng giết xem, chỉ là một Thụy Thú lại tính là cái gì

Phải biết, Đông Hoàng đã là chính thức bắt đầu bế quan, vì giết Phượng Hoàng mà chuẩn bị.

Nửa ngày.

Tần Vương Chính hỏi một câu nói: “Phượng Hoàng ở nơi nào “

“Mặt trời mọc địa phương.”

Đối với vấn đề này, Nguyệt Thần chẳng qua là dựa theo Nhạc Duyên phân phó trả lời Tần Vương Chính.

Nghe đến đó, Tần Vương Chính khẽ giật mình về sau liền hiểu rõ ra, Phượng Hoàng lại tên Thái Dương Điểu, trong đó ý nghĩa không cần nói cũng biết. Tần Vương Chính sở dĩ lập tức kịp phản ứng chính là bởi vì một người, một quyển sách. Người này quan hệ với hắn quá sâu.

Chính là Lữ Bất Vi.

Quyển sách chính là Lữ thị Xuân Thu.

Trong đó tư tưởng càng là lấy Đạo gia làm chủ.

Quyển sách này hắn thật sự là quá quen.

Trầm ngâm một chút, Tần Vương Chính mí mắt một dựng, mở miệng nói ra: “Quả nhân minh bạch, từ hôm nay lên, Công Thâu gia liền triệt để giao các ngươi Âm Dương gia, mặt khác đế quốc sẽ lấy lực lượng lớn nhất ủng hộ Âm Dương gia thuyền lớn kiến tạo. Bất luận kẻ nào đều không thể ngăn cản, có trở ngại cản người có thể giết không tha.”

“Đúng rồi, chiếc thuyền này Đông Hoàng chuẩn bị kêu cái gì “

Đối mặt hỏi thăm, Nguyệt Thần lụa mỏng che lấp lại hai con ngươi khẽ nâng, nói: “Thận Lâu “

“Ừ ~ “

“Tên rất hay.”

Tần Vương Chính như thế khen.

Chương 72 : Khai mở

Từ Đông Hoàng bắt đầu bế quan bắt đầu từ thời khắc đó, kế hoạch đã tiến vào chuẩn bị giai đoạn.

Từ Hàm Dương cung sau khi trở về, Nguyệt Thần lại lần nữa gặp Nhạc Duyên một mặt, đem hết thảy trải qua không lọt chút nào bẩm báo một phen. Tại nghe xong qua đi, Nhạc Duyên cũng không có nói cái gì, chẳng qua là phân phó một câu cùng cái này Trường Sinh đan phương một chuyện không chút nào tương quan sự tình. Sau khi nghe xong, Nguyệt Thần cả người có chút như vậy bồn chồn.

Tìm một người?

Xác thực nói là tìm một cái tiểu nữ hài nhi.

Đang đi ra Nhạc Duyên bế quan địa điểm về sau, Nguyệt Thần vẫn là đầu óc mơ hồ, không biết rõ Đông Hoàng vì sao lại có như thế một cái kì lạ phân phó? Nàng hỏi thăm qua Đông Hoàng đại nhân, cái này tìm kiếm nữ hài nhi thân phận, chẳng qua là từ Nhạc Duyên trong miệng đạt được trả lời lại là có chút mơ hồ không rõ.

Duy nhất biết đến chính là cô bé này thân phận cực kì tôn quý, chính là Âm Dương gia tương lai, nàng có một cái tên gọi Cơ như Thiên Lang.

Cứ như vậy không đầu không đuôi, cứ như vậy khiến người ta không nghĩ ra.

Nhưng Nguyệt Thần lại đối với cái này không thể không để ý.

Đông Hoàng là ai?

Tại trên dưới Âm Dương gia , thế nhưng là còn sống thiên thần. Đã là Đông Hoàng có an bài như vậy, như vậy việc này liền đã bị Nguyệt Thần bày tại phía trước.

Trong bóng tối.

Nhạc Duyên lẳng lặng nghe Nguyệt Thần rời đi tiếng bước chân, dưới mặt nạ nhíu lên lông mày chậm rãi bình phục xuống tới.

Không nói thân phận chân thật, không đề cập tới chính xác địa điểm.

Đây đều là Nhạc Duyên đang suy tư một phen sau làm ra quyết định. Cái này đã là đối Âm Dương gia bên trong một số người khảo nghiệm, nhưng cũng là phòng bị một ít người.

Thí dụ như Tiếu Tam Tiếu.

Bởi vì chính mình lấy tự thân tinh huyết đưa vào đối phương trưởng tử ngực, tạo thành kết quả Nhạc Duyên tự nhiên sẽ hiểu, cho nên vì phòng ngừa người đối địch không đối phó được mình, ngược lại cừu hận chuyển di đối phó mình hậu nhân, Nhạc Duyên nhất định phải trước thời gian làm chút an bài.

So ra, Minh Không cùng Truyền Ưng hai người trên một điểm này không cần quá mức lo lắng.

Ngược lại là Nguyệt Nhi cái hiền lành mềm tính tình…

Hắn không thể để cho ngoại giới người phát giác được Nguyệt Nhi chân thực thân phận, mà trước mắt Nhạc Duyên càng là không có tinh lực đi làm những chuyện khác. Cho nên, hắn chỉ có thể đem nhiệm vụ này giao cho Nguyệt Thần. Cái này đã là đối Nguyệt Thần thi nghiên cứu, cũng thế…

Nhạc Duyên rõ ràng, tại Nguyệt Thần tìm được Nguyệt Nhi sau. Nhất định có thể phát giác được Nguyệt Nhi chân thực thân phận. Thế nhưng là cái này một phần hoang ngôn, là nhất định phải định ra, không phải gạt mình, mà là lừa gạt cái khác người có dụng tâm khác.

Chẳng qua Âm Dương gia như sẽ phát sinh ngoài ý muốn. Đối với điểm này, Nhạc Duyên tại thật nhiều năm lúc trước liền đã làm đầy đủ chuẩn bị.

Có người, đầy đủ.

Trong đầu, hiện lên một cái thấp bé thân ảnh.

Chưa phát giác ở giữa.

Nhạc Duyên nhớ tới A Chu.

Nàng cũng cùng mình từng có Chu công chi lễ, hài tử… Không hiểu. Nhạc Duyên đối cái này chưa từng gặp mặt hài tử lên vẻ lo âu tâm tình.

Nỗi lòng ba động, lập tức quanh thân chân khí đã có biến hóa. Chợt, trong bóng tối đảo qua một vòng sức nóng, xung kích đến Nhạc Duyên quanh thân áo bào tung bay mà lên. Khởi kình quét vào bốn phía trên vách đá, lại lại lần nữa cuốn ngược trở về, sau đó bị rơi xuống áo bào thu nạp hết sạch.

Nhắm mắt.

Hít sâu.

Chỉ cần giải quyết trên người vấn đề, hắn liền sẽ chân chính có đầy đủ tự tin đến nắm giữ trói buộc mình thời không.

Bàn tay tay không thấy năm ngón tay trong bóng tối, Nhạc Duyên trên mặt màu đỏ đường vân một chút xíu tiêu tán, sau đó, người liền bắt đầu đối một thân võ học tiến hành chân chính chỉnh lý đến. Trở về trên đường đi đã có đại khái lộ tuyến phương hướng.

Hắn một thân võ học đối với người đầy đủ. Nhưng đối da dày nhẫn nhịn Thần thú còn chưa đủ.

Nói một cách khác còn chưa đủ sắc bén.

Phi đao quá nhỏ.

Cộng thêm Nguyệt Khuyết không nơi tay.

Thiên ngoại phi tiên, không phải đối phó Thần thú.

Về phần quyền cước chưởng pháp, cùng tinh thần công pháp, đối phó Thần thú đều không đủ lấy.

Cho nên, Nhạc Duyên cần một bộ sắc bén, âm lãnh đủ để đối phó Phượng Hoàng kiếm pháp. Nghĩ tới đây, Nhạc Duyên đã bắt đầu đối với mình cái này một thân kiếm pháp trong đầu tiến hành chiếu lại, chỉnh lý phân giải đến.

Hồi lâu.

Trong bóng tối chợt nhớ tới một tiếng vang nhỏ, xa xa trên vách đá, chẳng biết lúc nào nhiều hơn một đường vết kiếm.

Ngược lại là một ngày này.

Âm Dương gia tới một cái tóc trắng xoá.

Còng lưng thân thể lão giả.

Hắn tự xưng Sở Nam công.

Đúng Lý Tư môn hạ chi khách.

Tiếp đãi hắn cũng không phải là mới rời khỏi cấm địa Nguyệt Thần, mà là Tinh Hồn.

Cùng lúc đó.

Theo Tần Vương Chính ra lệnh một tiếng, khổng lồ cơ quan quốc gia lại lần nữa khởi động. Khác biệt duy nhất chính là, lần này khác biệt trước đó diệt quốc cuộc

chiến. Quy mô của nó đương nhiên sẽ không như vậy khổng lồ, bởi vì sau cùng một quốc gia Tề quốc bất quá là cá trong chậu, một chỉ nghiền chết đã đủ. Nhưng lần này Thận Lâu kiến tạo thanh thế đồng dạng không nhỏ.

Vì cam đoan chất lượng, không chỉ có quân đội xuất động, càng là điều động không ít dân phu.

Đương nhiên.

Thứ này cũng không phải là tại Hàm Dương kiến tạo, mà là tại một chỗ địa điểm bí mật chỗ tạo. Nghe nói. Nơi đây gần biển.

Chỉ bất quá cử động như vậy tại không biết chân tướng người trong mắt, chúng thuyết phân vân. Càng nhiều vẫn là cho rằng đế quốc tại kiến tạo một loại khổng lồ công cụ chiến tranh, nếu không Công Thâu gia tộc sẽ không bị cả tộc mà dùng, liền đồng tộc dài đều phái ra ngoài.

Ngược lại là tại có ít người trong lòng, đối với cái này có chút hoài nghi.

Kết hợp giang hồ truyền văn, cùng trên tay tình báo hiểu rõ, bọn hắn cho rằng khả năng cùng trường sinh cái này một nghe đồn có quan hệ.

Thế là, một đám ở tại tiểu thánh hiền trang người đọc sách có khác tâm tư.

Tỉ như xuất thân Hàn Quốc, bị Tần quốc dẫn đầu diệt đi quốc gia người —— Trương Lương.

Trường sinh?

Trương Lương đúng không tin, cho dù là có, cũng không cho phép Doanh Chính có được.

Bằng không mà nói, hắn thật sự là khó có thể tưởng tượng là dạng gì tràng cảnh.

…

Đạo gia.

Thiên tông.

Bắc Minh Tử nghe nói Thục Sơn gặp thảm hoạ chiến tranh, Thạch Lan nhất tộc ở đó người cơ hồ bị toàn diệt về sau, cái này tóc trắng lão đạo sĩ cả người tại đỉnh núi thổi nửa ngày gió lạnh, nhớ lại mấy năm qua này Đạo gia Thiên tông phát sinh sự tình, sau đó trở lại Thiên tông sau liền bế quan triệt để không ra, Thiên tông sự vật triệt để giao cho hắn cái cuối cùng quan môn đệ tử —— Hiểu Mộng.

Từ này một ngày lên, Hiểu Mộng dù chưa chính thức trở thành Thiên tông chưởng môn nhân, nhưng từ trên thực tế mà nói, nàng đã là Thiên tông chưởng môn nhân.

Trong thạch động.

Hiểu Mộng nhìn xem trong nước hồ ngược lại ấn tới bộ dáng, trong nước người màu tóc lộ ra càng phát trắng, ở bên trong xen lẫn mái tóc màu đen nhìn qua mất đi

không thiếu. Thậm chí, dáng dấp của nàng cũng nhìn lên thành thục một chút, toàn bộ thân thể tản ra thiếu nữ không nên có kì lạ mị lực.

Ngón tay ngọc đầu ngón tay nhẹ nhàng tại của chính mình gương mặt bên trên xẹt qua, Hiểu Mộng mặt không đổi sắc, chẳng qua là dùng mũi chân điểm hạ mặt nước.

Lập tức sóng nước dập dờn.

Trên mặt nước ngược lại ấn người, mơ hồ không rõ.

Đợi thêm mặt nước đứng im về sau, Hiểu Mộng ánh mắt dừng lại ở trên mặt nước, chẳng qua là giờ khắc này phía trên ngược lại ấn vẫn là chính nàng, nhưng ở trong mắt Hiểu Mộng nhìn thấy lại là một người khác.

Áo đen.

Mặt nạ.

Còn có vòng trăng non.

Chưa phát giác ở giữa, trên đầu nàng chỉ đen vừa liếc một cây.

“Đã bắt đầu.”

Nương theo lấy nước suối leng keng tiếng vang, Hiểu Mộng lười biếng tiếng nói quanh quẩn tại trong thạch động, “Trước mắt, ta cũng nên cầm lại Thiên tông đồ vật.”

Nửa ngày.

Duỗi cái lưng mệt mỏi về sau, đứng dậy, chỉnh lý tốt quần áo Hiểu Mộng cầm lấy bội kiếm của mình Thu Ly rời đi hang đá, tại không có bất luận cái gì Thiên tông đệ tử phát giác tình huống dưới lặng yên không tiếng động rời đi bế quan địa phương, rời đi Đạo gia Thiên tông phạm vi.

Về phần phương hướng của nàng, chính là Nhân tông.

Không lâu sau đó.

Đạo gia Nhân tông nội bộ phát sinh chấn động.

Đạo gia bí bảo bị một Nhân tông trưởng lão tại ban đêm chỗ trộm, trên đường cũng là bị Đạo gia bốn vị nam đệ tử vây khốn, không cách nào thoát thân.

Mà tại thời khắc này, Hiểu Mộng hiện thân, không có ẩn tàng bất luận cái gì thân phận tâm tư tại trăng tròn phía dưới đánh chết năm người. Thu Ly kiếm huy sái vào vỏ, tại lưu lại lưu lại một đường diễm lệ vết máu. Cứ như vậy, từ chăm chú truy đuổi mà đến Nhân tông đệ tử ánh mắt, Hiểu Mộng tiêu sái tùy ý cầm Đạo gia bí bảo mà đi.

Cũng từ này một ngày lên, Đạo gia Thiên tông cùng Nhân tông vốn là bởi vì lý niệm không hợp mà phân liệt hai tông, tại thời khắc này liền càng phát rõ ràng, hai tông có trở thành tử thù dấu hiệu. Mà lại song phương năm năm ước hẹn, tranh đoạt Tuyết Tễ sự tình cũng trên cơ bản như vậy hết hiệu lực.

Một cái đúng phẫn nộ, một cái lại là không thèm để ý chút nào.

Chỉ bất quá Hiểu Mộng rời đi trước, vẫn lưu lại một câu: “Tuyết Tễ liền từ Nhân tông tạm thời hảo hảo đảm bảo.”

Tại cuối cùng mà đến Nhân tông chưởng môn Tiêu Dao Tử cầm trong tay Tuyết Tễ, sắc mặt âm trầm nhìn xem ánh mắt nơi cuối cùng tại trăng tròn phía dưới dạo bước rời đi thiếu nữ tóc trắng, nhìn qua một thân không giống bình thường đạo sĩ đạo bào màu xanh da trời tiêu tán bóng lưng, hắn đã là truy tung không kịp. Thấy đây, Tiêu Dao Tử toàn bộ lông mày đều cau lại.

Hắn không có ngăn cản.

Hôm nay Hiểu Mộng một chiêu giết năm người kiếm pháp, võ công khiến người ta không thể khinh thường.

Đạo gia bí bảo chính là Xích Tùng Tử giao cho mình thay đảm bảo, chẳng qua là vào hôm nay, Thiên tông Hiểu Mộng đột ngột mà đến, đột ngột cướp đi Đạo gia bí bảo, hắn muốn nghĩ rõ ràng đây rốt cuộc là Bắc Minh Tử ý tứ, vẫn là Hiểu Mộng người ý tứ.

Mà lại Nhân tông giờ phút này cùng Thiên tông giao chiến…

Đối đại cục thật sự là có ảnh hưởng quá lớn.

Nhưng hôm nay Hiểu Mộng cách làm… Đã để Tiêu Dao Tử trong lòng có một tia lo lắng. Chỉ sợ, từ hôm nay lên,

Thiên Nhân hai tông sẽ triệt để mỗi người đi một ngả, mà không chỉ trước đó lý niệm khác biệt. Mà vừa mới Hiểu Mộng một kiếm, đã để Tiêu Dao Tử đối với cái này nữ thiên phú tán thưởng.

Bắc Minh Tử quả thực thu một cái thiên phú cực giai quan môn đệ tử, Nhân tông từ hắn mà xuống, không người có thể so.

Xem ra, từ hôm nay trở đi, phải lần nữa cân nhắc Nhân tông cùng Thiên tông quan hệ.

Đúng địch?

Vẫn là cái khác…

Nhưng ở Tiêu Dao Tử trong lòng, đã đối Hiểu Mộng có cực lớn ý kiến. Nếu như không phải cục diện phi thường, Tiêu Dao Tử sợ rằng sẽ lập tức đi Thiên tông luận đạo . Bất quá, sự tình cũng sẽ không đơn giản kết thúc. Tiêu Dao Tử trong lòng quyết định, tiếp xuống sẽ phái người hoặc là mình trực tiếp bên trên Thiên tông, tìm Bắc Minh Tử tra hỏi.

Tần quốc.

Hàm Dương.

Tại Thận Lâu kiến tạo bắt đầu về sau, đối với Tần Vương Chính mà nói, bày ở trước mặt hắn còn có ba chuyện.

Chuyện thứ nhất, chính là cuối cùng còn sót lại Tề quốc,

đúng thời điểm diệt.

Chuyện thứ hai, chính là phương bắc Hung Nô.

Ánh mắt tại bày ở trước người trên bản đồ khẽ quét mà qua, cuối cùng Tần Vương Chính ánh mắt đứng tại các quốc gia nguyên bản kiến tạo dùng chống cự Hung Nô đồ vật phía trên.

Không có thống nhất thời điểm, đối các quốc gia mà nói còn tốt.

Nhưng thống nhất về sau, Tần Vương Chính phát hiện thứ này đối đế quốc mà nói giống như có chút ngắn có chút đứt gãy.

Thứ này tại các nước đều có một cái tên, nó gọi Trường Thành.

Chương 73 : Thủy Hoàng

Thời gian nửa năm dần dần qua.

Tại diệt Yến về sau bất quá nửa năm bên trong, còn sót lại một cái duy nhất Tề quốc, cũng tại Đại tướng Vương Bí suất quân công kích đến bất quá là giữ vững được thời gian ngắn ngủi, liền tại Tần quân gót sắt cúi xuống đầu xưng thần.

Đại thế như thế, Tề quốc tất nhiên là không có trở tay năng lực. Không có trực tiếp đầu hàng, mà là hơi căng thẳng dưới, này cũng xem như bảo đảm một chút Tề quốc hoàng thất mặt mũi.

Chẳng qua là ở ngoài sáng mắt người trong mắt, tất nhiên là một phen buồn cười.

Sáu nước vừa diệt.

Chính thức đại biểu cho Hoa Hạ đại địa tiến vào nhất thống thời đại.

Chuyện như vậy, có thể nói là từ xưa đến nay thịnh thế. Trước kia không có, Tần quốc có thể nói là mở thống nhất bắt đầu. Nhìn chung quá khứ, còn chưa bao giờ qua cục diện như vậy. Như vậy còn dư lại, Tần quốc trên dưới tất nhiên là muốn chuẩn bị một cái long trọng đến cực điểm điển lễ, đến làm khánh điển, cũng khoe khoang, càng là đối với một ít còn không phục người cảnh cáo.

Bởi vậy, tại Hàm Dương, đế quốc trên dưới đều đang vì cái này một buổi lễ long trọng để chuẩn bị.

Hàm Dương.

Hàm Dương cung.

Bách quan triều bái.

Tần Vương Chính mặt không thay đổi nhìn xem người phía dưới, mặc dù đã sớm có đoán trước, nhưng ở một ngày này, tại ánh mắt của hắn chỗ sâu vẫn là còn sót lại lấy một chút vẻ hưng phấn. Chỉ bất quá cái này cũng vẻn vẹn chẳng qua là có chút hưng phấn, bởi vì hắn có càng lớn truy cầu.

Chẳng qua đã là thiên cổ không có sự tình, như vậy hắn Tần Vương Chính nhất định phải có một cái hợp cách xưng hào.

Vương.

Cái này một chữ, danh xưng này tại Doanh Chính xem ra thật sự là quá nhỏ, quá không hợp cách những. Nếu là bảy nước vẫn còn, như vậy vương một chữ này không có gì, nhưng bây giờ Tần đã diệt sáu nước, cái này vương tự nhiên không đủ.

Không xứng với Doanh Chính thân phận.

Điểm này là triều chính trên dưới chỗ cộng đồng cho rằng.

Vì thế, trước lúc này trong một đoạn thời gian, triều chính trên dưới chỗ thảo luận chủ yếu vấn đề ngoại trừ buổi lễ long trọng quy mô bên ngoài, chính là Tần Vương Chính nên có một cái dạng gì xưng hô mới phù hợp hắn cái thân phận này. Mà nhiệm vụ này thì là rơi vào quan đến Đình Úy Lý Tư trên thân.

Cuối cùng, Lý Tư cùng vương quán, Phùng Kiếp nghị định tôn Tần Vương Chính vì Hoàng đế, cũng chế định có liên quan lễ nghi chế độ.

Mà như vậy, Tần Vương Chính xưng là Thủy Hoàng.

Thủy, là một.

Đúng bắt đầu.

Càng là vạn thế bắt đầu.

Đương nhiên. Những này là bách quan ý nghĩ trong lòng, nhưng cũng có thể từ Doanh Chính trong miệng thăm dò đến phần dã tâm. Chỉ bất quá ở những người khác thầm nghĩ đến đúng đế quốc vạn thế chi triều, nhưng không có mấy người cảm nhận được trong đó ý tứ chân chính.

Điểm này, ngược lại là một mực khom người đứng tại nơi hẻo lánh hoạn quan Triệu Cao đoán được một chút. Qua tay qua Công Thâu gia tộc nhân viên chuyển di, chú ý Thận Lâu kiến tạo Triệu Cao, tăng thêm bản thân hắn làm Tần Vương Chính tâm phúc, tất nhiên là biết được Doanh Chính là có tính toán gì.

Tần Vương Chính. Nghĩ đúng từ đó về sau, trên cả đại địa này chỉ có hắn một cái Hoàng đế.

Thủy. Đúng một, nhưng cũng là duy nhất ý tứ.

Trường sinh bất lão Hoàng đế, đại biểu chính là vạn thế thiên triều.

Không chỉ có như thế, bản thân làm cao thủ Triệu Cao tại gần nhất càng có thể phát hiện Tần Vương Chính tựa hồ vượt qua nào đó đạo khảm, tại võ học một đường bên trên cũng có được tiến bộ không ít. Cho dù là tư chất của hắn bình thường, nhưng nếu là trường sinh, nhưng cũng có thể dùng thời gian sinh sinh tích lũy ra một cái quái vật.

Nghĩ tới đây, Triệu Cao đột nhiên cảm thấy là nên chuẩn bị chân chính định ra mình tâm tư.

Khác biệt Tần Vương Chính mơ hồ giải, Triệu Cao rất rõ ràng tại Yến quốc Kế đô bên trong phát sinh phi thăng chính là ai.

Đúng chủ nhân của hắn Đông Quân đại nhân.

Đúng thế.

Từ phương diện nào đó mà nói. Hắn Triệu Cao cũng Âm Dương gia người. Khác biệt Âm Dương gia những người khác đây hành tẩu ở bên ngoài, hắn càng nhiều hơn chính là ẩn nấp quân cờ, đúng thuộc về Đông Quân một người ẩn nấp quân cờ, lại không phải Đông Hoàng người.

Lúc này, Đông Quân đại nhân bị Đông Hoàng bức phi thăng…

Làm thuộc hạ, Triệu Cao rất là thức thời, không có làm cái gọi là thay chủ báo thù sự tình. Bởi vì Triệu Cao rất rõ ràng hắn không phải là đối thủ của Đông Hoàng, mà lại cũng sẽ không dùng ngôn ngữ đi mê hoặc Tần Vương Chính đi nhằm vào Đông Hoàng.

Bởi vì Tần Vương Chính không phải một cái ngu ngốc người.

Nếu là lên cái này tiểu tâm tư, chỉ sợ cái thứ nhất chết liền sẽ đúng hắn Triệu Cao.

Nhớ tới trước đây Đông Quân đối với hắn phân phó, Triệu Cao cũng coi là từ bên cạnh cùng chỗ tối hiểu qua thập bát thế tử Hồ Hợi người này, người vương tử này thực cũng đã hắn có chút lau mắt mà nhìn. Lấy xuất chúng ký ức, trộm luyện vốn thuộc về Tần Vương Chính bí tịch… Chỉ tiếc. Bất quá là trong đó nho nhỏ một quyển nội dung mà thôi.

Không đề cập tới Hồ Hợi dùng cái này một bộ phận bí tịch luyện thành bộ dáng gì, tại Triệu Cao quan sát trong, thập bát thế tử ở trên đây đã đúng xảy ra vấn đề. Chỉ bất quá, hắn đương nhiên sẽ không đi nói cái gì.

Trước mắt.

Triệu Cao nhìn qua Tần Vương Chính thẳng tắp bóng lưng, chỉ cần nghĩ đến đây cái đế vương muốn trường

sinh bất tử, dù là Triệu Cao thân là đối phương tâm phúc, trong lòng của hắn cũng không khỏi bốc lên một tia sợ hãi.

Gần vua như gần cọp. Tại Tần Vương Chính bên người, Triệu Cao phi thường rõ ràng phần này trải nghiệm.

Hồi lâu.

Triệu Cao dưới đáy lòng định ra một cái quyết định.

Chính là một khi Tần Vương Chính thật có thể đạt tới một bước, như vậy hắn Triệu Cao sẽ là đế quốc Hoàng đế nhất là trung thành chó, nếu là không có…

Chim khôn biết chọn cây mà đậu, hiền thần chọn chủ mà hầu.

Hắn luôn cảm thấy, Đông Hoàng chỉ sợ có âm mưu khác. Phải biết có thể cùng Đông Quân cộng sự, càng có thể bức Đông Quân đại nhân phi thăng người, há lại như vậy đơn giản, chỉ sợ sẽ càng thêm kinh khủng. Người khác có lẽ nhìn không ra, Triệu Cao lại có thể ẩn ẩn cảm nhận được cái này thoạt nhìn long trọng vô cùng đế quốc phía dưới cuồn cuộn sóng ngầm.

Duy nhất phải xem chính là thắng lợi sau cùng sẽ là ai.

Cùng lúc đó.

Âm Dương gia.

Cấm địa.

Đông Hoàng bế quan chỗ.

U ám không thấy năm ngón tay trong bóng tối, đang phát ra hô hô tiếng vang. Thanh âm này tựa như gió đang thổi, lại tựa như vô số u quỷ đang gào gọi. Không chỉ có như thế, tại bốn phía, còn ẩn ẩn phát ra từng đợt khiến người ta màng nhĩ mỏi nhừ tiếng ma sát.

Nếu như một người bình thường mạo muội xông vào trong đó, chỉ sợ lúc này sẽ dọa đến vong hồn đại mạo.

Mà liền tại giờ khắc này.

Nguyên bản một mực nhắm mắt lại Nhạc Duyên bỗng nhiên mở hai mắt ra.

Trong bóng tối, một đôi tản ra tròng mắt màu xanh lục xuất hiện ở bên trong.

Gần như tại Nhạc Duyên mở mắt đồng thời, những nghẹn ngào phong thanh cũng im bặt mà dừng.

“Tới.”

Một tiếng khẽ nói trong, áo bào giơ lên, một cái khí kình từ trong đó mà ra, hướng đóng chặt cửa đá dũng mãnh lao tới. Két âm thanh bên trong, cửa đá tại cỗ này khí kình dưới bị đẩy ra một đầu một thước đến rộng khe hở, mà chờ ở bên ngoài đợi một đường thấp bé bóng người vọt tới mà vào. Ngay sau đó, đầu này khe hở liền lại lần nữa quan bế, không lưu một tia khe hở.

“Thủy Hoàng? Cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.”

Nhạc Duyên lẳng lặng nghe người trước mắt hồi báo, đối với trước mắt Tần đế quốc bắt đầu hết thảy đến không là cái gì ngoài dự liệu đồ vật, chỉ bất quá tại lần này. Lại lần nữa nghe được cái này đã lâu xưng hào, ngược lại để hắn suy nghĩ nhiều một chút.

Bế quan chưa ra, Nhạc Duyên đối với hiện tại phát sinh sự tình vẫn là trong lòng bàn tay.

Chỉ bất quá…

“Chẳng qua là ngươi giờ phút này hẳn là trước đây nghiệm công, lúc này không nên tới nơi này.”

Nhạc Duyên thanh âm tại trong cấm địa quanh quẩn, thanh âm đâm vào bốn phía trên vách tường quỷ dị sinh ra không ngừng dập dờn cảm nhận. Chẳng qua là đối mặt câu này chất vấn, đứng ở trong bóng tối người là dùng một loại thanh âm lạnh lùng trả lời: “Ta chẳng qua là tại không tự chủ được lại tới đây…”

“Ừ?”

“Không tự chủ được?”

Trong bóng tối, song tản ra lục sắc u mang con mắt càng phát sáng lên. Nhìn chằm chằm người trước mắt, Nhạc Duyên không khỏi cười nói: “Ta nên khen than mình. Nên kính nể mình sao? Dù là những năm này áp chế, vẫn sẽ trưởng thành đến nước này.”

Ngữ khí dừng lại, Nhạc Duyên tiếp tục hỏi: “Là lúc nào phát giác được những nói dối?”

“Quả nhiên những đều là nói dối sao?”

“Đúng thế.”

“Môn tên là đạo tâm chủng ma công pháp coi là thật vạn phần quỷ dị.”

“Ta cũng cảm thấy như vậy.”

“… Chẳng qua trong mắt của ta, công pháp này tà môn cực kỳ, có phải hay không lúc trước ngươi làm yêu nhân thần cùng căm phẫn sự tình, áp lực cường đại mới khiến cho ngươi sáng tạo môn công pháp này.”

“Vì cái gì nói như vậy?”

“Lô đỉnh, chuyển sinh.”

“Ngươi nghĩ nhiều lắm.”

Lời nói rơi xuống, Nhạc Duyên đã có động tác. Hai mắt trừng một cái, trong bóng tối gào thét tái khởi. Như thế quỷ khóc thê gào phong thanh lại lần nữa vang lên. Không thấy năm ngón tay trong bóng tối, vô số kiếm khí đứng lơ lửng trên không, nhắm thẳng vào đứng tại trước người người.

Mà khiến người ta khiếp sợ đúng những này kiếm khí không chỉ có cho người ta một cái châm vác trên lưng cảm giác, còn có một cái thâm nhập quan sát cốt tủy

hàn ý.

Đây không phải bình thường trên ý nghĩa rét lạnh.

Mà là một loại đến từ Địa Ngục đồng dạng âm lãnh.

“Đây là! ! !”

Chỉ ở một nháy mắt, người phía trước không kịp phản ứng liền đã bị cỗ này âm hàn bao lấy thân thể, thể nội cốt tủy thật giống như bị băng bao lấy đồng dạng không cách nào động đậy, tại cùng thời khắc đó. Vô số kiếm khí như mưa rơi xuống, mỗi một kiếm đều chui vào thể nội.

Gần như đồng thời.

Nhạc Duyên đứng dậy, tay phải năm ngón tay mở ra duỗi ra, trực tiếp trùm lên đối phương đỉnh đầu. Một đôi tản ra lục sắc u mang hai mắt càng là quang mang đại thịnh, đối mặt đối phương đôi mắt.

Bốn mắt nhìn nhau.

Tại lục sắc u mang lây nhiễm dưới, đối phương hai mắt cũng từng chút từng chút trở nên tái rồi.

Nửa ngày.

Nhạc Duyên chậm rãi buông lỏng tay ra. Tự nhủ: “Đúng, cái phương hướng này là đúng.”

“Nhưng là, chỉ dựa vào dạng này, giết Phượng Hoàng

chỉ sợ còn chưa đủ.”

“Mà ngươi chính là của ta cuối cùng chuẩn bị.”

“Cho nên ngươi vẫn là không muốn lớn lên tốt, ngoan ngoãn nghe lời tốt. Trưởng thành biến thành ta, liền chán ghét.” Nói đến đây, Nhạc Duyên thanh âm ngừng lại. Tay phải giống vuốt ve tiểu hài tử đầu đồng dạng sờ lấy người trước mắt đầu. Nhạc Duyên cúi đầu trầm tư.

Từ trước kia đến bây giờ, Nhạc Duyên gặp được chân chính phiền phức tổng kết mà nói chia làm hai loại.

Một là nữ nhân mang tới.

Thứ hai đúng mình mang tới.

Mình hủy đi mình bàn, nhưng so sánh nữ nhân hủy đi mình bàn, càng khiến người ta cảm thấy bất đắc dĩ.

…

Làm Âm Dương gia cấm địa, tất nhiên là có tương ứng thủ vệ.

Trừ bỏ giấu ở chỗ tối Âm Dương gia môn hạ đệ tử, cũng có du tẩu tại ngoài sáng bên trên người.

Tỉ như Đại Thiếu Tư Mệnh.

Giờ khắc này, Đại Tư Mệnh đang đứng tại nơi hẻo lánh lẳng lặng ở lại.

Đúng lúc này, một trận tiếng bước chân từ phía sau truyền đến.

Bỗng nhiên quay người lại, Đại Tư Mệnh nhìn thấy người tới sau lập tức khom mình hành lễ: “Gặp qua Tinh Hồn đại nhân.”

“Ừm!”

Mặt không thay đổi gật gật đầu, Tinh Hồn mang theo một trận gió mát từ Đại Tư Mệnh bên người đi qua.

Kỳ quái.

Tinh Hồn đại nhân không tại Hàm Dương cung, tại sao lại ở chỗ này?

Đưa mắt nhìn Tinh Hồn bóng lưng rời đi, Đại Tư Mệnh mặt không đổi sắc, trong lòng là hiện lên một tia nghi hoặc, chẳng lẽ đúng Đông Hoàng đại nhân có cái khác bí ẩn phân phó hay sao?

Chẳng qua những suy đoán này chỉ bất quá trong lòng nàng lóe lên một cái rồi biến mất, lập tức liền bị Đại Tư Mệnh ép xuống.

Bởi vì nàng phi thường rõ ràng, có nhiều thứ dù là biết cũng không thể đi tìm hiểu. Tựa như đã từng Đông Hoàng đại nhân để cho mình huyễn hóa dịch dung lại không thể đặt câu hỏi đồng dạng.

Kỳ thật, nàng cũng rất muốn hỏi.

Những nữ nhân này ai! (chưa xong còn tiếp. Nếu như ngài thích bộ tác phẩm này, chào mừng ngài tìm tới phiếu đề cử, nguyệt phiếu, ủng hộ của ngài, chính là ta động lực lớn nhất.)

Chương 74 : Tàn khuyết kiếm

Đế quốc nhất thống.

Như vậy đế quốc bước lên đỉnh cao, nhưng cũng đi vào gió nổi mây phun thời khắc.

Chỉ có điều chút giống như sâu mọt vậy tại đế quốc chỗ hắc ám người, tại trong mắt Doanh Chính chẳng qua vấn đề nhỏ, chỉ cần hắn tại đế quốc một ngày, như vậy những chuyện này vĩnh viễn sẽ không lật lên sóng lớn, khiến cho đế quốc đại nghiệp xuất hiện khó khăn trắc trở.

Mà một khi đạt được Trường Sinh đan…

Trên ngai vàng, Doanh Chính bị rèm châu che đậy hơn phân nửa sâu trong đôi mắt hiện ra vẻ mong đợi. Nhưng là chút dư nghiệt sáu nước gây rối, tại trong mắt Doanh Chính cũng không đáng giá để ý, chỉ có điều thời gian quá dài mà nói vẫn là sẽ cho người chán ghét cùng bực bội.

Đây giống như là con ruồi vậy

Ông ông thời gian nhiều lắm, liền sẽ quá mức khảo nghiệm một người tính khí. Hơn nữa, nếu là mặc cho đối phương như vậy ồn ào xuống dưới, tuy nói Doanh Chính có đầy đủ cầm trấn áp, nhưng cũng không muốn gây quá lớn, như vậy, tổn thất chung quy là đế quốc.

Suy nghĩ nửa ngày, Doanh Chính trong Tâm định ra kế hoạch.

Hắn quyết định áp dụng dẫn xà xuất động, đem bầy sáu nước dư nghiệt toàn bộ dẫn ra, một mẻ hốt gọn.

Đương nhiên, dạng này 'Việc nhỏ' Doanh Chính đương nhiên sẽ không tự mình đi làm, hắn sẽ giao cho những người khác tới làm chuyện này, thí dụ như công tử Phù Tô…

Hàm Dương.

Một cái ý niệm trong đầu xuống, kéo theo chính là toàn bộ đế quốc tại một số phương diện mưu đồ biến động.

Đồng dạng.

Dù là Nhạc Duyên đang bế quan, đế quốc phát sinh rất nhiều chuyện vẫn là vào Nhạc Duyên trong tai. Làm đế quốc hai đại hộ pháp tăng thêm Âm Dương gia lực lượng bản thân, tại toàn bộ đế quốc trên dưới không có bao nhiêu bí mật có thể ở trong mắt Nhạc Duyên ẩn tàng.

Bất quá, cái này cũng không phải là hoàn toàn tuyệt đối.

Bởi vì hắn lớn nhất tâm tư đúng tại võ học phía trên, cho dù là biết được một vài thứ nhưng cũng không có tinh lực đi để ý tới.

Lúc Nhạc Duyên bế quan về sau, ngoại trừ chuyện cần

thiết báo cáo ra, cái khác đại sự trên cơ bản đều là từ Nguyệt Thần cùng Tinh Hồn hai người phụ trách. Trước mắt, sự chú ý của hai người tựa hồ bị những chuyện khác hấp dẫn.

Đúng Âm Dương gia giấu ở thế lực khác bên trong gián điệp lấy mạng sống ra đánh đổi mang về đại bí mật.

Bí mật này chính là Thương Long thất túc.

Gian phòng.

Nguyệt Thần cùng Tinh Hồn hai người đối diện ngồi xếp bằng.

Ánh mắt lạnh lùng đối mắt nhìn nhau sau một lúc lâu, ánh mắt hai người lúc này mới rơi vào đặt tại trước người lây dính không thiếu vết máu trên quyển trục mặt. Bởi vì thời gian quá dài, trên quyển trục mặt nhiễm vết máu đã sớm biến thành màu nâu đen, nhìn qua toàn bộ quyển trục bẩn thỉu.

Tinh Hồn lúc này mới lên tiếng nói ra: “Nguyệt Thần đại nhân đã nhìn qua phía trên này ghi chép, ngươi đối với cái này thấy thế nào?”

Đối mặt Tinh Hồn. Nguyệt Thần hé miệng cười một tiếng, lụa mỏng che lấp lại hai con ngươi tản ra ánh sáng, mắt không chớp nhìn chằm chằm Tinh Hồn bên trái, phương hướng chính là Đông Hoàng đại nhân bế quan địa phương, ngoài miệng là nỉ non nói: “Chúng ta Âm Dương gia, còn có Đạo gia đều không thể hiểu thấu đáo bí mật này, Tinh Hồn đại nhân ngươi cảm thấy chỉ

bằng một chút chỉ là người đọc sách sao có thể thăm dò cái này bị chúng ta đảm bảo nhiều năm như vậy bí mật?" Nói đến đây. Nguyệt Thần trên mặt chảy xuôi qua mỉm cười, nói ra: "Tinh Hồn đại nhân quá mức lo lắng."

"Ừ?"

Tinh Hồn lông mày không khỏi chớp chớp. Ngoẹo đầu nhìn chằm chằm Nguyệt Thần từ trên xuống dưới đánh giá một lần, tựa như không biết nữ nhân này, có ý riêng nói ra: "Có lẽ chính là những người đọc sách này có thể nhòm ngó chúng ta không thấy được bí mật."

"Thì lại làm sao?"

Nguyệt Thần khinh thường cười một tiếng, "Đã ngươi ta đều không có thời gian cùng tinh lực, cũng không có cái năng lực đi giải mã bí mật, mà Đông Hoàng đại nhân lực chú ý càng là tại cái khác phương diện. Như vậy chúng ta có thể mượn từ tay những người khác đến đáp án bí mật này."

Nghe đến đó, Tinh Hồn lông mày không khỏi lại lần nữa giơ lên.

Nói đến buồn cười, tại Âm Dương gia cao tầng gần như cũng biết Thương Long thất túc bí mật này, nhưng trên thực tế chân chính theo đuổi đáp án cái này bí mật người nhưng không có mấy cái. Bởi vì thứ này đã hao phí Đạo gia cùng Âm Dương gia quá nhiều thời gian. Lại căn bản liền không có lấy được tiến bộ rõ ràng.

Tại Âm Dương gia, ngược lại là Đông Quân đối bí mật

này có hứng thú thật lớn.

Chỉ tiếc…

Mà Đông Hoàng thì đối bí mật này có một loại không hiểu kháng cự. Có lẽ ngoại nhân nhìn không ra, nhưng làm nữ nhân Nguyệt Thần lại là có thể cảm nhận được một tia giấu ở Đông Hoàng trong lòng kháng cự.

Cũng chính là bởi vì tại Đông Hoàng vô tình hay cố ý chủ đạo dưới, những năm gần đây cái này cái gọi là Thương Long thất túc liền không có bị Âm Dương gia để ở trong lòng, bọn hắn càng nhiều vẫn là tại xúc tiến bảy nước nhất thống.

Đang vì Đông Hoàng một người ý chí mà làm việc.

Mà trước mắt…

Âm Dương gia phụ trách đúng Nguyệt Thần cùng Tinh Hồn hai người.

“…”

Nghe đến đó, Tinh Hồn nhắm mắt trầm ngâm một hồi về sau, không có mở miệng ngăn cản Nguyệt Thần ý tứ. Chỉ có điều tại Tinh Hồn trong nội tâm vẫn để tâm một sự kiện. Cái này Nho gia người vô cớ khởi sự phía sau rốt cuộc rốt cuộc là ai.

Khác biệt những người khác, thân là Âm Dương gia cao tầng Tinh Hồn phi thường rõ ràng Thương Long thất túc hẳn không phải là chỉ đế quốc.

Không phản đối Nguyệt Thần nghĩ cách, là bởi vì hiện tại Âm Dương gia chủ yếu sự tình không có bao nhiêu. Ngoại trừ đem một bộ phận tinh lực đặt ở Thận Lâu kiến tạo bên trên, còn lại chính là Đông Hoàng giao cho Nguyệt Thần cái nhiệm vụ.

Về phần Đông Hoàng bế quan…

Điểm này là những người khác không cách nào nhúng tay.

Còn lại có lẽ chính là hai người thân là đế quốc hộ pháp, từ đế quốc Hoàng đế Doanh Chính truyền đạt nhiệm vụ. Tính ra, so với trước kia mà nói. Trước mắt Âm Dương gia ngược lại là không có như vậy bận rộn.

Buông lỏng bọn hắn một cách tự nhiên muốn tìm chút chuyện làm.

Thí dụ như Nguyệt Thần muốn sử dụng từ Đông Hoàng đại nhân giao phó xuống quyền lợi…

Trầm mặc không nói nhìn chằm chằm Nguyệt Thần nhìn nửa ngày, Tinh Hồn liền đứng dậy rời đi, tại bước ra trước của phòng, Tinh Hồn bỗng nhiên quay người nói ra: “Hi vọng đừng ra cái gì ngoài ý muốn.” Nói xong, người đã đi ra ngoài.

Đưa mắt nhìn Tinh Hồn rời đi, Nguyệt Thần thuận theo không nói.

Hồi lâu.

Ngẩng đầu.

Môi son hé mở.

Nguyệt Thần thanh âm trong phòng không ngừng quanh quẩn: “Đúng thời điểm bắt đầu.”

…

Tang hải, Nho gia.

Tiểu Thánh Hiền trang.

Làm vang danh Tề Lỗ Nho gia tam kiệt Phục Niệm, Nhan Lộ cùng Trương Lương vào hôm nay đang tập hợp một chỗ. Không phải luận học vấn, cũng không phải thảo luận như thế nào phản Tần, mà là nhìn xem một thanh kiếm. Chuôi kiếm này hấp dẫn tam kiệt ánh mắt.

Chuôi kiếm này đúng là bọn họ sư thúc Tuân Tử ban cho Nhan Lộ bội kiếm.

Kiếm này có chút đặc biệt.

Không có thân kiếm, chí ít bây giờ tại tam kiệt trong mắt, không nhìn thấy thân kiếm, xuất hiện tại bọn hắn trước mắt chính là một thanh màu xanh biếc ngọc chất chuôi kiếm. Chuôi kiếm này liền như vậy đặt nằm ngang trên khay, đặt tại Nhan Lộ trước mặt.

Mà ở thời điểm này, xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào ánh nắng rốt cục rơi vào trên khay.

Lập tức ——

Tại ba người ánh mắt, cái này chuôi kiếm có thân kiếm lưỡi kiếm.

“Vậy!”

Một tiếng sợ hãi thán phục. Trương Lương mở miệng khen: “Nhìn nhưng không thể thấy được, sờ mà không có bất kỳ xúc cảm, không có độ dày, chém qua mà vật không hề cảm thấy. Cái này xác nhận là một trong ba thanh kiếm của Khổng Chu Hàm Quang kiếm.”

“Không sai.”

Phục Niệm đồng ý nói: “Đây chính là một trong ba kiếm của Khổng Chu Hàm Quang kiếm, trong truyền thuyết vô hình chi kiếm.” Nói đến đây, Phục Niệm dừng lại một chút, lúc này mới tiếp tục nói ra: “Bực này đúc kiếm phương pháp quả nhiên là chưa từng nghe thấy. Chưa từng nhìn thấy.”

Dưới ánh mặt trời, lưỡi kiếm vô hình đã xuất hiện.

Phục Niệm đưa ngón trỏ ra nhẹ nhàng xẹt qua lưỡi kiếm vô hình. Chỉ cảm thấy mát lạnh, phía trên xuất hiện một vết rạch nhỏ, đúng là quẹt làm bị thương mà khiến người ta không có cảm giác nào.

“Hảo kiếm.”

Mà xem như sắp trở thành này Kiếm chủ người Nhan Lộ

chưa hề nói quá nhiều, hắn chẳng qua là vô cùng ôn hòa vuốt ve ngọc chất chuôi kiếm, cảm thụ được cỗ ôn nhuận cảm giác, Nhan Lộ liền biết đây là một thanh quân tử chi kiếm.

Quân tử ôn nhuận như ngọc, kín đáo không lộ ra.

Giống như kiếm này.

Ngược lại là một bên Trương Lương nhìn xem Nhan Lộ đem Hàm Quang kiếm cầm trên tay múa một chút, nhưng trong lòng thì tự dưng toát ra một cái ý niệm kỳ quái.

Cái này Hàm Quang kiếm từ đâu mà đến?

Phải biết từ Xuân Thu qua đi, Khổng Chu ba kiếm liền không có tung tích. Bây giờ. Lại là xuất hiện ở sư thúc Tuân Tử trên tay, từ Tuân Tử tặng cho Nhan Lộ. Quay đầu nhìn lướt qua Phục Niệm, hai người ánh mắt hơi vừa chạm vào, lập tức thu hồi.

Hiển nhiên, Phục Niệm cũng nghĩ đến điểm này.

Làm Tiểu Thánh Hiền trang ba vị đương gia, bọn hắn đều phi thường rõ ràng Nho gia trong tay nhưng thật ra là không có chuôi kiếm này.

Một trong ba kiếm của Khổng Chu Hàm Quang kiếm xuất hiện quá kì quái.

Một điểm nữa chính là cái này Khổng Chu ba kiếm đúc kiếm phương thức, cùng thường gặp đúc kiếm phương

thức khác nhau rất lớn. Thí dụ như Phục Niệm trên tay Thái A. Cùng chính Trương Lương trên tay Lăng Hư. Dù là đều là trên kiếm phổ danh kiếm, nhưng Khổng Chu ba kiếm tại trong miêu tả liền cùng cái khác kiếm không hợp nhau.

Hoặc là có thể nói thế này, cái này hoàn toàn là hai cái thời đại kiếm.

Ai tại cất giữ?

Ai lại lấy ra?

Hết thảy đều phải nghe sư thúc Tuân Tử tiến hành giải thích.

Suy nghĩ sâu xa trong, Trương Lương cùng Phục Niệm hai người cũng đang dùng một loại ánh mắt tán thưởng nhìn xem Nhan Lộ cầm trong tay Hàm Quang dưới ánh mặt trời múa kiếm.

Cùng thời khắc đó.

Tiểu Thánh Hiền trang, hậu viện.

Tuân Tử ngồi xếp bằng, tư thái cùng khí chất đều trở nên vô cùng chăm chú cùng nghiêm túc. Ánh mắt nhìn chòng chọc vào người trước mắt.

Ở trước mặt của hắn, thì là một cái trọc đầu lão già hợm hẹm.

“Lấy một trong ba kiếm của Khổng Chu Hàm Quang làm

lễ, các hạ ngược lại là hào phóng cực kì.” Tuân Tử sắc mặt nghiêm túc, trong giọng nói nghiêm khắc nhưng không có chút nào mừng rỡ: “Chẳng qua là Quỷ cốc Tung Hoành một phái cách làm từ trước đến nay khiến người ta bất an.”

“Mà các hạ cách làm, đã để Nho gia bất an.”

Nghe vậy.

Lão giả hói đầu nhịn không được cười lên, lắc đầu nói: “Không có cái gì dụng ý, chẳng qua là lão phu cảm thấy Hàm Quang kiếm chính là một thanh quân tử chi kiếm. Tất nhiên là quân tử nên dùng. Mà Nho gia Nhan Lộ, chính là thí sinh tốt nhất.”

“…”

Tuân Tử không nói gì, hắn mới sẽ không tin tưởng đúng lý do này.

Phải biết tại bách gia trong, nguy hiểm nhất từ phương diện nào đó mà nói chính là Tung Hoành gia. Khác biệt những người khác, có thể tại Nho gia trong xưng thánh Tuân Tử từ mấy trăm năm nay thấy được một tia liên quan tới Tung Hoành gia Quỷ cốc một mạch ẩn giấu đi đồ vật.

Nhìn từ bề ngoài đúng Tung cùng Hoành đệ tử ở giữa quyết đấu, nhưng từ một mặt khác đến xem, nhưng cũng có thể phát hiện bọn hắn nhưng thật ra là tại cân bằng cục diện.

Bọn hắn tại bảo trì một loại chư hầu cùng tồn tại cục diện. Ở trong mắt bách gia, cái này Tung Hoành Quỷ cốc một mạch là thường xuất hiện thiên tư Tung Hoành người, nhưng cũng đúng âm mưu cùng phiền phức người chế tạo. Nếu nói Nho gia thiện biện, như vậy Tung Hoành một mạch người sẽ chỉ càng thêm lợi hại.

Mà thế hệ này Tung Hoành, cùng dĩ vãng khác biệt chính là bọn hắn tựa hồ càng quan tâm dùng kiếm nói chuyện.

“Ngươi ta ở giữa không cần thiết dạng này che che lấp lấp.” Thấy cái này lão giả hói đầu không nói chân chính ý đồ đến, Tuân Tử tựa hồ không có bao nhiêu kiên nhẫn, trực tiếp hỏi.

“…”

Thấy thế, lão giả hói đầu cũng không khỏi thở dài một hơi, trong đầu hồi tưởng đến mình trưởng tử để hắn cũng bó tay toàn tập tình huống, lại đón Tuân Tử gần như có thể so với lưỡi dao ánh mắt, hắn nói ra ý đồ đến: “Lão phu là vì một thanh kiếm mà đến.”

“Một thanh kiếm?”

“Một thanh tàn khuyết kiếm.” (chưa xong còn tiếp. Nếu như ngài thích bộ tác phẩm này, chào mừng ngài tìm tới phiếu đề cử, nguyệt phiếu, ủng hộ của ngài, chính là ta động lực lớn nhất.)

Chương 74 : Tàn khuyết kiếm (Thượng)

Đế quốc nhất thống.

Như vậy đế quốc bước lên đỉnh cao, nhưng cũng đi vào gió nổi mây phun thời khắc.

Chỉ có điều chút giống như sâu mọt vậy tại đế quốc chỗ hắc ám người, tại trong mắt Doanh Chính chẳng qua vấn đề nhỏ, chỉ cần hắn tại đế quốc một ngày, như vậy những chuyện này vĩnh viễn sẽ không lật lên sóng lớn, khiến cho đế quốc đại nghiệp xuất hiện khó khăn trắc trở.

Mà một khi đạt được Trường Sinh đan…

Trên ngai vàng, Doanh Chính bị rèm châu che đậy hơn phân nửa sâu trong đôi mắt hiện ra vẻ mong đợi. Nhưng là chút dư nghiệt sáu nước gây rối, tại trong mắt Doanh Chính cũng không đáng giá để ý, chỉ có điều thời gian quá dài mà nói vẫn là sẽ cho người chán ghét cùng bực bội.

Đây giống như là con ruồi vậy

Ông ông thời gian nhiều lắm, liền sẽ quá mức khảo nghiệm một người tính khí. Hơn nữa, nếu là mặc cho đối phương như vậy ồn ào xuống dưới, tuy nói Doanh Chính có đầy đủ cầm trấn áp, nhưng cũng không muốn gây quá lớn, như vậy, tổn thất chung quy là đế quốc.

Suy nghĩ nửa ngày, Doanh Chính trong Tâm định ra kế hoạch.

Hắn quyết định áp dụng dẫn xà xuất động, đem bầy sáu nước dư nghiệt toàn bộ dẫn ra, một mẻ hốt gọn.

Đương nhiên, dạng này 'Việc nhỏ' Doanh Chính đương nhiên sẽ không tự mình đi làm, hắn sẽ giao cho những người khác tới làm chuyện này, thí dụ như công tử Phù Tô…

Hàm Dương.

Một cái ý niệm trong đầu xuống, kéo theo chính là toàn bộ đế quốc tại một số phương diện mưu đồ biến động.

Đồng dạng.

Dù là Nhạc Duyên đang bế quan, đế quốc phát sinh rất nhiều chuyện vẫn là vào Nhạc Duyên trong tai. Làm đế quốc hai đại hộ pháp tăng thêm Âm Dương gia lực lượng bản thân, tại toàn bộ đế quốc trên dưới không có bao nhiêu bí mật có thể ở trong mắt Nhạc Duyên ẩn tàng.

Bất quá, cái này cũng không phải là hoàn toàn tuyệt đối.

Bởi vì hắn lớn nhất tâm tư đúng tại võ học phía trên, cho dù là biết được một vài thứ nhưng cũng không có tinh lực đi để ý tới.

Lúc Nhạc Duyên bế quan về sau, ngoại trừ chuyện cần

thiết báo cáo ra, cái khác đại sự trên cơ bản đều là từ Nguyệt Thần cùng Tinh Hồn hai người phụ trách. Trước mắt, sự chú ý của hai người tựa hồ bị những chuyện khác hấp dẫn.

Đúng Âm Dương gia giấu ở thế lực khác bên trong gián điệp lấy mạng sống ra đánh đổi mang về đại bí mật.

Bí mật này chính là Thương Long thất túc.

Gian phòng.

Nguyệt Thần cùng Tinh Hồn hai người đối diện ngồi xếp bằng.

Ánh mắt lạnh lùng đối mắt nhìn nhau sau một lúc lâu, ánh mắt hai người lúc này mới rơi vào đặt tại trước người lây dính không thiếu vết máu trên quyển trục mặt. Bởi vì thời gian quá dài, trên quyển trục mặt nhiễm vết máu đã sớm biến thành màu nâu đen, nhìn qua toàn bộ quyển trục bẩn thỉu.

Tinh Hồn lúc này mới lên tiếng nói ra: “Nguyệt Thần đại nhân đã nhìn qua phía trên này ghi chép, ngươi đối với cái này thấy thế nào?”

Đối mặt Tinh Hồn. Nguyệt Thần hé miệng cười một tiếng, lụa mỏng che lấp lại hai con ngươi tản ra ánh sáng, mắt không chớp nhìn chằm chằm Tinh Hồn bên trái, phương hướng chính là Đông Hoàng đại nhân bế quan địa phương, ngoài miệng là nỉ non nói: “Chúng ta Âm Dương gia, còn có Đạo gia đều không thể hiểu thấu đáo bí mật này, Tinh Hồn đại nhân ngươi cảm thấy chỉ

bằng một chút chỉ là người đọc sách sao có thể thăm dò cái này bị chúng ta đảm bảo nhiều năm như vậy bí mật?" Nói đến đây. Nguyệt Thần trên mặt chảy xuôi qua mỉm cười, nói ra: "Tinh Hồn đại nhân quá mức lo lắng."

"Ừ?"

Tinh Hồn lông mày không khỏi chớp chớp. Ngoẹo đầu nhìn chằm chằm Nguyệt Thần từ trên xuống dưới đánh giá một lần, tựa như không biết nữ nhân này, có ý riêng nói ra: "Có lẽ chính là những người đọc sách này có thể nhòm ngó chúng ta không thấy được bí mật."

"Thì lại làm sao?"

Nguyệt Thần khinh thường cười một tiếng, "Đã ngươi ta đều không có thời gian cùng tinh lực, cũng không có cái năng lực đi giải mã bí mật, mà Đông Hoàng đại nhân lực chú ý càng là tại cái khác phương diện. Như vậy chúng ta có thể mượn từ tay những người khác đến đáp án bí mật này."

Nghe đến đó, Tinh Hồn lông mày không khỏi lại lần nữa giơ lên.

Nói đến buồn cười, tại Âm Dương gia cao tầng gần như cũng biết Thương Long thất túc bí mật này, nhưng trên thực tế chân chính theo đuổi đáp án cái này bí mật người nhưng không có mấy cái. Bởi vì thứ này đã hao phí Đạo gia cùng Âm Dương gia quá nhiều thời gian. Lại căn bản liền không có lấy được tiến bộ rõ ràng.

Tại Âm Dương gia, ngược lại là Đông Quân đối bí mật

này có hứng thú thật lớn.

Chỉ tiếc…

Mà Đông Hoàng thì đối bí mật này có một loại không hiểu kháng cự. Có lẽ ngoại nhân nhìn không ra, nhưng làm nữ nhân Nguyệt Thần lại là có thể cảm nhận được một tia giấu ở Đông Hoàng trong lòng kháng cự.

Cũng chính là bởi vì tại Đông Hoàng vô tình hay cố ý chủ đạo dưới, những năm gần đây cái này cái gọi là Thương Long thất túc liền không có bị Âm Dương gia để ở trong lòng, bọn hắn càng nhiều vẫn là tại xúc tiến bảy nước nhất thống.

Đang vì Đông Hoàng một người ý chí mà làm việc.

Mà trước mắt…

Âm Dương gia phụ trách đúng Nguyệt Thần cùng Tinh Hồn hai người.

“…”

Nghe đến đó, Tinh Hồn nhắm mắt trầm ngâm một hồi về sau, không có mở miệng ngăn cản Nguyệt Thần ý tứ. Chỉ có điều tại Tinh Hồn trong nội tâm vẫn để tâm một sự kiện. Cái này Nho gia người vô cớ khởi sự phía sau rốt cuộc rốt cuộc là ai.

Khác biệt những người khác, thân là Âm Dương gia cao tầng Tinh Hồn phi thường rõ ràng Thương Long thất túc hẳn không phải là chỉ đế quốc.

Không phản đối Nguyệt Thần nghĩ cách, là bởi vì hiện tại Âm Dương gia chủ yếu sự tình không có bao nhiêu. Ngoại trừ đem một bộ phận tinh lực đặt ở Thận Lâu kiến tạo bên trên, còn lại chính là Đông Hoàng giao cho Nguyệt Thần cái nhiệm vụ.

Về phần Đông Hoàng bế quan…

Điểm này là những người khác không cách nào nhúng tay.

Còn lại có lẽ chính là hai người thân là đế quốc hộ pháp, từ đế quốc Hoàng đế Doanh Chính truyền đạt nhiệm vụ. Tính ra, so với trước kia mà nói. Trước mắt Âm Dương gia ngược lại là không có như vậy bận rộn.

Buông lỏng bọn hắn một cách tự nhiên muốn tìm chút chuyện làm.

Thí dụ như Nguyệt Thần muốn sử dụng từ Đông Hoàng đại nhân giao phó xuống quyền lợi…

Trầm mặc không nói nhìn chằm chằm Nguyệt Thần nhìn nửa ngày, Tinh Hồn liền đứng dậy rời đi, tại bước ra trước của phòng, Tinh Hồn bỗng nhiên quay người nói ra: “Hi vọng đừng ra cái gì ngoài ý muốn.” Nói xong, người đã đi ra ngoài.

Đưa mắt nhìn Tinh Hồn rời đi, Nguyệt Thần thuận theo không nói.

Hồi lâu.

Ngẩng đầu.

Môi son hé mở.

Nguyệt Thần thanh âm trong phòng không ngừng quanh quẩn: “Đúng thời điểm bắt đầu.”

…

Tang hải, Nho gia.

Tiểu Thánh Hiền trang.

Làm vang danh Tề Lỗ Nho gia tam kiệt Phục Niệm, Nhan Lộ cùng Trương Lương vào hôm nay đang tập hợp một chỗ. Không phải luận học vấn, cũng không phải thảo luận như thế nào phản Tần, mà là nhìn xem một thanh kiếm. Chuôi kiếm này hấp dẫn tam kiệt ánh mắt.

Chuôi kiếm này đúng là bọn họ sư thúc Tuân Tử ban cho Nhan Lộ bội kiếm.

Kiếm này có chút đặc biệt.

Không có thân kiếm, chí ít bây giờ tại tam kiệt trong mắt, không nhìn thấy thân kiếm, xuất hiện tại bọn hắn trước mắt chính là một thanh màu xanh biếc ngọc chất chuôi kiếm. Chuôi kiếm này liền như vậy đặt nằm ngang trên khay, đặt tại Nhan Lộ trước mặt.

Mà ở thời điểm này, xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào ánh nắng rốt cục rơi vào trên khay.

Lập tức ——

Tại ba người ánh mắt, cái này chuôi kiếm có thân kiếm lưỡi kiếm.

“Vậy!”

Một tiếng sợ hãi thán phục. Trương Lương mở miệng khen: “Nhìn nhưng không thể thấy được, sờ mà không có bất kỳ xúc cảm, không có độ dày, chém qua mà vật không hề cảm thấy. Cái này xác nhận là một trong ba thanh kiếm của Khổng Chu Hàm Quang kiếm.”

“Không sai.”

Phục Niệm đồng ý nói: “Đây chính là một trong ba kiếm của Khổng Chu Hàm Quang kiếm, trong truyền thuyết vô hình chi kiếm.” Nói đến đây, Phục Niệm dừng lại một chút, lúc này mới tiếp tục nói ra: “Bực này đúc kiếm phương pháp quả nhiên là chưa từng nghe thấy. Chưa từng nhìn thấy.”

Dưới ánh mặt trời, lưỡi kiếm vô hình đã xuất hiện.

Phục Niệm đưa ngón trỏ ra nhẹ nhàng xẹt qua lưỡi kiếm vô hình. Chỉ cảm thấy mát lạnh, phía trên xuất hiện một vết rạch nhỏ, đúng là quẹt làm bị thương mà khiến người ta không có cảm giác nào.

“Hảo kiếm.”

Mà xem như sắp trở thành này Kiếm chủ người Nhan Lộ

chưa hề nói quá nhiều, hắn chẳng qua là vô cùng ôn hòa vuốt ve ngọc chất chuôi kiếm, cảm thụ được cỗ ôn nhuận cảm giác, Nhan Lộ liền biết đây là một thanh quân tử chi kiếm.

Quân tử ôn nhuận như ngọc, kín đáo không lộ ra.

Giống như kiếm này.

Ngược lại là một bên Trương Lương nhìn xem Nhan Lộ đem Hàm Quang kiếm cầm trên tay múa một chút, nhưng trong lòng thì tự dưng toát ra một cái ý niệm kỳ quái.

Cái này Hàm Quang kiếm từ đâu mà đến?

Phải biết từ Xuân Thu qua đi, Khổng Chu ba kiếm liền không có tung tích. Bây giờ. Lại là xuất hiện ở sư thúc Tuân Tử trên tay, từ Tuân Tử tặng cho Nhan Lộ. Quay đầu nhìn lướt qua Phục Niệm, hai người ánh mắt hơi vừa chạm vào, lập tức thu hồi.

Hiển nhiên, Phục Niệm cũng nghĩ đến điểm này.

Làm Tiểu Thánh Hiền trang ba vị đương gia, bọn hắn đều phi thường rõ ràng Nho gia trong tay nhưng thật ra là không có chuôi kiếm này.

Một trong ba kiếm của Khổng Chu Hàm Quang kiếm xuất hiện quá kì quái.

Một điểm nữa chính là cái này Khổng Chu ba kiếm đúc kiếm phương thức, cùng thường gặp đúc kiếm phương

thức khác nhau rất lớn. Thí dụ như Phục Niệm trên tay Thái A. Cùng chính Trương Lương trên tay Lăng Hư. Dù là đều là trên kiếm phổ danh kiếm, nhưng Khổng Chu ba kiếm tại trong miêu tả liền cùng cái khác kiếm không hợp nhau.

Hoặc là có thể nói thế này, cái này hoàn toàn là hai cái thời đại kiếm.

Ai tại cất giữ?

Ai lại lấy ra?

Hết thảy đều phải nghe sư thúc Tuân Tử tiến hành giải thích.

Suy nghĩ sâu xa trong, Trương Lương cùng Phục Niệm hai người cũng đang dùng một loại ánh mắt tán thưởng nhìn xem Nhan Lộ cầm trong tay Hàm Quang dưới ánh mặt trời múa kiếm.

Cùng thời khắc đó.

Tiểu Thánh Hiền trang, hậu viện.

Tuân Tử ngồi xếp bằng, tư thái cùng khí chất đều trở nên vô cùng chăm chú cùng nghiêm túc. Ánh mắt nhìn chòng chọc vào người trước mắt.

Ở trước mặt của hắn, thì là một cái trọc đầu lão già hợm hẹm.

“Lấy một trong ba kiếm của Khổng Chu Hàm Quang làm

lễ, các hạ ngược lại là hào phóng cực kì.” Tuân Tử sắc mặt nghiêm túc, trong giọng nói nghiêm khắc nhưng không có chút nào mừng rỡ: “Chẳng qua là Quỷ cốc Tung Hoành một phái cách làm từ trước đến nay khiến người ta bất an.”

“Mà các hạ cách làm, đã để Nho gia bất an.”

Nghe vậy.

Lão giả hói đầu nhịn không được cười lên, lắc đầu nói: “Không có cái gì dụng ý, chẳng qua là lão phu cảm thấy Hàm Quang kiếm chính là một thanh quân tử chi kiếm. Tất nhiên là quân tử nên dùng. Mà Nho gia Nhan Lộ, chính là thí sinh tốt nhất.”

“…”

Tuân Tử không nói gì, hắn mới sẽ không tin tưởng đúng lý do này.

Phải biết tại bách gia trong, nguy hiểm nhất từ phương diện nào đó mà nói chính là Tung Hoành gia. Khác biệt những người khác, có thể tại Nho gia trong xưng thánh Tuân Tử từ mấy trăm năm nay thấy được một tia liên quan tới Tung Hoành gia Quỷ cốc một mạch ẩn giấu đi đồ vật.

Nhìn từ bề ngoài đúng Tung cùng Hoành đệ tử ở giữa quyết đấu, nhưng từ một mặt khác đến xem, nhưng cũng có thể phát hiện bọn hắn nhưng thật ra là tại cân bằng cục diện.

Bọn hắn tại bảo trì một loại chư hầu cùng tồn tại cục diện. Ở trong mắt bách gia, cái này Tung Hoành Quỷ cốc một mạch là thường xuất hiện thiên tư Tung Hoành người, nhưng cũng đúng âm mưu cùng phiền phức người chế tạo. Nếu nói Nho gia thiện biện, như vậy Tung Hoành một mạch người sẽ chỉ càng thêm lợi hại.

Mà thế hệ này Tung Hoành, cùng dĩ vãng khác biệt chính là bọn hắn tựa hồ càng quan tâm dùng kiếm nói chuyện.

“Ngươi ta ở giữa không cần thiết dạng này che che lấp lấp.” Thấy cái này lão giả hói đầu không nói chân chính ý đồ đến, Tuân Tử tựa hồ không có bao nhiêu kiên nhẫn, trực tiếp hỏi.

“…”

Thấy thế, lão giả hói đầu cũng không khỏi thở dài một hơi, trong đầu hồi tưởng đến mình trưởng tử để hắn cũng bó tay toàn tập tình huống, lại đón Tuân Tử gần như có thể so với lưỡi dao ánh mắt, hắn nói ra ý đồ đến: “Lão phu là vì một thanh kiếm mà đến.”

“Một thanh kiếm?”

“Một thanh tàn khuyết kiếm.” (chưa xong còn tiếp. Nếu như ngài thích bộ tác phẩm này, chào mừng ngài tìm tới phiếu đề cử, nguyệt phiếu, ủng hộ của ngài, chính là ta động lực lớn nhất.)

Chương 75 : Tàn khuyết kiếm (Hạ)

Khuyết kiếm?

Tuân Tử thật dài mày trắng không khỏi run lên, tay phải thì là không tự chủ được vuốt cằm bên trên sợi râu, trên mặt vẻ nghiêm túc. Người trước mắt đột nhiên nhắc lên cái này, hiển nhiên có ý khác.

Khổng Chu ba kiếm, chẳng lẽ lại sẽ còn đúng bốn kiếm? !

Nhìn chung trước đây điển tịch, không có bất kỳ trên điển tịch ghi lại cái này. Chẳng qua ba kiếm này sở dĩ có xưng hô như vậy, chỉ là bởi vì cất giữ người. Cho nên, cái này Quỷ Cốc Tử có cái gì cực kỳ bí ẩn tin tức, cũng là không khiến người ta ngoài ý muốn.

Tuân Tử không nói gì, chẳng qua là mắt không chớp nhìn chằm chằm trước mắt cái này lão giả hói đầu.

Bởi vì hắn minh bạch đối phương vẫn chưa nói xong.

Quả nhiên.

Lão giả hói đầu chẳng qua dừng lại, trong Tâm tổ chức xuống ngôn ngữ về sau, liền lần nữa mở miệng nói: “Khổng Chu ba kiếm cho tới bây giờ cũng không phải là giết người kiếm. Ba kiếm này, nhưng thật ra là Đạo gia.”

“Chỉ có điều ném đi mà thôi, đã rơi vào người khác trong tay làm cất giữ mà thôi.”

“Người chọn kiếm, kiếm cũng nhắm người.”

“Nho gia Nhị đương gia Nhan Lộ, tính nết của hắn cùng làm người, đều rất thích hợp Hàm Quang chuôi kiếm này. Hơn nữa, Nhan Lộ tu tập công pháp, càng là thích hợp.”

Tiểu Thánh Hiền trang Nhị đương gia Nhan Lộ tuy là Nho gia người, nhưng hắn võ học nền tảng lại là xuất từ Đạo gia.

Tọa Vong tâm pháp.

Chính là Đạo gia một môn tâm pháp, hoặc là nói nó đúng Đạo gia nhập môn tâm pháp một trong.

Rất dễ, cũng rất khó.

Có thể đem cái này nhập môn tâm pháp luyện được cực cao tiêu chuẩn người, Nhan Lộ chính là trong đó tốt nhất một cái.

Trong lúc trò chuyện, lão giả hói đầu bắt đầu từng chút từng chút giải thích lên vốn là Tuân Tử rất quen thuộc đồ vật. Mà Tuân Tử cũng không có ngăn cản, chẳng qua là trên mặt vẻ nghiêm túc nghe đối phương cái này tựa hồ là luận điệu cũ rích nhai đi nhai lại lời nói, từng ly từng tý phân tích ẩn núp sau cùng căn bản nguyên nhân.

Một người nghe, một người nói.

Thời gian cứ như vậy dần dần trôi qua.

Bên ngoài.

Đại sảnh.

Một khúc múa kiếm đã hoàn tất,

Tại ánh nắng chiết xạ dưới, Hàm Quang ấn ra thân kiếm, thông suốt thân kiếm tại ánh mặt trời vàng chói trong, có một loại khác mị lực.

Nhan Lộ thân hình đứng vững, thu kiếm.

Tay phải cầm màu xanh biếc ngọc chất chuôi kiếm đặt tại phía sau.

Mà tại buông xuống một khắc, lộ ở bên ngoài thân kiếm chui vào trong bóng tối. Từng chút từng chút tan biến, liền như vậy tự dưng biến mất không còn tăm tích.

Thân là Tiểu Thánh Hiền trang Đại đương gia Phục Niệm nhìn đến đây, đột ngột nói ra: “Kiếm này, đúng kiếm cũng không phải kiếm.”

Một bên.

“Lấy khí lưu hình.”

Trương Lương gật đầu đồng ý: “Quả không hổ là vô hình chi kiếm. Nhị sư huynh công pháp cùng cái này Hàm Quang kiếm có thể nói tuyệt phối.”

Quân tử không tranh. Hàm Quang vô hình, Tọa Vong vô tâm.

Ba hợp nhất.

Đây cũng là Nhan Lộ.

Về phần Nhan Lộ thì là đem đã không có thân kiếm ngọc chất chuôi kiếm đặt tại trong lòng bàn tay, kinh ngạc nhìn nửa ngày. Hồi lâu, cổ tay khẽ động, chuôi kiếm đã chạm vào trong tay áo.

Một canh giờ.

Tuân Tử cùng lão giả hói đầu trọn vẹn nói chuyện một canh giờ.

“Người có thăng trầm. Trăng có sáng đục tròn khuyết.”

“Trên đời này cho tới bây giờ liền không có hoàn mỹ chi vật. Người như thế, sự tình như thế. Có lẽ, ngay cả thời gian cũng là như thế.”

“Cái này Tiêu Luyện, Thừa Ảnh cùng Hàm Quang ba kiếm đại biểu đúng một loại hoàn mỹ, đại biểu cho ba loại ý nghĩa —— nhân từ, vô ngã, bao dung. Đây là anh hùng chi kiếm, thiên tử chi kiếm. Chẳng qua là cái này tạo kiếm người quá mức truy cầu hoàn mỹ, quá mức truy cầu hoàn mỹ người không thể nghi ngờ là khiến người ta cảm thấy chán ghét. Hắn lại bởi vì giết một con rùa, chỉ vì dài ra cái hói đầu đen mà chán ghét đưa đến không để ý.”

Nghe được câu rùa đen thời điểm, Tuân Tử không hiểu giơ lên xuống mắt. Lặng yên không tiếng động liếc qua trước mắt lão giả đã hói đầu đầu. Không biết sao, Tuân Tử cảm giác cái này tựa như có ý riêng.

Hơn nữa, Tuân Tử còn từ trong đó cảm nhận được một cái như ẩn như hiện oán trách.

Cái này cảm thụ, để Tuân Tử bản thân kiểm tra một phen phải chăng quá già rồi, nghe lầm.

Tuân Tử tiểu động tác, tất nhiên là không có giấu diếm được lão giả hói đầu. Chẳng qua lão giả không để ý đến cái này, mà là tiếp tục dùng tang thương giọng điệu nói.

“Tại cuối cùng lại phát hiện kiếm này chính hắn cũng không thích hợp. Chỉ có lại đúc thứ tư thanh kiếm. Thế là hắn lấy tự thân bội đao làm tài liệu đúc lại một thanh kiếm.”

“Một thanh hoàn toàn tương phản kiếm. Một thanh hữu hình chi kiếm.”

“Chẳng qua lão phu càng muốn xưng hô đồ vật làm đao, mặc dù bản thân nó bị đúc lại thành kiếm.”

Lão giả hói đầu thanh âm có một loại đặc biệt trầm thấp cảm giác tang thương, thật giống như nói đồ vật đúng hắn tự mình chỗ trải qua, cho người ta một loại rõ mồn một trước mắt cảm giác.“Ba kiếm này thì là bị người đưa tặng cho một người bạn của hắn tên Tử Thụ.”

Tử Thụ?

Tuân Tử nghe vậy nao nao, lập tức phản ứng lại, “Ân Thương Đế Tân! ! !” Tại kịp phản ứng về sau, Tuân Tử sắc mặt không khỏi trở nên có chút kỳ quái.

Thương Trụ vương có dạng gì thanh danh. Tuân Tử không thể nghi ngờ hết sức rõ ràng.

Thanh danh của người này mười phần mâu thuẫn.

Chẳng qua có thể xưng là thánh Tuân Tử đương nhiên sẽ không cùng Nho gia chút kiến thức nông cạn đệ tử cho rằng Thương Trụ vương đúng một cái bạo quân, phải biết Khổng Môn phía dưới đại đệ tử người Cống Đô đúng cầm ý kiến phản đối.

Đồng dạng.

Tuân Tử cũng có được giải thích của mình. Chẳng qua Tuân Tử vẫn không có phát biểu ý kiến của mình, hắn muốn nhìn một chút trước mắt cái này lão giả hói đầu rốt cuộc muốn nói cái gì, đối phương tuyệt sẽ không vẻn vẹn nói một câu Trang Chu ba kiếm bí ẩn cố sự.

Chủ yếu nhất vẫn là tại chuôi khuyết kiếm phía trên.

“Mà thanh kiếm thì là cùng tên kết hợp lại bổ sung, được xưng là Nguyệt Khuyết.”

“Nguyệt Khuyết?” Tuân Tử tiếp lời nói: “Như vậy tên của người này liền nên gọi Nhạc Viên đâu?”

“Đúng sơn nhạc Nhạc, duyên phận Duyên.” Lão giả hói đầu tiếp nhận Tuân Tử câu chuyện. Lặp lại một lần. Ngay sau đó, lão giả hói đầu nhưng lại mạnh mẽ thay đổi chủ đề, nói ra: “Ngươi biết tại Tần Vương Chính nhất thống thiên hạ trước, còn có một cái người mở đường sao?”

“Đế Tân!” Tuân Tử hai mắt bỗng nhiên nhíu lại, hắn nghe được trong lời nói của đối phương ý tứ.

Ngữ khí không ngừng, lão giả hói đầu tiếp tục nói ra: “Chỉ tiếc nhất thống đại thế không tại, một tay sao có thể nghiêng trời! Dù là người tự nói có thể vì thông thiên, lại cũng chỉ có thể bó tay toàn tập, thịnh cực mà suy, liên đồng môn đệ tử cùng Ân Thương cùng nhau diệt vong, cuối cùng chỉ để lại số ít người mà thôi.”

Một trận chiến!

Tuân Tử rất rõ ràng lão giả hói đầu trong miệng chỉ đúng cái nào, chính là Chu cùng Thương chiến tranh.

Chỉ có điều Ân Thương diệt vong về sau, liên quan tới cuộc chiến tranh ghi chép bị cố ý xóa đi quá nhiều, bây giờ thấy được chẳng qua một chút dấu vết để lại. Làm Nho gia thánh nhân một trong, Tuân Tử có thể nói hết sức rõ ràng, thậm chí hắn biết chắc Đạo Nho gia người vì phát triển Nho gia cũng chuyên môn là đế Tân trên thân giội qua nước bẩn. Như thế hành vi, cũng khiến cho Mạnh Tử cũng có chút khinh thường, phát biểu ý kiến của mình.

Có quá nhiều đồ vật bị cố ý mai một.

Trước mắt nghe cái này Tung Hoành Quỷ Cốc Tử nói chuyện, ngược lại để Tuân Tử suy nghĩ đồng thời có một loại nghe chuyện xưa cảm giác.

Chỉ có điều những nội dung này đến cùng đúng người vì bịa đặt cố sự vẫn là chân thực quá khứ?

Điểm này lại là nhân giả kiến nhân trí giả kiến trí.

Tuân Tử vẫn là lạnh nhạt như nước.

Lão giả hói đầu nhìn xem trước mặt Tuân Tử cái này một bộ núi Thái sơn sụp ở phía trước mà mặt không đổi sắc tư thái. Cũng không có cái gì thất vọng, mà là tiếp tục nói ra: “Mà ở đây trong chiến tranh, Ân Thương vì hiển lộ rõ ràng người, bọn hắn đem người phong thần.”

Ừm! ! !

Nghe được cái này. Tuân Tử tâm tư khẽ động, hắn biết cái này lão giả hói đầu rốt cục liên lụy đến chân chính đồ vật.

“Bọn hắn cho người một cái cũng không phải là rất phù hợp thân phận của hắn thần hào, phải phối được Ân Thương huy hoàng đại khí, cũng dẫn tới một bộ phận người Thương sùng bái, cho nên bọn hắn cho một người một cái bá đạo thần hào —— Đông Hoàng Thái Nhất.”

Lời nói rơi xuống. Lão giả hói đầu liền không nói nữa.

Mà tại thời khắc này, một mực duy trì sắc mặt trầm tĩnh Tuân Tử rốt cục sắc mặt có biến hóa.

Đông Hoàng Thái Nhất, Âm Dương gia tối cao thủ lĩnh.

Đồng thời.

Tuân Tử trong đầu thì là không ngừng chiếu lại lấy đối phương vừa mới đã nói, người mở đường Đế Tân, nhất thống thiên hạ Tần Vương Chính…

Chẳng lẽ! ! !

“Các hạ đến cùng là ai?”

Tuân Tử ngữ khí lộ ra ngưng trọng, tại suy nghĩ khuấy động dưới, một thân áo bào càng là không gió mà bay. Trước mắt lão giả hói đầu, đúng Tung Hoành một mạch thế hệ này Quỷ Cốc Tử, chẳng qua là trước đó Tuân Tử nhận biết.

Nhưng tại nghe xong cái này về sau, Tuân Tử lại là đột ngột cảm thấy Quỷ Cốc Tử cái thân phận này còn chưa đủ.

Thân phận của đối phương giống như bắp cải vậy một tầng bọc lấy một tầng.

Cái này cố sự đến cùng đúng thật? Hay là giả?

Ở thời điểm này, cho dù là Tuân Tử cũng vô pháp phỏng đoán trong đó rốt cuộc có bao nhiêu là chân chính, có bao nhiêu đúng bịa đặt. Nhưng là, hắn hiểu được cái

này lão giả hói đầu tại nói ra cố sự này về sau, nó mục đích không cần nói cũng biết.

Nho gia, muốn bao nhiêu chuyện.

Hơn nữa càng làm cho Tuân Tử ghé mắt chính là nếu như theo thời gian để tính, từ Ân Thương đến Tần triều, thế nhưng là khoảng chừng hơn nghìn năm thời gian.

Một người sao có thể sống như vậy dài?

Nếu là Đông Hoàng Thái Nhất vì Đế Tân báo thù, như vậy giội cho Đế Tân một thân nước bẩn Nho gia người tất nhiên sẽ trở thành đối tượng một trong. Chỉ có điều, đối với điểm này Tuân Tử vẫn là không tin. Từ cố sự bên trong. Chí ít hắn nhìn ra được Đông Hoàng Thái Nhất đúng một cái người có tín nghĩa, từ phương diện nào đó nói một tiếng anh hùng không đủ.

Tựa hồ đã nhận ra Tuân Tử nội tâm suy nghĩ, lão giả hói đầu liên tục cười ba tiếng sau lại độ mở miệng, cười nói: “Một cái giảng cứu tín nghĩa anh hùng cuối cùng dễ đối phó. Dù sao anh hùng khổ sở tình quan, Nho gia có nhiều thời gian; nhưng nếu là một cái không từ thủ đoạn thần… Tần đế quốc thế nhưng là một mực không chào đón Nho gia a.” Chưa xong chi ngôn, không cần nói cũng biết.

Tru Tâm chi ngôn.

Tuân Tử sắc mặt biến đến lạnh lùng băng lãnh, một cái lâu không tức giận lão nhân trong lòng có một tia lửa giận tại thiêu đốt.

“Tuân Tử cũng có thể nhìn xem trước mắt Tần đế quốc chân chính muốn làm sự tình.”

Đón Tuân Tử lạnh lùng ánh mắt, lão giả hói đầu lấy ra một cái quyển trục bày tại giữa hai người trên ghế dài, nhẹ nhàng đẩy qua.“Nghĩ đến liền sẽ rõ ràng.”

Làm xong những này về sau, lão giả hói đầu đầy mặt nụ cười đứng lên, ánh mắt rơi vào Tuân Tử trên thân, cười nói: “Có thể an tĩnh nghe xong lão phu bịa đặt cố sự này, quả không hổ Nho gia Tuân Tử.”

“Làm phiền Tiểu Thánh Hiền trang, lão phu như vậy cáo từ.”

Nói xong, lão giả hói đầu đã nhanh nhẹn mà đi.

Rất khó tưởng tượng một lưng gù lấy thân thể, trọc đầu lão nhân sẽ có tiêu sái như vậy dáng người.

Đưa mắt nhìn đối phương rời đi, Tuân Tử biểu lộ chẳng biết lúc nào đã hồi phục nguyên trạng, lại lần nữa biến trở về cái vinh nhục không sợ hãi lão giả hình tượng, liền tựa như vừa rồi bộ dáng chẳng qua là giả tượng mà thôi.

Thật thật giả giả, giả giả thật thật.

Không đề cập tới cố sự này là có hay không giả cũng không trọng yếu, nhưng tại cố sự này bên trong Tuân Tử lại là nhìn ra Tung Hoành Quỷ cốc một mạch chân chính kiên trì đồ vật —— phân đất phong hầu. Mà đối phương

ý đồ đến, nhưng cũng minh bạch.

Tung Hoành Quỷ cốc cũng là Tần đế quốc địch nhân.

Chỉ có điều…

Quỷ cốc một mạch làm việc phương pháp thực tình khiến người ta chán ghét cùng buồn nôn a.

Tuân Tử nhìn lướt qua trên bàn quyển trục, trầm ngâm dưới, liền lập tức phân phó xuống dưới, để Tiểu Thánh Hiền trang ba vị sư điệt đến đây luận sự tình.

…

Chương 77 : Kính Hồ y trang

Nhìn chung hiện tại…

Trước mắt Tung Hoành Quỷ cốc đệ tử tựa hồ xuất hiện chút vấn đề. Hoặc là nói thế hệ này Quỷ cốc đệ tử cùng dĩ vãng Quỷ cốc môn nhân, có cực lớn phân biệt. Nếu như nói dĩ vãng Quỷ cốc đệ tử đúng lấy ngôn thuật đến hành tẩu thiên hạ, như vậy trước mắt Vệ Trang cùng Cái Nhiếp hai người lại là có chút không giống.

Bọn hắn sư huynh đệ, càng nhiều hơn chính là lấy kiếm hành tẩu thiên hạ.

Đối với điểm này, bách gia trong có không ít người cảm thấy có chút ngoài ý muốn, chỉ có điều tất cả mọi người biết rõ còn cố hỏi vậy để trong lòng ở giữa, không đi qua hỏi. Dù sao, phải biết nhìn chung trước đây, Tung Hoành Quỷ cốc một phái đệ tử làm việc cũng không phải như bây giờ dùng kiếm nói chuyện.

Có lẽ đúng đã nhận ra đại thế, có lẽ đúng còn có bí mật không có ai biết.

Hành động như vậy, cho dù là tại Nhạc Duyên lời nói dưới, Âm Dương gia có người chuyên môn thu thập cái này Quỷ cốc một phái đệ tử tin tức, nhưng ở mấy năm sau, nguồn sức mạnh này cũng theo Nhạc Duyên bắt đầu bế quan sau chậm rãi trở nên nhỏ xuống.

Bởi vì hiện tại Quỷ cốc hai vị đệ tử lẫn nhau ở giữa đang đánh đến ngươi chết ta sống trong…

Nhưng là vẫn có người trong bóng tối chú ý bọn hắn.

Cái Nhiếp vì bảo đảm Thiên Minh, bị đuổi giết thời gian quá dài. Trước đó chẳng qua bị quân đội của đế quốc truy đuổi, theo Cái Nhiếp trên tay danh xưng thiên hạ đệ nhị Uyên Hồng Kiếm ngăn lại, vô luận là ai đều ngã xuống chuôi này từng tại Mặc gia trung hào xưng đồ long chi khí lợi kiếm dưới.

Cuối cùng, tại đồng môn sư đệ Vệ Trang cùng Tần quốc hợp tác, từ Doanh Chính trên tay nhận lấy nhiệm vụ này về sau, Cái Nhiếp cục diện liền trở nên cực đoan bị động. Tại Tụ Tán Lưu Sa truy sát dưới, cho dù là bị người giang hồ xưng Kiếm Thánh Cái Nhiếp cũng vô pháp may mắn thoát khỏi, trên đường đi gần như kéo lấy thân thể trọng thương, nỗ lực bảo hộ lấy Thiên Minh.

Thế nhưng là, mặc dù Tụ Tán Lưu Sa tiến hành truy sát, nhưng không có như Cái Nhiếp liệu xông lên. Bằng không mà nói, chỉ sợ Cái Nhiếp lợi hại hơn nữa, cũng phải đổ vào vây đánh phía dưới.

Tiểu Trang…

Rốt cuộc đang tính toán thứ gì?

Kính Hồ y trang.

Cái Nhiếp sắc mặt đạm mạc nhìn trước mắt đang bận rộn tuổi trẻ nữ tử , mặc cho đối phương đối với mình

thương thế trên người tiến hành kiểm tra thương thế, chẳng qua là tại ánh mắt của hắn rơi vào trên người của đối phương thời điểm, kiểu gì cũng sẽ đạt được một cái chán ghét nhìn hằm hằm ánh mắt.

Đối với điểm này. Cái Nhiếp cũng không thèm để ý.

Chán ghét, là đối phương sự tình.

Không có quan hệ gì với hắn.

Trước mắt, tại hao tốn thật dài thời gian thoát đi Tần quân cùng Tụ Tán Lưu Sa truy tung về sau,

Hiện tại Cái Nhiếp mới chính thức trên ý nghĩa có một đoạn tương đối rộng cho thời gian nghỉ ngơi. Chó nhà có tang vậy đào vong đường, dù là Cái Nhiếp tại bảo trì Quỷ cốc một mạch nên có phong độ, nhưng tại đoạn thời gian trước, Cái Nhiếp xác thực đã đến dầu hết đèn tắt thời điểm.

Tuy nói từng có suy đoán. Nhưng chân chính đang chạy trốn trên đường một khắc Cái Nhiếp mới phát hiện hắn vẫn là coi thường đế quốc lực lượng.

Cho dù là hắn được xưng làm Kiếm Thánh, vẫn trên đường đi vết thương chồng chất. Tình trạng kiệt sức.

Quá mạnh!

Đế quốc thật sự là quá mạnh!

Không hổ là nghiền ép sáu nước, khai sáng Hoa Hạ đại

địa đến nay cái thứ nhất đại nhất thống quốc gia.

Theo Cái Nhiếp, chút từ một nơi bí mật gần đó trù tính lấy lật đổ đế quốc người vẻn vẹn lấy bọn hắn lực lượng mà nói, chỉ sợ còn thiếu rất nhiều. Có một loại cảm giác, Cái Nhiếp cảm thấy cái này kinh khủng đế quốc sụp đổ chỉ có thể xuất hiện tại nội bộ, bằng không mà nói danh xưng đánh đâu thắng đó Tần quân tuyệt đối có thể để chút phản kháng người biết cái gì gọi là đế quốc lực lượng.

Ngược lại là sư đệ Tiểu Trang cách làm, để Cái Nhiếp có chỗ phỏng đoán.

Trước đó trốn được quá mau, Cái Nhiếp nghĩ không ra như vậy nhiều, nhưng tại yên tĩnh sau. Cái Nhiếp lại là đã nhận ra trong đó một tia kỳ quái địa phương.

Vệ Trang, rốt cuộc đang tính toán thứ gì?

Lấy hắn đối người tiểu sư đệ này hiểu rõ, đối phương tuyệt đối có hậu thủ.

“Đừng lộn xộn!”

Đoan Mộc Dung phát giác được Cái Nhiếp động tác biến hóa, lập tức ngẩng đầu nhìn hằm hằm một chút, biểu lộ lộ ra vô cùng nghiêm túc.

“…”

Lông mày giật mình, Cái Nhiếp không để ý đến, mà là giương mắt hướng ra phía ngoài nhìn lại.

Bên ngoài.

Thiên Minh đang líu ríu nói cái gì. Đối đứng ở phía trước một người mặc mộc mạc quần áo, nhưng lại có khác khí chất cao quý tiểu nữ hài đang cao hứng bừng bừng khoa tay lấy cái gì. Chỉ một chút, Cái Nhiếp liền đã nhận ra tiểu cô nương trên người đặc biệt khí chất.

Mà tại bên cạnh hai người, còn có một cái niên kỷ tương đối lớn thiếu niên, thiếu niên này hắn tự nhiên là nhận biết, xem như đào vong trên đường đồng bạn. Chính là Sở quốc Hạng thị nhất tộc có thiên phú thần lực thiếu niên —— Hạng Thiếu Vũ.

Từ khí chất bên trên xem ba người, tiểu cô nương này cùng Hạng Thiếu Vũ có thể nói là một chút liền có thể nhìn ra ẩn tàng gia thế, vẻn vẹn liền hai người khí chất bên trên liền có thể nhìn ra mấy phần.

Hơn nữa tiểu cô nương bộ dáng xem xét chính là mỹ nhân bại hoại, sau khi lớn lên chỉ sợ là một cái nghiêng nước nghiêng thành họa thủy cấp mỹ nhân.

Về phần Thiên Minh…

Tay phải giương nhẹ, Cái Nhiếp không tự chủ được dùng tay bưng kín trán của mình.

Giáo dục, quả nhiên là bồi dưỡng khí chất bắt đầu.

Trên đường đi đào vong, hắn Cái Nhiếp nơi nào có thời gian tới làm tiên sinh dạy học làm sự tình? Hơn nữa.

Theo Cái Nhiếp, sở học của hắn Quỷ cốc Tung Hoành một mạch đồ vật, chỉ sợ có thể dạy bảo Thiên Minh chỉ có trên tay hắn kiếm thuật.

Đáng tiếc, Thiên Minh tạm thời học được cũng liền một chút công phu mèo quào.

Đã nhận ra trước mắt lạnh lùng nam tử thần sắc biến hóa, Đoan Mộc Dung sắc mặt lạnh lẽo, ánh mắt cũng hướng ra phía ngoài nhìn đi.

Quả nhiên.

Chính là cái này chán ghét thằng nhóc.

Nhìn thấy đơn thuần hiền lành Nguyệt Nhi có bị gọi Thiên Minh tiểu tử lừa dối từng chút từng chút dấu hiệu, Đoan Mộc Dung tâm trạng khẽ động, lập tức hô: “Nguyệt Nhi, tiến đến.”

“A, Dung tỷ tỷ!”

Chớp mắt to xinh đẹp, Cao Nguyệt hướng Thiên Minh cùng Hạng Thiếu Vũ cười cười, cái này liền đi đến bên trong phòng nghỉ.

“Nguyên lai ngươi gọi Nguyệt Nhi a!”

Ngược lại là Thiên Minh nghe được Đoan Mộc Dung xưng hô, trên mặt vui cười nói.

“Tiểu tử!”

Một bên Hạng Thiếu Vũ nhìn nhìn Thiên Minh, lại nhìn đi vào Nguyệt Nhi bóng lưng, tiến lên dùng bả vai đụng đụng Thiên Minh, thầm nói: “Ngươi đang suy nghĩ gì?”

“Ngươi cái tên này, cái gì suy nghĩ gì?”

Quay đầu lại, bị giật nảy mình Thiên Minh rất là bất mãn đẩy đối phương, nếu như không phải đánh không lại đối phương, Thiên Minh nhất định phải đem gia hỏa này đặt ở dưới thân dừng lại đánh cho tê người. Bởi vì dọc theo con đường này, hắn Thiên Minh đã sớm nhìn hắn khó chịu.

Nghĩ đến liền muốn làm được.

Thế là, Thiên Minh liền nhào tới, một cái kéo lấy trở tay không kịp Hạng Thiếu Vũ da mặt, hai người bắt đầu lệ thường đè ép. Chỉ có điều kết quả không cần nói cũng biết , bình thường bên trên cuối cùng bị đè vẫn là Thiên Minh chính hắn.

Không đề cập tới Kính Hồ y trang, giờ khắc này ở một nơi khác.

Một bộ tóc trắng Vệ Trang mặt không thay đổi nhìn trước mắt phong cảnh, đáy mắt chỗ sâu không biết chảy xuôi qua cái gì thần sắc.

Chỉ có chính hắn biết, hắn xem cũng không phải là phong cảnh, mà là người bên cạnh.

Xích Luyện híp hai mắt. Đón gió trông về phía xa , mặc cho gió mát thổi loạn nàng hương thơm, lại là không có

phát giác được bên người nam tử ẩn nấp ánh mắt.

Nửa ngày.

Thu hồi tầm mắt Vệ Trang, ánh mắt cũng thuận Xích Luyện trông về phía xa phương hướng hướng phía trước nhìn lại, nơi xa đúng non xanh nước biếc, tốt một bộ giang sơn như vẽ mỹ cảnh.

Mấy năm này thoạt nhìn Xích Luyện tình huống đã chuyển biến tốt đẹp, thế nhưng là biết sơ lược đối phương Vệ Trang lại là biết sự tình cũng không phải là nhìn từ bề ngoài nhẹ nhàng như vậy. Không giống chính là Xích Luyện không giống mấy năm trước đây biểu hiện quá mức rõ ràng, không ngừng bản thân hoài nghi cùng phủ nhận.

Hao tốn không ít thời gian. Xích Luyện mới một lần nữa nhận thức chính nàng.

Nhưng là làm một hiểu rõ nàng người mà nói, Vệ Trang rất rõ ràng Xích Luyện trên thân nhiều hơn một loại không hiểu đồ vật. Tại hai người bọn họ ở giữa, tựa hồ là ngăn cách cái gì vậy

Cái này nhìn không thấy ngăn cách đúng từ lúc nào bắt đầu?

Đúng từ nhìn thấy Âm Dương gia thủ lĩnh Đông Hoàng một khắc, lại bắt đầu.

Nghĩ tới cái này thần bí nam tử, Vệ Trang lông mày liền không tự chủ được nhíu. Cho dù là nhìn thấy sư huynh

của mình Cái Nhiếp, Vệ Trang cũng sẽ không có lớn như vậy tâm tư ba động, nhưng chỉ cần nhớ tới người, Vệ Trang trong lòng liền không nhịn được nổi lên ngọn lửa nhỏ.

Một lần gặp mặt, đúng hắn lớn nhất sai lầm. Càng là hắn lớn nhất khuất nhục.

Hồi lâu.

Vệ Trang thật vất vả mới đưa trong lòng tia ngọn lửa dập tắt, ngược lại đem lực chú ý đặt ở những phương diện khác. Vệ Trang phi thường rõ ràng, trong lòng càng là đối với chút một mực kiên trì lật đổ đế quốc người cảm thấy bi ai.

Thân là Quỷ cốc một mạch người, Vệ Trang nhìn ra được chỉ bằng vào ngoại bộ lực lượng, muốn lật đổ Đại Tần đế quốc thật sự là quá khó khăn.

Cho nên, cho dù là Vệ Trang đã sớm âm thầm triệt để điều tra rõ ràng Hàn Phi Tử là bởi vì gì mà chết, cũng biết chân chính ở vào phía sau hắc thủ. Nhưng Vệ Trang lại vẫn không thể làm gì. Đế quốc này muốn hỗn loạn ba động, trừ phi…

Trừ phi đế quốc cùng Âm Dương gia cái sâu không thấy đáy gia hỏa nội chiến.

Mà khiến cho đế quốc từ nội bộ hỗn loạn lên, lúc này mới có chân chính cơ hội.

Trước mắt, có thể làm Âm Dương gia cùng đế quốc

quay lưng cách sao?

Vệ Trang cảm thấy rất không có khả năng.

Chẳng qua có một chút, để Vệ Trang cũng cảm thấy cái này Doanh Chính dã tâm thật sự là quá lớn, vậy mà muốn trường sinh… Mà Âm Dương gia càng là trợ giúp. Bọn hắn đến cùng muốn làm cái gì?

Một cái vạn thế vương triều, một cái bất tử Hoàng đế.

Nghĩ đến đây, cho dù là Vệ Trang cũng không khỏi xuất mồ hôi lạnh cả người.

Loại cảnh tượng này, chỉ sợ bất kỳ một cái nào có dã tâm người đều sẽ sợ hãi cùng sợ hãi, bọn hắn làm liền chỉ có ngăn cản cùng phản kháng.

Trường sinh sự tình mặc dù không có nghe đồn thiên hạ, nhưng ở rất nhiều người hữu tâm hiểu rõ trong cũng không tính là bí mật gì. Vệ Trang tại đuổi theo Cái Nhiếp trên đường, cũng tại khiến người ta chú ý những thứ này. Hắn muốn nhìn một chút đến cùng là ai dẫn đầu không nhin được trước nhảy ra.

Ai làm cái này chim đầu đàn.

Ngay tại Vệ Trang suy tư những này thời điểm, một đường tiếng rít từ sau lưng rơi xuống, nhấc lên khí lưu càng là thẳng thổi Vệ Trang áo bào cùng Xích Luyện váy không ngừng phất phới. Mà kèm theo thì là một đường thanh tịnh tiếng chim hót lên đỉnh đầu vang lên.

“Tới.”

Quay đầu lại, xuất hiện tại Vệ Trang cùng Xích Luyện phía sau chính là Tụ Tán Lưu Sa trong khinh công tốt nhất Bạch Phượng.

Tiện tay phật xuống trên bờ vai màu trắng lông vũ, đem phía trên tro bụi gảy rơi đi ra, Bạch Phượng chẳng qua là nhẹ giọng nói một câu: “Tìm được, cái trong truyền thuyết Kính Hồ y trang.”

Nghe vậy.

Vệ Trang hài lòng cười.

Trong tiếng bước chân, lấy Vệ Trang cầm đầu, ba người cứ như vậy rời đi đỉnh núi.

…

Đại Tần đế quốc.

Đế đô.

Hàm Dương.

Âm Dương gia, cấm địa.

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, Nhạc Duyên bế quan sở tại địa tại cái này tiếng vang bên trong bị vô số kiếm khí phá hủy, lạnh lẽo kiếm khí không chỉ có đem kiến trúc phá

hủy một khi càng đem toàn bộ mặt đất phá ba thước, càng là trên mặt đất lưu lại trọn vẹn ba tấc đến dày hàn băng.

Cái này kinh khủng kiếm khí chi uy có thể nói là cực kỳ kinh khủng.

Mở mắt.

Nhạc Duyên dưới mặt nạ sắc mặt đã đại biến.

Nhưng lợi hại như thế tràng cảnh, như thế tuyệt cường kiếm khí rơi ở trong mắt Nhạc Duyên, lại vừa vặn tương phản.

Hắn đến bình cảnh.

Hoặc là nói, hắn sáng tạo bộ này dùng giết phượng kiếm pháp xuất hiện vấn đề.

Chương 78 : Cổ mộ

Hàm Dương.

Âm Dương gia, cấm địa.

Bốn phía kiến trúc tại cỗ không cách nào ức chế kiếm khí tàn phá bừa bãi xuống triệt để hóa thành vỡ nát, lưu lại khắp nơi trên đất hài cốt. Tại cái này hài cốt phía trên, thì là từng tầng từng tầng tại ánh nắng chiếu rọi xuống tản ra diệu quang hàn băng. Mà Nhạc Duyên cứ như vậy đứng tại chính giữa. Áo bào màu đen tại hàn băng trong, lộ ra phá lệ chú mục.

Bốn phía.

Không khí cực đoan xoay tròn, không cách nào dùng mắt thường có thể thấy vô số nhỏ bé kiếm khí tại bột phấn kiến trúc về sau, đang tiếp tục tàn phá bừa bãi, thổi mạnh từng tầng từng tầng hàn băng, nhất thời trong không khí nhiệt độ chợt hạ xuống, một vòng màu trắng như hoa tuyết vậy băng tinh bắt đầu hiển hiện.

Nghe tới cái này tiếng nổ mà chạy tới Nguyệt Thần, Đại Tư Mệnh cùng Thiếu Tư Mệnh ba người đến sau này, nhìn thấy là một bộ khiến người ta kinh hãi tràng cảnh.

Hàn băng khắp nơi trên đất.

Một cái khiến người ta cảm thấy đủ để đóng băng nứt vỡ da thịt hàn khí đang đập vào mặt.

Nhưng để tam nữ ghé mắt cũng không phải là những thứ này cải biến địa hình hàn băng, mà là vô số xoay quanh tại Đông Hoàng bốn phía chậm rãi chuyển động màu trắng băng tinh tiểu kiếm. Đây chính là kiếm khí nổi lên băng tinh từ vô hình hóa thành hữu hình.

Chẳng qua là ở ngoại vi, liền để ba người cảm thấy một cái khổng lồ áp lực.

Tại tam nữ trong lòng, chỉ sợ những này kiếm khí cấp tốc mà đến, các nàng đều không có thoát đi đi ra nắm chắc.

Chẳng lẽ lại Đông Hoàng đại nhân đã bế quan thành công đâu?

Nghĩ tới đây, Nguyệt Thần đã là trên mặt mừng rỡ trực tiếp hỏi ra, cho dù là có lụa mỏng che lấp, cũng giấu không được ẩn tại khóe mắt, bò lên trên khóe miệng ý mừng: “Đông Hoàng đại nhân, đã thành đâu?”

“…”

Nhạc Duyên không có lên tiếng, chẳng qua là lẳng lặng đứng tại vô số hàn băng bên trong, ngẩng đầu quan sát đến chút tại quanh thân uốn lượn kiếm khí. Đang nghe Nguyệt Thần tra hỏi về sau, hơi nghiêng đầu, sau đó lắc đầu, nói: “Đây không phải bản tọa muốn.”

Không phải! ! !

Nguyệt Thần nghe vậy không khỏi sững sờ.

Lụa mỏng che lấp lại hai con ngươi không khỏi trừng lớn. Kinh ngạc không thôi.

Một bên.

Đại Tư Mệnh cũng lông mày nhẹ giơ lên, ngay cả khoác lên trên sống mũi, làm có chút ngứa một chút tóc cũng không có đi để ý, mà là mở to con mắt nhìn xem trước mặt cái này người vĩ đại.

Ngược lại là một mực mặt không thay đổi Thiếu Tư Mệnh vẫn là duy trì đây yên tĩnh,

Chỉ có điều đáy mắt chỗ sâu ngẫu nhiên chợt lóe lên ánh mắt chưa hẳn như nét mặt của nàng đây bình tĩnh.

“Nguyệt Thần coi là Thần thú thật như vậy dễ giết?”

Đón Nguyệt Thần ánh mắt kinh ngạc, Nhạc Duyên đạm mạc tiếng nói tại cái này phế tích bên trên quanh quẩn ra. Theo thanh âm nổi lên, vốn là trong không khí khuấy động khí lưu kiếm khí cũng dần dần tiêu tán, chỉ một thoáng nhỏ vụn băng tinh rơi một chỗ, phảng phất giống như tại cái này chói chang ngày mùa hè rơi xuống một tràng tuyết.

“Ây…” Nguyệt Thần chần chờ, không thể nghi ngờ nàng đối Thần thú, hoặc là nói trên thế giới này tuyệt đại bộ phận người đối Thần thú đều chỉ đúng nghe thấy, từng có dạng này truyền thuyết, cũng không có chân chính được chứng kiến.

Nhưng Nhạc Duyên không giống.

Hắn nghe nói qua, cũng đã gặp. Càng là tự tay giao thủ qua.

Chiến Thần Điện Ma Long, bị Minh Không trấn áp tại Nhạc Sơn Đại Phật Hỏa Kỳ Lân, giữa hai bên đều cùng Nhạc Duyên trực tiếp đối đầu qua. Liền hai lần giao thủ đến xem, Hỏa Kỳ Lân nhận lấy cực lớn thương tích, hữu danh vô thực, tăng thêm hắn cho trọng kích, chỉ sợ Hỏa Kỳ Lân muốn khôi phục nguyên khí… Cần thời gian quá dài.

Về phần Ma Long…

So ra, càng giống như là đã mất đi thần trí một đầu thuần túy dã thú. Có thể nói là chỉ có một thân thần lực. Nhưng không có phát huy không gian.

Mà khi nhìn đến Tiếu Tam Tiếu về sau, Nhạc Duyên càng là biết Long Quy đã chết. Ma Long trốn ở Kinh Nhạn cung, trời mới biết hiện tại Kinh Nhạn cung đã chạy đến nơi nào? Mà Hỏa Kỳ Lân càng là giấu ở núi non trùng điệp bên trong, tìm kiếm độ khó đồng dạng không nhỏ.

Lại thêm Nhạc Duyên hiện tại bản thân tình huống, mặc kệ đúng tự thân vấn đề, vẫn là cái khác, Phượng Hoàng liền

Thành lựa chọn duy nhất.

Hơn nữa. Từ rơi xuống giết Phượng Hoàng đến giải quyết tự thân vấn đề thời điểm, Nhạc Duyên liền có một

loại trực giác, cái này Phượng Hoàng chỉ sợ là khó giết nhất tại.

Lấy thuộc tính khắc chế, đây là Nhạc Duyên lựa chọn.

Nhưng bây giờ…

Quay đầu nhìn lướt qua phế tích bên trên tại ánh nắng chiếu rọi xuống chậm rãi tan đi hàn băng, Nhạc Duyên không cảm thấy dạng này hàn ý. Liền có thể làm ỷ vào. Loại này hàn ý, không phải Nhạc Duyên muốn hàn ý.

Hoặc là nói như thế vẫn chưa đủ âm.

Không chờ Nguyệt Thần lên tiếng lần nữa, Nhạc Duyên liền tiếp theo nói ra: “Dạng này hàn ý, bản tọa không cảm thấy có thể giết chết Phượng Hoàng.” Nói đến đây, Nhạc Duyên không tự chủ được giơ lên tay phải, màu đen cái bao tay bao phủ ngón tay, tại cái này ánh nắng chiếu rọi xuống, Nhạc Duyên đã có thể cảm nhận được thể nội cỗ sức nóng lại tại ngo ngoe muốn động.

Ánh mắt chuyển đi, Nguyệt Thần ánh mắt đứng tại Nhạc Duyên chung quanh thân thể so với bốn phía càng thêm cấp tốc hòa tan hàn băng, lập tức hiểu rõ ra.

Dạng gì hàn ý mới đủ đủ?

Đáp án này, Nguyệt Thần tự nhiên không có đáp án. Nhưng ở trong lòng của nàng, cảm thấy Đông Hoàng nghĩ đến là có câu trả lời.

Trầm mặc hồi lâu.

Chỉ thấy Nhạc Duyên chậm rãi xoay người, thân hình như sương như ảnh, trong chớp mắt cũng đã đi tới ba người sau lưng, lưu lại một câu về sau, người đã biến mất.

“Bản tọa muốn gặp Tần Hoàng, Nguyệt Thần ngươi làm ra chuẩn bị.”

Thấy Tần Hoàng?

Trong đầu hiện lên một tia nghi hoặc, Tần Hoàng chính sẽ có biện pháp giải quyết? Không đề cập tới cái nghi vấn này, Nguyệt Thần tại đem bởi vì Nhạc Duyên bạo ngược kiếm khí chỗ phá hủy phế tích chỉnh lý vấn đề giao cho Đại Thiếu Tư Mệnh về sau, nàng cũng quay người rời đi, làm lên chuẩn bị.

Doanh Chính trước kia chẳng qua là vương, trước mắt đúng Hoàng đế.

Xưng hô không giống, đại biểu ý nghĩa cũng chính thức không giống.

Nhạc Duyên để Nguyệt Thần làm tương ứng chuẩn bị, tất nhiên là cân nhắc đến thân phận đối phương chính thức biến hóa, chung đụng phương thức cũng cần nhất định biến hóa.

…

Hàm Dương cung.

Vốn là tiến hành một nửa triều hội bị Doanh Chính từ giữa đó gác lại, liền như vậy ngừng lại.

Cả triều trên dưới tuyệt đại đếm được đại thần đều là không hiểu ra sao, không rõ ràng cho lắm, bọn hắn chỉ nhìn thấy hoạn quan Triệu Cao tại Doanh Chính bên tai nói nhỏ vài câu về sau, Doanh Chính liền đem triều hội triệt để gác lại.

Dạng này kì lạ hành vi, để không ít người trong lòng suy đoán nguyên do trong đó.

Ngược lại là phía dưới Lý Tư thấy thế trong lòng đã có phỏng đoán.

Trong điện.

Một thân không đổi áo bào đen, vẫn là vậy mặt nạ che mặt, Nhạc Duyên liền như vậy an tĩnh ngồi ngay ngắn ở bên trong, nghe bên ngoài ngẫu nhiên thổi qua gió nóng âm thanh, cùng chút nhỏ xíu khôi giáp ma sát tiếng va chạm vang.

Theo liên tiếp bước chân xuất hiện ở bên tai, Nhạc Duyên liền biết đế quốc này chủ nhân Doanh Chính đã đến.

Rất nhanh.

Một thân màu đen long bào Doanh Chính xuất hiện ở trong tầm mắt.

Dát!

Bên ngoài.

Triệu Cao trung thành tuyệt đối thủ vệ, không chỉ có lấy rất nhiều thị vệ tại thủ vệ. Hơn nữa kể cả La Võng (Thiên La Địa Võng) người thân ảnh cũng xuất hiện ở nơi này. Trong cả căn phòng, chỉ có Nhạc Duyên cùng Doanh Chính hai người.

“Trung Xa phủ lệnh, đang lo lắng cái gì?”

Nguyệt Thần một đôi ngọc thủ thu nạp tại thủy tụ bên trong, lụa mỏng che lấp lại đôi mắt liếc qua tựa như nơm nớp lo sợ, nghiêm túc Triệu Cao, môi son khẽ mở nói: “Tại cái này Hàm Dương cung. Tại Âm Dương gia bảo vệ dưới, không đề cập tới đế quốc thị vệ lực lượng, thế gian này nhưng không có cái thứ hai Kinh Kha.”

Kinh Kha…

Thon dài giống như nữ nhân vậy lông mày giương nhẹ, khóe mắt quét nhìn nhìn lướt qua đứng ở một bên Nguyệt Thần, Triệu Cao thuận miệng cung kính đáp: “Tại hạ chẳng qua là tận tụy mà thôi, dù sao trong thiên hạ này người có dã tâm hơi quá nhiều. Đương nhiên, có Nguyệt Thần bảo hộ, còn có Đông Hoàng các hạ tại, nơi này không phải chỗ an toàn nhất. Như vậy trên đời liền không có địa phương an toàn.”

“Tại hạ có chút nhát gan, ngược lại để Nguyệt Thần chê cười.”

Nói những lời này thời điểm, Triệu Cao ánh mắt vẫn là

nhìn chăm chú tại gian phòng phương hướng.

“Nha!”

Khẩu âm mang theo kì lạ thanh âm rung động, Nguyệt Thần giống như cười mà không phải cười xem xét Triệu Cao một chút, không nói chuyện. Nàng vừa mới trên đường đi đến nay cũng không có nhìn lầm, cái này Triệu Cao tại Đông Hoàng đại nhân sau khi xuất hiện liền biểu hiện có chút không giống.

Người bình thường có lẽ nhìn không ra cái gì, nhưng làm Âm Dương gia Nguyệt Thần, nàng lại đã nhận ra trên người đối phương một tia cất giấu khẩn trương.

Đúng thế.

Khẩn trương. Tại chỗ sâu nhất còn trộn lẫn lấy một tia sợ hãi.

Đương nhiên.

Loại tâm tình này, đều là tại Đông Hoàng đại nhân hướng đã thân là Trung Xa phủ lệnh Triệu Cao ném một đường ánh mắt sau. Này mới khiến Nguyệt Thần phát giác được. Hơn nữa, để Nguyệt Thần có chút ngoài ý muốn chính là, Đông Hoàng đạo bí ẩn ánh mắt có chút kì lạ.

Kì lạ ở nơi nào, là để Nguyệt Thần nghĩ không quá rõ ràng.

Chẳng qua tại cái này bí ẩn ánh mắt về sau, nàng liền

quan sát được Triệu Cao tia biến hóa.

Không hiểu… Nguyệt Thần đột nhiên toát ra một ý nghĩ như vậy, chẳng lẽ lại cái này Triệu Cao đúng chúng ta Âm Dương gia người?

Không đề cập tới Nguyệt Thần trong lòng suy đoán. Triệu Cao tâm tình tại thời khắc này xác thực như Nguyệt Thần suy đoán từng loại thấp thỏm. Ngay tại trước đó, còn chưa thông tri bệ hạ thời điểm, Đông Hoàng một chút thật sự là đã bao hàm quá nhiều đồ vật.

Một chút, để tâm hắn kinh run sợ.

Một chút, để hắn lại lần nữa nhớ tới Đông Quân đại nhân.

Cũng một chút. Để hắn chân chính minh bạch cái này nam nhân vì sao để Đông Quân vừa hận vừa yêu.

Cái này nam nhân, so Tần Hoàng Doanh Chính còn muốn đáng sợ.

Ánh mắt rơi vào phía trước cách đó không xa gian phòng, bên trong Tần Hoàng cùng Đông Hoàng hai người đang mật thám, không ai biết bọn hắn đang thảo luận cái gì, nhưng Triệu Cao có thể khẳng định là đồ vật trong này nhất định là kinh thế hãi tục sự tình.

Trong điện.

Nhạc Duyên cùng Doanh Chính hai người ngồi đối diện nhau.

Tại hai người ở giữa, chỉ có trên ghế dài lư hương tại không chút kiêng kỵ tản ra hương khí.

“Còn chưa đủ!”

“Nói thế nào?”

“Lấy trước mắt ta, chỉ sợ còn không có niềm tin tuyệt đối.”

“Việc này đúng cần tuyệt đối, không thể xuất hiện ngoài ý muốn.”

Hai người ngắn gọn đối thoại, cũng không có quá nhiều văn tự, bởi vì hai người đều biết vấn đề này đối lẫn nhau ở giữa trọng yếu hàm nghĩa, một cầu giải thoát, một cầu trường sinh, ăn nhịp với nhau người như thế nào cho phép xuất hiện cái khác ngoài ý muốn? Huống chi, sự tình đã bắt đầu tiến hành, nửa đường dừng lại không có người sẽ nguyện ý. Ánh mắt tựa hồ là đang tập trung tinh thần đánh giá trước mắt phiêu quấn thuốc lá, Doanh Chính dừng lại, hỏi: “Ngươi còn cần cái gì?”

“Thứ nhất tòa cổ mộ!”

Đối mặt vấn đề này, Nhạc Duyên cấp ra thứ nhất cái khiến người ta kỳ quái đáp án.

Cổ mộ?

Không có người sẽ biết đáp án vì sao lại đúng cái này, Doanh Chính tự nhiên cũng sẽ không biết.

Kinh ngạc phía dưới, Doanh Chính trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc, ánh mắt dừng ở Nhạc Duyên trên mặt màu đen mặt

Cỗ bên trên, chờ đợi đối phương giải đáp.

“Lấy âm khắc dương, ta cần chí âm chi khí. Phổ thông âm hàn không đủ…” Sau khi nói đến đây, Nhạc Duyên ánh mắt rơi vào trên tay mình, trước đó hàn ý vẫn không cách nào triệt để áp chế mang tới dày vò, một cách tự nhiên hàn ý còn chưa đủ. Giang tay ra, Nhạc Duyên tiếp tục nói ra: “Còn cần đầy đủ Kim Duệ chi khí, lấy mệnh.”

Lấy chí âm khắc dương, áp chế Niết Bàn.

Lấy kim phá phòng, tạo thành trí mạng.

Nghe đến đó, Doanh Chính đã sáng tỏ. Nếu là lúc trước Doanh Chính tất nhiên là không rõ ràng, nhưng từ khi hắn tại tu luyện quyển sách về sau, đã sớm không phải võ học bên trên tiểu bạch, được cho biết võ học bên trên rất nhiều thứ.

Cổ mộ thuần âm… Giờ khắc này, Doanh Chính minh bạch vì sao đối phương sẽ đề cập như thế một cái yêu cầu.

Nhưng là muốn phù hợp hai cái này, thích hợp cổ mộ chỉ sợ không có mấy cái. Cho dù là có, hiện tại thời gian chỉ sợ cũng không đủ tìm kiếm. Hơn nữa, khắp thiên hạ tìm kiếm cổ mộ, này lại để người trong thiên hạ tưởng tượng thế nào? Đến nơi đây, Doanh Chính lại lần nữa

nhớ tới trước đó tại thiên hạ ở giữa số ít người ở giữa truyền lại cái liên quan tới chính mình cầu tiên nghe đồn… Chẳng bằng thuận tiện đánh trả xuống cái tin đồn này, Doanh Chính không khỏi cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Nhạc Duyên cười nói: “Phù hợp dạng này hai cái yêu cầu cổ mộ chỉ sợ quá khó tìm tìm, hơn nữa Đông Hoàng cũng sẽ không có đầy đủ thời gian đi chờ đợi đợi…”

Nhạc Duyên không nói gì, tiếp tục chờ đợi đoạn dưới.

“Không bằng lấy trẫm danh nghĩa vì Đông Hoàng tạo thứ nhất cái hợp cách cổ mộ, như thế nào?”

Mắt mang ý cười, Doanh Chính nhìn chằm chằm Nhạc Duyên hai mắt, giống như cười mà không phải cười đề nghị.

Hiển nhiên, lời nói bên trong có ý khác.

Đồng dạng.

Nhạc Duyên nghe đến đó, cũng là có một loại kì lạ giật mình. Nghiêng đầu một chút, Nhạc Duyên cười nói: “Không biết bệ hạ là muốn táng ta, vẫn là táng mình đâu?”

“Có lẽ đúng ngươi, có lẽ đúng ta, có lẽ ai cũng không phải.” Doanh Chính cũng trên mặt ý cười trả lời: “Trẫm nghĩ mình đúng không nguyện ý nằm đi vào.”

“Đông Hoàng đâu?”

“Bản tọa cũng sẽ không.”

Chương 79 : Âm Dương! Âm Dương!

Một phen nói chuyện, định ra xuống một bước hành động. Nhìn thấy

Tại khởi động về sau, vì trường sinh Doanh Chính liền sẽ không buông tha cho, dù là phía trước lại có khó khăn, nhưng cái này trong truyền thuyết trường sinh đã có nhìn thấy con đường, một cách tự nhiên cũng muốn vượt qua trong đó khó khăn, để cầu đạt tới mục đích.

Lại nói…

Quyết định này của hắn, có lẽ có thể bỏ đi rất nhiều người lo lắng.

Doanh Chính phi thường rõ ràng, quân đội cùng Âm Dương gia Thục Sơn một nhóm, trong đó hành động căn bản là không có cách triệt để giấu diếm, nghĩ đến trong thiên hạ chút ẩn núp chỗ tối đám gia hỏa thời thời khắc khắc đều đang nghĩ lấy như thế nào đối phó đế quốc.

Hơn nữa làm vua của một nước, rõ ràng người vì truyền bá thiên hạ một chút tin tức, Doanh Chính càng là biết đến rõ ràng.

Đối rất nhiều người mà nói, một cái quốc quân trường sinh bất lão đúng một cái sự tình quá kinh khủng.

Một khi thật sự xác định xuống, chỉ sợ những người này sẽ làm sau cùng cá chết lưới rách, đúng tuyệt vọng đến cực điểm phản kháng. Mà trước mắt, Doanh Chính thân là Hoàng đế, hắn đồng dạng thấy được đế quốc tại gấp nhất thống Hoa Hạ về sau, giấu ở trong đó sóng ngầm.

Bộ pháp quá nhanh, khiến cho bảy nước người cũng không có triệt để dung hợp, lẫn nhau ở giữa vẫn là có cực lớn ngăn cách, càng không cần nhắc tới chút sáu nước dư nghiệt.

Mà một cái phần mộ, chính là đối một ít dã tâm người tốt nhất thuốc hay.

Không đề cập tới triệt để triệt tiêu, đem ẩn tàng vấn đề trì hoãn áp về sau, đợi đến lúc hắn Doanh Chính có đầy đủ thời gian đến giải quyết những chuyện này thời điểm, cũng đã đầy đủ. Bởi vì hắn hiện tại càng nhiều lực chú ý vẫn là đặt ở phương bắc Hung Nô trên thân.

So với sáu nước dư nghiệt, phương bắc trên thảo nguyên mọi rợ mới là đại địch.

Đây là một cái hùng tài đại lược, hợp cách đế vương.

Doanh Chính làm ra lựa chọn như vậy về sau, Nhạc Duyên hơi kinh ngạc dưới, cái này so với bản thân hắn suy nghĩ có chút chênh lệch, chẳng qua cũng không có bao lớn ngoài ý muốn. Làm Hoa Hạ đại địa bên trên cái thứ nhất làm được nhất thống sự nghiệp to lớn đế vương, cân nhắc vấn đề đương nhiên sẽ không như vậy đơn giản.

Nghe được đề nghị này về sau, Nhạc Duyên liền đã nhận ra ý nghĩ của đối phương.

Đã là bom khói, càng là đạt đến muốn tác dụng, chính là đúng một tiễn mấy điêu. Hơn nữa. Nhạc Duyên ánh mắt dừng lại tại Doanh Chính trương hồng quang đầy mặt trên mặt, lấy lớn như thế số tuổi, đem phần bảo điển luyện đến tình trạng này, là nên nói hắn thiên phú không tồi. Vẫn là một quốc gia nội tình quá mức thâm hậu?

Chỉ có điều hơi quá rồi.

“Chẳng qua . .”

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó,

Doanh Chính hơi ngang, dùng giọng trầm thấp nói ra: “Trẫm không muốn chờ thời gian quá dài.”

Bốn mắt nhìn nhau.

Nửa ngày.

Đứng dậy, rời đi.

Nhạc Duyên thanh âm trong phòng quanh quẩn: “Điểm này bệ hạ còn xin yên tâm, bản tọa cũng chờ không được thời gian quá dài.”

…

Nhìn không chuyển mắt.

Nguyệt Thần ánh mắt tại Triệu Cao trên thân vừa đi vừa về đảo qua. Liền tựa như đúng lần đầu nhận biết vậy

Ngay tại bị Nguyệt Thần không ngừng dùng kì lạ ánh mắt dò xét Triệu Cao đang sắp đến không nhịn được thời điểm, cửa phòng đóng chặt tại một trận két âm thanh bên trong mở ra, toàn thân áo đen áo bào đen, cả người bao phủ tại dưới mặt nạ Đông Hoàng đạp bước đi ra.

Ánh mắt chuyển đi.

Ánh mắt đầu tiên là tại Triệu Cao trên mặt dừng lại một chút, Nhạc Duyên lập tức liền chuyển ra, đứng tại Nguyệt Thần trên thân, nói: “Đi thôi.”

Khom người, cúi đầu.

Triệu Cao tư thái bày vô cùng thấp, mảy may không nhìn thấy một điểm thân là Doanh Chính cận thần cao ngạo.

Song phương thác thân mà qua.

Tại thác thân một một thời gian ngắn, Nhạc Duyên khóe mắt quét nhìn lại lần nữa nhìn lướt qua cúi thấp đầu lâu Triệu Cao. Bờ môi khẽ nhúc nhích, sau đó người cũng đã đi tới. Cùng sau lưng Nhạc Duyên Nguyệt Thần, đồng dạng dùng một loại bao hàm thâm ý ánh mắt nhìn lướt qua Triệu Cao về sau, theo sát mà đi.

Hồi lâu.

Một mực cúi đầu Triệu Cao không có chút nào ngẩng

đầu lên dấu hiệu.

Lạch cạch!

Một tiếng nhỏ không thể nghe được nhẹ vang lên, dưới chân bàn đá xanh bên trên chẳng biết lúc nào rơi xuống một giọt nước, ở phía trên ném ra một đoàn đóa hoa vậy hình dạng vết ướt. Giờ phút này nếu là có người đi đến Triệu Cao trước người, ngồi xổm xuống cẩn thận quan sát Triệu Cao, chắc chắn hiện Triệu Cao sắc mặt hơi có vẻ thanh bạch, trên mặt càng là hiện đầy mồ hôi lạnh.

Hắn, biết.

Hắn chỉ ai?

Không cần nói cũng biết.

Một cái hành tẩu trong bóng tối người. Sợ nhất đúng cái gì? Không thể nghi ngờ là nhìn thấy ánh nắng.

Trước kia còn không cảm giác được cái gì, nhưng tại hôm nay đối mặt Đông Hoàng thời điểm, Triệu Cao lúc này mới phát hiện mình tựa như cởi hết đứng tại dưới ánh nắng chói chang, bị người xem triệt triệt để để. Không có từng ly từng tý bí ẩn.

Thậm chí, ngay cả hắc ám cái bóng đều tại ánh mắt của đối phương xuống lạnh rung run, giấu ở dưới chân.

Loại cảm giác đáng sợ, so với lần thứ nhất nhìn thấy Đông Quân thời điểm cho người cảm giác kinh khủng hơn.

Âm Dương…

Hắn Triệu Cao đúng Đông Quân người, tự nhiên cũng Âm Dương gia người, chỉ bất quá hắn thuộc về âm một trong mạch. Núp trong bóng tối mà thôi. Mà mạch này tại Đông Quân trong miệng có một cái cái khác biệt xưng.

Âm, đã là Âm Dương âm, càng là Âm Quý âm.

Lau mồ hôi trán về sau, sửa sang lại quần áo, Triệu Cao cái này liền tại trong chớp mắt hồi phục nguyên trạng, tựa hồ vừa mới thất thố chẳng qua người ảo giác. Phật quần tay áo bên trên nếp uốn, Triệu Cao cái này liền khom người đi vào gian phòng.

Trên đường.

Nhạc Duyên dạo bước đi ở phía trước, Nguyệt Thần thì là theo sát phía sau.

Bộ pháp không ngừng, Nhạc Duyên trong lòng lại là đang suy tư vật gì khác.

Triệu Cao đúng Loan Loan người, Nhạc Duyên sớm tại mấy năm trước cũng đã biết. Đã trước kia Loan Loan có đây tâm tư, như vậy Triệu Cao cái này hoạn quan chính là nàng đệ nhất lựa chọn, lại nói Âm Quý phái nghĩ đến hữu dụng hoạn quan kinh nghiệm.

Ngoại nhân có lẽ không biết, chỉ nói Âm Dương gia chính là Đạo gia chia ra tới tại, là bởi vì lý niệm không hợp duyên cớ.

Thế nhưng là chỉ có Nhạc Duyên mới hết sức rõ ràng, khi hắn cùng nàng hai người đều đi tới thế giới này thời điểm, đều đi tới Âm Dương gia thời điểm, Âm Dương gia kỳ thật đã sinh biến hóa. Âm Dương gia không còn là cái khác bách gia bên trong Âm Dương gia, mà là một cái kì lạ dung hợp tại.

Âm đúng Âm Quý, dương đúng Thuần Dương.

Hợp lại, nhưng lại đúng Âm Dương.

Loan Loan đúng một cái rất cố gắng người, liền như là nàng đã từng đối thủ một mất một còn Sư Phi Huyên vậy hai nữ đều là sự nghiệp Tâm quá nặng, có thể đem nhi nữ tư tình đặt ở phía sau nữ nhân, nữ nhân như vậy không thể nghi ngờ là đáng yêu, nhưng cũng là khiến người ta bất đắc dĩ.

Làm chỗ đứng tại cái này vòng xoáy bên trong nam nhân, Nhạc Duyên cảm thụ có thể nói là quá mức khắc sâu.

Lấy Hòa Thị Bích mảnh vỡ dẫn tới đến thế giới này về sau, Loan Loan tất nhiên là sự nghiệp Tâm lại lần nữa bạo rạp, như một con vất vả cần cù ong mật bắt đầu đem hao tốn không thiếu thời gian mới nắm giữ hơn phân nửa Âm Dương gia tại nàng tuyệt cường vũ lực áp chế xuống bắt đầu tiến hành nàng trong tưởng tượng cải tạo, cải tạo thành nàng muốn môn phái.

Về phần Mặc gia?

Thời kỳ này Mặc gia, ngớ ngẩn mới có thể lựa chọn bọn hắn.

Chỉ có điều ở thời điểm này, Nhạc Duyên tới.

Thế là Loan Loan biến thành Đông Quân, mà Nhạc Duyên trở thành Đông Hoàng.

Loan Loan bản thân nghĩ cách tại Nhạc Duyên đến xuống như thoát cương ngựa hoang. Bắt đầu không bị khống chế lao nhanh. Nàng không ngờ rằng Nhạc Duyên sẽ lấy mạnh hơn vũ lực áp chế, càng là dùng tự thân tán mị lực đến ảnh hưởng vốn nên đúng nàng Âm Quý môn nhân.

Bản thân mị lực, tăng thêm đạo tâm chủng ma cùng Long Nguyên…

Loan Loan nàng ngay cả mình đều không thể chạy thoát, thì càng không cần phải nói những người khác.

Chẳng qua Loan Loan đại nghiệp mặc dù bị Nhạc Duyên quấy nhiễu. Nhưng nàng cũng đem Nhạc Duyên bản thân coi trọng, chuẩn bị ở cái thế giới này lập làm truyền nhân Diễm trên thân khắc xuống Âm Quý phái vết tích, trở thành nàng truyền nhân.

Âm Dương gia tuy là ba tụ hợp thể, nhưng tại trong đó dương đại biểu nhưng thật ra là ít nhất một bộ phận.

Chân chính trên ý nghĩa, chỉ có một người.

Mà người này chính là hắn chính Nhạc Duyên.

Còn lại đại bộ phận đúng Loan Loan dạy dỗ nên Âm Quý môn nhân cùng bị dung hợp đi vào Âm Dương gia người cùng một bộ phận đằng sau gia nhập không biết nền tảng môn nhân. Tại Nhạc Duyên áp lực dưới. Loan Loan bức rời đi Âm Dương gia, cuối cùng tức thì bị Nhạc Duyên cưỡng chế tính phá toái hư không.

Nhưng cũng chính là bởi vì duyên cớ này, Nhạc Duyên tại thí nghiệm một vài thứ thời điểm, gần như không có chút nào áp lực tâm lý.

Người bên ngoài có lẽ chỉ nhìn đạt được Âm Dương gia trước mắt thịnh thế phồn hoa, người hữu tâm có lẽ sẽ cảm thấy Âm Dương gia sẽ ở chỗ cao không khỏi rét vì lạnh. Nhưng chỉ có Nhạc Duyên mới rõ ràng chôn sâu ở Âm Dương gia chỗ sâu nhất sóng ngầm, chỉ sợ khi hắn ở cái thế giới này hoàn thành tâm nguyện rời đi về sau, chính là Âm Dương gia sụp đổ ngày.

Bước chân bỗng nhiên dừng lại, Nhạc Duyên bước chân như vậy ngừng lại.

Ngẩng đầu.

Nhìn trời.

Nhạc Duyên đột nhiên nghĩ như vậy đến, nếu là ban đầu ở Thiên Long thế giới thời điểm xuất hiện đúng Loan Loan, mà ở cái thế giới này mới xuất hiện Sư Phi Huyên sẽ xảy ra một cái dạng gì cố sự? Nếu như cố sự là như thế này phát triển nói. Chỉ sợ phật môn Từ Hàng Tĩnh Trai sẽ ở thế giới này, dưới chân hắn toàn quân bị diệt.

Hắn thực tình muốn nhìn một chút dưới loại cục diện này Sư Phi Huyên biểu lộ.

Sư Phi Huyên đương nhiên phải điều giáo, nào có Thạch Thanh Tuyền tới đáng yêu. Nghĩ tới Sư Phi Huyên chút cách làm, Nhạc Duyên liền không hiểu có một loại tức giận ở trong lòng chất chứa.

“Ha!”

Một tiếng cười khẽ từ dưới mặt nạ truyền ra, cho dù là kinh nghiệm nhiều như vậy, núi Thái sơn sụp ở phía trước mà mặt không đổi sắc Nhạc Duyên tại thời khắc này vậy mà cũng sẽ cảm thấy mình da mặt cũng sẽ có lấy có chút nóng… Đúng, hẳn là Phượng Hoàng lực lượng lại ảnh hưởng tới mình, nên dùng chân khí áp chế một chút.

Rất nhanh, Nhạc Duyên lại lần nữa hồi phục nguyên trạng.

Bên cạnh.

Nhạc Duyên đột ngột đình chỉ cùng tiếng cười đều hấp dẫn Nguyệt Thần chú ý.

“Đông Hoàng đại nhân, chuyện gì để ngài như thế hào hứng?”

“Không có. Không có gì.”

Lắc đầu bật cười, Nhạc Duyên nâng lên dừng lại bước

chân, hướng phía trước đi đến, đồng thời nói ra: “Bản tọa chỉ có điều đang cảm thán. Tuế nguyệt chảy xuôi phải chăng cũng đang tôi luyện một người da mặt?” Nói đến đây Nhạc Duyên ngữ khí ngừng lại, lại lần nữa lâm vào một loại hồi ức.

Lúc trước…

Nhìn thấy Mạc Sầu một khắc, da mặt của hắn… Giống như cũng không tệ.

Đúng, Nhạc Duyên liền nghĩ tới ngày đó trời chiều, ngày đó bờ sông, ngày đó ráng chiều.

“? ? ?”

Da mặt? Có ý tứ gì?

Một bên. Nguyệt Thần nghe vậy lơ ngơ, kinh ngạc không hiểu.

Rất nhanh.

Nhạc Duyên cùng Nguyệt Thần hai người đã về tới Âm Dương gia cấm địa.

Tại Đại Thiếu Tư Mệnh hai người an bài trong, bởi vì kiếm khí bạo tẩu mà hủy diệt nơi chốn, trên cơ bản cũng tại vô số môn nhân công việc xuống thu thập một thứ đại khái. Chỉ có điều, tại thời khắc này, Nhạc Duyên cũng không có tiếp tục bế quan tâm tư.

Hắn đang chờ đợi.

Sau một ngày.

Hàm Dương cung, triều hội.

Tại đưa ra về sau, vô số đại thần cộng đồng đồng ý dưới, đế quốc thông qua được đề nghị, bắt đầu Hoàng Lăng kiến tạo.

Chương 80 : Chí âm kiếm (Thượng)

Hoàng Lăng?

Đế vương lăng mộ kiến tạo từ vừa mới bắt đầu, cũng đã truyền đến rất nhiều người hữu tâm trong tai.

Thứ này kiến tạo, không thể nghi ngờ là nói cho người đó Doanh Chính đang chuẩn bị lấy bản thân hậu sự. Lại nói cử động như vậy, cũng không ngoài ý muốn , bất kỳ cái gì đế vương không đều là làm như vậy sao? Tại một người khi còn sống liền bắt đầu chuẩn bị lăng mộ, nhất là quý tộc cùng Hoàng tộc càng như thế.

Về phần trước đó đạo truyền khắp thiên hạ cầu trường sinh nghe đồn, tại vừa so sánh lên cái này tại Ly Sơn bắt đầu động thổ lăng mộ, tạo thành một cái mâu thuẫn.

Chân chính có tâm tư cầu trường sinh người đó sẽ muốn phần mộ?

Không ít người đối lại lúc trước cái nghe đồn vốn là không tin lắm, tại Ly Sơn lăng mộ khởi công về sau, càng là khịt mũi coi thường, chẳng thèm ngó tới. Có một bộ phận người đó thì là không hiểu ra sao, lòng tràn đầy nghi hoặc. Cầu trường sinh là thật, lăng mộ cũng thật?

Như vậy trong đó cái nào là giả?

Lớn nhất nói dối, tại nhiều khi kỳ thật nói đúng là nói

thật.

Hơn nữa nhìn quy mô, rõ ràng trong thiên hạ này có thể có tư cách nằm nhập trong đó cũng chỉ có Doanh Chính chính mình.

Chẳng qua thế gian người thông minh cũng không ít, chỉ có điều càng nhiều thời điểm vẫn là người đó nghĩ quá nhiều. Tại cực ít một bộ phận người đó trong mắt, tuy nói tràn đầy nghi hoặc, nhưng đối lại lúc trước vấn đề cũng bất quá là nhiều một tầng suy nghĩ sâu xa, suy nghĩ đế quốc Hoàng đế rốt cuộc đang suy nghĩ ②, m. . co→m thứ gì.

Tang hải.

Tiểu Thánh Hiền trang.

Nho gia ba vị đương gia tại thời khắc này hai mặt nhìn nhau.

Ly Sơn Hoàng Lăng khởi công lấy sự thật tại bác bỏ trước đó đạt được tình báo.

“Thấy thế nào?”

Phục Niệm ánh mắt đang ngồi ở phía dưới Nhan Lộ cùng Trương Lương trên thân hai người từng cái đảo qua, trầm giọng nói: “Đây đối với chúng ta Nho gia mà nói là đại sự, là thiên hạ đại sự.” Đối với một sự kiện mà nói, có người đó nhìn thấy chính là nguy cơ, có người đó nhìn thấy chính là bí mật, có người đó nhìn thấy thì là kỳ ngộ.

Phục Niệm nhìn thấy chính là kỳ ngộ.

Nhan Lộ nghe vậy cười cười không nói, rất nhiều thời điểm hắn cũng không nhiều. Giờ phút này nghe Phục Niệm ẩn ẩn nói ra tâm tư, nhưng cũng là duy trì mỉm cười. An tĩnh ngồi ở đó nghe.

"…"

Ngược lại là Trương Lương mày kiếm cau lại, trên mặt tuấn tú nổi lên một tia ngưng trọng, nói: "Ta không cảm thấy Doanh Chính là một cái dễ dàng chịu ảnh hưởng người… Một cái có thể nhất thống Hoa Hạ đế vương, có tuyệt đối tự phụ.

"

Đối mặt cái này hiển hách công lao sự nghiệp, mặc kệ là bất luận kẻ nào đều không thể không thừa nhận Doanh Chính xứng đáng lên là xưa nay chưa từng có thiên cổ nhất đế.

Về phần sau này không còn ai… Bắt đầu, sự tình liền sẽ không quay lại qua.

Bởi vì Tần thống nhất không chỉ là thổ địa, còn có văn tự, cân nhắc độ các loại phương diện khác đồ vật. Làm Nho gia bên trong hiếm thấy người thông minh, Trương Lương phi thường rõ ràng Doanh Chính lúc này dùng cách làm làm được chính là muốn từ tư tưởng của người ta lên đạt tới thống nhất tình trạng.

Sớm tại mấy năm trước diệt cái khác nước bắt đầu, liền đã cho thấy tâm tư của đối phương.

Đương nhiên.

Chân tướng của sự thật đã sớm bao phủ tại người thông minh suy đoán trong. Không có người đó sẽ nghĩ tới đề nghị này nhấc lên người vốn là chỗ đánh căn bản không phải cái chủ ý này. Chỉ có điều theo thời gian trôi qua, nó hiện ra càng lớn tác dụng.

Dạng này một cái tự phụ mà lại hùng tài đại lược đế vương, Trương Lương rất khó tưởng tượng khuyên can có thể đạt tới mục đích.

Từ Phục Niệm trong lời nói, Trương Lương nghe được giấu ở chỗ sâu nhất một tia hàm nghĩa.

Nho gia cầu cái gì?

Tất nhiên là đem nho học phát dương quang đại, trở thành trị quốc đệ nhất học thuyết.

Mà trước mắt…

Cái này vẫn chỉ là Nho gia mục tiêu cùng mộng tưởng.

Hiện tại chỗ đứng đỉnh là Pháp gia cùng Âm Dương gia, lại hoặc là nói không phải Âm Dương gia mà là Đạo gia. Dù sao Âm Dương gia xuất từ Đạo gia một phái. Muốn từ bách gia trong giết ra một con đường đến, thật sự là có cực lớn độ khó.

Muốn đi ra một con đường, Nho gia cần hấp thu cái khác học phái đồ vật đến bổ sung chính mình dùng.

“Chưa hẳn.”

Trong mắt mỉm cười, Phục Niệm ánh mắt dừng ở Trương Lương trên thân. Cười nói: “Chúng ta nói tất nhiên là không đủ, tại Hoàng đế trong mắt, chúng ta Nho gia còn không có như vậy khiến người ta coi trọng, thậm chí so ra kém Mặc gia. Lại càng không cần phải nói binh gia, Pháp gia cùng Âm Dương gia.”

“Tại Hoàng đế trong mắt, chúng ta chỉ sợ sẽ bị không để ý tới.”

“Nhưng là có người đó có tư cách này.”

Nghe đến đó, một mực mỉm cười không nói Nhan Lộ ngẩng đầu. Tiếp một câu: “Công tử Phù Tô.”

Công tử Phù Tô?

Đây đúng là một cái lựa chọn rất tốt.

Trương Lương trầm ngâm nửa ngày, tán đồng nhẹ gật đầu. Công tử Phù Tô thanh danh vô cùng tốt, tính khí nhu hòa đoan chính. Đang phù hợp Nho gia hình tượng trong lòng. Chỉ có điều một cái cường ngạnh thiết huyết phụ thân, một cái nhu nhược nhi tử, giữa hai cái này giao phong…

“Đương nhiên, chúng ta cần làm càng nhiều lựa chọn.”

Nho gia có thể tại bách gia trong sống sót, trong đó càng là cùng Mặc gia sinh ra qua mâu thuẫn không nhỏ ma sát, bị bách gia khinh bỉ, nhưng có thể tại bách gia trong khe hẹp bình yên như thế, Nho gia tất nhiên là có bọn hắn độc đáo bảo hộ tự thân truyền thừa biện pháp.

Chính là trứng gà chưa từng đặt ở trong một cái giỏ xách.

“Ta sẽ rút cái thời gian cùng Mặc gia người đó tiếp xúc.” Trương Lương đón Phục Niệm ánh mắt, nói ra: “Bất quá ta lo lắng duy nhất chính là cái này Quỷ cốc một phái, rốt cuộc suy nghĩ cái gì?” Sau khi nói đến đây, Trương Lương ngữ khí ngừng tạm đến, hắn cảm thấy là đến tìm cơ hội cùng Quỷ cốc xuất chúng hai phái đệ tử tiếp xúc một chút.

Tung cùng Hoành.

Đồng dạng.

Phục Niệm cùng Nhan Lộ hai người sắc mặt cũng có vẻ hơi ngưng trọng, ba người gần như không hẹn mà cùng nhớ lại trước đó Tuân Tử cùng ba người ở giữa nói chuyện.

Ly Sơn, chân núi phía Bắc.

Đỉnh núi.

Một cây đại thụ trên ngọn cây, một người dáng người yểu điệu tóc trắng nữ đạo sĩ đứng trước đủ trên đó. Màu chàm sắc đạo bào tại gió nhẹ quét xuống không ngừng

hướng sau lưng phiêu đãng, phát ra hô hô tiếng vang. Tại một trương lạnh lùng xinh đẹp dưới mặt, thì là không ngừng bị lợi kiếm trong tay đầu chuôi chỗ phất trần không ngừng nhẹ nhiễu.

Không có để ý phất trần khẽ vuốt bên mặt mang tới từng tia từng tia ngứa, Hiểu Mộng lực chú ý giờ phút này triệt để đứng tại dưới núi ngay ngắn đang bận việc địa phương.

Bên trong có vô số binh sĩ còn có đang phục dịch bách tính, ở trên cao nhìn xuống nhìn lại thật giống như vô số lớn chừng ngón cái tiểu nhân nhi đang vội vàng. Xem quy mô, tựa hồ là muốn đem Ly Sơn hơn phân nửa cho móc sạch cảm giác.

“Dương cực sinh âm.”

“Lựa chọn nơi này, xem ra là ngươi ý tứ.”

Hiểu Mộng ánh mắt thu hồi, ngẩng đầu hướng xanh thẳm không mây bầu trời nhìn lại, bên trong mặt trời rực rỡ giữa trời. Phương bắc thuần dương, phương nam thuần âm, cái này Hoàng Lăng đứng ở Ly Sơn chân núi phía Bắc, tất nhiên là dương chi địa, phần mộ nhưng lại thuần âm. Nhưng ở trong mắt Hiểu Mộng, lại không chỉ như thế.

Trong đầu hồi tưởng lại lúc trước nhìn thấy phần đan phương. Hiểu Mộng trên mặt ý cười tự nhủ: “Đại đạo Âm Dương, vô cực Thái Nhất. Quả không hổ là Đông Hoàng Thái Nhất. Lấy nhân lực thôi phát chí âm, xem ra ngươi đã tìm được đủ để sát thần thú chân chính biện

pháp.”

“Chỉ có điều…”

“Giết nó hẳn là còn cần đầy đủ vũ khí.”

Nỉ non đến nơi đây, Hiểu Mộng lại lần nữa ngừng lại, mà nàng một đầu tóc bạc nhìn qua càng thêm trắng, trộn lẫn tại sợi tóc bên trong còn sót lại chút ít chỉ đen tựa hồ mất đi mấy phần. Hai con ngươi nhắm lại, Hiểu Mộng tự nhủ: “Cái này đem là một bộ bị nguyền rủa kiếm pháp.”

“Còn có một cái bị nguyền rủa người.”

Nói xong, Hiểu Mộng người đã bay xuống ngọn cây, sau đó đầu người cũng không trở về rời đi đỉnh núi.

Về phần thấy cái nam nhân?

Hiểu Mộng biết, còn không phải thời điểm. Hoặc là nói nàng phi thường rõ ràng, không ai có thể ngăn cản người đó bước chân.

…

Mấy năm thời gian dần dần qua.

Theo Tần Hoàng lăng bắt đầu kiến tạo, vốn là lưu truyền tại thiên hạ ở giữa cầu trường sinh nghe đồn bị triệt tiêu không nhỏ, chí ít tại dân chúng trong mắt vấn đề này hoàn toàn là nói mò. Cũng không ít người đó không tại tin tưởng cái bị truyền hấp tấp tin tức.

Hoàng Lăng kiến tạo cũng hoàn thành đại bộ phận, vô số người thật lớn nhỏ gốm tượng mang theo binh khí bị để vào trong lăng mộ.

Không có ai biết làm như vậy duyên cớ là cái gì?

Ngược lại là có không ít người đang suy đoán đây là Doanh Chính cảm nhận được sinh mệnh không nhiều, muốn đem hắn hùng bá thiên hạ tâm tư đưa vào lòng đất. Đương nhiên, đây chỉ là một chút người hữu tâm suy đoán, không người nào dám chân chính nói ra.

Cho dù là tham dự kiến tạo vẽ người đó cũng chỉ là đồng dạng suy đoán.

Đồng dạng.

Bọn hắn càng không biết tại toà này khổng lồ vô song lăng mộ kiến tạo bắt đầu từ thời khắc đó, liền đối toà lăng mộ này có một loại âm thầm sợ hãi. Lăng mộ trở nên càng ngày càng kỳ quỷ. Trong này quá âm u quá lạnh quá lạnh, liền tựa như bên trong ở một cái đến từ Địa Ngục ác ma.

Dương cực sinh âm.

Có chút kiến thức người đó tự nhiên là nhìn ra điểm này.

Thậm chí chỉ cần có người muốn bước vào chỗ sâu, đều sẽ khiến người ta có một loại không sai không tiến lên sợ hãi, người đó đi vào đường nối chỗ sâu. Trần trụi ở bên ngoài trên da đều sẽ không hiểu bị lạnh lẽo không khí đông trở nên cứng, ngẫu nhiên sẽ còn bị trong thông

đạo lưu thoán khí lưu gẩy ra cắt tổn thương vậy vết thương.

Không chỉ có như thế.

Chút đứng lặng lấy gốm tượng, cũng sẽ không hiểu khiến người ta có một loại sống tới cảm giác, liền tựa như trên tay bọn họ vũ khí có thể giết người vậy

Quỷ dị.

Đáng sợ.

Đây là phụ trách tu kiến lăng mộ đế quốc tướng lĩnh ấn tượng đầu tiên.

Hoàng Lăng không nên là cái dạng này!

Vì xác minh trong lăng mộ càng phát ra quỷ dị cổ quái. Phụ trách người phái ra một đôi binh sĩ người mặc khôi giáp, xâm nhập trong đó tiến hành kiểm tra.

“Kỳ quái!”

Trung niên tướng lĩnh sắc mặt biến thành màu đen, sắc mặt cũng không dễ nhìn. Phụ trách tu lăng. Nhưng không có ngờ tới sẽ xảy ra chuyện như thế, cái này khiến hắn làm như thế nào nghĩ bệ hạ bàn giao? Lựa chọn xong địa điểm, phát sinh quỷ dị như vậy tình huống, chỉ sợ truyền đến bệ hạ trong tai về sau, chờ đợi hắn sợ rằng sẽ là ngũ xa phanh thây đi.

Chút đáng chết thuật sĩ, Hoàng Lăng có thể nào tu ở chỗ

này?

Tướng lĩnh ở trong lòng thầm mắng một câu về sau, liền đem đôi này binh sĩ phái đi vào.

Lăng mộ, chỗ sâu.

Đường nối.

Mười mấy tên lính đang liên tiếp mà tiến, trừ bỏ trong tay cầm vũ khí ra, còn riêng phần mình nắm giữ một con bó đuốc. Kỳ thật đối bọn hắn mà nói, mấy năm qua này có thể nói là một mực ăn uống ở chỗ này, đối cái này Hoàng Lăng hiểu rõ thậm chí so chờ ở bên ngoài tướng quân còn có bệ hạ chính mình cũng muốn rõ ràng.

Dù sao toà này khổng lồ lăng mộ là tại ánh mắt của bọn hắn nhìn chăm chú, từng chút từng chút kiến tạo ra được. Nơi nào có cơ quan, nơi nào có cạm bẫy, bọn hắn đều hết sức rõ ràng.

Chính là bởi vì rõ ràng, cho nên đối cái này phát sinh ở trong lăng mộ quỷ dị mới có thể càng thêm để ý cùng sợ hãi.

“Thập trưởng, ta cảm thấy nơi này có chút không rõ.”

Đi ở phía sau một người dáng lùn binh sĩ nhỏ giọng lầm bầm nói: “Bắt đầu còn tốt, nhưng tại bắt đầu kiến tạo thời điểm, liền phát sinh chuyện kỳ quái… Chúng ta đều đã kiểm tra rất nhiều lần, cũng không có phát hiện cái gì, thế nhưng là quỷ dị tình huống càng phát nhiều. Ta nói, bệ hạ lăng mộ liền không nên xây ở nơi này.”

“Ngậm miệng!”

Đi tại phía trước nhất thập trưởng nghe vậy không khỏi giận dữ, quay đầu lại nhìn hằm hằm binh sĩ một chút, cảnh cáo nói: “Không được chỉ trích, ngươi đây là muốn tìm cái chết sao?”

Bị giật nảy mình binh sĩ lập tức ngậm miệng, không nói nữa. Nhưng căng cứng thân thể, lại biểu hiện ra hắn lòng khẩn trương nghĩ.

“Ngừng!”

Thập trưởng vung tay lên, đội ngũ tiến lên bộ pháp liền ngưng, nghiêng đầu, cẩn thận nghe nửa ngày, thập trưởng nói khẽ: “Có âm thanh.”

Thoại âm rơi xuống, các binh sĩ trong tay tên nỏ đã giơ lên, người đi ở phía trước càng là giơ lên tấm chắn, gắt gao đề phòng đường nối phía trước.

Hô ~~~

Là gió, lại tựa như hô hấp.

Thanh âm càng ngày càng gần.

Rốt cục, tại các binh sĩ đề phòng dưới, thanh âm từ chỗ góc cua thẳng vọt mà ra. Mà bọn hắn cũng đồng dạng thấy được truyền ra tiếng vang đồ vật.

Đây là! ! !

Âm thanh qua, lửa diệt.

Kình nỏ vang lên.

Kèm theo là khôi giáp vỡ vụn, cùng dòng nước xao động tiếng vang cùng từng tiếng im bặt mà dừng thê lương gào thét.

Tag S: Dạo bước tại thế giới võ hiệp chương mới nhất dạo bước tại thế giới võ hiệp đổi mới liệt biểu dạo bước tại thế giới võ hiệp

Chương 81 : Chí âm kiếm (Hạ)

Gào thét thảm thiết vang vọng ở trong đường hầm.

Rất nhanh.

Một tiếng này âm thanh bao hàm lấy đau đớn tiếng rống cũng đã tiêu tán, hoàn toàn không còn ai ở trong âm thanh vù vù.

Trong thông đạo u ám, nếu như lúc này có người giơ bó đuốc ở chỗ này, chắc chắn kinh sợ phát hiện một bộ khiến người ta da đầu tê dại tràng cảnh. Vốn là hành tẩu ở trong đường hầm mười mấy tên lính đã biến mất không thấy gì nữa, lưu lại chỉ có khắp nơi trên đất khôi giáp hài cốt cùng từng bãi từng bãi vết máu, cùng một cỗ gay mũi mùi máu tanh tràn ngập ở giữa.

Nhưng nhất làm cho người sợ hãi không phải những này, mà là thay thế binh sĩ mà tại bên trong mười mấy bộ bạch cốt âm u, mỗi cái khung xương đều duy trì khi còn sống đề phòng tư thế đứng ở bên trong, trắng bệch khung xương lên không có chút nào huyết nhục dừng lại, nếu như không phải trong đó còn có mấy cái xương tay trong còn gắt gao cầm mấy chuôi vũ khí, chỉ sợ chắc chắn có người cảm thấy đây là kinh nghiệm thời gian quá dài, bị tuế nguyệt hủ thực một thân sau hài cốt.

Nếu là có gần người đó thân cẩn thận quan sát, bọn hắn sẽ phát hiện những này khung xương bên trên có vô số

từng tia từng tia vết tích, liền tựa như bị người dùng vô số tiểu đao chà xát vô số lần vậy liền tựa như là vụ vô cùng thảm liệt lăng trì… Không, thậm chí so lăng trì càng thêm đáng sợ.

Cộc cộc cộc

Đường nối lại lần nữa lâm vào yên tĩnh, chỉ có tựa như như gió hô hô âm thanh, mà ở trong đó còn kèm theo một đường trầm thấp mà có kì lạ quy luật tiếng bước chân.

U ám trong.

Tại cuối lối đi chỗ, một đường bóng người màu đen xuất hiện ở đó.

Cất bước.

Bước ra.

Mang theo kì lạ vận luật tiết tấu bộ pháp, cái này bóng người màu đen liền như vậy hai tay sau lưng không nhanh không chậm bước ra. Mỗi đi ra một bước, trên người hắn liền sẽ phát sinh một trận bất quy tắc dập dờn, liền tựa như cả người là từ chất lỏng tạo thành, đồng thời, tại bước ra một bước về sau, liền sẽ từ áo bào màu đen lên lăn xuống đến một đoàn kỳ quái thủy cầu rầm rầm rơi xuống đất.

Ba ba ba

Không chỉ có như thế, ở bóng người màu đen trên thân

còn không ngừng phát ra cùng loại bong bóng bắn nổ tiếng vang, liên tục không ngừng. Mỗi nổ tung một lần, bóng người màu đen thân thể bốn phía liền sẽ thêm ra một đường vù vù tiếng vang, như có thứ gì từ chỗ ấy bắn chạy ra ngoài. Mà trên đất cũng sẽ thêm ra một đoàn nhỏ thủy cầu.

Gần người đó.

Bóng người màu đen đi tại chỗ đứng ở trong đường hầm mười mấy bộ bạch cốt âm u trước người, nhìn lướt qua, một tiếng mang theo tái diễn quỷ dị thanh âm ở trong đường hầm vang lên: “Kiếm khí lăng trì, vẻn vẹn không tự chủ được tiết lộ mà ra kiếm ý liền có cái này uy lực.

Xem ra bộ kiếm pháp kia đã đạt đến bản tọa trong tưởng tượng tình trạng, chỉ sợ còn vượt qua.”

“Giết Phượng Hoàng, cũng đủ rồi.”

Dứt lời, thân qua.

Cái này chỗ đứng ở trong đường hầm, trước đó vẫn là người sống. Trước mắt đã trở thành mười mấy bộ bạch cốt âm u người tựa như lại lần nữa sống tới, mười mấy bộ trắng bệch khô lâu có động tác, phát ra crắc crắc tiếng vang.

Quỳ xuống đất, uốn gối, cúi đầu.

Liền tựa như tại cung nghênh vương giả vậy

Chẳng qua là không biết là cung nghênh chính là người hay là kiếm?

Bóng người màu đen không nhanh không chậm từ giữa đó đi qua, khi hắn bước qua về sau, uốn gối quỳ gối bên trong mười mấy bộ bạch cốt âm u tựa hồ chịu không nổi áp lực vô hình, lập tức vỡ nát ra, hóa thành tro bụi, kể cả vũ khí trong tay cũng không có chút nào ngoại lệ.

Mà bóng người màu đen thì là lại lần nữa lấy ưu nhã bộ pháp hướng ra phía ngoài cất bước đi đến.

Bên ngoài.

Cho dù là giữa trưa. Mặt trời chói chang trên không thời điểm, tại cầm đầu tướng lĩnh trong lòng không chút nào không cảm giác được mặt trời cháy bỏng, ngược lại là có một loại kinh hồn táng đảm cảm giác bất tri bất giác ở trong lòng tràn ngập ra.

Lăng mộ có vấn đề, cái này khiến hắn làm sao cho bệ hạ bàn giao?

Chỉ có đem vấn đề giải quyết, hắn mới có thể bình yên vô sự.

Người, đều là muốn sống.

Phụ trách lăng mộ tu kiến, xuất hiện vấn đề như vậy, trung niên tướng lĩnh đã không cầu lớn bao nhiêu công lao, chỉ cần đè xuống sẽ không nguy hiểm cho tính mạng của hắn liền đã đầy đủ.

Đợi nửa ngày.

Trung niên tướng lĩnh trầm ngâm một tiếng, lại lần nữa lên tiếng nói: “Lại phái hai đội binh sĩ xuống dưới. Mang lên kình nỏ… Thuận tiện thông tri chút thuật sĩ đến đây, còn có Âm Dương gia người.”

Nơi này vừa ra vấn đề, lúc trước liên lụy đến lăng mộ tu kiến người không có cái nào sẽ né tránh được.

Có phiền phức, cùng một chỗ kháng.

Tại trung niên tướng lĩnh phân phó dưới. Hai đội binh sĩ lập tức nghe lệnh đi vào, thậm chí bọn hắn còn mang theo không ít uế vật lấy làm chuẩn bị. Nhìn xem cái này hai đội binh sĩ tiến vào, trung niên tướng lĩnh lúc này mới đem ánh mắt rơi vào bên cạnh cách đó không xa một đám dù là bị mặt trời như thường xuống vẫn tựa như cóng đến run lẩy bẩy, bờ môi bầm đen một đám người trên thân, trong đó mấy cái nghiêm trọng nhất trên thân cơ hồ bị bọc thành màu máu bánh chưng, là bởi vì trên người bọn họ xuất hiện vô số nhỏ bé cắt đứt vết thương. Toàn bộ làn da cơ hồ bị chà xát đi.

Nháo quỷ

Đây là từ trong lăng mộ trốn tới người cộng đồng nghĩ cách.

Hoàng Lăng chỗ sâu, có ác quỷ.

Đây là tham dự kiến trúc người, tại thời khắc này cộng đồng tâm tư. Thậm chí, ngay cả không ít người binh sĩ

cũng giống như nhau nghĩ cách.

Đến cùng làm sao đâu?

Chẳng lẽ lại là thương thiên đối đế quốc nguyền rủa?

Trung niên tướng lĩnh sắc mặt biến thành màu đen, trong lòng không khỏi cũng dâng lên chính mình suy đoán. Tại Hoàng Lăng kết thúc công việc thời điểm, xảy ra chuyện như vậy, trung niên tướng lĩnh tự nhiên rất là hậm hực.

“Ừm?”

Ngay tại trung niên tướng lĩnh trầm ngâm thời điểm, sắc trời đột nhiên tối xuống. Đột nhiên tới biến hóa để tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc không hiểu, phải biết vừa mới đều vẫn là mặt trời rực rỡ giữa trời, không hẹn mà cùng ngẩng đầu hướng đỉnh đầu bầu trời nhìn lại.

Lọt vào trong tầm mắt.

Là một mảnh lờ mờ.

Là từ bên cạnh ngọn núi tới một Đại đóa mây đen, đã thời gian dần trôi qua đem mặt trời từng chút từng chút ngăn cản, chân trời cứ như vậy từng chút từng chút tối sầm lại. Tại mây đen chỗ sâu, càng là phát ra từng đợt ầm ầm tiếng vang.

Là sấm rền.

Cảm thụ được nhiệt độ không khí cùng thiên tượng biến

hóa, trung niên tướng lĩnh sắc mặt có chút nghi hoặc, thầm nói: “Đây là muốn xuống mưa to sao?”

Cùng lúc đó.

Đường nối.

Mới tiến vào hai đội binh sĩ một tay cầm kình nỏ, một tay cầm trong truyền thuyết dùng đối phó ác quỷ uế vật, từng bước từng bước hướng chỗ sâu đi đến.

Phía trước đi vào người làm sao đây đâu?

Mỗi cái đặt chân đường nối binh sĩ cũng không khỏi tự chủ nuốt nước miếng một cái, ác quỷ mà nói đã hoàn toàn đánh gãy Hoàng Lăng cuối cùng kiến tạo, một người còn tốt, có lẽ bên trong chạy ra mỗi người đều như vậy nói, nhất là còn có không ít người liền như vậy không một tiếng động biến mất tại bên trong… Như vậy làm không tốt sự tình là sự thật.

Đối vô tri sự vật, mọi người càng nhiều cũng sẽ là sợ hãi.

Thân là thiện chiến binh lính đế quốc, bọn hắn đối Hung Nô không sợ, đối sáu nước càng là miệt thị, nhưng đứng trước loại này những thứ không biết thời điểm, cho dù là thiện chiến binh lính đế quốc đồng dạng là sinh lòng sợ hãi.

Dù sao bọn hắn chẳng qua là người.

Mỗi một bước, đều đạp mười phần cẩn thận, thậm chí

ngay cả một tia thanh âm đều không có, hơn nữa liền hô hấp âm thanh đều đặt ở nhẹ nhất, chỉ nghe đến mấy chục người nhịp tim ở trong đường hầm lộ ra phá lệ rõ ràng.

Hô ~~~

Giống như gió, lại tựa như hô hấp.

” “

“Tới “

“Chú ý “

Đang nghe cái này như có như không thanh âm về sau, cầm đầu người liền lập tức ra lệnh, kình nỏ cùng uế vật đều không hẹn mà cùng chỉ hướng phía trước.

Cộc cộc cộc

Tại bó đuốc chiếu rọi xuống, mờ nhạt ánh lửa có khả năng chiếu rọi nơi cuối cùng, tại các binh sĩ mồ hôi dầm dề nhìn chăm chú, từng đạo tiếng bước chân nương theo lấy hô hô âm thanh xuất hiện ở ánh mắt nơi cuối cùng.

Là

Con ngươi thu nhỏ, tất cả mọi người nhờ ánh lửa nhìn xem xuất hiện ở đó bóng người màu đen, trên mặt của mỗi người đều bò lên trên kinh ngạc.

Là một người.

Một cái màu đen hình người.

Từ vô số thủy ngân bao khỏa màu đen hình người.

Người mỗi đi một bước, trên thân bao khỏa thủy ngân liền sẽ giống như đun sôi nước sôi vậy toát ra bong bóng, sau đó nổ tung phát ra xuy xuy tiếng vang, bắn nổ thủy ngân liền sẽ hóa thành một đoàn thủy ngân cầu lăn xuống trên mặt đất, mà bắn nổ bong bóng trong thì phát ra hô thanh âm, tựa như thứ gì từ bên trong chạy ra.

Đây là… Cương thi

Đối với cái này, đã bị trước mắt quỷ dị tình cảnh sợ hãi tới cực điểm binh lính đế quốc chỉ có một động tác để báo đáp lại.

Bắn

Kình nỏ phát uy, mấy chục cái tên nỏ bị kích phát bắn ra ngoài.

Không chỉ có như thế, trong tay bọn họ uế vật cũng hướng phía trước bóng người màu đen thả tới.

Chẳng qua là… Để bọn hắn kinh hãi mất hồn chính là chuyện phát sinh kế tiếp, bắn ra tên nỏ cùng ném ra ngoài đi uế vật, chỉ có điều đi tới giữa không trung liền ngừng lại, liền tựa như giữa song phương cách trở cái gì.

Kiếm khí vô hình ở trong đường hầm ầm vang bộc phát, vô luận là bắn ra tên nỏ vẫn là bị người vì ném đi ra uế vật, tại kiếm khí vô hình lăng trì giảo sát xuống hóa thành tro bụi.

Tại xoắn nát những thứ này thời điểm, kiếm khí không ngừng, tiếp tục đi tới, như cuồng phong vậy hướng binh sĩ khẽ quét mà qua.

Lập tức

Khôi giáp phá toái, huyết nhục văng tung tóe.

Ngay tại bóng đen nhìn chăm chú, mười mấy tên binh sĩ tại kiếm khí trong lăng trì, lại lần nữa hóa thành bạch cốt âm u.

Từ đầu tới đuôi, bóng người màu đen liền không có động đậy, thậm chí liên tâm trong giết người suy nghĩ đều không có dâng lên qua. Phát sinh trước mắt hết thảy, chẳng qua tự thân kiếm ý tự chủ hành vi. Theo kiếm khí tự chủ hành động, bóng người màu đen trên người thủy ngân rốt cục hoàn toàn phá toái, lộ ra bên trong thân ảnh.

Một thân đen trong mang trường bào màu vàng sậm, còn có mặt mũi lên thần bí mặt nạ màu đen, đỉnh đầu vầng loan nguyệt càng là làm cho người chú mục.

Bóng đen, rõ ràng là Âm Dương gia thủ lĩnh.

Đông Hoàng Thái Nhất.

Nhạc Duyên.

“…”

Trong không khí tràn ngập một cái huyết tinh, trong đó còn kèm theo cái khác hương vị, dưới mặt nạ cái mũi không khỏi hít hà, Nhạc Duyên sắc mặt biến rất là kỳ quái, có chút không dễ nhìn lắm: “Nữ tử uế vật, bọn hắn đem ta trở thành cái gì?”

Chẳng qua nhìn trước mắt đã bị kiếm khí lăng trì thành bạch cốt âm u đám người, cho dù là Nhạc Duyên mình cũng không khỏi đối với mình kết hợp nhất thân võ học sáng tạo ra uy lực kiếm pháp cảm thấy vẻ hài lòng.

Chí âm chí duệ chí tà kiếm pháp, uy lực chỉ sợ sẽ vượt qua người bình thường tưởng tượng, cũng vượt qua chính hắn tưởng tượng.

Bộ kiếm pháp này ngưng kết Nhạc Duyên tâm lực, không chỉ có bao quát lấy hắn vốn là kiếm pháp, còn kèm theo cái khác Đạo gia võ học, kết hợp mà ra sáng tạo ra một bộ tuyệt thế kiếm pháp, nhất là kết hợp trường sinh chuyển biến mà đến Tiểu Vô Tướng Công đồng dạng bị hắn dung nhập trong đó, cái này kiếm pháp bởi vậy có dung hợp hấp thu tiến hóa đặc tính. Cho nên xưng là kinh thiên địa khiếp quỷ thần, chỉ sợ cũng không quá đáng.

Chỉ có chính Nhạc Duyên biết, cái này ngưng kết thiên thời địa lợi cùng tự thân võ học trí tuệ mà đến mười hai thức kiếm pháp sẽ là như thế nào kinh khủng tại.

Mà một bộ này dùng thí fèng kiếm pháp, Nhạc Duyên xưng là Huyền Âm mười hai kiếm. Chưa xong còn tiếp.

…

Chương 82 : Xuất quan

Ly Sơn, chân núi phía Bắc.

Hoàng Lăng phía trên bầu trời.

Chẳng biết lúc nào vốn là bầu trời trong trẻo đã bị mây đen bao phủ, mặt trời hoàn toàn bị che đậy, phía dưới đại địa lộ ra có chút lờ mờ, có một loại sớm đi vào chạng vạng tối dấu hiệu.

Đồng thời.

Chân trời còn mơ hồ truyền ra trận trận sấm rền thanh âm.

Ngẩng đầu nhìn lại, mọi người càng là có thể phi thường thấy rõ ràng du tẩu tại trong mây đen tia chớp màu trắng.

Đây là một cái hiếm thấy thời tiết dông tố.

Thời tiết này có chút lạ!

Không chờ trung niên tướng lĩnh đi suy đoán sinh ra dạng này thời tiết nguyên nhân là cái gì, liền sợ hãi nhìn thấy, một tia chớp phích lịch ầm vang mà xuống, trực tiếp đánh vào ở bên cạnh cách đó không xa gỗ giá đỡ bên trên.

Sau khi bị sét đánh, giá gỗ tự bốc cháy.

Mà vốn là đứng tại phía trên mấy tên binh sĩ thì là bị đạo này sấm sét hóa thành than cốc, trực tiếp từ bên trên ngã xuống.

Thấy thế, trung niên tướng lĩnh kinh hãi.

Sấm sét nguy hiểm cỡ nào cùng kinh khủng, bọn họ cũng đều biết, nhất là tại khoảng cách gần tận mắt nhìn đến sét đánh tràng cảnh về sau, tâm tình của mỗi người tại thời khắc này cũng không khỏi có chút lo sợ bất an, sợ tiếp xuống một tia chớp bổ về phía chính mình.

Chỗ cao, đại thụ, còn có kim loại đều cực kì dễ dàng dẫn điện.

Điểm này, mọi người có hết sức rõ ràng nhận biết.

Mọi người ở đây bắt đầu tránh đi, trốn đến tương đối an toàn địa phương, coi là cái này sét đánh chẳng qua hiếm thấy sự tình thời điểm, một màn kế tiếp là làm cho tất cả mọi người trái tim không khỏi nắm chặt.

Oanh! ! !

Tia chớp màu trắng tại trong mây đen xoay quanh về sau, lập tức uốn lượn như rắn từ bầu trời rớt xuống.

Bùn đất vẩy ra.

Trên mặt đất nổ ra một cái không nhỏ cái hố.

Mà vận khí không tốt nằm bên trên mọi người càng là trực tiếp bị đạo này sấm chớp cho trực tiếp điện thành

than cốc, thậm chí ngay cả sát bên những người khác cũng bị liên luỵ, trực tiếp bị điện giật chết. Trung niên tướng lĩnh cùng những người khác còn đến không kịp chấn kinh, đã thấy càng khủng bố hơn tràng cảnh. Chỉ thấy đỉnh đầu gần như áp xuống tới trong mây đen, vô số thiểm điện đang lăn lộn phun trào, tựa hồ là nhận lấy cái gì dẫn dắt, bắt đầu không ngừng dây dưa vờn quanh, không ít thiểm điện đã là theo trước đó hai đạo bổ xuống thiểm điện vậy hướng phía dưới trên đất trống đập xuống.

Đặc biệt người mặc khôi giáp, tay cầm kim loại vũ khí binh lính đế quốc là chủ yếu.

"…"

"Đáng chết!"

Cầm đầu trung niên tướng lĩnh chỉ tới kịp kéo xuống một nửa khôi giáp. Thầm mắng một tiếng, liền nghe bên tai oanh minh một mảnh, toàn bộ đầu ông ông trực hưởng, trước mắt càng là trắng bệch một mảnh, không cách nào thấy vật.

…

Hoàng Lăng, đường nối.

Vẫn là không nhanh không chậm ưu nhã bộ pháp, Nhạc Duyên vừa đi vừa cảm thụ được xoay quanh tại thân thể bốn phía sóng cả mãnh liệt kiếm ý. Tràn ngập trong đó linh hoạt, hung ác. Âm lãnh, liền tựa như cuồn cuộn mà xuống nước chảy vậy tại thân thể bốn phía chuyển

động.

Kiếm ý có khác.

Tuyệt đỉnh kiếm khách kiếm ý có riêng phần mình đặc điểm.

Có cao ngạo, có xuất trần, có băng lãnh.

Nhưng Nhạc Duyên đối với mình phí hết mấy năm thời gian kết hợp thiên thời địa lợi mà ra một bộ này Huyền Âm kiếm pháp kiếm ý là có cảm thụ khác. Huyền Âm lúc hiểm lúc ác lúc âm lúc lạnh lúc lợi, thế nhưng là tại đây là nhường một chút mọi người kinh ngạc cảm thấy một cái sống động cảm giác, liền tựa như không có sự sống đồ vật đột nhiên có ý thức có sinh mệnh vậy

Trước đó hành tẩu ở trong đường hầm, chút ngăn cản mọi người bị Huyền Âm kiếm khí lăng trì kết quả, liền không phải chính Nhạc Duyên tâm tư, mà là cái này một thân kiếm ý tự chủ hành động.

Dạng gì kiếm là cực kỳ?

Là vô tình kiếm. Vẫn là hữu tình kiếm? Lại hoặc là cao ngạo kiếm?

Nếu là trước kia, Nhạc Duyên sẽ cảm thấy là hữu tình kiếm, thuộc về riêng mình hắn thiên ngoại phi tiên chính là từ vô tình cao ngạo tại ngược lại có tình kiếm. Nhưng tại đã sáng tạo ra bộ kiếm pháp này về sau, Nhạc Duyên sẽ cảm thấy có sinh mệnh kiếm mới là kiếm chi cực.

Bộ kiếm pháp này đã hoàn toàn áp chế trên người hắn vấn đề, về sau sẽ không lại xuất hiện trước kia loại tự dưng tự bốc cháy tình huống.

Chỉ có điều áp chế là áp chế, lại là không có cách nào hoàn toàn trừ tận gốc trên linh hồn vấn đề.

Muốn giải quyết triệt để, Phượng Hoàng vẫn cần giết chết.

“Chẳng qua là không biết bế quan mấy năm. Chuyện bên ngoài có hay không phát triển quá mức.”

Hành tẩu trên đường, Nhạc Duyên một bên trầm ngâm lẩm bẩm: “… Chẳng qua chỉ cần Tinh Hồn không nên xuất hiện sự tình, như vậy sự tình liền không có vấn đề. Ta chỉ cần nắm chắc lớn phương hướng là đủ.”

“Đúng?”

Nói đến đây, Nhạc Duyên bước chân không khỏi dừng lại, đầu hơi hơi nghiêng, kinh ngạc nói: “Bên ngoài chuyện gì xảy ra?”

Bên tai.

Lọt vào tai chính là từng đợt tiếng oanh minh. Cho dù là cách lối ra còn có không ít khoảng cách, nhưng Nhạc Duyên cũng đã nhận ra tiếng nổ vang. Ngẩng đầu nhìn lướt qua đường nối đỉnh chóp, hai mắt nhìn chăm chú Nhạc Duyên thậm chí có thể nhìn thấy thường nhân mắt thường không thể xem xét chấn động.

Nghi hoặc trong, Nhạc Duyên bước nhanh hơn.

Rất nhanh.

Người đã tiếp cận lối ra.

"…"

Càng tiếp cận lối ra, Nhạc Duyên cũng đã cảm thấy biến hóa trong không khí, ướt át, còn có một loại mơ hồ tê liệt kích thích cảm giác. Thật giống như trong không khí có vô số nhìn không thấy nhỏ châm đang đâm vào da thịt của mình.

Mà quay chung quanh Nhạc Duyên quanh thân kiếm ý đối với cái này là không có chút nào cách trở.

Đây là?

Điện!

Giật mình trong, Nhạc Duyên minh bạch vừa rồi chấn động chỉ sợ là Hoàng Lăng gặp sét đánh.

Thu liễm một thân tùy ý kiếm ý, khiến cho cái này Huyền Âm kiếm khí không giống trước đó ở trong đường hầm nóng nảy về sau, Nhạc Duyên thân hình thoắt một cái, bước ra một bước đường nối, đi ra phía ngoài một chỗ trên đài cao.

Thân hình đứng vững, Nhạc Duyên còn không có đi quan sát tình huống chung quanh, sự chú ý của hắn cũng đã ra phủ đầu bầu trời hấp dẫn.

Oanh!

Một đường thoạt nhìn chừng thô to như thùng nước thiểm điện tựa như một đầu uốn lượn long xà trực kích mà xuống, trực tiếp rơi vào Nhạc Duyên đỉnh đầu trăng khuyết bên trên.

Thoáng chốc!

Giữa cả thiên địa hoàn toàn trắng bệch, chói mắt sáng vô số người hai con ngươi đau nhức, lệ rơi đầy mặt, lỗ tai ù ù, trước mắt rốt cuộc xảy ra chuyện gì, căn bản liền thấy không rõ, cũng nghe không đến.

Nửa ngày.

Tiếng oanh minh tán đi.

Một mảnh sương mù tiêu tán về sau, Nhạc Duyên bình yên vô sự chỗ đứng tại trên đài cao, doạ người sét đánh dưới, Nhạc Duyên không có nhận chút nào ảnh hưởng, thậm chí ngay cả dưới chân hắn đài cao cũng không có lọt vào chút nào tổn thương.

“…”

Tay phải nâng lên, nghiêng đầu sờ lên trên đầu vầng loan nguyệt, Nhạc Duyên dưới mặt nạ khóe miệng không khỏi kéo ra, ngẩng đầu nhìn trời, nhìn lên bầu trời nồng hậu dày đặc sắp áp xuống tới mây đen, còn có ở trong mây uốn lượn phát ra từng tia từng tia ngân quang thiểm điện, người cười.

Ngã một lần khôn hơn một chút.

Ban đầu ở Lục Tiểu Phụng thế giới đạt được giáo huấn. Lần này làm sao lại lại lần nữa giẫm lên vết xe đổ?

Cái này mây đen đầy trời cùng thiểm điện, chính là bởi vì Nhạc Duyên mà lên.

Bầu trời biến hóa, đến hiển lộ rõ ràng Nhạc Duyên xuất quan, hướng thế giới bố cáo Huyền Âm mười hai kiếm xuất hiện.

Cảm thụ được cỗ đến từ bầu trời cưỡng chế lôi kéo lực lượng, Nhạc Duyên lười biếng cười một tiếng, hai tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn trời.

Dưới thân.

Chẳng biết lúc nào xuất hiện tại trên đài cao cùng thân thể bốn phía. Che chở toàn bộ phương viên ba trượng kiếm khí bắt đầu lại lần nữa có biến hóa. Trong âm thanh xoạt xoạt không dứt bên tai, kiếm khí cấu tạo biến hóa. Không khí vặn vẹo, như ẩn như hiện trong tạo thành một bộ thông suốt áo giáp đem toàn bộ người cùng đài cao bảo hộ lên.

Lấy chân khí, lấy thiên cân trụy cưỡng ép triệt tiêu cỗ sức kéo, Nhạc Duyên nhìn xem từ đen bắt đầu chậm rãi chuyển thành huyết hồng sắc tầng mây, từ trước đó loại kiềm chế thái độ biến thành một loại quỷ dị bi thương cảm giác.

Liền tựa như trời đang khóc.

“Như thế bi ai kiềm chế cảm giác, đây là tại thương tiếc Thần thú Phượng Hoàng sắp chết sao?”

Nhìn qua đã hoàn toàn từ đen nhánh hóa thành hỏa hồng sắc tầng mây, Nhạc Duyên tinh tế thể hội một phen, trực tiếp đối chân trời mở miệng nói: “Như vậy… Đến, bản tọa ngay ở chỗ này. Xem thương thiên ngươi như thế nào ngăn ta?”

“Mời!”

Một cái mời chữ qua đi, chính là đầy trời mà xuống màu máu lôi điện. Vô số lôi điện mục tiêu đều chỉ có một cái, tựa hồ chút cái khác đài cao, còn có mọi người, đều đối bọn chúng không có bất kỳ lực hấp dẫn.

Đứng tại trên đài cao người áo đen, đỉnh đầu vầng loan nguyệt tựa như là một cây cột thu lôi vậy hấp dẫn lấy đầy trời lôi điện phô thiên cái địa mà xuống.

Oanh! Oanh! Oanh!

Bùn đất nổ tung.

Màu máu lôi điện một thời gian ngắn ở giữa đem đài cao cùng mọi người bao phủ hoàn toàn.

Lực lượng khổng lồ dưới, tòa bị kiếm khí quay chung quanh đài cao rốt cục không chịu nổi đến từ thương thiên lực lượng. Bảo hộ ở trên đài cao kiếm giáp ầm vang mà nát, màu máu lôi điện càng đem toàn bộ đài

cao tại trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Mặt đất, càng là tại cỗ lực lượng này xuống văng lên cao mấy trượng sóng đất.

Trong sấm chớp, một đường thâm trầm tiếng nói lấn át cái này phô thiên cái địa tiếng nổ tung âm, ở trong đó lộ ra rõ ràng cực kỳ. Tại như thế động tĩnh dưới, cách đó không xa người xung quanh đã sớm bị chấn thất điên bát đảo. Tuyệt đại đa số người đã hôn mê đi.

“Ha ha…”

“Có thể ngăn cản của ta chỉ có thời gian.”

“Ta lấy kiếm thứ hai trong mười hai kiếm tiếp nhiều như vậy dưới, trước mắt cũng nên đến phiên bản tọa hoàn thủ.”

Trong sấm sét màu máu, một bóng người đứng trong đó, không tránh không né , mặc cho đầy trời thiểm điện bổ tới. Vô số sét đánh nhưng không có cho người ta ảnh mang đến chút nào tổn thương, rất nhiều thiểm điện bị tại quanh thân một bộ kì lạ trong suốt khôi giáp ngăn cản, song phương giao kích làm cho khôi giáp lúc sáng lúc tối. Tựa hồ có biến mất dấu hiệu. Nhưng khôi giáp chính là như vậy thẳng tắp kiên trì , mặc cho thiểm điện oanh kích, cũng không có dấu hiệu hoàn toàn biến mất.

Không chỉ có như thế, vẫn không ít lôi điện bị dẫn dắt đến đại địa bên trên, khơi dậy mảng lớn bùn đất, cuối cùng bị đại địa hấp thu.

Lời nói rơi xuống.

Nhấc tay.

Giương chỉ.

Kiếm chỉ điểm không.

“Lục Đạo Luân Hồi, vạn vật không trù!”

Lập tức, không gian ngừng lại, đầy trời lôi điện cũng tựa hồ như ngừng lại.

Sau đó cái này tựa như ảo giác một màn biến mất, không gian lại lần nữa hồi phục nguyên trạng. Chẳng qua là một đường kinh người kiếm khí lấy Nhạc Duyên làm trung tâm, lấy kiếm chỉ chỉ phương hướng phóng lên tận trời, đón che phủ mà xuống tia chớp màu đỏ ngòm nghịch xông tới.

Kiếm khí cùng thiểm điện giao phong, lại là lôi điện tiêu tán, kiếm khí không thôi.

Xoạt xoạt! ! !

Lôi điện một đường tiêu tán, kiếm khí trực tiếp xông vào gần như áp xuống tới hỏa vân trong.

Oanh ——

Bầu trời hỏa vân chính giữa bị mở một cái cự đại chỗ trống

Xuyên thấu qua lỗ trống, vừa vặn có thể nhìn thấy vòng tản ra nhiệt độ cùng kim sắc quang mang mặt trời rực rỡ, ánh nắng từ lỗ trống rơi vãi mà xuống, đuổi phía dưới hắc ám, cũng đuổi phần khiến người ta khó mà chịu được kiềm chế.

Nhất kiếm thông thiên.

Tháo mặt nạ xuống, Nhạc Duyên có thời gian quá dài không dùng mình gương mặt này đi cảm thụ ánh nắng nhiệt độ.

“Chính là cái này cảm giác!”

“Chính là cái này ánh nắng!”

“Quá lâu, ngay cả chính ta đều nhanh quên đi đã từng ánh nắng, trở nên ngay cả chính ta đều nhanh không biết mình.”

“Sơn nhạc Nhạc, duyên phận Duyên.”

“Ta, xuất quan, trở về.”

Trong áo bào bay lên, người đã quay người rời đi.

Chương 83 : Nguyệt Nhi (Thượng)

Sấm sét giữa trời quang.

Không phải là từ miêu tả, mà là chân thực tràng cảnh.

Phát sinh ở Ly Sơn chân núi phía Bắc tràng cảnh, một cách tự nhiên là rơi vào người hữu tâm trong mắt. Thiên tượng quỷ dị biến hóa, còn có đầy trời lôi điện đều tại hướng thế giới này biểu thị lấy có thứ gì từ bên trong ra.

Nhất là trước đó mây đen lấp mặt đất thời điểm, loại làm cho cả lòng người phiền cảm giác đè nén càng làm cho một chút thân thể người sẽ rất sâu.

Đỉnh núi.

Làm Âm Dương gia chuyên môn phái đến nơi này chờ đợi người, tự nhiên là biết được rất nhiều chuyện.

Chẳng qua là giờ khắc này, ánh mắt của đối phương đồng dạng sớm đã bị phát sinh ở chuyện trước mắt cả kinh trợn mắt hốc mồm, căn bản liền quên đi bản thân mình nhiệm vụ. Thẳng đến nhất kiếm thông thiên, làm cho cả hỏa vân xuất hiện một cái cự đại lỗ thủng thời điểm, cái này đã bị chấn sửng sốt Âm Dương gia môn nhân lúc này mới phản ứng lại.

Đây là cái gì?

Có cái gì từ trong Hoàng Lăng chạy đến đâu?

Dù là có thượng cấp Nguyệt Thần phân phó, giờ phút này người cũng căn bản không nghĩ tới kinh người như thế tràng cảnh chính là có người xuất quan. Không kịp lau mồ hôi lạnh trên trán, cưỡng ép chống lên có chút như nhũn ra thân thể, ngay tại Âm Dương gia môn nhân chuẩn bị móc ra tên lệnh bắt đầu phát ra tín hiệu thời điểm, một cơn gió mát chẳng biết lúc nào thổi qua hắn bên người.

” “

“Là ai?”

Nghiêng đầu sang chỗ khác, trong tay tên lệnh thu về, lại lần nữa xuất hiện tại trong lòng bàn tay chính là một thanh đoản kiếm, Âm Dương gia môn nhân ánh mắt nhìn chòng chọc vào chẳng biết lúc nào xuất hiện ở sau lưng mình người áo đen, chỉ có điều khi ánh mắt của hắn tại đối phương trên bóng lưng, nhất là đỉnh đầu vầng loan nguyệt thời điểm, người nhất thời tỉnh táo, một gối mềm nhũn, trực tiếp quỳ xuống.

“Cung nghênh Đông Hoàng đại nhân.”

Trong giọng nói mang theo từng tia từng tia run rẩy, không biết là kích động vẫn là đang sợ, cái này Âm Dương gia môn nhân chẳng qua là nhìn thoáng qua vầng loan nguyệt về sau, người liền đem đầu lâu thấp xuống. Bởi vì ở trên thân thể người trước mắt, hắn ẩn ẩn cảm nhận được một cái sắc bén cắt đứt cảm giác, tựa hồ chỉ cần hắn có một cái không tốt suy nghĩ. Tính

mệnh liền không còn là chính mình.

“Âm Dương gia môn nhân?”

“Đi xuống đi.”

“Bản tọa trước tiên ở nơi này phơi nắng mặt trời.”

Phơi nắng?

Âm Dương gia môn nhân trong lòng theo là nghi hoặc,

Nhưng không có biểu lộ ra chút nào biểu tình biến hóa, chẳng qua là vô cùng cung kính đáp ứng âm thanh, sau đó xuống núi.

Mặt trời rực rỡ trên không.

Nhạc Duyên ánh mắt xuất thần nhìn về chân trời đã tán đi áng mây. Cái này vạn dặm bầu trời lại lần nữa hóa thành bầu trời trong trẻo, đối với người bình thường có nóng rực ánh nắng chiếu rọi tại Nhạc Duyên trên thân là mang đến cho hắn một loại ấm áp cảm thụ. Nhất là ánh nắng đánh vào trên mặt thời điểm, càng làm cho Nhạc Duyên có một loại đã lâu hoài niệm.

“…”

Một tiếng ngâm khẽ, Nhạc Duyên hai mắt nhắm lại, cánh tay mở ra. Đón mặt trời rực rỡ làm một cái tư thế dang hai tay.

Hồi lâu.

Nhạc Duyên lúc này mới thu nạp mở ra cánh tay, cúi đầu xuống, nhìn xem trên tay mặt nạ nửa ngày, sau đó liền một tay cầm mặt nạ, chậm rãi hướng trên mặt phủ tới.

Hàm Dương.

Khoảng cách đế đô mấy trăm dặm Ly Sơn chân núi phía Bắc biến hóa cho dù là cách khoảng cách xa như vậy, tại Hàm Dương người vẫn là có thể cảm nhận được bên cạnh ngọn núi ẩn ẩn truyền đến trận trận tiếng sét đánh.

Sét đánh đâu?

Chính là sẽ muốn trời mưa.

Phổ thông bách tính trong lòng suy nghĩ đồ vật rất đơn giản, chẳng qua là sinh hoạt. Đang nghe trận trận lộ ra nặng nề tiếng sấm nổ, tại rất nhiều người tâm trong đều cho rằng là sắp xảy ra mưa to. Có này phỏng đoán dưới, không ít người đều từ trong ruộng hoặc là bên ngoài chạy về nhà của mình, bắt đầu thu thập phơi nắng ở bên ngoài quần áo cùng lương thực

Ngược lại là có ít người đối cái này cuồn cuộn sấm rền. Liền căn bản không thèm để ý.

Thời tiết biến hóa lại có cái gì?

Bọn hắn có càng nhiều cái khác đại sự cần làm.

Thí dụ như đương triều thừa tướng Lý Tư.

Đương nhiên, cũng không ít trong lòng người mê hoặc, cái này tiếng sấm như có chút kì lạ. Đang quan sát một phen về sau, suy đoán ra phương vị về sau, liền trong bóng tối phái ra người của mình đi dò xét. Có làm như vậy tỉ như Triệu Cao.

Mà giờ khắc này…

Âm Dương gia.

Cấm địa.

Nguyệt Thần lẳng lặng ngồi ngay ngắn ở trong phòng, tại góc phòng trong thì là bày biện một trương to lớn gương đồng, mài vô cùng bóng loáng gương đồng đang phản chiếu ra khỏi phòng trong hết thảy.

Lụa mỏng.

Lượn lờ bốc lên huân hương.

Còn có đồng dạng người mặc tơ lụa mặc trên người thiếu nữ.

Thiếu nữ niên kỷ chẳng qua mười hai mười ba tuổi, bộ dáng xinh đẹp, cả người ngồi ngay ngắn ở trong liền cho người ta một loại ôn nhu uyển ước cảm giác.

Cúi đầu.

Một đôi thấm lông mày cụp xuống, tiêm tiêm tay nhỏ càng là thu nạp tại trong tay áo. Ngón tay lẫn nhau dây dưa.

Hiển nhiên.

Buông xuống lông mày, dây dưa ngón tay, đều biểu hiện ra lấy tâm tình của thiếu nữ cũng không như nàng một thân tản mát ra khí chất tương xứng. Tại khiếp đảm, đang sợ. Còn có mờ mịt, thất thố cùng bất lực.

“Thiên tân vạn khổ.”

“Hao tốn nhiều năm, ta rốt cục tìm được ngươi.”

Đối với trước mắt tiểu nữ hài nhi sợ hãi trong lòng Nguyệt Thần tất nhiên là rõ ràng, thế là thanh âm của nàng hoàn toàn như trước đây ôn nhu như nước, liền tựa như một cái mẫu thân vậy nhìn xem mình nữ nhi mến yêu, dùng một loại thấm vào nội tâm ngữ khí căn dặn nói ra: “Đừng sợ. Chúng ta sẽ không tổn thương ngươi.” Nói đến đây, Nguyệt Thần đưa tay phải ra nhẹ nhàng vuốt ve thiếu nữ đầu, thay hắn sửa sang lại bị gió thổi có chút loạn lọn tóc.

Ầm ầm…

Ngay tại Nguyệt Thần muốn tiếp tục dùng ngôn ngữ loại trừ thiếu nữ trong lòng sợ hãi cảm xúc thời điểm, từng đợt nặng nề tiếng sấm nổ ẩn ẩn phá toái hư không xông vào lỗ tai của nàng.

“Ừm?”

“Ngày mùa hè kinh lôi… Không đúng”

“Cái này tiếng sấm “

Biến sắc, Nguyệt Thần thân hình khẽ động, người đã đi ra cửa phòng, đứng ở cổng ngửa đầu hướng liên tục không ngừng sấm rền phương hướng nhìn ra xa mà đi, “Cái phương hướng này là… Ly Sơn chân núi phía Bắc “

“Đông Hoàng đại nhân, xuất quan.”

Chẳng biết lúc nào, Tinh Hồn xuất hiện ở Nguyệt Thần bên cạnh thân, ánh mắt dừng lại tại tiếng sấm rền trận trận phương hướng, thuận miệng nói.

“…”

Nguyệt Thần dùng khóe mắt quét nhìn nhìn lướt qua Đông Hoàng đại nhân hoàn toàn bế quan mấy năm này trong vẫn không có chút nào lớn lên cùng biến hóa Tinh Hồn, con ngươi rụt rụt về sau, lúc này mới đáp: “Như thế động tĩnh, tất nhiên là Đông Hoàng đại nhân xuất quan.”

“Chúng ta bây giờ nên chuẩn bị nghênh đón đại nhân trở về.”

Gật gật đầu, Tinh Hồn không nói gì thêm, chẳng qua là nghiêng đầu nhìn lướt qua trong phòng vẫn là ngồi ngay ngắn ở trong thiếu nữ, dừng lại một chút về sau, cái này liền quay người rời đi.

Ra lệnh một tiếng.

Toàn bộ Âm Dương gia lập tức liền có động tác.

Dù sao chỉ cần ở tại Hàm Dương Âm Dương gia môn nhân gần như đều bị triệu tập trở về trú điểm, trừ phi không có cách nào rời đi ra, những người khác đều bị một lệnh triệu hồi. Hành động lớn như vậy, một cách tự nhiên là không cách nào hoàn toàn ẩn nấp, nhất là tại Âm Dương gia bị người một mực chú ý đến sau.

Cho nên tại Âm Dương gia điều động ngay từ đầu. Tình báo tương quan cũng đã đi tới Hàm Dương cung, đương kim Hoàng đế Doanh Chính trước mặt.

“Như thế hành động…”

“Kết hợp với trước đó sấm rền thanh âm… Ha ha, xem ra hắn xuất quan.”

“Không phụ trẫm chi nhất thiết kỳ vọng, dùng như thế nhân lực vật lực kiến tạo lăng mộ.” Ánh mắt từ trên tay trên quyển trục thu hồi. Doanh Chính ánh mắt dừng ở một mực rất cung kính đứng ở bên cạnh Triệu Cao trên thân, nói ra: “Đã như vậy, Triệu khanh liền đại biểu cho trẫm đi Âm Dương gia nghênh xuống Đông Hoàng đi.”

” “

Doanh Chính một câu rơi xuống, sinh sinh đem Triệu Cao sợ đến chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, lòng đang giờ khắc này càng là phanh phanh nhảy không ngừng. Phải biết cho dù là qua nhiều năm. Chỉ cần lại lần nữa nhớ tới ngày đó gặp nhau, Triệu Cao luôn có một loại tự thân bị đối phương trong trong ngoài ngoài nhìn thấu cảm giác, so với đối mặt Đông Quân thời điểm càng thêm kịch liệt. Cưỡng ép đè xuống ba động tâm tình, Triệu Cao thận

trọng ngẩng đầu nhìn lướt qua vẫn tóc đen, không có lộ ra có bao nhiêu già nua bộ dáng, cho dù là tận mắt chứng kiến, trong lòng của hắn vẫn là có một chút chấn kinh.

Phân Tông quyển…

Không hổ là xuất từ Đông Hoàng trong tay.

Mắt nhìn Tần Hoàng trong nhiều năm, nếu không phải hắn biết, chỉ sợ người bình thường sẽ đem Doanh Chính cùng hắn trưởng tử công tử Phù Tô sẽ nhận thành là huynh đệ. Cũng chính là bởi vì Phân Tông quyển kết hợp Âm Dương gia luyện đan sư Vân Trung Quân tiến cống đi lên đan dược tạo thành hiệu quả, này mới khiến Doanh Chính đối trường sinh có tuyệt đối tín nhiệm.

Thận Lâu

Hoàng Lăng

Hai cái này đều là đang vì cầu trường sinh mà chuẩn bị.

Đương nhiên. Tại mấy năm này trong, Triệu Cao cũng không phải không có mơ hồ phát hiện Doanh Chính ngẫu nhiên tâm thần hoảng hốt, nhưng mà hôm nay khi nhìn đến phần tình báo này về sau, đối phương tâm tính lại lần nữa khôi phục được bình thường.

Nghĩ đến bị Tần Hoàng phái đi ra chuyên môn bí ẩn giám thị Âm Dương gia người, đều sẽ bị hạ lệnh triệu hồi đến.

Quả nhiên.

Ngay sau đó Doanh Chính liền làm dạng này phân phó: “Đồng thời, đem một số người triệu hồi tới đi, đế quốc còn có những chuyện khác cần bọn hắn.”

“Dạ “

Hai tay vây quanh khép lại, trên ngón tay cái giơ lên, Triệu Cao cung kính đáp ứng về sau, người lập tức duy trì động tác này chậm rãi hướng về sau thối lui. Thẳng đến rời khỏi hơn một trượng về sau, lúc này mới quay người rời đi.

Ánh mắt nhìn Triệu Cao bóng lưng rời đi, Doanh Chính thu hồi ánh mắt, lại lần nữa dừng ở quyển trục trong tay. Nhìn xem ở trên ghi lại văn tự, cái này thiên cổ nhất đế khóe miệng hơi vểnh, cười không ra tiếng.

…

Khoảng cách mấy trăm dặm đối với người bình thường mà nói, là cần vài ngày mới có thể đi đến con đường, cho dù là cưỡi ngựa cũng cần thời gian không ngắn. Nhưng đối Nhạc Duyên mà nói, cái này khoảng cách mấy trăm dặm. Tại khinh công của hắn siêu tuyệt dưới, đón gió đạp bướm, chẳng qua là có thể xem nhẹ lộ trình.

Một nén nhang sau.

Nhạc Duyên đã từ Ly Sơn về tới Hàm Dương.

Nhìn lướt qua trước mắt cửa thành, nhìn xem phía trên Hàm Dương hai cái chữ tiểu triện chữ lớn, Nhạc Duyên liền như vậy đạp bước mà vào. Mà cất bước ở bên người, cùng đứng ở cửa thành miệng binh sĩ cùng bách tính liền tựa như không nhìn thấy, mặc cho Nhạc Duyên bước đi không chút hoang mang, đi vào trong đó.

“Hắt xì “

Cửa thành, một người bách tính không khỏi hắt hơi một cái, thầm nói: “Cái thời tiết mắc toi này, chỉ riêng sét đánh không nói, còn không hiểu thổi một cái hơi lạnh, vừa rồi kém chút chết cóng ta.”

“Ngươi cũng cảm thấy?”

Lời này là một người bách tính hỏi ra lời, ngay tại vừa mới hắn cũng đã nhận ra một cái không hiểu mà đến lãnh ý, đâm thẳng kích thích một thân lông tơ dựng thẳng.

Thế là ở cửa thành đám người hai mặt nhìn nhau, không rõ ràng cho lắm, chỉ có thể làm một phen lung ta lung tung suy đoán.

Từ thời tiết nói đến kinh lôi, từ kinh lôi nói đến mưa, từ trời mưa nói đến Hoàng Lăng, từ Hoàng Lăng nói đến Tần diệt sáu nước, cuối cùng vẫn là cửa thành đám binh sĩ nhìn không được, quặm mặt lại lớn tiếng cảnh cáo muốn bắt người về sau, lúc này mới giải tán lập tức.

Âm Dương gia, cấm địa.

Tại Nguyệt Thần cùng Tinh Hồn hai người dẫn đầu dưới, Âm Dương gia môn nhân tại giờ khắc này tụ tập, cung nghênh Đông Hoàng trở về.

Lúc bước vào đại môn một một thời gian ngắn, tất cả mọi người cảm nhận được cỗ thần bí nhưng lại tản ra một cỗ hàn ý khí tức.

Lập tức

“Cung nghênh Đông Hoàng đại nhân “

Từ Nguyệt Thần Tinh Hồn hai đại hộ pháp, còn có mấy tên Đại Thiếu Tư Mệnh cùng Vân Trung Quân mấy tên trưởng lão, cho tới môn nhân đệ tử, tại thời khắc này đều lấy thành tín nhất đại lễ hướng tiến đến nam nhân hành lễ.

Chỉ có điều Nhạc Duyên ánh mắt tại những người này trên thân khẽ quét mà qua, hắn không có đi để ý xoay người hành lễ đại biểu Doanh Chính Triệu Cao, càng không có đi xem tản ra tự thân mị lực Nguyệt Thần cùng Đại Thiếu Tư Mệnh mấy tên nữ tử, cũng không có để ý Vân Trung Quân thành kính ánh mắt.

Nhạc Duyên lực chú ý giờ phút này chỉ bị một người hấp dẫn.

Là một người đứng sau lưng Nguyệt Thần, niên kỷ chẳng qua mười mấy tuổi thiếu nữ.

Bộ dáng xinh đẹp ngây thơ, ôn nhu uyển ước.

Nàng có một cái tên mà Nhạc Duyên quen thuộc.

Nguyệt Nhi. Chưa xong còn tiếp.

…

Chương 83 : Loan Loan Nguyệt Nhi (Thượng)

Sấm sét giữa trời quang.

Không phải là từ miêu tả, mà là chân thực tràng cảnh.

Phát sinh ở Ly Sơn chân núi phía Bắc tràng cảnh, một cách tự nhiên là rơi vào người hữu tâm trong mắt. Thiên tượng quỷ dị biến hóa, còn có đầy trời lôi điện đều tại hướng thế giới này biểu thị lấy có thứ gì từ bên trong ra.

Nhất là trước đó mây đen lấp mặt đất thời điểm, loại làm cho cả lòng người phiền cảm giác đè nén càng làm cho một chút thân thể người sẽ rất sâu.

Đỉnh núi.

Làm Âm Dương gia chuyên môn phái đến nơi này chờ đợi người, tự nhiên là biết được rất nhiều chuyện.

Chẳng qua là giờ khắc này, ánh mắt của đối phương đồng dạng sớm đã bị phát sinh ở chuyện trước mắt cả kinh trợn mắt hốc mồm, căn bản liền quên đi bản thân mình nhiệm vụ. Thẳng đến nhất kiếm thông thiên, làm cho cả hỏa vân xuất hiện một cái cự đại lỗ thủng thời điểm, cái này đã bị chấn sửng sốt Âm Dương gia môn nhân lúc này mới phản ứng lại.

Đây là cái gì?

Có cái gì từ trong Hoàng Lăng chạy đến đâu?

Dù là có thượng cấp Nguyệt Thần phân phó, giờ phút này người cũng căn bản không nghĩ tới kinh người như thế tràng cảnh chính là có người xuất quan. Không kịp lau mồ hôi lạnh trên trán, cưỡng ép chống lên có chút như nhũn ra thân thể, ngay tại Âm Dương gia môn nhân chuẩn bị móc ra tên lệnh bắt đầu phát ra tín hiệu thời điểm, một cơn gió mát chẳng biết lúc nào thổi qua hắn bên người.

” “

“Là ai?”

Nghiêng đầu sang chỗ khác, trong tay tên lệnh thu về, lại lần nữa xuất hiện tại trong lòng bàn tay chính là một thanh đoản kiếm, Âm Dương gia môn nhân ánh mắt nhìn chòng chọc vào chẳng biết lúc nào xuất hiện ở sau lưng mình người áo đen, chỉ có điều khi ánh mắt của hắn tại đối phương trên bóng lưng, nhất là đỉnh đầu vầng loan nguyệt thời điểm, người nhất thời tỉnh táo, một gối mềm nhũn, trực tiếp quỳ xuống.

“Cung nghênh Đông Hoàng đại nhân.”

Trong giọng nói mang theo từng tia từng tia run rẩy, không biết là kích động vẫn là đang sợ, cái này Âm Dương gia môn nhân chẳng qua là nhìn thoáng qua vầng loan nguyệt về sau, người liền đem đầu lâu thấp xuống. Bởi vì ở trên thân thể người trước mắt, hắn ẩn ẩn cảm nhận được một cái sắc bén cắt đứt cảm giác, tựa hồ chỉ cần hắn có một cái không tốt suy nghĩ. Tính

mệnh liền không còn là chính mình.

“Âm Dương gia môn nhân?”

“Đi xuống đi.”

“Bản tọa trước tiên ở nơi này phơi nắng mặt trời.”

Phơi nắng?

Âm Dương gia môn nhân trong lòng theo là nghi hoặc,

Nhưng không có biểu lộ ra chút nào biểu tình biến hóa, chẳng qua là vô cùng cung kính đáp ứng âm thanh, sau đó xuống núi.

Mặt trời rực rỡ trên không.

Nhạc Duyên ánh mắt xuất thần nhìn về chân trời đã tán đi áng mây. Cái này vạn dặm bầu trời lại lần nữa hóa thành bầu trời trong trẻo, đối với người bình thường có nóng rực ánh nắng chiếu rọi tại Nhạc Duyên trên thân là mang đến cho hắn một loại ấm áp cảm thụ. Nhất là ánh nắng đánh vào trên mặt thời điểm, càng làm cho Nhạc Duyên có một loại đã lâu hoài niệm.

“…”

Một tiếng ngâm khẽ, Nhạc Duyên hai mắt nhắm lại, cánh tay mở ra. Đón mặt trời rực rỡ làm một cái tư thế dang hai tay.

Hồi lâu.

Nhạc Duyên lúc này mới thu nạp mở ra cánh tay, cúi đầu xuống, nhìn xem trên tay mặt nạ nửa ngày, sau đó liền một tay cầm mặt nạ, chậm rãi hướng trên mặt phủ tới.

Hàm Dương.

Khoảng cách đế đô mấy trăm dặm Ly Sơn chân núi phía Bắc biến hóa cho dù là cách khoảng cách xa như vậy, tại Hàm Dương người vẫn là có thể cảm nhận được bên cạnh ngọn núi ẩn ẩn truyền đến trận trận tiếng sét đánh.

Sét đánh đâu?

Chính là sẽ muốn trời mưa.

Phổ thông bách tính trong lòng suy nghĩ đồ vật rất đơn giản, chẳng qua là sinh hoạt. Đang nghe trận trận lộ ra nặng nề tiếng sấm nổ, tại rất nhiều người tâm trong đều cho rằng là sắp xảy ra mưa to. Có này phỏng đoán dưới, không ít người đều từ trong ruộng hoặc là bên ngoài chạy về nhà của mình, bắt đầu thu thập phơi nắng ở bên ngoài quần áo cùng lương thực

Ngược lại là có ít người đối cái này cuồn cuộn sấm rền. Liền căn bản không thèm để ý.

Thời tiết biến hóa lại có cái gì?

Bọn hắn có càng nhiều cái khác đại sự cần làm.

Thí dụ như đương triều thừa tướng Lý Tư.

Đương nhiên, cũng không ít trong lòng người mê hoặc, cái này tiếng sấm như có chút kì lạ. Đang quan sát một phen về sau, suy đoán ra phương vị về sau, liền trong bóng tối phái ra người của mình đi dò xét. Có làm như vậy tỉ như Triệu Cao.

Mà giờ khắc này…

Âm Dương gia.

Cấm địa.

Nguyệt Thần lẳng lặng ngồi ngay ngắn ở trong phòng, tại góc phòng trong thì là bày biện một trương to lớn gương đồng, mài vô cùng bóng loáng gương đồng đang phản chiếu ra khỏi phòng trong hết thảy.

Lụa mỏng.

Lượn lờ bốc lên huân hương.

Còn có đồng dạng người mặc tơ lụa mặc trên người thiếu nữ.

Thiếu nữ niên kỷ chẳng qua mười hai mười ba tuổi, bộ dáng xinh đẹp, cả người ngồi ngay ngắn ở trong liền cho người ta một loại ôn nhu uyển ước cảm giác.

Cúi đầu.

Một đôi thấm lông mày cụp xuống, tiêm tiêm tay nhỏ càng là thu nạp tại trong tay áo. Ngón tay lẫn nhau dây dưa.

Hiển nhiên.

Buông xuống lông mày, dây dưa ngón tay, đều biểu hiện ra lấy tâm tình của thiếu nữ cũng không như nàng một thân tản mát ra khí chất tương xứng. Tại khiếp đảm, đang sợ. Còn có mờ mịt, thất thố cùng bất lực.

“Thiên tân vạn khổ.”

“Hao tốn nhiều năm, ta rốt cục tìm được ngươi.”

Đối với trước mắt tiểu nữ hài nhi sợ hãi trong lòng Nguyệt Thần tất nhiên là rõ ràng, thế là thanh âm của nàng hoàn toàn như trước đây ôn nhu như nước, liền tựa như một cái mẫu thân vậy nhìn xem mình nữ nhi mến yêu, dùng một loại thấm vào nội tâm ngữ khí căn dặn nói ra: “Đừng sợ. Chúng ta sẽ không tổn thương ngươi.” Nói đến đây, Nguyệt Thần đưa tay phải ra nhẹ nhàng vuốt ve thiếu nữ đầu, thay hắn sửa sang lại bị gió thổi có chút loạn lọn tóc.

Ầm ầm…

Ngay tại Nguyệt Thần muốn tiếp tục dùng ngôn ngữ loại trừ thiếu nữ trong lòng sợ hãi cảm xúc thời điểm, từng đợt nặng nề tiếng sấm nổ ẩn ẩn phá toái hư không xông vào lỗ tai của nàng.

“Ừm?”

“Ngày mùa hè kinh lôi… Không đúng”

“Cái này tiếng sấm “

Biến sắc, Nguyệt Thần thân hình khẽ động, người đã đi ra cửa phòng, đứng ở cổng ngửa đầu hướng liên tục không ngừng sấm rền phương hướng nhìn ra xa mà đi, “Cái phương hướng này là… Ly Sơn chân núi phía Bắc “

“Đông Hoàng đại nhân, xuất quan.”

Chẳng biết lúc nào, Tinh Hồn xuất hiện ở Nguyệt Thần bên cạnh thân, ánh mắt dừng lại tại tiếng sấm rền trận trận phương hướng, thuận miệng nói.

“…”

Nguyệt Thần dùng khóe mắt quét nhìn nhìn lướt qua Đông Hoàng đại nhân hoàn toàn bế quan mấy năm này trong vẫn không có chút nào lớn lên cùng biến hóa Tinh Hồn, con ngươi rụt rụt về sau, lúc này mới đáp: “Như thế động tĩnh, tất nhiên là Đông Hoàng đại nhân xuất quan.”

“Chúng ta bây giờ nên chuẩn bị nghênh đón đại nhân trở về.”

Gật gật đầu, Tinh Hồn không nói gì thêm, chẳng qua là nghiêng đầu nhìn lướt qua trong phòng vẫn là ngồi ngay ngắn ở trong thiếu nữ, dừng lại một chút về sau, cái này liền quay người rời đi.

Ra lệnh một tiếng.

Toàn bộ Âm Dương gia lập tức liền có động tác.

Dù sao chỉ cần ở tại Hàm Dương Âm Dương gia môn nhân gần như đều bị triệu tập trở về trú điểm, trừ phi không có cách nào rời đi ra, những người khác đều bị một lệnh triệu hồi. Hành động lớn như vậy, một cách tự nhiên là không cách nào hoàn toàn ẩn nấp, nhất là tại Âm Dương gia bị người một mực chú ý đến sau.

Cho nên tại Âm Dương gia điều động ngay từ đầu. Tình báo tương quan cũng đã đi tới Hàm Dương cung, đương kim Hoàng đế Doanh Chính trước mặt.

“Như thế hành động…”

“Kết hợp với trước đó sấm rền thanh âm… Ha ha, xem ra hắn xuất quan.”

“Không phụ trẫm chi nhất thiết kỳ vọng, dùng như thế nhân lực vật lực kiến tạo lăng mộ.” Ánh mắt từ trên tay trên quyển trục thu hồi. Doanh Chính ánh mắt dừng ở một mực rất cung kính đứng ở bên cạnh Triệu Cao trên thân, nói ra: “Đã như vậy, Triệu khanh liền đại biểu cho trẫm đi Âm Dương gia nghênh xuống Đông Hoàng đi.”

” “

Doanh Chính một câu rơi xuống, sinh sinh đem Triệu Cao sợ đến chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, lòng đang giờ khắc này càng là phanh phanh nhảy không ngừng. Phải biết cho dù là qua nhiều năm. Chỉ cần lại lần nữa nhớ tới ngày đó gặp nhau, Triệu Cao luôn có một loại tự thân bị đối phương trong trong ngoài ngoài nhìn thấu cảm giác, so với đối mặt Đông Quân thời điểm càng thêm kịch liệt. Cưỡng ép đè xuống ba động tâm tình, Triệu Cao thận

trọng ngẩng đầu nhìn lướt qua vẫn tóc đen, không có lộ ra có bao nhiêu già nua bộ dáng, cho dù là tận mắt chứng kiến, trong lòng của hắn vẫn là có một chút chấn kinh.

Phân Tông quyển…

Không hổ là xuất từ Đông Hoàng trong tay.

Mắt nhìn Tần Hoàng trong nhiều năm, nếu không phải hắn biết, chỉ sợ người bình thường sẽ đem Doanh Chính cùng hắn trưởng tử công tử Phù Tô sẽ nhận thành là huynh đệ. Cũng chính là bởi vì Phân Tông quyển kết hợp Âm Dương gia luyện đan sư Vân Trung Quân tiến cống đi lên đan dược tạo thành hiệu quả, này mới khiến Doanh Chính đối trường sinh có tuyệt đối tín nhiệm.

Thận Lâu

Hoàng Lăng

Hai cái này đều là đang vì cầu trường sinh mà chuẩn bị.

Đương nhiên. Tại mấy năm này trong, Triệu Cao cũng không phải không có mơ hồ phát hiện Doanh Chính ngẫu nhiên tâm thần hoảng hốt, nhưng mà hôm nay khi nhìn đến phần tình báo này về sau, đối phương tâm tính lại lần nữa khôi phục được bình thường.

Nghĩ đến bị Tần Hoàng phái đi ra chuyên môn bí ẩn giám thị Âm Dương gia người, đều sẽ bị hạ lệnh triệu hồi đến.

Quả nhiên.

Ngay sau đó Doanh Chính liền làm dạng này phân phó: “Đồng thời, đem một số người triệu hồi tới đi, đế quốc còn có những chuyện khác cần bọn hắn.”

“Dạ “

Hai tay vây quanh khép lại, trên ngón tay cái giơ lên, Triệu Cao cung kính đáp ứng về sau, người lập tức duy trì động tác này chậm rãi hướng về sau thối lui. Thẳng đến rời khỏi hơn một trượng về sau, lúc này mới quay người rời đi.

Ánh mắt nhìn Triệu Cao bóng lưng rời đi, Doanh Chính thu hồi ánh mắt, lại lần nữa dừng ở quyển trục trong tay. Nhìn xem ở trên ghi lại văn tự, cái này thiên cổ nhất đế khóe miệng hơi vểnh, cười không ra tiếng.

…

Khoảng cách mấy trăm dặm đối với người bình thường mà nói, là cần vài ngày mới có thể đi đến con đường, cho dù là cưỡi ngựa cũng cần thời gian không ngắn. Nhưng đối Nhạc Duyên mà nói, cái này khoảng cách mấy trăm dặm. Tại khinh công của hắn siêu tuyệt dưới, đón gió đạp bướm, chẳng qua là có thể xem nhẹ lộ trình.

Một nén nhang sau.

Nhạc Duyên đã từ Ly Sơn về tới Hàm Dương.

Nhìn lướt qua trước mắt cửa thành, nhìn xem phía trên Hàm Dương hai cái chữ tiểu triện chữ lớn, Nhạc Duyên liền như vậy đạp bước mà vào. Mà cất bước ở bên người, cùng đứng ở cửa thành miệng binh sĩ cùng bách tính liền tựa như không nhìn thấy, mặc cho Nhạc Duyên bước đi không chút hoang mang, đi vào trong đó.

“Hắt xì “

Cửa thành, một người bách tính không khỏi hắt hơi một cái, thầm nói: “Cái thời tiết mắc toi này, chỉ riêng sét đánh không nói, còn không hiểu thổi một cái hơi lạnh, vừa rồi kém chút chết cóng ta.”

“Ngươi cũng cảm thấy?”

Lời này là một người bách tính hỏi ra lời, ngay tại vừa mới hắn cũng đã nhận ra một cái không hiểu mà đến lãnh ý, đâm thẳng kích thích một thân lông tơ dựng thẳng.

Thế là ở cửa thành đám người hai mặt nhìn nhau, không rõ ràng cho lắm, chỉ có thể làm một phen lung ta lung tung suy đoán.

Từ thời tiết nói đến kinh lôi, từ kinh lôi nói đến mưa, từ trời mưa nói đến Hoàng Lăng, từ Hoàng Lăng nói đến Tần diệt sáu nước, cuối cùng vẫn là cửa thành đám binh sĩ nhìn không được, quặm mặt lại lớn tiếng cảnh cáo muốn bắt người về sau, lúc này mới giải tán lập tức.

Âm Dương gia, cấm địa.

Tại Nguyệt Thần cùng Tinh Hồn hai người dẫn đầu dưới, Âm Dương gia môn nhân tại giờ khắc này tụ tập, cung nghênh Đông Hoàng trở về.

Lúc bước vào đại môn một một thời gian ngắn, tất cả mọi người cảm nhận được cỗ thần bí nhưng lại tản ra một cỗ hàn ý khí tức.

Lập tức

“Cung nghênh Đông Hoàng đại nhân “

Từ Nguyệt Thần Tinh Hồn hai đại hộ pháp, còn có mấy tên Đại Thiếu Tư Mệnh cùng Vân Trung Quân mấy tên trưởng lão, cho tới môn nhân đệ tử, tại thời khắc này đều lấy thành tín nhất đại lễ hướng tiến đến nam nhân hành lễ.

Chỉ có điều Nhạc Duyên ánh mắt tại những người này trên thân khẽ quét mà qua, hắn không có đi để ý xoay người hành lễ đại biểu Doanh Chính Triệu Cao, càng không có đi xem tản ra tự thân mị lực Nguyệt Thần cùng Đại Thiếu Tư Mệnh mấy tên nữ tử, cũng không có để ý Vân Trung Quân thành kính ánh mắt.

Nhạc Duyên lực chú ý giờ phút này chỉ bị một người hấp dẫn.

Là một người đứng sau lưng Nguyệt Thần, niên kỷ chẳng qua mười mấy tuổi thiếu nữ.

Bộ dáng xinh đẹp ngây thơ, ôn nhu uyển ước.

Nàng có một cái tên mà Nhạc Duyên quen thuộc.

Nguyệt Nhi. Chưa xong còn tiếp.

…

Chương 84 : Loan Loan Nguyệt Nhi (Hạ)

Gió ngừng.∟,

Lúc Nhạc Duyên đi vào Âm Dương gia cấm địa, ngay cả cơn gió đều tại thời khắc này dừng lại, đình chỉ.

Tất cả Âm Dương gia đệ tử cùng nhau nghênh đón Âm Dương gia tối cao thủ lĩnh Đông Hoàng Thái Nhất xuất quan. Bốn phía trong không khí tràn ngập một cái nặng nề hương vị, mỗi người đều có thể nghe thấy lẫn nhau tiếng tim đập tại riêng phần mình bên tai quanh quẩn.

Uy áp.

Đông Hoàng đại nhân càng phát sâu không thấy đáy.

Đây là tại chỗ tất cả Âm Dương gia đệ tử cộng đồng cảm giác.

Không chỉ có như thế, tại cỗ này áp lực dưới, mỗi người còn có thể cảm nhận được một loại lạnh lẽo thấu xương lãnh ý.

Là lãnh ý.

Mà không phải hàn ý.

Tại cái này mặt trời rực rỡ phía dưới, có cảm giác này, không thể nghi ngờ đều tại nói cho bọn hắn người trước

mắt lợi hại. Trong đó, đứng ở một bên khom người Triệu Cao cúi đầu đánh giá mình lộ ở bên ngoài làn da, ở trên hiện lên vô số nhỏ bé hạt tròn, liền tựa như tại cái này lãnh ý kích thích rơi ra một thân nổi da gà.

Càng phát kinh khủng.

Triệu Cao lông mày nhảy một cái, trong Tâm tự nhủ: “Mấy năm trước còn sẽ không có loại này bị vô số binh khí đâm tới người cảm giác…”

“Hoàng Lăng…”

“Đông Hoàng đến cùng ở đó bế quan tu luyện võ công gì? Đây tuyệt đối không phải lúc trước giao cho bệ hạ võ công trong quyển trục.”

Hồi tưởng lại phần hắn nhìn một bộ phận quyển trục, phía trên võ học càng nhiều vẫn là có Đạo gia bao dung cảm giác, nhưng tuyệt đối không phải trước mắt loại này băng lãnh thấu xương, như đao kiếm tới người cảm giác áp bách.

Lại hoặc là nói Đông Hoàng một lần nữa sáng lập một môn võ công?

Ngay tại Triệu Cao một người dưới đáy lòng nói thầm thời điểm, đứng ở phía trước Vân Trung Quân càng là trừng lớn lấy hai mắt không chớp nhìn chằm chằm trước mặt người áo đen, ánh mắt chỗ sâu đều là lửa nóng.

Cỗ này lãnh ý!

Cỗ này áp lực!

Đông Hoàng đại nhân bế quan sau khi ra ngoài nên sẽ có bao nhiêu mạnh?

Chính là chân chính tiên sao?

Tâm tình cuồn cuộn, Vân Trung Quân đồng dạng đối với mình mấy năm qua này nghiên cứu cũng cảm thấy hài lòng, hắn cảm thấy Đông Hoàng đến lúc đó nhìn mình luyện đan, nghĩ đến sẽ chân chính hài lòng, hắn cũng không phụ phần Trường Sinh đan phương.

Nhạc Duyên ánh mắt từ đám người trên thân khẽ quét mà qua,

Cuối cùng tại đứng tại Nguyệt Thần sau lưng cùng nhau nghênh đón chính mình. Là tái nhợt nghiêm mặt, đánh lấy run rẩy, ngẩng đầu nhìn mình chằm chằm không ngừng dò xét thiếu nữ trên thân.

Bốn mắt nhìn nhau.

Thiếu nữ tựa như làm sai chuyện gì, dọa đến vội vàng thu hồi tầm mắt của mình, cúi đầu xuống nhìn xem dưới chân, tựa hồ trong có cái gì khác phong cảnh.

“! ! !”

Ảnh hưởng đến nàng.

Thấy thế, Nhạc Duyên lập tức thu liễm quanh thân tùy ý Huyền Âm kiếm ý, lập tức tràn ngập tại bốn phía thấu

xương lãnh ý quét sạch sành sanh, gió nóng gợi lên, lại lần nữa khôi phục nguyên trạng. Lúc cái này lãnh ý tiêu tán sau. Ở đây không ít người đều không hẹn mà cùng thở dài một hơi, thậm chí còn có người thận trọng xoa xoa tay, muốn gia tốc ấm lại.

Ánh mắt tùy ý thu hồi, liền tựa như vừa rồi một vòng liếc nhìn chẳng qua là tùy tiện làm một chút mà thôi, khiến người ta căn bản nhìn không ra vừa rồi Nhạc Duyên chân chính chú ý tới ai.

“Cung nghênh Đông Hoàng đại nhân trở về!”

“Cung nghênh Đông Hoàng đại nhân trở về!”

Bước chân không ngừng.

Nhạc Duyên người tại Âm Dương gia đệ tử chúc mừng âm thanh bên trong hướng cấm địa cuối cùng gian phòng đi đến. Mỗi đi qua một người bên người, chính là lớn nhất lễ thăm viếng cùng cung nghênh. Tại liên tục không ngừng thanh âm bên trong, Nhạc Duyên bước vào thuộc về mình gian phòng, đi tới chính giữa về sau, hất lên sau lưng áo bào liền như vậy ngồi xuống.

“Bắt đầu đi.”

…

Về Hàm Dương cung trên đường.

Triệu Cao sắc mặt hoàn toàn như trước đây âm lãnh. Chỉ có điều tại phần này âm lãnh phía dưới nhiều một tia

mê hoặc.

Làm Tần Hoàng Doanh Chính thiếp thân hoạn quan, Triệu Cao lâu trên triều đình tự nhiên là có được làm quan tâm thái, chính là phỏng đoán bề trên ý tứ. Gần vua như gần cọp, phỏng đoán Tần Hoàng Doanh Chính tâm tư hắn cũng không so đương triều thừa tướng Lý Tư chênh lệch.

Thậm chí…

Nói theo một ý nghĩa nào đó. Doanh Chính càng thêm tín nhiệm hắn cái này hoạn quan. Dù sao rất nhiều bên ngoài Doanh Chính xử lý không tốt sự tình đều là từ hắn xuất thủ, hơn nữa trong tay La Võng (Thiên La Địa Võng) chính là vì thế mà tại.

Lần này nghênh đón Đông Hoàng xuất quan trở về, Doanh Chính tâm tư hắn tất nhiên là phỏng đoán ra không thiếu.

Đề phòng.

Cảnh giác.

Chờ mong.

Từ vừa mới bắt đầu, Triệu Cao liền biết Doanh Chính phần này mâu thuẫn tâm tính.

Tại Đông Hoàng bế quan mấy năm này trong. Doanh Chính không chỉ có để La Võng (Thiên La Địa Võng) người đánh vào Âm Dương gia nội bộ, càng là mơ hồ

phái ra quân đội đem Hàm Dương Âm Dương gia cấm địa cứ điểm dùng một loại nhìn như tùy ý phương thức vây lại.

Không thể nghi ngờ, Doanh Chính đối cái này đã tại đế quốc đặt chân quyền lợi đỉnh cao. Phát triển đến cực hạn Âm Dương gia có lớn nhất phòng bị.

Vì không vượt qua nắm giữ, Doanh Chính thậm chí để cho dù là bây giờ tại đế quốc quyền lợi vẫn có cực đại vị Pháp gia làm Âm Dương gia đá đặt chân, cái này cũng khiến cho Pháp gia môn đồ đối Âm Dương gia môn nhân có cực lớn cừu hận.

Cái bẫy này, bị Đông Quân đại nhân như vậy kiêng kị Đông Hoàng lại há không sẽ nhìn không ra?

Chỉ có như vậy, đối phương vẫn nghĩa vô phản cố đạp đi vào, lấy Pháp gia vì bàn đạp đi lên đỉnh cao.

Đế vương là một con hổ ăn người không nhả xương, mà Đông Hoàng càng là hơn thế.

Hai cái này tụ cùng một chỗ, tại trong mười mấy năm qua, song phương lại là tiếp xúc rất là vui sướng, nhưng ở trong mắt Triệu Cao lại có thể nhìn thấy giấu ở trong đó ám tiễn. Nhất là đang hồi tưởng lại đã từng Đông Quân giao cho hắn nhiệm vụ, cần thiết phải chú ý thập bát thế tử Hồ Hợi công tử, Triệu Cao liền biết Âm Dương gia đối đế quốc này tại nhìn chằm chằm.

Giữa hai cái này chú định có một cái kẻ thất bại, có một cái người thắng.

Lại hoặc là lưỡng bại câu thương.

Là Đông Quân cách làm, chẳng qua là cái này Đông Hoàng tâm tư…

Là để sẽ phỏng đoán tâm ý Triệu Cao không có chút nào để suy đoán nghĩ cách, loại bị người nhìn thấu cảm giác, khiến người ta cảm giác quá mức sợ hãi. Hơn nữa nếu nói Đông Quân tâm tư Triệu Cao còn có thể suy đoán mấy phần, nhưng Đông Hoàng…

Chỉ sợ chờ cái này trường sinh sự tình rơi, này đôi thuận tiện là mỗi người đi một ngả thời điểm.

Lần này trở về nên như thế nào hướng bệ hạ nói sao?

Bước chân chần chờ nửa phần, trầm ngâm một hồi Triệu Cao lúc này mới lại lần nữa bước nhanh hướng Hàm Dương cung tiến đến.

Âm Dương gia, cứ điểm.

Trở về Nhạc Duyên chẳng qua là qua loa nghe phía dưới liên quan tới mấy năm này trong chuyện báo cáo, đại khái hiểu rõ một phen tình hình gần đây về sau, Nhạc Duyên tâm tư liền đặt ở những phương diện khác.

Gian phòng.

Giờ phút này chỉ còn lại ba người.

Nhạc Duyên, Nguyệt Thần còn có Nguyệt Nhi.

“Đồ vật đã chuẩn bị xong, ngươi đi xuống trước đi.”

Ánh mắt hướng Nguyệt Thần nhìn lướt qua về sau, Nguyệt Thần liền rất thức thời vụ lui ra ngoài, lưu lại không gian.

“…”

Nguyệt Nhi nhìn xem Nguyệt Thần rời đi không khỏi nuốt nước miếng một cái, trong lòng đã sớm bị vẻ lo lắng bao phủ. Nhìn xem trước mặt cái này toàn thân áo đen, thần bí không tưởng nổi, tức thì bị xưng là Âm Dương gia tối cao thủ lĩnh người, nàng có chút sợ.

Nàng không biết Nguyệt Thần lưu lại mình, để cho mình đơn độc một người đối mặt cái này người kỳ quái, có hàm nghĩa gì.

“Ai cũng có thể sợ hãi, nhưng ngươi không cần khẩn trương như vậy.”

Nhìn xem Nguyệt Nhi có chút không ổn định, nhưng lại cố gắng trấn định cảm xúc, Nhạc Duyên đôi mắt trong để lộ ra một tia đau lòng, nói: “Những năm gần đây khổ Nguyệt Nhi ngươi. Xem ra Đoan Mộc Dung cũng không có bạc đãi ngươi.”

“Dung tỷ tỷ nàng thế nào…”

Nỉ non mở miệng nói một tiếng cái này tại mấy năm qua này một mực làm bạn bên người, bị xem như đại tỷ tỷ Đoan Mộc Dung, Nguyệt Nhi trên mặt rốt cục có biểu

tình biến hóa, hai mắt như nước, như khói sóng vậy dập dờn, ánh mắt nhìn chòng chọc vào trước mặt người áo đen, giòn tiếng nói: “Đông Hoàng đại nhân, ngài đến cùng muốn làm gì?”

Ánh mắt trên dưới dò xét, Nhạc Duyên an tĩnh nghe Nguyệt Nhi. Nhưng trong lòng thì không khỏi im lặng.

Tính cách này…

Không kiêu ngạo không tự ti, tựa như một cái tiểu đại nhân.

Cái này căn bản liền cùng Loan Loan tính cách không dính nổi bên cạnh.

Loan Loan khi còn bé tính khí, Nhạc Duyên dùng đầu ngón chân đều có thể tưởng tượng chỉ sợ là một cái nghịch ngợm gây sự tiểu nữ hài nhi, nhưng bây giờ hai người nữ nhi… Quả nhiên là hoàn cảnh ảnh hưởng tính cách a. Người. Quá điềm tĩnh chút.

Thiếu nữ, nên sống động tốt hơn.

Chẳng qua từ một mặt khác mà nói, loại này yên tĩnh nghe lời tính khí lại phi thường làm người khác ưa thích.

Lúc trước để Đoan Mộc Dung đón lấy chiếu cố Nguyệt Nhi sự tình đã là Loan Loan an bài, nhưng cũng đạt được chính Nhạc Duyên đồng ý. Dù sao như cái gì yêu nữ. Ma nữ cái gì nuôi dưỡng tiểu hài tử, mang ra hài tử tính khí… Minh Không liền thành lớn nhất ví dụ. Từ bỏ cái lúc đầu tâm tư về sau, Loan Loan bản thân cũng

không thể không thừa nhận học y nữ nhân thực tình có cực lớn kiên nhẫn. Chiếu cố hài tử. Chính là lựa chọn hàng đầu.

Hai cái nữ nhi, tính khí nhất động nhất tĩnh.

Nếu là tái xuất một cái Minh Không đây tính khí nữ nhi, Nhạc Duyên đều cảm thấy chính hắn đều nhanh muốn điên rồi.

Càng nghĩ, trước mắt Nguyệt Nhi tính khí Nhạc Duyên là hài lòng.

Chí ít nàng không có kinh nghiệm quá nhiều hắc ám, tuy nói nhìn thấy qua chiến loạn, nhưng ở về mặt tâm linh của nàng cũng không có cái gì điểm đen.

Thế nhưng là Nhạc Duyên tuy nói cũng thật thích cái tính tình này, nhưng có nhiều thứ không thể một mực giấu diếm nàng.

Nhạc Duyên không có trực tiếp trả lời Nguyệt Nhi vấn đề, mà là chuyển hướng những địa phương khác, nói một cái để Nguyệt Nhi nghi ngờ chủ đề: “Nguyệt Nhi, ngươi biết vì cái gì ngươi bị Nguyệt Thần mang về về sau, là không có người tới cứu ngươi?”

“Đoan Mộc Dung bị trọng thương, mà ngươi Tuyết tỷ tỷ là không có ý định này.”

Nhạc Duyên trước đó liền từ Nguyệt Thần trong miệng đạt được đối phương là như thế nào tìm được Nguyệt Nhi phương thức, trong đó Nguyệt Thần tại cùng Tuyết

Nữ đánh vừa đối mặt về sau, truy tung Nguyệt Nhi tâm tư liền bị Mặc gia kiềm chế xuống dưới.

Chỉ có cái gọi Thiên Minh hùng hài tử để Nguyệt Thần hận không thể đánh chết đối phương.

Đồng dạng.

Tuyết Nữ đối Thiên Minh ấn tượng cũng chẳng ra sao cả.

“Âm Dương gia sâu không lường được, Tuyết tỷ tỷ không cho Mặc gia bị tổn thất, làm như vậy không gì đáng trách.” Chớp chớp mắt to, lông mi thật dài run lên, Nguyệt Nhi lấy non mềm tiếng nói cấp ra chính nàng lý do.

“A!”

“Ha ha!”

Nhạc Duyên nghe vậy nhịn không được cười lên, tại Nguyệt Nhi ngoẹo đầu mê hoặc ánh mắt, hướng phía sau mình vung đi, lập tức, trên tường cuốn lại hai bức tranh tại cái này vung lên xuống chậm rãi lăn xuống giương ra, lộ ra bên trong chân dung.

Nhạc Duyên động tác tự nhiên cũng hấp dẫn Nguyệt Nhi lực chú ý, lúc nàng đưa ánh mắt về phía chậm rãi triển khai bức tranh về sau, người liền ngốc tại trong không nhúc nhích.

“Tuyết tỷ tỷ!”

Đây là bức thứ nhất triển khai lời nói, chỉ có điều vẽ lên là một đầu tóc xanh, nhìn qua người cũng trẻ lại không ít, nhưng Nguyệt Nhi lại là một chút liền nhận ra được, chính là Tuyết Nữ, chỉ có điều để Nguyệt Nhi càng thêm ghé mắt thì là vẽ lên ăn mặc.

Quần áo hỏa hồng, giống như hỏa diễm đang thiêu đốt vậy

Loại phong cách…

Nguyệt Nhi trong đầu cái thứ nhất hiển hiện chính là có một đôi huyết thủ Đại Tư Mệnh.

Thông minh như nàng, tất nhiên là nhìn ra cái này một thân áo đỏ đại biểu ý nghĩa, là Âm Dương gia,

Tuyết tỷ tỷ là Âm Dương gia người?

Đây không có khả năng!

Nguyệt Nhi chỉ cảm thấy thế giới quan của nàng bắt đầu nhận lấy khiêu chiến, Tuyết tỷ tỷ thế nào lại là Đại Tư Mệnh đây ngoan độc nữ nhân? Ta thế nhưng là một mực ôn nhu như nước tới. Chẳng qua Nguyệt Nhi còn chưa kịp hỏi lên tiếng, bức họa thứ hai đã giương ra.

Lần này, vẽ lên mặt người để Nguyệt Nhi hoàn toàn giật mình tại trong.

“Mẹ!”

Vẽ lên người chính là Loan Loan bộ dáng, chẳng qua không giống Nguyệt Nhi trong trí nhớ cung trang tinh tinh, mà là một thân váy dài, quần áo cách ăn mặc cùng Nguyệt Thần không kém nhiều, khác biệt duy nhất chính là trên quần áo tô điểm trang trí.

Vô số cái mặt trời nhỏ liền như vậy tạo hình ở bên trên.

Phong cách… Tự nhiên cũng Âm Dương gia.

“Mẹ của ngươi dấu diếm ngươi rất nhiều sự tình, Âm Dương gia có nàng một nửa.”

Thế giới quan nhận cực lớn xung kích Nguyệt Nhi khẽ nhếch lấy miệng nhỏ, lộ ra tuyết trắng hàm răng, sững sờ nghe người bên cạnh nói ra: “Hơn nữa phụ thân của ngươi cũng không phải thái tử Đan, bởi vì ngươi… Không cần xưng hô ta là Đông Hoàng, mà là nên gọi ta một tiếng phụ thân.”

Con mắt trừng lớn. Nguyệt Nhi kinh ngạc nhìn người trước mắt đưa tay chậm rãi tháo xuống trên mặt mặt nạ màu đen, lộ ra chân dung.

Tại một ngày này, Cao Nguyệt nhân sinh quan nhận lấy từ khi ra đời đến nay lớn nhất phá vỡ.

Sau bốn ngày.

Nguyệt Thần đánh giá ngồi ngay ngắn ở trước mặt mình thiếu nữ, ánh mắt dừng lại tại trên người đối phương cách ăn mặc.

Lụa mỏng che mặt, váy dài chạm đất.

Hiện lên hai màu xanh trắng, trong đó lấy màu đỏ tô điểm.

Hấp dẫn Nguyệt Thần không phải cái này, mà là thắt ở trước ngực cổ áo cùng váy bên trên sáu đầu băng rua, ở trên đều có lấy một vầng loan nguyệt, trọn vẹn so Nguyệt Thần nhiều năm cái, hơn nữa cùng Đông Hoàng đại nhân đỉnh đầu trăng khuyết đường cong phương hướng giống nhau như đúc.

Sáu vầng loan nguyệt…

Nguyệt Thần không khỏi hoảng nhiên.

Tag S: Dạo bước tại thế giới võ hiệp chương mới nhất dạo bước tại thế giới võ hiệp đổi mới liệt biểu dạo bước tại thế giới võ hiệp

Chương 85 : Âm Dương

Bộ dạng phục tùng.

Gật đầu.

Thiếu nữ một thân màu xanh trắng Âm Dương phục sức, cả người yên tĩnh ưu nhã ngồi ngay ngắn ở trong. Không có ai biết nàng tại thời khắc này, trong lòng suy nghĩ cái gì, chẳng qua ở trong mắt Nguyệt Thần, tính tình của đối phương tựa hồ phát sinh biến hóa cực lớn.

Loại tình huống này theo Nguyệt Thần chỉ có hai loại, hoặc là bị tẩy ký ức, hoặc là nhân sinh quan nhận lấy phá vỡ xung kích.

Lấy Đông Hoàng đại nhân đối tiểu cô nương hậu ái, nghĩ đến hẳn là loại tình huống thứ hai.

Đông Hoàng đại nhân đến cùng nói cái gì?

Nguyệt Thần cúi đầu trầm tư.

"…"

Cao Nguyệt… Không, trước mắt Cơ Như Thiên Lang trầm mặc không nói gì, khiến người ta một chút nhìn qua tựa hồ có Thiếu Tư Mệnh trầm mặc không nói mấy phần phong thái, chẳng qua là bộ dáng là như thế này, nhưng tâm tình của nàng lại cũng không là như thế.

Cho dù là có mấy ngày thời gian đến để chính nàng làm

rõ suy nghĩ, nhưng càng nghĩ, lại là để nàng càng phát có một loại không tin, tựa hồ trước mắt thế giới này đều tại nói dối nàng.

Nương…

Thế nào lại là Âm Dương gia trong Đông Quân?

Mà Tuyết tỷ tỷ lại thế nào cũng Âm Dương gia người, chẳng lẽ lại… Tuyết tỷ tỷ ở tại Mặc gia rốt cuộc là có ý đồ gì? Vẫn là phát sinh cái khác cái gì?

Nhạc Duyên mà nói cũng không phải là mười phần kỹ càng, đem từng li từng tí đều nói cho đối phương biết, chỉ có điều chọn lấy trong đó không ít đồ vật bày tại Nguyệt Nhi trước mặt, bao quát Đông Quân cùng Tuyết Nữ rất nhiều cố sự.

Đương nhiên.

Có chút người lớn cố sự, là không thích hợp tiểu hài tử nghe.

Ở trong mắt Nhạc Duyên, Cao Nguyệt hiển nhiên vẫn là hài tử loại này, cho dù là trưởng thành, những này cố sự vẫn không thích hợp nàng nghe.

Cố sự là thật sao?

Cao Nguyệt trong lòng rất hoài nghi, nhưng Nhạc Duyên bày ra chứng cứ lại là không phải do thiếu nữ không tin. Vẻn vẹn một điểm, liền để Cao Nguyệt biết Đông Hoàng cùng mình mẫu thân quan hệ quá không bình thường,

chính là đối phương thuận miệng nói ra mẫu thân trên thân chỉ có nàng biết đến ấn ký, còn có ngẫu nhiên bày ra đi chân trần quen thuộc.

Thậm chí, ngay cả chính nàng trên người bớt loại hình đồ vật đối phương vậy mà cũng nhất thanh nhị sở.

Phải biết, điểm này thái tử Đan căn bản cũng không rõ ràng.

Nghĩ tới đây,

Cao Nguyệt bị lụa mỏng nửa đậy gương mặt bên trên nhiều một tia nhiệt độ.

Càng quan trọng hơn là… Cao Nguyệt hồi tưởng lại vài ngày trước cởi mặt nạ sắc mặt có chút tái nhợt. Lại là tuấn dật không tưởng nổi nam nhân đối với mình ôn nhu cười một tiếng, sau đó một chỉ điểm tại mình mi tâm, chút ở trong đầu mình chiếu lại tràng cảnh.

Người bộ dáng…

Tràng cảnh như thật như ảo.

Lấy Cao Nguyệt cái đầu nhỏ, dù là nàng tại thông minh, đối mặt loại tình hình này, cái gọi là thông minh liền không có bất kỳ tác dụng.

Bốn ngày.

Tại ngắn ngủi bốn ngày thời gian bên trong, Nhạc Duyên liền hoàn toàn thay đổi Nguyệt Nhi nhân sinh quan. Cho

nàng nhân sinh quan tới một lần biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Bốn ngày trước giống như sau bốn ngày Cao Nguyệt đã không còn là cùng là một người, bốn ngày trước nàng vẫn là Cao Nguyệt. Mà bây giờ nàng thì gọi Cơ Như Thiên Lang.

Một cái không phải là theo mẫu thân danh tự, cũng không phải theo cha thân danh tự.

Tình hình như vậy, để Cơ Như Thiên Lang cảm thấy có chút bi ai.

Cho dù là tuổi còn nhỏ, không thể xác thực trải nghiệm loại tâm tình này, nhưng tại đáy lòng của nàng vẫn là tràn ngập một tầng bóng ma. Nhưng dạng này một cái lý do, cũng làm cho nàng tìm không thấy lý do cự tuyệt, vẻn vẹn một cái an toàn liền đủ để trở thành đáp án.

Không thể không thừa nhận, Cơ Như Thiên Lang cũng chân chính mở rộng tầm mắt.

Đã từng ở tại Mặc gia, đi theo Dung tỷ tỷ thời gian. Tuy nói có chút sống đầu đường xó chợ, có thể tính đến, nàng cũng coi là kiến thức rộng rãi. Nhưng là so ra, với người mình cần gọi phụ thân mà nói, hết thảy kinh nghiệm đều quá mức nhỏ bé, không đáng giá nhắc tới.

Nàng thấy được cái gì là thần.

Thế nhưng chính là bởi vì phần này kiến thức, để nàng không có bất kỳ cái khác tâm tư. Dù là đầy bụng tâm

tình, cuối cùng lại là hóa thành cùng loại Thiếu Tư Mệnh vậy trầm mặc ít nói. Hết thảy, đối một thiếu nữ mà nói, xung kích thật sự là quá lớn.

Nhân sinh thế giới quan tuy là thay đổi, nhưng cái này cũng không đại biểu cho nàng muốn toàn tâm toàn ý tiếp nhận. Dù là cái thân là phụ thân nam nhân, còn đưa một cái kinh người lễ vật.

Âm Dương gia. Chính là nàng.

Nói một cách khác, từ nàng mặc vào Âm Dương phục sức bắt đầu từ thời khắc đó, nàng liền trở thành Âm Dương gia Thánh nữ.

Thế nhưng là tâm tính chân chính thay đổi loại chuyện này, là một cái thời gian dài quá trình.

Chẳng qua đối mặt phần này nặng để thường nhân cảm thấy kinh hãi lễ vật rơi vào Cơ Như Thiên Lang trên tay, nhưng không có gây nên thiếu nữ chấn kinh, dù sao tại nhân sinh thế giới quan nhận lấy phá vỡ về sau, dạng này 'Việc nhỏ' đã không coi vào đâu.

Chẳng qua tại loại trạng thái, thiếu nữ vẫn là hướng đối phương đề hai điều kiện.

Chẳng qua là còn có một cái bí ẩn nghi vấn bị thiếu nữ giấu ở trong lòng… Hắn đến cùng có mấy cái hài tử? Chỉ sợ không chỉ chính mình một người đi.

Hai điều kiện…

Trong phòng, giống như Doanh Chính sau khi trở lại cấm địa Nhạc Duyên ngồi ngay ngắn ở trong, không nhúc nhích trầm tư, trong đầu quanh quẩn nữ nhi của mình ngay trước mặt nói lên điều kiện, hoặc là nói là thỉnh cầu.

Một là cứu đã trọng thương hôn mê một mực bất tỉnh Đoan Mộc Dung.

Hai nha…

Không muốn đối Thiên Minh hạ sát thủ.

Điểm thứ nhất, không có bất kỳ vấn đề.

Điểm thứ hai, mặc dù để Nhạc Duyên trong lòng dâng lên một loại không hiểu cảm xúc, nhưng vẫn là nhíu mày, đồng ý. Chẳng qua là lúc đó trả lời rất chân thành nghiêm túc, nhưng cuối cùng Nhạc Duyên vậy mà không hiểu xoắn xuýt vài ngày, cuối cùng vẫn là quyết định đến lúc đó nếu là tiểu tử vẫn là không ngừng đến đây dây dưa, nhiều nhất để người phía dưới không muốn hạ sát thủ, để hắn nếm chút khổ sở liền tốt.

“…”

Trầm ngâm một tiếng, Nhạc Duyên gãi gãi tóc trên trán, sắc mặt có vẻ hơi quái dị, tự nhủ: “Loại này bị người ta nhòm ngó mình chí bảo cảm giác, thật sự là quá làm cho người ta chán ghét.”

Hơn nữa nhất làm cho Nhạc Duyên để ý là, mình tìm được nữ nhi, nhưng đến đầu đến phát hiện mình gặp

được căn bản giống như trong tưởng tượng khác nhau rất lớn.

Tìm được nên như thế nào giải thích?

Nên như thế nào dạy bảo?

Hết thảy đều ở trong lòng có an bài, chẳng qua là khi đối phương chân chính xuất hiện ở trước mặt mình thời điểm, Nhạc Duyên phát hiện vốn là an bài hoàn toàn không dậy nổi chút nào tác dụng.

Một cái tên là cô phụ đồ vật một mực xoay quanh ở trong lòng.

Đối mặt Nguyệt Nhi…

Nhạc Duyên liền nghĩ tới giống như Mạc Sầu nhi tử Truyền Ưng, giống như Sư Phi Huyên sai lầm mà thành nữ nhi Minh Không, còn có ban đầu ở Thiên Long thời kì cái ở tại A Chu trong bụng còn không có bị mình đặt tên hài tử.

Làm một đúng nghĩa phụ thân, hắn hoàn toàn không đủ tư cách.

Làm một nam nhân, nhưng lại đầy người hoa đào, hữu ý vô ý ở giữa, dính dáng tới một thân hồng trần.

Cũng bởi vì dạng này, Nhạc Duyên liền không có chân chính trên ý nghĩa mang qua hài tử kinh nghiệm.

Thế là giống như Nguyệt Nhi một phen giao lưu về sau,

Nhạc Duyên phát hiện kết quả này cũng không so với lúc trước giống như Truyền Ưng cùng Minh Không tốt quá nhiều. Hắn phát hiện tự thân cũng không phải là trong tưởng tượng đây am hiểu dạy con, hắn am hiểu là…

Tự trách.

Cô phụ.

Bình thường còn tốt, tại đặc biệt thời điểm, những này liền sẽ như vạn kiến đốt thân vậy tràn ngập tại Nhạc Duyên trong lòng. Muốn xóa đi loại cảm giác này, hoặc là thái thượng vong tình, hoặc là chính là tìm một cái biện pháp duy nhất một lần giải quyết.

Vong tình, không giống vô tình.

Nhạc Duyên tự nói làm không được.

Cho nên…

“Nhanh!”

Khuỷu tay gối lên bên cạnh trên ghế dài, Nhạc Duyên tay phải chống đỡ bên mặt, ánh mắt xuất thần nhìn qua trước mặt ba thước chỗ hư không, tựa hồ trong tồn tại cái gì tốt xem đồ vật vậy: “Ta đã cảm nhận được, biết rất nhiều thứ.”

“Chỉ cần đem Phượng Hoàng giết chết, như vậy liền có thể tiến hành bước kế tiếp.”

“Ta có thể cảm giác được cách Mạc Sầu gần.”

Nói đến đây, Nhạc Duyên lại đột nhiên nở nụ cười khổ, hồi tưởng lại chút thế giới bên trong kinh nghiệm, nếu như nói vừa mới bắt đầu vẫn là một đầu nghi ngờ lời nói, như vậy tại trải qua mấy cái thế giới về sau, Nhạc Duyên đã sớm có chính mình suy đoán.

Quá khứ mình, mình bây giờ, tương lai chính mình.

Cuối cùng là hắn tại đùa bỡn thời gian, vẫn là thời gian tại đùa bỡn hắn?

Bởi vì giống như quả.

Quả giống như nhân.

Tại Nhạc Duyên giống như thời gian song trọng chọc ghẹo dưới, ngay cả chính Nhạc Duyên có đôi khi cũng làm không rõ.

Hồi ức lúc trước, mình xuất hiện tại thần điêu thế giới một khắc, thật chỉ là mình lần thứ nhất sao?

Ký ức thiếu, xảy ra vấn đề.

Hơn nữa quan tưởng không chỉ là Đạo gia chi pháp, quan tưởng tất cả mọi người chân chính trên ý nghĩa không phải người bên ngoài, mà là chính hắn ma chủng. Chân tướng đã gần đến, Nhạc Duyên đã cảm nhận được mình cùng chân tướng chỉ có cách một con đường.

“Đúng…”

Thu dọn một chút Nhạc Duyên đứng dậy mà đứng, ánh mắt hướng nơi hẻo lánh trong gương đồng nhìn lại, ở trên in hình dạng của mình. Đưa thay sờ sờ trắng nõn dị thường màu da, cuối cùng đầu ngón tay dừng ở mắt phải phía trên.

Mắt phải chung quanh, là một vòng quỷ dị ngọn lửa màu tím nhạt đường vân.

Hồi tưởng lại lúc ấy cởi mặt nạ một khắc Nguyệt Nhi rõ ràng bộc lộ ở trên mặt kinh ngạc bộ dáng, Nhạc Duyên liền biết mình cái này giống như Loan Loan nữ nhi đã đoán được một vài thứ, thậm chí còn có thể để Nguyệt Nhi hiểu sai.

Không quá sớm có chuẩn bị Nhạc Duyên đương nhiên sẽ không đi giải thích, loại sự tình không nên rơi vào trong tai của nàng.

Thở dài một hơi, Nhạc Duyên xòe tay phải ra, đặt ở trên ghế dài mặt nạ lập tức bị hút vào lòng bàn tay, gật đầu trong, trên tay mặt nạ lại lần nữa đeo đi lên. Cái đã bị Huyền Âm kiếm ý hoàn toàn áp chế, Nhạc Duyên sớm đã không cần cái này một thân trang phục đi che lấp, chỉ có điều trước mắt còn không phải hắn hoàn toàn lộ diện thời điểm.

Răng rắc!

Mặt nạ màu đen che mặt.

Nhạc Duyên thanh âm đã truyền đến một mực chờ đợi ở bên ngoài Đại Tư Mệnh trong tai: “Đại Tư Mệnh đi thông tri bọn hắn chuẩn bị, là nên đi Tang hải.”

“Thận Lâu đã hoàn thành.”

“Vâng!”

Bên ngoài, Đại Tư Mệnh khom người đáp ứng, người quay người rời đi.

Mà tại một ngày trước.

Tại Tần Hoàng Doanh Chính phân phó dưới, đã có đại đội binh lính đế quốc giống như tướng lĩnh hộ vệ lấy hơn ngàn đồng nam đồng nữ sớm chạy tới Tang hải thành. Mà đám người này là Doanh Chính tại Nhạc Duyên bế quan thời gian mấy năm trong chuẩn bị xong.

Nói là đồng nam đồng nữ, kỳ thật tuổi của bọn hắn đều đã không tính là.

Hơn nữa…

Người bên trong này Âm Dương gia gần như không có làm sao nhúng tay.

Giám thị?

Tùy hành?

Đánh tâm tư gì, có thể nói là liếc qua thấy ngay.

Đối điểm này, Âm Dương gia cao tầng đều là rõ mồn một trước mắt, nhất thanh nhị sở. Chỉ có điều không có ai đi để ý, lại hoặc là nói mang tính lựa chọn xem nhẹ.

Âm Dương gia cần cho Doanh Chính làm một cái tư thái.

Một ngày này.

Hàm Dương.

Âm Dương gia toàn phái mà động.

Đội ngũ khổng lồ để Hàm Dương rất nhiều người hữu tâm cảm thấy trong lòng phát kinh.

Tag S: Dạo bước tại thế giới võ hiệp chương mới nhất dạo bước tại thế giới võ hiệp đổi mới liệt biểu dạo bước tại thế giới võ hiệp

Chương 86 : Quyết định

Một đầu tóc xanh đón gió mà múa. ↗,

Thân mang màu đen dạ hành trang xinh đẹp thiếu nữ đứng trước với trên ngọn cây, nghe phương xa từng cơn gió nhẹ thổi qua lá cây phát ra trận trận tiếng vang, người có chút thất thần nhìn về phía phương xa. Ánh mắt tán loạn, hiển nhiên thiếu nữ lực chú ý cũng không phải là bị vòng trăng tròn hấp dẫn, mà là tại nghĩ đến những chuyện khác.

Phía dưới.

Trên cành cây.

Hạng Thiếu Vũ hai tay gối đầu, dựa vào thân cây, ánh mắt xuất thần ngước nhìn đứng tại ngọn cây thiếu nữ, sững sờ thất thần. Tại ánh mắt của hắn chỗ sâu, nhộn nhạo tình cảm liền tựa như cái này đầy trời ánh trăng rải đầy thế gian.

Ở một bên, Kinh Thiên Minh đang cầm một con nướng chín đùi gà, ăn chính hương. Mỗi ăn được một ngụm, hắn đều sẽ lầu bầu nói cái trước người danh tự —— Nguyệt Nhi.

Một đêm này.

Mỗi người đều có mình tâm tư.

Hai vị thiếu niên mới biết yêu, cho dù là bọn họ coi như

vẫn là đào vong người, nhưng tại cái này nhàn rỗi thời điểm, người kiểu gì cũng sẽ đem lực chú ý quăng tại cái khác phương hướng bên trên. Về phần tên là Thạch Lan thiếu nữ thì là tại ngọn cây đỉnh, đầy bụng tâm tư.

Nàng tại chọn lựa.

Thạch Lan lần thứ nhất cảm thấy lựa chọn là một cái khiến người ta tình thế khó xử sự tình.

Tại thiếu nữ trong mắt, Hạng Thiếu Vũ cùng Kinh Thiên Minh đều có các ưu điểm, hai cái đều là thí sinh rất tốt. Tại Thạch Lan trong lòng, hai người đều là phù hợp trong nội tâm nàng nhân tuyển.

Hạng Thiếu Vũ thiên phú dị bẩm, có ngàn cân nhổ đỉnh chi lực, trí dũng song toàn, càng là tại binh pháp một đường bên trên có hắn độc đáo kiến giải, lại càng không cần phải nói đối phương vẫn là Hạng thị nhất tộc Thiếu công tử. Cho dù là Thạch Lan cũng nhìn ra được Hạng Thiếu Vũ chính là tương lai phản Tần Đại nghiệp nhân vật chủ yếu.

Mà Kinh Thiên Minh…

Làm người tinh linh cổ quái, nhưng lại mười phần giảng nghĩa khí.

Cùng hắn ở chung một chỗ, sẽ vĩnh viễn không thiếu sung sướng, càng là có đặc biệt nhân cách mị lực.

Trừ bỏ hắn là đã từng truyền kỳ thích khách Kinh Kha nhi tử, hiện tại Kinh Thiên Minh càng là trời xui đất khiến

phía dưới trở thành Mặc gia cự tử. Mặc gia trước mắt là phản Tần bộ phận chủ yếu, có thể nói so ra Kinh Thiên Minh cùng Hạng Thiếu Vũ tại phản Tần Đại nghiệp trong chiếm cứ địa vị đều không thấp.

Khác biệt duy nhất, chính là riêng phần mình thế lực đại biểu người đối cả hai thái độ.

Kinh Thiên Minh, Mặc gia cự tử thân phận hữu danh vô thực.

Trái lại Hạng Thiếu Vũ. Lại là vừa vặn tương phản.

Đồng thời.

Thân là nữ hài tử, mẫn cảm mà tinh tế tỉ mỉ Tâm sớm bảo Thạch Lan đã nhận ra Hạng Thiếu Vũ đối với mình phần mơ hồ tình cảm, về phần Kinh Thiên Minh… Hắn một mực nhắc đi nhắc lại lấy cái tên là Cao Nguyệt nữ hài nhi.

Đối cái này một mực chưa từng che mặt nữ hài nhi, Thạch Lan trong lòng là có hứng thú.

Nàng cũng muốn gặp thấy cái này Yến quốc vong quốc công chúa.

Thậm chí một mực nguyện ý bồi tiếp Kinh Thiên Minh đi cứu đối phương, tại Thạch Lan trong lòng cũng có một phần lòng so sánh, dù sao tên là Cao Nguyệt nữ hài nhi tại Kinh Thiên Minh cùng Hạng Thiếu Vũ trong miệng, đều có cực cao đánh giá.

Hai vị mới biết yêu thiếu niên, căn bản cũng không biết bọn hắn đã từng phạm vào một cái sai lầm cực lớn.

Chính là không muốn tại một nữ nhân trước mặt nói một nữ nhân khác tốt, trừ phi là tại mẹ ngươi trước mặt nói ngươi cô vợ trẻ tốt, hay là tại cô vợ trẻ trước mặt nói mẹ ngươi tốt.

Hiển nhiên.

Hạng Thiếu Vũ cùng Kinh Thiên Minh cũng không minh bạch điểm này.

Phải biết cho dù là nữ hài nhi. Thiếu nữ, cũng nữ nhân.

Ngẩng đầu nhìn lướt qua đỉnh đầu vòng ngân nguyệt, Thạch Lan lặng yên không tiếng động thở dài một hơi.

Nàng cảm thấy mình gầy gò hai vai có chút nặng nề.

Là Thục Sơn cừu hận cùng người khác đối với mình kỳ vọng chỗ áp xuống tới sức nặng, để tuổi nhỏ thiếu nữ một người ngẫu nhiên sẽ ở địa phương an tĩnh cô độc co ro thân thể, ôm lấy hai đầu gối lẳng lặng ngẩn người.

Nói thật, Hạng Thiếu Vũ cùng Kinh Thiên Minh hai người so ra, tại thiếu nữ trong nội tâm là càng thêm hướng tới có Kinh Thiên Minh sung sướng.

Gia hỏa này là một cái vui vẻ, kiểu gì cũng sẽ đem vốn là khẩn trương sự tình làm cho không biết nên khóc hay cười, sẽ ở trong lúc vô tình khu trục tràn ngập ở trong lòng phần áp lực. Làm nữ hài tử. Tại thời khắc nào đó,

kiểu gì cũng sẽ so cùng tuổi nam hài muốn thành thục sớm, cân nhắc sẽ càng nhiều.

Tuy là vui vẻ, nhưng Kinh Thiên Minh tính khí không đủ thành thục. So với Hạng Thiếu Vũ cũng càng thêm không thể tả.

Loại này tính khí?

Tương lai sẽ trở thành lang thang hiệp khách, lại không phải thành tựu đại nghiệp nhân tuyển.

Có lẽ tại Kinh Thiên Minh trên tay, hắn cùng với phụ thân của hắn vậy tới một lần kinh thiên động địa ám sát.

Lông mi khẽ run.

Đôi mắt đẹp khép lại.

Đón gió đêm, Thạch Lan tại kinh nghiệm thời gian dài như vậy quan sát lựa chọn. Tại đáy lòng của nàng chỗ sâu, kỳ thật đã sớm làm lựa chọn của mình. Sở dĩ thật lâu không quyết định, là bởi vì chính nàng đang tránh né đang mong đợi cái gì.

Nghe phía dưới Kinh Thiên Minh suốt ngày gặm đùi gà. Một bên lải nhải nói thầm nội dung, còn có Hạng Thiếu Vũ dừng lại trên người mình mang theo nhiệt độ ánh mắt.

Thạch Lan lại lần nữa bí ẩn thở dài một hơi.

Cao Nguyệt ảnh hưởng quá sâu.

Hơn nữa, tính cách quyết định một người tương lai.

“Thiếu Vũ, liền tuyển hắn đi.”

Hai mắt hơi mở, khóe mắt quét nhìn mượn ánh trăng dừng ở phía dưới Hạng Thiếu Vũ trên thân, Thạch Lan rốt cục làm ra sau cùng chọn lựa, “Lại nói Thiên Minh trên người chú ấn ảnh hưởng, mà võ công càng là có Mặc gia truyền thừa… Nghĩ đến đã không thích hợp.”

“Mà Thiếu Vũ thiên phú dị bẩm, càng có khiêng đỉnh chi lực. Tư chất đặc điểm cùng Đại huynh không khác nhau chút nào, phần võ học là nghĩ đến là thích hợp nhất.”

“Lại nói hắn là Sở quốc Hạng thị nhất tộc người…”

“Gia gia dạy bảo, nghĩ đến sẽ hữu dụng.”

“Tại chúng ta đều trưởng thành về sau, Thục Sơn thù liền sẽ đến báo.”

“Là thời điểm tìm cái thời cơ tốt, nói cho hắn biết mình một cái tên khác.”

Nghĩ tới đây, vốn là trong lòng có một loại áp lực vô hình cùng tự trách nàng tại thời khắc này tâm tình không hiểu buông lỏng, làm quyết định nàng đã không có trước đó loại này đung đưa trái phải cùng do dự.

Nhấc lông mày.

Mở ra đôi mắt đẹp Thạch Lan nghênh hướng Hạng

Thiếu Vũ vụng trộm dò xét nàng ánh mắt, bốn mắt nhìn nhau phía dưới, Thạch Lan khóe miệng khẽ nhếch, một đôi mắt càng là Loan Loan như đồ nguyệt nha nhi, sau đó cười.

“! ! !”

Thoáng chốc, tiểu tâm tư tiểu dự định bị vây chặt Hạng Thiếu Vũ sắc mặt đỏ chót, hốt hoảng nghiêng đầu sang chỗ khác, một trái tim càng là bịch bịch nhảy không ngừng.

Trăng tròn ở dưới Thạch Lan…

Quá đẹp.

Đẹp để đối mặt Tần quân tướng sĩ cũng sẽ không có chút sợ hãi lựa chọn chính diện mà lên Hạng Thiếu Vũ rút lui.

“Oa!”

“Thiếu Vũ, ngươi mặt làm sao đỏ đâu? Đêm nay bên trên không nóng a!”

Chẳng biết lúc nào đã đem một cái đùi gà đã sớm gặm xong, còn tại mút thỏa thích lấy xương cốt Kinh Thiên Minh trừng lớn lấy hai mắt, nghiêng về phía trước lấy thân thể, nhìn chằm chằm Hạng Thiếu Vũ mặt mãnh nhìn, trên mặt càng là xuất hiện vẻ nghi hoặc.

Đen như vậy ngươi cũng có thể nhìn thấy?

Bị Thiên Minh một câu nói phá tiểu tâm tư Hạng Thiếu Vũ thẹn quá hoá giận, cảm nhận được phía sau truyền đến dị dạng ánh mắt, Hạng Thiếu Vũ cũng không nói lời nào. Ngôn ngữ trực tiếp chuyển biến thành động tác, trực tiếp động.

“Đầu óc ngươi bị sét đánh a? !”

Kinh Thiên Minh tự nhiên là không cam lòng yếu thế, vén tay áo lên liền bắt đầu đang đối mặt làm, phải biết từ lúc trước hai người lần đầu gặp thời điểm, song phương đều có muốn tính toán khuất phục đối phương. Vô luận là phương diện nào.

Lập tức.

Hai người tại trên cành cây bắt đầu tiểu hài tử không khác nhau chút nào xoay đánh nhau.

Ngọn cây đỉnh.

Cảm thụ được dưới chân đại thụ chấn động, Thạch Lan ngọc thủ vỗ trán một cái, một mặt im lặng.

Hai người này…

Vẫn là không thành thục a.

…

Cùng lúc đó.

Tang Hải thành.

Bên bờ.

Dưới bóng đêm, Vệ Trang mang theo Tụ Tán Lưu Sa một đám sát thủ tại chỗ cao hướng phương xa tựa ở cảng khẩu lâu thuyền khổng lồ nhìn lại.

Lâu thuyền khổng lồ khiến người ta cảm thấy quá phận.

Nhìn lên, gần như có thể xưng một tòa thành trấn.

Lâu thuyền này chính là Thận Lâu.

Từ đế quốc cùng Âm Dương gia cùng Công Thâu gia toàn lực kiến tạo ra được thuyền lớn.

“Thấy thế nào?”

Vệ Trang đạm mạc tiếng nói tại dưới bầu trời đêm quanh quẩn, ánh mắt ngừng trên Thận Lâu. Hơi có vẻ thâm trầm mà hỏi.

“Trước đây chưa từng gặp!”

Đây là Bạch Phượng cho ra trả lời.

Mà Xích Luyện thì là nghiêng đầu một chút, nói ra: “Dạng này sự vật tại toàn bộ đế quốc sợ chỉ có hai loại có thể cùng sánh vai.”

“Hoàng Lăng!”

“Vạn Lý Trường Thành!”

Vệ Trang tiếp lời đầu làm quyết định sau cùng, nói ra: “Toàn bộ đế quốc chỉ có hai thứ này có thể cùng cái này Thận Lâu so sánh.”

“Âm Dương gia thần bí khó lường.”

“Cho dù là nâng chúng ta Tụ Tán Lưu Sa lực lượng cũng vô pháp tra được giấu ở tận cùng bên trong nhất bí mật . Bất quá, ta ngược lại thật ra khẳng định một điểm.” Tay phải xa xa duỗi ra, ngón trỏ hư điểm Thận Lâu phương hướng, Vệ Trang tiếp tục nói ra: “Đông Hoàng cùng Doanh Chính chính là phía sau màn chân chính hắc thủ.”

Bạch Phượng nghe vậy nghiêng đầu nhìn lướt qua đứng bên người Xích Luyện, nói: “Cho nên chúng ta Tụ Tán Lưu Sa mới có thể lựa chọn cùng phản Tần liên minh hợp tác?” Ngữ khí tuy là nghi vấn, nhưng Bạch Phượng lời nói bên trong lại là khẳng định ý tứ.

Về phần Xích Luyện thì là không biết nhớ ra cái gì đó, trầm mặc không nói.

“Cho nên ta cũng không thể không thừa nhận. Trên đời này có thiên chi kiêu tử.”

“Ta.”

“Cái Nhiếp.”

“Mặc gia.”

“Pháp gia, thậm chí toàn bộ đế quốc, đều sợ là bị người lợi dụng.”

“Dạng này Âm Dương gia thậm chí lấy ra trường sinh đến dẫn dụ Doanh Chính… A, đến cùng là lớn bao nhiêu mục đích mới có thể để cho bọn hắn như thế đi làm.”

“Hiện tại Âm Dương gia không phải chúng ta một cái Tụ Tán Lưu Sa có thể đối phó. Phản Tần liên minh là một cái không sai trợ thủ.”

Nói đến đây, Vệ Trang ngừng rơi xuống, thân hình hơi nghiêng, ánh mắt dừng ở giữ yên lặng Xích Luyện trên thân. Nhìn thoáng qua về sau, không nói gì thêm, hắn biết đối phương tại lúc trước dò xét Âm Dương gia một chuyện sau chỉ sợ là biết thứ gì bí mật. Lúc này mới bị người lấy huyễn thuật phản chế, để chính nàng tự nhận là một người khác.

Chẳng qua là bí mật là cái gì?

Thân là một cái nam nhân Vệ Trang, hắn không quá nghĩ mình hỏi ra lời.

Lúc Xích Luyện nghĩ rõ ràng thời điểm, chính nàng sẽ nói ra.

Ngẩng đầu nhìn lướt qua bầu trời, trăng tròn trên không.

Bạch Phượng nhưng thật ra là phỏng đoán sai.

Vệ Trang sở dĩ cùng phản Tần liên minh hợp tác, nguyên nhân lớn nhất cũng không phải là cái này, mà là

một chuyện khác.

Đoạn thời gian trước cùng Nông gia hắc kiếm sĩ Thắng Thất giao thủ hắn, bởi vì thân thể trước đó đã đánh lâu thụ thương nguyên nhân, một trận chiến hắn Vệ Trang kém chút sinh tử, rớt xuống vách núi sau bị một cái người thần bí cứu đi.

Cái người thần bí cho hắn một phần làm cho không người nào có thể tưởng tượng tình báo.

Lúc này mới khiến cho Vệ Trang hoàn toàn làm ra cùng phản Tần liên minh hợp tác quyết định.

Phần tình báo…

Cái họ Nhạc tên Duyên danh xưng Đông Hoàng Thái Nhất nam nhân.

Còn có một đôi nhiễu loạn vô số lòng người hắc thủ.

Hắn.

Nàng.

Còn có bọn hắn.

Chương 87 : Ngươi và ta hữu duyên

Ánh trăng trong vắt.

Rơi vào trên mặt nước, đung đưa ung dung, thật giống như có người dùng tay đẩy loạn cái này bình tĩnh hình tượng.

Đúng lúc này ——

Một vòng trắng nõn xuất hiện ở bên trên, trắng mảnh so ánh trăng càng khiến người ta cảm thấy đập vào mắt, liền tựa như ấm như khói, khiến người ta cảm thấy giống như mộng như ảo. Kiều nộn mũi chân nhẹ nhàng ở trên mặt nước một điểm, lập tức bình tĩnh mặt hồ phát sinh biến hóa.

Gợn sóng.

Dừng ở trên mặt hồ ánh trăng cũng giống như tơ lụa vậy trên dưới chập trùng không chừng.

Cái này bị chấn động, một vòng rốt cục chui vào trong nước.

Trăng tròn dưới.

Có một hồ, một cô gái tóc bạc đang trong nước an tĩnh nghịch nước.

Bên bờ.

Chỉnh tề trưng bày một bộ gấp gọn lại đạo bào, một cái tuổi trẻ nữ đạo sĩ chính đoan ngồi ở đó, ôm trong ngực một thanh mang theo phất trần bảo kiếm làm chăm chú nghiêm túc trạng nhìn chằm chằm trước mặt tảng đá, đối trong nước nghịch nước tắm rửa người làm như không thấy.

Trong nước.

Một đầu trắng ngó sen cánh tay giơ lên, tiêm tiêm ngón tay mở ra, đối treo ở chân trời trăng tròn làm một cái cầm lấy động tác về sau, Hiểu Mộng lúc này mới thu hồi ngọc thủ, nhẹ nhàng bên cạnh xuống thân thể của mình, để đồng dạng mặc quần áo đứng tại trong nước nữ đạo sĩ vì nàng rửa mặt.

“Như thế nào?”

Mặt ngọc hơi hơi nghiêng, khóe mắt quét nhìn rơi vào ngồi quỳ chân tại bên bờ nhìn xem quần áo nữ đạo sĩ trên thân, Hiểu Mộng thuận miệng hỏi, ngữ khí giống như đâu giống như lẩm bẩm, thật giống như hỏi không phải một đại sự trọng yếu, mà là một người nhàm chán phía dưới nói mớ.

“Hồi chưởng môn.”

Nữ đạo sĩ đầu tiên là khom người thi lễ một cái, lúc này mới ôm Thu Ly kiếm chăm chú hồi đáp: “Tại mấy ngày trước, đế quốc đã có hơn ngàn tên đồng nam đồng nữ tại binh sĩ dẫn đầu xuống sớm hướng Tang Hải thành

phương hướng mà đi.”

“Mà theo sát phía sau, Âm Dương gia trên dưới toàn phái mà động.”

“Mục đích của bọn họ cùng trước đó hơn ngàn đồng nam đồng nữ là giống nhau, Tang Hải thành Thận Lâu.”

Nghe thủ hạ của mình tiến hành báo cáo, Hiểu Mộng biểu lộ không có bất kỳ biến hóa, vẫn là không vui không buồn, ngọc thủ mở rộng , mặc cho ở bên cạnh người dùng tơ lụa lau trên người nước đọng, Hiểu Mộng cứ như vậy trần truồng từ trong nước đứng lên. Người. Chậm rãi hướng bên bờ đi đến.

Ở trên tảng đá giẫm ra hai cái rõ ràng vết nước,

Tại nữ đạo sĩ dưới sự hỗ trợ, Hiểu Mộng từng chút từng chút mặc.

“Còn có rồi?”

Cúi đầu, nữ đạo sĩ tiếp tục cung kính hồi đáp: “Ngoại trừ đế quốc người ra. Còn có Mặc gia người nghe nói cũng tới đến Tang Hải thành.”

Nhíu mày, đã mặc xong quần áo Hiểu Mộng xoay người ánh mắt rơi vào trên người của đối phương, âm điệu khẽ nhếch, nói: “Nghe nói?”

“Là khẳng định.”

Dưới thân nữ đạo sĩ nghe vậy thân hình run lên, lập tức

sửa lại mình trong lời nói không làm từ ngữ. Nói ra: “Mặc gia người đã đi tới Tang Hải thành. Hơn nữa, có người đại biểu công tử Phù Tô lại lần nữa hướng chưởng môn phát biểu mời, muốn mời chưởng môn tại Tang Hải thành một lần.”

Âm Dương gia!

Đế quốc!

Mặc gia!

Bản thân liền đem cứ điểm đặt ở Tang hải Nho gia.

Quần hùng hội tụ ở chỗ này, ngược lại là có chút ý tứ. Hiểu Mộng nghe đến đó, sâu trong đôi mắt không khỏi lộ ra một tia kinh ngạc. Mà lấy suy đoán của nàng, chỉ sợ đến lúc đó ở đây nhưng xa xa không chỉ những người này.

Không đề cập tới bách gia hội tụ, chỉ sợ cũng những năm gần đây thịnh sự.

Chẳng qua là Tần Hoàng Doanh Chính để công tử Phù Tô phụ trách Âm Dương gia Thận Lâu sự tình, ngược lại để người đối cái này đế vương tâm tư có chút suy đoán.

Hơn nữa…

Ngẩng đầu nhìn lướt qua treo ở chân trời trăng tròn, Hiểu Mộng khóe miệng vẩy một cái, cười không ra tiếng.

Lúc trước thời cơ không được. Mà lập tức lại là đúng

lúc.

“Thôi được!”

“Thay ta đáp ứng công tử Phù Tô mời, liền nói ngày đó ta tự sẽ tiến về Tang hải tự mình bái phỏng công tử.”

Nói xong, tiếp nhận đối phương đưa tới Thu Ly kiếm, Hiểu Mộng quay người mà đi.

Nàng mục đích chỉ có một cái. .. Còn cái khác, chẳng qua là tiện thể lấy đồ vật.

…

Tang hải.

Nho gia, Tiểu Thánh Hiền trang.

Tại mấy năm này bốn phía hành tẩu Trương Lương lại lần nữa về tới Tiểu Thánh Hiền trang.

Dưới ngọn đèn mờ nhạt, ba vị đương gia tập hợp một chỗ, bắt đầu thông lệ thảo luận.

Nho gia có thể tại bách gia đấu đá trong an ổn sống đến bây giờ, thậm chí chậm rãi phát triển lớn mạnh, trong đó chính là bọn hắn Nho gia người có một cái ưu điểm lớn nhất. Chính là biết ẩn nhẫn, sẽ hấp thu phái khác ưu điểm, càng sẽ cẩn thận.

Tại ba vị đương gia trong mắt, trước mắt Mặc gia hành vi nhưng thật ra là để ba người từ lâu dài xem ra là

không đáng giá.

Là bởi vì bọn hắn đứng độ cao liền không giống.

Trước mắt.

Đại đương gia Phục Niệm chính là đứng ở quốc gia độ cao đối đãi hành động như vậy. Hơn nữa cho dù là tại Trương Lương công việc dưới, Nho gia cùng Mặc gia ở giữa mâu thuẫn nhỏ xuống, nhưng bọn hắn đều biết chân chính tại đạo thống chi tranh bên trên, chính là ngươi chết ta sống. Chỉ bất quá bây giờ có cái khác càng trọng yếu hơn sự tình cần phải đi làm.

Tại bách gia trong, đã từng Pháp gia cùng hiện tại Âm Dương gia quyền thế, là Nho gia hâm mộ nhất đồ vật.

Đương nhiên.

Phát sinh ở chuyện phía trước. Đã để Nho gia có vết xe đổ, tại ba vị đương gia dẫn đầu làm gương mẫu phía dưới, trước mắt Nho gia đã có cái khác biến hóa. Hút người khác chi tinh hoa, đi cặn bã, đây cũng là tâm tư của bọn hắn.

“Điều tra như thế nào đây?”

Phục Niệm ánh mắt tại Nhị đương gia Nhan Lộ trên thân dừng lại một chút, liền rơi vào Trương Lương trên thân, dò hỏi: “Cùng chúng ta trong tưởng tượng lớn bao nhiêu khác nhau?”

“Trường sinh mà nói không giả.”

Trương Lương đón Phục Niệm ánh mắt, trầm tư dưới, liền hồi đáp: “Đặt tại Tang hải nơi này Thận Lâu chính là Âm Dương gia dùng đi về phía đông tác dụng, để cầu trường sinh. Vì thế Tần Hoàng còn phái ra hơn ngàn tên đồng nam đồng nữ theo Âm Dương gia mà động.”

Đồng nam đồng nữ?

Một mực trầm mặc không nói Nhan Lộ ngẩng đầu nhìn lướt qua Trương Lương, không nói gì, hiển nhiên hắn là nhìn ra trong đó một vài thứ.

“Lúc trước sự kiện để chúng ta hoài nghi sự tình, là thật.”

“Thận Lâu kiến tạo mà thành, chính là Tần Hoàng không kịp chờ đợi.”

“Mà lần hành động này người phụ trách chính là trưởng tử công tử Phù Tô, có này có thể thấy được Tần Hoàng coi trọng.” Từ trước đến nay, Hoa Hạ chính là lập trưởng không lập ấu, đem công tử Phù Tô phái tới phụ trách việc này, liền thấy Doanh Chính tâm tư.

“Lần này Tang Hải thành có thể nói là tàng long ngọa hổ, có vô số người ẩn tàng trong đó, chúng ta cần càng phát cẩn thận.”

Công tử Phù Tô tới đây, như vậy liền đại biểu Binh gia người cũng tới, hơn nữa Trương Lương từ trước đó cùng Vệ Trang trong lúc nói chuyện với nhau đã sớm biết Triệu Cao La Võng (Thiên La Địa Võng) tổ chức

càng là sớm đến nơi này, thì càng không cần phải nói vốn là ở lại đây Nho gia, cùng Vệ Trang Tụ Tán Lưu Sa, còn có trước đó lại tới đây Mặc gia người.

Có thể nói hiện tại Tang Hải thành thoạt nhìn bình tĩnh vô song, trên thực tế nội bộ đã sớm nguy cơ trùng trùng.

Một cái không tốt…

Chỉ sợ chính là bách gia ở giữa thảm liệt giao phong.

Chạm một cái động toàn thân, nói chính là trước mắt cục này thế.

Chẳng qua nhất làm cho Phục Niệm, Trương Lương hai người bất đắc dĩ là sớm tại mấy năm trước quyết định tại thực hiện quá trình bên trong nhận lấy ảnh hưởng quá lớn, căn bản liền không có đưa đến phần lớn hiệu quả. Có Pháp gia cùng Âm Dương gia làm làm gương mẫu, công tử Phù Tô quả thực đối Nho gia có chút hoài nghi, căn bản không thế nào nhớ kỹ.

Tại kẻ thống trị trong mắt, Pháp gia nặng pháp, Binh gia biết đánh trận, cho dù là hiện tại phản loạn Mặc gia cũng tạo công cụ một tay hảo thủ, lại càng không cần phải nói Âm Dương gia tại luyện đan cùng số học bên trên là một thanh tốt

… Nho gia đâu?

Nho gia am hiểu cái gì?

Nho gia hiện tại tuyệt đại đa số người đều là mấy nhà tề

tu, không có chân chính mình trên ý nghĩa đồ vật.

Cho nên dù là công tử Phù Tô bản thân đối hai nhà này liền có ý kiến của mình, đối Nho gia càng nhiều vẫn là làm như không thấy tư thái.

“Có lẽ đây là chúng ta Nho gia một cái cơ hội.”

Một mực trầm mặc không nói Nhan Lộ đột nhiên mở miệng nói ra.

“Ừ?”

“Nói thế nào?”

Phục Niệm cùng Trương Lương ánh mắt hai người đều dừng ở Nhan Lộ trên thân, bọn hắn biết Nhan Lộ là một cái hoặc là không nói, nói chuyện chắc chắn là điểm đến điểm mấu chốt người. Tại ánh mắt hai người nhìn chăm chú, Nhan Lộ mỗi chữ mỗi câu nói ra: “Chúng ta tàng thư hẳn là có thể hấp dẫn công tử Phù Tô.”

“Chẳng qua cái này tàng thư văn tự không thể lấy Tần quốc chữ tiểu triện đến viết, mà là phải dùng sáu nước văn tự đến viết.”

Nghe đến đó, Phục Niệm cùng Trương Lương hai người cũng không khỏi giật mình.

Không hổ là Nhan Lộ.

Để Trương Lương cùng Phục Niệm tán thưởng chính là cái dùng sáu quốc văn tự đến viết tàng thư ý kiến. Bởi vì

dạng này sẽ cho công tử Phù Tô một cái lý do.

Có lẽ lần này, chính là ta Nho gia tiến vào đế quốc cao tầng, thay thế Âm Dương gia một cái cơ hội.

Chẳng qua là…

Phục Niệm cúi đầu, đầy bụng tâm tư.

Trương Lương cùng Nhan Lộ hai người trước đó làm ra sự kiện để phản loạn phần tử tiến vào Tiểu Thánh Hiền trang đọc sách sự tình, vẫn là để Phục Niệm trong lòng ẩn ẩn bất an. Khóe mắt quét nhìn từng cái đảo qua Trương Lương cùng Nhan Lộ, Phục Niệm lại biết bọn hắn Nho gia ba vị đương gia riêng phần mình lý niệm kỳ thật đã sớm xuất hiện khác nhau.

Chẳng qua là những này cũng không tính là cái gì, đem Nho gia phát dương quang đại, trở thành thống trị quốc gia đệ nhất học thuyết, là hắn Phục Niệm sứ mệnh.

Cùng lúc đó.

Tang Hải thành, cửa thành mở rộng.

Vô số binh sĩ đạp ngựa mà vào, tại cầm đầu một bộ phận quân tiên phong tiến vào trong thành về sau, ngay sau đó chính là vô số người mặc áo trắng đồng nam đồng nữ cầm trong tay đèn lồng từ cửa thành tiến vào, hướng thành thị một chỗ khác chậm rãi đi đến. Chẳng qua là một màn này cũng không có bị bao nhiêu bách tính biết được, tại quân đội cản trở xuống không có cái nào bách tính dám mạo hiểm lấy nguy hiểm tính mạng đi

len lén quan sát cái này.

Ngược lại là một màn này rơi vào có ít người trong mắt.

Nơi xa.

Công tử Phù Tô cưỡi ngựa, mặt không thay đổi nhìn phía xa đội ngũ, không nói một lời.

Làm bị cha mình lựa chọn người phụ trách, công tử Phù Tô dưới đáy lòng đối một màn này có một loại tâm tình mâu thuẫn. Chẳng qua công tử Phù Tô ngược lại là không nói gì thêm, mà là rất cung kính đáp ứng. Sớm đến Tang hải hắn, liền để Triệu Cao La Võng (Thiên La Địa Võng) vẩy khắp toàn bộ Tang Hải thành.

Không thể ra mảy may ngoài ý muốn, đây cũng là mục tiêu của chuyến này.

Nóc nhà.

Thạch Lan, Hạng Thiếu Vũ cùng Kinh Thiên Minh trốn tại trong góc xà nhà ngạc nhiên vô cùng nhìn phía dưới trên đường biến hóa.

“Đây là cái gì?”

Thấy thế, Hạng Thiếu Vũ cùng Kinh Thiên Minh hai người hai mặt nhìn nhau, không rõ ràng cho lắm.

Cái đội ngũ này!

Loại này quần áo!

Âm Dương gia!

Thạch Lan thấy thế, sắc mặt càng là trong nháy mắt trở nên lãnh khốc, Thục Sơn mối thù… Ở chỗ này lại lần nữa gặp được Âm Dương gia, thật đúng là duyên phận.

Nguyên bản đã tại Thạch Lan trong lòng quyết định chọn lựa lại gia tăng mấy phần.

Chương 87 : Ngươi và ta hữu duyên (Thượng)

Ánh trăng trong vắt.

Rơi vào trên mặt nước, đung đưa ung dung, thật giống như có người dùng tay đẩy loạn cái này bình tĩnh hình tượng.

Đúng lúc này ——

Một vòng trắng nõn xuất hiện ở bên trên, trắng mảnh so ánh trăng càng khiến người ta cảm thấy đập vào mắt, liền tựa như ấm như khói, khiến người ta cảm thấy giống như mộng như ảo. Kiều nộn mũi chân nhẹ nhàng ở trên mặt nước một điểm, lập tức bình tĩnh mặt hồ phát sinh biến hóa.

Gợn sóng.

Dừng ở trên mặt hồ ánh trăng cũng giống như tơ lụa vậy trên dưới chập trùng không chừng.

Cái này bị chấn động, một vòng rốt cục chui vào trong nước.

Trăng tròn dưới.

Có một hồ, một cô gái tóc bạc đang trong nước an tĩnh nghịch nước.

Bên bờ.

Chỉnh tề trưng bày một bộ gấp gọn lại đạo bào, một cái tuổi trẻ nữ đạo sĩ chính đoan ngồi ở đó, ôm trong ngực một thanh mang theo phất trần bảo kiếm làm chăm chú nghiêm túc trạng nhìn chằm chằm trước mặt tảng đá, đối trong nước nghịch nước tắm rửa người làm như không thấy.

Trong nước.

Một đầu trắng ngó sen cánh tay giơ lên, tiêm tiêm ngón tay mở ra, đối treo ở chân trời trăng tròn làm một cái cầm lấy động tác về sau, Hiểu Mộng lúc này mới thu hồi ngọc thủ, nhẹ nhàng bên cạnh xuống thân thể của mình, để đồng dạng mặc quần áo đứng tại trong nước nữ đạo sĩ vì nàng rửa mặt.

“Như thế nào?”

Mặt ngọc hơi hơi nghiêng, khóe mắt quét nhìn rơi vào ngồi quỳ chân tại bên bờ nhìn xem quần áo nữ đạo sĩ trên thân, Hiểu Mộng thuận miệng hỏi, ngữ khí giống như đâu giống như lẩm bẩm, thật giống như hỏi không phải một đại sự trọng yếu, mà là một người nhàm chán phía dưới nói mớ.

“Hồi chưởng môn.”

Nữ đạo sĩ đầu tiên là khom người thi lễ một cái, lúc này mới ôm Thu Ly kiếm chăm chú hồi đáp: “Tại mấy ngày trước, đế quốc đã có hơn ngàn tên đồng nam đồng nữ tại binh sĩ dẫn đầu xuống sớm hướng Tang Hải thành

phương hướng mà đi.”

“Mà theo sát phía sau, Âm Dương gia trên dưới toàn phái mà động.”

“Mục đích của bọn họ cùng trước đó hơn ngàn đồng nam đồng nữ là giống nhau, Tang Hải thành Thận Lâu.”

Nghe thủ hạ của mình tiến hành báo cáo, Hiểu Mộng biểu lộ không có bất kỳ biến hóa, vẫn là không vui không buồn, ngọc thủ mở rộng , mặc cho ở bên cạnh người dùng tơ lụa lau trên người nước đọng, Hiểu Mộng cứ như vậy trần truồng từ trong nước đứng lên. Người. Chậm rãi hướng bên bờ đi đến.

Ở trên tảng đá giẫm ra hai cái rõ ràng vết nước,

Tại nữ đạo sĩ dưới sự hỗ trợ, Hiểu Mộng từng chút từng chút mặc.

“Còn có rồi?”

Cúi đầu, nữ đạo sĩ tiếp tục cung kính hồi đáp: “Ngoại trừ đế quốc người ra. Còn có Mặc gia người nghe nói cũng tới đến Tang Hải thành.”

Nhíu mày, đã mặc xong quần áo Hiểu Mộng xoay người ánh mắt rơi vào trên người của đối phương, âm điệu khẽ nhếch, nói: “Nghe nói?”

“Là khẳng định.”

Dưới thân nữ đạo sĩ nghe vậy thân hình run lên, lập tức

sửa lại mình trong lời nói không làm từ ngữ. Nói ra: “Mặc gia người đã đi tới Tang Hải thành. Hơn nữa, có người đại biểu công tử Phù Tô lại lần nữa hướng chưởng môn phát biểu mời, muốn mời chưởng môn tại Tang Hải thành một lần.”

Âm Dương gia!

Đế quốc!

Mặc gia!

Bản thân liền đem cứ điểm đặt ở Tang hải Nho gia.

Quần hùng hội tụ ở chỗ này, ngược lại là có chút ý tứ. Hiểu Mộng nghe đến đó, sâu trong đôi mắt không khỏi lộ ra một tia kinh ngạc. Mà lấy suy đoán của nàng, chỉ sợ đến lúc đó ở đây nhưng xa xa không chỉ những người này.

Không đề cập tới bách gia hội tụ, chỉ sợ cũng những năm gần đây thịnh sự.

Chẳng qua là Tần Hoàng Doanh Chính để công tử Phù Tô phụ trách Âm Dương gia Thận Lâu sự tình, ngược lại để người đối cái này đế vương tâm tư có chút suy đoán.

Hơn nữa…

Ngẩng đầu nhìn lướt qua treo ở chân trời trăng tròn, Hiểu Mộng khóe miệng vẩy một cái, cười không ra tiếng.

Lúc trước thời cơ không được. Mà lập tức lại là đúng

lúc.

“Thôi được!”

“Thay ta đáp ứng công tử Phù Tô mời, liền nói ngày đó ta tự sẽ tiến về Tang hải tự mình bái phỏng công tử.”

Nói xong, tiếp nhận đối phương đưa tới Thu Ly kiếm, Hiểu Mộng quay người mà đi.

Nàng mục đích chỉ có một cái. .. Còn cái khác, chẳng qua là tiện thể lấy đồ vật.

…

Tang hải.

Nho gia, Tiểu Thánh Hiền trang.

Tại mấy năm này bốn phía hành tẩu Trương Lương lại lần nữa về tới Tiểu Thánh Hiền trang.

Dưới ngọn đèn mờ nhạt, ba vị đương gia tập hợp một chỗ, bắt đầu thông lệ thảo luận.

Nho gia có thể tại bách gia đấu đá trong an ổn sống đến bây giờ, thậm chí chậm rãi phát triển lớn mạnh, trong đó chính là bọn hắn Nho gia người có một cái ưu điểm lớn nhất. Chính là biết ẩn nhẫn, sẽ hấp thu phái khác ưu điểm, càng sẽ cẩn thận.

Tại ba vị đương gia trong mắt, trước mắt Mặc gia hành vi nhưng thật ra là để ba người từ lâu dài xem ra là

không đáng giá.

Là bởi vì bọn hắn đứng độ cao liền không giống.

Trước mắt.

Đại đương gia Phục Niệm chính là đứng ở quốc gia độ cao đối đãi hành động như vậy. Hơn nữa cho dù là tại Trương Lương công việc dưới, Nho gia cùng Mặc gia ở giữa mâu thuẫn nhỏ xuống, nhưng bọn hắn đều biết chân chính tại đạo thống chi tranh bên trên, chính là ngươi chết ta sống. Chỉ bất quá bây giờ có cái khác càng trọng yếu hơn sự tình cần phải đi làm.

Tại bách gia trong, đã từng Pháp gia cùng hiện tại Âm Dương gia quyền thế, là Nho gia hâm mộ nhất đồ vật.

Đương nhiên.

Phát sinh ở chuyện phía trước. Đã để Nho gia có vết xe đổ, tại ba vị đương gia dẫn đầu làm gương mẫu phía dưới, trước mắt Nho gia đã có cái khác biến hóa. Hút người khác chi tinh hoa, đi cặn bã, đây cũng là tâm tư của bọn hắn.

“Điều tra như thế nào đây?”

Phục Niệm ánh mắt tại Nhị đương gia Nhan Lộ trên thân dừng lại một chút, liền rơi vào Trương Lương trên thân, dò hỏi: “Cùng chúng ta trong tưởng tượng lớn bao nhiêu khác nhau?”

“Trường sinh mà nói không giả.”

Trương Lương đón Phục Niệm ánh mắt, trầm tư dưới, liền hồi đáp: “Đặt tại Tang hải nơi này Thận Lâu chính là Âm Dương gia dùng đi về phía đông tác dụng, để cầu trường sinh. Vì thế Tần Hoàng còn phái ra hơn ngàn tên đồng nam đồng nữ theo Âm Dương gia mà động.”

Đồng nam đồng nữ?

Một mực trầm mặc không nói Nhan Lộ ngẩng đầu nhìn lướt qua Trương Lương, không nói gì, hiển nhiên hắn là nhìn ra trong đó một vài thứ.

“Lúc trước sự kiện để chúng ta hoài nghi sự tình, là thật.”

“Thận Lâu kiến tạo mà thành, chính là Tần Hoàng không kịp chờ đợi.”

“Mà lần hành động này người phụ trách chính là trưởng tử công tử Phù Tô, có này có thể thấy được Tần Hoàng coi trọng.” Từ trước đến nay, Hoa Hạ chính là lập trưởng không lập ấu, đem công tử Phù Tô phái tới phụ trách việc này, liền thấy Doanh Chính tâm tư.

“Lần này Tang Hải thành có thể nói là tàng long ngọa hổ, có vô số người ẩn tàng trong đó, chúng ta cần càng phát cẩn thận.”

Công tử Phù Tô tới đây, như vậy liền đại biểu Binh gia người cũng tới, hơn nữa Trương Lương từ trước đó cùng Vệ Trang trong lúc nói chuyện với nhau đã sớm biết Triệu Cao La Võng (Thiên La Địa Võng) tổ chức

càng là sớm đến nơi này, thì càng không cần phải nói vốn là ở lại đây Nho gia, cùng Vệ Trang Tụ Tán Lưu Sa, còn có trước đó lại tới đây Mặc gia người.

Có thể nói hiện tại Tang Hải thành thoạt nhìn bình tĩnh vô song, trên thực tế nội bộ đã sớm nguy cơ trùng trùng.

Một cái không tốt…

Chỉ sợ chính là bách gia ở giữa thảm liệt giao phong.

Chạm một cái động toàn thân, nói chính là trước mắt cục này thế.

Chẳng qua nhất làm cho Phục Niệm, Trương Lương hai người bất đắc dĩ là sớm tại mấy năm trước quyết định tại thực hiện quá trình bên trong nhận lấy ảnh hưởng quá lớn, căn bản liền không có đưa đến phần lớn hiệu quả. Có Pháp gia cùng Âm Dương gia làm làm gương mẫu, công tử Phù Tô quả thực đối Nho gia có chút hoài nghi, căn bản không thế nào nhớ kỹ.

Tại kẻ thống trị trong mắt, Pháp gia nặng pháp, Binh gia biết đánh trận, cho dù là hiện tại phản loạn Mặc gia cũng tạo công cụ một tay hảo thủ, lại càng không cần phải nói Âm Dương gia tại luyện đan cùng số học bên trên là một thanh tốt

… Nho gia đâu?

Nho gia am hiểu cái gì?

Nho gia hiện tại tuyệt đại đa số người đều là mấy nhà tề

tu, không có chân chính mình trên ý nghĩa đồ vật.

Cho nên dù là công tử Phù Tô bản thân đối hai nhà này liền có ý kiến của mình, đối Nho gia càng nhiều vẫn là làm như không thấy tư thái.

“Có lẽ đây là chúng ta Nho gia một cái cơ hội.”

Một mực trầm mặc không nói Nhan Lộ đột nhiên mở miệng nói ra.

“Ừ?”

“Nói thế nào?”

Phục Niệm cùng Trương Lương ánh mắt hai người đều dừng ở Nhan Lộ trên thân, bọn hắn biết Nhan Lộ là một cái hoặc là không nói, nói chuyện chắc chắn là điểm đến điểm mấu chốt người. Tại ánh mắt hai người nhìn chăm chú, Nhan Lộ mỗi chữ mỗi câu nói ra: “Chúng ta tàng thư hẳn là có thể hấp dẫn công tử Phù Tô.”

“Chẳng qua cái này tàng thư văn tự không thể lấy Tần quốc chữ tiểu triện đến viết, mà là phải dùng sáu nước văn tự đến viết.”

Nghe đến đó, Phục Niệm cùng Trương Lương hai người cũng không khỏi giật mình.

Không hổ là Nhan Lộ.

Để Trương Lương cùng Phục Niệm tán thưởng chính là cái dùng sáu quốc văn tự đến viết tàng thư ý kiến. Bởi vì

dạng này sẽ cho công tử Phù Tô một cái lý do.

Có lẽ lần này, chính là ta Nho gia tiến vào đế quốc cao tầng, thay thế Âm Dương gia một cái cơ hội.

Chẳng qua là…

Phục Niệm cúi đầu, đầy bụng tâm tư.

Trương Lương cùng Nhan Lộ hai người trước đó làm ra sự kiện để phản loạn phần tử tiến vào Tiểu Thánh Hiền trang đọc sách sự tình, vẫn là để Phục Niệm trong lòng ẩn ẩn bất an. Khóe mắt quét nhìn từng cái đảo qua Trương Lương cùng Nhan Lộ, Phục Niệm lại biết bọn hắn Nho gia ba vị đương gia riêng phần mình lý niệm kỳ thật đã sớm xuất hiện khác nhau.

Chẳng qua là những này cũng không tính là cái gì, đem Nho gia phát dương quang đại, trở thành thống trị quốc gia đệ nhất học thuyết, là hắn Phục Niệm sứ mệnh.

Cùng lúc đó.

Tang Hải thành, cửa thành mở rộng.

Vô số binh sĩ đạp ngựa mà vào, tại cầm đầu một bộ phận quân tiên phong tiến vào trong thành về sau, ngay sau đó chính là vô số người mặc áo trắng đồng nam đồng nữ cầm trong tay đèn lồng từ cửa thành tiến vào, hướng thành thị một chỗ khác chậm rãi đi đến. Chẳng qua là một màn này cũng không có bị bao nhiêu bách tính biết được, tại quân đội cản trở xuống không có cái nào bách tính dám mạo hiểm lấy nguy hiểm tính mạng đi

len lén quan sát cái này.

Ngược lại là một màn này rơi vào có ít người trong mắt.

Nơi xa.

Công tử Phù Tô cưỡi ngựa, mặt không thay đổi nhìn phía xa đội ngũ, không nói một lời.

Làm bị cha mình lựa chọn người phụ trách, công tử Phù Tô dưới đáy lòng đối một màn này có một loại tâm tình mâu thuẫn. Chẳng qua công tử Phù Tô ngược lại là không nói gì thêm, mà là rất cung kính đáp ứng. Sớm đến Tang hải hắn, liền để Triệu Cao La Võng (Thiên La Địa Võng) vẩy khắp toàn bộ Tang Hải thành.

Không thể ra mảy may ngoài ý muốn, đây cũng là mục tiêu của chuyến này.

Nóc nhà.

Thạch Lan, Hạng Thiếu Vũ cùng Kinh Thiên Minh trốn tại trong góc xà nhà ngạc nhiên vô cùng nhìn phía dưới trên đường biến hóa.

“Đây là cái gì?”

Thấy thế, Hạng Thiếu Vũ cùng Kinh Thiên Minh hai người hai mặt nhìn nhau, không rõ ràng cho lắm.

Cái đội ngũ này!

Loại này quần áo!

Âm Dương gia!

Thạch Lan thấy thế, sắc mặt càng là trong nháy mắt trở nên lãnh khốc, Thục Sơn mối thù… Ở chỗ này lại lần nữa gặp được Âm Dương gia, thật đúng là duyên phận.

Nguyên bản đã tại Thạch Lan trong lòng quyết định chọn lựa lại gia tăng mấy phần.

Chương 88 : Ngươi và ta hữu duyên (Trung)

Một thân quần áo trắng tinh,

Vô số đồng nam đồng nữ dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, từng bước từng bước lướt qua con đường, thẳng hướng nơi cuối cùng vô cùng to lớn Thận Lâu mà đi. Ở đây dưới bóng đêm, chỉ có trong tay bọn họ dẫn theo đèn lồng phối hợp với chân trời ánh trăng chiếu sáng bốn phía, khiến người ta nhìn rõ ràng, rõ ràng rành mạch. Chẳng qua là ở đây ngẫu nhiên tuấn mã hí lên thanh âm dưới, chỉ có người lộ ra chỉnh tề qua điểm tiếng bước chân, phối hợp với cảnh tượng này, càng nhiều thì là cho người ta một loại quỷ dị thần bí cảm giác.

Giấu ở nóc nhà dưới xà nhà Thạch Lan, Kinh Thiên Minh cùng Hạng Thiếu Vũ ba người gần như thở mạnh một tiếng cũng không dám, ba người dựa chung một chỗ trợn mắt hốc mồm nhìn qua phía dưới không ngừng đi qua thân mang quần áo màu trắng đồng nam đồng nữ.

“Đây là cái gì! ! !”

Kinh Thiên Minh trừng lớn hai mắt, nhìn thấy phía dưới không ngừng đi qua người, nhỏ giọng dò hỏi, trong miệng phun ra nhiệt khí đánh vào một bên Thạch Lan trên mặt, để thiếu nữ ở dưới bóng đêm không tự chủ được đỏ mặt một chút.

“Là Âm Dương gia người.”

Có lẽ là nhìn thấy Kinh Thiên Minh cùng Thạch Lan dựa vào là có chút quá gần, Hạng Thiếu Vũ bu lại, dùng một loại nhìn thằng ngốc ánh mắt làm ra giải thích của mình.

“Ta đương nhiên biết đây là Âm Dương gia người.”

Âm Dương gia phục sức có bọn hắn đặc biệt địa phương, mặc dù là ở buổi tối có thể mượn lấy ánh trăng cùng ít nhân thủ xách đèn lồng Kinh Thiên Minh tất nhiên là nhìn đến rõ ràng, quay đầu lại đối Hạng Thiếu Vũ đầu một cái khinh bỉ ánh mắt về sau, Kinh Thiên Minh lúc này mới dùng chỉ có ba người nghe thấy thanh âm thầm nói: “Ta hiếu kì chính là nhiều người như vậy đến cùng là làm gì?”

“Mục đích của bọn họ là Thận Lâu.”

“Xem ra Âm Dương gia cùng đế quốc Hoàng đế cầu trường sinh tiến hành đã chính thức bắt đầu.”

Thạch Lan không nói gì, bên tai nghe hai người thiếu niên không thành thục lẫn nhau mỉa mai, lực chú ý của nàng đã sớm rơi vào những phương diện khác, hơn nữa suy nghĩ trong lòng cũng cùng người bình thường không giống. Bởi vì Thạch Lan phi thường rõ ràng lúc trước Thục Sơn chi họa đến cùng là bởi vì cái gì duyên cớ.

Trường Sinh đan phương…

Hít một hơi thật sâu về sau, Thạch Lan đang muốn nói

cái gì thời điểm, lại phát hiện tình hình phía dưới lại lần nữa phát sinh biến hóa. Lập tức, đã đi tới cổ họng mà lời nói bị Thạch Lan nuốt xuống, bắt đầu cẩn thận quan sát phía dưới đến.

Phía dưới.

Trên đường đá.

Ở đây kéo dài hơn ngàn đồng nam đồng nữ trải qua sau. Theo sát phía sau lại là một khung khổng lồ hương xa.

Vừa đúng tại lúc này, một trận hơi lạnh gió đêm tập qua, thẳng thổi đến hương xa bên trên lụa mỏng tung bay lên, lộ ra ngồi ngay ngắn ở trong bóng người.

Là một lớn một nhỏ hai nữ nhân.

Lớn bọn hắn nhận biết, là Âm Dương gia Hữu hộ pháp Nguyệt Thần.

Mà làm cho người ta chú ý nhất chính là ngồi ngay ngắn ở Nguyệt Thần bên người, đồng dạng mặc một thân màu xanh trắng Âm Dương phục, hai tay nhẹ hợp đặt tại trước người thiếu nữ, thiếu nữ trên mặt lụa mỏng ánh mắt ung dung nhìn chăm chú lên phía trước, tựa hồ đang nhìn xa xa cái gì, lại hình như cái gì cũng không có xem.

Là!

Ẩn núp chỗ cao dưới mái hiên Kinh Thiên Minh con

ngươi co vào. Hai mắt trợn to, sắc mặt đỏ bừng, chính là muốn hé miệng kêu gọi thời điểm, bên cạnh Hạng Thiếu Vũ đã sớm dùng mình tay đem Thiên Minh miệng toàn bộ ngăn chặn, chỉ có thể truyền ra một chút xíu tiếng vang trầm nặng.

“Nguyệt Nhi…”

“Xuỵt!”

Hạng Thiếu Vũ gắt gao che Kinh Thiên Minh miệng, dù là đối phương dưới sự phẫn nộ dùng răng cắn tay của hắn, nhưng là Hạng Thiếu Vũ hay là vô cùng chăm chú nghiêm túc đối Thiên Minh ra hiệu một phen.

Nguyệt Nhi?

Một bên, nghe được cái tên này Thạch Lan cũng phản ứng lại.

Cái ngồi ngay ngắn ở hương xa bên trên Âm Dương gia thiếu nữ chính là bọn hắn trong miệng thường xuyên nhắc lên Yến quốc vong quốc công chúa —— Cao Nguyệt.

Cao Nguyệt chính là cái này bộ dáng sao?

Nguyên lai, đây chính là Thiên Minh một mực tại miệng trong không ngừng lẩm bẩm muốn cứu vớt thiếu nữ.

Chẳng qua thoạt nhìn đối phương ở Âm Dương gia địa vị giống như cũng không thấp.

Thạch Lan nhìn ra được. Có thể ngồi ngay ngắn ở Nguyệt Thần bên người, cùng Nguyệt Thần cùng xe mà ngồi, địa vị của nàng ở Âm Dương gia chỉ sợ không thể khinh thường. Chí ít, Cao Nguyệt ở Âm Dương gia an nguy cũng không khiến người ta lo lắng.

Thế nhưng là…

Đối phương là nguyện ý vẫn là bị bức?

Không hiểu. Cái này có trưởng thành khuynh quốc giai nhân tư chất thiếu nữ Thạch Lan tại thời khắc này có một loại so sánh cùng suy đoán tâm tính. Dù sao, nàng kinh nghiệm trong quá khứ cùng trưởng thành cùng nhận dạy bảo, thường thường dễ dàng hướng chỗ xấu tưởng tượng.

Chẳng qua là Thạch Lan ý nghĩ này chẳng qua trong đầu dạo qua một vòng về sau, liền bị ép xuống. Mà là khuyên bảo lên đã lệ rơi đầy mặt Kinh Thiên Minh. Cũng không biết là bị Hạng Thiếu Vũ cho nghẹn vẫn là bản thân cũng đã bi ai đến tận đây.

Ngay tại Thạch Lan suy nghĩ những này thời điểm, khóe mắt liếc qua dừng ở nóc nhà phía trên, nàng đột nhiên phát hiện vốn là trắng noãn một mảnh ánh trăng không hiểu tối đi một chút. Như có thứ gì từ đỉnh đầu bay qua.

Tâm run lên, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lại.

Không có cái gì cả, Thạch Lan nhìn thấy chẳng qua là bị một đám mây che đậy nửa cái trăng tròn treo ở chân trời trên không.

Hương xa bên trên.

Cao Nguyệt ngồi ngay ngắn ở trong, không nhúc nhích.

Lông mi cụp xuống, kết hợp che ở trên mặt vải mỏng, còn chỉ là thiếu nữ nàng liền có một loại mông lung mỹ cảm, thật giống như ở dưới ánh trăng tinh linh làm cho người chói mắt. Không có ai biết Cao Nguyệt dưới đáy lòng rốt cuộc đang suy nghĩ gì, cho dù là ở bên cạnh Nguyệt Thần cũng vô pháp phỏng đoán một thiếu nữ hay thay đổi tâm tư.

Nguyệt Thần đồng dạng không có bất kỳ cử động.

Không có tự dưng suy đoán.

Không có chút nào mở miệng dấu hiệu.

Hai mắt giống như nhắm mà không nhắm, nàng giác quan tại thời khắc này đã hoàn toàn buông lỏng, tinh thần hướng bốn phương tám hướng tản đi ra. Nguyệt Thần ở lấy tinh thần của mình cảm ứng đến bốn phía chút quan sát Âm Dương gia người hữu tâm.

Đế quốc.

Còn có Nho gia.

Đúng… Còn có Mặc gia người sao?

Ở tinh thần cảm ứng xuống, bốn phía ẩn tàng người ở Nguyệt Thần trong đầu giống như ban đêm chỗ sâu nến

vậy rõ mồn một trước mắt. Ở Âm Dương gia toàn phái từ Hàm Dương mà động về sau, đoạn đường này đến bị truy tung quan sát người thật sự là quá nhiều.

Một số người đánh lấy tâm tư gì, Nguyệt Thần cũng có thể đại khái đoán được một chút.

Chẳng qua theo Nguyệt Thần, cũng chỉ như thế, không cần quá mức để ý.

Những người này thăm dò chẳng qua là ẩn núp trong bóng tối sâu mọt, bọn hắn ở Đông Hoàng ánh mắt nhìn chăm chú đem rõ ràng không còn giữ lại gì.

Nghĩ tới đây, Nguyệt Thần lại hồi tưởng lại vài ngày trước, ở nửa đường trên đường gặp phải cái cầm trong tay Cự Khuyết kiếm Nông gia hắc kiếm sĩ Thắng Thất.

Thắng Thất trọng kiếm quả thực lợi hại.

Cho dù là Nguyệt Thần cũng không thể không tán thưởng, đây là một cái có thể so với xuất chúng Vệ Trang cùng Cái Nhiếp kiếm thuật cao thủ hàng đầu. Bất cứ người nào đối mặt dạng này một cái từ Hắc Ngục trong đi ra thủ đoạn tàn nhẫn nhân vật, cũng cầm trong tay Cự Khuyết kiếm người, đều sẽ cảm giác đến khó giải quyết.

Cho dù là phóng thích Thắng Thất cũng ban cho cung điện khổng lồ Lý Tư, cũng vô pháp khống chế.

Nhưng dạng này người trước mặt Đông Hoàng cũng không chịu nổi một kích, không gì hơn cái này.

Ngay cả ánh mắt cũng không dám cùng Đông Hoàng đối mặt người, lại có bao nhiêu mạnh?

Hồi tưởng ngày đó, cản đường Thắng Thất đối mặt bồi nữ nhi ngồi hương xa Nhạc Duyên, có thể nói là hứng thú bừng bừng mà đến, hoảng hốt bỏ chạy. Loại này phong thái, Nguyệt Thần hồi tưởng lại chính là một loại tán thưởng.

…

Liếc mắt, liền định sinh tử.

Đồng dạng đi tới Tang Hải thành Thắng Thất một người ngồi ngay ngắn ở trong phòng, trên đầu gối thì là đặt ngang chuôi to lớn Cự Khuyết kiếm, trong lòng vẫn là tràn ngập vài ngày trước phần sợ hãi.

Phải biết hắn dĩ vãng có lẽ biết như thế nào sợ hãi?

Nhưng tại ngày hôm đó…

Trước đó, Thắng Thất cũng cùng Âm Dương gia năm đại trưởng lão trong mấy người giao thủ qua, hắn thấy ngoại trừ chiêu thức quỷ dị ra, chân chính khí lực va chạm phía dưới chỉ sợ chỉ có hai đại hộ pháp mới là đối thủ của hắn, năm đại trưởng lão không đủ gây sợ.

Về phần Đông Hoàng? Thắng Thất hiểu rõ đến lúc trước Kinh Kha giết Tần ngày hôm đó phát sinh sự tình, Kinh Kha bị Đông Hoàng trọng thương, mới chết bởi Cái Nhiếp dưới kiếm.

Kinh Kha, cũng nhất đại kiếm pháp tuyệt đỉnh cao thủ.

Nhưng dạng này người đúng là trọng thương trên tay Đông Hoàng, kể cả về sau nhặt được tiện nghi Cái Nhiếp cũng vô pháp có thể nói, có thể nghĩ võ công của người này cao bao nhiêu. Phải biết hắn Thắng Thất sở dĩ bị giam tiến Hắc Ngục, chính là bại trận trên tay Cái Nhiếp.

Lần này, hắn tự nhiên là muốn mượn một cái cơ hội kiến thức một chút Đông Hoàng lợi hại. Mà trước đó, Thắng Thất đã từng đi tìm, đáng tiếc lúc Đông Hoàng không biết bóng dáng.

Nhưng trên thực tế là…

Không có động tác.

Không có ra chiêu.

Thậm chí, đối phương chẳng qua là làm một cái dò xét động tác của hắn…

Một mực tràn ngập ở trong lòng cảm giác nguy cơ nhắc nhở hắn, chỉ sợ hắn sẽ chết ở tay của đối phương bên trên, ngay cả hoàn thủ cơ hội đều không có.

Làm một sát thủ trực giác, Triệu Cao trên tay La Võng (Thiên La Địa Võng) sáu kiếm nô so sánh cùng nhau không đáng giá nhắc tới.

Liếc mắt, liền có thể định người sinh tử.

Thắng Thất là cuồng là ngạo, nhưng hắn không ngốc, cho nên hắn Thắng Thất trực tiếp lựa chọn tránh lui, khiến cho lúc ấy không ít người cảm thấy có một ít không hiểu thấu.

“Cái này sao có thể!”

“Có người đem kiếm luyện đến trong mắt?”

Trong khi lầm bầm lầu bầu Thắng Thất rất là không tin, nhưng hắn phi thường tín nhiệm trực giác của mình, đối phương liếc mắt chính là một kiếm, lấy mắt định người sinh tử. Nếu không phải hắn phản ứng kịp thời, mà đối phương không có tâm tư để ý, chỉ sợ hắn chết sớm ở trong. Hai tay gắt gao nắm chặt lại đặt tại trên hai chân Cự Khuyết kiếm, Thắng Thất đôi mắt chỗ sâu dấy lên một tia sốt ruột. Loại kiếm pháp này, hắn thật nghĩ nhìn.

Thế nhưng là hắn hiện tại còn xa xa không đủ.

Hắn cần lại lần nữa trưởng thành.

Ngay tại Thắng Thất suy nghĩ sâu xa thời điểm, hắn trên đầu gối Cự Khuyết kiếm lại không hiểu rung động, một cái lãnh ý từ kiếm trên thân truyền ra đến.

“Đây là?”

…

Ở chỗ cao không khỏi rét vì lạnh.

Trong Tang Hải thành cao nhất địa phương, Nhạc Duyên lên cao mà trông. Hắn cũng không có theo đại đội ngũ mà cùng nhau tiến vào Thận Lâu, thậm chí ở Thận Lâu kiến tạo tốt về sau, chính Nhạc Duyên cũng không có đi lên qua. Sở dĩ lại tới đây, là bởi vì trong mơ hồ một loại cảm giác kỳ quái.

"…"

Đón mang theo nước mùi tanh gió đêm, Nhạc Duyên nhắm mắt, Huyền Âm kiếm ý khuếch tán ra, tinh tế thể hội sau một lúc lâu, Nhạc Duyên mở mắt đột nhiên mở miệng nói ra: "Ồ? Đây Tang Hải thành trong chẳng biết lúc nào đúng là ngây người không ít dùng kiếm hảo thủ?"

"Có rất nhiều 'Người quen', cũng có rất nhiều xa lạ người."

"Đây là muốn Tang hải luận kiếm sao?"

Trong miệng tùy ý nói, Nhạc Duyên lực chú ý liền từ cái này ở trên rời đi, hắn sở dĩ lại tới đây, chính là bởi vì ở đoạn đường này đến đây Tang hải trên đường cảm nhận được một phần bỗng dưng tăng thêm ở trên người một loại kỳ quái dự cảm.

Chính là hắn lại ở chỗ này gặp phải một người.

Gặp phải một nữ nhân.

Nữ nhân này sẽ là ai?

Chương 89 : Ngươi và ta hữu duyên (Hạ)

Tang hải.

Ngân Nguyệt trên không.

Ở đầy trời ánh trăng dưới, một cái không hiểu lãnh ý tùy theo truyền khắp bốn phương tám hướng. Những người trong tay có kiếm, đều tại thời khắc này kỳ quái phát hiện trên người mình kiếm trở nên lạnh như băng.

Liền tựa như đây không phải ở vào trong ngày mùa hè ban đêm, mà là đi tới đêm đông giá rét.

“? ? ?”

Vệ Trang lông mày nhảy một cái, màu trắng lông mày nhấc lên một chút, ánh mắt rơi vào bị mình chống trên mặt đất Sa Xỉ kiếm, ngay tại vừa mới hắn đã nhận ra trên thân kiếm truyền ra một trận kì lạ lãnh ý.

Đồng dạng.

Ở phía sau hắn, Xích Luyện cũng nhíu mày đem quay quanh ở bên hông Xích Luyện kiếm cầm ở trên tay, kỳ quái bắt đầu đánh giá, người ở bên ngoài xem ra chẳng qua là nàng tùy ý động tác, cũng không hề có sự khác biệt.

Chí ít hành động này ở trong mắt Bạch Phượng là như

thế này.

Chỉ có vuốt ve chuôi kiếm Vệ Trang đã nhận ra Xích Luyện trong mắt chợt lóe lên dị dạng, bất quá hắn không nói gì thêm, trước mắt phương xa Thận Lâu cũng rất giống không có bất kỳ lực hấp dẫn. Chẳng qua là thuận theo trầm tư lên đây vừa mới khẽ quét mà qua lãnh ý là cái gì. Xem Bạch Phượng đám người bộ dáng, hiển nhiên đây chỉ là có kiếm người mới sẽ phát giác được.

Kiếm ở rét run, lan truyền ra chính là một loại e ngại, tựa hồ là có cái gì thiên địch xuất hiện ở trước mặt.

Sa Xỉ kiếm được xưng là yêu kiếm, chẳng lẽ lại có đồ vật gì so càng thêm hung lệ?

Phải biết hắn sư huynh Cái Nhiếp trên tay đã từng danh xưng đệ nhị Uyên Hồng Kiếm thế nhưng là bị Sa Xỉ kiếm miễn cưỡng bẻ gãy.

Cảm giác này nơi phát ra là người hay là kiếm? Nếu như đều không phải là…

, sẽ là cái gì?

Không hiểu Vệ Trang ngừng lại rút kiếm xúc động, miễn cưỡng đè ép trở về, rất nhanh cỗ này lãnh ý liền tiêu tán không còn, tựa hồ trước đó hết thảy chẳng qua là mọi người ảo giác mà thôi.

Đồng thời.

Tiểu Thánh Hiền trang.

Ba vị đương gia đều là dùng kiếm hảo thủ.

Tại thời khắc này, tất nhiên là không khác nhau chút nào cảm nhận được cỗ này không hiểu lãnh ý.

“A?”

Một mực duy trì an tĩnh Nhan Lộ ở thời điểm này.

Lại là đầu tiên phát ra kinh ngạc, ở Phục Niệm cùng Trương Lương ánh mắt nghi hoặc trong, hắn từ trong tay áo lấy ra vô hình Hàm Quang kiếm. Ở ba người ánh mắt nhìn chăm chú trong màu xanh biếc ngọc chất chuôi kiếm đang phát ra rất nhỏ rung động.

Đây là?

Kiếm ngân vang.

Nghi hoặc trong, ba người hai mặt nhìn nhau. Nhất thời không rõ ràng cho lắm.

Tang Hải thành cao nhất địa phương.

Từ kiếm xem người.

Nhạc Duyên đột nhiên mở hai mắt ra, quanh quẩn bốn phía Huyền Âm kiếm ý đã thu hồi thể nội. Nghiêng đầu, ánh mắt nhìn về phía phương xa, Nhạc Duyên tự nhủ: “Yêu kiếm hung lệ, đây là Vệ Trang kiếm. Âm độc như rắn, đây là Xích Luyện kiếm… Đúng, Thánh Vương tứ phương, đây đại khí cảm giác nên trong tình báo Nho

gia Đại đương gia Phục Niệm kiếm.”

Ngay tại Nhạc Duyên chuẩn bị đánh giá tiếp theo thanh kiếm thời điểm. Là bỗng nhiên ngừng lại: “Chuôi kiếm này…”

“Hảo hảo kì lạ kiếm, một thanh kiếm vô hình, nhưng lại là quân tử chi kiếm, càng có Đạo gia chi vị.”

“Ừm ~ “

“Ta ngược lại thật ra có hứng thú muốn nhìn một chút chuôi kiếm này, người này.”

Trở lại.

Nhạc Duyên ánh mắt lại lần nữa nhìn ra xa một lần bốn phía, thở dài: “Đáng tiếc, nếu không phải thời cơ không đủ, Huyền Âm kiếm ý hấp thu những người này kiếm ý về sau, liền sẽ trở nên càng thêm cường đại.” Bị dung nhập Trường Sinh quyết âm dương nhị khí cải biến mà đến Tiểu Vô Tướng Công cùng Bắc Minh Thần Công, đây Huyền Âm kiếm ý càng là vượt ra khỏi Tiểu Vô Tướng Công. Không chỉ là đơn thuần cải biến bắt chước, nó có thể tự phát hấp thu dung hợp, chỉ cần có những người khác kiếm ý xem như chất dinh dưỡng. Như vậy nó dựa theo lý luận của mình bên trên liền sẽ trưởng thành vô hạn, tự phát tu bổ kiếm pháp bên trong lỗ thủng, thẳng đến đây Huyền Âm mười hai kiếm hoàn toàn biến thành một bộ không nên tại thế gian hoàn mỹ nhất kiếm pháp.

Liền như là Thiên Sơn Chiết Mai Thủ, khác biệt duy nhất

chính là Thiên Sơn Chiết Mai Thủ cần người vì đi làm, mà Huyền Âm kiếm pháp tiến thêm một bước, đổi bị động làm chủ động.

Không có xuất kiếm, tự nhiên Huyền Âm kiếm ý cũng không có hấp thu chỗ trống, lần này cử động cũng chỉ là để Nhạc Duyên làm một lần dò xét tình báo cử động.

Rất nhanh.

Nhạc Duyên liền đem ý nghĩ này ném sau ót, hắn tiếp tục phỏng đoán trước đó để ý sự tình đến. Trầm ngâm sau một lúc lâu. Nhạc Duyên ánh mắt rơi về phía một phương hướng khác, cười nói: “Bất quá bây giờ nên thấy một người khác.”

“Nàng. Làm sao lại một người ở chỗ này, mà không phải cùng Mặc gia người ở chung một chỗ?”

…

Ngẩng đầu nhìn trăng sáng. Đối ảnh thành ba người.

Lúc này Tuyết Nữ một bộ tóc trắng, đang một thân một mình đứng ở trên nóc nhà, mượn độ cao cùng bên cạnh bóng ma che lấp, nàng ở ngắm nhìn nơi xa dừng sát ở to lớn Thận Lâu. Âm Dương gia đội ngũ khổng lồ từ Hàm Dương toàn phái mà động, tin tức như vậy tất nhiên là truyền khắp thiên hạ, Mặc gia người lại càng không cần phải nói.

Lại nói…

Đối Mặc gia trong có ít người mà nói, tân nhiệm Mặc gia cự tử Kinh Thiên Minh lúc trước một khắc thế nhưng là cùng Binh gia Hạng Thiếu Vũ mấy người cũng ở Nho gia Tiểu Thánh Hiền trang đọc qua sách. Một cách tự nhiên Mặc gia đầu lĩnh nhóm cũng không ít người âm thầm tới đây tìm hiểu đây giấu ở bên trong chân chính tin tức, thuận tiện chiếu cố cho cái này tân nhiệm cự tử.

Đối với Tuyết Nữ mà nói, nàng là cho tới bây giờ liền không thừa nhận Kinh Thiên Minh cự tử vị trí, mà Kinh Thiên Minh cũng không dám ở trước mặt nàng bày ra cái gì tư thế. Không thể không thừa nhận, có đôi khi tiểu hài tử trực giác so với nữ nhân càng khủng bố hơn.

Người ở bên ngoài trong mắt, Tuyết Nữ là diễm tuyệt thiên hạ Tuyết Cơ.

Ở trong mắt Cao Tiệm Ly, Tuyết Nữ là tình nhân trong mộng của hắn.

Ở Mặc gia đệ tử trong mắt, Tuyết Nữ là nghiêm túc Mặc gia thống lĩnh.

Tại cái khác thống lĩnh trong mắt, Tuyết Nữ là một cái hơi có vẻ lạnh lùng tự bế nữ tử.

Ở trong mắt Cao Nguyệt, thì là ôn nhu Tuyết tỷ tỷ.

Mà ở trong mắt Kinh Thiên Minh, là lần đầu tiên liền thấy được giấu ở Tuyết Nữ trong lòng mặt khác. Là rất hung Tuyết Nữ, là tâm ngoan thủ lạt Tuyết Nữ.

Cái này khiến Kinh Thiên Minh cho dù là đến bây giờ

trông thấy Tuyết Nữ vẫn không tự chủ được sẽ cảm giác được sợ hãi cùng sợ hãi, về phần hắn cái gọi là cự tử vị trí đã sớm nhét vào những địa phương khác. Trước mặt Tuyết Nữ, Kinh Thiên Minh căn bản không dám đùa cái gì tiểu tâm tư.

Tuyết Nữ, có lẽ sẽ cười ăn người không nhả xương.

Ngay tại Tuyết Nữ mắt không chớp nhìn chằm chằm xa xa Thận Lâu một mực dò xét thời điểm, một đường hơi có vẻ bén nhọn thanh âm ở sau lưng của nàng đột ngột vang lên.

“Ta một mực hiếu kì những năm gần đây liên hệ mình sẽ là ai? Từng có suy đoán, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng là cô nương ngươi.”

“Không đi lên nhìn xem sao?” Chẳng biết lúc nào, một cái thân hình gầy gò, mang theo mũ cao nam tử xuất hiện ở Tuyết Nữ sau lưng trong bóng tối, lên tiếng nói: “Hoặc là Thận Lâu trong có ngươi muốn gặp được người.”

“Ngươi trở nên có chút lắm chuyện “

“Có phải hay không ở tại Hoàng đế bên người, trầm mặc quá lâu. Muốn không kịp chờ đợi phát biểu ý kiến của mình?” Lúc này Tuyết Nữ trên mặt sớm không có trong Mặc gia thời điểm ôn hòa, trên mặt ngọc có thể nói là lạnh sắp rớt xuống vụn băng tử. Bị Kinh Thiên Minh sợ hãi sợ hãi hình tượng giờ khắc này hoàn toàn hiện ra: “Nhớ kỹ Đông Quân đại nhân mà nói là được rồi.”

“Ha ha…”

Gầy gò nam tử nghe vậy nở nụ cười, bén nhọn thanh âm mang theo một loại trầm bồng du dương hương vị tiếp tục nói ra: “Đông Quân đại nhân thế nhưng là sớm bị Đông Hoàng đại nhân bức ban ngày phi thăng.”

“Ừ?”

Nghe đến đó. Tuyết Nữ chậm rãi xoay người qua, ánh mắt như ngừng lại trên mặt người trước mắt. Hé miệng cười nói: “Ý của ngươi là chuẩn bị quên mất gia sư cho nhiệm vụ nha.”

“Không”

Đối Tuyết Nữ trên thân tùy ý tán phát lãnh ý, người tới lắc đầu phủ nhận nói: “Ta tự nhiên không dám quên mất Đông Quân đại nhân phân phó.” Cúi đầu, nam tử lấy dạng này tư thái biểu thị của chính mình cung kính.

Nghe vậy, Tuyết Nữ cười.

Tiếu dung bên trên nhìn không ra là có hay không đang hài lòng, nàng chẳng qua là ở gió đêm quét dưới, mặc cho sợi tóc màu trắng đánh vào bên mặt bên trên, mắt không chớp nhìn chằm chằm đối phương, nói ra: “Đáp án này coi như dễ nghe.”

Nói đến đây. Tuyết Nữ ánh mắt hướng hai bên nhìn lướt qua, cười nói: “Chẳng qua là ngươi quá nhát gan chút, còn mang theo sáu người đến hộ vệ.”

“Không có cách nào.”

“Trong cung một cái không tốt, liền sẽ bỏ mình hạ tràng.”

“Lại nói, đối mặt Đông Quân đại nhân thân truyền đồ đệ, ta lại có thể nào không thèm để ý?” Tay áo một khép, nam tử khoa tay một cái hành lễ động tác, rất là chăm chú cấp ra đáp án của mình, da mặt không thay đổi chút nào, ngược lại là nói ra mình một cái đề nghị.

“Kỳ thật ta cảm thấy hai người chúng ta nhiệm vụ. Nhưng thật ra là bổ sung.”

“Tất cả mọi người là Đông Quân đại nhân người, không bằng hợp tác, mọi người tiến thêm một bước như thế nào?”

Hợp tác?

Tuyết Nữ ánh mắt trên dưới đánh giá đối phương một phen. Không nói tiếng nào, chẳng qua là yên lặng chờ lấy đối phương.

Quả nhiên.

Ở nàng nhìn chăm chú, đối phương nói ra một câu nghe có chút không giải thích được ngữ, chính là: “Hải Nguyệt Tiểu Trúc xây ở ven biển, cảnh trí rất tốt, Tề Lỗ nghe tiếng, chính là Tang Hải thành trong địa phương nổi danh nhất.”

Nói xong, liền nghe tiếng gió vang lên, đối phương đã rời đi.

Hải Nguyệt Tiểu Trúc?

Nghe đến đó. Tuyết Nữ lông mi run lên, trong lòng sớm đã rõ ràng. Chỉ có điều ngay tại nàng xoay người một khắc. Một cái cảm giác quen thuộc tràn ngập toàn thân, thân hình đúng là run lên bần bật. Như ngừng lại. Muốn quay người, lại là gắt gao cắn môi, trong lồng ngực tựa như xuất hiện vô số con kiến ở hung hăng cắn trái tim, cỗ này khó tả đau đớn để Tuyết Nữ ép buộc mình đứng im.

Nửa ngày.

“Thận Lâu đã tốt, Âm Dương gia toàn phái mà động, không trở về nữa sao?”

“Sẽ không.”

“Sẽ còn ở cái thế giới này nán lại bao lâu thời gian?”

Trầm mặc.

“Nguyệt Nhi làm sao bây giờ?”

Vẫn là yên tĩnh.

Hồi lâu.

Nhạc Duyên thân hình lặng yên không tiếng động đi tới Tuyết Nữ phía sau, đứng tại trong, thanh âm nhu hòa quanh quẩn ở bốn phía: “Có ngươi cùng Nguyệt Thần, Âm Dương gia cùng Mặc gia đều là hậu thuẫn của nàng,

Nguyệt Nhi an nguy sẽ không để cho ta quá mức lo lắng.”

“Nàng có rất nhiều bằng hữu.”

“Sẽ không cô độc.”

“Hơn nữa…”

Tuyết Nữ nghe vậy lại là không hiểu cười, đánh gãy Nhạc Duyên, châm chọc nói: “Ngươi cố ý để Nguyệt Nhi ở cảnh giác ngươi, sợ hãi ngươi. Cũng tốt, có ta cùng Nguyệt Thần chiếu cố, chí ít sẽ không lại độ phát sinh sư tôn nói tới sự tình.”

Loan Loan đã từng đem ta bôi đen thành bộ dáng gì đâu?

Nhưng là Nhạc Duyên không lời đối đáp.

Muốn quay người nhìn xem người sau lưng bộ dáng, Tuyết Nữ biết Âm Dương gia có này hành động mạnh mẽ động, nghĩ đến Nhạc Duyên trên người vấn đề đã bị triệt để áp chế, còn lại chính là sau cùng giải quyết, nếu không Âm Dương gia sẽ không như vậy hành động mạnh mẽ.

Nàng rất muốn nhìn một chút cái này nam nhân không giấu ở một thân đen kịt áo bào bên trong bộ dáng, nhưng lại sợ nhìn sẽ nhịn không được. Phần ở trong lòng tràn ngập mâu thuẫn tâm tình, để Tuyết Nữ tự dưng có một loại muốn phát tiết địa phương cùng xúc động.

Cuối cùng, Tuyết Nữ đột nhiên nói một câu: “Ta muốn giết một người.”

“Ừm? Ai?”

Nhạc Duyên nhất thời không có rõ ràng Tuyết Nữ vì sao lại tới này một câu, hắn rất ít nhìn thấy Tuyết Nữ cảm xúc sẽ có lớn như thế không ổn định, tựa hồ ở trước mặt của hắn Tuyết Nữ cảm xúc một mực cũng không phải là bình tĩnh tỉnh táo.

“Nàng gọi Xích Luyện.”

“Bởi vì nàng gọi ta muội muội.”

Nói xong, Tuyết Nữ đã là thân hình khẽ động, quần áo tung bay trong, phiêu nhiên đi xa.

Dưới ánh trăng.

“…”

Nhạc Duyên lẻ loi mà đứng, lòng tràn đầy phức tạp, đưa mắt nhìn Tuyết Nữ rời đi, mà chóp mũi thì là còn quấn một cái như ẩn như tán huyết tinh cùng hương khí hỗn tạp hương vị.

Trong đầu.

Là một cái tóc trắng nữ tử cúi đầu cắn nát bờ môi yêu kiều yêu bộ dáng. Chưa xong còn tiếp.

…

Chương 90 : Ngươi và ta hữu duyên (Tiếp)

"…"

Tay phải vươn ra, xa xa nắm chặt, tựa hồ nắm chặt cái gì, mở tay ra nhìn lại, Nhạc Duyên nhìn thấy vẫn chỉ là tự mình cái này mang theo màu đen cái bao tay tay, trong lòng bàn tay cái gì cũng không có. Nắm tay, đem tay phải dựa vào phía sau, Nhạc Duyên người liền quay người rời đi.

Về phần trước đó Tuyết Nữ cùng Triệu Cao giữa hai người nói chuyện, hắn căn bản không có đi để ý.

Bọn hắn nói tới hợp tác, chẳng qua là trong Hải Nguyệt Tiểu Trúc ám sát công tử Phù Tô mà thôi, về phần có thành công hay không, Nhạc Duyên không có đi để ý tới. Nhưng hắn biết, muốn ám sát đi công tử Phù Tô, có đã từng Kinh Kha ví dụ, Doanh Chính sớm tại công tử Phù Tô ra Hàm Dương thời điểm làm tương ứng an bài.

Ám sát…

Thật sự là rất khó khăn.

Có lẽ, chỉ là muốn dùng một loại đánh rắn động cỏ phương thức tiến hành một tràng tất bại ám sát. Thành công là chuyện may mắn, thất bại thì là giao ra một số người, thanh lý mất ngăn tại song phương hợp tác lúc trước đá cản đường.

Nhất tiễn song điêu, có thể nói là một chiêu diệu kế.

Không tiếp tục độ dùng Huyền Âm kiếm ý đi quét đo bốn phía, Nhạc Duyên chẳng qua là người mặc một thân thần bí áo bào, không quay đầu lại hướng Thận Lâu phương hướng đạp nguyệt mà đi.

Thận Lâu.

Chiếc thuyền lớn này tại kiến tạo lên thời điểm, đế quốc chuẩn bị công việc liền không chỉ chỉ là đơn thuần rèn đúc, hơn ngàn đồng nam đồng nữ tất nhiên là nhận lấy Doanh Chính chuyên môn huấn luyện, hơn nữa còn liên tục không ngừng đem có khả năng tìm kiếm đến thảo dược gấp đôi đếm được nhét vào Thận Lâu trong.

Thật tình như thế thái độ, đại biểu cho Doanh Chính kỳ vọng trường sinh có thể trở thành hiện thực.

Giương mắt nhìn lên, Thận Lâu bên trên huy hoàng một mảnh, so với một bên tiếp giáp thành trấn càng giống là một tòa thành. Ở trên thuyền một khắc, Nhạc Duyên bước chân ngừng dưới, quay đầu lại nhìn phía nơi xa, quan sát một chút sau lúc này mới không quay đầu lại đi lên Thận Lâu.

Đỉnh núi.

Dưới ánh trăng.

Một ván cờ, một lão giả.

Cái này ván cờ đã sớm không phải lúc trước hắn Tiếu Tam Tiếu bày ở trong sơn cốc tàn cuộc, mà là một lần nữa cấu tạo ra một bộ mới cục. Đương nhiên, so sánh Trân Lung ván cờ tới vẫn là phải kém hơn mấy phần. Lúc trước bị người phá, mặc dù phương thức khiến người ta cảm thấy không đúng, có thể nói mặc vào cái này dù sao cũng là phá.

Ván cờ, phá duy nhất phương thức bắt đầu từ quy tắc bên ngoài.

Một viên quân trắng cầm trong tay.

Lăn qua lộn lại đánh giá vài lần, Tiếu Tam Tiếu tự nhủ: “Nho gia quả thật không phụ bọn hắn tính tình cẩn thận, miễn cưỡng đợi nhiều năm. Chẳng qua trước mắt đã ngo ngoe muốn động, bọn hắn đại khái là tìm được cơ hội.”

“Chỉ có điều muốn hoàn toàn đạt tới bọn hắn trong tưởng tượng tình trạng. Nào có như vậy đơn giản? Lúc Pháp gia, Mặc gia, Âm Dương gia, Đạo gia cùng ta Tung Hoành một mạch không có kết thúc thời điểm, Nho gia liền không khả năng đạt tới đỉnh cao.”

“Người cẩn thận, chỉ cần một cái ý niệm trong đầu, sau đó ở kiên nhẫn chờ. Bọn hắn liền sẽ tự mình đi suy nghĩ đi hành động. Một bước này, bọn hắn cuối cùng đã đi ra ngoài, không phụ ta lúc trước đem sự tình nói cho bọn hắn, càng là đưa Hàm Quang kiếm, nói một cái cố sự.”

Ba!

Trong âm thanh thanh thúy, quân trắng rơi xuống.

Tùy theo, Tiếu Tam Tiếu lại lấy thêm lên một viên quân trắng, cầm tới của chính mình trước mắt đánh giá, tiếp tục nói ra: “Âm Dương gia đạp trên Pháp gia, lấy Hàn Phi Tử thi thể vì bàn đạp đi lên đỉnh cao. Cái này Pháp gia kỳ thật ở bắt đầu từ thời khắc đó, chính là Âm Dương gia chú định địch nhân. Chỉ có điều Âm Dương gia thế lớn, Pháp gia cũng chỉ có thể ẩn nhẫn, chỉ cần bọn hắn tìm được cơ hội, chắc chắn hạ tử thủ. Cho nên, con cờ này là chính ngươi chôn xuống.”

Ba!

Quân trắng lại lần nữa rơi xuống.

Ánh mắt từ trên bàn cờ thu hồi, Tiếu Tam Tiếu lại từ bên cạnh trong hộp lấy ra một viên quân trắng, cầm ở trong lòng bàn tay, “Trang Nhi cùng Nhiếp Nhi hai người trước mắt mặc dù là có tranh phong suy nghĩ, nhưng Nhiếp Nhi tâm thái còn mạnh hơn Trang Nhi được nhiều.”

“Gặp phải thời khắc nguy hiểm. Sư huynh đệ tự sẽ liên hợp.”

“Mà chữ tình là mỗi một cái nam nhân trong số mệnh chi kiếp… Muốn thay đổi nữ nhân bên cạnh tâm, hoàn toàn nắm giữ, như vậy Trang Nhi ngươi nhất định phải có đầy đủ dũng khí đi chính diện đối mặt hắn.”

Nói đến đây, Tiếu Tam Tiếu thanh âm ngừng lại.

Vệ Trang trưởng thành từ phương diện nào đó mà nói.

Để Tiếu Tam Tiếu có chút thất vọng. Lần trước, nếu như không phải hắn đem Vệ Trang từ phía dưới vách núi liền về, chỉ sợ tên đồ đệ này liền như vậy tổn thất ở đối phương cùng Nông gia đệ tử Thắng Thất trong lúc giao thủ.

Chẳng qua duy nhất để Tiếu Tam Tiếu vui mừng là, đối phương ánh mắt vẫn còn, không có bị người ràng buộc.

Một phen trong lúc nói chuyện với nhau, Tiếu Tam Tiếu cùng mình cái này tiểu đồ đệ nói rất nhiều đồ vật. Mà sau đó. Tụ Tán Lưu Sa phương châm liền bị Vệ Trang cải biến, ngược lại cùng phản Tần người trong liên minh hợp tác.

Nếu là ngày trước, Tiếu Tam Tiếu tuyệt đối sẽ không sửa đổi Tung Hoành nhất quán tôn chỉ.

Thế nhưng là bây giờ…

Đối đầu người, Tiếu Tam Tiếu chỉ có dạng này lựa chọn.

Nhớ tới tự mình trưởng tử những năm gần đây thừa nhận thống khổ, tăng thêm phụ tử ở giữa sinh ra mâu thuẫn, khiến cho Tiếu Tam Tiếu những năm gần đây cũng lòng tràn đầy hậm hực. Loại này tức giận, có bao nhiêu năm chưa từng có đâu?

Đối phương ở giận chó đánh mèo.

Bây giờ, hắn Tiếu Tam Tiếu cũng nghĩ giận chó đánh mèo.

Chỉ bất quá hắn lựa chọn biện pháp cùng người không giống, mà là giống như lúc trước vậy biện pháp.

Quân cờ rơi xuống, trên bàn cờ quân đen sắp bị quân trắng hoàn toàn vây quanh, Tiếu Tam Tiếu kinh ngạc nhìn này tấm bày ra tới kỳ quái tàn cuộc, lẩm bẩm: “Kẻ thù của ta, đối địch với anh hùng. Lần này, ngươi vẫn là trước sau như một vì đế quốc làm anh hùng tới một lần thế gian đều là địch sao?”

Giết chết đối phương, lại lần nữa nhìn thấy người về sau, Tiếu Tam Tiếu đã sớm không có ý định này.

Giết chết một người như vậy, chỉ sợ so phá vỡ một quốc gia còn muốn khó khăn.

Nhưng muốn đả kích, bác bỏ đi đối phương đại nghiệp, cũng là không phải cái gì quá mức khó khăn sự tình. Bây giờ đế quốc thế cục, cùng đã từng Ân Thương cục diện sao mà tương tự. Nhìn như phồn hoa như gấm, trên thực tế đã là nguy cơ trải rộng.

Hắn đã để Tiểu Ngu đi tìm một cái có thể trở thành Chu Vũ Vương vậy người.

Trong con mắt có vẻ hơi nhỏ, phản chiếu lấy cái này như vẽ giang sơn.

Có lẽ, tại bước tiếp theo liền sẽ bị chiến tranh hoàn toàn đạp phá, Hoa Hạ đem lại lần nữa tái hiện song Chu chi cảnh.

Mấy năm qua này, Tiếu Tam Tiếu đang tìm kiếm trị liệu

trưởng tử trên thân mao bệnh đồng thời, cũng ở hoàn toàn suy tư cùng hiểu rõ Nhạc Duyên hành động. Chẳng qua là ở một phen giải về sau, Tiếu Tam Tiếu mới phát hiện cục diện này giống như đã từng quen biết.

Chỉ có điều ban đầu là thất bại, mà bây giờ là thành công.

Về phần cầm lại Trường Sinh đan phương… Hắn không cảm thấy là vẻn vẹn giải quyết bản thân ẩn tàng vấn đề, có cực lớn có thể là cái này nam nhân chỉ sợ đã hồi tưởng lại quá nhiều đồ vật, làm phòng giẫm lên vết xe đổ, muốn để Doanh Chính trường sinh.

Càng nghĩ, Tiếu Tam Tiếu càng cảm thấy là như thế.

Bởi vì Tiếu Tam Tiếu rất rõ ràng hắn Long Quy chi huyết rốt cuộc là vì sao mà đến! Lúc trước đối Nho gia Tuân Tử lời nói trong, hắn xen lẫn không ít lời nói dối, trong đó một điểm chính là nhìn như lải nhải nói mớ.

Đầu trọc chẳng qua là một cái duyên cớ, càng lớn nguyên do là hai người chẳng thèm ngó tới.

Mặc dù không rõ ràng về sau xảy ra chuyện gì, trên thân người đã có máu của thần thú. Nhưng cái này chỉ sợ chính là lớn nhất cải biến.

Một cái đế vương trường sinh, chỉ là như vậy tràng cảnh có thể nào để nó xuất hiện?

Mà trực tiếp nhất chứng cứ để Tiếu Tam Tiếu có dạng này suy đoán căn bản nguyên nhân chính là trước đó

không lâu Âm Dương gia từ Mặc gia cướp đi một cái thân phận cao quý nữ nhi, chính là đã từng Yến quốc công chúa, mà nàng ở Âm Dương gia sau một lần nữa có một cái tên —— Cơ Như Thiên Lang.

Họ Cơ tên đọc đúng theo mặt chữ Thiên Lang.

Họ Cơ. Là Đại Chu họ Vương.

Hắn ở cảnh giác, ở an bài.

Tiếu Tam Tiếu tuy là đối với cô bé này có hứng thú, nhưng hắn cũng biết một quốc gia là một thiếu nữ không cách nào chưởng khống, dù là nàng họ Cơ. Nếu như là cái nam hài nhi… Như vậy Tiếu Tam Tiếu nhất định phải cải biến phương thức.

Cho nên, đây cũng chỉ là hứng thú.

Một cái thân bất do kỷ tiểu nữ hài nhi. Không cần quá mức để ý.

“Đúng.”

“Có lẽ lão phu nên vì Nho gia đưa tặng một bộ phận điển tịch.” Cuối cùng, Tiếu Tam Tiếu dạng này trầm mặt nói.

…

Hai ngày sau.

Tang Hải thành.

Trong Hải Nguyệt Tiểu Trúc phát sinh ám sát, nhằm vào công tử Phù Tô ám sát.

Ám sát, tự nhiên là thất bại.

Nhưng là chuyện này khiến cho ở Tang Hải thành đế quốc cao tầng gần như mỗi người đều cảm thấy tức giận không thôi, mà thân là người trong cuộc Phù Tô cũng không có bất luận cái gì khuôn mặt dễ nhìn sắc. Cuối cùng, công tử Phù Tô đem chuyện này giao cho đế quốc thừa tướng Lý Tư cùng tuổi trẻ chiến tướng Chương Hàm.

Chẳng qua là hai người như vậy ám sát cho ra không giống phân tích, đế quốc thừa tướng cho rằng là những người khác cách làm, mà Chương Hàm thì là nhận định Mặc gia.

Nhưng ở truy tung thời điểm, lại là phát hiện Mặc gia cùng Tụ Tán Lưu Sa người tung tích.

Không đề cập tới bởi vì ám sát đang bận rộn đế quốc cao tầng, ở bờ biển Thận Lâu bên trên. Giờ khắc này lại là nghênh đón một cái quen thuộc người xa lạ.

Nói là quen thuộc, là bởi vì đối phương tựa hồ đối với Thận Lâu trong cơ quan kiến trúc biết được rõ ràng, tựa như ở nhà của mình, nhắm mắt lại đều có thể tuỳ tiện tránh đi. Nói là lạ lẫm, là bởi vì người tới không có người nhận biết.

Trong thông đạo.

Một thân đạo bào màu xanh lam, một đầu ghim tóc trắng, một thân xinh đẹp nữ đạo sĩ cứ như vậy bình yên vô sự tiến vào Thận Lâu chỗ sâu nhất.

Cuối cùng, nàng dừng ở một tràng đóng chặt trước cổng chính mặt, lẳng lặng chờ đợi.

Rất nhanh.

Két ——

Tiếng ma sát trong, đại môn chậm rãi mở ra.

“Có bằng hữu phương xa đến. Cũng không nói quá.” Đứng tại chính giữa Nhạc Duyên ánh mắt lướt qua mở ra đại môn, dừng ở người tới một thân đạo bào màu xanh da trời bên trên, cuối cùng ánh mắt lại là không khỏi như ngừng lại cùng chuôi kiếm liền cùng một chỗ phất trần ở trên, nói ra: “Khổng Tử những lời này nói rất hay. Chỉ có điều lấy cô nương loại này quen thuộc tư thái, để bản tọa kém chút nhận lầm là cái này Thận Lâu hẳn là ngươi, mà ta mới là khách nhân.”

“Đông Hoàng dạng này cảm thấy, Hiểu Mộng đương nhiên không gì không thể.”

Mỹ mạo đạo cô mở miệng đáp ứng Nhạc Duyên, nhưng cũng nói ra thân phận của nàng.

“Đạo gia Thiên tông đương nhiệm chưởng môn Hiểu Mộng đại sư?” Dưới mặt nạ Nhạc Duyên lông mày nhẹ giơ lên, hướng đối phương ném một cái kinh ngạc ánh mắt. Sở dĩ kinh ngạc. Không phải là bởi vì Hiểu Mộng

thân phận, mà là nàng trả lời câu nói.

Cộc! Cộc! Cộc!

Trong tiếng bước chân, Hiểu Mộng tư thái uyển ước thướt tha, mang theo một thân làn gió thơm đi vào đại môn, đi tới Nhạc Duyên trước mặt hơn một trượng ra khoảng cách đứng vững.

“Đại sư?”

“Đông Hoàng quá mức khách khí. Ngươi ta vốn là một nhà, không tất yếu dạng này.”

Hiểu Mộng một đôi mắt đẹp ở bước vào gian phòng về sau, ánh mắt của nàng vẫn dừng ở Nhạc Duyên trên thân, liền như vậy nhìn xem, bình thản nhìn xem, giống như ánh mắt của nàng có thể xuyên thấu hết thảy, thấy rõ người ở bên trong.

Một nhà?

Giọng điệu này?

Nhạc Duyên sắc mặt biến có chút kỳ quái, hoặc là nói từ này cái xinh đẹp nữ đạo sĩ đi vào Thận Lâu thời điểm liền trở nên có chút lạ, người một nhà này là chỉ Âm Dương gia cùng Đạo gia quan hệ, vẫn là đã bao hàm ý tứ khác?

Ánh mắt trên dưới di động, Nhạc Duyên trên dưới đánh giá cái này mái đầu bạc trắng nữ đạo sĩ.

Không giống Tuyết Nữ.

Hiểu Mộng mái đầu bạc trắng cũng không phải là hoàn toàn thuần túy trắng, bên trong còn có chút ít màu đen, nhưng nàng một đôi lông mày lại là trắng.

Đây không phải tự nhiên mà thành, mà là sớm già hình dạng.

Liếc mắt, Nhạc Duyên liền nhìn ra thân thể đối phương trong ẩn tàng vấn đề lớn nhất.

Đã nhận ra người trước mắt tầm mắt dò xét, Hiểu Mộng ngược lại là không có chút nào phản cảm, ngược lại nhẹ nghiêng xuống thân thể, hướng phía đối phương làm một nữ nhân nên có đẹp nhất thế đứng, để đối phương có thể đủ tốt dò xét.

“…”

Hành động này tự nhiên là bị Nhạc Duyên nhìn ở trong mắt, cái này khiến hắn có một loại cảm giác dở khóc dở cười.

Mà cái này Hiểu Mộng, không giống Mạc Sầu, ngoại trừ một thân lạnh lùng còn có vật gì khác.

Nàng là người đầu tiên để Nhạc Duyên nhìn thấy có thể đem đạo bào truyền ra xinh đẹp cảm giác nữ nhân, tuy là một thân đứng đắn, nhưng ở trong mắt Nhạc Duyên lại là nhìn ra thực chất bên trong một cái yêu khí.

Nghiêng đầu một chút, Nhạc Duyên ánh mắt cuối cùng

vẫn là không giống trước đó đây không kiêng nể gì cả, mà là như ngừng lại đối phương trương trên mặt ngọc, hỏi: “Chẳng qua là không biết Thiên tông chưởng môn đến ta Thận Lâu không biết có chuyện gì?”

“Phải biết Âm Dương gia thế nhưng là cùng Thiên Nhân hai tông quan hệ những năm này nhưng một mực không được tốt.”

“Cầm đồ vật.”

Hiểu Mộng đón Nhạc Duyên rất có áp bách tính ánh mắt, nói khẽ: “Ta tới đây, chính là vì Đông Hoàng cầm một vật.”

“Ừm?” Nhướng mày, một thân ngâm khẽ, Nhạc Duyên trả lời: “Bản tọa cũng không từng thiếu Thiên tông thứ gì, ngược lại là Thiên tông thiếu bản tọa đồ vật.”

Ba!

Đạo gia bí bảo Trường Sinh quyết bị Hiểu Mộng ném rác rưởi vậy nhét vào trên đất.

“! ! !”

Chỉ một cái liếc mắt, Nhạc Duyên cũng đã xác định thật giả, nhất là ở chân khí bản thân kích thích thăm dò dưới, quyết định thật giả. Nhưng đối phương cử động như vậy thật sự là quá mức ngoài người ta dự liệu, cho dù là kiến thức rộng rãi Nhạc Duyên tại thời khắc này cũng không khỏi ngạc nhiên.

Đôi này Đạo gia mà nói, thế nhưng là Trường Sinh quyết a.

Nhưng nữ nhân này…

Ngẩng đầu, Nhạc Duyên ánh mắt đã là tràn ngập nghi hoặc.

Không chờ Nhạc Duyên mở miệng nói chuyện, đã thấy Hiểu Mộng đã có động tác, chân ngọc nhẹ giơ lên, cất bước hướng Nhạc Duyên đi tới.

Thoáng chốc!

Ở nàng giơ chân một khắc, Nhạc Duyên quanh thân Huyền Âm kiếm ý đã có động tác, kiếm ý hóa kiếm khí, ở giữa hai người tạo thành một đường sông kiếm đã cách trở, một người ở bên cạnh, một người ở đầu.

Chẳng qua là, Hiểu Mộng mặt không biểu tình không tránh không né, đón Huyền Âm kiếm khí đi tới.

Mặc cho từng tia từng tia kiếm khí ở nàng trắng nõn như ngọc trên da thịt cắt ra từng tia từng tia vết đỏ, người vẫn không có dừng bước lại ý tứ.

Một bước, chính là mấy chục đạo vết đỏ.

Rất nhanh.

Lúc nàng cách Nhạc Duyên khoảng cách chỉ có ba thước thời điểm, trên người nàng đạo bào màu xanh da trời đã bị nhuộm thành màu đỏ.

“! ! !”

Nhìn xem thẳng tiến không lùi, không sợ Huyền Âm kiếm ý lăng trì nỗi khổ nữ tử, Nhạc Duyên tán đi cách trở ở giữa kiếm khí, hắn ngược lại muốn xem xem cái này Thiên tông Hiểu Mộng đến cùng muốn làm gì?

Một thân đỏ thắm Hiểu Mộng cười.

Từ trước đến nay không cười một mặt lạnh lùng, hoặc là chẳng qua là cười lạnh Hiểu Mộng cười.

Đi đến trước người.

Hương cánh tay mở ra, nhón chân trực tiếp đem Nhạc Duyên ôm vào trong ngực, mà nàng thì là đem cằm của mình đặt tại Nhạc Duyên trên bờ vai. Bên mặt thật chặt sát bên Nhạc Duyên băng lãnh mặt nạ, cặp môi thơm ở phía trên nhẹ nhàng hôn một cái.

“Ngươi ta hữu duyên.”

“Nghe Đông Hoàng có một trái tim đa tình, thiên chuy bách luyện mà thành, chịu không nổi trong lòng mong mỏi. Thời gian như đến, ta lúc đạp nguyệt tới lấy. Đông Hoàng từ trước đến nay bản tính, tất nhiên không đến nỗi làm ta phí công đi tới đi lui.”

Lời nói rơi xuống, Hiểu Mộng thân hình như khói như sương, giống như yêu giống như quỷ, di hình hoán vị, người đã hướng ra phía ngoài tung bay mà đi.

Trên tay của nàng càng là thêm một cái ngọc bội.

Là lúc trước Thương Tú Tuần thắt ở Nhạc Duyên bên hông Thiên Địa Tâm tam bội.

“Làm chứng minh, ta đã lấy Đông Hoàng một vật làm tín vật, mà Đạo gia bí bảo liền xem như ta tín vật.”

Thanh âm, thân ảnh.

Chỉ có Nhạc Duyên một người ngơ ngác đứng tại chỗ, chợt trong thất thần , mặc cho đối phương biến mất ở trước mặt mình.

Vừa rồi một màn đối với hắn xung kích quá lớn.

Bởi vì một màn này, hắn quá quen thuộc.

Mạc Sầu!

Nhưng không phải nàng!

…

Chương 91 : Sách (Thượng)

Đàn hương vấn vương.

Được công tử Phù Tô mời ứng ước mà đến Đạo gia Thiên tông chưởng môn Hiểu Mộng đại sư đang nghiêng người, tay trái gối lên gương mặt, ánh mắt dừng lại trên tay phải nắm giữ ngọc bội màu trắng. Ngọc bội có phần

Là lạ đặc biệt, từ ba bộ phận tổ hợp mà thành, cái này ba cái có thể mở ra, cũng có thể tổ hợp.

Ngọc thủ cầm phía trên tơ vàng tuyến , mặc cho ngọc bội ở trước mắt trái phải lắc lư. Hiểu Mộng một đôi mắt đẹp mà liền tùy theo trái phải chuyển động.

Mà sau lưng nàng, thì là ngồi quỳ chân lấy một người người mặc đạo bào nữ đạo sĩ đang dùng kim sang dược nhu hòa xử lý bại lộ trong không khí trên da thịt nhỏ xíu vết thương. Vết thương lít nha lít nhít, liền tựa như bị người dùng vô số châm nhỏ xuyên qua vết tích, nhìn qua có chút kinh khủng.

Những vết thương này ở chính Hiểu Mộng chân khí tác dụng dưới đã ngưng kết, ở kết hợp đặc chế kim sang dược liền sẽ không ở trên da thịt lưu lại vết tích.

Hồi tưởng lại tối hôm qua nhìn thấy nhà mình chưởng môn trở về lúc một thân màu máu, quả thực để nữ đạo sĩ giật mình kêu lên, không biết nhà mình chưởng môn ở

cái này Tang Hải thành gặp loại nào kinh khủng đối thủ? Nhưng càng làm cho nàng không nghĩ ra chính là mang theo một thân màu máu Hiểu Mộng chẳng những không có bất kỳ sắc mặt giận dữ, ngược lại là từ trong con ngươi để lộ ra một loại không hiểu vui mừng.

Loại này quỷ dị mâu thuẫn, để nữ đạo sĩ trong lòng kinh ngạc phi thường.

Trước mắt…

Chưởng môn Hiểu Mộng lớn nhất lực chú ý chính là dừng ở trong tay cầm có trên ngọc bội mặt.

Ngọc bội, nữ đạo sĩ tất nhiên là nhận được đây là xuất từ một cái nam nhân tùy thân ngọc bội, hơn nữa ngọc bội kiểu dáng càng là nhìn ra được đây là một nữ tử tặng cho cùng tình lang đeo sức. Ngọc bội kia từ đâu mà đến? Vì sao rơi vào chưởng môn trên tay, vô số vấn đề ở nữ đạo sĩ trong lòng xoay quanh, nhưng nàng nhưng không có xung động chút nào mà hỏi thăm.

So với tiền nhiệm chưởng môn Xích Tùng Tử, đương nhiệm Hiểu Mộng thoạt nhìn tuổi trẻ, nhưng trên thực tế ở phía dưới đạo sĩ trong lòng khủng bố hơn hơn nhiều.

“Thiên!”

“Địa!”

“Tâm!”

Duỗi lưng một cái, Hiểu Mộng đang ngồi, ngón trỏ trái

nhẹ nhàng ở trên ngọc bội mặt xẹt qua, đồng thời chân khí trong cơ thể cũng bắt đầu kích phát.

Thoáng chốc, ngọc bội ở nàng chân khí tác dụng dưới có phản ứng.

Ở Hiểu Mộng phía sau nữ đạo sĩ tại thời khắc này chỉ cảm thấy tự mình toàn thân lông tơ dựng ngược, một cái quỷ dị lãnh ý đâm thẳng trong lòng. Giương mắt nhìn lên.

Nữ đạo sĩ liền thấy Hiểu Mộng cánh tay trái bên trên đã nhô lên lít nha lít nhít hạt tròn, là làn da ở cực đoan kích thích ở dưới phản ứng.

Kiếm ý!

Đôi mắt đẹp chỗ sâu, chưa phát giác ở giữa toát ra một tia hiểu rõ.

Quả nhiên.

Ngọc không giống vật gì khác, có thể nuôi người đó. Nhưng cũng sẽ bị người đó nuôi ngọc.

Thắt ở Nhạc Duyên bên hông cái này ngọc bội, tất nhiên là lây dính Nhạc Duyên trên thân quá nhiều đồ vật, thí dụ như một thân dần dần chuyển hóa kiếm ý. Có thể nói, cái này ngọc bội kiến thức Nhạc Duyên trên tay cao cấp nhất kiếm pháp sinh ra. Cũng bởi vậy, có một tia kiếm ý gửi ở trong đó.

Chỉ cần ngọc bội kia rơi vào cao thủ trong mắt. Có lẽ liền

có thể từ trong đó nhìn thấy phá toái hư không, ban ngày phi thăng đồ vật.

Chân khí thu liễm, tràn ngập ở bốn phía kiếm ý lập tức lại rút về trong ngọc bội.

Đồng dạng.

Ở Hiểu Mộng trong tay, nàng cũng có thể nhìn thấy.

Đây cũng là nàng kỳ vọng nhìn thấy.

Hồi tưởng lại tối hôm qua Đông Hoàng ngây người tại nguyên chỗ tràng cảnh, Hiểu Mộng liền không tự chủ được nở nụ cười. Dù là không cần đi suy đoán, Hiểu Mộng cũng có thể nghĩ đến dưới mặt nạ chính là kiểu gì biểu lộ. Thanh thúy như chuông bạc tiếng cười quanh quẩn trong phòng, thẳng dẫn tới sau lưng nữ đạo sĩ đầu óc mơ hồ, không biết nhà mình chưởng môn nhớ ra cái gì đó chuyện vui, cười vui vẻ như vậy.

Phải biết ở trong tông môn, ở môn phái đệ tử trong trí nhớ. Hiểu Mộng là cực ít cười, thậm chí xưa nay không cười.

Nhưng hôm nay…

Nữ đạo sĩ biết, nhà mình chưởng môn từ khi đáp ứng công tử Phù Tô mời về sau, người đó liền trở nên là lạ.

Nửa ngày.

Tiếng cười dừng lại xuống, Hiểu Mộng sắc mặt lại lần

nữa hồi phục nhất quán đến nay lạnh lùng.

Tối hôm qua có câu nói nàng cũng không có nói, chính là “Ngươi ta hữu duyên, nhưng là không phải hiện tại.”

Cất kỹ ngọc bội.

Đứng dậy.

Ở để nữ đạo sĩ vì chính mình mặc vào đạo bào thời điểm, Hiểu Mộng hỏi: “Bọn hắn nói thế nào?”

“Công tử Phù Tô muốn cho chưởng môn đêm nay tham gia yến hội…”

Nữ đạo sĩ mà nói còn chưa nói xong, cũng đã bị Hiểu Mộng đánh gãy, nói ra: Trả lời cự tuyệt đi. Liền nói vài ngày sau luận kiếm thử ta tự sẽ đến.” Nói đến đây. Hiểu Mộng ánh mắt dừng ở trên người mình đã đóng vảy vết thương, khóe miệng kéo một cái, nỉ non một câu ‘Tâm thật hung ác’ .

“So sánh lên cái này, ta ngược lại thật ra muốn nhìn một chút Nho gia người. Xem bọn hắn là như thế nào bước vào cái này người hữu tâm thiết kế cạm bẫy.”

Nói xong. Đạo bào bay lên trong, Hiểu Mộng đã đi ra ngoài.

…

Thư quyển.

Lúc này sách hoặc là tơ lụa thuộc da, nhưng dưới tình huống bình thường ghi chép đồ vật càng nhiều vẫn là thẻ tre.

Nho gia Tiểu Thánh Hiền trang, tự nhiên là đọc sách địa phương.

Nơi này thì là có rất nhiều tàng thư.

Không giống cái khác bách gia, Nho gia hướng tới liền đem tư tưởng của mình truyền bá ra ngoài, hận không thể đế quốc trên dưới tất cả mọi người biết đạo Nho gia tư tưởng. Biết đạo Nho gia có thể trị thế. Một cách tự nhiên, cho dù là Tiểu Thánh Hiền trang bởi vì lúc trước Mặc gia cự tử sự tình để công tử Phù Tô chú ý bên trên, nhưng đối bọn hắn mà nói đây cũng là một cái lớn nhất cơ hội.

Đây là một cái tiếp xúc đế quốc chân chính cao tầng cơ hội.

Có thể ảnh hưởng đế quốc tương lai bình thường chỉ có hai người, một cái là bây giờ Tần Hoàng Doanh Chính, một cái khác chính là trong mắt mọi người đế quốc người thừa kế tương lai công tử Phù Tô.

Muốn ảnh hưởng Doanh Chính, Nho gia cũng không cảm thấy bọn hắn có cái này tự tin.

Bởi vì nhìn chung trước đây, Doanh Chính thế nhưng là một cái trọng dụng Pháp gia cùng Âm Dương gia người, Nho gia người đó không cảm thấy bọn hắn có thể trộn lẫn đi vào . Còn Lý Tư? Càng không cần phải nói, mặc

dù đối phương cũng ở Tuân Tử nơi này đọc qua sách, nhưng đối phương kì thực là Pháp gia. Lại nói chỉ sợ Nho gia là một trộn lẫn đi vào, Nho gia liền sẽ trở thành hai nhà này nhằm vào đối tượng.

Về phần dạy học?

Không có chính thức ủng hộ, lại có thể thế nào?

Cho dù là ở Tang Hải thành Tiểu Thánh Hiền trang đều là nhận lấy ảnh hưởng.

Đạo khác biệt, mưu cầu khác nhau.

Lời này cũng không phải nói đùa, bách gia ở giữa vì tranh đoạt quyền nói chuyện, có thể nói là ngươi chết ta sống.

Đối mặt Âm Dương gia cùng Pháp gia, Nho gia tất nhiên là không địch lại, cần thận trọng phát triển, một cái không tốt chính là hủy diệt hạ tràng.

Đây cũng là vì cái gì Phục Niệm khi biết Kinh Thiên Minh cùng Hạng Thiếu Vũ một cái là Mặc gia cự tử một cái là Sở quốc Hạng thị nhất tộc người đó về sau, lại phẫn nộ muốn từ bỏ Nhan Lộ cùng Trương Lương nguyên nhân. Bởi vì ở Phục Niệm xem ra, cử động này của bọn họ kém chút để tâm huyết của hắn như vậy vứt bỏ.

Cũng may mắn công tử Phù Tô không phụ trước đó bọn hắn hiểu rõ bên trong hình tượng, ngược lại để Phục Niệm đem cái này coi là một cái khác thời cơ.

Không ảnh hưởng được cao tầng, như vậy liền ảnh hưởng tương lai của đế quốc người thừa kế.

Đây là trước mắt Nho gia quyết sách.

Mà trong đó vấn đề lớn nhất, để ba vị đương gia lo lắng chính là Tần Hoàng Doanh Chính trường sinh chi mộng.

Là thật?

Là giả?

Mấy năm qua này, Nho gia tuy nói đến người khác cố ý nhắc nhở, thế nhưng là bọn hắn vẫn không cách nào xác định đây có phải hay không thật giả . Còn đã từng ban ngày phi thăng mà nói, bọn hắn càng nhiều cũng không có đặc biệt để ý.

Cũng mặc kệ như thế nào, điểm này lại không thể không thèm để ý.

Bọn hắn phải dùng vũ khí của mình cùng biện pháp đến giải quyết chuyện này, cho dù là hành tẩu ở trên vách núi.

Tiểu Thánh Hiền trang.

Một chỗ góc tối không người.

Tiếu Tam Tiếu một người lẻ loi mà đứng, ánh mắt đánh giá cái này làm coi như an tĩnh Nho gia học viện.

Lần này đến đây, Tiếu Tam Tiếu thế nhưng là một mực

áp chế tự thân khí tức, sợ bị người đó cảm nhận được khí tức của mình.

Lúc trước không chọn cái khác học phái thí dụ như Mặc gia, chính là Tiếu Tam Tiếu ở những năm gần đây nhìn chung bách gia, chỉ có Nho gia mới như vậy nơm nớp run run bí ẩn phát triển dã tâm của bọn hắn, chỉ là bọn hắn thực lực thật sự là quá nhỏ, không ở rất nhiều người đó trong mắt.

Nhưng chính là bởi vì phần này ẩn nhẫn để Tiếu Tam Tiếu thấy được Nho gia dã tâm. Lớn không thích hợp, Nho gia là tốt nhất đối tượng.

Bách gia học vấn, hắn cũng đã có tiếp xúc, từ phương diện nào đó mà nói, Tiếu Tam Tiếu xem như tinh thông.

Người đó lớn nhất cạm bẫy, nhưng thật ra là tự thân.

Tiếu Tam Tiếu chẳng qua là ở Nho gia trên mặt sờ soạng một tầng hương liệu, để Nho gia có mạnh hơn động lực.

Trong đầu vẫn là hồi tưởng đến cái bị Đông Hoàng tìm thấy Yến quốc vương quốc công chúa, cái để hắn có chút để ý họ Cơ danh tự. Mặc dù là nữ hài nhi, không cần quá mức để ý, cũng không biết sao Tiếu Tam Tiếu cảm thấy vẫn là thăm dò một chút càng tốt hơn.

Hắn cả đời này cẩn thận.

Hắn cần thăm dò Đông Hoàng có biết hay không có nhiều thứ, nhớ lại cái gì.

Dùng thăm dò người đó, Tiếu Tam Tiếu không cảm thấy trên đời này có bao nhiêu người có thể đủ làm được, trừ phi là nữ nhân . Bất quá, Tiếu Tam Tiếu không phải nữ nhân, chỗ bồi dưỡng ra được cũng chỉ là một cái mười mấy tuổi thiếu nữ mà thôi.

Nam nhân đối mặt người đó liền sẽ rơi vào hạ phong, lại càng không cần phải nói nữ nhân.

Sử dụng mỹ nhân kế, ý nghĩ này Tiếu Tam Tiếu không chút suy nghĩ.

Suy nghĩ một đêm, Tiếu Tam Tiếu quyết định dùng sách đến xò xét.

Dạng gì sách?

Tự nhiên là có được trước đây nhân vật đánh giá sách đến làm thăm dò.

Nho gia muốn trở thành trị thế quốc học, một cách tự nhiên bọn hắn tàng thư trong có đối diện hướng lịch sử chú giải, người cùng vật cùng sự tình.

Mà công tử Phù Tô chính là tốt nhất người xem.

Nhạc Duyên thì là tốt nhất người nghe.

Cùng lúc đó.

Tâm, có chút loạn.

Thận Lâu trong.

Nhạc Duyên ngồi ngay ngắn ở trong, ngơ ngác im lặng.

Ở trước người hắn, thì là ngồi Nguyệt Nhi. Thời khắc này Nguyệt Nhi, đang nghiêng đầu nhìn trước mắt cái này tên là phụ thân nam nhân, tuổi còn nhỏ nàng cũng có thể phát giác được trên người của đối phương có một loại tên là loạn cảm xúc.

Chuyện gì xảy ra?

Ở Đạo gia bí bảo bên trên dùng ngón tay trỏ khoanh tròn đồng thời, Nguyệt Nhi một bên trong Tâm suy tư.

Suốt cả ngày trong, Nhạc Duyên gần như liền giữ vững một tư thế, ở đó xuất thần.

Ngày hôm qua gặp gỡ, Đạo gia Thiên tông chưởng môn Hiểu Mộng mà nói liền tựa như một con lông vũ trêu chọc Nhạc Duyên dây thần kinh.

Một thân chân khí, tất nhiên là Trường Sinh quyết không thể nghi ngờ.

Đây cũng là một cái cùng loại Viên Thiên Cương gia hỏa này người sao?

Nếu như là, như vậy lúc trước phụ trách Đạo gia sự tình cũng cái này không đến hai mươi nữ tử.

Nhạc Duyên rất rõ ràng, cái này tên là Hiểu Mộng nữ tử ở trêu chọc chính mình. Mà càng làm cho Nhạc Duyên

để ý là mấy ngày trước để hắn sinh ra loại cảm giác cũng chính là cái này tên là Hiểu Mộng nữ tử.

Loại này trêu chọc để Nhạc Duyên tâm không hiểu ngứa.

Càng gãi càng ngứa.

Càng nghĩ

Mạc Sầu.

…

Chương 92 : Sách (Hạ)

Một hồi tư tưởng hiện ra, đem mang đến một hồi luận kiếm. Nho gia bởi vì Kinh Thiên Minh cùng Hạng Thiếu Vũ một loại đế quốc phản loạn phần tử thân phận nguyên nhân, đã khiến cho công tử Phù Tô đối Nho gia lập trường sinh ra hoài nghi. Công tử Phù Tô là muốn dùng luận kiếm làm lý do đến điều tra, mà Nho gia thì là muốn mượn trận này luận kiếm đến bỏ đi công tử Phù Tô phỏng đoán, thuận tiện biểu hiện ra nhà mình học phái tư tưởng.

Lý do không giống, nhưng song phương lại tại phương diện nào đó ăn nhịp với nhau.

Cho nên ở trận này luận kiếm định ra về sau, riêng phần mình cũng bắt đầu chuẩn bị.

Chẳng qua là ở luận kiếm trước đó một đêm…

Có một việc đưa tới vô số người chú ý.

Tiểu Thánh Hiền trang.

Lên cao mà nhìn xa.

Phục Niệm, Nhan Lộ cùng Trương Lương ba vị đương gia tại thời khắc này đều ngẩng đầu nhìn đột nhiên xuất hiện tại thiên không hiện tượng quỷ dị. Chân trời một mảnh huyết hồng, liền tựa như có đồ vật gì muốn từ trên trời rớt xuống.

Huỳnh hoặc thủ tâm?

Sao lại thế!

Ba người nhìn nửa ngày, lẫn nhau hai mặt nhìn nhau, trong đầu đồng thời nhớ tới cái từ này.

Ba người bọn họ mặc dù là Nho gia đương gia, am hiểu lại là học vấn, cho dù là kiêm tu cũng không phải tại thiên văn phương diện, mà là Pháp gia vật tương tự. Một màn này quỷ dị dấu hiệu, bị ba người quy kết ở cái này phương diện.

Chẳng qua là tựa như ở mười mấy năm trước, tựa hồ phát sinh qua dạng này một màn.

Ở Tiểu Thánh Hiền trang chỗ sâu, mái đầu bạc trắng Tuân Tử đồng dạng ở ngẩng đầu ngắm nhìn một màn này. Trên khuôn mặt chất đầy nếp nhăn, xen lẫn lại là chăm chú cùng nghiêm túc. Ngẩng đầu ở giữa, Tuân Tử trong hai mắt lóe ra tinh quang, tựa hồ phải dùng ánh mắt xuyên thấu trong, thẳng tới chỗ sâu nhất.

Hồi lâu.

Tuân Tử nỉ non nói ra một cái từ: “Huyết tinh, chẳng lành.”

Mười mấy năm trước xuất hiện một lần, kết quả chính là sáu nước bị Tần quốc diệt hết, mà lần này lại lần nữa xuất hiện…

Là Hoa Hạ đại địa lâm vào chiến loạn, vẫn là cái khác

cái gì?

“! ! !”

Đỉnh núi.

Tiếu Tam Tiếu đưa mắt nhìn ra xa.

“Đây là! ! !”

“Không hay rồi!”

Hai mắt chỗ sâu,

Đều là vẻ lo lắng. Tiếu Tam Tiếu không giống những người khác, hắn ở học vấn bên trên có tự mình tạo nghệ, đồng dạng tại thiên văn bên trên cũng có độc đáo trình độ. Một màn này, Tiếu Tam Tiếu đương nhiên nhìn ra được đó cũng không phải cái gọi là huỳnh hoặc thủ tâm.

Sở dĩ xuất hiện cảnh tượng như vậy. Chẳng qua là bị bóng người ảnh hưởng mà thôi.

“Hắn đã đến cái này cử khinh nhược trọng trình độ sao?”

Con ngươi co vào, gần như tại thời khắc này biến thành to bằng lỗ kim, trình độ không giống sáng tạo ra người nhìn thấy đồ vật cũng sẽ khác biệt, ở trong mắt Tiếu Tam Tiếu, tất nhiên là nhìn ra đây là người đang cố ý thí nghiệm.

Hắn làm không được.

Trong thoáng chốc.

Tiếu Tam Tiếu trước mắt hiện lên người lúc trước hình tượng.

Kiếm ý!

Dựa vào lan can, Hiểu Mộng mắt không chớp nhìn chằm chằm màu đỏ bầu trời, ngọc thuần khẽ mở. Nói ra cái nhìn của nàng: “Như thế thông thiên kiếm ý, cũng chỉ có hắn có thể thi triển ra. Chỉ có điều làm như vậy. Là ở thử nghiệm cái gì sao?”

“Chẳng qua là kiếm ý này quá mức mờ ảo, người bình thường nhìn không ra mà thôi.”

“Nếu không phải ta có ngọc bội kia, không cần biện pháp khác, chỉ bằng quan sát chỉ sợ cũng sẽ coi là chẳng qua là huỳnh hoặc thủ tâm lại lần nữa đến làm chính mà thôi. Chẳng qua là đây chẳng lành ý vị thật sự là quá mức nồng hậu dày đặc.”

Mũi ngọc tinh xảo kéo ra, Hiểu Mộng làm một cái quạt gió động tác, nói: “Ta ngửi được mùi máu, đây là trời xanh máu, vẫn là người máu? Lại hoặc là Thần thú máu? Ngươi sáng tạo ra một cái quái vật.”

“Loạn thế gần.”

Chẳng qua có một câu Hiểu Mộng hết chỗ chê chính là kiếm của đối phương đã đến quỷ thần khó lường tình

trạng, trên đời này muốn tìm được có thể chống cự dạng này âm tà kiếm pháp tồn tại còn không phải hiện tại.

Chỉ sợ là trong mấy trăm năm sẽ không tồn tại.

Đương nhiên. Điều kiện tiên quyết là cái này kiếm pháp không thể một mực dừng lại ở trong tay người sáng tạo nó.

Một màn này, chính là có người ở thí nghiệm.

Phương đông, trên mặt biển.

Nhạc Duyên một người chỗ đứng nước biển phía trên, ở dưới chân hắn thì là nổi lơ lửng một khối gần trượng lớn nhỏ băng nổi.

Một tay sau lưng, một tay dùng kiếm chỉ chỉ thiên.

Thông thiên kiếm ý đâm thẳng trời cao, một thời gian ngắn ở giữa cũng đã phá toái bầu trời. Màu đỏ chính là bị Huyền Âm kiếm ý cắt đứt sau hiển lộ rõ ràng ra vết tích, trên bầu trời không có cái gọi là sấm chớp. Là bởi vì sinh ra thiểm điện đều bị kiếm ý hấp thu lớn mạnh, hóa thành lực lượng của nó.

Đối Nhạc Duyên mà nói, hắn giờ phút này phá toái hư không thật sự là quá mức tùy ý, quá mức dễ dàng.

Không giống dĩ vãng.

Một màn này chẳng qua là chính Nhạc Duyên đơn thuần thí nghiệm. Bị người hoàn toàn trêu chọc lên nỗi lòng,

cuối cùng hóa thành hành động thực tế.

Phát sinh nhiều sự tình, hoặc buồn hoặc vui hoặc bất đắc dĩ. Tổng kết lại chẳng qua là một cái căn bản nguyên nhân. Chính là không cách nào tự quyết khống chế phá toái không gian cùng địa điểm. Một mực truy tìm, lúc này mới khiến cho Nhạc Duyên ở trong hồng trần hoàn toàn đánh mấy cái lăn, lội một thân rửa không sạch tình.

Có quá nhiều giáo huấn, lại thêm trước đó nhận lấy Đạo gia Thiên tông chưởng môn Hiểu Mộng trêu chọc, khiến cho Nhạc Duyên tâm thái trở nên bất ổn.

Trước mắt.

Huyền Âm kiếm ý toàn lực bộc phát, thông thiên kiếm ý trực tiếp phá toái trời cao, ở kiếm ý cắt đứt xuống càng làm cho bầu trời nhuộm đẫm vô số vết máu. Đem chân trời nhuộm một mảnh màu máu.

Không gian!

Ngước mắt, Nhạc Duyên mắt không chớp nhìn chăm chú lên đỉnh đầu bầu trời.

Cùng lúc đó.

Ở Nhạc Duyên thân thể bốn phía mặt biển đã xuất hiện biến hóa, toàn bộ mặt biển tựa như trong nồi đun sôi nước, không ngừng lăn lộn nổi lên, ở lúc chưa phát giác chỗ này mặt biển miễn cưỡng bị cất cao không ít.

Là bị chân trời rơi xuống lực kéo miễn cưỡng kéo lên.

Chẳng qua là cỗ này sức kéo đối Nhạc Duyên không dậy nổi mảy may tác dụng, thật giống như chẳng qua là quét qua tai gió mát vậy khiến người ta không thèm để ý chút nào.

Rất nhanh.

Dưới chân mặt biển phương viên trăm trượng nhổ nước thành núi, miễn cưỡng kéo lấy khối chỉ có điều hơn một trượng băng nổi cao lớn trăm mét, từ chỗ cao nhìn lại, ở trên mặt phẳng ngạnh sinh sinh xuất hiện một tòa gò nước.

Híp mắt.

Tinh thần lực ở cỗ này lực kéo xuống bị chậm rãi đặt vào trong đó, Nhạc Duyên bắt đầu cẩn thận cảm thụ.

Nơi này không phải.

Trong cũng không phải.

Đúng… Tìm tới Mạc Sầu.

Nhãn tình sáng lên, Nhạc Duyên kiếm chỉ thu hồi, trùng thiên kiếm ý thu hồi.

Lập tức, một mảnh huyết hồng bầu trời tựa như đã mất đi chèo chống, soạt một chút bắt đầu phá toái rơi xuống. Ở phía dưới nhìn lại, khiến người ta chỉ cảm thấy cực kỳ chấn động, thật giống như một vì sao rơi.

Đồng thời.

Đã mất đi lực kéo về sau, dưới chân gò nước hạ xuống, ở lực hút tác dụng dưới cao trăm trượng gò nước ầm vang rơi xuống.

Oanh!

Trong tiếng nổ cực lớn, trong biển rộng lõm xuống dưới, xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ. Nước biển rót ngược vào, cùng lúc trước nước biển đụng nhau xung kích, bộc phát ra rung trời bọt nước cùng tiếng vang, ở trên biển liên tục không ngừng.

Trong hơi nước đầy trời, một thân ảnh từ trong đó xuất hiện đạp sóng mà đi, hướng Tang Hải thành chạy gấp mà đi.

Mũi chân một điểm.

Trên mặt biển bỗng nhiên hiện ra một vòng gợn sóng.

Nhạc Duyên thân hình ở điểm này phía dưới vậy mà bỗng dưng bắn thẳng đến trăm trượng xa, loại này kinh khủng khinh thân công pháp đã không phải là người bình thường trong mắt khinh công, đã có thể so với trong truyền thuyết tiên thần mới có bay lượn.

Nếu là có dùng kiếm cao thủ hàng đầu giờ khắc này ở Nhạc Duyên bên người, chắc chắn kinh sợ phát hiện ở phía sau hắn trong không khí xuất hiện trận trận không ổn định biến hóa, là vô số kiếm khí đang kích động ở va

chạm, khơi dậy khổng lồ khí lưu cuốn ngược ra. Lần theo cái này không khí sinh ra gợn nước từng tia từng tia không ổn định, chỉ cần biết thưởng thức người đều có thể nhìn ra đây là một đôi cánh đập tới vết tích.

Đây là từ vô số kiếm khí tạo thành kiếm dực, đây chính là Huyền Âm mười hai kiếm kiếm thứ chín —— Kiếm Khí Vi Ngã Thân.

Cho dù là ở vừa mới dùng kiếm khí phá toái cảm nhận được Mạc Sầu khí tức, nhưng Nhạc Duyên cũng không có lựa chọn lập tức phá toái mà đi. Dù sao, nơi này còn có quá nhiều chuyện cần giải quyết. Một khi giải quyết về sau, chính là hai người lại lần nữa gặp nhau.

Về phần đến lúc đó hai người gặp mặt sẽ là loại nào tràng cảnh, Nhạc Duyên không biết, cũng không dám tưởng tượng.

Có thấp thỏm.

Cũng có chờ mong.

Lấy đối phương tính khí, có lẽ còn có lúc trước Viên Thiên Cương cùng Từ Tử Lăng nói tới huyết quang tai ương. Nếu nói tình là nợ, hắn có thể nói là từ đầu thiếu đến đuôi, còn thuộc về không trả loại này. Cũng mặc kệ như thế nào, hết thảy đều cần đối mặt, mà Nhạc Duyên dưới đáy lòng càng là lại lần nữa khẳng định tự mình hao phí không thiếu thời gian tìm kiếm một cái tốt nhất biện pháp giải quyết.

Giải quyết hết thảy vấn đề biện pháp.

Bao quát liên luỵ tất cả nữ nhân.

…

Tang Hải thành.

Hải Nguyệt Tiểu Trúc.

Công tử Phù Tô cùng đế quốc thừa tướng Lý Tư, còn có Triệu Cao ba người đều không hẹn mà cùng nhìn về chân trời dị tượng.

“Có sao đông rơi.”

Nhìn xuống phương vị, công tử Phù Tô thuận miệng nói, ngữ khí đạm mạc, mặt không biểu tình, giống như cái này vừa mới dị tượng chẳng qua là một bộ đẹp mắt phong cảnh mà thôi.

“Huỳnh hoặc thủ tâm, có rơi sao xuống Đông quận, là chẳng lành.”

Lý Tư chắp tay, đối cái này dấu hiệu phát biểu ý kiến của mình.

“Chẳng lành?”

Nghiêng đầu, công tử Phù Tô ánh mắt ở Lý Tư trên mặt dừng lại hồi lâu, lúc này mới nói ra: “Là đối đế quốc vẫn là đối chút sáu nước dư nghiệt?”

“Mười mấy năm trước nhưng cũng là từng có cái hiện

tượng này, nhưng kết quả lại là sáu nước diệt hết.” Một bên, Triệu Cao chậm rãi nhắc nhở lấy nói ra: “Đối bệ hạ đối công tử đối đế quốc mà nói, đây chẳng qua là cái khiến người ta cảm thấy thê diễm một chút hiện tượng.”

Nghe vậy, Lý Tư liếc qua Triệu Cao, không nói gì thêm.

Trong lòng rốt cuộc đang suy nghĩ gì?

Chỉ có chính mình mới rõ ràng.

“Ngược lại là ta đối Nho gia học vấn hơi có chút hứng thú, từng hỏi thừa tướng thế nhưng là ở nho học đại gia Tuân Tử trong học qua, không biết bọn hắn học vấn tư tưởng là cái gì? Cái này Nho gia đến cùng là dạng gì, mong rằng thừa tướng nhiều hơn đề điểm.”

Rất tùy ý dời đi chủ đề, công tử Phù Tô lực chú ý dừng lại ở ngày mai luận kiếm so đấu bên trên, Nho gia đã vào mắt của hắn.

Một bên.

Triệu Cao ánh mắt cũng rơi vào Lý Tư trên thân, hắn cũng nghĩ nghe một chút cái này từng tại Nho gia học qua thừa tướng đối nho học là dạng gì cách nhìn.

Trầm ngâm nửa ngày, Lý Tư không có thao thao bất tuyệt, hắn chẳng qua là sắc mặt nói nghiêm túc một chữ: “Không!”

Không?

Công tử Phù Tô cùng Triệu Cao đối mặt đáp án này, không hẹn mà cùng đều là sững sờ.

Xem, nghe, nghĩ, nói.

Nghe được, trong lòng nghĩ, nói qua.

Bây giờ, chỉ còn lại tận mắt đi xem.

Sách cùng người đều cần tận mắt.

Luận kiếm, xem như.

Công tử Phù Tô trong lòng trầm tư, chẳng qua là nghĩ tới ngay tại vừa mới nhìn thấy chân trời dị tượng, lời nói êm tai, lại là không hiểu ở đáy lòng hắn chỗ sâu bịt kín một tầng bóng ma.

Nho gia, có lẽ sẽ có trợ giúp.

Chương 93 : Điếu Ngu (Thượng)

Thắng?

Bại?

Lại hoặc là thắng bại khó phân?

Tiếu Tam Tiếu chỗ đứng đỉnh núi, xa xa ngắm nhìn tọa lạc ở phía dưới đến Tiểu Thánh Hiền trang phương hướng, trong giờ phút này đang tiến hành một hồi đặc sắc đến luận kiếm. Ánh mắt lẳng lặng phải xem lấy phía dưới kiến trúc, Tiếu Tam Tiếu im lặng trầm tư. Hắn đang suy tư thắng bại hai chữ này.

Lúc trước không có ở Thục Sơn gặp phải đối phương thời điểm, Tiếu Tam Tiếu ngược lại là không có nghĩ qua quá nhiều. Dù sao lúc hắn, kỳ thật đã làm tốt quy ẩn dự định, có thê tử, có hài nhi, thế nhưng là vạn vạn không ngờ rằng…

Bây giờ trở về nhớ tới, đã là hắn cực lớn sai lầm.

Phải biết cái này bị Tần quốc tiêu diệt sáu Quốc hoàng thất thế nhưng là có Đại Chu huyết thống, tính toán là Chu vương thất hậu duệ, mà Tần quốc… Thì vừa vặn tương phản, bọn hắn nghe nói là Thương hậu duệ. Điểm này, từ hoàng thất tất cả cờ xí bên trên liền có thể nhìn ra.

Chu diệt Thương, đến Tần diệt sáu nước, Tiếu Tam Tiếu thấy cái này giống như đi một cái luân hồi.

Khi hắn đem đây hết thảy kết hợp lại thời điểm, đã thấy thiên hạ nhất thống đại cục đã không ngăn cản được, một màn này liền tựa như trước đây xu thế như giữa bầu trời Đại Thương giống nhau như đúc, chẳng qua là đồng dạng tồn tại đủ để dao động căn cơ mạch nước ngầm.

Một màn này, gần như trước đây lại xuất hiện. Khác biệt duy nhất chính là, hiện tại đến Đại Tần hoàn thành Hoa Hạ nhất thống.

Như mặt trời ban trưa Đại Tần đế quốc, như mặt trời ban trưa Âm Dương gia.

Thế nhưng là đứng quá cao, liền dễ dàng trở thành không trung lâu các. Chỉ cần phía dưới này đổ sụp một góc, cái này trước mắt thế giới liền sẽ lại lần nữa hồi phục lúc trước. Nhìn chung trước đây, Chu có tám trăm năm, Đại Thương có sao? Ở Tiếu Tam Tiếu trong mắt, phân đất phong hầu mới là vương đạo.

Trước đây Ân Thương đã bại, bây giờ Đại Tần lúc lại bại.

Hơn nữa…

“Tiểu Ngu đã lựa chọn nhân tuyển.”

“Hạng thị nhất tộc Thiếu chủ Hạng Thiếu Vũ sẽ là thí sinh tốt nhất.”

“Hắn, chính là Võ Vương tái thế, nghịch phạt Bạo Tần.”

Tự lẩm bẩm một phen, Tiếu Tam Tiếu hơi có vẻ còng xuống đến thân thể lại là không hiểu có một loại to lớn cao ngạo, khiến người ta thoạt nhìn có một loại cao lớn cảm giác, đáng tiếc loại này dấu hiệu không có người có cơ hội thưởng thức được, chỉ có thổi qua đến gió cảm nhận được tràn ngập ở trong giọng nói quyết tâm.

Hắn cùng hắn ở giữa,

Đã không đơn thuần là đơn thuần tranh đấu. Mà là lý niệm chi tranh.

Đối phương dùng đế vương trường sinh vì quân cờ, như vậy hắn Tiếu Tam Tiếu lợi dụng thịnh thế tuyệt học đến bồi dưỡng lật đổ người nội tình

Chẳng qua là hắn vạn lần không ngờ, cùng hắn người đánh cờ đã sớm không bị thời gian trói buộc. Ván này thắng bại, sẽ chân chính đạt được kết thúc.

Mà lúc này…

Tiếu Tam Tiếu trong miệng cái bị chọn lựa xuống đến thiếu niên —— Hạng Thiếu Vũ giờ khắc này đang cùng Kinh Thiên Minh cùng Thạch Lan ba người cùng một chỗ lặng lẽ đến tiềm nhập Thận Lâu bên trong. Muốn cứu ra bị bọn hắn đương nhiên cho rằng lâm vào trong đó Cao Nguyệt.

Nhắm mắt theo đuôi, ba người đầu tiên là ở phía trên

boong tàu chỗ cùng Đại Tư Mệnh giao thủ một phen, sau đó dùng một chiêu Đạo gia ẩn thân chi pháp ẩn vào trong đó.

Thận Lâu.

Boong tàu bên trên.

Con mắt hơi đổi, ra vẻ kinh ngạc nhìn lướt qua bốn phía, không có hiện mấy người tung tích Đại Tư Mệnh lúc này mới từ bỏ tiếp tục tìm kiếm dự định. Thướt tha lấy dáng người cất bước rời đi. Chỉ có điều ở Đại Tư Mệnh trong nội tâm, lại là có chút kinh ngạc.

Kinh ngạc vừa mới Đông Hoàng đại nhân truyền âm, ra vẻ bại lui, để ba người thiếu niên thiếu nữ xâm nhập Thận Lâu bên trong.

Chỉ có điều cho dù là trong lòng nghi hoặc, Đại Tư Mệnh vẫn là hoàn mỹ hoàn thành nhiệm vụ của nàng, dùng một cái chủ quan, một cái vết thương nhỏ để ba người tiến vào Thận Lâu nội bộ.

Bước ngừng, trở về.

Nhìn qua ba người tiến vào phương hướng, Đại Tư Mệnh ngoái nhìn cười một tiếng.

Ngay tại vừa mới nàng đột nhiên nhớ lại một sự kiện, chính là đi theo ở Kinh Thiên Minh cùng Hạng Thiếu Vũ bên người cái tên là Thạch Lan mỹ mạo thiếu nữ. Khiến người ta cảm thấy có chút quen mắt. Tựa như là ở nơi nào gặp qua. Suy nghĩ hồi lâu, Đại Tư Mệnh rốt cục nghĩ

tới.

Con gái mười tám tuổi thì thay đổi, nhưng thiếu nữ trên thân còn có thể nhìn ra được khi còn bé thân ảnh.

Không phải là ban đầu ở Thục Sơn nhìn thấy cái tiểu nữ hài nhi sao?

Ha ha…

Che miệng cười một tiếng, Đại Tư Mệnh cảm thấy nàng tựa hồ rõ ràng thứ gì, chỉ có thể hiểu ý.

Thận Lâu đường nối.

Kinh Thiên Minh, Hạng Thiếu Vũ cùng Thạch Lan ba người thận trọng hướng Thận Lâu chỗ sâu kín đáo đi tới, trên đường đi tránh đi vô số cơ quan cùng tuần tra nhân viên, có thể nói là hữu kinh vô hiểm đến trải qua một đoạn lộ trình. Có lẽ là bởi vì ở trên nước nguyên nhân, cái này Thận Lâu bên trong bởi vì hơi nước nguyên nhân có một loại cảm giác lạnh như băng. Từ trước đến nay sơ ý chủ quan Kinh Thiên Minh cũng không có cảm thấy lớn bao nhiêu vấn đề, ngược lại là xuất thân quân lữ Hạng Thiếu Vũ đã trong lúc mơ hồ đã nhận ra từng tia từng tia không ổn . Còn ở đâu là có vấn đề, lại là nói không ra. Cuối cùng cũng chỉ có thể đem phần này nghi hoặc đặt ở trong lòng.

Ngược lại là Thạch Lan ở bước vào cái này Thận Lâu về sau, lực chú ý của nàng gần như tăng lên tới đỉnh điểm nhất. Không biết phải chăng là là ảo giác, nàng luôn cảm thấy có người đang nhìn chăm chú ba người bọn họ,

giống như đứng ngồi không yên.

Là chút khắc hoạ ở phía trên con mắt sao?

Hơn nữa. Thân là nữ nhân Thạch Lan có một loại trực giác, ở cái này Thận Lâu trong chỉ sợ sẽ sinh cái gì ngoài ý muốn sự tình. Ngẩng đầu, Thạch Lan ánh mắt rơi vào khắc hoạ ở trên đỉnh đầu con mắt phương diện, sau đó nàng liền quỷ dị thấy con mắt nháy một cái.

“! ! !”

Lập tức, Thạch Lan kinh hãi.

Chỗ sâu.

Ngồi ngay ngắn ở chính giữa Nhạc Duyên chậm rãi nghiêng đầu, dưới mặt nạ hai con ngươi đồng dạng nháy một cái.

Nghiêng đầu.

Ánh mắt rơi vào ngồi quỳ chân ở bên cạnh hắn Cao Nguyệt trên thân. Nhạc Duyên ôn hòa nói: “Nữ nhi, vi phụ đã đáp ứng yêu cầu của ngươi, để ngươi một ít đồng bạn tiến đến… Ừ, đúng, cái tên là Thiên Minh tiểu tử bên người nhưng vẫn là đi theo một cái thiếu nữ xinh đẹp, thoạt nhìn đối với hắn tựa hồ rất tốt.”

“Ngươi nói, nên xử lý như thế nào?”

“…”

Lụa mỏng che mặt, Cao Nguyệt thu nạp ở trong tay áo hai tay không khỏi nắm chặt. Nửa ngày, cúi đầu Cao Nguyệt chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt đón lấy cha mình giống như cười mà không phải cười ánh mắt, trừng to mắt, mở miệng giòn tiếng nói: “Phụ thân là cao quý Đông Hoàng, tự nhiên lời hứa ngàn vàng, nghĩ đến là sẽ không phụ đối hài nhi mà nói.”

Nghe Cao Nguyệt hơi có chút nghĩa chính ngôn từ lời nói, Nhạc Duyên ngược lại là có một loại không nói được cảm giác.

Trước đó đối Cao Nguyệt loại này tính khí, Nhạc Duyên tất nhiên là hài lòng.

Thế nhưng là lúc mang theo Cao Nguyệt ở bên người sau một thời gian ngắn, Nhạc Duyên thấy loại này tính khí nếu là ở lúc bình thường cũng không tệ, thế nhưng là ở một ít thời điểm, lại là một cái cực lớn khuyết điểm. Nhất là đối trở thành Âm Dương gia Thánh nữ, xác định rõ đời sau chưởng giáo Cao Nguyệt mà nói, thì càng là như thế.

Chính là Nguyệt Nhi, quá đơn thuần.

Loại mâu thuẫn này tâm tình để Nhạc Duyên có một loại không nói được cảm giác.

Có Minh Không làm ví dụ, Nhạc Duyên cùng Loan Loan tự nhiên không muốn Nguyệt Nhi trở thành cái thứ hai Minh Không, nhưng tại trước mắt Nhạc Duyên nhưng lại thấy loại này đơn thuần nhưng lại không thích hợp Nguyệt Nhi thân phận. Mặc dù trong đoạn thời gian này

tiến hành dạy bảo, nhưng loại này trưởng thành cũng không có đạt tới Nhạc Duyên muốn tình trạng. Nhất là ở Nhạc Duyên đã ẩn ẩn xác định tự mình có cất giấu địch nhân thời điểm.

Chẳng lẽ lại đến lúc đó trực tiếp mang theo Nguyệt Nhi phi thăng?

Chẳng qua là vừa nghĩ tới bước kế tiếp muốn đến địa phương, Nhạc Duyên đã cảm thấy trán của mình có chút trướng đau. Mang một đứa con gái đi gặp Mạc Sầu, Nhạc Duyên quả nhiên là không cách nào tưởng tượng sẽ là một bộ dạng gì tràng cảnh.

Thế sự vô thường.

Thế sự vô thường.

Trong lòng liên tục niệm hai lần về sau, Nhạc Duyên sờ lấy Nguyệt Nhi đầu, lúc này mới tiếp tục nói ra: “Nguyệt Nhi, ngươi thân là Âm Dương gia Thánh nữ, loại chuyện nhỏ nhặt này tự mình xử lý liền tốt . Còn Đoan Mộc Dung thương thế, cần dược vật đã đặt ở kho thuốc, làm thế nào, liền xem Nguyệt Nhi ngươi ý nghĩ.”

Khảo nghiệm.

Đây là khảo nghiệm.

Cao Nguyệt đang nghe xong lời này về sau, đã sáng tỏ cái này giấu ở lời nói bên trong thâm ý.

Cha đẻ Đông Hoàng là một cái dạng gì người, Nguyệt

Nhi ở đoạn thời gian này trong cũng coi là từ Nguyệt Thần trong miệng đạt được có chút bên cạnh hiểu rõ.

Còn sống thần, so với nàng mẫu thân Đông Quân thân phận cao hơn.

Hai người hình tượng đã từ người bên ngoài trong miệng hoàn toàn lật đổ nhận thức về cuộc sống của nàng, nàng mẫu thân thế nào lại là người như vậy, nàng cha đẻ có tại sao sẽ là như vậy người.

Vốn là thiện lương dễ thân mẫu thân hình tượng hóa thành tâm ngoan thủ lạt, khiến người ta e ngại Đông Quân, đồng thời còn toát ra một cái cha đẻ, một cái đầy người thần bí Đông Hoàng. Có thể nói, cho tới bây giờ, Cao Nguyệt bị sụp đổ nhận thức lúc này mới đang chậm rãi gây dựng lại bên trong.

Đây cũng là Nguyệt Nhi tâm tính cứng cỏi, nếu như kém một chút…

Chỉ có thể gật đầu.

Chỉ có thể đáp ứng.

Nguyệt Nhi cảm thấy nếu như mình không đáp ứng, chỉ sợ xâm nhập Thận Lâu trong ba người chỉ sợ là sinh mệnh khó giữ được. Đáp ứng về sau, Nguyệt Nhi liền ở Nhạc Duyên nhìn chăm chú bắt đầu thuộc về nàng Âm Dương gia Thánh nữ thân phận lần thứ nhất an bài.

Kinh Thiên Minh, Hạng Thiếu Vũ cùng Thạch Lan ba người tính mệnh, liền ở nàng một ý niệm.

“… Hả?”

Bị Nhạc Duyên ở Huyền Âm kiếm ý ảnh hưởng dưới hai thiếu nữ đành phải thay đổi nữ trang về sau, đang dùng một loại kỳ quỷ trêu đùa tâm tính nhìn chăm chú lên đây hết thảy Nhạc Duyên ánh mắt lại lần nữa dừng ở trong ba người duy nhất thiếu nữ trên thân. Nếu nói trước đó chỉ là bởi vì thiếu nữ bộ dáng, ở thấy qua quá nhiều khuynh thành tuyệt sắc Nhạc Duyên trong mắt vẫn đủ bên trên là một cái tuyệt sắc đánh giá thiếu nữ, tại thời khắc này lại là chân chính đưa tới Nhạc Duyên chú ý.

“Cái này yếu ớt kiếm ý!”

“Nàng là…”

“Thục Sơn nữ hài nhi… Ngu Cơ sao?”

Ý niệm trong lòng chợt lóe lên, tràn ngập ở toàn bộ Thận Lâu Huyền Âm kiếm ý lực chú ý liền chân chính dừng ở Thạch Lan trên thân, cái này một cận thân thăm dò rốt cục để Nhạc Duyên đã nhận ra còn sót lại yếu ớt kiếm ý.

Con gái mười tám tuổi thì thay đổi, mặc dù Thạch Lan có khi còn bé cái bóng, nhưng là trước đó đều chẳng qua là Nhạc Duyên dùng kiếm ý đến xò xét, đứng tại trước mặt tất nhiên là nhận ra.

Trước mắt tự nhiên không có.

Chẳng qua tại thời khắc này, Nhạc Duyên sắc mặt dưới mặt nạ trở nên nghiêm túc.

Trước đây Thục Sơn một chuyến, Nhạc Duyên chẳng qua là tiện tay ở tiểu nữ hài nhi trên thân lưu lại một đường kiếm ý của mình, xem như bảo hộ cũng coi là tự mình lưu lại một đường phục bút. Mà đạo kiếm ý này nhận lấy cực lớn tàn phá, đã yếu ớt không thể tả, nếu không phải ẩn tàng sâu chỉ sợ…

Hiển nhiên.

Có thể làm được điểm này chỉ có Tiếu Tam Tiếu.

Mà từ trong miệng nữ nhi của mình, Nhạc Duyên đã sớm biết cùng với Kinh Thiên Minh chính là Hạng thị nhất tộc Hạng Thiếu Vũ. Vốn đang tốt, nhưng nếu tăng thêm một cái Ngu Cơ, chỉ sợ không giống.

Tiếu Tam Tiếu.

Ngu Cơ.

Hạng Vũ.

Lúc cuối nhưng ngẩng đầu.

Nhạc Duyên đưa mắt nhìn phía đỉnh đầu, ánh mắt tựa như xuyên thấu qua hư không rơi xuống không biết tên địa phương.

Lưu Bang đâu?

Chương 94 : Điếu Ngu (Hạ)

Tự do tự tại.

Nhạc Duyên đã sớm phát hiện mình đã không thể tự do tự tại, lời mặc dù có thể nói êm tai, thế nhưng là bày ở trước mặt hắn sự thật lại là khiến người ta bất đắc dĩ. Người bên ngoài lưu lại trói buộc muốn phá cục còn tốt, nhưng nếu là tự mình lưu lại cho mình, như vậy là ngậm lấy nước mắt đều muốn đạp xuống đi.

Có lẽ, người biết càng ít mới càng tốt.

Trước mắt, Nhạc Duyên chính là đứng trước cái này khiến người ta thống khổ tràng cảnh.

Từ khi ban đầu ở cười ngạo thế giới phát giác được cái để hắn có chút bối rối tin tức về sau, Nhạc Duyên liền biết hắn từ đầu đến cuối đều là ở một cái thế giới, một cái thời không. Khác biệt duy nhất chính là hắn phá toái chính là thời gian, mà không phải không gian.

Đã vượt ra thời gian, nhưng không có chưởng khống lấy thời gian.

Chính là bởi vì là một cái thế giới, đã sớm để Nhạc Duyên rõ ràng hiện thực bất đắc dĩ.

Có đôi khi biết rõ có biện pháp giải quyết tốt hơn, nhưng vì tương lai tự mình, Nhạc Duyên lại chỉ có thể bất đắc

dĩ vì tương lai thế cục làm ra an bài. Loại này tự mình vì chính mình thiết lập ván cục cách làm, một ngoại nhân là không cách nào tưởng tượng yên lặng ở Nhạc Duyên sâu trong nội tâm hậm hực.

Chẳng qua là có một chút để chính Nhạc Duyên hơi nghi hoặc một chút, chính là mình bây giờ rốt cuộc là tại quá khứ, vẫn là hiện tại lại hoặc là tồn tại ở tương lai ở giữa?

Phá toái hư không, siêu thoát thời gian.

Đối những người khác mà nói có lẽ là một cái chuyện may mắn, nhưng đối Nhạc Duyên mà nói, chỉ sợ chưa hẳn như thế.

Hắn thời gian dần trôi qua nhìn thấu tình huống của mình.

Lưu Bang đâu?

Ý nghĩ này vừa lên, Nhạc Duyên gương mặt dưới mặt nạ bên trên liền bò lên trên một tia thổn thức.

Muốn liều lĩnh sửa đổi, nhưng vì đã quấn quanh một thân tình nợ, lại là để Nhạc Duyên một đường đi vất vả phi thường.

Một bên.

Nguyệt Nhi cũng đã nhận ra bên cạnh mình cha đẻ cảm xúc biến hóa, quay chung quanh ở quanh thân Huyền Âm kiếm ý để nàng có một loại không hiểu cảm giác, khiến người ta cao hứng không nổi. Mặc dù nghi hoặc,

nhưng nàng hiện tại chủ yếu tinh lực vẫn là đặt ở tiềm nhập Thận Lâu ba người trên thân, vì ba người này tính mệnh lo lắng, chỉ sợ một cái xử lý không tốt, liền không phải Cao Nguyệt nàng muốn kết quả.

Nửa ngày.

Trong đầu trầm ngâm một hồi Nhạc Duyên chậm rãi đứng lên, thân hình huyễn hóa. Giống như gợn sóng vậy biến mất ở trong phòng.

“! ! !”

Thấy thế, Cao Nguyệt đột nhiên quay đầu lại, nhìn xem cha mình đã tiêu tán thân ảnh, đi theo thật lâu Nguyệt Nhi tất nhiên là nhận ra được. Không khỏi hoảng sợ nói: “Đây là kiếm khí lưu hình!” Chẳng biết lúc nào, Nhạc Duyên sớm đã không ở gian phòng này.

Thận Lâu.

Trong thông đạo.

Thạch Lan, Hạng Thiếu Vũ cùng Kinh Thiên Minh ba người đã ‘Trời xui đất khiến’, ‘Cẩn thận từng li từng tí’ tránh đi vô số thủ vệ, bình yên vô sự đi tới giấu thuốc địa phương. Ở bước vào cái này khổng lồ vô song thuyền lớn nội bộ dày, bọn hắn quyết định thuận tiện ở chỗ này tìm được có thể cứu Đoan Mộc Dung thương thế dược vật.

So sánh lên có chút sơ ý chủ quan Hạng Thiếu Vũ cùng Kinh Thiên Minh, thân là nữ hài nhi Thạch Lan lại là

càng phát ra xâm nhập trong đó loại này khiến người ta cảm thấy kì lạ quỷ dị mâu thuẫn cảm giác. Tràn ngập ở trong lòng của nàng.

Này quỷ dị địa phương chính là quá dễ dàng.

Ở Hạng Thiếu Vũ cùng Kinh Thiên Minh xem ra đây là ba người ở giữa phối hợp cùng Âm Dương gia chủ quan mới khiến cho bọn hắn hữu kinh vô hiểm tiến vào bên trong, nhưng tại Thạch Lan trong lòng loại tình huống này chính là lớn nhất kỳ quái chỗ.

Thuyền này là Tần Hoàng Doanh Chính để dùng cho Âm Dương gia tìm tiên tọa giá, cứ nghe trong này càng là có cái Âm Dương gia cao nhất thủ lĩnh Đông Hoàng Thái Nhất.

Nhưng cứ như vậy hơi có vẻ nhẹ nhõm tiến vào, cái này cũng không phù hợp trong mắt của nàng suy đoán, cũng không phù hợp gia gia Tiếu Tam Tiếu thuyết pháp.

Trong này, tất nhiên tồn tại âm mưu gì.

Ngay tại Thạch Lan nội tâm đoán thời điểm, thoáng chốc bốn phía bầu không khí đột nhiên thay đổi.

Một cái nặng nề áp lực bất ngờ đánh tới, khiến người ta cảm thấy hô hấp vô cùng khó khăn, thật giống như không khí bốn phía đều bị cái gì hoàn toàn rút đi.

Cái này đột nhiên tới tình huống trong nháy mắt để ba người sững sờ ngay tại chỗ, cả người toát mồ hôi lạnh muốn quan sát bốn phía thời điểm. Trong mắt bọn họ

hoàn cảnh bốn phía tựa như thời gian dừng lại như ngừng lại trong.

Hạng Thiếu Vũ cùng Kinh Thiên Minh miệng mở rộng, lộ ra hai hàm răng trắng, mắt trợn tròn thẳng tắp nhìn chăm chú lên trước mặt hư không, người giữ vững cái bộ dáng này thật giống như bị người ấn tạm dừng khóa vậy ngây người ngay tại chỗ.

Mà Thạch Lan thì là hơi ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn qua phía trước, vậy như ngừng lại tại chỗ.

Chẳng biết lúc nào, ở ba người trước mặt nhiều một người mặc áo đen người.

Chính là Nhạc Duyên.

Quay người.

Dò xét.

Ánh mắt đầu tiên là ở Kinh Thiên Minh trên thân dừng dừng, nhất là cổ đối phương bên trên cái ấn ký nhìn lướt qua về sau, Nhạc Duyên ánh mắt lúc này mới dời đi chỗ khác dời đến sau lưng Kinh Thiên Minh Hạng Thiếu Vũ trên thân.

Là tuấn tú lịch sự.

Chí ít so Kinh Thiên Minh cái này một bộ tiểu lưu manh bộ dáng khí chất bên trên mạnh không thiếu.

Nghe đồn Hạng Vũ có một đôi đặc biệt hai mắt, là trọng

đồng người.

Thế nhưng là trước mắt cái này tên là Hạng Thiếu Vũ thiếu niên. Cũng chính là Hạng Vũ thời kỳ thiếu niên, lại căn bản không có trọng đồng dấu hiệu. Tâm tư trầm xuống, Nhạc Duyên phủ lấy màu đen cái bao tay tay phải đã duỗi ra, ngón trỏ cùng ngón giữa trực tiếp đặt ở Hạng Thiếu Vũ hai con ngươi phía trên. Tựa hồ chỉ cần nhẹ nhàng dùng sức đào một chút, đôi mắt này liền sẽ bị hắn đào lên.

"…"

Từ ngón tay chui vào Hạng Thiếu Vũ hai con ngươi trường sinh chân khí đã thu về, cũng không có cái gì bệnh biến dấu hiệu. Đã không có trên sinh lý vấn đề, như vậy ghi chép trong lịch sử mặt cái trọng đồng, chỉ có cái khác có thể tạo thành dị biến… Mà khả năng này chỉ có một dạng, chính là võ công.

Doãn Chí Bình. Chính là tiền lệ.

Ánh mắt di chuyển tức thời, đi tới đứng tại sau cùng thiếu nữ trên thân.

"Tiếu Tam Tiếu!"

Nhìn xem cái này còn có khi còn bé cái bóng thiếu nữ, Nhạc Duyên liền đã biết Hạng Thiếu Vũ trở thành Tiếu Tam Tiếu quyết định nhân tuyển. Không tệ, dùng Hạng Vũ tư chất cùng trời sinh thần lực, tự nhiên tính được là là một cái võ đạo kỳ tài.

Vừa mới chân khí ở chui vào Hạng Thiếu Vũ thể nội kiểm tra đối phương hai con ngươi thời điểm, Nhạc Duyên cũng thuận tiện dò xét một phen đối phương tư chất. Không đề cập tới ngộ tính, vẻn vẹn liền tư chất mà nói, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng chỉ sợ đều không thể cùng sánh vai.

Bị Tiếu Tam Tiếu tuyển chọn, không có gì bất ngờ xảy ra.

Chẳng qua là truyền cho Hạng Thiếu Vũ tuyệt học là vì cái gì? Chẳng lẽ là bởi vì chính mình trước đây để lại cho Doanh Chính một bộ bí tịch sao?

Nhạc Duyên cái suy đoán này cũng không có sai.

Tiếu Tam Tiếu khi hiểu được Đại Tần lai lịch, ở kết hợp trước kia bại một lần, xác định hắn ý định này. Hắn thấy, Nhạc Duyên muốn bảo vệ Doanh Chính, không dẫm vào vết xe đổ, lại thêm có Kinh Kha giết Tần ví dụ, như vậy ở đối phương có thể trường sinh lúc trước nhất định phải có đầy đủ năng lực tự vệ, chí ít sẽ không rơi vào mà chết hạ tràng.

Mà Đông Hoàng một thân tuyệt học không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất.

Chẳng qua là Tiếu Tam Tiếu lại tính toán như thế nào?

Chỉ cần ở chỗ này giết Hạng Thiếu Vũ, như vậy hết thảy vạn sự đều yên.

Thế nhưng là…

Loại này đánh cờ muốn để người ta tam tử cảm giác, nên nói như thế nào?

Tự giễu cười một tiếng. Nhạc Duyên thu hồi đặt tại Hạng Thiếu Vũ hai con ngươi bên trên hai ngón, tay phải thả lại sau lưng.

“Tạ Đông Hoàng ân không giết.”

Một cái ngọt nhu thanh thúy thiếu nữ tiếng nói ở bên người vang lên, chẳng biết lúc nào Thạch Lan đã từ loại này ngốc trệ dừng lại trạng thái thanh tỉnh lại, khi nhìn đến Nhạc Duyên đem đặt ở Hạng Thiếu Vũ trên hai mắt ngón tay thu hồi lại sau. Chính là nhẹ nhàng thi lễ, nói lời cảm tạ lên tiếng.

Nghiêng đầu.

Ánh mắt dừng ở Thạch Lan trương nhu trong mang theo lãnh ý gương mặt xinh đẹp bên trên, Nhạc Duyên trong mắt lộ ra một chút kinh ngạc. Trời sinh thần lực Hạng Thiếu Vũ cùng có một thân không tầm thường nội lực Kinh Thiên Minh đều vẫn là duy trì loại này dừng lại trạng thái, nhưng không có nghĩ đến là một cái thoạt nhìn nhu nhu nhược nhược mỹ thiếu nữ sớm thanh tỉnh lại, cái này khiến Nhạc Duyên không khỏi có chút ngoài ý muốn.

Là hận ý!

Là đề phòng!

Càng là cực đoan cảnh giác!

Còn có một loại không nói ra được mâu thuẫn tâm tình.

Nhìn trước mắt cái này để nàng quen thuộc thân hình nam tử. Thạch Lan cho tới nay đối mặt tình huống như thế nào cũng có thể coi là là tỉnh táo dòng suy nghĩ của nàng có cực lớn không ổn định. Cho dù là lại cố gắng bảo trì trấn định, còn có thể khiến người ta phát giác được thân thể mềm mại hơi rung động.

Thạch Lan ánh mắt ở vẫn là duy trì thân hình dừng lại Hạng Thiếu Vũ cùng Kinh Thiên Minh trên thân thu hồi, hai vị thiếu niên bộ dáng vẫn tựa như là bị thời gian như ngừng lại tại chỗ, nhưng tỉnh táo lại Thạch Lan lại là phi thường rõ ràng đó cũng không phải loại tình huống, xuất hiện tình hình như vậy là ở một loại dưới tình huống cực đoan khiến người ta ý thức phát sinh trống không mới sinh ra dấu hiệu.

Người này…

Không giống không hiểu chuyện khi còn bé, hiện tại Thạch Lan có thể trải nghiệm cái này một phần kinh khủng. Nếu không phải ở vừa mới trong lòng đột nhiên tràn ngập lên một cái lãnh ý, chỉ sợ nàng cũng sẽ như Hạng Thiếu Vũ giống như Kinh Thiên Minh dừng lại ở chỗ này.

Đánh giá liếc mắt, Nhạc Duyên có chút dở khóc dở cười.

Theo đạo lý ba người bọn họ đều hẳn là ở đạo tâm

chủng ma cực đoan tinh thần áp bách dưới xuất hiện ý thức trống không tình huống, lại là không ngờ rằng thiếu nữ sẽ từ đó tỉnh lại. Hơn nữa, đang quan sát sau. Nhạc Duyên liền phát hiện khiến cho thiếu nữ tỉnh táo nguyên nhân hay là bởi vì hắn, bởi vì hắn ban đầu ở trên người đối phương lưu lại một đường còn sót lại yếu ớt kiếm ý chỗ kích thích. Phải biết lúc trước sở dĩ mượn ôm tiểu nữ hài nhi nguyên nhân lưu lại kiếm ý, Nhạc Duyên mục đích chẳng qua là vì phòng ngừa thiếu nữ không cách nào đào thoát Tần quân vây quét nhất thời tiện tay mà vì.

Mà giờ khắc này, đạo này còn sót lại yếu ớt kiếm ý hoàn toàn bị Huyền Âm kiếm ý hấp thu hầu như không còn, không lưu từng ly từng tý.

Đồng thời.

Thiếu nữ cũng phát giác được có đồ vật gì từ trong cơ thể mình hoàn toàn tiêu tán, để nàng có một loại chợt cảm giác mất mác.

“Yên lòng!”

“Bản tọa còn sẽ không đối tiểu hài tử xuất thủ, lại nói cũng có người thay các ngươi cầu tình…” Nói đến đây, Nhạc Duyên ánh mắt trên dưới đánh giá liếc mắt đã có thướt tha dáng người, có thiếu nữ đặc hữu ngây ngô mị lực Thạch Lan, cái này cùng Cao Nguyệt loại này niên kỷ thiếu nữ. Nhạc Duyên nói ra: “Ngươi không nên trộn lẫn trong đó, chớ có rơi hồng nhan bạc mệnh hạ tràng.”

Có người cầu tình?

Một thời gian ngắn ở giữa, Thạch Lan liền đoán được cái này cầu tình người đại khái là ai.

Quả nhiên.

Cái này chui vào Thận Lâu, là ở người khác nhìn chăm chú. Trò chơi buồn cười.

Nhất làm cho Thạch Lan để ý vẫn là đối phương trong lời nói cảnh cáo, nàng nghe hiểu cái này nhìn như cảnh cáo bên trong bao hàm thiện ý. Hơn nữa cừu nhân này, càng là có một loại không thèm để ý tư thái, giống như trước đây.

Nhưng…

Cho tới nay ở Hạng Thiếu Vũ cùng Kinh Thiên Minh trước mắt đều là lạnh lùng, rất ít toát ra chân thực tâm tính thiếu nữ cười, trên mặt chát chát ý cười. Hàm răng cắn chặt miệng môi dưới, ngai ngái vị ở trong miệng dập dờn, ánh mắt đón Nhạc Duyên đạm mạc ánh mắt, thiếu nữ mở miệng nói: “Giết cha diệt tộc mối thù, không đội trời chung!”

Không thể so với trước đây không hiểu chuyện khi còn bé, thiếu nữ bây giờ đã sớm rõ ràng lúc trước sự tình nguyên do.

Từ khi đi theo gia gia bên người, thiếu nữ liền đã đại khái sáng tỏ tương lai của mình.

Dù là đối phương lúc trước không có tự mình động thủ,

thế nhưng là Thục Sơn nhất tộc diệt vong cùng mình cái chết của phụ thân vong cùng nam nhân trước mắt này thoát không được quan hệ, hắn mới là lớn nhất hắc thủ cùng chỉ thị người. Ở thời điểm này, còn vừa là bị tinh thần chèn ép ý thức trống không Hạng Thiếu Vũ cùng Kinh Thiên Minh đã bị nàng không để mắt đến.

Lực chú ý của nàng đều ở trước mắt cái này bao phủ ở áo bào màu đen, mang theo mặt nạ nam nhân trên thân, càng đỉnh đầu vầng loan nguyệt càng làm cho người chú mục.

Bộ dáng tư thái, cùng nàng trong trí nhớ đồng dạng không khác biệt.

Ở Nhạc Duyên ánh mắt, thiếu nữ một đôi tròng mắt màu đen không còn băng lãnh, ngược lại là tràn ngập cực đoan phức tạp. Thê diễm máu tươi dọc theo khóe miệng chảy xuôi, nhìn qua giống như hai con mắt khiến người ta cảm thấy không hiểu xuyên Tâm.

“Ha ha…”

Nhạc Duyên cười, thanh âm trong phòng quanh quẩn, “Liền hảo hảo còn sống, nhưng chớ có đến lúc đó sớm đã mất đi tính mệnh, không có chỗ nhưng báo thù.” Nói xong, người đã quay người, chuẩn bị rời đi.

Chẳng qua là ở cất bước một thời gian ngắn, thiếu nữ thanh âm lại lần nữa từ phía sau truyền đến, khiến cho Nhạc Duyên bước chân ngừng lại.

“Ngươi…”

“Có thể hay không để cho ta lấy xuống trương mặt nạ, để cho ta nhìn xem phía dưới khuôn mặt.”

“Ta không nghĩ đến thời điểm chết đều không nhớ rõ tự mình lớn nhất cừu nhân là bộ dáng gì… Thật sự là thật đáng buồn.”

Thê lãnh ngữ khí, nương theo lấy tiếng bước chân, thiếu nữ mang theo một thân hương khí đi tới Nhạc Duyên phía trước, ngẩng đầu nhìn xem người trước mặt, ngọc thủ chậm rãi giơ lên, đầu ngón tay hướng trên mặt của đối phương với tới…

Không có nghiêng đầu.

Không có thổi hơi.

Nhạc Duyên không tránh không né, liền như vậy lẳng lặng nhìn thiếu nữ trước mắt.

Ánh mắt của hắn rất kỳ quái, nhìn trước mắt người, thật giống như nhìn xem mình nữ nhi Cao Nguyệt, tràng cảnh tựa như trước đây Thục Sơn một màn lại lần nữa tái hiện, cái tiểu nữ hài nhi bắt tự mình mặt nạ tràng cảnh.

Xoạt xoạt!

Nguyên lai… Dưới mặt nạ người là cái bộ dáng này!

Gắt gao cắn môi, nhìn xem cái này sinh tử của mình đại thù, thiếu nữ trừng lớn lấy đôi mắt đẹp, giống như muốn

đem trước mắt cái này cừu nhân không đội trời chung miễn cưỡng khắc vào xương tủy…

Mãi đến tận nàng chết, hoặc là hắn chết.

Chương 95 : Tâm

Đế quốc.

Hàm Dương.

Hàm Dương cung.

Một chỗ sân nhỏ, một người người mặc xa hoa tơ lụa người thiếu niên chính phụ tay nhìn trước mắt cái này nở đầy lấy hoa tươi cây đào. Hoa dưới người, người trước hoa, nhưng không có trong tưởng tượng hài hòa, ngược lại là có một loại khiến người ta không nói ra được mâu thuẫn cảm giác.

Người tuổi trẻ trên thân vây quanh một cái tán không ra vẻ lạnh lùng, chẳng qua là ở cái này phồn hoa phía dưới che đậy không thiếu, nhưng cho dù là dạng này vẫn là không thoát được một phần khác lạnh lẽo.

Gió qua, hoa rơi.

Tùy ý rũ xuống hai vai tóc rối ở cái này gió mát xuống thổi không ngừng phất phới.

“Cũng chẳng suy nghĩ gì nữa!”

Nửa ngày, người thiếu niên tiếng nói ôn nhu thuần hậu như nước ở trong sân vang lên, thanh âm này nghe vô cùng có vận vị, thế nhưng lại cùng hiện trường cùng bản nhân biểu hiện một loại không hợp nhau cảm giác. Tay phải giơ lên, hai ngón tay kẹp từ trước mắt mình bay

xuống cánh hoa, hai ngón tay hơi dùng sức, lập tức cánh hoa liền bị ép thành vụn hoa.

“Phù Tô huynh trưởng há lại chỉ là sát thủ thích khách có thể đối phó? !”

Lẩm bẩm đến nơi đây, người thiếu niên chậm rãi xoay người, ánh mắt dừng ở một mực cung kính đứng tại phía sau mình người áo đen, đối phương chính là thuộc hạ của mình, tính toán là bản thân chuyên môn cùng Triệu Cao người liên hệ tuyển.

Vừa mới đối phương hồi bẩm, chẳng qua là để hắn cho một cái cũng chẳng suy nghĩ gì nữa trả lời.

“…”

Người áo đen nghe vậy duy trì yên tĩnh, hận không thể bản thân tại thời khắc này là một cái kẻ điếc, nghe được không nên nghe được đồ vật. Cảm nhận được đối phương rơi trên người mình ánh mắt, người áo đen đã cảm thấy bản thân toàn thân trên dưới tựa như đặt lên gánh nặng ngàn cân, có một loại muốn dập đầu cầu xin tha thứ xúc động.

Thận trọng ngẩng đầu, ánh mắt ở quét đến song kỳ quỷ hai màu con ngươi, lập tức lại bị hù thu về.

Người bên ngoài có lẽ chẳng qua là cảm thấy cái này thập bát thế tử chẳng qua là hồn nhiên ngây thơ, tính khí chơi vui, thế nhưng là làm phụ trách trong đó hắc ám hắn lại là hết sức rõ ràng người thiếu niên trước mắt này tuyệt không phải mặt ngoài nhìn qua đây đơn giản. Hai

màu sắc trong con ngươi cất giấu dã tâm đủ để đốt cháy lòng người.

“Đi thôi.”

Phất phất tay, tựa như xua đuổi con ruồi đem người đuổi đi về sau, thập bát thế tử Hồ Hợi vốn là mang theo một chút vui cười thần sắc đã thu liễm không thấy, ngược lại thay thế còn lại là rét lạnh như sương âm lãnh chi sắc.

Đưa tay.

Từ bên cạnh bay qua hồ điệp lập tức nhận lấy một cái lực hút vô hình, bị đặt vào trong lòng bàn tay.

Khóe miệng lạnh lùng nhếch lên. Còn sống hồ điệp thoáng chốc như đồ đi tới cực bắc chi địa đông lạnh thành một đoàn, sau đó lại tại một cái đột nhiên tới cực nhiệt trùng kích vào hóa thành tro bụi.

“Ha ha!”

Tay phải làm một cái nắm chặt lại động tác, Hồ Hợi nhìn mình chằm chằm lòng bàn tay, tự nhủ: “Đây là một cỗ cường đại lực lượng. Vẻn vẹn một bộ phận chính là như thế. Như vậy toàn bộ sách nó mạnh bao nhiêu?” Nói đến đây, Hồ Hợi ánh mắt hướng Tang Hải thành phương hướng nhìn lại.

Ở Hàm Dương đương nhiên không nhìn thấy như vậy xa, nhìn lại cũng chỉ là lòng vừa nghĩ.

Ở bên trong Thận Lâu.

Trường sinh, là một cái khiến người ta không dám tưởng tượng mục tiêu.

Tần Hoàng Doanh Chính muốn tìm tiên cầu trường sinh cử động từ phương diện nào đó mà nói đã sớm truyền khắp thiên hạ, vẫn giấu kín từ một nơi bí mật gần đó chú ý tình thế thập bát thế tử Hồ Hợi tự nhiên cũng phi thường rõ ràng. Đây là sự thực. Phụ hoàng cũng chân chính tại làm.

Ám sát cái gì, muốn động dao huynh trưởng Phù Tô địa vị, thập bát thế tử Hồ Hợi tất nhiên là biết đây chẳng qua là vọng tưởng.

Thế nhưng là có một chút thập bát thế tử Hồ Hợi cùng Triệu Cao nghiên cứu thảo luận qua.

Chính là trường sinh đối một cái Hoàng đế mà nói, là một cái chuyện may mắn, thế nhưng là đối một cái hoàng tử mà nói… Thì chưa hẳn.

Như phụ hoàng chân chính đạt đến trường sinh, như vậy Phù Tô thế nhưng là vĩnh viễn không có cơ hội đi leo lên cái chí cao chỗ ngồi… Quyền lợi là một loại độc, đối với bất luận kẻ nào đều là. Mà cái này chính là có thể dao động Phù Tô địa vị chân chính chỗ. Bởi vì thân là thế tử hắn cũng nghĩ nhìn xem chỗ ngồi ngồi lên sẽ là dạng gì trải nghiệm cùng cảm giác.

Làm một hoàng tử, không có hoàng tử nào hi vọng bản thân vĩnh viễn chẳng qua là làm một cái hoàng tử.

“Trường sinh…”

Chẳng biết lúc nào ngồi ở trên băng ghế đá thập bát thế tử Hồ Hợi, một tay chống đỡ bên mặt, tự nhủ: “Ta cũng nghĩ a!”

Cùng lúc đó.

Hàm Dương cung. Đại điện.

Tần Hoàng Doanh Chính một người mặt không thay đổi nhìn xem trên tay thẻ tre, cả người đều duy trì một loại nặng như Thái Sơn ổn định. Không có ai biết trong lòng của hắn tại lúc này tính toán cái gì.

Hắn đang tự hỏi.

Suy nghĩ một cái trọng yếu vấn đề.

Là ở trường sinh mà nói cùng Đông Hoàng hai người quyết định thời điểm, cũng đã có nghĩ cách, chỉ có điều mấy năm qua này một mực không có làm ra đầy đủ quyết định.

Dùng Thần thú làm thuốc dẫn, luyện thành Trường Sinh đan thuốc từ đó đạt tới trường sinh.

Đây là hắn Doanh Chính mục tiêu.

Đối với cái gọi là phá toái, Doanh Chính cũng không có quá lớn đi chú ý, thứ nhất là bởi vì tự thân niên kỷ cùng tinh lực, thứ hai chính là của chính mình võ học tư chất. Có thể phá toái hư không người có thể nói là vạn người

không được một, ở những năm gần đây cũng chỉ là công phá Yến quốc thủ đô thời điểm từng có một cái, mặt khác căn bản không có ấn tượng.

Càng quan trọng hơn phá toái người liền sẽ trường sinh sao?

Điểm này. Ngay cả chính Đông Hoàng đều không thể khẳng định.

Lúc trước trò chuyện, Doanh Chính đã biết một cái Thần thú chỉ có điều có thể bồi dưỡng một người Trường Sinh đan phương, cho nên cho dù là giết hết thiên hạ Thần thú, chỉ sợ cũng chỉ bồi dưỡng mấy người mà thôi. Đây là đoạt thiên địa tạo hóa. Tự nhiên là cực kì hi hữu.

Đối với đế quốc này mà nói, phần này đồ vật tự nhiên chỉ có thể thuộc về hắn Doanh Chính.

Như vậy vấn đề tới, hắn những nhi tử cùng Tần phi đâu?

Bọn hắn nên xử lý như thế nào?

Thân là Đế Hoàng Doanh Chính phi thường rõ ràng người là một loại không sợ thiếu nhưng sợ phân chia không công bằng. Ở trường sinh sự tình truyền khắp đế quốc trên dưới thời điểm, Doanh Chính cũng đã cảm thấy cái này trong hoàng cung cất giấu mạch nước ngầm, cái này cũng chưa tính những sáu nước dư nghiệt cùng Mặc gia.

Có người không tin, có người tin.

Không tin người chính là một loại tâm tư. Tin người lại là một loại tâm tư.

Đồng dạng.

Làm từ hoàng tử từng bước một đi tới Doanh Chính cũng hết sức rõ ràng cái này trường sinh sự tình rơi vào Tần phi trong tai cùng rơi vào một đám thế tử trong tai phân biệt là cái gì.

Chỉ cần hữu tâm đối với hắn dưới thân vị trí hứng thú hoàng tử, như vậy việc này mang tới xung kích…

Chính là bởi vì loại tình huống này, khiến cho Doanh Chính mấy năm qua này một mực tại phương diện này không có hắn xử lý mặt khác quốc gia đại sự thời điểm quả quyết. Cho dù là đã sớm đã nhận ra thập bát thế tử Hồ Hợi từng trời xui đất khiến phía dưới tu luyện phần bí tịch một bộ phận, Doanh Chính vẫn không có đi để ý tới, làm như không thấy.

Bởi vì đây là một cái phụ thân tâm tư, đã Trường Sinh đan phương chỉ có thể một người, như vậy phá toái hư không cũng một cái lưu lại đường.

Trước mắt Doanh Chính đặt chân ở điểm cao nhất, dùng đến một loại đạm mạc ánh mắt nhìn những chuyện này phát sinh cùng biến hóa, càng nhiều thời điểm hắn đều là một loại người đứng xem thái độ đi xem, cũng không có đầu nhập quá nhiều tinh lực. Nhưng theo Đông Hoàng đi về phía đông giết thần thú thời gian gần. Doanh Chính tâm tư cũng tại không thể nhận thấy có

biến hóa.

Ở mấy ngày nay, Doanh Chính đột nhiên cân nhắc rõ ràng một vấn đề.

Nếu là trường sinh…

Như vậy chính hắn chính là đế quốc.

“Trẫm, tức đế quốc!”

“Trẫm là Thủy Hoàng Đế, từ trẫm bắt đầu cũng nên từ trẫm mà kết thúc!”

Doanh Chính thanh âm tại trống trải trong cung điện quanh quẩn. Có lẽ người bên ngoài nghe tới chẳng qua là lời này bá khí, mà không để ý đến những lời này phía dưới ẩn giấu huyết tinh. Bởi vì một cái trường sinh bất tử Hoàng đế là không cần nhòm ngó đế vị người tồn tại.

Vô luận người là ai!

Cho nên…

Ồn ào đi!

Cười đi!

Hành động đi!

Trẫm muốn nhìn có người nào có ý định này.

Là Phù Tô?

Là Hồ Hợi?

Vẫn là những người khác…

Trẫm, đang nhìn các ngươi.

Mà muốn đạt tới cái này trong tưởng tượng hoàng quyền chí cao cảnh giới này, Doanh Chính biết hắn còn có một cái mục tiêu lớn nhất cần giải quyết.

Chính là nhấc lên đề nghị này, bồi dưỡng đế quốc này một trong người.

Âm Dương gia. Tối cao thủ lĩnh.

Đông Hoàng Thái Nhất.

…

Tang Hải thành.

Thận Lâu.

Chỗ sâu.

Ở Nguyệt Nhi lo lắng tâm tính trong, Nhạc Duyên lại lần nữa về tới gian phòng này. Đón nữ nhi của mình ánh mắt, Nhạc Duyên không có tức giận cho nàng một cái coi như hài lòng trả lời, cũng không để cho nàng để ý người nhận nguy hiểm tính mạng.

Chẳng qua là loại cục diện này, lại là để Nhạc Duyên

không hiểu nhiều hơn một loại tên là phiền não cảm xúc.

Là bởi vì Nguyệt Nhi thái độ?

Hay là bởi vì… Một cái không cách nào báo thù thiếu nữ mâu thuẫn mà tuyệt vọng nỉ non?

Có lẽ người hay là không có lớn lên mới có thể càng tốt hơn.

Ngay tại Nhạc Duyên ngồi ngay ngắn ở vị trí cũ bên trên, bắt đầu bảo trì trước đó trầm mặc về sau, dược thất
——

“A!”

“A!”

Hạng Thiếu Vũ cùng Kinh Thiên Minh hai người không hẹn mà cùng rùng mình một cái, hai người thanh tỉnh lại, lẫn nhau hai mặt nhìn nhau, trăm miệng một lời: “Vừa rồi xảy ra chuyện gì?”

Tư tưởng bị đạo tâm chủng ma tinh thần lực áp chế ở trống không trạng thái hai người căn bản không hồi tưởng lại nổi trước đó phát sinh sự tình. Thậm chí cũng không có phát hiện thời gian dần dần qua, ở hai người xem ra chẳng qua là hai người bởi vì đột nhiên tới hàn ý rùng mình một cái, run run một chút mà thôi.

“Ai?”

“Làm sao vậy, tiểu Lan?”

Ở quay đầu cảnh giác nhìn lướt qua bốn phía về sau, Hạng Thiếu Vũ liền phát hiện đi ở phía sau nhất thiếu nữ sắc mặt lộ ra không phải sao đẹp mắt. Hai con ngươi ướt át đỏ lên, chứa sương mù, Hạng Thiếu Vũ tất nhiên là nhìn đến ra đây là đối phương chảy qua nước mắt.

Nàng, vì sao lại rơi lệ?

Không hiểu, Hạng Thiếu Vũ cảm thấy mình có chút đau lòng. Muốn vì đối phương lau xuống khóe mắt, nhưng lại có một loại tên là ngượng ngùng cảm xúc cộng thêm một cái mắt trợn tròn đang theo dõi Thạch Lan mặt Kinh Thiên Minh ở. Cái này khiến hắn có chút hậm hực.

“Đúng a! Ngươi làm sao rơi lệ đâu?” Kinh Thiên Minh ánh mắt dừng ở Thạch Lan trên mặt, dò hỏi.

“Không có gì.”

Thạch Lan thấy thế, sờ một cái vẫn cảm thấy chát khóe mắt, liền biết bản thân trên mặt dị trạng đã rơi vào trong mắt của hai người. Yên lặng cười một tiếng, nói: “Cái này dược thất có chút quỷ dị, vừa mới ta bị đây một chút mùi thuốc kích thích.”

Kinh Thiên Minh nghe vậy một mặt bừng tỉnh đại ngộ, người đối một thứ gì đó dị ứng cái này cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Chẳng qua là Hạng Thiếu Vũ há to miệng, muốn nói điều gì, ở cuối cùng lại là cũng không nói ra miệng. Hắn nhìn ra được thiếu nữ nói dối. Ở Kinh Thiên Minh thúc giục

dưới, Hạng Thiếu Vũ không thể không bắt đầu ở nơi này cẩn thận tìm kiếm lên bọn hắn muốn dược vật đến.

Ánh mắt nhìn hai người động tác, Thạch Lan chợt quay đầu.

Ánh mắt hướng chỗ sâu nhìn lại.

Ánh mắt tựa như muốn xuyên thấu qua tầng tầng trở ngại, đi tới cái trung tâm nhất địa phương, đi tới người trên thân.

Ở tháo mặt nạ xuống một khắc, thiếu nữ liền biết mình cả đời này sẽ là một cái dạng gì kết cục.

——

Quá bi ai.

Đổi mới nhanh nhất, không pop-up đọc mời cất giữ .

Chương 96 : BÍ mật

Đại điện.

Một mảnh trắng xóa.

Bên trong khói trắng bốc hơi, bao phủ trong đó, xa xa nhìn lại thật giống như đi tới trong truyền thuyết Tiên cung đình viện. Chỉ có điều chỉ cần cẩn thận đi quan sát, liền sẽ thấy những này màu trắng sương mù cũng không phải thật sự là sương mù, cũng không phải ở bên trong thiêu đốt huân hương gây nên. Mà là hơi nước…

Chẳng biết lúc nào, ở bên trong huân hương đã sớm bị những này hơi nước làm ướt, hoàn toàn dập tắt.

Hồi lâu.

Những sương trắng này tựa hồ nhận lấy ảnh hưởng gì, bắt đầu xoay chuyển cấp tốc chuyển, thu nạp, liền tựa như ở cái này chính giữa xuất hiện một cái không hiểu vòng xoáy, đem đây cơ hồ bao phủ toàn bộ đại điện sương trắng hoàn toàn hấp thu hầu như không còn.

Cuối cùng, sương trắng tiêu tán, lộ ra ngồi ngay ngắn ở chính trung tâm người.

Tần Hoàng, Doanh Chính.

Mở mắt.

Cúi đầu.

Doanh Chính nhìn lướt qua song chưởng của mình, hai mắt chỗ sâu hiện lên hai màu vàng xanh, lập tức biến mất không thấy gì nữa. Ánh mắt trên lòng bàn tay dừng lại nửa ngày, Doanh Chính lúc này mới dùng chỉ có chính hắn mới có thể nghe được thanh âm tự nhủ: “Không có vấn đề mới là vấn đề lớn nhất!”

Không giống trước kia, ở chính thức tiếp xúc võ học về sau, những năm gần đây, Doanh Chính có thể nói có cực lớn tiến bộ. Có thể nói, đối võ đạo nhận biết đã không phải là người bình thường như vậy vô tri, lại nói ở dĩ vãng thời điểm hắn ở còn chưa trở thành vương tử, chẳng qua là con tin thời điểm, liền có coi như là qua được thân thủ, bởi vì hắn cần phải có năng lực tự bảo vệ mình.

Cũng chính là ở trong đoạn thời gian, hắn nhận thức Lệ Cơ, nhưng cũng đúng là hắn, Lệ Cơ cùng Kinh Kha ba người ở giữa chuyện xưa bắt đầu.

Cái này đế quốc trên dưới, lại có mấy người biết hắn mạnh bao nhiêu?

Chỉ sợ chỉ có làm hắn trước đây nữ nhân Lệ Cơ ẩn ẩn hiểu rõ một chút. Dù sao, trước đây có quá nhiều đồ vật là nàng dạy cho hắn. Nhưng tại Triệu quốc thân là con tin thời điểm, ẩn nhẫn tự vệ đã khắc ở hắn Doanh Chính thực chất bên trong, phần này tính chất đặc biệt cho tới bây giờ vẫn tồn tại. Cho dù là đến bây giờ, ở toàn bộ hoàng cung, bao quát hắn thân mẫu, cũng không biết Doanh Chính bản thân lớn bao nhiêu năng lực.

Trong thiên hạ người đều coi là ở Phong Hồ Tử xếp hạng trên bảng xếp hạng thứ nhất thiên Vấn Kiếm chẳng qua là hắn Doanh Chính dùng hiển lộ rõ ràng vinh dự, vô dụng trang sức kiếm, dù là sẽ múa kiếm cũng chỉ là mấy tay mèo ba chân kiếm pháp. Nhưng lại có mấy người biết. Ở trên tay hắn thiên Vấn Kiếm vốn là nên xếp số một.

Đây là hắn bí mật lớn nhất.

Đôi mắt chỗ sâu tinh mang lóe lên một cái rồi biến mất,

Hơi có vẻ trầm thấp thô trọng hô hấp có chút dừng lại, Doanh Chính chậm rãi nhắm mắt lại, tay phải xoa lên bên hông thiên Vấn Kiếm trên chuôi kiếm.

Cất bước! Tiến lên trước!

Bang ——

Trường kiếm ra khỏi vỏ!

Kiếm ra. Người động.

Chiêu thức rõ ràng là mấy năm trước chấn kinh thiên hạ Kinh Kha giết Tần sở dụng ra sau cùng một thức tuyệt kiếm.

Tại thời khắc này, cái này thức tuyệt kiếm vậy mà tại đường đường Tần Hoàng Doanh Chính trên tay lại lần nữa hiện ra, phong độ uy lực của nó vậy mà không dưới trước đây Kinh Kha bản nhân sử dụng, thậm chí càng mạnh hơn một phần.

Kiếm quang hiện lên.

Thu kiếm vào vỏ.

Chỉ có lưỡi kiếm xẹt qua vỏ kiếm lúc tiếng ma sát ở trong đại điện quanh quẩn.

Nhưng phần này bí mật đã không còn là bí mật.

Đông Hoàng!

Lúc Doanh Chính trước đây làm ra thăm dò cùng hỏi thăm về sau, mà Đông Hoàng lại là cũng không nói gì liền lấy ra Âm Dương gia thậm chí là chính hắn trấn phái tuyệt học. Doanh Chính liền biết mình nhọc nhằn khổ sở từ nhỏ ẩn giấu đi hơn nửa đời người bí mật đã bị người nhìn ra. Phải biết ở dĩ vãng thời điểm, vì bảo trì bí mật này, hắn thậm chí ngay cả nội công đều không có làm sao học qua.

Suy bụng ta ra bụng người.

Cũng chính là từ khoảnh khắc ấy, Doanh Chính đối Đông Hoàng đối Âm Dương gia lòng kiêng kỵ đạt tới đỉnh điểm.

“…”

Tựa hồ là không quá ưa thích hồi ức sự tình của quá khứ, Doanh Chính thu liễm tâm tư, tay phải bắt đầu ở bày ở trước người mình mở ra trên quyển trục khẽ vuốt mà qua, cuối cùng đầu ngón tay dừng lại ở quyển trục

phía trước nhất bốn chữ trên mắt.

Đây là hiếm thấy trên đời tuyệt học.

Hắn luyện một bộ phận, nhưng cũng không dám toàn bộ luyện.

Cho dù là trước đây xuất ra một bộ phận để Triệu Cao đến quan sát, điều tra trong đó có hay không ẩn tàng thiếu hụt, nhưng Doanh Chính vẫn cũng không đủ nắm chắc. Mà hắn thập bát thế tử Hồ Hợi lại là làm một cái để Doanh Chính hài lòng sự tình. .

Chẳng qua là đến bây giờ, Doanh Chính lại là cảm thấy phía trên này vấn đề.

Cái này võ công đến cùng là mười tầng? Vẫn là mười quyển không giống tuyệt học?

Bộ này bị hắn sửa lại một cái mình thích danh tự võ học để hắn những năm gần đây đều không có cách nào khẳng định cùng phỏng đoán địa phương, chính là nó tựa như có thể tách ra luyện, nhưng cũng có thể hợp lại luyện. Đến cùng như thế nào tu tập mới là chính xác nhất phương thức?

Doanh Chính phi thường rõ ràng, có đôi khi đồ vật càng tốt mới càng nguy hiểm. Thế nhưng là đồ vật càng nguy hiểm lại càng có sức hấp dẫn, nhất là đối tự tin người mà nói.

Hắn như thế.

Đông Hoàng cũng như thế.

Đối phần này võ học sức hấp dẫn, Doanh Chính không có cự tuyệt, nhất là bên trong có một bộ võ công càng phi thường phù hợp tâm tình của hắn. Của ta là ta, của ngươi vẫn là của ta, có thể thu nạp người khác tinh khí nội lực cường hóa tăng lên chính mình. Cái này không thể nghi ngờ quá mức xứng đôi Đế Hoàng thân phận.

Chỉ bất quá hắn cũng không thích Đông Hoàng định ra cái danh tự, theo Nhạc Duyên phần trong bí tịch có không ít ở chính đạo nhân sĩ xem ra xưng là tà công tồn tại, thí dụ như có chút thiếu sót hấp tinh. Cho nên Nhạc Duyên đem bộ công pháp này xưng là ma công, chỉ có điều vì càng thêm đại khí một điểm. Tăng thêm một cái chữ thiên.

Mà Doanh Chính tự nhiên không cho là như vậy, hắn đem cái tên này đổi thành bản thân nghĩ ra được —— hồn thiên bảo giám.

Cái này không thể nghi ngờ thích hợp hơn thân phận của hắn.

Lại nói một bộ này võ học, chỉ cần nghiên cứu triệt để nó, như vậy lẽ ra có thể tìm được Đông Hoàng trên người khuyết điểm. Chỉ cần khuyết điểm này tìm tới, như vậy…

Tang Hải thành.

Thận Lâu.

Bởi vì Nhạc Duyên cố ý tăng thêm Nguyệt Nhi vô tình hay cố ý trợ giúp, xâm nhập Thận Lâu ba cái thiếu nam thiếu nữ ở Âm Dương gia cao tầng ánh mắt xuống liền tựa như chui vào mê cung chuột vậy khiến người ta ghé mắt. Vì truyền đạt ra Nhạc Duyên muốn truyền đi tin tức, thậm chí hắn còn chuyên môn để Nguyệt Thần cùng Vân Trung Quân cùng Tinh Hồn ba người ở ba người bọn họ quan sát xuống cố ý tới một hồi Âm Dương gia nội bộ nội đấu. Khiến người ta cảm thấy Vân Trung Quân cùng Tinh Hồn đã đối Nguyệt Thần một ít phương pháp xử sự có chút bất mãn, chuẩn bị âm mưu định ra nội bộ quyền lực phân chia.

Tin tức này đã là đối Tiếu Tam Tiếu đáp lễ, đồng dạng là đối giấu ở Âm Dương gia nội bộ Doanh Chính người trả lời.

Một tiễn mấy điêu, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Không đề cập tới thấy cảnh này ba cái thiếu nam thiếu nữ là tâm tư gì, cũng không nói giấu ở Âm Dương gia nội bộ người là ý tưởng gì, ở một căn phòng khác trong, Nhạc Duyên đang đối với mình nữ nhi tiến hành tay nắm tay dạy bảo.

Dạy bảo không phải võ công, cũng không phải cái gì đại đạo lý, mà là dạy nàng như thế nào xem người.

Như thế nào xem nam nhân.

Tính cách gì nam nhân, sẽ là kết quả như thế nào.

Dương Quá, Quách Tĩnh, Lệnh Hồ Xung, Khấu Trọng

cùng Từ Tử Lăng, Đoàn Dự, Giang Phong các loại, mặc kệ cùng hắn Nhạc Duyên là quan hệ như thế nào, đều bị hắn lấy ra cho Nguyệt Nhi làm ví dụ. Trong này có dạng gì nam nhân? Quật cường cố chấp tiểu lưu manh, tay ăn chơi, chất phác trung thực không hiểu phong tình nam nhân, phong độ nhẹ nhàng miệng lưỡi lanh lợi thiếu niên, lại hoặc là truy muội cuồng ma…

Một màn này sao mà nhìn quen mắt, lúc trước Nhạc Duyên là cùng Dương Quá dùng nữ nhân tới luận đạo, mà trước mắt lại là cùng mình nữ nhi dùng nam nhân đến luận.

Khiến người ta không hiểu có một loại hoang đường cảm giác.

Nghiêng đầu.

Cao Nguyệt kinh ngạc nhìn đang dùng thâm tình giọng điệu nói từng cái rung động đến tâm can chuyện xưa Nhạc Duyên, nàng tất nhiên là nghe được Nhạc Duyên lời nói bên trong thâm ý, hiển nhiên là có ám chỉ gì khác. Nửa ngày, Cao Nguyệt đột nhiên mở miệng đánh gãy Nhạc Duyên, âm thanh trong vắt nói: “Nếu như là gặp nam nhân giống như ngươi đâu?”

Đang thao thao bất tuyệt thanh âm, im bặt mà dừng.

Cúi đầu.

Ánh mắt đón lấy Nguyệt Nhi trong trẻo hai mắt, Nhạc Duyên từ đối phương trong mắt thấy được một phần chăm chú, hắn nhìn ra được Nguyệt Nhi lời này không

phải thay chính nàng hỏi, mà là thay mẹ nàng Loan Loan hỏi.

“…”

Mắt không chớp nhìn chằm chằm Nhạc Duyên hai mắt, Cao Nguyệt đang đợi đáp án.

Hồi lâu.

Nhạc Duyên thanh âm ở Cao Nguyệt bên tai quanh quẩn, giọng trầm thấp trong tràn ngập một cái mỏi mệt, nói: “Nếu là gặp nam nhân như vậy… Ngươi nói cho phụ thân ta đi.”

“Ừm?”

Cao Nguyệt ngửa đầu mắt trợn tròn, trong lúc nhất thời không có rõ ràng.

Ngẩng đầu.

Bởi vì mặt nạ che chắn, khiến người ta không nhìn thấy dưới mặt nạ biểu lộ. Chỉ có Nhạc Duyên hơi có vẻ thổn thức thanh âm ở Cao Nguyệt bên tai truyền đến: “Nếu là gặp phải nam nhân như vậy, ngươi nói cho phụ thân, ta thay ngươi giết hắn!”

“A! ! !”

Cao Nguyệt nghe vậy trợn mắt hốc mồm, căn bản không ngờ rằng cha đẻ của mình sẽ cho nàng dạng này một đáp án.

Tại sao sẽ là như vậy một đáp án!

Đến cùng có bao nhiêu ý tứ, lại không phải Cao Nguyệt một cái không có kinh nghiệm tình cảm gì thiếu nữ có thể hiểu được, chỉ là như vậy nàng cũng có thể từ những lời này cảm nhận được một loại khiến người ta không nói ra được bất đắc dĩ cảm giác. Có lẽ lão nhân nói tới thế sự vô thường, chính là như thế.

Đồng thời.

Cao Nguyệt trong Tâm cũng không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Chí ít ở nàng đến bây giờ niên kỷ trong tiếp xúc tất cả nam tử trong, còn không có một cái giống nàng cha đẻ dạng này khiến người ta nhìn không thấu, đầy người cố sự . Bất quá, hắn vì sao lại nói như vậy? Không hiểu, nàng đối với mình cũng không hiểu rõ phụ mẫu quá khứ cố sự lên hứng thú.

Mẫu thân cố sự.

Còn có cha đẻ Nhạc Duyên cố sự.

Nàng, tò mò.

Chẳng qua là nghe Nhạc Duyên ngữ khí, Cao Nguyệt liền biết mình ý định này đương nhiên sẽ không đạt được trả lời. Chẳng qua theo Nguyệt Nhi, Tuyết tỷ tỷ cùng Nguyệt Thần lẽ ra biết không thiếu. Có lẽ, có thời gian có cơ hội, có thể hỏi một chút hai người bọn họ.

Cùng lúc đó.

Bên bờ.

Một chỗ trong phòng, Đạo gia Thiên tông chưởng môn Hiểu Mộng gần cửa sổ mà đứng, ánh mắt lẳng lặng ngắm nhìn phương xa, nhìn xem dừng ở trên biển Thận Lâu, im lặng không nói.

Sau lưng nàng, còn lại là một người nữ đạo sĩ an tĩnh đứng tại trong chờ đợi.

Nửa ngày.

“Đi thôi!”

Hiểu Mộng thanh lãnh tiếng nói ở phất phơ, ánh mắt lại nhìn lướt qua phương xa Thận Lâu về sau, nàng liền không có chút nào quyến luyến quay người rời đi. Chỉ có điều rời đi khoảnh khắc ấy, cước bộ của nàng lại dừng lại một chút, ánh mắt hướng mặt khác một dãy nhà phương hướng nhìn sang, lập tức thu hồi ánh mắt, không tiếp tục để ý.

“Có một cái có ý tứ nữ nhân, đang chờ ta.”

“Mà ta cũng muốn gặp thấy nữ nhân này.”

Sau lưng, nữ đạo sĩ không hiểu ra sao, căn bản liền không có nghe rõ nhà mình chưởng môn lời này ý tứ.

…

Chương 97 : Đại nạn

Màu bạc.

Trắng.

Hai màu tương cận, khiến người ta nhìn một cái gần như giống nhau, nhưng cũng lại là đều có rõ ràng.

Một cánh cửa.

Ngăn cách hai nữ nhân.

Bốn mắt nhìn nhau, hai cái khiến người ta thoạt nhìn gần như một cái màu tóc nữ nhân cứ như vậy đối mắt nhìn nhau. Một cái biểu lộ đạm mạc, một cái là mắt mang lãnh ý.

Ánh mắt ở trên người đối phương một thân màu xanh thẳm trên quần áo bồi hồi, cuối cùng như ngừng lại song ngọc thủ cầm tiêu ngọc phía trên, Hiểu Mộng nhìn đến đây cũng đã sáng tỏ thân phận của đối phương, mở miệng nói: “Mặc gia thống lĩnh Tuyết Nữ!”

Một thân đạo bào, một đầu tơ bạc, Tuyết Nữ ánh mắt cũng nhìn lướt qua sau cũng là nói ra đối phương tục danh: “Đạo gia Thiên tông chưởng môn Hiểu Mộng đại sư!”

Ngôn ngữ bình thản, lại chẳng qua là hai người bản thân cảm giác được cái này tiềm ẩn ở trong lời nói sóng ngầm.

Hơi nghiêng phương xa là Thận Lâu.

Mà ở chỗ này chạm mặt bên cạnh hai người giờ khắc này là không có bất kỳ người thứ ba, loại cục diện này đã nói cho đối phương biết lẫn nhau ở giữa đều có bí mật. Không đề cập tới bản thân cùng Nhân tông trở nên quan hệ thù địch, cùng Mặc gia quan hệ từ trước đến nay chẳng ra sao cả Thiên tông chưởng môn nhân, vẻn vẹn liền trước mắt Tuyết Nữ một người ở đây, đã nói rõ quá nhiều đồ vật.

Ở nhìn thấy cái này Thiên tông chưởng môn thời điểm, Tuyết Nữ trong lòng toát ra cái thứ nhất tâm tư chính là giết nàng, bởi vì đối phương có khả năng nhìn ra nàng bí mật. Phải biết bí mật này một khi tiết lộ, như vậy Âm Dương gia Đông Quân cho tới nay kế hoạch liền sẽ thất bại trong gang tấc.

Chẳng qua là…

Đối phương từ đầu đến cuối ở ngoài cửa, cũng không có đặt chân trong đó dự định, điểm này liền để Tuyết Nữ đối cô gái tóc bạc này cảnh giác nâng lên cực cao tình trạng.

“Ngươi muốn giết ta?”

Chợt, Hiểu Mộng giống như cười mà không phải cười nhìn xem trong môn Tuyết Nữ, nói một câu như vậy: “Buông xuống sát ý đi. Ta không có tâm tình đi để ý các ngươi Mặc gia nội bộ sự tình, cũng không cần lo lắng ta sẽ phá hư kế hoạch của ngươi.”

“Cho nên, ngươi không cần thiết đối ta đề phòng đến tận đây.”

“Bởi vì địch nhân của ngươi trước mắt cũng không phải là ta.”

Lời nói bên trong có chuyện, ngôn bên ngoài có ý.

Hiểu Mộng lời nói khiến người ta nghe phi thường phù hợp thân phận của nàng,

Chẳng qua là những lời này rơi vào Tuyết Nữ trong tai, lại cũng không là như thế này.

Một một thời gian ngắn.

Tuyết Nữ sát tâm cũng không có vì vậy giảm xuống, ngược lại là sôi trào đến đỉnh điểm nhất.

Nữ nhân này! ! !

Bốn phía khí lưu tại thời khắc này bạo động, áo lam tung bay bên trong. Tuyết Nữ người đã nhưng có động tác.

Thân hình huyễn hóa, bóng người sai điểm.

Trong thoáng chốc, hai đạo nhân ảnh thác thân mà qua.

Lại lần nữa hiển hiện thời điểm, Tuyết Nữ đã đi tới ngoài cửa. Mà Hiểu Mộng còn lại là đứng ở trong phòng.

“Tốt thân pháp! Giống như múa như ảo, có không tên ý

vị tuyệt diệu. Nghĩ đến đây cũng là ngươi vang danh thiên hạ vũ kỹ, rất đẹp, đẹp đến có thể giết người.” Hiểu Mộng nghiêng đầu, rất là tán thưởng. Nói: “Hơn nữa… Ta cảm giác ngươi so Nho gia ba vị đương gia chỉ sợ càng mạnh.”

“Ngươi giấu giếm rất sâu.”

“Mặc gia rơi trên tay ngươi không biết là vui vẫn là buồn.”

“Chẳng qua trong mắt của ta, ngươi cuối cùng cũng một kẻ đáng thương.” Ánh mắt nhìn Tuyết Nữ không ngừng cổ động quần áo, Hiểu Mộng không có chút nào để ý, liền tựa như là hai người quen ở giữa đối thoại lộ ra như vậy tùy ý.

“Ha!”

Nghe vậy, Tuyết Nữ cười nhạo lên tiếng. Mặc dù trước mắt cái tin đồn này bên trong Đạo gia Thiên tông tân nhiệm chưởng môn để nàng cảm nhận được một loại cực kì quỷ dị biệt khuất cảm giác, tựa hồ đối phương song vô tình hai con ngươi có thể nhìn thấu thế gian vạn vật.

Loại này bị người thấu thị cảm giác, không thể nghi ngờ sẽ cho người cảm thấy hỏng bét.

Nhưng là —— Tuyết Nữ ánh mắt như ngừng lại Hiểu Mộng màu bạc song mi phía trên, nói ra: “Có lẽ ngươi càng khiến người ta cảm thấy đáng thương, như hoa vậy niên kỷ là sớm héo tàn, loại này tình cảnh thật sự là

thật đáng buồn.”

Không giống nàng Tuyết Nữ bởi vì tình một đêm tóc trắng. Trước mắt Hiểu Mộng một đầu tơ bạc lại không phải đây.

Còn trộn lẫn ở trong đó tóc đen, rõ ràng nói cho Tuyết Nữ đối phương là một loại sớm già. Trước kia, nàng liền nghe nói qua Đạo gia Thiên tông Hiểu Mộng, niên kỷ tất nhiên là muốn so nàng nhỏ, nhưng trước mắt người thoạt nhìn là so với trong tưởng tượng thành thục quá nhiều.

Nói một cách khác chính là người ta trưởng thành quá nhanh, cũng là tiêu hao quá nhiều.

Hai mắt tất cả những gì chứng kiến đều ở nói cho Tuyết Nữ trước mắt cái này Đạo gia Thiên tông chưởng môn quỷ dị chỗ. Ở Tuyết Nữ trong ấn tượng, nàng chưa nghe nói qua Đạo gia có một loại dùng sinh mệnh tiêu hao làm đại giá công pháp. Chí ít trong ấn tượng của nàng không có, ngược lại là sư phụ của nàng Đông Quân trước đây nói mấy môn tương tự như vậy công pháp, nhưng cũng không phù hợp Đạo gia.

“Cũng thế.”

“Không cần ta xuất thủ, chính ngươi liền sẽ đi hướng cuối cùng.”

Trước đó vội vàng một chiêu. Để Tuyết Nữ dưới đáy lòng đẩy ngã đối với đối phương công lực suy đoán, hơn nữa ở chỗ này giao thủ cũng không phù hợp tình cảnh

của nàng. Động thủ đã là xuống sách, như vậy còn lại chỉ có trong lời nói giao phong. Càng quan trọng hơn là, Tuyết Nữ còn không cách nào phỏng đoán nữ nhân này chân chính ý đồ đến. Chẳng qua là ở Tuyết Nữ suy nghĩ cái này thời điểm. Ánh mắt của nàng cũng là bị trên người đối phương một cái trang sức hấp dẫn.

“Ừm? Là! ! !”

Hai con ngươi sáng lên, ánh mắt như ngừng lại Hiểu Mộng bên hông, ở đó đang treo vậy để Tuyết Nữ thoạt nhìn có chút quen thuộc trụy sức.

Là một cái khuyên tai ngọc.

Ở một tích tắc này, bốn phía nhiệt độ không khí tựa như đi tới mùa đông, không tên lạnh xuống.

Dù là Tuyết Nữ đã sớm xác định quyết tâm của mình, nhưng khi nàng chân chính nhìn thấy cùng người có liên quan đồ vật thời điểm. Nàng người vẫn là thất thố. Từ khi nàng từ Âm Dương gia rời đi, bỏ đi Diễm thân phận, hóa thành một cái khác cực đoan.

Thế nhưng là…

Khi nhìn đến cái này vốn nên là ở trên thân người thiếp thân đồ trang sức thời điểm, Tuyết Nữ tâm thái cũng đã hóa thành nham tương sóng cả mãnh liệt. Tựa như tại thời khắc này, nàng không còn là Tuyết Nữ, mà là trước đây Diễm.

Đây là tại khoe khoang sao?

Mày ngài vẩy một cái, Tuyết Nữ bỗng nhiên quay đầu nhìn phía Thận Lâu phương hướng, sắc mặt lạnh như hàn băng.

Ngay tại Tuyết Nữ quay đầu thời điểm, Hiểu Mộng lại lần nữa có động tác.

Người như ảnh như sương, di hình hoán vị đi tới Tuyết Nữ trước người, ngọc thủ nắm chặt tay của đối phương, miệng gần sát Tuyết Nữ bên tai, nhiệt khí hô hô bên trong Hiểu Mộng dùng chỉ có lẫn nhau hai người mới có thể nghe thấy thanh âm nói nhỏ: “Đừng vội, ta cho ngươi biết một cái bí mật.”

“! ! !”

Hai con ngươi trừng lớn, Tuyết Nữ một thân nhấc lên chân khí liền tựa như bị đâm thủng khí cầu, trong nháy mắt thoát hơi yên tĩnh trở lại.

Đồng thời.

Thận Lâu.

Nhạc Duyên ở cùng mình nữ nhi Nguyệt Nhi nói chuyện phiếm vài câu, cho đối phương một cái vô cùng ngạc nhiên sau khi trả lời, lại lần nữa yên tĩnh trở lại . Còn Đạo gia bí bảo trước mắt ngay tại Nguyệt Nhi trên tay, nói đến lúc trước vẫn rất có ý tưởng, muốn từ Trường Sinh quyết phía trên tìm kiếm được biện pháp tốt nhất, thế nhưng là lúc cái này Trường Sinh quyết một lần nữa trở lại trên tay mình về sau, Nhạc Duyên là không có lại

nhìn tâm tư.

Là quá quen?

Vẫn là bản thân chẳng qua là trong lòng mình một phần chấp niệm?

Ánh mắt từ một mực đặt tại Cao Nguyệt trước người Trường Sinh quyết phía trên thu hồi, Nhạc Duyên tâm tư đột nhiên lại lại lần nữa phiêu trở về trước mấy ngày một màn.

Khiến người ta quen thuộc nhưng lại xa lạ một màn.

Nhân vật đổi một màn.

Hồi ức.

Đều nói người hồi ức quá nhiều rất dễ dàng trở nên đau thương. Nhưng cũng đại biểu người kinh nghiệm quá nhiều. Có lẽ dạng này người đều sẽ có một cái thói quen xấu, chính là yêu hồi ức.

Bất quá đối với so ra, Nhạc Duyên sở dĩ ở khoảnh khắc ấy tựa như ngu ngơ tại nguyên chỗ , mặc cho đối phương lấy đi trên người mình ngọc bội mà thờ ơ. Thứ nhất là ở suy nghĩ quá khứ, thứ hai còn lại là bởi vì cái Đạo gia Thiên tông chưởng môn Hiểu Mộng.

Dùng hắn bây giờ nhãn lực nhìn ra được, đối phương có chết yểu chi tướng, một đầu tơ bạc nhưng khác biệt Tuyết Nữ tóc trắng. Hơn nữa chỉ có điều vội vàng một hồi, Nhạc Duyên liền đã nhận ra trên người đối phương

loại này không kiêng nể gì cả. Không cố kỵ gì hành động. Đối với mình, đối với người khác, đối bốn phía tất cả sự vật.

Dùng đây xuống dưới, chỉ sợ sống không quá hai mươi bảy.

Là nàng đại nạn.

“Ha!”

Khẽ cười một tiếng, Nhạc Duyên nghiêng đầu nở nụ cười, một cái sẽ chết sớm nữ nhân tự nhủ một câu hữu duyên, tình cảnh như vậy giờ phút này hồi tưởng lại khiến người ta cảm thấy có một loại không tên hoang đường cảm giác. Mà càng khiến người ta cảm thấy không thích vẫn là ánh mắt, tựa như nhìn thấu hết thảy nhìn thấu vạn vật coi thường.

Ánh mắt…

Khiến người ta không khỏi nhớ tới trước đây một người ánh mắt.

Là từng ở dưới chân Hoa Sơn gặp phải Viên Thiên Cương lúc, đối phương chính là ánh mắt như vậy.

Tuy nói có một chút không giống, nhưng loại này nhìn thấu ánh mắt quả thực khiến người ta cảm thấy có chút chán ghét. Cho dù là đối phương cuối cùng vào Thuần Dương. Nhưng cho tới nay Nhạc Duyên cùng đối phương tiếp xúc cũng không tính là nhiều thân cận, như ẩn như hiện ở giữa có mọi người đều biết ngăn cách.

Coi bói, cũng không phải là như vậy làm người khác ưa thích.

Hồi tưởng lại Trinh Trinh trước đây nói lời, Từ Tử Lăng tựa hồ chính là bước lên con đường này. Cái tên là Lý Thuần Phong dùng tên giả là miễn cưỡng khắc ở Nhạc Duyên đáy lòng, nhất là phần nắm Trinh Trinh lưu cho mình tin tức —— họa sát thân.

Viên Thiên Cương như thế.

Từ Tử Lăng cũng là như thế.

Bây giờ, còn có một cái tướng mạo chết yểu, tiêu hao sinh mệnh nữ nhân, cũng là như thế.

Có thể hay không tiếp qua không lâu, còn có người cũng đối với mình nói thế này?

Lắc đầu bật cười, Nhạc Duyên dưới mặt nạ sắc mặt biến đến có chút quái dị… Họa sát thân? Bọn hắn chỉ có phải hay không bình thường tai nạn.

Bây giờ nghĩ lại…

Bọn hắn không có nói rõ. Nhưng nghĩ sâu vào đến, huyết quang này tai ương nghĩ đến không hề tầm thường. Bằng không mà nói, Từ Tử Lăng cũng sẽ không nắm Trinh Trinh lưu lại đây tin tức.

Khó mà nói, liền đại biểu cho tình huống vô cùng nghiêm trọng.

Đây là của ta đại nạn?

“Ừm.”

Người. Từ loại này hoảng hốt trạng thái bên trong hồi phục tỉnh táo, đối với những đoán mệnh mà nói Nhạc Duyên từ trước đến nay là không tin tưởng lắm. Cho dù là đây, hắn cũng có được nam nhân nên có tự tin. Hơn nữa ở Nhạc Duyên đáy lòng, đã đối với cái này làm ra đối sách tương ứng.

Mà cái này đối sách…

Thời gian lịch sử, đối Nhạc Duyên mà nói mới là lớn nhất chướng ngại.

Tại minh bạch bản thân đoạn đường này đến về sau, thận trọng bảo trì tăng thêm lịch sử bản thân quán tính. Cái này khiến lịch sử là hắn trong ấn tượng lịch sử, nhưng lại không phải.

Quen thuộc, nhưng lại lạ lẫm.

Mà giải quyết cái phiền toái này biện pháp chính là… Chẳng qua trước mắt, trọng yếu nhất vẫn là Phượng Hoàng sự tình đi giải quyết.

Nửa ngày.

Đứng dậy.

Nhạc Duyên người ở Nguyệt Nhi ánh mắt phiêu nhiên

mà đi, chỉ có thanh âm của hắn ở bên tai của nàng quanh quẩn.

“Ba ngày sau, chính thức xuất phát.”

Chương 98 : Xuất phát (Thượng)

Tang hải.

Từ công tử Phù Tô gặp ám sát qua đi, toàn bộ Tang Hải thành đã không tên lâm vào một loại khẩn trương trạng thái.

Địch nhân là ai?

Đối công tử Phù Tô mà nói, lần này ám sát sự kiện đã để hắn đối một ít người lên một chút cảnh giác cảm xúc . Bất quá, bất kể là của ai làm chủ, lần này ám sát hành động tạo thành hậu quả nhất định phải có người phụ trách.

Mà Mặc gia không phụ kỳ vọng trở thành tốt nhất cõng nồi đối tượng.

Vì thế, từ Chương Hàm phụ trách Ảnh Mật vệ càng là trực tiếp đem Mặc gia thống lĩnh một trong, danh xưng trộm vương chi vương Đạo Chích cầm xuống, trực tiếp đầu nhập vào nhà ngục. Mà giữa đường, phát hiện Tụ Tán Lưu Sa thành viên Bạch Phượng tung tích.

Vì thế, Chương Hàm cùng Lý Tư phân tích cho ra vốn là đứng tại đế quốc một bên Tụ Tán Lưu Sa vô cùng có khả năng đã phản chiến tương hướng. Tình báo này báo cho công tử Phù Tô thời điểm, đồng thời một đường chuyên môn tồn tại ở Ảnh Mật vệ trong tuyến đường đã

đem điều phỏng đoán này báo cáo cho Thân Vệ quân Ảnh Mật vệ chỗ trung thành chủ nhân —— Tần Hoàng Doanh Chính.

Nói một cách khác tình báo này dừng lại ở công tử Phù Tô trên tay thời điểm, nhưng cũng hướng Hàm Dương phương hướng truyền ra ngoài.

Trên đường.

Thân là Ảnh Mật vệ mấy người đã sớm dịch dung trang bị, hướng Hàm Dương phương hướng một đường tiến lên. Làm Thân Vệ quân cùng đế vương ở giữa tồn tại liên hệ đường nối, từ trước đến nay đều là bí ẩn chi cực. Nhưng mà, vào hôm nay, cái này Ảnh Mật vệ là bị trọng thương.

Bốn cái Ảnh Mật vệ lưng tựa lưng cầm trong tay trường kiếm thành vòng tròn đứng tại trong, mắt không chớp nhìn chằm chằm địch nhân phía trước.

Địch nhân chỉ có một cái.

Tết tóc khăn đỏ, tóc buộc ở sau ót, thân mang một thân thô ráp áo vải, cứ như vậy đứng tại trong, một người một kiếm chặn Ảnh Mật vệ bốn người.

Không có trực tiếp hỏi người kia là ai, là lai lịch thế nào, cũng không có lấy ra bọn hắn thân phận thật sự đến quát lớn đối phương. Thân là Ảnh Mật vệ, bọn hắn phi thường rõ ràng bản thân phụ trách thống lĩnh cùng bệ hạ ở giữa liên hệ người thân phận là nhất định phải bảo mật.

Một khi tự dưng tiết lộ ra ngoài, không nói bệ hạ, chỉ sợ thống lĩnh Chương Hàm liền sẽ không tha thứ đối phương.

Cho nên… Bọn hắn có thể chết, lại không thể nói ra một câu tương quan lời nói.

Trọng yếu nhất chính là. Trước mắt một màn này là để mấy người kia trong lòng đoán được một chút không tốt đồ vật, chỉ sợ truyền ngôn…

“Sinh tử không do người.”

“Nhiệm vụ thất bại người, cũng chỉ có chết rồi.”

Ánh mắt yếu ớt, nam tử ánh mắt ở bốn người trên mặt vừa đi vừa về nhìn lướt qua. Trường kiếm trong tay chậm rãi giơ lên, dùng đến một loại cảm thán ngữ khí nói, liền tựa như hắn tựa hồ làm không thiếu chuyện như vậy, giết không thiếu dạng này người.

La Võng (Thiên La Địa Võng) người như thế, Đế Hoàng Thân Vệ quân Ảnh Mật vệ cũng giống như thế.

Dứt lời.

Trường kiếm ra khỏi vỏ.

Sau đó. Còn lại liền chỉ có một chỗ thê diễm.

Cùng lúc đó.

Tiểu Thánh Hiền trang luận kiếm về sau, công tử Phù Tô hiếm thấy ở chỗ này dừng lại một đoạn thời gian. Dù sao ba trận luận kiếm, Nho gia người đều biểu hiện ra khiến người ta ghé mắt địa phương, vô luận là cá nhân võ lực vẫn là tại cái khác phương diện.

Loại cục diện này không thể nghi ngờ là Nho gia ba vị đương gia, nhất là Đại đương gia Phục Niệm mong đợi nhất địa phương, chuyện này đối với Nho gia là một cái đi vào đế quốc cao tầng cơ hội. Trong lúc nhất thời, vì để cho Nho gia có thể ở công tử Phù Tô trong mắt lưu lại tốt hơn ấn tượng, Tiểu Thánh Hiền trang mở ra bọn hắn tàng thư vị trí, thi triển Nho môn điển tịch. Phải biết, cơ hội gì có so ảnh hưởng tương lai đế quốc người thừa kế tốt hơn?

Mấy ngày nay. Công tử Phù Tô chính là đang quan sát cái này Nho gia điển tịch.

Ở tiếp xúc bên trong, công tử Phù Tô tính khí cùng phẩm tính không thể nghi ngờ đều là phù hợp Nho gia trong suy nghĩ đế vương hình tượng. Có thể nói, tại thời khắc này, Nho gia Đại đương gia Phục Niệm đã đem công tử Phù Tô xem như một cái lý tưởng đặt cược đối tượng.

Cho dù là Tam đương gia Trương Lương đang nghe Phục Niệm lời nói về sau, cũng không thể không cưỡng ép đè xuống cái gọi là quốc thù, mà là đem đạo lý niệm đặt ở phía trước nhất.

Chẳng qua đây hết thảy muốn đạt thành còn có một cái vấn đề khó khăn lớn nhất không có giải quyết.

Chính là trường sinh.

Hiển nhiên.

Ở trong mắt Nho gia, Doanh Chính cũng không phù hợp trong lòng bọn họ hình tượng.

Một cái trường sinh Hoàng đế, là một cái như thế nào đáng sợ tràng cảnh, thật sự là khó có thể tưởng tượng. Duy nhất khẳng định là,

Nếu là dưới tình huống như vậy. Chỉ sợ Nho gia sẽ vĩnh viễn không có ngày nổi danh, dù là ra mặt cũng không phải Nho gia muốn.

Bởi vì bọn hắn cũng có một cái dã tâm, hoặc là nói là mỗi cái bách gia dã tâm.

Liền để cho nhà mình đạo thống đứng ở bách gia phía trên, trở thành trong thiên hạ tất cả mọi người phải học.

Cho nên. Đối mặt cái vấn đề này chính là, cho dù là Trương Lương cũng trầm mặc. Cá nhân tư oán cái gì ở Nho gia đại nghiệp, để Nho gia trở thành vương đạo trị quốc chi học trước mặt căn bản liền không thể tính là gì.

“Ngăn cản!”

“Không ngăn cản được Âm Dương gia, liền ngăn cản Tần Hoàng nghĩ cách.”

Trong phòng, ba vị đương gia ngồi xếp bằng, thân là Đại

đương gia Phục Niệm nói như vậy nói. Ngữ khí có chẳng qua là khẳng định, mà không có bất kỳ thương lượng ý vị.

“Như thế nào ngăn cản?” Mở miệng chính là Trương Lương, tiếp nhận Phục Niệm câu chuyện về sau, Trương Lương trực tiếp điểm ra đây vấn đề lớn nhất.

“Tần Hoàng cũng không phải một cái dễ dàng được ảnh hưởng người.” Nhị đương gia Nhan Lộ thuận miệng nói ra: “Nhìn chung những năm gần đây Tần Hoàng phương pháp xử sự, liền biết Tần Hoàng là một cái dạng gì người. Hơn nữa một cái truy cầu mờ ảo trường sinh người mà nói, hắn tất nhiên là sợ hãi tử vong…”

Nghe vậy, Phục Niệm lông mày nhíu lại, ánh mắt dừng ở Nhan Lộ trên mặt, đôi mắt chỗ sâu bộc lộ chính là trầm tư.

Nhan Lộ bình thường không lộ liễu không hiện nước, nhưng chỉ cần phát biểu nhất định có thể nói chỗ mấu chốt.

Trương Lương ngẩng đầu nhìn liếc mắt Nhan Lộ, hắn tất nhiên là rõ ràng trong lời nói ý tứ. Một cái truy cầu trường sinh, một cái người sợ chết, nếu là có người tự dưng ngăn cản, chỉ sợ dùng Doanh Chính tính khí… Chờ đợi Nho gia không phải là tốt bao nhiêu kết quả.

Theo Trương Lương, Phục Niệm có chút gấp.

Trầm ngâm nửa ngày, Phục Niệm đột mở miệng nói ra: “Công tử Phù Tô như thế nào?”

“Có nhân!” Đây là Nhan Lộ.

“Có nghĩa!” Đây là Trương Lương.

“Có tin!” Nhan Lộ lại lần nữa nói tiếp.

“Có trung!” Trương Lương tiếp tục nói.

Chuyện này đối với Nho gia mà nói, công tử Phù Tô đúng là một cái phù hợp Nho gia điển tịch người. Chẳng qua là làm Tam đương gia Trương Lương không biết sao, luôn cảm thấy đem Nho gia đặt ở công tử Phù Tô trên thân, chỉ sợ không thỏa đáng.

Thế nhưng là…

Cho dù là dùng ánh mắt của hắn đến xem, công tử Phù Tô đối Nho gia mà nói đúng là một cái không sai nhân tuyển. Để Trương Lương công chính mà nói, hắn không có chỗ để phản bác. Thế nhưng là trực giác bên trong, như thế một cái đối Nho gia mà nói nhân tuyển thích hợp, những hợp cách phẩm cách ở thời đại này, chỉ sợ không phải quá tốt sự tình.

Cúi đầu.

Trương Lương ở trong lòng suy nghĩ, Nho gia nếu muốn đạt tới mục đích, chỉ sợ Tần Hoàng Doanh Chính phải chết, như vậy trường sinh sự tình nhất định phải ngăn cản, thậm chí lúc cần thiết muốn dùng tay thôi động Tần Hoàng Doanh Chính đi chết. Bằng không mà nói, công tử Phù Tô những phẩm chất, chính là độc dược.

Tại thời khắc này, Trương Lương đã có quyết định.

Là tư tâm?

Vẫn là công tâm?

Chỉ sợ ngay cả chính Trương Lương đều không thể xác định.

…

Thận Lâu.

Từ khi đạp vào Thận Lâu, trừ bỏ một lần thí nghiệm kiếm pháp ra, Nhạc Duyên không có xuống thuyền, người một mực ở tại phía trên.

Dù là ở thành trấn trong có mấy người quen, nhưng Nhạc Duyên lại là không có chút nào chạm mặt tâm tư.

Bởi vì cái này không cần thiết.

Mà càng khiến người ta không lời là, xâm nhập Thận Lâu ba tên thiếu nam thiếu nữ một mực giấu ở Thận Lâu, tựa hồ có ở chỗ này một mực giấu đi, không cứu ra Nguyệt Nhi liền không rời đi dự định. Loại tình huống này, để Nhạc Duyên có chút dở khóc dở cười.

Đối Kinh Thiên Minh mà nói, Nguyệt Nhi mới là trọng yếu nhất, nguy hiểm gì đều không trọng yếu.

Đối Hạng Thiếu Vũ mà nói, Thạch Lan rất trọng yếu, chỉ

cần nàng ở, hắn liền ở.

Đối Thạch Lan mà nói, ở để lộ mặt người về sau, nàng liền biết ở cái này Thận Lâu bên trên tạm thời sẽ không gặp nguy hiểm.

Dạng này xâu chuỗi xuống, ba người vậy mà tại bước lên Thận Lâu về sau, trong lúc nhất thời không có xuống thuyền tâm tư, tựa hồ là thật dự định không cứu ra Nguyệt Nhi liền không rời đi Thận Lâu, lại vạn vạn không ngờ rằng cái này Thận Lâu sẽ tại vài ngày sau chính thức xuất phát.

Chẳng qua ở ngay trước mặt Nguyệt Nhi nói ra Thận Lâu xuất phát thời gian, nghĩ đến Nguyệt Nhi sẽ cho ra một cái để Nhạc Duyên hài lòng trả lời.

Trong phòng.

Nhắm mắt trầm tư Nhạc Duyên đột nhiên mở hai mắt ra, dưới mặt nạ sắc mặt biến đến kỳ quái. Tràn ngập ở toàn bộ Thận Lâu quanh thân Huyền Âm kiếm ý, trực tiếp cho Nhạc Duyên một kinh hỉ.

Cái này Thận Lâu, hôm nay là bị người xem như muốn tới thì tới địa phương sao?

Bên ngoài.

Boong tàu bên trên.

Đại Tư Mệnh, Thiếu Tư Mệnh, còn có Tinh Hồn ba người đem một cái đột nhiên đến người bao bọc vây

quanh, dùng ba người năng lực đủ để cho đối phương không chỗ có thể trốn.

“Ha!”

Một tiếng cười nhạo, Đại Tư Mệnh ngọc thủ khẽ vuốt xuống trên trán sợi tóc xanh, ánh mắt dừng ở trên người của đối phương. Mà đối phương đối mặt Đại Tư Mệnh chiêu này xinh đẹp chi tư, lại là cái cằm giương lên, một tay chỗ dựa đồng dạng là trở về một cái tương xứng động tác, dùng hiển lộ rõ ràng một thân xinh đẹp.

Trong lúc nhất thời, hai cái toàn thân tản ra xinh đẹp khí tức nữ nhân bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt đang đối mặt có đao quang kiếm ảnh.

So sánh giữa hai người ám đấu, Thiếu Tư Mệnh còn là bình thường không nói gì.

Ngược lại là Tinh Hồn thấy thế có vẻ hơi không kiên nhẫn được nữa.

“Ta muốn gặp Đông Hoàng.”

Nữ tử ở Tinh Hồn không thể nhịn được nữa thời điểm, nắm chặt chuôi kiếm ngọc thủ gia tăng cường độ, hàm răng cắn môi, muốn nói lại thôi vùng vẫy nửa ngày, rốt cuộc nói ra dụng ý của nàng.

“Ừm?”

Đại Tư Mệnh kinh ngạc.

Lúc cái này ‘Kinh hỉ’ bị Đại Tư Mệnh áp lấy xuất hiện trong đại sảnh thời điểm, Nhạc Duyên chẳng qua là ngồi ngay ngắn ở trong, không nhúc nhích nhìn trước mắt nữ nhân này.

Nhiều năm không thấy.

Đối phương thoạt nhìn so với trước đây tựa hồ gầy một chút.

Đại Tư Mệnh trước khi đi, như có điều suy nghĩ nhìn lướt qua nữ tử bóng lưng, lúc này mới yên tĩnh rời đi.

Ánh mắt rơi vào nữ tử trên thân, có chẳng qua là lạnh nhạt, còn có một vòng hồi ức.

Nữ tử đối mặt Nhạc Duyên dò xét, ánh mắt của nàng không có né tránh, ngược lại là chăm chú đuổi theo Nhạc Duyên ánh mắt, cuối cùng bốn mắt nhìn nhau.

Nửa ngày.

“Nhạc Duyên!”

Nữ tử mới mở miệng nhân tiện nói ra trước mắt cái này mang theo mặt nạ, đỉnh đầu trăng khuyết Âm Dương gia nhất Cao thống lĩnh Đông Hoàng Thái Nhất chân chính danh tự, “Ta dùng Xích Luyện danh nghĩa cầu ngươi một sự kiện…”

Xích Luyện! ! !

Thoáng chốc, Nhạc Duyên ánh mắt ngưng tụ, như

ngừng lại trên mặt của đối phương.

Nhạc Duyên không nghĩ tới, hai người lại lần nữa gặp mặt, sẽ là cảnh tượng như vậy.

Chương 99 : Xuất phát (Hạ)

Thỉnh cầu?

Làm một quen thuộc người xa lạ, Xích Luyện ở đạp vào Thận Lâu về sau, nhìn thấy Nhạc Duyên câu nói đầu tiên chính là trực tiếp điểm ra tên của hắn, nói ra dụng ý của nàng. Càng là dùng Xích Luyện cái tên này đến làm thỉnh cầu.

Người bên ngoài có lẽ không rõ, Nhạc Duyên thì lại làm sao không rõ ràng?

Xích Luyện, là nàng cũng không phải là nàng.

Trước mắt nữ tử áo đỏ là dùng Mạc Sầu danh nghĩa, tới gặp mình. Giờ này khắc này, trên người nàng luồng gợi cảm mị hoặc đã sớm biến mất không thấy gì nữa, ngược lại thay thế hoàn toàn là một cái tiểu nữ hài nhi khẩn trương cùng cẩn thận từng li từng tí, sợ nam tử trước mắt sẽ cự tuyệt thỉnh cầu của nàng.

Cự tuyệt?

Nàng không thể thừa nhận kết quả này.

“…”

Nhạc Duyên mắt không chớp nhìn chằm chằm Xích Luyện con mắt, như châm vậy ánh mắt nhìn thẳng khiến

người ta có chút chịu không nổi, không để cho nàng cảm giác ở giữa nghiêng đầu, trên cổ đẹp càng là bò lên trên từng tia từng tia đỏ ửng, người không tự chủ được tránh đi song sáng dọa người hai con ngươi.

Nếu là Tụ Tán Lưu Sa những người khác ở đây nhìn thấy Xích Luyện sẽ là như thế một bộ dáng, chỉ sợ con mắt đều sẽ trừng ra ngoài.

Trực tiếp hô lên tên của mình, càng là cường điệu gợi ý Xích Luyện cái từ này, Nhạc Duyên liền biết nữ tử trước mắt ý đồ đến.

Yêu cầu của nàng, chỉ sợ là rất khó, đối với người thường mà nói.

Nhạc Duyên không nói gì, chẳng qua là như vậy đứng đấy lẳng lặng nhìn đối phương, ai cũng không biết tại thời khắc này trong lòng của hắn rốt cuộc suy nghĩ cái gì.

Nửa ngày.

Phát giác được Nhạc Duyên ánh mắt vẫn dừng lại ở trên mặt của mình, Xích Luyện nhưng cũng không còn né tránh, chỉ có điều, ở quay đầu đón lấy ánh mắt của đối phương thời điểm, trên mặt đã mang tới từng tia từng tia sầu bi. Sầu tư rơi lông mày, ai oán khắc cốt.

Môi son chấn động một cái, cuối cùng vẫn lựa chọn mở miệng, đánh vỡ cái này kỳ quái yên tĩnh, nàng tiếng nói trong phòng quanh quẩn: “Ngươi bộ dáng những năm này, vẫn là không có biến a?”

Ngữ khí trầm thấp mà bao hàm tưởng niệm.

Một câu, để Nhạc Duyên mang theo chất vấn ánh mắt mềm xuống.

Bộ dáng của hắn…

Xích Luyện gặp qua.

Xác thực nói là ở như ảo giống như mộng tình trạng xuống gặp qua. Chỉ có điều nàng nhìn thấy một mực là người người mặc đạo bào đạo công tử. Lại không phải trước mắt cái này một thân thần bí đen kịt Âm Dương gia thủ lĩnh Đông Hoàng Thái Nhất.

Một câu tựa như lẩm bẩm hỏi thăm, cho lẫn nhau một loại nhiều năm về sau quay đầu cảm giác tang thương.

Lông mày nhẹ chau lại.

Tại thời khắc này, vang danh giang hồ vũ mị xinh đẹp tàn nhẫn nữ tử, Tụ Tán Lưu Sa Xích Luyện đã sớm không có trong kể lại bộ dáng, lưu lại chỉ có một người bản thân sầu bi, dường như Đại Ngọc táng hoa thê diễm.

Cúi đầu, nàng ở niệm niệm hồi ức.

Ở sai lầm thời điểm, gặp được sai lầm người, dùng sai lầm đối đãi, đưa tới sai lầm kết quả.

Dạng này hình dung. Chính là lại nói nàng.

Nếu như không phải lúc trước không biết trời cao đất rộng ở trước mặt đối phương toàn lực thi triển hỏa mị thuật, chỉ sợ cũng sẽ không bị phản chế, mà rơi vào bây giờ tình cảnh.

Ở trong ảo giác mấy năm, là nàng Xích Luyện vui vẻ nhất thời điểm.

Dù là nàng hiện tại đã sớm rõ ràng người Xích Luyện kỳ thật không phải nàng, nhưng nàng cũng có thể trải nghiệm phần ôn nhu, phần đảm đương. Nhất là đối một người nước mất nhà tan nữ nhân mà nói, phần hư giả kinh nghiệm có thể so với trí mạng nhất độc dược.

Phần bị cứng rắn nhét vào tới ký ức, làm sao có thể quên?

Mấy năm qua này, Xích Luyện sớm từ vừa mới bắt đầu loại này trạng thái đi từ từ ra. Chí ít ở Tụ Tán Lưu Sa những người khác trong mắt là như thế, nhưng có một chút có lẽ không có mấy người có thể để suy đoán, chính là một phần tàn nhẫn đã ở biến chất.

Người, đối với lần thứ nhất ấn tượng đều vô cùng khắc sâu.

Vô luận là dạng gì lần thứ nhất.

Lần thứ nhất có con.

Lần thứ nhất yêu đương.

Lần thứ nhất mang thai.

Lần thứ nhất. Nhiều khi quá là quan trọng.

Ở trong ảo giác, Xích Luyện trải qua quá nhiều lần thứ nhất, thậm chí bao gồm động phòng hoa chúc.

Trong ảo giác kinh nghiệm hết thảy, để Xích Luyện biết trước mắt nam tử này một mực tại phiêu bạt.

Một mực tại tìm kiếm. Hiện tại quay đầu xem đã vội vàng mấy năm, thế nhưng là cho dù là Vệ Trang, ở Xích Luyện trong lòng đã sớm tại không thể nhận thấy bị người khác chiếm đi vị trí.

Không ai biết. Ở ban đêm chìm vào giấc ngủ thời điểm, Xích Luyện mơ hồ đều sẽ cảm giác được bản thân cô bên gối có người ôn nhu. Nhưng mỗi khi sáng sớm tiến đến, ánh nắng chiếu vào bệ cửa sổ thời điểm, tỉnh lại Xích Luyện kiểu gì cũng sẽ ôm trong ngực hai đầu gối, cái cằm đặt tại trên đầu gối, tựa như một con trở về nhà mệt mỏi chim, yên lặng trải nghiệm lấy phần cô tịch cùng sầu bi.

Hài tử, tướng công…

Lúc nàng đi ra cửa phòng khoảnh khắc ấy, Xích Luyện liền vẫn là người Tụ Tán Lưu Sa tàn nhẫn Xích Luyện.

Cái này nam nhân, có độc.

Tình độc.

Tình kiếp.

Đây là Xích Luyện dần xuống đáy lòng.

Nàng trúng hắn độc.

Suy nghĩ quay lại, Xích Luyện lực chú ý trở về hiện thực, trước mắt nàng đối mặt trước mắt nam tử này thời điểm, đã ở bên miệng thỉnh cầu là miễn cưỡng ngăn ở cổ họng, có một loại muốn nói lại thôi xúc động.

Là lo lắng, vẫn là sợ hãi?

Loại này thận trọng khẩn trương tâm tính, đã hiện lên ở Xích Luyện trên mặt.

Nhìn đối phương bộ dáng, Nhạc Duyên nhưng cũng không thể không có chút cảm thán.

Câu nói đầu tiên, đã biểu lộ Xích Luyện ý đồ đến.

Mà trước mắt loại này muốn nói lại thôi tư thái, càng làm cho Nhạc Duyên đoán được nàng lo lắng địa phương. Rốt cục, Nhạc Duyên ngay cả mình đều nhìn không được, trực tiếp mở miệng, trực tiếp điểm ra Xích Luyện do dự chỗ: “Ngươi là vì Vệ Trang mà đến?”

“! ! !”

Ngẩng đầu, một đôi mắt đẹp không khỏi trừng lớn.

Con ngươi càng là hơi co vào.

Hiển nhiên.

Nhạc Duyên lời nói điểm ra Xích Luyện trong lòng lo lắng địa phương.

“Ngươi muốn ta cứu hắn, hay là bỏ đi hắn một ít suy nghĩ?”

Nhìn chằm chằm Xích Luyện hai mắt, Nhạc Duyên đạp bước hướng về phía trước, thân hình thoắt một cái, đã đi tới Xích Luyện trước mặt, hơi cúi đầu, trên mặt mặt nạ màu đen gần như dán tại nàng cái trán, Nhạc Duyên mỗi chữ mỗi câu phỏng đoán nói.

“Đúng!”

“A, không phải!”

Tâm.

Nhảy rất nhanh.

Để Xích Luyện lời nói đều trở nên lắp bắp.

Xích Luyện bị Nhạc Duyên cái này đột nhiên nói cùng bức nhân tư thế ép rất gắt trương, dưới chân không khỏi lui về sau một bước nhỏ, nhưng tựa hồ nhớ ra cái gì đó, lui ra ngoài chân lại thu hồi lại. Ngẩng đầu, đón lấy ánh mắt của đối phương, cảm thụ được đối phương phun tại trên trán mình nhiệt khí.

Ta không sợ ngươi!

Dưới đáy lòng cho mình đánh xuống tức giận, Xích Luyện không tránh không né nhìn chằm chằm đối phương.

Bốn mắt nhìn nhau.

Nửa ngày.

Cuối cùng vẫn là Xích Luyện không chịu nổi, cúi đầu xuống, trả lời: “Đúng thế.”

Lần này đến đây Thận Lâu. Xích Luyện chính là vì Vệ Trang mà đến.

Người bên ngoài có lẽ sẽ không như vậy quan sát cẩn thận, nhưng Vệ Trang như thế nào lại như vậy qua loa?

Lúc trước không biết nền tảng tìm tòi Âm Dương gia cấm địa tạo thành hậu quả, là đời này của hắn bên trong cuối cùng nhất hối hận sự tình. Chẳng qua là làm một nam nhân, một người lạnh lùng nam nhân, phần này hối hận sao có thể nói ra miệng.

Nhiều khi, người chỉ có ở trước khi chết mới có thể nói ra hối hận hai chữ.

Vệ Trang, chính là như thế.

Người bên ngoài không biết, nhưng chú ý Xích Luyện Vệ Trang tự nhiên nhất thanh nhị sở, cho dù là nữ nhân trời sinh biết diễn kịch, nhưng Xích Luyện ẩn tàng ở trong mắt Vệ Trang có thể nói là bị nhìn rõ ràng. Cùng Mặc gia đạt thành hợp tác. Cùng đế quốc mỗi người đi

một ngả, người ở bên ngoài trước mặt có lẽ là có đầy đủ lý do, nhưng không có người biết tạo thành cái tình huống này nguyên do đến từ chỗ nào.

Vệ Trang muốn phản Tần.

Hắn muốn vì Xích Luyện đưa một người nước làm lễ vật.

Cái này lời hứa Vệ Trang một mực để ở trong lòng, chỉ có tại đối mặt Đông Hoàng thời điểm, Vệ Trang mới có thể cảm thấy sốt ruột. Mà ở thời điểm này, đầu tiên nhất định phải ngăn cản Tần Hoàng Doanh Chính trường sinh chi mộng.

Cho nên, Vệ Trang sốt ruột.

Vì thế hắn lâm vào nguy cơ rất lớn.

Mà cái này để hắn lâm vào nguy cơ địa phương, chính là trong kể lại Phệ Nha ngục. Một người chỉ có thể đi vào, lại không thể ra lao ngục. Cái này lao ngục. Cho dù là trong thiên hạ này cũng khá nổi danh Tụ Tán Lưu Sa cũng không thể tránh được, thậm chí kể cả đây tinh thông cơ quan thuật Mặc gia đối với cái này chỉ sợ cũng chỉ có thể vò đầu.

Dạng này lao ngục, cũng không biết đã từng là vì giam giữ người nào mà kiến tạo.

Xích Luyện dùng một nữ nhân trực giác, loáng thoáng cảm nhận được cỗ nguy cơ rất lớn.

Càng nghĩ. Xích Luyện phát hiện chỉ có một người có niềm tin tuyệt đối có thể cứu ra Vệ Trang đến, mà người này chính là trước mắt để nàng thống khổ mấy năm nam nhân.

Nhạc Duyên.

“Phệ Nha ngục…”

Nghe Xích Luyện nói chuyện đã xảy ra, Nhạc Duyên ở đây lẩm bẩm đồng thời, dưới mặt nạ sắc mặt cũng biến thành kỳ quái. Không phải Xích Luyện yêu cầu khiến người ta kỳ quái. Mà là tâm tình của hắn ở lời nói của đối phương xuống trở nên có chút kỳ quái.

Là một loại như ẩn như hiện mâu thuẫn tâm tình.

Đồng dạng.

Loại tâm tình này cũng dừng lại ở Xích Luyện trong lòng.

Hai nam nhân, một nữ nhân.

Chẳng qua là, hắn Nhạc Duyên tại sao muốn đi cứu?

Tựa hồ là đã nhận ra Nhạc Duyên tâm tình biến hóa. Xích Luyện lại lần nữa lặp lại nàng lần này gặp mặt thời điểm câu nói —— dùng Xích Luyện danh nghĩa.

“Xích Luyện…”

Lại lần nữa nghe nói, Nhạc Duyên đón này đôi con ngươi, lại là rõ ràng.

Đây là quyết tâm của nàng.

Hồi lâu.

Một tiếng thở dài ở Xích Luyện sắp lúc tuyệt vọng, ở bên tai của nàng vang lên.

Thôi.

Đây là lỗi của nàng, cũng là hắn sai.

“Hai ngày sau, Thận Lâu đem đi về phía đông.” Lời nói rơi xuống, Nhạc Duyên người đã từ Xích Luyện bên người đi qua, “Từ nay về sau, ngươi không còn là Xích Luyện, ngươi là chính ngươi, vẫn là gọi Hồng Liên đi.”

“Không!”

“Ta chính là Xích Luyện, từ ngày hôm đó ta chính là Xích Luyện.”

Cự tuyệt thanh âm từ phía sau lưng truyền đến, Nhạc Duyên bước chân có chút dừng lại, sau đó không nói nữa, chẳng qua là mang theo trên người nàng tản mát ra hương khí, đạp bước mà đi.

Hai ngày sau.

Vốn là còn giấu trong Thận Lâu Thạch Lan, Kinh Thiên Minh cùng Hạng Thiếu Vũ miễn cưỡng bị Âm Dương gia người đông truy tây đuổi từ Thận Lâu bên trên cho đuổi ra ngoài, bất quá bọn hắn mặc dù không có cứu được

Cao Nguyệt, ngược lại là lấy được có thể cứu Đoan Mộc Dung dược vật.

Mà cái này thiên giữa trưa.

Một mực dừng sát ở Tang Hải thành bờ biển Thận Lâu, rốt cục có động tĩnh.

Khổng lồ thân thuyền ở vô số người nhìn chăm chú, chậm rãi động.

Bên bờ.

Giấu ở trong đám người Thạch Lan, Hạng Thiếu Vũ cùng Kinh Thiên Minh ba người đang ngơ ngác nhìn cái này thuyền lớn thúc đẩy, trong lúc nhất thời ba người đều suy nghĩ xuất thần.

Hồi lâu.

Thật vất vả đem trong lòng chưa cứu được Nguyệt Nhi ảo não cảm xúc dằn xuống đáy lòng về sau, Kinh Thiên Minh song quyền nắm chặt, dưới đáy lòng lập xuống nhất định phải cứu Nguyệt Nhi lời thề về sau, liền nghe được bên cạnh Hạng Thiếu Vũ hỏi một vấn đề.

“Ở chúng ta rời đi Thận Lâu thời điểm, người bị áp lên thuyền nữ nhân là ai?”

Đúng thế.

Nữ nhân là ai?

Trong lúc nhất thời, ba người đều lòng tràn đầy suy đoán.

Đồng thời.

Thận Lâu bên trên.

Ngồi ngay ngắn ở Đông Hoàng bên cạnh thân, một thân Âm Dương trang phục, lụa mỏng che mặt Nguyệt Nhi đang nghiêng đầu, nhướng mày đối với ngồi bên cạnh người đối với nàng mà nói xem như quen thuộc nữ nhân mãnh nhìn, có một bụng nghi hoặc.

Nàng, tại sao lại ở chỗ này?

Thậm chí, nàng còn có thể cảm nhận được bốn phía mấy nữ nhân ở giữa hơi có vẻ rét lạnh bầu không khí.

Không tên Nguyệt Nhi không khỏi đánh run một cái.

Một thân màu đỏ Âm Dương trang phục.

Đỏ sa che mặt.

Nhưng cũng che lấp không được thân phận của nàng.

Tụ Tán Lưu Sa, Xích Luyện.

Chương 100 : Mặt trăng gây họa

Khuê phòng.

Một thanh kiếm.

Còn có một chỗ bừa bộn.

Một cái thân hình hơi có vẻ còng xuống nam nhân, tại thời khắc này liền như vậy chống trường kiếm, đứng tại bên trong. Mà ở người dưới chân, hấp dẫn nhất ánh mắt thì là một phần tơ lụa, phía trên màu đen điểm điểm, hiển nhiên đây là một phong mật tín.

“…”

Bạch Phượng an tĩnh tựa ở cổng, lẳng lặng nhìn trước mắt cái này khiến người ta đột nhiên cảm thấy có chút xa lạ nam nhân, hắn đột nhiên hiểu được trên người của đối phương xuất hiện loại tình huống này. Lúc trước, người rời đi, không phải cũng là để hắn dạng này nha.

Xích Luyện!

Cho dù là nhìn thấy kết quả như vậy, có thể Bạch Phượng vẫn là không cách nào rõ ràng Xích Luyện vì sao lại có lựa chọn như vậy.

Từ nơi nào xem, đều không nên là như vậy kết quả.

Cúi đầu, đầu ngón tay ở trên cằm vuốt nhẹ sau đó, Bạch Phượng cuối cùng vẫn là đem đây điểm mấu chốt dừng ở trước đây sau thăm dò Âm Dương gia cấm địa sự tình, chỉ sợ là lần đó, mới có thể để Xích Luyện làm ra bây giờ dạng này chọn lựa.

Bạch Phượng cũng muốn hỏi một tiếng vì cái gì.

Ánh mắt lẳng lặng dừng ở đối phương trên bóng lưng, Bạch Phượng đột nhiên phát hiện cho tới nay Tụ Tán Lưu Sa cái này hoàn mỹ thủ lĩnh, khắp nơi giờ khắc này xuất hiện một cái nam nhân nên có cảm xúc. Mà không phải trước kia cái cao cao ở núi, khiến người ta sờ không được đoán không ra trong lòng của hắn suy nghĩ, khiến người ta e ngại người.

Vệ Trang, thích Xích Luyện sao?

Trong đầu, Bạch Phượng đột nhiên toát ra một cái ý niệm như vậy, ở vấn đề này tràn ngập ở trong lòng khoảnh khắc ấy, Bạch Phượng lại là không nhịn được đi phỏng đoán. Chí ít có thể khẳng định là, trước kia Xích Luyện là hâm mộ Vệ Trang.

Như vậy hắn đâu?

Cái này vô tình Quỷ cốc truyền nhân, thật thích Xích Luyện sao?

Vô tình?

Đúng vậy, từ Vệ Trang từ bỏ Vô Song thời điểm, cũng làm người ta biết hắn có vô tình tâm.

Chẳng qua là khi nhìn đến giờ khắc này Vệ Trang không hiểu mang theo một ít bi ý bóng lưng, Bạch Phượng cảm thấy cái này đáp án hẳn là có một ít chỗ sơ suất, có lẽ Vệ Trang cũng là một cái hữu tình người, chẳng qua là ẩn tàng quá sâu.

“Chỉ cần là Tụ Tán Lưu Sa người, trừ phi là ta từ bỏ, bằng không mà nói sinh là Lưu Sa người, chết là Lưu Sa quỷ.” Vệ Trang thanh âm rơi vào Bạch Phượng trong tai. Chỉ gặp hắn thân thể chẳng biết lúc nào khôi phục dĩ vãng thẳng tắp, thấp giọng nói: “Lời hứa đáng ngàn vàng, ta Vệ Trang thế nhưng là một cái nói lời giữ lời người.”

“! ! !”

Mí mắt hơi rung động, Bạch Phượng thần sắc có chút ngạc nhiên.

Lời này. Khiến người ta nghe không minh bạch.

Bạch Phượng cảm thấy nghe hiểu một chút, nhưng lại có một ít đồ vật không có rõ ràng.

Trước mặt nói là Vệ Trang đối Xích Luyện rời đi phẫn nộ, mà phía sau… Bạch Phượng không có rõ ràng. Bất quá hắn có thể khẳng định một điểm, Tụ Tán Lưu Sa cùng Âm Dương gia tại thời khắc này đã trở thành tử địch.

Nữ nhân nổi điên sẽ đáng sợ.

Nam nhân nổi điên, sẽ càng thêm đáng sợ.

Cúi đầu.

Vệ Trang ánh mắt trên mặt đất trên quyển trục dừng lại liếc mắt. Sa Xỉ khẽ động, kiếm khí tự phát, trực tiếp đem nó quấy thành mảnh vỡ, người khác lúc này mới xoay người lại. Người bên ngoài không rõ, chỉ có chính Vệ Trang rõ ràng.

Nói lời giữ lời, là hắn trước đây ưng thuận phần lời hứa.

Muốn cho Xích Luyện một cái càng cường đại hơn Hàn Quốc.

Mà trước mắt, người đã không ở.

Có thể lời hứa, thân là một cái nam nhân vẫn là phải đi hoàn thành.

Quay người, Vệ Trang cầm trong tay Sa Xỉ kiếm từ Bạch Phượng bên người đi qua, rời đi thời điểm. Hắn dừng bước lại, hơi quay đầu, nói: “Gian phòng kia khiến người ta sửa sang lại đi, khôi phục nguyên dạng là được rồi.”

“…”

Bạch Phượng nghe vậy, lông mày không khỏi chớp chớp. Nhìn qua Vệ Trang bóng lưng rời đi, như có điều suy nghĩ.

…

Tang hải.

Tiểu Thánh Hiền trang.

Ở xem khắp Nho gia điển tịch về sau, công tử Phù Tô đối Nho gia đưa ra ý kiến của mình, chính là văn tự thống nhất.

Thống nhất, là đế quốc quốc sách.

Rất nhiều thứ, đều tiến hành tương ứng quy phạm.

Đối với điểm này. Công tử Phù Tô là tán đồng, ở đối Nho gia đưa ra yêu cầu về sau, tăng thêm đối Nho gia ba vị đương gia ấn tượng có chút không tệ, cũng là ưng thuận một chút đồ vật. Không thể nghi ngờ. Nho gia một chút chủ trương, mười phần thích hợp công tử Phù Tô tính nết.

Nhiều khi, người với người,

Người cùng sự tình, hợp khẩu vị mới là trọng yếu nhất.

Hiển nhiên.

Song phương đối mặt.

Nho gia cao hứng bừng bừng trở về khiến người ta dùng Tần quốc chữ tiểu triện thống nhất điển tịch.

Đương nhiên, ở đây. Nho gia người dùng một loại khuyên can giọng điệu, bên cạnh gợi ý xuống Đế Hoàng cầu trường sinh mặt trái tác dụng. Mà những lời này,

tăng thêm công tử Phù Tô bản thân lo lắng, khiến cho công tử Phù Tô nghe lọt vào trong tai, lưu tại trong lòng.

Bất quá, ở thời điểm này, công tử Phù Tô sắc mặt rất là âm trầm, cũng không như vậy đẹp mắt. Ánh mắt của hắn dừng ở đứng tại phía dưới đế quốc thừa tướng Lý Tư trên thân, lẳng lặng nghe đối phương báo cáo.

Phệ Nha ngục!

Âm Dương gia!

Bị Ảnh Mật vệ thủ lĩnh Chương Hàm bắt bỏ vào Phệ Nha ngục Mặc gia Đạo Chích, tăng thêm Tụ Tán Lưu Sa Vệ Trang cùng đế quốc phản đồ Cái Nhiếp tất cả trốn thoát, để bọn hắn thất bại trong gang tấc. Trọng yếu không phải những phản nghịch thoát đi, mà là Âm Dương gia cách làm.

Theo Ảnh Mật vệ quan sát, có Âm Dương gia người trộn lẫn ở trong đó, trợ giúp những phản nghịch.

“Nếu như thuộc hạ không có đoán sai, hẳn là Âm Dương gia khống tâm chi thuật.”

Chương Hàm nhìn xem công tử Phù Tô gần như có thể lạnh thấp nước bộ dáng, thận trọng nói ra chính mình suy đoán: “Khống tâm chi thuật, có thể ở trên đây có dạng này tạo nghệ, theo thuộc hạ giải đế quốc trên dưới chỉ sợ chỉ có Âm Dương gia am hiểu…”

Thần bí, khó lòng phòng bị.

Người bị khống chế căn bản cũng không rõ ràng.

“Thế nhưng là, có thể không nhìn không gian, khống chế Phệ Nha ngục ngục tốt… Cái này, Âm Dương gia trưởng lão chỉ sợ không có cái này năng lực a?” Lý Tư mơ hồ nhìn lướt qua công tử Phù Tô thần sắc, ánh mắt dừng ở Chương Hàm trên thân, nói ra nghi ngờ của mình.

Âm Dương gia trưởng lão là rất lợi hại, thế nhưng hẳn không có đạt tới loại này quỷ thần khó lường tình trạng.

Nghe được Lý Tư chất vấn, Chương Hàm sắc mặt tại thời khắc này trở nên rất là kỳ quái, dùng một loại rất phiêu miểu giọng điệu trả lời: “Thuộc hạ cũng không dám khẳng định, nhưng ở khoảnh khắc ấy, ta cảm giác được không gian bốn phía giống như bị thứ gì chỗ nào cũng nhúng tay vào, giống như có người nào đang nhìn chăm chú bản thân, cũng ở trong đầu của mình chỗ sâu nhẹ giọng thì thầm.”

“Nếu như không phải thuộc hạ tỉnh táo nhanh, chỉ sợ… Có ngục tốt không hiểu biến đổi lập trường, hướng Mặc gia phản nghịch Đạo Chích cung cấp trợ giúp.” Chương Hàm có một câu không nói, nếu là cảm giác người đứng trước mặt của hắn, chỉ sợ hắn ngay cả rút kiếm dũng khí đều không có.

Tê ——

Nghe đến đó, cho dù là công tử Phù Tô cũng không khỏi hít sâu một hơi. Giọng điệu này, cái này giọng điệu, tựa như Chương Hàm gặp quỷ thần.

Cái này, chẳng lẽ lại…

Công tử Phù Tô cùng Lý Tư liếc nhau một cái sau. Liền thuận miệng nói một câu: “Thận Lâu, xuất phát rất đúng thời điểm.”

Lập tức, tình cảnh trở nên an tĩnh lại.

Ai cũng không có tiếp tục nói hết.

Toàn bộ đế quốc cao tầng, ngoại trừ đương kim Hoàng đế Doanh Chính ra. Những người khác không có mấy cái có thể thực sự hiểu rõ Âm Dương gia tối cao thủ lĩnh Đông Hoàng Thái Nhất là một cái dạng gì người. Thậm chí, thân là trưởng tử công tử Phù Tô, cũng chỉ có từng nghe nói Đông Hoàng Thái Nhất danh tự, mà không có gặp qua người này.

Về phần Lý Tư, cũng chỉ là lúc trước Kinh Kha đâm Tần Vương thời điểm. Xa xa gặp qua liếc mắt.

Một thân áo bào đen, đỉnh đầu trăng khuyết, mang theo mặt nạ.

Đang lúc trở tay, trấn áp danh xưng thiên hạ đệ nhất thích khách Kinh Kha, khiến cho đối phương thất bại trong gang tấc.

Người quá mức thần bí.

Không có người nói chuyện, trong phòng nhất thời tràn ngập nặng nề bầu không khí, đứng ở phía trên công tử Phù Tô hai mắt híp híp, trong đầu quanh quẩn Nho gia

ba vị đương gia nói lên khuyên can, song quyền nắm chặt xuống, hắn dưới đáy lòng đối vốn là còn có chút lắc lư tâm tư làm ra quyết định.

Giờ này khắc này. Đông Hải bên trên.

To lớn Thận Lâu giống như một hòn đảo nhỏ đồng dạng đón gió phá sóng, nhắm hướng đông phương mặt trời mọc phương hướng chạy tới.

Boong tàu đỉnh.

Nhạc Duyên hai tay sau lưng, chỗ đứng trên đó, chính xuất thần nhìn xem phương xa một mảnh xanh thẳm.

Sau lưng hắn, thì là một thân hồng trang Xích Luyện đứng tại bên trong, đồng dạng thất thần nhìn xem trước mặt cảnh biển.

Đối một cái cho tới bây giờ không hề rời đi đại lục đi tới người đi biển mà nói, đây là một loại khó được trải nghiệm. Vừa mới bắt đầu, cũng bởi vì khó chịu có chút say sóng, chẳng qua bản thân là người luyện võ, Xích Luyện ngược lại là rất nhanh thích ứng xuống.

Nàng phát hiện. Đứng tại chỗ cao nhìn xem biển cả, sẽ để cho nàng vốn là có chút hậm hực tâm tình thư sướng không thiếu. Để nàng hận không thể đối trống trải biển cả, lớn tiếng kêu lên vài tiếng, dùng biểu đạt trong lòng thoải mái.

“Ngươi có thể đối biển cả kêu lên vài tiếng.”

Tựa hồ là đã nhận ra Xích Luyện nghĩ cách. Nhạc Duyên đột nhiên mở miệng nói ra, cho một cái rất là nghiêm chỉnh đề nghị.

“A? !”

Xích Luyện khẽ giật mình, sắc mặt đỏ lên, há to miệng, có thể cuối cùng vẫn là không có có ý làm ra thầm nghĩ việc cần phải làm. Không biết sao, ở đạp vào cái này Thận Lâu bên trên sau. Xích Luyện phát hiện bản thân trở nên chưa từng có hướng hình thức không chút kiêng kỵ, trở nên thẹn thùng.

Phải biết dĩ vãng da mặt nàng thế nhưng là rất dày, trêu chọc trêu đùa người khác là tuỳ tiện sự tình. Nhưng ở trước mặt đối phương, Xích Luyện lại phát hiện bản thân không có cách nào làm được giống như trong ảo giác lão phu lão thê hình thức quen thuộc.

“Ngươi làm như vậy, thật nghĩ được chưa?”

Nhạc Duyên thanh âm theo gió biển phất phơ, ở lướt tới phương xa thời điểm, cũng rơi vào Xích Luyện trong tai, “Có lẽ Vệ Trang sẽ nổi điên.”

“Hắn quá gần, nhưng lại cách quá xa, là một người không nắm bắt được.”

“Mà ngươi, rõ ràng như vậy xa, nhưng lại cách quá gần, gần đưa tay có thể sờ.

“Nhưng ta biết, nếu là ở Thận Lâu trước khi đi không có làm cái gì, ta sợ ngay cả ta trong mộng đưa tay có thể

sờ người rốt cuộc bắt không được…” Xích Luyện thanh âm càng nói càng thấp, lại có một loại ẩn chứa ở trong đó thổ lộ không ra được ủy khuất: “Dù là bản thân cái này là mộng.”

Là tỏ thái độ.

Cũng chọn lựa.

Thống khổ nhiều năm, trong đầu tơ vương tại thời khắc này hóa thành ôn nhu thì thầm.

Đối với cái này, Nhạc Duyên lại là không phản bác được.

Thích không?

Nhạc Duyên để tay lên ngực tự hỏi, chỉ sợ không phải. Như thế sai lầm, lúc trước bản thân liền là bởi vì một cái tên mà lên. So ra, nàng không giống Tuyết Nữ, cũng khác nhau Âm Dương gia cái khác nữ tử. Nàng cùng hắn ở giữa, bản thân là người xa lạ.

Càng nhiều chỉ sợ vẫn là thương tiếc.

Chẳng qua là phần này thương tiếc, tại thời khắc này, khiến cho quan hệ của hai người biến thành dạng này.

Chợt, Nhạc Duyên thân thể run lên, nhưng lại đột nhiên ngừng lại.

Bước ngọc nhẹ nhàng, Xích Luyện cất bước tiến lên, đi tới Nhạc Duyên bên trái, sau đó theo sát đối phương

nhẹ nhàng nghiêng dựa vào, liền như là từng tại trong ảo giác vậy

Đồng dạng trên thuyền.

Chỉ có điều không có dù giấy, không có mưa bụi.

Phía dưới.

Boong tàu bên trên, Nguyệt Thần, Đại Tư Mệnh, Thiếu Tư Mệnh còn có Nguyệt Nhi bốn người cũng đứng tại bên trong theo cột nhìn biển, không biết ở khi nào ánh mắt của mấy người đã chuyển đến Thận Lâu đỉnh chóp phương hướng, nhìn ra xa mà đi.

Không hiểu ——

Nguyệt Nhi chỉ cảm thấy bốn phía bầu không khí lại giảm, cũng không biết là gió biển quá lạnh nguyên nhân hay là sao, khiến người ta đánh run một cái… Nghĩ nghĩ, Nguyệt Nhi đi tới cùng mình chiều cao đồng dạng Thiếu Tư Mệnh bên người ngừng lại. Đông nhìn một cái, tây nhìn xem, cuối cùng Nguyệt Nhi cúi đầu bắt đầu đánh giá đến bản thân trên quần áo sáu mặt trăng.

Nhìn chòng chọc vào, thật giống như phía trên mặt trăng đang gây tai hoạ.

Chương 101 : Lựa chọn

Làm sao tính được số trời.

Có lúc, lòng người khó lường so cái này thương thiên biến hóa càng thêm nhanh, càng thêm không thể nắm lấy.

Ở Âm Dương gia gần như toàn phái đạp vào Thận Lâu mặt trời mới mọc phương hướng mà đi về sau, cái này trong lúc nhất thời vốn là ở đế quốc trên dưới khổng lồ Âm Dương gia thế lực cũng hạ xuống điểm thấp nhất.

Cho dù là dĩ vãng đối Âm Dương gia có hợp tác tâm tính, có theo đuổi người, tại thời khắc này đều thật chặt ẩn tàng từ bản thân tâm tư bởi vì theo bọn hắn nghĩ đây là một cái không cách nào dự đoán tương lai, làm cho không người nào có thể phỏng đoán sau cùng kết cục là cái gì.

Nếu là Trường Sinh đan phương thành công, như vậy Âm Dương gia có thể leo lên càng thêm không thể xem đỉnh cao, nếu là thất bại, như vậy Âm Dương gia có rất lớn có thể là rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Làm tức giận người thứ nhất nhất thống Hoa Hạ người, không có ai đi dám cam đoan Tần Hoàng Doanh Chính chính là dạng gì tâm tư.

Bọn hắn đang chờ.

Chờ sự kiện này kết quả cuối cùng, suy nghĩ thêm tự

thân lợi ích, cũng không muốn ăn không đến tốt ngược lại chọc một thân bẩn. Chẳng qua Âm Dương gia toàn phái rời đi, ngược lại để Mặc gia, Nho gia một đám bị Âm Dương gia đè ở phía dưới bách gia có chân chính có thể thoải mái hơi thở trong lồng ngực thời điểm.

Lúc Âm Dương gia ở thời điểm, những người này đều cảm nhận được cỗ đến từ phía trên áp lực khổng lồ.

Bọn hắn rời đi, liền tựa như tràn ngập toàn bộ bầu trời mây đen bị ánh nắng quét sạch sành sanh, khiến người ta không hiểu có một loại nhẹ nhõm cảm giác.

Mặc gia.

Thật vất vả từ Phệ Nha ngục bên trong trốn tới Mặc gia thống lĩnh Bào Đinh vỗ vỗ bản thân phình lên cái bụng, hồi tưởng lại bản thân ở Phệ Nha ngục kinh nghiệm cho dù là dùng hắn 'Rộng lớn' ý chí cũng coi là nhận lấy không nhỏ kinh hãi.

Một cái không tốt, ngay cả Đạo Chích cùng Cái Nhiếp cộng thêm Vệ Trang bốn người cùng một chỗ đều sẽ chết trong Phệ Nha ngục.

Cái này nghe nói do Thương triều Khương Tử Nha kiến tạo lao ngục, cũng không biết đến cùng là dùng đến nhốt ai.

Đúng thế.

Đang chạy ra Phệ Nha ngục về sau, Bào Đinh cùng Đạo Chích tư tưởng của hai người mở ra khác biệt, hai

người tụ cùng một chỗ nói thầm cái này kinh khủng Phệ Nha ngục đến cùng trước đây dùng nhốt ai.

Chẳng qua là thời gian quá lâu, hậu nhân cũng chỉ có thể hơi suy đoán.

“Phệ Nha ngục tuy nói là quân sự thành lũy, nhưng ta cảm thấy đây càng nhiều vẫn là dùng đến giam giữ người lao ngục, cùng quân sự thành lũy tác dụng hoàn toàn không hợp.”

Đạo Chích phi thường chăm chú mỗi chữ mỗi câu nói ra: “Nếu là thành lũy. Không có đường lui, sẽ tuyệt đối bị nhân sinh sinh vây chết.”

“Ta cũng cảm thấy như vậy.” Bào Đinh đồng ý nói: “Cho dù là ở bên trong bảo tồn không ít lương thực nhưng cũng không đủ, dùng Khương thái công năng lực nghĩ đến sẽ không rèn đúc như thế một cái từ khốn tuyệt địa nơi chốn.”

Hai người càng nghĩ, cảm thấy cái này Phệ Nha ngục chỉ sợ không phải cái gọi là Khương thái công vì Võ Vương tu kiến quân sự thành lũy. Một khi phạt Trụ thất bại, lui về nơi này, chính là tuyệt địa, chỉ có thể chết già ở bên trong.

“Đúng thế.”

“Nó vốn là tuyệt ngục.”

Một bên Cái Nhiếp ở cùng Cao Tiệm Ly nói chuyện thời điểm, nghe được hai người nói thầm, liền trực tiếp xen

vào nói ra ý kiến của mình: “Hơn nữa bên trong công năng không có gì bất ngờ xảy ra Tần quân chỉ có thể khởi động một bộ phận.”

“Nếu là hoàn toàn khởi động, chỉ sợ chúng ta mấy người trốn không thoát đến. Dù là tìm được cái lưu lại lối ra.”

“Tại sao muốn nói là quân sự thành lũy?” Đạo Chích nghe vậy lập tức hỏi ngược lại, hắn nghe được đây hàm nghĩa.

Đối với cái này, Cái Nhiếp chẳng qua là đạm mạc trả lời một câu: “Truyền thuyết như thế…”

“Hắc hắc…”

Bào Đinh nhéo nhéo bản thân mập mạp chồng mấy tầng dưới thịt, hắn ngược lại là rõ ràng, Khương thái công tuyên bố không cho phép có dạng này một điểm đen, cười nói ra: “Ta chỉ là đang nghĩ cái này Phệ Nha ngục đến cùng là dùng đến nhốt ai, là hạng người gì đáng giá dùng hình thức tư thế đối đãi?”

“Nếu như không có cái cửa ra có phải hay không chỉ có tiến vào được, ra không được á!”

Đạo Chích thấy thế tiếp lời đầu. Cũng nói ra ý kiến của mình, phỏng đoán nói: “Đây là ta lần thứ nhất nhìn thấy dạng này lao ngục, hiếm thấy trên đời.” Híp mắt, Đạo Chích trong đầu tựa hồ vẫn còn nhớ không ngừng biến đổi phòng giam vị trí Phệ Nha ngục. Loại này biến ảo khó lường lao ngục, đến cùng là dùng đến giam giữ hạng người gì,

Đây cũng là hắn nghi hoặc.

Đáng giá dùng dạng này phòng giam đến giam giữ, như vậy chính là dạng gì thế lực. Hạng người gì mới đáng giá đường đường Thương triều Khương Tử Nha như thế cách làm.

Đúng a!

Ở trước đây, rốt cuộc là ai đáng giá đường đường Khương thái công như thế đối đãi?

Trụ Vương, vẫn là mặt khác ai?

“Ai?”

“Đúng rồi. Lại nói Khương thái công lúc trước vừa ra núi chính là Ban đại sư dạng này lão già họm hẹm, nói gì Ban đại sư cũng có cơ hội lạc?” Một trận trầm mặc về sau, Đạo Chích đột ngột mở miệng nói một câu như vậy, lập tức làm cho cả tình cảnh vô cùng quỷ dị.

Ánh mắt mọi người lại nhìn một chút Đạo Chích đồng thời, lại ngó ngó đứng tại góc Ban đại sư, không hẹn mà cùng gần như trong đầu não bổ xuống, trong lúc nhất thời bầu không khí trở nên quái dị.

Chỉ có Ban đại sư phồng lên con mắt trừng mắt Đạo Chích, dở khóc dở cười.

Đỉnh núi.

Tiếu Tam Tiếu mặt không thay đổi ngắm nhìn phía đông mặt biển, vốn là dừng ở bên trong Thận Lâu đã sớm không có tung tích, sớm tại vài ngày trước, Thận Lâu đã đi rồi.

“Toàn phái mà đi.”

“Ngược lại là một biện pháp tốt.”

Tiếu Tam Tiếu ngắm nhìn bình tĩnh mặt biển, đối diện cảm thụ được mang theo mùi tanh gió biển, tự nhủ: “Lần này, người như vậy tự phụ đồng thời còn cảnh giác quá nhiều.”

Ngẩng đầu.

Ở gió biển thổi đầu hai bên dúm dó tóc trắng không ngừng nhảy nhót, Tiếu Tam Tiếu ánh mắt từ trên biển thu hồi lại, ném đến chân trời vòng mặt trời phía trên, chăm chú nhìn nửa ngày, mãi đến tận hắn cảm thấy mình hai mắt có chút hoa mắt thời điểm, lúc này mới thu hồi lại nhắm hai mắt lại, chân phải nhẹ nhàng đạp đạp, dùng một loại hoài niệm giọng điệu tiếp tục nói ra: “Dưới chân toà này lao ngục, lần này cũng không còn cách nào vây khốn người.”

Dưới chân hắn ngọn núi nội bộ, chính là Mặc gia mấy người vừa mới trốn tới Phệ Nha tuyệt ngục.

“Rơi vào Tần quân trong tay lãng phí.”

Trong miệng là thổn thức cảm khái, nhưng Tiếu Tam Tiếu nhưng không có bất luận cái gì nếm thử biến đổi

tâm tư, có nhiều thứ lần đó có thể, lại không thể lần nữa nếm thử. Cho dù là đối mặt Thận Lâu, đối Tiếu Tam Tiếu mà nói, cũng có được có thể thúc đẩy rùa biển đuổi theo biện pháp, có thể đối mặt người, Tiếu Tam Tiếu căn bản không có đi lên liều mạng tâm tư.

Bởi vì là một cái vô địch người.

Chẳng qua là đứng càng cao, nhưng cũng tịch mịch càng lợi hại.

Hắn không bị thua ở trên tay của người khác, hắn sẽ chỉ ngã vào chính hắn trên tay. Cho dù là chết, cũng là chính hắn làm xuống kết quả.

Chẳng qua . .

Tuy nói sẽ không cho đối phương sinh mệnh bên trên mang đến quá nhiều uy hiếp, có thể sự tình cũng không phải là đơn thuần một người thất bại tới làm kết cục. Bởi vì theo Tiếu Tam Tiếu, Doanh Chính có dã tâm xa xa muốn so Đế Tân tới lớn hơn.

“Ngươi toàn phái mà đi. Là cái biện pháp giải quyết thời điểm, cũng lưu lại một cái khác chỗ sơ suất.”

“Ly gián.”

“Không thể thích hợp hơn.”

Dứt lời, quay người.

Độc lưu triều vang, người đã sớm không còn.

Đế đô.

Hàm Dương.

Tần Hoàng Doanh Chính liền tựa như Hạ Vũ đúc thành cửu đỉnh đồng dạng độc trấn Cửu Châu. Chỉ cần người khác ở, tồn tại hắn ngay dưới mắt nhảy nhót yêu ma quỷ quái chẳng qua là trong mắt hí kịch mà thôi. Dù sao đang chờ đợi đồng thời, dù sao cũng phải cần một vài thứ để giết thời gian.

Mà lần này, hắn chú ý đối tượng chính là bản thân hai đứa con trai.

Công tử Phù Tô, cùng thập bát thế tử Hồ Hợi.

Về phần mặt khác vương tử, ở hai người này trước mặt thật sự là không đáng giá được nhắc tới.

Doanh Chính muốn xem kịch.

Xem một ít người biểu diễn, đến vui vẻ chính mình. Đến tiêu khiển trong khi chờ đợi sinh ra bực bội.

Dù sao chờ đợi là cần kiên nhẫn.

Nhất là đối một cái truy cầu trường sinh đế vương mà nói… Chờ đợi tựa như lông vũ ở trêu chọc, càng vẩy càng ngứa, càng ngứa càng phiền.

Phải biết, Doanh Chính làm một đế vương, nhưng thật ra là một cái người có kiên nhẫn.

Có thể từ khi trường sinh bày ở trước mặt mình, lúc Thận Lâu về sau, hắn tâm cũng có chút gấp. Người bên ngoài nhìn không ra, chỉ có Doanh Chính tự mình biết tự thân tình huống.

Hắn đang lo lắng.

Nếu là Đông Hoàng Thái Nhất nuốt riêng Phượng Hoàng, sẽ như thế nào?

Dù sao Âm Dương gia gần như toàn phái mà đi.

Đối mặt một cái hoàn toàn dò xét không đến chân chính nền tảng Đông Hoàng. Doanh Chính xếp vào ở Âm Dương gia nội bộ người cũng không để cho hắn sinh ra đầy đủ cảm giác an toàn . Bất quá, trước mắt, đối Tần Vương Doanh Chính mà nói, hắn làm cũng chỉ có chờ.

Sau đó nhìn xem trong thiên hạ lại có người nào lòng mang dị mộng. Đối với hắn đối đế quốc còn có địch ý.

“Đúng!”

“Trẫm nhàm chán! Sốt ruột!”

Vô cùng trống trải trên đại điện, ngồi ngay ngắn ở ngôi cửu ngũ bên trên Doanh Chính dùng chỉ có chính hắn nghe được thanh âm tự nhủ: “Là thời điểm rửa sạch một chút những ẩn tàng yêu ma quỷ quái!”

Nghĩ tới đây, Doanh Chính đã có quyết định.

Nửa ngày sau.

Một đường thánh chỉ từ Hàm Dương truyền ra, do người hướng Tang Hải thành công tử Phù Tô đưa đi.

Trên thánh chỉ chỉ có một việc. Chính là Tần Hoàng muốn tế thiên.

Cùng lúc đó.

Ở xa Tang hải Thạch Lan ở Thận Lâu rời đi trong hai ngày, lại lần nữa làm một cái quyết định.

Giờ khắc này.

Nơi hẻo lánh.

Một thiếu niên, một thiếu nữ.

Hai người bốn mắt tương đối. Đối diện mà đứng.

“Cái này… Đây là?”

Hạng Thiếu Vũ trong tay cầm một quyển màu đen quyển trục, sắc mặt đỏ lên, cả người tại thời khắc này căn bản không có Hạng gia nhất tộc thiếu tộc trưởng khí chất, ngược lại là tựa như một cái thẹn thùng thiếu niên trở nên do dự bất an.

“Chúng ta Thục Sơn nhất tộc chí cao bí tịch, nó là cùng Trường Sinh đan phương không khác nhau chút nào tồn tại.”

Thạch Lan ánh mắt ở trên quyển trục dừng lại sau đó, đón Hạng Thiếu Vũ ánh mắt hồi đáp. Lời này, là nói thật, cũng nói dối.

Bí tịch?

Hạng Thiếu Vũ nghe vậy không khỏi sững sờ, ở kinh nghiệm nhiều chuyện như vậy về sau, nhất là hảo huynh đệ Kinh Thiên Minh càng là Mặc gia cử tử. Bởi vậy hắn tất nhiên là biết bí tịch cái này một từ bên trong ẩn chứa sức nặng.

Cái này, liền có thể so với bọn hắn Hạng thị nhất tộc gia truyền binh pháp.

Cũng không phải cái gì người đều có thể xem.

Mà lúc này giờ phút này, Thạch Lan lựa chọn hắn, có phải hay không nói…

Hạng Thiếu Vũ phát giác tim đập của mình thật nhanh, gương mặt cũng có chút phát nhiệt.

“Ta vì Thục Sơn tuyển định ngươi, cũng vì tự chọn ngươi, chỉ có ngươi mới có tiềm lực lật đổ Bạo Tần…” Thạch Lan nhìn xem Hạng Thiếu Vũ không giống bình thường thời điểm biểu hiện, lại là sắc mặt nghiêm túc nói ra: “Nhưng ngươi bây giờ năng lực còn chưa đủ, bí tịch này có thể để ngươi nâng cao một bước.”

“Thạch Lan.”

“Ta Hạng Thiếu Vũ chắc chắn lật đổ Bạo Tần, dùng báo

tộc nhân của ngươi mối thù!”

Đối mặt Thạch Lan căn dặn, Hạng Thiếu Vũ đã bắt đầu bản thân lập thệ ngôn, không chỉ có là ở trên miệng, càng là ở trong lòng của mình. Nếu là có ngày hôm đó phá Tần, hắn Hạng Thiếu Vũ nhất định phải dùng Tần quân tính mệnh tế sống Thạch Lan tộc nhân.

“…”

Sau khi nói xong, Thạch Lan sắc mặt toát ra một ít u oán, sau đó cúi đầu lẩm bẩm nói: “Từ hôm nay trở đi, Thiếu Vũ có thể chân chính đổi giọng gọi ta Tiểu Ngu!”

Thoáng chốc, Hạng Thiếu Vũ đại hỉ.

Chương 102 : Lời hứa

Đế quốc chiều hướng. ? `

Trùng trùng điệp điệp, giống như trước bờ đê thủy triều.

Cho dù là ở liên tiếp mấy năm, bắt đầu không thiếu cực lớn công trình bằng gỗ, thí dụ như Hoàng Lăng, Thận Lâu cùng Vạn Lý Trường Thành, có thể cho dù là như thế lạm dụng nhân lực vật lực, nhưng đế quốc thoạt nhìn vẫn là như mặt trời ban trưa.

Chí ít ở Tần Hoàng Doanh Chính còn sống ngày hôm đó, như vậy đây hết thảy cũng sẽ không có biến hoá quá lớn.

Điểm này, là những nhóm phản nghịch hoạt động trong bóng tối cùng chung suy nghĩ.

Mặc gia.

Còn có Hạng thị nhất tộc.

Chẳng qua là kinh nghiệm Kinh Kha giết Tần thất bại về sau, trong những người này liền không có tiếp tục tâm tư.

Phải biết ban đầu ở trên giang hồ thanh danh hiển hách thiên hạ đệ nhất thích khách, ở Mặc gia chuyên môn rèn đúc ra đồ long lợi khí dưới, lại là rơi vào như vậy một bộ cục diện, ngay cả Tàn Hồng cũng bị một lần nữa rèn đúc, chế tạo thành Uyên Hồng, rơi vào Cái Nhiếp trên

tay, cái này để người ta không khỏi không cảm khái.

Doanh Chính bốn phía thủ vệ thật sự là quá mạnh.

Nếu là Doanh Chính có thể có được Trường Sinh đan thuốc, như vậy thu hoạch được trường sinh lời nói… Loại này tình cảnh, nghĩ đến không rét mà run.

So sánh cùng Nho gia, còn có Hạng thị nhất tộc mà nói, chỉ có Mặc gia mới có thể càng thêm cảm nhận được trong đó kinh khủng.

“Lúc trước ngăn lại Kinh Kha cũng không phải là sư huynh ngươi đi?”

Vệ Trang ánh mắt an tĩnh nhìn xem Cái Nhiếp, mở miệng dò hỏi: “Nếu như ta không có đoán sai, trước đây chân chính ngăn lại Kinh Kha một kích trí mạng nên Âm Dương gia Đông Hoàng.”

“…”

Cái Nhiếp nghe vậy hơi nghiêng đầu , mặc cho bên tai phất phơ, ánh mắt dừng ở Cái Nhiếp trên thân. Hắn đang chờ đợi , chờ đợi Vệ Trang nói ra bản thân chân chính tâm tư.

Cái Nhiếp trầm mặc, không thể nghi ngờ là trả lời Vệ Trang tốt nhất đáp án.

“Ở Phệ Nha ngục thời điểm, ta trước đây rút một cái nhàn rỗi, chuyên môn hỏi thăm qua Mặc gia Đạo Chích, từ trong miệng của hắn đại khái hiểu rõ đến bọn hắn chỗ

tôn kính trước đây thiên hạ đệ nhất thích khách Kinh Kha có thể vì… Loại này ôm hẳn phải chết trạng thái Kinh Kha, lúc sư huynh ngươi là không chặn được tới.”

“Ta cũng không chặn được đến.”

“Gang tấc trong lúc đó, người có thể địch nước.

“

“Có thể đỡ tới chỉ sợ cũng chỉ có cái sâu không lường được, thần bí khó lường Đông Hoàng Thái Nhất.”

Nghe Vệ Trang cùng loại lẩm bẩm phỏng đoán, Cái Nhiếp vẫn là khó được duy trì trầm mặc. Không có thừa nhận cũng không có phủ nhận. Cái cái gọi là thiên hạ đệ nhất kiếm khách, cái cái gọi là Kiếm Thánh thân phận, nói trắng ra chẳng qua là đế quốc chính thức ban cho.

Đối với Cái Nhiếp mà nói, đây thật ra là một loại vũ nhục.

Chỉ bất quá hắn cho tới nay không có bất kỳ lời nói. Không có cự tuyệt, chẳng qua là an tĩnh chịu đựng được, nguyên nhân lớn nhất chính là bởi vì lúc trước Kinh Kha cùng Lệ Cơ hai người thỉnh cầu.

Lời hứa đáng ngàn vàng, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Hơn nữa Vệ Trang cũng không có nói sai, Kinh Kha một kiếm đó trước đây hắn là không chặn được đến.

Thậm chí ——

Thẳng tiến không lùi tuyệt kiếm, cho dù là Đông Hoàng cũng bị sinh sinh đâm rách bàn tay.

Chẳng qua là một màn này không có người trông thấy, tầm mắt mọi người đều bị đầy trời bụi mù chỗ che lấp, lại lần nữa đập vào mắt là bị bẻ gãy Tàn Hồng Kiếm, cùng bị ném đi Kinh Kha. Ở Mặc gia cơ quan thành, Uyên Hồng sở dĩ bị Vệ Trang Sa Xỉ kiếm chỗ đoạn, về căn bản nguyên nhân không chỉ là một lần nữa thiết kế Sa Xỉ so sánh khắc chế trường kiếm, càng quan trọng hơn là Uyên Hồng Kiếm nguyên thân Tàn Hồng bị cố ý bẻ gãy qua.

Ở rất nhiều thời điểm, thân là sư huynh Cái Nhiếp đều là một cái so sánh an tĩnh người.

Có quá nhiều, hắn cũng sẽ không đi nói. Càng nhiều vẫn là đi làm.

Loại này tính khí, sáng tạo ra một cái thong dong bình tĩnh, xử sự tỉnh táo Cái Nhiếp.

“Nói một cách khác, lúc trước bảo hộ Doanh Chính càng nhiều vẫn là Âm Dương gia, mà không phải hiện nay Triệu Cao La Võng (Thiên La Địa Võng).” Theo Vệ Trang, hiện tại đế quốc trên giang hồ hung danh hiển hách La Võng (Thiên La Địa Võng) so sánh cùng Âm Dương gia đến, đơn giản không đáng nhắc tới.

Mặc dù Triệu Cao thủ hạ sáu kiếm nô có lợi hại kiếm pháp, còn có một bộ hợp kích chi thuật, có thể ở trong

mắt Vệ Trang, cũng chỉ như thế.

Cho dù là đối mặt sáu người hợp kích. Hắn Vệ Trang cũng chỉ có thể chật vật bứt ra trở ra, nhưng không có đối mặt Âm Dương gia Đông Hoàng Thái Nhất không có rút kiếm dũng khí.

“Hiện tại…”

“Âm Dương gia gần như toàn phái mà đi, Doanh Chính bên người không có như vậy bảo vệ nghiêm mật.”

“Mặc gia, kỳ thật nên một lần nữa giết Tần.”

Xoay người. Một đầu trắng đón gió tung bay, Vệ Trang giống như cười mà không phải cười nhìn chằm chằm đứng ở trước mặt Cái Nhiếp, cười nói: “Chẳng qua là Mặc gia trước mắt tại không có một cái giống như Kinh Kha kiếm khách.”

Về phần trước mắt Mặc gia mạnh nhất kiếm khách Cao Tiệm Ly, Vệ Trang dưới đáy lòng ở giữa kỳ thật đối với hắn là có chút chẳng thèm ngó tới.

Kiếm của hắn, không chịu đựng nổi trọng trách.

Tại loại tình huống dưới, có thể hay không nhấc. Cũng cần đầy đủ khí lực cùng dũng khí.

Cao Tiệm Ly kiếm, chỉ là vì một người kiếm.

Về phần Cái Nhiếp…

Bất kể như thế nào, hắn chung quy là Quỷ cốc một mạch người. Sẽ cùng Mặc gia thân mật, cũng sẽ không từ trên căn bản biến đổi thân phận của hắn.

“…”

Cái Nhiếp cho tới nay mặt không thay đổi trên mặt, tại thời khắc này xuất hiện từng tia từng tia biến hóa. Dùng hắn đối Vệ Trang hiểu rõ, những lời này Vệ Trang nói có chút lắm chuyện trầm ngâm nửa ngày, Cái Nhiếp đột nhiên ngẩng đầu, mắt mang kinh ngạc nhìn chằm chằm Vệ Trang, “Tiểu Trang, ngươi nghĩ ám sát Doanh Chính?”

Chấn kinh.

Một mực bình tĩnh ung dung Cái Nhiếp tại thời khắc này kinh hãi.

“Không được!” Ngay sau đó Cái Nhiếp liền phủ định tâm tư của đối phương, “Đế quốc quá nguy hiểm.”

“Một cái trường sinh Đế Hoàng nguy hiểm hơn. ? . ? ` “

Đối một cái trường sinh người mà nói, dù là hắn tư chất lại chênh lệch, nhưng có đầy đủ thời gian đi lãng phí đi tăng lên, đi mạnh lên. Vệ Trang chống trên mặt đất kiếm, hơi tăng thêm một điểm lực đạo, vỏ kiếm trên mặt đất ép ra một cái nho nhỏ lỗ khảm, tiếp nhận Cái Nhiếp câu chuyện, nói: “Lại nói nguy hiểm chính là đế quốc, mà không phải Doanh Chính.”

“Sư huynh.”

“Chẳng lẽ bởi vì Đông Hoàng nguyên nhân, sư huynh cũng đã mất đi rút kiếm dũng khí?”

“Thế nhưng là Đông Hoàng đã đi rồi theo Thận Lâu rời đi.”

Nghiêng đầu, giễu cợt.

Là đối người khác cũng đối với mình.

Đối với cái này, Cái Nhiếp không nói gì, chẳng qua là tay trái cầm kiếm gỗ lực đạo gia tăng một phần.

Không tiếp tục đi khuyên nhủ, Cái Nhiếp hết sức rõ ràng bản thân người sư đệ này tính khí, hắn là một cái bá đạo là một cái cố chấp người, một khi quyết định một chuyện nào đó, ngoại nhân là rất khó ngăn cản. Không đụng tường không quay đầu lại.

Đụng tường, có thể cũng sẽ không quay đầu.

Cuối cùng, hết thảy đều hóa thành Cái Nhiếp trong miệng ba chữ: “Vì cái gì?”

“Sư huynh có thể mang theo Kinh Thiên Minh đào vong, là vì lời hứa.”

“Như vậy thân là sư đệ, ta Vệ Trang lại há có thể cam nguyện người sau?”

“Ha ha ha!”

Trong lúc cười lớn, Vệ Trang xoay người, áo bào tung bay bên trong. Nghênh ngang rời đi.

Lời hứa?

Là vì ai?

Ngẩng đầu, ánh mắt dừng ở tập không ngừng bay lên áo bào bên trong, Cái Nhiếp liền như vậy nhìn chăm chú lên sư đệ của mình bước nhanh mà rời đi.

Mặc gia, cứ điểm.

Tuyết Nữ mang theo một cái bộ dáng coi như có thể thiếu nữ trẻ tuổi. Đang sửa sang lấy Mặc gia điển tịch.

Trong phòng.

Tuyết Nữ lau sạch lấy trên thẻ trúc tro bụi, một bên đem nó cất kỹ, một bên thuận miệng nói ra: “Nhà ngươi chưởng môn thật có ý tứ, phái một tiểu nha đầu đi theo bên cạnh ta, lấy đó thành ý.”

“Nhà ta chưởng môn nói. Kỳ thật chúng ta Thiên tông mới cùng các ngươi là người một đường.” Một mực nhắm mắt theo đuôi theo sau lưng, trong ngực ôm một đống lớn thẻ tre thiếu nữ có chút vất vả đuổi theo Tuyết Nữ bộ pháp, một bên hồi đáp, trong giọng nói rất là chăm chú.

“Nhân tông đâu?”

Đối với sau lưng ôm thẻ tre lộ ra rất mệt mỏi thiếu nữ

không có chút nào lưu ý, Tuyết Nữ ở chăm chú sửa sang lấy điển tịch thời điểm, thuận miệng nói ra: “Nhưng bây giờ, Nhân tông mới là ta Mặc gia minh hữu a!”

“A!”

Tiểu cô nương trừng mắt nhìn, nhất thời không biết nên nói thế nào. Dù sao bày ở ngoài sáng, Đạo gia Thiên tông thế nhưng là đứng tại đế quốc một phương này, mà không phải như Nhân tông hình thức. Chẳng qua tiểu cô nương ngoẹo đầu suy tư nửa ngày. Ở đem trong ngực thẻ tre đưa qua một phần cho Tuyết Nữ thời điểm, thuận miệng nói ra: “Đúng… Chúng ta Thiên tông cùng ngươi là người một đường.”

Kém một chữ, ngươi cùng các ngươi.

Đây ý tứ thế nhưng là sai lệch quá nhiều.

Nghe đến đó, Tuyết Nữ không khỏi quay đầu lại, ánh mắt dừng ở trên mặt của tiểu cô nương, giống như cười mà không phải cười, nhìn nửa ngày, thẳng nhìn đến đối phương sắc mặt đỏ, không biết làm sao thời điểm, lúc này mới khẽ mở đôi môi. Nói: “Rất thông minh tiểu nha đầu, ngươi đi theo ta tốt.”

“Ta không muốn!”

Nghe được yêu cầu này, tiểu cô nương đầu lắc hướng trống lúc lắc, cự tuyệt nói: “Người ta là chưởng môn người.”

“. Để chúng ta thống nhất một chút mà!”

Ngữ khí trầm thấp, lãnh ý quét ngang bốn phía.

Thoáng chốc.

Bầu không khí đột nhiên thay đổi.

Ở tiểu cô nương trước mặt Tuyết Nữ không còn là trước đó ôn hòa đại tỷ tỷ bộ dáng, toàn thân trên dưới tùy ý tản ra băng lãnh khí tức, tuyệt mỹ trên mặt giống như cười mà không phải cười, một đôi mắt đẹp bên trong ẩn chứa là một loại đoạt người tâm phách ánh mắt.

Trong lúc nhất thời, tiểu cô nương lông tơ dựng thẳng.

Cái này Mặc gia thống lĩnh Tuyết Nữ. Thật sự là quá kinh khủng.

“Tốt, hù đến ngươi… Đem thẻ tre cho ta đi.”

Tuyết Nữ đột hé miệng cười một tiếng, giống như vào đông xuân tuyết, gặp mặt trời tức hóa, càng giống như một cái gió xuân hiu hiu, cho dù là cùng là nữ tử cũng có thể cảm nhận được một loại đối diện hoa đào thư sướng tâm ý. Trước đó loại này kinh khủng, tựa như huyễn tượng đồng dạng biến mất không thấy gì nữa.

“…”

Mặc cho đối phương từ ngực mình lấy đi thẻ tre, tiểu cô nương sắc mặt còn có chút tái nhợt. Tình cảnh vừa nãy, không phải ảo giác, nàng cứng ngắc tứ chi đang nói cho nàng sự thật này.

Nàng, rất muốn trở về Thiên tông.

Chẳng qua là nghĩ tới cái có thể đem người nhìn thấu chưởng môn, tiểu cô nương cảm thấy mình tương lai nhân sinh đã để người tuyệt vọng.

Trong lúc nhất thời, ở Tuyết Nữ đưa lưng về phía của chính mình thời điểm, tiểu cô nương ủy khuất khóc.

Cùng lúc đó.

Đông Hải bên trên.

Như ngọn núi lớn nhỏ Thận Lâu đang đi về phía đông.

Thời tiết này thay đổi bất thường, nhất là ở trên biển thời điểm, đi về phía đông Thận Lâu tại thời khắc này gặp tuyệt đại khó khăn.

Mưa to đến.

Boong tàu bên trên.

Đại Tư Mệnh, Thiếu Tư Mệnh bọn người chỗ đứng trên đó, ngẩng đầu nhìn trời.

Chân trời một mảnh đen kịt, mây đen ngập đầu, toàn bộ mà bầu trời đều muốn đến rơi xuống, cái này để người ta xem xét liền không hiểu có một loại kiềm chế cảm giác. Ở cái này trống rỗng trên mặt biển, cho dù là chưa bao giờ ra tới biển khơi người, đều biết gặp được bão tố thời tiết sẽ là một cái dạng gì kết quả.

Trong lúc nhất thời, rất nhiều người đều tâm tình nặng nề.

Nguyệt Nhi đứng tại giữa, ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng một mảnh nặng nề.

Ở một bên Xích Luyện, càng là như vậy.

“Vân Trung Quân, ngươi không phải đã nói mấy ngày nay thời tiết sáng sủa như hôm qua sao?” Nguyệt Thần chỉ vào ẩn ẩn truyền ra tiếng sấm nổ mây đen, đối đứng tại một bên sắc mặt ngạc nhiên Vân Trung Quân, ngữ khí lạnh nhạt hỏi. Chẳng qua là ở trong thanh âm, có một cái sắp nổ tức giận.

“! ! !”

Vân Trung Quân cả người còn có chút sững sờ, đối với Nguyệt Thần lời nói mắt điếc tai ngơ, sự chú ý của hắn hoàn toàn rơi vào thiên tượng phía trên.

Không nên!

Đây là hắn giờ khắc này duy nhất nghĩ cách.

Hắn quan trắc không có sai, thiên tượng ở mấy ngày nay lẽ ra đều là sáng sủa thời gian, tuyệt sẽ không là cái dạng này. Nếu như bão tố giáng lâm, ngập trời sóng biển sinh sôi, như vậy chỉ sợ dùng Thận Lâu hoàn toàn ngăn không được thiên nhiên lực lượng.

Nếu là chậm trễ Đông Hoàng đại nhân mục đích, chỉ

sợ…

Trong lúc nhất thời, Vân Trung Quân trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi.

Đúng lúc này.

Thận Lâu chỗ sâu nhất.

Toàn thân áo đen Nhạc Duyên mở hai mắt ra, đặt ở Tinh Hồn trên đầu tay phải thu hồi lại.

Ngẩng đầu.

Ngẩng đầu.

Ánh mắt nhìn về phía đỉnh đầu, tựa hồ muốn xuyên thủng tầng tầng kiến trúc, mãi đến tận chân trời.

Nửa ngày.

Nhạc Duyên mở miệng: “Tránh ra!”

Thanh âm xuyên qua không gian đi tới boong tàu bên trên trong tai của mọi người, ở mấy người vội vàng tránh đi động tác dưới, chỉ thấy một cái bàng bạc âm lãnh kiếm ý từ Thận Lâu chỗ sâu bùng nổ, dùng toàn bộ Thận Lâu làm trung tâm, chỉ lên trời đâm tới.

Kinh khủng kiếm ý xuyên thẳng thương thiên.

Sau đó, một kiếm chém ngang mà xuống.

Tại mọi người nhìn chăm chú, chân trời mây đen bị đạo này thông thiên kiếm ý một phân thành hai, từ ở giữa chém ra một cái trọn vẹn mấy trăm trượng trống không, cái này trống không lan tràn mà ra, thẳng tới chân trời, khiến người ta liếc mắt không nhìn thấy đầu.

Ở cái này trống không bên trong, ánh mặt trời vàng chói chiếu rọi mà xuống, đem toàn bộ Thận Lâu phủ lên thành một mảnh kim sắc.

Nhắm mắt.

Nhạc Duyên tiếp tục khôi phục tĩnh tọa bộ dáng.

Mà boong tàu bên trên…

Tất cả mọi người khẽ nhếch lấy miệng, thẳng tắp nhìn xem một màn này, thật lâu không cách nào hoàn hồn. Trong đó, Nguyệt Nhi càng là phồng lên con mắt, mở lớn lấy miệng nhỏ, trợn mắt hốc mồm. Xích Luyện cũng là ngọc thủ che miệng, kinh ngạc không hiểu.

Ba!

Vân Trung Quân càng là hai đầu gối mềm nhũn, quỳ gối bên trong, trên mặt cuồng nhiệt nhìn lên bầu trời một cái trống không, nói một câu.

“Thần!”

Chương 103 : Thiêu thân lao đầu vào lửa (Thượng)

Một kiếm phá thiên.

Cái này vượt qua người tưởng tượng một kiếm, giải quyết Thận Lâu muốn gặp phải hiểm cảnh.

Ở ngàn vạn sợi ánh nắng tắm rửa dưới, phủ thêm một tầng kim sắc Thận Lâu, liền như vậy dựa theo cái này bị kiếm khí ở đầy trời trong mây đen phác hoạ mà ra xanh thẳm dưới bầu trời, nhanh nhẹn mà đi.

Thần.

Đây là Kim bộ trưởng già Vân Trung Quân trong đầu ý nghĩ duy nhất.

Dĩ vãng hắn tưởng tượng thế nào, làm sao phỏng đoán Đông Hoàng các hạ có thể vì, thế nhưng chẳng qua là chính hắn tưởng tượng, lúc một màn này xuất hiện ở Vân Trung Quân trước mặt thời điểm, liền như là trong đêm tối một đạo thiểm điện, sáng triệt giữa thiên địa, trong lòng của hắn lấy xuống trùng điệp một bút.

Dù là ở quá khứ, Vân Trung Quân đối Đông Hoàng bản nhân liền ôm lấy một loại cuồng nhiệt sùng bái cảm xúc, nhưng tại giờ khắc này, thấy được căn bản không nên thuộc về nhân thế một kiếm, loại này cảm xúc đã đạt tới

đỉnh điểm nhất.

Bành trướng.

Khuấy động.

Cuối cùng đây hết thảy hóa thành một cái thực tế động tác.

Hai đầu gối mềm nhũn, Vân Trung Quân liền như vậy quỳ xuống, ngửa đầu nhìn thẳng chân trời ở giữa rộng lớn vết tích.

Nguyệt Thần không có gì bất ngờ xảy ra, nàng dưới khăn che mặt thần sắc cũng là mừng rỡ. Không có cái gì có thể ngăn cản Đông Hoàng các hạ làm việc, cho dù là thương thiên cũng không thể. Đại Tư Mệnh sâu trong đôi mắt cũng lặng yên im ắng chảy ra vẻ sùng bái.

Bình thường một mực bảo trì đạm mạc thần sắc Thiếu Tư Mệnh, tại thời khắc này cũng trên mặt kinh hãi.

Về phần Xích Luyện, giờ phút này cũng trợn mắt hốc mồm, cả người sững sờ ngay tại chỗ.

Một kiếm này, một màn này, đã không phải nàng có khả năng tưởng tượng kết quả.

Đại nhân như thế, thì càng không cần phải nói Nguyệt Nhi.

Miệng nhỏ khẽ nhếch, trừng lớn lấy hai mắt nhìn chằm chằm chân trời một vết nứt, cái đầu nhỏ trong lúc nhất

thời không cách nào lấy lại tinh thần.

Đây là cái gì?

Nguyệt Nhi cũng coi là kinh nghiệm phong phú, từ nhỏ được chứng kiến không ít cao thủ, nhưng những cái gọi là cao thủ dưới một kiếm này toàn bộ không đáng giá nhắc tới. Bọn hắn tất cả mọi người, ở chính mình cái này cha đẻ trước mặt, đều chẳng qua như thế.

Hơn nữa Nhạc Duyên chưa hề nói mình có bao nhiêu lợi hại.

Có thể một màn này.

Đã để Nguyệt Nhi tâm tư nhận lấy xung kích.

Nghe nói mẹ ruột của nàng năng lực sẽ không chênh lệch quá nhiều, đang nhớ lại bản thân trong ấn tượng cái mẫu thân, cả hai phân biệt thật sự là sai lệch quá nhiều. Lại càng không cần phải nói, trước đó không lâu Nguyệt Nhi còn được đến tin tức biết được tiền nhiệm Mặc gia cự tử chính là thái tử Đan.

Vừa nhìn thấy nơi này, Nguyệt Nhi liền có một ít hậm hực.

Đã nói xong giữa người và người tín nhiệm đâu?

Người thân nhất đều là dạng này, càng dường như những người khác?

Cái này, là vấn đề của nàng, vẫn là thế giới vấn đề?

Trong lúc nhất thời, Nguyệt Nhi đầy cõi lòng tâm tư.

Thận Lâu.

Tầng dưới chót nhất.

Một kiếm xuất thủ, phá trừ Thận Lâu sắp đối mặt bão tố. Lập tức Nhạc Duyên liền lại lần nữa lâm vào ngồi xuống trạng thái.

Hắn có thể cảm giác được, theo Thận Lâu đi về phía đông, tự thân có thể vì còn tại mơ hồ tăng trưởng, loại tăng trưởng này không phải ngạnh thực lực bên trên tiến bộ, mà là một loại đối kiếm, đối với tự thân nắm giữ gia tăng, càng là cảm xúc bên trên một loại phấn khởi.

Đúng thế.

Càng nhiều hơn chính là một loại hưng phấn.

Một loại sắp đối mặt Phượng Hoàng, một loại từ thực chất bên trong đến trong huyết mạch hưng phấn.

Loại cảm giác này, đối Nhạc Duyên thật sự mà nói là quá mức lạ lẫm.

Từ ngay từ đầu. Đối mặt bất cứ người nào cùng sự vật thời điểm, cho dù là ở từng cái thế giới nhân vật đứng đầu, Nhạc Duyên cũng không có dạng này tâm tính, cho dù là Hỏa Kỳ Lân cũng không để cho Nhạc Duyên sinh ra qua từng ly từng tý hưng phấn cảm giác.

Hôm nay…

Hắn hưng phấn.

Thận Lâu bắt đầu từ thời khắc đó. Nhạc Duyên đang bồi Xích Luyện về sau, Nhạc Duyên liền đã nhận ra tâm tính biến hóa. Cái này tâm tính, cùng từng tại Thiên Long thời kỳ thời điểm, cũng không giống. Lúc chẳng qua là một loại đơn thuần sinh lý xúc động, mà bây giờ thì là tâm tính bên trên hưng phấn.

Huyết dịch lưu động tăng tốc, Tâm cũng nhảy nhanh một phần.

Nhạc Duyên biết. Đây là bản năng.

Là rồng đối Phượng Hoàng trời sinh đối địch.

Chỉ cần chạm mặt, liền phân sinh tử.

Mà phần này hưng phấn, chính là một loại săn giết xông ngẩng đầu cảm giác, thậm chí ngay cả trước đây bị Nhạc Duyên thật vất vả đánh tan cỗ sinh lý xúc động cũng ở cơn hưng phấn này khuấy động xuống bắt đầu có một loại khôi phục dấu hiệu.

Nhạc Duyên biết, chỉ sợ theo Thận Lâu thoát Phượng Hoàng khoảng cách càng ngày càng gần, như vậy cơn hưng phấn này liền sẽ càng ngày càng đậm, càng ngày càng thịnh. Lúc cả hai chạm mặt thời điểm, chính là cơn hưng phấn này cảm giác đạt tới tột cùng nhất thời điểm.

“A ha —— “

Há mồm, khí lưu màu trắng từ mặt nạ khe hở bên trong thoát ra, ánh mắt dừng ở ngồi ngay ngắn ở trước mặt mình hai mắt nhắm nghiền không biết sinh tử Tinh Hồn, Nhạc Duyên hơi vặn vẹo uốn éo đầu, đối với loại này hưng phấn, hắn tại thời khắc này nhưng cũng là không có chút nào biện pháp giải quyết.

Cái này, đã không phải là công pháp có thể giải quyết vấn đề.

Chỉ có hoàn toàn trừ tận gốc, mới chính thức có thể giải quyết tự thân đối mặt vấn đề.

Chẳng qua . .

Nhạc Duyên cũng là chờ mong, cơn hưng phấn này đến cùng có thể đem bản thân thôi phát đến mức độ như thế nào, có thể đem của mình kiếm thôi phát đến dạng gì cảnh giới. Hắn cũng muốn gặp thấy mình chân chính trên ý nghĩa toàn lực không lưu chỗ trống bộc phát dưới, rốt cuộc mạnh cỡ nào.

Đồng thời.

Đế quốc.

Trên dưới thế cục, ở Thận Lâu đi về phía đông về sau, lại bắt đầu biến hóa. Ở vô số người trong mắt, liền giống với thoát dây cương ngựa hoang, bắt đầu lung ta lung tung chạy. Nhưng tại rất nhiều người trong mắt, chính bọn hắn là cái nắm giữ bộ khóa người, là có thể bao lấy cái này thớt ngựa hoang mất cương người, có thể chưởng khống thế cục người.

Liền giống với là đống lửa, tiếp tục để nó thiêu đốt vẫn là dập tắt, như vậy ngươi đến cùng là bươm bướm, vẫn là người cầm thùng nước? Mỗi người đều đối bản thân làm một phần bản thân nhận biết, chỉ là không có người sẽ cảm thấy bản thân là chỉ bươm bướm, mỗi người đều cảm thấy mình chính là đề cập thùng đổ nước người.

Thí dụ như —— Nho gia.

Chỉ có điều không giống những người khác, Nho gia người ở tự nhận là đề cập thùng đổ nước người đồng thời, cũng ôm lấy một loại tuẫn đạo tâm thái đến tiến hành.

Nhất là ở công tử Phù Tô bị Tần Hoàng Doanh Chính một đường thánh chỉ truyền về đế đô về sau, ở Tang Hải thành Tiểu Thánh Hiền trang, Nho gia ba vị đương gia như vậy bắt đầu làm tương ứng an bài. Tự nhiên, dùng ba vị đương gia cẩn thận, cũng lưu lại đường lui.

Dù sao, Doanh Chính đến cùng là Doanh Chính, không có người sẽ cảm thấy bản thân có đầy đủ nắm chắc đi thành công khuyên bảo, đối phương có thể tâm bình khí hòa tiếp nhận ý kiến.

Đối mặt hắn, nhất định phải phòng ngừa ngoài ý muốn.

Cuối cùng, Nho gia ba vị đương gia ở lẫn nhau tính toán một phen, lại cùng Tuân Tử trao đổi về sau, định ra thời gian.

Tế thiên.

Cái này đem là một cái tốt ngày lễ.

Nếu như thành công, như vậy Nho gia muốn đạp vào sân khấu, nếu như thất bại. Như vậy nhất định phải lại lần nữa ẩn núp , chờ đợi công tử Phù Tô.

Ba vị đương gia bên trong, Trương Lương ở Phục Niệm làm ra quyết định về sau, trong tim mình cũng loáng thoáng lên một cái ý niệm khác, chính là lúc trước mấy người nói chuyện bên trong, trong đầu lóe lên một cái rồi biến mất nghĩ cách.

Nếu như…

Ta nói nếu như xuất hiện rất lớn ngoài ý muốn, như vậy cũng chỉ có…

Cúi đầu, từ trước đến nay ôn tồn lễ độ Trương Lương trên mặt hiện lên một hơi khí lạnh. Không phải vạn bất đắc dĩ, không được đi này hiểm sự tình.

Ngay tại Tiểu Thánh Hiền trang Nho gia mài đao xoèn xoẹt chuẩn bị có hành động thời điểm, những địa phương khác tự nhiên cũng phát sinh những chuyện khác.

Chẳng qua là so sánh cùng Nho gia sắp đến hành động lớn. Mặc gia cùng Hạng thị nhất tộc sự tình thì phải ít hơn nhiều.

Mặc gia người trong đoạn thời gian này vẫn là đang chuẩn bị lấy bản thân nhất quán đến nay an bài, ở Âm

Dương gia gần như toàn phái mà thời điểm ra đi, bọn hắn cường độ ngược lại là gia tăng không thiếu, rất có một loại muốn thay thế Âm Dương gia ảo giác.

Đáng tiếc, cái này chẳng qua là ảo giác.

Không chỉ có từ trên xuống dưới nhà họ Mặc, cho dù là Tuyết Nữ đều biết.

Muốn đạt tới Âm Dương gia tình trạng, trừ phi Tần quốc ngã xuống, tân sinh đế quốc là bọn hắn Mặc gia ủng hộ người.

Ở trong mắt Tuyết Nữ, trước mắt Mặc gia không đạt được tình trạng này.

Hoặc là nói còn chưa đủ tư cách.

Cự tử không hợp cách.

Mặc gia thời khắc này cự tử. Thì đang Hạng thị nhất tộc thiếu tộc trưởng Hạng Thiếu Vũ hai người tiến hành bình thường đùa giỡn… Có lẽ, lần này có thể xưng là đúng nghĩa luận bàn?

Đinh!

Kiếm cùng thương giao kích.

Tia lửa tung tóe bên trong, phản chấn lực đạo đem hai người chấn rút lui đi ra.

“A?”

Kinh Thiên Minh nghiêng đầu, nhìn chằm chằm Hạng Thiếu Vũ kinh ngạc nói: “Thiếu Vũ ngươi hôm nay trở nên có chút không giống. Lợi hại không thiếu.”

“Đương nhiên!”

Hạng Thiếu Vũ nghe vậy nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hai hàm răng trắng, trong tay Bá Vương Thương tùy ý múa một cái thương hoa, cười đùa nói: “Cho nên Thiên Minh ngươi vẫn là phải gọi ta đại ca. Ngươi hay là của ta tiểu đệ.” Nhưng trong lòng thì ở nói thầm, may mắn may mắn!

“…”

Kinh Thiên Minh nghe vậy xẹp xẹp miệng, liếc mắt.

Không nói cái này. Chân chính khiến Kinh Thiên Minh rất ngạc nhiên chính là trong khoảng thời gian này Hạng Thiếu Vũ tâm thái biến hóa. Đừng nhìn Kinh Thiên Minh bình thường cà lơ phất phơ, hắn nhưng là đối người bên ngoài tâm tư có rất mẫn cảm trải nghiệm. Sở dĩ trước mắt mới phát hiện, là bởi vì trên Thận Lâu không cứu được trở về Nguyệt Nhi, khiến cho trong khoảng thời gian này Kinh Thiên Minh cả người đều thuộc về một loại vẻ bệnh tật, cũng không có phát giác mà thôi.

Nhưng bây giờ… Hắn đã nhận ra.

Đều nói người gặp việc vui tinh thần thoải mái, Hạng Thiếu Vũ chính là cái dạng này, cũng không biết là gặp chuyện gì tốt, cũng không nói cho người ta cũng vui vẻ

một chút.

Chẳng qua càng quan trọng hơn là, Kinh Thiên Minh có thể rất rõ ràng cảm nhận được Hạng Thiếu Vũ cá nhân võ lực bên trên tăng lên, không còn là dĩ vãng loại này trên chiến trường đại khai đại hợp đấu pháp. Phải biết, Kinh Thiên Minh hắn là Mặc gia cự tử.

Tuy nói tuổi nhỏ, có thể trên thân là có thái tử Đan một thân nội lực thâm hậu.

Ở hai người quyết đấu thời điểm, Hạng Thiếu Vũ trừ bỏ trên chiến trường kinh nghiệm phong phú những ra, cộng thêm bản thân mình thần lực, hắn nhưng thật ra là không có cái gì ưu thế. Bởi vì chiến trường cùng người luận bàn hoàn toàn là hai việc khác nhau, chân chính dùng nội lực dưới, Hạng Thiếu Vũ là không chiếm ưu thế, ngược lại là thế yếu.

Nhưng lần này…

Rõ ràng, Hạng Thiếu Vũ nhận lấy người nào chỉ điểm.

“Ai?”

Ngay tại Kinh Thiên Minh chuẩn bị hỏi thăm thời điểm, ánh mắt của hắn đột nhiên bị Hạng Thiếu Vũ hai mắt hấp dẫn, lực chú ý rơi vào phía trên, không khỏi mở miệng nói: “Thiếu Vũ, ánh mắt ngươi là chuyện gì xảy ra?”

“Con mắt?”

Hạng Thiếu Vũ sững sờ, sờ lên mí mắt của mình, không rõ ràng cho lắm.

Ở trong mắt Kinh Thiên Minh, hắn phi thường thấy rõ ràng Hạng Thiếu Vũ hai con ngươi tựa hồ phát sinh một chút biến hóa kỳ quái, nhất là con ngươi.

Thật giống như con ngươi bị phục chế, bắt đầu trùng điệp.

Lúc Kinh Thiên Minh nói ra Hạng Thiếu Vũ hai mắt tình huống về sau, Hạng Thiếu Vũ cũng không khỏi sững sờ.

Đang tìm tới một chậu thanh thủy về sau, đối phản chiếu ở trên mặt nước bóng người, Hạng Thiếu Vũ vô cùng chăm chú quan sát đến.

Hồi lâu…

Hắn, cười.

Trong tươi cười, có một cái không hiểu buông lỏng.

Rốt cục, không có cô phụ đối phương kỳ vọng.

Nhìn qua phản chiếu bên trong có trọng đồng dấu hiệu hai mắt, Hạng Thiếu Vũ vụng trộm thở phào nhẹ nhõm.

…

…

Chương 104 : Thiêu thân lao đầu vào lửa (Hạ)

Một cái lựa chọn tốt nhất.

Chỗ tối tăm.

Một đầu hói đầu hỏng bét kiểu tóc, lão già hợm hẹm hình tượng Tiếu Tam Tiếu đứng trước tại hắc ám bên trong, yên tĩnh nhìn xem trước mặt một cảnh tượng. Hai tên thiếu niên chiêu thức, trong mắt hắn còn lộ ra quá mức thô ráp, chiêu thức quá nặng vết tích, mỗi một chiêu mỗi một thức đều có thiếu hụt trí mệnh, không đáng giá nhắc tới.

Chẳng qua đổi lại một cái khía cạnh khác đến xem, hai người ở võ học bên trên đều có bản thân độc đáo thiên phú. Kinh Thiên Minh ngộ tính cùng linh tính không tệ, mà Hạng Thiếu Vũ ở võ học tư chất bên trên càng là thiên phú hiếm thấy.

Kinh Thiên Minh đạt được Mặc gia cự tử truyền thừa, càng là tại không thể nhận thấy ở giữa dung hợp Mặc gia pháp môn, về phần Hạng Thiếu Vũ càng là ở thời gian cực ngắn bên trong, đã đem hắn một bộ tuyệt học lục lọi bước vào cánh cửa.

Thế nhưng là hai tên thiếu niên tính khí, không thể nghi ngờ là Hạng Thiếu Vũ càng thêm hợp Tiếu Tam Tiếu khẩu vị.

Chí ít về mặt thân phận, Hạng Thiếu Vũ không giống Kinh Thiên Minh cùng Đại Tần thật không minh bạch, mà là một cái chân chính trên ý nghĩa lập trường kiên định phản Tần người.

“Hắn, chính là của ngươi lựa chọn?”

Một đường lạnh bên trong mang theo tức giận thanh âm đột nhiên truyền vào Tiếu Tam Tiếu bên tai, tuổi trẻ trong thanh âm, càng nhiều vẫn là mang theo một loại chất vấn.

Sau lưng Tiếu Tam Tiếu chỗ tối tăm, chẳng biết lúc nào đã đi rồi đi ra một cái đầu đầy tóc màu máu khôi ngô người trẻ tuổi, chẳng qua là bộ dáng của đối phương như cùng hắn mái tóc dài màu đỏ ngòm khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Cả người da thịt bên ngoài kinh mạch ra khuếch trương, tựa như một đầu ẩn núp hung thú.

Sắc mặt tang thương, đều là khe rãnh, thế nhưng là ở niên kỷ bên trên hắn cũng chỉ là một giới người trẻ tuổi. Bộ dáng, liền tựa như bị cái gì trộm đi thời gian, trở nên già nua không thiếu.

“…”

Tiếu Tam Tiếu nghe vậy thân hình run lên, sắc mặt bên trên lại là không buồn không vui, trầm mặc nửa ngày, lúc này mới lên tiếng nói: “Thiên nhi, thương thế của ngươi…” Kỳ thật, dùng Tiếu Tam Tiếu năng lực, ở đối phương đến sau này, hắn liền đã sớm đã nhận ra.

“Là ta đang hỏi ngươi!”

Khôi ngô lời của người tuổi trẻ không có chút nào khách khí. Không chút do dự đánh gãy Tiếu Tam Tiếu, chất vấn: “Ngươi tại sao phải làm như vậy?”

“Chí ít ở trong ấn tượng của ta, phụ thân của ta cũng không phải dạng này người.

Khôi ngô người tuổi trẻ chất vấn không ngừng ở Tiếu Tam Tiếu bên tai quanh quẩn, thế nhưng là mặc dù là như thế. Hắn vẫn là không buồn không vui, không vì ngoại vật mà thay đổi nói: “Vi phụ phát giác được nhân gian không lâu sẽ có một hồi thiên thu đại kiếp muốn phát sinh…”

“Cái đem ta biến thành dạng này, cái để ngươi thất thố, để ngươi từ bỏ hết thảy đối đãi tên là Đông Hoàng người?” Bật cười bên trong, khôi ngô người trẻ tuổi lại lần nữa đánh gãy Tiếu Tam Tiếu lời nói. Cười khẩy nói: “Cho nên ngươi để Tiểu Ngu đi làm những thứ này? !”

Nói tới chỗ này, khôi ngô người trẻ tuổi trong thanh âm tức giận đã đi rồi gần như đạt đến sôi trào đỉnh điểm.

“Thiên nhi, ngươi thích Tiểu Ngu?” Tiếu Tam Tiếu đối khôi ngô người tuổi trẻ phẫn nộ chẳng thèm ngó tới, ngược lại là đột ngột hỏi một câu như vậy.

“! ! !”

Tiếu Tam Tiếu vấn đề để khôi ngô lời của người tuổi trẻ

đột nhiên ngừng lại, chẳng qua ngay sau đó người trẻ tuổi phủ nhận thanh âm truyền trở về: “Không phải, đây chỉ là đơn thuần tình huynh muội.”

Lại nói…

Cúi đầu xuống, khôi ngô người trẻ tuổi nhìn xem bản thân trên da thịt lộ ra ngoài kinh mạch, khóe miệng bò lên một ít nụ cười khổ sở. Loại tình huống này, lại có nữ nhân nào dám yêu?

Không có để ý bản thân trưởng tử lời nói là thật là giả, Tiếu Tam Tiếu nghe đến đó. Chẳng qua là hồi đáp: “Thiên nhi, ngươi liền hẳn phải biết thù giết cha, diệt tộc mối hận không đội trời chung.”

“A?” Một tiếng giễu cợt không tự chủ được từ trong miệng hiện ra, khôi ngô người tuổi trẻ trên mặt đều là vẻ đùa cợt, chỉ là bởi vì đối phương đưa lưng về phía bản thân không cách nào nhìn thấy, nhìn chằm chằm trước mắt cái này có chút còng xuống thân hình, người trẻ tuổi cười nhạo nói: “Lời này ngươi cũng nói cửa ra vào? Phải biết, Thục Sơn tai nạn, căn bản chính là bởi vì ngươi mà đến.”

“Nếu không phải ngươi đón lấy đan phương,

Há lại sẽ phát sinh sự tình như thế này?”

Nói đến đây. Khôi ngô người tuổi trẻ ngữ khí ngừng tạm, lúc này mới tiếp tục nói ra: “Lại nói, ta đã nghe ngươi nói ngươi một bộ võ học sẽ ăn mòn người tu luyện thể xác tinh thần mà không thể tự kềm chế, không thể tuỳ tiện tu

luyện. Có thể ngươi lại làm cho Tiểu Ngu đem bộ võ học này truyền cho Hạng Thiếu Vũ?”

“Thật là lòng dạ độc ác a!”

Cuối cùng, là khôi ngô người trẻ tuổi một câu đạo không hết thất vọng.

“Thiên nhi, ngươi không hiểu!” Đối với cái này, Tiếu Tam Tiếu vẫn là dùng một loại đối đãi tiểu hài tử giọng điệu hồi phục một câu như vậy. Bởi vì trong mắt hắn, mặc kệ đối phương như thế nào, từ đầu đến cuối chẳng qua là hắn không hiểu gì sự tình nhi tử.

“Đúng vậy a!”

“Ta không hiểu!”

Khôi ngô người trẻ tuổi ngửa đầu. Nhìn phía để hắn chán ghét mặt trời, hí hư nói: “Ta không hiểu phụ thân của mình vì sao là như thế một cái người vô tình.”

Đối với cái này.

Tiếu Tam Tiếu cho ra đáp lại chỉ có trầm mặc.

Nửa ngày.

Phụ tử ở giữa lúng túng trầm mặc bầu không khí rốt cục lại lần nữa bị đánh phá, khôi ngô người trẻ tuổi xoay người, đi ra phía ngoài, nói: “Ta muốn đi khuyên Tiểu Ngu, không thể tiếp tục như vậy.”

“Thiên nhi, ngươi sẽ không đạt được hài lòng câu trả lời!”

“Ta không tin!” Bước chân dừng lại, khôi ngô người trẻ tuổi liền không quay đầu lại nhanh chân mà đi.

Quay người, Tiếu Tam Tiếu đưa mắt nhìn bản thân trưởng tử rời đi, sắc mặt bên trên rốt cục vẫn là toát ra một ít bi ai, tự nhủ: “Các ngươi không hiểu.”

“Các ngươi không rõ Đông Hoàng chính là một cái như thế nào người khủng bố.”

“Thế giới này, chịu không được hắn vừa đi vừa về giày vò.”

…

Sân nhỏ .

Thạch Lan… Không, xác thực nói là Tiểu Ngu giờ khắc này chính diện mang vẻ mừng rỡ nhìn xem xuất hiện ở trước mặt mình nam tử khôi ngô, mặc dù bởi vì mặt khác nguyên do thân thể của đối phương bộ dáng thoạt nhìn tang thương vô cùng, còn có một đầu tóc màu máu, đều để kẻ không quen biết phát ra từ nội tâm có một loại e ngại. Có thể dưới cái nhìn của nàng, đây cũng là một loại khó được vui vẻ.

Đây là gặp phải chân chính huynh trưởng vui vẻ cảm giác.

“Kinh Thiên đại ca!”

Như chuông bạc tiếng nói bên trong tràn ngập mừng rỡ, trước mặt Tiếu Kinh Thiên nàng đã không còn dĩ vãng ở những người khác trước mặt lãnh ý, trên mặt nhiều hơn quá nhiều biểu lộ, là vui vẻ, cũng mừng rỡ, “Làm sao ngươi tới nơi này đâu? Nhị ca còn tốt chứ?”

Liên tiếp nghi vấn, để Tiếu Kinh Thiên trong nội tâm cũng không khỏi thư thái không thiếu. Có lẽ, có lẽ tình huống sẽ không cùng phụ thân nói tới bộ dạng.

“Nhị đệ ở nhà.”

“Ngươi còn tốt chứ?”

Không giống dĩ vãng, lần này gặp mặt, để Tiểu Ngu phát hiện bản thân người huynh trưởng này có một ít dĩ vãng không có xa lạ, cái này có lẽ chẳng qua là ảo giác của nàng, cũng không để cho nàng để ý.

“Vẫn được.”

Một phen bình thản mở đầu trò chuyện về sau, hai người liền bắt đầu đạo lên rời đi sau riêng phần mình phát sinh sự tình, một chút nên nói đều nói rồi ra, chẳng qua cũng có một chút đồ vật bị bảo tồn ở riêng phần mình trong lòng, cũng không có nói ra tới ý tứ.

Rất nhanh. Việc nhà trò chuyện xong, lời của hai người chuyển đến chính đề phía trên.

Đối mặt Tiếu Kinh Thiên đâm thẳng nội tâm vấn đề, Tiểu Ngu trầm mặc.

“…”

Thấy thế, Tiếu Kinh Thiên nội tâm chính là ẩn ẩn co lại. Cái biểu tình này, cái bộ dáng này… Hồi tưởng lại vừa mới cha mình, hắn phát hiện sự tình chỉ sợ là chính hắn nghĩ quá mức đơn giản.

Là buồn!

Là vui!

Là ai!

Là sầu!

Là hận!

Rất khó tưởng tượng, Tiếu Kinh Thiên có thể ở trên mặt của đối phương nhìn thấy nhiều như vậy biểu tình biến hóa. Cuối cùng, đây hết thảy hóa thành một đường thẳng tiến không lùi ánh mắt. Là xác định, là khẳng định.

Hắn không biết, tại thời khắc này Tiểu Ngu rốt cuộc là nhớ tới ai?

Nhưng, Tiếu Kinh Thiên có thể khẳng định không phải hắn mong muốn đáp án.

“Kinh Thiên đại ca, tiểu muội đã đi rồi xác định.”

Nỉ non âm thanh lọt vào tai, ôn nhu như nước thanh âm lại là để Tiếu Kinh Thiên tại thời khắc này cảm nhận

được trời đông giá rét lạnh lẽo cảm giác. Câu này dường như một thùng nước đá ở cái này trời nắng chang chang phía dưới đổ ập xuống đổ vào mà xuống, để hắn từ đầu đến chân cảm nhận được cỗ ý lạnh, toàn thân trên dưới huyết dịch đều rất giống trở nên có chút lạnh.

Là… Hạng Thiếu Vũ sao?

Hay là bởi vì phụ thân của mình!

Tiếu Kinh Thiên muốn hỏi, có thể lời đã đi tới cổ họng, cuối cùng vẫn là bị hắn miễn cưỡng nuốt xuống. Cuối cùng. Đầy bụng tâm tình hóa thành khóe miệng mang theo chát chát ý tiếu dung.

Loại này vị đắng, cho dù là đứng trước máu tươi dày vò nỗi khổ, cũng khó có thể so sánh.

Một cái là thân, một cái là Tâm.

Bởi vì hiểu rõ đối phương tính khí, cho nên hắn không có khuyên nhủ nghĩ cách.

“Tốt!”

“Có quyết định cũng tốt.”

“Chỉ cần Tiểu Ngu ngươi thích liền tốt.”

Cuối cùng, đầy ngập nhiệt huyết hóa thành từng tiếng cảm thán, Tiếu Kinh Thiên cười nói ra: “Chỉ có điều một bộ võ học bác đại tinh thâm, ngươi cần thiết phải chú ý,

bằng không mà nói cực kì dễ dàng ảnh hưởng tu luyện người.”

Tang thương khuôn mặt che đậy trong tươi cười chát chát ý, ở trong mắt Tiểu Ngu nhìn thấy chỉ có nụ cười vui mừng.

Thừa hứng mà đến. Mất hứng mà về.

Lại đường trở về đồ bên trên, Tiếu Kinh Thiên rũ cụp lấy đầu đi ở yên tĩnh trên đường nhỏ.

Mặt trời vào đầu.

Tiếu Kinh Thiên nhưng không có để ý tới, cái này chói chang quang mang đối với mình ảnh hưởng, hắn cảm nhận được ánh nắng bên trong nhiệt độ. Có chẳng qua là một loại phát ra từ thực chất bên trong lạnh.

Một đầu tóc màu máu, ở ánh nắng chiếu rọi xuống, càng là thê diễm tựa như muốn nhỏ máu đi xuống.

Phụ thân!

Tiểu Ngu!

Thục Sơn chi nạn!

Ngàn năm đại kiếp!

Còn có chính hắn tình huống!

Hết thảy hết thảy, tại thời khắc này hoàn toàn ở trong

đầu của hắn lại bắt đầu lại từ đầu cấu tạo, hết thảy đều bị hắn liên hệ. Không phải hắn nghĩ quá nhiều, mà là trước kia hắn không muốn suy nghĩ mà thôi.

“Ha ha ha ha…”

Cuối cùng. Giữa rừng núi, Tiếu Kinh Thiên ngửa đầu cười ha hả, tang thương giống như lão nông tràn đầy khe rãnh trên mặt nước mắt xuất chúng, hắn ở mỗi chữ mỗi câu nhắc đi nhắc lại lấy: “Ngàn năm đại kiếp, ngàn năm đại kiếp…”

“Ta Mẹ ngươi chứ ngàn năm đại kiếp!”

Sắc mặt tang thương như lão nông, nhưng hắn cho tới bây giờ đều chỉ là một cái đầy ngập nhiệt huyết người trẻ tuổi, chí ít hiện tại là như vậy.

Hắn lý giải không được, cũng không muốn đi rõ ràng.

Lại cúi đầu.

Đỏ lên trong hai con ngươi, xẹt qua một ít quyết ý.

Trên biển.

Thận Lâu dùng không nhanh không chậm tốc độ, hướng mục tiêu này phương hướng tiến lên.

Trong mấy ngày này, trừ bỏ trước đó mưa to thời tiết, còn lại thời điểm đều là sáng sủa mặt trời.

Xứng đáng là một cái thời tiết tốt.

Theo Thận Lâu tiến lên, cách mục tiêu phương hướng cũng càng ngày càng gần.

Chỗ sâu.

Trong phòng.

Đại chỗ ngồi.

Nhạc Duyên toàn thân áo đen hắc bào nghiêng tựa ở trên chỗ ngồi, tay trái gối đầu, ánh mắt xuất thần nhìn xem tay phải của mình .

Cảm giác hưng phấn, càng ngày càng thịnh.

Dưới mặt nạ, khóe miệng khẽ nhếch, đều là một bộ tà mị cuồng nhiệt tiếu dung.

Cuối tầm mắt chỗ, tay phải trên đầu ngón tay vòng quanh chính là một sợi màu hồng đầu sợi.

Cái này tuyến…

Là xuất từ bít tất bên trên sợi tơ.

Chẳng qua là…

Nó là của ai?

Chương 105 : Khúc dạo đầu

Đế đô.

Hàm Dương.

Tại đây chuẩn bị Tế Thiên đại điển tiền kì, đối với đế quốc mà nói những cái kia tiềm phục tại trong bóng tối yêu ma quỷ quái cũng bắt đầu toàn bộ xông ra.

Đầu tiên xuất hiện không phải người, mà là từng tiếng lời đồn đại.

Có đôi khi, lời đồn đại mãnh liệt như hổ, có thể nói vô hình đao kiếm sắc bén, giết người không thấy máu.

Lấy ngôn ngữ đến kích thích lòng người, kích động chất chứa ở trong đó ác ý.

Đây cũng là những cái kia phát tán lời đồn đại người bản ý.

Hàm Dương cung.

Ngồi ngay ngắn ở cửu ngũ chí tôn vị trí bên trên Doanh Chính đối với cái này không có biểu lộ ra bất kỳ tâm tư, không biết là những cái kia lưu truyền tại Hàm Dương lời đồn đại còn không có truyền vào trong cung, lại hoặc là hắn nghe được nhưng không có để ý.

Thậm chí, Doanh Chính chỉ là đơn thuần giữ vững trầm mặc.

Bởi vì trước mắt một màn này đối với Doanh Chính mà nói, vẫn chưa tới đặc sắc thời điểm. Chỉ bất quá vừa mới kéo ra màn lớn, chỉ là đáng sợ nhân ngôn, đối với kinh lịch quá nhiều Doanh Chính mà nói còn không đáng đến làm cho hắn kinh diễm.

Như thế bình thản, như thế không có gì bất ngờ xảy ra mở màn, như thế nào để Doanh Chính đi mở miệng tán thưởng?

Doanh Chính rất rõ ràng, đây chỉ là bắt đầu.

Câu chuyện lấy phỏng đoán của hắn, hẳn là tại tế thiên ngày đó, mới thật sự là chân tướng phơi bày thời điểm. Cho nên, Doanh Chính đang chờ đợi, tại nhàm chán chờ đợi.

Trước người.

Một đến từ Ảnh Mật vệ thị vệ ngay tại cúi đầu bẩm báo lấy cái gì, mà Doanh Chính thì là tại một tấm tơ lụa bên trên viết một chữ tiêu chuẩn chữ tiểu triện.

“Như thế nào?”

Ánh mắt dừng ở trước mặt trên quyển trục bằng tơ lụa, Doanh Chính không có chút nào ngẩng đầu hứng thú, chỉ là tùy ý mở miệng hỏi thăm tới

Phía dưới.

Một mực chờ đợi thị vệ lập tức cung kính hồi đáp: “Hồi bẩm bệ hạ, gần nhất cùng công tử Phù Tô đi gần chỉ có cái kia Nho gia . Còn cái kia lưu truyền tại đế đô lời đồn đại…”

“Cái này không cần để ý tới! Lúc cần thiết, có thể buông lỏng một chút!”

“Vâng!”

Đầu tiên là sững sờ, lập tức liền cung kính gật đầu, thị vệ biết có quá nhiều đồ vật không phải hắn có thể thăm dò, bằng không hắn không chịu nổi hậu quả như vậy. Bất quá thân là Hoàng đế thân vệ, hắn cũng rõ ràng Hoàng đế là tại chuẩn bị một cái đại hành động.

Phải biết tế thiên là bực nào trọng yếu đại sự, lúc mệnh lệnh này từ Doanh Chính trong miệng truyền ra thời điểm, toàn bộ đế quốc cao tầng trên dưới liền đối với lần này sự tình có chút để ý.

Nhưng tại thời khắc thế này. Bọn hắn nhận Doanh Chính ám chỉ, áp dụng bên ngoài chặt bên trong lỏng sách lược, hiển nhiên Hoàng đế có cái khác tâm tư.

Bằng không mà nói, như lấy bình thường quá khứ đến xem. Những lời đồn đãi này đủ để cho không ít người tiến nhà ngục, thậm chí mất đi tính mạng.

Nhưng là, một khi đến cuối cùng, chỉ sợ chết người sẽ càng nhiều.

Tại một phen hỏi thăm về sau, Doanh Chính phất tay để thị vệ rời đi. Thẳng đến thân ảnh của đối phương biến mất về sau, hắn lúc này mới thả ra trong tay bút, lẳng lặng nhìn chăm chú lên trong tay cái này quyển tơ lụa. Phía trên, cũng không có quá nhiều đồ vật.

Chính yếu nhất, làm người ta chú ý nhất chỉ có một chữ.

Tru!

Phía trước, chính là Doanh Chính lưu lại chỗ trống.

Những này chỗ trống chỗ, đều là về sau dùng để điền danh tự chỗ.

Đầu ngón tay từ này chỗ trống chỗ chậm ung dung xẹt qua, Doanh Chính dùng chỉ có chính hắn nghe thấy thanh âm tự nhủ: “Tựa hồ… Trẫm lưu lại chỗ trống chỗ nhiều chút? Nhưng chớ có đến lúc đó lấp không đầy a!”

“Trẫm, chờ mong các ngươi đem tên của mình từng cái từng cái lưu tại phía trên này.”

“Cục đã làm tốt, đừng cho trẫm thất vọng.”

“Đúng rồi.”

“Đông Hoàng. Ngươi bây giờ đã đến chỗ đó đâu?”

Ngẩng đầu.

Trên trán rèm châu che lấp lại, ánh mắt thuận khe hở nhắm hướng đông phương mặt trời mọc phương hướng

nhìn lại, ánh mắt tựa hồ phải xuyên qua muôn sông nghìn núi, thẳng tới hắn muốn xem địa phương.

Thận Lâu.

Nghi hoặc.

Không rõ.

Nguyệt Nhi gần nhất trong lòng tràn ngập rất nhiều không có đầu mối vấn đề muốn hỏi thăm Nhạc Duyên.

Thế nhưng là, từ Thận Lâu khởi động về sau, Nguyệt Nhi liền phát hiện mình muốn thấy mình cha đẻ Nhạc Duyên ngược lại không có trước đó dễ dàng như vậy. Phải biết phía trước, nàng trong Thận Lâu nhưng thật ra là rất tự do.

Mà hiện nay…

Ngay tại vừa rồi, nàng cũng bất quá đến trước cửa, liền không được mà vào.

Ngược lại là những người khác có thể đi vào,

Một màn này để đầu của nàng nghĩ mãi mà không rõ. Muốn hỏi thăm nguyên do, lại phát hiện bất kể là ai đều là một bộ kiêng kỵ bộ dáng, căn bản không lộ ra chút nào tin tức.

Đang làm gì?

Nguyệt Nhi muốn đi vào trong đó, nàng muốn biết bên

trong xảy ra chuyện gì.

Lấy nàng thân phận bây giờ. Nhạc Duyên đối nàng nữ nhi này mà nói, hẳn là sẽ không tồn tại quá nhiều giấu diếm, nhất là tại Nguyệt Nhi có một ít liên quan tới phụ mẫu chuyện đã qua hỏi thăm thời điểm.

Chỉ là mỗi lần tới đến nơi đây, liền bị ngăn cản trở về.

Loại tình hình này để Nguyệt Nhi đầu óc mơ hồ đồng thời, cũng khơi dậy trong lòng nàng hiếu kì.

Hắn, cùng các nàng đến tột cùng đang làm gì?

Không nói cái này. Hiện tại Nguyệt Nhi chỉ cảm thấy lòng của mình có chút bực bội.

Từ trước đến nay có thể làm được lòng yên tĩnh như nước, đi theo Đoan Mộc dung rèn luyện ra được bình tĩnh tâm tính tại thời khắc này tựa hồ nhận lấy cực lớn khiêu chiến.

Một người ngồi xổm ở trước cửa, đem cái cằm đặt tại hai đầu gối bên trên, nàng cứ như vậy lẳng lặng chờ đợi.

Hồi lâu.

Đại môn tại một trận két âm thanh bên trong, từ từ mở ra.

“Vào đi!”

“Nguyệt Nhi!”

Nhạc Duyên thanh âm từ bên trong truyền ra, rơi thẳng Nguyệt Nhi bên tai.

Ánh mắt sáng lên, Nguyệt Nhi lúc này mới đứng dậy, cái này mấy ngày thời gian, cả tòa Thận Lâu bên trong người đều trở nên có chút kỳ kỳ quái quái.

Nguyệt Thần, Đại Tư Mệnh, Thiếu Tư Mệnh còn có cái kia mới tới Xích Luyện.

Các nàng đều là như thế.

Về phần Vân Trung Quân thì là trốn ở mình luyện đan thất không thế nào ra, tựa hồ là đang vì trường sinh đan phương làm chuẩn bị cuối cùng, cả người một bộ nghiên cứu sâu vô cùng ra không được dáng vẻ.

Mà cái kia cao ngạo Tinh Hồn, càng là không thấy tung tích.

Hết thảy hết thảy tại Thận Lâu đông độ về sau, liền bắt đầu trở nên kỳ quái.

Lấy Nguyệt Nhi tiểu tâm tư, lấy nàng thông minh, không có kinh lịch đồ vật nàng nhìn thấy xa xa chỉ có tồn tại ở bề ngoài đồ vật. Tuổi nhỏ, căn bản là không có cách thăm dò tâm tư của người lớn.

Đương nhiên.

Nàng cũng có được mình tiểu tâm tư.

Đại điện trống trải bên trong, Nhạc Duyên ngồi ngay ngắn tại chỗ đó, ánh mắt rơi vào chính dạo bước đi tới Nguyệt Nhi trên thân.

Đồng thời.

Nguyệt Nhi ánh mắt cũng nhìn về phía trước mắt nam tử này, cái này cha đẻ của mình.

Không có mang cái kia màu đen mặt nạ.

Lộ ra hắn chưa hề ở trước mặt người ngoài lộ ra bộ dáng.

Có lẽ là bởi vì đeo thời gian quá dài mặt nạ, che lấp tại áo bào đen bên trong, bại lộ ở bên ngoài làn da dị thường trắng nõn. Mắt phải phía trên, thì là vây quanh một đoàn yêu diễm ngọn lửa màu tím.

Yêu diễm.

Đây là Nguyệt Nhi thân là một thiếu nữ cảm thụ, dù là đối phương là phụ thân của mình. Đối phương tấm kia tuấn tú không tưởng nổi gương mặt, để nữ nhân cũng cần vì đó tán thưởng.

Cái bộ dáng này, không phải Nguyệt Nhi lần thứ nhất gặp. Thế nhưng là lại lần nữa nhìn thấy, để Nguyệt Nhi vẫn là nhịn không được trong lòng cái kia phần nho nhỏ nghi hoặc, chỉ bất quá ý nghĩ này vừa lên, Nguyệt Nhi vẫn là đem nó đè ép trở về.

Chỉ là vào hôm nay. Nguyệt Nhi phát hiện Nhạc Duyên trên thân nhiều hơn một loại không nói được cảm giác.

Thậm chí, Nguyệt Nhi cũng không dám thật lâu đón ánh mắt của đối phương.

Nàng phát hiện tại đối phương nhìn chăm chú, tim đập của nàng có chút nhanh, thậm chí dưới khăn che mặt gương mặt cũng có nóng lên dấu hiệu.

Đây là chuyện gì xảy ra?

Nguyệt Nhi dưới đáy lòng hỏi mình, cúi đầu. Dưới chân động tác cũng không có như vậy dừng lại.

“! ! !”

Trên chỗ ngồi, Nhạc Duyên thấy thế nhíu mày lại.

Nguyệt Nhi dị trạng, tự nhiên là rơi vào Nhạc Duyên trong mắt.

Đây là?

Không ổn!

Cái này cảm giác hưng phấn đã khuấy động để cho mình đạo tâm chủng ma cũng bắt đầu không chút kiêng kỵ sao? Chỉ sợ theo khoảng cách càng gần, loại này dấu hiệu liền sẽ càng mạnh. Trong lòng quyết định, Nhạc Duyên quanh thân khí kình bộc phát. Tại Nguyệt Nhi ngạc nhiên ánh mắt bên trong, một cỗ nhu hòa lực đạo trực tiếp đưa nàng đẩy ra đại điện.

Loảng xoảng!

Đại điện đại môn tại Nguyệt Nhi bị khí kình đưa ra về sau, liền trực tiếp đóng lại.

Tại nàng ngây người ánh mắt dưới, chỉ có Nhạc Duyên thanh âm quanh quẩn ở bên tai.

“Từ hôm nay lên, vi phụ muốn bế quan!”

“Như có cái gì nghi hoặc, Nguyệt Thần nàng sẽ cho ngươi câu trả lời.”

Lời nói rơi xuống. Lại lần nữa khôi phục yên tĩnh.

Trước cổng chính, Nguyệt Nhi ngẩng đầu, nhìn xem cái kia cửa lớn đóng chặt, một mặt ngơ ngác. Đến cùng chuyện gì xảy ra?

Nguyệt Nhi cả người không hiểu ra sao, căn bản không nghĩ ra.

Duy nhất khẳng định là trên người hắn chuyện gì xảy ra.

Cái này Thận Lâu, ở phía sau, liền trở nên kì quái.

Mỗi người đều là như thế.

Bao quát nàng, cũng giống vậy.

Không đề cập tới Thận Lâu bên trên phát sinh sự tình, tại Thận Lâu đông độ cách thần thú Phượng Hoàng chỗ

nghỉ lại địa phương càng ngày càng gần thời điểm, Trung Nguyên đại địa bên trên sự tình thì là tại rất nhiều người hữu tâm thao tác hạ. Thế cục bắt đầu hướng tất cả mọi người đoán không được địa phương.

Tang Hải thành.

Tại Tiểu Thánh Hiền trang ba vị đương gia an bài xuống, đem đặt cược đặt ở công tử Phù Tô trên người Nho gia phái ra Nho gia môn hạ không ít đệ tử tinh anh đi đế đô Hàm Dương, để mà trợ giúp công tử Phù Tô.

Đồng thời, bọn hắn cũng lựa chọn một cái từ Doanh Chính cho ra tới tốt lắm thời gian làm thời cơ.

Tế thiên.

Bọn hắn muốn tại ngày này. Tại thiên hạ người trước mặt ngăn cản Doanh Chính trường sinh mộng tưởng. Bọn hắn muốn đứng tại điểm cao, từ đạo đức bên trên, từ nhân văn bên trên, từ quốc gia đi lên khuyên nhủ Doanh Chính.

Đương nhiên, Nho gia người dám định ra quyết định như vậy, tự nhiên là biết bọn hắn không phải một người.

Còn có cái khác cùng chung chí hướng người.

Có thể nói. Chỉ sợ trong thiên hạ này chân chính ngoại trừ Doanh Chính mình, trên thực tế không có mấy người sẽ nguyện ý trông thấy một cái đế vương trường sinh. Cho dù là con trai ruột của hắn cũng là như thế.

Một khi Doanh Chính trường sinh, như vậy trong thiên hạ Hoàng đế liền chân chính chỉ có một cái Hoàng đế.

Một cái đứng ở đỉnh điểm không đổi người, vậy sẽ áp bách dưới mặt rất nhiều người không thể không đi cải biến.

Cho dù là dùng xấu nhất biện pháp.

Mặc gia.

Cái Nhiếp ôm kiếm gỗ, ngay tại trước hồ xem nước, yên tĩnh trầm tư.

Đúng lúc này, một thân ảnh rơi vào bên cạnh, chính là Mặc gia thống lĩnh Đạo Chích. Vừa xuống đất, thanh âm của hắn liền đã truyền đến: “Ta đi xem, Vệ Trang đã rời đi Tang Hải thành, Tụ Tán Lưu Sa người cũng đi theo.”

“Phương hướng của bọn hắn tựa như là Hàm Dương.”

“Kỳ quái.”

“Cái kia độc nữ Xích Luyện giống như không thấy, cũng không biết lại tại chuẩn bị âm mưu gì.”

Nghe Đạo Chích nói nhỏ, Cái Nhiếp bỗng nhiên xoay người, đột nói với Đạo Chích: “Ta muốn lên đường đi Hàm Dương!” Nói xong, mặc kệ một mặt ngoài ý muốn Đạo Chích, Cái Nhiếp bước chân đã bước ra trang viên.

Đây là tình huống như thế nào?

Đạo Chích nhìn qua Cái Nhiếp bóng lưng rời đi, không hiểu ra sao.

Chương 106 : Ám sát (Thượng)

Trời đất xa xăm.

Đại địa một mảnh mênh mông.

Từ trên cao nhìn xuống mà xuống, liền sẽ phát hiện đế quốc thủ đô Hàm Dương, vào hôm nay, tại thời khắc này Hàm Dương đã sớm từ trong ra ngoài lâm vào một loại kỳ quái khẩn trương nghiêm túc bầu không khí bên trong.

Cho dù là hành tẩu trên đường phố lão bách tính, trên mặt của mỗi người đều có thể mơ hồ cảm nhận được loại kia mơ hồ nghiêm túc.

Tế thiên.

Kia là cả nước trên dưới đại sự.

Đường đi.

Trong một phòng nhỏ, cải trang tiến vào Hàm Dương Cái Nhiếp đang híp hai mắt lẳng lặng nhìn từ phía dưới đi qua võ trang đầy đủ Tần quốc binh sĩ, nhìn hồi lâu, lúc này mới thu hồi ánh mắt của mình.

“Đề phòng không như trong tưởng tượng sâm nghiêm!”

Trở lại chỗ mình ngồi Cái Nhiếp nhìn lướt qua đứng ở

cửa sổ đồng dạng dò xét phía dưới, quan sát thế cục Đạo Chích một chút về sau, ngồi đối diện ở trước mặt mình Cao Tiệm Ly cùng Tuyết Nữ nói ra cái nhìn của mình.

“Xác thực không như trong tưởng tượng đề phòng sâm nghiêm!” Đạo Chích thân hình thoắt một cái, về tới chỗ ngồi của mình, tiếp lời, nói ra: “Bất quá có lẽ tinh lực của bọn hắn đều đặt ở sắp bắt đầu đại tế, cho nên không có nghiêm mật như vậy?”

“Chính ngươi tin sao?”

Quay đầu, Cao Tiệm Ly ánh mắt dừng ở Đạo Chích trên thân, tức giận hỏi ngược lại.

Đối với cái này, Đạo Chích ngược lại là cho một cái làm cho người ta không nói được lời nào đáp án: “Ta tin a!”

Như vậy hoạt bát đối thoại, trực tiếp để một mực sắc mặt lạnh nhạt Tuyết Nữ không khỏi nhịn không được cười lên, thoáng chốc trong phòng như hoa đào nở rộ, trong tuyết mai rơi, hương diễm một mảnh. Bộ dáng như thế, cho dù là đã từng thấy qua, Đạo Chích cùng Cái Nhiếp cũng không thể không tán thưởng Tuyết Nữ nụ cười này, coi là thật có khuynh thành hiệu quả.

Cao Tiệm Ly gặp Tuyết Nữ bật cười, tâm tư lập tức không biết để ở nơi đâu đi, căn bản không có sẽ cùng Đạo Chích nói mò tâm tư.

Tại một tiếng này bật cười về sau, Tuyết Nữ biểu lộ cũng biến thành nghiêm túc lên, ánh mắt rơi vào Cái Nhiếp

trên mặt, yên lặng chờ lấy đối phương kỹ càng giải đáp, Cái Nhiếp cũng không chỉ một câu như vậy.

“Các ngươi biết, ta tại Hàm Dương cung làm qua thị vệ…”

Không có trực tiếp trả lời, Cái Nhiếp ngược lại là nói đến chuyện đã qua. Hắn lời này để ba người hai mặt tương đối. Đúng vậy, Cái Nhiếp Kiếm Thánh xưng hào chính là từ Doanh Chính ban cho, đến từ Kinh Kha giết Tần trận chiến kia kết cục.

Nhấc lên cái này, Cao Tiệm Ly cùng Đạo Chích hai người sắc mặt biến đến trầm thấp. Cho dù là quá khứ lâu như vậy, Mặc gia cùng Cái Nhiếp ở giữa cừu hận cũng bởi vì trời đất xui khiến phát triển phía dưới xem như bóc tới.

Nhưng tại giờ khắc này, nghe được Cái Nhiếp đột nhiên nhấc lên cái này, ở đây ba người tâm tình trong lúc nhất thời trở nên rất là kỳ quái.

Không có ai biết bọn hắn giờ phút này trong lòng đến tột cùng đang suy nghĩ gì. Cái Nhiếp cũng không có tâm tư đi tìm hiểu, ngược lại là tiếp tục dùng cái kia trầm thấp ngữ khí nói ra: “Bằng vào ta đối với Doanh Chính hiểu rõ. Bởi vì hắn đã từng kinh lịch, tính tình của hắn nhưng thật ra là cực kì cẩn thận.”

“Cũng không đủ lòng tin cùng lực lượng, hắn là không biết làm chuyện không có nắm chắc.”

“Tỉ như Kinh Kha giết Tần…”

Lời nói chưa rơi, gian phòng bầu không khí liền đột ngột xiết chặt.

Cao Tiệm Ly, Đạo Chích cùng Tuyết Nữ ba người ánh mắt đồng thời như ngừng lại Cái Nhiếp trên thân. Cho dù là song phương kinh lịch quá nhiều, từ phương diện nào đó cũng coi là bằng hữu, nhưng tại câu nói này về sau, Cao Tiệm Ly cùng Đạo Chích hai người sắc mặt đã triệt để lạnh xuống.

Chỉ có Tuyết Nữ biểu lộ không thay đổi, còn là bình thường lãnh đạm, ai cũng không biết nàng thời khắc này trong lòng đang suy nghĩ gì.

“Chân chính ngăn cản Kinh Kha không phải ta Cái Nhiếp. Mà là Âm Dương gia Đông Hoàng Thái Nhất.”

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, Cái Nhiếp trên mặt bò lên trên một nụ cười khổ, nói ra: “Ta nhưng không có cái kia nắm chắc có thể sinh sinh đem Tàn Hồng kiếm tay không bẻ gãy.”

“Cho dù là hiện tại, ta cũng vô pháp làm được.” Tay phải vuốt ve bên hông kiếm gỗ, Cái Nhiếp tự lẩm bẩm.

Một câu, điểm ra quá khứ ẩn tàng một bộ phận chân tướng.

Tàn Hồng kiếm đoạn, Uyên Hồng kiếm sinh.

Đã từng Cái Nhiếp bội kiếm Uyên Hồng. Chính là từ Tàn Hồng kiếm một lần nữa rèn đúc mà tới.

Tàn Hồng kiếm là cái gì phẩm chất, làm Mặc gia thống lĩnh Cao Tiệm Ly cùng Đạo Chích hết sức rõ ràng, đây là Từ phu nhân tự mình chế tạo đồ long chi khí. Chỉ có như vậy một thanh hiếm thấy bảo kiếm, lại là sinh sinh bị người tay không bẻ gãy!

Một màn này,

Nghe tới thật sự là để cho người ta cảm thấy quá mức ý nghĩ hão huyền.

Tại Cao Tiệm Ly cùng Đạo Chích hai mắt trong thất thần, trước mắt tựa hồ hiện lên một màn kia tràng cảnh.

Kiếm gãy. Người bay.

Không phải đâm giết không thành, mà là có một tòa không cách nào vượt qua núi cao ngăn tại Kinh Kha trước mặt. Dù là Kinh Kha tuyệt sát, dù là hắn lại thẳng tiến không lùi, đối mặt Đông Hoàng cũng chỉ có kiếm phá vỡ người vong.

Cái này, làm sao có thể?

Cùng là cao thủ sử dụng kiếm Cao Tiệm Ly thật sự là không cách nào tưởng tượng một màn này, kia là một cái dạng gì người mới có khả năng như thế?

Âm Dương gia.

Cho tới nay, Mặc gia cùng Âm Dương gia đối kháng bên trong. Mặc gia kỳ thật chân chính cảm nhận được Âm

Dương gia kinh khủng cũng không nhiều, bởi vì ra tay với Mặc gia càng nhiều vẫn là Vệ Trang Tụ Tán Lưu Sa.

Chân chính trên ý nghĩa cùng Âm Dương gia giao phong, kỳ thật cũng không nhiều.

Nếu như một người như vậy trực tiếp đặt chân lúc trước Cơ Quan thành, Mặc gia lại sẽ có mấy người có thể tồn?

Âm Dương gia đến cùng đang suy nghĩ gì, mục đích của bọn hắn đến tột cùng là cái gì? Chân chính chỉ là vì thay Doanh Chính luyện ra Trường Sinh đan thuốc?

Trong lúc nhất thời, Cao Tiệm Ly cùng Đạo Chích hai người có thể nói là đầy bụng tâm tư.

Ngược lại là một bên Tuyết Nữ, đột nhấc lên một sự kiện: “Yến quốc Kế đô.”

“Ừm?”

Nghiêng đầu sang chỗ khác, Cao Tiệm Ly kinh ngạc nói: “A Tuyết, ngươi nói là phi thăng thành tiên?”

Lúc trước Yến quốc thành Kế Đô phá, chân chính để rất nhiều người bất ngờ không phải Yến quốc bị diệt, bởi vì cái kia tại rất nhiều người trước mặt đã là khẳng định sự tình, ngược lại cái kia truyền thuyết phi thăng lên trời truyền khắp thiên hạ. Huống chi, ngày hôm đó, bọn hắn cũng nhìn được cái kia quỷ dị thiên tượng biến hóa.

“…”

Tuyết Nữ cũng không nói gì, chỉ là giữ vững trầm mặc. Nếu không phải bởi vì gia sư cùng hắn có ý nghĩ, Mặc gia lại há có thể ngăn cản cước bộ của bọn hắn? Trong mắt thế nhân khổng lồ Mặc gia, trong mắt bọn họ trong nháy mắt có thể diệt.

Huống chi, ngoại trừ nam nhân kia bên ngoài, Tuyết Nữ vẫn nhớ gia sư đối nàng dạy bảo, lưu lại nguyện vọng.

Mặc gia.

Thánh môn.

“Cho nên…”

Trong tay kiếm gỗ nằm ngang ở trên hai đầu gối, đầu ngón tay từng chút từng chút vuốt ve thân kiếm, Cái Nhiếp dùng một loại cực đoan ngữ khí xác định nói: “Doanh Chính tại lần này Tế Thiên đại điển bên trên tất nhiên có mình chuẩn bị ở sau.”

“Một cái làm cho tất cả mọi người đều không ngờ tới chuẩn bị ở sau.”

Chuẩn bị ở sau.

Doanh Chính sao lại không có chuẩn bị ở sau?

Cái Nhiếp tại Hàm Dương cung cái kia mấy năm, đối với cái này nam nhân thật sự là hiểu rất rõ, từ quan sát của mình, cùng từ Lệ Cơ trong miệng.

“Đúng rồi!”

Cuối cùng là Cao Tiệm Ly phá vỡ phần này trầm mặc, hít sâu một hơi, ánh mắt dừng ở Cái Nhiếp trên thân, nói ra trong lòng dọc theo con đường này đến nay lưu lại nghi hoặc: “Ngươi lấy tự thân tính mệnh vì tiền đánh bạc, đến cùng là muốn cho chúng ta giúp ngươi gấp cái gì?”

“Hiện tại đã đi tới Hàm Dương. Sẽ không phải là ám sát Doanh Chính a?”

Một bên.

Tuyết Nữ cùng Đạo Chích ánh mắt hai người cũng nhìn chằm chằm vào Cái Nhiếp. Có thể để cho rất ít nói, lời hứa ngàn vàng Kiếm Thánh Cái Nhiếp ưng thuận lớn như vậy hứa hẹn, hiển nhiên chờ đợi bọn hắn chính là một kiện đại sự kinh thiên động địa.

Đến cùng là cái gì?

Đạo Chích đang suy đoán, Tuyết Nữ càng là đang suy tư.

“Cứu Vệ Trang!”

Chẳng qua là khi chân chính đáp án bày ở ba người trước mặt thời điểm, tất cả mọi người ở đây đều ngây ngẩn cả người.

Không phải trong tưởng tượng ám sát Doanh Chính, ngược lại là cứu bọn họ Mặc gia đã từng địch nhân —— Tụ Tán Lưu Sa Vệ Trang?

Cái quỷ gì!

Lúc này Đạo Chích liền từ miệng bên trong tung ra một câu như vậy, đây không phải hắn sẽ không trấn định. Tăng thêm bản thân hắn cái chủng loại kia láu cá tính tình, tại thời khắc này trực tiếp lấy cái này hô to gọi nhỏ khẩu khí nói ra trong ba người trong lòng kinh ngạc.

Mặc dù Tụ Tán Lưu Sa trải qua Nho gia Trương Lương giật dây. Để bọn hắn cùng Mặc gia quan hệ có thể hòa hoãn, từ quan hệ thù địch biến thành quan hệ hợp tác. Nhưng tại Mặc gia rất nhiều người đáy lòng, đối với đối phương kỳ thật đều ôm lấy một loại cừu thị cảm xúc.

Phải biết Cơ Quan thành, nhưng chính là tại Vệ Trang suất lĩnh dưới công phá.

Mặc gia có bao nhiêu đệ tử chết tại một trận chiến kia?

Cho dù là song phương tại Nho gia giật dây xuống xây xong, nhưng lẫn nhau ở giữa trong lòng vết rách đã sớm tồn tại, nơi nào có dễ dàng như vậy chữa trị?

Giờ khắc này nghe được Cái Nhiếp đáp án, Đạo Chích trong lúc nhất thời rất muốn vỗ tay cười to, nói một câu làm được tốt. Bất quá lời nói đi cũng phải nói lại, đây rốt cuộc là bởi vì nguyên nhân gì. Để cho Cái Nhiếp muốn cứu Vệ Trang?

Nguyên do trong này càng khiến người ta để ý.

Vì cái gì?

Đối mặt ba người nghi vấn, Cái Nhiếp nhẹ giọng nói ra: “Hắn muốn giết Tần!”

Nghe tới đáp án này về sau, Đạo Chích triệt để trợn tròn mắt, mà Cao Tiệm Ly cùng Tuyết Nữ cũng là hai mặt nhìn nhau, không ngờ đến sẽ là một kết quả như vậy. Cái này Vệ Trang, lại là lại muốn hiện Kinh Kha đại ca đã từng cử động.

Cái này, vẫn là Vệ Trang sao?

Đạo Chích khẽ nhếch lấy miệng. Sững sờ ngẩn người.

Nếu là Vệ Trang ở trước mặt hắn, Đạo Chích rất muốn bắt lấy Vệ Trang hỏi một câu, ngươi đến cùng còn có hay không lập trường? Phía trước là đế quốc ưng khuyển phá Mặc gia Cơ Quan thành, sau đó lại cùng Nho gia hợp tác, cùng Mặc gia đạt thành hoà giải, hiện tại càng là muốn ám sát Doanh Chính.

Đây cũng là chúng ta Mặc gia sự tình. Liên quan ngươi Vệ Trang chuyện gì?

Đạo Chích giờ khắc này đã cảm thấy vốn là bọn hắn Mặc gia trong nồi cơm, đột nhiên bị ngoại nhân đem cái kia thịnh soạn nhất cái kia một khối mang đi, loại kia hoang đường cảm giác, để Đạo Chích cả người dở khóc dở cười.

Cái này Vệ Trang, vẫn là bọn hắn trong ấn tượng Vệ Trang sao?

Cái này Vệ Trang tuyệt đối là muốn điên rồi.

Những năm gần đây đối với Cái Nhiếp hiểu rõ, bọn họ cũng đều biết Cái Nhiếp là một cái khinh thường người nói láo, hắn câu nói này mặc kệ nghe như thế nào hoang đường buồn cười. Chỉ sợ là thật.

“Vì cái gì?”

Tuyết Nữ nghiêng đầu, nàng đối với ở trong đó nguyên nhân thật sự là lên hứng thú.

“Một nữ nhân!”

Nếu là đã nói đến đây, Cái Nhiếp cũng không có mảy may ẩn tàng dự định.

Không chờ Cái Nhiếp nói xong, Đạo Chích đã lên tiếng kinh hô: “Xích Luyện!”

Phải!

Phía trước trong điều tra, Xích Luyện tựa hồ không tại Tụ Tán Lưu Sa, biến mất không còn tăm tích, nguyên bản hắn còn tưởng rằng là Xích Luyện đạt được Vệ Trang phân phó sớm có cử động, nhưng nghe đến nơi này, Đạo Chích đã phản ứng lại.

Lập tức, ba người hiểu được.

Tình một chữ này, có như thế trọng lượng.

Chỉ là Xích Luyện không phải trước đó không lâu đều

còn tại Tang Hải thành sao?

Mà lại đối với Vệ Trang càng là trung thành tuyệt đối, như vậy là nam nhân kia có cái này năng lực mang đi nữ nhân này?

Hai mặt nhìn nhau ở giữa.

Ba người gần như đồng thời nghĩ đến một đáp án bên trên.

Thận Lâu.

Âm Dương gia.

Mà Tuyết Nữ càng là xác thực đến trên người một người.

Là hắn!

Đông Hoàng Thái Nhất.

“Nhạc lang!”

Tà mị tiếng cười ở trong đại điện quanh quẩn, người nằm ngửa ở nơi đó, bên hông thì là dựng lấy một bộ màu đỏ váy dài, còn có một đầu đổ mồ hôi lâm ly đùi ngọc.

Nghiêng đầu.

Xuất hiện ở trước mắt chính là một trương như kiều như mị khuôn mặt, da thịt thổi qua liền phá, màu hồng đỏ

ửng trải rộng, ngay cả cái kia xương quai xanh cũng là đỏ bừng một mảnh. Kiều nộn tiếng cười như chuông bạc bên trong, nữ tử đem cái kia màu đỏ mạng che mặt nhẹ nhàng trùm lên trước mắt nam nhân trên hai mắt, sau đó phấn môi khẽ mở, cắn lên một đoàn thịt quả cúi đầu hôn xuống.

Hả?

Lụa mỏng che mục?

Một màn này tựa như ở nơi nào nhìn qua!

Bất quá rất nhanh, nghe tiếng sóng biển Nhạc Duyên lại lâm vào như nước trong ôn nhu, tựa hồ đã sớm quên đi hắn muốn làm sự tình.

Chương 107 : Ám sát (Trung)

Tình!

Cái này một chữ, chỉ sợ là từ tạo chữ thần bí nhất, để cho nhất người vô pháp đo thấu một cái.

Ai có thể biết Tụ Tán Lưu Sa thủ lĩnh Vệ Trang, như thế một cái lãnh khốc làm việc, cực kì tự phụ nam nhân cũng sẽ bởi vì một chữ này nổi điên thời điểm? Không người nào nguyện ý đi tin tưởng, vấn đề này đối bọn hắn thật sự mà nói là quá mức hoang đường.

Nhưng tại giờ khắc này, ở đây ba người đều không nói gì.

Trong trầm mặc lại là khẳng định kết quả này.

Cao Tiệm Ly, Tuyết Nữ, cho dù là bình thường dịu dàng Đạo Chích tại thời khắc này cũng không có quá nhiều lời nói có thể đi nói rõ, nhiều nhất cũng liền có thể biểu thị mình không tin cùng kinh ngạc.

Người ở chỗ này, lại hoặc là nói thế gian này người lại có cái nào dám vỗ bộ ngực nói mình hiểu thấu đáo tình một chữ này?

Không có người.

Chỉ cần còn ở lại chỗ này vạn trượng hồng trần bên trong, ngươi như thế nào thoát khỏi?

Hiểu thấu đáo, như vậy chính là chân chính Tiên, chân chính Thần .

Hồi lâu.

Để cho người ta cảm thấy trầm muộn bầu không khí bị đánh phá, Cao Tiệm Ly hơi có vẻ thanh lãnh tiếng nói trong phòng quanh quẩn: “Trừ bỏ cái này, Vệ Trang hẳn là còn có cái khác nguyên do a?”

“Đối đãi tình một chữ này, Vệ Trang hắn cũng không thuần túy.”

Sau cùng câu nói này, Cao Tiệm Ly rất rõ ràng biểu hiện ra trong lòng của hắn đối với Vệ Trang khinh thường địa phương, nói câu nói này thời điểm, Cao Tiệm Ly ánh mắt nhu tình như nước, rơi vào Tuyết Nữ bên mặt bên trên.

Bên cạnh.

Tuyết Nữ cúi đầu, không nói một lời, hai mắt ẩn ẩn thất thần.

“…”

Cái Nhiếp nghe lời này, cũng không có vì mình người sư đệ này đi phản bác. Đối với Vệ Trang, bọn hắn đã là sư huynh đệ, cũng là đối thủ, đương nhiên hiểu đối phương

tính nết. Cao Tiệm Ly nói không sai, đơn đối với tình một chữ này, Vệ Trang cũng không thuần túy.

Đây là một cái quá mức lý trí người bệnh chung.

Cái khác nguyên do, nếu như có vậy cũng chỉ có một cái.

Hàn Phi chết.

Cho tới nay, Vệ Trang đều đang tìm kiếm chân tướng. Thật là tướng sự thật bày ở trước mặt hắn thời điểm, chân chính địch nhân lại là hai cái quái vật khổng lồ.

Đế quốc.

Âm Dương gia.

Hai cái này đều cần Hàn Phi đi chết, một cái là vì làm dịu mâu thuẫn. Một cái thì là đạp vào đỉnh cao.

Mà đúng nghĩa phía sau màn hắc thủ, cũng chính là hai người.

Đế quốc Hoàng đế Doanh Chính.

Âm Dương gia tối cao thủ lĩnh Đông Hoàng Thái Nhất.

Đối với Đông Hoàng, đối với Âm Dương gia, Vệ Trang dưới mắt còn không có biện pháp. Còn không có nắm chắc đối mặt cái kia mạnh sâu không thấy đáy, để cho người ta đứng tại trước mặt đều không có dũng khí rút kiếm ra nam tử xuất thủ, đối đầu đối phương chỉ sợ kết

quả tốt nhất cũng là châu chấu đá xe.

Ngược lại tại rất nhiều người nhìn như mặt trời ban trưa đế quốc lại là tốt hơn đối tượng.

Tại Xích Luyện sự tình sau khi phát sinh, Vệ Trang liền chân chính triệt để định ra quyết định, giết Tần.

Đã là báo thù. Cũng là nổi điên.

Là vì bạn, cũng là vì tình.

Càng là vì một cái nam nhân lời hứa.

Trong đầu hồi tưởng lại Vệ Trang đã từng trong lời nói để lộ ra tới đồ vật, Cái Nhiếp liền biết Cao Tiệm Ly nói không sai.

Đối đãi tình một chữ này, Vệ Trang làm không được thuần túy.

Hắn, quá lý trí, quá bình tĩnh.

Vệ Trang chỉ sợ chính mình cũng không phân rõ kia là tình huynh muội, vẫn là tình yêu nam nữ.

Cuối cùng, Cái Nhiếp chỉ là dùng một cái tên người làm cuối cùng kết thúc ngữ —— Xích Luyện huynh trưởng, Hàn Phi.

Không ổn!

Nghe được cái này nguyên do Tuyết Nữ không biết sao,

chỉ cảm thấy lòng của mình đột nhiên co lại. Trong lòng lập tức tràn ngập lên một cỗ kinh dị bất an cảm giác đến, có lẽ phía trước liền nên giết nàng. Đồng thời, đứng ở một bên Đạo Chích đã nói ra trong lòng mình nghi hoặc: “Theo đạo lý nói, cái này Âm Dương gia cũng là Xích Luyện yêu nữ này cừu nhân a? Làm sao…”

Đạo Chích trong lúc nhất thời nghĩ không thông.

“Tình!”

“Có đôi khi, nó cũng sẽ không bởi vì nhân chi ở giữa lập trường phát sinh biến hóa.”

“Đạo Chích, ngươi không hiểu!”

Cao Tiệm Ly tiếp nhận Đạo Chích vấn đề, ngữ khí thâm trầm thở dài, thẳng làm cho Đạo Chích một mặt xấu hổ, trong lòng tự nhủ ta là không có tìm được nữ nhân mình yêu thích, bằng không mà nói đã sớm hiểu rõ. Đạo Chích quyết định. Cao Tiệm Ly loại này nhỏ khoe khoang hắn liền độ lượng không đi để ý.

Ngược lại là Cái Nhiếp như có điều suy nghĩ nhìn Cao Tiệm Ly một chút,

Lại mịt mờ nhìn lướt qua Tuyết Nữ… Cái này Mặc gia bên trong người người hâm mộ tình lữ, tựa hồ có bí ẩn gì quá khứ?

Bất quá hắn chỉ là một ngoại nhân, tự nhiên không tốt đi tìm tòi nghiên cứu.

Ý nghĩ này bất quá tại Cái Nhiếp trong đầu dâng lên. Liền bị Cái Nhiếp nhét vào sau đầu không để ý tới. Dù sao, dưới mắt trọng yếu nhất vẫn là như thế nào cứu Vệ Trang, như vậy trước lúc này liền muốn suy đoán ra Vệ Trang sẽ tại lúc nào ám sát Doanh Chính.

Tại dời đi chủ đề về sau, không khí hiện trường rất nhanh liền biến hóa. Không có trước đó loại kia để cho người ta cảm thấy tâm tình sa sút ngột ngạt, ngược lại thay thế chính là một loại nghiên cứu nghiêm túc.

Đám người quay chung quanh Vệ Trang ám sát địa điểm một phen phỏng đoán về sau, cuối cùng bốn người đều ổn định ở một cái địa điểm phía trên.

Tế Thiên đại điển.

Tại trước mắt bao người một trận kinh thiên ám sát.

Muốn vượt qua Kinh Kha giết Tần. Cũng chỉ có thời khắc này. Lại nói, Tế Thiên đại điển là đế quốc khẩn trương nhất thời điểm, nhưng từ phương diện nào đó mà nói cũng là rất nhiều người càng buông lỏng thời điểm. Vào lúc đó, một trận ám sát, sẽ vượt quá tất cả mọi người ngoài ý muốn.

Đối với người nhà họ Mặc mà nói, trận này ám sát kết quả bất kể như thế nào, đối bọn hắn đều là chuyện tốt.

Ám sát thành công, như vậy vạn sự đại cát.

Nếu là thất bại, chỉ cần cứu Vệ Trang, như vậy Tụ Tán Lưu Sa liền triệt để đứng ở phản Tần một phương, gia

tăng phản Tần lực lượng, mà không phải trước đó như vậy đung đưa trái phải, không có lập trường. Bất kể nói thế nào, đối với Mặc gia đều là chuyện tốt.

Tương đối Đạo Chích hưng phấn, Tuyết Nữ tâm tình ngược lại là có chút trầm thấp.

Bởi vì nàng biết, sự tình tuyệt không phải suy đoán đơn giản như vậy.

Cái Nhiếp nói không có sai, Doanh Chính rời đi hắn trợ giúp, tuyệt đối có đầy đủ tự vệ chuẩn bị ở sau, hoặc là cái này chuẩn bị ở sau vốn là đến từ hắn.

Cùng lúc đó.

Hàm Dương cung.

Thập bát thế tử Hồ Hợi lại tại một người nghiêm túc đọc lấy sách, thưởng thức trong điển tịch đạo lý. Kim lam hai màu con ngươi tại ánh nắng chiếu rọi xuống, lộ ra phá lệ yêu diễm.

Lúc cung nữ bưng một bàn điểm tâm đưa vào về sau, một mực nghiêm túc đọc sách thập bát thế tử Hồ Hợi trên mặt lộ ra từng tia từng tia ý cười.

Khóe miệng nhẹ nhàng giương lên một cái cực nhỏ độ cong, thập bát thế tử Hồ Hợi ánh mắt dừng lại tại cái này trước mắt điểm tâm tạo hình bên trên, đạt được vật hắn muốn.

Quả nhiên.

Hết thảy đều đã dựa theo ý nghĩ của hắn an bài tốt.

Chỉ chờ Tế Thiên đại điển đến, hắn thăm dò lại bắt đầu.

“Huynh trưởng a!”

“Thân là tiểu đệ ta cũng coi trọng ngươi đồ vật, như vậy thân là huynh trưởng, có thể hay không nhường một chút?”

“Ha ha…”

Chỉ có bản thân mới có thể nghe được nói một mình, chỉ có chính mình mới có thể cảm nhận được tiếng cười, để bao phủ tại ánh mặt trời ấm áp hạ thập bát thế tử Hồ Hợi thân thể bốn phía có một loại không hiểu lạnh lẽo.

Cùng nhau, người liền dễ dàng bí quá hoá liều.

Chỉ là có chút người tuyệt đối không ngờ rằng chính là, trên đời này còn có càng thêm cả gan làm loạn người.

Tụ Tán Lưu Sa.

Tại Hàm Dương bí ẩn cứ điểm.

Vệ Trang mặt không thay đổi nhìn xem mở ra bày ở trước mặt quyển trục, phía trên lít nha lít nhít vạch lên vô số đồ án. Đây là Hàm Dương thành cấu tạo giản đồ.

Đúng vậy, chỉ là giản đồ.

Lấy Vệ Trang Tụ Tán Lưu Sa lực lượng, có thể có được cũng chỉ là giản đồ, đây là nắm Hàn Phi lưu lại thế lực duyên cớ, tăng thêm Tụ Tán Lưu Sa lực lượng, đạt được cũng bất quá là một phần giản đồ . Còn giấu ở loại thành thị này bên trong âm thầm cơ quan, lại hoặc là ẩn giấu thứ gì, cho dù là đã từng Hàn Phi cũng không rõ ràng, huống chi là Vệ Trang.

Bất quá, đối với Vệ Trang mà nói, cái này một phần giản đồ đã đầy đủ.

Dù sao Vệ Trang lần này cũng không phải đến tiến công Hàm Dương.

“Tế thiên địa điểm ở chỗ này.”

Bạch Phượng đầu ngón tay điểm ra cái kia đã bị đế quốc minh xác Tế Thiên đại điển địa điểm, trên thực tế có thể trở thành đại điển địa phương cũng chính là mấy cái như vậy, không có quá nhiều lựa chọn. Trên ngón tay dừng ở giản đồ phía trên về sau, Bạch Phượng nói ra bọn hắn gặp phải vấn đề khó khăn lớn nhất: “Chúng ta làm như thế nào đi vào, lại làm như thế nào ra?”

Tiến có thể công, lui có thể thủ.

Tụ Tán Lưu Sa từ phương diện nào đó mà nói là thích khách tổ chức, một kích không trúng, liền lập tức chạy trốn ngàn dặm. Bọn hắn cũng không phải tử sĩ, ở ngoài sáng biết không thể làm tình huống dưới, lựa chọn cùng đối phương đồng quy vu tận, lại hoặc là châu chấu đá xe, kia là Tụ Tán Lưu Sa vạn vạn không biết làm.

Thân là Tụ Tán Lưu Sa thủ lĩnh Vệ Trang càng là sẽ không như thế.

Cho dù là điên, đó cũng là một loại có lý trí điên cuồng.

Liên quan tới điểm này, Bạch Phượng cũng không lo lắng.

“Tế Thiên đại điển chính là đại sự.”

“Đế quốc đề phòng sâm nghiêm cũng không kỳ quái.”

“Nhất là đối với nguyên bản không phải Tần quốc người càng là như vậy . Bất quá, cũng chính là như thế, bọn hắn đối với mình người luôn có buông lỏng thời điểm.” Nói đến đây, Vệ Trang đột đối với sau lưng không có một ai không trung nói ra: “Hắc Kỳ Lân, việc này giao ngươi.”

Đáp lại chỉ có một trận tiếng bước chân rời đi.

“Nhưng như thế vẫn chưa đủ!” Bạch Phượng đối với trận kia rời đi tiếng bước chân không ngạc nhiên chút nào, người lại là nhíu mày tiếp tục nói.

“Tự nhiên là không đủ.” Vệ Trang biết Bạch Phượng lo lắng, mặt không thay đổi nói ra: “Nhưng là, lại là có người lại trợ giúp chúng ta.”

“Chúng ta là thích khách!”

“Chỉ cần có đối người khác đầy đủ lợi ích, như vậy bọn hắn chính là chúng ta phía sau minh hữu.”

Nói xong, Vệ Trang đã quay người rời đi.

Nghe vậy, Bạch Phượng không khỏi nhắm mắt trầm tư.

Tại Tế Thiên đại điển cái này một màn lớn bị mang lên đài thời điểm , chờ đợi chính là vô số người hoá trang lên sân khấu.

Mà vào thời khắc này, Nho gia một đám đệ tử cũng đạt tới Hàm Dương, ở chỗ này bọn hắn nhận lấy công tử Phù Tô không sai khoản đãi. Mà trong lúc nhất thời, tại Tế Thiên đại điển trước mặt thời gian bên trong, Hàm Dương trở nên một phái an bình, tựa như toàn bộ đều bị phơi tại dưới ánh mặt trời mặt, không nhìn thấy một tơ một hào hắc ám.

Cái này hắc ám là bị quang minh áp bách vẫn là bị tiêu diệt?

Lúc Tế Thiên đại điển sắp xảy ra thời điểm, tất cả mọi người đang chờ đợi , chờ đợi ngày đó đến.

Một chỗ phòng trên cao.

Đạo gia Thiên Tông chưởng môn cư cao lâm hạ nhìn phía dưới, nhìn xem trên đường phố người đến người đi, đạm mạc vô tình trong hai con ngươi tựa hồ là nhìn thấu toàn bộ thế gian.

Ngọc thủ nâng lên.

Mặc cho ánh mặt trời chiếu sáng tại trên lòng bàn tay,

ánh mặt trời vàng chói, da thịt trắng noãn tại thời khắc này tôn lên sáng chói,

“Một trận vở kịch sắp bắt đầu.”

“Một màn này, ngươi đã sớm tiên đoán được sao?”

“Đông Hoàng!”

“Có thể đối so với đây hết thảy đã sớm biết kết cục, ngược lại là kết cục của ngươi càng làm cho ta cảm thấy để ý.”

“Nó, tại ý chí của ngươi sẽ thay đổi sao?” (.)

Chương 108 : Ám sát (Hạ)

Trang nghiêm.

Yên tĩnh.

Tế thiên thời gian rốt cục tiến đến.

Tại cái này trang nghiêm vô cùng đại điển bên trên, dân chúng bình thường tất nhiên là không có tư cách này, thậm chí đế quốc trên dưới cũng không có bao nhiêu người có tư cách này, trừ bỏ có thể ở văn võ bá quan bên ngoài, còn lại chính là Doanh thị Hoàng tộc.

Người đứng ở chỗ này, mỗi người đều duy trì trạng thái bản thân.

Ở chỗ này, cũng không thể ra mảy may sai lầm.

Làm phòng ngoài ý muốn, binh sĩ càng đem nơi này hộ vệ cực kỳ chặt chẽ, sợ ngoài ý muốn nổi lên đảo loạn Tế Thiên đại điển bình thường tiến hành.

“Bắt đầu đi!”

Ánh mắt nhìn lướt qua bốn phía về sau, Doanh Chính hướng mình trưởng tử công tử Phù Tô ném một ánh mắt, ra hiệu Tế Thiên đại điển chính thức bắt đầu. Tại

một phen khúc nhạc dạo qua đi, là chủ cầm Tế Thiên đại điển công tử Phù Tô tự nhiên là cảm thấy trên vai gánh, hít sâu một hơi, cái này liền nhanh chân hướng về phía trước.

Quyển trục mở ra.

Tại văn võ bá quan nhìn chăm chú, công tử Phù Tô đi tới đại đỉnh phía trước, bắt đầu mỗi chữ mỗi câu trung khí mười phần niệm lên chính thức tế văn tới.

“Đường hoàng hạo thiên, sinh ta đông dân, cho ta đến kiếm lấy, đế mệnh thuận theo nuôi dưỡng!”

Theo công tử Phù Tô sáng sủa thanh âm truyền ra đến, cho tới đứng ở bên cạnh thủ vệ binh sĩ, từ văn võ bá quan Lý Tư đám người ánh mắt đều là đứng tại công tử Phù Tô bóng lưng phía trên, thân là trưởng tử, công tử Phù Tô hết thảy đều biểu hiện cực kì hoàn mỹ.

Tại trong mắt của rất nhiều người, công tử Phù Tô quả thực là một cái tốt nhất người thừa kế.

Nhưng…

Một người như vậy, tại có một cái truy đuổi trường sinh phụ thân trước mặt, là may mắn vẫn là buồn? Doanh Chính cầu Tiên sự tình, toàn bộ đế quốc trên dưới đều biết, Âm Dương gia càng là toàn phái mà đi, đây hết thảy cử động đều đã đem cầu Tiên một chuyện hóa thành sự thật.

Trường sinh là thật sao?

Rất nhiều trong lòng của người ta đều đang suy tư chuyện này.

Nhưng đối mặt Hoàng đế hiển hách uy thế, nhưng không ai dám liền vấn đề này đi nói. Tại văn võ bá quan bên trong, từ khi Hàn Phi sau khi chết, liền đã không người nào dám đối kháng Doanh Chính hoàng quyền, càng là không người có thể ngăn cản Doanh Chính tư tưởng.

Dù là tại rất nhiều người xem ra trường sinh sự tình bất quá là lời nói vô căn cứ, là cái kia Âm Dương gia âm mưu. Nhưng đối mặt Âm Dương gia cùng Doanh Chính, cũng không có bất kỳ cái gì lá gan đi nói ra.

Đối bọn hắn mà nói, cái mạng nhỏ của mình quan trọng hơn.

“Tiếc lúc tiếc âm, truyền bá quyết trăm cốc. Cũng phục ngươi cày, mười ngàn duy ngẫu.”

“Phương Bao chỗ thể, duy lá bùn bùn, chở phần chở liệt, lấy hưng tự tuổi.”

Người bên ngoài đang suy nghĩ gì. Công tử Phù Tô không biết, tại thời khắc này thể xác và tinh thần của hắn lực chú ý toàn bộ đặt ở Tế Thiên đại điển phía trên, từ hắn phụ trách đại điển là không cho phép ngoài ý muốn nổi lên. Huống chi, vẫn là từ hắn Phù Tô đến niệm tế thiên văn, phụ hoàng coi trọng không cần nói cũng biết.

“Nên đến rồi!”

Đứng tại phía dưới thập bát thế tử Hồ Hợi cúi đầu thời điểm, dùng chính hắn mới có thể nghe thấy thanh âm tự nhủ.

Ngay tại lúc công tử Phù Tô tế văn niệm đến một nửa thời điểm, ngoài ý muốn phát sinh.

Thích khách, giáng lâm.

“! ! !”

Tình cảnh như thế, tất cả mọi người không khỏi ngạc nhiên.

Thích khách?

“Hộ giá!”

Thân là thừa tướng Lý Tư một tiếng kinh hô, rốt cục để ngu ngơ tại nguyên chỗ không ít người phản ứng lại. Cái kia bất ngờ đánh tới thích khách đều là binh lính đế quốc cách ăn mặc, dạng này xen lẫn trong trong này cũng nói chuyện nghiêm trọng.

Làm sao lại như vậy?

Đứng tại đại đỉnh trước đó công tử Phù Tô cũng là kinh ngạc không hiểu. Từ hắn phụ trách Tế Thiên đại điển xuất hiện như thế một màn, không kịp nghĩ những chuyện khác, những cái kia binh lính đế quốc ăn mặc thích khách đã nhào về phía cái kia đứng tại nơi đài cao

Doanh Chính.

Trong lúc nhất thời bị làm trở tay không kịp công tử Phù Tô chỉ có thể rút kiếm ngăn cản thích khách ám sát, dưới mắt thế cục đã không dung Phù Tô suy nghĩ đến cùng xảy ra chuyện gì. Duy nhất muốn làm chính là liều chết ngăn lại thích khách ám sát, bằng không mà nói hắn không dám nghĩ cuối cùng sẽ là dạng gì kết cục.

Chỉ tiếc công tử Phù Tô tại võ học bên trên có thể nói là công phu mèo quào, cho dù là liều chết ngăn cản cũng là bị thương không nhẹ. Nếu không phải đến đây thích khách mục tiêu cuối cùng nhất chính là Doanh Chính, chỉ sợ công tử Phù Tô sớm đã chết ở đao kiếm phía dưới.

Cái kia sứt sẹo công phu cùng kiếm pháp,

Để đứng tại trên đài cao không biểu lộ nhìn xem phía dưới phát sinh hết thảy Doanh Chính đầu lông mày không khỏi mịt mờ đến cực điểm chớp chớp.

Tương đối lên trưởng tử Phù Tô sứt sẹo biểu hiện, ngược lại là thập bát thế tử Hồ Hợi biểu hiện để cho người ta cảm thấy hai mắt tỏa sáng.

Một trưởng một ấu.

Phù Tô cùng Hồ Hợi cả hai biểu hiện có thể nói là sai lệch quá nhiều.

Tương đối. Tại người bình thường trong mắt, trưởng tử công tử Phù Tô biểu hiện phải kém không ít. Nhưng tại

đặt chân trên đài cao Doanh Chính trong mắt, tất nhiên là có ý nghĩ của hắn. Phía dưới hỗn loạn một mảnh cảnh tượng, tại Doanh Chính trong mắt bất quá là một màn đẹp mắt hí mà thôi.

Không tránh không né.

Như bàn thạch mà đứng.

Doanh Chính cứ như vậy lẳng lặng đứng ở nơi đó. Cho dù là thích khách đã leo lên đài cao, mau tới đến hắn trước mặt, cũng không để cho Doanh Chính biểu lộ xuất hiện biến hóa chút nào.

Hắn đang chờ.

Doanh Chính tân tân khổ khổ bày xuống như thế một màn, liền đơn thuần như thế mấy cái sứt sẹo thích khách,, làm sao có thể để hắn hài lòng? Hắn chỉ là lẳng lặng nhìn trưởng tử Phù Tô thụ thương sau. Võ công không tệ thập bát thế tử Hồ Hợi cũng ở trước mặt hắn tới một màn thụ thương tình cảnh.

“…”

Ngay tại thích khách rốt cục leo lên đài cao đem Doanh Chính vây quanh về sau, một mực giữ yên lặng Doanh Chính lên tiếng: “Cũng chỉ có các ngươi?”

“Bọn hắn tự nhiên chưa đủ!”

Một đạo lạnh lẽo thanh âm đột nhiên truyền ra, chỉ thấy gặp nước kiến trúc dưới đài cao chỗ nổ lên cao mấy

trượng sóng nước, một bóng người màu đen từ trong đó lăng không vọt lên, người giữa không trung kiếm đã xuất vỏ, trường kiếm quét ngang mà qua, mang theo vô số bọt nước hướng Doanh Chính phương hướng bắn nhanh mà đi.

Cái kia tuôn ra lực đạo, có thể nói cường nỏ theo bên mình bắn ra.

Chỉ bất quá những này thủy tiễn tại bắn ra sát na, liền bị mấy cái đã lên đài cao Ảnh Mật vệ cản lại. Chỉ là cái kia thủy tiễn bên trong mang theo kiếm khí cùng cái kia khổng lồ lực đạo, ra ngoài dự liệu của mọi người. Thủy tiễn phía dưới, lít nha lít nhít.

Một kích phía dưới, lại là đem Ảnh Mật vệ đả thương không ít, đến cái kia bị đột nhiên biến hóa làm cho ngạc nhiên bọn thích khách càng là bị một kích trí mạng.

Thủy tiễn thấu thể mà qua.

Dưới ánh mặt trời thất thải chi sắc thủy tiễn hóa thành huyết sắc, tại trên đài cao tóe lên một mảnh huyết vụ.

Tình huống như thế nào?

Đối diện trước đó một màn phát triển, ở trong nội tâm biểu thị hài lòng thập bát thế tử Hồ Hợi tại thời khắc này cũng triệt để mộng. Sự tình trước mặt biến hóa, cái này cùng nguyên bản an bài hoàn toàn không hợp a. Nhưng lập tức thập bát thế tử Hồ Hợi cũng phản ứng lại, có người nhúng tay. Thế cuộc trước mắt đã hướng không biết phương hướng chạy tới, đã không phải hắn có thể

quyết định.

Đầy trời sóng nước rơi xuống.

Lập tức đem dưới đài cao chỗ mặt nước nện lên một mảnh ầm ầm thanh âm, càng là dâng lên vô số hơi nước.

Tại cái kia ánh nắng chiếu rọi xuống, nơi đó đúng là xuất hiện một đạo cực kỳ xinh đẹp cầu vồng.

Theo hơi nước tan hết, rốt cục lộ ra thân ảnh của đối phương.

Một người, một kiếm.

Đứng tại trụ cột phía trên. Đối phương cứ như vậy lẳng lặng nhìn chăm chú lên Doanh Chính, cái kia mái đầu bạc trắng thì là tại khí kình xuống không ngừng bay múa.

“Vệ Trang!”

Phía dưới đế quốc thừa tướng Lý Tư nhìn thấy người tới bộ dáng về sau, lập tức sững sờ.

Hắn vạn lần không ngờ xuất hiện ở đây ám sát sẽ là Tụ Tán Lưu Sa Vệ Trang, dù là tại Tang Hải thành thời điểm. Cùng Chương Hàm phỏng đoán bên trong Tụ Tán Lưu Sa phản bội đế quốc, có lẽ không có nghĩ qua đối phương sẽ phản bội như thế triệt để, như thế quyết tuyệt.

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, Lý Tư kinh hãi, Vệ Trang xuất hiện như vậy cũng đại biểu cho Tụ Tán Lưu Sa người cũng tới đến nơi này.

Ánh mắt bốn phía liếc nhìn. Lý Tư nhưng không có phát hiện bất kỳ ai khác tung tích, tựa hồ xuất hiện ở đây chỉ có Vệ Trang một người. Có thể hắn đối với Vệ Trang hiểu rõ, sự tình tuyệt đối không phải đơn giản như vậy.

Trên đài cao.

Doanh Chính nhìn xem cái kia đứng tại trên cây cột tóc trắng Vệ Trang, ánh mắt nhìn lướt qua cái kia tại thủy tiễn phía dưới ngã trên mặt đất chết đi binh lính đế quốc ăn mặc thích khách, còn có cái kia thụ thương Ảnh Mật vệ, lúc này mới đem ánh mắt một lần nữa nhìn về phía Vệ Trang.

“Trẫm, có đôi khi không hiểu nhiều lắm.”

Không có hỏi thăm lẽ ra là đế quốc Tụ Tán Lưu Sa vì sao phản bội, Doanh Chính chỉ là dùng một loại kỳ quái giọng điệu nói ra: “Ám sát cũng là như thế quang minh chính đại sao?”

“Bọn hắn như thế.”

“Ngươi như thế.”

“Kinh Kha cũng là như thế.”

Đúng thế.

Doanh Chính gặp phải ám sát, từ phương diện nào đó mà nói thật đúng là giữa ban ngày, quang minh chính đại ám sát. Thích khách càng là không có che giấu tung tích. Cứ như vậy trắng trợn đứng ở nơi đó. Tình cảnh như thế, tựa hồ cùng hắn nghĩ ám sát định nghĩa không lớn giống nhau.

“Thích khách đến giết.”

“Chính là ám sát!”

Vệ Trang tiếp nhận Doanh Chính câu chuyện, nói ra: “Bệ hạ có thể nghĩ nhiều, đối đãi bệ hạ, tự nhiên không thể cùng La Võng cách làm giống nhau.”

“Là bởi vì Kinh Kha sao?”

Doanh Chính như có điều suy nghĩ nhẹ gật đầu, lập tức mở miệng nói ra: “Chỉ là ngươi Vệ Trang quá mức tự tin. Ngươi cùng đế quốc của trẫm hợp tác qua, hẳn là hiểu rõ đế quốc lực lượng. Đổi lại là sư huynh của ngươi Cái Nhiếp, nghĩ đến hắn không biết làm chuyện ngu xuẩn như vậy tình.”

Lời nói rơi xuống, trên đài cao đã là lại lần nữa nhiều bảy đạo bóng người.

Rõ ràng là Triệu Cao cùng sáu kiếm nô.

“Lần trước ngươi may mắn từ Thí Nha ngục đào thoát, không biết lần này Vệ Trang ngươi có thể hay không bình yên rời đi?” Thân hình đứng vững. Triệu Cao đứng tại Doanh Chính bên cạnh thân, sáu kiếm nô càng là bao

quanh đem Doanh Chính bảo vệ, lúc này mới đối đứng tại trụ cột bên trên Vệ Trang nói ra: “Tụ Tán Lưu Sa, sẽ tại hôm nay không còn tồn tại.”

Tình hình lại thay đổi.

Đối mặt như thế nghiêm trọng thế cục. Vệ Trang vẫn mặt không đổi sắc, cái kia xuất hiện ở trước mắt Triệu Cao cùng sáu kiếm nô bị Vệ Trang làm như không thấy, hoàn toàn xem như không khí, loại kia coi trời bằng vung ánh mắt quả thực để sáu kiếm nô trong lòng phẫn nộ.

Đối với Vệ Trang mà nói, cục diện như vậy vẫn tại lo nghĩ của hắn bên trong, cũng không có nằm ngoài dự đoán của hắn.

“Ha ha!”

Vệ Trang nghe vậy không khỏi bật cười. Trong tay Sa Xỉ nhẹ nhàng vung lên, mang theo trận trận kiếm ngân vang, “Nếu là Âm Dương gia Đông Hoàng Thái Nhất ở đây, trong thiên hạ này chỉ sợ không ai có thể đem bệ hạ như thế nào!”

“Nhưng bây giờ…”

“Bệ hạ trường sinh chi mộng nhưng thật ra là đem mình đưa vào tình cảnh nguy hiểm nhất. “

“Bây giờ bệ hạ không có Đông Hoàng thủ hộ, chỉ dựa vào Triệu Cao cùng sáu kiếm nô, chỉ sợ vẫn là không cách nào ngăn cản trong thiên hạ này muốn giết bệ hạ cho thống khoái người.” Nói đến đây, Vệ Trang ngữ khí

dừng lại một chút, ngay sau đó nói ra: “Ngươi nói đúng không? Sư huynh!”

“Tiểu Trang…”

Cái Nhiếp thanh âm có vẻ hơi không thể làm gì, một màn này tính toán là Cái Nhiếp tự nguyện bước vào tới, thậm chí còn mang tới Mặc gia một đoàn người. Lời nói rơi xuống, người cũng từ cái kia dưới đài cao mặt binh lính đế quốc bên trong truyền ra.

Đám người tách ra.

Bóng người lóe lên.

Cái Nhiếp đã đi tới trên đài cao, tại sáu kiếm nô đề phòng xuống đứng ở Vệ Trang một bên. Lại bỏ mũ sắt xuống, rút đi khôi giáp về sau, Cái Nhiếp khôi phục bình thường nhất cách ăn mặc. Một bộ vải thô áo trắng, trong tay cầm một thanh kiếm gỗ.

Quỷ cốc một mạch, sư huynh đệ từ Thí Nha ngục sau lại độ tụ họp chung chiến.

“Là trẫm sai.”

“Nguyên bản trẫm coi là Cái Nhiếp ngươi trong cung nhiều năm như vậy, cũng là một người thông minh, thế nhưng không nghĩ tới cũng sẽ là ngu xuẩn như vậy cực độ.”

Doanh Chính ngửa đầu nhìn trời, có chút thất vọng, “Xem ra hôm nay chính là Quỷ cốc một mạch truyền

thừa đoạn tuyệt thời gian. Quỷ cốc một mạch rất có tài học, lại không thể vì đế quốc sở dụng, thật là khiến người ta thất vọng.”

“Nói, còn có ai?”

“Xem bọn hắn có thể hay không cứu các ngươi sư huynh đệ hai người.”

Nhưng mà tiếp xuống Cái Nhiếp một câu, để một mực không có mặt lạnh lấy, không có chút nào biểu tình biến hóa Doanh Chính có biến hóa.

“Bệ hạ chân chính chỗ ỷ lại hẳn là cái kia một thân không ở người trước hiển lộ võ công đi!”

Chương 109 : Thiên Vấn

“! ! !”

Trên trán rèm châu lắc lư, Doanh Chính có chút ngửa đầu, ánh mắt rơi vào Cái Nhiếp trên thân. Lời của đối phương, để hắn một mực không đổi thần sắc phát sinh từng tia từng tia biến hóa. Hiển nhiên, Cái Nhiếp xác thực điểm ra Doanh Chính cái gọi là dựa vào.

Võ công?

Ngược lại là ở phía dưới bị binh sĩ một lần nữa bảo vệ dưới đến, thụ thương không nhẹ công tử Phù Tô một mặt ngạc nhiên.

Ngược lại thập bát thế tử Hồ Hợi cùng Triệu Cao cũng không có chút nào ngoài ý muốn thần sắc. Tựa hồ bọn hắn, kỳ thật đã sớm biết chuyện này.

Mà đứng tại Cái Nhiếp bên người Vệ Trang đang nghe mình sư huynh đệ câu nói này về sau, cũng là khẽ giật mình, trên mặt lộ ra giật mình, nếu là Doanh Chính chính là một cao thủ, như vậy hắn đối mặt ám sát vẫn là mặt không đổi sắc, không sợ chút nào, lòng tin căn bản nơi phát ra liền không chỉ là đế quốc lực lượng, còn có bản thân hắn khả năng.

Chỉ là một vấn đề tới.

Doanh Chính, sẽ có bao nhiêu mạnh?

Trong thiên hạ này, đối mặt hắn Vệ Trang cùng Cái Nhiếp sư huynh đệ hai người liên thủ, trong thiên hạ này lại có mấy người có thể ngăn cản!

Doanh Chính sẽ là cái này có thể đỡ người tới sao?

"…"

Thật lâu, Doanh Chính ánh mắt thu hồi, lúc này mới dùng một loại thổn thức hồi ức giọng điệu nói ra: "Xem ra, lúc trước Lệ Cơ nói cho Cái Nhiếp ngươi về trẫm không ít đồ vật a!"

"Không sai."

"Trẫm, xác thực biết võ."

Doanh Chính thừa nhận, tại trước mắt bao người, tại văn võ bá quan nhìn chăm chú thừa nhận điểm này, từ hắn chuẩn bị tế thiên ván này, muốn đào ra những cái kia cất giấu yêu ma quỷ quái thời điểm, liền không có tại ẩn giấu đi xuống tâm tư.

Chỉ riêng trường sinh còn chưa đủ, đế quốc cần càng là một cái tuyệt cường Hoàng đế.

"Cái Nhiếp!"

"Dù là ngươi trở thành đế quốc phản nghịch, nhưng trẫm cũng không tước đoạt ngươi kiếm thánh danh xưng. Nhưng hôm nay, từ hiện tại giờ khắc này lên, ngươi đã không phải là đế quốc kiếm thánh." Một câu, Doanh

Chính chính thức tước đoạt đế quốc ban cho Cái Nhiếp Kiếm Thánh xưng hào.

Đối mặt tình huống như vậy, Cái Nhiếp cũng không thèm để ý. Ngược lại là có một loại toàn thân trên dưới dễ dàng không ít cảm giác.

Loại này ảo giác làm cho một bên Vệ Trang không khỏi dò xét mình sư huynh mấy mắt.

“Cũng tốt.”

“Đối với ta mà nói, cái này kiếm thánh danh xưng là một loại gánh vác.” Cái Nhiếp ánh mắt trong suốt dừng ở Doanh Chính trên thân, nói ra: “Cái kia vốn là là ngươi dùng để chuyển di tầm mắt cách làm.”

Uyên Hồng kiếm.

Kiếm Thánh.

Hai cái này chính là Kinh Kha giết Tần sau đế quốc cho Cái Nhiếp ban thưởng, nhưng chính Cái Nhiếp hết sức rõ ràng hai thứ này sự vật nơi phát ra đến tột cùng là cái gì. Đó bất quá là dùng để che lấp Âm Dương gia thủ lĩnh Đông Hoàng Thái Nhất cách làm. Cũng là Doanh Chính chuyển di người khác tầm mắt tâm tư.

Hai cái này bởi vì Kinh Kha giết Tần, khiến cho Cái Nhiếp thanh danh truyền khắp thiên hạ, hoang ngôn miễn cưỡng biến thành sự thật.

Nhưng Cái Nhiếp lại là miễn cưỡng thụ xuống tới, không

có bất kỳ cái gì giải thích. Cho dù là lấy phía trước đối với Mặc gia cực đoan căm thù cũng là như thế.

Vì cái gì bất quá là một câu hứa hẹn.

Tại song phương trong lúc nói chuyện với nhau, Triệu Cao cùng sáu kiếm nô vẫn là duy trì yên tĩnh, không có bất kỳ cái gì động thủ tâm tư, thậm chí liền bên dưới muốn đi lên binh lính đế quốc cũng bị Doanh Chính phất tay đuổi đến xuống dưới. Tại thời khắc này, đường đường Tế Thiên đại điển. Rốt cục triệt để biến chất, từ một trận trắng trợn ám sát biến thành chính diện đối quyết.

“Úc?”

“Nguyên lai còn có nhiều như vậy thú vị câu chuyện.” Vệ Trang nghe đến đó, nhìn lướt qua Cái Nhiếp, lại nhìn nhìn Doanh Chính, coi lại một chút đề phòng bên trong sáu kiếm nô cùng Triệu Cao, không khỏi nở nụ cười, “Nghe ý tứ này, cái này kiếm thánh danh xưng xem ra là bệ hạ chuẩn bị cho mình a.”

Không có phản bác, có chỉ là cười nhạt một tiếng.

Loại kia bễ nghễ hết thảy uy thế chậm rãi tại Doanh Chính trên thân phát ra.

“Vệ Trang nói không sai.”

“Như trẫm không phải đế quốc hoàng tử, chỉ sợ hiện tại trẫm hẳn là được người xưng làm Kiếm Thánh Triệu Chính.” Một mực treo ở bên hông. Bị Phong Hồ Tử xếp

tại thập đại danh kiếm đệ nhất Thiên Vấn kiếm giờ phút này đã bị Doanh Chính cầm tại trên tay, cả kiếm lẫn vỏ nằm ngang ở trước mắt, tay phải cầm chuôi kiếm, tay trái vuốt ve trên vỏ kiếm hoa văn, Doanh Chính tự nhủ: “Trong thiên hạ người đều chỉ cho rằng Thiên Vấn kiếm bất quá là trẫm dùng để khoe khoang đế quốc chiến công hiển hách vật phẩm trang sức,

Vẻn vẹn tại kiếm bản thân trên ý nghĩa trẫm là không xứng với nó…”

“Ha! Ha! Ha!”

Sáng sủa tiếng cười tại trên đài cao quanh quẩn, rơi vào mỗi người bên tai, nửa ngày, tiếng cười liền ngưng, Doanh Chính thanh âm đang vang vọng: “Thế nhưng là các ngươi đều sai.”

“Hôm nay…”

“Trẫm đem để các ngươi kiến thức đến cái gì mới thật sự là đế quốc Kiếm Thánh.”

Kiếm ngân vang vang lên. Thân kiếm chiết xạ ánh nắng trực tiếp rơi vào rèm châu hạ trên hai mắt, tại cặp kia mắt bên trên quang ngân từng chút từng chút mở rộng bên trong, Thiên Vấn kiếm chậm rãi ra khỏi vỏ.

Đồng thời.

Triệu Cao cùng sáu kiếm nô gần như đồng thời bứt ra trở ra, trực tiếp đem đài cao để lại cho vốn hẳn nên bảo hộ Doanh Chính.

“! ! !”

“Cẩn thận!”

Cái Nhiếp thấy thế trong tay kiếm gỗ chăm chú một nắm. Nhỏ giọng đối với bên người sư đệ Vệ Trang dặn dò: “Tình huống không đúng lắm!”

“…”

Vệ Trang không nói gì, nhưng tinh thần của hắn cùng lực chú ý đã nâng lên nhất, dù sao chuyện trước mắt quả thật có chút vượt quá dự liệu của hắn bên ngoài, thậm chí như hắn đoán không sai, chỉ sợ sư huynh Cái Nhiếp cũng có hay không dự liệu được địa phương.

Không sai.

Cái Nhiếp cũng có kinh ngạc địa phương.

Hắn đoạt được tới tin tức tự nhiên là đến từ Lệ Cơ. Tại lúc trước, Lệ Cơ nói cho Cái Nhiếp. Cái này Doanh Chính sẽ là một cái cỡ nào ẩn nhẫn người khủng bố.

Thậm chí, Cái Nhiếp cũng biết Doanh Chính kiếm pháp là học được từ Lệ Cơ, thiên hạ đệ nhất thích khách Kinh Kha kiếm pháp Doanh Chính đồng dạng biết được. Mà lại theo võ học tư chất bên trên, Lệ Cơ tán thưởng qua đối phương, nhưng là Doanh Chính tính nết của người này lại là để cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Có lẽ là bởi vì chất tử thân phận nguyên nhân, hắn rõ

ràng có cực cao võ học thiên phú, lại là cố ý biểu hiện chẳng ra sao cả. Từ nhìn bề ngoài đó bất quá là Doanh Chính muốn có nhiều thời gian hơn cùng Lệ Cơ ở chung một chỗ nguyên nhân, nhưng chân chính trên ý nghĩa chỉ sợ chưa hẳn như thế.

Thậm chí

Vì biểu hiện không bị người hấp dẫn, biểu hiện ra đối với những người khác không có nguy hại, vì tự vệ, hắn ngay cả có thể cam đoan tính mạng mình nội công tâm pháp đều có thể cố nén dụ hoặc mà không có đi tu tập.

Đây hết thảy thẳng đến Doanh Chính trở lại Tần quốc, trở thành hoàng tử, trở thành đế vương.

Cho tới nay, hắn đều biểu hiện hùng tài đại lược, thế nhưng là ở trên người hắn còn có rất nhiều ẩn tàng đồ vật thật là một mực tồn tại, không có biểu lộ ra, một mực tại ẩn tàng, cho tới bây giờ.

Theo đạo lý mà nói, trước mắt Doanh Chính sẽ không có lớn như vậy tự tin.

Phải biết nội công, nhưng là muốn tại tốt nhất niên kỷ tu tập mới là tốt nhất. Nội lực cùng chiêu thức phối hợp để cho tốt nhất. Lấy Lệ Cơ đã từng nói lời cùng Cái Nhiếp trong hoàng cung đoạn thời gian kia quan sát cùng hiểu rõ, Doanh Chính tuyệt đối sẽ không có dạng này có thể nói cuồng vọng tự tin, nhất là tại đối mặt bọn hắn sư huynh đệ thời điểm.

Tại đối phương để Triệu Cao cùng sáu kiếm nô xuống

dưới về sau, Cái Nhiếp cùng Vệ Trang hai người liền phát hiện chuyện quỷ dị chỗ.

Ông…

Kiếm ngân vang nhẹ vang lên.

Lúc cái kia tựa như long ngâm kiếm ngân vang thanh triệt ngọn nguồn hạ xuống xong. Thiên Vấn kiếm rốt cục triệt để ra khỏi vỏ.

Rèm châu rung động.

Mắt vừa nhấc.

Cổ tay khẽ đảo, chính là một kiếm.

Oanh!

Tiếng vang ầm ầm ầm vang mà lên.

Cái kia đứng ở trên đài cao đại đỉnh bị to lớn lực đạo ném đi mà lên, tùy ý kiếm khí càng là như lít nha lít nhít mưa lâm thâm, hướng bốn phương tám hướng đánh tới.

Mảnh gỗ vụn, sóng nước.

Bổ nhào mà lên.

Mà lại cái kia vẩy ra sóng nước tựa hồ nhận lấy cực lớn nhiệt độ cao thiêu đốt. Bốc lên vô số sương mù màu trắng, trong nháy mắt đem toàn bộ đài cao bao phủ, để ngoại nhân căn bản thấy không rõ lắm mảy may.

Phía dưới.

Bị binh sĩ bảo hộ ở trung ương công tử Phù Tô giờ khắc này triệt để trợn tròn mắt, ngơ ngác nhìn cái kia bao phủ đài cao sương trắng, toàn bộ đầu óc tại thời khắc này hóa thành bột nhão, trở nên rối tinh rối mù.

Nghĩ không ra.

Hoàn toàn nghĩ không ra câu chuyện là như vậy.

Thân là Doanh Chính trưởng tử, từ phương diện nào đó cũng coi là có chút quen thuộc biết, nhưng tại giờ khắc này, công tử Phù Tô phát hiện mình đối với phụ thân căn bản liền không hiểu rõ, ai sẽ biết một nước đế vương sẽ có như thế vũ lực?

Tương đối lên công phu mèo quào kia của hắn. Vậy đơn giản là tại mất mặt.

Nói như vậy trước đó hết thảy đều là tại phụ hoàng trong dự liệu… Bởi vì bản tính nguyên nhân, công tử Phù Tô ngược lại là không có nghĩ qua cái khác quá nhiều đồ vật, tại nhìn thấy trên đài cao bị hơi nước bao phủ về sau, lập tức mặt mũi tràn đầy lo lắng, ánh mắt không khỏi rơi vào cái kia đứng tại bên cạnh mình binh sĩ cùng sáu kiếm nô trên thân, muốn để bọn hắn tiến lên hộ giá.

Tương đối lên công tử Phù Tô lo lắng, đồng dạng bị thương thập bát thế tử Hồ Hợi ngược lại là rịn ra một thân mồ hôi lạnh.

Người, đang sợ phát run.

Hiển nhiên.

Hồ Hợi nghĩ đến một chút không tốt đồ vật.

Một bên.

Triệu Cao đang ngăn trở nóng vội công tử Phù Tô muốn cản trở cử động về sau, lúc này mới đem lực chú ý rơi vào Hồ Hợi trên thân, truyền âm nói: “Đây là bệ hạ cho phép.”

Lập tức. Hồ Hợi tâm tình ổn lại.

Cả người có một loại đã mất đi lực lượng, muốn ngã xuống đất xúc động. Tại vừa mới sợ hãi tiêu tán về sau, thập bát thế tử Hồ Hợi lại là đối câu nói này lại lại lần nữa tự hỏi. Phụ hoàng, đến cùng đánh chính là tâm tư gì?

Ánh mắt chuyển đi.

Hồ Hợi ánh mắt lặng yên không tiếng động đứng tại cái kia vô cùng nóng nảy huynh trưởng Phù Tô trên thân. Lại liếc mắt nhìn cái kia bị sương trắng bao phủ đài cao về sau, không hiểu lại lần nữa nhìn về phía Phù Tô trong ánh mắt có một chút khinh bỉ.

Trên đài cao.

Sương trắng bao phủ bên trong, truyền ra chỉ có kiếm cùng kiếm giao kích, đinh đinh đang đang âm thanh bên

tai không dứt.

Nửa ngày.

Cái kia bao phủ ở phía trên sương trắng bị người miễn cưỡng lấy khí kình đánh xơ xác, biến mất không còn, lộ ra cái kia đứng ở bên trong ba người.

Ba người.

Ba cái phương vị.

Doanh Chính cầm trong tay Thiên Vấn kiếm. Mũi kiếm chỉ lên trời, lấy chống trời chi thế đứng ở chính giữa, về phần Cái Nhiếp cùng Vệ Trang hai người thì là riêng phần mình đưa lưng về phía đứng ở Doanh Chính hai bên, trong tay kiếm gỗ cùng Sa Xỉ đối mặt đất.

Xoạt xoạt!

Liên miên không dứt thanh âm vang lên, kia là kiếm khí cắt đứt đài cao cọc gỗ sau tiếng vang.

Tại thanh âm này vang lên đồng thời, Cái Nhiếp cùng Vệ Trang riêng phần mình trên vạt áo cũng bay xuống một khối vải rách phiến.

Thật quỷ dị kiếm!

Đây là Cái Nhiếp cùng Vệ Trang trong lòng hai người tại thời khắc này cùng chung ý tưởng. Đến cùng nơi nào có bọn hắn không có phát hiện vấn đề?

…

Đông Hải.

Thận Lâu bên trên.

Đứng sau lưng Nhạc Duyên Xích Luyện tại thời khắc này hỏi một vấn đề, “Doanh Chính đến tột cùng là một cái dạng gì người?” Dù sao, nghe được, nghe đồn, cùng gặp mặt chỉ sợ đều không phải chân chính hiểu rõ.

“Tự phụ!”

“Tự ti!”

“Tự tin!”

“Yêu mỹ nhân, càng yêu giang sơn!”

“Thắng thiên hạ, thua nàng nam nhân!”

“Cái kia Nhạc lang ngươi đây?”

Chương 111 : Thần công? Ma công? (Thượng)

Tên điên!

Đây là Tuyết Nữ trong lòng đối với Doanh Chính đánh giá.

Chẳng lẽ lại là Lệ Cơ tiết lộ sư môn công pháp?

Không!

Không đúng!

Nếu là Lệ Cơ coi là thật tiết lộ sư môn công pháp, như vậy nàng chỉ sợ sớm đã bị sư phó thanh lý môn hộ. Nếu như Doanh Chính cái này một thân quỷ dị nội lực không phải bởi vậy đến đến, như vậy thì chỉ còn lại một cái khả năng.

Đông Hoàng.

Bởi vì trừ bỏ sư môn của nàng bên ngoài, cũng chỉ có một nam nhân giải nàng sư phó võ công.

Nam nhân kia chính là Đông Hoàng, để nàng trốn, để nàng tránh Đông Hoàng.

Không đề cập tới Tuyết Nữ trong lòng giờ phút này suy

nghĩ, chỉ thấy Doanh Chính ánh mắt lại lần nữa bốn phía nhìn lướt qua về sau, ánh mắt cuối cùng vẫn là tại mấy người trên thân từng cái đảo qua, nói ra: “Đã những người khác không có muốn ra ý nghĩ, như vậy trẫm cũng chỉ có đem các ngươi giải quyết, lại đem bọn hắn từng cái từng cái cầm ra tới.”

“Đến!”

Trong tay Thiên Vấn kiếm múa một đóa kiếm hoa, Doanh Chính hướng trước mắt bốn vị cao thủ làm một cái cùng lên động tác.

Cuồng!

Ngạo!

Giống như bản thân hắn thân phận, cái thứ nhất thống nhất Hoa Hạ đế vương đồng dạng, bễ nghễ tại thế.

Cử động như vậy, rơi vào bốn người trong mắt, đã để bọn hắn tâm giận đồng thời, nhưng cũng dâng lên cao nhất cảnh giác. Có thể nói lời như vậy người không phải tên điên, liền là có đầy đủ nắm chắc, Doanh Chính là tên điên sao? Tại Vệ Trang Cái Nhiếp cùng Cao Tiệm Ly xem ra cũng không phải là. Như vậy duy nhất khẳng định, chính là Doanh Chính có đầy đủ một đối bốn, đây là như thế nào tùy tiện!

Khác biệt ba người trong lòng phẫn nộ cùng suy đoán, Tuyết Nữ lại là tại thời khắc này nghĩ đến vật gì khác.

Ánh mắt lấp lóe.

Nhìn về phía Doanh Chính ánh mắt, đã là triệt triệt để để nhìn người điên.

Như thế cách làm, nếu như nàng không có đoán sai, đối phương chân chính dự định chỉ sợ là… Bốn người bọn họ thân thủ một thân công lực. Một thân loạn thất bát tao công lực hội tụ một thân, nếu như không cách nào dung hợp làm một, kia đối người mà nói là một cái mối hoạ cực lớn.

Đến trước mắt Doanh Chính hiển nhiên không có đạt tới cảnh giới này.

Như thế tham lam, hắn đây là muốn chết sao?

Tuyết Nữ ánh mắt ngưng tụ, đã thấy Doanh Chính xuất thủ.

Thiên Vấn kiếm đột nhiên vào vỏ.

Thân hình đè ép, lập tức Thiên Vấn tái xuất!

Keng!

Chân trước đạp mạnh, Thiên Vấn kiếm mang theo vô biên khí kình ra khỏi vỏ. Khổng lồ áp lực đúng là hướng bốn người cùng nhau đè xuống.

Đồng thời.

Vô số sóng nước bạo khởi, nhấc lên đầy trời hơi nước.

Bốc hơi bên trong, cái kia như trước đó sương trắng lại lần nữa bao phủ toàn bộ đài cao, đến Doanh Chính thanh âm cũng tại thời khắc này phiêu đãng tại bốn người bên tai, “Đã các ngươi không xuất thủ, như vậy thì từ trẫm tiên cơ.”

“Hôm nay liền để các ngươi nhìn một chút đế quốc hoàng thất thần công —— Hồn Thiên Bảo Giám uy lực!”

“Đây là chiêu thứ nhất, Bạch Vân Yên.”

Bụi bặm lên, sương mù mông lung, khói thổi kiêu, mục không thấy tuần. Bốn phía triệt để bị hơi nước tràn ngập. Ánh mắt bị triệt để che đậy, cơ hồ là đưa tay không thấy được năm ngón. Một màn này so trước đó càng thêm lợi hại. Tại vừa mới, Vệ Trang cùng Cái Nhiếp cũng là bởi vì một chiêu này nguyên nhân, khiến cho hai người trong lúc nhất thời trở tay không kịp, lại lần nữa đối mặt đã là nhấc lên mười hai phần cảnh giác. Tại một chiêu này thi triển thời điểm, hai người đã đồng thời truyền âm cho Cao Tiệm Ly cùng Tuyết Nữ.

Đế quốc hoàng thất tuyệt học?

Lời này rơi vào mấy người trong tai, để bọn hắn không khỏi kinh ngạc không hiểu.

Họ Doanh Triệu thị khi nào từng có võ công như vậy?

Hiển nhiên, đây chẳng qua là Doanh Chính một người chi ngôn, hắn cái này một thân võ công lai lịch…

Gần như đồng thời, bọn hắn đều đã nghĩ đến trên người

một người.

Âm Dương gia.

Đông Hoàng Thái Nhất.

“! ! !”

Trong sương mù khói trắng. Tuyết Nữ gắt gao mím môi, đôi mắt chỗ sâu là một loại tự oán tự nộ. Ngươi cho rằng sửa lại một cái tên, liền để nàng không nhận ra được sao? Cái gì Bạch Vân Yên, đó bất quá là âm dương huyễn thuật kết hợp ngoại vật biến ảo mà thành chiêu thức.

Lấy một thân nội lực cưỡng ép thôi động, ngươi Doanh Chính học được mấy phần?

Hồn Thiên Bảo Giám!

Kia là hắn giao cho ngươi một thân võ học điển tịch sao? Còn có cái này võ học lúc nào trở thành họ Doanh Triệu thị? Nó, là Âm Dương gia, là Thánh môn.

Đôi mắt chỗ sâu lãnh quang chợt lóe lên. Trong tay tiêu ngọc đã xuất, nghe âm thanh mà biết vị trí bên trong hướng Doanh Chính phương hướng nhấn tới.

Cùng lúc đó.

Vệ Trang, Cái Nhiếp cùng Cao Tiệm Ly cũng là đồng thời xuất thủ.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ sương trắng bao phủ trong đài cao, truyền ra một trận liên miên bất tuyệt đinh đinh đương đương thanh âm.

Phía dưới.

Công tử Phù Tô mặt mũi tràn đầy lo lắng, đến thập bát thế tử Hồ Hợi cùng Triệu Cao thì là sắc mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm phía trên giao phong, về phần Lý Tư các cái khác văn võ bá quan tại thời khắc này đã sớm còn ở vào ngây người trạng thái bên trong. Sự tình phát triển đã nằm ngoài dự đoán của bọn họ. Cho dù ai cũng sẽ không nghĩ tới bệ hạ sẽ có như thế vũ lực!

Sương trắng bao phủ xoay tròn, binh khí giao kích âm thanh bên trong, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện một cái vòng xoáy màu trắng, từng đạo kình khí liền sẽ từ cái kia vòng xoáy chỗ sâu gấp rút đến ra, bắn về phía bên ngoài, trực kích mảnh gỗ vụn bay loạn.

Trong sương mù khói trắng.

Liên tiếp giao phong để Cái Nhiếp, Vệ Trang cùng Cao Tiệm Ly ba người đều là sắc mặt ngưng trọng.

Một bên Tuyết Nữ sắc mặt cũng là càng phát không dễ nhìn.

Kình khí bị gỡ, bị chuyển đi.

Mỗi lần binh khí giao kích địa phương. Đều sẽ khiến cho bốn phía sương trắng xoay tròn, xuất hiện một cái vòng xoáy, đó chính là Doanh Chính lấy không hiểu thủ pháp

tại chuyển di kình lực. Thủ đoạn như thế, tự nhiên là để ba người cảm thấy khó giải quyết cùng chấn kinh.

Lúc này, mặc kệ Doanh Chính cái này một thân nội lực từ đâu đến đến, Cái Nhiếp đối với đối phương võ học tư chất nhưng cũng không thể không tán thưởng.

Lệ Cơ nói không sai.

Doanh Chính nhưng thật ra là một cái thiên tài võ học.

“Một chiêu này, bệ hạ lại kêu cái gì?” Tuyết Nữ thanh âm thanh thúy đột nhiên truyền ra.

“Trẫm xưng là Mân Hà Đãng.”

Mân Hà Đãng!

Đây cũng là một chiêu này hà khí vây quyển xoay tròn, quấn đãng tá lực, tứ lạng bạt thiên cân, chuyển đi đến lực công kích chiêu thức tên.

Đây là một chiêu không sợ quần chiến chiêu thức.

“Ha!”

Một tiếng cười khẽ, Tuyết Nữ tiếng cười nói không nên lời là mỉa mai vẫn là có cái khác vận vị, nghe vào trong tai đều khiến người cảm thấy đã bao hàm quá nhiều đồ vật.

Quả nhiên.

Đây là hắn một thân võ học đặc điểm.

Ta nên xưng nó là Thái Cực, hay là Bất Tử Ấn?

Cái này chuyển đi kình đạo, không sợ quần chiến, để cho người ta khó chịu chiêu thức, để Tuyết Nữ trong lúc mơ hồ có chút thất thần, cái này khiến nàng hồi tưởng lại từng tại Âm Dương gia thời gian.

Nàng, tự mình thể nghiệm qua.

Bất quá hai chiêu qua đi, Tuyết Nữ đã tại đáy lòng của mình làm lớn nhất quyết định.

Trước mặt cái này khi sư diệt tổ, thâu thiên đạo tặc Doanh Chính, nàng nhất định phải thu hồi hắn lưu lại bộ kia võ học, trở về nó vốn là bộ dáng. Mà không phải cái gọi là họ Doanh Triệu thị cái gì Hồn Thiên Bảo Giám.

…

Vốn là bộ dáng?

Thận Lâu bên trên.

Nhạc Duyên một người ở tại trong đại điện, tay phải nhẹ nhàng đập chỗ ngồi, phát ra cộc cộc tiếng vang.

Hắn đang suy nghĩ.

Đang tự hỏi.

Nhạc Duyên cho Doanh Chính bộ kia võ học là không có

bất kỳ cái gì vấn đề, Nhạc Duyên sẽ không ở phía trên này làm ra cái gì thủ đoạn nhỏ, dù là Nhạc Duyên đã sớm biết Doanh Chính đối với mình cực đoan đề phòng.

Cái kia một bộ võ học, đã là thành ý, cũng là gắn bó song phương hợp tác mối quan hệ. Càng là từ một loại nào đó trên danh nghĩa cho Doanh Chính Âm Dương gia nhược điểm.

Đây là một loại giao dịch.

Võ học phân mười quyển.

Là Nhạc Duyên đối với hắn đến bây giờ lấy đến từ thân võ học phần lớn tổng kết.

Nếu như dựa theo Nhạc Duyên phía trên chỗ ghi lại chính xác phương thức tu luyện, từ đầu tới đuôi tu luyện. Như vậy cái này mười quyển võ học là một bộ có thể phá toái hư không võ học, lấy Doanh Chính võ học thiên phú ổn định lại tâm thần cũng không phải không có khả năng thành công.

Bởi vì tuổi tác nguyên nhân, Nhạc Duyên thậm chí lưu lại Trường Sinh quyết âm dương hai bộ phận.

Thế nhưng là… Doanh Chính sẽ dựa theo hắn đề cử phương thức tu luyện sao?

Cộc!

Mang theo màu đen thủ sáo ngón trỏ đánh chỗ ngồi phát ra một tiếng thanh thúy tiếng vang, tại trống trải trong đại

điện lộ ra thanh tịnh đến cực điểm.

“Hắn sẽ không.”

Nhạc Duyên phủ định đáp án này.

Lấy Doanh Chính đối với mình đề phòng, hắn chắc chắn lựa chọn để cho người ta đi trước nếm thử, để nghiệm chứng võ học thật giả, phải chăng ở bên trong trộn lẫn có bất lợi địa phương. Đang nghiệm chứng về sau, Doanh Chính cũng sẽ không dựa theo hắn đề cử đi tu luyện.

Hắn đề phòng, hắn cảnh giác. Hắn tự phụ, đều khiến cho hắn sẽ không lựa chọn dựa theo Nhạc Duyên quyết định đường tới đi.

Quyển thứ mười đạo tâm chủng ma lớn pháp quá mức phiêu miểu khó hiểu, tăng thêm bản thân khó luyện cùng tốn hao thời gian, Doanh Chính không có nắm chắc, tự nhiên sẽ bị Doanh Chính trực tiếp vứt bỏ. Như vậy tiếp xuống hắn chọn trong đó phù hợp nhất hắn tâm tư công pháp.

Cái khác 9 quyển bên trong, chỉ có một môn công pháp thích hợp.

Đó chính là quyển thứ chín Thiên Ma Công.

Hoặc là nói là Thiên Ma Công bên trong một bộ phận biến chủng, bá đạo nhất Hấp Tinh Đại Pháp.

Ngươi là của ta. Của ta vẫn là của ta.

Cái này cùng trong thiên hạ đều là vương thổ, đất ở xung quanh hẳn là vương thần đồng dạng, thật sự là quá phù hợp đế vương, quá phù hợp Doanh Chính tính nết.

Càng quan trọng hơn là cái môn này công pháp mau lẹ cấp tốc.

Một cái đế vương cần nhiều thời gian hơn đi xử lý trong triều đại sự, cũng không có quá nhiều thời gian dùng để tu luyện, đến cái này thì là lựa chọn tốt nhất. Mà lại Doanh Chính thân phận đại biểu hắn có đầy đủ tử tù đến dùng để lặng lẽ thử tay nghề.

Lựa chọn về sau. Doanh Chính chỉ sợ sẽ tự phụ lựa chọn nghịch luyện, các lấy 9 quyển bên trong một bộ phận đến cưỡng ép tu tập, đến nay chứng minh hắn mạnh, không kém tại mình.

Tự phụ!

Tự ti!

Tự cường!

Đây cũng là Doanh Chính.

“Đáng tiếc a!”

“Ta đã cho cơ hội a!” Rời đi trước, Nhạc Duyên cũng đã đã nhận ra Doanh Chính một thân biến hóa, một tay chống đỡ bên mặt, Nhạc Duyên một tay tiếp tục đập chỗ

ngồi. Một người dùng một loại cảm thán thổn thức giọng điệu tại không có một ai trong đại điện tự nhủ: “Dù là ta muốn có cái không đổi tương lai đến cho mình, nhưng ta ném cho ngươi phá toái hư không cơ hội.”

“Ngươi cùng ta đều thật đáng buồn.”

“Ngươi không nhìn thấy tương lai, đến ta lại vỡ vụn thời gian, lại là nhất thời nắm giữ không được thời gian.”

Nếu là dựa theo Nhạc Duyên đề cử, Doanh Chính làm từng bước, như vậy nhất định sẽ không xuất hiện cái gì ngoài ý muốn, lấy võ học của hắn thiên phú tất nhiên là có phá toái hư không khả năng.

Thế nhưng là…

Hai nam nhân đề phòng cùng cảnh giác, tăng thêm tự thân tính cách, chú định Doanh Chính sẽ không dựa theo Nhạc Duyên an bài đi đi.

Bởi vì Lệ Cơ từng thuộc về Loan Loan khí đồ nguyên nhân, càng là Doanh Chính võ học vỡ lòng sư phó nguyên nhân, hắn là mười phần phù hợp Ma Môn một mạch võ học. Cho nên, Nhạc Duyên cho ra võ học chính là chính hắn biên soạn đến ra Ma Môn võ học mười quyển.

Nhạc Duyên đem nó gọi chung là Thiên Ma Sách.

Tại cái kia quyển tông bên trên Nhạc Duyên tất nhiên là không có viết ra một chữ Ma, mà là đơn độc lưu lại một cái chữ thiên, lấy phối Doanh Chính thân phận.

Chỉ tiếc ——

Nhạc Duyên lớn nhất thành ý cùng đền bù, kỳ thật chính là lớn nhất độc dược.

Hắn.

Là cố ý.

Chương 112 : Thần công? Ma công? (Trung)

Thận Lâu.

Nhạc Duyên vẫn là duy trì như vậy tư thế, tiếp tục mình trầm tư.

Hắn là cố ý.

Nhưng cũng là lưu lại một loại phòng bị.

Kinh Kha giết Tần, là ví dụ, cho người trong thiên hạ ví dụ.

Mặc dù thất bại, nhưng cái này cũng không hề đại biểu không có người không còn lựa chọn phương thức giống nhau.

Nếu là xuất hiện một cái so với mình không kém nhiều lắm người tiến hành ám sát, chỉ sợ Doanh Chính không có chút nào sức tự vệ.

Thí dụ như cái kia Tiểu Tam Tiểu.

Mặc dù lợi dụng Doanh Chính tính tình, nhưng cái này cũng đưa cho Doanh Chính dưới mắt đầy đủ năng lực tự bảo vệ mình.

Đây là thành ý.

Dù là có độc, nó vẫn là thành ý.

Âm Dương gia lần này toàn phái rời đi, như vậy đến tột cùng sẽ là ai đến đi một bước này đâu?

Gặp phải một cái nội công thâm hậu đế vương, này sẽ là một loại gì tràng cảnh.

Nhạc Duyên cảm thấy rất chờ mong.

…

Đinh! Đinh! Đinh!

Doanh Chính ở vị trí trên cao dài lâu, dù sao không phải người giang hồ, không có người thử kiếm hắn tại kiếm pháp tỷ thí với cuối cùng là không có kinh nghiệm. Đối mặt Sa Xỉ kiếm, Thủy Hàn kiếm cùng kiếm gỗ đột kích, Doanh Chính bắt đầu trở nên trái phải khó đỡ. Liên tục ba tiếng kiếm ngân vang, xuất kiếm Cái Nhiếp, Vệ Trang cùng Cao Tiệm Ly ba người lấy riêng phần mình tốt nhất góc độ phá vỡ Doanh Chính phòng ngự, mũi kiếm thẳng đến ngực, bất quá ba người sắc mặt lại là tại thời khắc này đại biến. Mũi kiếm tại khoảng cách Doanh Chính trước ngực tấc hơn địa phương bị một cỗ vô hình khí kình đã cách trở xuống tới, tình cảnh như thế nhường ba người không khỏi sắc mặt đại biến.

“Ha ha!”

Đã thấy Doanh Chính lạnh lùng cười một tiếng, không

lấy chiêu thức tinh diệu đi đối địch, Doanh Chính thuần túy là lấy nội lực thâm hậu cưỡng ép áp bách tới, trong tay Thiên Vấn kiếm một kiếm đè xuống, đồng thời tay phải cầm lấy một bên cự đỉnh, một tay toàn bộ giơ lên, hướng bốn người phương hướng đập đi.

Đinh!

Ba thanh kiếm giao nhau, cùng nhau ngăn ở phía trước.

Đỉnh cùng kiếm giao phong, tất nhiên là trọng lượng lỗi nặng quá nhiều cự đỉnh chiếm cứ ưu thế.

Oanh!

Cả tòa đài cao tại chấn động, lung lay sắp đổ, két âm thanh bên tai không dứt.

Trong một tiếng nổ vang. Cái Nhiếp, Vệ Trang cùng Cao Tiệm Ly ba người gần như đồng thời rên lên một tiếng, trong cổ họng toát ra từng tia từng tia mùi máu tanh, dưới chân tấm ván gỗ trực tiếp vỡ vụn, khổng lồ lực đạo xen lẫn hỗn loạn nội lực cùng khí kình đánh thẳng vào ba người, đem ba người trực tiếp đập ném đi ra ngoài.

Cự đỉnh trực kích mà xuống, càng là ngay tiếp theo quán tính đập vào trên đài cao.

Mảnh gỗ vụn bay tán loạn bên trong, đài cao bắt đầu tả hữu lay động.

“! ! !”

Đôi mắt bên trong là không thể tin. Cao Tiệm Ly nắm chặt chuôi kiếm tay phải đang không ngừng run rẩy, người càng là tại cái kia đại lực phía dưới đẩy không ngừng hướng về sau đi vòng quanh. Cuối cùng cơ hồ muốn rớt xuống đài cao.

Cái này một thân nội lực!

Thâm hậu không cách nào tưởng tượng!

Thân là Mặc gia thống lĩnh Cao Tiệm Ly gặp quá nhiều cao thủ, cũng cùng rất nhiều cao thủ giao thủ qua, có lẽ không thấy đến nội lực như thế bàng bạc người, trong lúc giao thủ không phải lấy chiêu thức thủ thắng, mà là sinh sinh lấy nội lực thâm hậu tiến hành nghiền ép.

Đơn giản như vậy thô bạo đấu pháp, còn là lần đầu tiên thấy.

Cái này một thân nội lực, đến cùng từ đó sao là?

Duy nhất khẳng định là Doanh Chính cái này một thân nội lực, tuyệt đối không phải chính hắn.

"…"

Thân ở lui lại giữa không trung, Vệ Trang ánh mắt đã hướng bên cạnh thân sư huynh Cái Nhiếp nhìn lại. Nhìn thấy là đối phương trên mặt cái kia vô cùng vẻ mặt nghiêm túc, rõ ràng, Doanh Chính cái này một thân quỷ dị võ công đã vượt ra khỏi tưởng tượng của mọi người.

Hồn Thiên Bảo Giám, đây là một môn dạng gì võ học?

Có thể làm cho một cái một mực cơ hồ không có tu tập qua nội lực người tại mấy năm bên trong có viễn siêu thường nhân tưởng tượng nội lực, đây quả thực không cách nào tưởng tượng.

Trong lúc nhất thời, Vệ Trang đối với Doanh Chính trong miệng cái này cái gọi là Hoàng gia thần công lên một tia hứng thú.

Đương nhiên.

Hắn cũng biết cái này võ công nơi phát ra chỉ có có thể là cái kia Âm Dương gia. Chỉ cần giải được môn võ công này, như vậy thì xem như từ khía cạnh hiểu được nam nhân kia một phương diện. Cũng coi là có có thể đột phá địa phương. Nếu có thể, hắn muốn nhìn một chút một bộ này võ học là dạng gì.

Tâm tư thay đổi thật nhanh ở giữa, tay trái cùng Cái Nhiếp lẫn nhau mượn lực, triệt tiêu cái kia khổng lồ lực trùng kích về sau, lúc này mới đứng vững thân thể, người lại lần nữa nghênh đón tiếp lấy.

Làm nữ nhân.

Tuyết Nữ không có lựa chọn cùng Doanh Chính tiến hành cứng đối cứng, tại cái khác ba người trước mặt, nàng chỗ hiện ra đều là liên lụy. Dù sao, dưới loại tình huống này, nàng một thân võ công cho dù là có có thể đối kháng chỗ trống, nhưng cũng là tại thời khắc này chỉ có thể dùng ra không đến một nửa năng lực.

Chí ít, nàng không thể tại thiên hạ người trước mặt đem trận này quyết đấu biến thành Thánh môn võ học đối kháng.

Loại này biệt khuất cảm giác. Khiến cho Tuyết Nữ sắc mặt là càng thêm lạnh, xuất thủ chiêu thức càng là chiêu chiêu tàn nhẫn, mỗi một chiêu mỗi một thức đều là trực kích Doanh Chính trên người tử huyệt. Chỉ tiếc Tuyết Nữ công kích tại Doanh Chính cái kia một thân đều đủ để nhường Tuyết Nữ ghé mắt nội lực dưới, lộ ra không có cái gì tác dụng.

Bởi vì, tại Doanh Chính quanh thân có một đạo mắt thường mơ hồ có thể thấy được kim sắc hộ thể khí kình, kình khí này cản trở Tuyết Nữ dự định.

Đến cái này một thân khí kình, tại Doanh Chính trong lòng cũng có tên của nó —— Kim Thần Hi.

Là tên điên.

Nhưng cũng là thiên tài.

Như thế tình huống, cho dù là Tuyết Nữ, dưới đáy lòng cũng không khỏi đến tán thưởng.

Lấy nàng toàn lực bộc phát hạ thiên ma lực trường có thể vặn vẹo Doanh Chính cái này một thân khí kình, thế nhưng là hiện thực lại là không cho phép Tuyết Nữ tại thời khắc này thi triển. Bởi vì nàng hiện tại Mặc gia thống lĩnh thân phận quyết định nàng cùng đã từng mình có quá lớn phân biệt.

Bất quá tại giao thủ mấy chiêu về sau, Tuyết Nữ cũng biết đối phương lớn nhất chỗ trí mạng.

“Cuốn lấy hắn!”

“Ta muốn tìm phá hắn cái này một thân khí kình cơ hội!”

Nhẹ giọng bên trong, Tuyết Nữ thanh âm đã đã rơi vào Vệ Trang, Cái Nhiếp cùng Cao Tiệm Ly ba người trong tai, nàng ẩn ẩn điểm ra Doanh Chính trên người chỗ trí mạng. Dù sao, cho dù là Quỷ cốc một mạch Vệ Trang cùng Cái Nhiếp tại kiến thức rộng rãi, nhưng đối mặt Âm Dương gia chân chính chí cao điển tịch, đó cũng là không hiểu ra sao. Giao thủ mấy chiêu về sau, vẫn sờ không tới có thể nhằm vào địa phương cũng không khiến người ngoài ý.

Phải biết, dĩ vãng Âm Dương gia hành động người bên trong, xuất thủ tối đa cũng liền là Đại Thiếu Tư Mệnh hai nữ, đến hai nữ võ công càng nhiều hơn chính là từ trên thân Đông Hoàng cái khác võ học bên trên biến ảo đến đến, thậm chí kia là Đông Hoàng phá lệ sáng tạo.

Chân chính trên ý nghĩa, Âm Dương gia năm đại trưởng lão cùng hộ pháp ở giữa võ học nhưng thật ra là chia làm hai cái rõ ràng giai tầng.

Tại toàn bộ Âm Dương gia, thực sự hiểu rõ Đông Hoàng võ học chỉ có Đông quân một người.

Tiếp theo để cho nàng cùng Nguyệt Thần.

Cùng dưới mắt đế quốc Hoàng đế Doanh Chính.

Người bên ngoài không hiểu rõ Thánh môn võ học, đột nhiên đối mặt tất nhiên là trở tay không kịp, bị đè lên đánh. Dưới mắt, Vệ Trang, Cái Nhiếp cùng Cao Tiệm Ly ba người chính là tốt nhất ví dụ.

Doanh Chính một thân nội lực hỗn tạp, chẳng qua là cưỡng ép cân bằng.

Một khi đánh vỡ cái này cân bằng, như vậy kình khí này sinh phá.

Một chút nhìn ra Doanh Chính giờ phút này trên thân vấn đề lớn nhất, Tuyết Nữ trong lòng đã có quyết định, thân hình tránh gấp, nàng bắt đầu không ngừng tại đối phương bốn phía vừa đi vừa về du đãng. Tìm kiếm một kích kia cơ hội.

Dù là từng là lẫn nhau đối địch địch nhân, nhưng tại giờ khắc này lại là cùng chung chí hướng.

Vệ Trang, Cái Nhiếp cùng Cao Tiệm Ly ba người đã từng có thể nói là đều là lẫn nhau giao phong qua, càng không cần nhắc tới Vệ Trang cùng Cái Nhiếp chính là sư huynh đệ, lẫn nhau hiểu rõ càng sâu. Mặc dù là lần thứ nhất hợp tác, thế nhưng hiển lộ rõ ràng ra ba người tại kiếm pháp bên trên tạo nghệ.

Tại thời khắc này, đúng là tựa như phối hợp nhiều lần đồng dạng, rất quen đến cực điểm.

Sa Xỉ kiếm. Thủy Hàn kiếm giao thoa.

Cương mãnh, âm hàn hai kình dây dưa.

Đến cái kia kiếm gỗ càng là ở giữa mà tiến. Không mang theo mảy may yên hỏa khí tức.

Đối mặt như thế hợp kích, cho dù là Doanh Chính tự nói có một thân nghe rợn cả người nội lực, tăng thêm Kim Thần Hi hộ thể khí kình, thế nhưng là tại thời khắc này hắn vẫn là tránh cũng không thể tránh bị ép buộc lui bước.

Mỗi một bước, dưới chân mảnh gỗ vụn bay tứ phía.

Mỗi một bước, đều tại đài cao trên ván gỗ lưu lại một đạo sâu đạt ba tấc dấu chân.

Đồng thời.

Tuyết Nữ cũng lại lần nữa có động tác.

Thân thể xinh đẹp, vạt áo bay múa, tựa như thiên ma diệu vũ, đã từng danh chấn Yến quốc Lăng Ba Phi Yến đã sử xuất. Người nhanh nhẹn mà lên. Nhảy lên giữa không trung, một chưởng trực tiếp hướng Doanh Chính đỉnh đầu đi.

Đối mặt như thế hợp kích, Doanh Chính vẫn là mặt không đổi sắc, tay phải khua lên Thiên Vấn kiếm có chút chật vật không chịu nổi ngăn cản ba người hợp kích, đến tay trái thì là trống không, nhấc chưởng nghênh hướng Tuyết Nữ.

Ầm!

Song chưởng giao kích.

Tuyết Nữ một thân âm nhu nội lực ầm vang mà xuống, dọc theo song chưởng giao phong chỗ trực tiếp bị hút vào Doanh Chính thể nội.

Cái kia bị Doanh Chính gắt gao duy trì cân bằng một thân nội lực. Tại cái này một tia âm nhu nội kình ảnh hưởng dưới lập tức đã mất đi cân bằng.

“Đây là? ?”

“Lệ Cơ!”

Sắc mặt đại biến, trong ánh mắt đều là kinh ngạc, Doanh Chính đột nhiên ngẩng đầu ngạc nhiên vô cùng nhìn về phía hướng trên đỉnh đầu bị khí kình bắn ngược bay rớt ra ngoài Tuyết Nữ, đôi mắt chỗ sâu cái kia tia hồi ức càng phát sâu, gần như đồng thời tại cân bằng đánh vỡ sát na, cái kia một thân hộ thể khí kình phá vậy.

Cơ hồ là Doanh Chính thất thần đồng thời. Vệ Trang trong tay Sa Xỉ kiếm quậy tung, cái kia một thân Sa Xỉ trực tiếp kẹp lại Doanh Chính trong tay Thiên Vấn kiếm, đến Cao Tiệm Ly trên tay lập tức mà đến Thủy Hàn kiếm trực tiếp hướng Doanh Chính trên cổ tay đâm tới.

“Buông tay!”

Đây là Cao Tiệm Ly băng lãnh như sương.

Loảng xoảng!

Thiên Vấn kiếm không thể không thu tay.

Thiên hạ đệ nhất kiếm như vậy rơi xuống đất.

Nhưng đối mặt vẫn hướng trên người mình đâm thẳng mà đến Sa Xỉ kiếm cùng Thủy Hàn kiếm, Doanh Chính một thân tức giận hừ, hai tay tay không tấc sắt nghênh đón tiếp lấy.

Tay không cùng bảo kiếm chạm vào nhau.

Máu bắn tung tóe bên trong, Sa Xỉ kiếm cùng Thủy Hàn kiếm miễn cưỡng bị Doanh Chính dùng một đôi tay gắt gao chộp vào trong lòng bàn tay . Còn ở giữa Cái Nhiếp cái kia đâm thẳng mình tim kiếm gỗ thì là bị Doanh Chính coi nhẹ không thấy, không tránh không né. Mặc cho một kiếm này đâm vào tim.

Kiếm gỗ cập thân, biến sắc không phải Doanh Chính, ngược lại là Cái Nhiếp.

Tại hắn cảm giác bên trong, trên mộc kiếm mang kiếm khí cùng lực đạo đánh vào trên người của đối phương, phảng phất giống như trâu đất xuống biển, đã mất đi tung tích.

“Huyền Hỗn Độn!”

Rèm châu dưới, Doanh Chính gương mặt kia giống như cười mà không phải cười, trên mặt đều là vẻ châm chọc, trên hai tay máu tươi chảy ngang, hai thanh bảo kiếm gắt gao bị hắn giữ tại trong lòng bàn tay, trong lúc nhất

thời tránh thoát không được. Ánh mắt tại ba người trên mặt qua lại càn quét, Doanh Chính giọng trầm thấp quanh quẩn tại tai của bọn hắn bờ: “Trẫm, rốt cục bắt được các ngươi!”

“! ! !”

Không ổn!

Đây là Vệ Trang, Cái Nhiếp cùng Cao Tiệm Ly ba người cộng đồng tâm tình.

Một bên Tuyết Nữ nhắc nhở thanh âm cũng truyền tới: “Cẩn thận!”

Không còn kịp rồi!

Doanh Chính nghe vậy khóe miệng giương lên, thể nội công lực đột nhiên vận chuyển, toàn bộ thể nội tựa như tại thời khắc này hóa thành một cái vô biên lỗ đen, khổng lồ hấp lực từ hai tay truyền ra ngoài, dọc theo Sa Xỉ kiếm cùng Thủy Hàn kiếm trực tiếp truyền đến Vệ Trang cùng Cao Tiệm Ly thể nội.

Phát giác được chân khí trong cơ thể tại cỗ lực hút này hạ ngo ngoe muốn động, hai người tựa hồ nghĩ tới điều gì không khỏi sắc mặt đại biến.

“Hồn Thiên Bảo Giám đệ cửu trọng “

” Huyết Thương Khung!”

Chương 113 : Thần công? Ma công? (Hạ)

Hồn Thiên Bảo Giám.

Đệ cửu trọng.

Huyết Thương Khung.

Chỉ bất quá tên này nghĩa bên trên đệ cửu trọng, trên thực tế đối với nghịch luyện toàn bộ võ điển Doanh Chính mà nói đây là hắn đệ nhất trọng, là gốc rễ của hắn. Hắn cái này một thân thâm hậu vô song công lực, chính là dùng cái này thủ đoạn được đến.

"…"

Trường kiếm run rẩy, trên thân kiếm hàn khí không ngừng phát ra, màu trắng hơi nước bị một cỗ không hiểu lực đạo dẫn dắt tạo thành một đầu uốn lượn tuyến chui vào Doanh Chính lòng bàn tay. Cảm thụ được chân khí trong cơ thể như vỡ đê hồng thủy đồng dạng hướng đối phương thể nội mãnh liệt mà đi, càng phát giãy dụa liền sẽ phát hiện loại tình huống này càng phát nghiêm trọng, Cao Tiệm Ly trên mặt thần sắc đã có chút bối rối.

Quỷ dị như vậy công pháp, đoạt người khác nội lực cho mình dùng, hắn chưa bao giờ thấy qua.

Chỉ chốc lát sau.

Cao Tiệm Ly chỉ cảm thấy cái mũi ngứa, một cỗ mùi máu tanh xông vào trong đó. Máu mũi, chẳng biết lúc nào đã hiển hiện.

“Thần công?”

Vệ Trang thanh âm đang run rẩy, chân khí trong cơ thể hắn đồng dạng như là vỡ đê hồng thủy đồng dạng ào ra đến ra, chỉ là tại sắc mặt đại biến thời điểm, Vệ Trang nhìn về phía Doanh Chính trong ánh mắt tràn đầy vẻ châm chọc: “Cái này chỉ sợ là ma công đi!”

“Tốt một cái Hồn Thiên bảo điển!”

“Tốt một cái Doanh Chính!”

“Đây mới là ngươi chân chính dựa vào đồ vật!”

Đang nói chuyện đồng thời, Vệ Trang cũng ở trong lòng tự hỏi như thế nào giải quyết loại tình huống này, thế nhưng là cái kia cấp tốc xói mòn nội lực đã để bọn hắn đạt đến nguy hiểm nhất hoàn cảnh, trong lỗ mũi ẩn ẩn ngứa, hắn có thể phát giác được chỉ sợ chỉ chốc lát sau mình cũng sẽ như là Cao Tiệm Ly đồng dạng bắt đầu chảy máu mũi.

“! ! !”

Tình cảnh như thế, Cái Nhiếp đã sớm sắc mặt đại biến.

Một kiếm không có kết quả về sau, liền lập tức là kiếm

thứ hai. Chỉ là còn chưa ra, liền bị Vệ Trang thanh âm cưỡng ép đánh gãy: “Sư huynh cẩn thận, không thể cùng hắn tiếp xúc, nếu không ngươi cũng sẽ bị hút hết một thân nội lực!”

Nguyên bản sắp đến Doanh Chính trước người kiếm gỗ tại câu nói này xuống không thể không lui ra phía sau, bất quá ngay sau đó Cái Nhiếp đã chuyển dời đến mục tiêu, mũi kiếm trực tiếp hướng Doanh Chính cái kia nắm chặt song kiếm trên hai tay đâm tới, tựa hồ là muốn khiến cho Doanh Chính buông ra.

Kiếm gỗ còn chưa kịp thân.

Nghênh đón chính là một cỗ bàng bạc khí kình, khiến cho kiếm gỗ chếch đi ra.

“Ha ha!”

“Trẫm chuẩn bị như thế một cái bẫy. Liền là chờ các ngươi những này yêu ma quỷ quái chui ra ngoài. Chỉ tiếc xuất hiện ở đây chỉ có mấy người các ngươi, bất quá chỉ cần thu nạp các ngươi một thân công lực, trẫm liền sẽ trở nên càng mạnh.”

Trở nên mạnh hơn, đến lúc đó liền có thể có càng lớn nắm chắc đối mặt hắn.

“Dù là tại cái này Tế Thiên đại điển bên trên chỉ là một chút tiểu đả tiểu nháo. Các ngươi không xuất hiện cũng không có cái gì vấn đề quá lớn.”

“Qua một thời gian ngắn trẫm cũng phải đông tuần.”

“Tìm tới các ngươi những này phản nghịch, giải quyết hết các ngươi, nhìn nhìn lại trong thiên hạ này còn có ai dám động trẫm giang sơn!”

Niềm tin tuyệt đối, tuyệt đối tự phụ, tại Doanh Chính trong mắt. Người trước mắt Vệ Trang bọn người căn bản liền không có thoát đi khả năng, nói tới chỗ này, Doanh Chính hít sâu một hơi, một thân công lực tại thời khắc này toàn lực bộc phát.

Lập tức ——

Cái kia kinh khủng hấp lực lại lần nữa tăng lớn.

Bất quá trong chớp mắt, Vệ Trang cùng Cao Tiệm Ly hai người một thân công lực đã đi bảy tám phần, cả người thất khiếu chảy máu, càng là lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được gầy gò xuống dưới.

Đúng lúc này, Tuyết Nữ lại lần nữa có động tác.

Thân hình di hình hoán vị, như quỷ như yêu.

Đi tới ba người phía trước.

Chân ngọc nhẹ nhàng đạp mạnh, cái kia rớt xuống đất Thiên Vấn kiếm đã bắn đến trên tay. Lập tức một kiếm chém ra.

Trảm không phải Doanh Chính, mà là Vệ Trang cùng Cao Tiệm Ly hai người.

Tại Cái Nhiếp cái kia có chút không đành lòng trong ánh mắt, máu tươi văng khắp nơi, hai đầu cánh tay trực tiếp bị Tuyết Nữ một kiếm chặt đứt.

Bành!

Vệ Trang cùng Cao Tiệm Ly tại Cái Nhiếp mang theo hạ thân hình nhanh lùi lại.

Hai con tàn cánh tay cứ như vậy rơi vào Doanh Chính trong tay, tại mấy người ánh mắt kinh hãi dưới, cái kia hai cánh tay lấy cực nhanh tốc độ khô héo, cuối cùng hóa thành tro bụi. Rất hiển nhiên, như thế quyết đoán ngoài Doanh Chính đoán trước.

Lấy hai cánh tay cánh tay đại giới đổi lấy bị hút thành người khô hậu quả, không thể nghi ngờ là đáng giá.

Sa Xỉ kiếm, Thủy Hàn kiếm rơi xuống đất phát ra hai tiếng thanh thúy tiếng vang.

Nhưng Doanh Chính cũng không có cứ thế từ bỏ. Hai tay hóa chưởng xa xa duỗi ra, đúng là cách không thi triển.

Thoáng chốc.

Vệ Trang cùng Cao Tiệm Ly hai người chỗ cụt tay máu tươi tựa như suối phun đồng dạng bị hút ra ngoài.

“Lui!”

Tuyết Nữ thanh lãnh tiếng nói đang vang vọng, đồng

thời một đạo vang vọng đất trời ở giữa thê lương tê minh thanh từ miệng bên trong phát ra, rõ ràng là trước đó đã sớm chuẩn bị xong rút lui tín hiệu. Không chỉ có như thế. Trên tay Thiên Vấn kiếm mang theo trận trận hàn mang quét về Doanh Chính cổ họng.

Đã từng lập thệ không còn dùng kiếm lời hứa, tại thời khắc này phá.

Tinh diệu vô song, thê diễm lệ lệ kiếm pháp, giờ khắc này từ Tuyết Nữ trên tay xuất hiện.

Một kiếm tiếp lấy một kiếm, liên miên bất tuyệt kiếm quang trực tiếp bao khỏa Doanh Chính, trong lúc nhất thời Doanh Chính đúng là bị đánh trở tay không kịp. Cho dù là có một thân hiếm thấy nội lực thâm hậu. Có có thể so với không phá hộ thể khí kình, nhưng tại bộ kiếm pháp này trước cũng không thể không tránh né mũi nhọn.

Như thế kiếm pháp, khả năng như thế.

Lại là để cho người ta không kịp cảm thán.

Nơi xa.

Thủ vệ đại quân đã bắt đầu chậm rãi vây kín, chuẩn bị một mẻ hốt gọn.

Đúng lúc này ——

Một thân bén nhọn chói tai chim hót từ bầu trời truyền đến.

Ngẩng đầu nhìn lại.

Nhìn thấy là hai con to lớn Bạch Điểu ngay tại không trung xoay quanh mà xuống, cái kia đại điểu phía trên tựa hồ còn đứng lấy người.

Người tới chính là Bạch Phượng cùng Đạo Chích.

Tại sao có thể như vậy?

Giữa không trung, Bạch Phượng cùng Đạo Chích đã nhìn thanh phía dưới thế cục.

Để cho hai người khiếp sợ là Vệ Trang cùng Cao Tiệm Ly thương thế, còn có Tuyết Nữ cái kia đẹp như múa kiếm đồng dạng kiếm pháp, đương nhiên nhất làm cho người trợn mắt hốc mồm thì vẫn là đang cùng Tuyết Nữ trong lúc giao thủ người —— Doanh Chính.

Nói đùa cái gì?

Nhìn nhìn lại thủ vệ kia tại dưới đài cao chỗ Triệu Cao cùng sáu kiếm nô, chẳng lẽ lại là Doanh Chính một người độc đấu tứ đại cao thủ?

Đây không có khả năng!

Không kịp suy tư nguyên do trong đó, hai người đã bắt đầu trước đó an bài rút lui lộ tuyến, lấy chim bay bầy dẫn người thoát đi. Dưới sự chỉ huy của Bạch Phượng, vô số chim bay liên tiếp mà xuống, trong lúc nhất thời chim bay bầy che mất mảng lớn bầu trời.

Đinh!

Kiếm cùng chưởng giao kích!

Giữa hai bên bắn ra doạ người khí kình, hướng bốn phương tám hướng càn quét mà đi.

Tuyết Nữ thân hình tại cỗ này kình khí xuống đẩy tung bay ra ngoài, đến cùng thời khắc đó, Doanh Chính trên người hộ thể khí kình lại là lại lần nữa bị phá.

Hiểu rõ!

Đối phương tuyệt đối hiểu rõ một bộ này võ học!

Ở trong lòng, Doanh Chính càng phát quyết định không thể để cho Tuyết Nữ rời đi.

“Cái Nhiếp!”

Tại phá vỡ Doanh Chính quanh thân hộ thể khí kình một khắc này, Tuyết Nữ đã lên tiếng nhắc nhở.

Gần như đồng thời, Cái Nhiếp trong tay kiếm gỗ xoay tròn, đã là thi triển bọn hắn Quỷ cốc một mạch kiếm pháp tối cao kiếm quyết —— Bách Bộ Phi Kiếm.

Người động, kiếm ra.

Đang toàn lực dưới, Cái Nhiếp trong tay kiếm gỗ rời khỏi tay. Bắn thẳng đến Doanh Chính.

Sau đó, Cái Nhiếp đã mang theo hai cái trọng thương Vệ Trang cùng Cao Tiệm Ly tại Bạch Phượng cùng Đạo Chích trợ giúp dưới, nhảy đến đại điểu trên lưng.

Kiếm gỗ lóe lên một cái rồi biến mất.

Không kịp dùng ánh mắt đi khóa chặt, tại phát giác được cái kia kiếm gỗ cập thân một sát na. Doanh Chính đã là hai tay hướng kiếm gỗ chộp tới.

Ông ——

Kiếm ngân vang âm thanh bên tai không dứt.

Doanh Chính chưa hề nghĩ tới một thanh kiếm gỗ sẽ có uy lực như thế, lấy hắn một thân nội lực lại có một loại cảm giác không cách nào ngăn cản. Một kiếm này, vậy mà nhường Doanh Chính sinh ra một loại vô địch ảo giác.

Ngay tại cùng thời khắc đó, đã vọt hướng giữa không trung Tuyết Nữ thấy thế trong tay Thiên Vấn kiếm ném đến ra, thuận tiện còn tại trên chuôi kiếm đạp một cước. Trong nháy mắt. Thiên Vấn kiếm như là một thanh đến ra mũi tên cư cao lâm hạ hướng Doanh Chính mà đi.

“! ! !”

Rốt cục, cả hai giáp công dưới, Doanh Chính chỉ có thể lựa chọn trống đi một cái tay đi ngăn cản Thiên Vấn kiếm.

Phốc ——

Huyết vụ bay phún ra bên trong.

Thiên Vấn kiếm cản lại, kiếm gỗ lại là từ phần bụng thấu thể mà qua, trực tiếp đính tại sau lưng cái kia một nửa đập vào tấm ván gỗ bên trong cự đỉnh bên trên. Cái kia vô kiên bất tồi lực đạo càng làm cho kiếm gỗ cũng có một nửa chui vào cự đỉnh bên trong.

“A?”

“Trẫm, thụ thương đâu?”

Phần bụng truyền đến cảm giác đau đớn nhường Doanh Chính có một ít sững sờ, nhưng ở nhìn thấy cái kia đã trốn hướng về phía đại điểu trên lưng mấy người về sau, cái này đau đớn rốt cục hóa thành ngập trời giận dữ.

“Xuống tới!”

Một tiếng gầm thét, song chưởng hướng không, khổng lồ lực hấp dẫn trực tiếp hướng giữa không trung mấy người phương hướng bao phủ tới.

Giữa không trung.

Nhìn qua phía dưới như rất giống ma Doanh Chính. Đã sớm được nhắc nhở Bạch Phượng có chuẩn bị, dưới sự chỉ huy của hắn vô số chim bay tụ tập, lít nha lít nhít đem toàn bộ bầu trời hiện đầy, thậm chí che đậy ánh nắng. Lúc cái kia hấp lực truyền đến thời điểm, vô số chim bay đã là liên tiếp hai ba hướng phía dưới đánh tới, thiêu thân lao đầu vào lửa đồng dạng hướng Doanh Chính

trên thân đánh tới.

Chim gọi.

Cánh vỗ âm thanh.

Doanh Chính chỉ cảm thấy trước mắt tối om một mảnh, trong lỗ tai còn có loạn thất bát tao tiếng vang. Tại liên tục giết mấy chục cái chim bay về sau, trước mắt lại vẫn là một loại vô biên vô tận cảm giác, rốt cục dưới cơn thịnh nộ Doanh Chính triệt để nổi điên.

Một tay chụp vào bên cạnh cự đỉnh, đem nó từ lõm bên trong cho rút ra.

Hai tay một nắm cự đỉnh hai chân. Một thân công lực lại lần nữa bộc phát, chỉ nghe xoạt xoạt một tiếng, cái này cự đỉnh miễn cưỡng bị Doanh Chính từ giữa đó xé thành hai nửa. Sau đó, hai tay đều cầm một nửa. Nâng hướng giữa không trung, ngay sau đó chính là bỗng nhiên đụng một cái.

Oanh ——

Cự đỉnh vỡ nát.

Bầu trời một tiếng vang thật lớn, chấn động tứ phương.

Hạ một trận huyết vũ.

Hạ một trận thi mưa.

Sương mù mông lung bầu trời phong quyển tàn vân

quét sạch sành sanh, cái kia liên miên không dứt chim bay dưới một kích này diệt hết.

Chỉ là… Cũng rốt cuộc không thấy Vệ Trang đám người tung tích.

Thất bại trong gang tấc!

Phía dưới.

Tại cái này to lớn tiếng gầm dưới, văn võ bá quan cùng binh sĩ ngã xuống một mảnh, phần lớn người tại cái này tiếng gầm xuống đều bị miễn cưỡng chấn động ngất đi. Trên mặt đất càng là lít nha lít nhít bày khắp chim chóc thi thể. Tại cái này tiếng gầm xuống không có ngất đi, còn có thể bảo trì hoàn hảo đứng đấy đã không có nhiều ít người.

Chỉ bất quá tại thời khắc này ánh mắt của mọi người bên trong đã là khó mà kể ra hãi dị.

Nhìn xem cái kia đứng tại trên đài cao một thân máu me đầm đìa, như rất giống ma Doanh Chính, mỗi người đều chỉ cảm thấy mình cổ họng mà tại phát khô, có chút không thở nổi. Tại phát giác được Doanh Chính ánh mắt quét tới về sau, trong lúc nhất thời còn có ý thức tất cả mọi người lập tức hai đầu gối quỳ trên mặt đất, khom người triều bái.

“Ngô Hoàng, vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!”

Không để ý đến phía dưới la lên, Doanh Chính ánh mắt chỉ là tại trái phải càn quét.

“Truyền lệnh, phong tỏa Hàm Dương trăm dặm, chỉ có thể nhập không thể ra.”

“Không thể để cho những này phản nghịch chạy thoát!”

Nói xong, đem đã ngăn ở trong cổ họng máu nuốt sau khi trở về, Doanh Chính lúc này mới quay người rời đi.

Sau đó, rốt cuộc không chịu nổi đài cao cũng ầm vang sụp đổ.

Cùng lúc đó.

Bên ngoài.

Tập hợp một chỗ Nho gia các đệ tử ngay tại nói nhỏ thảo luận. Bất quá ngay sau đó cái kia từng đợt tiếng vang ầm ầm nhường chúng Nho gia đệ tử nhất thời ngạc nhiên, hai mặt nhìn nhau bên trong không biết chuyện gì xảy ra.

Bất quá, cái này cũng không đại biểu có thể trở ngại bọn hắn ý nghĩ.

Bọn hắn đã chuẩn bị xong khuyên can.

…

Chương 114 : 18 (Thượng)

Toàn bộ tế đàn một mảnh hỗn độn.

Những người khác càng là gà bay chó chạy.

Tế Thiên đại điển, lưu lại một cái kết quả không có người nào hài lòng.

Doanh Chính không hài lòng.

Chuẩn bị cục, vẫn là để bọn hắn mượn nhờ chim bay bỏ trốn, thậm chí ở trước mặt bọn họ cũng tiết lộ võ công của hắn tình huống, mặc dù hắn không sợ, nhưng đây cũng là một loại phiền phức. Thu nạp người khác công lực cho mình dùng, Doanh Chính có thể tưởng tượng ra tin tức này truyền khắp thiên hạ về sau, sẽ phải gánh chịu đến nhiều ít người giang hồ sợ hãi cùng đối địch.

Lần thứ nhất, Doanh Chính cảm thấy cái này chim bay thật sự là quá làm cho người ta chán ghét.

Trong cung điện.

Doanh Chính tại thanh tẩy lấy trên người vết máu, tại chỗ bụng của hắn thì là một đạo kiếm thương, bất quá tại dược vật xuống cùng tự thân công lực dưới, vết thương trong thời gian thật ngắn đã kết sẹo, không còn

chảy ra máu tươi. Ngược lại là cái kia cảm giác đau đớn mơ hồ, thỉnh thoảng truyền đến, để Doanh Chính thỉnh thoảng sẽ không tự chủ được nhăn như vậy một chút lông mày.

Cái Nhiếp một kiếm kia, thật là ngoài ý liệu của hắn.

Một kiếm vô địch.

Rất khó tưởng tượng, cái này khu khu một thanh kiếm gỗ bên trong vậy mà để Doanh Chính nhìn ra như thế một tia dấu hiệu. Bất quá mặc dù có như thế một điểm dấu hiệu, thế nhưng là với hắn mà nói vẫn là kém có chút quá xa.

Trên đời này…

Có thể nào có lệ bất hư phát (không bao giờ trượt) kiếm?

Hai mắt nhắm lại, nhẹ nhàng thở dốc một cái khí, Doanh Chính bắt đầu vận chuyển lên quanh thân nội lực đến, vừa mới từ Vệ Trang cùng Cao Tiệm Ly trên thân hút tới công lực tại thời khắc này tụ tập trong cơ thể hắn, tựa như nóng hổi trong chảo dầu đột nhiên rót vào nước lạnh đồng dạng, lên kịch liệt phản ứng.

Chỉ bất quá một màn này, mấy năm qua này đối với Doanh Chính thật sự mà nói là quá mức quen thuộc, cũng không có cái gì ngoài ý muốn địa phương.

Rất nhanh.

Những này tán loạn nội lực bị Doanh Chính cưỡng ép trấn áp xuống tới. Tại thở ra một hơi về sau, Doanh Chính cúi đầu trầm ngâm.

“Đây là trẫm dưới mắt vấn đề lớn nhất!”

“Nhiều mà không thuần.”

“Trẫm phải cần tìm kiếm một cái tốt nhất biện pháp giải quyết.” Ngẩng đầu thở dài một hơi, Doanh Chính tự nhủ: “Thời gian đối với trẫm mà nói mới là thiếu thốn nhất đồ vật, muốn đối mặt hắn. Gò bó theo khuôn phép thì có ích lợi gì?”

Người kia áp lực, khiến cho Doanh Chính không thể không bước nhanh tiến lên . Còn trong này đồ phát sinh vấn đề, chỉ có thể tính tạm thời đặt ở sau $⑤dĩng$⑤ điểm$⑤ nhỏ $⑤ nói, . 2↖3. ¤o S_; mặt cùng nhau giải quyết.

Chỉ cần có thời gian, không có chuyện gì không thể giải quyết.

Cho nên, hắn muốn trường sinh.

Nhưng tại ở trong đó, chỉ có một cái chỗ mâu thuẫn.

Xác thực nói là một cái để hắn cảm giác được mâu thuẫn người —— Đông Hoàng Thái Nhất.

Cái kia bộ bảo điển. Cho dù là Doanh Chính bí mật để rất nhiều người tiến hành thí nghiệm, đến xò xét ở trong đó ẩn tàng chỗ trí mạng, nhưng cho dù là để cho mình

thập bát thế tử Hồ Hợi cũng trở thành thí nghiệm người một trong, những năm gần đây vẫn làm cho Doanh Chính không cách nào phỏng đoán thấu triệt.

Bởi vì bộ này bảo điển là tại là quá mức bác đại tinh thâm.

Mấy năm qua này duy nhất khẳng định xuống tới cũng chính là cái này mười quyển đã có thể cùng nhau tu luyện, trở thành một cái chỉnh thể, nhưng cũng có thể tách ra tu luyện. Trong đó sau cùng cái kia một quyển, càng là cực đoan tối nghĩa khó hiểu. Cho dù là hắn Doanh Chính mấy năm qua suy nghĩ, cũng vô pháp tiến một bước.

Kỳ thật, ở trong đó mỗi một quyển đều có độ khó.

Tại Doanh Chính trên tay nghịch luyện trong đó 9 quyển. Lấy trong đó tinh hoa đưa chúng nó dung hội thành mình muốn, cái này đủ để nói cho thế nhân Doanh Chính tại cái này võ học bên trên thiên phú. Nhưng cho dù là dạng này, Doanh Chính vẫn là cảm thấy còn thiếu rất nhiều. Bởi vì hắn có thể cảm giác được mình tại cái này bảo điển bên trên xuất hiện bình cảnh.

Nguyên nhân căn bản, chính là Doanh Chính cảm thấy mình tại võ học bên trên kiến thức bên trên thật sự là quá ít.

Trước đó giao phong, đã để Doanh Chính phát giác được hắn một thân võ công lớn nhất thiếu hụt chỗ.

Có lẽ…

Hắn có thể dùng phương pháp khác đến giải quyết.

Tha sơn chi ngọc có thể công thạch, không phải sao?

“Bất quá, là thời điểm kết thúc.”

Một nén nhang sau.

Rửa mặt tốt, một lần nữa đổi một bộ long bào Doanh Chính về tới đại điện. Bởi vì hắn phát hiện Tế Thiên đại điển sự tình cũng không có như vậy kết thúc. Tại một đám thích khách náo xong, lại có những người khác xông ra.

Tỉ như.

Nho gia.

…

Hàm Dương.

Vùng ngoại ô.

Một chỗ trong rừng rậm, tại đại điểu một thân kêu thê lương về sau, trên lưng chim mấy người cuối cùng từ phía trên rơi xuống tới, rơi vào trong rừng chỗ sâu.

“Phốc!”

Vừa xuống đất, Vệ Trang cùng Cao Tiệm Ly chính là một ngụm máu tươi phun ra ngoài, đem lồng ngực nhuộm

thành một mảnh huyết hồng . Còn chỗ cụt tay thì là tại Tuyết Nữ cùng Cái Nhiếp trợ giúp xuống xem như ngừng lại máu tươi, nhưng to lớn thương thế cùng đau đớn vẫn làm cho hai người sắc mặt trắng bệch, thoi thóp.

Bạch Phượng không kịp đi xem mình chim bay tình huống, sắc mặt ngưng trọng nhìn trước mắt trọng thương hai người, cho dù là cho tới bây giờ Bạch Phượng cũng không dám tưởng tượng một hồi ám sát cuối cùng lại biến thành kết cục như vậy.

“Bầy chim diệt hết!”

“Cái này sao có thể! Doanh Chính làm sao biết võ công. Sẽ mạnh như vậy?”

Mình dẫn tới bầy chim bị Doanh Chính diệt hết không còn, một màn này đã đánh sâu vào Bạch Phượng tâm thần, có thể nói hắn là lần đầu tiên nhìn thấy có như thế người khủng bố, hơn nữa còn là một cái trong ấn tượng vạn vạn sẽ không có dạng này có thể vì người.

Nhận thức.

Tại thời khắc này bị cực lớn xung kích.

Đạo Chích một bên giúp đỡ Tuyết Nữ một tay, nghe được Bạch Phượng ngạc nhiên nói nhỏ, sắc mặt của hắn đồng dạng không khỏi kinh hãi, trong lòng phun trào chính là đồng dạng suy nghĩ.

Đến cùng là thế nào một chuyện?

Nghe được Bạch Phượng cùng Đạo Chích nghi hoặc, Cái Nhiếp tại thận trọng điều trị lấy Vệ Trang thương thế thời điểm, thuận miệng nói ra: “Ta cũng không ngờ đến, Doanh Chính sẽ là đế quốc người mạnh nhất.”

“Ha!”

Vệ Trang thanh âm khàn khàn tự phụ trào phúng cười một tiếng, trong giọng nói nói không hết mỉa mai: “Cưỡng ép thu nạp người khác nội lực cho mình dùng, lấy thân phận của hắn, đế quốc hắc lao bên trong không biết có bao nhiêu cao thủ có thể cung cấp hắn dùng, tự nhiên mà vậy có thể có được như vậy một thân kinh thiên giật mình công lực!”

“Tốt một cái Doanh Chính!”

“Tốt một cái Âm Dương gia!”

“Tốt một cái Đông Hoàng!”

Tại cuối cùng, Vệ Trang cho dù là đầy bụng bực tức, thảm bại bị thương nặng đến tận đây, cũng không thể không đi mở miệng tán thưởng. Cuối cùng, Vệ Trang ánh mắt lại là đứng tại Tuyết Nữ trên thân, đôi mắt bên trong đều là một loại xem kỹ thái độ.

Khác biệt quá khứ.

Thật giống như trước mặt cái này nghiêng nước nghiêng thành nữ tử, chính là lần thứ nhất nhìn thấy kinh diễm.

“Cô nương một kiếm kia, trảm rất là quả quyết!”

“…”

Tuyết Nữ nghe mấy người lời nói, không có lên tiếng, chỉ là mặt mũi tràn đầy lo lắng ngó nhìn Cao Tiệm Ly thương thế, một đôi vốn là nắm tiêu ngọc thủ giờ phút này phía trên đã sớm dính đầy máu tươi. Mà tại hai đầu gối của nàng bên trên. Thì là sắc mặt trắng nõn như sương Cao Tiệm Ly, hắn giờ khắc này ánh mắt một mực dừng lại ở trước mắt bộ dáng trên mặt, đầy rẫy nhu tình như nước.

Một kiếm kia?

Đạo Chích cùng Bạch Phượng hai mặt nhìn nhau, không rõ ràng cho lắm, bởi vì thời gian duyên cớ, bọn hắn cũng không có nhìn thấy một màn kia.

Tại Cái Nhiếp không nhanh không chậm lời nói hạ. Bạch Phượng cùng Đạo Chích rốt cục hiểu rõ trước đó cái kia cực đoan mạo hiểm một màn, nếu như không phải Tuyết Nữ quả quyết, chỉ sợ Vệ Trang cùng Cao Tiệm Ly sẽ bị Doanh Chính miễn cưỡng hút thành người khô. Nghĩ đến đây, Đạo Chích liền không tự chủ được rùng mình một cái.

Nếu như là hắn gặp Doanh Chính, chỉ sợ ngay cả giao thủ dũng khí đều không có.

Cái này hoàn toàn không cách nào cận thân tiếp xúc a!

Rất hiển nhiên, từ Cái Nhiếp trong miêu tả, Đạo Chích

cùng Bạch Phượng biết Doanh Chính hấp thu người khác công lực, nhất định phải thân thể hoặc là môi giới tiếp xúc.

“Tuyết cô nương kiếm pháp mặc dù chỉ là vội vã hiện ra, chỉ riêng tinh diệu vô song. Để Cái Nhiếp ta cũng không thể không cam bái hạ phong.” Đang nói xong trước đó giao thủ một màn về sau, Cái Nhiếp ánh mắt cũng rơi vào Tuyết Nữ trên thân, đột nhiên khen.

Kiếm pháp?

Để Cái Nhiếp cũng không thể không tán thưởng kiếm pháp!

Một bên Đạo Chích còn không có kịp phản ứng cái gì, nhưng Bạch Phượng đã đã nhận ra, thân hình thoắt một cái, đã đi tới Cái Nhiếp cùng Vệ Trang trước người, ngăn tại phía trước.

“! ! !”

Giờ khắc này, Đạo Chích mới giật mình. Nhìn chằm chằm ngăn tại trước mặt Bạch Phượng, nhìn nhìn lại Cái Nhiếp cùng Vệ Trang: “Các ngươi…”

Vốn cũng không kiên cố đồng minh tại thời khắc này đã xuất hiện vết rách.

Tuyết Nữ kiếm pháp?

Tuyết Nữ lúc nào sẽ kiếm pháp. Không phải huyễn thuật cùng vũ đạo sao?

Nhìn nhìn lại trước mắt cái này rõ ràng đề phòng cục diện, hậu tri hậu giác Đạo Chích cũng rõ ràng đã nhận ra cái gì.

Không nói một lời, Tuyết Nữ vẫn là cẩn thận từng li từng tí, vô cùng cẩn thận thay Cao Tiệm Ly thu lộng lấy thương thế.

“Doanh Chính ma công là lần đầu tiên hiện thế, trước đó không có ai biết, thậm chí ngay cả từng chiếm được Lệ Cơ tin tức sư huynh cũng chưa từng biết được. Đối mặt một kích này. Cho dù là ta cùng sư huynh đều không thể suy nghĩ ra biện pháp giải quyết.”

“Nhưng Tuyết cô nương chỉ một cái liếc mắt liền nhìn ra trên người đối phương sơ hở, càng là bằng nhanh nhất tốc độ tìm được biện pháp giải quyết.”

“Nhìn chung quá khứ, ta có lẽ chưa nghe nói qua một giới vũ cơ có như thế nhãn lực.”

“Ta cùng sư huynh hai người, đường đường Quỷ cốc môn nhân cũng chỉ có thể cam bái hạ phong.”

“Trước đó ta vẫn muốn không rõ Doanh Chính vì cái gì đối với Tuyết cô nương lau mắt mà nhìn, là đơn thuần bởi vì cô nương sắc đẹp của ngươi. Lại hoặc là cái khác đây này?” Ho khan một tiếng, Vệ Trang cố nén chỗ cụt tay toàn tâm đau đớn, ánh mắt trực lăng lăng nhìn chằm chằm trước mặt trương này đẹp để cho người ta kinh hãi bên mặt nói ra: “Dọc theo con đường này ta thật là suy nghĩ minh bạch. “

“Hiện tại, ta nên xưng hô ngươi là Mặc gia Tuyết Thống lĩnh vẫn là Âm Dương gia Tuyết Nữ đâu?”

Âm Dương gia!

Đạo Chích ngạc nhiên, cả người ngốc tại nơi đó.

Mà Bạch Phượng thì là đem tâm tư nâng lên, một thân công lực vận chuyển, đúng là thời khắc chuẩn bị xuất thủ.

Vẫn là không nói gì.

Tuyết Nữ cúi đầu, dính đầy máu tươi ngọc thủ ôn nhu sửa sang lấy Cao Tiệm Ly cái kia cùng vết máu dính cùng một chỗ tóc, một sợi một sợi xé mở, cân bằng.

Động tác nhu hòa, thư giãn.

Tại bốn người nhìn chăm chú bên trong, Tuyết Nữ vẫn là ôn nhu như vậy động tác. Thế nhưng là, tại Cái Nhiếp, Vệ Trang cùng Bạch Phượng ba người trong ánh mắt, lại có thể nhìn thấy Tuyết Nữ trên thân bắt đầu tràn ngập lên một cỗ không hiểu lãnh ý tới. Một cỗ gió mát tập qua, cái kia thổi lên cỏ dại càng là tại nàng quanh thân quỷ dị đánh lên xoáy, liền là không rơi xuống đất.

“A Tuyết…”

Một tiếng kêu gọi, còn lại tay trái nhẹ nhàng cầm Tuyết Nữ đầu ngón tay, Cao Tiệm Ly vô cùng suy yếu mở mắt ra, khẩn cầu ánh mắt tràn ngập toàn bộ hai con ngươi:

“Nghe ta một tiếng khuyên, chớ có giết người.”

Một cái biệt danh.

Một câu thỉnh cầu.

Ngắn ngủi hai câu nói, so với chính miệng thừa nhận càng có chứng minh.

Thật vất vả nhận thức tại Doanh Chính trùng kích vào lung lay sắp đổ, bị hủy không sai biệt lắm Đạo Chích, tại thời khắc này hắn còn sót lại nhận thức rốt cục tại thời khắc này vỡ vụn.

Làm sao có thể?

Tuyết Nữ là Âm Dương gia người!

Mà Cái Nhiếp đang nghe Cao Tiệm Ly cái kia một tiếng thỉnh cầu về sau, lại là không tự chủ được hít một tiếng.

Quả nhiên.

Lúc trước hắn suy đoán không có sai.

Đây là một hồi luyến ái lạ thường.

Cũng minh bạch câu nói kia —— “Tình, có đôi khi sẽ không bởi vì người ở giữa lập trường phát sinh biến hóa.”

Đối đãi tình, hắn là thuần túy sao?

Đáp án…

Chương 115 : 18 (Hạ)

Một người.

Một thanh kiếm.

Một thanh dù giấy.

Từ trước đến nay hắn đều là một cái có theo đuổi người.

Hắn biết võ, cũng sẽ nhạc.

Võ, kiếm pháp cao!

Nhạc, đánh đàn kích trúc!

Chỉ là trúc là gõ cho tri kỷ nghe, liền như là đã từng gõ cho Kinh Kha, tiễn biệt một khúc Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn; mà đàn, càng nhiều thời điểm thì là đàm cho mình nghe.

Một khúc Dịch thủy hàn là thuộc về Kinh Kha.

Mà một khúc Dương Xuân thì là thuộc về nàng.

Thuộc về chính hắn chỉ có tiếng đàn bên trong rải rác vài tiếng kéo dài vận luật, bồng bềnh nhiều, trôi giạt từ từ.

Cao ngạo.

Thanh lịch.

Còn có cái kia tràn ngập tại thực chất bên trong thanh lãnh.

Hắn xưa nay không cảm thấy trong thiên hạ này lại có dạng gì nữ tử có thể vào được mắt của hắn.

Nam nhân như vậy cực không dễ dàng động tình, một khi động tình, một khi nhận định, đó chính là hắn một đời một thế.

Cao Tiệm Ly đã cảm thấy mình là như thế này.

Lúc trước, chỉ vì tại Yến quốc đô thành Kế đô trong đám người nhìn Tuyết Nữ một chút thời điểm, hắn liền biết mình cả đời này chờ đợi người tìm được.

Hắn không biết nàng kinh lịch dạng gì quá khứ, mới khiến cho một giới nữ tử khổ trắng đầu, cũng không biết là vì cái gì mới có thể lập xuống 'Cả cuộc đời này, sẽ không lại gả' lời thề, hắn chỉ biết là đây là một cái tình khổ nữ tử.

Nam nhân như thế nào mới có thể để nàng một buổi tóc trắng, khiến cho nàng lập xuống như thế lời thề?

Cao Tiệm Ly rất còn muốn chạy đến nam nhân kia trước mặt, hung hăng đánh lên một trận, nắm chặt đối phương cổ áo hỏi một câu vì cái gì?

Cho dù là Cao Tiệm Ly không muốn thừa nhận, nhưng cũng không thể không khẳng định khắc tại cao nhất đáy

lòng cái kia một điểm đố kỵ.

Hắn tại đố kỵ nam nhân kia.

Mười mấy năm như một ngày ghen ghét.

Một cái có quá khứ nữ nhân, một cái có cực cao võ nghệ, nhưng lại lấy một giới vũ cơ thân phận sinh động tại Yến quốc Kế đô nữ nhân, Cao Tiệm Ly biết nàng nhưng thật ra là có tính toán của mình. Chỉ là cho tới nay, hắn chưa hề đi nghe ngóng cái này một điểm.

Không phải hắn mấy năm như một ngày nhìn không ra, mà là hắn giả ngu không đi nghĩ.

Mà bây giờ…

Bên tai quanh quẩn chính là Vệ Trang cùng Cái Nhiếp lời của hai người, hôm nay giết Tần một trận chiến một tia sơ hở cuối cùng là bị hai cái thông minh đến cực điểm Quỷ cốc môn nhân cho trực tiếp điểm ra.

Âm Dương gia. Tuyết Nữ.

Nhìn xem còn tại thay mình sửa sang lấy thương thế, không nói một lời Tuyết Nữ, tự nhận hiểu rõ nàng Cao Tiệm Ly biết trong lòng đối phương cái kia đã hiện lên sát ý, cái kia không ngừng quay chung quanh nàng quanh thân xoay tròn cỏ dại chính là tốt nhất chứng minh.

“A Tuyết!”

Hư nhược thanh âm gian nan đến cực điểm từ trong cổ họng chui ra, trước đó một trận chiến xuống tới thương thế trên người hắn muốn so Vệ Trang trên thân càng nặng, dù sao võ công của hắn muốn so Vệ Trang kém hơn một bậc. Tay phải nắm chắc Tuyết Nữ đầu ngón tay, đôi mắt bên trong đều là khẩn cầu ánh mắt: “Nghe ta một tiếng khuyên, chớ có lại giết người.”

“Đi a!”

Cầu tình!

Là vì một bên Vệ Trang, Cái Nhiếp, Bạch Phượng cùng Đạo Chích cầu tình, hay là vì cái khác cái gì?

Lại hoặc là đang sợ cái kia tâm ngoan thủ lạt, có thể so với ma nữ nàng lại lần nữa xuất hiện.

Một câu khẩn cầu. Càng làm cho ở đây những người khác sắc mặt đại biến.

Lúc một cái quen thuộc người tại một đoạn thời khắc triệt để biến thành người xa lạ thời điểm, đối người khác mà nói loại kia kiêng kị cùng cảnh giác cảm giác mới là lớn nhất.

Mặc gia Tuyết thống lĩnh bọn hắn biết là hạng người gì, thế nhưng là Âm Dương gia Tuyết Nữ sẽ là dạng gì dù ai cũng không cách nào phỏng đoán.

Tại Cao Tiệm Ly lời nói dưới, Bạch Phượng vội vàng đỡ lấy Vệ Trang cấp tốc nhanh lùi lại, mà Cái Nhiếp nắm lấy còn mộng tại nguyên chỗ một mặt ngây ngốc Đạo Chích

hướng ra phía ngoài lui bước.

“Cái Nhiếp, chúng ta…”

Đạo Chích không tự chủ được bị Cái Nhiếp kéo đến hướng ra phía ngoài bỏ chạy, thế nhưng là ngoài miệng vẫn là nói ra trong lòng tại thời khắc này nghi hoặc.

“Rời đi!”

“Không muốn cô phụ tiểu Cao tâm ý!”

Đang nói lời này thời điểm, Cái Nhiếp một bên lui bước, một bên vô cùng cảnh giác nhìn chằm chằm xa xa hai người. Lúc Cao Tiệm Ly nói ra sau cùng một câu kia sau. Trên người hắn cảm giác nguy cơ có thể nói là tại cái kia thời khắc này nâng lên cao nhất.

Um tùm sát cơ, như có gai ở sau lưng.

Thậm chí, hắn đều có thể phát giác được bốn phía khí lưu đã đang chậm rãi phát sinh biến hóa, có một cỗ như ẩn như hiện lực đạo bắt đầu lấy Tuyết Nữ làm trung tâm hướng bốn phương tám hướng lan ra.

Cảm giác kia… Giống như là lại lần nữa đối mặt cái thứ hai Doanh Chính.

Nếu chỉ là một người. Cái Nhiếp cũng là không cần lo lắng, nhưng là bây giờ có hai cái trọng thương, còn có một cái bị trước mắt một màn này làm hồ đồ rồi Đạo Chích, chuyện này với hắn mà nói. Đối mặt một cái không biết nền tảng cao thủ, độ khó quá lớn.

Bốn người lấy cực nhanh tốc độ lánh ra, rất nhanh trong rừng cây cũng chỉ có Cao Tiệm Ly cùng Tuyết Nữ hai người.

Cười.

Trên mặt trắng bệch. Bởi vì mất máu tăng thêm tay cụt đại thương nguyên khí trọng thương Cao Tiệm Ly đột nhiên cười, trong tươi cười có một loại che giấu không được nho nhỏ cao hứng.

Tuyết Nữ không có tránh thoát , mặc cho mấy người bọn họ rời đi, cái này đã để người rất hài lòng.

“Tiểu Cao, ngươi kỳ thật không cần dạng này!”

“Bọn hắn trốn không thoát.” Nhẹ nhàng xuất ra bị Cao Tiệm Ly nắm chặt đầu ngón tay, Tuyết Nữ tiếp tục vì đối phương sửa sang lấy tóc tán loạn, ôn nhu nói: “Cản trở ta là không có ích lợi gì, liền nói Doanh Chính, hắn cũng sẽ không bỏ qua hôm nay ám sát một trận chiến sau chạy thoát người.”

“Khục!”

Chỗ cụt tay máu tươi lại tại chảy ra, Cao Tiệm Ly không để ý đến thương thế trên người, mà là nghiêm túc nói ra: “Dù sao cũng tốt hơn ta nhìn bọn hắn chết tại a Tuyết trong tay.”

“…”

Ánh mắt ung dung tại Cao Tiệm Ly tấm kia trắng dọa người trên mặt dừng lại một chút về sau, Tuyết Nữ yếu ớt thở dài, nói: “Ngươi từ bắt đầu liền biết, vì cái gì không nói?”

Tuyết Nữ trong lời nói chỉ, Cao Tiệm Ly tất nhiên là rõ ràng.

“A Tuyết, ngươi biết.” Đối với cái này, Cao Tiệm Ly chỉ là ung dung cười một tiếng, thương thế liên lụy xuống lại ho khan mấy âm thanh, liên lụy sắc mặt lại lần nữa trắng không ít. Giãy dụa lấy đứng dậy ngồi xuống, Cao Tiệm Ly ngẩng đầu thâm tình vô cùng nhìn trước mắt tóc trắng nữ tử, cái kia tùy ý tình cảm tựa hồ cũng muốn từ trong hốc mắt tràn ra.

Cái này ánh mắt nóng đốt người, để Tuyết Nữ không cách nào đối mặt.

“Đúng rồi!”

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, Cao Tiệm Ly ánh mắt sáng lên, lo lắng nói: “A Tuyết, ngươi nói có hay không dạng này một cái thế giới, ở nơi đó cũng có ngươi cũng có ta, chỉ bất quá câu chuyện lại là khác biệt.”

“Ở nơi đó ngươi ta lưu lạc thiên nhai, tiếu ngạo giang hồ, chung làm một đôi trong thiên hạ người người hâm mộ thần tiên quyến lữ.”

Ngẩng đầu nhìn trời.

Tại Cao Tiệm Ly ánh mắt nơi cuối cùng, tựa hồ nơi đó

liền có như vậy một cái thế giới.

Thuận ánh mắt của đối phương, Tuyết Nữ ánh mắt cũng đứng tại chỗ hư không, dùng một loại hết sức kỳ quái ngữ khí phiêu hốt nói: “Có lẽ đi.”

Rất nhanh.

Bầu không khí lại lâm vào yên tĩnh.

Liền giống với hai người bình thường thời điểm đồng dạng.

Nửa ngày.

“Thời gian trôi qua có điểm nhanh!”

Cao Tiệm Ly rất rõ ràng. Tại Tuyết Nữ đáp ứng Cái Nhiếp thỉnh cầu đến Hàm Dương cứu Vệ Trang thời điểm, hắn liền biết Tuyết Nữ chân chính dự định, ngày đó cuối cùng muốn tới: “Từ nhìn thấy a Tuyết từ lần đầu tiên gặp mặt, có bao nhiêu năm đâu?”

Dài bao nhiêu đâu?

Là cả đời sao? Có lẽ, với hắn mà nói, một chút chính là vạn năm, chính là cả đời.

Thời gian không ngắn.

Trong lòng thổn thức, cảm khái cùng nhau, liền để Cao Tiệm Ly có đánh đàn kích trúc tâm tư, muốn cùng người trước mắt mà lại tấu một khúc Dương Xuân Bạch

Tuyết… Chỉ tiếc. Cúi đầu nhìn lướt qua mình tay cụt, Cao Tiệm Ly liền biết đây chỉ là mình hi vọng xa vời.

Tại một ngày trước, hắn giống như cái gì cũng có; tại sau một ngày, hắn giống như không còn có cái gì nữa.

“A Tuyết!”

“Ngươi cái kia cuối cùng nhất trọng bình cảnh đến đi?”

“Hôm nay, nghĩ đến chính là a Tuyết công thành thời gian, đây là chuyện tốt, là việc vui.” Chậm rãi đứng người lên, Cao Tiệm Ly nhìn qua Tuyết Nữ, cười rất là ôn nhu.

Khẽ than thở một tiếng. Tuyết Nữ cũng đứng lên, hai người mặt đối mặt, bốn mắt nhìn nhau.

“Tiểu Cao, ngươi rất ngu ngốc.” Mái đầu bạc trắng trong gió phất phới. Vạt áo càng là hô hô rung động, Tuyết Nữ kinh ngạc nhìn trước mắt cái này trọng thương nam tử, lẩm bẩm nói: “Ta đã từng nói qua cho ngươi, ngươi nhưng thật ra là có thể lựa chọn cự tuyệt.”

Hé miệng cười một tiếng. Cao Tiệm Ly không có lên tiếng.

Dĩ vãng mỗi một khắc, hắn đều tại thôi miên mình, dù là biết Tuyết Nữ rất nhiều chiêu thức đều mang theo cực mạnh ảo giác. Nhưng chỉ cần là nàng, Cao Tiệm Ly cũng cam tâm tình nguyện thụ cái này ảo giác điều khiển, trầm mê ở trong đó.

Đối đãi tình, Cao Tiệm Ly làm không được quá nhiều, chỉ có làm được mình thuần túy.

“A Tuyết, ngươi có thể vì ta vũ một khúc sao?”

“Ta nghĩ nhìn nhìn lại Lăng Ba phi yến!”

Cuối cùng, Cao Tiệm Ly đã có quyết định sau cùng, nói ra thỉnh cầu của hắn.

Lăng Ba phi yến, đã từng Yến quốc đô thành truyền thuyết.

Độc thuộc về Tuyết Nữ tuyệt kỹ.

Hô ——

Gió qua, nghẹn ngào rung động.

Cái kia từng tia từng tia gió lạnh thổi qua ngọn cây, đung đưa truyền ra tiếng vang tựa như tiếng tiêu nghẹn ngào, trầm thấp mà xa xăm.

Trong gió, người đang bay.

Tựa như một con vui vẻ phi yến.

Lắc lư lá cây giống như đang gảy đàn kích trúc. Trời đất làm sân khấu, tiếng gió làm nhạc, đến phối truyền thuyết này bên trong Lăng Ba phi yến.

Gió dừng, vũ ngừng.

Tóc trắng tung bay bên trong, Tuyết Nữ kinh ngạc đứng ở nơi đó, ánh mắt sâu kín nhìn về phía phía trước nơi xa. Sau lưng, Cao Tiệm Ly ánh mắt thì là như ngừng lại trên bóng lưng của nàng, hoàn toàn như trước đây nhu tình như nước.

“A Tuyết.”

“Ngươi có hay không từng bị ta cảm động qua?”

“… Có!”

“Ha ha, a Tuyết ngươi kỳ thật có một viên hiền lành tâm tư, Mặc gia liền giao ngươi, “

Dứt lời, người quay người.

Áo bào bay lên bên trong, ngọc thủ giương nhẹ, ầm vang thẳng xuống dưới.

Ầm!

Một chưởng nát thiên linh.

Một kích trảm chí tình.

Trong chốc lát, Tuyết Nữ khí chất trên người đại biến, một đầu tuyết phát tùy ý bay múa, trên thân cái kia thật lâu không cách nào tránh thoát trói buộc tại thời khắc này bị triệt để đánh vỡ.

Mười tám năm.

Thập bát trọng.

Tại một ngày này, tại thời khắc này, nàng Thiên Ma Công đạt đến, đạt đến hoàn mỹ.

Tùy ý khí kình bắt đầu xoay tròn, vặn vẹo thiên ma lực trường bao phủ phương viên mấy trượng, vặn vẹo, xoay tròn, quỷ dị xé rách lực đạo miễn cưỡng đem mặt đất ép ra một cái hình tròn lỗ khảm.

Ba!

Một tay lấy cái kia ngã xuống thân thể ôm vào trong ngực , mặc cho đối phương cái cằm đặt tại trên vai của mình, cảm thụ được trong ngực cái này một bộ đã đã mất đi sinh mệnh khí tức thi thể, Tuyết Nữ nghiêng đầu, tại đối phương bên tai tự lẩm bẩm: “Ngốc tiểu Cao.”

“Ta là lừa gạt ngươi.”

“Người ta không chỉ là Âm Dương gia người, càng là Âm Quý phái đệ nhất thánh nữ, cũng là thế hệ này chưởng môn.”

“Yên tâm, Mặc gia liền giao ta, bởi vì nó là Thánh môn.”

Trong gió, có một viên óng ánh thấu triệt nước mắt rơi xuống, rơi trên mặt đất ném ra một cái ngón út lớn nhỏ hố đất.

Cái này nước mắt.

Là nhà ai nữ nhi đang đau lòng?

Chương 116 : Đến

“Tiểu Cao…”

“Chết!”

Tựa hồ cảm nhận được cái gì, quay đầu phóng tầm mắt tới cái kia chỗ xa xa rừng rậm chỗ sâu, đi ở phía trước Cái Nhiếp đột nhiên nói một câu như vậy. Lời này lập tức để vốn là yên lặng khiến người ta khó mà chịu được bầu không khí phát sinh biến hóa, bị đánh vỡ ra.

“Ta không tin!”

“Cái Nhiếp, ngươi không phải ta Mặc gia người, dựa vào cái gì nói như vậy?”

Lên tiếng chính là Đạo Chích, bị Cái Nhiếp một đường kéo lấy thoát đi, trơ mắt nhìn bọn hắn đậu ở chỗ đó, cái này khiến Đạo Chích làm sao có thể chịu đựng? Trên đường đi đến nay, hắn đều không có lên tiếng, ở trong lòng vẫn là không cách nào tiếp nhận Tuyết Nữ chính là Âm Dương gia người.

Mà bây giờ, Đạo Chích càng không cách nào tiếp nhận Cao Tiệm Ly chết trên tay Tuyết Nữ sự thật.

Tại sao có thể như vậy!

Ngoài miệng giận dữ mắng mỏ cùng phản bác, càng

nhiều bất quá là Đạo Chích tự phụ an ủi. Một hồi lâu, Đạo Chích mới bình tĩnh lại, cẩn thận suy tư phát sinh trước mắt hết thảy. Nếu như đây hết thảy đều là sự thật, như vậy Tuyết Nữ vẫn giấu kín tại Mặc gia qua nhiều năm như vậy, nàng sở cầu chính là cái gì? Thay cái suy nghĩ tưởng tượng, loại tràng cảnh đó thật sự là quá kinh khủng.

Cái Nhiếp kỳ thật nói không có sai, hồi tưởng trước đó Cao Tiệm Ly ngữ khí, đó là một loại ly biệt giọng điệu.

Từ khẩu khí của hắn đến xem, Tuyết Nữ chân chính võ công chỉ sợ cực cao, hiện tại Cao Tiệm Ly vừa đi, như vậy toàn bộ Mặc gia lại có mấy người còn có thể ngăn cản Tuyết Nữ?

Về phần đương nhiệm Mặc gia cự tử Kinh Thiên Minh… Đạo Chích chỉ cần nghĩ tới Thiên Minh tại Tuyết Nữ trước mặt nơm nớp lo sợ bộ dáng, hắn đột nhiên đối với Mặc gia tương lai có chút tuyệt vọng . Còn chính hắn ngăn cản Tuyết Nữ, Đạo Chích còn không có cái này tự tin.

Dù sao, phía trước Tuyết Nữ ẩn tàng thời điểm, hắn liền không phải là đối thủ của nàng.

“Ha ha!”

Bỗng nhiên, Vệ Trang cười, tại Bạch Phượng nâng đỡ, hắn cơ hồ cười ra nước mắt, loại kia tùy ý bộ dáng hấp dẫn ba người ánh mắt.

“Thật là ngu!”

“Ta là lần đầu tiên nhìn thấy trên đời có như thế kẻ ngu! Cao Tiệm Ly là thế nào trở thành Mặc gia thống lĩnh?”

“Kinh Kha ngốc, hắn cũng ngốc!”

“Quả nhiên, Mặc gia ra hết một đám đồ đần!”

Tại Đạo Chích nhìn hằm hằm dưới, Vệ Trang không có chút nào lưu mặt mũi chỗ trống. Trực tiếp trào phúng, chỉ là tại cuối cùng, thanh âm của hắn càng ngày càng thấp, cuối cùng ngay cả chính hắn cũng không biết nên nói cái gì. Bởi vì ở thời điểm này, Vệ Trang phát hiện mình kỳ thật cũng là đồ đần bên trong một thành viên.

Chỉ bất quá… Nhìn muốn so Cao Tiệm Ly thông minh một chút mà thôi.

Bạch Phượng không nói một lời, tựa hồ cũng là đang nhớ lại thuộc về chính hắn quá khứ.

Lúc trước tình cảnh đó, tựa hồ phác họa ra trong lòng mỗi người cái kia ẩn tàng một vệt nhu tình.

Cái Nhiếp ánh mắt trên người Vệ Trang dừng lại nửa ngày. Cũng không nói gì, chỉ là ở trong lòng hít một tiếng.

Mấy người bên trong. Bọn hắn ai cũng không có tư cách đi mỉa mai Cao Tiệm Ly.

Đối đãi tình, bọn hắn đều không có đối phương tới như vậy thuần túy.

Bạch Phượng như thế.

Vệ Trang như thế.

Đạo Chích như thế.

Hắn Cái Nhiếp cũng là như thế.

“Tốc độ của chúng ta phải tăng tốc một điểm.”

Bạch Phượng đầu tiên lấy lại tinh thần, trực tiếp điểm ra trước mắt tình cảnh: “Nơi này quá nguy hiểm.”

Lấy bầy chim làm mồi nhử, thoát đi ra, nhưng cuối cùng không có chạy ra toàn bộ Hàm Dương phạm vi, bọn hắn trên cơ bản có thể khẳng định Doanh Chính đã sớm chuẩn bị xong đại quân, bọn hắn hiện tại kỳ thật còn ở vào đại quân trong túi, cũng không thoát khỏi đi.

Vốn là thế cục liền rất khó, lại càng không cần phải nói ở thời điểm này nhiều hơn một cái không biết sâu cạn Tuyết Nữ.

Tụ Tán Lưu Sa những năm gần đây. Mặc dù không có làm sao cùng Âm Dương gia giao phong, nhưng chính vì bọn họ là bí ẩn tổ chức, là sát thủ, có đôi khi hiểu rõ đến đồ vật muốn so ngoại nhân càng nhiều hơn.

Âm Dương gia khủng bố đến mức nào, chỉ sợ không có mấy người so với Tụ Tán Lưu Sa rõ ràng hơn.

Nhưng vạn vạn không ngờ đến Âm Dương gia toàn phái

thừa Thận Lâu cầu Tiên, lại vẫn tại mười mấy năm trước lưu lại ám thủ.

Bạch Phượng thậm chí sẽ suy đoán, bọn hắn Tụ Tán Lưu Sa bên trong là không cũng có Âm Dương gia người?

Về phần rời đi Tụ Tán Lưu Sa Xích Luyện. Cũng không phải Bạch Phượng đoán đối tượng. Đứng ở Bách gia đỉnh điểm Âm Dương gia,

Quả nhiên là một cái làm cho không người nào có thể khinh thường tồn tại.

Bản thân cứ như vậy kinh khủng, mà cái kia đứng ở đỉnh nam nhân vậy sẽ dạng gì tồn tại?

Coi là thật như Âm Dương gia môn nhân miệng bên trong nói như vậy.

Thần sao?

Đông Hoàng.

“Không ổn!”

Bước chân dừng lại, Bạch Phượng tay phải vươn ra, một con chim nhỏ rơi vào hắn trên tay, líu ríu ục ục lên tiếng. Nhưng thanh âm này lại làm cho Bạch Phượng sắc mặt không khỏi đại biến: “Tới tốt lắm nhanh!”

“Tần quân sao?”

Đạo Chích thấy thế không khỏi hỏi ra âm thanh. Đã từng giữa hai người giao phong qua, đối với Bạch Phượng điều khiển bạch điểu thủ đoạn này, hắn làm đối thủ cũng coi là hiểu rõ rất sâu. Đối phương sắc mặt đột nhiên biến hóa, để Đạo Chích tâm tư cũng đột nhiên co lại.

Về phần một cái khác suy đoán, Đạo Chích hay là không muốn tin tưởng.

Bạch Phượng không nói gì, chỉ là chậm rãi nghiêng đầu qua, hướng phương hướng sau lưng nhìn lại.

Đồng thời.

Cái Nhiếp cùng Vệ Trang ánh mắt cũng rơi về phía bên kia.

Tiếng xào xạc bên trong. Ẩn chứa là một loại không cách nào dùng lời nói diễn tả được cảm giác áp bách, khiến người ta cảm thấy hô hấp khó khăn. Tại thời khắc này vạn vật im tiếng, thậm chí ngay cả gió cũng không biết khi nào ngừng lại.

Cái Nhiếp cùng Bạch Phượng trong hai người tâm tư đề phòng cảnh giác đã nâng lên đỉnh điểm nhất, mà trọng thương Vệ Trang càng là sắc mặt ngưng trọng đến cực điểm. Đạo Chích thì là mím môi một cái, nuốt nước miếng một cái, có chút bất an nhìn qua rừng rậm chỗ sâu.

Cho dù là cho tới bây giờ, Đạo Chích vẫn là không thể tin được.

Ánh mắt nhìn chăm chú bên trong, tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Rốt cục ——

Kia là! ! !

Bốn người không hẹn mà cùng trừng lớn hai con ngươi, ngơ ngác nhìn người tới.

Hai người…

Một người sống, một cỗ thi thể.

Cùng lúc đó.

Hàm Dương.

Hàm Dương cung.

Tế Thiên đại điển trên tế đài một trận chiến, để Doanh Chính dự định từ phương diện nào đó mà nói thất bại trong gang tấc, bất quá cũng là triệt để rung động những người khác, một chút văn võ bá quan tiểu tâm tư tại thời khắc này rõ ràng bị cái kia ngồi ngay ngắn ở hoàng vị trên nam nhân cho tiêu diệt sạch sẽ.

Một chút không dám nổi lên một chút không dám mạo hiểm.

Nhưng cho dù là dạng này, Doanh Chính tâm tình cũng không tốt đi nơi nào.

Vệ Trang cùng cái kia Cao Tiệm Ly hai người công lực đối với hiện tại hắn mà nói, cũng không phải là rất nhiều, chẳng qua là vừa vặn nhét kẽ răng mà thôi. Mà trong đó Cái Nhiếp cùng Tuyết Nữ càng là không hề lưu lại, về phần cái kia đằng sau xuất hiện hai người thì càng không cần nói.

Tại loại này tình huống dưới, bị mấy người chạy thoát, kia là đánh hắn đường đường đế vương mặt mũi. Trọng yếu nhất chính là, tại cái kia trong lúc giao thủ, hắn đối với cái kia Tuyết Nữ lên hứng thú rất lớn.

Bởi vì đối phương nội lực, cùng đã từng Lệ Cơ đồng xuất một môn.

Hai người bọn họ là một sư môn.

Cho nên vào lúc đó câu nói kia, cũng là Doanh Chính chân chính ý nghĩ.

Bọn hắn trốn không thoát quá xa.

Cho nên một mực giữ ở bên người Triệu Cao sớm đã bị Doanh Chính phái ra ngoài, tính cả sáu kiếm nô. Sống thì gặp người, chết phải thấy xác, đây là hắn lưu lại thánh chỉ.

Mà cái này sinh người chỉ có một cái.

Đó chính là Tuyết Nữ.

Mặt lạnh Doanh Chính, có thể nói là trên dưới quanh người đều tản ra một loại trẫm hôm nay rất không cao

hứng cảm giác. Để kiến thức Tế Thiên đại điển trên hiển hách thần uy văn võ bá quan nơm nớp lo sợ, cho dù là thập bát thế tử Hồ Hợi cùng trưởng tử công tử Phù Tô cũng giống như thế.

Lạ lẫm.

Cho dù là thân là Doanh Chính nhi tử, hai người cũng chưa bao giờ phát hiện phụ tử ở giữa cảm giác xa lạ sẽ như vậy nghiêm trọng. Không ai có thể phỏng đoán Doanh Chính trong lòng đang suy nghĩ gì, dù là con ruột cũng không được.

Bất quá tại phía trên tòa đại điện này, cũng không phải tất cả mọi người nơm nớp lo sợ.

Có một bộ phận người giờ phút này ngay tại cao giọng nói mình muốn nói đồ vật, từ quá khứ lịch sử, cho tới tương lai năm trăm năm sau thương sinh tương lai, trái lên đế quốc an nguy, phải đạt Hoàng đế bản thân tồn tại ý nghĩa.

Giảng đạo lý, liền muốn giảng thông thấu.

Nho gia, hiện tại hiển nhiên liền là làm như vậy.

Khi lấy được công tử Phù Tô đề cử về sau, Nho gia người rõ ràng sẽ không bỏ rơi cơ hội tốt như vậy, khi tiến vào đại điện về sau, liền tìm một cái tốt nhất cơ hội bắt đầu trình bày . Còn Tế Thiên đại điển bởi vì thân phận nguyên nhân, Nho gia người cũng không có có thể trực tiếp gia nhập, bọn hắn còn chưa đủ tư cách.

Phía trên.

Doanh Chính ánh mắt quả thực đặc sắc, nhìn xem cái kia bị tiến cử ra Nho gia người nói nhăng nói cuội, cuối cùng ánh mắt của hắn hướng mình trưởng tử công tử Phù Tô phương hướng rơi đi.

Nghe đến đó, Doanh Chính chỉ có một cái ý niệm trong đầu.

Nho gia người, quả thật là biết ăn nói.

Bất quá Doanh Chính cũng là nghe rõ, đây là Nho gia tại quanh co lòng vòng tiến hành khuyên can.

Khuyên chính là cái gì?

Không cần nói cũng biết.

Nghỉ ngơi lấy lại sức, không thể đại hưng lao dịch, mà trong đó càng là trực tiếp điểm ra cầu Tiên mà nói chính là hoang đường sự tình.

Trong lúc nhất thời, trên triều đình văn võ bá quan sắc mặt đều tại thời khắc này trở nên cực kỳ đặc sắc, ánh mắt mọi người đều rơi vào Nho gia người trên thân, đó là một loại thưởng thức, nhìn dũng sĩ ánh mắt. Bên cạnh, công tử Phù Tô muốn nói điều gì, cũng là bị đến từ phụ hoàng trên người áp lực bao phủ, cho rõ ràng giấu ở cổ họng, một trương khuôn mặt tuấn tú chợt đỏ bừng.

Hoàng vị bên trên.

Doanh Chính vẫn là mặt không biểu tình.

Tại Nho gia người cơ hồ điểm danh phê bình, nhưng những này gián ngôn cũng không để cho thần sắc hắn có chỗ biến hóa, ngược lại là tại thời khắc này Nho gia chân chính hấp dẫn sự chú ý của hắn. Trên triều đình, cho dù trên bị cơ hồ là điểm cái mũi mở nói, Doanh Chính tại thời khắc này lại vẫn là tâm tư bình khí tĩnh.

Thế là…

Một đường triều hội về sau, kết quả làm cho tất cả mọi người đều ngoài dự liệu.

Nho gia cũng không có trêu chọc đến Doanh Chính lôi đình trừng phạt, ngược lại là hôm nay lần này triều hội gió êm sóng lặng. Đôi này so trước đó Tế Thiên đại điển, quả thực không thể so sánh nổi.

Nhất động nhất tĩnh phía dưới, Doanh Chính uy thế tại văn võ bá quan bên trong lại là nâng cao một bước.

Ai cũng không biết Doanh Chính giờ phút này đến tột cùng có tính toán gì.

Gian phòng.

Doanh Chính một người ngốc tại đó, lẳng lặng suy tư, trên tay bút thì đã là dính mực tại tơ lụa trên liên tiếp viết xuống ba hàng chữ tiểu triện.

Pháp gia.

Âm Dương gia.

Nho gia.

Hai cái trước là một trước một sau đứng tại đế quốc đỉnh điểm tồn tại, mà bên thứ ba dưới mắt thật sự là quá nhỏ, cơ hồ có thể coi nhẹ.

Ánh mắt từng cái đảo qua.

Doanh Chính tự nhủ: “Nho gia.”

“Không biết các ngươi phải chăng có tư cách này thay thế Âm Dương…”

Cùng lúc đó.

Đông Hải.

Đông tiến Thận Lâu tại hao tốn mấy tháng thời gian, rốt cục thấy được đám người mong nhớ ngày đêm bờ biển.

Phương xa cái kia liên miên không dứt dãy núi, còn có cái kia xanh lục chi sắc, đều để trên Thận Lâu nhìn phát chán màu lam trong lòng mọi người không khỏi dâng lên một loại thư sướng cảm giác.

Càng quan trọng hơn là các nàng đều biết.

Chỗ cần đến, đã tới.

Chương 117 : Nguyền rủa

Đang!

Tại mọi người chờ mong dưới, Thận Lâu dọc theo bờ biển chuyển trong chốc lát về sau, tìm một cái tương đối thích hợp địa phương, chậm rãi cập bờ. Bởi vì thân thuyền quá khổng lồ, Thận Lâu căn bản là không có cách làm được hướng thuyền nhỏ đồng dạng cập bờ, chỉ là đến sắp mắc cạn phương tiện ngừng lại. Một chút thuyền nhỏ thì là bị người từ phía trên buông xuống, một nhóm Âm Dương gia đệ tử bắt đầu sớm lên bờ chuẩn bị, tại bọn hắn làm tốt đây hết thảy về sau, ngay sau đó theo cửa khoang đại môn, to lớn cơ quan thang lầu bắt đầu hướng phía dưới bờ biển ném đi.

Trong một tiếng nổ vang, to lớn cái thang trực tiếp trụ tiến vào bên bờ.

Áo trắng, lụa trắng.

Ở phía dưới môn nhân đệ tử làm tốt thủ vệ về sau, sau đó ra Thận Lâu chính là bị Doanh Chính phái trên Thận Lâu ngàn tên đồng nam đồng nữ.

Chỉnh tề trong tiếng bước chân, bốn nhóm đội ngũ từ Thận Lâu diễn ra cơ quan thang lầu bước ra.

Thận Lâu, .

Nguyệt Thần, Tinh Hồn, Đại Thiếu Tư Mệnh, Vân Trung

Quân, cùng Nguyệt Nhi cùng Xích Luyện đều xuất hiện ở boong tàu bên trên. Mấy người ở trên cao nhìn xuống nhìn xem cái này hùng vĩ một màn, chỉ bất quá đám bọn hắn giờ phút này chân chính lực chú ý cũng không tại cái này phía trên.

“Đây chính là trong truyền thuyết Bồng Lai tiên đảo?”

Đại Tư Mệnh ngọc thủ gảy xuống trên trán cái kia lọn tóc, dùng một loại tùy ý giọng điệu nói ra: “Nhìn cũng không có gì đặc biệt, chỉ bất quá cùng Thục Sơn một cái dạng mà thôi.”

“Đảo, là đảo.”

“Là tiên đảo liền chưa hẳn.”

Tinh Hồn tiếp nhận Đại Tư Mệnh câu chuyện, ánh mắt hướng phương xa chọn đi, nhìn xem cái kia nơi cuối cùng liên miên núi xanh, tự nhủ: “Mục tiêu của chúng ta chỉ là Phượng Hoàng, mà không phải toà đảo này.”

Đại Tư Mệnh nghe vậy không nói gì, chỉ là khóe miệng giương lên, cười cười.

Ngược lại là đứng ở một bên Nguyệt Nhi nhìn nửa ngày, đột nhiên mở miệng hỏi: “Trong truyền thuyết Bồng Lai tiên đảo không phải biết di động sao?” Nguyệt Nhi bởi vì thân phận nguyên nhân, tự nhiên mà vậy nhìn qua rất nhiều tàng thư, lại càng không cần phải nói nàng còn nhận biết bảy quốc văn tự, có thể nghe nói những cái kia nghe đồn cũng không khiến người ngoài ý.

“Nguyệt Nhi nói là con kia trong truyền thuyết nâng núi lão quy sao?”

Đáp lời chính là Nguyệt Thần, lụa mỏng che lấp lại hai mắt che giấu không được cái kia sáng chói mắt ánh mắt. Nguyệt Thần hai tay buộc khép tại rộng lượng trong tay áo, nói ra: “Cái này đảo so với chúng ta tưởng tượng bên trong phải lớn không ít, nếu là có lớn như thế lão quy vậy chỉ sợ là so với giữa đường trông được gặp cái kia cá Côn càng khủng bố hơn.”

Cá Côn, Nguyệt Thần là chỉ cái này đông tiến thời điểm nhìn thấy đại kình ngư.

Làm Âm Dương gia tối cao thủ lĩnh Đông Hoàng mang theo các nàng một đoàn người còn chuyên môn nhìn qua, cái này khiến các nàng chấn kinh thế gian này tự nhiên tạo vật vĩ đại.

“…”

Đứng ở một bên Vân Trung Quân lực chú ý từ phía dưới cái kia liên miên không dứt đội ngũ trên thu hồi về sau, liền nghe được Nguyệt Nhi, cười nhạt một tiếng, hắn cũng nói ra cái nhìn của mình: “Con kia cõng núi thần thú lão quy… Chỉ sợ đã sớm chết rồi.”

“! ! !”

Nguyệt Nhi nghe xong lời này không khỏi giật mình, trừng lớn lấy hai con ngươi nhìn xem trước mặt cái này Kim bộ trưởng lão, trong lúc nhất thời có chút kinh ngạc đối phương vì sao lại nói một câu nói như vậy. Mà lại

ngữ khí còn mười phần khẳng định. Câu trả lời này cũng làm cho Đại Tư Mệnh cùng Thiếu Tư Mệnh cùng Xích Luyện ném ánh mắt nghi hoặc.

“Trường Sinh đan phương!”

“Lấy thần thú làm chủ thuốc Trường Sinh đan phương làm sao lại tồn tại? Cái này phương thuốc tồn tại đã nói lên trên đời này có người làm qua chuyện giống vậy.” Làm Kim bộ trưởng lão, làm nghiên cứu Trường Sinh đan phương người, Vân Trung Quân ở phương diện này có thể nói có mười phần hiểu rõ, bằng không mà nói Đông Hoàng đại nhân cũng sẽ không tốn hao lớn như vậy khí lực đi Thục Sơn cầm lại đan phương.

Có thể để cho Đông Hoàng đại nhân làm như vậy, không thể nghi ngờ đan phương này là chân thật.

Cũng không thể khiến người ta tùy tiện bịa đặt một phần đan phương liền có này hiệu quả, mà lại trải qua mấy năm nghiên cứu cùng thí nghiệm, Vân Trung Quân cũng suy đoán ra được phần này đan phương chân thực tính vô cho hoài nghi.

Mà lại Thục Sơn sự kiện nhìn từ bề ngoài đó bất quá là Âm Dương gia từ Thục Sơn trong bộ tộc nơi đó đoạt lại, nhưng đây chẳng qua là mặt ngoài kết luận, trên thực tế tại Âm Dương gia trong điều tra cũng ẩn ẩn biết được cái này Trường Sinh đan phương bắt đầu cũng không tồn tại Thục Sơn.

Nói một cách khác cái này Thục Sơn bất quá là nhận lấy liên luỵ mà thôi.

Ở trên đời này có như thế nội tình cũng chỉ có một nhà —— đó chính là chia ra thành thiên nhân Âm Dương ba nhà Đạo gia.

Rồng!

Phượng!

Rùa!

Kỳ Lân!

Từ thiên nhiên bồi dưỡng tứ đại thần thú bên trong. Cái thứ nhất vẫn lạc liền là cái kia rùa.

“Nơi này cũng không phải là cái gọi là Bồng Lai tiên sơn, mà hẳn là mặt khác một tòa đại đảo. Thần thú lẽ ra có linh, tại cái kia lão quy nơi ngã xuống xác nhận đại hung chi địa, cái kia Phượng Hoàng sẽ không ở nơi đó đặt chân.” Vân Trung Quân để ở đây những người khác không khỏi ghé mắt. Rất khó tưởng tượng một mình hắn tại Kim bộ vùi đầu đến cùng nghiên cứu đan phương nhiều ít vơ vét mà đến bí văn cùng tàng thư.

Hiển nhiên.

Giờ khắc này hắn cho thấy Vân Trung Quân đều vì chuyến này làm tốt nhất chuẩn bị.

“Có lẽ qua một đoạn thời gian nữa, hòn đảo lớn này cũng sẽ trở thành một cái khác đại hung chi địa.” Ánh mắt ung dung, Vân Trung Quân ngắm nhìn phong cảnh

phía xa, dùng một loại cảm thán ngữ khí thổn thức ra.

Lời này làm cho không người nào có thể phản bác.

Chỉ bất quá trước đó chúng nữ đi vào tư duy điểm mù. Cũng chưa kịp phản ứng, đang nghe Vân Trung Quân một nhắc nhở như vậy, mấy người trong lòng đã sớm khẳng định đối phương phỏng đoán.

Cái này đảo không phải trong truyền thuyết Bồng Lai tiên sơn.

Mà cái kia cõng núi lão quy cũng chỉ sợ là chết rồi.

Lão quy chết mới sáng tạo ra Trường Sinh đan phương xuất thế. Logic trên không có chút nào lỗ thủng. Mấy người nghĩ lại liền cũng đồng ý thuyết pháp này.

Ngược lại là Nguyệt Nhi nghe trợn mắt hốc mồm, nói cho cùng tuổi của nàng vẫn là quá nhỏ, không có kinh lịch quá nhiều, cho dù là lại thông minh cũng chưa từng thấy qua suy đoán như vậy, loại này bí mật quá khứ thật đúng là hấp dẫn Nguyệt Nhi lực chú ý: “Trên đời này có ai có thể giết truyền thuyết kia bên trong cõng núi lớn rùa đâu?”

“Đông Hoàng đại nhân a!”

Vân Trung Quân ngoẹo đầu tại Nguyệt Nhi nhìn chăm chú cho một cái đương nhiên đáp án.

Lập tức ——

Ta không ngu ngốc, ngươi đang đùa ta đâu?

Nguyệt Nhi trợn tròn mắt, một đôi mắt đẹp trừng đến căng tròn.

Cái này khiến người ta nghe cảm thấy dở khóc dở cười đáp án không đề cập tới Nguyệt Nhi trong lòng là nghĩ như thế nào, đứng tại phía sau cùng cúi đầu Xích Luyện lại là nghe ánh mắt có chút ngưng tụ. Tất cả mọi người ở đây, chỉ sợ chỉ có nàng mới là hiểu rõ nhất nam nhân kia người.

Dù là Nguyệt Thần, Đại Thiếu Tư Mệnh bọn người đi theo tại bên cạnh hắn thời gian rất dài, chỉ sợ cũng không có nàng có như vậy giảng hoà kinh lịch.

Vân Trung Quân đáp án này, chưa chắc là nói đùa.

…

Đông Hải.

Một tòa đảo.

Cũng là một ngọn núi.

Tại cái này bình thường thời gian thường nhân phi thường khó mà tìm được nơi hẻo lánh, trên hoang đảo này chẳng biết lúc nào tới một người.

Tại hoang đảo bên bờ, người tới ngồi vượt biển công cụ đậu ở chỗ đó. Chỉ là công cụ này cũng không phải là cái gì thuyền, mà là một con vật sống, một con khá lớn rùa

biển. Giờ phút này, cái này rùa biển đang dùng một loại không lạnh không nóng động tác chậm ung dung di chuyển tứ chi tại trên bờ cát rục rịch.

Dưới núi.

Một người tóc trắng trọc lão giả còng lưng thân hình đang đứng ở nơi đó. Ngửa đầu đánh giá trước mắt ngọn núi này.

Núi, thẳng tắp.

Sắc, xanh tươi.

Nhưng lại tại cái này sinh cơ dạt dào bên trong, lại là quỷ dị cho người ta một loại tĩnh mịch khủng hoảng cảm giác.

Đây là một cái đại hung chi địa.

“Đã bao nhiêu năm.”

“Lại lần nữa về tới đây, nhìn thấy vẫn là cảnh tượng này.”

Tiếu Tam Tiếu cúi xuống thân, đưa tay vỗ vỗ cái kia trên tảng đá lớn cát bụi, đặt mông ngồi xuống, sau đó nghiêng thân thể, nghiêng đầu nhìn trước mắt cảnh sắc tự nhủ: “Vẫn là như vậy, cảm nhận được vẫn là cái kia um tùm ác ý.”

“Nhất là lão phu. Cảm thụ càng thêm rõ ràng.”

Híp mắt, Tiếu Tam Tiếu tựa hồ là đang trải nghiệm cái kia tiềm ẩn tại toà này trên hải đảo cái kia cỗ ác ý, kia là một cỗ tán không đi oán niệm, chỉ có thể miễn cưỡng giấu ở trên hải đảo, nguyền rủa trên đảo này hết thảy.

Đồng dạng.

Từng chịu đến cái kia vô tận chỗ tốt Tiếu Tam Tiếu cũng là bị cái này ác ý nguyền rủa đối tượng thứ nhất.

Nửa ngày.

Híp con mắt đột nhiên mở ra, một cỗ nặng nề vô song khí kình lấy Tiếu Tam Tiếu làm trung tâm hướng bốn phương tám hướng mãnh liệt mà đi, nhấc lên bốn phía khắp nơi trên đất cát bụi đột ngột từ mặt đất mọc lên, hình thành một vòng cát sóng hướng bốn phía dũng mãnh lao tới. Mà đồng thời lại có cái gì nhìn không thấy đồ vật tràn vào Tiếu Tam Tiếu thể nội.

Oanh!

Cát sóng rơi xuống.

Tóe lên đầy trời bùn đất.

Trong bão cát, Tiếu Tam Tiếu thở dài một hơi. Cái này liền chậm rãi đứng dậy, tiếp tục còng lưng thân hình đi ra phía ngoài.

Trên thực tế mỗi cách một đoạn thời gian, Tiếu Tam Tiếu đều sẽ tới toà này đảo hoang phía trên ngây ngốc như vậy một hồi, sau đó mười mấy năm sau trở lại một lần.

Như thế lặp lại, đây đã là Tiếu Tam Tiếu những năm gần đây tái diễn không biết lần thứ mấy.

Đến từ thần thú ác ý cùng nguyền rủa.

Rùa biển lại chậm rãi di chuyển tứ chi, đi vào trong biển.

“Tạm biệt, Bồng Lai!”

Đứng tại mai rùa trên Tiếu Tam Tiếu quay đầu nhìn xem cái kia dần dần tại ánh mắt rút lui mà đi đảo hoang. Ánh mắt thu hồi, nhìn về phía phương đông, tự nhủ: “Đông Hoàng. Đây chính là ngươi tạo nghiệt!”

Thần thú uổng mạng, tất có nguyền rủa.

Tiếu Tam Tiếu cho tới nay đều mơ hồ có một loại trực giác, đó chính là chỉ cần cùng thần thú liên luỵ quan hệ trên người chỉ sợ tại cuối cùng đều không có tốt bao nhiêu kết quả. Nhất là tại một lần nữa gặp Đông Hoàng, phát sinh ở con của hắn trên người sự tình về sau, Tiếu Tam Tiếu liền cảm giác mình cho tới nay cách làm cũng không có sai.

Cách mỗi mười mấy năm qua ở trên đảo lấy tự thân làm vật trung gian tán một bộ phận để lại ác ý, cái này khiến hắn trọn vẹn hao tốn bao nhiêu năm mới thật không dễ dàng có hai đứa con trai.

Nhưng bây giờ.

Tiếu Tam Tiếu liền biết sự tình không xong.

Lúc trước nếu nói Ân Thương diệt là bởi vì Đại Chu, chẳng bằng nói ở trong đó còn có một bộ phận nguyên nhân là tại cái này Long Quy trên thân.

Lần này sắp chết oan Phượng Hoàng…

Đại biểu chính là thịnh thế đế quốc —— Đại Tần.

Cho nên Tiếu Tam Tiếu mới có thể lựa chọn Hạng Thiếu Vũ làm người phát ngôn, tại vì cái này thịnh thế đế quốc sụp đổ sau trùng kiến làm chuẩn bị.

Một con thần thú, là một lần nhân quả.

Một con thần thú, là một cái đế quốc suy vong.

Tiếu Tam Tiếu sợ là sợ tại cái này Phượng Hoàng về sau, chỉ sợ Đông Hoàng còn sẽ không thu tay lại, lại lần nữa cưỡng ép nghịch thiên mà đi. Nếu là lại đến một con Kỳ Lân… Tiếu Tam Tiếu đã không cách nào tưởng tượng cái kia liên tục xuống tới phát triển sẽ là dạng gì. Chỉ là Tiếu Tam Tiếu vạn vạn không ngờ đến, tại mấy trăm năm sau sẽ có một người tên là Chiếu tuyệt thế nữ tử đưa tay đưa về phía Kỳ Lân.

Vì thiên hạ thương sinh, biện pháp tốt nhất chỉ có một cái.

Giải quyết cái này đảo loạn thời gian người.

Lại cho Đông Hoàng giấc ngủ ngàn thu.

“! ! !”

Thận Lâu, chỗ sâu.

Đại điện.

Nhạc Duyên tựa hồ cảm nhận được cái gì, đột nhiên mở hai mắt ra.

“Đến!”

Giọng trầm thấp tại trống trải trong đại điện quanh quẩn, chống đỡ bên mặt tay thu hồi lại, nhô lên thân hình, người chậm rãi đứng lên.

Cất bước.

Hắc kim sắc trường bào hất lên, đỉnh đầu một bộ trăng khuyết, mang theo một thân bễ nghễ, Nhạc Duyên chính thức hướng ngoài cửa lớn đi đến.

.

Chương 118 : Thánh môn (Thượng)

Thế sự biến đổi thất thường.

Thế gian này, lại có mấy người có thể dự đoán tương lai phát sinh sự tình? Nhưng cho dù là có có thể suy đoán tương lai người, nhưng tại có một số sự vật trước mặt, vẫn sẽ thúc thủ vô sách.

Mà cái này đồ vật, chính là tình.

Tiếu Tam Tiếu không cách nào dự đoán tương lai phát sinh sự tình, hắn chỉ có thể nghĩ trăm phương ngàn kế để quỹ tích dựa theo chính mình tưởng tượng bên trong như thế phát sinh. Có được một thân Long Quy chi huyết, nhưng cũng không có cách nào tại con trai mình cùng đồ đệ tình cảm sự tình phía trên nhúng tay.

Bởi vì Tiếu Tam Tiếu phi thường rõ ràng, loại vật này là không thể khống.

Chỉ là cho dù là hắn từng có chuẩn bị tâm lý, nhưng cũng vạn vạn không ngờ đến sự tình lại biến thành cuối cùng kết cục như vậy. Đương nhiên, dưới mắt Tiếu Tam Tiếu tinh lực chủ yếu vẫn là đặt ở Đông Hoàng trên thân, cũng không có quá nhiều đi để ý mình trưởng tử tâm tình biến hóa cùng đồ đệ Vệ Trang cách làm.

Giờ này khắc này hắn bất quá đang từ cái kia đã hoang phế Bồng Lai tiên đảo trên chạy về trên đường, mà hắn dùng tên giả Quỷ cốc thời điểm hai cái đồ đệ lại tại giờ khắc này nghênh đón nhân sinh bên trong thời khắc nguy cơ nhất.

Trong rừng rậm.

Gió lạnh đập vào mặt.

Tại Vệ Trang, Cái Nhiếp, Bạch Phượng cùng Đạo Chích ánh mắt của bốn người nhìn chăm chú bên trong, một người tóc trắng trương dương nữ tử đang dậm chân mà đến, chính là Tuyết Nữ, mà tại trong ngực của nàng thì là ôm trong ngực Cao Tiệm Ly cái kia đã sớm đã mất đi sinh mệnh khí tức thi thể.

Tóc trắng ba ngàn trượng, không gió mà bay.

Bạch Phượng nhìn thấy chính là cực đoan kinh khủng, trong mắt hắn, trước mắt cái này quen thuộc người xa lạ giờ phút này đã hóa thành một cái thôn phệ vạn vật lỗ đen kỳ điểm. Khóe mắt quét nhìn liếc qua tóc mình phiêu động phương hướng, Bạch Phượng đã sớm phát hiện tại cái này Tuyết Nữ xuất hiện ở đây thời điểm, tựa hồ gió lạnh thổi qua phương hướng đều miễn cưỡng bị người vì cải biến.

Vệ Trang hai con ngươi âm trầm như nước, ánh mắt chỗ sâu tràn ngập là đạt tới cực điểm đề phòng.

Đạp trên Pháp gia đứng ở Bách gia phía trên Âm Dương gia, quả thật là có lực lượng kinh khủng. Mà trước mắt

tuyệt sắc nữ tử, chỉ sợ chính là Âm Dương gia đại khủng bố một trong.

Không có nắm chắc.

Cho dù là tại thân thể hoàn hảo thời điểm. Vệ Trang cũng không có nắm chắc, huống chi là hiện tại loại này trọng thương tình huống.

Khóe mắt liếc qua đảo qua, Vệ Trang nhìn thấy là Cái Nhiếp trên mặt ngưng trọng biểu lộ.

Từ trước đến nay sắc mặt lạnh nhạt như nước, trước núi thái sơn sụp đổ mặt không đổi sắc Cái Nhiếp, tại giờ khắc này thần sắc trên xuất hiện hiếm thấy vẻ mặt ngưng trọng. Thuế biến sau Tuyết Nữ đã sớm không phải hắn trong ấn tượng cái kia Mặc gia thống lĩnh, trước mắt Âm Dương gia Tuyết Nữ. Ai biết sẽ có bao nhiêu mạnh?

Duy nhất một điểm có thể khẳng định là, chỉ sợ đối phương một thân võ học lẽ ra cùng Doanh Chính cái kia một thân hãi dị võ công có tương ứng liên hệ.

Như cũng có thể thu nạp người khác công lực, chỉ sợ…

Một lần nữa, loại kia kết quả, Cái Nhiếp quả thực không dám tưởng tượng.

Đạo Chích là không dám tin, nhìn qua trước mắt cái này quen thuộc người, lại là có một thân lạ lẫm khí chất Tuyết Nữ, lại nhìn một chút đối phương trong ngực cái kia đã chết đi Cao Tiệm Ly, Đạo Chích trong mắt tràn

ngập lại là một vệt đau lòng. Một vệt không đành lòng, còn có một vệt lãnh ý.

“Ngươi, tại sao muốn giết hắn?”

Đạo Chích thật không rõ, phải biết tại Mặc gia, Cao Tiệm Ly cùng Tuyết Nữ vậy cũng là công nhận tình lữ, nhưng hắn làm sao lại nghĩ đến đi đến hôm nay đúng là sẽ diễn biến thành như vậy kết cục. Đã nói xong Mặc gia thần tiên quyến lữ đâu?

Đạo Chích nghĩ mãi mà không rõ.

Vài chục năm tình, kia là thay đổi bất thường sao?

Lại hoặc là nói nàng mười mấy năm qua đều chẳng qua là đang lừa gạt Cao Tiệm Ly.

Dưới sự kích động Đạo Chích đối Tuyết Nữ phát ra hắn liên tiếp chất vấn, từng từ đâm thẳng vào tim gan. Hắn muốn đào ra nữ tử trước mắt này tâm tư đến xem là dạng gì nhan sắc.

Đối mặt Đạo Chích chất vấn, Tuyết Nữ không có giải thích. Chỉ là an tĩnh sau khi nghe xong, cười nhẹ nhàng nói: “Còn có cái gì muốn nói sao? Thời gian không nhiều lắm, tại các ngươi còn sót lại thời gian bên trong, đem di ngôn nói xong đi. Xem ở nhiều năm hữu nghị phân thượng, bản tọa sẽ thay các ngươi nhớ kỹ.”

“Nhớ kỹ trong thiên hạ từng có mấy người như vậy, vì kháng Bạo Tần cuối cùng ám sát thất bại bỏ mình. Lưu một thân anh hùng mỹ danh.”

“Giống như đã từng Kinh Kha đồng dạng.

“

Thanh âm ôn nhu, trên mặt cũng là ôn nhu như nước tiếu dung, lại là khiến người ta cảm thấy không đến chút nào ấm áp.

Trước mắt cái này băng lãnh vô tình lời nói, khiến người ta không dám tưởng tượng nàng chính là đã từng cái kia có điểm lạnh lùng Mặc gia thống lĩnh. Lời nói bên trong um tùm sát ý, đã sớm hiển lộ rõ ràng nàng quyết tâm.

“Đều nói Xích Luyện tàn nhẫn vô tình. So sánh Tuyết Nữ thống lĩnh lại là kém xa.” Bạch Phượng cái kia có chút cô lạnh trong thanh âm đều là vô tận khinh bỉ, có thể đem lại nói thành dạng này, quả thực cũng làm cho người nhìn ra Tuyết Nữ tính tình chỉ sợ là miễn cưỡng ẩn giấu đi mười mấy năm, có lẽ nguyên bản nàng cũng không phải là tại Mặc gia thời điểm loại kia cự người ngàn dặm lạnh lùng.

“Khanh khách…”

Thanh thúy tiếng cười như chuông bạc quanh quẩn tại trong rừng cây, Tuyết Nữ một tay che miệng, trên thân loại kia băng lãnh khí chất cùng lửa nóng nội tại tại thời khắc này tạo thành một loại quỷ dị mâu thuẫn so sánh cảm giác, nếu không phải đã biết nàng niên kỷ, chỉ sợ người bên ngoài tại thời khắc này sẽ nhận lầm thành một người trẻ trung thiếu nữ.

Tiếng cười liền ngưng, Tuyết Nữ ánh mắt đứng tại Bạch Phượng trên thân, cười nói: “Nói ngươi thật giống như hiểu rất rõ nữ nhân, ngươi thật sự hiểu rõ Xích Luyện nữ nhân kia sao? Cho dù là Vệ Trang ngươi cũng không thể nói câu nói này đi. Tại ta chỗ nhận biết Tụ Tán Lưu Sa cùng Mặc gia người bên trong, chân chính người thông minh kỳ thật chỉ có một cái.”

“Đó chính là đã chết đi Kinh Kha.”

Chỗ sâu trong óc, tựa hồ lại lại trở lại đã từng cái kia gió Tiêu Tiêu này Dịch Thủy bên cạnh.

Một khúc tiễn biệt, một màn ly biệt.

Kinh Kha lời cảnh cáo tựa như còn tại bên tai quanh quẩn, ngẩng đầu, Tuyết Nữ nhìn phía bầu trời, nơi đó một mảnh xanh thẳm, nhìn một cái không thấy mảy may tạp sắc, không có hàn phong gào thét, cũng không có phiêu phiêu sái sái tuyết lông ngỗng.

Kỳ thật, nàng cũng không muốn dạng này.

Nếu không phải Doanh Chính xuất hiện lớn như vậy ngoài ý muốn, nàng cùng Cao Tiệm Ly ở giữa sự tình cuối cùng chỉ là chuyện hai người tình. Nhưng tại Vệ Trang cùng Cái Nhiếp điểm minh về sau, sự tình đã như là thoát cương ngựa hoang bắt đầu chạy hết tốc lực.

Phải biết không đánh mà thắng nắm giữ Mặc gia, đó mới là tốt nhất tình huống.

Nhưng sự thật lại là…

Ngay tại Tuyết Nữ bỗng nhiên thất thần sát na, ở đây những người khác xuất thủ.

Màu trắng lông vũ mang theo cường nỏ đồng dạng lực đạo mà ra, nương theo còn có một trận kì lạ phá không tiếng nghẹn ngào, kia là Đạo Chích Thuấn Phi Luân tại lông vũ che lấp lại tập kích mà tới.

Tại Bạch Phượng cùng Đạo Chích hai người xuất thủ đồng thời, Cái Nhiếp đã có động tác.

Ngay tại Tuyết Nữ xuất hiện trước hắn tùy ý bẻ một cái nhánh cây, lấy làm kiếm, mặc dù không có kiếm gỗ tới thuận tay, nhưng dù sao cũng tốt hơn tay không tấc sắt.

Thiên Ma Lực Trường ầm vang bộc phát.

Quỷ dị sức lôi kéo trực tiếp đem đột nhiên xuất thủ ba người tiết tấu hoàn toàn xáo trộn. Nhánh cây bị mang lệch, lông vũ cùng phá không vòng tức thì bị kéo xuống cái khác phương hướng. Mặc dù là tại Tuyết Nữ thất thần một khắc xuất thủ, đánh đối phương một trở tay không kịp. Thế nhưng là đứng trước loại này lực trường, chưa bao giờ trải nghiệm qua ba người vậy mà tại một nháy mắt liền rơi xuống tuyệt đối hạ phong.

Một bên.

Vệ Trang thấy thế cục đột ngột chuyển, không để ý tự thân thương thế đồng dạng lựa chọn xuất thủ.

Còn lại tay trái trực tiếp vây quanh hướng bên người

một gốc lớn bằng bắp đùi đại thụ, bùn đất bay tán loạn bên trong Vệ Trang trực tiếp đem nó cho miễn cưỡng rút ra. Sau đó xem như trường mâu trực tiếp đâm về phía cái kia đứng tại chỗ không có nhúc nhích Tuyết Nữ.

Đã tiểu xảo binh khí sẽ bị cái kia quỷ dị lực trường ảnh hưởng, như vậy ta liền tìm cái cũng đủ lớn, nhìn ngươi như thế nào cản!

Tán cây như mâu đồng dạng đâm vào.

Bị lực trường lôi kéo hạ ba người vận công cưỡng ép thay đổi thân hình, thay Vệ Trang một kích này dời không gian, đồng thời ba người càng là cùng nhau phối hợp, bốn người đồng loạt bắt cây này làm hướng Tuyết Nữ phương hướng bao phủ tới.

Một người.

Một cây đại thụ.

Cứ như vậy cả hai tại trên đất trống chạm vào nhau.

Thoáng chốc, một trận liên miên bất tuyệt băng liệt âm thanh không ngừng vang lên.

Tán cây cùng Thiên Ma Lực Trường dẫn đầu tiếp xúc, tại cực đoan lực lượng vặn vẹo lôi kéo dưới, đại thụ kia tán cây tại mọi người trong ánh mắt vặn vẹo. Xé rách, kéo nứt, cuối cùng hóa thành đầy trời mảnh gỗ vụn. Bất quá tại trong chớp mắt, cả viên đại thụ đã biến thành một cây trụi lủi thân cây, dưới thô trên nhọn, liền cùng trường mâu đồng dạng.

Đối mặt đâm thẳng mà đến thân cây, Tuyết Nữ tay phải giơ lên, trắng nõn như ngọc tay phải thành trảo. Một thanh cầm cây kia làm chính là uốn éo.

Vặn vẹo lực đạo dùng bàn tay làm trung tâm, dọc theo thân cây hướng đối phương truyền đi. Tại cái này uốn éo dưới, chỉ thấy từng tiếng chói tai xé rách âm thanh bên trong thân cây từ đầu lan tràn mà xuống, thật giống như rửa sạch sau quần áo bắt lấy hai đầu bị người vặn vẹo mất nước.

Vỏ cây nổ tung, nhựa cây vẩy ra.

Hai phe lực lượng cuối cùng ở giữa gặp nhau, thật giống như nóng hổi trong chảo dầu đổ vào một bầu nước lạnh đồng dạng, biến thành lớn nhất xung đột phản ứng.

Oanh!

Đại thụ từ đó nổ đoạn. Một đầu đứt thành từng khúc, một đầu vặn vẹo xé rách thành từng chiếc đường cong.

Một kích qua đi.

Khí kình bay lên bên trong nhấc lên đầy trời mảnh gỗ vụn.

Thật mạnh!

Mạnh quỷ dị!

Bay lên mảnh gỗ vụn bên trong, Cái Nhiếp, Vệ Trang,

Bạch Phượng cùng Đạo Chích bốn người hai mặt nhìn nhau. Mà tại Cái Nhiếp cùng Vệ Trang trong lòng tại thời khắc này lại là chân chính khẳng định trước đó suy đoán. Võ công của bọn hắn có tương cận địa phương cùng đặc biệt điểm.

Kết hợp với trước kia phỏng đoán, hai người cho ra một cái kết luận.

Đế quốc Hoàng đế cùng Tuyết Nữ đồng xuất một môn, đều là Âm Dương gia.

Bách gia tranh phong. Nơi nào có đem kẻ thống trị hóa thành nhà mình tới tốt nhất? Âm Dương gia đối với đế quốc tầng cao nhất ảnh hưởng, so với trước kia Pháp gia kinh khủng hơn.

Chỉ bất quá… Ánh mắt đứng tại cái kia đứng tại chỗ vẫn không hề động qua địa phương Tuyết Nữ, bốn người đều biết hôm nay cần chân chính liều mạng, bằng không mà nói chỉ sợ có thể trốn ra đối phương truy sát cũng trốn không thoát đế quốc cao thủ vây quét.

…

Mặt trời lặn xuống phía tây.

Thời gian đã qua buổi trưa.

Đại quân của đế quốc đã sớm truy đuổi mà đến, đem Hàm Dương vùng ngoại ô khu rừng rậm này toàn bộ đoàn đoàn bao vây ở. Tại đại quân vây quanh về sau, sau đó xuất kích chính là trong đế quốc cao thủ, trong đó

đặc biệt Triệu Cao Thiên La Địa Võng là chủ lực.

Cuối cùng, Triệu Cao mang theo sáu kiếm nô tìm mùi máu tanh đi tới một chỗ rừng cây nhỏ bên ngoài.

Tại sắp tới gần thời điểm, bảy người động tác đồng thời dừng lại, ánh mắt đề phòng nhìn xem rừng cây này chỗ sâu.

Bảy người nhìn chăm chú bên trong, một người người mặc áo lam tóc trắng nữ tử chậm rãi từ bên trong đạp ra, mang theo một thân mùi máu tanh, mà trên tay của nàng càng là nắm lấy một con tay cụt, nhìn dạng như vậy dường như bị miễn cưỡng kéo xuống tới, cũng không biết là ai.

Tuyệt sắc dung nhan, không tỳ vết chút nào trên mặt ngọc lúc này lại là xuất hiện một chút tì vết.

Tại chỗ mi tâm, thình lình có một đạo vết máu.

Bất quá cái này điểm tì vết cũng không có che lấp người tới mỹ mạo, ngược lại là nhiều hơn một phần khác yêu mị.

Khổng lồ áp lực cùng mùi máu tanh đập vào mặt, sáu kiếm nô mỗi người tay cũng không khỏi tự chủ giữ tại trên chuôi kiếm, nhìn chòng chọc vào trước mặt nữ tử này, tựa như trước mặt không phải một cái mỹ nhân tuyệt sắc, mà là một cái kinh khủng quái thú.

Ánh mắt ngưng lại.

Triệu Cao bén nhọn mà âm lãnh ánh mắt một mực tại trên người của đối phương dừng lại, đôi mắt chỗ sâu chợt lóe lên chấn kinh rất nhanh bị hắn liễm tại chỗ sâu nhất. Rất nhanh, hắn có động tác.

Xoay người.

Hành lễ.

“Âm Quý Triệu Cao gặp qua chiến vô bất thắng Thánh nữ… A, không!”

“Chưởng môn!”

Chương 119 : Thánh môn (Hạ)

Một chỗ sơn động.

Đạo Chích thận trọng đứng tại bị cỏ dại che giấu cửa hang, ánh mắt xuyên thấu qua khe hở xa xa nhìn như vậy một chút về sau, nhìn xem những cái kia đang tìm binh lính đế quốc, hắn lúc này mới thận trọng trở về hang động chỗ sâu.

“Như thế nào?”

Trong bóng tối Cái Nhiếp thanh âm truyền vào Đạo Chích bên tai, trong giọng nói có vô tận lo lắng.

“Chỉ có binh lính bình thường, ngược lại không thấy La Võng cao thủ.” Đạo Chích dùng lời nhỏ nhẹ trả lời: “Thế cục so với chúng ta tưởng tượng bên trong tốt hơn không ít. Chỉ là ta có một chút không rõ, nàng vì sao lại hảo tâm thả đi chúng ta?”

Nàng, chỉ là ai?

Người ở chỗ này đều biết.

Cho dù là bây giờ trở về nhớ tới, Đạo Chích cũng không thể không kinh hãi tại Tuyết Nữ võ công, với hắn mà nói đây quả thực không thể tin được một nữ tử có như thế

doạ người năng lực.

“Hảo tâm?”

“Hừ!”

Lên tiếng chính là Bạch Phượng, chỉ là trong giọng nói của hắn nghe có chút mềm yếu bất lực, tựa hồ là nhận lấy trọng thương, đang nghe Đạo Chích nghi hoặc về sau, Bạch Phượng phản bác: “Đạo Chích, ngươi quá coi thường các ngươi cái này Mặc gia Tuyết thống lĩnh dã tâm.”

Phía trước, bởi vì Đạo Chích đi tranh đoạt Cao Tiệm Ly thi thể nguyên nhân, có mấy lời hắn cũng không nghe thấy.

Giờ khắc này thấy Bạch Phượng nói như vậy, Đạo Chích ngược lại là trầm mặc, bất quá hắn trong lòng đối với Bạch Phượng lời kế tiếp cũng rất là có hứng thú. Hắn cũng phi thường mong muốn minh bạch, đến tột cùng là nguyên nhân gì khiến cho Tuyết Nữ từ bỏ giết bọn hắn dự định.

Phải biết trước đó mấy người vây công, vậy mà đều không có chiếm trước đến thượng phong, mặc dù có một cái trọng thương hào, nhưng dạng này bị một giới nữ lưu đè lên đánh, ngàn cân treo sợi tóc, cũng nói rõ thật Tuyết Nữ chân thực vũ lực cường hãn.

Tại giao phong bên trong, Cái Nhiếp cũng bị Tuyết Nữ miễn cưỡng kéo xuống một cánh tay.

Đạo Chích có một loại ảo giác, Âm Dương gia cao tầng mỗi cái đều là dạng này quái vật, cái kia còn khiến người ta chơi như thế nào?

“Nếu không phải Cái đại hiệp ưng thuận hứa hẹn, chỉ sợ chúng ta đều sẽ chết tại ma nữ này trong tay.” Bạch Phượng hồi tưởng lại trước đó giao phong, trong giọng nói có chút thổn thức, đường đường Tụ Tán Lưu Sa. Đường đường hai đại Quỷ cốc truyền nhân, đều rơi vào cái dạng này, cái này để người ta nói thế nào?

Dã tâm?

Hứa hẹn?

Tựa hồ là đoán được cái gì, Đạo Chích trên mặt hiện lên vẻ kinh hãi.

“Nàng mong muốn tiếp nhận Tụ Tán Lưu Sa, Mặc gia còn có chúng ta Quỷ cốc Tung Hoành một mạch.” Nói chuyện chính là Cái Nhiếp, từ trước đến nay bình tĩnh hắn đang nói câu nói này thời điểm, trong giọng nói cũng có được một chút thường nhân khó mà phát hiện rung động.

“Cái gì?”

Cho dù là có chỗ suy đoán. Nhưng giờ khắc này nghe nói tin tức này cũng là để Đạo Chích kinh hồn bạt vía, nhất thống Mặc gia, Tụ Tán Lưu Sa cùng Quỷ cốc Tung Hoành một mạch. Loại thuyết pháp này nếu là đặt ở dĩ vãng nói đến chắc chắn khiến người ta cảm thấy cuồng vọng cùng hoang đường.

Dưới mắt nghe tới… Đạo Chích mong muốn mở miệng phủ nhận cái gì, nhưng cuối cùng chỉ là há to miệng, phát hiện đối với Tuyết Nữ mà nói chưa hẳn không có khả năng.

Không đề cập tới đã thê thảm đến cực điểm Tụ Tán Lưu Sa cùng hai vị Quỷ cốc truyền nhân, liền vẻn vẹn cầm Mặc gia mà nói, mười mấy năm qua ai cũng không biết tại Mặc gia bên trong có bao nhiêu người là tại Tuyết Nữ trong lòng bàn tay, lấy Cao Tiệm Ly cái kia tính tình, chỉ sợ hắn người phía dưới cũng là tại Tuyết Nữ trên tay.

Dạng này xem xét… Chưa hẳn không có khả năng.

“Như vậy Cái Nhiếp ngươi cái kia cái gọi là lời hứa…” Đột nhiên, Đạo Chích nghĩ đến vừa vặn Bạch Phượng lời nói, trong lúc nhất thời thanh âm không khỏi biến lớn không ít.

Tựa hồ là phát hiện Đạo Chích hô hấp tần suất biến hóa. Cái Nhiếp cũng biết tin tức này đối với đối phương xung kích, gật đầu nói: “Đúng vậy, Đạo Chích ngươi không có đoán sai.”

Vì bảo vệ trong ngoài đều khốn đốn mấy người tính mệnh, Cái Nhiếp nói ra một cái hoang đường hứa hẹn.

Ân cứu mạng, không thể báo đáp.

Đây là đối với Đạo Chích, đối với Bạch Phượng, đối với trọng thương hôn mê Vệ Trang mà nói.

Mặc dù Vệ Trang là đối Phương sư đệ thân phận, nhưng tại Đạo Chích cùng Bạch Phượng hai người mà nói, phần ân tình này tới quá lớn. Càng quan trọng hơn là bọn họ cũng đều biết Cái Nhiếp là một cái cực kì chú trọng cam kết nam nhân. Bằng không mà nói lúc trước cũng sẽ không bởi vì Lệ Cơ một điều thỉnh cầu, từ bỏ Kiếm Thánh thân phận từ Tần quốc mang theo Kinh Thiên Minh đào vong.

Lời hứa đáng ngàn vàng, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Lại càng không cần phải nói lần này vẫn là lấy mấy người tính mệnh định ra tới hứa hẹn. Mặc kệ Cái Nhiếp trong lòng là không nguyện ý,

Hắn cũng sẽ thực hiện phần này lời hứa.

“Nàng nhìn trúng cái gì?”

“Tụ Tán Lưu Sa ám sát, Quỷ cốc Tung Hoành một mạch Tung Hoành chi thuật, về phần Mặc gia… Thì càng không cần nói.” Chẳng biết lúc nào. Hôn mê Vệ Trang lại lần nữa khôi phục thanh tỉnh, nhận lấy mấy người câu chuyện nói ra cái nhìn của mình.

“Lời của sư huynh, chính là ta.”

“Về phần phải chăng tâm phục… Hừ!” Vệ Trang mỉa mai cười một tiếng, hiển nhiên người ở chỗ này không có người nào là chân chính tâm phục khẩu phục, chẳng qua là bị thế cục bị vũ lực miễn cưỡng áp đảo, mà vì thủ hai người nhưng lại là loại kia lời hứa đáng ngàn vàng

nhân vật, cái này khiến cục diện sinh sinh biến thành dạng này.

Dừng lại một chút. Vệ Trang lúc này mới tiếp tục nói ra: “Bất quá trong mắt của ta, cái này Tuyết Nữ dã tâm chỉ sợ hoàn toàn không chỉ như thế a!”

Loại này khí thôn tám hoang cử động, Vệ Trang nhìn khắp thiên hạ cũng không có phát hiện mấy người có như thế khí phách, huống chi còn là một giới nữ tử. Dạng này nữ tử, như thế nào Cao Tiệm Ly có thể chưởng khống? Hắn có như thế kết cục, cũng là rõ ràng kết quả.

Mà lại có câu nói Vệ Trang chưa hề nói, có lẽ dạng này cũng tốt, hắn có thể càng thêm tới gần hiểu rõ Đông Hoàng người này, hiểu rõ võ học của người này, hiểu rõ trên người đối phương bị che giấu nhược điểm.

Dã tâm không chỉ như vậy, chẳng lẽ lại nàng còn chuẩn bị dự định nhất thống Bách gia?

Đạo Chích nghe lời này, trong lòng không khỏi toát ra như thế một cái khiến người ta hãi dị suy nghĩ. Cái này… Độ khó chỉ sợ so với Tần Hoàng Doanh Chính nhất thống thiên hạ độ khó còn muốn lớn. Chính Âm Dương gia cũng làm không được a? Không nói Pháp gia, Nho gia, liền vẻn vẹn nói đạo gia… Đạo gia?

Đột nhiên, Đạo Chích chợt nhớ tới một sự kiện.

Phía trước không lâu, Tuyết Nữ bên người tựa hồ theo một cái tiểu đạo cô.

Không hiểu, Đạo Chích không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh. Bất quá tỉ mỉ nghĩ lại Âm Dương gia cùng Đạo gia quan hệ, cũng là không phải quá mức ngoài ý muốn.

Âm Dương gia tại mấy chục năm này thời gian, đến cùng làm bao nhiêu sự tình, giấu ở trong bóng tối lại có bao nhiêu những thứ không biết. Nếu nói bây giờ còn có người tại Đạo Chích trước mặt nói Âm Dương gia toàn phái đông tiến, Đạo Chích chắc chắn hung hăng phiến đối phương một bàn tay.

Lại nói Âm Dương gia toàn phái đông tiến, tại chính thức người thông minh trong mắt cũng sẽ không chỉ là nhìn chuyện mặt ngoài.

Âm Dương gia thay thế Pháp gia đứng tại đỉnh điểm, trong đoạn thời gian này tất nhiên là có làm qua cái khác chuẩn bị, nghĩ tới đây, Đạo Chích tự nhủ: “Ngoại trừ chúng ta Mặc gia bên ngoài, Âm Dương gia còn tại những địa phương nào an bài bọn hắn người?”

“Lấy loại tình huống này, không nói Doanh Chính bên người không có Âm Dương gia ẩn tàng người ta cũng không tin a!”

Đúng vậy a.

Tuyết Nữ ví dụ, là tại là quá mức kinh tâm động phách.

Điều này không khỏi làm cho đi suy tư Âm Dương gia hành động.

Nghe Đạo Chích nói một mình, Vệ Trang trực tiếp nói ra: “Không nói toàn bộ đoán được, chỉ cần suy đoán ra một bộ phận thật cũng không bao lớn độ khó. Lần này đế quốc đối với chúng ta vòng vây. Nên tới nhưng không có đến, như vậy người này liền có hiềm nghi lớn nhất.”

Trong bóng tối, Bạch Phượng cùng Đạo Chích khẽ giật mình, hai người đồng thời nhớ tới một người tới.

La Võng thủ lĩnh —— Triệu Cao.

Không đề cập tới Đạo Chích cùng Bạch Phượng trong lòng hai người hắc ám phỏng đoán, mượn từng tia từng tia u quang, Vệ Trang ánh mắt rơi vào Cái Nhiếp cái kia đồng dạng tàn đi một tay trên thân, đắng chát cười một tiếng. Nói: “Sư huynh, ngươi là đem tâm tư đặt ở lúc đó đảm nhiệm Mặc gia cự tử Kinh Thiên Minh trên thân a?”

“…”

Cái Nhiếp không có trả lời. Chỉ giữ trầm mặc.

“Chỉ là lấy cái tiểu tử thúi kia, hắn là nữ nhân này đối thủ sao?” Trong lời nói, Vệ Trang đối với Mặc gia tương lai cảm thấy tuyệt vọng.

Kinh Thiên Minh trước mặt Tuyết Nữ, từ trước đến nay liền là một bộ bị khi phụ chim cút dạng.

Một bên.

Đồng dạng nghĩ đến cảnh tượng này Đạo Chích, cũng tuyệt vọng.

Ngược lại là Cái Nhiếp không nói một lời, tựa hồ không có chịu ảnh hưởng, đối với đương nhiệm cự tử Kinh Thiên Minh hắn có đầy đủ lòng tin. Hắn thấy, bất kể như thế nào, Thiên Minh cũng còn không có triệt để lớn lên. Nhưng tối thiểu thế cục sẽ không thay đổi tệ hơn.

…

Vội vàng một hồi, vội vàng từ biệt.

Sáu kiếm nô vờn quanh mà đứng, đứng tại chính giữa Triệu Cao hai tay buộc khép tại trong tay áo, mặt không thay đổi nhìn xem Tuyết Nữ rời đi, ai cũng không biết giờ khắc này ở đáy lòng của hắn đến tột cùng là đang tính toán thứ gì. Dù sao lòng người khó dò, lại có mấy người sẽ chân chính hiểu rõ người khác?

Không phải tri kỷ, là không có tư cách nói biết hai chữ này.

Cho dù là phụ mẫu tình huynh đệ người. Cũng giống như vậy.

Bất quá duy nhất khẳng định là Triệu Cao cũng không phải là lớn bao nhiêu hứng thú đi bắt những cái kia thoát đi phản nghịch, chỉ bất quá vì cho Hoàng đế một cái công đạo, con kia từ trên thân Cái Nhiếp kéo xuống tới tay cụt ngược lại là sẽ có một chút tác dụng.

Thiên Ma Công thập bát trọng… Cho nàng rất lớn lòng tin a.

Ngược lại thật sự là là khiến người ta cảm thấy áp lực rất lớn.

Mí mắt có chút hợp lại, tại cho đứng ở phía sau sáu kiếm nô phất tay ra hiệu về sau, Triệu Cao người cái này liền quay người rời đi . Còn núp ở bên trong phản nghịch nhóm, liền giao cho những binh lính kia đi bắt.

Bắt được. Kia là kinh hỉ.

Không có bắt lớn, cũng không ngoài ý muốn.

Đương nhiên, bọn hắn La Võng cũng cần làm dáng một chút.

Ngày thứ hai.

Hàm Dương cung.

Doanh Chính mặt không thay đổi nhìn xem phía trước, yên lặng nghe lấy Triệu Cao hồi bẩm.

Chờ Triệu Cao sau khi nói xong, Doanh Chính lúc này mới hai mắt nhắm lại, trầm ngâm nửa ngày, đột nhiên nói ra: “Xem ra đông tuần đối với trẫm mà nói đã là bắt buộc phải làm.”

Phía dưới cúi đầu trán Triệu Cao nghe vậy lông mày không khỏi nhảy lên. Lời này. Có thể làm cho người nhìn thấy bên trong tồn tại huyết hải cuồn cuộn.

Lời nói rơi xuống, Doanh Chính ánh mắt lại lần nữa dừng ở trên ghế trên điển tịch.

Những này chất đống điển tịch chính là Nho gia một bộ phận.

Tại Tế Thiên đại điển triều hội qua đi, Doanh Chính không có chuyên môn nghỉ ngơi chữa thương, mà là bắt đầu nghiên cứu Nho gia đồ vật tới. Chỉ là một ngày một đêm về sau, nhìn không ít bị Nho gia đệ tử dâng lên điển tịch về sau, Doanh Chính trong lòng lại là thất vọng.

Nho gia, dưới mắt còn chưa có tư cách thay thế Âm Dương gia.

Tầm mắt của bọn hắn, so với Âm Dương gia kém quá xa.

Đều nói đứng ở chỗ cao mới khả năng thấy xa, không thể nghi ngờ Doanh Chính đứng đủ cao, hắn cũng tương tự nhìn đủ xa.

Một phen thô thiển nghiên cứu về sau, tại khiến người ta chuyên môn một lần nữa tuần tra Khổng Tử quá khứ, Nho gia biểu hiện rơi vào Doanh Chính trong mắt, đây không thể nghi ngờ là khiến người ta cảm thấy thất vọng. Mà nhất làm cho Doanh Chính thất vọng một điểm, chính là hắn phát hiện Nho gia có điều khiển ảnh hưởng đế quốc tư tưởng ý nghĩ.

Bọn hắn mong muốn bọn hắn muốn Hoàng đế cùng quốc gia, nhưng đây không phải hắn Doanh Chính mong muốn. Làm một lập chí trường sinh, lập chí đem đế quốc chế tạo thành một mình hắn đế quốc Doanh Chính mà nói, hắn không cho phép.

Nho gia.

Đối với trưởng tử Phù Tô mà nói, đây là một cái vật nguy hiểm, cũng không thể để hắn bị người khác ảnh hưởng.

Thôi!

Tại giải quyết cái kia phản nghịch thời điểm, thuận tiện vì Phù Tô giải quyết hết Nho gia tốt.

Ánh mắt lấp lóe, Doanh Chính ở trong lòng đã có quyết định.

Chương 120 : Nho! Sách! Kiếm! (Thượng)

Đế quốc cần gì?

Cần chính là trẫm!

Vậy trẫm cần gì?

Cần chính là phù hợp trẫm chi tâm tư, mà không phải mong muốn trái lại chưởng khống mình đồ vật.

Nho gia là cái gì? Tại Doanh Chính trong mắt, hắn nhìn thấy chính là khống chế, mặc dù còn hơi có vẻ nông cạn, nhưng tại Doanh Chính trong mắt đã là có dạng này dấu hiệu. Tại khiến người ta thu nạp Nho gia lịch đại nổi danh nhân vật ví dụ, đặc biệt Khổng Tử, Doanh Chính liền biết cái này học phái dùng để trị quốc cũng không thế nào.

Mặc dù bọn hắn bản thân khởi xướng một ít tục lệ ngược lại để người cảm thấy không tệ, thế nhưng là lúc này bọn hắn xướng đạo đồ vật trên thực tế cũng không vì Doanh Chính chỗ vui. Nho gia lúc này chỉ là vì chính bọn hắn, mà cũng không phải là vì nghênh hợp kẻ thống trị.

Doanh Chính trong lòng sớm đã có lấy sắp xếp của mình.

Một khi hắn trường sinh thành công, như vậy thế gian này khó khăn đối với hắn mà nói đều không phải sự tình gì. Tại san bằng nội bộ đế quốc tai hoạ ngầm về sau, như vậy mục tiêu của hắn liền sẽ đặt ở Bắc Cương những cái kia mọi rợ trên thân. Tại đem lần nữa tiến hành diệt sáu nước đồng dạng hành vi, mở vạn thế chi công.

Chỉ là từ cái này tư tưởng nho gia bên trên, Doanh Chính nhìn thấy chính là đối với mình tầng tầng cản tay.

Đầu ngón tay tại trên thẻ trúc nhẹ nhàng đập, bút mực đặt tại một bên, Doanh Chính đang suy nghĩ một cái tốt nhất biện pháp giải quyết.

Đương nhiên.

Đối với hiện tại Doanh Chính mà nói, Nho gia mặc dù không hợp tưởng tượng của hắn, hắn không nhìn thấy bọn hắn hiện tại có thay thế Âm Dương gia năng lực, như vậy không có cái này tác dụng liền phải tìm ra một cái khác có thể lợi dụng phương diện tới.

Bộ dạng phục tùng.

Hồi tưởng đến mình một thân võ học trên vấn đề, lại ngó ngó trên tay Nho gia điển tịch, ngẫm lại Tế Thiên đại điển trên phát sinh đại sự, đang ngẫm nghĩ mình trước đó quyết định đông tuần kế sách… Doanh Chính không hiểu cười. Hắn cảm thấy mình mục tiêu quá nhỏ điểm, chỉ riêng thu nạp nội lực lại có thể thế nào?

Đây không phải là căn bản.

Càng quan trọng hơn là trẫm diệt sáu nước, đã trong bóng tối tìm được cất giấu đồ vật.

Thương Long thất túc…

Trường sinh một chuyện, hắn Doanh Chính sao lại tại mấy câu bên trong giống như này tin tưởng? Bởi vì trường sinh vốn chính là trong lời có ý sâu xa a.

Một nhà không cách nào hiểu hết, như vậy Bách gia đâu?

Tha sơn chi ngọc có thể công thạch.

Cử thiên hạ chi lực, trẫm nhất định có thể giải khai ở trong đó bí ẩn, sáng tạo ra hoàn mỹ hoàng thất thần công. Sáng tạo ra phù hợp đế quốc võ học, bồi dưỡng Đại Tần thiên thu vạn thế.

Ánh mắt nhìn xa, Doanh Chính tựa hồ thấy được Đại Tần to lớn Thần Châu, thành tựu tràng cảnh.

Như vậy hiện tại… Liền vì đế quốc đại nghiệp, dâng lên một phần lực lượng, trở thành đế quốc nền tảng đi. Mà cái thứ nhất vào mắt, chính là tiến tới Doanh Chính trước mặt Nho gia.

Dùng tay.

Sạch sẽ thẻ tre tất tác âm thanh bên trong bị từ từ mở ra.

Doanh Chính sắc mặt đạm mạc không ngừng ở phía trên viết lấy đồ vật. Mỗi một hàng đô là một cái tên, những cái kia danh tự đặt ở trong thiên hạ đều là thanh danh hiển hách Bách gia nhân vật. Chỉ bất quá dựa theo thứ tự trước sau, lưu tại phía sau danh tự danh vọng càng phát cao.

Rất nhanh, một quyển thẻ tre đã viết xong, Doanh Chính liền viết đến cuối cùng tên của một người.

Ngòi bút huyền không.

Phía trên vậy đen nhánh mực nước lung lay sắp đổ.

Nửa ngày.

Doanh Chính cuối cùng vẫn là viết xuống xuống dưới.

Âm Dương gia, Đông Hoàng Thái Nhất.

“Người tới!”

Chân khí từ trên thẻ trúc đảo qua, bốc hơi rơi vậy ướt át hơi nước, Doanh Chính tay áo giương lên, trong tay thẻ tre trực tiếp tản ra, hướng ra phía ngoài ném đi ra ngoài. Đồng thời trên tay phải bút lông nhất chuyển, mà ra. Phát sau mà đến trước trực tiếp đặt trước lấy thẻ tre cắm vào trên cây cột.

“Dựa theo phía trên ghi chép, bắt đầu đi!”

“Đầu tiên liền mời Nho gia.”

“Nặc!”

Chẳng biết lúc nào xuất hiện ở phía dưới Triệu Cao ánh mắt đảo qua vậy treo ở trên cây cột thẻ tre, hai tay cùng nhau, khom người đáp: “Cẩn tuân bệ hạ ý chỉ.”

…

Gian phòng.

Đồng dạng là mang theo một thân thương thế công tử Phù Tô ngược lại là không có bao nhiêu yếu ớt hương vị, cũng không có nghe thầy thuốc phân phó chuyên môn nghỉ ngơi, tương đối lên tư tưởng nhận thức trên xung đột. Trên thân thể thương thế xa xa không tính là gì.

Dù là đã qua mấy ngày, nhưng bây giờ hồi tưởng lại công tử Phù Tô vẫn cảm thấy không cách nào tin.

Nhưng càng nhiều vẫn là tại nội tâm của hắn, đối với mình phụ thân tồn tại một loại sợ hãi.

Khác biệt dĩ vãng cái chủng loại kia ý sợ hãi, tại bây giờ công tử Phù Tô trong lòng nhiều một chút sợ hãi.

Bất quá, lúc này tương đối vẫn là phải chiêu đãi những này Nho gia các đệ tử.

Ngay tại vừa rồi không lâu, chân chính Nho gia người phụ trách đã lặng yên đi tới Hàm Dương. Chính là Tiểu Thánh Hiền trang Nhị đương gia Nhan Lộ.

Lúc trước Tiểu Thánh Hiền trang một hồi luận kiếm, Nhan Lộ cái chủng loại kia không tranh kiếm pháp quả thực để công tử Phù Tô mở rộng tầm mắt, chỉ là hắn có một chút không rõ. Đối với Nho gia mà nói, Nho gia bởi vì liên lụy trước đó thu nhận phản loạn sự tình bên trong, Phù Tô không cảm thấy vấn đề này Triệu Cao sẽ không bẩm báo phụ hoàng. Dưới loại tình huống này, Hàm Dương đối với Nho gia mà nói, còn tính là một cái địa phương nguy hiểm.

Bây giờ cái này địa phương nguy hiểm. Đúng là từ Nhan Lộ phụ trách.

Bất quá nghĩ lại, công tử Phù Tô phát hiện sự tình còn chỉ có thể từ hắn tới.

Phục Niệm thân là Nho gia lúc này Đại đương gia, không thể tuỳ tiện khởi hành, về phần Tam đương gia Trương Lương… Không nói cũng được, từ hắn đến, đó mới là vấn đề lớn.

Mà lại có một chút công tử Phù Tô không có nghĩ tới là, tại Nho gia bên trong chân chính khiến người ta không mò thấy đáy chính là cái này Nhị đương gia, gặp mạnh thì mạnh, gặp yếu thì yếu công pháp đặc điểm càng là thích hợp nhất cục diện dưới mắt nhân tuyển.

Hai người nói chuyện với nhau một hồi sau. Công tử Phù Tô trực tiếp điểm sáng tỏ Hàm Dương tình huống hiện tại: “Hàm Dương hiện tại rất nguy hiểm, các ngươi Nho gia nhưng chớ có đi sai bước nhầm, bằng không mà nói, cực kì dễ dàng đưa tới tai hoạ ngập đầu.”

Công tử Phù Tô cũng không nói đến nguyên nhân chân chính, chỉ là trong lời nói cảnh cáo, có thể làm được như thế, với hắn mà nói đã đủ rồi, rất nhiều đồ vật hắn không thể nói quá nhiều.

"…"

Hai mắt ngưng tụ, Nhan Lộ đã nghe hiểu công tử Phù Tô nói bóng gió. Lại tại lúc này, Nhan Lộ lại không khỏi hồi tưởng lại trước đó vào thành thời điểm nhìn thấy Đạo gia Thiên Tông chưởng môn Hiểu Mộng đại sư. Đối phương lúc ấy nhìn về phía mình ánh mắt…

Không ổn!

Quân tử không đứng ở dưới bức tường sắp đổ.

Vốn là trước đó Nho gia đệ tử tại trên đại điện sự tình rơi vào trong tai của hắn sau coi như bình thường, hắn thấy cái này Doanh Chính cũng là không phải trong truyền thuyết như thế. Chỉ là tại thời khắc này, nghe được công tử Phù Tô về sau, Nhan Lộ trong lòng tràn ngập lên một chút cảm giác xấu, chính là muốn đứng dậy cáo từ cho chúng Nho gia đệ tử thông báo thời điểm, trong cung người đến.

Sáu thân ảnh, sáu chuôi chưa ra khỏi vỏ kiếm.

Đi tới công tử Phù Tô bên ngoài gian phòng.

Sáu kiếm nô.

“Bệ hạ cho mời Nho gia Nhị đương gia tiến cung một lần!”

“! ! !”

Công tử Phù Tô đột nhiên đứng lên, nhìn xem vậy xuất hiện ở bên ngoài sáu kiếm nô, sắc mặt của hắn trong lúc nhất thời trở nên băng lãnh đến cực điểm, cỗ này truyền thừa từ Doanh Chính uy nghiêm tại thời khắc này tự nhiên mà vậy phát ra.

Triệu Cao!

Lửa giận trong lòng bốc hơi mà lên, chỉ là dưới loại tình huống này, từ nhỏ dạy bảo vẫn làm cho công tử Phù Tô giữ vững biểu lộ không thay đổi, chỉ là hắn một đôi mắt bên trong lãnh sắc lại là làm sao cũng sờ không đi xuống, loại này phẫn nộ nói là đối với Triệu Cao, kỳ thật cũng là đối với chính hắn.

Đến từ phụ hoàng mệnh lệnh, để công tử Phù Tô không có chút nào phản kháng chỗ trống.

“… Vừa vặn, ta cũng muốn gặp thấy bệ hạ.”

Ngược lại là Nhan Lộ hơi kinh ngạc một chút, chính là ngâm ngâm cười một tiếng, đầu tiên là đứng dậy đối với công tử Phù Tô thi lễ một cái, lập tức đối với sáu kiếm nô không ti không lên tiếng nói ra: “Vậy cho mời sáu vị.”

Khí chất.

Ngôn ngữ.

Dù là từng tại Tiểu Thánh Hiền trang gặp qua Nhan Lộ biểu diễn, nhưng ở giờ khắc này sáu kiếm nô trong lòng đối trước mắt cái này tao nhã nho nhã nam tử cũng không khỏi đến tán thưởng một tiếng. Chỉ là hắn còn chưa nghĩ ra mình sắp nhìn thấy chính là một cái dạng gì đế vương đi.

Bọn hắn rất chờ mong Nhan Lộ đến lúc đó sẽ là một cái dạng gì biểu lộ.

Trên đường.

Sắp đạt tới thời điểm, Nhan Lộ đột nhiên quay đầu, hỏi: “Thế nào, không thu cầm tùy thân binh khí sao?” Đoạn đường này đến, Nhan Lộ đi đến nơi này thời điểm, hắn liền phát hiện một nơi kỳ quái. Đó chính là cùng ở sau lưng mình sáu kiếm nô tựa hồ không có để ý trên người mình binh khí.

Phải biết Tiểu Thánh Hiền trang luận kiếm bên trong, hắn Nhan Lộ Hàm Quang kiếm thế nhưng là để vô số người được chứng kiến.

“Bệ hạ đã phân phó, nhan đương gia chính là Nho gia cao nhân, không cần dạng này!”

Hả?

Đây là tự tin vẫn là cái gì khác?

Nhan Lộ ánh mắt từng cái đảo qua sáu người, không nói gì thêm, chỉ là nội tâm nhiều ý tưởng gì, ngoại nhân

nhưng không được mà biết. Sửa sang lại một chút quần áo, thu dọn một chút cảm xúc, Nhan Lộ động thân bước vào trước mắt cung điện.

Đại điện.

Bước vào trong đó Nhan Lộ đầu tiên nhìn thấy cũng không phải là vậy trong truyền thuyết đế quốc Hoàng đế Doanh Chính.

Mà là vậy đứng lặng tại trước mặt ba thanh kiếm.

Một thanh Sa Xỉ.

Một thanh Dịch thủy hàn.

Còn có một thanh đứt gãy kiếm gỗ.

Đây là! ! !

Thoáng chốc, một mực ôn nhĩ nho nhã, từ đầu đến cuối có một viên bình thản thanh thản tâm tư Nhan Lộ, tại thời khắc này sắc mặt đại biến.

…

Đường khó đi.

Trước mắt rừng rậm rậm rạp, nhưng nhìn căn bản liền không có đường gì, đối với Âm Dương gia mọi người tới nói, cái này so với lúc trước Thục Sơn chi hành cũng không kém bao nhiêu. Bởi vì mang theo có năm trăm đồng nam đồng nữ nguyên nhân, tiến trình tự nhiên mà

vậy bị dời lại quá nhiều.

Bất quá cũng may Âm Dương gia cao tầng dẫn đầu tiến lên, toàn bộ đội ngũ chia làm hai cái giai đoạn.

Những này đồng nam đồng nữ bị lưu tại bên bờ, để bọn hắn kiến tạo doanh địa loại hình, về phần đồ phượng bọn hắn căn bản liền không có chỗ ích lợi gì.

“Úc!”

Một đầu màu đỏ tiểu xà tại trong bụi cỏ nhúc nhích, rất nhanh liền bò tới Xích Luyện trên thân, nhìn lướt qua nơi xa vậy ngã xuống thanh âm, Xích Luyện sắc mặt trên đều là một loại vẻ chán ghét: “Không nghĩ tới trên đảo này còn có không ít dã nhân.”

Dã nhân.

Đây là Âm Dương gia cao tầng đối với nơi này dân bản địa thống nhất xưng hô.

Da thú che thân, dáng người thấp bé.

Càng là khí thế hung hăng đến khiêu khích Âm Dương gia, tự nhiên mà vậy nhận chính là đón đầu thống kích. Đến đây công kích dã nhân, đều bị diệt.

“…”

Đại Tư Mệnh ngoẹo đầu nhìn lướt qua Xích Luyện, khẽ hừ một tiếng, huyết sắc chi thủ nắm chặt một cái dã nhân cổ họng, chỉ nghe xoạt xoạt một tiếng, cổ của đối

phương thành một cái vặn vẹo bộ dáng, mà người cũng dưới một kích này đã mất đi âm thanh.

“Ha!”

Khẽ cười một tiếng, Xích Luyện thấy thế liền quay đầu xong, tiếp tục hướng trước mặt đi đến.

Nương theo mà đi còn có vậy tại trong bụi cỏ phát ra vô số sột sột soạt soạt thanh âm, chính là vô số rắn độc ngay tại tiến lên. Rắn độc lướt qua, chỉ cần cản đường sinh vật đều thành rắn độc miệng hạ con mồi.

Động vật như thế.

Người càng là như vậy.

Chương 121 : Nho! Sách! Kiếm! (Hạ)

Sa Xỉ kiếm!

Bộ dáng kia, Nhan Lộ tuyệt đối sẽ không nhận lầm, đây là Tụ Tán Lưu Sa thủ lĩnh Vệ Trang bội kiếm.

Dịch Thủy Hàn, càng làm cho hắn quen thuộc.

So với Nho gia cùng Tụ Tán Lưu Sa mâu thuẫn, cùng Mặc gia quan hệ tương đối nói đến tốt hơn quá nhiều, Mặc gia thống lĩnh Cao Tiệm Ly bội kiếm hắn Nhan Lộ làm sao không nhận biết? Về phần vậy đứt gãy kiếm gỗ, Nhan Lộ đã từng từ Kinh Thiên Minh trong miệng nghe nói qua Cái Nhiếp lúc này dùng kiếm cảnh giới.

Cái này ba thanh kiếm không tại chủ nhân của bọn chúng trong tay, lại là xuất hiện ở Doanh Chính trong đại điện.

Đại biểu trong đó ý nghĩa nghĩ mà sợ hãi.

Bọn hắn đến cùng làm cái gì?

Mới có thể khiến cho binh khí của mình rơi vào hiện nay Hoàng đế trên tay. Tinh tế suy tư, cho dù là Nhan Lộ trong nội tâm cũng là một trận chấn động, càng nghĩ hắn đoán được một cái khiến người ta da đầu tê dại đáp án.

Mặc gia cùng Tụ Tán Lưu Sa hợp tác giết Tần, giống nhau lúc trước Kinh Kha đồng dạng.

Đồng dạng.

Cũng cùng Kinh Kha giết Tần kết quả đồng dạng, thất bại.

Dạng gì tình huống mới có thể khiến cho ba cái cao thủ sử dụng kiếm bị ép vứt bỏ trên người bội kiếm, chỉ sợ cảnh tượng lúc đó cực kì thảm liệt.

Bọn hắn chạy đi sao?

Còn có Doanh Chính đem cái này ba thanh kiếm để ở chỗ này là có ý gì, có tính toán gì?

Bình thường thời điểm Nhan Lộ không tranh, lộ ra mười phần đạm bạc , dưới tình huống bình thường cũng không biểu hiện ra ý kiến của mình, nhưng quen biết hắn người đều biết trong lòng của hắn là một cái tự có chủ kiến nam nhân, hoàn toàn xứng đáng Nho gia Nhị đương gia xưng hô.

Thậm chí.

Tại ba vị đương gia bên trong, chỉ có hắn cái này bất hiển sơn bất lộ thủy Nhị đương gia chỉ sợ mới là mạnh nhất, bởi vì hắn xưa nay sẽ không thua.

Hôm nay…

Chỉ sợ nguy hiểm.

Hít một hơi, tại ba thanh kiếm bày ở trước mặt để Nhan Lộ nhìn thấy thời điểm, Nhan Lộ liền đã phát giác lần này một chuyến chính là nguy cơ trùng trùng, liền như là công tử Phù Tô nói như vậy một cái không tốt, đối với Nho gia mang tới chính là tai hoạ ngập đầu.

Trước mắt, mới thật sự là đầm rồng hang hổ.

“Ngươi, liền là Nho gia Nhị đương gia Nhan Lộ a?”

Đại điện trống trải bên trong, Doanh Chính thanh âm lạnh lùng tựa như cao cao tại thượng Tiên Thần đồng dạng ở trên cao nhìn xuống truyền tới, rơi vào Nhan Lộ bên tai: “Theo ý của ngươi. Trẫm thu thập cái này ba thanh kiếm như thế nào?”

Ngẩng đầu.

Khắc ở Nhan Lộ trong hai con ngươi chính là Doanh Chính một thân màu đen long bào, eo đeo Thiên Vấn kiếm đưa lưng về phía mình đứng ở nơi đó, tại Doanh Chính trước người thì là treo một bức từ tơ lụa dệt thành to lớn đồ án, giờ khắc này Doanh Chính chính đang suy tính lấy cái này tơ lụa phía trên đồ án.

Thuận ánh mắt trông đi qua, Nhan Lộ vội vàng nhìn lướt qua, liền biết cái này đồ án bên trong ghi lại là cái gì.

Kia là một bức to lớn bản đồ địa hình.

Hoặc là nói, đây là một bức đế quốc cương vực đồ án.

“Nho gia Nhan Lộ gặp qua bệ hạ.”

Hai tay nâng lên. Chắp lại.

Nhan Lộ chính là thi lễ, Nho gia giảng lễ. Thân là Nhị đương gia càng sẽ không khiến người ta khinh thường, không kiêu ngạo không tự ti bái kiến về sau, hắn lúc này mới trả lời Doanh Chính vấn đề: “Cái này ba thanh kiếm đều là trong thiên hạ khó gặp danh kiếm!”

“Úc?”

Doanh Chính bỗng nhiên xoay người lại, trên mặt toát ra một tia kinh ngạc: “Sa Xỉ cùng Dịch Thủy Hàn tất nhiên là thiên hạ danh kiếm, nhưng chuôi này kiếm gỗ tại thiên hạ thời gian khắp nơi có thể thấy được, tiện tay có thể tạo, lại há có thể coi là danh kiếm?”

“Kiếm, là bởi vì người mà nổi danh.”

“Xưa nay không là người bởi vì kiếm nổi danh.”

Đối mặt Doanh Chính vấn đề này, Nhan Lộ biểu lộ mười phần nghiêm túc nghiêm túc cấp ra đáp án của mình.

Sa Xỉ kiếm nổi danh tất nhiên là bởi vì người sử dụng nó Vệ Trang. Dịch Thủy Hàn nổi danh cũng là bởi vì người sử dụng nó Cao Tiệm Ly, mà kiếm gỗ thì là bởi vì Cái Nhiếp.

Từ kiếm cùng người, Doanh Chính chân chính hỏi không phải kiếm, mà Nhan Lộ đáp thì là người.

Một hỏi một đáp, mỗi người có tâm tư riêng.

Mặc kệ đồng ý không đồng ý, đối với có can đảm động thân giết Tần những người này mà nói, Nhan Lộ dưới đáy lòng là kính nể. Cái này không đề cập tới cử động lần này phải chăng đúng sai. Chỉ riêng người mà nói, có loại dũng khí này người trong thiên hạ ít có. Nhìn chung quá khứ, lại có mấy người?

“Ha ha!”

Doanh Chính đột nhiên nở nụ cười, thanh âm trầm thấp tại trống trải trong đại điện lộ ra phá lệ vang dội, tại Nhan Lộ ánh mắt nhìn chăm chú bên trong,

Hắn đem bên hông mình Thiên Vấn kiếm cầm lên. Hỏi: “Vậy ngươi cảm thấy trẫm chuôi kiếm này đâu?”

Thiên Vấn kiếm, xếp hạng thứ nhất kiếm.

Đối phương nghe được lời này là có ý gì, Nhan Lộ phi thường minh bạch.

Từ kiếm xem người, như vậy Thiên Vấn kiếm phải chăng xứng được với?

Một cái trả lời không tốt, sẽ rơi vào dạng gì kết cục, Nhan Lộ không cách nào phỏng đoán. Nhưng tại giờ khắc này, hắn rõ ràng cảm nhận được một loại tên là gần vua như gần cọp cảm thụ. Càng quan trọng hơn là. Đến bây giờ Doanh Chính cũng không có biểu hiện ra hắn chân chính tâm tư.

Loại này không biết dấu hiệu, mới là nhất làm cho lòng người lo lắng tình huống.

Đưa tay.

“Bệ hạ nhất thống bát hoang lục hợp, mở sử tiền lệ, Thiên Vấn kiếm tất nhiên là được xưng tụng là kiếm thứ nhất.” Bảy nước nhất thống, thế nhân đều có các cách nhìn, tại thời gian này chân chính phản Tần người không gì bằng là đã từng sáu nước quý tộc hoặc là hoàng thất.

Đúng nghĩa thương sinh phản đối, đến bây giờ còn không có.

Cho dù là tại cái này mấy năm bên trong đế quốc mở mấy cái cực lớn lao dịch công trình, Hoàng Lăng, Thận Lâu cùng Trường Thành, như thế nặng nề lao dịch dưới, cũng là tại đế quốc chiến vô bất thắng đại quân áp lực dưới, bách tính là không có quá nhiều phản kháng dư lực.

Điểm này, làm Nho gia Nhị đương gia Nhan Lộ nhìn hết sức rõ ràng.

Đây cũng là vì cái gì Phục Niệm sẽ có tâm tư lựa chọn đế quốc tương lai người thừa kế công tử Phù Tô làm đầu nhập vào đối tượng, cho dù là cùng Mặc gia mấy cái phản nghịch lui tới mật thiết Trương Lương cũng không có quá nhiều phản đối chỗ trống.

Ba vị đương gia, ba vị tâm tư.

Nhưng ba người đại phương hướng vẫn là không đổi,

không thể nghi ngờ là vì Nho gia.

Mà lại theo Nhan Lộ, Phục Niệm trong nội tâm đối với đế quốc nhất thống bảy nước nắm giữ đồng ý thái độ, bởi vì như thế nếu như Nho gia có thể nhảy lên, như vậy Nho gia địa vị há lại Xuân Thu Chiến Quốc lúc có thể so sánh? Khi đó nhiều nhất cũng bất quá là trong đó một nước.

Nhìn xem trước đó Pháp gia cùng hiện tại Âm Dương gia, đây cũng là tốt nhất mục tiêu.

Đương nhiên.

Tại Nho gia ba vị đương gia xem ra, hai cái này cũng có cực lớn thiếu hụt chỗ, đổi lại Nho gia lên đài, thì nhất định phải lấy đó mà làm gương. Như nghĩ lâu dài tồn tại, như vậy thì nhất định phải tìm kiếm được một cái tốt nhất biện pháp giải quyết.

Biện pháp này tại Phục Niệm trong mắt chỉ có một cái.

Trục xuất Bách gia, độc tôn Nho gia.

Đó chính là toàn bộ đế quốc trên dưới đều chỉ có Nho gia thời điểm, như vậy mặc kệ thế sự như thế nào biến hóa, dù là Hoàng đế thay phiên, thay đổi triều đại, đối với Nho gia mà nói cũng không có bất kỳ cái gì vấn đề.

Đây cũng là Nhan Lộ nhìn thấy Đại đương gia Phục Niệm tâm tư.

Lão tam Trương Lương… Bởi vì hắn xuất thân, thì còn

có cái khác tâm tư.

Mà hắn Nhan Lộ… Kiên trì chính là quân tử chi đạo.

Liền như là trên người Hàm Quang kiếm đồng dạng.

“…”

Có này trả lời, Doanh Chính cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Trong thiên hạ phản nghịch tại Bách gia bên trong cũng không nhiều, đối với những cái kia chân chính mong muốn đặt chân Bách gia phía trên học phái mà nói, đế quốc đại nhất thống mới là bọn hắn muốn nhất sân khấu. Dù sao đế quốc so với đơn thuần một nước mà nói lớn quá nhiều.

Trước mấy ngày triều hội bên trên, Doanh Chính đã gặp được Nho gia ẩn ẩn dã tâm.

Chỉ tiếc, tại hắn một phen điều tra cân nhắc về sau, Nho gia đã bị hắn đá ra kết cục. Âm Dương gia thế lớn, nhưng chân chính bàn về nguy hại đến, còn kém rất rất xa Nho gia trong điển tịch ẩn chứa một ít tư tưởng. Lúc này, để Doanh Chính ghé mắt chính là trước mắt cái này một mực không kiêu ngạo không tự ti. Ôn tồn lễ độ Nho gia Nhị đương gia Nhan Lộ.

Đây là một nhân tài.

Hắn, quý tài.

Nếu là trước mắt người này có thể phù hợp hắn Doanh Chính yêu cầu. Nho gia không bị nốc ao, thay thế Âm Dương gia cũng không phải không có khả năng. Trầm ngâm dưới, Doanh Chính mở miệng.

Không có ai biết tại bên trong tòa đại điện này, Doanh Chính nói với Nhan Lộ cái gì, chỉ là tại cuối cùng Nhan Lộ bình thản như nước biểu lộ cũng phát sinh biến hóa cực lớn, khí tức cả người cũng biến thành thô trọng không ít, cuối cùng tại đối mặt Doanh Chính trong chờ mong, Nhan Lộ trở về một câu như vậy.

“Quân tử có việc nên làm, có việc không nên làm.”

Một câu quân tử. Chính là đáp án.

Một cái là cố ý mà hỏi, một cái là có dũng mà đáp.

Đại điện bên ngoài.

Thủ vệ ở bên ngoài sáu kiếm nô cũng không có đi nghe bên trong xảy ra chuyện gì, bất quá tại cảm giác được trong đại điện khí kình chấn động, vẫn là để người sáu người hai mặt nhìn nhau.

Rất hiển nhiên.

Bệ hạ có lý do tức giận.

Nho gia, xong.

Đây là sáu kiếm nô tại thời khắc này trong lòng cộng đồng suy nghĩ. Sau một ngày, Doanh Chính chiến lợi

phẩm bên trong, lại lần nữa nhiều một thanh tên là Hàm Quang danh kiếm. Theo sát phía sau. Vô số binh lính đế quốc bắt đầu bắt lên Nho gia đệ tử đến, lục soát văn võ điển tịch, mà công tử Phù Tô tức thì bị Doanh Chính một tờ đày đến Bắc Cương.

Doanh Chính trong lòng đế quốc tương lai kế hoạch, từ Nho gia đại kiếp chính thức hướng cái khác Bách gia bắt đầu lan tràn ra bắt đầu.

Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, không biết thời thế người… Tai hoạ ngập đầu.

Một cái đế quốc.

Một cái Hoàng đế.

Một cái tư tưởng.

Hắn là căn bản không yên lòng đem một ít cực kỳ trọng yếu đồ vật đặt ở một nhà một phái trong tay, thí dụ như tư tưởng dư luận.

Cương thổ thống nhất. Nhưng hắn còn muốn thống nhất tư tưởng của người ta.

Cái này đem là một hồi có thể so với diệt sáu nước chiến tranh.

…

Rừng rậm rậm rạp, trong này có thường nhân khó có thể tưởng tượng nguy hiểm.

Một đường giết chóc, Âm Dương gia người cơ hồ đem cản đường dã nhân giết sạch sẽ, đồ phượng mà chiến các nàng không cho phép có bất kỳ ngoài ý muốn, có bất kỳ những người khác đến nhìn trộm. Mặc kệ những này dã nhân có hay không chân chính tư cách.

Trong rừng cây.

Nhạc Duyên một thân áo bào đen dạo bước tiến lên. Cái này liên tục mấy ngày không ngủ chưa phát giác đi đường, cách mục đích thực sự đã rất gần.

Nghĩ nghĩ lại, hắn đã cảm nhận được luồng tràn ngập khí tức.

Ở phía sau hắn. Xích Luyện hai ngày này lộ ra rất là hưng phấn cùng cao hứng, cũng không phải có một mình cơ hội, mà là Xích Luyện mấy ngày nay tại trên đảo này tìm được đồng dạng phi thường đặc biệt sinh vật.

Cái này đặc biệt sinh vật, tự nhiên là rắn.

Chơi rắn nữ nhân, gặp nàng thích đồ vật.

Hơn nữa còn là đại xà.

Khoảng chừng mười đầu.

Mười đầu đại mãng, trong đó tám đầu chính là bình thường màu đỏ đại mãng, một đầu màu xanh đại mãng, chỉ có một đầu cho dù là Nhạc Duyên nhìn thấy cũng có

chút ngoài ý muốn.

Kia là một đầu bạch xà.

Toàn thân bạch ngọc, nhìn qua cực kì lóa mắt.

Đầu này màu trắng đại mãng, phi thường đến Xích Luyện yêu thích. Bởi vì điều khiển rắn năng lực, đang tìm được chín đầu đại xà về sau, Xích Luyện năng lực tại cái này chín đầu đại xà gia trì dưới không thể nghi ngờ tăng lên rất nhiều. Tại cái này chín đầu đại mãng trợ giúp dưới, cho dù là Nguyệt Thần đối mặt Xích Luyện cũng không thể không đề phòng phi thường.

Đối với cái này, Nhạc Duyên đã từng nhìn thật dài thời gian, Âm Dương gia mấy người không có biết tại thời khắc này Đông Hoàng đáy lòng suy nghĩ cái gì. Chỉ bất quá mỗi người đều cảm thấy ánh mắt của hắn bên trong một chút mê hoặc.

Cuối cùng Nhạc Duyên còn hỏi Xích Luyện một cái để nàng cảm giác được không hiểu thấu vấn đề.

Đó chính là cái này rắn là cái gì giới tính?

Đạt được đáp án thì là tám đầu màu đỏ đại mãng là giống đực, mà trắng xanh hai đầu thì là giống cái. Sau đó mỗi người đều cảm thấy ánh mắt của hắn bên trong một chút mê hoặc, khiến người ta cảm thấy không nghĩ ra.

Có lẽ là bởi vì trên thân rồng khí tức nguyên nhân, cái này Xích Luyện tìm kiếm được mười đầu đại mãng đối

với Nhạc Duyên có người bình thường khó có thể tưởng tượng thân cận cảm giác.

Càng nhiều thời điểm bọn chúng cũng không phải là tại Xích Luyện bên người, mà là quay chung quanh tại Nhạc Duyên bốn phía.

Cái này không ——

Vừa mới tới gặp Đông Hoàng Vân Trung Quân, liền bị Nhạc Duyên sau đầu mười cái phun lưỡi rắn đầu giật mình kêu lên.

Chương 122 : Núi đứt Phượng hiện

Tê ——

Tinh hồng lưỡi tại thân thể hai bên không ngừng phun, mười cái hình tam giác đầu rắn thành hình quạt đứng lặng tại Nhạc Duyên sau đầu, con mắt màu vàng óng đang theo Nhạc Duyên quay đầu động tác cùng nhau lạnh lùng nhìn chằm chằm người tới.

“! ! !”

Cho dù là đã biết Xích Luyện tại trên đảo này tìm được mười đầu đại mãng, mà cái này mười đầu đại mãng cũng thích đi theo tại Đông Hoàng đại nhân bên người, thế nhưng là lúc Vân Trung Quân nhìn thấy trước mắt một màn này thời điểm, vẫn không tự chủ được cảm giác được da đầu tê dại một hồi.

Cái này bị mười đôi con mắt nhìn chằm chằm thời điểm, loại cảm giác quá làm cho người ta kinh hồn bạt vía.

Hắn có một loại cảm giác, cái này mười đầu đại mãng lúc nhìn người cũng không phải là nhìn cái gì, mà là tựa như thợ săn thấy được con mồi đồng dạng. Loại rét căm căm con ngươi, dù là Vân Trung Quân biết đây chẳng qua là rắn, thế nhưng nhịn không được cảm giác được hàn ý trận trận.

Đương nhiên.

Chủ yếu nhất không phải cái này, mà là bị mười đầu đại xà quay chung quanh Đông Hoàng đại nhân, ánh mắt con ngươi cũng đang chậm rãi biến hóa.

Đoạn đường này đến, Âm Dương gia cao tầng cũng dần dần phát hiện sự biến hóa này.

Vừa vặn nếu là không có nhìn lầm, tại trong thoáng chốc Vân Trung Quân tựa hồ gặp được Đông Hoàng đại nhân hai mắt cũng biến thành cùng rắn một dạng hai con mắt màu vàng óng, chỉ bất quá lóe lên một cái rồi biến mất, khiến người ta không nghĩ ra, đây rốt cuộc là ảo giác của hắn vẫn là cái gì?

“Sắp xếp xong xuôi sao?”

Nhạc Duyên ánh mắt dừng ở Vân Trung Quân trên thân, mở miệng dò hỏi.

“Đúng vậy, đại nhân.”

Vân Trung Quân cung kính hồi đáp: “Âm Dương gia đệ tử đã ngay tại chỗ kết doanh, sẽ không đi vào phạm vi trăm dặm bên trong.” Lúc nói lời này, Vân Trung Quân trong lòng vẫn là đang khiếp sợ.

Giao chiến trong phạm vi trăm dặm đệ tử bình thường không có tư cách đứng ở trong đó, cái này để người ta thật sự là khó có thể tưởng tượng đến lúc đó đồ phượng mà tình hình chiến đấu sẽ là cỡ nào oanh liệt cùng kinh

khủng. Phải biết Âm Dương gia môn hạ đệ tử cũng không phải người bình thường, cho dù là như thế, bọn hắn cũng không có tư cách không có năng lực ngay cả đứng ngoài quan sát tư cách đều không có.

Cho dù là ở trong lòng đã sớm có chỗ phỏng đoán, nhưng hôm nay đang nghe được Đông Hoàng đại nhân an bài về sau, Vân Trung Quân cảm thấy chỉ sợ suy đoán của mình vẫn là yếu mấy phần.

“Đi xuống đi!”

Phất tay ra hiệu. Nhạc Duyên nói ra: “Bản tọa muốn tiến hành chuẩn bị cuối cùng. Ngươi cũng rời đi đi!” Sau đó hai đầu gối ngồi xếp bằng trên mặt đất, nhắm mắt dưỡng thần.

“Vâng!”

Khom người trở ra, Vân Trung Quân tại mười đầu đại mãng nhìn chăm chú chậm rãi rời đi. Một bên, Xích Luyện thấy thế cũng đi theo ra ngoài.

Bên ngoài.

Trên ngọn cây.

Nguyệt Thần, Đại Thiếu Tư Mệnh còn có Tinh Hồn mấy người đặt chân ngọn cây. Đang đưa mắt ngắm nhìn phía trước, tại Nguyệt Thần bên người, thì là đứng đấy Nguyệt Nhi.

Ánh mắt của các nàng cũng không phải là thưởng thức

hòn đảo lớn này trên phong cảnh, đơn thuần phong cảnh Thần Châu đại địa muốn càng tốt hơn. Lúc này. Ánh mắt của các nàng đều là tại phóng tầm mắt tới ngoài trăm dặm tòa núi lớn.

Thế núi thẳng tắp.

Từ ở giữa về sau, liền không thấy núi xanh lục sắc, tại núi đỉnh phong thì là tràn ngập vô số tuyết trắng mênh mang.

Ngọn núi này, chính là trên hòn đảo lớn này ngọn núi cao nhất.

Vẻn vẹn dùng mắt đo, ngọn núi lớn này trọn vẹn cao tới hơn ngàn trượng. Có lẽ còn không chỉ.

Lúc Đông Hoàng hạ lệnh lúc ngừng lại, mấy người liền biết mục tiêu của các nàng gần, cách các nàng không xa. Nếu như không có đoán sai, trong truyền thuyết Phượng Hoàng cực lớn khả năng liền là nghỉ lại ở phía xa tòa núi cao phía trên.

Chỉ là…

Có một chút để các nàng mấy người cảm giác được một chút mê hoặc.

Theo đạo lý mà nói Phượng Hoàng là thích nhiệt, nó chỗ nghỉ lại trên núi như thế nào đi nữa cũng sẽ không xuất hiện tuyết trắng mênh mang a?

Tại Nguyệt Nhi trong đầu, thậm chí suy nghĩ ra Phượng

Hoàng kỳ thật thuộc băng cảnh tượng, ở tại trên đỉnh núi?

Mặc dù ở đây mỗi người đều có trong lòng mình nghi hoặc, lại là không có người hỏi thăm ra, dù sao tại trong óc của các nàng Đông Hoàng đại nhân là không gì làm không được, đã Đông Hoàng đại nhân nói ở chỗ này. A Phượng Hoàng tất nhiên là ở chỗ này.

Bạch!

Đúng lúc này, một đạo thân ảnh màu đỏ lên một bên ngọn cây.

Liếc mắt nhìn lại, Nguyệt Nhi phát hiện đối phương chính là cái đến từ Tụ Tán Lưu Sa Xích Luyện.

Không biết sao, tại Nguyệt Nhi đáy lòng, nàng ẩn ẩn cảm thấy cái này đột nhiên đi vào Thận Lâu nữ tử chỉ sợ tâm tư không phải đơn giản, có lẽ có những tính toán khác.

Chí ít, tại Nguyệt Nhi quá khứ kinh lịch giữa, Xích Luyện cho người ấn tượng thật sự là để nàng sâu sắc không gì sánh được.

Một bên.

Đại Tư Mệnh khóe mắt liếc qua quét Xích Luyện một chút, không để ý đến.

Về phần Thiếu Tư Mệnh từ trước đến nay không nói lời nào, một mực duy trì yên tĩnh. Mà Nguyệt Thần tâm tư

càng là khó lường.

Rất rõ ràng.

Chỉ cần các nàng mấy người cùng một chỗ, ở trong đó bầu không khí liền trở nên kỳ quái.

Nguyệt Nhi hết sức rõ ràng cảm thấy trong lúc này quái dị.

Xích Luyện bị bài xích.

Mới đến, đương nhiên sẽ không nhận tín nhiệm.

Mà lại chỉ sợ ở đây những người khác, đều tại lạnh lùng đứng xem đối phương. Muốn nhìn một chút đối phương đến tột cùng muốn làm gì.

Nàng là đơn thuần, vẫn ôm nhận không ra người mục đích.

"…"

Không để ý tới mấy cái này tâm lý nữ nhân đang suy nghĩ gì, Tinh Hồn sau khi liếc nhanh mấy lần, liền thân hình thoắt một cái, hạ cây, rời đi.

…

Cái này vừa chờ. Chính là trọn vẹn ba ngày thời gian.

Tại Nhạc Duyên ngây ngô địa phương bên ngoài, tại ba ngày này thời gian, các nàng tất cả mọi người cảm giác

được Đông Hoàng khí thế trên người đang lên cao, lấy một loại không cách nào tưởng tượng trạng thái lên cao, dù là cảm giác áp bách mạnh mẽ khiến cho các nàng đều không thể không lui ra phía sau, để tránh để loại tâm hồn áp lực.

Có lẽ là bởi vì dã thú khứu giác bén nhạy loại hình, tại Nhạc Duyên đến nơi này về sau, cái này trăm dặm trong rừng rậm lại là yên tĩnh một mảnh, cái gì chim chóc, thú loại còn có côn trùng toàn bộ chạy không còn một mảnh, quả thực thanh tĩnh chi cực.

Cái này khiến mong muốn ăn thịt cũng chỉ có thể tại thời khắc này gặm quả dại.

Ngay tại ăn quả dại chúng nữ bỗng nhiên biến sắc, không hẹn mà cùng đứng lên, ánh mắt nhìn về phía nơi xa Nhạc Duyên chỗ rừng cây nhỏ chỗ, các nàng biết đồ phượng mà chiến liền muốn bắt đầu.

Rừng rậm, trên đất trống.

Nhạc Duyên nhắm mắt dưỡng thần, ngồi xếp bằng.

Tại chung quanh hắn, tám đầu màu đỏ đại mãng quấn quýt lấy nhau sắp đánh thành một cái nơ con bướm, đang sau lưng Nhạc Duyên tê tê phun lưỡi rắn, về phần thanh bạch hai đầu đại xà thì là tại hắn hai bên cuộn tại cùng nhau xếp thành hai đống, nhắm mắt đánh lấy chợp mắt.

Chợt ——

Hai mắt mở ra.

Đôi mắt tại thời khắc này hóa thành kim sắc, như là mắt rắn đồng dạng.

Đồng thời.

Mười đầu đại xà cũng không hẹn mà cùng mở hai mắt ra, ngóc lên đầu lâu. Mười một đôi con ngươi màu vàng óng cùng nhau nhìn chăm chú lên xa xa đại sơn.

Lập tức —— Nhạc Duyên bỗng nhiên đứng dậy.

Ở bên cạnh hắn, mười đầu đại mãng cũng đứng thẳng lên thân hình.

Ngẩng đầu.

Ngẩng đầu.

Há mồm.

Chính là một tiếng gào thét.

Rống!

Tê!

Đạo Tâm Chủng Ma đại pháp toàn lực bộc phát.

Chỉ một thoáng, trời đất tại một tiếng này giữa yên lặng lại.

Cùng lúc đó, bầu trời chẳng biết lúc nào đã tràn ngập trận trận mây đen, ép thành một dạng rơi lên đỉnh đầu, tựa như muốn đến rơi xuống đồng dạng. Tại một tiếng này tiếng gào thét giữa, mây đen tựa như nhận lấy cái gì quấy đồng dạng. Bắt đầu phát sinh biến hóa.

Đây là! ! !

Tại Nguyệt Thần, Đại Tư Mệnh, Nguyệt Nhi đám người trong ánh mắt, chỉ thấy bầu trời mây đen xoay tròn vặn vẹo, tạo thành một khuôn mặt người. Sấm sét vang dội giữa, mặt người cũng là há mồm. Hít sâu một hơi, chính là gầm lên giận dữ.

Cuồng phong tại cái này vừa hô phía dưới sinh ra.

Trong phạm vi mấy chục dặm cây cối đều bị trận này đột nhiên cuồng phong thổi đến ngã trái ngã phải, tại gió lớn càn quét dưới vô số lá cây cùng cánh hoa tại cỗ này cuồng phong dưới thẳng thổi hướng về phía chân trời. Lục sắc, màu đỏ, màu trắng, tử sắc… Tựa như cầu vồng uốn lượn, xông thẳng tới chân trời, tạo thành một cỗ khiến người ta ánh mắt rối loạn cảnh quan.

Không chỉ có như thế. Cỗ này cuồng phong càng là thổi hướng về phía núi cao xa xa, từ đuôi đến đầu, thẳng thổi cây cối nghẹn ngào, thẳng thổi đến lưng chừng núi tuyết trắng bốn phía tung bay.

Cùng lúc đó.

Nhạc Duyên thân hình thoắt một cái, người đã đi tới giữa không trung.

Huyền Âm kiếm ý ầm vang bộc phát.

Huyền Âm kiếm khí giữa không trung ngưng kết, tạo thành một đôi mắt thường ẩn ẩn có thể thấy được kiếm dực tại sau lưng, đồng thời Nhạc Duyên xa xa đưa tay nắm chặt, bị càn quét đến giữa không trung vô số lá cây cùng cánh hoa tại Huyền Âm kiếm ý dẫn dắt dưới không ngừng tụ tập, tạo thành một thanh vô cùng to lớn kiếm bảy màu.

Tay phải nắm chặt, lập tức liền vung lên.

Cự kiếm khiên động phong vân. Chém ngang mà xuống.

Tại Nguyệt Thần, Đại Thiếu Tư Mệnh, Nguyệt Nhi, Xích Luyện, Vân Trung Quân bọn người bị thổi ngã trái ngã phải giữa, chỉ thấy cự kiếm tại mấy người hãi dị trong ánh mắt trực tiếp trảm tại phương xa đại sơn ở giữa. Ánh mắt chiếu tới chỗ, nhìn thấy chính là vẩy ra mà lên tuyết bụi, là mạn thiên phi vũ bùn đất.

Một kiếm mà xuống, đại sơn từ ở giữa tuyết trắng mênh mang chỗ lại bị một kiếm này chém ngang eo.

Cự kiếm chém ngang mà qua, sau đó hóa thành đầy trời lá cây cùng cánh hoa, bồng bềnh phiêu lạc thật là lộng lẫy.

Nhưng ở giờ khắc này mọi người đã không kịp đi cảm thán cái này ngàn năm khó gặp một màn cảnh đẹp, mỗi người đều miệng há hốc, ánh mắt đều trực câu câu nhìn chằm chằm nơi xa bị cự kiếm chém qua đại sơn, chờ

mong chuyện phát sinh kế tiếp.

Ầm ầm!

Rốt cục. Liên miên bất tuyệt thanh âm từ phương xa truyền đến, kèm theo còn có cuồng bạo gió lốc ầm vang mà tới.

Mà tại ánh mắt của mấy người nhìn chăm chú giữa, núi cao xa xa rốt cục phát sinh biến hóa, trong tầm mắt. Đại sơn nửa bộ phận trên bắt đầu xuất hiện chấn động, sau đó lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được nghiêng lệch xuống dưới. Cứ như vậy, ngọn núi lớn này đỉnh núi lấy một loại quỷ dị nghiêng lệch tư thái…

Đoạn mất.

Cao tới trăm trượng bùn đất phóng lên tận trời.

Nhưng mà, một kiếm này mang tới xung kích mới xem như chân chính bắt đầu.

Dưới núi cây cối không phải bị triệt để đập nát bao phủ, liền là bị khí lưu xé rách bay về phía bầu trời.

Cuồng bạo khí lưu cuốn ngược mà đến, dù là có chừng đủ khoảng cách xa. Trải qua suy giảm sau uy lực vẫn làm cho người ghé mắt.

Tại trên ngọn cây mấy người vội vàng lui ra, hướng về sau mặt thối lui, mà tại Nhạc Duyên phía dưới mười đầu đại mãng thì đã sớm bị loại này kinh khủng tràng cảnh dọa sợ, riêng phần mình tìm một cây đại thụ gắt gao

quấn quanh trên đó, để phòng bị bị thổi bay ra ngoài.

Kiếm dực vỗ, người đứng ở giữa không trung.

Nhạc Duyên không có để ý một kiếm này cho trên đảo này đến cùng sẽ mang đến ảnh hưởng gì, ánh mắt của hắn vào giờ phút này đang nhìn chòng chọc vào sơn phong đứt gãy chỗ.

Oanh!

Một tiếng kinh thiên động địa to lớn tiếng vang đột ngột vang lên.

Ánh mắt chiếu tới chỗ, chỉ thấy sơn phong đứt gãy địa phương đột nhiên nổ ra một đoàn to lớn hỏa diễm phóng lên tận trời. Đồ án hỏa diễm giữa không trung nổ tung, hóa thành vô số hỏa diễm hướng bốn phương tám hướng tản đi. Trong nháy mắt, vốn là bị tàn phá đại địa lại lần nữa nhận lấy thương tích.

Vô số lửa rơi xuống khiến cho dưới núi rừng rậm nổi lên đại hỏa, rất nhanh liền tại cuồng phong cổ động dưới lan tràn ra.

Không chỉ có như thế.

Núi cao tại tuôn ra như thế một đám lửa lớn về sau, cũng không có như vậy kết thúc.

Tại Nhạc Duyên trong ánh mắt, chỉ thấy sơn phong đứt gãy chỗ ánh sáng màu đỏ ẩn ẩn như hiện, vô số nham tương đang từ đứt gãy chỗ chảy xuôi mà xuống, trong

chớp mắt cái này núi cao đã là bị ngọn lửa trải rộng.

Oanh!

Lại là một tiếng vang thật lớn.

Hỏa hồng nham tương mãnh liệt mà ra, ngọn núi lớn này hóa thành còn sống núi lửa, một đoàn cực lớn hỏa cầu hướng giữa không trung phun đi.

Mà tại ở trong đó, một đạo vang vọng đất trời kỳ dị tiếng chim hót truyền ra tới. Hỏa cầu giữa không trung nổ tung, vô số tia lửa giữa, một con màu đỏ tươi đại điểu từ hỏa cầu giữa xuất hiện.

Cánh chim giương ra.

Ở trên trời xuất hiện từng tia từng sợi hỏa diễm, tung bay mà xuống.

Đại điểu giữa không trung triển khai thân hình, tiên diễm như máu thân hình lần đầu tại trên đảo này xuất hiện ở Âm Dương gia trong mắt tất cả mọi người.

Bọn hắn tại thời khắc này đều biết, trong truyền thuyết Phượng Hoàng ——

Xuất hiện.

Chương 123 : Hỏa Phượng liêu nguyên

Cuồng phong tùy ý.

Càn quét đầy trời khói xanh xoắn ốc mà lên. Mà ở trên mặt đất, bởi vì núi lửa bộc phát, đã sớm là khắp nơi trên đất hỏa diễm, trăm dặm phạm vi bên trong hoàn toàn biến thành một bộ tận thế cảnh tượng. Nguyên bản một bộ thế ngoại đào nguyên địa phương, bất quá là trong chớp mắt hủy hết tại một người một phượng.

Không trung.

Trừ bỏ vặn vẹo mây đen, còn có bởi vì đại sơn bộc phát sau núi lửa mây tại tụ tập.

Cả hai giao hội trộn lẫn khiến cho toàn bộ bầu trời nặng nề giống như muốn rơi xuống đồng dạng, cái này khiến đứng tại phía dưới người cũng không khỏi tự chủ cảm nhận được một cỗ đến từ tâm hồn áp lực.

Phía dưới.

Tại vội vàng tránh đi giao chiến phạm vi Nguyệt Thần bọn người giờ phút này đều đứng ở trên đất trống, ngẩng đầu ngắm nhìn lấy chân trời hết thảy. Phượng Hoàng từ hỏa cầu giữa đản sinh một màn, tràn ngập tưởng tượng của các nàng . Nguyệt Nhi càng là khẽ nhếch lấy miệng nhỏ, sững sờ nhìn chăm chú lên bầu

trời.

Thật đẹp.

Nguyên lai… Phượng Hoàng không phải ở tại đỉnh núi, mà là tại trong thân núi.

Nhưng thật ra núi lửa này đại bạo phát, ngược lại là không có ngoài dự liệu của mọi người.

Cánh chim tung bay.

Điểm điểm hỏa tinh ánh sáng lấp lánh phiêu tán mà xuống, tại núi lửa phun ra ngoài nham tương bối cảnh giữa, lộ ra phá lệ đặc biệt. Chỉ là cảnh tượng này nhìn tuy đẹp, nhưng ở trong mắt Nhạc Duyên lại là có thể vô cùng rõ ràng nhìn thấy chút ánh sáng lấp lánh căn bản chính là từ núi lửa giữa mang ra nham tương.

Cái này Phượng Hoàng, toàn bộ ngâm mình ở trong nham tương.

Rất mạnh.

Vẻn vẹn chỉ bằng vào cho người cảm giác, liền muốn so với từng tại Nhạc Sơn Đại Phật bên trong Kỳ Lân muốn mạnh hơn quá nhiều. Bất quá Kỳ Lân biến yếu, Nhạc Duyên cũng là không ngoài ý muốn, dù sao lúc trước mình gặp phải thời điểm, Kỳ Lân liền đã từng bị trọng thương.

Huyền băng vây khốn thời gian quá dài, tăng thêm Minh Không ngược đãi, nửa chết nửa sống Kỳ Lân cũng là

không ra ngoài đoán trước.

Nhưng trước mắt Phượng Hoàng, lại là hoàn hoàn chỉnh chỉnh tồn tại.

Không có nhận qua ảnh hưởng chút nào, loại này hoàn toàn thể thần thú rốt cuộc mạnh cỡ nào Nhạc Duyên cũng vô pháp phỏng đoán, cho nên lúc ban đầu hắn mới phát giác được còn chưa đủ, mới có thể kết hợp một thân võ học sáng tạo bộ chí âm kiếm pháp. Lấy thiên hạ chí âm đến khắc Phượng Hoàng cái này một thân lửa, mới có nắm chắc giết chết đối phương.

Mà lại. Tại Phượng Hoàng hiện thân một khắc, Nhạc Duyên chỉ cảm thấy trong cơ thể của mình máu tươi đang sôi trào,

Từ thực chất bên trong tràn ngập ra um tùm sát ý đã bắt đầu hướng ra ngoài thẩm thấu, tràn ra.

Nhìn thấy nó. Liền muốn giết nó.

Là rồng cùng phượng đối địch.

Lại là một tiếng phượng gáy.

Giương cánh Phượng Hoàng thân hình bắt đầu mở rộng, cánh hướng hai bên mở ra, nhẹ nhàng phe phẩy.

Nhạc Duyên sát ý sôi trào.

Đồng dạng.

Phượng Hoàng trên người hung tính cũng đang cuộn trào mãnh liệt.

Không đề cập tới bản thân chỗ ngủ bị lật tung mang tới tức giận, ở trong mắt nó, nhìn thấy cũng không phải là đứng ở giữa không trung người. Mà là một đầu đang miệng mở rộng, lộ ra răng nanh hướng nó gào thét Ma Long. Đến từ linh hồn cừu thị cùng đối địch để giữa hai bên um tùm sát ý càng ngày càng nặng.

Người ở bên ngoài trong mắt nhìn thấy quả thực là hai đầu hung thú đang đối đầu.

Thoáng chốc!

Sấm chớp giữa, hai đạo vang vọng đất trời thời gian tiếng gào thét qua đi, một người một phượng động.

Tốc độ nhanh nhất, lực lượng lớn nhất, cả hai liền thẳng tắp xông tới. Không có né tránh, không có lui ra phía sau, không có lưu dư lực, một người một phượng ngay tại phía dưới Âm Dương gia cao thủ ngạc nhiên trong ánh mắt lựa chọn cuồng bạo nhất trực tiếp va chạm vào nhau.

Oanh!

Bên tai run lên, đám người chỉ cảm thấy một trận oanh minh. Rốt cuộc nghe không được cái khác thanh âm.

Tận mắt nhìn thấy, giữa không trung lấy cả hai giao phong trung tâm nổ lên một đoàn màu trắng khí lãng, hướng bốn phương tám hướng tán đi. Mà tại ở trong đó,

càng là nhìn thấy một màn khiến người ta sợ hãi than tràng cảnh.

Tựa như một bộ nở rộ ra hoa sen.

Nhìn qua phát hiện đây chẳng qua là màu trắng khí lãng tạo thành hoa sen đồ án, nhưng cẩn thận xem xét, lại phát hiện cái này căn bản không phải khí lãng, mà là Nhạc Duyên quanh thân quay chung quanh vô số kiếm khí tạo thành kiếm giáp rõ ràng tan ra thành từng mảnh một màn, tại cả hai va chạm dưới, hoàn toàn bị đánh tan ra, bắn tung tóe ra mắt trần có thể thấy bộ dáng.

Một bộ phận Huyền Âm kiếm khí tản mát ra. Từ trên cao gấp rơi mà xuống, còn lại một bộ phận thì như là cạo xương đao tại từng đợt tiếng cọ xát chói tai giữa bắt đầu dọc theo Phượng Hoàng quanh thân không ngừng thổi qua, tóe lên từng đợt hoả tinh.

Vốn là gặp cuồng phong càn quét, gặp núi lửa bộc phát ảnh hưởng đại địa tại thời khắc này lại lần nữa gặp thương tích. Liên miên bất tuyệt Huyền Âm kiếm khí trời mưa một dạng đem phía dưới mặt đất cho cày đi qua.

Lập tức.

Xuất hiện ở trước mắt mọi người chính là cấp tốc mà đến sóng đất cuốn tới.

Thấy như thế doạ người tràng cảnh, khiến cho Âm Dương gia đám người lại lần nữa lui lại, đến bây giờ bọn hắn phát hiện chỉ sợ phạm vi trăm dặm còn chưa đủ cái này một người một thú chà đạp. Bởi vì chỉ cần một núi

lửa bộc phát, liền trọn vẹn bao gồm toàn bộ xung quanh địa khu.

Hai cái này giao phong, quả thực là long trời lở đất.

Rất khó tưởng tượng nếu là tại Trung Nguyên đại địa bên trên đến trên như thế một màn, sẽ tạo thành loại nào doạ người thảm liệt tràng cảnh?

May mắn là nơi này là một tòa đảo.

Ầm!

Tại man lực chạm vào nhau cả hai bắt đầu vẫn là lẫn nhau chẳng phân biệt được, nhưng theo thời gian dần dần qua, Nhạc Duyên thân hình dần dần bị đẩy lùi đi. Cuối cùng, tại Phượng Hoàng một tiếng bén nhọn minh thanh giữa, Nhạc Duyên như là một đạo bắn ra đạn pháo ngược lại rơi mà xuống, nện xuống đất trong hỏa hoạn.

Man lực chống đỡ, người cuối cùng vẫn là không có chống đỡ qua thú. Tại bị đập xuống tới một khắc, Nhạc Duyên mới từ trước đó loại hưng phấn tới cực điểm trạng thái hơi tỉnh táo lại, sau đó người giảm bớt lực rơi xuống đất, chân còn chưa chạm đất, kiếm chỉ đã chỉ lên trời lao thẳng tới mà xuống Phượng Hoàng điểm ra.

“Kiếm ba!”

“Vạn Vật Thành Ngã Kiếm!”

Huyền Âm kiếm ý bạo động, tại nó lôi kéo dưới, bốn

phía vô số tạp vật nhao nhao lên không, hóa thành lợi kiếm mà ra. Không chỉ có là vật thật, bao quát chút hỏa diễm cùng cuồng phong cũng giống vậy ở dưới một chiêu này hóa thành kiếm chiêu.

Tại thời khắc này, vạn kiếm chợt hiện.

Từ dưới lên trên, trực kích Phượng Hoàng.

Ngay tại vô số kiếm khí nghênh kích từ trên xuống dưới đánh tới Phượng Hoàng thời điểm, cả hai giữa không trung chạm vào nhau, bộc phát ra liên miên bất tuyệt nổ vang âm thanh. Thần thú từ trước đến nay phòng ngự cường hãn, cái này Phượng Hoàng tự nhiên cũng là như thế, tình cảnh như thế, cũng không ra Nhạc Duyên ngoài ý muốn.

Nếu là có thể đơn giản như vậy giải quyết hết đối phương, cái này Phượng Hoàng cũng không phải Nhạc Duyên phỏng đoán khó giết nhất thần thú.

Một kích chưa xong, Nhạc Duyên trên tay kiếm chiêu đã lại lần nữa biến ảo.

Tại Đạo Tâm Chủng Ma đại pháp khổng lồ tinh thần lực dẫn dắt dưới, phiến thiên địa này thiên tượng đã sớm trở nên cuồng bạo đến cực điểm, sấm sét vang dội một mực nương theo lấy ở trên không. Mà kiếm thứ hai, chính là từ cái này bắt đầu.

Kiếm hai Thiên Lôi Đạo Ngã Kiếm!

Thoáng chốc, cuồng bạo lôi điện tại Nhạc Duyên dẫn dắt

dưới trực kích mà xuống.

Hai kiếm giáp công ở giữa không trung Phượng Hoàng.

Ầm ầm

Bạch quang hiện lên, lôi điện chém thẳng vào Phượng Hoàng đỉnh đầu.

Tại cái này cuồng bạo một kích dưới, cho dù là thần thú Phượng Hoàng cũng không khỏi đến giữa không trung co rút vặn vẹo, hoàn toàn cho đánh rớt xuống tới.

Thân thể khổng lồ trực tiếp rơi xuống, nện lên đầy trời bùn đất.

Lắc đầu.

Lay động não.

Phượng Hoàng đập cánh từ hố đất bên trong bò lên, tinh hồng hai mắt chớp chớp, sau đó chính là một tiếng phẫn nộ kêu to.

Nó, tức giận.

Một thân đỏ tươi tại tiếng kêu này dưới trở nên càng phát tiên diễm, đỏ rực tựa như sắp nhỏ máu đi xuống.

“…”

Tại phía trước nó ngoài mấy trượng địa phương, Nhạc Duyên trầm mặc cười một tiếng, chỉ tiếc cho dù là thần

thú, không có trí tuệ cũng bất quá là dã thú một đầu.

Trên người đối phương nhan sắc biến hóa, đã rơi vào Nhạc Duyên trong mắt, tại thời khắc này, hắn lòng cảnh giác lại lần nữa cất cao. Bởi vì, nguyên bản bởi vì núi lửa bộc phát mà tản mát nhiệt độ cao tại thời khắc này vậy mà quỷ dị lạnh không ít, cho dù là có cuồng phong càn quét, nhưng điểm này hoàn cảnh biến hóa đã bị Nhạc Duyên ghi nhớ trong lòng.

Bởi vì theo Nhạc Duyên, cái này biến mất nhiệt độ, bị cái này trước mắt Phượng Hoàng hấp thu.

Vậy…

Quả nhiên.

Đứng dậy, giương cánh.

Cánh chim tung bay giữa, Phượng Hoàng há mồm, chính là một đoàn hỏa cầu thật lớn phun ra ngoài. Hỏa cầu đón gió biến lớn, bất quá ngắn ngủi mấy trượng khoảng cách liền đã bành trướng đến mấy trượng lớn nhỏ, như là một viên mặt trời nhỏ thẳng tắp hướng Nhạc Duyên đứng phương hướng lăn đi qua.

Hỏa cầu lướt qua, một mảnh hỗn độn.

Như thế hỏa diễm, theo Nhạc Duyên so với Kỳ Lân càng thêm cuồng bạo.

Cho dù là ban đầu ở Nhạc Sơn Đại Phật bên trong cùng Hỏa Kỳ Lân giao thủ, nhưng cũng chưa từng thấy qua

Hỏa Kỳ Lân tới qua như thế nóng nảy đấu pháp, nên nói là tại huyền băng giữa vây được quá lâu sao? Mà lại tại hiểu rõ tứ đại thần thú bên trong, phượng cùng Kỳ Lân thuộc hỏa.

Long Quy thuộc thủy, vậy rồng đâu?

Rồng mặc dù cương mãnh, nhưng trên thực tế nó cũng là thuộc thủy.

Long Nguyên mặc dù cuồng bạo, nhưng trên thực tế nó là Thủy thuộc tính lực lượng. Nhưng là, nước bắt đầu cuồng bạo thời điểm so với hỏa diễm tương xứng. Phải biết đầu Ma Long thế nhưng là một mực vùi ở Kinh Nhạn cung bên trong mặt hồ u ám, cả ngày cùng nước liên hệ.

Nước cùng lửa sinh tử tương khắc, đại biểu cho rồng cùng phượng sinh tử tương khắc.

Ý niệm trong lòng lóe lên một cái rồi biến mất, Nhạc Duyên đối mặt Phượng Hoàng cuồng bạo một kích, lại lần nữa ra tay. Nếu nói trước đó bất quá là cả hai man lực tiếp xúc, là Huyền Âm kiếm pháp sắc bén tính biểu hiện, vậy giờ khắc này nên biểu hiện ra Huyền Âm kiếm pháp chí âm chí tà.

Âm Dương Trường Sinh vận chuyển, thể nội từng thu nạp mà đến Ma Long Long Nguyên lực lượng toàn lực bộc phát, bốn phía nhiệt độ không khí lại hàng.

Trong chớp mắt, Nhạc Duyên dưới chân bốn phía đã hiện lên lít nha lít nhít băng tinh, bốn phía càng là không

hiểu bay xuống vô số bông tuyết. Nhạc Duyên đứng ở trong đó, liền tựa như đứng tại một cá nhân nho nhỏ băng thiên tuyết địa thế giới bên trong.

Giơ tay, một thanh đơn thuần từ hàn băng hình thành kiếm xuất hiện ở Nhạc Duyên trong lòng bàn tay.

Băng cùng lửa.

Còn chưa tiếp cận, giữa hai bên cũng đã bắt đầu ảnh hưởng.

Khơi dậy đầy trời hơi nước.

Trong ánh mắt mông lung, đám người xa xa viễn thị, chỉ thấy trước mắt kiếm xẹt qua một đạo hình cung hàn quang, hình thành một đạo loan nguyệt.

Băng cùng lửa.

Nhật cùng nguyệt.

Cả hai chạm vào nhau, cả hai xung kích.

Khí lãng bốc hơi, tầm mắt trong nháy mắt mờ mịt một mảnh, rốt cuộc không nhìn thấy bất kỳ vật gì.

Nơi xa, tại tránh đi cả hai giao phong nơi trung tâm nhất, Âm Dương gia mấy người cũng đang quan sát trên đời này khó gặp một màn, mặc dù các nàng giờ phút này không giúp đỡ được cái gì, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng các nàng trợn mắt líu lưỡi nhìn xem thế gian này hiếm thấy một màn. Nhìn xem một kiếm, Xích Luyện

không tự chủ được nói ra một cái tên.

Nguyệt Khuyết.

Chỉ là… Hắn, thật mạnh!

Mạnh không giống người.

Mạnh tựa như trong truyền thuyết Tiên Thần.

Màu đỏ ống tay áo dưới, ngọc quyền nắm chặt, hàm răng gắt gao cắn môi, không có người phát giác được giờ khắc này Xích Luyện thần sắc biến hóa, ánh mắt của những người khác đều bị trước mắt rung động giao chiến hấp dẫn.

Cá nhân tâm tư…

Nàng, có thể đạt tới sao?

…

Chương 124 : Hỏa Phượng liệu nguyên (Trung)

Lửa lớn cháy lan khắp nơi.

Khói đặc cuốn ngược.

Hơi nước bốc hơi, tăng thêm một phần thê mỹ.

Một kích qua đi, đám người chỉ cảm thấy mặt đất rung động, liên miên bất tuyệt cảm giác chấn động từ cả hai giao phong trung tâm truyền hướng bốn phương tám hướng. Chỉ thấy, quả cầu lửa như mặt trời một dạng bị trăng khuyết từ giữa chặt đứt, hướng hai bên phân ra

Hàn băng tạo thành Nguyệt Khuyết kiếm cũng tại thời khắc này hóa thành hơi nước bốc hơi ra, nhưng Nhạc Duyên cũng không có như vậy kết thúc.

Tại khoảnh khắc kiếm bị hóa hơi, tay phải hóa thành kiếm chỉ, chí âm chí tà Huyền Âm kiếm ý cấp tốc tụ tập hội tụ tại đầu ngón tay, ngưng khí thành lưỡi đao thẳng điểm Phượng Hoàng cái trán.

Đinh!

Đầu ngón tay cùng Phượng Hoàng tiếp xúc.

Phốc phốc

Tê tê âm thanh từ cả hai tiếp xúc giữa vọt lên, là vô cùng nhiệt độ cao cùng cực lạnh nhiệt độ thấp đối đầu.

Bốn mắt nhìn nhau.

Kim sắc như mắt rắn một dạng hai con ngươi cùng tinh hồng sắc con mắt đối mặt ở cùng nhau. Cả hai trong mắt ấp ủ đều là cực hạn sát ý, thật giống như đến từ riêng phần mình trong lãnh địa hung thú tại trời xui đất khiến dưới đụng vào nhau đồng dạng.

Không giống bình thường động vật đồng dạng, tại giữa hai cái này phân chỉ có sinh tử.

Tại một chỉ điểm tại Phượng Hoàng cái trán thời điểm, Phượng Hoàng đồng dạng phản ứng lại, cánh chim giương lên, trực tiếp quạt tới. Nương theo lấy động tác của nó, cánh chim trên lông vũ cứng rắn như sắt thép một dạng từ mặt đất trên xẹt qua, hoàn toàn trên mặt đất phác hoạ ra một đầu sâu đạt nửa mét hình cung vết lõm.

Chí âm chí tà kiếm ý, không nhìn đối phương lông vũ, trực tiếp thấu thể mà qua. Đâm Phượng Hoàng chính là một tiếng thê lương kêu to, vỗ cánh cũng đạt tới trước mắt, tại loại này cự lực dưới Nhạc Duyên cánh tay trái đặt ngang ngăn hơi nghiêng, đón đỡ một kích này.

Ầm!

Chỉ nghe một tiếng vang nhỏ.

Nhạc Duyên cả người bị phát đau nhức Phượng Hoàng một cánh cho phiến bay ra ngoài, cho dù là lấy Nhạc Duyên công lực thi triển thiên cân trụy dưới loại tình huống này đều không có ngăn cản thành công, cùng một viên cầu một dạng bị đánh bay ra ngoài.

Lập tức, trong không khí lại xuất hiện trước đó kiếm khí hoa sen.

Giảm bớt lực. Rơi xuống đất.

Nhạc Duyên ngẩng đầu nhìn lại,

Chỉ thấy thê lương kêu to bên tai không dứt.

Hiển nhiên, vừa mới một kích vượt ra khỏi Phượng Hoàng tưởng tượng. Cho dù là thần thú. Tại thần trí trên cũng không sánh bằng người, nó chỗ bằng vào là dã thú một dạng trực giác. Tại vừa mới Nhạc Duyên nhất phóng nhất thu giả tạo tình huống dưới, Phượng Hoàng phòng bị không kịp dưới bị toàn lực bộc phát chí âm chí tà Huyền Âm kiếm ý đánh một vừa vặn.

Chỉ thấy từ Phượng Hoàng đầu, kiếm ý xuyên qua địa phương, mơ hồ xuất hiện từng tầng từng tầng quỷ dị kết băng dấu hiệu. Tại bản thân nó nhiệt độ cao dưới, cả hai bắt đầu lẫn nhau xung đột, khắp cả người bốc hơi lên vô số sương trắng tới.

Về phần Nhạc Duyên…

Ánh mắt thu hồi, Nhạc Duyên tầm mắt dừng ở tay phải

của mình bên trên.

Trên tay phải màu đen thủ sáo sớm tại dưới một kích này triệt để hóa thành tro bụi, lộ ra trắng nõn như ngọc thon dài ngón tay. Làm người ta chú ý nhất không phải cái này như ngọc tay. Mà là ngưng tụ thành kiếm chỉ ngón giữa cùng ngón trỏ, đầu ngón tay trên huyết nhục tẫn tán, lại là lộ ra bạch cốt âm u.

Một kiếm dưới, mặc dù Nhạc Duyên chiếm đại tiện nghi, nhưng Phượng Hoàng một thân nhiệt độ cao vẫn là không thể khinh thường. Có thể tại nham tương bên trong tắm nó, mặc dù không có ngăn trở Huyền Âm kiếm ý thấu thể mà qua, nhưng cũng cho Nhạc Duyên mang đến tổn thương.

Đầu hơi nghiêng, Nhạc Duyên nhìn xem cơ hồ hóa thành hai cây bạch cốt đầu ngón tay cũng không có cái gì cảm xúc biến hóa, trong nháy mắt, Trường Sinh quyết cùng Long Nguyên lực lượng cấp tốc thôi phát. Tại một cỗ toàn tâm ngứa ngáy giữa, bạch cốt sinh nhục, rất nhanh một đôi hoàn mỹ ngón tay lại xuất hiện trong lòng bàn tay.

Uốn cong. Duỗi thẳng.

Không có bất kỳ cái gì khó chịu về sau, Nhạc Duyên lúc này mới quay đầu nhìn về phía cánh tay trái của mình.

Vừa mới Phượng Hoàng kịch liệt đau nhức hạ một kích, cho dù là có Huyền Âm kiếm giáp bảo hộ, nhưng ở hắn toàn lực công kích Phượng Hoàng thời điểm, trên thân kiếm giáp lực phòng ngự giảm xuống quá nhiều. Đối mặt

một kích, cho dù là có tâm lý chuẩn bị, cũng là hoàn toàn tại lực lượng khổng lồ dưới cho đánh gãy cánh tay trái.

Chỉ là loại này vết thương nhỏ so với hai ngón tay tình huống còn muốn nhỏ, chỉ bất quá có chút run lên ra tay cánh tay, cũng đã không ngại.

Tiếng phượng hót dừng.

Tại Nhạc Duyên nhìn chăm chú giữa. Một đầu màu trắng thủy tuyến từ Phượng Hoàng thân hình giữa hoàn toàn bị bức bách mà ra, nguyên bản tại một kích dưới trở nên có chút tối nhạt cánh chim lại lần nữa khôi phục tiên diễm. Thay vào đó là bốn phía hỏa diễm cấp tốc dập tắt.

Quả nhiên.

Tại loại này địa lợi tình huống dưới, Phượng Hoàng chiếm hữu không ít tiện nghi.

Nhìn lướt qua còn tại núi lửa bộc phát. Nhạc Duyên ngưng thần trầm tư, tình cảnh như thế, suy đoán xem ra không có phạm sai lầm, chút điển tịch ghi chép bên trong cũng không có quá lớn chênh lệch…

Mà Phượng Hoàng tại thời khắc này cũng khác biệt trước đó hung ác điên cuồng thái độ, tinh hồng sắc đôi mắt giữa nhiều một chút cảnh giác, hiển nhiên vừa mới một kích để nó cảm nhận được chưa từng cảm nhận được thống khổ. Chỉ bất quá tại cái này về sau, tinh hồng sắc sâu trong đôi mắt um tùm sát ý càng phát nặng.

Phương xa.

Bị giao chiến sinh ra phong bạo hoàn toàn bức thối lui ra khỏi thật xa Âm Dương gia bọn người, giờ khắc này thấy tràng diện tạm thời ngừng lại, lúc này mới đem vừa mới cơ hồ chạy ra cổ họng mà tâm thả trở về.

Tại đế quốc.

Các nàng cũng đều là kiến thức rộng rãi người, có lẽ không có tại thời khắc này cảm thấy mình vô tri.

Vừa mới giao phong một màn, quả thực để các nàng mở rộng tầm mắt.

Không đề cập tới Nguyệt Thần gắt gao còn duy trì tỉnh táo bộ dáng, nhưng tại một bên người đều có thể nghe được tim đập của nàng, mà Đại Tư Mệnh sớm đã là hai mắt sáng lên nhìn chăm chú lên phát sinh trước mắt hết thảy, một thân xinh đẹp không biết ném đến đi nơi nào.

Về phần Thiếu Tư Mệnh cùng Nguyệt Nhi hai cái đầu không sai biệt lắm người, càng là trợn mắt líu lưỡi.

Nhất là Nguyệt Nhi lần thứ nhất kiến thức đến cha đẻ của mình cái này không giống nhân gian vũ lực, quả nhiên là lại lần nữa vỡ vụn nàng vốn có nhận thức, giờ khắc này nàng là đã tâm lo lắng, lại là kinh sợ, loại mâu thuẫn tâm tính triệt để bao phủ trên thân nàng.

Mà Vân Trung Quân càng là mắt trợn tròn, xuất thần nhìn về phía trước, trong hai mắt ấp ủ chính là vô tận sùng bái.

Tại trong mấy người này chỉ có Xích Luyện tâm tư có vẻ hơi không yên, ngón tay ngọc khuấy động ống tay áo, trên mặt tràn ngập đủ loại thần sắc, lo lắng, u oán, phẫn hận các loại một loạt cảm xúc tại Xích Luyện trên mặt từng cái mà qua.

Chỉ có đứng ở một bên Tinh Hồn nghiêng đầu dùng một loại ánh mắt kỳ quái đánh giá Xích Luyện, nhưng Xích Luyện lâm vào tâm tình của mình bên trong, đối với cái này không hề hay biết.

…

Trên trời mây đen còn tại xoay tròn.

Mây đen cùng núi lửa mây hỗn hợp lại cùng nhau, tạo thành một mảnh cực kì kinh ngạc sắc trời.

Lôi thiểm điện minh giữa, vốn là muốn trời mưa dấu hiệu đều rõ ràng bị núi lửa bộc phát nhiệt độ cao cho hoàn toàn giữa không trung bốc hơi ra, khiến cho lại lần nữa hóa thành hơi nước trở về mây đen. Trong lúc nhất thời, giữa hai cái này tạo thành quỷ dị cân bằng lặp đi lặp lại.

Địa lợi.

Đây cũng là thần thú Phượng Hoàng địa lợi.

Mong muốn bằng trời mưa hạ nhiệt độ ý nghĩ. Tại núi lửa bộc phát dưới trở nên thất bại trong gang tấc.

Phượng Hoàng bởi vì trước đó một kích đạt được giáo

huấn, tạm thời tại cảnh giác giữa nương tựa theo dã thú trực giác tìm kiếm người trước mắt nhược điểm, tại hai con ngươi chỗ sâu còn thỉnh thoảng hiện lên một chút mê hoặc. Mà Nhạc Duyên đồng dạng đang suy tư Phượng Hoàng nhược điểm.

Bất kể như thế nào, tại chưa chân chính giao thủ thời điểm. Hết thảy chuẩn bị đều chẳng qua là không trung lầu các, ai cũng không biết đây hết thảy phải chăng đối với đối phương hoàn toàn hữu dụng, chỉ có trong chiến đấu mới có thể chân chính thăm dò đến đối phương

Nhược điểm.

Cánh chim cứng cỏi.

Nhưng cũng không thể ngăn cản chí âm chí tà Huyền Âm kiếm ý.

Vừa rồi một kích đã chứng minh.

Mà Phượng Hoàng nạp lửa khôi phục… Làm không tốt, trên người nó thật có cái để Nhạc Duyên nghĩ đến cũng sẽ nhức đầu đặc điểm.

Chính là trong truyền thuyết thuộc về Phượng Hoàng Niết Bàn trùng sinh.

Nhưng truyền thuyết là truyền thuyết, cho dù là Phượng Hoàng trước mặt Nhạc Duyên lấy hỏa diễm tăng cường năng lực cùng khu trục Huyền Âm kiếm ý, nhưng cái này cũng không cách nào hoàn toàn chứng minh Phượng Hoàng là có hay không có theo như đồn đại đặc tính.

Như xác nhận cái này đặc tính, vậy Phượng Hoàng thuộc về thần thú giữa khó giết nhất suy đoán liền không có sai.

Bất quá cũng tốt, Nhạc Duyên cũng không chỉ là làm Huyền Âm mười hai kiếm dạng này chuẩn bị.

Phía dưới

Nên làm sau cùng khảo thí cùng suy đoán.

Hai tay khẽ nhếch. Hắc kim sắc áo bào dưới cuồng phong không ngừng phiêu động, một đầu buộc ở bên trong tóc dài cũng bởi vì lúc trước giao phong chẳng biết lúc nào lộ ra, tại cuồng phong càn quét dưới, tứ tán ra, tựa như sống một dạng giương nanh múa vuốt bay múa.

Thoáng chốc, một thân khí huyết bắt đầu bốc hơi.

Giữa không trung, sấm sét vang dội càng là bắt đầu gia tăng tốc độ, vô số điện xà trên không trung vặn vẹo lan tràn. To lớn lôi xà lan tràn giữa, thiểm điện giống như muốn đem cái này bầu trời cắt đứt, một cỗ hạ xuống từ trên trời lực kéo đã bắt đầu xuất hiện.

Phía dưới.

Phương viên mấy trăm trượng phạm vi bên trong. Tản mát tại bừa bộn một mảnh đại địa bên trên vô số bùn đất hòn đá vẫn là mảnh gỗ vụn bắt đầu ở trên mặt đất không ngừng run run, sau đó tại một cỗ vô danh lực kéo dưới bay lên.

Xoạt xoạt!

Càng khiến người ta cảm thấy hãi dị chính là tại cỗ lực lượng này dưới, từng đạo vết rách như là mạng nhện một dạng lấy Nhạc Duyên làm trung tâm hướng bốn phương tám hướng lan tràn ra ngoài.

Một màn này. Chính là Nhạc Duyên đem toàn bộ một thân công lực tinh thần, tất cả công pháp vận chuyển tới điểm cao nhất dấu hiệu.

Trước mắt như thế như thần như ma cảnh tượng tự nhiên là để Phượng Hoàng cảm nhận được đối phương càng ngày càng mạnh áp lực, còn có cơ hồ vô hạn cất cao khí thế, dù là không có thần trí, chỉ có dã thú trực giác Phượng Hoàng tại thời khắc này cũng biết trước mắt cái này sinh vật sẽ phải bộc phát toàn lực.

Toàn lực phía dưới, cũng chỉ có toàn lực.

Phượng Hoàng tại thời khắc này cũng cảm nhận được nguy hiểm cực lớn.

Ngẩng đầu.

Phượng gáy.

Thanh tịnh kêu to tiếng vọng bầu trời, đang tiếng kêu dẫn dắt dưới, còn tại núi lửa bộc phát tựa hồ càng phát tức giận, bộc phát càng thêm lợi hại. Vô số nham tương dâng trào hướng giữa không trung. Sau đó nổ tung tạo thành từng đoá từng đoá tản ra tới hỏa diễm chi hoa.

Trên người cánh chim càng thêm đỏ lên, đỏ liền cùng mãnh liệt mà ra nham tương đồng dạng.

Nham tương rơi xuống đất. Nhấc lên chính là vô số hỏa diễm cùng khói đặc.

Lập tức… Bốn phương tám hướng lại lần nữa lâm vào biển lửa.

Bị ngọn lửa vây quanh Nhạc Duyên cũng không hề để ý, hắn vẫn còn tiếp tục vận chuyển công pháp của mình. Vẫn còn tiếp tục thôi động tự thân công lực. Một tiếng ngâm khẽ giữa, đặt mình vào hỏa diễm đang bao vây Nhạc Duyên mặt nạ trên mặt ầm vang nổ tung, lộ ra che lấp tại dưới mặt nạ khuôn mặt.

Một trận đất rung núi chuyển giữa, chỉ nghe xoạt xoạt âm thanh bên trong, Nhạc Duyên đứng địa phương xuất hiện vết rách cấp tốc mở rộng. Dưới chân địa mạch tại thời khắc này tựa như sống đồng dạng, không ngừng chấn động.

Cảnh tượng như vậy lại lần nữa bức Âm Dương gia bọn người lại lần nữa hướng ra ngoài vây bỏ chạy.

Loại này long trời lở đất cảnh tượng, rõ ràng là giữa hai bên bắt đầu đúng nghĩa giao phong.

Ngay tại mấy người dùng khinh công tránh đi trên đường, Nguyệt Nhi quay đầu nhìn thoáng qua, chỉ là cái này tràn đầy lo lắng một chút tại quay đầu sau hóa thành ngu ngơ.

“Là cái gì?”

Nghe vậy, đám người cũng không khỏi quay đầu lại, cái này nhìn một cái chính là rung động, tại trong ánh mắt của các nàng , một ngọn núi tại Nhạc Duyên cùng Phượng Hoàng dưới chân đột ngột từ mặt đất mọc lên.

Sóng đất lật qua lật lại, nham thạch lăn xuống.

Thổ sơn cấp tốc kéo lên.

Nhìn tư thế, tựa hồ có một loại lực lượng kinh khủng từ bầu trời mà xuống, là muốn đem cả hai trực tiếp kéo tới tầng mây bên trong đi. Nếu là Loan Loan còn tại đây, chắc chắn kinh hãi một màn trước mắt. Nguyên lai phá toái hư không còn có thể như thế dùng.

Tình cảnh như thế, khiến cho Phượng Hoàng cái này cũng dã thú một dạng sinh vật cũng bị sợ hãi.

Nó cảm nhận được đến từ trên bầu trời một cỗ kinh khủng đến cực điểm lực lượng. Dù là nó là thần thú, cũng sẽ tại cỗ lực lượng này dưới mất mạng.

Chỉ là ngọn núi này tại lên tới giữa không trung thời điểm, lại là im bặt mà dừng.

“Ừm? !”

Đỉnh núi, Nhạc Duyên vẫn là duy trì trước đó tư thế, chỉ là ánh mắt của hắn lại là thấp xuống, dừng ở ngực của mình chỗ.

Bên trong, một giọt tiên diễm huyết châu đang từ từ hiển hiện

…

Chương 125 : Lửa phượng liệu nguyên (hạ)

Kiên quyết ngoi lên thành núi.

Bốc lên tư thái, im bặt mà dừng.

Có chút cúi đầu, Nhạc Duyên ánh mắt dừng lại tại ngực của mình chỗ, nơi đó quần áo đã nhiễm ẩm ướt, đây không phải là hơi nước nhuộm dần mà thành, mà là máu tươi. Cho dù là có quần áo hấp thu, tại thời khắc này trên mặt quần áo hay là hiện ra 1 viên nóng hổi huyết châu.

“…”

Biểu lộ không có quá nhiều ngoài ý muốn, Nhạc Duyên chỉ là cúi đầu nhìn xem tim trên quần áo huyết châu, nhìn xem viên này huyết châu từ từ lớn lên, nhìn xem kia 1 khối vết máu chậm rãi mở rộng. Cuối cùng, tại Nhạc Duyên ánh mắt nhìn chăm chú, viên kia huyết châu lăn xuống, ngay sau đó chính là không cầm được máu chảy từ cái này bên trong không ngừng chảy xuôi mà hạ. Bởi vì tự thân công lực vận chuyển tới cực điểm, một thân khí huyết bốc hơi, dưới loại tình huống này, cái này nơi ngực máu chảy trở nên tựa như dòng suối nhỏ đồng dạng dâng trào ra ngoài.

Bành!

Huyết vụ vẩy ra.

Nhạc Duyên tay phải vươn ra, bắt lấy một cây từ nơi ngực bay ra cực nhỏ ngân châm, nắm ở trên tay. Dính đầy tâm huyết ngân châm đặt ở trước mắt, tại khe hở bên trong nhẹ nhàng vê động lên, nhìn xem cái này ngân châm bộ dáng, Nhạc Duyên nghiêng đầu, nở nụ cười.

“Băng Phách Ngân châm!”

Ở trong lòng cất đặt 1 viên ngân châm, để hắn tại cảnh giới như thế vậy mà là không có bao nhiêu phát giác, cái này nên nói là chính Nhạc Duyên chủ quan hay là kia phần tuôn ra cảm giác hưng phấn bao phủ hắn thần kinh khiến cho hắn đối với một ít nhỏ yếu cảm giác đau đớn làm như không thấy.

Thậm chí, tại loại này quỷ dị cảm giác hưng phấn dưới, hơi đau đớn càng có thể mang đến khoái cảm

Mặt mày mang cười, khóe miệng hơi giương.

Răng nhẹ nhàng cắn mình miệng môi dưới, một tay cầm kia Băng Phách Ngân châm đặt ở bản thân trước mắt, Nhạc Duyên giống như cười mà không phải cười, dùng một loại rất kỳ quái ngữ khí tự nhủ: “Chậc chậc… Xích Luyện, ngươi thật là xấu!”

Híp mắt, Nhạc Duyên tựa hồ là tại hồi ức, tại não hải bên trong trọng phóng sự tình phát sinh.

Thận lâu.

Đại điện.

Trống trải gian phòng bên trong, chỉ có nam nhân tiếng ngâm khẽ, nữ nhân cười khẽ hỗn hợp lại với nhau.

Nam nhân trần truồng nằm ngửa trên mặt đất, trên mặt bị lụa mỏng che mắt.

Đỏ sa đầy đất. Nữ tử dạng chân tại trên thân nam nhân, khẽ hôn như là giọt mưa không ngừng rơi xuống, từ nam nhân bị che giấu 2 mắt bên trên, từ trên sống mũi. Từ trên môi, từ trên cổ, mỗi một chỗ nữ tử đều sẽ dùng mình tinh hồng đầu lưỡi xẹt qua, tại xẹt qua đồng thời còn sẽ dùng hàm răng nhẹ nhàng cắn một cái, thật giống như 1 đầu xinh đẹp mỹ nhân xà.

Mỗi một lần cánh môi cùng da thịt xẹt qua. Đều sẽ để Nhạc Duyên cái chủng loại kia quỷ dị cảm giác hưng phấn nâng cao một bước.

Mà mỗi một lần khẽ cắn, càng làm cho loại cảm giác này lại lần nữa bay vụt.

Đó là một loại thần kinh bên trên thoải mái.

Cúi đầu.

Khóe mắt mang mị, như là kia một thân đỏ sa đồng dạng màu đỏ mập mờ bầu không khí vào thời khắc ấy đi tới, ướt át đầu lưỡi xẹt qua da thịt, tại mỗi một chỗ đều lưu lại mình ấn ký. Xích Luyện từng chút từng chút đi tới Nhạc Duyên trước ngực.

Nam nhân cùng nữ nhân, nhiều khi thân mật động tác là có thể tương hỗ.

Đối với nữ nhân cách làm quậy tung tới dùng tại nam nhân trên thân, hiệu quả là đồng dạng.

Đầu tiên là ngực phải, tại nơi đó khẽ cắn mang tới đau đớn muốn so trước đó càng thêm mãnh liệt, nhưng cỗ này ướt át bên trong đau đớn cũng không có trêu đến Nhạc Duyên chán ghét, ngược lại là tại loại này tình huống dưới có càng nhiều hưng phấn. Tại thời điểm này. Hết thảy đều là màu hồng.

Một ngụm dùng miệng ấm áp tốt rượu ngon, miệng đối miệng rót vào Nhạc Duyên miệng bên trong, bị lụa mỏng che mục đích hắn tự nhiên mà vậy là đang hưởng thụ. Nương theo lấy ngực trái trên ngực kia một tia đau đớn cũng bị ngay lúc đó loại kia hưng phấn khu trục không còn, vào lúc đó Nhạc Duyên não hải bên trong cũng bất quá là ngực trái mình bên trên da thịt bị người vì cắn nát mà thôi.

Bây giờ nghĩ lại…

Kia là cái này mai Băng Phách Ngân châm bị đâm nhập trái tim của mình.

Đáng tiếc loại kia cách Phượng Hoàng càng gần liền càng mạnh cảm giác hưng phấn tê liệt mình ngũ quan, để Nhạc Duyên đối này coi nhẹ không gặp. Càng quan trọng chính là, cái này trên ngân châm chỉ sợ đã sờ nàng đã chuẩn bị kỹ càng độc môn độc dược.

Lại cúi đầu nhìn lại, kia máu tươi đã bắt đầu chậm rãi trở nên đen nhánh, hiển nhiên là dấu hiệu trúng độc.

Mà làm đây hết thảy đều là tại vì hôm nay 1 trận chiến này chuẩn bị sao

Nghiêng đầu, Nhạc Duyên ánh mắt hướng phía dưới chúng nữ đứng phương hướng ném đi.

…

“Thời cơ đến.”

Xích Luyện tự lẩm bẩm cũng không phải là chỉ có chính nàng nghe thấy, mà là dùng đến đủ để cho 4 phía những người khác có thể nghe được ngữ khí nói ra: “Hắn tử kỳ đến.”

Lời này vừa ra miệng. Nơi xa kia doạ người kiên quyết ngoi lên thành núi xu thế liền im bặt mà dừng.

“! ! !”

Trong lúc nhất thời, Nguyệt Thần, Đại Tư Mệnh, Thiếu Tư Mệnh còn muốn Vân Trung Quân cùng Nguyệt nhi mấy người nghe vậy sắc mặt đại biến, thân hình đột ngột chuyển, Đại Tư Mệnh cùng Thiếu Tư Mệnh đã thành kỷ giác chi thế đem Xích Luyện vây quanh ở trung ương. Khác biệt Thiếu Tư Mệnh mặt không biểu tình. Đại Tư Mệnh trên mặt âm hàn như băng, sát ý trải rộng.

“Quả nhiên.”

“Ngươi một mực liền có vấn đề!”

Đại Tư Mệnh lạnh lùng nhìn chằm chằm trước mặt cái này đang cười nữ tử áo đỏ, sát ý tràn ngập tại lời nói ở giữa. Đông Hoàng đại nhân cùng Phượng Hoàng giữa hai bên giao phong, đã không phải là các nàng cấp độ này có thể nhúng tay, các nàng chỉ có thể nhìn cái này thần cùng Thần thú ở giữa chiến tranh.

Thế nhưng là các nàng dù là tại trước đó trong lòng có phòng bị, lại tuyệt đối không ngờ đến hay là sẽ phát sinh một màn trước mắt.

Cao thủ ở giữa giao phong. Mảy may chỗ sơ suất cũng có thể tạo nên kết cục khác biệt, huống chi là cùng Thần thú giao phong

Chỉ là lấy Đông Hoàng đại nhân năng lực, lẽ ra sẽ không bị độc dược hạn chế, là lúc nào bị thương

Chẳng lẽ…

Thế nhưng là dù vậy, Xích Luyện lại vì sao muốn nói ra giấu diếm, tĩnh quan hết thảy không phải càng tốt sao

Ở trong đó mâu thuẫn để Nguyệt Thần cùng Vân Trung Quân đều nghĩ đến điểm này.

Ngược lại là Nguyệt nhi nghe lời này, căm tức nhìn Xích Luyện, một mực tâm tính bình thản tiểu Nguyệt Nhi trên thân lần thứ 1 thêm ra một loại tên là sát ý đồ vật.

“Ta vì hôm nay một màn này, trọn vẹn chuẩn bị 10 năm.”

Đối mặt ánh mắt của mấy người, Xích Luyện lại là cười, xinh đẹp trên mặt dừng lại chính là u oán, là đắng chát, là hồi ức, lại là phẫn hận, thống khổ. Rất khó tưởng tượng, 1 người trên mặt tại thời gian ngắn ngủi bên trong sẽ có nhiều như vậy thần sắc biến hóa.

10 năm

Thời gian lâu như vậy, chỉ vì hôm nay mà chuẩn bị

Đây là một loại như thế nào ẩn nhẫn.

“Kỳ thật các ngươi Âm Dương gia người đều hẳn phải biết, huynh trưởng của ta là Hàn Phi.” Nói đến đây bên trong, Xích Luyện trên mặt đắng chát càng phát nặng, nhưng những người khác trừ Nguyệt nhi không hiểu ra sao bên ngoài, đều đã hiểu rõ ra, chỉ bất quá tại lúc ấy các nàng tâm tư tựa hồ đi chệch.

Âm Dương gia thay thế pháp gia trở thành đế quốc nhà thứ nhất, mà Hàn Phi càng là chết tại Âm Dương gia 6 hồn sợ chú bên trên, nói một cách khác thân là Âm Dương gia tối cao thủ lĩnh Đông Hoàng chính là Xích Luyện giết huynh cừu nhân. Cho dù là Đại Tư Mệnh lúc ấy ra tay, nhưng Đại Tư Mệnh cũng minh bạch chân chính đầu sỏ cũng sẽ bị đối phương tính tại Đông Hoàng trên thân.

“Nhưng thế sự khó liệu, ta yêu cừu nhân của mình!”

Cuối cùng. Ngửa đầu, Xích Luyện ánh mắt rơi vào kia dừng ở giữa không trung thổ sơn bên trên nam tử mặt bên bên trên, thất thần ngắm nhìn.

Tại cái này 10 năm bên trong, tại tụ tán lưu sa bên trong làm việc thời điểm. Xích Luyện một thân một mình thời điểm, thường thường sẽ nhịn không được bản thân suy nghĩ. Nàng, chỗ tao ngộ một màn tính là cái gì

10 năm bên trong, nàng thấy nhiều nhất không phải tụ tán lưu sa bên trong ám sát điển tịch, ngược lại là Đạo gia trang tử thư tịch.

Trang tuần mộng điệp.

Nàng cùng hắn. Ai là con kia hồ điệp

Là Điệp Nhi xâm nhập nàng mộng, hay là nàng tại điệp trong mộng một màn kia ngoại nhân tuyệt đối không cách nào tưởng tượng, dù là nàng cuối cùng thanh tỉnh lại, có thể đối nàng đến nói là tỉnh là mộng không còn có cái gì khác biệt.

Xích Luyện, Xích Luyện tiên tử.

Đồng dạng danh xưng, 2 người, lại là kinh lịch đồng dạng quá khứ.

Chuyện này đối với nàng đến nói thật thật giả giả cũng không có bao nhiêu khác nhau, cuối cùng Xích Luyện liền biết mình cả đời này đều sẽ cùng cái này tên là Nhạc Duyên nam tử củ củ triền triền cùng một chỗ. Mà hết thảy này nguyên do, bất quá là ngày đó 2 người liếc nhau một cái.

Si ngốc lưu luyến, khóc khóc cười cười. Tương tư cừu

hận dây dưa một thân.

Nếu như là Xích Luyện tiên tử lời nói, cũng sẽ là tương tư thành hận, viên kia nàng tốn hao thời gian dài như vậy tạo ra được đến Băng Phách Ngân châm cùng độc môn độc dược, kia châm có bao nhiêu độc liền đại biểu cho hận sâu bao nhiêu, yêu sâu bao nhiêu. Mà thẳng đến thận lâu xuất phát thời điểm, Xích Luyện mới chính thức định ra tâm tư.

Vẻn vẹn giết hắn thực tế là quá khó, hắn quá mạnh, mạnh như tiên như thần.

1 viên Băng Phách Ngân châm còn thiếu rất nhiều, đơn thuần võ công trên đời này chỉ sợ cũng không người là Nhạc Duyên đối thủ, nhất là tại gặp qua một kiếm kia phá vỡ mây đen mở đường về sau. Mà cơ hội duy nhất. Chính là Đông Hoàng đối đầu trong truyền thuyết Thần thú Phượng Hoàng thời điểm.

Cho nên, Xích Luyện lựa chọn động thủ thời cơ.

Tại hắn cùng nàng nam hoan nữ yêu thời điểm, tại hắn hưởng thụ, tại hắn phiêu phiêu dục tiên thời điểm. Động thủ.

Châm này không phải giết hắn, mà là tại hắn cùng Phượng Hoàng chi chiến thời điểm chôn xuống 1 cái thiếu hụt. Khi hắn đem một thân công lực vận chuyển tới cực đoan, khi hắn khí huyết sôi trào thời điểm, viên kia ngân châm mới có thể chân chính có hiệu quả, nàng nghiên chế độc môn độc dược mới có thể có hiệu quả.

Dưới mắt, một màn này. Xích Luyện biết nàng muốn hiệu quả đã đạt tới.

Hắn, sắp vong.

“…”

Nguyệt nhi triệt để mộng, cái này đại nhân ở giữa cố sự thật phức tạp, thật là mâu thuẫn. Trong lúc nhất thời, trong lòng nàng cũng tại cố sự này dưới tràn ngập nhiều lắm vật kỳ quái. Tình, đến cùng là vật gì kỳ quái hơn chính là Nguyệt Thần bọn người nhưng không có vì thế xuất thủ.

“Nàng đã uống thuốc độc.”

Phát giác được Nguyệt nhi ánh mắt, Nguyệt Thần mặt không biểu tình mở miệng nói ra. Theo ánh mắt của nàng nhìn lại, Nguyệt nhi phát hiện Xích Luyện môi sắc chẳng biết lúc nào đã trở nên đen nhánh, rõ ràng là trúng độc đã sâu, không còn sống lâu nữa bộ dáng.

Trên mặt của mỗi người cũng đầy là vẻ lo lắng, chỉ có Vân Trung Quân ngược lại là lòng tin tràn đầy.

Đối chúng nữ bộ dáng chẳng thèm ngó tới, Đông Hoàng đại nhân chính là vô địch thần, há lại Phượng Hoàng có khả năng đánh bại chỉ là hắn nắm chặt trường kiếm tay, cũng hiển lộ rõ ràng Vân Trung Quân tâm tình khẩn trương.

Người, ngồi ngay đó.

Ngửa đầu.

Mái tóc phiêu giương bên trong, Xích Luyện ngơ ngác nhìn chăm chú lên toà kia thổ sơn, nhìn xem kia bên trong phát sinh hết thảy.

Oanh!

Một tia chỗ sơ suất, tăng lên tới khí thế cùng công lực bị đánh gãy.

Một màn này trực tiếp rơi vào Phượng Hoàng mắt bên trong, dã thú trực giác nó liền vào thời khắc ấy bắt đầu cuồng bạo nhất công kích. Ngọn lửa cuồng bạo triệt để đem toàn bộ đỉnh núi bao phủ, xa xa nhìn lại nhìn thấy chỉ có hướng 4 phương 8 hướng càn quét mà ra sóng lửa.

Cái kia uy lực, so với đã từng bạo tạc muốn càng thêm mãnh liệt cùng khủng bố.

Sóng lửa, tại thiên không trình liệu nguyên chi thế tán ra.

Xích Luyện thấy thế cười.

Đại thù đã báo, cảm thụ được thể nội độc tố dần dần phát tác, Xích Luyện biết nàng muốn đi xuống cùng hắn.

Cũng tốt.

Khỏi phải những nữ nhân khác đến đoạt.

Ngay tại Xích Luyện muốn 2 mắt nhắm lại tĩnh chờ tử

vong thời điểm, chỉ nghe chân trời lại lần nữa truyền đến một trận nổ vang. Mở mắt, liền nhìn thấy núi đá hòa tan, người kia vì hình thành sơn phong trực tiếp băng liệt hòa tan, 1 viên hỏa cầu thật lớn từ giữa không trung rơi xuống trên mặt đất, nện lên đầy trời hỏa hoa.

“Ừ”

“Kia là! ! !”

Ánh mắt nơi cuối cùng, hỏa cầu 4 điểm 5 tán, 1 đạo còn thiêu đốt lên lửa lớn rừng rực bóng người từ hỏa cầu bên trong đi ra, “Không có khả năng!”

Tại mọi người hãi dị trong ánh mắt, các nàng xem đến không phải người mặc hắc bào Đông Hoàng.

Mà là một bộ đen trắng xen lẫn khô lâu, trên thân còn thiêu đốt lên đại hỏa khô lâu chính cất bước từ hỏa cầu bên trong đi ra. Áo bào hôi phi yên diệt, thể đồng hồ huyết nhục càng là đã sớm đại bộ phận không còn, dù là vẫn tồn tại một bộ điểm càng là tại Phượng Hoàng hỏa diễm dưới không ngừng thiêu đốt lên.

Còn lại chỉ có lồng ngực chỗ một khoả trái tim một bên chảy xuống máu một bên lấy quỷ dị tốc độ không ngừng nhảy lên , liên tiếp lấy trái tim màu đen kinh mạch trải rộng khô lâu toàn thân, đại não nửa bộ sau cũng còn bảo tồn hoàn chỉnh, còn có kia một đôi con mắt màu đen chính chớp nhìn xem kia đứng ở đằng xa ngu ngơ mọi người.

Cuối cùng, khô lâu ánh mắt dừng lại tại kia ngồi ngay đó Xích Luyện trên thân.

Chương 126 : Trộm long tráo phượng (thượng)

2 mắt nhìn nhau.

Cho dù là lại có sức tưởng tượng người cũng không ngờ tới dưới mắt này tấm tràng cảnh, một thân còn thiêu đốt lên hỏa diễm khô lâu tự đại hỏa cầu bên trong chậm rãi đi ra. Một thân huyết nhục chưa tồn, chỉ còn lại có kia lồng ngực bên trong 1 viên đỏ tươi trái tim tại trước mắt bao người không ngừng nhảy lên.

Thậm chí, các nàng còn có thể mơ hồ nghe tới kia thùng thùng tiếng tim đập đãng ở bên tai.

Trái tim mỗi một lần nhảy lên, đều có máu tươi tại nhỏ xuống. Kia trái tim phía trên, có 1 đạo mắt thường không thể gặp mảnh vết thương nhỏ, đang nhảy nhót tạo thành áp lực dưới, máu tươi không cầm được từ cái này vết thương nhỏ bên trong ra bên ngoài bốc lên.

Cũng không biết là một loại gì độc dược, khiến cho vết thương căn bản là không có cách ngưng kết. Máu tươi tại mỗi một lần trái tim nhảy lên bên trong, đều sẽ hướng mặt ngoài toát ra.

Màu đen kinh mạch từ nơi trái tim trung tâm uốn lượn mà lên, kết nối lấy các nơi, đây là trừ bỏ một thân huyết nhục không còn sau kia gấp trói tại khung xương bên trên đồ vật, ở trái tim mỗi một lần nhảy lên bên trong, những này màu đen kinh mạch cũng sẽ chập trùng dưới,

nhìn qua cực kì quỷ dị khủng bố.

Trừ bỏ trái tim bên ngoài, cái này khô lâu trên dưới còn lại hoàn hảo chỗ liền chỉ có kia xem ra có chút huyết tinh mơ hồ đại não cùng 2 mắt. Đạo tâm chủng ma ** dưới khổng lồ tinh thần lực đủ để điều khiển cỗ này bị thương thân thể.

Nhìn chăm chú bên trong, chúng nữ bộ dáng cơ hồ là dọa đến hoa dung thất sắc.

Đây không phải đơn thuần sợ hãi, cũng không phải dũng khí khiếp nhược nguyên nhân, đây là 1 cái đối trên tinh thần xung kích.

Không đề cập tới Nguyệt Thần đều là ẩn ẩn biến sắc, mà niên kỷ nhỏ nhất Nguyệt nhi sớm đã là che miệng của mình, gắt gao cắn môi cố nén không ra, dù là người trước mặt là nàng cha đẻ, nhưng tại giờ khắc này nàng cũng cảm nhận được một loại khó mà nói rõ sợ hãi.

Loại này bộ dáng, cảnh tượng như thế này ai sẽ nghĩ đến

Cho dù là đối Đông Hoàng có đầy đủ lòng tin Vân Trung Quân, giờ phút này cũng là tại đối phương nhìn chăm chú toàn thân trên dưới lạnh.

Trên dưới hàm khẽ nhúc nhích, khô lâu tại mọi người trong ánh mắt có động tác, tựa hồ là muốn mở miệng nói cái gì, đáng tiếc không có cái khác khí quan, chỉ có thể ra xoạt xoạt xoạt xoạt tiếng vang. Nghiêng đầu, khô lâu cũng hiện hành động này không có chút ý nghĩa nào,

thế là hắn cất bước. Có động tác.

” “

Độc đã bắt đầu làm, đã không có khí lực Xích Luyện xụi lơ trên mặt đất, nàng cứ như vậy ngơ ngác nhìn trước mắt đã hóa thành khô lâu vẫn là còn sống Nhạc Duyên, trên mặt trừ bỏ vừa mới bắt đầu kia không thể tin thần sắc sau. Dưới mắt tồn tại cũng chỉ có một vòng như nước nhu tình, thâm tình vô cùng nhìn qua đối phương.

Dù là đối phương hóa thành một bộ khô lâu, nhưng tại trong mắt của nàng nhìn thấy hay là cái kia xâm nhập nàng trong mộng nam nhân.

Khóe miệng nhẹ giương, cuối cùng hóa thành một hơi gió mát mỉm cười.

Cũng tốt.

Cũng được.

Ai đúng ai sai, ai cũng nói không nên lời kết quả.

Nàng đã cảm nhận được trong cơ thể mình độc dược làm để tính mạng của nàng đi tới cuối cùng.

Cúi đầu. Nhắm mắt.

Yêu cũng được!

Thù cũng được!

Hận cũng được!

Oán cũng được!

Khóe miệng hơi giương, sau cùng hết thảy yêu hận tình cừu tận giao tại cái này nhẹ nhàng cười một tiếng bên trong.

Hỏi thế gian tình là gì, cứ khiến người thề nguyền sống chết.

Ta thật hâm mộ cái kia đồng dạng có Xích Luyện danh hiệu nữ nhân. Suy nghĩ tại phiêu đãng, tựa hồ lại đến đã từng quá khứ, đến ngày ấy, nếu như một lần kia không phải đi nhìn trộm Âm Dương gia cấm địa nhìn thấy hắn, có phải là hôm nay hết thảy cũng sẽ không sinh đâu

Cái này phiền muộn tâm tình là hối hận không

Không!

Đây không phải là hối hận!

Kia là duyên, duyên điểm duyên.

Chẳng qua là nghiệt duyên.

Cũng ngay lúc đó, khô lâu dò xét nửa ngày, rốt cục có động tác.

Cốt trảo duỗi ra. 5 ngón tay mở ra.

Lập tức, chỉ thấy tại kia trái tim cấp khiêu động dưới, bao

khỏa kia tại khô lâu trên người màu đen kinh mạch tại thời khắc này như có sinh mệnh đồng dạng sống lại, giống như vô số màu đen tiểu xà đồng dạng tại thân thể 4 phía giương nanh múa vuốt, thẳng nhìn người khác da đầu từng đợt tê dại.

Một cỗ khổng lồ lực hấp dẫn trống rỗng sinh ra, đánh thẳng Xích Luyện. Liên lụy lực trực tiếp đem Xích Luyện thân thể cho kéo tới khô lâu trước người, cái kia màu đen kinh mạch tựa như cùng dây thừng đồng dạng đưa nàng cài chặt treo ở trước người. Chỉ còn lại có cuối cùng một hơi Xích Luyện đen nhánh lấy bờ môi lẳng lặng nhìn bộ khô lâu này trên dưới hàm không ngừng lắc lư, tựa hồ muốn nói điều gì.

Mà Xích Luyện chỉ là nhẹ nhàng lắc đầu, tay ngọc vươn ra, muốn vuốt ve 1 đem trước mắt khô lâu bên mặt. Chỉ bất quá nơi tay vừa mới nâng lên thời điểm, cũng đã mất đi sau cùng khí lực.

Ba!

Một tiếng vang nhỏ tại cái này đầy trời tiếng nổ tung vang cùng trong cuồng phong rơi vào những người khác bên tai lại là lộ ra phá lệ rõ ràng. Xem xét

Dù là biết rõ Xích Luyện là địch nhân, nhưng tại giờ khắc này các nàng vậy mà là không lời nào để nói.

Có chỉ là một loại khó mà dùng ngôn ngữ hình dung nặng nề tâm tình, chỉ giữ trầm mặc. Cho dù là Nguyệt nhi. Tại thời khắc này vậy mà cũng có một loại tên là lý giải tâm tình ở trong lòng ấp ủ.

” “

Trên dưới hàm lắc lư, ẩn hiện có người có thể nghe rõ thanh âm, khô lâu giơ cỗ này đã mất đi sinh mệnh âm thanh thân thể, con mắt chuyển động bên trong, cuối cùng hóa thành động tác. Im ắng gào thét dưới, trên thân thể màu đen kinh mạch có động tác.

Khổng tước xòe đuôi triển lộ ra. Sau đó những này màu đen kinh mạch hóa thành mũi tên đồng dạng tồn tại trực tiếp đính tại Xích Luyện trên thân.

Một tiếng vang trầm, ở sau lưng hắn tràn ra đến chính là huyết vụ đầy trời.

“! ! !”

Nguyệt Thần bọn người thấy thế kinh hãi, lấy Nguyệt Thần nhãn lực đủ để nhìn ra Đông Hoàng đại nhân một kích kia dưới, đã để Xích Luyện thể nội tất cả máu tươi toàn bộ hóa thành huyết vụ thấu thể mà ra.

Đây là tiên thi

Tuyệt không có khả năng!

Chẳng lẽ

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, Nguyệt Thần sắc mặt biến phải cực kì quái dị.

Tại mọi người trong ánh mắt, chỉ thấy kia giống như

sống đồng dạng màu đen kinh mạch tại đinh nhập Xích Luyện thi thể thể nội bách ra đối phương toàn thân huyết dịch về sau, kia ở trái tim chỗ một cây thô to kinh mạch có động tác. Uốn lượn, giơ lên, kia chừng lớn bằng ngón cái mạch máu trực tiếp hướng đối phương tim đánh tới, trực tiếp đâm vào tim.

Đông!

Mỗi một lần nhịp tim, kéo theo chính là Xích Luyện thi thể rung động một chút.

Liên tiếp không ngừng nhịp tim, rốt cục có phản ứng.

“Kia là!” Tại Đại Tư Mệnh không tự chủ được thanh âm bên trong, chỉ thấy đã chết đi Xích Luyện thân thể trở nên hồng nhuận, cỗ này hồng nhuận không phải ánh lửa kia chiếu rọi xuống nhan sắc, mà là người sống nên có sinh cơ. Sau đó, liền thấy khô lâu kia một thân màu đen kinh mạch đều thu, tay hất lên, người trực tiếp ném tới các nàng trước mặt.

Đại Tư Mệnh tiếp nhận Xích Luyện thân thể về sau, lúc này mới nhìn kỹ lại, nhìn thấy là 1 trương tràn đầy mặt đỏ thắm, lại một vòng mạch đập, vậy mà là có nhảy lên, mà người cũng có hô hấp.

Người chết phục sinh.

Đây là thần tài có năng lực.

Không đề cập tới những người khác là tâm tư gì cùng ý nghĩ, Vân Trung Quân giờ khắc này trong mắt cuồng

nhiệt đã đến.

Lại đầu, liền thấy Đông Hoàng đại nhân hóa thành khô lâu đã có động tác khác.

Quay người.

Khô lâu ngang nhìn trời.

Chỉ thấy kia liệu nguyên đại hỏa gấp thu nạp, cuối cùng lại tại giữa không trung hóa thành một quả cầu lửa, tiếng chim hót bên trong hóa thành con kia huyết sắc Phượng Hoàng. Vỗ vội cánh Phượng Hoàng cư cao lâm hạ nhìn phía dưới, một đôi tinh hồng đôi mắt bên trong cũng không khỏi hiện lên một tia mê hoặc.

Bởi vì tại Phượng Hoàng dã thú đồng dạng cảm ứng bên trong, phía dưới kia cỗ cực đoan sát ý vẫn đang.

Hiển nhiên.

Vừa mới kia Phần Thiên vừa đánh trúng, đối phương cũng chưa chết.

” “

Khô lâu ngang, trên dưới hàm lắc lư bên trong, là một tiếng im ắng gào thét, một cỗ trùng thiên lửa giận.

Lần thứ 1.

Nhạc Duyên là lần đầu tiên bị đánh thành cái này đức hạnh.

Cho dù là bởi vì cái khác nguyên nhân, nhưng Nhạc Duyên làm sao không giận một giới nghiệt súc, vậy mà đem mình đốt thành cái này đức hạnh!

Tim đập lấy, tuỷ não bộ điểm cũng đang nhảy nhót.

Chết!

Chết!

Chết!

Nhất định phải để nó chết tại cái này bên trong.

Phong vân bạo động, đạo tâm chủng ma ** tinh thần lực lại lần nữa toàn bộ triển khai, vô số sấm sét vang dội từ trên xuống dưới, quán xuyên toàn bộ chân trời. Hỏa diễm, lôi điện, cuồng phong, nham tương, thiểm điện, lôi minh cùng cùng thiên nhiên tai hoạ mới có đồ vật tại thời khắc này triệt để tràn ngập tại cái này bên trong.

Mà tại khô lâu 4 phía, cuồng bạo Huyền Âm kiếm ý tựa hồ cũng cảm nhận được chủ nhân phẫn nộ, cũng biến thành nóng nảy bắt đầu. Xoay tròn, cắt đứt, không ngừng róc thịt lấy 4 phía hết thảy.

Nơi xa, cảm nhận được kia cực đoan bạo ngược sát ý, Nguyệt Thần bọn người không khỏi lại lần nữa lui bước.

Thần cùng Thần thú ở giữa chiến tranh đã ra tưởng tượng của mọi người.

Giữa không trung.

Tựa hồ là cảm nhận được kia cỗ sát ý ngập trời, Phượng Hoàng cánh chim bay giương bên trong, cũng là một tiếng kêu to. Sau đó, chính là cánh chim vừa thu lại, hóa thành một đoàn màu đỏ mũi tên ngút trời mà dưới, trực kích phía dưới khiêu khích mình địch nhân.

Phía dưới.

Khô lâu im ắng gào thét bên trong, thân hình đột nhiên 1 thấp, 2 tay trực tiếp theo địa, thành phủ phục tư thái.

Cũng cùng lúc này, kia 4 phía cuồng bạo mãnh liệt Huyền Âm kiếm khí gấp thu nạp, hướng kia khô lâu trên thân quay chung quanh mà đi, rõ ràng là Huyền Âm 12 kiếm bên trong thứ 9 cùng kiếm thứ mười kiếm khí vây ta thân, kiếm giáp hộ ta thể.

Tại Nguyệt Thần bọn người lui bước quá trình bên trong, các nàng hoảng sợ hiện kia cỗ quay chung quanh đi lên kiếm khí lại lần nữa sinh biến hóa. Kiếm khí vô hình trở nên mắt trần có thể thấy bắt đầu, quay chung quanh tại Đông Hoàng 4 phía kiếm ý bắt đầu vặn vẹo biến hóa.

Tại Long Nguyên lực lượng cực đoan thôi hóa bên trong, Huyền Âm kiếm ý đang thu nạp 4 phía hết thảy có thể tăng trưởng uy lực đồ vật, trong lúc mơ hồ, một đầu tản ra chí âm chí tà hung thú sinh ra.

Lấy khô lâu làm trung tâm, một đầu từ Huyền Âm kiếm khí tạo thành sinh vật khủng bố xuất hiện tại trong tầm mắt của mọi người.

Kia dữ tợn bộ dáng, kia kinh khủng hình tượng, còn có kia 2 chi đứng đấy sừng thú, kiếm khí này tạo thành sinh vật bộ dáng rốt cục bại lộ tại ánh mắt mọi người bên trong.

Bộ dáng này

Cuối cùng hóa thành Vân Trung Quân trong miệng một cái danh từ: “Long!”

Đúng vậy, cái này hung thú bộ dáng chính là long.

Nếu là tại cái này bên trong có Nhạc Duyên quen thuộc quách tĩnh bọn người ở tại đây, chắc chắn kinh ngạc vô cùng nhận ra cái này sinh vật là cái gì kia chẳng phải là lúc trước Kinh Nhạn cung xuất hiện tại Tương Dương thành, khiến Tương Dương thành cuối cùng luân hãm, cho song phương mang đến cực lớn sát thương ma long.

1 chiêu này, chính là từ chưa hiện thế Huyền Âm 12 kiếm sau sáu thức hợp chiêu.

Kiếm giáp ma long ngang.

Đối kia từ trời mà dưới Phượng Hoàng chính là một tiếng long khiếu.

Sau đó chính là cái đuôi quét qua, nổi lên vô số bùn đất bên trong, long trảo duỗi ra, trực tiếp đón đỡ Phượng Hoàng táo bạo xung kích.

Quang mang tiêu tán, trước mắt đột nhiên tối sầm lại.

Oanh!

Cao tới 100 trượng thổ sóng kinh thiên mà lên.

Ngay sau đó chính là vô tận sóng lửa cùng sắc bén kiếm khí tùy theo mà đến, hướng 4 phương 8 hướng cuồng dũng tới. Giữa thiên địa, tại thời khắc này tựa như lâm vào hỗn độn. (chưa xong đợi tiếp theo.)

Địa một chút mây. Tới. Các liền có thể thu hoạch được xem.]

Chương 127 : Trộm long tráo phượng (trung)

“A…!”

Nguyệt nhi híp mắt, tại cái này cuồng bạo khí kình càn quét dưới, kia che lấp ở trên mặt lụa mỏng đã bị thổi làm trôi hướng phương xa. Tú bay giương bên trong, cảnh tượng trước mắt đang không ngừng rút lui. Ánh mắt nơi cuối cùng, nàng nhìn thấy chính là một đầu ma long cùng Thần thú Phượng Hoàng chính thức chém giết lại với nhau.

Nguyệt Thần một tay mang theo Nguyệt nhi không ngừng lui lại, mà Đại Tư Mệnh thì là ôm Xích Luyện theo sát mà lên.

Đi tại sau cùng thì là Thiếu Tư Mệnh cùng Vân Trung Quân.

Về phần Tinh Hồn, chẳng biết lúc nào vậy mà là không thấy bóng dáng. Chỉ bất quá trước mắt giao phong từng màn, thực tế là quá mức rung động lòng người, khiến cho không có ai đi chú ý tình huống chung quanh. Bọn hắn lực chú ý, toàn bộ tập trung ở kia phương xa bụi đất trung ương.

Trung ương.

Bụi đất bay giương bên trong, xen lẫn chính là vô số huyết sắc vũ mao bay giương cùng bị nện 4 phía bay

ngược Huyền Âm kiếm khí.

Khí lãng 1 ** trào lên, mỗi một lần giao phong đều là mặt đất bị phá địa 3 thước. Nương theo lấy chính là phóng lên tận trời thổ sóng, nhưng kia từng đợt càn quét hướng 4 phương 8 hướng hóa thành cuồng phong khí kình, tại đầy trời sấm chớp bên trong, bọn chúng cho cái này tận thế cảnh tượng tô điểm lên óng ánh ấn ký.

Như thế cuồng bạo tràng cảnh, không ai dám tiếp cận.

Chỉ thấy kia rơi vào trong phạm vi cự thạch, còn chưa cận thân cũng đã bị ngọn lửa cùng Huyền Âm kiếm ý triệt để quấy thành phấn kết thúc, hóa thành thổ sóng bên trong 1 tên thành viên.

Có lẽ là đánh nhau thật tình, lại từ Huyền Âm 12 kiếm tạo ra được đến kiếm giáp ma long về sau, tư tưởng của hắn tựa hồ cũng hóa thành ma long, đã từng bị hàng phục xuống tới thú tính cũng triệt để giải phóng. Tại cái này 1 thuận cảnh người đã triệt để mất đi nhân tính, thay vào đó chính là một cỗ ma tính, Nhạc Duyên cùng Phượng Hoàng chân chính trên ý nghĩa bắt đầu vật lộn. Các loại man lực cùng cắn xé liên tiếp vào tay, hoàn toàn không cần qua cái khác chiêu thức.

Lui

Đôi này đều là dã thú dưới cả 2 đến nói, cái này hoàn toàn chưa nghe nói qua.

Tìm kiếm nhược điểm

Điên cuồng dưới cả 2 biểu thị đó là vật gì có thể giết sao

Một là dã thú, một mất đi thần trí, 2 cái giết chóc chi thú tại thời khắc này bắt đầu bọn chúng sinh mệnh giết chóc, đối tử địch giết chóc.

Không tránh không né.

Ngươi cho ta 1 cánh, ta tất cho ngươi 1 móng vuốt.

Phượng gáy long hống vang vọng đất trời ở giữa, thậm chí vượt trên kia đầy trời lôi minh cùng núi lửa nổ tiếng vang. Gào thét chấn động thiên địa đồng thời. 2 con quái vật khổng lồ giao phong càng là đối với đại địa mang đến càng lớn thương tích. Bùn đất cùng cuồng bạo khí lưu bên trong, kẹp ở chính là huyết sắc vũ mao cùng bắn bay kiếm khí.

Trong chiến trường, Phượng Hoàng cánh chim đã sớm không có trước đó như vậy chói lọi mỹ lệ, bị chí âm chí tà Huyền Âm kiếm ý cực đoan công kích đến. Bọn chúng cũng biến thành ảm đạm bắt đầu. Cho dù là nó muốn sau khi bay lên, đều sẽ bị sinh sinh kéo xuống.

Về phần mặt khác một

Từ Huyền Âm 12 kiếm sau 6 kiếm cấu tạo kiếm giáp, tại Long Nguyên cùng đạo tâm chủng ma **, trường sinh quyết 3 người cực đoan lực lượng dưới, triệt để bị hắn thúc đến nhất. Vì phát tiết ra lớn nhất chiến lực, Nhạc Duyên thậm chí giải phóng đã từng bị hàng phục ma long thú tính.

Giờ khắc này. Huyền Âm Kiếm giáp triệt để sống lại.

Không giống ma long, hơn hẳn ma long.

Kiếm giáp bên trong trái tim kia khiêu động độ đã ra thường nhân tưởng tượng.

Nếu là tại cái này bên trong có người bình thường ở đây, chỉ sợ là ngay cả cái này tiếng tim đập cũng không thể nghe, chỉ cần nghe tới liền sẽ bị này quỷ dị nhịp tim kéo theo lấy trái tim nổ tung, toàn thân máu tươi đảo ngược mà chết. Không chỉ có như thế, tại khô lâu đầu, còn có thể nhìn thấy não nhân nhi cũng tại như là kia trái tim đồng dạng không ngừng rung động.

Lúc lên lúc xuống, lẫn nhau cộng minh.

Tại 2 người này cộng đồng tác dụng dưới, khô lâu kinh mạch trên người rung động, lấy trái tim làm trung tâm có thể hiện lấy mắt thường có thể thấy được độ tại một lần nữa sinh trưởng huyết nhục. Rõ ràng là trong truyền thuyết bạch cốt sinh nhục. Chỉ là khung xương bên trên mỗi sinh ra một bộ điểm huyết nhục, đều sẽ không hiểu thấu xuất hiện một cỗ ngọn lửa màu đỏ như là như giòi trong xương đem cái này tân sinh huyết nhục thiêu đốt sạch sẽ.

Ngọn lửa kia cùng Phượng Hoàng trên thân không khác nhau chút nào.

Trong lúc nhất thời giữa 2 cái này xuất hiện quỷ dị giằng co trạng thái.

Gió nóng lại thổi.

Trong mơ hồ, Xích Luyện chậm rãi mở mắt ra da, mở mắt nhìn thấy lần đầu tiên chính là tận thế cảnh tượng.

“Đây chính là thế giới sau khi chết quả nhiên, chỉ có ta 1 người sao “

“Ngươi còn chưa có chết!”

Chẳng biết lúc nào, Đại Tư Mệnh tấm kia yêu diễm gương mặt xuất hiện tại Xích Luyện trong mắt, băng lãnh đến cực điểm ngữ khí rơi vào Xích Luyện bên tai. Có chút nghiêng đầu sang chỗ khác, Xích Luyện liền hiện tại một bên Nguyệt Thần còn có Vân Trung Quân cùng kia Nguyệt nhi đều là dùng một loại ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng.

Nguyên lai mình còn chưa chết

Này làm sao sẽ!

Cái kia độc dược theo đạo lý đã sớm theo máu tươi truyền khắp thân thể, dù là có tiên đan chỉ sợ cũng vô pháp cứu mình. Chỉ là làm sao lại vô hiệu có chút nhắm mắt, trước mắt của nàng lại lần nữa hiển hiện kia một lần cuối cùng nhìn thấy tình cảnh.

Bộ xương khô kia.

Còn có cặp mắt kia.

Cái kia có thể xưng kinh khủng cảnh tượng. Còn có cái

kia tựa như sống tới kinh mạch

Chẳng lẽ! ! !

Lại mở mắt, Xích Luyện hiển nhiên đã đoán được cái gì.

“Không sai, là Đông Hoàng đại nhân cứu ngươi tính mệnh.”

Lại nghe Nguyệt Thần đạm mạc tiếng nói ở bên tai đãng nói: “Cùng Đông Hoàng đại nhân đồ phượng trở về, tại xử trí ngươi đi.”

“Phạm phải này cùng đại tội. Vừa chết chi làm sao có thể “

” “

Không phản bác được, Xích Luyện cuối cùng sáp nhiên cười một tiếng. Ngửa đầu, nhìn về chân trời sấm chớp, bên tai là kia không ngừng nổ vang âm thanh, nàng biết kia là hắn cùng Phượng Hoàng tại giao thủ, chỉ là tại loại này tình cảnh dưới hắn còn có thể bạch cốt sinh nhục sao

Đáng tiếc. Tại thời khắc này nàng cũng không biết.

Xích Luyện không tiếp tục tự sát dũng khí, tại cuối cùng kia cười một tiếng bên trong, nàng đem hết thảy yêu hận tình cừu đều giao phó kia cười một tiếng. Cười một tiếng tan hết hết thảy, nàng bây giờ từ một loại ý nghĩa nào đó là thuộc về nàng tân sinh, trong cơ thể của nàng phun trào chính là hắn máu.

Thuộc về mình sẽ là cái dạng gì kết cục

Xích Luyện đã không thèm để ý.

Nàng ở thời điểm này, chỉ là xuất thần ngắm nhìn kia sấm chớp bầu trời, 4 phía hết thảy tiếng vang tựa hồ cũng ở thời điểm này đi xa.

Ầm ầm

Trời, rốt cục trời mưa.

“Ai “

Đại Tư Mệnh nghiêng đầu nhìn chung quanh, tại quét 4 phía một vòng về sau, nàng hiện 1 cái kinh ngạc địa phương: “Tinh Hồn đại nhân người đâu “

Tại câu nói này dưới, Nguyệt Thần các cái khác người cũng hướng 4 phía nhìn lại, nhưng không thấy Tinh Hồn tung tích.

Chẳng biết lúc nào, Tinh Hồn không gặp tung tích.

Ngay tại các nàng nghi ngờ thời điểm, tại long cùng phượng giao chiến địa phương, tại Phượng Hoàng sau lưng 1 cái hơi có vẻ an toàn nơi hẻo lánh, chẳng biết lúc nào thêm ra 1 thiếu niên thân ảnh. Sóng lửa cùng Huyền Âm kiếm ý tại thiếu niên trước mặt tựa hồ không dậy nổi mảy may tác dụng.

Bị đánh bay Huyền Âm kiếm khí mặc kệ thứ gì ngăn tại

trước mặt đều sẽ bị triệt để cắt đứt, nhưng những này kiếm khí tại thiếu niên trước mặt thời điểm liền sẽ không tự chủ được hướng bên cạnh tách ra. Mà Phượng Hoàng trên thân tản mát hỏa diễm càng là không có đối nó sinh ra tác dụng.

Sóng lửa thần phục, ôn hòa tựa như trong lò lửa đồng dạng, nhìn xem hung mãnh lại mảy may đốt không đến người.

Trong vầng sáng.

Thiếu niên ánh mắt ở vào một loại kỳ quái mờ mịt trạng thái, mặc dù tại hành tẩu, nhưng cả người xem ra liền không có tinh thần đồng dạng cái xác không hồn. Cái trán, mắt trái 4 phía những cái kia ngọn lửa màu tím hoa văn tại thời khắc này tựa hồ nhận ảnh hưởng gì sống tới đồng dạng, tựa như muốn tránh thoát một loại nào đó trói buộc, từ bên trong chạy đến.

1 bước, 1 bước.

Thiếu niên cứ như vậy thất thần giống như bị thao tác khôi lỗi đồng dạng hướng Phượng Hoàng phương hướng đi đến.

Khi thiếu niên cách Phượng Hoàng còn vài trượng thời điểm, bước tiến của hắn trở nên chậm xuống dưới.

Ngẩng đầu.

2 con ngươi tại thời khắc này hoàn toàn bị hắc ám bao phủ.

Kiếm chỉ hơi giương, ngưng khí thành lưỡi đao, một cỗ không có chút nào sát ý kiếm ý xuất hiện tại trên đầu ngón tay.

Kiếm khí thành hình, lại hoàn toàn để người không cảm giác được một điểm 1 hào nguy hiểm.

Nâng trên cánh tay giương.

Kiếm khí gấp tại trên đầu ngón tay phương thành hình.

Đầy trời giọt mưa tại nhiệt độ cao dưới hóa thành vô số hơi nước, ở thời điểm này, những này hơi nước tựa hồ nhận cái gì dẫn dắt đồng dạng, bắt đầu thu nạp trói buộc, hướng thiếu niên phía trên tụ lại mà đi, hình thành 1 thanh to lớn khí kiếm.

Ngay một khắc này, không trung lôi đình liên tiếp mà xuống, tinh thần phấn chấn trên thân kiếm tụ lại mà tới.

Gần như đồng thời, kia nguyên bản không có mảy may sát ý khí kiếm trong nháy mắt trở nên quỷ dị, chí âm chí tà chi ý phiêu nhiên trên đó, uy nghiêm sát ý tán mà ra.

Cái này, rõ ràng là Huyền Âm 12 kiếm trước 6 kiếm hợp chiêu 6 đạo vòng vạn vật chớ trù.

Đột nhiên cảm nhận được gần tại chậm chạp trí mạng sát ý, Phượng Hoàng rốt cục phản ứng lại.

Một tiếng thê lương kêu to, Phượng Hoàng tuôn ra cuồng bạo hơn lực lượng. Chỉ tiếc, trước người hóa

thành ma long kiếm giáp tại khô lâu chỉ huy dưới lấy đồng dạng lực lượng cuồng bạo sinh sinh kiềm chế ở Phượng Hoàng. Lực lượng khổng lồ cùng hỏa diễm khiến cho Huyền Âm Kiếm giáp không ngừng vỡ vụn, vỡ vụn kiếm khí lại là lại lại lần nữa hướng Phượng Hoàng sau lưng khí kiếm tụ lại mà đi.

Trong lúc nhất thời, Phượng Hoàng không cách nào tránh thoát.

Đe doạ mà đến nguy cơ để Phượng Hoàng ra từng tiếng thê lương tiếng kêu, cuối cùng nhất thời không tránh thoát cũng cuồng.

Trên thân nhan sắc gấp ảm đạm, 4 phương 8 hướng nhiệt độ không khí càng là tại thời khắc này nhanh giảm xuống, hỏa diễm dập tắt, trên mặt đất nháy mắt tại Huyền Âm kiếm khí ảnh hưởng dưới trải lên tầng 1 băng sương.

“! ! !”

Huyền Âm Kiếm giáp khỏa thân Nhạc Duyên đã sớm thần trí thanh tỉnh, bị hàng phục ma tính đã có thể giải mở cũng có thể trói buộc, điểm này với hắn mà nói đã sớm không là vấn đề. Mà ở thời điểm này, hắn rất rõ ràng cảm nhận được trước mắt Phượng Hoàng kia cấp hàng thấp nhiệt độ, còn có kia tại ở giữa nhất gấp kéo lên áp lực cùng nhiệt độ cao.

Hiển nhiên.

Cái này Phượng Hoàng phát giác được nguy hiểm,

muốn liều mạng một lần.

Cảm giác này là muốn tự bạo sao

Cái này cảm giác áp bách, so với ban đầu ở kinh thành đối mặt vô số thuốc nổ lúc nổ cho người cái loại cảm giác này càng thêm khủng bố.

Nghĩ đến cái này bên trong, Nhạc Duyên đã có động tác.

Kiếm giáp hóa thân ma long long trảo cưỡng ép cố định Phượng Hoàng thân thể, người cùng phượng tại thời khắc này 4 mắt nhìn nhau.

Một đôi kim sắc như rắn đồng đồng dạng con mắt đối mặt một đôi tinh hồng đôi mắt.

4 mắt nhìn nhau bên trong, cả 2 trong mắt uy nghiêm sát ý tại đụng nhau.

Chỉ thấy khô lâu lồng ngực trái tim lại lần nữa đập nhanh độ, lập tức chỉ nghe bộp một tiếng giòn vang, Phượng Hoàng hai mắt nhận nhìn không thấy kiếm ý công kích, trực tiếp bị thương. Mà khô lâu cũng là lảo đảo 1 bước, 2 mắt máu tươi hoành lội.

Người cùng phượng, tại thời khắc này đồng thời 2 mắt đã mù.

Thoáng chốc, Phượng Hoàng nguyên bản động tác không khỏi im bặt mà dừng, dừng lại như vậy một chút.

Cơ hồ là cùng thời khắc đó, trong tay thiếu niên Huyền

Âm khí kiếm trực tiếp chém xuống.

Mục tiêu

Là người trước mắt cùng Phượng Hoàng. (chưa xong đợi tiếp theo.)

Địa một chút mây. Tới. Các liền có thể thu hoạch được xem.]

Chương 128 : Trộm long tráo phượng (hạ)

Kiếm khí ngút trời. »,

Bầu trời mây đen tại thời khắc này cũng quay chung quanh cái này khí kiếm bắt đầu xoay tròn, vô số giọt mưa thẳng hàng mà hạ. Giọt mưa mới đến giữa không trung cũng đã bị chí âm chí tà kiếm ý phủ lên thành vô số băng tinh, tinh thần phấn chấn kiếm phương hướng tụ lại mà đi.

Cho dù là cách thật xa, Nguyệt Thần mấy người cũng nhìn thấy một kiếm này.

Một kiếm này, liền tựa như từng tại thận lâu thời điểm kia cực đoan bạo phát đi ra 1 kiếm trảm mây một kiếm kia, chỉ bất quá tại lúc ấy chỉ là đơn thuần kiếm ý, mà không phải trước mắt loại này cụ tượng hóa đến chiêu thức. Nhưng các nàng có thể khẳng định đây là Đông Hoàng đại nhân chiêu thức.

Huyền Âm khí kiếm hơi giương, sau đó chính là kinh thiên động địa 1 trảm.

Mục tiêu, ngay cả người mang phượng.

Oanh!

Khí kiếm ở chân trời xẹt qua một vết nứt, trực tiếp cắt đứt chân trời mây đen sử ra được hiện 1 đạo to lớn vết

sẹo, mà phía dưới, Huyền Âm khí kiếm còn chưa rơi xuống đất, cái kia khổng lồ khí áp đã ép lên thường nhân không cách nào tưởng tượng 1 đầu khí lãng lửa cháy thêm dầu mà đi, thẳng tới chân trời phương xa.

Lưỡi kiếm cập thân.

Là thiên đao vạn quả đồng dạng Huyền Âm khí kiếm cùng Phượng Hoàng trên thân cánh chim tiến hành giao phong.

Vô số hoả tinh ở trước mắt nở rộ, thật giống như có người nhóm lửa 1 đóa ánh lửa bập bùng, nhìn qua huyễn đẹp chi cực.

Kiếm khí đang bay ra, cánh chim cũng đang bay ra.

Bị công kích 1 trở tay không kịp Phượng Hoàng tại thời khắc này, không có bất kỳ cái gì phòng bị vững vàng đón đỡ lấy cái này kinh khủng 1 kiếm, chí âm chí tà thuộc tính như như giòi trong xương hướng Phượng Hoàng thể nội nhảy lên đi vào. Lại nghe một tiếng thê lương đến cực điểm kêu to, vô số máu tươi lập tức tung tóe ra, giữa không trung phủ lên ra một mảnh huyết hồng.

Huyền Âm kiếm ý tại đột phá cánh chim tiến vào Phượng Hoàng thể nội, liền bắt đầu nó tàn khốc nhất đặc tính.

Thiên đao vạn quả.

Như thế lệ hình, cho dù là Thần thú cũng vô pháp chịu đựng.

Nguyên bản dự định, bị sinh sinh đánh gãy, vô số hỏa diễm nương theo lấy máu của thần thú bắt đầu không chút kiêng kỵ hướng 4 phương 8 hướng bay tuôn ra mà đi. Mà tại Phượng Hoàng trước người, hóa thành kiếm giáp ma long Nhạc Duyên thì là đồng dạng không né tránh tiếp một kiếm này.

Chỉ bất quá một kiếm này rơi vào trên người hắn thời điểm, không hề giống là Phượng Hoàng như vậy.

Kiếm giáp cùng kiếm khí tiếp xúc, liền tựa như nước đồng dạng dung nhập lại với nhau.

Tương phản. Giữa 2 cái này tiếp xúc phát sinh lẫn nhau cộng minh đồng dạng, bắt đầu tương hỗ khuấy động, đối lẫn nhau uy lực tiến hành tăng lên. 2 người này hợp nhất, mới thật sự là hoàn toàn Huyền Âm 12 kiếm.

Chân trời lại là một tiếng tê minh.

Phượng Hoàng tại cái này tương hỗ khuấy động dưới Huyền Âm 12 dưới kiếm, một thân phòng ngự rốt cục triệt để phá tán. Gần như đồng thời, thiếu niên cùng khô lâu trên thân kiếm ý đồng thời tiêu tán, cộng đồng chui vào trong hai cái trồng xen kẽ làm cầu nối Phượng Hoàng thể nội.

Một trước một sau.

Huyết vụ cùng hỏa diễm bay múa bên trong, 2 đạo chí âm chí tà Huyền Âm kiếm ý thấu thể mà qua.

Trước 6 kiếm cùng sau 6 kiếm tại Phượng Hoàng thể nội tổng hợp, hợp thành bản đầy đủ Huyền Âm 12 kiếm.

Đồng thời.

Khô lâu cùng thiếu niên thân hình của hai người cấp tốc nhanh lùi lại, xa xa tránh đi tới.

Giữa sân.

Thê lương tiếng phượng hót không thôi. Cuồng bạo sát ý cùng đau đớn triệt để dây dưa, để Phượng Hoàng toàn bộ đều co quắp trên mặt đất.

2 con mắt màu đỏ ngòm trợn to, đã mù 2 mắt mang theo cực đoan oán hận nhìn chằm chằm kia đứng ở đằng xa kia một bộ khô lâu.

Há mồm, liền muốn phun ra hỏa cầu thời điểm, lại là xuất hiện là từng chuỗi mang theo hoả tinh huyết hoa, phun ra không phải hỏa diễm, mà là bọt máu kiếm khí. Tập tễnh chống lên thân thể lại lần nữa ngã xuống đất, một đôi cánh càng là không động đậy bắt đầu.

Mỗi giãy dụa lấy động một lần, kia cũng là vô số kiếm khí mang theo máu tươi từ trong cơ thể gấp vọt mà ra.

“…”

Nơi xa. Tại Long Nguyên cùng trường sinh quyết lực lượng dưới lần nữa khôi phục bình thường 2 mắt đạm mạc nhìn chằm chằm thế thì địa thê lương tê minh Phượng Hoàng, Nhạc Duyên cũng chẳng suy nghĩ gì

nữa. Một màn này, là hắn đã sớm chuẩn bị kỹ càng.

Trước mắt Phượng Hoàng, thành Huyền Âm 12 kiếm túc thể.

Làm võ học kiếm đạo bên trên. Nhạc Duyên rất vui vẻ.

Hắn sáng tạo ra một môn trong lúc mơ hồ có sinh mệnh kiếm pháp, cái này khiến hắn cách kia phiêu miểu võ đạo đỉnh cao nhất lại lần nữa gần 1 bước. Mà dưới mắt, hắn đem cái môn này có sinh mệnh dấu hiệu Huyền Âm kiếm pháp ký túc tại Phượng Hoàng thể nội.

Như vậy tương khắc tồn tại, sẽ phát sinh cái dạng gì tràng cảnh đâu

Phát sinh trước mắt hết thảy. Cho hắn tốt nhất ví dụ.

Chí âm chí tà kiếm ý cùng Phượng Hoàng lửa hình thành tương khắc tràng diện, đây không phải từ bên ngoài đánh vào, mà là phát sinh ở Phượng Hoàng thể nội chiến đấu. Rất nhiều thứ không phải từ ngoại bộ đánh vào. Mà là nội bộ sụp đổ, Phượng Hoàng cho dù là lại kiên cố thành lũy, nội bộ sụp đổ đủ để cho nó mang đến trí mạng nhất đả kích.

Huyền Âm kiếm ý như như giòi trong xương, kiếm khí vô hình tại Phượng Hoàng thể nội bắt đầu thiên đao vạn quả, đau đớn kịch liệt khiến cho Phượng Hoàng liền đứng lên khí lực đều không có. Tinh hồng cánh chim đã cấp tốc ảm đạm, từng tầng từng tầng băng tinh từ thể đồng hồ hiển hiện, biến thành xám trắng bắt đầu, nguyên bản dùng để tiến công lực lượng đều bị Phượng

Hoàng dùng tại ngăn cản thể nội Huyền Âm kiếm ý.

Quay đầu.

Thiếu niên Tinh Hồn chẳng biết lúc nào đã đi tới khô lâu bên người, mặt không biểu tình đứng tại kia bên trong, lẳng lặng nhìn phát sinh trước mắt hết thảy.

Trong ngọn lửa, khô lâu lên tiếng, trên dưới hàm tấm động hóa thành một tiếng im ắng cười.

Vì hôm nay, Nhạc Duyên chuẩn bị thời gian bao nhiêu

Hắn trọn vẹn ở cái thế giới này ngốc mười mấy năm. Hắn từ trên người chính mình tình huống, suy luận xuất thần thú Phượng Hoàng chân chính khó chơi.

Quay đầu lại.

Khô lâu 2 mắt dừng ở nhắm mắt lại không có động tác Tinh Hồn trên thân.

Trên đời này, cái dạng gì tình huống mới là ngươi không có nhất phòng bị đồ vật

Trên đời này, không có nhất phòng bị bình thường đều là người một nhà.

Đối người như thế.

Đối Thần thú cũng là như thế.

Ánh mắt cuối cùng dừng lại tại Tinh Hồn mắt trái 4 phía

kia một vòng xem ra tựa như tại nhảy nhót ngọn lửa màu tím hoa văn phía trên. Cái này hỏa diễm hoa văn tựa hồ nhận cái gì trói buộc đồng dạng, muốn tránh thoát ra nhưng không có lực lượng.

Chỉ sợ trong con mắt của mọi người đây chẳng qua là Tinh Hồn trên trán chỗ ấn xuống hỏa diễm hoa văn hình xăm, lại làm sao biết đây bất quá là Nhạc Duyên mình từ trên thân thể mình tách ra ngoài một sợi kia bởi vì Lục Tiểu Phượng mà tiềm ẩn ở trong cơ thể mình Phượng Hoàng lực lượng.

Hắn đem tuyệt đại bộ điểm đặt ở trán mình hình thành hỏa diễm hoa văn, mà đổi thành bên ngoài 1 tiểu bộ điểm chính là lạc ấn tại tinh hồn trên thân.

Cũng chính bởi vì dạng này, Nguyệt nhi mới có loại kia kỳ quái nhận sai.

Đương nhiên.

Điểm này, Nhạc Duyên cũng không biết, cũng không có để ý.

Vừa mới sở dĩ bị Phượng Hoàng liệu nguyên đại hỏa sinh sinh đốt thành khô lâu, trong đó có một bộ điểm nguyên nhân chính là Phượng Hoàng dẫn bạo tiềm ẩn ở trong cơ thể hắn cổ lực lượng kia, tro tàn lại cháy. Dưới mắt, cho dù là tại Long Nguyên cùng trường sinh quyết chữa thương năng lực dưới, không có sinh ra một tia huyết nhục đều sẽ bị cái này hỏa diễm thiêu đốt hầu như không còn.

Loại kia đau đớn. Bởi vì kinh lịch quá nhiều, Nhạc Duyên đã thành thói quen.

Mà cái này bởi vì cái này một phần bị trói buộc tại trên người Tinh Hồn hỏa diễm, liền sẽ để trong giao chiến Phượng Hoàng sẽ không phát giác, sẽ không phòng bị tinh hồn đến. Lại nói, tại thận lâu đông độ thời gian bên trong, Nhạc Duyên cũng tại tinh hồn thể nội gieo xuống mình Huyền Âm kiếm pháp một bộ điểm.

Nhạc Duyên sinh sinh đem Huyền Âm kiếm pháp một phân thành hai, trước đó chính hắn chỗ thi triển Huyền Âm kiếm pháp kỳ thật không hoàn toàn, uy lực cũng không phải mạnh nhất thời điểm.

Khi cả 2 hợp nhất thời điểm, chính là hoàn chỉnh nhất Huyền Âm kiếm pháp.

Dưới mắt một màn này, thì là Nhạc Duyên chỗ mong đợi tràng cảnh.

Hắn. Đem Huyền Âm 12 kiếm chủng tại Phượng Hoàng trên người mình, để Huyền Âm 12 kiếm trở thành túc thể.

Xương tay duỗi ra, trực tiếp điểm tại tinh hồn trên trán, lập tức kia cỗ nhảy nhót ngọn lửa màu tím hoa văn giống như nước chảy đồng dạng hướng xương tay lội quá khứ, sinh sinh bị rút lấy ra, sau đó hóa thành một đám lửa dọc theo Nhạc Duyên xương tay đốt đi lên.

Đối đoàn kia ngọn lửa màu tím đến nói, trước mắt khô lâu trên thân huyết nhục mới là nó địch nhân lớn nhất.

Trong nháy mắt, Tinh Hồn cái trán ngọn lửa màu tím hoa văn đã biến mất không thấy gì nữa, lưu lại chỉ là một mảnh trơn bóng cái trán. Tinh Hồn thời khắc này bộ dáng xem ra không còn có quá khứ loại kia thê diễm lạnh lẽo vẻ đẹp. Cũng không có tà ác khủng bố cảm giác. Xem ra, chính là 1 cái bình thường thiếu niên tuấn mỹ mà thôi.

Phía trước.

Chỉ nghe từng đợt phốc phốc phá thể âm thanh xuất hiện.

Quay đầu, khô lâu ánh mắt dừng ở Phượng Hoàng trên thân.

Có cực mạnh phòng ngự cánh chim đối với từ trong cơ thể bộc phát chí âm chí tà Huyền Âm kiếm ý không có chút nào lực phòng ngự, vô số huyết hoa đang bắn tung. Vô số vũ mao tại phiêu giương. Tại Phượng Hoàng kia từng tiếng thê lương thanh âm bên trong, chỉ thấy đối phương trên thân thể 4 phía bắt đầu phát sinh một màn quỷ dị biến hóa.

Trên thân thể không ngừng xuất hiện nhô lên, phá thể âm thanh bên trong chính là 1 thanh nhiễm gió tuyết Huyền Âm kiếm ý phá thể mà ra, chí âm chí tà bầu không khí càng là bao phủ quanh thân.

Rất nhanh.

Tại Nhạc Duyên ánh mắt nhìn chăm chú. Phượng

Hoàng trên thân trải rộng kiếm từ, vô số Huyền Âm kiếm khí bộc phát, để nó xem ra trên thân sinh trưởng vô số trường kiếm màu đỏ ngòm. Mà tại chí âm chí hàn hạ. Phượng Hoàng thân thể 4 phía chậm rãi kết băng, hơn phân nửa thân thể đúng là lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được hóa thành 1 con băng làm Phượng Hoàng.

Dậm chân, khô lâu dạo bước đi đến Phượng Hoàng trước mặt.

Cúi đầu.

Nhìn cái này đã nhiều lần chết Thần thú.

Cho dù là Thần thú, cũng bất quá là một con dã thú.

Tựa hồ là phát giác được đối phương biến hóa trong cơ thể, con mắt màu đen chuyển động dưới, khô lâu nhếch miệng mà cười.

Muốn niết sao

Đáng tiếc a, ngươi không kịp!

Cốt trảo vồ xuống, hướng Phượng Hoàng đầu nhấn tới, đồng thời cái kia màu đen kinh mạch lại lần nữa bay múa, trong đó 2 cây thô to kinh mạch trực tiếp cắm vào Phượng Hoàng đã trở nên máu thịt be bét 2 mắt.

Trở về đi!

Ta Huyền Âm kiếm ý!

Công lực vận chuyển, kia Phượng Hoàng thể đồng hồ trường kiếm màu đỏ ngòm cấp tốc co vào, lui trở về, tứ ngược tại Phượng Hoàng thể nội Huyền Âm kiếm ý hướng Phượng Hoàng đầu dũng mãnh lao tới, trực tiếp trở về khô lâu thể nội. Không chỉ có như thế, tại cùng thời khắc đó, lại lần nữa bị Nhạc Duyên sửa chữa qua bắc minh thần công bộc phát.

Cuồng bạo hấp lực tự tử mạch bên trong sinh ra, bắt đầu thu nạp lên Phượng Hoàng lực lượng tới.

Tại thời khắc này, hắn đúng là muốn trực tiếp dùng Phượng Hoàng lực lượng đối hướng trong cơ thể mình Long Nguyên, lại xuất hiện từng tại Tương Dương một trận chiến tràng cảnh. Có một thân Long Nguyên chi lực thời gian lâu như vậy, Nhạc Duyên đã sớm phát hiện trong đó không ổn.

Thần thú có độc.

Mà dưới mắt, hắn muốn để cả 2 lực lượng đối hướng rơi.

Khô lâu thể đồng hồ hỏa diễm biến mất, nương theo lấy chính là bạch cốt sinh nhục, lấy cực nhanh tốc độ khôi phục, nhìn như thế chẳng mấy chốc sẽ bạch cốt hóa người, không còn là trước đó như vậy kinh khủng bộ dáng.

Chỉ là khi chiêu đi một nửa thời điểm, đã khôi phục lại bờ môi bộ điểm khô lâu đột nhiên nói một câu: “Không đúng!”

Thoại âm rơi xuống.

Màu đen kinh mạch đảo ngược mà quay về.

Nguyên bản tiêu tán hỏa diễm lại lần nữa xuất hiện, tại trong chốc lát đem toàn bộ mặt ngoài thân thể huyết nhục kinh mạch hóa thành tro bụi, chỉ lưu một bộ óng ánh bạch cốt. Không chỉ có như thế, viên kia khiêu động trái tim cũng tựa hồ tại 2 cổ lực lượng kinh khủng dưới chống đỡ không nổi, vào thời khắc ấy trực tiếp bạo liệt.

"…"

Cúi đầu nhìn lướt qua lồng ngực, ở bên cái đầu, cảm nhận được kia cái ót không ngừng rung động não nhân nhi, khô lâu há to miệng, tựa hồ muốn nói điều gì… Chỉ là tại thời khắc này, não nhân nhi bạo liệt, một cỗ vô hình đồ vật mang theo kia chí âm chí tà Huyền Âm kiếm ý gấp vọt mà ra, hướng đứng tại cách đó không xa Tinh Hồn nhào đi.

Huyền Âm kiếm ý bao phủ xuống, đoạt thể mà vào.

Nhắm mắt Tinh Hồn chợt mở mắt, tay phải giơ lên, nhìn trước mắt cái này một cái tay, đang sờ sờ cái trán, không khỏi lên tiếng nói: "Cảm giác này…"

"Tại sao sẽ là như vậy!"

"Vẫn là để ta đi 1 bước này."

"May mắn, ta Nhạc Duyên sớm chuẩn bị ma chủng."

“Không hổ là khó giết nhất Phượng Hoàng!”

Chương 129 : Kết quả

Áo tím phiêu đãng.

Một bộ thiếu niên bộ dáng Nhạc Duyên sắc mặt đạm mạc nhìn chằm chằm đã chỉ còn lại có một hơi Phượng Hoàng, thấy cái này Phượng Hoàng không có khí lực gì, cũng không thấy niết sống lại, Nhạc Duyên liền biết trước đó kia một chút mặc dù không có hoàn toàn chí tử, nhưng cũng khiến cho Phượng Hoàng niết triệt để thất bại , chờ đợi nó chỉ có một con đường chết.

Chỉ là cho dù là dưới loại tình huống này, Nhạc Duyên cũng không ngờ đến lưu cho mình dạng này một màn.

Ánh mắt na di.

Nhạc Duyên ánh mắt dừng ở thuộc về mình bộ bạch cốt kia phía trên, tại Phượng Hoàng hỏa diễm sau cùng bộc phát dưới, kia bên trong chỉ có một bộ trắng noãn óng ánh bạch cốt, không gặp mảy may huyết nhục cùng kinh mạch. Mình nhìn xem thi thể của mình, đây là một loại rất kỳ quái cảm giác.

Kinh ngạc dò xét nửa ngày, Nhạc Duyên lúc này mới giang hai tay ra, cảm thụ được mình cỗ thân thể này bên trong biến hóa.

Quả nhiên.

Cho dù là đổi thân thể, vẫn tránh không được cái này sao

Gió nhẹ quét, xa xa nhìn qua thân thể thiếu niên lộ ra có chút đơn bạc, mà ở thời điểm này Nhạc Duyên cảm nhận được một loại đã lâu lạnh nóng giao thế cảm giác. Bởi vì tại thời khắc này, Nhạc Duyên không cảm giác được công lực của mình.

Nói một cách khác, hắn hiện tại xem ra liền cùng không biết võ công người bình thường đồng dạng.

Không đúng!

Dựa theo nguyên bản dự định, máu phượng cùng Long Nguyên đối hướng, cho dù là 2 người này lẫn nhau triệt tiêu, nhưng ở trên người hắn như thế nào đi nữa cũng nên còn sót lại một bộ điểm công lực. Không đề cập tới mất đi bản thể, lưu không dưới trường sinh quyết cùng một hệ liệt nội lực, nhưng đạo tâm chủng ma lớn pháp bên trên tinh thần lực cũng nên tồn tại.

Nhưng là bây giờ…

Những này tựa hồ cũng không cảm giác được.

Duy nhất có thể khiến người ta cảm nhận được chỉ có ký túc tại thân thể bên trong Huyền Âm 12 kiếm.

Cái hiện tượng này, tuyệt đối không phải hắn nguyên bản chỗ trong chờ mong long phượng đối xông kết quả.

Cũng được.

Híp mắt, trầm ngâm nửa ngày, Nhạc Duyên tạm thời

đem loại này quỷ dị tình huống đặt ở đáy lòng, dưới mắt là thời điểm cho Phượng Hoàng một kích cuối cùng. Dậm chân tiến lên, tại Phượng Hoàng loáng thoáng tê minh thanh bên trong, kiếm chỉ 1 giương, Huyền Âm kiếm ý trực kích mà hạ.

Máu phượng bay giương bên trong, tại cuối cùng này 1 kiếm dưới, Phượng Hoàng triệt để mất đi sinh mệnh âm thanh.

Cơ hồ tại Phượng Hoàng mất mạng đồng thời. Một cỗ mắt thường không thể gặp cảm giác âm lãnh lấy Phượng Hoàng thi thể làm trung tâm, hướng 4 phương 8 hướng tán ra ngoài. Đứng mũi chịu sào, chính là đứng tại nó trước mặt Nhạc Duyên, trong đó tuyệt đại bộ điểm cảm giác âm lãnh chính là vọt thẳng hắn mà tới.

“Ừ”

Đây là cùng Huyền Âm kiếm pháp không giống chí âm chí tà. Là một loại kỳ quỷ oán hận, là thuộc về Thần thú oán, mặc dù không nhìn thấy sờ không được, nhưng tại giờ khắc này Nhạc Duyên rõ ràng cảm thấy cái này âm lãnh đối với mình cực đoan chi ý.

Nguyền rủa sao

Bản tọa nên tán dương Phượng Hoàng ngươi trước khi chết bất khuất sao còn sống, ta còn không sợ lại huống chi là chết Phượng Hoàng!

Sắc mặt lạnh lẽo, đối mặt cái này đại bộ phận điểm tránh không khỏi, để không xong Thần thú chi oán, Nhạc

Duyên thể nội Huyền Âm 12 kiếm lập tức có phản ứng, cùng thuộc cho tới âm chí tà Huyền Âm kiếm ý thu nạp hấp thu, những cái kia chui vào thể nội âm lãnh cơ hồ toàn bộ từ Huyền Âm kiếm ý thay thế chính hắn.

Còn sống Phượng Hoàng cũng bất quá là đầu cao cấp điểm dã thú, chết Phượng Hoàng làm sao đến trí tuệ

Cứ như vậy, Nhạc Duyên sinh sinh lấy Huyền Âm kiếm pháp thay thế chính hắn tiếp nhận Phượng Hoàng nguyền rủa. Nếu là những người khác có lẽ đối mặt loại tình huống này không có chút nào biện pháp, nhưng tại Nhạc Duyên trên tay cái này cũng không có vấn đề quá lớn.

Cái này đến từ Phượng Hoàng đối với sinh mạng nguyền rủa, đối Nhạc Duyên đến nói cũng không có tác dụng quá lớn.

Bởi vì hắn sáng tạo ra một môn vốn là ẩn ẩn có sinh mệnh kiếm pháp. Lấy kiếm pháp thay thế người, đối một cái không có trí tuệ nguyền rủa thật sự mà nói là quá mức đơn giản. Bất quá còn sót lại nguyền rủa tại Nhạc Duyên cảm giác bên trong, quét ngang hòn đảo lớn này, nguyền rủa trên toà đảo này tất cả mọi người.

Thu hồi ánh mắt, Nhạc Duyên ánh mắt quét về phía 4 phía.

Phương viên 100 dặm phạm vi bên trong sớm thành bừa bộn, núi lửa gió bão, cuồng phong càn quét, đại địa chấn động cùng chờ ở giao phong bên trong sinh ra khí lãng tứ ngược, khiến cho cái này 100 dặm phạm vi triệt

để trở nên mấp mô bắt đầu. Ngẫu nhiên vẫn tồn tại 1 lượng cây vận khí tốt đại thụ, chỉ bất quá tại cái này lạnh nóng giao thế nhiệt độ hạ. Cũng triệt để trở nên có vẻ bệnh bắt đầu.

Ánh mắt quay lại, Nhạc Duyên ánh mắt rơi vào phương xa kia còn tại ẩn ẩn núi lửa bộc phát bên trên, nhìn lướt qua liền bị những sự vật khác hấp dẫn.

"…"

Lòng bàn tay mở ra, tại trước mắt của hắn 1 đóa bông tuyết đung đưa thân thể rơi vào lòng bàn tay bên trong. Đây là tuyết, cũng không phải bình thường bản thân nhìn thấy cái chủng loại kia trắng noãn như oánh tuyết trắng, mà là thê diễm màu đỏ bông tuyết, giống như là trời tại khấp huyết.

Càng tới gần núi lửa địa phương, nhiệt độ càng cao, cái này tuyết liền giữa không trung hòa tan hóa thành huyết vũ. Mà tại Nhạc Duyên cái này bên trong. Bởi vì khoảng cách rất xa, núi lửa nhiệt độ đến không có bao nhiêu ảnh hưởng đến cái này bên trong, rơi vào trước mặt hắn hay là tuyết bộ dáng.

"Ha ha!"

Nhìn xem tại lòng bàn tay hòa tan thành màu đỏ nước, ngửi ngửi bên trong mùi máu tươi, Nhạc Duyên không khỏi cười. Đây bất quá là trước đó giao phong bên trong bị Huyền Âm kiếm ý bách đi ra Phượng Hoàng máu bốc hơi sau ở trong mây lại lần nữa ngưng kết, rơi xuống mà thôi.

Rất bình thường thời tiết biến hóa.

…

“Tuyết rơi!”

Nguyệt nhi ngẩng đầu, nhìn về chân trời rơi xuống bông tuyết, không khỏi thì thào lên tiếng, chỉ là khi bông tuyết rơi vào trước mắt nàng thời điểm, các nàng liền nhìn thấy trong cuộc đời này khó gặp kỳ cảnh.

Tuyết rơi.

Dưới không phải tuyết, là máu.

Một màn này, để Nguyệt nhi biểu lộ không khỏi ngốc trệ.

Nguyệt Thần mấy người cũng có chút ngoài ý muốn, càng là tại cùng thời khắc đó, các nàng cũng cảm nhận được một cỗ kỳ quỷ âm lãnh chi ý thấu thể mà qua, hướng 4 phương 8 hướng quét ngang mà đi, để người không tự chủ được rùng mình một cái.

“Trời khóc!”

Vân Trung Quân thấy thế ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, nơi đó đã không còn sấm sét vang dội, tầng mây dày đặc bên trong đang không ngừng hạ xuống màu đỏ bông tuyết, trên mặt hắn nguyên bản lo lắng mơ hồ biến mất không thấy gì nữa, ngược lại thay thế chính là một loại hưng phấn.

“Ha ha ha!”

“Đông Hoàng đại nhân đã giết chết Phượng Hoàng!”

Đối với vừa mới kia chợt lóe lên cảm giác âm lãnh, Vân Trung Quân hoàn toàn không có để ý, nói đến đây bên trong, Vân Trung Quân ánh mắt nhìn về phía bên người mấy người, mở miệng nói ra: “Nguyệt Thần đại nhân, nghĩ đến Đông Hoàng đại nhân đã tốt, chúng ta không có tư cách để Đông Hoàng đại nhân lâu chờ.”

Nói xong, Vân Trung Quân đã dẫn đầu dậm chân mà ra, hướng chiến trường trung tâm phương hướng đi tới.

Nguyệt Thần mí mắt có chút hợp lại, lập tức cũng mang theo Nguyệt nhi, Thiếu Tư Mệnh đi theo. Về phần Đại Tư Mệnh thì là kéo lấy Xích Luyện đi tại phía sau cùng.

Ngay cả Phượng Hoàng đều không có giết năng lực của hắn sao

Ha ha!

Khóe miệng bò lên một vòng nụ cười khổ sở, Xích Luyện có chút thất thần.

“Làm sao hiện thực để ngươi thất vọng “

“…”

Đối mặt Đại Tư Mệnh giễu cợt ngữ điệu, Xích Luyện cũng không nói gì, chỉ là bảo trì trầm mặc.

Rất nhanh.

Tại mấy người toàn lực khinh công thi triển dưới, rất nhanh liền tiếp cận chiến trường trung tâm.

Chỉ là các nàng vừa mới bước vào trong này thời điểm, ánh mắt của các nàng liền bị cái kia ngã tại hố đất bên trong Phượng Hoàng thi thể hấp dẫn.

Lúc ấy, các nàng chỉ có thể viễn thị. Gặp một lần Phượng Hoàng phong thái.

Nhưng bây giờ, nhìn thấy chính là Phượng Hoàng thi thể.

Tận mắt nhìn thấy, đối với các nàng đến nói đây đều là một loại rất lợi hại xung kích.

Chỉ bất quá cuối cùng hấp dẫn ánh mắt của mọi người cũng không phải là Phượng Hoàng thi thể, mà là kia ngồi ngay ngắn ở Phượng Hoàng phía trên thi thể người.

Kia là 1 thiếu niên.

1 cái để mọi người quen thuộc thiếu niên.

Bộ dáng của đối phương. Chính là Âm Dương gia Tả hộ pháp Tinh Hồn. Chỉ bất quá trước mắt Tinh Hồn, cùng dĩ vãng hình tượng có chỗ khác biệt. Mắt trái 4 phía ngọn lửa màu tím hoa văn không gặp tung tích, lộ ra là một mảnh trơn bóng cái trán, mà lại ở trên người hắn càng là nhiều một cỗ cao cao tại thượng cao quý cảm giác, thật

giống như Đông Hoàng.

Mà để mọi người mong đợi Đông Hoàng đại nhân lại căn bản không gặp mảy may tung tích.

Trước mắt một màn như thế. Để ở đây mấy người cũng không khỏi cau lại lông mày, đang lúc Nguyệt Thần chuẩn bị mở miệng hỏi thăm thời điểm, đã thấy thiếu niên ở trước mắt mở miệng: “Làm sao bản tọa hơi cải biến dưới hình tượng, các ngươi cũng không nhận ra bản tọa đâu “

Đây là! ! !

Trong lòng mọi người không hẹn mà cùng giật mình, giọng điệu này, cái này giọng điệu, để các nàng trong lòng dâng lên 1 cái đáng sợ suy đoán.

Đông Hoàng đại nhân.

Làm sao lại

Tinh Hồn làm sao lại biến thành Đông Hoàng đại nhân

Nguyệt nhi mở ra miệng nhỏ, một đôi mắt đẹp trừng căng tròn, sững sờ nhìn thấy kia ngồi ngay ngắn ở Phượng Hoàng trên thi thể Tinh Hồn, không có ai biết trong lòng của nàng tại thời khắc này là một loại gì chờ ngạc nhiên. Phải biết. Ban đầu ở nhìn thấy mình cha đẻ bộ dáng về sau, nàng vẫn cho là kia Tinh Hồn là mình cùng cha khác mẹ huynh trưởng tới…

Nhưng sự tình làm sao lại phát triển thành dạng này

Đồng dạng.

Chỉ cần tại Âm Dương gia gặp qua Nhạc Duyên bộ dáng, kết hợp với tinh hồn bộ dáng, mỗi người đều sẽ có ảo giác của mình. Đây cũng là theo các nàng Tinh Hồn niên kỷ tiểu tiểu nhậm chức Âm Dương gia cao vị nguyên do, dù là Tinh Hồn bản nhân cực đoan tùy hứng làm bậy.

Nhưng không có người ngờ tới Tinh Hồn sẽ có 1 ngày trưởng thành là Đông Hoàng.

Không đề cập tới chúng nữ viên kia kia bị vạn mã bôn đằng mà qua phương tâm, mỗi cái nữ tử sắc mặt đều rất quỷ dị, ngược lại là Vân Trung Quân dẫn đầu phản ứng lại.

Hắn là cái thứ 1 tiếp nhận.

Hắn thấy, như thần Đông Hoàng đại nhân, có phân thân cái gì cũng là có thể lý giải. Bởi vì Đông Hoàng cùng bọn hắn ở giữa chênh lệch thực tế là không lấy đạo lý kế, những người khác không có đứng tại cùng 1 cao độ. Tự nhiên chỉ có thể là người mù sờ voi đồng dạng buồn cười.

Buồn cười.

Nữ tử chung quy là nữ tử.

Khóe mắt quét nhìn đảo qua chúng nữ, Vân Trung Quân khóe miệng giật giật.

“…”

Chúng nữ bộ dáng cùng tiểu biểu lộ Nhạc Duyên tất nhiên là nhìn đến rõ ràng, cho dù là có lụa mỏng che giấu Nguyệt Thần, Nhạc Duyên cũng nhìn thấy phía dưới kia quái dị vẻ ngạc nhiên. Không có người ngờ tới một màn này. Dù sao đây là hắn chuẩn bị chuẩn bị ở sau.

Lúc trước khiến cho đông quân rời đi Âm Dương gia, kỳ thật còn có một nguyên nhân, đó chính là đối Tinh Hồn sinh ra hiểu rõ hứng thú.

Mà đã từng Tinh Hồn bọn người đi Kế đô thẩm tra cùng giao thủ, lưu thủ nguyên nhân, kỳ thật cũng là cái này.

Nàng cùng các nàng đều có 1 cái đồng dạng suy đoán.

Chỉ tiếc, các nàng đều đoán sai.

Đứng dậy.

Nhạc Duyên từ Phượng Hoàng trên thi thể đứng lên. Lộ ra phía sau hắn cỗ kia bạch cốt âm u. Xoay người, đem mình bạch cốt bế lên về sau, Nhạc Duyên lúc này mới nhảy xuống. Lúc này, người phía dưới mới phát hiện cỗ kia bạch cốt âm u.

Ngay tại lúc trong lòng các nàng mê hoặc thời điểm, một cỗ kỳ quỷ lực trường theo thiếu niên bộ pháp đi tới các nàng chung quanh, nóng lạnh giao thoa hoảng hốt vặn vẹo cảm giác bao quát 4 phía.

Cơ hồ một nháy mắt, trừ bỏ công lực thấp nhất Nguyệt nhi cùng thụ thương nghiêm trọng Xích Luyện, mấy người khác đồng thời nội tức đi xóa, khó chịu như muốn thổ huyết, khó chịu tựa như là tẩu hỏa nhập ma dấu hiệu, công lực càng cao loại tình huống này càng thêm rõ ràng.

Ngay tại mấy người không khỏi kinh hãi thời điểm, Nhạc Duyên đã ôm trong ngực bạch cốt đi tới Xích Luyện trước mặt.

Ngửa đầu, mặt không biểu tình nhìn xem cái này sắc mặt nhu nhược nữ tử áo đỏ.

Chương 130 : Cõng quan tài thỉnh tội

Một cao một thấp.

1 người ánh mắt có chút nhìn xuống, 1 người ánh mắt thì là thoảng qua giơ lên.

2 người ánh mắt giữa không trung gặp nhau.

Xích Luyện sắc mặt có chút tái nhợt, trước đó kia uống thuốc độc trọng thương sau dù là bị Nhạc Duyên cứu lại, thế nhưng là vẫn là nguyên khí trọng thương. Tại thời khắc này, lại lần nữa nhìn thấy cái này không biết là cái gì nguyên do chiếm cứ Tinh Hồn thân thể Đông Hoàng, nàng cũng là đầy bụng tâm tư.

Không đề cập tới thế cục ngụy biến, cũng không đề cập tới người trước mắt vấn đề.

Tại thời khắc này, cừu nhân, người yêu hay là cái khác vấn đề thân phận khiến cho Xích Luyện đối mặt với đối phương thời điểm có một loại xấu hổ cảm giác. Bất quá, Xích Luyện đang đợi mình kết quả cuối cùng, đã không có giết chết đối phương, mình cũng không có chết, như vậy nàng cũng chỉ có thể chờ mong mình sau cùng kết cục.

Trước đó Nguyệt Thần, Đại Tư Mệnh bọn người không có lấy nàng thế nào , chờ đợi chính là từ Đông Hoàng tự mình hạ đạt xử trí mệnh lệnh, kia là các nàng chỗ mong

đợi. Làm một nữ nhân, Xích Luyện phi thường lý giải các nàng tâm tư.

Thế nhưng là lại có cái dạng gì kết cục, so với quá khứ tra tấn nàng gần 10 năm vấn đề càng thê thảm hơn đâu

Nàng cũng không có cái gì đáng giá để ý.

Duy nhất để Xích Luyện mê hoặc là thiếu niên trong ngực cỗ kia bạch cốt âm u, chẳng lẽ…

Ánh mắt lấp lóe, 1 cái suy đoán ở trong lòng hiển hiện.

Có lẽ nàng tại trước đó kỳ thật cũng không có thất bại

"…"

Xích Luyện biểu lộ bộ dáng biến hóa, một mực rơi vào Nhạc Duyên quan sát bên trong, đối phương mâu thuẫn tâm tình cùng nỗi lòng biến hóa tại Nhạc Duyên trong lòng đã bị nàng suy đoán cái đại khái. Ban đầu ở đáp ứng đối phương bên trên thận lâu thời điểm, hắn liền từng có chuẩn bị.

Đáp ứng, là bởi vì cái kia tên.

Từ phương diện nào đó đến nói, kẻ cầm đầu còn chỉ có thể coi là hắn chính Nhạc Duyên vấn đề.

2 người bọn họ ở giữa vấn đề, so với hắn cùng sư phi huyên giữa 2 người vấn đề còn muốn hỗn loạn. Mà làm Nhạc Duyên đem mình cỗ này bạch cốt lộ ở trước mặt mọi người thời điểm, hắn liền không có muốn đi qua

giấu diếm.

Dù sao. Dưới mắt thân thể của hắn bất quá là một giới thiếu niên bộ dáng.

Như thế nào đi nữa, cũng vô pháp giấu diếm nguyên bản thân thể tình huống. Đến mức Nguyệt nhi kia ánh mắt kỳ quái cũng chỉ có thể để Nhạc Duyên ra vẻ làm như không thấy.

Chỉ bất quá sau lưng Nguyệt Thần, lớn Thiếu Tư Mệnh còn muốn Vân Trung Quân mấy người tình huống ngược lại là hấp dẫn Nhạc Duyên lực chú ý.

Xoay người.

Nhạc Duyên ánh mắt rơi vào mấy người trên thân, kinh ngạc nói: “Ừm các ngươi đây là…”

Ánh mắt ngưng lại. Lấy Nhạc Duyên nhãn lực tất nhiên là nhìn ra được bọn hắn mấy người kia là tẩu hỏa nhập ma dấu hiệu, nhất là tại 4 người cưỡng ép vận công áp chế tự thân tình huống thời điểm. Loại tình cảnh kia càng phát nghiêm trọng.

Trong chốc lát, 4 người không hẹn mà cùng phun một ngụm máu, sắc mặt trắng bệch, đúng là đồng thời thụ trọng thương.

Một bên, Nguyệt nhi một mặt ngạc nhiên.

Ánh mắt cảnh giác bắt đầu quan sát 4 phía đến, nàng không rõ vì sao lại đột nhiên xuất hiện tình cảnh như

vậy, chẳng lẽ tại Phượng Hoàng sau khi chết còn muốn cái khác cái gì nhưng nàng chỉ là trong lúc mơ hồ cảm thấy không thoải mái bên ngoài, cũng không có cái khác cảm giác.

Bất quá tháng đó nhi cũng không khỏi tự chủ vận công thời điểm. Loại kia cảm giác quỷ dị, chân khí trong cơ thể nghịch xông cảm giác đau đớn tiến đến.

“! ! !”

Rên lên một tiếng, Nguyệt nhi cũng là miệng bên trong sặc ra một tia mùi máu tươi.

Đồng dạng.

Xích Luyện cũng phát giác được tình thế quỷ dị. Thấy thế, nàng cũng có chút vận dưới công, lập tức liền rơi vào đồng dạng tình huống.

“Đông Hoàng đại nhân, mời đại nhân ngài thu hồi tự thân công lực!”

Lên tiếng chính là Vân Trung Quân, bị mình chân khí đảo ngược bị thương không nhẹ hắn phát ra thỉnh cầu: “Chúng ta chỉ sợ chống đỡ không nổi kia nóng lạnh giao thế ảnh hưởng.”

Đây là! ! !

2 mắt nhíu lại, Nhạc Duyên hắn mảy may không cảm giác được mấy người đủ khả năng cảm nhận được tình huống, nhưng trước mặt mấy người biến hóa rơi vào

hắn trong mắt, để ánh mắt của hắn trở nên rất kỳ quái.

Một màn này. Xem ra để người cảm thấy giống như đã từng quen biết.

“Các ngươi không muốn vận chuyển công lực, liền không có sự tình.”

Phân phó về sau, mấy người lập tức làm theo. Quả nhiên vừa rồi vấn đề lập tức yếu bớt, chân khí trong cơ thể bình phục, không còn xuất hiện những vấn đề khác. Cho dù là dạng này, trừ bỏ Nguyệt nhi mấy người cái trán đều hiện lên ra từng tia từng tia mồ hôi lạnh.

Bọn hắn không dám vận công, chỉ có thể bảo trì người bình thường dáng vẻ.

Một khi vận công, loại kia quỷ dị nóng lạnh giao thế, chân khí tại tĩnh mạch bên trong nghịch chuyển tẩu hỏa nhập ma cảnh tượng sẽ lại xuất hiện.

Cái này… Là Đông Hoàng đại nhân lực lượng sao

Nguyệt Thần, lớn Thiếu Tư Mệnh 3 nữ ánh mắt dừng ở thiếu niên trước mắt trên thân, trong ánh mắt có một loại nói không nên lời hương vị, mà ở trong mắt Vân Trung Quân thì là càng nhiều hơn chính là một loại cuồng nhiệt.

Đông Hoàng đại nhân. Mạnh hơn.

Đúng thế.

Mạnh hơn.

Đã từng thời điểm, tại Đông Hoàng đại nhân trước mặt Vân Trung Quân cũng sẽ không cảm nhận được loại tình huống này. Dù là khi đó Đông Hoàng đại nhân thâm bất khả trắc, nhưng cũng có thể để người mình vận chuyển công lực a. Nhưng bây giờ. Đứng tại đối phương bên người, đúng là ngay cả mình một thân chân khí đều thần phục.

Mạnh hơn sao

Xích Luyện thấy thế cũng chỉ có thể trong lòng bên trong khe khẽ thở dài.

Quả nhiên.

Biểu lộ không thay đổi, nhưng ở đáy lòng Nhạc Duyên cũng không khỏi tự chủ cảm thán một tiếng.

Tình huống này cùng đã từng Hòa Thị Bích dị năng đối cao thủ mang tới ảnh hưởng không khác nhau chút nào. Long cùng phượng lực lượng, ở trên người hắn căn bản không phải Nhạc Duyên vốn là muốn tượng bên trong đối hướng triệt tiêu, mà là hình thành một loại kỳ quỷ hỗ trợ lẫn nhau trạng thái.

Nóng lạnh giao thế, cái này đã là long cùng phượng lực lượng, cũng là âm dương Trường Sinh Quyết lực lượng.

3 người hợp nhất dưới, hình thành như thế 1 bộ quỷ dị tràng diện.

Khiến cho chính hắn bản thân không cảm giác được mảy may lực lượng, ngay cả Tinh Hồn nguyên bản thân thể bên trong tồn tại chân khí cũng không thấy tung tích, mà là toàn diện hóa thành như thế 1 cái quỷ dị lực trường bao phủ tại thân thể của mình 4 phía.

Tiếp cận mình người, mặc kệ võ công cao thấp, đều chỉ có thể hóa thành người bình thường.

Một khi vận công, chính là tẩu hỏa nhập ma hạ tràng.

Ta đây là trở thành còn sống Hòa Thị Bích sao

Biểu lộ mặc dù không có biến hóa, nhưng tại Nhạc Duyên đáy lòng có rất nhiều nghi vấn, phải biết lúc trước hắn nhưng là chuyên môn tiến vào Hàm Dương cung kiểm tra qua Doanh Chính kia Hòa Thị Bích chế tạo ngọc tỉ, phía trên kia căn bản liền không có mảy may dị năng.

Đến cùng xảy ra vấn đề gì!

Nhạc Duyên phát hiện tại giết chết Phượng Hoàng về sau, cũng không như trong tưởng tượng như thế giải quyết tốt đẹp rơi chính mình vấn đề, ngược lại là thêm ra một chút không hiểu tình huống.

Xem ra là cần nhìn nhìn lại kia Hòa Thị Bích.

Tâm tư thay đổi thật nhanh, Nhạc Duyên đem nghi hoặc dằn xuống đáy lòng, ánh mắt lại lần nữa dừng ở Xích Luyện trên thân, nói: “Ngươi tình huống bản tọa đã biết được… Xích Luyện, ngươi tạm thời cõng quan tài thỉnh

tội đi!” Nói xong, Nhạc Duyên đem trong ngực bạch cốt đặt ở Xích Luyện mang bên trong.

“Thiếu Tư Mệnh, ngươi phụ trách giám sát!”

Nghiêng đầu sang chỗ khác, khóe mắt quét nhìn rơi vào Đại Tư Mệnh trên thân, Nhạc Duyên lên tiếng lần nữa nói: “Về phần Phượng Hoàng thi thể liền giao cho Vân Trung Quân ngươi mang về thận lâu.”

“Chúng ta đi thôi!”

Tại trải qua Nguyệt Thần, Đại Tư Mệnh còn có Nguyệt nhi 3 nữ bên người thời điểm, Nhạc Duyên bước chân dừng lại, lúc này mới dậm chân mà ra.

Trong gió.

Áo tím bay múa.

Ánh mắt nhìn qua thiếu niên bóng lưng rời đi, ánh mắt mọi người thu hồi, rơi vào Xích Luyện trên thân, dừng ở Xích Luyện trong ngực một câu kia trắng noãn óng ánh trên đám xương trắng mặt. Người ở chỗ này, đều là người thông minh. Nguyên bản Âm Dương gia Tả hộ pháp Tinh Hồn hóa thành Đông Hoàng, như vậy cỗ này bạch cốt cũng chỉ có có thể là Đông Hoàng nguyên bản thân thể hài cốt, Tả hộ pháp Tinh Hồn bất quá là Đông Hoàng đại nhân chuẩn bị chuẩn bị ở sau, Đông Hoàng đại nhân trực tiếp chuyển sinh.

Mà câu kia đối Xích Luyện xử trí cõng quan tài thỉnh tội, thì là định ra kết quả của nàng.

Thiên vị.

Đối phương là cái gì nguyên do đáng giá Đông Hoàng đại nhân dạng này

Nguyệt Thần mày liễu không khỏi chớp chớp, lạnh lùng nhìn lướt qua Xích Luyện, lập tức mang theo Nguyệt nhi đuổi theo phía trước thiếu niên bóng lưng. Mà theo sát phía sau thì là Đại Tư Mệnh, nàng thổi cằm dưới trước kia sợi rũ xuống trước mắt mái tóc, phiết một chút đối phương sau cũng không nói gì liền đi theo Nguyệt Thần sau lưng.

Lập tức, hiện trường chỉ để lại một mực chưa từng nói chuyện Thiếu Tư Mệnh dùng không có chút nào biểu lộ mặt ngơ ngác nhìn Xích Luyện.

"…"

Nguyệt Thần cùng Đại Tư Mệnh rời đi thời điểm ánh mắt, Xích Luyện đã sớm cảm nhận được ẩn chứa trong đó ý vị. Chỉ là nàng cũng không ngờ đến hắn đối với mình xử lý sẽ là kết quả như vậy.

Cõng quan tài thỉnh tội…

Ánh mắt rơi vào trong ngực trên đám xương trắng mặt, Xích Luyện biểu lộ trở nên nhu hòa ai oán bắt đầu.

Khác biệt những người khác, Xích Luyện phi thường minh bạch trong câu nói kia mặt khác tầng 1 hàm nghĩa.

Đã là tại Âm Dương gia mặt những người khác trước bảo đảm nàng, càng là có cái khác ý vị, nói cho nàng đại thù đã báo, nhưng tội chết đã miễn tội sống khó thể tha.

Nàng đây cũng là báo thù sao

Từ phương diện nào đó, cái này nên tính sao

Cuối cùng, hết thảy đều chỉ là hóa thành khóe miệng kia đắng chát ý cười. 2 tay có chút dùng sức, nàng dùng sức ôm ý muốn bên trong bộ bạch cốt kia.

Kia là nàng yêu hận qua oán qua người xương cốt.

Dưới mắt, Xích Luyện phát hiện nàng chẳng biết lúc nào đã không có hận, còn lại chỉ có một loại trống rỗng.

…

Vân Trung Quân đáp ứng Nhạc Duyên phân phó về sau, cái này liền bắt đầu phát ra tín hiệu, để sớm thoát đi trung tâm chiến trường Âm Dương gia các đệ tử đến đây nhặt xác, mà chính hắn càng là chờ đợi tại Phượng Hoàng thi thể bên cạnh, để phòng ngoài ý muốn.

Phương xa.

Trước đó sớm đã bị kia tận thế cảnh tượng chấn kinh Âm Dương gia các đệ tử tại thời khắc này mới phản ứng lại, may mắn tại trước đó đã bị thông tri tại ngoài 100 dặm phương tiện ngừng lại.

Bằng không mà nói…

Bọn hắn không dám tưởng tượng bước vào kia trong giao chiến tâm sau sẽ là cái dạng gì hậu quả.

Về phần Thiếu Tư Mệnh thì là đi theo Xích Luyện, 2 nữ một trước một sau cất bước hướng phía Đông Hoàng phương hướng dạo bước mà đi.

Đi tới nửa đường, Thiếu Tư Mệnh dùng mình mộc bộ năng lực chỉnh lý 1 bộ cây quan tài.

Cẩn thận từng li từng tí đem bạch cốt để vào trong đó về sau, lúc này mới đem úp xuống. Dùng dây lụa cùng cây mây buộc chặt tốt về sau, cái này liền treo ở Xích Luyện trên thân.

Thế là…

Tại rất nhiều Âm Dương gia các đệ tử ngạc nhiên trong ánh mắt, 1 tên sắc mặt trắng bệch, thụ thương không nhẹ nữ tử áo đỏ cõng một bộ khá lớn cây quan tài từng bước một hướng phía trước đi tới.

Mỗi một bước, nàng đều đi rất chậm, đi rất chân thành.

Mỗi một bước, nàng đều sẽ nghĩ rất nhiều đồ vật.

1 bước 1 cái dấu chân, 1 bước một cái ý niệm trong đầu, trên lưng bộ kia đặt ngang cây quan tài, đối với nàng mà nói thực tế là quá ‘Nặng’.

Ở sau lưng nàng, Thiếu Tư Mệnh thì là nhắm mắt theo đuôi đi theo.

Bước chân bước qua đối phương đi qua mỗi một bước.

Thiếu nữ trong lòng, tựa hồ đồng dạng có rất nhiều suy nghĩ.

Một trước một sau, 2 nữ tại thời khắc này đạt tới một loại khác đồng bộ.

Động tác.

Cùng tâm tình.

Chương 131 : Tinh Hồn (thượng)

Đầy đất hài cốt, một chỗ bừa bộn.

Núi lửa còn tại ẩn ẩn bạo, chỉ bất quá uy thế so trước đó tiểu quá nhiều, trông thấy chỉ có một cỗ khói đặc bốc lên, tàn hơn hoả tinh thỉnh thoảng thoát ra.

Hành tẩu tại cái này bị Thần thú cùng người chà đạp qua mặt đất, Âm Dương gia các đệ tử trong mắt đều là kinh hãi cùng chấn kinh chi sắc.

Viễn thị, là một bộ tràng cảnh.

Tự mình đi ở trong đó, càng có thể trải nghiệm loại kia vô địch uy thế.

Rất nhanh, bọn hắn liền xa xa nhìn thấy kim bộ trưởng lão Vân Trung Quân, đang tập trung tinh thần chờ đợi tại 1 tôn sinh vật thi thể trước mặt, tựa hồ đang nghiên cứu cái gì.

Phượng Hoàng.

Vân Trung Quân biểu lộ rất chân thành, khi lấy được Đông Hoàng đại nhân phân phó về sau, hắn chính chờ đợi tại Phượng Hoàng thi thể trước mặt, tại đồng thời chân chính dùng một loại nhà nghiên cứu tư thái nghiên cứu cái này Phượng Hoàng. Cánh chim, máu tươi, **.

Làm một Luyện Đan sư, những này là nhất định phải nghiêm túc cùng phụ trách.

Phải biết, cái này chính là muốn luyện thành trường sinh đan dược.

Mặc dù không phải sử thượng lần thứ 1, nhưng đối với Vân Trung Quân đến nói, đây là vĩ đại lần thứ 1.

Dù sao lý luận cho dù tốt, cũng cần động thủ đến suy tính.

Trường sinh đan dược thực tế là quá trọng yếu, cái này không giống bình thường đan dược có quá nhiều thất bại cơ hội, bởi vì trong thiên hạ này chỉ sợ cũng chỉ có như thế 1 con Phượng Hoàng. Nếu là thất bại, chỉ sợ đến lúc đó tự sát đều không đủ lấy tạ tội.

Cho nên, đang chờ đợi đoạn thời gian này bên trong, Vân Trung Quân đều tại cấu tứ nên như thế nào đề cao xác suất thành công. Dù sao vô vật thật thời điểm cùng có vật thật là 2 cái tình trạng.

Nhất là tại kiến thức đến Phượng Hoàng uy thế sau.

” “

Đầu ngón tay nắn vuốt Phượng Hoàng trên thi thể máu tươi, Vân Trung Quân chính nửa ngồi trên mặt đất, ngưng lông mày trầm tư.

Thẳng đến một nhóm Âm Dương gia đệ tử đi tới phía sau người, hắn mới từ trầm tư trạng thái bên trong phục

tới. Chỉ vào Phượng Hoàng thi thể, Vân Trung Quân nói nghiêm túc: “Đưa nó mang thận lâu.” Phân phó rơi xuống, chưa cùng chúng đệ tử trong lòng sợ hãi thán phục, tại một đám Âm Dương gia đệ tử tiến lên di chuyển Phượng Hoàng thi thể thời điểm, Vân Trung Quân sắc mặt đột nhiên có biến hóa.

Trên mặt tức giận, giọng mang kinh lôi.

Ánh mắt nhìn thẳng Phượng Hoàng dưới thi thể mặt, một tiếng quở trách trực tiếp mở miệng: “Nghiệt súc. Ngươi dám!”

Bội kiếm ầm vang ra khỏi vỏ.

Rời tay, bắn thẳng đến Phượng Hoàng dưới thi thể phương.

Kia bên trong, có 8 đầu màu đỏ đại mãng chính lẫn nhau quấn quanh ở cùng một chỗ trốn ở Phượng Hoàng thi thể phía dưới tại tranh nhau đoạt thức ăn lấy Thần thú Phượng Hoàng thi thể chảy xuống máu tươi. Một màn này, làm cho Vân Trung Quân lông mày đứng đấy. Nộ khí thốt nhiên mà hiện.

Vừa mới bởi vì đối Phượng Hoàng thi thể chấn kinh cùng nghiên cứu, Vân Trung Quân căn bản liền không có ngờ tới sẽ có tình cảnh như thế. Cho nên, tại hắn thấy cảnh này về sau, mới có thể tức giận như vậy cùng chấn kinh.

Bởi vì cái này đời đồng hồ lấy hắn cô phụ Đông Hoàng đại nhân tín nhiệm.

Thần thú thi thể đụng phải rắn khinh nhờn.

Bội kiếm ** phun ra.

Trường kiếm trực tiếp đính tại kia 8 đầu màu đỏ đại mãng trên thân, chui vào trong đó. Đưa chúng nó thân thể cho đinh mứt quả đồng dạng xuyên lại với nhau.

Tê!

Im ắng tiếng gào thét truyền ra, tinh hồng lưỡi rắn không ngừng phun ra nuốt vào lấy, 8 đầu màu đỏ đại mãng gặp cái này đột nhiên một kích, khiến cho bọn chúng rất là hỗn loạn. Tại gặp nguy cơ trí mạng một nháy mắt, cái này 8 đầu màu đỏ đại mãng đã vặn vẹo cùng một chỗ hướng ra phía ngoài chạy trốn mà ra.

Cho dù là bị kiếm đính tại cùng một chỗ, nhưng tại nguy cơ trí mạng dưới, rắn chạy trốn độ vẫn là cực nhanh.

“! ! !”

Một bên vừa mới nâng lên Phượng Hoàng thi thể Âm Dương gia đệ tử tức thì bị cái này đột nhiên cảnh tượng giật mình kêu lên, thất thố Phượng Hoàng thi thể kém chút lại lần nữa rớt xuống, cuối cùng vẫn là Vân Trung Quân tự mình xuất thủ một lần nữa nâng lên Thần thú thi thể.

Chỉ bất quá như thế 1 trì hoãn, kia bị đính tại cùng nhau 8 đầu màu đỏ đại mãng đã trốn được không gặp tung tích.

“Hừ!”

Thần sắc âm trầm như nước. Vân Trung Quân sắc mặt rất không dễ nhìn.

Ánh mắt dừng lại tại Phượng Hoàng thi thể phía dưới, kia trên mặt đất chẳng biết lúc nào có 8 cái thổ động, hiển nhiên trước đó chiến đấu bên trong, cái này 8 đầu đại mãng dọa đến chui vào trong đất, cuối cùng chẳng biết lúc nào đi tới Phượng Hoàng thi thể phía dưới, thăm dò Thần thú máu tươi.

Chỉ là tại lúc ấy nhiều như vậy cao thủ ở đây, mà hắn Vân Trung Quân càng là tại Phượng Hoàng thi thể trước mặt chờ đợi nửa ngày, đều không có hiện không ổn.

Cái này không ngoài ý muốn.

Dù sao lúc ấy mọi người nỗi lòng chấn kinh khó yên, ai sẽ nghĩ tới chỗ này

Ai sẽ ngờ tới chỉ là rắn cũng sẽ to gan đối Thần thú thi thể thấy hứng thú.

Ngẫm lại cũng thế, có thể luyện thành trường sinh đan dược Thần thú. Người còn như vậy, huống chi là dã thú động vật.

Chỉ là cái này 8 đầu màu đỏ đại mãng ta nhìn ngươi Xích Luyện đến lúc đó làm sao cùng Đông Hoàng đại nhân bàn giao! ! !

Phải biết cái này 8 đầu màu đỏ đại mãng thế nhưng là từ Xích Luyện bắt được, lần này xuất hiện như thế lớn chỗ sơ suất, đã có hắn Vân Trung Quân trách nhiệm. Xích Luyện đồng dạng thoát không khỏi liên quan. Phải biết Xích Luyện đã dám hành thích Đông Hoàng đại nhân, ai nào biết lần này là không phải cũng nhận nàng sai sử đâu

Về phần hắn Vân Trung Quân bội kiếm Vân Trung Quân tại thời khắc này nơi nào còn có cái khác tâm tư suy nghĩ cái này

“Tìm tới bọn chúng!”

“Sau đó giết cho ta, chặt thành thịt muối, thuận tiện bắt ta kiếm!”

Tại ám toán Dương gia đệ tử sau khi ra lệnh, một bụng căm tức Vân Trung Quân lúc này mới tự mình nhìn xem Phượng Hoàng thi thể bị mang đi, mà chính hắn càng là đi ở bên cạnh phòng hộ. Sợ lại lần nữa ngoài ý muốn nổi lên. Dù sao vừa mới một màn kia cho hắn rất lớn giáo huấn.

Không đề cập tới cái này bên trong.

Trên đường đi.

Thiếu Tư Mệnh nhắm mắt theo đuôi đi theo cõng quan tài Xích Luyện sau lưng, lẳng lặng nhìn nữ nhân trước mắt bóng lưng, người thì là đang xuất thần đang suy nghĩ cái gì.

Ngay tại nàng suy tư thời điểm, một trận tất tác tiếng vang lên.

Ngẩng đầu.

Thiếu Tư Mệnh liền nhìn thấy một xanh một trắng 2 đầu đại mãng từ một bên trên đường xuất hiện, trực tiếp hướng các nàng phương hướng truy đuổi mà tới.

Là kia 2 đầu có kỳ dị nhan sắc rắn.

Màu xanh ngoại trừ, màu trắng tại trong mắt của rất nhiều người từ trước đến nay bị coi là tường thụy chi sắc, có thần thánh sắc thái. Lại thêm cái này rắn là từ Xích Luyện bắt được, bình thường thời điểm càng là quay chung quanh tại Đông Hoàng đại nhân bên người, có thể so Đông Hoàng đại nhân sủng vật.

Điểm này suy nghĩ, để Thiếu Tư Mệnh kia nhấc lên bàn tay như ngọc trắng lại thả đi.

Quả nhiên.

Cái này một xanh một trắng 2 đầu đại xà trực tiếp bò lên trên Xích Luyện chỗ gánh vác cây quan tài bên trên, sau đó quấn quanh ở phía trên, lẳng lặng ghé vào kia bên trong, tựa hồ đang bảo vệ bên trong cỗ kia bạch cốt âm u.

” “

Đồng dạng, Xích Luyện cũng thấy cảnh ấy. Tại cái này một xanh một trắng 2 đầu đại xà sau khi xuất hiện, Xích

Luyện kia một mực che kín yếu ớt bi thương trong 2 con ngươi lóe ra một tia ngoài ý muốn. Nàng coi là tại một trận chiến kia về sau, cái này 2 đầu đại xà sẽ trốn không thoát kia kinh khủng uy năng, chết tại trong đó, nhưng không có ngờ tới còn sống.

Chỉ là còn có 8 đầu đâu

Là sống lấy hay là chạy mất, hay là chết

Ý niệm trong lòng lóe lên một cái rồi biến mất, Xích Luyện liền không suy nghĩ thêm nữa cái này, có thể có 2 đầu đã tính không sai. Càng nhiều hay là nên suy nghĩ, nàng về sau làm như thế nào đối mặt nam nhân kia.

Điểm này, không chỉ có là nàng Xích Luyện vấn đề, càng là Âm Dương gia bên trong những nữ nhân khác chỗ cộng đồng cần đối mặt vấn đề.

1 bước, 1 bước.

Nhạc Duyên nện bước không nhanh không chậm bước chân, thiếu niên đồng dạng trên mặt thì là nhíu mày trầm tư.

Hiển nhiên, một đường này đến hắn đều đang suy tư trên người mình vấn đề.

Mặc dù Âm Dương gia cái khác cùng mình tiếp xúc tương đối sâu nữ tử mấy người ngoài miệng không có nói rõ, nhưng Nhạc Duyên hết sức rõ ràng trong các nàng tâm cái chủng loại kia tâm tình. Đổi lại hắn đối mặt một màn này, chỉ sợ tâm tính cũng sẽ không tốt hơn quá

nhiều.

Khóe mắt quét nhìn liếc qua, Nhạc Duyên nhìn thấy đi ở sau lưng mình Nguyệt nhi kia không nhịn được muốn nói chuyện thần sắc. Nàng cái biểu tình này, tựa hồ là nhẫn một đường.

Lập tức, chân người bước dừng lại.

Có chút quay đầu, Nhạc Duyên dừng bước lại, trực tiếp hỏi: “Nguyệt nhi, ngươi muốn nói gì trực tiếp hỏi đi, không cần cố nén.” Hắn vấn đề, cũng không có tránh đi Nguyệt Thần cùng Đại Tư Mệnh.

Tại Âm Dương gia cao tầng, chân chính biết được Nguyệt nhi thân phận cũng không có mấy người, mà Nguyệt Thần cùng Đại Tư Mệnh thì là cái khác duy nhất 2 người.

” “

Há to miệng, Nguyệt nhi không ngờ đến cha đẻ của mình sẽ trực tiếp hỏi ra, tại đối mặt cái kia đã từng cao lớn Đông Hoàng, nhìn nhìn lại thiếu niên trước mắt Đông Hoàng, thân là nữ nhi Nguyệt nhi liền đừng đề cập loại tâm tình này là đến cỡ nào khó chịu.

Nguyên bản sụp đổ đúc lại tam quan, vào hôm nay kiến thức qua đi lại lần nữa nhận trọng thương.

Trầm ngâm dưới, đón Nhạc Duyên ánh mắt, Nguyệt nhi hay là trực tiếp hỏi ra, nói: “Hắn có phải hay không Nguyệt nhi huynh trưởng” đồng thời, ngón tay còn nhẹ

nhàng chỉ chỉ đối phương. Không có tránh đi, không có giấu diếm, Nguyệt nhi khi tiến vào Âm Dương gia tiếp xúc về sau, nàng đã dần dần hiểu rõ đến cái này cao tầng bên trong thuộc về mình phụ thân chân chính tâm phúc, không có quá nhiều giấu diếm người là ai.

Tại bên người nàng Nguyệt Thần cùng xinh đẹp hung tàn Đại Tư Mệnh chính là trong đó 2 người 1 trong.

Thân phận của nàng, cũng bị 2 nữ đã sớm đoán được, cho nên giờ khắc này không cần thiết đi giấu diếm.

Một bên.

Nguyệt Thần cùng Đại Tư Mệnh cũng đang lẳng lặng chờ mong đáp án.

Các nàng đều muốn biết đáp án này là cái gì.

Lông mày vừa nhấc.

Nhạc Duyên kinh ngạc nhìn xem Nguyệt nhi, hắn rốt cuộc minh bạch vì cái gì Nguyệt nhi đã từng sẽ có như vậy một loại ánh mắt lộ vẻ kỳ quái dò xét mình.

Nhịn không được cười lên.

Tại 3 người loại kia ẩn tàng sầu lo trong ánh mắt, Nhạc Duyên trực tiếp phủ định các nàng suy đoán: “Không phải, đây chính là chính ta. Ta còn không có các ngươi trong tưởng tượng như thế hung tàn không thông nhân tính.”

Nghe tới đáp án này, 3 người cũng không khỏi ở trong lòng thở dài một hơi.

Đều nói hổ dữ không ăn thịt con, như Tinh Hồn thật sự là Đông Hoàng đại nhân hậu nhân bị đoạt xá lời nói, như vậy cái này nam nhân liền so với các nàng trong tưởng tượng muốn hung tàn khủng bố nhiều lắm. Bởi vì các nàng không cách nào biết được, ai sẽ trở thành kế tiếp bị từ bỏ người.

Hiện tại xem ra, hắn còn có nhân tính.

Mặc dù Âm Dương gia trên dưới đều tôn xưng Đông Hoàng vì thần, nhưng 1 cái vô tình thần càng nhiều hơn chính là cho người ta một loại sợ hãi.

Đạt được đáp án Nguyệt Thần, Đại Tư Mệnh đều thở dài một hơi, mà Nguyệt nhi càng rõ ràng hơn thư giãn dưới, trước đó cái chủng loại kia do dự tại một khắc hoàn toàn biến mất không gặp. Chỉ bất quá các nàng có 1 cái càng lớn nghi hoặc.

Cùng thời khắc đó, tồn tại 2 cái mình, chia làm 1 dài 1 ít, vậy làm sao khả năng

Đúng vậy a.

Làm sao có thể!

Nhưng đối với Nhạc Duyên đến nói, có Long Nguyên, trường sinh quyết cùng đạo tâm chủng ma ** hắn, liền có khả năng.

Tại mười mấy năm qua thời gian, Nhạc Duyên đụng chạm đến thần tài có chân chính quyền năng.

Đó chính là tạo vật.

Mặc dù hắn lấy xảo, nhưng hắn thành công.

Có sinh mệnh dấu hiệu Huyền Âm kiếm pháp không phải lần đầu tiên, Tinh Hồn mới là. (chưa xong đợi tiếp theo.)◆ địa một chút mây tới. Các liền có thể thu hoạch được xem. ◆

Chương 132 : Tinh Hồn (hạ)

Người bên ngoài không cách nào biết được phỏng đoán. ∑,

Chỉ có Nhạc Duyên chính hắn biết đây hết thảy.

Chính hắn là chính mình.

Tinh Hồn cũng là chính mình.

Đây là đụng chạm đến chân chính trong truyền thuyết oa tổ mới có có thể vì, tạo ra con người.

Chỉ bất quá Nhạc Duyên cũng không phải là lấy cái gọi là bùn đất tạo ra con người, mà là khai thác cái khác phương thức, đi một loại đường tắt. Đương nhiên, cũng làm không được tạo nên thế gian vạn vật năng lực, chỉ bất quá tạo ra 1 cái mình cũng không phải là vấn đề quá lớn.

Nếu như Nhạc Duyên chỉ là có được đạo tâm chủng ma đại pháp lời nói, vậy hắn chỉ có thể lựa chọn lấy ma chủng tư thái cưỡng ép đoạt xá, thế nhưng là trên người hắn còn có trường sinh quyết lực lượng cùng mấu chốt nhất Long Nguyên lực lượng. Tại 2 người này phối hợp xuống, như vậy hắn mong muốn đạt tới mục đích liền có thành công khả năng.

Đi tại phía trước, Nhạc Duyên vừa đi, trong lòng bên

cạnh nhớ lại quá khứ.

Kia là mười mấy năm trước thời điểm.

Vừa ngồi lên Âm Dương gia tối cao thủ lĩnh hắn, tại bài xích mở, bách tiểu tâm tư bị ép vô hạn trì hoãn, mà Nhạc Duyên mình đang nghiên cứu trên người mình tình huống thời điểm, phát hiện 1 cái trên người mình rất nhiều đặc điểm.

Nếu là đối người bình thường đến nói, máu tươi của hắn cũng không có vấn đề quá lớn, thậm chí có khả năng sẽ cho đối phương mang đến một loại nào đó chỗ tốt, cái này khiến hắn tựa như trong truyền thuyết đường tăng thịt đồng dạng. Nếu là trên thân đồng dạng có Thần thú huyết mạch người lời nói, như vậy Nhạc Duyên thuốc chính là to lớn độc dược.

Điểm này, đang cười tam tiếu trưởng tử trên thân được chứng minh.

Đương nhiên.

Đối với người bình thường chỗ tốt, đây cũng là bởi vì chính Nhạc Duyên khống chế.

Liền như là máu tươi của hắn đối Đại Tư Mệnh đến nói, có thể trợ nàng luyện thành âm dương hợp thủ ấn, mặc dù có chỗ tốt rất lớn, thế nhưng để Đại Tư Mệnh một đôi bàn tay như ngọc trắng lâu dài ở vào huyết sắc. Cái này một đôi huyết thủ, nó cũng không phải là tự nhiên hình thành, cũng không phải âm dương hợp thủ ấn tu luyện sau biến thành dạng này, mà là đơn thuần nhận hắn

máu tươi ảnh hưởng. Dần dà, cái này khiến huyết sắc trở thành âm dương hợp thủ ấn đặc điểm.

Nhưng Nhạc Duyên lại là hết sức rõ ràng, cái này hoàn toàn là máu tươi của hắn tại quấy phá.

Bất quá Đại Tư Mệnh thân là cao thủ, tất nhiên là không có chuyện. Có thể mượn phần này lực lượng luyện thành âm dương hợp thủ ấn. Nhưng nếu là cái này rơi vào vừa mới bắt đầu không có bất kỳ cái gì võ công đến trên thân người, tình huống như vậy liền khác biệt.

Long Nguyên có cực lớn năng lực tái sinh.

Nếu là lại tăng thêm âm dương trường sinh quyết kiến tạo, điểm này sẽ chỉ càng mạnh.

Mà lại thêm kia sợi Phượng Hoàng hỏa diễm kích thích ảnh hưởng, như vậy cái này tái sinh chi lực liền sẽ bị kích phát đến một loại kinh khủng tình trạng. Khi hắn tiến vào một người bình thường thể nội. Liền cùng đạt được chuyển biến xấu cấp tốc mở rộng tế bào ung thư đồng dạng bắt đầu không ngừng đè xuống người trong cuộc nguyên bản huyết nhục, thôn phệ tái sinh, hình thành thuộc về Nhạc Duyên huyết nhục.

Nếu là tình huống này lại từ chính Nhạc Duyên khống chế, tăng lớn liều lượng, như vậy đối phương cốt nhục thịt liền sẽ từ bên trong đến bên ngoài một lần nữa đổi một lần. Nếu là tại tăng thêm đạo tâm chủng ma đại pháp tinh thần lực. Như vậy liền có thể đem 1 người từ trên linh hồn bắt đầu cải tạo.

Đại nhân có lẽ có càng lớn độ khó, cần thời gian dài hơn, nhưng nếu là ngay từ đầu chính là tại 1 cái tài nguyên trên người thiếu niên, như vậy liền sẽ đơn giản quá nhiều.

Dần dà, 1 cái mượn thể đản sinh mình xuất hiện.

Đúng a!

Đây chính là Nhạc Duyên đường tắt.

Nhưng cái này cũng không hề là cái gọi là không có nhân tính, lấy người làm thí nghiệm…

Híp mắt bên trong, Nhạc Duyên vừa đi một bên nhớ lại quá khứ.

Hắn còn nhớ rõ lúc trước lần thứ 1 gặp phải mình cỗ thân thể này túc chủ thời điểm, kia là 1 cái phồn tinh 10,000 dặm sáng sủa dưới bầu trời đêm. Kia là một chỗ kinh lịch chiến loạn sau thôn trang, bừa bộn một mảnh, đầy đất thi hài. Đây là một chỗ bị quân đội chà đạp qua đi địa phương.

7 nước chưa nhất thống thời điểm. 6 nước cùng nước Tần ở giữa chiến tranh đã thành trạng thái bình thường, nhất là nước Tần đã dần dần xuất hiện kia nhất thống thiên hạ tư thái thời điểm.

Chiến tranh bắt đầu, gặp càng nhiều hơn chính là bách tính.

Cái kia thôn trang nhỏ vừa vặn ở vào chiến tranh trung

tâm, chỉ là động thủ diệt khẩu lại không phải tàn bạo nước Tần đại quân, ngược lại là cái khác 6 nước quân đội. Vì tiền kỳ quân đội bí mật tập kích, vì cam đoan phong thanh không lấy đi để lọt, quân đội người chỉ huy trực tiếp đối đi tiến vào trên đường thôn trang tiến hành diệt khẩu.

Xuất hiện tại nơi này Nhạc Duyên nhìn thấy chỉ là đầy đất thi hài, tìm một lần cuối cùng phát hiện cũng chỉ có 1 cái còn sót lại lấy cuối cùng một hơi 1 thiếu niên.

Lồng ngực của hắn bị móng ngựa chà đạp mà qua, cơ hồ toàn bộ vỡ nát.

Loại kia tổn thương, đại la thần tiên chỉ sợ cũng khó cứu.

Nếu là Nhạc Duyên tự thân vấn đề có thể giải quyết. Tự nhiên cũng có thể cưỡng ép cứu đối phương, chỉ là hắn tình huống lúc đó, hắn cứu mạng phương thức đối với một ít tình huống dưới người mà nói, đây mới thực sự là kịch độc.

Chỉ là kỳ quái là tại loại này tình huống dưới cũng không có lập tức chết đi. Mà là miệng phun bọt máu nằm tại mộc phòng hài cốt bên trên, ngơ ngác nhìn bầu trời bên trong tinh tinh. Thẳng đến Nhạc Duyên xuất hiện tại mặt của đối phương trước, ngơ ngác nhìn cái này đã tại thời khắc hấp hối thiếu niên.

Đón thiếu niên kia ánh mắt trong suốt, còn có mắt mắt chỗ sâu từng tia từng tia khẩn cầu, trầm mặc sau một lúc lâu Nhạc Duyên chỉ là hỏi thăm một câu: “Thiếu niên,

tên gọi là gì “

“…”

“Vậy ngươi muốn báo thù a “

Cuối cùng tự nhiên mà vậy đạt được 1 cái khẳng định đáp án.

Một cái bình thường thiếu niên bị người dùng Long Nguyên lực lượng cưỡng ép cứu sống. Chỉ là tại cứu sống một khắc này, trên người hắn nhiều một loại khác kịch độc. Long Nguyên thúc đẩy sinh trưởng huyết nhục không phải thiếu niên huyết nhục của mình, mà là Nhạc Duyên huyết nhục, nó mang theo Nhạc Duyên ấn ký.

Nó bắt đầu cao cấp đối cấp thấp thay thế.

Nhất là tại Phượng Hoàng tàn lửa kích phát Long Nguyên lực lượng tái sinh tình huống dưới, nhập người bình thường thể nội tạo thành ảnh hưởng vậy đơn giản để người không dám tin. Thôi hóa tái sinh, sinh sinh thôn phệ nguyên bản có huyết nhục chuyển đổi thành thuộc về Nhạc Duyên huyết nhục.

Loại tình huống này chỉ có thể khiến cho Nhạc Duyên nghịch số phận tâm Chủng Ma Đại Pháp, đem một bộ điểm tinh thần áp sát vào bộ não của đối phương, từ đó áp bách khống chế Long Nguyên thôi phát tái sinh. Bằng không mà nói, chỉ sợ qua không được bao dài thời gian, thiếu niên này sẽ sinh sinh biến thành một đoàn sống cục thịt, hóa thành trong truyền thuyết nhục linh chi.

Cứu sống đối phương, cũng truyền đối phương võ công, ban thưởng đối phương tên Tinh Hồn, càng làm cho hắn tự tay báo thù.

Đồng dạng.

Nhạc Duyên cũng chính miệng nói cho đối phương biết kết quả cuối cùng là cái gì.

Thiếu niên chỉ là cười cười, với hắn mà nói thế gian này hết thảy đã hoàn mỹ. Nguyên bản sớm nên tại kia phồn tinh dưới chết đi người, có thể làm ra nhiều chuyện như vậy, vì thôn trang báo thù, đối thiếu niên đến nói đây hết thảy đã đầy đủ.

Thù đã báo, như vậy còn lại cũng chỉ có còn ân.

Không phản kháng, thậm chí trên tinh thần nguyện ý phối hợp.

Cứ như vậy, thời gian dần qua, mà hóa thành Đông Hoàng Nhạc Duyên cứ như vậy nhìn xem tinh hồn bộ dáng tại thời gian cực ngắn bên trong bị cải biến, trên linh hồn bị đạo tâm chủng ma đại pháp ma chủng tinh thần đồng hóa, trên nhục thể tức thì bị Long Nguyên lực lượng đổi thành.

Sau đó 1 thiếu niên mình xuất hiện.

Tà ác.

Lạnh lùng.

Tàn khốc.

Vô tình.

Thâm trầm.

Tùy tiện.

Đều nói người trong quá trình trưởng thành lại bởi vì hoàn cảnh phát sinh cải biến, nhưng càng nhiều hay là sẽ kế thừa song thân ảnh hưởng, thiếu niên trước mắt hỏng bét tính tình, đây chính là Nhạc Duyên thuở thiếu thời tính tình. Chỉ là có Lục Tiểu Phượng làm ví dụ, Nhạc Duyên tất nhiên là không nghĩ lại giẫm lên vết xe đổ.

Bởi vậy đến nay, hắn một mực đem nó cam đoan tại thiếu niên trạng thái.

Tuổi trẻ khinh cuồng tất nhiên là muốn tốt đối phó, sau khi lớn lên, những này đặc điểm biến ít đi không ít, biến hóa rất lớn, ngược lại là…

“Ừm !”

Bước chân dừng lại, Nhạc Duyên suy nghĩ khẽ giật mình, hắn đột nhiên phát hiện 1 cái vấn đề thật lớn. Cho tới nay, hắn càng nhiều tâm tư đặt ở cái khác phía trên, không có quá nhiều tinh thần đi suy nghĩ phương diện này sự tình, thứ nhất là quá quen không nghĩ tới, thứ 2 là không có thời gian.

Thế nhưng là tại thời khắc này, Nhạc Duyên than nhẹ

trầm tư.

Hắn là lúc nào biến thành như bây giờ vấn đề này, tựa như cho tới nay đều bị chính hắn cố ý coi nhẹ, chỉ là đây quả thật là cố ý sao

Lấy hắn mới vào thần điêu đến tính tình, hắn tuyệt đối sẽ không như vậy trắng trợn chủng ma loại, nếu là đổi lại thiếu niên kia lúc tính tình còn tạm được.

Có Lục Tiểu Phượng cùng lá cô thành làm ví dụ, như vậy sở lưu hương, lý tầm hoan cùng cùng cũng đều là hắn ma chủng.

Như vậy vấn đề đến, ta lúc nào loại

Trước kia suy nghĩ sâu xa qua, nhưng ở giờ khắc này Nhạc Duyên nghĩ càng nhiều.

Ta, đây là lần thứ mấy

Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, mình có lẽ không rõ ràng, nhưng nếu là có 1 cái ngay từ đầu liền đi theo một bên lời nói, chắc chắn phát hiện Nhạc Duyên tính cách một mực tại cải biến, cho tới bây giờ bộ dáng như vậy.

Thời gian đối với hắn đến nói, đã bị hắn trở nên thủng trăm ngàn lỗ, liền tựa như một con sâu mọt tại về phần thời gian tới tới lui lui chui rất nhiều cái động, hắn Nhạc Duyên chính là thời gian này bên trên sâu mọt.

Sau lưng.

Nguyệt Thần, Đại Tư Mệnh cùng Nguyệt nhi 3 người cũng ngừng lại, lẳng lặng nhìn trước mắt Đông Hoàng một mặt trầm tư bộ dáng.

Tựa hồ, đối phương nhớ ra cái gì đó đại sự.

…

Cùng lúc đó.

Đế quốc.

Nho gia Nhị đương gia Nhan Lộ tại Hàm Dương mất tích, trực tiếp xốc lên Hoàng đế Doanh Chính chuẩn bị kỹ càng mở màn.

Tại đại quân cùng lưới cao thủ dưới, Nho gia tại Hàm Dương đệ tử cơ hồ đều bị bắt, mà lại làm cùng Nho gia có trực tiếp liên luỵ công tử đỡ tô, tức thì bị Doanh Chính 1 chỉ sung quân đến Bắc Cương. Trong chớp mắt, toàn bộ Hàm Dương trở nên gió tanh mưa máu bắt đầu.

Lấy Nho gia làm dẫn tử, rất nhanh mục tiêu của đế quốc liền bỏ vào cái khác bách gia trên thân người.

Đế quốc động tác quá lớn, tự nhiên là không cách nào giấu diếm.

Rất nhanh, Hàm Dương phát sinh sự tình đã bị người hữu tâm truyền lại đến những người khác trong tai.

Tang Hải thành.

Tiểu Thánh hiền trang.

Phục Niệm cùng Trương Lương 2 người khi lấy được tin tức về sau, 2 người sắc mặt đại biến, trong lòng gần như đồng thời hiện lên 1 cái không tốt suy nghĩ, Nhan Lộ chỉ sợ gặp nguy hiểm.

Về phần Mặc gia tại thời khắc này, đồng dạng cũng là một đầu bất đắc dĩ.

Thống lĩnh Cao Tiệm Ly, Đạo Chích cùng Tuyết Nữ đi Hàm Dương về sau, Hàm Dương liền phát sinh đại sự như vậy, đến bây giờ cũng không có bất kỳ cái gì tin tức truyền đến, thậm chí cái Niếp cũng không có tin tức. Lại thêm Hàm Dương Nho gia đệ tử sự tình, đây hết thảy, đều tại nói cho mọi người có đại sự phát sinh.

1 cái làm cho không người nào có thể tưởng tượng đại sự.

Trong lúc nhất thời, Mặc gia nóng vội dưới cũng không khỏi phái người đi Tiểu Thánh hiền trang, cùng Nho gia 2 vị đương gia bắt đầu thương lượng.

Dù sao, hiện tại bọn hắn là người hợp tác.

Bọn hắn có cùng chung địch nhân.

Đế quốc có thể đột nhiên làm ra chuyện như vậy, đối bách gia xuất thủ, chỉ sợ tại đế đô phát sinh sự tình tuyệt đối không phải trong tưởng tượng đơn giản như vậy.

Bởi vì theo bọn hắn nghĩ, Doanh Chính đây là muốn nổi điên.

Chương 133 : Lưu Quý

Kiếm động, máu vẩy.

Tại lấy lưới cao thủ làm chủ đại quân đế quốc hành động dưới, tại Hàm Dương Nho gia lúc này nhận lớn nhất trọng thương. Trái lại chống cự người, đều chết tại lục kiếm nô trên tay. Đối mặt đế quốc loại này quái vật khổng lồ, Nho gia người ngược lại quá nhanh.

Nhưng, Nho gia chỉ là bắt đầu.

Trốn ở Hàm Dương bên trong, đối đế quốc có địch ý cái khác bách gia, lập tức biến thành vì tiếp xuống xử trí đối tượng.

Mỗi một chỗ, đều là lấy máu tươi trải đường.

Tại đem phản kháng người cầm xuống về sau, tiếp xuống chính là thu lấy điển tịch của bọn họ. Điển tịch tự nhiên là bao quát bách gia tư tưởng văn học, càng có võ học bí tịch, cho dù là không có thu tập được, lấy lưới hình phạt thủ đoạn tòng phạm người miệng bên trong đạt được muốn đồ vật cũng không khó khăn.

Điển tịch sưu tập, hộ tống, cuối cùng những vật này đều toàn bộ tiến vào hoàng cung.

Hàm Dương cung.

Một thân màu đen Doanh Chính đang tập trung tinh thần nhìn trước mắt kia cơ hồ chồng chất thành núi thẻ tre.

Đây đều là tại hắn sau khi ra lệnh, sưu tập mà đến vô số điển tịch. Mà lại, đi tới nơi này điển tịch đều vẫn là Lý Tư chuyên môn điểm thuộc loại sau thẻ tre, bằng không mà nói chỉ sợ sẽ so cái này càng nhiều.

Ân

Ánh mắt có chút ngưng lại, Doanh Chính ánh mắt dừng ở trên thẻ trúc nội dung, nhìn nửa ngày, trực tiếp đem nó vứt sang một bên, mình thì là cầm lấy bút lông ở một bên tơ lụa bên trên viết xuống ý kiến. Rất nhanh, chờ đợi ở bên cạnh thị vệ liền tiến lên đem Doanh Chính chỉ 1 tiểu bộ điểm điển tịch chuyển xuống dưới.

Sau đó, Doanh Chính lại lần nữa nhìn lên cái khác tới.

1 cái đế quốc.

1 cái Hoàng đế.

1 cái tư tưởng.

Hắn dưới mắt những cử động này, đều là tại vì trong lòng cái kia mục tiêu vĩ đại mà cố gắng.

Một trận công phu về sau, Doanh Chính lúc này mới đem một nửa tư tưởng điển tịch xử lý không sai biệt lắm, sau đó sự chú ý của hắn liền đặt ở vật khác phía trên.

Bộ này điểm điển tịch cũng không phải là cái gọi là văn học tư tưởng điển tịch, mà là chân chính võ học điển tịch.

Lý Tư phụ trách văn, Triệu Cao phụ trách võ.

Cái này một bộ điểm, mới là Doanh Chính lần này cử động lớn nhất thu hoạch.

Hắn núi chi ngọc có thể công thạch, bằng vào những này có lẽ hắn có thể tìm được giải quyết tự thân tình huống biện pháp, mà lại hắn còn có 1 cái tâm tư. Lúc trước rèn đúc 12 người Kim, đó bất quá là bên ngoài đình chiến thuyết pháp. Chân chính đình chiến khi từ những phương diện khác khai triển.

Dù sao sử dụng binh khí chính là người.

Nhân tài là chân chính hung khí.

Doanh Chính muốn đoạt lại thiên hạ bách gia võ học điển tịch, lấy đế quốc làm chủ, lấy hắn một thân sở học đến sáng tạo một bộ có thể làm đế quốc sở dụng công pháp điển tịch. Từ chính phủ quốc gia đến quản chế tư tưởng của bọn hắn, quản chế bọn hắn vũ lực. Lúc này mới biện pháp tốt nhất.

Mà lại bộ này điểm điển tịch, càng có thể dùng để đối phó nam nhân kia.

Bằng không, chỉ một tia lửa có thể thành đám cháy , mặc cho những này bách gia như vậy không chút kiêng kỵ triển xuống dưới, nếu là phối hợp đế quốc đứng tại bên này còn tốt. Bằng không mà nói đối đế quốc đến nói cái này rất giống kia tiềm ẩn ở trong đó sâu mọt.

“Tình huống thế nào “

Doanh Chính đang nhìn thẻ tre thời điểm, giọng trầm thấp cũng đãng tại đại điện bên trong.

“Có người thức thời, nhưng cũng có người chống cự.”

Lên tiếng chính là đứng ở phía sau duy trì an tĩnh Triệu Cao, âm nhu thanh âm bên trong tràn đầy cung kính, “Bất quá càng nhiều người đều đối bệ hạ đề nghị kia không đồng ý, ôm tuẫn đạo thái độ, trong đó đặc biệt Nho gia đệ tử làm chủ.”

“Úc “

Một tiếng kinh ngạc, chính vùi đầu dùng bút tại tơ lụa bên trên viết cái gì Doanh Chính nâng lên đầu, ánh mắt hơi liếc, rơi vào Triệu Cao trên thân. Trên mặt có một loại nói không nên lời vẻ châm chọc, cười nói: “Tuẫn đạo nếu là ngay cả hộ đạo người đều không có, bọn hắn lấy cái gì đến tuẫn “

“Không vì đế quốc sở dụng, như vậy chính là địch nhân.”

“Đã khuyên giải không được, những người này vẫn cố chấp hướng đi tuyệt lộ, kia trẫm liền ban cho bọn hắn mong muốn.”

“Chuẩn!”

Tơ lụa bên trên, cái kia màu đen chữ tiểu triện kiểu chữ bên trên, bị Doanh Chính dùng bút lông hung hăng họa 2 bút, 1 cái cự đại ” chữ xuất hiện ở bên trên.

Sau lưng.

Triệu Cao ánh mắt xa xa quét đến tơ lụa bên trên chữ một chút, lập tức con ngươi không khỏi co rụt lại. Mặc dù Doanh Chính ngữ khí lộ ra ôn hòa trầm thấp. Thế nhưng là Triệu Cao phi thường rõ ràng câu nói này phía sau chính là cái dạng gì mưa máu gió tanh.

Triệu Cao cảm thấy Hoàng đế quá gấp.

Lấy nước ấm nấu ếch xanh tư thái chậm rãi tiến hành, nghĩ đến sẽ không xuất hiện quá nhiều vấn đề, mà lấy như vậy tư thái ương ngạnh quán triệt ý chí của hắn, chỉ sợ rất có thể sẽ xuất hiện vấn đề lớn.

Là chuyện gì để bệ hạ vội vã như thế

Lấy Hoàng đế trí tuệ hắn phi thường rõ ràng dạng này cưỡng ép thôi động tiến hành. Sẽ tạo thành cái dạng gì hậu quả, một khi không có hoàn toàn thành công, vậy chỉ sợ là là thiên hạ đại loạn dấu hiệu. Nhưng cho dù là dạng này, Hoàng đế vẫn là cố chấp bắt đầu tiến hành.

Đây là Hoàng đế tự phụ, hay là đối với hắn mình thực lực tuyệt đối tự tin

Triệu Cao luôn cảm thấy sự tình không phải đơn giản như vậy.

Bởi vì bệ hạ tuy mạnh, nhưng tuyệt đối không phải thiên hạ thứ 1.

Bệ hạ đi quá gấp. Thật giống như sau lưng hắn có đồ

vật gì đang truy đuổi hắn như vậy.

Chẳng lẽ

Chưa phát giác ở giữa, Triệu Cao nghĩ đến 1 cái tình hình.

Một núi không thể chứa hai hổ.

Mà lại Triệu Cao cũng từ Hoàng đế liên tiếp trong mệnh lệnh nhìn thấy rất nhiều bách gia người không nhìn thấy một cái cơ hội, đó chính là đây thật ra là bệ hạ tại cho cái này bách gia bên trong bè cánh 1 cái thay thế Âm Dương gia địa vị cơ hội.

Đây là muốn đối Âm Dương gia Đông Hoàng ngả bài sao

Nghĩ lại ở giữa, Triệu Cao ở trong lòng đã phỏng đoán đến không ít đồ vật, bất quá tại Doanh Chính mệnh lệnh được đưa ra về sau, hắn hay là khom người đáp ứng Hoàng đế ý chỉ.

Xoay người.

Cúi đầu.

2 tay giơ Doanh Chính viết xuống kia phần tơ lụa quyển trục, Triệu Cao chậm rãi lui ra ngoài.

Hàm Dương.

Vùng ngoại ô.

1 cái cự đại hố đất bị đào lên.

Không ít Nho gia đệ tử cùng với khác một chút có cực đoan mâu thuẫn tâm tư cùng địch ý bách gia đệ tử, khi nhìn đến cái này từ binh lính đế quốc móc ra hố to về sau, lập tức sắc mặt đều đại biến.

Nhớ tới quân Tần quá khứ cách làm, bọn hắn tại thời khắc này đều hiểu đây là chuẩn bị làm cái gì.

Trong lúc nhất thời, tức giận phẫn hận tiếng mắng chấn thiên, cũng có người đang thấp giọng thút thít sợ hãi.

Tại Triệu Cao mệnh lệnh dưới, hơn trăm người bị đẩy vào hố đất bên trong, sinh sinh chôn sống.

Đây là giết gà dọa khỉ chi xử chí.

Rất nhanh.

Doanh Chính cái này giết gà dọa khỉ biện pháp cũng thu được hắn muốn thu hoạch.

Tại bách gia bên trong, trừ bỏ Mặc gia mấy cái chủ yếu bên ngoài, cái khác cơ hồ đều tại cỗ uy áp này hạ chiến chiến nơm nớp. Đương nhiên, bọn hắn hiện đây chẳng qua là một lần, Doanh Chính cũng không có tiến hành khuếch đại, rõ ràng bọn hắn đều cảm nhận được kia cảnh cáo tác dụng.

Lại thêm đế quốc chính phủ minh xác cho ra dưới lợi ích, trong lúc nhất thời bách gia bên trong trừ bỏ nguyên

bản đứng tại đế quốc bên này, còn lại xem trò vui thì là tại thời khắc này thay đổi lề lối, minh xác biểu thị ý kiến của mình.

Chỉ bất quá song phương tại võ học điển tịch cái này phía trên xuất hiện cực lớn khác nhau.

Bất quá vào thời khắc này, trước đó một mực giấu diếm tế thiên đại điển bên trên sinh sự tình rốt cục truyền ra mảy may.

Mặc gia cùng tụ tán lưu sa hợp tác ám sát Doanh Chính, thất bại nữa.

Nghe tới tin tức này về sau, tất cả mọi người không khỏi mắt trợn tròn, còn có không ít người ngược lại là lý giải trước đó Doanh Chính kia một phen bạo động.

Gặp ám sát, khó trách sắp điên a!

Phải biết tại trước đây không lâu, Nho gia tựa hồ cùng Mặc gia cũng có được thân mật tiếp xúc.

Đồng thời.

Ở xa Tang Hải thành Nho gia người, tại kia tin tức ngầm truyền ra thời điểm, càng là đạt được công tử Phù Tô mật tín, Phục Niệm cùng Trương Lương 2 người cũng mắt choáng váng, cái này so Nhan Lộ tại Hàm Dương mất tích càng làm cho bọn hắn lo lắng, liền nâng cửa tạm thời thoát đi Tiểu Thánh hiền trang.

Cả 2 vừa kết hợp, bọn hắn cũng ngờ tới Nhan Lộ chỉ sợ

Bất quá ở thời điểm này, càng nhiều hay là đối Mặc gia lửa giận đang thiêu đốt. Nếu như không phải Mặc gia đột nhiên một lần nữa ám sát, chỉ sợ phiền phức tình tuyệt đối không phải là cái dạng này. Mặc dù là người biết sự tình cũng không phải là đơn giản như vậy, nhưng tại phía dưới đệ tử trong mắt lại không phải như thế.

Lúc đầu Mặc gia cùng Nho gia quan hệ tại Trương Lương hòa giải phía dưới đạt được làm dịu 2 nhà, lại lần nữa xuất hiện 1 đạo sâu không thấy đáy vết rách. Chỉ là không biết đạo này vết rách từ lúc nào bạo, khiến cho bản thân quan hệ liền chẳng ra sao cả 2 nhà trở thành cừu nhân.

Không đề cập tới những người khác đối đại sự như vậy nghĩ như thế nào, cũng không nói tại biết tin tức này Kinh Thiên Minh sẽ là tâm tình gì, tại thời khắc này có một chỗ một cái trung niên vô lại lại là cho ra 1 cái khiến người khác đều không tin kết luận.

Nông gia.

Oai tà thân thể tựa ở trên cây cột, ngồi không có tư thế ngồi, đứng không có đứng tướng, nam tử trung niên dẫn theo một bầu rượu, đắc ý mút một ngụm về sau, lúc này mới nghiêng đầu, nhìn xem kia đứng tại chính giữa sắc mặt ngưng trọng nam tử, cười hỏi: “Ngươi lại tại suy nghĩ cái gì đâu nhàn rỗi vô sự, nếu không chúng ta cược 1 đem “

” “

Nam tử nghe vậy liếc đối phương một chút, trên mặt lộ ra một tia không thể làm gì chi sắc, đối với hắn lời nói thực tế là không biết nói cái gì cho phải. Đối phương từ trước đến nay là dạng gì tính nết, nam tử cảm thấy coi như hiểu rõ, nhưng loại này trời sập xuống cũng không kinh ngạc biểu hiện tính là gì

Hắn có đôi khi liền không rõ, đối phương là thế nào hỗn đến vị trí này

Ngô, nam tử đột nhiên cảm thấy mình hỗn một chữ này hình dung phi thường tốt.

Ngay tại nam tử trầm tư thời điểm, 1 tên hơi mập nam tử khôi ngô từ bên ngoài đi vào, người còn chưa vào cửa, liền nghe tới thanh âm của hắn tại gian phòng bên trong đẩy ra đến: “Lưu Quý, ngươi thấy thế nào “

Vừa đặt ở bên miệng bầu rượu ngừng lại, 1 bộ trung niên vô lại tang Lưu Quý đang nghe thanh âm này về sau, nét mặt của hắn hay là 1 bộ vui cười, cà lơ phất phơ bộ dáng, liếm môi một cái về sau, nói: “Trời sập xuống, có người cao đỉnh lấy, ta cứ như vậy nhìn thôi!”

“Đừng cho ta vui cười!”

Nam tử khôi ngô đi vào trong phòng, trừng Lưu Quý một chút, “Nói cái nhìn.”

“Doanh Chính tại điên, tại trút giận!”

“Đương nhiên, đây chỉ là đại bộ phận điểm người cách nhìn.”

“Nhưng ở ta Lưu Quý xem ra, hắn hay là đang làm trưởng sinh sự tình làm chuẩn bị.” Giơ bầu rượu lên, thanh đồng bầu rượu che khuất hắn 2 con ngươi, người bên ngoài căn bản không nhìn thấy giờ phút này Lưu Quý trong 2 mắt kia sáng dọa người sắc thái.

Bởi vì

Nếu là đổi thành ta là hắn, ta nếu là có thể làm 1 cái có thể trường sinh Hoàng đế, như vậy trong mắt của ta trong thiên hạ đối với mình uy hiếp liền chỉ có một người, bởi vì ta không cần trong thiên hạ còn có cái thứ 2 dạng này người.

Chính là địch nhân.

Kia (chưa xong đợi tiếp theo.)

◆ địa một chút mây tới. Các liền có thể thu hoạch được xem. ◆

Chương 134 : Đông tuần

Khóe miệng hơi kéo, trên mặt bò lên trên mỉm cười. 1

Thanh đồng bầu rượu che chắn lấy ánh mắt, nguyên bản một thân vô lại tang Lưu Quý tại thời khắc này rất khó được hiển lộ rõ ràng ra một loại khác khí thế, liền tựa như như cá tại uyên, khinh bạc người có một loại trầm ổn cảm giác. Chỉ là ngay tại Lưu Quý thật vất vả tạo nên như thế 1 bộ tràng cảnh thời điểm, một gã nam tử khác lời nói trực tiếp đem hắn cái này tư thái cắt đứt ra.

“Ngươi lại không phải Hoàng đế, làm sao ngươi biết Doanh Chính đang suy nghĩ gì “

Nam tử nghiêng đầu, dùng một loại giống như cười mà không phải cười ánh mắt nhìn thấy Lưu Quý, nhìn đối phương vừa mới kia giả bộ biểu diễn, trong lòng thực khinh thường.

” “

Nguyên bản tâm tình im bặt mà dừng, Lưu Quý tư thế dừng lại tại kia gần dặm lâu, bị đánh gãy sau cái chủng loại kia tức giận trong lòng bên trong xoay quanh, bị thanh đồng bầu rượu che giấu trong 2 con ngươi một tia âm lãnh chợt lóe lên về sau, lúc này mới đổi lại một mặt không thể làm gì, để bầu rượu xuống nhấp một miếng về sau, mở ra tay, chẳng hề để ý tùy ý nói: “Cũng chỉ là đoán xem mà thôi, là Chu đại ca hỏi a!”

“Dù sao ý kiến của ta cũng không trọng yếu, còn không bằng chơi con xúc xắc tới tốt lắm.”

“Nếu không, chúng ta cược 1 đem “

Nói đến đây bên trong, Lưu Quý đã từ mang bên trong móc ra một mực tùy thân mang theo công cụ, tại lòng bàn tay bên trong vuốt vuốt cười đùa nói.

“Đến lúc nào rồi, còn có tâm tư cược” nam tử nghe tới cái này bên trong trên mặt chảy xuôi rõ ràng vẻ chán ghét, có thể nói cho tới nay hắn liền đối với Lưu Quý có ấn tượng xấu, mặc dù tại nông gia đối phương có tương ứng địa vị, thế nhưng là kia một thân cà lơ phất phơ cùng cờ bạc chả ra gì phẩm hạnh thực tế là không đáng để người tôn kính.

“Ha ha!” Lưu Quý đối người bên ngoài lời nói cũng không thèm để ý, mà là thưởng thức hạ thủ bên trong con xúc xắc về sau, chính là muốn nói cái gì thời điểm, lại là bị đường chủ trực tiếp đánh gãy ra.

Khác biệt những người khác, đường chủ đối Lưu Quý nhận biết càng sâu.

Đối lại trước lời nói hắn là nghe vào lỗ tai bên trong, phân tích tại đáy lòng.

Sự tình tuyệt đối không phải thường nhân tưởng tượng đơn giản như vậy.

Đối đây, hắn chỉ nói là một câu: “Chúng ta giấu ở Hàm Dương người truyền ra tin tức Doanh Chính sắp đông

tuần!”

Thiên tử đi tuần, từ trước đến nay đều là đại sự.

Như vậy Doanh Chính mục đích

Đang nghe câu nói này về sau, Lưu Quý sắc mặt cũng biến thành ngưng trọng lên.

Mặc gia.

Chuyện lớn như thế tự nhiên cũng là bị Mặc gia những người khác biết được, chỉ là bọn hắn tuyệt đối không ngờ đến sẽ là chuyện lớn như vậy.

Mặc gia lại lần nữa ám sát Doanh Chính.

Điểm này. Tính cả Ban đại sư cùng Mặc gia những người khác không thế nào rõ ràng.

Tại trước đó, bọn hắn chỉ là biết Cao Tiệm Ly, Tuyết Nữ cùng Đạo Chích bọn người bí mật lặn tiến vào Hàm Dương, thế nhưng lại không có người sẽ đoán được sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Trong lúc này đến cùng đã xảy ra chuyện gì

Tại không có tìm được tin tức của bọn hắn về sau, Mặc gia người chỉ có thể đi phỏng đoán. Căn bản không cách nào khẳng định ở trong đó đến cùng đã sinh cái gì tang đại sự, khiến cho sự tình như thoát dây cương giống như ngựa hoang phi nước đại ra, làm tất cả mọi người trở tay không kịp.

“Đi Hàm Dương trừ tiểu Cao bọn hắn bên ngoài, còn có Cái Nhiếp, cùng tụ tán lưu sa người.”

“Xác thực nói là tụ tán lưu sa đi đầu. Sau đó mới là bọn hắn đi Hàm Dương.”

“Hiện tại cũng không biết bọn hắn sống hay chết “

Ban đại sư sắc mặt trầm thấp nói đã biết tin tức, lông mày cơ hồ nhăn thành một đoàn, sinh đại sự như vậy, có thể nói đã ra Mặc gia dự tính, ai cũng không biết biết cái này liên tiếp sẽ mang đến cái dạng gì hậu quả.

Nhưng duy nhất có thể khẳng định là lần này sự tình cùng tụ tán lưu sa Vệ Trang bọn hắn thoát không được quan hệ.

Dưới mắt, Nho gia liền trở thành cái thứ 1 bị đế quốc đả kích đối tượng.

“Theo đạo lý nói, tiểu Cao, Tuyết Nữ cùng Đạo Chích rời đi hẳn là sẽ cho chúng ta lưu lại tương ứng tin tức nhưng vì cái gì không có” chuỳ sắt lớn cũng nói ra ý kiến của mình, mặc dù lúc bình thường xem ra rất là lỗ mãng, nhưng kẻ ngu ngàn lo cũng có được một, hắn hiện ở trong đó kỳ quái chỗ.

“Chẳng lẽ là có người ngăn cản tin tức “

Sau khi nói đến đây. Chuỳ sắt lớn biểu lộ cơ hồ là càng ngày càng nặng. Phải biết Mặc gia có mình chuyên môn đặc thù liên hệ thông đạo, hành thích Thủy Hoàng loại

đại sự này cho dù là bọn hắn đến Hàm Dương đột nhiên quyết định ra đến hành động, nhưng cũng hẳn là có tin tức truyền đến, mà không phải cho tới bây giờ bọn hắn mới đến tin tức.

Càng quan trọng chính là tại ở trong đó, bọn hắn rời đi Tang Hải thành thời điểm tin tức cũng bị ép trễ.

Khả năng duy nhất chính là có người từ đó cản trở.

Lại hoặc là bọn hắn quyết định tạm thời không truyền tin tức nhưng ở chuỳ sắt lớn hiểu rõ bên trong, 3 người không phải như vậy tính tình.

Ngẩng đầu.

Nghe tới chuỳ sắt lớn câu này tự nói, Ban đại sư trên mặt hiện lên một tia lo lắng, nói: “Mặc gia chỉ sợ gặp nguy hiểm. Đúng, Thiên Minh đâu “

“Thiên Minh bị Bào Đinh nhìn xem.”

Nói lên Thiên Minh chuỳ sắt lớn cũng không khỏi một đầu bất đắc dĩ, tin tức này đồng dạng bị đương nhiệm Mặc gia cự tử Kinh Thiên Minh nghe tới. Lo lắng phía dưới hắn lúc này liền muốn đứng dậy chạy tới Hàm Dương muốn cứu hãm ở trong đó đại thúc bọn người.

Nếu là lúc trước lời nói, Kinh Thiên Minh đoán chừng đã sớm liền xông ra ngoài.

Nhưng tại đoạn thời gian này, Kinh Thiên Minh đạt được mười phần trưởng thành, tính tình bên trên cũng coi là

đạt được ma luyện. Tại Bào Đinh mấy lời nói dưới, hắn cũng biết thế cục nghiêm trọng, càng là minh bạch thân phận của mình cự tử chức trách.

Cuối cùng, Kinh Thiên Minh đem một bụng lo lắng sinh sinh buồn bực tại bên trong, nhìn lên bầu trời xa gửi trong lòng lo lắng.

Đại thúc, Đạo Chích, Cao Tiệm Ly, Tuyết Nữ còn có kia đi theo thận lâu rời đi Nguyệt nhi

Nhìn qua Kinh Thiên Minh kia có chút trầm thấp bóng lưng. Hạng Thiếu Vũ đầu liếc nhìn Thạch Lan, trên mặt cũng tận là vẻ lo lắng. Trừ đối huynh đệ lo lắng bên ngoài, trong lòng của hắn càng thêm kinh hãi chính là thế cục kia đột biến.

Thân là Hạng thị nhất tộc thiếu tộc trưởng, Hạng Thiếu Vũ cũng nhận được đại khái tin tức.

Lần thứ 2 ám sát Doanh Chính.

Cái này Mặc gia quả nhiên là mười phần gan lớn, có thường nhân khó có thể tưởng tượng dũng khí.

Kinh Kha như thế, bọn hắn hiện tại càng là như vậy.

Chỉ là Hạng Thiếu Vũ cũng có kỳ quái địa phương, đó chính là tại nhiều cao thủ như vậy ám sát tình huống dưới, lại còn là thất bại.

Nên biết được lần này cũng không phải lúc trước vẻn vẹn chỉ có Kinh Kha 1 người, mà lại Doanh Chính bên

người Âm Dương gia cao thủ cơ hồ đều bị kia Đông Hoàng mang lên thận lâu đông độ mà đi, theo đạo lý đến nói lần này ám sát lực lượng muốn so đã từng Kinh Kha 1 người phải cường đại quá nhiều.

Thất bại, chỉ có một cái khả năng.

Kia là bọn hắn bước vào cạm bẫy.

Bị đại quân vây công, lại hoặc là gặp phải 1 cái tuyệt đỉnh cao thủ.

Chẳng lẽ là tụ tán lưu sa lại lần nữa đứng tại đế quốc phương diện không, không đúng, tuyệt đối không phải đơn giản như vậy.

Triệu Cao lưới mặc dù lợi hại, thế nhưng còn chưa đạt tới trình độ như vậy, bằng không mà nói Mặc gia chỉ sợ sớm đã rơi vào 1 cái bại vong kết cục, hắn Hạng thị nhất tộc cũng sẽ không tốt hơn chỗ nào. Nếu như lại hướng hỏng điểm địa phương. Tại Doanh Chính bên người xuất hiện 1 cái đỉnh tiêm cao thủ, tương lai Mặc gia cùng tụ tán lưu sa cao thủ một mẻ hốt gọn.

Nếu như lại hướng tệ hơn địa phương nghĩ Doanh Chính chính là cái này cao thủ! ! !

Nghĩ đến cái này bên trong, Hạng Thiếu Vũ nội tâm bên trong cũng không khỏi một trận nha, hắn bị mình cái suy đoán này hù đến.

Bất quá nghĩ lại ở giữa. Một cỗ tuyệt cường tự tin đã từ Hạng Thiếu Vũ trong lòng nổi lên.

Cho dù là xấu nhất tình huống thì tính sao

Ánh mắt lấp lóe bên trong, cặp kia trùng đồng tại thời khắc này trở nên sắc bén đến cực điểm, hữu quyền đột nhiên một nắm, một cỗ quá khứ hắn không dám tưởng tượng lực lượng tại thể nội lưu động.

Trước kia hắn mặc dù có thiên phú thần lực, nhưng cũng ao ước Thiên Minh kỳ ngộ. Nhưng bây giờ chỉ sợ cho hắn đầy đủ thời gian, cho dù là thần hắn Hạng Thiếu Vũ cũng có đầy đủ lòng tin giết cho người khác nhìn.

Về phần Thạch Lan, thì là ngơ ngác không biết suy nghĩ cái gì.

Hàm Dương.

Một chỗ căn phòng bí ẩn bên trong.

Đứng ở cửa sổ Bạch Phượng liếc nhìn cục thế bên ngoài về sau, lúc này mới cẩn thận từng li từng tí đóng lại cửa sổ, đến bên trong, nhìn xem kia ngồi ngay ngắn ở nơi này mấy người, lúc này mới lên tiếng nói: “Hiện tại thế cục rất căng. Mặc dù tạm thời chúng ta an toàn, có thể nghĩ muốn truyền lại tin tức ra ngoài thực tế là quá mức khó khăn, có quá lớn phong hiểm.”

“Chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất. Có thể bảo mệnh, đối hiện trải qua xem như tốt.” Lên tiếng chính là Vệ Trang. Lúc này Vệ Trang thần sắc muốn so trước đó tốt hơn quá nhiều, mặc dù hay là trọng thương chưa lành, chí ít cũng có một tia sức tự vệ.

“Ngược lại là Nho gia lần này xảy ra vấn đề lớn.”

Vệ Trang thanh âm chần chờ một lát, lúc này mới tiếp tục nói: “Nếu như chúng ta trước đó sưu tập đến tin tức không có ngoài ý muốn, chỉ sợ kia Nho gia Nhị đương gia Nhan Lộ đã chết tại Doanh Chính trên tay.”

Câu nói này qua đi, trong lúc nhất thời không khí trong phòng trở nên trở nên nặng nề.

Vệ Trang trầm mặc, là bởi vì hắn cùng Trương Lương quan hệ không tệ, tự nhiên mà vậy đối Nho gia cái này đánh giá rất cao, lúc bình thường yên lặng quân tử có cực tốt ấn tượng.

Mà Mặc gia mặc dù cùng Nho gia có một chút mâu thuẫn, nhưng cái này cũng không hề ảnh hưởng bọn hắn đối Nho gia rất nhiều người ấn tượng.

Cái Nhiếp liền lại càng không cần phải nói.

Từ kiếm quán người. Liền có thể biết Nhan Lộ là một cái dạng gì tính tình.

Hắn đụng phải Doanh Chính, một khi không hài lòng, đối mặt Doanh Chính cao áp hỏi thăm cùng lợi dụ, Nhan Lộ sẽ chỉ làm ra một lựa chọn. Đạo bất đồng bất tương vi mưu. Mà lưu cho mình kết cục liền chỉ có ngọc nát.

Nửa ngày.

Vệ Trang đột nhiên nói lên một chuyện khác: “Ta từng

cùng Trương Lương nói qua Nhan Lộ kiếm, theo hắn nói cái kia kiếm đã từng đời thứ 1 chủ nhân là trụ vương, cũng không biết là thật là giả.”

Hắn muốn nói cái gì

Đạo Chích ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Vệ Trang, trong lúc nhất thời không biết rõ hắn làm sao lại nhắc lên cái này tới.

Ân Thiên Tử Tam kiếm, chuyện này hắn tất nhiên là biết. Nhưng cái này đời thứ 1 chủ nhân chính là trụ vương, như thế không rõ ràng.

Ngược lại là Bạch Phượng nghe rõ trong đó thâm ý, ngạc nhiên nói: “Ngươi nói là trụ vương cũng là 1 cái quân tử đồng dạng người a “

“Nghe được đồ vật có thể là giả, nghe được cũng có khả năng cũng là giả, liền nhìn đến cũng có thể là giả.” Cái Nhiếp thì là đối lời này làm sau cùng kết luận, thâm ý trong lời nói trực chỉ xuất từ Âm Dương gia Tuyết Nữ.

Thế gian này vạn vật, lại có bao nhiêu có thể nhìn thấy chân ý đâu

Mọi người ở đây suy nghĩ muôn vàn thời điểm, đột nhiên một trận khổng lồ tiếng vang từ bên ngoài truyền đến.

Trong chốc lát, mọi người cùng nhau quay đầu nhìn về phía cửa sổ.

Đạo Chích thân hình thoắt một cái, đi tới cửa sổ, lấy nhẹ

nhàng nhất động tác đem cửa sổ mở một đường nhỏ, ánh mắt hướng ra phía ngoài nhìn lại, cái nhìn này để sắc mặt của hắn không khỏi đại biến.

Bên ngoài, trên đường phố.

Đại quân mở đường, vạn dân quỳ xuống đất, vô số giơ cờ xí binh sĩ liên tiếp mà ra.

Mà tại trung ương nhất địa phương, có 1 cái xa hoa nhất xa giá, chính chậm rãi ra.

Cái này quy mô, cái này tư thái

Cẩn thận từng li từng tí đóng lại cửa sổ, quá mức Đạo Chích một mặt không hiểu.

“Làm sao đâu “

“Doanh Chính xuất cung.”

Nghe vậy, Vệ Trang cùng Cái Nhiếp 2 người không khỏi đối mặt, đồng thanh: “Đông tuần!” (chưa xong đợi tiếp theo.)

◆ địa một chút mây tới. Các liền có thể thu hoạch được xem. ◆

Chương 135 : Trở về

Đông tuần!

Làm trải qua tế thiên đại điển một trận chiến Cái Nhiếp bọn người hết sức rõ ràng cái này đông tuần hàm nghĩa, tại Cao Tiệm Ly sau khi chết, ở đây cũng chỉ có Cái Nhiếp cùng Vệ Trang biết trong này chân chính ẩn chứa đồ vật.

Nghe nói như thế, ngược lại là một bên Bạch Phượng cùng Đạo Chích 2 người trong lúc nhất thời cảm thấy từng tia từng tia nghi hoặc.

Trước mặt 2 cái này tay cụt nam tử biểu lộ lộ ra rất ngưng trọng.

Chẳng lẽ Doanh Chính xuất cung…

Ngược lại là khoảng cách cách gần Bạch Phượng nghe tới 2 người một câu kia thấp giọng kinh hô, kinh ngạc nói: “Doanh Chính xuất cung đông tuần “

Lời này hỏi ra lời, cũng làm cho một lần nữa trở lại một bên Đạo Chích dựng thẳng lên lỗ tai.

Đông tuần, là cái gì hàm nghĩa, liền mặt chữ bên trên ý tứ đến nói người ở chỗ này đều rõ ràng. Chỉ bất quá tại trước đó thời điểm, còn tại thời kỳ chiến quốc quân vương đồng dạng có tuần hành, khác biệt duy nhất là phương vị khác biệt. Doanh Chính đông tuần, tự nhiên chủ yếu phương vị chính là cái này đông.

Lại nói, trong khoảng thời gian này bên trong, Bạch Phượng cùng Đạo Chích đã sớm biết đương kim đế quốc Hoàng đế Doanh Chính chính là trong thiên hạ 1 cùng 1 tuyệt đỉnh cao thủ. Dạng này người đi tuần, như vậy có thể tưởng tượng trên đường này sẽ phát sinh cái dạng gì sự tình.

Huống chi còn là tại đối Nho gia xuất thủ về sau ngay sau đó bắt đầu hành động.

Doanh Chính, mục tiêu của hắn chẳng lẽ là toàn bộ bách gia

Điều này không khỏi làm cho người dạng này hoài nghi.

Nói thật, tại kiến thức đến Âm Dương gia đám người thủ đoạn về sau, bọn hắn đối một ít liên luỵ bên trên quan hệ người đều không thể không đi khuếch đại mình nguyên bản trong lòng tưởng tượng cùng phỏng đoán.

Dù sao trường sinh, đông độ cùng một loạt đại sự đều cùng bọn hắn thoát không khỏi liên quan.

Gặp lại biết Tuyết Nữ thủ đoạn về sau, liền càng thêm để người suy nghĩ sâu xa suy nghĩ.

“Có cái gì không đúng sao “

Đạo Chích tiếp nhận Bạch Phượng câu chuyện, hỏi ra mình nội tâm nghi hoặc: “Chỉ bất quá Doanh Chính cách làm như vậy, thực tế là quá…”

Lớn mật

Hay là điên cuồng

Đạo Chích ngược lại là cảm thấy mình lý giải 2 người trên mặt ngưng trọng, dù sao gặp gỡ 1 cái có tuyệt đỉnh vũ lực Hoàng đế, bách gia bên trong cho dù ai biết chân tướng không phải nơm nớp lo sợ Mặc gia như thế, Quỷ cốc một mạch cũng hẳn là như thế.

“Sốt ruột!”

Đáp lời chính là Vệ Trang, hắn nói ra Đạo Chích còn chưa nói hết lời.

Cái này chưa xong lời nói ngược lại là để Đạo Chích đầu óc mơ hồ. Hắn nguyên bản chuẩn bị lời nói cũng không phải ý tứ này, quá gấp là có ý gì

“…”

Cái Nhiếp không nói gì, chỉ là thấp lông mày, trong mắt đều là đồng ý.

Đúng thế.

Quá gấp.

Bạch Phượng nghiêng đầu nghĩ nửa ngày, đột nhiên nói: “Lấy Doanh Chính võ công cùng thủ đoạn, hắn nhưng thật ra là không cần thiết đi vội vã như vậy. Hắn ẩn tàng quá sâu, từ từ sẽ đến lời nói, chỉ sợ không có người nào có thể đối đế quốc này làm cái gì “

Tụ tán lưu sa, Mặc gia, Hạng thị nhất tộc. 6 nước dư nghiệt, chỉ sợ đều chẳng qua là vong hồn dưới kiếm.

Nhưng bây giờ nghe tới vừa nói như vậy, Bạch Phượng phát hiện bộ pháp này đối 1 cái đế vương đến nói đi thực tế là quá nhanh, quá gấp một chút. Thật giống như… Thật giống như tại sau lưng Doanh Chính, có đồ vật gì tại đuổi theo hắn, bách Doanh Chính bước chân không đi không được nhanh như vậy.

“Tại Âm Dương gia đông độ về sau, Doanh Chính bước chân liền tăng tốc.”

Thấy Đạo Chích còn tại suy tư, Cái Nhiếp lại cùng bổ sung 1 câu.

“Ý của ngươi là nói…” Đạo Chích dù sao không phải người ngu, có thể trở thành Mặc gia thống lĩnh 1 trong. Tất nhiên là có hắn tương ứng năng lực cùng đầu óc. Cho dù là chuỳ sắt lớn dạng này người ngẫu nhiên cũng sẽ linh quang lóe lên, liền lại càng không cần phải nói Đạo Chích, “Doanh Chính địch nhân là Âm Dương gia.”

“Xác thực nói hẳn là Âm Dương gia tối cao thủ lĩnh Đông Hoàng quá 1.” Vệ Trang làm cuối cùng khẳng định, “Pháp gia chính là Âm Dương gia theo gót.”

Chỉ là tương đối. Pháp gia xa xa không có Âm Dương gia đến uy hiếp lớn.

Làm một đế vương, Doanh Chính rất rõ ràng cảm nhận được cái gì gọi là đuôi to khó vẫy. Đã từng pháp gia là bị

Âm Dương gia thay thế, Âm Dương gia ở trong đó xuất lực rất lớn, nhưng bây giờ tại bách gia bên trong còn tìm không đến 1 nhà có thể thay thế Âm Dương gia.

Rõ ràng. Âm Dương gia thế lớn.

Hàn Phi dễ dàng giết, nhưng Đông Hoàng quá 1…

Doanh Chính từ Âm Dương gia đạt được càng nhiều, hiểu rõ càng sâu. Như vậy hắn liền đối Âm Dương gia càng phát sợ hãi. Liền như là, chính Vệ Trang đứng tại người kia trước mặt cơ hồ không có rút kiếm dũng khí đồng dạng.

Làm một người cao ngạo, thích sĩ diện người, Vệ Trang như thế, Doanh Chính sẽ chỉ càng thêm như thế.

Hắn làm sao lại để người bên ngoài nhìn ra hắn đối với người kia sợ hãi

Quá nhiều sự tình, quá nhiều lý do đều chẳng qua là bị Doanh Chính dùng để che giấu trong lòng sợ hãi sương mù mà thôi.

Nói đến đây bên trong, Vệ Trang tựa hồ là nghĩ đến người nào đó, thần sắc lập tức trầm xuống.

Giật mình bên trong, người kia thật tựa như trên trời mặt trời ở cửu thiên chi thượng, nhìn xuống phía dưới phiến đại địa này, dù là đã đông độ, nhưng kia ảnh hưởng hay là ở.

…

Sóng biển cuồn cuộn, tận vén vô số tiếng phóng đãng.

Tại kia bờ biển chỗ, 1 tòa cự đại lâu thuyền ở trên đó, che lấp mảng lớn địa phương, chính là thận lâu.

Phía dưới.

Bởi vì tại trước đó mở ra cứ điểm, từ kia ngàn tên đồng nam đồng nữ cùng bộ phân âm dương nhà đệ tử cùng một chỗ hợp tác mở cứ điểm đã có không sai quy mô. Ở trên cao nhìn xuống mà trông, liền có thể nhìn thấy vô số người ngay tại làm việc, lít nha lít nhít giống như là vô số con kiến.

Thận lâu.

Phía trên, Nguyệt Thần đứng tại kia bên trong lẳng lặng nhìn phía dưới.

Ngay tại hôm qua, các nàng mới trở lại thận lâu, một đường này đến, mặc dù không tính mệt nhọc, nhưng là kinh lịch đồ phượng một trận chiến, vẫn là để lòng người nghĩ nhiều.

Tại bên cạnh nàng thì là đứng Vân Trung Quân.

Giờ phút này Vân Trung Quân ánh mắt cũng tại triều phía dưới đánh giá.

“Vân Trung Quân, bội kiếm của ngươi đâu “

Ánh mắt hơi liếc, Nguyệt Thần nhìn lướt qua Vân Trung

Quân bên người, đột nhiên dò hỏi, cái vấn đề này tại tối hôm qua không có chú ý, hôm nay mới chú ý tới điểm này.

Bội kiếm…

Nâng lên cái này, Vân Trung Quân sắc mặt liền không phải đẹp đẽ như vậy, tại đáp ứng Đông Hoàng đại nhân phân phó về sau, không thể nghi ngờ hắn nơi đó còn là ra một điểm vấn đề nhỏ. Bội kiếm xuất thủ, chui vào đại mãng thể nội, thậm chí ngay cả một đám đệ tử đạt được phân phó về sau, lại còn là không có tìm được.

Cuối cùng Vân Trung Quân chuôi này in dấu lấy vân văn bội kiếm lại bị 8 đầu rắn mang đi…

Cái này khiến Vân Trung Quân nói thế nào

Không có ý tứ, lại không dám mở miệng.

Mà dưới mắt, Nguyệt Thần không thể nghi ngờ phát giác được kia một tia không hài hòa địa phương.

Cười cười xấu hổ, Vân Trung Quân ngược lại là không có trực tiếp giấu diếm, hay là nói ra mình bội kiếm đại khái tình huống, chỉ bất quá tại cố sự bên trong ở giữa thời điểm, hắn hơi sửa đổi chút nội dung. Khiến cho cố sự nghe, dễ nghe như vậy điểm.

Vân Trung Quân đang nói cái này thời điểm. Kỳ thật nội tâm của hắn cũng có ý nghĩ khác.

Chúng nữ ở giữa mâu thuẫn, Vân Trung Quân tất nhiên

là nhìn ra được.

Chỉ bất quá hắn không nghĩ liên lụy trong này.

Thậm chí tại nhìn thấy Đông Hoàng trực tiếp từ Tinh Hồn đại nhân trên thân thể sau khi sống lại, Vân Trung Quân đối Đông Hoàng kính sợ trình độ liền càng thêm rất.

“…”

Nguyệt Thần nghe vậy không khỏi có chút im lặng.

Bất quá rất nhanh, chú ý của hai người lực đặt ở phía dưới.

“Bọn hắn xử lý như thế nào “

Từ Đông Hoàng trở về thận lâu về sau, liền lại lần nữa tiến vào bế quan trạng thái, những chuyện khác trực tiếp giao cho Nguyệt Thần phụ trách. Vân Trung Quân miệng bên trong nói tới bọn hắn tự nhiên là bị Doanh Chính an bài tại thận lâu bên trên đồng nam đồng nữ. Tuy nói là dùng để cầu tiên, nhưng chân chính trên ý nghĩa vô luận lẫn nhau tất cả mọi người rõ ràng ở trong đó hàm nghĩa.

Toàn giết hay là

Trong này đến tột cùng có bao nhiêu ẩn tàng người, không có bao nhiêu người rõ ràng.

Phương pháp tốt nhất là thà rằng giết nhầm không thể bỏ qua.

“Toà này đảo hoang không phải bọn hắn kết cục tốt nhất sao” Nguyệt Thần khoát tay một chỉ, chính là trước mắt hòn đảo lớn này, âm thanh lạnh lùng nói: “Mặc kệ ẩn tàng bao sâu. Rời đi thận lâu bọn hắn tìm không được trở về đường. Lại nói, cái này bên trong lúc cần thiết cũng có thể trở thành chúng ta cứ điểm.”

Vân Trung Quân nghe tới cái này bên trong, nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng là xem như không sai xử trí.

Dù sao, ở trong đó còn có mình Âm Dương gia môn hạ đệ tử, nghĩ đến Nguyệt Thần xử trí như vậy là cân nhắc đến điểm này.

Một phen chuyện phiếm về sau, Vân Trung Quân liền trở lại mình tại thận lâu bên trên đan phòng.

Đẩy cửa vào.

Đập vào mi mắt chính là Phượng Hoàng thi thể đang bị vô số Âm Dương gia đệ tử lột da gỡ xương, vô số máu tươi toàn bộ bị tụ tập tại 1 cái đã sớm kiến tạo tốt dụng cụ bên trong. Ở bên cạnh, thì là có càng nhiều người tại hướng bên trong ngược lại thảo dược. Dù sao. Đây chỉ là luyện đan, luyện thành Trường Sinh đan thuốc.

Cần làm tinh tế xử lý, mà không phải dùng thô lỗ phương thức tới.

Dò xét thêm vài lần về sau, Vân Trung Quân cái này liền đi tới một bên khác. Bắt đầu chuyện của hắn tới.

Thận lâu, chỗ sâu nhất.

Nhạc Duyên 1 người ở tại đại điện trống trải bên trong, thiếu niên đồng dạng bộ dáng bên trên, có không phù hợp niên kỷ tang thương.

“…”

Ngón tay mở ra khép lại. Nhạc Duyên không ngừng làm lấy cái này xem ra rất nhàm chán động tác, dò xét sau một lúc lâu, lúc này mới nhắm mắt lại. Trầm ngâm nửa ngày, tự nhủ: “Trừ bỏ Huyền Âm kiếm ý bên ngoài, vật gì khác đều không cảm giác được.”

Thật giống như 1 cái căn bản liền sẽ không võ công người bình thường đồng dạng.

Chân khí cái gì biến mất vô tung vô ảnh, đồng dạng chính Nhạc Duyên cũng không cảm giác được tại Nguyệt Thần các nàng cảm nhận được kia cỗ kỳ dị lực trường. Trải qua Nguyệt Thần bọn người lời nói cùng ở phía sau chính Nhạc Duyên thí nghiệm, hắn cơ hồ có thể khẳng định mình bây giờ liền cùng kia hoạt động Hòa Thị Bích đồng dạng.

Hiện tượng này, chính là kia Hòa Thị Bích mới có dị năng.

Các nàng nói tới cảm thụ liền cùng từng tại đại Đường thời điểm gặp phải Hòa Thị Bích dị năng không khác nhau chút nào.

Hiện tại trừ bỏ vấn đề này bên ngoài, còn lại chính là

trên người mình kia cỗ tại ngo ngoe muốn động Huyền Âm kiếm ý là kiện thứ 2 cần Nhạc Duyên giải quyết sự tình.

Người bên ngoài tới gần Nhạc Duyên liền sẽ đụng phải cỗ lực lượng kia ảnh hưởng, khiến cho đối phương không cách nào vận công, thân là võ giả cảm giác tại phương diện nào đó bị cấp tốc áp bách, có thể sẽ trải nghiệm không đến tiềm ẩn tại trên người Nhạc Duyên mặt khác một cỗ nguy hiểm to lớn.

Nhưng Nhạc Duyên thân là người trong cuộc thật là phát giác được điểm này.

Đồ phượng hậu, Phượng Hoàng trước khi chết một khắc này phát ra to lớn nguyền rủa đại bộ phận điểm bị Nhạc Duyên lấy Huyền Âm kiếm ý vì thay thế tiếp nhận, một bộ điểm rơi vào kia phiến trên hòn đảo lớn, còn có một bộ điểm thì là chia vô số phần tản vào lúc ấy ở trên đảo sinh vật trên thân.

Tại cái này Thần thú sau khi chết nguyền rủa thôi hóa dưới, Nhạc Duyên ẩn ẩn cảm giác được Huyền Âm kiếm ý muốn sống.

Một khi đem cỗ này Huyền Âm kiếm ý thả ra ngoài, như vậy chỉ sợ là núi thây biển máu.

Chính là bởi vì cảm giác này, Nhạc Duyên trực tiếp đem Huyền Âm kiếm ý khóa tại trong cơ thể của mình, khiến cho tránh thoát không được.

“Ngô!”

“Là thời điểm trở về.”

Mở mắt, Nhạc Duyên làm xuống quyết định. (chưa xong đợi tiếp theo.)

Chương 136 : Ý nghĩ

Núi thây!

Huyết hải!

Kia là một cỗ thẳng vào cốt tủy hàn ý, từ không hiểu địa phương mà tới. `

Vừa mới ngủ bất quá một hồi Xích Luyện lập tức bị cỗ này đột nhiên lãnh ý làm tỉnh lại, tại mở mắt một sát na kia, nàng tựa hồ nhìn thấy đầy mắt huyết hồng.

"…"

Thân thể mềm mại bên trên trải rộng đổ mồ hôi, Xích Luyện thở hổn hển, mày liễu nhíu chặt, bò lên trên khuôn mặt là cảm thấy rất ngờ vực.

Vừa mới cái kia là cái gì

Một đôi mắt đẹp mờ mịt nhìn về phía đỉnh đầu boong tàu, Xích Luyện nhìn sau một lúc lâu, lúc này mới quay đầu lại, ánh mắt dừng ở kia đặt tại gian phòng này bên trong kia một bộ cây quan tài phía trên, kia lý chính là người kia kia một bộ bạch cốt.

Tại cây quan tài 4 phía, thì là quay quanh lấy kia 2 đầu thanh bạch đại xà.

Tựa hồ là phát giác được tâm tình của nữ nhân kịch liệt thay đổi, 2 đầu đại xà cũng trợn tròn mắt, phun lưỡi rắn

ra tê tê tiếng vang.

Vừa rồi kia là ảo giác hay là thật

Híp mắt hít sâu một hơi, Xích Luyện lúc này mới ngơ ngác nhìn hai tay của mình, lẳng lặng suy tư trước đó kia cỗ thấu triệt cốt tủy lãnh ý, nó tựa hồ là đến từ này thận lâu chỗ sâu nhất. Chỉ là cái suy đoán này để nàng không cách nào khẳng định là chân thật hay là mình ảo giác.

Cái kia là Huyền Âm kiếm ý, lại hình như có chút khác biệt.

Cùng lúc đó.

Tại mặt khác một căn phòng, ngồi xếp bằng Nguyệt Thần cũng đột nhiên mở hai mắt ra, bị lụa mỏng che khuất 2 mắt lóe ra chói mắt sáng mang.

Tại Nguyệt Thần trước mặt Nguyệt nhi càng là không tự chủ được rùng mình một cái.

Ngẩng đầu.

Ánh mắt trực tiếp hướng thận lâu chỗ sâu nhất phương hướng nhìn lại, ánh mắt tựa hồ phải xuyên qua kia vô số boong tàu ngăn trở, thẳng tới cuối cùng địa phương.

Thận lâu.

Chỗ sâu nhất.

Nhạc Duyên nhíu mày trầm mặc, ánh mắt của hắn chính tập trung tại kiếm chỉ của mình bên trên.

Ngay tại vừa rồi, hắn lại lần nữa thí nghiệm dưới mình bây giờ có khả năng chỉ huy đồ vật, cũng chính là trên người mình Huyền Âm kiếm ý. Tại một sát na, Huyền Âm kiếm ý kia cỗ âm lãnh chi ý quét ngang toàn bộ thận lâu, có thể nói tại thời khắc này toàn bộ người trên thuyền đều không hẹn mà cùng cảm nhận được cỗ này âm lãnh chi ý ảnh hưởng.

Hiển nhiên.

Chỉ cần cảm thụ qua trước kia Huyền Âm kiếm ý người đều sẽ tại thời khắc này hiện kiếm này sinh biến hóa. ` nó trở nên càng âm càng tà, so trước kia đơn thuần chí âm chí tà thời điểm nhiều hơn một loại bất tường hương vị.

“Nguyền rủa!”

“Phượng Hoàng nguyền rủa!”

Côn trùng trăm chân chết còn giãy giụa, huống chi là xưng là Thần thú Phượng Hoàng. Một trận chiến đồ phượng hậu. Phượng Hoàng trước khi chết cỗ này nguyền rủa Nhạc Duyên tự nhiên là cảm nhận được, làm khi nó xông hắn càng là lấy mình sáng tạo ra đến Huyền Âm kiếm ý thay thế hắn trở thành bị nguyền rủa đối tượng.

Nguyên bản tại Nhạc Duyên tâm lý từng có đối cái này nguyền rủa phỏng đoán cùng ngờ vực vô căn cứ, nhưng

tuyệt đối không ngờ đến cỗ nguyền rủa này vậy mà là sinh nhanh như vậy.

Huyền Âm kiếm pháp tại hắn sáng tạo ra đến sau liền có sinh mệnh dấu hiệu, trở thành một bộ có sinh mệnh kiếm pháp. Nhưng tại cái này nguyền rủa phía dưới, bộ kiếm pháp kia đã có vấn đề.

Nhạc Duyên có thể cảm giác được bộ kiếm pháp kia sắp sống.

Một bộ sống tới không bị khống chế kiếm pháp… Hơn nữa còn là nhận qua nguyền rủa chí âm chí tà kiếm pháp, nó xuất hiện tại trên thế giới sẽ là bộ dáng gì, nhất là có hắn tự thân rất nhiều năng lực kiếm pháp, cho dù là một bộ điểm cũng không phải thường nhân có khả năng chống cự.

Huyền Âm 12 kiếm là Nhạc Duyên tan mình một thân võ học tạo vật. Nó có kiếm pháp nên có đồ vật, còn có kiếm pháp không từng có đồ vật.

Nó có đạo tâm chủng ma lớn pháp một bộ điểm hiệu quả, có thể có túc thể, nếu như ma chủng đồng dạng.

Người có ma chủng cùng kiếm có ma chủng, kia là 2 cái có một dạng kết cục lại là quá trình vật khác biệt.

Nguyên bản Nhạc Duyên trước đó dự định là chuẩn bị đem Huyền Âm kiếm pháp lưu cho Nguyệt nhi, nhưng hiện tại xem ra cái này nghĩ thua thiệt 1 quĩ.

“…”

Ánh mắt nhìn chằm chằm ngón trỏ tay phải, tại ngón trỏ phía trên không khí bắt đầu vặn vẹo rung động, đó chính là bị Nhạc Duyên sinh sinh trói buộc tại thể nội Huyền Âm kiếm ý, loại kia tùy tiện tà ác cảm giác cho dù là chính Nhạc Duyên cũng có một loại rét lạnh ảo giác.

Nó tại ảnh hưởng tâm tính của người ta.

Dò xét nửa ngày, Nhạc Duyên tự nhủ: “Cái này Huyền Âm kiếm pháp xem ra cần xử lý.”

Mang theo trong người 1 cái nguyền rủa đồ vật. Đó cũng không phải là một chuyện tốt.

Cho nên, tại cái này bên trong Nhạc Duyên trừ suy nghĩ mình cây kia Hòa Thị Bích dị năng không khác nhau chút nào tình huống bên ngoài, còn lại tinh lực chính là đặt ở bộ kiếm pháp kia bên trên.

Hắn đang suy nghĩ 1 cái biện pháp giải quyết tốt nhất.

Trực tiếp phế bỏ

Kia là kém cỏi nhất biện pháp. `

Không đề cập tới làm Huyền Âm kiếm pháp người sáng tạo thân phận, vứt bỏ bộ kiếm pháp kia không thể nghi ngờ đại biểu cho Nhạc Duyên đối Phượng Hoàng cúi đầu. Khi còn sống đều có thể giết, 1 cái nguyền rủa há có thể để hắn cúi đầu tự phế một tay rõ ràng, đây không phải Nhạc Duyên tâm tư.

Chậm rãi mài đi nguyền rủa đây cũng là 1 cái biện pháp, chỉ là thời gian đối với Nhạc Duyên đến nói đã là thứ không đáng tiền, nhưng lại là thứ đáng giá.

Chí ít dưới mắt đối Nhạc Duyên đến nói, thời gian của hắn không đủ.

Mí mắt hơi đóng, Nhạc Duyên hơi nheo mắt. Tại hắn tâm bên trong đã đại khái có xử trí biện pháp.

Đó chính là cầm tù.

Lấy thời gian đến mài, dùng vật gì khác lai trung hòa.

Có lẽ tại sau một thời gian ngắn, cái này chí âm chí tà Huyền Âm kiếm pháp có thể sẽ hóa thành vừa chính vừa tà kiếm pháp. Bởi vì có thể thu nạp cái khác kiếm ý tiến hóa cái này đặc điểm, đã là ưu điểm của nó. Nhưng cũng là khuyết điểm của nó.

Có lẽ trên đời này sẽ xuất hiện một bộ kiếm pháp để nó đang thu nạp thời điểm sinh ra khuyết điểm trí mạng.

“Ngô…”

“Xem ra tại giải quyết Hòa Thị Bích sự tình về sau, liền cần vì nó kiến tạo 1 cái chuyên môn địa phương đến quan nó.”

“Nơi này, liền gọi kiếm ngục tốt.”

Những người khác đứng trước loại tình huống này có lẽ không có cách nào, nhưng ở phá toái hư không đã trở

thành chuyện thường Nhạc Duyên đến nói, kiến tạo 1 cái không thuộc về nhân gian kiếm ngục, vỡ vụn ra 1 cái chuyên môn khóa kiếm không gian với hắn mà nói cũng không khó.

Trên đầu ngón tay Huyền Âm kiếm ý thu hồi thể nội. Nhạc Duyên đã dưới đáy lòng làm xuống cuối cùng quyết định.

Tâm tư đã định, Nhạc Duyên 2 mắt đóng đi lên, bắt đầu bế quan.

2 ngày sau.

Ở trên đảo kia ngàn tên đồng nam đồng nữ ngạc nhiên ánh mắt dưới, thận lâu lại lần nữa khởi động.

Thận lâu đột nhiên khởi động, tại bọn này đồng nam đồng nữ bên trong sinh ra cực lớn chấn động. Bọn hắn ai cũng không ngờ đến có thể như vậy, cho dù là trong đó có không ít người thông minh đáy lòng có suy đoán, nhưng khi sự thật bày ở trước mặt mình thời điểm, bọn hắn mộng.

Rất hiển nhiên.

Bọn hắn bị ném bỏ.

Trong lúc nhất thời, quần tình kích động, người trên đảo có náo động dấu hiệu.

Bất quá tại lưu lại Âm Dương gia đệ tử cường ngạnh trên cổ tay, náo động rất nhanh liền bị trấn áp, lưu lại chỉ

có một chỗ tuyệt vọng.

Tại mọi người ánh mắt nhìn chăm chú bên trong, thận lâu bắt đầu tây về.

…

Núi. Thì thanh.

Nước, thì tú.

Mà tại cả 2 phía trên, chính là người càng đẹp.

Đứng ở đỉnh núi, Hiểu Mộng đứng yên trên đó. Lẳng lặng nhìn phương đông.

Cái hướng kia đã là người kia đông độ phương hướng, cũng là lần này Doanh Chính đông tuần phương hướng.

Nhìn ra xa hồi lâu.

Hiểu Mộng hơi vung tay bên trên trên chuôi kiếm phất trần, màu tuyết trắng phất trần nhẹ nhàng lướt qua như ngọc da thịt, mang đến một tia, Hiểu Mộng lại là dùng một loại nhìn thấu giọng điệu thở dài: “Tuyệt đại đế vương. Hành tẩu tại tử vong trên đường, đáng tiếc.”

1 cái tự tin người đối đầu 1 cái càng tự tin người.

1 cái tự phụ người đối đầu 1 cái càng tự phụ người.

Khi 2 người này hợp lại cùng nhau thời điểm, tương đối lại là cả 2 thủ đoạn. Chỉ tiếc trong đó có 1 người đứng

địa phương cao hơn, hắn giấu diếm quá nhiều đồ vật.

Tại một số phương diện, giữa hai bên thực tế là không đối cùng.

Ánh mắt thu hồi, làm Đạo gia thiên tông chưởng môn, nhìn trước mắt sắp đổ sụp thịnh thế đế quốc, Hiểu Mộng cảm thấy mình là thời điểm cho đế quốc này làm sau cùng cầu nguyện.

Kia là 1 cái đế quốc tận thế.

Chỉ bất quá Hiểu Mộng lớn nhất hứng thú hay là muốn nhìn một chút cái này tuyệt đại đế vương là thế nào chết!

Trên đường.

Doanh Chính đội xe liên miên bất tuyệt, quân đội mở đường, thần dân tùy thân. Tại đế hoàng trước tiến vào trên đường. Không có cái gì có thể ngăn cản.

Phùng núi mở đường, gặp nước lấp cầu.

Hắn cái thứ 1 mục đích chính là Thái sơn.

Doanh Chính muốn tại kia bên trong phong thiện.

Con đường 2 bên chỗ bí mật, có không ít người tại yên tĩnh quan sát.

Cho dù là bức bách tại uy thế, không thể không quỳ xuống cung nghênh, nhưng chưa chắc là đáy lòng của

mỗi người tồn tại đều là kính sợ. Dù sao Doanh Chính đông tuần sự tình, thực tế là quá lớn, trong thiên hạ tất cả mọi người biết được. Đồng dạng, cũng cho kẻ phản nghịch cơ hội.

Giờ phút này, trốn ở đám người bên trong Lưu Quý cũng tại ngắm nhìn Doanh Chính đội xe, bởi vì cái nhìn của hắn. Nông gia khai thác tiêu cực phòng thủ tư thái, không có học Mặc gia như vậy cương liệt trực tiếp đối Doanh Chính xa giá động thủ.

Ngay cả tiếp theo 2 lần thất bại, không thể nghi ngờ là tại nói cho tất cả mọi người Doanh Chính nguy hiểm cỡ nào.

“Thật là uy phong!”

“Đại trượng phu làm như thế!”

Gật gù đắc ý ao ước tán thưởng một phen, lời này thẳng dẫn tới một bên một cái trung niên lưu cần nho nhã nam tử nhìn hắn mấy mắt. Lưu Quý lại thầm thầm thì thì nói: “Chỉ là không biết còn có những cái nào tên gia hoả có mắt không tròng sẽ tại trên đường này đối Hoàng đế xuất thủ “

“Không phải Mặc gia, chính là Nho gia.”

“Bất quá càng nhiều có thể sẽ là Nho gia.” Đồng dạng đứng ở một bên trung niên nho nhã nam tử trực tiếp tiếp nhận Lưu Quý câu chuyện.

“Tiêu Hà ngươi là ý nói Nho gia có đần như vậy” Lưu

Quý ngạc nhiên quay đầu, kinh ngạc nói: “Biết rõ không thể làm mà vì đó “

“Kia là quân tử, ngươi không rõ.”

“Ha ha, Tiêu Hà ngươi nói ta không rõ, là bởi vì ta là tiểu nhân a “

“…”

Nghe lời này. Tiêu Hà đột nhiên cảm thấy bụng dưới của mình ẩn ẩn có chút đau.

Không đề cập tới nơi này đàm tiếu, tại một phương hướng khác.

Đồng dạng có 1 người đồng hồ càng bá đạo hơn cách nhìn.

“Kia thích hợp mà thay vào!”

Hạng Thiếu Vũ nhìn xem Doanh Chính đội xe biến mất tại cuối tầm mắt về sau, đối đứng ở một bên Kinh Thiên Minh nói.

“…”

Đối với Hạng Thiếu Vũ lời nói Thiên Minh căn bản liền không có cảm giác ra cái gì, sự chú ý của hắn tại thu hồi về sau, càng nhiều tâm tư hay là tại cái khác phương diện. Ngược lại là đứng ở bên cạnh Thạch Lan nghe nói như thế sau trên dưới dò xét Hạng Thiếu Vũ một chút.

Lời này, nói là cho nàng nghe sao

Mà chính là bọn hắn chỗ thảo luận người trong cuộc, Doanh Chính tại xe của mình đỡ bên trong, lại là chậm rãi híp mắt tại chợp mắt.

Những cái kia xen lẫn vô số tâm tư ánh mắt, hắn đã sớm cảm thấy.

Có người tại nhìn chăm chú chính mình.

Chỉ là những người này với hắn mà nói đều chẳng qua là rác rưởi, hắn Doanh Chính chân chính địch nhân cho tới bây giờ cũng chỉ có một.

Cái kia như sư như bạn người.

Đông Hoàng. (chưa xong đợi tiếp theo.)

Chương 137 : Quá nhiều! Quá ít!

Sột sột soạt soạt âm thanh liên miên không ngừng.

Xa giá bên trong vang động chính là thẻ tre không ngừng vượt qua thanh âm.

Một thân hắc bào Doanh Chính ngay tại tập trung tinh thần quan sát trước người mình thẻ tre, cái này thẻ tre là Doanh Chính mang theo ở bên người điển tịch, không phải đế quốc, mà là xuất từ tại trước đó hành động bên trong từ cái khác bách gia bên trong một chút môn phái được đến điển tịch.

Mà giờ khắc này tại trên tay Doanh Chính cái này một phần thẻ tre đúng là hắn mình xem không ít xuất từ bách gia võ học điển tịch sau lấy mình lý giải viết dưới một bộ điểm võ điển. Đây chính là Doanh Chính tại vì toàn bộ đế quốc mà chuẩn bị.

Nhiều năm qua ẩn tàng cơ hồ trở thành Doanh Chính phản xạ có điều kiện, cho đến giờ phút này mới ở trước mặt người ngoài chân chân chính chính thể hiện ra võ học của hắn thiên phú. Có lẽ là bởi vì giấu quá lâu, tại cái này bạo phát đi ra về sau, Doanh Chính liền không tự chủ được tùy ý tản ra hắn tại võ học 1 đạo bên trên tư chất.

Tự thân hỗn tạp nội lực, là vì tại thời gian ngắn bên trong vọt cư đỉnh tiêm cao thủ tốt nhất đường tắt, thân là

người trong cuộc Doanh Chính đồng dạng biết tự thân tình huống.

Lấy Nho gia vì lấy cớ xuất thủ, đã là đối giấu ở đế quốc không ổn định phần tử tiễu trừ, càng là mượn nhờ hành động lần này đạt được càng nhiều điển tịch đến đề cao kiến thức của mình, từ đó đạt tới Doanh Chính chân chính mục đích mong muốn.

Tổng bách gia chi lực, hắn núi chi ngọc có thể công thạch, đến phá Âm Dương gia tối cao điển tịch.

Lại nói cường đại vũ lực nhất định phải từ quốc gia nắm giữ.

Giải quyết tự thân tai hoạ ngầm đồng thời, sáng tạo ra một môn đối đế quốc có đại dụng công pháp.

Đối Doanh Chính đến nói, đây quả thực là một tiễn số điêu.

“…”

Hẹp dài 2 con ngươi híp híp, đôi mắt bên trong thỉnh thoảng hiện lên một tia khác quang hoa, đây là 1 người nội công tràn đầy đến mức nhất định sau mới có dị tượng, đối Doanh Chính đến nói, đây là hắn một thân công lực khống chế không nổi nghiêng lệch dấu hiệu.

Nhiều lắm!

Thả ra trong tay thẻ tre, Doanh Chính tay phải nhẹ nhàng đặt ở ngực, cảm thụ được thể nội khuấy động

chân khí, Doanh Chính dưới đáy lòng tự nhủ. Tại cái này tiễu trừ bách gia quá trình bên trong, phản kháng cao thủ chỉ cần bị cầm xuống về sau, cơ bản đều rơi vào hắn tay bên trong.

Đối phương tu luyện nhiều năm qua một thân công lực tất cả đều thay Doanh Chính làm áo cưới.

Trẫm hút bao nhiêu

Ngẩng đầu. Doanh Chính híp mắt tại trầm ngâm, não hải bên trong đang nhớ lại từ cái thứ 1 bị hấp thu công lực người bắt đầu, dưới đáy lòng suy nghĩ kỹ nửa ngày, hắn mới phát hiện mình đối với mấy cái này số lượng đều không quá để ý. Có lẽ là thu nạp nhân số thực tế là quá nhiều. Hắn căn bản cũng không có chú ý.

Bao nhiêu người

Tại Doanh Chính trong trí nhớ, là hắn biết chừng 100 người không thôi.

Nhiều người như vậy chân khí hỗn vào một thân, nếu như là người bình thường chỉ sợ sớm đã bị chân khí xông bạo thể mà chết, mà Doanh Chính có thể sinh sinh đè xuống, thậm chí tại từng chút từng chút giải quyết cái này tai hoạ ngầm. Chỉ cần cho hắn đầy đủ thời gian, vấn đề này cuối cùng rồi sẽ không là vấn đề.

Từ phương diện nào đó đến nói, hiện tại Doanh Chính một thân công lực đủ để xưng là kinh thiên động địa, chỉ tiếc công pháp nguyên nhân khiến cho hắn căn bản liền không phát huy ra hoàn toàn lực lượng, càng nhiều tinh

lực hay là đang áp chế bạo loạn chân khí.

Nhưng cho dù là dạng này, Doanh Chính đang nhớ tới người kia thời điểm vẫn là không có lòng tin.

1 cái tự phụ tự tin người không có lòng tin cái này nghe tựa như một chuyện cười, nhưng sự thật chính là như thế. Cũng chính bởi vì nguyên nhân này, Doanh Chính mới không kịp chờ đợi bắt đầu đông tuần, chuẩn bị lấy bách gia lực lượng đối đầu người kia.

Có chút nóng nảy!

Doanh Chính rõ ràng, nhưng lại không thể không sốt ruột.

Khi hắn phóng ra bước này thời điểm. Doanh Chính liền biết không có dừng lại cơ hội.

Cầu tiên

Đồ phượng

Luyện thành Trường Sinh đan

“Ha!”

Một tiếng cười nhạo, Doanh Chính trên mặt toát ra một tia ý trào phúng.

Đối với người khác thoạt nhìn là dạng này, có lẽ tại Âm Dương gia trong mắt cũng là dạng này… Hoặc là ở trong mắt Đông Hoàng tốt nhất là dạng này.

Đúng vậy, đây là hắn tâm tư, nhưng đây không phải hắn chân chính tâm tư. Từ hắn tại Triệu quốc khi hạt nhân thời điểm, Doanh Chính liền rõ ràng mình chân tâm thật ý không thể tùy tiện biểu hiện ra ngoài.

Thần thú… Chỉ nghe cái tên này liền biết nó không phải thường nhân tưởng tượng đơn giản như vậy.

Nếu là thành công có thể luyện thành Trường Sinh đan như vậy tự nhiên là không sai, bất quá nếu là Âm Dương gia thất bại đối Doanh Chính đến nói đồng dạng là có chỗ tốt, có thể xử trí rơi cái này đuôi to khó vẫy Âm Dương gia đối đế quốc đến nói là chuyện tốt.

Mấu chốt nhất chính là Đông Hoàng bản thân đối Phượng Hoàng có lớn nhất hứng thú.

Càng quan trọng chính là bất kể như thế nào, chỉ cần động thủ, như vậy Thần thú Phượng Hoàng đủ để cho Đông Hoàng mang đến thương tích.

Tại Doanh Chính tâm lý. Lưỡng bại câu thương, 2 bại đều vong mới là tốt nhất.

Nhưng tại Nhạc Duyên toàn phái đông độ thời điểm, Doanh Chính liền biết hắn tâm tư này đối phương đã đoán được, nguyên bản suy nghĩ không thể không lại lần nữa cải biến. Cũng chính bởi vì Nhạc Duyên hành động này. Doanh Chính cũng có thể phỏng đoán đến đó sợ là đồ phượng thành công chỉ sợ sở thụ đến ảnh hưởng cũng không có hắn nguyên bản thiết tưởng lớn như vậy.

Cho nên…

Doanh Chính gấp.

Gặp lại, chỉ sợ chính là lẫn nhau ngả bài thời điểm.

Đã từng hạt nhân kiếp sống để Doanh Chính hết sức rõ ràng một vấn đề, đó chính là không có vô duyên vô cớ trả giá, trả giá cùng hồi báo là đối chờ. Đông Hoàng trợ hắn nhất thống 6 nước, cho nhiều như vậy, rất khó tưởng tượng đối phương không phải cầu cái gì.

Chân chính vì những thứ khác người thần tiên

Đó mới là hoang đường.

Mặc dù đối phương bị Âm Dương gia xưng là thần. Nhưng tại Doanh Chính trong mắt hắn còn có thể nhìn thấy đối phương kỳ thật vẫn là người.

Là người, liền nên có **.

Đông Hoàng trả giá nhiều như vậy, như vậy hắn cần thiết cầu đồ vật nên lớn bao nhiêu

Doanh Chính không dám tưởng tượng.

“Không ít! Còn quá ít!”

Xa giá bên trong, quanh quẩn chỉ có chính Doanh Chính mới có thể nghe thấy lẩm bẩm.

Bên ngoài.

Tựa hồ cảm nhận được cái gì, Triệu Cao khóe mắt quét nhìn nhìn lướt qua Hoàng đế xa giá, sau đó lại thu hồi ánh mắt, bắt đầu nhìn mình chằm chằm dưới chân đại địa, giống như kia bên trong phía trên có thứ đặc biệt gì.

Đỉnh núi.

Dưới tình huống bình thường đều là ở tại Tiểu Thánh hiền trang Nho gia Đại đương gia Phục Niệm, khi Nhan Lộ cùng một đám Nho gia đệ tử tại Hàm Dương xảy ra chuyện thời điểm, bọn hắn liền biết Tiểu Thánh hiền trang đã là không an toàn. Tại Mặc gia dưới sự hỗ trợ, bọn hắn cơ hồ là toàn phái rời đi.

Bây giờ, Phục Niệm cùng Trương Lương 2 người đang đứng tại 1 cái hơi có vẻ ẩn nấp địa phương, trông về phía xa mà trông.

Bọn hắn không dám cách quá gần.

“Ngươi đang suy nghĩ gì “

Ánh mắt lạnh lùng một mực rơi vào con đường kia cuối xa giá bên trên, Phục Niệm mở miệng nói ra: “Muốn báo thù “

Nhan Lộ tính mệnh an nguy… Đối 2 người đến nói đã không làm trông cậy vào.

Dù sao lúc trước tràn đầy phấn khởi thời điểm, ai cũng không ngờ đến Hàm Dương sẽ là Nho gia nguy hiểm

lớn nhất chi địa, ngay cả Nhan Lộ cùng một đám Nho gia đệ tử đều cho mắc vào. Tất cả mọi người khinh thường Doanh Chính tâm tư cùng ý nghĩ.

Bởi vì Phù Tô ngăn cản, cuối cùng ngay cả trưởng tử công tử Phù Tô đều bị phái đến Bắc Cương.

“Không thích hợp!”

Trương Lương quay đầu lại nhìn Phục Niệm một chút, hắn từ đối phương trên mặt không nhìn thấy bất kỳ biểu tình biến hóa, có hay là tấm kia gương mặt nghiêm túc, nhưng Trương Lương lại biết Doanh Chính lần này cử động là đối Phục Niệm suy nghĩ trong lòng 1 cái tuyệt đại đả kích.

Ngoài miệng không đề cập tới, nhưng Trương Lương hết sức rõ ràng Phục Niệm kia bi thống tâm tình.

Hắn, cũng giống như thế.

Trương Lương không có xách cái này, mà là nói thẳng: “Cái này bên trong rất không thích hợp!”

Phục Niệm mặt mày hợp lại, không có lên tiếng, Trương Lương nhìn ra được vấn đề, hắn tự nhiên cũng nhìn ra được. Sở dĩ không có lên tiếng, là đang chờ đợi Trương Lương cách nhìn.

“Lần thứ 2 ám sát Doanh Chính, đây không phải Mặc gia bản thân dự định.”

“Nếu như không có đoán sai, đây là Vệ Trang ý nghĩ.”

Sau khi nói đến đây, Trương Lương ngữ khí dừng lại, tại trong đầu của hắn bên trong hiển hiện trước mấy ngày từ Kinh Thiên Minh cùng Hạng Thiếu Vũ miệng bên trong đạt được tin tức, tại bọn hắn rời đi thận lâu một khắc này, nhìn thấy 1 cái bị để lên thuyền nữ nhân.

Nữ tử kia bộ dáng, xem ra tựa như là tụ tán lưu sa Xích Luyện.

Nếu là nữ tử này là Xích Luyện lời nói, như vậy cái này để người cảm thấy đột ngột ám sát liền có có thể giải thích manh mối.

Cái Nhiếp là Vệ Trang sư huynh, càng là cùng Mặc gia quan hệ không tầm thường.

Nếu là từ Vệ Trang dẫn đầu lời nói, lại hợp với tụ tán lưu sa lưu tại Hàm Dương ám thủ, tăng thêm một đám Mặc gia hảo thủ, ám sát Doanh Chính là có cực lớn tỷ lệ thành công. Thậm chí, có Bạch Phượng, liền lùi lại đường đều có đầy đủ bảo hộ.

Thế nhưng là…

Ánh mắt rơi vào kia biến mất tại cuối đường đội ngũ, kia là Doanh Chính xa giá phương hướng.

Không thể nghi ngờ, ám sát thất bại nữa.

Mà sau khi thất bại kết quả, chính là hiện tại tụ tán lưu sa không biết tung tích, Mặc gia Cao Tiệm Ly, Tuyết Nữ cùng Đạo Chích càng là không gặp tung tích, Cái Nhiếp

cũng là biến mất vô tung vô ảnh.

Đây là 1 cái kết quả xấu nhất.

Âm Dương gia cơ hồ toàn phái đông độ, lưu tại đế quốc lẽ ra không có cao thủ gì, mà lưới chân chính đáng giá để ý cao thủ cũng bất quá là Triệu Cao cùng hắn thủ hạ lục kiếm nô, đối mặt cái này một đám cao thủ hợp kích Triệu Cao bọn hắn là ngăn không được, nhưng cuối cùng vẫn là như thế 1 cái kết cục. Sở dĩ có thể như vậy, vấn đề lớn nhất hẳn là xuất hiện tại Doanh Chính trên thân.

Có lẽ Doanh Chính mới là cái kia mấu chốt.

Tất cả mọi người coi trọng, đối Doanh Chính đến nói đều khinh thị.

“Cho nên ngươi nghĩ…” Phục Niệm ánh mắt dừng ở Trương Lương trên thân.

Cúi đầu trầm tư nửa ngày.

Cuối cùng Trương Lương đột nhiên ngẩng đầu, nói: “Ta muốn thí nghiệm một chút.” Nói đến đây bên trong, Trương Lương đột nhiên xoay người, ánh mắt rơi vào kia nơi xa đứng tại Kinh Thiên Minh bên người, có cự lực 1 cái thân trần đại hán cơ quan vô song.

“Bất quá trước lúc này, chúng ta phải tìm kiếm 1 cái nơi thích hợp.”

“…”

Nhắm mắt, chớ lên tiếng.

Phục Niệm đã không có đồng ý, cũng không có phủ định, hắn chỉ là giữ yên lặng, nhắm mắt lại làm chợp mắt hình.

Trương Lương ý nghĩ, có lẽ chính là chính hắn ý nghĩ.

Hắn hi vọng mình không muốn quá nhiều.

…

Theo gió vượt sóng.

Trở về so đông độ thời điểm, càng thêm nhanh chóng.

Khổng lồ thận lâu trên mặt biển thẳng tắp hướng phía mục đích của mình phương hướng chạy tới, một đường này trở về lộ ra rất là yên tĩnh.

Sóng như thế, trời cũng như thế.

Tựa hồ 2 người này cũng kiến thức đến trên thuyền người khủng bố, sớm không có lúc trước đông độ thời điểm như vậy bạo tính tình, lại là cuồng phong lại là mưa to lại là lôi minh thiểm điện.

Trời trong gió nhẹ phía dưới, thận lâu bên trong người trừ bỏ chính lâm vào cuồng nhiệt luyện đan trạng thái Vân Trung Quân, những người khác thì tại cái này trời nắng chang chang phía dưới cảm nhận được một loại không hiểu lãnh ý. Cỗ này lãnh ý, khiến cho thận lâu bên

trong nhiệt độ đều hạ xuống không ít.

Mà cái này lạnh nguyên nơi sinh ra, chính là thận lâu chỗ sâu nhất.

Nhạc Duyên chỗ gian phòng.

Chương 138 : Tẩy kiếm

U ám. Quy

Nương theo lấy còn có một cỗ trầm muộn áp lực.

Khi Nguyệt Thần bước vào trong đó thời điểm, cho dù là có chuẩn bị, cũng bị kia chạm mặt tới âm lãnh đâm thân thể mềm mại khẽ run lên, lộ ở bên ngoài trên da thịt trong lúc nhất thời che kín lít nha lít nhít mụn nhỏ. Mà lại tăng thêm kia một mực tồn tại Đông Hoàng quanh thân kỳ quỷ lực trường, khiến cho Nguyệt Thần càng không thể vận công, hai bên kết hợp dưới đột nhiên như vậy một cái kích thích ngược lại để Nguyệt Thần cảm nhận được thật lâu không có trải nghiệm qua rét lạnh.

Quả nhiên.

Vừa mới kia chợt lóe lên ảo giác chính là đến từ này bên trong.

Ánh mắt na di, ánh mắt dừng ở kia khoanh chân tại chính giữa trên người thiếu niên, Nguyệt Thần phát hiện cái này hoàn cảnh bốn phía so dĩ vãng muốn ảm đạm đi khá nhiều. Nhìn kỹ lại, tại nơi hẻo lánh bên trong ẩn ẩn vẫn tồn tại một chút màu trắng phấn kết thúc.

Kia là sương lạnh.

Ánh mắt lấp lóe, Nguyệt Thần trong lòng nói một tiếng quả là thế.

Đồ phượng chi chiến không chỉ có là giết chết Phượng Hoàng, nhưng cũng cho Đông Hoàng mang đến cực lớn bối rối. Không đề cập tới bởi vì Xích Luyện nguyên nhân, khiến cho bản thân thân thể tại hỏa diễm bên trong hóa thành bạch cốt, ở bộ này thiếu niên trên thân nàng đồng dạng phát hiện trong đó không ổn.

Lại nói Nhạc Duyên cũng không có ra vẻ giấu diếm, chỉ cần nhãn lực cao, đầy đủ người thông minh đều có thể nhìn ra được.

Ngay tại Nguyệt Thần chuẩn bị mở miệng thời điểm, một mực nhắm mắt tĩnh tọa Nhạc Duyên chậm rãi mở mắt ra.

Tại mở mắt một sát na, Nguyệt Thần liền cảm giác được một cỗ như có như không kiếm ý từ Đông Hoàng trong 2 con ngươi ** phun ra, ánh mắt chiếu tới chỗ, chính là mũi kiếm đi tới chỗ.

Bạch!

Một tiếng nghe không được nhẹ vang lên, kia che lấp tại trên hai mắt lụa mỏng liền tự dưng chia 2 mảnh, sau đó nhẹ nhàng hướng 2 bên rơi đi.

Không chỉ có như thế, Nguyệt Thần càng là cảm nhận được khóe mắt phía dưới trên gương mặt có chút mát lạnh, 1 viên yêu diễm huyết châu liền hiện lên ở trên da thịt, tựa như tại kia bên trong điểm ra 1 viên diễm lệ nốt ruồi son.

“! ! !”

Nguyệt Thần mày liễu nhẹ giương, bàn tay như ngọc trắng nâng lên lau một cái trên gương mặt huyết châu, nghiêm túc nhìn thoáng qua sau lúc này mới kinh ngạc nói: “Đại nhân, ngài đây là…” 1 cái có thể xưng thế gian thần thoại nam nhân làm sao lại khống chế không nổi kiếm ý của mình

Vừa mới một màn kia là một thân kiếm ý tùy ý dập dờn. Rất có một loại từ thân thể bên trong sinh sinh tràn ra tới ảo giác.

Không!

Hoặc là nói kiếm ý kia là tự phát mà động.

Tại vừa mới, Nguyệt Thần cảm nhận được chỉ có chính Nhạc Duyên thu nạp kiếm ý động tĩnh. Đều nói kiếm tùy tâm phát, kiếm từ ý phát chính là dùng kiếm cảnh giới cực cao, nhưng trước đó đó đã không phải là cái này, mà là đơn thuần kiếm mình tại động.

Nàng có một loại ảo giác, kiếm sống.

“Ngươi phát giác được đâu “

Nguyệt Thần trên mặt thần sắc biến hóa một mực rơi vào Nhạc Duyên mắt bên trong, Nhạc Duyên biết mình trên thân sự tình bị nàng xem ở mắt bên trong, lấy Nguyệt Thần thông minh tất nhiên là có thể suy đoán ra rất nhiều đồ vật. Nghiêng đầu cười cười, Nhạc Duyên phất tay ra hiệu nói: “Giống như Nguyệt Thần ngươi bây giờ nhìn thấy đồng dạng, đồ phượng chi chiến có các

ngươi tưởng tượng không đến hậu quả.”

“Cái này lực trường. Kiếm ý này, đều là sau trận chiến này biến hóa dây chuyền.”

Tại Nguyệt Thần nghiêm túc lắng nghe trong thần thái, Nhạc Duyên nói ra dưới mắt tồn tại lớn nhất nguy hiểm: “Bản tọa kiếm… Sống.”

Kiếm, sống

Nguyệt Thần sững sờ, nháy hai lần con mắt, kém chút cho là mình vừa mới nghe thấy lời nói chẳng qua là ảo giác, chỉ bất quá khi nhìn đến Nhạc Duyên kia vẻ mặt nghiêm túc về sau, nàng liền biết mình trước đó ảo giác là chân thật, mà không phải đơn thuần giả tượng.

Mà lại Đông Hoàng trong miệng kiếm. Cũng không phải là cái gọi là bội kiếm, Nguyệt Thần hết sức rõ ràng đối phương chỉ là cái gì.

Chỉ có bộ kia Đông Hoàng chuyên môn sáng tạo ra đến đồ phượng Huyền Âm 12 kiếm, bộ kiếm pháp kia là loại nào uy lực một đường đến đã triệt để được chứng kiến uy lực của nó Nguyệt Thần đương nhiên hết sức rõ ràng, đó là ngay cả Thần thú Phượng Hoàng cũng vô pháp ngăn cản kỳ phong mang tuyệt thế kiếm pháp.

Kiếm pháp này sống tới… Đó là cái gì

Có sinh mệnh kiếm ý

Nguyệt Thần thực tế là khó có thể tưởng tượng một bộ

có sinh mệnh kiếm ý sẽ là cái gì bộ dáng. Nhưng nhìn Nhạc Duyên cái này hơi có vẻ vẻ mặt nghiêm túc, nàng liền biết kia một bộ kiếm pháp một khi thoát dây cương lời nói, chỉ sợ toàn bộ thận lâu chỉ có người sáng tạo chính mình mới có thể ngăn cản.

Ngay sau đó Nguyệt Thần tựa hồ lại nghĩ tới cái gì, chính là muốn mở miệng liền nghe Nhạc Duyên lại lần nữa nói: “Kiếm từ trước đến nay là người dùng. Uy lực của nó tất nhiên là quyết định bởi tại người tư chất cùng năng lực, nhưng nếu là chính nó sử dụng đâu “

Ánh mắt ngưng lại.

Nguyệt Thần nghe tới cái này bên trong lại là thêm ra một cái vấn đề khác, đó chính là vô hình kiếm ý như thế nào sử dụng chiêu kiếm của mình như vậy cũng tốt so không có rễ chi thủy. Cây không gốc rễ.

Không, không đúng.

Rất nhanh, Nguyệt Thần liền phủ định cái nhìn này, đã Đông Hoàng đã nói rõ như thế, hiển nhiên cái này Huyền Âm 12 kiếm không có khuyết điểm này. Trầm tư nửa ngày, Nguyệt Thần não hải bên trong đột nhiên sáng lên, nàng nhớ tới 1 kiện bị mình coi nhẹ sự thật.

Đông Hoàng đại nhân đã có thể mượn thể trọng sinh, làm không tốt kiếm này…

Đông Hoàng đại nhân là sáng tạo ra một bộ cái dạng gì quỷ dị kiếm pháp.

Ngay tại ý nghĩ này vừa dâng lên thời điểm, Nguyệt Thần liền phát hiện tai của mình bờ phát ra một trận kỳ quái tiếng vang.

Giống như có người nào ở bên tai khẽ nói dụ hoặc, liền tựa như 1 cái tà phật ma quỷ đang dẫn dụ.

Thanh âm này cũng không phải là tại trong hiện thực chỗ vang, mà là tại tai của ngươi bờ nói nhỏ, nó âm thanh thẳng vào đáy lòng.

Chỉ bất quá một hồi, Nguyệt Thần cái trán đã thấm đầy mồ hôi lạnh, cả người kém chút cầm giữ không được: “Đây là! ! !”

“Không sai!”

Nhạc Duyên khoát khoát tay, kia cảm giác âm trầm tại thời khắc này tiêu tán không còn, nói: “Đây chính là hiện tại Huyền Âm 12 kiếm!”

Nguyệt Thần nghĩ mãi mà không rõ, tại sao có thể như vậy

Phải biết trước đó chí âm chí tà Huyền Âm 12 kiếm các nàng cũng ở phía xa cảm nhận được qua loại kia kiếm ý, nhưng tuyệt không phải dưới mắt loại tình huống này. Ngay tại vừa rồi, Nguyệt Thần hoảng hốt cảm nhận được bên tai của mình đứng 1 người, đang dùng tà nói lệch ngữ ngay tại dẫn dụ nàng. Đây không phải là đơn thuần cảm thụ, mà là đến từ đáy lòng hắc ám.

Kiếm này, quá nguy hiểm.

Vật này một khi mặc cho nó đi ra ngoài, chỉ sợ đưa tới chính là hoạ lớn ngập trời.

Nghĩ đến cái này bên trong, Nguyệt Thần đột nhiên minh bạch vì cái gì Đông Hoàng sẽ chiêu mình đến đây hắn bế quan địa phương.

“Đáng tiếc a!”

Nhạc Duyên đón Nguyệt Thần ánh mắt, cảm thán một tiếng, “Ta vốn là muốn đưa nó lưu cho Nguyệt nhi, nhưng hiện tại xem ra…” Cái này Huyền Âm kiếm ý chẳng qua là tại Nguyệt Thần bên tai phát ra kiếm ngữ, cũng đã bắt đầu sinh ra ảnh hưởng, nếu là đổi lại Nguyệt nhi chỉ sợ sẽ trở thành kiếm khôi lỗi.

Phượng Hoàng nguyền rủa, quả thực cho cái này Huyền Âm 12 kiếm quá lớn tăng thêm.

Nguyệt Thần không nói gì, nàng đang đợi. Nguyệt Thần phi thường rõ ràng Đông Hoàng chiêu nàng đến đây khẳng định không chỉ chuyện như vậy.

Cuối cùng tại Nguyệt Thần chờ đợi, Nhạc Duyên chậm rãi nói ra lời ấy: “Bản tọa cần 1 cái ẩn nấp địa phương. Đưa nó nhốt lại, để phòng làm hại thế gian! Nguyệt Thần, ngươi có cái gì tốt đề cử “

Cầm tù một bộ vô hình tà ác kiếm ý

Không đề cập tới địa phương nào mới phù hợp, làm như thế nào cầm tù, kinh lịch vừa mới kia cỗ quỷ dị Nguyệt

Thần hết sức rõ ràng bộ kiếm pháp kia sẽ có cỡ nào nguy hiểm. Suy tư nửa ngày, lời ra đến khóe miệng đột nhiên bị Nguyệt Thần nghẹn trở về, nàng đưa ra 1 cái để người kinh ngạc trả lời.

“Có lẽ Nguyệt nhi có thể cho đại nhân 1 cái hài lòng đáp án!”

Nguyệt nhi

Mày kiếm 1 giương, Nhạc Duyên trên mặt bò lên trên một tia kinh ngạc.

Khoang tàu, trên đường.

Nguyệt Thần chẳng biết lúc nào lại lần nữa xuất ra 1 đầu lụa mỏng cõng ở 2 con ngươi phía trên, tại trước mặt Nhạc Duyên nàng có thể lộ ra toàn bộ diện mục. Nhưng ở ngoại nhân trước mặt hay là phải bảo trì nguyên bản bộ dáng. Chỉ bất quá tại một đường này trở về thời điểm, Nguyệt Thần tại kỳ quái một vài thứ.

Có đeo mặt nạ Đông Hoàng đại nhân cùng thiếu niên trạng thái Đông Hoàng đại nhân xem ra không có gì khác biệt, nhưng tại Nguyệt Thần cảm giác bên trong luôn cảm thấy không đúng chỗ nào.

Đúng thế.

Trước kia có lẽ là phần lớn thời gian không nhìn thấy dưới mặt nạ biểu lộ, phần lớn thời gian cho người là thần bí khó lường. Nhưng không có tấm mặt nạ kia về sau, người cùng thần chi ở giữa khoảng cách tựa hồ rút

ngắn không ít. Nghĩ nửa ngày, Nguyệt Thần rốt cục phát hiện ở trong đó vấn đề.

Huyền Âm kiếm ý gặp Phượng Hoàng nguyền rủa, Đông Hoàng đại nhân mặc dù nói như vậy, nhưng nàng từ Đông Hoàng đại nhân trên mặt không nhìn thấy mảy may lo lắng.

Loại kia bình thản giọng điệu thật giống như lại nói 1 kiện bình thản sự tình, không đáng người quá mức để ý.

Thái độ. Là kỳ quái nhất địa phương.

Có lẽ là người không thể phỏng đoán thần, vừa vặn vì trực giác của nữ nhân nói cho Nguyệt Thần trong này ẩn chứa vô số người không biết bí mật. Lúc trước đông quân đại nhân cũng vô pháp nhìn thấu Đông Hoàng bí mật, mà bây giờ lại có bao nhiêu người có thể đủ đâu

Trong này bí mật, nàng cũng muốn biết.

Suy đoán nửa ngày không cách nào đạt được hài lòng kết luận sau. Nguyệt Thần liền hướng gian phòng của mình đi đến, Nguyệt nhi chính ở tại nàng kia bên trong.

…

Tại Nguyệt Thần rời đi đại điện về sau, gian phòng lại lần nữa đóng chặt.

Ánh mắt đưa Nguyệt Thần rời đi, Nhạc Duyên ánh mắt lúc này mới thu hồi lại.

Lập tức. Cái này đại điện trống trải bên trong bắt đầu tiếng vọng lên từng đợt kì lạ thanh âm tới. Đây là 1 người tại nói thầm thanh âm.

Thanh âm liên miên bất tuyệt, diên thành một mảnh.

Giống như là tại đọc lấy cái gì.

Mà tại Nhạc Duyên quanh thân, một cỗ trong suốt khí lãng bắt đầu lấy vòng tròn hình thức không ngừng quanh quẩn ra. Đây là Huyền Âm kiếm ý ngo ngoe muốn động dấu hiệu. Nhạc Duyên bờ môi không ngừng động lên, miệng bên trong toát ra liên tiếp ngôn ngữ, những này cùng loại hát đồng dạng đồ vật chính là nói cho kia Huyền Âm kiếm ý nghe.

Cái này xem ra, giống như là 1 cái lão sư ngay tại thật thà thật thà dạy bảo trẻ nhỏ đồng dạng.

Đến cùng tại niệm cái gì lại là không người có thể nghe hiểu được.

Mỗi một lần động tác, kia quay chung quanh tại thân thể 4 phía khí lãng liền sẽ có lấy động tác. Trong lúc nhất thời, kia cỗ âm lãnh chi ý lại lần nữa hướng 4 phương 8 hướng càn quét mà đi.

Tình cảnh này, nếu là lúc trước còn tại lời nói nhất định có thể nghe ra những này đến tột cùng là cái gì, càng sẽ trợn mắt líu lưỡi, bởi vì từ Nhạc Duyên trong miệng ra đây không phải là Đạo gia kinh văn điển tàng, ngược lại là xuất từ phật gia điển tịch kinh văn.

Duy nhất cùng chính phái hòa thượng chỗ đọc khác biệt chính là cái này kinh văn bên trong thêm ra vật gì khác.

Nó cùng Phật môn cho người hương vị hoàn toàn tương phản.

Nó đang vặn vẹo.

Nó tại lây nhiễm.

Thật giống như những này kinh văn không phải xuất từ 1 cái cao tăng miệng, mà là đến từ vực ngoại thiên ma miệng. Những này kinh văn có khó mà hình dung lực lượng, chỉ cần nghe quá lâu nó liền có thể chậm rãi vặn vẹo người tư tưởng.

Toàn bộ đại điện đều tràn ngập một cỗ âm trầm kỳ quỷ hương vị.

Chỉ tiếc một màn này không có người trông thấy, có thể quen thuộc người lại đã sớm không ở cái thế giới này, mà những người khác lại là căn bản cũng không có được chứng kiến.

Nhưng những này đối Nhạc Duyên đến nói, cũng chỉ có một cái kết luận.

Hắn, tại ‘Tẩy’ kiếm. (chưa xong đợi tiếp theo.)

Chương 139 : Lần thứ 3

Bành!

Trường kiếm rơi xuống đất, 1 tên người mặc cẩm y nam tử bị người tiện tay văng ra ngoài, đập xuống đất lập tức bụi bậm văng tung tóe. Thân thể còng lưng trên mặt đất, cuộn mình giống như 1 đầu chó chết. Mãnh liệt đau đớn khiến cho nam tử thân thể không ngừng run rẩy, nhìn qua hút còn lâu mới có được ra khí nhiều.

Bộ dáng kia, chính là sinh sinh bị hút hết một thân công lực sau thảm trạng.

Một bên.

Triệu Cao 2 tay buộc khép tại tay áo bên trong, ánh mắt đạm mạc nhìn lướt qua về sau, lúc này mới kế tiếp theo cúi đầu xuống nhìn xem dưới chân, tựa hồ vừa mới phát sinh hết thảy đều chẳng qua là hoa trong gương, trăng trong nước, chẳng qua là huyễn tượng mà thôi.

Người mặc hắc bào Doanh Chính tay phải mở ra, tại lòng bàn tay của hắn lý chính có 1 khối vạt áo. Rất nhanh, vạt áo liền tại lòng bàn tay bên trong hóa thành phấn kết thúc, bị thổi tan ra. Ánh mắt từ dưới đất kia đang rung động bên trong mất đi tính mệnh nam tử, Doanh Chính lúc này mới tùy ý phất phất tay, ra hiệu mang xuống về sau, rồi mới lên tiếng: “Trên đời này luôn có người nghĩ mãi mà không rõ, lựa chọn tuyệt lộ.”

“…”

Triệu Cao hay là cung kính đứng tại nơi hẻo lánh, không có phát đồng hồ bất kỳ ý kiến. Làm tiếp cận nhất Hoàng đế người, qua nhiều năm như vậy hắn đã sớm đại khái biết tính tình của đối phương, vừa rồi liền không có hắn xen vào chỗ trống.

Kia chỉ bất quá là Hoàng đế lẩm bẩm.

Vừa mới chết tại trên tay Doanh Chính cao thủ đúng là bọn họ đông tuần một đường đến 1 cái tiểu thu hoạch, đây là nông gia một cao thủ. Tại bị lục kiếm nô cầm xuống về sau, đưa đến Doanh Chính trước mặt thẩm vấn. Chỉ tiếc, cái này nông gia đệ tử thấy chết không sờn.

Doanh Chính cho đối phương toàn lực cơ hội xuất thủ, đáng tiếc là đây chẳng qua là châu chấu đá xe, một thân công lực trực tiếp bị Doanh Chính đều thu nạp.

Dùng tơ lụa lau một cái tay về sau, Doanh Chính đột nhiên mở miệng nói ra: “Ngươi nói thận lâu hiện tại đến địa phương nào” mặc dù thân là một nước đế vương, nhưng trên thực tế Hoàng đế trên cơ bản không có khả năng đạp biến cái này cẩm tú giang sơn.

Dù là Doanh Chính cũng không phải là loại kia thâm tỏa cung bên trong trạch đế, thế nhưng là hắn đồng dạng với bên ngoài thế giới hiểu rõ cũng không nhiều. Trong mắt hắn, càng nhiều thời điểm nhìn thấy hay là kia xuất hiện tại trên địa đồ miêu tả. Có lẽ, tại hắn trong sinh hoạt, chân chính để hắn hiểu rõ thế giới hay là tại Triệu quốc thân là hạt nhân thời điểm. Mà trừ bỏ trong ngoài

nước, cái khác để hắn hiểu rõ tương đối nhiều thì là đế quốc địch nhân, đến từ phương bắc dân tộc Hung nô.

Về phần đông độ địa phương…

Tại trong ấn tượng của hắn. Cũng chính là đại khái là cách mặt trời mọc gần nhất địa phương. Bởi vì tại Đông Hoàng trong miệng, kia Phượng Hoàng tựa hồ chính là sống ở đó cái địa phương.

Thận lâu đông độ cần bao lâu thời gian, Doanh Chính không biết, chỉ có thể ở trong lòng làm 1 cái không chịu trách nhiệm phỏng đoán.

Hắn vấn đề để Triệu Cao cũng nhất thời sững sờ.

Này làm sao trả lời

Hắn cũng không biết a!

Nếu là leo lên thận lâu. Cũng biết Phượng Hoàng chính xác điểm, lại thêm rõ ràng trên biển tình huống, như vậy Triệu Cao còn có thể cho ra tương ứng đáp án, nhưng bây giờ… Hắn lưới tổ chức đủ để danh xưng trong thiên hạ nghiêm mật nhất tổ chức, biết được vô số đồ vật. Tại thận lâu tại Âm Dương gia cũng có lưới người, nhưng tại vấn đề này trước cũng chỉ có thể mắt trợn tròn.

Không đề cập tới Âm Dương gia nghiêm mật, cho dù là Âm Dương gia tại thư giãn, ở tại thận lâu bên trên nội ứng cũng vô pháp truyền về tin tức.

Bất quá Doanh Chính hiển nhiên không muốn lấy Triệu

Cao có thể cho hắn hài lòng đáp án, hắn hết sức rõ ràng Triệu Cao xấu hổ, hắn không cách nào cho ra đáp án chuẩn xác, tối đa cũng bất quá là tư nhân phỏng đoán. Vấn đề này, càng nhiều nói là cho mình nghe.

“Ta nghĩ kia Phượng Hoàng hẳn là chết!”

“Làm không tốt thận lâu đã ở trên đường trở về.”

Thận lâu.

Vân Trung Quân phụ trách phòng luyện đan.

Vô số Âm Dương gia đệ tử ngay tại liên tiếp không ngừng công việc lấy, đủ loại kiểu dáng trân quý dược vật chính liên tiếp không ngừng đem ra. Mà nguyên bản bị mang tiến vào nơi này Phượng Hoàng thi thể sớm đã bị cố ý phân giải ra.

Phượng Hoàng trên thân hết thảy đồ vật đều bị làm thành tài liệu luyện đan.

“Thần thú… Vậy mà cũng có độc “

“Đây là đơn thuần đối người hay là…”

Đứng tại to lớn trước lò luyện đan Vân Trung Quân không để ý kia to lớn nóng kình hun đến sắc mặt đỏ bừng, hắn chính ở trên cao nhìn xuống nhìn chằm chằm kia đan lô chính giữa. Nhìn xem các đệ tử đem vô số vật liệu phân lượt , dựa theo thứ tự từng chút từng chút đầu nhập trong đó.

Sở dĩ nói như vậy, là tại trước đó thời điểm xuất hiện một điểm vấn đề, kém chút ủ thành sai lầm lớn.

Vân Trung Quân vẫn cho là Thần thú thứ ở trên thân đều là thiên tài địa bảo, không có một chút có thể lãng phí địa phương, nhưng hắn tuyệt đối không ngờ đến cái này Thần thú trên thân một bộ chia đồ vật lại có kịch độc. Phụ trách giải đào Phượng Hoàng một bộ điểm trong hàng đệ tử lúc này chết một nửa.

Cái này đột nhiên kết quả, để Vân Trung Quân không thể không trì hoãn luyện đan tốc độ.

Vì thế, hắn còn chuyên môn đi bái kiến Đông Hoàng đại nhân, bẩm báo trong đó tình huống. Sau đó mấy ngày bên trong, Vân Trung Quân chính là tại hao tâm tốn sức đem Phượng Hoàng trên thân có độc cùng không độc bộ điểm triệt để tách ra. Trường Sinh đan thuốc. Tự nhiên là không thể có độc.

Chỉ là

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, Vân Trung Quân lông mày không khỏi giơ lên. Não hải bên trong, Vân Trung Quân nghĩ tới là hiện tại Đông Hoàng đại nhân bộ dáng, một giới thiếu niên hình tượng luôn luôn để Vân Trung Quân cảm thấy Đông Hoàng đại nhân trên thân tựa hồ thiếu chút cái gì.

Không!

Lắc đầu. Vân Trung Quân lại lần nữa phủ nhận ý nghĩ này.

Hắn sao có thể có hoài nghi Đông Hoàng đại nhân suy nghĩ chẳng lẽ là bởi vì Tinh Hồn đại nhân sự tình

Mặc dù tại trước đó hắn cùng Tinh Hồn đại nhân cũng từng có hợp tác cách làm, nhưng quan hệ lẫn nhau lại cũng không là cỡ nào hài hòa. Chỉ bất quá theo như nhu cầu tranh quyền đoạt lợi mà thôi, ở trong mắt Vân Trung Quân Nguyệt Thần đám người cách làm thực tế là để hắn có đôi khi không dám gật bừa.

Hắn muốn đi cao hơn, đi càng xa, có thể tại Đông Hoàng đại nhân trước mặt càng nhiều biểu hiện mình.

"…"

Nhướng mày, Vân Trung Quân rất bồn chồn gần nhất mình làm sao lại đột nhiên lên tâm tư như vậy. Chẳng lẽ là bởi vì gần nhất quá mệt mỏi nguyên nhân lại hoặc là bị ảnh hưởng gì đâu

Ánh mắt na di, ánh mắt dừng ở những cái kia bị phân giải Phượng Hoàng hài cốt phía trên… Nhìn nửa ngày, lúc này mới thu hồi ánh mắt.

"Xem ra cần phải tăng thêm tốc độ, phải tại thận lâu trở về trước một khắc đem đan dược luyện ra."

Lẩm bẩm một phen về sau, Vân Trung Quân lại lần nữa bắt đầu chỉ huy lên đệ tử đến: "Bất quá những cái kia có độc ngược lại là cũng có thể luyện thành ra một phần độc đan, đến lúc đó độc đan này chỉ sợ là trong thiên hạ duy nhất vô giải độc dược."

Căn cứ không lãng phí Phượng Hoàng thứ ở trên thân, cho dù là kịch độc cũng bị Vân Trung Quân chuyển tới có tác dụng lớn địa phương.

Quyết định đã hạ, sau đó Vân Trung Quân liền tập trung tinh thần đem tinh lực tập trung tại cái này phía trên.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Trong chớp mắt nửa tháng thời gian đã qua.

Mà tại thời khắc này, thận lâu cũng cách bờ tương đối gần.

Chỉ bất quá bởi vì nguyên nhân khác, từ Tang Hải thành mà ra thận lâu tại trở về thời điểm bởi vì bị gió lốc ảnh hưởng, chệch hướng tương ứng tuyến đường, trở về mục đích cách thận lâu chênh lệch có chút xa. Bất quá ngay tại thận lâu cập bờ thời điểm, Doanh Chính đông tuần cũng tới đến hắn mục đích 1 trong Thái sơn.

Hắn, muốn tại cái này bên trong phong thiện.

Tại thận lâu bên trên Nhạc Duyên đang nghe tin tức này về sau, không khỏi một trận kinh ngạc.

Không đề cập tới Doanh Chính tại Thái sơn đại động tác, giờ khắc này những người khác cũng có riêng phần mình chuẩn bị.

Thí dụ như Nho gia Tam đương gia Trương Lương.

Hắn không có theo đuôi Doanh Chính đi tới Thái sơn, ngược lại là tại cùng cái khác người nghiên cứu Doanh Chính toàn bộ lộ tuyến. Một đường này đến, Trương Lương đã phái ra không ít Nho gia đệ tử bắt đầu dọc theo đường tìm hiểu địa hình bắt đầu. Nếu là chỉ bằng vào Nho gia đệ tử, chỉ sợ vẫn là không cách nào đạt tới Trương Lương ý nghĩ trong lòng, thế nhưng là trong thiên hạ này có không ít phản tần tâm tư người, đều có cùng chung một địch nhân tự nhiên mà vậy là có thể trở thành minh hữu, có thể hợp tác.

Ngay tại trước mấy ngày, Trương Lương đã từ Mặc gia đạt được cái kia bị phong bế rất nhiều ngày tin tức.

Tuyết Nữ trọng thương mà quay về.

Nàng mang đến để người nhất tuyệt vọng tin tức.

Trước đó từ Vệ Trang bọn hắn phát khởi ám sát là 1 cái thảm bại kết cục, nghe nói Vệ Trang, Cái Nhiếp bọn người trọng thương, mà Cao Tiệm Ly càng là chết thảm trong đó, mọi người giữa đường phân tán thoát đi, Mặc gia ở bên trong gặp lần thứ 2 tổn thất trọng đại.

2 lần giết Tần, 2 lần tổn hao nhiều.

Lần thứ 1 chết đi chính là Kinh Kha, mà lần thứ 2 chết đi thì là Cao Tiệm Ly.

Kết quả như vậy, không thể nghi ngờ đối Mặc gia đến nói là cực lớn tổn thất. Khác biệt duy nhất chính là, lần này còn có làm bạn người, đó chính là tụ tán lưu sa.

Nếu là Nhị đương gia Nhan Lộ còn ở đó, Trương Lương có lẽ sẽ không như vậy, nhưng bây giờ… Hồi tưởng lại trước đó cùng Phục Niệm đối thoại, Trương Lương đã làm quyết định như vậy, cho dù là lấy Nho gia đại nghiệp làm trọng Phục Niệm đều không có phủ nhận, bởi vậy có thể thấy được Nhan Lộ sự tình có bao lớn ảnh hưởng.

Quốc thù nhà hận, khi hết thảy đều tập hợp một chỗ thời điểm, làm một nặng mưu người mà nói, cái này thật sự là một cái cơ hội.

Hắn Trương Lương, muốn tiến hành lần thứ 3 ám sát.

Tại một phần cẩn thận nghiêm túc phân tích về sau, Trương Lương lựa chọn mấy cái địa điểm làm dành trước.

Mà trong đó xếp ở vị trí thứ nhất địa danh chính là 1 cái tên là Bác Lãng Sa địa phương.

Bây giờ… Trương Lương cần làm chính là tự mình đi mấy cái này địa phương khảo sát địa hình, có Kinh Kha cùng Cao Tiệm Ly giết Tần thất bại ví dụ, chí ít trong ý nghĩ của hắn cái này lần thứ 3 cho dù là không thể ám sát thành công cũng không thể để bản thân hãm sâu tuyệt cảnh, chí ít có thoát đi nắm chắc.

Lại nói Kinh Kha cùng Cao Tiệm Ly bọn hắn ví dụ, đã cao thủ chính diện ám sát cùng đánh lén đều không được, như vậy đổi lại cái khác phương thức

Vậy có hay không thành công khả năng

Nghĩ đến cái này bên trong, Trương Lương quay đầu nhìn lướt qua kia đứng ở phía sau đủ kiểu nhàm chán cơ quan vô song. Cái này từng bị Vệ Trang vứt bỏ người, cái này từ Mặc gia cự tử Kinh Thiên Minh cứu cự lực dũng sĩ, chính là hắn lần này ám sát Doanh Chính chân chính át chủ bài.

Cùng lúc đó.

Thái sơn.

Tại chân núi, 1 cái lão hói đầu đầu chính ngẩng đầu ngắm nhìn trên núi, nhìn xem kia cơ hồ đem trọn ngọn núi đều vây lên quân Tần, đề phòng sâm nghiêm như vậy cũng không khiến người ngoài ý.

Khoảng thời gian này bên trong Tiếu Tam Tiếu cũng nhận được cái kia ám sát tin tức, kết quả như vậy không thể nghi ngờ để kế hoạch của hắn nhận cực lớn ảnh hưởng, hắn tuyệt đối không ngờ đến Vệ Trang vậy mà lại làm như thế. Tình, cái này một chữ, hắn hay là khinh thường.

Nhớ tới đoạn thời gian trước mình trưởng tử cùng bản thân sinh ra mâu thuẫn, Tiếu Tam Tiếu liền không khỏi thở dài một hơi.

Bất quá hắn ngược lại là đạt được 1 cái đại khái tin tức, từ trong đó suy đoán ra hắn muốn bí mật.

Doanh Chính hẳn là 1 cái đỉnh tiêm cao thủ.

2 mắt nhắm lại, Doanh Chính tình hình bây giờ để Tiếu

Tam Tiếu não hải bên trong lại lần nữa nhớ tới 1 người tới.

Đồng dạng đế vương thân phận.

Đồng dạng đỉnh tiêm cao thủ.

Đồng dạng, bọn hắn cũng nên có một dạng kết cục.

Hắn là ** mà chết, kia Doanh Chính ngươi đây (chưa xong đợi tiếp theo.)

Chương 140 : Tỉnh

Thái sơn.

Vừa mới kết thúc phong thiện, hướng lên trời cầu nguyện chứng minh mình công tích Doanh Chính tại đến xây ở Thái sơn dưới hành cung về sau, liền từ Triệu Cao trong miệng đạt được 1 cái để hắn sắc mặt đại biến tin tức.

Thận lâu về.

Đầu, quay người.

Mở rộng bộ pháp kéo theo trên thân áo bào nằm ngoài hô tiếng vang, liên tiếp động tác biểu hiện ra Doanh Chính tâm tình cũng không phải là như vậy bình tĩnh. Tuy nói tại trước đó hắn trên miệng nói như vậy, trong lòng cũng có suy đoán, nhưng sự thật bày ở trước mặt mình thời điểm, Doanh Chính hiện đối phương tại thời khắc này bắt đầu về về sau, tâm lý của hắn không bình tĩnh.

Tại hắn cảm giác bên trong, này thời gian có chút lệch sớm.

Chẳng lẽ cái này trên đại dương bao la gió lốc cùng sóng biển không có đối thận lâu tạo thành ảnh hưởng chút nào

Làm một đế vương, đông độ đồ phượng đại sự Doanh Chính tự nhiên không có thư giãn qua, dù là hắn ở trong

đó có tính toán của mình, chí ít ở trong tối địa bên trong Doanh Chính cũng hỏi thăm qua trên biển một ít chuyện, từng nghe nói sóng lớn ngập trời cùng cuồng phong bạo vũ. 2 thứ này là đối thuyền có uy hiếp lớn nhất, đối mặt thiên uy chỉ sợ võ công lại cao cũng không làm nên chuyện gì.

Có người ám xem thiên tượng, âm thầm bên trong cho ra Doanh Chính muốn đáp án.

Nhưng bây giờ

Cái kia tiểu tâm tư không có đưa đến mảy may tác dụng, chẳng lẽ là kia xem thiên tượng người nói lời nói dối

Lại hoặc là có thể đồ phượng nam nhân có thể coi nhẹ thiên uy

Mặc kệ là cái kia điểm, đối Doanh Chính đến nói cái này đều không phải 1 cái đáng giá chuyện vui. Mà lại hiện tại cùng hắn tiến hành kế hoạch liền có đến lớn nhất xung đột.

Đáng chết!

Hắn lúc đầu chính là Hoàng đế, Hoàng đế động tác tự nhiên không có người bình thường đơn giản như vậy, nói đi là đi, thuyết phục liền động, chuyện như vậy đối 1 cái đế vương đến nói là có chút khó khăn, đế vương làm trung tâm chi chủ, động tác của hắn dính líu toàn bộ đế quốc. Nhưng cho dù là Doanh Chính tăng tốc độ, nhưng cũng không ngờ đến đối phương vậy mà đến nhanh như vậy.

Bất quá Doanh Chính đến cùng là Doanh Chính, có thiên cổ nhất đế tư bản.

“Úc!” Rất nhanh hắn người liền trấn định lại, lật lọng dò hỏi: “Đông Hoàng dưới mắt đã đến cái kia bên trong “

“Bệ hạ!”

2 tay thu về. Triệu Cao khom người đáp: “Theo báo, Âm Dương gia Đông Hoàng đã phía trước đến bái kiến bệ hạ trên đường.”

Trên đường

Nhanh như vậy!

2 mắt khẽ híp một cái, một tia lãnh mang từ trong mắt lóe lên một cái rồi biến mất, Doanh Chính đột nhiên nở nụ cười. Nói: “Dạng này a như vậy trẫm ngay tại Thái sơn cùng Đông Hoàng đến đi! Dù sao hắn cũng là vì nước, vì trẫm trưởng sinh mộng!”

“Sớm như vậy đến, nghĩ đến thành công.”

” “

Cúi đầu, bị ống tay áo bao phủ da mặt Triệu Cao nghe vậy biểu lộ không có bất kỳ biến hóa nào, tựa hồ Doanh Chính liền không có nói qua bất kỳ lời nói. Chưa từng xuất hiện ở bên tai đồng dạng. Nhưng Triệu Cao tại thời khắc này, rất rõ ràng cảm thấy Doanh Chính kia lóe lên một cái rồi biến mất khẩn trương.

Nghiêm nghị cười một tiếng, Doanh Chính run lên áo bào, dùng một loại hỏi thăm ngữ khí nói: “Triệu khanh, ngươi nói trẫm nên như thế nào khen thưởng Đông Hoàng” Âm Dương gia thay thế pháp gia đứng ở đế quốc đỉnh, tại Nguyệt Thần cùng Tinh Hồn trở thành Tả Hữu hộ pháp về sau, về phần tại Âm Dương gia tối cao lĩnh Đông Hoàng quá 1 tại thời khắc này căn bản chính là thưởng không thể thưởng, chớ nói chi là đối phương phải chăng để ý những này.

Lại 1 bước, chẳng lẽ cần hắn Doanh Chính xê dịch cái mông của mình

Doanh Chính lời nói để Triệu Cao cơ hồ là đầu đầy mồ hôi lạnh, vấn đề này dù là hắn Triệu Cao là thiếp thân hoạn quan. Nhưng việc này cũng không dám đồng hồ bất kỳ cái nhìn. Cái này đã là đối cái này hoàng quyền sợ hãi, cũng là đối trước mắt nam tử vũ lực e ngại, lại càng không cần phải nói hắn Triệu Cao kia một mực bị ẩn giấu đi thân phận.

Hắn cũng là Âm Dương gia người.

Khác biệt duy nhất chính là hắn không phải nghe lệnh của Đông Hoàng quá 1.

Triệu Cao biến hóa rơi vào Doanh Chính trong mắt, hắn cũng không hề để ý, tại tỉnh táo lại sau Doanh Chính tất nhiên là sẽ thanh tỉnh cân nhắc vấn đề. Trầm ngâm nửa ngày, Doanh Chính đột nhiên nói: “Ngươi nói lấy thiên tử chi giá tới đón tiếp cái này đế quốc đại công thần, như thế nào “

“! ! !”

2 đầu gối mềm nhũn, Triệu Cao trực tiếp quỳ trên mặt đất, run rẩy run phủ phục tại kia bên trong. Biểu hiện như thế, cũng không biết là thật bị hù dọa hay là giả bộ. Nhưng duy nhất khẳng định là Triệu Cao đã nghe ra kia tiềm ẩn tại Doanh Chính lời nói bên trong chỗ sâu um tùm sát ý.

Thiên tử giá 6. Lấy cấp bậc như vậy lễ chế nghênh đón Đông Hoàng, cái này chính là Hoàng đế đối Đông Hoàng 1 cái thăm dò.

Kia, cứ như vậy quyết định.

Um tùm ý cười dưới, Doanh Chính trên mặt có chỉ là lạnh lùng biểu lộ.

Đại lộ chỉ lên trời. 1 con không tính đội ngũ nhỏ ngay tại trước tiến vào.

Nhìn kia xa hoa thần bí phục sức cùng cách ăn mặc, chính là Âm Dương gia người.

Vì một xe đỡ, Nhạc Duyên giờ phút này ngồi ngay ngắn ở trong đó, ở phía sau hắn thì là ngồi xếp bằng Nguyệt Thần, Nguyệt nhi cùng Xích Luyện. Về phần Đại Tư Mệnh cùng Thiếu Tư Mệnh thì là lưu tại cập bờ thận lâu phía trên, đang tại bảo vệ cỗ kia cây quan tài đồng thời, cũng tại thay Vân Trung Quân làm thủ hộ.

Dù sao Vân Trung Quân luyện thành Trường Sinh đan

thuốc đã đến thời điểm trọng yếu nhất. Không thể có mảy may phân thần.

Cái này trên đường tới, Nhạc Duyên tại trừ bỏ xử lý bắt đầu sinh dị biến Huyền Âm kiếm ý bên ngoài, còn lại tinh lực chính là trên người mình kỳ dị lực trường phía trên. Trọn vẹn tốn hao không ít thời gian, này mới khiến trên người mình cái chủng loại kia quỷ dị lực trường hơi nhận một điểm khống chế.

Cái gọi là khống chế cũng không phải loại kia thu tự nhiên, mà là vẻn vẹn đem kia lập trường phạm vi co lại nhỏ, chỉ ở mình quanh thân 3 thước phạm vi, cái này đã để Nhạc Duyên cực kỳ hao tâm tốn sức.

Bất quá loại tình huống này tương đối lên trước đó tốt hơn quá nhiều, chí ít ở tại phía sau hắn Nguyệt Thần, Nguyệt nhi cùng Xích Luyện hiện tại không có lấy trước như vậy không hợp thói thường cảm thụ. Nhưng cái tiền đề này là không thể vận công tình huống dưới. Nếu là vận công, tình huống cũng sẽ không tốt hơn chỗ nào.

Hiện tại, Nhạc Duyên lớn nhất kỳ vọng là có thể tại nhìn thấy Doanh Chính thời điểm, có thể đem cái này lực trường triệt để buộc ở trong cơ thể mình. Cái này lực trường tại hiện tại cũng không phải hoàn toàn vô dụng, chí ít tại Nhạc Duyên không cảm giác được công lực tình huống dưới có thể cung cấp hắn áp chế dị biến Huyền Âm kiếm ý, cái này đã rất không tệ.

Đội ngũ chậm rãi trước tiến vào, Nhạc Duyên đang nhắm mắt dưỡng thần thời điểm cũng hiện tại trầm tư vừa mới cập bờ sau biết được mấy món sự tình.

Kiện thứ 1 chính là tại tế thiên đại điển bên trên Mặc gia một đám cao thủ lần thứ 2 đối Doanh Chính ám sát.

Kiện thứ 2 thì là đốt hố nho.

Thứ 3 kiện chính là hiện tại đông tuần.

3 chuyện lớn, mỗi 1 kiện đều cùng Doanh Chính thoát không khỏi liên quan.

Kiện thứ 1 chuyện ám sát, hiển nhiên là kết quả thất bại, mà lại Mặc gia bọn người đụng phải trọng thương. Tại Nhạc Duyên biết được kia Cao Tiệm Ly đã chết về sau, hắn liền biết người kia nhi đã đem Thiên Ma công tu luyện tới tầng thứ 18.

Tuy nói còn không rõ ràng lắm cái này ám sát đến tột cùng là bởi vì gì mà lên, nhưng Tuyết Nữ ở trong đó cũng tất nhiên bỏ bao nhiêu công sức. Mà lại kết quả như vậy, chỉ sợ cũng Tuyết Nữ kỳ vọng kết quả.

Một mực bị coi là món ăn trong mâm Mặc gia, hiện tại chỉ sợ đã là Tuyết Nữ trong lòng bàn tay vật.

Ha ha!

Quả nhiên là 1 cái sẽ dạy đồ đệ nữ nhân.

Từ phương diện nào đó đến nói, nàng tại điểm này muốn so sư phi huyên càng mạnh.

Tuyết Nữ sự tình Nhạc Duyên sớm có tâm lý chuẩn bị,

hắn cũng rõ ràng Thiên Ma công kia một bộ công pháp, sinh kết quả như vậy cũng không để Nhạc Duyên ngoài ý muốn, ngược lại là kiện thứ 2 chuyện thứ ba càng thêm hấp dẫn Nhạc Duyên lực chú ý.

Đốt hố nho cùng đông tuần.

2 chuyện này xem ra không nhiều lắm liên hệ, nhưng tại Nhạc Duyên xem ra hẳn là có cực lớn liên quan.

Doanh Chính không phải hôn quân, có thể làm ra dạng này sự tình, làm vội như vậy, hơn nữa còn là tại mình sau khi đi con mắt híp híp, Nhạc Duyên dưới đáy lòng thở dài một cái, cứ như vậy không kịp chờ đợi bắt đầu, quả thật ta mới là mục tiêu của hắn.

Như thế tự phụ hành vi, đây là không tự tin sao

Chỉ tiếc Nhạc Duyên đến quá sớm, vượt quá Doanh Chính trong lòng đoán trước.

Nhạc Duyên đang nghe Doanh Chính tại Thái sơn phong thiện thời điểm, Nhạc Duyên liền biết mình về chỉ sợ đánh gãy Doanh Chính nguyên bản trong suy nghĩ an bài, để hắn có chút trở tay không kịp.

Dù sao hắn khinh thường chính mình.

Bất quá những này đều không trọng yếu, Nhạc Duyên chuyến này trực tiếp dưới thận lâu đi gặp Doanh Chính nguyên nhân căn bản chỉ có 1 cái, đó chính là ngọc tỉ truyền quốc Hòa Thị Bích. Chỉ là lần này, Nhạc Duyên có chút muốn phải biết Doanh Chính đến tột cùng chọn thế

nào đối mặt chính mình.

Là ẩn nhẫn hay là

Sau lưng.

Nguyệt Thần cùng Xích Luyện tại giữ yên lặng đồng thời, riêng phần mình cũng có được riêng phần mình suy nghĩ.

Mà Nguyệt nhi càng nhiều thì là nhíu mày đánh giá trước mắt cha mình bóng lưng.

Cái này ngắn ngủi hơn 10 ngày, nếu không phải mắt của nàng không có hoa lời nói, thiếu niên ở trước mắt cái đầu tựa hồ đã dài không ít. Bởi vì tại hạ thuyền thời điểm, đi ở phía sau Nguyệt nhi hiện hắn cái đầu giống như cao hơn chính mình như vậy 1 tiểu tiết.

Phải biết dĩ vãng thời điểm, Nguyệt nhi cùng tinh hồn cái đầu thế nhưng là không sai biệt lắm.

Nguyệt nhi có chút bồn chồn người làm sao lại dáng dấp nhanh như vậy

Chẳng lẽ hắn thành phụ thân của mình sau liền không giống lại sẽ tới lúc đầu cái kia thân ảnh cao lớn sao

Trừ bỏ những này loạn thất bát tao ý nghĩ, Nguyệt nhi tâm lý còn có 1 cái những vấn đề khác. Đó chính là tại thận lâu bên trên từ Nguyệt Thần mang nàng đi gặp Nhạc Duyên thời điểm, cái kia cha con ở giữa đáp vấn đề.

Chẳng lẽ cha muốn đối Dung tỷ tỷ bất lợi

Bằng không mà nói vì sao lại hỏi thăm Kính hồ chỗ

Nguyệt nhi đến bây giờ còn là không hiểu ra sao, không rõ đây là cái gì nguyên do.

Ngay tại Nguyệt nhi một bụng vấn đề thời điểm, trong lòng nàng nhắc tới người, tại thời khắc này lại là bắt đầu thức tỉnh.

Từ Kinh Thiên Minh, Hạng Thiếu Vũ cùng Thạch Lan 'Tốn hao' thật là lớn kình lực tại thận lâu bên trên được đến dược thảo, sau đó trả lại Tuyết Nữ dẫn đầu Mặc gia những người khác trợ giúp dưới, một mực hôn mê chưa tỉnh đầu mộc dung ở thời điểm này rốt cục có động tĩnh.

Người ở chỗ này đều là ôm lấy cao hứng thái độ.

Đối Kinh Thiên Minh cùng Hạng Thiếu Vũ đến nói, đây là 1 cái ân nhân bằng hữu phục, đáng giá cao hứng. Đối với Mặc gia người mà nói càng là như vậy, nhưng càng nhiều tâm tình hay là Tuyết Nữ câu nói kia nói tới đồng dạng.

Mặc gia hiện tại thụ trọng thương, nhu cầu cấp bách 1 người đến bổ sung Mặc gia chiến lực.

Cao Tiệm Ly cái chết để Mặc gia tổn thất quá lớn, nhất là tại loại này không người kế tục thời điểm. Cái này cũng không so với lúc trước Kinh Kha, tình huống càng muốn nghiêm trọng.

Đầu mộc dung khôi phục, đây là kêu rên bên trong kinh hãi nhất vui.

Con mắt tại mí mắt nội tình dưới chuyển động, đột nhiên, nằm ở trên giường đầu mộc dung đột nhiên mở hai mắt ra, đôi môi khẽ mở, mở miệng nói mấy năm qua này câu nói đầu tiên, 1 câu để người ở chỗ này kinh ngạc, để Tuyết Nữ nhướng mày.

“Cẩn thận Đông Hoàng!” (chưa xong đợi tiếp theo.)

Chương 141 : Băng hà! Áo cưới! (thượng)

Âm Dương gia trở về!

Khi Âm Dương gia xa giá bắt đầu dần dần cùng Doanh Chính đông tuần đội ngũ bắt đầu tụ hợp thời điểm, nguyên bản tại thiên hạ ở giữa trong mắt mọi người bọn họ cũng đều biết cái này toàn phái đông độ Âm Dương gia bắt đầu trở về. ` bất quá bọn hắn để ý không phải đối phương lại lần nữa xuất hiện, mà là nhìn chằm chằm cái này trở về phía sau.

Âm Dương gia đông độ tục truyền là vì Doanh Chính trường sinh cầu tiên mà đi, bây giờ lại tại ngắn như vậy thời gian bên trong cũng đã đông về, nói như vậy chẳng lẽ bọn hắn đã cầu đến cái gọi là trường sinh tiên dược, dùng để luyện thành Trường Sinh đan

Trong lúc nhất thời, vô số người đều tâm tư nặng nề, cảm thấy mình đỉnh đầu đè xuống một vòng ô áp áp mây đen.

Thành công hay không

Không người nào dám khẳng định.

Nếu nói rất nhiều người cũng không tin lúc trước lời đồn đại kia, nhưng bây giờ khi Âm Dương gia thận lâu đông độ trở về về sau, bọn hắn mới phát hiện lúc trước lời đồn đại kia lại lần nữa xuất hiện tại não hải bên trong,

cái này xem ra có chút hoang đường truyền ngôn tại thời khắc này vậy mà để người không dám đi phủ định.

Cầu tiên trưởng sinh đến cùng phải hay không thật

Có người phỏng đoán qua Âm Dương gia toàn phái đông độ là một loại trốn tránh, nhưng cái này thời gian ngắn bên trong trở về không thể nghi ngờ đánh mặt của bọn hắn. Trở về quá nhanh, cũng xáo trộn vô số người tâm tư, xáo trộn bọn hắn nguyên bản an bài.

Thậm chí có người đi phỏng đoán đây có phải hay không là Âm Dương gia cùng Doanh Chính 1 cái hợp tác, dùng để đối phó những người khác sở tác ra vở kịch. Dựa theo cái này quan niệm tưởng tượng đi, không ít người chỉ cảm thấy nghĩ kĩ cực sợ, trong lúc nhất thời lại lần nữa nghĩ đến lúc trước Âm Dương gia đứng ở bách gia đỉnh chóp, thống trị dưới để người run rẩy run cục diện.

“Xem ra thế gian này ít hơn nữa 1 con Thần thú!”

Một chỗ trên sườn núi, Tiếu Tam Tiếu ánh mắt nhìn chăm chú lên kia mắc cạn tại bên bờ thận lâu, nhìn xem bị trọng binh trấn giữ, bị vô số Âm Dương gia đệ tử thủ cơ hồ không lọt gió thận lâu, hắn liền biết Phượng Hoàng đã chết rồi. Để Tiếu Tam Tiếu chắc chắn như thế cũng không phải là trước mắt nghiêm mật trấn giữ tràng cảnh, mà là hắn cảm nhận được một cỗ như có như không nguyền rủa khí tức tại kia thận lâu bên trên phiêu đãng. Cỗ khí tức này cùng kia trên đảo không khác nhau chút nào, vẫn là như vậy để người toàn thân không thoải mái.

Ngẩng đầu.

Tiếu Tam Tiếu ánh mắt ngắm nhìn kia cao doạ người thận lâu phía trên, dựa vào phần này cảm ứng hắn có thể biết Phượng Hoàng thi thể ngay tại thận lâu chỗ sâu. Chỉ bất quá dù vậy, kia cỗ nguyền rủa cũng so Long Quy chết đi địa phương muốn nhỏ quá nhiều.

Nhiều nhất trên thuyền này người bị nguyền rủa nhiễm về sau, càng nhiều sẽ ngược lại chút tiểu nấm mốc. ` trong đó đại bộ phận điểm không ở trên thuyền này. Nó hẳn là lưu lại một bộ điểm tại chết đi địa phương, còn có một bộ điểm cuộn mình lưu lại tại thi thể bên trong, còn lại thì hẳn là bị Đông Hoàng bản thân hắn chỗ cản.

Cái này Phượng Hoàng thi thể lưu tại thận lâu bên trong, nếu không có ngoài ý muốn chính là kia Kim bộ trưởng lão Vân Trung Quân chính lấy Phượng Hoàng làm thuốc dẫn. Luyện thành Trường Sinh đan.

Tiếu Tam Tiếu không có đi xáo trộn dự định.

Làm bị qua Thần thú lực lượng hắn so rất nhiều người đều rõ ràng nhiều.

Đó chính là Thần thú có độc.

Vẻn vẹn Long Quy liền sinh sinh để hắn giam ở trong đó thời gian lâu như vậy, cho tới bây giờ ngay cả kia còn sót lại nguyền rủa đều không có triệt để hóa đi, liền càng đừng đề cập đi nhiễm Phượng Hoàng. Mặc dù Long Quy chi huyết không có long cùng phượng ở giữa phản

ứng lớn như vậy, nhưng kia rùa cuối cùng chiếm 1 cái long chữ, với hắn mà nói chính là kịch độc chi vật.

Về phần kia Trường Sinh đan…

Trên đời này cũng không phải là bất cứ người nào đều có thể tiếp nhận nó nặng.

Nghĩ đến đây cũng là Đông Hoàng dám trực tiếp đem chuyện này đặt ở cái này bên trong không thế nào để ý tới nguyên nhân căn bản.

Bất quá Tiếu Tam Tiếu cũng không phải là chuyện gì đều không làm. Có lẽ lúc cần thiết tại kia Trường Sinh đan đan thành thời điểm, đi gặp kia Vân Trung Quân cũng là 1 kiện có thể đánh thời gian sự tình, không phải sao dù sao Trường Sinh đan hay là không muốn rơi vào tay Doanh Chính tốt.

Tại một cố ý trong khi chờ đợi, tại một cố ý đi đường bên trong, 2 người đội ngũ rốt cục tụ hợp.

Thải kỳ bay đãng bên trong, trừ bỏ Doanh Chính bên ngoài, đi theo bên cạnh hắn văn võ đại thần trên cơ bản đều đến đây cái này bên trong, lấy Lý Tư, Triệu Cao vì, nghênh đón Âm Dương gia đội ngũ. Nghênh đón đế quốc Tả Hữu hộ pháp, nghênh đón cái kia trong truyền thuyết Đông Hoàng.

Đến rồi!

Lý Tư tâm thần khẽ giật mình, nhìn xem dừng lại đội ngũ, biểu lộ nghiêm túc lên.

Ánh mắt nhìn chăm chú bên trong, đầu tiên là Âm Dương gia đệ tử tản ra, lộ ra ở giữa xa hoa xa giá, tại mọi người ánh mắt nhìn chăm chú bên trong từ xa giá bên trên đi xuống mấy người.

Chỉ là khi nhìn đến xuống tới người về sau, Lý Tư cùng đứng ở một bên Triệu Cao 2 người cũng không khỏi giật mình, hai mắt nhìn nhau một cái, đều từ đối phương trong mắt nhìn thấy kinh ngạc. Xuống tới cũng không có trong truyền thuyết Đông Hoàng quá 1. Chỉ có Âm Dương gia gần thứ Đông Hoàng cao tầng, cũng chính là đế quốc Tả Hữu hộ pháp —— Nguyệt Thần cùng Tinh Hồn.

Đông Hoàng quá cùng nhau không ở chỗ này. `

Mà ngay sau đó để 2 người kinh ngạc chính là xuất hiện tại nơi đó Xích Luyện.

Xích Luyện, đây không phải là tụ tán lưu sa Vệ Trang người sao

Làm sao…

Nhìn kia một thân Âm Dương gia phục sức, Lý Tư cùng Triệu Cao 2 người khóe mắt đều mơ hồ co rúm hạ. Như thế tràng cảnh. Cho dù ai cũng không ngờ đến. Phải biết tế thiên đại điển ám sát một chuyện, một mực để Triệu Cao cùng Lý Tư nghi ngờ chính là không gặp một mực đi theo tại Vệ Trang bên người Xích Luyện, tuyệt đối không ngờ đến nàng vậy mà là Âm Dương gia người

Ngoài ý muốn.

Tuyệt đối ngoài ý muốn.

Lý Tư kinh ngạc, Triệu Cao đồng dạng sững sờ mắt.

Ngược lại là theo ở phía sau Nguyệt nhi cũng không có để bọn hắn có quá nhiều lưu ý.

2 người bình tĩnh dưới, lập tức tiến lên, Lý Tư trực tiếp mở miệng nói: “Gặp qua Hữu hộ pháp Tả hộ pháp. Làm sao Đông Hoàng đại nhân…” Thuận tiện nhấc lên nghi vấn trong lòng.

“Úc ~~ “

“Nguyên lai là Lý đại nhân.”

Nhạc Duyên thấy thế lạnh mặt nói: “Đông Hoàng đại nhân tại vì bệ hạ Trường Sinh đan làm cố gắng cuối cùng. Làm phòng ngoài ý muốn sinh, hiện tại ngay tại thận lâu bên trên bế quan thủ vệ.”

Lời này lọt vào tai, để Lý Tư cùng Triệu Cao 2 người trong lòng bò lên trên mình phỏng đoán.

Trường Sinh đan… Đây là thành công đâu

Lý Tư trong lòng rất là kinh ngạc.

Không so những người khác, đối Doanh Chính cầu tiên hỏi trường sinh sự tình, Lý Tư tại nội tâm bên trong là đối chủ đạo việc này Âm Dương gia có thật không tốt ấn

tượng. Bất quá bây giờ nghe tới một câu nói như vậy, ngược lại để Lý Tư có chút kinh ngạc.

Nhất là kiến thức đến tế thiên đại điển bên trên kia có tuyệt đỉnh võ công Doanh Chính, hắn không thể không hoài nghi cái này trường sinh sự tình thật giả.

Ngược lại là một bên Triệu Cao càng thêm rõ ràng việc này.

Đồ phượng thành công đâu

Nhưng chỉ sợ Đông Hoàng cũng thụ thương rất nặng, bằng không mà nói hắn hẳn là sẽ đến đây, mà không phải chỉ làm cho Tả Hữu hộ pháp tới đây.

Ánh mắt có chút lấp lóe, Triệu Cao lúc này mới lên tiếng, âm nhu tiếng nói tại mấy người bên tai quanh quẩn, nói: “Bệ hạ đã sớm chờ đợi, mời!”

Một bên.

Tại Nhạc Duyên trực tiếp sau khi mở miệng, đứng ở một bên Nguyệt Thần, Xích Luyện còn có Nguyệt nhi 3 nữ ánh mắt cũng hơi biến đổi. Sắc mặt không đổi nhìn trước mắt thiếu niên tại kia bên trong diễn kịch, trong lúc nhất thời 3 người ở giữa trong lòng không biết là cái gì cảm giác.

Nhất là thân là nữ nhi cao nguyệt.

“Cũng tốt.”

“Chúng ta cũng đúng lúc cần gặp qua bệ hạ, nói kia đông độ sự tình.”

Nhận Nhạc Duyên ánh mắt Nguyệt Thần tiếp lời đầu, mặt không biểu tình nói.

Xích Luyện nghe tới cái này bên trong, khóe miệng giật giật, đều nói nữ nhân biết diễn kịch, thế nhưng là giờ khắc này nàng nhìn thấy 1 cái vua màn ảnh.

Từ Triệu Cao dẫn đường, Nhạc Duyên 4 người theo sát phía sau.

Về phần Lý Tư thì là đang phụ trách về sau một đám Âm Dương gia đệ tử an bài.

Đưa mắt nhìn bọn hắn bóng lưng rời đi, Lý Tư cúi đầu đang suy tư. Suy nghĩ từ trước đến nay nghiêm cẩn, làm người cẩn thận hắn suy nghĩ nửa ngày, luôn cảm giác đến đó bên trong có bất thường cảm giác. Thẳng đến Âm Dương gia bọn người tiến vào Hoàng đế chỗ đại trướng về sau, Lý Tư lúc này mới hiện trong đó chỗ không đúng.

Cái này chỗ không đúng, không phải nói đối phương trong lời nói có vấn đề gì, mà là hắn vấn đề không phải là Tả hộ pháp Tinh Hồn đến trả lời, mà là địa vị cao hơn Hữu hộ pháp Nguyệt Thần đến trả lời.

Nhưng vừa vặn trước tiên mở miệng lại là thân là Tả hộ pháp Tinh Hồn.

Nghe nói Âm Dương gia Tả Hữu hộ pháp từ trước đến

nay không hợp, mặc dù hắn Lý Tư chưa từng gặp qua, nhưng không có lửa làm sao có khói, con ruồi không đinh không có khe hở trứng, cái tin đồn này hẳn là sự thật. Chỉ là vừa mới một màn kia, Lý Tư cũng không có nhìn thấy Nguyệt Thần có bất kỳ tức giận, có lẽ là ngoại nhân, lại có lẽ kia nghe đồn căn bản chính là giả.

Vậy bọn hắn là làm cho ai nhìn

Lông mày giương giương, Lý Tư tạm thời đè xuống nghi ngờ trong lòng, không nghĩ thêm chuyện này. Dù sao, Đông Hoàng bản nhân cũng không có đến đây, đến chẳng qua là đế quốc Tả Hữu hộ pháp, từ bên ngoài đến nói cái này rất là bình thường.

Chỉ tiếc bệ hạ kế hoạch…

Hít sâu một hơi, Lý Tư quay người xử lý những chuyện khác đi.

Đại trướng.

Doanh Chính eo đeo thiên vấn kiếm, người đứng chắp tay, đứng tại 1 bộ từ da dê cấu tạo địa đồ phía trước, ánh mắt của hắn giờ phút này chính dừng lại tại trên địa đồ kia bị điểm xuyết ra Thái sơn danh tự đồ án màu đen chỗ.

Tại Âm Dương gia người tới nơi này thời điểm, Doanh Chính liền làm tốt mình chuẩn bị.

Theo Triệu Cao hồi bẩm, hắn trong khi chờ đợi Âm Dương gia người tiến vào xong nợ bên trong.

“Thần gặp qua bệ hạ!”

Đồng thanh nói lời nói, để Doanh Chính chậm rãi quay người trở lại.

Ánh mắt 1 quét qua qua, ánh mắt đầu tiên là tại Xích Luyện cùng Nguyệt nhi trên thân dừng lại một chút, sau đó ánh mắt liền tại Nguyệt Thần cùng Nhạc Duyên trên thân dừng lại. Nguyệt nhi cùng Xích Luyện đối Doanh Chính đến nói chính là người mới bộ dáng, mặc dù 1 dài 1 nhỏ chính là tuyệt sắc, bất quá Doanh Chính từ trước đến nay không phải háo sắc người, đối này cũng không quá mức để ý, cũng chỉ là dưới đáy lòng thoáng kinh ngạc Âm Dương gia ẩn tàng lực lượng, cũng chẳng suy nghĩ gì nữa. Ngược lại là tinh hồn trạng thái càng thêm hấp dẫn Doanh Chính lực chú ý.

Đế quốc Tả hộ pháp, tựa hồ mất đi vũ lực.

Khóe mắt liếc qua hơi liếc nhìn về phía đứng tại nơi hẻo lánh Triệu Cao, Triệu Cao cho Doanh Chính 1 cái khẳng định ánh mắt. Khác biệt không biết võ công Lý Tư, Triệu Cao tại vừa thấy mặt thời điểm, liền cảm giác điểm này.

Tinh Hồn không có võ công.

Trước kia cái này Tinh Hồn thế nhưng là tà khí nghiêm nghị , bất kỳ người nào đều có thể cảm nhận được đối phương lợi hại. Nhưng bây giờ, Doanh Chính lại là từ đối phương trên thân trải nghiệm không đến nguyên lai cái loại cảm giác này, hiện tại Tinh Hồn xem ra bình thản đến cực điểm, thậm chí ngay cả trên trán kia tà dị ngọn

lửa màu tím hình xăm cũng biến mất không thấy gì nữa.

Chỉ sợ trọng thương không nhẹ a!

Nhìn bộ dạng này, có thể nói là một thân võ công tẫn phế.

Ánh mắt na di, lấy hiện tại Doanh Chính nhãn lực cũng nhìn ra được Xích Luyện trên thân là thương thế chưa lành. Trừ bỏ Nguyệt Thần cùng cô bé kia bên ngoài, Âm Dương gia người tới lại có 2 cái thương hoạn.

Âm Dương gia những người khác đâu

Đông Hoàng bản nhân càng là không có đến đây.

Lưỡng bại câu thương, đây chẳng phải là hắn chỗ mong đợi kết quả sao

Ha ha!

Doanh Chính đột nhiên cười. (chưa xong đợi tiếp theo.)

Chương 142 : Băng hà! Áo cưới! (trung)

Nguyên bản rất vội tâm tư, tại nhìn thấy tinh hồn giờ khắc này, Doanh Chính đột nhiên phát hiện tại chẳng phải gấp.

Một phen cạn đàm về sau, Doanh Chính từ tinh hồn trong miệng biết Đông Hoàng không có đến đây nguyên do.

Đang tiến hành Trường Sinh đan 1 bước cuối cùng

Trò cười

Khuôn mặt không thay đổi, nội tâm lại sớm đã là gió nổi mây phun.

Thần thú Phượng Hoàng đã chết tin tức này ngược lại là cũng không có để hắn Doanh Chính có quá nhiều ngoài ý muốn, nguyên bản trong lòng bên trong liền có cái này tâm lý chuẩn bị. Ngược lại là Đông Hoàng cái kia cách làm ngược lại để hắn có một chút ngoài ý muốn. Nếu như không có đoán sai, Đông Hoàng nhất định là trọng thương mang theo.

Đồ phượng một trận chiến, so trong tưởng tượng còn muốn hung hiểm.

Không đề cập tới chưa xuất hiện Đại Tư Mệnh, Thiếu Tư Mệnh, còn có Âm Dương gia khí hậu hai bộ trưởng lão

là 1 cái gì tình huống, vẻn vẹn liền xuất hiện ở trước mặt hắn Tả hộ pháp Tinh Hồn cùng một cái khác mới xuất hiện Âm Dương gia nữ tử thương thế là đủ tưởng tượng.

Nhưng điểm này càng thêm khẳng định Doanh Chính muốn làm sự tình.

Đưa mắt nhìn Âm Dương gia bọn người rời đi đại trướng, Doanh Chính đột nhiên quay đầu, ánh mắt dừng ở Triệu Cao trên thân.

Cảm nhận được trong ánh mắt kiềm chế, Triệu Cao khom người hồi đáp: “Kia nữ tử áo đỏ tên là Xích Luyện, vốn là tụ tán lưu sa Vệ Trang người, mà nàng ẩn tàng thân phận thì là đã từng Hàn quốc công chúa, Hàn Phi muội muội.”

Pháp gia

Hàn Phi

Doanh Chính đôi mắt hợp lại, nghe tới cái này đã từng tên quen thuộc, ngược lại là không nói thêm gì. Cũng không có hỏi thăm cái này Xích Luyện tại sao lại xuất hiện ở Âm Dương gia bên trong, bất quá nhớ tới Hàn Phi là chết tại Âm Dương gia trên tay, Doanh Chính ngược lại là hi vọng nhìn thấy một màn này.

“Về phần tiểu cô nương kia cao nguyệt, theo ta điều tra nàng chính là Yến quốc công chúa, là yến đan nữ nhi.”

Triệu Cao mỗi chữ mỗi câu nói hắn điều tra, những

chuyện này là được bày tại bên ngoài đồ vật, điều tra cũng không khó.

“Úc “

Nghe tới cái này bên trong, Doanh Chính cười.“Hắn ngược lại là thu lưu một đám dư nghiệt a “

Cái này tựa như cảm thán một câu để Triệu Cao ngậm miệng lại, hắn không dám đối này biểu đạt bất kỳ ý kiến. Phất phất tay, ra hiệu Triệu Cao xuống dưới sau. Doanh Chính trở lại mình chỗ ngồi, sau khi ngồi xuống. Bắt đầu nhắm mắt rơi vào trầm tư.

Cao hứng

Hiện tại còn tới quá sớm

Doanh Chính rất rõ ràng sự tình không phải hắn sở thiết nghĩ đơn giản như vậy.

Ở trong đó có 1 cái cực kì chỗ mâu thuẫn, để hắn nhất thời nghĩ mãi mà không rõ.

Nếu là Đông Hoàng cùng Phượng Hoàng lưỡng bại câu thương, càng làm cho Âm Dương gia cao tầng bị thương nặng lời nói, như vậy dựa theo tình huống bình thường đến nói Âm Dương gia liền không nên sớm như vậy trở về. Nếu là lâm vào lớn khốn cảnh, kia Thần thú Phượng Hoàng cũng có thể lợi dụng.

Doanh Chính không cho rằng Đông Hoàng sẽ là đồ đần, sẽ nhìn không ra trong này vấn đề.

Đông Hoàng cơ hồ toàn phái đông độ, là hắn biết Đông Hoàng đã sớm phát giác được mình ý nghĩ, nhưng bây giờ lại là sớm như vậy trở về. Nếu thật là nhận vô cùng nghiêm trọng trọng thương, Đông Hoàng còn có tự tin như vậy tự phụ.

Hắn cũng không lớn tin.

Đông Hoàng dám dạng này trở về, chỉ sợ là có hắn ý nghĩ.

Võ công tẫn phế Tinh Hồn cùng trọng thương Xích Luyện, là dùng đến cho mình nhìn sao để cho mình suy đoán, từ đó bí quá hoá liều lại hoặc là để cho mình cho rằng như vậy, từ đó không bí quá hoá liều

Mặc kệ như thế nào, đi đâu bước đều sẽ để hắn Doanh Chính làm khó, không có nắm chắc.

Thật sâu tính toán

Đột nhiên mở mắt ra, Doanh Chính không thể không tán thưởng Đông Hoàng chiêu này hết sức xinh đẹp, về phần Phượng Hoàng cái gì. Tại thời khắc này Doanh Chính ngược lại là không thèm để ý, mục tiêu của hắn cùng địch nhân đều chỉ có 1 cái, đó chính là Đông Hoàng quá 1.

Không hiểu rõ đến Đông Hoàng bản nhân thương thế. Hắn Doanh Chính cũng chỉ có thể bó tay bó chân.

Ngay tại Doanh Chính nhíu mày trầm tư thời điểm, Lý

Tư đến.

“Ừ”

“Truyền cho hắn tiến đến “

Bên ngoài.

Nhạc Duyên mang theo Nguyệt Thần, Xích Luyện cùng Nguyệt nhi 4 người trở lại Lý Tư an bài địa phương.

Tại trở lại sổ sách bên trong sau khi ngồi xuống, Nhạc Duyên lạnh lẽo biểu lộ lại xuất hiện trên mặt. Ánh mắt buông xuống, não hải bên trong không ngừng chiếu lại lấy vừa mới tại Doanh Chính trong đại trướng nhìn thấy cảnh tượng.

Hòa Thị Bích không tại sổ sách bên trong.

Là đặt ở Triệu Cao trên thân, còn là bị chính Doanh Chính mang theo lấy

Về phần đặt ở Hàm Dương cung, điểm này cũng không thể có thể.

Ngọc tỉ Hòa Thị Bích chỗ đại biểu ý nghĩa trọng đại, Doanh Chính không thể lại đặt ở Hàm Dương cung, sẽ chỉ một đường mang theo. Trừ cái đó ra, Doanh Chính kia một thân không cách nào khống chế khí tức có chút vượt quá Nhạc Duyên ngoài ý muốn.

Kia một thân công lực

Quả thực là không sợ chết a

Ở trong mắt Nhạc Duyên. Doanh Chính mặc dù nỗ lực đè xuống tình huống, thế nhưng là kia một thân hỗn tạp chân khí ở trong cơ thể hắn quả thực là 1 cái còn sống thùng thuốc nổ. Nếu không phải là mình đã đem tự thân chỗ mang theo cái kia kỳ dị lực trường sinh sinh trói buộc tại thể nội. Chỉ sợ nhất bạo phát ra tới chính là Doanh Chính tử kỳ.

Không để ý tự thân tình huống, sinh sinh đi đến tình trạng này. Cứ như vậy muốn giết ta sao

Một đường này đến, Nhạc Duyên kết hợp khoảng thời gian này bên trong Doanh Chính làm hết thảy, nhìn nhìn lại Doanh Chính vốn là có ẩn nhẫn tính tình, tự nhiên là phỏng đoán đến Doanh Chính tâm tư. Dù sao Doanh Chính cũng không phải hôn quân, lúc trước nhấc lên đông độ đồ phượng cầu trường sinh thời điểm, mặc dù kế hoạch bình thường tiến hành, nhưng chính là cái này bình thường tiến hành mới là nhất không bình thường địa phương.

Một khắc này, Nhạc Duyên liền cảm nhận được Doanh Chính ẩn mà chưa phát sát ý.

Nhìn nhìn lại trước đó pháp gia Hàn Phi tử hạ tràng, làm một đời hùng quân hắn sẽ không cho phép Âm Dương gia như vậy thế lớn.

Thuận thế mà làm, ngồi thu ngư ông thủ lợi, đây chính là Doanh Chính tâm tư.

Vì làm sau cùng cam đoan, Doanh Chính đem hắn ẩn tàng nhiều năm võ học thiên phú bày ra, cho dù là có mình cho ra bí tịch, chân chân chính chính không có chút nào giả dối bí tịch, lấy Doanh Chính cẩn thận đa nghi tính tình cũng sẽ không dựa theo phân phó của hắn luyện.

Hắn thuận thế mà làm, Nhạc Duyên cũng là thuận thế mà làm.

Sau đó nhìn chính là ai ẩn tàng càng sâu, ai càng sốt ruột.

Đáng tiếc là Doanh Chính sốt ruột, chính Nhạc Duyên cũng gấp. Duy nhất khác biệt, chính là Nhạc Duyên từ trước đến nay liền không có chân chính đem Doanh Chính xem như đối thủ chân chính.

Lạch cạch

Tay phải gảy dưới đồ trên bàn, Nhạc Duyên than nhẹ một tiếng.

“Bất quá mình còn phải từng bước một đến, thiên cổ nhất đế cuối cùng có chút đáng tiếc.”

Cùng lúc đó.

Mặt khác hai chỗ đại trướng.

Từ Lý Tư an bài, thân là đế quốc 2 đại hộ pháp tự nhiên là riêng phần mình có trụ sở , liên đới lấy Nguyệt nhi cùng Xích Luyện cũng có được an bài.

Giờ phút này, 2 đại 1 tiểu Tam nữ chính ở tại 1 cái đại trướng.

3 người lẫn nhau mặt đối mặt ngồi xuống, không có lên tiếng, riêng phần mình cúi đầu đang suy nghĩ cái gì.

Doanh Chính có võ công, tuyệt cao võ công

Đây là để 3 nữ đều kinh ngạc địa phương.

Nguyệt Thần cùng Xích Luyện không cần phải nói, 2 người đều có võ công, đều có giải thích của mình, mà Nguyệt nhi tại Âm Dương gia thời gian lâu như vậy, tự nhiên là tầm mắt mở rộng, càng là đang tu luyện từ mình cha đẻ truyền thừa tuyệt học. Không so dĩ vãng, Nguyệt nhi cũng nhìn ra.

Kia một thân tràn đầy khí thế, quả thực như liệt dương mắt cháy, không có chút nào giấu diếm hiện ra ở trước mặt mọi người.

Nguyệt Thần quét Xích Luyện một chút, nói khẽ: “Ta nghĩ ta đã biết lần thứ 2 ám sát tại sao lại thất bại.”

” “

Xích Luyện cảm nhận được Nguyệt Thần kia như châm đồng dạng ánh mắt, hay là cúi đầu duy trì trầm mặc. Nàng đang suy tư, đế quốc cùng Âm Dương gia quan hệ, bây giờ nhìn lại chỉ sợ chẳng phải đơn giản. Bởi vì vừa mới tại gặp mặt Doanh Chính thời điểm, bầu không khí quá quái dị.

Xích Luyện không có nhìn thấy vong quốc cừu nhân báo thù xúc động, ngược lại tại lúc ấy vô cùng tỉnh táo. Dùng một loại đứng ngoài quan sát thị giác nhìn trước mắt hết thảy, ngược lại để Xích Luyện nhìn thấy càng nhiều.

Ngay tại các nàng suy tư thời điểm, Doanh Chính tại mình đại trướng bên trong thấy Lý Tư.

Lý Tư tại đối mặt Doanh Chính hỏi thăm thời điểm, hắn nói ra trước đó đang nghênh tiếp thời điểm phát hiện kỳ quái địa phương. Tại Lý Tư kỹ càng tự thuật về sau, Doanh Chính đột nhiên hỏi một câu: “Hữu hộ pháp là cái gì thần sắc “

“Ách” Lý Tư cẩn thận nhớ một chút, đáp: “Mặt không biểu tình. Bất quá cô bé kia biểu lộ có một chút kỳ quái “

“A cho trẫm nói một chút.”

Doanh Chính 2 mắt sáng dọa người, để Lý Tư căn bản không dám ngẩng đầu nghênh xem, cúi đầu mỗi chữ mỗi câu đem quan sát của mình nói ra.

Nửa ngày.

Tại Lý Tư sau khi nói xong, Doanh Chính trầm ngâm nửa ngày, lại là trực tiếp chuyển di chủ đề, phân phó nói: “Đã Đông Hoàng chưa tới, trẫm cũng không thể hàn công thần tâm.”

“Liền để bọn hắn ngồi chung thiên tử 6 giá đi “

” “

Nghe tới cái này bên trong, Lý Tư không khỏi kinh ngạc ngẩng đầu lên. Chỉ bất quá nhìn thấy chỉ là Doanh Chính xoay người bóng lưng, cùng phất tay ra hiệu lui ra thân ảnh.

Thiên tử 6 giá, chính là thiên tử chi tọa.

Khi Doanh Chính mệnh lệnh này hạ đạt hậu truyện đến Nhạc Duyên trước mặt thời điểm, thiếu niên đồng dạng ngây ngô trên mặt hiện ra không phù hợp niên kỷ thần sắc.

Ngồi hay là không ngồi

Đây là bày ở Nhạc Duyên trước mặt vấn đề.

Chẳng lẽ là bị phát hiện không, mình loại này sống lại phương thức Doanh Chính căn bản không biết được, mà lại bởi vì vốn là mình, hắn đang giả trang về tinh hồn quá trình bên trong không có bất kỳ cái gì chỗ sơ suất, trừ phi

Trầm tư nửa ngày, Nhạc Duyên hay là ngồi xuống quyết định.

Thiên Tử nọ 6 giá, đến từ Hoàng đế ban cho, hắn không thể không ngồi. Bởi vì hắn bây giờ không phải là Đông Hoàng, mà là Tinh Hồn.

Thuận tiện tại lúc này Hàm Dương trên đường, đem Hòa Thị Bích một chuyện giải quyết hết.

Rất nhanh.

Đại đội lại lần nữa lên đường.

Lần này chẳng qua là từ Thái sơn trở về Hàm Dương, đông tuần đường tự nhiên là sẽ không dựa theo đường cũ trở về, mà là trình một vòng vờn quanh mà đi.

Lên đường về sau, liên tiếp mấy ngày bên trong Doanh Chính phân biệt triệu kiến đế quốc Tả Hữu hộ pháp.

Đây là lấy đế quốc phương thức.

Dù sao bây giờ tại bên ngoài Tinh Hồn cùng Nguyệt Thần hay là thuộc về đế quốc chính phủ người, Âm Dương gia cùng đế quốc quan hệ không có triệt để vạch mặt thời điểm, hết thảy đều phải như thường lệ mà đi.

Thanh phong quét, gây xa giá trước rèm không ngừng lắc lư, phát ra liên tiếp thanh thúy tiếng vang.

Ngửi ngửi trong gió ướt át hơi nước, nghe bên tai ẩn ẩn truyền đến tiếng nước, Nhạc Duyên liền biết đây là tới đến sông phụ cận. Lắng nghe trong gió tiếng chuông, Nhạc Duyên ánh mắt xuyên thấu qua rèm nhìn về phía phía ngoài đầu kia sông lớn.

Đây là Hoàng Hà.

Hiện tại Hoàng Hà cũng không hoàng.

Nước sông thanh tịnh thấy đáy.

Nhìn nửa ngày, Nhạc Duyên đột nhiên mở miệng hỏi: “Chúng ta bây giờ đến cái kia bên trong “

Đi ở bên ngoài binh lính đế quốc nghe vậy lập tức cung kính hồi đáp: “Về đại nhân, nơi này gọi Bác Lãng Sa “

Bác Lãng Sa

Không ổn

Ý niệm mới vừa nhuốm, liền nghe trên bầu trời ầm vang một tiếng thật lớn.

Một tảng đá lớn từ trên trời giáng xuống, trực kích xa giá.

Oanh chưa xong đợi tiếp theo.

Chương 143 : Băng hà! Áo cưới! (hạ)

Oanh!

Tại vô số binh sĩ hãi nhiên trong ánh mắt, thiên tử xa giá lập tức ầm vang mà nát, tại cự thạch kia phía dưới triệt để băng liệt, hóa thành tứ tán mà ra khối gỗ bay về phía 4 phương 8 hướng. Kia từ trên trời giáng xuống cự thạch tại áp sập xa giá về sau, càng là lăn xuống hướng một bên, đem số con tuấn mã trực tiếp đập chết, trên lưng ngựa kỵ sĩ không kịp phản ứng lúc trực tiếp bị nện thành đĩa bánh, để lại đầy mặt đất huyết tinh.

“…”

Tại xa giá bên cạnh, Nhạc Duyên sắc mặt cực kì âm trầm, ánh mắt nhìn chòng chọc vào trên mặt đất kia đã bị máu tươi nhiễm đỏ cự thạch.

Kém chút!

Kém chút liền bị tảng đá kia cho đập ngay chính giữa.

Là ai

Doanh Chính sao

Trong đầu ý niệm đầu tiên chính là Doanh Chính, cái này ngự tứ thiên tử 6 giá cưỡi phối hợp cục diện bây giờ quả thực là quá khéo. Bất quá rất nhanh Nhạc Duyên

liền đem ý nghĩ này cho bóp rơi, đây bất quá là 1 cái trùng hợp. Bởi vì tại Bác Lãng Sa, còn có 1 người sẽ đối Doanh Chính tiến hành lần thứ 3 ám sát.

Người này chính là Trương Lương.

Chỉ là cái này ngộ trúng phó xe, bị đối phương xem như mục tiêu quả thực để người cảm thấy khó chịu a.

Nói một cách khác, Nhạc Duyên thay Doanh Chính cõng nồi.

Nếu không phải bên người có những người khác, đối mặt loại này đột nhiên tình huống, nếu như không phóng thích bị mình cưỡng ép trói buộc tại thể nội Huyền Âm kiếm ý, chỉ bằng vào hắn hiện tại loại này trạng thái quỷ dị là hắn nguy hiểm nhất thời điểm. Nhạc Duyên không sợ cao thủ cận thân, cũng không sợ độc dược, càng không sợ người bên ngoài tập kích, nhưng đối mặt loại này đột nhiên tới ném tảng đá, hoàn toàn để người không phát hiện được sát ý, nếu không phải tâm huyết của hắn dâng lên hỏi nơi đây danh tự, sớm cảm nhận được khí lưu biến hóa, chỉ sợ… Không thể không giải khai mình đối Huyền Âm kiếm ý trói buộc.

Quay đầu nhìn lướt qua đứng tại sau lưng chính mình Nguyệt nhi, vừa mới trực tiếp xuất thủ dẫn người mà ra không phải Nguyệt Thần, cũng không phải Xích Luyện, ngược lại là mình nữ nhi.

Một màn này, ngược lại để Nhạc Duyên có chút vui vẻ.

Nguyệt nhi võ công. Có cực lớn dài tiến vào.

Hướng Nguyệt nhi ném đi 1 cái tán thưởng ánh mắt về sau, Nhạc Duyên lực chú ý lúc này mới hướng trên đường trên núi nhìn lại, cự thạch chính là từ cái hướng kia quăng tới.

Cái này cự thạch chỗ mang theo lực lượng. Tuyệt đối không phải cái gọi là phổ thông đại lực sĩ có thể đạt tới, thậm chí cũng không phải bình thường cao thủ có thể làm đến.

Nó. Mượn dùng công cụ.

Ngươi dùng hòn đá nhỏ nhi mất mặt không có quan hệ gì, nhưng dùng như thế lớn tảng đá nện ta liền không đúng.

Đột nhiên tới tập kích triệt để xáo trộn đội ngũ hành trình, đội ngũ khổng lồ ngừng lại, các binh sĩ càng là hướng 4 phương 8 hướng chạy như bay, Triệu Cao lưới cũng là tại thời khắc này nghe tin lập tức hành động, đều đang tìm kiếm cái này phía sau hung thủ.

Lý Tư biểu lộ rất âm trầm, tại đi bộ đi đến Nhạc Duyên bên người, đầu tiên là hướng Nhạc Duyên cùng Nguyệt Thần 2 người sau khi hành lễ. Rồi mới lên tiếng: “2 vị hộ pháp đại nhân chấn kinh.”

“Không sao.”

“Những người này mục tiêu hẳn là bệ hạ!”

Nhạc Duyên quay đầu lại, biểu lộ không đổi nhìn chằm

chằm Lý Tư, đối Lý Tư đến đây đại biểu an ủi cũng không thèm để ý, ngược lại nói nói: “Ngược lại là Lý đại nhân muốn càng nhiều chú ý trên đường này an toàn.”

“Những này phản nghịch lá gan không ít, lần này thế nhưng là đối bệ hạ lần thứ 3 ám sát!”

Nguyệt Thần méo một chút đầu, có ý riêng nói: “Nếu như Lý đại nhân không được, có lẽ chúng ta Âm Dương gia có thể giúp dưới bận bịu!”

Ngay tại Nhạc Duyên, Nguyệt Thần nói chuyện với Lý Tư thời điểm, Doanh Chính xa giá đã sớm ngừng lại.

Kia gần tại chậm chạp đột nhiên tập kích, cho dù là Doanh Chính cũng bị đánh 1 trở tay không kịp.

Hắn cũng tưởng tượng qua cái này đông tuần trên đường có hay không những người khác ám sát, cũng tưởng tượng qua nếu như bọn hắn ám sát phương thức của mình. Nhưng đồng dạng không ngờ đến sẽ có người ném như thế lớn tảng đá hướng trên đầu của mình đập tới. Chỉ tiếc đối phương nhận lầm xa giá, đem tảng đá quăng tại Âm Dương gia đầu người bên trên.

Cái gì gọi là trời xui đất khiến

Cái này liền gọi.

Chủ đạo cái này ám sát người là một nhân tài.

Tại cho Triệu Cao trong mệnh lệnh, Doanh Chính hạ đạt bắt sống mệnh lệnh. Tại Doanh Chính thánh chỉ hạ đạt

sau. Lục kiếm nô cũng đã hóa thành 6 đạo bóng đen biến mất tại ánh mắt bên ngoài.

…

Trên núi.

Tại cơ quan vô song mượn dùng máy móc đem cự thạch ném ra về phía sau, Trương Lương cũng là dùng khẩn trương mà ánh mắt mong chờ chờ đợi kết quả, trong này, Trương Lương càng nhiều còn có một loại khẩn cầu tâm tình.

Sở dĩ có cái tâm tình này, là bởi vì tại Âm Dương gia cùng Doanh Chính tụ hợp về sau, đối phương vậy mà phát rồ làm ra hai khung thiên tử xa giá.

Lấy Trương Lương tài trí tất nhiên là suy đoán ra đây chẳng qua là Doanh Chính đối công thần một loại ban thưởng, dù sao Âm Dương gia như thế sớm trở về đại biểu cho cái kia cái gọi là trường sinh sự tình thành công, làm Hoàng đế có thể cho ra dạng này vinh quang cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Chỉ là đôi này Trương Lương ám sát đến nói, lại là bằng thêm gấp đôi độ khó.

2 tuyển 1 xác suất thành công.

Tại ném ra cự thạch sau. Trương Lương liền lên cao mà trông , chờ đợi lấy kết quả.

Đáng tiếc…

Cự thạch đập trúng cũng không phải là Doanh Chính xa giá.

Cho dù là lẫn nhau ở giữa có một khoảng cách. Lấy Trương Lương nhãn lực kình cũng là nhìn ra hắn lần này ám sát thất bại, tảng đá tựa hồ nện vào Âm Dương gia trên thân.

Kết quả như thế. Rõ ràng là hắn Trương Lương thất bại.

Tính toán lâu như vậy, lại là thiên mệnh không tại hắn, chỉ có thể thất bại, thậm chí ngay cả 1 cái thử tác dụng đều không có, hoàn toàn làm một lần vô dụng công, càng là vì Nho gia còn mang đến 1 cái kinh khủng địch nhân Âm Dương gia.

Kết quả này quá làm cho người thất vọng.

“Hừ!”

Hừ lạnh một tiếng, hất lên ống tay áo, Trương Lương cầm bảo kiếm, đối đứng tại bên cạnh cơ quan vô song phân phó nói: “Vô song huỷ bỏ cơ quan, chúng ta lập tức rút lui!” Nói xong, người đã quay người không chút hoang mang từ trong núi đường nhỏ thối lui.

Cơ quan vô song thần lực lại xuất hiện, đem cơ quan sinh sinh đẩy tới vách núi về sau, lập tức liền nhanh chân đi theo.

Rất nhanh, 2 người đồng hồ biến mất tại trên núi. Chỉ chốc lát sau, lục kiếm nô đã đi tới cái này bên trong, chỉ

là chạy tới lục kiếm nô nhìn thấy chỉ là một chỗ hài cốt, còn có người vừa mới rời đi không lâu vết tích.

“Mặc gia cơ quan thuật!”

Trong đó Võng Lượng ngồi xổm người xuống cầm lấy kia lưu lại đến mảnh gỗ vụn, cẩn thận xem xét sau một lúc lâu, nói ra ý kiến của mình.

Mà chuyển phách, diệt hồn 2 tỷ muội thì là dọc theo vết tích đi tới vách đá, nhìn xem phía dưới kia ép ngấn, 2 nữ hai mắt nhìn nhau một cái về sau, lúc này mới đồng thanh: “Cái này bên trong từng có 2 người, 1 cái đại lực sĩ, một người trẻ tuổi.”

Loạn thần thì là ngẩng đầu, dùng cái mũi ngửi ngửi, tiếp lời đầu nói: “Rời đi không đến nửa nén hương thời gian.”

Lão giả đoạn thủy dùng kiếm chỉ chỉ phương vị: “Cái phương hướng này.”

“Truy!”

Làm lục kiếm nô bên trong lãnh đạo, chân cương chỉ nói là 1 chữ, người liền dẫn đầu hướng mà ra, năm người khác theo sát phía sau, dọc theo Trương Lương cùng cơ quan vô song dấu vết lưu lại truy tung mà đi.

Không đề cập tới Trương Lương vì thế làm bao nhiêu chuẩn bị, làm Nho gia Nhị đương gia Trương Lương trên thân có binh gia rất nhiều cái bóng, lần này ám sát thành công hay không hắn đều làm đầy đủ an bài. Tại sau khi thất bại, Trương Lương liền khởi động hắn kế hoạch

chạy trốn.

Hắn cũng nghĩ đến ám sát thất bại truy tung hắn lực lượng chủ yếu lẽ ra là Triệu Cao lưới, lưới bên trong lợi hại nhất cũng chính là lục kiếm nô.

Làm tụ tán lưu sa Vệ Trang bạn thân Trương Lương, đối mặt đây cơ hồ cùng tụ tán lưu sa có đồng dạng tính chất lưới, hắn có người bên ngoài không cách nào có tự tin.

Trương Lương có tự tin sẽ không rơi vào lưới trên tay.

Lo lắng duy nhất chính là kia đột nhiên trở về Âm Dương gia.

Chưa phát giác ở giữa hắn nhớ tới cái kia tên là Tiếu Tam Tiếu lão giả ban đầu ở Tiểu Thánh hiền trang cùng bọn hắn đã nói.

Không nói Trương Lương chuẩn bị kỹ càng cùng lục kiếm nô bắt đầu xoay quanh tử, tại Hoàng Hà bên bờ.

Doanh Chính cũng tới đến kia bị cự thạch chỗ đánh nát xa giá bên cạnh, ngôn ngữ bên trên thăm hỏi Âm Dương gia một phen về sau, liền nhìn chòng chọc vào cái này hài cốt, thần sắc lạnh lùng.

Trận này ám sát đối Doanh Chính đến nói tuy nói bất quá chỉ là 1 kiện không đáng túc đạo sự tình, nó mức độ nguy hiểm thậm chí so ra kém Kinh Kha cùng Vệ Trang bọn hắn đệ nhất đệ nhị lần ám sát, hoàn toàn sợ bóng sợ gió một trận. Nhưng làm một đế vương, đối mặt ám sát như vậy, tự nhiên không thể nào là không thèm để ý.

Xem ra đế quốc có nhiều chỗ bị phản đảng dư nghiệt thẩm thấu quá mức lợi hại.

Phụ trách Bác Lãng Sa đoạn đường này nhân viên tương quan nhất định phải thua liên quan trách nhiệm.

Phất tay bên trong, Triệu Cao đã lấy ra tơ lụa quyển trục.

Mài mực, múa bút.

Rất nhanh, 1 quyển thánh chỉ đã viết xong.

Sau đó, liền thấy Doanh Chính từ trên người mình xuất ra ngọc tỉ, trực tiếp cái ấn.

Cách đó không xa.

Nhạc Duyên gặp lại bản thân trên thân móc ra Hòa Thị Bích về sau, biểu lộ trở nên có chút kỳ quái. Ngọc tỉ không có để người đảm bảo, mà là mình tùy thân mang theo, cái này biểu hiện đã không chỉ là cẩn thận. Xem ra, chỉ sợ Doanh Chính cũng vì chính hắn sau khi thất bại tình huống làm âm thầm chuẩn bị.

Ngọc tỉ mang theo, không tín nhiệm bất luận kẻ nào.

Triệu Cao, Lý Tư đều không phải.

Như vậy Doanh Chính âm thầm còn có người.

Chỉ là Nhạc Duyên nên lấy cái gì danh nghĩa đi lấy cái này Hòa Thị Bích chẳng lẽ lại còn là như đã từng chui

vào Hàm Dương cung đồng dạng nhưng bây giờ cùng đã từng tình huống khác nhau rất lớn.

Đáng tiếc đường xá phía trên cũng không phải là một cái cơ hội tốt, hắn tình trạng không thích hợp, cũng không thể để Nguyệt nhi lâm vào hiểm cảnh.

Ngay tại Nhạc Duyên suy nghĩ có phải là thật hay không cần đợi đến trở về Hàm Dương thời điểm, Doanh Chính vừa đúng cho 1 cái gối đầu. Hắn quyết định muốn tại hạ một chỗ hành cung làm dừng lại, đội ngũ chỉnh đốn đồng thời thuận tiện cũng tại kia bên trong vì Âm Dương gia người chân chính khánh công.

Hành cung này tên là cồn cát cung.

Cùng thời khắc đó.

Một chỗ trên núi.

Đạo gia thiên tông chưởng môn Hiểu Mộng tùy ý mà ngồi, kia tùy ý tư thế căn bản không có mảy may chưởng môn khí độ nên có, ngược lại là có một loại kỳ quái phóng đãng chi vị. Một đầu ngân sắc tóc ngắn bị gió thổi không ngừng rung động.

Ở trước mặt nàng, thì là ngồi ngay thẳng 1 tên thiếu nữ tóc trắng.

Rõ ràng là Tuyết Nữ.

2 nữ ngồi đối diện nhau, tư thế ngồi lại là 2 loại phong cách.

Trong bàn đá ở giữa thì là bày biện hai chén rượu ngon.

“Ngươi lừa gạt tất cả mọi người.”

“Ngươi cái này một thân võ công, kỳ thật liền căn bản không có đạt tới tầng cao nhất. Dù sao thế gian này những người khác cực kỳ hiếm thấy qua quỷ dị như vậy một thân võ công, nó tầng chót nhất bộ dáng ngoại nhân càng sẽ không biết được. Nếu như ngươi đạt tới tầng cao nhất, kỳ thật liền cách phi thăng đã không xa. Nhưng cái này cùng ngươi làm hết thảy lại vừa vặn tương phản.”

“Đáng buồn người a, ngươi kia một kiếp kỳ thật một mực liền không có qua.”

“Ta nói đúng không “

“Tuyết tỷ tỷ.”

Tuyết Nữ ánh mắt một mực dừng ở trên bàn đá bình rượu phía trên, bàn tay như ngọc trắng nhẹ nhàng, trực tiếp cầm nó.

Trong suốt chất lỏng thẳng đứng mà xuống, chui vào đôi môi.

Kia động tác ưu nhã nói cho người khác cái gì gọi là chân chính rượu ngon giai nhân, dù là đối phương đồng dạng là 1 cái mỹ mạo nữ nhân.

—

Chương 144 : Băng hà! Áo cưới! (cuối cùng bên trên)

Đỉnh núi. 1

2 nữ đối diện ngồi xếp bằng, cách bàn mà trông.

Hiểu Mộng lời nói nhìn như nhu hòa, lại là mỗi 1 câu đều như châm nhỏ đồng dạng trực tiếp đâm vào Tuyết Nữ trong lòng mềm mại nhất địa phương. Lẳng lặng nghe những này, uống vào rượu ngon, Tuyết Nữ lại là không có bất kỳ động tác gì, vẻn vẹn lấy trầm mặc đối mặt.

Bởi vì Tuyết Nữ biết trước mắt cái này Đạo gia thiên tông chưởng môn lời nói, không có 1 câu là không có chút nào lý do phỏng đoán, mà là sự thật.

Võ công của đối phương có lẽ so ra kém nàng, nhưng Hiểu Mộng đôi mắt kia thực tế là quá mức thấu triệt, nhìn bất luận kẻ nào đều sẽ cho người ta một loại nhìn thấu hỏng bét cảm giác. Là người liền không thế nào thích loại ánh mắt này, Tuyết Nữ đồng dạng không thích.

Đối Hiểu Mộng lời nói, Tuyết Nữ không có phản bác.

Trước đó tiếp xúc bên trong, nàng đã đối cái này Đạo gia thiên tông chưởng môn có cực lớn cảnh giác, loại kia phỏng đoán thiên cơ người không thể nghi ngờ là để người chán ghét, càng là hấp dẫn người. Đối với Hiểu

Mộng lời nói, Tuyết Nữ không có phản bác.

Bởi vì đối phương nói tới chính là sự thật.

Nàng Thiên Ma công cũng không có đạt tới thập bát trọng.

Bởi vì một khi đạt tới thập bát trọng liền cách phá toái hư không đã không xa, nhưng là bây giờ Tuyết Nữ cách cảnh giới kia còn có một đoạn khoảng cách không nhỏ.

Nữ nhân thích nói láo.

Thánh môn nữ nhân càng thích nói láo.

Vô luận quá khứ hay là tương lai, điểm này đều là định lý.

Người bên ngoài có lẽ không biết đông quân ra sao người như vậy, vừa vặn làm đồ đệ Tuyết Nữ có thể nào không hiểu rõ sư phụ hắn tính tình hoang ngôn, kia là giao cho Tuyết Nữ cái thứ 1 bản sự. Thân là Âm Quý Phái nữ nhân, đây là nhất định phải học được bản lĩnh.

Thiên Ma công 17 tầng, lại thêm nhiều năm qua tinh tu, đã đủ để cho nàng bằng vào này công tung hoành thiên hạ, không nói vô địch thiên hạ, cũng là có thể đầy đủ tự vệ, đơn thuần võ công hiện tại Tuyết Nữ có thể lấy sắp xếp tiến vào trước 5.

Thế nhưng là muốn phá toái hư không, Tuyết Nữ nhất định phải đột phá kia thứ giới hạn, đạt tới thập bát trọng.

Trong thiên hạ này, trừ sư phó cùng nam nhân kia bên ngoài, liền không có người biết Thiên Ma công tầng thứ mười tám đến cùng là 1 cái gì bộ dáng. Dùng để lắc lư không rõ ràng cái này võ công nền tảng người cũng không có mảy may độ khó.

Dù là Vệ Trang cùng Cái Nhiếp chính là Tung Hoành gia người danh xưng kiến thức rộng rãi, nhưng ở cái này trước mặt cũng chỉ có thể luống cuống.

Cho dù là cùng thuộc tại Âm Quý Phái Triệu Cao, hắn cũng tương tự không cách nào phỏng đoán Thiên Ma công ảo diệu. Xem xét

Thiên Ma công thập bát trọng, bọn hắn ai biết được

Nàng chỉ bất quá nói 1 cái nho nhỏ hoang ngôn. Làm 1 kiện đến thời gian nên làm sự tình. Thời cơ ngàn năm khó gặp, đi tới trước mặt không bắt được nó, đó mới là khiến người ta thất vọng.

Nhưng một kiếp này

Tuyết Nữ thả ra trong tay bình rượu, nhẹ xuỵt thở ra một hơi, chỉ sợ là khó.

Ngẩng đầu.

Thanh lãnh ánh mắt đón lấy Hiểu Mộng. Tuyết Nữ chậm rãi nói: “Kia từ hôm nay trở đi, Đạo gia thiên tông thế nhưng là ta.”

“Ừm!”

Khoát khoát tay, Hiểu Mộng tiện tay gảy hạ thủ bên trên phất trần, cười nói: “Ta tự nhiên sẽ không nuốt lời.”

“Ha ha!” Tuyết Nữ nhìn trước mắt cái này tựa hồ cái gì đều không thèm để ý nữ nhân, đáy mắt chỗ sâu có khó mà hình dung cảnh giác chi ý, trên đời này sợ nhất chính là loại này xem ra vô dục vô cầu người, quả thực làm cho không người nào có thể vào tay.

Làm Âm Quý truyền nhân, môn phái đại nghiệp từ trước đến nay là sự nghiệp của các nàng .

Nhưng trước mắt này nữ nhân, thậm chí ngay cả nhà mình môn phái truyền thừa cũng có thể tùy ý đưa ra, nàng đến cùng muốn làm gì cho dù là suy tư thời gian lâu như vậy. Tuyết Nữ cũng vô pháp đoán được đối phương. Bởi vì tại Tuyết Nữ hiện tại trong mắt, ngày này tông Hiểu Mộng loại kia dạo chơi nhân gian, vô dục vô cầu thái độ làm cho nàng cảm thấy khó giải quyết.

Bất quá làm tự tin, đối phương đưa tặng, nàng cũng có có thể nhận lấy năng lực.

Chỉ bất quá hôm nay Hiểu Mộng đột nhiên tìm được mình, tại đỉnh núi nấu rượu ngắm cảnh, đến cùng là bởi vì ý gì mà đến

Tựa hồ là phát giác được Tuyết Nữ nghi ngờ trong lòng, Hiểu Mộng trong tay phất trần vung lên, chỉ vào kia phong cảnh phía xa, cười nói: “Hôm nay ta cũng không có cái khác chuyện gì. Chỉ bất quá nhất thời tâm huyết dâng trào, tới mời Tuyết Nữ ngươi đến xem cái này đế

quốc sau cùng cẩm tú giang sơn!”

” “

Tuyết Nữ nghe vậy không hiểu ra sao.

Vào hôm nay, làm đế quốc Hoàng đế hành cung cồn cát hành cung, giờ phút này nghênh đón nó tôn quý nhất chủ nhân.

Đã sớm đạt được tin tức quan viên đã xa xa trên đường liền bắt đầu nghênh đón. Tư thế kia tất nhiên là hận không thể để người trong thiên hạ đều biết đế quốc Hoàng đế đã đi tới cồn cát hành cung. Bất quá nghênh tiếp quan viên ngược lại là đối trước mắt đội ngũ có một đầu sương mù.

Thiên Tử nọ 6 giá, vậy mà không chỉ một cỗ.

Tuy nói nghi hoặc, vì quan viên cũng không có biểu hiện ra ngoài, bởi vì ngay tại vừa rồi nghênh đón xong về sau, hắn đã biết được trước đó trên đường sinh sự tình.

Tại Hoàng Hà ven bờ một chỗ tên là Bác Lãng Sa địa phương, Doanh Chính lại lần nữa đụng phải ám sát.

Chỉ tiếc ám sát người ngộ trúng phó xe. Thất bại trong gang tấc.

Trong miệng phỉ nhổ những cái kia phản nghịch dư nghiệt một phen, đế quốc thiên uy ở trên, những này dư nghiệt phản nghịch sớm muộn cũng sẽ bị đế quốc quân đội tiêu diệt hầu như không còn. Suy nghĩ một phen về

sau, quan viên lập tức đem càng nhiều lực chú ý đặt ở như thế nào phục thị tốt bệ hạ vấn đề bên trên.

Vấn đề này, so bất cứ chuyện gì đều trọng yếu.

Lệch cung.

Nhạc Duyên lẳng lặng ngồi ở kia bên trong, ánh mắt đánh giá trước mắt ghế dài. Về phần Nguyệt Thần thì là ngồi tại chính đối diện, Xích Luyện cùng Nguyệt nhi ở tại một bên.

Bọn hắn không có trò chuyện cái gì vật gì khác, tại đi tới cồn cát hành cung, lẫn nhau trò chuyện liền trở nên cực ít.

Thậm chí có thể nói, tại dọc theo con đường này càng nhiều thời điểm đều là tại ven đường đả tọa.

Cái này khác biệt thận lâu, bọn hắn bốn phía đều là Doanh Chính người, ngôn ngữ bên trên trò chuyện cực kì dễ dàng xuất hiện chân ngựa, càng nhiều thời điểm Nhạc Duyên đều là lấy ánh mắt làm việc.

Khắp nơi thăm dò, khắp nơi nhằm vào.

Từ khi Âm Dương gia cùng Doanh Chính đông tuần đội ngũ tụ hợp đi tới cồn cát hành cung quá trình bên trong, Doanh Chính liền bắt đầu hắn thăm dò. Mặc dù tại ngoài sáng bên trên Doanh Chính đằng sau biểu hiện rất gấp, đối kia Trường Sinh đan không kịp chờ đợi, cuối cùng tại Nguyệt Thần khuyên bảo dưới lúc này mới chuẩn bị đến Hàm Dương lại lần nữa tiếp thu.

Nhưng Nhạc Duyên hết sức rõ ràng, cái này kia xem ra thật không thể tại thần thật tình bất quá là Doanh Chính biểu diễn.

Dạng này diễn kỹ Doanh Chính sớm tại Triệu quốc khi hạt nhân thời điểm, liền đã sư tòng lệ cơ trò giỏi hơn thầy, cuối cùng thậm chí dung hội quán thông hội tụ một thân. Khi đó Doanh Chính không có học được Âm Quý Phái võ công gì, ngược lại là học một tay tốt diễn kỹ.

Chỉ tiếc tình cảnh như vậy Nhạc Duyên kinh lịch quá nhiều, nhìn quá nhiều, đã sớm hình thành điều kiện dưới phản xạ.

“Nguyệt Thần.”

“Nguyệt nhi liền giao cho ngươi chiếu cố.”

“Nếu có người ngăn ngươi, giết không tha.”

Nguyệt Thần nghe vậy gật gật đầu, nàng phi thường rõ ràng Đông Hoàng nếu là có như thế bàn giao, chỉ sợ buổi tối hôm nay sẽ sinh đại sự. Đã từng Âm Dương gia cùng đế quốc hữu hảo quan hệ, làm không tốt tại đêm nay một khi phá vỡ, bằng không mà nói Đông Hoàng cũng sẽ không nói ra dạng này đằng đằng sát khí lời nói tới.

“Về phần Xích Luyện ngươi “

Ánh mắt cuối cùng dừng ở Xích Luyện trên thân, Nhạc Duyên nói: “Liền theo ta đi thôi!”

“! ! !”

Xích Luyện mở to con mắt nhìn chằm chằm thiếu niên ở trước mắt. Quyết định này để nàng có một loại mưa gió sắp đến cảm giác, không biết đây có phải hay không là ảo giác của mình. Tại Xích Luyện chờ đợi tâm tình bên trong, ngày đầu tiên bình yên vô sự, Âm Dương gia bọn người lại lần nữa bị Doanh Chính tiếp kiến. Lớn đàm thận lâu đông độ phấn khích bộ điểm, Xích Luyện lấy một loại quỷ dị tâm tình nghe người trong cuộc tại kia bên trong nói xuyên tạc phải loạn thất bát tao cố sự.

Ngày thứ 2 kế tiếp theo bình yên vô sự, chỉ bất quá nửa đường cùng Lý Tư cùng Triệu Cao cùng đế quốc cao tầng trò chuyện vài câu, cố ý dùng một loại thiếu niên lão thành thái độ.

Thẳng đến ngày thứ 3

Nửa đêm.

Trăng tròn giữa trời.

Mượn ánh trăng, Nhạc Duyên mang theo Xích Luyện ở dưới ánh trăng nện bước ưu nhã bước chân hướng cồn cát cung Doanh Chính đại điện dậm chân mà đi.

Trên đường đi. Xích Luyện kinh ngạc hiện thủ vệ này vào hôm nay quỷ dị ít đi không ít.

Ấn tượng đầu tiên, chính là những thủ vệ này quá thư giãn.

Ánh mắt đánh giá 4 phía, Xích Luyện trong lòng không khỏi bốc lên một cái ý niệm như vậy, có một loại cố ý rộng mở không môn cảm giác. Há to miệng, muốn nói điều gì, nhưng là nhìn lấy người thiếu niên trước mắt này bóng lưng về sau, Xích Luyện cuối cùng vẫn là gắt gao cắn bờ môi.

Phát giác được phía sau nữ tử rơi vào trên người mình ánh mắt, Nhạc Duyên không có giải thích tâm tư, hắn hiện tại tinh lực đều đặt ở kia Hòa Thị Bích phía trên.

Làm ngọc tỉ, Hòa Thị Bích đại biểu chính là hoàng quyền.

Hắn muốn cầm tới Hòa Thị Bích nghiên cứu. Lấy bình thản phương pháp tuyệt đối không thể. Dù sao, Hòa Thị Bích đại biểu ý nghĩa thực tế là không giống bình thường. Trừ bỏ Hoàng đế bản thân bên ngoài, cũng chỉ có chuyên môn đảm bảo Hòa Thị Bích hoạn quan có thể tiếp xúc, những người khác tùy tiện tiếp xúc ngọc tỉ, không khó tưởng tượng hành động này sẽ cho 1 cái đế vương mang đến cái dạng gì ấn tượng.

Bởi vì kia là cái này cẩm tú giang sơn ảnh thu nhỏ.

Đại điện, không có một ai.

Nơi này thủ vệ, đã bị người điều đi.

Tiến vào đại điện, Nhạc Duyên ánh mắt liền rơi vào kia đặt ở chính giữa ngọc tỉ. Quả nhiên, kia Hòa Thị Bích bị đặt ở kia bên trong.

Dậm chân tiến lên.

Nhạc Duyên trực tiếp đi tới, tay phải trực tiếp đem đặt ở trên ghế dài Hòa Thị Bích cầm tại trên tay. Cẩn thận cảm thụ một phen sau. Nhạc Duyên ánh mắt sáng tự nhủ: “Quả nhiên suy đoán không có phạm sai lầm.”

Nguyên bản liền trong lòng nghi ngờ Xích Luyện tại nhìn thấy một màn này về sau, giật mình kêu lên. Từng vì Hàn quốc công chúa nàng hết sức rõ ràng ngọc tỉ chỗ đại biểu ý nghĩa, khi nhìn đến Nhạc Duyên đưa tay cầm lấy kia Hòa Thị Bích sau Xích Luyện cả người sững sờ tại kia bên trong.

Chẳng lẽ Âm Dương gia muốn tranh đoạt thiên hạ

Âm Dương gia vậy mà là to lớn như thế dã tâm, trong lúc nhất thời Xích Luyện cũng không khỏi tự chủ nuốt nước miếng một cái.

Không!

Không đúng!

Bất quá rất nhanh nàng liền phản ứng lại. Nàng ấn tượng bên trong Nhạc Duyên không phải như thế 1 cái dã tâm bừng bừng người, chí ít dã tâm của hắn cũng không phải là chí tại thiên hạ.

Vậy hắn là

Ngay tại Xích Luyện phỏng đoán Nhạc Duyên chân

chính tâm tư thời điểm, 1 đạo thâm trầm tiếng nói đột nhiên từ phía sau lưng truyền đến.

“Tả hộ pháp coi là thật thật hăng hái.”

“Tháng này sắc chính nồng không ở bên ngoài thưởng thức ánh trăng, lại là chạy đến trẫm chi đại điện, vuốt vuốt đế quốc của trẫm trọng khí, ngược lại là có khác nhã hứng. Không biết phải chăng là cảm thấy trẫm cái này cẩm tú giang sơn phá lệ mỹ lệ. Mà lên cái khác tâm tư “

Trong lời nói, Doanh Chính thân ảnh không biết xuất hiện tại đại điện bên trong, ở phía sau hắn đứng chính là Triệu Cao, cùng chẳng biết lúc nào trở về lục kiếm nô.

Xích Luyện kinh hãi.

Thân hình nhanh lùi lại Nhạc Duyên bên người.

Mấy lần trước gặp mặt để Xích Luyện biết cái này bây giờ Doanh Chính chính là một cao thủ, thế nhưng là nàng tuyệt đối không ngờ đến đối phương vậy mà là xuất hiện như thế lặng yên không một tiếng động.

Doanh Chính so với nàng trong tưởng tượng càng mạnh.

Nhạc Duyên không có quay người, hay là mặt không biểu tình cầm Hòa Thị Bích.

Tình cảnh như thế cũng không có để Doanh Chính sinh khí phẫn nộ, ngược lại là nghiêng đầu dưới, dùng một

loại bừng tỉnh đại ngộ giọng điệu nói: “Cũng đúng, là trẫm nói sai, không nên xưng hô ngươi là Tả hộ pháp, mà hẳn là xưng ngươi Đông Hoàng quá 1!”

Sao lại thế! ! !

Xích Luyện nghe vậy sắc mặt không khỏi biến đổi.

Mà cùng lúc đó, Nhạc Duyên đã chậm rãi xoay người, một tay cầm Hòa Thị Bích, sau đó nhìn qua Doanh Chính.

Vui vẻ cười. (chưa xong đợi tiếp theo.)

—

Chương 145 : Băng hà! Áo cưới! (cuối cùng dưới)

1 câu nói ra thân phận của đối phương, Doanh Chính cũng không có lập tức tiến lên, mà là tại khoảng cách một khoảng cách sau ngừng lại, dùng một loại ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn từ trên xuống dưới Nhạc Duyên.

Trước mắt thiếu niên này hắn đã gặp rất nhiều lần, sớm có không ít hiểu rõ, nhưng hôm nay tại hiện tại giờ khắc này Doanh Chính trên mặt hay là tràn ngập tràn đầy hứng thú thần sắc.

Hắn gặp qua đã từng Đông Hoàng, nhưng chưa bao giờ có nghĩ qua trước mắt đế quốc Tả hộ pháp sẽ là Đông Hoàng quá 1.

Một cao lớn thâm trầm, một thiếu niên khinh cuồng.

Đây quả thực là 2 người, 2 loại khí chất, tình hình như vậy dù là Doanh Chính thân là một nước đế vương, cũng chưa từng nghe nói qua trước mắt chuyện này hình.

Như thế cách làm quả thực là thần tiên thủ đoạn.

Danh xưng Đông Hoàng, nên có tư cách này.

Tình cảnh trước mắt cũng làm cho Doanh Chính tâm lý làm qua cái khác phỏng đoán, phải chăng Âm Dương gia bản thân liền có 2 cái Đông Hoàng, 1 cái thế thân, 1

cái bản thể. Nhưng ý nghĩ này chỉ bất quá tại đầu óc bên trong dạo qua một vòng về sau, Doanh Chính liền phủ nhận cái nhìn này.

Nguyên bản người kia là Đông Hoàng, trước mắt Tinh Hồn cũng là Đông Hoàng.

Cái gì Đông Hoàng bản nhân tại thận lâu bế quan, là nhất sau Trường Sinh đan làm chuẩn bị, điểm này hiện tại xem ra đó bất quá là 1 câu hoang ngôn, dùng để tê liệt mình. Chỉ là đối phương ám độ trần thương phương thức. Có thể để cho đường đường Đông Hoàng bản nhân lấy dạng này tư thái tiếp cận mình, nghĩ đến hắn nhận thương thế chỉ sợ xa không chỉ một thân võ công tự phế đơn giản như vậy. Mục đích càng không phải là đơn giản như vậy.

Nhìn đối phương cầm Hòa Thị Bích bộ dáng, Doanh Chính lại biết đó cũng không phải chuyện xấu.

Đây là cơ hội.

Là 1 cái ngàn năm một thuở tuyệt hảo cơ hội.

Hít một hơi, may mắn hắn Doanh Chính bắt lấy cơ hội này.

“…”

Một tay nắm chặt Hòa Thị Bích, Nhạc Duyên nghiêng đầu nhìn qua đứng tại nơi đó Doanh Chính, dừng một chút, nói ra trong lòng cảm khái: “Xem ra bệ hạ có thể biết được việc này, là không thể rời đi Triệu Cao hỗ trợ.

Triệu Cao, ngươi thật đúng là 1 cái mọi việc đều thuận lợi người hữu tâm.”

Nghe vậy, Triệu Cao chỉ là cười nhẹ chắp tay, cung kính vô cùng đứng tại sau lưng Doanh Chính.

“Ha!”

Doanh Chính phất phất tay ống tay áo, nói: “Nguyên bản lòng trẫm bên trong liền có chút nghi hoặc. Triệu khanh chỉ là nhắc nhở hạ. Đông Hoàng ngươi biết không, ngươi lớn nhất chỗ sơ suất chính là xuất hiện ở trên người mình.” Thấy Nhạc Duyên 1 bộ yên lặng nghe bộ dáng, Doanh Chính nói ra Lý Tư phát hiện kỳ quái địa phương.

Nghe tới cái này bên trong, Nhạc Duyên một mặt bừng tỉnh đại ngộ.

Kẻ trí nghĩ đến ngàn điều tất vẫn có điều bỏ qua.

Hắn không nghĩ tới 1 người thói quen sẽ để cho người phát giác được chỗ không ổn. Lý Tư lại là không phụ thân phận của hắn. Như thế cẩn thận, thật đúng là không phải thường nhân đủ khả năng có.

“Về phần Triệu Cao… Trẫm đã sớm biết hắn là các ngươi Âm Dương gia người.”

“Tại hắn đi tới trẫm bên người lúc kia, trẫm liền bắt đầu hoài nghi thân phận của hắn.”

“Lúc trước lệ cơ chi sư lưu lại chiêu này xác thực vượt

quá nhân chi đoán trước, thế nhưng là lòng người là nghĩ biến, trẫm có thể cho hắn càng nhiều. Chí ít hiện tại Đông Hoàng ngươi cho không được nhiều như vậy." Doanh Chính khóe mắt quét nhìn tại bên người không nói một lời Triệu Cao, mỉm cười một tiếng.

Làm một đế vương, hắn gặp quá nhiều, cũng không chân chính tín nhiệm bất cứ người nào.

Trước mắt Đông Hoàng, mặc dù xưng hào bên trong có hoàng chữ 1 xưng, Doanh Chính nhưng xưa nay không cho là hắn đối người hiểu rõ có thể vượt qua hắn.

Bởi vì Triệu Cao là hoạn quan, là hoạn quan.

Tại vương thất ghi chép bên trong, Doanh Chính đã sớm gặp qua ví dụ tương ứng, mặc dù không nhiều, nhưng tóm lại có theo mà theo. Theo Doanh Chính Âm Dương gia dù sao cũng là Âm Dương gia. Không phải các quốc gia hoàng thất, bọn hắn sẽ không chuyên môn dùng hoạn quan.

Hoạn quan tham quyền háo sắc, Âm Dương gia nào có hắn Doanh Chính nhiều như vậy tư bản

"Mặt khác chính là Đông Hoàng các hạ lại lần nữa bắt đầu dùng hắn."

"Đông Hoàng các hạ là không quá mức tự tin Âm Dương gia uy hiếp đâu" Doanh Chính ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm đứng tại Nhạc Duyên bên cạnh Xích Luyện nhìn lướt qua, lúc này mới chậm rãi bước ra 1 bước, "Nguyên bản trẫm là không tin lắm, thế nhưng là Đông

Hoàng cho trẫm bộ kia võ học trẫm dù chưa hoàn toàn hiểu thấu đáo, nhưng kia cuối cùng 1 quyển bên trên cũng công bố Đông Hoàng các hạ võ công của ngươi đặc điểm.”

Thiên ma mười quyển, Doanh Chính lĩnh hội 9 quyển, quyển thứ mười mặc dù không có thành công nhưng Doanh Chính cũng chuyên môn tốn qua cực lớn tinh lực, chỉ bất quá tối nghĩa khó hiểu. Nhưng hắn cũng nhìn ra một chút kỳ quặc.

Đạo tâm chủng ma!

Đây là một môn huyền chi lại huyền ma công!

Cho dù là Doanh Chính đồng dạng thu nạp người khác công lực cho mình dùng, nhưng chưa hề nghĩ tới triệt để thay thế người khác mà sống, cái này so đơn thuần hút công càng thêm ngoan độc. Đương nhiên, hắn cũng muốn đạt tới trình độ như vậy. Chỉ tiếc môn kia công pháp thực tế là quá khó, chỉ có thể để hắn lựa chọn cái khác làm thay thế.

Có thể bách Đông Hoàng lấy Tinh Hồn mà thay vào, nghĩ đến đồ phượng một trận chiến thảm liệt vượt qua tưởng tượng của hắn.

Cách làm như vậy không thể nói ngoan độc, đối với Doanh Chính đến nói người thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, bọn hắn là đồng dạng người, lúc cần thiết không từ thủ đoạn. Liền tốt so Đông Hoàng cho hắn Doanh Chính bí tịch võ công. Sâu nhất tầng ý nghĩa bất quá là vì đạt thành đồ mắt phượng mà cố ý cho ra tay

cầm.

Bởi vì muốn đạt tới mục đích, cần thiết trả giá là cần.

Cúi đầu, Nhạc Duyên hay là tay cầm Hòa Thị Bích, lẳng lặng nghe Doanh Chính.

2 người đều là người thông minh.

Ở nơi này chạm mặt, lẫn nhau đều biết riêng phần mình ở giữa tầng kia tấm màn che đã xé mở.

Nửa ngày.

Nhạc Duyên cười.

“Bệ hạ vì cái gì không hỏi thăm bản tọa sẽ đến đại điện đến tìm ngọc tỉ mà là trái chú ý mà nói hắn nói nhiều như vậy, hay là bệ hạ ngươi còn không có thăm dò tốt bản tọa không có lừa gạt bệ hạ, ta hiện tại xác thực một thân công lực tẫn phế.”

“Đây chính là tốt nhất cơ hội!”

“Sở dĩ không động thủ, là đang lo lắng trước mắt ngươi bản thân nhìn thấy chính là không phải cái gọi là giả tượng “

Có đôi khi lời nói thật xa so hoang ngôn càng thêm có tác dụng, nhất là đối người thông minh đến nói.

Bởi vì người thông minh mọi thứ sẽ nghĩ quá nhiều.

Doanh Chính là người thông minh.

Càng là đa nghi, mọi thứ sẽ chỉ nghĩ đến càng nhiều.

Như kéo việc nhà lời nói, chẳng qua là Doanh Chính thăm dò.

Nếu nói chưa có xác định thiếu niên trước mắt chính là Đông Hoàng lời nói, kia trước đó võ công tẫn phế hắn sẽ làm làm việc thực, chỉ khi nào phát hiện thiếu niên chính là Đông Hoàng bản nhân, cái này khẳng định kết luận liền có sự thay đổi. Cho nên, vừa mới đang nói chuyện thời điểm, Doanh Chính đã âm thầm dùng chân khí bắt đầu thăm dò.

Tai nghe là giả, mắt thấy cũng chưa chắc là thật.

Bởi vì Doanh Chính không có nắm chắc.

Hắn sở dĩ đông tuần, sở dĩ đốt sách chôn người tài, đều là vì hôm nay mà chuẩn bị, nhưng Nhạc Duyên đột nhiên trở về xáo trộn Doanh Chính nguyên bản an bài.

“! ! !”

Ánh mắt ngưng lại, Doanh Chính lông mày nhíu chặt, cơ hồ nhăn thành 1 cái chữ Xuyên. Ngừng tạm, Doanh Chính đột nhiên phá lên cười.

“Đây thật là trong thiên hạ nhất làm cho người làm khó lựa chọn.”

“Không hổ là Đông Hoàng.”

“Một câu liền để trẫm tiến thối thất thố, bó tay bó chân.”

Một bên.

Lục kiếm nô cùng Xích Luyện 7 người đều cảm thấy không khí hiện trường quỷ dị.

Nhìn như bình thản, ở trong đó cất giấu sóng cả đã đang cuộn trào mãnh liệt vận sức chờ phát động, chỉ sợ 1 cái không tốt liền sẽ đem những người khác quấy thành phấn vụn. 2 người mỗi một lời mỗi 1 câu, đều là không nhìn thấy giao phong, là đường đường chính chính đánh võ mồm.

Mà để Xích Luyện càng thêm kinh ngạc chính là Triệu Cao vậy mà cũng là Âm Dương gia người.

Giằng co.

Song phương tựa hồ cũng cũng không đủ nắm chắc.

Ngụy biến thế cục để Doanh Chính có một chút chần chờ, mà Nhạc Duyên thì hay là một mặt lạnh nhạt, dùng ôn hòa tiếng nói trả lời: “Hôm nay là bệ hạ ngươi cơ hội tốt nhất, một khi bỏ lỡ coi như không còn có. Vậy là ngươi động thủ hay là không động thủ đâu “

“Ngươi lùi bước.”

“Ta biết Doanh Chính cũng không phải 1 cái không tự tin người.”

“Ra tay đi, nếu không ngươi liền rốt cuộc không có cơ hội…”

Nhạc Duyên lời nói tựa như tơ liễu đồng dạng tại Doanh Chính trong lòng đảo qua, nhẹ để người ngứa, nặng lại khiến người ta gan hàn.

Lời này rơi xuống bầu không khí nháy mắt ngưng trọng, áp lực nặng nề bắt đầu hướng toàn bộ đại điện tràn ngập ra.

Cho dù là ở đây cái khác cao thủ đều có một loại hô hấp khó khăn ảo giác, giống như cả người biến thành 1 đầu mất đi nước cá, để người hô hấp khó khăn, không thở nổi.

Ánh mắt nhìn chòng chọc vào bị Nhạc Duyên giữ tại trên tay Hòa Thị Bích, Doanh Chính trên thân long bào tại thời khắc này xuất hiện biến hóa.

Áo bào không gió mà động.

Thật giống như 1 viên khí cầu thổi khí đồng dạng phồng lên.

Một cỗ khổng lồ áp lực lấy Doanh Chính làm trung tâm hướng 4 phương 8 hướng dũng mãnh lao tới, kinh khủng khí áp khiến cho Triệu Cao cùng lục kiếm nô đều không thể không tránh ra tới. Lúc trước quá trình bên trong, Doanh Chính lực chú ý một mực đặt ở bị Nhạc Duyên giữ tại trên tay ngọc tỉ phía trên.

Hắn đoán không được Hòa Thị Bích đối nó có làm được

cái gì, nhưng Doanh Chính phi thường rõ ràng có thể để cho Đông Hoàng làm ra dạng này lựa chọn, nó tác dụng sẽ chỉ so trong tưởng tượng lớn hơn.

Nam nhi có thể nào sự đáo lâm đầu lùi bước

Cho dù là địch nhân, Doanh Chính cũng đồng ý đối phương, đây là hắn duy nhất một cơ hội duy nhất. Ngôn ngữ bên trên cuối cùng chỉ là ngôn ngữ, đến cuối cùng vẫn là cần tự mình động thủ.

Trong trầm mặc, Doanh Chính kia một thân kinh thiên giật mình địa công lực bắt đầu vận chuyển, chân khí trong cơ thể khuấy động, khiến cho thể đồng hồ long bào bắt đầu phồng lên bắt đầu, đột nhiên nhìn lại cả người hắn tựa như trong nháy mắt bành trướng không ít.

Thật là hùng hậu nội lực!

Nghe rợn cả người áp lực chạm mặt tới, sinh sinh bách Xích Luyện thân hình trực tiếp hướng về sau mặt trượt ra ngoài. 2 con ngươi trừng lớn, cái này một thân khí thế để nàng nhớ tới trước đó tại thận lâu đông độ lúc trên thuyền đối Đông Hoàng cảm giác.

Ở thời điểm này, Xích Luyện mới tính thật sự hiểu vì cái gì Cái Nhiếp bọn hắn lần thứ 2 ám sát sẽ là thảm bại.

Đồng dạng.

Đối với Nhạc Duyên ngoài miệng kia cái gì công lực tẫn phế loại hình lời nói, Xích Luyện là tuyệt đối sẽ không tin

tưởng. Dưới cái nhìn của nàng, vẻn vẹn 1 cái Huyền Âm kiếm pháp liền đâm thủng Nhạc Duyên hoang ngôn, lời kia là cố ý nói cho cố ý làm cho Doanh Chính nhìn.

Làm một đứng ngoài quan sát nhân sĩ, Xích Luyện rất lý giải Doanh Chính loại kia thử cách làm.

Đổi lại là bất luận cái gì người thông minh đối mặt loại tình huống này, chỉ sợ cũng sẽ không trực tiếp xuất thủ, mà là lựa chọn thận trọng từng bước, cẩn thận từng li từng tí thăm dò.

Dù sao, thần chung quy là thần.

Tại một ngày nào đó, cái này truyền thuyết thần đột nhiên biến thành cách vách ngươi trồng rau hàng xóm tới cửa cùng ngươi nói chuyện phiếm, là ngươi cũng sẽ đầy bụng ngờ vực vô căn cứ.

Tuy nói Hàn quốc là bị nước Tần tiêu diệt, đối Xích Luyện đến nói Doanh Chính có vong quốc mối thù, tại thời khắc này nhìn trước mắt 2 cái cừu nhân đối đầu, nàng không có chút nào cười trên nỗi đau của người khác, ngược lại là đối cái này diệt quốc cừu nhân Doanh Chính có một loại lo lắng.

Bởi vì Đông Hoàng quá 1 Nhạc Duyên, hắn tâm tư quá sâu chìm, người quá cường đại.

Mà lại thiên kiêu đối nghịch, cuối cùng cũng có 1 cái sẽ tại cái này bên trong đổ xuống.

—

Chương 146 : Đế vong đan thành

Một thân tử sắc cẩm y tại Doanh Chính khí kình áp bách dưới không ngừng hướng về sau phiêu giương, nằm ngoài hô tiếng vang.

Người không động, khí thế khổng lồ cũng đã trực tiếp đè xuống.

Khí thế kia bên trong, đã là Doanh Chính thân là đỉnh tiêm cao thủ có áp lực, càng nhiều vẫn là hắn thân là cái này thiên cổ thứ 1 đế đế vương uy thế. Hắn đã đem tự thân sở trường dung hội tại trong đó, khí thế hỗn hợp dưới, đứng ở phía trước Doanh Chính liền tựa như mãnh hổ hạ sơn, kia mãnh liệt khí thế một đợt liên tiếp một đợt, giống như sóng biển đồng dạng thao thao bất tuyệt.

Tại cỗ khí thế này dưới, Triệu Cao lui lại, lục kiếm nô lui lại, Xích Luyện cũng đang lùi lại.

Bởi vì bọn hắn đều biết trận này nhân vật chính chỉ có đứng tại nơi đó 2 người, bọn hắn trong đó bất kỳ người nào đều không có tư cách nhúng tay trong đó.

” “

Bộ mặt cơ bắp tại kình khí này ảnh hưởng dưới bắt đầu có chút rung động, thổi tới trên mặt thật giống như chính diện đón một cỗ gió lớn, thổi để người nhịn không được

đi nghiêng đầu né tránh. Nhưng là Nhạc Duyên chỉ là đem 2 mắt híp lại, lẳng lặng nhìn chăm chú lên đối phương.

Dù là hắn giờ phút này trên thân không có chút nào công lực, không khác người bình thường, Nhạc Duyên lại là hết sức rõ ràng thân phận của hắn để hắn không lui được 1 bước.

Lui.

Chính là đại biểu cho hắn thấp đầu.

Nhìn chung quá khứ, Nhạc Duyên lại tại bao nhiêu thời điểm thấp quá mức đây không phải trước kia, lấy thân phận của hắn bây giờ dung không được cúi đầu. Huống chi Nhạc Duyên càng là rõ ràng, chỉ cần mình hơi thối lui 1 bước, như vậy chờ đợi hắn chính là Doanh Chính cuồng phong bạo vũ tiến công.

Tình cảnh này, chỉ bất quá vẫn là Doanh Chính thăm dò.

Rèm châu lắc lư.

Xô ra thanh thúy tiếng vang.

Khiến cho nó tại cái này yên tĩnh đến quỷ dị đại điện ở bên trong rõ ràng.

Ánh mắt âm lãnh, híp thành một cái khe hở.

Cộc!

Chợt, Doanh Chính hướng về phía trước phóng ra 1 bước.

Lập tức, tại 1 bước này dưới, áp lực lại thêm, không khí tại thời khắc này cơ hồ ngưng kết thành thể rắn, ngưng trọng bầu không khí giống như chung công một đầu va sụp không chu toàn núi, đó là một loại trời xanh sắp đổ sụp xuống tới mãnh liệt cảm giác áp bách.

Thảm liệt, hùng hậu.

Đây chính là Doanh Chính một thân khí thế, nhưng lại không chỗ nào mà không bao lấy. Vô chỗ không dung.

Đại điện bên trong những người khác bị cái này lại lần nữa tăng cường khí thế ép lui lại, vốn là có tổn thương Xích Luyện càng là sắc mặt trắng bệch, cái trán thấm đầy mồ hôi lạnh.

Nếu không phải tại trải qua đồ phượng một trận chiến, chỉ sợ Xích Luyện tại nhìn thấy một màn này sẽ quá sợ hãi. Đương kim Hoàng đế ra dự liệu của tất cả mọi người. Cái này một thân võ công cơ hồ có thể nói bên trên là đủ để hoành hành thiên hạ. Nàng thực tế là nghĩ mãi mà không rõ, cái này một thân công lực đến cùng là thế nào đã tu luyện

Ở trong mắt người khác, trước mắt Doanh Chính trên thân tràn ra đến khí thế có thể so địa phá thiên kinh, giống như một loại trời sập xuống ảo giác. Nhìn cho người chỉ có không cách nào ngăn cản, không cách nào chống cự ảo giác.

Nhưng tại Nhạc Duyên trong mắt nhìn thấy lại là cái này một thân khí thế nhược điểm. Hùng hậu lại hỗn tạp không chịu nổi, cách tinh thuần cách biệt quá xa, thảm liệt lại không thông minh, có một loại bách quỷ tùy hành, âm khí sâm nghiêm cảm giác.

Đây chính là đi đường tắt kết quả.

Thời gian quá ngắn, Doanh Chính cũng không đủ thời gian đem một thân loạn thất bát tao công lực dung hội quán thông. Cho nên, hắn chỉ có thể mạnh mẽ dùng cái này một thân hùng hồn phải không tưởng nổi công lực kết hợp đế vương chi thế đến tràn ngập nó nhược điểm. Thường nhân nhìn không ra, chỉ có thể bị cái này kinh đào hải lãng khí thế ép chậm bất quá khí đến, nhưng tại Nhạc Duyên trước mắt lại là không đủ.

Trên tay phải giương.

Hai ngón khép lại, hời hợt chính là trước người nhẹ nhàng vạch một cái.

Xùy!

1 cái nghe không được tiếng vang. Liền tựa như đâm thủng khí cầu, cái kia khổng lồ áp lực lập tức trút xuống không còn, hướng 2 bên điểm tiết mà đi, đứng tại sau lưng Nhạc Duyên Xích Luyện chợt cảm thấy cái chủng loại kia đè người bầu không khí nhẹ nhõm không ít.

Một chỉ qua đi, Nhạc Duyên tay phải đã thả sau lưng.

Đứng ở phía sau Xích Luyện thấy rất rõ tay phải của hắn

tại rất nhỏ run rẩy.

Đây là

Xích Luyện trong lòng phi thường kinh ngạc.

Lấy Nhạc Duyên năng lực lẽ ra thong dong vô cùng đỡ được, mà không phải cảnh tượng này, chẳng lẽ trước đó hắn lời nói nhưng thật ra là lời nói thật hắn một thân công lực tại đồ phượng chi chiến hậu tẫn phế, dù sao bộ bạch cốt kia mới là hắn nguyên bản thân thể.

Cho dù là sống lại, nàng cũng không thấy phải có người có thể mang theo một thân công lực đi.

Dù sao tại Xích Luyện lý giải bên trong, trừ nhân chi nguyên thần có thể rời đi bên ngoài. Một thân công lực chỉ sợ là không đủ, trừ phi có thể tìm được 1 cái gì có thể chứa đựng chân khí bảo bối. Duy nhất không để cho nàng lý giải chính là cho dù là nguyên bản một thân công lực không cách nào chuyển di, thế nhưng là cỗ này thân thể thiếu niên nên có đây này

Những này công lực đi đâu bên trong

Khí thế bị phá, Doanh Chính cũng không có chút nào ngoài ý muốn.

Có như thế kết quả. Mới là bình thường.

Vô luận đối phương chân chính phải chăng một thân công lực tẫn phế, chỉ bằng vào đối phương võ học kiến thức cũng đã đủ. Chỉ bất quá đây mới là bắt đầu a, đã

bắt đầu sự tình, giống như nói cho trước tiến vào bánh xe, muốn dừng lại có khả năng, nhưng kia đại giới không phải ai đều có thể tiếp nhận.

Bước thứ 2. Lại lần nữa bước ra.

Bị phá khí thế tại thời khắc này lại lần nữa bổ sung, nó cường độ so trước đó càng sâu.

Nếu như nói trước đó bất quá là chậm rãi ép tiến vào, mây đen ép thành, như vậy hiện tại chính là bị vỡ đê đập lớn, trực tiếp lấy cuồng bạo nhất tư thái xung kích.

Bên ngoài.

Vốn là Âm Dương gia vị trí, đã sớm bị quân đội bao vây lại.

Trong đó đặc biệt Nguyệt Thần vị trí bị trọng binh vây khốn.

Gian phòng bên trong.

Nguyệt nhi trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo một chút lo lắng, lỗ tai giật giật, nghe động tĩnh bên ngoài về sau, nàng mới nhìn chăm chú lên trước người mặt không biểu tình ngồi ngay ngắn ở đó bên trong Nguyệt Thần. Phía ngoài quân đội vây quanh, đối với nàng mà nói tựa hồ chỉ là ngoài thân sự tình, căn bản liền không có để ở trong lòng.

Ánh mắt hoàn toàn như trước đây như vậy lạnh nhạt.

“Nguyệt nhi!”

“Ngươi khi tĩnh tâm, ngươi là Âm Dương gia Thánh nữ.”

Ánh mắt cụp xuống, Nguyệt Thần ánh mắt xuyên thấu qua lụa mỏng rơi vào Nguyệt nhi trên thân, Nguyệt nhi biểu hiện như thế để Nguyệt Thần có như vậy một chút điểm thất vọng. Chỉ bất quá nàng cẩn thận suy tư dưới, cũng không có bao lớn ngoài ý muốn.

Ngay tại Nguyệt Thần chuẩn bị dạy bảo Nguyệt nhi thời điểm, chỉ nghe ầm ầm nổ vang ở bên ngoài vang lên.

Gấm tay áo vung lên.

Cửa sổ trực tiếp mở ra.

Lọt vào trong tầm mắt nhìn thấy trừ vây quanh quân đội binh sĩ bên ngoài, bản thân nhìn thấy chính là Doanh Chính hành cung đại điện cả tòa nóc nhà tại một cỗ nhìn không thấy lực lượng dưới trực tiếp ầm vang mà lên, toàn bộ bị rút bắt đầu.

Động thủ!

Thân hình khẽ động, Nguyệt Thần đã đi tới bên cửa sổ, nhìn thấy hướng bên này bay tới nóc nhà.

Như thế hãi dị cảnh tượng khiến cho vây quanh binh sĩ ồn ào, tại binh sĩ xem ra cái này căn bản cũng không phải là người lực lượng, bọn hắn thực tế là nghĩ mãi mà không rõ là cái gì lực lượng có thể làm cho đại điện nóc nhà bị hất bay ra ngoài. Trong lúc nhất thời, ầm vang

phủ xuống.

Thấy thế, Nguyệt Thần thân hình như sương như huyễn, đi tới Nguyệt nhi bên người trực tiếp ôm đồm lấy nàng liền tránh đi tới.

Oanh!

Nóc nhà lấp mặt đất.

Tóe lên bay đầy trời bụi, nương theo còn có vô số binh sĩ rú thảm.

Tại thời khắc này. Toàn bộ cồn cát hành cung dưới một kích này chính thức bạo động bắt đầu, một mực trú đóng ở phía ngoài quân đội tại thời khắc này cũng hiện hành cung bên trong biến hóa.

Đại điện bên trong.

Doanh Chính tiếng cười vang vọng 4 phía, tùy tiện không thôi.

“Ha ha ha!”

“Quả nhiên!”

“Tốt một cái Đông Hoàng!”

“Dám đi như thế chi hiểm, không có võ công ngươi còn có thể như thế nào “

2 tay thành trảo. Vừa mới một kích này chính là xuất từ

Doanh Chính chi thủ, khổng lồ thu nạp chi lực tại kia một thân kinh khủng công lực dưới triệt để đem nóc nhà cho vén ra ngoài. Lúc đầu, hắn một kích này là nhằm vào Đông Hoàng mà, chỉ là không có thành công mà thôi.

Một phen thăm dò dưới, Doanh Chính rốt cục bắt lấy sơ hở.

Đã có sơ hở. Nên xuất thủ liền xuất thủ.

Chiêu thứ 1, chính là toàn lực mà.

Góc tường.

Nhạc Duyên nhìn xem tấm kia cuồng vô cùng Doanh Chính, nhìn xem kia một đầu tùy ý bay múa dài, Nhạc Duyên hay là mặt không biểu tình đứng tại kia bên trong. Cái này một thân công lực, ngay cả Nhạc Duyên đều cảm giác được một chút chấn kinh. Đối phương để hắn nhớ tới mặc ta đi.

Chỉ là tương đối, mặc ta đi xa thua xa Doanh Chính điên cuồng.

Thân phận, địa vị, thậm chí tư chất cũng không sánh nổi.

Mà tại Doanh Chính nổ một khắc này, Triệu Cao cùng lục kiếm nô cũng rời khỏi đại điện, tránh đi tới. Đại điện bên ngoài. Lục kiếm nô cứ như vậy lẳng lặng đứng tại sau lưng Triệu Cao nhìn xem, trong mắt tràn đầy chấn kinh chi sắc, không có chút nào động tác ý tứ.

Một bên.

Bị Nhạc Duyên ngăn ở phía sau Xích Luyện một mặt kinh hãi nghĩ mà sợ dáng vẻ.

Vừa mới một kích kia, quả thực ra nàng chi tưởng tượng. Xích Luyện có thể khẳng định, nếu là bị đối phương hút quá khứ, chỉ sợ nàng không so với lúc trước đối phương giữ tại trên tay sinh sinh hóa thành tro bụi, rơi vào trên tay hắn nó kết quả làm sao không khó tưởng tượng.

“Úc!”

“Một thân công lực hỗn tạp không chịu nổi, ngươi thế nhưng là thua ngươi cái này một thân tư chất!”

Nhạc Duyên trên thân áo bào đang giận kình khiên động dưới không ngừng vũ động, trong mắt của hắn có một loại nói không nên lời đáng tiếc. Hắn đem kia bí tịch giao cho Doanh Chính, từ phương diện nào đó đến nói Doanh Chính tính toán là bên trên hắn Nhạc Duyên đồ đệ. Chỉ là tên đồ đệ này không phải Khấu Trọng không phải Từ Tử Lăng cũng không phải lâm bình chi.

Dã tâm của hắn là lớn nhất, là nhất cuồng, là nhất tự phụ, nhưng cũng là nhất tự ti.

Đối mặt Nhạc Duyên mỉa mai ngữ điệu Doanh Chính cũng không thèm để ý. Ngược lại là khinh cuồng cười một tiếng. Nếu nói Đông Hoàng hay là cái kia Đông Hoàng, hắn tự nhiên không có nắm chắc, nhưng Đông Hoàng thành trước mắt bộ dáng này, càng là tại liên tiếp thăm dò bên trong hiện đối phương nhược điểm trí

mạng.

Doanh Chính đã có đầy đủ lòng tin.

Đương nhiên.

Từ phương diện nào đó đến nói, Doanh Chính cũng rõ ràng chính mình cùng đối phương quan hệ.

Đối mặt loại kia thất vọng ánh mắt, nói chân chính không thèm để ý đó cũng không có khả năng.

Giờ khắc này. Là Đông Hoàng tử địa, cũng là hắn Doanh Chính chứng minh.

“Đông Hoàng a, ngươi quá tự tin.”

“Bởi vì trẫm chi võ công sẽ khiến cho ngươi chấn kinh.”

Thoại âm rơi xuống, Doanh Chính một thân công lực vậy mà là lại lần nữa bạo, thể nội lo lắng chân khí bị sinh sinh buộc thành một cỗ lực, 2 tay mở ra, song chưởng nhẹ giương, liền nghe hắn nói: “Hồn thiên bảo giám tầng thứ 9.”

Hoàng đế làm người chi cực, chín là số lớn nhất.

Mà huyền vũ trụ, thì là hồn thiên bảo giám chi cực.

Cái kia khổng lồ hấp lực yếu xuống dưới, nhưng cũng không có biến mất không còn, mà là toàn bộ đặt ở lòng bàn tay bên trong. Kinh khủng lực hấp dẫn bị Doanh Chính cưỡng ép áp súc tới cực điểm giữ tại lòng bàn

tay, tại song chưởng chung quanh chỉ thấy kia không khí bốn phía đã bắt đầu nếp uốn vặn vẹo, mơ hồ có một loại xé rách không gian dị tượng.

Không chỉ có là không khí nếp uốn vặn vẹo, thậm chí ngay cả người ánh mắt quăng tại kia bên trong cũng sẽ bị kéo vào trong đó.

Xa xa nhìn lại, chỉ thấy Doanh Chính song chưởng bên trong tựa như riêng phần mình nắm 1 cái xoay tròn lỗ đen. Tại thân thể của hắn 4 phía, vô số mảnh gỗ vụn hài cốt tại cỗ này mơ hồ lực hấp dẫn dưới kéo lên, quay chung quanh Doanh Chính quanh thân xoay tròn không thôi.

Như thế nghe rợn cả người cảnh tượng, để Nhạc Duyên cũng không thể không tán thưởng.

Tán thưởng Doanh Chính võ học tư chất, hắn vậy mà sinh sinh đem hút công chi pháp luyện đến tình trạng này, quả thực là trò giỏi hơn thầy, Thiên Ma công bên trong lực trường cùng nó tương đối tuy nói đặc điểm càng nhiều, nhưng ở đơn 1 đặc tính 'Hút' chữ phía trên căn bản không sánh bằng.

Từ phương diện nào đó đến nói, Doanh Chính đi ra con đường của mình.

Chỉ là đáng tiếc!

"Đông Hoàng, chú ý."

"Tiếp trẫm 1 chiêu vì ngươi chuyên môn chuẩn bị huyền

vũ trụ!”

Trăng sáng sao thưa.

Đỉnh núi.

Hiểu Mộng ngẩng đầu nhìn lên trời, ánh mắt cũng không có tại viên kia trên ánh trăng dừng lại, mà là dừng ở 1 viên ẩn ẩn lấp lóe tinh tinh phía trên.

Kia tinh tên là tử vi, là đế tinh.

Tại kia tinh quang ảm diệt một khắc này, trên đỉnh núi đi lại Hiểu Mộng thanh lãnh tiếng nói.

“Đại Tần đế quốc, hoàng đế của các ngươi băng hà!”

Cùng lúc đó.

Thận lâu bên trên.

Trường Sinh đan đã đến tối hậu quan đầu, Vân Trung Quân nhìn chòng chọc vào đan lô , chờ đợi lấy khai lò kết quả.

Đan lô mở ra.

Một cỗ dị hương tràn ngập ra, nương theo lấy mùi thơm thì là dị tượng hiện ra.

Trong mơ hồ, 1 con huyền điểu từ hư không sinh ra, ầm vang mà dưới trực tiếp rơi vào trong lò đan, kia huyền điểu bộ dáng cùng Phượng Hoàng không khác nhau

chút nào.

Nhìn thấy một màn này, Vân Trung Quân trên mặt bò đầy hưng phấn cùng cao hứng.

Trường Sinh đan, thành công. (chưa xong đợi tiếp theo.
)

Chương 147 : Loạn thế tiến đến (thượng)

Ba!

Tựa như bọt khí vỡ vụn, 1 cái thanh thúy tiếng vang từ bên trong truyền ra.

Ánh trăng vung xuống, trực tiếp thông qua đã sớm không có nóc nhà trống rỗng chiếu rọi tại bên trong đại điện.

Nếu có người có thể cư cao lâm hạ đứng tại giữa không trung dò xét phía dưới lời nói, chắc chắn phát hiện tại đại điện này bên trong không khí cùng ánh trăng cũng bắt đầu đang vặn vẹo, hình thành 1 cái quỷ dị hình tròn khí tràng, đem 4 phía hết thảy đều bao phủ ở bên trong.

Vô hình kình khí càng đem mặt đất sinh sinh phá tầng 1.

Âm dương nóng lạnh giao thế.

Cái này lực trường biến hóa trực tiếp để Triệu Cao cùng lục kiếm nô bọn người sắc mặt đại biến, 7 người gần như đồng thời sắc mặt trắng nhợt, chân khí trong cơ thể bạo trùng, vậy mà là tẩu hỏa nhập ma dấu hiệu.

Mà đã sớm ngờ tới loại này tình cảnh Xích Luyện thì là căn bản không có sử dụng bất kỳ nội lực, giống như một người bình thường đồng dạng đứng tại phía sau cùng.

“…”

Giữa sân, Doanh Chính sắc mặt dữ tợn, gắt gao trừng mắt song chưởng giao phong bị kẹp ở chính giữa ngọc tỉ Hòa Thị Bích, nguyên bản suy nghĩ hết thảy đều bị cái này ngọc tỉ này cải biến. Hồn thiên bảo giám tầng thứ 9 huyền vũ trụ tại suy nghĩ của hắn bên trong có vô song lực lượng, nhưng tuyệt đối không ngờ đến lại là thua ở cái này nho nhỏ Hòa Thị Bích phía trên.

Nóng lạnh giao thoa lực trường khí tức dọc theo kinh mạch thẳng vào thể nội, kia thu nạp vô số người nội lực tạo thành hùng hồn chân khí tại thời khắc này bộc phát ra hắn đi đường tắt thiếu hụt. Nguyên bản bằng vào tự thân ý chí cùng lực lượng cưỡng ép áp đảo dị chủng chân khí tại thời khắc này triệt để bạo động.

Huyền vũ trụ tự sụp đổ, Doanh Chính càng có thể cảm nhận được thể nội kinh mạch bị chân khí sinh sinh băng liệt, liên miên bất tuyệt tiếng nổ tung ở trong cơ thể hắn sinh ra, mỗi một tiếng vang trầm chính là một đoạn kinh mạch băng liệt, mỗi lần băng liệt đều sẽ có diễm lệ máu tươi ** phun ra.

Ngắn ngủi trong chớp mắt, Doanh Chính cả người cơ hồ trở thành một cái huyết nhân.

Không chỉ có như thế, trên gương mặt dữ tợn càng là thất khiếu chảy máu.

“Đông! Hoàng!”

Nghiến răng nghiến lợi nói ra người trước mắt danh tự,

kia cơ hồ khắc vào xương bên trong lãnh ý so kia từ Hòa Thị Bích truyền ra âm dương nóng lạnh giao thế càng thêm thê lãnh, “Lừa đảo!” Chỉ là đang nói cái gì thời điểm, thân thể đau đớn. Không cách nào khống chế chân khí bạo động đã để hắn mất đi nói chuyện lực lượng.

Doanh Chính không rõ, sự tình vì sao lại dạng này.

Ánh mắt nhìn chòng chọc vào kia bị trong lòng bàn tay ngọc tỉ, làm tay cầm ngọc tỉ bao nhiêu năm hắn làm sao không biết Hòa Thị Bích sẽ cái gì tang, căn bản cũng không có cái này kỳ quỷ kinh khủng năng lực. Năng lực này là đến từ Đông Hoàng.

Đông Hoàng sở dĩ võ công tẫn phế, chính là năng lực này.

Bị tính kế.

Đây là Doanh Chính trong đầu tại thời khắc này suy nghĩ.

Triệu Cao!

Quay đầu qua, Doanh Chính khóe mắt quét nhìn nhìn thấy chính là đồng dạng chịu ảnh hưởng khóe miệng chảy xuống vết máu Triệu Cao, tựa hồ là phát hiện ánh mắt của hắn, Triệu Cao chỉ là có chút chắp tay, cũng không có cái khác bất kỳ động tác gì.

Tay phải giao kích, lòng bàn tay bên trong cầm chính là Hòa Thị Bích.

Tại cỗ này lực trường hạ. Doanh Chính toàn lực bộc phát mang cho hắn là toàn lực ảnh hưởng, một thân tai hoạ ngầm tại thời khắc này triệt để dẫn bạo.

Mắt thấy kia một thân hùng hồn không tưởng nổi chân khí triệt để mất đi khống chế, Doanh Chính thân thể bắt đầu không tự chủ được bành trướng thời điểm, Nhạc Duyên lại lần nữa có động tác.

Tay phải buông lỏng, Hòa Thị Bích từ giữa không trung rớt xuống, bị Nhạc Duyên 1 cước đá ra ngoài.

Đồng thời hai tay duỗi ra, trực tiếp bắt lấy Doanh Chính song chưởng.

Một cỗ lực hấp dẫn từ huyệt đàn trung sinh ra, dọc theo 2 tay chui vào Doanh Chính thể nội. Ở thời điểm này, Doanh Chính cái này một thân triệt để hỗn loạn chân khí tại sắp lúc nổ rốt cục có khai thông địa phương. Cuồng loạn chân khí giống như hồng thủy rút nhanh chóng mà ra. Hướng Nhạc Duyên thể nội tuôn ra mà vào.

Tại trước mắt bao người, theo Doanh Chính kia một thân khủng bố chân khí đặt vào, toàn bộ thân thể không ngừng phát ra lốp bốp tiếng vang.

Áo bào bay giương bên trong, Xích Luyện bọn người tựa hồ có một loại ảo giác. Thiếu niên ở trước mắt thân thể tại lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được cao lớn.

“Không!”

“Đây không phải ảo giác!”

Đứng tại sau lưng Nhạc Duyên Xích Luyện rất rõ ràng trông thấy nguyên bản cùng thiếu niên vừa người áo màu tím tại biến nhỏ, không phải quần áo tại biến nhỏ, mà là người đang trưởng thành, quần áo trở nên không vừa vặn. Cái này. Là hắn tại ngạnh sinh sinh cất cao thân thể của mình.

Cái này một bức cảnh tượng, liền tựa như mười mấy năm tạm dừng trưởng thành thân thể nói tại thời khắc này khôi phục bình thường, đem quá khứ thời gian bên trong kia một phần bổ đủ.

Ba!

Nhạc Duyên 2 tay buông lỏng. Doanh Chính thân thể như núi vàng ngọc trụ té ngửa mà hạ.

Đại Tần Hoàng đế, băng hà.

Cách đó không xa.

Lục kiếm nô biểu lộ đại biến, trên tay trường kiếm đã sớm rút ra, thế nhưng là tại cái kia quỷ dị lực trường ảnh hưởng dưới, bọn hắn không hẹn mà cùng đụng phải thương tích. Mặc dù mọi người đều là người thông minh, rất nhanh phản ứng lại tìm kiếm được giải quyết biện pháp, đó chính là không vận công.

Thế nhưng là Hoàng đế…

Triệu Cao sắc mặt đồng dạng trắng bệch, ánh mắt nhìn chòng chọc vào kia bị Nhạc Duyên 1 cước đạp đến phía trước cách đó không xa ngọc tỉ.

Vừa mới kia không điểm địch ta kỳ quỷ lực trường chính là từ cái này Hòa Thị Bích phía trên sinh ra, làm Doanh Chính hầu cận, Triệu Cao cũng đảm bảo qua ngọc tỉ, nhưng xưa nay không biết Hòa Thị Bích có cái này tác dụng. Nếu sớm nếu như mà có, Doanh Chính kia một thân võ công đã sớm xảy ra vấn đề.

Chậm rãi ngẩng đầu.

Khi Triệu Cao ánh mắt rơi vào Nhạc Duyên trên thân thời điểm, toàn bộ thần sắc không khỏi biến đổi.

“Ngươi làm không tệ.”

Sửa sang lại trên thân kia rõ ràng biến tiểu nhân quần áo, Nhạc Duyên đưa tay giật giật về sau, thế này mới đúng Triệu Cao nói: “Tàn cuộc liền giao ngươi.”

Hạ thấp thân.

Nhạc Duyên nhìn xem kia thất khiếu chảy máu mà chết Doanh Chính, có một loại nói không nên lời phiền muộn.

Nửa ngày.

Thở dài một hơi về sau, Nhạc Duyên đem kia treo ở Doanh Chính bội kiếm bên hông thiên vấn nhặt lên, cầm tại trên tay, sau đó đối kia đề phòng đến cực điểm, khẩn trương tới cực điểm lục kiếm nô nhìn lướt qua sau cái

này liền quay người đi ra ngoài.

Xích Luyện thấy thế vội vàng đi theo.

Nàng tuyệt đối không ngờ đến diệt vong Hàn quốc địch nhân lớn nhất Doanh Chính lại sẽ chết đi như thế, chết thảm liệt như vậy.

Xích Luyện không biết Doanh Chính cùng Nhạc Duyên ở giữa đến tột cùng là tồn tại cái dạng gì mâu thuẫn, đạt tới dạng này binh qua tương hướng tình trạng. Phải biết Âm Dương gia dưới mắt thế nhưng là đế quốc nhà thứ nhất a. Bất quá chỉ cần nhớ tới mình huynh trưởng Hàn Phi kết quả, Xích Luyện cũng là không ngoài ý muốn.

Dù sao nàng cũng xuất thân Hoàng tộc, đối quan trường trong chính trị sự tình hay là hiểu rõ không ít.

Chỉ bất quá lần này là Âm Dương gia thắng.

Nàng có một loại trực giác, đại Tần đế quốc không phải hủy ở địch nhân trên tay, mà là hủy ở người một nhà trên thân.

Nàng càng là biết, từ hôm nay trở đi loạn thế lại lần nữa mở ra.

Đại điện.

Lục kiếm nô ngơ ngác nhìn cái kia ngã tại trên đất Doanh Chính thi thể, không biết nên nói cái gì. Hai mắt nhìn nhau một cái về sau, ánh mắt của bọn hắn rơi vào lưới thủ lĩnh Triệu Cao trên thân. Cho dù là bọn họ là

lưới bên trong kinh khủng nhất sát thủ, nhưng đứng trước chuyện như vậy 6 người cũng vẫn là lăng thần.

Hoàng đế chết rồi, cái này nên làm cái gì

Về phần ngăn lại Đông Hoàng, ý nghĩ này chẳng qua là vừa mới tại não hải bên trong xoay quanh trong chốc lát, liền triệt để đặt ở đáy lòng. Từ vừa mới trong lúc nói chuyện với nhau, bọn hắn nghe hết sức rõ ràng, đó chính là Triệu Cao cũng thoát không được quan hệ.

Phát giác được lục kiếm nô dừng ở trên người mình ánh mắt, Triệu Cao chậm rãi tiến lên đi đến kia Hòa Thị Bích phía trước, nhìn chằm chằm ngọc tỉ nhìn sau một lúc lâu, lúc này mới cẩn thận từng li từng tí đem Hòa Thị Bích nhặt lên.

Ngọc tỉ ấm lương.

Cũng không có cái khác cảm giác.

Chỉ bất quá tại Triệu Cao có chút vận công một sát na kia, trước đó cái chủng loại kia cảm giác lại xuất hiện. Ánh mắt biến đổi, Triệu Cao lập tức bình phục chân khí, ngơ ngác nhìn trong lòng bàn tay Hòa Thị Bích, thì thầm nói: “Chính là cái này!”

Về phần cục thế bên ngoài…

Ánh mắt lướt qua Doanh Chính thi thể, Triệu Cao cũng không khỏi thở dài một cái, bất quá ở đáy lòng hắn cũng đã có quyết định. Đông Hoàng không hổ là Đông Hoàng, là bách đông quân phi thăng người. Hắn Triệu Cao mọi

việc đều thuận lợi, tại thời khắc này cũng rốt cục có kết quả.

Hắn muốn bảo mệnh, nhất định phải vì Đông Hoàng kết thúc công việc.

Mà bên ngoài vấn đề khó khăn lớn nhất chính là Lý Tư.

Bất quá muốn bình yên kết thúc công việc, hắn Triệu Cao tiếp xuống cần giải quyết sự tình chính là cục diện dưới mắt.

…

Thận lâu.

Theo dị hương dị tượng xuất hiện, Vân Trung Quân liền biết cái này Trường Sinh đan đã thành công.

Đan lô mở ra.

Trong lò dị tượng không dứt.

Ngửi ngửi kia dị tượng, Vân Trung Quân nhìn nửa ngày trên mặt lúc này mới toát ra nụ cười hài lòng.

Không phụ Đông Hoàng đại nhân kỳ vọng, Trường Sinh đan công thành.

Đã sớm chuẩn bị kỹ càng hộp ngọc đã bị đệ tử lấy ra, theo Vân Trung Quân đem kia tựa như thiêu đốt lên hỏa diễm Trường Sinh đan cẩn thận từng li từng tí đặt ở trong hộp ngọc về sau, lúc này mới úp xuống. Ngay sau

đó, liền đem hộp ngọc thả tiến vào đã sớm chuẩn bị kỹ càng cơ quan trong hộp gấm.

Đang chuẩn bị để người dẫn đi thời điểm, Vân Trung Quân sắc mặt bỗng nhiên đại biến.

Thân hình thoắt một cái.

Tay cầm hộp gấm nhanh lùi lại mấy trượng, Vân Trung Quân lúc này mới đem ánh mắt tới kịp nhìn về phía nơi cửa.

Chẳng biết lúc nào, cổng phương hướng thêm ra 1 người tới.

Kia là 1 cái hói đầu còng lưng lão nhân.

Đối phương cứ như vậy an tĩnh đứng tại kia bên trong, lặng yên không một tiếng động đánh giá cái này bên trong.

“Ngươi là ai “

Vân Trung Quân sắc mặt đại biến, trước mắt cái này lão hói đầu người hắn chưa bao giờ từng thấy, người này không phải thận lâu bên trên người, càng không phải là Âm Dương gia người. Có thể dạng này lặng yên không một tiếng động đi tới cái này bên trong, ngay cả lớn Thiếu Tư Mệnh, khí hậu hai bộ trưởng lão đều không biết chút nào, lão giả này võ công chỉ sợ thâm bất khả trắc.

Lão giả chính là Tiếu Tam Tiếu.

“Úc!”

Tiếu Tam Tiếu ánh mắt đầu tiên là tại kia đan lô bên trên nhìn lướt qua, sau đó ánh mắt dừng ở bị Vân Trung Quân gắt gao bảo hộ trong ngực bên trong hộp gấm, đối những cái kia hướng mình vây tới Âm Dương gia đệ tử làm như không thấy, ngược lại là cảm thán nói: “Trường Sinh đan, rốt cục vẫn là bị luyện thành a!”

Nói đến đây bên trong, Tiếu Tam Tiếu nhìn về phía Vân Trung Quân ánh mắt bên trong tràn đầy tán thưởng.

Đây là đối 1 người tại luyện đan phía trên thiên phú tán thưởng.

Đương nhiên.

Người trước mắt võ học tư chất ở trong mắt Tiếu Tam Tiếu chẳng qua là. Tương đối lên Âm Dương gia cái khác mấy nữ nhân đến, Vân Trung Quân tư chất thực tế là quá kém.

“Từ Phúc a “

“Không cần khẩn trương như vậy.”

“Lão phu đến cái này bên trong, chỉ là muốn cùng ngươi nói chuyện!”

Lời nói rơi xuống, Tiếu Tam Tiếu thân hình huyễn hóa, hắn 1 trong thân võ công chân chính ở những người khác trước mặt hiện ra, huyễn ảnh đồng dạng tại mỗi

người trước mặt chợt lóe lên. Chẳng qua là một nháy mắt, vây tới Âm Dương gia đệ tử đều hôn mê. Trong chớp mắt, đan phòng bên trong đứng liền chỉ có 2 người bọn họ.

Kẻ đến không thiện, kẻ thiện thì không đến.

Vân Trung Quân sắc mặt ngưng trọng, gắt gao trừng mắt cái này hói đầu lão đầu.

—

Chương 148 : Loạn thế tiến đến (hạ)

Kẻ thiện thì không đến, kẻ đến không thiện.

Vân Trung Quân giấu trong lòng Trường Sinh đan, ánh mắt nhìn chòng chọc vào trước mắt cái này hói đầu ông lão tóc bạc, không có giễu cợt cái kia xem ra quái dị kiểu tóc, ngược lại trong lòng cảnh giác đạt tới nhất. Đối phương có thể lặng yên không một tiếng động đi tới thận lâu, đi tới đan phòng, càng là ở ngay trước mặt hắn biểu hiện ra một tay cao tuyệt võ nghệ.

Trong lòng bên trong 2 tướng đối so dưới, Vân Trung Quân phát hiện mình hoàn toàn không phải đối thủ của đối phương.

Chí ít hắn không có cách nào tại chỉ trong một chiêu toàn diệt ở đây Âm Dương gia đệ tử, dù là những này Âm Dương gia các đệ tử chỉ là võ công không thế nào mạnh phổ thông đệ tử. Có lẽ chỉ có 5 đại trưởng lão cùng lên mới có đầy đủ tự tin.

Lão nhân này, chẳng lẽ là vì Trường Sinh đan mà đến

Nhìn chằm chằm đối phương dò xét thời điểm, Vân Trung Quân trong lòng cũng tràn đầy suy đoán. Bất quá tại đối phương trực tiếp mở miệng nói chuyện về sau, Vân Trung Quân liền phát hiện mình trước đó suy đoán có khả năng khinh thường lão già hợm hẹm này, nghe đối phương giọng điệu dường như biết Trường Sinh đan

phương sự tình, càng quan trọng chính là đối phương trực tiếp điểm ra tục danh của mình, hắn không phải vì đan dược mà đến, là vì mình người này mà tới.

“Ngươi đến cùng là ai “

“Muốn cùng ta nói chuyện gì “

Vân Trung Quân hít sâu một hơi, cưỡng chế lo âu trong lòng, hắn quyết định tính tạm thời cùng đối phương lá mặt lá trái, lấy kéo dài thời gian. Bởi vì theo Vân Trung Quân, bất kể như thế nào trên tay mới luyện thành Trường Sinh đan thuốc quyết không thể ném.

Đây là Đông Hoàng đan dược.

Nếu là tốn hao khí lực lớn như vậy giết chết Phượng Hoàng sau luyện thành ra đan dược tại công thành sau bị người cướp đi, này sẽ là cái dạng gì hậu quả Vân Trung Quân thực tế là không dám tưởng tượng vấn đề này.

“Lão phu là ai cái này cũng không trọng yếu. Ngươi chỉ cần biết lão phu hôm nay tới đây, là vì Trường Sinh đan thuốc sự tình mà đến liền đầy đủ.” Tiếu Tam Tiếu đón Vân Trung Quân khẩn trương ánh mắt chậm rãi tiến lên, đi tới đan lô phía dưới ngồi xuống, đưa tay trên sàn nhà vỗ vỗ, ra hiệu đối phương ngồi xuống, nhìn xem Vân Trung Quân kia đề phòng tới cực điểm thần sắc, cười nói: “Không muốn khẩn trương như vậy, lão phu nếu thật là muốn đoạt trên tay ngươi Trường Sinh đan thuốc, ngươi Từ Phúc là tuyệt đối ngăn không được.”

Đây là 1 câu miệt thị người lời nói, nhưng cũng là 1 câu mười phần nói thật.

Một ngụm nghiến chặt hàm răng. Vân Trung Quân phát hiện mình tại lão giả này trước mặt thật đúng là không hề có lực hoàn thủ, lấy đối phương biểu hiện ra ngoài thân thủ, hắn Vân Trung Quân tại mình loại này vừa mới hao phí tuyệt đại tâm thần luyện đan sau hoàn toàn là không có quá nhiều chống cự chỗ trống, đối phương bắt thời cơ thực tế là thật là khéo.

"…"

Hẹp dài 2 con ngươi có chút híp híp. Vân Trung Quân tâm tư thay đổi thật nhanh ở giữa rất nhanh có quyết định.

Hắn phải thừa nhận lão giả lời nói là 1 câu lời nói thật, lại nói làm Âm Dương gia Kim bộ trưởng lão hắn Vân Trung Quân cũng không thể mất Âm Dương gia mặt mũi, bất kể có phải hay không là đối thủ, ít nhất cũng phải làm cho đối phương biết được Âm Dương gia lực lượng.

Tay áo 1 giương, dậm chân tiến lên. Vân Trung Quân tại Tiếu Tam Tiếu đối diện ngồi xuống.

Tư thái ra vẻ ngạo nghễ khẽ hừ một tiếng, Vân Trung Quân âm thanh lạnh lùng nói: "Ta Vân Trung Quân võ công có lẽ tại các hạ trong mắt không gì hơn cái này, nhưng ta cũng bất quá là trong môn một trưởng lão mà thôi, võ công chẳng qua là trong mấy người kém cỏi nhất 1 trong. Các hạ không mời mà tới, có phải là quá

mức khinh thường chúng ta Âm Dương gia “

“Lão nhân gia nhưng chớ có đứng tiến đến, nằm ngang đi ra a!”

Nói chuyện đồng thời, Vân Trung Quân cũng trong lòng bên trong suy tư suy đoán trước mắt lão giả này chân thực thân phận.

Thử nghĩ trong thiên hạ lại có mấy người dám làm ra cử động như vậy

Vân Trung Quân lời nói để Tiếu Tam Tiếu nụ cười trên mặt không tự chủ được thịnh lên, đối với câu này ngoan thoại Tiếu Tam Tiếu cũng không có phủ nhận, ngược lại là tại Vân Trung Quân ngạc nhiên trong ánh mắt thừa nhận cái quan điểm này, nói: “Lão phu cho tới bây giờ liền sẽ không khinh thường Âm Dương gia. Khinh thường Đông Hoàng các hạ.”

“Đông Hoàng cũng không tại thận lâu.”

“Đế quốc Tả Hữu hộ pháp đồng dạng không tại thận lâu, cái này thận lâu tuyệt đỉnh cao thủ chân chính đều không ở chỗ này. Lão phu tại sao phải để ý “

“Lại nói lão phu hôm nay mạo hiểm tới đây, chỉ vì 1 người mà đến, mà người này chính là ngươi Vân Trung Quân Từ Phúc.”

Lão giả lời nói để Vân Trung Quân nhíu nhíu mày, đối phương càng làm cho trong lòng của hắn còi báo động đại mạo. Hắn Từ Phúc tại Âm Dương gia bên trong phụ

trách là kim bộ, chính là vì Trường Sinh đan mà sinh ra, đối phương tìm tới mình mặc dù ngoài miệng nói chỉ là vì hắn người này, nhưng tại Vân Trung Quân xem ra mục đích của đối phương chỉ có 1 cái, đó chính là trên tay mình Trường Sinh đan. Nghĩ đến cái này bên trong, Vân Trung Quân cười: “Ta Từ Phúc có tài đức gì để các hạ như vậy để ý “

“Là bởi vì Trường Sinh đan. Hay là bởi vì ta cái này biết luyện đan người “

Bởi vì mấy ngày thời gian ngay cả tiếp theo luyện đan hao phí Vân Trung Quân quá nhiều tinh lực, khiến cho hắn không có bao nhiêu tâm tư cùng người trước mắt tiến hành ngôn ngữ bên trên giao phong, mà là trực tiếp đem hết thảy xốc lên bày ở trước mặt đàm.

Là phúc là họa

Dưới mắt hắn Từ Phúc đều tránh không khỏi.

Ha!

Tiếu Tam Tiếu kia kéo lấy màu trắng lông mày mao không khỏi vẩy một cái, cười nhạo một tiếng. Lắc đầu bật cười nói: “Trường Sinh đan đúng là vô giá chi vật, nó có thể hấp dẫn trong thiên hạ bất luận kẻ nào tâm tư, nhưng cái này cũng không hề bao quát lão phu.”

Vân Trung Quân nhìn ra được, ánh mắt của đối phương chỉ là tại ngực mình trên hộp gấm tùy ý nhìn lướt qua, thật giống như trong hộp gấm Trường Sinh đan chẳng qua là 1 kiện tại bình thường bất quá vật, căn bản liền

hấp dẫn không đến người lực chú ý.

Ánh mắt lạnh nhạt. Thần sắc bình thản, hết thảy tại bình thường bất quá.

Lão nhân kia là chân chính không có chút nào tham niệm.

Vân Trung Quân tự nhận là tại ánh mắt bên trên coi như có một bộ, hắn từ cái này lão hói đầu người trên thân nhìn không ra Trường Sinh đan đối nó dụ hoặc, cái này không biết là đối phương ẩn tàng quá sâu vẫn là hắn nhãn lực kình còn chưa đủ.

Nhưng, chính là điểm này, càng làm cho Vân Trung Quân trong lòng cảnh giác.

Thế là Từ Phúc lần nữa làm 1 cái thăm dò: “Đây chính là trong truyền thuyết có thể làm cho người thành tiên trường sinh chi vật, các hạ liền thật không có chút nào hứng thú “

Là người liền sợ chết, nhất là lão nhân.

Từ Phúc không cảm thấy trước mắt lão hói đầu người sẽ siêu thoát cái này sinh mệnh khái niệm. Tại Từ Phúc trong lòng, nhưng cũng có một khi xảy ra bất trắc liền triệt để huỷ bỏ đan dược dự định.

“…”

Từ Phúc lời nói để Tiếu Tam Tiếu biểu lộ trở nên rất kỳ quái, ánh mắt rơi vào kia bị đối phương gắt gao giữ tại

trong tay trên hộp gấm, Tiếu Tam Tiếu trên mặt thần sắc để người có một loại nhìn không thấu cảm giác.

Là cười

Là khóc

Hay là ai

Từ Phúc cứ như vậy ngạc nhiên nhìn xem lão giả này trên mặt tựa như mở xưởng nhuộm đồng dạng ngũ thải lục sắc, nhưng trong này cái khác thần sắc đều có, duy chỉ có không có tham niệm cùng ao ước. Ánh mắt ung dung, Tiếu Tam Tiếu thu hồi ánh mắt, hỏi ngược lại: “Vậy ngươi Vân Trung Quân không có hứng thú sao nó, thế nhưng là có thể làm cho người trường sinh a!”

“! ! !”

Giật mình trong lòng, Từ Phúc con ngươi tại câu nói này dưới cơ hồ co lại thành 1 cái điểm nhỏ. Trong lòng một điểm suy nghĩ tại đối phương câu nói này dưới bắt đầu nảy mầm, đối với thành tiên trường sinh hắn Từ Phúc tất nhiên là ao ước. Bởi vì hắn phi thường rõ ràng mình trên võ đạo thiên phú cũng không tính tốt, có thể nói tại Âm Dương gia mấy Đại trưởng lão bên trong hắn Từ Phúc một thân tư chất hẳn là kém nhất, muốn phi thăng lên trời kia gần như không có khả năng.

Tay phải gắt gao cầm hộp gấm. Từ Phúc tại thời khắc này tâm tình mãnh liệt tựa như gió bão dưới sóng biển.

Thật lâu.

Từ Phúc mới gắt gao đem trong lòng kia tia cơ niệm ép trở về, chỗ sâu trong óc nổi lên chính là Đông Hoàng đại nhân bóng lưng. Lập tức, cả người hắn tựa như tại ngày nắng to bị người phách đầu cái não tưới một đầu nước đá, nháy mắt tỉnh táo lại.

Hắn có thể nào có loại này đại nghịch bất đạo ý nghĩ!

Người trước mắt này quả thật tâm tư ngoan độc.

Tỉnh táo lại sau Từ Phúc ánh mắt tràn đầy sát ý trừng mắt Tiếu Tam Tiếu. Dưới đáy lòng hắn cơ hồ đem đối phương tổ tông trên dưới mắng toàn bộ. Nếu như không phải mình võ công không đủ không phải là đối thủ, không phải lo lắng Trường Sinh đan lời nói, chỉ sợ hắn Từ Phúc đều muốn động thủ.

Ngược lại là Tiếu Tam Tiếu trong mắt lộ ra một tia ngoài ý muốn.

Cái này Từ Phúc…

Lại có thể đem trong lòng tham niệm đè xuống, ngược lại là để Tiếu Tam Tiếu xem trọng đối phương một chút.

Phải biết thân là luyện đan người, Vân Trung Quân là trừ Đông Hoàng bên ngoài hiểu rõ nhất Trường Sinh đan người. Nhưng tại loại tình huống này vậy mà bất quá là tại ngắn ngủi một nháy mắt liền củng cố tự thân tâm thái, cái này tâm hồn kiên định để người đáng giá tán thưởng.

Hắn Tiếu Tam Tiếu khinh thường cái này tên là Từ Phúc người.

1 nén hương sau.

Tiếu Tam Tiếu thân ảnh chẳng biết lúc nào đã biến mất không thấy gì nữa, đan phòng bên trong chỉ còn lại có Vân Trung Quân 1 người an tĩnh ngồi tại đan lô phía dưới trầm tư.

Suy nghĩ kia lão hói đầu đầu chân chính ý đồ đến.

Nhìn từ bề ngoài đối phương đến đây tựa hồ chỉ là vì châm ngòi từ bản thân trong lòng tham niệm, nhưng cũng không có trực tiếp đối Trường Sinh đan động thủ, mà tại chính hắn kịp thời kịp phản ứng sau liền lại rời đi. Loại này không đầu không đuôi cử động để người không hiểu ra sao.

Đáng chết!

Lão gia hỏa này đến cùng muốn làm gì

Càng nghĩ đều không thể đoán được cái này phía sau chân chính mục đích, Vân Trung Quân không khỏi dưới đáy lòng thầm mắng một tiếng.

Bên ngoài.

Sườn núi, Tiếu Tam Tiếu đứng tại kia bên trong lẳng lặng đánh giá nơi xa bên bờ thận lâu.

Thanh phong đối diện quét, trong gió tràn đầy biển mùi

tanh.

Tiếu Tam Tiếu nhìn nửa ngày thu hồi ánh mắt, người lúc này mới quay người chậm rãi đi. Nguyên bản dự định, cũng bị chính hắn nửa đường sửa đổi. Trong lúc nhất thời. Tiếu Tam Tiếu cũng không biết tại sao mình lại cải biến dự định. Là đối kia Từ Phúc tâm tính tán thưởng hay là đơn thuần không muốn đi làm

Lão giả tại thời khắc này mình cũng không biết.

Hắn chỉ biết vào thời khắc ấy tựa như nhìn thấy đã từng chính mình.

Bởi vì tại thật nhiều năm trước, hắn tuổi trẻ thời điểm biểu hiện cũng là dạng này không khác nhau chút nào.

Trong gió biển, 1 lưng gù lấy thân thể lão giả cất bước, không nhanh không chậm đi tới, đi tới.

Hắn, đột nhiên rất muốn chết.

Chỉ là ý nghĩ này vừa mới xuất hiện trong lòng thời điểm, não hải bên trong liền lại lần nữa hiển hiện Đông Hoàng thân ảnh, lập tức loại này cô tịch cực đoan tâm tư quét sạch sành sanh.

…

Mấy ngày sau.

1 kiện chấn kinh tất cả mọi người đại sự truyền khắp thiên hạ.

Đại Tần đế quốc Hoàng đế, Doanh Chính tại thương đồi hành cung chết bệnh, tùy hành Triệu Cao cùng Lý Tư đều chứng minh chuyện này.

Chuyện này không chỉ có chấn kinh phản kháng đế quốc phản nghịch. Cũng làm cho đế quốc người kinh ngạc không hiểu.

Ai có thể tưởng tượng đạt được đế quốc Hoàng đế cứ như vậy chết

Chết bệnh

Nói đùa, tại hù ta

Vệ Trang cùng Cái Nhiếp bọn người ở tại trên đường nghe tới tin tức này về sau, trong lúc nhất thời mấy người đều 2 mặt nhìn nhau. Bọn hắn trong trí nhớ Doanh Chính là cái kia tế thiên đại điển bên trên lấy một đôi 4 vô địch hoàng giả, có như thế công lực người vậy mà chết bệnh tại đông tuần trên đường

Đây là thiên đại hoang ngôn.

Không chỉ có là bọn hắn. Công tử Phù Tô cùng 18 thế tử Hồ Hợi đồng dạng cũng là bi thống không hiểu.

Bởi vì chỉ cần được chứng kiến ngày đó tại tế thiên đại điển bên trên Doanh Chính uy thế, tất cả mọi người đối cái kết luận này đáp lại thái độ không tín nhiệm. Chỉ bất quá tại Triệu Cao mặt khác một phong mật tín đưa về Hàm Dương về sau, trong đế quốc rất nhiều người đều

ngậm miệng.

Nhưng mặc kệ Doanh Chính là có hay không chính chết bệnh, nhưng tất cả người sáng suốt đều biết thiên hạ này sắp đại loạn. (chưa xong đợi tiếp theo.)

Chương 149 : Thiên ma mười quyển (thượng)

Chết bệnh!

Băng hà!

Đây là đối ngoại nói tới kết luận.

Nhưng tại Triệu Cao đối Hàm Dương phương diện đưa đi mật tín bên trong nội dung lại là nói ra Doanh Chính băng hà một nguyên nhân khác tẩu hỏa nhập ma.

Đường đường một nước đế vương tẩu hỏa nhập ma mà chết, kết luận như vậy tự nhiên là không thể thả ra cho người trong thiên hạ biết, cho nên tại Triệu Cao cái này mật tín truyền ra về sau, Hàm Dương Doanh thị Hoàng tộc rất rõ ràng ẩn giấu đi, thừa nhận cái kia chết bệnh nguyên nhân.

Mà ở trong đó phát huy lớn nhất khí lực chính là 18 thế tử Hồ Hợi.

Phụ hoàng băng hà, như vậy hắn Hồ Hợi cơ hội liền tới.

Hàm Dương cung bên trong, 18 thế tử Hồ Hợi mặt ngoài bi thống vô song, nhưng trong lòng bên trong đúng là có một loại khó mà nói rõ vui sướng. Lúc trước, tại tế thiên đại điển bên trên 18 thế tử Hồ Hợi khi nhìn đến mình phụ hoàng sao chịu được so thiên thần thực lực về sau, một đoạn thời gian bên trong hắn cơ hồ đều là nơm nớp

lo sợ.

Thân là nhi tử, Hồ Hợi rất hiểu rõ mình người phụ thân này là cỡ nào nhẫn tâm.

Hắn sợ hơn mình tiểu tâm tư bị phụ hoàng nhìn cái rõ rõ ràng ràng, giống 1 tên hề đồng dạng tại mặt của đối phương trước biểu diễn, thậm chí còn bị phụ hoàng thuận tay lợi dụng… Kết quả này, khiến cho 18 thế tử Hồ Hợi nơm nớp lo sợ thật dài thời gian, Hồ Hợi cơ hồ có thể khẳng định mình trộm luyện võ công cũng rơi vào mình phụ hoàng mắt bên trong.

Bắt đầu nghĩ mãi mà không rõ, nhưng thời gian lâu dài, Hồ Hợi cảm thấy vậy chỉ sợ là cũng là mình phụ hoàng tại làm thí nghiệm, lấy con ruột làm thí nghiệm.

Loại kia tàn nhẫn vô tình, quả thực để 18 thế tử Hồ Hợi tâm lạnh rất lâu.

Bởi vì tại Hồ Hợi bản thân cảm giác bên trong, hắn là Doanh Chính nhiều như vậy nhi tử bên trong cùng mình phụ thân nhất giống 1 cái.

Mà lần này Triệu Cao hồi bẩm bên trong, nói cho hắn Doanh Chính chân chính nguyên nhân cái chết, chính là tẩu hỏa nhập ma mà chết. Cái này khiến Hồ Hợi càng thêm xác định trước đó trong lòng mình kia phần suy đoán. Bởi vì hắn đủ để cẩn thận từng li từng tí hao phí mấy năm tu luyện đến nay, một thân võ công cũng chỉ bất quá coi là một tiếng không sai, nhưng mình phụ hoàng kia một thân kinh khủng công lực để Hồ Hợi nghĩ mãi mà không rõ đây là tu luyện như thế nào ra. Bất quá

duy nhất có thể khẳng định chính là cái này võ công tuyệt đối không phải đơn giản như vậy.

Không đề cập tới Doanh Chính tẩu hỏa nhập ma nguyên nhân, 18 thế tử Hồ Hợi giờ khắc này đối kia phần võ học lên càng lớn tâm tư.

Hắn tại được chứng kiến tế thiên đại điển bên trên Doanh Chính năng lực, Hồ Hợi liền hết sức rõ ràng mình tu tập chẳng qua là nho nhỏ một bộ điểm.

Hồ Hợi muốn có được hoàng vị, càng nghĩ đến hơn đến kia phần võ công.

Hắn cảm thấy mình phụ hoàng nhưng thật ra là đi quá gấp, lúc này mới rơi vào kết quả như vậy. Nếu là đổi lại hắn 18 thế tử Hồ Hợi tới. Liền tuyệt đối sẽ không như thế.

Bất quá…

Hắn Hồ Hợi muốn leo lên hoàng vị, còn có 1 người cần giải quyết.

Đó chính là huynh trưởng của mình công tử Phù Tô, cái khác huynh đệ tỷ muội không đáng để lo.

Đương nhiên.

Tại giải quyết vấn đề này đồng thời, hắn Hồ Hợi còn cần đem kia phần bị mình phụ hoàng giấu đi võ học điển tịch tìm tới. Được chứng kiến kia như thiên thần đồng dạng năng lực. Hắn Hồ Hợi cũng muốn trở nên mạnh như

vậy. Lấy đối phó cái kia cường đại Âm Dương gia.

Đồng thời.

Bởi vì Nho gia vấn đề bị Doanh Chính đuổi tới Bắc Cương công tử Phù Tô khi lấy được Doanh Chính băng hà sau tin tức về sau, lúc này ngửa mặt lên trời khóc lớn, cả người khóc hôn mê bất tỉnh.

Tại sau khi tỉnh lại, công tử Phù Tô cơ hồ là ngựa không dừng vó hướng Hàm Dương tiến đến.

Bởi vì tại Triệu Cao phong thư bên trong, mang theo Doanh Chính thi thể xe tang đã tại triều Hàm Dương mà đi.

“Ừ”

Một tiếng ngâm khẽ. Giống như làn khói mị tiếng nói từ khóe miệng thoát ra, ngay tại trước mấy ngày vừa trở lại Mặc gia Tuyết Nữ có chút nghiêng đầu, nhìn xem người trước mặt, sắc mặt kinh ngạc.

Doanh Chính chết

Là kinh ngạc, cũng là ngoài ý muốn.

Kinh ngạc chính là không phải Doanh Chính chết, sớm tại lúc trước tế thiên đại điển bên trên vội vàng giao phong thời điểm, Tuyết Nữ liền phát giác được hắn kia một thân công lực ẩn tàng dưới nguy cơ, một khi không thích đáng giải quyết, như vậy chờ đợi Doanh Chính chính là chân khí bạo loạn mà chết. Nói là tẩu hỏa nhập

ma, nhưng cũng nói được.

Tuyết Nữ chân chính kinh ngạc chính là trước đó cùng trời tông chưởng môn Hiểu Mộng một hồi lúc. Đối phương lời nói.

Đại Tần đế quốc, hoàng đế của các ngươi băng hà.

1 câu thành sấm.

Đạo này nhà thiên tông chưởng môn là như vậy còn đơn thuần chỉ là Hiểu Mộng nữ nhân này

Tuyết Nữ đối Đạo gia thiên nhân 2 tông hiểu rõ cũng không sâu, mặc dù Âm Dương gia bản thân cũng xuất thân Đạo gia, chỉ là 3 gia lý niệm có căn bản khác biệt. Đạo khác biệt, chỗ tạo nên lý giải cũng liền khác biệt . Bất quá, cái này cũng không ảnh hưởng Tuyết Nữ đối Hiểu Mộng kiêng kị.

Loại kia tựa hồ có thể nhìn thấu tương lai người, trên thực tế tất cả mọi người nội tâm đều chán ghét, không người nào nguyện ý bị người một chút nhìn thấu.

Nàng kinh ngạc hơn Hiểu Mộng triệt để từ bỏ thiên tông, để thiên tông nhập nàng Tuyết Nữ tay, tựa hồ đối phương muốn lấy một loại một thân một mình trạng thái nghênh đón cái gì.

Về phần ngoài ý muốn…

Thì là Doanh Chính tử vong thời gian. Bởi vì Doanh Chính không nên chết sớm như vậy.

Bởi vì tại trong tình báo, Doanh Chính đông tuần đội ngũ trở về thời điểm chờ đợi đông độ trở về Âm Dương gia.

Là hắn ra tay sao

Tại Tuyết Nữ trong ấn tượng, Doanh Chính có thể ẩn nhẫn nhiều năm qua cưỡng ép thu nạp nhiều như vậy chân khí là vì cái gì hiển nhiên chỉ có một người có thể làm cho Doanh Chính có lớn như vậy kiêng kị, đó chính là Đông Hoàng Nhạc Duyên. Có pháp gia ví dụ phía trước. Tuyết Nữ không khó phỏng đoán, chỉ sợ tại kia cồn cát hành cung bên trong, 2 người bọn họ chính thức trở mặt.

"…"

Mũi ngọc tinh xảo nhẹ nhàng phát ra một tiếng ngâm khẽ, Tuyết Nữ trừng mắt nhìn, tạm thời không đi suy nghĩ cái này, Doanh Chính đã băng hà. Như vậy đế quốc này không có 1 cái đầy đủ trấn áp thiên hạ đế hoàng, toàn bộ đế quốc căn cơ đều bị động đạn.

Công tử Phù Tô thủ thành có thể, muốn triệt để đè xuống trong thiên hạ này ẩn hiện phân loạn, chỉ sợ còn chưa đủ. Lại càng không cần phải nói, muốn kế thừa cái này hoàng vị, công tử Phù Tô chỉ sợ có chút khó khăn.

Tương đối lên cái này đến, Tuyết Nữ càng để ý hay là Nhạc Duyên từng giao cho Doanh Chính kia phần bí tịch.

Đã từng giao thủ một cái chớp mắt, Tuyết Nữ cũng đã

khẳng định Nhạc Duyên cho bí tịch bên trong có Âm Quý Phái chí cao điển tịch Thiên Ma công.

Sư môn võ công, có thể nào rơi vào Doanh thị nhất tộc trong tay

Nàng muốn đem kia điển tịch cầm về.

Đạt được kia điển tịch về sau, nàng có lẽ không tránh kinh lịch tình kiếp, liền có thể triệt để đạt tới điểm cao nhất.

Tâm tư định ra, Tuyết Nữ đã có quyết định. Buông xuống tạm thời chỉnh lý hơn phân nửa Mặc gia sự vật, Tuyết Nữ quyết định lập tức khởi hành lên đường.

Xế chiều hôm đó, Tuyết Nữ liền dẫn một bộ điểm Mặc gia đệ tử khởi hành.

Cùng lúc đó.

Đồng dạng nhận được tin tức Vệ Trang, Cái Nhiếp bọn người lại là tại nửa đường sửa đổi trở về kế hoạch, nguyên bản chuẩn bị trở về về từ Thiên Minh bọn người trên thân bắt đầu mà đối kháng Tuyết Nữ kế hoạch mấy người đem kế hoạch này tạm thời áp hậu, mà lựa chọn vật gì khác.

Doanh Chính chết bệnh

Đây đối với Vệ Trang, Cái Nhiếp, Bạch Phượng cùng Đạo Chích 4 người đối này đều là khịt mũi coi thường.

Mặc dù không cách nào hiểu rõ cái này cồn cát hành cung bên trong rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, nhưng Doanh Chính đã chết đã trở thành sự thực, bọn hắn không có đạt tới mục đích lại là bị những người khác đạt tới, cái này khiến mấy người có một loại cảm giác nói không ra lời.

Vệ Trang cùng Cái Nhiếp liếc nhau một cái, sư huynh đệ hai người đều từ lẫn nhau trong mắt nhìn thấy riêng phần mình phỏng đoán, cái kia giống nhau như đúc phỏng đoán.

Âm Dương gia cùng đế quốc chân chính trở mặt.

Là bởi vì cái kia Trường Sinh đan thuốc sao

Chỉ là lần này không phải Hàn Phi tử như thế bên thua, Âm Dương gia thắng.

“Chúng ta lần này một lần nữa trở về tới ngọn nguồn là vì cái gì “

Đi ở phía trước Đạo Chích quay đầu nhìn chằm chằm Cái Nhiếp, hắn rất không rõ, phải biết trước đó an bài là trở về Mặc gia liên hệ Thiên Minh cùng Nho gia Trương Lương bọn hắn lấy nhằm vào xuất thân Âm Dương gia Tuyết Nữ. Thế nhưng là tại Doanh Chính vẫn lạc tin tức truyền ra về sau, Vệ Trang cùng Cái Nhiếp 2 người lập tức cải biến chủ ý, cái này khiến Đạo Chích nghĩ mãi mà không rõ.

Bạch Phượng không có lên tiếng, chỉ là ôm trong ngực 2 tay đứng ở một bên trầm tư.

Vệ Trang quay đầu liếc Đạo Chích một chút, ánh mắt kia liền tựa như đang đánh giá 1 cái đồ đần ánh mắt, để Đạo Chích không khỏi dâng lên một loại tức giận, gia hỏa này từ khi tay cụt hậu nhân càng thêm chán ghét.

Ngược lại là Cái Nhiếp thấy thế nói thẳng ra nguyên do: “Ngươi là nghĩ đối mặt hiện tại Tuyết Nữ hay là đối mặt 1 cái mạnh hơn Doanh Chính càng kinh khủng Tuyết Nữ “

“Đương nhiên là hiện tại… Trán!” Nói phân nửa lời nói im bặt mà dừng, Doanh Chính mạnh bao nhiêu tại Vệ Trang cùng Cái Nhiếp đã từng trong miêu tả cùng ngày đó bầu trời chim bay diệt hết chi cảnh đều để Đạo Chích cảm nhận được một loại cảm giác da đầu tê dại.

Nói thật, cho dù là tại đối mặt chân chính thể hiện ra một thân võ công Tuyết Nữ hắn cũng không có cảm nhận được Vệ Trang cùng Cái Nhiếp trong miệng cái chủng loại kia tuyệt vọng, mặc dù Tuyết Nữ cũng mạnh không tưởng nổi.

Nhưng tại 2 người trong miệng, loại kia trạng thái dưới Tuyết Nữ tựa hồ cũng kém Doanh Chính không chỉ một bậc.

Nếu là mạnh hơn Doanh Chính càng kinh khủng, loại kia trạng thái dưới Tuyết Nữ Đạo Chích đã không dám tưởng tượng kia là một bức cái gì tràng cảnh.

Chỉ sợ khi đó Tuyết Nữ có thể bằng vào một thân võ công triệt để quét ngang nghiền ép.

“Chúng ta là đi tìm Doanh Chính bí tịch võ công a” một bên, Bạch Phượng đột nhiên chen miệng nói.

Bạch Phượng lời nói để Đạo Chích lập tức phản ứng lại, chỉ bất quá hắn tại tầm thường thời điểm thích múa mép khua môi, không tình nguyện lắm đi động não mà thôi, giờ khắc này nghe thấy Bạch Phượng lời nói, kết hợp trước đó Cái Nhiếp suy đoán của bọn họ, Đạo Chích lập tức minh bạch nguyên do trong đó.

Tuyết Nữ xuất từ Âm Dương gia, Doanh Chính võ công hẳn là đồng dạng là xuất từ Âm Dương gia.

Nói một cách khác, võ công của bọn hắn nhưng thật ra là đồng xuất một môn.

Nếu như là Tuyết Nữ đạt được nguyên bản Đông Hoàng cho Doanh Chính bí tịch…

Tê!

Đạo Chích không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Mẹ nó, đây tuyệt đối không thể để cho kia yêu nữ lại lần nữa đạt được Doanh Chính những bí tịch kia, bằng không mà nói Mặc gia thật chính là tối tăm không mặt trời, không có triệt để phản kháng chỗ trống, ngay cả cự tử Kinh Thiên Minh cũng vô pháp trông cậy vào.

“Phải đi! Phải đi!”

Đạo Chích dùng nắm đấm đấm vào lòng bàn tay của mình, hung hãn nói: “Chỉ là, Doanh Chính bí tịch sẽ giấu

ở cái kia bên trong đâu “

Đúng a!

Bí tịch sẽ giấu ở cái kia bên trong

Đây là bọn hắn dưới mắt chỗ gặp phải vấn đề lớn nhất.

Không chỉ có là vấn đề của bọn hắn, là Tuyết Nữ đối mặt vấn đề, cũng là 18 thế tử Hồ Hợi đối mặt vấn đề, càng là Triệu Cao dưới mắt nhức đầu nhất vấn đề.

Triệu Cao cơ hồ lật khắp cả tòa hành cung, càng là tại Doanh Chính trên thi thể kiểm tra mấy lần, cũng không có phát hiện bất kỳ tung tích.

“Ở đâu bên trong “

Đồng dạng, muốn vì Âm Dương gia thu về điển tịch Nguyệt Thần cũng hướng Nhạc Duyên hỏi ra vấn đề này, Nguyệt Thần không cách nào tưởng tượng kia mười quyển bí tịch tiết lộ ra ngoài sẽ tạo thành cái dạng gì hậu quả.

Bất kể như thế nào, vậy sẽ là đối Âm Dương gia lớn nhất bất lợi. (chưa xong đợi tiếp theo.)

Chương 150 : Thiên ma mười quyển (trung)

Bí tịch mười quyển, đến tột cùng ở nơi nào

Nguyệt Thần ánh mắt nhìn qua trước mắt cái này tại thời gian cực ngắn bên trong bắt đầu không hề tầm thường sinh trưởng tốc độ thiếu niên, hỏi ra mình trong lòng nghi hoặc. , . Cồn cát hành cung chi biến, Doanh Chính một thân kinh mạch vỡ vụ mà chết, rất thê thảm.

Lúc trước Đông Hoàng tặng cho đối phương kia mười quyển bí tịch lại cũng không tại cái này bên trong.

Ngược lại là trừ một đống môn phái khác loạn thất bát tao võ công có một đống lớn, những vật kia đều đặt ở Doanh Chính nguyên bản gian phòng bên trong, nhìn kia tán loạn dáng vẻ, tựa hồ lúc trước hắn đang nghiên cứu những bí tịch này, lấy từ cái này bên trong hấp thu đối với hắn vật hữu dụng.

Cho dù là ghi lại những cái kia văn tự cũng bất quá là một chút cơ sở đồ vật, căn bản không phải Đông Hoàng cho ra bí tịch. Dưới mắt, thứ này chính rơi vào Nhạc Duyên trên tay, hắn lúc này đang tập trung tinh thần nhìn xem trên tay từ Doanh Chính lưu lại di quyển.

“Doanh Chính sẽ không đem kia điển tịch giữ ở bên người, hắn là người thông minh, có thể dùng đầu óc nhớ kỹ liền không cần cầm trong tay lắc lư.”

“Lớn nhất khả năng phần này điển tịch còn tại Hàm Dương cung, bị Doanh Chính giấu đi.”

Nhạc Duyên chầm chập lật ra trên tay quyển trục, phía trên này chữ cũng không có tràn ngập, chỉ bất quá viết 1, còn lại hơn phân nửa hay là trống không, ánh mắt từng chữ từng chữ xẹt qua, đầu ngón tay tại những này chữ tiểu triện phía trên mơn trớn, Nhạc Duyên có thể tưởng tượng ra được Doanh Chính ban đầu là tính toán gì, tùy ý về Nguyệt Thần 1 câu, Nhạc Duyên lực chú ý hay là rơi vào trên tay trên quyển trục mặt, “Hắn muốn lấy kia mười quyển làm căn bản kết hợp bách gia võ học sáng tạo ra một môn đế quốc võ học, tầng tầng đưa tiến vào, từ thấp đến cao tuyệt học dùng để phổ biến thiên hạ.”

“Tư tưởng khống lòng người, võ học khống nhân thân.”

“Đây là 1 cái ý nghĩ hão huyền ý nghĩ, nhưng cũng là 1 cái đáng để mong chờ ý nghĩ.”

“Đáng tiếc.”

Cuối cùng Nhạc Duyên híp lại 2 mắt, phát ra thở dài một tiếng.

Không phải giả bộ, mà là chân chính trên ý nghĩa từ nội tâm phát ra thở dài.

Giấu ở cái kia bên trong

Nguyệt Thần trầm ngâm dưới, trong lòng bên trong càng nghĩ phát hiện cũng chỉ có một đáp án: Đó chính là Hàm

Dương cung, kia bên trong là hiềm nghi lớn nhất địa. Nghĩ đến vấn đề thời điểm, Nguyệt Thần ánh mắt cũng dừng ở Nhạc Duyên trên bóng lưng, đối với Đông Hoàng trên tay kia phần quyển trục, trên đường nàng cũng nhìn qua. Trên quyển trục văn tự bên trong bày ra mạch suy nghĩ cho dù là nàng cũng không thể không đối kia đã chết đi Hoàng đế dâng lên một cỗ ý kính nể.

Chí ít theo Nguyệt Thần, chỉ sợ trong thiên hạ này trừ Đông Hoàng cùng Doanh Chính bên ngoài, trên đời này chỉ sợ không còn có người dám làm tính toán như vậy, liền xem như có chỉ sợ không phải thời gian ngắn bên trong sẽ xuất hiện.

Ánh mắt thu hồi. Nhạc Duyên tiện tay cầm trong tay quyển trục đặt ở bên người Nguyệt nhi trên tay.

Ánh mắt đầu tiên là nhìn lướt qua một đường đến nay đều là ngậm miệng không nói Xích Luyện, đang nhìn nhìn Nguyệt nhi, cuối cùng ánh mắt dừng ở Nguyệt Thần trên tay, Nhạc Duyên lúc này mới chậm âm thanh hỏi: “Làm sao… Nguyệt Thần ngươi muốn đi Hàm Dương “

“Đúng thế.”

Nguyệt Thần khẽ vuốt cằm, nàng nhìn không ra Đông Hoàng trong lòng đến tột cùng phải chăng để ý. Có thể đối nàng đến nói đây cũng là 1 cái rất vấn đề nghiêm trọng, đã Đông Hoàng không xuất thủ, như vậy tự nhiên phải do nàng Nguyệt Thần làm thay: “Điển tịch chính là Âm Dương gia chi vật, không cho người khác nhúng chàm.”

Đều nói tiền tài động nhân tâm, nhưng kia càng nhiều hơn chính là đối với người bình thường.

Đối giang hồ nhân sĩ đến nói, nhất làm cho bọn hắn động tâm không thể nghi ngờ là thần binh lợi khí cùng võ công tuyệt thế.

Chính Nhạc Duyên cũng phi thường rõ ràng, hắn tặng cho Doanh Chính bộ kia võ công đến cùng có thể đạt tới loại tình trạng nào, đối bình thường võ lâm nhân sĩ đến nói, nó lớn bao nhiêu dụ hoặc tính từ không cần nhiều lời. Thử nghĩ đã từng một bộ trừ tà kiếm phổ liền để tiếu ngạo thế giới toàn bộ giang hồ gió nổi mây phun, huống chi là cái này mười quyển bí tịch.

“…”

Phất phất tay. Nhạc Duyên tùy ý nói: “Kia giao cho Nguyệt Thần ngươi.”

Có chút thi lễ một cái, Nguyệt Thần không có suy nghĩ sâu xa Đông Hoàng đại nhân trong lòng thâm ý, chỉ là tại đáp ứng sau liền quay người cách mở, hướng Hàm Dương phương hướng dậm chân mà đi.

Nguyệt nhi quay đầu nhìn lướt qua Nguyệt Thần kia đã biến mất tại cuối đường bóng lưng, lại quay đầu nhìn một chút bên người cái này đầu rõ ràng cao không ít thiếu niên, cũng không nói lời nào, chỉ là an tĩnh cầm đối phương đưa tới quyển trục lẳng lặng đứng tại một bên.

“Ngươi đến cùng muốn làm cái gì “

Lên tiếng chính là Xích Luyện, một đường này đến nàng nhìn thấy quá nhiều để nàng cảm thấy kỳ quái địa phương.

Nàng đã từng thân là Hàn quốc công chúa, càng là có 1 cái tên là Hàn Phi ca ca, từ phương diện nào đó đến nói Xích Luyện đối pháp gia cũng có không cạn hiểu rõ. Lại càng không cần phải nói từng tại tụ tán lưu sa bên trong tiếp xúc cũng chưa từng là phổ thông người giang hồ.

Làm một đứng ở đỉnh người, quả quyết là rất nhiều người có cộng đồng đặc điểm.

Nhưng nàng ở trước mắt nam nhân trên thân lại là không nhìn thấy cái này đặc điểm, hoặc là nói nàng cũng không phải là không nhìn thấy, mà là đối phương cố ý đem cái này đặc chất ép xuống. Dùng một loại rất quỷ dị phương pháp đến xử lý sự tình.

Nguyên bản sự tình đơn giản đối với người khác làm có lẽ đơn giản lưu loát liền có thể, nhưng rơi vào tay của đối phương bên trên lại sinh sinh trở nên càng thêm phức tạp.

Xích Luyện nhìn ra được, kia là Nhạc Duyên cố ý.

Hắn tại rèn đúc một con đường, làm cho tất cả mọi người người cùng sự tình dựa theo sắp xếp của hắn trước tiến vào… Thật giống như hắn là đứng tại vận mệnh đầu kia người.

Đã từng kia như mộng như ảo ảo giác, để Xích Luyện

não hải bên trong thêm ra một cái khác có đồng dạng biệt xưng nữ tử kinh lịch, nhưng có thể đủ đại khái hiểu rõ cái gì gọi là phá toái hư không cùng phi thăng mà nói. Theo bình thường đến nói. Nếu như đối phương thật là cần phi thăng lời nói tất nhiên không cần đi để ý tới kia Phượng Hoàng, lấy dưới tình huống đó năng lực phá toái hư không chỉ sợ chính là trở tay sự tình.

Thậm chí, tại bao nhiêu năm trước chỉ sợ hắn liền hẳn là có thể vỡ vụn.

Nhưng trên thực tế…

Nhạc Duyên không có.

Xích Luyện có một loại trực giác, nàng kinh lịch cái kia trong ảo giác nữ tử kỳ thật đối với hắn cũng hiểu rõ không sâu. Có lẽ, mỗi một nữ nhân, đều chỉ là hiểu rõ đến hắn một đoạn quá khứ.

Có lẽ chân chính muốn hiểu toàn bộ cuộc đời hắn, chỉ sợ cần kia tất cả nữ nhân đều ngồi ngay ngắn ở cùng một chỗ, riêng phần mình nói mình một đoạn cố sự, mới có thể để cho người từ riêng phần mình lời nói bên trong hái ra muốn kia bộ điểm, một chút xíu tạo thành 1 cái chân chính Nhạc Duyên.

Nghiêng đầu.

Nhạc Duyên ánh mắt dừng ở Xích Luyện trên mặt, nhu hòa ánh mắt đánh giá đối phương tấm kia tràn đầy quật cường biểu lộ gương mặt bên trên, cuối cùng ánh mắt dừng lại tại cặp kia trên môi đỏ mọng.

“Ngươi muốn hỏi cái gì “

“Cái này làm những chuyện này, đến cùng là vì cái gì “

Đập mạnh lấy bước nhỏ, Xích Luyện vượt qua Nguyệt nhi, trực tiếp đứng tại Nhạc Duyên trước mặt, mắt trợn tròn nhìn chòng chọc vào trước mắt cái đầu cơ hồ đã dài đến giống như nàng cái đầu Nhạc Duyên, Xích Luyện trong lòng có quá nhiều nghi hoặc.

Đồng dạng.

Nguyệt nhi cũng là nháy mắt, trái nhìn một cái phải nhìn sang, hiển nhiên nàng cũng có hứng thú.

Bởi vì nàng xem phi thường minh bạch, tại mang lên mặt nạ Đông Hoàng cùng hiện tại Nhạc Duyên tựa hồ là 2 người.

Nhạc Duyên không nói gì. Chỉ là cười cười, hướng Nguyệt nhi phất phất tay, sau đó đứng dậy đi.

“Ngươi đi đâu bên trong “

Xích Luyện thấy thế rơi vào đường cùng, đành phải đi theo.

“Đưa cái này thiên cổ nhất đế cuối cùng đoạn đường.”

Hàm Dương.

Doanh Chính cái chết tạo nên toàn bộ đế quốc chấn

động.

Chưa cùng Hoàng đế linh cữu trở lại Hàm Dương. Toàn bộ Hàm Dương thế cục đã trở nên cực kì khẩn trương lên. Từ phương diện nào đó đến nói, Hàm Dương thế cục so với những địa phương khác càng khẩn trương hơn.

Hoàng đế băng hà, đế vị huyền không.

Phía dưới hoàng tử mặc kệ có hay không tư cách, đều có cái kia hướng tới tâm tư, càng quan trọng tại rất nhiều hoàng tử trong lòng còn tràn ngập kia tế thiên đại điển bên trên nghe đồn. Mặc dù bọn hắn không có công tử Phù Tô cùng 18 thế tử Hồ Hợi như vậy có tư cách đạt được Hoàng đế hậu ái. Nhưng đạt được một chút tin tức ngầm hay là đầy đủ.

Hoàng đế có tuyệt cường võ công, có một bộ võ công tuyệt thế.

Nó, giấu ở đến cái kia bên trong

Nhìn từ bề ngoài Hàm Dương đều tràn ngập tại Hoàng đế băng hà sau trong đau thương, nhưng trên thực tế có bao nhiêu người chân chính tại bi ai sóng cả sóng ngầm dưới, không biết bao nhiêu người không hiểu thấu gặp tàn sát.

Hàm Dương cung.

Đáng chết!

18 thế tử Hồ Hợi sắc mặt dữ tợn, tại trước người hắn thì là đổ xuống 1 cái hoạn quan thi thể, “Phụ hoàng đem đồ vật đến cùng giấu ở cái kia bên trong “

Trong khoảng thời gian này bên trong, Hồ Hợi cơ hồ đem toàn bộ Hàm Dương cung đều lật toàn bộ, nhưng vẫn không có tìm được kia bí tịch võ công tung tích, phải biết chỉ cần là đã từng Doanh Chính đi qua địa phương. Cơ hồ đều bị Hồ Hợi minh bên trong ám bên trong lật toàn bộ, chỉ kém điểm không có đem Hàm Dương cung xới đất 3 thước.

Đến cùng ở đâu bên trong

Tại đem trên ghế dài thẻ tre toàn bộ hất tung ở mặt đất về sau, Hồ Hợi dữ tợn sắc mặt rốt cục bình phục xuống dưới.

An tĩnh lại sau Hồ Hợi bắt đầu nhắm mắt điều tức, não hải bên trong lại lần nữa phân tích từ bản thân có hay không lọt mất địa phương. Về phần trước đó kia truyền khắp thiên hạ Âm Dương gia đông độ cầu tiên sự tình đã sớm bị Hồ Hợi bọn hắn ném ra sau đầu.

Không chỉ có là 18 thế tử Hồ Hợi đầu óc mơ hồ, đồng dạng đối cái này điển tịch có hứng thú những người khác tại đi tới Hàm Dương sau cũng là một mặt ngoài ý muốn.

Hàm Dương cung, một chỗ âm u nơi hẻo lánh.

Lúc trước tế thiên đại điển bên trên tụ tán lưu sa đen kỳ lân xem thời cơ nhanh lúc này mới bình yên thoát đi.

Lần trước tại Hàm Dương thời điểm, Vệ Trang cũng đã dùng ám hiệu để đen kỳ lân tiềm phục tại Hàm Dương cung.

Đi tới Hàm Dương Vệ Trang cùng Cái Nhiếp bọn người ở tại nhìn thấy đen kỳ lân đạt được cung nội tin tức về sau, cũng là một mặt ngoài ý muốn.

“Xem ra Doanh Chính mấy con trai cũng ngo ngoe muốn động!”

“Nhân chi thường tình.”

Vệ Trang tiếp nhận Cái Nhiếp câu chuyện, cười nói: “Chỉ bất quá xem ra không chỉ kia hoàng vị, ngay cả kia võ công đều bị bọn hắn chỗ thăm dò.”

“Công tử Phù Tô có cơ hội không “

“Hắn tính tình quá nhu. Nếu là Doanh Chính còn ở đó không có cái gì, hiện tại… Trừ phi Doanh Chính trước khi chết liền lập xuống thánh chỉ.”

“Chỉ sợ có thánh chỉ cũng khó.”

Sư huynh đệ 2 người đối thoại đều đối công tử Phù Tô kế thừa đại vị trình bi quan trạng thái, bởi vì tại Hàm Dương cung bên trong có một cái khác dã tâm bừng bừng hoàng tử đối diện Doanh Chính lưu lại hết thảy nhìn chằm chằm.

“Chỉ bất quá Doanh Chính đem bộ kia bí tịch đến tột

cùng giấu ở cái kia bên trong “

Đây là bọn hắn cộng đồng nghi hoặc.

Đồng thời.

“Bệ hạ sẽ không đem bí tịch giấu ở Hàm Dương cung.”

Cưỡi linh cữu trở về Triệu Cao trên đường đi đến nay đang trầm tư lấy việc này, “Bệ hạ đông tuần trước đó đi đâu bên trong cái kia bên trong liền có lớn nhất khả năng.” Nhưng là bệ hạ tại đông tuần trước đó đến tột cùng lặng yên vô tức đi đâu bên trong

Triệu Cao phi thường rõ ràng. Mình cũng không phải là Doanh Chính tín nhiệm nhất người.

Hoặc là nói Doanh Chính liền chưa bao giờ chân chính tín nhiệm qua người khác.

Dù là lúc trước lệ cơ cũng là như thế.

Bí tịch này, hắn Triệu Cao cũng có hứng thú.

Có nó, hắn liền không đang e sợ kia Tuyết Nữ, e ngại kia Đông Hoàng.

Mà ở thời điểm này, vừa tới đến Hàm Dương Tuyết Nữ nhìn thấy một cái khác rất lâu chưa từng gặp qua người quen.

Nguyệt Thần.

—

Chương 151 : Thiên ma mười quyển (hạ)

Phong cảnh tú lệ, chỉ là tại thời khắc này lại đẹp phong quang nhưng không sánh được đứng tại nơi đó 2 người phụ nữ.

“Nguyên lai là Nguyệt Thần, đã lâu không gặp.”

Chầm chậm thanh phong vòng quanh người mà qua, mang theo sau đầu màu trắng mái tóc không ngừng phất phới lấy, Tuyết Nữ một thân lam nhạt mang bạch áo bào đưa nàng một thân cao gầy dáng người hiện ra vô cùng nhuần nhuyễn, mà tại cái này một thân cao nhã bên trong càng là có một cỗ khó tả mềm mại đáng yêu.

Kia yểu điệu vòng eo, doanh doanh một nắm, bằng vào nó liền có thể múa ra đẹp nhất tư thái.

Trắng nhạt đôi môi trên dưới thoáng động, Tuyết Nữ đối trước mắt nữ tử nói ra một tiếng đã lâu chào hỏi.

Thanh âm theo gió mà đến, xâm nhập bên tai.

Lụa mỏng che trước mắt Nguyệt Thần chỉ là có chút ngước mắt, ánh mắt lạnh lùng trực thấu lụa mỏng, rơi vào Tuyết Nữ trên thân, bờ môi khẽ nhúc nhích, đối mặt với đối phương chào hỏi, Nguyệt Thần chỉ là nhẹ nhàng trả lời một câu: “Phản đồ!”

“…”

Mày liễu hơi giương, Tuyết Nữ cũng không có đối xuất từ Nguyệt Thần trong miệng câu nói này cảm thấy ngoài ý muốn. Bởi vì nàng phi thường rõ ràng, nữ nhân này trước mắt là chân chính trung với Đông Hoàng bản nhân, mà cùng là nữ nhân Tuyết Nữ cũng thăm dò đến đối phương kia một tia đối người kia tình ý, nàng lựa chọn cùng mình không giống con đường.

Một tiếng như chuông bạc cười khẽ, Tuyết Nữ cười, gương mặt bên trên bò lên trên mỉa mai ý cười, trả lời: “Phản đồ không! Từ phương diện nào đó đến nói ngươi mới thật sự là phản đồ!”

Đối đây, Nguyệt Thần không nói gì, chỉ là lạnh lùng nhìn chằm chằm đối phương, toàn thân phát ra hàn ý càng phát rất.

Phản đồ

Ai là chân chính phản đồ

Nếu là có những người khác ở bên cạnh, chắc chắn là đầy đầu sương mù, đối với 2 nữ trong miệng lời nói không nghĩ ra. Nhưng tại trên mặt của hai người, lại nhìn ra được các nàng không có chút nào phủ nhận cái này khái niệm dự định.

“Ha ha!” Thấy Nguyệt Thần không nói một lời, Tuyết Nữ cũng không có như vậy kết thúc, mà là tiếp tục nói: “Những năm này ngươi tại bên cạnh hắn, có cách hắn gần nhất khoảng cách, nhưng ngươi lại lấy được cái gì “

Được cái gì

Nguyệt Thần khẽ vuốt cằm, kia lụa mỏng che lấp lại 2 con ngươi không tại lạnh lùng, thêm ra một tia khó được nhu hòa.“Ta nhìn thấy 1 cái thần là như thế nào biến thành người. Ngươi nói ta được đến cái gì “

Thần, như thế nào biến thành người!

Thần cùng người theo thứ tự là cái gì, Tuyết Nữ hết sức rõ ràng.

Đáp án này để Tuyết Nữ nao nao, ý cười thu lại một sát na kia. Băng lãnh như trời đông tịch tuyết thanh âm quanh quẩn tại 4 phía: “Đạt được cái gì kia khi sư diệt tổ sư tỷ a, ngươi Thiên Ma công phải chăng đạt tới thập bát trọng đâu “

“Người ta bây giờ rất muốn thử một chút.”

Thoại âm rơi xuống, vô hình thiên ma lực trường lấy Tuyết Nữ làm trung tâm hướng đối phương phương hướng khuếch tán mà đi, lực lượng quỷ dị lập tức để hoàn cảnh bốn phía xuất hiện biến hóa, không khí lõm đổ sụp. Ngay cả nhân chi ánh mắt tại thời khắc này cũng bắt đầu vặn vẹo.

Một đôi mắt đẹp ở thời điểm này đen như mực, một loại cảm giác quỷ dị từ trên hai mắt lần truyền đến, thật giống như đôi mắt này có kỳ quái lực hấp dẫn, tựa hồ muốn người hút vào trong đó, gắt gao nhìn chăm chú về phía Nguyệt Thần.

Tại Âm Dương gia bên trong, Nguyệt Thần là trừ Đông Hoàng bên ngoài bí ẩn nhất người.

Cho dù là Âm Dương gia 5 đại trưởng lão cũng chỉ biết Nguyệt Thần võ công cao tuyệt, lại cũng không là rõ ràng như vậy Nguyệt Thần đến tột cùng luyện thành chính là võ công gì, bởi vì nàng cực ít trước mặt người khác triển lộ võ học của mình, dù là đã từng có người từng thấy nhưng cũng đã sớm trở thành người chết. Có người cũng chỉ bất quá là mơ hồ coi là Nguyệt Thần tu luyện chính là Âm Dương gia bí thuật.

Sở dĩ Âm Dương gia một đời mới Thánh nữ cơ như ngàn lang giao cho Nguyệt Thần thay dạy bảo, Nguyệt Thần một thân ẩn tàng võ học mới là trong đó căn bản nguyên nhân.

Đối mặt Tuyết Nữ ra chiêu. Nguyệt Thần người bất động, áo bào phiêu giương, một cỗ liên lụy lực lượng cũng tại bên cạnh nàng hiển hiện mở rộng, giống như đối phương. Đồng thời Nguyệt Thần nâng lên 2 tay, đem kia một mực đắp lên 2 mắt trước đó lụa mỏng từng chút từng chút hái xuống, lộ ra đồng dạng đen nhánh, đồng dạng quỷ dị 2 mắt, sau đó đón lấy đối phương con mắt.

4 mắt đối đầu một sát na kia, 2 nữ thân thể cũng hơi chấn động, 2 người khóe miệng đều chảy ra một tia vết máu. Chỉ là cái này máu tươi đang bốc lên khóe miệng một sát na kia không hẹn mà cùng bị 2 nữ nuốt nghẹn trở về.

Các nàng đồng thời dùng vậy mà đều là Thiên Ma công bên trong huyễn thuật giao phong.

Lấy huyễn đối huyễn.

Đồng thời.

2 nữ dưới chân tại trong im lặng xuất hiện 1 cái bát hình lõm, bóng loáng như là đao tước đồng dạng.

Các nàng từ gặp mặt một khắc kia trở đi liền không có hỏi thăm riêng phần mình đến Hàm Dương ý đồ đến, thông minh như các nàng hết sức rõ ràng 2 người tới đây mục đích. Bởi vì, mục đích của các nàng là đồng dạng. Chỉ là nhiều năm sau lại lần nữa chạm mặt. Xuất hiện tại 2 nữ ở giữa không phải cái gì hữu hảo giao lưu, không phải hồi ức quá khứ hết thảy, mà là đao thật thật thương đối mặt.

Tại cái này bên trong, các nàng nhất định phải làm qua một trận.

Bởi vì người thắng từ trước đến nay chỉ có 1 cái.

Nơi xa.

Tại 2 nữ giao phong một chỗ chỗ tối tăm, Nhạc Duyên đứng yên ở kia bên trong, cả người tựa hồ cũng giấu ở dưới bóng cây. Hắn thời khắc này ánh mắt đang đánh giá lấy nơi xa ngay tại giao phong 2 người.

Bên người.

Nguyệt nhi yên lặng đứng tại kia bên trong, không phát ra mảy may tiếng vang, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn

đầy ngạc nhiên nhìn xem ngay tại giao phong 2 nữ.

Nguyệt Thần nàng rõ ràng.

Tuyết Nữ, Nguyệt nhi càng là quen thuộc.

Dù là Nguyệt nhi đã sớm từ mình cha đẻ Nhạc Duyên miệng bên trong đại khái hiểu rõ đến Tuyết Nữ thân phận, nhưng chân chính trên ý nghĩa nhìn thấy Tuyết Nữ như thế hình tượng nhưng vẫn là lần thứ 1, trước mắt Tuyết Nữ sớm không có nàng trong ấn tượng hòa ái, có chỉ là một loại lạ lẫm.

Về phần Nguyệt Thần, Nguyệt nhi cũng là lần thứ 1 thấy được nàng lấy xuống kia che lấp 2 mắt lụa mỏng.

Mà lại lấy hiện tại Nguyệt nhi nhãn lực, càng là nhìn ra được 2 nữ võ công đồng xuất một môn, các nàng là đồng dạng võ học, đồng dạng chiêu thức. Nhìn như vậy bắt đầu, trước mắt 2 nữ chân chính quan hệ là sư tỷ muội, liền như là Vệ Trang cùng Cái Nhiếp đồng dạng.

Chỉ là riêng phần mình ở giữa đối với đối phương tàn nhẫn, quả thực vô tình.

Quan hệ này liền tựa như đã từng Vệ Trang cùng Cái Nhiếp đồng dạng.

Không!

Cái này so Vệ Trang Cái Nhiếp sư huynh đệ quan hệ càng kém, quả thực là sinh tử đại địch.

Xích Luyện ngơ ngác nhìn 2 người giao phong địa phương, trong lòng không khỏi bốc lên một cỗ ý lạnh. Hồi tưởng lại mình từng tại tụ tán lưu sa thời điểm cùng Tuyết Nữ giao phong, chỉ sợ lúc ấy biểu hiện của mình tại đối phương trong mắt bất quá là một màn hoang đường hí kịch.

Nếu không phải lúc ấy Tuyết Nữ tại Mặc gia cần che giấu tung tích, chỉ sợ…

Bất quá nghĩ lại nghĩ đến, Xích Luyện có một chút không rõ.

Đây rốt cuộc là ai mới có thể bồi dưỡng được có sinh tử đại thù sư tỷ muội đến nàng thực tế là nghĩ không ra có cái nào môn phái bồi dưỡng đồ đệ phương thức tàn nhẫn như vậy vô tình, hận không thể đồ đệ của mình tự giết lẫn nhau.

Chẳng lẽ… Xích Luyện ánh mắt rơi vào Nhạc Duyên trên thân.

“Không phải ta!”

Phát giác được Xích Luyện ánh mắt, Nhạc Duyên truyền âm cho ra câu trả lời phủ định. Dạng này nuôi cổ đồng dạng bồi dưỡng truyền nhân phương thức từ trước đến nay là Ma môn đặc điểm.

Ai mạnh nhất

Ai vô cùng tàn nhẫn nhất

Ai tâm cơ sâu nhất

Có thể tại sư huynh đệ tỷ muội ở giữa chém giết đấu hung ác đản sinh ra người mạnh nhất, đó chính là tương lai nắm giữ truyền thừa người, bằng không mà nói các nàng làm sao cùng gian hoạt như quỷ chính đạo đi làm đấu tranh

Chính là sinh ra như thế.

Nhưng nếu là tại tăng thêm 1 cái chính đạo cùng một chỗ bồi dưỡng, liền càng không được.

Nhạc Duyên não hải bên trong hiện ra minh trống không thân ảnh, suy nghĩ tại cái này bên trong nháy mắt dừng lại. Quay đầu nhìn lướt qua đứng bên người Nguyệt nhi, nghênh đón Nhạc Duyên chính là Nguyệt nhi kia hơi có vẻ mê hoặc ánh mắt.

Nguyệt nhi mê hoặc là mình cha đẻ mang theo mình nhìn một màn này nguyên do.

Thông tuệ nàng tựa hồ đã phát giác được Nhạc Duyên trong lòng thâm ý.

Kia là cho nàng một loại cảnh giác.

Thật giống như để tiểu hài nhìn thấy trong truyền thuyết mẹ kế ẩn tàng tàn nhẫn cái chủng loại kia cảnh giác.

Bởi vì Nhạc Duyên hết sức rõ ràng loại kia lấy sự nghiệp làm chủ nữ nhân là cỡ nào khó chơi cùng khủng bố.

Cùng sư phi huyên kia là tốt nhất ví dụ.

Nhạc Duyên tại vì Nguyệt nhi cố ý tăng lên kiến thức.

Không cầu nàng có thể đạt tới minh trống không cảnh giới, nhưng cũng không thể quá mức ngốc bạch ngọt.

Mà Nguyệt nhi hiển nhiên cũng đoán được một chút đồ vật.

“Đi thôi!”

Truyền âm lọt vào tai, Nhạc Duyên lại nhìn một chút nơi xa ngay tại giao phong 2 nữ, quay người hướng Hàm Dương phương hướng đi đến.

2 nữ giao phong chẳng qua là tính tạm thời, các nàng sẽ không ở cái này bên trong tử đấu, bởi vì Tuyết Nữ cùng Nguyệt Thần đều hết sức rõ ràng riêng phần mình đến Hàm Dương mục đích, lưỡng bại câu thương sẽ chỉ ngư ông đắc lợi, từ trước đến nay đem cái này tính toán rõ ràng các nàng tự nhiên sẽ không ngốc đến nước này.

Cho nên Nhạc Duyên không cần thiết lo lắng.

Thấy Nhạc Duyên động bước chân, Xích Luyện cùng Nguyệt nhi cũng chỉ có thể nhìn lướt qua 2 nữ giao phong phương hướng về sau, đi theo.

2 nữ giao chiến cuối cùng vô tật mà chấm dứt.

Tại không có người biết tình huống dưới, 2 nữ vì kia mười quyển bí tịch đạt thành tạm thời hợp tác. Chỉ là 2

người cũng không biết tại các nàng giao thủ một khắc này, nam nhân kia đồng dạng đi tới cách đó không xa ẩn nấp khí tức, chứng kiến 2 nữ giao thủ một màn.

Thậm chí Nguyệt nhi tại còn chưa biết tình tình huống dưới, cũng trở thành 2 nữ giao phong tranh đoạt trung tâm.

Bởi vì tại đồ phượng một trận chiến qua đi, đại khái tìm hiểu tình huống các nàng đều biết cách Đông Hoàng rời đi thời gian chỉ sợ đã không xa lắm. Tuyết Nữ là từ sư tôn của nàng biết được, mà Nguyệt Thần thì là tại khoảng cách gần tiếp xúc rõ ràng cảm thấy Đông Hoàng biến hóa.

Kia trong truyền thuyết phá toái hư không!

Nếu là khi Đông Hoàng cũng sau khi vỡ vụn, như vậy ai đạt được Nguyệt nhi, như vậy ai liền có thể chưởng khống Âm Dương gia.

Đối Tuyết Nữ đến nói, có Nguyệt nhi, nàng liền có thể danh chính ngôn thuận sát nhập rơi Âm Dương gia, nhưng đối Nguyệt Thần đến nói, nàng không thể nhìn thấy xảy ra chuyện như vậy.

Mà Nhạc Duyên chính là bởi vì hiểu rõ Ma môn, có chúc ngọc nghiên cùng nàng nữ nhi làm ví dụ, cho nên Nhạc Duyên tại Nguyệt Thần rời đi, liền lựa chọn đi theo đi lên. Mà Huyền Âm 12 kiếm dưới mắt không thể trở thành Nguyệt nhi ỷ vào, Nhạc Duyên liền nhất định phải làm mặt khác an bài.

Trong đó đã lưu cho đồng dạng chính là đạo môn chí bảo trường sinh quyết.

Ly núi.

Nhạc Duyên đứng tại đỉnh núi, phủ phục nhìn phía dưới.

Kia bên trong là hoàng lăng.

Não hải bên trong quanh quẩn lúc trước hắn cùng Doanh Chính ở giữa đàm tiếu, cái này bản thân dùng để sáng tạo Huyền Âm 12 kiếm địa phương cuối cùng vẫn là như tục danh của nó đồng dạng, trở thành đường đường chính chính phần mộ.

Thuộc về Doanh Chính phần mộ.

Theo nó kiến tạo bắt đầu một khắc này, nó số mệnh cũng đã chú định.

Mà Doanh Chính nếu là không có đem kia mười quyển bí tịch đặt ở Hàm Dương cung lời nói, như vậy hắn chỉ có một chỗ có thể cam đoan an toàn.

Đó chính là hoàng lăng.

Chỉ bất quá Nhạc Duyên đến cái này bên trong, cũng không phải là vì kia mười quyển bí tịch mà đến, mà là vì cái khác. Bởi vì tại qua mấy ngày, Doanh Chính linh cữu liền muốn đến. (chưa xong đợi tiếp theo.)

Chương 152 : Sau khi chết tính toán

Doanh Chính linh cữu trở về quá trình lộ ra so trong tưởng tượng muốn chậm. $f,

Ở nửa đường bên trên, Triệu Cao đã cùng Lý Tư bắt đầu cấu tứ lên kế tiếp hoàng vị người thừa kế.

Cũng không biết là dục vọng thúc đẩy, hay là bản thân liền to gan lớn mật, lại hoặc là đang sợ hãi không biết tương lai, bọn hắn lấy Doanh Chính bút tích cùng giọng điệu viết một phần di chỉ. Doanh Chính tại cồn cát hành cung vẫn lạc, mặc dù bọn hắn ngoài miệng nói đây là Doanh Chính chết bệnh, âm thầm bên trong biểu thị chính là bệ hạ tẩu hỏa nhập ma.

Nhưng chính là bởi vì dạng này, bọn hắn sợ hãi bị người tại về sau truy cứu.

Doanh Chính tất cả hậu nhân bên trong, trừ bỏ cái kia không biết thân phận chân chính 19 công tử Thiên Minh bên ngoài, những người khác 2 người đều hết sức rõ ràng, nhất là trưởng tử công tử Phù Tô. Đừng nhìn công tử Phù Tô làm người hiền lành, nhưng tại quá khứ bên trong hắn liền đối với Triệu Cao cùng Lý Tư có cũng không tốt ấn tượng, đối Âm Dương gia cũng giống như thế.

Phù Tô cùng Nho gia đi quá gần.

Một khi kế vị về sau, 2 người bọn họ kết cục không khó tưởng tượng.

Nhất là bị Triệu Cao sinh sinh kéo tiến vào nước bên trong Lý Tư cũng không thể không kiên trì đi xuống, bằng không mà nói tại cồn cát hành cung bên trong chết cái thứ 2 đại nhân vật chính là hắn Lý Tư.

Thậm chí nói cồn cát hành cung bên trong trải qua chuyện này người đều thoát không khỏi liên quan.

Cuối cùng, 1 cái nhẫn tâm phía dưới, Triệu Cao cùng Lý Tư lựa chọn 18 thế tử Hồ Hợi làm hoàng vị người thừa kế, làm người ủng hộ 2 người quyền thế sẽ tại Hồ Hợi leo lên hoàng vị sau sẽ có được càng lớn tăng lên. Dù sao, 2 người bọn họ chính là người ủng hộ.

Cuối cùng, 2 người quyết định gia tốc chạy về Hàm Dương, tại xác định Hồ Hợi hoàng vị về sau, thúc đẩy Hồ Hợi truyền ra một phần giả thánh chỉ cho tại Bắc Cương trưởng tử công tử Phù Tô, để bọn hắn giữa huynh đệ tự giết lẫn nhau.

Về phần võ công…

Khác biệt Lý Tư, Triệu Cao đang nhìn kia đặt ở hộp bên trong ngọc tỉ, trong lòng có chút hài lòng.

Cái này cần từ Đông Hoàng lưu lại đồ vật, có thường nhân khó có thể tưởng tượng uy thế.

Kia Hòa Thị Bích bên trên dị năng đủ để cho 1 cái đỉnh tiêm cao thủ trong nháy mắt tẩu hỏa nhập ma, hóa thành

người bình thường. Cho dù là Hồ Hợi trên võ đạo có có thể so Doanh Chính thiên phú, thì tính sao chỉ cần Hòa Thị Bích tại, hắn liền không đáng giá nhắc tới.

Tại Doanh Chính sau khi chết, Triệu Cao phát hiện chính hắn dục vọng trong lòng tại cấp tốc mở rộng.

Đối với điểm này, Triệu Cao cũng không có lựa chọn bản thân kiềm chế. Những năm gần đây hắn quen thuộc tại đông quân, tại Doanh Chính, tại Đông Hoàng phía dưới nơm nớp lo sợ, giờ khắc này thư giãn để Triệu Cao có một loại toàn thân trên dưới đều lộ ra sảng khoái hương vị.

Hắn rất hưởng thụ.

Chỉ cần tìm được Doanh Chính lưu lại kia bộ điểm bí tịch, hắn Triệu Cao liền sẽ không ở quá mức sợ hãi Đông Hoàng, chí ít có thể cho tự thân lưu lại như vậy một tia nông cạn buồn cười dũng khí.

Bởi vì hắn hận.

Rất mình tại Đông Hoàng trước mặt hèn mọn. Càng hận hơn lúc trước cái kia bệnh tâm thần giống như đông quân sinh sinh để hắn từ 1 cái nam nhân bình thường biến thành hoạn quan, mà truy cứu nguyên nhân chỉ là một nữ nhân miệng bên trong kia để người cảm thấy buồn cười nghe nói cùng hẳn là.

Dưới mắt, là hắn cơ hội tốt nhất.

Chỉ là những bí tịch kia đến tột cùng ở đâu bên trong

đâu

Lục kiếm nô tại đã bị Triệu Cao phái về Hàm Dương, đạt được thông tin bên trong hắn biết Hàm Dương cung bên trong cũng không có bí tịch tung tích, 18 thế tử Hồ Hợi cơ hồ đem toàn bộ Hàm Dương cung lật toàn bộ. Cũng không có tìm được bí tịch mảy may tung tích.

Tại tốn hao Triệu Cao trọn vẹn mấy ngày thời gian về sau, hắn mới từ từng bước từng bước địa điểm bắt đầu bài trừ, cuối cùng định tại một chỗ.

Hoàng lăng!

Nơi này có lớn nhất khả năng.

Bởi vì hoàng lăng bên trong đến tột cùng là dạng gì bố trí, trong thiên hạ này chỉ sợ chỉ có 2 người biết được. Nguyên bản tham dự kiến trúc người, sớm tại trước đó liền bị Doanh Chính hạ lệnh chôn sống tại trong hoàng lăng toàn bộ xử quyết rơi.

Thậm chí, lúc trước thủ vệ tại nơi đó tướng quân cũng bị phái đến biên cương, cuối cùng Triệu Cao đạt được kết quả là chết thảm tại cùng dân tộc Hung nô trong giao chiến.

Từ phương diện nào đó đến nói, lúc trước chỉ cần nhiễm kiến tạo hoàng lăng trong đám người dưới mắt người sống chỉ sợ không có mấy cái, cho dù là có may mắn người còn sống sót chỉ sợ đã sớm lẩn trốn đi, muốn tìm được thực tế là quá khó.

Hít sâu một hơi. Triệu Cao trong lòng bên trong quyết định cái này hoàng lăng nhất định phải mượn Hoàng đế nhập táng thời điểm tra xét rõ ràng một phen.

Chỉ là khi linh cữu đội xe đạt tới Hàm Dương thời điểm, Triệu Cao thủ hạ lục kiếm nô cho ra 1 cái khiến hắn rất ngạc nhiên đáp án.

Đáp án này, nghe nói là từ Hàm Dương cung bên trong cái nào đó tại vài ngày trước chết đi hoạn quan trong miệng truyền ra, là chính Doanh Chính từng nói qua nguyên thoại.

“Ly núi là 1 cái giấu đồ vật nơi tốt!”

Chỉ đơn giản như vậy một câu, lập tức cho rất nhiều người chỉ rõ phương hướng.

Tuyết Nữ, Nguyệt Thần, Vệ Trang, Cái Nhiếp cùng 18 thế tử Hồ Hợi bọn người ở tại nghe được câu này về sau, đều nghĩ đến chỗ mấu chốt nhất, có thể đáng Doanh Chính như vậy giấu đồ vật trước mắt chỉ có một dạng đó chính là mười quyển bí tịch.

Mà địa phương cất giấu cũng chỉ có 1 cái hoàng lăng.

Trong lúc nhất thời, ly núi phụ cận thêm ra không ít mật thám, không ít người đã tại cái này bên trong sớm triển khai ám đấu.

Hàm Dương.

Tại ly núi nhìn mấy lần sau Nhạc Duyên mang theo Xích

Luyện cùng Nguyệt nhi lẻn về Hàm Dương, 3 người tại một chỗ người ta gian phòng bên trong trải qua rất dân chúng bình thường thời gian. Nếu là người bình thường liếc nhìn lại sẽ chỉ coi là cái này bên trong là không thế nào phổ thông toàn gia.

“Nguyệt nhi.”

Tại Xích Luyện ở bên ngoài tìm hiểu tin tức thời điểm, gian phòng bên trong Nhạc Duyên ánh mắt dừng ở mang theo lụa mỏng che lấp gương mặt xinh đẹp Nguyệt nhi, mở miệng hỏi: “Ngươi ý kiến gì câu này từ trong hoàng cung truyền ra lời nói “

Nguyệt nhi ánh mắt doanh doanh nhìn xem phụ thân của mình, nàng biết vấn đề này là đối khảo nghiệm của mình.

Cúi đầu trầm tư nửa ngày. Nguyệt nhi lúc này mới lên tiếng hồi đáp: “Lời này, hẳn là thật.”

Nhạc Duyên nghe vậy không nói gì, mà là cười tiếp tục xem Nguyệt nhi , chờ đợi lấy nàng nói tiếp.

Nguyệt nhi trầm tư nửa ngày, lúc này mới nói tiếp: “Không có đoán sai, lời này hẳn là… Ngô. Doanh Chính cố ý nói ra.” Sau khi nói đến đây, Nguyệt nhi trên khuôn mặt nhỏ nhắn toát ra một tia nghi hoặc: “Doanh Chính sớm đoán được hắn sẽ chết tại cha tay bên trong “

“Không!”

“Đây chẳng qua là Doanh Chính 1 cái dự bị phương án,

nếu là hắn thắng tự nhiên khỏi phải, nếu là hắn thua… Cái này liền hữu dụng.”

Nhạc Duyên lắc đầu, tại Nguyệt nhi nhìn chăm chú cho ra hắn giải thích.

Nhưng đáp án này để Nguyệt nhi rất là kinh ngạc, nàng không hiểu nhiều lắm Doanh Chính cùng mình phụ thân kỳ quái quan hệ, trong khoảng thời gian này từ Nhạc Duyên miệng bên trong nàng đã biết Doanh Chính cùng mình phụ thân như sư như đồ, như bạn như địch, 2 người quan hệ trong đó quá mức phức tạp.

Niên kỷ còn tiểu nhân nàng, cũng không minh bạch loại quan hệ này.

Có đôi khi Nguyệt nhi đã từng tại nghĩ Thiên Minh cùng Hạng Thiếu Vũ quan hệ trong đó có thể hay không cũng thay đổi thành dạng này.

Nháy mắt, Nguyệt nhi nhìn mình chằm chằm phụ thân kia so với mình lớn tuổi không có bao nhiêu gương mặt, chờ mong đối phương.

Nhìn xem Nguyệt nhi cái dạng này, Nhạc Duyên có chút dở khóc dở cười, mặc dù Nguyệt nhi tại hắn loại kia đốt cháy giai đoạn tình huống dưới, tâm trí không tại hướng dĩ vãng đơn thuần như vậy ngây thơ, có thể trưởng thành tốc độ cũng không nhiều, chỉ từ tính tình bên trên căn bản nhìn không ra nàng có 1 cái xưng là Hắc ám tinh linh mẫu thân.

Hoặc là nói thiên tính như thế nàng, ở phương diện này

có chút mâu thuẫn.

“Doanh Chính đây là đang làm trưởng tử công tử Phù Tô diệt trừ nguy hiểm, một khi hắn ngoài ý muốn sinh tử, như vậy trưởng tử Phù Tô chính là kế thừa hoàng vị nhân tuyển tốt nhất. Hắn làm như vậy, bất quá là muốn lấy kia mười quyển bí tịch làm mồi, dẫn dụ những cái kia trong đế quốc đối kia bí tịch có hứng thú người tiến vào hoàng lăng, kia bên trong chính là những này dã tâm người phần mộ.”

Cái này 1 mồi, tính trừ Nhạc Duyên bên ngoài tất cả người hữu tâm.

Bởi vì mặc kệ kia bên trong là thật hay không chính gặp nguy hiểm, những cái kia chỉ cần đối bí tịch có hứng thú người đều sẽ đi.

18 thế tử Hồ Hợi sẽ đi.

Triệu Cao cũng hẳn là sẽ đi.

Tuyết Nữ sẽ đi.

Nguyệt Thần cũng sẽ đi.

Thậm chí, còn có những cái kia Mặc gia người cùng Vệ Trang cùng Cái Nhiếp chỉ sợ cũng sẽ đi. Bởi vì tất cả mọi người không nghĩ lại lần nữa nhìn thấy trong thiên hạ lại nhiều một cái thân thủ khủng bố như vậy Hoàng đế.

Mười quyển bí tịch, bị sau khi hắn chết dùng để tính

toán tuyệt đại mấy người, hắn muốn lợi dụng sợ hãi của bọn hắn cùng dục vọng.

Những nguy hiểm này phần tử vừa đi, như vậy công tử Phù Tô kế thừa hoàng vị thời điểm liền sẽ áp lực đại đại giảm nhỏ, đế quốc cũng sẽ vững chắc xuống.

Có thể tưởng tượng, đến lúc đó tại Hoàng Lăng nội bộ, chỉ sợ sẽ là một trận cực kỳ thảm thiết huyết chiến, một màn này chỉ sợ đủ để cùng hắn ban đầu ở đại Đường thời điểm tại dương công bảo tàng thông đạo bên trong trận chiến kia tranh đoạt Tà Đế xá lợi đồng dạng.

Chỉ tiếc… Mình cùng Doanh Chính một trận chiến đánh hắn trở tay không kịp, có một số việc hắn tuyệt đối không ngờ đến.

Nhạc Duyên sở dĩ khẳng định như vậy, là bởi vì hắn đi tới Hàm Dương về sau, mượn từ đã từng còn sót lại Âm Dương gia hệ thống tình báo hiểu rõ đến một tin tức.

Đó chính là tại Doanh Chính đông tuần trước đó, có 1 người biến mất tại Hàm Dương cung, không còn xuất hiện.

Nếu như không có ngoài ý muốn, người này đã chết tại trên tay Doanh Chính.

Mà người này Nhạc Duyên cũng quen thuộc, hắn chính là kiến tạo thận lâu chủ quản, lỗ ban hậu nhân, bá đạo cơ quan thuật chưởng môn nhân Công Thâu thù. Theo Nhạc Duyên, hắn mang theo Âm Dương gia đông độ đồ phượng thời gian bên trong, Doanh Chính hẳn là để

Công Thâu thù đối Hoàng Lăng nội bộ tiến hành lần thứ 2 kiến tạo.

Cho dù là hiện tại Nhạc Duyên, chỉ sợ đối với hiện tại Hoàng Lăng nội bộ hiểu rõ cũng là xa lạ.

Thanh âm không biết từ lúc nào đã biến mất, Nguyệt nhi ngạc nhiên nhìn trước mắt phụ thân lại lần nữa lâm vào loại kia kỳ quái trạng thái, từ trên người hắn nàng rõ ràng cảm nhận được một loại phiền muộn cùng đáng tiếc hương vị.

Đáng tiếc cái gì

Đáng tiếc a!

Đáng tiếc hắn tất cả mưu đồ cũng sẽ không toại nguyện.

Như Doanh Chính không phải Thủy Hoàng, như hắn không phải Nhạc Duyên, chỉ sợ quan hệ của hai người cũng có thể đạt tới Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng đồng dạng, mà không phải rơi vào bây giờ kết cục.

Bởi vì hắn Nhạc Duyên cũng không phải là anh hùng.

Nhưng vì cái này mười mấy năm bên trong giữa 2 người kỳ quái tình nghĩa, Nhạc Duyên cũng cần đưa Doanh Chính cuối cùng đoạn đường.

Ta giết ngươi!

Nhưng ta cũng sẽ cam đoan thi thể của ngươi sẽ không nhận hậu nhân khinh nhờn.

Cùng lúc đó.

Địa phương khác, khi lấy được đồng dạng tin tức sau mọi người cũng bắt đầu riêng phần mình phân tích.

Phân tích là ai truyền ra tin tức này, phân tích là ai tại vải cái này chuẩn bị ở sau, phân tích là ai quấy đục nước.

Cũng mặc kệ như thế nào, mặc kệ thật giả, không có người không thể không thèm để ý, cho dù là biết rõ ở trong đó chỉ sợ có vấn đề, nhưng Vệ Trang, Cái Nhiếp, Tuyết Nữ, Nguyệt Thần cùng Triệu Cao mấy người cũng không thể không kiên trì đi.

Hoàng lăng.

Có lẽ không chỉ là Doanh Chính phần mộ…

—

—

Chương 153 : Sóng ngầm

Hoàng đế chết

Vừa ra thận lâu Vân Trung Quân khi biết tin tức này thời điểm, cả người đều có chút ngây người. $f,

Phải biết cái này Trường Sinh đan trên danh nghĩa thế nhưng là vì Doanh Chính chuẩn bị, kết quả đan vừa luyện tốt, kết quả Hoàng đế chết rồi, đây coi là chuyện gì thời gian lâu như vậy bên trong, đế quốc Hoàng đế băng hà tin tức đã truyền khắp trong thiên hạ.

Rất nhiều người đang cảm thán Doanh Chính chết đi, tại phỏng đoán tiếp nhận hoàng vị người, bất quá tại tuyệt đại đa số người trong mắt trưởng tử công tử Phù Tô là thí sinh tốt nhất. Tại quân dân bên trong, công tử Phù Tô có hoàng tử khác không cách nào sánh ngang thanh danh tốt.

Mà có một ít người hữu tâm, nhưng cũng có chút ngoài ý muốn.

Chỉ là bọn hắn tại Doanh Chính sau khi chết, cũng không có lập tức khởi binh, ngược lại là kỳ quái trở nên yên lặng.

Đứng tại thận lâu bên trên Vân Trung Quân ngắm nhìn trước mắt cẩm tú giang sơn, sắc mặt có chút mê mang, phía trước đoạn thời gian cái kia hói đầu ông lão tóc bạc tập kích tiến vào thận lâu đi tới đan phòng nhìn thấy hắn về sau, Vân Trung Quân cả trái tim cơ hồ nâng lên cổ

họng.

Tuy nói không biết được đối phương là bởi vì cái gì nguyên nhân từ bỏ, nhưng tại Vân Trung Quân xem ra đối Trường Sinh đan bảo hộ hay là quá nhỏ bé.

Tại Tiếu Tam Tiếu rời đi về sau, Vân Trung Quân lập tức tìm tới lưu tại thận lâu bên trong cái khác 4 đại trưởng lão, cùng nhau đem chứa Trường Sinh đan hộp gấm thả tiến vào thận lâu bên trong cơ quan nhất là chặt chẽ địa phương, sau đó 5 người cộng đồng trông giữ.

Người như vậy thực tế là để người sợ hãi, cho dù là Doanh Chính đã chết, viên này Trường Sinh đan cũng không thể cho người khác lưu tác giá áo.

Đương nhiên.

Vân Trung Quân tâm tình bây giờ trừ bỏ kia từng tia từng tia mờ mịt cảm xúc bên ngoài, hắn càng nhiều hay là có một loại hưng phấn cùng kích động.

Doanh Chính chết, tuyệt đối không phải đơn giản như vậy chết.

Hắn thấy cũng không nói trong truyền thuyết chết bệnh, cực lớn có thể là chết tại Đông Hoàng đại nhân trên tay. Tại nhìn chung Âm Dương gia địa vị bây giờ, cho tới nay đối Đông Hoàng đại nhân sùng bái khiến cho Vân Trung Quân mơ hồ có một loại cảm giác, đã đứng ở bách gia Âm Dương gia chỉ sợ có thể tiến thêm một bước.

Âm Dương gia đại nghiệp, sắp tại Đông Hoàng đại nhân

dẫn đầu xuống tới phút cuối cùng.

2 mắt nhắm lại, Vân Trung Quân đón kia mang theo mùi tanh gió biển, bắt đầu ở não hải bên trong ảo tưởng lên khi đó thuộc về Âm Dương gia thịnh thế tới. Bởi vì tại quá khứ thời điểm, Vân Trung Quân có đôi khi liền sẽ đi tưởng tượng một màn này, nhưng tại một màn này bày ở trước mắt thời điểm. Vân Trung Quân vẫn cảm thấy có một loại mộng ảo cảm giác.

Làm Âm Dương gia cao tầng, Vân Trung Quân rất rõ ràng pháp gia hạ tràng, pháp gia Hàn Phi tử kết cục trở thành Âm Dương gia tốt nhất ví dụ, ai cũng không thể không suy nghĩ Doanh Chính phải chăng có mới nới cũ. Qua cầu rút ván. Vân Trung Quân có thể nói là nhìn tận mắt đế quốc tại Âm Dương gia trợ giúp bước kế tiếp 1 bước đi đến đỉnh phong nhất, dưới mắt đế quốc có thể nhất thống Thần châu đại địa, trong đó Âm Dương gia ra tuyệt đại lực lượng.

Từ phương diện nào đó đến nói, đế quốc có Âm Dương gia một nửa.

Có một nửa thuộc về Âm Dương gia, như vậy Âm Dương gia tự nhiên là có trách nhiệm có nghĩa vụ đến thống trị đế quốc.

Ban đầu ở Trường Sinh đan sự tình nói ra thời điểm. Vân Trung Quân trong lòng mơ hồ có chút thất vọng, nhưng sự tình đã tiến hành dung không được hắn đi đề ý gặp, chỉ có thể từng bước một tiến hành tiếp. Mà tại thận lâu bên trên, ở trên đảo kiến thức đến Đông Hoàng kia thần đồng dạng lực lượng, Vân Trung Quân trong

lòng sùng kính đã đạt tới tối đỉnh phong.

Nhưng cho dù là dạng này, Vân Trung Quân đối Trường Sinh đan một chuyện tại nội tâm bên trong vẫn là có mình tiểu tâm tư, Doanh Chính lấy tư cách gì đi có được nó

Nhưng dưới mắt sự thật lại là cho Vân Trung Quân 1 cái đầy nhất ý đáp án.

Doanh Chính chết rồi.

Nếu như đoán không lầm, hẳn là chết tại Đông Hoàng đại nhân trên tay, Đông Hoàng đại nhân rốt cục bước ra một bước kia.

Cảm thụ được mình kia nhảy có chút nhanh tâm, Vân Trung Quân sắc mặt kích động. Hắn quyết định phải vì Đông Hoàng đại nhân đại nghiệp dệt hoa trên gấm.

Trong hoảng hốt, Vân Trung Quân nhìn thấy Đông Hoàng đại nhân leo lên Cửu Ngũ Chí Tôn chi vị, mà Âm Dương gia 5 đại trưởng lão càng là trở thành đế quốc cao tầng. 1 cái trường sinh đế vương, 1 cái có thể so như thần Hoàng đế, sẽ mang lĩnh Âm Dương gia đi lên trước vô cổ nhân sau này không còn ai đỉnh phong.

“Thế gian này hết thảy tất cả, đều chính là thuộc về Đông Hoàng đại nhân.”

Tự lẩm bẩm, đứng tại thận lâu bên trên Vân Trung Quân dùng chỉ có chính hắn mới có thể nghe thấy thanh âm tự nhủ.

Doanh Chính đã chết.

Tin tức này truyền đến Tiếu Tam Tiếu trong tai thời điểm, lão hói đầu người cũng không có cái gì ngoài ý muốn.

Tại Doanh Chính chết đi ngày ấy, Tiếu Tam Tiếu đã phát giác được tinh tượng chi biến, nhìn thấy đế tinh rơi xuống. Một khắc này. Lão hói đầu người sắc mặt bên trên cũng không như trong tưởng tượng kinh hỉ, mà là 1 người đi tới đỉnh núi thổi gió lạnh, nhớ lại quá khứ.

1 cái chết bởi tự thiêu.

1 cái chết bởi tay hắn.

2 cái kiệt xuất Hoàng đế, chỉ sợ tại về sau đều sẽ có không hợp bọn hắn thân phận chân chính chật vật thanh danh.

Cuối cùng. Tiếu Tam Tiếu cũng chỉ có thể thán bên trên 1 câu: “Đông Hoàng có độc.”

Kết quả như vậy cũng chính là Đông Hoàng hắn tứ ngược thời gian mang đến hậu quả.

2 đại đế quốc kết cục, đều nói cho Tiếu Tam Tiếu nếu là mặc cho Đông Hoàng dạng này lại kế tiếp theo không kiêng nể gì cả xuống dưới, một lần kia một lần tích lũy, đến lúc đó bởi vì hắn mà đến kiếp số chỉ sợ sẽ cho Thần châu đại địa mang đến khó khăn nhất tưởng tượng thương tích.

Kia là thế nhân khó có thể tưởng tượng thiên thu đại kiếp.

Cho nên, Đông Hoàng phải chết.

Tựa như trước kia đồng dạng.

Lại cho hắn giấc ngủ ngàn thu.

Mà bây giờ, chính là hắn Tiếu Tam Tiếu tốt nhất cơ hội. Bởi vì những cái kia chuẩn bị ở sau cũng sẽ không đối Đông Hoàng bản nhân mang đến quá lớn phiền phức.

Cái này liên tiếp chuẩn bị ở sau bên trong, không đề cập tới mình kia 2 cái thành sự không có bại sự có thừa môn nhân, cũng không nói không nhìn thấy đại nghĩa cùng mình náo mâu thuẫn hai đứa con trai, càng không đi nói thấy Từ Phúc vô tật mà chấm dứt, chân chính để Tiếu Tam Tiếu hài lòng chỉ có một người.

Đó chính là từ tiểu ngu tuyển ra đến truyền nhân Hạng Thiếu Vũ.

Thiếu niên tại võ học bên trên thiên phú hiếm thấy trên đời, so với mình 2 đứa bé muốn càng thêm xuất sắc.

Đứa nhỏ này võ công sẽ chấn kinh thế nhân.

Thiếu niên tại Tiếu Tam Tiếu trên tay chân chính dùng để đối phó người cũng không phải Đông Hoàng, mà là Doanh Chính.

Chỉ tiếc Doanh Chính đã chết rồi.

Một trận chiến Phượng Hoàng, Đông Hoàng không có khả năng bình yên vô sự, về phần Doanh Chính cái chết càng là hướng Tiếu Tam Tiếu chứng minh Đông Hoàng bản nhân hỏng bét tình trạng, khiến cho Đông Hoàng ra tay với Doanh Chính.

Tâm tư định ra, Tiếu Tam Tiếu lúc này mới nhanh nhẹn quay người.

Hắn cần bế quan.

Lấy tột cùng nhất tư thái đi nghênh chiến Đông Hoàng.

Cùng lúc đó.

Tang Hải thành.

Một chỗ căn phòng bí ẩn, Hạng Thiếu Vũ chính đầy mặt sắc mặt giận dữ nhìn chằm chằm người phía trước, chất vấn: “Vì cái gì không khởi binh Doanh Chính đã chết, dưới mắt là khởi binh tốt đẹp thời cơ, là chúng ta Sở quốc Hạng thị nhất tộc lật đổ bạo tần cơ hội!”

Trên mặt anh tuấn bò đầy nộ khí, một đôi trùng đồng càng là tản ra vẻ lạnh lùng, để người không dám cùng chi đối mặt.

Tại hắn răn dạy dưới, người trước mặt đúng là bị Hạng Thiếu Vũ một thân cuồng bạo khí thế ép tới không cách nào mở miệng, một thân mồ hôi lạnh, cuối cùng đối phương chỉ có thể hướng ngồi xếp bằng ở bên cạnh trưởng giả Phạm Tăng ném đi ánh mắt cầu trợ.

“Thiếu Vũ, tỉnh táo!”

Cuối cùng vẫn là tóc trắng phơ Phạm Tăng tiếp nhận câu chuyện, giải thích nói: “Hiện tại khởi binh cũng không phải là thời cơ tốt nhất, cái thứ 1 đứng ra người thường thường không có quá kết quả tốt. Mà lại, Doanh Chính dù chết, nhưng cái này đế quốc còn có 1 người có thể ổn dưới thế cục.”

Còn có một câu Phạm Tăng không có nói rõ chính là quân Tần vô địch trận thế, 6 nước liên chiến liên bại, đối mặt quân Tần bọn hắn kỳ thật cũng không đủ dũng khí.

“Ai “

Hạng Thiếu Vũ nộ khí thu liễm, đột nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác, ánh mắt rơi vào Phạm Tăng trên thân.

“Công tử Phù Tô.”

Phạm Tăng không chần chờ, trực tiếp cho ra đáp án.

Nghe vậy, Hạng Thiếu Vũ cũng trong lúc nhất thời trầm mặc lại.

Hạng Thiếu Vũ cũng không đần, hắn hiểu được á cha cũng không có nói sai, cái này đại Tần đế quốc còn có 1 người có thể áp đảo thế cục, người này chính là công tử Phù Tô.

Cho dù là hắn Hạng Thiếu Vũ, đối công tử Phù Tô ấn tượng cũng có chút không sai, cho dù là 2 người cũng

chưa từng gặp mặt.

Tỉnh táo lại Hạng Thiếu Vũ suy nghĩ một chút, phát hiện nếu là công tử Phù Tô kế thừa hoàng vị, thật đúng là không có bao nhiêu cơ hội.

Thấy Hạng Thiếu Vũ an tĩnh lại về sau, Phạm Tăng phất phất tay ra hiệu phía dưới tướng quân có thể rời đi về sau, lúc này mới khẽ thở dài một hơi. Không biết sao, tại hơn một năm nay thời gian bên trong, Hạng Thiếu Vũ tốc độ phát triển có chút nằm ngoài dự đoán của hắn.

Nhất là cá nhân võ lực.

Ngược lại là người trí lực…

Tiếp tục như vậy không được, Phạm Tăng từ Hạng Thiếu Vũ trên thân nhìn thấy một loại tên là tự phụ cao ngạo đồ vật đang sinh ra. Vật này đối 1 cái muốn thành đại nghiệp người chính là trí mạng độc dược.

Đến cùng là cái gì cho Hạng Thiếu Vũ dạng này kiêu ngạo tư bản

Phạm Tăng âm thầm dưới đáy lòng bắt đầu phân tích.

“Thiếu Vũ, ngươi đang suy nghĩ gì” thấy Hạng Thiếu Vũ đột nhiên nhíu mày trầm tư, Phạm Tăng không khỏi mở miệng hỏi.

“Không có gì, á cha trước đó là ta sốt ruột.” Nói đến đây bên trong, Hạng Thiếu Vũ ngữ khí dừng lại một chút, ngay sau đó dùng một loại thổn thức giọng điệu cảm

thán một câu: “Chỉ tiếc, Doanh Chính chết quá sớm.” Từ Mặc gia Tuyết Nữ thống lĩnh trong miệng, hắn đã sớm biết Doanh Chính là 1 cái võ công cao tuyệt người.

“Ta đi gặp Thiên Minh cùng tiểu ngu!”

Nói xong, Hạng Thiếu Vũ liền đứng dậy rời đi chỗ ở.

…

Hàm Dương.

Tại Doanh Chính linh cữu trở lại Hàm Dương thời điểm, Triệu Cao cùng Lý Tư viết xuống thánh chỉ đã từ lâu hướng bắc cương công tử Phù Tô truyền đi.

Trên thánh chỉ ngôn ngữ tuy nhiều, nhưng tổng kết lại chỉ có một nghĩa là.

Đó chính là để công tử Phù Tô tự sát.

Lúc đầu dựa theo Triệu Cao cùng Lý Tư dự định là để Doanh Chính cái chết tin tức ẩn giấu đi, thẳng đến đến Hàm Dương mới phát tang. Chỉ tiếc, ban đầu ở cồn cát hành cung thời điểm, Doanh Chính cùng Đông Hoàng 2 người giao thủ thực tế là quá mức kinh người, vô số người đều nhìn thấy kia khiếp sợ một màn.

Giấu diếm thực tế là quá khó.

Lại thêm tại tế thiên đại điển bên trên Doanh Chính trước mắt bao người bày ra lực lượng, chết bệnh đó mới là trò cười.

Thậm chí vì liên quan tới Âm Dương gia một ít chuyện không thể lưu truyền tới, Triệu Cao vận dụng lưới, giết không ít nhân tài đem cái này lỗ hổng cho chắn.

Không thể làm gì phía dưới, bọn hắn chỉ có thể kiên trì đem Doanh Chính cái chết truyền ra ngoài, chẳng qua là một sáng một tối 2 loại phương thức, cho phổ thông bách tính cho Doanh thị Hoàng tộc riêng phần mình cho 1 cái chân chính hài lòng đáp án.

Mà trở lại Hàm Dương về sau, bọn hắn vậy mà bằng nhanh nhất tốc độ đem 18 thế tử Hồ Hợi đẩy lên hoàng vị.

Chỉ là bao quát 18 thế tử Hồ Hợi giờ khắc này chân chính để ý ngược lại không phải là hoàng vị, mà là kia đưa tang sự tình.

Hoàng lăng.

Tại đưa tang ngày 1 ngày này nghênh đón nó trừ bỏ kiến tạo về sau náo nhiệt nhất thời điểm.

—

—

Chương 154 : Hoàng lăng

Hoàng đế nhập táng, quy mô tự nhiên không phải người bình thường có thể tương đối.

Huống chi còn là 1 cái thủ mở thống nhất Thần châu đại địa Hoàng đế.

Quy mô, phần mộ cùng cùng đều muốn phù hợp Doanh Chính thân phận.

May mắn cái này lăng mộ đã sớm tạo không sai biệt lắm, chỉ có thể chủ nhân của nó nhập chủ trong đó. Lần này, cho dù là Triệu Cao, Lý Tư cùng 18 thế tử Hồ Hợi đi gấp, nhưng quy mô cũng so trong tưởng tượng phải lớn. Đội ngũ khổng lồ đi tới hoàng lăng thời điểm, đã có chuyên môn binh sĩ chờ.

Hoàng đế tang lễ, lẽ ra long trọng.

Thế nhưng là tại tân nhiệm 2 đời Hoàng đế Hồ Hợi mệnh lệnh dưới, lần này nhập táng muốn so trong kế hoạch muốn tiểu.

Dù sao dưới tình huống bình thường, rất ít có hoàng đế nào vì chính mình hậu sự làm chuẩn bị, cho dù là Doanh Chính chỗ tạo cái này một mảnh hoàng lăng, tại sắp xếp của hắn bên trong cũng không phải vì hắn mình chỗ tạo, mà là vì Đông Hoàng chuẩn bị.

Chỉ tiếc điểm này bí mật nhỏ, trừ Nhạc Duyên cùng Doanh Chính 2 người bên ngoài những người khác căn

bản không biết.

Trong đội ngũ.

Chẳng biết lúc nào Vệ Trang cùng Cái Nhiếp, Bạch Phượng cùng Đạo Chích đám người đã trang điểm dịch dung xen lẫn trong đội ngũ bên trong, tại sự giúp đỡ của Hắc Kỳ Lân, bọn hắn dịch dung rất khó bị người phát hiện thiếu hụt, lại thêm Thủy Hoàng nhập táng là 1 cái cực kì nghiêm túc thời gian, không có quá nhiều người đi truy đến cùng bên cạnh mình người có cái gì khác biệt.

“Cao thủ không ít, ta cảm thấy lục kiếm nô khí tức!”

Cái Nhiếp híp mắt cảm thụ một chút, nhỏ giọng đối đứng tại bên cạnh mình Vệ Trang nói. Lúc trước liên tiếp kinh lịch cùng Doanh Chính, Tuyết Nữ một trận chiến về sau, Cái Nhiếp tại kiếm đạo của hắn bên trên lại lần nữa có tiến bộ không ít, khoảng cách cảnh giới trong truyền thuyết có gần rất nhiều.

“Cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.”

Vệ Trang tiếp lời đầu, ánh mắt ở một bên đánh giá phía trước cử hành đưa tang đại điển, một bên nhỏ giọng trả lời: “Triệu Cao lá gan so với chúng ta trong tưởng tượng càng lớn, hắn cùng Lý Tư làm một cái thật là tốt đại sự. Ta cũng không cho rằng Doanh Chính chọn Hồ Hợi làm Hoàng đế.”

“…”

Cái Nhiếp nghe vậy không nói gì thêm, bởi vì Vệ Trang lời nói là lời nói thật.

Cái này trưởng tử công tử Phù Tô cùng 18 thế tử Hồ Hợi ở giữa chỉ sợ chỉ có thể sống 1 cái, chỉ là dĩ vãng hắn đối Phù Tô hiểu rõ, lấy kia Phù Tô tính tình chỉ sợ bên thua cuối cùng sẽ là hắn. Đáng tiếc là Vệ Trang cùng Cái Nhiếp tưởng tượng lại đen, cũng không ngờ đến 3 người bọn họ sẽ đi một cái khác cực đoan.

Mà lại cái này nhìn từ bề ngoài cái này đưa tang sự tình chỉ là bình thường, thế nhưng là chỉ cần đạt được tin tức kia sau người đều biết lần này nhập táng chân chính trên ý nghĩa chỉ bất quá hấp dẫn người mà dùng. Mục tiêu của bọn hắn đều là kia phần nghe nói giấu ở hoàng lăng bên trong bộ kia tuyệt học.

Doanh Chính lúc trước hiện ra uy thế, ai không khiếp sợ

Liền tại bọn hắn suy tư thời điểm, tại kéo dài tế văn qua đi, một trận két âm thanh trung hoàng lăng mở ra.

Cơ quan thuật!

Đây là Vệ Trang cùng Cái Nhiếp 2 người đang đối mặt. Ánh mắt bên trong toát ra đến đồ vật.

Cơ hồ là tại đồng thời, trong lòng hai người đều bốc lên 1 cái cẩn thận cảm xúc, cho dù là sớm có lấy tâm lý chuẩn bị, biết lần này hành động sẽ có rất lớn nguy hiểm, nhưng tại kiến thức đến cơ quan thuật hậu. Trong lòng hai người cảnh giác liền càng nặng.

Trong này, nếu không xảy ra ngoài ý muốn là Công Thâu gia bá đạo cơ quan thuật.

Nhớ tới Công Thâu thù cùng Ban đại sư giữa 2 người nhiều năm giao phong, Vệ Trang, Cái Nhiếp, Bạch Phượng cùng Đạo Chích 4 người đều hết sức rõ ràng cái này Công Thâu thù bá đạo cơ quan thuật đến cỡ nào bá đạo, cỡ nào tàn nhẫn. Trầm ngâm dưới, Bạch Phượng đột nhiên nói: “Tại hơn 1 năm trước, Công Thâu thù liền cùng chúng ta liên hệ nhạt.”

Vệ Trang không có lên tiếng, Bạch Phượng thực sự nói thật.

Công Thâu thù cùng tụ tán lưu sa quan hệ gần nhất thời điểm, bất quá là tại tiến công Mặc gia cơ quan thành thời điểm, làm đồng hành cùng nhau làm việc. Sau đó, tại Công Thâu thù cùng Âm Dương gia hợp tác kiến tạo thận lâu sau. Giữa bọn hắn liên hệ liền nhạt.

Dưới mắt tham dự hoàng lăng kiến tạo cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Mà lại lấy Doanh Chính tính tình, tại lăng mộ bên trong làm an bài như vậy đồng dạng không ra ngoài đoán trước.

Dù sao Doanh Chính quét ngang 6 nước đến nay không biết có bao nhiêu cừu nhân, một khi sau khi chết nhập táng, chỉ sợ có người sẽ cừu hận đến muốn tiên thi xúc động. Lấy bá đạo cơ quan thuật bảo đảm sau khi chết thân, đây là 1 cái rất bình thường cử động.

“Không!”

“Không đúng!”

Nhưng tưởng tượng đến một nửa, Cái Nhiếp liền lật đổ mình ý nghĩ này, bởi vì có một chút không cách nào dùng cái này để giải thích, đó chính là Âm Dương gia đông độ cầu tiên đến cùng là chuyện gì xảy ra

Trường sinh sự tình nghe nói không giả.

Như vậy Doanh Chính cái chết…

Là bởi vì Trường Sinh đan thuốc nguyên nhân

Nghĩ đến cái này bên trong, Cái Nhiếp phát hiện ở trong đó có quá nhiều ẩn tàng đồ vật. Hắn xuất sinh Quỷ cốc tung hoành, từ trước đến nay tự nói là người thông minh. Nhưng tại kinh lịch quá nhiều chuyện về sau, Cái Nhiếp mới phát hiện người tầm mắt kỳ thật rất hẹp tiểu.

Thế gian này, có quá nhiều đồ vật nhìn không thấu.

Có lẽ bọn hắn hay là xem nhẹ Doanh Chính.

Mà chỉ sợ cái này trong lăng mộ chỉ sợ bố trí hết thảy đều là vì bọn hắn mà tới.

Một bên, Vệ Trang cũng đang trầm tư. Không biết suy nghĩ cái gì.

Sườn núi.

Tuyết Nữ một thân xanh trắng áo bào đứng ở trong bóng cây , mặc cho lá cây đem thân thể che giấu cực kỳ chặt chẽ, tại kết hợp tự thân Thiên Ma công che giấu khí tức pháp môn, Tuyết Nữ cứ như vậy yên tĩnh đứng tại kia bên trong nhìn qua phía dưới đội ngũ, ánh mắt ung dung.

“Triệu Cao!”

Thanh âm thanh liệt bên trong tràn ngập một loại hờ hững lạnh vị, vội vã như thế hành động đã từ khía cạnh tiết lộ Triệu Cao dã tâm.

Thật sự là thật to gan.

Tuyết Nữ cũng biết. Tại sắp lăng mộ chi hành bên trong, trừ chính nàng, những người khác đều là địch nhân.

Ánh mắt khẽ dời.

Ánh mắt hướng cái khác phương hướng quét tới, Tuyết Nữ thì thầm nói: “Nguyệt Thần, ngươi cũng nên đến.”

“Trừ cái đó ra, tung hoành cùng Mặc gia những tên kia cũng sẽ ngửi được mùi tanh đồng dạng đi tới nơi này đi cái này thật đúng là một việc trọng đại.” Tuyết Nữ cũng không thể không thừa nhận, người kia kia một bộ võ học đối thế gian võ giả lực hấp dẫn thực tế là quá lớn.

Chỉ cần biết người, liền không có người có thể chống cự trong lòng **.

Nhưng ở trong này, nàng chân chính địch nhân chỉ có 1

cái.

Đó chính là Nguyệt Thần.

Ngay tại nàng 1 người suy tư thời điểm, kia chấn thiên tiếng vang từ phía dưới truyền ra, Tuyết Nữ lập tức nhấc lông mày, lăng mộ mở ra.

Phía dưới.

Hết thảy đều chuẩn bị xong chưa

Đi tại đội ngũ hàng đầu 2 đời Hoàng đế Hồ Hợi chính cúi đầu, ánh mắt liếc nhìn đứng bên người Triệu Cao, ánh mắt chỗ sâu để lộ ra một tia hỏi thăm.

Khẽ vuốt cằm, Triệu Cao chèn chèn trên tay hộp gấm, ra hiệu bệ hạ yên tâm, trên tay chi vật chính là bọn hắn tuyệt hảo chuẩn bị ở sau, lúc cần thiết, bọn hắn có thể bằng vào vật này xoay chuyển thế cục.

Theo lăng mộ đại môn triệt để mở ra, tại một đội binh sĩ dẫn đầu tiến vào về sau, Hồ Hợi lấy hiếu tử thân phận dẫn đầu tiến vào trong đó, theo sát sau lưng chính là Triệu Cao cùng lục kiếm nô, mà ở phía sau chính là nhấc lên quan tài đội ngũ, 1 bộ ngọc thạch chế tạo bạch ngọc quan tài.

Quan tài bên trong, nằm là đã sớm mất đi tính mệnh Doanh Chính thi thể.

Nếu là giờ phút này có cái khác người bình thường ở đây, chắc chắn phát hiện nơi này chỗ quái dị, tiến vào

trong lăng mộ trên thân người không hề chỉ là đồ tang khoác thân, bọn hắn vô luận nam nữ trên thân đều mang theo lấy kình nỏ dạng này vũ khí.

Bộ dáng kia cũng không phải cho người ta đưa tang, càng giống là giết người đi.

Tại đại đội ngũ đằng sau, thì là đi theo một đám nô lệ, kia là Hồ Hợi chuẩn bị dùng để tế sống mình phụ hoàng tế phẩm.

Sau nửa canh giờ.

Đội ngũ khổng lồ lúc này mới chậm rãi đi đến, độc còn lại lưu thủ ở bên ngoài binh sĩ.

Chẳng biết lúc nào, kia đứng tại sườn núi Tuyết Nữ đã sớm không gặp tung tích.

Trên núi.

Xích Luyện cùng Nguyệt nhi nhanh nhẹn mà đứng, ánh mắt nhìn chăm chú lên phía dưới, nhìn xem đội ngũ kia từng bước một đi vào kia hoàng lăng cửa vào, cư cao mà trông, cho người ta một loại một đám người ngay tại chậm rãi bước vào khăng khít địa ngục khủng hoảng cảm giác.

Cho dù là cách khoảng cách xa như vậy, tại Xích Luyện cùng Nguyệt nhi trong lòng bên trên cũng không khỏi tự chủ bịt kín tầng 1 lãnh ý.

Tại 2 nữ chân bên cạnh, thì là một xanh một trắng 2 đầu

đại mãng chính quấn quanh lấy trốn ở dưới bóng cây phun lưỡi rắn.

Cái này 2 đầu đại mãng là Xích Luyện từ kia ở trên đảo mang về, cái khác 8 đầu đoán chừng đã sớm chết tại cuộc chiến đấu kia bên trong, mà lại bởi vì Xích Luyện cùng Âm Dương gia cái khác nữ tử quan hệ giữa cũng không hòa hợp, nàng cũng không dám đem cái này 2 đầu rắn lưu tại thận lâu bên trên.

Bằng không mà nói, chỉ sợ qua không được 2 ngày liền sẽ bị Đại Tư Mệnh cho lột da hầm thịt.

Ngay tại lúc đội ngũ toàn bộ đi vào không lâu, 1 cái để bên ngoài tất cả mọi người kinh ngạc sự tình phát sinh ở trước mắt.

Két âm thanh bên trong, hoàng lăng cửa vào tự động đóng.

…

Hoàng lăng, chỗ sâu.

Tại bước vào trong này về sau, chạm mặt tới chính là một đoạn u ám thông đạo. Chỉ bất quá tại lối đi này bên trong cũng vô dụng lửa đem chiếu rọi, mà là tại thông đạo 2 bên cách mỗi bên trên một khoảng cách liền sẽ khảm nạm 1 viên phát ra lãnh quang Dạ Minh Châu.

Vẻn vẹn một đoạn thông đạo, nó xa hoa trình độ liền muốn so hoàng cung càng sâu.

“…”

Trong đội ngũ, sắc mặt của từng người không tự chủ được bộc lộ từng tia từng tia chấn kinh, cho dù là Hồ Hợi, Triệu Cao bọn người đối cái này Hoàng Lăng nội bộ cấu tạo cảm thấy kinh ngạc. Vẻn vẹn 1 cái mở đầu, chính là như thế xa hoa, cái này Thủy Hoàng coi là thật nghĩ người thường không thể nghĩ.

Đội ngũ sau cùng mặt.

Một bóng người không biết lúc nào rơi đội, đi tại phía sau cùng.

Nhạc Duyên đang dùng một loại dò xét ánh mắt dò xét cái này với hắn mà nói đều có chút xa lạ thông đạo.

Hồi tưởng lúc trước hắn tu thành Huyền Âm 12 kiếm lúc đi ra, thông đạo cũng không phải cái bộ dáng này, hiển nhiên trong khoảng thời gian này bên trong, Doanh Chính tốn hao đại lực khí lại lần nữa đối hoàng lăng tiến hành cải tạo. Ngay tại Nhạc Duyên hồi ức quá khứ thời điểm, một trận két thanh âm từ phía sau truyền đến.

Quay đầu lại, Nhạc Duyên nhìn thấy chính là tại cơ quan tác dụng dưới, hoàng lăng đại môn bắt đầu đóng chặt.

Đây là! ! !

Nhạc Duyên ánh mắt sáng lên, trong lòng phỏng đoán tại lăng mộ đại môn đóng chặt thời điểm đã được đến chứng thực.

Hiểm địa.

Tuyệt địa.

Tử địa.

Tại bá đạo cơ quan thuật, tại cá nhân ** xung đột dưới, nơi này tuyệt đại đa số người chỉ sợ đều sẽ thực sự trở thành Doanh Chính chôn cùng, có thể trốn tới chỉ sợ không có mấy cái. Doanh Chính, ngay cả mình nhi tử tâm tư đều tính tại bên trong.

Công tử Phù Tô nhân hậu, sẽ không làm trái lệ sự tình.

Mà Hồ Hợi…

Dã tâm càng lớn người, chỉ sợ sẽ càng thảm.

Chỉ tiếc người tính không bằng trời tính, thiên toán không bằng vỡ vụn thời gian người nhúng tay.

Hết thảy tính toán cuối cùng hóa thành cuồn cuộn hồng trần, tiêu tán trống không.

Thu hồi ánh mắt, Nhạc Duyên ánh mắt hướng lối đi này cuối cùng nhìn lại, hắn có thể cảm giác được hết thảy chính là bắt đầu.

Trong mơ hồ, Nhạc Duyên nghe tới bá đạo cơ quan thuật khởi động thời điểm khác tiếng vang.

—

—

Chương 155 : Mạnh nhất cơ quan thuật (thượng)

“! ! !”

Thông đạo đi qua sau, xuất hiện ở trước mặt mọi người chính là 1 cái cự đại cái hố nhỏ, tại kia cái hố nhỏ bên trong đứng vô số thân mang khôi giáp, tay cầm vũ khí binh sĩ. Cái này chỗ rẽ gặp được yêu tình cảnh, để người tiến vào cũng không khỏi tự chủ sửng sốt một chút.

Định thần nhìn lại, bọn hắn lúc này mới phát hiện đứng tại nơi đó chẳng qua là từng cỗ gốm người, chỉ là tượng binh mã.

Chỉ là bởi vì những này gốm ngẫu lớn tiểu cùng chân nhân không khác, đột nhiên một chút nhìn qua, tựa như là một đám chân nhân đứng tại kia bên trong. Tại sau khi liếc nhanh mấy lần, xác định đây chẳng qua là một chút vật bồi táng về sau, liền không còn đi để ý.

Đáng tiếc người ở chỗ này cũng không có mấy cái phát hiện những cái kia đứng ở bên trong một chút Đào Dong có một chút mắt thường khó gặp mịt mờ động tác.

Trong đội ngũ.

Tại bước vào hoàng lăng thời điểm, mỗi cái thân mang võ công người đều cảm thấy một cỗ áp lực vô hình, mỗi người đều cảm thấy mình thân thể 4 phía bao phủ một

cỗ khí tức âm lãnh. Nhưng ở đến sau này, còn giấu ở trong đội ngũ Đạo Chích cẩn thận từng li từng tí mở miệng, nói: “Ta không biết mới vừa rồi là không phải là ảo giác, ta giống như nhìn thấy những cái kia Đào Dong có quay đầu.”

“Ừ”

Cái Nhiếp nghe vậy khẽ giật mình, Đạo Chích là ai làm cướp bên trong chi thánh tồn tại, đối hoàn cảnh lần đầu tiên hiểu rõ là cần cực cao trí nhớ, bởi vì đôi này hắn lặng yên vô tức trộm cắp đồ vật thời điểm có đại dụng

Dù sao lúc cần thiết có thể mượn dùng trí nhớ hồi phục nguyên dạng.

Nhưng tại Đạo Chích trong lời nói, hắn đã phát hiện nơi này kỳ quái chỗ.

Bước chân tiến tới dừng lại, Vệ Trang nghiêng đầu sang chỗ khác ánh mắt dừng ở Đạo Chích trên thân, mấy người mắt bên trong đều hiện lên ra vẻ kinh ngạc.

Đạo Chích ánh mắt đủ để cho người tin tưởng.

Đạo Chích nói nơi này Đào Dong có vấn đề, như vậy tất nhiên là tồn tại vấn đề. Bởi vì muốn nói sức quan sát lời nói, người ở chỗ này thật đúng là không có mấy người có thể theo kịp 1 cái Đạo Chích vốn có một nháy mắt lực chú ý.

Đào Dong quay đầu

Chẳng lẽ nơi này Đào Dong đều là cơ quan

Trong lúc nhất thời, mấy người não hải bên trong đều hiện lên ra vấn đề như vậy.

Mà tại cái này trống trải đại điện một chỗ chỗ tối tăm, Nguyệt Thần trên mặt cẩn thận chi sắc nhìn xem trước mặt một hàng kia xếp thành liệt hình người gốm ngẫu, lụa mỏng che lấp lại trên mặt toát ra một tia hiểu rõ. Người bên ngoài có lẽ nhìn không ra những con rối này có vấn đề gì, nhưng tại thận lâu bên trong gặp qua quá nhiều Nguyệt Thần làm sao không biết

Trước mắt cái này có thể xưng quân trận Đào Dong, toàn bộ đều là cơ quan nhân.

Đây là từ bá đạo cơ quan thuật kết hợp Âm Dương gia bí thuật chỗ cấu tạo mà thành búp bê, hơn nữa nhìn tình hình. Chỉ sợ Công Thâu thù kỹ thuật lại cùng Âm Dương gia hợp tác cao hơn một tầng lầu, người nơi này ngẫu hay là cùng thận lâu có như vậy một chút khác biệt. Bất quá nhìn cái này quy mô chỉ sợ so thận lâu bên trong nhân số phải hơn rất nhiều.

Vẻn vẹn cái này bên trong, liền quả thực là 1 con quy mô nhỏ quân đội.

Nhìn xem hoàng lăng quy mô, hiển nhiên so Nguyệt Thần trong tưởng tượng muốn lớn hơn. Có thể nói trong thiên hạ này chân chính biết hoàng lăng quy mô chỉ sợ chỉ có Đông Hoàng đại nhân cùng Doanh Chính 2 người, cho dù là lúc trước những cái kia người kiến tạo chỉ sợ cũng không rõ ràng.

Tại Nguyệt Thần bước vào nơi này một sát na kia, nàng liền phát giác được những này Đào Dong chỗ quái dị, trong lúc nhất thời nàng ngừng lại, giấu ở nơi hẻo lánh.

Doanh Chính đem bí tịch giấu ở cái này bên trong. Ngược lại thật sự là là làm 1 cái dự tính tốt.

Vừa mới kia trong đó mấy người ngẫu nghiêng đầu động tác, cũng đã để Nguyệt Thần phát giác được cái này hoàng lăng bên trong cơ quan bắt đầu khởi động.

Cùng một thời gian.

Tại hoàng lăng một chỗ khác, Tuyết Nữ cũng tiềm ẩn tại kia bên trong, ẩn nấp tự thân khí tức.

Phía trước đội ngũ.

18 thế tử Hồ Hợi nuốt nghẹn từng ngụm từng ngụm nước, ánh mắt hướng quan sát bốn phía.

Tuy nói hắn muốn đoạt được kia mười quyển bí tịch, mà xoay tròn tự thân lên đến, nhưng ở cái này đột nhiên trở nên âm trầm trầm hoàng lăng bên trong, Hồ Hợi hay là cảm nhận được một cỗ áp lực vô hình. Nhất là kia đứng tại đội ngũ 4 phía tượng binh mã, cho dù là tử vật, nhưng bị nhiều như vậy tử vật nhìn chăm chú lên cảm giác vẫn là để người có một loại cảm giác da đầu tê dại. Liền tựa như nhìn thấy mình phụ hoàng mang theo cấm vệ đứng tại trước mặt mình cái chủng loại kia tự dưng mà thành áp lực.

Đối so với tượng binh mã uy thế, ngược lại để Hồ Hợi cảm thấy mình chuẩn bị tế sống phẩm ngược lại là cho không được loại cảm giác này.

Sau khi liếc nhanh mấy lần, Hồ Hợi lúc này mới đem chân chính tinh lực đặt ở kia bị giấu ở nơi này bí tịch, chỉ là cái này hoàng lăng như thế lớn, ai biết phụ hoàng đem bí tịch này đến tột cùng giấu ở nơi này nơi nào mà vừa rồi chỗ này đại điện, vẻn vẹn hoàng lăng bên trong một bộ điểm.

“Cẩn thận chút, bệ hạ!”

Theo sau lưng Triệu Cao cũng phát giác được hoàng lăng bên trong kia trầm muộn bầu không khí, tiến lên trước, tại Hồ Hợi bên tai thấp giọng nói: “Cái này Tiên Hoàng hoàng lăng chỉ sợ chẳng phải đơn giản.” Đang nói chuyện đồng thời, Triệu Cao cũng đối theo bên người lục kiếm nô làm ra hiệu. Để bọn hắn đề cao cảnh giác.

…

Đội ngũ sau cùng mặt.

Tại thông đạo lối đi ra, Nhạc Duyên chẳng biết lúc nào đã đi tới cái này bên trong, nhìn xem phía trước chậm lại đội ngũ, ánh mắt của hắn chỉ bất quá khẽ quét mà qua. Lập tức ánh mắt bí ẩn hướng mặt khác 2 cái phương hướng nhìn 2 mắt về sau, lúc này mới đem lực chú ý đặt ở đám lính kia ngựa tượng trên thân.

Ân

Cái này tượng binh mã cùng mấy năm trước có chút khác biệt.

Chẳng qua là một chút, Nhạc Duyên liền nhìn ra trước mắt tượng binh mã chỗ khác biệt. Trước mắt hiện lên Công Thâu gia chưởng môn nhân Công Thâu thù bộ dáng kia, đối phương tại cơ quan thuật bên trên thiên phú cho dù là Nhạc Duyên cũng không thể không tán thưởng một tiếng, đối phương tại hình người trên cơ quan quả thực có kinh khủng tạo nghệ.

Thận lâu hợp tác kiến tạo mà đến, thận lâu cơ quan bên trong cũng cơ hồ là xuất từ Công Thâu thù 1 nhân thủ. Bao quát những cái kia tại thận lâu bên trong tuần tra Âm Dương gia cơ quan nhân.

Mà trước mắt tượng binh mã chính là cùng một chủng loại hình.

Thậm chí Công Thâu thù đến có thể cải tạo người sống tình trạng, tại hấp thu Âm Dương gia một ít bí thuật về sau, tài nghệ của hắn khi cao hơn tầng 1.

Ánh mắt thu hồi, Nhạc Duyên ánh mắt lại lần nữa dừng ở đội ngũ kia trung ương nhấc lên ngọc quan tài phía trên.

… Tốc độ của bọn hắn quá chậm.

Không thể làm như vậy được.

Nghĩ đến cái này bên trong, Nhạc Duyên tay phải nâng

lên, ngón giữa hơi cong, chính là lăng không bắn ra.

Thoáng chốc.

Vô hình kình khí trong im lặng phá không mà ra, bắn thẳng đến kia trung ương nhất 1 tên nắm giữ trường qua tượng binh mã trên thân.

Ba!

Một tiếng vang giòn, tại cái này hơi có vẻ an tĩnh đại điện lộ ra phải phá lệ rõ ràng.

Cơ hồ một nháy mắt, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía thanh âm nơi phát ra chỗ, bọn hắn nhìn thấy chính là kia tượng binh mã trong đội ngũ 1 tên binh dung đầu tự dưng bạo liệt. Ngay sau đó, phát sinh sự tình lại là để tất cả mọi người ở đây sắc mặt lập tức đại biến.

Có người!

Đây là bọn hắn ý niệm đầu tiên, tùy theo cái thứ 2 suy nghĩ thì là kinh hãi. Bởi vì tại mọi người trong mắt, bọn hắn phát hiện 1 cái nghe rợn cả người sự thật.

Đó chính là

Binh dung, sống.

Vô số để người lỗ tai run lên thanh âm bên trong, kia lập thành quân trận tượng binh mã mỗi cái trên thân đều phát ra một trận kẽo kẹt kẽo kẹt tiếng vang.

Đầu lâu vặn vẹo, thủ đoạn nâng lên.

Ở vào quân trận bên trong kình nỏ tượng binh mã trong tay kình nỏ toàn bộ chỉ hướng đi ở chính giữa mọi người.

Ông!

Dây cung động. Tiếng xé gió nhất thời.

Một nháy mắt, mọi người chỉ thấy trước mắt nhiều 1 đóa đen nhánh mây, bất quá trong chớp mắt cũng đã đi tới mọi người trước người.

Cái này rõ ràng là đại Tần quân đội đả biến thiên hạ ở giữa để 6 quốc quân đội sợ hãi cung tiễn đả kích phiên bản thu nhỏ.

Trong chốc lát, chỉ nghe lít nha lít nhít tên nỏ bắn vào nhục thể tiếng vang vang lên. Tiếng xèo xèo không dứt bên tai.

Hơn 100 tên binh sĩ tại cái này dưới sự ứng phó không kịp trực tiếp bị bắn chết, đổ xuống một mảng lớn, mà tại thời khắc này, toàn bộ đội ngũ lập tức hỗn loạn.

Nhấc quan tài người càng là thất kinh dưới vứt xuống ngọc quan tài, bắt đầu chạy loạn bắt đầu.

Đáng chết!

Đột nhiên như thế tràng diện biến hóa. Để Hồ Hợi Triệu Cao bọn người trở tay không kịp, càng làm cho ẩn nấp

tại đội ngũ bên trong Vệ Trang, Cái Nhiếp mấy người cũng là trợn mắt hốc mồm. Càng khiến người ta bọn hắn hãi dị chính là, tại một màn mưa tên về sau, liền thấy những cái kia cầm trường qua tượng binh mã khom người, bắt đầu bày lên công kích tư thế.

Cái này, hoàn toàn là quân đội hành quân tác chiến đấu pháp.

Lấy nhân thân đối với mấy cái này không có sinh mệnh cơ quan nhân, không có nguyện ý.

Đồng thời, bị mang vào đánh trở tay không kịp đám binh sĩ cũng dọn xong trận thế, chỉ là bọn hắn tùy thân mang cũng không có cái gì binh khí dài, càng nhiều người mang theo đều là kình nỏ. Kia là Hồ Hợi chuẩn bị dùng để đối phó những cái kia hữu tâm cướp đoạt bí tịch cao thủ chuẩn bị.

Thế nhưng là tại bị tượng binh mã đánh cái sai chỗ không kịp binh sĩ chỉ có thể dùng trên tay nỏ đánh trả, chỉ tiếc bắn đi ra tên nỏ cũng không có quá nhiều tác dụng.

Một khi bị những cái kia trường qua binh cận thân , chờ đợi chỉ có một trường giết chóc.

Xông lên phía trước nhất 1 con cầm trường qua tượng binh mã, toàn bộ thân thể bên trên lít nha lít nhít cắm đầy mũi tên, nhưng vẫn cố chấp trước tiến vào mấy bước sau lúc này mới tan ra thành từng mảnh, hoàn toàn nứt toác ra, rơi lả tả trên đất, từ bên trong lăn ra đầy đất lớn tiểu không 1 bánh răng.

Cơ quan nhân!

Đây là Vệ Trang cùng Cái Nhiếp bọn người nhìn thấy cái này sau tâm tư.

Xuất thân Mặc gia Đạo Chích càng là hít vào một ngụm khí lạnh, như thế cơ quan thuật, như thế quy mô cơ quan nhân. Chỉ sợ Ban đại sư cũng được cam bái hạ phong.

Hắn thấy, đây là thuần túy nhất giết người cơ quan thuật.

Tại mấy người não hải bên trong, không hẹn mà cùng hiện ra 1 người thân ảnh Công Thâu thù.

Hai mắt nhìn nhau một cái, mấy người lập tức từ hỗn loạn bên trong bắt đầu lặng yên thoát ly. Mà tại trước đó, Hồ Hợi đã tại Triệu Cao cùng lục kiếm nô hộ vệ dưới hướng bên trong thối lui, trở về con đường đã triệt để bị những người máy này ngăn cản.

Ngay tại lúc Vệ Trang cùng Cái Nhiếp bọn người liền muốn theo đuôi lui vào thời điểm, Đạo Chích thanh âm lập tức xuất hiện tại bên tai của bọn hắn.

“Các ngươi nhìn.”

“Đó là cái gì “

Theo Đạo Chích tay phải chỉ, Vệ Trang cùng Cái Nhiếp ánh mắt hai người cũng theo nhìn qua, chỉ thấy tại kia

tượng binh mã trong đội ngũ 1 cái dáng vẻ tướng quân cơ quan nhân một tay cầm kiếm. Một tay cầm một quyển sách, giơ cao lên phát hào mệnh lệnh đứng tại kia bên trong.

Kia quyển trục…

Sẽ không phải là! ! !

Liền tại bọn hắn mấy người kinh ngạc một khắc, tràng diện lại lần nữa biến hóa.

Một bộ lụa mỏng màu trắng từ nơi hẻo lánh bên trong càn quét mà ra, trực tiếp hướng tướng quân kia bộ dáng cơ quan nhân trên tay quyển trục quyển đi.

Lụa mỏng như rắn đồng dạng uốn lượn mà đi, trực tiếp quấn lên cơ quan nhân trong tay trái, chỉ nghe xoạt xoạt một tiếng, cơ quan nhân cánh tay toàn bộ bị màu trắng tia sa kéo xuống, lập tức cuốn ngược mà quay về. Ngay tại lụa mỏng cuốn ngược mà quay về sát na, 1 thanh xoay tròn trăng khuyết hình vũ khí từ chỗ tối phát ra, trực tiếp trảm tại lụa mỏng ở giữa.

Xoẹt!

Lụa mỏng đứt gãy, một nửa nửa đường mà rơi.

Tại kia quyển trục rớt xuống trên đường, mặt khác 1 thanh trăng khuyết hình vũ khí lại lần nữa xuất hiện trực tiếp đánh vào trên quyển trục mặt, khiến cho nó ném đi ra ngoài, hướng bên cạnh bay đi. Đồng thời, 1 đạo bóng người màu xanh lam đã xuất hiện tại kia bên trong, bàn

tay như ngọc trắng trực tiếp cầm hướng mình bay tới quyển trục.

“Tuyết Nữ!”

Nguyệt Thần lạnh lẽo tiếng nói tại hỗn loạn đại điện bên trong quanh quẩn, nơi hẻo lánh bên trong, trên tay nàng lưu lại chỉ có kia đoạn mất một nửa lụa mỏng.

Về phần phía trước một khắc, Vệ Trang đám người đã dẫn đầu thối lui, ván này không thể trộn lẫn.

Trọng yếu nhất chính là bọn hắn nhìn ra được kia quyển trục lớn tiểu Trình độ, tuyệt đối không phải mười quyển nội dung, lớn nhất khả năng kia chỉ bất quá là trong đó 1 quyển mà thôi.

—

—

Chương 156 : Mạnh nhất cơ quan thuật (trung)

Vội vàng giao thủ.

Cuối cùng lại là Tuyết Nữ cao hơn một bậc, nửa đường ngăn lại Nguyệt Thần động tác, dây lụa bị chặn ngang chặt đứt, kia quyển trục rơi vào lòng bàn tay của nàng bên trong.

2 nữ đồ vật cách xa nhau, ở giữa cách chính là những cái kia đã triệt để sống tới tượng binh mã, xuất từ Công Thâu thù bá đạo cơ quan thuật tại thời khắc này triệt để cho thấy hắn kia giết người phương diện uy lực. Những này binh dung bởi vì là cơ quan khống chế, đối ở vào phạm vi loại hình tất cả mọi người khai thác hành động, trong lúc nhất thời tràng diện hỗn loạn thành một đoàn.

Binh khí giao kích âm thanh, tiếng la giết trong lúc nhất thời tại lăng mộ bên trong tiếng vọng ra, náo nhiệt đến cực điểm.

“…”

Ánh mắt vượt qua binh dung đỉnh đầu, Nguyệt Thần ánh mắt tại Tuyết Nữ trên thân hơi dừng lại một chút về sau, kia 1 quyển quá mỏng, nghĩ đến bất quá là trong đó 1 quyển. Nghĩ đến cái này bên trong, Nguyệt Thần liền lập tức bứt ra hướng bên cạnh thân cách đó không xa thông đạo mà đi, kia lý chính là lúc trước Hồ Hợi bọn người lui vào địa phương.

Mà tại bước vào thông đạo một khắc cuối cùng, Nguyệt Thần đột nhiên quay đầu lại hướng lúc đến thông đạo phương hướng quét như vậy một chút.

Đưa mắt nhìn Nguyệt Thần bóng lưng biến mất tại trong tầm mắt về sau, Tuyết Nữ di hình hoán vị ở giữa đi tới nơi hẻo lánh, nàng trực tiếp đem trên tay quyển trục mở ra, một chút quét đi lên.

“! ! !”

Quả nhiên.

Tuyết Nữ lông mày ngưng lại, đôi mắt chỗ sâu đè nén vẻ tức giận.

Quyển trục này bất quá là kia mười quyển bên trong trong đó một phần, tốt một cái Doanh Chính, vậy mà là sinh sinh đưa chúng nó chia rẽ ra. Đang nhìn trước mắt đại điện, nghĩ đến Doanh Chính cái này hao phí cực lớn sức dân kiến tạo ra được Hoàng Lăng nội bộ chỉ sợ xa xa không chỉ như thế một chỗ.

Lấy xấu nhất phương thức suy nghĩ, chỉ sợ cái này lăng mộ chí ít còn có chín nơi dạng này chỗ.

Bí tịch này tuyệt đối không thể rơi vào những người khác trong tay.

Bàn tay như ngọc trắng lắc một cái, mở ra quyển trục trực tiếp cuốn ngược mà quay về, bị Tuyết Nữ chuyển tay ở giữa thu nhập tay áo, thanh lãnh như tuyết ánh

mắt liếc qua nơi xa, nàng thân hình thoắt một cái, cũng là hướng trước mặt thông đạo vọt tới. Thân ảnh lóe lên bên trong, người đã chui vào trong đó biến mất không thấy gì nữa.

Mà tại một đám người dẫn đầu lui vào về sau, tại đại điện bên trong cùng binh dung giao thủ những người khác cũng lần theo lúc trước người đường xá đi theo.

Rất nhanh.

Đại điện bên trong binh khí giao kích âm thanh ngừng lại.

Tại đem ở đây còn sót lại binh sĩ đồ sát hầu như không còn về sau, những này binh dung cứ như vậy đình chỉ động tác. Lại lại lần nữa hồi phục trước đó loại kia bất động đứng thẳng động tác.

Giữa sân, chứa Doanh Chính thi thể ngọc quan tài cứ như vậy đặt tại chính giữa, bị vô số binh dung vây quanh ở chính giữa.

Tại ngọc quan tài 4 phía, thì là sớm tung tóe đầy vô số huyết dịch. Vô số chất lỏng màu đỏ ngay tại ngọc quan tài mặt ngoài một chút xíu trượt xuống, không chỉ có như thế, quan tài trên khuôn mặt hiện đầy vô số sâu cạn không 1 vết tích, đây chính là trước đó giao phong bên trong lưu lại đến vết tích.

Về phần trước đó nhấc quan tài người, sớm tại trước đó liền bị binh dung ** phun ra mưa tên triệt để bắn thành tổ ong vò vẽ. Mất đi tính mệnh.

Cộc! Cộc! Cộc!

Tiếng bước chân ầm ập tại cái này từ náo đột nhiên chuyển yên tĩnh đại điện lộ ra phải phá lệ rõ ràng.

Nhạc Duyên thân ảnh từ trong bóng tối từng bước một bước ra, ánh mắt quét mắt trước mắt cái này rối bời cảnh tượng.

Thi thể khắp nơi.

Đầy đất hài cốt.

Trong không khí tràn ngập gay mũi mùi máu tươi, không duyên cớ cho cái này lăng mộ bên trong tăng thêm một phần thê diễm quỷ dị.

Đinh!

Mũi chân nhẹ nhàng đụng đụng bên chân bánh răng, nhìn xem nó tại mình một cước kia lực đạo dưới phát ra một trận liên miên thanh âm nhấp nhô hướng trước mặt mà đi. Lang khi âm thanh bên trong, bánh răng đang ánh mắt bên trong lấy kỳ quái lộ tuyến chếch đi nhấp nhô, cuối cùng tại đâm vào ngọc quan tài phía trên, phát ra một tiếng vang lanh lảnh.

Cái này thanh thúy thanh âm cũng không phải là trong tưởng tượng sắt ngọc giao kích âm thanh, ngược lại là một tiếng kiếm minh.

Tại cái này âm thanh qua đi, đại điện bên trong hết thảy

tựa hồ cũng đã triệt để ngừng lại, mà đám lính kia dung cũng không tại cho người ta trước đó loại kia còn sống quái dị cảm giác. Thật giống như bọn hắn vốn chỉ là binh dung mà thôi, đứng yên ở kia bên trong.

Dạo bước bước ra, nhẹ nhàng đem ngăn tại bên cạnh trường qua đẩy ra, Nhạc Duyên nghiêng người đi tới ngọc quan tài phía trước.

Ở trên cao nhìn xuống nhìn xem kia nằm tại quan tài bên trong người, Nhạc Duyên đứng tại kia bên trong trầm mặc nửa ngày.

Một đời thiên kiêu, thiên cổ nhất đế.

Lại là rơi vào như thế kết cục.

Tương đối, 2 người kỳ thật đều có không trẻ măng cùng địa phương, nhưng 2 người tại một chỗ đều là có giống nhau như đúc thất bại, đó chính là 2 người ở phía sau người dạy bảo bên trên thật đúng là 8 lạng nửa cân. Mà dưới mắt, Doanh Chính đau lòng tiểu nhi tử nhưng cũng tại dã tâm bừng bừng tranh đoạt kia mười quyển bí tịch. Muốn lại chấn cái này giang sơn.

Nói thật, Nhạc Duyên cũng xa xa nhìn qua 18 thế tử Hồ Hợi người này, từ phương diện nào đó đến nói cái này 18 thế tử, hiện tại 2 đời Hoàng đế có Doanh Chính đồng dạng tâm ngoan thủ lạt. Vô luận là đối bất luận kẻ nào.

Cùng trưởng tử Phù Tô khác biệt, Hồ Hợi không có Phù Tô khoan hậu, nhiều người một loại âm tàn.

Nhưng Hồ Hợi là 1 cái chân chính người thông minh.

Theo Nhạc Duyên, Doanh Chính nhiều như vậy nhi tử bên trong, cùng hắn nhất giống ngược lại không phải trưởng tử công tử Phù Tô, càng không phải là cái kia lưu lạc bên ngoài 19 thế tử. Ngược lại cái này 18 thế tử Hồ Hợi mới là nhất giống 1 cái.

Đều nói công tử Phù Tô kế vị, có thể nhận càng nhiều kính yêu, bằng vào đại nghĩa phục thiên hạ, nhưng lấy Hồ Hợi năng lực cũng chưa chắc không thể.

Sự ác độc của hắn, dấu hiệu thứ nhất tại công tử Phù Tô trên thân.

Nhưng nếu lấy 1 cái phụ thân thân phận đến xem, Doanh Chính lựa chọn người thừa kế tương lai lời nói cũng sẽ không là cái kia cùng hắn mình nhất giống nhi tử, mà hẳn là khoan hậu trưởng tử Phù Tô, bởi vì Doanh Chính rõ ràng mình là một cái dạng gì tàn nhẫn tính tình.

Chỉ là…

Não hải bên trong hồi tưởng đến lịch sử, Nhạc Duyên có chút buồn cười. Tại kinh lịch hắn làm đồ đệ Khấu Trọng làm sự tình về sau, Nhạc Duyên đã sớm biết lịch sử chẳng qua là người thắng chỗ viết.

Mà lại Nhạc Duyên dám khẳng định, cho dù là Lý Tư bị Triệu Cao kéo vào hùn vốn, tại 2 người trợ giúp dưới, Hồ Hợi bằng nhanh nhất tốc độ leo lên đế vị, nhưng cái này nhất giống Doanh Chính nhi tử nơi nào sẽ đơn giản như vậy chỉ sợ tiểu tử này tâm lý đã sớm ẩn ẩn chuẩn bị

muốn đối phó Triệu Cao cùng Lý Tư.

Bất quá Hồ Hợi ẩn nhẫn có thể so chính Doanh Chính , người bình thường nhìn không ra mà thôi.

Nghĩ đến cái này bên trong, Nhạc Duyên mới đối ngọc quan tài bên trong Doanh Chính thi thể cười cười, mặc dù 2 người ở phương diện này 8 lạng nửa cân, nhưng tương đối Doanh Chính chỉ là nửa cân, hắn Nhạc Duyên có trọn vẹn tám lượng. Bởi vì hắn vỡ vụn thời gian duyên cớ, chí ít hắn hậu đại không có đạt tới cái này tự giết lẫn nhau tình trạng.

Một phen suy nghĩ qua đi, Nhạc Duyên có động tác.

Đưa tay, xoay người.

Tiếng ầm vang bên trong, ngọc quan tài trực tiếp bị Nhạc Duyên một tay nâng tại đỉnh đầu.

Hơi chấn động một chút, kình lực trực tiếp đem những cái kia còn lan tràn tại ngọc quan tài bên trên vết máu toàn bộ đánh tan đến, khôi phục sạch sẽ.

“Đi.”

“Con của ngươi làm không được, như vậy liền từ bản tọa cái này cũng vừa là thầy vừa là bạn cũng địch người đưa ngươi đoạn đường cuối cùng này.”

Lời nói rơi xuống, Nhạc Duyên cứ như vậy một tay giơ ngọc quan tài, một tay đặt ở bên hông, từng bước một hướng chỗ sâu đi đến.

Nếu nói hiểu rõ cái này hoàng lăng người, trừ Doanh Chính bản nhân bên ngoài, liền chỉ có chính Nhạc Duyên, thậm chí hắn so Doanh Chính muốn càng rõ ràng hơn trong này bố trí. Phải biết lúc trước hắn nhưng là trong này vì sáng tạo Huyền Âm 12 kiếm thời điểm thế nhưng là ngốc không ít thời gian.

Mặc dù tại đông độ sau thời gian bên trong hoàng lăng lại lần nữa bị Doanh Chính một lần nữa cải tạo, càng là chiêu Công Thâu thù ở bên trong thiết hạ đại lượng cơ quan binh dung, nhưng đại khái bên trên hoàn cảnh vẫn là không có thay đổi. Trừ chỗ này đại điện bên ngoài, bên trong bên trong còn có 8 cái.

Số chín là số lớn nhất, Doanh Chính tại hoàng lăng bên trong đồng dạng thiết trí đồng dạng số lượng.

Lại nhìn trước đó kia quyển bị cơ quan người nắm giữ quyển trục, Nhạc Duyên liền biết Doanh Chính đem thiên ma mười quyển điểm ra, mỗi một chỗ địa phương đều chính là một quyển, khiến cái này tranh đoạt quyển trục người tại lăng mộ bên trong tự giết lẫn nhau, kết hợp với bá đạo cơ quan thuật, đây đã là có một mẻ hốt gọn dự định.

Có lẽ, kia mấu chốt nhất một quyển, cũng không tại hoàng lăng bên trong.

Trong thông đạo.

Nhạc Duyên nâng quan tài mà đi.

Còn chưa tới cái thứ 2 đại điện thời điểm, Nhạc Duyên liền đã ngầm trộm nghe thấy từ cuối thông đạo truyền đến binh khí giao kích tiếng vang.

Vừa tới lối vào, Nhạc Duyên liền nghe một trận tiếng vang đinh tai nhức óc từ nơi xa truyền ra, chói tai tiếng xé gió bên trong một cái bóng người bị cái gì sinh sinh bắn tới hắn trước mặt.

Nhìn kỹ lại, Nhạc Duyên nhìn thấy chính là 1 người đưa lưng về phía mình giữa không trung giương nanh múa vuốt, 2 tay nắm chắc kia cắm ở phần bụng thấu thể mà qua 1 cây chừng cánh tay trẻ con phẩm chất thanh đồng trường mâu, tại to lớn xuyên qua lực đạo dưới trực tiếp dẫn vào.

Người này phục sức kì lạ, màu đen làm chủ, trên đầu càng là buộc lên màu đen mũ trùm, nhìn hình tượng chính là Triệu Cao thủ hạ lưới lục kiếm nô trong đó 1 trong.

Thấy thế.

Nhạc Duyên thân hình một bên, một tay nâng quan tài, một tay nhàn nhạt nhấn ra, .

Lập tức, lăng không mà đến người kia đã đâm vào 1 đạo không nhìn thấy khí tường phía trên, khổng lồ lực đạo tăng thêm khí kình phản chấn, nam tử này còn chưa kịp phát ra một tiếng rú thảm, cả người liền giữa không trung hóa thành một đoàn huyết vụ tán ra.

Trong đó hé mở quyển trục cũng từ thi thể bên trên bạo

ra, tùy theo đang giận kình dưới hóa thành bay phất phơ.

Người tán, kia thanh đồng trường mâu lại lần nữa đâm vào, đâm vào cái kia đạo nằm ngang ở nơi đó khí tường bên trên.

Một tiếng đua tiếng âm thanh bên trong, thanh đồng trường mâu tại đốm lửa tung tóe bên trong, tại kinh người quán tính dưới thẳng tắp mà vào, chỉ là ngăn tại trước mặt khí tường tựa như 1 đạo vĩnh viễn không cách nào xuyên thấu qua ngăn trở, lực phản chấn cùng quán tính lực lẫn nhau tác dụng dưới cái này thanh đồng trường mâu cứ như vậy tại trước mặt Nhạc Duyên thật giống như dựng thẳng nhập nồi mì sợi cứ như vậy mềm nhũn ra, cuối cùng đổ sụp thành một đoàn thanh đồng bánh dừng ở trước mặt.

Ba!

Đưa tay tiếp nhận rớt xuống đồng bánh, vừa vào tay cái này đồng bánh thuận tiện như biến thành đất cát đồng dạng từng chút từng chút tán thành phấn kết thúc.

Ăn mòn…

Thiên ma chân khí!

Tình hình như vậy, chỉ sợ là 2 nữ hợp kích mới có thể tạo nên lực lượng lớn như vậy.

Thông đạo bên trong giao phong chỉ bất quá tại cái thứ 2 đại điện bên trong liền bắt đầu gay cấn sao

Ánh mắt đảo qua kia nửa bộ quyển trục hóa thành bay phất phơ, Nhạc Duyên cũng là không ngoại lệ. Đối mặt dụ hoặc, cho dù là lục kiếm nô cũng vô pháp cự tuyệt phần này dụ hoặc, lên lòng tham, muốn thừa dịp loạn tranh đoạt bí tịch, vậy đơn giản là đốt đèn lồng bên trên nhà xí muốn chết.

Mặc kệ là Triệu Cao, hay là Tuyết Nữ cùng Nguyệt Thần, cũng sẽ không cho phép.

Ngay tại Nhạc Duyên dừng bước lại trầm ngâm đồng thời, 1 đạo tiếng bước chân dồn dập cũng từ cuối thông đạo truyền đến.

“Ừ”

Lỗ tai khẽ động, tay phải xa xa duỗi ra, chính là lăng không một trảo.

Lập tức khổng lồ hấp lực trống rỗng mà sinh, một bóng người trực tiếp tại cỗ lực hút này dưới từ đằng xa kéo đi qua.

Một trận chói tai thanh âm bên trong, 1 cái binh dung bị hút tới Nhạc Duyên trước mặt, còn chưa cận thân liền triệt để tan ra thành từng mảnh, hóa thành đầy đất huyết nhục hài cốt, bên trong hỗn tạp còn có bánh răng đồng dạng đồ vật.

Cái này binh dung đã cùng lúc trước đại điện có chỗ khác biệt. (chưa xong đợi tiếp theo.)

…

—

—

Chương 157 : Mạnh nhất cơ quan thuật (hạ)

Công Thâu thù bá đạo cơ quan thuật bên trong nhất là nổi danh chính là nhân thể cơ quan thuật. ∽ J∽ J,

Lúc trước tụ tán lưu sa vô song chính là Công Thâu thù cái thứ 1 thí nghiệm thành công đối tượng, sau đó tại cùng Âm Dương gia hợp tác kiến tạo thận lâu thời điểm, Đại Tư Mệnh từng phát hiện Công Thâu thù lại lần nữa thí nghiệm qua loại này không có chút nào nhân đạo

phương thức.

Từng tại hoàng lăng bên trong, Nhạc Duyên bế quan thời điểm trong này mặc dù có binh dung thế nhưng là số lượng cũng không nhiều, càng nhiều cũng là gốm sứ cùng cái khác vật phẩm hỗn hợp kiến tạo mà thành. Cho dù là tại trước đó cung điện kia bên trong, đám lính kia dung cũng chỉ xem như ở trong đó một loại.

Nhưng bây giờ…

Nhạc Duyên ánh mắt dừng ở bên chân bên trên huyết nhục hài cốt, Nhạc Duyên liền biết nơi này binh dung đã khác biệt. Nếu là dạng này, chỉ sợ cái này so đơn thuần người sống chôn cùng muốn càng thêm tàn nhẫn.

Dừng lại sau một lúc lâu, thẳng đến mặt trước cái kia đại điện bên trong giao thủ âm thanh an tĩnh lại về sau, Nhạc Duyên lúc này mới lại lần nữa dậm chân mà ra,

giơ ngọc quan tài tiến vào bên trong.

Vừa mắt.

Đập vào mi mắt chính là một mảnh u lục quang mang.

Kia là khảm nạm ở trên vách tường Dạ Minh Châu phát tán ra lãnh quang. Tại cái này lãnh quang chiếu rọi xuống, Nhạc Duyên đã thấy rõ trước mắt đại điện hết thảy bộ dáng.

Máu tươi, hài cốt.

Còn có đứt gãy binh khí cùng bị cự lực chấn vỡ hoặc bị binh khí chặt đứt binh dung tàn khu.

Tại từng đợt trọng thương binh sĩ còn có tắt thở trong tiếng rên rỉ Nhạc Duyên thân hình nhất định, áo bào hơi giương bên trong kình khí vô hình ầm vang mà ra, đánh thẳng những cái kia trọng thương người sắp chết, vô hình kình khí càn quét mà qua, những này tiếng rên rỉ lập tức im bặt mà dừng.

Những này trọng thương người sắp chết, Nhạc Duyên đưa bọn hắn cuối cùng đoạn đường, miễn đi bọn hắn sau cùng thống khổ.

Ánh mắt 1 quét qua qua, cuối cùng Nhạc Duyên ánh mắt dừng ở kia tựa ở nơi hẻo lánh bên trong 1 cái cự hình binh dung trên thân, chỉ bất quá cái kia binh dung vũ khí trên tay đứt gãy, một cánh tay không biết tung tích, mà lại ngay cả đầu lâu cũng tựa hồ bị một cỗ cự lực triệt để cho xoay xuống dưới, vứt sang một bên.

Cái này quyển thứ 2 bí tịch đã có kết cục.

Ngược lại là giao phong bên trong người đã chết so trước đó có khác biệt, chết không chỉ là còn sót lại binh sĩ, còn có cao thủ khác. Chí ít Triệu Cao lục kiếm nô đã thiếu 1 người.

Cuối cùng.

Nhạc Duyên ánh mắt tại một bên trên vách tường hơi dừng dừng. Kia bên trong có 1 cái nho nhỏ lỗ khảm, nguyên bản nên khảm nạm ở phía trên Dạ Minh Châu tựa hồ bị ai mượn gió bẻ măng.

Nửa ngày.

Cười nhạt một tiếng, Nhạc Duyên thu hồi ánh mắt, chậm rãi giơ ngọc quan tài hướng chỗ sâu cất bước đi đến.

“Tê!”

Một chỗ ẩn nấp u ám nơi hẻo lánh. Đạo Chích ngồi xổm ở nơi hẻo lánh, hận không thể đem toàn bộ người ổ tiến vào vách tường bên trong, một bên tại cẩn thận từng li từng tí quan sát phía trước, thiên về một bên rút lấy khí lạnh. Nhìn nửa ngày, lại không có phát hiện cái gì nguy hiểm sau. Đạo Chích ánh mắt lúc này mới dừng ở cánh tay trái của mình phía trên, nơi đó ống tay áo đã phá 1 khối lớn, lộ ra cánh tay, phía trên mơ hồ một mảnh, đây là hắn tại trước đó hành động bên trong bị thương.

Não hải bên trong quanh quẩn vừa mới tại cái thứ 2 đại

điện bên trong phát sinh sự tình, Đạo Chích liền không nhịn được khóe miệng giật giật.

Cao thủ hắn gặp qua không ít.

Nhưng như thế thành đống cao thủ tụ cùng một chỗ, Đạo Chích thật đúng là lần thứ 1 gặp, càng quan trọng đây là một trận cao thủ ở giữa hỗn chiến , người bình thường nếu là không có cái đặc biệt năng lực lời nói, chỉ sợ trong này sẽ chỉ trở thành một cỗ thi thể.

Thậm chí Đạo Chích cảm thấy cái này hoàng lăng chỉ sợ so với lúc trước cái kia thí răng ngục càng thêm khủng bố.

Thí răng ngục cơ quan mặc dù nghiêm mật sâm nghiêm. Nhưng không có trước mắt hoàng lăng bên trong tàn nhẫn, ai cũng không biết cái này hoàng lăng bên trong còn ẩn giấu đi cái gì khác sát chiêu, lại nói ban đầu ở thí răng ngục gặp phải địch nhân cũng bất quá là một chút binh lính bình thường, cao thủ cũng bất quá là kia lục kiếm nô cùng Chương Hàm, nhưng bây giờ ngay cả lục kiếm nô bên trong 1 cái cũng trực tiếp chết thảm tại Tuyết Nữ cùng Nguyệt Thần cộng thêm cơ quan nhân 3 người hợp dưới tay, nó nguy hiểm quả thực không phải thí răng ngục có thể so.

Tay phải sờ tác lấy từ mang bên trong móc ra 1 viên Dạ Minh Châu, Đạo Chích ánh mắt rơi vào trên cánh tay của mình, dò xét nửa ngày, lúc này mới nghiến răng nghiến lợi nói: “Móa nó, cái này Hồ Hợi quả nhiên cũng có không kém võ công!”

Vết thương trên cánh tay thế cũng không phải là bị cơ quan người gây thương tích. Lại thêm hắn cơ hồ đều đối người ở chỗ này vũ lực có 1 cái đại khái suy đoán, Đạo Chích cũng không có lựa chọn đối đầu bọn hắn, thậm chí cũng không có muốn trong lúc hỗn loạn tiếp nhận người máy kia trên tay bí tịch.

Đáng tiếc trời không theo ý người, tại một đám cao thủ cộng thêm cơ quan nhân hỗn chiến bên trong. Kia quyển bí tịch trực tiếp bị người mượn lực đánh tới hắn trên tay, sau đó… Đạo Chích liền bi kịch, trực tiếp đụng phải Hồ Hợi tập kích.

Nếu không phải hắn Đạo Chích phản ứng kịp thời, chỉ sợ sẽ trực tiếp chết tại Hồ Hợi tay bên trong, nhưng cho dù là dạng này cũng lưu lại thương thế không nhẹ.

Nhưng kia quyển trục cuối cùng vẫn là không có rơi vào Hồ Hợi trên tay, ngược lại là Bạch Phượng nhòm ngó cơ hội nhất cử đoạt được.

Tại dùng tùy thân mang theo kim sang dược đắp lên sau. Đạo Chích lúc này mới xụi lơ trên mặt đất dựa vào vách tường thở hổn hển, hắn có chút hối hận, cái này hoàng lăng là lại là quá nguy hiểm.

Dạng này hỗn chiến, trong này không biết sẽ chết bao nhiêu người.

Hi vọng Vệ Trang Cái Nhiếp còn có Bạch Phượng 3 người bình yên vô sự.

Chỉ là ở thời điểm này, Đạo Chích còn phát hiện 1 nơi kỳ

quái. Tuyết Nữ là Âm Dương gia người, bọn hắn đã xác định, nhưng vì cái gì Tuyết Nữ cùng Nguyệt Thần sẽ giao thủ theo đạo lý các nàng không phải 1 nhà sao nghĩ nửa ngày, Đạo Chích cũng không nghĩ tới 1 cái thích hợp đáp án, ngược lại là khẳng định mặt khác một sự kiện.

Doanh Chính cái chết cùng Âm Dương gia thoát không được quan hệ.

Trưởng tử công tử Phù Tô không có đạt được hoàng vị, ngược lại là Hồ Hợi trở thành Hoàng đế, đế quốc đã bắt đầu lung lay sắp đổ, tăng thêm Âm Dương gia phản loạn, cho dù là Đạo Chích cũng nhìn thấy cái này thịnh thế đại Tần sụp đổ kết cục chỉ sợ không xa.

“A !”

“Cái này Dạ Minh Châu quả nhiên là ngươi cầm.”

Ngay tại Đạo Chích suy tư những chuyện này thời điểm, 1 cái kinh ngạc thanh âm ở sau lưng đột nhiên vang lên, tại giật mình, trên tay Dạ Minh Châu đã không biết tung tích. Thân hình tại chấn kinh phía dưới nhảy lên ra mấy trượng khoảng cách, phát hiện đối phương không có đuổi theo hậu chước mới quay đầu lại, nhìn về phía người tới, mượn trên tay đối phương Dạ Minh Châu u quang Đạo Chích thấy rõ người tới bộ dáng.

“! ! !”

“Là ngươi!”

Một trận tê cả da đầu bên trong, Đạo Chích thân hình thành cong, tinh thần khẩn trương đề phòng tới cực điểm.

Âm Dương gia 2 đại hộ pháp, Nguyệt Thần cùng Tinh Hồn.

Nguyệt Thần không cần phải nói, vừa mới tại cung điện kia bên trong hắn đã từ khía cạnh nhìn thấy Nguyệt Thần thân thủ, có thể cùng Tuyết Nữ giao phong, nó võ công chỉ sợ không dưới Tuyết Nữ. Mà Tinh Hồn trước kia càng thêm ra hơn hiện tại người nhà họ Mặc trước mặt, tính cách tự phụ cuồng ngạo, nhất là Cái Nhiếp còn từng cùng Tinh Hồn giao thủ qua, thương tích qua đối phương.

Âm Dương gia vậy mà là 2 đại hộ pháp toàn bộ tiến vào hoàng lăng… Những ý niệm này còn không có tại não hải bên trong chuyển xong, Đạo Chích liền phát hiện 1 cái tương đối kỳ quái địa phương.

Đối phương vậy mà là giơ Doanh Chính ngọc quan tài

Mà không phải cùng Nguyệt Thần đồng dạng đến đây tranh đoạt bí tịch.

Chẳng lẽ còn muốn cái gì cái khác âm mưu

Đạo Chích đầu óc bên trong đột nhiên toát ra như thế một cái ý nghĩ. Bất quá ngay sau đó Đạo Chích ánh mắt liền rơi vào trên tay đối phương 2 viên Dạ Minh Châu bên trên.

2 viên

Biến sắc, Đạo Chích tay phải đột nhiên sờ về phía trong ngực, lập tức sắc mặt biến phải ngưng trọng lên.

Hắn một đường đến thuận tay từ trên vách tường móc 2 viên. Trước đó chỉ là xuất ra 1 viên quan sát vết thương trên cánh tay thế, nhưng đối phương vậy mà là trong bất tri bất giác liền từ trên người mình đem 2 viên Dạ Minh Châu toàn bộ lấy đi, cái này thân thủ! ! !

Đây tuyệt đối là quen tay.

Trong lúc nhất thời, Đạo Chích vậy mà tại tâm lý sinh ra một loại gặp phải đồng hành ảo giác.

Lắc đầu. Đạo Chích đem đầu óc bên trong cái này để hắn cảm thấy hoang đường đến cực điểm ý nghĩ ném ra não hải về sau, cái này liền cười chào hỏi, dùng hắn nhất quán trào phúng phương thức. Hắn thân là Mặc gia người, gặp phải đối phương như thế nào đi nữa cũng không thể lời gì cũng không nói liền chạy trối chết, phải bày ra Mặc gia khí thế.

“Ơ!”

“Là Tinh Hồn a!”

“2 năm không gặp. Ngươi rốt cục hơi dài một chút gật đầu, thật sự là không dễ dàng a!” Nói đồng thời, Đạo Chích còn dùng tay khoa tay như vậy một chút, bàn tay tại mình phần hông vỗ vỗ, ra hiệu đối phương trước kia lớn làm chỉ có chính mình đùi cao.

“Ừ”

Một tiếng ngâm khẽ, Nhạc Duyên chậm rãi ngẩng đầu lên, trên tay phải 2 viên Dạ Minh Châu cứ như vậy vô thanh vô tức hóa thành trân châu phấn kết thúc, kia lạnh cơ hồ khiến người máu tươi ngưng kết ánh mắt dừng ở Đạo Chích trên thân.

Ánh mắt như kiếm.

Chỉ là ánh mắt ở trên mặt dừng lại một chút, Đạo Chích liền cảm giác miệng tê rần, bị cái gì cắt đứt. Một cỗ mùi máu tươi trực tiếp tràn ngập tại trong miệng.

Thân hình trong nháy mắt nhanh lùi lại, điện quang thần hành bước tại cái này hoàng lăng thông đạo bên trong bị Đạo Chích dùng đến cực hạn, hắn không kịp đi để ý tới cái này tồn tại cơ quan bên trong, cũng không kịp đi tưởng tượng nếu là đối diện đụng vào thế lực khác hậu quả.

Đạo Chích tại thời khắc này chỉ muốn trốn.

Bởi vì ngay tại vừa rồi, hắn lời kia sau khi nói xong, liền cảm nhận được một cỗ tà ác đến cực điểm sát ý trực diện mà đến, thẳng vào linh hồn của hắn.

Trốn!

Nhất định phải trốn!

Không trốn liền sẽ chết!

Đây không phải lúc trước đối mặt Âm Dương gia Thiếu Tư Mệnh, mà là một người khác.

Càng quan trọng chính là Đạo Chích tại cái này thời gian ngắn ngủi phòng trong trong lòng đã nảy sinh một cỗ sợ hãi, “Cái này Tinh Hồn làm sao lại lợi hại như vậy “

Thông đạo bên trong.

Nhạc Duyên đưa mắt nhìn Đạo Chích rời đi cũng không có xuất thủ, ngược lại là nhắm mắt lại đứng tại kia bên trong.

Thật lâu.

Kia phát ra tại thân thể 4 phía âm tà chi ý mới tiêu tán trống không. Được thu vào thể nội.

Mở mắt ra, Nhạc Duyên ánh mắt rơi vào thông đạo một bên, tay phải hơi khoa tay một chút về sau, nghĩ nghĩ lúc này mới tiếp tục đi đến phía trước.

Cùng lúc đó.

Hành tẩu ở phía trước giao phong mấy phương đã tăng tốc động tác. Liên tiếp 2 lần hỗn loạn chiến đấu để bọn hắn tử thương không ít người, nhưng cũng suy đoán ra cái này hoàng lăng đại khái quy luật.

Mười quyển bí tịch, 10 cái địa phương.

Đây là Nguyệt Thần, Tuyết Nữ cùng Triệu Cao cùng Hồ

Hợi đám người đáp án.

Ngược lại là đánh lấy ngăn cản Tuyết Nữ tranh đoạt tâm tư Vệ Trang cùng Cái Nhiếp sư huynh đệ cũng không rõ ràng bí tịch đến cùng có bao nhiêu quyển, bất quá tại nhìn thấy 2 quyển về sau, bọn hắn liền biết bí tịch này số lượng tựa hồ hơi nhiều, có chút vượt quá suy đoán của bọn hắn.

Mà tại 2 cái đại điện sau. Bọn hắn càng hãi dị phát hiện cái này hoàng lăng so trong tưởng tượng càng lớn, lại mặt sau này kiến trúc cũng không chỉ một thông đạo, bày ở tất cả mọi người trước mặt là mười mấy đầu đen nhánh thông đạo, không có ai biết những thông đạo này đến cùng thông hướng cái kia bên trong, mỗi một cái thông đạo đều cho người ta một loại thông hướng địa ngục cảm giác.

Cuối cùng bất đắc dĩ hạ cơ hồ mỗi cái còn sót lại người đều từ dưới vách tường móc dưới mấy khỏa Dạ Minh Châu xem như nguồn sáng , dựa theo lựa chọn của mình tiến vào trong đó 1 đầu.

Một quan cơ quan mạnh hơn một quan, chẳng qua là 2 nơi người đã chết hơn phân nửa, mặc dù đây cũng là giữa bọn hắn hỗn chiến cổ vũ kết cục, nhưng đến giờ khắc này, trái tim của mỗi người đều loáng thoáng bịt kín một tầng bóng ma.

Bọn hắn tại phỏng đoán, sau cùng 1 quyển chỉ sợ chính là kia mạnh nhất cơ quan chỗ.

Chương 158 : 100 bước phi kiếm (thượng)

Đinh!

Mũi kiếm đối bính, tại u ám bên trong tách ra hào quang chói mắt.

Nương theo lấy binh khí giao kích âm thanh, quang mang kia chợt lóe lên, chiếu sáng trong bóng tối giao thủ người bộ dáng.

Cái Nhiếp cùng lục kiếm nô bên trong lão đại thực cương.

Một kiếm thuật thẳng tiến không lùi, một kiếm pháp cương mãnh, cả 2 đụng nhau thời điểm, so chính là ai mạnh hơn càng cương. Chỉ tiếc 1 kiếm giao phong phía dưới, chân cương bị Cái Nhiếp một kiếm này bức lui ra ngoài, sinh sinh bị đánh về phía dưới.

"…"

Mượn Bạch Phượng trên tay Dạ Minh Châu, Cái Nhiếp ánh mắt nhìn lướt qua trên tay trường kiếm, đây không phải cái gì kiếm gỗ, có thể cùng càng con rùa kiếm 1 trong chân cương đối bính mà chiếm thượng phong cũng không phải cái gì bảo kiếm, mà là 1 thanh tùy ý tại hoàng lăng binh dung trên tay nhiều đến thanh đồng kiếm.

Nhưng chính là như thế 1 kiếm, cứng đối cứng đã bách lục kiếm nô đứng đầu chân cương trực tiếp bại lui hạ phong, đây đã là kiếm pháp tạo nghệ bên trên áp chế.

“Lục kiếm nô sốt ruột.”

Đứng tại sau lưng Cái Nhiếp Vệ Trang ghé mắt nhìn về phía phía dưới lại lần nữa lâm vào hỗn chiến, như là chó cùng rứt giậu đám người, Vệ Trang đạm mạc phát đồng hồ lấy ý kiến của mình, “Bí tịch này, đem cái này hoàng lăng hóa thành huyết nhục nơi xay bột, biến thành phần mộ của chúng ta.”

“Càng là hiểu rõ Âm Dương gia người, càng là hiểu rõ Doanh Chính người, bọn hắn đối bí tịch này dục vọng mới có thể càng lớn.”

Sau khi nói đến đây, Vệ Trang ánh mắt hướng đứng bên người Bạch Phượng trên tay liếc nhìn, tay của đối phương lý chính cầm trong đó 1 quyển. Bởi vì cái gọi là đến sớm không bằng đến đúng lúc, phía trước một phen cực đoan hỗn loạn dưới ngược lại là hắn Bạch Phượng lấy không 1 cái tiện nghi.

Mặc dù trời xui đất khiến phía dưới đạt được quyển trục này, thế nhưng là Bạch Phượng nhưng không có mảy may mở ra nó đi nhìn dự định.

Đây không phải Bạch Phượng đối Vệ Trang cùng Cái Nhiếp sư huynh đệ hai người đề phòng, mà là tại loại hoàn cảnh này phía dưới hắn không dám đánh lái đi nhìn. Có thể để cho nhiều cao thủ như vậy tự giết lẫn nhau đồng dạng đi tranh đoạt, có thể tưởng tượng

quyển trục này bên trên võ công ra sao cùng tồn tại.

Bạch Phượng sợ mình mở ra quyển trục nhìn thoáng qua về sau, rốt cuộc về không được thần.

Nếu là bình thường còn tốt, nhưng tại dưới mắt loại này hỗn loạn tình huống. Kia thật là ngại mình chết không đủ nhanh. Đối với trên tay quyển trục bí tịch, Bạch Phượng có thể nói là vô cùng lớn tự chủ đè nén trong lòng kia phần xúc động.

Có thể làm cho Doanh Chính tại trong khoảng thời gian ngắn bên trong trở thành trong thiên hạ tuyệt đỉnh cao thủ, võ công như vậy ai không muốn nhìn

Cái Nhiếp dùng ánh mắt tán thưởng nhìn lướt qua Bạch Phượng về sau, lúc này mới cùng mình sư đệ Vệ Trang đối mặt, hắn cũng từ đối phương trên mặt nhìn thấy ý cười. Dù sao Bạch Phượng từng thuộc về tụ tán lưu sa phía dưới tứ thiên vương đứng đầu, là tụ tán lưu sa nhân vật số hai. Có thể có như thế biểu hiện. Lúc này mới phù hợp thân phận của hắn.

“Trong cao thủ, cái thứ 1 chết đi chính là lục kiếm nô bên trong dám đưa tay loạn thần, tại Tuyết Nữ cùng Nguyệt Thần hợp kích phía dưới bỏ mình, như vậy tiếp xuống chết đi sẽ là ai “

“Bạch Phượng, cái này quyển ngươi cần phải bảo vệ tốt, chớ có để Âm Dương gia mấy cái kia nữ nhân điên chú ý tới.”

Lẩm bẩm một phen về sau, Vệ Trang cuối cùng vẫn là

đối bên người Bạch Phượng làm ra cảnh giới ngữ điệu: “Nếu là bị kia 2 cái kinh khủng nữ nhân cùng nhau chú ý tới, chỉ sợ chúng ta hôm nay đều phải cho Doanh Chính chết theo.”

Bạch Phượng nghe vậy nhẹ gật đầu.

Xoay tay phải lại, trên tay quyển trục đã thu nhập tay áo bên trong. Giấu ở trên thân. Ánh mắt nhìn lướt qua kia phía dưới hỗn loạn chi địa, Bạch Phượng mở miệng nhẹ nói: “Không biết Đạo Chích hiện tại giấu ở cái kia bên trong “

Giấu

Nói thì nói thế, nhưng ngữ khí bên trong nhưng không có mảy may lo lắng.

Tại 3 người xem ra, trong này chỉ sợ an toàn nhất người chính là cái này lấy cướp văn danh thiên hạ Đạo Chích, nghề nghiệp của hắn khiến cho đối phương tại loại này thế cục dưới có thể đúng quy cách bên ngoài tài giỏi có hơn.

“Vậy bây giờ chúng ta làm sao bây giờ” Bạch Phượng quay đầu thấp giọng hỏi.

“Lui!”

“Thối lui đến tận cùng bên trong nhất, thối lui đến 2 người bọn họ bại câu thương thời điểm, lúc cần thiết trên tay ngươi kia quyển có thể làm mồi nhử ném ra bên ngoài.” Vệ Trang ánh mắt rơi vào Bạch Phượng trên

thân, chân thành nói.

Bạch Phượng nghe vậy gật gật đầu. Biểu thị mình đã minh bạch ám chỉ trong lời nói.

3 người liếc nhau một cái về sau, cái này liền lặng lẽ vô tức hướng tận cùng bên trong nhất phương hướng thối lui.

Chỉ tiếc 3 người cũng không biết thời khắc này Đạo Chích không có như bọn hắn trong tưởng tượng như thế ẩn tàng tốt. Ngược lại là tại đoạt mệnh phi nước đại, liền tựa như sau lưng đuổi theo một thứ từ địa ngục bên trong bò lên khát máu ác quỷ.

Điện quang thần hành bước bị Đạo Chích thi triển cực hạn, tại ngay cả tiếp theo nhiều lần sử dụng dưới, lấy Đạo Chích một thân nội lực đã có hết sạch sức lực cảm giác.

Thân hình lắc lư ở giữa, Đạo Chích tại một chỗ an tĩnh hắc ám chỗ ngừng lại.

Bước chân vừa ngừng, một ngụm nhiệt huyết đã từ trong miệng phun ra.

Lau khóe miệng vết máu. Sờ sờ còn tại thấy đau miệng, Đạo Chích cười khổ thầm nói: “Thật sự là họa từ miệng mà ra.” Càng làm cho hắn bất đắc dĩ là nơi cánh tay thụ thương về sau, miệng thụ thương bên ngoài, hắn vậy mà là lại lần nữa bị nội thương không nhẹ.

Trong lúc này tổn thương tồn tại, bất quá là hắn Đạo

Chích ngay cả tiếp theo không ngừng liều mạng sử dụng điện quang thần hành bước. Bởi vì tự thân nội lực không tốt sinh ra.

Hô một ngụm mang theo máu tanh thở dài, Đạo Chích tựa ở binh dung sau lưng, có một loại toàn thân đều đau ảo giác.

Trước đó hắn câu nói kia sau khi ra cảm nhận được kia cỗ âm tà chi ý, Đạo Chích liền biết mình lời nói chọc tổ ong vò vẽ, thế nhưng là lời đã lối ra lại thế nào hối hận cũng vô dụng.

Hồi tưởng đến kia cỗ để da đầu run lên cảm giác, Đạo Chích cảm thấy có chút kỳ quái.

Trước đó nhìn thấy Tinh Hồn, tựa hồ cùng đã từng nhìn thấy tinh hồ tựa như là 2 người.

Không đề cập tới kia đã dài không ít cái đầu, chính là khí chất cũng phát sinh biến hóa.

Nếu nói đã từng thiếu niên kia là tà mị tùy tiện, nhưng trước đó xuất hiện ở trước mắt thì là một thân thần bí khó lường, có một loại ôn nhuận như ngọc cảm giác.

Đây là 1 người sao

Bất quá thời gian hai năm, làm sao lại phát sinh lớn như vậy biến hóa

Trong lúc nhất thời, Đạo Chích nghĩ mãi mà không rõ.

Càng làm cho Đạo Chích kỳ quái địa phương là Âm Dương gia 2 đại hộ pháp đều đi tới hoàng lăng bên trong, Nguyệt Thần là tại tranh đoạt những bí tịch kia, tại trước đó đã xuất thủ, nhưng cái này đồng dạng thân là hộ pháp Tinh Hồn cũng không có làm như vậy. Đối phương vậy mà là giơ Doanh Chính ngọc quan tài mà đến, cái này đơn thuần là vì cho Doanh Chính đưa tang

Nghĩ như thế nào làm sao để người cảm thấy kỳ quái.

Quay đầu nhìn nhìn xa xa u ám thông đạo, thấy đối phương không có đuổi theo về sau, Đạo Chích lúc này mới cẩn thận từng li từng tí hướng những địa phương khác lặn quá khứ.

Chỉ là Đạo Chích vừa mới bước ra 2 bước về sau, người liền đột nhiên ngừng lại, hắn lúc này mới chú ý tới trước người cách đó không xa sự vật.

Trừng lớn lấy 2 con ngươi nhìn trước mắt đồ vật, sắc mặt lộ ra khoa trương chi cực.

“Không thể nào! ! !”

“Thứ này là! ! !”

Vì xác định mình trong lòng suy đoán, Đạo Chích cẩn thận từng li từng tí xuất ra cây châm lửa nhóm lửa lửa, nâng cao nhờ ánh lửa lúc này mới thấy rõ trước mắt đồ vật.

Đứng ở trước người là 1 thanh to lớn thanh đồng kiếm.

Dù là Đạo Chích đã sớm được chứng kiến kia Cự Khuyết Kiếm lớn nhỏ, nhưng kia cự khuyết so với trước mắt chuôi này thanh đồng kiếm quả thực là tiểu vu nhìn thấy Đại vu, hoàn toàn không có nhưng so với tính. Nếu nói cự khuyết còn có người có thể dùng, như vậy trước mặt chuôi này thanh đồng cự kiếm đã không phải là người có khả năng sử dụng.

Thanh đồng cự kiếm vẻn vẹn độ rộng đều chừng hắn Đạo Chích rộng, chiều dài càng là có 2 cái không thôi.

Nơi này cực kì yên tĩnh, cũng cực kỳ trống trải, khác biệt trước đó những tòa đại điện kia bên trong đứng xếp hàng liệt binh dung, cái này đại điện bên trong tựa hồ chỉ có 1 cái binh dung.

Ngẩng đầu.

Mượn yếu ớt ánh lửa, Đạo Chích rốt cục thấy rõ cầm chuôi này thanh đồng cự kiếm cự hình cơ quan nhân bộ dáng.

Một thân tướng quân khôi giáp, bộ dáng sinh động như thật.

Nhìn qua đi, để người sai coi là gặp phải chân nhân.

Cơ quan nhân một tay cầm thanh đồng cự kiếm, một tay cầm một phần quyển trục cứ như vậy kinh ngạc đứng tại kia bên trong.

Chỉ là cái này thân cao đã sớm chú định đứng tại người trước mắt cũng không phải là chân nhân, mà là từ cơ

quan thuật tạo ra được đến cỗ máy giết chóc. Đạo Chích mặc dù lúc bình thường cà lơ phất phơ, nhưng hắn cũng có dũng khí của mình, có thể chân chính dọa đến hắn ngay cả đầu cũng không quay lại tại trong cuộc đời này cũng không có mấy người.

Mà gặp phải mấy người kia đều là xuất thân Âm Dương gia.

Nhưng bây giờ…

Mồ hôi lạnh trên trán hay là chảy xuống, ánh mắt nhìn chòng chọc vào người máy kia bộ dáng dò xét nửa ngày, ngay cả cây châm lửa đốt tới ngón tay cũng không có phát giác.

Thật lâu.

Đạo Chích dùng một loại không dám khẳng định giọng nói ra trước mắt cơ quan nhân danh tự: “Bạch… Bạch… Bạch Khởi “

Vừa dứt lời, Đạo Chích liền hãi dị phát hiện đại điện này bên trong có động tĩnh.

Bành!

Một cỗ lửa lớn rừng rực tại đại điện cuối cùng dấy lên.

To lớn ánh lửa đem đại điện chiếu rọi sáng sủa đến cực điểm, mà tại quang mang này chiếu rọi xuống, Đạo Chích cũng mới phát hiện đại điện này bên trong cũng không phải là chỉ có 1 cái cơ quan nhân, tại kia cự hình

cơ quan nhân bên cạnh còn có một đầu cơ quan cự thú.

Nhìn bộ dáng kia, là lấy trong truyền thuyết kỳ lân hình tượng kiến tạo.

Thật giống như Mặc gia có Bạch Hổ cơ quan thú đồng dạng.

Phải gặp!

Tại ánh lửa sáng lên thời điểm, Đạo Chích tâm đã đi tới cổ họng, lời nói còn không có lối ra, chỉ nghe một trận xoạt xoạt âm thanh bên trong cơ quan nhân động.

Thanh đồng cự kiếm đột ngột từ mặt đất mọc lên, mà ở bên cạnh kỳ lân cơ quan thú đồng dạng là có động tác.

Lắc đầu vẫy đuôi bên trong, cơ quan kỳ lân cũng động.

“! ! !”

Đang lúc Đạo Chích phát giác được nguy cơ đến chuẩn bị trở về thân trở ra thời điểm, vừa cất bước bước chân vậy mà là lại lần nữa ngừng lại. Ở trước mặt hắn cách đó không xa, cái kia giơ ngọc quan tài thiếu niên lại lần nữa xuất hiện tại hắn trước mắt.

Trước có sói, sau có hổ.

Đây chính là Đạo Chích dưới mắt chỗ gặp phải thế cục.

“Ồ! Thật là khéo!”

Nhạc Duyên giơ ngọc quan tài nhìn đứng ở ở giữa Đạo Chích, trong mắt lóe lên một tia buồn cười.

Như vậy đào thoát, cuối cùng lại còn là đứng tại trước mặt mình, cái này nên để Nhạc Duyên làm sao đi nói mặc dù lúc trước đối phương để người cảm thấy tức giận, nhưng Nhạc Duyên cũng không có hạ sát thủ, cũng không có đi truy, chỉ là dựa theo gần đồ muốn đi vào sau cùng địa phương, nhưng không ngờ cái này Đạo Chích hay là đứng tại trước mặt mình.

Cái này nên nói là Đạo Chích vận khí tốt vẫn là hắn thói quen nghề nghiệp để hắn lâm vào thời khắc nguy cấp nhất

Ánh mắt vượt qua Đạo Chích, tại kia cự hình cơ quan nhân cùng kỳ lân cơ quan thú phía trên nhìn lướt qua, Nhạc Duyên lông mày không khỏi vẩy một cái, tại hắn đông độ thời gian bên trong cái này hoàng lăng quả nhiên là đạt được lớn đổi, ngay cả cái này bên trong đều làm cải biến.

Chỉ là không biết sau cùng địa phương trở nên như thế nào

Ngay tại Nhạc Duyên nghĩ đến sự tình thời điểm, ngay sau đó liên tiếp rất nhỏ tiếng bước chân tại sau lưng vang lên.

Chỉ chốc lát sau, mấy đạo nhân ảnh đã xuất hiện tại hắn sau lưng.

Rõ ràng là Vệ Trang, Cái Nhiếp cùng Bạch Phượng 3

người.

—

—

Chương 159 : 100 bước phi kiếm (hạ)

“! ! !”

Tay phải ra hiệu vung qua, mấy người tiếng bước chân im bặt mà dừng, đại điện trống trải bên trong tiếng vọng chỉ có cơ quan nhân cùng cơ quan thú khởi động chi chi tiếng vang. $f. $f

Ánh mắt đầu tiên là tại kia to lớn cơ quan nhân trên thân ngừng một chút, lại nhìn một chút kia kỳ lân cơ quan thú về sau, Cái Nhiếp 3 người ánh mắt lúc này mới rơi vào kia đưa lưng về phía bọn hắn trên người thiếu niên. Đầu tiên đập vào mi mắt chính là kia ngọc quan tài, ngọc quan tài bị thiếu niên một tay nâng tại đỉnh đầu, người này đều bao phủ ở phía dưới.

Người kia là ai

Chứa Doanh Chính thi thể ngọc quan tài phải biết là tại trước đó một trận chiến bên trong, cũng đã thất lạc tại đại điện bên trong, nhưng trước mắt… Còn có Đạo Chích chạy thế nào đến cái này bên trong

Cái Nhiếp rất rõ ràng trông thấy kia đứng ở chính giữa Đạo Chích trên mặt ngưng trọng thần sắc, cho dù là sau lưng kia đã tại động đậy cơ quan nhân cùng cơ quan thú đều không có để Đạo Chích thối lui, so sánh với đến không thể nghi ngờ là trước người đối phương cái này nâng quan tài người kinh khủng hơn.

Từ phía sau nhìn lại, 3 người nhìn thấy chỉ có kia ngọc quan tài, còn có đó cũng không thế nào cao vóc dáng, từ trên bóng lưng ngược lại là có thể nhìn ra được đối phương hẳn là 1 thiếu niên người.

Như vậy trên đời này có ai có thể bách Đạo Chích như thế cảnh giác vạn điểm, không dám có chút động tác

Đang nhìn thiếu niên kia trên thân Âm Dương gia phục sức, tại Cái Nhiếp 3 người não hải bên trong không hẹn mà cùng toát ra tên của một người.

Đế quốc Tả hộ pháp, Âm Dương gia Tinh Hồn.

Không có lần đầu tiên nhìn ra, chính là bởi vì thiếu niên ở trước mắt cái đầu cùng bọn hắn trong trí nhớ Tinh Hồn không khớp. Chỉ là có một chút để Cái Nhiếp nghi ngờ là, nếu là Tinh Hồn lẫn vào cái này hoàng lăng hắn cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, dù sao ngay cả Nguyệt Thần cũng tiến vào, đang cùng với Tuyết Nữ tranh đoạt kia bí tịch, Âm Dương gia nội bộ tranh phong để người ngoài dự liệu.

Theo đạo lý đến nói Tinh Hồn cũng hẳn là như thế, thế nhưng là đối phương cánh tay kia giơ ngọc quan tài lại cho hắn ý nghĩ này 1 cái câu trả lời phủ định.

Không đi tranh đoạt bí tịch, ngược lại là vì Doanh Chính nâng quan tài, Cái Nhiếp có thể từ chưa nghe nói qua Âm Dương gia Tả hộ pháp cùng đế quốc Hoàng đế Doanh Chính có bao nhiêu thân mật quan hệ. Đối phương đến cái này trong Hoàng Lăng, chỉ sợ mục đích

không phải những bí tịch kia.

Càng có 1 cái để người nghi ngờ địa phương, chính là Cái Nhiếp đã từng cùng Tinh Hồn giao thủ qua, đối phương tâm cao khí ngạo, võ công đồng dạng cực cao. Nhưng cũng là bởi vì tự phụ. Từng tại 2 người giao phong bên trong bị thương với hắn dưới mộc kiếm.

Dạng này tự phụ người là tuyệt đối sẽ nghĩ đến trả thù lại.

Chỉ cần có thể tăng cường tự thân võ công, những bí tịch này liền tuyệt đối là đối phương mục tiêu theo đuổi 1 trong.

Nhưng trước mắt…

Suy nghĩ tại não hải bên trong chuyển qua, Cái Nhiếp thân thể khẽ nhúc nhích, chưa phát giác ở giữa đã điều chỉnh đến xuất kiếm tốt nhất tư thế. Cái Nhiếp động tác rơi vào Vệ Trang mắt bên trong. Hắn lông mày hơi nhíu, cũng hiểu rõ ra. Sư huynh đệ 2 người, cơ hồ là cùng thời khắc đó tiến hành chuẩn bị.

Ngay tại ở đây mấy người đều trầm mặc thời điểm, cơ quan nhân rốt cục triệt để bắt đầu chuyển động.

Thanh đồng cự kiếm quét ngang mà ra.

Kiếm còn chưa cận thân, khổng lồ kình phong liền đã đập vào mặt. Ngăn tại phía trước Đạo Chích một đầu tóc ngắn liền bị kình phong kia thổi hướng một bên thả đi. Lưỡi kiếm cập thân một sát na kia ở giữa, điện quang

thần hành bước lên tiếng trả lời mà động.

“! ! !”

Ánh mắt hiện lên một tia kinh ngạc, Nhạc Duyên gặp qua không ít hiếm thấy khinh công, rất nhiều khinh công đều đều có các lợi hại, thế nhưng là như là dưới mắt trong chớp nhoáng này di động khinh công cũng làm cho Nhạc Duyên cảm thấy tán thưởng. Tại trước đó thông đạo bên trong thời điểm, Đạo Chích sử dụng chính là cái này thân pháp.

Chỉ là lấy Đạo Chích nội lực, cái này điện quang thần hành bước chỉ sợ tại toàn lực thi triển dưới cũng không thể sử dụng mấy lần.

Cái này khinh công, không đủ để để Đạo Chích thời gian dài sử dụng.

Tiếp tục như vậy, tuyệt đối sẽ sinh ra nội thương không nhẹ.

Lóe lên phía dưới, Đạo Chích đã xuất hiện tại Nhạc Duyên sau lưng. Đứng tại Vệ Trang Cái Nhiếp cùng Bạch Phượng 3 người bên người, chỉ phải nói nửa câu “Cẩn thận cái này” sau liền nhìn thấy nghe rợn cả người một màn.

Ánh mắt dừng ở trên mặt đất kia một bãi nhỏ máu tươi bên trên, đối với người máy kia quét ngang tới thanh đồng cự kiếm bỏ mặc.

Tại thanh đồng cự kiếm cận thân một sát na kia, Nhạc

Duyên tay phải huy chưởng mà ra.

Kiếm cùng chưởng va chạm.

Bành!

Khí kình bạo hưởng.

Thanh đồng cự kiếm như là đụng phải lấp kín có thể bắn ngược bức tường, tại đụng vào một sát na kia, liền bị không cùng luân so kình đạo bắn ngược trở về, to lớn lực đạo càng là trực tiếp ngay tiếp theo cơ quan nhân cũng toàn bộ ném đi ra ngoài, cuối cùng nện ở nhào tới kỳ lân cơ quan thú phía trên, 2 cái đụng vào nhau lăn làm một đoàn.

“Làm sao có thể!”

Nửa câu không nói xong lời nói lập tức biến thành cảm thán như vậy câu, Đạo Chích mở to 2 mắt nhìn trợn mắt hốc mồm. Một đôi mắt châu cơ hồ trừng ra hốc mắt.

Kia Bạch Khởi bộ dáng cơ quan cự nhân, nó huy kiếm lực đạo chỉ sợ không dưới vạn cân, tại huy kiếm quán tính phía dưới đáng sợ hơn, nhưng trước mắt người vậy mà chỉ bằng mượn người thân lực lượng của thân thể trực tiếp đẩy ngược trở về. Mà cái này to lớn lực đạo đối với đối phương duy nhất ảnh hưởng chẳng qua là dưới chân kia 2 cái ba tấc đến sâu dấu chân. Về phần tay trái giơ ngọc quan tài càng là không có chút nào động đậy.

Không có khả năng!

Đồng dạng, đây cũng là Vệ Trang cùng Cái Nhiếp suy nghĩ.

Sư huynh đệ 2 người đối Âm Dương gia Tả hộ pháp đều có chỗ hiểu rõ, nhưng bọn hắn chưa hề biết cái này Tả hộ pháp võ công có thể đạt tới cái này mức nghe nói kinh người. Vừa mới cái kia một tay mặc dù không phải trực tiếp lực đạo bên trên đối kháng, nhưng mất ý chí hóa kình chuyển di bắn ngược cơ hồ là bị đối phương tiện tay mà làm, đối phương tại võ học bên trên tạo nghệ quả thực là làm cho không người nào có thể tưởng tượng.

Chiêu này, bọn hắn đã từng gặp phải cái kia Tả hộ pháp nhưng không có cái này năng lực.

Người này. Tuyệt không phải Âm Dương gia Tả hộ pháp.

Quay người.

Nhạc Duyên một kích khuyên lui cơ quan nhân cùng cơ quan thú về sau, cái này liền giơ ngọc quan tài quay người trở lại, ánh mắt rơi vào 4 người trên thân.

“Cảm giác này!”

Vệ Trang ở trước mắt người xoay người một khắc này, màu trắng lông mày liền triệt để nhíu lại, 1 người khí chất rất ít phát sinh biến hóa long trời lở đất, tại trong ấn tượng của hắn Âm Dương gia Tả hộ pháp vốn có cuồng ngạo tự phụ cũng không có ở trước mắt trên người thiếu niên hiển hiện ra, hoặc là nói phần này đồ vật triệt để

giấu ở thân thể đối phương chỗ sâu. Biểu hiện tại người thiếu niên trước mắt này trên thân chỉ có một loại thần bí khó lường.

Nhất là loại kia cư cao lâm hạ ánh mắt để hắn cảm thấy có một loại cảm giác quen thuộc.

Nửa ngày.

Vệ Trang nói ra để bên cạnh 3 người ngạc nhiên danh tự: “Ngươi là Đông Hoàng!”

Câu nói này vừa mở miệng, Cái Nhiếp, Bạch Phượng cùng Đạo Chích 3 người ánh mắt không hẹn mà cùng rơi vào Vệ Trang trên thân, 3 người trong mắt đều toát ra kinh ngạc cùng vẻ ngạc nhiên. Nhất là Đạo Chích càng là dùng một loại ‘Ngươi nói đùa cái gì’ ánh mắt nhìn thấy Vệ Trang, lại ngó ngó phía trước thiếu niên.

Âm Dương gia trong truyền thuyết không gặp đầu đuôi Đông Hoàng, vậy mà là bộ dáng này

Tinh Hồn chính là Đông Hoàng

Cái Nhiếp không cảm thấy sư đệ của mình Vệ Trang sẽ nói vô duyên từ lời nói, hắn tại Hàm Dương cung làm thủ vệ thời điểm, tại Kinh Kha giết Tần thời điểm, đã từng xa xa gặp qua Âm Dương gia Đông Hoàng một mặt, chỉ bất quá khi đó hắn càng nhiều lực chú ý là tại chết đi Kinh Kha trên thân, đối cái này thần bí đến cực điểm Đông Hoàng chẳng qua là 1 cái vội vã ấn tượng.

Nhưng Vệ Trang khác biệt.

Lúc trước tụ tán lưu sa mật thám Âm Dương gia cấm địa. Ngay cả Xích Luyện đều mắc vào, đối với người này ấn tượng có thể nào không sâu

Từ khi chuyện này phát sinh về sau, Vệ Trang sớm đã đem Đông Hoàng người này xem như tính mạng hắn bên trong địch nhân lớn nhất.

Khi lời này sau khi ra, 4 người thần sắc đã khẩn trương tới cực điểm.

Không có thừa nhận cũng không có phủ nhận. Nhạc Duyên chỉ là chậm rãi giơ lên tay phải, đối trước mắt 4 người nói: “Tiếp xuống địa phương không phải là các ngươi…”

Chỉ là chưa cùng Nhạc Duyên lời nói xong, đề phòng tới cực điểm Vệ Trang cùng Cái Nhiếp nháy mắt xuất thủ, xuất thủ chi chiêu chính là 2 người trên tay mạnh nhất chiêu thức. Dù là 2 người hiện tại cũng là tay cụt người, nhưng tại còn sót lại trên cánh tay thi triển đi ra kiếm chiêu so đã từng muốn càng thêm cường đại.

1 chiêu này chính là tung hoành phái nổi danh nhất kiếm chiêu 100 bước phi kiếm.

Quỷ cốc tung hoành phái kiếm thuật bên trong tối cao chi kiếm. Danh xưng 1 lưỡi đao đoạn hầu, 100 bước phi kiếm.

Tụ một thân tinh khí thần tại 1 chiêu tất phải giết kiếm, từ sư huynh đệ 2 người toàn lực thi triển mà ra.

2 chuôi thanh đồng kiếm thoát tay mà ra, đâm thẳng Nhạc Duyên tim cùng yết hầu.

Đây là sư huynh đệ 2 người ôm tất sát một kích, cơ hồ xuất kiếm đồng thời, 4 người đã bứt ra trở ra. Tại gặp phải Nhạc Duyên giờ khắc này, Vệ Trang 4 người đã có triệt để rời đi hoàng lăng dự định, ngay cả Âm Dương gia tối cao thủ lĩnh Đông Hoàng đều đi tới cái này bên trong, kia bí tịch chỉ bất quá cho người 1 trương tử vong số định mức.

“Ừm ! ! !”

“Đây là 100 bước phi kiếm “

Kiếm còn chưa cận thân, Nhạc Duyên cũng đã cảm thấy kia bị người lấy tinh thần khí tập trung cảm giác. Tránh cũng không thể tránh, để không thể để. Loại này kình lực, loại này thi triển phương pháp, đều nói cho Nhạc Duyên 1 cái để hắn quen thuộc sự thật. Chỉ tiếc nó cũng không có đạt tới trong truyền thuyết lệ bất hư phát, để Nhạc Duyên lông mày triệt để giương lên.

Cái này hoàn toàn là một chiêu kia biến chủng.

Tay trái huy động, trên tay ngọc quan tài đã bị hắn ném về giữa không trung.

2 tay trống đi, trực tiếp hướng kia bay vụt tới 2 chuôi thanh đồng kiếm bắt đi.

“100 bước phi kiếm “

“Danh tự sai! Chiêu thức sai! Vũ khí sai! Lý giải càng là sai!”

“Cái này mới thật sự là 100 bước phi kiếm!”

Khí kình uốn lượn, 2 chuôi thanh đồng kiếm tại cận thân một khắc này liền bị Nhạc Duyên lấy đặc biệt thủ pháp tiếp trở về, tới tay, lật tay ở giữa đứt đoạn thành bốn đoạn. Mũi kiếm 2 nơi thì là bị Nhạc Duyên lại lần nữa ném trở về, mục tiêu trực chỉ Vệ Trang cùng Cái Nhiếp 2 người: “Có lẽ các ngươi càng nên xưng nó là phi đao.”

Kiếm gãy, trong nháy mắt bắn ngược mà quay về.

Đồng thời.

Tại bứt ra trở ra Vệ Trang, Cái Nhiếp, Bạch Phượng còn có Đạo Chích 4 người sắc mặt đại biến.

Tại thanh đồng kiếm nhập tay của đối phương bị lấy phương thức giống nhau bắn về phía mình thời điểm, Vệ Trang cùng Cái Nhiếp 2 người thần sắc đã là triệt để xuất hiện vẻ ngoài ý muốn.

Đồng dạng chiêu thức. Đồng dạng phương pháp.

Đây quả thực là đồng xuất một lò.

Càng làm cho 2 người hãi dị chính là bọn hắn chiêu thức so với đối phương chiêu thức đến quả thực là đồ lậu hàng gặp phải chính bản.

Kiếm còn chưa ra, khí thế kia đã nghịch chuyển ra.

Lần thứ 1.

Vệ Trang cùng Cái Nhiếp sư huynh đệ 2 người trừ bỏ mình ở giữa giao phong bên ngoài, là lần đầu tiên cảm nhận được loại kia tránh cũng không thể tránh, không thể trốn đi đâu được cảm giác. Giống như giữa thiên địa tại thời khắc này đều là địch nhân của bọn hắn, bọn hắn trở thành thế gian này vạn vật cừu địch.

Không có lui, không có tránh.

Biện pháp duy nhất chỉ có đón đỡ.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Ngay cả tiếp theo bốn tiếng trầm đục. 2 đoạn mũi kiếm từ 4 người phần bụng thấu thể mà qua, mang theo liên tiếp huyết hoa.

Đỉnh đầu phong thanh truyền đến, Nhạc Duyên tay trái tiếp nhận ngọc quan tài, dò xét ánh mắt rơi vào Vệ Trang cùng Cái Nhiếp trên thân, mở miệng hỏi: “Bản tọa đối sư phụ của các ngươi cảm thấy hứng thú.”

“Kia Quỷ cốc tử sẽ không phải là 1 cái tóc trắng hói đầu lão già hợm hẹm đi “

“Nếu là, vậy các ngươi nên xưng hô ta là sư phó.”

“Ta 2 cái khi sư diệt tổ truyền nhân.” (chưa xong đợi tiếp

theo.)

Chương 160 : Nhật nguyệt tinh thần

Thôn vân thổ vụ.

Một hơi, lâu một đầu viễn cổ liền tồn tại quái thú tại thổ tức.

4 phía trên dưới vây quanh màu trắng sương mù, kia ngồi ngay ngắn ở chính giữa 1 cái tóc trắng lão hói đầu đầu như là 1 con lão quy yên lặng tại kia bên trong không nhúc nhích, thật giống như chết, cả buổi mới có như vậy 1 đạo nhàn nhạt tiếng hít thở truyền ra.

1 đạo hô hấp, liền thấy một cỗ sương mù màu trắng rắn đồng dạng từ trong miệng thoát ra, quay quanh tại thân thể 4 phía thật lâu không nguyện ý tán đi.

Trong sương trắng, lão giả chậm rãi mở hai mắt ra.

Trong bóng tối, hai điểm kim sắc quang mang tại trong con mắt hiển hiện, tựa như hai điểm tại bầu trời đêm bên trong lóe ra hoả tinh.

“Ha!”

Kéo dài tiếng hít thở trong bóng đêm quanh quẩn, lão giả ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía đỉnh đầu kia phiến xán lạn bầu trời đêm, kia bên trong phồn tinh dày đặc, trăng sáng nhô lên cao, một mảnh ngân sắc tinh hà ngang qua bầu trời, đem bầu trời chia hai nửa.

Cuối cùng ánh mắt của lão giả vượt qua kia vòng ngân nguyệt, ánh mắt dừng ở vùng ngân hà kia bên trên, dừng ở kia vô số phồn tinh phía trên.

Ánh mắt đang đánh giá, nhưng lão giả suy nghĩ lại tại giờ khắc này thả neo, chạy hướng những địa phương khác.

Giết Đông Hoàng, cần làm xong toàn chuẩn bị.

Bởi vì hắn thực tế là quá khó giết.

Ánh mắt ẩn ẩn thất thần ở giữa, lão giả suy nghĩ tựa hồ trở lại nhiều năm trước, người kia lấy một phái chi lực nghịch thiên mà đi, cho dù là giữa bọn hắn lập trường khác biệt, nhưng Tiếu Tam Tiếu vẫn không thể không đi kính nể kia phần dám vì thiên hạ trước dũng khí.

Thêm ra nửa bước là thiên tài, thêm ra mấy bước chính là tên điên.

Lời này là đối người kia chứng minh tốt nhất.

Nhất là khi 2 người điên tụ cùng một chỗ thời điểm, tuyệt không phải đơn giản một cộng một bằng hai vấn đề.

Lúc ấy nếu không phải trong nước xuất hiện bạo động, có người mở rộng cửa thành làm cho người vào thành, kia đại phái bên trong càng là xuất hiện khác nhau, dưới sự ứng phó không kịp cuối cùng bách quân vương cuối cùng không thể không tại hươu đài đối trời tự thiêu mà chết, chỉ sợ thế cục liền căn bản sẽ không biến thành

như bây giờ.

Như lúc trước quân vương có thể có Doanh Chính bá đạo như vậy, thế cục cũng sẽ để người nhìn không thấu.

Chỉ tiếc một màn kia, đã để Tiếu Tam Tiếu minh bạch một nước đế vương có thể bá đạo. Có thể hoa mắt ù tai, nhưng tuyệt đối không thể thái quân tử, hắn quá nhân, tính tình cũng quá vừa, nhất là tại như thế thế cục hạ. Nếu là Nho gia vào lúc đó liền tồn tại, chỉ sợ bọn họ sẽ triệt để đi theo tại người kia dưới trướng, mà không phải giống dưới mắt dạng này sống nơm nớp lo sợ.

Đương nhiên, tại ở trong đó khó giải quyết nhất vẫn là Đông Hoàng bản nhân.

Lấy lúc ấy lợi hại nhất cơ quan thuật vì hắn chuyên môn kiến tạo ra được thí răng ngục, vậy mà tại cuối cùng thành vứt bỏ phẩm, không có chân chính đất dụng võ. Đối phương tại thí răng ngục bên trong kia không ngừng biến hóa cơ quan hạ. Vậy mà có thể trống rỗng mất tích.

Lại lần nữa xuất hiện, đã là đến bị phá thành triều đình.

Khi đó, hắn là như thế nào rời đi

Qua nhiều năm như vậy, không biết bao nhiêu lần hồi tưởng kia một thất bại ván, Tiếu Tam Tiếu liền suy đoán ra đối phương môn hạ chỉ sợ nắm giữ lấy so thí răng ngục càng cao cấp hơn cơ quan, dù sao lúc trước đế quốc của bọn hắn bàn về thực lực chân chính đến muốn so lớn Chu Cường bên trên quá nhiều.

Bởi vậy suy đoán, cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Làm không tốt, kia là 1 cái có thể dưới đất di động cơ quan, liền như là lúc trước bị Long Quy gánh vác ở trên lưng tiên sơn đồng dạng. Lấy hắn ngay lúc đó năng lực. Toàn phái chi lực đủ để kiến tạo ra như thế 1 cái kinh khủng cơ quan.

Dù sao từng tại đồ sát Long Quy về sau, đối phương đã từng nói qua một câu nói như vậy.

Long Quy đã chết, 3 đại tiên sơn liền hữu danh vô thực.

Vì tái tạo 1 cái có thể so tiên sơn thánh địa, như vậy có thể tự do di động. Liền lúc nó chính yếu nhất đặc điểm.

Lúc trước cung điện kia…

Chính là cái kia cơ quan!

1 cái có thể dưới đất di động đại điện.

Nếu như là dạng này, cũng là có thể giải thích đối phương vì cái gì có thể tại thí răng ngục bên trong mất đi tung tích. Mà tại 2 năm này thời gian bên trong, Tiếu Tam Tiếu cũng đi qua ly núi hoàng lăng, lặng lẽ ẩn vào trong đó quan sát qua kia hoàng lăng cấu tạo.

Đạt được kết quả. Cũng không phải là hắn tưởng tượng bên trong như thế.

Ly núi hoàng lăng mặc dù bên trong nhất một ít cấu tạo cùng đã từng cung điện kia có chút giống nhau, nhưng

cũng vẻn vẹn một chút giống nhau, đó bất quá là một chỗ mô phỏng chi vật. Cho dù là tại tận cùng bên trong nhất dùng vô số Dạ Minh Châu tô điểm thành bầu trời đầy sao. Dùng thủy ngân tái tạo giang sơn vạn vật, dùng cơ quan nhân cùng cơ quan thú tới làm phòng ngự, thế nhưng còn kém rất rất xa đã từng hắn thấy qua cái kia thông thiên đại phái đại điện.

Cả 2 so sánh, bất quá là hạo nguyệt chi quang cùng phồn tinh chi huy.

Giữa hai bên chênh lệch thực tế là quá lớn.

"…"

Nửa ngày.

Ngồi ngay ngắn ở đỉnh núi, hơi lạnh gió đêm thổi đến Tiếu Tam Tiếu kia thưa thớt tóc trắng không ngừng rung động, ánh mắt của hắn càng phát thâm trầm, tựa hồ nhìn thấy vô tận địa phương xa.

Suy nghĩ từ nhiều năm trước chậm rãi thu hồi lại, đi tới lúc trước tại thục núi thời điểm.

Tiếu Tam Tiếu cho dù là không có nhìn thấy hình dạng của hắn, liền tại lần đầu tiên nhận ra thân phận của đối phương, là bởi vì hai điểm.

Điểm thứ nhất, chính là kia thịnh truyền mê hoặc thủ tâm, có rơi tinh dưới Đông quận hiện tượng.

Bởi vì Tiếu Tam Tiếu lần đầu tiên nghe nói hắn thời

điểm, chính là đồng dạng hình dung, nghe nói hắn là ngồi thiên ngoại kỳ thạch phá không mà đến, như rơi tinh đồng dạng trực tiếp nện xuống đất. Cho nên, tại mỗi một lần có rơi tinh tung tích thời điểm, Tiếu Tam Tiếu đều sẽ đi tìm hiểu.

Mà để Tiếu Tam Tiếu khẳng định thân phận đối phương lại không phải cái này, mà là Đông Hoàng kia một thân cách ăn mặc.

Một thân hắc kim sắc đại bào che thân, thân trên càng là bao trùm kim loại đồng dạng giáp trụ, trên mặt thì là mang theo mặt nạ, cái này hình tượng thực tế là để hắn quá mức nhìn quen mắt. Bởi vì tại đã từng toà kia thông thiên đại phái đại điện bên trong, liền hữu dụng thiên ngoại kỳ thạch hài cốt làm tài liệu chế tạo ra đến cùng cái này hình tượng không khác nhau chút nào phù điêu.

Khác biệt duy nhất chính là pho tượng kia dưới hông nhiều 1 đầu giống như rồng mà không phải là rồng, đầu dài sừng thú quái vật.

Không gặp chân chính bộ dáng, không nhìn kia một thân khí chất, chỉ là nhìn thấy kia thân trang phục lần đầu tiên, Tiếu Tam Tiếu cũng đã nhận ra được.

Đông Hoàng.

Giáo chủ.

Mà để Tiếu Tam Tiếu chân chính hạ quyết tâm một trận chiến nguyên do là tại mấy năm này bên trong hắn triệt để điều tra rõ một chút đồ vật. Bởi vì vậy sẽ tự mình di

động đại điện đã không tại, đầu kia giống như rồng mà không phải là rồng quái vật cũng không tại, chỉ sợ bị giam tại bên trong tòa đại điện kia, thậm chí ngay cả hắn dùng thiên ngoại kỳ thạch bên trong thiên thạch tinh hoa chế tạo ra bội kiếm trăng khuyết cũng không tại.

Càng quan trọng hay là đối phương mất đi đã từng ký ức.

Hiện tại Đông Hoàng trên tay thiếu rất rất nhiều đồ vật, đây đã là lớn nhất suy yếu hắn thực lực.

Đây chính là để Tiếu Tam Tiếu hạ quyết tâm một trận chiến lòng tin.

Mà khác biệt duy nhất chính là, hiện tại đứng tại hắn bên này thiếu 1 cái làm cho đối phương độ kiếp, để hắn chết nữ nhân, không giống đã từng đồng dạng.

Nhưng Đông Hoàng cùng Phượng Hoàng một trận chiến kết quả, đối Tiếu Tam Tiếu đến nói cái này đã đầy đủ.

Ngẩng đầu.

Ánh mắt cuối cùng dừng ở chân trời kia vòng hạo nguyệt phía trên, Tiếu Tam Tiếu tự nhủ: “Lão phu cái này 800 năm như là lão quy đồng dạng từng chút từng chút góp nhặt bắt đầu công lực, hiện nay là thời điểm chân chính vận dụng nó.”

“Đông Hoàng. Lão phu vì 1 trận chiến này chuẩn bị quá lâu.”

Ly núi.

Trong hoàng lăng.

Nhạc Duyên lời nói để 4 người không khỏi sững sờ, 4 người tại đưa tay che phần bụng vết thương cầm máu thời điểm, Bạch Phượng cùng Đạo Chích 2 người không hiểu ra sao, mà Vệ Trang cùng Cái Nhiếp thì là 2 mặt nhìn nhau.

Lời kia là có ý gì

Vệ Trang càng nghĩ cũng nghĩ không thông, ngược lại là hắn đột nhiên nhớ tới sư phụ của mình, chẳng lẽ… 2 người này quen thuộc đến võ công tương thông tình trạng

Này làm sao sẽ!

Mà Cái Nhiếp thì là nhíu mày trầm tư, hắn đồng dạng kinh ngạc đối phương, nhưng cũng đột nhiên nhớ tới một sự kiện.

100 bước phi kiếm là túng kiếm thuật bên trong tối cao kiếm thuật, chính là lấy thế giết người, đối phương vừa mới vòng trở lại chiêu thức cũng giống như thế. Lấy thế đè người. Tránh cũng không thể tránh, không thể trốn đi đâu được. So với hắn cùng Vệ Trang lý giải đến, đối phương chiêu thức cơ hồ khiến hắn nhìn không ra đến cùng cao bao nhiêu, đối phương căn cơ chiêu thức với hắn mà nói đều quá mức hoàn mỹ.

Nhạc Duyên lời nói càng làm cho Cái Nhiếp nghĩ đến

100 bước phi kiếm từng cùng Đạo gia nhân tông chưởng môn Tiêu Dao Tử tuyết hậu sơ tinh phối hợp sử dụng có để người không tưởng tượng được kì lạ trùng hợp cùng ăn ý, hai chiêu liên thủ uy lực mạnh để người ghé mắt.

Âm Dương gia là xuất từ Đạo gia, mà hắn Tung Hoành gia kiếm thuật…

Một số thời khắc, trùng hợp không nhất định là trùng hợp.

Nghĩ đến cái này bên trong, Cái Nhiếp ngược lại là khẳng định một điểm, chỉ sợ Tung Hoành gia cùng đối phương thoát không được quan hệ.

100 bước phi kiếm chẳng lẽ thật sự là thuộc về Âm Dương gia

Ngược lại là đối phương câu nói sau cùng kia. Để người nhịn không được nhíu mày.

Khi sư diệt tổ truyền nhân rốt cuộc là ý gì

Là đang khích bác sư môn quan hệ sao

Đây là Vệ Trang cùng Cái Nhiếp 2 người liếc nhau sau suy nghĩ.

Về phần trốn…

Tại thời khắc này, 4 người đã không có tâm tư này.

Một chiêu kia phía dưới, đã để bọn hắn biết trước mắt cái này được xưng là Đông Hoàng thiếu niên chân chính khủng bố, Doanh Chính cùng Tuyết Nữ đều chênh lệch quá xa.

Dò xét dò xét ánh mắt 1 quét qua qua 4 người. Cuối cùng cường điệu tại Vệ Trang cùng Cái Nhiếp trên mặt dừng lại nửa ngày.

Tại đã từng, Nhạc Duyên liền có chút kỳ quái cái này Quỷ cốc tung hoành một mạch truyền nhân tại sao sẽ là như vậy biểu hiện.

Vệ Trang cùng Cái Nhiếp trên thân hai người càng nhiều hơn chính là có kiếm khách đồng dạng trầm mặc ít nói, mà không phải dùng miệng phá vỡ thiên hạ tung hoành chi thuật. Cái này cùng hắn trong ấn tượng quá mức khác biệt.

Vừa mới 2 người 100 bước phi kiếm đã để Nhạc Duyên trong lòng có suy đoán của mình, lại thêm hắn ngôn ngữ thăm dò đã để Vệ Trang cùng Cái Nhiếp 2 người lấy trầm mặc ứng đối.

Cái này liền để Nhạc Duyên khẳng định trong lòng một ít suy đoán.

Có câu nói tốt. Hiểu rõ nhất ngươi người không phải mình, mà là địch nhân của ngươi.

Hắn đều không hiểu rõ chính mình.

Có lẽ những sự tình kia còn không có trải qua, liền cũng

chưa nói tới hiểu rõ.

Phất phất tay. Nhạc Duyên than khẽ thở ra một hơi, hắn đột nhiên không có tiếp tục hào hứng, phất phất tay ra hiệu 4 người, nói: “Bản tọa không có hào hứng, các ngươi rời đi đi!” Nói xong, Nhạc Duyên liền giơ ngọc quan tài, hướng tận cùng bên trong nhất đi đến.

Độc lưu lại 4 người tại kia bên trong nhìn xem Nhạc Duyên bóng lưng hai mặt nhìn nhau, một đầu dấu chấm hỏi.

Không rõ ràng cho lắm bên trong, 4 người hay là lập tức rời đi, mà lại Đạo Chích thậm chí rời đi lấy điện quang thần hành bước đi tới bị Nhạc Duyên một kích phía dưới đánh không có động tĩnh cơ quan nhân trên tay cầm tới một phần quyển trục sau lúc này mới ra cái này đại điện.

Nhưng bọn hắn 4 người đồng dạng biết, lớn nhất nguy cơ mặc dù dạng này hoang đường rời đi, nhưng cũng không đại biểu cho bọn hắn liền có thể bình yên vô sự từ cái này trong Hoàng Lăng đi ra.

Bởi vì ở bên ngoài mấy cái đại điện bên trong, còn có cái khác giết đỏ cả mắt, tại cướp đoạt bí tịch người đang đợi bọn hắn.

Có thể hay không bình yên rời đi, đối trọng thương 4 người, vậy vẫn là hai chuyện.

…

Cơ quan khởi động.

1 đạo đại môn từ trên vách tường xuất hiện, từ từ mở ra.

Nhạc Duyên giơ ngọc quan tài dậm chân mà vào, sau đó vách tường khôi phục nguyên trạng.

Lọt vào trong tầm mắt chỗ, là 1 cái đại điện trống trải.

Đỉnh lít nha lít nhít khảm nạm lấy vô số Dạ Minh Châu, như là phồn tinh đồng dạng tô điểm ở phía trên, mà ở phía dưới 4 phía thì là có vô số chất lỏng màu bạc tại một chút uốn lượn mà ra vết bên trong chảy xuôi, kia là lấy thủy ngân cấu tạo ra dòng sông.

Cái này bên trong, đúng là hắn Nhạc Duyên lúc trước bế quan sáng tạo Huyền Âm 12 kiếm địa phương chỗ.

Cũng là hoàng lăng chỗ sâu nhất.

Nhạc Duyên, chuẩn bị đem Doanh Chính ngọc quan tài an táng tại' nhật nguyệt tinh thần 'Phía dưới, ' sơn xuyên giang hà 'Phía trên, lấy tròn Doanh Chính giấc mộng kia.

—

—

Chương 161 : Đế quốc sụp đổ

Trong điện.

Vì mười quyển bí tịch tranh đoạt, người ở chỗ này đã đi tới tối hậu quan đầu.

Như thế hỗn chiến bên trong, không có người kia trên thân duy trì hoàn hảo vô khuyết, hoặc nhiều hoặc ít đều có một điểm thương thế. Không đề cập tới lục kiếm nô tại cái này bên trong đã chết đi tại giao phong bên trong chết đi hơn phân nửa, chỉ còn lại có 2 cái, liền ngay cả lưới thủ lĩnh Triệu Cao lúc này trên thân cũng là quần áo phế phẩm, sắc mặt trắng bệch, khóe miệng chảy xuôi máu tươi.

Nhưng hao phí mất nhiều người như vậy, hắn Triệu Cao cũng bất quá là tại tranh đoạt bên trong cầm xuống 2 phần quyển trục, thậm chí còn là lục kiếm nô bên trong còn sót lại 2 người cầm trong đó 1 quyển làm mồi nhử đi dẫn ra đối phương. Loại kết quả này để Triệu Cao không biết kết cục như vậy có phải là kiếm được. Bởi vì tại cái phần mộ này bên trong, còn có 2 cái kinh khủng nhất nữ nhân.

Dưới mắt, 2 cô gái này tại không có tìm được những người khác thời điểm, đã bắt đầu sau cùng giao phong.

Kiếm

Triệu Cao thực tình không biết đây có phải hay không là kiếm được, nhưng hắn có thể khẳng định là lần này đối tương lai ảnh hưởng thực tế là quá lớn.

Hắn chỉ biết có một cỗ tên là hối hận cảm xúc trong lòng bên trong không ngừng lượn vòng lấy.

Lục kiếm nô chết 4 cái, mặc dù trong đó có 2 người đồng dạng là lên tham lam, chết không oan, nếu không có, hắn cũng sẽ tự mình xuất thủ giải quyết. Loại kết quả này cùng hắn vốn là muốn tượng bên trong mười quyển đạt được một nửa dự đoán chênh lệch thực tế là quá xa, càng quan trọng chính là tại lần này hỗn chiến bên trong hắn đã rõ ràng phản bội Âm Quý, khiến cho hắn Triệu Cao trở thành Tuyết Nữ cừu nhân.

Càng làm cho Triệu Cao nhức đầu chính là giờ phút này nằm ở bên cạnh hắn người, đương nhiệm đế quốc đời thứ hai Hoàng đế Hồ Hợi.

Lúc này Hồ Hợi trên thân long bào bên trên nhiễm lấy vô số máu tươi, một đôi mắt to ngơ ngác nhìn phía trước, ánh mắt mờ mịt thất thố, tựa như 1 cái đơn thuần mới vừa đi ra đến thuần chân thiếu niên, trong mắt chỗ sâu lưu lại chính là từng sợi sợ hãi. Một đôi tay, thì là nắm chắc Triệu Cao ống tay áo, cơ hồ cuộn thành một đoàn giấu ở Triệu Cao sau lưng.

Hoàng đế điên.

Ánh mắt từ Hồ Hợi trên thân thu hồi, dù là Triệu Cao thân là lưới thủ lĩnh, kiến thức rộng rãi, nhưng tại giờ khắc này vẫn là không nhịn được nhiều một tia mê

mang.

Cái thứ 1 Hoàng đế ở trước mặt hắn bỏ mình. Cái thứ 2 Hoàng đế càng là ở trước mặt của hắn điên mất.

Loại này liên tiếp mà đến sự tình, cũng làm cho đầu đầu nhịn không được ẩn ẩn thấy đau.

Đáng chết!

Dù là chính hắn cùng Âm Dương gia quan hệ không tầm thường, nhưng ở lúc này, Triệu Cao còn là lần đầu tiên đối với mình cái này xuất thân chỗ môn phái có như thế lớn oán khí.

Làm sao bây giờ

Triệu Cao lại lần nữa nhìn lướt qua trở nên cùng tiểu hài nhi đồng dạng Hồ Hợi. Trong lòng của hắn hỗn loạn tưng bừng.

Nguyên bản dự định cùng trong dự đoán, Triệu Cao đối bọn hắn một đoàn người tiến vào hoàng lăng đoạt được bí tịch là có đầy đủ tự tin, cho dù là có những người khác đến đây tranh đoạt ngăn cản, nhưng bọn hắn cũng có lòng tin cùng nắm chắc. Thế nhưng là, tất cả mọi người tuyệt đối đều không ngờ đến tại ngọc quan tài tiến vào hoàng lăng một khắc kia trở đi liền triệt để không bị khống chế.

Triệu Cao cũng lý giải Hồ Hợi vì cái gì bất chấp nguy hiểm muốn thân nhập hoàng lăng. Kia là hắn cũng không tin tưởng những người khác, mà lại cũng đối tự

thân võ công có tự tin, chỉ là Hồ Hợi làm thế nào cũng không ngờ đến hắn sẽ tại cái này bên trong rơi vào kết cục như vậy!

Hồ Hợi cho dù là trở thành Hoàng đế, nhưng đối một ít người đến nói hắn cũng chỉ là tại hoàng cung bên trong ngốc thời gian quá dài 1 người, giao phong kinh nghiệm còn kém rất rất xa những cái kia trên giang hồ người.

Tuyết Nữ.

Nguyệt Thần.

Vô luận cái kia đều không phải hắn có thể trêu chọc.

Huống chi Hồ Hợi còn một lần tính trêu chọc đến 2 người.

1 quyển bí tịch, để Hồ Hợi trở thành 2 nữ mục tiêu.

Dù là Hồ Hợi thiên tư lại cao, cũng từng học tập kia bí tịch bên trên bộ điểm võ nghệ, thế nhưng là không có học được Doanh Chính loại kia thời gian ngắn bên trong tăng trưởng công lực biện pháp, làm sao có thể đồng thời chống cự Tuyết Nữ cùng Nguyệt Thần hợp chiêu

Tránh cũng không thể tránh Hồ Hợi nhấc lên một thân nội lực, song chưởng tách ra. Cưỡng ép đón đỡ 2 nữ công kích, trái phải song chưởng giao kích dưới, 2 đạo có cùng nguồn gốc thiên ma chân khí bay thẳng Hồ Hợi thân thể, 2 nữ càng là lấy Hồ Hợi thân thể làm trung tâm trở thành 2 cái nữ nhân điên giao phong chiến trường.

Thiên ma chân khí triệt để sụp đổ Hồ Hợi ngăn cản, hai cỗ nội lực tại thể nội giao phong, hắn tự thân chân khí càng là những thiên ma kia chân khí thôn phệ không còn, cuối cùng hai cỗ nội lực vọt thẳng hướng não hải, tại kia bên trong tiến hành một trận đại chiến.

Đại chiến kết quả chính là Hồ Hợi trọng thương hôn mê bất tỉnh, trong ngực bí tịch lại lần nữa rời khỏi tay, bay về phía phương xa hấp dẫn 2 nữ lực chú ý. Lúc này mới bảo vệ mệnh tới.

Nếu như không phải như vậy, chỉ sợ lấy Hồ Hợi tu tập mà đến một thân công lực cũng vô pháp bảo trụ tính mạng của mình, nhưng dù cho như thế, lại cũng chỉ vẻn vẹn bảo trụ sinh mệnh.

Tại Triệu Cao liều mạng cứu Hồ Hợi. Càng làm cho còn dư lại lục kiếm nô lấy bí tịch làm mồi nhử dẫn ra các nàng về sau, Triệu Cao lúc này mới thở dài một hơi. Đáng tiếc là, chuyện kế tiếp để Triệu Cao cả người đều ngẩn ở đây kia bên trong.

Hoàng đế ngốc.

Hồ Hợi đầu óc tại 2 nữ cuồng bạo chân khí đối lao xuống, đầu óc xảy ra vấn đề. Nếu như không phải Hồ Hợi bản thân có được không tầm thường nội lực, chỉ sợ hắn đã sớm chết thảm tại cái này hoàng lăng bên trong.

Cái này phần mộ đem biến thành Doanh Chính hai cha con thay mặt hoàng đế hoàng lăng.

May mắn sự tình cũng không có phát sinh, nhưng cho

dù là dạng này trước mặt Hồ Hợi tại trí tuệ bên trên biến thành 1 cái 3 tuổi tiểu hài đồng dạng tồn tại.

Xong.

Đây là Triệu Cao đang kiểm tra sau ý niệm đầu tiên.

Doanh Chính đem tất cả mọi người tính toán đi vào. Tính cả con trai ruột của hắn. Nếu như không có những người máy này, bên người binh sĩ bị cơ quan nhân đồ giết hầu như không còn, cái này bên trong lớn nhất người thắng sẽ là bọn hắn, mà không phải những người khác, thế nhưng là…

Đế quốc xong.

Là bởi vì Triệu Cao ở thời điểm này nghĩ đến hắn cùng Lý Tư cộng đồng cấu tạo ra kia phần nhằm vào công tử Phù Tô thánh chỉ. Lấy hắn lúc đầu đối công tử Phù Tô tính tình hiểu rõ, chỉ sợ công tử Phù Tô sẽ vì đế quốc, sẽ thiên hạ bách tính mà lựa chọn từ bỏ hoàng vị tranh đoạt, sẽ vứt bỏ những người khác không cam lòng dã tâm mà từ bỏ tính mạng của mình.

Kia quân tử đồng dạng tính cách, chú định công tử Phù Tô sẽ không làm lựa chọn khác.

Bởi vì làm một huynh trưởng, công tử Phù Tô không nói hoàn toàn hiểu rõ những này hắn những này đệ đệ muội muội, nhưng trong này người nào thông minh có cái dạng gì thủ đoạn hắn tâm bên trong đều nắm chắc, chỉ là càng nhiều thời điểm chính hắn không nguyện ý đi tin tưởng.

Gần như đồng thời.

Bắc quận.

Vọng Nguyệt đài.

Mông Điềm đứng ở đằng xa nhìn xem trên lầu.

Công tử Phù Tô 1 người sống ở đó bên trong, chính xuất thần nhìn lên bầu trời hạo nguyệt, trên tay của hắn tích lũy lấy chính là một phần thánh chỉ.

Cái này trên thánh chỉ nội dung, cho dù là nhắm mắt lại hắn cũng có thể lại lần nữa lặp lại ra.

Giống như Mông Điềm nói như vậy, phần này thánh chỉ lai lịch không rõ, cần tường tra, công tử Phù Tô hắn không ngốc, tại thánh chỉ vào tay lần đầu tiên, hắn liền biết cái này thánh chỉ là giả, là xuất từ mình người đệ đệ kia chi ý.

Đắng chát cười cười. Công tử Phù Tô tâm lý tại thời khắc này đầy bụng tâm tư.

Phần này thánh chỉ đã là muốn để hắn chết, nhưng cũng đại biểu một cái khác trọng yếu hàm nghĩa.

Đây là một phần thông điệp.

Nếu như không hợp tác, như vậy chờ đợi đế quốc này chính là một trận hỗn chiến, là thuộc về hắn Phù Tô cùng Hồ Hợi ở giữa vì hoàng vị tranh đoạt chi chiến.

Vừa mới kinh lịch thống nhất chiến tranh. Lại bị phụ hoàng trắng trợn lãng phí vô số nhân lực sau Thần châu đại địa, sẽ lại lần nữa lâm vào chiến hỏa.

Cái này đem toàn bộ đại Tần đế quốc, chính là lớn nhất tai nạn.

Đến lúc đó 2 người bọn họ huynh đệ chỉ sợ sẽ tại riêng phần mình đại biểu lực lượng thôi thúc dưới, đem toàn bộ đại địa đánh ra một mảnh hỗn độn tới. Chỉ sợ khi đó đế quốc sẽ lâm vào lớn nhất nguy cơ chỗ, mà cho kia tại tái ngoại nhìn chằm chằm người Hung Nô lớn nhất cơ hội.

Tại Phù Tô cái này 10 cái huynh đệ tỷ muội bên trong. Nhất giống cha hoàng cũng không phải là hắn Phù Tô, mà là 18 tử Hồ Hợi.

Cũng chính là duyên cớ này, tại Hàm Dương thời điểm, Hồ Hợi là Doanh Chính thương yêu nhất hoàng tử.

Như thế thông minh, cũng có thể như thế ẩn nhẫn, như thế lòng dạ ác độc, nhưng cũng phụ hoàng số điểm năng lực.

Dạng này 1 cái đệ đệ, nếu như nói lại nhận Triệu Cao Lý Tư đám người khống chế, Phù Tô lại là không tin, tối đa cũng chính là mấy năm trước sẽ thu liễm. Chỉ cần Hồ Hợi một khi chân chính đại quyền trong tay, như vậy hắn đem lại là 1 cái đã từng phụ hoàng lại xuất hiện.

Nghĩ đến Thập Bát đệ Hồ Hợi trở thành Hoàng đế, cũng có thể dẫn đầu đế quốc an ổn đi xuống, tái tạo đế quốc

huy hoàng.

Một ngày một đêm suy nghĩ đã để Phù Tô tâm lý chân chính có lựa chọn.

Hắn mặc dù nhân hậu, nhưng cũng không ngốc, hắn nghe ra được Mông Điềm lời nói bên trong thâm ý.

Bọn hắn không phục.

Đứng tại sau lưng hắn những người kia không phục.

Bởi vì 2 đời Hoàng đế không phải bọn hắn chỗ nhận đồng người, không thể thay đồng hồ ích lợi của bọn hắn.

Cho nên…

Chiến tranh!

Lấy chiến tranh tranh đoạt hoàng vị, Phù Tô có thể khẳng định, chỉ cần tại hạ đi, chỉ sợ hắn sẽ bị bách đi đến con đường này. Người ở quan trường. Sinh không khỏi mình.

Đến lúc đó chiến hỏa trải rộng, nhất gặp chính là thiên hạ thương sinh.

Cảnh tượng như vậy, hắn không muốn xem, không muốn nhìn.

Hắn 1 ngày này suy nghĩ nhiều như vậy. Cũng khuyên nhủ Mông Điềm quá nhiều.

Đó chính là vô luận như thế nào Bắc Cương quân đội cũng muốn trú đóng ở cái này bên trong, không thể để cho dân tộc Hung nô bước ra 1 bước.

Hồi lâu.

Công tử Phù Tô đón hơi lạnh gió đêm mặt lộ vẻ tiếu dung, kia là dỡ xuống một thân gánh vác nhẹ nhõm tiếu dung, người chậm rãi đứng lên.

Người đầu tiên là đối cái này ly núi phương hướng cung kính vô cùng dập đầu lạy ba cái về sau, lúc này mới ánh mắt thâm thúy nhìn qua Hàm Dương phương hướng, đón gió lẩm bẩm: “Thập Bát đệ a. Ngươi tại huynh đệ tỷ muội bên trong là cùng phụ hoàng nhất giống, ngươi cũng sẽ trở thành phụ hoàng đồng dạng Hoàng đế.”

“Phụ hoàng ở dưới cửu tuyền quá mức cô độc, cho nên vi huynh muốn đi bồi phụ hoàng.”

“Hồ Hợi, đại Tần đế quốc liền giao ngươi.”

Ngôn ngữ rơi xuống, bên hông bội kiếm ra khỏi vỏ. Ngân sắc ánh trăng dưới, tung xuống thổi phồng nhiệt huyết, công tử Phù Tô đối chân trời kia vòng hạo nguyệt tự vẫn mà chết.

Dưới lầu.

Chỉ có kia chạy tới há mồm gào thét Mông Điềm, cũng đã là đến chi không kịp.

…

Trên quan đạo.

Trương Lương bồi tiếp Phục Niệm cùng một đám Nho gia đệ tử chính cưỡi ngựa tung chạy, mục tiêu của bọn hắn chính là bên trên quận, nghe nói công tử Phù Tô ngay tại cái này bên trong. Chỉ là khi bọn hắn hao phí 2 ngày thời gian không ăn không ngủ chạy tới cái này bên trong về sau, đi tới ngoài thành một sát na kia, mọi người nghe được chỉ là kia âm thanh chấn 4 phía kêu khóc bi thương âm thanh.

Tiếng vó ngựa im bặt mà dừng, Phục Niệm ngừng lại.

Lẳng lặng nghe trong chốc lát, Phục Niệm chỉ là thì thầm ra một câu: “Xong!” Lời nói rơi xuống, thân hình mềm nhũn, đúng là cả người tại thời khắc này mất đi tinh khí thần đồng dạng ấm ức xuống dưới.

“…”

Trương Lương cũng ngừng lại, nghe trong chốc lát kia ẩn ẩn truyền tới bi thương âm thanh, hắn liền biết bọn hắn đến trễ. Nho gia coi trọng nhất, cùng Nho gia quan niệm nhất là xứng đôi công tử Phù Tô chết rồi.

Nhìn xem Phục Niệm thần tình kia, Trương Lương há hốc mồm cũng không biết nên nói cái gì.

Phù Tô cái chết, cũng tán đi Nho gia những năm gần đây lớn nhất kỳ vọng, ai có thể biết Nho gia từ lúc nào mới có dạng này gặp gỡ

“Hắn quân tử đồng dạng tính cách là ưu điểm, nhưng cũng là khuyết điểm lớn nhất.”

Thì thầm nói một câu, Trương Lương cũng không ngờ đến ban đầu ở Tiểu Thánh hiền trang 3 vị sư huynh đệ ở giữa đối thoại ở giữa hắn đối Phù Tô 1 câu đánh giá, lại là 1 câu thành sấm.

“Thế gian này hết thảy hắn nghĩ quá đẹp tốt.”

“Thiên hạ này, muốn loạn.”

—

—

—

Chương 162 : Đến

Ầm ầm!

Hoàng lăng tại từ bên trong mà bên ngoài bắt đầu chấn động.

Ngay tại giao phong bên trong Tuyết Nữ cùng Nguyệt Thần động tác trên tay khẽ giật mình, lúc này ngừng lại, thân hình lui bước, 2 người trên tay tranh đoạt một phần quyển trục sinh sinh xé thành hai nửa.

“! ! !”

Nhìn lướt qua trên tay một nửa quyển trục, Tuyết Nữ hừ lạnh một tiếng, lúc này mới đem quyển trục thu hồi trong ngực.

Nơi này tranh đoạt kết quả để Tuyết Nữ phi thường không hài lòng, vậy mà lại có nhiều như vậy người muốn tranh đoạt kia bí tịch, lại thêm còn có 1 cái Nguyệt Thần, trong này nàng vậy mà cũng chỉ cầm tới trong đó 3 quyển nửa mà thôi. Bất quá Nguyệt Thần cũng tương tự không lấy được quá nhiều.

Doanh Chính, giỏi tính toán.

Bất quá vấn đề này tạm thời bị Tuyết Nữ đặt ở sau đầu, lực chú ý của nàng bắt đầu chú ý này trước mắt phát sinh tình huống tới. Ngẩng đầu bắt đầu quan sát hoàn cảnh chung quanh biến hóa, ánh mắt chiếu tới chỗ, hoàng lăng tại bắt đầu chấn động, tựa hồ có cái gì cơ

quan dẫn động toàn bộ hoàng lăng đang biến hóa.

Vận chuyển công lực, nghe một trận 4 phía truyền đến chấn động âm thanh, Tuyết Nữ phát hiện cái này chấn động tựa hồ là bao phủ toàn bộ hoàng lăng.

Xem ra cái này hoàng lăng không an toàn.

Là thời điểm ra ngoài!

Lời nói rơi xuống, Tuyết Nữ liếc qua kia đứng ở đằng xa dò xét hoàn cảnh biến hóa Nguyệt Thần, giữa 2 người tranh đoạt thời gian ngắn bên trong là không cách nào phân biệt ra thắng bại. Nàng cũng không ngờ tới người sư tỷ này vậy mà tại Thiên Ma công bên trên có thâm hậu tạo nghệ, đây là 1 cái cực có thể ẩn nhẫn nữ nhân.

Quay đầu xa xa liếc Nguyệt Thần một chút, tại đối mặt đối phương đưa tới đồng dạng ánh mắt lạnh lùng về sau, Tuyết Nữ thân hình thoắt một cái, đã rời đi đại điện.

Thân hình lui bước bên trong, Tuyết Nữ tâm tư thay đổi thật nhanh, tại trên tay Nguyệt Thần kia 2 quyển nửa cái sợ thời gian ngắn bên trong không cách nào bắt về, muốn cầm tới kia 2 quyển nửa chỉ sợ chỉ có thể từ Nguyệt nhi trên người tay, trước lúc này ngược lại là có thể tìm kiếm nghĩ cách từ cái khác cướp đoạt người trên tay bắt về kia mấy quyển.

Triệu Cao!

Vệ Trang cùng Cái Nhiếp!

Tại trước đó hỗn loạn bên trong, có mấy quyển thế nhưng là rơi vào trên tay của bọn hắn.

Hừ!

Một đám dã tâm bừng bừng phản đồ!

Triệu Cao bản thân thuộc về Âm Quý Phái, vốn là dã tâm không nhỏ, có như thế làm bị Tuyết Nữ xưng là phản đồ cũng không có ngoài ý muốn, đối với Vệ Trang cùng Cái Nhiếp cách làm, nàng cũng tương tự thêm vào dạng này 1 cái đánh giá. Sở dĩ nói như vậy là bởi vì lúc trước giao dịch bên trong, bọn hắn cũng tính được là bị nàng thu nạp tại thủ hạ, là Thánh môn một bộ điểm.

Bọn hắn làm như vậy, là sợ hãi nàng. Là sợ hãi nàng, nhưng cũng là đối tuyệt học tham luyến.

Chỉ là cho dù là dạng này đoạt được trong đó mấy quyển, muốn nhờ vào đó xoay người, đó thật là quá mức ý nghĩ hão huyền.

Não hải bên trong đủ loại suy nghĩ đang không ngừng xoay quanh, dưới chân bộ pháp không ngừng ở giữa Tuyết Nữ rất nhanh liền tới đến lối đi ra. Chỉ là khi nàng người tới lối ra nhìn thấy cảnh tượng lại là để Tuyết Nữ nao nao.

Đóng lại

Đây là chuẩn bị đem phần mộ bên trong tất cả mọi người trở thành Doanh Chính vật bồi táng sao

Bất quá đối với nàng mà nói, lối ra duy nhất chính là 1 cái rất tốt đi săn địa điểm.

“Có người “

Chân ngọc có chút một sai, Tuyết Nữ khóe mắt quét nhìn đã hướng về sau lưng, kia lý chính là theo đuôi mà đến Nguyệt Thần, giờ phút này nàng yên lặng đứng tại kia bên trong, hiển nhiên đối phương chỉ sợ cũng đánh lấy đồng dạng chủ ý.

Quay người lại.

Chưa cùng Tuyết Nữ mở miệng, Nguyệt Thần lại là trước tiên mở miệng nói: “Có lẽ ngươi sẽ muốn biết một sự kiện… 1 kiện liên quan tới Xích Luyện cùng hắn sự tình!”

Tiêm tiêm mày liễu nghe vậy 1 giương, Tuyết Nữ trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc chi sắc, nửa ngày, Tuyết Nữ cười. Nói: “Ngươi muốn mượn đao giết người” nghiêng đầu, đánh giá nữ nhân trước mắt một lát, tại hoàng lăng bên trong một mực nghẹn đầy bụng tức giận Tuyết Nữ lại là đột nhiên vui vẻ không ít.

Gần nước ban công, cũng không nhất định sẽ trước được nguyệt.

Làm sao…

Tại cái kia nam nhân trước mặt, lại là đột ngột thua ở một nữ nhân khác trước mặt.

Từ trước đến nay tỉnh táo Nguyệt Thần đố kỵ.

Tuyết Nữ chỉ là cười cười, mặt lộ vẻ vẻ châm chọc, nàng mặc dù cũng lòng có khó chịu, nhưng cũng không nguyện ý vì Nguyệt Thần mượn đao giết người. Nghiêng đầu nghĩ nghĩ, Tuyết Nữ ngược lại là có thể khẳng định một điểm, chỉ sợ kia bên trên thận lâu Xích Luyện. Tại đông độ đồ phượng quá trình bên trong khả năng chuyện gì xảy ra, để Nguyệt Thần đối với hắn xử lý bất mãn.

Tuyết Nữ ngược lại là lên tâm tư, muốn hiểu rõ cố sự này.

Oanh!

Chỉ là ý nghĩ của nàng vừa lên, liền thấy hoàng lăng chấn động lại lần nữa tăng lớn. Gần như đồng thời một cỗ lực lượng khổng lồ từ bên ngoài bộc phát, trực tiếp đem kia đóng chặt lối vào triệt để đụng ra. Bụi mù trong sương mù, Tuyết Nữ mượn cơ hội này thân hình ẩn vào trong đó.

Bên ngoài.

Lý Tư chỉ huy các binh sĩ tại cưỡng ép phá tan sau đại môn, lúc này mới thư giãn thở ra một hơi.

Đưa tang đem tân nhiệm Hoàng đế cũng đưa vào trong đó, kết quả như vậy cũng không phải bọn hắn mong muốn.

Chỉ là còn không cùng Lý Tư phái nhập sĩ binh tiến vào

thông đạo bên trong, ánh trăng dưới liền thấy 2 thân ảnh từ trong đó nhảy chồm mà ra. Trong chớp mắt 2 thân ảnh đã là trống rỗng nhảy ra hơn mười trượng khoảng cách, ở phía dưới người càng là tại một cỗ kỳ quái sức lôi kéo dưới đường trở nên ngã trái ngã phải bắt đầu.

Trong đó càng là có một tên binh lính trực tiếp bị bóng người kia 1 cước toàn bộ giẫm tiến vào thổ bên trong.

Tại ngẩng đầu dò xét thời điểm, Lý Tư chỉ thấy được 2 đạo tịnh lệ bóng lưng biến mất tại nơi xa, ở đây vô số người vậy mà không có người nào có thể ngăn cản.

Không ổn!

Hoàng lăng bên trong quả nhiên xảy ra vấn đề!

Tâm tư thay đổi thật nhanh, Lý Tư tay phải vung lên, lập tức vô số binh sĩ vậy mà là một tay cầm tấm thuẫn, một tay cầm kình nỏ hướng thông đạo bên trong đi vào. Chỉ là những binh lính này còn chưa tiến vào, thông đạo bên trong lại lần nữa phát sinh biến hóa.

Liên tiếp rất nhỏ tiếng bước chân bên trong, 6 đạo bóng người lại lần nữa từ bên trong thoát ra.

Mà lại tại nhảy ra đồng thời, cái này 6 đạo bóng người cũng không phải là bình yên vô sự mà ra, mà là tại một bên rời khỏi một bên trong lúc giao thủ. Rõ ràng là lục kiếm nô 2 người cùng Vệ Trang Cái Nhiếp Bạch Phượng cùng Đạo Chích 4 người. Phía trước binh sĩ thấy thế cơ hồ không để ý đến, trên tay kình nỏ đã phô thiên cái địa hướng trước mặt ra người đánh tới, đồng thời sau bên

trên to lớn tấm thuẫn bắt đầu hướng đối phương vây lại.

6 người bị bất ngờ đánh tới mũi tên bách trở tay không kịp, trong nháy mắt 6 người trên thân đều chen vào mấy chi tên nỏ, trong lúc nhất thời toàn bộ trọng thương.

Phản nghịch!

Lý Tư thấy thế ánh mắt sáng lên, đang nhìn thanh Vệ Trang cùng Cái Nhiếp bộ dáng về sau, trên mặt không khỏi toát ra một tia mừng rỡ. Chỉ là chưa cùng Lý Tư lên tiếng lần nữa mệnh lệnh, hắn liền cảm giác bên hông tê rần, quay đầu nhìn lại liền thấy chẳng biết lúc nào một tên binh lính đứng tại bên cạnh mình, trong tay thanh đồng kiếm đã chống đỡ tại bên hông.

"…"

Mình bị cưỡng ép trừng mắt nhìn, Lý Tư cứ như vậy kinh ngạc nhìn đối phương.

Khi Triệu Cao mang theo Hoàng đế Hồ Hợi đi ra hoàng lăng thời điểm, hắn nhìn thấy là Lý Tư tấm kia đen dọa người mặt, kia âm trầm biểu lộ cho dù là Triệu Cao cũng không khỏi giật mình kêu lên.

Cuối cùng 2 tên trọng thương nhiều lần chết lục kiếm nô, còn có một chỗ loài chim hài cốt cùng thi thể.

Lý Tư cứ như vậy một thân chim mao đứng tại chính giữa, im lặng không nói.

Triệu Cao kinh hãi đồng thời, Lý Tư cũng bị cảnh tượng

trước mắt giật mình kêu lên.

Hắn hù đến chính là Triệu Cao vết máu ở khóe miệng, còn có kia nơm nớp lo sợ 1 bước vừa quay đầu lại, dùng tay dắt Triệu Cao sau lưng vạt áo Hoàng đế Hồ Hợi.

Cái này thần sắc, Hoàng đế tựa hồ…

Trong lúc nhất thời Lý Tư cũng không có ý nghĩ khác, hiển nhiên cái này trong hoàng lăng sự tình so hắn tưởng tượng bên trong càng thêm nghiêm trọng.

Tại hiểu rõ bên trong, sự thật không có gì bất ngờ xảy ra.

Hoàng Lăng nội bộ cơ quan bạo động, tựa hồ sau cùng cơ quan đã bị người khởi động.

Chỉ sợ hiện tại bên trong thế cục, không có ai biết bên trong sẽ là cái dạng gì tràng cảnh. Thậm chí ngay cả Doanh Chính ngọc quan tài ở nơi nào, chỉ sợ trên đời này cũng không có người rõ ràng.

Tại xua lại 4 phía binh sĩ về sau, Lý Tư Triệu Cao 2 người ghé vào cùng một chỗ, thấp giọng kể ra mấy câu, lưu lại một bộ điểm binh sĩ về sau, liền lập tức mang theo Hoàng đế về Hàm Dương đi.

Trên đường.

Xa giá bên trong.

Lý Tư biểu lộ âm trầm, Triệu Cao thần sắc âm lãnh.

Tại bọn hắn bên cạnh, Hoàng đế Hồ Hợi chính như một đứa bé con đồng dạng nắm lấy Hòa Thị Bích ném đến ném đi chơi đùa.

Mặc dù mang theo mấu chốt vũ khí, nhưng Triệu Cao tại hoàng lăng bên trong lại là phát hiện kia Hòa Thị Bích lại là không cách nào sử dụng, nếu là sử dụng chỉ sợ bọn họ tất cả mọi người sẽ trở thành cơ quan binh dung con mồi. Mấu chốt vũ khí không thể sử dụng biệt khuất, cuối cùng để Triệu Cao tổn thất lục kiếm nô bên trong 4 cái, càng làm cho Hồ Hợi biến thành ngớ ngẩn, tổn thất này thực tế là quá mức khủng bố.

Nhưng bây giờ tương đối, không phải lục kiếm nô vấn đề, cũng không phải trên tay bí tịch vấn đề, cũng mặc kệ những cái kia thoát đi người, mà là Hoàng đế biến thành ngu ngốc sự tình về sau, giải quyết như thế nào hậu hoạn vấn đề.

Trong trầm mặc.

2 người đều cân nhắc đến dưới mắt thế cục.

Cái này ẩn tàng tình thế nguy hiểm là dạng gì, Lý Tư cùng Triệu Cao đều vô cùng rõ ràng.

Lý Tư nhìn lướt qua Triệu Cao, trong lòng suy đoán Hoàng đế biến thành dạng này, có phải là hắn hay không cố ý như thế.

Bất quá nếu là thay lời khác đến nói, dạng này một kẻ

ngu ngốc như hài đồng đồng dạng Hoàng đế nơi tay, có lẽ cũng không phải là một chuyện xấu.

4 mắt nhìn nhau.

2 người đều từ lẫn nhau trong mắt cảm thấy kia ẩn chứa ở trong đó nóng bỏng cùng dã vọng.

Kia bên trong đang cháy hừng hực lấy một loại tên là dã tâm đồ vật.

Ánh mắt khẽ dời.

2 người ánh mắt đồng thời rơi vào chính cười toe toét vứt ngọc tỉ Hoàng đế trên thân, kia chí cao quyền lợi tại thời khắc này cách bọn họ thật là gần.

Nửa tháng sau.

Hoàng lăng một trận chiến, vô tật mà chấm dứt.

Bước vào trong trận chiến đấu này người đều đạt được riêng phần mình thu hàng.

Tuyết Nữ như thế.

Nguyệt Thần như thế.

Triệu Cao như thế.

Vệ Trang Cái Nhiếp càng là như vậy.

Duy nhất bên thua cũng chỉ có lòng cao hơn trời, chí so

Thủy Hoàng 2 đời Hoàng đế Hồ Hợi.

Tại ngắn ngủi thời gian nửa tháng, Hàm Dương triều chính triệt để bị Triệu Cao cùng Lý Tư 2 người nắm giữ, triều chính đại quyền bị 2 người chia cắt trống không. Mặc dù tại cồn cát hành cung thời điểm, Lý Tư bị Triệu Cao sinh sinh cởi nước, nhưng bây giờ thế cục nhưng cũng để hắn cũng không có quá lớn thất vọng.

Thủy Hoàng đã chết, công tử Phù Tô càng là tự sát mà chết.

Lo lắng nhất 2 đời Hoàng đế biến thành ngớ ngẩn.

Mượn từ biến thành ngu ngốc Hồ Hợi tay, 2 người đem thuận người xương nghịch người vong cách làm hiển lộ rõ ràng vô cùng nhuần nhuyễn.

Nắm quyền lớn hắn liền không lo lắng đã từng làm đại nghịch bất đạo sự tình ngày sau bị Hoàng đế truy cứu, trong lúc nhất thời trong lòng sầu lo tẫn tán. Chỉ là trong này ở giữa, Lý Tư cùng Triệu Cao ở giữa mâu thuẫn lại là mơ hồ lên.

Tại bọn hắn tranh quyền đoạt lợi thời điểm, công tử Phù Tô tại bên trên quận Vọng Nguyệt đài tự sát mà chết tin tức cũng tại chưa phát giác ở giữa truyền lại ra.

Nho gia lo lắng sự tình, tại thời khắc này chính thức phát sinh.

Bởi vì ngay tại vài ngày trước…

1 cái họ Trần người tại 1 cái tên là đầm lầy hương địa phương tạo phản.

Bọn hắn lấy công tử Phù Tô danh nghĩa.

Một số thời khắc, người cần tấm gương. ●⌒, .

Cho dù là trước đó Thủy Hoàng đã chết, 2 đời đăng cơ, trong thiên hạ này dã tâm bừng bừng phản loạn phần tử lại vẫn khai thác ẩn nhẫn biện pháp, cũng không có lập tức bạo phát đi ra. Mà là tại công tử Phù Tô tự sát mà chết tin tức truyền khắp thiên hạ một khắc này, có người động.

Khởi nghĩa, tạo phản.

Lật đổ bạo tần.

Hết thảy đều tại 1 câu ‘Vương hầu tướng lĩnh lẽ nào là trời sinh’ lời nói bên trong, lấy công tử Phù Tô danh nghĩa kéo ra mai táng toàn bộ đế quốc mở màn.

Mà cái này đầm lầy hương khởi nghĩa chẳng qua là mở cái đầu, bởi vì trong vòng hai tháng sau đó thời gian bên trong, những người khác cũng liên tiếp cầm vũ khí nổi dậy, mà trong đó đặc biệt Hạng thị nhất tộc làm chủ. Trong lúc nhất thời, cái này đầm lầy hương sự tình liền tựa như trong cỏ khô một đốm lửa, tại thời khắc này trực tiếp hóa thành liệu nguyên chi thế. Trong nháy mắt, cũng đã có càn quét cả nước xu thế.

Hàm Dương.

Triệu Cao vừa mới mượn từ 2 đời Hoàng đế chi thủ đem Lý Tư chém ngang lưng tại Hàm Dương phố xá sầm uất, càng là di diệt Lý Tư 3 tộc.

Cái này đã là diệt khẩu, cũng là tại tranh đoạt quyền lực bên trong hạ tràng. Cái kia cắm ở trong lòng bên trên gai, rốt cục nhổ đi một cây.

Chỉ là kết quả như thế cũng không có để Triệu Cao hài lòng, đế quốc tình thế nguy hiểm từng tại hoàng lăng bên trong nhìn thấy Hồ Hợi biến thành ngu ngốc lúc kia, Triệu Cao cũng đã ở trong lòng có chuẩn bị. Tại giải quyết Lý Tư về sau, Triệu Cao lúc này mới phát hiện thế cục thối nát đến trình độ nhất định.

Trị quốc

Đại quyền trong tay Triệu Cao rốt cục cảm nhận được loại kia để người đau đầu khó khăn.

Tại một phen kế sách sắp xếp xuống dưới về sau, Triệu Cao phát hiện cũng không có đạt được quá kết quả tốt, rất nhiều người đều là đối công tử Phù Tô hết hi vọng có không cam lòng, càng là đối với nắm giữ đại quyền Triệu Cao có cực lớn lòng kiêng kỵ, nhất là tại Triệu Cao giết Lý Tư về sau.

Người phía dưới tại lá mặt lá trái, không nói quân quyền, vẻn vẹn trên triều đình chính quyền bên trên cũng đã để Triệu Cao đau đầu. Mà vì không để cho người khác phát giác được Hoàng đế vấn đề, Triệu Cao chỉ có thể để Hoàng đế ở tại trong thâm cung.

Cuối cùng vì áp đảo thế cục, Triệu Cao mượn tội danh giết cả không ít phản đối đại thần, trong đó Lý Tư chính là ngã xuống lớn nhất một cái kia, cái này cảnh tượng chỉ có thể dùng huyết tinh khủng bố để hình dung.

Nhưng thế cục này…

Cũng nói hắn Triệu Cao chỉ có thể là Triệu Cao. Mà không phải Doanh Chính.

Gian phòng bên trong.

Triệu Cao nhìn xem trên tay nhận được tin tức, Triệu Cao sắc mặt cơ hồ âm trầm tới cực điểm. Cả tòa gian phòng bên trong cũng có thể làm cho người cảm nhận được một loại không hiểu lãnh ý.

“Phản loạn “

“Những này loạn thần tặc tử!”

Cắn răng nói ra những lời này, nhưng Triệu Cao đối cái này lúc này có thể làm chỉ có thể là nghiến răng nghiến lợi, trầm ngâm nửa ngày. Triệu Cao não hải bên trong đột nhiên hiện lên một bóng người, lập tức mở miệng nói: “Truyền Ảnh Mật vệ thủ lĩnh Chương Hàm vào cung yết kiến bệ hạ!”

Ban đầu ở Tang Hải thành thời điểm, Chương Hàm chính là phụ trách thí răng ngục người, hắn là 1 cái có năng lực, có thủ đoạn tướng lĩnh. Mà lại trọng yếu nhất vẫn là hắn có leo lên trên dục vọng.

Bằng không mà nói lúc trước Chương Hàm câu kia để người nói tốt lời nói là đủ nói rõ tình huống.

Nói xong, Triệu Cao đứng dậy hướng hoàng cung chỗ sâu đi đến, hắn cần tại Chương Hàm tiến cung trước đó, hảo hảo dạy bảo hiện tại chỉ có hài đồng trí tuệ Hồ Hợi nên nói cái gì lời nói.

Xế chiều hôm đó.

Ảnh Mật vệ thủ lĩnh Chương Hàm vào cung yết kiến.

2 nén hương thời gian sau.

Chương Hàm cưỡi 1 thớt khoái mã tung chạy mà ra.

Hắn nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, sẽ lấy ly núi mấy trăm ngàn hình đồ làm binh, tiêu diệt thiên hạ phản tặc.

…

Trên đường.

Nhạc Duyên 1 người đứng tại trên đường nhỏ, lẳng lặng nhìn phía trước, kia bên trong là Nguyệt nhi cùng Nguyệt Thần biến mất cuối cùng. Nguyệt nhi sớm rời đi cũng không phải là về thận lâu, mà là chuẩn bị đi Kính hồ y trang, đi nhìn nàng Đoan Mộc Dung tỷ tỷ.

Nhưng ở thiên hạ này thời điểm hỗn loạn. Một cái tiểu nữ hài nhi tự nhiên không thể để cho người yên tâm, cuối cùng vẫn là Nguyệt Thần theo nàng cùng đi.

Thời gian lâu như vậy, Nguyệt nhi tại Âm Dương gia thời điểm không chút nào xách Kính hồ y trang tung tích, cho dù là đối mặt cha đẻ của mình nàng tại giữ bí mật bên trên cũng làm không tệ.

Mà lần này sở dĩ đưa ra ý nghĩ này, tự nhiên là Nguyệt nhi trải qua thời gian dài như vậy tiếp xúc có tương ứng hiểu rõ.

Tại Nguyệt nhi xem ra, song phương chỗ đứng khác biệt, nghĩ đến phụ thân của mình cũng sẽ không đối nàng Dung tỷ tỷ lên cái gì ý đồ xấu. Thẳng đến bóng lưng của hai người biến mất tại cuối con đường về sau, Xích Luyện thanh âm lúc này mới từ Nhạc Duyên phía sau truyền ra.

Chiến hỏa liên tiếp phát sinh, thiên hạ tại trong chớp mắt cũng đã hỗn loạn một mảnh.

Vẻn vẹn tại mấy ngày nay thời gian bên trong, Xích Luyện liền đã trong lúc mơ hồ nghe tới vô số nghe đồn. Tin đồn. Nhưng cũng so ra kém tận mắt nhìn thấy. Tại cái này từ ly núi trên đường trở về, Xích Luyện đã nhìn thấy không khí khẩn trương, kia là chiến loạn dấu hiệu.

Kia đầm lầy hương mấy người khởi nghĩa là vì những người khác mở cái đầu, theo Xích Luyện chỉ sợ cái này mở đầu người cũng sẽ không đạt được kết quả cuối cùng.

Mà dưới mắt một màn này. Sở dĩ xuất hiện từ trên căn bản là xuất từ nam nhân trước mắt này tay.

Một tay đảo loạn thiên hạ thế cục, nhưng lại không nhìn thấy đối phương có ngồi thu ngư ông thủ lợi cử động.

Bằng không, lấy nàng tại cồn cát hành cung bên trong nhìn thấy sự tình, lấy Triệu Cao thân phận, lấy Âm Dương gia phân lượng nghĩ nắm giữ thế cục này, cũng không khó.

Âm Dương gia là nhất có cơ hội.

Trước đó còn tốt. Xích Luyện chẳng qua là cảm thấy mình khả năng không có phát giác được Âm Dương gia an bài, nhưng ở gần 2 tháng về sau, nàng lại phát hiện sự tình chỉ sợ không phải như thế.

Đối phương đến tột cùng là tại vì cái gì

Phá toái hư không, lấy đối phương công lực đã sớm đầy đủ.

Dù là suy đoán bên trong Nhạc Duyên cùng Phượng Hoàng một trận chiến xảy ra vấn đề lớn, một thân công lực tẫn phế, nhưng ở thu nạp Doanh Chính kia một thân nghe rợn cả người chân khí về sau, cũng hẳn là không có quá lớn chênh lệch, mặc dù kinh lịch 2 tháng này thời gian chặt chẽ.

Mặc dù Xích Luyện đã từng đối cái này nam nhân là vừa hận vừa yêu, đối đế quốc này càng là đầy ngập oán hận, nhưng tại nhìn thấy đầy đất phong hỏa lang yên về sau, Xích Luyện cảm xúc lại lần nữa phát sinh biến hóa. Nhất là tại Nhạc Duyên mang theo mấy người trôi giạt từ từ,

lấy một loại người đứng xem tư thái nhìn xem thế sự biến hóa thời điểm.

“Vì cái gì “

“Âm Dương gia có lớn nhất cơ hội, nhưng ngươi tại sao phải làm như vậy “

Xích Luyện thân hình lóe lên, đi tới Nhạc Duyên trước mặt, ánh mắt tại Nhạc Duyên treo ở bội kiếm bên hông thiên vấn bên trên nhìn lướt qua về sau, nàng trực tiếp mở miệng nói ra bất mãn trong lòng cùng nghi hoặc. Thiên hạ này loạn cục, lấy Âm Dương gia năng lực đủ để thu thập.

Có thể bày tại Xích Luyện trước mặt hình thức lại là bọn hắn mặc cho sự tình dạng này phát sinh.

Thậm chí, còn đang đọc sau đẩy 1 đem.

Càng nghĩ, Xích Luyện chính là suy nghĩ không rõ.

Bước chân dừng lại.

Nhạc Duyên thân hình dừng lại, khẽ vuốt cằm, ánh mắt dừng ở nữ nhân trước mắt này gương mặt bên trên, nữ nhân da thịt oánh oánh như ngọc, tại ngửa đầu tình huống mặc cho kia nhu hòa ánh nắng rơi vào phía trên, tản mát ra để người cảm thấy diễm lệ sắc thái.

“Ngươi suy nghĩ nhiều.”

“…”

Mặt mày ngưng lại, Xích Luyện nhíu mày nhìn xem nam nhân trước mặt. Nhìn đối phương cười dùng một loại không thèm để ý chút nào giọng điệu nói dạng này lời nói. Nhưng đối phương trong miệng ngữ khí, lại là để người cảm thấy quá mức tùy ý.

Mà lại khoảng thời gian này đến nay, liên quan tới đồ phượng lúc chuyện này, kết quả như vậy. Trường hợp như vậy, đều không có giết nàng, thậm chí là lấy tự thân chi huyết cứu sống nàng, nói là lấy cõng quan tài đến chuộc tội.

Kết quả như vậy, Xích Luyện lúc ấy chưa kịp phản ứng. Nhưng qua sau một thời gian ngắn, hồi tưởng việc này sau nàng liền rõ ràng đây bất quá là 1 câu khách khí lời nói, chân chính tâm tư đến cùng là cái gì chỉ sợ không phải đơn giản như vậy.

Bất kể nói thế nào, Xích Luyện cảm thấy đối phương hay là giấu diếm quá nhiều đồ vật.

Nửa ngày.

Xích Luyện thấy Nhạc Duyên không nguyện ý liền vấn đề này giải thích, liền bắt đầu hỏi những chuyện khác: “Đồ phượng chuyện này ngươi vì cái gì không giết ta “

“Đừng nói cho ta, ngươi kia là yêu ta!”

“Ta rất rõ ràng, mình không có tại tâm của ngươi bên trong đến tình trạng kia!”

Nghe Xích Luyện lời nói, Nhạc Duyên phát hiện nữ nhân trước mắt vấn đề càng ngày càng xảo trá. Không trả lời trước đó vấn đề, là bởi vì cục thế trước mắt từ phương diện nào đó đến nói, là từ Nhạc Duyên một tay thúc đẩy. Sở dĩ muốn như vậy là cho tới bây giờ, có nhiều thứ hắn đã sớm sáng tỏ.

Hắn vỡ vụn thời gian, nhưng lại không thể không khiến một ít sự tình dựa theo nguyên bản quỹ tích trước tiến vào.

Lúc trước cũng được.

Cho dù là lấy Khấu Trọng thay thế lý thế dân, nhưng cũng chỉ là tại một ít tiểu nhân phương diện tiến hành cải biến, nhưng tại đại cục bên trên trong tương lai trong lịch sử nhưng không có bao nhiêu biến hóa. Liền như là Khấu Trọng đại Đường, đối tại thiên long thần điêu cùng Đại Minh thời kỳ Nhạc Duyên đồng dạng.

Một cái thế giới, 1 cái thời gian.

Ban đầu là trời xui đất khiến, không có quá nhiều suy nghĩ, nhưng khi Nhạc Duyên đi tới đại Tần qua nhiều năm như vậy thời gian bên trong, tại cẩn thận nghiêm túc xem mình quá khứ kinh lịch sau. Lại là để người nghĩ kĩ cực sợ.

Cưỡng ép cải biến đại thế, Nhạc Duyên không biết hắn còn có thể không gặp phải Xích Luyện tiên tử, sẽ còn hay không kinh lịch những chuyện kia.

Như ở trong đó hết thảy thay đổi, hắn hay là Nhạc

Duyên sao cố sự này hay là cố sự này sao

Không lời cười cười. Tại Xích Luyện trong ánh mắt Nhạc Duyên mở miệng nói ra: “Ngươi biết trên đời này cái gì ván mới nhất làm cho người cảm thấy đáng sợ sao “

” “

Nghiêng đầu bên trong, Xích Luyện cảm thấy có chút không rõ, dưới cái nhìn của nàng hành động như vậy tựa như là tại Nhạc Duyên tiến hành một loại thiên đại bố cục cùng hắc thủ. Trong lúc nhất thời, Xích Luyện lấy nàng từng tại tụ tán lưu sa bên trong hành vi tiến hành một phen cấu tứ phỏng đoán.

Nhất thống giang hồ

Nhất thống thiên hạ

Lại hay là cái khác…

Vô số vương đạo bá nghiệp, nam nhi thích đồ vật tại Xích Luyện đầu óc bên trong không ngừng xẹt qua.

Trong này tuyệt đối có âm mưu thật lớn.

Thấy Xích Luyện thất thần bộ dáng, Nhạc Duyên liền biết nàng hoàn toàn nghĩ xóa. Trên thực tế trên đời này lại có ai sẽ biết sẽ là như thế đáp án chân chính có qua đoán, chính là những cái kia mượn từ Hòa Thị Bích mảnh vỡ định vị mà đến mấy nữ nhân.

Lắc đầu bật cười bên trong, Nhạc Duyên dùng một loại

phiền muộn bất đắc dĩ ngữ khí tự nhủ: “Là cho mình bố cục.”

“! ! !”

Nghe vậy, Xích Luyện triệt để mơ hồ. Dù là lấy nàng tâm tư tầm mắt cũng làm không rõ đây là 1 cái gì đáp án mình cho mình thiết trí chướng ngại, bố cục, đây là ăn nhiều sao Xích Luyện ánh mắt dừng ở Nhạc Duyên trán bên trên, ánh mắt dường như đang nói ngươi sọ não chỉ sợ có vấn đề.

Đón Xích Luyện kia ánh mắt lộ vẻ kỳ quái, Nhạc Duyên không có tiếp tục nói chuyện, cũng không có trả lời đối phương vấn đề thứ hai.

Không giết nàng, là bởi vì tên của nàng.

Xích Luyện.

Là kinh lịch Xích Luyện tiên tử kinh lịch Xích Luyện.

Nhạc Duyên tại làm chuẩn bị, hắn không thể nào đoán trước Mạc Sầu sẽ điên thành bộ dáng gì.

Mà Xích Luyện, thì là 1 cái tương tự nữ nhân.

Trừ khử cừu hận, hóa hận vì yêu.

Bây giờ nhìn lại, không phải rất tốt đẹp sao

Thán một tiếng trên người mình nợ, Nhạc Duyên chắp tay đi ở phía trước, nói: “Đi thôi, chúng ta nên đi thấy

một người khác.”

“Ai “

“1 cái có thể kết thúc cái này nguyên nhân bắt nguồn từ ta loạn thế người.”

—

—

—

Chương 163 : Đánh cược

1 cái có thể giải quyết cái này loạn thế người

Nhạc Duyên nghe được lời này để Xích Luyện cảm thấy có một ít khịt mũi coi thường. ●⌒, . Nếu là Âm Dương gia đối thiên hạ này không hứng thú, nhưng tại sao phải để thiên hạ này trở nên hỗn loạn như thế trừ bỏ Âm Dương gia bên ngoài, có thể lấy hạt dẻ trong lò lửa chỉ sợ chỉ có Hạng thị nhất tộc người đi

Về phần Mặc gia…

Nho nhỏ phản loạn vẫn được, nhưng muốn tranh đoạt thiên hạ Xích Luyện không cảm thấy bọn hắn có có thể binh gia năng lực.

Chiến tranh, từ trước đến nay là binh gia sân khấu.

Càng nghĩ, Xích Luyện cũng chỉ cho rằng có thể bình định thiên hạ này chỉ có 3 bên.

Thứ nhất là Âm Dương gia, thứ 2 chính là Hạng thị nhất tộc, thứ 3 cũng chỉ có đại Tần đế quốc, chỉ cần Doanh thị Hoàng tộc phái ra 1 cái đầy đủ lợi hại tướng quân, suất lĩnh bộ đội bình định thiên hạ này phản loạn, lại lần nữa nhất thống hoàn vũ cũng không phải không có khả năng.

Chỉ là bởi vì Phù Tô cái chết, Xích Luyện cảm thấy kia 2 đời Hoàng đế Hồ Hợi chỉ sợ muốn động Bắc Cương quân đội chỉ sợ không có khả năng, trước không đề cập

tới phương bắc phòng bị dân tộc Hung nô, vẻn vẹn liền công tử Phù Tô tự tận ở bên trên quận Vọng Nguyệt đài, điểm này cũng đã tuyệt 2 đời Hoàng đế muốn lập tức điều động quân đội khả năng.

Về phần phương nam quân đội…

Khoảng cách trung tâm Hàm Dương thực tế là quá xa.

Trời cao hoàng đế xa, tăng thêm dưới mắt thế cục hỗn loạn, nói không chừng ở bên ngoài tướng lĩnh đã có phản tâm.

2 đời Hoàng đế khả năng duy nhất bắt đầu từ Hàm Dương phái ra 1 cái lĩnh quân Đại tướng, đến suất quân quét dọn phản loạn, chỉ là tại cái này Hàm Dương còn có ai có thể có tư cách đó gánh này trách nhiệm phải biết, nếu là quét dọn phản loạn, đại Tần quân đội gặp phải chính là thân là danh tướng Hạng Lương.

Tương đối lên khởi binh những người khác, đã từng sở đem Hạng thị nhất tộc mới là đại Tần đế quốc địch nhân lớn nhất.

Vong tần tất sở.

Lời này cũng không nói đơn thuần nói đùa.

Về phần những người khác cơ hội là nhỏ nhất, nhưng cũng không phải là không có khả năng.

Trên đường.

Xích Luyện chậm rãi đi theo Nhạc Duyên sau lưng, vừa đi vừa nói.

Chỉ là nàng mỗi một đáp án đều không có đổi lấy trong tưởng tượng kết quả, lưu cho nàng chỉ có Nhạc Duyên kia biểu tình tự tiếu phi tiếu, hiển nhiên cái kia có thể kết thúc loạn thế người thân phận cũng chưa từng xuất hiện tại suy đoán của nàng bên trong.

Có một loại cảm giác, chỉ sợ người này nàng Xích Luyện cũng không nhận ra.

Cuối cùng, Xích Luyện cũng chỉ có thể mím môi không còn nói cái gì, yên tĩnh không nói đi theo sau.

Nàng muốn nhìn một chút, Nhạc Duyên trong miệng cái kia có thể giải quyết loạn thế người đến tột cùng là ai. Đáng giá hắn dạng này đi nói.

Cái này từ trần thắng ngô mở rộng đầu, Hạng Lương đuổi theo mà bắt đầu phạm vi lớn bên trong khởi binh tạo phản, tại thời gian ngắn ngủi bên trong đã để toàn bộ đế quốc hơn phân nửa giang sơn đều lâm vào phong hỏa bên trong.

Không đề cập tới mấy cái này thế lực tương đối lớn đội, mà tại mặt sau này. Cũng có được không ít tiểu đoàn thể theo ở phía sau đục nước béo cò, muốn tại ở trong đó đạt được lợi ích. Thậm chí, bọn hắn có chỉ có khoảng trăm người đội ngũ, cũng theo xu thế gia nhập nhìn xem cả nước lật đổ bạo tần đại khởi nghĩa bên trong.

Thang Mang sơn.

Một thân nông gia đệ tử trang phục Lưu Quý ngay tại một đường dẫn một đám người chạy trốn, một bên tùy tiện mắng thầm. Ngay tại hôm qua bọn hắn xa xa nhìn thấy đại Tần quân đội tung tích.

“Mẹ nó.”

“Thắng 7 gia hỏa này đem chúng ta nông gia hố thảm!”

“Đầu óc của hắn có phải là tại thí răng ngục bên trong xảy ra vấn đề.”

Hồi tưởng khoảng thời gian này bên trong phát sinh sự tình, quả thực để Lưu Quý mở rộng tầm mắt, nguyên bản nông gia an bài cũng không phải dạng này, nhưng ở liên tiếp sự tình ảnh hưởng dưới, cái này nông gia vậy mà trở thành dẫn đầu phản tần người thứ 1, lấy dạng này tư thái tái hiện giang hồ.

Khi sự thật này bày ở Lưu Quý trước mặt thời điểm, để hắn không khỏi triệt để mắt trợn tròn.

Phải biết dưới mắt hắn nhưng là mang theo một đám tiến về ly núi hình đồ, trong này có không ít nông gia đệ tử, sở dĩ làm như vậy tất nhiên là bởi vì hiệp khôi sự tình. Khi đầm lầy hương sự tình truyền đến hắn trong tai thời điểm, Lưu Quý còn tưởng rằng đây chẳng qua là trò cười. Nhưng tại cẩn thận hiểu rõ về sau, Lưu Quý triệt để mờ mịt.

Thắng 7 không nên là 1 cái kiếm khách sao

Hắn lãnh huyết tàn nhẫn, lấy cái kia kiếm thánh Cái Nhiếp làm mục tiêu, nhưng làm thế nào như thế xuẩn một sự kiện

Chẳng lẽ là chờ không nổi muốn nhờ vào đó kích Cái Nhiếp xuất hiện

Từ ban đầu Vệ Trang cùng Cái Nhiếp tại Hàm Dương tế thiên đại điển ám sát Doanh Chính về sau, khoảng thời gian này bên trong Cái Nhiếp tin tức cơ hồ không có, liền tựa như người hư không tiêu thất đồng dạng. Nhưng trong truyền thuyết, bọn hắn cũng chưa chết tại Hàm Dương, như vậy người sẽ là ở đâu bên trong

Lấy thắng 7 tính tình, làm ra chuyện như vậy chưa hẳn không có khả năng.

Lại hoặc là nông gia cùng xương bình quân ước định, dùng tại phía trên này

Bọn hắn là coi là công tử Phù Tô báo thù mà khởi binh.

Nhưng. Hay là không đúng chỗ nào!

Lưu Quý vừa đi trước mặt đám người, một bên suy nghĩ, hắn cảm thấy cái này phía sau chỉ sợ có người tại thôi động việc này. Liền như là Doanh Chính đột nhiên băng hà tại cồn cát hành cung, trong này ẩn tàng bí mật thực tế là nhiều lắm.

Có thể để cho thắng 7 gia hỏa này đi ra 1 bước này. Cái này phía sau tuyệt không đơn giản.

Là Âm Dương gia sao

Có ý nghĩ này, là bởi vì thiên hạ thế cục phân loạn như thế, Lưu Quý cẩn thận quan sát phân tích về sau, lại phát hiện trong này đều cùng Âm Dương gia thoát không được quan hệ. Nhất thống thiên hạ có Âm Dương gia bóng lưng, thiên hạ phân loạn hay là có Âm Dương gia bóng lưng, tốt hay xấu tụ tập một thân. Mặc dù còn chưa cùng Âm Dương gia chạm mặt. Nhưng tại Lưu Quý tâm lý đối Âm Dương gia cảnh giác đã đạt tới.

Cái này Âm Dương gia có độc.

Ngẩng đầu nhìn dưới bóng đêm, nhìn không trung trăng khuyết, Lưu Quý lúc này mới phất tay ra hiệu đội ngũ dừng lại.

Cảm thấy tạm thời sau khi an toàn, một đám người ở trên đường nhỏ tụ tập tựa ở cản gió chỗ, đốt lên một đống lửa.

Dựa vào tảng đá, Lưu Quý đầu tiên là xuất ra bên hông bầu rượu tiểu uống một hớp về sau, liền đem trên tay đồ vật vứt cho những người khác, bắt đầu thông lệ bình thường thổi lên trâu tới. Không thể không nói, Lưu Quý tại khẩu tài bên trên có mình độc đáo một bộ.

Thế cục đột biến, không chỉ có mang đến cho hắn khủng hoảng, cũng cho nông gia đệ tử mang đến khủng hoảng.

Bởi vì bọn hắn chưa bao giờ từng nghĩ làm chim đầu đàn, đi đối kháng cái kia có thể xưng quái vật khổng lồ đại Tần đế quốc, dù là lúc này đế quốc tựa hồ bệnh

nguy kịch, nhưng đây cũng không phải là bọn hắn nông gia có khả năng chống cự. Theo đạo lý đến nói, cái thứ 1 giơ lên phản cờ lẽ ra là Mặc gia tới.

Giờ này khắc này, trong lòng của mỗi người kỳ thật có cất giấu một cỗ sợ hãi.

Tuy nói tại trước đó, Lưu Quý đã khu trục một bộ điểm, nhưng phần này sợ hãi vẫn còn, bằng không mà nói bọn hắn cũng sẽ không đi đường suốt đêm mà chạy.

Mượn yếu ớt ánh lửa, Lưu Quý ánh mắt tại trên mặt của mỗi người dò xét một phen, hắn có thể nhìn ra được những người này ở đây ra vẻ trấn định, đè ép trong lòng tràn ngập kia phần khủng hoảng. Đồng dạng, Lưu Quý trong lòng cũng là đồng dạng cảm giác.

Chỉ bất quá so với bọn hắn muốn mạnh hơn là Lưu Quý có thể đem phần nhân tình này tự dằn xuống đáy lòng.

Ánh mắt lướt qua, Lưu Quý cảm thấy tiếp tục như vậy chỉ sợ sẽ xảy ra vấn đề.

Nghĩ nghĩ, Lưu Quý đột nhiên mở miệng nói ra: “Chư vị. Hiện tại đã an toàn, khỏi phải lo lắng quá mức.”

“Hiện tại đã tất cả mọi người không việc gì, nhàn rỗi lời nhàm chán, nếu không cược 1 đem “

Vừa nói một câu. Ở đây những người khác ngạc nhiên vô cùng nhìn xem kia ngồi ngay ngắn ở đống lửa trước Lưu Quý, trong lúc nhất thời 2 mặt nhìn nhau.

Lúc này còn dám đưa ra yêu cầu như vậy, trái tim của người này nên lớn bao nhiêu

Kinh ngạc dưới, ngược lại là có cùng Lưu Quý quen biết nông gia đệ tử mở miệng dùng vui cười giọng điệu nói: “Ta nói Lưu đại ca ngươi sẽ không phải nghĩ tại trên người chúng ta đến tìm về ngươi kia cược vận đi” tại nông gia, Lưu Quý cược vận kia là từ trước đến nay đều kém.

Có thể nói Lưu Quý trên thân đại bộ phận chia tiền tài đều là thua ở Tư đồ 10,000 dặm 4 nhạc sòng bạc.

Thấy kéo ra chủ đề. Lưu Quý chỉ là cười cười không nói lời nào, tại mọi người trong ánh mắt từ mang bên trong móc ra một mực đặt tại trên thân con xúc xắc. Tại một đám tắt tiếng ánh mắt bên trong, hắn bắt đầu lên động tác.

Nửa ngày.

Liền nghe một đám người cười đùa ra.

“Lưu ca, ngươi gian lận.”

Gật gù đắc ý bên trong, tại cả đám đẩy đẩy ồn ào dưới, Lưu Quý từ bên trong chui ra.

Bật cười bên trong, Lưu Quý đã phát hiện trước đó tràn ngập tại mọi người trên thân lo lắng cùng sợ hãi cảm xúc tại chưa phát giác ở giữa tiêu tán trống không. Huýt sáo âm thanh, Lưu Quý đong đưa thân thể đi tới đằng sau trên đường nhỏ, chuẩn bị ngay tại chỗ đi tiểu.

Chỉ là còn chưa tới kịp cởi quần, Lưu Quý liền cảm giác sau lưng mát lạnh. Một cỗ không hiểu lãnh ý trực tiếp đánh lên trong lòng, thật giống như một con rắn tại sau gáy của mình muôi thè lưỡi.

“Là ai! ! !”

Một cỗ mắc tiểu trực tiếp nén trở về, Lưu Quý đột nhiên xoay người, nhìn thấy là 1 cái bàn tay như ngọc trắng chống nạnh, một thân áo đỏ nghiêng người xinh đẹp nữ tử đang dùng một loại dò xét trên ánh mắt dưới đánh giá hắn. Tại đối phương dò xét hắn đồng thời, Lưu Quý cũng đang quan sát đối phương.

Vũ mị xinh đẹp, toàn thân trên dưới tùy ý tản ra một cỗ tên là gợi cảm hương vị.

Đây là 1 cái đã thành thục, bị người hái qua đại mỹ nhân.

Mặc dù hắn cũng háo sắc, đồng dạng Lưu Quý cũng nhìn ra nữ nhân này tuyệt đối không dễ chọc.

Ánh mắt đầu tiên là ở trước mắt nữ tử trên mặt lưu luyến một chút, sau đó Lưu Quý ánh mắt rơi vào đối phương trên tay phải cầm trên chuôi kiếm.

Kia là cùng nhau huyết sắc như rắn đồng dạng trường kiếm. Giờ phút này chính lỏng lẻo rũ xuống trên mặt đất.

Nhìn thấy thanh kiếm này thời điểm, Lưu Quý sắc mặt đại biến.

“Xích Luyện kiếm!”

“Ngươi là tụ tán lưu sa Xích Luyện!”

Thân hình dừng lại, Lưu Quý nói thẳng ra tên của đối phương. Nữ nhân này hắn chỉ nghe nói qua, cũng chưa từng gặp qua. Dựa theo đạo lý đến nói tụ tán lưu sa cùng nông gia hẳn không có bao lớn mâu thuẫn, đối phương vì sao lại đột nhiên xuất hiện tại cái này bên trong

Một điểm nữa để Lưu Quý hơi kinh ngạc chính là đối phương quần áo cách ăn mặc, cái này cùng trong truyền thuyết có một chút khác biệt, mặc dù nhan sắc đồng dạng.

Y phục này…

Âm Dương gia!

Trong đầu linh quang lóe lên, Lưu Quý rốt cuộc minh bạch trên người đối phương không hài hòa địa phương.

Tụ tán lưu sa người làm sao sẽ mặc vào Âm Dương gia trang phục

Chưa cùng Lưu Quý nghĩ rõ ràng cái này kỳ quái địa phương, liền nghe Xích Luyện mở miệng. Kiều mị thanh âm bên trong mang theo một loại đặc biệt lạnh lẽo, “Ánh mắt không sai, lại còn nhận biết ta. Bất quá cũng chỉ là dạng này, ta thực tế là nhìn không ra ngươi chỗ nào có thể đáng giá hắn đến chú ý.”

“Bộ dáng, không được!”

“Khí chất, không được!”

“Đức hạnh, không được!”

“Võ công, càng là không được!”

Liên tiếp lời nói trực tiếp đánh Lưu Quý một mặt ngạc nhiên, cho dù là da mặt từ trước đến nay đủ dày, thế nhưng là bị một nữ nhân dạng này trực tiếp lốp bốp đánh mặt, vẫn là để người nhịn không được da mặt co quắp một trận.

Trọng yếu nhất hay là đối phương lời nói là lời nói thật.

Cái này tình huống như thế nào

Lưu Quý càng nghĩ, không cảm thấy mình từ lúc nào đắc tội qua nữ nhân này.

“Bất quá ngươi đã thích cờ bạc, như vậy hôm nay, chúng ta cũng tới cược 1 đem, như thế nào” cười nhẹ nhàng bên trong, Xích Luyện múa một chút trên tay Xích Luyện trường kiếm, híp mắt nói.

Kẻ đến không thiện, kẻ thiện thì không đến.

Tại câu nói này hạ xuống xong, cảm nhận được trong lời nói kia nhắm vào mình bất lợi, Lưu Quý sắc mặt đã đại biến. (chưa xong đợi tiếp theo.)

Chương 164 : Tiện nghi hậu nhân

Cái này cược, không thể đánh!

Mặc dù hắn Lưu Quý thích cờ bạc, nhưng cái kia cũng chỉ là tiền tài bên trên sự tình, cũng không nguyện ý đem mạng của mình cái gì đánh cược đi. Xích Luyện câu nói này nói ra một khắc này, Lưu Quý đã cảm thấy nữ nhân này đối với mình ác ý.

Không biết mình đến tột cùng cái kia bên trong đắc tội cái nữ nhân điên này, nhưng Lưu Quý cũng biết mình dưới mắt vị trí nguy cảnh.

Đang lúc Lưu Quý chuẩn bị lên tiếng thời điểm, Xích Luyện thanh âm lại lần nữa truyền đến, đánh gãy Lưu Quý đi tới cổ họng lời nói, trực tiếp cho chắn trở về.

“Ngươi không có cự tuyệt chỗ trống!”

Xích Luyện kiếm nằm ngang ở trước ngực, bàn tay như ngọc trắng khẽ vuốt thân kiếm, ngữ khí đạm mạc đến cực điểm mở miệng nói ra.

“! ! !”

Lưu Quý một mặt hậm hực biểu lộ, há to miệng, nhìn xem trước mặt cái này phủ kiếm nữ nhân, kia đến cổ họng nhi lời nói trực tiếp bị nuốt trở lại bụng, lúc này mới cười đùa tí tửng nói: “Kia… Nếu không ta trở về gỡ

xuống con xúc xắc “

“Con xúc xắc kia không cần!”

Xích Luyện nghe vậy nhíu nhíu mày, đối với Lưu Quý câu nói này khịt mũi coi thường, nàng càng nhìn càng xem không ra nam tử trung niên này có tư cách gì đạt được Nhạc Duyên chú ý, tương đối những người khác có so hắn càng nhiều cơ hội, càng lớn khả năng.

Ngay tại Lưu Quý rơi vào tình huống khó xử, chuyển con mắt suy nghĩ giải quyết như thế nào cái này tình thế nguy hiểm thời điểm, 1 đạo lạnh lùng bên trong mang theo một chút bất mãn giọng nam rơi vào hắn bên tai.

“Xích Luyện!”

Thanh âm rơi xuống đồng thời, Lưu Quý đã lần theo thanh âm nơi phát ra nhìn lại, chỉ thấy chẳng biết lúc nào tại bên người của hắn đứng một người thanh niên, người mặc tử sắc cẩm y, bên hông vác lấy một thanh trường kiếm, bộ dáng xem ra trẻ tuổi không tưởng nổi. Nhưng là, Lưu Quý tại nhìn thấy người trẻ tuổi này thời điểm, nhưng không có bất luận cái gì thở phào ý nghĩ.

Tương phản, tâm tình của hắn càng phát nặng nề.

Người này là lúc nào xuất hiện

Đang nhìn kia một thân phục sức, quả nhiên là Âm Dương gia phục sức phong cách.

Chỉ là Âm Dương gia người vì cái gì sẽ tìm bên trên

mình lăn qua lộn lại suy nghĩ. Lưu Quý cũng không thấy phải tự mình ở đâu bên trong trêu chọc đến cái này kinh khủng Âm Dương gia. Nghe nói Âm Dương gia người từ trước đến nay tâm ngoan thủ lạt, chỉ sợ mình buổi tối hôm nay dữ nhiều lành ít.

“Võ công của hắn chẳng ra sao cả, sao có thể cùng ngươi so” đang nói chuyện thời điểm, Nhạc Duyên cũng dạo bước đập mạnh đến Lưu Quý trước người, nghiêm túc tỉ mỉ nhìn từ trên xuống dưới đối phương.

Một phen dò xét về sau, Nhạc Duyên cảm thấy Xích Luyện cũng không có nói sai.

Bộ dáng không được.

Lưu Quý hình dạng quả thực bình thường. Không cách nào cùng những cái kia bộ dáng tuấn mỹ người đánh đồng, chỉ có thể nói là phổ thông bất quá.

Khí chất không được.

Một thân cà lơ phất phơ tiểu lưu manh tư thái, cũng không phải là lời nói dối.

Đức hạnh không được.

Xích Luyện chỉ một cái liếc mắt xem người, nhưng biết càng nhiều đồ vật Nhạc Duyên lại là biết tại một ít thời điểm, nam nhân trước mắt này tuyệt đối có thể đem đức hạnh cái gì rớt không còn một mảnh.

Về phần võ công không được, thì liền lại càng không

cần phải nói.

Bất quá đối phương xử lý sự tình phương pháp ngược lại là có một phen đặc biệt hương vị.

Đều nói nhân sinh 4 đại sắt, không thể nghi ngờ tại vừa mới kia phiên hành vi bên trong, Lưu Quý đã giữa bất tri bất giác thu hàng đám người kia trung tâm.

Ngược lại là Lưu Quý đang nghe Nhạc Duyên phía sau câu nói kia, trong lòng sơ thở ra một hơi. Võ công của hắn có bao nhiêu cân lượng. Chính Lưu Quý có thể nào không rõ ràng nếu thật là cùng cái này tên là Xích Luyện nữ nhân điên luận võ, vậy còn không như trực tiếp giết hắn có lời.

Chỉ là Lưu Quý một hơi còn không có triệt để sơ xuống dưới, Xích Luyện lời kế tiếp cơ hồ khiến hắn nhảy lên chân.

“Cũng thế.”

Nghiêng đầu, Xích Luyện suy nghĩ dưới, cũng cảm thấy mình dạng này có một loại lấy lớn lấn tiểu nhân tính chất, thế là cải biến giọng điệu, nói: “Ta liền không xuất thủ, chỉ bất quá Lưu Quý ngươi phải bồi ta tiểu bảo bối nhi chơi đùa một phen.”

“Tiền đánh bạc. Chính là của ngươi mệnh!”

Nghe nói như thế, Nhạc Duyên ngược lại là không nói gì thêm. Bảo trì trầm mặc.

“…”

Lưu Quý nhìn một chút Xích Luyện, lại nhìn nhìn đứng ở bên cạnh Nhạc Duyên, hắn biết mình tại 2 người này trước mặt không có bất kỳ cái gì phản kháng chỗ trống. Không nói trước trên giang hồ thanh danh hiển hách, tâm ngoan thủ lạt Xích Luyện, mà cái này xem ra rất là bình thường Âm Dương gia người trẻ tuổi, chỉ sợ so Xích Luyện càng khủng bố hơn.

Kia nói chuyện giọng điệu đã biểu thị người này không phải người bình thường.

Bất quá nghĩ lại. Lưu Quý ngược lại là cảm thấy nhẹ nhõm chút, chí ít khỏi phải cùng Xích Luyện luận võ không phải lại nói giang hồ truyền văn Xích Luyện là 1 cái am hiểu thi độc, dùng rắn nữ nhân, nghe nàng giọng điệu, hiển nhiên là sẽ dùng rắn độc.

1 đầu tên là tiểu bảo bối tiểu rắn độc mà thôi. Hắn Lưu Quý sợ cái gì

Liều là được!

Đánh không lại người, chẳng lẽ còn đánh không lại rắn

Tay phải nắm chặt lại bên hông thanh đồng dao găm, Lưu Quý trong lòng bên trong cho mình động viên, đồng thời đáp: “Tốt, ta Lưu Quý cược. Như thua, ta cái mạng này chính là các ngươi.”

“Ha ha…”

Xích Luyện nghe vậy cười, một gương mặt xinh đẹp bên trên đều là một loại kỳ quái biểu lộ.

Xích Luyện kiếm thu tại bên hông, bàn tay như ngọc trắng giơ lên, đặt ở bên miệng về sau, Xích Luyện bắt đầu thổi lên 1 cái kì lạ tiếng vang.

Rất nhanh.

Tại Lưu Quý tăng lên tới cực điểm dưới tinh thần, chỉ nghe dưới ánh trăng trong bụi cỏ phát ra một trận sột sột soạt soạt tiếng vang. Hắn biết, cái này Xích Luyện vang danh thiên hạ rắn độc tại đối phương tín hiệu xuống tới. Tay phải nắm chặt thanh đồng dao găm, ánh mắt nhìn chòng chọc vào bụi cỏ chỗ.

Tê!

Thổ tín âm thanh bên trong, mọc cỏ nằm xuống, tại Lưu Quý ánh mắt hoảng sợ bên trong kia bụi cỏ bên trong trực tiếp nhảy lên ra 1 đầu màu trắng đại mãng, kia thân eo chừng người trưởng thành cái eo phẩm chất, vảy màu trắng tại ánh trăng chiếu rọi xuống tản ra doanh doanh quang huy, hình tam giác đầu giơ lên, miệng rộng mở ra, gần như có thể một ngụm đem hắn đầu trực tiếp cắn xuống.

Cho dù là còn có một chút khoảng cách, Lưu Quý đã cảm thấy mình đã ngửi được mùi hôi thối, còn có kia một đôi khoảng chừng lớn chừng chiếc đũa răng nanh, đã hiện lộ rõ ràng kia một thân đối con mồi sát lục khí tức.

“! ! !”

“Đây là cái gì! ! !”

Người run lên, tay run một cái, Lưu Quý trên tay thanh đồng dao găm kém chút trực tiếp văng ra ngoài, trong lòng giờ khắc này càng là như là muôn vàn tuấn mã vụt qua, đem mình viên kia nhu nhược trái tim chà đạp rối tinh rối mù.

Màu trắng đại mãng từ bụi cỏ thoát ra, leo đến Xích Luyện dưới chân, sau đó dựng thẳng lên thân thể trực lăng lăng nhìn mình chằm chằm con mồi Lưu Quý.

“Tiểu… Bảo bối “

Cơ hồ là nghiến răng nghiến lợi từng chữ từng chữ nói, Lưu Quý ánh mắt nhìn chòng chọc vào đầu kia thô to màu trắng đại mãng, tại cúi đầu nhìn xem mình thụ thương thanh đồng dao găm, thấy thế nào cái này chủy thủ trên tay chỉ sợ đều không thể giết chết đầu này đại xà.

Trong lúc nhất thời, một cỗ tên là tâm tình tuyệt vọng bò lên trên trong lòng.

Nhưng là Lưu Quý cắn răng, vẫn là không có từ bỏ.

Ngay tại hắn chuẩn bị động thủ thời điểm. Ngược lại là kia đứng ở một bên xem trò vui người trẻ tuổi có động tác. Cổ tay khẽ đảo, kia treo ở trường kiếm bên hông trực tiếp cả kiếm lẫn vỏ nhét vào Lưu Quý trước người.

Thấy thế, Lưu Quý hướng Nhạc Duyên phương hướng ném đi 1 cái ánh mắt cảm kích.

Đối phương mặc dù cũng không nói lời nào, nhưng Lưu Quý minh bạch đây là đối phương cho ra trợ giúp. Vứt bỏ trên tay thanh đồng dao găm, Lưu Quý trực tiếp đem cắm trên mặt đất trường kiếm cầm lên, rút kiếm ra khỏi vỏ. Kiếm ngân vang âm thanh bên trong. Trường kiếm nơi tay.

Kiếm này…

Ánh mắt kinh ngạc đánh giá trường kiếm trong tay, lấy Lưu Quý ánh mắt đều có thể nhìn ra được đây là 1 thanh hiếm thấy bảo kiếm, thế chỗ khó gặp. Chí ít tại nông gia, tại sòng bạc kia, hắn liền không có gặp qua dạng này sắc bén bảo kiếm.

Trong lòng đang suy đoán trên tay trường kiếm lai lịch thời điểm, lại nghe Xích Luyện dùng một loại âm dương quái khí giọng điệu nói: “Kiếm này tên thiên vấn, cũng không biết ngươi Lưu Quý phải chăng có tư cách cầm nó.”

Thiên vấn! ! !

Kiếm tên như là 1 đạo kinh lôi tại Lưu Quý trong lòng vang lên, tay phải lắc một cái, hắn kém chút không có nắm chặt kiếm trong tay.

Đó cũng không phải Lưu Quý tại kích động. Mà là một loại sợ hãi ở trong lòng bốc lên.

Thiên vấn kiếm chính là Thủy Hoàng Doanh Chính bội kiếm, kiếm này vậy mà xuất hiện tại cái này bên trong… Ánh mắt tại kia đứng ở bên cạnh người trẻ tuổi trên thân ngưng lại, Lưu Quý liền biết người trước mắt lai lịch thân phận chỉ sợ cực kỳ kinh người. Doanh Chính chết tại cồn cát hành cung sự tình đã sớm truyền khắp thiên hạ, mà lúc đó nghe nói Âm Dương gia cũng tại kia bên trong.

Tựa hồ nghĩ đến chuyện kinh khủng gì, cho dù là gió đêm thật lạnh, Lưu Quý cái trán cũng giữa bất tri bất giác bò đầy mồ hôi lạnh.

Có thể cầm thiên vấn kiếm, vậy cái này thân phận của người trẻ tuổi…

Ta có phải hay không biết cái gì sẽ bị diệt khẩu chân tướng!

Ngẩng đầu, Lưu Quý sắc mặt cơ hồ buồn sắp khóc lên.

Nhưng mà. Hắn bi thương cũng không có đạt được đối phương đáng thương, tại Lưu Quý ngẩng đầu một sát na. Kia màu trắng đại mãng động, trực tiếp hướng Lưu Quý nhào tới.

…

Nửa ngày.

Lưu Quý tê liệt trên mặt đất, 2 tay nắm chắc chuôi kiếm, trước mắt là bị thiên vấn kiếm chém thành 2 đoạn màu trắng đại mãng, cho dù là đã thành 2 đoạn, nó tàn khu

vẫn là tại run rẩy.

Trên thân mồ hôi lạnh lâm ly. Một thân máu tươi.

Thở dốc nửa ngày, Lưu Quý lúc này mới phát hiện mình trên vai thương thế, kia rắn sinh sinh trên vai của hắn lưu lại 2 cái vết thương, máu tươi đang không ngừng chảy ra, chưa phát giác ở giữa đã đem ngực nhuộm đỏ một mảnh.

“Hô!”

Mỏi mệt để Lưu Quý mất đi đứng lên lực lượng. Cả người hận không thể nằm trên mặt đất bất động.

Kém một chút, kém một chút hắn liền mất mạng tại đầu kia màu trắng đại mãng trong miệng.

Ở trước mặt hắn cách đó không xa, Xích Luyện một mặt sắc mặt giận dữ trừng mắt Lưu Quý, nhìn kia sinh khí bộ dáng tựa hồ có tự mình động thủ dự định, bên hông Xích Luyện kiếm đã cầm tại trên tay.

Hơn nửa ngày mới thở vân khí, Lưu Quý liền muốn mở miệng nói kia tiền đánh bạc thời điểm, Nhạc Duyên động.

Thân hình thoắt một cái.

Lưu Quý chỉ cảm thấy bóng người trước mắt lóe lên, người tuổi trẻ kia đã đi tới hắn trước người.

Tay phải vươn ra, ôm đồm lấy Lưu Quý đầu đem toàn bộ

người nhấc lên, đồng thời 1 chưởng đánh vào Lưu Quý vết thương trên vai chỗ.

Thoáng chốc

Một cỗ huyết vụ tự thương hại nơi cửa bay ra, hắn Lưu Quý thể nội máu tươi có một bộ điểm vậy mà là tại 1 chưởng này dưới trực tiếp oanh ra ngoài ý muốn. Gần như đồng thời, Nhạc Duyên phất tay hướng Xích Luyện.

Dưới sự ứng phó không kịp, Xích Luyện trực tiếp bị một cỗ trống rỗng sinh ra lực kéo cho dẹp đi Nhạc Duyên trước người.

Ngón tay tại cổ tay ngọc ở giữa nhẹ nhàng xẹt qua, dẫn dắt phía dưới màu đỏ máu tươi từ chỗ cổ tay bị dẫn ra. Kia 1 đầu màu đỏ tơ máu giữa không trung uốn lượn thành một con rồng hình về sau, tại Nhạc Duyên động tác dưới trực tiếp rót vào Lưu Quý vết thương trên vai, chui vào thể nội.

Một màn này tại 2 cái người trong cuộc ngạc nhiên trên nét mặt kết thúc, tốn hao thời gian cũng bất quá chỉ là một hồi.

Đầu ngón tay như là huyễn ảnh tại phía trước hai người khẽ quét mà qua, thay 2 người cầm máu sau Nhạc Duyên lúc này mới buông lỏng tay ra, hài lòng nhìn trước mắt tác phẩm.

1 bước này, là Nhạc Duyên vì để phòng lỡ như mà làm dự định.

Một tay che lấy cổ tay của mình, Xích Luyện không hiểu ra sao nhìn qua Nhạc Duyên, nàng không rõ Nhạc Duyên vì sao lại đột nhiên có này nhất cử. Cái này thay máu một màn, để nàng nghĩ lại tới lúc trước tại đồ phượng thời điểm hắn đối với mình làm sự tình.

Nàng một thân máu tươi là tới từ hắn.

Đối với nàng mà nói đó là một loại huyết mạch tương liên yêu cùng hận.

Chỉ là lần này…

Quay đầu lại, Xích Luyện ánh mắt dừng ở một mặt ngu ngơ Lưu Quý trên thân.

Tại Xích Luyện ánh mắt lạnh như băng dưới, Lưu Quý rốt cục hồi phục thanh tỉnh, hắn không kịp đi thể hội trong cơ thể mình biến hóa, nhưng ở giờ khắc này, đối mặt tình hình như vậy, Lưu Quý đồng dạng không hiểu ra sao, đối phương đến cùng muốn làm cái gì.

“Đi thôi!”

Nghe tới nơi xa truyền đến tiếng vang, Nhạc Duyên cũng không có cho ra cái gì giải thích, chỉ là xoay người, đối Xích Luyện chào hỏi một tiếng, liền cất bước mà ra. Về phần ngày đó hỏi kiếm, lại là không có bất kỳ cái gì nhấc lên suy nghĩ.

“…”

Xích Luyện thấy thế chỉ có thể hận hận trừng Lưu Quý

một chút, đi theo.

Ánh mắt nhìn 1 nam 1 nữ 2 người bóng lưng dưới ánh trăng, hướng nơi xa dần dần từng bước đi đến. Lưu Quý đột nhiên trong đầu linh quang lóe lên, trực tiếp mở miệng hỏi: “Xin hỏi các hạ là Âm Dương gia trong truyền thuyết thủ lĩnh Đông Hoàng quá 1 đại nhân sao “

Đông Hoàng quá 1, Âm Dương gia tối cao thủ lĩnh.

Danh hào này càng là đại biểu cho trong thần thoại chí cao Thiên đế.

Vừa mới kia tiên như thần thủ đoạn, càng thêm khẳng định Lưu Quý trước đó trong lòng suy đoán.

Nhạc Duyên bước chân có chút dừng lại, không nói gì, nhưng trầm mặc không nói lại là không có phủ định Lưu Quý vấn đề. Mà lại lấy trước đó quan sát, Lưu Quý nhìn ra được Xích Luyện cùng người trẻ tuổi kia quan hệ không tầm thường, cho là quan hệ nam nữ.

1 cái Đông Hoàng quá 1, 1 cái Xích Luyện.

Ánh mắt lướt qua còn cầm trên tay thiên vấn kiếm, dùng Xích Luyện một bộ điểm huyết dịch bổ sung ở trong cơ thể mình, chỉ sợ có thâm ý, thử nghĩ Âm Dương gia đông độ cầu tiên… Lưu Quý chưa kịp suy nghĩ ở trong đó chân chính nguyên do, nhưng hắn tiềm thức bên trong cảm thấy đây là 1 cái rút ngắn Âm Dương gia quan hệ cơ hội tốt.

Nghĩ đến là làm.

Nhìn chằm chằm bóng lưng của hai người, Lưu Quý cao giọng nói: “Huyết mạch chi ban thưởng, 2 vị chính là ta Lưu Quý tái tạo phụ mẫu. Hài nhi ở đây bái tạ phụ hoàng mẫu hậu ban ân.”

Ôm kiếm, quỳ xuống đất, khom người làm nhân luân đại lễ.

Nơi xa.

Nghe nói lời ấy Nhạc Duyên chỉ cảm thấy dưới chân một sai, trực tiếp 1 cái lảo đảo kém chút té ngã trên đất, mà đi theo bên cạnh Xích Luyện trên tay trường kiếm thì là rơi xuống trên mặt đất, phát ra bộp một tiếng nhẹ vang lên.

2 người không khỏi 2 mặt nhìn nhau.

—

—

—

Chương 165 : Hắc, ngươi 'Ích đạt '

Không hiểu thấu nhiều 1 cái tiện nghi nhi tử…

Dù là chính Nhạc Duyên đã từng tự nhận gặp qua không ít không muốn mặt người, thậm chí mình tại lúc bắt đầu cũng như da trâu đường đồng dạng đối mặt Mạc Sầu, nhưng tại lúc này, trải qua nhiều chuyện như vậy hắn vẫn là cảm thấy mở rộng tầm mắt.

Có thể đem da mặt thứ này dạng này sử dụng gia hỏa, quả nhiên là thủ thấy.

Quả nhiên là người thành đại sự không câu nệ tiểu tiết.

Không đề cập tới Nhạc Duyên kia bị bơi chó qua tâm tình, đứng bên người Xích Luyện càng là một mặt im lặng.

Nàng, cảm thấy ở thời điểm này, khả năng lý giải đến một bộ chia làm cái gì Nhạc Duyên sẽ nói người này sẽ là cái kia có tư cách người.

Vẻn vẹn liền cái này không muốn mặt trình độ, là đủ quét ngang thiên hạ.

Bất kể thế nào nghĩ, Xích Luyện cũng không có đoán được mình sẽ ở hôm nay thu 1 cái so với nàng lớn thêm không ít nhi tử, cả người đều bị Lưu Quý câu nói kia chấn đung đung đưa đưa bên trong.

Trên ngọn cây.

Nhạc Duyên cùng Xích Luyện 2 người yên tĩnh đứng tại kia bên trong, lẳng lặng nhìn phía dưới tràng cảnh.

Rời đi về sau, Nhạc Duyên thế thì đồ mà trở lại, lại lần nữa trở lại vừa mới chuyện phát sinh địa phương, chỉ là khác biệt trước đó quang minh chính đại xuất hiện, ở thời điểm này hắn là giấu ở trong bóng cây, ánh mắt nhìn chăm chú lên phía dưới cái kia còn quỳ trên mặt đất đi lấy nhân luân đại lễ Lưu Quý.

Về phần Xích Luyện, Nhạc Duyên đã trở về, nàng cũng chỉ có thể kìm nén một bụng phiền muộn giấu ở trên cây.

“Ngươi bây giờ thấy thế nào” bờ môi khẽ nhúc nhích, Nhạc Duyên trực tiếp truyền âm cho đứng bên người Xích Luyện, hỏi.

Thấy thế nào

Xích Luyện quay đầu không cao hứng nhìn nam tử bên người một chút, móp méo miệng, trả lời: “Cái khác ta không nhìn ra được, ngược lại là cái này không muốn mặt trình độ lại là hiếm thấy trên đời.” Có thể cong người nhận 2 người rõ ràng xem ra niên kỷ so hắn tiểu không ít nam nữ vì cha mẹ, từ phương diện nào đó đến nói người này lại là có thường nhân không kịp chỗ.

Hảo tâm nghĩ.

Dự tính tốt.

Hơi trầm tư một chút, Xích Luyện liền đại khái phỏng đoán đến Lưu Quý tiểu tâm tư.

“Ha ha!”

Xích Luyện sắc mặt không dễ nhìn. Nhạc Duyên tự nhiên là có thể lý giải, nữ nhân khác biệt nam nhân, không hiểu nhiều 1 cái lớn tuổi nhi tử, vậy đơn giản là hoang đường đến cực điểm. Đầu tiên là cười khẽ một tiếng, Nhạc Duyên lúc này mới tiếp tục nói: “Cũng không phải đơn giản như vậy, ngươi tiếp tục xem.”

“…”

Nghe vậy. Xích Luyện không nói gì thêm, mặc dù tâm lý đối với mình đầu kia màu trắng đại mãng kết cục rất là bất mãn, nhưng ở lúc này Xích Luyện cũng chỉ có thể cố nén kế tiếp theo quan sát. Có thể để cho Nhạc Duyên làm như vậy, dạng này vì đối phương tạo thế, không ngớt hỏi kiếm đều đưa ra ngoài, rõ ràng cái này tên là Lưu Quý phóng đãng nam tử trung niên tuyệt không phải trong tưởng tượng đơn giản như vậy.

Ở trong mắt Nhạc Duyên, nam tử trung niên này là có thể kết thúc cái loạn thế này người. Như vậy vẻn vẹn độ dày da mặt thiên hạ vô song, nhưng vẫn là không đủ.

Dưới cây.

Một mực chờ đối phương bóng lưng hoàn toàn biến mất tại lộ tuyến cuối cùng sau một hồi khá lâu, Lưu Quý lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu lên.

1 câu khiến người khác nghe vô sỉ tới cực điểm lời nói từ Lưu Quý trong miệng sau khi ra ngoài. Trên mặt của hắn cũng không có bất kỳ cái gì vẻ xấu hổ, thật giống như lời kia không thể bình thường hơn được. Cái này bình tĩnh biểu lộ, trực tiếp để trên cây Xích Luyện khóe miệng giật giật.

Nếu là cẩn thận quan sát, nhất định có thể phát hiện tại thần tình kia lạnh nhạt Lưu Quý 2 con ngươi chỗ sâu có một tia khó mà ẩn tàng ý mừng.

Vui chính là trên tay thiên vấn kiếm, càng là câu nói sau cùng kia hắn cũng không có đạt được trả lời phủ định.

Nói một cách khác, hắn Lưu Quý có thể dựa thế.

Tại loại này loạn thế dưới, những vật này đối với hắn Lưu Quý đến nói có cái tác dụng gì không cần nói cũng biết, thậm chí cái này đã tại mơ hồ kích thích trong lòng của hắn cất giấu kia phần dã tâm. Ánh mắt trực lăng lăng nhìn chằm chằm trước người kia gãy thành 2 đoạn còn chưa ngỏm củ tỏi màu trắng đại mãng. Lưu Quý ánh mắt lấp lóe, tựa hồ tại suy tư cái gì.

Chỉ chốc lát sau. Lưu Quý liền nghe tới sau lưng những người khác thanh âm truyền đến.

Trước đó những người kia cùng một hồi, thấy Lưu Quý một mực không trở về cũng đã có lo lắng, đã là lo lắng Lưu Quý gặp phải nguy hiểm, cũng là sợ hãi Lưu Quý trực tiếp vứt xuống bọn hắn trốn. Cho nên, những người này mang theo một cỗ nơm nớp lo sợ cảm xúc đến tìm

hắn tung tích.

Rất nhanh.

Song phương liền tại cái này bên trong gặp nhau.

Chỉ là một đám người khi nhìn đến cục diện trước mắt về sau, tất cả mọi người không khỏi ồn ào. Một đám người đều xông tới nhìn chằm chằm cái này màu trắng đại mãng 2 đoạn đoạn thân vây xem bắt đầu. Lớn như thế mãng như thế nhan sắc cả thế gian hiếm thấy.

Lưu Quý rút kiếm trảm rắn, cái này theo bọn hắn nghĩ quả thực không thể tưởng tượng.

Về phần Lưu Quý tại quét mọi người thần sắc một chút về sau, con mắt xoay xoay, liền bắt đầu thêm mắm thêm muối thổi phồng tới.

Tại Lưu Quý trong lời nói, đầu này hiếm thấy trên đời màu trắng đại mãng quả thực là thần vật. Bất quá từ phương diện nào đó đến nói loại này đại xà quả thật làm cho người sợ hãi, tại người bình thường mắt bên trong nên được bên trên. Nhưng là rắn cuối cùng chỉ là rắn, nhưng tại Lưu Quý lời nói bên trong, con rắn này tuyệt không đơn giản, về phần làm sao cái không đơn giản ngược lại là không có nói ra cái thành tựu, ngược lại là trên tay thiên vấn trên thân kiếm bởi vì còn có còn sót lại máu rắn nguyên nhân, bị Lưu Quý một lần nữa lấy cái danh tự, xưng là đỏ tiêu.

Mà chém rắn quá trình, thì là bị Lưu Quý lấy một giấc chiêm bao để giải thích, cái này đỏ tiêu kiếm chính là

trong mộng được đến.

Một phen lắc lư phía dưới, những người khác bị Lưu Quý nói thẳng ngơ ngác sững sờ.

Trên cây.

Xích Luyện nghe phía dưới Lưu Quý lời nói, một đôi mày liễu cơ hồ bắt đầu dựng ngược lên.

Nàng chưa bao giờ thấy qua như thế mặt dày vô sỉ người.

Bất quá Xích Luyện cũng là từ Lưu Quý trên thân chân chính nhìn ra đối phương vốn có đồ vật, người này xác thực không đơn giản.

Nhạc Duyên thì là như có điều suy nghĩ nghe, trên mặt hiện lên kỳ quái ý cười. Nghe nửa ngày, đột nhiên đối đứng tại bên người Xích Luyện nói: “Còn chưa đủ… Xích Luyện, ngươi cái này mẫu hậu có lẽ nên giúp chúng ta cái này tiện nghi nhi tử 1 đem!”

“! ! !”

Nghiêng đầu sang chỗ khác, Xích Luyện vô cùng ngạc nhiên.

Hắn đến cùng muốn làm gì

Vậy mà đáp ứng cái kia hoang đường đến cực điểm.

2 người 4 mắt tương vọng, đối mặt nửa ngày, Xích

Luyện phỏng đoán Nhạc Duyên tâm tư một phen, cuối cùng vẫn là đồng ý, “Nhưng là ta có một cái yêu cầu.”

“Ta muốn ngươi cứu bạch xà, trước ngươi cũng không có nói qua nó sẽ chết.”

“Ừ”

Mày kiếm hơi giương, đón Xích Luyện kia không tránh né chút nào ánh mắt, Nhạc Duyên trầm ngâm một hồi, lại là gật đầu đồng ý, “Được.” Thoại âm rơi xuống, Nhạc Duyên bờ môi khẽ nhúc nhích, trực tiếp truyền âm cho phía dưới ngay tại chém gió Lưu Quý.

Phía dưới.

Ngay tại thổi trâu Lưu Quý bỗng nhiên khẽ giật mình, lập tức mặt không đổi sắc nói tiếp lên, bất quá ở sau đó trong ngôn ngữ ngược lại là cho kia màu trắng đại mãng thi thể cấu tạo 1 cái phần mộ. Mà sau đó hắn liền dẫn một đoàn người rời đi.

Gần như đồng thời, đứng tại trên cây Xích Luyện bắt đầu lên dịch dung, mặc dù nàng phương diện này trình độ cũng không cao, nhưng ở đã từng tụ tán lưu sa bên trong Hắc Kỳ Lân tai lóa mắt nhiễm phía dưới, nàng Xích Luyện hay là có như vậy một bản lĩnh.

Lại thêm Nhạc Duyên trợ giúp, lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được hạ. Xích Luyện thuận tiện cho thành 1 cái hỏng bét lão thái thái, thân hình nhảy nhót ở giữa, người đã biến mất tại trên cây, hướng Lưu Quý bọn người rời đi phương hướng đuổi theo.

Đưa mắt nhìn Xích Luyện biến mất bóng lưng, Nhạc Duyên ánh mắt lúc này mới rơi vào kia bị Lưu Quý bọn người qua loa xếp thành một tòa phần mộ bên trên, ở trong đó chính là bị thiên vấn kiếm chém thành 2 đoạn màu trắng đại mãng tàn khu, không thể không nói đầu này màu trắng đại xà có kinh khủng sinh mệnh lực, trọng thương như thế phía dưới vẫn còn không có hoàn toàn chết đi, còn có như vậy một chút khí tức.

Nhìn nửa ngày. Nhạc Duyên ống tay áo vung lên, khí kình trực tiếp đem bùn đất quét ra, lộ ra bên trong 2 đoạn thân thể.

Ngồi xổm người xuống, Nhạc Duyên nhìn không chuyển mắt nhìn chằm chằm cái kia kim sắc mắt rắn.

Hồi lâu.

“Một con rắn cũng có ánh mắt như vậy, lúc trước quay chung quanh ở bên cạnh ta đây là thân là loài rắn trực giác a… Quả nhiên vẫn là có chút dã thú trí tuệ.”

“Bản tọa minh bạch.”

Nhạc Duyên tay phải vươn ra, trực tiếp giữ tại màu trắng đại mãng hình tam giác trên đầu, hấp lực tràn ra, tại Bắc Minh hạ. Màu trắng đại mãng nửa khúc trên tàn khu trực tiếp khô héo, sinh mệnh lực tiêu tán hầu như không còn. Trong chớp mắt liền hóa thành phấn kết thúc.

…

Sau 2 canh giờ.

Cuối con đường chỗ, Xích Luyện đang lẳng lặng cùng đợi.

Ngay tại Xích Luyện chờ đến sắp buồn bực thời điểm, Nhạc Duyên thân ảnh xuất hiện tại trong ánh mắt của nàng.

Một tay đặt sau lưng, quần áo màu tím tại trong gió đêm không ngừng bay múa, mà đổi thành bên ngoài một cái tay thì là thu nạp tại tay áo bên trong.

Tại Xích Luyện trong ánh mắt, Nhạc Duyên đi đến trước người của nàng. Ngừng lại, hỏi: “Thế nào “

“Ngươi tiện nghi nhi tử triệt để ngồi vững thân phận.”

“Chỉ là ngươi nghĩ như vậy phương thiết pháp vì Lưu Quý bằng thêm bối cảnh thân phận, thậm chí không tiếc làm cho đối phương dựng vào Âm Dương gia quan hệ, nhưng thì tính sao “

“Hắn người này mặc dù có chút trình độ, độ dày da mặt thiên hạ vô song. Nhưng ta không cảm thấy cái này Lưu Quý có thể quét ngang thiên hạ kết thúc loạn thế.”

“Văn không thành võ chẳng phải.”

“Cho dù là có thiên vấn kiếm, Hạng thị nhất tộc kia bên trong hắn Lưu Quý liền không vượt qua được.”

“Cho dù là lấy vô sỉ bảo mệnh, nhưng hắn cuối cùng chỉ

là 1 cái đỡ không nổi tường bùn nhão. Ngươi dạng này là dựng vào toàn bộ Âm Dương gia.”

Đối mặt Xích Luyện từng câu phản bác, Nhạc Duyên chỉ là nhịn không được cười lên, hắn phi thường rõ ràng đối phương nhiều 1 cái tiện nghi nhi tử sau cái chủng loại kia hỏng bét tâm tình, lại thêm nàng bạch xà bị chém thành 2 đoạn, loại kia tâm hỏa không cần nói cũng biết.

“Ha ha.”

“Thế sự vô thường, ai biết được “

Nhạc Duyên cười cười, cũng không có nói cái gì, chỉ là từ tay áo bên trong đem tay phải đem ra, đem lòng bàn tay bên trong đồ vật đưa cho Xích Luyện, “Lạc, ngươi bạch xà, mặc dù biến tiểu, nhưng vẫn là có thể đem liền một chút.”

Thấy Nhạc Duyên không có giải thích, Xích Luyện cũng không đang nói cái gì.

Nam nhân trước mắt này mưu đồ, cũng không phải là mỗi người đều có thể lý giải. Nàng sở dĩ nói như vậy, cũng bất quá là phát tiết một chút trong lòng hậm hực chi khí. Nói thật, tại đông độ trước Xích Luyện sẽ không như vậy, tại đông độ quá trình bên trong nàng cũng sẽ không như thế.

Có lẽ là bởi vì thân thể bên trong máu tươi nguyên nhân, nàng có thể cảm giác được khoảng cách giữa hai người là rút ngắn. Trong khoảng thời gian này bên trong, tại 2 người tiếp xúc bên trong nàng kỳ thật buông ra rất

nhiều, khác biệt trước kia giả bộ. Quan hệ của hai người xu hướng bình thường.

Bất quá Xích Luyện lúc này ánh mắt chính là dừng ở Nhạc Duyên lòng bàn tay phải bên trên, kia bên trong có 1 đầu cơ hồ bạch trong suốt tiểu xà 1 bộ dinh dưỡng không đầy đủ bộ dáng vô cùng đáng thương co quắp tại lòng bàn tay trung ương.

1 đầu trưởng thành phẩm chất đại mãng, 1 đầu dài bằng chiếc đũa ngắn tiểu xà.

Thân là chơi rắn người trong nghề, Xích Luyện có thể nào không nhận ra đầu này so con giun lớn hơn không được bao nhiêu tiểu bạch xà là vừa lột xác nhỏ rắn, chỉ sợ hay là đối phương từ xà thể bên trong trực tiếp móc ra rắn trứng. Vừa nghĩ tới mình đông vượt qua trình bên trong thật vất vả bắt được mười đầu đại mãng, cuối cùng vậy mà 8 đầu tại núi lửa bộc phát bên trong mất tích không biết sinh tử, dưới mắt chỉ còn lại có 2 đầu, 1 đầu là lớn Thanh xà, 1 đầu vừa mới xem như chết tại Nhạc Duyên trên tay, liền thừa 1 cái con giun lớn nhỏ hậu đại. Trong lúc nhất thời, Xích Luyện trong lòng không hiểu thấu dâng lên một cỗ ủy khuất, thật giống như nhìn thấy chính nàng đồng dạng kinh lịch.

“…”

Không nói gì bên trong, Xích Luyện hay là cẩn thận từng li từng tí tiếp nhận tiểu xà, tại tay mình tâm lý cẩn thận quan sát tới. Một phen kiểm tra về sau, Xích Luyện cũng nhìn ra cái này tiểu bạch xà trừ cực đoan dinh dưỡng không đầy đủ bên ngoài, cũng là như là kia màu trắng

đại mãng đồng dạng giới tính.

“Lớn đã không cách nào cứu sống, sống 1 cái tiểu nhân.”

“Cái này nếu là trên giang hồ cũng đã là thiên đại ân cứu mạng, khi dũng tuyền tương báo.”

Phất phất tay, Nhạc Duyên vừa nói vừa đi ở phía trước, trước đó để Xích Luyện lấy bạch xà nhằm vào Lưu Quý, hắn đã coi như là lừa gạt nàng, câu nói này cũng là 1 cái trả lời, ra hiệu nàng không cần thiết vì một con rắn như thế tâm tính.

Chỉ là Nhạc Duyên nghe được lời này để người khác lý giải lệch.

Ngươi đây là để nó lớn lên lấy thân báo đáp a

Xích Luyện mặt lạnh lấy theo ở phía sau, bờ môi khẽ nhúc nhích thì thầm cái gì, không biết nghĩ đến cái gì lúng túng tràng cảnh, sắc mặt nàng thoáng chốc biến thành màu hồng, ánh mắt nhìn chòng chọc vào người trước mắt nửa người dưới, người càng là cười nhạo lên tiếng.

Đi ở phía trước Nhạc Duyên nghe tới tiếng cười kia, cảm nhận được kia cỗ dừng ở trên người mình ánh mắt, chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới không hiểu mát lạnh, không hiểu ra sao không rõ ràng cho lắm.

—

Chương 166 : Son phấn hoa hồng (thượng)

Giang sơn phân loạn, đầy đất lang yên.

Vân Trung Quân lau một cái mồ hôi trán nước đọng, ánh mắt xa xa rơi vào phía trước phương hướng. Kia bên trong, chính là chiến loạn sau cảnh tượng, thi hài đầy đất, quan quân cùng quân khởi nghĩa đội thi thể xếp lại với nhau, ngay tại trước đó không lâu cái này bên trong song phương phát sinh một trận đại chiến.

Nó kết quả, tự nhiên là quan quân đại thắng.

Quân khởi nghĩa đội hoàn toàn không phải quân Tần đối thủ, tại cái này một chỗ phản nghịch quân đội trực tiếp bị từ Hàm Dương mà đến quân Tần nghiền ép như cho trấn áp xuống, cơ hồ không có sức phản kháng.

Hắn hỏi thăm một chút người bên ngoài, biết được chi này trấn áp phản loạn quân đội thủ lĩnh chính là đã từng Ảnh Mật vệ thủ lĩnh Chương Hàm. Đối phương trận chiến đầu tiên, liền cho thấy Chương Hàm ở trên quân sự lợi hại, những cái kia theo gió mà lên dã tâm phản nghịch nhóm, hoàn toàn không phải là đối thủ. Đến mức bị Chương Hàm đánh cái toàn quân bị diệt.

“…”

Xa xa nhìn lướt qua nơi xa vẫn còn đang đánh quét chiến trường quân Tần, Vân Trung Quân ngẩng đầu

nhìn lướt qua kia có chút u ám bầu trời, không khỏi hô thở ra một hơi.

Kết quả của trận chiến này, đã để Vân Trung Quân nhìn thấy quân khởi nghĩa đội phế vật trình độ. Trong này mạnh một chút chỉ sợ cũng chính là Sở quốc Hạng thị nhất tộc, bọn hắn mới là binh gia bên trong người, trong chiến tranh mới có thể phát huy ra lớn nhất năng lực.

Công tử Phù Tô đã chết, mà 2 đời Hồ Hợi cũng không biết sao hoa mắt ù tai thành cái dạng này, thiên hạ này xác thực người sáng suốt đều có thể nhìn ra đế quốc lung lay sắp đổ.

Lúc này, thời cơ này, đối Âm Dương gia là lớn nhất cơ duyên.

Cái gì Mặc gia, cái gì pháp gia, cái gì Nho gia, Vân Trung Quân cũng không đem những người này đặt ở mắt bên trong, hắn thấy thiên hạ này giang sơn đối Âm Dương gia đến nói như lòng bàn tay nắm chắc. Mà duy nhất cần khẳng định cần xác định chính là Đông Hoàng đại nhân chân chính tâm tư.

Chỉ là…

Một đường này đến hắn Vân Trung Quân biết rõ rất nhiều tin tức cho hắn một loại kỳ quái mâu thuẫn cảm giác.

Đúng.

Một loại cực đoan mâu thuẫn.

Doanh Chính chết bởi cồn cát hành cung, việc này mặc dù chính phủ truyền ra tin tức có rất nhiều giấu diếm, vừa vặn vì Âm Dương gia 5 đại trưởng lão đứng đầu Vân Trung Quân đạt được tin tức tự nhiên là càng thêm rõ ràng cùng chân thực. Doanh Chính cái chết, cùng Đông Hoàng đại nhân thoát không được quan hệ.

Thậm chí, lớn nhất khả năng chính là Doanh Chính là chết tại Đông Hoàng đại nhân trên tay.

Cái này từ Âm Dương gia phụ trợ thống nhất Thần châu đại địa đế quốc, nhưng lại tại Âm Dương gia một tay phía dưới đi tới bị tiêu diệt biên giới. Cho tới nay, hắn Vân Trung Quân tồn tại chính là vì đồ phượng luyện chế Trường Sinh đan mà đến, khi Phượng Hoàng chết tại Đông Hoàng đại nhân trên tay một khắc này, chính là hắn Vân Trung Quân thể hiện ra chân chính giá trị thời điểm.

Doanh Chính cái chết, chính là Đông Hoàng đại nhân chân chính dã tâm bắt đầu hành động thời điểm.

Đến lúc đó 1 cái trường sinh bất tử Hoàng đế. Sẽ tạo nên 1 cái chân chính vạn thế hoàng triều. Đó cũng không phải là chính Doanh Chính suy nghĩ, mà là chân chính tại Đông Hoàng đại nhân trên tay hóa thành hiện thực.

Khi đó cái này hoàng triều liền không thể xưng là hoàng triều, mà hẳn là ** **.

Không!

Hẳn là xưng là Thiên đình.

Do trời đế Đông Hoàng quá một vùng lĩnh Thiên đình.

Vậy sẽ là khó mà dùng ngôn ngữ hình dung thịnh thế chi cảnh.

Cho dù là cái kia kỳ quái lão đầu chui vào thận lâu đối với hắn Vân Trung Quân tiến hành dụ hoặc, Vân Trung Quân cũng có thể kiên trì xuống tới nguyên nhân căn bản 1 trong. Vì phòng ngừa cái kia để hắn Từ Phúc không cách nào dò xét sâu cạn lão đầu lại lần nữa tiến đến. Vân Trung Quân trực tiếp lựa chọn xuất phát, không tại thận lâu bên trên khốn thủ.

Không chỉ có như thế, Vân Trung Quân thuyết phục Đại Tư Mệnh cùng Thiếu Tư Mệnh 2 người xuất phát, thận lâu bên trên chỉ để lại chưởng quản thổ nước hai bộ tướng quân cùng Tương phu nhân lưu thủ trông giữ thận lâu cùng Đông Hoàng nguyên bản thân thể.

Nhưng là một đường này truy tung mà đến, Vân Trung Quân trong lòng lại là bắt đầu sinh 1 nỗi nghi hoặc suy nghĩ.

Như thế loạn cục. Đến tột cùng là Đông Hoàng đại nhân cố ý mà làm, vẫn là hắn bỏ mặc đến tận đây

Hàm Dương đã xuất binh tiêu diệt phản loạn, nhưng tại dạng này thế cục dưới, Đông Hoàng đại nhân tựa hồ còn không có cái khác quá lớn động tác, loại tình huống này vậy mà không có cho bọn hắn bất cứ nhiệm vụ nào,

càng làm cho Vân Trung Quân có chút hậm hực chính là đi theo mà đến, lại còn không có tìm được Đông Hoàng đại nhân tung tích.

Đông Hoàng đại nhân hành tung phiêu miểu, từ cồn cát đến Hàm Dương ly núi, Vân Trung Quân mấy người sinh sinh ở phía sau đánh mấy cái chuyển.

Mà chân chính để Vân Trung Quân trong lòng sinh ra một chút sợ hãi chính là phía trước mấy ngày nửa đường gặp phải đến 1 cái ngay tại cấp tốc mở rộng đội ngũ, chưa phát giác ở giữa thăm dò được 1 cái tin tức ngầm.

1 cái tên là Lưu Quý người.

1 đem tên là đỏ tiêu kiếm.

1 cái kiếm trảm bạch xà cố sự.

Còn có 1 cái Xích Đế chi tử bối cảnh thân phận.

Vì thế. Vân Trung Quân còn chuyên môn chặn đường cái kia một đội người, tại nửa đêm chặn lại được đám người kia bảo vệ cái kia nam tử trung niên.

Một mặt du côn tướng, không chịu nổi đại khí.

Đây là Vân Trung Quân đối Lưu Quý bộ dáng lần thứ 1 dò xét sau ấn tượng đầu tiên.

Nhưng càng nhiều lực chú ý hay là rơi vào trên người đối phương chuôi này bị nó xưng là đỏ tiêu bảo kiếm

phía trên. Khác biệt những cái kia không có nhãn giới người, Vân Trung Quân hắn há lại sẽ nhận không ra chuôi kiếm này chân chính thân phận

Đỏ tiêu

Trò cười!

Kiếm này tên là thiên vấn, là Doanh Chính bội kiếm, đại biểu cho đế nói chi kiếm.

Thiên vấn kiếm làm sao lại rơi vào người như vậy tay bên trong

Khả năng duy nhất chính là người này tiếp xúc qua Đông Hoàng đại nhân một đoàn người.

Vân Trung Quân không có đi tranh đoạt, mà là trực tiếp cho thấy Âm Dương gia thân phận tinh tế hỏi thăm về tới. Chỉ là Vân Trung Quân không nghĩ tới chính là, đối mặt hắn uy thế, cái này tên là Lưu Quý nam tử cũng không có khiếp nhược, ngược lại bày ra Xích Đế chi tử danh hiệu. Bắt đầu kéo quan hệ.

Danh hào này mới ra, lúc này để Vân Trung Quân sửng sốt một chút.

Bạch xà, Xích Đế…

Xích Luyện, Thiên đế.

Xích Đế chi tử! ! !

Nữ nhân này! ! !

Nàng đưa lưng về phía Đông Hoàng đại nhân đến cùng làm cái gì thay Đông Hoàng đại nhân thu 1 cái tiện nghi nhi tử

Quả nhiên.

Lúc trước nên trực tiếp ở trên đảo đưa nàng xử tử. Nàng hỏng Đông Hoàng đại nhân sự tình, còn không chỉ một lần.

Vân Trung Quân không dám nghĩ quá nhiều, trong lòng kinh sợ đồng thời, Vân Trung Quân cũng không thể không cảm thán hắn chưa bao giờ thấy qua như thế người vô sỉ.

Không có quá nhiều đi để ý tới Lưu Quý, Vân Trung Quân rất nhanh liền rời đi, tại lúc ấy lưu lại không hiểu ra sao Lưu Quý không hiểu thấu. Nhưng tấm lòng kia tình. Lại là một mực còn sót lại cho tới bây giờ.

Hắn không nghĩ.

Nhưng ý nghĩ kia tựa như ma quỷ kêu gọi, thời thời khắc khắc nhịn không được ở trong lòng xông ra.

Đông Hoàng đại nhân đến cùng chuẩn bị làm cái gì

Cho tới hôm nay, tại xa xa kiến thức đến đế quốc quân đội đối phản nghịch tiêu diệt về sau, Vân Trung Quân tâm tình càng phát không xong.

Đông Hoàng đại nhân hẳn là sẽ không làm như vậy.

Không được!

Những này đều chẳng qua là suy đoán.

Muốn có được chân chính đáp án, chỉ có tự mình nhìn thấy Đông Hoàng đại nhân.

Ngay tại Vân Trung Quân đứng tại phía trước đón gió tanh trầm mặc thời điểm, ở phía sau phương hướng, Đại Tư Mệnh cùng Thiếu Tư Mệnh 2 người hai mắt nhìn nhau một cái, đều từ đối phương mắt bên trong nhìn thấy một chút nghi hoặc. Một đường này đến, 2 nữ đều phát hiện Vân Trung Quân cảm xúc biến hóa, mặc dù đối phương cưỡng ép trấn định. Nhưng khí tức biến hóa đều nói cho tâm tình của hắn cũng không ổn định.

Vân Trung Quân đang suy nghĩ cái gì

Đại Tư Mệnh ánh mắt dừng ở Từ Phúc trên bóng lưng, ánh mắt lấp lóe, não hải bên trong trầm tư vấn đề này.

Nàng cùng Thiếu Tư Mệnh 2 người ra thận lâu cùng Vân Trung Quân cùng nhau mà đi truy Đông Hoàng đại nhân mà đến, đối phương cho ra lý do thì là có 1 cái võ công không biết sâu cạn lão hói đầu đầu lĩnh cần đề phòng. Hắn không có nắm chắc đối phó, làm phòng đối phương cướp đoạt Trường Sinh đan mà để Hỏa Mộc 2 bộ trưởng lão cùng đi.

Ngày đó thận lâu đan phòng bên trong tràng cảnh, trừ bỏ Vân Trung Quân bên ngoài 4 đại trưởng lão đều tới

qua cái này bên trong gặp qua.

Là có 1 cái không hiểu tuyệt đỉnh cao thủ chui vào thận lâu.

Người kia không đơn giản, Vân Trung Quân không có nắm chắc, cái này cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Các nàng bảo hộ Vân Trung Quân thời điểm. Cũng tại bảo vệ trên người hắn đan dược, càng là đang giám thị Vân Trung Quân không biển thủ. Bởi vì các nàng cũng không biết cái kia chui vào thận lâu người đối Vân Trung Quân đến tột cùng nói thứ gì.

Về phần chui vào thận lâu người kia, nếu là Đại Tư Mệnh không có đoán sai hẳn là ban đầu ở thục núi nhìn thấy cái kia hói đầu lão già tóc bạc.

Có thể để cho Đông Hoàng đại nhân nghiêm túc đối đãi người, tự nhiên không đơn giản.

Có thể để Đại Tư Mệnh càng thấy ngoài ý muốn chính là mấy ngày nay tại ẩn ẩn biết được Đông Hoàng đại nhân tung tích về sau, đối phương loại kia kỳ quái cảm xúc biến hóa.

Hồi lâu.

Vân Trung Quân xoay người, ánh mắt tại đứng tại ngọn cây Thiếu Tư Mệnh nhìn lướt qua, cuối cùng dừng ở đứng tại phía dưới Đại Tư Mệnh trên thân, nói: “Đi thôi, từ kia Lưu Quý miệng bên trong đạt được tin tức, Đông Hoàng đại nhân có lẽ ngay ở phía trước cách đó không

xa.”

“Nghĩ đến mấy ngày nay. Chúng ta phí nhiều như vậy thời gian, cũng hẳn là đuổi kịp Đông Hoàng đại nhân dấu chân.”

Gật gật đầu, Đại Tư Mệnh không có bất kỳ cái gì ý kiến phản đối, về phần Thiếu Tư Mệnh từ trước đến nay không nói lời nào nàng càng là nhìn không ra có bất kỳ ý nghĩ.

Về phần cái kia đạt được thiên vấn kiếm Lưu Quý, cái kia ưỡn nghiêm mặt đi lên chắp nối Lưu Quý… Đại Tư Mệnh cũng là trợn mắt hốc mồm, không thể làm gì. Người không muốn mặt đến nước này, thật để Đại Tư Mệnh mở rộng tầm mắt.

Càng quan trọng chính là đối phương cái kia Xích Đế chi tử thân phận…

Đại Tư Mệnh cũng cần xác định một chút.

Nhưng có hai điểm có thể khẳng định là cái này cùng Đông Hoàng đại nhân thoát không được quan hệ, mà lại càng cùng cái kia Xích Luyện có quan hệ.

Cho dù là tiện nghi nhi tử cũng hẳn là là Thiên đế chi tử, tại sao phải gọi là Xích Đế chi tử… Hừ, Xích Luyện ngươi đánh 1 ý kiến hay.

Ánh mắt lấp lóe bên trong. Đại Tư Mệnh cùng Thiếu Tư Mệnh 2 người đuổi theo Vân Trung Quân bộ pháp, hướng Đông Hoàng đại nhân vị trí truy tung mà đi.

…

Trên đường.

Nhạc Duyên chậm rãi mà đi.

Ở phía sau, thì là đi theo Xích Luyện.

“Thật là lợi hại!”

Xích Luyện kiều mị tiếng nói đang vang vọng: “Mặc dù những cái kia nâng cờ quân đội chẳng ra sao cả, nhưng là chỉ dựa vào hình đồ liền đem bọn hắn đánh toàn quân bị diệt. Cái này Ảnh Mật vệ thủ lĩnh Chương Hàm coi là thật không thể khinh thường.” Lúc trước chính là người này Đạo Chích còn có Bào Đinh 2 người nhốt tại thí răng ngục, đến mức Vệ Trang cùng Cái Nhiếp 2 người tiến đến cứu viện cũng hãm sâu trong đó, cuối cùng khiến cho Xích Luyện hạ quyết tâm.

“Trong này chỉ sợ có thể làm đối thủ của hắn chỉ có Hạng Lương.” Về phần Hạng Thiếu Vũ, lại là không có bị Xích Luyện để ở trong lòng, mà cái kia tiện nghi nhi tử càng là ném ra sau đầu, chỉ sợ 1 cái va chạm Lưu Quý liền sẽ chết không có chỗ chôn.

Đi ở phía trước Nhạc Duyên không có trả lời. Chỉ là nghe Xích Luyện 1 người tại kia bên trong lẩm bẩm.

Chương Hàm a…

Đúng là một nhân tài.

Ngươi ngoài miệng Hạng Lương không phải đối thủ của hắn, mà không bị ngươi để ở trong lòng Hạng Thiếu Vũ mới là địch nhân của hắn.

Ngươi đều không để trong lòng 2 người Lưu Quý cùng Hạng Thiếu Vũ, mới là cái loạn thế này bên trong nhân vật chính.

Ánh mắt tại một cây đại thụ trên cành cây dừng lại một chút, kia bên trong có 1 cái nhàn nhạt nguyệt nha vết tích, nhìn thấy cái này Nhạc Duyên liền quay người hướng một cái hướng khác đi đến.

Bọn hắn dọc theo đường xá chính là tiến về Kính hồ phương hướng.

Vốn là không biết đường đồ 2 người, tại thời khắc này lại là dọc theo phương hướng chính xác đi tới, sở dĩ có như thế minh xác con đường, là bởi vì trên đường đi đến nay bị Nguyệt Thần lưu lại ấn ký tại chỉ dẫn lấy bọn hắn.

Kính hồ, gần.

—

—

—

Chương 167 : Son phấn hoa hồng (trung)

Thiên địa mênh mông.

Gió gào thét mà qua, mang theo từng tiếng nghẹn ngào, cuốn lên lá cây, cũng cuốn lên từng đợt gay mũi mùi máu tươi.

Thế cục dù loạn, xem ra đại Tần đế quốc lung lay sắp đổ, nhưng tại Hàm Dương phái ra Chương Hàm là, suất lĩnh một nhóm cái gọi là hình đồ liền đem vô số tạo phản người đánh thất linh bát lạc, cái này khiến trong thiên hạ những người khác trong lúc nhất thời rất là khẩn trương.

Gió thu quét lá vàng đồng dạng đem một bộ điểm phản nghịch giải quyết về sau, Chương Hàm lập tức thay đổi đầu, đi đối phó dưới mắt còn lại mấy cái chủ yếu phản nghịch.

Trần thắng ngô rộng, là cái thứ 1.

Mà Hạng thị nhất tộc, chính là cái thứ 2.

Chỉ cần giải quyết bọn hắn, Chương Hàm liền có thể vì đại Tần đế quốc lại lần nữa đóng đô giang sơn.

Theo Chương Hàm, hắn lần này tiêu diệt phản loạn địch nhân chân chính trên ý nghĩa cũng bất quá chỉ có 1 cái, đó chính là vẫn giấu kín tại đế quốc bên trong u ác tính, đến từ Sở quốc Hạng thị nhất tộc. Về phần trần thắng…

Cái kia xuất từ thí răng ngục người, không đáng hắn đi để ý. Chỉ cần tiêu diệt bọn hắn Hạng thị phản nghịch, di diệt thứ 3 tộc, cho người trong thiên hạ làm cảnh cáo, đến lúc đó xem thiên hạ ở giữa còn có ai dám động đại Tần giang sơn!

Về phần Mặc gia…

Còn kém rất rất xa Âm Dương gia, bọn hắn không đáng để ý.

Ánh mắt nhìn thấy phía trước kia đầy đất thi hài, đánh giá thu thập chiến trường hình đồ binh sĩ, Chương Hàm huyết sắc áo choàng 1 giương, người quay đầu ngựa lại rời đi.

…

“Ừ”

Bước chân dừng lại, Xích Luyện tại trấn an một phen trên tay tiểu bạch xà về sau, ánh mắt dừng lại ở phía trước nam nhân trên bóng lưng, khắp khuôn mặt là nghi hoặc, không rõ ràng đối phương vì sao lại đột nhiên ngừng lại. Đầu tiên là nhẹ quái lạ một tiếng, Xích Luyện cũng phản ứng lại.

Có người

Ngoẹo đầu ngưng thần nghe nửa ngày, Xích Luyện nghe được cũng chỉ có sàn sạt phong thanh cùng lá cây lắc lư vuốt ve tiếng vang, hoặc là chính là chút tiểu động vật tê minh hoặc là chim gọi, hoặc là phía trước dòng

sông bên trong suối nước ào ào âm thanh, chính là không có nghe được bất kỳ tiếng bước chân.

Nàng cùng hắn ở giữa vẫn là kém quá xa.

Cho dù là tại tiếp nhận kia phần huyết dịch về sau, võ công của nàng đã tăng trưởng không ít. Thế nhưng là, càng lợi hại, Xích Luyện liền càng có thể cảm thụ 2 người trên võ đạo chênh lệch. Cuối cùng, Xích Luyện ánh mắt dừng ở Nhạc Duyên trên thân.

Tại Xích Luyện trong ánh mắt. Nhạc Duyên chậm rãi xoay người, trên mặt biểu lộ hiển hiện một vòng kinh ngạc.

Nghiêng đầu lắng nghe nửa ngày, Nhạc Duyên người triệt để ngừng lại, cứ như vậy an tĩnh đứng tại kia bên trong chờ đợi.

Nhìn thấy cái này bên trong. Xích Luyện liền biết người tới có thể là người quen.

Quả nhiên.

Đại khái thời gian 1 nén hương về sau, 3 đạo nhân ảnh không hẹn mà cùng rơi vào mi mắt của nàng.

1 người đạp lá mà đến, 1 người tại nhánh cây ở giữa tung hoành nhảy nhót, 1 người thì là đung đưa ống tay áo như là một đám mây đồng dạng bay tới.

Nhìn thấy 3 người, Xích Luyện lập tức nhận ra thân phận của đối phương.

Đối phương chính là Âm Dương gia 5 bộ trưởng lão bên trong 3 người. Vân Trung Quân, Đại Tư Mệnh cùng Thiếu Tư Mệnh.

3 người thân hình rơi xuống đứng vững, chính là không hẹn mà cùng khom người đại lễ.

“Vân Trung Quân (Đại Tư Mệnh), tham kiến Đông Hoàng đại nhân.”

Một bên.

Xích Luyện ánh mắt hơi đổi, tại 3 người đại lễ qua đi, nàng rất rõ ràng cảm nhận được 3 người ánh mắt trên người mình dừng lại như vậy một chút. Mình tại Âm Dương gia thân phận vốn là xấu hổ, lại thêm ở trên đảo phát sinh sự tình, Xích Luyện thân phận tại Âm Dương gia thì càng thêm xấu hổ.

Dưới tình huống bình thường, trừ bỏ Đại Tư Mệnh bên ngoài, Nguyệt Thần cùng Thiếu Tư Mệnh 2 người đối nàng càng nhiều hơn chính là một loại coi nhẹ.

Nguyệt Thần là thân phận quá cao quá ngạo, mà Thiếu Tư Mệnh từ trước đến nay vô biểu lộ. Ngoại nhân rất ít biết nội tâm của nàng suy nghĩ gì, ngược lại là Đại Tư Mệnh cảm xúc lộ ra ngoài, biểu hiện rõ ràng nhất. Về phần 5 bộ trưởng lão 2 người khác tướng quân cùng tướng quân phu nhân 2 vợ chồng thì là rất ít lộ diện.

Mà 5 bộ trưởng lão đứng đầu Vân Trung Quân càng nhiều đồng dạng đối nàng là coi nhẹ, cũng không quá để

ý.

Thế nhưng là vừa mới cái nhìn kia, Xích Luyện tự nhận cảm giác không có sai, đó là một loại hiếm thấy căm thù.

“Các ngươi làm sao lại tới đây các ngươi hiện tại hẳn là tại thận lâu bên trên, đến cùng xảy ra chuyện gì “

Nhạc Duyên ánh mắt tại 3 người trên thân vừa đi vừa về dò xét một chút, hắn có thể nhìn ra 3 người này trên thân phong trần mệt mỏi, bọn hắn đi gấp, truy cũng gấp. Xem ra. 3 người tựa hồ là một mực đuổi theo mình một đường này mà đến, cho tới bây giờ mới tìm đến chính mình.

Tại vấn đề này dưới, Vân Trung Quân cùng Đại Tư Mệnh 2 người liếc nhau một cái, cuối cùng vẫn là trong năm bộ cầm đầu Từ Phúc mở miệng. Giải thích nguyên do.

“Ờ “

“Tiếu Tam Tiếu, nguyên lai là hắn, một mực chưa hết hi vọng a!”

Tại Vân Trung Quân trong miêu tả, Nhạc Duyên nói thẳng ra cái kia lão hói đầu người danh tự. Từ ban đầu tại thục núi mới gặp về sau, cái này Tiếu Tam Tiếu cũng không có ở đây xuất hiện trước mặt hắn, chí ít không có tự mình xuất hiện tại trước mặt Nhạc Duyên.

Nhưng Nhạc Duyên nhớ được phi thường rõ ràng. Lúc ấy tại thục núi sơn cốc gặp phải Tiếu Tam Tiếu thời

điểm, đối phương kia trên thân ẩn giấu nhắm vào mình ác ý.

Khác biệt nắm lấy con của hắn cùng ngu cơ cái chủng loại kia bình thường địch ý, trên người của đối phương có nhắm vào mình ác ý.

Kia là tiềm ẩn tại xương bên trong đồ vật.

Lại thêm lúc ấy Tiếu Tam Tiếu những lời kia, còn có cái kia ván cờ, Nhạc Duyên liền biết 2 người bọn họ ở giữa có không giống bình thường quan hệ. Mà kia phần ác ý bắt đầu cũng không quá minh bạch, nhưng tại đông độ đồ phượng hậu, Nhạc Duyên liền đã rõ ràng cái kia ác ý là cái gì.

Vật kia cùng đồ phượng thành công lúc kia lóe lên một cái rồi biến mất cảm giác không khác nhau chút nào.

Là một loại nguyền rủa.

Khác biệt chính là Tiếu Tam Tiếu trên thân cái kia ác ý là đến từ Long Quy.

Nhìn qua Vân Trung Quân, Nhạc Duyên cũng liền biết Tiếu Tam Tiếu vì cái gì nhìn thấy từ Phượng Hoàng luyện thành Trường Sinh đan mà thờ ơ. Hồi tưởng đến lúc trước hắn lấy 1 viên máu tươi đánh vào nó trưởng tử thể nội sinh ra hiệu quả, Tiếu Tam Tiếu đầu này lão quy căn bản cũng không dám nhiễm vật này.

Cả 2 đồng dạng tương xung, đôi này hắn chính là kịch độc chi vật.

Cho nên hắn chỉ có thể rụt lại, dùng ngôn ngữ châm ngòi.

Châm ngòi cái này tốt nhất đối tượng chính là phụ trách luyện thành Trường Sinh đan Vân Trung Quân Từ Phúc.

Chỉ tiếc Tiếu Tam Tiếu thất bại.

“Người kia cùng đại nhân có thù “

Vân Trung Quân thấy thế không tự chủ được hỏi thăm ra.

“Thù “

Nhạc Duyên nhịn không được cười lên nói: “Ai biết, có lẽ có thù đi, có lẽ là đã từng, có lẽ là tương lai.”

Lời nói này để ở đây 4 người không hiểu ra sao.

Cuối cùng, hay là Vân Trung Quân động tác đánh vỡ cái này kì lạ trầm mặc.

Trước mắt, Từ Phúc đã đem mang ở trên người hộp ngọc cầm tại trên tay, 2 tay giơ phụng tới.

Hộp ngọc này bên trong, giả chính là viên kia Trường Sinh đan.

Khi Vân Trung Quân xuất ra hộp ngọc một khắc này, trừ bỏ Nhạc Duyên bên ngoài, Xích Luyện, Đại Tư Mệnh còn có Thiếu Tư Mệnh 3 nữ ánh mắt đều dừng ở cái này

hộp ngọc phía trên. Bên trong này chính là viên kia lấy Phượng Hoàng làm dẫn luyện thành tiên dược, nghe nói nó có thể khiến người ta trường sinh bất tử.

3 nữ đều muốn nhìn một chút viên đan dược kia đến cùng là bộ dáng gì

Không nói một mực đi theo Nhạc Duyên bên người Xích Luyện vô duyên nhìn thấy, cho dù là ở tại thận lâu bên trong lớn Thiếu Tư Mệnh 2 người cũng chưa từng thấy. Cho dù là đan thành. Tại bị Vân Trung Quân mang đến nơi này dọc đường, các nàng cũng chưa từng nhìn thấy đan dược chân chính bộ dáng.

Từ Phúc đối với các nàng có cực lớn cảnh giác.

Nhưng tại giờ khắc này, các nàng cuối cùng cũng có cơ hội lấp kín viên đan dược kia đến cùng là 1 cái gì bộ dáng.

Ba!

Tay phải vươn ra, lăng không đem Vân Trung Quân trên tay hộp ngọc hút vào lòng bàn tay. Hộp ngọc sau khi tới tay Nhạc Duyên lúc này mới ánh mắt kinh ngạc nhìn trong tay đồ vật.

Nói thật, Nhạc Duyên hắn hiện tại cũng không cần vật này.

Lúc trước nói dưới đông độ cầu tiên luyện đan, chân chính trên ý nghĩa bất quá là cho Doanh Chính cho những người khác 1 cái có thể làm việc lấy cớ, ở trên

đảo giết chết Phượng Hoàng một khắc này, trên người hắn từ Phượng Hoàng lưu lại tai hoạ ngầm cũng đã giải quyết triệt để. Đối hướng sinh ra cái kia lực lượng kỳ lạ tức thì bị Nhạc Duyên toàn bộ quán chú tại Hòa Thị Bích bên trong. Ngược lại là hiện tại, trong cơ thể hắn còn lại chính là còn sót lại xuống tới chính là lúc trước lấy huyết nhục bồi dưỡng được đến thân thể bên trong là tinh thuần nhất Long Nguyên, nếu thật là nuốt vào cái này 1 viên đan dược, đây mới thực sự là kịch độc.

Đương nhiên, cái này tất cả mọi người không biết.

Ngón tay xẹt qua, hộp ngọc lên tiếng trả lời mà ra.

Tại mở ra một sát na, tất cả mọi người đáy lòng đều không hẹn mà cùng vang lên 1 đạo thê lương đến cực điểm tiếng phượng hót. Kia thê lương oán hận minh thanh, để trừ bỏ Nhạc Duyên cùng Vân Trung Quân bên ngoài chúng nữ phía sau lưng đúng là tại thời khắc này không hẹn mà cùng bò lên trên một thân mồ hôi lạnh.

Không như trong tưởng tượng hào quang, vẻn vẹn mở hộp cái kia quỷ dị dưới đáy lòng vang lên thanh âm liền đã để 3 nữ cảm nhận được cái này Trường Sinh đan thuốc không hề tầm thường.

Cái này Trường Sinh đan có chút quỷ dị.

Thân là trực giác của nữ nhân để 3 nữ đồng thời có như thế 1 cái cảm giác.

Nhạc Duyên là trực tiếp coi nhẹ, mà Vân Trung Quân thì là luyện Phượng Hoàng thi thể thời điểm đã sớm quen

thuộc.

Không hổ là Thần thú.

Cho dù là luyện thành đan dược cũng vẫn không ngủ yên.

Hộp ngọc bên trong đan dược có 2 viên. Một viên là Trường Sinh đan thuốc, một viên là lấy tàn liệu luyện thành độc dược.

Đáng tiếc bất kể như thế nào, cái này 2 viên đối Nhạc Duyên đến nói kia cũng là kịch độc vô cùng độc dược. Nếu không phải biết Vân Trung Quân trung tâm, đổi lại những người khác chắc chắn cho rằng đối phương chính là nhắm vào mình tới.

Trầm ngâm nửa ngày, trước mắt Nguyệt nhi bộ dáng chợt lóe lên, tựa hồ nghĩ đến cái gì, Nhạc Duyên kiếm chỉ điểm ra, trực tiếp điểm tại đan dược phía trên, xùy một tiếng Trường Sinh đan thuốc một phân thành hai, hóa thành 1 lớn 1 gần hai nửa.

Ngay tại Nhạc Duyên có hành động thời điểm. Đứng tại kia bên trong một mực cúi đầu cung kính vô cùng Vân Trung Quân lại là đột nhiên mở miệng, hỏi ra một đường này đến cái kia một mực dây dưa tại mình trong lòng vấn đề.

Mở miệng lời nói, liền để ở đây những người khác là sững sờ, bao quát chính Nhạc Duyên.

“Xin hỏi Đông Hoàng đại nhân. Đại Tần Hoàng đế

Doanh Chính là chết tại đại nhân trên tay sao “

Cúi đầu, ôm 2 tay, duy trì Âm Dương gia đại lễ Vân Trung Quân ánh mắt nhìn chòng chọc vào mình hạ thân quần áo vạt áo.

Xích Luyện cùng Đại Tư Mệnh kinh ngạc nhìn xem Vân Trung Quân, thậm chí từ trước đến nay không có gì biểu tình biến hóa Thiếu Tư Mệnh lúc này lông mày cũng hơi nhíu lại, hiện lên một tia kinh ngạc. Hiển nhiên, cái này Âm Dương gia luyện thành Trường Sinh đan đại công thần 1 trong có lời muốn nói.

Ân

Ngẩng đầu.

Nhạc Duyên ánh mắt dừng lại tại Vân Trung Quân trên thân.

Lẳng lặng nhìn chăm chú nửa ngày. Nhạc Duyên khẳng định hắn kỳ vọng: “Đúng thế.”

Cho dù là không có ngẩng đầu, Vân Trung Quân cũng cảm nhận được kia cỗ to lớn áp lực, tựa như trên lưng thiên quân gánh nặng, đây là tới từ Đông Hoàng đại nhân nhìn chăm chú. Tại tia mắt kia dưới, hắn tâm tại thời khắc này nhảy nhanh vô cùng, phía sau lưng chưa phát giác ở giữa đã ướt đẫm ra.

Cảm thụ được cỗ này áp lực, Vân Trung Quân hít sâu một hơi, hắn không có dừng lại, mà là kế tiếp theo hỏi ra vấn đề thứ hai.

Khi cái này vấn đề thứ hai sau khi ra, ở đây Xích Luyện, Đại Tư Mệnh cùng Thiếu Tư Mệnh 3 người sắc mặt đều là biến đổi.

Các nàng đều cảm thấy bầu không khí biến hóa.

Không khí bốn phía tại thời khắc này tựa như trở nên ngưng kết.

—

—

—

Chương 168 : Son phấn hoa hồng (hạ)

Vân Trung Quân vấn đề thứ hai sau khi ra, không khí hiện trường thoáng chốc yên tĩnh.

Trong không khí tràn ngập một cỗ kỳ quái áp lực.

Tại áp lực này dưới, ngay cả kia quét thanh phong đều tại thời khắc này ngừng lại, mà cái khác tại rừng cây bên trong phát ra kêu to sinh vật cũng là ở thời điểm này yên tĩnh, không dám phát ra mảy may tiếng vang.

Xích Luyện, Đại Tư Mệnh cùng Thiếu Tư Mệnh 3 nữ cũng ở thời điểm này bảo trì yên tĩnh, ngay cả tự thân nhịp tim đều đặt ở nhẹ nhàng nhất tình trạng.

3 nữ từ Vân Trung Quân vấn đề thứ hai bên trong nghe ra kia giấu ở Vân Trung Quân nội tâm bên trong một tia cảm xúc.

“Như vậy mời Đông Hoàng đại nhân chỉ thị, cho thuộc hạ mới nhất nhiệm vụ.”

Cúi đầu, làm được là Âm Dương gia đại lễ, Vân Trung Quân thanh âm bên trong tràn ngập một loại khác cảm xúc, giọng điệu này tuyệt không phải bình thường hỏi thăm, vấn đề này, phải cùng hắn câu đầu tiên liên hệ với nhau. Như vậy hai vấn đề này hợp lại cùng nhau, liền để 3 nữ nghe ra trong đó một loại tên là chất vấn đồ vật.

“…”

Nhạc Duyên ánh mắt từ hộp ngọc bên trên thu hồi, rơi vào Vân Trung Quân thấp trên đầu, nhìn đối phương kia không ngừng nhỏ xuống mồ hôi. Trầm mặc nửa ngày, Nhạc Duyên lúc này mới lên tiếng nói: “Không có cái khác cái gì đặc biệt nhiệm vụ, Vân Trung Quân ngươi luyện đan quá mức hao phí tinh thần, nghỉ ngơi lấy lại sức chính là nhiệm vụ của ngươi bây giờ.”

Vân Trung Quân nghe vậy thân hình ẩn ẩn run lên, nhưng hắn vẫn là duy trì trước đó tư thế, nghiêm túc tiếp tục nói: “Mời Đông Hoàng đại nhân chỉ thị, cho thuộc hạ mới nhất nhiệm vụ!”

“Ừm !”

Một tiếng ngâm khẽ, Nhạc Duyên ngữ điệu có hơi giương biên độ.

“Mời Đông Hoàng đại nhân chỉ thị, cho thuộc hạ mới nhất nhiệm vụ!”

Lần thứ 2 lặp lại, giống nhau như đúc lời nói lại lần nữa từ Vân Trung Quân miệng nói ra. Tình cảnh như thế, dù là người có ngốc, cũng có thể phát giác được vấn đề trong đó.

Cái này Từ Phúc muốn làm cái gì

Xích Luyện nhìn trước mắt cùng loại bức thoái vị đồng dạng tràng cảnh, mày liễu nhẹ chau lại, đáy lòng ứa ra nói thầm.

Về phần Đại Tư Mệnh ánh mắt thì là rơi vào Vân Trung Quân trên thân, ánh mắt lấp lóe, không biết đang suy nghĩ gì, mà Thiếu Tư Mệnh vẫn là lấy ba không biểu lộ lập thân kia bên trong. Lẳng lặng nhìn phát sinh trước mắt hết thảy.

Nhìn xem Vân Trung Quân kia đã bị mồ hôi lạnh triệt để xối vạt áo, Nhạc Duyên trên dưới dò xét nửa ngày, đột nhiên nghẹn ngào nở nụ cười, nói: “Ờ ~ Từ Phúc. Ngươi muốn cho bản tọa cho ngươi cái dạng gì nhiệm vụ “

“! ! !”

Mồ hôi trán như to như đậu nành tiểu không ngừng lăn xuống, Từ Phúc có thể rất rõ ràng cảm nhận được quần áo của mình giờ phút này cơ hồ đã ướt cái thấu, tại nhiệt độ cơ thể bốc hơi dưới, một cỗ màu trắng hơi nước ngay tại từ trên người hắn toát ra.

Áp lực!

Không cùng áp lực lạ thường!

Cảm giác kia giống như toàn bộ thiên đô tại thời khắc này đè ép xuống, nện ở hắn trên lưng. Kinh khủng trọng áp cảm giác kém chút để hắn không thể thở nổi. Nhìn hắn tại dâng lên Trường Sinh đan, hỏi ra câu nói đầu tiên thời điểm, Từ Phúc liền đã có không thèm đếm xỉa tâm tư.

Hắn muốn lấy được trong lòng đáp án.

Hắn phải vì Âm Dương gia tìm kiếm 1 cái chân chính tương lai.

Thế nhưng là…

Vừa mới Đông Hoàng đại nhân câu kia trả lời nhìn như quan tâm thuộc hạ, nhưng tại Từ Phúc mắt bên trong lại là để người cảm thấy có chút thất vọng. Tại hắn nguyên bản trong ấn tượng, Đông Hoàng đại nhân hẳn là như là đã từng như thế đứng ở về sau, cao cao tại thượng nhìn xuống thế gian này tất cả mọi thứ.

Lấy Đông Hoàng đại nhân trí tuệ có thể nào nghe không hiểu hắn câu nói kia chân chính ý tứ.

Mà lại dĩ vãng Đông Hoàng đại nhân làm sao lại nói ra lời như vậy

Không biết có phải hay không là ảo giác của mình, tại đông độ đồ phượng một trận chiến về sau, Vân Trung Quân càng phát cảm nhận được kia tại Đông Hoàng đại nhân trên thân phát sinh một loại biến hóa.

Âm Dương gia tối cao thủ lĩnh Đông Hoàng quá nghiêm chậm rãi từ thần chuyển hóa trưởng thành.

Hòa ái giọng ôn hòa, đây không phải thần nên có tư thái.

Mặc dù trước mắt Đông Hoàng đại nhân trên thân loại kia áp lực kinh khủng còn tại, nhưng tại Từ Phúc tâm lý cuối cùng vẫn là khác biệt. Ngược lại là sau cùng câu nói kia. Để Từ Phúc lại lần nữa cảm nhận được đông độ trước đó cái chủng loại kia hương vị.

Hít sâu một hơi, Từ Phúc tựa hồ không chịu nổi kia cỗ càng lúc càng lớn áp lực, 2 đầu gối mềm nhũn, trực tiếp quỳ trên mặt đất, cố gắng tại cỗ này áp lực dưới ngẩng đầu, ánh mắt kinh ngạc nhìn qua Nhạc Duyên, con ngươi bên trong tựa hồ đang thiêu đốt hỏa diễm, hắn tại 3 nữ nhìn chăm chú mỗi chữ mỗi câu dùng một loại cuồng nhiệt giọng điệu mở miệng nói ra: “Đông Hoàng đại nhân, ngài là 10 ngàn có 1 Thiên đế.”

“Dĩ vãng đến bây giờ thế giới, đều là không xứng với đại nhân thân phận.”

“Doanh Chính dựa vào cái gì leo lên đế vị “

“Đại Tần đế quốc dựa vào cái gì nhất thống thiên hạ “

“Trong thiên hạ này hết thảy. Thế gian này vạn vật đều là thuộc về Đông Hoàng đại nhân.”

“Dưới mắt thiên hạ thế cục phân loạn, chúng ta nhất định có thể tại Đông Hoàng đại nhân dẫn đầu dưới tái tạo trong truyền thuyết thịnh thế, thành tựu vạn thế Thiên đình.” Mở ra 2 tay, 2 tay hơi giương. Từ Phúc làm 1 cái ôm mặt trời động tác, trên mặt khí huyết dâng lên, tại cảm xúc cực đoan kích động dưới, Từ Phúc toàn bộ sắc mặt đều lộ ra đỏ rực, tựa như dùng lửa đốt.

Cái này ngay cả tiếp theo không ngừng dứt lời dưới, thẳng cả kinh Xích Luyện, Đại Tư Mệnh cùng Thiếu Tư Mệnh 3 nữ mặt lộ vẻ vẻ ngạc nhiên.

Thiên đình!

2 chữ này. Chỗ đại biểu phân lượng quá nặng.

Cũng không biết là ba người các nàng chân chính kinh hãi là Vân Trung Quân lời nói hay là Vân Trung Quân hành vi.

Không khỏi 3 nữ ánh mắt từ Vân Trung Quân trên thân thu hồi, không hẹn mà cùng rơi vào Nhạc Duyên trên thân.

Ánh mắt nhìn chăm chú bên trong, Nhạc Duyên sắc mặt vẫn không có bất kỳ cái gì biến hóa, thậm chí liền hô hấp nhịp tim đều không có nhận bất kỳ ảnh hưởng. Vân Trung Quân lời nói, liền tựa như gió nhẹ lướt nhẹ qua mặt, ngay cả sợi tóc của hắn đều không có gợi lên một cây, huống chi một trái tim

Con ngươi màu đen cùng đạm mạc khuôn mặt bên trên, để người nhìn không ra bất kỳ vật gì.

Lẳng lặng nhìn chằm chằm Vân Trung Quân, đón đối phương kia tràn đầy ánh mắt kỳ vọng, Nhạc Duyên nghe tới cái này bên trong đã minh bạch trước mắt cái này mình một tay đề bạt đến 5 bộ trưởng lão đứng đầu người chân chính tâm tư.

Hắn kỳ vọng tự đi ra ngoài tranh đoạt thiên hạ, kỳ vọng mình mang theo Âm Dương gia tiến thêm một bước.

Đây là nhân chi thường tình ý nghĩ.

Có ý nghĩ thế này, Nhạc Duyên cũng chẳng suy nghĩ gì

nữa.

Duy nhất để hắn ngoài ý muốn chính là trên người đối phương loại kia cuồng nhiệt, hắn loại này cuồng nhiệt không hề giống những nữ nhân khác đồng dạng, mình đối với hắn ảnh hưởng so chính Nhạc Duyên trong tưởng tượng còn muốn sâu.

Tại Âm Dương gia, sùng bái nhất mình vậy mà là cái này lúc trước bị những người khác giám thị qua chuyên môn luyện đan người.

Thiên đình

Nhạc Duyên híp mắt dùng chính mình mới có thể nghe được thanh âm thì thầm một tiếng, than khẽ thở ra một hơi, ánh mắt từ Vân Trung Quân trên thân thu hồi, kia nguyên bản áp bách tại trên người đối phương lực đạo lập tức tiêu tán trống không. Quay đầu lại, Nhạc Duyên ánh mắt nhìn về phía kia nơi xa sắp xuống núi trên thái dương, kim sắc dư huy hiện lộ rõ ràng 1 ngày bên trong mặt trời sau cùng huy hoàng.

Ánh nắng như thế.

Mà Âm Dương gia cũng sẽ như thế.

Nếu là tại dĩ vãng có lẽ Nhạc Duyên có này tâm tính, nhưng tại hiện tại, đã suy đoán ra quá nhiều đồ vật hắn lại là làm không được.

Nó nguyên do không phải người bên ngoài, cũng là bởi vì chính hắn bản thân.

Bởi vì bản thân nguyên nhân. Hắn đi tới cái này bên trong, lại bởi vì bản thân nguyên nhân, hắn không thể không vì tương lai mình, quá khứ kinh lịch chuẩn bị bên trên tầng 1 bảo hiểm.

Nhạc Duyên kinh lịch. Nhạc Duyên quá khứ, Nhạc Duyên tương lai, chú định vào hôm nay sẽ để cho có ít người thất vọng.

Có chút nhắm mắt lại, Nhạc Duyên lạnh lùng tiếng nói tại rừng cây bên trong quanh quẩn ra: “Vân Trung Quân, ngươi nghĩ nhiều lắm.”

Nhạc Duyên lời nói cũng không có để Từ Phúc yên tĩnh. Ngược lại là cho hắn càng lớn dũng khí, kịch liệt ngữ khí trực tiếp bộc phát, “Cho nên Đông Hoàng đại nhân tuyển 1 cái tiện nghi nhi tử đến kế thừa cái này một chuyện nghiệp thế nhưng là chỉ là một người bình thường lại như thế nào tạo nên thuộc về Đông Hoàng đại nhân Thiên đình “

“Ta không đồng ý!”

“Đông Hoàng đại nhân cách làm của ngài khinh nhờn thân phận của mình.”

Hồi tưởng lại kia Lưu Quý biểu hiện, triệt để để Vân Trung Quân cả người bộc phát ra.

Người như vậy, sao phối

Cho dù là Đông Hoàng đại nhân tiện nghi nhi tử, nhưng

vẫn không xứng.

Nói đến đây bên trong, Vân Trung Quân hắn triệt để nghĩ mãi mà không rõ.

Vì cái gì mình sùng bái Đông Hoàng đại nhân sẽ trở nên dạng này

Trước kia Đông Hoàng cũng không phải loại tồn tại này.

Khi đó Đông Hoàng đại nhân khiến cho đông quân phi thăng, phiên vân phúc vũ ở giữa nắm giữ thiên hạ thế cục, tùy ý khẽ động, chính là toàn bộ Thần châu đại địa thế cục biến đổi lớn. Mặc kệ thế sự như thế nào phát triển, hết thảy đều tại Đông Hoàng đại nhân trong lòng bàn tay.

“Vân Trung Quân, chú ý ngươi đối Đông Hoàng đại nhân giọng nói chuyện.” Đại Tư Mệnh mở miệng, lạnh lẽo như chuông bạc thanh âm bên trong tràn ngập tức giận.

Nhưng là bây giờ, Đông Hoàng đại nhân làm sao lại biến thành dạng này

1 cái Thiên đế có thể nào trở thành nhi nữ tình trường, trong mắt đều là son phấn hoa hồng người

Chẳng lẽ…

Khiến cho Đông Hoàng đại nhân biến thành dạng này là những nữ nhân này.

Từ Đông Hoàng đại nhân trên thân tìm không được

nguyên do, như vậy cũng chỉ có thể là nhân tố bên ngoài.

Đột nhiên quay đầu lại, Vân Trung Quân kia cơ hồ tràn ngập sát ý cừu hận ánh mắt trực câu câu dừng ở Xích Luyện, Đại Tư Mệnh còn có Thiếu Tư Mệnh 3 nữ trên thân.

Đều nói ôn nhu hương, mộ anh hùng.

Là những nữ nhân này để Đông Hoàng từ thần hóa thành người.

Nhất là nghĩ đến kia Lưu Quý cái gọi là Xích Đế chi tử thân phận, càng làm cho Vân Trung Quân Từ Phúc trong lòng bốc lên hừng hực lửa giận. Có vài nữ nhân thành sự không có bại sự có hơn. Là các nàng sinh sinh hủy Đông Hoàng quá 1.

Trắng trợn sát ý biến hóa, lập tức để 3 nữ biểu lộ khẽ giật mình, cũng là đề phòng.

Theo các nàng, trước mắt Vân Trung Quân trên tinh thần tựa hồ xảy ra chút vấn đề. Tại dĩ vãng thời điểm, Vân Trung Quân không phải là kích động như vậy người, thế nhưng là từ khi hắn luyện đan về sau, khoảng thời gian này đến cảm xúc càng ngày càng không thích hợp.

Nhưng phát triển đến bây giờ loại này cực đoan đối với các nàng sát ý, nhưng cũng là để 3 nữ vô song ngoài ý muốn.

Không!

Đông Hoàng đại nhân chỉ là rất nhỏ nhận ảnh hưởng.

Còn có thể vãn hồi.

Đã đại nhân hữu tâm không nguyện ý động thủ, như vậy liền từ đại nhân trung thành nhất thuộc hạ đến làm thay.

Ngẩng đầu.

Đứng dậy.

Xuất thủ chính là vẫn giấu kín lấy sát chiêu.

Bắt chước Đông Hoàng đại nhân công pháp sáng lập võ công. Ầm vang mà ra, mục tiêu trực chỉ đứng tại nơi đó Xích Luyện 3 nữ. Dù chỉ là thô ráp cứng nhắc, là nhất là dễ hiểu bắt chước, dù là tốn hao mấy năm vẫn chỉ là thô thiển 1 chiêu, nhưng ở Vân Trung Quân đột nhiên toàn lực xuất thủ phía dưới nó uy thế vẫn không thể khinh thường.

Trong lúc nhất thời, đứng tại nơi đó 3 nữ vội vàng bên trong hoàn thủ, dù sao ai cũng không ngờ đến trong năm bộ cầm đầu Kim bộ trưởng lão Vân Trung Quân sẽ ra tay với các nàng.

Trong thiên hạ này tất cả mọi người không ngờ đến, thịnh thế vô song Âm Dương gia người tại một chỗ rừng cây nhỏ phòng trong hồng.

Bành!

Khí kình bão táp mà ra, 4 người giao phong trực tiếp đem mặt đất nhấc lên đại lượng bùn đất.

Bụi mù tan hết.

4 người thần sắc đều là sững sờ.

Tại 4 người bọn họ ở giữa xuất hiện 1 người, 4 người chiêu thức đồng thời rơi vào người này trước ngực phía sau lưng, mà người này tại đối mặt trọng kích phía dưới, lại là bình yên vô sự, không có nhận bất kỳ ảnh hưởng.

Hắn, chính là Nhạc Duyên.

“Làm càn!”

—

—

—

Chương 169 : Sụp đổ

Bụi mù tan hết.

Lộ ra kia đứng tại chính giữa bóng người.

“! ! !”

Xích Luyện thấy thế kinh hãi, bứt ra trở ra.

Mà Vân Trung Quân, Đại Tư Mệnh cùng Thiếu Tư Mệnh 3 người thì là sắc mặt đại biến, gần như đồng thời 3 người cùng nhau té quỵ trên đất, Đại Tư Mệnh cùng Từ Phúc 2 người càng là đồng thanh: “Mời Đông Hoàng đại nhân thứ tội!”

Nhạc Duyên không nói gì.

Hắn chỉ là nhìn không chuyển mắt nhìn xem kia chính quỳ gối trước người mình Vân Trung Quân Từ Phúc, vừa mới đột nhiên một tay có thể nói là ngoài dự liệu của mọi người, cho dù là Nhạc Duyên cũng không ngờ đến Từ Phúc vậy mà lại đi cực đoan lựa chọn trực tiếp xuất thủ.

Từ phương diện nào đó đến nói, Vân Trung Quân là 1 cái tính tình bên trong người, nhưng từ mặt khác góc độ đến nói, có nhiều thứ chẳng qua là chính hắn tư tưởng.

“Ừ”

Nhạc Duyên kia nghe không có tình cảm chút nào thanh

âm tại mấy người bên tai quanh quẩn, “Bản tọa còn ở lại chỗ này bên trong, các ngươi liền bắt đầu Âm Dương gia nội chiến sao “

“Thuộc hạ không dám!”

Lời nói rơi xuống, áp lực kinh khủng quét ngang 4 phía, từ thân thể từ trên tinh thần song trọng áp bách trực tiếp đánh lên mọi người, trong lúc nhất thời Đại Tư Mệnh, Thiếu Tư Mệnh 2 người mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng, cho dù là Xích Luyện mượn nàng kia một thân máu tươi cũng cảm thấy kia cỗ tràn ngập ra áp lực, đứng tại kia bên trong không nhúc nhích, nhìn không chuyển mắt đánh giá trước mắt cái này tựa như tức giận nam nhân.

Rất ít gặp qua Đông Hoàng đại nhân sinh khí, nhưng cái này không đại biểu các nàng không sợ hãi điểm này.

Chỉ bất quá dĩ vãng càng nhiều thời điểm là từ các nàng xuất thủ giải quyết mà thôi.

Chân chính thần uy, tại kia ở trên đảo đồ phượng một trận chiến bên trong, cũng đã triệt để kiến thức cái gì gọi là thần năng lực.

Thần ân như biển, thần uy như ngục.

Cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Ngược lại là Vân Trung Quân Từ Phúc biểu lộ cùng các nàng hoàn toàn khác biệt. Tại cảm nhận được cái này khổng lồ áp lực thời điểm, Từ Phúc cũng là ngăn không được trên thân kia một thân mồ hôi lạnh, nhưng cũng

không có từ đáy lòng cảm thấy mình xuất thủ sau sợ hãi, đầu óc hắn bên trong xoay quanh chính là một loại vui sướng.

Chính là như vậy!

Liền nên dạng này!

Liền muốn dạng này!

Dạng này uy thế, dạng này áp bách, dạng này không thể ngăn cản, mới là Đông Hoàng quá 1.

Tại áp lực kinh khủng dưới, Vân Trung Quân Từ Phúc cố gắng ngóc đầu lên. Nhìn không chuyển mắt nhìn chằm chằm Nhạc Duyên khuôn mặt, trong mắt lóe ra vẻ sùng bái.

Ánh mắt đón Vân Trung Quân Từ Phúc ánh mắt, Nhạc Duyên lần thứ 1 phát hiện hóa ra một người ánh mắt tại một loại nào đó thời điểm sẽ cho người một loại kì lạ lực áp bách, không phải ** bên trên. Cũng không phải trên tinh thần, mà là đến từ chính hắn.

Từ Phúc ánh mắt, Từ Phúc lời nói, Từ Phúc hết thảy hành động, đều nói cho Nhạc Duyên 1 cái chân tướng.

Hắn muốn mình trở thành danh phù kỳ thực thần.

Hoặc là nói trở thành Từ Phúc trong tưởng tượng cái kia thần. Cái kia Đông Hoàng quá 1.

Nhưng hiện thực lại không cho phép.

Nhạc Duyên tại đại Tần làm hết thảy đều chỉ tại một mục tiêu mà cố gắng, trên người hắn gánh vác quá nhiều đồ vật, hắn không có khả năng một mực tại cái này bên trong, dù là có cơ hội, Nhạc Duyên cũng sẽ không lựa chọn dừng lại tại khoảng thời gian này.

Thời gian này, đây không phải là lựa chọn tốt nhất.

Cuối cùng, Nhạc Duyên chỉ có thể cô phụ 1 cái trung tâm thuộc hạ chờ mong.

“Từ Phúc, ngươi biết bản tọa lúc trước vì cái gì bách đông quân phi thăng sao “

Trầm ngâm sau một lúc lâu, Nhạc Duyên trực tiếp hỏi ra cái này một vấn đề, 1 cái để ở đây những người khác cảm thấy ngoài ý muốn vấn đề. Bởi vì tại chuyện của dĩ vãng bên trong. Chuyện này bày ở Âm Dương gia bên ngoài giải thích chính là đông quân chính là Âm Dương gia kẻ phản bội.

Thậm chí đông quân rời đi Âm Dương gia thậm chí mượn dùng nguyên Âm Dương gia Thánh nữ diễm danh hiệu.

Nhưng bây giờ nghe tới chuyện của nơi này cũng không đơn giản.

Mặc dù tại rất nhiều người tâm bên trong cũng từng có suy đoán, nhưng cái kia cũng bất quá là suy đoán, căn bản cũng không dám đặt ở ngoài miệng nói rõ sự tình.

Đông quân

Phi thăng

Đứng ở đằng xa Xích Luyện nhíu đôi chân mày, vểnh tai nghe lên cái này bát quái tới.

Về phần lúc trước tham gia sự kiện kia Đại Tư Mệnh cùng Thiếu Tư Mệnh thì là bảo trì trầm mặc, không nói một lời, cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì.

Ngược lại là lúc trước không có tham dự qua sự kiện kia Vân Trung Quân Từ Phúc kinh ngạc không thôi, Đông Hoàng đại nhân lời này rốt cuộc là ý gì

“Bởi vì nàng muốn cản bản tọa đường.”

“Bất đắc dĩ dưới, bản tọa chỉ có thể để đông quân phi thăng lên trời.”

Nhạc Duyên thanh âm không có dừng lại, mà là phối hợp đưa ra giải thích: “Dù là nàng cũng là nữ nhân của ta.” Có câu nói Nhạc Duyên chưa hề nói chính là chính là bởi vì là hắn nữ nhân thân phận, mới thúc đẩy Nhạc Duyên để cái kia lòng hiếu kỳ bạo rạp nữ nhân phi thăng.

Đông Hoàng nữ nhân!

Tại Xích Luyện, Đại Tư Mệnh cùng Thiếu Tư Mệnh 3 nữ trong tai. Các nàng tựa hồ chỉ chú ý tới câu nói này, mà lại cái kết luận này cũng không có để các nàng có bất kỳ ngoài ý muốn.

Đúng thế.

Không ngoài ý muốn.

Có kết cục như vậy, cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Duy nhất nghi ngờ một điểm, chính là đông quân đến cùng chạm đến Đông Hoàng cái nào nhược điểm. Mới khiến cho hắn như thế. Bí mật này, rất để người để ý.

"…"

Vân Trung Quân trừng mắt nhìn, hắn lúc này có chút mờ mịt, không có minh bạch Đông Hoàng đại nhân trong miệng đến tột cùng là có ý gì. Bất quá Từ Phúc mặc dù trên võ đạo thiên phú rối tinh rối mù, nhưng chung quy là Âm Dương gia 5 đại trưởng lão đứng đầu, rất nhanh hắn liền lý giải trong những lời này chân chính hàm nghĩa.

Hắn Từ Phúc chẳng qua là Đông Hoàng quá 1 thuộc hạ.

Dù là đông quân là Đông Hoàng phi tử. Cũng vô pháp ngăn cản Đông Hoàng bộ pháp.

Câu nói này nhìn như là lại nói cái khác không liên quan đồ vật, nhưng trên thực tế là tại nói cho hắn 1 cái không dung sửa đổi kết quả.

Nghĩ đến cái này bên trong, Từ Phúc chỉ cảm thấy lòng của mình có chút mát lạnh.

Một cỗ từ xương bên trong phát ra lãnh ý tại triều tứ chi

của mình phương hướng truyền lại mà đi, há to miệng, cuối cùng đầy ngập mãnh liệt tâm tình chỉ hóa thành 3 chữ: “Vì cái gì “

“Vì cái gì “

Thì thầm lặp lại một lần Từ Phúc miệng bên trong vấn đề, Nhạc Duyên ngửa đầu nhìn trời, ánh mắt rơi vào kia đã hơn phân nửa rơi xuống trên trời chiều, nhìn ra xa hồi lâu, Nhạc Duyên phát hiện hôm nay sắc trời cùng ban đầu ở bờ sông cỏ lau bên cạnh nhìn thấy Mạc Sầu thời điểm không khác nhau chút nào.

Não hải bên trong hiện lên mình trải qua từng màn thần điêu, tiếu ngạo, đại Đường, thiên long, Lục Tiểu Phượng, thời Tần…

Cuối cùng tại những thế giới này kinh lịch hết thảy đều toàn bộ tụ lại với nhau, những địch nhân kia, những cái kia quá khứ, những nữ nhân kia, những cái kia cô phụ, còn có những ân oán kia tình cừu. Cuối cùng toàn bộ hóa thành 2 chữ, hồng trần.

Cúi đầu xuống.

Ánh mắt đánh giá quỳ gối trước mặt mình Vân Trung Quân Từ Phúc.

Đối phương niên kỷ bất quá là trung niên, nhưng tại Nhạc Duyên trước mặt cái này không đáng giá nhắc tới, nhất là đối với hắn cái này nhiễu loạn thời gian người. Hắn đồ vật, Vân Trung Quân Từ Phúc căn bản là không có cách lý giải.

Sau cùng hết thảy giải thích hóa thành 1 câu mang theo tang thương lời nói.

“Ngươi tuổi còn rất trẻ.”

Cuối cùng trên tay hộp ngọc nhẹ đặt ở đối phương trước người. Ở bên trong là kia hơn phân nửa khỏa Trường Sinh đan cùng độc đan, làm xong đây hết thảy Nhạc Duyên lúc này mới quay người dậm chân mà ra, “Đi thôi.”

Áp lực tại câu nói này dưới quét sạch sành sanh, Đại Tư Mệnh cùng Thiếu Tư Mệnh 2 người nghe vậy đứng dậy ánh mắt hướng Từ Phúc trên thân nhìn thoáng qua sau. Cũng chỉ là có chút lắc đầu, cái này liền đi theo. Về phần đi ở phía sau Xích Luyện thì là dùng một loại đáng thương ánh mắt đánh giá Vân Trung Quân, cuối cùng đành phải thổn thức cảm thán một tiếng.

Trên đường nhỏ, một nam ba nữ bốn đạo nhân ảnh tại trời chiều chiếu xéo dưới, trên mặt đất lôi ra thật dài cái bóng.

Nhưng vào lúc này

“A!”

Một tiếng gào thét thảm thiết âm thanh tại sau lưng vang lên.

Thanh âm kia như là tiếng than đỗ quyên. Bên trong tràn ngập chính là một loại vô tận tuyệt vọng cùng thất vọng,

trong lòng một thứ gì đó tại trực tiếp phát ra thanh thúy tiếng vang, bắt đầu sụp đổ.

Ba!

Đỉnh đầu mũ rơi xuống tại một bên, kia đặt ở trước người chứa Trường Sinh đan hộp ngọc trực tiếp bị Từ Phúc hất bay ra ngoài, Trường Sinh đan tại động tác này phía dưới bay ra hộp ngọc rơi vào trên mặt đất, cùng trên đất bùn đất xen lẫn trong cùng một chỗ.

Nhưng Từ Phúc động tác cũng không có như vậy kết thúc.

Đứng dậy.

Quay đầu.

Tóc tai bù xù bên trong, chính là thê thảm nhất chất vấn: “Không!”

“Không phải như vậy!”

“Đúng!”

“Không phải như vậy!”

2 mắt đột xuất, con mắt trợn to cường độ đã khiến cho hốc mắt bắt đầu băng liệt, máu tươi dọc theo khóe mắt thẳng trôi mà xuống, ở trên mặt lưu lại hai cái vết máu. Tay phải xa xa chỉ vào Nhạc Duyên bóng lưng, nói: “Ngươi tuyệt đối không phải Đông Hoàng đại nhân.”

“Đông Hoàng đại nhân không phải ngươi dạng này.”

Nghỉ tư ngọn nguồn bên trong lời nói giữa khu rừng quanh quẩn, “Dựa vào cái gì nói như vậy, ngươi căn bản không phải Đông Hoàng, ngươi chẳng qua là 1 cái chỉ là hộ pháp, có tư cách gì thay thế Đông Hoàng đại nhân nói lời như vậy” giờ khắc này, tại Từ Phúc mắt bên trong, Đông Hoàng quá 1 đại nhân không phải cái bộ dáng này, mà là cái kia một thân thần bí áo bào, bao phủ tại dưới mặt nạ thần.

Người không có tư cách nhìn thấy thần bộ dáng. Cho dù là thần ban ân, người cũng chịu đựng không nổi.

Bước chân có chút dừng lại, tại Từ Phúc bộc phát thời điểm, Nhạc Duyên thân hình đã ngừng lại.

Không quay đầu lại.

Chỉ là an tĩnh đứng tại kia bên trong. Lẳng lặng nghe những lời kia, yên lặng nghe lấy những cái kia chỉ trích.

Bên cạnh.

Xích Luyện, Đại Tư Mệnh cùng Thiếu Tư Mệnh 3 người cũng là im lặng im lặng, ai cũng không biết các nàng giờ phút này là dạng gì tâm tình.

Hồi lâu.

Nhắm lại 2 mắt đột nhiên mở ra.

“Ngươi chung quy là không hiểu!”

Một câu rơi xuống, người đã lại lần nữa phóng ra bộ pháp.

Không nhanh không chậm, nhưng không còn có bất luận cái gì dừng lại dấu hiệu, đi là như vậy thẳng tiến không lùi. Đi là tuyệt tình như vậy.

Rừng cây bên trong.

Từ Phúc trơ mắt nhìn Đông Hoàng đại nhân bóng lưng biến mất tại cuối tầm mắt, cuối cùng cả người xụi lơ trên mặt đất, tựa như mất đi linh hồn hóa thành xác không.

Gió đêm gào thét, hơi lạnh từng cơn gió nhẹ thổi qua Từ Phúc cả người, thổi lên kia một đầu loạn phát, cũng đem hắn từ thất thần trạng thái bên trong thổi ra một tia thanh tỉnh.

“Không đúng!”

“Đông Hoàng đại nhân không hề từ bỏ.”

“Đông Hoàng đại nhân còn có thể cứu.”

“Đông Hoàng đại nhân nói ta chỉ là tuổi còn rất trẻ, không hiểu mà thôi.”

“Chỉ cần hiểu liền có thể, liền có thể kéo về Đông Hoàng đại nhân.”

Lấy lại tinh thần Từ Phúc đã sớm không có thân là Vân Trung Quân lúc tỉnh táo cùng cao ngạo, giờ phút này ở

trên người hắn chỉ có thất kinh. Ánh mắt trên mặt đất tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng dừng lại tại Trường Sinh đan ném ra địa phương ngừng lại, “Ta chỉ cần sống thời gian lâu như vậy, liền có thể hiểu.”

Phủ phục trước tiến vào, trên mặt đất tìm kiếm nửa ngày, rốt cục tại một đống trong đất bùn tìm được kia nhiễm vô số bùn đất hơn phân nửa khỏa Trường Sinh đan, hai tay run run đem Trường Sinh đan giữ tại lòng bàn tay, Từ Phúc nhìn chòng chọc vào viên này trong truyền thuyết có thể khiến người ta trường sinh đan dược, tự lẩm bẩm: “Đúng.”

“Đó cũng không phải Đông Hoàng đại nhân đền bù, mà là Đông Hoàng đại nhân giao cho nhiệm vụ của ta.”

“Đúng.”

“Sự thật chính là như vậy.”

Trong khi lầm bầm lầu bầu, miệng có chút mở ra, Từ Phúc trực tiếp đem trên tay Trường Sinh đan tính cả không ít bùn đất cùng nhau nhét tiến vào miệng bên trong, sắc mặt dữ tợn bên trong, Từ Phúc sinh sinh đem cái này hỗn hợp có không ít bùn thổ Trường Sinh đan nuốt tiến vào bụng bên trong.

“Ngô!”

U ám rừng rậm bên trong, một bóng người thống khổ không chịu nổi co quắp tại trên đường nhỏ, phát ra nghẹn ngào thanh âm.

Thê thê ưu tư.

—

—

—

Chương 170 : Kính hồ

Khói sóng rải rác.

Mặt nước bốc hơi lên một mảnh mê vụ, bao phủ toàn bộ mặt hồ.

Xa xa nhìn lại, toà kia rơi vào hồ trung tâm trên đảo nhỏ phòng ở liền tựa như ở vào tiên cảnh bên trong, nhìn qua phiêu miểu một mảnh, lúc ẩn lúc hiện. Nước hồ bình tĩnh, không dậy nổi gợn sóng, tĩnh giống như một chiếc gương nằm ngang tại kia bên trong.

Trong sương mù, phản chiếu lấy bên bờ cảnh sắc.

Cái này bên trong, chính là Kính hồ.

Chính là Y gia căn cứ địa chỗ.

Lúc trước Nguyệt nhi liền tại cái này bên trong đi theo Đoan Mộc Dung sinh sống mấy năm.

Bên bờ.

Nguyệt nhi một thân Âm Dương gia phục sức, trên mặt lụa mỏng, đi tới bên bờ, ánh mắt doanh doanh nhìn xem kia tại trong sương trắng như ẩn như hiện phòng ở, nửa ngày không nói.

Tại bên cạnh nàng, đứng chính là Âm Dương gia Hữu hộ pháp Nguyệt Thần.

Hồi lâu.

Nguyệt nhi ánh mắt từ đằng xa kia tồn tại trong sương mù phòng ở bên trên thu hồi, khuôn mặt nhỏ có chút nghiêng, đôi môi khẽ mở, mở miệng nói: “Kỳ thật ngươi không cần thiết làm sự việc dư thừa, không cần ngươi trợ giúp hắn cũng có thể tìm được cái này bên trong.”

“Ngươi dạng này vẽ vời thêm chuyện.”

Nguyệt nhi thanh lãnh tiếng nói bên trong cũng không có quá nhiều đối Nguyệt Thần tôn giáo, nói chuyện trong giọng điệu có một loại cùng cấp đối đãi ý tứ. Khóe mắt quét nhìn rơi vào Nguyệt Thần cặp kia bị lụa mỏng che giấu 2 con ngươi bên trên, tại kia bên trong nhìn không ra đối phương ánh mắt có biến hóa như thế nào, Nguyệt nhi ngữ khí dừng lại, lúc này mới tiếp tục nói: “Ta biết bên trong trước kia ngươi sẽ không như vậy làm, ngươi ly núi một nhóm nhận người khác ảnh hưởng.”

Nguyệt nhi ám chỉ trong lời nói sự tình tự nhiên là tại một đường này đến đây Kính hồ quá trình bên trong, Nguyệt Thần thỉnh thoảng lưu tại đại thụ kia bên trên nguyệt nha vết tích.

“…”

Nguyệt Thần mặt không biểu tình, im lặng không nói.

Lụa mỏng che lấp lại 2 con ngươi có chút hợp lại, nhìn không ra có bất kỳ thần sắc biến hóa. Ánh mắt của nàng chỉ là như là bình thường đồng dạng tùy ý dừng ở Nguyệt nhi trên thân.

“Người này là ai “

Nguyệt nhi cũng không có như vậy kết thúc, nàng vẫn một bên thưởng thức trước mắt cái này mông lung như ảo phong cảnh, vừa nói: “Nếu là ta không có đoán sai. Ảnh hưởng này ngươi người là tuyết… Nữ đi.” Tỷ tỷ kia 2 chữ cuối cùng đến bên miệng, vẫn là không có từ cuống họng bên trong xuất hiện.

Tại Âm Dương gia những ngày này, nàng đã biết được quá nhiều đồ vật, cũng minh bạch nàng đã từng nhìn thấy rất nhiều thứ đều chỉ bất quá bên ngoài mặt ngoài. Nhìn chung Âm Dương gia trên dưới nữ nhân, lại có mấy cái há lại có thể đơn giản sống chung

Đại Tư Mệnh, Thiếu Tư Mệnh 2 người liền không cần phải nói. Tại nàng tương lai đến Âm Dương gia thời điểm, Nguyệt nhi liền đã được chứng kiến 2 cô gái này lợi hại.

Mà địa vị tại phía trên các nàng Nguyệt Thần đâu

Nó kết luận không cần nói cũng biết.

Chỉ bất quá bởi vì địa vị nguyên nhân, Nguyệt Thần cực ít xuất thủ.

Nhưng vừa ra tay, chỉ sợ chính là kinh thiên động địa.

Đồng dạng.

Cái kia mình đã từng xưng hô Tuyết tỷ tỷ, cái kia đối với

mình ôn nhu như nước đồng dạng đại tỷ tỷ đồng dạng Tuyết Nữ, cũng không đơn giản. Chỉ bằng vào Tuyết Nữ từng tại Âm Dương gia bên trong thân phận, đó chính là nàng bây giờ tại Âm Dương gia thân phận.

Thánh nữ.

Kia là tại Âm Dương gia 5 đại trưởng lão phía trên địa vị.

Có thể có thân phận như vậy, hơn nữa còn bình yên vô sự rời đi Âm Dương gia Tuyết Nữ, há lại sẽ là đơn giản như vậy

Càng nghĩ. Nguyệt nhi suy đoán ra 1 cái cách chân tướng cũng không xa đáp án.

Nghe vậy, Nguyệt Thần cười.

Lụa mỏng che lấp lại 2 con ngươi lộ ra vẻ hài lòng.

Bé gái trước mắt nhi chí ít tại thời gian lâu như vậy đến, trên thân thiếu lúc trước loại kia ngây thơ, mặc dù phần này ngây thơ còn còn sót lại ở trên người, nhưng chí ít đã không có đã từng ngây thơ ý nghĩ. Trước đó những lời kia, có như vậy một chút điểm Âm Dương gia Thánh nữ nên có biểu hiện.

Tiếp tục như vậy, chí ít sẽ không thái quá ném Đông Hoàng đại nhân mặt.

Nguyệt Thần thực tế là không cách nào tưởng tượng Đông Hoàng cùng đông quân 2 người hậu nhân trưởng thành thành 1 đóa khiết bạch vô hà bạch liên hoa, loại

kia kết cục có thể nào tiếp nhận đây không phải là thuần túy dài lệch nha.

Hiện tại Nguyệt nhi đã bắt đầu học được sử dụng thân phận của mình. Học được mượn dùng một vài thứ.

Nguyệt Thần từ Nguyệt nhi lời nói bên trong nghe ra một chút vật gì khác.

“Đông Hoàng đại nhân nhìn thấy Thánh nữ các hạ có thể dạng này, sẽ thật cao hứng.”

Đối mặt Nguyệt nhi có ý riêng. Nguyệt Thần chỉ là rất tùy ý chuyển di chủ đề, 1 câu tán thưởng lời nói liền đem Nguyệt nhi quyết định trong lòng cho phiết ra.

“…”

Há to miệng, Nguyệt nhi cuối cùng vẫn là bảo trì trầm mặc. Tương đối mà nói, Nguyệt nhi hiện tại hay là quá non.

“Yên tâm.”

“Ta sẽ không đối kia Đoan Mộc Dung xuất thủ.”

“Đông Hoàng đại nhân lần này để ta đi theo Thánh nữ các hạ đến đây, càng nhiều bất quá là cam đoan Thánh nữ an toàn.”

“Thánh nữ biết hiện tại thiên hạ đã là hỗn loạn một mảnh, Thánh nữ 1 người một mình đến đây thực tế là quá nguy hiểm.” Nguyệt Thần có câu nói chưa hề nói

chính là còn có một đám dã tâm bừng bừng người ngay tại cử binh tạo phản. Nghe nói Mặc gia bên trong liền có một bộ điểm liền gia nhập Hạng thị nhất tộc bên trong, trợ giúp nó thiếu chủ Hạng Thiếu Vũ.

Trong đó đặc biệt Mặc gia đương nhiệm cự tử Kinh Thiên Minh làm chủ, lĩnh một bộ điểm người trà trộn tại Hạng thị nhất tộc quân đội bên trong.

Não hải bên trong quanh quẩn mình tại ly núi hoàng lăng bên trong cùng Tuyết Nữ tranh đoạt bí tịch quyển trục thời điểm nói chuyện bên trong, Nguyệt Thần liền biết Tuyết Nữ cái kia dã tâm bừng bừng kế hoạch cũng không có triệt để đạt thành, mặc dù cưỡng ép áp đảo. Nhưng trên thực tế nội bộ hay là chia năm xẻ bảy.

Lấy Tuyết Nữ tàn nhẫn, nàng kỳ thật có thể giết chết Thiên Minh, lại mặc cho đối phương như thế rời đi phân liệt Mặc gia.

Nhưng Tuyết Nữ nhưng không có làm như vậy, thứ nhất là Thiên Minh Mặc gia cự tử thân phận, thứ 2 chính là Nguyệt nhi quan hệ.

Thật sâu tâm tư.

Híp mắt, Nguyệt Thần đoạn thời gian này đến đã đoán được Tuyết Nữ làm như vậy dự định, đó chính là mượn từ Nguyệt nhi quan hệ nhất thống Thánh môn, bởi vì như vậy chính là thoải mái nhất.

Nghĩ đến cái này bên trong, Nguyệt Thần kế tục khai miệng nói nói: “Thánh nữ các hạ, ngươi nhưng là muốn

cẩn thận ngươi cái kia Tuyết tỷ tỷ.”

“! ! !”

Nguyệt nhi nghe vậy lụa mỏng dưới sắc mặt không khỏi hơi đổi.

Lời này…

Rốt cuộc là ý gì

Mặc dù trong lòng nghi hoặc, có thể không gió không dậy sóng.

Hồi tưởng lại mình đã từng từ phụ thân Nhạc Duyên kia bên trong nghe được lời nói, Nguyệt nhi trong lòng khẽ nhúc nhích, ở thời điểm này nàng đột nhiên cảm thấy lý giải lúc trước câu kia để nàng cảm thấy không giải thích được ngữ trừ phụ thân, cái khác bất luận kẻ nào đều chỉ có thể giữ lại tính tín nhiệm, thậm chí ngay cả nàng mẫu thân cũng là bao hàm ở trong đó.

Mà lúc đó Nhạc Duyên đối mặt Nguyệt nhi không rõ ràng cho lắm, Nhạc Duyên chỉ cấp nàng 1 cái hoàn toàn không rõ đáp án.

Quan hệ tình cảm.

Bắt đầu Nguyệt nhi cũng không minh bạch, nhưng ở sau một thời gian ngắn Nguyệt nhi cũng đã phát hiện Âm Dương gia bên trong cao tầng bên trong trừ Tương phu nhân bên ngoài, cái khác chúng nữ đều cùng Đông Hoàng quan hệ rất là kỳ quái.

Cái kia bên trong kỳ quái

Chỉ là bị Nhạc Duyên dùng nàng niên kỷ quá tiểu mà qua loa tắc trách quá khứ.

Dưới mắt lại nghe Nguyệt Thần câu này tựa như châm ngòi lời nói. Nguyệt nhi giờ khắc này là chân chính khắc sâu cảm nhận được trong này một loại nào đó hiểm ác.

Nguyệt Thần cùng Tuyết tỷ tỷ tranh đấu!

Nàng giữa bất tri bất giác trở thành điểm trung tâm.

Đáng tiếc nàng còn tuổi nhỏ, không cách nào áp đảo, cũng vô pháp đi thể hội trong đó quá nhiều đồ vật, trừ phi Nguyệt nhi mình cũng tham dự vào.

Đây chính là nàng hiện tại gặp phải lớn nhất khó khăn.

Chẳng qua là ban đầu Nguyệt nhi đối Nhạc Duyên nhấc lên vấn đề này thời điểm, Nhạc Duyên trực tiếp cho nàng khó coi nhất sắc mặt, để Nguyệt nhi ủy khuất không thôi.

Ngay tại Nguyệt nhi cùng Nguyệt Thần 2 người đều đang suy tư một vài thứ thời điểm. Chẳng biết lúc nào kia trên mặt hồ nồng vụ đã tại dưới ánh mặt trời chiếu sáng tán ra, lộ ra kia thanh tịnh thấy đáy, phản quang phải cùng giống như tấm gương mặt nước.

“Đi thôi!”

Thấy thế, Nguyệt Thần bàn tay như ngọc trắng vung khẽ, mấy khúc cỏ lau cán rời khỏi tay, rơi vào trên mặt nước vẽ ra 1 đạo vết nước trực tiếp mũi tên đồng dạng hướng trong hồ trên đảo nhỏ ** ** mà đi.

Gần như đồng thời, Nguyệt Thần đã một tay lôi kéo Nguyệt nhi, đặt chân mà ra, điểm tại kia tung bay ở trên mặt hồ cỏ lau cán trực tiếp hướng giữa hồ trên đảo nhỏ nhảy tới. Một vòng một vòng gợn sóng không ngừng sinh ra. Chuồn chuồn lướt nước đồng dạng thẳng đến giữa hồ đảo nhỏ.

…

Gian phòng.

Thức tỉnh rất nhiều thời gian Đoan Mộc Dung ngay tại một ngụm lại một ngụm ăn đồ vật, nhìn nàng kia tinh thần động tác, mảy may để người nhìn không ra cái này nữ nhân xinh đẹp đã hôn mê mấy năm. Một phen hôn mê ngủ say, đối với nàng mà nói tựa hồ chính là hảo hảo ngủ một giấc. Nếu không phải Đoan Mộc Dung khí sắc còn có chút hư, sợ rằng cũng nhìn không ra nữ nhân này mới thanh tỉnh không lâu.

Cộc!

Bát cơm đặt tại một bên về sau, Đoan Mộc Dung hài lòng hô thở ra một hơi, sau đó tiện tay vỗ vỗ kia còn không có nâng lên đến bụng nhỏ.

Tại nàng phía trước, Kinh Thiên Minh thấy thế không khỏi nuốt nước miếng một cái.

Mở rộng tầm mắt.

Thật là mở rộng tầm mắt.

Cái này so Hạng Thiếu Vũ còn có thể ăn.

Nghĩ đến cái này bên trong. Kinh Thiên Minh quay đầu liếc nhìn kia đang đứng ở phía xa nói chuyện với Thạch Lan Hạng Thiếu Vũ, phát giác được Kinh Thiên Minh trong ánh mắt ẩn chứa ác ý. Hạng Thiếu Vũ lập tức quay đầu lại trừng trở về.

Ban đầu là Kinh Thiên Minh lấy thuốc trở về, Hạng Thiếu Vũ cũng không có thời gian đến Kính hồ.

Mà lại tại Đoan Mộc Dung thanh tỉnh về sau, Kinh Thiên Minh cùng Hạng Thiếu Vũ 2 người lúc này mới chạy tới. Sở dĩ tới đây, không đề cập tới Thiên Minh bản tâm hảo tâm, mà Hạng Thiếu Vũ đến cái này bên trong thật là nhiều 1 cái mục đích khác.

Hạng thị đã khởi binh, trong chiến tranh Y gia người là cỡ nào nổi tiếng. Thân là binh gia Hạng Thiếu Vũ làm sao không minh bạch hắn phải vì phía dưới của mình sông đông tử đệ cân nhắc.

Hắn lần này về cái này bên trong, từ phản tần bên trong thoát thân mà ra, vì chính là Đoan Mộc Dung người này, vì nàng đại biểu thân phận.

Mà tại gian phòng kia bên trong, tự nhiên không chỉ là 3 người bọn họ. Còn có Mặc gia Ban đại sư cùng chuỳ sắt

lớn.

Giờ phút này tại Đoan Mộc Dung ăn cái gì thời điểm, Ban đại sư nói chính là liên quan tới Mặc gia nội bộ biến động, nói đến Cao Tiệm Ly cái chết, nói đến Tuyết Nữ vấn đề.

“Vấn đề gì “

Đoan Mộc Dung cúi đầu, nhẹ giọng hỏi.

“Tuyết Nữ là Âm Dương gia người.”

Màn cửa xốc lên, đạp cửa mà vào chính là một cánh tay Cái Nhiếp cùng Vệ Trang 2 người, tại phía sau bọn họ thì là Đạo Chích cùng Bạch Phượng. Vệ Trang ánh mắt tại Đoan Mộc Dung trên mặt dừng lại hồi lâu, đột nhiên nói: “Nhìn Dung cô nương sắc mặt của ngươi tựa hồ cũng chẳng suy nghĩ gì nữa chuyện này.”

“Hoặc là nói, Dung cô nương ngươi đã sớm biết cái này Tuyết Nữ thân phận. Lại hoặc là nói Dung cô nương ngươi ẩn tàng càng thêm thứ then chốt.”

Đoan Mộc Dung nghe vậy vẫn là cúi đầu, mặt không đổi sắc.

Một bên.

Đang tiến hành ánh mắt quyết đấu Kinh Thiên Minh cùng Hạng Thiếu Vũ cũng thu hồi lực chú ý, đem tâm tư đặt ở cái này phía trên, Thạch Lan ánh mắt cũng rơi vào cái này bên trong. Cho dù là Kinh Thiên Minh trong lòng

cố nén xúc động, chỉ là hắn hiện tại trưởng thành quá nhiều, không có trước kia như thế vô não, mà lại hắn đại thúc hiển nhiên cũng là trầm mặc, phát hiện cái gì.

Người ở chỗ này đều đang đợi Đoan Mộc Dung một lời giải thích.

Giải thích vấn đề này, còn có đoạn thời gian trước Đoan Mộc Dung sau khi tỉnh dậy câu nói đầu tiên rốt cuộc là ý gì.

Ngay tại Đoan Mộc Dung chuẩn bị mở miệng một sát na, Cái Nhiếp đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt hướng ra phía ngoài rơi đi.

“Có người đến.” (chưa xong đợi tiếp theo.)

Chương 171 : Cambridge

“Có người đến!”

Một câu để Đoan Mộc Dung kia đến cổ họng nhi lời nói cho nuốt xuống, ánh mắt vượt qua cửa sổ, tầm mắt của mọi người đều nhìn về phía bên ngoài. ». » gian phòng chu vi quấn sương trắng tựa hồ nhận gió mát thổi đến, tại mắt trần có thể thấy tốc độ xuống cuốn ngược mà đến, trong mông lung xuất hiện 1 đầu thẳng tới bên hồ thông đạo.

Là ai

Ở đây trong lòng mỗi người đều có chỗ nghi vấn.

Ánh mắt đảo qua, ở đây phần lớn thân phận đều là đã triệt để xác định, tỉ như Kinh Thiên Minh, Hạng Thiếu Vũ, tỉ như Vệ Trang, Cái Nhiếp… Đương nhiên, từng có Tuyết Nữ ví dụ, dù ai cũng không cách nào chân chính khẳng định người ở chỗ này phải chăng còn có cái khác thân phận.

Nhưng ở lúc này, lực chú ý của chúng nhân tạm thời từ Đoan Mộc Dung trên thân thu hồi, mà là đem lực chú ý đặt ở cái này đột nhiên xâm nhập trên đảo nhỏ người.

Biết cái này bên trong, có thể xông qua cơ quan người, khả năng duy nhất chính là đối cái này bên trong tương đương quen thuộc.

Như vậy, đến người này là ai đâu

Mê vụ trong mơ hồ, một trận thanh thúy tiếng bước chân truyền đến.

2 người.

Kinh Thiên Minh cùng Hạng Thiếu Vũ ánh mắt đều là run lên, hai mắt nhìn nhau một cái, trong lòng không hẹn mà cùng phân tích ra người thân phận.

1 cái bước chân lệch nhẹ, 1 cái bước chân thiên về.

Đây là 1 lớn 1 tiểu nhân 2 người.

Mê vụ tan hết.

Bọn hắn rốt cục nghênh đón cái này đột nhiên xâm nhập trên đảo nhỏ người.

1 lớn 1 nhỏ, đồng dạng nhưng lại khác biệt Âm Dương gia phục sức, hiển lộ rõ ràng thân phận của người đến.

Âm Dương gia.

Người ở chỗ này khi nhìn rõ xuất hiện ở trước mắt người bộ dáng về sau, cầm đầu người trưởng thành cơ hồ đều là sững sờ, lập tức công lực vận chuyển, trong lúc nhất thời đề phòng, cảnh giác đến cực hạn. Mà tại Kinh Thiên Minh, Hạng Thiếu Vũ cùng Thạch Lan 3 cái thiếu nam thiếu nữ trong mắt, bọn hắn lực chú ý lại là rơi vào vậy được đi ở phía trước thiếu nữ trên thân.

Một bộ trắng xanh đan xen Âm Dương gia trường bào,

màu đỏ tô điểm trong đó, lụa mỏng che mặt, váy dài rơi xuống đất. 6 đầu băng rua bên trên trăng khuyết phá lệ làm người khác chú ý.

Nàng, đúng là bọn họ một mực tìm kiếm. Một mực cứu vớt cao nguyệt.

Mà tại cao nguyệt sau lưng chính là Âm Dương gia Hữu hộ pháp, từ trước đến nay cực ít xuất thủ Nguyệt Thần.

“Âm Dương gia, Nguyệt Thần!”

Cái Nhiếp ngoài miệng mỗi chữ mỗi câu lẩm bẩm thân phận của đối phương, đoạn thời gian trước tại hoàng lăng bên trong bọn hắn thế nhưng là tận mắt nhìn đến Nguyệt Thần lợi hại. Kia là đủ để cùng Tuyết Nữ quyết đấu nữ nhân, nó khủng bố tuyệt đối không dưới Tuyết Nữ. Mà lại, võ công của hai người cũng không kém nhiều, chính là đồng xuất một môn.

Từng tại rừng cây bên trong tự mình trải nghiệm qua Thiên Ma công quỷ dị cùng kinh khủng Vệ Trang Cái Nhiếp mấy người lúc này tâm tình đều nâng lên nhất.

Âm Dương gia đến cái này bên trong muốn làm gì

Còn có dựa theo đạo lý Âm Dương gia bình thường là không biết nơi này, chân chính có khả năng biết được nơi đây chỉ có Tuyết Nữ. Nhưng ở hoàng lăng bên trong nhìn thấy 2 nữ chết như vậy quyết. Vệ Trang bọn hắn không cảm thấy giữa hai nữ nhân này quan hệ rất tốt.

Đương nhiên.

Trừ Tuyết Nữ bên ngoài, còn có 1 người cũng là hết sức quen thuộc Kính hồ.

Đó chính là cao nguyệt.

Chỉ sợ cao nguyệt là trừ Đoan Mộc Dung bản thân bên ngoài, tại cái này bên trong trong mọi người quen thuộc nhất người nơi này.

Khác biệt kích động Kinh Thiên Minh, Hạng Thiếu Vũ bọn người, Vệ Trang cùng Cái Nhiếp bọn người nhìn ra trước mắt tràng cảnh bên trong chỗ khác biệt.

Tin đồn cuối cùng so ra kém tận mắt nhìn thấy.

Âm Dương gia đẳng cấp rất sâm nghiêm.

Kinh Thiên Minh bọn hắn có lẽ coi nhẹ điểm này, nhưng tại Vệ Trang cùng Cái Nhiếp trong mắt, hiển nhiên sẽ không.

Cảnh tượng trước mắt nói cho bọn hắn 1 cái sự thực đáng sợ.

Đó chính là cao nguyệt tại Âm Dương gia thân phận cao hơn tại Nguyệt Thần.

Cao nguyệt tại Âm Dương gia đến tột cùng kinh lịch cái gì hiện tại bọn hắn không có thời gian đi thăm dò, bởi vì bọn hắn biết thế cuộc trước mắt đã giữa bất tri bất giác ngoài dự liệu của bọn họ.

“Nguyệt nhi!”

Nghẹn ngào chính là Kinh Thiên Minh, mấy năm không gặp Thiên Minh đã sớm không phải trước kia cái kia mao đầu tiểu hài tử, hắn bây giờ là 1 cái bộ dáng coi như thiếu niên tuấn tú người, trên mặt của hắn tại thời khắc này có một loại khó mà ẩn tàng kinh ngạc cùng mừng rỡ.

Đồng dạng.

Hạng Thiếu Vũ trên mặt cũng hiển hiện vẻ mừng rỡ. Chỉ bất quá tại cái này vui mừng phía sau là đối với kia đứng tại cao nguyệt phía sau Nguyệt Thần cảnh giác.

Về phần Thạch Lan…

Thời khắc này nét mặt của nàng có một loại nói không nên lời kỳ quái, đang dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn từ trên xuống dưới cao nguyệt.

Nguyệt nhi trong mắt đồng dạng hiện lên một tia mừng rỡ.

Chỉ bất quá điểm này vui mừng lóe lên một cái rồi biến mất, thậm chí đến ngay những người khác đều không có nhìn thấy kia đôi mắt chỗ sâu chết đi kia một tia ý mừng. Bởi vì trừ Kinh Thiên Minh cùng Đoan Mộc Dung bên ngoài, Nguyệt nhi từ cái khác trên mặt mọi người nhìn thấy một tia ẩn giấu cảnh giác cùng đề phòng.

Trừ cái đó ra, chỉ có cái kia tên là Thạch Lan thiếu nữ biểu lộ hơi có vẻ kỳ quái.

Bọn hắn, đang sợ.

Bọn hắn, đang sợ hãi.

Bọn hắn, tại cảnh giác.

Bọn hắn, tại đề phòng.

Bởi vì nàng người này, còn có nàng chỗ đại biểu thân phận.

Thật dài tiệp mao khẽ run lên. Nguyệt nhi dưới đáy lòng không khỏi thán một tiếng.

Quả nhiên.

Phụ thân nói không sai, nàng hay là quá ngây thơ chút.

Nàng có thể hiểu được đây là nhân chi thường tình, nhưng lại dưới đáy lòng cũng không cảm thấy dễ chịu, cũng hi vọng đây không phải chính nàng nghĩ quá nhiều. Đầu tiên là hướng Kinh Thiên Minh ném đi 1 cái an tâm ánh mắt sau. Cao nguyệt ánh mắt lúc này mới từ những người khác trên mặt 1 quét qua qua, cuối cùng dừng ở Đoan Mộc Dung trên thân.

1 cái hôn mê nhiều năm, hơn một cái năm thất lạc.

Tại Nguyệt nhi tâm lý, cái này từ tiểu một mực mang theo mình, nuôi dưỡng mình Đoan Mộc Dung, từ phương diện nào đó đến nói nàng làm được mẫu thân của nàng không có làm được quá nhiều chuyện. Mặc dù

ngoài miệng kêu tỷ tỷ. Thế nhưng là càng

Thời điểm Nguyệt nhi hay là coi nàng là làm 1 cái mẫu thân đến đối đãi.

Đôi môi khẽ mở, 1 đạo khẽ run tiếng nói từ miệng bên trong truyền ra.

“Dung tỷ tỷ…”

“Nguyệt nhi!”

Ngay tại 2 người chuẩn bị nhận nhau, chuẩn bị kỹ càng dễ nói nói thời điểm, hiện trường thế cục lại là tại thời khắc này lại lần nữa phát sinh biến hóa.

“Ha!” 1 đạo như như chuông bạc tiếng nói từ trong sương mù truyền đến, 1 cái để ở đây Mặc gia người đều không hẹn mà cùng cảm thấy khẩn trương giọng nữ xâm nhập bên tai, “Có người nói không tệ, đến sớm không bằng đến đúng lúc, ta đến thật đúng là thời điểm.”

“Đã lâu không gặp, Nguyệt nhi.”

Mê vụ phun trào, 1 đạo màu trắng dây lụa tự bạch trong sương mù chui ra trực tiếp đính tại trên xà nhà, hô hô âm thanh bên trong 1 đạo màu xanh trắng thân ảnh từ trong sương mù xuất hiện, người tới chính là bị nắm giữ hơn phân nửa Mặc gia, không phải cự tử hơn hẳn cự tử Tuyết Nữ.

Thân hình đứng vững, Tuyết Nữ đầu tiên là đưa tay nhẹ nhàng tại Nguyệt nhi trên đầu vuốt ve 1 đem, cười tủm

tỉm đối Nguyệt nhi lên tiếng chào hỏi về sau, nàng lúc này mới thần sắc giống như cười mà không phải cười từ Cái Nhiếp, Vệ Trang, Bạch Phượng, Đạo Chích còn có Ban đại sư đám người trên thân khẽ quét mà qua. Ánh mắt mỗi đảo qua 1 người, đối phương chỉ cảm thấy trên người mình có một loại như kim đâm đồng dạng đâm nhói cảm giác.

Tuyết Nữ chỉ là cười cười. Nhìn xem bọn này đề phòng tới cực điểm người, không nói gì thêm. Cuối cùng, ánh mắt của nàng tại Kinh Thiên Minh trên thân dừng lại nửa ngày. Bị nhìn chăm chú Mặc gia cự tử Kinh Thiên Minh điều kiện phóng ra tính lui lại 1 bước.

Cái này hung nữ nhân!

Phát giác được Hạng Thiếu Vũ đặt ở sau lưng mình tay, Kinh Thiên Minh lúc này mới phản ứng lại. Đón Tuyết Nữ ánh mắt trừng trở về. Chỉ tiếc Kinh Thiên Minh làm vô dụng công, khi hắn về trừng thời điểm, Tuyết Nữ ánh mắt đã rơi vào Hạng Thiếu Vũ trên thân.

Ân !

Thiếu niên này! ! !

Trong lòng một tiếng ngâm khẽ, ánh mắt có chút lấp lóe, Tuyết Nữ nhìn chằm chằm Hạng Thiếu Vũ nhìn nửa ngày. Dò xét ánh mắt thẳng nhìn đến Hạng Thiếu Vũ tê cả da đầu. Doanh doanh cười một tiếng, ngay tại Hạng Thiếu Vũ cũng muốn không kiên trì nổi sắp bộc phát thời điểm, Tuyết Nữ ánh mắt lại lần nữa chuyển di, đi tới Thạch Lan trên thân.

Tiểu cô nương này, bộ dáng là 1 cái không dưới Nguyệt nhi tuyệt sắc mỹ nhân nhi.

Như thế mỹ nhân nhi, hắn vì cái gì không mang về đi thay Nguyệt nhi làm bạn

Trong lòng hiện lên như thế 1 cái buồn cười suy nghĩ, Tuyết Nữ lúc này mới cuối cùng đem ánh mắt dừng ở Đoan Mộc Dung trên thân, cười nhẹ nhàng trung hành thi lễ, nói: “Dung tỷ tỷ tỉnh lặc, muội muội cái này liền yên tâm.” Ngôn ngữ thân thiết vô song. Khó được chân thành.

Là thật tâm thực lòng chân thành.

Cũng không phải là giả.

Đoan Mộc Dung có thể trải nghiệm ra.

Bởi vì nói ra, tại Mặc gia bên trong nàng cùng Tuyết Nữ nhận biết chỉ sợ so Cao Tiệm Ly thời gian muốn càng dài.

Chỉ là đang nghĩ đến cái kia đánh đàn kích trúc tuổi trẻ nam nhân, nghĩ đến từ Cái Nhiếp bọn hắn miệng bên trong hiểu rõ đến chân tướng, Đoan Mộc Dung cũng chỉ có thể cảm thán một tiếng đáng tiếc. Ai cũng không ngờ đến 2 người bọn họ bên trong vậy mà lại là như thế 1 cái kết cục.

Lạnh lùng, hữu tình vô tình.

Đây là Tuyết Nữ trên thân vẫn luôn có đặc chất, từ đầu đến cuối đều không có thay đổi.

Ngay tại Tuyết Nữ chào hỏi thời điểm, Cái Nhiếp bọn người lại là cảnh giác tới cực điểm, tự nhiên là bởi vì bọn hắn tại hoàng lăng cùng đối phương tranh đoạt qua kia bí tịch. Bất quá nhất làm cho vấn đề bọn họ lo lắng lại là Tuyết Nữ đột nhiên đến thực tế là quá khéo.

Trùng hợp cái này đã không thể dùng trùng hợp đi nói rõ.

Nơi này mức độ nguy hiểm chỉ sợ không kém hoàng lăng.

Duy nhất đáng giá cao hứng là Tuyết Nữ cùng Nguyệt Thần quan hệ của hai người xem ra cũng không tốt. Ngẫm lại cũng thế, tại hoàng lăng bên trong tranh đấu vô cùng tàn nhẫn nhất chính là 2 người bọn họ, bằng không mà nói…

Từ đầu đến cuối. Tuyết Nữ cùng Nguyệt Thần 2 người không có bất kỳ cái gì giao lưu, bao quát ánh mắt loại này đồ vật, liền tựa như lẫn nhau đều không tồn tại đồng dạng.

Trong lúc nhất thời.

Không khí trong phòng lâm vào một loại an tĩnh quỷ dị. Bầu không khí như thế này khiến cho Kinh Thiên Minh nhìn thấy Nguyệt nhi mừng rỡ chi tình đều đè ép xuống, cảm nhận được nơi này quái dị bầu không khí. Để người toàn thân trên dưới đều có một loại khó cảm giác.

Nhất là tự tại ngược lại là thân là nơi đây chủ nhân Đoan Mộc Dung.

Ở xa tới đều là khách.

Nhìn trước mắt bọn này khách nhân ở giữa xấu hổ chỗ, Đoan Mộc Dung liền không khỏi giật giật khóe miệng, gượng ép nở nụ cười. Nàng ngủ thời gian quá dài, mở mắt xong cùng nhắm mắt lúc trước hoàn toàn là 2 thế giới. Há to miệng, Đoan Mộc Dung đang nghĩ dùng cái này địa chủ nhân thân phận chào hỏi thời điểm, lại là hoàn cảnh chung quanh lại lần nữa phát sinh biến hóa.

Lần biến hóa này. Lại là dẫn tới tất cả mọi người ở đây cũng không khỏi ghé mắt.

Bên ngoài.

Toàn bộ Kính hồ phía trên hơi nước cấp tốc biến hóa phun trào.

Thật giống như có 1 con bàn tay vô hình tại khuấy động, kia màu trắng mê vụ tại cỗ này lực lượng kỳ lạ dưới co vào bành trướng biến hình, cuối cùng tại mọi người trong mắt hình thành từng chuôi sương mù kiếm lăng không chuyển động.

Tại cái này vô số sương mù kiếm xuất hiện một sát na, gian phòng bên trong tất cả mọi người chỉ cảm thấy trong lòng 1 sợ, một cỗ không hiểu khủng hoảng bò lên trên trong lòng, tựa như tại thời khắc này hoàn cảnh chung quanh biến hóa, đi tới trong địa ngục đồng dạng.

Thê lãnh.

Sâm nghiêm.

Âm tà.

Xoay người, hành lễ.

Nguyệt nhi cùng Nguyệt Thần cùng nhau làm ra động tác như vậy.

Tuyết Nữ lông mày nhẹ giơ lên, lại là nhìn không chuyển mắt nhìn chằm chằm nơi xa.

Thạch Lan ánh mắt biến đổi, ánh mắt đồng dạng gắt gao nhìn về phía phương xa.

Đoan Mộc Dung càng là ánh mắt lấp lóe, không biết suy nghĩ cái gì, chỉ là trong lúc mơ hồ một cỗ sát ý chui ra.

Về phần những người khác thì là tập trung tinh thần nhìn xem kia bên trong, tựa như kia trong sương mù có một đầu tuyệt thế hung thú sắp bước ra.

Bỗng nhiên.

Một trận từng cơn gió nhẹ thổi qua.

Kia hoá hình vô số sương mù kiếm lập tức có biến hóa.

Sương mù kiếm tụ tập, tại mọi người mắt trần có thể thấy trong ánh mắt toàn bộ hội tụ lại với nhau, hình

thành 1 đạo Cambridge vượt ngang giữa hồ đảo nhỏ cùng bên bờ.

Cambridge nơi cuối cùng.

1 tên áo tím người trẻ tuổi chính cất bước bước ra, đi ở bên trên.

—

—

—

—

Chương 172 : Quái tiểu hài

Hóa sương mù làm kiếm, ngưng kiếm vì cầu.

Cái này như kiếm tiên hàng phàm một màn mang cho ở đây những người khác vô tận rung động, nhưng càng nhiều hay là một loại rót vào đến xương bên trong áp bách.

Kia là người đối thần ấn tượng.

Ánh mắt lấp lóe, Vệ Trang cùng Cái Nhiếp, Đạo Chích cùng Bạch Phượng 4 người thần sắc đã đại biến, bọn hắn tuyệt đối cũng không ngờ đến Âm Dương gia cái kia nhất làm cho kiêng kị, nhất làm cho người sợ hãi người vậy mà lại đi tới cái này bên trong. Trên thân thể dưới mỗi cái tế bào đều đang khẩn trương, 4 người gần như đồng thời đều đã làm tốt tình huống nguy hiểm nhất dự định.

Đến người này, là 1 cái tuyệt thế đỉnh tiêm cao thủ.

Đây là Hạng Thiếu Vũ nhìn thấy những cái kia sương mù kiếm biến hóa sau khi ấn tượng đầu tiên, loại uy thế này để Hạng Thiếu Vũ trong lòng tràn ngập một cỗ tên là sợ hãi cảm xúc. Nhưng cỗ này sợ hãi cũng không có để Hạng Thiếu Vũ lùi bước, ngược lại là tại kích ra trong cơ thể hắn máu tươi, để hắn có một loại muốn xuất thủ tìm tòi đối phương xúc động.

Hít sâu một hơi, Hạng Thiếu Vũ cưỡng ép đè xuống trong lòng loại này xúc động về sau, lúc này mới đem ánh mắt triệt để rơi vào kia dạo bước tại Cambridge bên trên mà đến nam tử trên thân, chỉ là cái nhìn này nhìn lại, lại là để Hạng Thiếu Vũ trên mặt thêm ra một tia ngạc nhiên cùng ngoài ý muốn.

Thế nào lại là hắn

“! ! !”

Kinh Thiên Minh ánh mắt lấp lóe, ngạc nhiên vô cùng nhìn trước mắt hết thảy cảnh tượng. Hắn cũng coi là trải qua không ít mạo hiểm cùng kỳ ngộ, nhưng bất kỳ một màn đều không thể cùng trước mắt cảnh tượng này đánh đồng. Hóa sương mù làm kiếm, ngưng kiếm vì cầu, như thế nghe rợn cả người thủ đoạn, quả thực để người chưa từng nghe thấy.

Đối mặt loại người này, Kinh Thiên Minh lần thứ 1 không biết mình là còn có hay không rút kiếm dũng khí. Bất quá tại cưỡng ép trấn định trong lòng cảm xúc về sau, Kinh Thiên Minh cũng là ngẩng đầu cẩn thận quan sát kia đã đi tại Cambridge bên trên người tới.

Cái nhìn này, để Kinh Thiên Minh nguyên bản lòng tràn đầy sợ hãi không cánh mà bay, ngược lại tràn ngập chính là cùng Hạng Thiếu Vũ đồng dạng tâm tình.

Như thế nào là gia hỏa này!

Ánh mắt mọi người bên trong, Nhạc Duyên quần áo tung bay bên trong, đạp trên Cambridge mà tới. Mỗi đi 1

bước. Kia sau lưng Cambridge liền sẽ lại lần nữa hóa thành sương mù kiếm tán ra rơi xuống tiến vào trong hồ, cứ như vậy người từng bước một phiêu nhiên độ hồ, đi tới giữa hồ trên đảo nhỏ.

Khi Nhạc Duyên hai chân đạp lên giữa hồ trên đảo nhỏ thổ địa thời điểm, kia vượt ngang Kính hồ Cambridge đã tiêu tán không còn, không chỉ có như thế, những cái kia nguyên bản tràn ngập ở trên không nồng vụ cũng theo Cambridge vỡ nát rơi xuống nhập hồ cũng bị quét dọn trống không.

Chỉ một thoáng. 10,000 dặm không mây.

Mê vụ quét sạch sành sanh, lưu lại chính là tốt một cái sơn thanh thủy tú.

…

Bên bờ.

Đại Tư Mệnh cùng Thiếu Tư Mệnh 2 người nhanh nhẹn mà đứng.

Các nàng cũng không cùng quá khứ dự định, chỉ là đưa mắt nhìn Nhạc Duyên đi đến Cambridge, đi tới giữa hồ trên đảo nhỏ. Tương đối lên điểm này, các nàng càng nhiều lực chú ý ngược lại là cái kia đứng tại cách đó không xa nghiêng người, để kia một thân có thể so Đại Tư Mệnh thân thể dưới ánh mặt trời tứ không kiêng sợ hiện lộ rõ ràng thuộc về nữ nhân đặc biệt mị lực. Nàng cũng đang dùng một loại ánh mắt tán thưởng nhìn trước mắt phát sinh hết thảy.

Mái đầu bạc trắng, còn có 1 thanh mang theo phất trần trường kiếm, bên hông treo một chuỗi kì lạ ngọc bội.

Một thân đạo bào tùy ý đắp lên người, người cứ như vậy nghiêng dựa vào bên bờ cây nhỏ bên cạnh. Cùng kia đứng tại nơi đó Xích Luyện tán gẫu.

Nàng, chính là Đạo gia thiên tông chưởng môn Hiểu Mộng.

Cái này kì lạ Đạo gia thiên tông chưởng môn, là tại Nhạc Duyên mấy người bọn họ phía trước đến, đối phương trước đó dáng người tựa như là đang chờ người nào, 1 người chẳng có mục đích dùng mũi chân điểm nước hồ, sau đó tập trung tinh thần nhìn xem kia trên mặt hồ bởi vì động tác của nàng sinh ra từng vòng từng vòng gợn sóng.

Mỗi một đợt văn còn chưa kịp tan hết, liền lại bị mới sinh ra gợn sóng ảnh hưởng, như thế liên miên bất tuyệt.

Khi Nhạc Duyên đi tới bên bờ thời điểm. Hắn nhìn thấy chính là như thế 1 bộ tràng cảnh.

Hiểu Mộng.

Nhìn xem cái này từng nói lấy ‘Ngươi cùng ta có duyên’ tuổi trẻ nữ tử, Nhạc Duyên chỉ là lông mày vừa nhấc. Có chút ngoài ý muốn nhìn xem xuất hiện tại nơi này đối phương. Chỉ là đối phương cũng không để ý tới bọn hắn, nàng hay là kế tiếp theo tại bên hồ nước dùng mũi chân chơi lấy nước, nhìn xem gợn nước.

Cuối cùng, tại Đại Tư Mệnh, Thiếu Tư Mệnh còn muốn Xích Luyện 3 nữ ánh mắt kỳ quái dưới, Nhạc Duyên tiến lên đứng tại đối phương bên cạnh, cùng nhau thưởng thức kia trên mặt hồ bởi vì Hiểu Mộng mà lên gợn nước. Chỉ là tại 3 nữ nhìn tới. Chính là không rõ lắm Nhạc Duyên đến tột cùng là đang nhìn chân ngọc hay là tại gợn nước.

1 nam 1 nữ, 1 người nghịch nước, 1 người đứng ngoài quan sát.

Cứ như vậy, song phương ngốc thời gian 1 nén hương về sau, Nhạc Duyên lúc này mới có động tác. Hóa sương mù làm kiếm, ngưng kiếm vì cầu bắt đầu trực tiếp hướng giữa hồ mà đi.

“Cô nương.”

Xích Luyện não hải bên trong chiếu lại lấy chuyện mới vừa phát sinh, cuối cùng nàng đầy bụng tâm tư đều hóa thành 1 câu cảm thán: “Ngươi là 1 cái rất có ý tứ nữ nhân.”

Đúng thế.

Xích Luyện càng nghĩ, nàng chỉ có thể lựa chọn một câu như vậy đến mở ra loại này ngột ngạt.

Từ trên người đối phương phục sức cách ăn mặc, còn có trên tay chuôi này mang theo phất trần trường kiếm, Xích Luyện đã sớm đem trước mắt cô gái tóc trắng này thân phận đoán ra, nhưng đoán ra cũng không đại biểu

liền đối với nữ nhân trước mắt này thật sự hiểu rõ.

Đối phương trước đó làm như vậy pháp, theo các nàng cái này hoàn toàn là tại ôm cây đợi thỏ, chuyên môn tại Kính hồ bên bờ chờ đợi Nhạc Duyên đến.

Về phần kia dùng chân ngọc ở trên mặt hồ điểm nước, chơi đùa nghịch nước động tác, lại vẫn sẽ không đơn giản. Bằng không mà nói, Nhạc Duyên cũng sẽ không im lặng không nói đứng tại kia bên trong lẳng lặng nhìn thật dài thời gian, thời gian lâu dài thậm chí để người bên ngoài sẽ loạn thất bát tao suy đoán hắn là đang thưởng thức chân ngọc.

"…"

Hiểu Mộng không nói gì, chỉ là đón 3 nữ ánh mắt khóe miệng hơi giương, nở một nụ cười. Tay ngọc vươn ra, hướng trong Kính hồ tâm trên đảo nhỏ xa xa một chỉ, nói: "Nhìn, kia bên trong phong cảnh sẽ rất đẹp."

"Nhưng, lại biến thành 1 cái đẹp nhất nhà giam."

Nghe vậy nhíu mày lại, Xích Luyện trong lòng hơi có chút không sảng khoái vô cùng, nhưng vẫn không có làm ra cái khác cái gì, mà là cùng Đại Tư Mệnh Thiếu Tư Mệnh 2 người cùng một chỗ nhìn về phía giữa hồ trên đảo nhỏ.

Trên đảo nhỏ.

Khi Nhạc Duyên hai chân đạp lên khối này thổ địa thời điểm, nương theo mà đến chính là một cơn gió mát, triệt

để tiêu tán 4 phương 8 hướng sương mù, đem hết thảy càn quét mà không.

Ánh mắt từ Nguyệt nhi cùng Nguyệt Thần trên người của hai người khẽ quét mà qua, sau đó ánh mắt ở chính diện vô biểu lộ nhìn mình chằm chằm Tuyết Nữ trên mặt.

Tuyết Nữ cũng đang quan sát hiện tại Nhạc Duyên.

Bộ dáng này…

Um tùm mày liễu nhàn nhạt nhíu một cái, Tuyết Nữ đối nam nhân kia hiểu rõ cũng không kém, nhưng nàng lại là nhìn ra được trước mặt cái này nam nhân cùng đã từng nam nhân kia có rõ ràng khác biệt. Rõ ràng nhất khác nhau chính là bộ dáng bên trên biến hóa.

Thân thể này, là Tả hộ pháp tinh hồn.

Xác thực nói là lớn lên tinh hồn bộ dáng, cũng chính là lúc trước cái kia mỏi mệt nam nhân thuở thiếu thời đợi bộ dáng.

Quả nhiên.

Tinh Hồn cũng không phải là hắn hậu nhân, mà bản thân chính là chính hắn a.

Đông độ quá trình bên trong đến cùng chuyện gì xảy ra

Tuyết Nữ chỉ có thể đi suy đoán, nàng cũng không rõ ràng.

Bởi vì nàng bây giờ, thân phận bất quá là đã từng phản đồ, Âm Dương gia cao tầng cũng sẽ không nói với mình quá nhiều đồ vật. Hồi tưởng lại quá khứ, Tuyết Nữ ánh mắt doanh doanh, dần dần trong 2 con ngươi nhộn nhạo lên một loại thủy quang đến, giống như là thu thuỷ đồng dạng.

Chỉ là tại cái này thu thuỷ đồng dạng trong 2 con ngươi, ẩn chứa còn có một cỗ u oán sát ý.

Ân

Người này là! ! !

Đối với người khác quan sát đến Nhạc Duyên thời điểm, Thạch Lan cũng đang quan sát đối phương.

Nghiêng đầu, ánh mắt gắt gao dừng lại tại Nhạc Duyên trên mặt, không biết suy nghĩ cái gì.

Đoan Mộc Dung hay là như thế ngồi ngay ngắn ở mình chỗ ngồi bên trên, không có bất kỳ cái gì đứng dậy ý tứ, cho dù là trước đó Nguyệt nhi cùng Nguyệt Thần cùng Tuyết Nữ đến đều chỉ là để nàng mặt lộ vẻ vui mừng cùng ngoài ý muốn, nhưng cũng không có những động tĩnh khác.

Mà tại nhìn thấy cái này lấy thiên thần đồng dạng tư thái bước vào gian phòng này nam nhân về sau, Đoan Mộc Dung sắc mặt chân chính trở nên ngưng trọng lên. Ánh mắt ở trên dưới đánh giá Nhạc Duyên, trên mặt thần sắc tại thời khắc này thiên biến vạn hóa, nàng đang dùng

mình một thân y đạo tri thức ngay tại nhìn kỹ trước mặt người thiếu niên này.

Loại kia uy thế kinh khủng cùng giáng lâm tư thái, đã để ở đây tuyệt đại bộ điểm người đều nghĩ đến thân phận của người đến.

Kết hợp Nguyệt nhi cùng Nguyệt Thần trước đó động tác, như vậy trước mắt cái này trẻ tuổi qua điểm người thiếu niên thân phận chỉ có 1 cái.

Đó chính là trong truyền thuyết thần long thấy đầu mà không thấy đuôi thần bí Đông Hoàng.

Chỉ là không rõ ràng tình huống thật người đều phi thường buồn bực trước mắt bộ dáng của người này.

Nhất là Mặc gia đám người trong lòng càng là như vậy.

Hắn, không phải là dài vóc dáng Tinh Hồn sao

Đã từng cùng Tinh Hồn từng có giao thủ Mặc gia mấy người trong lòng tràn đầy lo nghĩ, cho dù là Vệ Trang bọn hắn từng tại trong hoàng lăng đối diện đối phương, nhưng tại một đường này đến vẫn làm cho người hoàn toàn nghĩ mãi mà không rõ. Bởi vì Vệ Trang từng tại Âm Dương gia cấm địa chân chính trên ý nghĩa gặp qua cái kia thần bí bao phủ tại dưới hắc bào Đông Hoàng quá 1.

Ngưng trọng mà an tĩnh bầu không khí cầm tiếp theo nửa ngày, chân chính đánh vỡ bầu không khí này không phải Tuyết Nữ, cũng không phải nơi đây chủ nhân Đoan Mộc Dung, càng không phải là Vệ Trang cùng Cái

Nhiếp, mà là đứng tại nơi hẻo lánh bên trong một mực dùng ánh mắt kỳ quái nhìn xem Nhạc Duyên Kinh Thiên Minh.

Chỉ thấy Kinh Thiên Minh đưa tay xa xa đối với Nhạc Duyên cái đầu khoa tay một chút, mở miệng nói: “Ai nha, nguyên lai là ngươi cái này quái tiểu hài, xem ra cái đầu dài không ít, yêu pháp cũng là so dĩ vãng mạnh hơn a!”

Quái tiểu hài !

1 câu làm cho tất cả mọi người ngoài dự liệu lời ra khỏi miệng, không khí hiện trường liền như là 1 viên khí cầu đồng dạng bị châm đâm một chút lập tức đánh vỡ.

Lúc trước một mực bị Nhạc Duyên hóa sương mù làm kiếm, ngưng kiếm vì cầu chiêu này kinh thiên thủ đoạn chấn trụ mọi người rốt cục phản ứng lại, từ loại kia áp bách tính cảm giác bên trong thư giãn không ít. Nhưng là, một câu nói kia mặc dù đánh vỡ trước đó áp lực, lại làm cho những người khác trợn mắt hốc mồm.

Cho dù là Nguyệt Thần cùng Tuyết Nữ 2 nữ, cũng là một mặt ngu ngơ.

Nguyệt nhi càng là tay nhỏ che miệng, dở khóc dở cười nhìn chằm chằm Kinh Thiên Minh.

Đoan Mộc Dung cùng Thạch Lan cũng mắt trợn tròn.

Hạng Thiếu Vũ càng là dùng nhìn đại ca ánh mắt thẳng nhìn thấy Kinh Thiên Minh.

Về phần Mặc gia những người khác càng là mộng ngay tại chỗ.

Trong đó Vệ Trang thấy thế quay đầu lại, đối đứng tại bên cạnh mình sư huynh Cái Nhiếp còn có Mặc gia Đạo Chích dùng miệng hình biểu đạt chính mình ý tứ: “Lần này, ta Vệ Trang đối các ngươi Mặc gia cự tử tâm phục khẩu phục.”

Quay người.

Ánh mắt như kiếm đồng dạng hướng Kinh Thiên Minh phương hướng chuyển đi.

“Quái! Tiểu! Hài!”

Nhạc Duyên mỗi chữ mỗi câu mở miệng nói ra: “Tiểu quỷ, ngươi chi dũng khí để ta cảm thấy chấn kinh, ngươi chi ngu xuẩn để bản tọa đều cảm thấy sợ hãi.”

“Ha ha!”

Sau đó, Nhạc Duyên ngoài cười nhưng trong không cười cười.

—

—

—

—

Chương 173 : Kiếm ngục (thượng)

1 câu 'Quái tiểu hài', triệt để đánh vỡ bởi vì Nhạc Duyên đến mà sinh ra cường đại cảm giác áp bách.

Tại Kinh Thiên Minh những lời này là cố ý lại hoặc là trong lúc vô tình lời nói dưới, ở đây những người khác rốt cục tại trước đó một màn kia hóa sương mù làm kiếm, ngưng kiếm vì cầu thủ đoạn dưới có có thể thở phào thời gian.

Là dũng khí!

Nhạc Duyên lời nói cũng không có nói sai, có thể nói ra lời như vậy, cái này ở những người khác xem ra Kinh Thiên Minh đã không chỉ là dũng khí 2 chữ có thể hình dung. Cái này phải có như thế nào lớn trái tim mới có thể nói ra những lời này đến

Nghe Vệ Trang kia lấy hình miệng biểu hiện ra 'Kính nể' ngữ điệu, tại Cái Nhiếp trên mặt lại cũng không là như thế.

Hắn có chỉ là tán thưởng.

Kinh Thiên Minh thế nhưng là từ Cái Nhiếp mang phi thường dài thời gian, đối với đứa bé này Cái Nhiếp so với bình thường người đều muốn hiểu càng nhiều. Hắn nhưng thật ra là 1 cái cực kì thông minh hài tử, bằng không mà nói Cái Nhiếp cũng sẽ không ở trong lúc bất

tri bất giác dạy bảo đối phương kiếm pháp, đối phương cũng sẽ không ở thời gian ngắn ngủi bên trong trưởng thành nhiều như vậy.

Chính là bởi vì câu nói này, nương theo lấy Kinh Thiên Minh tựa như không hiểu chuyện đồng dạng chống đối, này mới khiến ở đây tinh thần của mọi người chân chính thu hồi lại, có thể bản thân khống chế. Bằng không mà nói, chỉ sợ hiện tại bọn hắn tinh thần còn tại bị đối phương ẩn ẩn khống chế, đối phương lấy kia nghe rợn cả người giáng lâm một màn, chấn kinh tất cả mọi người.

Mà ở đây chân chính có dũng khí đánh vỡ tình huống này, vừa lúc cũng chỉ có Kinh Thiên Minh.

Không ra Cái Nhiếp sở liệu.

Tại câu nói này về sau, hiện trường tất cả mọi người trong lòng bên trong bắt đầu riêng phần mình phỏng đoán.

“…”

Nói ra một câu như vậy kinh thiên địa khiếp quỷ thần ngữ điệu về sau, Kinh Thiên Minh hung hăng lắc lắc bờ môi, cưỡng ép đứng vững đối phương kia theo ánh mắt cùng nhau chuyển tới đáng sợ áp lực, trong chốc lát hắn chỉ cảm thấy hai vai của mình bên trên để lên vạn quân gánh nặng.

Xoạt xoạt!

Một tiếng vỡ vang lên.

Dưới chân phiến đá lên tiếng trả lời mà nát.

“Ừm! ! !”

Hàm răng bên trong chui ra một tiếng rất nhỏ kêu rên, tại cỗ này đến tự thân thể cùng tâm hồn cộng đồng áp lực dưới, Kinh Thiên Minh gắt gao cắn răng. Gượng chống lấy cỗ này lực lượng khổng lồ.

Không thể quỳ!

Vì Nguyệt nhi không thể hướng cái này xuất từ Âm Dương gia âm hiểm gia hỏa quỳ xuống!

Kiên trì tín niệm ở trong lòng xoay quanh, thể nội một thân chân khí càng là khuấy động tràn đầy, tại cỗ này áp lực dưới toàn lực kích phát ra đến, nguyên bản tại lúc bình thường không cách nào khống chế kia bộ phân lực lượng cũng sinh sinh tại cỗ này áp lực dưới cho nghiền ép ra.

“Đáng chết!”

Phát giác được 2 đầu gối có chút uốn lượn, Kinh Thiên Minh hung dữ thì thầm một tiếng, trên thân Mặc Mi lập tức ra khỏi vỏ. Đá vụn bay loạn bên trong Mặc Mi bị Kinh Thiên Minh hai tay nắm ở trực tiếp cắm ở hắn trước mặt trên mặt đất.

2 tay chống chuôi kiếm, mượn từ cỗ này chèo chống lực đạo gia trì đến gia tăng tự thân lòng tin.

Két!

2 chân lấy chậm rãi tốc độ lâm vào địa bên trong, Kinh Thiên Minh thậm chí cảm thấy phải tự mình cũng nghe được trong cơ thể mình xương cốt két rung động thanh âm, thân thể càng là tại cỗ này càng lúc càng lớn áp lực dưới trở nên còng lưng bắt đầu.

Một bên.

Những người khác không có tại kia cỗ bao phủ hết thảy áp lực bị phá trừ về sau, cũng không có cảm nhận được cái này khủng bố.

Thế nhưng là Kinh Thiên Minh biểu hiện lại là rơi vào tất cả mọi người mắt bên trong.

Nhất là đứng tại Kinh Thiên Minh bên người Hạng Thiếu Vũ càng là thấy rõ ràng.

Áp lực vô hình, cho dù là gần sát ở bên người hắn cũng vô pháp trải nghiệm, nhưng nhìn thấy Kinh Thiên Minh thống khổ như vậy thần sắc, nhưng cũng đại khái suy đoán ra huynh đệ mình tại thời khắc này cảm giác.

Quả thực là khinh người quá đáng!

Lửa giận trong lòng ứa ra, tay phải vung lên. Tiếng xé gió bên trong, cõng ở phía sau Bàn Long thương liền muốn xuất kích.

“Đừng!”

Chỉ là Hạng Thiếu Vũ trường thương vừa mới lấy ra, liền bị Kinh Thiên Minh thanh âm cho ngăn cản xuống dưới.

” “

Nghiêng đầu sang chỗ khác, Hạng Thiếu Vũ một mặt ngạc nhiên, không rõ ràng cho lắm nhìn xem Kinh Thiên Minh, nhìn kia 1 trương sắp bị ép thành màu xanh trắng gương mặt.

Dùng sức ngẩng đầu, Kinh Thiên Minh ánh mắt đầu tiên là tại Hạng Thiếu Vũ trên mặt dừng dừng, lúc này mới chuyển tới Nhạc Duyên trên thân. Nghiến răng nghiến lợi nói: “Ta không cần ngươi trợ giúp, ta muốn cùng cái này quái tiểu hài liều. Nhìn hắn là có thể đè sập ta, hay là ta có thể đứng tiếp nhận xuống tới.”

Một câu nói kia để Hạng Thiếu Vũ giật mình ngay tại chỗ, nhưng cũng từ trong đó cảm nhận được một cỗ để hắn toàn thân trên dưới huyết dịch có một loại bắt đầu thiêu đốt xúc động.

Quay đầu lại.

Hạng Thiếu Vũ ánh mắt nhìn chòng chọc vào Nhạc Duyên, hắn muốn tại ánh mắt bên trong đem đối phương giết tới ngàn vạn lần.

Tình cảnh như thế, ngược lại là Vệ Trang Cái Nhiếp bọn người không có lập tức xuất thủ.

Hiển nhiên.

Bọn hắn đã nhìn ra vấn đề trước mắt.

Đối phương làm việc mục tiêu chỉ sợ không phải bọn hắn suy nghĩ đơn giản như vậy.

Trọng yếu nhất chính là ở đây mỗi cái thành thân người bên trên đều như ẩn như hiện bị đối phương tinh thần tập trung vào, khẽ động chỉ sợ đạt được liền sẽ là đối phương lôi đình cử chỉ. Trước đây hóa sương mù làm kiếm. Ngưng kiếm vì cầu cử động đã nói cho bọn hắn tất cả mọi người đối phương lợi hại.

Bọn hắn cùng hắn chênh lệch quá xa.

Huống chi nơi đó còn có 1 cái Nguyệt Thần cộng thêm 1 cái Tuyết Nữ.

Ngược lại là Nguyệt nhi trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy lo lắng, ánh mắt khẩn cầu nhìn chằm chằm Nhạc Duyên, hi vọng phụ thân của mình trước mắt tha người. Phát giác được Nguyệt nhi ánh mắt, Nhạc Duyên lông mày 1 giương, ngược lại là lại lần nữa tăng lớn lực đạo.

“! ! !”

Đầu gối phải khẽ cong. Kinh Thiên Minh 2 tay đỡ kiếm, đầu gối trực tiếp quỳ trên mặt đất, lực lượng khổng lồ trực tiếp trên mặt đất ném ra 1 cái lõm.

Không đủ!

Còn chưa đủ a!

Trong miệng toát ra gay mũi mùi máu tươi, sắc mặt dữ tợn bên trong, Kinh Thiên Minh trên cổ kia đã từng từ Âm Dương gia lưu lại ấn ký rốt cục lên phản ứng. Kinh mạch bạo khởi, màu xanh đường cong bắt đầu từ trên da ẩn ẩn như hiện.

“A…!”

Toàn thân khí huyết bốc hơi, đỉnh đầu càng là tụ lại vô số màu trắng thủy khí, xoay quanh bên trong Kinh Thiên Minh cứ như vậy từng chút từng chút nhìn chằm chằm đến từ Nhạc Duyên khủng bố áp lực chậm rãi đứng lên, đứng thẳng người.

“Bản tọa nói qua, ngươi chi dũng khí lại là đáng giá tán thưởng.” Lời nói rơi xuống, Nhạc Duyên ánh mắt thu hồi, kia nặng nề giống như núi lực lượng theo hắn ánh mắt cùng nhau thu hồi. Dưới sự ứng phó không kịp, mất đi cỗ này áp lực áp chế Kinh Thiên Minh trực tiếp nội khí phản xung, một ngụm tụ huyết tức thời phun tới, lập tức trọng thương.

“A!”

“Thiên Minh!”

Nguyệt nhi thấy thế cuối cùng vẫn là nhịn không được tiến lên 1 đem đỡ lên Kinh Thiên Minh, lụa mỏng che lấp lại trên mặt đều là vẻ lo lắng.

“…”

Thấy thế, Nhạc Duyên bất đắc dĩ dùng tay phải vuốt cái trán, chỉ cảm thấy mình trong lòng có vô số tuấn mã tại thời khắc này vụt qua, những này tuấn mã hay là trong truyền thuyết xích huyết bảo mã.

Bờ môi khẽ nhúc nhích, Nhạc Duyên truyền âm nhập mật một câu về sau, lưu lại một mặt ngu ngơ Kinh Thiên Minh về sau, lúc này mới xoay người, ánh mắt chợt dừng ở đứng tại Kinh Thiên Minh bên người Hạng Thiếu Vũ cùng Thạch Lan trên người của hai người.

Hạng Thiếu Vũ…

Trong truyền thuyết bá vương.

Ánh mắt ung dung nhìn chằm chằm Hạng Thiếu Vũ nhìn nửa ngày, cuối cùng lúc này mới đem ánh mắt dừng ở Thạch Lan trên thân.

Chuyển qua một khắc này, Nhạc Duyên nhìn thấy chính là một đôi như nước 2 con ngươi.

Phía trên kia khắc lấy 1 cái làm cho không người nào có thể nói rõ vết tích.

Rất hiển nhiên.

Nàng đã nhận ra Nhạc Duyên thân phận.

Liếc nhau một cái, Nhạc Duyên liền vừa quay đầu, ánh mắt trực tiếp rơi vào nơi đây chủ nhân Đoan Mộc Dung trên thân.

Không đề cập tới Mặc gia mọi người đối với mình căm thù, cái này Đoan Mộc Dung nhìn mình trong ánh mắt nhưng cũng có một cỗ cừu hận, điểm này để Nhạc Duyên có như vậy một tia nghi hoặc. Kia cỗ cừu hận Nhạc Duyên có thể rõ ràng phân biệt ra được đây không phải là theo đại chúng mà đến, mà là bản thân mình cừu hận.

Ngoẹo đầu, Nhạc Duyên suy nghĩ nửa ngày, không cảm thấy mình từng tại kia bên trong trêu chọc qua đối phương.

Phải biết ban đầu ở Kế đô thời điểm, bởi vì đông quân cùng Nguyệt nhi nguyên nhân, Nhạc Duyên tự nhiên sẽ không đi trêu chọc đối phương, tại lúc ấy dưới tình huống đó, 2 người đều đối cái này có mẫu tính quang huy Đoan Mộc Dung có cực lớn hảo cảm.

Dạng này nữ nhân, cho dù là Âm Dương gia tiến công Mặc gia thời điểm, trên cơ bản Âm Dương gia người càng nhiều đều là tại vẩy nước, chân chính xuất thủ bất quá là Vệ Trang tụ tán lưu sa.

Cái này ánh mắt, cái ánh mắt này.

Chẳng lẽ Đoan Mộc Dung nàng người nào gián tiếp chết tại trên tay của ta

Nhạc Duyên tâm tư chuyển qua, đã dưới đáy lòng phỏng đoán đến đại bộ phận điểm chân tướng, dù sao trên đời này rất nhiều cừu hận kỳ thật cũng không phải là xuất từ bản thân, mà là càng nhiều kế thừa người bên cạnh ngươi, hoặc là đem thù này chuyển dời đến người

bên cạnh ngươi.

Đoan Mộc Dung lúc này lực chú ý cũng không có tại Nhạc Duyên trên thân, ngược lại là như có điều suy nghĩ đánh giá trọng thương Kinh Thiên Minh.

Nhìn lướt qua Nguyệt nhi, tại nhìn nhìn Kinh Thiên Minh, lại quay đầu nhìn một chút Nhạc Duyên.

Đoan Mộc Dung như có điều suy nghĩ.

Nhạc Duyên không để ý đến Đoan Mộc Dung ánh mắt, lại hoặc là phát hiện cái gì, sự chú ý của hắn ngược lại là tại hiện trường mọi người trên thân 1 quét qua qua.

Đám người này thực tình là đến xảo.

Cảm giác là người hữu tâm cố ý dẫn đạo.

Là Đạo gia thiên tông chưởng môn Hiểu Mộng hay là những người khác

Bất quá chuyện kế tiếp ngược lại là cũng cần ở đây mấy người, cần phải mượn kiếm của bọn hắn. Dù sao Nhạc Duyên hôm nay tới đây, sở cầu cũng không phải là muốn giết bọn hắn, mà là muốn mượn nơi đây làm kiếm ngục, lấy khốn Huyền Âm 12 kiếm.

Vệ Trang cùng Cái Nhiếp kiếm mặc dù còn không có đạt tới đến cực điểm, nhưng cũng qua loa đủ.

Lấy 2 người tư chất, nghĩ đến trải qua thời gian lâu như vậy, cũng hẳn là có lĩnh ngộ, bằng không mà nói vậy liền

triệt để cô phụ mình tại hoàng lăng bên trong cố ý lưu bọn hắn một mạng. Một kiếm kia, đã là đối 2 người đậu phủ định, nhưng cũng là đối 2 người chỉ đạo.

Về phần Kinh Thiên Minh… Không đề cập tới cũng được.

Lại thêm kia đứng tại bên bờ Xích Luyện cùng Hiểu Mộng, 2 âm 2 dương cũng là đủ.

Như thế thế cục, muốn so Nhạc Duyên nguyên bản trong tưởng tượng muốn tốt qua không ít. Bất quá tại trước đó, Nhạc Duyên nhưng vẫn là cần giải quyết những chuyện khác.

Xác thực nói là giải quyết cái kia một mực trốn ở người nơi này.

Bỗng nhiên quay đầu lại.

Nhạc Duyên ánh mắt lại lần nữa dừng ở Kinh Thiên Minh trên thân, mở miệng nói: “Biết bản tọa vì cái gì nói ngươi ngu xuẩn để người cảm thấy sợ hãi sao đó chính là ngươi có dũng khí, lại còn chưa đủ thông minh, dễ dàng chọc hắn người lợi dụng.”

Nghe lời này, tất cả mọi người là sắc mặt hơi đổi.

“Ra đi.”

“Ngươi cái này một thân ác ý, đối với bản tọa đến nói liền tựa như không trung liệt nhật thu hút sự chú ý của người khác.”

Hóa mưa rơi xuống, Nhạc Duyên chân phải nâng lên, lập tức bỗng nhiên đạp mạnh.

Bên phải chân rơi xuống đất nháy mắt, giữa hồ đảo nhỏ 4 phía mặt hồ bỗng nhiên nổ lên kinh thiên sóng nước. Vô số kiếm khí từ đáy hồ ** phun ra, tại kiếm khí lôi kéo dưới toàn bộ Kính hồ nhấc lên cao tới hơn mười trượng sóng lớn.

Sóng nước bên trong.

Một cái vóc người còng lưng, trọc đỉnh ông lão tóc bạc phóng lên tận trời.

—

—

—

—

Chương 174 : Kiếm ngục (trung)

Mưa kiếm.

Kiếm ngục.

Tại một cước này phía dưới, toàn bộ đem giữa hồ đảo nhỏ vây quanh Kính hồ mặt hồ trực tiếp bạo động. Kinh thiên sóng nước bên trong, kia đầy trời giọt nước mỗi 1 viên đều tại Huyền Âm kiếm ý ảnh hưởng dưới bằng phẳng kéo dài, sau đó hóa thành 1 thanh nho nhỏ thủy kiếm, bắn thẳng đến mà ra.

Mãnh nhìn một cái, nhìn thấy là đầy trời sóng nước, nhìn kỹ lại lại phát hiện kia là vô số mảnh tiểu Thủy kiếm lít nha lít nhít tập hợp một chỗ, âm tà cảm giác tựa như trong kiếm sâm ngục, hướng kia lúc trước từ trong nước xông ra lão hói đầu người ** ** mà đi.

“! ! !”

Người giữa không trung, bị cái này đột nhiên một kích đánh có một chút trở tay không kịp lão hói đầu người tại đầy trời mưa kiếm bên trong không tránh không né, chỉ là 2 tay khép lại, buộc ở trước người. Đồng thời, chân khí trong cơ thể bộc phát, 1 cái trong suốt lồng chân khí đã hiện lên ở thể đồng hồ, hắn muốn lấy một thân thâm hậu không tưởng nổi công lực đón đỡ cái này đột nhiên một kích, không, hẳn là ngăn trở cái này muôn vàn lần công kích.

Đinh! Đinh! Đinh!

Ngay cả tiếp theo không ngừng thanh thúy thanh giữa không trung vang lên, kia thanh thúy tiếng vang như có nữ tại ôm đạn tì bà, lại như mưa rơi chuối tây, cuồng bạo như thập diện mai phục tiết tấu thẳng dẫn những người khác thể nội khí huyết bốc hơi, đầu ngất đi, có một loại cảm giác nôn mửa.

Mỗi một chuôi thủy kiếm, đâm vào kia lồng khí phía trên đều sẽ phát ra chấn động cùng tiếng vang.

Cái này quá mức thanh âm dồn dập xuyên lại với nhau về sau, liền tựa như từng đợt sấm rền tại bên tai của mình rung động.

Mà kia mỗi một kích đều sẽ sinh ra không nhỏ lực đạo, tại cái này vô số mưa kiếm công kích đến, cỗ lực lượng này trực tiếp điệp gia lên, sau đó tại bên bờ bốn nữ trong ánh mắt, kia lão hói đầu người trực tiếp tại một trận này mưa kiếm công kích đến, sinh sinh cho đánh lên trời.

Thân hình huyễn động.

Trong chớp mắt, tại gian phòng bên trong Nhạc Duyên đã không thấy bóng dáng.

Chỉ có màn cửa lắc lư quá trình mới đại biểu cho vừa mới đã có người từ cái này bên trong ra ngoài.

Gian phòng bên trong.

Mọi người hai mặt tướng mạo dò xét, vô luận địch ta đều bị cái này đột nhiên một màn làm trở tay không kịp.

Vừa mới là thế nào một chuyện

Hạng Thiếu Vũ ngó ngó Thạch Lan, lại ngó ngó Vệ Trang Cái Nhiếp bọn người, tại ngó ngó Âm Dương gia người. Phát hiện mọi người trên mặt đều là một mặt ngu ngơ chi sắc, hiển nhiên tràng cảnh này ngoài dự liệu của mọi người, để người ở chỗ này đều đoán trước không kịp.

Bất quá chỉ có Kinh Thiên Minh sắc mặt có chút kỳ quái.

“Mới vừa rồi là ai “

Lên tiếng chính là Tuyết Nữ, sắc mặt nàng lộ ra cực kỳ âm trầm, có thể có tiềm ẩn tại cái này bên trong, một điểm không để ở đây các cao thủ phát hiện. Trừ bỏ Đông Hoàng bên ngoài. Võ công của người này, chỉ sợ kinh khủng khó có thể tưởng tượng.

Vừa mới 1 chiêu giao thủ, tại người trong phòng thậm chí ngay cả người kia là bộ dáng gì cũng không biết.

Nếu là đánh lén…

Tuyết Nữ không dám nghĩ mình liệu có thể bình yên tránh đi. Cuối cùng, Tuyết Nữ ánh mắt hướng Nguyệt Thần phương hướng rơi đi, mắt bên trong tràn ngập nghi vấn.

Đồng dạng.

Nguyệt Thần cũng không biết được, tại đứng trước Tuyết Nữ nghi vấn về sau, nàng chỉ là nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó ánh mắt của nàng ngược lại là rơi vào Kinh Thiên Minh trên thân, trực tiếp mở miệng hỏi: “Tiểu tử. Ngươi hẳn phải biết người này đi “

Nghe vậy, ánh mắt mọi người không hẹn mà cùng rơi vào Kinh Thiên Minh trên thân.

Trong lúc nhất thời bị nhiều người như vậy ánh mắt chú ý, Kinh Thiên Minh cho dù là có trung nhị tính tình, nhưng tại loại tình huống này cũng cảm nhận được thiên đại áp lực, nhất là Nguyệt nhi, Đoan Mộc Dung cùng Cái Nhiếp đại thúc ánh mắt càng làm cho Kinh Thiên Minh chỉ cảm thấy tê cả da đầu.

Gãi gãi đầu, Kinh Thiên Minh chỉ có thể lúng túng đáp: “Các ngươi đừng như vậy nhìn ta, ta cũng không biết, chỉ bất quá vừa mới người này cho ta truyền qua âm. Nghe là 1 cái lão gia gia. Lão nhân này hẳn là rất lợi hại, tuyệt đối có thể đánh phải thắng cái kia quái… Trán. Hắn.” 1 câu cơ hồ trở thành hắn tại thời khắc này thường nói ‘Quái tiểu hài’ tại Nguyệt nhi ánh mắt ra đời sinh cho cản trở về.

Câu nói này nhưng cũng để mọi người ở đây thật sự hiểu Nhạc Duyên trước đó vì sao lại nói với Kinh Thiên Minh như vậy.

Nói hắn dũng khí, là bởi vì hắn trung nhị tính tình bản thân mang tới dũng khí.

Nói hắn ngu xuẩn, thì coi là bị người lợi dụng.

Nếu như không phải Nhạc Duyên nhìn người nào đó mặt mũi, chỉ sợ Kinh Thiên Minh sẽ vì hắn dũng khí trả giá đắt.

1 cái lão nhân

Nguyệt Thần não hải bên trong bỗng nhiên hiện lên ban đầu ở thục núi thấy qua cái kia lão hói đầu người bộ dáng, trong ấn tượng của nàng trừ Đông Hoàng đại nhân bên ngoài, chỉ có lão giả này để nàng hoàn toàn nhìn không thấu. Cho dù là phía sau tần hoàng Doanh Chính cũng không có cho người ta loại áp lực này.

Lợi hại như Doanh Chính cũng chỉ là tại hút công dưới mà tạo ra được đến công lực đại bạo động, thời gian ngắn bên trong không cách nào hoàn toàn khống chế lại tình huống chỉ có thể để Doanh Chính tại lúc trước xem ra bá khí lộ ra ngoài, cuối cùng bị Đông Hoàng đại nhân đâm một cái liền phá.

Mà cái kia lão hói đầu người lại không phải như thế.

Người này tuyệt đối phải so Doanh Chính lợi hại hơn nhiều.

Nghĩ đến cái này bên trong, Nguyệt Thần cũng có động tác, trực tiếp dẫn đầu đi ra ngoài. Nàng phải chứng kiến cuộc chiến đấu này. Lúc cần thiết, nàng còn cần vì Đông Hoàng đại nhân áp trận, để phòng những này căm thù người xảy ra yêu thiêu thân, mặc dù Nguyệt Thần không

cảm thấy bọn hắn có tư cách nhúng tay.

Lấy Nguyệt Thần mở đầu, những người khác cũng lập tức đi theo ra ngoài.

Bọn hắn đều đối người này cảm thấy rất hứng thú.

Nhất là Vệ Trang cùng Cái Nhiếp càng là muốn biết có thể đối đầu Đông Hoàng người đến cùng là ai, sư huynh đệ 2 người đang đối mặt, đều từ lẫn nhau trong mắt nhìn thấy đồng dạng suy đoán. Bước ra gian phòng, mọi người nhìn thấy chính là lít nha lít nhít mao mao tế vũ phô thiên mà xuống, giữa không trung càng là nhiều tầng 1 mây, về phần Nhạc Duyên thì là đứng tại đảo nhỏ bên cạnh ngẩng đầu nhìn lên trời.

Người đâu

Làm sao chỉ có 1 cái còn có làm sao lại trời mưa vừa mới hay là sáng sủa thời gian.

Trong lúc nhất thời lòng của mọi người bên trong đều không hẹn mà cùng toát ra cái này một vấn đề . Bất quá, ngay sau đó tầm mắt của bọn hắn cũng theo Nhạc Duyên ánh mắt chỉ lên trời nhìn lên đi.

Bên ngoài.

Đảo nhỏ bên cạnh.

Nhạc Duyên ngừng chân mà đứng.

Chính ngước đầu nhìn lên bầu trời, kia bên trong tại hắn

Huyền Âm kiếm ý công kích đến, kia lão hói đầu người thân ảnh đang bị cái kia kiếm mưa chỗ mang theo lực lượng đánh hướng bầu trời bay đi.

Mưa kiếm cùng lồng khí va chạm, vỡ vụn giọt nước tại 2 cổ lực lượng xung kích dưới trực tiếp hóa thành đầy trời sương trắng, xa xa nhìn qua giống như tại hòn đảo nhỏ này trên không vài trăm mét không trung lại lần nữa nhiều tầng 1 mây.

Ngoẹo đầu, Nhạc Duyên chính đưa mắt nhìn ra xa.

Vừa mới 1 chiêu phía dưới, trực tiếp đem đối phương đánh tới, mặc dù ánh mắt không cách nào nhìn thấu tầng kia mây trắng, nhưng tinh thần cảm ứng bên trong, Nhạc Duyên đã sớm khóa chặt đối phương, thân ảnh của đối phương giờ khắc này vừa lúc ngay tại mình ngay phía trên giữa không trung.

Quả nhiên.

Cái này tùy ý một kích. Căn bản là không có cách có hiệu quả.

Cái này Tiếu Tam Tiếu mấy trăm năm tích lũy ra công lực, căn bản cũng không phải là Doanh Chính kia tại thời gian ngắn vội vàng đến cực điểm hấp thu đến loạn thất bát tao công lực, nó tinh thuần cùng độ dày giữa hai bên căn bản không thể đánh đồng.

Cho dù là cái này một thân công lực trải qua Nhạc Duyên khoảng thời gian này tinh luyện tinh thuần tiêu xài hơn phân nửa, nhưng tại thời gian ngắn như vậy bên

trong vẫn là không cách nào đạt tới là tinh thuần nhất tình trạng. Đơn thuần công lực, Nhạc Duyên cũng không có ưu thế.

1 cái gan nhỏ như rùa lão đầu ở thời điểm này xuất thủ, không phải có nắm chắc. Có lòng tin, lấy Tiếu Tam Tiếu tính tình là tuyệt đối sẽ không.

Bất quá chiến đấu, cũng không đơn thuần là công lực quyết đấu.

Muốn lấy công lực trí thắng

Tiếu Tam Tiếu ngươi suy nghĩ nhiều.

Mịt mờ trong mưa phùn, Nhạc Duyên ánh mắt bỗng nhiên ngưng lại, thầm nghĩ: “Đến rồi!” Trong tầm mắt, kia mông lung mưa phùn, 1 đạo thân ảnh mập mạp lấy tốc độ khủng khiếp ngược lại rơi mà xuống, trực chỉ chính phía dưới Nhạc Duyên.

Thấy thế, Nhạc Duyên 2 chân một sai. 2 tay giơ lên.

Áo tím phiêu giương bên trong, một thân chân khí tại thời khắc này sôi trào, tràn đầy tới cực điểm.

Không chỉ như vậy, tại một trận xoạt xoạt âm thanh bên trong, tại trước đó liền bị Nhạc Duyên phóng xuất ra không đang áp chế Huyền Âm kiếm ý bắt đầu cấp tốc biến hóa, thu nạp tụ tập quay chung quanh tại Nhạc Duyên thân thể 3 thước phạm vi bên trong, rõ ràng là Huyền Âm 12 kiếm bên trong kiếm giáp.

Không chỉ có như thế, tự thân sở học bên trong tá lực pháp môn cũng tại thời khắc này bị Nhạc Duyên vận dụng đến cực hạn.

Hắn muốn đón đỡ Tiếu Tam Tiếu cái này mượn nhờ mình trước đó một kích mà tạo ra kinh thiên 1 chiêu.

Không tránh không né.

Đưa lưng về phía nước hồ. Nhạc Duyên trên hai tay giương, song chưởng giơ lên. Trực kích từ trời mà dưới Tiếu Tam Tiếu.

Bốn chưởng giao tiếp.

Tại trong hai cái ở giữa phát ra một tiếng xùy vang.

Tại người đứng xem cảm ứng bên trong, đây cũng không phải là người giao phong, mà là một con rồng cùng một con rồng rùa chính diện va chạm.

Nhạc Duyên dưới chân có chút dừng lại, tại kia xùy vang lên sau một hồi, liền lại nghe một tiếng vang trầm, dưới chân hắn 3 thước phạm vi bên trong tựa như trong nháy mắt đụng phải khổng lồ vô cùng lực lượng áp bách. Đã không một tiếng động lõm xuống dưới, hình thành 1 cái bát hình hố nhỏ.

Mà người, hay là lúc lên lúc xuống lấy bốn chưởng đối chưởng hình thức.

Cái hố nhỏ vừa mới xuất hiện, ngay sau đó mặt đất lại lần nữa phát sinh nghe rợn cả người biến hóa.

Ầm! Ầm! Ầm!

Kiếm giáp vỡ nát, lấy kia phạm vi ba thước cái hố nhỏ làm điểm xuất phát. Trên mặt đất xuất hiện vô số từng vòng từng vòng vết rách hướng 4 phương 8 hướng trào lên mà đi, tại vết rách đằng sau thì là theo sát mà đến thổ sóng lăn lộn mà tới.

Cái này, mới là 2 người vừa mới trong lúc giao thủ lực lượng sinh ra cảnh tượng, trì hoãn cảnh tượng.

Doạ người vết rách hướng 4 phương 8 hướng mà đi, kia kiến trúc tại trên đảo nhỏ phòng ốc đồng dạng như đồ mặt đất đồng dạng xuất hiện từng vòng từng vòng vết rách, mà lập tức bên trong phòng ốc tại nứt toác ra, hóa thành đầy trời mảnh vỡ cùng thổ sóng hỗn hợp lại với nhau hướng nơi xa dũng mãnh lao tới.

Sớm tại 2 người đang muốn đối chưởng thời điểm, ở đây những người khác không hẹn mà cùng cảm nhận được kia cỗ tràn ngập ở trong lòng nguy cơ trí mạng.

Cơ hồ là cùng thời khắc đó, tất cả mọi người không hẹn mà cùng thoát đi ra.

Mọi người bằng nhanh nhất tốc độ hướng đảo nhỏ bên cạnh chạy tới, hướng kia dừng ở nơi đó thuyền con chạy tới. Rời đi trên đường, mọi người liền nhìn thấy trước đó kia một màn kinh khủng, ở trong lòng khiếp sợ thời điểm, chưa bao giờ thấy qua như thế doạ người tràng cảnh Mặc gia mấy người đều cảm thấy thở dài một hơi. Ngược lại là gặp qua đồ phượng chi chiến Nguyệt

nhi cùng Nguyệt Thần cũng không có quá mức rung động, nhưng là 2 người giao thủ sinh ra cảnh tượng như vậy vẫn là để các nàng cảm thấy kinh hãi.

Nhưng mà…

Vừa mới một màn này, chỉ bất quá 2 người lấy riêng phần mình dưới mắt trạng thái mạnh nhất đụng nhau sau bắt đầu. 2 người công lực đụng nhau, huyết mạch đối bính lực đạo tiếp xuống mới là lực lượng đỉnh phong bộc phát.

Liền muốn đạt tới trên thuyền nhỏ mọi người đột nhiên chỉ cảm thấy dưới chân run lên, trốn qua gấp Kinh Thiên Minh dưới sự ứng phó không kịp trực tiếp đầu tựa vào thổ bên trong, bọn hắn lúc này mới thổ sóng qua đi đảo nhỏ tự dưng cao không ít, lấy 1 cái trình độ vị trí biến thành 1 cái sườn dốc.

Đây là! ! !

Trong kinh hãi, xa xa nhìn lại đảo nhỏ bên kia.

Liền thấy nơi xa giao thủ 2 người địa phương toàn bộ chìm xuống dưới, 1 cái giữa hồ đảo nhỏ tại thời khắc này biến thành 1 cái cầu bập bênh.

Mà tại sau lưng Nhạc Duyên, chìm xuống lực đạo càng làm cho Kính hồ nước hồ lại lần nữa bộc phát.

Tại cái này lực lượng khổng lồ dưới, 1 đạo rộng chừng 100m, cao tới mấy chục mét sóng lớn nhổ hồ mà lên.

Kia một mảnh bạch, trở thành 2 người giao thủ 1 chiêu bên trong tốt nhất bối cảnh.

—

—

—

—

Chương 175 : Kiếm ngục (hạ)

Nhổ hồ mà lên một mảnh bạch.

Cứ như vậy xuất hiện tại bên bờ bốn nữ trước mắt.

Ngửa đầu, các nàng cứ như vậy dùng sợ hãi than ánh mắt nhìn trước mắt cái này tựa như thiên tai đồng dạng một màn.

Cảnh tượng này để người chấn kinh.

Cho dù là Xích Luyện, Đại Tư Mệnh cùng Thiếu Tư Mệnh 3 người gặp qua đồ phượng một trận chiến lúc khủng bố, nhưng tại giờ khắc này vẫn nhịn không được trong lòng chấn kinh. Bởi vì cùng Đông Hoàng đại nhân giao thủ cũng không phải là cái gì Thần thú, mà là 1 người.

1 cái trọc đỉnh lão già hẹm hẹm.

Nhưng nhìn đối phương năng lực, đây quả thực là một đầu khác Thần thú tại thế.

Về phần Hiểu Mộng, càng là ánh mắt lấp lóe, nhìn không chuyển mắt nhìn chằm chằm trước mắt cái này nghe rợn cả người tràng cảnh.

Oanh!

Sóng nước cuốn ngược.

Lực lượng khổng lồ lại lần nữa đổ xuống mà ra.

Giữa hồ đảo nhỏ tại cỗ lực lượng này dưới triệt để như cầu bập bênh đồng dạng khiêu lên, mà đứng tại đảo nhỏ một đầu khác mọi người thì là tại cỗ lực lượng này dưới triệt để ném đi ra ngoài. Cũng may mắn trong đám người đều đều có không kém thân thủ, trong lúc nhất thời Mặc gia cơ quan thuật, đủ loại kiểu dáng khinh công liên tiếp mà ra, người cơ hồ liên tiếp không ngừng đạp sóng mà đi, mượn lẫn nhau lực lượng đi tới bên bờ.

Nhưng cho dù là dạng này, bình yên vô sự đi tới bên bờ cũng bất quá là trong đó mấy cái khinh công cực cao người, về phần những người khác là tại nửa đường rơi vào trong hồ nước.

Thật vất vả sau khi lên bờ, mọi người lúc này mới quay đầu nhìn không chuyển mắt nhìn chăm chú lên kia tại trong Kính hồ tâm trên đảo nhỏ kinh thiên một trận chiến.

Sóng nước rớt xuống, mà hòn đảo nhỏ kia cũng dưới một kích này trầm mặc.

Mạnh!

Làm sao lại mạnh như vậy!

Người, làm sao có thể có mạnh như vậy

Đây là Vệ Trang, Cái Nhiếp bọn người nhìn thấy mặt

trước tình cảnh này sau tâm tư, bọn hắn đều từng tại đáy lòng chân chính tưởng tượng qua Đông Hoàng quá 1 lợi hại, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng Đông Hoàng quá 1 có thể có lợi hại như vậy.

Càng quan trọng chính là vừa mới bọn hắn sư huynh đệ 2 người cũng nhận ra cái kia hói đầu tóc trắng lão già hợm hẹm, đó chính là tung hoành Quỷ cốc một mạch, dạy bảo 2 người bọn họ sư phó.

Sư phó cũng có mạnh như vậy!

Một màn này. Cho dù là sư huynh đệ 2 người trong lòng cũng có một loại không thể nào tiếp thu được hiện thực cảm giác.

“Thật… Thật là lợi hại!”

Từ trước đến nay không sợ trời không sợ đất, có chút trung nhị tính tình Kinh Thiên Minh trợn mắt hốc mồm nhìn trước mắt cái này kinh thiên một màn, hắn xưa nay không cảm thấy mình miệng bên trong cái kia quái tiểu hài có thể có như thế mạnh, đây quả thực cùng đã từng nhìn thấy đối phương hoàn toàn là 2 người.

Cúi đầu nhìn nhìn trên tay Mặc Mi, đang nhìn nhìn kia trong Kính hồ tâm tại 2 người giao thủ phía dưới một kích mà không đảo nhỏ, Kinh Thiên Minh không hiểu có một loại thổn thức nghĩ mà sợ cảm giác.

“Quả nhiên lợi hại!”

Đứng tại Kinh Thiên Minh một bên. Một thân nước đọng

Hạng Thiếu Vũ một tay gắt gao cầm Bàn Long thương, 2 mắt trừng mắt trước giao phong tràng cảnh, một thân công lực tại không tự chủ được sôi trào, tự lẩm bẩm: “Nam nhân, nên dạng này mạnh.”

Nhìn xem cái này kinh khủng giao phong, Hạng Thiếu Vũ trong lòng lại là không có bao nhiêu sợ hãi, có chỉ có một loại hướng tới.

Cái này hướng tới so với lúc trước hắn nhìn thấy Doanh Chính Xe hơi thời điểm muốn càng thêm nồng hậu dày đặc.

Hắn muốn trở thành 1 cái như hai người trước mắt dạng này mạnh người.

Không!

Thậm chí càng mạnh hơn!

Hắn muốn trở thành 1 cái vô địch người.

Không đề cập tới 2 người thiếu niên tâm tình, tại Mặc gia những người khác trong lòng có thì là khác biệt kinh hãi chi tình, khẽ nhếch lấy miệng. Trợn mắt hốc mồm nhìn trước mắt hết thảy.

Đứng tại phía sau cùng Đoan Mộc Dung nhìn xem kia khuấy động toàn bộ Kính hồ không được an bình 2 người, trên mặt vẻ thất vọng lóe lên một cái rồi biến mất.

Về phần Âm Dương gia mấy người, càng nhiều lực chú ý hay là dừng ở cái kia hói đầu lão đầu trên thân, trên

đời này các nàng còn là lần đầu tiên nhìn thấy có thể liều mạng Đông Hoàng quá 1 người.

…

Trong Kính hồ tâm.

Rớt xuống sóng lớn triệt để làm cho cả hồ nước nước nhộn nhạo, hình thành từng cơn sóng liên tiếp bọt nước hướng 4 phương 8 hướng mà đi, đảo nhỏ dưới một kích này mà không, mà dâng lên nước hồ càng đem 2 người bao phủ hoàn toàn.

“Hừ!”

“Cái này rùa đen đồng dạng lá gan, ngươi vào hôm nay cũng là dũng khí 1 đem. Lãng phí ngươi cái này một thân công lực.”

Nhạc Duyên thanh âm tại sóng nước bên trong truyền ra đến, rơi vào đối phương trong tai. Trong lời nói đều là mỉa mai chi ý, “Nhưng cứ như vậy, muốn giết bản tọa ngươi còn chưa đủ a!”

“Ha ha.”

Tiếu Tam Tiếu tang thương thanh âm truyền về tới: “Nhưng Đông Hoàng ngươi một thân công lực đồng dạng yếu quá nhiều. Nếu là đã từng tột cùng nhất ngươi ta tất nhiên là không có cách nào, nhưng bây giờ lại là chưa hẳn. 800 năm công lực, đủ để đạt tới mục đích.”

“Úc “

Một tiếng ngâm khẽ, Nhạc Duyên thanh âm bên trong tràn ngập ý cười: “Vậy bản tọa cảm thấy ngươi mất đi tốt nhất cơ hội. Ban đầu ở thục núi đó mới là ngươi tốt nhất thời điểm.”

“…”

Tiếu Tam Tiếu nghe vậy trầm mặc.

Nhạc Duyên thấy thế khẽ giật mình, hiểu rõ ra.

Lúc trước Tiếu Tam Tiếu chỉ sợ không phải không muốn, mà là tại cố kỵ, cố kỵ thục núi người, cố kỵ hắn hai đứa con trai. Cố kỵ trên người hắn tất cả long cùng phượng lực lượng. Là cơ hội, nhưng cũng không phải cơ hội.

Tiếu Tam Tiếu cuối cùng không phải loại kia cực độ lãnh huyết người.

Nhưng là bây giờ…

Muốn mượn nhờ đồ phượng một trận chiến sau thế yếu của mình đến nhất cử đạt tới mục đích, chỉ sợ Tiếu Tam Tiếu nghĩ quá nhiều. Cũng được, ngay tại Huyền Âm 12 kiếm tại cái này bên trong thể hiện ra nó sau cùng quang huy đi.

Ngôn ngữ bên trên giao phong bất quá là đề lời nói với người xa lạ, chân chính quyết đấu hay là 2 người vũ lực.

Kiếm ngân vang vang lên, mặt hồ một tiếng nổ vang.

Kinh khủng khí kình bách 4 phía nước hồ bay lên, trong hồ ương xuất hiện 1 cái xoay tròn vòng xoáy.

Oanh!

Cột nước nhảy lên lên.

Một bóng người cấp tốc mà ra, lui về đạp ở nước hồ phía trên. Chân đạp lên nước hồ một khắc này, 1 đạo hình tròn lồng khí đã xuất hiện, tại lít nha lít nhít hơi nước bên trong cái này chân khí che đậy lộ ra phá lệ có thể thấy rõ ràng.

Gần như đồng thời.

Nhạc Duyên thân ảnh từ đáy hồ thoát ra, tay phải trình kiếm chỉ trực chỉ Tiếu Tam Tiếu, trên ngón tay phía trước thì là lúc ẩn lúc hiện Huyền Âm kiếm ý ngưng kết mà thành nửa chuôi trăng khuyết.

Kiếm một ngày địa duy ta nói.

Cái này kiếm ý!

Lồng khí dưới Tiếu Tam Tiếu sắc mặt có chút ngưng lại, ngay tại trước đó hắn ẩn tại trong hồ nước chính là bị cỗ kiếm ý này cái sinh sinh bách ra.

Kia chí âm chí tà cảm giác thực tế là để hắn khắc sâu ấn tượng.

Đây là một bộ gây nên tà kiếm pháp.

Trong mơ hồ, Tiếu Tam Tiếu nghe tới kia tràn ngập ở bên tai giễu cợt âm thanh, đây không phải là người phát ra tới, mà là bộ kiếm pháp kia phát ra tới, tà phân dạt dào.

Trong lúc nhất thời, Tiếu Tam Tiếu đột nhiên toát ra 1 cái quỷ dị suy nghĩ. Chẳng lẽ cái này kiếm pháp có sinh mệnh

Ý niệm mới vừa nhuốm.

Tiếu Tam Tiếu liền nghe trước người phát ra xoạt xoạt một tiếng, cúi đầu liền thấy mình một thân công lực ngưng kết mà thành lồng khí đã bị đạo kiếm ý này cho bách tiến vào một bộ điểm. Ánh mắt nhìn chăm chú, kia lồng khí phát ra chói tai két âm thanh, đã xuất hiện một tia vết rách.

Mà dưới một kiếm này khổng lồ lực đẩy dưới, Tiếu Tam Tiếu thân thể liền như thế bị đẩy tại mặt nước trượt mà đi, lưu lại liên tiếp vết tích.

“Đây là cái gì kiếm “

“Huyền Âm 12 kiếm!”

1 câu ngắn gọn trong lúc nói chuyện với nhau. Nhạc Duyên kiếm ý ** phun ra, như đánh bóng chày đồng dạng đem Tiếu Tam Tiếu thân hình đánh về phía nơi xa. Ánh mắt nhìn chăm chú lên kia trên mặt hồ 1 đầu thật dài vết tích, Nhạc Duyên sắc mặt rất là u ám.

Cái này Tiếu Tam Tiếu một thân võ công đến cùng là

luyện đến phương diện gì

Cái này so Phượng Hoàng còn muốn chịu đánh, một thân phòng ngự tính võ công quả thực là xuất thần nhập hóa. Dùng mấy trăm năm công lực ngưng kết mà ra phòng ngự lồng khí, vậy mà là để Huyền Âm 12 kiếm ngay cả tiếp theo 2 kiếm đều vô công mà trở lại.

Cảm giác này…

Vậy đơn giản là 1 con rụt đầu rùa đen.

Cái này hoàn toàn là một loại bất đắc dĩ thức đấu pháp, Tiếu Tam Tiếu là hoàn toàn muốn đem mình mài chết, hay là muốn chuẩn bị đem mình buồn nôn chết chỉ là Nhạc Duyên cũng không nghĩ tới Tiếu Tam Tiếu lúc này đồng dạng cũng là một mặt bất đắc dĩ, Huyền Âm 12 kiếm hắn căn bản cũng không biết, nguyên bản tưởng tượng bên trong giao thủ sinh sinh bị cải biến hình thức.

Nhất thời. Nhạc Duyên tại hai chiêu qua đi đầy bụng phiền muộn.

Bất quá nếu là muốn dạng này đánh bại hắn, thậm chí giết hắn, kia Tiếu Tam Tiếu chỉ có thể nói là ý nghĩ hão huyền. Nhạc Duyên hít sâu một hơi, nguyên bản đối Huyền Âm 12 kiếm còn có khống chế thu liễm dự định tại thời khắc này triệt để buông xuống. Hắn bất mãn, càng là cảm nhận được Huyền Âm 12 kiếm bất mãn.

Công lực vận chuyển bên trong, 4 phía kiếm ý tứ động.

Người, cứ như vậy đặt chân tại trên mặt nước, tại

Huyền Âm kiếm ý ảnh hưởng dưới. Kia phiêu đãng tại 4 phương 8 hướng hơi nước đều bị kiếm ý đồng hóa, hình thành sương mù kiếm. Không chỉ có như thế. Trừ những cái kia tràn ngập tại Kính hồ phía trên hơi nước, kia 4 phía tại trước đó khí kình dưới đánh rơi xuống lá cây còn có cỏ dại lúc này cũng có động tác, nổi lên, chuyển động, chính là như là mũi tên ** phun ra.

Kiếm 3 vạn vật thành ta kiếm.

Người bất động, kiếm chỉ xa xa điểm ra. Chỉ một thoáng, kia vô số kiếm ý ** phun ra, mục tiêu trực chỉ Tiếu Tam Tiếu.

Nhạc Duyên muốn cứng rắn phá tan Tiếu Tam Tiếu cái này một thân xác rùa đen.

“! ! !”

Tan mất lực đạo vừa mới dừng lại Tiếu Tam Tiếu chỉ cảm thấy một cỗ âm lãnh cảm giác tràn ngập tới, để hắn một thân trên da thịt hiển hiện lít nha lít nhít hạt tròn, như nổi da gà đồng dạng. Ngẩng đầu liền thấy vô số vạn vật biến thành kiếm bay thẳng tới mình. Mỗi một chuôi đều khóa chặt mình, để người tránh cũng không thể tránh.

Rơi vào đường cùng, Tiếu Tam Tiếu chỉ có thể lại lần nữa đón đỡ.

Lồng khí lại lần nữa ngưng thực, như 1 cái bia ngắm đồng dạng trực tiếp ngạnh kháng 1 chiêu này.

Đinh! Đinh! Đinh!

Kiếm cùng lồng khí va chạm, phát ra liên miên bất tuyệt tiếng vang.

Lần này khác biệt trước đó kia một trận mưa kiếm, lần này công kích mỗi một lần công kích đều là tại công kích hắn lồng khí bên trên một điểm, những địa phương khác cũng không có bất kỳ cái gì gặp công kích dấu hiệu.

Đây là muốn lấy điểm phá diện, cứng rắn phá tan mình lồng khí.

Bất quá vừa mới đón đỡ mấy lần, Tiếu Tam Tiếu cũng đã hiểu rõ ra.

Ánh mắt nhìn chăm chú bên trong, những này kiếm mỗi một cái đều đánh vào lồng khí bên trên một chỗ, liên miên bất tuyệt, đúng là có một loại nước chảy đá mòn ảo giác. Không chỉ có như thế, Tiếu Tam Tiếu càng là phát hiện những này vỡ vụn kiếm ý vật dẫn liền sẽ lại lần nữa ngưng thực, một lần nữa hóa kiếm tiến hành công kích.

Vô tận không đầu, liên miên bất tuyệt.

Trên đời này sao có thể có khủng bố như vậy kiếm pháp

Tiếu Tam Tiếu não hải bên trong phát hiện bộ kiếm pháp này chỗ kinh khủng, nếu là bị tâm tư người không tốt lợi dụng, vẻn vẹn 1 chiêu này liền đủ để tạo thành núi thây biển máu. Cái này chí âm chí tà kiếm, quyết không thể truyền xuống tiếp.

Đông Hoàng sao có thể sáng tạo ra dạng này kiếm pháp.

Bất quá suy nghĩ chỉ là ở trong lòng xoay quanh, Tiếu Tam Tiếu đồng dạng có động tác, hắn đúng là đỉnh lấy cái này lồng khí, sinh sinh đỉnh lấy những này kiếm trực tiếp hướng Nhạc Duyên phương hướng chạy đi. Dạng này liên miên vô tận kiếm ý, cứng rắn chống đỡ đó mới là dưới nhất trình phương thức.

Chỉ sợ hắn 800 năm công lực đều không đủ lấy ngăn cản.

Muốn phá cái này kiếm pháp, đầu tiên nhất định phải phá người.

Nhưng mà một màn kế tiếp, lại là làm cho tất cả mọi người chỉ cảm thấy lông mày nhảy một cái, một cỗ khủng hoảng cảm giác tại bất tri bất giác leo núi trong lòng.

—

—

—

—

Chương 176 : Hiện ra

Nhưng mà

Thân hình nhanh lùi lại ở giữa, Nhạc Duyên trong lòng bỗng nhiên hiện lên một cái ý niệm trong đầu, thân hình nhanh quay ngược trở lại ở giữa, đã như chuồn chuồn lướt nước đạp nước mà đi, đi tới Mặc gia mọi người phương hướng.

“! ! !”

Cái này đột nhiên một màn để Mặc gia mọi người vô song khủng hoảng, không ít người đã tại cỗ này dưới áp lực không nhịn được muốn xuất thủ.

Người đầu tiên xuất thủ chính là Đoan Mộc Dung.

Một tay ngân châm ầm vang mà ra, lít nha lít nhít một mảnh, không dưới mấy chục cây, chỉ bất quá mỗi cái ngân châm đều là sáng triệt vô song, hiển nhiên ở trên đây cũng không có bôi lên cái gì độc dược loại hình đồ chơi. Nàng là tại ôm hận một kích.

Trước mắt một màn, đã sớm để Đoan Mộc Dung biết mình đã không cách nào vi sư báo thù.

Có thù không thể báo tình huống dưới, chỉ có thể để Đoan Mộc Dung làm cái cuối cùng vô dụng công, lấy biểu thị trong lòng kia phần ẩn tàng nhiều năm sư thù. Tại lúc trước, Đoan Mộc Dung liền biết gia sư là gián tiếp chết tại Đông Hoàng trên tay.

Mà tại vừa mới Vệ Trang cùng Cái Nhiếp lời nói bên trong, tăng thêm Âm Dương gia Nguyệt Thần cùng Tuyết Nữ biểu hiện, ở đây Mặc gia những người khác đã biết cái này xem ra lớn lên Tinh Hồn nó thân phận chính là Âm Dương gia tối cao thủ lĩnh Đông Hoàng quá 1.

Võ công như thế, quả thực nên được bên trên là thần chi xưng hô.

Nhạc Duyên đột nhiên động tác, để đứng tại kia bên trong quan chiến đám người thất kinh thất sắc, tại Đoan Mộc Dung xuất thủ trong chốc lát, Vệ Trang cùng Cái Nhiếp đám người đã cảnh giác tới cực điểm, chuẩn bị tính toán ra tay. Cho dù là đánh không lại, nhưng cũng không thể như vậy đầu hàng.

Ngược lại là Nguyệt nhi thấy thế sắc mặt đại biến, thân hình lắc lư ở giữa, đã ngăn tại Đoan Mộc Dung trước người.

Ngân châm chú mục, chỉ tiếc tương lai đến Nhạc Duyên trước người liền bị vô hình kình khí quấy thành phấn kết thúc, mà Nhạc Duyên thân hình càng là nhờ vào đó lóe lên, mọi người chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, Nhạc Duyên thân hình đã đi tới Kinh Thiên Minh sau lưng.

Tay phải giơ lên, tại Kinh Thiên Minh dưới sự ứng phó không kịp trực tiếp đắp lên Kinh Thiên Minh đỉnh đầu.

“Thiên Minh! ! !”

Mặc gia mọi người thấy thế kinh hãi, Hạng Thiếu Vũ

càng là sắc mặt đại biến ở giữa trên tay Bàn Long thương trực tiếp hướng Nhạc Duyên trên thân cắm tới, chỉ là thương còn chưa kịp thân liền bị Nhạc Duyên một chỉ bắn đi ra, đồng thời càng là một tay chấn khai những người khác, về phần Nguyệt nhi sắc mặt tại thời khắc này cũng biến thành trắng bệch. Đông Hoàng quá 1 vậy mà đối 1 cái nói năng lỗ mãng thiếu niên xuất thủ đâu

Cách làm này. Quá không hợp hợp thân phận của hắn.

Chỉ là ý nghĩ này còn chưa hoàn toàn bay lên, tràng diện đúng là lại lần nữa biến hóa.

Một mực xoay quanh 4 phía Huyền Âm kiếm ý cấp tốc biến hóa, trước đó một mực tiến công ngăn cản Tiếu Tam Tiếu kiếm ý càng là trong nháy mắt này thu hồi, trở lại Nhạc Duyên bên người. Theo Nhạc Duyên động tác. Cỗ kiếm ý này liền tại trước mắt bao người toàn bộ rót vào Kinh Thiên Minh thể nội.

Huyền Âm kiếm ý, đặc điểm lớn nhất tại thời khắc này hiện ra ở trước mặt mọi người.

Chí âm chí tà kiếm ý tràn vào Kinh Thiên Minh thể nội, chỉ bằng vào chính hắn ý chí lực tại thời khắc này căn bản không cách nào ngăn cản kia khủng bố như dòng lũ kiếm ý, trong nháy mắt liền bị áp chế tại ý thức chỗ sâu nhất, người bị kiếm pháp điều khiển.

Mở mắt.

Trong 2 con ngươi tản mát ra xanh mơn mởn lãnh mang.

Nhếch miệng. Chính là một tiếng để người nhịn không được tê cả da đầu tiếng cười.

“Ha ha ha!”

“Giết!”

“Giết!”

Ngay cả tiếp theo 2 tiếng tiếng la giết lối ra, Kinh Thiên Minh thân hình thoắt một cái ở giữa, người đã ** phun ra, trên tay Mặc Mi trực tiếp xông hướng kia tới Tiếu Tam Tiếu giết tới. Trong lúc xuất thủ, nó kiếm pháp chiêu thức căn bản không phải Kinh Thiên Minh đã từng học qua kiếm pháp, mà là Huyền Âm 12 kiếm.

Đinh!

Ngạnh xông đi lên Tiếu Tam Tiếu lồng khí trực tiếp nghênh tiếp Mặc Mi, một màn này để Tiếu Tam Tiếu kinh ngạc vô song. Dưới một kiếm này, kình khí tùy ý, 4 phía sinh sinh bị nhấc lên cao mấy trượng sóng nước. Mà ở trong nước bay lên sống cá, thì là trong này ở giữa trực tiếp bị Huyền Âm kiếm ý lăng trì quấy thành phấn kết thúc.

Thiếu niên này là ai

Tiếu Tam Tiếu đã sớm biết được.

Nhưng bây giờ một màn cho dù là Tiếu Tam Tiếu nhìn thấy cũng không khỏi có một loại mồ hôi mao đứng đấy

cảm giác. Kinh Thiên Minh rời khỏi tay Huyền Âm kiếm pháp thực tế là không giả được. Hắn có thể từ không cho rằng Kinh Thiên Minh sẽ là Nhạc Duyên đồ đệ.

Cho dù là đồ đệ. Cũng không có khả năng thi triển ra dạng này kiếm pháp, đó đã không phải là thiên tư có khả năng hình dung đồ vật.

Lấy Tiếu Tam Tiếu nhãn lực, hắn nhìn ra được thiếu niên ở trước mắt bị khống chế.

Mà khống chế đối phương không phải Nhạc Duyên, mà là bộ kia thuộc về bị Nhạc Duyên sáng tạo ra đến kiếm pháp.

Tiếu Tam Tiếu nghĩ tới bộ này chí âm chí tà kiếm pháp bất chính, nhưng tuyệt đối không ngờ đến cái này kiếm pháp đúng là như thế tà dị, bởi vì tại hắn cảm giác bên trong, cái này kiếm pháp là sống. Thẳng tiến không lùi tiến công tư thái, cuồng bạo tiến công để người căn bản nhìn không ra đây là đã từng cái kia cười đùa tí tửng thiếu niên.

Đồng dạng.

Ở đây những người khác cũng nhìn ra trong này chỗ không ổn.

Hạng Thiếu Vũ càng là kinh ngạc lên tiếng: “Đây không có khả năng!” Kinh Thiên Minh có cái dạng gì năng lực, thường xuyên luận bàn hắn hết sức rõ ràng, nhưng tuyệt đối không phải trước mắt cái bộ dáng này. Nếu là Kinh Thiên Minh có lợi hại như vậy. Hắn chỉ sợ 1 kiếm cũng

đỡ không nổi.

Thiên Minh, bị khống chế.

Quay đầu lại, ánh mắt nhìn vừa mới bị đối phương một chỉ bắn ra Bàn Long thương, để vũ khí rời khỏi tay Nhạc Duyên. Trên mặt là rõ ràng vẻ đề phòng.

“Đông Hoàng, ngươi đến cùng muốn làm cái gì “

Mở miệng chính là Đoan Mộc Dung, tú lệ trên mặt đều là tức giận, trực tiếp chất vấn.

“Để các ngươi mở mang kiến thức một chút bản tọa hôm nay tại sao lại muốn tới Kính hồ nguyên nhân.”

Nhạc Duyên chỉ là mở ra 2 tay, trên mặt ý cười hồi đáp: “Không cần dùng loại ánh mắt kia nhìn người, khống chế Kinh Thiên Minh cũng không phải là bản tọa. Mà là Huyền Âm 12 kiếm… Đoán không sai, một bộ còn sống kiếm pháp.”

Kiếm pháp

Sống!

Hoang đường như vậy lời nói, làm cho tất cả mọi người đều trợn mắt hốc mồm. Nhưng bây giờ một màn này, lại là làm cho tất cả mọi người đều không thể nói ra phủ định lời nói.

Trước đó Huyền Âm 12 kiếm bày ra một sát na, toàn bộ Kính hồ người xung quanh đều đã cảm nhận được cỗ

này chí âm chí tà kiếm ý, đó là một loại cực đoan không rõ kiếm ý, thế nhưng là bọn hắn chưa hề nghĩ tới đây là một bộ còn sống kiếm pháp.

Nếu như cái này kiếm pháp là sống, hơn nữa còn có thể khống chế người…

Trong lúc nhất thời, mỗi người não hải bên trong cũng không khỏi tự chủ nhớ tới như thế một vấn đề.

Cảnh cáo !

Vệ Trang cùng Cái Nhiếp ngẩng đầu liếc nhau một cái, đều từ đối phương trong mắt nhìn thấy một chút mê hoặc, nhưng ở nghĩ đến cái gì về sau, sắc mặt lập tức không khỏi đại biến.

Đây là một bộ khác biệt thế gian cái khác kiếm pháp kiếm pháp.

Cái khác kiếm pháp giảng cứu chính là tư chất, giảng chính là ngộ tính, giảng chính là tập kiếm người công lực, thế nhưng là… Nhìn xem Kinh Thiên Minh trên tay kia tiện tay thi triển mà ra Huyền Âm kiếm pháp, uy lực của nó vậy mà không so chính Nhạc Duyên thi triển tiểu cái gì.

Kinh Thiên Minh có lợi hại như vậy vậy căn bản không có khả năng, thế nhưng là có thể thi triển không dưới Nhạc Duyên kiếm pháp, hiển nhiên chỉ có một cái khả năng.

Huyền Âm 12 kiếm không cần cân nhắc cái này.

Nó liền tựa như một bộ y phục. Mặc lên người liền có thể phát huy ra uy lực của nó, thậm chí thụ kiếm pháp bản thân khống chế.

Ma kiếm!

Đây là một bộ căn bản là nên tồn tại thế gian kiếm pháp. Một khi cái này kiếm pháp rơi vào một ít trong lòng hắc ám nhân thủ bên trên, thế gian này lại có bao nhiêu người có thể đủ ngăn cản kiếm pháp này tùy ý giết chóc

Cái này kiếm pháp nhất định phải hủy diệt.

Trong lúc nhất thời, chân chính người thông minh đều đại khái minh bạch Đông Hoàng quá 1 hành động này chân chính ý tứ. Mà ở thời điểm này. Nhạc Duyên đối Nguyệt nhi phất phất tay, ra hiệu đối phương đi tới bên cạnh hắn, hiển nhiên hắn có lời muốn nói cho nàng.

…

“Đây là cái gì “

Lên tiếng chính là Xích Luyện, đứng tại bờ bên kia nàng nhìn thấy tình cảnh này biến hóa, cũng không khỏi trợn mắt hốc mồm.

Cái kia tiểu thí hài làm sao lại bộ kiếm pháp kia

Xích Luyện cảm thấy mình có chút không hiểu.

Ngược lại là đứng ở một bên Hiểu Mộng ánh mắt lạnh

nhạt nhìn trước mắt phát sinh hết thảy. Ánh mắt ung dung bên trong tựa như nhìn thấy tương lai, ngoài miệng lại là chầm chập đưa ra giải thích: “Chính Đông Hoàng sáng tạo ra một bộ tà môn đến cực điểm kiếm pháp, một bộ không bị khống chế kiếm pháp, một bộ nhận nguyền rủa kiếm pháp.”

“Hắn đến Kính hồ, nghĩ đến nó nguyên nhân chính là cái này.”

“Hắn muốn tại cái này bên trong kiến tạo ra 1 cái chuyên môn giam giữ bộ kiếm pháp kia lao ngục. Cái này lao ngục, có lẽ nên xưng là kiếm ngục.”

Giam giữ kiếm pháp lao ngục

Đại Tư Mệnh cùng Thiếu Tư Mệnh nghe tới Hiểu Mộng nghe được lời này, hấp dẫn 2 nữ lực chú ý, đồng dạng Xích Luyện lực chú ý cũng bị hấp dẫn. Các nàng cũng coi là kiến thức rộng rãi, càng là được chứng kiến đồ phượng chi chiến, nhưng từng có giam giữ người giam giữ dã thú mà nói. Nhưng chưa hề nghe nói qua có quan hệ áp kiếm pháp nói chuyện.

Kiếm ngục.

Giam giữ Huyền Âm 12 kiếm lao ngục.

“Chỉ tiếc có người không có phân rõ thế cục đụng đầu vào phía trên này.” Sau khi nói đến đây, Hiểu Mộng ánh mắt rơi vào kia tại đầy trời trong hơi nước Tiếu Tam Tiếu trên thân, “Muốn thất bại trong gang tấc.”

Trong Kính hồ.

Một già một trẻ 2 thân ảnh tại sóng nước bên trong đạp sóng mà đi, mỗi một lần giao thủ đều sẽ chấn lên kinh thiên sóng nước.

Tiếu Tam Tiếu lần thứ 1 cảm thấy có chút biệt khuất.

Nghìn tính vạn tính, lại tuyệt đối không có tính tới trên đời này sẽ có như thế một bộ kiếm pháp, một bộ còn sống kiếm pháp.

Tại đối mặt 1 thiếu niên thời điểm, nguyên bản chuẩn bị tốt hết thảy đều làm vô dụng công.

Cảm thụ được cỗ này thông thiên chí âm chí tà, còn có kia khăng khít hận ý, còn có kia quen thuộc nguyền rủa, Tiếu Tam Tiếu liền biết hôm nay bản thân mình dự định đã là vô tật mà chấm dứt. Tương đối Đông Hoàng bắt đầu. Hắn hiện tại chuyện trọng yếu hơn là phải giải quyết thiếu niên trước mắt trên thân bộ này chí âm chí tà kiếm pháp.

Đây là một bộ đủ để họa thế kiếm pháp.

Tương đối mà nói, thứ này mới là cần nhất giải quyết chuyện thiết yếu.

Thiếu niên không để ý sinh tử, nhưng Tiếu Tam Tiếu lại không thể không để ý đối phương Kinh Thiên Minh sinh tử. Đối đầu thiếu niên này, cho Tiếu Tam Tiếu áp lực đúng là so với bên trên Đông Hoàng còn muốn lớn. Đây không phải nói Kinh Thiên Minh có bao nhiêu lợi hại. Chỉ

là Tiếu Tam Tiếu có càng nhiều cố kỵ.

Tại trước mắt bao người, tại hai tên đồ đệ của mình ánh mắt dưới, Tiếu Tam Tiếu không có cách nào.

Loại tình huống này, Tiếu Tam Tiếu có một loại cảm giác, đó chính là mình chỉ sợ bị Đông Hoàng tính toán 1 đem. Ánh mắt nhìn lại, ánh mắt xuyên thấu qua mông lung hơi nước nhìn thấy chỉ là Nhạc Duyên chính đưa lưng về phía cái này bên trong. Tựa hồ tại đối cái khác người nói gì đó.

Đúng thế.

Nhạc Duyên tại làm giải thích, thuận tiện đem một vật giao cho Nguyệt nhi.

Khi hết thảy đều sau khi nói xong, Nhạc Duyên ánh mắt lúc này mới rơi vào những cái kia nhìn chăm chú lên mình nơi này Mặc gia những người khác, hiển nhiên mình cùng Nguyệt nhi truyền âm đối thoại đã rơi vào mắt của bọn hắn bên trong.

Thậm chí Đoan Mộc Dung càng là suy đoán xảy ra điều gì.

Nàng trực tiếp hỏi ra: “Nguyệt nhi nhưng thật ra là con gái của ngươi đi quả nhiên, thái tử phi đã từng miệng bên trong nam nhân kia chính là ngươi, Đông Hoàng quá 1.”

Một câu, để ở đây trừ Nguyệt Thần cùng Tuyết Nữ những người khác trợn mắt hốc mồm.

Nguyệt nhi, là Đông Hoàng quá 1 nữ nhi

Tại câu nói này dưới, trong lúc nhất thời tất cả mọi người được, nhất là Mặc gia người tại thời khắc này đều nghĩ đến một người khác.

Đó chính là đời trước Mặc gia cự tử đan.

Nguyệt nhi, không phải thái tử Đan nữ nhi

Cái này! ! !

Ở đây nam nhân, tại thời khắc này sắc mặt của từng người đều trở nên vô cùng quỷ dị. Mà trong đó, thiếu nữ Thạch Lan sắc mặt là quái dị nhất, nàng chính nhìn chòng chọc vào Nguyệt nhi trên dưới dò xét không ngừng. (chưa xong đợi tiếp theo.)

…

—

—

—

—

Chương 177 : Vỡ vụn

Đoan Mộc Dung một câu, nói thẳng ra Nguyệt nhi chân chính thân phận.

Tại trong đầu của nàng bên trong, cũng nhớ lại mình từng tại Yến quốc thái tử Đan cung điện bên trong phát giác đến quái dị địa phương. Lúc ấy nàng người còn trẻ, thực tế là nhìn không ra những cái kia xem ra bình thường hành vi đằng sau chân chính không bình thường địa phương.

Chỉ tiếc lúc trước nàng thực tế là còn quá trẻ, cũng không quá hiểu trên mặt cảm tình sự tình. Bất quá tại qua nhiều năm như vậy thời gian về sau, lại nhớ tới đến, tại Yến quốc ngốc không ít thời gian nàng lại là phát hiện trong này quái dị địa phương.

Đó chính là giống như đang nhìn một màn hí.

Chỉ bất quá tại lúc bắt đầu, nàng cũng là làm trong cục người ở bên trong, tự nhiên thấy không rõ lắm. Nhưng là bây giờ lấy người ngoài cuộc ánh mắt đi nhìn, Đoan Mộc Dung đã phát hiện trong này vấn đề.

Đã từng thái tử phi nói những lời kia lại có vài câu là thật

Nghĩ đến đây bên trong, Đoan Mộc Dung không tự chủ được dâng lên một loại nghĩ kĩ cực sợ cảm tưởng.

Thân là Nguyệt nhi mẫu thân, càng là Đông Hoàng quá 1 nữ nhân, lại là mang một cái thái tử phi thân phận sinh

hoạt tại Yến quốc, nàng đến cùng dự định làm cái gì không hiểu, Đoan Mộc Dung đối thái tử Đan dâng lên một loại đáng thương cảm khái.

Chỉ sợ ở phía sau thái tử Đan cũng phát hiện cái gì, bằng không mà nói Kế đô phá thành thời điểm, thái tử Đan lại là tại kia bên trong mất tích.

Vừa nghĩ tới cái kia tại Yến quốc nghe tiếng thái tử vợ chồng tình cảm vậy mà bất quá là một trận huyễn tượng, Đoan Mộc Dung liền có một loại cảm giác da đầu tê dại. Mãi cho đến cuối cùng, đều là đang diễn trò. Cuối cùng, nàng cũng coi là minh bạch lúc trước tại xe ngựa bên trong cuối cùng thái tử phi cho nàng khuyến cáo.

Cẩn thận Đông Hoàng.

Tâm tư chuyển động ở giữa, Đoan Mộc Dung rốt cục nghĩ rõ ràng lúc trước món kia văn danh thiên hạ phi thăng lên trời sự tình đến cùng là cái gì.

Cho tới nay, Đoan Mộc Dung liền rất là hoài nghi Kế đô sự tình.

Ngày đó phát sinh sự tình có quá nhiều quỷ dị chỗ. Nhưng tại hôm nay gặp phải trước mắt cái này trẻ tuổi qua điểm, là Âm Dương gia tối cao thủ lĩnh Đông Hoàng quá 1 về sau, Đoan Mộc Dung não hải bên trong tựa như 1 tia chớp vạch phá đêm tối, chiếu sáng suy nghĩ nơi hẻo lánh.

Thế nhưng là để Đoan Mộc Dung có chút kinh ngạc địa phương là lúc trước thái tử phi câu kia khuyến cáo bên

trong ý tứ tựa hồ cũng không phải là nàng tưởng tượng như thế, cẩn thận Đông Hoàng tựa hồ không chỉ là cẩn thận Đông Hoàng, giọng nói kia cùng trong ánh mắt đều tràn ngập một loại khác thâm ý.

Không kịp nghĩ kĩ quá khứ, lúc trước Đông Hoàng quá 1 biểu hiện ra ngoài năng lực, đã để Đoan Mộc Dung biết báo thù chỉ sợ bất quá là một câu nói suông. Về phần trả thù tại Nguyệt nhi trên thân. Nàng Đoan Mộc Dung còn không có vô sỉ như vậy bỉ ổi.

"…"

Nhạc Duyên không có phủ nhận, đối phương suy đoán ra bản thân thân phận cũng không có để Nhạc Duyên cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Ngược lại là một bên những người khác sắc mặt kinh ngạc kinh ngạc.

Trong đó nhất là lấy Hạng Thiếu Vũ tối thậm.

Cái này xem ra niên cấp gần giống như hắn lớn nhỏ người thiếu niên, lại có một cái niên kỷ cùng bọn hắn không kém nhiều nữ nhi… Cái này, chẳng lẽ Âm Dương gia cầu tiên sự tình chính là chân thực vô giả lần thứ 1. Hạng Thiếu Vũ cảm thấy Kinh Thiên Minh nói không có sai, người này quả thực là 1 cái yêu quái.

Theo Hạng Thiếu Vũ, loại kia võ công cao không tưởng nổi người đại khái chính là vừa mới cùng đối phương giao thủ cái kia tóc trắng hói đầu lão già hợm hẹm. Như thế niên kỷ mới phù hợp đối phương một thân công lực,

phù hợp trong truyền thuyết cao nhân hình tượng.

Cái kia bên trong là trước mắt xem ra niên kỷ so hắn lớn không là cái gì thiếu niên bộ dáng.

Đối mặt có người không ngoài dự liệu ánh mắt, có ánh mắt kinh ngạc. Còn có ngu ngơ thần sắc, Nhạc Duyên cũng không hề để ý, ngược lại là ánh mắt tùy ý quét qua, ánh mắt ở trước mắt trên mặt của mọi người 1 quét qua qua.

Bị nhìn ra Nguyệt nhi cùng mình thân phận, bọn hắn nên là cái gì tâm tính

Nhạc Duyên ánh mắt nhìn thẳng mà đến, để tất cả mọi người ở đây lại lần nữa cảm thấy kia trong đó ẩn ẩn áp lực.

“Thôi được!”

“Đã phát hiện, vậy cũng chỉ có thể để bản tọa như thế.”

2 tay mở ra, kia tại Huyền Âm 12 kiếm cùng Tiếu Tam Tiếu trong lúc giao thủ khí kình gợn sóng, khiến cho toàn bộ Kính hồ nước hồ không số ít điểm đều hóa thành đầy trời hơi nước, những này quay chung quanh tại mọi người bên người hơi nước cấp tốc xoay quanh vào tay. Tại trong lòng bàn tay hóa thành 1 đem óng ánh thấu triệt nhỏ vụn phi đao.

Mười ngón tay xòe ra, băng tinh phi đao chính là rời khỏi tay.

Nhạc Duyên đột nhiên một kích để ở đây tất cả mọi người trở tay không kịp.

Đối mặt ** ** mà đến băng tinh phi đao, Mặc gia người cơ hồ là toàn bộ đồng thời xuất thủ, riêng phần mình thi triển ra mình am hiểu nhất chiêu thức ngăn cản bay về phía phi đao của mình. Thế nhưng là để mọi người kinh ngạc là, cái này phi đao tốc độ cũng không chậm, lại là cho người ta một loại tránh cũng không thể tránh cảm giác, chỉ có thể cứng rắn chống đỡ.

Đinh! Đinh! Đinh!

Liên tiếp thanh tiếng vang vang lên.

Kia là riêng phần mình binh khí cùng băng đao va chạm tiếng vang, chỉ là mọi người còn đến không kịp kinh ngạc cái này Đông Hoàng chiêu thức uy lực làm sao lại yếu như vậy thời điểm, lập tức sắc mặt đại biến. Băng đao hòa tan, thẳng vào mọi người thể nội.

Ở đây vậy mà là trừ Đoan Mộc Dung, Thạch Lan, Nguyệt Thần cùng Tuyết Nữ cùng Nguyệt nhi bên ngoài. Những người khác đều tại cùng thời khắc đó bên trong này quỷ dị băng đao. Trong lúc nhất thời mọi người hơi biến sắc mặt, không hẹn mà cùng dâng lên một cỗ khủng hoảng cảm giác, một loại tên là bất an đồ vật bò lên trên trong lòng.

Đây là! ! !

Nguyệt nhi thấy thế sắc mặt không khỏi hơi đổi, chiêu này nàng biết.

“Nguyệt nhi. Sinh tử của bọn hắn liền giao ngươi.”

1 chiêu này rõ ràng là sinh tử phù, lấy chân khí của hắn làm mồi sinh tử phù, cho dù là Tiếu Tam Tiếu cũng vô pháp giải quyết. Hoặc là nói, Tiếu Tam Tiếu tự thân công lực chân khí thuộc tính nếu là dùng để giải quyết cái này, vậy sẽ là lớn nhất độc.

Quay người.

Ánh mắt tại Nguyệt Thần cùng Tuyết Nữ 2 người trên mặt dừng lại một chút, Nhạc Duyên lúc này mới đi đến bên bờ. Ánh mắt nhìn kia bị Huyền Âm 12 kiếm kiếm ý sinh sinh cản trở Tiếu Tam Tiếu, Tiếu Tam Tiếu 1 trận chiến này cho dù là người bên ngoài cũng nhìn ra được là như thế nào biệt khuất.

Bởi vì trên đời này còn không có nghĩ tới sẽ có một bộ còn sống kiếm pháp.

Ngẩng đầu nhìn trời.

Trong ánh mắt nhìn thấy chính là kia mông lung che chân trời, về phần ngày ấy đầu đã sớm bị cái này tràn ngập toàn bộ Kính hồ hơi nước chỗ che lấp, tầng 1 nồng đậm sương trắng triệt để cản trở mặt trời bộ dáng. Cho dù là bị che chắn Nhạc Duyên cũng có thể nhìn ra thời gian bây giờ.

Thời gian cho nên giữa trưa.

Lúc này là dương khí thịnh nhất thời điểm, cũng là

Huyền Âm kiếm pháp thời khắc yếu đuối nhất.

Ngay tại lúc này!

Tâm tư định ra, Nhạc Duyên đã có động tác.

2 chân một sai, một thân công lực tại thời khắc này triệt để vận chuyển tới đỉnh phong nhất, áo tím bay giương bên trong, trên đầu trang sức càng là ầm vang nổ tung, kia là tinh thần lực cũng tại thời khắc này đến mạnh nhất thời điểm.

Khổng lồ khí áp lấy Nhạc Duyên làm trung tâm hướng 4 phương 8 hướng tán đi, thẳng bách người xung quanh không ngừng lui lại ra.

Tinh thần như xúc giác đồng dạng bắt đầu hướng trước mắt toàn bộ Kính hồ mở rộng ra ngoài, từng chút từng chút đem trước mắt toàn bộ hồ nước bao khỏa tại trong đó.

Ầm ầm!

Sắc trời tại thời khắc này đột nhiên ám.

Lôi điện bắt đầu xuất hiện.

Từng đạo dữ tợn đáng sợ tia chớp màu bạc từ bầu trời chém thẳng vào mà xuống, đánh vào nước hồ bên trên, thẳng nện lên đầy trời sóng nước. Một cỗ kì lạ lực kéo bắt đầu từ chân trời rơi xuống, hướng phía dưới Kính hồ bao phủ mà tới.

Oanh! Oanh! Oanh!

Một cỗ sóng nước nhổ hồ mà lên, quay quanh lấy phóng tới giữa không trung.

Kính hồ bên trên.

Tiếu Tam Tiếu phát giác được cỗ này lực kéo, bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía phong vân biến ảo bầu trời. Thấy thế, Tiếu Tam Tiếu chính là biến sắc, một màn này hắn đã từng cũng đã gặp.

Quả nhiên.

Đông Hoàng là phải tiếp tục vỡ vụn thời gian.

Chỉ là duy nhất để hắn nghi ngờ là cái này bao phủ sân bãi thực tế là có chút lớn qua điểm, vậy mà đem toàn bộ Kính hồ bao phủ trong đó.

Chưa cùng Tiếu Tam Tiếu nghĩ rõ ràng tới, đứng tại bên bờ Nhạc Duyên đã là thân hình huyễn động, đi thẳng tới Kinh Thiên Minh phía sau.

Không cùng Kinh Thiên Minh có hành động, Nhạc Duyên đã tay phải đắp lên Kinh Thiên Minh đỉnh đầu, 5 ngón tay một nắm, cứ như vậy trực tiếp đem Kinh Thiên Minh cả người giơ lên. Ánh mắt ngưng lại, tại một trận két âm thanh bên trong Huyền Âm 12 kiếm kiếm ý sinh sinh bị Nhạc Duyên từ Kinh Thiên Minh thể nội tách rời ra.

Tại cái này hấp xả quá trình bên trong, tất cả mọi người chỉ cảm thấy bên tai ông ông trực hưởng.

1 cái âm lãnh đến cực điểm thanh âm ở trong lòng vang lên.

“Giết!”

“Giết! Giết! Giết!”

Âm lãnh, tà dị, đây là cảm giác này điểm giống nhau.

Mà tại ở trong đó còn có một cỗ cảm giác cực kì không cam lòng cùng phẫn hận.

Sau đó, liền tại Tiếu Tam Tiếu ánh mắt kinh ngạc bên trong, cái này Huyền Âm 12 kiếm phản phệ.

Tại còn chưa bị triệt để lôi ra Kinh Thiên Minh thể nội một khắc cuối cùng, Kinh Thiên Minh ngón trỏ hơi động một chút, Huyền Âm 12 kiếm chính là rời khỏi tay, không phải 1 kiếm, mà là 12 kiếm tề phát, mục tiêu trực chỉ sáng tạo chủ nhân của nó Nhạc Duyên.

“Hừ!”

Đến từ Phượng Hoàng nguyền rủa, ở thời điểm này phát giác được nguy hiểm, đã không để ý tới ẩn tàng, Huyền Âm 12 kiếm kiếm ý đúng là lựa chọn trực tiếp xuất thủ. Chỉ là đối mặt một kích này, Nhạc Duyên không có chút nào ngoài ý muốn.

Ban đầu ở đồ phượng về sau, Nhạc Duyên liền đã sớm phát giác được cái này Phượng Hoàng lưu lại cuối cùng phục bút.

Chỉ tiếc bản thân nguyền rủa Nhạc Duyên, lại là bị Nhạc Duyên lấy Huyền Âm 12 kiếm làm thay thế, chỉ có thể nguyền rủa tại cái này Huyền Âm 12 trên thân kiếm, phối hợp với Huyền Âm 12 kiếm chí âm chí tà, cả 2 kết hợp dưới phát sinh không tưởng được phản ứng.

Từ đông độ trở về đến nay, Nhạc Duyên một mực chuẩn bị giải quyết chuyện này.

Hiển nhiên.

Hiện tại chính là tốt nhất thời điểm.

Bên bờ.

Mọi người cảm giác bên trong, tại Huyền Âm 12 kiếm tề xuất một sát na, toàn bộ Kính hồ thật giống như trong tầm mắt biến mất đồng dạng, cảm giác kia tựa như Kính hồ bị trống rỗng từ thế giới này cắt đứt ra ngoài không khác nhau chút nào.

Trên thực tế cũng thế.

Tại trong ánh mắt của bọn hắn, toàn bộ Kính hồ biến mất không còn, tính cả tại nơi đó 3 người cũng cùng nhau biến mất không thấy gì nữa.

Lưu lại 1 cái cự đại cái hố nhỏ.

Có lẽ tại qua thật lâu, cái này bên trong sẽ năm qua năm lại lần nữa tích lũy ra 1 cái Kính hồ đến, chỉ là đã từng cái kia Kính hồ triệt để biến mất không thấy gì nữa.

Người đâu

Kết quả như thế để người ở chỗ này đều trở tay không kịp.

Nguyệt Thần như thế.

Tuyết Nữ như thế.

Nguyệt nhi như thế.

Thạch Lan như thế.

Xích Luyện như thế.

Lớn Thiếu Tư Mệnh như thế.

Bị bên trong sinh tử phù Mặc gia mọi người cũng giống như thế.

Chỉ có Đạo gia thiên tông chưởng môn Hiểu Mộng không có bất kỳ cái gì thần sắc biến hóa.

Ngẩng đầu nhìn nửa ngày, sau đó người quay người, chập chờn dáng người đạp trên ưu nhã bộ pháp không rên một tiếng rời đi. Tại Hiểu Mộng rời đi không lâu, chỉ nghe sóng một thanh âm vang lên, từ giữa không trung đột ngột rơi ra 2 người.

Chính là hói đầu Tiếu Tam Tiếu cùng Kinh Thiên Minh.

Tiếu Tam Tiếu 1 đem ôm Kinh Thiên Minh hôn mê thân

thể, đặt chân tại bên bờ một tảng đá lớn bên trên, ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm trước mắt cái hố nhỏ, sắc mặt quái dị không nói ra được, có ảo não, còn có cái khác. (chưa xong đợi tiếp theo.)

Chương 178 : Kết thúc bắt đầu!

Bên bờ.

Sóng lớn vỗ bờ.

To lớn tiếng sóng như kinh lôi trận trận truyền ra đến, thỉnh thoảng tóe lên cao mấy trượng bọt nước, tại ánh nắng chiếu rọi xuống chiết xạ ra một mảnh cầu vồng.

Mà toà kia to lớn thận lâu cứ như vậy dừng sát ở kia bên trong, không ít Âm Dương gia đệ tử ngay tại phía dưới dò xét.

Đúng lúc này

1 đạo to lớn tiếng sấm âm thanh bỗng nhiên từ phía chân trời truyền ra.

Tia chớp màu bạc từ trời mà xuống, trực tiếp đánh vào thận lâu phía trên, xuất từ lôi điện khủng bố lực phá hoại trực tiếp tại thận lâu phía trên mở một cái hố. Khổng lồ như thế chấn động tự nhiên dẫn động thận lâu bên trong Âm Dương gia các đệ tử chú ý.

Nhưng mà, đó cũng không phải nhất làm cho tất cả mọi người hãi dị địa phương, mà là một bộ ngọc quan tài từ cái này lỗ rách bên trong phá không mà ra, tại một cỗ lực lượng vô danh dẫn dắt dưới trực tiếp hướng bầu trời bay đi. Cùng Âm Dương gia mọi người kịp phản ứng về

sau, bọn hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn một màn này.

Một bộ chứa hài cốt ngọc quan tài, phá không phi thăng.

…

Cùng lúc đó.

Kính hồ.

Một màn như thế để Mặc gia tất cả mọi người ngoài dự liệu. Bọn hắn dự đoán đến tuyệt đối đại chiến lại là bỏ dở nửa chừng, thậm chí bọn hắn đều đã có liều mạng một lần dự định, cho dù là không nhìn thấy mảy may có thể lấy thắng hi vọng.

Thế nhưng là

Kết quả như vậy, vẫn là bọn hắn không hiểu ra sao.

Đến cùng chuyện gì xảy ra

Kia cuối cùng cuồng bạo 1 kiếm dưới, đến cùng xảy ra chuyện gì, tất cả mọi người chỉ thấy được cuồng loạn kiếm ý sinh sinh đem Kính hồ cắt đứt ra ngoài, chân chính biết được tình huống cũng chỉ có kia tóc trắng hói đầu Tiếu Tam Tiếu.

Tại buông xuống mang bên trong hôn mê Kinh Thiên Minh về sau, Tiếu Tam Tiếu mặt không biểu tình đứng tại kia bên trong lẳng lặng nhìn kia to lớn cái hố nhỏ, nhìn sau một lúc lâu, lúc này mới bất đắc dĩ thu hồi ánh mắt, đem ánh mắt rơi vào Nguyệt nhi trên thân.

“…”

Tiếu Tam Tiếu ánh mắt để Nguyệt nhi khẽ giật mình, sắc mặt cứng lại, lại là đề phòng. Đứng ở một bên Nguyệt Thần cùng Tuyết Nữ càng là thân hình khẽ động, đi tới Nguyệt nhi phía trước, đem Nguyệt nhi bảo hộ ở sau lưng. Nhìn kia cảnh giác bộ dáng, tựa hồ có một lời không hợp liền động thủ dự định.

Có thể cùng Đông Hoàng giao thủ tương xứng người. Có thể nào không khiến người ta cảnh giác đề phòng

“Tiểu cô nương, hi vọng ngươi tự giải quyết cho tốt.”

Ánh mắt lấp lóe, Tiếu Tam Tiếu cuối cùng vẫn là từ bỏ mình tâm lý kia chợt lóe lên ý nghĩ, nhưng lấy hắn đối Nhạc Duyên hiểu rõ. Đối phương có thể nào sẽ không làm an bài huống chi Tiếu Tam Tiếu từ trước mắt thiếu nữ này trên thân cảm nhận được Trường Sinh đan khí tức cùng một cỗ ẩn tàng cực sâu lăng liệt kiếm thế.

Cỗ này kiếm thế, cùng lúc trước cùng mình giao phong Huyền Âm 12 kiếm cơ hồ đồng xuất một lò.

Nếu không có đoán sai, tiểu cô nương này chính là 1 viên chìa khoá.

1 viên có thể mở ra cái này kiếm ngục chìa khoá.

Tiếu Tam Tiếu tự nói bất phàm, nhưng cũng không ngờ đến Đông Hoàng đi tới nơi này mục đích vậy mà là tại cái này bên trong lấy phá toái hư không thủ đoạn sinh

sinh trong hư không tạo ra 1 cái giam giữ Huyền Âm 12 kiếm lao ngục.

Cỗ này chí âm chí tà, cỗ này nguyền rủa. Đã để Tiếu Tam Tiếu minh bạch thứ này chỉ sợ là so Đông Hoàng kinh khủng hơn đồ vật.

Vật này ngay cả Đông Hoàng đều chỉ có thể kiến tạo 1 cái hư không lao ngục đến vây khốn, như vậy hắn Tiếu Tam Tiếu tự nhiên cũng vô pháp tiêu diệt bộ này còn sống bị nguyền rủa kiếm pháp.

Đây là một vấn đề khó.

1 đạo Nhạc Duyên chuyên môn lưu cho Tiếu Tam Tiếu nan đề.

Loại kiếm pháp kia Tiếu Tam Tiếu không cảm thấy có bao nhiêu người có thể chịu nổi dụ hoặc một khi để bộ kiếm pháp kia tứ không kiêng sợ phóng xuất ra, kia lăng trì kiếm ý chỉ sợ sẽ tại thế gian này tạo nên chân chính núi thây biển máu.

Càng quan trọng hay là bộ kiếm pháp kia không cầu người mà thi triển tư chất, chỉ cần phù hợp Huyền Âm 12 kiếm yêu cầu, như vậy liền có thể tứ không kiêng sợ thi triển đi ra.

Trước đó kia Kinh Thiên Minh chính là tốt nhất ví dụ.

Nói một cách khác , bất kỳ người nào cũng có thể bị bộ kiếm pháp kia ký túc.

Đông Hoàng cho hắn Tiếu Tam Tiếu lưu lại 1 cái thiên đại nan đề.

Lớn nhất nguyên do, chính là Đông Hoàng lưu lại cái này lao ngục chân chính mở ra chìa khoá, cũng chính là trước mặt cái này đeo trên người lấy Trường Sinh đan khí tức thiếu nữ. Như nghĩ cam đoan thế gian này bình yên, không bị Huyền Âm 12 kiếm họa thế lời nói, như vậy hắn liền nhất định phải cam đoan thiếu nữ này an toàn.

1 trận chiến này. Hoàn toàn là Đông Hoàng làm cho hắn Tiếu Tam Tiếu nhìn.

Chí ít tại hắn Tiếu Tam Tiếu tìm kiếm được có thể an ổn khống chế bộ kiếm pháp kia phương thức trước đó, hắn chỉ có thể dùng 1 địch nhân thân phận đi bảo hộ Âm Dương gia Thánh nữ.

Ánh mắt 1 quét qua qua tất cả mọi người ở đây, Tiếu Tam Tiếu tại cuối cùng cũng chỉ có thể có chút thán một tiếng.

Quả nhiên.

Vẫn là thất bại.

Dù là hắn là tìm kiếm được lúc này, tìm kiếm được cơ hội này, nhưng trời không khỏi mình, kết quả là hay là 1 cái khiến người ta thất vọng kết quả.

Chẳng lẽ có thể giết Đông Hoàng chỉ có tình một chữ này a…

Nhắm mắt lại, Tiếu Tam Tiếu trải nghiệm lấy tâm lý kia phần biệt khuất.

Bất quá ở thời điểm này, hắn ngược lại là minh bạch từng tại thục núi hỏi ra vấn đề kia chân chính đáp án. Nếu là cái này Huyền Âm 12 kiếm có đao kia bên trong thời gian chân ý, chỉ sợ cái này Huyền Âm 12 kiếm cuối cùng thật là không người có thể khống.

Hắn vì cái gì không có thi triển một bộ này võ học

Tại thời khắc này, Tiếu Tam Tiếu lại có một loại may mắn như thế kinh hỉ cảm giác.

Tiếu Tam Tiếu có một loại ảo giác. Chỉ sợ kia thiên thu đại kiếp chính là từ Đông Hoàng lần này cử động kéo ra chân chính mở màn, vì phòng bị cái này, hắn nhất định phải có chuẩn bị.

“Tản đi đi.”

“Lão phu muốn tại cái này bên trong bế quan.”

Đối Vệ Trang cùng Cái Nhiếp mấy người phất phất tay, lại hướng Thạch Lan phương hướng liếc nhìn sau. Lực chú ý cuối cùng dừng ở Nguyệt nhi trên thân, Tiếu Tam Tiếu lúc này mới khuyên giải nói: “Tiểu cô nương, ngươi tự giải quyết cho tốt.”

Một câu, để bản thân ngo ngoe muốn động bầu không khí im bặt mà dừng.

“Dung tỷ tỷ.”

“Ngươi đi theo Nguyệt nhi đi thôi.”

Một mực là duy trì lạnh nhạt biểu lộ Nguyệt nhi ánh mắt dừng ở Đoan Mộc Dung trên thân, mở miệng mời đối phương, về phần Kinh Thiên Minh tại bị Tiếu Tam Tiếu buông xuống một nháy mắt liền bị Cái Nhiếp ôm trở về. Chỉ là đối mặt Nguyệt nhi mời. Đoan Mộc Dung lại là trầm mặc nửa ngày, cuối cùng lựa chọn cự tuyệt.

Loại kết quả này, hay là Nguyệt nhi trên khuôn mặt nhỏ nhắn nhịn không được xuất hiện vẻ thất vọng, nhưng loại kết quả này cũng không có vượt quá Nguyệt nhi đoán trước.

Cuối cùng Nguyệt nhi cũng không nói gì, chỉ là quay người đi.

Nguyệt Thần thì là giữ im lặng đi theo sau, ngược lại là Tuyết Nữ nhìn nhìn mọi người ở đây lại nhìn một cái Đoan Mộc Dung cùng Thạch Lan, hé miệng cười một tiếng, không biết nghĩ đến cái gì, lắc đầu cũng quay đầu xong rời đi.

Hắn, quả nhiên là biện pháp tốt.

Làm phụ thân hát mặt đen, mà để Nguyệt nhi hát mặt trắng, một tay sinh tử phù liền triệt để chia cắt cừu hận, lấy Nguyệt nhi tính tình sợ rằng sẽ thay bọn hắn trong đó không ít người giải hết.

Dạng này thủ đoạn. Trong hoàng thất mới là thường

thấy nhất.

Nguyệt nhi đã từng sinh trưởng hoàn cảnh, chú định nàng đối cái này cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Không hổ là sư phó cùng hắn nữ nhi.

Bình thường người chỉ sợ đều xem nhẹ Nguyệt nhi.

Tính tình thiện lương, nhưng chưa hẳn đại biểu nàng liền chân chính ngây thơ.

Nhưng…

Nàng Tuyết Nữ muốn chỉnh hợp Thánh môn lời nói, Nguyệt nhi chính là mấu chốt nhất nhân vật. Nguyệt nhi là có thể để cho Âm Dương gia cùng Mặc gia hợp hai là 1 không thể thiếu thốn người. Chỉ cần Nguyệt nhi hỗ trợ sẽ so với nàng đơn thuần dùng vũ lực cưỡng ép áp đảo muốn dễ dàng hơn.

Huống chi, Tuyết Nữ cũng không ngờ đến trên đời này còn có 1 cái lợi hại như thế lão hói đầu đầu lĩnh.

Chỉ là hiện tại Nguyệt nhi hay là sẽ giống lúc trước như vậy nghe lời sao

Trong lúc nhất thời Tuyết Nữ chân mày cau lại.

Đáng tiếc là Tuyết Nữ vừa nghĩ tới cái kia cứ như vậy rời đi nam nhân, tâm tình lại lần nữa trở nên hỏng.

Thật sự là 1 cái hảo tâm hung ác nam nhân.

Đồng thời.

Tại Nguyệt Thần mang theo Nguyệt nhi, còn có ở bên ngoài chờ lớn Thiếu Tư Mệnh 2 người.

4 người trên mặt đều là có một tia thổn thức cùng bất đắc dĩ, còn có một cỗ vẻ u oán. Dù là các nàng đã sớm biết có một ngày như vậy. Nhưng khi 1 ngày này đến thời điểm, vẫn là để người nhịn không được phiền lòng ý loạn.

Về phần Xích Luyện, thì là chẳng biết lúc nào cùng ngày đó tông Hiểu Mộng cùng nhau rời đi.

Trên đường.

Nguyệt Thần một bên nhìn xem Nguyệt nhi bóng lưng, một bên tự nhủ: “Nguyệt nhi, từ hôm nay trở đi, Âm Dương gia đã không có.”

“…”

Lớn Thiếu Tư Mệnh nghe vậy không nói, mà Nguyệt nhi cũng chỉ là bờ môi giật giật, không có lên tiếng, nghe Nguyệt Thần tiếp tục nói: “Dương đã đi, như vậy còn lại liền chỉ có âm. Như vậy từ hôm nay lên. Âm Dương gia liền nên đổi tên Âm Quý.”

“Hôm nay, Nguyệt nhi ngươi chính là Âm Quý Phái Thánh nữ.”

“Âm Quý Phái tương lai để cho Nguyệt nhi ngươi kế

thừa.”

Âm Dương gia, trừ dương hơn âm.

Là Âm Quý.

Đây chính là lúc trước đông quân cùng Đông Hoàng cùng tồn tại chân chính ý nghĩa.

Âm Quý Phái

Đáp án này vừa ra tới, ngược lại để Đại Tư Mệnh cùng Thiếu Tư Mệnh 2 người có chút kinh ngạc, lại càng khiến người ta có chút thất thần. Đứng tại đỉnh phong nhất Âm Dương gia, cùng giờ phút này Đông Hoàng vỡ vụn phi thăng cùng nhau tiêu vong, lưu lại chỉ có Âm Quý.

Đương nhiên.

Điểm này, chỉ là Nguyệt Thần trả lời cùng thuyết pháp.

Nhưng tại một người khác mắt bên trong, lại không phải dạng này.

1 tháng sau.

Một chỗ sơn động bên trong.

Thanh âm khàn khàn tại hắc ám hang động bên trong không ngừng quanh quẩn.

“Đông Hoàng đại nhân phi thăng lên trời “

“Không!”

“Đông Hoàng đại nhân chỉ là trở về Thiên đình, đại nhân tại kia bên trong nhìn chăm chú lên phía dưới hết thảy. Chờ đợi thuộc hạ biểu hiện, bằng không mà nói đại nhân cũng sẽ không ban cho thuộc hạ Trường Sinh đan.”

“Còn có kia Âm Quý là cái gì “

“Những nữ nhân kia là đang lãng phí Đông Hoàng đại nhân đồ vật.”

“Âm Dương gia chính là Âm Dương gia, thuộc về Đông Hoàng đại nhân Âm Dương gia.”

“Các ngươi bọn này phản đồ, toàn bộ phản bội Đông Hoàng đại nhân.”

“Đã như vậy. Ta Từ Phúc sẽ vì Đông Hoàng đại nhân trông giữ ở phần này đại nghiệp. Không thể để cho những này phản đồ quên mất Đông Hoàng đại nhân thần uy.” Tiếng bước chân bên trong, một đạo hắc ảnh từ trong huyệt động chậm rãi bước ra, tự lẩm bẩm: “Thần uy… Thần uy!”

Bước chân dừng lại, bóng đen ngừng lại.

Lập tức, hang động bên trong tràn ngập ra thấy lạnh cả người.

“Dạng này liền tốt.”

Trong động tác, 1 trương từ băng ngưng làm mặt nạ xuất hiện tại trên lòng bàn tay. Sau đó Từ Phúc chậm rãi đem mặt nạ mang trên mặt, lúc này mới bước ra một bước cửa hang, tại ánh nắng chiếu rọi xuống, tấm kia hàn băng mặt nạ chiết xạ ra hào quang bảy màu.

Đúng!

Chính là như vậy!

Bắt chước bừa đồng dạng.

“Ngô!”

“Thật đáng ghét ánh nắng.”

Chắp 2 tay sau lưng, Từ Phúc ngoẹo đầu, suy tư cái khác một vấn đề, hắn nên lấy một cái dạng gì xưng hô đến làm việc đâu Vân Trung Quân cái thân phận này tự nhiên là không thể dùng.

Vậy hắn nên gọi tên gì đâu

Hồi lâu.

Từ Phúc nhớ tới đã từng 1 kiện chuyện cũ.

Kia là từ hay là Hữu hộ pháp Tinh Hồn đại nhân tiêu diệt một chỗ tây đến tên trọc, từ kia bên trong hiểu rõ đến những này tên trọc bên trong một chút ghi chép.

Nghe nói ở trong đó có cái rất lợi hại nhân vật, tên là Đế

Thích Thiên.

Vậy hắn liền gọi Đế Thích Thiên tốt.

Thần phục tại Đông Hoàng đại nhân phía dưới Đế Thích Thiên.

Lấy đại biểu thần danh nghĩa làm việc.

Mặt khác một chỗ tên là lê núi sơn phong.

Xích Luyện 1 người ở tại giữa sườn núi một chỗ nhà tranh bên trong.

Giờ phút này, ở trước mặt nàng chính quỳ một cái vóc người gầy tiểu nhân tiểu nữ hài nhi, tại bên cạnh nàng càng là vây quanh 1 đầu doạ người màu xanh đại mãng. Tại lúc trước Nhạc Duyên phá không về sau, nàng liền trực tiếp lựa chọn rời đi. Bởi vì Xích Luyện phi thường rõ ràng mình tại Âm Dương gia hình thức cùng địa vị.

Nếu không có Đông Hoàng đè ép lời nói, chỉ sợ những nữ nhân kia cái thứ 1 đối phó chính là nàng.

Rời đi, đối Xích Luyện đến nói là lựa chọn tốt nhất.

Mà trước mặt nàng tiểu cô nương này, thì là nàng rảnh rỗi sau tại chiến loạn chi địa thu dưỡng một đứa cô nhi.

Tiểu nữ hài nhi bộ dáng tú lệ tuấn mỹ, xem xét chính là 1 cái tuyệt sắc mỹ nhân phôi tử.

Sau khi lớn lên, dáng dấp của nàng chỉ sợ không dưới

bất luận kẻ nào.

Một tay vuốt vuốt tiểu bạch xà, Xích Luyện một bên dùng đến khinh bạc giọng điệu nói: “Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là ta Xích Luyện đồ đệ nha.”

“Nếu là cô nhi, như vậy vi sư liền cho ngươi lấy cái danh tự đi.”

Ngoẹo đầu, trầm ngâm nửa ngày, Xích Luyện ánh mắt lại là không tự chủ được bị trên tay kia tiểu bạch xà hấp dẫn, lập tức não hải bên trong linh quang lóe lên, một cái tên thốt ra: “Ngươi liền họ Bạch đi, liền gọi Bạch Tố Trinh.”

“Đầu này tiểu bạch xà, chính là vi sư cho đồ nhi lễ vật của ngươi.” Nói xong, Xích Luyện đem trên tay tiểu bạch xà đặt ở một mặt ngốc manh tiểu nữ hài nhi trên tay, đồng thời chỉ chỉ bên cạnh màu xanh đại mãng, “Đầu kia là tiểu Thanh, là đồ nhi ngươi về sau bạn chơi.”

“Đến!”

“Nhìn thấy trên bức họa này người sao “

“Hắn họ Nhạc, tên duyên, sơn nhạc nhạc, duyên điểm duyên.”

“Hắn là thầy trò chúng ta lớn nhất cừu nhân.”

“Vi sư cả đời này là không cách nào báo thù rửa hận, như vậy cũng chỉ có thể giao cho đồ nhi ngươi.”

“Về sau ngươi muốn tìm tới hắn, sau đó giết hắn, đừng để hắn chạy, bởi vì hắn tai họa quá nhiều nữ nhân.”

Tại Xích Luyện ân cần dạy bảo dưới, tên là Bạch Tố Trinh tiểu nữ hài nhi hung dữ nhẹ gật đầu, trừng lớn một đôi mắt bên trong rất cố gắng biểu hiện ra sự thù hận của mình, chỉ tiếc tấm kia ngọt ngào khuôn mặt nhỏ nhắn không có thể hiện ra một tơ một hào sát khí, có chỉ là tú mỹ ngây thơ.

Đối này Xích Luyện cũng không lo lắng, nàng có đầy đủ thời gian đến huấn luyện không phải sao

Yêu cùng hận, từ trước đến nay chỉ là cách nhau một đường.

Nàng cùng hắn cố sự chưa bao giờ kết thúc, từ ngày đó hắn lấy huyễn thuật trêu chọc nàng về sau, đây mới là bắt đầu. (chưa xong đợi tiếp theo.)

…

Chương 1 : đến

Núi xanh liên miên, đứng ở đỉnh núi, ánh mắt xuyên thấu qua mây mù nhìn lần này phương cảnh sắc, liền sẽ cảm nhận được cái này cẩm tú giang sơn tú mỹ.

Chỉ là ưu mỹ này có thể so 1 bộ tranh thuỷ mặc giang sơn, lại là tại một đám dị tộc gót sắt dưới chà đạp không còn, cho dù là lại nhìn, nhìn thấy cũng bất quá là cái này dưới vó ngựa một bộ điểm còn sót lại nhan sắc.

Chỉ là bộ này điểm nhan sắc bên trong hay là có dơ dáy bẩn thỉu dấu vó ngựa, khắc ở cái này như vẽ giang sơn bên trên là như vậy để người cảm thấy chán ghét.

Dưới núi.

Một chỗ sơn thôn.

Cưỡi ngựa cao to người Mông Cổ ngay tại quơ loan đao, ngoài miệng phát ra ô kéo kéo tiếng hô, mà động tác trên tay thì là nhanh chóng hướng phía dưới vung đi. Tại trước người hắn, chính là có 1 cái người Hán ngay tại bỏ mạng phi nước đại.

Chỉ tiếc 2 chân có thể nào chạy qua ngựa bốn vó, loan đao xẹt qua, tóe lên một vũng tản ra nhiệt khí máu tươi.

Đối bọn hắn đến nói, giết 1 cái người Hán lại đáng là gì tại bọn hắn thống trị dưới, người Hán bất quá là chỉ là 4 bọn người loại mà thôi, chỉ là cùng nuôi trong nhà súc sinh đồng dạng, muốn giết tùy thời có thể giết, huống chi

hiện tại càng là tự dưng giết người, mà là lấy tiêu diệt phản kháng phản nghịch phần tử xuất thủ.

Cái này đại địa, bọn hắn người Mông Cổ hiện tại mới là toàn bộ thế giới chủ nhân.

Bọn hắn thống trị phiến đại địa này đã chừng 100 năm, những này phải làm làm nô lệ người Hán lại còn có người dám can đảm phản kháng Đại Nguyên thống trị, đây là trời cho bọn hắn lá gan sao lần này nhất định phải đem cái này bên trong thôn xóm nam nhân giết cái không chừa mảnh giáp, nữ nhân thì toàn bộ toàn diện đoạt lại đi…

Một mảnh trong tiếng cười lớn, mấy kỵ lại lần nữa tăng tốc tốc độ hướng làng chỗ sâu chạy đi.

Cầm đầu 1 tên kỵ sĩ là 1 tên Bách phu trưởng.

Chính là Nhữ Dương Vương dưới binh sĩ.

Lần này đến đây tiêu diệt nơi này loạn đảng, chính là hắn cùng mấy cái Bách phu trưởng bên trong đi theo thiên phu trưởng cùng một chỗ đến đây, tại giết không ít người về sau, tên này Bách phu trưởng đã cảm thấy món này hậu đãi việc cần làm cũng không thể dạng này tùy ý kết thúc.

Đã muốn giết người, cũng muốn cướp người, càng muốn cướp tài, đốt địa.

Hắn cảm thấy mình nhất định phải làm xinh đẹp, mới có thể để cho mình tại cái khác mấy cái Bách phu trưởng

trước mặt nhô lên eo, có thể vỗ bộ ngực nói giết người Hán so với bọn hắn càng nhiều, ngủ qua nữ nhân sẽ không so với bọn hắn càng ít. Càng có thể tại thiên phu trưởng trước mặt đại nhân hiển lộ rõ ràng ra bản thân dũng lực.

Mà lại lấy quá khứ tiêu diệt thí dụ bên trong, những này phản đảng bên trong tất nhiên có không sai nữ nhân.

Hắn thích vô cùng loại kia thà chết chứ không chịu khuất phục hương vị.

Đủ cay!

Đủ kình!

Đủ vị!

Nghĩ đến thoải mái chỗ, cái này Bách phu trưởng vỡ ra miệng rộng, lộ ra một ngụm hoàng tư tư răng hàm cười lên ha hả.

Có đôi khi. Vạn sự tùy tâm ý.

Quả nhiên.

Khi dưới hông ngựa đi tới trong thôn thời điểm, hắn cùng mình thủ hạ một nhóm binh sĩ liền nhìn thấy con đường kia cuối cùng 1 cái nhà tranh trước mặt đứng 2 người phụ nữ.

1 người một thân màu xanh trắng đạo bào, trên tay cầm lấy cùng nhau bạch ngọc phất trần, rõ ràng là 1 cái đạo

cô.

Nhưng để người chân chính để ý không phải đối phương cái này một thân đạo bào, mà là cái này đạo cô bộ dáng. Chỉ bất quá xa xa nhìn lần đầu tiên. Bách hộ một đoàn người cũng đã không tự chủ được lôi kéo dây cương ngừng lại, kinh ngạc nhìn đối phương.

Thanh Phong Dương, Phất Trần Động.

Liên tiếp kia một đầu tóc xanh cũng theo đó bay múa.

Vạn sợi tơ mềm chập trùng, tựa như khiên động một trái tim dòng tư tưởng phun trào. Liên tiếp một nhóm lòng của nam nhân cũng theo đó loạn động.

Tại kia một đầu tóc xanh dưới, là 1 trương thần thái kiều mị khuôn mặt, màu da trắng nõn, mắt ngọc mày ngài, trên mặt ẩn hiện lấy một cỗ u oán mê ly chi sắc, thực tế là 1 cái tuyệt sắc đại mỹ nhân. Bách phu trưởng không có đọc qua cái gì sách, hắn một mực thờ phụng loan đao là chân lý. Đối với nữ tử trước mắt bộ dáng. Cuối cùng càng nghĩ cũng nghĩ không ra bao nhiêu hình dung đối phương mỹ mạo từ ngữ, cuối cùng hắn chỉ có thể dựa theo tâm tình của mình nghĩ đến 1 cái hình dung.

Đó chính là cái kia mặc đạo bào tay cầm phất trần đứng tại trong gió đạo cô đẹp rối tinh rối mù. Chỉ sợ chỉ có quận chúa sau khi lớn lên mới có thể cùng chi so sánh.

Nhưng ở giờ khắc này, hắn tâm cũng không có trước đó cái chủng loại kia sôi trào sát ý, có cũng chỉ là tim đập nhanh hơn.

Bách phu trưởng rất khẳng định, chính hắn coi trọng cái này mỹ mạo đạo cô.

Vô luận như thế nào, nhất định phải đem đối phương mang về nhà, trở thành mình phu nhân.

Ý nghĩ này cùng một chỗ, Bách phu trưởng rốt cuộc ép không đi xuống.

Thậm chí, hắn càng không hi vọng lần này thiên phu trưởng đại nhân phát hiện cái này bên trong có cái này như thế 1 cái đẹp rối tinh rối mù nữ nhân.

Tựa hồ là sợ hãi quấy nhiễu đến cái này 1 cảnh đẹp, Bách phu trưởng bọn người không hẹn mà cùng giảm xuống tốc độ. Từng chút từng chút hướng đối phương tiếp cận quá khứ. Nhưng mà bọn hắn làm như vậy cũng không có tác dụng gì, mỹ mạo đạo cô chỉ là ngước mắt nhẹ nhàng nhìn lướt qua mấy người bọn họ về sau, liền lại đem ánh mắt ném đến phía sau nàng trên phòng ốc.

Ngay lúc này, mỹ mạo đạo cô sau lưng phòng ốc cửa phòng bị mở ra. Từ bên trong lại lần nữa đi ra 1 người.

Một nữ nhân.

1 cái cầm cùng nhau ô giấy dầu, mặc một thân tuyết đồng dạng nhan sắc nữ nhân.

Một chút dò xét đi, Bách phu trưởng phát hiện cái này bạch y nữ nhân bộ dáng vậy mà không kém chút nào trước đó cái kia mỹ mạo đạo cô. Khác biệt mỹ mạo đạo

cô kiều mị chi nhan, cô gái mặc áo trắng này càng lộ vẻ thanh lý xinh đẹp nho nhã.

Vừa liếc nhìn, tựa như chín ngày huyền nữ hàng thế mà đến, đẹp để người không dám nhìn thẳng.

Không giống với mỹ mạo đạo cô trên mặt ẩn hàm u hận. Cô gái mặc áo trắng này thần sắc lộ ra cực kỳ băng lãnh đạm mạc.

Bất quá nhìn niên kỷ cùng khí chất, bạch y nữ tử kia muốn so đạo cô nhỏ một chút.

Lấy Bách phu trưởng kia được chứng kiến quá nhiều nữ nhân kinh lịch đến nói, hắn có thể nhìn ra được 2 cô gái này đều có riêng phần mình cố sự, nhất là cái kia mỹ mạo đạo cô. Đương nhiên, bạch y nữ tử kia thần sắc quá ít, thực tế là nhìn không ra vật gì khác.

Nhưng là tại Bách phu trưởng xem ra, 2 cô gái này đều là hiếm thấy mỹ nhân tuyệt sắc, chính là bọn hắn lần này tiêu diệt phản đảng lớn nhất thu hàng.

Bách phu trưởng trong lòng có quyết định về sau, liền bắt đầu quá khứ 100 thử khó chịu biện pháp, khu động lấy ngựa hướng kia 2 cái mỹ nhân phương hướng đập mạnh đi, chỉ là vừa mới đến gần, hắn liền nghe tới một trận để người cảm thấy kỳ quái đối thoại.

“Sư muội.”

“Chuẩn bị cho tốt “

Mỹ mạo đạo cô nghiêng đầu sang chỗ khác, đối kia chậm rãi vây quanh tới Mông Cổ binh sĩ làm như không thấy, ngược lại là thần sắc nghiêm túc hỏi thăm về nữ tử áo trắng.

“Ừm!”

Nữ tử áo trắng nhẹ nhàng chuyển hạ thủ bên trên ô giấy dầu, nhàn nhạt nhan sắc đôi môi hé mở, đáp: “Sư tỷ, chỉ là ta không có tìm được kia dấm chua lâu năm, cho nên dùng lãng phí không ít mình sản xuất mật hoa đặt ở bên trong.” Nói đến đây bên trong, nữ tử áo trắng nghiêng đầu một chút, dừng lại lúc này mới tiếp tục nói: “Ta nhìn thấy có rất nhiều con kiến bò qua đến, bọn chúng bị mật ong hấp dẫn, cái này viết con kiến đen như mực, không có chút nào đáng yêu. Vẫn là của ta ngọc ong xem ra đẹp mắt nhiều.”

“…”

Lời này để mỹ mạo đạo cô nghe được sững sờ, kinh ngạc dò xét nữ tử áo trắng nửa ngày, nàng thực tế là không biết nên nói cái gì cho phải. Bởi vì nàng có thể khẳng định một điểm, mật ong muốn xa so dấm chua lâu năm càng thêm đáng sợ.

Nhiều năm như vậy thời gian bên trong. Sư muội hay là trưởng thành không ít, đã sớm không có lúc trước cái kia đần bộ dáng, chỉ bất quá tính tình hay là như vậy lạnh lùng.

Bất quá cũng tốt.

Chí ít nàng những năm này hay là có người bồi, không giống người nào đó…

2 cái này mỹ nhân nhi đang nói gì đấy

Bách phu trưởng hoàn toàn nghe không rõ 2 nữ đối thoại, nhưng càng nhiều hay là đối với đối phương coi nhẹ mình sinh ra một loại nộ khí. Mình dạng này hứng thú bừng bừng mà đến, lại bị 2 người phụ nữ làm như không thấy, cái này có thể nhẫn

Tâm tư định ra, Bách phu trưởng liền bắt đầu trước kia rất quen vô cùng uy hiếp.

“2 vị mỹ nhân nhi…”

“Các ngươi tại cái này bên trong, tất nhiên cùng loạn đảng thoát không khỏi liên quan! Người tới, đem 2 cái này cùng loạn đảng có liên hệ người mang đi.” Lời nói rơi xuống, Bách phu trưởng trên tay loan đao đã xa xa chỉ hướng 2 nữ, nhưng trong lòng đã là tại suy tư như thế nào đạt được 2 cái mỹ nhân nhi thể xác tinh thần loại hình vấn đề.

Cũng cùng lúc này, đi theo tại Bách phu trưởng thuộc hạ các binh sĩ đã cười toe toét đem 2 người phụ nữ bao vây lại.

“A “

Ngước mắt, tựa hồ mới phát hiện đối phương bộ đáng. Nữ tử áo trắng nháy mắt đánh giá những này vây quanh mình sư tỷ muội người, tự nhủ: “Nhìn các ngươi bộ dáng

nghĩ đến chính là những cái kia Mông Cổ Thát tử đi “

“Sư tỷ ta vừa mới bắt 1 cái, xem ra mặc thân phận đều muốn cao hơn ngươi không ít.”

“! ! !”

Nữ tử áo trắng lời nói để Bách phu trưởng tất cả mọi người không khỏi sững sờ, lời này… Thân là chiến sĩ cảnh giác tại thời khắc này đè xuống trong lòng bọn họ sắc tâm, trong lúc nhất thời không khỏi cảnh giác lên, lúc này bọn hắn mới phát hiện nơi này kỳ quái chỗ.

Cái này trước mắt 2 cái không có bất kỳ cái gì binh khí 2 cái mỹ nhân tuyệt sắc vậy mà không có chút nào sợ hãi cảm xúc

Chẳng lẽ là phản đảng bên trong cao thủ

Chỉ là tại Bách phu trưởng suy nghĩ cái này thời điểm, chỉ nghe nữ tử áo trắng lại lần nữa nói: “Ngô, sư tỷ ta bắt người kia dáng người so ngươi khôi ngô một điểm, tọa kỵ cũng muốn khá hơn một chút, loan đao cũng muốn tốt một chút. Còn mang theo một đỉnh đại đại mũ nỉ.” Tại bạch ngọc nữ tử hình dung bên trong, Bách phu trưởng đã tại não hải bên trong nghĩ ra bộ dáng của người này, không khỏi hoảng sợ nói: “Thiên phu trưởng đại nhân, các ngươi đem

Đại nhân làm sao đâu “

“Làm sao đâu “

Đáp lời không phải nữ tử áo trắng. Mà là cái kia xem ra thành thục mỹ mạo đạo cô, nàng đang cười, vẻ mặt tươi cười nói 1 cái nghe rợn cả người đáp án: “Ta cũng không có làm cái gì, chẳng qua là đào hắn một đôi nhìn loạn 2 mắt, khoét hắn 1 cái loạn ngửi cái mũi, cắt hắn 1 đầu nói lung tung đầu lưỡi. Xé hắn kia một đôi tai chiêu phong, trảm hắn kia thích loạn động tứ chi, thiến hắn loạn tai họa nữ nhân mệnh căn tử.”

“Sau đó ta để sư muội tìm 1 cái ngâm dưa chua cái bình đem hắn trang đặt ở cái kia bị hắn chà đạp người một nhà phòng bên trong.”

“Cuối cùng nha… Sư muội ta từ trước đến nay sẽ không trù nghệ, không có tìm được dấm chua lâu năm, ngâm không được, chỉ có thể lựa chọn thả một điểm tự nhưỡng mật ong đi vào.”

“Ngươi muốn xem không “

“Lạc, liền tại bên trong.”

Tay áo vung lên, tại một cỗ vô hình khí kình phía dưới, kia cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra, lộ ra kia như là trồng hoa đồng dạng trồng ở cái bình bên trong người, đúng là bọn họ lần hành động này người chủ sự thiên phu trưởng.

Theo trông đi qua, Bách phu trưởng bọn người chỉ thấy một màn để bọn hắn cảm thấy tê cả da đầu một màn.

Cho dù là bọn họ Mông Cổ binh sĩ từ trước đến nay cũng là giết người không chớp mắt người, càng là hung

tàn đến cực điểm.

Nhưng tại giờ khắc này, người như bọn họ cũng cảm thấy phải một cỗ khí lạnh từ bàn chân toàn bộ truyền đến đỉnh đầu.

Nhân côn!

Đây là nghe rợn cả người nhân côn.

Không!

Cái này so nhân côn càng thêm tàn nhẫn.

Cho dù là bộ dáng kia, Bách phu trưởng mấy người cũng nhận ra được, đó chính là bọn hắn thiên phu trưởng đại nhân. Rất khó tưởng tượng, thiên phu trưởng đến cùng tiếp nhận bao lớn thống khổ.

Quay đầu lại.

Giờ khắc này Bách phu trưởng bọn người nhìn 2 cái này mỹ nhân tuyệt sắc ánh mắt không còn là trước đó loại kia sắc mị mị, mà là dùng một loại nhìn xà hạt ánh mắt đang đánh giá đối phương. Tại mấy cái đại nam nhân ứa ra khí lạnh tâm tình bên trong, mỹ mạo đạo cô khóe miệng hơi giương, lại lần nữa cười.

Cái nụ cười này vừa xuất hiện, Bách phu trưởng mọi người sắc mặt đại biến.

Kia chưa phát giác ở giữa tràn ngập ra khủng bố bao phủ hoàn toàn trái tim của bọn hắn, loan đao trong tay

cùng nhau bổ về phía trước mặt 2 cô gái này, không còn có để ý tới đối phương có phải là khuynh quốc khuynh thành giai nhân tuyệt sắc, mà là chém về phía kinh khủng dã thú đồng dạng.

Đối mặt chém tới mang máu loan đao, 2 nữ không tránh không né, không có chút nào động ý tứ.

Tại thân đao cập thân một sát na, mỹ mạo đạo cô động thủ.

Trong tay bạch ngọc phất trần cuốn qua, trực tiếp đem chém tới loan đao cuốn tại cùng một chỗ, kia mềm mại phất trần bộc phát ra lực lượng kinh khủng, trực tiếp làm cho tất cả mọi người loan đao rời tay, càng đem cái này loan đao quấy lại với nhau, xoạt xoạt âm thanh bên trong, xoay thành 1 cái thiết đoàn.

Lại 1 chiêu.

Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt phất trần khẽ quét mà qua, trừ bỏ Bách phu trưởng bên ngoài, những người khác đầu lâu tại thời khắc này bị phất trần kéo ra ngoài.

Máu tươi văng khắp nơi bên trong, trong chớp mắt một đám binh sĩ bên trong liền chỉ còn lại có Bách phu trưởng 1 người.

Huyết vụ tràn ngập, lại quỷ dị không có nhiễm đến 2 nữ trên thân mảy may.

Ba!

Một trận tiếng vang bên trong, thi thể không hẹn mà cùng từ trên lưng ngựa rớt xuống.

Thậm chí Bách phu trưởng cũng bị bị hù từ lưng ngựa là rơi xuống dưới.

“Ma quỷ!”

“Ma quỷ!”

“Các ngươi là ma quỷ!”

Lúc này, nữ nhân trước mắt lại đẹp, Bách phu trưởng cũng không có bất kỳ thưởng thức tâm tư, trong mắt hắn nữ nhân trước mắt là trên thế giới kinh khủng nhất ma quỷ, có lẽ chỉ có trường sinh thiên mới có thể phù hộ hắn.

“Ma quỷ “

Mỹ mạo đạo cô mày liễu nhẹ giương, trong mắt là một loại thất vọng không nói ra được, nhu nhược kia biểu lộ để người nhịn không được lại yêu lại đau, ôn nhu vô cùng đối cái này không ngừng lùi lại Bách phu trưởng khuyên giải nói: “Tại đối mặt một nữ nhân thời điểm, ca ngợi người ta đó mới là một cái nam nhân nên có ưu điểm, có thể nào mắng nữ nhân đâu xem ra mẹ của ngươi không có đưa ngươi dạy bảo tốt.”

“Tới.”

“Hôm nay ta hảo hảo dạy dỗ ngươi.”

Càng cười, Bách phu trưởng càng sợ hãi, thanh âm càng ôn nhu, Bách phu trưởng liền cảm giác trong lòng ý lạnh càng rất.

Hắn hối hận tham gia lần này tiêu diệt phản đảng nhiệm vụ này.

Cuối cùng, cực đoan sợ hãi dưới Bách phu trưởng cũng nhịn không được nữa, trực tiếp quay người liền trốn.

Chỉ là hắn bất quá mới phóng ra mấy bước, liền cảm giác mình cổ áo xiết chặt, thân thể chợt nhẹ, trong chớp mắt người đã bị người ném giữa không trung, đồng thời một cỗ kịch liệt đau đớn truyền đến, mắt tối sầm lại không còn có ý thức.

Oanh!

Lăng không 1 chưởng, Bách phu trưởng thân thể trực tiếp bị mỹ mạo đạo cô lấy khí sức đánh bạo.

Huyết vụ đầy trời tràn ngập, phiêu nhiên mà hạ.

Gần như đồng thời, nữ tử áo trắng trên tay ô giấy dầu đã mở ra, đem 2 người che tại trong đó.

“Sư tỷ, chúng ta bây giờ nên làm cái gì “

“Giết nơi này những này người Mông Cổ, kế tiếp theo tìm kiếm. Chúng ta không phải tìm được một chút dấu vết để lại sao hi vọng cái này bên trong kia cái gọi là cái gì Minh giáo đệ tử không chết hết.”

“Sư tỷ, nếu là tìm được hắn, chúng ta nên làm cái gì “

Trầm mặc hồi lâu, mỹ mạo đạo cô thanh âm trong không khí quanh quẩn, giọng ôn hòa tràn ngập là một loại u oán, nhưng càng nhiều hơn chính là một loại cực đoan lãnh ý.

“Đánh gãy tứ chi của hắn, thậm chí có thể đem hắn trồng ở cái bình bên trong, dạng này hắn liền sẽ không rời đi ta.” (chưa xong đợi tiếp theo.)

…

Chương 2 : phong hoa

ps. Dâng lên hôm nay đổi mới, thuận tiện cho điểm xuất phát 515 fan hâm mộ tiết kéo một chút phiếu, mỗi người đều có 8 tấm phiếu, bỏ phiếu còn đưa Qidian tiền, quỳ cầu mọi người ủng hộ tán thưởng!

Gió lạnh rả rích.

Tại cái này cực nóng thời tiết dưới, người đứng tại cái này núi cao đỉnh núi thời điểm, vẫn cảm nhận được kia xuyên qua sơn cốc kẽ hở ở giữa kia dây lụa lấy sơn tuyền đồng dạng ý lạnh thanh phong. Đứng ở đầu gió, đều sẽ làm người ta nhịn không được có một loại đánh cái run rẩy xúc động.

Không thể không nói chỗ ở này khác biệt phía đông nam, cho dù là tại mùa này cũng làm cho người cảm thấy khí hậu khó lường.

Tại kia trên đường núi.

Hai thớt đen nhánh con lừa nhỏ ngay tại một trước một sau nện bước không thích bước chân leo lên tại kia coi như bằng phẳng trên đường nhỏ, tại con lừa trên lưng thì là các cưỡi 1 tên mỹ mạo nữ tử. 1 người xuyên xanh trắng đạo bào, 1 người một thân tuyết trắng, xa xa nhìn lại phá lệ rõ ràng.

“Sư muội.”

“Ngươi những năm gần đây, ngược lại là biến hóa

không ít.”

Một đường trước tiến vào, trong lúc rảnh rỗi mỹ mạo đạo cô mở miệng lên 1 đề tài, thảo luận nói: “Về nhớ ngày đó, sư muội thế nhưng là thời gian rất dài cũng sẽ không nói lên một câu.” Trước kia, trước mặt nữ tử áo trắng từ trước đến nay trầm mặc, cho dù là có chuyện cũng là tuyệt đối ngắn ngủi.

Thế nhưng là tại sư tỷ muội những năm này cùng nhau thời gian bên trong, các nàng cũng chỉ là 2 người, một số thời khắc có một số việc có vài lời dù sao cũng phải phải có người đến thổ lộ hết lắng nghe, tại nàng trong bất tri bất giác ảnh hưởng dưới, nữ tử áo trắng tính cách phát sinh biến hóa rất là bình thường.

Chí ít để mỹ mạo đạo cô có một chút cao hứng là sư muội của nàng đã sớm không có lúc trước như thế đần độn.

Nhìn quá nhiều.

Kinh lịch quá nhiều.

Cho dù là tính tình tại lãnh đạm, nhưng cũng sẽ không ngây thơ.

“…”

Nữ tử áo trắng nghe vậy thanh nhã cười một tiếng, bàn tay như ngọc trắng nhẹ kéo kia bị thanh phong thổi có chút loạn mái tóc, không nói gì thêm. Nàng biết, sư tỷ của mình lại tịch mịch u oán.

Nam nhân kia!

Ai!

Lấy nàng đối sư tỷ tính tình hiểu rõ, phần này tình cảm đem như kia mai táng tại thổ bên trong rượu ngon, thời gian càng dài liền sẽ trở nên càng dày đặc, càng phát thuần. Dạng này một màn, những năm gần đây nàng gặp qua quá nhiều lần.

Mỗi đến lúc này, nàng liền biết chỉ cần an tĩnh nghe sư tỷ nói liên miên lải nhải. Nghe sư tỷ nói một chút quá khứ, nói một chút mình tưởng niệm.

Nhưng mỗi đến lúc này, nàng liền có một loại ảo giác, cảm thấy mình sư tỷ tại cái này phía trên đã là có tẩu hỏa nhập ma dấu hiệu.

Tình.

Vật này đối cổ mộ người mà nói. Kia cũng là có mê hoặc trí mạng độc dược.

Nhập bụng, cả đời này cũng không cần nghĩ đến giải độc.

Bên tai lại lần nữa vang vọng sư tỷ kia tựa hồ ở bên tai thì thầm lời nói, nữ tử áo trắng cũng không khỏi ngẩng đầu, thất thần nhìn về phía phương xa. Ở đằng kia lẩm bẩm âm thanh bên trong, nàng cũng nghĩ đến đã từng nhận biết nam nhân kia.

Chuyện xưa của mình. Sư tỷ cố sự.

Ha!

Hé miệng bật cười, các nàng cổ mộ người quả nhiên là sống khó.

Ngay tại mỹ mạo đạo cô còn ở đây lẩm bẩm cái gì khác thời điểm, nữ tử áo trắng đột nhiên mở miệng nhấc lên 1 cái những vấn đề khác, lời này vừa mở miệng liền để mỹ mạo đạo cô thanh âm ngừng tạm đến, “Sư tỷ, ngươi cũng muốn Ưng nhi đi! Ta cũng là tưởng niệm đứa cháu này.”

“…”

Lời này để mỹ mạo đạo cô triệt để giật mình tại con lừa trên lưng, thì thầm nói: “Cũng không biết Ưng nhi khi còn bé phải chăng cũng giống đứa bé kia chịu quá nhiều khổ.”

Nữ tử áo trắng rõ ràng một điểm, sư tỷ của mình biến thành như bây giờ, một phần là bởi vì cái kia nhất định phải thua bên trên trách nhiệm nam nhân, còn có một bộ điểm chính là bởi vì chính mình hài tử nguyên nhân. Vì chuyện này. Các nàng sư tỷ muội chuyên môn trải qua Hoa sơn, thậm chí tại kia bên trong ngốc thời gian rất dài.

Cuối cùng hiểu rõ đến kết quả lại là để mỹ mạo đạo cô rất là thất vọng.

Kia Hoa sơn huyết mạch, tuyệt đối không phải nàng sư

tỷ huyết mạch.

Điểm này thân là mẫu thân mỹ mạo đạo cô khẳng định, nữ tử áo trắng đồng dạng khẳng định. Bởi vì những người kia trên thân thực tế nhìn không ra mảy may thuộc về hắn cùng nàng sư tỷ 2 người bất luận cái gì cái bóng. Cuối cùng, ngược lại là các nàng lực chú ý dừng ở 1 cái cái gọi là truyền thuyết phía trên.

Đó chính là mấy chục năm trước cùng Mông Cổ cao thủ hàng đầu nhất Mông Xích Hành một trận chiến sau phá toái hư không Truyền Ưng.

Nói lên phá toái hư không, các nàng sư tỷ muội những năm gần đây phát hiện nhất làm cho người chán ghét 4 chữ chính là cái này cái gọi là phá toái hư không, nếu như không phải như vậy sự tình nơi nào sẽ trở nên dạng này

Nhạc Duyên phá toái hư không.

Trở thành hết thảy chuyện xưa bắt đầu.

Các nàng truy tìm mà đến, nhưng cũng bất quá là vỡ vụn thời gian, để thời gian không có quá nhiều tại trên người của các nàng lưu lại dấu vết gì. Nhưng chuyện này đối với các nàng đến nói lại chỉ là như thế, để người cảm thấy không thể làm gì.

Nam nhân vỡ vụn. Nhi tử cũng vỡ vụn.

Người một nhà lại là đơn độc tách ra tới.

Sở dĩ khẳng định Truyền Ưng thân phận, là bởi vì 2 nữ tại Hoa sơn phái thời điểm, tìm được lúc trước Hách Đại Thông trước khi chết lưu lại tuyệt bút tin, trong thư này mặt chính là ghi lại đã từng phát sinh một ít chuyện.

Nếu như không phải như vậy. Chỉ sợ Hoa sơn sớm tại phát cuồng sư tỷ thủ hạ máu chảy đầy đất.

Bất quá chân chính để 2 nữ cũng không có cách nào chính là tại lá thư này bên trong còn ghi lại chuyện của người đàn ông kia, đối phương lại lần nữa xuất hiện qua, trải qua Hoa sơn. Loại này trời xui đất khiến để các nàng minh bạch thế gian nhất làm cho người không biết làm sao sự tình là cái gì, nhất xa xôi khoảng cách là cái gì.

Sở dĩ xác định Minh giáo cùng Nhạc Duyên thoát không được quan hệ, là bởi vì tại Hách Đại Thông kia phong tuyệt bút dưới thư, 2 nữ bên trên một chuyến Võ Đang sơn. Thấy 1 cái xem như kế thừa hắn một vài thứ vãn bối Võ Đang phái chưởng môn Trương Tam Phong.

Trương Tam Phong là một nhân vật rất lợi hại.

Cho dù là coi bọn nàng 2 người dưới mắt năng lực, nhưng cũng có thể nhìn ra được cái này Võ Đang phái chưởng môn, cái kia một đầu mênh mang tóc trắng lão đạo sĩ mạnh bao nhiêu.

Cho dù là gặp qua đã từng ngũ tuyệt, nhưng tại nhìn thấy Trương Tam Phong thời điểm, 2 nữ cũng không khỏi tán thưởng một tiếng người này tiên phong đạo cốt. Trương Tam Phong rất không tệ, kế thừa đến kia một

thân đạo vận, lại là không có đạt được kia phong lưu cặn bã.

Điểm này, là để 2 nữ rất tán thưởng.

Tại các nàng hỏi thăm dưới, Trương Tam Phong ngược lại là nói ra hắn niên thiếu thời điểm nhận biết một cái nam nhân, cũng nhìn thấy 1 cái tư chất hết sức lợi hại tên là Truyền Ưng thiếu niên. Theo quan sát, 2 người này quan hệ hẳn là phụ tử.

Thậm chí nam nhân kia còn thu thần điêu đại hiệp Dương Quá cùng Quách Phù Dung nữ nhi làm đồ đệ, dùng trên tay hắn trăng khuyết kiếm phối hợp huyền thiết trọng kiếm một lần nữa rèn đúc 3 đem thần binh lợi khí.

2 chuôi đao.

1 thanh kiếm.

Đao vì đao sống dày cùng Đồ Long đao, phân thuộc Truyền Ưng cùng Quách Phá Lỗ.

Kiếm vì Ỷ Thiên kiếm, thì là tại Quách Tương trên tay.

Nói đến đây cái thời điểm, nữ tử áo trắng biểu lộ là kỳ quái , liên đới lấy mỹ mạo đạo cô sắc mặt cũng biến thành kỳ quái, càng là cảm thán trời xui đất khiến phía dưới Tương Dương thành phá kết cục. Bất quá bởi vì thời gian qua rất dài, sự tình của quá khứ cũng bất quá là chuyện cũ mây khói, ngẫu nhiên hồi tưởng lại cười cười liền thôi.

Vạn sự đều chẳng qua cầu 1 cái chữ duyên mà thôi.

Tại cuối cùng. Trương Tam Phong nhắc nhở một chỗ, đó chính là Minh giáo.

Dưới mắt tại thiên hạ ở giữa đều rất có tuyên bố giáo phái, mặc dù cái này giáo phái thanh danh trong giang hồ cũng không làm sao tốt. Bất quá tại 2 người xem ra, cái này giáo phái ngược lại là so với những cái được gọi là danh môn chính phái càng thêm có cốt khí.

Chí ít bọn hắn tại vì phản kháng người Mông Cổ mà một mực nỗ lực.

Hán gia thân nam nhi bên trên dũng khí cũng chỉ có bọn hắn có.

Loại này có lịch sử hoảng hốt cảm giác. Để người cảm thấy không hiểu cảm thán. Mỗi chữ mỗi câu, mỗi 1 cái cố sự bên trong, các nàng cũng đều trở thành truyền thuyết, điều này không khỏi làm cho người có một loại thời gian hoang đường cảm giác.

Chỉ là khi 2 người tới nơi này thời điểm, nhìn thấy chính là Mông Cổ đại quân đối Minh giáo tiến công đả kích.

Không kịp cứu. Cuối cùng chỉ là giết kia phụ trách Mông Cổ đại quân thiên phu trưởng cùng mấy Bách phu trưởng, nhưng người tiến vào tử thương tuyệt đại bộ điểm về sau, lúc này mới đi vòng rời đi, hướng Minh giáo chân chính tổng bộ chỗ mà tới.

Là 1 cái tên là Quang Minh đỉnh địa phương.

Có lẽ, tại cái này bên trong còn có thể hiểu rõ đến tung tích của hắn.

Nhìn sang con đường phía trước, nữ tử áo trắng lại ngó ngó kia đi ở phía trước chính mình sư tỷ, nhìn đối phương bóng lưng, nàng nhẹ nhàng vỗ vỗ thân hình con lừa, đi theo. Qua nhiều năm như vậy, nàng tại mình sư tỷ trước mặt cũng không có cái gì bí mật. Nhưng cũng ở quá khứ bên trong ẩn tàng một chút đồ vật.

Thí dụ như nàng từng tại mộng trong mộng đến nhiều lần nam nhân kia, cho dù là tại mộng bên trong cũng mơ tới sư tỷ của mình, còn có một số cái khác đồng dạng đẹp không tưởng nổi nữ tử.

Đều nói lòng có đăm chiêu, mới cũng có chỗ mộng.

Kết quả như thế, không để cho nàng có thể nói, khó mà nói, cũng không muốn nói.

Cái này, là trong lòng nàng vẫn giấu kín bí mật nhỏ.

“Cái kia Trương Tam Phong rất lợi hại.”

Mỹ mạo đạo cô đột nhiên nói như vậy.

“Ừm!”

Mà nữ tử áo trắng thì là cho 1 cái đồng dạng đáp án.

…

Võ Đang phái.

Phía sau núi.

Một bộ đạo bào, súc lấy thật dài sợi râu lão đạo sĩ đang đội một đầu già nua tóc trắng hứng thú bừng bừng nhìn xem trước mặt thiếu niên, những ngày này. Hắn một mực lo lắng thiếu niên trước mắt thương thế, bất quá cũng may mấy ngày nay gặp phải 2 cái tu vi lợi hại nữ tử, ngược lại để đồ tôn của mình tình huống tốt quá nhiều.

“Vô Kỵ.”

“Hiện tại cảm giác của ngươi thế nào “

Như là lão gia gia hòa ái, Võ Đang chưởng môn Trương Tam Phong trên thân không có chút nào chưởng môn nên có khí thế. Có chỉ có 1 cái lão nhân hiền lành cùng hòa ái. Tại hắn hỏi thăm dưới, trước người cái này tên là Vô Kỵ tiểu nam hài đã mặt mũi tràn đầy hưng phấn trên dưới vuốt thân thể, tình huống so với quá khứ thực tế là tốt hơn quá nhiều.

“Thái sư phó.”

“Vô Kỵ đã tốt hơn nhiều.”

Tiểu nam hài ngữ khí bên trong cũng tận là vui mừng, dù sao qua nhiều năm như vậy đau đớn ai cũng không muốn đi trải nghiệm. Đang nói xong câu nói này về sau, tiểu nam hài trầm mặc một chút, hay là hỏi ra rất nhiều

ngày trước liền muốn hỏi thăm vấn đề.“Thái sư phó, cái kia 2 cái tiền bối là ai a “

Tiểu Vô Kỵ não hải bên trong lại lần nữa hồi tưởng lại đã từng xuất hiện ở trước mặt mình cái kia đạo cô cùng nữ tử áo trắng, dù là niên kỷ của hắn nhỏ, nhưng cũng bị 2 cái này nữ nhân xinh đẹp bộ dáng chấn ở tại kia bên trong.

Tại lúc ấy, đầu óc hắn bên trong toát ra câu nói đầu tiên chính là mình cái kia đã chết đi mẫu thân nói ra câu nói kia, càng là mỹ lệ nữ nhân càng sẽ nói láo. Cho nên, tại lúc ấy tiểu Vô Kỵ sợ 2 cô gái này gạt người.

“Các nàng a…”

Trương Tam Phong thanh âm dừng một chút, lúc này mới tiếp tục nói: “Có lẽ là trong truyền thuyết người đi.”

Lời nói rơi xuống, Trương Tam Phong cái này liền cười đem mình cái này tiểu đồ tôn đưa ra ngoài, để hắn cùng đại đồ đệ nhi tử Tống Thanh Thư cùng nhau đùa giỡn, mà 1 người đứng ở phía sau núi Trương Tam Phong sắc mặt lại là đột nhiên trầm xuống.

“Truyền huynh.”

“Quách nhị tiểu thư.”

“3 người chúng ta trấn áp cái này giang hồ nhiều năm như vậy, tại các ngươi rời đi về sau, lão đạo lại là để các ngươi thất vọng hung ác, những cái kia si mị võng lượng lại xuất hiện.”

“Ma môn.”

“Từ Hàng Tĩnh trai.”

“Các ngươi thật cho là lão đạo hiền hòa đã sẽ không giết người sao “

“Những năm này, các ngươi quả thực là khinh người quá đáng a!”

Đạo bào đón gió bay giương bên trong, mái đầu bạc trắng càng là không ngừng phất phới.

Trong lời nói, hơi còng lưng dáng người dần dần thẳng tắp.

Lại lần nữa xuất hiện tại nơi đó đã sớm không phải 1 cái 100 tuổi lão già họm hẹm, mà là 1 tên xem ra bộ dáng hết sức trẻ tuổi tóc trắng đạo trưởng đứng tại kia bên trong. 2 tay đặt sau lưng, hai chân bước ra, cái này trẻ tuổi tóc trắng đạo trưởng cứ như vậy từ núi cao lăng không mà xuống, rơi vào phía dưới trong mây mù biến mất không thấy gì nữa.

【 lập tức liền muốn 515, hi vọng kế tục năng xung kích 515 hồng bao bảng, đến ngày 15 tháng 5 cùng ngày hồng bao mưa có thể tặng lại độc giả cộng thêm tuyên truyền tác phẩm. 1 khối cũng là yêu, khẳng định hảo hảo càng!](chưa xong đợi tiếp theo.)

Chương 3 : Nga Mi, mày ngài (thượng)

Phổ hiền giả, Phật chi trưởng tử.

Nga Mi người, núi chi lãnh tụ.

Một núi siêu quần xuất chúng chúng sơn xấu hổ, Nga Mi sơn cảnh sắc cùng khí chất để cái này vài câu hình dung cũng tịnh không tính khen khen miệng. Núi non trùng điệp, thế núi hùng vĩ, cảnh sắc tú lệ, bốn mùa cảnh sắc đều có khác biệt, thậm chí tại một ít thời điểm nó có thể đạt tới một núi có bốn mùa, 10 dặm khác biệt trời diệu cảnh.

Lâu dài ở giữa cái này bên trong mây mù lượn lờ, mưa bụi tầm tã, cả tòa núi đều rất giống bao phủ tại trong mây mù.

Mà tọa lạc tại cái này trên núi Nga Mi Nga Mi phái, chính là 1 cái văn danh thiên hạ ở giữa đại phái.

Sườn núi.

1 tên trắng thuần áo thiếu nữ đang bưng 1 cái nóng hổi hộp cơm hướng trước mặt đi đến. Hành tẩu ở trên đường nhỏ thời điểm, thiếu nữ còn tinh linh không ngừng hướng sau lưng trái phải không ngừng dò xét, sợ có người xa xa dán tại bản thân sau lưng.

Thiếu nữ xem ra bất quá là 14-15 tuổi bộ dáng, cũng đã

là sinh thân hình thon dài. Một thân thanh nhã thoát tục khí chất tại trên người nàng càng là hiển lộ rõ ràng ra nàng thanh đạm, tại kết hợp nàng kia sông nam nữ tử tất cả tú mỹ cùng kia tú lệ bộ dáng, để nhân vọng đi tựa như đối phương là từ Nga Mi thượng trung đi ra tiên tử.

Toàn thân trên dưới tùy ý tản ra một cỗ Nga Mi sơn trong nước thanh linh chi khí, mang theo một loại nhàn nhạt hơi nước chi vận.

Đây là 1 cái từ Nga Mi sơn làm bằng nước nữ tử.

Đương nhiên.

Tại thiếu nữ này trên thân làm cho người ta chú ý nhất lại không phải cái này, mà là tại mi tâm kia một nốt ruồi son.

Cái này 1 viên nốt ruồi son đem thiếu nữ khí chất lại lần nữa sửa đổi.

Để người liếc nhìn lại, sẽ xảy ra có một loại khác hương vị.

Thiếu nữ ngoặt đông ngoặt tây, cái cuối cùng lách mình đi vào 1 đầu cực kì vắng vẻ trên đường nhỏ, sau đó người bỗng nhiên tựa ở một cây đại thụ phía sau ngừng lại.

Bất quá nửa thưởng.

Tại nguyên bản con đường bên trên, một tên khác nữ tử thân ảnh xuất hiện.

Nữ tử này niên kỷ so trước đó thiếu nữ phải lớn hơn không ít, vóc dáng đồng dạng cao hơn ra rất nhiều, bộ dáng cũng có chút xinh đẹp. Chỉ bất quá cái này cô gái trẻ tuổi trên thân cũng không có bao nhiêu nôn nóng chi khí, có chính là hòa ái chi sắc cùng loáng thoáng vẻ lo lắng.

“Sư muội mấy ngày nay có chút lạ, nàng đến cùng là thế nào đâu “

“Tốt nhất sư muội không muốn bị người nào lừa gạt.”

Nói đến đây câu nói thời điểm. Cô gái trẻ tuổi sắc mặt biến phải quái dị đến cực điểm. Tìm nửa ngày, không có phát hiện kết quả về sau, cô gái trẻ tuổi chỉ có thể ấm ức mà đi.

Hồi lâu.

Trốn ở đại thụ sau thiếu nữ nhìn thấy đối phương sau khi rời đi, lúc này mới thật dài hô thở ra một hơi, sau đó dùng tay nhỏ tại mình lồng ngực kia vỗ vỗ, người triệt để thở dài một hơi. Lập tức, lúc này mới cười run lên trên tay hộp cơm, quay đầu xong hướng trước mặt đi đến.

Đại khái thời gian 1 nén hương về sau, thiếu nữ rốt cục đi tới mục đích.

Đây là Nga Mi sơn trên núi 1 cái cực kì vắng vẻ chỗ.

Cái này bên trong, cho dù là Nga Mi cử đi dưới mấy trăm đệ tử. Nhưng cũng không người nào dám vỗ bộ

ngực của mình nói mình nhất định triệt triệt để để hiểu rõ toàn bộ Nga Mi sơn.

Trên đường đi hừ phát địa phương dân ca thiếu nữ tại leo lên vài toà núi đá về sau, nàng rốt cục 1 cái người nhẹ nhàng rơi vào tựa ở sườn núi một chỗ trên đất trống.

“Đại ca ca, ăn cái gì.”

Thanh thúy như chuông bạc thanh âm bên trong, thiếu nữ hướng ở trong đó nơi hẻo lánh chỗ bắt đầu nhẹ giọng hô lên. Theo thiếu nữ lời nói rơi xuống, 1 thiếu niên người thân ảnh từ trong bóng tối từng bước một đi ra.

Một thân tử sắc cẩm y, thiếu niên kia hơi có vẻ yêu dị trên mặt nhìn về phía thiếu nữ trong ánh mắt mang theo như vậy một tia kinh ngạc.

“Ngươi tại sao lại đến “

Nhạc Duyên nhìn thấy cái này dẫn theo còn tính là nóng hổi hộp cơm thiếu nữ, nét mặt của hắn có chút dở khóc dở cười. Trước mắt cái này tên là Chu Chỉ Nhược tiểu cô nương cái này mấy ngày thời gian bên trong đã coi là lại nhiều lần đến đây đưa cơm.

Người mặc dù là có 1 viên khó được thiện tâm, nhưng làm một thiếu nữ hay là có quá nhiều lòng hiếu kỳ.

Bất quá là ngoài ý muốn, hắn phá không mà đến hao phí quá nhiều tinh lực. Rơi vào Nga Mi sơn thời điểm vừa

lúc có 1 cái người xem. Mà cái này người xem, chính là cái này tại lúc nửa đêm đợi không hảo hảo đi ngủ, không có việc gì ngắm sao Chu Chỉ Nhược.

Lưu tinh trụy không mà vào Nga Mi, một phen ý động hạ. Từ trước đến nay nghe lời Chu Chỉ Nhược tại ngày này khó được có mình ý nghĩ.

Thế là, nàng không có để cho cái khác bất luận cái gì sư tỷ muội, 1 người lần theo lưu tinh hạ xuống phương hướng tìm tới.

Cuối cùng không có tìm được cái gọi là lưu tinh mảnh vỡ, ngược lại là nhìn thấy 1 cái sắc mặt có chút tái nhợt người thiếu niên cùng 1 bộ kì lạ cây quan tài đứng ở một chỗ trên đường nhỏ.

1 bộ quan tài. 1 cái sắc mặt trắng bệch thiếu niên.

Một màn này, thực tế là đủ để cho một thiếu nữ có thể có quá nhiều não bổ không gian.

Chỉ bất quá trong chớp mắt, thiếu nữ liền kết hợp lập tức tình huống tại lòng của mình bên trong nghĩ ra liên tiếp đầu nguồn nhân quả. Đồng thời cho trước mặt người thiếu niên thân phận cũng định ra 1 cái mình chỗ cấu tứ bối cảnh.

Đây là một ngôi nhà nói sa sút thiếu niên.

Hơn nữa còn là 1 cái gặp biến đổi lớn thiếu niên.

Kia một bộ quan tài, liền đủ để nói cho nàng Chu Chỉ

Nhược quá nhiều đồ vật. Nhìn đối phương bộ kia sắc mặt trắng bệch bộ dáng, không biết hắn đem cái này quan tài kéo lên Nga Mi sơn đến cùng tốn hao bao nhiêu tinh lực.

Tại thời khắc này, thiếu nữ đồng tình tâm bộc phát, trong này một chút chỗ quái dị trực tiếp bị thiếu nữ chỗ xem nhẹ.

"…"

Nhìn xem thiếu nữ kia sáng lóng lánh mắt to, Nhạc Duyên cũng chỉ có thể thở dài một hơi. Tiếp nhận đối phương kia còn tản ra nhiệt khí hộp cơm, không có cự tuyệt một cái tiểu cô nương hảo tâm.

Để lộ hộp cơm.

Bên trong đồ ăn khắc sâu vào tầm mắt.

Nhìn xem hộp cơm bên trong đồ ăn, Nhạc Duyên sắc mặt lại lần nữa trở nên có chút quái dị, bên trong quả nhiên có ăn thịt.

Ngày đầu tiên Nhạc Duyên không có để ý.

Ngày thứ 2 Nhạc Duyên không có suy nghĩ nhiều.

Liên tiếp ngày thứ 3, đệ tứ thiên…

Nhạc Duyên rốt cục chú ý tới trong này để hắn kỳ quái địa phương.

Nga Mi phái là phật gia môn phái.

Tuy nói không rõ Quách Tương đến cùng là gặp cái gì cuối cùng sáng lập 1 cái phật gia môn phái, cùng lúc trước an bài khác biệt. Bởi vì Nhạc Duyên có thể khẳng định một điểm chính là Quách Tương thành lập Nga Mi tuyệt đối không phải là bởi vì Dương Quá nguyên nhân.

Sự xuất hiện của hắn, đã để cố sự cải biến quá nhiều.

Thế nhưng là Nga Mi phái hay là xuất hiện, hay là 1 cái phật gia môn phái.

Tốt a.

Cho dù là Nga Mi phái ra hiện, nhưng điểm mấu chốt không phải cái này bên trong.

Phật gia môn phái từ Tùy Đường về sau, tuyệt đại bộ điểm đều là lấy thức ăn chay, kị sát sinh, cho dù là đối đãi ác nhân loại hình cũng sẽ dùng tới một đống lớn lời nói khuyên can đối phương phóng hạ đồ đao lập địa thành phật.

Mà Nga Mi phái đâu

Các nàng biểu thị đây là cái gì, chưa nghe nói qua.

Đã sát sinh, cũng giết người.

Động thủ nó gọn gàng. Cương liệt thủ đoạn quả thực để môn phái khác ghé mắt.

Vì thế Nga Mi cái này một nhiệm kỳ chưởng môn còn phải cái diệt tuyệt sư thái xưng hào.

Diệt tuyệt sư thái, như thế xưng hô, có thể nghĩ nàng chi hành sự tình thủ đoạn sẽ có cỡ nào tàn nhẫn.

Lần này cách làm, ngược lại để Nhạc Duyên nhớ tới một câu sát sinh vì hộ sinh, trảm nghiệp không phải trảm người, tựa hồ Nga Mi phái những nữ nhân này đi chính là cái này đường đi. Cách làm này mặc dù cũng là truyền thừa tại Phật môn, thế nhưng là tại Nhạc Duyên chứng kiến hết thảy bên trong, có thể nói là cực kì hiếm thấy.

Từ Hàng Tĩnh trai, Tịnh Niệm Thiện Viện, Thiếu Lâm tự cứ thế về sau Hằng Sơn phái, đây đều là phật gia môn phái, thế nhưng không có nhà nào phương thức làm việc sẽ là như thế cương liệt. Mãnh liệt có thể nói là ma đạo thủ pháp.

Dạng này Phật môn tồn tại…

Nga Mi phái trên giang hồ thanh danh cũng không tính tốt bao nhiêu.

Nếu nói chỉ là diệt tuyệt sư thái tính tình cực đoan, nhưng làm tổ sư Quách Tương vì sao lại lựa chọn diệt tuyệt làm Nga Mi phái đời thứ 3 chưởng môn lấy Nhạc Duyên đối Quách Tương hiểu rõ, Quách Tương sẽ không không phát hiện ra được.

Trừ phi… Quách Tương là cố ý.

Não hải suy nghĩ những chuyện này thời điểm, Nhạc Duyên cũng không có khách khí trực tiếp xuất ra hộp cơm bên trong ăn uống, chuẩn bị bắt đầu ăn, chỉ là tại đồ ăn chuẩn bị cửa vào một sát na kia, Nhạc Duyên đột nhiên mở miệng nói: “Nhìn lâu như vậy, làm sao không ra cùng một chỗ ăn các ngươi Nga Mi phái ăn uống thật đúng là tính không sai, chí ít so ta lúc đầu tại Hằng Sơn ăn tốt hơn quá nhiều.”

Ân

Có người

Chính ngồi chồm hổm ở trên núi đá Chu Chỉ Nhược bỗng nhiên phản ứng lại. Quay đầu lại hướng phía sau mình nhìn lại, cái nhìn này liền nhìn thấy chẳng biết lúc nào xuất hiện tại sau lưng người. Chính là trước đó đi theo nàng mà đến sư tỷ Kỷ Hiểu Phù.

“A!”

“Kỷ sư tỷ!”

Tình cảnh như thế để Chu Chỉ Nhược lên tiếng kinh hô, người vội vàng đứng lên, tay nhỏ quấy lấy góc áo. Người lộ ra có chút khẩn trương, 1 bộ bị đại nhân phát hiện tiểu hài làm chuyện xấu sau sợ hãi rụt rè chim cút nhỏ bộ dáng.

“Chỉ Nhược!”

Liên tiếp vài ngày Kỷ Hiểu Phù đều phát hiện Chu Chỉ Nhược chỗ quái dị, một đường này theo đuôi mà đến

quả nhiên phát hiện mình sư muội bí mật. Nghĩ đến trên đường đi đến sư muội còn cẩn thận cẩn thận bộ dáng, Kỷ Hiểu Phù liền không cao hứng trừng Chu Chỉ Nhược một chút sau. Ánh mắt của nàng lúc này mới rơi vào Nhạc Duyên trên thân, cẩn thận quan sát trước mắt thiếu niên này bắt đầu.

Trắng nõn dị thường làn da, nó da thịt tinh tế độ để thân là nữ nhân nàng cũng nhịn không được có một loại đố kị cảm giác.

Mà lại thiếu niên bộ dáng dị thường tuấn mỹ. Nhìn qua luôn có một loại tà mị cảm giác.

Càng khiến người ta ghé mắt hay là đối phương trên thân loại kia tang thương hương vị rất nồng đậm.

Tuổi nhỏ cùng tang thương cảm giác lý phải là mâu thuẫn cảm giác lại tại trên người một người hợp hai là 1, để người nhịn không được có một loại đi tìm tòi nghiên cứu bí mật xúc động. Dù là nàng Kỷ Hiểu Phù thân là 1 cái trưởng thành nữ tử, cũng không nhịn được trong lòng cái này xúc động.

Lại thêm đối phương có thể xa xa phát hiện tung tích của mình, người này tuyệt không đơn giản.

Thiếu niên không hề tầm thường.

Thiếu niên này đến Nga Mi sơn làm cái gì

Hơn nữa còn là gây nên sư phó thương yêu nhất đồ đệ 1 trong Chu Chỉ Nhược chú ý.

Não hải bên trong không tự chủ được cùng trong ma giáo nam nhân kia 1 so, chỉ là ý nghĩ này vừa lên, Kỷ Hiểu Phù liền kinh xuất mồ hôi lạnh cả người. Chẳng lẽ cái này một thân quỷ dị thiếu niên cũng là người trong ma giáo

Nghĩ đến đây bên trong, Kỷ Hiểu Phù thân hình thoắt một cái, đi tới Chu Chỉ Nhược trước người, đưa nàng ngăn tại sau lưng, trường kiếm nửa ra khỏi vỏ, liền lập tức chất vấn: “Các hạ là ai tại sao tới đến Nga Mi sơn, trăm phương ngàn kế tiếp xúc sư muội ta muốn làm gì “

Liên tiếp vấn đề lối ra, cho thấy lúc này Kỷ Hiểu Phù khẩn trương.

“Sư tỷ!”

Bị Kỷ Hiểu Phù ngăn ở phía sau Chu Chỉ Nhược hơi không hài lòng, bàn tay như ngọc trắng có chút giật giật mình sư tỷ góc áo, sắc mặt có chút xấu hổ.

Chỉ là Nhạc Duyên lực chú ý cũng không có bị 2 người phụ nữ hấp dẫn, ngược lại là ánh mắt nhìn về phía chân núi.

Tại kia bên trong, hắn cảm thấy 1 cái chân chính trên ý nghĩa cao thủ đến.

“Có cao thủ đến Nga Mi sơn.”

Có thể để cho Nhạc Duyên mở miệng tán thưởng người, tự nhiên là thật chính cao thủ.

Chân núi.

Một thân đạo bào, tóc trắng phơ thanh niên đạo sĩ xuất hiện tại kia bên trong, mà ở phía sau hắn thì là đi theo 1 con bạch hạc.

Tóc trắng đạo sĩ giờ phút này chính ngẩng đầu, đầy rẫy thổn thức ngắm nhìn trước mắt ngọn núi này.

Nửa ngày.

Tóc trắng đạo sĩ lên núi. (chưa xong đợi tiếp theo.)

Chương 4 : Nga Mi, mày ngài (trung)

Núi cao, nước tú. ∑,

Mỗi một bước, đều rất giống đạp ở quá khứ hồi ức bên trên.

Theo tóc trắng đạo sĩ ung dung bộ pháp, sự chú ý của hắn rơi vào cái này cùng Võ Đang sơn tương xứng phong cảnh phía trên, chỉ bất quá hắn ánh mắt cũng không có thưởng thức những này tú lệ cảnh sắc, mà là lấy một loại thất thần trạng thái tại nhìn ra xa. Chân chính trên ý nghĩa hai mắt của hắn tập trung địa phương cũng không phải là những này cảnh sắc.

“Lâu.”

“Quá lâu.”

Ánh mắt thu hồi, cuối cùng dừng lại tại dưới chân đường lát đá bên trên, tóc trắng đạo sĩ dùng chỉ có chính mình mới có thể nghe thấy thanh âm tự lẩm bẩm: “Dài bao nhiêu thời gian không tiếp tục tới qua Nga Mi sơn đâu” có chút nghiêng đầu, tóc trắng đạo sĩ đang nhớ lại.

Đem ký ức chải lũng một phen về sau, tóc trắng đạo sĩ phát hiện hắn những năm gần đây đến cái này Nga Mi sơn chẳng qua là một lần, vì đồ tôn nguyên nhân mà đến, hơn nữa còn không phải lấy hiện tại bộ dáng này.

Bộ dáng kia lời nói, nếu là nàng tại cái này bên trong, tất nhiên là nhận không ra đi

Có lẽ.

Nhận ra về sau, nàng có càng nhiều sẽ là một tay chống nạnh, một tay chỉ mình cười ha ha.

Khẽ lắc đầu, tóc trắng đạo sĩ khóe miệng mơ hồ trong đó bò lên trên như vậy mỉm cười, lắc đầu bật cười ở giữa tóc trắng đạo sĩ lại lần nữa ngẩng đầu nhìn ra xa này trước mắt toà này núi cao đến, lấy hiện tại loại trạng thái này từ nàng rời đi về sau, hắn liền không có lấy cái bộ dáng này bên trên Nga Mi sơn.

Dưới mắt, lại là lại một lần nữa.

“Ha ha!”

“Ngươi cũng nhớ được nơi này đi “

Tóc trắng đạo sĩ cười cười không nghĩ thêm cái này, ngược lại là trở tay dùng ngón tay gãi gãi đi theo sau chính mình bạch hạc đầu, cái này bạch hạc là hắn tại Võ Đang sơn nuôi 2 con bạch hạc 1 trong, bị môn hạ đệ tử xưng là tiên hạc.

Nói trắng ra, kỳ thật cũng bất quá chính là bình thường nhất bạch hạc mà thôi.

“Đáng tiếc, tiểu Bạch ngươi tại cái này bên trong sẽ không còn được gặp lại kia 2 con đưa ngươi bị hù nơm nớp lo sợ bạch điêu.”

Tại tóc trắng đạo sĩ câu nói này dưới, bạch hạc chỉ là dùng đầu cọ xát đạo sĩ kia trắng nõn như ngọc bàn tay, thân là một con chim nó cũng rõ ràng chính mình chủ nhân trong miệng đại biểu đến tột cùng có những cái nào ý tứ.

Nhìn chăm chú lên đi theo sau chính mình cái này chừng cao cỡ nửa người bạch hạc, tóc trắng đạo sĩ ánh mắt tràn đầy ôn nhu.

Cái này một đôi tiên hạc là hắn thu dưỡng.

Tất nhiên là vì cùng người kia 2 con rõ ràng điêu tố phối đôi tới, người ta một đôi, vậy hắn cũng thuận tiện 2 con tốt. Chỉ là giống loại kia bạch điêu thực tế là quá mức trân quý, muốn có được bọn chúng cần nhất định vận khí.

Đương nhiên.

Trân quý nhất lẽ ra cho là con kia đi theo tại thần điêu đại hiệp bên người con kia màu nâu cự điêu.

Tương đối. Bạch điêu phải kém đối phương mấy cấp bậc, mà hắn 2 con tiên hạc thì là kém bạch điêu một cái cấp bậc, song phương căn bản không thể đặt chung một chỗ tương đối.

Cái này tiểu Bạch cái tên này cũng không phải hắn lên, mà là người ta lên. Về phần mặt khác tại Võ Đang sơn con kia thì là được xưng hô vì rõ ràng. Đặt tên tiêu chuẩn hoàn toàn như trước đây chính là nàng như thế

hào sảng tính tình, cũng không dễ nghe như vậy, lại là nghe phá lệ dễ nghe.

“…”

Bật cười một tiếng, tóc trắng đạo sĩ bỗng nhiên thanh tỉnh lại.

Lấy tư thế này trèo lên Nga Mi sơn, quả nhiên là có một loại trở lại chốn cũ cảm giác. Loại kia nồng đậm hoảng hốt cảm giác tại thời khắc này thực tế là quá mức mãnh liệt.

Cũng được.

Đây chẳng qua là mình bây giờ một điểm đối quá khứ tưởng niệm thôi.

Tốt nhất núi, nhìn nhìn lại cái này Nga Mi.

Hắn cái này liền Bắc thượng, đi chân chính trên ý nghĩa làm mình nên làm sự tình. Cho những người kia tách ra tách ra đạo lý, nói một chút đạo nghĩa giang hồ, nói một chút thiên hạ đại nghĩa, để bọn hắn hiểu đạo lý làm người.

Quơ quơ ống tay áo, tóc trắng đạo sĩ đang chuẩn bị nhanh chân leo núi thời điểm, cước bộ của hắn lại là đột ngừng lại.

Quay đầu.

Ánh mắt hướng phải phía trên đỉnh núi phương hướng

nhìn lại, cho dù là lọt vào trong tầm mắt nhìn thấy bất quá là ẩn ẩn sương mù, cũng không như vậy rõ ràng. Nhưng ở tóc trắng đạo sĩ trong mắt. Kia bên trong lại là sáng sủa tựa như một vầng mặt trời dừng lại tại kia bên trong.

Có cao thủ.

Có tuyệt đỉnh cao thủ.

Đối phương ngay tại nhìn chăm chú chính mình.

Nhân vật như vậy… Cẩn thận cảm thụ một chút, tóc trắng đạo sĩ sắc mặt cũng trầm xuống, cho dù là song phương vẫn chưa chạm mặt, nhưng tại tóc trắng đạo sĩ mắt bên trong võ công của người này quả thực có chút khủng bố.

Lấy thực lực của hắn bây giờ, có thể để cho hắn cảm nhận được khủng bố cảm giác người, trong thiên hạ này lại có mấy người

Sở dĩ nói như vậy, là bởi vì tại vừa mới hắn phát hiện đối phương cả người tựa hồ dung nhập giữa cả thiên địa, thời thời khắc khắc duy trì đáng sợ thiên nhân hợp nhất trạng thái, đối phương chính là thế giới này, thế giới này chính là đối phương.

Mà sở dĩ để tóc trắng đạo sĩ phát giác được. Tựa hồ là bởi vì đối phương cố ý.

Kia lóe lên một cái rồi biến mất không gian cắt đứt cảm giác, tại tóc trắng đạo sĩ cảm giác bên trong thực tế là

quá mức chú mục.

Cao thủ.

Đối phương cực kì am hiểu tinh thần lực, hẳn là muốn đạt phá toái hư không cảnh giới.

Chỉ là đối phương tựa hồ đang cố ý, loại này như phá chưa phá mâu thuẫn cảm giác đập vào mặt.

Giống như chính mình sao

2 mắt khẽ híp một cái. Màu trắng lông mày không khỏi vẩy một cái, tóc trắng đạo sĩ phương hướng lập tức cải biến, thân hình huyễn động ở giữa, người đã hướng phía đó mà đi.

…

Cao thủ

Nhạc Duyên lời nói để Kỷ Hiểu Phù cùng Chu Chỉ Nhược 2 nữ không hiểu ra sao. Liếc nhau một cái về sau, trong lòng hai người không hẹn mà cùng nhớ tới sư phụ của mình diệt tuyệt sư thái. Đối với trong thiên hạ đến nói, đương nhiệm Nga Mi phái chưởng môn diệt tuyệt sư thái tự nhiên cũng là cao thủ.

Chỉ là 2 nữ căn bản cũng không có nghĩ tới các nàng trong suy nghĩ cao thủ cùng đối phương trong miệng cao thủ chênh lệch thực tế là có chút lớn.

Chu Chỉ Nhược khuôn mặt nhỏ nhắn trên có chính là

một điểm lo lắng. Nàng đang suy nghĩ lấy sư phó đến cái này bên trong về sau, nàng làm như thế nào giải thích, nên nói như thế nào cái này thiếu niên trước mắt người lai lịch, đối phương thân thế nên là như thế nào thê thảm.

Về phần Kỷ Hiểu Phù thì là âm thầm trong lòng bên trong hô thở ra một hơi.

Cũng tốt.

Nàng có chút không mò ra trước mắt cái này quỷ dị thiếu niên nền tảng, lại thêm có sư muội của mình Chu Chỉ Nhược cản trở, nàng giờ khắc này lộ ra có chút chần chờ không quyết, càng nhiều hay là có một loại sợ ném chuột vỡ bình.

Dù sao…

Liền lấy vừa mới đối phương tại mình còn chưa hiện thân một khắc này liền phát giác được mình thân ảnh, như vậy là đủ nói cho nàng Kỷ Hiểu Phù người thiếu niên trước mắt này người tuyệt không đơn giản. Sư muội niên kỷ nhỏ, cũng không có quá nhiều kinh nghiệm giang hồ, không biết cái này giang hồ hiểm ác, nàng Kỷ Hiểu Phù đã sớm kinh lịch quá nhiều, đương nhiên phải trông nom sư muội.

Nhạc Duyên ánh mắt hay là nhìn chằm chằm phía trước biển mây, ánh mắt xuyên thấu qua khe hở hướng phía dưới nhìn lại, vốn không có để ý kia đứng tại sau lưng chính mình vội vã cuống cuồng, trường kiếm trong tay đã nửa ra khỏi vỏ Kỷ Hiểu Phù.

“Bước chân bất ổn, như trước tiến vào nhưng càng nhiều hay là lần theo lui lại phương hướng.”

“Tim đập nhanh so bình thường nhanh một nửa.”

“Hô hấp có chút hỗn loạn, lòng bàn tay bên trong càng là có không ít mồ hôi.”

“Dạng này tư thái, ngươi như thế nào cam đoan mình có thể rút ra trên tay trường kiếm “

Không quay đầu lại. Nhạc Duyên cứ như vậy mỗi chữ mỗi câu điểm ra Kỷ Hiểu Phù lập tức tình huống, lời này trực tiếp để Kỷ Hiểu Phù sắc mặt đại biến, bởi vì Nhạc Duyên chỗ hình dung đồ vật một chút cũng không có sai.

“! ! !”

Chu Chỉ Nhược trừng lớn lấy 2 con ngươi, ngó ngó sư tỷ của mình. Nàng phát hiện đối phương nói hoàn toàn chính xác, nhìn xem sắc mặt đại biến sư tỷ, ở thời điểm này Chu Chỉ Nhược tự nhiên cũng là minh bạch một chút đồ vật. Trước mắt cái này mang theo quan tài thiếu niên, cũng không phải là đơn giản như vậy.

Nghe khẩu khí kia, cái này tiểu ca ca tựa hồ rất mạnh.

Chỉ là…

Chưa cùng Chu Chỉ Nhược mở miệng nói cái gì. Nhạc Duyên lời nói lại lần nữa truyền đến: “Còn có cái kia gọi Chu Chỉ Nhược tiểu cô nương… Lần sau nhạy bén chút,

thiện tâm có thể có, nhưng có lúc nhưng chớ có trợn to ánh mắt của mình.”

“Bởi vì ngươi mấy ngày nay thực tế là đần để ta không cách nào nhìn thẳng, đần để ta đều không đành lòng lừa ngươi.”

Trong lời nói không có chút nào khách khí, trực tiếp như châm đồng dạng đâm vào Chu Chỉ Nhược trong lòng, thiếu nữ nghe vậy sắc mặt đã uất ức, cau lại lông mày xem ra để người cảm giác hảo hảo ủy khuất. Nàng ngơ ngác nhìn trước mắt cái này nguyên bản để nàng hảo cảm tràn đầy tiểu ca ca vậy mà lại nói ra dạng này để người cảm thấy thương tâm lời nói đến, Chu Chỉ Nhược rất nghĩ mãi mà không rõ.

Đồng dạng.

“Ngươi sao có thể dạng này! ! !”

Câu nói này cũng làm cho Kỷ Hiểu Phù trợn mắt hốc mồm.

Mấy ngày nay mình sư muội đang làm cái gì, làm sư tỷ nàng đã phát hiện.

Nhưng nàng tuyệt đối không ngờ đến thiếu niên này sẽ nói như vậy sư muội của mình, bởi vì lời này thực tế là quá hại người. Quay đầu lại xem xét. Quả nhiên, Kỷ Hiểu Phù phát hiện đứng tại bên cạnh mình sư muội đã hốc mắt ửng đỏ, doanh doanh nước mắt trực tiếp tại hốc mắt bên trong trực tiếp đảo quanh nhi, 1 bộ ủy khuất muốn khóc lên bộ dáng.

Không cùng Kỷ Hiểu Phù nổi giận lại lần nữa chất vấn, Nhạc Duyên lời nói ngay sau đó mà đến: “Liền đần cùng ngươi người sư tỷ này đồng dạng.”

Tốt a.

2 câu nói trực tiếp đem 2 nữ đều mắng giật mình.

Sư tỷ cũng đần

Một bên lau sạch lấy nước mắt Chu Chỉ Nhược quay đầu liếc nhìn sư tỷ của mình, nhìn thấy là Kỷ Hiểu Phù mộng ở bộ dáng.

“Các hạ lời này quả thực nghe để người cảm thấy nháo tâm.”

Một tiếng hạc minh bên trong, 1 con bạch hạc từ trong mây mù xông ra, mà theo sát phía sau chính là một người mặc đạo bào tóc trắng đạo sĩ chẳng biết lúc nào xuất hiện tại vách đá, một mình đứng tại cự thạch kia phía trên, đón gió mà đứng.

Đạo bào hơi giương. Một đầu tơ bạc không ngừng phất phới lấy, toàn thân trên dưới tùy ý tản ra một cỗ tiên vận.

2 tay đặt sau lưng bên trong, tóc trắng đạo sĩ trực tiếp mở miệng đối lại trước câu nói kia làm một chút bình: “Lão đạo thay 2 vị này tiểu cô nương cảm thấy đáng tiếc.”

Người kia là ai

Đột nhiên tới tóc trắng đạo sĩ để Chu Chỉ Nhược cùng Kỷ Hiểu Phù rốt cục phản ứng lại, ngạc nhiên vô cùng nhìn xem kia từ mây mù chỗ sâu xông tới tóc trắng đạo sĩ. Ở thời điểm này. 2 nữ cũng hiểu được trước đó thiếu niên trong miệng cao thủ chỉ là ai.

Có thể lấy dạng này hình thức xuất hiện, tại 2 nữ trong mắt có thể nói là chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy.

Vẻn vẹn xuất hiện phương thức, liền đủ để tại 2 nữ trong lòng dừng lại tại cao thủ 2 chữ bên trên.

Chỉ là cái này tóc trắng đạo sĩ là ai

Kia một thân đạo bào… Là Võ Đang phái.

Thế nhưng là tại trong ấn tượng của các nàng , Võ Đang phái có thể từ chưa nghe nói qua có như thế 1 cái tóc trắng trẻ tuổi đạo sĩ a, trong lúc nhất thời 2 nữ cũng không có quá mức để ý Nhạc Duyên trước đó lời nói.

Quay người.

Nhạc Duyên rốt cục đang đối mặt hướng kia đứng tại trên núi đá tóc trắng đạo sĩ.

Ánh mắt rơi vào trên người của đối phương. Trên dưới dò xét đối phương một chút, Nhạc Duyên ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc, đột nhiên cười nói: “Chẳng lẽ ngươi cảm thấy ta nói không đúng”

“…”

Tương phản, tại Nhạc Duyên xoay người về sau, tóc trắng đạo sĩ nhíu đôi chân mày, kinh hãi ở trên mặt lóe lên một cái rồi biến mất, lấy Đạo gia cấp bậc lễ nghĩa trả lời: “Nguyên lai là… A, ta minh bạch. Kia nếu là như vậy, nói không có sai.”

“Nga Mi 2 vị vãn bối đó đã không phải là đần, mà là xuẩn.”

“Nhưng bây giờ còn có thể cứu vãn.”

Phen này đối thoại, triệt để để Chu Chỉ Nhược cùng Kỷ Hiểu Phù 2 nữ mắt trợn tròn.

Chương 5 : Nga Mi, mày ngài (hạ)

Thông báo chú ý đọc sách, thu hoạch được 515 hồng bao trực tiếp tin tức, ăn tết về sau không có đoạt lấy hồng bao các bạn học, lúc này có thể mở ra thân thủ.

Nghe không hiểu lời nói, để 2 nữ một mặt ngu ngơ.

Trong lúc nhất thời Chu Chỉ Nhược cùng Kỷ Hiểu Phù 2 người đều bị 2 người này kia tứ không kiêng sợ lời nói cho kích thích mặt ngọc đỏ lên, chưa phát giác ở giữa đã có một bụng hậm hực chi khí.

Mà theo Nhạc Duyên, hắn cùng đối phương đối thoại lại là đã công bố thân phận của nhau, tăng thêm đối phương kia chợt lóe lên ngoài ý muốn cùng lễ phép động tác, Nhạc Duyên liền biết đối phương nhận ra mình tới. Thân phận của đối phương, Nhạc Duyên cũng tương tự nhận ra được.

Bên trên Nga Mi sơn, tăng thêm đạo sĩ thân phận, thậm chí còn có trước đó Chu Chỉ Nhược cùng Kỷ Hiểu Phù kia ánh mắt kinh ngạc đều biểu thị cái này tóc trắng đạo sĩ thân phận bối cảnh. 2 nữ biểu lộ nói cho Nhạc Duyên đối phương hẳn là Võ Đang nhân sĩ, như vậy Võ Đang phái trên dưới có thể có như thế lợi hại chỉ có 1 người.

Đó chính là Võ Đang phái người thành lập Trương Tam Phong.

Chỉ là cái bộ dáng này

Mái đầu bạc trắng, tăng thêm sao chịu được so với tuổi trẻ người bộ dáng, cùng kia một thân khí chất.

Quả nhiên.

Thiên nhân hoá sinh a

Đã từng cái kia tiểu Quân Bảo đã đạt tới dưới mắt cảnh giới này.

Phóng nhãn thiên hạ, tiểu Quân Bảo có thể vỗ ngực nói một tiếng hắn chính là đường đường chính chính đại tông sư.

Đang nhìn Chu Chỉ Nhược cùng Kỷ Hiểu Phù 2 nữ biểu lộ, hiển nhiên tiểu Quân Bảo dưới mắt bộ dáng các nàng cũng không phải là nhận biết, nói một cách khác cái này cái bộ dáng này chỉ sợ chỉ có cực thiểu số người mới có hạnh nhìn thấy. Lúc trước thuần phác thiếu niên trưởng thành đến như bây giờ. Để Nhạc Duyên xem ra rất có một loại nhân sinh thổn thức cảm giác.

Về phần đối phương sau cùng lời nói, chỉ sợ cũng là có ý riêng.

Đến cùng là như thế lớn số tuổi người. Tính tình mặc dù hay là xích tử chi tâm, chỉ là cũng không có đã từng thiếu niên thời điểm thuần phác. Dù sao, hiện tại Trương Quân Bảo chính là đứng đầu một phái.

Quay đầu nhìn lướt qua kia đứng tại nơi hẻo lánh có

chút khẩn trương 2 nữ, Nhạc Duyên trước đó kia đả thương người ngữ là hắn cố ý nói như vậy.

Làm một kinh lịch quá nhiều nam nhân, hắn như thế nào nhìn không ra Chu Chỉ Nhược đã dần dần bị mình hấp dẫn.

Đây đối với một thiếu nữ đến nói, vậy sẽ là 1 cái bi kịch cố sự.

Làm Nhạc Duyên. Cần thiết cứu vãn một chút.

Đây cũng là Trương Quân Bảo vì sao lại tại cuối cùng bổ sung một câu như vậy nguyên do.

Về phần nói Kỷ Hiểu Phù cũng là đồ đần. Chẳng qua là lấy Nhạc Duyên ánh mắt đã sớm nhìn ra Kỷ Hiểu Phù đã không phải là hoàn bích chi thân, nói một cách khác nàng đã cùng Minh giáo quang minh tả sứ Dương Tiêu cấu kết.

2 cái bi kịch nữ nhân, làm sao không đần

Chỉ tiếc, nhìn thần tình kia 2 người đều không có hiểu được.

Cũng thế, Nhạc Duyên lời nói nói quá mức mơ hồ, mà Trương Quân Bảo về lời nói càng làm cho người không hiểu ra sao, chỉ sợ lúc này 2 nữ đầu óc bên trong đang một mực quanh quẩn một vật, đó chính là cái kia đần chữ.

Cũng được.

Nhạc Duyên ánh mắt cuối cùng vẫn là rơi vào Trương Quân Bảo trên thân, trên dưới dò xét một phen sau. Ánh mắt cuối cùng tại kia sau lưng giữa không trung bay múa tiên hạc bên trên dừng lại một chút.

Khóe miệng 1 giương, ý cười bò lên trên khuôn mặt, một cái ý nghĩ dưới đáy lòng hiển hiện.

Cơ hồ tại cùng thời khắc đó, Trương Quân Bảo đã phản ứng lại.

” “

Thân hình một bên. Cái kia đạo thân ảnh màu tím đã xuất hiện tại bên cạnh, trở tay 1 chưởng ở giữa liền hướng trên người mình đánh tới, đối mặt Nhạc Duyên đột nhiên tập kích, Trương Quân Bảo thân tùy ý động, lấy chưởng đối mặt đối phương.

Vang lên trong trẻo, không khí tựa như 1 cái bị đâm thủng khí cầu phát ra 1 đạo thanh âm kỳ quái.

Khí kình bay giương bên trong, Nhạc Duyên đã mượn cái này lực đạo mau chóng bay ra. Đi thẳng tới tiên hạc phía trên, dưới chân mũi chân nhẹ nhàng điểm một cái, tiên hạc lập tức nhận kinh hãi, lập tức người cùng hạc cùng nhau cuốn vào kia giữa sườn núi trong mây mù.

Là khiêu chiến

Là chỉ giáo

Tại giao thủ chiêu thứ 1 bên trong, Trương Quân Bảo cũng đã sáng tỏ đối phương ý tứ.

Mặc dù hắn Trương Quân Bảo cái thứ 1 sư phó chính là cảm giác rộng lớn sư, nhưng từ phương diện nào đó đến nói người trước mắt cũng là hắn vỡ lòng sư phó 1 trong. Đã đối phương hữu tâm chỉ điểm, vậy hắn Trương Quân Bảo lại như thế nào không nên

Tâm tư định ra, đạo bào bay giương bên trong, Trương Quân Bảo như là 1 con kình xạ mà ra mũi tên. Tóc trắng bay giương bên trong, người cũng từ giữa sườn núi vượt ra, trực tiếp hướng kia trong mây mù mà đi.

Theo trong miệng một tiếng kêu to, kia tiên hạc tựa hồ nhận chỉ huy, lập tức lại bay trở về.

Giữa không trung.

Tầng 1 dập dờn tại giữa sườn núi mây mù, 1 con giương cánh bay lượn tiên hạc.

Mà tại tiên hạc trên lưng thì là 2 cái ngay tại giao thủ người.

Mỗi một chiêu mỗi một thức tựa hồ cũng sẽ cuốn lên phong vân, 2 người cứ như vậy tại tiên hạc chi trên lưng bắt đầu tại 2 người xem ra đều bình thường bất quá so tài.

Nhưng mà

Bên vách núi.

Chu Chỉ Nhược cùng Kỷ Hiểu Phù 2 nữ giờ phút này chân chính trên ý nghĩa chính là trợn mắt hốc mồm.

Cao thủ.

Các nàng trong ấn tượng cao thủ 1 từ tại thời khắc này hàm nghĩa biến quá mức cao đại thượng. Chí ít các nàng từ nhỏ đến đến, tại hiện tại nhân sinh bên trong còn chưa bao giờ thấy qua như thế tiên ý dạt dào luận võ.

Tại 2 nữ trong ấn tượng, luận võ cái gì đồng dạng đều là lôi đài đại bỉ.

Lại hoặc là tại cái nào đó đỉnh núi cái gì bắt đầu, thí dụ như tại Nga Mi phái các nàng liền từng nghe nói trong truyền thuyết Hoa sơn luận kiếm cái gì, thế nhưng là chưa bao giờ từng thấy tại 1 con bay lượn tiên hạc trên lưng giao thủ.

2 người này võ công, đã vượt qua các nàng tưởng tượng.

Không nói kia một thân Võ Đang đạo bào tóc trắng đạo sĩ, liền nói kia trước đó xem ra thiếu niên bộ dáng người nhưng cũng là khủng bố như vậy.

Ở thời điểm này, Chu Chỉ Nhược có thể nói là nghẹn họng nhìn trân trối.

Đã từng nhìn thấy Nhạc Duyên mang quan tài mà đến tràng cảnh triệt để vỡ vụn, tại thời khắc này hoàn toàn

đánh vỡ nàng nguyên bản trong lòng tất cả não bổ. Dạng này người, trong thiên hạ lại có mấy người sẽ là đối thủ của hắn

Nghĩ như vậy đến, nàng Chu Chỉ Nhược là đần.

Thế nhưng là Chu Chỉ Nhược vẫn có chút không cam lòng.

Cho dù là hơi vụng về ngốc ngếch một chút, nhưng nàng cũng là tốt bụng a.

Chẳng lẽ muốn nàng làm 1 cái lạnh lùng người không nhìn, điểm này nàng Chu Chỉ Nhược làm không được.

Dưới đáy lòng, Chu Chỉ Nhược cho mình phồng lên khí.

Ngược lại là Kỷ Hiểu Phù lúc này đã sớm tập trung tinh thần chú ý 2 người kia giao thủ bắt đầu, lúc trước bất quá là chấn kinh. Nhưng lập tức làm một võ giả nên có tâm thái đã để Kỷ Hiểu Phù lẳng lặng quan sát bắt đầu.

Chỉ là để nàng cảm thấy bất ngờ chính là, dạng này hiếm thấy giao thủ đúng là để người nhìn không ra thứ gì.

Giải thích duy nhất chỉ có 1 cái.

Đó chính là bọn hắn chênh lệch của song phương thực tế là quá lớn. Cuộc tỷ thí này đối Kỷ Hiểu Phù đến nói chẳng qua là ngắm hoa trong màn sương, nhìn cái hiếm lạ mà thôi.

Mây mù khuấy động.

Lật tay ở giữa quấy lên 4 phía sương mù, tiện tay mà động.

Chưởng, quyền, chỉ, chân.

Nhạc Duyên chiêu thức cũng không tính là chiêu thức. Làm sao xuất thủ làm sao thi triển xong tất cả đều là tiện tay mà làm. Cái này đã là vô chiêu.

Mà Trương Quân Bảo chiêu thức có chút kì lạ.

Bắt đầu là đang không ngừng hóa tròn, nhưng ở mấy chiêu qua đi chiêu thức của hắn cũng dần dần trở nên phải tùy ý, không còn câu nệ tại hình thức. Chiêu thức không còn nhận hạn chế, như vậy tiếp xuống tương đối chính là võ đạo lý giải.

Quyền ý, tại thời khắc này hiển thị rõ.

Nếu như giờ phút này tại cái này bên trong còn có 1 cái cái khác tầm mắt cực cao người ở đây, nhất định có thể nhìn ra kia theo tiên hạc bay múa 2 người trên lưng giao thủ đến loại điều nào tình trạng.

Chiêu thứ 1 xuất hiện kình lực còn tại.

Thu nạp, trả về.

Tại giữa 2 người, kia lực đạo đang không ngừng điệp gia, mỗi một chiêu qua đi lực đạo liền sẽ so trước đó càng sâu một bậc. Mà tiếp chiêu người thì là lại lần nữa

đem cỗ lực lượng này hóa thành mấy dùng. Na di ở giữa phản kích trở về, trong này càng là lại thêm mình một phần lực.

Sau đó 1 chiêu đều sẽ so trước 1 chiêu lực đạo càng nặng, bất quá tại mấy cái vừa đi vừa về về sau, giữa 2 người bắn ngược lực lượng đủ để đem một người bình thường triệt để ép thành phấn vụn. Dần dần. 2 người ra chiêu đã là càng ngày càng chậm.

Không chỉ có như thế, còn muốn bảo trì ở trên không bên trên bình ổn, cùng không thể để cho kình lực tiết ra tới khiến cho dưới chân tiên hạc gặp nạn, bởi vì trong này ở giữa 2 người sẽ thỉnh thoảng dùng mũi chân điểm như vậy một chút tiên hạc phần lưng, lấy kình lực khống chế tiên hạc bay lượn phương hướng, đồng thời lấy mượn lực bảo trì mình giữa không trung cao độ.

Có thể nói tại giao thủ thời điểm, 2 người chỉ một điểm này đã đạt thành chung nhận thức.

Mây mù phía trên.

Tại Nhạc Duyên mặt không đổi sắc lại lần nữa trả về 1 chiêu về sau. Trương Quân Bảo sắc mặt cũng đã là nghiêm túc.

2 tay mở ra, đón đỡ Nhạc Duyên 1 chưởng này.

Một tiếng vang giòn âm thanh bên trong, Trương Quân Bảo đạo bào toàn bộ giương lên.

Từng tia từng tia âm thanh bên trong, tóc trắng phiêu

giương, phía sau đạo bào đã xuất hiện một vết nứt, đồng thời người cũng tại lực đạo phía dưới từ lưng hạc bên trên tung bay ra ngoài, rơi vào trong mây.

Biển mây bên trong chợt hiện ra 1 cái Thái Cực đồ án, lóe lên một cái rồi biến mất.

Mỉm cười, Nhạc Duyên thấy thế mũi chân tại lưng hạc bên trên một điểm, người đã là bạt không mà lên.

” “

Trương Quân Bảo màu trắng nhướng mày, trong miệng gấp thổi huýt sáo một tiếng, tiên hạc lập tức bay tới, người mượn lực lượng này đồng dạng bạt không mà lên, Võ Đang phái nhất là nổi danh khinh công bậc thang mây tung phát huy ra.

Tại Chu Chỉ Nhược cùng Kỷ Hiểu Phù 2 nữ trong mắt chỉ thấy được 2 bóng người từ trong biển mây liên tiếp thoát ra, nhảy lên, nhìn phương hướng kia chính là Nga Mi sơn đỉnh núi, đang nhìn trước mắt kia biển mây chỉ còn lại có tiên hạc tại bay lượn.

Về phần giữa 2 người thắng bại

2 nữ cũng chỉ là nhìn cái náo nhiệt mà thôi.

Nga Mi sơn đỉnh.

Nhạc Duyên 2 tay đặt sau lưng, đang đứng tại kia bên trong lẳng lặng nhìn chăm chú lên cảnh sắc trước mắt.

Theo một tiếng tiếng xé gió, Trương Quân Bảo thân ảnh cũng xuất hiện tại kia bên trong.

“Tiểu Quân Bảo.”

“Cái này Nga Mi cảnh sắc quả thật không sai.”

Nhạc Duyên đưa tay xa xa một chỉ, ánh mắt nhìn thẳng xa xa sơn phong, ở nơi này xem ra chỗ kia rất có ý tứ, bừng tỉnh liếc nhìn lại liền sẽ phát hiện kia bên trong sẽ là 1 cái hết sức kỳ lạ mỹ cảnh. Kết hợp dưới chân sơn phong đến nói, có thể nói là hai ngọn núi mờ mịt, giống như hoạ mi.

“Nga Mi, mày ngài.”

“Núi này khi như Quách nhị tiểu thư đồng dạng, hoành không xuất thế, mờ mịt hùng vĩ.”

Trương Quân Bảo run một cái đạo bào của mình, tiếp nhận Nhạc Duyên câu chuyện cảm khái nói, đang nói cái này thời điểm, hai mắt của hắn mơ hồ trong đó có chút thất thần giật mình.

Quay đầu, nhướng mày.

Nhạc Duyên có chút kinh ngạc.

Quả nhiên.

Hiện tại tiểu Quân Bảo đã sớm không phải đã từng đệ tử Thiếu lâm, mà là Đạo gia Trương Tam Phong.

Không nghĩ tới tiểu Quân Bảo cũng có tình thơ ý hoạ thời điểm.

Trong mắt hắn, cái này Nga Mi núi, cái này Nga Mi nước, giống như Quách Tương mày ngài đồng dạng rõ mồn một trước mắt.

Núi, chính là người.

Người, chính là núi.

Chỉ là chưa cùng Nhạc Duyên mở miệng, liền nghe Trương Quân Bảo lại lần nữa lên tiếng: “Nửa tháng trước, ta tại Võ Đang sơn nhìn thấy 2 người phụ nữ, 2 cái đến đây tìm tiền bối tung tích nữ nhân. Các nàng tự xưng cổ mộ đệ tử lý mạc sầu cùng Tiểu Long Nữ.”

Nhạc Duyên nghe vậy, cả người đột ngột trầm mặc lại.

ps. Truy càng đồng hài nhóm, miễn phí tán thưởng phiếu cùng tệ còn có hay không a ~515 hồng bao bảng đếm ngược, ta tới kéo cái phiếu, cầu tăng giá cả cùng tán thưởng phiếu, cuối cùng hướng 1 đem chưa xong đợi tiếp theo.

Chương 6 : Minh giáo

【 mới nhất thông báo] ngày mai sẽ là 515, điểm xuất phát tròn năm khánh, phúc lợi nhiều nhất 1 ngày. Trừ gói quà túi sách, lần này 515 hồng bao cuồng lật khẳng định phải nhìn, hồng bao nào có không cướp đạo lý, vặn xong đồng hồ báo thức ngang ~

Lý mạc sầu.

Tiểu Long Nữ.

Con lừa trên lưng 2 người chính theo dưới thân tọa kỵ bộ pháp chậm rãi đi vào Minh giáo chính thức địa bàn.

“Quang Minh đỉnh ngay ở phía trước cách đó không xa.”

Một thân đạo bào ăn mặc Xích Luyện tiên tử có chút ngửa đầu nhìn lướt qua phương xa sơn phong, nhẹ giọng thì thầm đối đi theo bên cạnh mình sư muội nói: “Nghĩ đến chúng ta sư tỷ muội 2 người tại kia bên trong nên được đến muốn đồ vật.”

Tương đối từ bản thân sư tỷ kia thân đạo bào, Tiểu Long Nữ một thân tuyết sắc áo trắng tại cái này bên trong càng thêm làm cho người ta chú mục.

“Chỉ là…”

Tiểu Long Nữ tiếp nhận lời của sư tỷ đầu, nhẹ nhàng quay đầu nhìn lướt qua kia cách đó không xa cực kì đề phòng Minh giáo đệ tử, mở miệng dò hỏi: “Những người

này nên làm cái gì “

Minh giáo mặc dù là giang hồ chính phái chỗ trơ trẽn, nhưng tại 2 cái đối chính tà cũng không có quá nhiều để ý nữ nhân trong mắt, trên thực tế Minh giáo đệ tử trừ một số phương diện có chút vấn đề bên ngoài, những phương diện khác muốn so chính đạo nhân sĩ tốt hơn quá nhiều.

Bây giờ tại cái này giang hồ, sư tỷ muội 2 người hành tẩu hơn phân nửa Thần châu, đối trong thiên hạ này sự tình cũng có hiểu biết. Dù sao nghe thấy không bằng gặp mặt, chỉ có tận mắt nhìn thấy mới có thể biết được có một số việc thật giả.

Một đường nghe thấy, một đường nhìn thấy.

2 người đều cảm thấy dưới mắt ở giữa thiên hạ này giang hồ chính đạo cũng đã là còn kém rất rất xa đã từng thời điểm.

Khi đó, vẻn vẹn 1 cái Quách Tĩnh Quách đại hiệp cũng đã đầy đủ.

Lại càng không cần phải nói còn có trước đó phó kế tục cái giúp cùng toàn thật đệ tử, còn có cái kia thiên hạ ở giữa vô số giang hồ nhân sĩ kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên vì chống cự Mông Cổ xâm lấn mà cố gắng.

Nhưng là bây giờ…

Các nàng trong mắt bản thân nhìn thấy chính đạo nhân sĩ quá mức xấu xí, chỉ có thể đang lừa cổ nhân dưới vó

ngựa nơm nớp lo sợ. Cái này mấy môn số trong phái, cũng chỉ có Võ Đang phái cái kia Trương Tam Phong coi như không tệ, chỉ tiếc một cây chẳng chống vững nhà.

Bắt đầu so sánh, cái này Minh giáo biểu hiện ngược lại là để 2 nữ cảm thấy kinh ngạc cùng chấn kinh.

Cái này Minh giáo để các nàng nhìn thấy đã từng cái giúp kia phần cốt khí.

Chỉ là trên đường đi nhiều mặt hiểu rõ về sau, sư tỷ muội 2 người mới phát hiện hiện tại Minh giáo cũng không như trong tưởng tượng tốt như vậy. Nội bộ tại giáo chủ sau khi mất tích, lâm vào tranh quyền đoạt lợi phân tranh bên trong, nguyên bản 4 đại hộ pháp càng là phân liệt, đi thì đi, rời đi rời đi.

Cho dù là hiện tại vẫn là giơ cao lên phản được đại nghiệp, nhưng tại sư tỷ muội trong mắt của hai người cũng không nhìn thấy quá nhiều hi vọng. Một môn phái lâm vào nội đấu, như vậy liền sẽ để người nhịn không được đi lo lắng vận mệnh của nó.

Ánh mắt lạnh lùng đảo qua 4 phía kia dần dần vây tới Minh giáo đệ tử, Xích Luyện tiên tử đôi mắt có chút hợp lại, thật dài tiệp mao bế lại với nhau, nói: “Liền lấy bọn hắn làm sự tình. Trừng phạt nho nhỏ một phen liền có thể.”

Cho tới bây giờ đều là tâm ngoan thủ lạt, giết người không chớp mắt Xích Luyện tiên tử tại thời khắc này cho ra 1 cái coi là cực kì nhu hòa trả lời.

Tiểu Long Nữ nghe vậy khóe miệng vểnh dưới, bàn tay như ngọc trắng 1 giương, chính là vô số ngọc ngòi ong rời khỏi tay, trong chốc lát những cái kia quay chung quanh tới Minh giáo đệ tử toàn bộ bên trong châm, bị tê dại tại kia bên trong. Đồng thời, Tiểu Long Nữ chân ngọc nâng lên, nhẹ nhàng trên mặt đất đạp mạnh.

Kia nhẹ nhàng đến cực điểm bước chân lại là làm cho cả mặt đất chấn động hạ.

Vừa mới có chút nhô ra mặt đất, tức thời khôi phục nguyên trạng.

Lần này hành vi thật giống như chỉ là động tác tùy ý mà thôi. Lật tay ở giữa cũng đã để đến đây Minh giáo đệ tử toàn quân bị diệt, một màn này để trốn ở nơi hẻo lánh bên trong Minh giáo cao thủ nhìn không khỏi tê cả da đầu.

Tùy ý, thẳng thắn.

Đây chính là bọn hắn từ cái này áo trắng như tiên trên người nữ tử nhìn thấy đồ vật.

Về phần cái kia mỹ mạo đạo cô, dù không có xuất thủ. Nhưng cho người cảm giác lại là muốn so cô gái mặc áo trắng này kinh khủng hơn.

Suy đoán của bọn hắn cũng không có sai, nếu là Xích Luyện tiên tử xuất thủ, như vậy tiện tay mà ra chính là Băng Phách Ngân châm.

Góc tây bắc, chỗ bí mật.

Minh giáo mấy tên cao thủ ngay tại xì xào bàn tán.

“Tê!”

“Rất mạnh a. 2 cô gái này.”

Xem ra vui vẻ cuồng cuồng Chu Điên tại nhìn thấy Tiểu Long Nữ xuất thủ về sau, bắt đầu đối đứng tại bên cạnh mình nói không chừng đại sư nói: “Ta nhìn không ra các nàng sâu cạn, bất quá ta có thể cảm giác được kia mỹ mạo đạo cô có phi thường nặng một thân sát khí.”

Sát khí

Nói không chừng đại sư nghe vậy run lên trên người mình túi. Béo tay mò 1 đem mình đầu trọc, cũng đồng ý Chu Điên ý kiến. Bởi vì nói không chừng đại sư phi thường rõ ràng Chu Điên người này, mặc dù hắn xem ra điên điên khùng khùng, nhưng ở phương diện nào đó trực giác quả thực khủng bố.

Hắn nói cái này mỹ mạo đạo cô càng thêm đáng sợ, như vậy liền nhất định càng khủng bố hơn. Mặc dù nói không chừng đại sư mình cảm ứng không ra.

Có thể bị Chu Điên lấy sát khí nói chuyện để hình dung, chẳng lẽ cái này mỹ mạo đạo cô chính là 1 cái nữ ma đầu

Ngay tại hôm qua, bọn hắn đạt được phía dưới đệ tử bẩm báo, nói có 2 cái xinh đẹp như hoa nữ nhân xa lạ bước vào Minh giáo phạm vi thế lực.

Đối Minh giáo đến nói, một mực phản che bọn hắn đã đang đối kháng với người Mông Cổ, càng là tại cùng giang hồ chính đạo giao phong, cho nên thế lực của bọn hắn phạm vi bên trong kỳ thật lộ ra vô cùng nghiêm mật. Bởi vì mặc kệ từ cái kia một phương diện bọn hắn đều là cầm đầu của mình thắt ở trên lưng làm việc, không phải do bọn hắn không chú ý không cẩn thận.

Minh giáo đệ tử cũng không ít, ẩn tàng cũng có thật nhiều.

Đối trong thiên hạ này nổi danh nhân vật giang hồ cũng là có đại khái hiểu rõ, thế nhưng là bọn hắn cũng không có nhìn thấy dạng này nữ nhân.

2 cái mỹ mạo như tiên nữ tử, cứ như vậy cưỡi 2 đầu con lừa nhỏ, từng bước một bước vào Minh giáo phạm vi thế lực, trên thân càng là không có mang bất kỳ binh khí.

Dạng này nữ nhân đối kinh nghiệm giang hồ phong phú Minh giáo đệ tử đến nói, chỉ bất quá một chút cũng đã cảm thấy đối phương thực tế là không đơn giản. Dù sao những người này không phải mới ra nhà tranh, sơ nhập giang hồ người mới, bọn hắn rất biết hành tẩu giang hồ bên trong gặp được dạng này nữ nhân, ngươi nhất định phải nhấc lên rất tinh thần.

2 cái xinh đẹp như hoa, đẹp rối tinh rối mù nữ nhân cứ như vậy kết bạn mà đi, xem ra yếu đuối có thể lấn, có thể có dạng này tâm tư người chỉ sợ tại cái này trên giang hồ đã sớm sống không lâu. Đương nhiên cũng không bài trừ có tinh trùng lên não người, nhưng tại cao

thủ chân chính trong mắt lại không phải như thế.

Có thể lấy dạng này tư thái hành tẩu giang hồ, chỉ sợ là các nàng có đầy đủ tư bản.

Mà vừa mới bạch y nữ tử kia xuất thủ, liền khẳng định nói không chừng đại sư cùng Chu Điên suy đoán.

Các nàng đại biểu cho ai

Vừa mới nữ tử áo trắng xuất thủ cũng không có hạ tử thủ, hiển nhiên các nàng là chuyên môn vì Minh giáo mà tới.

Chỉ sợ kẻ đến không thiện a.

Ý nghĩ này mới vừa ở nói không chừng đại sư cùng Chu Điên trong lòng của hai người hiển hiện, liền nghe bầu trời truyền đến một trận bén nhọn chói tai cười ha ha âm thanh.

“Ha ha ha!”

“2 vị cô nương trẻ tuổi như thế không coi ai ra gì tư thái đến đây ta Minh giáo, coi là thật lấn ta Minh giáo không người cũng Minh giáo Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu tham thượng.”

Tiếng nói chuyện bên trong, tại ngắn ngủi mấy câu thời gian bên trong, người này đã lấy cực cao khinh công tại 2 nữ 4 phía chuyển mấy cái phương vị. Nó bày ra khinh công cho dù là lý mạc sầu cùng Tiểu Long Nữ sư tỷ muội 2 người cũng không khỏi có chút kinh ngạc.

“Hảo khinh công!” Xích Luyện tiên tử thấy thế tán một tiếng.

“Thấy các ngươi không có thương tổn người, như vậy ta liền tiểu trừng đại giới liền thôi.” Lời nói rơi xuống, người kia đã đi tới Tiểu Long Nữ bên cạnh thân, tay phải đã hướng Tiểu Long Nữ thủ đoạn chộp tới. Chỉ là tại tay phải hắn vừa mới muốn bắt đến cô gái trước mặt thời điểm, lại bỗng nhiên thấy hoa mắt, nữ tử áo trắng kia cứ như vậy biến mất, chỉ để lại cái kia một thân đạo bào mỹ mạo đạo cô ngay tại giống như cười mà không phải cười nhìn xem chính mình.

“! ! !”

Vi Nhất Tiếu đầu tiên là sững sờ, lập tức kinh hãi, kịp phản ứng sau liền muốn bứt ra trở ra.

Chỉ tiếc ý nghĩ này vừa mới dâng lên, một cỗ làn gió thơm liền từ phía sau truyền đến. Khỏi phải hắn Vi Nhất Tiếu quay đầu cũng biết trước đó nữ tử áo trắng kia dùng di hình hoán ảnh chi pháp đi tới phía sau mình, kình phong bên trong, Vi Nhất Tiếu biết đối phương đã là vươn ngọc thủ hướng mình bắt tới.

Hừ!

Muốn bắt ta Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu, quá ngây thơ.

Mặc dù Vi Nhất Tiếu cũng bị cô gái mặc áo trắng này thân pháp giật mình kêu lên, nhưng hắn một mực đối với

mình khinh công ôm lấy tuyệt đối tự tin, bởi vì tự thân thiên phú dị bẩm, hắn Vi Nhất Tiếu tự tin khinh công của mình có một không hai thiên hạ.

Tâm tư định ra, bước chân xê dịch, chính là muốn lấy tuyệt thế thân pháp tránh đi thời điểm. Vi Nhất Tiếu sắc mặt đột nhiên đại biến.

Chưởng chưa đến, khí đã đạt.

Trong hoảng hốt, Vi Nhất Tiếu chỉ cảm thấy thân thể của mình 4 phía che kín lít nha lít nhít sợi tơ, đem mình toàn bộ thân thể khống chế xuống dưới. Loại kia cảm giác hít thở không thông. Liền tựa như tại thời khắc này cả người hắn hóa thành một con chim nhỏ, bị người khống tại lòng bàn tay, lại là thế nào cũng bay không được, không bay lên được.

Đây là một loại ngạt thở tính tuyệt vọng.

Đây chính là Cổ Mộ phái nhập môn võ học Thiên La Địa Võng thức.

Đáng chết!

Vi Nhất Tiếu sợ hãi.

Hắn không có thời gian đi tán thưởng 2 cô gái này bộ dáng. Chỉ có thời gian đi khủng hoảng kia không cách nào bị mình điều khiển thân thể.

Nơi xa.

Chu Điên cùng nói không chừng đại sư 2 người mắt trừng cửa động nhìn trước mắt phát sinh hết thảy.

Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu khinh công như thế nào, kia là thiên hạ đều biết, lại càng không cần phải nói thân là người một nhà Chu Điên cùng nói không chừng đại sư. Thế nhưng là trước mắt một màn này. Lại là đại đại vượt quá 2 người ngoài dự liệu.

Trong tầm mắt, nữ tử áo trắng đứng tại Vi Nhất Tiếu phía sau, một đôi bàn tay như ngọc trắng mở ra trên dưới lắc lư, đúng là lấy chưởng thế đem Thanh Dực Bức Vương sinh sinh vây ở một tấc vuông, khiến cho Vi Nhất Tiếu hoàn toàn không cách nào động đậy.

Hỏng bét!

Thanh Dực Bức Vương nguy hiểm.

2 người liếc nhau, đều từ đối phương trong mắt nhìn thấy lẫn nhau hãi dị.

“Còn xin hai vị cô nương hạ thủ lưu tình!”

Nhưng loại tình huống này, đã để 2 người không kịp suy nghĩ mình có phải là hay không đối thủ của đối phương, tại nhìn thấy Vi Nhất Tiếu lâm vào nguy cơ về sau, giấu ở nơi hẻo lánh bên trong Chu Điên cùng nói không chừng đại sư đã chạy ra.

Trong tươi cười, Xích Luyện tiên tử chậm rãi bước ra, vượt qua Thanh Dực Bức Vương, đi tới Tiểu Long Nữ bên người, nhìn xem hướng phía bên mình xông lại 2

người.

Đúng lúc này

Xùy!

Một tiếng tiếng xé gió đột nhiên vang lên, chân của hai người dưới đột ngột xuất hiện 1 cái lỗ nhỏ.

Thanh âm này trực tiếp hấp dẫn Xích Luyện tiên tử lý mạc sầu lực chú ý, cũng tương tự đánh gãy Tiểu Long Nữ động tác.

Thiên La Địa Võng thức im bặt mà dừng, Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu lúc này mới loại này kinh khủng khống chế bên trong tránh thoát mà ra, phát ra một tiếng tiếng kêu thê thảm về sau, người chấm dứt tốc độ nhanh càng đến nơi xa, đứng tại hắn cho rằng địa phương an toàn.

“Đạn chỉ thần công !”

Xích Luyện tiên tử gằn từng chữ một ra vừa rồi hấp dẫn sư tỷ muội 2 người lực chú ý chiêu thức, ngẩng đầu, ánh mắt hướng ra chiêu người phương hướng rơi đi, mở miệng dò hỏi: “Hoàng lão tà… Không, Dương Quá là gì của ngươi “

Bên cạnh.

Tiểu Long Nữ cũng kinh ngạc nhìn xuất hiện tại người ở đó.

Mờ nhạt trong ánh nắng, Minh giáo quang minh tả sứ Dương Tiêu thân hình thẳng tắp đứng tại một chỗ trên nóc nhà, chính nghiêm túc đánh giá phía dưới 2 người phụ nữ.

…

Nga Mi sơn.

Đỉnh núi.

Trương Quân Bảo đối Nhạc Duyên lại nói thêm một câu: “Vãn bối nói cho các nàng biết Minh giáo có lẽ sẽ có tiền bối tung tích.”

“… Tiểu Quân Bảo ý là các nàng hiện tại đi Minh giáo.”

“Ừm.”

“Minh giáo a…”

ps. 5.15 điểm xuất phát dưới hồng bao mưa! 12 giờ trưa bắt đầu mỗi cái giờ đoạt một vòng, 1 sóng lớn 515 hồng bao liền xem vận khí. Các ngươi đều đi đoạt, giành được Qidian tiền kế tiếp theo đến đặt mua ta chương tiết a! (chưa xong đợi tiếp theo.)

Chương 7 : Thánh nữ! Thánh nữ! Thánh nữ!

Một thân màu trắng vải thô trường bào, trình thư sinh cách ăn mặc.

Chỉ là tương đối lên bình thường thư sinh đến nói, trên người hắn thêm ra một loại cao ngạo tự phụ cảm giác. Tướng mạo tuấn nhã, chỉ là song mi có chút rủ xuống, cho người ta một loại mơ hồ thê u cảm giác. Đây là 1 cái bị tình vây khốn nam nhân.

Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu, Chu Điên cùng nói không chừng đại sư 3 người tại nhìn thấy người này xuất hiện một khắc này, tâm lý đều không hẹn mà cùng có chút thở dài một hơi. Mặc dù mọi người đối với hắn ở trong giáo cách làm có chút không cam lòng, nhưng không thể không thừa nhận đối phương tại võ công bên trên muốn so với bọn hắn 3 người càng mạnh.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là hơi lỏng như vậy một hơi.

Dù sao vừa rồi 2 cô gái này thực tế là để người sờ vuốt không được nền tảng, nhìn không thấu nhân tài là kinh khủng nhất. Vừa mới cái kia một tay trống rỗng lấy khí kình bao phủ Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu khiến cho đối phương hoàn toàn không thi triển ra được khinh công, phảng phất giống như trong lòng bàn tay chim, cử động như vậy cũng đủ để cho người chấn kinh.

Bất quá càng làm cho Dương Tiêu kinh ngạc là đối

phương lời nói, có thể một chút nhìn ra mình thi triển đi ra võ công chiêu thức, điểm ra tên của nó chính là đạn chỉ thần công, 2 cái này nữ nhân thần bí có như thế ánh mắt ngược lại không khiến người ngoài ý.

Nhưng sau cùng câu nói kia lại là để Dương Tiêu thần sắc có chút ngưng lại.

"…"

Ôm quyền hành lễ, lấy người giang hồ thường thấy nhất phương thức đánh xuống chào hỏi về sau, Dương Tiêu cũng không có trực tiếp trả lời cái kia mỹ mạo đạo cô lời nói, ngược lại là nói: "Tại hạ Minh giáo quang minh tả sứ Dương Tiêu gặp qua hai vị cô nương."

"Hai vị cô nương đường xa mà đến, chính là khách nhân. Thêm vì một chỗ chi chủ, là chúng ta Minh giáo lãnh đạm 2 vị. Trước đó môn hạ các huynh đệ cách làm còn xin hai vị cô nương không cần để ý."

Nho nhã lễ độ, thật giống như đây không phải 1 cái người trong giang hồ, mà là 1 cái người đọc sách.

Lời nói rơi xuống, Dương Tiêu thân hình bay xuống, đứng tại Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu bên người, nó phương vị cùng Vi Nhất Tiếu, Chu Điên cùng nói không chừng đại sư 4 người trình kỷ giác chi thế. Lại là giữa bất tri bất giác có tương ứng chuẩn bị.

Mặc dù mấy người bọn họ ở giữa có mâu thuẫn, nhưng ở loại thời điểm này, những này tư nhân ở giữa vấn đề sớm đã bị ném ra sau đầu, trước mắt 2 cái này không

hiểu đến đây nữ tử đã để bọn hắn cảm nhận được tuyệt đại áp lực.

“Quang minh tả sứ… Dương Tiêu “

Tiểu Long Nữ thì thầm lặp lại một chút đối phương tục danh, vừa rồi đối phương thần sắc biến hóa bị nàng trực tiếp xem ở mắt bên trong, cuối cùng chỉ là dùng một loại giọng kỳ quái nhàn nhạt cười cười. Tự nhủ: “Quả nhiên là họ Dương a!”

1 câu cảm thán, cũng là chỉ là để 2 người phụ nữ cảm xúc có chút biến hóa một chút.

Tâm tình rất nhanh khôi phục, thu thập xong cảm xúc Tiểu Long Nữ ánh mắt dừng ở mình sư tỷ trên thân. Mặc dù thời gian lâu như vậy đến, nàng cũng kinh lịch rất nhiều, trưởng thành rất nhiều, nhưng càng nhiều thời điểm nàng hay là như quá khứ đồng dạng.

Tại có người có thể quyết định sự tình thời điểm, nàng bình thường là sẽ không tự mình làm quyết định.

“Dương Tiêu!”

“Tiêu dao sao “

“Ngược lại là so qua một chữ này nghe tốt hơn một chút.”

Nói đến đây bên trong, Xích Luyện tiên tử ngữ khí chợt biến đổi, nói: “Đã chúng ta xa tới là khách. Như vậy các ngươi Minh giáo liền nên xuất ra thân là chủ nhân thành

ý tới. Trước đó như thế, đó cũng không phải là đạo đãi khách a!”

“Mời!”

Dương Tiêu nghe vậy cũng chỉ có thể hơi có vẻ lúng túng cười một tiếng, ác khách lâm môn cảm giác chỉ sợ là hắn hiện tại trải nghiệm. Vẻn vẹn cái kia mặt không biểu tình nữ tử áo trắng bày ra võ công liền đủ để gây nên coi trọng.

Chỉ bằng vào chưởng kình liền để lấy khinh công văn danh thiên hạ Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu không thoát thân nổi, chiêu này có thể nói là càng nghĩ càng để người cảm thấy hãi dị.

Vẻn vẹn chỉ nữ nhân này, hắn liền không có bất kỳ cái gì nắm chắc.

Mà lại càng khiến người ta đoán không ra hay là cái kia đứng tại kia bên trong một mực không có động tác mỹ mạo đạo cô, trước đó nhìn thấy nữ tử áo trắng động thủ cơ hồ đều là đạt được mỹ mạo đạo cô đồng ý, chỉ sợ nữ nhân này cùng nữ tử áo trắng tương xứng.

Thắng không được!

Tránh không khỏi!

Như vậy hiện tại bọn hắn tạm thời cũng chỉ có thể tiếp nhận.

Bất quá may mắn là đối phương tựa hồ đối với Minh

giáo không có cái gì địch ý, bằng không mà nói chỉ sợ hôm nay Minh giáo 4 ** vương liền sẽ vẫn lạc 1 cái. Mà lại 5 đại tán nhân cũng sẽ tán đi một nửa. Tại loại này kiêng kị phía dưới, cuối cùng quang minh tả sứ Dương Tiêu chỉ có thể cười nói một tiếng mời.

Đi lên Minh giáo đệ tử đến đây đem 2 nữ con lừa dắt tốt sau. Xích Luyện tiên tử cùng Tiểu Long Nữ sư tỷ muội 2 người cái này liền đi theo.

Minh giáo.

Quang Minh đỉnh.

Làm Minh giáo tổng đàn, có thể bình yên người tới nơi này từ trước đến nay không nhiều, chí ít tại những cái được gọi là chính đạo môn phái nhân sĩ trong mắt, muốn dạng này nghênh ngang đi tới cái này bên trong, quả thực có khó khăn quá lớn.

Trừ phi là một ngày nào đó, Minh giáo đến nguy hiểm nhất thời điểm. Trong thiên hạ chính đạo môn phái cùng nhau vây công, bằng không mà nói cảnh tượng như vậy rất khó xuất hiện.

Minh giáo mặc dù bị thiên hạ chính đạo xưng là Ma giáo, nhưng nó là đại phái, tự nhiên là có được đại phái nên có phong độ.

Đãi khách, chính là đãi khách đạo lý.

Về phần tâm lý đang suy nghĩ gì. Liền không muốn người biết.

Kẻ đến không thiện, kẻ thiện thì không đến.

Đây là Dương Tiêu bọn người thời khắc này cộng đồng tâm tình.

Cùng Minh giáo bọn người trầm thấp tâm tư khác biệt, ngược lại là một đường theo tới Xích Luyện tiên tử cùng Tiểu Long Nữ 2 người đang thưởng thức cái này Quang Minh đỉnh phong cảnh.

…

Nga Mi.

Đỉnh núi.

Nhạc Duyên vẫn là mặt không biểu tình đứng tại kia bên trong, cư cao lâm hạ nhìn phía dưới phong cảnh.

Về phần Trương Quân Bảo giờ khắc này cũng bảo trì trầm mặc, không còn nói cái gì.

Cho dù là Trương Quân Bảo trong lòng có như vậy một tia hiếu kì, nhưng tại loại thời điểm này, điểm này hiếu kì cũng chỉ có thể dằn xuống đáy lòng, dù sao người trước mắt là hắn tiền bối, vãn bối tự mình đoán bừa trưởng bối tâm tư luôn luôn thất lễ.

Mặt khác Nhạc Duyên vì sao lại lấy như thế hình tượng xuất hiện, điểm này Trương Quân Bảo không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn.

Dù sao.

Tại võ đạo phương diện, hắn Trương Quân Bảo đồng dạng đến tầng thứ nhất định cảnh giới, lĩnh ngộ thiên nhân hoá sinh hắn cũng chẳng suy nghĩ gì nữa. Lúc trước hắn vẫn không rõ, nhưng tại dưới mắt xem ra cái này tiền bối có quá nhiều

Cố sự.

Minh giáo cùng tiền bối cũng thoát không được quan hệ.

Có đôi khi, trầm mặc chính là lớn nhất thái độ.

Nửa ngày.

Nhạc Duyên cuối cùng từ trước đó trầm thấp cảm xúc bên trong khôi phục lại, xoay người, chỉ vào phía dưới kim quang kia lấp lánh đại điện xa xa một chỉ, nói: “Tiểu Quân Bảo, nói cho ta nghe một chút đi cái này Nga Mi phái tình huống đi.”

“Quách Tương, đến cùng là thế nào một chuyện “

Nga Mi phái tình huống theo Nhạc Duyên quá mức quỷ dị. Dung không được hắn không đi nghĩ vấn đề này. Đã hiện tại gặp Trương Quân Bảo, làm một hiểu rõ nhất lúc kia tình huống người trong cuộc 1 trong, Nhạc Duyên tự nhiên sẽ hỏi thăm rõ ràng.

Nhạc Duyên không cảm thấy khi đó nhận hắn ảnh hưởng Quách Tương sẽ không hiểu thấu biến thành 1 cái ni cô, sáng tạo ra 1 cái phật gia môn phái.

“…”

Nghe tới vấn đề này, Trương Quân Bảo sắc mặt hơi biến, chậm rãi nói ra 2 cái danh tự: “Tiền bối hẳn là từng nghe nói Từ Hàng Tĩnh trai cùng Âm Quý Phái 2 cái này ẩn thế môn phái đi “

Từ Hàng Tĩnh trai

Âm Quý Phái

Ừm!

Một tiếng ngâm khẽ. Nhạc Duyên thần sắc trở nên nghiêm túc, ánh mắt rơi vào Trương Quân Bảo trên thân , chờ đợi lấy đối phương lời kế tiếp.

Thấy Nhạc Duyên thần sắc, Trương Quân Bảo liền biết 2 môn phái này tiền bối là hết sức rõ ràng, thậm chí chỉ sợ ở quá khứ có rất phức tạp cố sự. Đối với điểm này, Trương Quân Bảo ngược lại là không có đi tìm kiếm, mà là tại Nhạc Duyên chờ đợi trên nét mặt, nói ra 1 cái quỷ dị nhất đến cực điểm đáp án.

“Quách nhị tiểu thư, nàng là Thánh nữ.”

Thánh nữ

Có thể lấy Thánh nữ danh xưng này xuất hiện tại Nhạc Duyên kinh lịch bên trong không có bao nhiêu. Nổi danh nhất bất quá là Từ Hàng Tĩnh trai cùng Âm Quý Phái. Nghe lời này, nhìn nhìn lại cái này Nga Mi phái chính là

phật gia môn phái, chẳng lẽ Quách Tương biến thành Từ Hàng Tĩnh trai Thánh nữ

Tại phát giác được Nhạc Duyên trong ánh mắt thâm ý về sau, Trương Quân Bảo cũng không có trực tiếp điểm đầu, ngược lại là nói tiếp ra 1 cái để Nhạc Duyên có chút ngoài ý muốn trả lời: “Nàng đã là Từ Hàng Tĩnh trai Thánh nữ, cũng là Âm Quý Phái Thánh nữ.” Sau khi nói đến đây, Trương Quân Bảo sắc mặt cũng có chút quái dị, tựa như gặp phải cái gì hoang đường đến cực điểm sự tình.

“…”

Kết quả như thế. Cho dù là Nhạc Duyên có suy đoán, nhưng cũng không khỏi có chút trợn mắt hốc mồm.

Có thể đem cái này chính ma 2 đạo Thánh nữ thân phận tụ vào một thân chỉ sợ cũng chỉ có Quách Tương một người như vậy.

Làm không tốt lấy Quách Tương cái chủng loại kia tính tình. Tuyển cái gì thiên mệnh người thời điểm cực lớn có thể là tìm người ngồi cùng một chỗ ăn miếng thịt bự, uống chén rượu lớn… Ăn sảng khoái, uống dễ chịu, xứng đáng tính tình, như vậy ngươi chính là nhân tuyển. Vừa nghĩ tới Âm Quý Phái cùng Từ Hàng Tĩnh trai 2 phái tuyển thiên mệnh người là như vậy tình cảnh, Nhạc Duyên cũng không khỏi tự chủ đánh run một cái. Hình tượng này thực tế là quá đẹp.

Nếu có thể như vậy, lúc trước cùng Sư Phi Huyên bắt đầu tranh đấu cả đời.

Khó trách Nga Mi phái có phật gia vận vị, lại là hành sử ma đạo thủ đoạn, cái này căn bản chính là một loại kết hợp.

Bất quá sự tình tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy, thấy Trương Quân Bảo thần tình kia liền đủ để chứng minh. 2 cái đối lập đại phái Thánh nữ thân phận vào một thân. Làm không tốt 2 bên đều sẽ xảy ra vấn đề. Bởi vì, các nàng 3 người lý niệm đều không hoàn toàn giống nhau.

Quả nhiên.

Trầm mặc một hồi về sau, Trương Quân Bảo lại lần nữa nói ra một câu: “Đồng thời còn là Minh giáo Thánh nữ.”

3 cái Thánh nữ thân phận tại một thân một người, cho dù là Nhạc Duyên tại thời khắc này cũng triệt để không nói gì.

Quách Tương đến cùng làm cái gì để nàng trở thành 3 giáo Thánh nữ, nhưng lại làm cái gì để 3 giáo tại cuối cùng không đề cập tới nàng một tiếng

Nắm lấy hiểu rõ Nga Mi phái kỳ quái địa phương Nhạc Duyên giờ khắc này tâm tư rốt cục chạy lệch, đối cái này phát sinh sự tình có hứng thú thật lớn.

Cùng lúc đó.

Nơi nào đó sơn mạch.

1 tên đầu trọc áo xanh nữ ni chính 1 người ngồi xếp bằng, ánh mắt kinh ngạc nhìn kia đặt tại mình 2 đầu gối bên trên chân dung.

Vẽ lên là một nữ nhân.

Cùng nhau trường kiếm hoành treo ở sau thắt lưng, bàn tay như ngọc trắng thì là dẫn theo một bầu rượu, chính dựa vào cây đào ngửa đầu lớn uống.

Đầy trời hoa đào bên trong, nữ tử này trên thân vậy mà hiển lộ rõ ràng ra một thân hiếm thấy trên đời anh dũng hào khí.

Cái này… Cho dù là thiên hạ nam nhi cũng cực ít tất cả.

Nữ ni bàn tay như ngọc trắng nhẹ nhàng vuốt ve trên bức họa người, kia kiều mị trên mặt ngọc thì là treo đầy lấy vô tận u oán cùng ai thán. Đúng lúc này, một thiếu nữ thanh âm bỗng nhiên xâm nhập bên tai.

“Sư phó.”

“Ngài lại tại nhìn bức họa này giống a!”

“Vẽ lên nữ nhân này đến cùng là ai chân dung của nàng làm sao lại tại chúng ta Từ Hàng Tĩnh trai “

Đối mặt thiếu nữ liên tiếp nghi vấn, áo xanh nữ ni không có trả lời, ngược lại là đem dựng thẳng lên ngón tay đặt ở trên bờ môi của mình, nhẹ nhàng nói: “Xuỵt!”

“Tĩnh Am a, ghi nhớ nàng.”

“Đây là chúng ta Từ Hàng Tĩnh trai lập phái đến nay sỉ nhục lớn nhất.”

Nói đến đây câu nói thời điểm, áo xanh nữ ni trên mặt có rõ ràng thẹn quá hoá giận. (chưa xong đợi tiếp theo.)

Chương 8 : trấn áp

Lấy một thân một người, tụ 3 giáo Thánh nữ.

Biểu hiện như vậy, tại Nhạc Duyên nghe tới cũng không khỏi để người cảm thấy kinh ngạc vạn điểm.

Không cần phải nói, trong này cố sự thực tế là có quá nhiều.

Bất quá suy nghĩ cẩn thận, có biểu hiện như vậy cũng không phải là quá mức để người cảm thấy bất ngờ. Ban đầu ở Hoa sơn thời điểm, Âm Quý Phái liền đối với Quách Tương có hứng thú thật lớn, điểm này lúc ấy Nhạc Duyên rất rõ ràng.

Lấy phá chiêu chi thủ tại đối phương áo bào trắng bên trên đều viết xuống dưới, để Âm Quý Phái chưởng môn huyết thủ lịch công không nói gì bại trận, đây chính là Nhạc Duyên đối với đối phương một lần cảnh cáo.

Nhưng đối Quách Tương tư chất tán thưởng, Âm Quý Phái hiển nhiên sẽ không như vậy mà đơn giản từ bỏ.

Mà có thể dính dáng đến Minh giáo, Nhạc Duyên đồng dạng không có ngoài ý muốn.

Từng tại Minh giáo đạt thành hiệp nghị, chính là để Minh giáo người tại Tương Dương thành phá đi ngày cứu kia khư khư cố chấp Quách Tĩnh toàn gia, không muốn cùng Tương Dương thành cùng nhau chôn cùng. Có cái này kinh lịch, Quách Tương dính dáng đến Minh giáo

cũng không để người cảm thấy quá mức kinh ngạc.

Làm người ta bất ngờ nhất ngược lại là Từ Hàng Tĩnh trai xuất hiện.

Bị ép nhiều năm như vậy Từ Hàng Tĩnh trai, tại loạn thế thời điểm quả nhiên lại xuất hiện.

Đáng tiếc a!

Lúc trước không có triệt để đem Từ Hàng Tĩnh trai nhổ tận gốc.

Hồi tưởng lại tại đại Đường thời điểm, cho dù là chiếm cứ Đế Đạp phong, nhưng là Từ Hàng Tĩnh trai người cũng không có bị bọn hắn toàn bộ cầm xuống, cái kia bị Sư Phi Huyên mạo danh tên là tần xuyên Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân cũng chưa từng xuất hiện.

Lại nói Từ Hàng Tĩnh trai đến cùng là đại phái, lúc kia xem như chính đạo chi đầu trâu, muốn một mẻ hốt gọn thực tế là quá mức khó khăn.

Tại loại này tình huống dưới, Nhạc Duyên cũng chỉ có thể để Từ Hàng Tĩnh trai xuống dốc mấy chục năm, để Tịnh Niệm Thiện Viện phân liệt, nhưng cũng không cách nào đem Phật môn triệt để rút lên. Dù sao, tại kinh lịch thời gian lâu như vậy về sau, Phật môn tại Trung Nguyên đại địa bên trên đã là bám rễ sinh chồi.

Muốn triệt để tiêu diệt Phật môn, thực tế là quá khó.

Chủ yếu là bởi vì Phật môn tín đồ thực tế là quá nhiều.

Dù sao không giống với đạo môn loại hình, Phật môn tín đồ phần lớn là tầng dưới chót lão bách tính. Lão bách tính không có quá nhiều tâm tư đi truy tầm thiên đạo cầu tiên loại hình, bọn hắn càng nhiều hơn chính là tại vì lập tức mà chuẩn bị, tại mờ mịt hư ảo bên trong khẩn cầu đời sau đầu thai vào gia đình tốt, khẩn cầu người xấu sau khi chết nhập khăng khít địa ngục. Sở dĩ dạng này, chỉ là bởi vì dân nghèo bách tính trên tay cũng không đủ lực lượng.

Khấu Trọng cùng Từ Tử Long chủ trì tây du lịch thất bại, đại biểu muốn tiêu diệt Từ Hàng Tĩnh trai cùng Ma giáo ý nghĩ cuối cùng thất bại trong gang tấc.

Mà dưới mắt…

Từ Hàng Tĩnh trai lại lần nữa xuất hiện, đây là muốn tìm kiếm 1 cái trong thiên hạ minh quân sao

Chỉ tiếc đối mặt Mông Cổ hùng hổ dọa người, chỉ sợ Từ Hàng Tĩnh trai những nữ nhân này chỉ sợ ứng chiêu quá mức khó khăn, khiến cho hiện tại cũng rất giống không có cái gì kết quả. Phải biết người Mông Cổ bên kia cũng có thể là có Ma giáo người, thậm chí còn có giấu bên cạnh những cái kia chuyên tu tinh thần loa.

Các nàng bây giờ đã sớm không có đã từng kia kinh khủng lãnh đạo lực. Hiện tại môn phái khác tương đối lên các nàng cũng không kém.

Thí dụ như Võ Đang phái, thí dụ như Minh giáo.

Chỉ là tương đối lên Từ Hàng Tĩnh trai càng nhiều lấy thoại thuật cùng nữ nhân mượn dùng tầng kia thân phận ảnh hưởng giang sơn, Minh giáo thì là lựa chọn trực tiếp dùng hành động để biểu thị mục đích của mình. Nếu là Quách Tương cũng là Từ Hàng Tĩnh trai Thánh nữ, như vậy nhất định là hắn Nhạc Duyên rời đi sau sự tình.

Mà lại lựa chọn Quách Tương trở thành Từ Hàng Tĩnh trai Thánh nữ, như vậy chỉ có một cái khả năng các nàng muốn lợi dụng Quách Tương thân là Quách Tĩnh nữ nhi thân phận lực ảnh hưởng, nhờ vào đó để Từ Hàng Tĩnh trai khôi phục lại lúc trước nhất ngôn cửu đỉnh tư thế.

Thử nghĩ…

Tại thiên hạ ở giữa phản kháng Nguyên Mông thời điểm, làm đã từng trong giang hồ nhất là nổi danh đại hiệp, định nghĩa đại hiệp hàm nghĩa chân chính chính là vì nước vì dân Quách Tĩnh hậu nhân khẳng định lời nói, như vậy cái này chính là hơn một cái lớn danh vọng.

Tống triều Triệu thị Hoàng tộc lùi bước. Đã mất hết mặt mũi.

Tại loại này tình huống dưới, nếu là Quách Tương có thể lấy Quách Tĩnh nữ nhi thân phận đứng ra nói bên trên một câu như vậy…

Nó kết quả như thế nào, Nhạc Duyên không khó tưởng tượng.

Đây chính là thanh danh tác dụng.

Đây chính là lúc ấy Quách Tĩnh trong giang hồ danh vọng.

“Dự tính tốt.”

Nhạc Duyên mặt lạnh lấy tán thưởng một tiếng Từ Hàng Tĩnh trai lần này cử động, đây quả thực là một mũi tên trúng mấy chim. Đáng tiếc là lúc trước tại Tương Dương chi chiến thời điểm nhưng không thấy Từ Hàng Tĩnh trai bất kỳ tung tích nào. Thậm chí ngay cả Phật môn người cũng không thấy bao nhiêu.

Nếu là vào lúc đó, Từ Hàng Tĩnh trai có thể phái ra như vậy 1 người, chỉ sợ cũng phải dẫn tới Nhạc Duyên quan niệm đạt được hơi cải biến.

Đáng tiếc a!

Lại một tiếng cảm thán, Nhạc Duyên thổn thức bắt đầu.

Cái này Từ Hàng Tĩnh trai qua nhiều năm như vậy. Cũng nhận được nhiều như vậy giáo huấn, nhưng vậy mà là không có chút nào trướng tiến vào, hay là như trước kia phương thức. Chỉ tiếc. Quách Tương là ai không sai, nàng là Quách Tĩnh nữ nhi.

Nhưng Từ Hàng Tĩnh trai những nữ nhân này chỉ sợ quên đi Quách Tương đã từng còn có 1 cái xưng hào.

Tiểu Đông tà.

Có dạng này danh hiệu Quách Tương như thế nào tốt

như vậy lừa gạt

Có lẽ bắt đầu nhận Từ Hàng Tĩnh trai lắc lư còn tốt, nhưng Quách Tương một khi kịp phản ứng về sau, nàng tất nhiên sẽ có mình phản chế.

3 giáo thánh nữ thân phận, chính là 1 cái ví dụ tốt nhất.

Không đề cập tới Minh giáo, vẻn vẹn liền Âm Quý Phái cùng Từ Hàng Tĩnh trai 2 cái này tử địch môn phái, tại giữa 2 cái này đều trở thành Thánh nữ thân phận, liền có thể tưởng tượng tiểu Đông tà Quách Tương thủ đoạn. Tuy nói nàng tính tình từ trước đến nay hào sảng đến cực điểm, nhưng tâm tư của nàng lại là tinh tế phi thường, cổ linh tinh quái.

Nghĩ đến cái này bên trong, Nhạc Duyên phi thường muốn biết tại biết Quách Tương 3 cái Thánh nữ thân phận về sau, Từ Hàng Tĩnh trai sẽ là cái dạng gì sắc mặt, nhất là nhà mình Thánh nữ kiêm chức tử địch Âm Quý Phái Thánh nữ thân phận.

Trên thực tế Nhạc Duyên phỏng đoán không có quá lớn chỗ sơ suất, trừ tại một số phương diện bên ngoài.

“Vậy cái này Nga Mi phái…”

Nhạc Duyên ngón tay xa xa chỉ hướng phía dưới kiến trúc, trong miệng chưa hết chi ngôn đã nói ra hắn tâm tư.

Gật gật đầu, Trương Quân Bảo trực tiếp lấy hành động biểu thị cái nhìn của mình.

Quả nhiên.

Phật môn sự tình, ma đạo hình sự tình thủ đoạn.

Cái này Nga Mi phái kết hợp Từ Hàng Tĩnh trai cùng Âm Quý Phái một ít đặc điểm. Chỉ là bọn hắn 2 phái muốn khống chế Quách Tương tâm tư, chỉ sợ chỉ là thất bại trong gang tấc, có lẽ tại kia trong lúc đó cảm nhận được tiểu Đông tà phong hoa tuyệt đại.

Lại nói nếu là xảy ra vấn đề gì lời nói, Ưng nhi cũng sẽ nhìn không được.

Từ Trương Quân Bảo trong lời nói, Nhạc Duyên đã hiểu rõ đến gần đây trăm năm qua thời gian bên trong, sở dĩ toàn bộ giang hồ coi như bình tĩnh, chính là tại Ưng nhi, Quách Tương cùng Trương Quân Bảo 3 người trấn áp phía dưới.

90 năm bên trong, toàn bộ giang hồ liền bị trấn tại 3 người này dưới thân.

Vô luận là bên trong nguyên hay là Mông Cổ người giang hồ, 2 đạo chính tà đều bị 3 người bọn họ cùng nhau cưỡng chế. Chỉ bất quá, 3 người cũng không phải là cùng một chỗ mà đến, mà là riêng phần mình điểm 1 cái thời gian đoạn. Đoạn trước thuộc về Truyền Ưng, thẳng đến hắn phi thăng.

Ở giữa thì là thuộc về Quách Tương, đồng dạng đến nàng rời đi.

Sau cùng đoạn thời gian, liền thuộc về hiện tại Trương Quân Bảo.

Luận thủ đoạn, lấy Ưng nhi vô cùng tàn nhẫn nhất, tiếp theo Quách Tương, sau cùng mới là Trương Quân Bảo.

Dù sao từ tiểu đến nay, Trương Quân Bảo tính tình là nhu hoà nhất từ bi, hắn có Đạo gia mẫn trời yêu người tình hoài, xích tử chi tâm Trương Quân Bảo không cách nào làm được Truyền Ưng như thế quả cảm, cũng không có Quách Tương tà ý, hắn có chỉ là mình xích tử chi tâm.

Cái này đặc điểm, đã là Trương Quân Bảo nhân tính ưu điểm, nhưng cũng là ở một phương diện khác khuyết điểm.

Hắn, quá thương xót, quá chính đạo.

Trong cả đời, rất ít bạo xuất sát ý.

Tại hỏi thăm Nga Mi phái một vài vấn đề về sau, Nhạc Duyên liền lại lần nữa hỏi chính Trương Quân Bảo môn phái tới.

2 người nói chuyện phiếm bên trong, Nhạc Duyên nhưng cũng biết Võ Đang phái tình huống hiện tại.

Quả nhiên.

Tại nâng lên đồ tử đồ tôn thời điểm, Trương Quân Bảo trên mặt toát ra một tia vẻ ảo não. Tại hiểu rõ về sau, Nhạc Duyên cũng là một mặt không nói gì.

Ngũ đệ tử Trương Thúy Sơn cùng phu nhân Ân Tố Tố sinh sinh tại Võ Đang sơn bị thiên hạ chính đạo người bách tự sát mà chết, chỉ để lại 1 cái tên là Trương Vô Kỵ hài tử. Trọng lời hứa người, từ trước đến nay là chết bởi hứa hẹn.

Trương Thúy Sơn chính là như thế.

Hiện tại Võ Đang sơn cơ hồ chính là chính đạo đứng đầu, Trương Quân Bảo càng là thanh danh hiển hách, nhưng bọn hắn lại là bị chính đạo người bách kết quả như thế.

Cái này không thể không nói đây là một loại bi ai.

Đây chính là nhân ngôn chi sợ.

Cách làm này quá mức để người quen thuộc, Từ Hàng Tĩnh trai không phải liền là cách làm này.

Cho dù là dưới tình huống như vậy, Trương Quân Bảo cũng chỉ có thể sinh sinh cố nén bi thương, ngăn chặn cục diện. Bởi vì Trương Quân Bảo hết sức rõ ràng, dưới mắt bên trong nguyên giang hồ không thể loạn. Một khi loạn, liền sẽ rơi vào Nguyên Mông tính toán.

Bên trong nguyên giang hồ không thể vì cái gọi là giang hồ thanh danh hao tổn càng nhiều lực lượng.

Nhạc Duyên có thể trải nghiệm giờ này khắc này Trương Quân Bảo trong lòng loại kia đối bên trong nguyên chính đạo loại kia chỉ tiếc rèn sắt không thành thép tâm tình,

tầm mắt của bọn hắn sớm đã bị danh lợi che đậy. Mặc hắn võ công lại cao, nhưng cũng không thể tỉnh lại những cái kia lưu luyến danh lợi người giang hồ.

Bởi vì hắn Trương Quân Bảo chỉ là 1 cái võ công cao cường, tính tình thiện lương đại tông sư mà thôi, lo lắng đồ vật quá nhiều, để một người như vậy chống được những năm gần đây áp lực, thực tế là quá làm khó người ta.

Tạo phản thứ này, Trương Quân Bảo thật sẽ không, hắn không có cái thiên phú này.

Mà kia 1 thanh Đồ Long đao, để những người giang hồ kia đã sớm quên đi trong này chân chính hàm nghĩa.

"…"

Nhạc Duyên lẳng lặng nhìn trước mắt cái này tóc trắng phơ Trương Quân Bảo, trầm mặc sau một lúc lâu, lúc này mới lên tiếng nói: "Kia Quân Bảo ngươi lần này rời núi…"

"Bọn hắn cho là ta Trương Quân Bảo sẽ không giết người."

"Cho nên ta rời núi."

Trương Quân Bảo cười cười, sắc mặt hay là như là đã từng đồng dạng ngại ngùng, nói: "Có người chuyên môn sáng tạo một bộ công pháp lấy liên lụy vãn bối, để vãn bối lớn nhất tinh lực đặt ở Vô Kỵ trên thân, rút không ra quá nhiều thời gian."

“Nhưng bây giờ Vô Kỵ tại 2 vị kia tiền bối trợ giúp dưới, đã khỏi hẳn, tự nhiên không ngại.”

“Như vậy hiện tại chính là vãn bối thay Vô Kỵ lấy lại công đạo thời điểm.”

Trương Quân Bảo lời nói bên trong 2 vị tiền bối Nhạc Duyên tự nhiên biết là chỉ Mạc Sầu cùng Tiểu Long Nữ sư tỷ muội.

Về phần Trương Quân Bảo lời nói bên trong bộ kia liên lụy công pháp của hắn, chỉ hẳn là huyền minh Nhị lão huyền minh chưởng pháp. Nghe hắn giọng điệu, bộ này võ công tựa hồ là chuyên môn dùng để đối phó hắn Trương Quân Bảo, chỉ bất quá đơn thuần võ công tự nhiên không phải là đối thủ, ngược lại là dùng tại Trương Vô Kỵ trên thân, lấy kéo dài Trương Quân Bảo.

Có thể để cho hiện tại loại cảnh giới này Trương Quân Bảo khó giải quyết, hiển nhiên đây là Nguyên Mông phương diện có người chuyên môn chuẩn bị.

Quả nhiên.

Hiện tại cái này giang hồ, so trong tưởng tượng càng thêm phức tạp.

Về phần giải quyết Trương Vô Kỵ vấn đề, đã vô dụng kia Cửu Dương thần công, như vậy cũng chỉ có một khả năng.

Cửu âm chân kinh. (chưa xong đợi tiếp theo.)

Chương 9 : phỏng đoán

“Vãn bối cáo từ!”

1 cái Đạo gia cấp bậc lễ nghĩa, Trương Quân Bảo kêu khẽ một tiếng, tại 1 đạo tiếng hạc ré bên trong, con tiên hạc kia từ phía dưới biển mây bên trong chui ra, xoay quanh tại kia bên trong. △ J, . Ôm quyền sau khi hành lễ, Trương Quân Bảo cái này liền quay người càng thân mà xuống, cưỡi hạc mà đi.

Đưa mắt nhìn Trương Quân Bảo kia biến mất tại biển mây bóng lưng, Nhạc Duyên biết phần lớn sẽ nhấc lên một trận mưa gió.

1 cái người thành thật phẫn nộ, còn lại là 1 cái cấp bậc như vậy người phẫn nộ, không biết người Mông Cổ lại có bao nhiêu người có thể đủ ngăn cản

Bất quá cái kia cảnh tượng, đại khái đến lúc đó cũng chỉ sẽ tại giang hồ theo như đồn đại biết, Nhạc Duyên cũng không cùng lấy đi, hắn dưới mắt không có thời gian, hắn càng nhiều còn muốn đi Minh giáo, đi như thế nào đối mặt nữ nhân kia.

“…”

Không nói gì bên trong, Nhạc Duyên chậm rãi xoay người, ánh mắt từ biển mây bên trên thu hồi, ngược lại quăng tại sau lưng cách đó không xa.

Kia bên trong một nhóm Nga Mi phái người chính chậm

rãi mà tới.

Đi ở trước nhất chính là một cái trung niên nữ tử, một thân tăng bào bào che lấp, nhưng cũng khó nén trên người nàng kiên cường khí chất, căn bản không nhìn thấy người xuất gia từ bi, ngược lại là có một loại nhào tới trước mặt áp bách gợi cảm cảm giác.

Mà lại người trung niên này nữ tử dung mạo cũng sinh rất đẹp, có thể thấy được nàng lúc còn trẻ cũng nhất định là 1 cái xuất chúng đại mỹ nhân.

Nhìn người trung niên này nữ tử hành tẩu vị trí, đi tại phía trước nhất, tại phía sau mặt thì là đi theo Kỷ Hiểu Phù, Chu Chỉ Nhược cùng một đám Nga Mi đệ tử, Nhạc Duyên liền biết người trung niên này nữ tử thân phận.

Nga Mi phái đương nhiệm chưởng môn diệt tuyệt sư thái.

Bất quá có một chút không thể không thừa nhận, Nga Mi cử đi từ trên xuống dưới nữ đệ tử, từ diệt tuyệt sư thái mình người kí tên đầu tiên trong văn kiện, ngược lại là từng cái đều tính sinh không kém. Ở trong đó, tại trước đó gặp phải Kỷ Hiểu Phù cùng Chu Chỉ Nhược 2 người dung mạo nhất là xuất chúng.

Diệt tuyệt sư thái xuất hiện Nhạc Duyên cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Dù sao mình cùng Trương Quân Bảo giao thủ, đủ để triệt để chấn kinh Kỷ Hiểu Phù cùng Chu Chỉ Nhược. Nhìn lướt qua ôm Ỷ Thiên kiếm Chu Chỉ Nhược kia mơ

hồ xấu hổ thần sắc, Nhạc Duyên liền biết thông tri diệt tuyệt sư thái người hẳn là Kỷ Hiểu Phù.

Thân hình thẳng tắp ngạo nghễ.

Nhạc Duyên cực ít tại trên người một nữ nhân dùng đến dạng này hình dung, nhưng ở trước mắt cái này diệt tuyệt sư thái trên thân xuất hiện.

Loại cảm giác này, ngược lại là có như vậy một tia đã từng tiểu Đông tà Quách Tương hương vị.

Bước chân dừng lại.

Một đám Nga Mi đệ tử tại ngoài mấy trượng khoảng cách sau ngừng lại.

Mà đi ở trước nhất diệt tuyệt sư thái thì là nhanh chân hướng về phía trước, dò xét một chút về sau, lợi dụng phật gia cấp bậc lễ nghĩa nghênh nói: “Tiền bối đến đây Nga Mi làm khách. Là Nga Mi phái thất lễ.”

1 câu tiền bối, cũng đã cho thấy diệt tuyệt sư thái thái độ.

Nàng mặc dù cường ngạnh, nhưng thân là đứng đầu một phái, lại cũng không là kẻ ngu dốt. Từ đồ đệ Kỷ Hiểu Phù trong miệng hiểu rõ đến nàng nhìn không thấu quyết đấu. Cũng đã xác định trước mắt cái này xem ra thiếu niên bộ dáng người trẻ tuổi võ công cực cao, siêu hô tưởng tượng.

Về phần một cái khác người mặc Võ Đang phái đạo bào

tóc trắng trẻ tuổi đạo sĩ ngược lại là không có nhìn thấy tung tích.

Bất quá cái này cũng không thể trở ngại diệt tuyệt sư thái ở trong lòng phỏng đoán cái này tóc trắng đạo sĩ thân phận.

Võ Đang phái cùng Nga Mi phái quan hệ cực kì thân mật.

Nhưng cho dù là nàng diệt tuyệt sư thái cũng chưa từng biết Võ Đang phái có 1 cái võ công cao kinh khủng tóc trắng trẻ tuổi đạo sĩ. Như đúng như Kỷ Hiểu Phù cùng Chu Chỉ Nhược 2 người ngoài miệng nói, võ công có thể đạt tới thâm bất khả trắc Võ Đang đạo sĩ trừ Trương Tam Phong tiền bối bên ngoài, Võ Đang phái không làm nhân tuyển thứ hai.

Chỉ là 1 cái tóc trắng trẻ tuổi đạo sĩ…

Võ Đang phái bên trong có hạng người như vậy sao

Chí ít tại diệt tuyệt sư thái trong trí nhớ, Võ Đang phái cũng không tồn tại dạng này người trẻ tuổi.

Chỉ là sự nghi ngờ kia cũng đã tại diệt tuyệt sư thái đáy lòng gieo xuống. Dù sao mỗi cái môn phái đều có bí mật của mình, tựa như các nàng Nga Mi phái Ỷ Thiên kiếm đồng dạng, ai cũng không thể nói Võ Đang phái ẩn giấu đi cái gì cái khác bí ẩn.

Bất quá tại vấn đề này trước đó, chính là cái này ‘Người thiếu niên’ thân phận càng khiến người ta đáng giá để ý.

Một bộ quan tài.

1 cái để người nhìn không thấu người thiếu niên.

Đồ đệ của mình Chỉ Nhược nhìn không ra cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, mà lại diệt tuyệt sư thái vô cùng rõ ràng mình tên đồ nhi này tính tình, có thiện tâm, lại không đủ nhẫn tâm. Lại thêm niên kỷ còn nhỏ, kinh nghiệm giang hồ không đủ, bị người lắc lư rất bình thường.

Người này đột nhiên xuất hiện tại Nga Mi phái đến ngọn nguồn là muốn làm cái gì

Chẳng lẽ là vì Ỷ Thiên kiếm mà đến

Diệt tuyệt sư thái không khỏi nghĩ như vậy.

Dù sao tại Nga Mi phái bí mật lớn nhất chính là chuôi kiếm này.

Hành tẩu giang hồ, nghĩ thêm đến một điểm chỗ xấu. Đây không phải chuyện xấu. Lại nói xưng thiếu niên trước mắt vì tiền bối, cũng là diệt tuyệt sư thái chính mình ý tứ.

Một giới thiếu niên không có khả năng có lợi hại như vậy. Lại nói trên đời này cũng không phải không có loại kia lão yêu quái đồng dạng tồn tại, chỉ bất quá cực ít tồn tại, trong truyền thuyết mới có, hôm nay bản thân nhìn thấy thiếu niên này có lẽ chính là như vậy 1 cái lão yêu quái.

Tại vừa mới nàng dò xét cái nhìn kia thời điểm, nàng liền cảm nhận được đối phương loại kia bị toàn bộ thiên địa bài xích cảm giác kỳ quái.

Thậm chí xa xa không có nhìn thấy người, liền có một loại hạo nhật lập trống không bỏng mắt cảm giác.

Chính là bởi vì cảm giác như vậy mới khiến cho diệt tuyệt sư thái khẳng định thiếu niên trước mắt người tiền bối thân phận.

Một tiếng chào hỏi, chính là nàng đại biểu Nga Mi phái thiện ý, là thăm dò cũng là lễ phép.

Nhạc Duyên ánh mắt rơi vào diệt tuyệt sư thái trên mặt, hắn có thể từ cái này mỹ mạo trung niên nữ ni trên mặt nhìn ra vài thứ.

Có đề phòng. Có cảnh giác, cũng có lễ phép.

Có cố chấp, có kiên cường, càng có thái độ.

Nhưng. Chính là không có cái gọi là sợ hãi cùng sợ hãi.

Cho dù là đối mặt 1 cái không biết là địch hay bạn, không biết sâu cạn mặt người trước, diệt tuyệt sư thái trên thân nhìn không ra điểm này. Thật giống như chuyện này tự sớm đã bị nàng từ trên người mình cắt cách ra.

Sợ hãi cùng sợ hãi, đây không phải là thuộc về diệt tuyệt sư thái.

Nhìn như vậy đến, cũng là có một loại nữ trung hào kiệt cảm giác.

Một chút phía dưới, cho dù là không đi hồi tưởng diệt tuyệt sư thái quá khứ. Cũng có thể nhìn ra đây là 1 cái tính tình cương liệt tới cực điểm nữ nhân. 1 cái tình nguyện mình tự sát mà chết, cũng không muốn môn phái nhận uy hiếp nữ nhân.

Như thế tính cách, rơi vào trên người một nữ nhân, không thể không nói Nga Mi phái từ trước đến nay kì lạ, từ Quách Tương bắt đầu.

Làm khai phái người, Quách Tương tính tình hào sảng không thôi, trong thiên hạ nam nhi có thể cùng một giới nữ tử đánh đồng tại Nhạc Duyên trong ấn tượng vậy mà chỉ có Kiều Phong 1 người. Nga Mi đời thứ 2 chưởng môn cũng không rõ ràng, nghĩ đến tính cách cũng sẽ không chênh lệch quá nhiều, nhưng ở cái này đời thứ 3 chưởng môn diệt tuyệt sư thái trên thân đồng dạng tính tình cương liệt không tưởng nổi, có thể so một giới nam nhi.

Nghe đồn không bằng gặp mặt.

Cái nhìn này, cũng đã để Nhạc Duyên đại khái minh bạch Quách Tương vì sao lại nhận định diệt tuyệt sư thái vì Nga Mi phái đời thứ 3 chưởng môn.

Nếu như mình muốn đối Nga Mi phái không tốt, chỉ sợ nữ nhân này sẽ nổi điên đồng dạng đối đầu chính mình.

Tính tình như vậy nữ tử sao lại để Từ Hàng Tĩnh trai

hoặc là Âm Quý Phái cái gì đến khống chế

Phải biết diệt tuyệt sư thái cả đời thế nhưng là có 2 đại nguyện vọng.

Đầu tiên là đuổi đi Thát tử, khôi phục Hán gia sơn hà; thứ hai là nga mi phái võ công lãnh tụ quần luân.

Muốn khống chế dạng này Nga Mi phái, chỉ sợ phải phù hợp diệt tuyệt sư thái 2 cái này tâm tư, chỉ là cho dù là có dạng này người. Điều kiện như vậy, nhưng mượn người khác chi thủ phát giương Nga Mi, diệt tuyệt sư thái cũng sẽ không nguyện ý . Bình thường tình huống dưới chỉ sợ người ta ý niệm mới vừa nhuốm, diệt tuyệt sư thái trên tay Ỷ Thiên kiếm liền sẽ ra khỏi vỏ.

Cái này cương liệt đến ác liệt tính tình. Không có cái nào chân chính nguyện ý đi trêu chọc. Lại càng không cần phải nói Nga Mi phái hay là Quách Tương sáng lập xuống tới, trên người nàng liên lụy quan hệ thực tế là quá nhiều. Dạng này người, dạng này môn phái, cùng con nhím đồng dạng, không chỗ ngoạm ăn. Ai cũng sẽ đau đầu.

Liền lấy Từ Hàng Tĩnh trai đến nói, các nàng càng nhiều thời điểm nhưng thật ra là dùng ngôn ngữ dùng miệng nói, dùng mình mị lực để dẫn dắt những người khác.

Nhưng là cái này nếu là đặt ở Nga Mi phái trên thân, chỉ sợ lại không được.

Nga Mi phái đương nhiệm chưởng môn diệt tuyệt sư thái rất rõ ràng là 1 cái có thể động thủ liền thiếu đi nói

chuyện nữ nhân, lại nói lấy mị lực của nữ nhân dẫn đạo một nữ nhân… Có thể có năng lực như vậy nữ nhân, trong thiên hạ hiếm thấy.

Chỉ sợ là Từ Hàng Tĩnh trai ý nghĩ này bày ở diệt tuyệt sư thái trước mặt thời điểm, câu hỏi đầu tiên của nàng nhất định là “Ngươi là nghĩ nhìn một cái ta Nga Mi phái Ỷ Thiên kiếm lợi là bất lợi” .

Từ trên xuống dưới tỉ mỉ dò xét diệt tuyệt sư thái một phen về sau, Nhạc Duyên rốt cuộc minh bạch Nga Mi phái địa vị vì sao lại lộ ra kỳ quái như thế bắt đầu, thế nhưng bởi vì dạng này, Nga Mi phái kỳ thật cũng không có quá nhiều xuất sắc môn đồ.

Thậm chí thế hệ này xuất sắc nhất Chu Chỉ Nhược. Còn là bị Trương Quân Bảo đưa lên Nga Mi phái, có thể nói tương đối lên Võ Đang phái đến nói đệ tử thiên phú thực tế là chênh lệch quá xa.

Bởi vậy có thể thấy được, Nga Mi phái tình cảnh kỳ thật cũng không phải là tốt như vậy.

Ngẫm lại, đây chính là lúc trước Quách Tương 3 giáo Thánh nữ thân phận về sau lưu lại dưới hậu hoạn.

“Tiền bối !”

“Xác thực, theo đạo lý đến nói, ta là các ngươi tiền bối.”

“Ta xuất hiện tại Nga Mi sơn chỉ là 1 cái ngoài ý muốn, lại thêm nghĩ lại nhìn một chút cố nhân… Đáng tiếc cố nhân hương tung lấy miểu, chỉ là nhìn thấy nàng lưu lại

truyền thuyết.”

Nhạc Duyên không có phủ nhận diệt tuyệt sư thái xưng hô, ngược lại là dùng một loại thổn thức giọng điệu cảm thán bắt đầu: “Chỉ là ta từ trong mắt của ngươi nhìn thấy 1 đầu không có đường lui tuyệt lộ.”

“Ha ha “

“Quách Tương lưu lại sạp hàng thực tế là quá lớn, để ngươi 1 cái đồ tôn vai kháng toàn bộ Nga Mi. Cũng là làm khó.”

Nhạc Duyên lời nói để diệt tuyệt sư thái sắc mặt không khỏi hơi đổi, con ngươi càng là cấp tốc co vào ra, hai con ngươi cơ hồ ngưng vì châm điểm. Hiển nhiên, thiếu niên này một câu trực tiếp đánh vào diệt tuyệt sư thái trong lòng chỗ sâu nhất.

Người này nhãn lực thật là lợi hại.

Càng làm cho diệt tuyệt sư thái khẳng định là người thiếu niên trước mắt này cùng Nga Mi phái tổ sư Quách Tương quen biết. Sở dĩ có ý nghĩ này là bởi vì tiếp xuống Nhạc Duyên truyền âm tới một câu.

“Nói cho ta Từ Hàng Tĩnh trai, Âm Quý Phái còn có Minh giáo cùng Nga Mi phái sự tình đi.”

Thân hình huyễn động ở giữa, tại Nga Mi phái đệ tử khác ánh mắt kinh hãi bên trong, Nhạc Duyên người đã từ trên đá lớn biến mất, lại lần nữa xuất hiện đã là đi tới diệt tuyệt sư thái sau lưng, trước người của các nàng .

Tại Kỷ Hiểu Phù, Đinh Mẫn Quân bọn người đề phòng ánh mắt bên trong, Nhạc Duyên như là 1 người chủ nhân đồng dạng hướng trước mặt kim điện phương hướng chậm rãi đi đến.

Trương Quân Bảo chung quy là tại Võ Đang. Lại thêm là 1 người nam tử, thân phận không tiện.

Hắn nói tới có quá nhiều không rõ ràng, chân chính rõ ràng hiểu rõ những này chuyện xưa trừ Quách Tương bản nhân bên ngoài, còn lại hẳn là Nga Mi phái chưởng môn.

Nhạc Duyên không quay đầu lại.

Hắn biết nếu là mình đoán đúng, như vậy diệt tuyệt sư thái liền sẽ có lựa chọn chính xác nhất.

Rất nhanh.

Diệt tuyệt sư thái liền làm ra Nhạc Duyên trong tưởng tượng chính xác lựa chọn, lấy vãn bối chi lễ cung nghênh.

Đồng thời khía cạnh xác minh Nhạc Duyên 1 cái phỏng đoán.

Quách Tương có 3 giáo thánh nữ thân phận, nhưng cũng trái lại hố 3 giáo.

Hơn nữa còn hố không tiểu.

Chương 10 : rời đi

Nga Mi sơn eo.

Hay là tuổi trẻ thiếu nữ Chu Chỉ Nhược đứng ở kia bên trong, kinh ngạc nhìn thiếu niên kia bóng lưng rời đi, không nói một lời, chỉ có một loại trầm mặc.

“A “

“Chu sư muội, ngươi đang suy nghĩ gì đấy “

Một bên, 1 tên niên kỷ so Chu Chỉ Nhược phải lớn hơn không ít cô gái trẻ tuổi đang dùng một loại vui cười giọng điệu nói tới nói lui, nữ tử này xem ra bộ dáng coi như không tệ, có một loại sở sở chi gây nên, chỉ là đối phương từ miệng bên trong nói ra lời nói lại là lộ ra không tốt như vậy nghe, ngậm thương mang kiếm đồng dạng mỉa mai giọng điệu rơi vào Chu Chỉ Nhược trên thân, “Người ta kia là tiền bối, là sư phó đều muốn tôn kính tiền bối, đừng nói là Chu sư muội còn tưởng rằng người ta chẳng qua là so ngươi lớn tuổi như vậy một chút người thiếu niên “

“Hì hì “

Bàn tay như ngọc trắng che miệng cười khẽ, Đinh Mẫn Quân tựa như nghĩ đến cái gì buồn cười sự tình, trong lúc nhất thời nhịn không được phát ra thanh thúy tiếng cười: “Úc, ta minh bạch. Chẳng lẽ là Chu sư muội coi trọng tiền bối chỉ tiếc sư muội bất quá là 1 cái hoàng mao nha đầu, tiền bối chướng mắt sư muội. Lại nói lấy

tiền bối kinh lịch, chỉ sợ cũng gặp qua không ít giai nhân tuyệt sắc đi. Nghe sư tỷ một lời khuyên, người không nên nghĩ nhiều lắm.”

Đinh Mẫn Quân lời nói như là độc xà thổ tín đồng dạng, để người cảm thấy thấu xương.

Chỉ là Chu Chỉ Nhược cũng không có quá mức thất thố cử động, mà là ngẩng đầu trên mặt ủy khuất chi sắc nhìn lướt qua Đinh Mẫn Quân về sau, liền sinh sinh nhẫn trở về. Chỉ là tại cúi đầu một khắc này, ửng đỏ hốc mắt hay là rơi vào Kỷ Hiểu Phù trong mắt.

“Đinh sư tỷ, lời này của ngươi quá mức “

Cuối cùng, Kỷ Hiểu Phù nhìn không được. Động thân đứng dậy, mày liễu hơi giương bên trong trừng mắt Đinh Mẫn Quân.

Làm diệt tuyệt sư thái môn hạ đệ tử. Kỷ Hiểu Phù phi thường rõ ràng mình người sư tỷ này là một cái dạng gì tính tình, nàng mặc dù bề ngoài không kém, lại là sinh 1 viên lòng ghen tị. Rất nhiều thời điểm, đều sẽ từ miệng bên trong toát ra một chút loạn thất bát tao lời nói.

Bình thường còn tốt, Kỷ Hiểu Phù cũng có thể nhịn thụ xuống dưới.

Nhưng tại lập tức, đang nghe Đinh Mẫn Quân đối Chu Chỉ Nhược trào phúng sau. Nàng lại là nhẫn không đi xuống.

1 cái khi sư tỷ người. Làm sao có thể là như vậy đức

hạnh

Đối mặt Kỷ Hiểu Phù đứng ra, Đinh Mẫn Quân ngược lại là lông mày vừa nhấc, kinh ngạc nhìn lướt qua kia ngăn tại Chu Chỉ Nhược phía trước Kỷ Hiểu Phù, cười khẩy nói: “Úc, chẳng lẽ Kỷ sư muội cũng có một dạng tâm tư “

” “

Đinh Mẫn Quân câu nói này để Kỷ Hiểu Phù lửa giận trong lòng trực tiếp xông ra, tay phải run lên, vậy mà là có một loại muốn rút kiếm xúc động. Đáng tiếc ngay tại Kỷ Hiểu Phù sắp bộc phát thời điểm, diệt tuyệt sư thái tiếng bước chân rơi vào các nàng bên tai.

Nguyên lai là diệt tuyệt sư thái đưa Nhạc Duyên rời đi về sau, người về núi.

“Về núi đi “

Ánh mắt tại mấy cái đồ đệ trên mặt vừa đi vừa về sau khi liếc nhanh mấy lần. Diệt tuyệt sư thái đã từ trên mặt của các nàng nhìn ra một chút đồ vật, làm sư phó, nàng đối với mình mấy cái đồ đệ tính tình hiểu rõ nhất thanh nhị sở.

Chỉ là diệt tuyệt sư thái cũng không có nói cái gì, mà là đem những vật này xem nhẹ không gặp. Cuối cùng phân phó nói: “Tiền bối kia lưu tại Nga Mi sơn cây quan tài, phải nhờ vào chúng ta hỗ trợ chiếu khán.” Nói đến đây bên trong, diệt tuyệt sư thái ngữ khí dừng lại, ánh mắt dừng ở Chu Chỉ Nhược trên thân, nói: “Chỉ Nhược, ngươi cùng vi sư tới.”

Nói xong, diệt tuyệt sư thái liền vượt qua mấy cái đồ đệ. Bước nhanh như gió đồng dạng về núi.

Sau lưng.

Chu Chỉ Nhược cũng là không hiểu ra sao đi theo.

Tại cái kia người xác định tiền bối thân phận về sau, hắn cùng diệt tuyệt sư thái đã nói những gì, những người khác cũng không rõ ràng, các nàng chỉ có thể dưới đáy lòng có chút suy đoán. Mà Đinh Mẫn Quân sở dĩ có lòng đố kỵ nghĩ, chính là bởi vì Chu Chỉ Nhược tại giữa các nàng là cái thứ 1 cùng thiếu niên kia tiếp xúc người.

Làm người giang hồ, Đinh Mẫn Quân kinh nghiệm cần phải so Kỷ Hiểu Phù cùng Chu Chỉ Nhược 2 người hơn rất nhiều, tiểu tâm tư càng không phải là 2 nữ có khả năng sánh ngang.

Cùng 1 cái võ lâm tiền bối rút ngắn quan hệ, nó lớn bao nhiêu chỗ tốt có thể nghĩ.

Dưới cái nhìn của nàng, Chu Chỉ Nhược vận khí thực tế là quá tốt.

Chỉ là như đổi lại nàng tới, tất nhiên sẽ làm càng tốt hơn , mà không phải giống bây giờ Chu Chỉ Nhược như thế mờ mịt luống cuống.

Sư phó quá đau lòng người sư muội này.

Dưới đáy lòng hừ lạnh một tiếng về sau, Đinh Mẫn Quân

lại quay đầu trừng mắt liếc Kỷ Hiểu Phù, cái này liền cũng không quay đầu lại về núi.

Trong núi, tiểu đạo.

Nhạc Duyên 1 người độc bộ mà đi.

Bên người nắm chính là 1 thớt tuấn mã.

Đây là Nga Mi phái tặng cho thay đi bộ chi vật.

Nhạc Duyên một bên dắt ngựa bước chân đi thong thả, một bên ở trong lòng âm thầm trầm tư.

Tại trên Nga Mi sơn đại điện cùng diệt tuyệt sư thái một phen nói chuyện bên trong, Nhạc Duyên đã hiểu rõ đến rất nhiều đồ vật, càng là hết sức rõ ràng nhận thức đến diệt tuyệt sư thái nữ nhân này cũng không như trong ấn tượng như thế.

Cái này được xưng là diệt tuyệt sư thái nữ nhân cũng không đơn giản.

Tại kia một phen nói chuyện bên trong, Nhạc Duyên hiểu rõ đến đồ vật mặc dù xem ra rất nhiều, nhưng đối với Nga Mi phái tới nói kia chỉ bất quá là chẳng phải trọng yếu, chẳng phải râu ria sự tình. Có thể thành 1 trong phái chưởng môn, hiển nhiên không ngốc.

Đều nói diệt tuyệt sư thái tính tình kiên cường hùng liệt, nhưng cái này cũng không đại biểu nữ nhân này sẽ không trí tuệ làm việc.

Tại nói chuyện bên trong, diệt tuyệt sư thái một mực đối với hắn đều có cảnh giác lòng kháng cự.

Điểm này, Nhạc Duyên cảm thụ hết sức rõ ràng.

Dù là bên ngoài xem ra song phương trò chuyện các loại hòa thuận hòa thuận, nhưng ở trong lòng của đối phương, đề phòng vẫn là được bày tại thủ vị. Càng là tại trong lời nói, thỉnh thoảng từ khía cạnh nhắc nhở Từ Hàng Tĩnh trai, Âm Quý Phái cùng Minh giáo không tốt tới.

Lời kia đã là thăm dò, cũng là theo một ý nghĩa nào đó cho thấy thái độ.

Chỉ là tại cái này nói chuyện kết quả, có một chút Nhạc Duyên hay là chẳng phải hài lòng. Đó chính là tại cuối cùng, Nhạc Duyên vẫn không có từ diệt tuyệt sư thái trong miệng hiểu rõ đến Quách Tương đến cùng làm qua sự tình gì, triệt để hố 3 giáo, khiến cho các nàng Nga Mi phái tại 3 giáo ở giữa trở thành cừu nhân.

Không đề cập tới Từ Hàng Tĩnh trai cùng Âm Quý Phái, vẻn vẹn nói rõ giáo.

Tại trong truyền thuyết, nghe nói là bởi vì diệt tuyệt sư thái tình nhân sư huynh cô hồng tử thảm bại tại Minh giáo quang minh tả sứ Dương Tiêu trên tay, cuối cùng bị tức chết kế tiếp nhân quả. Nhưng bây giờ xem ra, sự tình hiển nhiên không chỉ là như thế.

Đây là 1 cái có nhãn lực nữ nhân, cũng là 1 cái cực kì nữ nhân thông minh.

Nhưng trong này nhất làm cho Nhạc Duyên kinh ngạc địa phương. Lại là mặt khác một chỗ.

Lấy diệt tuyệt sư thái ánh mắt, nàng hẳn là hết sức rõ ràng mình mấy cái đồ đệ phẩm tính. Kỷ Hiểu Phù hiệp tính, Chu Chỉ Nhược trước mắt thiện lương thông minh, cùng Đinh Mẫn Quân ghen tị lòng tiểu nhân. Thế nhưng là tại diệt tuyệt sư thái kia bên trong, lại là có một loại cố ý dẫn đạo hương vị.

Tại hạ trước núi, Đinh Mẫn Quân đối Chu Chỉ Nhược cùng Kỷ Hiểu Phù lời nói, Nhạc Duyên đã sớm nghe vào tai đóa bên trong. Có thể đối một màn này. Thân là chưởng môn thân là sư phó diệt tuyệt sư thái căn bản liền không có để ý tới cái này.

Ngược lại là tại chúng đệ tử trước mặt biểu hiện ra một loại rất rõ ràng thiên vị.

Ở trước mặt tất cả mọi người đưa nàng yêu mến nhất đệ tử Chu Chỉ Nhược gọi đi. Nhưng lại không có khuyên bảo Đinh Mẫn Quân mảy may.

Nếu là trước đó không có tiếp xúc diệt tuyệt sư thái, chưa từng nghe qua Trương Quân Bảo nói qua những cái kia liên quan tới Quách Tương lời nói, như vậy Nhạc Duyên chỉ sợ sẽ cho rằng diệt tuyệt sư thái tại một số phương diện quá mức cường ngạnh lộ ra có chút hoa mắt ù tai.

Nhưng bây giờ xem ra, đây càng còn nhiều diệt tuyệt sư thái cố ý hành động.

Đến cùng là tiểu Đông tà Quách Tương nha đầu này lựa chọn truyền nhân a, hiển nhiên Quách Tương còn không có như vậy hoa mắt ù tai không biết người tình trạng.

Dưới núi.

Lại lần nữa quay đầu nhìn lướt qua Nga Mi sơn, nhìn xem tràn ngập hơn phân nửa núi mây mù, Nhạc Duyên thu hồi ánh mắt, tung người một cái vượt lên lập tức cõng, 2 chân nhẹ nhàng kẹp lấy. Tuấn mã tê minh thanh bên trong, nghênh ngang rời đi.

Tây Bắc.

Minh giáo tổng đàn.

Quang Minh đỉnh.

Tại hôm nay, Minh giáo cao tầng một đoàn người nghênh đón 2 khách người.

Lần này, Minh giáo bày ra cực cao cấp bậc lễ nghĩa.

Còn tại Quang Minh đỉnh Minh giáo cao tầng cơ hồ đều có mặt. Mặc kệ trước đó bọn hắn lẫn nhau ở giữa đến cùng có bao lớn mâu thuẫn, tại dưới mắt giờ khắc này cũng bị tạm thời đặt ở sau đầu, lúc này chỉ có thể tề tụ một lòng đối mặt đột nhiên đến 2 người phụ nữ.

Thậm chí.

Ngay tại lý mạc sầu cùng Tiểu Long Nữ dưới chân núi

xuất thủ thời điểm, cũng đã có Minh giáo đệ tử cho trời ưng giáo truyền đi tin tức, truyền lại cho Tiền Minh giáo tứ vương Thiên Ưng Pháp Vương đương nhiệm trời ưng dạy một chút chủ Ân Thiên Chính.

Chiêu này, chẳng qua là làm vạn vô nhất thất chuẩn bị dự định.

Đại điện.

Lý mạc sầu cùng Tiểu Long Nữ 2 nữ mặt không biểu tình thưởng thức trước mắt bọn này Minh giáo cao tầng kia ra vẻ đứng đắn giang hồ cấp bậc lễ nghĩa, Tiểu Long Nữ có lẽ không muốn quá nhiều. Nhưng Xích Luyện tiên tử lý mạc sầu như thế nào nhìn không ra, đây là Minh giáo tại mơ hồ thị uy.

Dù sao bị người cưỡng chế tới cửa, đổi lại ai cũng hiểu ý có không cam lòng, phơi bày một ít môn phái nội tình, lấy cảnh cáo người tới đây là rất bình thường.

Dạng này cử động, tại đã từng Xích Luyện tiên tử cũng đã gặp quá nhiều.

Ngược lại là Tiểu Long Nữ không có quá nhiều cảm giác, cho dù là những năm gần đây trưởng thành không ít, thế nhưng là trời sinh tính như băng tuyết đồng dạng nàng hay là sẽ không đi quá mức để ý, nàng hiện tại lực chú ý càng nhiều hơn chính là tại kia từ Minh giáo đệ tử bưng lên một đám hoa quả, thí dụ như nho khô cái gì.

Cao thủ, không ít.

Ánh mắt 1 quét qua qua Minh giáo cao tầng mọi người, lý mạc sầu dưới đáy lòng tán thưởng.

Quả nhiên là 1 cái có thể cùng trong thiên hạ chính đạo đối kháng, lại có thể cùng người Mông Cổ đối lập giáo phái, cái này Minh giáo nội tình coi là thật không thể khinh thường.

Chỉ là cái này Minh giáo trên dưới cao thủ tuy nhiều, đáng tiếc không có có thể nhất ngôn cửu đỉnh, trấn áp lên dưới người.

Dạng này giáo phái, chỉ sợ nội bộ sẽ cực kì dễ dàng xuất hiện mâu thuẫn.

Chỉ là như vậy lời nói, Minh giáo lại có thể thế nào

Dạng này Minh giáo, ngay cả các nàng sư tỷ muội cũng đỡ không nổi a.

Sau một phen cảm khái, Xích Luyện tiên tử lý mạc sầu trực tiếp mở miệng hỏi thăm, ánh mắt rơi vào quang minh tả sứ Dương Tiêu trên thân, lại lần nữa hỏi thăm về lúc trước vấn đề kia: “Quang minh tả sứ Dương Tiêu, các hạ thế nhưng là đã từng thần điêu đại hiệp Dương Quá hậu nhân “

Đại điện bên trong không khí náo nhiệt bỗng nhiên yên tĩnh trở lại.

Một nhóm Minh giáo người ánh mắt đều rơi vào Dương Tiêu trên thân, mà đang chú ý nho khô Tiểu Long Nữ cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt của nàng cũng dừng ở

Dương Tiêu trên thân.

Sở dĩ hỏi ra vấn đề này là bởi vì Dương Tiêu bộ dáng khí chất.

Bất quá có một chút vẫn là để lý mạc sầu cùng Tiểu Long Nữ nghi ngờ địa phương chính là các nàng nhớ được Dương Quá là sẽ không đạn chỉ thần công, nhưng cái này quang minh tả sứ Dương Tiêu lại là biết cái này một tay, chẳng lẽ ban đầu ở các nàng rời đi về sau, Đông Tà hoàng dược sư đem hắn bản lĩnh giữ nhà truyền cho Dương Quá

Đối mặt vấn đề này, Dương Tiêu tuy nói chẳng phải minh bạch 2 cô gái này vì sao lại xoắn xuýt xuất thân của mình, nhưng vẫn là lễ phép nói ra, có lẽ bọn hắn tổ tiên hay là người quen.

Khi đáp án sau khi ra, Tiểu Long Nữ ngốc, Xích Luyện tiên tử cũng là một mặt ngơ ngác, sư tỷ muội 2 người 2 mặt nhìn nhau.

Dương Tiêu là hoa đào đảo truyền nhân.

Tổ tiên chính là Đông Tà truyền nhân Trình Anh.

Chương 11 : nhạc cùng được

Trình… Trình Anh

Câu trả lời này để lý mạc sầu cùng Tiểu Long Nữ 2 người nghẹn họng nhìn trân trối. Các nàng làm sao cũng không nghĩ tới cái này Minh giáo quang minh tả sứ Dương Tiêu cho ra kết quả vậy mà lại là cái này. Nhưng mặc dù Dương Quá danh tự không có xách, nhưng ở trong đó hàm nghĩa ai cũng sẽ không minh bạch

Không nói Xích Luyện tiên tử lý mạc sầu, vẻn vẹn liền Tiểu Long Nữ đến nói, nàng cũng hiểu rõ ra.

Không thể không nói 2 người thời gian lâu như vậy bên trong đạt được quá nhiều cải biến.

Từ gặp phải nam nhân kia thời điểm, vận mệnh của các nàng dấu hiệu cũng đã nhận sửa đổi. Nếu là ngày trước lời nói, lần này lại lần nữa nghe tới Trình Anh danh tự, lấy lý mạc sầu tính tình chắc chắn một tiếng tiểu tiện nhân thốt ra.

Nhưng bây giờ… Tại lý mạc sầu trong lòng càng nhiều chỉ là một loại cảm khái.

Ngược lại là Tiểu Long Nữ trong lòng bên trong cẩn thận hồi ức sau một lúc lâu, lúc này mới nhớ lại cái này Trình Anh đến cùng là ai tới. Tại kinh nghiệm của nàng bên trong, cùng nữ tử này tiếp xúc thực tế là quá ít, cái này

cùng nàng bình thường lãnh đạm tính tình có quan hệ. Lại nói, đằng sau càng nhiều thời điểm, ! Vô! Sai! Nàng hay là cùng mình sư tỷ 2 người cùng một chỗ.

Bất quá

Ánh mắt dừng ở Dương Tiêu trên mặt, Tiểu Long Nữ cũng là rất nhỏ thán một tiếng.

Người này là Trình Anh cùng Quá nhi hậu nhân sao

Chỉ là Quá nhi không phải cùng quách phù 2 người cùng nhau a.

Làm sao…

Trong lúc nhất thời, Tiểu Long Nữ có chút phản ứng không kịp.

Tựa hồ là phát giác được sư muội trên thân cỗ này thổn thức cảm giác, Xích Luyện tiên tử có chút quay đầu liếc nàng một chút, dùng ánh mắt đưa đi 1 đạo mang theo khác ý vị ánh mắt.

Dương Quá kia tiểu tử, từ ngay từ đầu nàng liền biết là 1 tên tiểu lưu manh.

Đã từng lý mạc sầu tại diệt Lục gia trang thời điểm, nàng liền tao ngộ cái này cùng một tên lưu manh ăn mày đồng dạng sư điệt, tại loại này tình huống dưới liền dám đối nàng động thủ động cước, ngay cả Băng Phách Ngân châm cũng không sợ tiểu thí hài làm sao không phải lưu manh

May mắn sư muội không có…

Đương nhiên, Dương Quá chỉ là 1 tên tiểu lưu manh, lại còn có 1 cái đại lưu manh.

Hắn cùng nàng gặp nhau, bắt đầu từ đùa giỡn bắt đầu.

Hồi tưởng lại khách sạn bên trong Nhạc Duyên cùng Dương Quá 2 người hào hứng vội vàng thảo luận lên nữ nhân cùng nước quan hệ tới. Kia tư thái quả thực là tại luận đạo.

Chỉ là tại trời xui đất khiến phía dưới, sư muội cùng sư điệt quan hệ cũng không có đột phá, cuối cùng Dương Quá trở thành Quách Tĩnh đại hiệp con rể. Trên một điểm này, cho dù là nàng lý mạc sầu cũng không thể không tán thưởng Hoàng Dung khẩu tài cùng Nhạc Duyên ý nghĩ.

Nhưng là tại ngẫu nhiên thời điểm, Xích Luyện tiên tử đã từng ở trong lòng âm thầm suy tư một vấn đề, cũng là thân là một nữ nhân sẽ suy nghĩ vấn đề.

Hắn đối sư muội đến cùng là tâm tư gì

Từ sư muội trong miệng, Xích Luyện tiên tử đã sớm biết Nhạc Duyên đối nàng từng có mấy lần ân cứu mạng.

Ân cứu mạng không thể báo đáp, khi lấy thân báo đáp.

Câu nói này cũng không phải nói đùa.

Tại đã từng, Xích Luyện tiên tử tự nhiên là có được cái này lo lắng.

Nhất là nàng trái tim kia thật vất vả lại lần nữa bị 1 người cảm động thời điểm, loại kia như cây cỏ cứu mạng đồng dạng hung hăng bắt lấy không dám buông tay cảm giác. Là những người khác không dám tưởng tượng. Từng có tình thương nàng đối với 4 phía hết thảy đều là cảnh giác.

Thậm chí là sư muội của nàng Tiểu Long Nữ cũng là nàng cảnh giác đối tượng.

Dù sao Tiểu Long Nữ bộ dáng không dưới nàng, mà tại trên người nàng còn có một loại không ăn yên hỏa khí tức tiên vị. So với nàng tàn nhẫn Xích Luyện, sẽ hay không càng khiến người ta thích

Chỉ là ở phía sau phát sinh sự tình, cũng không có để nàng lo lắng trở thành hiện thực. Cho dù là vì phòng ngừa sư muội nghĩ quẩn cùng bọn hắn đợi lại với nhau, nhưng cũng không có bất kỳ mơ ước địa phương. Nhất là trong ngực bên trên Ưng nhi về sau, Xích Luyện tiên tử càng nhiều tâm tư liền đặt ở hài tử trên thân.

Thẳng đến hắn phi thăng rời đi…

Ân

Sư tỷ ánh mắt có chút kỳ quái.

Tiểu Long Nữ phát giác được nhà mình sư tỷ ánh mắt về sau, nháy mắt mấy cái, sắc mặt không có bất kỳ cái gì

biến hóa, chỉ là có chút nghi hoặc. Kỳ thật đối với nàng mà nói. Tâm tình của nàng bây giờ xa xa không có nhà mình sư tỷ tưởng tượng như thế.

Đều nói lòng dạ đàn bà thiên biến vạn hóa, không có bất kỳ người nào dám nói chân chính hiểu rõ các nàng.

Nam nhân như thế.

Nữ nhân cũng giống như thế.

Ở thời điểm này, Tiểu Long Nữ càng nhiều chỉ là một loại cảm khái, chỉ thế thôi.

Bất quá 2 người cái này loạn thất bát tao suy nghĩ bất quá là lóe lên một cái rồi biến mất. Còn lại chính là liên quan tới hiểu rõ Nhạc Duyên cùng Minh giáo sự tình.

Dương Tiêu câu này trả lời đã nói cho các nàng lai lịch của hắn, nhưng cũng nói cho các nàng Minh giáo cùng Quách Tĩnh bọn hắn thoát không được quan hệ. Kết hợp với Võ Đang phái Trương Tam Phong lời nói, Nhạc Duyên tất nhiên đi tới qua cái này Minh giáo.

Có lẽ…

Hắn cùng Minh giáo ở giữa đạt thành qua cái gì hợp tác.

Phải biết coi bọn nàng sư tỷ muội đối Quách Tĩnh tính tình hiểu rõ, Tương Dương thành phá chỉ sợ lớn nhất có thể là vợ chồng bọn họ 2 người bồi Tương Dương cùng nhau chôn cùng. Trọng yếu nhất chính là. Đến Minh giáo đã là hiểu rõ Nhạc Duyên sự tình, càng là hiểu rõ Ưng

nhi sự tình.

Bởi vì tại Trương Tam Phong trong lời nói, cha con bọn họ đã từng nhận nhau qua.

Tại một đường này đến Minh giáo trên đường. Xích Luyện tiên tử liền đối với mình sư muội nói qua tính toán của nàng, tại Minh giáo hiểu rõ sự tình về sau, nàng muốn Tây Tạng một nhóm. Tự nhiên, làm sư muội Tiểu Long Nữ cũng sẽ một mực cùng đi.

Bởi vì tại không có tìm được Nhạc Duyên thời điểm, như vậy cũng chỉ có kia bên trong tồn tại cái cuối cùng thân nhân.

“Nguyên lai là đã từng Đông Tà truyền nhân hậu nhân.”

Lấy Đạo gia cấp bậc lễ nghĩa đối Dương Tiêu thi lễ về sau, Xích Luyện tiên tử mở miệng nói: “Có thể tham dự thủ vệ Tương Dương chi chiến, đều đáng giá để người kính nể.” Lần này cấp bậc lễ nghĩa không phải đối Dương Tiêu, mà là đối Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung.

Dù là bây giờ cách Tương Dương thành phá đã gần 100 năm, nhưng khi đó Quách Tĩnh Quách đại hiệp sự tình cho tới bây giờ tại người giang hồ trong lòng vẫn là số một tồn tại.

Hắn tồn tại, định nghĩa đại hiệp chân chính hàm nghĩa.

“Sư tỷ muội ta 2 người lần này bên trên Minh giáo đến, là đến hỏi thăm chuyện 2 người tình.”

“Có lẽ thời gian hơi dài, nhưng nghĩ đến Minh giáo đối mặt người kia thời điểm, hẳn là đều có ghi chép.”

Tìm cố nhân chuyện cũ

Minh giáo một đám cao tầng mấy người cùng nhìn nhau thêm vài lần về sau, Dương Tiêu cái này liền mở miệng nói: “Còn xin đạo trưởng yêu cầu người nào nếu có ghi chép, chỉ cần không liên lụy bản giáo cơ mật, Minh giáo trên dưới tất nhiên nói rõ sự thật.”

Minh giáo như thế thức thời, Xích Luyện tiên tử cũng không chần chờ chút nào nói ra 2 người kia tục danh.

“Nhạc Duyên, sơn nhạc nhạc, duyên điểm duyên. Còn có 1 cái tên là Nhạc Ưng, bọn hắn chính là phụ tử. Đương nhiên, Nhạc Ưng dưới tình huống bình thường vô dụng cái tên này, hắn càng nhiều hơn chính là dùng một cái khác tục danh Truyền Ưng.”

Nhạc Duyên!

Truyền Ưng!

2 người tục danh trực tiếp đem toàn bộ Minh giáo trên dưới triệt để chấn trụ.

2 người kia…

Minh giáo cao tầng trên dưới thật đúng là biết.

Trước nói Truyền Ưng, kia là người Mông Cổ nhập chủ bên trong nguyên về sau, bên trong nguyên bên trong

nhất là nổi danh đại hiệp. Mà Truyền Ưng địa phương nổi danh nhất chính là cùng trong thiên quân vạn mã đem nghĩ Hán Phi chém giết về sau, lập tức phá toái hư không mà đi.

Nghĩ Hán Phi là ai

Kia là Mông Cổ trên quân sự ít có thiên tài, là Hốt Tất Liệt đệ đệ, cho dù là đã từng thân là kim đao phò mã Quách Tĩnh cũng không thể không tán thưởng.

Chân chính để người này nổi danh là đối phương tại phá sóng tư về sau, thu la rất nhiều bí tịch, tại một phen kỳ ngộ kết hợp bản thân tư chất về sau, nó vậy mà nhảy lên trở thành Mông Cổ ba đại cao thủ 1 trong, là Mông Cổ trong hoàng tộc mạnh nhất người. Nhưng chính là một người như vậy, cuối cùng lại tại trong thiên quân vạn mã chết tại Truyền Ưng trên tay.

Bộ này kiểu chết, cùng hắn ca ca Mông ca cơ hồ không khác nhau chút nào.

Không thể không thừa nhận cái này Mông Cổ Hoàng tộc tại cái nào đó phương diện cũng là rất khổ.

Hốt Tất Liệt ca ca cùng đệ đệ, lại là chết tại người ta phụ tử trên tay, ca ca Mông ca chết tại làm cha trên tay, về phần đệ đệ thì là chết tại sảng khoái nhi tử trên tay. Mông Cổ từ xâm lấn Thần châu bên trong nguyên đến nay, thảm trọng nhất chính là tại cái này họ Nhạc nhân thủ bên trên.

Cho dù là Quách Tĩnh như 1 viên cái đinh đồng dạng

đính tại Tương Dương ngăn cản Mông Cổ xuôi nam bước chân mười mấy năm, nhưng chân chính bị tổn thất lại còn không có cái này một đôi phụ tử cho lớn.

Não hải bên trong tự hỏi quá khứ phát sinh sự tình, Dương Tiêu đám người biểu lộ có chút chấn kinh.

Bởi vì tại Minh giáo trong điển tịch, lại là có 2 người này tương quan ghi chép.

Hoặc là nói là hắn Dương Tiêu mạch này ghi chép càng nhiều càng thêm kỹ càng.

Nhưng nhất làm cho người khiếp sợ địa phương chính là Nhạc Duyên cùng Truyền Ưng phụ tử quan hệ. Trong thiên hạ, không có mấy người biết điểm này.

Bất quá suy nghĩ kỹ một chút cũng là không ngoài ý muốn.

Từ Mông ca chết tại Nhạc Duyên trên tay về sau, người Mông Cổ liền cùng Nhạc gia trở thành thiên đại cừu nhân, vì phòng ngừa ngoài ý muốn, để Nhạc Ưng bình yên trưởng thành, liền nhất định phải che giấu tung tích trưởng thành.

Nhưng càng làm cho để ý là trước mắt 2 cái này mỹ mạo nữ tử đến cùng là ai

Có mấy lời, hắn Dương Tiêu nên nói sao

Trong lúc nhất thời, Dương Tiêu rơi vào trầm tư.

Suy nghĩ lại một chút hiện tại Minh giáo thế cục, một phen suy tư về sau, Dương Tiêu ở trong lòng có quyết định.

Hắn, sẽ không dấu diếm.

…

Dưới núi.

Trên đường nhỏ.

Tại một đám Minh giáo đệ tử cung tiễn dưới, lý mạc sầu cùng Tiểu Long Nữ sư tỷ muội 2 người cưỡi con lừa nhỏ 1 bước lay động đi xuống chân núi.

Trên núi.

Minh giáo một đám cao tầng đưa mắt nhìn ra xa bóng lưng của hai người một mực biến mất trong tầm mắt về sau, lúc này mới ẩn ẩn lên tiếng.

“Đạo cô kia thật mạnh áp bách tính!”

Lên tiếng chính là Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu, kinh nghiệm của hắn để hắn có tuyệt đối lý do: “Nàng muốn so bạch y nữ tử kia kinh khủng hơn.”

“Ha!”

Một bên nói không chừng đại sư run run người bên trên túi, cười khổ nói: “Chúng ta Minh giáo trên dưới lại bị 2 người phụ nữ ép… Hiện tại Minh giáo, ai! Bất quá cũng

còn tốt, chúng ta Minh giáo đây coi như là đạt được 2 cái này nữ nhân thần bí hữu nghị đi “

Nội loạn đã để Minh giáo mất đi quá nhiều đồ vật.

Tiền nhiệm giáo chủ mất tích.

Hiện tại Minh giáo so với quá khứ có thể nói là rớt xuống ngàn trượng.

Tại dạng này xuống dưới, Minh giáo tình thế chỉ sợ tràn ngập nguy hiểm.

Nếu là lại nhận bên trong nguyên chính đạo cùng người Mông Cổ giáp công… Loại kia cục diện, ngẫm lại cũng đã để người cảm thấy ứa ra mồ hôi lạnh.

Nửa ngày.

Một mực cúi đầu trầm tư quang minh tả sứ Dương Tiêu đột nhiên mở miệng nói: “Để người thông tri Thiên Ưng Pháp Vương đi… Ngô, thuận tiện nhìn có thể hay không tìm được quang minh hữu sứ tung tích.”

“Ừ”

“Dương Tiêu ngươi đây là…”

Tiếp lời đầu là Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu, hiển nhiên hắn là đoán được cái gì. Lời này để 4 phía những người khác không hẹn mà cùng đem ánh mắt rơi vào Dương Tiêu trên thân.

“Đúng thế.”

“Các ngươi đoán không lầm.”

“Chúng ta là muốn chân chính thảo luận tân giáo chủ nhân tuyển.”

Phát giác được người xung quanh trong ánh mắt ẩn chứa ẩn ẩn áp lực, Dương Tiêu 2 tay đặt sau lưng, chỉ là lạnh mặt nói ra mình chân chính ý kiến: “Mặc kệ là dùng võ lực hay là cái khác…” (chưa xong đợi tiếp theo.)

Chương 12 : quận chúa

Phần lớn.

Từ Mông Cổ nhập chủ bên trong nguyên về sau, Hốt Tất Liệt liền đem lúc đầu kim bên trong đều làm địa điểm xây dựng thêm cải tạo xưng là phần lớn, làm Nguyên triều thủ đô, ý là đại hãn ở lại chỗ.

Tại cái này bên trong, chân chính ở tại nơi tốt đều là Mông Cổ quý tộc, trong đó đặc biệt Hoàng tộc chiếm cứ chỗ tốt nhất.

Đương nhiên.

Tại thành phố này bên trong trừ người Mông Cổ bên ngoài, còn có trước kia người Kim, cùng đại bộ phận điểm người Hán.

Chỉ bất quá tại cái này bên trong người Hán địa vị là cực đoan thấp, khác biệt những địa phương khác người Hán có thể mượn nhờ nhân số địa lợi ưu thế trái lại, nhưng ở cái này bên trong người Mông Cổ phần lớn bên trong lại chỉ có thể là tầng dưới chót nhất.

Cho dù là tại Nguyên triều làm quan người Hán, có thể nói cũng sống không phải rất tốt, chí ít tại nhìn từ bề ngoài muốn so người Mông Cổ kém hơn một bậc, về phần tình huống chân thật vậy liền không được biết, chỉ có chính bọn hắn mới rõ ràng.

Phần lớn tự nhiên là nên có một khi thủ đô nên có đặc

điểm.

Náo nhiệt.

Phồn hoa.

Đây đều là.

Cho dù là một chỗ hư giả phồn vinh, cũng nhất định phải tại cái này bên trong hiện ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Trừ bỏ những này bên ngoài, tại phần lớn bên trong cũng tồn tại vô số giang hồ cao thủ.

Từ khi xâm lấn bên trong nguyên lai, đầu tiên là tại Tương Dương bị Quách Tĩnh dùng một đám giang hồ nhân sĩ sinh sinh ngăn ở kia bên trong chắn mười mấy năm, người Mông Cổ cũng đã đạt được cực lớn giáo huấn cùng kinh nghiệm, bọn hắn cũng biết giang hồ cao thủ tác dụng.

Cho nên đời thứ 1 Mông Cổ Quốc sư kim vòng pháp vương xuất hiện.

Chỉ tiếc đạt được Mông Cổ đại hãn mong đợi kim vòng pháp vương vẫn là khinh thường bên trong nguyên giang hồ, tại Trung Nguyên lấy được lớn nhất thảm bại, một đời Đại Hãn Mông Cổ ca chết thảm, phá Tương Dương một trận chiến thất bại trong gang tấc. Cuối cùng, thậm chí ngay cả kim vòng pháp vương mình cũng mắc vào.

Bất quá cũng may kim vòng pháp vương tại mình thất

bại trước, lại lần nữa đề cử đời thứ hai Quốc sư.

Tây Tạng cung điện Potala đại lạt ma Bát Sư Ba.

Cùng kim vòng pháp vương tu lực long tượng bàn nhược công khác biệt, Bát Sư Ba chuyên tu tinh thần một hạng. Ở trên đây. Hắn có thiên phú cực cao, tinh thần kỳ công biến thiên kích địa * nghe rợn cả người. Tại tiếp nhận Phật môn bằng hữu kim vòng pháp vương trước khi chết đề cử về sau, Bát Sư Ba ra cung điện Potala. Trở thành Mông Cổ đời thứ hai Quốc sư.

Mà bởi vì Mông ca cái chết liên tục ảnh hưởng, đã để người Mông Cổ nhận biết chân chính đỉnh tiêm cao thủ ưu thế là cái gì.

Vì thế. Bọn hắn diệt quốc vô số, từ quốc gia khác giành được vô số bí tịch cùng vật trân quý, không tiếc đại giới bồi dưỡng được thuộc về Hoàng tộc mình cao thủ.

Người này chính là Mông ca, Hốt Tất Liệt đệ đệ nghĩ Hán Phi.

Nhưng là bên trong nguyên giang hồ từ trước đến nay thâm bất khả trắc, bác đại tinh thâm, từ xưa đến nay liền xuất hiện qua vô số cao thủ, thậm chí phá toái hư không người cũng có nghe đồn. Vì phòng bị điểm này, để tránh lại lần nữa tái hiện đã từng kinh lịch, người Mông Cổ vì thế lại lần nữa tìm tới kia vẫn giấu kín lấy tại nội bộ bọn họ Ma môn 1 trong. Lấy đã từng thành cát nghĩ mồ hôi ân tình làm lý do, khiến cho trong đó nhân vật lợi hại nhất rời núi.

Người này chính là Mông Xích Hành.

Lấy 3 đại tuyệt đỉnh cao thủ phối hợp Mông Cổ đại quân cưỡng chế Tương Dương, thử nghĩ dưới tình huống như vậy đã từng kim đao phò mã Quách Tĩnh nên như thế nào ngăn cản

Có thể để người Mông Cổ tuyệt đối không ngờ đến chính là, bọn hắn đại quân kém chút tại cái này bên trong lại lần nữa giẫm lên vết xe đổ.

Nếu như không phải cuối cùng Kinh Nhạn cung đột nhiên xuất hiện, ma long xông ra, trời xui đất khiến phía dưới trợ Mông Cổ đại quân phá Tương Dương thành lời nói, chỉ sợ…

Nhưng cái này ngay cả tiếp theo 2 lần kinh lịch, đã để Mông Cổ trên dưới tất cả mọi người nhận thức đến bên trong nguyên võ lâm chỗ kinh khủng. Nhưng mặc kệ như thế nào, kia một trạm triệt để rút ra Tương Dương viên này cái đinh, khiến cho Mông Cổ đại quân tiến thẳng một mạch.

Trong vòng mười mấy năm sau đó thời gian bên trong. Người Mông Cổ một bên diệt trừ nam tống chống cự, vừa hướng giao những cái kia phản che giang hồ nhân sĩ.

Chỉ là để người Mông Cổ hoàn toàn không ngờ đến chính là tại mười mấy năm sau, lại xuất hiện đã từng cùng Tương Dương thành một màn.

1 tên cao thủ trẻ tuổi Truyền Ưng đầu tiên là tại hàng

châu hòa Mông Xích Hành. Đem nó đánh về Mông Cổ; cùng Bát Sư Ba tinh thần giao chiến, khiến cho Bát Sư Ba trở về Tây Tạng cung điện Potala; cuối cùng tại thiên quân vạn mã trước đó, càng đem Mông Cổ Hoàng tộc cao thủ mạnh nhất nghĩ Hán Phi trực tiếp chém giết, sau đó người kia liền phá toái hư không.

Có thể nói là 3 trận chiến 3 nhanh.

Bên trong nguyên giang hồ lại lần nữa cho người Mông Cổ vào đầu 1 côn, triệt để thức tỉnh bọn hắn.

Cái này khiến người Mông Cổ nhập chủ bên trong nguyên gần 100 năm thời gian, suy nghĩ vấn đề lớn nhất chính là như thế nào triệt để tan rã những này bên trong nguyên giang hồ môn phái. Song phương ám chiến gần 100 năm thời gian, mà tới dưới mắt, người Mông Cổ đã có cực lớn tiến triển.

Phụ trách cái này 1 khối chính là Đại Nguyên binh mã Đại nguyên soái, Nhữ Dương Vương.

Nhữ Dương Vương phủ.

1 tên thân mang màu trắng cẩm y tịnh lệ thiếu nữ ngay tại quơ 1 thanh hàn thiết lợi kiếm tại trong đình viện cấp tốc mà múa.

Thiếu nữ dung mạo tuyệt lệ. Phối hợp với múa kiếm thời điểm phun lên gương mặt khí huyết, để người liếc nhìn lại chỉ cảm thấy kiều mị vô song. Có một phen nói không hết đáng yêu.

Hàn quang thời gian lập lòe, thiếu nữ trong tay lợi kiếm mặc dù múa xinh đẹp. Nhưng trên thực tế chiêu thức của nàng có thể nói là chiêu chiêu tàn nhẫn trí mạng, mỗi một chiêu mỗi một thức tận hướng nhân chi yếu hại mà đi.

Ở một bên.

1 tên mang theo hé mở mặt nạ sắt nam tử đang đứng tại kia bên trong yên lặng nhìn trước mắt cẩm y thiếu nữ múa kiếm, một bên nhìn đồng thời nam tử còn tại chi chi ô ô khoa tay lấy 2 tay, hiển nhiên xem ra hắn không biết nói chuyện, chính là 1 cái kẻ ngu.

Ba!

Kiếm pháp múa đến một nửa, trường kiếm trong tay trực tiếp bị thiếu nữ tùy ý nhét vào trên mặt đất.

“Quá đơn giản.”

“Khổ Đầu đà, ngươi còn có hay không cái khác võ công “

Quay đầu lại, ánh mắt dừng ở nam tử trên thân, thiếu nữ dùng một loại giọng cư cao lâm hạ nói: “Những này võ công đối bản quận chúa đến nói, thực tế là rất dễ dàng một chút.”

Tiếng ô ô bên trong, Khổ Đầu đà liên tiếp khoa tay, trên mặt càng là lộ ra một tia hảo tâm thần sắc, hắn đây là đang khuyên bảo thiếu nữ võ công tinh tham dự hội nghị kia là 2 cái hoàn toàn khác biệt khái niệm. Chỉ tiếc Khổ

Đầu đà dừng lại chi chi nha nha khoa tay bên trong, thiếu nữ đã sớm không có kiên nhẫn, không để ý đến người ta.

“…”

Thấy thế, Khổ Đầu đà động tác cùng thanh âm chậm rãi ngừng lại, tóc che lấp lại một bên lông mày mao không khỏi chớp chớp.

Hiển nhiên.

Loại tình cảnh này, đã sớm không phải lần đầu tiên.

“Nhữ Dương Vương, huyền minh Nhị lão ở đâu “

Ngay tại lúc Khổ Đầu đà chuẩn bị đuổi theo quận chúa thời điểm, 1 đạo âm thanh vang dội ở thời điểm này truyền vào toàn bộ Nhữ Dương Vương phủ, để cả tòa vương phủ bên trong người đều nghe tới thanh âm này. Nghe thanh âm kia nơi phát ra, tựa như ngay tại chỗ cửa lớn.

Một câu, để cả tòa Nhữ Dương Vương phủ người toàn bộ kinh hãi.

Tình hình này, là có người chính thức đánh tới cửa.

Trong thiên hạ này. Có mấy người có dạng này lá gan tại phần lớn xông thẳng Nhữ Dương Vương phủ

Không đề cập tới Khổ Đầu đà trong lòng ngạc nhiên chấn kinh, chỉ thấy thiếu nữ đang nghe thanh âm này về

sau, vậy mà không có lộ ra mảy may sợ hãi cảm xúc. Ngược lại là mặt mũi tràn đầy hưng phấn trực tiếp hướng phía cửa phương hướng chạy đi.

Hiếu kì.

Thiếu nữ đối cái này dám trực tiếp xông Nhữ Dương Vương phủ người hết sức tò mò, dù sao trong thiên hạ trực tiếp xông đến vương phủ người nàng còn chưa bao giờ thấy qua.

Rất nhanh.

Thiếu nữ liền tại Khổ Đầu đà bảo hộ hạ. Lặng lẽ đi tới đại sảnh nơi hẻo lánh bên trong, nhìn xem cái kia xâm nhập Nhữ Dương Vương phủ nam nhân.

Trong tầm mắt, nàng nhìn thấy cái kia đứng tại đại sảnh người.

Một thân áo xanh đạo bào, nhìn không ra là cái nào Đạo gia môn phái, mà lại đối phương bộ dáng xem ra có chút trẻ tuổi tuấn tú, thế nhưng lại lại mái đầu bạc trắng tơ bạc, mang theo một thân tang thương khí tức.

Đây là 1 cái bộ dáng tuấn tiếu tuổi trẻ đạo sĩ.

Thiếu nữ hiện tại nhãn lực tất nhiên là nhìn không ra sâu cạn của đối phương.

Quay đầu lại, ánh mắt rơi vào đứng bên người vị đắng đà trên thân. Nàng từ đối phương trong mắt nhìn thấy vẻ mặt ngưng trọng.

Bởi vậy có thể thấy được, cái này tóc trắng đạo sĩ chỉ sợ võ công cực kỳ lợi hại.

Đúng thế.

Lợi hại.

Thiếu nữ trong lòng cũng chỉ là cho như thế 1 cái đánh giá.

Nàng ngược lại là muốn nhìn một chút đạo sĩ kia muốn thế nào tại nàng Nhữ Dương Vương phủ đùa nghịch uy phong.

“Đạo trưởng, ý muốn như thế nào “

Làm vương phủ chủ nhân, Nhữ Dương Vương sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm bị đối phương trực tiếp đánh vỡ đại môn, trong lòng sát ý đã đang kích động ra.

“Ngươi, chính là Nhữ Dương Vương “

Tóc trắng đạo sĩ ánh mắt tùy ý thoáng nhìn, trên dưới dò xét một chút Nhữ Dương Vương về sau, căn bản liền không có để ý đối phương, mà là nói thẳng: “Để huyền minh Nhị lão ra thấy bần đạo đi!”

Lời kia, kia tư thái. Nhữ Dương Vương căn bản liền không có bị đối phương đặt ở mắt bên trong.

Một màn này kém chút để Nhữ Dương Vương tâm tính bạo tạc.

Bất quá cũng may hắn cũng là thiên hạ binh mã Đại nguyên soái, phát giác được mình nỗi lòng ba động về sau, vậy mà cũng là cố nín lại. Chỉ là chưa chờ hắn mở miệng thời điểm. Huyền minh Nhị lão thanh âm đã truyền vào đại sảnh.

“Là cái nào đạo sĩ dởm cũng dám đến Nhữ Dương Vương phủ giương oai “

“Vương gia.”

“Còn xin yên tâm, cái này đạo sĩ dởm liền giao cho sư huynh đệ chúng ta.”

Hổ hổ sinh phong bên trong, huyền minh Nhị lão sư hai người huynh đệ kết bạn mà vào, đi tới đại sảnh, đầu tiên là trực tiếp đối tóc trắng đạo sĩ mỉa mai một câu về sau, cái này liền cung kính vô cùng đối Nhữ Dương Vương thi lễ một cái về sau, lúc này mới đem ánh mắt dừng ở tóc trắng đạo sĩ trên thân.

Trên dưới dò xét một phen về sau, sư huynh đệ 2 người không khỏi chậc chậc tán thưởng.

Đạo sĩ kia ngược lại là có 1 cái cũng không tệ lắm bề ngoài, chỉ tiếc đầu óc có vấn đề.

Đối mặt 2 người dò xét tóc trắng đạo sĩ cũng không hề để ý. Mà là mí mắt vừa nhấc, lên tiếng nói: “2 người các ngươi chính là huyền minh Nhị lão “

“Sao “

Lộc Trượng Khách ngẩng đầu giễu cợt.

“3 chiêu.”

Tóc trắng đạo sĩ chậm rãi giơ lên tay phải. Dựng thẳng lên 3 ngón tay, từng chữ từng câu nói: “3 chiêu. Bần đạo kết thúc ngươi cùng sư huynh đệ tính mệnh!”

Cái này tứ không kiêng sợ lời nói để huyền minh Nhị lão giận dữ, cho dù là tâm tư trì độn hạc bút ông cũng không khỏi táo bạo lên tiếng: “Nói ngoa!”

Trong thiên hạ lại có mấy người dám ở bọn hắn sư huynh đệ trước mặt nói lời như vậy

3 chiêu kết thúc bọn hắn sư huynh đệ sinh mệnh, vậy đơn giản là chuyện cười lớn.

Ngược lại là Lộc Trượng Khách cười lạnh thành tiếng: “Nếu là ngươi làm không được “

“3 chiêu ngươi cùng bất tử, bần đạo tại chỗ tự sát!”

Một câu chém đinh chặt sắt lời nói, hiển lộ rõ ràng người tới nhất là quyết tuyệt sát ý.

“Chú ý!”

Lời nói rơi xuống, chính là ra chiêu thời khắc.

Tại Nhữ Dương Vương bọn người còn tại tóc trắng đạo sĩ kia đinh tai nhức óc khoác lác bên trong không có khôi

phục lại thời điểm, tóc trắng đạo sĩ đã xuất thủ.

Đạo bào phun trào.

Chiêu đi tới giản.

1 chiêu phía dưới, huyền minh Nhị lão liền cảm giác hai người mình đã bị đối phương bao phủ ở giữa.

Kia như linh dương móc sừng đồng dạng ra chiêu, không nhìn thấy mảy may vết tích sáo lộ, cái này đã để huyền minh Nhị lão sư huynh đệ 2 người biết đạo sĩ này là bọn hắn bình sinh đến nay gặp phải kinh khủng nhất đối thủ.

Liếc nhìn nhau, trong lúc xuất thủ chính là toàn lực lấy phát huyền minh chưởng pháp.

Nhưng mà

Chiêu thứ 1, hóa tròn.

Chiêu thứ 2, thu nạp.

Trong nháy mắt, cũng đã đến chiêu thứ ba.

3 người thân hình một sai mà qua.

Tại Nhữ Dương Vương bọn người còn không có kịp phản ứng thời điểm, chiến đấu đã kết thúc.

Đạo bào 1 giương, tóc trắng đạo sĩ quay người đi ra phía ngoài.

“Tốt cương mãnh quyền pháp!”

Lên tiếng chính là Lộc Trượng Khách, bọn hắn sư huynh đệ 2 người chính tựa lưng vào nhau đứng trong đại sảnh: “Xin hỏi đạo trưởng danh hiệu “

“…”

Bước chân dừng lại, tóc trắng đạo sĩ ngừng dưới, méo một chút đầu, cuối cùng vẫn nói ra một cái tên: “Sơn nhạc nhạc, duyên điểm duyên, Nhạc Duyên là.” Nói xong, trong miệng một tiếng kêu khẽ, giữa không trung lập tức truyền đến một trận hạc minh.

Bước chân đạp mạnh, thân hình thẳng xoáy mà lên, tóc trắng đạo sĩ cứ như vậy cưỡi hạc mà đi.

Đại sảnh.

Huyền minh Nhị lão sư huynh đệ riêng phần mình đắng chát cười một tiếng, chỉ nghe một trận lốp bốp thanh âm bên trong, sư huynh đệ hai người cứ như vậy toàn thân xương cốt vỡ vụn mà chết, trên thân càng là bịt kín tầng 1 lít nha lít nhít sương trắng.

3 chiêu.

Bất quá là 3 chiêu.

Nhữ Dương Vương phủ đỉnh tiêm cao thủ huyền minh Nhị lão cứ như vậy tại trước mắt bao người bị đánh chết tại trong vương phủ.

Nơi hẻo lánh.

Khổ Đầu đà mắt trợn tròn, một đôi mắt châu sắp trừng ra hốc mắt.

Mà đứng tại trước người hắn thiếu nữ lại là ánh mắt lấp lóe, nhìn chòng chọc vào đạo sĩ kia bóng lưng rời đi, từng chữ từng câu nói: “Nhạc Duyên… Ta Mẫn Mẫn đặc biệt mục ngươi ghi nhớ ngươi.” (chưa xong đợi tiếp theo.)

Chương 13 : trở về

Phần lớn. ●⌒,

Từ trước đến nay an ổn Nguyên triều phần lớn vào hôm nay qua đi, toàn bộ chấn động.

Cho dù là rất nhiều địa vị thấp nô lệ cũng vào hôm nay đại khái hiểu rõ đến một chút sự tình, có một cao thủ dưới ban ngày ban mặt trực tiếp đến nhà xâm nhập thiên hạ binh mã Đại nguyên soái Nhữ Dương Vương trong vương phủ, náo ra cực lớn sự tình.

Đương nhiên.

Về phần là những chuyện gì, địa vị thấp người cũng không biết, bọn hắn chỉ có thể tại kia trong lúc mơ hồ quanh quẩn lời nói bên trong đi phỏng đoán.

Nhưng là đang lừa cổ một đám cao tầng, tại một chút người Hán quan lớn bên trong lại là rõ ràng biết phát sinh ở Nhữ Dương Vương phủ bên trong sự tình.

Kia là một kiện đại sự.

Là trực tiếp khiêu khích người Mông Cổ đại sự.

Thân là Nhữ Dương Vương phủ môn khách, cũng là đỉnh tiêm cao thủ huyền minh Nhị lão 2 người tại trước mặt Nhữ Dương Vương trực tiếp bị 1 cái tóc trắng đạo sĩ 3 chiêu sinh sinh đánh chết, xem Nhữ Dương Vương phủ mọi người tại không có gì, cuối cùng đạo sĩ kia cưỡi

hạc phiêu nhiên mà đi.

Tùy tiện.

Bá đạo.

Cho dù là bọn họ không có tận mắt nhìn thấy, nhưng cũng có thể từ thủ đoạn này bên trong cảm giác được kia một cỗ áp bách tính khí thế. Chưa gặp mặt, cũng có thể từ hành vi kia bên trong cảm nhận được đối phương phiêu nhiên tư thái.

Đối mặt dạng này người, Nhữ Dương Vương phủ vậy mà là không có bất kỳ cái gì chống cự.

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, nếu như Nhữ Dương Vương phủ lúc ấy không có có thể đủ để chống cự cái này tóc trắng đạo sĩ cao thủ lời nói, xúc động lời nói làm không tốt đối phương trực tiếp đem thiên hạ này binh mã Đại nguyên soái Nhữ Dương Vương đánh chết tại mình vương phủ.

Điểm này, bọn hắn không thể không lo lắng.

Đối với chuyện này, rất nhiều người cũng có được chính mình suy đoán.

Cái này tóc trắng đạo sĩ là trả thù đến, đơn thuần là bởi vì huyền minh Nhị lão cừu nhân, hay là vì cho Nhữ Dương Vương cảnh cáo

Tóc trắng đạo sĩ chân chính động cơ là cái gì

Mà vấn đề này tại Nhữ Dương Vương phủ bên trong đã có đáp án.

Là cảnh cáo.

Là biểu thị công khai.

Sở dĩ có dạng này đáp án, là bởi vì một cái tên.

Nhạc Duyên.

Sơn nhạc nhạc, duyên điểm duyên.

Đang lừa cổ hoàng thất bên trong một hệ liệt ghi chép bên trong, một mực cùng Mông Cổ là địch bên trong nguyên người giang hồ bên trong có mấy người đã từng làm người ta chú ý nhất.

Kim đao phò mã Quách Tĩnh.

Đây là đã từng tiên tổ thành cát nghĩ mồ hôi chú trọng nhất 1 người, một mực xem nó là người một nhà, chính là hắn phò mã. Chỉ tiếc, cái này kim đao phò mã Quách Tĩnh cùng hắn phu nhân Hoàng Dung lập thân Tương Dương, bằng vào toàn thật giáo cùng cái giúp cùng một đám người giang hồ sinh sinh ngăn cản Mông Cổ đại quân xuôi nam bộ pháp mười mấy năm.

Đối cái này nam nhân. Cho dù là Nhữ Dương Vương xem quá khứ ghi chép xuống tới lịch sử, hắn cũng không thể không tán thưởng cái này nam nhân phẩm tính.

Xuất thân khác biệt, lại là quyết định riêng phần mình lập

trường.

Hắn không đồng ý kim đao phò mã cách làm, nhưng là lý giải lập trường của hắn. Có thể nói. Cho dù là đối phương tại Tương Dương đã từng ngăn cản Mông Cổ đại quân nhiều năm như vậy thời gian, nhưng ở trước kia những trưởng bối kia lời nói bên trong đối người này cũng không có quá lớn cừu hận.

Dù sao kim đao phò mã Quách Tĩnh đã từng không có giết hắn An Đạt kéo lôi, xem như thả dưới mắt Mông Cổ hoàng thất 1 ngựa.

Cho nên, Quách Tĩnh đang lừa cổ nhân trong mắt là 1 cái cực kì mâu thuẫn nhân vật.

Dạng này người đang lừa cổ hoàng thất điển tịch ghi chép bên trong, lại chỉ là xếp thứ 3.

Nhưng xếp tại Quách Tĩnh phía trước còn có 2 người.

Cách hiện tại gần nhất cũng là mấy chục năm trước nhân vật. Người này chính là danh chấn thiên hạ Truyền Ưng.

1 người, 1 thanh đao sống dày.

Tại thiên quân vạn mã trước trảm Mông Cổ Hoàng tộc cao thủ mạnh nhất nghĩ Hán Phi, bách đời thứ hai Quốc sư Bát Sư Ba trở lại cung điện Potala không còn rời núi, chiến Mông Cổ cao thủ mạnh nhất Ma tông Mông Xích Hành, đoạn đi Ma tông Mông Xích Hành sau cùng đường.

3 trận chiến 3 nhanh, lại dựa vào phá toái hư không, thành tựu thuộc về Truyền Ưng thần thoại.

Thế nhưng là một người như vậy theo đạo lý đến nói muốn xếp tại Hoàng tộc trên điển tịch vị thứ 1, nhưng trên thực tế cũng không có như đây.

“… A “

“Sắp xếp thứ nhất vậy mà không phải cái này Truyền Ưng “

Thân là quận chúa Mẫn Mẫn Mục Đặc ngươi đảo trước người hoàng thất điển tịch, gương mặt bên trên đều là vẻ ngạc nhiên. Lật qua lật lại sau khi liếc nhanh mấy lần, thiếu nữ phát hiện quả nhiên cái này cho bọn hắn Mông Cổ Hoàng tộc mang đến lớn như thế tổn thất Truyền Ưng xác thực không phải vị thứ 1.

Cùng loại Truyền Ưng nhân vật như vậy. Thiếu nữ càng nghĩ lại là bất đắc dĩ phát hiện âm mưu quỷ kế đối với dạng này người chỉ sợ là không có tác dụng gì.

Chỉ sợ có thể vây khốn nhân vật như vậy, chỉ sợ chỉ có thể dùng nữ sắc đi.

Chỉ là đến Truyền Ưng tình trạng này người, trong thiên hạ lại có cái dạng gì nữ nhân có thể làm được điểm này

Dù là nàng hiện tại còn chưa lớn lên, đã cho rằng là Mông Cổ đệ nhất mỹ nhân, cũng không có lòng tin. Mặc dù thiếu nữ rất là tự phụ, thế nhưng là đối mặt dạng này

người nàng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ, lại nói người ta đã phá toái hư không, đã là nhân vật trong truyền thuyết.

“Kia sắp xếp thứ nhất chẳng lẽ…”

Ánh mắt lấp lóe bên trong, thiếu nữ lật ra điển tịch cuối cùng, quả nhiên phía trên ghi chép không có để thiếu nữ ngoài ý muốn. Nhưng càng nhiều hay là cho nàng rất nhiều chấn kinh. Ghi chép phía trên, sắp xếp thứ nhất nhân vật danh tự liền gọi Nhạc Duyên.

Nhạc Duyên, cái kia 3 chiêu đánh chết huyền minh Nhị lão tóc trắng đạo sĩ!

Một đôi mắt đẹp cơ hồ híp thành một cái khe hở, cong cong lông mày mao tại thời khắc này hơi giương.

Ánh mắt tại trên điển tịch từng chữ từng chữ nhìn sang. Nửa ngày qua đi.

Mẫn Mẫn Mục Đặc ngươi lông mày đứng đấy, trên tay điển tịch bộp một tiếng nhét vào trên mặt đất, trách mắng: “Đây không có khả năng! Cái này sao có thể!”

Trên điển tịch ghi chép tại thiếu nữ xem ra quá mức hoang đường.

Xếp tại thứ nhất Nhạc Duyên, vậy mà là cùng kim đao phò mã Quách Tĩnh là cùng nhất thời kỳ nhân vật, đã từng Mông ca đại hãn chính là chết tại hắn trên tay, thậm chí ngay cả Hốt Tất Liệt đại hãn cũng là kém chút sinh tử nó tay.

Cái này chiến tích tại thiếu nữ xem ra không đáng để hắn đứng hàng vị thứ 1. Nhưng tại đằng sau bổ sung ghi chép về sau, thiếu nữ đang nhìn sau cả người triệt để không nói gì.

Bởi vì.

Trên điển tịch ghi chép cái này vị thứ 1 cùng vị thứ 2 quan hệ, đúng là cha cùng con.

Nhìn thấy điểm này, Mẫn Mẫn Mục Đặc ngươi cảm giác đầu tiên chính là cái này Nhạc gia phải chăng cùng bọn hắn Mông Cổ Hoàng tộc có sinh tử đại thù, 3 cái trọng yếu Hoàng tộc nhân vật đều là chết bởi nó tay, mà lại tại Quách Tĩnh thủ vệ Tương Dương thời điểm đồng dạng có bóng của bọn hắn.

Tương Dương thành phá thời điểm, cái này Nhạc Duyên mất tích.

Không thể không nói Mông Cổ Hoàng tộc tại kinh lịch 2 lần trọng thương về sau, bọn hắn tốn hao cực lớn tinh lực đi tìm hiểu đi tìm người kia. Tại cuối cùng, phí vô số nhân lực vật lực về sau, lại là tìm được rất nhiều tư liệu.

Thậm chí Nhạc Duyên cùng Truyền Ưng phụ tử quan hệ cũng bị đào lên.

Nhưng tìm được nhiều đồ như vậy về sau, bọn hắn phát hiện những vật này tại cuối cùng không có gì trứng dùng. Có người vẫn là tìm không được, có người trực tiếp phá toái hư không, cuối cùng những tài liệu này chỉ có thể hóa thành từng tờ một ghi chép cất giữ tại trong

hoàng thất, lấy cảnh cáo hậu nhân.

Mà mấu chốt nhất không phải cái này, mà là người này niên kỷ.

Như chuyển đổi bắt đầu, như vậy đến bây giờ cái này tên là Nhạc Duyên người chẳng phải là hơn 100 tuổi đâu

Hơn 100 tuổi người sớm hẳn là tóc trắng xoá, cái này cùng kia tóc trắng đạo sĩ tóc trắng phơ cũng là phù hợp, tại ghi chép bên trong lần thứ 2 Tương Dương đại chiến bên trong bóng người xuất hiện là bình thường hình tượng. Chỉ là kia như người trẻ tuổi bộ dáng, đây là lão yêu quái sao

Thiếu nữ nhân có vẻ hơi trầm mặc.

Người lão thành yêu, nàng một thiếu nữ trí tuệ tại dạng này nhân vật trước mặt có thể đưa đến bao lớn tác dụng

Lần thứ 1, Mẫn Mẫn Mục Đặc ngươi đối với mình có như vậy một chút không tự tin.

Lần này đối phương đến đây Nhữ Dương Vương phủ ở ngay trước mặt bọn họ trực tiếp đem huyền minh Nhị lão đánh chết ở đại sảnh, đây là cho nàng cha Nhữ Dương Vương cảnh cáo sao

Đáng chết!

Thấp giọng thầm mắng một tiếng, thiếu nữ tại hiểu rõ cái này Nhạc gia phong cách hành sự về sau, lấy loại này đặc điểm, không thể nghi ngờ phụ thân của nàng Nhữ

Dương Vương trở thành mục tiêu của đối phương. Bởi vì tương đối, phụ thân nàng Nhữ Dương Vương tầm quan trọng chỉ sợ so đương kim Hoàng đế càng quan trọng.

Bọn hắn Hoàng tộc chọc ai gây ai đây

Đứng dậy.

Thiếu nữ sắc mặt chẳng biết lúc nào đã trở nên nghiêm túc đến cực điểm.

Nếu là tại không có trải qua sự tình hôm nay còn tốt, nhưng ở tận mắt nhìn đến vương phủ môn hạ cao thủ trực tiếp bị đánh chết ngay tại chỗ mà không dám có chút động tác thời điểm, nàng liền biết mình không thể như trước kia tứ không kiêng sợ xuống dưới.

Nhữ Dương Vương phủ không thể dựa vào phụ thân cùng huynh trưởng, còn có nàng Mẫn Mẫn Mục Đặc ngươi.

Trong lòng của nàng, Nhạc Duyên đã trở thành Mông Cổ vương triều địch nhân lớn nhất.

Rất nhanh.

Thiếu nữ từ trong mật thất đi tới về sau, ánh mắt rơi vào thủ vệ ở bên ngoài vị đắng đà trên thân, nhìn lướt qua 4 phía về sau, không có phát hiện cha mình Nhữ Dương Vương thân ảnh về sau, thiếu nữ trực tiếp mở miệng hỏi: “Câm điếc, phụ thân ta đâu “

Khổ Đầu đà ấp úng khoa tay một phen về sau, thiếu nữ giật mình nói: “Nguyên lai là đi hoàng cung a!”

Cúi đầu trầm ngâm dưới, thiếu nữ tiếp lấy đối Khổ Đầu đà làm ra phân phó, nói: “Triệu tập trong phủ cái khác giang hồ cao thủ, ta có lời muốn nói.”

Hoàng cung.

Hoàng đế đang cùng Nhữ Dương Vương 2 người mặt đối mặt ngồi cùng một chỗ, 2 người sắc mặt đều lộ ra rất nặng nề.

“Thấy thế nào “

“Như có gai ở sau lưng, không thể không trừ!”

2 người trong lúc nói chuyện với nhau hiển thị rõ áp lực cực lớn, “3 chiêu giết chết huyền minh Nhị lão, võ công của người kia đã vượt quá tưởng tượng. Mặc kệ hắn thật là không phải hoàng thất trên điển tịch ghi lại người kia, nhưng cũng được gây nên chú ý của chúng ta.”

“Dạng này người chỉ có thể dùng người giang hồ đi giải quyết.”

“Nhưng thần trên tay nắm giữ lực lượng còn chưa đủ…”

Nhữ Dương Vương lời nói để Hoàng đế sững sờ, kinh ngạc nói: “Khanh là muốn cho trẫm…”

“Nói cho bọn hắn, cừu nhân của bọn hắn trở về.”

…

Đi Minh giáo trên đường, Nhạc Duyên 1 người ngồi tại trên lưng ngựa, một đường đến nay đều đang trầm tư, đang nhớ lại, đang suy tư gặp mặt sau nên như thế nào nói câu nói đầu tiên.

Cho dù là kinh lịch nhiều chuyện như vậy, nhưng ở hôm nay Nhạc Duyên hay là không hiểu có một loại hoảng hốt cảm xúc.

Ở cái thế giới này, Nhạc Duyên kỳ thật đã vì chính mình tương lai định ra 2 cái mục đích.

Một là giải quyết hắn cùng Mạc Sầu ở giữa sự tình.

Tiếp theo chính là giải quyết những này chà đạp Thần châu giang sơn người Mông Cổ.

Mà bày ở chủ yếu sự tình, chính là muốn trực tiếp cầm xuống Minh giáo giáo chủ chi vị, từ đó đạt được đối kháng người Mông Cổ căn bản.

Lần thứ 1, Nhạc Duyên cảm thấy Minh Không truyền thừa xuống giáo phái hay là có như vậy một chút dùng.

Cho tới nay Nhạc Duyên cho là mình đến còn tính là bí mật, trừ Trương Quân Bảo biết ra, đến lúc đó nhìn thấy Mạc Sầu lời nói cũng coi là có thể cho một kinh hỉ, thế nhưng là hắn tuyệt đối không ngờ đến tại ở ngoài 1,000 dặm phần lớn, tên của hắn chính lấy Trương Quân Bảo miệng làm trung tâm, như gợn sóng hướng 4 phương 8 hướng dũng xuất ra ngoài.

Tại hướng thế gian này tất cả mọi người tuyên bố hắn trở về. (chưa xong đợi tiếp theo.)

Chương 14 : giáo chủ (1)

Trong tay dây cương lôi kéo, dưới hông tuấn mã tại lôi kéo lực đạo dưới móng trước giơ lên, ầm ĩ tê minh.

Nhạc Duyên ánh mắt thì là rơi vào trước mắt chỗ không xa, lẳng lặng nhìn chăm chú lên.

Chiến hậu chi địa.

Một chút phía dưới, Nhạc Duyên đã nhìn ra cái địa phương này chính là mới trải qua chiến loạn không lâu. Trong lúc mơ hồ, trước mũi còn tản ra không ít thi xú vị, để người nghe bắt đầu cực kỳ không thoải mái. Quay đầu nhìn lướt qua 4 phía, Nhạc Duyên trong lòng đã có suy đoán.

Cái này bên trong đã là Minh giáo phạm vi thế lực.

Có thể tại cái này bên trong phát sinh trên chiến trường sự tình, không thể nghi ngờ chỉ có một cái khả năng.

Đó chính là Mông Cổ quân đội cùng Minh giáo phản được thế lực tiến hành một trận giao phong, chỉ bất quá xem ra tựa hồ thế cục cũng không làm sao hữu hảo, cái này bên trong đã là gần Minh giáo tổng đàn Quang Minh đỉnh chỗ không xa.

“…”

Ngồi tại trên lưng ngựa, Nhạc Duyên đột ngột vươn tay tâm, tiếp nhận kia bị gió thổi tới một mảnh bay phất phơ,

tại đầu ngón tay có chút đuổi một chút, Nhạc Duyên sắc mặt biến phải kinh ngạc bắt đầu: “Đây là… Độc “

Vứt xuống bay phất phơ, Nhạc Duyên càng rơi xuống lưng ngựa, đi tới trên mặt đất, ngón tay trực tiếp trên mặt đất nắm lên một chút xíu thổ nhưỡng, kiểm tra một phen về sau, phát hiện mình trước đó suy đoán cũng không có sai.

Độc.

Cái này bên trong đã là chiến hậu chi địa, càng là có độc.

Xác thực nói có người tại cái này bên trong thi kịch độc.

Kết hợp cái này sân bãi, Nhạc Duyên đột nhiên nhớ tới 1 người tới.

Mạc Sầu.

Lúc trước 2 người bọn họ cũng từng đối người Mông Cổ quân đội dùng qua thủ đoạn như vậy, bất luận thủ đoạn, đơn thuần là lấy sát thương địch nhân sinh mệnh làm mục đích. Mà độc, chính là chính yếu nhất đồng dạng sự vật.

Hồi tưởng lại đoạn thời gian trước Trương Quân Bảo nói với mình tin tức, hiển nhiên Mạc Sầu cùng Tiểu Long Nữ sư tỷ muội 2 người sớm hẳn là đi tới Minh giáo phạm vi.

Nếu là gặp phải Minh giáo người cùng người Mông Cổ giao phong, Nhạc Duyên sẽ phi thường rõ ràng lựa chọn

của nàng.

Chỉ sợ trừ nhân vật chủ yếu hoặc là cao thủ, dùng độc giết những người khác chính là đơn giản nhất nhất bớt việc biện pháp.

Đổi lại người bên ngoài tới làm chuyện như vậy có lẽ sẽ có chướng ngại tâm lý. Nhưng là Xích Luyện tiên tử nàng sẽ không.

Nàng tới qua.

Xem ra truy tung đến nơi này Mông Cổ quân đội chỉ sợ đã là toàn quân bị diệt, đương nhiên chỉ sợ nhân số cũng cũng không nhiều lắm.

Sở dĩ rớt lại phía sau như vậy 1 bước, là bởi vì Nhạc Duyên còn không có nghĩ kỹ nên lấy như thế nào diện mục đi gặp nàng.

Nhìn thấy nàng đợi chờ mình chính là Băng Phách Ngân châm hay là cái khác cái gì

Ngẩng đầu.

Nhạc Duyên ánh mắt chợt hướng về xa xa nơi hẻo lánh. Cao giọng nói: “Ra đi, ngươi đã đang nhìn hơn nửa ngày. Đúng. Chính là nói cái kia cầm song mâu trốn ở bụi cỏ bên trong hết nhìn đông tới nhìn tây ngươi.”

Bóng tối chỗ tối.

1 tên Minh giáo đệ tử biến sắc.

Đầu tiên là nhìn lướt qua mình kia cơ hồ cùng bóng tối không sai biệt nhiều quần áo, tại nhìn nhìn 4 phía, đang nghe đối phương hình dung lúc này mới phát hiện tung tích của mình đã bị người ta xem ở mắt bên trong. Nghĩ nghĩ, cái này Minh giáo đệ tử hay là đi ra.

Khi Mông Cổ quân đội bước vào cái phạm vi này thời điểm, Minh giáo mọi người thần kinh có thể nói đã bị trêu chọc tới cực điểm. Nhất là tại cao tầng trải qua 2 cô gái xông ngang thẳng vào đạt được giáo huấn về sau, bất kỳ xa lạ người cùng sự vật, đều sẽ bị bọn hắn để ý.

Nhất là tại cái này mấy Thiên Minh giáo trên dưới đã bắt đầu quyết định một lần nữa quyết định tân giáo chủ nhân tuyển.

Dạng này thời cơ dưới, ngoại lai bất luận kẻ nào đều sẽ nhận Minh giáo đệ tử giám thị.

Một khi lộ ra đối Minh giáo có bất hảo tâm tư dấu hiệu thời điểm. Minh giáo đệ tử liền sẽ lựa chọn hạ sát thủ.

Triệt tiêu trên thân cỏ dại, tên này Minh giáo đệ tử dẫn theo song mâu từ chỗ bóng tối đi ra.

Cái này khởi thân, liền để Nhạc Duyên 2 con ngươi sáng lên.

Tốt một cái khôi ngô dáng người.

Tốt một mặt Đại Hồ cần.

Quả nhiên là râu quai nón đại hán.

Tên này khôi ngô Minh giáo đệ tử cứ như vậy xách ngược lấy song mâu đi ra, đi tới Nhạc Duyên trước người ngoài ba trượng địa phương đứng vững, cau mày nhìn từ trên xuống dưới Nhạc Duyên.

1 cái kỳ quái thiếu niên.

Lại là có một thân kỳ quái khí chất.

Lại ngó ngó con ngựa kia, nhìn lại đối phương mặc áo gấm dáng vẻ, xem ra xuất thân không kém, nhưng đối phương xem ra cũng không có cái gì võ công bộ dáng, cái này khôi ngô Minh giáo đệ tử trong lòng phỏng đoán một chút thân phận của đối phương không có kết quả về sau, nhưng ở đáy lòng đã có cảnh giác.

Dù sao dám một thân một mình đi tới người nơi này. Không phải tên điên chính là có đầy đủ tự tin.

Chí ít trong mắt hắn, trước mắt cái này trẻ tuổi người thiếu niên dù thế nào cũng sẽ không phải đồ đần.

“Tiểu huynh đệ, ngươi là thế nào phát hiện ta” hỏi cái này lời nói thời điểm. Đại hán còn không tự chủ được sờ một cái kia đầy cái cằm sợi râu, trong mắt đều là suy tư, lúc trước hắn giấu ở kia bên trong có thể nói là tránh hảo hảo.

Tại râu quai nón đại hán lòng của mình bên trong, là như vậy.

Tiểu huynh đệ

Nhạc Duyên nghe vậy há to miệng, cuối cùng chỉ có thể cười cười.

Hắn dưới mắt bộ dáng cùng trạng thái, để người khác hiểu lầm cũng không có cái gì ngoài ý muốn.

Người không biết không tội, đối với đối phương xưng hô, Nhạc Duyên cũng không có đi để ý tới, ngược lại là trả lời lên cái này khôi ngô đại hán vấn đề. Hán tử này ngược lại là cho người ta một loại rất tốt ấn tượng: “Ngươi địa phương không có chọn tốt, 1 con diều hâu chiếm cứ một con chim sẻ ổ. Cái này quá không hài hòa. Lại nói, ngươi cái mông vểnh lên cao như vậy. Mù lòa đều có thể nhìn ra được có vấn đề.”

Một câu, làm khôi ngô đại hán mặt đỏ tới mang tai, chỉ là hắn vốn là có chút đen sắc mặt, thực cũng đã người nhìn không ra bao nhiêu.

Làm nửa ngày, là thân hình của hắn vấn đề.

1 cái địa phương nhỏ thích hợp cái đầu tiểu nhân người ẩn tàng, nhưng đối với dáng người khôi ngô người, chính là vấn đề lớn.

Chỉ là cái này khôi ngô hán tử căn bản liền không có để ý tới thiếu niên trước mắt người kia miệng đầy mang theo tang thương ý vị lời nói, cho dù là nghe được đoán chừng tại hán tử kia trong mắt cũng bất quá là thiếu niên ra vẻ lão thành mà thôi.

Cào hạ hạ ba về sau, khôi ngô hán tử cuối cùng vẫn là sắc mặt nói nghiêm túc: “Bất quá tiểu huynh đệ, ta vẫn là khuyên ngăn ngươi, rời đi nơi này đi. Nếu như về sau du ngoạn, cũng có thể, nhưng là dưới mắt không được.”

Khôi ngô hán tử lời nói để Nhạc Duyên có chút kinh ngạc.

Cái này Minh giáo đệ tử cũng là có như vậy một chút ý tứ.

Trong lời nói tuy có cảnh cáo, nhưng càng nhiều hay là có hảo tâm.

Trầm ngâm nửa ngày, Nhạc Duyên đột nhiên cười.

Đưa tay vỗ vỗ bên người ngựa cổ đồng thời, Nhạc Duyên tiếp lời nói: “Ngươi cái này Minh giáo đệ tử cũng là thật có ý tứ, gặp phải ta như thế một cái thân phận không rõ người, nhưng cũng có thể bình yên khuyên nhủ.” Nói đến đây bên trong, Nhạc Duyên ngữ khí dừng lại. Ngẩng đầu, ánh mắt hướng Quang Minh đỉnh phương hướng nhìn ra xa một chút về sau, lúc này mới nói tiếp: “Minh giáo cao tầng là tại chuẩn bị tuyển tân giáo chủ đi “

“! ! !”

Lời này để khôi ngô hán tử bỗng nhiên khẽ giật mình. Thần sắc đại biến.

Không dùng quay đầu, Nhạc Duyên đã phát giác được khôi ngô hán tử biến hóa. Tự nhủ: “Xem ra ta đoán

không có sai, quả nhiên là tới sớm không bằng tới xảo.”

Bạch!

Song mâu xuất thủ, khôi ngô hán tử tay cầm song mâu xa xa chỉ vào Nhạc Duyên, trầm giọng hỏi: “Tiểu huynh đệ đến cùng là ai “

Nhạc Duyên không có trả lời đối phương, mà là ngẩng đầu, hay là đang quan sát Quang Minh đỉnh phương hướng.

Cái này bên trong có Mông Cổ quân đội giao chiến vết tích.

Càng là có Mạc Sầu cùng Tiểu Long Nữ sư muội tung tích.

Kết hợp cho tới nay Minh giáo nội bộ hỗn loạn, có này suy đoán cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Mà lấy Nhạc Duyên đối Mạc Sầu tính tình hiểu rõ, các nàng tiến vào Quang Minh đỉnh trước đó tất nhiên là cùng người Mông Cổ giao thủ. Sát thương không ít người về sau, lúc này mới cưỡng ép xâm nhập Minh giáo tổng đàn. Dưới mắt Minh giáo người, không ai có thể cản phải dưới các nàng sư tỷ muội 2 người.

Từ Trương Quân Bảo trong lời nói, Nhạc Duyên đã đại khái biết các nàng cảnh giới bây giờ.

Nhìn hiện tại Minh giáo phía dưới đệ tử, Nhạc Duyên liền biết chỉ sợ tại Mạc Sầu cùng Long nữ sư tỷ muội 2

người đến thời điểm, Minh giáo trên dưới chỉ sợ cũng không có thức thời, mà là thụ tội về sau mới trở thành tuấn kiệt.

Tính toán dưới thời gian, Mạc Sầu tại Minh giáo sẽ không ngốc thời gian bao nhiêu.

Từ Trương Quân Bảo trong lời nói, Nhạc Duyên đã đoán được cái này bên trong bất quá là các nàng một trạm, nửa đường trải qua một trạm. Mà không phải các nàng lần này tây tiến vào mục đích.

Mục đích của các nàng địa, cũng là hắn mục đích.

Trải qua cảnh ngộ như thế, chỉ cần Minh giáo cao tầng người không phải người ngu. Sáng suốt người đều biết rắn mất đầu chính là một cái dạng gì tràng diện, kia đối với Minh giáo đến nói tuyệt đối không phải chuyện may mắn. Minh giáo cao tầng tất nhiên sẽ quyết định tuyển ra tân nhiệm giáo chủ.

Chỉ tiếc có ý tưởng này là một chuyện, nhưng có thể hay không khiến người khác tâm phục khẩu phục thì là một chuyện khác.

Rất hiển nhiên.

Cái này Quang Minh đỉnh dưới núi nghiêm mật như vậy tuần tra, nói cho Nhạc Duyên sự thật này.

Minh giáo tân nhiệm giáo chủ tuyển chọn cũng không thuận lợi.

Bởi vì tại trước đó, Nhạc Duyên còn phát hiện cái này bên trong du tẩu không chỉ là Minh giáo đệ tử, còn có mặc cái khác trang phục người, mà đang nghe bọn hắn nói chuyện về sau, đám kia trang phục người khác nhau thân phận cũng công bố ra trời ưng giáo người.

“Tiểu huynh đệ tại không làm giải thích, liền chớ trách ta xuất thủ.”

Thấy người thiếu niên này đưa lưng về phía mình không nói nữa. Khôi ngô hán tử chờ đợi nửa ngày, rốt cục vẫn là nhịn không được. Chỉ bất quá hắn không có tiến hành cái gọi là phía sau đánh lén. Mà là quang minh chính đại dùng câu chuyện làm rõ.

Cái này 1 tính tình, đến cũng làm cho Nhạc Duyên rất là tán thưởng.

Quang minh chính đại tính tình người. Chung quy là sẽ để cho người thưởng thức.

Thí dụ như Kiều Phong.

Từ cái này Minh giáo đệ tử trên thân, Nhạc Duyên nhìn thấy đã từng Kiều Phong như vậy một tia phong thái, đáng tiếc duy nhất địa phương chính là đối phương xem ra có như vậy 1 cánh tay khí lực, nhưng võ công thực tế là quá kém.

Mà song mâu, càng nhiều chỉ sợ là trên chiến trường mới dùng vũ khí. Nhạc Duyên tại trước đó quan sát qua, cái này khôi ngô hán tử trên tay 2 chuôi trường mâu có điểm đặc sắc, cán mâu trên có 2 nơi kỳ quái, tựa hồ có

thể dỡ xuống.

Hiển nhiên, cái này song mâu có thể lại lần nữa tổ hợp thành 1 thanh vũ khí.

Người trong giang hồ cực ít sử dụng dạng này cán dài vũ khí.

Nhưng sẽ dùng dạng này vũ khí người, lại đồng dạng đều là cao thủ.

Nhưng cái này khôi ngô hán tử, không thuộc về trong đó người.

Cái này thân thủ, lãng phí cái này 1 bộ vũ khí tốt.

Khôi ngô hán tử phát giác được thiếu niên trước mắt người ánh mắt rất là kỳ quái, nhưng lại không biết mình nền tảng đã bị đối phương nhìn cái thông thấu, càng là trực tiếp dưới đáy lòng đem bản thân võ công khinh bỉ cái úp sấp.

“Người không biết không tội.”

“Tới.”

Nhạc Duyên lắc đầu bật cười, đối khôi ngô hán tử lời nói làm như không thấy, đưa tay tại trên lưng ngựa vỗ vỗ, đối với đối phương phân phó nói: “Thay các ngươi tương lai giáo chủ dẫn ngựa đi!” Nói xong, tại khôi ngô hán tử ngạc nhiên trong ánh mắt, Nhạc Duyên đem dây cương vứt cho đối phương về sau, cái này liền cất bước mà ra.” “

Khôi ngô hán tử bị cục thế trước mắt làm cái không hiểu ra sao, chưa chờ hắn triệt để kịp phản ứng, liền lại gặp người thiếu niên này dùng một loại người một nhà giọng điệu dò hỏi: “Đúng, nhà ngươi giáo chủ ta còn không biết ngươi tên gì đâu “

“Thường Ngộ Xuân… Tình huống này không đúng!”

“Ngươi đến cùng thi cái gì tà pháp” (chưa xong đợi tiếp theo.)

Chương 15 : giáo chủ (2)

Thường Ngộ Xuân rất muốn chết. ◎,

Lần thứ 1.

Hắn lần thứ 1 gặp phải như thế để người không biết làm sao sự tình.

Trên thực tế hắn 1 cái khôi ngô đại hán cũng không có vì cái này lai lịch không rõ người thiếu niên dẫn ngựa, dù là đối phương tự xưng là Minh giáo giáo chủ tương lai. Tại Minh giáo đệ tử trước mặt làm ra chuyện như vậy, dạng này người không phải tên điên chính là nhằm vào Minh giáo mà tới.

Thiếu niên trước mắt người thấy thế nào đều hẳn là một cái người thông minh.

Mà lại vừa mới kinh lịch đã để Thường Ngộ Xuân xác định người thiếu niên này thoạt nhìn là cái cao thủ vô cùng lợi hại.

Thường Ngộ Xuân không có vì đối phương dẫn ngựa.

Đối phương thật đúng là làm không được 1 bước này, trừ phi hắn thật là Minh giáo giáo chủ.

Nhưng để Thường Ngộ Xuân cảm thấy xấu hổ, cảm thấy tôn nghiêm bị xâm phạm cũng không phải là vì đối phương dẫn ngựa, mà là đối phương nắm hắn.

Đối phương cưỡi ngựa, hắn bị nắm.

Đương nhiên.

Nói dắt, đó bất quá là 1 cái hơi dễ nghe chữ.

Nói trắng ra, hắn Thường Ngộ Xuân bị người tù binh.

Trên lưng ngựa.

Nhạc Duyên trước người đặt ngang chính là Thường Ngộ Xuân trên tay cặp kia trường mâu, trên tay cầm lấy một sợi dây thừng, mà dây thừng kia một đầu chính là khóa lại Thường Ngộ Xuân. Tại sức kéo dưới, Thường Ngộ Xuân sinh sinh bị hắn nắm hướng Quang Minh đỉnh phương hướng từng bước một chậm rãi đi đến.

“Ngươi muốn giết cứ giết, há có thể như thế vũ nhục người “

Căm tức nhìn trước mắt trên lưng ngựa bóng người, Thường Ngộ Xuân nổi giận đùng đùng chất vấn đối phương. Đúng vậy, tại vừa mới bắt đầu đối mặt loại tình huống này, Thường Ngộ Xuân tự nhiên là liều chết không theo, thậm chí thân là Minh giáo đệ tử kia mãnh liệt nam nhi huyết khí càng làm cho hắn có tại chỗ tự sát ý nghĩ.

Hắn cũng làm như vậy.

Chỉ tiếc…

Khi cắn xuống đầu lưỡi một khắc này, một cỗ nhu lực từ

dây thừng bên trên truyền đến, đi tới thân thể của hắn bên trong, triệt để đánh tan hắn cắn xuống đầu lưỡi kia phần lực đạo, trong lúc nhất thời miệng bên trong tựa như ngậm đường đồng dạng, ngọt dính người, mềm dính người, mất đi lực lượng.

Tự nhiên mà vậy tự sát thất bại.

Lần thứ 1 thất bại.

Lần thứ 2 thất bại.

Lần thứ 3 chết lặng.

Lần thứ tư, đã không ý nghĩ gì.

Ngược lại thay thế lại là đối cái này kì lạ người thiếu niên mục đích lên hứng thú.

“Úc!”

Phát giác được Thường Ngộ Xuân tâm tư biến hóa, Nhạc Duyên tại trên lưng ngựa quay đầu lại, cười nói: “Xem ra ngươi là nghĩ thoáng chút, tốt đẹp nam nhi thân thể tự nhiên nên dùng để đối kháng Mông Cổ Thát tử, mà không phải muốn lấy bản thân kết thúc.”

“Lại nói trên trời rơi xuống chức trách lớn tại tư nhân…”

Chưa cùng Nhạc Duyên lời nói này xong, đã thấy Thường Ngộ Xuân dùng một loại ngươi đang gạt người ánh mắt nhìn mình chằm chằm, cũng lên tiếng đánh gãy mình: “Ta ít đọc sách.”

“…”

Ánh mắt này, lời này, để Nhạc Duyên lời nói im bặt mà dừng, thần tình kia để Nhạc Duyên có một loại không phản bác được cảm giác.

Bất quá Thường Ngộ Xuân cũng là đồng ý Nhạc Duyên câu nói đầu tiên.

Thân thể của hắn tất nhiên là dùng để đối phó những cái kia Mông Cổ Thát tử, mà không phải dùng để tự sát. Lúc này, hắn ngược lại là đối trước mắt người thiếu niên này thân phận cảm thấy hứng thú, đối phương tới đây đến cùng là vì cái gì.

Giáo chủ chi vị

Chỉ sợ không phải đơn giản như vậy.

Trọng yếu nhất đối phó chỉ là trói lại mình, cũng không có đối với mình làm những chuyện khác.

Nếu là thật sự đối Minh giáo không tốt, vì bảo đảm bí mật chỉ sợ chết người đầu tiên chính là phát hiện đối phó tung tích hắn. Nhưng trên thực tế, đối phương cũng không có.

Trong quân đội làm qua sự tình Thường Ngộ Xuân mặc dù thân thể khôi ngô, thoạt nhìn là 1 cái tên lỗ mãng tử, nhưng hắn tất nhiên là có linh xảo tâm tư. Mặc dù tại dĩ vãng thời điểm, hắn càng nhiều hơn chính là tham dự đối phó Mông Cổ Thát tử, cùng người trong giang hồ

tiếp xúc cũng không nhiều, nhưng cái này cũng không đại biểu Thường Ngộ Xuân không hiểu rõ đại khái giang hồ thế cục, hiểu rõ Minh giáo tình thế nguy hiểm.

Nhạc Duyên thấy Thường Ngộ Xuân bảo trì trầm mặc, cũng không có kế tiếp theo trước đó chủ đề, miễn cho lại lần nữa kích thích cái này tốt đẹp nam nhi ngạo khí, trong lòng sinh ra hậm hực chi khí.

Xoạt xoạt âm thanh bên trong, Nhạc Duyên đem kia đặt tại trước người song mâu đem ra, tại Thường Ngộ Xuân ánh mắt bên trong Nhạc Duyên giải khai song mâu múa dưới, sau đó liền tại đối phương ngạc nhiên trong ánh mắt 2 tay một sai, cặp kia mâu tựa như linh kiện trực tiếp tán ra.

Sau đó, 2 tay như hồ điệp xuyên hoa một tổ, 1 thanh dài đến trượng 2 thép thương xuất hiện.

Quả nhiên.

Đây là 1 bộ vũ khí tốt.

Chuyên dụng ở sa trường vũ khí tốt.

Nhưng là một màn này lại là để Thường Ngộ Xuân sắc mặt hơi đổi.

Vũ khí của hắn, hắn làm sao không biết.

Nhưng chính là như thế 1 cái xa lạ người, tại cầm lên hắn song mâu chỉ chốc lát sau, cũng đã đem cái này song mâu một cái khác hình thái hiện ra. Linh kiện

không nhiều không ít, tổ hợp nghiêm mật đến cực điểm. Phải biết, nếu là người bình thường cầm tới vũ khí của hắn lời nói, cho dù là biết song mâu bí mật, nhưng ở lần thứ 1 tổ hợp thời điểm đồng dạng đều là thêm ra một hai dạng linh kiện tới.

Nhạc Duyên trong tay trượng 2 trường thương có chút xoay tròn, trực tiếp đâm ra.

Xùy!

Tiếng xé gió nhất thời.

Không khí tại cái này 1 thương hạ như là sóng nước bắt đầu dập dờn, thành gợn nước hướng 4 phương 8 hướng nhộn nhạo lên, mắt trần có thể thấy phía dưới, tại kia không khí chính giữa đối phương tiện tay 1 thương hạ đâm ra 1 đầu trong suốt không khí thông đạo.

Rất thương lập tức.

Tốt một màn thiếu niên tướng quân chi tượng.

“! ! !”

Thường Ngộ Xuân sắc mặt ngưng lại, cái này 1 thương hắn dưới đáy lòng cấu tứ ngàn vạn lần, lại phát hiện căn bản không cách nào tránh đi.

Cái này 1 thương quả thực vượt qua tưởng tượng của hắn.

Mạnh đáng sợ.

Chiêu thức đơn giản, lại có một loại khí thôn ** bát hoang cảm giác.

Đây là 1 cái tuyệt đỉnh thương pháp cao thủ.

Càng quan trọng chính là đối phương rất thương hình tượng lại là trung hoà lúc trước hắn liên quan tới đối phương giang hồ cao thủ suy đoán, hiện tại xem ra ngược lại có một loại tướng lĩnh thế gia cảm giác.

Tướng lĩnh thế gia có cao thủ như vậy sao

Không!

Không đúng!

Lại lần nữa hồi tưởng một chút, Thường Ngộ Xuân phát hiện trên thực tế thật là có.

Tại hắn từng tại quân đội nghe thấy nhìn thấy, nghe nói Mông Cổ Thát tử Hoàng tộc liền có 1 tên võ công cực mạnh dùng mâu cao thủ, tên là nghĩ Hán Phi, nó võ công tại thiên hạ ở giữa đều cực kì hiếm thấy. Đây chỉ là ngoại tộc người, mà tại Hán gia bên trong cũng có không ít.

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, Thường Ngộ Xuân đột mà hỏi: “Ngươi họ gì” phải biết làm như thế nửa ngày, hắn liền đối phương danh tự cũng không biết.

“Ừ”

Thưởng thức một chút trong tay thép thương, Nhạc Duyên quay đầu nhìn lướt qua kia đi theo mông ngựa phía sau Thường Ngộ Xuân, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, cũng không có giấu diếm, dù sao mình lần này Minh giáo một nhóm, giáo chủ chi vị chính là nhất định được chi vật, đến lúc đó phía dưới giáo chúng cũng cần biết được.

Đã như vậy, vậy liền không có quá mức giấu diếm nhất định phải, lại nói đối mặt hay là Thường Ngộ Xuân dạng này anh hùng hán tử, anh hùng người tự nhiên có ưu đãi: “Họ Nhạc, Nhạc Duyên.”

Nhạc Duyên…

Ngoài miệng thì thầm lặp lại một tiếng về sau, Thường Ngộ Xuân lên tiếng lần nữa lại là hỏi Nhạc Duyên 1 cái để hắn ngạc nhiên vấn đề: “Ngươi là Nhạc gia hậu nhân sao “

“Nhạc gia cái gì Nhạc gia “

Nhạc Duyên không hiểu ra sao, trong lúc nhất thời không có hiểu được.

“Nhạc Phi đại tướng quân a!”

Thường Ngộ Xuân một mặt đương nhiên, lập tức nhớ ra cái gì đó, thanh âm bỗng nhiên thấp xuống: “Cho tới nay, dân gian nghe đồn Nhạc Phi tướng quân cũng chưa chết tại kia tần cối vu hãm bên trong, tất cả mọi người nói hắn tại phong ba đình được người cứu đi.”

Trên lưng ngựa, Nhạc Duyên kế tiếp theo một mặt mộng nhiên, muốn nói điều gì thời điểm, lại là trong lòng bỗng nhiên tuôn ra một loại kỳ quái cảm xúc, lui qua bên miệng lời nói lại nghẹn trở về.

Đây là… Lòng có cảm giác.

Ngẩng đầu, Nhạc Duyên bỗng nhiên nhìn về phía kia 10,000 dặm không mây bầu trời, nhìn thấy chỉ có một mảnh xanh thẳm chi sắc.

Hắn nhớ tới a Chu.

Nửa ngày.

Nhạc Duyên tay phải lắc một cái, kia nguyên bản trói buộc Thường Ngộ Xuân dây thừng trực tiếp đứt đoạn, đúng là phóng thích đối phương.

Thường Ngộ Xuân kinh ngạc đối phương như thế cách làm, cảm thấy mình trước đó cái này suy đoán khả năng đoán được cái gì, người thiếu niên trước mắt này người có lẽ chính là kia đã từng Nhạc gia hậu nhân hoặc là truyền nhân. Bởi vì cái này 1 thương, hắn đã từng thấy qua.

Chỉ bất quá cả 2 uy lực ngày đêm khác biệt mà thôi.

Nhưng nắm thương phương thức, cùng trong quân lưu truyền Nhạc gia thương không khác nhau chút nào.

Chỉ là Thường Ngộ Xuân trong lòng phỏng đoán Nhạc Duyên cũng không biết, hắn nắm lấy trượng 2 thép

thương thời điểm, tự nhiên mà vậy chẳng qua là thân thể quen thuộc. Lấy cảnh giới của hắn đến nói, dưới mắt có thể nói mọi loại binh khí chỉ cần tới tay, liền sẽ tự nhiên mà vậy tinh thông, cái này đã đạt tới nhất pháp thông vạn pháp cảnh giới.

Nắm thương, chẳng qua là hắn để mà hướng cầm kiếm phương thức mà thôi.

Trước đó dùng thép thương tùy ý thi triển một chiêu kia, thôi động tâm pháp thì là chính tông Đạo gia tâm pháp, chỉ bất quá trong đó hơi sửa đổi một chút, dùng chính là bị Khấu Trọng sửa chữa qua công lực phương thức vận chuyển, cũng chính là Vệ Trinh Trinh tu tập bát hoang lục hợp duy ngã độc tôn công.

Bởi vì theo Nhạc Duyên, dùng thép thương trên sa trường liền nên dùng dạng này tư thái, nên khí thôn ** bát hoang.

Đón Thường Ngộ Xuân ánh mắt nghi hoặc, Nhạc Duyên trong tay thép thương khẽ múa, trực tiếp vứt cho đối phương, nói: “Quang Minh đỉnh đã đến, Thường Ngộ Xuân ngươi vì ta dẫn đường đi.”

Ân

Vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn đối phương, Thường Ngộ Xuân có như vậy một chút nghi hoặc.

“Ta muốn thưởng thức một chút cái này phong cảnh.”

Câu trả lời này Thường Ngộ Xuân tự nhiên là không tin,

nhưng đối mặt kết quả như vậy hắn nhưng không có mảy may có thể chống cự chỗ trống, tại mặt của đối phương trước thậm chí ngay cả tự sát cơ hội đều không có, Thường Ngộ Xuân cũng đã từ bỏ trước đó dự định.

Có lẽ…

Có lẽ trong giáo cao tầng có thể có biện pháp.

Sau đó một đường lên núi quá trình bên trong, 2 người đều bảo trì trầm mặc.

Thưởng thức phong cảnh, Thường Ngộ Xuân hoàn toàn biết đây là nói dối, đối phương lên núi quá trình bên trong, căn bản liền không có nhìn qua 4 phía 1 cây một cọng cỏ, hắn vẫn luôn đang trầm tư lấy thứ gì. Thậm chí tại hắn Thường Ngộ Xuân leo núi quá trình bên trong, không ngừng cho Minh giáo đệ tử khác lưu lại tín hiệu, cũng là làm như không thấy.

…

Quang Minh đỉnh.

Tổng đàn.

Giờ này khắc này, Minh giáo nội bộ cao tầng tranh quyền đoạt lợi đã đến mấu chốt nhất tình trạng.

Quang minh tả sứ Dương Tiêu, 4 ** vương trừ kia đã biến mất kim vòng pháp vương cùng Tử Sam Long Vương không ở bên ngoài, Thiên Ưng Pháp Vương cùng Thanh Dực Bức Vương 2 người đều ở đây, về

phần 5 3 người liền lại càng không cần phải nói.

Mà bây giờ bọn hắn vì giáo chủ chi vị đã tranh đấu đến thảm liệt tình trạng.

Quang minh tả sứ Dương Tiêu lực áp mấy cái có tâm tư người, nhưng vấn đề là người phía dưới lại đối Dương Tiêu trở thành giáo chủ có cực lớn ý kiến, trong lời nói mỉa mai ý vị mười phần.

Thiên Ưng Pháp Vương Ân Thiên Chính bị cục thế trước mắt khí phát tiếp theo đều dựng, hiển nhiên 1 con bạch mao sư tử.

Là hắn biết có thể như vậy.

Trong lòng quả thực hối hận đến cực điểm.

Nếu không phải bọn hắn truyền tin có 2 cái thâm bất khả trắc nữ nhân cưỡng ép xông tới Minh giáo tổng đàn, nếu không hắn Ân Thiên Chính sao lại chạy đến Quang Minh đỉnh đến xem cái này đã biết kết quả tranh đấu

Lúc trước, hắn nhưng chính là vì vậy mà rời đi a. (chưa xong đợi tiếp theo.)

Chương 16 : giáo chủ (3)

“Ta không đồng ý!”

Lên tiếng chính là Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu, hắn nghiêng thân, ngoẹo đầu nhìn chằm chằm kia đứng tại treo trên không rất nhiều năm giáo chủ chi vị phía dưới Dương Tiêu, trên mặt đều là bất mãn: “Nếu là ngươi Dương tả sứ muốn trở thành chúng ta Minh giáo giáo chủ, vậy ta Vi mỗ thật đúng là không đồng ý.”

Vô dụng cái gì quanh co lòng vòng lời nói, mà là trực tiếp điểm ra.

“…”

Dương Tiêu không nói gì, chỉ là mặt không biểu tình nhìn chằm chằm Vi Nhất Tiếu.

“Hừ!”

Tựa hồ là bị nhìn xấu hổ, lại hoặc là nghĩ đến thứ gì, Vi Nhất Tiếu lắc đầu một cái, đem cái ót lưu cho đối phương, thầm nói: “Đừng tưởng rằng ngươi lúc đó giúp ta một tay, ta liền nhận ngươi làm giáo chủ, sự tình nhất mã quy nhất mã, không thể nói nhập làm một.”

Vi Nhất Tiếu chỉ chính là lúc trước hắn ỷ vào khinh công đi tới kia hai nữ tử sau lưng, lại bị nữ tử áo trắng lấy đáng sợ nghe nói chưởng lực sinh sinh trói buộc tại một tấc vuông. Tại lúc ấy, hắn có thể nói chấn kinh tới cực điểm.

Thậm chí, tại nội tâm bên trong cũng có nhất là tuyệt vọng dự định.

Tuy nói không biết 2 cô gái này là cố ý thả hắn hay là sao, tại Dương Tiêu kia đạn chỉ thần công phía dưới, bạch y nữ tử kia buông tay, cái này khiến hắn Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu có thoát thân cơ hội, từ kia kinh khủng một tấc vuông tránh ra.

Mặc kệ chân chính nội tình như thế nào, hắn Vi Nhất Tiếu tại điểm này trình hắn Dương Tiêu tình.

Thế nhưng là giáo chủ chi vị…

Hắn Vi Nhất Tiếu hay là không đồng ý.

Vi Nhất Tiếu không cảm thấy Dương Tiêu có thể trở thành Minh giáo giáo chủ, không phải võ công của đối phương không được, mà là tại Thanh Dực Bức Vương xem ra Dương Tiêu tính tình không thích hợp, nói một cách khác chính là Dương Tiêu ở trong mắt Vi Nhất Tiếu không có trở thành giáo chủ khí chất.

Một bên.

Nghe tới Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu câu nói này, ngũ tán nhân cùng Thiên Ưng Pháp Vương Ân Thiên Chính đều là khẽ giật mình.

Hiển nhiên.

Lúc ấy không có tại Quang Minh đỉnh những người khác

cũng được biết đã từng phát sinh sự tình, chuyện này cũng là hiện tại loại này thế cục lớn nhất chất xúc tác. Mấy người sắc mặt cũng hơi trầm xuống, Thanh Dực Bức Vương khinh công như thế nào bọn họ cũng đều biết, nhưng dạng này khinh công lại là bị người làm như cá chậu chim lồng hoàn toàn không có cơ hội thoát đi. Đây quả thực là nghe rợn cả người.

Trừ bỏ Chu Điên cùng nói không chừng hòa thượng, ngũ tán nhân 3 người khác cùng Thiên Ưng Pháp Vương Ân Thiên Chính 4 người đều chưa từng thấy tận mắt.

Nhưng bọn hắn đều biết lời này tuyệt đối không giả.

Lấy mấy người tính tình, chỉ sợ 2 nữ nhân kia thực lực còn bị bọn hắn hướng đơn giản mà nói.

Nhưng 4 người nội tâm bên trong hay là có một loại khó có thể tin.

Đường đường minh giáo tổng đàn Quang Minh đỉnh. Một đám cao thủ lại bị 2 người phụ nữ như vào chỗ không người. Loại tình hình này, để người tưởng tượng thế nào

Lúc nào Minh giáo rơi xuống tình trạng này

Thiên Ưng Pháp Vương Ân Thiên Chính nội tâm bên trong chỉ cảm thấy kích động trong lòng. Thể nội tràn ngập một cỗ khó mà phát tiết oán giận.

Từ Dương giáo chủ sau khi mất tích, Minh giáo liền lâm

vào chia năm xẻ bảy tình trạng, quét qua trước kia Minh giáo thịnh thế.

Nếu như Dương giáo chủ vẫn còn, hiện tại Minh giáo sao lại là như thế này

Nếu là giáo chủ còn ở đó, chỉ sợ phản nguyên đại nghiệp cũng tiến hành hừng hực khí thế, lại nơi nào sẽ giống bây giờ thiên hạ chính đạo cùng Minh giáo ở giữa mâu thuẫn càng rất, mà lại phản nguyên sự tình cũng sẽ không khi bại khi thắng.

Mà Minh giáo phản nguyên đại nghiệp lớn nhất một lần chính là mấy năm trước viên châu sự tình, đáng tiếc tuần tử vượng thất bại bỏ mình. Minh giáo tại đối mặt nguyên thời điểm, lại thua một ván.

Nhưng ván này, lại cho Minh giáo loáng thoáng mang đến không ít ảnh hưởng.

Trận chiến kia Minh giáo tổn thất đệ tử không ít, thậm chí liên lụy Minh giáo toàn bộ thế lực cũng bắt đầu chậm rãi co vào, không ít người đều đi vào âm thầm ẩn tàng, mà lại cũng phát triển đến phía trước không lâu Mông Cổ Thát tử kỵ binh đã tiến triển đến Quang Minh đỉnh phụ cận.

Mặc dù đã đem bọn này Mông Cổ Thát tử hủy diệt, thế nhưng từ bên trong này nhìn ra Minh giáo thế cục bây giờ cũng không tốt.

Thế nhưng là…

Minh giáo cao tầng trên dưới hay là kế tiếp theo tại tranh quyền đoạt lợi.

Không ai phục ai.

Giáo chủ chi vị, một mực treo trên không nhiều năm.

Ngay tại Ân Thiên Chính đối Minh giáo cao tầng đầy bụng oán giận thời điểm, ngũ tán nhân bên trong Chu Điên cũng nói, hắn tự nhiên là đồng ý Vi Nhất Tiếu. Không tán đồng Dương Tiêu. Chỉ bất quá hắn không có nói như vậy, mà là tại ánh mắt của mọi người dưới, đưa ra mặt khác mấy cái lựa chọn: “Nếu để cho sư vương trở về. Như vậy Chu Điên tất nhiên là tán đồng, hoặc là phạm hữu sứ cũng được.”

Nói sớm đến nơi này thời điểm Chu Điên tựa hồ nghĩ đến cái gì, lời nói bỗng nhiên dừng lại, không còn lên tiếng, kia ảo não biểu lộ trải rộng trên mặt, cuối cùng Chu Điên cho mình phiến một bạt tai.

Ánh mắt lại là rơi vào ngồi trên ghế một mực không nói một lời Thiên Ưng Pháp Vương Ân Thiên Chính trên thân.

Chu Điên cái này đề nghị 2 người cùng Dương giáo chủ đồng dạng mất tích, trong đó Kim Mao Sư Vương ngược lại là từng có một tia tung tích, tính cả Đồ Long đao cũng trên tay hắn, nhưng Tạ Tốn không trở về dự định. Hiện tại sư vương trầm tích tại trong cừu hận.

Thậm chí cũng liên lụy Thiên Ưng Pháp Vương ái nữ Ân Tố Tố cùng Võ Đang đệ tử Trương Thúy Sơn cái chết.

“…”

Nghe tới Kim Mao Sư Vương, Ân Thiên Chính liền nghĩ đến Đồ Long đao. Nghĩ đến ái nữ của mình, nguyên bản đầy ngập oán giận lại tại lúc này chuyển hóa thành một cỗ bi ý. Khẽ cúi đầu. Tái nhợt râu tóc che lấp nửa gương mặt.

Không có ai đi nhìn, người ở chỗ này cũng có thể phỏng đoán đến Thiên Ưng Pháp Vương tâm tình.

Người ở chỗ này cơ hồ đều có thể xem như Ân Tố Tố trưởng bối.

Đây là một cái dạng gì nữ tử, bọn hắn đều hết sức rõ ràng.

Thế nhưng là…

Chu Điên thấy thế giờ khắc này chỉ hối hận mình hận không thể nghịch chuyển thời gian, đem trước lời nói cho kiếm về nuốt trở về. Hắn bình thường mặc dù điên điên khùng khùng, nhưng cũng biết mình tại chưa phát giác ở giữa nâng lên Thiên Ưng Pháp Vương chuyện thương tâm.

Nửa ngày.

Chu Điên thì thào lên tiếng, đánh vỡ cái này lộ ra có chút không khí ngột ngạt.

“Kỳ thật ở đây còn có 1 cái thí sinh tốt nhất, đó chính là

trời…” Đáng tiếc câu nói này còn chưa nói xong, liền bị Ân Thiên Chính ánh mắt cho chắn về cổ họng, cuối cùng chỉ có thể hóa thành thở dài một tiếng từ khóe miệng chạy tới.

Thiên Ưng Pháp Vương Ân Thiên Chính ra Minh giáo, tự lập trời ưng giáo là cái gì nguyên do, người ở chỗ này ai không rõ ràng

Lần này sở dĩ hồi minh giáo, hay là bởi vì kia 2 cô gái xâm nhập Quang Minh đỉnh nguyên cớ.

Ai!

Tại sao có thể như vậy

Chu Điên gãi gãi đầu, hắn cũng tuyệt vọng.

Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti mất tích, Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn mất tích, quang minh hữu sứ Phạm Dao mất tích, Thiên Ưng Pháp Vương Ân Thiên Chính tự lập trời ưng giáo. Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu cùng bọn hắn ngũ tán nhân cùng Dương Tiêu ở giữa thì vội vàng tranh cãi.

Cái này nhi giáo chủ lựa chọn đoán chừng không có gì bất ngờ xảy ra, lại là sẽ huyền không nhiều năm.

Liền như là quá khứ đồng dạng.

Sẽ không có bất kỳ biến hóa.

Bởi vì dưới mắt không người có thể phục chúng, cái này

khiến Minh giáo cao tầng một mực là năm bè bảy mảng, không ai phục ai, muốn tuyển ra mới giáo chủ nghĩ ngược lại tốt, nhưng trên thực tế đi làm lại là quá mức khó khăn.

“Mẹ nó!”

“Nếu không mọi người trước tan họp đi, mọi người ai về nhà nấy, các tìm các mẹ “

Cuối cùng đồng dạng có một lời hậm hực Chu Điên nói thẳng ra nhất là điên nhưng lại có chút có lý lời nói tới. Trong lúc nhất thời ngũ tán nhân những người khác 2 mặt nhìn nhau, Dương Tiêu cùng Vi Nhất Tiếu ngạc nhiên nhìn nhau, mà Ân Thiên Chính càng là khí huyệt thái dương giật giật, một đôi màu trắng lông mày mao không ngừng run rẩy.

Bởi vì câu nói này, ở đây tất cả mọi người không cách nào phản bác, bởi vì Chu Điên nói là 1 câu lời nói thật.

Nhưng mà đúng vào lúc này

1 đạo tiếng cười nương theo lấy tiếng vỗ tay đột nhiên truyền ra.

“Ha ha!”

Ba ba trong tiếng vỗ tay, một giọng nói nam tại đại điện bên trong quanh quẩn ra: “Câu nói này nói hay lắm!”

“Bất quá cũng là khỏi phải trở về, bởi vì các ngươi vấn đề lớn nhất đã bị ta giải quyết.”

1 câu vui cười chi ngôn, để đứng tại đại điện bên trong đám người thất kinh.

Cạch!

Thiên Ưng Pháp Vương Ân Thiên Chính bỗng nhiên đứng dậy, đột nhiên chấn kinh khiến cho hắn khống chế không nổi tự thân công lực, dưới thân cái ghế tại thời khắc này hóa thành mảnh vỡ. Ngũ tán nhân càng là sắc mặt đột biến, trên tay vũ khí đã vào tay.

Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu áo bào không gió mà bay, ánh mắt gắt gao nhìn về phía trước.

Về phần Dương Tiêu càng là bỗng nhiên xoay người, trên mặt khiếp sợ nhìn mình chằm chằm sau lưng.

Ánh mắt mọi người chỗ tụ tập địa phương chỉ có 1 cái.

Đó chính là kia một mực bày ở đại điện bên trong, một mực treo trên không rất nhiều năm giáo chủ bảo tọa.

Ánh mắt chiếu tới, chỉ thấy 1 tên thiếu niên áo tím chính nghiêng thân thể, một tay chống đỡ bên mặt ngồi ngay ngắn ở đó bên trong. Đối mặt ánh mắt của mọi người, thiếu niên áo tím người chính diện mang ý cười đón tầm mắt của bọn hắn, không tránh không né.

Bọn hắn nhìn thấy chính là tùy ý.

Thật giống như đi tới nhà của mình đồng dạng.

Có thể để Minh giáo cao tầng cả đám mồ hôi lạnh trên trán ứa ra lại không phải cái này, mà là đối phương đột nhiên xuất hiện.

Tại một đám Minh giáo cao tầng dưới mí mắt, cứ như vậy ngồi ngay ngắn ở giáo chủ chi vị bên trên, thậm chí nếu như không phải đối phương cuối cùng vui cười lên tiếng, chỉ sợ người ở chỗ này vẫn không có người sẽ phát hiện đại sảnh bên trong không biết phù hợp thêm 1 người.

Người này, xuất hiện hảo hảo quỷ dị.

“Ngươi là ai “

“Là thế nào tiến đến “

Lên tiếng chính là nói không chừng hòa thượng, trên tay hắn nắm lấy càn khôn một mạch túi tại lúc này nhưng không có mang đến cho hắn đầy đủ lòng tin. Bởi vì cái này thiếu niên áo tím để hắn lại lần nữa nhớ tới đoạn thời gian trước kia lên núi đến 2 nữ nhân kia.

Thậm chí thiếu niên ở trước mắt chỉ sợ so 2 nữ nhân kia càng khủng bố hơn, bởi vì hắn từ thiếu niên ở trước mắt người trên thân mảy may cảm thụ không ra đối phương biết võ công bộ dáng.

Cảm thụ không ra, lớn nhất khả năng chỉ sợ là giữa hai bên chênh lệch quá xa.

“Làm sao tiến đến “

Nhạc Duyên nghiêng đầu một chút, nhìn trước mắt đại hòa thượng nắm lấy túi muốn tê rần túi đem mình bao lấy ánh mắt, Nhạc Duyên ra vẻ nghiêm túc hồi đáp: “Ta thấy các ngươi trò chuyện vui vẻ, cứ như vậy quang minh chính đại từ cổng đi đến, sau đó ngồi tại cái này bên trong nhìn hồi lâu.”

Đưa tay vỗ vỗ dưới thân cái ghế, Nhạc Duyên nói: “Nhìn các ngươi vì 1 cái giáo chủ chi vị tranh lâu như vậy đều không có kết quả, làm mệt mỏi như vậy, ta làm người đứng xem thực tế là nhìn không được, liền cố mà làm giúp các ngươi giải quyết cái này vấn đề lớn nhất.”

“Giúp người làm niềm vui chính là đại hiệp gốc rễ.”

“Như thế nào “

“Khỏi phải loại ánh mắt này nhìn ta, các ngươi cảm kích bản tọa dưới đáy lòng tiếp nhận.”

“Hiện tại ta lấy Minh giáo giáo chủ thân phận đặc xá các ngươi trong ánh mắt vô lễ.”

Ngôn ngữ vui cười ở giữa mang theo một loại khác mỉa mai chi vị, để ở đây Minh giáo cao tầng lông mày một trận nhảy loạn.

Đoán không ra, đoán không ra, nhìn không thấu.

Đây mới thực là kẻ đến không thiện, kẻ thiện thì không đến.

Minh giáo, thật nguy hiểm. (chưa xong đợi tiếp theo.)

Chương 17 : giáo chủ (4)

Thiếu niên bộ dáng người, cho dù là ngôn ngữ vui cười ở giữa cho người ta mang tới cảm thụ nhưng cũng là thoáng như thâm uyên không đáy cảm giác. ●⌒, . Thật giống như tại thiếu niên kia đồng dạng da thịt phía dưới ẩn giấu đi một đầu viễn cổ hung thú, thời khắc này đối phương đang dùng tại dùng mèo chơi chuột đồng dạng đùa giỡn tâm tính tại đùa bỡn lấy Minh giáo trên dưới cao tầng.

Người kia là ai

Trong lúc nhất thời, Minh giáo cao tầng tất cả mọi người não hải bên trong đều đang không ngừng suy tư phân tích cái này ngồi ngay ngắn ở giáo chủ chi vị bên trên người thiếu niên thân phận.

Trong giang hồ từ trước đến nay là một đời người mới thay người cũ, nhưng tuy là nói như vậy nhưng tại cái này người cũ bên trong vẫn có quá nhiều người nổi danh tại giang hồ. Đối với bọn hắn đến nói, trừ bỏ giang hồ người mới bên ngoài , bình thường có thanh danh người giang hồ Minh giáo cao tầng đều có thể biết cái đại khái.

Nhưng trước mắt này cái ‘Thiếu niên’, tại Minh giáo một đám cao tầng tâm lý lại là không khớp bất cứ người nào.

Có thể lặng yên không một tiếng động tiến vào Quang Minh đỉnh, tiến vào đại điện, sau đó tại trước mắt bao người ngồi ở kia bên trong, trong này bày ra đồ vật đủ

để cho ở đây một đám Minh giáo cao tầng chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

Là ai

Ngũ tán nhân hai mặt nhìn nhau, từ lẫn nhau trong mắt nhìn thấy chính là khó được nhất trí mê hoặc. Tương đối, bọn hắn 5 người muốn so Dương Tiêu cùng Vi Nhất Tiếu 2 người càng nhiều hành tẩu tại giang hồ, 2 người này nhiều nhất hay là tại Minh giáo tổng đàn phương viên chung quanh.

Thứ nhất là Vi Nhất Tiếu công thể mao bệnh, kia là càng ít động thủ càng tốt, mà Dương Tiêu thì coi như là tọa trấn Minh giáo tổng đàn.

Ngược lại là bọn hắn 5 người ngược lại là có thể tiến hành cùng lúc đợi thay phiên đồng dạng đi ra ngoài.

Kiến thức đến hiện tại trong giang hồ nổi danh nhân vật, tự nhiên là muốn so với bọn hắn 2 người càng nhiều.

Thế nhưng là ngũ tán nhân đối trước mắt cái này kỳ quái người thiếu niên không có bất kỳ cái gì ấn tượng.

Đồng dạng.

Thân là trời ưng dạy một chút chủ Thiên Ưng Pháp Vương Ân Thiên Chính cũng là màu trắng lông mày đứng đấy, hắn cũng vô pháp nhận ra người trước mắt.

Nguyên bản theo bọn hắn nghĩ có dạng này không cách nào phỏng đoán thân thủ người, lẽ ra trên giang hồ rất

có nổi danh, thế nhưng là bọn hắn nhưng không có người nghe nói qua trong giang hồ khi nào có như thế 1 cái không cách nào phỏng đoán sâu cạn người thiếu niên

Chẳng lẽ là một ít cái gọi là môn phái bí ẩn truyền nhân

Đối với điểm này, Minh giáo đã từng ghi chép bên trong từ trước đến nay liền có.

Giang hồ cái này một vũng nước, từ trước đến nay đều là sâu không thấy đáy.

Thí dụ như lúc trước Minh giáo tiền bối tại Tương Dương một trận chiến bên trong, liền kiến thức đến bên trong nguyên cùng người Mông Cổ song phương che giấu môn phái đáng sợ. Nhất là trước đó không lâu, Minh giáo liền kinh lịch không sai biệt lắm đồng dạng kinh lịch.

“Ngươi là ai “

“Đến chúng ta Minh giáo làm cái gì “

Lên tiếng chính là Thiên Ưng Pháp Vương Ân Thiên Chính, hắn đứng người lên, nghiêm nghị không sợ trực tiếp thét hỏi nói: “Nếu là muốn đối Minh giáo bất lợi, vậy còn muốn hỏi một chút Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính cái này một đôi tay có đáp ứng hay không.” Lúc nói lời này, Ân Thiên Chính kia một đầu tuyết trắng tóc cùng sợi râu cơ hồ đều như sư tử trên cổ lông tóc tấm.

Trong lời nói sớm không đề cập tới bản thân mình trời

ưng dạy một chút chủ thân phần, mà là lấy Minh giáo pháp vương thân phận trực tiếp mở miệng, cho dù là không cách nào phỏng đoán trước mắt cái này kỳ quỷ người thiếu niên thực lực, nhưng cũng không chút nào rơi Minh giáo sĩ khí.

Theo Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính làm gương tốt, Dương Tiêu cùng Vi Nhất Tiếu liếc nhau, thân hình khẽ động, cũng tới đến Ân Thiên Chính bên người, tổ 3 người thành một hình tam giác sừng thú chi trận.

Mà ngũ tán nhân thấy thế cũng là công lực nâng lên, vũ khí trong tay chuẩn bị, đề phòng thiếu niên trước mắt người đột nhiên tập kích.

Trong bọn họ đấu là nội đấu, nhưng tại Minh giáo đứng trước thời điểm nguy hiểm, lại là đem trước hết thảy mâu thuẫn đều ném ra sau đầu, cộng đồng ứng đối trước mắt tình thế nguy hiểm. Cho dù là đã từng mấy người từng có đối mặt kia 2 cái khủng bố nữ nhân một chút bóng tối, nhưng ở giờ khắc này cũng bị đặt ở đáy lòng.

“…”

Nhạc Duyên hay là như vậy nghiêng người, một tay chống đỡ bên mặt lẳng lặng nhìn trước mắt một đám Minh giáo cao tầng trận địa sẵn sàng.

Không thể không nói rõ giáo tại đoàn kết về điểm này có thể tính được là nhìn xuống trong giang hồ tuyệt đại bộ điểm môn phái. Tại rất nhiều đệ tử trong lòng, Minh giáo không chỉ là Minh giáo, càng là một phần tín ngưỡng, 1

bộ tàn khu vì chính là để kia thánh hỏa cháy hừng hực.

Nhạc Duyên rất rõ ràng.

Lấy hắn hiện tại cái này 'Ngoại nhân' thân phận tới nhận chức Minh giáo giáo chủ chi vị, nó độ khó có thể nghĩ.

Nguyên bản Trương Vô Kỵ sở dĩ có thể trở thành Minh giáo chi chủ, đó là bởi vì rất nhiều sự tình dưới cơ duyên xảo hợp mới có thể làm đến. Không đề cập tới kia cái gọi là chỉ có giáo chủ mới có thể tu tập càn khôn lớn na di, càng không cần phải nói rõ giáo bị Quang Minh đỉnh vây công, Trương Vô Kỵ 1 người ngăn lại 6 đại đưa cho Minh giáo mọi người ân cứu mạng. Đương nhiên, trên thực tế càng quan trọng một điểm là hắn Trương Vô Kỵ là Ân Thiên Chính cháu trai, từ phương diện nào đó đến nói hắn coi là gần phân nửa Minh giáo người.

Đã Trương Vô Kỵ là Minh giáo người trong nhà, lại có cao cường như vậy võ công, hơn nữa còn cùng Võ Đang phái quan hệ không tầm thường, như vậy tại kết hợp cái khác mấy cái cơ duyên, lại thêm lòng người tốt như vậy mọi người liền đều thuận nước đẩy thuyền để nó làm giáo chủ.

Bởi vì tại lúc ấy, đối Minh giáo thế cục đến nói, Trương Vô Kỵ là thí sinh tốt nhất.

Nếu là đổi lại người bên ngoài, chỉ sợ là muôn vàn khó khăn.

Nhưng chân chính trên ý nghĩa, Trương Vô Kỵ là không có Quách Tĩnh loại kia nhất hô bách ứng năng lực, chí ít

đại bộ phận điểm chính đạo là khinh thường để ý tới Minh giáo.

Mà hắn Nhạc Duyên đâu

Từ phương diện nào đó đến nói, cái này người trong nhà tính đến.

Nhưng những phương diện khác, đó bất quá là ngẫm lại thôi.

Đương nhiên, nghĩ nhiều như vậy cùng Nhạc Duyên sau đó phải làm sự tình cũng không có quá lớn quan hệ, Trương Vô Kỵ là Trương Vô Kỵ, hắn Nhạc Duyên là Nhạc Duyên, mà cái này tên là Trương Vô Kỵ tiểu tử giờ phút này ngay tại Võ Đang sơn hứng thú bừng bừng luyện võ đi.

Ba! Ba!

Đưa tay ở bên người trên ghế ngồi vỗ vỗ, Nhạc Duyên đối Bạch Mi Ưng Vương nhướng nhướng mày, nói: “Bản tọa đều nói qua, là đến cho các ngươi Minh giáo giải quyết lớn nhất khó khăn.”

Lớn nhất khó khăn

Minh giáo mọi người nghe vậy sững sờ, lập tức phản ứng lại.

Đối phương trong miệng khổ nạn lớn nhất không phải liền là bọn hắn Minh giáo rắn mất đầu sao

Lựa chọn lúc này xuất hiện, lại thêm trước đó lời nói, đối phương ý đồ đến đã sáng tỏ.

Cho dù là đối phương trước đó đã nói qua, nhưng tại Minh giáo cả đám trong tai cũng không khỏi tự chủ đem đáp án này cho coi nhẹ đi, phải biết lại có ai sẽ trực tiếp chạy đến một phái chỗ muốn trở thành một phái kia giáo chủ

Đây quả thực là hoang đường đến cực điểm trò cười.

Nhưng tại cái này trời, cái này trò cười xuất hiện.

Hiện tại liền có một người như vậy muốn trở thành Minh giáo giáo chủ.

Tại chính thức minh bạch cái này về sau, ở đây Minh giáo một đám cao tầng mỗi người sắc mặt đều lộ ra cực kỳ phẫn nộ, trong mắt sát ý cũng nhịn không được nữa, kia tràn ngập sát ý ánh mắt toàn bộ dừng lại tại Nhạc Duyên trên thân.

Loại người này không phải tên điên, như vậy chính là đối với mình năng lực có đầy đủ nắm chắc.

“Các hạ muốn trở thành bản giáo giáo chủ cũng là không khó.”

Dương Tiêu lên tiếng, phảng phất giống như thư sinh hắn nói ra tựa như cũng giống thư sinh đồng dạng giảng cứu lễ phép, lời này vừa mới mở miệng liền để ngũ tán nhân cùng Vi Nhất Tiếu nhướng mày, nhưng ngay sau đó phía dưới 1 câu lại là để bọn hắn lông mày giãn ra ra,

“Nhưng là muốn ta cùng tâm phục khẩu phục.”

Người ở chỗ này đều là hành tẩu giang hồ nhiều năm người, cũng không đần, lại thêm cũng biết nhà mình quang minh tả sứ đại khái là 1 cái gì tính tình, câu nói này vừa mở miệng, bọn hắn đã sáng tỏ.

Rất hiển nhiên.

Dương Tiêu những lời này là đang cảnh cáo người trước mắt.

Cho dù là dùng vũ lực áp đảo bọn hắn mọi người ở đây, nhưng tối đa cũng chỉ có thể để bọn hắn khẩu phục, lại không cách nào tâm phục. Không tâm phục, như vậy Minh giáo trên dưới là đủ quấy rối, chỉ bằng vào võ công liền nghĩ ngạnh sinh sinh nắm giữ Minh giáo, vậy đơn giản là buồn cười.

Vấn đề là bọn hắn sẽ tâm phục sao

Đáp án tự nhiên là phủ định.

Dương Tiêu câu nói này thuần nát là 1 câu bất đắc dĩ lời nói.

Trong lời nói hàm nghĩa Nhạc Duyên như thế nào nghe không rõ

Đối này Nhạc Duyên nhếch miệng mỉm cười, tại mọi người trong ánh mắt chậm rãi đứng người lên, 2 tay mở ra, nói khẽ: “Tâm phục không, kia là về sau sự tình thôi. Hiện tại, bản tọa chỉ cần để các ngươi khẩu phục liền

đầy đủ.”

Thật cuồng!

Tốt ngạo!

Một câu để mọi người sắc mặt cơ hồ lạnh thấp sương tới.

Nhưng càng thêm cuồng ngạo lời nói, lại là liên tiếp đến.

Nói đến đây bên trong, chỉ thấy Nhạc Duyên hướng phía trước bước ra 1 bước, chỉ vào sau lưng chỗ ngồi nói: “Cho các ngươi một cơ hội, chỉ cần các ngươi có thể để cho bản tọa lui lại 1 bước, kia trước đó lời nói liền hết thảy hết hiệu lực.”

“Ghi nhớ.”

“Đây là các ngươi duy nhất có thể phủ định bản tọa cơ hội.”

Lời nói rơi xuống, người chậm rãi xoay người, 2 tay đặt sau lưng, dĩ nhiên cũng liền như vậy thẳng tắp đưa lưng về phía Minh giáo một đám cao thủ, không môn đại lộ.

Như thế can đảm, như thế cuồng vọng cách làm, cho dù là Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính cũng không thể không lên tiếng tán thưởng.

“Thật can đảm!”

“Luận cuồng vọng, ngươi là lão phu bình sinh nhìn thấy

người thứ 1.”

“Ân Thiên Chính thỉnh giáo.”

Thanh âm chưa dứt, liền thấy Bạch Mi Ưng Vương áo bào bay giương bên trong, công lực lại giờ khắc này nâng lên 100%, 2 tay thành trảo, bản lĩnh giữ nhà ưng trảo cầm nã thủ ầm vang mà ra. 1 cước bước ra, dưới chân phiến đá trực tiếp băng liệt.

Mảnh vụn bay loạn bên trong, Bạch Mi Ưng Vương người như mũi tên nhanh chóng bắn mà ra mà ra, song trảo trực tiếp hướng thiếu niên trước mắt phía sau lưng chộp tới.

Nháy mắt.

Bạch Mi Ưng Vương đã đi tới Nhạc Duyên sau lưng, tại song trảo bắt đến đối phương trên vai trước một khắc, Ân Thiên Chính đã thấy đối phương vẫn là không có bất luận cái gì né tránh động tác, phải biết vậy cái này 1 trảo đủ để bẻ gãy tinh cương côn sắt, uy lực của nó tất nhiên là không đơn giản. Nhưng người trước mắt động tĩnh đã nói cho hắn tâm tư của đối phương, cuối cùng chỉ có thể ánh mắt lạnh lẽo, Ân Thiên Chính không có bất kỳ cái gì giữ lại chụp vào đối phương hai vai.

Ân

Vào tay!

Tại song trảo bắt đến hai vai một khắc này, Ân Thiên Chính mắt sáng lên, lập tức liền muốn đem thiếu niên

này từ kia bên trong kéo xuống, thế nhưng là tại hắn sử xuất khí lực về sau, lại là không khỏi sắc mặt đại biến.

Người trước mắt lập thân kia bên trong, liền tựa như lòng bàn chân mọc rễ đồng dạng đâm vào nguyên địa.

Lấy hắn Bạch Mi Ưng Vương toàn lực thôi phát dưới khí lực vậy mà là kéo không nhúc nhích mảy may, liền tựa như trước mắt không phải 1 người, mà là một tòa núi lớn.

“Cái này “

Làm sao có thể!

Hơi biến sắc mặt bên trong, mái đầu bạc trắng từng chiếc đứng đấy, Bạch Mi Ưng Vương lại đổi kéo vì đẩy, nhưng kết quả cùng lúc trước không khác nhau chút nào, kia to lớn lực đạo tựa hồ tràn vào đứng giữa không trung, bị cái gì hấp thu không còn một mảnh.

Giằng co nửa ngày.

Chỉ nghe Nhạc Duyên một tiếng ‘Lui ra’, Bạch Mi Ưng Vương thân thể như gặp phải thụ sét đánh, bay ngược mà ra, liên tiếp đạp nát mười trượng trở lại khoảng cách phiến đá về sau, lúc này mới ngừng lại.

Lại ngẩng đầu.

Ân Thiên Chính một đôi con ngươi cơ hồ co lại thành lỗ kim lớn tiểu.

Một bên.

Dương Tiêu, Vi Nhất Tiếu cùng ngũ tán nhân đồng dạng trong lòng nhảy một cái, sắc mặt âm trầm tới cực điểm.

Nếu nói trước đó càng nhiều chỉ là cảm nhận được ngôn ngữ bên trên cuồng ngạo, nhưng dưới mắt thật là chân chân chính chính cảm nhận được trên thực lực cuồng.

Kết quả này…

Tại sao có thể như vậy! (chưa xong đợi tiếp theo.)

Chương 18 : giáo chủ (5)

Bất động như núi.

Lần thứ 1.

Bạch Mi Ưng Vương hiểu rõ từ ngữ này đại biểu là cái gì hàm nghĩa. Bản thân hắn sở trường ưng trảo cầm nã thủ lấy hắn mấy chục năm công lực đủ để vặn gãy tinh cương côn sắt, nhưng chộp vào đối phương trên vai toàn bộ lực đạo tựa như trâu đất xuống biển, biến mất không thấy gì nữa.

Cho dù là đẩy lại hoặc là rồi, đều không thể làm cho đối phương thân hình động bên trên mảy may.

Như trước đó chỉ là trong lòng chấn kinh đoán, như vậy lúc này Ân Thiên Chính là chân chính xác định người trước mắt lợi hại, đối phương câu nói kia cũng không phải là đơn thuần nói ra giễu cợt, mà là chân chính dự định tới làm cái này Minh giáo giáo chủ chi vị.

Đây là võ công gì

Tại Ân Thiên Chính não hải bên trong không ngừng toát ra suy đoán.

Chẳng lẽ là Thiếu Lâm tự truyền thuyết kim cương bất hoại thần công

Nếu không hắn kia 1 trảo chỉ sợ là sắt thép đều sẽ bị sinh sinh cầm ra 2 cái lỗ thủng, đáng tiếc tại bắt tại đối

phương hai bờ vai lại là lông tóc không tổn hao.

Toàn lực 1 chiêu, chưa khiến cho đối phương có chút động tác, Ân Thiên Chính tâm tình tại thời khắc này đã chìm xuống dưới.

Ngay tại Bạch Mi Ưng Vương trầm mặc nhìn trước mắt kia mấy cái bị mình sinh sinh bước ra đến bước chân thời điểm, ngũ tán nhân xuất thủ.

Ngũ tán nhân không hề giống Bạch Mi Ưng Vương dạng này từng bước từng bước bên trên, khi nhìn đến Ân Thiên Chính xuất thủ không có kết quả sau 5 người trong lòng liền đối với trước mắt cái này nhìn như người thiếu niên người thần bí một thân nghe rợn cả người công lực không còn hoài nghi.

Bạch Mi Ưng Vương mạnh bao nhiêu

Ngũ tán nhân hết sức rõ ràng.

Hắn 1 người vô pháp để cái này thiếu niên thần bí người bất động mảy may, như vậy bọn hắn ngũ tán nhân bất kỳ người nào đi lên chỉ sợ cũng không tốt.

Bất quá…

Đối phương nhưng không có nói qua để bọn hắn từng bước từng bước bên trên.

1 người không được!

Như vậy liền 5 người cùng tiến lên!

10 đạo ánh mắt giao thoa mà qua, ngũ tán nhân ở giữa tại lẫn nhau một ánh mắt ở giữa đã minh bạch riêng phần mình ý nghĩ trong lòng. Thân hình một sai ở giữa, 5 người đã xếp thành một loạt, song chưởng thiếp sau lưng, vậy mà là lựa chọn nội lực lưu thông, đem 5 người nội lực tụ tại 1 nhân thủ.

Lấy trong năm người lực chi cùng, kia là tuyệt đối phải so Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính 1 công lực của người ta mạnh hơn.

Dù sao, Bạch Mi Ưng Vương cũng không dám 1 người tại nội lực bên trên độc đấu bọn hắn ngũ tán nhân 5 người.

Bất quá bọn hắn ngược lại là không có sử dụng binh khí. Dù sao đối phương đều trực tiếp đưa lưng về phía mình, bày đủ tư thế, bọn hắn Minh giáo người cũng còn không có bỉ ổi đến sử dụng binh khí tình trạng.

Rất nhanh.

5 người công lực liên tiếp quán thông, tụ tại tại phía trước nhất Bành hòa thượng đã là nâng lên kia một đôi như quạt hương bồ đại thủ, chưởng tụ phong lôi đồng dạng hướng phía trước thiếu niên thần bí phía sau lưng nhấn tới.

Bên trong!

Hay là không tránh không né.

Nhưng so với Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính đến nói, Bành hòa thượng không có chút nào lưu thủ dự định.

Tại lòng bàn tay nhấn tại đối phương sau lưng sát na, kia tụ tại giữa song chưởng 5 người chi lực cũng đã như là mở miệng cống hồng thủy đổ xuống mà ra.

Tụ chúng ta ngũ tán nhân chi lực, nhìn ngươi còn không lùi!

Chỉ là sắc mặt còn đến không kịp mừng rỡ, Bành hòa thượng biểu lộ chợt đại biến.

Oanh ra ngoài chưởng lực cũng không như Bạch Mi Ưng Vương như thế như bùn trâu vào biển, mà là tựa như vừa vào biển hồng thủy đối diện đụng vào sóng lớn ngập trời phía trên. Đôi kia người thường mà nói lôi đình hồng thủy lại là bị cái này sóng lớn ngập trời trực tiếp va nát.

“Hừ!”

Liên tiếp 5 đạo tiếng rên rỉ từ ngũ tán nhân trong miệng phát ra, không hẹn mà cùng ở giữa khóe miệng của bọn hắn thất khiếu đã chảy ra vết máu. Mà tại phía trước nhất Bành hòa thượng càng là người bay ngược mà ra, người giữa không trung quần áo đã là toàn bộ vỡ vụn, lộ ra một thân cường tráng thân thể mặc quần đùi rơi vào trên mặt đất.

Phốc!

Thân hình đứng vững, quỳ một chân trên đất Bành hòa thượng ngẩng đầu nhìn về phía kia vẫn là bất động, chỉ có kia áo bào rung động thiếu niên bóng lưng, đôi mắt trung lưu lộ ra vẻ không thể tin, kinh ngạc nói: “Cái này sao có thể!”

Bất kỳ suy đoán, cũng không sánh nổi mình tự mình trải nghiệm.

Cho dù là tận mắt nhìn đến người bên ngoài kết quả.

1 chiêu này ở giữa. Đã để hắn Bành hòa thượng, để bọn hắn ngũ tán nhân kiến thức đến trước mắt cái này thiếu niên thần bí võ công thâm bất khả trắc.

Không phải mượn lực, cũng không phải tá lực.

Không có sử dụng bất kỳ cao siêu kỹ xảo, mà là thực sự lấy tự thân thâm hậu đến đáng sợ công lực cưỡng ép đối hướng bọn hắn tụ 5 người chi lực 1 chưởng. Nhưng mà kết quả. Lại là bọn hắn ngũ tán nhân 1 chiêu bại trận, đối phương vẫn là không có thối lui 1 bước.

“Đây không có khả năng!”

Chu Điên điên cuồng như gào thét lên tiếng, bọn hắn 5 người tụ lực đây chính là có hơn trăm năm nội lực, nhưng ở loại tình huống này. Vẫn là hoàn toàn bại trận, để bọn hắn không nhìn thấy bất kỳ hi vọng, trường hợp như vậy sao có thể để người tiếp nhận

Phải biết trong thiên hạ này có thể tiếp nhận bọn hắn ngũ tán nhân hợp lực một kích lại có mấy người

Huống chi còn là lấy công lực đối hướng. Trực tiếp lấy tối cường ngạnh phương thức đem bọn hắn bức lui.

Từ trước đến nay mặt lạnh không có cái gì biểu lộ Lãnh Khiêm tại thời khắc này trên mặt cũng là sắc mặt đại biến, lông mày cơ hồ xoắn xuýt lại với nhau, lẩm bẩm nói: “Người này công lực làm sao lại sâu như vậy “

Ngược lại là ngũ tán nhân bên trong Thiết Quan đạo nhân không biết nhớ ra cái gì đó, chính rút lấy cái mũi gắt gao ngửi ngửi mùi vị gì.

Một bên.

Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính sắc mặt đã ngưng trọng tới cực điểm.

Nếu nói trước đó hay là suy đoán là Thiếu Lâm tuyệt học kim cương bất hoại lời nói, như vậy tại nhìn thấy đối phương chỉ bằng vào công lực sinh sinh xông phá ngũ tán nhân hợp kích, như vậy cái này đời đồng hồ lên trước mắt cái này thiếu niên thần bí chỉ sợ so tưởng tượng bên trong đáng sợ hơn.

Minh giáo đến cùng lúc nào trêu chọc dạng này người

Đồng dạng.

Quang minh tả sứ Dương Tiêu kia tuấn tiếu trên mặt thời khắc này biểu lộ cũng nặng nề tới cực điểm, Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu biểu lộ cũng không khá hơn chút nào.

Ngay cả tiếp theo 3 màn, một màn so với một màn càng thêm khiêu chiến tâm tình của bọn hắn.

Thứ 1 màn đột nhiên xuất hiện, thứ 2 màn Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính thất bại, thứ 3 màn ngũ tán nhân thảm bại, cái này 3 cái tràng cảnh có thể nói là một màn so với một màn càng khiến người ta nỗi lòng chấn động, càng là từng chút từng chút tại làm sâu sắc người này ấn tượng.

Cường đại.

Thần bí khó lường.

2 điểm này đã triệt để khắc sâu vào trong đầu của bọn hắn.

Dương Tiêu cùng Vi Nhất Tiếu liếc nhau, đều từ lẫn nhau trong mắt nhìn thấy hãi dị, bọn họ cũng đều biết Minh giáo vào hôm nay chân chính đi tới nguy hiểm nhất thời điểm, duy nhất may mắn là người này quá mức tự phụ.

Có lẽ từ điểm này có thể tìm được đánh lui biện pháp của người này.

Tâm tư định ra, Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu đã có động tác.

Một tiếng gào thét.

Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu thân hình động.

Kia danh chấn thiên hạ khinh thân công pháp triệt để tại Quang Minh đỉnh đại điện hiện ra.

Thân hình như sương như ảnh, quay chung quanh Nhạc Duyên xoay tròn ở giữa Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu đáy lòng đã có tính toán của mình, tại được chứng kiến Bạch Mi Ưng Vương cùng ngũ tán nhân sau khi thất bại, hắn rất thanh tỉnh nhận thức đến công lực của mình căn bản không phải trước mắt cái này thiếu niên thần bí đối thủ.

Muốn dùng nội lực cưỡng ép bức lui cái này thiếu niên thần bí, kia không thể nghi ngờ là chuyện cười lớn.

Cho nên muốn bức lui người này, chỉ có kiếm tẩu thiên phong.

Mà hắn Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu từ trước đến nay chính là 1 cái thích kiếm tẩu thiên phong người. Bởi vì người này thế nhưng là không có nói qua bọn hắn không thể sử dụng biện pháp khác a.

Từ trong ngôn ngữ tìm kiếm chỗ sơ suất, kia từ trước đến nay không chỉ là người đọc sách mới có năng lực.

Hắn Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu đồng dạng có thể làm được.

Ngũ tán nhân cùng Bạch Mi Ưng Vương sở dĩ thất bại. Là bởi vì bọn hắn quá chính trực.

Tâm tư nhanh quay ngược trở lại bên trong, Vi Nhất

Tiếu lấy kia kinh khủng khinh công đi tới Nhạc Duyên trước mặt, người giữa không trung, tay phải đã bỗng nhiên duỗi ra, 5 ngón tay có chút uốn lượn, thành trảo trạng trực tiếp hướng đứng tại phía dưới Nhạc Duyên trên mặt chộp tới.

"…"

Có chút ngang đầu, Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu động tác cùng ý nghĩ, Nhạc Duyên tự nhiên là nhìn tại mắt bên trong.

Hắn là không có tại lời nói bên trên tiến hành hạn chế, là bởi vì đã sớm nghĩ tới điểm này.

Bởi vì Nhạc Duyên nghĩ chính là muốn tại các mặt để Minh giáo cái này một đám cao tầng khẩu phục, hồi tâm từ trước đến nay là 1 cái quá trình dài dằng dặc. Điểm này không cần quá mức sốt ruột.

Hướng giữa không trung hướng mình đánh tới Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu mỉm cười, Nhạc Duyên hay là không tránh không né ở giữa, sau đó nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại.

Giữa không trung.

Vi Nhất Tiếu thấy thế tâm run lên bần bật.

Cái này thiếu niên thần bí 1 bộ mặc cho quân hái bộ dáng để Thanh Dực Bức Vương giật mình trong lòng, 1 cái bất an suy nghĩ ở trong lòng xoay quanh mà lên.

Sẽ không phải…

Nhưng là ra chiêu sắp đến, thu chiêu đã không có thời gian, cho dù là trong lòng kia bất an suy nghĩ càng ngày càng thịnh, nhưng Vi Nhất Tiếu cũng chỉ có thể kiên trì xuống dưới. Đối phương đều như vậy tỏ thái độ, hắn đường đường Minh giáo pháp vương lại có thể nào nhát gan

Tâm tình khuấy động dưới, cũng không lo được sẽ có hậu quả gì. Một thân âm hàn nội lực tại thời khắc này nâng lên nhất, người giữa không trung, lòng bàn tay của hắn trên thân đã bắt đầu toát ra sương trắng, ngưng kết lên từng tia từng tia hàn băng.

Mang theo một thân trong gió lạnh. Vi Nhất Tiếu trực tiếp 1 trảo chộp vào người trước mắt trên mặt, hai ngón càng là chết trừ đối phương 2 mắt.

Nhưng mà

“A…!”

Thê lương thanh âm bên trong, Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu giống như tao ngộ lôi đình, toàn bộ thân thể một trận rung động bên trong. Người cũng bay ngược ra ngoài, ngã rầm trên mặt đất, co lại thành một đoàn ở giữa. Vi Nhất Tiếu tiếng rên rỉ quanh quẩn tại đại điện bên trong.

“Chuyện gì xảy ra “

Bạch Mi Ưng Vương thấy thế liền vội vàng tiến lên đỡ

lên Vi Nhất Tiếu, trước đó xuất thủ động tác mặc dù bọn hắn đều ở phía sau nhìn thấy toàn bộ, nhưng chính diện chi cảnh cũng không có nhìn thấy, bọn hắn cũng không biết đến cùng xảy ra chuyện gì.

Mà lại Vi Nhất Tiếu bệnh cũ bọn hắn từ trước đến nay rõ ràng.

Thấy Vi Nhất Tiếu bệnh cũ đã tái phát, Ân Thiên Chính đã dùng hắn một thân tinh thuần công lực bắt đầu hỗ trợ áp chế lên Vi Nhất Tiếu tình huống tới.

Run rẩy âm thanh bên trong, Vi Nhất Tiếu run giọng nói: “Thật… Tốt dày… Tốt da mặt dày… A ô ô, bắt bất động… Quái, quái vật.”

Ách!

Ngay tại đưa tay lau bị Vi Nhất Tiếu lưu tại lông mày bên trên hàn băng Nhạc Duyên đang nghe câu nói này chuẩn bị ở sau không khỏi khẽ run lên, nhíu nhíu mày, quay đầu nhìn lướt qua kia tại Bạch Mi Ưng Vương dưới sự hỗ trợ còn tại không ngừng run rẩy Vi Nhất Tiếu, một mặt mặt không biểu tình.

Đây là thất bại cũng muốn tại trên miệng chiếm như vậy chút lợi lộc sao

Đại điện bên trong bầu không khí đã là thấp tới cực điểm.

Minh giáo cao tầng lấy liên tiếp 3 lần thất bại, đã đem thế cục đẩy lên khó xử nhất nhưng cũng nguy hiểm nhất

tình trạng.

Ở đây chỉ có quang minh tả sứ Dương Tiêu vẫn không có động thủ.

Hắn thời khắc này biểu lộ cơ hồ âm trầm nói cực điểm, từ trên thân không nhìn thấy mảy may tiêu sái tư thái, có chỉ có một loại áp lực kinh khủng quán chú tại hai bờ vai.

Nếu là hắn Dương Tiêu cũng thất bại…

Kia Minh giáo sẽ thành trò cười.

Ngay tại Dương Tiêu yên lặng nửa ngày, chuẩn bị có hành động thời điểm, một người khác lại là lại lần nữa ra tay.

Ngũ tán nhân bên trong nói không chừng đại sư lại lần nữa nhảy ra, trong tay càn khôn một mạch túi rời khỏi tay, trực tiếp một ngụm túi bọc tại Nhạc Duyên trên đầu, nhất hệ về sau trong chớp mắt liền chỉ để lại một đôi chân ở lại bên ngoài.

Một màn này, để đang chuẩn bị xuất thủ Dương Tiêu sửng sốt.

Đồng dạng.

Ở đây những người khác cũng là ngạc nhiên ở tại kia bên trong. (chưa xong đợi tiếp theo.)

Chương 19 : giáo chủ (6)

1 cái túi vào đầu chụp xuống.

Đây là ngũ tán nhân bên trong nói không chừng đại sư thứ 2 độ xuất thủ.

Bạch Mi Ưng Vương, bọn hắn ngũ tán nhân cùng Thanh Dực Bức Vương 3 người liên tiếp thất bại, đã để bọn hắn minh bạch Minh giáo dưới mắt gặp phải tuyệt cảnh. Người này, chỉ bằng vào vũ lực chỉ sợ đủ để quét ngang Minh giáo toàn bộ cao tầng.

Nó võ công, để bọn hắn không thể không thừa nhận đối phương chỉ sợ muốn so mất tích Dương giáo chủ lợi hại hơn nhiều.

Tự tin như vậy cuồng ngạo cách làm, là muốn dùng vũ lực cưỡng ép áp đảo Minh giáo cao tầng, sinh sinh cầm xuống Minh giáo giáo chủ chi vị.

Cho dù là quang minh tả sứ Dương Tiêu không có xuất thủ, nhưng bọn hắn không có người sẽ cảm thấy Dương Tiêu là đối phương đối thủ, phải biết người ở chỗ này bên trong, đơn thuần công lực tinh thâm Dương Tiêu là không sánh bằng lớn tuổi Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính, luận khinh công thì là không sánh bằng Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu.

Mặc dù Dương Tiêu tại cái khác phương diện rất không tệ, nhưng đối mặt cái này thâm bất khả trắc thiếu niên thần bí người, cũng bất quá là lấy trứng chọi với đá, để

người không nhìn thấy mảy may thắng lợi hi vọng.

Muốn cải biến thế cục, chỉ có…

Chỉ có kiếm tẩu thiên phong.

Nói không chừng hòa thượng mặc dù một tay càn khôn một mạch túi bao lại đối phương, nhưng trên tay hắn cái này từ trước đến nay tự tin bất luận cái gì lợi khí đều không thể đánh vỡ càn khôn một mạch túi, ở thời điểm này cũng không có cho nói không chừng hòa thượng mang đến bao nhiêu lòng tin.

Ở quá khứ thời điểm, hắn là lấy cái này tay túi bắt qua không ít giang hồ cao thủ, nhưng những cao thủ kia so với cái này thiếu niên thần bí thực tế là chênh lệch quá xa.

Cho dù là một tay bao lại, hắn cũng không có bất kỳ cái gì tự tin đem đối phương bắt.

Sở cầu bất quá là đem đối phương thân thể bách rời khỏi 1 bước, là đủ.

Tại túi chụp xuống một khắc này, ngũ tán nhân bên trong 4 người khác cũng là lại lần nữa đồng thời xuất thủ. Chỉ bất quá lần này xuất thủ khác biệt trước đó như thế, đã liều mạng bất quá đối phương, bọn hắn liền quyết định lựa chọn cải biến tương ứng phương thức.

4 đạo dây thừng xuất thủ, trực tiếp trói tại càn khôn một mạch túi bên trên.

Cùng thời khắc đó.

Ngũ tán nhân bên trong Lãnh Khiêm đã chạy ra đại điện, trong chốc lát đã dắt tới bốn con ngựa.

“…”

Thanh Dực Bức Vương thấy thế, tái nhợt sắc mặt bên trên không khỏi toát ra một tia ý mừng. Hắn tất nhiên là thấy rõ, đã chỉ bằng vào nhân lực không cách nào, như vậy mượn nhờ mã lực lời nói có lẽ có thành công khả năng.

Ngược lại là Bạch Mi Ưng Vương lông mày không khỏi nhíu, hiển nhiên hắn đối với ngũ tán nhân làm như vậy nhìn có chút không đi qua.

Đánh không lại chính là đánh không lại.

Làm như vậy, ngược lại là để người đem Minh giáo nhìn thấp.

Lại nói để Minh giáo dạng này nội đấu xuống dưới, Minh giáo sớm muộn sẽ hủy ở chính bọn hắn trên tay, nó kết quả sẽ không so hiện tại tốt hơn bao nhiêu.

Về phần quang minh tả sứ Dương Tiêu thì hay là mặt không biểu tình chi sắc, ai cũng không biết hắn giờ phút này tâm lý đang suy nghĩ gì, thậm chí ngay cả trước đó chuẩn bị xuất thủ động tác cũng không có làm mảy may cải biến. Hiển nhiên, động tác của hắn nói cho người bên ngoài hắn đối ngũ tán nhân cách làm như vậy cũng không cảm thấy sẽ thành công.

Giá!

Roi da tiếng vang lên.

Tuấn mã tê minh thanh bên trong. Bốn con tuấn mã cất vó di chuyển, lại thêm ngũ tán nhân trợ lực phía dưới, nó trong nháy mắt sinh ra sức kéo quyết không thể khinh thường.

Chỉ là…

Roi ngựa vung vẩy lại gấp, nhưng cũng kéo động không được đối phương mảy may.

Lòng bàn chân mọc rễ, người đứng tại kia bên trong liền tựa như một ngọn núi, như thế nào mấy thớt ngựa mấy người có khả năng chấn động

Ba!

Một tiếng thanh thúy xoẹt âm thanh để nói không chừng hòa thượng ánh mắt rơi vào phía trước, chỉ thấy tại đạo thanh âm này dưới bảo bối của hắn túi trực tiếp xuất hiện từng đạo vết rách, ngay tại hắn ngạc nhiên trong ánh mắt, một đôi tay trực tiếp từ bên trong chui ra. Chộp vào kia 4 đầu dây thừng bên trên, sau đó chính là bỗng nhiên kéo một phát.

Oanh!

Cả người lẫn ngựa, hết thảy đều tại cỗ lực lượng này dưới toàn bộ ném đi ra ngoài.

Cùng lúc đó, kia danh xưng bất luận cái gì lợi khí đều không thể phá vỡ càn khôn một mạch túi cũng tại thời khắc này hóa thành đầy trời vải.

Đạm mạc ánh mắt trên người bọn hắn khẽ quét mà qua. Cuối cùng Nhạc Duyên ánh mắt chuyển tới quang minh tả sứ Dương Tiêu trên thân, mở miệng nói: “Còn lại cũng chỉ có ngươi, có nắm chắc hay không ngăn cản ta, ngươi hẳn là liền có thể đạt thành giấc mộng của mình. Trở thành Minh giáo giáo chủ.”

Nghe vậy Dương Tiêu mí mắt không ngừng nhảy lên, đây là 1 cái để người tuyệt vọng vấn đề.

Minh giáo danh dự tại thời khắc này triệt để đặt ở hắn Dương Tiêu trên thân.

Chỉ là hắn có thể ngăn cản sao

Hồi tưởng mình một thân sở học, Dương Tiêu cuối cùng chỉ có thể đắng chát cười cười. Bọn hắn Minh giáo mọi người những năm này đều tại chỉ lo nội đấu, thực tế là ếch ngồi đáy giếng.

Một câu nói kia đã triệt để đem hắn Dương Tiêu bức đến sau cùng tuyệt lộ.

Nhưng những người khác đã xuất thủ, hắn Dương Tiêu lại là không thể không ra tay, hắn không có bất kỳ cái gì tư cách ẩn tàng cái gì. Tại cái khác một đám Minh giáo cao tầng trong ánh mắt, Dương Tiêu chậm rãi dậm chân tiến lên, đi tới Nhạc Duyên hơn một trượng bên ngoài

khoảng cách đứng vững.

Tại dừng bước lại một sát na kia, Dương Tiêu khí chất đã phát sinh cải biến.

Một thân sở học, một thân gia truyền, tại thời khắc này đã vào tay.

Khác biệt ngũ tán nhân hợp kích, khác biệt Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu cái kia có thể xưng vô song khinh công, cũng khác biệt Bạch Mi Ưng Vương cương mãnh, thậm chí tại thời khắc này xuất thủ chiêu thứ 1 càng là ở đây Minh giáo cao tầng tất cả mọi người là có chút ngoài ý muốn.

Bởi vì hắn không có sử dụng đạn chỉ thần công, cũng không có sử dụng đã từng từ Dương giáo chủ kia bên trong học được một bộ điểm càn khôn lớn na di.

Dương Tiêu từ bên cạnh giá binh khí bên trên xuất ra 1 thanh tinh cương trường kiếm.

“Úc “

Một tiếng ngâm khẽ, Nhạc Duyên trong mắt ẩn chứa một chút kinh ngạc.

Nguyên bản Nhạc Duyên cũng coi là đối phương cho là lấy công phu quyền cước đến đối với mình, phải biết tại nội lực cùng khinh công bên trên hắn cũng không phải là ở đây Minh giáo một đám cao thủ bên trong tốt nhất, 2 thứ này Dương Tiêu tự nhiên sẽ không lựa chọn xuất thủ.

Thế nhưng là dùng kiếm, thực cũng đã Nhạc Duyên có như vậy một chút ngoài ý muốn.

Tại hắn Nhạc Duyên trước mặt dùng kiếm…

Mà lại có thể bị Dương Tiêu xem như chân chính trên ý nghĩa áp đáy hòm công phu, hiển nhiên có lai lịch.

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, Nhạc Duyên ánh mắt rơi vào trên mặt của đối phương, dừng lại nửa ngày, Nhạc Duyên đôi mắt chỗ sâu không tự chủ được toát ra một tia nghi hoặc.

Theo đạo lý không phải là 1 nữ a

Chẳng lẽ…

Ngay tại Nhạc Duyên thất thần một sát na kia, Dương Tiêu ra chiêu.

Kiếm như kinh hồng, lưu quang xẹt qua.

Ra chiêu nhanh chóng, để Minh giáo những người khác có một loại trở tay không kịp cảm giác, kiếm mang thoát ra, mũi kiếm trực chỉ Nhạc Duyên thân thể yếu hại chỗ.

Nhưng mà

Nhạc Duyên chỉ là nhẹ nhàng nâng tay.

Ngón trỏ hơi giương, hướng thẳng đến lưỡi kiếm kia bên trên duyệt động kiếm mang đè xuống.

Xùy một thanh âm vang lên, đôi kia những người khác đến nói kia sắc bén vô cùng kiếm mang cứ như vậy bị người lấy một chỉ biến mất vô tung, mũi kiếm tới tay, cứ như vậy bị 2 cây đầu ngón tay sinh sinh kẹp lấy.

“Kém.”

“Kém xa lắm.”

Nhạc Duyên cúi đầu liếc nhìn bị mình 2 ngón tay kẹp lấy mũi kiếm. Đối diện sắc khẽ biến Dương Tiêu bình luận: “Kiếm chiêu cùng kiếm đều không hợp, làm sao có thể phát huy kiếm chiêu uy lực một kiếm này, ngươi đã là vũ nhục trên tay trường kiếm, cũng vũ nhục một kiếm này chiêu.”

“Nếu là ngươi chi tiên bối nhìn thấy màn này, chỉ sợ sẽ cảm thấy mất mặt đến cực điểm.”

Dương Tiêu biểu lộ ngưng lại, người trước mắt lời nói vượt qua hắn tưởng tượng, nhưng là đối phương nhưng không có nói sai, hắn chiêu này kiếm pháp lại là không có đạt tới ghi chép bên trong trình độ, chênh lệch quá xa.

Có chút dùng sức, đứt đoạn trường kiếm.

Nhạc Duyên lúc này mới có động tác.

Bước chân bước ra. Run quần bào, làm được vị trí kia bên trên, cư cao lâm hạ nhìn trước mắt một đám ngã trên mặt đất Minh giáo cao thủ, mở miệng nói: “Đã các

ngươi không có cách nào ngăn cản ta, kia từ hôm nay trở đi, ta chính là các ngươi Minh giáo giáo chủ a!”

“Về phần tâm phục khẩu phục cái gì, bản tọa hiện tại chỉ cần để ngươi cùng khẩu phục liền có thể.”

“Các ngươi có cái gì muốn nói sao “

Phía dưới.

Một đám Minh giáo cao thủ hai mặt nhìn nhau, lại là không biết nên nói cái gì.

Khẩu phục.

Đúng, tại vũ lực bên trên. Bọn hắn Minh giáo một đám cao tầng vậy mà là bại hoàn toàn, mấy người liên thủ vậy mà cũng là làm cho đối phương 1 bước cũng không thể lui, cái này khiến bọn hắn lần thứ 1 đối với mình võ đạo nhân sinh sinh ra cực lớn hoài nghi. Bởi vì đây đã là võ công bên trên đơn thuần nghiền ép.

Cho dù là đã từng Dương giáo chủ tại trước khi mất tích, cũng vô pháp cùng người này so sánh.

Khẩu phục. Bọn hắn lại là khẩu phục.

Bọn hắn không phải bất đắc dĩ.

Nhưng tâm phục, vậy dĩ nhiên là không có khả năng.

Đường đường Minh giáo bị một giới ngoại nhân cưỡng ép xâm nhập tổng đàn, cầm xuống giáo chủ chi vị, cái

này chỉ sợ Minh giáo từ sinh ra đến nay nhất là hoang đường chuyện mất mặt. Có thể nói. Bọn hắn này một đám Minh giáo cao thủ đã sắp sáng giáo mặt mất hết.

Chỉ là Dương Tiêu bọn hắn cũng không biết, một màn này cũng không phải là lần thứ 1 phát sinh.

Minh giáo sinh ra, chính là từ Đại Minh tôn giáo trên thân như thế đến.

Chỉ bất quá Nhạc Duyên hôm nay. Trời xui đất khiến tái hiện thứ 2 màn mà thôi.

“Các ngươi đối ta đều hữu dụng.”

“Nhưng chớ có nghĩ đến tự sát cái gì, bằng không mà nói…”

Nhạc Duyên tựa hồ nhớ ra cái gì đó, trực tiếp cho ra cảnh cáo, đang nói lời này đồng thời ánh mắt của hắn rơi vào Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính trên thân, “Bản tọa nếu là sinh khí, sẽ giận chó đánh mèo người bên ngoài.”

Lời này để cả đám nhịp tim không khỏi chậm một nhịp, mọi người không hẹn mà cùng đem ánh mắt rơi vào Bạch Mi Ưng Vương trên thân.

Hiển nhiên.

Vừa mới câu nói này càng nhiều hơn chính là đối với hắn Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính nói tới.

Dừng một chút, xác thực nghe kia ngồi ngay ngắn ở giáo chủ trên chỗ ngồi người thiếu niên lên tiếng lần nữa: “Đương nhiên, bản tọa cũng cho các ngươi cơ hội, đoạt lại vị trí này, cơ hội không nhiều, chỉ có 3 lần, cần phải trân quý nha!”

Nói xong, Nhạc Duyên phất phất tay, đã làm chủ nhân đồng dạng ra hiệu người phía dưới tán đi.

Cường đại.

Đủ để xưng là tự phụ tự tin đập vào mặt.

Ở đây Minh giáo mọi người nhưng cũng minh bạch đối phương vì cái gì tạm thời không thèm để ý bọn hắn phải chăng tâm phục, đối phương đây là muốn tại kia 3 lần cơ hội bên trong triệt để thu phục bọn hắn cả đám trái tim.

Người này!

Dạng này người!

Hiếm thấy trên đời.

Cả đám đối mắt nhìn nhau thêm vài lần về sau, ngay tại đi ra đại điện một khắc này, Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu đột nhiên ôm quyền mở miệng: “Nếu là giáo chủ, như vậy chúng ta có thể hay không biết được giáo chủ tục danh “

“Nhạc Duyên.”

“Sơn nhạc nhạc, duyên điểm duyên.”

Ngồi ngay ngắn ở đó bên trong Nhạc Duyên có chút mở mắt, sau đó không có bất kỳ cái gì giấu diếm nói ra: ” Minh giáo đương nhiệm giáo chủ.”

Nhạc… Nhạc Duyên

Cái tên này như 1 đạo kinh lôi tại mọi người bên tai nổ vang.

2 mặt nhìn nhau ở giữa, trong đầu của bọn hắn bên trong gần như đồng thời xoay quanh ra 2 bóng người ra.

Đây không có khả năng!

Đây là bọn hắn ý niệm đầu tiên.

Nhưng lập tức lại là dâng lên cái thứ 2 suy nghĩ tới.

Có lẽ bọn hắn cơ hội đầu tiên đến.

Chương 20 : a di đà phật

Sơn phong.

Sơn miếu.

Sơn thủy.

Núi xanh tú nước, như lại thêm kia xây ở núi bên trong miếu thờ, kết hợp thuốc lá mịt mờ, nước chảy leng keng ở giữa áo vải hành tẩu ở trong núi trong sương mù dày đặc, coi là thật có như vậy một loại cực lạc tiên cảnh cảm giác. Mà tại phảng phất giống như tiên cảnh địa phương, lại là đi lại bộ dáng đẹp như tiên nữ nữ nhân, kia lại là lại lần nữa cho nơi đây thêm một phần ý vị.

Miếu thờ trước.

Mõ tiếng đánh bên trong, trong núi này miếu nhỏ từ từ mở ra sơn môn.

1 tên người mặc tăng bào đeo kiếm cô gái trẻ tuổi xuất hiện tại cổng, đứng ở sơn môn, nữ tử quay đầu lại, ánh mắt rơi vào trong môn người trên thân, giống như chuông bạc tiếng nói tại cái này có kì lạ vận luật tiết tấu mõ âm thanh bên trong quanh quẩn.

“Sư phó.”

Trong môn nhất thời trầm mặc, sau một lúc lâu, 1 cái bức tranh từ bên trong đưa ra, đặt ở cô gái trẻ tuổi lòng bàn tay bên trong, chỉ nghe kia hơi có vẻ thương già

giọng nữ truyền ra: “Này họa quyển Tĩnh Am ngươi mang ở trên người đi, có lẽ có thời điểm nó sẽ giúp bên trên ngươi.”

Bức tranh

Cô gái trẻ tuổi tất nhiên là biết gia sư đưa tới này họa quyển bên trên họa chính là cái gì, kia là một nữ nhân bộ dáng, mặc dù còn không biết rõ sư phó trong miệng ý tứ, nhưng nàng cũng không có bất kỳ cái gì cự tuyệt suy nghĩ.

Dưới cái nhìn của nàng, sư phó an bài như vậy, hiển nhiên là có nàng độc đáo dụng ý, chỉ bất quá bây giờ còn không thể nào hiểu được mà thôi.

2 tay tiếp nhận bức tranh, đặt ở trên lưng bọc hành lý về sau, thấy mình sư phó không có cái khác dặn dò gì, cô gái trẻ tuổi lúc này mới chắp tay trước ngực, hướng đối phương thi lễ một cái về sau, cái này liền cầm lấy treo ở bên người mũ rộng vành mang tại trên đầu, quay người rời đi.

Xoay người sát na.

Nàng cũng không có trông thấy kia đứng tại sơn môn về sau nữ ni trong 2 mắt ẩn chứa ẩn ẩn không bỏ.

Đây không phải là đối đồ đệ xuống núi không bỏ, mà là nhằm vào cái khác không bỏ.

Kia không bỏ bên trong, còn trộn lẫn lấy một loại giấu rất sâu quyết tâm.

Tựa hồ là người lập xuống cái gì quyết đoán, tại mọi loại khó khăn trung lập dưới quyết sách.

Mõ âm thanh bên trong, nữ ni chắp tay trước ngực, cúi đầu nhắm mắt, một tiếng phật gia lễ hào thốt ra.

“A di đà phật.”

Cái này tựa hồ là đối với mình đệ tử tiễn biệt, cũng rất giống là đối cái gì khác đồ vật xa nhau.

Tại ngẩng đầu.

Nữ ni thần tình trên mặt đã trở nên bình tĩnh.

Liền tựa như kia Bồ Tát đồng dạng không có bất kỳ cái gì sướng vui giận buồn chi tình, mà lại một thân khí thế càng có vẻ mờ mịt không linh, cho người ta một loại mãnh liệt hư vô cảm giác. Vậy mà là nàng một thân từ hàng kiếm điển tại thời khắc này đột phá dĩ vãng ràng buộc, tiến vào cảnh giới tiếp theo.

Võ công đột tiến vào, nhưng đối nữ ni đến nói lại là không vui không buồn, liền tựa như kia đột phá ràng buộc không phải thuộc về nàng đồng dạng.

Chắp tay trước ngực bên trong, người cứ như vậy từng bước một bước vào miếu thờ chỗ sâu nhất.

Sườn núi.

Sư phó đột phá đâu

Ngay tại đi bộ xuống núi thiếu nữ tựa hồ đột nhiên cảm nhận được cái gì, bỗng nhiên quay đầu lại, ánh mắt xuyên thấu qua mũ rộng vành rơi vào kia sơn môn phía trên, ngơ ngác nhìn sau một lúc lâu người lúc này mới thu hồi ánh mắt, khôi phục trước đó bước đi.

Lần này xuống núi, nàng nói Tĩnh Am đầu tiên nên đi cái kia bên trong đâu

Trầm tư nửa ngày, mấy cái mục đích địa tại não hải bên trong 1 lóe lên qua, cuối cùng dừng lại tại một chỗ.

Tâm tư định ra.

Thiếu nữ thân hình bị lệch, thay đổi phương hướng.

Mục tiêu hướng nam.

Kia lý chính là Thiếu Lâm tự phương hướng.

Tây Tạng.

Khác biệt địa phương khác hoàn cảnh, khi Xích Luyện tiên tử cùng mình sư muội đặt chân mảnh đất này thời điểm, các nàng cảm nhận được chính là một loại không giống bình thường trải nghiệm.

Trời, thậm chí đều cho người ta một loại khác xanh thẳm.

Ngước mắt nhìn lại, tựa hồ cũng muốn so địa phương khác muốn trong suốt không ít.

Chẳng lẽ là cái này bên trong núi cao hơn không thành

Có lúc, Tiểu Long Nữ sẽ ngoẹo đầu, toát ra ý nghĩ như vậy. Đương nhiên, đến cùng là cái gì nguyên do nàng càng nghĩ cũng làm không rõ, liền rất nhanh nhét vào sau đầu không tiếp tục để ý cái này vấn đề nhỏ.

Bất quá sư tỷ muội 2 người ngược lại là khẳng định một điểm, cái này Tây Tạng quả thực so bên trong nguyên cùng khổ không ít.

Về phần người nơi này ăn mặc lông xù, người cũng đỏ rực hình tượng ngược lại là cũng không có để 2 nữ cảm thấy bao lớn ngoài ý muốn, dù sao lúc trước các nàng đi về phía tây chi đồ cũng đã gặp vô số chuyện ly kỳ cổ quái.

Tương đối, ngược lại là các nàng sư tỷ muội 2 người cách ăn mặc tại cái này cao nguyên thế giới lộ ra không hợp nhau.

1 cái một thân đạo bào, 1 cái toàn thân áo trắng.

Ăn mặc như vậy tại người bình thường này lông xù trang phục bên trong thực tế là quá mức làm cho người chú mục. Lại thêm 2 người bộ dáng quá mức mỹ lệ, trong này trên đường cũng là hấp dẫn không ít có tâm tư người chú ý.

Chỉ tiếc những người này giờ phút này toàn bộ đã bị cho ăn sói.

“Ngô!”

“Xem ra là cái phương hướng này!”

Con lừa tựa hồ đối với nơi này khí hậu không thích ứng, giữa đường 2 người cũng đã đổi đi, cuối cùng cũng không có lựa chọn đi ngồi cưỡi kia dáng dấp lông xù trâu, mà là lựa chọn đi bộ. Đối 2 nữ đến nói, đó cũng không phải vấn đề gì.

Ánh mắt nhìn ra xa, Xích Luyện tiên tử đứng tại trên một tảng đá phương hướng cái này nơi xa nhìn lại, mơ hồ trong đó nàng đã nhìn thấy kia phương xa như ẩn như hiện kiến trúc.

Đồng dạng.

Tại bên cạnh nàng, Tiểu Long Nữ cũng là nhấc tay che lông mày nhìn ra xa.

Không ngoài dự liệu, cái hướng kia có kiến trúc, xem ra trước đó những người kia cũng không có làm cái gì giấu diếm, có lẽ bọn hắn đưa các nàng 2 người xem như kia cái gọi là triều thánh người.

Chỉ là…

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, Tiểu Long Nữ đột nhiên mở miệng nói: “Cái hướng kia, ta lại nhìn thấy những cái kia đại lạt ma!”

Một đường đến, các nàng sư tỷ muội 2 người tự nhiên là đối cái này bên trong làm qua tương ứng hiểu rõ.

Tại cái này cao nguyên bên trên, chân chính có lấy thống trị lực chính là Phật môn.

Mặc dù bọn gia hỏa này được xưng là loa, nhưng các nàng tự nhiên cũng là nhận được đám người này chính là Phật môn người, mà lại cùng bên trong nguyên Phật môn có khác biệt cực lớn. Nếu nói bên trong nguyên Phật môn người sẽ còn cổ hủ kiên trì cái gì, mà nơi này những này loa thì hoàn toàn khác biệt.

Những người này so bên trong nguyên Phật môn càng thêm hung ác tàn nhẫn, nhìn qua không giống lắm là người trong phật môn.

Đối người trong phật môn ấn tượng các nàng từ trước đến nay không thể nói tốt bao nhiêu, nhất là từng tại gặp qua Tương Dương chi chiến quá trình bên trong thiên hạ người trong giang hồ biểu hiện về sau, nhất là Xích Luyện tiên tử đối Phật môn ấn tượng liền càng kém.

Mà chân chính để 2 nữ kinh ngạc hay là tại cái này Tây Tạng cao nguyên bên trên Phật môn bên trong có cùng các nàng quan hệ rất sâu người.

Đối với chuyện này, không chỉ có là Xích Luyện tiên tử mình nghĩ mãi mà không rõ, tính cả Tiểu Long Nữ cũng là khó được lộ ra vẻ kinh ngạc. Đó chính là Ưng nhi hậu nhân làm sao lại biến thành người trong phật môn

Vấn đề này, tại một đường này đến đều một mực bối rối tại 2 nữ trong lòng.

Lúc trước cùng Võ Đang phái chưởng môn Trương Tam Phong nói nhiều như vậy, liên quan tới Nhạc Duyên sự tình nói một bộ điểm, nhưng nhiều nhất hay là liên quan tới Truyền Ưng sự tình, Trương Tam Phong nâng lên trong thiên hạ này còn có Truyền Ưng hậu nhân. Đồng thời đối cái này vãn bối cực kỳ tán thưởng.

Mà cái này hậu nhân, chính là tại Tây Tạng cung điện Potala.

Nàng Xích Luyện tiên tử lý mạc sầu cùng Nhạc Duyên cháu trai ruột.

Khác biệt nàng tìm kiếm Nhạc Duyên, đó là một loại chấp nhất, nhưng tại sắp nhìn thấy cái này tên là Ưng Duyên cháu trai thời điểm, Xích Luyện tiên tử trong lòng lại là không hiểu thêm ra một loại do dự cảm xúc. Ngay tại lúc Xích Luyện tiên tử sinh lòng phiền muộn thời điểm, 1 cái cảm giác kỳ quái đột nhiên truyền đến.

Gần như đồng thời.

Đứng tại bên người nàng Tiểu Long Nữ cũng ngẩng đầu đầu, nhìn về phía đỉnh đầu bầu trời.

“Cảm giác này là! ! !”

Một chút bối rối bên trong, sư tỷ muội 2 người đều từ lẫn nhau trong mắt nhìn thấy kinh ngạc, “Là Nhạc lang sao không, không đúng!”

Ngay sau đó Xích Luyện tiên tử thần sắc đã trở nên lạnh.

Đạo bào bay giương bên trong, người đã hướng phía trước kia cung điện Potala phương hướng chạy qua. Mà tại sau lưng nàng, thì là đi theo 1 đạo thân ảnh màu trắng.

Cung điện Potala.

Cái này bên trong là Tây Tạng Phật môn nhất là trang nghiêm địa phương chỗ, cái này chỗ cung điện càng là Lạt Ma chỗ ở.

Cung bên trong.

Nhất trống trải cung điện màu đỏ bên trong.

Trống trải không có cái khác bất kỳ vật gì, ánh nắng từ đỉnh miệng nhỏ chiếu xạ mà xuống, tại mặt đất chính giữa chiếu ra 1 cái kì lạ mà thần bí đồ án màu vàng óng. Mà tại cái này đồ án màu vàng óng chính giữa, thì là khoanh chân ngồi ngay thẳng 1 cái tiểu hòa thượng.

Mà tại hòa thượng trước người, thì là hoành bày biện 1 thanh xem ra phổ thông đến cực điểm đao sống dày.

Đại điện bên trong, thanh tịnh to kinh văn âm thanh đang vang vọng. Thanh âm này chính là từ kia phơi bày 2 tay, chỉ có một thân rất bình thường màu đỏ sậm bào che thân, xa xa nhìn lại đây chẳng qua là một cái bình thường tiểu hòa thượng bộ dáng.

Nhưng kia quanh quẩn tại đại điện bên trong kinh văn âm thanh bắt đầu từ cái này tiểu hòa thượng miệng bên

trong phát ra.

Nửa ngày.

Kinh văn âm thanh liền ngưng.

Mở mắt, ngước mắt.

Ánh mắt đón ánh nắng nhìn thẳng đỉnh đầu bầu trời, ánh mắt xuyên thấu qua ánh mặt trời chói mắt nhìn thấy kia xanh thẳm chân trời chính bay lượn lấy 1 con diều hâu.

Ưng minh thanh bên trong, tiểu hòa thượng chậm rãi đứng lên.

“Duyên sinh! Nguyên nhân! Duyên đến!”

“A di đà phật!”

Quay người, hất lên một thân hà sắc kim quang hướng đại môn phương hướng chậm rãi đi đến.

Cùng lúc đó.

Theo cung điện Potala chuông lớn vang lên, tất cả lạt ma đều buông xuống trong tay sự tình, không hẹn mà cùng hướng cái này trung ương phương hướng hành lễ, bởi vì bọn hắn đều biết một sự kiện, đó chính là bọn hắn chí cao vô thượng Lạt Ma đại nhân xuất quan.

…

Minh giáo.

Quang Minh đỉnh tổng đàn.

Nhạc Duyên một thân một mình ngồi ở kia cái giáo chủ trên ghế ngồi, một tay bên cạnh chống đỡ đầu, một bên nhắm mắt dưỡng thần. Tại hắn phía dưới, đứng thì là thần sắc có chút không được tự nhiên Thường Ngộ Xuân. Thường Ngộ Xuân tuyệt đối không ngờ rằng đối phương câu kia nhìn như thổi phá thiên trò đùa lời nói vậy mà hóa thành hiện thực, đối phương vậy mà ngạnh sinh sinh biến thành Minh giáo giáo chủ, loại chuyển biến này để hắn có một loại trở tay không kịp cảm giác.

Dù sao lời nói cùng hiện thực ở giữa hay là cách chênh lệch.

Giờ phút này, hắn cứ như vậy đứng tại phía dưới rất có một loại rất là cảm giác không được tự nhiên.

Dù là hắn lúc bình thường dũng khí bao thiên, nhưng ở cái này bên trong hắn Thường Ngộ Xuân vẫn không tự chủ được có một loại kinh hoảng cảm giác, bất đắc dĩ chỉ có thể gắt gao nắm tay bên trên song mâu, giống như dạng này mới có thể tăng thêm dũng khí của mình.

Lúc này Thường Ngộ Xuân càng nhiều lực chú ý hay là đang lặng lẽ đánh giá cái này Minh giáo tân nhiệm giáo chủ, có thể lấy lực lượng một người bách Minh giáo cao tầng không thể không cúi đầu thần bí giáo chủ.

Đối phương đến cùng là thế nào làm được

Càng nghĩ Thường Ngộ Xuân hay là không biết rõ sự

tình làm sao lại biến thành dạng này. Phải biết, hắn thấy Minh giáo một đám cao tầng cũng không nên như thế không có cốt khí a, đến cùng vài ngày trước tại tòa đại điện này bên trong xảy ra chuyện gì

Chợt.

Nhạc Duyên mở hai mắt ra, thần sắc ngưng lại.

Ánh mắt trực tiếp vượt qua cửa đại điện, hướng về phương xa. (chưa xong đợi tiếp theo.)

Chương 21 : Ưng Duyên

Bầu trời xanh thẳm.

Giương mắt nhìn thấy chính là kia 10,000 dặm không mây một mảnh màu lam.

Vừa trở lại Võ Đang sơn Trương Tam Phong lại lại lần nữa hồi phục cái kia tang thương bộ dáng, một thân hiền hòa khí tức quay chung quanh bản thân, nhìn qua giống như đồ 1 cái lại bình thường bất quá người già mà thôi. Tại đồ tôn Trương Vô Kỵ tình huống tốt về sau, trên mặt của hắn đã không có đã từng quấn quanh trên đó lo lắng.

Nhất là lần này sau khi rời khỏi đây lại lần nữa trở về Võ Đang sơn, hắn mấy cái đồ đệ đều từ sư phụ mình trên mặt nhìn thấy một loại buông lỏng.

Đúng thế.

Tống Viễn Kiều dám vỗ lồng ngực của mình nói ra câu nói này.

Đã lâu buông lỏng.

Thật giống như trong nháy mắt vứt bỏ không ít đè ở trên người bao phục, cả người triệt để nhẹ nhõm quá nhiều. Tại những năm gần đây, Võ Đang phái mặc dù xem ra vẫn đại biểu cho Đạo gia cùng Phật môn Thiếu Lâm tự vì chính đạo đứng đầu, thế nhưng là chính Võ Đang phái bản thân chỗ gặp phải thuộc về mình khốn cảnh.

Thậm chí…

Cái khác chính đạo cũng có người tại ẩn ẩn nhằm vào Võ Đang phái.

1 thanh Đồ Long đao, tuy nói có đồ long nơi tay, hiệu lệnh thiên hạ nghe đồn, nhưng cũng không phải là tất cả mọi người là đơn thuần đối kia Đồ Long đao bản thân có hứng thú, có người mới chỉ là mượn Đồ Long đao mượn đề tài để nói chuyện của mình mà thôi.

Huống chi bọn hắn Võ Đang phái thật đúng là dính dáng đến chuôi này xuất từ Quách đại hiệp Đồ Long đao.

Khác biệt ma đạo, chính đạo làm việc rất nhiều thời điểm đều giảng cứu 1 cái lý do, một cái lấy cớ, mà Ngũ sư đệ vợ chồng hai người không thể nghi ngờ cho bọn hắn lấy cớ. Cho dù là mấy năm qua đi, Tống Viễn Kiều nhớ lại ngày đó phát sinh ở Võ Đang cửa đại điện sự tình, vẫn dưới đáy lòng nhịn không được dâng lên từng đợt lửa giận.

Cái gì gọi là khinh người quá đáng

Vậy liền gọi là khinh người quá đáng!

Nhưng dù là lúc ấy bọn hắn Võ Đang phái đã có chuẩn bị ngạnh kháng trong thiên hạ môn phái khác, nhưng cuối cùng vẫn là không có tránh một màn kia bi kịch, Ngũ sư đệ Trương Thúy Sơn tự vẫn mà chết , liên đới lấy Ân Tố Tố cũng tự sát mà đi, độc lưu lại một cái hài tử.

Chuyện này qua đi, mặc dù Võ Đang phái trên dưới không nói gì thêm, nhưng bọn hắn trong lòng đều đã đối lúc trước kia lấn tới cửa đến môn phái ghi tạc đáy lòng.

Mà về sau mấy năm bên trong, bởi vì Vô Kỵ tao ngộ để bọn hắn một đám sư huynh đệ cũng không thể tránh được, thậm chí để sư phó cũng liên luỵ trên đó, nhưng ngay tại đoạn thời gian trước Vô Kỵ vấn đề giải quyết sau bọn hắn lúc này mới an tâm lại.

Lần này sư tôn lại lần nữa trở về, càng là toàn thân trên dưới tùy ý nhộn nhạo một loại nhẹ nhõm.

Ngay tại Tống Viễn Kiều xuất thần thời điểm, 1 đạo không cao thân ảnh từ trước người hắn chạy qua, đúng là hắn nhi tử Tống Thanh Thư, mà ở phía sau hắn chính là đi theo Trương Vô Kỵ, hai người huynh đệ tại thời khắc này ngay tại cười toe toét đùa giỡn.

Tống Thanh Thư cầm một vật giơ ở phía trước chạy, mà Trương Vô Kỵ thì là thở phì phì ở phía sau đuổi theo.

“Truy ta a, đuổi tới ta ta liền để Vô Kỵ ngươi… Hắc hắc hắc ai nha!”

“Đồ vật trả ta!”

Nhìn thấy một màn này, Tống Viễn Kiều vui mừng cười.

Nơi xa.

Trương Tam Phong đồng dạng cười nhìn xem một màn

này.

Hắn hiện tại không có tại Nhạc Duyên trước mặt thời điểm loại kia trẻ tuổi, hắn hiện tại chỉ là 1 nửa đoạn thân thể xuống mồ tang thương lão nhân, tay phải vuốt cằm bên trên màu trắng sợi râu, trên mặt ý cười nhìn trước mắt phát sinh hết thảy.

Đối Trương Tam Phong đến nói, Võ Đang phái trên dưới mạnh khỏe, tất nhiên là tốt.

Tuổi tác đã đến tình trạng này hắn, đã trải qua quá nhiều nhân sinh bi ai, nhìn quen quá nhiều hồng trần chuyện cũ, sở cầu càng nhiều bất quá là vãn bối mạnh khỏe bình an. Lúc trước mình 5 đồ đệ sự tình khiến cho hắn bó tay bó chân, đường đường Trương Tam Phong nhưng cũng bởi vì cái kia tính tình bị nhân sinh sinh tính toán, một mực kìm nén đầy bụng tức giận, hiện tại thì là muốn dễ chịu quá nhiều.

Kỳ thật bàn về xử sự đến, tại giữa ba người bọn họ, hắn Trương Quân Bảo bởi vì tính tình nguyên nhân, nhưng thật ra là trong 3 người nhu hoà nhất. Khác biệt Truyền Ưng chính diện đến, cũng khác biệt Quách Tương tà, thuộc về Trương Quân Bảo chỉ có 1 cái thành, không có quá nhiều thượng vàng hạ cám tâm tư.

Làm người, xử sự, đều là dạng này.

Nhưng đây là hắn Trương Tam Phong ưu điểm, cũng là hắn khuyết điểm.

Đây cũng chính là dù là hắn là Trương Tam Phong, là

trong thiên hạ nổi danh hiển hách đại tông sư, nhưng cũng có người dám tính toán hắn tính toán Võ Đang phái nguyên do.

Bất quá người thành thật nổi nóng lên, nhưng cũng càng thêm khủng bố, lần này phần lớn chuyến đi, không chỉ có 3 chiêu trực tiếp đánh chết huyền minh Nhị lão, có thể nói tại một câu nói của hắn dưới triệt để đảo loạn toàn bộ giang hồ phong vân, cũng khuấy động Nguyên triều thế cục.

Nhạc tiền bối xuất hiện, giảm bớt trên người hắn quá nhiều gánh vác.

Hắn Trương Quân Bảo bởi vì tính tình nguyên nhân càng nhiều hơn chính là duy ổn, nhưng đối với Nhạc tiền bối đến nói, thì là tuyệt đối khác biệt.

Trong thiên hạ này trừ bỏ đã chết đi Quách đại hiệp vợ chồng bên ngoài, như vậy những người còn lại bên trong có tư cách nhất lãnh đạo kháng nguyên chính là tiền bối. Càng quan trọng chính là, đối với người Mông Cổ đến nói, Nhạc tiền bối đối bọn hắn uy hiếp thực tế là quá lớn.

Tiền bối 1 người đủ để trên đỉnh 10 triệu người.

Tại phần lớn sở dĩ tại vương phủ bên trong báo ra tiền bối danh hiệu, thứ nhất là che lấp Võ Đang phái tung tích, mà chính yếu nhất chính là hắn muốn đẩy lên tiền bối 1 đem, thay tiền bối tăng thêm dưới lòng tin.

Đương nhiên.

Còn có như vậy 1 cái nho nhỏ nguyên do bị Trương Quân Bảo cẩn thận từng li từng tí giấu ở đáy lòng.

“Ừ”

Ngay tại Trương Tam Phong đang suy tư những chuyện này thời điểm, hắn đột nhiên phát ra một tiếng ngâm khẽ, ngẩng đầu, ánh mắt hướng về phương tây: “Đây là cảm giác là… Hắn sao” nói đến đây bên trong, Trương Tam Phong lông mày đột nhiên thấp xuống, trên mặt có một loại nói không nên lời cảm thán, tự nhủ: “Quả nhiên là đáng tiếc.”

Sau khi nói đến đây, Trương Tam Phong biểu lộ đột nhiên biến kỳ quái.

Nhạc tiền bối cùng đạo lữ đều là Đạo gia bên trong người.

Nhưng Nhạc tiền bối hậu nhân…

Tây vực Lạt Ma.

Cái này, quả thực là thế sự vô thường.

Trong thiên hạ, có thể phát giác được cái này 1 kì lạ động tĩnh bất quá là số lượng một bàn tay.

Ở xa Minh giáo tổng đàn, ngồi ngay ngắn ở giáo chủ chi vị bên trên Nhạc Duyên đã sớm phát giác được điểm này.

Tại bước vào thế giới này một khắc này, Nhạc Duyên liền đã phát giác được điểm này kì lạ địa phương.

Có thể nói đây là mấy cái thế giới kinh lịch bên trong cái thứ 1 chân chính cảm nhận được mình giáng lâm người, không phải Trương Quân Bảo, cũng không phải Mạc Sầu cùng Tiểu Long Nữ, mà là cái này chỗ sâu Tây Tạng cao nguyên người.

Tại phía trên kia, Nhạc Duyên cảm nhận được 1 đạo khí tức quen thuộc.

Kia là thuộc về đao sống dày.

Ưng nhi nhi tử sao

“Ưng Duyên a… Tên rất hay a!”

“Chỉ là thế nào lại là Phật môn!”

Dùng chỉ có chính mình mới có thể nghe thấy thanh âm lẩm bẩm một tiếng, Nhạc Duyên kế tiếp theo nhắm mắt dưỡng thần, tại Thường Ngộ Xuân ánh mắt nhìn chăm chú kế tiếp theo yên lặng duy trì 1 tư thế ngồi ngay ngắn ở kia bên trong.

Khóe mắt đuôi lông mày tràn ngập một cỗ tốt bất đắc dĩ cảm xúc.

Thế sự vô thường.

Cái từ này Nhạc Duyên có đôi khi sẽ cảm thấy hắn là chuyên môn vì chính mình mà tạo.

Không!

Từ phương diện nào đó đến nói, là chính hắn vì chính mình mà tạo.

Hết thảy hết thảy đều có thể quy kết làm 4 chữ.

Yêu vốn họa cướp.

Từ nguyên nhân, cũng nên từ duyên diệt.

Từ Dương Tiêu bọn hắn miệng bên trong hiểu rõ đến tin tức, Nhạc Duyên liền biết Mạc Sầu cùng Long nữ giờ phút này rời đi mục đích, mà không có bằng nhanh nhất tốc độ đi gặp Mạc Sầu, chính là Nhạc Duyên tại chính thức suy tư làm như thế nào vượt qua một kiếp này.

Bởi vì hắn hiểu rất rõ Xích Luyện tiên tử tính tình.

Tây Tạng.

Cung điện Potala.

Ngay tại toàn cung lạt ma đều ra cung nghênh Lạt Ma xuất quan thời điểm, cung điện Potala phía dưới cũng nghênh đón 2 người phụ nữ.

Xích Luyện tiên tử lý mạc sầu cùng sư muội Tiểu Long Nữ 2 người tại đi tới trước cung điện mặt thời điểm, thân hình của hai người bỗng nhiên ngừng lại, kinh ngạc nhìn phía trước.

Phía trước.

Cung điện Potala lối vào.

Đại môn rộng mở.

Vô số áo đỏ lạt ma xếp thành hai nhóm cung cung kính kính đứng tại con đường 2 bên, mà tại con đường trung ương thì là phủ lên màu đỏ thảm một mực liên miên đến 2 nữ dưới chân.

Điệu bộ này, mở rộng trung môn.

Là lấy tôn quý nhất cấp bậc lễ nghĩa hoan nghênh người tới.

Nhìn nhìn lại 4 phía, Xích Luyện tiên tử sắc mặt hơi đổi, nàng không có đoán sai đây là nghênh đón nàng sư muội 2 người. Ngay tại nàng suy nghĩ thời gian khác, phạn tiếng rên tái khởi, tại màu đỏ thảm nơi cuối cùng, 1 cái môi hồng răng trắng, người khoác áo bào đỏ để trần 2 tay, dáng dấp đáng yêu đến cực điểm tiểu hòa thượng từng bước một từ bên trong đạp ra.

Tại tiểu hòa thượng sau lưng, thì là song song đi theo mấy cung điện Potala cao tăng.

Tiểu hòa thượng hành tẩu phía trước, ánh mắt nhu hòa, cứ như vậy không chút hoang mang đi tới thảm cuối cùng, đi tới 2 nữ trước mặt, tại 2 người hơi có vẻ ngạc nhiên trong ánh mắt tiểu hòa thượng nhẹ vén áo bào, lộ ra 2 đầu gối, sau đó quỳ xuống đất, cung cung kính kính dập đầu ba cái.

“Tôn nhi Ưng Duyên, bái kiến tổ mẫu!”

1 câu cung kính bái đợi, để Xích Luyện tiên tử lý mạc sầu sững sờ ngay tại chỗ, cho dù là từ trước đến nay không có bao nhiêu biểu lộ Tiểu Long Nữ giờ phút này cũng là mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Như thế nào…

Làm sao lại như thế tiểu! ! !

Mà ở bên cạnh, tất cả lạt ma đối này làm như không thấy, tựa hồ cũng không đối nhà mình Lạt Ma cử động như vậy có bất kỳ chất vấn, bọn hắn chỉ là an tĩnh đứng tại kia bên trong, lẳng lặng ngâm xướng kinh văn, phạn âm thanh trận trận, đừng thêm một phen Phật vị.

Xích Luyện tiên tử ngơ ngác nhìn kia quỳ gối nhà mình dưới gối tôn nhi, thần sắc đang không ngừng biến ảo.

Truyền Ưng hài nhi tin tức nàng từ Võ Đang phái chưởng môn Trương Tam Phong kia bên trong hiểu qua không ít, biết đứa bé này tại Truyền Ưng sau khi vỡ vụn đợi tại Tây vực Phật môn, càng là lấy 18 tuổi niên kỷ tiếp nhận cung điện Potala Lạt Ma chi vị. Nó trời điểm, ngay cả kia Trương Tam Phong cũng than thở không thôi.

Lạt Ma, đại biểu là cái gì, Xích Luyện tiên tử sư muội 2 người tự nhiên hết sức rõ ràng.

Như vậy cũng tốt so hiện tại Võ Đang cùng Thiếu Lâm tự chưởng môn, chỉ là lấy 18 tuổi niên kỷ liền kế thừa

dạng này vị trí, có thể nói là chân chính trên ý nghĩa nghe rợn cả người. Chí ít tại các nàng sư tỷ muội 2 người nghe nói bên trong, còn chưa bao giờ thấy qua.

Càng quan trọng chính là bọn hắn mặc dù là tổ tôn quan hệ, nhưng lại chưa hề chân chính trên ý nghĩa gặp mặt qua.

Dưới mắt.

Lần đầu tiên, cái này Ưng Duyên tiểu hòa thượng liền trực tiếp nói ra thân phận của nhau quan hệ, cái này khiến Xích Luyện tiên tử tâm tư trở nên kỳ quái đến cực điểm. Bởi vì thiết tưởng cùng chân chính trên ý nghĩa gặp mặt sau đó phát sinh sự tình hoàn toàn là 2 cái kết quả khác nhau.

Lý mạc sầu nghĩ tới rất nhiều, nhưng chưa hề nghĩ tới sẽ là trước mắt tình cảnh như vậy.

Nàng nghĩ tới Ưng Duyên bộ dáng, nhưng lại chưa từng nghĩ sẽ là một đứa bé cái đầu bộ dáng, tựa hồ không có lớn lên.

Cung cung kính kính gặp mặt, cung cung kính kính làm nhân luân đại lễ.

Nửa ngày.

Tiếng thở dài bên trong, Xích Luyện tiên tử sắc mặt thương tiếc đem cái này quỳ gối trước người mình, vẫn là cái trán đụng địa cháu trai đỡ lên.

Nàng muốn hỏi một vấn đề.

Đó chính là Ưng Duyên là như thế nào nhận ra mình
(chưa xong đợi tiếp theo.)

Chương 22 : khuyên nhủ

To lớn.

Trang nghiêm.

Thần bí.

Đây chính là cung điện Potala.

Bầy lâu trùng điệp, cung điện cheo leo, khí thế hùng vĩ, đặc biệt bạch hồng 2 màu làm chủ điều, tại kia phá lệ lộ ra sáng tỏ ánh nắng chiếu rọi xuống trở nên càng chú mục, lập thân phía dưới, ngước mắt nhìn lại, luôn cảm thấy có một loại miểu tiểu cảm giác.

Xích Luyện tiên tử tại tán thưởng.

Tiểu Long Nữ đồng dạng tại nhìn ra xa.

Các nàng tại dĩ vãng đều nghe nói qua Tây Tạng có như thế một chỗ từ thời Đường đến nay kiến tạo cung điện, nhưng chân chính trên ý nghĩa đi tới cái này bên trong tham quan lại là lần thứ 1. Không thể không nói, những năm gần đây các nàng sư tỷ muội 2 người ngược lại là chân chính gặp qua rất nhiều phong cảnh.

Tại dĩ vãng thời điểm, các nàng đều là trà trộn tại cái này trong giang hồ, tình cừu yêu hận một mực quay chung quanh tại cuộc sống của các nàng bên trong, đối tồn tại bên người phong cảnh từ trước đến nay không có làm sao chú ý tới. Ngược lại là những năm gần đây sư tỷ

muội 2 người 4 phía hành tẩu thời điểm, thấy không ít đã từng bỏ qua cảnh sắc.

Cái này cũng không thể không nói là một loại ngoài ý muốn thu hàng đi.

Trước mắt cung điện Potala không thể nghi ngờ là Tây Tạng là đặc biệt nhất cảnh sắc, thuộc về Lạt Ma cung điện.

Đồng dạng là miếu thờ, lại là cùng Thiếu Lâm tự cho người hoàn toàn là 2 cái cảm giác.

Tại Lạt Ma Ưng Duyên tự mình ra thân nghênh về sau, sư tỷ muội 2 người liền tại vô số áo đỏ lạt ma ngâm xướng phạn âm thanh vây quanh dưới chậm rãi đi vào tòa cung điện này. Không thể không thừa nhận, tại loại này cơ hồ quanh quẩn cả tòa cung điện phạn âm thanh bao khỏa bên trong, cho dù là các nàng sư tỷ muội 2 người cũng không hiểu thêm ra một tia kiềm chế.

Cảm giác này…

So với tiến vào Minh giáo tổng đàn Quang Minh đỉnh càng khiến người ta cảm nhận được áp lực.

Cái này bên trong quả nhiên là muốn so phía trước Minh giáo mạnh hơn.

Trước đại điện.

Màu đỏ trên mặt thảm, khi Ưng Duyên sau khi đứng dậy, song phương đối mắt mà xem.

Đối với Ưng Duyên đến nói, người trước mắt không thể nghi ngờ là đã vượt qua tôn quý tình trạng. Ở trước mắt người trước mặt, hắn Ưng Duyên trên thân căn bản nhìn không ra mảy may Lạt Ma tôn quý khí tức, ngược lại là trong lúc mơ hồ có như vậy một chút kỳ quái.

Đúng vậy, kỳ quái.

Không giống với Tiểu Long Nữ đối với ngoại giới sự tình hơi có vẻ trì độn, tâm tư càng thêm mẫn cảm tinh tế Xích Luyện tiên tử liền tại tiến đến quá trình bên trong đã ẩn ẩn phát giác được như thế một tia chỗ khác biệt.

Hắn đang khẩn trương.

Bất quá Xích Luyện tiên tử cũng không có suy nghĩ nhiều, thân nhân gặp mặt tự nhiên miễn không được, cho dù là cảnh giới đến cực cao tình trạng, cũng chưa chắc. Đang nhìn cái này Tây vực Phật môn, bọn hắn nhưng cùng bên trong nguyên Phật môn có một chút khác biệt.

Liền lấy nàng Xích Luyện tiên tử đến nói, tâm tình tại thời khắc này cũng là có một loại khó mà nghiêm minh cảm giác.

Duy nhất nghi hoặc, chính là Ưng Duyên là như thế nào nhận ra mình.

Cho dù là tổ tôn, lại là chưa hề gặp mặt.

Mà vừa mới Ưng Duyên cử động, thế nhưng là rất rõ

ràng nói cho nàng tại trước đây không lâu cũng đã biết nàng đến.

Chẳng lẽ cái này cháu trai đã đạt tới ai cũng nhưng đo tình trạng sao

Chỉ là những vấn đề này sớm tại giờ khắc này bỏ đi tại sau đầu, tại Ưng Duyên một lần nữa đứng lên về sau, Xích Luyện tiên tử cứ như vậy kinh ngạc nhìn thấy trước mặt tiểu hòa thượng Ưng Duyên.

Chậm rãi.

2 mắt ửng đỏ, hơi nước đã tại hốc mắt tụ tập.

Xích Luyện tiên tử ngơ ngác nhìn trước mắt tiểu hòa thượng, tay ngọc vươn ra, nhẹ nhàng vuốt ve Ưng Duyên tiểu hòa thượng nửa gương mặt. Khẽ vuốt nửa ngày, kia lưu chuyển tại hốc mắt bên trong sương mù rốt cục hóa thành từng khỏa nước mắt từ khóe mắt trượt xuống.

Phạn âm thanh ngâm xướng bên trong, một tiếng ‘Ưng nhi’ từ trong môi đỏ phát ra, “Mẫu thân tìm tới ngươi.”

“…”

Ưng Duyên ngơ ngác đứng tại kia bên trong , mặc cho ngọc thủ của đối phương vuốt ve gương mặt của mình. Bất quá đang nghe cô gái trước mặt trong miệng tiếng kêu về sau, Ưng Duyên tiểu hòa thượng trên mặt cũng hiện lên như vậy một tia giật mình, nhưng cũng không dám có một tơ một hào động đậy.

Câu này thì thầm âm thanh, cũng không phải là chỉ hắn.

Mà là phụ thân của hắn, Truyền Ưng.

Đối phương từ hắn hiện tại bộ dáng bên trên nhìn thấy nhà mình phụ thân cái bóng.

Về phần bên cạnh áo đỏ lạt ma nhóm thì là đối này làm như không thấy, căn bản không có nhà mình Lạt Ma bị người đối xử như thế có hại tôn nghiêm ý tứ.

Một bên.

Tiểu Long Nữ cả người cũng là trầm mặc không nói lời nào.

Ánh mắt của nàng ở trên dưới đánh giá Ưng Duyên bộ dáng, làm sư muội giúp đỡ mang không ít thời gian chất nhi nàng, như thế nào lại chưa quen thuộc Truyền Ưng khi còn bé bộ dáng hiện tại Ưng Duyên tiểu hòa thượng hình tượng cơ hồ cùng Truyền Ưng khi còn bé không kém nhiều, khác biệt duy nhất chính là không có tóc, biến thành cái tiểu hòa thượng.

Nàng cũng có một loại thổn thức cảm khái.

Nàng Tiểu Long Nữ mặc dù không có chân chính thân là mẹ người kinh lịch, nhưng cùng sư tỷ ở chung một chỗ thời gian, hỗ trợ mang hài tử, đã tại chưa phát giác ở giữa đem Truyền Ưng xem như con của mình. Khác biệt duy nhất chẳng qua là không có sư tỷ sâu như vậy khắc vào xương, nhưng cũng không kém nhiều.

Nghiêng đầu dò xét Ưng Duyên nửa ngày, Tiểu Long Nữ cuối cùng cũng là nhịn không được duỗi ra một cái tay nhẹ nhàng xoa lên gương mặt khác một bên.

2 cái mỹ mạo như tiên nữ tử một trái một phải 'Đùa giỡn' lấy Lạt Ma, cái tràng diện này tại đông đảo áo đỏ lạt ma bên trong hay là như mù lòa đồng dạng tựa hồ không nhìn thấy, bọn hắn chỉ là cúi đầu nhìn xem

Dưới sau đó hết sức nghiêm túc ngâm xướng kinh văn.

Ưng Duyên bất động, không dám động.

Mặc cho đối phương lệ rơi đầy mặt bên trong, bình tĩnh nhìn chăm chú lên chính mình. Bởi vì hắn giờ phút này phi thường rõ ràng, tại đối phương trong mắt giờ khắc này nhìn thấy kỳ thật không phải chính hắn, mà là phụ thân của hắn Truyền Ưng.

Thật lâu.

Loại tâm tình này kiềm chế tràng diện rốt cục phải đánh cải thiện.

Lau sạch nhè nhẹ dưới khóe mắt nước mắt về sau, Xích Luyện tiên tử cảm xúc rốt cục đạt được khống chế.

Lúc này mới tại Ưng Duyên dẫn đầu xuống tới đến cung điện Potala chỗ sâu, mà không phải kế tiếp theo đứng ở bên ngoài trên mặt thảm. Đối với tổ tôn gặp lại, nàng Xích Luyện tiên tử cũng không muốn cái khác ngoại nhân nhìn thấy tình cảnh này.

Nếu không phải những này lạt ma là Ưng Duyên thủ hạ, chỉ sợ kịp phản ứng Xích Luyện tiên tử sẽ làm ra một chút khiến người ngoài ý cử động.

Gian phòng bên trong.

3 người ngồi đối diện nhau.

Tại huân hương bên trong, Xích Luyện tiên tử bắt đầu hỏi thăm về tới.

Không hỏi Truyền Ưng sự tình, mà là hỏi Ưng Duyên qua như thế nào, hỏi Ưng Duyên mẫu thân Bạch Liên Giác cố sự.

Đối mặt tổ mẫu hỏi thăm, căn cứ người xuất gia không nói dối Ưng Duyên cũng là nghiêm túc trả lời vấn đề của đối phương. Một phen trong lúc nói chuyện với nhau, Xích Luyện tiên tử cùng sư muội Tiểu Long Nữ 2 người 2 mặt nhìn nhau.

Ngoại nhân nghe đồn, cùng thân nhân kể ra tại có lúc sẽ có bản chất khác nhau.

Truyền Ưng cố sự chính là như thế.

Bỏ rơi vợ con, có không ít hồng phấn giai nhân, cuối cùng lại là cùng cường địch một trận chiến sau phá không phi thăng độc lưu lại một mảnh tình thương.

Cái tràng diện này làm sao như thế nhìn quen mắt

Đúng thế.

Cái này có thể không nhìn quen mắt sao

Nhạc Duyên như thế, Truyền Ưng như thế.

Về phần hồng phấn giai nhân… Truyền Ưng có Bạch Liên Giác, tiêu sở sở, Cao Điển Tĩnh, kỳ bích thược cùng mấy người, nhấc lên một thân phong lưu nợ; mà Nhạc Duyên đâu

Không đề cập tới hắn là thế nào trêu chọc mình, lúc trước thời điểm nàng cái kia tiểu tên què đồ đệ lục vô song nhưng cũng có dấu hiệu a.

Bọn hắn Lục gia là hạng người gì, nàng lục vô song cũng có khả năng bị dưỡng thành hạng người gì.

Làm người từng trải, nàng lý mạc sầu quá rõ ràng cực kỳ.

Không đề cập tới lục vô song tên đồ đệ này, có lẽ cũng có cái khác khả năng.

Thí dụ như…

Quay đầu lại.

Xích Luyện tiên tử ánh mắt bỗng nhiên rơi vào mình sư muội Tiểu Long Nữ trên thân.

Lý mạc sầu như vậy biến hóa, để Tiểu Long Nữ có chút ngoài ý muốn, chớp mắt to không rõ ràng cho lắm nhìn

mình chằm chằm sư tỷ, có như vậy một chút nghi hoặc. Mí mắt có chút hợp lại, lý mạc sầu quay đầu lại, độc lưu lại Tiểu Long Nữ không hiểu ra sao.

Trừ cái đó ra, liền càng không cần nhắc tới nàng đã từng làm kia mấy cái mộng.

Trong mộng, nàng lại gặp được hắn loạn thất bát tao trêu chọc không ít nữ nhân.

Mặc dù nàng lý mạc sầu không muốn thừa nhận, nhưng điểm này nhưng lại không thể không khẳng định, kia là 1 cái cực dễ dàng trêu chọc nữ nhân nam nhân, không nói cái khác chỉ cần Nhạc Duyên tại cái khác nữ tử trước mặt cũng hiển lộ rõ ràng xuất hiện ở trước mặt nàng thời điểm phong thái liền đầy đủ.

Lại nhìn Ưng nhi…

Không thể không nói Nhạc Duyên đối nàng cùng Ưng nhi cách làm, cùng Ưng nhi đối Bạch Liên Giác cùng Ưng Duyên cách làm, quả thực giống nhau như đúc, nhất mạch tương truyền, cha truyền con nối.

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, chưa phát giác ở giữa kia đặt ở trên đùi tay ngay tại gắt gao nắm chặt quyền.

Tại lúc này.

Kia phạn âm thanh tiếng ngâm xướng lại lần nữa vang lên.

Truyền đến Xích Luyện tiên tử trong tai, kinh văn âm

thanh bên trong để nàng chập trùng không chừng tâm tình chậm rãi bình phục xuống dưới. Cảm nhận được tâm tình biến hóa, Xích Luyện tiên tử ngẩng đầu có chút kinh ngạc nhìn lướt qua trước mặt Ưng Duyên.

Cái này… Là cố ý an bài.

Mà ở sau đó trong lúc nói chuyện với nhau, quả không ngoài ngoài ý muốn.

Ưng Duyên không hổ là Lạt Ma, hắn tại dùng Phật môn kinh văn trừ khử Xích Luyện tiên tử trong lòng lệ khí. Mà tại lời nói trong lúc nói chuyện với nhau, càng là thỉnh thoảng lấy Phật môn ví dụ bắt đầu khuyên nhủ ý vị.

Chỉ bất quá chân chính khuyên nhủ đối tượng cũng không phải là Xích Luyện tiên tử lý mạc sầu, ngược lại là ngồi xếp bằng ở bên cạnh sư muội Tiểu Long Nữ.

Kinh ngạc bên trong, Xích Luyện tiên tử ánh mắt chân chính trên dưới quan sát mình cái này quá mức quen thuộc sư muội tới.

Đối mặt Ưng Duyên khuyên nhủ ngữ điệu cùng mình sư tỷ ánh mắt, Tiểu Long Nữ chỉ có 1 cái biểu lộ, có chút nghiêng đầu, : ” “

…

Võ Đang sơn.

Sườn núi.

Nhìn qua kia bao phủ tại sườn núi sương trắng, bồi tiếp bên người 2 con tiên hạc, Trương Tam Phong đưa mắt nhìn ra xa bên trong, người thì là đang trầm tư lấy vật gì khác.

Phá toái hư không là cảnh giới trong truyền thuyết, nhưng trên đời này cũng không phải là không có người không đạt được.

Nhạc tiền bối không cần phải nói.

Truyền Ưng đại ca càng khỏi phải nêu ví dụ.

Thậm chí Quách nhị tiểu thư… Cũng đạt tới cảnh giới kia.

Về phần hắn Trương Quân Bảo đồng dạng đến cảnh giới này.

Từ trước đến nay tại trong 3 người, Trương Quân Bảo đều là duy trì khiêm tốn thành kính tính cách, tại trong 3 người hắn tự nói tư chất của mình so ra kém trước 2 người, bất quá hắn đồng dạng đạt tới cảnh giới này, chỉ bất quá niên kỷ muốn so Truyền Ưng cùng Quách nhị tiểu thư 2 người đều muốn lớn thêm không ít.

Dù sao khác biệt trước 2 người kỳ ngộ, hắn càng nhiều hơn chính là cước đạp thực địa từng bước một ngạnh sinh sinh đi ra.

Nếu là muốn, hắn Trương Quân Bảo dưới mắt liền có thể phá toái hư không.

Thế nhưng là hắn không có dạng này lựa chọn.

Hắn hay là chưởng môn phái Võ Đang Trương Tam Phong, hay là danh chấn thiên hạ đại tông sư, hắn có quá nhiều đồ vật cần gánh chịu. Cho nên cho tới bây giờ, hắn Trương Quân Bảo cũng không có lựa chọn bước ra một bước kia, cho dù là 1 bước này cách hắn gần trong gang tấc.

Trừ hắn Trương Quân Bảo bên ngoài, trong thiên hạ này lại là còn có 1 người cũng đạt tới tình trạng này.

Đó chính là Nhạc tiền bối hậu nhân, Truyền Ưng nhi tử, Tây Tạng Lạt Ma Ưng Duyên.

Mặc dù mượn truyền thừa, nhưng Trương Quân Bảo cũng không thể không thừa nhận cái này vãn bối thiên phú quả thực nghe rợn cả người.

18 tuổi niên kỷ phá toái hư không, nhưng lại tại bước ra một bước kia sau bỗng nhiên lui trở về.

Cái kia tràng diện, hắn Trương Quân Bảo tận mắt nhìn thấy.

Nhìn thấy lưu tại Ưng Duyên trên mặt sợ hãi.

Về phần Ưng Duyên mình đối thất bại nói tới giải thích hắn Trương Quân Bảo là tuyệt đối không tin.

Mà liền tại 1 ngày này, Ưng Duyên kế thừa Lạt Ma chi vị, phải võ mà quên võ.

Hắn đến cùng nhìn thấy cái gì

Đây là hắn Trương Quân Bảo những năm gần đây một mực giấu ở trong lòng nghi hoặc. (chưa xong đợi tiếp theo.)

—

Chương 23 : cơ hội lần thứ nhất

Thời gian trôi qua, phong vân biến ảo.

Giang hồ tại cái này thời gian ngắn ngủi bên trong phát sinh biến hóa cực lớn, lúc đầu cũng đã là sóng cả mãnh liệt giang hồ lại lần nữa gió nổi mây phun.

Chân chính rõ ràng thế cục người, đều biết mang đến đây hết thảy chẳng qua là 1 cái trong truyền thuyết danh tự mà thôi.

Sơn nhạc nhạc, duyên điểm duyên.

Một cái tên, chỗ tạo nên tình huống.

Chỉ bất quá thế cục này cũng không có lưu tại bên ngoài, hay là ở vào sóng ngầm bên trong. Chí ít ở ngoài mặt xem ra, cái này giang hồ còn chưa có xảy ra biến hoá quá lớn, đương nhiên cái này lớn nhất khả năng chỉ là bởi vì tin tức truyền lại duyên cớ.

Thí dụ như Minh giáo.

Tại Nhạc Duyên lấy cường ngạnh nhất thủ đoạn cầm xuống Minh giáo giáo chủ chi vị về sau, toàn bộ Minh giáo trên dưới tình thế trở nên rất là kỳ quái.

Phổ thông đệ tử như thế, cao tầng cũng giống như thế.

Đối với cái này mới xuất hiện Minh giáo giáo chủ bọn hắn có cực kì mâu thuẫn phức tạp tâm thái.

Tại bình thường đệ tử ở giữa có lẽ không có quá nhiều ảnh hưởng, nhưng ở ngũ tán nhân, 2 ** vương cùng quang minh tả sứ bên trong lại là mặt khác một cảnh tượng. Liền như là Nhạc Duyên trước đó tưởng tượng như thế, khẩu phục tâm không phục, chính là tình hình bây giờ.

Đối với điểm này, Nhạc Duyên không có chút nào ngoài ý muốn.

Tại không có dùng sinh tử phù loại này võ công cưỡng ép khống chế bọn hắn về sau, đám người này nếu như trên miệng nói là tâm phục khẩu phục vậy thật là sẽ để cho Nhạc Duyên hoài nghi.

1 cái đột nhiên rơi xuống mà đến giáo chủ, cưỡng ép từ trước mặt của bọn hắn lấy đi chỗ tốt lớn nhất, có thể tâm phục kia mới gọi gặp quỷ!

Dương Tiêu không phục.

Vi Nhất Tiếu không phục.

Ân Thiên Chính cũng không phục.

Ngũ tán nhân càng là không phục.

Chỉ bất quá tại vũ lực bên trên Minh giáo một đám cao tầng có thể nói sinh sinh bị nghiền ép, không có bất kỳ cái gì phản kháng chỗ trống. Cho nên, tại Nhạc Duyên

cưỡng ép cầm xuống giáo chủ chi vị về sau, Minh giáo trên dưới đối tin tức này cơ hồ đều là thủ khẩu như bình, một chút cũng không có tiết lộ cho ngoại giới biết được.

Sở dĩ dạng này là Minh giáo chuyện này không thể nghi ngờ để một đám cao tầng cảm thấy quá mức mất mặt.

Giáo chủ chi vị cứ như vậy bị nhân sinh sinh lấy đi, mà lại tại vũ lực bên trên còn không có bất luận cái gì có thể phản kháng chỗ trống, tối đa cũng chỉ có thể động động cái khác tâm tư. Nếu là cái này phát sinh ở Quang Minh đỉnh tổng đàn sự tình lưu truyền giang hồ, như vậy bọn hắn cả đám đều sẽ trở thành trong thiên hạ trò cười, nhất là chính đạo nhân sĩ.

Giấu diếm, trở thành Minh giáo cao tầng lúc này duy nhất che giấu điểm.

Về phần cái kia tên…

Lại là trở thành đặt ở tất cả mọi người trong lòng nặng nề.

Gian phòng.

Bản thân liền còn có mâu thuẫn quang minh tả sứ Dương Tiêu cùng Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu khó được ở tại một cái phòng, một bầu rượu, hai đĩa thức nhắm, 2 người cứ như vậy an tĩnh ngồi đối diện lấy vừa ăn, một bên tán gẫu.

“Không nghĩ tới hai người chúng ta hôm nay ngược lại là sẽ ngồi cùng một chỗ uống rượu nói chuyện phiếm!”

Vi Nhất Tiếu đưa tay đem bầu rượu kia nhấc lên, cho mình không cái chén đổ đầy say rượu, dùng một loại bản thân giọng giễu cợt nói: “Quả nhiên là thế sự vô thường.” Tại Minh giáo cao tầng bên trong, 2 người bọn họ ở giữa mâu thuẫn rất lớn, có thể nói là Dương Tiêu cùng cái khác nhân chi ở giữa mâu thuẫn đều lớn.

“…”

Dương Tiêu nghe vậy chỉ là cười cười, đưa tay cầm khỏa củ lạc đặt ở miệng bên trong, không nói gì thêm.

Tại đại sự trước mặt, giữa bọn hắn mâu thuẫn tự nhiên có thể tạm thời đè xuống, đây cũng là Thanh Dực Bức Vương vì sao lại tự mình tìm tới Dương Tiêu nguyên do. Trước kia mâu thuẫn sinh ra, nó nguồn gốc chính là bởi vì Dương Tiêu muốn kế thừa giáo chủ chi vị, mà bọn hắn không đồng ý mà thôi.

Mà bây giờ đâu

Giáo chủ chi vị sớm trở thành người khác vật trong bàn tay.

Như còn tại lo liệu lấy trước kia mâu thuẫn, kia mới gọi là chân chính trò cười. Về phần ngũ tán nhân, tựa hồ hay là có như vậy một chút không thả ra, cuối cùng không đến, chỉ có hắn Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu xuất hiện. Về phần Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính thì là tạm thời trở về mình trời ưng giáo.

“Thấy thế nào “

Cuối cùng, hay là Vi Nhất Tiếu trực tiếp đưa ra vấn đề.

“Nhìn không thấu!”

“Đoán không ra!”

“Đoán không ra!”

Tiếp nhận Vi Nhất Tiếu câu chuyện, Dương Tiêu nói khẽ: “Về phần cái kia tên… Thời gian quá lâu, ghi chép bên trên đối người này bộ dáng miêu tả cũng không phải cái dạng này. Ta không cách nào xác định đối phương có phải là trong truyền thuyết Nhạc tiền bối.”

Người kia cho bọn hắn ấn tượng thực tế là quá mức mâu thuẫn.

Tuổi còn rất trẻ.

Nhưng lại quá mạnh.

Kia một thân công lực quả thực là nghe rợn cả người.

Mà bây giờ bọn hắn lớn nhất nghi hoặc là thời gian cô lập quá xa, không dám xác nhận cái tên này thật giả.

Bởi vì bọn hắn thực tế là không cách nào tưởng tượng thời gian lâu như vậy, người làm sao có thể vượt qua

“Bất quá đây cũng là cho chúng ta một cái cơ hội.” Trên tay chén rượu buông xuống, Dương Tiêu sắc mặt biến phải nghiêm túc nghiêm túc lên: “Luận võ công cái này

mới ‘Giáo chủ’ chỉ sợ có thể hoành hành thiên hạ, chúng ta thực sự không phải là đối thủ của hắn, nhưng hắn tự đại nhưng cũng cho chúng ta cơ hội.”

3 lần.

Hắn tự tin đến cho bọn hắn 3 lần lật bàn cơ hội.

Nhưng nếu là 3 lần đều thất bại, như vậy bọn hắn Minh giáo một đám cao tầng cũng không có kế tiếp theo chống cự đi xuống tâm tư, chỉ có thể tâm phục khẩu phục. Nếu vẫn nghĩ đến vật gì khác, chỉ sợ đối phương sẽ thật hạ sát thủ.

Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu không nói gì, chỉ là lẳng lặng nhìn Dương Tiêu.

“Mà chúng ta cơ hội lần thứ nhất đến.”

Trên tay vuốt vuốt chén rượu, Dương Tiêu cúi đầu ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm trên bàn bàn ăn, từng chữ từng câu nói: “Chúng ta không được, nhưng mượn đao giết người là 1 cái cơ hội tốt.”

Vi Nhất Tiếu lông mày 1 giương, vẫn là không có lên tiếng.

Cơ hội này, có thể tính được là bọn hắn tại biết tân nhiệm giáo chủ tục danh sau cái thứ 1 không hẹn mà cùng nhớ tới suy nghĩ, chỉ bất quá cái này hay là chẳng phải bảo hiểm, nghĩ đến vấn đề trong đó, Vi Nhất Tiếu trực tiếp hỏi ra: “Ngươi làm sao có thể khẳng định các nàng sẽ giúp chúng ta Minh giáo đối phó hắn nếu là các

nàng cùng hắn là cùng một bọn…”

Nếu là cùng một bọn, Vi Nhất Tiếu thật không dám tưởng tượng Minh giáo kết cục.

Vi Nhất Tiếu sự hoài nghi này, không thể không nói là cơ hội này bên trong vấn đề lớn nhất. Ánh mắt nhìn chằm chằm Dương Tiêu, Vi Nhất Tiếu chờ đợi đối phó giải thích như thế nào.

Dương Tiêu cũng không có trực tiếp trả lời, ngược lại là đưa tay cầm qua bầu rượu, thay lẫn nhau 2 người đều ngược lại tốt rượu về sau, lúc này mới nói một câu để Vi Nhất Tiếu kinh ngạc không hiểu lời nói đến: “Ta tại cái kia nữ đạo cô trong mắt nhìn thấy một vật.”

“Cái gì “

“Hận!”

” “

Vi Nhất Tiếu không hiểu ra sao nhìn thấy Dương Tiêu, não hải bên trong thì là không ngừng nhớ lại lúc trước hình tượng, chỉ tiếc lúc ấy hắn bị bạch y nữ tử kia 1 chiêu dọa sợ, cảnh giác cùng sợ hãi đạt tới nhất, mà lại 2 nữ nhân kia bộ dáng quả thực đẹp như tiên nữ, tăng thêm võ công mạnh đáng sợ, để hắn không dám làm sao đi quan sát bộ dáng của đối phương, kia dù sao cực kỳ không lễ phép.

Hận

Hắn cũng nhìn không ra tới.

Bất quá nghe Dương Tiêu kiểu nói này, kia nữ đạo cô một thân đạo bào nguyên do chẳng lẽ là bởi vì cái này

Nghĩ nghĩ, Vi Nhất Tiếu hay là hỏi ra mình đáy lòng nghi hoặc, “Ngươi là thế nào nhìn ra “

“Ngươi không hiểu!”

Dương Tiêu bưng chén rượu lên mỹ mỹ uống một hớp về sau, trả lời như vậy nói, hắn tại đối phương trong mắt nhìn thấy không chỉ là hận, còn có một loại khắc sâu tới cực điểm tình. Yêu cùng hận dây dưa không ngớt, đây không phải là sinh tử cừu nhân, như vậy chính là bị ném bỏ nữ nhân.

Mặc kệ loại kia, đối Minh giáo đến nói kia cũng là chuyện may mắn.

Dương Tiêu biểu hiện để Vi Nhất Tiếu bất mãn, hắn mặt không biểu tình nhìn chằm chằm đối phương, sắc mặt 1 bộ âm trầm tới cực điểm bộ dáng, tựa hồ có một loại muốn trực tiếp lật bàn xúc động.

Giờ khắc này Thanh Dực Bức Vương nội tâm đang gầm thét.

“Mẹ nó!”

“Ta liền biết!”

“Đây chính là ta vì cái gì chán ghét gia hỏa này nguyên

nhân!”

Ngay tại Vi Nhất Tiếu nội tâm hóa thành gào trời khuyển đang không ngừng gào thét thời điểm, đã thấy Dương Tiêu bỗng nhiên đứng lên, biểu lộ hết sức nghiêm túc nhìn thấy hắn, nói: “Bức vương ngươi tốt nhất, thiên hạ nhất tuyệt, cho nên còn xin Bức vương ngươi nhập giấu một chuyến.”

“Tìm được 2 vị kia, thuận tiện nói một chút chúng ta Minh giáo sự tình.”

“Nói lại giáo chủ tục danh.”

Nói đến đây bên trong, Dương Tiêu lời nói liền dừng lại, không nói nữa. Bởi vì chuyện còn lại không cần phải nói, Vi Nhất Tiếu tự nhiên cũng minh bạch. Mà Minh giáo trên dưới chân chính có thể tìm 2 người kia tung tích cũng chỉ có 2 người mà thôi.

Một chính là quang minh tả sứ Dương Tiêu, một người khác chính là hắn Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu.

Dù sao trên dưới chỉ có 2 người bọn họ vội vàng giao thủ 1 chiêu, mặc dù Vi Nhất Tiếu là lấy thảm bại kết cục, nhưng ở một ít thời điểm đến nói, đây cũng là rút ngắn quan hệ tốt nhất điểm xuất phát.

Về phần tại sao nhân tuyển là hắn

Chỉ là bởi vì hắn Vi Nhất Tiếu khinh công tốt nhất.

Nửa ngày.

Vi Nhất Tiếu hay là đồng ý.

Chỉ cần có thể vãn hồi Minh giáo thế cục, bọn hắn ngay cả lẫn nhau ở giữa mâu thuẫn đều có thể bỏ xuống, còn có cái gì không thể tiếp nhận

“Bên kia là Tây Tạng Phật môn phạm vi thế lực, Bức vương chuyến đi này nhất định phải cẩn thận phi thường. Bên kia chúng ta Minh giáo không quen, nhưng nghe nói còn là tồn tại không ít cao thủ.” Dương Tiêu lúc này thần sắc ngược lại là không có trước đó để người cảm thấy chán ghét như vậy, “Lấy Bức vương khinh công, trong thiên hạ này muốn bắt đến ngươi người chỉ sợ không có mấy cái.”

Câu này không phải nịnh thán tán thưởng, Vi Nhất Tiếu tự nhiên là cười tiếp nhận.

Lúc trước cùng bạch y nữ tử kia giao phong thảm bại, cái kia cũng bất quá là hắn trở tay không kịp, đơn thuần khinh công hắn dám vỗ bộ ngực nói trong thiên hạ này không có mấy người có thể theo kịp chính mình. Nhưng tiến đến Tây Tạng, nhất định phải cẩn thận từng li từng tí, dù sao kia bên trong không phải Minh giáo địa bàn.

Rất nhanh.

Tại 1 cái quang minh tả sứ cùng 1 cái pháp vương trong lúc nói chuyện với nhau, 2 người đã liền cơ hội lần thứ nhất làm xuống an bài.

Nửa đêm lúc điểm.

Một bóng người như 1 con đêm bức đồng dạng từ Quang Minh đỉnh lặng yên không một tiếng động rời đi.

Trên núi.

Dương Tiêu cùng ngũ tán nhân cùng nhau nhìn chăm chú lên Thanh Dực Bức Vương rời đi, im lặng không nói. Vi Nhất Tiếu rời đi, đại biểu một phần của bọn hắn hi vọng ký thác vào trên người của đối phương. Gần như đồng thời, ngũ tán nhân bên trong Thiết Quan đạo nhân cũng lên tiếng.

“Chúng ta không thể đem tất cả mọi người kỳ vọng đều ký thác vào Bức vương trên thân.”

Một thân đạo bào giả Thiết Quan đạo nhân đi ra, nói: “Ta muốn tạm thời rời đi Quang Minh đỉnh.”

“Ừ”

Thiết Quan đạo nhân biểu hiện để người ở chỗ này đều rất là kinh ngạc, ánh mắt của mọi người nhất thời dừng lại tại trên người của đối phương , chờ đợi lấy đối phương giải thích.

“Ta muốn cầu người hỗ trợ.” Nói xong, Thiết Quan đạo nhân thi lễ một cái về sau, không có làm giải thích nhiều, liền quay người rời đi.

Thiết Quan đạo nhân lời nói để ngũ tán nhân bên trong 4 người khác cùng Dương Tiêu đều rất là ngoài ý muốn. Không qua lại chỗ sâu tưởng tượng, cũng không có quá

nhiều ngoài ý muốn.

Tựa như hắn Dương Tiêu là hoa đào đảo Trình Anh hậu nhân, cũng không phải là đơn thuần chỉ là Minh giáo người.

Nói không chừng hòa thượng hay là người trong phật môn.

Đồng dạng.

Hắn Thiết Quan đạo nhân chính là người trong Đạo môn.

Có thể làm cho Thiết Quan đạo nhân nói như vậy người, như vậy người này chỉ sợ cực kì không đơn giản.

Này sẽ là ai đây

Quả nhiên là mỗi người đều có bí mật của mình.

Nóc nhà.

Chẳng biết lúc nào, Nhạc Duyên đã sớm đứng tại nóc nhà, cứ như vậy yên lặng nhìn phía dưới, phía dưới phát sinh hết thảy đều đều ở trong 2 mắt. (chưa xong đợi tiếp theo.)

—

Chương 24 : thủ đoạn

Gió đêm đối diện thổi qua. ：：：,

Tạo nên sau lưng áo bào theo gió mà giương.

Hơi lạnh cảm giác ngược lại là thổi tan cái này oi bức, để người có một loại sảng khoái cảm giác.

Nhạc Duyên cứ như vậy yên tĩnh đứng tại nóc nhà, lẳng lặng nhìn phía dưới. Trước đó bất quá là ngắn gọn hiểu rõ một chút, Nhạc Duyên liền từ Minh giáo cái này cả đám trên sắc mặt nhìn thấy một chút kỳ quái địa phương.

Mạc Sầu cùng Tiểu Long Nữ tới qua cái này bên trong, nhưng là Dương Tiêu bọn người kia hơi có vẻ ấp úng lời nói bên trong minh xác có giấu diếm ý tứ.

Không khó tưởng tượng.

Lúc trước, chỉ sợ đây cũng là bọn hắn bọn này Minh giáo cao tầng mất mặt thời điểm, bằng không mà nói cũng sẽ không như thế vội vàng tiến hành giáo chủ lựa chọn. Xuất hiện tình huống như vậy, chỉ có một cái khả năng, bọn hắn bị người cưỡng chế.

Bằng không mà nói lấy Nhạc Duyên hiểu rõ, cái này Minh giáo nội bộ hỗn loạn hẳn là sẽ còn tiếp tục, mà không phải sớm như vậy liền bắt đầu chuẩn bị tân giáo chủ dự bị.

Đến sớm không bằng đến đúng lúc.

Đối với Nhạc Duyên đến nói, lại là 1 cái cực tốt thời cơ.

Dương Tiêu…

Dương Quá hậu nhân a

Trong ánh mắt, nhìn chăm chú lên Dương Tiêu bóng lưng, trên người đối phương còn có thể trông thấy như vậy một tia quen thuộc người cái bóng. Nếu là như vậy, như vậy Dương Tiêu thân phận Mạc Sầu cùng Tiểu Long Nữ không có khả năng nhận không ra.

Cái này quan hệ cùng bối cảnh, liền quyết định hắn có thể cùng 2 người chấp nối.

Về phần Dương Quá hậu nhân vì sao lại tại Minh giáo vấn đề này Nhạc Duyên cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, bản này chính là lúc trước hắn cùng Minh giáo Thánh nữ làm ra hợp tác.

Tương Dương phá.

Lấy Quách Tĩnh vợ chồng tính tình, chắc chắn cùng Tương Dương cùng tồn vong.

Mà lúc trước hợp tác yêu cầu chính là muốn người trong Minh giáo tại Tương Dương thành phá thời điểm, cứu Quách Tĩnh vợ chồng, nhờ vào đó đổi lấy Minh giáo chính thức đại quy mô tiến vào bên trong nguyên cơ hội. Mà một lần kia an bài, chính là vì hôm nay làm chuẩn bị.

Lần trước tiện tay trồng cây, bây giờ lại là vì cho mình hóng mát.

Xem ra, tại hắn mang theo Niệm Tích rơi vào Kinh Nhạn cung thời điểm, Minh giáo cũng không có vi phạm lời thề. Nếu là không có đoán sai, Quách Tĩnh vợ chồng cùng Dương Quá vợ chồng bọn hắn đều hẳn là tại Minh giáo bên trong. Những năm gần đây, tại thiên hạ ở giữa chân chính bày ra phản kháng giang hồ môn phái cũng chỉ có Minh giáo.

Loại tình hình này cùng Quách Tĩnh vợ chồng mục tiêu, cùng bọn hắn giáo phái bản thân tính tình liền không ngoài ý muốn.

Nếu là dạng này, đã nói lên giáo đằng sau các đời giáo chủ đều sẽ Giáng long thập bát chưởng， Nhạc Duyên cũng sẽ không có quá lớn ngoài ý muốn.

Não hải bên trong nhớ lại phía trước không lâu Dương Tiêu ở trước mặt mình thi triển đến trọng kiếm kiếm pháp, lại là để Nhạc Duyên có cái khác suy đoán.

Từ Dương Tiêu chiêu thức bên trong Nhạc Duyên đã thấy hắn kiếm pháp cũng không toàn, hoàn toàn không có cảm nhận được trọng kiếm kiếm pháp tinh hoa. Lấy 1 thanh phổ phổ thông thông tinh cương trường kiếm thi triển trọng kiếm kiếm pháp, còn chưa tới cử khinh nhược trọng cảnh giới Dương Tiêu một kiếm kia tại trước mặt Nhạc Duyên bất quá là trò cười.

Chỉ là…

Nhạc Duyên có chút nghiêng đầu, suy nghĩ Dương Tiêu đến cùng là Dương Quá cùng ai hậu nhân

Lần này chưa kịp đi cổ mộ địa điểm cũ nhìn, nếu là cổ mộ địa điểm cũ vẫn còn tại người lời nói, như vậy hắn…

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, Nhạc Duyên biểu lộ cũng không khỏi tự chủ toát ra vẻ mỉm cười.

Ánh mắt hơi giương.

Hướng về núi phía dưới.

Kia là Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu rời đi phương hướng.

Sở dĩ cho bọn hắn 3 một cơ hội, thứ nhất là vì để cho đám người này tâm phục khẩu phục, thứ 2 chính là muốn mượn bọn hắn tay đem mình tin tức truyền lại cho Mạc Sầu.

Không tự mình ra ngoài, chính là bởi vì chính Nhạc Duyên chần chờ.

Kinh nghiệm của hắn, để hắn tại Mạc Sầu trước mặt không có bất kỳ cái gì phản bác giải thích lý do.

Loại tình hình này khiến cho Nhạc Duyên có một loại cất bước không tiến lên gian nan.

Bất quá nên tới cuối cùng là phải tới.

Hồi tưởng lại mình từng cùng ma chủng Lục Tiểu

Phượng đối thoại, cục diện này cũng là không phải triệt để tuyệt lộ, hắn hay là có như vậy 1 đầu quang minh đại đạo. Mà dưới mắt, hắn chính là muốn tại cái này Quang Minh đỉnh mở ra như thế một con đường.

Ngược lại là kia ngũ tán nhân bên trong Thiết Quan đạo nhân rời đi để Nhạc Duyên có chút ngoài ý muốn.

Nghe hắn lời nói, tựa hồ hắn còn có thể cầu viện.

Người trong Đạo môn.

Trương Quân Bảo cái bóng ở trước mắt lóe lên một cái rồi biến mất, Trương Quân Bảo tuyệt đối không phải cái này Thiết Quan đạo nhân sở cầu viện binh đối tượng.

Vậy hắn cầu sẽ là ai chứ

Đạo môn từ trước đến nay thần bí, dù là chính Nhạc Duyên xuất thân đạo môn, nhưng cũng không cách nào chân chính mò thấy.

Lại nói hiện tại hắn bất quá là ngốc không bao dài thời gian, với cái thế giới này hiểu rõ cũng bất quá là đại khái thăm dò cơ bản mạch lạc, về phần cái khác chi tiết vấn đề vẫn là không hiểu ra sao. Từ Trương Quân Bảo trong lời nói Nhạc Duyên đã biết Từ Hàng Tĩnh trai cùng Ma môn còn tại, chỉ bất quá tạm thời hóa thành ẩn thế môn phái ẩn tàng.

Nhưng cho dù là dạng này, cái này trăm năm qua bên trong 3 người giao phong vẫn là trải rộng toàn bộ giang hồ.

Thế cục không có đại biến, chẳng qua là Truyền Ưng, Quách Tương cùng Trương Quân Bảo 3 người trấn áp mà thôi.

Một khi mất đi người cuối cùng Trương Tam Phong trấn áp, như vậy cái này giang hồ thế cục chỉ sợ đã không phải là dưới mắt đơn giản như vậy.

Cho nên Từ Hàng Tĩnh trai cùng Ma môn còn tại, như vậy đạo môn bên trong cũng liền không chỉ chỉ là thuần dương sau cùng hơn chi Võ Đang, hẳn là còn có môn phái khác. Mà cái này Thiết Quan đạo nhân chính là xuất từ môn phái này.

Minh giáo kỳ thật có như vậy một chút kì lạ.

Nó khác biệt giang hồ chính đạo, cũng khác biệt ma đạo như thế, môn phái bên trong đệ tử tình huống căn bản dưới chính là mình môn phái bồi dưỡng được đến đệ tử, mà tại Minh giáo bên trong tình huống thì là càng thêm phức tạp, xem ra tựa như là vô số cùng chung chí hướng người đi cùng một chỗ tạo thành giáo phái.

Minh giáo đệ tử bên trong có Đạo môn, cũng có Phật môn, càng có môn phái khác.

Cho nên tại Thiết Quan đạo nhân rời đi về sau, Nhạc Duyên lực chú ý liền dừng ở nói không chừng hòa thượng trên thân. Đã Thiết Quan đạo nhân đi cầu viện, cũng không biết cái này Phật môn xuất thân nói không chừng hòa thượng là không cũng có đồng dạng cử động.

Quan sát sau một lúc lâu, thấy nói không chừng hòa thượng không có hành động này về sau, Nhạc Duyên liền tạm thời đem lực chú ý thu hồi lại.

Quả nhiên.

Cái này Minh giáo thật đúng là so nguyên bản tưởng tượng bên trong muốn phức tạp hơn.

Phật đạo ma 3 giáo… Không, có lẽ không chỉ là 3 giáo kết hợp phẩm.

Trước mắt Minh Không Nữ đế bộ dáng chợt lóe lên, Nhạc Duyên vươn tay nhẹ nhàng nhéo nhéo mi tâm về sau, cái này liền biến mất ở nóc nhà.

Rất nhanh.

Tại những này đều an bài về sau, Dương Tiêu cùng cả đám cũng tại cái này bên trong tán ra, riêng phần mình trở lại gian phòng của mình.

Sở dĩ dám ở tân giáo chủ ngay dưới mắt làm việc như thế, bọn hắn chỗ cầm chính là cái này tân giáo chủ tự phụ. Chí ít, dưới tình huống như vậy, đối Minh giáo đến nói đã không có so cái này càng nguy hiểm thế cục.

Két!

Đầu gỗ tiếng ma sát bên trong, cửa phòng bị đẩy ra.

Đi vào phòng Dương Tiêu thần sắc lộ ra có như vậy một

tia mỏi mệt.

Này tấm hình tượng, hắn cực ít ở trước mặt người ngoài bộc lộ , bình thường xuất hiện tại người khác trước mặt là phong lưu phóng khoáng hắn, là Minh giáo quang minh tả sứ.

Chỉ bất quá khi Dương Tiêu quay người đóng cửa phòng một khắc này, thân hình lại là bỗng nhiên bỗng nhiên ngay tại chỗ.

Khóe mắt quét nhìn mượn ngoài cửa sổ ánh trăng thấy rõ gian phòng bên trong bộ dáng, tại hắn nguyên bản cùng Vi Nhất Tiếu ăn cái gì bên cạnh bàn, chẳng biết lúc nào ngồi ngay thẳng 1 người. Mượn ánh trăng, Dương Tiêu thấy rõ bộ dáng của đối phương.

Nguyên bản nhấc đến cổ họng nhi tâm cùng một thân công lực đều tạm thời thả trở về, xoay người tại nhóm lửa ngọn đèn về sau, Dương Tiêu dùng một loại mang theo giọng giễu cợt nói: “Úc, ta còn tưởng rằng là ai, nguyên lai là Nhạc giáo chủ đại giá quang lâm!”

Giáo chủ trước đó thêm cái dòng họ, Nhạc Duyên liền biết Minh giáo trên dưới quả nhiên là không có 1 cái chân chính tâm phục.

Thử nghĩ

Cái này nếu là đổi lại là hắn tất nhiên cũng không hiểu ý phục.

“Không biết giáo chủ lần này đến đây không biết có

chuyện gì “

Đầu tiên là lấy thuộc hạ cấp bậc lễ nghĩa bái kiến về sau, làm đủ chuyện mặt mũi, Dương Tiêu lúc này mới kế tiếp theo hỏi: “Chẳng lẽ là Nhạc giáo chủ lần này đổi ý” đối phương xuất hiện tại gian phòng của mình, chỉ sợ mình cùng Vi Nhất Tiếu mưu tính sự tình cũng rơi vào đối phương trong mắt.

“…”

Nhạc Duyên trên mặt ý cười nhìn xem Dương Tiêu, mặc dù đối phương mặt không đổi sắc, duy trì trấn định, nhưng Nhạc Duyên nhìn ra được, Dương Tiêu khẩn trương.

Đưa tay ra hiệu đối phương sau khi ngồi xuống, Nhạc Duyên như là gian phòng này chủ nhân, mà nguyên chủ nhân Dương Tiêu mới là khách nhân đồng dạng trực tiếp xoay chuyển gian phòng bên trong chủ khách hình thức.

“Tâm sự “

“Nhìn thấy ngươi liền để ta nhớ tới đã từng một người bạn, như thật muốn bàn về đến quan hệ của ta và ngươi cũng không phải là đơn giản nhất giáo chủ cùng quang minh tả sứ thượng hạ cấp quan hệ.” Nhạc Duyên giống như 1 cái hòa ái tiền bối đồng dạng, chiêu đãi lên vãn bối tới. Tay phải vươn ra, kia đặt ở nơi xa trên ghế cái chén trực tiếp bị lăng không hút tới, đặt ở trước mặt về sau, lúc này mới xuất ra chẳng biết lúc nào treo ở bên hông bầu rượu hướng ly trà trước mặt bên trong thêm

lên rượu, vừa nói: “Rượu không phải tốt bao nhiêu rượu, hay là bản tọa để Thường Ngộ Xuân xuống núi mua, tự nhiên là so ra kém những cái kia trân nhưỡng.”

Dương Tiêu không nói gì, chỉ là lẳng lặng đánh giá trước mắt Nhạc Duyên, nhưng trong lòng thì đang một mực phỏng đoán đối phương ý đồ đến.

Hắn nửa đêm đi tới gian phòng của mình đến cùng là vì cái gì

Có thể dạng này lặng yên không một tiếng động đi tới cái này bên trong, hơn nữa còn là ngồi ngay ngắn ở mình trước đó ngồi trên ghế ngồi, cái này liền đại biểu cho hắn cùng Vi Nhất Tiếu mưu đồ sớm đã bị đối phương nhìn tại mắt bên trong, về phần Thiết Quan đạo nhân cầu viện chỉ sợ cũng giống như thế.

Nguyên bản hắn còn tưởng rằng là đối phương đổi ý, nhưng hiện tại xem ra căn bản không phải dạng này.

Đối phương tại cùng mình kéo việc nhà

Đúng!

Hiện tại tràn ngập tại Dương Tiêu trong lòng chính là cái này cảm giác quái dị.

Cúi đầu nhìn lướt qua trước mặt rượu, Dương Tiêu cũng không có tâm tư đi để ý tới đây có phải hay không là rượu ngon, bưng chén rượu lên liền uống một hơi cạn sạch, sau đó để lên bàn an tĩnh chờ đợi đối phương phát huy. Không có cách nào, hắn chỉ có thể lấy tĩnh chế

động.

“Rượu uống như vậy là phẩm không ra vị.”

Chén rượu dừng ở trước miệng, Nhạc Duyên nhấc lông mày nhìn lướt qua, chậm rãi phê bình nói: “Uống như vậy rượu, chẳng lẽ quang minh tả sứ là có tâm sự “

Ân

Dương Tiêu sắc mặt hơi biến, trong lòng bỗng nhiên nhảy một cái, hắn trực giác đến đối phương nổi lên chỉ sợ đã tới.

“Nhìn ngươi biểu lộ bản tọa là không có suy đoán sai.”

“Như vậy để bản tọa đoán xem.”

“Ngươi là nhớ tới người yêu của mình, hay là nhớ tới mình nữ nhi “

Ba!

Dưới thân ghế trực tiếp ngã trên mặt đất.

Không kịp để ý tới kia bị mình trượt chân ghế, Dương Tiêu sắc mặt đại biến đứng thẳng người, nhìn chòng chọc vào trước mắt cái này ngay tại chậm rãi thưởng thức rượu nam nhân, sau đó mỗi chữ mỗi câu mà hỏi.” Nhạc giáo chủ, lời này của ngươi là có ý gì “(chưa xong đợi tiếp theo.)

—

Chương 25 : Đạo gia cao nhân (thượng)

Chấn kinh.

Dương Tiêu nghĩ tới trước mặt giáo chủ này bất kỳ cách làm, nhưng tuyệt đối không ngờ đến đối phương sẽ nhấc lên chuyện như vậy.

Người thông minh tự nhiên sẽ không nhàn rỗi đưa ra một cái không có bất kỳ quan hệ gì sự tình.

Theo Dương Tiêu, cái này tân nhiệm giáo chủ võ công mạnh đến mức không còn gì để nói, nương theo lấy chính là không hợp thói thường tự tin đến tự phụ lòng tin, nhưng cũng không thể nói rõ đối phương chính là 1 cái kẻ ngu. Sự thật vừa lúc tương phản, bọn hắn Minh giáo cái này tân giáo chủ là 1 cái người cực kỳ thông minh.

Dương Tiêu cũng chưa từng cảm thấy đối phương chính là 1 cái kẻ ngu, nếu như vậy cho rằng lời nói như vậy hắn mới là 1 cái kẻ ngu.

Đối phương xuất hiện tại gian phòng của mình, tại mình cùng Vi Nhất Tiếu đám người quyết định chuyện tiến hành sau bất quá một lát liền xuất hiện tại cái này bên trong, lúc nào tới từ có thể nghĩ.

Cho nên

Dương Tiêu đang chờ.

Chờ đợi cái này tân giáo chủ thể hiện ra khác biệt vũ lực thủ đoạn.

Nhưng tại đối phương nói ra ngữ về sau, Dương Tiêu có chút hối hận, càng có như vậy một tia thẹn quá hoá giận cảm xúc ở trong lòng quanh quẩn.

Lời này là có ý gì

Còn có cái kia nữ nhi là chỉ cái gì

Lúc này, Dương Tiêu tâm tình kích động khiến cho dưới người hắn ghế lật đến đều không có để ý.

1 cái bất an suy nghĩ không ngừng tại não hải bên trong quanh quẩn, trước mắt càng là không ngừng hiện lên nữ tử kia bộ dáng, từ trước đến nay tỉnh táo quang minh tả sứ, giờ khắc này trở nên cùng giữa trưa ánh nắng đồng dạng để người cảm thấy hừng hực.

Tâm tình khuấy động, một thân công lực càng là bành trướng, gắn vào trên thân thư sinh áo tại chân khí phồng lên dưới không ngừng trên dưới rung động.

Dù là biết rõ không phải là đối thủ, nếu thật là như tưởng tượng bên trong như thế, vậy hắn Dương Tiêu cũng chỉ có thể liều mạng một lần.

Không có ngẩng đầu.

Nhạc Duyên hay là chậm như vậy đầu tư lý thưởng thức

cái này từ dưới núi mua được đó cũng chẳng ra sao cả rượu ngon.

Rượu vào miệng, Nhạc Duyên cảm nhận được càng nhiều hay là một cỗ đắng chát tại đầu lưỡi quanh quẩn, tràn ngập tại cuống họng bên trong.

Kình phong đập vào mặt.

Nhạc Duyên chỉ là tùy ý phất tay phất một cái, liền đem cái này cuồng loạn kình phong trừ khử tại vô.

“Nhịp tim nhanh như vậy!”

“Quang minh tả sứ, ngươi gấp.”

Nhạc Duyên đem kia đã trống rỗng chén rượu lại lần nữa thêm vào rượu, chỉ vào cái chén ra hiệu sau đó, lúc này mới tiếp tục nói: “Đừng khẩn trương như vậy, làm bản tọa tựa như là người xấu như.”

“…”

Dương Tiêu nhếch miệng, không nói gì, về phần trong lòng nghĩ như thế nào không được biết.

Trầm mặc nửa ngày, Dương Tiêu biết đơn thuần sốt ruột cũng không có một chút tác dụng nào, hắn chỉ có thể xoay người đem cái kia ngã tại trên đất ghế bày ngay ngắn, một lần nữa ngồi tại kia bên trong, bưng lên ly kia bị rót đầy rượu, nhàn nhạt uống một hớp.

Lần này, hắn phẩm đến một loại tên là đắng chát hương

vị.

Dưới núi rượu ngon quả nhiên không đẹp.

Kém đẳng hóa.

Thấy Dương Tiêu đè xuống tâm tình kích động, Nhạc Duyên lúc này mới lầm bầm lầu bầu nói: “Bản tọa từng cùng Nga Mi sơn một nhóm, tại kia bên trong nhìn thấy một cái tuổi trẻ mỹ mạo cô nương, tính tình xem ra ngoài cứng trong mềm, có một cỗ kì lạ khí chất.”

“Tại một phen hiểu rõ, thế mới biết nàng tên là Kỷ Hiểu Phù, là Nga Mi phái chưởng môn diệt tuyệt sư thái ái đồ 1 trong.”

Dương Tiêu nghe vậy không có lên tiếng, chỉ là nắm chặt chén rượu tay không tự chủ được tăng lớn một chút lực đạo, lập tức 1 cái cực nhỏ thanh âm truyền vào Nhạc Duyên lỗ tai. Ngước mắt quét qua, Nhạc Duyên liền nhìn thấy Dương Tiêu trên tay cái chén đã xuất hiện đạo đạo vết rạn.

“Cái cô nương này tính tình rất không tệ, có một cỗ khó gặp hiệp khí.”

“Bản tọa nhìn ra được, cái này Kỷ Hiểu Phù tại diệt tuyệt sư thái mắt bên trong còn tính là có chút thích 1 cái đồ đệ… Ngô, hẳn là thứ 2 ái đồ.”

“Bất quá chân chính để bản tọa chú ý cái này Kỷ Hiểu Phù cũng không phải là cái này.”

“Nghe nói nàng chính là Nga Mi phái cùng Võ Đang phái thông gia nhân tuyển, chính là Võ Đang 6 đồ Ân Lê Đình chưa quá môn phu nhân. Mà Nga Mi phái càng là phật gia môn phái, dạng này một môn phái ra chưa quá môn cô nương cũng đã không phải hoàn bích chi thân.”

“Mà theo bản tọa hiểu rõ, Võ Đang 6 đồ Ân Lê Đình mặc dù tính tình cùng cái khác 5 người so sánh hơi có vẻ khiếp nhược, nhưng cũng là 1 cái cực kì trọng lễ người… Cho nên để hắn đi trước ra 1 bước này, kia là tuyệt đối không thể nào.”

“Chậc chậc chậc… Chuyện kia liền trở nên có chút ý tứ.”

Nói đến đây bên trong, Nhạc Duyên chậm rãi đặt chén rượu xuống, rượu trong chén đã thấy đáy, ánh mắt dừng ở sắc mặt hơi có vẻ tái nhợt lại vẫn ra vẻ trấn định Dương Tiêu trên thân, nhìn lướt qua về sau, ánh mắt lại tại trên tay đối phương chén rượu bên trên dừng lại một chút, phía trên kia vết rách càng phát nhiều.

Dương Tiêu vẫn là không có nói chuyện, nhưng thân thể của hắn lại là đã đang run rẩy.

Hắn còn tại chờ.

Cũng còn muốn nghe.

Nhạc Duyên không có để Dương Tiêu thất vọng.

Trong suốt rượu tại tí tách thanh âm bên trong rơi vào chén rượu bên trong, rất nhanh liền đem chén sứ đổ đầy, bưng chén rượu nhẹ nhàng xoáy một chút, nhìn

xem chén rượu bên trong chất lỏng ở trước mắt lắc lư đồng thời Nhạc Duyên thanh âm tại gian phòng bên trong quanh quẩn.

“Chân chính để bản tọa chú ý chính là cái này Kỷ Hiểu Phù kiểu gì cũng sẽ rút ra nhàn rỗi thời gian, 1 người lặng yên không một tiếng động đi dưới núi 1 hộ nông gia đi gặp 1 người.”

“Kia là một cái niên kỷ cũng không lớn nữ hài nhi, xem ra cùng nàng sư muội niên kỷ không kém là bao nhiêu.”

“Nữ hài nhi kia bộ dáng…”

Nhạc Duyên ánh mắt lại dừng ở Dương Tiêu trên mặt, giờ khắc này Nhạc Duyên đã phi thường rõ ràng trông thấy đối phương trên mặt khẩn trương lại có mong đợi thần sắc, không có kế tiếp theo đi kích động tâm tình của đối phương, Nhạc Duyên vừa cười vừa nói: “Ngô, dáng dấp còn không tệ, cùng Kỷ Hiểu Phù cơ hồ một cái khuôn đúc ra đồng dạng. Đúng, cô bé kia tên gọi Dương Bất Hối.”

Ầm!

Lời nói vừa dứt, Dương Tiêu chén rượu trên tay liền bỗng nhiên vỡ vụn ra.

Tiểu nữ hài nhi…

Dương Bất Hối!

Dứt khoát!

Dương Tiêu giờ phút này làm sao lại không rõ.

Kia là nữ nhi của hắn, kia là hắn cùng Kỷ Hiểu Phù nữ nhi.

Về phần người trước mắt đang nói láo

Hắn cảm thấy lấy thân phận của đối phương còn không có nhàm chán đến nước này.

Như nghĩ triệt để để Minh giáo trên dưới chịu phục, trước mắt liền hẳn là đối phương bước đầu tiên.

Dương Tiêu muốn hỏi Kỷ Hiểu Phù tình huống, muốn hỏi cô bé kia Dương Bất Hối tình huống, nhưng há to miệng cuối cùng vẫn là bảo trì trầm mặc, chỉ là cả người xem ra có như vậy một chút đứng ngồi không yên.

Nhưng mà Nhạc Duyên cũng không có như vậy kết thúc, ngược lại là dùng một loại thổn thức ngữ khí cảm thán nói: “Chỉ tiếc… Không có mấy người nhìn thấy cái này che giấu nguy cơ.”

“! ! !”

Dương Tiêu biểu lộ biến đổi, hiển nhiên cũng nghĩ đến cái gì.

“Ta Minh giáo cùng Nga Mi phái quan hệ cũng không tốt, điểm này người trên giang hồ công sở đều biết.”

“Nga Mi phái chưởng môn diệt tuyệt sư thái tính tình

càng là không thể nghi ngờ.”

“Kỷ Hiểu Phù chính là học trò cưng của nàng 1 trong.”

“Nếu là diệt tuyệt sư thái biết việc này hậu quả này sẽ là như thế nào đây “

Nhạc Duyên ngón tay nhẹ nhàng điểm chén rượu khía cạnh, ánh mắt thì là dừng lại tại Dương Tiêu trên mặt, từ đối phương trên mặt nhìn thấy có thể thấy rõ ràng lo lắng cảm xúc. Chưa cùng chính Dương Tiêu lối ra, Nhạc Duyên đã thay hắn nói ra trong đó ảnh hưởng.

“Một khi có người cho diệt tuyệt sư thái tiết lộ tin tức, như vậy cuối cùng sẽ là cái dạng gì tràng cảnh “

“Ngươi hiểu rõ Kỷ Hiểu Phù tính tình, cũng càng hẳn là hiểu rõ diệt tuyệt sư thái tính tình.”

“Kỳ vọng càng cao, thất vọng liền sẽ càng lớn.”

“Như vậy kết cục cũng chỉ có một.”

“Đó chính là Kỷ Hiểu Phù hẳn phải chết không nghi ngờ, thậm chí bao gồm cái kia tên là Dương Bất Hối tiểu cô nương cũng giống vậy.”

Cạch!

Ghế tại thời khắc này chia năm xẻ bảy.

Dương Tiêu sắc mặt đã triệt để bối rối. Bởi vì hắn biết người trước mắt không có nói sai, nếu là bị người phát

hiện, kia chờ đợi Kỷ Hiểu Phù chỉ có tử vong 1 kết quả. Diệt tuyệt sư thái là một cái dạng gì người, trong thiên hạ ai chẳng biết hiểu

Kỷ Hiểu Phù tính tình hắn càng là rõ ràng.

Chỉ là tại trước đó hắn không biết mình còn có 1 cái tên là Dương Bất Hối nữ nhi.

Đối phương ở thời điểm này nói ra lời như vậy…

Dương Tiêu kinh ngạc nhìn chằm chằm kia ngồi ngay ngắn ở đó bên trong vẫn là không nhanh không chậm uống rượu Nhạc Duyên, trong lòng cực kỳ phức tạp. Hắn đã trong lúc mơ hồ minh bạch tâm tư của đối phương.

“Đi thôi!”

Phất phất tay, Nhạc Duyên nói: “Như muốn cho mình 1 cái không hối hận tương lai lời nói, vậy liền đi Nga Mi sơn đem mình phu nhân cùng nữ nhi mang về.”

“…” Dương Tiêu không nói gì, chỉ là lẳng lặng nhìn trước mắt giáo chủ này uống rượu, nhìn sau một lúc lâu, bỗng nhiên ôm quyền sau khi hành lễ, cái này liền quay người như gió đồng dạng đi ra khỏi phòng.

Bên ngoài.

Ngay tại Dương Tiêu đi tới đường xuống núi miệng thời điểm, hắn nhìn thấy 1 cái sớm tại kia bên trong chờ lấy Minh giáo đệ tử Thường Ngộ Xuân. Cái này hán tử khôi

ngô chính nắm một con ngựa đứng tại kia bên trong thổi gió Tây Bắc, xem ra cùng thời gian không ngắn.

Khi nhìn đến Dương Tiêu thân ảnh xuất hiện tại giao lộ về sau, Thường Ngộ Xuân lúc này mới dắt ngựa đi lên trước, đem trên tay dây cương đưa cho đối phương, nói: “Đây là giáo chủ để thuộc hạ giao cho Dương tả sứ. Đúng, giáo chủ để thuộc hạ chuyển đạt một câu.”

“Đi sớm về sớm.”

Nói xong, Thường Ngộ Xuân liền xoay người trực tiếp về núi đi lên.

Đưa mắt nhìn Thường Ngộ Xuân rời đi, Dương Tiêu tại cúi đầu nhìn nhìn trên tay dây cương, trầm mặc thật lâu.

Đây là muốn để hắn tâm phục khẩu phục a!

Lòng dạ bị đoạt, chỉ sợ hắn Dương Tiêu lật người không nổi.

Dương Tiêu trầm ngâm trong chốc lát, cuối cùng vượt trên thân ngựa, trong tay dây cương lắc một cái, tại tuấn mã tê minh thanh trung hạ núi đi.

Quang Minh đỉnh đại điện đỉnh chóp.

Nhạc Duyên đặt chân trên đó, nhìn xem con tuấn mã kia biến mất phương hướng, yên tĩnh không nói.

Đón ánh trăng, Nhạc Duyên không khỏi cảm thán.

Mình thật sự là một người tốt.

Vì chính mình thuộc hạ, cũng coi là vì chính mình vãn bối giải quyết như thế 1 cái vấn đề khó khăn không nhỏ, đây quả thực là giúp người làm niềm vui.

Thế nhưng là…

Ai có thể đến giúp hắn nhọc lòng đâu

“Ai!”

“Chính mình sự tình hay là chỉ có thể dựa vào tự mình giải quyết!”

Lắc đầu, lắc lư hạ thủ đưa rượu lên ấm, Nhạc Duyên quay người tự đại điện nóc nhà phiêu nhiên mà hạ.

Mặt trời mọc mặt trời lặn, mấy ngày thời gian đã qua.

Từ Quang Minh đỉnh rời đi Thiết Quan đạo nhân trên đường đi ẩn thân dịch dung, ban ngày nằm đêm ra hữu kinh vô hiểm đi tới thanh điền.

Nửa đêm lúc điểm.

Tại tránh đi Mông Cổ Thát tử cùng một chút chính đạo nhân sĩ về sau, Thiết Quan đạo nhân đi tới 1 cái phổ thông đạo quán trước mặt, đang muốn lấy một loại kì lạ gõ cửa pháp gõ mở đường xem đại môn thời điểm, đã thấy đạo quán đại môn đột nhiên mình mở ra.

1 đạo trong sáng mờ mịt thanh âm từ đạo quán chỗ sâu

truyền ra.

“Tới sớm, không bằng đến đúng lúc.”

“Sư đệ ta đoạn thời gian trước tại Vũ Di sơn một chỗ dốc đứng trên vách đá tìm được 1 gốc cây trà già, liền ở phía trên hái được một điểm Diệp tử, làm một điểm trà.”

“Hương vị rất là không tệ.”

“Cái này vừa mới là sư huynh ngâm tốt, còn xin sư huynh đánh giá một phen.”

Đạo quán trước.

Thiết Quan đạo nhân nhịn không được cười lên ở giữa, liền vượt cửa mà vào.

Ba!

Đại môn nhắm lại. (chưa xong đợi tiếp theo.)

—

Chương 26 : Đạo gia cao nhân (hạ)

Lốp bốp.

Kia là dầu thắp tại hỏa diễm dưới bắn nổ nhỏ bé tiếng vang.

Mượn hơi có vẻ mờ nhạt ánh đèn, 1 tên mặc áo xanh đạo bào người trẻ tuổi chính khoanh chân ngồi ngay ngắn ở đó bên trong, ở trước mặt hắn trên bàn thì là trưng bày hai ngọn ngay tại tản ra mùi hương nước trà. Hỗn màu vàng ánh đèn rơi vào trên người đối phương, tại nó trên thân bao phủ tầng 1 thần kỳ vầng sáng, nhìn qua có chút kì lạ.

Nhưng làm cho người ta chú ý nhất nhưng vẫn là 2 tóc mai từng sợi tóc trắng, cái này tại một người trẻ tuổi trên thân thực tế là quá mức dễ thấy.

Tiếng bước chân lên.

Tại trẻ tuổi đạo sĩ trong khi chờ đợi, Thiết Quan đạo nhân Trương Trung thân ảnh đã từ trong âm u từng bước một đi đến.

2 chân bước vào gian phòng một khắc này, Thiết Quan đạo nhân Trương Trung thân hình chính là dừng lại, ánh mắt dừng ở kia ngồi ngay ngắn ở đó bên trong an tĩnh chờ đợi mình sư đệ, ánh mắt thật lâu không trả.

“Sư huynh ta liền biết gặp lại liền sẽ là cái dạng này.”

Ánh mắt từ đối phương thái dương bên trên tóc trắng bên trên thu hồi, Thiết Quan đạo nhân đi tới trước mặt, 1 giương bãi xuống, đồng dạng ngồi xếp bằng, ánh mắt dừng ở trên mặt của đối phương, thở dài: “Từ tiểu đến nay, sư đệ ngươi từ trước đến nay đều là không quá nghe theo mình.”

“Ngay cả sư phó lời nói cũng thế.”

Vẻ mặt tươi cười bên trong, trẻ tuổi đạo sĩ cũng không nói lời nào, chỉ là cười hì hì đón mình sư huynh ánh mắt, đồng thời tay trái vén tay áo lên, bưng lên một chén trà, đặt ở trước mũi tinh tế ngửi một cái, nói: “Trà này là cực tốt, sư huynh không nếm thử sao “

“…”

Thiết Quan đạo nhân nghe vậy không khỏi không nói gì.

Cuối cùng chỉ có thể nhẹ nhàng lắc đầu, cũng không còn liền vấn đề này nói cái gì khác, đầu tiên là đem đỉnh đầu kia Thiết Quan cầm xuống dưới, đặt lên bàn, lộ ra một đầu buộc tốt tóc dài. Tóc dài bên trong, cũng không ít tóc trắng trộn lẫn trong đó, chỉ bất quá bình thường thời điểm đều bị rất tốt giấu ở bên trong. Sau đó Trương Trung lợi dụng động tác giống nhau bưng lên kia chén trà, bắt đầu chậm rãi phẩm lên trà tới.

Nước trà cửa vào.

Cái này khiến Trương Trung không tự chủ được tán

thưởng một tiếng.

“Trà ngon!”

“Riêng lấy phẩm cấp nhưng luận cực phẩm!”

“Sư đệ trà nghệ lại tiến bộ, chỉ là cách sư đệ làm trà ngộ đạo hay là có một điểm khoảng cách.”

Tại Minh giáo thời gian bên trong càng nhiều thời điểm hắn Trương Trung đều là cùng ngũ tán nhân cả đám uống chén rượu lớn ăn miếng thịt bự, dù sao trừ bỏ giáo phái phương diện bên ngoài bọn hắn càng nhiều cũng tại quân lược bên trên có hành động, có thể nói rõ giáo cùng cái khác giang hồ môn phái bản thân liền có khác biệt cực lớn.

Tại loạn thế, trong quân đội hành tẩu, tự nhiên cần hào khí.

Cái này thư giãn hành vi nếu để cho ngũ tán nhân bên trong 4 người khác trông thấy, chỉ sợ giờ phút này một đôi mắt châu đều sẽ triệt để trừng ra ngoài.

Đạo vận tràn trề, phong độ nhẹ nhàng.

1 dài 1 ít, 2 tên đạo sĩ quả nhiên là tiêu sái đến cực điểm.

Ngước mắt.

Trẻ tuổi đạo sĩ ánh mắt nhìn nhìn Trương Trung tóc kia bên trong xen lẫn tóc trắng, lại là so hắn bạch càng

nhiều, cũng là cười cười, nói: “Sư huynh còn nói ta… Mình nhưng cũng cũng không khá hơn chút nào!”

Trương Trung không có tiếp nhận cái đề tài này, ngược lại là quay đầu liếc nhìn 4 phía, dò xét một chút gian phòng này trang trí về sau, lúc này mới lên tiếng hỏi thăm về đến: “Sư phó đâu “

“Vân du tứ phương!”

Trẻ tuổi đạo sĩ nhấc dưới bả vai, đem chén trà bên trong nước trà uống một hơi cạn sạch về sau, rồi mới hồi đáp: “Hành tích mờ mịt không biết tung tích, ngay cả ta cũng không tìm được.”

Đáp án này cũng không có để Trương Trung có sở ý bên ngoài.

Cho tới nay, cho dù là sư huynh đệ hai người đều thân là đối phương đồ đệ, lại là cho tới bây giờ cũng vô pháp dám vỗ ngực nói giải cái này sư phó. Lại nói bắt đầu, cái này sư phó đối bọn hắn sư huynh đệ hai người dạy bảo, cũng không phải là bình thường giang hồ môn phái tay nắm tay dạy bảo, ngược lại là nuôi thả thức giáo dục.

Bọn hắn sư huynh đệ có thể nhìn ra thế gian này tuyệt đại bộ điểm người vận mệnh, lại là nhìn không ra sư phụ mình vận mệnh.

Nguyên bản Trương Trung coi là thế gian này không có quá nhiều ngoài ý muốn, thế nhưng là tại vài ngày trước, hắn tại Minh giáo lại lần nữa gặp phải một người như vậy.

Minh giáo tân nhiệm giáo chủ.

Nhạc Duyên.

Là cảnh giới của hắn thấp, hay là cái này tân giáo chủ đã vượt qua vận mệnh giới hạn.

Hắn duy nhất có thể nhìn ra chính là đối phương cao quý không tả nổi, thâm bất khả trắc.

Tướng mạo…

Người kia tướng mạo quá mức quỷ dị.

Thấy Trương Trung chưa phát giác ở giữa rơi vào trầm mặc, trẻ tuổi đạo sĩ quan sát sau một lúc lâu, liền trực tiếp hỏi thăm: “Sư huynh sẽ không vô cớ mà về, lần này trở về tất nhiên là tại Minh giáo đụng phải giải quyết không được sự tình, gặp phải nhìn không thấu người.”

“Mà có thể để cho sư huynh cảm thấy khó giải quyết như vậy người, chỉ sợ tuyệt không đơn giản.”

“Không sai.”

Thân là sư huynh, Trương Trung cũng không có chút do dự nào không dứt, đối với mình sư đệ phỏng đoán hắn gật đầu thừa nhận xuống dưới, trên thực tế cũng là như thế, “Ta đại khái gặp phải 1 cái cùng sư phó đồng dạng người.”

“! ! !”

Câu nói này để trẻ tuổi đạo sĩ sắc mặt ngưng lại, nguyên bản nhàn nhã thần sắc lập tức biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó chính là bộ dáng nghiêm túc.

Người bên ngoài có lẽ không rõ, nhưng trẻ tuổi đạo sĩ há lại sẽ không rõ mình sư huynh trong lời nói biểu đạt ra hàm nghĩa

“Úc “

Chén trà sớm đã buông xuống, thân thể đoan chính bên trong, trẻ tuổi đạo sĩ trực tiếp mở miệng hỏi thăm về lai lịch của người này: “Hắn là ai “

“Đương nhiệm Minh giáo giáo chủ, Nhạc Duyên! 1 cái biến mất 100 năm người tái hiện thế gian.”

Đối với sư đệ vấn đề, Trương Trung cũng không có bất kỳ cái gì giấu diếm, nói thẳng ra tồn tại trong lòng của hắn tên của người này.

Trẻ tuổi đạo sĩ thần sắc có như vậy một chút kỳ quái: “Nhạc… Duyên “

“Ừm!”

Trương Trung khẳng định nhẹ gật đầu.

Kinh ngạc nhìn mình chằm chằm sư huynh Trương Trung thật lâu, trẻ tuổi đạo sĩ lúc này mới dùng một loại kì lạ ngữ khí lặp lại một lần: “Minh giáo giáo chủ Nhạc Duyên” thấy Trương Trung lại lần nữa khẳng định về

sau, trẻ tuổi đạo sĩ lúc này mới biểu lộ kỳ quái nói: “Sư huynh, sư đệ ta cái này bên trong có 1 cái tin tức ngầm, ngươi có thể nghe một chút.”

“Ừ” Trương Trung biểu lộ nghiêm, mình sư đệ như vậy thần sắc hiển nhiên là có ngoài ý muốn tình trạng, ánh mắt của hắn cũng biến thành nghiêm túc, chậm đợi sư đệ nói ra hắn đạt được giang hồ tin tức.

“Đoạn thời gian trước.”

“Phần lớn bên trong lưu truyền một tin tức, một cái tuổi trẻ tóc trắng đạo sĩ dưới ban ngày ban mặt tại Nhữ Dương Vương phủ bên trong 3 chiêu đánh chết huyền minh Nhị lão, nghênh ngang rời đi.”

“Kia tóc trắng đạo sĩ tự xưng họ Nhạc tên duyên.”

Trương Trung sững sờ.

Nhướng mày, Trương Trung trực tiếp mở miệng nói: “Thời gian!”

Tại trẻ tuổi đạo sĩ nói ra xác thực thời gian về sau, Trương Trung biểu lộ trở nên quái dị đến cực điểm.

“Không!”

“Không đúng!”

“Đây không phải là 1 người!”

Thời gian cùng địa điểm đều không phù hợp, lưỡng địa

khoảng cách 1,000 dặm, mà lại người kia bộ dáng hình dung cũng cùng Minh giáo tân nhiệm giáo chủ khác biệt.

Như vậy chỉ có một cái kết luận.

Có người đang giả mạo.

Ai đang giả mạo ai

Lại hoặc là 2 người đều đang giả mạo

Nửa ngày.

Trẻ tuổi đạo sĩ thanh âm tại gian phòng bên trong quanh quẩn: “Minh giáo bên trong có ghi chép đi” tuy là hỏi thăm, nhưng lời nói bên trong ý tứ lại là khẳng định.

Gật gật đầu, Trương Trung nói ra Minh giáo điển tịch bên trong ghi chép, ở trong đó từng có lấy rất rõ ràng miêu tả.

Tổng kết lại chỉ có một cái hình dung từ.

Tóc trắng đạo sĩ.

“3 chiêu đánh chết kia 2 cái Đạo gia phản đồ” Trương Trung thanh âm hơi có vẻ rung động, hiển nhiên tin tức này bên trong tóc trắng đạo sĩ nó võ công cũng khủng bố phi thường. Huyền minh Nhị lão trên giang hồ có không thấp thanh danh, mặc dù không hề tốt đẹp gì, nhưng một tay huyền Minh Thần chưởng để bất luận kẻ nào cũng sẽ không khinh thường đối phương, nhưng chính là như thế 2 cái xuất thân Đạo gia phản đồ lại là bị

người 3 chiêu đánh chết. Như vậy cái này người xuất thủ võ công cũng xưng bên trên là khủng bố.

Trương Trung kinh ngạc.

Đồng dạng.

Trẻ tuổi đạo sĩ cũng đang kinh ngạc.

“Minh giáo tân giáo chủ” từ mình lời của sư huynh bên trong hắn đã phỏng đoán đến Minh giáo bên trong phát sinh biến hóa, Minh giáo sự tình hắn từ trước đến nay chú ý, dù sao tại sư huynh đệ hai người trong mắt cái này Minh giáo là trong thiên hạ duy nhất có thể đạt thành khu trục Thát tử thế lực. Nhưng chính là như thế 1 cái Minh giáo, nội bộ trên dưới cũng không ít cao thủ, chỉ có như vậy lại bị người chiếm giáo chủ chi vị.

Trở thành giáo chủ không phải quang minh tả sứ, cũng không phải 4 ** vương bên trong người, càng không phải là sư huynh bọn hắn ngũ tán nhân bên trong 1 người, mà là 1 cái người xa lạ. Mà sư huynh lần này xanh trở lại ruộng cử động, liền đại biểu cho Minh giáo trên dưới không thể làm gì, chỉ sợ là bị người cưỡng ép áp đảo.

Người này đồng dạng khủng bố phi thường.

1 thiếu niên hình tượng, mái tóc màu đen, lấy một thân áo tím.

Một thanh niên hình tượng, mái đầu bạc trắng, mặc một thân đạo bào.

Lại là tại thời khắc này, tại khác biệt địa phương đỉnh lấy cùng là một người danh tự.

Gian phòng bên trong, trở nên phá lệ an tĩnh lại.

Chỉ có kia bấc đèn bắn nổ thanh âm rõ ràng lọt vào trong tai, sư huynh đệ đối thoại tại triển khai.

“Đạo môn chúng ta bên trong, có bao nhiêu người có thể đủ làm được dạng này “

“Ta hiểu rõ bên trong chỉ có 2 cái.”

“Đúng vậy a, chỉ có 2 cái.”

“Nhưng có khả năng chỉ có 1 cái.”

“Võ Đang phái chưởng môn.”

“Trương Tam Phong.”

“Vậy sư huynh liền phụ trách Võ Đang một nhóm, lấy Đạo gia môn nhân thân phận bái phỏng cái này danh chấn thiên hạ đại tông sư. Nghĩ đến cái thân phận này sẽ không để cho Võ Đang trên dưới làm khó sư huynh Thiết Quan đạo nhân Minh giáo bối cảnh.”

“Ha!”

Trương Trung nghe tới cái này bên trong không khỏi cảm thấy buồn cười, nhìn xem mình sư đệ kia vẫn hiển lười biếng thần sắc, hỏi ngược lại: “Vậy sư đệ ngươi đây

“

Chẳng biết lúc nào, trẻ tuổi đạo sĩ từ bên người xuất ra 1 cái 2 màu trắng đen vũ mao phiến, ngay tại trước người nhàn nhã đong đưa cây quạt, thỉnh thoảng đem những cái kia tại ánh nến phía trên xoay quanh muỗi nga dùng mặt quạt nhẹ nhàng vỗ bay ra ngoài.

“Sư đệ ta tất nhiên là ở nhà pha trà, lại cùng quý khách lâm môn.”

Trẻ tuổi đạo sĩ vung vẩy trong tay vũ mao phiến, một thân đạo trang hắn giờ phút này ngược lại là nhiều hơn một phần nho nhã hương vị, quạt lông có chút chập chờn bên trong, tăng thêm kia tư thái cùng khí chất, rất có một loại Tam quốc gia cát chi vận.

Quý khách lâm môn

Trương Trung nghe vậy mặt mày nghiêm, nhìn chằm chằm đối phương, thở dài: “Ngươi lại dùng!”

“Sư huynh vừa mới không phải cũng là mà !”

Không có phản bác, trẻ tuổi đạo sĩ chỉ là nghiêng đầu cười cười, hỏi ngược một câu.

“…”

Đối đây, Trương Trung vậy mà không lời nào để nói, phản bác không được.

Sư huynh như thế.

Sư đệ cũng là như thế.

Bởi vì cái gọi là không phải người một nhà, không tiến vào một nhà cửa.

Quạt lông động tác dần chậm, trẻ tuổi đạo sĩ biểu lộ trở nên nghiêm túc, 2 mắt xuất thần nói: “Bởi vì sư đệ rất muốn cùng đạo môn tiên hiền so sánh với 1 so.”

“Nhìn xem là Viên Thiên Cương cùng Lý Thuần Phong càng mạnh, hay là sư huynh Trương Trung cùng ta Lưu Cơ thanh xuất vu lam!”

Trương Trung nghe vậy dở khóc dở cười.

Lắc đầu, đem kia bày trên bàn Thiết Quan cầm lên, mang quay đầu bên trên, sau đó liền đứng dậy rời đi.

Rất nhanh.

Đạo quán lại lần nữa lâm vào yên tĩnh. (chưa xong đợi tiếp theo.)

—

Chương 27 : thế gian chi ác (thượng)

Trời nắng chang chang.

Nóng rực ánh nắng trải rộng trước mắt, mang đến một cỗ đến từ đáy lòng khô nóng cảm giác.

Tại cái này mùa, chính là nóng bức thời điểm.

Người đứng tại mặt trời dưới đáy, đều không hiểu có một loại sắp bị nướng cháy cảm giác. Đối với người bình thường như thế, đối có chút võ giả cũng giống như thế. Nóng đến phiền muộn thời điểm, hận không thể cả người đều cởi áo nới dây lưng, lại hoặc là lập thân hàn băng bên trong.

Đương nhiên.

Tương đối mà nói, có người đối loại cảm giác này có lẽ muốn nhẹ nhõm như vậy một chút.

Thiếu Lâm tự.

Nơi này các hòa thượng muốn nhẹ nhõm quá nhiều.

Đỉnh lấy đầu trọc bọn hắn cho dù là tại ánh nắng chiếu rọi xuống, toàn bộ trán nhi đều tản ra một cỗ sáng trưng cảm giác. Thời tiết, tự nhiên hay là nóng, nhưng tại dưới mắt, nhưng lại làm cho bọn họ có một loại phá lệ mát mẻ cảm giác.

Sở dĩ dạng này, là bởi vì xuất hiện tại nơi này 1 người.

Một nữ nhân.

1 cái mang theo mũ rộng vành nữ nhân.

Thiếu Lâm tự là phật gia chùa chiền , dưới tình huống bình thường là không quá hoan nghênh nữ tính tới đây, trừ phi những cái kia giang hồ môn phái bên trong trưởng lão cùng một đám nữ tính cao thủ loại hình, tỉ như Nga Mi phái chưởng môn diệt tuyệt sư thái.

Nhưng tại hôm nay, một chút hòa thượng của Thiếu Lâm tự lại là kinh ngạc phát hiện, cái này điều khoản đối một ít người đến nói cũng không thích ứng.

Hôm nay xuất hiện thiếu nữ này, đó là thuộc về 1 người trong đó.

Một thân tố y, thua 1 thanh kiếm.

Nàng cứ như vậy đi tới Thiếu Lâm tự.

Thiếu nữ đứng tại kia bên trong, liền tựa như mang theo trong núi một vũng thanh tuyền đi tới nhân gian, tại cái này chói chang ngày mùa hè bên trong thêm ra một tia lạnh buốt, trên dưới quanh người tản ra một cỗ kì lạ ý lạnh. Chỉ cần coi trọng như vậy một chút, liền sẽ làm cho lòng người bên trong lửa nóng đều sẽ yên tĩnh số điểm.

“A di đà phật!”

Một thân thanh thúy phật hiệu, thiếu nữ chắp tay trước ngực nhắc tới âm thanh về sau, cái này liền tại tăng nhân Thiếu lâm tự dẫn đầu dưới, trực tiếp tiến vào Thiếu Lâm tự, cũng không có gỡ kiếm mà đi.

Phía sau núi.

Cái này bên trong từ phương diện nào đó đến nói, thuộc về Thiếu Lâm tự cấm địa, cho dù là chùa bên trong tăng nhân dưới tình huống bình thường cực ít có tư cách bước vào cái này bên trong, nhưng tại hôm nay, cái này đột ngột tới cửa thiếu nữ lại là tại Thiếu Lâm tự phương trượng dẫn đầu xuống tới đến nơi đây.

Đi lại phương tung bên trong, thiếu nữ đặt chân ở nơi đây, sau đó vô song cung kính đi 1 cái vãn bối chi lễ, thanh âm thanh thúy quanh quẩn ra.

“Vãn bối Từ Hàng Tĩnh trai nói Tĩnh Am phụng gia sư chi mệnh bái kiến 3 vị tiền bối.”

…

Tây Tạng.

Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu thân hình tại cái này hơi có vẻ hoang vu cao nguyên bên trên gấp chạy mà đi.

Một thân nghe rợn cả người khinh thân công pháp tại thời khắc này bị hắn thi triển đến cực điểm, người lướt qua càng là cơ hồ cuốn lên một trận cuồng phong. Mà tại hắn hậu phương nơi xa, thì là đuổi theo mấy tên

người mặc áo đỏ phiên tăng.

“…”

Quay đầu nhìn lướt qua kia bám dai như đỉa phiên tăng, Vi Nhất Tiếu thần sắc trên mặt đều là âm trầm. Cái này Tây Tạng quả thật là 1 cái để người không tốt sống chung địa phương, ai cũng không biết ở trên mảnh đất này ẩn giấu đi cao thủ như thế nào.

Có thể làm cho hắn đường đường Minh giáo pháp vương tự mình thừa nhận cao thủ, tự nhiên là chẳng phải đơn giản.

Đương nhiên.

Tại kiến thức tân nhiệm giáo chủ kia thâm bất khả trắc võ công về sau, đối với Vi Nhất Tiếu đến nói, bọn này phiên tăng bên trong xuất hiện người cũng chỉ có thể tính làm thông thường cao thủ. Hồi tưởng đến vừa mới giao phong, Vi Nhất Tiếu cũng không thể không tán thưởng đối phương tại bàn tay bên trên công phu không thể khinh thường, mà lại trên tay đối phương võ công cũng làm cho người cảm thấy có như vậy một tia nhìn quen mắt cảm giác.

Bởi vì kia võ công tựa hồ không phải hắn Vi Nhất Tiếu vốn là muốn tượng bên trong bộ dáng, ngược lại là có một loại bên trong nguyên võ công ảo giác.

Cái kia một tay trên lòng bàn tay võ công, ngược lại là giống nhau Thiếu Lâm tự tuyệt học long trảo thủ.

Chẳng lẽ người của Thiếu Lâm tự đem bọn hắn thế lực phát triển đến cái này bên trong đâu

Không!

Không đúng!

Ý niệm mới vừa nhuốm, lập tức liền bị chính Vi Nhất Tiếu lật đổ. Bởi vì tục truyền Thiếu Lâm tự cũng xuất hiện qua không ít phản đồ, nếu như Thiếu Lâm tự thế lực thật có thể đẩy lên Tây Tạng, chỉ sợ bọn họ Minh giáo tình cảnh sẽ càng thêm gian nan.

Phải biết Thiếu Lâm tự thế nhưng là cùng bọn hắn Minh giáo là có thù.

“Hừ!”

“Được rồi!”

“Tạm thời không cần để ý tới bọn hắn, chính sự quan trọng!”

Lau một cái khóe miệng lưu lại vết máu về sau, Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu tốc độ lại lần nữa tăng tốc, lập tức nhấc lên đầy trời trong bụi mù, lấy tốc độ khủng khiếp biến mất tại truy đuổi người trước mắt.

Hậu phương.

Ăn một bụng tro 2 cái áo đỏ phiên tăng thấy thế rốt cục từ bỏ kế tiếp theo truy đuổi dự định, chỉ có thể tại một đám nghe không hiểu hùng hùng hổ hổ âm thanh bên

trong ngừng lại. Chỉ là mắng nửa ngày, tựa hồ nghe đến cái gì, người liền ngạc nhiên đứng tại kia bên trong, kinh ngạc nhìn một chút kia xa xa đại khái phương hướng, khom người thi lễ một cái về sau, cái này 2 tên áo đỏ phiên tăng cái này liền quay đầu xong trở về.

Bởi vì bọn hắn biết đã là đuổi không kịp, cũng là đến thế lực của bọn hắn phạm vi.

Tại dậm chân, chính là vi phạm Lạt Ma chi lệnh.

Nửa ngày sau.

Vi Nhất Tiếu sắc mặt kỳ quái đứng tại trên một tảng đá, rất là kỳ quái đánh giá trước mặt cách đó không xa ngồi ngay ngắn ở đó bên trong nhìn xem một đám dê bò áo đỏ tiểu hòa thượng.

Rất kỳ quái.

Tại hắn bước vào nơi này một khắc này, sự chú ý của hắn liền bị cái này áo đỏ tiểu hòa thượng hấp dẫn.

Tiểu hòa thượng tại chăn dê.

Đây chính là Vi Nhất Tiếu nhìn thấy một màn.

Nhìn nhìn kia cách đó không xa bầy cừu, lại nhìn một chút ngồi ngay ngắn ở trong áo đỏ tiểu hòa thượng, Vi Nhất Tiếu chỉ cảm thấy tình cảnh trước mắt có chút quỷ dị, để người có một loại nói không nên lời cảm giác, tựa như là cái kia bên trong không đúng lắm.

Dừng một chút, Vi Nhất Tiếu cái này liền cất bước tiến lên, từ bầy cừu bên trong đi tới, đi tới kia áo đỏ tiểu hòa thượng trước người, chào hỏi: “Tiểu hòa thượng.”

Ngẩng đầu.

Áo đỏ tiểu hòa thượng nhìn qua xuất hiện ở trước mắt người, nháy nháy mắt, tựa hồ không rõ ràng cho lắm, thanh tịnh trong 2 mắt đều là vẻ nghi hoặc.

“…”

Vi Nhất Tiếu bị cái này môi hồng răng trắng tiểu hòa thượng nhìn sững sờ, vừa mới leo đến cổ họng lời nói lại lần nữa cho nén trở về, kinh ngạc bỗng nhiên nửa ngày, lúc này mới kịp phản ứng, trực tiếp mở miệng hỏi: “Ta muốn nghe được một chút…”

Còn chưa có nói xong, Vi Nhất Tiếu vấn đề liền bị người đánh gãy xuống dưới.

“Ngươi là đang tìm người sao “

Áo đỏ tiểu hòa thượng lời nói để Vi Nhất Tiếu thần sắc ngẩn ngơ, chưa mở miệng lời nói toàn bộ ngăn ở cổ họng, cái này tiểu hòa thượng…

Vi Nhất Tiếu trầm mặc tựa hồ cho 1 cái khẳng định đáp án.

Áo đỏ tiểu hòa thượng thấy thế khẽ vuốt cằm tự nhủ: “Có phải là đang tìm 2 cô gái, 1 cái nữ đạo sĩ 1 cái nữ tử áo trắng “

Đối phương trực tiếp để Vi Nhất Tiếu một bụng lời nói cho sinh sinh giấu ở tim, đối phương liền tựa như bụng hắn bên trong giun đũa, hắn nghĩ gì, còn chưa lối ra cũng đã bị người nói thẳng ra.

Chưa cùng Vi Nhất Tiếu mở miệng, liền thấy áo đỏ tiểu hòa thượng lên tiếng lần nữa: “Các nàng hướng bên kia đi.”

“Ngươi đến cùng là ai “

Lúc này Vi Nhất Tiếu rốt cục phản ứng lại, ánh mắt nhìn chòng chọc vào cái này ngồi ngay ngắn ở một đám dê bò bên trong áo đỏ tiểu hòa thượng, mặt lộ vẻ kinh hãi. Cho tới nay, hắn đường đường Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu hành tẩu giang hồ cũng coi là kiến thức rộng rãi, còn chưa hề đụng phải như bây giờ chuyện quỷ dị.

Áo đỏ tiểu hòa thượng không nói gì, mà là mặt chứa ý cười đứng người lên, duỗi ra kia béo múp míp tay nhỏ, hướng Vi Nhất Tiếu trên thân vỗ tới.

“! ! !”

Tránh không khỏi, để không xong, Vi Nhất Tiếu nhìn chòng chọc vào kia áo đỏ tiểu hòa thượng duỗi ra tay nhỏ, xem ra bất quá là phổ thông động tác, trong mắt hắn thì là một loại đại khủng bố.

Vi Nhất Tiếu lại lần nữa cảm nhận được lúc trước đối mặt bạch y nữ tử kia lúc khủng bố.

Hắn vậy mà tìm không được có thể tránh biện pháp.

Ba!

Tay nhỏ cứ như vậy tại Vi Nhất Tiếu nhìn chăm chú bên trong, đập vào trên bờ vai.

Nghiêng đầu sang chỗ khác.

Gặp lại chính là áo đỏ tiểu hòa thượng một mặt từ bi tiếu dung, một tiếng phật hiệu âm thanh bên trong, Vi Nhất Tiếu chỉ cảm thấy cả người đột ngột khốn lên, ngay cả mí mắt mở ra tựa hồ cũng cần 1,,000 cân lực lượng mới đủ lấy chèo chống kia dưới hợp mí mắt.

“Ừm! ! !”

Bỗng nhiên mở mắt ra, Vi Nhất Tiếu cả người thật giống như bị dòng điện vọt qua đồng dạng đứng lên, đầu tiên là liếc nhìn 4 phía về sau, quan sát hoàn cảnh sau lúc này mới tự nhủ: “Đáng chết! Ta làm sao lại ngủ!”

Tây Tạng từ trước đến nay đối người Trung Nguyên đến nói rất là thần bí, cho dù là Minh giáo dưới mắt chỗ Tây Bắc, nhưng Tây Tạng tình huống bên trong bọn hắn đồng dạng hiểu rõ không sâu, dù sao Minh giáo lực chú ý đều là đặt ở những phương diện khác.

Nhưng cho dù là dạng này, Vi Nhất Tiếu hay là biết cái này giấu truyền Phật môn không thể khinh thường.

Trước đó trên đường đi cùng Kim Cương môn người lên

xung đột, đó bất quá là ngoài ý muốn, là hắn nhìn bất quá những này áo đỏ lạt ma làm việc biện pháp. Đều nói Phật môn làm việc từ bi, có thể từ bọn này Kim Cương môn người trên thân hắn là không nhìn thấy mảy may từ bi chi ảnh.

Gặp chuyện bất bình, tất nhiên là thuận tay rút đao.

Lại nói lấy khinh công của hắn, bọn này lạt ma còn chưa đủ lấy đối với hắn Thanh Dực Bức Vương tạo thành uy hiếp.

Trên thực tế cũng là như thế.

Bọn này Kim Cương môn người không có tạo thành mảy may uy hiếp, chỉ bất quá…

Hắn vừa mới là thế nào ngủ

Hắn nhớ được mình chỉ là chuẩn bị nghỉ ngơi một chút.

Não hải bên trong không tự chủ được hiện lên cái kia áo đỏ tiểu hòa thượng bộ dáng, Vi Nhất Tiếu lại quay đầu nhìn chung quanh một chút hoang vu một mảnh trống trải hoang dã, không có cái gọi là đàn trâu, cũng không có cái gọi là tiểu hòa thượng, có chỉ là hoàn toàn yên tĩnh, còn có con kia đỉnh sáng rực tinh huy.

Lại quay đầu nhìn ra xa 4 phía.

Nhìn một chút bầu trời.

Vi Nhất Tiếu sắc mặt đã giữa bất tri bất giác trở nên

ngưng trọng lên.

Đây là mộng sao

Không!

Không đúng!

Đây tuyệt đối không phải là mộng!

Ngày có chút suy nghĩ đêm có chỗ mộng, tuy nói có dạng này tục ngữ, nhưng tại giờ khắc này Vi Nhất Tiếu là tuyệt đối sẽ không tin tưởng.

Trầm mặc nửa ngày, Vi Nhất Tiếu hướng phương bắc nhìn sang.

Nửa ngày.

Thân hình khẽ động, Vi Nhất Tiếu trực tiếp cải biến nguyên bản phương hướng, hướng phương bắc gấp chạy mà đi.

Sau 2 canh giờ.

Vi Nhất Tiếu mượn ánh trăng, ngơ ngác đứng tại chỗ, sững sờ nhìn xem kia ngồi ngay ngắn ở đống lửa trước nhìn mình chằm chằm 2 người phụ nữ.

“Vi Nhất Tiếu “

Xích Luyện tiên tử bờ môi khẽ nhúc nhích, nói ra xuất hiện người ở chỗ này, trên mặt có như vậy một chút nghi

hoặc.

Đồng dạng.

Tiểu Long Nữ cũng là như thế.

Vi Nhất Tiếu không có lên tiếng, hắn chỉ là kinh ngạc đứng tại kia bên trong.

Hồi lâu.

Ngẩng đầu, nhìn về phía đỉnh đầu vùng trời này.

Hắn lần thứ 1, chân chính cảm thấy trên phiến đại địa này thần bí khó lường.

Cùng lúc đó.

Minh giáo.

Quang Minh đỉnh.

Ngồi ngay ngắn ở giáo chủ chi vị bên trên, ngay tại nhắm mắt dưỡng thần Nhạc Duyên bỗng nhiên mở hai mắt ra.

2 con ngươi hướng lên trên.

Ánh mắt tựa hồ muốn trực thấu đỉnh đầu nóc nhà, nhìn về phía kia vô tận bầu trời đêm cuối cùng.

Mà đứng ở phía dưới Thường Ngộ Xuân giờ khắc này rất rõ ràng trông thấy Nhạc Duyên cái trán chỗ mi tâm

xuất hiện 1 đầu loáng thoáng vết máu.

“Lưu tại Thanh Dực Bức Vương trên thân chân khí biến mất không thấy gì nữa.”

Đưa thay sờ sờ mi tâm chảy ra một giọt máu tươi, Nhạc Duyên dùng chỉ có chính mình mới có thể nghe thấy thanh âm tự nhủ: “Vi Nhất Tiếu cũng chưa chết… Đây là cảnh cáo… Không đúng, đây là tỉnh táo.”

Hắn vốn là lấy Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu trên thân đạo này bị hắn đánh vào chân khí làm chân khí lưu hình.

Chỉ là giờ khắc này đạo chân khí này bị cố ý tiêu trừ.

“Ưng Duyên a…” (chưa xong đợi tiếp theo.)

—

Chương 28 : thế gian chi ác (hạ)

Hoang vu nhân tế hoang nguyên bên trên.

Một thân áo đỏ tiểu hòa thượng Ưng Duyên ngay tại 1 người ngồi xổm ở 1 cái vũng nước đọng trước mặt, sắc mặt lạnh nhạt đánh giá thế thì chiếu vào hố nước bên trong trăng khuyết.

Nhìn nửa ngày, Ưng Duyên vươn ngón trỏ nhẹ nhàng tại kia trên mặt nước một điểm, nguyên bản bình tĩnh như mặt gương mặt nước nhất thời từng vòng từng vòng gợn sóng. Gợn sóng dập dờn bên trong, thế thì chiếu vào trên mặt nước trăng khuyết lập tức mơ hồ vặn vẹo.

“… Chỉ có thể làm được cái này bên trong.”

Lắc đầu, Ưng Duyên cái này liền đứng lên, quay đầu lại hướng Vi Nhất Tiếu rời đi phương hướng nhìn lướt qua về sau, cái này liền quay người nện bước không nhanh không chậm bước chân hướng cung điện Potala phương hướng đặt chân mà đi.

Thân nhân gặp nhau.

Tình huống thật cũng không có giống người bình thường trong tưởng tượng như thế oanh oanh liệt liệt.

Có chỉ là bình thản.

Cho dù là hắn Ưng Duyên trở thành giấu truyền Phật môn thủ lĩnh Lạt Ma, thì tính sao

Mỗi người đều có con đường của mình muốn đi, mỗi người đường đều không giống. Điểm này Ưng Duyên rõ ràng, Xích Luyện tiên tử đồng dạng rõ ràng. Cho nên, song phương bất quá là tại cung điện Potala bên trong an tĩnh trò chuyện một trận.

Không có người bình thường kêu trời trách đất, cũng không nói tiếng nào bên trên kích động.

Song phương tồn tại đều chỉ có 1 cái bình thản.

Bước chân ngừng lại.

Ưng Duyên đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía chân trời kia vầng loan nguyệt, tự nhủ: “Chỉ tiếc nàng cũng không có nghe được, tựa hồ… Quá đơn thuần một chút ” sau khi nói đến đây, Ưng Duyên cũng có một chút nghĩ mãi mà không rõ, vì sao lại biến thành như thế.

Cũng được.

Phá toái hư không kia là 1 cái đại khủng sợ.

Hắn không biết đối với người khác phải chăng như thế, nhưng ở ngày đó bản thân nhìn thấy một màn đã triệt để trong lòng hắn lưu lại bóng ma, lưu lại sợ hãi, khiến cho hắn bước ra một bước kia cũng là sinh sinh thu hồi lại.

Cũng là một màn này để Ưng Duyên lựa chọn quên võ, lựa chọn lấy Phật pháp hỏi.

Bởi vì trên đời này có thể nhất làm hao mòn lệ khí cũng chỉ có cái này Phật pháp. Chỉ là chỉ sợ lấy cảnh giới bây giờ của hắn còn xa xa không đủ, có lẽ hắn Ưng Duyên cần tiến thêm một bước mới có thể.

Trầm ngâm nửa ngày, Ưng Duyên dưới đáy lòng định ra 1 đầu tiểu kế.

Hắn muốn tìm 1 lượng cái có có thể phá toái hư không tư cách người tới làm một lần thí nghiệm, là phải chăng chỉ có hắn mới có tình trạng như vậy

Về phần lưu cho ngoại nhân giải thích…

Tìm một cái có thể giải thích quá khứ đáp án là đủ.

Thí dụ như nói toạc nát quá mức dễ dàng, để hắn sợ hãi. Mặc kệ người khác tin hay không, dù sao Ưng Duyên mình là tin.

Tâm tư định ra, Ưng Duyên tăng tốc rời đi bộ pháp.

Bước chân mở ra, tựa như súc địa thành thốn.

Tấc vuông ở giữa, đã đi ra thật xa khoảng cách.

Đống lửa rải rác.

Ánh sáng màu đỏ rơi vào 2 nữ như ngọc gương mặt bên trên, chiết xạ ra từng mảnh từng mảnh vầng sáng.

Nguyệt hạ mỹ nhân, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Nhưng ở Thanh Dực Bức Vương mắt bên trong, hắn nhìn thấy không hề chỉ là 2 nữ sắc đẹp, đối với cái này 2 nữ đến nói thực lực cùng bộ dáng cơ hồ thành chính so, hắn 1 cái Minh giáo pháp vương tại 2 người kia trước mặt thật đúng là không có lực trở tay.

Bất quá là có chút tới gần, kia ngồi ngay ngắn ở bên đống lửa 2 nữ đã phát hiện Vi Nhất Tiếu thân ảnh.

“Ngươi làm sao lại tại cái này bên trong !”

Toàn thân áo trắng, ngay tại loay hoay trước người sư tỷ muội 2 người mật ong bữa tối Tiểu Long Nữ nghiêng đầu , mặc cho sợi tóc tại gió đêm dưới che lấp nửa cái khuôn mặt, ánh mắt trong suốt lại là nhìn chằm chằm kia đứng ở đằng xa Vi Nhất Tiếu nhìn không ngừng, một đôi mắt to bên trong đúng là kinh ngạc.

Chẳng lẽ người này còn muốn làm 1 con bay không xuất chưởng tâm chim nhỏ sao

Nàng rất là kỳ quái cái này Minh giáo pháp vương tại sao lại xuất hiện tại cái này bên trong.

Về phần Xích Luyện tiên tử thì tại cầm một cây gậy gỗ mân mê lên trước mắt đống lửa, cũng không có quá nhiều để ý tới.

“! ! !”

Vi Nhất Tiếu bị Tiểu Long Nữ kia trực lăng lăng ánh mắt nhìn sững sờ, một khoả trái tim cũng không khỏi tự chủ

gấp một chút, trên thân vậy mà lại lần nữa xuất hiện một loại tên là khẩn trương cảm giác. Cái này không biết là phản xạ có điều kiện tính sợ hãi, hay là sao

Có chút tránh đi ánh mắt của đối phương, Vi Nhất Tiếu dưới đáy lòng cũng không thể không tán thưởng, dù là đây là lần thứ 2 chạm mặt, nhưng ở đáy lòng cũng không thể không tán thưởng 2 cô gái này chính là thế gian hiếm thấy mỹ nhân nhi. Nhưng hắn lại phi thường rõ ràng, dạng này nữ nhân cũng không phải bình thường người có thể trêu chọc.

Cho dù là cô gái mặc áo trắng này xem ra tựa hồ muốn đơn thuần không ít, có lẽ có thể lợi dụng lừa gạt, nhưng cái kia mỹ mạo đạo cô lại là quá mức đáng sợ.

2 người này tương đối, tại tính tình bên trên chỉ sợ là một trời một vực.

1 cái kinh nghiệm giang hồ quá ít, 1 cái kinh nghiệm giang hồ quá phong phú.

Xem ra tựa hồ là bị bảo vệ quá lâu.

Điểm này phát hiện, ban đầu ở Quang Minh đỉnh thời điểm, bọn hắn một đám Minh giáo cao tầng cũng đã phát hiện điểm này.

Hít sâu một hơi, Vi Nhất Tiếu dậm chân tiến lên, đi tới đống lửa trước hơn một trượng bên ngoài địa phương đứng vững, ôm quyền hành lễ nói: “Minh giáo Vi Nhất Tiếu gặp qua 2 vị.” Từ trước đến nay tự ngạo Thanh Dực Bức Vương giờ khắc này trên thân căn bản không

nhìn thấy mảy may cuồng ngạo, không có tự xưng Thanh Dực Bức Vương.

Hiển nhiên, từng tại Tiểu Long Nữ một đôi bàn tay như ngọc trắng ở giữa thoát ly không được, quả thực cho hắn Vi Nhất Tiếu quá lớn sợ hãi.

“Ừ”

Thả tay xuống bên trên cây gỗ, Xích Luyện tiên tử ngẩng đầu, ánh mắt rốt cục nhìn về phía Vi Nhất Tiếu phương hướng, môi son khẽ mở, “Xem ra ngươi là chuyên môn vì sư tỷ muội ta 2 người mà tới… Chẳng lẽ các ngươi đã có tin tức “

Tâm tư nhất định, Xích Luyện tiên tử sắc mặt đã nghiêm túc lên.

Kia ánh mắt lạnh như băng trực tiếp để Vi Nhất Tiếu không tự chủ được rùng mình một cái, một cỗ ý lạnh từ gót chân trực tiếp xông lên.

Cái này ánh mắt! ! !

Một thân nội lực đã tại tia mắt kia dưới không tự chủ được bắt đầu vận chuyển lại, thậm chí cả người hắn càng là đề phòng tới cực điểm, 2 chân hơi sai, chỉ cần 1 cái không tốt hắn kia danh chấn thiên hạ khinh công liền sẽ toàn lực bộc phát.

Phát giác được thân thể của mình biến hóa, Vi Nhất Tiếu hay là sắc mặt ra vẻ bình tĩnh trả lời vấn đề của đối phương.

Không có thêm lời thừa thãi, cũng không có dư thừa hình dung.

Vi Nhất Tiếu có một loại trực giác vấn đề này chỉ sợ là trả lời càng đơn giản càng tốt.

“Người kia xuất hiện.”

“Có 1 cái thiếu niên thần bí tự xưng Nhạc Duyên, xuất hiện.”

Oanh!

Lời nói vừa dứt, kia đống lửa liền nổ thành đầy trời hỏa hoa.

4 bay loạn múa hoả tinh hướng 4 phương 8 hướng bay ra ngoài, thật giống như pháo hoa kết thúc.

Một cái tên, chung quy là để Xích Luyện tiên tử cả người cảm xúc triệt để mãnh liệt bắt đầu. Tại Vi Nhất Tiếu bất quá chớp mắt một nháy mắt, kia mỹ mạo đạo cô đã đi tới hắn trước người, hắn một thân khinh công cùng đề phòng vậy mà không kịp phản ứng.

Màu trắng phất trần cuốn tới, trực tiếp đem cổ quấn lấy, gắt gao đem người định tại kia bên trong.

“Hắn ở đâu bên trong “

Mỗi chữ mỗi câu cơ hồ là cắn một ngụm hàm răng gạt ra thanh âm xuất hiện tại Vi Nhất Tiếu bên tai, trước mắt

ánh mắt bên trong có chỉ có đối phương kia thân đạo bào, đối mặt kia cơ hồ khiến người đông lạnh triệt nội tâm băng lãnh sát ý, Vi Nhất Tiếu lại là không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, trực tiếp hé mồm nói ra đáp án cuối cùng.

“Quang Minh đỉnh.”

Lời nói vừa dứt, Vi Nhất Tiếu liền cảm giác thấy hoa mắt, đối phương đã biến mất bóng dáng.

Lại ngẩng đầu nhìn lại, liền nhìn thấy nơi xa 1 đạo thân ảnh màu trắng biến mất trong bóng đêm, về phần cái kia mỹ mạo đạo cô càng là chẳng biết lúc nào không thấy bóng dáng.

Cái này khinh công…

“Ha ha!”

Vi Nhất Tiếu trên mặt cười khổ nhìn trước mắt kia tán loạn trên mặt đất còn bốc lên ánh sáng hoả tinh, cả người tựa như mất đi tinh khí thần đồng dạng, có một loại không nói rõ được cũng không tả rõ được thất vọng. Không phải đối với người khác thất vọng, là đối tự thân thất vọng.

Từ trước đến nay khinh công của hắn đều bị người giang hồ ngợi khen, nhưng tại cái này thời gian ngắn bên trong…

Liên tiếp không ngừng tao ngộ để Thanh Dực Bức Vương chân chính nhận thức đến mình từ phương diện

nào đó cũng coi là ếch ngồi đáy giếng, quá coi thường người trong thiên hạ.

2 cô gái này, còn có tân nhiệm giáo chủ kia, thậm chí tại cái này Tây Tạng còn gặp phải 1 cái quỷ dị tới cực điểm áo đỏ tiểu hòa thượng, ngay cả mộng cảnh hay không đều không thể phân biệt, cái này khiến Vi Nhất Tiếu có một loại bản thân chế giễu mỉa mai cảm khái.

Mặc dù đây là bọn hắn một đám Minh giáo cao tầng kế sách, nhưng cái này cho dù là thắng lợi cũng không thể xem như Minh giáo thắng lợi.

Bọn hắn đường đường Đại Minh giáo lúc nào nghèo túng đến nước này đâu

Thổn thức nửa ngày, Vi Nhất Tiếu lúc này mới di chuyển bước chân hướng lúc đến phương hướng dậm chân mà đi.

Cùng lúc đó.

Bên trong nguyên, tung núi.

Thiếu Lâm tự.

Hôm nay Thiếu Lâm tự muốn so dĩ vãng thời điểm đến càng thêm yên tĩnh.

Từ trước đến nay không lưu nữ thí chủ qua đêm Thiếu Lâm tự vào hôm nay đánh vỡ cái này lệ cũ, nếu để cho bình thường người giang hồ trông thấy chỉ sợ sẽ hô to ngoài ý muốn.

Tại hậu sơn chỗ sâu.

Thiếu Lâm tự một đám cao tầng gần như đồng thời tụ tập tại cái này bên trong.

Tại một đám hòa thượng ở giữa, 1 cái tuổi trẻ nữ tử đứng tại trong đó lộ ra phá lệ làm người khác chú ý.

“Nhạc Duyên “

“Thế gian chi ác!”

Một cái tên, một cái xưng hô, tại Trung Nguyên trong Phật môn cái tên này chủ nhân đã sớm bị bọn hắn mang lên bọn hắn trong miệng tà ma ngoại đạo. Nếu nói bọn hắn trong miệng Phật chính là thế gian từ bi lời nói, như vậy người kia chính là đứng tại Phật mặt trái.

Từ Từ Hàng Tĩnh trai cùng Tịnh Niệm Thiện Viện lập phái đến nay, cùng nói tranh phong, cũng cùng Ma môn giao thủ, cũng là từng chịu đựng không ít thương tích, nhưng chưa hề có 1 người cho bọn hắn Phật môn mang đến lớn như thế thương tích. Từ Hàng Tĩnh trai sở thuộc Đế Đạp phong sinh sinh bị chiếm cứ, nếu như lúc trước không phải đã sớm chuẩn bị, chỉ sợ Từ Hàng Tĩnh trai cũng đã triệt để tan biến tại lịch sử dòng sông bên trong.

Nhưng cho dù là dạng này, tại đối mặt chuyên môn trấn áp Từ Hàng Tĩnh trai mờ mịt linh thứu cung, các nàng từng tại trên giang hồ hiển hách nổi danh chấp chính đạo người cầm đầu Từ Hàng Tĩnh trai cũng sinh sinh trên giang hồ tan biến thời gian quá dài, thẳng đến linh

thứu cung liên lụy đến Nhạc Phi sự tình bên trong triệt để cô đơn, các nàng lúc này mới một lần nữa đứng dậy, hành tẩu tại thế gian này.

Mà Tịnh Niệm Thiện Viện tức thì bị sinh sinh một phân thành hai, trong đó lưu truyền đến nay cũng chỉ có lúc trước xuôi nam cái này một bộ điểm người chỗ tạo thành Thiếu Lâm tự. Cái này Thiếu Lâm tự tại cuối cùng cũng tương tự không có đào thoát đối phương ma chưởng.

Một trận chiến bách Thiếu Lâm tự phong chùa 100 năm, đây là Thiếu Lâm tự sử thượng sỉ nhục lớn nhất.

Liên tiếp không ngừng xung kích, khiến cho Phật môn tại cái kia người trên tay đụng phải lớn nhất thảm bại.

“Mặc kệ nói ra cái tên này người có phải là trong truyền thuyết kia người vẫn là truyền nhân của hắn, hắn đều là chúng ta bây giờ cần đứng trước lớn nhất nguy cơ.”

“Bởi vì thiên hạ này…”

“Lại đem lâm vào loạn thế.”

Tại một đám cao tăng trong tai, quanh quẩn đều là Từ Hàng Tĩnh trai Thánh nữ nói Tĩnh Am kia thanh thúy như chuông bạc tiếng nói.

Thanh âm bên trong tràn ngập đều là tuổi trẻ khinh cuồng.

Mới vừa xuất sơn nói Tĩnh Am xưa nay không thiếu

khuyết tự tin. (chưa xong đợi tiếp theo.)

—

Chương 29 : riêng phần mình phấn đấu

1 thanh kiếm. J,

1 người.

Cộng thêm một đầu con lừa nhỏ.

Nói Tĩnh Am cứ như vậy nghiêng người ngồi tại con lừa trên lưng, chậm rãi dọc theo đại lộ hướng trước mặt đi tới. Mũ rộng vành che lấp lại trên mặt ngọc, không có bất kỳ cái gì biểu lộ. Đây là nàng từ Thiếu Lâm tự rời đi thời điểm, Thiếu Lâm tự tăng nhân cho nàng tọa kỵ, nguyên bản trong lòng nàng muốn chính là tuấn mã tới.

Một đường đông tiến vào, nói Tĩnh Am tâm tư cũng không có tại trên đường phong cảnh, mà là cúi đầu đang trầm tư lấy cái gì.

Nói Tĩnh Am phi thường rõ ràng mình xuống núi nhiệm vụ.

Chính nàng kỳ thật vô cùng rõ ràng, Từ Hàng Tĩnh trai đời trước Thánh nữ, thế hệ này trai chủ, sư phụ của nàng nhưng thật ra là thất bại, mà để sư phó thất bại lớn nhất nguyên do chỉ sợ chính là bức họa kia giống bên trên nữ tử.

Cái kia tên là Quách Tương nữ tử.

Chân chính tốt nhất một đời Thánh nữ.

Nói Tĩnh Am không rõ ràng cái này Quách Tương đến cùng làm cái gì, khiến cho gia sư đối Quách Tương lưu lại Từ Hàng Tĩnh trai sỉ nhục lớn nhất 2 chữ, ở trong đó phát sinh cố sự để người không được biết, nhưng lại có một loại lực hút vô hình, thật giống như một con mèo nhỏ trảo đồng dạng không ngừng tại gãi tâm của ngươi, để ngươi có một loại ngứa một chút cảm thụ.

Nói Tĩnh Am cũng không biết cảm giác này có 1 cái rất hình tượng hình dung từ bát quái.

Nàng chỉ là theo mình tâm cảm giác chỗ đi, ngày hôm đó tận mắt nhìn đến sư phó đối bức họa kia giống bên trên người cách làm về sau, nàng chuyên môn kiểm tra qua trong sư môn một chút tương quan ghi chép, mặc dù có cái này rất nhiều thứ bị cố ý tiêu trừ, nhưng ngẫu nhiên còn có thể phát hiện như vậy một chút điểm dấu vết để lại.

Thí dụ như Quách Tương Thánh nữ thân phận.

Nga Mi phái chưởng môn.

Nga Mi phái cùng Từ Hàng Tĩnh trai, phải chăng cùng Thiếu Lâm tự cùng Tịnh Niệm Thiện Viện quan hệ đồng dạng sao

Không!

Không đúng!

Nếu là đồng dạng lời nói, lần này xuống núi gia sư sẽ không không nói cho chính mình.

“Ngô!”

“Đạo bất đồng bất tương vi mưu sao “

Rất nhanh, nói Tĩnh Am cũng đã để ý tới điểm này, Nga Mi phái mặc dù đồng dạng là phật gia môn phái, chỉ sợ cùng các nàng cũng không phải là một đường. Phải biết, toàn bộ trong giang hồ cũng biết Nga Mi phái cùng Võ Đang phái quan hệ vô cùng tốt. Thậm chí song phương môn phái đệ tử đều có thông gia dự định.

Quan hệ như vậy, đã không phải là dùng đơn giản từ ngữ có thể hình dung.

Nhìn chung quá khứ, Từ Hàng Tĩnh trai có thể nói những năm gần đây đều đang cố gắng phát triển, nhưng quy mô của nó cùng thế lực đã sớm so ra kém tùy kết thúc thời kì, các nàng bây giờ muốn lại lần nữa trở thành bạch đạo người đứng đầu người nó độ khó tuyệt đối không tiểu.

Tương đối, hiện tại các nàng trên giang hồ uy thế chỉ sợ còn xa xa so ra kém Thiếu Lâm tự.

Không thể không nói đây là một loại bi ai.

Nhưng cũng là Từ Hàng Tĩnh trai mấy trăm năm qua các đệ tử cộng đồng nguyện vọng, lại lần nữa ôn tập Từ Hàng Tĩnh trai là các nàng cộng đồng mục đích. Các nàng bị thương thực tế là quá sâu, cho dù là đã cách

nhiều năm như vậy, nhưng vẫn là có thể làm cho nhân thể sẽ tới đã từng bị đối phương chém xuống một kiếm đến vết thương.

Bất quá duy nhất để nói Tĩnh Am cảm thấy thoải mái là không chỉ có là các nàng Từ Hàng Tĩnh trai nhận trọng thương, Ma môn đồng dạng không có gì bất ngờ xảy ra. Cũng chưa từng xuất hiện loại kia này lên kia xuống tình huống, đây đã là may mắn lớn nhất.

Phải biết trải qua nhiều chuyện như vậy về sau, các nàng Từ Hàng Tĩnh trai không thiếu hụt nhất chính là đầy đủ tính nhẫn nại.

Cũng là bởi vì các nàng có đầy đủ tính nhẫn nại, các nàng mới có thể tại phế tích bên trong một lần nữa đứng lên. Quay đầu lại nhìn nhìn lại, kia trong truyền thuyết mờ mịt đã ở mấy trăm năm trước biến mất không còn tăm tích, mà Từ Hàng Tĩnh trai hay là Từ Hàng Tĩnh trai.

Chuyện này đã sớm nói cho Từ Hàng Tĩnh trai lịch đại tổ tiên một cái đạo lý.

Mặc dù kinh lịch thất bại, nhưng chỉ cần vẫn tồn tại, như vậy liền có làm lại từ đầu cơ hội.

Mà bây giờ chính là Từ Hàng Tĩnh trai lại lần nữa rời núi thời điểm.

“Nhạc Duyên!”

Ngoài miệng thì thầm cái này một mực tồn tại ở Từ Hàng Tĩnh trai ghi chép bên trong danh tự, nó trọng yếu

trình độ có thể so Từ Hàng Tĩnh trai trấn phái võ học từ hàng kiếm điển. Nói Tĩnh Am biết người này là các nàng Từ Hàng Tĩnh trai địch nhân lớn nhất.

Từ Hàng Tĩnh trai sở dĩ chìm chìm nổi nổi mấy trăm năm, chính là bởi vì người này duyên cớ.

Bất quá cái tên này cuối cùng chỉ là nghe nói, trẻ tuổi nàng nhưng lại chưa bao giờ nhìn thấy người này. Đều nói nghe danh không bằng gặp mặt, có thể làm cho các nàng Từ Hàng Tĩnh trai rơi vào kết quả như vậy nam nhân đến cùng là một cái dạng gì tồn tại

Cái kia tên…

Là bản nhân hay là truyền nhân

Càng nghĩ, nói Tĩnh Am vẫn cảm thấy kia xuất hiện tại phần lớn tóc trắng đạo sĩ hẳn là người kia truyền nhân, chẳng qua là lấy tên của hắn làm việc mà thôi.

Về phần phải chăng bản nhân xuất hiện, ý nghĩ này nói Tĩnh Am bất quá là vừa mới tại não hải bên trong toát ra như vậy một chút xíu suy nghĩ, liền bị chính nàng cho sinh sinh bóp tắt, bởi vì cái này suy đoán thực tế là để người cảm thấy quá mức khủng bố.

Nếu thật sự là như thế lời nói, nàng nói Tĩnh Am thực tế là không biết nên làm sao đi đối mặt 1 cái lão yêu quái.

Cúi đầu.

Ánh mắt xuyên thấu qua lụa mỏng rơi trên mặt đất.

Nàng đang suy nghĩ.

Bất kể như thế nào, chuyện này đều là Từ Hàng Tĩnh trai lập tức chuyện quan trọng nhất.

Từng có quá khứ làm ví dụ, nói Tĩnh Am luôn cảm thấy chỉ bằng vào Từ Hàng Tĩnh trai cùng Thiếu Lâm tự chỉ sợ còn chưa đủ, nàng còn cần kéo lên một đám minh hữu, tỉ như Đạo gia bên trong một bộ điểm người. Đơn đả độc đấu, kia từ trước đến nay không phải Từ Hàng Tĩnh trai phong cách làm việc.

Mặc kệ từ lúc nào, nàng đều hết sức rõ ràng hợp tác mới là thông hướng thành công tốt nhất con đường.

Về phần Nga Mi phái cùng Võ Đang phái… Cũng không phải là nói Tĩnh Am trong lòng lựa chọn.

Lần này, nàng nói Tĩnh Am khi không phụ sư phụ mình kỳ vọng.

Bất quá tại Từ Hàng Tĩnh trai bên trong có ứng thiên tuyển chọn chân mệnh thiên tử truyền thống, nhưng tại nửa đường bị người vì đánh gãy về sau, cái tập tục này vẫn giấu kín lên, thẳng đến dưới mắt mới một lần nữa bày ở mặt bàn. Bằng không mà nói, lúc trước cũng sẽ không trên mặt bàn xuất hiện một đống lớn Hoàng đế.

Phải biết khi đó ai có tư cách trở thành Hoàng đế thế nhưng là các nàng định đoạt a.

Nơi nào sẽ là thời Ngũ Đại đợi kia loạn thành một bầy

bộ dáng.

Như vậy hiện tại thiên hạ này ở giữa lại có ai có thể có tư cách này đâu

Nghĩ đến cái này bên trong, nói Tĩnh Am trên mặt không tự chủ được toát ra một tia hậm hực. Mới xuống núi nàng đối cái này giang hồ với cái thế giới này hiểu rõ quá nhỏ bé một chút. Xem khắp trong thiên hạ, nhưng cũng không có phát hiện mấy cái phù hợp Từ Hàng Tĩnh trai kỳ vọng nhân tuyển.

Ai có thể đại biểu Phật môn trở thành chân mệnh thiên tử

“Ai!”

Hối tiếc từ lo thán một tiếng, nói Tĩnh Am tạm thời đem ý nghĩ này dằn xuống đáy lòng, đối với nàng mà nói chuyện này tạm thời vẫn chưa tới tất yếu làm thời điểm, hiện tại sự tình khẩn yếu là liên hệ minh hữu lấy nhằm vào người kia xuất hiện.

Cái kia tên xuất hiện mới đại biểu cho lớn nhất sự tình.

Nhưng nói tóm lại, nàng lần này rời núi mục tiêu lớn nhất chính là lại lần nữa cầm xuống nam nhân kia, để Từ Hàng Tĩnh trai phục hưng, trở lại đỉnh phong.

Tâm tư định ra, nói Tĩnh Am vỗ vỗ dưới thân con lừa, tăng tốc tốc độ hướng mục đích tiến đến.

Thiếu Lâm tự.

Tại Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân đột nhiên bái phỏng qua về sau, toàn bộ chùa chiền phía trên bầu không khí đều trở nên quỷ dị.

Phổ thông đệ tử nhóm có lẽ không rõ ràng, chỉ là ngẫu nhiên phát giác được bầu không khí hơi có vẻ khẩn trương, nhưng ở cao tầng trong mắt lại là rất là thấy rõ ràng biến hóa. Mà ở trong đó, nhất là hấp dẫn một cái trung niên hòa thượng lực chú ý.

"… Viên Chân sư huynh."

1 cái xem ra phải lớn hơn một chút hòa thượng đột nhiên lên tiếng để ngay tại thất thần Viên Chân phản ứng lại, bất quá Viên Chân cũng không có cái gì kỳ quái biểu hiện, rất là tùy ý liền đem hắn mình thất thần tình trạng cho xem nhẹ quá khứ, mà là đem tinh thần đặt ở trước mắt.

Cái kia tự xưng Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân nữ tử xuất hiện, để Viên Chân đột nhiên phát giác mình chỉ sợ lại nhiều một con đường có thể đi.

Có lẽ…

Ta có thể đổi 1 cái phương thức.

Ánh mắt thâm trầm như nước, khẽ cúi đầu ngoài miệng lẩm bẩm phật hiệu Viên Chân trong lòng giữa bất tri bất giác có quyết định của mình.

Không đề cập tới Thiếu Lâm tự biến hóa, hiện tại Nga Mi

phái đồng dạng phát sinh đại sự.

Toàn bộ trên núi Nga Mi dưới các đệ tử đều trở nên nơm nớp lo sợ, tất cả mọi người cảm thấy kia tràn ngập tại cả núi lửa giận, đến từ chưởng môn diệt tuyệt sư thái lửa giận.

“Dương Tiêu!”

Đại điện bên trong, diệt tuyệt sư thái lạnh lẽo tiếng nói đang vang vọng, băng lãnh ngữ khí để đứng ở một bên Chu Chỉ Nhược cùng Đinh Mẫn Quân các đệ tử trực giác phải tê cả da đầu. Trừ bỏ Chu Chỉ Nhược cùng mấy người nữ đệ tử trong mắt tràn đầy lo lắng bên ngoài, kia Đinh Mẫn Quân trong mắt lại là thỉnh thoảng lóe ra cười trên nỗi đau của người khác.

Nga Mi cử đi trên dưới dưới đều không ngờ đến Kỷ Hiểu Phù vậy mà lại cùng Minh giáo liên luỵ bên trên quan hệ.

Thậm chí…

Nàng cùng kia Minh giáo quang minh tả sứ Dương Tiêu còn có nữ nhi.

Cái này, cái này khiến tất cả mọi người tại biết sau chuyện này triệt để mắt choáng váng. Khác biệt phổ thông đệ tử nhóm ngạc nhiên, tại diệt tuyệt sư thái tâm lý giờ phút này có chỉ là vô tận phẫn nộ cùng đồ đệ phản bội cảm giác.

Kỳ vọng càng lớn, thất vọng càng lớn.

Kỷ Hiểu Phù không thể nghi ngờ để diệt tuyệt sư thái triệt để thất vọng. Càng làm cho Nga Mi cử đi dưới triệt để hổ thẹn.

Diệt tuyệt sư thái cũng không biết mình làm như thế nào cho Võ Đang phái bàn giao.

Đây quả thực là gia môn chi xấu.

Nhất định phải thanh lý.

Một phen tính tình về sau, Nga Mi phái ra các nàng đệ tử, bắt đầu truy lên Kỷ Hiểu Phù tung tích đến, mà trong đó cầm đầu chính là Đinh Mẫn Quân. Mà diệt tuyệt sư thái bản nhân thì là ra Nga Mi sơn, hướng Võ Đang sơn phương hướng đi.

Trên đường lớn.

Hai thớt tuấn mã giục ngựa bôn trì, ngựa không dừng vó hướng phía tây bắc gấp chạy.

Trên lưng ngựa.

Dương Tiêu trên mặt rất ít gặp toát ra nụ cười mừng rỡ.

Tại hắn mang bên trong, thì là ôm một cái niên kỷ không lớn tiểu cô nương. Có lẽ là tiểu cô nương chưa bao giờ cưỡi qua ngựa, chưa từng thử qua vội vã như vậy chạy thể nghiệm, khuôn mặt nhỏ nhắn bên trên đều là bối rối chi sắc, một đôi tay nhỏ nắm chắc vạt áo của hắn, sợ 1 cái không tốt liền từ trên lưng ngựa rớt xuống.

Tại Dương Tiêu bên cạnh trên lưng ngựa thì là một mặt ưu sầu Kỷ Hiểu Phù.

Không nói 3 người tâm tình đến cùng như thế nào, tại Dương Tiêu trong lòng lại là biết mình một đường này lại hồi minh giáo, đối cái kia tân giáo chủ lại cũng chỉ có thể tâm phục khẩu phục.

Bất kể như thế nào, ân tình này hắn Dương Tiêu nhất định phải đáp ứng.

Chỉ cần đáp ứng ân tình này, đại biểu lấy hắn Dương Tiêu tại đối mặt giáo chủ kia thất bại.

Hiện tại đại khái chỉ có thể nhìn Vi Nhất Tiếu cùng Thiết Quan đạo nhân bọn hắn phải chăng có tương ứng thu hoạch.

Gần như đồng thời.

Phần lớn.

Nhữ Dương Vương phủ cũng nghênh đón 1 vị khách nhân.

Thân hình hùng tráng, bộ dáng tuấn vĩ.

Một đầu đen nhánh ánh sáng tóc dài, bên trong điểm mà xuống, rũ xuống 2 bên.

Trên thân đỏ tía P kim hoa phục không nhuốm bụi trần, bên ngoài khoác 1 kiện dài chừng chấm đất ngân sắc áo choàng, trên lưng thắt rộng ba tấc vây mang, lộ ra một

đoạn điểm đầy bảo thạch.

Quả nhiên cực kỳ xa hoa.

Tại tiểu quận chúa Mẫn Mẫn Đặc Mục Nhĩ hỏi thăm bên trong, nàng biết nam tử này tục danh.

Cái này nam nhân tự xưng Bàng Ban.

—

Chương 30 : ý nghĩ

“Bàng Ban “

Ngẩng đầu, tiểu quận chúa Mẫn Mẫn Đặc Mục Nhĩ nhìn xem cái này xuất hiện tại Nhữ Dương Vương phủ nam nhân, tựa như đối cái này nam nhân có hứng thú rất lớn. Đang hỏi ra muốn hỏi đồ vật đạt được đáp án về sau, cái này tiểu quận chúa cũng không có bất kỳ cái gì hài lòng, ngược lại là dùng một loại giọng nghi ngờ thì thầm lặp lại một lần.

Dừng lại, tiểu quận chúa lên tiếng lần nữa, lại là hỏi ra nàng vấn đề thứ hai.

“Ngươi rất mạnh sao “

Là nghi hoặc cũng là phỏng đoán.

Tiểu quận chúa trong lòng rất muốn biết cái này nam nhân có bao nhiêu lợi hại.

Mặc dù đối phương xem ra liền cho người ta một loại cực lớn cảm giác áp bách, có một loại thần bí khó lường hương vị, cho dù là Mẫn Mẫn Đặc Mục Nhĩ cũng không thể không thừa nhận cái bộ dáng này tuấn vĩ nam tử hẳn là 1 cái tuyệt đỉnh cao thủ, nhưng cảm giác về cảm giác, nàng muốn kiến thức chân chính lợi hại.

Dù sao cái kia tóc trắng đạo sĩ 3 chiêu đánh chết huyền minh Nhị lão một màn một mực tại não hải bên trong xoay quanh.

Cái này từ Mông Cổ Hoàng tộc mời cao thủ thần bí sẽ có cái kia tóc trắng đạo sĩ cường đại như vậy sao

Tiểu quận chúa rất muốn biết trong đó đáp án.

Cho nên, nàng tại lễ phép hỏi thăm thân phận của đối phương về sau, liền trực tiếp hỏi ra trong suy nghĩ vấn đề thứ hai.

“Ừ”

Bị Nhữ Dương Vương lấy khách quý tiếp đãi Bàng Ban đang nghe câu nói này về sau, chậm rãi quay đầu, ánh mắt chân chính bắt đầu chú ý tới cái này Nhữ Dương Vương đau lòng nhất nữ nhi bắt đầu. Nguyên bản hắn cũng không có bao nhiêu lưu ý.

Lần này ứng Hoàng tộc mời rời núi, bất quá là bởi vì một cái tên, 1 người xuất hiện.

Nhưng là vào hôm nay ngắn ngủi tiếp xúc bên trong, Bàng Ban lại phát hiện cái này Nhữ Dương Vương nữ nhi này thật đúng là có như vậy một chút ý tứ.

Không sợ không sợ.

Càng là to gan lớn mật.

Ở trước mặt của hắn, cho dù là Mông Cổ Hoàng tộc cũng là nơm nớp lo sợ, lễ phép đến cực điểm, Nhữ Dương Vương cũng giống như thế. Nhưng cái này Mẫn Mẫn Mục Đặc ngươi lại không giống.

Tiểu cô nương đang chất vấn.

Nàng đang thử thăm dò mình phải chăng có thể đạt tới kỳ vọng của nàng.

Đôi câu đối thoại, nho nhỏ tâm tư tự nhiên là không thể gạt được hắn, liền để Bàng Ban đã nhìn ra cái này tiểu quận chúa là 1 cái có thể thành đại sự người, chỉ tiếc là một cái nữ nhi thân.

Đón Bàng Ban ánh mắt, tiểu quận chúa không tự chủ được nuốt nước miếng một cái, đối phương mặt không biểu tình, đôi mắt kia bên trong càng là tựa như đang toả ra lấy chướng mắt quang minh, để người không dám nhìn thẳng. Chưa phát giác ở giữa, một cỗ áp lực lớn lao đã đi tới trên người nàng.

Nhưng lòng dạ kiêu ngạo cưỡng ép chống đỡ lấy nàng đón ánh mắt của đối phương, không tránh không né ở giữa lại lần nữa hỏi ra vấn đề thứ ba.

“Ngươi có thể hay không tại 3 chiêu ở giữa đánh chết huyền minh Nhị lão hạng người như vậy sao “

Một bên.

Nhữ Dương Vương sắc mặt có chút xấu hổ, không ngừng hướng phía mình nữ nhi dùng ánh mắt ra hiệu. Đáng tiếc, hắn người phụ thân này ánh mắt tại thời khắc này căn bản liền không đề bạt, tiểu quận chúa nghiêng đầu, đối với mình phụ vương ánh mắt làm như không thấy.

Có ý tứ.

Bàng Ban ngược lại thật sự là chính lên một chút hứng thú.

Đối Nhữ Dương Vương xấu hổ thần sắc làm như không thấy, mà là chân chính quan sát cái này tiểu quận chúa tới. Trên dưới dò xét trong chốc lát về sau, Bàng Ban lúc này mới cười cười, mở miệng đáp: “Có thể.”

“…”

Tiểu quận chúa nghe vậy nhất thời mắt trợn tròn.

Người này thật đúng là mạnh như vậy

Lúc nào huyền minh Nhị lão đã trở thành nô lệ đồng dạng mặc người đánh giết tồn tại đâu

Bất quá tại Mẫn Mẫn Đặc Mục Nhĩ tâm lý, nhưng vẫn là nhận định trước mắt người này không đủ để trở thành trong mắt của nàng cường giả. Đối phương xuất hiện rất đơn giản, mặc dù lộ ra lặng yên không một tiếng động, tóc dài cũng là đen nhánh xinh đẹp, người xem ra cũng có chút trẻ tuổi, bất quá chỉ là dáng người hùng vĩ chút.

Về phần quần áo xa hoa…

Thân là Hoàng tộc người há lại sẽ rớt lại phía sau

Phải biết giày của nàng bên trên đều khảm nạm lấy Dạ Minh Châu đấy. Cái này tên là Bàng Ban nam nhân cũng

bất quá là đem xa hoa xuyên ra cảm giác mà thôi.

Tương đối lên cái kia tóc trắng đạo sĩ, cái kia tóc trắng đạo sĩ cho nàng ấn tượng khắc sâu hơn.

Đạp nhạn mà đi.

Niên kỷ còn tiểu nhân tiểu quận chúa là lần đầu tiên biết trên đời có lợi hại như thế đạo sĩ.

Nàng đương nhiên không biết trở lại nguyên trạng cảnh giới này.

Tiểu cô nương tâm lý hoạt động, Bàng Ban tất nhiên là không biết được, cũng không có bao nhiêu tâm tình đi để ý tới cái này, bất quá nhìn xem kia khuôn mặt nhỏ nhắn bên trên không ngừng biến hóa thần sắc hắn đại khái cũng có thể đoán được một chút.

Nửa ngày.

Ngay tại Nhữ Dương Vương cho là mình nữ nhi mến yêu sẽ từ bỏ thời điểm, lại nghe đối phương lại lần nữa hỏi ra 1 cái càng thêm lúng túng vấn đề.

“Vậy ngươi đánh thắng được Truyền Ưng sao “

Mở to con mắt, tiểu quận chúa thanh âm thanh thúy lọt vào tai, lại kiều lại ngọt, có thể hỏi ra vấn đề lại là để người quả thực cảm thấy xấu hổ, chí ít theo Nhữ Dương Vương đã có muốn để nữ nhi của mình nói xin lỗi tâm tư.

Truyền Ưng

Bàng Ban nghe tới cái tên này thời điểm, cả người không tự chủ được khẽ giật mình.

Người này hắn làm sao không có khả năng quen thuộc.

Sư phó của hắn Mông Xích Hành chính là bởi vì Truyền Ưng đoạn tuyệt sau cùng đường, cuối cùng tọa hóa.

Truyền Ưng, từ phương diện nào đó đến nói, coi là hắn Bàng Ban cừu nhân.

Là đối thủ sao

Trầm mặc nửa ngày, ngay tại Nhữ Dương Vương quyết định muốn cho nữ nhi của mình giáo huấn, để nàng nói xin lỗi thời điểm, Bàng Ban lên tiếng, “Như bản tọa vượt qua một bước kia, tất nhiên là không sợ. Nếu bàn về thắng thua, muốn nhìn thiên định.”

Đối thủ như vậy bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, lưu cho người chỉ có thể là tưởng tượng.

Nhưng ở nhưng trong lòng của hắn cũng không sợ.

Bàng Ban từ trước đến nay không thiếu hụt lòng tin.

Đây là lời nói thật, cũng là hắn Bàng Ban trong lòng nói.

Nhữ Dương Vương nghe tới những lời này, trong lòng cũng không khỏi tán thưởng.

Quả nhiên.

Đối phương không hổ là bọn hắn Mông Cổ Hoàng tộc sau cùng át chủ bài.

Chỉ tiếc Nhữ Dương Vương phần này cảm thán còn đến không kịp triệt để tiêu hóa, liền bị mình nữ nhi cho đánh vỡ.

“Vậy ý của ngươi chính là nói tạm thời còn không phải Truyền Ưng đối thủ lạc!”

“Kia ngay cả Truyền Ưng đều đánh không lại, kia còn có thể đánh qua kia Nhạc Duyên sao “

Lúc nói lời này, tiểu quận chúa sắc mặt lộ ra rất nghiêm túc.

Tiểu quận chúa lời nói để không khí hiện trường triệt để xấu hổ , bất kỳ người nào đều có thể phát giác được cái này tràn ngập trong không khí khẩn trương, nhưng ở Mẫn Mẫn Mục Đặc ngươi trên thân lại là không nhìn thấy khẩn trương chút nào.

Lông mày có chút 1 giương, Bàng Ban nghiêng đầu đánh giá cái này tiểu quận chúa, trong mắt tinh quang lấp lóe.

Không thể không thừa nhận, đối phương để hắn Bàng Ban vậy mà cũng vô pháp có thể nói.

“Cho nên nói, ngươi không có nắm chắc.”

“Đối phó 1 cái để người không có nắm chắc người, 1 cái vô địch người, nếu như không cách nào dùng vũ lực bên trên thủ thắng, như vậy cũng chỉ có thể lấy thế đè người.”

“Vốn quận chúa không tin trên đời này có người có thể lấy 1 người kháng thiên hạ!”

Nói xong, Mẫn Mẫn Mục Đặc ngươi đã từ trên ghế nhảy xuống, vỗ xuống trên giày tro bụi về sau, tại cho Nhữ Dương Vương cùng Bàng Ban đi lễ về sau, cái này liền quay người đi, quả nhiên là gọn gàng đến cực điểm.

“Trán…” Thân là chủ nhân Nhữ Dương Vương cả người tại thời khắc này xấu hổ tới cực điểm, ánh mắt rơi vào kia trong trầm tư Bàng Ban, trong lòng ở thời điểm này đều là ảo não, sớm biết nữ nhi của mình tính tình hắn lúc ấy như thế nào mềm lòng, liền không nên để nàng cùng một chỗ gặp người.

Ngay tại Nhữ Dương Vương suy nghĩ đến lúc đó làm như thế nào xin lỗi, làm như thế nào đưa chút lễ vật thời điểm, lại nghe Bàng Ban đột ngột cười.

“Ha ha ha!”

“Có ý tứ!”

“Vương gia, ngươi có 1 cái không sai nữ nhi, chỉ tiếc nàng chỉ là một đứa con gái.”

Đã là tán thưởng, cũng là đáng tiếc.

Bàng Ban lời nói để Nhữ Dương Vương nhất thời không hiểu, bất quá rất nhanh Nhữ Dương Vương liền hiểu rõ ra. 1 minh bạch về sau, cả người hắn lập tức không tự chủ được đánh run một cái.

Lời này… Có chút đại nghịch bất đạo.

Cuối cùng Nhữ Dương Vương cũng chỉ là gượng cười đem cái này một tiết che giấu đi, không còn nhắc lên.

Thấy Nhữ Dương Vương pha trò, Bàng Ban cũng không còn nói cái khác cái gì.

Híp mắt.

Thưởng thức cúp bên trong rượu ngon.

Bàng Ban tâm tư lại là chạy đến cái khác phía trên đi.

Lần này cùng Nhữ Dương Vương tiếp xúc, cái này tiểu quận chúa ngược lại để hắn Bàng Ban đột nhiên dâng lên một tia muốn thu đồ ý nghĩ. Chỉ bất quá cái này tiểu quận chúa cao ngạo để người cảm thấy có như vậy một chút ra ngoài ý định.

Đáng tiếc.

Nàng không phải 1 cái nam nhi.

Bằng không, thế cục có lẽ sẽ có khác nhiều.

Về phần tái tạo một giới nữ hoàng…

Kia Nữ đế đã tuyệt hậu người tới đường.

Huống chi Nữ đế kia là thiên thời địa lợi nhân hoà, hiện tại cho dù là hắn Bàng Ban cũng vô pháp làm được.

Bất quá tương đối lên chuyện này đến, Bàng Ban lại tại suy nghĩ tự thân vấn đề.

Mình lần này ứng Mông Cổ Hoàng tộc thỉnh cầu rời núi, đã là nghe tới cái này nghe qua truyền ngôn, cũng là vì sư môn hồi báo Hoàng tộc ân tình, càng quan trọng chính là hắn « giấu mật trí năng sách » đến 1 cái.

Tựa hồ… Hắn nhìn có chút không đến con đường phía trước.

Về phần đạo tâm chủng ma **… Hắn Bàng Ban bây giờ còn chưa có đến nhất tuyệt vọng tình trạng, còn không có tất yếu vứt bỏ hết thảy đi nếm thử tấn tu bộ này pháp môn, thay đổi tử địa mà hậu sinh.

Mà lần này, có lẽ kia tóc trắng đạo sĩ, kia Nhạc Duyên sẽ để cho tự mình biết phía trước là còn có hay không đường.

Nhữ Dương Vương phủ, vườn hoa.

Tiểu quận chúa 1 người dạo bước độc hành.

Nàng không có bất kỳ cái gì tâm tư để thưởng thức trước mắt phong cảnh, ngược lại là tâm tình bực bội hận không thể đem trước mắt những này diễm lệ làm cho người ta chán ghét đóa hoa toàn bộ chà đạp thành tốn

bùn.

Nàng có như vậy một chút tuyệt vọng.

Hoàng tộc mời xuống núi người không có cho nàng đầy đủ lòng tin, nàng từ đối phương trong lời nói đạt được chính là không xác định kết quả, là phủ định đáp án.

Khác biệt những cái kia sinh hoạt tại sống mơ mơ màng màng bên trong Mông Cổ quý tộc, từ trước đến nay thích đọc sách nàng đã sớm từ trên sử sách, từ mình hiểu rõ trông được đến kia giấu ở Đại Nguyên phía dưới nguy hiểm. Bọn hắn còn tại đắm chìm trong gia tộc hoàng kim quá khứ uy thế bên trong, lại không nhìn thấy trước mắt nguy hiểm.

Hiện tại Đại Nguyên liền tựa như ở vào nước nồi bên trong ếch xanh, phía dưới thiêu đốt lên hừng hực liệt hỏa, tuyệt đại bộ điểm người lại chỉ là trải nghiệm nước ấm sảng khoái.

Đây quả thực là một đám phế vật.

Thế đạo này quá khó.

Nàng không thể để cho Đại Nguyên bị tiêu diệt tại cái kia người trên tay, không tiếc bất cứ giá nào.

…

Minh giáo.

Quang Minh đỉnh.

Thường Ngộ Xuân cả người sắp khóc.

1 cái khôi ngô hán tử tại sau lưng người thiếu niên không ngừng đả kích xuống, đều đối với mình võ đạo sinh ra cực lớn tuyệt vọng.

Từ khinh công, nội công, chiêu thức một hệ liệt bên trên, võ công của hắn bị khinh bỉ 1 sạch sẽ lưu loát.

Thậm chí ngay cả ngộ tính cũng là như thế.

Nhạc Duyên cũng là bất đắc dĩ.

Làm tuyển định vì hắn dẫn ngựa người, nó võ công quả thực để người cảm thấy thất vọng.

Có lẽ đối người thường mà nói coi như không tệ, nhưng tại Nhạc Duyên trong mắt Thường Ngộ Xuân thân thủ đã kém đến cực điểm. Nếu là bị cao thủ ám sát, chỉ sợ ngay cả sức hoàn thủ đều không có.

Chỉ là đối phương ngộ tính cũng làm cho Nhạc Duyên bất đắc dĩ tới cực điểm.

Hắn khai sơn lập phái dạy qua không ít đồ đệ.

Nhưng không có dạy qua đồ đần.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Niệm Tích cùng Tuyết Nữ thiên tư của bọn hắn ngộ tính cực cao, cho dù là hơi đần một điểm Lâm Bình Chi cũng là có tri thức hiểu lễ nghĩa, còn mạnh hơn Thường Ngộ Xuân hơn nhiều.

Cuối cùng tương đối lên Lâm Bình Chi đến nói ít đọc sách càng là trở thành Thường Ngộ Xuân khuyết điểm lớn nhất.

Cao thâm đạo lý không hiểu.

Dễ hiểu đạo lý không phải rất rõ ràng.

Cuối cùng Nhạc Duyên chỉ có thể lựa chọn dùng nhất là giày vò khốn khổ biện pháp đi rèn luyện đối phương.

Liền như là đã từng Quách Tĩnh Quách đại hiệp là như thế nào trưởng thành đồng dạng.

“Ừ”

“Khách tới người!”

Ngay tại tay nắm tay dạy bảo thương pháp Nhạc Duyên đột nhiên đem trên tay trường thương vứt cho Thường Ngộ Xuân, tại phân phó đối phương đâm trước một vạn lần về sau, cái này liền đem lực chú ý rơi vào dưới núi.

Kia bên trong một già một trẻ 2 người chẳng biết lúc nào xuất hiện tại lên núi con đường bên trên.

—

Chương 31 : nhặt hoa

Uốn lượn trên đường nhỏ.

2 thân ảnh chính một trước một sau đi tới.

Chỉ bất quá 2 người này đi cũng không phải là đại đạo, mà là từ chân núi thẳng tới Quang Minh đỉnh vắng vẻ tiểu đạo, cái này tiểu đạo trừ bỏ Minh giáo bên trong một ít người biết ra, những người khác cũng không rõ ràng. Tinh tế tác tác thanh âm bên trong, 2 bóng người tại một mảnh dưới bóng cây ngừng lại.

"…"

Đi ở phía trước chính là 1 tên dáng người còng lưng gập ghềnh lão bà bà, trên tay chống một cây quải trượng, phía trên điểm xuyết lấy càng nhiều đóa hoa màu vàng óng, giờ phút này người chính ngẩng đầu đánh giá 4 phía, ánh mắt xuyên thấu qua bóng cây khe hở xa xa ngắm nhìn xa xa Quang Minh đỉnh. Một đôi mắt to bên trong nhưng không có người già nên có vẩn đục, ngược lại là tinh quang lấp lóe, thanh tịnh tựa như một vũng nước hồ.

Ánh mắt thâm trầm, trong tầm mắt nhưng vẫn là bao hàm như vậy một tia hoài niệm.

Nhìn nửa ngày, lão bà bà thu hồi ánh mắt, lúc này mới tự nhủ: "Kỳ quái, Quang Minh đỉnh thế cục trở nên quá kỳ quái!"

“Chẳng lẽ là cái này bên trong xảy ra chuyện gì ta không rõ ràng sự tình sao “

Còn chưa gần Quang Minh đỉnh, nàng đã cảm thấy như vậy một tia chỗ không ổn, về phần là cái kia bên trong không ổn, lại là trong lúc nhất thời căn bản không cách nào nghĩ ra được, chỉ là nơi này hộ vệ loại hình đều phát sinh biến hóa, nhưng ở trực giác của nàng bên trong Minh giáo Quang Minh đỉnh đã xảy ra chuyện gì nàng không biết sự tình.

Tại sau lưng nàng, thì là đi theo một cái tiểu cô nương, lúc này ngay tại thở hồng hộc ngồi xổm trên mặt đất, trơn bóng trên trán tràn đầy lít nha lít nhít mồ hôi, hiển nhiên là mệt không rõ.

“Đứng lên!”

“Ngươi còn chưa tới thư giãn thời điểm.”

Ngay tại tiểu cô nương muốn thở phào thời điểm, lại bỗng nhiên nghe thấy cái này tóc trắng lão bà bà kia nghiêm khắc răn dạy, lập tức bị hù tiểu cô nương hít vào một hơi, người cũng từ nguyên bản ngồi xổm tư thái đứng lên, nuốt nước bọt thanh tú động lòng người nhìn xem người trước mặt.

Thấy tiểu cô nương sửa lại về sau, lão bà bà này lúc này mới đi đến tiểu cô nương trước mặt, dùng tay kia nhẹ nhàng vuốt ve tiểu cô nương bên mặt, một bên đau lòng nói: “Không nên trách mẫu thân lòng dạ ác độc.”

Tiểu cô nương vẫn là không nói một lời, duy trì yên tĩnh.

Xoay người.

Tóc trắng lão bà bà ánh mắt lại lần nữa nhìn ra xa hướng Quang Minh đỉnh, trầm ngâm nửa ngày, nàng cũng đã có động tác, bờ môi khẽ nhúc nhích phát ra một tiếng kì lạ tiếng vang, sau đó đem tiểu cô nương 1 người tạm thời đặt ở cái này bên trong về sau, người liền tung người một cái biến mất tại dưới bóng cây.

Đối với đối phương rời đi, tiểu cô nương tựa hồ không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, chỉ là an tĩnh đợi tại nguyên chỗ bên trong chờ đợi. Hiển nhiên, tình huống như vậy, tiểu cô nương đã sớm quen thuộc, chỉ là tại trong 2 mắt hay là ẩn hàm như vậy một tia lo lắng cùng sợ hãi.

Sau nửa canh giờ.

Đối phương lại lần nữa trở lại cái này bên trong.

Lại lần nữa nhìn thấy tóc trắng lão bà bà thân ảnh, trong 2 mắt lúc này mới toát ra một tia mừng rỡ.

Nhưng mà điểm này toát ra đến thần sắc rơi vào lão nhân tóc trắng trong mắt, đổi lấy lại là cực đoan răn dạy.

“Còn chưa đủ!”

“Giấu còn chưa đủ!”

“Dạng này ngươi sao có thể đạt tới mẫu thân nguyện vọng “

Nàng phi thường rõ ràng cái này giang hồ, hành tẩu trong đó nhất là nữ nhân mà nói, các nàng cần không chỉ là tâm cơ còn cần thiết võ công, mà lại biết người biết mặt không biết lòng, ai cũng không biết người bên ngoài đến tột cùng đang suy nghĩ cái gì.

Nàng tự nói mình nữ nhi rất đẹp, dù là hiện tại rất nhỏ, nhưng sau khi lớn lên cũng có thể làm được mạo nghiêng giang hồ.

Mặc dù nàng lòng dạ ác độc, nhưng đối với mình nữ nhi trừ cực đoan nghiêm khắc bên ngoài, nhưng vẫn là một mực dạy đối phương có thể tự vệ đồ vật, thí dụ như nữ nhân nên có diễn kỹ, cùng thuật dịch dung phía trên tri thức.

Tại răn dạy dưới, tiểu cô nương gắt gao cắn môi, kia nguyên bản tràn ngập tại trong 2 con ngươi mừng rỡ cũng từng chút từng chút biến mất không thấy gì nữa.

Thấy mình nữ nhi biểu hiện cũng không có để nàng thất vọng về sau, lão nhân tóc trắng lúc này mới 1 người đứng tại dưới bóng cây rơi vào trầm tư.

Vừa mới đi ra một chuyến, bất quá là mạo hiểm khởi động nàng từng lưu tại Quang Minh đỉnh ám tử, lấy hiểu rõ hiện tại Minh giáo Quang Minh đỉnh tình huống. Thế nhưng là hiểu rõ đến sự tình lại là để nàng đại xuất ngoài ý muốn.

Minh giáo có tân nhiệm giáo chủ.

Mà lại cái này tân nhiệm giáo chủ không phải Minh giáo pháp vương bên trong bất kỳ người nào, cũng không phải quang minh tả sứ.

Ngược lại là 1 cái mới xuất hiện tại Minh giáo người.

Không có ai biết người này từ cái kia bên trong mà đến, những cái kia đệ tử cấp thấp nhóm chỉ rõ ràng phía trước đoạn thời gian Minh giáo nội bộ lại lần nữa lựa chọn tân nhiệm giáo chủ về sau, 1 cái thần bí người trẻ tuổi cũng đã trở thành Minh giáo tân nhiệm giáo chủ.

Một đám Minh giáo cao tầng vậy mà là không có người phản đối.

Cái này sao có thể

Khi Đại Khỉ Ti biết chuyện này về sau, cả người đều sửng sốt.

Dù là nàng hiện tại hóa thân Kim Hoa bà bà, tự nói cho dù là mặt đối mặt đã từng quen thuộc người đều chỉ sợ không cách nào nhận ra mình Đại Khỉ Ti tại thời khắc này cũng là tâm thần rung động.

Đến cùng đã xảy ra chuyện gì

Lấy nàng đối những cái kia người quen hiểu rõ, Minh giáo giáo chủ chi vị có khả năng hẳn là rơi vào quang minh tả sứ Dương Tiêu trên tay, lớn nhất tỷ lệ sẽ hay là giáo chủ chi vị huyền không, không ai phục ai. Nhưng 1 cái người xa lạ trở thành Minh giáo giáo chủ, cái này khiến Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti trong lúc nhất thời

phản ứng không kịp.

Không biết cục diện, đại biểu cho nguy hiểm không biết.

Nghĩ đến cái này Đại Khỉ Ti đối vốn trong lòng chuẩn bị cách làm trong lúc nhất thời lộ ra do dự không tiến.

Nàng không có nắm chắc.

Nếu là Minh giáo không có giáo chủ, lại hoặc là giáo chủ từ người quen bên trong sinh ra, như vậy cho dù là nữ nhi của nàng tiểu Chiêu tiềm phục tại Quang Minh đỉnh xảy ra vấn đề, xuất hiện nguy hiểm chỉ cần bộc lộ ra thân phận sau cũng sẽ không mang đến quá lớn nguy hiểm.

Chí ít Minh giáo một đám cao tầng sẽ nhìn xem quá khứ tình phân cho con gái nàng 1 cái tốt kết quả.

Nhưng là hiện tại…

1 cái thần bí tân giáo chủ… Dù ai cũng không cách nào suy đoán tương lai sẽ phát sinh cái gì.

Đây chỉ là một đoạn thời gian không có chú ý, Minh giáo thế cục liền trở nên để người trở tay không kịp.

Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti không biết là không chỉ có là Minh giáo thế cục tại biến, cái này toàn bộ giang hồ cùng thiên hạ thế cục cũng giữa bất tri bất giác phát sinh biến hóa. Dắt một phát động toàn thân, chắc lần này vẻn vẹn chỉ là bởi vì một cái tên.

Từ bỏ

Hay là kế tiếp theo

Giờ khắc này, Đại Khỉ Ti người có như vậy một tia mờ mịt.

Một bên.

Tiểu Chiêu hay là nháy mắt, tay nhỏ không tự chủ được gãi gãi trên mặt cái kia nhân tạo vết sẹo, an tĩnh nhìn xem mẫu thân mình bóng lưng, nhìn đối phương trong mắt kia một tia mê mang, còn có không ngừng giãy dụa thần sắc.

Đúng lúc này

Tiểu Chiêu lỗ tai giật giật, tựa hồ nghe thấy thứ gì. Nghiêng đầu sang chỗ khác, hướng sau lưng nhìn lại.

Lọt vào trong tầm mắt nhìn thấy chính là một người mặc cẩm y người thiếu niên, đang đứng tại kia bên trong an tĩnh đánh giá các nàng hai mẹ con. Tại thấy tiểu Chiêu phát hiện mình về sau, thiếu niên thần bí kia thì là cười ha hả hướng nàng gật gật đầu, xem như lên tiếng chào hỏi.

Cái này đại ca ca cười nhìn rất đẹp.

Đây là tiểu Chiêu cảm giác đầu tiên, sau đó liền phản ứng lại, cái này kỳ quái đại ca ca là ai

Từ nhỏ dạy bảo để tiểu Chiêu cảm giác nguy cơ mười

phần, nhất là tại 1 cái đối với nàng mà nói rất địa phương xa lạ, càng là như vậy. Kịp phản ứng về sau, tiểu Chiêu cũng đã đưa tay đi giật giật mình mẫu thân góc áo, không có lên tiếng lại là nhìn chòng chọc vào đối phương, sợ mình tiểu động tác ảnh hưởng đến đối phương.

“Ừ”

Bị nữ nhi của mình lôi kéo góc áo thời điểm, Đại Khỉ Ti còn có như vậy một tia không kiên nhẫn, đang muốn quay đầu lại lần nữa răn dạy thời điểm, lại bỗng nhiên phát hiện kia đứng tại ngoài ba trượng bóng người.

Cái nhìn này.

Để Đại Khỉ Ti tâm cơ hồ nhảy đến cổ họng.

Kinh hãi là đối phương vô thanh vô tức tiếp cận, sợ chính là mình vừa rồi thất thần vậy mà không có chút nào phát hiện, nếu là đối phương đánh lén… Kết quả kia không dám tưởng tượng.

Một tay đem tiểu Chiêu kéo ra phía sau, Đại Khỉ Ti nắm tay bên trên quải trượng, ánh mắt gắt gao nhìn kỹ cái kia đột nhiên xuất hiện ở sau lưng thiếu niên.

Tuổi không lớn lắm.

Nhưng lại có một loại cao cao tại thượng cảm giác.

Bộ dáng dị thường tuấn mỹ, cho dù là nàng Đại Khỉ Ti hiện tại cái tuổi này, cũng có một loại không tự chủ được

tán thưởng, trên người đối phương có một loại hấp dẫn nữ nhân khác khí chất. Ánh mắt lạnh lẽo bên trong lại là càng nhiều bao hàm một loại tang thương.

Tuổi nhỏ, tang thương.

Mâu thuẫn tổ hợp xuất hiện tại trên người của đối phương.

Chỉ cần nhìn đối phương con mắt, liền để người có một loại muốn tìm tòi nghiên cứu xúc động.

Thật giống như đứng nơi đó không phải 1 người, mà là 1 cái lỗ đen, 1 đạo từ * tạo thành thâm uyên.

Loại cảm giác này…

Đại Khỉ Ti phát giác được mình nỗi lòng biến hóa, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy tê cả da đầu, cảm giác nguy cơ mãnh liệt như có gai ở sau lưng, trải rộng toàn thân. Tay phải nắm chặt quải trượng, tay trái thì là lặng yên không một tiếng động xuất ra ám khí bóp tại lòng bàn tay bên trong, cho mình như vậy một chút cảm giác an toàn về sau, lúc này mới dùng thanh âm khàn khàn mở miệng nói: “Các hạ là ai” nhưng trong lòng thì không ngừng hiện lên Minh giáo bên trong người mình quen ảnh, nhưng lại chưa hề biết có một người như vậy tồn tại.

Nhạc Duyên không để ý đến câu nói này, mà là ánh mắt vượt qua đối phương, đi tới kia giấu ở phía sau còn đưa đầu ra dò xét mình tiểu cô nương.

Cười cười, Nhạc Duyên lúc này mới đem lực chú ý đặt ở trước mắt cái này còng lưng thân thể, chống quải trượng tóc trắng lão bà bà trên thân, ánh mắt chưa phát giác ở giữa mang lên như vậy một tia dò xét.

“Ngữ khí cũng không tệ lắm.”

Nhạc Duyên dò xét sau một lúc lâu, lúc này mới lên tiếng nói: “Còng lưng thân thể cũng là giống 1 cái lão nhân, bất quá ngươi khẩn trương thời điểm quên đi ho khan, nào có 1 cái lão nhân bò cao như vậy núi không mang thở.”

“Trên mặt da thịt cũng làm xử lý.”

“Ngô, một tay thuật dịch dung cũng không tệ, chỉ tiếc không có đạt tới ta thấy qua tối cao tiêu chuẩn.”

“Chỗ sơ suất hay là có quá nhiều.”

“Cần bản tọa từng chút từng chút vạch ra tới sao Kim Hoa bà bà… A không, hẳn là Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti.”

Một câu, trực tiếp điểm sáng tỏ Đại Khỉ Ti thân phận.

Tại Nhạc Duyên tiếng nói vang lên một sát na, kia bị Đại Khỉ Ti giấu ở tay áo bên trong bóp trên tay kim hoa ám khí liên tiếp mà ra, hướng Nhạc Duyên ** phun ra. Gần như đồng thời, nàng một tay nắm qua sau lưng tiểu Chiêu thân hình nhanh lùi lại, thân thủ biểu hiện không gặp mảy may người già nên có tư thái.

Nhanh chóng tuyệt luân, so với Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu khinh công, có khác 1 điểm khó mà diễn tả bằng lời quỷ bí quái dị, như quỷ mỵ, như tinh như quái.

Trong chớp mắt, mấy cái lên xuống bên trong, người đã mang theo tiểu Chiêu đi thật xa.

Giữa không trung.

Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti quay đầu nhìn ra xa.

Nàng muốn gặp mình ám khí có tác dụng hay không. Chỉ là nàng lần này đầu, nhìn thấy một màn lại là dọa đến nàng kém chút từ giữa không trung rơi xuống.

Trong tầm mắt.

Giữa hai bên hay là 3 trượng khoảng cách.

Đối phương một tay đặt sau lưng, một tay nắm bắt 1 đóa kim hoa, người giữa không trung nhặt hoa mà cười.
(chưa xong đợi tiếp theo.)

—

Chương 32 : quy vị

Bạch!

1 thanh trường thương múa hổ hổ sinh phong.

Thường Ngộ Xuân thủ đoạn chuyển động, đem trên tay thép thương vung hai vòng về sau, cái này liền tại lần nữa dựa theo phía trước an bài bắt đầu luyện tập bắt đầu, chiêu thức không có dư thừa biến hóa, chỉ có 1 cái, đó chính là gai. Thương đâm một điểm, liên tiếp không ngừng gai.

Tại lăng liệt dưới ánh mặt trời, một thân mồ hôi nóng Thường Ngộ Xuân nghiêm túc vô cùng luyện tập Nhạc Duyên dạy bảo.

Thân là Minh giáo đệ tử, Thường Ngộ Xuân càng là đi lên chiến trường, mặc dù một lần kia kết quả là thua, hắn cuối cùng cũng chỉ là bảo vệ ân chủ hậu nhân, trận chiến kia kết quả đã sớm để Thường Ngộ Xuân nhận thức đến võ học tầm quan trọng.

Nhưng tuổi của hắn đã sớm qua tốt nhất học võ niên kỷ, mà lại cho dù là luyện chỉ sợ cũng luyện không ra quá lớn thành tựu, lại nói những truyền thuyết kia bên trong võ công tuyệt thế như thế nào hắn Thường Ngộ Xuân có cơ hội có thể học tập đến

Từ nhỏ đến lớn, Thường Ngộ Xuân chưa từng cho là mình có cái gọi là kỳ ngộ vận khí.

Cho nên tại nhìn thấy Nhạc Duyên cưỡng ép áp đảo Minh giáo một đám cao tầng, khiến cho câu kia để hắn cho rằng là trò cười lời nói trở thành hiện thực, đối phương chân chính biến thành Minh giáo giáo chủ về sau, Thường Ngộ Xuân liền biết cái này tân giáo chủ võ công đã không phải là hắn có thể tưởng tượng.

Mà đối phương ghét bỏ mình võ công quá kém, tay thiện nghệ nắm tay dạy bảo, đây không thể nghi ngờ là một loại thiên đại may mắn.

Thường Ngộ Xuân cũng không phải đồ đần.

Loại này kỳ ngộ hắn tự nhiên sẽ nắm chắc.

2,300 43 2,300 44

Ngay tại Thường Ngộ Xuân tập trung tinh thần bắt đầu lặp lại kia 1 thương thời điểm, Nhạc Duyên thân ảnh lại lần nữa đến Quang Minh đỉnh. Chỉ bất quá lúc này bên cạnh hắn thêm ra 2 người, 1 tên tóc trắng xoá lão thái bà, còn có 1 tên trên mặt có vết sẹo tiểu cô nương.

2 người này là

Trên tay ra thương lực đạo chưa phát giác ở giữa đã biến tiểu, Thường Ngộ Xuân lực chú ý bắt đầu bị cái này đi theo sau Nhạc Duyên 1 lão 1 gần hai người thân ảnh hấp dẫn.

Hắn nhìn ra, cô bé kia trong mắt có một chút sợ hãi cùng sợ hãi, mà lão thái bà kia trong mắt đồng dạng có e ngại cùng lo lắng, hiển nhiên một già một trẻ này quan hệ chỉ

sợ cực kì thân cận.

Người bình thường

Ý nghĩ này tại Thường Ngộ Xuân não hải bên trong nhất chuyển liền tắt, trong quân đội từng có kinh lịch Thường Ngộ Xuân mặc dù tự nói không phải 1 cái am hiểu quan sát người bên ngoài người, nhưng đối phương trên thân kia rõ ràng sợ hãi đã là quá mức có thể thấy rõ ràng.

Mà lại khoảng thời gian này tiếp xúc bên trong, Thường Ngộ Xuân không cảm thấy tân giáo chủ Nhạc Duyên sẽ là 1 cái thích tàn sát người vô tội, bằng không mà nói hắn lúc trước liền sẽ chết tại tay của đối phương bên trong.

Đã không phải như vậy, như vậy lão thái bà này thân phận có lẽ không đơn giản. Giao diện nhẹ nhàng khoan khoái, quảng cáo ít,, thích nhất loại này trang web, nhất định phải khen ngợi]

Ngay tại Thường Ngộ Xuân đầy mình suy nghĩ sâu xa thời điểm, Nhạc Duyên thanh âm truyền tiến vào hắn bên tai.

“Chớ có biếng nhác!”

“A!”

Kịp phản ứng Thường Ngộ Xuân không khỏi sắc mặt đỏ lên, cũng may mắn hắn tại những năm gần đây làn da phơi đen nhánh, lại thêm một vòng râu quai nón, thực cũng đã người nhìn không ra cái gì. Liên tục không

ngừng quay đầu, thu lực chú ý, chỉ bất quá tại quay đầu tập trung tinh thần một sát na kia, sắc mặt của hắn đột nhiên biến đổi.

Ai

Ta vừa rồi đếm tới cái kia bên trong đâu

Trong tay thép thương thẳng tắp đâm ra thời điểm, Thường Ngộ Xuân nghiêng đầu ức hơn nửa ngày, lúc này mới dùng một loại đại khái mê hoặc giọng điệu tự nhủ: “2500 37, 2500 38 “

Ngô đại trượng phu không câu nệ tiểu tiết.

Tuyệt đối không đề cập tới mình nhớ lầm.

Không đề cập tới bên ngoài đang luyện thương Thường Ngộ Xuân, vẻn vẹn nói bị ép đi theo tiến vào Quang Minh đỉnh Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti cùng tiểu Chiêu mẫu nữ. Tiểu Chiêu nhìn ra được, liền lại càng không cần phải nói thân là mẫu thân Đại Khỉ Ti, tại đối phương thủ hạ, các nàng xem không đến chạy trốn bất cứ cơ hội nào.

Mạnh.

Khó có thể tưởng tượng cường đại.

Tại bị đối phương cầm nã qua đi, Đại Khỉ Ti liền đã đoán ra trước mắt cái này thiếu niên thần bí thân phận.

Không có gì bất ngờ xảy ra, đối phương chính là Minh

giáo cái kia đột nhiên xuất hiện tân nhiệm giáo chủ.

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, Đại Khỉ Ti đột nhiên nở nụ cười.

Đây quả thực là 1 cái hoang đường đến cực điểm trò cười.

Minh giáo trên dưới cao tầng cứ như vậy trơ mắt nhìn giáo chủ chi vị rơi vào 1 cái người xa lạ trên tay, bọn hắn có thể xứng đáng nghĩa phụ sao xứng đáng Minh giáo từ trên xuống dưới mấy trăm năm cơ nghiệp sao

Bước vào đại điện một khắc này, Đại Khỉ Ti tiếng cười liền đãng tại toàn bộ đại điện bên trong.

Ngồi ngay ngắn.

Nhạc Duyên nhìn xem kia cười cơ hồ điên cuồng 'Kim Hoa bà bà', cứ như vậy an tĩnh nhìn đối phương đột nhiên đối với mình dưới thân giáo chủ chi vị cười to, mà nữ nhi của nàng tiểu Chiêu thì là bị mẫu thân mình như vậy biến hóa giật mình kêu lên, cả người vô song lo lắng nhìn xem mẹ của mình.

Nhạc Duyên không có lên tiếng, cái này thê lương bên trong mang theo điên cuồng tiếng cười bên trong để Nhạc Duyên cũng nghe ra một chút đồ vật.

Nửa ngày.

Thẳng đến Đại Khỉ Ti tiếng cười rốt cục chậm sau khi xuống tới, Nhạc Duyên thanh âm cứ như vậy nhàn nhạt đãng tại đại điện: "Tốt, Tử Sam Long Vương, ngươi nên

lấy diện mục chân thật đến đối mặt bản tọa, mà không phải cái này theo ý ta bắt đầu sơ hở trăm chỗ Kim Hoa bà bà.”

“Nhưng không có tất yếu để bản tọa tự mình động thủ.”

” “

Một phen để Đại Khỉ Ti tiếng cười triệt để im bặt mà dừng, nhô lên thân, một thân lão bà bà bộ dáng Đại Khỉ Ti kinh ngạc nhìn chằm chằm kia ngồi ngay ngắn ở giáo chủ chi tọa bên trên thiếu niên nhìn sau một lúc lâu, cũng không nói gì, mà là có động tác.

Cổ tay khẽ đảo, bàn tay từ trên mặt phất qua.

Xoẹt một tiếng, trên mặt bị chính nàng tự tay xé xuống, lộ ra 1 trương kinh diễm đến cực điểm gương mặt.

Đầu lông mày mang sương.

Cái này xinh đẹp vô song gương mặt bên trên có chỉ là vô tận lãnh ý.

Khác biệt bên trong nguyên mỹ nhân, Đại Khỉ Ti mũi cũng hơi cao, con ngươi càng là có cái khác sắc thái, toàn thân trên dưới đều nhộn nhạo một loại dị vực phong tình.

Là 1 cái tuyệt sắc nữ tử.

Dù là Nhạc Duyên kiến thức rộng rãi, gặp qua quá nhiều nữ nhân, tại nhìn thấy Đại Khỉ Ti chân chính bộ dáng giờ

khắc này còn có thể dạng này tán thưởng. Đương nhiên, chân chính vì nàng tại thêm một phần mị lực chính là Đại Khỉ Ti trên thân tất cả dị vực phong tình, hỗn huyết vẻ đẹp.

Có lẽ, hiện tại Tử Sam Long Vương chỉ sợ so với tuổi trẻ thời điểm nàng càng có một phần thành thục mị lực.

Quả nhiên.

Lấy bộ dáng như vậy tư thái, Nhạc Duyên có thể tưởng tượng khi đó Đại Khỉ Ti tại Minh giáo ra sao chờ phong thái.

Giáo chủ nghĩa nữ, tức thì bị cái khác cao tầng hận không thể đặt ở lòng bàn tay bên trong, dạng này địa vị nhưng cũng hẳn là tạo nên nàng kia hơi có vẻ ương ngạnh tính tình.

Đồng dạng.

Tại chính Đại Khỉ Ti xé mở mặt nạ một khắc này, nàng cũng đang chăm chú quan sát đến người thiếu niên này biểu lộ.

Không lộ vẻ gì.

Ánh mắt cũng không có bất kỳ cái gì biến hóa.

Bộ dáng kia liền tựa như 1 cái tại bình thường bất quá nữ tử xuất hiện ở trước mặt của hắn, cũng không có kinh diễm đến hắn.

Là ra vẻ trấn định

Hay là

Vô tình, vô dục.

Một đôi mắt đẹp không tự chủ được có chút híp híp, Đại Khỉ Ti trong lòng đối cái này Minh giáo tân giáo chủ cảnh giác càng phát sâu. Ngay tại trước đó, nàng đã động đậy cái khác tâm tư, nhưng ở nhìn thấy đối phương kia bất động hợp tác bộ dáng về sau, liền đem cái kia tiểu tâm tư triệt để bỏ đi.

Đây là 1 cái chân chính cực kỳ nguy hiểm nhân vật.

Ba! Ba! Ba!

Nhạc Duyên duỗi ra 2 tay đập lên bàn tay, cười nói: “Không hổ là Tử Sam Long Vương, danh bất hư truyền, hoan nghênh nhà.” Sau khi nói đến đây, Nhạc Duyên ánh mắt rơi vào kia trên đường đi đến nay đều bảo trì an tĩnh tiểu cô nương tiểu Chiêu trên thân, nói: “Tiểu cô nương, mẹ ngươi là người trong Minh giáo, lần này tự nhiên cũng coi là đến nhà của mình, không cần sợ hãi.”

“Ừm cũng không cần lo lắng không có bạn chơi, có lẽ qua mấy ngày ngươi liền sẽ có một cái niên kỷ không sai biệt lắm tiểu cô nương làm bằng hữu của ngươi.”

“Đúng rồi.”

“Ta còn không biết tiểu cô nương tên của ngươi đâu “

Tiểu Chiêu nhìn xem kia ngồi ngay ngắn ở đó trên ghế ngồi Nhạc Duyên, quay đầu nhìn nhìn mẹ của mình, lại nhìn đó cũng không khiến người ta chán ghét sợ hãi thiếu niên, bờ môi giật giật, nói khẽ ra tục danh của mình: “Ta gọi tiểu Chiêu.”

“Tiểu Chiêu!”

“Tên rất hay.”

“Đã ngươi mẫu thân cũng khôi phục diện mục, kia tiểu Chiêu ngươi cũng không cần thiết, liền đem mẫu thân ngươi làm những cái kia loạn thất bát tao đồ vật dỡ xuống đi!” Nhạc Duyên nhìn xem một cái tiểu cô nương lấy tinh xảo diễn kỹ đến đóng vai 1 cái xoay miệng méo mũi xấu nha đầu bộ dáng, cũng là làm khó người ta.

Nghe vậy, tiểu Chiêu ngược lại là không nói gì thêm, cũng không có đi nhìn mẹ ruột của mình, mà là đem trên mặt những cái kia loạn thất bát tao đồ vật toàn bộ làm xuống dưới.

Tiểu Chiêu niên kỷ dù nhỏ, nhưng cục thế trước mắt lại là nhìn rất rõ ràng.

Mẫu thân bại lộ đã để nàng cũng không có bất luận cái gì ẩn tàng chỗ trống.

Điểm này, Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti càng là rõ ràng.

Một phen động tác về sau, tiểu Chiêu cả người tươi mát rất nhiều, 2 mắt không còn 1 lớn 1 nhỏ, miệng cũng

không lệch, cái mũi cũng không xoay.

2 mắt trong vắt có thần, tu mi đầu mũi, miệng anh đào nhỏ, gò má bên cạnh hơi hiện lúm đồng tiền, thực là tú mỹ vô luân, là 1 cái mỹ nhân tuyệt sắc phôi tử. Tương đối lên mẫu thân của nàng đến nói, cũng là có mấy phần giống nhau, bất quá sóng tư dị tộc khí tức đã chỉ có cái bóng nhàn nhạt.

Ánh mắt từ tiểu Chiêu trên mặt khẽ quét mà qua về sau, Nhạc Duyên ánh mắt lại lần nữa dừng lại tại Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti trên thân, mở miệng nói: “Nghe nói long vương ngươi còn có 1 cái tên là a Chu đồ đệ, không bằng nói cho bản tọa địa chỉ, bản tọa phái người tiếp nàng cùng đi Quang Minh đỉnh đi.”

“! ! !”

Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti tại nghe xong một câu nói kia về sau, cả người sợ hãi mà kinh.

Nàng là thu 1 cái đồ đệ.

Lấy Kim Hoa bà bà thân phận.

Tên đồ đệ này tên là Ân Ly, chính là Bạch Mi Ưng Vương cháu gái. Phải biết chuyện này trừ nàng ra, ngoại nhân chưa từng biết được.

Người này

Một loại từ xương bên trong tán phát sợ hãi bắt đầu bay lên.

Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti cũng không cách nào giữ vững trấn định nữa, xinh đẹp tuyệt luân khắp khuôn mặt là kinh vinh.

Trong thoáng chốc.

Đại Khỉ Ti cảm thấy mình đi vào 1 trương không nhìn thấy lưới lớn, cả người đều bị trói buộc tại trong đó.

Nàng hối hận.

Cùng lúc đó.

Dưới núi.

Ngay cả tiếp theo không ngừng đi đường, tại mệt ngã 2 con ngựa về sau, Dương Tiêu rốt cục mang theo vợ con của mình Kỷ Hiểu Phù cùng Dương Bất Hối mẫu nữ tại Nga Mi phái truy sát dưới bình yên vô sự đuổi Minh giáo tổng đàn Quang Minh đỉnh.

Trên đường đi, Dương Tiêu có thể nói là đối Nga Mi phái truy địch đều lưu thủ.

Đây đương nhiên là xem ở Kỷ Hiểu Phù thỉnh cầu bên trên.

Bởi vì hắn hiểu rõ vô cùng Kỷ Hiểu Phù cái tính tình này, thật vất vả mới đưa nàng mang ra Nga Mi sơn.

Trên đường đi đến nay, Dương Tiêu tất nhiên là nhấc lên Nhạc Duyên người này.

Khi cái tên này cửa ra một sát na, liền triệt để gây nên Kỷ Hiểu Phù chú ý.

Lần này đến Quang Minh đỉnh đã là bất đắc dĩ, nhưng cũng là bởi vì cái này danh tự lại lần nữa xuất hiện.

Kỷ Hiểu Phù hoàn toàn hiểu rõ tại trên Nga Mi sơn cùng sư muội nhìn thấy thiếu niên kia. Nhưng không ngờ người ta trong nháy mắt đã trở thành Minh giáo giáo chủ.

Coi là thật thế sự vô thường. (chưa xong đợi tiếp theo.)

« nghĩ bạn một chút điện thoại ghé thăm. »

—

—

Chương 33 : gặp lại! Gặp lại! (thượng)

Quang Minh đỉnh.

Khi quang minh tả sứ Dương Tiêu mang theo vợ của mình nữ trở lại tổng đàn về sau, hắn liền biết mình đã tại lần này trong quyết đấu triệt để bại trận, nếu như nói tại võ nghệ bên trên là tâm phục khẩu phục, như vậy lần này thì là về tâm lý tâm phục khẩu phục.

Một ván, liền triệt để để hắn Dương Tiêu triệt để mất đi tranh phong dư lực.

Quả nhiên là phiên vân phúc vũ.

Chỉ là không biết cái này tân giáo chủ sẽ làm sao đối phó ngũ tán nhân cùng Bạch Mi Ưng Vương cùng Thanh Dực Bức Vương… Nghĩ đến, đối phương thi triển thủ đoạn cũng sẽ không chênh lệch quá nhiều.

Mang theo đầy bụng phức tạp tâm tình, quang minh tả sứ Dương Tiêu mang theo Kỷ Hiểu Phù cùng Dương Bất Hối đi đến Quang Minh đỉnh.

Mà trên đường đi, Kỷ Hiểu Phù thì là không ngừng hết nhìn đông tới nhìn tây lấy, đánh giá cái này truyền thuyết bên trong Minh giáo tổng đàn. Mặc dù trong giang hồ, Minh giáo cùng giang hồ chính đạo tranh phong đối lập, nhưng càng nhiều hay là tại cùng Minh giáo đệ tử trên giang hồ giao thủ.

Nàng rõ ràng, nhưng lại chưa bao giờ trải qua Minh giáo tổng đàn Quang Minh đỉnh.

Trên đường đi quan sát, nàng lúc này mới phát hiện nguyên lai Minh giáo tổng đàn Quang Minh đỉnh là bộ dáng như vậy.

Kỳ hiểm.

Có một người giữ ải vạn người không thể qua chi thế.

Trên thực tế, trong thiên hạ tuyệt đại đa số môn phái tổng bộ chỗ đều có dạng này đặc điểm.

Nga Mi, Võ Đang, Thiếu Lâm Hoa sơn, không động… Cái nào môn phái tổng bộ không phải như vậy ân… Trừ cái giúp bên ngoài. Đang đánh giá cái này Quang Minh đỉnh tình hình chung quanh thời điểm, Kỷ Hiểu Phù cũng trong lòng bên trong suy nghĩ cái này kì lạ Minh giáo tân giáo chủ.

Như Dương Tiêu không có lừa nàng lời nói, như vậy cái này tân giáo chủ liền hẳn là cái kia xuất hiện tại Nga Mi phái võ công thâm bất khả trắc kì lạ thiếu niên.

Không có ai biết hắn từ đâu tới đây, không có biết hắn sẽ tới đi đâu.

Tại không biết đối phương mục đích thời điểm, mọi người sẽ chỉ cảm thấy đối phương phong cách hành sự quả thực là thiên mã hành không, để người sờ vuốt không được đầu não. Đối với Kỷ Hiểu Phù thỉnh thoảng

quan sát Quang Minh đỉnh địa hình Dương Tiêu cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Loại tình huống này bất quá là Kỷ Hiểu Phù một chủng tập quán tính cách làm.

Dù sao Minh giáo cùng Nga Mi phái chính là quan hệ thù địch.

Nhưng là Dương Tiêu nhưng cũng nhìn ra Kỷ Hiểu Phù tâm lý tình huống, nàng vẫn là không có triệt để chuyển biến tới, sở dĩ đi theo đi tới Minh giáo, chẳng bằng nói là hiện thực chèn ép nàng không thể không làm ra lựa chọn như vậy.

Nếu là không có hắn Dương Tiêu cưỡng chế tính cách làm, đem sự tình biến thành hiện thực, chỉ sợ giáo chủ nói không sai, lấy Kỷ Hiểu Phù tính tình, sợ rằng sẽ mặc cho diệt tuyệt sư thái đối nàng xử quyết.

Có đôi khi, cứng cỏi tính tình sẽ tạo nên bi kịch kết cục.

Lấy Dương Tiêu đối Kỷ Hiểu Phù hiểu rõ, sự tình cơ hồ là 100% có thể như vậy.

Mâu thuẫn nàng cuối cùng chỉ có 1 cái kết cục.

May mắn!

May mắn, hắn đi kịp thời.

Dưới đáy lòng đem phần này cảm kích đè xuống về sau, Dương Tiêu cái này liền ôm mình nữ nhi Dương Bất Hối

mang theo Kỷ Hiểu Phù trực tiếp lên núi.

Rất nhanh.

1 nhà 3 người đã đi tới Quang Minh đỉnh đại điện.

Bất quá đến đỉnh núi đại điện về sau, Dương Tiêu liền đối diện đụng vào đồng dạng về núi ngũ tán nhân bên trong nói không chừng hòa thượng. Nói không chừng hòa thượng đang nhìn thấy Dương Tiêu trong ngực ôm tiểu cô nương cùng đứng ở một bên người mặc Nga Mi phái phục sức Kỷ Hiểu Phù, nháy dưới kia con mắt, người có như vậy một chút mắt trợn tròn.

Cái này tình huống như thế nào

Mấy ngày không gặp, quang minh tả sứ Dương Tiêu đây là… Toàn gia

Chớ nhìn hắn bình thường chính là hòa thượng cách ăn mặc, cái này nhưng cũng không đại biểu hắn không hiểu những chuyện này, hành tẩu giang hồ nhiều năm hắn một chút liền nhìn ra 3 người này quan hệ trong đó.

Cái này…

Hắn còn chưa hề biết Dương Tiêu ở bên ngoài chẳng biết lúc nào có như thế lớn một đứa con gái, mà lại liên luỵ nữ nhân lại còn là Nga Mi phái đệ tử.

Trên dưới dò xét nửa ngày, nói không chừng hòa thượng lên tiếng nói: “Vị này là…”

“Nội nhân, Kỷ Hiểu Phù.”

Đối mặt nói không chừng hòa thượng hỏi thăm, Dương Tiêu cũng không có bất kỳ cái gì giấu diếm, mà là lấy một loại cao hứng giọng điệu giới thiệu Kỷ Hiểu Phù.

Tê!

Nghe vậy, nói không chừng hòa thượng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Kỷ Hiểu Phù!

Cái tên này hắn nghe nói qua.

Chính là Nga Mi phái chưởng môn diệt tuyệt sư thái đệ tử yêu mến 1 trong, trên giang hồ thanh danh cũng không tính tiểu.

Cái này… Chỉ sợ diệt tuyệt sư thái hiện tại đại khái ở vào điên trạng thái, nghe nói Kỷ Hiểu Phù chính là Nga Mi phái cùng Võ Đang phái thông gia nhân tuyển.

Cái này quang minh tả sứ thế nhưng là lập tức triệt để trêu chọc 2 cái đại phái a.

Cho dù là hắn là người xuất gia, nhưng cũng biết nam nhi có 2 đại báo thù cha mối thù, đoạt vợ mối hận.

Lần này, Minh giáo xem như triệt để cùng Võ Đang phái đối mặt.

Bờ môi giật giật, nói không chừng hòa thượng muốn nói

điều gì, thế nhưng là đang nhìn một chút Kỷ Hiểu Phù về sau, những lời kia cuối cùng vẫn là chôn về trong tim, có mấy lời lúc này không thích hợp nói, nhất là tại đối mặt Kỷ Hiểu Phù bản thân thời điểm.

"…"

Kỷ Hiểu Phù đồng dạng đang quan sát nói không chừng hòa thượng, tại nhìn thấy cái này mập hòa thượng biểu tình biến hóa về sau, có chút suy nghĩ nàng liền đoán được đối phương tâm thái, hiển nhiên bởi vì nàng nguyên do một ít lời không thể làm mặt nói.

Có lẽ là bởi vì nàng Nga Mi phái đệ tử thân phận, có lẽ là Minh giáo cơ mật.

Bất kể như thế nào, nàng bây giờ cũng không để Minh giáo người tín nhiệm.

Đây là bày ở trước mặt nàng vấn đề lớn nhất.

Nàng tại Nga Mi phái, Võ Đang phái là dặm ngoài không phải người, mà tại Minh giáo đến nói, nàng cuối cùng cũng là ngoại nhân.

Ngay tại Kỷ Hiểu Phù trầm mặc thời điểm, Dương Tiêu cũng phát giác được tình huống này, lập tức chuyển di chủ đề, hỏi hiện tại Quang Minh đỉnh tình huống.

Cuối cùng nói không chừng hòa thượng liếc nhìn Kỷ Hiểu Phù về sau, cũng không có chuyên môn phòng bị người ta, mà là ngay trước mặt nói ra mình lần này về núi nguyên nhân căn bản. Khi đáp án nói ra một khắc

này, Dương Tiêu triệt để ngơ ngẩn.

Đồng dạng.

Kỷ Hiểu Phù cũng không khỏi phải ngạc nhiên, nàng cũng biết Minh giáo bên trong Tử Sam Long Vương thế nhưng là mất tích nhiều năm.

Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti trở lại Minh giáo.

Đây không có khả năng!

Đây là Dương Tiêu ý niệm đầu tiên.

Nhưng thấy nói không chừng hòa thượng kia thần tình nghiêm túc, Dương Tiêu liền biết đây là không dung tranh luận sự thật.

Đón Dương Tiêu ánh mắt, nói không chừng hòa thượng không khỏi cười khổ nói: “Ta lần này về núi, chính là vừa mới đạt được người kia truyền tin, nguyên bản ta là chuẩn bị rời đi Quang Minh đỉnh đi phía ngoài.”

Người kia chỉ là ai không cần nói cũng biết.

2 người liếc nhau một cái, đều từ lẫn nhau trong mắt nhìn thấy vẻ mặt ngưng trọng.

Cuối cùng 2 người cùng một chỗ tiến vào Quang Minh đỉnh đại điện, Kỷ Hiểu Phù cùng nữ nhi Dương Bất Hối đồng dạng không ngoài ý muốn.

Đại điện bên trong.

Trừ bỏ còn chưa trở về Thiết Quan đạo nhân bên ngoài, ngũ tán nhân bên trong 3 người khác đã sớm ở đây.

Lúc này 3 người ngay tại hứng thú bừng bừng nói lời nói, hướng kia đứng tại giáo chủ dưới tay một nữ tử nói gì đó.

Khi Dương Tiêu, nói không chừng hòa thượng, Kỷ Hiểu Phù cùng Dương Bất Hối 4 người tiến vào đại điện về sau, không khí náo nhiệt lập tức yên tĩnh trở lại, ánh mắt mọi người đều rơi vào vào người trên thân.

Gần như đồng thời.

Ánh mắt của bốn người cũng vượt qua 3 người, rơi vào kia đứng tại phía trước cách đó không xa 1 cái kinh diễm đến cực điểm, toàn thân trên dưới có một cỗ dị vực phong thái trên người nữ tử.

Tử Sam Long Vương, Đại Khỉ Ti.

Quả nhiên là nàng.

Dương Tiêu cùng nói không chừng hòa thượng trong lòng hai người gần như đồng thời xoay quanh lên ý nghĩ này.

Thân là Minh giáo 4 ** vương đứng đầu Tử Sam Long Vương, bọn hắn thực tế là quá quen thuộc. Có thể nói, tại Tử Sam Long Vương trước kia còn tại Minh giáo thời điểm, nàng là vô số Minh giáo đệ tử trong suy nghĩ cộng đồng tình nhân trong mộng.

Trừ bỏ không có bao nhiêu ** Thiết Quan đạo nhân, nói không chừng hòa thượng là bởi vì chính mình nguyên bản xuất thân đạo phật 2 nhà bên ngoài, mà Bạch Mi Ưng Vương thì là sớm có vợ con, những người khác chỉ sợ đều có như vậy một tia ảo tưởng.

Bao quát quang minh tả sứ Dương Tiêu.

Đương nhiên, trong này biểu hiện rõ ràng nhất chính là quang minh hữu sứ Phạm Dao.

Nhưng ai cũng không ngờ đến Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti cuối cùng lựa chọn là một ngoại nhân, càng là vì đối phương phản giáo rời đi, cái này khiến Minh giáo trên dưới đều đối này trở tay không kịp, rất là ngạc nhiên.

Người bên ngoài có lẽ không biết được, nhưng bây giờ Dương Tiêu lại đại khái minh bạch lúc trước Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti tâm tình.

Lại nhìn một chút kia đứng tại Tử Sam Long Vương bên người tiểu cô nương, tuổi tác cùng dứt khoát không kém nhiều, xem ra chỉ sợ là nữ nhi của nàng đi.

Kỷ Hiểu Phù ánh mắt tại Tử Sam Long Vương trên thân dừng lại nửa ngày, trong lòng cũng không khỏi tán thưởng cái này truyền thuyết bên trong Minh giáo 4 ** vương đứng đầu nữ tử bộ dáng xinh đẹp, lập tức lực chú ý của nàng liền bị đứng tại đối phương sau lưng tiểu cô nương ánh mắt hấp dẫn.

Quan sát sau một lúc lâu, sau đó Kỷ Hiểu Phù ánh mắt vượt qua mọi người, rơi vào kia cao cao ngồi tại giáo chủ chi vị bên trên thiếu niên.

Quả nhiên là hắn!

Tân nhiệm Minh giáo giáo chủ Nhạc Duyên.

Ngay tại Kỷ Hiểu Phù dò xét Nhạc Duyên thời điểm, đại điện bên trong những người khác đồng dạng đang quan sát Kỷ Hiểu Phù cùng Dương Bất Hối.

Có thể bị Dương Tiêu dạng này mang tiến vào Quang Minh đỉnh đại điện, hiển nhiên thân phận của đối phương mọi người cũng có suy đoán.

Kia một thân Nga Mi phái đệ tử phục sức, nhìn nhìn lại kia bị Dương Tiêu nắm tiểu cô nương, trong lúc nhất thời đại điện bên trong tất cả mọi người trong lòng đều có 1 cái cộng đồng đáp án.

Dương Tiêu nữ nhân, Dương Tiêu nữ nhi.

Bất quá đối mọi người tới nói, loại tình hình này coi là thật làm cho không người nào có thể dùng ngôn ngữ hình dung, cuối cùng chỉ có thể dùng 1 câu thế sự vô thường đến cảm thán.

Tại một đám đại nhân đầy cõi lòng tâm sự thời điểm, ngược lại là 2 tiểu cô nương chưa phát giác ở giữa đối mặt ánh mắt.

Tiểu Chiêu cùng Dương Bất Hối 2 người riêng phần

mình trốn ở đại nhân sau lưng, chính nghiêng đầu thò đầu ra nhìn không chuyển mắt đánh giá đối phương.

Trên chỗ ngồi.

Nhạc Duyên ngồi ngay ngắn trên đó, lẳng lặng nhìn đại điện bên trong phát sinh sự tình.

Tại trong tầm mắt của hắn, hắn có thể thấy rất rõ Tử Sam Long Vương cùng Dương Tiêu 2 người một chút xấu hổ. Đối Đại Khỉ Ti đến nói, nàng trở về chính là bất đắc dĩ, tại kiến thức đến Nhạc Duyên khủng bố về sau, bởi vì nữ nhi nguyên nhân Đại Khỉ Ti có liên lụy.

Tại trước đó đối mặt ngũ tán nhân hỏi thăm, nàng cũng chỉ có thể dùng cái khác ngôn ngữ đến qua loa tắc trách.

Nàng làm sao có thể nói ra bản thân trở về Minh giáo nhưng thật ra là bị nhân sinh sinh bắt trở lại

Về phần Dương Tiêu…

Đồng dạng có như vậy điểm một chút xấu hổ.

Nguyên lai phong lưu tiêu sái quang minh tả sứ, vậy mà cũng có nữ nhi, mà lại nữ nhân hay là Nga Mi phái diệt tuyệt sư thái đệ tử yêu mến.

Mà 2 người này tình huống… Ngũ tán nhân ánh mắt không hẹn mà cùng rơi vào kia ngồi ngay ngắn ở giáo chủ chi vị bên trên Nhạc Duyên trên thân.

Nếu nói trước đó chỉ là cảm thán đối phương thâm bất

khả trắc, như vậy tại thời khắc này 4 người lại lần nữa cảm nhận được đối phương làm việc thần bí khó lường.

Ngay tại mấy người trong lòng phỏng đoán thời điểm, chỉ thấy hết minh tả sứ Dương Tiêu có động tác.

Áo bào đong đưa ở giữa, Dương Tiêu tiến lên, ôm quyền, hành lễ.

“Bái kiến giáo chủ.”

“Quang minh tả sứ Dương Tiêu… Tâm phục khẩu phục.”

Mặt khác, đổi mới khôi phục! (chưa xong đợi tiếp theo.)

—

—

Chương 34 : gặp lại! Gặp lại! (trung)

1 câu tâm phục khẩu phục chấn động những người khác trợn mắt hốc mồm.

Quang minh tả sứ Dương Tiêu lời nói không thể nghi ngờ để bọn hắn trong lúc nhất thời phản ứng không kịp.

Không!

Xác thực nói không phải bọn hắn phản ứng không kịp, mà là trong lòng bọn họ cho dù là có như vậy một chút xíu lo lắng, nhưng ở sự thật phát sinh về sau, vẫn làm cho bọn hắn không cách nào thừa nhận hiện thực nguyên nhân.

Quả nhiên.

Ánh mắt rơi vào Kỷ Hiểu Phù còn có tiểu cô nương kia Dương Bất Hối trên thân, tứ tán người trực lăng lăng nhìn nửa ngày, nhưng cũng không phát không được ra thở dài một tiếng. Lúc này, bọn hắn mặc dù sinh lòng phẫn nộ, nhưng cũng không phát tác được.

Phải biết quá khứ thời điểm, từ trước đến nay đều là quang minh tả sứ Dương Tiêu tranh đoạt giáo chủ chi vị, mà bọn hắn mấy lớn tán nhân không đồng ý. Nhưng bọn hắn chưa hề nghĩ tới có một ngày giáo chủ này chi vị sẽ bị nhân sinh sinh đoạt đi, mà lại kia kiêu ngạo Dương Tiêu càng sẽ từ bỏ giãy dụa, cam nguyện thần phục.

Cái này…

Người trước mặt không phải bọn hắn chỗ nhận biết Dương Tiêu.

Một người như vậy vậy mà lại cam nguyện thần phục, loại tình hình này để bọn hắn trong lúc nhất thời không thể nào tiếp thu được.

Chẳng lẽ nhi nữ tình trường sẽ chôn vùi một cái nam nhân anh hùng khí

Lại quay đầu nhìn xem kia đứng tại kia bên trong không nói một lời Tử Sam Long Vương, 4 đại tán nhân phát hiện kia lời ra đến khóe miệng cuối cùng lại là cái gì cũng nói không nên lời. Minh giáo bên trong cái thứ 1 ví dụ chẳng phải là 4 ** vương đứng đầu Tử Sam Long Vương sao

Ai!

Nhất thời bán hội, một cỗ tên là thất vọng cảm xúc tại 4 người trong lòng bắt đầu tràn ngập.

Đã không trông cậy được vào quang minh tả sứ Dương Tiêu, như vậy cũng chỉ có thể chờ mong Thanh Dực Bức Vương cùng Thiết Quan đạo nhân có hay không biện pháp tốt, về phần Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính bọn hắn cũng không có trông cậy vào quá nhiều. Dù sao Bạch Mi Ưng Vương gia đại nghiệp đại, tính kém đạp sai bất luận cái gì 1 bước đều sẽ mang đến không thể thừa nhận hậu quả.

“…”

Kỷ Hiểu Phù kinh ngạc nhìn lướt qua Dương Tiêu, trong 2 mắt hiện lên một tia mê hoặc. Trên đường đi đến nay, giữa 2 người càng nhiều hơn chính là đang nói những chuyện khác, có nhiều thứ cũng không có lối ra. Nhưng ở Dương Tiêu nói ra lời như vậy về sau, nàng hiển nhiên cũng hiểu rõ ra.

Nếu không có đoán sai, chính nàng trở thành Dương Tiêu khuyết điểm lớn nhất, bị người này tính toán.

Ván đã thành.

Chí ít tại Dương Tiêu trên tay đã không có lật bàn lý do.

Đồng lý.

Tử Sam Long Vương cũng bất quá là người ta trong lòng bàn tay quân cờ, đang bị ép trở lại Quang Minh đỉnh về sau, đã không có cơ hội.

Mặc dù Dương Tiêu là Dương Quá hậu nhân, từ phương diện nào đó mà tính cũng là Nhạc Duyên vãn bối, nhưng Nhạc Duyên trên thực tế cũng không nguyện ý ở trên đây tiền điện thoại quá nhiều tinh lực. Dương Tiêu biểu hiện như thế, không thể nghi ngờ rất phù hợp Nhạc Duyên kỳ vọng.

Nói lời giữ lời, là 1 cái không sai giang hồ nam nhi.

Hắn rất biết thực vụ.

Chính là giang hồ tuấn kiệt.

Đối Nhạc Duyên đến nói, tương đối cái này 4 ** vương vừa vặn là tương đối tốt giải quyết, cho dù là quang minh nhị sứ cũng không có gì bất ngờ xảy ra. Tương phản, cái này tại Minh giáo cao tầng bên trong địa vị chếch xuống dưới ngũ tán nhân thì tương đối mà nói muốn khó khăn một chút.

Ngũ tán nhân, thân phận của mấy người này không phải như vậy thuần túy.

Phật, nói…

Quỷ biết phải chăng còn có cái khác bối cảnh.

Tại nhập chủ Minh giáo thứ 1 thời khắc, Nhạc Duyên cũng đã phát hiện cái này Minh giáo không đơn giản.

Đương nhiên, cái này không đơn giản Nhạc Duyên tại trước đó liền từng có chuẩn bị, chỉ bất quá tại tự mình vượt vào trong đó thời điểm, hắn mới phát hiện cái này so trong tưởng tượng càng thêm phức tạp. Cái này Minh giáo tại trải qua nhiều năm như vậy phát triển, nếu không xảy ra ngoài ý muốn lời nói, chỉ sợ cái này giáo phái trên dưới sợ có không ít môn phái khác cái bóng trộn lẫn trong đó.

Đạo phật hai giáo, bởi vì Minh Không nguyên nhân cũng không để Nhạc Duyên ngoài ý muốn, thậm chí trong này ẩn giấu trong ma môn người cũng không có cái gì. Trừ cái đó ra, Quách Tĩnh một mạch người cũng ở nơi đây

có cực lớn ảnh hưởng.

Quang minh tả sứ Dương Tiêu chính là tốt nhất ví dụ.

Điểm này tại lúc trước cùng cái kia Minh giáo Thánh nữ làm xuống giao dịch về sau, liền không khó tưởng tượng phát sinh ở hiện tại sự tình.

Thậm chí… Liền lên một nhiệm kỳ giáo chủ Dương Đỉnh Thiên chỉ sợ cũng cùng Quách gia thoát không được quan hệ, bởi vì Dương Đỉnh Thiên trừ bỏ càn khôn lớn na di bên ngoài, sẽ còn nguyên bộ Giáng long thập bát chưởng ， . Sở dĩ khẳng định như vậy, là bởi vì Dương Đỉnh Thiên còn có một cái khác tên, tên là dương phá thiên.

Đổi dương vì dương, chỉ sợ càng nhiều hơn chính là bởi vì Dương Tiêu quan hệ.

Phải biết Dương Tiêu nhưng cũng là sẽ bộ điểm càn khôn lớn na di.

Hắn muốn tránh hiềm nghi.

Ánh mắt đảo qua, Nhạc Duyên đáy lòng không ngừng tự hỏi Minh giáo trên dưới kia cực kỳ phức tạp thế cục, ngoại nhân có lẽ không biết được, chỉ có khi hắn tự mình liên lụy trong đó thời điểm, mới có thể phát hiện Minh giáo phức tạp muốn vượt xa khỏi người bình thường tưởng tượng.

Đúng, còn có 1 cái cái gọi là sóng tư tổng đàn.

1 cái Minh giáo, cũng đã là 1 cái giang hồ ảnh thu nhỏ.

Mình mạnh mẽ bắt lấy Minh giáo giáo chủ chi vị, xem ra chỉ có Minh giáo nội bộ giấu giếm sóng cả, nhưng ở khoảng thời gian này bên trong chỉ sợ trên giang hồ có chút môn phái đã biết tình huống này.

Mà vừa rồi Dương Tiêu câu này nhìn như quang minh chính đại lời nói càng làm cho Nhạc Duyên như có điều suy nghĩ.

Thời gian lâu như vậy không cách nào xác định tân nhiệm giáo chủ, chỉ sợ sự tình cũng không phải là hắn đã từng suy nghĩ như thế a. Bất quá vẫn có một điểm Nhạc Duyên không phải phi thường minh bạch, Minh giáo đến tột cùng là thế nào cùng Nga Mi phái kết thù

Coi là thật chỉ là Dương Tiêu cùng diệt tuyệt sư thái nguyên nhân

Không có lên tiếng, Nhạc Duyên nhẹ nhàng híp 2 mắt, trong lòng đang suy nghĩ.

Đại điện bên trong, trong lúc nhất thời trở nên yên tĩnh đến cực điểm.

Chỉ có mấy người tiếng hít thở lẫn nhau chập trùng, từng tiếng lọt vào tai.

Tại Dương Tiêu câu kia tự xưng cam bái hạ phong lời nói qua đi, 4 đại tán nhân liền biết cái này nguyên bản liền cùng bọn hắn không tính một đường có lý niệm phân tranh người giờ khắc này vẫn không phải một

đường, nhưng tại đối mặt thâm bất khả trắc Nhạc Duyên thời điểm, bọn hắn hiện tại cũng chỉ có thể xem như tay trói gà không chặt kẻ yếu.

Bất đắc dĩ.

Tuy có 3 lần cơ hội, lại vẫn làm cho người cảm giác được từng đợt tuyệt vọng.

Đáng chết!

Chẳng lẽ…

Trong lòng nghĩ linh tinh dưới, nói không chừng hòa thượng sắc mặt cũng là từng đợt bất đắc dĩ.

Đồng dạng.

Lãnh Khiêm, Chu Điên cùng Bành hòa thượng 3 người cũng là sắc mặt khác nhau, ai cũng không biết bọn hắn đáy lòng giờ phút này đến tột cùng đang suy nghĩ gì.

Đại điện tình hình đột nhiên trở nên quỷ dị, loại tình huống này tự nhiên là bị Đại Khỉ Ti cùng Kỷ Hiểu Phù 2 người phụ nữ xem ở mắt bên trong, thân là nữ nhân tất cả tinh tế cũng tại thời khắc này phát giác được bầu không khí chỗ quái dị.

Chỉ bất quá tương đối lên Kỷ Hiểu Phù lạ lẫm đến nói, Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti thì là suy nghĩ càng nhiều.

Một tiếng không lời thở dài.

Đại Khỉ Ti trong lòng thì thầm tự nói, đây chính là qua nhiều năm như vậy nàng không nghĩ trở về Minh giáo nguyên nhân. Bởi vì tương đối lên sóng tư tổng đàn đến nói, cái này bên trong muốn càng thêm đáng sợ.

Ba! Ba! Ba!

Nhạc Duyên tiếng vỗ tay rốt cục đánh vỡ bầu không khí xấu hổ.

Hướng quang minh tả sứ Dương Tiêu ném đi 1 cái tán thưởng ánh mắt về sau, Nhạc Duyên liền tiếp lấy làm xuống an bài.

Thân là pháp vương, Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti tự nhiên có tư cách tại Quang Minh đỉnh có độc thuộc về nàng chỗ ở, mà tại nàng trụ sở bên cạnh liền chính là quang minh tả sứ Dương Tiêu chỗ ở. Về phần Kỷ Hiểu Phù tự nhiên là muốn cùng Dương Tiêu cùng một chỗ.

Lý do nha…

Tiểu Chiêu có thể cùng Dương Bất Hối 2 tiểu cô nương tụ cùng một chỗ làm bạn chơi.

Rõ ràng như vậy an bài, dạng này qua loa lý do để mấy người 2 mặt nhìn nhau, bất quá cũng không có nói cái gì.

Tại sau khi an bài xong, Nhạc Duyên lại lần nữa để người mở rộng trung môn, Quang Minh đỉnh tự đại trên điện dưới lấy nhất là nồng đậm tư thái lấy nghênh 1 cái

trọng yếu nhất khách nhân.

Bởi vì Nhạc Duyên biết mình chỗ gặp phải người muốn tới.

Cái kia một mực truy đuổi người.

Cái kia một mực tại chờ mình người.

Ngươi truy ta đuổi, tựa như tại đi một cái quái dị vòng tròn.

Mà bây giờ… Hắn cùng nàng sắp lại lần nữa gặp mặt.

Kia, sẽ là một cái dạng gì tràng cảnh

Là mặt trời chiều ngã về tây, hay là linh đang leng keng…

Một đêm trôi qua.

Nhạc Duyên cứ như vậy an tĩnh tại giáo chủ chi vị bên trên an tĩnh ngồi ngay ngắn một buổi tối.

Loại này kỳ quái biểu hiện tự nhiên mà vậy là rơi vào những người khác trong mắt.

Kỷ Hiểu Phù nghi hoặc.

Đại Khỉ Ti kinh ngạc.

Ngược lại là Dương Tiêu cùng 4 đại tán nhân đã đoán được cái gì, trừ bỏ Dương Tiêu bên ngoài, 4 đại tán

nhân đều đang chờ mong vậy sẽ là một cái dạng gì tràng cảnh.

3 lần cơ hội, cái này chính là bọn hắn cơ hội lần thứ nhất.

Đối mặt Đại Khỉ Ti cùng Kỷ Hiểu Phù nghi hoặc, Dương Tiêu cũng không có làm quá nhiều giấu diếm, nói ra trong đó tương quan nguyên do. Chỉ là ở trong đó sự tình vẫn là nghe Kỷ Hiểu Phù líu lưỡi không thôi, cho dù là Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti cũng là một đôi đôi mắt đẹp trừng lớn, kinh ngạc không hiểu.

Để Minh giáo một đám cao tầng thúc thủ vô sách 2 người phụ nữ…

Từ Dương Tiêu kia thổn thức trong lời nói, 2 nữ đều chỉ cảm thấy chấn kinh.

Kỷ Hiểu Phù rõ ràng Minh giáo năng lực, Đại Khỉ Ti càng là biết Minh giáo một đám cao tầng năng lực, mặc dù bọn hắn thích nội đấu, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng võ công của bọn hắn cùng năng lực. Chỉ có như vậy Minh giáo, lại là hoàn toàn không cách nào ngăn cản 2 người phụ nữ đẩy tiến vào.

Trong giang hồ, lúc nào thêm ra lợi hại như vậy nữ hiệp

Ngược lại là Kỷ Hiểu Phù lúc này nhớ tới kia tại Nga Mi sơn cùng Nhạc Duyên giao thủ cái kia tóc trắng đạo sĩ, nàng liền biết đối với cái này giang hồ trong thiên hạ tuyệt đại đa số người đều bất quá là ếch ngồi đáy giếng.

Nhưng không có gì bất ngờ xảy ra, các nàng đều đối 2 cô gái này thấy hứng thú.

Khi ánh mặt trời vàng chói triệt để bao phủ tại Quang Minh đỉnh thời điểm, một mực nhắm mắt lại ngồi tại vị tử bên trên Nhạc Duyên đột nhiên mở hai mắt ra.

“Đến rồi!”

Chẳng biết lúc nào đổi một thân đạo bào Nhạc Duyên động.

Thân hình thoắt một cái, trong chớp mắt, người đã đi ra phía ngoài.

Sau đó, người liền xuống núi.

Trên núi.

Một mực chú ý tình huống Đại Khỉ Ti cùng Kỷ Hiểu Phù 2 người chỉ bất quá nhìn thấy bóng người nhoáng một cái, cũng đã biến mất không còn tăm tích.

Dưới núi.

Một bộ xanh trắng đạo bào Xích Luyện tiên tử mang theo đầy người phong trần ngay tại suy nghĩ xuất thần nhìn phía xa mặt trời đỏ , mặc cho cái kia kim sắc ánh nắng lượt vung toàn thân, dập dờn ra một màn kia chói mắt phong cảnh. Chỉ là cái này kim sắc cũng không có để nhân thể sẽ tới ấm áp, ngược lại một loại thấu triệt nội tâm rét lạnh uốn lượn trên đó, để người nhịn không được đánh lên rùng mình mấy phát.

Ở sau lưng nàng cách đó không xa.

Thì là đứng toàn thân áo trắng Tiểu Long Nữ.

Nàng từ trước đến nay là không sợ sư tỷ.

Dù là lúc trước sư tỷ muội là địch thời điểm, nàng cũng là không sợ.

Nhưng là hôm nay…

Lần thứ 1.

Để Tiểu Long Nữ cảm nhận được cái gì gọi là thấu triệt nội tâm rét lạnh.

Cho tới nay thanh lãnh như băng Tiểu Long Nữ, cũng cảm nhận được cỗ này không hiểu lãnh ý.

Về phần Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu, giờ khắc này thật sớm liền trốn ở nơi xa không dám ló đầu, một đường này trở về, hắn là chân chính kiến thức đến 2 cô gái này khủng bố.

Nữ tử áo trắng kia giống như tiểu hài tử đồng dạng không hỏi thế sự khủng bố, sở dĩ nói khủng bố là bởi vì nàng làm cái gì đều giống như là đương nhiên.

Đạo cô kia, thì là để Vi Nhất Tiếu kiến thức đến cái gì gọi là lòng của phụ nữ ngoan thủ cay.

Hồi tưởng lại kia Kim Cương môn mấy cái áo đỏ lạt ma

thê thảm, Vi Nhất Tiếu liền cảm giác đại trượng phu co được dãn được, chính là thế gian chân lý, giờ phút này hắn ngay tại nơi xa trốn tránh nhắm mắt trang chó, hiển nhiên hắn cũng phát giác được bầu không khí cấp tốc biến hóa.

Ân

Bỗng nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác, Tiểu Long Nữ ánh mắt hướng nơi xa nhìn lại.

Chướng mắt kim sắc trong ánh nắng.

Chẳng biết lúc nào một bóng người từ cái này diễm lệ quang mang bên trong đi ra, một người mặc xanh trắng đạo bào thiếu niên xuất hiện tại Xích Luyện tiên tử sau lưng.

Dưới ánh mặt trời chiếu sáng.

2 đạo kéo lão dài cái bóng ôm nhau lại với nhau. (chưa xong đợi tiếp theo.)

—

—

Chương 35 : gặp lại! Gặp lại! (hạ)

Dưới bóng cây, kia che đậy chói chang liệt nhật sau thêm ra một chút thanh lương để người nhịn không được liền nghĩ vẫn đứng ở phía dưới không còn ra… . .

Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti 1 người yên lặng đứng tại kia bên trong, xa xa nhìn nơi xa phát sinh sự tình.

Nàng cảm thấy rất hứng thú.

Mặc dù mình tại đối mặt cái này tân giáo chủ thời điểm, không hề có lực hoàn thủ, chỉ có thể cắn răng tiếp nhận, nhưng cái này cũng không hề đại biểu trong lòng nàng không muốn đi tìm hiểu cái này thâm bất khả trắc giáo chủ, vô luận đối địch hay không.

Đối phương tại đại điện bên trong cứ như vậy an tĩnh ở một đêm, cái này cũng không ra một đám Minh giáo cao tầng ngoài ý muốn.

Tử Sam Long Vương trở về, để rất nhiều người đều đại xuất ngoài ý muốn.

Một buổi tối.

Như là Nhạc Duyên đồng dạng, này một đám Minh giáo cao tầng cũng không có mấy người lựa chọn bình yên chìm vào giấc ngủ, tất cả mọi người đang chờ. Bởi vì ngay tại tối hôm qua, Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất

Tiếu đã để cái khác Minh giáo đệ tử truyền về tin tức.

“…”

Ánh mắt yếu ớt, Đại Khỉ Ti cứ như vậy an tĩnh đứng tại dưới bóng cây, ánh mắt ngắm nhìn nơi xa xuất hiện tại ánh mắt bên trong người, tại bên cạnh nàng đứng chính là xuất thân Nga Mi phái Kỷ Hiểu Phù. 2 nữ lực chú ý đều rơi vào nơi xa.

3 lần cơ hội…

Chuyện này, quang minh tả sứ Dương Tiêu cũng không có bất kỳ cái gì giấu diếm.

Sự tâm phục của hắn khẩu phục, chẳng qua là triệt để từ bỏ mình tranh đoạt dự định, làm bàng quan mà thôi. Dưới đáy lòng, hắn hay là kỳ vọng lấy những người khác có thể có cơ hội hoàn thành.

“Cái kia đạo cô cùng nữ tử áo trắng kia chính là trong miệng ngươi 2 người kia sao “

Lên tiếng chính là Kỷ Hiểu Phù, nàng nhẹ giọng hỏi thăm, mục tiêu tất nhiên là đứng ở phía sau Dương Tiêu. Bởi vì khoảng cách xa hơn một chút, Kỷ Hiểu Phù chỉ có thể nhìn thấy đạo cô bóng lưng, cùng kia dưới ánh mặt trời lộ ra vô song chói mắt toàn thân áo trắng.

Một thân xanh trắng đạo bào đạo cô lập thân ánh mặt trời vàng chói dưới, 1 người cứ như vậy sống ở đó bên trong, nhìn qua lộ ra phá lệ mê ly.

Đồng dạng.

Đại Khỉ Ti cũng nhìn thấy 2 cô gái này.

Chỉ bất quá nàng càng nhiều lực chú ý lại là bị kia càng xa xôi ẩn thân người áo xanh hấp dẫn, trong mắt không khỏi lộ ra một tia kinh ngạc. Mặc dù nhiều năm chưa gặp, nhưng nàng Đại Khỉ Ti cũng vẫn là nhận ra được, người áo xanh kia chính là Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu. Chỉ là nhìn tình hình kia, Vi Nhất Tiếu tựa hồ không dám tới, hắn đang sợ.

Không sợ trời không sợ đất Thanh Dực Bức Vương vậy mà tại sợ hãi

Đại Khỉ Ti không rõ.

Bất quá nàng Tử Sam Long Vương đồng dạng cũng là bởi vì sợ hãi, đối mặt tân giáo chủ thời điểm cũng không có bất kỳ cái gì phản kháng chỗ trống. Nàng như thế, Vi Nhất Tiếu cũng không có gì bất ngờ xảy ra.

“Phải!”

Dương Tiêu gật đầu đáp.

Sự chú ý của hắn đồng dạng tập trung tại cái này phía trên.

Chỉ là…

Ân

Sắc mặt hơi đổi, 3 người thần sắc đều là ngưng lại, ánh mắt nhìn chăm chú bên trong, cô gái mặc áo trắng kia quay người dạo bước mà đến, phương hướng chính là 3 người vị trí.

Bị phát hiện

3 người não hải bên trong không hẹn mà cùng toát ra ý nghĩ như vậy.

Rất nhỏ tiếng bước chân bên trong, Tiểu Long Nữ thân hình rốt cục triệt để khắc sâu vào 3 người tầm mắt.

Áo trắng như tuyết, thanh lãnh như sương.

Cho dù là trước đó gặp một lần, lần này lại lần nữa gặp mặt, Dương Tiêu cũng không thể không tán thưởng trước mặt nữ tử này bộ dáng. Đều nói giúp mắt người bên trong ra tây thi, nhưng dù cho như thế, hắn Dương Tiêu cũng không thể không thừa nhận Kỷ Hiểu Phù tại bộ dáng bên trên là không sánh bằng đối phương.

Bất quá chỉ là dạng này thì tính sao

Hắn Dương Tiêu thích chính là Kỷ Hiểu Phù người này.

Tiểu Long Nữ xuất hiện tại cái này bên trong, tự nhiên là đã sớm phát hiện có rình coi người, dạng này năng lực Dương Tiêu cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, dù sao lúc trước có thể làm cho khinh công có thể xưng vô song Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu tại nàng một đôi trong ngọc chưởng trói buộc, để Bức vương trốn không thoát ngũ chỉ sơn năng lực, có này tình trạng Dương

Tiêu cũng không có chút ngoài ý muốn.

Ngược lại là Kỷ Hiểu Phù cùng Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti tâm tình của hai người càng thêm kinh ngạc.

Tai nghe cùng mắt thấy, tại một ít thời điểm kia là hoàn toàn 2 loại tình hình.

Nữ nhân này…

Kỷ Hiểu Phù nhìn không chuyển mắt đánh giá cái này từ Dương Tiêu miệng nói ra nữ nhân, có một loại nghe danh không bằng gặp mặt cảm giác. Cho dù là thân là nữ nhân, Kỷ Hiểu Phù cũng không khỏi có một loại xuất phát từ nội tâm tán thưởng.

Một đôi mắt đen nhánh như ngọc, kia con ngươi liền tựa như bầu trời đêm tinh thần sặc sỡ loá mắt.

Da thịt trắng nõn như mỡ dê, dưới ánh mặt trời tựa như chiết xạ quang mang, quả thực như là bạch ngọc.

Đồng dạng thân là nữ nhân, Kỷ Hiểu Phù phát hiện da thịt của mình căn bản liền so ra kém trước mắt cô gái mặc áo trắng này, kia một thân thanh lãnh như tiên khí chất, làm cho đối phương cả người tựa như trong truyền thuyết chín ngày huyền nữ đồng dạng.

Rất đẹp.

Thân là nữ nhân, Kỷ Hiểu Phù cũng không thể không dạng này tán thưởng.

Khác biệt Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti loại kia dị vực phong tình vẻ đẹp, trước mắt cô gái mặc áo trắng này đẹp là một loại khác, đó là một loại tiên. Tại Kỷ Hiểu Phù trong nhận thức, chỉ sợ chỉ có Chu sư muội sau khi lớn lên có lẽ mới có thể so sánh với 1 so đi.

Đồng dạng.

Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti cũng đang dùng một loại dò xét cùng ánh mắt cảnh giác đang quan sát đối phương, sâu trong đôi mắt không tự chủ được xẹt qua một vòng kinh ngạc.

Đại Khỉ Ti từ trước đến nay là tự phụ, nhất là mỹ mạo bên trên.

Đây là bởi vì nàng tại Minh giáo thời điểm, có thể nói là toàn bộ Minh giáo từ trên xuống dưới hòn ngọc quý trên tay, từ trước đến nay là lấy bộ dáng kinh diễm thế nhân. Nhưng tại hôm nay, nàng nhìn thấy 1 cái không dưới mình bộ dáng nữ nhân.

Xem ra còn muốn so với nàng càng thêm trẻ tuổi…

Mặc dù tự thân sớm đã là có hài tử người, nhưng ở giờ khắc này, Đại Khỉ Ti không hiểu có một loại tương đối xúc động.

Không đề cập tới 3 người tâm tình khác nhau, xuất hiện tại nơi này Tiểu Long Nữ lại là nháy mắt, đầu tiên là nhìn thoáng qua Dương Tiêu về sau, lúc này mới đem lực chú ý đặt ở Kỷ Hiểu Phù cùng Đại Khỉ Ti trên thân, thanh lãnh thanh âm quanh quẩn tại dưới bóng cây: “Các

ngươi là ai “

Thanh âm thanh đạm, không được mảy may cảm xúc.

Dương Tiêu nghe rõ.

Vấn đề này cũng không phải là hỏi hắn, mà là tại hỏi thăm Kỷ Hiểu Phù cùng Đại Khỉ Ti thân phận, thậm chí 1 cái không tốt, chỉ sợ… Hồi tưởng lại trước đó các nàng bên trên Quang Minh đỉnh nguyên do, 1 cái không tốt suy nghĩ bò lên trên trong lòng, Dương Tiêu đã mở miệng làm lên giới thiệu: “Vị này là nội tử, Nga Mi phái đệ tử Kỷ Hiểu Phù.”

“Vị này là…”

“Tử Sam Long Vương.” Đại Khỉ Ti trực tiếp tiếp nhận Dương Tiêu câu chuyện, tự giới thiệu mình: “Đại Khỉ Ti, không biết cô nương là…”

Long vương

Tiểu Long Nữ nghe vậy nháy nháy mắt, mặt không biểu tình nói: “Ta họ Long…”

Sau đó…

Sau đó toàn bộ tràng diện bầu không khí trở nên xấu hổ.

1 cái tự xưng Tử Sam Long Vương, 1 cái tên là Tiểu Long Nữ.

Xưng hô này cùng tục danh hoàn toàn tướng khắc.

Dương Tiêu cùng Kỷ Hiểu Phù 2 người không hẹn mà cùng nghĩ đến điểm này, lập tức sắc mặt không khỏi hơi đổi, cảm giác không ổn bò lên trên trong lòng của hai người. Người trong giang hồ kỳ thật một mực rất kỳ quái, bọn hắn vô luận nam nữ từ trước đến nay đang chú ý cùng không giảng cứu ở giữa vừa đi vừa về du tẩu.

Mà tại một ít thời điểm, một ít xung đột đến kỳ quái.

Có người lại bởi vì người khác xưng hào kiêng kị mình mà 1,000 dặm truy sát… Chuyện như vậy, từ trước đến nay không ít.

Mà dưới mắt

Dương Tiêu cùng Kỷ Hiểu Phù 2 người phát hiện trước mặt mình liền bày ra như thế một sự thật.

“…”

2 mắt nhắm lại, một vòng tinh quang tại đáy mắt hiện lên, chưa phát giác ở giữa Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti kia buộc giấu ở tay áo bên trong bàn tay như ngọc trắng đã lấy ra 1 đem kim hoa, chỉ cần 1 cái không ổn, nàng liền sẽ lựa chọn xuất thủ trước.

Bởi vì nàng cũng nghĩ đến đồng dạng vấn đề.

Thử nghĩ.

Đổi lại là nàng, tất nhiên sẽ tìm tới đối phương hảo hảo

‘Giao lưu’.

Ánh mắt dời xuống, Tiểu Long Nữ nhìn thoáng qua Đại Khỉ Ti kia đặt ở bên hông tay về sau, không để ý đến, chỉ là tại mấy người lo lắng tâm tình bên trong, nói ra nàng đi tới nơi này chân chính mục đích, ngữ khí bên trong lại là có một loại vì người khác tốt cảm xúc.

“Rời đi đi!”

“Các ngươi không nên xuất hiện tại cái này bên trong.”

Không đề cập tới cái này bên trong trở nên không khí ngột ngạt, tại một nơi khác.

Đồng dạng đi theo dưới núi chuẩn bị rình coi tứ tán người tại thời khắc này cũng khó được tụ lại với nhau, chỉ bất quá vừa mới xa xa nhìn 2 mắt, trong đó từ trước đến nay điên Chu Điên liền trực tiếp từ miệng bên trong tung ra một câu.

“Có sát khí!”

Bành hòa thượng, nói không chừng, Lãnh Khiêm 3 người không hẹn mà cùng nhìn về phía Chu Điên, 3 người trong mắt đều tràn đầy mê hoặc. Lại quay đầu ngó ngó nơi xa, trừ cảm giác được bầu không khí hơi có vẻ kỳ quái bên ngoài, bọn hắn cũng không có cảm nhận được Chu Điên trong miệng cái gọi là sát khí tới.

Nhưng cùng là ngũ tán nhân, bọn hắn đối Chu Điên tính nết tất nhiên là hiểu rõ.

Câu nói này tuyệt đối không phải tùy ý lối ra.

“Thật là khủng khiếp sát khí!”

Chu Điên mắt trợn tròn nhìn chằm chằm nơi xa, lên tiếng lần nữa, trên trán đã giữa bất tri bất giác bò lên trên vô số mồ hôi lạnh, “Nơi đây rất nguy hiểm, chúng ta rời đi đi!” Nói xong, người vậy mà là cũng không quay đầu lại trực tiếp hướng về trên núi đi.

Lưu lại Bành hòa thượng, nói không chừng cùng Lãnh Khiêm 3 người trợn mắt hốc mồm.

Quay đầu.

Bọn hắn nhìn thấy chỉ là kia tại dưới ánh mặt trời chiếu sáng ôm nhau cùng một chỗ 2 người, kia tại kim sắc bao phủ bên trong người xem ra thật là tươi đẹp ấm.

Thế nhưng là…

Nghĩ nghĩ, 3 người hay là theo đuôi Chu Điên trên bóng lưng núi đi.

Gần như đồng thời.

Ẩn thân tại cự thạch sau Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu, lúc này cả người co quắp tại cùng một chỗ, đều tại không tự chủ được run rẩy không ngừng. So sánh với đến, hắn cách 2 người kia khoảng cách là gần nhất, nhưng cũng là cảm thụ sâu nhất.

Bởi vì tự thân công pháp và tình huống thân thể nguyên

nhân, Vi Nhất Tiếu đối lạnh vật này từ trước đến nay rất mẫn cảm.

Sát khí, cũng là lạnh.

Cho dù là trời nắng chang chang, theo Vi Nhất Tiếu nhưng cũng là lạnh lẽo tận xương.

Cái này hàn ý nơi phát ra…

Vi Nhất Tiếu thậm chí không dám quay đầu nhìn lại bên trên như vậy một chút.

Tại cỗ này sát khí ảnh hưởng dưới, Vi Nhất Tiếu trên thân hàn độc bộc phát, cả người đen nhánh lấy bờ môi, không ngừng run rẩy, chỉ chốc lát sau trên mặt đã ngưng kết vô số sương trắng đồng dạng sự vật.

Hắn đang sợ.

Đường đường Thanh Dực Bức Vương giờ khắc này liền tựa như 1 con đáng thương con dơi trốn ở tảng đá đằng sau run lẩy bẩy. Ngẩng đầu nhìn một chút bầu trời, nhìn lướt qua kia vầng mặt trời chói chang.

Vi Nhất Tiếu lần thứ 1 cảm thấy mặt trời này quá xa.

Dưới ánh mặt trời.

2 thân xanh trắng đạo bào ôm nhau cùng một chỗ.

Nửa ngày.

Bị ủng nữ nói chậm rãi xoay người.

Xuất hiện ở trước mắt chính là tấm kia trong mộng gương mặt.

2 mắt mê ly.

Doanh doanh như nước.

Óng ánh thấu triệt nước mắt từ khóe mắt trượt xuống.

Tay ngọc vươn ra, nhẹ nâng lấy gò má của đối phương, đôi môi rung động bên trong hôn xuống, 1 cái cơ hồ từ đáy lòng, từ xương bên trong phát ra, để người cảm thấy ôn nhu đến cùng da tóc tê dại thì thầm từ khóe miệng phát ra.

“Nhạc lang, ta rốt cuộc tìm được ngươi.” (chưa xong đợi tiếp theo.)

—

—

Chương 36 : họa sát thân

Lui!

Lại lui!

Đường đường Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti sắc mặt lộ ra cực kỳ khó coi, nàng là lần đầu tiên bị một nữ nhân cưỡng ép bách không ngừng lùi lại, thậm chí có một loại lui không thể lui cảm giác, đối phương khinh người quá đáng.

Đồng dạng.

Tại bên cạnh nàng, đứng thì là Kỷ Hiểu Phù cùng Dương Tiêu 2 người.

3 người bị đối phương cứ như vậy từng bước một mạnh mẽ dùng khí thế ép lui, điều này cũng làm cho bọn hắn biết chuyện kế tiếp tựa hồ không cần quá nhiều vây xem chi chúng. Nhưng vẫn chưa động thủ, là 3 người đều biết nữ tử trước mắt có chút thâm bất khả trắc.

“Tốt.”

“Liền nơi này đi!”

Quay đầu nhìn lướt qua đã nhìn có chút không đến địa phương, Tiểu Long Nữ đình chỉ trước đó áp bách, loại kia lạnh lùng như băng cảm giác liền tại cái này dưới ánh mặt trời chói chang tiêu tán trống không. Bầu không khí lại lần nữa khôi phục nguyên trạng.

Tiểu Long Nữ toàn thân áo trắng đứng tại giao lộ, ngăn ở kia bên trong, lẳng lặng không nói.

"…"

Đại Khỉ Ti mặt không biểu tình nhìn đối phương bóng lưng, sắc mặt lộ ra hết sức âm trầm. Tính nết từ trước đến nay mạnh mẽ nàng vào hôm nay không có dĩ vãng như vậy xúc động, nhưng là cái này cũng không ngoài ý muốn. Dù sao tại kiến thức đến Nhạc Duyên kia thực lực khủng bố, tự thân giống như dê vào miệng cọp cử động về sau, Tử Sam Long Vương đối cái này giang hồ cảm thấy như vậy một chút lạ lẫm.

Tân giáo chủ mạnh, kia là không thể nghi ngờ sự tình.

Có thể đối đầu tân giáo chủ người… Cho dù là nữ nhân, chỉ sợ cũng sẽ không đơn giản.

Đại Khỉ Ti cũng không phải 1 cái kẻ ngu.

Có thể trở thành 4 ** vương đứng đầu, thứ nhất là có những người khác lệch nhường, nhưng cũng có chính nàng thông minh tài trí.

Một lát sau, Tiểu Long Nữ thân hình thoắt một cái, biến mất tại trước mắt của bọn hắn.

3 người thấy thế liếc mắt nhìn nhau, nhưng không có 1 người đưa ra lại lần nữa đuổi theo quan sát ý nghĩ, cho dù là trong lòng mỗi người đều tràn ngập lấy hiếu kì, nhưng vẫn là nhịn xuống.

…

Nhu tình như nước.

Ánh mắt thâm tình cứ như vậy kinh ngạc dừng lại ở trước mắt trên thân người.

Có thể đối Nhạc Duyên đến nói, hắn tại cảm nhận được cỗ này nhu tình thời điểm, trong lòng cũng không có quá lớn mừng rỡ, nguyên nhân là nữ tử trước mắt thần sắc cùng ngữ khí đều quá quái dị. Càng ôn nhu, lại vừa vặn để Nhạc Duyên cảm thấy càng quỷ dị.

Trong tầm mắt…

Óng ánh thấu triệt nước mắt dọc theo khóe mắt chậm rãi trượt xuống.

Rốt cuộc tìm được ngươi…

Kia thì thầm lời nói trung gian kiếm lời ngậm quá nhiều đồ vật, là mừng rỡ, là hoài niệm, là giật mình hay là có cái khác tính cả Nhạc Duyên tại thời khắc này, tâm tình cũng là như kia đổ nhào ngũ vị bình mâu thuẫn đến cực điểm.

Hắn tưởng tượng qua 2 người trùng phùng cảnh tượng.

Nàng cũng nghĩ qua 2 người trùng phùng sau bộ dáng.

2 mắt trong mê ly, kia một thân xanh trắng đạo bào tại ánh nắng chiếu rọi xuống lộ ra phá lệ chói mắt.

“Nhạc lang…”

Bàn tay như ngọc trắng ở bên trên mặt khẽ vuốt mà qua, thật lâu, Xích Luyện tiên tử chậm rãi nhắm hai mắt lại, thu hồi tay phải chậm rãi xoay người qua, đưa lưng về phía hướng Nhạc Duyên.

Đây là đang sinh khí sao

Nhìn xem nàng xoay người, Nhạc Duyên não hải bên trong không tự chủ được toát ra một cái ý niệm như vậy.

Chỉ là chưa cùng Nhạc Duyên lại lần nữa hướng về phía trước ôm nhau thời điểm, một cỗ lãnh ý trực tiếp từ lòng bàn chân thoát ra, dọc theo xương cột sống đi thẳng tới da đầu.

Chỉ thấy Xích Luyện tiên tử hai mắt đẫm lệ trong mông lung, ầm vang quay người.

Tay ngọc vươn ra.

Không có chút gì do dự 1 chưởng phủ xuống.

Ầm!

Một vòng kình khí vô hình lấy Nhạc Duyên làm trung tâm hướng 4 phương 8 hướng chạy như bay, trực tiếp nhấc lên đầy trời bụi mù ngăn cản tia sáng chiếu xạ, khiến cho ngoại nhân nhìn lại chỉ có thể nhìn thấy kia màu trắng vàng mông lung cát bụi chi cảnh.

Thanh âm tựa như ở trong nháy mắt này dừng lại.

Bên tai tại ầm ầm rung động.

Một cỗ khó mà nghiêm minh cảm giác đau đớn từ đỉnh đầu truyền ra, rất nhanh liền truyền khắp toàn bộ thân hình.

Ấm áp sền sệt cảm giác từ cái trán sinh ra, tiên diễm màu đỏ chậm rãi che đậy toàn bộ ánh mắt, đem ánh mắt nhuộm thành một mảnh huyết hồng.

"…"

Nhạc Duyên không nói gì, hay là lấy trước đó như thế nhu tình như nước ánh mắt như vậy kinh ngạc nhìn người trước mắt… Phải biết, tại trước đó cho dù là cảm nhận được một chút không tốt, nhưng Nhạc Duyên lại là không có bất kỳ cái gì nhượng bộ động tác, chỉ là an tĩnh như vậy đứng tại kia bên trong chờ đợi kết quả cuối cùng.

Quả nhiên.

Xích Luyện tiên tử không hổ là Xích Luyện tiên tử.

Họa sát thân…

Não hải bên trong chợt lóe lên chính là lúc trước Viên Thiên Cương tại chân núi Hoa sơn nhìn thấy mình sau lời nói, nghĩ tới là từ Vệ Trinh Trinh chuyển cáo mình từ đồ đệ Từ Tử Lăng đoạn tuyệt võ đạo mà thôi diễn thiên cơ sau được đến kết quả.

Họa sát thân… Kia nói ngay tại lúc này một màn này sao

Hỗn trướng!

Thật sự là chán ghét những này đoán mệnh phỏng đoán thiên cơ người.

Khóe miệng hơi giương, trên mặt bò lên trên một nụ cười khổ, có thể có trước mắt một màn này đây không phải là nguyên nhân của chính hắn sao gieo gió gặt bão nói chính là hắn đi. Kỳ thật, sớm tại thật lâu trước đó, tại hắn tiềm thức bên trong đã minh bạch họa sát thân hàm nghĩa.

Tại nhìn thấy Viên Thiên Cương lần đầu tiên thời điểm, đang nghe đối phương khuyên nhủ ngữ điệu thời điểm, Nhạc Duyên liền đã sáng tỏ.

Không!

Xác thực nói là tại mới vào thần điêu, nhìn thấy Xích Luyện tiên tử lần đầu tiên thời điểm, hắn liền hẳn phải biết coi là mình chênh lệch đạp sai thời điểm liền sẽ có hôm nay kết quả.

Chẳng trách người khác.

Nguyên lai, đây chính là thuộc về mình huyết quang tai ương.

Ha!

Bản thân trào phúng cười một tiếng, cảm giác mê man bước chân có chút 1 cái lảo đảo, Nhạc Duyên cả người kém chút cứ như vậy ngã trên mặt đất.

Có chút ngửa đầu.

Trong ánh mắt, Xích Luyện tiên tử một thân đạo bào, đầy người thê oán, liền tựa như ban đầu ở dưới trời chiều nhìn thấy đồng dạng, đồng dạng đẹp làm cho đau lòng người, đẹp thê diễm.

Há to miệng, muốn nói điều gì, chỉ là tại cuối cùng lại là mê muội đột kích, cả người cứ như vậy mắt tối sầm lại, không có ý thức.

Gió qua, bụi tán.

Kia bao phủ trong cát bụi cảnh tượng lại lần nữa rõ ràng xuất hiện tại trước mắt.

Xích Luyện tiên tử ôm trong ngực Nhạc Duyên thân thể, cứ như vậy phảng phất giống như mất đi tinh khí thần quỳ gối kia bên trong.

Cho dù là nam tử trong ngực thân hình biến hóa, thế nhưng là làm vợ chồng, nàng lần đầu tiên nhìn thấy thời điểm cũng đã xác định thân phận của đối phương, trong ngực người chính là mình kia truy tìm nhiều năm như vậy Nhạc lang.

Là cái kia từng tại chúng hiệp trước mặt nói ra Xích Luyện tiên tử chi tội hắn 1 vai gánh chi kỳ nam tử.

Bây giờ đổ vào nàng mang bên trong Nhạc lang.

Nửa ngày.

1 đạo thân ảnh màu trắng xuất hiện tại Xích Luyện tiên tử sau lưng.

Tiểu Long Nữ lẳng lặng nhìn một màn trước mắt, nhìn xem nằm tại sư tỷ mang bên trong thiếu niên bộ dáng, trong mắt của nàng hiện lên như vậy một tia kinh ngạc.

Hắn, giống như biến trẻ tuổi một chút.

Bất quá đối với điểm này Tiểu Long Nữ cũng không có quá mức để ý, nàng càng để ý là mình sư tỷ tình huống hiện tại, để nàng cảm thấy một tia đã lâu sợ hãi. Cho tới nay, nàng liền phát giác được mình sư tỷ biến hóa.

Mặc dù nàng từ trước đến nay đối với ngoại giới cảm xúc hơi có vẻ trì độn, thế nhưng là bởi vì tiếp xúc thời gian quá dài, nhà mình sư tỷ biến hóa cho dù là Tiểu Long Nữ cũng triệt để cảm nhận được.

Muốn mở miệng nói cái gì, thế nhưng là cuối cùng Tiểu Long Nữ chỉ là há to miệng, cuối cùng vẫn là bảo trì trầm mặc. Dù là sư tỷ trong ngực cái này nam nhân đối nàng từng có mấy lần ân cứu mạng.

Cuối cùng…

Tiểu Long Nữ ánh mắt đột nhiên chuyển hướng.

Rơi xuống kia cách đó không xa một tảng đá lớn phía

trên, dừng lại nàng bước chân đi tới.

Cự thạch đằng sau, Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu cả người cơ hồ bị sương trắng bao trùm, cả người tại cuồng run rẩy không ngừng. Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu tại sát khí kia chi kích dưới, cả người hiện tại đã lâm vào nguy cơ trí mạng.

Trong thoáng chốc, hắn cảm thấy mình chỉ sợ sẽ cứ như vậy sinh sinh chết cóng dưới ánh mặt trời.

Ánh mắt trong mơ hồ, Vi Nhất Tiếu trước mắt hiện ra trắng lóa như tuyết.

…

3 ngày.

3 ngày thời gian bên trong, Minh giáo cả dưới trở nên triệt để sâm nghiêm bắt đầu.

Gian phòng.

“…”

Nhạc Duyên bỗng nhiên mở hai mắt ra.

Ánh mắt từ mơ hồ trở nên rõ ràng, nghiêng đầu sang chỗ khác, liền nhìn thấy một đám Minh giáo cao tầng đang đứng tại gian phòng bên trong chờ đợi cái gì. Ánh mắt 1 quét qua qua, Minh giáo 4 ** vương trừ bỏ trốn Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn bên ngoài, 3 người khác đều ở đây.

Trừ cái đó ra, quang minh tả sứ Dương Tiêu cùng ngũ tán nhân đồng dạng tại cái này bên trong.

Minh giáo những cao tầng này…

Thực cũng đã người có như vậy một chút ngoài ý muốn, không có thừa dịp nguy làm việc cũng là tính được là là anh hùng làm việc.

Đương nhiên.

Có lẽ cũng không phải là mỗi người đều là dạng này, nhưng Nhạc Duyên có thể khẳng định là Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính là khinh thường, mà Dương Tiêu thì là bởi vì ân tình duyên cớ đã thần phục, tự nhiên là sẽ không, về phần Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu chỉ sợ là không dám.

Ngũ tán nhân, thì hẳn là đều có các lo lắng.

Ngược lại là Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti là duy nhất cái kia có ý tưởng, dám làm ra người.

Nhìn nàng bộ dáng, hiển nhiên là bị người ngăn cản.

Khẽ quét mà qua, Nhạc Duyên trong lòng đã có chút phân tích cùng phỏng đoán.

Bất quá nhất làm cho Nhạc Duyên hấp dẫn cũng không phải là những thứ này người, mà là cái kia ngồi ngay ngắn ở trước người mình cách đó không xa một cái tuổi trẻ đạo sĩ, trên tay đối phương nắm giữ 1 thanh quạt

lông, chính chậm rãi đong đưa cây quạt, rất là nghiêm túc đánh giá chính mình.

Trẻ tuổi đạo sĩ trên mặt ý cười, nhìn qua phong nhã vô song, nhưng không hiểu lại là để Nhạc Duyên không tự chủ được sinh ra như vậy một tia chán ghét cảm giác.

“Ngô!”

“Khôi phục không tệ!”

“Nhạc giáo chủ có thể tại trọng thương như thế phía dưới bình yên vô sự, quả thật là thâm bất khả trắc.”

Trẻ tuổi đạo sĩ nhan cười ở giữa chậm rãi cảm thán bắt đầu, trong tay quạt lông nhẹ nhàng chập chờn, phiến lên gió nhẹ không ngừng gợi lên lấy tóc mai trước người phiêu động lấy, trẻ tuổi đạo sĩ nhìn không chuyển mắt nhìn chằm chằm Nhạc Duyên từ trên xuống dưới đánh giá, nói: “Bất quá nha…”

Ân

Lại nói một nửa đạo sĩ…

Cảm giác này… Làm sao quen thuộc như vậy

Quay đầu lại, Nhạc Duyên ánh mắt rơi vào Dương Tiêu trên thân, lại nghe ngũ tán nhân bên trong Thiết Quan đạo nhân cho ra hắn muốn đáp án.

Trẻ tuổi đạo sĩ chính là Thiết Quan đạo nhân Trương Trung sư đệ, họ Lưu tên cơ.

Lưu Cơ…

Lưu Bá Ôn!

Nhạc Duyên đã sáng tỏ cái này trẻ tuổi đạo sĩ thân phận.

Quả nhiên.

Hắn hiểu được trong lòng mình sinh ra như vậy một tia chán ghét là từ đâu sinh ra.

Đây là 1 cái giống như Viên Thiên Cương người.

Chỉ là hắn là Đạo gia gì phái

Ánh mắt tại Thiết Quan đạo nhân trên thân dừng lại một chút, đều thuyết minh giáo một đám cao tầng không đơn giản, trừ bỏ 4 ** vương bên ngoài, dưới mắt ngũ tán nhân đã bắt đầu ở trước mặt hắn hiển lộ rõ ràng ra khác đồ vật.

Đã Đạo gia đã hiển, như vậy Phật môn đâu

Nhưng mà chưa cùng Nhạc Duyên mở miệng nói chuyện, cái này trẻ tuổi đạo sĩ chính Lưu Cơ lên tiếng lần nữa.

Cái này mới mở miệng, đã không phải trước đó cảm thán, mà là một loại để Nhạc Duyên cảm thấy cửu biệt khuyên nhủ ngữ điệu.

“Nhạc giáo chủ lông mày bên trong mang sát, nhưng là

muốn chú ý họa sát thân a!”

—

—

Chương 37 : châm ngôn

Họa sát thân

Lại lần nữa xuất hiện cái này để Nhạc Duyên trán nhảy một cái từ ngữ, cái này khiến hắn rất ngoài ý muốn.

Hắn cho tới nay đều từng có phỏng đoán. Tại kinh lịch nhiều chuyện như vậy về sau, máu của hắn quang chi tai hẳn là xuất từ Xích Luyện tiên tử.

Chỉ là…

Huyết quang này tai ương chẳng lẽ vẫn còn chưa qua kia 3 ngày trước sự tình không phải họa sát thân sao

3 ngày trước một màn kia, Nhạc Duyên liền biết Xích Luyện tiên tử Mạc Sầu kỳ thật đã tại chuyển biến. Đã từng Xích Luyện tiên tử cùng hiện tại Xích Luyện tiên tử là khác biệt, giữa hai bên có biến hoá quá lớn.

Vào lúc đó, Xích Luyện tiên tử hay là lẻ loi một mình, nhìn chung giữa thiên địa cứ như vậy một thân một mình, chỉ có 1 cái coi như chân thành đồ đệ.

Mà bây giờ Xích Luyện tiên tử lại sớm đã là thân là mẹ người, đã có lo lắng.

Không có một kích mất mạng, trên tay lưu tình, Nhạc Duyên liền biết hắn có cơ hội.

Có lẽ, cái này từ cái này Viên Thiên Cương cùng đồ đệ

Từ Tử Lăng miệng bên trong biết được huyết quang tai ương có lẽ hẳn là qua, nhưng là bây giờ vừa nghe đến cái này tên là Lưu Cơ tuổi trẻ đạo sĩ lời nói về sau, Nhạc Duyên sắc mặt không tự chủ được trầm xuống.

Có ý tứ gì

Lời này chẳng lẽ nói là…

2 cái Xích Luyện, gần như giống nhau kết quả, nhưng lại vẫn là không có để kia cái gọi là họa sát thân chôn vùi.

Kết cục như vậy để Nhạc Duyên đã có như vậy một chút không cách nào khẳng định.

Cái gọi là họa sát thân, đã là hắn chính Nhạc Duyên mệnh cướp

Nói một cách khác, Mạc Sầu cũng không phải là trong tưởng tượng người kia.

Cũng được!

Trầm ngâm nửa ngày, Nhạc Duyên liền đem mình kia hơi có vẻ xốc xếch tâm tình khôi phục bình thường, từng bước một đi thôi, tận lực lấy phương pháp tốt nhất đi giải quyết cái này một mực dừng lại tại mình trong lòng nan đề. Tạm thời không để ý tới cái này, Nhạc Duyên lực chú ý đặt ở trước mắt cái này trẻ tuổi đạo sĩ trên thân.

Lưu Cơ, Lưu Bá Ôn.

Kia là 1 cái danh tiếng kia đủ để cùng Viên Thiên Cương đánh đồng tồn tại.

Dạng này người xuất hiện tại Minh giáo Quang Minh đỉnh, lại là vì cái gì nguyên do liền vì tại mình sau khi tỉnh lại nói lên một câu như vậy

Ngũ tán nhân Thiết Quan đạo nhân Trương Trung sư đệ, tương đối Nhạc Duyên ngược lại là đối 2 người này phía sau kia dạy bảo bọn hắn người càng thêm cảm thấy hứng thú. Xuất hiện tại cái này bên trong, phải chăng cùng đã từng kia Viên Thiên Cương xuất hiện tại Hoa sơn không khác nhau chút nào

Càng quan trọng chính là đối phương lẽ ra có năng lực giải Viên Thiên Cương cùng Từ Tử Lăng 2 người châm ngôn.

Tại Nhạc Duyên quan sát Lưu Cơ thời điểm, Lưu Cơ đồng dạng đang quan sát cái này tại mình sư huynh trong miệng thần bí khó lường Minh giáo tân giáo chủ.

Lưu Cơ cũng có như vậy một chút ngoài ý muốn.

Phải biết tại sư huynh trong miệng, cái này Nhạc giáo chủ có thể nói là võ cái đương thời, nhưng không ngờ đến hắn đi tới Minh giáo thời điểm nhìn thấy chính là trọng thương Nhạc Duyên. Cái này 1 mới gặp, quả thực để Lưu Cơ rất là ngoài dự liệu.

Bất quá tại đối phương lúc hôn mê, Lưu Cơ rất cẩn thận quan sát cái này thoạt nhìn là người thiếu niên bộ dáng.

Cái này nhìn qua xem xét, ngược lại để Lưu Cơ nhìn ra rất nhiều đồ vật.

Người trước mắt này…

Có Long khí vòng quanh người, là hoàng giả chi mệnh.

Chỉ là tình cảm bên trên tựa hồ rối tinh rối mù, thay lời khác đến nói đó chính là kia hoa đào quá vượng, cho nên trở thành tình kiếp, mà lại kiếp số chưa qua.

Chỉ bất quá tại đối phương thanh tỉnh về sau, Lưu Cơ liền phát hiện mình còn muốn nhìn người này tướng mạo, liền có một loại bị mê vụ bao phủ cảm giác, mơ hồ không rõ. Như muốn nhìn thấu, như vậy liền nhất định phải hao phí cái giá cực lớn. Tại thời khắc này, hắn liền triệt để minh bạch mình sư huynh vì sao lại nói như vậy tới.

Người này xác thực như sư huynh nói, khủng bố phi thường, thần bí khó lường.

“Tiểu đạo trưởng.”

“Chỉ là không biết ngươi là xuất từ Đạo gia môn phái nào nhìn ngươi thần sắc tựa hồ đã sớm biết bản tọa, phải biết bản tọa cũng là Đạo gia người.”

Quay người xuống giường, kiểm tra dưới tự thân thương thế, sửa sang lại trên thân đạo bào về sau, phất phất tay ra hiệu Minh giáo một đám cao tầng lui ra ngoài về sau, Nhạc Duyên trực tiếp cười đối cái này trẻ tuổi đạo sĩ chào hỏi, Nhạc Duyên đối Lưu Cơ xuất thân bối

cảnh lên hứng thú rất lớn. Mà lại, Nhạc Duyên cũng có thể nhìn ra cái này Lưu Cơ võ công cũng không kém, nó tiêu chuẩn chỉ sợ chừng 4 ** vương trình độ, thậm chí có thể muốn càng mạnh.

Trọng yếu nhất hay là đối phương trên thân có như vậy một loại để Nhạc Duyên cũng không chán ghét cảm giác.

“Vãn bối gặp qua Nhạc tiền bối.”

Lưu Cơ nghe vậy nháy nháy mắt, ngại ngùng cười một tiếng, cúi người hành lễ. Tại nhìn thấy đối phương vẫy lui Minh giáo cao tầng những người khác về sau, Lưu Cơ tâm liền không tự chủ được nhấc lên.

Kỳ thật sớm tại tâm lý, hắn đối cái này Minh giáo tân giáo chủ xuất thân cũng đã có lớn vô cùng hứng thú, rời đi thanh điền lúc nhìn thấy nữ nhân kia càng làm cho hắn tại ngôn ngữ giao phong bên trong trống rỗng biết rất nhiều đồ vật.

Mặc dù cái kia tên là nói Tĩnh Am nữ tử xác thực lợi hại, ngôn từ rất sắc bén, nhưng đây chẳng qua là đối người thường mà nói mà thôi, đối với hắn Lưu Cơ lại là không được quá nhiều tác dụng.

Một phen giao phong về sau, Phật cùng nói tạm thời đạt thành hợp tác.

Bây giờ…

Lưu Cơ chính thức đứng trước cái này truyền thuyết bên

trong người.

Nhạc Duyên.

Tồn tại Từ Hàng Tĩnh trai điển tịch, tồn tại Mông Cổ hoàng thất ghi chép bên trong nam nhân.

Bất quá kỳ quái là người trước mắt này hình tượng cùng tại phần lớn xuất hiện người bộ dáng sai lệch quá nhiều, cái này căn bản chính là 2 người.

Trong thiên hạ đạo môn bên trong có thể xuất hiện dạng này có thể tại phần lớn xem Mông Cổ triều đình cùng cao thủ không có gì Đạo gia cao thủ có thể có mấy người trừ bỏ cái này tồn tại cả 2 điển tịch ghi chép bên trong nam nhân bên ngoài, như vậy thế gian này chỉ sợ chỉ có kia Võ Đang sơn lão nhân kia cùng nhà mình sư tôn.

Chỉ là…

Cái kia xuất hiện tại phần lớn thế nhưng là trẻ tuổi tóc trắng đạo trưởng!

Chẳng lẽ trên đời này còn có cái khác Đạo gia tuyệt đỉnh cao thủ

Cái này một sợi nghi hoặc, tại Lưu Cơ tại thanh điền gặp phải kia nói Tĩnh Am thời điểm liền đã dưới đáy lòng xoay quanh. Bởi vì đối phương cùng nhà mình lời của sư huynh có căn bản mâu thuẫn, vào thời khắc ấy hắn liền biết cái này Phật môn chỉ sợ bị Đạo gia cao nhân tính toán.

Một phen cấp bậc lễ nghĩa về sau, Lưu Cơ trong miệng mặt khác một câu ngược lại là hấp dẫn Nhạc Duyên lực chú ý, “Tiền bối tại phần lớn thế nhưng là làm 1 kiện để người trong thiên hạ ghé mắt đại sự!”

Phần lớn

Ta lúc nào đi qua

Theo Lưu Cơ lời nói, Nhạc Duyên sắc mặt biến phải hơi có vẻ kỳ quái, một loại dở khóc dở cười cảm xúc ở trong lòng lan tràn, hắn đã minh bạch cái kia đỉnh lấy mình danh tự đạo sĩ là ai. Tốt một cái Trương Quân Bảo, chiêu này quả thực là cái gọi là người thành thật giảo hoạt a. Cẩn thận phân tích dưới Trương Quân Bảo chân chính tâm tư, Nhạc Duyên chỉ có thể thở dài một hơi.

Đang nói lời này thời điểm, Lưu Cơ đồng dạng tại quan sát Nhạc Duyên thần sắc.

Mặc dù người trước mắt thần sắc không có biến hóa, nhưng hắn nhưng cũng khẳng định trong lòng suy đoán.

Quả nhiên.

Xuất thủ là Trương Tam Phong tiền bối a!

Bộ dáng kia, chỉ sợ cảnh giới đã sớm đến thiên nhân hoá sinh tình trạng đi một đám Mông Cổ Thát tử cùng Phật môn người quả thực là bị Võ Đang phái đùa nghịch xoay quanh.

Kia là 1 cái để người ao ước cảnh giới.

Mà trước mắt Minh giáo giáo chủ, chỉ sợ cảnh giới cao hơn nữa.

Mím môi một cái, đem đáy lòng tràn ngập ao ước chi tình đè xuống về sau, Lưu Cơ lúc này mới lại lần nữa ngưng thần lấy ứng đối người thiếu niên trước mắt này. Mặc dù không nói mấy câu, nhưng Lưu Cơ đối với đối phương có áp lực thực lớn.

“Họa sát thân “

Nhạc Duyên đột nhiên mở miệng nói thầm như thế 1 cái từ ngữ, chính là trước đó Lưu Cơ tại Nhạc Duyên mở mắt sau mở miệng câu đầu tiên khuyên nhủ lời nói, “Ngươi đi là nhìn người xem khí tướng mặt một đường này “

Vấn đề này để Lưu Cơ không khỏi khẽ giật mình, có một chút không rõ ràng cho lắm.

“Ngươi trình độ chỉ sợ không so Viên Thiên Cương kém, ngươi nhưng thật ra là nhận ra bản tọa, không phải sao” Nhạc Duyên kia đạm mạc lời nói tại Lưu Cơ bên tai quanh quẩn, “Vậy kính xin tiểu đạo trưởng nói cho bản tọa trước ngươi câu nói kia ý tứ.”

Bình thản lời nói lại cho Lưu Cơ cực kì khổng lồ áp lực, cái trán tại thời khắc này đã không tự chủ được toát ra mồ hôi, Lưu Cơ chỉ cảm thấy một loại tên là hối hận cảm xúc ở trong lòng xoay quanh.

Vừa mới đối phương mở mắt câu nói kia, quả thực là miệng hắn tiện mới nói ra tới.

Hắn Lưu Cơ, tự phụ.

Đón Nhạc Duyên 2 mắt kia lãnh đạm ánh mắt, Lưu Cơ chỉ có thể kiên trì trả lời: “Thiên cơ bất khả lộ.”

“Úc!”

Nhạc Duyên nghe vậy cười nhạo một tiếng, “Các ngươi coi bói quả nhiên đều là dạng này che che lấp lấp, biết bao dứt khoát.”

“Bản tọa trước kia nhưng thật ra là thật không mảnh, bất quá hôm nay ta ngược lại là có như vậy một chút hứng thú.”

“Tới.”

“Ngươi cho ta hảo hảo tính toán.”

“Nói một chút ta Minh giáo phải chăng có thể thành tựu đại nghiệp, nói một chút bản tọa phải chăng có thể tâm tưởng sự thành.”

Áp lực chạm mặt tới.

Lưu Cơ lần thứ 1 cảm nhận được trừ bỏ gia sư bên ngoài loại kia khó lường áp lực. Người trước mắt mặc dù là đang cười, thế nhưng là Lưu Cơ lại là biết mình đạo bào dưới trên da thịt đã trải rộng vô số nổi da gà.

Đối phương tuy là thân thể bị trọng thương, thế nhưng là hắn Lưu Cơ vẫn không có bất kỳ cái gì nắm chắc cùng tự tin.

Lưu Cơ có thể cảm giác được chỉ sợ mình 1 cái ứng phó không tốt, chỉ sợ không cách nào đi ra gian phòng này.

Nửa ngày, Lưu Cơ hay là mở miệng, “Giáo chủ sở cầu sự tình, coi chừng nghĩ sự thành; suy nghĩ người, khi đến chỗ chi lai, chỗ chi đi.”

Sở cầu sự tình coi chừng nghĩ sự thành

Nhạc Duyên lại cảm thấy lời này càng nhiều hơn chính là tại qua loa, ngược lại là câu thứ 2 để Nhạc Duyên như có điều suy nghĩ.

“Còn có đây này “

Nhạc Duyên không có dừng lại, mà là nghiêng đầu kế tiếp theo ép hỏi.

“Yêu vốn họa kiếp, đầy đất nữ nhung.” Cuối cùng, Lưu Cơ lại lần nữa nói một câu như vậy, lời kia vừa thốt ra, liền thấy Lưu Cơ trên mặt đỏ ửng lóe lên một cái rồi biến mất, khóe miệng chảy ra vết máu, cái này đã là nhận phản phệ.

“Có ý tứ.” Nhạc Duyên 2 mắt khẽ híp một cái, cười nói: “Ngươi 1 đạo nhà người thật là dùng phật gia ngữ điệu.”

“Vậy ngươi mà tính tính mình tiếp xuống sẽ có cái dạng

gì vận mệnh đương nhiên, nếu như cự tuyệt, ngươi cũng có thể thay bản tọa giải 1 câu châm ngôn. Xuất từ Viên Thiên Cương cùng Lý Thuần Phong chi thủ châm ngôn.”

Nghe vậy Lưu Cơ cười khổ không thôi.

Thầy tướng kiêng kỵ nhất chính là vì chính mình đoán mệnh, đối phương quả thực là tại chắn con đường của mình.

Cái này Nhạc giáo chủ nói không sai, hắn hiện tại quả thực là Nê Bồ Tát qua sông, tự thân khó đảm bảo. Tại thời khắc này, Lưu Cơ cảm nhận được 1 cái kỳ quái cảm xúc, tựa hồ đối phương đối thầy tướng có một loại kỳ quái chán ghét.

Hắn tự nhiên mà vậy làm ra lựa chọn của mình.

Hồi lâu.

Cửa phòng mở ra.

Toàn thân cơ hồ ướt đẫm Lưu Cơ tại một đám Minh giáo cao tầng ánh mắt dưới từ bên trong đi ra.

Tại bước ra cửa phòng một khắc này, chỉ thấy Lưu Cơ gót chân mềm nhũn, cả người cứ như vậy quỳ xuống xuống dưới. Tự cho mình siêu phàm, muốn cùng quá khứ Viên Thiên Cương cùng Lý Thuần Phong so sánh Lưu Cơ lần thứ 1 rời núi liền nhận chính diện đả kích. (chưa xong đợi tiếp theo.)

…

—

—

Chương 38 : đồ long chi thuật

Thân hình thoắt một cái.

Thiết Quan đạo nhân đã tại mình sư đệ Lưu Cơ ngã xuống trước một khắc đi tới hắn bên cạnh thân, đưa tay đem đối phương thân thể nâng. Đồng thời, tay phải đã khoác lên Lưu Cơ trên cổ tay, đồng nguyên chân khí thuận thế chui vào Lưu Cơ thể nội.

Cái này tra một cái, liền để Thiết Quan đạo nhân sắc mặt lộ ra càng phát không dễ nhìn bắt đầu.

Xem người xem tướng, từ trước đến nay có không tiết thiên cơ mà nói.

Cũng không có thể không tiết, mà là tiết lộ người tại một ít thời khắc chỉ sợ không chịu nổi phản phệ. Hiện tại, Lưu Cơ bộ dáng này, cũng đã để Thiết Quan đạo nhân ngay lập tức nghĩ đến cái này. Lấy hắn đối với mình sư đệ hiểu rõ, Lưu Cơ dưới tình huống bình thường sẽ không lựa chọn làm như vậy, như vậy giải thích duy nhất chính là hắn không thể không dạng này.

“…”

Ánh mắt vượt qua mình sư đệ, rơi vào kia đóng chặt tử mộc trên cửa phòng, Thiết Quan đạo nhân tựa hồ nhìn thấy cái kia ngồi ngay ngắn ở đó bên trong, để người nhìn không thấu không mò ra nền tảng nam nhân trên

thân.

Quả nhiên.

Muốn lấy thực lực bản thân cưỡng ép áp đảo toàn bộ Minh giáo trên dưới người như thế nào đơn giản như vậy đã tự tin đến tự phụ cuồng ngạo, có thể nói đang không ngừng xoát tân bọn hắn nhận biết. Tại trước đó sự tình bên trong, Thiết Quan đạo nhân đã nhận thức đến nguyên bản không coi là là đoàn kết Minh giáo nội bộ chỉ sợ đã bắt đầu phân liệt.

Thời gian ngắn ngủi, liền đã làm được dạng này…

Suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng vẫn là cũng không nói gì, ở những người khác ánh mắt ân cần dưới, Thiết Quan đạo nhân đem sư đệ của mình nâng tiến vào gian phòng của mình. Tại tiếp nhận mấy cái phải tốt huynh đệ lo lắng về sau, Thiết Quan đạo nhân lúc này mới khép cửa phòng lại, đi tới Lưu Cơ trước người ngồi xuống, lẳng lặng nhìn ngay tại nhắm mắt điều tức sư đệ.

…

Gian phòng.

Tại Lưu Cơ bước ra gian phòng một khắc này, Nhạc Duyên mí mắt liền trầm xuống.

Lưu Cơ Lưu Bá Ôn lời nói, với hắn mà nói cũng không có quá mức ảnh hưởng tâm tình của mình, không phải Nhạc Duyên không tin những cái kia xem người xem tướng, không tin cái này ngôn ngữ dù khác biệt nhưng ý

tứ bên trên cơ hồ không khác nhau chút nào châm ngôn kết luận.

Viên Thiên Cương lời nói như thế.

Từ Tử Lăng cũng là như thế.

Lại thêm hôm nay Lưu Cơ Lưu Bá Ôn cũng giống như thế.

Sự tình một lần hai lần không còn 3, mặc dù Nhạc Duyên bản thân có như vậy một tia tức giận, nhưng cũng không thể không đồng ý.

Bọn hắn nói không sai.

Mà kia họa sát thân…

Ánh mắt hơi trầm xuống, Nhạc Duyên não hải bên trong lại lần nữa hồi tưởng lại đã từng cùng ma chủng Lục Tiểu Phượng ở giữa đối thoại, tại kia trò đùa ở giữa trong lúc nói chuyện với nhau sở được đến tốt nhất biện pháp giải quyết. Hiện tại xem ra, đây đúng là biện pháp tốt nhất.

Đứng dậy.

Đi tới trước cửa sổ, tiện tay đẩy ra.

Lập tức, gian phòng bên trong trống rỗng sáng lên.

Ánh mắt theo cửa sổ hướng về bên ngoài, ánh mắt nơi cuối cùng, lạc ấn lấy cái này Quang Minh đỉnh từ trên

xuống dưới cảnh sắc, trước mắt cái này như vẽ phong cảnh thu hết vào mắt.

Thế giới này!

Dị tộc gót sắt!

Lúc này tiết!

Ngo ngoe muốn động!

Đôi này hắn Nhạc Duyên đến nói, chẳng phải là tốt nhất thời điểm sao

Nắm chắc trong lòng, có quyết định Nhạc Duyên tâm tình lập tức biến đổi, về phần đã từng những cái kia hứa lo được lo mất đã bị hắn đặt ở đáy lòng. Tại đem vấn đề này giải quyết về sau, Nhạc Duyên tâm tư lại chuyển dời đến Mạc Sầu trên thân.

Xích Luyện tiên tử lần này cử động, nói cho Nhạc Duyên sự tình đã có sự tình giải quyết ánh rạng đông manh mối.

Cái này vấn đề lớn nhất đã có thư giãn tiết tấu, như vậy hiện tại chuyện còn lại chính là ứng đối ra sao Minh giáo một đám cao tầng phản kháng, như thế nào muốn để bọn hắn tâm phục khẩu phục. Bởi vì giải quyết đây hết thảy vấn đề đại nghiệp chính là lấy Minh giáo vì bắt đầu.

Quang minh tả sứ Dương Tiêu xem như tâm phục khẩu phục, Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti thì là đưa tới cửa bị hắn Nhạc Duyên cưỡng ép áp đảo, cho dù là lòng có

oán hận lại tại tiểu Chiêu tiểu cô nương này trên thân không thể không thu liễm vạn điểm.

Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính là 1 cái khẳng khái lỗi lạc hán tử, làm được là quang minh chính đại con đường, với hắn mà nói thắng thì thắng, thua thì thua, không có con đường thứ ba, tất nhiên là không cần lo lắng.

Về phần Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu…

Từ Dương Tiêu trong miệng Nhạc Duyên biết được lá gan của hắn đã bị Mạc Sầu sư tỷ muội 2 nữ xem như sinh sinh dọa sợ.

Danh xưng thiên hạ thứ nhất khinh công Thanh Dực Bức Vương sinh sinh bị Tiểu Long Nữ lấy Cổ Mộ phái nhập môn võ công thiên la địa võng thế xem như tiểu chim sẻ đồng dạng lưới la tại trong lòng bàn tay tránh thoát không được, liền như là 1 con bị người chộp vào lòng bàn tay bên trong con dơi nhỏ, đây quả thực là tại hắn tự tin nhất địa phương cho lớn nhất đả kích.

Nhạc Duyên có thể khẳng định, nếu không có kỳ ngộ gì loại hình lời nói, chỉ sợ Thanh Dực Bức Vương võ đạo đem không cách nào tiến thêm một bước.

Tiểu Long Nữ trở thành Thanh Dực Bức Vương kia khắc sâu tại trong lòng hắn bên trên bóng tối.

Nếu là lại có cơ hội lời nói, chỉ sợ Vi Nhất Tiếu thậm chí hi vọng đối mặt Xích Luyện tiên tử, mà cũng không muốn đi đối mặt Tiểu Long Nữ. Cho dù là Xích Luyện

tiên tử động thủ từ trước đến nay không phải là chết tức tổn thương, thế nhưng so với bị tính cách thanh lãnh Tiểu Long Nữ xem như tiểu chim sẻ đùa bỡn càng tốt hơn.

Có lẽ theo Tiểu Long Nữ nàng chẳng qua là cứu người ta một mạng, không đáng giá nhắc tới mà thôi.

Cho nên Vi Nhất Tiếu cũng có thể bài trừ bên ngoài.

Quang minh hữu sứ trốn ở Nhữ Dương Vương phủ, không cần để ý tới; Kim Mao Sư Vương thì là giấu ở băng hỏa đảo, tất nhiên là không cần phải nói. Minh giáo tứ vương cộng thêm nhị sứ đã khỏi phải Nhạc Duyên tốn hao quá nhiều tâm tư, ngược lại là tại Minh giáo cao tầng bên trong xếp hạng càng dưới ngũ tán nhân càng đáng giá Nhạc Duyên để ý.

Thiết Quan đạo nhân, nói không chừng hòa thượng.

2 người này là nhất làm cho Nhạc Duyên để ý.

Đương nhiên, để ý không chỉ là bọn hắn người, càng là 2 người phía sau chỗ đại biểu tồn tại —— nói cùng Phật.

Đạo môn… Đã xuất hiện Lưu Cơ.

Tự thân tới cửa, cái này Lưu Cơ ý đồ đến hiển nhiên không phải đơn giản như vậy.

Ánh mắt dời xuống, Nhạc Duyên ánh mắt dừng ở kia nơi xa hơi có vẻ địa phương hoang vu, nhưng trong lòng thì đang suy tư cái này Thiết Quan đạo nhân cùng Lưu Cơ

sư huynh đệ sư môn lai lịch. Trầm tư nửa ngày, Nhạc Duyên cảm thấy có thời gian cũng có thể hỏi thăm dưới Trương Quân Bảo, nghĩ đến hắn đối với hiện tại đạo môn hiểu rõ hẳn là đầy đủ sâu.

Về phần Phật môn…

Nhạc Duyên vẫn còn không thấy nói không chừng hòa thượng có hành động gì.

Có lẽ Phật môn đã có động tác, chỉ bất quá còn chưa truyền vào trong tai của hắn mà thôi.

Chỉ cần đem ngũ tán nhân triệt để áp đảo, như vậy Minh giáo đã trên cơ bản thu nhập trong lòng bàn tay, sau đó liền có thể tiến hành bước kế tiếp hành động.

Trong lòng niệm định, đối kế tiếp đến an bài sau khi có quyết định, Nhạc Duyên ánh mắt lúc này mới từ ngoài cửa sổ thu hồi, bắt đầu suy nghĩ lên phương diện khác sự tình, thí dụ như Mông Nguyên triều đình phương diện động tác, cùng Mạc Sầu sư tỷ muội 2 người hướng đi.

Trầm ngâm bên trong người, liền như là hắn chỗ gian phòng đồng dạng an tĩnh để người trong lòng run sợ.

Cùng lúc đó.

Thiết Quan đạo nhân gian phòng.

Nhắm mắt điều tức Lưu Cơ rốt cục chậm rãi mở hai mắt ra.

Lọt vào trong tầm mắt nhìn thấy chính là một bình nóng hổi nước trà, chính bốc lên nhiệt khí, tản ra lá trà hương thơm.

Hiển nhiên, tại hắn Lưu Cơ điều tức cái này thời gian ngắn bên trong, sư huynh của mình thì là tại đốt hương pha trà, quả nhiên là 1 bộ hưởng thụ tràng cảnh.

“Tỉnh “

Thiết Quan đạo nhân Trương Trung ánh mắt dừng ở Lưu Cơ kia còn hơi có vẻ mặt tái nhợt trên má nhìn lướt qua, cái này liền nhấc lên ấm trà chậm rãi rót hai chén nước trà, đem bên trong một chén đẩy lên Lưu Cơ trước mặt về sau, lúc này mới vừa cười vừa nói: “Nhìn sư huynh điều này tang, so ngươi như thế nào “

Lông mày 1 giương, Lưu Cơ nhìn mình sư huynh một chút, thật cũng không nói cái gì, mà là nâng chén trà lên tinh tế phẩm một ngụm về sau, lúc này mới dùng tay gảy một cái thái dương kia sợi tóc trắng về sau, lắc đầu nói: “Sư huynh trà nghệ tuy tốt, nhưng so với sư đệ hay là kém 1 điểm.”

“…” Thiết Quan đạo nhân Trương Trung không lời nhìn lướt qua sư đệ của mình, đáp án này quả thật không ra hắn bất ngờ.

Sư huynh đệ nhiều năm, người sư đệ này một mực là không thế nào nghe mình, hắn có tư tưởng của mình cùng xử sự phong cách cùng lối làm việc, mà lại càng quan trọng hay là 1 cái cực kì cao ngạo người. Tại đạo môn bên trong, thế hệ trẻ tuổi bên trong, mình người sư

đệ này chính là mạnh nhất người.

Địa vị, bản sự đều quyết định Lưu Cơ có đầy đủ tự tin đi cao ngạo.

Người cao ngạo, nhất không chào đón ép buộc người.

Nhất là bản thân hắn còn xuất từ đạo môn, càng là một người trẻ tuổi.

Mà vào hôm nay, sư đệ Lưu Cơ lần thứ 1 cảm nhận được bị người ép buộc, không thể không lời bình luận cảm giác.

Cho dù là hiện tại nhìn xem hắn trên mặt ý cười, nhưng Thiết Quan đạo nhân Trương Trung lại là hết sức rõ ràng mình sư đệ phẫn nộ trong lòng. Không có bị phẫn nộ bao phủ tâm tư, cái này đủ để chứng minh Lưu Cơ có không sai tâm thái, nhưng cũng rất thức thời nhận biết tự thân tình cảnh hiện tại.

Lắc đầu, bật cười ở giữa Thiết Quan đạo nhân Trương Trung cũng không có đi để ý chính mình trà nghệ kém bao nhiêu, mà là mở miệng nói ra: “Sư đệ ngươi nhìn ra bao nhiêu “

“Sư huynh ngươi nhìn ra bao nhiêu” Lưu Cơ không có trực tiếp trả lời, hỏi ngược lại.

Trương Trung nói: “Long đồng mắt phượng.”

Lưu Cơ đáp: “Cao quý không tả nổi.”

1 người 1 câu, đây là 2 người nhìn ra điểm giống nhau.

Trong tay chén trà để nhẹ, Lưu Cơ cười nói: “Xem ra Mông Nguyên mệnh số không nhiều.” Nói đến đây bên trong, Lưu Cơ ngữ khí dừng lại, lúc này mới tiếp tục nói: “Sư huynh tại Minh giáo bên trong chờ đợi thời gian lâu như vậy, cũng là đợi đến mình muốn.”

Thiết Quan đạo nhân Trương Trung không có lên tiếng, chỉ là không hiểu trong lòng của hắn tại chưa phát giác ở giữa bò lên trên một tia bóng tối.

Lấy hắn đối với mình sư đệ nhiều năm qua hiểu rõ, lần đầu rời núi liền tao ngộ to lớn như thế ngăn trở, Lưu Cơ là tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ. Cho dù là hiện tại Minh giáo đương nhiệm giáo chủ Nhạc Duyên tại trước mặt 2 người chính là như thần như ma đồng dạng thâm bất khả trắc tồn tại.

Thiết Quan đạo nhân Trương Trung suy đoán chưa từng xuất hiện sai lầm.

Chỉ thấy Lưu Cơ chậm rãi vì chính mình thêm vào nước trà, lúc này mới lo lắng nói: “Long đồng mắt phượng, tướng mạo cao quý không tả nổi, ngày khác đem tất đăng đế vị.”

“Nhưng…”

“Đây cũng chỉ là ngày khác.”

Nghe tới cái này bên trong, Thiết Quan đạo nhân Trương Trung sắc mặt không khỏi đại biến. Trừng lớn

lấy 2 mắt, nhìn chằm chằm kia ngồi ở trước mặt mình sư đệ, kia thu nhỏ lại con ngươi phản chiếu lấy Lưu Cơ ảnh chân dung, hắn rất muốn xem thấu mình người sư đệ này đến cùng đang suy nghĩ gì.

Không có cho Thiết Quan đạo nhân Trương Trung bao nhiêu chờ đợi thời gian, Lưu Cơ kia nguyên bản còn mang theo ý cười sắc mặt thoáng chốc biến mất không thấy gì nữa, chỉ hơn lãnh sắc.

Lúc ấy gian phòng bên trong phát sinh sự tình, chỉ có hắn cùng Nhạc Duyên 2 người.

Những người khác cũng không hiểu biết.

Đồng dạng.

Lưu Cơ biết mình sư huynh đối với mình tình huống dò xét cũng không có triệt để, người bên ngoài căn bản không biết hắn Lưu Cơ tại cái kia gian phòng bên trong, tại đối mặt nam nhân kia thời điểm đến tột cùng mất đi cái gì.

Từng chữ nói ra, gian phòng bên trong quanh quẩn hắn vậy cơ hồ là chém đinh chặt sắt lời nói.

“Ta muốn trảm long!”

…

…

—

—

Chương 39 : nặng 8 (thượng)

Trảm long!

Đồ long chi thuật!

Lưu Cơ nghiêm túc đến mặt không biểu tình thần sắc, tăng thêm kia lạnh lùng ngữ khí đủ để nói cho Thiết Quan đạo nhân mình người sư đệ này phải chăng tại nghiêm túc. Nhìn không chuyển mắt nhìn chằm chằm trước mặt người trẻ tuổi, đánh giá kia bộ dáng nghiêm túc, Thiết Quan đạo nhân Trương Trung có như vậy một tia nghĩ mãi mà không rõ.

Lưu Cơ vì sao lại lựa chọn cách làm như vậy

Phải biết đây là cấm thuật , dưới tình huống bình thường tuyệt đối sẽ không có người lựa chọn làm ra chuyện như vậy, một khi ngoài ý muốn nổi lên, nó phản phệ chỉ sợ không có mấy người có thể bình yên vô sự tiếp nhận xuống tới. Nhưng cho dù là có phản phệ mà lo lắng, Lưu Cơ vẫn nghĩa vô phản cố lựa chọn cách làm như vậy, quả thực để Trương Trung ngoài dự liệu.

Có thể để cho sư đệ làm ra lựa chọn như vậy, trừ phi là hắn cùng Nhạc giáo chủ ở giữa có có thể so thù giết cha, đoạt vợ mối hận ngập trời đại thù!

Đối mặt nhà mình sư huynh ánh mắt, Lưu Cơ không có một mực trầm mặc xuống dưới, mà là có chút đắng chát

mở miệng nói ra 1 cái để Thiết Quan đạo nhân sắc mặt đại biến nguyên do, “Ha ha, các ngươi cái này Minh giáo tân giáo chủ quả nhiên là tâm ngoan thủ lạt người.”

“Bất quá một mặt, liền dưới như thế ra tay ác độc.”

Nói đến đây bên trong, Lưu Cơ 2 mắt hơi đóng, như híp mắt như tấm đồng dạng thì thầm nói: “Hắn mặc dù không có giết ta, lại chặt đứt ta về sau đường. Bất quá bây giờ xem ra, cái này Nhạc giáo chủ tại mất thời cơ tốt nhất, hẳn tạm thời sẽ không lại ra tay với ta.”

“Hiện tại, ta nghĩ ta hẳn là minh bạch cái kia đến từ Phật môn tên là nói Tĩnh Am nữ nhân ở lo lắng cái gì.”

“! ! !”

Câu nói này, lúc này để Thiết Quan đạo nhân sắc mặt biến trắng bệch, 2 mắt nhưng cũng tại thời khắc này bắt đầu đỏ lên.

Bình thường người có lẽ nghe không rõ Lưu Cơ câu nói này hàm nghĩa, nhưng Thiết Quan đạo nhân cái kia bên trong không rõ ràng phải biết tại sư môn bên trong, Lưu Cơ thiên phú muốn so hắn Trương Trung mạnh, là có có thể bước ra cuối cùng kia bước cơ hội, đạt tới trong truyền thuyết phá toái hư không cảnh giới.

Mà Lưu Cơ lời nói không thể nghi ngờ là tại nói cho hắn cơ hội này đã không có.

Đây quả thực là đoạn người con đường phía trước!

Đây là so thù giết cha, đoạt vợ mối hận càng thêm hung ác sinh tử đại thù, nhất là đối 1 cái bản thân liền đặt chân võ đạo, muốn đột phá Viên Thiên Cương Lý Thuần Phong 2 cái này lịch sử tiền bối Lưu Cơ đến nói, càng là như vậy.

Đối bọn hắn sư môn đến nói, cũng là đoạn tuyệt sư môn tương lai.

Từ điểm này đến nói, Minh giáo tân giáo chủ Nhạc Duyên chính là hắn Trương Trung cùng Lưu Cơ sinh tử cừu nhân.

Tại Trương Trung nhìn chăm chú bên trong, Lưu Cơ từng chút từng chút nói ra tại mọi người rời đi về sau, phát sinh ở gian phòng bên trong sự tình.

Gian phòng.

Nhạc Duyên không nói gì, hay là tại an tĩnh suy tư sự tình.

Hắn đang suy nghĩ một vấn đề.

Trước đó đối kia Lưu Cơ Lưu Bá Ôn làm sự tình tựa hồ có lấy lớn lấn tiểu chi ngại, nhưng như thế một tia một chút áy náy cảm xúc bất quá là trong tim bốc lên một cái đầu, liền bị Nhạc Duyên chôn vùi ở trong lòng. Đang quyết định trong lòng lựa chọn về sau, Nhạc Duyên liền không cho phép sự tình lại lần nữa xảy ra bất trắc.

Lưu Cơ xuất hiện tại trước mắt hắn một khắc này, Nhạc Duyên liền nhớ tới cái kia ở tại Minh giáo, thân là trung

tầng nhân vật Chu Nguyên Chương. Nguyên bản đối Nhạc Duyên đến nói, cho dù là Chu Nguyên Chương là tương lai Minh triều Hoàng đế, ở trước mặt của hắn cũng không đáng nhấc lên, hắn cũng không có hoa phí bao nhiêu tâm tư đi để ý tới.

Thế nhưng là khi Lưu Cơ Lưu Bá Ôn xuất hiện ở trước mắt một khắc này, Nhạc Duyên lại là đột nhiên cải biến tâm tư.

Hắn không cho phép có bất luận kẻ nào đến phá hư trong lòng của hắn định ra kế hoạch.

Cái thứ 1 bị Nhạc Duyên bài trừ bên ngoài người chính là Lưu Cơ.

Có thể nói trên đời này trừ Nhạc Duyên bên ngoài, có lẽ cũng chỉ có tinh thông tướng nhân coi bói Thiết Quan đạo nhân Trương Trung cùng Lưu Cơ sư đệ, có lẽ còn muốn tăng thêm kia đứng tại bọn hắn phía sau sư phó, cứ như vậy mấy người mà thôi.

Về phần những người khác

Chỉ sợ ai cũng sẽ không biết Chu Nguyên Chương sẽ có Hoàng đế mệnh.

Cho dù là Chu Nguyên Chương xuất thân Phật môn, trong Phật môn cũng sẽ không có mấy người sẽ cho rằng hắn là tương lai chân mệnh thiên tử 1 trong.

Nhưng thiên hạ này ở giữa Hoàng đế chỉ có thể có 1 cái.

Nhạc Duyên không cho phép có những người khác thăm dò cùng vị trí này.

Vì chặt đứt điểm này, Nhạc Duyên tâm niệm dưới liền đoạn mất Lưu Cơ tương lai đường.

Phải biết, Nhạc Duyên đến bây giờ cũng còn hết sức rõ ràng nhớ được trinh trinh là nói với mình Từ Tử Lăng là bởi vì gì mà mất đi phá toái hư không cơ hội, đó chính là muốn thay mình cái này sư phó đến kham phá tương lai kiếp nạn duyên cớ.

Cho dù là Từ Tử Lăng dạng này đồ đệ, tại công lực thâm hậu tình huống dưới cũng là rơi vào kết cục như vậy, như vậy hiện tại công lực cảnh giới còn kém Từ Tử Lăng Lưu Cơ đến nói, thì càng thêm khó khăn.

Lưu Cơ thương thế muốn so Từ Tử Lăng càng nặng.

Tại hắn bức bách dưới, Lưu Cơ triệt để chôn vùi phá toái hư không khả năng.

Phải biết nguyên bản Nhạc Duyên dự định là đem Lưu Cơ người này triệt để lưu tại Quang Minh đỉnh. Đáng tiếc là, Lưu Cơ ngược lại là phản ứng kịp thời, phát giác được kia ẩn tàng sâu vô cùng nguy cơ, cưỡng ép phá mất tự thân tương lai lưu lại một cái mạng.

Dạng này quả quyết lựa chọn, để Nhạc Duyên trong lúc nhất thời chần chờ. Nếu như không phải dưới mắt Minh giáo còn chưa triệt để chưởng khống, Nhạc Duyên không nghĩ làm nhiều không phải là, chỉ sợ…

Lưu Cơ lựa chọn 1 cái thích hợp thời cơ vì hắn mình lưu phải một mạng.

Bất quá Nhạc Duyên nhưng cũng vì chính mình bằng thêm mấy địch nhân.

“Không hổ là Lưu Cơ Lưu Bá Ôn!”

Lầm bầm lầu bầu tán thưởng một tiếng, Nhạc Duyên bật cười ở giữa lắc đầu, sau đó trở lại truyền âm. Chỉ chốc lát sau, cửa phòng bị đẩy ra, Thường Ngộ Xuân xách ngược ngân thương từng bước một đi đến.

Thân hình đứng vững, thân thể khôi ngô có vẻ hơi đứng ngồi không yên, Thường Ngộ Xuân cầm ngân thương nhìn không chuyển mắt nhìn chằm chằm trước mắt thiếu niên này, chậm đợi lấy đối phương mở miệng phân phó.

“Thường Ngộ Xuân.”

Nhạc Duyên tại Thường Ngộ Xuân trong ánh mắt chậm rãi xoay người, nhìn xem cái này khôi ngô hán tử, Nhạc Duyên mặt mũi tràn đầy nói nghiêm túc: “Ngươi thay bản tọa trong giáo chú ý 1 người.”

Ai

Không nói gì, nhưng Thường Ngộ Xuân trong mắt đã hết sức rõ ràng biểu hiện ra nên có ý tứ. Trong lòng của hắn nhưng cũng là đang suy nghĩ suy đoán, có thể làm cho giáo chủ như thế đối đãi sẽ là trong giáo ai

Tứ vương

Hoặc là ngũ tán nhân

Nhưng chân chính đáp án lại là để Thường Ngộ Xuân ngoài ý muốn.

Hắn cần thiết phải chú ý người không phải bất kỳ Minh giáo cao tầng, ngược lại là 1 cái cùng hắn không sai biệt lắm trung tầng nhân vật. Bởi vì người này Thường Ngộ Xuân xem như nhận biết, từng cùng thuộc một bộ, chỉ bất quá cũng không phải là rất quen.

Người này có cái rất có ý tứ danh tự.

Nặng 8.

Hiện tại thì đổi tên là Chu Nguyên Chương.

…

Mưa phùn mịt mờ.

1 cái miếu hoang bên trong hun khói dùng lửa đốt.

Đống lửa lượn lờ.

Một đám cầm các loại vũ khí hán tử mượn kia còn sót lại mái nhà tránh mưa, chính vây quanh đống lửa cười đùa lấy, uống rượu uống rượu, thậm chí còn có không ít người tại đao kiếm bên trên chen vào vừa rút mao chim bay ngay tại trên lửa nướng tư tư rung động, mùi thơm trải rộng toàn bộ trống trải chùa miếu.

Ngẩng đầu nhìn một chút kia tọa lạc tại nơi đó Bồ Tát tướng, Chu Nguyên Chương lung lay đầu, không khỏi hồi tưởng lại đã từng quá khứ sinh hoạt.

Làm 1 ngày hòa thượng, gõ một ngày chuông, lấy 1 ngày cơm.

Đúng.

Với hắn mà nói, kia không gọi hoá duyên, liền cùng ăn mày đồng dạng ăn xin.

Làm hòa thượng cái gì, kia đấu không lại là vì sinh hoạt bức bách.

Cuộc sống bây giờ ngược lại là thật nhiều.

Có rượu uống, có thịt ăn.

Làm một hòa thượng, Chu Nguyên Chương đem không nên làm sự tình toàn bộ làm, đem không nên phá giới toàn bộ phá, tại Phật môn đến nói chỉ sợ có thể xưng là 1 cái hoa hoà thượng.

Đúng, còn kém 1 cái cưới vợ!

Đương nhiên, tại cái này loạn thế, chuyện như vậy cũng không đáng phải làm cho người để ý, chỉ cần có thể để người sống xuống dưới, có thể từng bước một từ cái này địa ngục như thế giới bên trong tránh ra, coi như được là có thể.

Cái này rối bời thế giới liền cùng trước mắt cái này ngã

trái ngã phải Phật tượng không khác nhau chút nào.

Đều nói Phật mẫn thế nhân, nhưng mở mắt mở lại căn bản không nhìn thấy cảnh tượng này. Chỉ sợ, những truyền thuyết kia bên trong Phật Đà Bồ Tát chỉ sợ đều là ngược lại ngồi a

Đây không phải thế gian, đây là địa ngục a.

Hướng cái này Phật tượng gắt một cái cục đàm về sau, nhấc lên vò rượu cùng bên cạnh 1 cái huynh đệ đụng một cái, miệng lớn uống miệng cay độc, Chu Nguyên Chương liền cùng những này đồng sinh cộng tử huynh đệ bắt đầu ngồi chém gió bắt đầu.

“Nói đến mọi người nghe nói qua tổng đàn sự tình không có không có “

1 cái Minh giáo đệ tử nhìn lướt qua 4 phía, mở miệng nói ra, thanh âm cực lớn lập tức tràn ngập toàn bộ miếu hoang, hấp dẫn ánh mắt mọi người, tại đem mọi người lực chú ý đều hấp dẫn tới về sau, người này mới tiếp tục nói: “Chúng ta Thánh giáo huyền không nhiều năm giáo chủ chi vị, có người ngồi.”

Lời này mới ra, náo nhiệt miếu hoang lập tức yên tĩnh trở lại.

Đều nói núi cao Hoàng đế xa, đồng dạng giáo chủ này cách bọn họ những này tầng dưới chót giáo chúng đến nói cũng là cách rất xa, càng nhiều thời điểm, chỉ sợ có tuyệt đại một số người trong cuộc đời cũng không từng tiến nhập thánh giáo quang minh tổng đàn.

Quang Minh đỉnh, kia bên trong chỉ là bọn hắn 1 cái trong lòng hướng tới.

Tại đã từng có giáo chủ thời điểm, Minh giáo thanh danh hiển hách, có thể nói là trên giang hồ chính là hùng quyết thiên hạ.

Nhưng là tại Dương giáo chủ sau khi mất tích, Minh giáo cao tầng nội bộ phân liệt, Minh giáo thanh thế rớt xuống ngàn trượng. Những này tại tầng dưới chót Minh giáo đệ tử tự nhiên là hết sức rõ ràng tình huống này, cái này cùng Minh giáo đệ tử cùng cái khác môn phái đệ tử giao phong bên trong liền có thể nhìn ra một hai.

Bọn hắn chờ mong Thánh giáo lại chống đỡ cao phong.

Tại người này lời nói qua đi, Chu Nguyên Chương cũng là tán đồng gật đầu nói: “Không sai, từ tổng đàn bên kia huynh đệ tin tức truyền đến nói có người trở thành giáo chủ… Ngô, nghe nói là họ Nhạc tới.” Nói đến đây bên trong, Chu Nguyên Chương trên mặt hiện lên một tia lo lắng.

Hắn lo lắng Thánh giáo nội bộ lâm vào tranh quyền đoạt lợi hoạt động, kia đến lúc đó…

Kết quả kia hắn Chu Nguyên Chương không dám tưởng tượng.

Họ Nhạc

Mọi người nghe vậy 2 mặt nhìn nhau, cái họ này nghe

không phải cao tầng bên trong bất kỳ người nào.

Chẳng lẽ là 1 cái người xa lạ

Lại hoặc là Thánh giáo ẩn tàng cao thủ

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người đầy bụng suy đoán, nhưng mỗi người nội tâm bên trong nhưng không có quá nhiều tôn kính chi ý.

Muốn những này tầng dưới chót đệ tử tôn kính, không chỉ có riêng là 1 cái giáo chủ tục danh liền có thể làm được. Dù sao tại trong ấn tượng của bọn hắn, cái này tân giáo chủ không có ấn tượng, nếu là cái này tân giáo chủ là Võ Đang Trương Tam Phong đồng dạng tồn tại, kia tất nhiên là không cần phải nói.

Đây chính là trong thiên hạ kính ngưỡng tông sư tồn tại.

Cái này tân giáo chủ ai nhận biết

Minh giáo đệ tử trung với Thánh giáo, là trung với cái này giáo nghĩa, mà không phải trung với 1 cái người xa lạ.

Như nghĩ cái này Minh giáo trên dưới đệ tử kính trọng, cái này tân giáo chủ thì nhất định phải làm ra 1 kiện để trong thiên hạ khiếp sợ đại sự tới.

Ngay tại một đám hán tử ngồi chém gió thời điểm, Chu Nguyên Chương đột nhiên mở miệng đánh gãy mọi người vui đùa ầm ĩ.

“Ngừng!”

“Có người đến!”

Náo nhiệt miếu hoang thoáng chốc yên tĩnh, chỉ có kia đống lửa phát ra lốp bốp tiếng vang cùng bên ngoài tí tách tí tách tiếng mưa rơi, cùng kia trộn lẫn trong đó tiếng bước chân.

Lạch cạch!

Phế phẩm đại môn bị đẩy ra, lập tức một cỗ gió mát thổi vào, để mọi người không tự chủ được đánh run một cái.

Theo màn mưa nhìn lại.

Chu Nguyên Chương nhìn thấy đẩy cửa vào người bộ dáng.

2 chuôi dù che mưa, 2 cái bị dù xuôi theo che khuất dung mạo nữ nhân.

Tối đen, tái đi.

…

…

—

—

Chương 40 : nặng 8 (trung)

1 cái miếu hoang.

Một đám khôi ngô đại hán.

Hay là một đám cầm đao thương côn bổng hán tử.

Khi những này tập hợp cùng một chỗ thời điểm, mặc cho người bình thường người xem ra chỉ sợ đều sẽ trong lòng run rẩy mấy điểm, cho dù là tự nói trên tay có mấy phút người chỉ sợ thấy thế đều là trong lòng run lên, lại càng không cần phải nói nữ nhân.

Nhưng trên thực tế trong lòng run rẩy không phải kia giơ cây dù đẩy cửa vào 2 người phụ nữ, ngược lại là nguyên bản trốn ở miếu hoang bên trong tránh mưa một đám hán tử.

Sợ hãi thán phục!

Hấp khí!

Nuốt nước miếng thanh âm tại miếu hoang bên trong thấp giọng quanh quẩn.

Hành tẩu thiên hạ, những hán tử này nhóm cũng là được chứng kiến đủ loại kiểu dáng nữ nhân, một số thời khắc vì giải quyết cần cũng có không ít dòng người ngay cả thanh lâu. Gặp qua xấu, cũng đã gặp phổ phổ thông

thông, càng thấy qua cao lớn thô kệch, đồng dạng gặp qua đẹp.

Nhưng ở mỗi một nam nhân trong lòng đều có chính mình tưởng tượng bên trong nữ nhân đẹp nhất bộ dáng.

Cái này cho dù là đã từng làm qua hòa thượng Chu Nguyên Chương cũng không ngoại lệ.

Mỹ nhân nên là cái dạng gì

Tại mỗi người nam nhân trong tim đều có tưởng tượng của mình.

Tuy nói bọn hắn đều chẳng qua là một đám du tẩu giang hồ, truyền bá Minh giáo giáo nghĩa tầng dưới chót giáo chúng, tại trong lòng của bọn hắn trong thiên hạ đẹp nhất người có lẽ chính là tứ vương bên trong Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti. Truyền thuyết nàng chỗ đến cả sảnh đường sinh huy, không người không tán thưởng kinh diễm nàng vẻ đẹp.

Chỉ là đây chỉ là truyền thuyết, ở đây một đám Minh giáo đệ tử đều không có chân chính thấy tận mắt, bọn hắn chẳng qua là từ cái khác huynh đệ trong miệng đạt được một chút rải rác nghe đồn mà thôi. Về phần bình thường, nhìn thấy trừ bỏ mình bản giáo nữ đệ tử bên ngoài, chỉ sợ chính là các phái khác nữ đệ tử, mà đẹp nhất có lẽ vẫn là những cái kia nghèo túng tại trong thanh lâu người đáng thương.

Cái dạng gì nữ nhân mới thật sự là đẹp

Trước kia chỉ là tưởng tượng, hôm nay cái này một đám các hán tử lại là tận mắt chứng kiến đến.

Có lẽ, tiên tử chính là trước mắt bộ dáng như vậy đi!

Dù giấy thu nạp, trên dù giọt nước hóa thành 1 đầu trong suốt như sợi tơ chấn động rớt xuống xuống tới. Theo dù che mưa dời xuống, rốt cục lộ ra kia đứng tại dù che mưa về sau thân ảnh.

Dù đen sau là nhất hệ bóng trắng.

Nữ tử mặc một thân màu trắng tia áo, lâng lâng nhưng, người nhập miếu hoang, liền tựa như mang một thân không giống nhân gian tiên khí tiến đến. Cái này miếu hoang tại nữ tử tiến vào một khắc này, cũng đã không phải phật gia chi địa, mà là Tiên gia chỗ.

Mà đổi thành bên ngoài kia bạch dù dưới lại là một bộ bóng đen.

Tay cầm bạch dù nữ tử người mặc một thân đạo bào màu đen, ngược lại là Đạo gia người cách ăn mặc.

2 người 1 thanh lãnh, 1 u oán, khí chất tuy là khác biệt, nhưng bộ dáng kia lại là thế gian 1 cùng 1 đẹp.

Khác biệt một bên cái khác Minh giáo đệ tử trong lòng như thế nào suy nghĩ, Chu Nguyên Chương chỉ bất quá tại 2 mắt sáng lên, trong mắt kinh diễm chi sắc chợt lóe lên về sau, lập tức còn lại lại là vô cùng nghiêm túc cùng ngưng trọng. Tại thời khắc này, hắn ngược lại là không có đối sắc đẹp lưu luyến, còn lại chỉ có một cỗ không

hiểu hoảng sợ run sợ.

Bởi vì nhãn lực của hắn cho tới nay đều rất tốt.

Chu Nguyên Chương cảm thấy mình không có nhìn lầm, trước mắt 2 cái này tiến vào miếu hoang tránh mưa nữ nhân không đơn giản.

Mưa to dưới, 2 cái hành tẩu trên đường nữ nhân, cho dù là có tọa kỵ ngựa, chỉ sợ trên người của các nàng áo bào cũng nên nhiễm phải một chút nước bùn vết bẩn, xem ra sạch sẽ. Có thể làm đến dạng này nếu không phải ngồi kiệu, bằng không…

Mà trước mắt 2 cái này đẹp rối tinh rối mù nữ nhân hiển nhiên là cái sau.

Hắn cũng không muốn mình một đám huynh đệ đui mù chết tại nữ sắc phía trên.

Tâm niệm cấp chuyển ở giữa, Chu Nguyên Chương đã lặng lẽ đối bên cạnh ngay tại ngạc nhiên một đám huynh đệ truyền lại lên tin tức đến, tại Chu Nguyên Chương tỉnh táo dưới, một đám Minh giáo đệ tử lúc này mới phản ứng lại. Đến cùng là bị giang hồ chúng môn phái đệ tử vây đánh cộng thêm quan phủ truy nã qua Minh giáo giáo chúng, nó kinh nghiệm giang hồ tuyệt không đơn giản.

Lập tức, miếu hoang bầu không khí lại biến.

Đống lửa phích lịch bên trong, một đám hán tử đã lặng lẽ cầm lấy bên cạnh mình vũ khí để phòng lỡ như.

“Ừ”

Bầu không khí biến hóa, tất nhiên là bị ngay tại thu dù 2 cô gái phát giác.

Một thân đạo bào màu đen đạo cô ngẩng đầu liếc nhìn chính giữa, tựa hồ lực chú ý của nàng lúc này mới rơi vào đám người này trên thân, chẳng qua là ánh mắt có chút khẽ quét mà qua, ở đây chúng Minh giáo đệ tử không hẹn mà cùng chỉ cảm thấy tự thân làn da mát lạnh, bò lên một mảnh nổi da gà.

“Cái này trang phục… Minh giáo đệ tử “

Một câu triệt để để nguyên bản đạt được Chu Nguyên Chương nhắc nhở Minh giáo mọi người nhất thời sắc mặt đại biến, không ít người tại câu nói này dưới không tự chủ được đứng lên, binh khí trong tay đề phòng vô song.

Hiển nhiên.

Một nhóm người này tựa hồ đến một loại chim sợ cành cong tình trạng.

Mà trên thực tế cũng thế.

Minh giáo đệ tử hành tẩu giang hồ muốn so môn phái khác hung hiểm quá nhiều, càng khỏi phải hiện tại Minh giáo giáo chúng tại đi tạo phản sự tình.

Đang nghe cái này mỹ mạo đạo cô một ngụm nói ra bọn

hắn thân phận về sau, Chu Nguyên Chương bọn người lập tức đem tâm nâng lên cổ họng, không ít người đối mắt nhìn nhau bên trong đã dưới đáy lòng làm hung hiểm nhất dự định. Lặng yên không một tiếng động trong động tác, không ít người vũ khí trong lúc mơ hồ nhắm ngay trước mắt 2 cái này đẹp như tiên nữ nữ nhân.

“Môn hạ của hắn sao “

Thì thào âm thanh bên trong, nữ đạo cô thanh âm như tiếng than đỗ quyên để người cảm thấy nhịn không được trong lòng mỏi nhừ, phát lạnh. Nhưng thanh âm này nghe, cho người cảm giác tựa hồ so phía ngoài mưa gió càng thêm lạnh.

Một bên.

Nữ tử áo trắng đang nghe lời này về sau, ánh mắt của nàng cũng là hơi đổi.

Nàng tất nhiên là nghe ra được sư tỷ của mình là muốn giận chó đánh mèo.

Từ ngày đó gặp qua hắn rời đi Quang Minh đỉnh về sau, trên đường đi đến sư tỷ cảm xúc liền trở nên kỳ quái đến cực điểm. Trên đường đi cả người tựa như mất đi cái gì đồng dạng, trên đường gặp phàm là chọc tới sư tỷ người không phải gặp Băng Phách Ngân châm chính là bị đánh gãy chân, có thể nói sư tỷ một đường trở về mang theo là một thân huyết tinh.

Nàng có một chút kỳ quái.

Tựa hồ lần kia gặp mặt, cũng không phải là nàng đã từng trong tưởng tượng như thế. Thật giống như hiện tại nhà mình sư tỷ nhưng lại không nghĩ hối hận nhìn thấy người kia.

Tình cảnh như vậy để nàng phi thường kỳ quái, nghĩ mãi mà không rõ, không rõ những năm gần đây nàng bồi mình sư tỷ truy đuổi lại là cái gì

Nhưng buồn bực!

Đáng hận!

Một cỗ loạn thất bát tao, bao hàm quá nhiều cảm xúc ở trong lòng lăn lộn.

Tâm tình khuấy động dưới, mỹ mạo đạo cô trực tiếp động thủ.

Chỉ một thoáng, miếu hoang bên trong kích động.

Binh khí ném đi, người càng là bay tứ tung mà ra.

Một đám Minh giáo tầng dưới chót coi là đệ tử tinh anh các hán tử bị 1 cái mỹ mạo đạo cô dùng phất trần toàn bộ đánh ngã xuống đất. Cầm đầu Chu Nguyên Chương tức thì bị mỹ mạo đạo cô nhất phất trần rút bay ngược ra ngoài, lăn đến Phật tượng trước mặt.

“…”

Một ngụm máu tươi phun ra, Chu Nguyên Chương chỉ cảm thấy không hiểu thấu, gặp tai bay vạ gió, nhưng ở

tâm lý lại là khẳng định đối phương chỉ sợ cùng Thánh giáo có thù, nghe trước đó lời nói Chu Nguyên Chương đã biết mình cả đám chỉ sợ là nhận liên luỵ. Nhìn lại đối phương khủng bố thân thủ, chỉ sợ lần này bọn hắn một đám huynh đệ chỉ sợ dữ nhiều lành ít.

Ngay tại lúc Chu Nguyên Chương suy nghĩ mình lần này chỉ sợ dữ nhiều lành ít thời điểm, lại nghe một trận tiếng vó ngựa bên trong, kia mới đóng lại không lâu miếu hoang đại môn trực tiếp bay tứ tung ra.

Mưa gió thổi tiến vào.

Mưa tuyến bên trong, 1 tên hất lên áo tơi kỵ sĩ tay cầm trường thương trực tiếp hướng đạo cô sau lưng trực tiếp đánh tới.

Xông gấp! Đâm đến hung ác!

Trừ bỏ kia 2 cô gái bên ngoài, ở đây cái khác Minh giáo đệ tử đều bị biến cố này giật mình kêu lên, bị cái này đột nhiên cưỡi ngựa xông tới kỵ sĩ giật mình kêu lên, nhưng bọn hắn lại biết cái này vô danh kỵ sĩ chính là vì cứu bọn họ mà tới.

Chỉ là bọn hắn còn tới kịp gọi tới người đất này nguy hiểm, liền thấy kỵ sĩ dưới hông kia con tuấn mã tựa hồ bị người vấp một chút, chân què trực tiếp ngã xuống, mà trên lưng ngựa kỵ sĩ cũng là trở tay không kịp ở giữa trực tiếp 1 cái ngã lộn nhào ngã văng ra ngoài.

“A!”

Một tiếng sáng sủa giọng nữ tiếng kinh hô bên trong, kỵ sĩ bộp một tiếng ném xuống đất, ghé vào Chu Nguyên Chương trước mặt, trong tay trường thương cũng ném đi ra ngoài, một đôi chân to đang không ngừng run rẩy bên trong.

Như thế biến cố tất nhiên là hấp dẫn chú ý của mọi người, bao quát đạo cô kia cùng nữ tử áo trắng.

Mà Chu Nguyên Chương càng là chỉ cảm thấy đầu mình da nổ lên, vội vàng giãy dụa đứng dậy đem đối phương nâng lên, định nhãn xem xét, không khỏi lên tiếng kinh hô: “Nàng dâu! ! !”

Hiển nhiên, cái này ba kít một tiếng cùng 1 trương bánh quẳng xuống đất áo tơi kỵ sĩ chính là một nữ tử.

Đúng là hắn Chu Nguyên Chương mới kết hôn không lâu thê tử.

Đứng lên mặt mũi tràn đầy thống khổ nữ tử tóc tai bù xù, một đôi tay đầu tiên là tại trên người Chu Nguyên Chương sờ nửa ngày, tại không có phát hiện càng nặng vấn đề về sau, lập tức liền tại trên người bản thân sờ đem, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên ngực của mình.

Nhìn xem mình kia cơ hồ vùng đất bằng phẳng bộ ngực, nữ tử há mồm liền đến 1 câu: “Xong, ngực hết rồi!”

Nguyên bản không khí khẩn trương tại một câu nói kia dưới triệt để phá hư hầu như không còn.

Cho dù là trút giận xuất thủ nữ đạo cô cũng tại một câu

nói kia dưới không tự chủ được lảo đảo hạ.

…

Mây đen trải rộng.

Nói Tĩnh Am ngẩng đầu nhìn lướt qua kia đen nghịt bầu trời, chỗ xa vô cùng hiển nhiên mưa to đã đổ xuống. Lại nhìn ngày này nàng cảm giác được có như vậy một cỗ vô hình áp lực hạ xuống từ trên trời, chỉ là không biết đây chỉ là tâm hồn trải nghiệm hay là trên thực tế liền có như thế một phần kiềm chế.

Từ xuống núi mà đến, khoảng thời gian này bên trong nàng cũng coi như được có không tệ tiến triển.

Phật môn, đạo môn, nàng đều đã có tiếp xúc.

Chí ít Thiếu Lâm tự cùng thanh điền một nhóm, để nàng đạt được coi như kết quả vừa lòng. Chỉ là vẻn vẹn như thế 2 nơi, hay là còn thiếu rất nhiều.

Hiện tại nàng cần phải đi kế tiếp địa điểm chỗ.

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, nói Tĩnh Am đem bức tranh từ phía sau đem ra, bày tại trước mặt mình chậm rãi mở ra, lộ ra vẽ lên nhân vật chân dung. Đây là sư phó của nàng tự tay dạy nàng đồ vật, người ở phía trên chính là đã từng nổi tiếng thiên hạ Nga Mi phái chưởng môn Quách Tương.

Đã từng Từ Hàng Tĩnh trai sỉ nhục lớn nhất…

Cái này Quách Tương đã từng đến cùng làm cái gì gọi sỉ nhục lại không phải phản bội, hiển nhiên cái này thượng thượng nhiệm Thánh nữ cố sự không phải nghĩ như vậy tượng bên trong đơn giản như vậy. Không thể không nói các tiền bối quá khứ, thật đúng là để người hứng thú dạt dào a!

Não hải bên trong nghĩ đến gia sư lời nói, trầm ngâm sau một lúc lâu, nói Tĩnh Am lúc này mới đem bức tranh lại lần nữa thu về, nhìn xem vậy sẽ muốn tới mưa gió, nói Tĩnh Am nhẹ nhàng đá dưới, dưới hông ngựa lập tức tăng tốc động tác.

Lại không xa, Võ Đang phái liền gần.

Mà nơi xa, mưa gió cũng theo đuôi tung tích mà tới.

…

…

—

—

Chương 41 : nặng 8 (hạ)

Rầm rầm!

Tiếng sấm rền nghĩ tới, nguyên bản đã hạ cái không ngừng mưa rơi lại lần nữa biến lớn. Xa xa nhìn lại, toàn bộ chân trời đều là một mảnh sương mù, cho dù là đứng tại có thể địa phương tránh mưa đều có thể rất rõ ràng cảm nhận được trong không khí cỗ này mùi vị ẩm mốc.

Dưới núi Võ Đang.

Nói Tĩnh Am tại chính thức đến chân núi gặp phải Võ Đang phái đạo sĩ thời điểm, kia mưa to rốt cục tiến đến. Tại cái này mịt mờ trong mưa to, nói Tĩnh Am chỉ là đem trên tay ngựa giao cho kia thủ sơn môn đạo nhân trong tay, đồng thời đệ trình bái sơn văn kiện.

Từ Hàng Tĩnh trai lên núi bái phỏng Võ Đang phái Trương chân nhân, tất nhiên là không tầm thường.

Phật môn

Từ Hàng Tĩnh trai

Nói Tĩnh Am xuất hiện ngược lại để kia canh giữ ở dưới núi mấy cái đạo sĩ rất là ngoài ý muốn. Đẹp như vậy cư sĩ bọn hắn cũng suy nghĩ qua đây có phải hay không là trên giang hồ mới xuất hiện hiệp nữ loại hình, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng đối phương chính là phật gia người.

Nhìn đối phương cách ăn mặc, cũng không phải tì khưu ni bộ dáng.

Từ Hàng Tĩnh trai phật gia có như thế một môn phái sao bọn hắn tại sao không có nghe nói qua càng nghĩ, cũng chỉ cho rằng nữ tử này chính là cùng phật gia tương quan người, cũng là vô song lễ phép chiêu đãi dưới, sau đó thì là có người trực tiếp lên núi thông báo đi.

Nói Tĩnh Am an tĩnh ở tại cái đình bên trong tránh mưa, nàng không có đợi bao lâu, rất nhanh cái kia đi lên đạo sĩ cũng đã quay lại, mang theo cung kính hương vị nghênh trên đó núi.

Đại điện.

Võ Đang thất hiệp cầm đầu Tống Viễn Kiều thần sắc lộ vẻ ngoài ý muốn.

Ở trước mặt của hắn trừ bỏ đã trọng thương hành động bất tiện lão tam du đại nham cùng đã sớm chết đi lão ngũ Trương Thúy Sơn bên ngoài, Võ Đang thất hiệp còn lại 5 người tại lần này có thể nói là đến cái chỉnh tề.

“…”

Ánh mắt từ trên tay bái thiếp bên trên thu hồi về sau, Tống Viễn Kiều trực tiếp đem cái này bái thiếp đưa cho trước mặt vài người khác, nói: “Các ngươi xem một chút đi.”

“Ừ” Du Liên Chu tiếp nhận đại sư huynh trên tay bái thiếp mở ra xem, ánh mắt liền ngay lập tức dừng lại tại

vậy lưu tại quyển đuôi lưu danh, ánh mắt có chút ngưng lại, liền đem bái thiếp truyền xuống dưới.

Trong lúc nhất thời bái thiếp tại 5 người trên tay chuyển toàn bộ, trừ bỏ Tống Viễn Kiều, Du Liên Chu cùng Trương Tùng Khê 3 người sắc mặt lộ ra tương đối ngưng trọng bên ngoài, mà Ân Lê Đình cùng Mạc Thanh Cốc liền hơi có như vậy một chút không hiểu ra sao ý tứ.

Cái này cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Võ Đang thất hiệp niên kỷ có rất có nhỏ, thân là Trương Tam Phong đồ đệ tự nhiên là có được nhập môn trước sau trình tự.

Vừa lúc cái này bái thiếp bên trên người tới cùng môn phái là 2 cái nhỏ nhất sư đệ chỗ không rõ ràng.

“Nói Tĩnh Am Từ Hàng Tĩnh trai” Mạc Thanh Cốc cầm bái thiếp lật qua lật lại sau khi liếc nhanh mấy lần, không khỏi nghi hoặc không thôi nhìn xem 3 cái sư huynh, hi vọng đạt được giải thích: “Đây là phật gia môn phái a!”

“Chưa từng nghe qua người, chưa từng nghe qua môn phái!” Mạc Thanh Cốc suy nghĩ nửa ngày, tại ký ức trong trong ngoài ngoài quét mấy lần về sau, phát hiện đối cái này cũng không có ấn tượng gì, thế là đem ánh mắt cũng rơi vào phía trước sư huynh trên thân, nhìn các sư huynh biểu lộ môn phái này hiển nhiên bọn hắn là rõ ràng.

Đối mặt 2 cái sư đệ ánh mắt hỏi thăm, Tống Viễn Kiều hô thở ra một hơi về sau, liền trực tiếp giảng thuật lên

cái này cái gọi là Từ Hàng Tĩnh trai lai lịch, nói lên một chút Võ Đang phái từng cùng môn phái này quan hệ cùng môn phái này cố sự.

1 nén hương sau.

Tống Viễn Kiều, Du Liên Chu cùng Trương Tùng Khê 3 người sắc mặt còn tốt, ngược lại là vừa mới nghe nói Ân Lê Đình cùng Mạc Thanh Cốc 2 người sắc mặt đại biến, một cỗ không lời tức giận trong lòng của bọn hắn xoay quanh. Nếu nói tính cách nhu nhược Ân Lê Đình bất quá chỉ cảm thấy môn phái này làm việc có chút quá mức đương nhiên, mà tính tình cương liệt Mạc Thanh Cốc chính là trực tiếp lên tiếng.

“Hừ! Phật môn lúc nào xuất hiện qua dạng này không muốn mặt môn phái so với Nga Mi kia thật là tuyệt đối không bằng, Phật môn cũng là tàng ô nạp cấu chỗ sao “

Tăng thêm Ngũ sư huynh Trương Thúy Sơn sự tình, Võ Đang phái có thể nói vào lúc đó cùng Phật môn Thiếu Lâm tự mâu thuẫn liền đã lộ ra cực kỳ bén nhọn, nếu không phải Trương Tam Phong đem mấy cái đồ đệ lối dạy tốt, mấy cái đồ đệ dạy dỗ quân tử hương vị, lại thêm chấp chính phái người cầm đầu 2 phái cần mặt mũi, chỉ sợ Võ Đang phái đã sớm cùng Thiếu Lâm tự làm. Nhưng cho dù là dạng này, Võ Đang phái âm thầm bên trong hay là cùng Thiếu Lâm tự có không nhỏ ma sát.

Mạc Thanh Cốc lời nói quanh quẩn tại đại điện bên trong, có thể nói là to đến cực điểm.

Tống Viễn Kiều thấy thế, trực tiếp một chút hướng Mạc

Thanh Cốc trợn mắt nhìn sang.

Đồng dạng.

Du Liên Chu cùng Trương Tùng Khê ánh mắt cũng rơi vào mình tiểu sư đệ trên thân, trong mắt có trách cứ chi ý.

Nhìn thấy 3 cái sư huynh ánh mắt, Mạc Thanh Cốc cũng phản ứng lại, lập tức nói: “Là sư đệ không đúng, không nên phía sau nghị luận.” Tự nhận sai lầm, lần này cách làm để Tống Viễn Kiều 3 người còn chưa tới kịp mừng rỡ, liền lại gặp Mạc Thanh Cốc tay áo hất lên, nói nghiêm túc: “Ta phải làm mặt chất vấn mới là!”

Nghe vậy, Tống Viễn Kiều bất đắc dĩ.

Dạng này tính tình, Tống Viễn Kiều cho tới nay liền có như vậy một chút lo lắng, tiểu sư đệ này cực có thể sẽ tại cái này tính tình bên trên gặp nạn.

Ngay tại một đám sư huynh đệ suy nghĩ cái này Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân đột nhiên bái sơn nguyên nhân thời điểm, ở bên ngoài nói Tĩnh Am cũng tại Võ Đang phái đệ tử dẫn đầu dưới sắp đến đỉnh núi đại điện.

Ánh mắt na di.

Cho dù là mưa bụi mông lung, xa xa nhìn lại 4 phía càng là sương trắng tràn ngập, tựa như tiên cảnh, nhưng cũng để nói Tĩnh Am nhìn ra được cái này Võ Đang sơn phong thái.

Một đường lên núi, nàng đã nhìn thấy không ít Võ Đang đệ tử, tại nói Tĩnh Am quan sát bên trong, nàng phát hiện Võ Đang phái sẽ không so Thiếu Lâm tự kém hơn bao nhiêu, nó nội tình đủ để tại các đệ tử trên thân nhìn ra.

Không hổ là hiện tại trên giang hồ chấp chính đạo người cầm đầu 2 phái 1 trong.

2 phái tranh chấp, càng nhiều cũng là đạo thống chi tranh.

Cái này chính là 1 cái thời gian dài tranh đấu.

Mà tốt nhất phương thức chính là nhúng tay thiên hạ thế cục, lấy thiên hạ đại thế đến tiến hành. Các nàng Từ Hàng Tĩnh trai từ trước đến nay chính là làm như vậy. Ở quá khứ bên trong, Từ Hàng Tĩnh trai địch nhân lớn nhất vẫn luôn là Ma môn, chỉ tiếc nửa đường mấy cái lớn chỗ sơ suất trực tiếp nhường đường chuyện nhà thế mà lên, khiến cho Từ Hàng Tĩnh trai bại rối tinh rối mù, cơ hồ nhổ tận gốc , liên đới lấy Phật môn thế lực tại thời gian lâu như vậy bên trong cũng bị thương nặng.

Đế đạp không còn, từ hàng vứt bỏ núi, chỉ toàn niệm vứt bỏ hủy, Thiếu Lâm phong sơn.

Từng cảnh tượng ấy sỉ nhục, lại là bởi vì 1 người mà tới.

Nhạc Duyên.

Ngươi không cách nào tưởng tượng các nàng tại những này sỉ nhục bên trong phát hiện 1 người thân ảnh về

sau, là cỡ nào khiến cái này nữ nhân phát điên.

Không có đổi tên đổi họ, cứ như vậy trắng trợn đứng tại cái kia bên trong.

Đây là 1 người

Hay là 1 cái truyền thừa, từ người kế thừa xuống tới tục danh

Các nàng tại đoán xem.

Nếu là 1 người, cái này khiến các nàng như thế nào dám tin

Trong lúc nhất thời lịch đại đến không ít chưởng môn cũng bắt đầu hoài nghi lên tự thân đến, thậm chí toàn bộ thế giới tới. Thậm chí, lịch đại bên trong cũng có mấy người lựa chọn sâu tu kiếm điển, muốn tử quan để đạt tới phá toái hư không lấy chứng thực các nàng phỏng đoán, chỉ tiếc tử quan cuối cùng đạt được kết quả cũng chỉ là chết.

Lịch đại đến nay, không có người nào thành công qua.

Cứ như vậy, cái tên này tại có ít người trong mắt liền thành kiêng kị.

Nếu không có rời núi, nói Tĩnh Am có thể nói cũng là cực ít hiểu rõ đến những vật này, mà khi sư phó của nàng tại nàng rời núi một khắc này nói cho những này, liền đã đại biểu cho nàng nói Tĩnh Am trên thực tế đã trở thành đời sau Từ Hàng Tĩnh trai trai chủ nhân tuyển.

Cái này Võ Đang phái…

Như ghi chép không có sai, cũng cùng nam nhân kia có quan hệ.

Một bên suy tư thời điểm, nói Tĩnh Am cũng tại cẩn thận quan sát đến Võ Đang phái bố cục, đúng lúc này ánh mắt của nàng không khỏi bị phía trước đang đánh náo 2 cái đạo đồng hấp dẫn.

Kia là 2 cái niên kỷ không sai biệt lắm nam hài.

Tại tầm mắt của nàng trông đi qua thời điểm, 2 cái đạo đồng đùa giỡn cũng im bặt mà dừng.

2 cái đạo đồng cũng không hẹn mà cùng quan sát cái này đột nhiên xuất hiện tại trên Võ Đang sơn nữ tử tới.

Xem thật kỹ!

Mặc dù vẫn tuổi nhỏ, trong đó một cái niên kỷ hơi dài đạo đồng tại nhìn thấy nói Tĩnh Am bộ dáng về sau, lại là ngơ ngác đứng tại kia bên trong, thì thầm tán thưởng một tiếng, sau đó cả người bắt đầu ngẩn người ra.

Tống Thanh Thư chưa từng thấy qua dáng dấp như thế cảnh đẹp ý vui nữ tử.

Đúng vậy, hắn không cách nào hình dung nữ tử này vẻ đẹp, chỉ có thể nghĩ đến cảnh đẹp ý vui từ ngữ này để hình dung, bộ dáng đẹp mắt gấp, niên kỷ nho nhỏ hắn tại thời khắc này trong lòng không hiểu toát ra 1 cái

muốn nhìn cả đời suy nghĩ tới.

Đã nghĩ đến, Tống Thanh Thư liền trực tiếp đối đứng tại bên người Trương Vô Kỵ nói ra: “Vô Kỵ đệ đệ, ta về sau nhất định phải cưới đẹp như vậy nữ tử làm vợ.”

“…”

Trương Vô Kỵ liếc nói Tĩnh Am một chút, nữ nhân này lại là đẹp mắt lợi hại, nhưng hắn lại là không có Tống Thanh Thư tâm tư như vậy, mà là xẹp xẹp miệng, khinh thường nói: “Thanh sách ca, ta cho ngươi biết, cái này đẹp mắt tỷ tỷ nhất định là 1 cái đại lừa gạt, sẽ lừa gạt ngươi rất thảm.”

2 cái đạo đồng nhỏ giọng thì thầm tự nhiên là bị nói Tĩnh Am nghe vào trong tai.

Khác biệt đối mặt những người trưởng thành kia, 1 cái đạo đồng lời khen để nói Tĩnh Am trong lòng không khỏi dâng lên như vậy một tia mừng rỡ, dù sao tuổi nhỏ thuần chân, nói lời không giống đại nhân như thế mang theo đủ loại kiểu dáng hàm nghĩa.

Chỉ là cỗ này ý mừng còn đến không kịp toát ra, nói Tĩnh Am lực chú ý liền bị một cái khác đạo đồng hấp dẫn.

Trong lúc nhất thời, nói Tĩnh Am hứng thú.

Người trực tiếp chuyển bước, đi lên trước, cười yếu ớt nói: “Vị này tiểu đạo đồng, ngươi vì cái gì nói ta là 1 cái lừa gạt “

Vốn chỉ là đang nói thì thầm Tống Thanh Thư cùng Trương Vô Kỵ 2 người không khỏi bị xuất hiện tại trước mặt nói Tĩnh Am giật nảy mình, Tống Thanh Thư một mặt làm chuyện xấu bị bắt được sau xấu hổ, Trương Vô Kỵ sắc mặt cũng không khỏi đỏ lên.

Mắt thấy nói người nhàn thoại bị bắt cái lấy, Tống Thanh Thư đang muốn nói xin lỗi thời điểm, lại nghe Trương Vô Kỵ 1 đem kéo qua hắn, ngăn tại phía trước, trực tiếp dùng lời nói đoạt tại hắn trước mặt hồi đáp: “Đây là mẹ ta kể, ngươi đẹp như vậy tỷ tỷ tất nhiên là một cái to lớn lừa đảo.”

“Sẽ gạt người!”

“…”

Không hiểu, nói Tĩnh Am nhìn xem cái này chính nghiêm túc nhìn mình chằm chằm tên là Vô Kỵ tiểu đạo đồng, nghe đối phương kia nghĩa chính ngôn từ lời nói, nàng một trái tim lại là bỗng nhiên rung động như vậy một chút.

Thoáng chốc ——

Nói Tĩnh Am thần sắc hơi đổi.

Nàng phát hiện tâm cảnh của mình vậy mà tại giờ khắc này ba động.

Không thể nào

Kiếm điển! ! !

Cái này trò đùa mở lớn!

Nói Tĩnh Am chỉ cảm thấy bản thân lông mày đang nhảy không ngừng, 1 cái không tốt suy nghĩ ở trong lòng bốc lên.

…

Miếu hoang.

Xích Luyện tiên tử đưa mắt nhìn này một đám trên tay nàng thụ thương không nhẹ Minh giáo đệ tử rời đi, xâm nhập kia trong mưa gió.

Mà lực chú ý của nàng càng nhiều hơn chính là chăm chú vào kia đi tại phía sau cùng trên người nữ tử kia.

Nhìn sau một lúc lâu, nàng mới quay đầu lại đối đang dùng côn chơi đùa đống lửa sư muội Tiểu Long Nữ nói: “Cái này tên là ngựa tú anh nữ nhân để ta nhớ tới 1 cái đã từng người quen.”

“Ừ”

Tiểu Long Nữ ngẩng đầu, ánh mắt cũng theo Xích Luyện tiên tử ánh mắt nhìn về phía bên ngoài, nhìn xem kia biến mất ở bên ngoài thân ảnh, nghiêng đầu trầm tư dưới, nàng cũng không khỏi tự chủ mở miệng hỏi: “Sư tỷ nhớ tới ai “

“Hoàng Dung!”

“! ! !” Xích Luyện tiên tử đáp án để Tiểu Long Nữ không khỏi có chút mở to hai mắt.

“Chỉ bất quá nàng so Hoàng Dung có thể càng không biết xấu hổ.”

Hoàng Dung là Đông Tà chi nữ, tính được là là có tài có nghệ, càng là thi thư đầy bụng, nhưng nữ tử này lại không phải dạng này, tại vừa mới trong lúc nói chuyện với nhau Xích Luyện tiên tử có thể cảm giác được nàng cũng không có đọc sách bao nhiêu, cũng không biết bao nhiêu chữ.

Nói đến đây bên trong, Xích Luyện tiên tử đột nhiên thán 1 câu: “Cái này chu nặng 8 ngược lại là có Quách đại hiệp một phen phúc khí.”

Nghĩ đến cái này 2 vợ chồng, nàng cùng hắn đã từng không phải cũng là như vậy sao

Lúc này, hắn đang làm cái gì

Sẽ đuổi theo sao

Ánh mắt cuối cùng, đều là mưa bụi mông lung.

…

…

—

—

Chương 42 : dự định

Trên núi Võ Đang.

Lấy Từ Hàng Tĩnh trai Thánh nữ thân phận chính thức bái sơn nói Tĩnh Am tự nhận nỗi lòng yên tĩnh, tâm như mặt gương nàng tại cái này một giới đạo đồng lời nói trước mặt lại là phát hiện tự thân tâm trở nên chẳng phải bình tĩnh.

Tâm động

Không!

Cái này tất nhiên không có khả năng!

Nói Tĩnh Am rất rõ ràng mình đây không phải đối 1 cái đạo đồng động tâm, mà là đối phương trẻ sơ sinh chi ngôn khuấy động tâm tình của nàng mà thôi.

Kia phòng bị, kia cảnh giác, đối phương tại dùng thái độ nói cho hắn đối với mình đề phòng. Nói Tĩnh Am có thể cảm giác được, cái này tên là Trương Vô Kỵ tiểu đạo đồng là chân chân chính chính tại đề phòng cảnh giác chính mình.

Không phải nói cùng Phật cái gọi là tranh phong, chỉ là đơn thuần giữa người và người đề phòng.

Lúc nào nàng Từ Hàng Tĩnh trai Thánh nữ cũng sẽ bị một giới đồng tử đề phòng cảnh giác không giống trưởng thành như thế đều có các tưởng niệm các vì các

lập trường chỗ tạo nên đối địch, có chỉ có thuần túy nhất cảnh giác.

Nếu là Âm Quý Phái truyền nhân ở đây chắc chắn vỗ tay đồng ý không thôi.

Nếu là Nhạc Duyên trông thấy cái tràng diện này cũng sẽ đối Trương Vô Kỵ khiêu ra 1 cái ngón tay cái. Tại một ít thời điểm, hài tử lời nói thường thường so đại nhân lời nói càng có lực sát thương.

Như nước đồng dạng đôi mắt ôn nhu nhìn chằm chằm trước mắt 2 cái đạo đồng, tại nàng ánh mắt kia dưới Tống Thanh Thư cùng Trương Vô Kỵ 2 cái đạo đồng đắp lên dưới đánh giá sắc mặt đỏ lên, lộ ra hết sức chật vật cùng xấu hổ.

Chỉ là bởi vì nam nhi khí khái, 2 người vì không thể mất Võ Đang phái mặt mũi lại chỉ có thể gắng gượng lấy đón đỡ lấy cái này tựa hồ nhìn thấu mình một đôi mắt.

Ánh mắt na di.

Nói Tĩnh Am ánh mắt tại Tống Thanh Thư cùng Trương Vô Kỵ trên người của hai người vừa đi vừa về quét một lần, từ 2 người vẻ mặt và biểu hiện bên trên cũng là có chút suy đoán ra 2 cái này đồng tử tâm tính. Từ xem thường lớn, tên này vì Tống Thanh Thư hài tử đặc biệt thích nữ sắc, mà cái này Trương Vô Kỵ…

Võ Đang phái mặc dù là Đạo gia môn phái, cũng nhận được đã từng Toàn Chân đạo thống truyền thừa, nhưng nó cũng không phải là đã từng toàn thật giáo như thế

cấm chỉ hôn nhân, cho nên cái này Tống Thanh Thư có để ý như vậy nghĩ cũng là không ngoài ý muốn.

Theo nói Tĩnh Am bước về phía trước một bước, Trương Vô Kỵ liền kéo lấy Tống Thanh Thư đề phòng không thôi lui lại như vậy một bước nhỏ.

Nhìn thấy cái này bên trong, nói Tĩnh Am không khỏi dở khóc dở cười, hỏi: “Ngươi gọi Vô Kỵ đi mẫu thân ngươi vì cái gì nói ta như vậy nữ tử sẽ gạt người đâu” nói đồng thời, nói Tĩnh Am cũng là đối cái này Trương Vô Kỵ mẫu thân lên tia hứng thú.

Bất kể nói thế nào, có thể dạy bảo con trai mình như vậy nữ nhân chỉ sợ bản thân chính là cái này Trương Vô Kỵ trong miệng nói tới nữ tử đặc điểm.

Nghĩ đến mẹ của hắn cũng nên là cái cực đẹp, lừa gạt người chết không đền mạng yêu nữ.

Nhưng nói Tĩnh Am đối lời này lại là không đồng ý, bởi vì nàng Từ Hàng Tĩnh trai thế nhưng là phật gia môn phái, người xuất gia từ trước đến nay không nói dối.

“Bởi vì ngươi nhìn rất đẹp!”

Đối đây, Trương Vô Kỵ đàng hoàng trả lời nói Tĩnh Am vấn đề này, thân là trên núi Võ Đang hảo hài tử, Trương Vô Kỵ cần phải so Tống Thanh Thư nghe lời nhiều.

“…”

Một bên, Tống Thanh Thư nghe tới Trương Vô Kỵ kia

hơi có vẻ đần độn lời nói, chỉ có thể im ắng thở dài một cái, tay nhỏ hận không thể che toàn bộ khuôn mặt, cái tràng diện này hắn quả thực là không đành lòng xem tiếp đi.

Doanh doanh cười một tiếng, nói Tĩnh Am thì là lại lần nữa hỏi: “Mẫu thân ngươi là 1 cái có ý tứ nữ nhân.”

“Mẫu thân ngươi đâu “

Một câu tra hỏi, trực tiếp để bản thân không khí ngột ngạt trở nên triệt để ngưng đọng.

Trương Vô Kỵ hốc mắt hơi đỏ lên, không nói một lời.

Mà Tống Thanh Thư cũng là trầm mặc lại.

“! ! !”

Tình cảnh như thế tất nhiên là để nói Tĩnh Am hơi có vẻ ngoài ý muốn, cẩn thận trầm tư một phen về sau, lại thêm khoảng thời gian này bên trong thu thập đối Võ Đang phái đại khái hiểu rõ, thấy cảnh này nói Tĩnh Am có thể nói ra lời như vậy nữ nhân sẽ là ai.

Minh giáo Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính nữ nhi —— Ân Tố Tố.

Mà cái này tên là Vô Kỵ đạo đồng cũng chính là Trương ngũ hiệp nhi tử… Như vậy một cái khác hẳn là Tống Viễn Kiều nhi tử.

Làm lần này Từ Hàng Tĩnh trai xuống núi truyền nhân,

nói Tĩnh Am tất nhiên là làm qua chuẩn bị kỹ lưỡng làm việc, giang hồ đại khái hiện trạng, các phái ở giữa ân oán tình cừu cũng có tương ứng hiểu rõ. Võ Đang cùng Thiếu Lâm tự ở giữa, nhìn như gió êm sóng lặng, kì thực sóng cả sóng ngầm.

Nói Tĩnh Am mặc dù không có tự mình trải qua một màn kia, nhưng nàng hết sức rõ ràng lúc ấy tại trên Võ Đang sơn bức tử Trương Thúy Sơn vợ chồng người từ phương diện nào đó đến nói đều là cái này đồng tử cừu nhân.

Hắn sẽ báo thù sao

Nhìn kỹ lại, nói Tĩnh Am cũng không có từ Trương Vô Kỵ trên thân nhìn thấy kia cỗ cảm xúc, ngược lại có một loại thoải mái cảm giác.

Không hiểu, nói Tĩnh Am đột nhiên cảm thấy cái này đạo đồng rất thích hợp với nàng nhóm Phật môn.

Ngay tại nói Tĩnh Am trầm ngâm thời điểm, một trận rất nhỏ tiếng bước chân chậm rãi từ sau lưng truyền ra, quay đầu nhìn lại, nói Tĩnh Am liền nhìn thấy 5 cái niên kỷ không 1 đạo sĩ chính dạo bước mà đến, chính là kia danh chấn giang hồ Võ Đang thất hiệp.

Phía sau núi.

Nguyên bản tại sáng sủa thời gian bên trong chính là sương trắng lượn lờ, tựa như tiên cảnh địa phương, tại cái này mưa to như trút nước thời tiết, càng là sương mù mông lung một mảnh, cơ hồ đạt tới trong hơi nước

đưa tay không thấy được năm ngón trình độ.

Phong vân bên trong, một tiếng hạc kêu đột nhiên truyền ra.

Kinh nát sương trắng, nhiễu lệch mưa gió.

Lộ ra kia đứng tại cái đình bên trong xem múa người.

1 cái tóc trắng xoá lão đạo sĩ, tại lão đạo sĩ bên người thì là song song đứng 2 con màu trắng tiên hạc. Vừa rồi kia âm thanh hạc minh chính là từ ở trong đó 1 con tiên hạc phát ra tới, kia hơi có vẻ thê lương thanh âm tựa hồ là nó đối cái này cảnh sắc cảm khái, nói cái gì bất mãn.

“Ngô!”

“Được rồi!”

“Ta nghe rõ, lần sau ra ngoài liền mang ngươi tốt a “

Đối cái này hạc kêu tóc trắng lão đạo cũng không có chút nào bất mãn, ngược lại là dùng một loại vui tươi hớn hở giọng điệu đối bên cạnh bạch hạc nói, tiện thể lấy còn dùng tay sờ sờ bạch hạc đầu, nhìn dạng như vậy liền tựa như cái này tóc trắng lão đạo đã nghe hiểu cái này bạch hạc đang nói cái gì.

“Ha ha…”

Trong tiếng cười, tóc trắng lão đạo dùng tay tại 2 con tiên hạc trên thân vừa đi vừa về khuấy động lấy bọn chúng trên thân vũ mao, ánh mắt lại là có chút xuất thần,

tự nhủ: “Ngay tại vừa rồi ta cảm nhận được kiếm điển kiếm ý, Từ Hàng Tĩnh trai đã có người đến bái sơn.”

“Tất nhiên hay là gặp tiểu Vô Kỵ cùng thanh sách 2 tên tiểu tử.”

“Chỉ bất quá hay là phí thời gian lâu như vậy, Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân mới đi đến Võ Đang… A, cái này so lão đạo nguyên bản thiết tưởng thời gian hơi dài một chút con a!”

“Nhìn tới… Từ Hàng Tĩnh trai vẫn là không có đem Nhạc tiền bối để ở trong lòng.”

Não hải bên trong hồi tưởng lại đã từng thời gian bên trong, liền một bát trà lạnh, nghe đỉnh lấy Từ Hàng Tĩnh trai Thánh nữ thân phận Quách nhị tiểu thư uống chén rượu lớn ăn miếng thịt bự đồng thời lải nhải nàng từ Từ Hàng Tĩnh trai bên trong sưu tập cố sự, nói những cái kia từng li từng tí.

Trương Tam Phong phi thường rõ ràng, Quách Tương sở dĩ cuối cùng đáp ứng Từ Hàng Tĩnh trai thánh nữ thân phận , mặc cho các nàng chiếm nàng Quách gia thanh danh tiện nghi đến quật khởi, trong đó lớn nhất nguyên do chính là nàng tại Từ Hàng Tĩnh trai bên trong phát hiện Nhạc tiền bối tin tức.

Đôi này Tương Dương chi chiến hậu Quách Tương, cái này liền tốt so là đối rơi xuống nước người mà nói 1 viên cây cỏ cứu mạng.

Nàng, bắt lấy.

Không chỉ có như thế, chỉ cần bất kỳ địa phương nào có Nhạc tiền bối tin tức chỗ, nàng đều sẽ truy tung mà đi. Mặc kệ kia bên trong là Ma môn, hay là Quang Minh đỉnh, nàng đều sẽ tìm kiếm nghĩ cách đặt chân trên đó, chỉ tiếc…

“…”

2 mắt khép kín, quanh thân hộ thể chân khí cũng bị Trương Tam Phong tán đi , mặc cho kia từng tia từng tia mưa phùn vượt qua cái đình đối diện đánh vào trên mặt, xối một mảnh.

Nửa ngày.

Trương Tam Phong quay người rời đi, độc lưu lại 2 con bạch hạc an tĩnh đợi tại kia bên trong.

Dù sao chiêu đãi Từ Hàng Tĩnh trai Thánh nữ, chỉ sợ mình mấy cái đồ đệ tại cái kia môn phái trước mặt còn hơi có vẻ non nớt chút, Phật môn người từ trước đến nay mồm mép rất là lợi hại. Mà Võ Đang thất hiệp cùng hắn cái này sư phó đồng dạng, mồm mép là không có tốt như vậy.

…

Nhữ Dương Vương phủ.

Một bức họa, cứ như vậy trực câu câu đính tại phía trước trên vách tường.

Vẽ lên, họa chính là lúc trước cái kia trực tiếp dưới ban ngày ban mặt xông tới tóc trắng đạo sĩ, 3 chiêu trực tiếp đem huyền minh Nhị lão đánh chết tại trong vương phủ. Từ cái này bắt đầu từ thời khắc đó, tiểu quận chúa Mẫn Mẫn Mục Đặc ngươi có thể nói là trực tiếp nhận kích thích.

Đạo sĩ này đã trở thành nàng tự nói muốn làm vì một cái Mông Cổ đại anh hùng người địch nhân.

Bởi vì cái kia tên, Nhữ Dương Vương càng là tiến vào hoàng cung động nhất là tuyệt mật thủ đoạn, từ đó sau Nhữ Dương Vương phủ bên trong liền nhiều 1 cái tên là Bàng Ban nam nhân, cho dù là Nhữ Dương Vương đối mặt người này cũng lộ ra vô cùng cung kính.

Bởi vì cái này người là bọn hắn Mông Cổ gia tộc hoàng kim sau cùng bảo hộ.

Nhạc Duyên!

Bức chân dung này là chính nàng tự tay họa.

Làm một quận chúa, nàng thông minh cầm kỳ thư họa kỳ thật đều biết, chỉ bất quá nàng càng nhiều tâm tư hay là đặt ở trí tuệ bên trên, nàng muốn trở thành 1 cái 1 đấu 10,000, thiên hạ giang sơn đều ở ngọc chưởng bên trong. Dưới đáy lòng chỗ sâu nhất, tiểu quận chúa kỳ thật rất ao ước một nữ nhân.

Nữ nhân kia tên là Võ Minh Không.

Trên tay dùng bút lông trực tiếp viết xuống cái tên này,

lập tức tiểu quận chúa Triệu Mẫn một cái tay khác phi tiêu trực tiếp rời khỏi tay, đính tại mặt trước cái kia trên bức họa, tại kia tóc trắng đạo sĩ trên mặt đâm ra 1 cái lỗ rách.

“…”

Ngẩng đầu liếc một cái bức họa kia, Triệu Mẫn lập tức yên tĩnh trở lại.

Đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy ra.

Bàng Ban đạp cửa mà vào.

Trực tiếp vào cửa một khắc này, hắn liền trông thấy kia treo ở ngay phía trước chân dung. Đang nhìn trên bàn kia rối bời tình huống, Bàng Ban liền biết cái này tiểu quận chúa lại tại suy tư chính nàng kế hoạch.

Mà trong khoảng thời gian này bên trong, hắn cùng nàng cũng trở thành không phải sư đồ sư đồ.

Liền như là tiểu quận chúa xem thường mình không có nắm chắc cầm xuống cái đạo sĩ kia đồng dạng, hắn mặc dù tán thưởng cái này tiểu quận chúa tâm tư trí tuệ, nhưng cũng không có chân chính thu làm môn hạ dự định. Bởi vì thân phận, cũng bởi vì đối phương tính tình.

Đi đến bức họa kia giống trước, Bàng Ban đưa tay đem kia cắm ở phía trên phi tiêu rút ra, đồng thời nói: “Ta giữa trưa liền sẽ đi về phía tây.”

“Minh giáo “

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn xem trước mặt cái này thẳng tắp khôi ngô nam nhân, ánh mắt lấp lóe, “Xem ra phụ vương ta cùng ngươi hay là nghe tiến vào trước đó ta nói những lời kia.”

To lớn nghe vậy nhã nhưng cười một tiếng.

Tiểu quận chúa nói cái gì

1,000 dặm con đê, bị hủy bởi tổ kiến. Lấy những lời này đến hình dung hiện tại Đại Nguyên giang sơn, để hình dung Minh giáo những này phản nghịch phần tử.

Càng là từ trong miệng hắn hiểu rõ đến trong thiên hạ tuyệt đỉnh cao thủ số lượng không có mấy cái về sau, càng là xuất ra 1 người phá một giáo biện pháp. Về phần ý nghĩ này trước kia Triệu Mẫn liền có, thứ nhất là nàng niên kỷ nhỏ, nhân ngôn rất nhỏ, thứ 2 thì là vương phủ bên trong căn bản liền không ai có thể đủ làm được dạng này tình trạng cao thủ. Tính toán như vậy chỉ có thể là đoán mò.

Nhưng lần này, hắn Bàng Ban xuất hiện.

Hắn tự tin.

Nàng bởi vì hắn mà tự tin.

Sắp sáng giáo cao tầng tiễu trừ, tại đến nghiêm túc đối phó cái kia tên là Nhạc Duyên đạo sĩ.

Bằng không, nếu là cả 2 hợp nhất, thế cục kia chỉ sợ…

Mà điểm này là bọn hắn lo lắng nhất địa phương.

Nhưng lại không thể không tiến vào.

Cùng lúc đó.

Quang Minh đỉnh.

Ngay tại suy nghĩ như thế nào tăng thêm tốc độ sắp sáng giáo cao tầng triệt để thu phục Nhạc Duyên đột nhiên tại gian phòng bên trong đánh 1 cái cực kì vang dội hắt xì.

Ghé mắt bên trong, quang minh tả sứ Dương Tiêu chỉ cảm thấy giáo chủ này một đôi mắt tại cái này hắt xì qua đi sáng chói mắt, sáng dọa người.

…

…

—

—

—

Chương 43 : ván

Giang hồ hay là như thế bình ổn.

Tựa hồ cũng không có sinh cái gì đáng phải làm cho người khiếp sợ đại sự.

Tại gần nhất một đoạn thời gian bên trong, món kia nhất làm cho người trong giang hồ khiếp sợ đại sự vẫn là món kia sinh phần lớn sự tình. Để người trong giang hồ kiến thức đến Đạo gia bên trong che giấu chân chính cao thủ, vì vô số người mang tới trà dư tửu hậu đề tài nói chuyện.

Kia bạch ngồi hạc đạo sĩ phải chăng so Võ Đang Trương Tam Phong càng mạnh

Trong Phật môn đến cùng có hay không lợi hại như vậy lão hòa thượng bất quá cho dù là có, nghĩ đến lão hòa thượng kia cũng lười động đậy, càng nhiều sẽ còn là tại chùa miếu bên trong ăn chay niệm phật cái gì, trừ phi là cái gì lợi hại đại ma đầu đánh tới cửa, nghĩ đến mới có thể xuất động.

Thậm chí còn có xem náo nhiệt không sợ phiền phức lớn người đưa ra đại hội võ lâm, lấy quyết võ lâm minh chủ chi vị.

Trong lúc nhất thời, tầng dưới chót giang hồ nhân sĩ nhóm bắt đầu riêng phần mình bát quái.

Dù sao văn vật thứ 2, võ vô thứ 1.

Xuất hiện như thế 1 cái có thể công khai đến gần Nhữ Dương Vương phủ giết chết huyền minh Nhị lão bạch đạo sĩ, sau đó bình yên rời đi, cái này vẻn vẹn ngẫm lại liền để người cảm thấy vô cùng hăng hái. Chuyện này truyền khắp giang hồ, cũng làm cho rất nhiều người giang hồ cảm thấy đây là Đạo gia đại tông sư trực tiếp gãy người Mông Cổ trước mặt, tại không ít người tâm lý có một cỗ không hiểu rung động.

Mà lại cái này truyền khắp giang hồ tin tức, cũng làm cho không ít người bốc lên 1 cái quan công chiến tần quỳnh tâm tư, đem quá khứ cao thủ trong truyền thuyết cũng đem ra, cùng cái kia bạch đạo sĩ đối đầu so, muốn phán đoán ai lợi hại hơn.

Về phần trên giang hồ những cái kia danh chấn giang hồ cao thủ liền lại càng không cần phải nói.

Chỉ tiếc những người này đều chẳng qua là trong sương mù nhìn tốn ngắm trăng trong nước mà thôi.

Đương nhiên, phía trên những này đều chẳng qua là trong giang hồ những người bình thường kia ý nghĩ, lại hoặc là cũng không có đi gần trong giang hồ người bình thường tâm tư. Về phần những cái kia chân chính đỉnh tiêm nhân vật, lại là đều tự bảo trì trầm mặc, đều đối cái này mới trong lúc mơ hồ truyền khắp giang hồ tin tức đều có đăm chiêu.

Chỗ đứng khác biệt, nhìn thấy đồ vật cũng liền khác biệt.

Cũng tỷ như những cái kia hành tẩu tại tầng dưới chót

môn phái đệ tử, nếu không có đầy đủ nhãn lực sức lực lại làm sao biết cái tin đồn này phía sau ẩn chứa đồ vật có lẽ đại đa số người đều chỉ sẽ cho rằng đạo môn trực tiếp phiến Mông Cổ Hoàng tộc mặt, tiếp xuống chỉ sợ đạo môn sẽ phải gánh chịu đến triều đình đặc biệt nhằm vào, thậm chí sẽ đem đạo môn xem như Minh giáo đồng dạng phần tử phản loạn.

Mà trên thực tế

Đạo môn là không dưới Phật môn quái vật khổng lồ.

Dính líu tới của bọn hắn chân chính tương đối muốn xa so Minh giáo kinh khủng hơn. Làm triều đình, làm Mông Cổ Hoàng tộc, bọn hắn càng muốn nhìn thấy chính là Phật cùng nói tranh phong.

Chỉ bất quá Nhữ Dương Vương phủ kia một sự thật tế bên trên đã để triều đình cải biến thái độ.

Xác thực nói là một cái tên người để trong thiên hạ thế lực triệt để phân loạn bắt đầu. Dưới mắt giang hồ xem ra tựa như gió êm sóng lặng, ở ngoài sáng mắt người mắt bên trong lại là biết đây chẳng qua là kinh đào hải lãng khúc nhạc dạo, duy nhất không cách nào khẳng định là cái này bình tĩnh sẽ cầm tiếp theo bao nhiêu thời gian.

3 ngày.

Trọn vẹn 3 ngày thời gian, nói Tĩnh Am tại Võ Đang ở lại ba ngày thời gian.

Trừ đại biểu sư môn cùng Võ Đang phái thảo luận một ít

chuyện bên ngoài, những lúc khác bên trong nàng đều tại cùng kia 2 cái đạo đồng ở cùng một chỗ. Động tác này để Tống Viễn Kiều 5 người đều lộ ra cực kỳ ngạc nhiên vô song, bọn hắn không rõ lắm vì cái gì Từ Hàng Tĩnh trai một giới Thánh nữ tại sao lại đối 2 cái đồng tử cảm thấy hứng thú.

Mà biểu hiện như vậy chỉ có Trương Tam Phong đứng ở phía sau lẳng lặng 1 người đứng ngoài quan sát.

Hắn mấy cái đồ đệ có lẽ không rõ, nhưng Trương Tam Phong cũng đã từ nói Tĩnh Am biểu hiện bên trên hiện một tia vấn đề.

Kiếm điển

Não hải bên trong Từ Hàng Tĩnh trai trấn phái võ học chợt lóe lên, lịch đại Từ Hàng Tĩnh trai Thánh nữ chỗ phải học võ công. Tại những năm gần đây, Từ Hàng Tĩnh trai không hiện, trên giang hồ thường nhân tất nhiên là không rõ ràng môn võ học này, nhưng hắn Trương Tam Phong lại như thế nào không rõ ràng

Bởi vì môn võ công này đã từng bị Quách nhị tiểu thư đại khái hợp lý lấy hắn cùng Truyền Ưng 2 người trước mặt nói qua.

Thân là Từ Hàng Tĩnh trai Thánh nữ, Quách nhị tiểu thư tự nhiên mà vậy cũng là tu tập qua, chỉ bất quá đến loại cảnh giới nào ngoại nhân không được biết. Nhưng Trương Tam Phong lại là hết sức rõ ràng, Quách Tương tại kiếm điển bên trên cảnh giới hoàn toàn không phải hiện tại nói Tĩnh Am có khả năng so sánh.

Mà lại Trương Tam Phong hoàn toàn hiểu rõ lúc trước 3 người cùng một chỗ chuyện phiếm thời điểm, Quách nhị tiểu thư mang theo chế giễu ngữ điệu đối kiếm điển nói tới đánh giá.

Nói kiếm điển chính là Từ Hàng Tĩnh trai trấn phái bảo điển, thật sâu áo khó dò, nghe nói tại tùy kết thúc đầu thời nhà Đường thời gian Đạo gia tông sư thà đạo kỳ xem kiếm điển thổ huyết thụ thương. Ví dụ như vậy, cũng là để ngay lúc đó Truyền Ưng cùng hắn Trương Quân Bảo 2 người cảm thấy chấn kinh.

Nhưng mà theo Quách nhị tiểu thư phía sau một câu triệt để để 2 người im lặng.

Kiếm điển chính là chuyên môn nữ tử kiếm pháp.

Một câu để người thật lâu không nói gì.

Truyền Ưng nghe xong là khinh thường, mà Trương Quân Bảo thì là đối kia thà đạo kỳ từ ô lấy nhấc Từ Hàng Tĩnh trai giá trị bản thân cách làm cảm thấy không hiểu.

Nhưng mặc kệ như thế nào, kiếm điển chính là Từ Hàng Tĩnh trai trấn phái bảo điển, cho dù là tu tập chỉ sợ cũng từ tiểu thụ đến Từ Hàng Tĩnh trai bồi dưỡng nhân tài có cơ hội, nhưng Quách nhị tiểu thư là ai nàng bất quá là 1 trong đó đồ bị gia nhập nhân tuyển, lại đạt được tu tập cơ hội.

Bắt đầu Truyền Ưng cùng hắn chẳng qua là ngoài ý

muốn cùng kinh ngạc, thậm chí là mừng rỡ Quách nhị tiểu thư kỳ ngộ, nhưng ở đằng sau hắn mới phát hiện cái này giấu ở phía sau đồ vật.

Cho bao nhiêu trả giá, các nàng muốn chỉ có thể có càng nhiều hơn hồi báo.

Vì sao lại lựa chọn Quách Tương

Không phải là bởi vì Quách Tương võ học tư chất, mà là bởi vì nàng gọi Quách Tương, nàng là thủ vệ Tương Dương mấy chục năm, là chống cự Mông Cổ đại quân không cách nào xuôi nam Quách Tĩnh Quách đại hiệp nữ nhi. Vào lúc đó, tại thiên hạ ở giữa, không có bất kỳ người nào danh vọng có thể sánh được Quách đại hiệp.

Lấy Thánh nữ chi vị, lấy từ hàng kiếm điển đến dẫn dụ.

Dạng này đáng sợ thủ đoạn, Trương Quân Bảo từ đó nhìn thấy chính là Từ Hàng Tĩnh trai kia không cùng luân so hừng hực dã tâm.

Mà đối bộ này kiếm điển, Quách Tương chỉ có một chữ để hình dung nó tinh túy.

Đó chính là tình!

” “

Ánh mắt khẽ dời, ánh mắt dừng lại tại đang luyện công Tống Thanh Thư cùng Trương Vô Kỵ hai người huynh đệ trên thân, Trương Tam Phong sau cùng ánh mắt dừng ở Trương Vô Kỵ trên thân, 1 cái đồng tử làm sao

lại hấp dẫn nhìn nửa ngày, lại là tại cuối cùng quay đầu.

Hừ!

Hắn Võ Đang phái mặc kệ như thế nào còn không có như thế bỉ ổi.

Bất quá

Bước đầu tiên này cờ, thế nhưng là hắn Trương lão đạo trước chấp tử mà đi.

Dưới núi.

Tiếng vó ngựa dần lên.

Linh đang âm thanh đinh đương.

Cưỡi tại trên lưng ngựa nói Tĩnh Am cả người mang theo 1 cái mũ rộng vành, cứ như vậy yên lặng ngồi ở phía trên , mặc cho lấy dưới thân tuấn mã lấy chính nó thư thích nhất bộ pháp hướng phía trước đi tới, kia thắt ở ngựa trên cổ linh đang ra thanh thúy tiếng vang.

Chuông này là nàng cố ý buộc lên đi.

Chẳng qua là muốn mượn từ cái này tiếng chuông đến để nàng bảo trì nhất định thanh tỉnh.

Mũ rộng vành dưới trên mặt ngọc, có như vậy một tia bàng hoàng.

Nàng tại Võ Đang phái ở lại ba ngày.

Kiên trì mặt dạn mày dày tại Võ Đang phái ngốc ròng rã 3 ngày thời gian.

Nói Tĩnh Am tại xác định, đang suy đoán mình tâm cảnh ba động nguyên do. Chẳng lẽ là thật bị 1 cái đồng tử hấp dẫn đâu

Cái này nghe thực tế là quá khó lấy tưởng tượng.

Nếu như là thật, kia nàng sẽ trở thành Từ Hàng Tĩnh trai thứ 2 lớn sỉ nhục.

Lý trí nói cho nàng nói Tĩnh Am đây hết thảy đều là giả, nhưng trên thực tế tại cùng cái kia tên là Vô Kỵ đồng tử tiếp xúc thời gian bên trong, kia nỗi lòng ba động một mực tồn tại.

Lần thứ 1 xuống núi, còn chưa thưởng thức được yêu hận tình cừu nàng lại là tại 1 cái đồng tử trên thân thưởng thức được cái kia tên là tình đồ vật.

Quá hoang đường!

Nàng nói Tĩnh Am yêu 1 cái đồng tử!

Hoang đường! Hoang đường!

Cảm xúc kích động dưới, chân khí trong cơ thể trực tiếp khuấy động, kia trên mặt lụa mỏng lập tức quăng lên. Phía sau đỡ dậy trường kiếm tại tiếng ngâm khẽ bên trong ra khỏi vỏ, trường kiếm tới tay, kiếm điển bên trên võ học ứng tay mà ra.

Hàn quang lóe lên.

Ngoài mấy trượng cỏ cây dưới một kiếm này hóa thành tro bụi.

Keng!

1 kiếm qua đi, trường kiếm vào vỏ.

Tâm tình kích động tại kiếm điển áp chế xuống cũng tạm thời cưỡng ép bình phục xuống dưới.

Bàn tay như ngọc trắng nhẹ che trán đầu, não hải bên trong không ngừng hiện lên kia Vô Kỵ đồng tử bộ dáng, nói Tĩnh Am trên mặt rốt cục lộ ra một loại dở khóc dở cười thần sắc.

Nói Tĩnh Am tuyệt sẽ không thừa nhận cái này hoang đường sự tình.

Nàng cảm giác mình chỉ sợ bị người mưu hại.

Bị người tại vô thanh vô tức tính toán.

Có người muốn phá nàng kiếm điển.

Trên đời này có bao nhiêu người có thể đủ tại dạng này vô thanh vô tức tính toán Từ Hàng Tĩnh trai Thánh nữ hoặc là nói tại cái này Võ Đang có ai có thể dạng này lặng yên không một tiếng động tính toán nàng nói Tĩnh Am

Trương Tam Phong

Tuyệt không có khả năng!

1 cái từ trước đến nay một thân một người lão đạo làm sao lại cái này Trương Tam Phong không có khả năng!

Kia là ai đâu

Trương Vô Kỵ tại nói Tĩnh Am xem ra đó bất quá là 1 cái vô tội đồng tử, cũng là đơn thuần rối tinh rối mù, kia là ai đâu nhưng có thể khẳng định là, làm ra chiêu này tuyệt đối là người trong Đạo môn.

Lần thứ 1 nói Tĩnh Am biết cái này giang hồ hiểm ác, đây là không có chính thức đối mặt đến nam nhân kia, cũng đã giữa bất tri bất giác nhận thương tích.

Nàng hiện tại có chút hối hận, tại Võ Đang sơn ở lại ba ngày thời gian, đồng thời may mắn lòng hiếu kỳ của mình chỉ làm cho nàng tại Võ Đang sơn ở lại ba ngày.

Nói Tĩnh Am trải nghiệm đạt được kia là nhằm vào kiếm điển mà tới.

Quả nhiên.

Võ Đang phái định cùng người kia thoát không khỏi liên quan.

Bọn hắn có dã tâm!

Quang Minh đỉnh.

Vào hôm nay Nhạc Duyên lại xem như nghe tới một tin tức tốt.

Thiết Quan đạo nhân Trương Trung cùng nó sư đệ Lưu Cơ thần phục. Bất kể có hay không thực tình hay là giả dối, đối Nhạc Duyên đến nói bọn hắn cái này tư thế đã đầy đủ. Còn lại cao tầng bên trong liền chỉ có trong Phật môn một cái kia. Bởi vì tương đối, cái này túi hòa thượng chính là bên trong trừ bỏ Trương Trung bên ngoài cái thứ 2 ở trong lòng khó giải quyết nhất người.

Bắt đầu so sánh Bạch Mi Ưng Vương thật là nhất đứng đắn tốt nhất nói.

Trên danh nghĩa triệt để chưởng khống Minh giáo đã cách Nhạc Duyên suy nghĩ không xa.

Còn lại liền nên chờ đợi cái này tại ở tại Minh giáo bên trong người trong phật môn nên như thế nào thi triển thủ đoạn.

Ngay tại Nhạc Duyên an tĩnh lấy vương giả tư thái chờ đợi trong giáo Phật môn người thái độ thời điểm, tại tổng đàn phạm vi trăm dặm bên trong, chẳng biết lúc nào thêm ra 1 cái người xa lạ tới.

Toàn thân áo đen.

Một đầu mực.

Đón kia khô ráo gió, nam tử khôi ngô chính đưa mắt nhìn ra xa kia nơi xa tên là Quang Minh đỉnh sơn phong.

Mà dưới chân hắn thì là ngã mấy cái miệng sùi bọt mép, đã thành ngu ngốc Minh giáo đệ tử.

“Minh giáo tân nhiệm giáo chủ.”

“Nhạc Duyên!”

Đen bay giương bên trong, nam tử khôi ngô khóe miệng mỉm cười, mày kiếm hơi giương bên trong, bước ra bước chân: “Cái này cùng bản tọa nguyên bản phỏng đoán thế nhưng là hơi có khác biệt a!”

“Là ai tại thiết lập ván cục “

“Ta Bàng mỗ cảm thấy hứng thú.” Chưa xong đợi tiếp theo.

…

…

—

—

—

Chương 44 : bái sơn

Cộc! Cộc! Cộc!

Không nhanh không chậm bộ pháp, áo bào màu đen cùng kia ngân sắc áo choàng tại cái này hơi có vẻ hoang vu trên đường lộ ra phá lệ làm cho người ta chú mục.

Bàng Ban trên đường đi đến nay đều tại chậm rãi đánh giá Minh giáo tổng đàn Quang Minh đỉnh phạm vi thế lực. Đối với người bên ngoài đến nói, có lẽ phòng giữ lộ ra phá lệ nghiêm mật tổng đàn cũng không có để Bàng Ban cảm nhận được mảy may áp lực. Thật giống như cái này bên trong cùng thông tin bên trong miêu tả quá mức không hợp.

Làm triều đình minh xác ghi lại phản nghịch, triều đình tự nhiên là muốn tiêu diệt. Dù là cũng đại khái hiểu rõ đến Minh giáo tổng đàn chỗ, chẳng qua là Minh giáo Quang Minh đỉnh sở tại địa lợi người cùng đều tại trên tay đối phương, đại quân để lên lại không được bao nhiêu tác dụng, tăng thêm Minh giáo đệ tử cùng cao thủ, bọn hắn kỵ sĩ tại cái này bên trong không dậy nổi mảy may tác dụng, cái này khiến đề nghị này tại triều đình bên trong triệt để biến thành hạ sách.

Đồng dạng, lấy cao thủ công phá Quang Minh đỉnh đề nghị này cũng bị từ bỏ.

Cứ như vậy bởi vì Minh giáo bản thân vị trí địa thế tăng thêm triều đình mình duyên cớ, Minh giáo cuối cùng trở thành Đại Nguyên bệnh vảy nến đồng dạng.

Đương nhiên, Bàng Ban sẽ không để ý những thứ này.

Ánh mắt khẽ dời, ánh mắt đang không ngừng đánh giá 4 phương 8 hướng, Bàng Ban ánh mắt tại cách đó không xa trên mặt đất dừng lại một chút về sau, liền kế tiếp theo nhìn về phía xa xa Quang Minh đỉnh.

” “

Híp mắt dò xét sau một lúc lâu, Bàng Ban ánh mắt cuối cùng vẫn là thu hồi, rơi vào trước mặt mình không xa trên mặt đất kia đột nhiên toát ra lồi ngấn, lạnh lùng vô tình thanh âm quanh quẩn tại 4 phía: “Nghe nói Minh giáo chính là có nhị sứ, 4 pháp vương, ngũ tán nhân cùng 4 môn ngũ kỳ để nhân thế người nghe thấy.”

“Nhìn các ngươi hẳn là ngũ kỳ bên trong dày thổ cờ.”

“Đã nghĩ ở tại trong đất, như vậy liền về sau đều ở bên trong đi!”

Lời nói rơi xuống, Bàng Ban chân phải nhẹ nhàng đạp mạnh, chỉ nghe trên mặt đất đột phát ra một tiếng xùy vang, một cỗ bụi mù lấy Bàng Ban làm trung tâm, trình viên hình hướng 4 phía quét tới.

Bụi mù chỗ qua, lồi ngấn lập dừng.

Mà Bàng Ban thì là đối một màn này không có bất kỳ cái gì lưu ý, mà là mở rộng bước chân, vượt qua lồi ngấn, vẫn lấy trước đó tốc độ hướng phía trước đi qua. Sau lưng, chẳng biết lúc nào một cỗ mùi máu tươi dần dần

từ thổ nhưỡng bên trong truyền ra, nhìn kỹ lại, thậm chí có thể nhìn thấy khô ráo thổ nhưỡng chẳng biết lúc nào đã ướt át ra, hiện ra một cỗ thê diễm màu đen đỏ.

1 người một mình xâm nhập Minh giáo tổng đàn, cho dù là Bàng Ban cũng không có tự phụ đến không hiểu rõ hết thảy liền như thế không cố kỵ gì bước vào trong đó.

Nhữ Dương Vương phủ cùng Minh giáo đánh qua quá nhiều quan hệ, trong thiên hạ chỉ cần từ Minh giáo phát ra lên tạo phản, mà trấn áp những này phản nghịch chính là Nhữ Dương Vương phủ. Đối Nhữ Dương Vương đến nói, Minh giáo có thể nào sẽ không hiểu rõ

Minh giáo trên dưới đại khái cấu tạo đã sớm trở thành không phải bí mật bí mật, những vật này trên giang hồ cũng bị giang hồ nhân sĩ biết được. Chỉ cần cùng Minh giáo đối địch, những này đối bọn hắn đến nói đều không phải cái gì bí mật. Mà lại, trên giang hồ mọi người đều biết, Minh giáo giáo chủ đã sớm treo trên không mười mấy năm.

Những tin tức này tại Bàng Ban bước vào cái này Minh giáo tổng đàn phạm vi thế lực bên trong thời điểm, cũng đã phát sinh căn bản biến hóa.

Tân giáo chủ xuất hiện đã đại biểu cho triều đình đối Minh giáo nắm giữ tin tức trễ.

Cái này tân giáo chủ, Bàng Ban cảm thấy rất hứng thú.

Nếu nói trước đó hắn tới đây là vì san bằng Minh giáo cao tầng mà đến, như vậy đang nghe tin tức này về sau,

Bàng Ban tất cả lực chú ý liền bị cái này cái gọi là tân giáo chủ hấp dẫn.

Họ Nhạc, tên duyên.

Chỉ sợ cái kia đối Nhữ Dương Vương phủ đến nói không muốn nhất nghe được tin tức trở thành hiện thực.

Mà hắn Bàng Ban thì là cần làm sau cùng xác định.

Trọng yếu nhất chính là từ hắn tu tập sư môn giấu mật trí năng sách đại thành về sau, từ trước đến nay băng lãnh lòng đang giờ khắc này sinh ra một cỗ tên là tâm tình hưng phấn.

Tại võ học cảnh giới dưới, hiện tại Bàng Ban đã tự nói không dưới gia sư Mông Xích Hành, thậm chí càng siêu việt gia sư một chút. Dạng này cảnh giới võ học, khiến cho hắn tại đại mạc bên trong là vô địch, là thần ma đồng dạng tồn tại, cho tới nay hắn đều tại tìm kiếm võ đạo con đường tiếp theo.

Tại nguyên bản dự định bên trong, Bàng Ban tại đại mạc thời điểm là chuẩn bị xuôi nam bên trong nguyên, có trực tiếp bên trên Võ Đang sơn tìm Trương Tam Phong luận đạo tâm tư. Chỉ bất quá tâm tư này tại gia tộc hoàng kim truyền tới tin tức về sau, hắn bỏ đi nguyên bản dự định, mà là đi thẳng tới phần lớn, ở tại Nhữ Dương Vương phủ.

Sở dĩ để Bàng Ban có quyết định này chính là bởi vì tên của một người Nhạc Duyên.

Cái tên này chỗ đại biểu ý nghĩa đủ để cho Bàng Ban cải biến bất kỳ chủ ý.

Mấy năm qua này Bàng Ban có thể cảm thụ được từ hắn tu tập giấu mật trí năng lời bạt, hắn đường phía trước sắp đến cùng. Con đường phía trước gian nguy, tương lai khó lường, hắn cần tìm 1 người tiến hành luận chứng về sau con đường. Mà kia Nhạc Duyên chính là thí sinh tốt nhất.

Không đề cập tới cái tên này chỗ đại biểu cùng sư môn ân oán tình cừu, vẻn vẹn liền người này đã đáng giá hắn Bàng Ban xuất ra nhất nghiêm túc thái độ đi đối mặt.

Lần này Minh giáo chuyến đi, nếu là nhẹ nhõm giải quyết hết cái này triều đình bệnh vảy nến tự nhiên là vô cùng tốt mà nếu như cái này cái gọi là tân giáo chủ chính là kia Nhạc Duyên, như vậy đối Bàng Ban đến nói cũng là 1 cái cực tốt kết quả.

Mặc kệ như thế nào, cái này Minh giáo một nhóm đối với hắn Bàng Ban cũng sẽ không là không hề có tác dụng.

Rất nhanh.

Bàng Ban cứ như vậy quang minh chính đại đi tới Quang Minh đỉnh phía dưới, tại ở gần giao lộ địa phương ngừng lại, mà tại phía trước thì là một đám đề phòng tới cực điểm Minh giáo đệ tử kinh ngạc nhìn chăm chú lên người tới.

Ngước đầu nhìn lên.

Trong ánh mắt, nhìn thấy là kia hiểm trở Quang Minh đỉnh.

Nhưng sự chú ý của hắn cũng không tại cái này hiểm ác trên đường nhỏ, cũng không phải cái này tuấn nhổ sơn phong, mà là đỉnh núi kia ẩn ẩn truyền tới 1 cái cảm giác.

“Cao thủ!”

“Quả nhiên là tuyệt đỉnh cao thủ chân chính! Dạng này người, đáng giá ta khiêu chiến!”

Một tiếng tán thưởng qua đi, Bàng Ban cứ như vậy tại một đám Minh giáo đệ tử ngạc nhiên nhìn chăm chú cứ như vậy đứng tại dưới ánh mặt trời bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Một đám Minh giáo đệ tử ngạc nhiên nhìn xem cái này đột nhiên xuất hiện tại nơi này nam tử khôi ngô, nhìn đối phương tại kia bên trong nhắm mắt dưỡng thần, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy không hiểu thấu. Nhất là tại đoạn thời gian này bên trong, Minh giáo phát sinh biến hóa để không ít đệ tử đều cảm thấy nhìn không rõ.

Mà lại trước mặt cái này đứng tại cái này bên trong giống như núi đứng ở đó bên trong nam tử khôi ngô, càng làm cho một đám đệ tử không dám có chút công kích ý nghĩ.

Sở dĩ có thể như vậy cũng không phải bọn hắn Minh giáo đệ tử không có dũng khí, mà là tại trước đó phát sinh không sai biệt lắm sự tình để bọn hắn nhận cực lớn

giáo huấn, khác biệt duy nhất chính là lúc kia xuất hiện tại nơi này là 2 người phụ nữ, lần này đổi lại nam nhân.

Càng quan trọng chính là xuất hiện tại nơi này cái này khôi ngô nam nhân xem xét bắt đầu chính là 1 cái không đơn giản tồn tại, chỉ dựa vào ấn tượng liền để người cảm thấy đối phương chính là một cao thủ.

Cầm đầu Minh giáo đệ tử hai mắt nhìn nhau một cái về sau, lập tức làm ánh mắt, nháy mắt liền có người lên núi thông báo đi.

Quang Minh đỉnh.

Nhạc Duyên ánh mắt ở phía trước ngay tại chơi đùa Dương Bất Hối cùng tiểu Chiêu 2 cái tiểu nữ hài nhi trên thân thu hồi về sau, ánh mắt đột nhiên hướng ra phía ngoài vứt đi: “Lại tới 1 cái “

Cùng Mạc Sầu mới gặp, Nhạc Duyên sau khi tỉnh lại cũng đã phát hiện kỳ quái chỗ.

Minh giáo tổng đàn chẳng biết lúc nào nhiều 1 cái ẩn giấu người.

Minh giáo cao tầng người tuy là cao thủ, nhưng giữa hai bên thực tế là chênh lệch quá nhiều, lấy cảnh giới của bọn hắn căn bản liền không cảm giác được người này tồn tại. Nhưng Nhạc Duyên tại tỉnh lại ngay lập tức, cũng đã phát giác được đạo này khí tức.

Hắn tại Quang Minh đỉnh không có quá nhiều động tác, thứ nhất là đang chờ đợi những cái kia người không

phục động tác, thứ 2 chính là chờ đợi cái này giấu ở người trên núi xuất hiện.

Cái kia khí tức Nhạc Duyên đã trong lúc mơ hồ cảm thụ ra.

Nhạc Duyên sẽ không đích thân đi gặp đối phương, mà là tại chờ lấy đối phương tới gặp mình.

Chỉ bất quá tại thời khắc này, Nhạc Duyên lại là đột nhiên phát hiện cái này dưới núi vậy mà lại lần nữa thêm 1 người đến, chỉ bất quá so sánh với đến cái này mới xuất hiện người khí tức kém quá nhiều.

” “

Vuốt cằm, Nhạc Duyên tinh tế cảm thụ một phen cái này mới xuất hiện khí tức, lại là phát hiện cái này khí tức để hắn có một loại cảm giác quen thuộc, “Chẳng lẽ cái này cũng là ta quen thuộc người” mà lại kia quang minh chính đại xuất hiện, khí tức kia lấy một loại tứ không kiêng sợ phương thức xuất hiện, càng là tại mơ hồ không ngừng tăng lên.

Rất hiển nhiên, đạo này khí tức chỗ đại biểu chủ nhân ý tứ rất rõ ràng.

Hắn đang gây hấn!

Hắn tại khiêu chiến!

Tâm tư thay đổi thật nhanh ở giữa, Nhạc Duyên đã minh bạch người tới dự định.

Đối phương muốn mượn hắn tay ném đá dò đường, lấy phỏng đoán đến phá toái hư không bí mật.

Nghĩ đến cái này bên trong, Nhạc Duyên đột nhiên nghĩ rõ ràng cái này cảm giác quen thuộc là tới từ người nào.

Ma tông, Mông Xích Hành.

Ngô, không đúng!

Hẳn là Mông Xích Hành truyền nhân Ma Sư Bàng Ban.

Bàng Ban làm sao lại lúc này đi ra đại mạc, đến đây Minh giáo khiêu khích

Xem ra người Mông Cổ đã làm ra hành động.

Trầm ngâm bên trong, Nhạc Duyên trong lúc nhất thời cảm thán Trương Quân Bảo kia tại phần lớn bên trong thuận miệng một câu hiệu quả đã bắt đầu xuất hiện, mà cái này Bàng Ban chỉ sợ là câu nói kia sau bày ra kết quả 1 trong. Mà những này chẳng qua là xuất hiện tại hắn Nhạc Duyên trước mặt đồ vật mà thôi, kia giấu ở phía sau Từ Hàng Tĩnh trai một đám chỉ sợ cũng có hành động.

Chỉ bất quá cái này Bàng Ban giờ phút này cảm nhận được khí tức a, cũng không phải mình a.

Nhịn không được cười lên ở giữa, đạt được Minh giáo đệ tử thông báo quang minh tả sứ dẫn cái khác cao tầng nhân sĩ đi tới Nhạc Duyên phía trước, bắt đầu bẩm báo

lên tin tức này tới.

Lẳng lặng nghe Dương Tiêu nói xong sống, Nhạc Duyên không có bất kỳ cái gì biểu lộ, chỉ là an tĩnh đứng tại kia bên trong.

Mà ở một bên những người khác lại là sắc mặt khác nhau.

Trong đó đặc biệt Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti giận dữ không thôi.

Dương Tiêu giữ yên lặng.

Thanh Dực Bức Vương trầm ngâm không nói.

Ngũ tán nhân cũng là tại yên tĩnh bên trong, bọn hắn là trải qua Xích Luyện tiên tử 2 nữ lên núi bái phỏng sự tình, biết được người tới không đơn giản, thần phục Lưu Cơ thì là đong đưa quạt lông đứng tại nơi hẻo lánh bên trong an tĩnh xem kịch.

Tử Sam Long Vương đánh tâm tư gì, Nhạc Duyên nhìn rõ ràng.

Nữ nhân này vẫn thiếu điều giáo!

Ánh mắt có chút thoáng nhìn ở giữa, Đại Khỉ Ti phẫn nộ thật giống như bị giội lên 10,000 năm hàn băng, trong nháy mắt đông lạnh triệt, thiêu đốt hỏa diễm im bặt mà dừng. Trong lúc nhất thời, Đại Khỉ Ti chỉ cảm thấy phía sau lưng của mình bò lên trên lít nha lít nhít mồ hôi lạnh, lại lần nữa cảm nhận được trước đó sợ hãi.

“Đã có người đường xa mà đến bái sơn, tự nhiên là khách.”

“Thân là chủ nhân, lẽ ra có chủ nhân tiếp đãi.”

“Đi thôi.”

“Bản tọa sẽ để cho các ngươi nhìn thấy một trận đặc sắc chiến đấu, không còn làm kia võ đạo ếch ngồi đáy giếng.”

Lời nói rơi xuống, người đã mang theo một trận gió xuất hiện tại cửa ra vào, áo bào tung bay bên trong, Nhạc Duyên nhanh chân mà ra.

Những người khác 2 mặt nhìn nhau bên trong, nhắm mắt theo đuôi đi theo. Chưa xong đợi tiếp theo.

…

…

—

—

—

Chương 45 : 3 chiêu (thượng)

Tĩnh.

Tĩnh chỉ có thể nghe thấy kia gió gào thét mà qua tiếng vang.

Tại loại này kỳ quái không khí dưới, kia cách đó không xa đối đứng tại trung ương nam tử khôi ngô hình thành vây quanh một đám Minh giáo đệ tử cũng cảm nhận được cái này tràn ngập trong đó khác ý vị. Ánh mắt rơi vào kia nhắm chặt hai mắt người nam tử trên thân, một đám Minh giáo đệ tử không hiểu chỉ cảm thấy mình trong lòng có như vậy một chút hốt hoảng, có như vậy một chút tâm thần không yên.

Cho dù là bọn hắn cũng có thể nhìn ra được cái này đột nhiên đến thăm Minh giáo người bây giờ đang làm gì.

Hắn tại tụ tinh dưỡng thần.

Tại ngưng tụ tự thân tinh khí thần, mà đối đãi người tới.

Không thể nghi ngờ, kết hợp trước đó lời nói, cái này xem ra liền để người cảm thấy tâm hoảng hốt nam tử là tới khiêu chiến Thánh giáo, lấy sức một mình.

Ngẩng đầu nhìn trời.

Một đám người cũng không biết là bởi vì thời tiết cực

nóng nguyên nhân, hay là bởi vì chịu không được này quỷ dị yên tĩnh, một đoàn người cái trán tràn đầy mồ hôi, tựa như toàn bộ tại dưới ánh nắng chói chang bạo chiếu nửa ngày bộ dáng.

Luồng gió mát thổi qua.

Mang theo Bàng Ban thái dương một sợi sợi tóc, bay xuống tại trên gương mặt.

“Đến rồi!”

Mở mắt, tựa như tia chớp ánh mắt trực tiếp lên núi ở giữa con đường bên trên rơi đi, kia bên trong mắt thường nhìn lại cũng không có bất kỳ cái gì bóng người, chỉ có tại thanh phong quét dưới không ngừng run run lá cây để người chú mục bên ngoài, liền không gặp vật gì khác.

Nhưng tại giờ khắc này, Bàng Ban ánh mắt gắt gao dừng lại tại kia bên trong.

Tại tinh khí thần bên trong, hắn nhận thấy cảm giác đến cái kia tuyệt đỉnh cao thủ đã tiến đến.

Ánh mắt nhìn chòng chọc vào kia bên trong, thân không động, Bàng Ban chân khí trong cơ thể đã như kia đun sôi nước sôi đồng dạng bắt đầu sôi trào, bao phủ ở bên ngoài áo bào thì là tại có chút rung động bên trong, sau lưng ngân sắc áo choàng càng là phiêu đãng bắt đầu.

Trên đường.

Một đám Minh giáo cao tầng tại mình tân giáo chủ dẫn đầu dưới khoan thai tới chậm.

Không đề cập tới một đám Minh giáo cao tầng riêng phần mình đánh tâm tư gì, Nhạc Duyên tại đi tới con đường chỗ rẽ thời điểm, người liền ngừng lại.

Lập thân chỗ rẽ chỗ, tại kia lý chính dễ dàng cư cao lâm hạ quan sát đến phía dưới tình thế.

Tại một đám Minh giáo cao tầng trong ánh mắt, bọn hắn cũng nhìn thấy cái kia đứng tại kia bên trong không nhúc nhích nam tử áo đen.

“Là cao thủ!”

Dương Tiêu ánh mắt ngưng lại, sắc mặt ngưng trọng nhìn xem kia phía dưới giữa bất tri bất giác mơ hồ đem khí thế của tự thân lan ra nam tử áo đen, Dương Tiêu liền cảm thấy kia chạm mặt tới áp lực khổng lồ.

Như núi, như biển.

Tựa như đứng tại nơi đó là thần ma.

Bọn hắn ngồi tiến vào xem trời!

Ánh mắt thu hồi, Dương Tiêu trong lòng không khỏi thở dài một cái, những năm gần đây Minh giáo nội bộ phân tranh, tranh quyền đoạt lợi, khiến cho bọn hắn càng nhiều tâm tư đều là tập trung tại nội đấu phía trên, cái này khiến bọn hắn mất đi rất nhiều đồ vật.

Nhất là đối võ đạo đến nói, bọn hắn cũng không thành.

Vẻn vẹn cái này 1 người, nếu là tại giáo chủ xuất hiện đến đây đến cái này bên trong, chỉ sợ Minh giáo sẽ như vậy bị tiêu diệt.

Không nói gì bên trong, Dương Tiêu ánh mắt dừng ở đứng tại phía trước Nhạc Duyên trên thân, trong lòng tự nhủ như thế tứ không kiêng sợ, đây là đang đối giáo chủ hiển lộ rõ ràng hắn tự thân năng lực sao Dương Tiêu có thể từ khí thế kia bên trong cảm giác được, nam tử mặc áo đen kia muốn đến một trận một đôi 1 quyết đấu đỉnh cao.

Dương Tiêu có thể nhìn ra được, những người khác đồng dạng nhìn ra được.

Không đề cập tới một đoàn người thần sắc khác nhau, nhưng giống nhau đều là kia vẻ mặt ngưng trọng treo đầy đuôi lông mày.

Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti sắc mặt ẩn ẩn trắng bệch, Vi Nhất Tiếu mặt xanh như chết người, ngũ tán nhân thần sắc khác nhau, trên mặt chấn kinh, mà xem như mới gia nhập Minh giáo Lưu Cơ giờ phút này trong tay một mực đong đưa quạt lông cũng ngừng lại, trên mặt trầm tư.

Nửa ngày.

Lưu Cơ mở miệng: “Thần như biển, thế như ma, lại thêm đối Thánh giáo thái độ, bộ dáng này không có đoán sai, người này tất nhiên là bị Nguyên đình mời rời

núi Ma môn ma đầu.”

Một bên, làm sư huynh Thiết Quan đạo nhân Trương Trung thuận thế tiếp nhận sư đệ câu chuyện, nói: “Ma Sư cung, Bàng Ban.”

Sư huynh này đệ lời của hai người khiến người khác ngạc nhiên ghé mắt, tại hiểu rõ phía dưới người áo đen kia chân thực thân phận về sau, trong lúc nhất thời mọi người kế tiếp theo trầm mặc im lặng bên trong.

” “

Khóe mắt quét nhìn nghiêng mắt nhìn qua Trương Trung cùng Lưu Cơ sư huynh đệ 2 người, Nhạc Duyên trong lòng ngược lại là đối 2 người này sư môn lai lịch có chút suy đoán, kết hợp trước đó ý nghĩ tại hắn tâm bên trong đáp án chỉ sợ cũng cách hắn đã không xa. Một chút nhận ra Bàng Ban lai lịch, hiển nhiên Lưu Cơ sư môn không đơn giản.

Tại đạo môn bên trong, cùng Ma môn liên lụy quá sâu môn phái, thế nhưng là không nhiều.

Về phần Lưu Cơ vừa mới trong câu nói kia ý tứ chân chính

Ha ha!

Bất quá là vì tự vệ mà gia nhập Minh giáo mà thôi, tại đại nghĩa thượng sứ phải Nhạc Duyên không thể không có chút nào nguyên do xuất thủ, về phần phải chăng trung thành đối Nhạc Duyên đến nói liếc qua thấy ngay.

Chỉ là đã có tất cả cầu, liền có thể để cho hắn sử dụng.

Minh giáo lật đổ Đại Nguyên đại nghiệp cần nhân tài, một chút tiểu tâm tư Nhạc Duyên đủ để làm như không thấy.

Không đề cập tới sau lưng một đám Minh giáo cao tầng tâm tư, Nhạc Duyên đang đánh giá nửa ngày Bàng Ban bộ dáng về sau, lại là chợt nghiêng đầu sang chỗ khác, đối bên cạnh cách đó không xa không trung đột nhiên mở miệng nói: “Làm sao còn không xuất thủ sao “

Nhạc Duyên câu nói này để ở đây Minh giáo cao tầng đều không hẹn mà cùng sững sờ một chút.

Lời này là đối ai nói

Đối bọn hắn

Không phải!

Nếu là muốn giết bọn hắn, giáo chủ tự mình ra tay là đủ, cần gì phải cực khổ tay người khác

Rất hiển nhiên, lời này không phải đối bọn hắn nói tới.

Tựa hồ phát giác được cái gì, cả đám không hẹn mà cùng nghiêng đầu sang chỗ khác, ánh mắt cùng một chỗ hướng về kia cách đó không xa, chỉ tiếc trong ánh mắt cũng không có nhìn thấy người nào, chỉ có bên đường đại thụ tại thanh phong quét dưới phát ra ào ào tiếng vang.

“Úc “

“Cái gọi là lòng dạ từ bi sao “

Nhạc Duyên tĩnh cùng nửa ngày, thấy vẫn không có động tĩnh, cái này liền chậm rãi xoay người, ánh mắt ung dung nhìn chằm chằm cách đó không xa gốc kia đại thụ, mở miệng cười khẩy nói: “Thậm chí ngay cả Phật môn trách trời thương dân cũng sâu tận xương tủy, thật đúng là đại từ đại bi!”

“Ta về sau người vậy mà tinh thông Phật môn một bộ, quả nhiên là nghiệp chướng a!”

“Trốn tránh không dám thấy ta, là sợ hãi hay là nghĩ đến độ người “

Dùng mỉa mai giọng điệu lẩm bẩm chế giễu một phen, đợi đến hay là an tĩnh trầm mặc, Nhạc Duyên rốt cục vẫn là thu hồi ánh mắt: “Ha! Cũng được! Hay là bản tọa tự mình xuất thủ đuổi được rồi.”

Quay người.

Vạt áo bay giương bên trong, Nhạc Duyên lực chú ý rốt cục triệt để rơi vào kia phía dưới chờ đợi Bàng Ban trên thân.

Hắn muốn xuất thủ.

Tâm tư định ra, Nhạc Duyên quyết định ngay tại cái này bên trong, ngay tại Quang Minh đỉnh dưới chân đánh

chết Bàng Ban.

Bước chân, tại thời khắc này bắt đầu di chuyển.

Dưới núi.

Bàng Ban con mắt đột nhiên tại thời khắc này trợn lão đại.

Ánh mắt nơi cuối cùng, kia trên đường nhỏ chậm rãi đi tới 1 cái thiếu niên mặc áo gấm.

“Ừ”

Một tiếng kinh ngạc, một điểm kinh ngạc ở trong lòng tràn ngập ra, Bàng Ban ánh mắt nhìn chòng chọc vào cái kia lấy không nhanh không chậm bước chân xuống núi thiếu niên mặc áo gấm.

Đây chính là Minh giáo tân nhiệm giáo chủ

Đây chính là cái kia tuyệt đỉnh cao thủ

Không nói trước phương cái kia xuống núi thiếu niên mặc áo gấm, Bàng Ban mặc dù hơi có vẻ nghi hoặc, cũng không dám buông lỏng mảy may. Đối phương bước chân không nhanh không chậm, mỗi một bước đều bước ra đồng dạng khoảng cách, càng là mỗi một bước đều mang theo một loại kỳ quỷ tiết tấu.

Cảm giác kia

Liền tựa như xuống núi không phải 1 thiếu niên, mà là

một đầu xuống núi tuyệt thế Thần thú.

Mỗi bước ra 1 bước, Bàng Ban liền cảm giác được thêm ra 1 điểm đập vào mặt áp lực.

Mấy bước về sau, giữa hai bên khoảng cách dần dần dĩ hằng định tốc độ rút ngắn, mà đứng ở nguyên địa Bàng Ban sau lưng kia tung bay ngân sắc áo choàng tựa hồ nhận cái gì áp chế, toàn bộ phủ phục xuống dưới, dán tại phía sau lưng.

“Là ngươi đang tìm bản tọa sao “

Thanh lãnh trong lời nói, Nhạc Duyên trực tiếp hướng Bàng Ban phương hướng dậm chân mà đi: “Bản tọa hiện tại đến rồi!”

“3 chiêu!”

“3 chiêu để ngươi hối hận đi tới thế gian này.”

Áp lực theo khoảng cách của hai người dần tiến vào càng phát ra nặng nề, tại Bàng Ban tinh thần cảm ứng bên trong, trước mặt đặt chân đến đây thiếu niên tựa như mang theo toàn bộ thương khung chính từng bước một hướng mình đè xuống, cảnh giới này Bàng Ban tất nhiên là sáng tỏ.

Đó chính là thiên nhân hợp nhất.

Không đúng!

Tất nhiên có chỗ nào không đúng kình!

Đối mặt loại tình huống này, Bàng Ban đã sớm không có bất luận cái gì lui lại chỗ trống. Tại lúc này, Bàng Ban trong lòng nghi hoặc lại là càng phát nặng. Mày kiếm hơi giương, Bàng Ban trực tiếp hỏi ra 2 người gặp mặt sau vấn đề thứ 1 “Ngươi là ai “

“Nhạc Duyên!”

Cái tên này vừa vào tai Bàng Ban chính là biến sắc, thở dài một tiếng trực tiếp thốt ra: “Sai!”

“Chú ý, chiêu thứ 1!”

Lời nói rơi xuống, chưa cho Bàng Ban thời gian, Nhạc Duyên đã xuất thủ.

Bước chân dừng lại, người vọt hướng giữa không trung, tay trái đặt sau lưng, tay phải chậm rãi nâng lên, xuất thủ chiêu thứ 1 chính là nhất là vô cùng đơn giản lăng không 1 chưởng.

“! ! !”

Ngẩng đầu bên trong, Bàng Ban con mắt chăm chú dừng lại tại kia vọt hướng giữa không trung thiếu niên mặc áo gấm, trước đó ba động tâm tư trong phút chốc tỉnh táo lại, như nước giếng không có chút rung động nào. Tinh khí thần 3 người hợp nhất, giấu mật trí năng sách tại thời khắc này bị Bàng Ban đẩy lên đỉnh phong nhất.

Lực lượng tinh thần trống rỗng hóa vật, Bàng Ban trên

hai tay nhờ, như nâng tháp Thiên vương đồng dạng nâng lên 1 cái đỉnh Thiên Bảo tháp hướng lên trên trống không thiếu niên đánh tới.

Một cái chớp mắt mà qua, chưởng tháp giao phong.

Cả 2 rốt cục giữa không trung đụng vào lại với nhau.

Thoáng chốc

Giữa thiên địa một mảnh bạch, yên tĩnh một mảnh.

Trắng bệch qua đi, liền thấy kia đỉnh Thiên Bảo tháp ầm vang vỡ vụn, Nhạc Duyên nhấn dưới tay phải đột phá kia tinh thần kỳ công hóa thành bảo tháp, đi thẳng tới Bàng Ban đỉnh đầu. Song chưởng giao tiếp, lại nghe một tiếng ầm ầm nổ vang, đại địa một mảnh chấn động.

Tiếp sức! Tá lực!

Đại bộ phận điểm lực lượng bị Bàng Ban chuyển dời đến dưới chân đại địa, mặt đất tại cỗ lực lượng này dưới lõm 3 thước, nhưng người khác cũng tương tự nửa cái hãm sâu trong đó.

Lấy Bàng Ban làm trung tâm, phương viên 100 trượng mặt đất tại 1 chưởng này dưới đều hạ xuống 3 thước.

Một kích phía dưới, từ giấu mật trí năng sách đại thành danh xưng Bắc Cương Ma môn vô địch Bàng Ban đã bị thương.

Đây là! ! !

Lần thứ 1, Bàng Ban từ giấu mật trí năng sách đại thành, siêu việt gia sư Mông Xích Hành sau cảm nhận được cái gì gọi là khủng bố.

1 chưởng này để Bàng Ban cảm thấy mình tiếp không phải người 1 chưởng, mà là 1 viên từ thiên ngoại giáng lâm thiên thạch. Vô cùng kinh khủng lực lượng dọc theo 2 tay truyền lại mà hạ. Cho dù là giấu mật trí năng sách đem hắn một thân luyện nhập thép như sắt, không thể phá vỡ, cho dù là đốt cháy cũng cần 3 ngày 3 ngày làm nóng đến có thể dung đồng nấu sắt nhiệt độ cao mới có thể để cho hắn hóa thành tro tàn.

Nhưng tại giờ khắc này, Bàng Ban cảm nhận được trong cơ thể mình xương cốt đang rên rỉ, đang khóc, tại két rung động.

Khỏi phải nội thị, Bàng Ban cũng biết mình 2 tay xương cốt tại đối phương 1 chưởng này dưới đều che kín vết rách, ẩn ẩn sắp nát.

Chưa cùng Bàng Ban từ tự thân bị thương tình huống dưới kịp phản ứng lúc, bên tai lại lần nữa truyền đến kia thanh lãnh vô tình thanh âm.

“Chiêu thứ 2!” Chưa xong đợi tiếp theo.

…

…

—

Chương 46 : 3 chiêu (hạ)

Ngôn ngữ đơn giản.

Động tác lưu loát.

Tại câu thứ 2 chào hỏi thanh âm vừa mới hạ xuống xong, Nhạc Duyên đã thân hình nhất chuyển, không có bất kỳ cái gì dư thừa động tác, tại hai chân đặt chân đại địa một khắc này, kia trong suốt như ngọc đồng dạng bàn tay xoay chuyển ở giữa, hướng Bàng Ban ngực chậm rãi nhấn tới.

“! ! !”

Tại 2 tay xương cốt két rung động bên trong, trên cánh tay quần áo cũng tại cỗ lực đạo kia dưới triệt để hóa thành tro bụi, lộ ra 2 đầu cánh tay. Nhưng Bàng Ban không kịp để ý tới 2 tay tại một chưởng kia dưới sở thụ đến trọng thương, hắn lúc này lực chú ý chính nhìn chòng chọc vào người trước mắt chiêu thứ 2.

Đơn giản nhất, cũng là xem ra ôn nhu nhất 1 chiêu.

Trong ánh mắt, trước mắt cái này tự xưng Nhạc Duyên thiếu niên tay phải chính một chút xíu hướng mình tới gần, thật giống như cả người rơi vào đầm lầy bị vô số bùn nhão bao khỏa đồng dạng, ngay tại rất cố gắng tránh thoát cái này trói buộc.

Cố gắng mà chậm chạp.

Nhưng ở Bàng Ban trong mắt lại là biết đây chẳng qua là thị giác sai giống, kia xem ra vô lực 1 chưởng cho hắn áp lực lại là muốn so kia chiêu thứ 1 càng sâu. Kia trong lòng bàn tay, tại trong hoảng hốt tựa như là cầm một cỗ vô song lực lượng chính hướng mình đánh tới.

Không có thời gian đi để ý trên hai tay thương thế, cũng vô pháp để ý trước đó « giấu mật trí năng sách » không có cách nào ngăn cản. Tại thời khắc này Bàng Ban đầu óc bên trong một nháy mắt đã nghĩ ra 30 loại tránh né cùng phản kích phương pháp, nhưng trên thực tế ở thời điểm này hắn phát hiện những này chẳng qua là trong đầu của mình kia chợt lóe lên ảo tưởng.

Cái này chiêu thứ 2, hắn tránh cũng không thể tránh.

Chỉ có đón đỡ!

Ở trong nháy mắt này, Bàng Ban bị buộc lên từ võ công đại thành đến nay đỉnh phong nhất.

Chân khí bạo khởi, một thân áo bào bị thổi nhìn khí đồng dạng toàn bộ bành trướng lên, mái tóc màu đen càng là 4 bay loạn múa, từng chiếc đứng đấy, giương nanh múa vuốt. Nguyên bản bị Bàng Ban đẩy lên đỉnh phong « giấu mật trí năng sách » tại cái này sinh tử tồn vong phía dưới vậy mà là lại lần nữa tăng trưởng 1 điểm, lấy tinh thần lực hóa vật chất kỳ công lại lần nữa hiển lộ rõ ràng.

2 tay chắp tay trước ngực, đã là xuất hiện vết rách 2 tay ở thời điểm này đã bị Bàng Ban xem như có thể phế vật lại lợi dụng đồ vật, vì ngăn cản cái này so trước đó sao chịu được so trên trời rơi xuống thiên thạch kinh khủng

hơn chiêu thứ 2 Bàng Ban trong lòng bên trong đã có bỏ qua 2 tay dự định.

2 tay ở trước ngực chắp tay trước ngực sát na, từ tinh thần lực cùng chân khí hỗn hợp mà thành vô hình tấm thuẫn trước người phiêu nhiên mà hiện.

Đây là mình đời này đến nay tột cùng nhất phòng thủ chi chiêu.

Ý niệm trong lòng vừa mới hiện lên, Nhạc Duyên tay phải đã đi tới Bàng Ban trước người. Sau đó tại Bàng Ban nhìn chăm chú, đối phương cứ như vậy nhẹ nhàng ấn tới.

Xùy ——

Trong không khí phát ra một tiếng kỳ quái tiếng vang.

Thanh âm này thật giống như trong không khí có đồ vật gì bị đâm thủng đồng dạng… Không, xác thực nói là càng giống là 1 khối hàn băng bị 1 khối nung đỏ sắt in dấu lên đi đồng dạng, phát ra tư tư tiếng vang, hòa tan thành nóng hổi nước sôi.

Bàn tay cùng 2 tay rốt cục tại một trận này kì lạ tiếng vang bên trong tiếp xúc.

Xoạt xoạt!

Cứng rắn như sắt xương cốt rốt cục đứt gãy.

Lực lượng khổng lồ vẫn đẩy hai cánh tay của hắn

hướng về sau lui bước, lui không thể lui phía dưới rốt cục chống đỡ tựa ở trên lồng ngực.

“Ừm! ! !”

Kêu đau một tiếng từ Bàng Ban khóe miệng thoát ra, cho dù là hắn gắt gao cắn răng, cũng vô pháp ngăn cản đạo này rên thanh âm từ hàm răng bên trong tiết lộ ra ngoài. Gần như đồng thời, tại đạo này tiếng rên rỉ qua đi, vô hình kình lực xuyên qua hắn hết thảy ngăn cản từ 2 tay cắm thẳng ngực thấu thể mà qua.

Sau lưng ngân sắc áo choàng bay giương đứt gãy, trực tiếp ném nơi xa, rơi vào trên mặt đất. Cả người thì là dưới một kích này lui lại 10 trượng, dưới chân thì là lưu lại 2 đầu rãnh sâu hoắm.

“…”

Máu tươi rơi xuống, đã thất khiếu chảy máu Bàng Ban cúi đầu nhìn xem trước ngực, bên ngoài đồng hồ nhìn không thấy mảy may vết thương, nhưng hắn hết sức rõ ràng da mình cơ bắp dưới xương cốt tại thời khắc này đến tột cùng gặp cái dạng gì khủng bố trọng thương. 2 tay đứt gãy, thể nội khung xương đã lít nha lít nhít hiện ra mạng nhện đồng dạng vết rạn.

Một thân cứng rắn như sắt xương cốt tại lúc này biến thành 1 cái che kín vết rách đụng một cái liền nát đồ sứ, như thế tình huống để Bàng Ban ở thời điểm này chỉ có thể tán thưởng 1 câu: “Thật mạnh!” Cùng kia tràn ngập ở trong lòng bừng tỉnh đại ngộ cảm xúc.

Tất cả mọi người nghĩ xấu, đều đoán sai.

Hắn như thế.

Nhữ Dương Vương phủ cũng là như thế.

Trước mắt tên này vì Nhạc Duyên 'Thiếu niên' xuất hiện, nói cho Bàng Ban một sự thật. Đó chính là lúc trước xuất hiện tại Nhữ Dương Vương phủ trực tiếp ở trước mặt giết chết huyền minh Nhị lão tóc trắng đạo sĩ cùng trước mắt 'Thiếu niên' căn bản cũng không phải là 1 người.

Hai chiêu phía dưới, Bàng Ban đã khẳng định trước mắt cái này 'Thiếu niên' chính là kia trong truyền thuyết Nhạc Duyên, bởi vì đối phương kia một thân công lực cùng võ công cảnh giới quả thực không giống người tất cả, mà kia tóc trắng đạo sĩ bất quá là mượn dùng cái tên này mà thôi, từ đó nhiễu loạn tầm mắt của bọn hắn.

Đây là đạo môn âm mưu.

Mà dưới mắt trong thiên hạ đạo môn có thể có như thế năng lực đạo sĩ chỉ sợ chỉ có một nhân tài có khả năng.

Đó chính là Võ Đang Trương Tam Phong.

Ai nói lão đạo sĩ liền nhất định là lão nhân! ! !

Bàng Ban là người thông minh tuyệt đỉnh, tại ngắn ngủi một nháy mắt cũng đã nghĩ rõ ràng quá nhiều đồ vật. Rất hiển nhiên, Võ Đang đã cùng cái này Nhạc Duyên đạt thành hợp tác, một mực không có cái gì động tác

đạo môn tại thời khắc này rốt cục bắt đầu ngo ngoe muốn động.

Mà lại Minh giáo chính là Nguyên đình địch nhân lớn nhất.

Nó đủ để khuấy động Nguyên đình thống trị.

Trừ cái đó ra, Bàng Ban trong lòng còn bịt kín tầng 1 hối hận cảm xúc.

Người trước mắt võ công thực tế là quá mức vượt qua hắn bất ngờ, chỉ sợ phá toái hư không người cũng không có người trước mắt tới khủng bố, cái này khiến Bàng Ban căn bản cũng không có nghĩ tới. Nghĩ mãi mà không rõ đạt tới cảnh giới kia vì sao còn có thể dừng lại trên đời này, Bàng Ban chỉ cảm thấy mình lần này bái sơn thực tế là 1 kiện quá mức chuyện ngu xuẩn.

Dùng tuyệt đỉnh cao thủ quá luận chứng con đường của mình, vốn là biện pháp không tệ. Nhưng nếu nói tìm 1 cái mạnh quá mức người đến nghiệm chứng, như vậy ý nghĩ này liền sẽ chỉ biến thành 1 kiện tự mình chuốc lấy cực khổ chuyện ngu xuẩn, thậm chí lại biến thành tự tìm đường chết.

Lần này nếu là có thể còn sống lời nói, hắn Bàng Ban tất nhiên quyết định về sau nếu là tại có ý tưởng này, nhất định sẽ lựa chọn 1 cái cùng tự thân không kém nhiều người mới có thể, thậm chí là 1 cái có thể làm cho mình nhìn xem trưởng thành người mới có thể.

Ngắn ngủi một nháy mắt, Bàng Ban não hải bên trong

liền toát ra vô số ý nghĩ.

“Chiêu thứ ba!”

Đúng lúc này, Nhạc Duyên thanh âm lại lần nữa vang lên, thanh lãnh tiếng nói tựa như địa ngục thì thầm tại Bàng Ban bên tai quanh quẩn, giờ khắc này rốt cục để Bàng Ban sắc mặt triệt để đại biến. Không có thời gian đi xử lý tự thân thương thế, đi để ý trên gương mặt máu tươi, Bàng Ban biết 1 chiêu này đem quyết định sinh tử của mình.

Nhưng mà ——

Thần sắc ngưng trọng tới cực điểm Bàng Ban cũng không có đợi đến quyết định mình sinh tử chiêu thứ ba. Tại đối phương sắp xuất thủ thời điểm, tựa hồ bởi vì chuyện gì thất thần, cái này khiến Bàng Ban tại trong tuyệt vọng bắt đến một tia chạy trối chết sinh cơ.

Không để ý tự thân thương thế, Bàng Ban vận khởi Ma môn tuyệt cảnh pháp môn, trong lúc đó bộc phát ra tiềm lực khủng bố, vận chuyển khinh công mấy cái lên xuống ở giữa liền đi mấy trăm trượng khoảng cách, biến mất tại trên đường chân trời.

“…”

Không để ý đến Bàng Ban thoát đi, Nhạc Duyên sắc mặt tại thời khắc này cơ hồ lạnh dọa người, cho dù là liệt liệt viêm ngày phía dưới cũng làm cho Minh giáo những người khác cảm nhận được vô biên băng lãnh, để người nhịn không được rùng mình một cái. Khóe mắt quét nhìn

nhìn lướt qua Bàng Ban thoát đi phương hướng, Nhạc Duyên xoay người, dọc theo đường cũ lên núi đỉnh đi đến: “Ta tại Quang Minh đỉnh chờ ngươi cho ta một hợp lý giải thích.”

Như một trận hàn phong gào thét mà qua, ở đây một đám Minh giáo cao tầng không rõ ràng cho lắm, sững sờ nhìn trước mắt cái này nhanh quay ngược trở lại mà dưới tràng diện.

Đã chấn kinh trước đó kia giao phong một màn, cũng kinh ngạc hiện tại biến hóa.

Kia giao phong mặc dù để Minh giáo một đám cao tầng không cách nào hoàn toàn thấy rõ, nhưng cũng làm cho một đám cao thủ cảm nhận được mấy điểm trước kia bọn hắn không có sờ được đồ vật. Trong lúc nhất thời, tương đối chú trọng võ đạo một đoàn người cũng bắt đầu rơi vào trầm tư, trong lòng bên trong phân tích mình thu hàng.

Ngược lại là nghĩ càng nhiều ống sắt đạo trưởng Trương Trung, Lưu Cơ cùng Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti bọn người thoáng chút đăm chiêu nhìn xem kia hướng trên núi đi Nhạc Duyên bóng lưng.

Bọn hắn có thể cảm thụ ra, Nhạc giáo chủ sinh khí.

Từ xuất hiện tại trong tầm mắt của bọn hắn, lợi dụng vô địch tư thái mà đến, đứng trước bất cứ chuyện gì cũng sẽ không người tức giận ở thời điểm này sinh khí.

Là ai có thể gây cái này Nhạc giáo chủ giận dữ như vậy

Vừa mới trận chiến kia vô tật mà chấm dứt, hiển nhiên là có người từ đó cản trở.

Hồi tưởng lại trước đó Nhạc Duyên kia nói ra kỳ quái lời nói, ở thời điểm này bọn hắn đã khẳng định cái này xuất hiện tại Quang Minh đỉnh không chỉ là kia Ma Sư cung Bàng Ban, còn có 1 cái Nhạc Duyên quen thuộc người. Chẳng lẽ là như trước đó kia 2 cô gái đồng dạng

Chỉ là mọi người 4 mắt quét nửa ngày, cũng không có phát hiện bất cứ người nào ảnh, cuối cùng chỉ có thể đi theo lên núi đi.

Chỉ có đi tại sau cùng Lưu Cơ tại chuyển qua giao lộ một sát na kia bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn thấy một bóng người xuất hiện tại cuối tầm mắt.

Một bộ áo bào đỏ.

Một người đầu trọc.

Nhìn thân hình tựa hồ là 1 cái đồng tử bộ dáng, tại phía sau của đối phương còn đeo 1 kiện dùng tơ lụa bao vây lấy sự vật, nhìn kia hình dạng bộ dáng tựa hồ là 1 thanh vũ khí.

Đồng tử tựa hồ cũng phát giác được Lưu Cơ ánh mắt, nhặt hoa cười một tiếng, đi 1 cái Phật lễ về sau, sau đó liền quay người biến mất không thấy gì nữa.

Đây là! ! !

Phật môn người

Không, xác thực nói là Tây vực lạt ma!

2 mắt khẽ híp một cái, Lưu Cơ trong lòng rất là kinh ngạc, cảnh giới như thế chỉ sợ chỉ có cái kia trong truyền thuyết linh đồng chuyển thế hoặc là Lạt Ma mới có thể có khả năng như thế.

Tây vực lạt ma cũng bước vào bên trong nguyên phân tranh sao

“Ha ha!”

Lưu Cơ trong tay quạt lông có chút lay động, tự nhủ: “Thế cục này càng ngày càng loạn.”

“Giáo chủ…”

“Xem ra trảm long có khả năng muốn so trong tưởng tượng đơn giản bên trên một chút.”

Tâm tư định ra, Lưu Cơ liền cũng không quay đầu lại dọc theo trên đường núi. Độc lưu lại một đám Minh giáo đệ tử còn tại đối lại trước giao chiến kết quả nghẹn họng nhìn trân trối.

Không đề cập tới tình huống nơi này, Bàng Ban tại đại thương nguyên khí đào vong về sau, tại đại khái xác định sau khi an toàn, người lúc này mới ngừng lại.

Bước chân dừng lại, đứng vững người chính là trực tiếp phun ra một chùm huyết vụ.

“Khụ khụ…”

Ngay cả tiếp theo ho khan mấy tiếng, trải nghiệm lấy miệng bên trong mùi máu tươi cùng bộ này thân thể bị trọng thương, Bàng Ban còn chưa cười khổ lên tiếng, liền lại cảm giác sau lưng truyền đến một trận phong thanh. Sắc mặt đại biến phía dưới, Bàng Ban đột nhiên quay đầu, vận khởi tàn hơn lực lượng 1 chưởng oanh ra.

Chưởng kình đánh hụt, không có ngăn đến phong thanh mảy may.

Bàng Ban nhìn thấy chỉ có 1 đạo màu đỏ từ trước mắt chợt lóe lên, cái trán có chút tê rần, mắt tối sầm lại, cả người liền đứng ở nguyên địa không nhúc nhích.

Nếu như người chết.

…

—

—

—

Chương 47 : Ưng Duyên đến, nhân duyên lên (thượng)

Cô cô cô…

Gió lạnh tập qua, mang theo một tia làm người ta sợ hãi ý lạnh. Trong gió thì là quanh quẩn một chút dã thú kì lạ tiếng gào thét.

“Phốc!”

Vừa mở mắt, Bàng Ban liền không tự chủ được nhổ một ngụm máu đen, sặc người mùi máu tươi chỉ một thoáng tràn ngập ra. Nhíu lại mày kiếm, Bàng Ban liếc nhìn kia trên đất cục máu, liền không có để ý, hắn càng nhiều lực chú ý đều vẫn là đặt ở 4 phía.

Nhìn bề ngoài không có gì, trên thực tế giờ khắc này Bàng Ban đã khẩn trương đề phòng tới cực điểm, sắc mặt càng là khó coi tới cực điểm. Nhắm lại 2 mắt tinh quang lấp lóe, nhìn qua lại là cho người ta một loại thất thần cảm giác. Não hải bên trong thì là đang không ngừng chiếu lại lấy trước đó tràng cảnh.

Thật lâu, Bàng Ban đắng chát nở nụ cười.

Từ hắn bái Mông Xích Hành vi sư về sau, tại hắn Bàng Ban trong đời nhân vật lợi hại nhất tự nhiên là sư tôn của hắn, mà tại hắn một thân « giấu mật trí năng sách »

đại thành về sau, càng là đạt tới nó sư tôn Mông Xích Hành không có đạt tới cảnh giới. Trên võ đạo có thể nói là trò giỏi hơn thầy, xuất sư chính là tung hoành vô địch. Dù cho là bị hoàng thất mời rời núi, đi đối phó cái kia trong truyền thuyết người thời điểm, Bàng Ban cũng không có chút nào e ngại, nhưng cũng là mang theo muốn cùng Trương Tam Phong luận đạo tâm tư.

Cho nên hắn là lấy cái này tư thái tới bái phỏng Minh giáo.

Nhưng cái này tự tin lại là vào hôm nay bị liên tiếp đánh vỡ 2 lần.

Đúng thế.

2 lần.

Nghe danh không bằng gặp mặt, gặp mặt càng hơn nghe danh.

Lần này, để Bàng Ban tựa như trở lại từng tại nhìn thấy gia sư Mông Xích Hành thời điểm, kia tối nghĩa như thần uy tràng cảnh. 3 chiêu, vẻn vẹn 3 chiêu, liền đem hắn Bàng Ban triệt để đánh vào tuyệt cảnh, suýt nữa bỏ mình tại chỗ.

Nếu như không phải nửa đường người kia thất thần, chỉ sợ hắn hôm nay liền về không được.

Thế nhưng là cái này hiểm trốn cũng không có để Bàng Ban có bất kỳ mừng rỡ chi tình, bởi vì kia theo sát mà đến bóng người màu đỏ thì là lại lần nữa đánh vỡ hắn tự

tin.

Nói thật cùng trong truyền thuyết quyết đấu, cho dù là trực tiếp đánh vỡ Bàng Ban kia vô địch tâm thái, nhưng là cũng không phải là biểu thị hắn liền không có mảy may thu hàng, có thể từ kia 3 chiêu bên trong trốn mệnh đến, Bàng Ban tự nhiên là có nhất định thu hàng.

3 chiêu, đơn giản nhưng lại không đơn giản chiêu thức.

Để Bàng Ban sờ đến hắn muốn chạm đến một tia đồ vật, có lẽ người kia đến phá toái hư không cảnh giới. Nếu như chỉ cần bình yên trở về, Bàng Ban tự nói có thể từ cái này giao phong ở bên trong lấy được thu hàng đến tiến thêm một bước, nhưng tiếp xuống cái kia đạo thứ 2 bóng người màu đỏ lại là trở thành đè sập sau cùng kia một cọng rơm.

Bóng người màu đỏ…

Tay phải không tự chủ được sờ sờ cái trán, không có phát hiện phía trên kia có vấn đề gì, mình cũng vận công kiểm tra qua, trừ bỏ nhận trọng thương bên ngoài, cũng không có phát hiện những vấn đề khác. Nhưng chính là cái này không có phát hiện vấn đề, để Bàng Ban có một loại khẩn trương cùng lo lắng.

Cái này lo lắng so với đối mặt Minh giáo giáo chủ thời điểm càng sâu.

Hắn có một loại cảm giác, kia bóng người màu đỏ tại trên người mình chỉ sợ là giở trò gì. Có thể để Bàng Ban tuyệt vọng lại là không phát hiện được cái gì.

Lần thứ 1, để Bàng Ban đối tự thân võ học võ đạo sinh ra thái độ hoài nghi.

Suy nghĩ đã lên, có thể xưng trí mạng.

Chẳng lẽ « giấu mật trí năng sách » thật không đạt được cảnh giới kia sao

Hôm nay đã phát sinh hết thảy, đều nói cho Bàng Ban một cái đạo lý, tự thân võ học « giấu mật trí năng sách » có khả năng đến cao độ. Dù là hắn đã đem nó tu đến Mông Xích Hành không có đạt tới cảnh giới, nhưng vẫn là đối mặt người kia vậy mà không thể chống đỡ một chút nào.

Võ học là có hạn mức cao nhất.

4 đại kỳ thư tục truyền đều có có thể đạt tới phá toái hư không năng lực, nhưng tại cái này vô số năm qua Bàng Ban cũng chỉ nghe nói chiến thần đồ lục cùng Thiên Ma sách để người đạt tới phá toái hư không ví dụ, mà Từ Hàng Tĩnh trai kiếm điển cùng đạo môn Trường Sinh quyết nhưng không có.

Không nói đây là bởi vì tu tập người tư chất nguyên nhân hoặc là cái khác, Bàng Ban đã khẳng định mình đạt tới « giấu mật trí năng sách » có khả năng đạt tới hạn mức cao nhất. Liền như là Thái tổ trường quyền đồng dạng, « giấu mật trí năng sách » hạn mức cao nhất quyết định hắn cao độ.

Riêng lấy « giấu mật trí năng sách », hắn không có có

thể lại lần nữa đứng tại trước mặt đối phương dũng khí.

Trong thoáng chốc, Bàng Ban trước mắt tựa hồ hiển hiện Mông Xích Hành đã từng khuyên bảo hắn câu nói kia.

“Đạo tâm chủng ma!”

Thì thầm lặp lại một tiếng, Bàng Ban nghiêm mặt, tựa hồ dưới đáy lòng dưới 1 cái gì quyết định, cả người tinh khí thần bày biện ra một loại thẳng tiến không lùi quyết tuyệt: “Nhạc Duyên.”

Không phá thì không xây được!

Võ đạo người, há có thể khiếp nhược tránh lui

Quay đầu lại, lại lần nữa nhìn ra xa một chút Quang Minh đỉnh phương hướng, Bàng Ban cái này liền cố nén thương thế cũng không quay đầu lại rời đi.

Hồi lâu.

Gió lạnh lại lần nữa đánh tới.

Cuốn lên một mảnh lá rách, đem kia tràn ngập trong không khí một chút lưu lại mùi máu tươi quét sạch sành sanh.

Mà vừa lúc này, chẳng biết lúc nào xuất hiện một bóng người.

Vóc dáng kiều nhỏ, màu đỏ tăng bào trong gió không

ngừng cổ vũ lấy, rõ ràng là 1 cái non nớt lạt ma. Đồng tử ánh mắt ung dung, một đôi thanh tịnh trong con mắt phản chiếu lấy phương xa hết thảy. Ánh mắt cuối cùng, chính là Bàng Ban biến mất phương hướng.

“Cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp.”

Chắp tay trước ngực, tiểu lạt ma trầm giọng nói: “Ngươi ta lần sau hữu duyên gặp lại.” Lời nói rơi xuống, ngâm một tiếng phật hiệu về sau, tiểu lạt ma liền tại gió lạnh bên trong quay đầu xong hướng Quang Minh đỉnh phương hướng chậm rãi đi đến.

…

Quang Minh đỉnh.

Một phen chiến đấu vô tật mà chấm dứt.

Cũng không hề hoàn toàn thần phục một đám Minh giáo cao tầng, giờ phút này không biết tại riêng phần mình đáy lòng đánh lấy cái gì chú ý. Duy nhất lại lần nữa để bọn hắn khẳng định chính là nhà mình cái này tân giáo chủ võ công đã đạt tới quỷ thần khó lường tình trạng.

Ma Sư cung Bàng Ban là người phương nào

Tại Lưu Cơ sư huynh đệ giải thích xuống, không rõ lắm người tự nhiên là minh bạch cái này xuất từ Mạc Bắc người của Ma môn khủng bố.

Có thể để cho một đám Minh giáo cao tầng sinh ra ếch ngồi đáy giếng chi niệm người tất nhiên là không đơn

giản.

Nhưng chính là Ma Sư cung Bàng Ban, thật là tại Nhạc Duyên trên tay kém chút ngay cả 3 chiêu đều không đi qua. Loại kết cục này không thể nghi ngờ để rất nhiều tâm tư người tràn ngập tuyệt vọng, thí dụ như Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti, nàng đã cảm thấy chỉ sợ mình hai mẹ con chỉ sợ đã vô triệt để thoát thân khả năng.

Tử Sam Long Vương sắc mặt biến hóa rất nhỏ, cũng không có đào thoát Lưu Cơ ánh mắt.

Về phần quang minh tả sứ Dương Tiêu thì là không có chút nào biến hóa, tựa hồ hắn tâm tư càng nhiều không phải tại cái này bên trong, mà là tại nữ nhi của mình Dương Bất Hối cùng Kỷ Hiểu Phù trên thân. Về phần những người khác… Biểu tình biến hóa toàn bộ bị Lưu Cơ thu nhập trong mắt, quạt lông chập chờn không có ai biết hắn đang suy nghĩ gì, trừ bỏ sư huynh của hắn bên ngoài.

Tùy ý cảm nghĩ vài tiếng về sau, một đám Minh giáo cao tầng riêng phần mình trở lại gian phòng của mình.

Gian phòng.

Nhạc Duyên an tĩnh ngồi ngay ngắn ở trước bàn, tay cầm chén rượu, không nói một lời.

Bạch ngọc làm chén rượu đã sớm thêm đầy rượu ngon, rượu trong chén giờ phút này đang phát ra mê người mùi rượu, chỉ bất quá Nhạc Duyên ở thời điểm này không có bất kỳ cái gì uống rượu tâm tư.

Nhìn không chuyển mắt nhìn chằm chằm chén rượu bên trong rượu, Nhạc Duyên tại thất thần.

Hắn đang chờ.

Chờ người kia đến.

Rất nhanh.

Nhạc Duyên muốn chờ người đến.

Đối với người tới mà nói, Quang Minh đỉnh liền như là mình cung điện Potala, cùng nhà mình đồng dạng thùng rỗng kêu to.

Trong tiếng kẹt kẹt, cửa phòng bị chậm rãi đẩy ra.

Cùng lúc đó.

Nhạc Duyên cũng để ly rượu xuống, xoay người, ánh mắt nhìn về phía người tới.

Một thân chói mắt màu đỏ tăng bào.

Cái đầu phảng phất giống như đồng tử.

Còn có kia để Nhạc Duyên cảm thấy chướng mắt vô cùng đầu trọc.

Trước mắt đồng tử bộ dáng lạt ma, chính là Nhạc Duyên muốn chờ đợi người, cũng là hắn cùng Mạc Sầu trực hệ hậu nhân.

Truyền Ưng… Không, Nhạc Ưng nhi tử.

Ưng Duyên.

—

—

—

Chương 48 : Ưng Duyên đến, nhân duyên lên (trung)

1 cao.

Trùn xuống.

Một ngước đầu nhìn lên, một ở trên cao nhìn xuống.

Giao hội ánh mắt cũng không có giữa không trung chạm nhau, ngược lại là lẫn nhau bỏ lỡ, riêng phần mình rơi vào lẫn nhau trên thân. Ưng Duyên ánh mắt thanh tịnh như nước, ánh mắt dừng lại tại trước mắt cái này xem ra trẻ tuổi qua điểm trên người thiếu niên, mà Nhạc Duyên ánh mắt cũng không có tại Ưng Duyên trên mặt dừng lại quá lâu, càng nhiều hơn là dừng ở Ưng Duyên kia một đầu cọ sáng vô cùng trên đầu trọc, phía trên mấy cái giới ba quả thực để Nhạc Duyên cảm thấy có như vậy một chút chướng mắt hương vị. Nhất là tại ánh nắng chiếu rọi xuống, càng làm cho Nhạc Duyên chỉ cảm thấy khóe mắt tại có chút run rẩy.

Đây coi là cái gì

Cho dù là Nhạc Duyên đã sớm biết Ưng Duyên thân phận, nhưng tại hắn chân chính gặp phải thời điểm, lại ngạc nhiên phát hiện cỗ này tồn tại mình tâm tức giận cảm xúc tại thời khắc này đã sớm biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó chính là một loại nói không nên lời

cảm khái. Tại cổ họng dạo qua một vòng lời nói đi tới miệng miệng về sau, lại không tự chủ được đổi thành ý khác: “Vì sao muốn cứu kia Bàng Ban tính mệnh đừng nói Phật môn kia ngu muội từ bi đã thẩm thấu đến ngươi xương bên trong.”

“Từ bi, không phải ngươi dạng này dùng.”

Đối mặt Nhạc Duyên kia gõ lời nói, Ưng Duyên cũng không có như cùng Phật môn cao tăng bắt đầu dùng Phật pháp đến biện, lại nói bản thân hắn cũng không thuộc về bên trong nguyên Phật môn, mà là thuộc về cung điện Potala. Cho nên, đối mặt mình cái này xem ra so với mình hiện tại bộ dáng còn lớn hơn không được bao nhiêu tổ phụ, Ưng Duyên nói thẳng ra mình tâm tư.

1 nén hương sau.

Nhạc Duyên nghiêng đầu, ánh mắt chớp lên, trên dưới không ngừng đánh giá Ưng Duyên.

Từ Ưng Duyên trả lời bên trong, Nhạc Duyên nghe ra tính toán của đối phương, hắn muốn dùng bên cạnh làm 1 cái trong lòng thiết tưởng thí nghiệm. Đang nghe đối phương như vậy một mặt phật gia từ bi nói ra tâm ngoan thủ lạt ý nghĩ về sau, Nhạc Duyên cũng không có cái gì bất mãn, ngược lại là có một loại tâm tình thoải mái cảm giác.

Đó là một loại mong con hơn người cảm khái!

Cho dù đối phương chỉ là cháu trai.

Cái này suy nghĩ bất quá tại não hải bên trong có chút chuyển động một vòng về sau, Nhạc Duyên cũng đã đưa nó từ trong đó đơn độc đem ra, não hải bên trong lại lần nữa hồi tưởng nhìn thấy Minh Không cùng Nguyệt nhi thời điểm, tại đối so trước mắt cháu trai Ưng Duyên, Nhạc Duyên cũng không thể không tán thưởng cái này tử cùng nữ phân biệt.

Bất quá Nhạc Duyên chỉ là có chút cảm khái một chút, ánh mắt lại lần nữa dừng ở Ưng Duyên trên thân.

Lấy hiện tại Ma môn Ma Sư Bàng Ban làm mồi tới thử nghiệm trong lòng tưởng tượng, đủ thấy nó ý chí ở thời đại này người mà nói có thể nói hiếm thấy. Chỉ bất quá Nhạc Duyên lại là tại Ưng Duyên lời nói bên trong cảm nhận được đối phương cũng không có nói ra trong lòng chân chính ý nghĩ.

Đi dạo ngữ

Không!

Đây chẳng qua là còn chưa nói hết chưa hết lời nói.

Nhạc Duyên cảm thụ ra, Ưng Duyên chưa hết lời nói mới là hắn mục đích thực sự. Mà lại, vô cùng có khả năng mục đích này chỉ sợ cùng mình có quan hệ.

Về phần đánh vỡ nồi đất hỏi đến tột cùng vậy căn bản không cần thiết.

Thu hồi ánh mắt, Nhạc Duyên ánh mắt dời xuống, tại trên người Ưng Duyên dừng lại trong chốc lát về sau,

cuối cùng vẫn là lấy tổ phụ thân phận hỏi thăm về những chuyện khác đến, liên quan tới Nhạc Ưng, liên quan tới Xích Luyện tiên tử sự tình. Trong ngôn ngữ, tổ tôn 2 người nói chuyện rất là lạnh nhạt.

Không có gia đình bình thường náo nhiệt cảm động, giữa hai bên chỉ có lạnh nhạt, bình thản như nước lạnh nhạt.

“Ha ha, không hổ là ta Nhạc Duyên cháu trai.” .

Thế nhưng là, Nhạc Duyên ngữ khí ở thời điểm này đột nhiên chuyển biến, hỏi ra 1 câu để Ưng Duyên sắc mặt đột biến lời nói đến: “Ngươi nhận qua tổn thương, còn tự phế qua võ công, đến cùng là ai để ngươi như thế sợ hãi “

“! ! !”

Ưng Duyên chỉ cảm thấy giật mình trong lòng, dù chưa ngẩng đầu, kia ném xuống đến ánh mắt tựa hồ muốn nhìn thấu thân thể của mình toàn bộ trong trong ngoài ngoài. Cho dù ở trên núi đến thời điểm, Ưng Duyên đã có chuẩn bị tâm tư đầy đủ, nhưng tại một câu nói kia dưới, vẫn cảm nhận được một cỗ không thể giải thích áp lực tới. Chỉ bất quá những ý nghĩ này chỉ ở não hải bên trong chợt lóe lên, đang muốn mở miệng thời điểm, nhưng lại nghe đỉnh đầu truyền đến Nhạc Duyên kia đạm mạc không có chút nào tình cảm thanh âm.

Dù là đối phương là mình thân tổ phụ, Ưng Duyên tại thời khắc này cũng không cảm giác được mảy may ấm áp.

Giờ khắc này, đối phương không còn là tổ phụ của mình, mà là Minh giáo cao cao tại thượng giáo chủ… Không, là nhìn xuống thế gian này lạnh lùng tiên thần.

“Không cần giải thích.”

“Bởi vì ngươi trạng thái này cũng không phải lần thứ 1 mới gặp, thực tế là quá quen thuộc.”

“Úc, tại cung điện Potala kia bên trong, ngươi trạng thái này tựa như là có cái rất có ý tứ xưng hô.” Nhạc Duyên thấy Ưng Duyên vẫn là trước núi thái sơn sụp đổ mà mặt không đổi sắc, hay là yên tĩnh vô cùng ngồi ngay ngắn ở đó bên trong, có này tâm tính Nhạc Duyên cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, mà là tiếp tục nói: “Ngươi cái bộ dáng này để ngươi tổ mẫu rất tự trách…”

Một nữ nhân tự trách áy náy sẽ như thế nào

Nhất là nữ nhân này hay là 1 cái kiên cường tính tình thời điểm, thêm nữa tên của nàng gọi lý Mạc Sầu lúc, còn lại không nói xong lời nói không cần nói cũng biết, đến bây giờ còn ẩn ẩn làm đau ngực chính là chứng cứ rõ ràng.

“Chỉ là…”

Nhạc Duyên tựa hồ nghĩ đến cái gì, không tự chủ được thán một tiếng, lạnh lùng ngữ khí bên trong rốt cục xuất hiện một tia lưu động biến hóa, “Nếu là Trinh Trinh cùng Khấu Trọng Tử Lăng 3 người bọn họ nếu là nhìn thấy bát hoang duy ngã độc tôn công bị cần làm Phật môn

đến giả thần giả quỷ, chỉ sợ bọn họ sẽ bị ngươi cái này vãn bối tức chết!”

Tại thời khắc này, một mực không có bất kỳ cái gì biểu tình biến hóa Ưng Duyên rốt cục sắc mặt xuất hiện biến hóa.

Phải biết Ưng Duyên tại nhìn thấy trong truyền thuyết tổ phụ Nhạc Duyên thời điểm, cũng là tâm bình khí hòa, nhưng tại giờ khắc này tâm tình của hắn xuất hiện chấn động kịch liệt, nhất là cái kia tên xuất hiện thời điểm ——bát hoang duy ngã độc tôn công!

Hiện tại cung điện Potala chân chính áp đáy hòm trấn phái tuyệt học, kia nghịch chuyển sinh tử bệnh lão, đủ để nhìn ra trường sinh bí mật tuyệt học, cho dù là Mật tông tinh thần kỳ công biến thiên kích địa cũng không cách nào cùng sánh vai.

Mà Ưng Duyên trạng thái này tại có 1 cái kì lạ xưng hô, đó chính là chuyển thế linh đồng.

Lần đầu tiên, Nhạc Duyên cũng đã phát hiện Ưng Duyên trên thân chỗ kỳ lạ.

Hắn trạng thái này cùng đã từng Trinh Trinh nữ đồng trạng thái cơ hồ không khác nhau chút nào. Duy nhất khác biệt chính là Ưng Duyên trên thân ít đi rất nhiều mùi máu tanh. Không chỉ có như thế, Nhạc Duyên càng là từ Ưng Duyên trên thân cảm nhận được biến thiên kích địa khí tức.

Đã đã có biến thiên kích địa, như vậy…

Nhạc Duyên ánh mắt tại Ưng Duyên kia óng ánh sáng long lanh, tựa như hài nhi đồng dạng non mềm trên da mặt khẽ quét mà qua, lúc này mới nói tiếp: “Nghĩ đến Mật tông tuyệt học long tượng bàn nhược công chỉ sợ đã bị ngươi tu tập đến xưa nay chưa từng có tầng thứ 13 đi” ngữ khí tuy là nghi hoặc, nhưng ý tứ thật là cực kì khẳng định.

“Như vậy vấn đề đến…”

“Lấy ngươi có thể vì đã sớm có thể vỡ vụn, lại vì cái gì sẽ lưu tại cái này bên trong “

Nói xong, Nhạc Duyên liền không lên tiếng nữa, chỉ là lẳng lặng nhìn mình được thế nhân xưng là chuyển thế linh đồng cháu trai.

Đây là một vấn đề, nhưng lại là rất nhiều vấn đề.

Nhạc Duyên không hỏi Ưng Duyên như thế nào được đến bát hoang duy ngã độc tôn công, phải biết lúc trước linh thứu cung lưu lại vô số tuyệt học, lại duy chỉ có không có linh thứu cung chân chính trấn phái tuyệt học bát hoang duy ngã độc tôn công, môn công pháp này bị Nhạc Duyên đặt ở một nơi khác.

Cũng không có điểm ra chuyển thế linh đồng vấn đề, bởi vì giấu truyền linh đồng khởi nguyên thời gian chính là đến từ bắc tống thời kì cuối, đúng là hắn Nhạc Duyên trải qua thời đại kia.

Về phần chuyển thế linh đồng số lượng đông đảo

Đó bất quá là vì che giấu tai mắt người, thật thật giả giả mà thôi. Bởi vì lấy bát hoang duy ngã độc tôn công năng lực, như vậy cái gọi là chuyển thế linh đồng từ đầu tới đuôi bất quá chỉ có 1 cái.

Cho đến giờ phút này, tại nhìn thấy cháu của mình Ưng Duyên thời điểm, 1 cái đột ngột mà đến nghi hoặc cùng mâu thuẫn đã tại Nhạc Duyên trong lòng bay lên.

Hắn cần một đáp án.

Mà đáp án này chỉ sợ liền xuất từ Ưng Duyên trên thân.

—

—

—

Chương 49 : Ưng Duyên đến, nhân duyên lên (hạ)

Gió lạnh tập qua.

Tại sức gió dưới, nguyên bản đóng chặt lại cửa sổ tại trận này gió mát bên trong bị thổi ra, phát ra lạch cạch một tiếng. Mà tại đạo thanh âm này ảnh hưởng dưới, gian phòng bên trong nguyên bản nặng nề như là chì bầu không khí cũng có chút buông lỏng.

Có lẽ nhìn thấy cơ hội, kia phất qua gió lạnh tựa như nhìn thấy khe hở đồng dạng toàn bộ dọc theo cửa sổ mở ra khe hở phòng nghỉ ở giữa bên trong chui vào, chỉ là cái này vừa tiến vào thuận tiện như đụng vào 1 đạo nhìn không thấy vách tường đồng dạng, đánh vào phía trên chuyển một vòng tròn nhi về sau, gió lạnh lại dọc theo lúc đến đường trở lại trở về. Sinh ra lực đạo khiến cho cửa sổ không ngừng vuốt một bên vách tường, phát ra liên tiếp không ngừng tiếng vang.

Sau đó ——

Có lẽ là cái này không ngừng đôm đốp âm thanh nhiễu để cho người phiền lòng ý loạn, chỉ thấy một cỗ hấp lực truyền ra, kia không tách ra hợp cửa sổ lập tức quan tới, kịch liệt như thế động tác, thật là không có phát ra cái gì tiếng vang tới.

“…”

Nơi xa, nhìn cái này kỳ quỷ một màn Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti chẳng biết lúc nào đã sớm dừng lại cước bộ của mình, nguyên bản tâm tư đã sớm không cánh mà bay. Một đôi lớn mà sáng tròng mắt màu đen nhìn chòng chọc vào đột nhiên đóng chặt cửa sổ, ánh mắt không có chút nào dự định di động dự định.

Mặt không đổi sắc, chỉ có Đại Khỉ Ti kia trong nháy mắt co lại thành lỗ kim lớn nhỏ con ngươi mới cho thấy Tử Sam Long Vương giờ khắc này tâm tình.

Ở trước mặt nàng, đứng chính là nàng Đại Khỉ Ti nữ nhi tiểu Chiêu.

Chỉ là lúc này Tử Sam Long Vương một cánh tay ngọc chính gắt gao che lấy mình nữ nhi miệng, khiến cho tiểu Chiêu không cách nào phát ra cái gì thanh âm tới. Đồng dạng, so với Dương Tiêu nữ nhi Dương Bất Hối muốn hiểu chuyện càng nhiều tiểu Chiêu cũng không có cô phụ mẫu thân mình, gắt gao cắn môi, dùng một cái tay nhỏ che lấy Dương Bất Hối miệng, cố gắng đè thấp thanh âm của nàng.

Giáo chủ gian phòng bên trong có người!

Cho dù là 2 cái tiểu nữ hài nhi tại thời khắc này cũng nhìn ra, lại càng không cần phải nói đứng ở phía sau Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti.

Có người, hơn nữa còn không phải Minh giáo người!

Đây là Đại Khỉ Ti trong lòng phân tích ra được đáp án.

Để cái này họ Nhạc nhập Minh giáo, trở thành giáo chủ chính là Minh giáo những năm gần đây sai lầm lớn nhất.

Một cỗ tên là xấu hổ cảm xúc ở ngực xoay quanh, cỗ này tức giận cũng không kỳ quái, cho dù là Nhạc Duyên võ công cao tuyệt, hiếm thấy trên đời, nhưng lưu cho Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti cũng chỉ có e ngại, nhưng không có một chút xíu kính phục.

Dù sao Đại Khỉ Ti chỉ là một nữ nhân.

Hay là 1 cái đã từng điêu ngoa qua tùy hứng qua lòng dạ hẹp hòi nữ nhân.

Nàng hoảng hốt sợ hãi, nhưng tuyệt đối sẽ không tâm phục khẩu phục, nhưng cũng rõ ràng hiện tại Minh giáo nội bộ nhìn từ bề ngoài đã là bị người nhất thống, nhưng trên thực tế vẫn là chia năm xẻ bảy, so với mất đi giáo chủ đoạn thời gian đó còn muốn tán loạn. Bị người ở bên ngoài dùng lực lượng kinh khủng sinh sinh sắp tán loạn Minh giáo xoay thành một cỗ dây thừng. Chỉ bất quá bây giờ giáo chúng đều rất thức thời, phân rõ mình tình thế.

Cái này họ Nhạc sẽ là tại thấy ai

Sẽ hay không đối Minh giáo bất lợi

Không thể không nói Đại Khỉ Ti nữ nhân này tại một ít thời điểm tâm tư quả thực kỳ quái. Rời đi Minh giáo trốn qua nhiều năm như vậy, không có đối phát sinh ở Minh giáo sự tình từng có bất kỳ ý kiến, thậm chí còn dự định phái mình nữ nhi chui vào Minh giáo nội bộ lấy được

nàng mong muốn đồ vật, cái này để người ta căn bản nhìn không ra nàng đối Minh giáo có bao nhiêu yêu quý. Ngược lại là ở thời điểm này, Đại Khỉ Ti tâm tư phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Dò xét thêm vài lần, ngay tại Đại Khỉ Ti trong lòng bên trong cảm thấy phải chăng cần thiết muốn liên lạc với Minh giáo cái khác cao tầng thời điểm, đột nhiên tới một cỗ áp lực để Đại Khỉ Ti sắc mặt biến đổi lớn.

Oanh!

Vô hình tiếng vang tại Đại Khỉ Ti đầu óc bên trong ầm vang vang lên.

Trước mắt một trận hoảng hốt, Đại Khỉ Ti trong mơ mơ màng màng chỉ cảm thấy mình như có thứ gì muốn từ bản thân thân thể bên trong xông tới, muốn từ thiên linh cái chui ra ngoài… Cái kia là linh hồn ngay tại Đại Khỉ Ti dạng này cảm giác sát na, lại là lại lần nữa phát sinh biến hóa.

Một đôi kim sắc như rắn đồng dạng con ngươi trực tiếp xuất hiện tại trong đầu của nàng bên trong.

Tại Đại Khỉ Ti không tự chủ được ngẩng đầu đối đầu cái này song lạnh lùng vô tình 2 con ngươi một sát na, liền cảm giác có đồ vật gì tại nàng não hải bên trong vỡ vụn. Kêu đau một tiếng về sau, máu đỏ tươi liền dọc theo khóe miệng chảy xuôi, một giọt một giọt rơi vào tiểu Chiêu cùng Dương Bất Hối 2 cái tiểu nữ hài nhi trước mặt.

Đi!

Tỉnh táo lại Đại Khỉ Ti tại không có mảy may dũng khí đi nhìn trộm cái kia đóng chặt gian phòng bí mật, dắt lấy 2 cái tiểu nha đầu liền vội vàng rời đi!

Gian phòng.

Nhạc Duyên ánh mắt từ trên vách tường thu hồi, một lần nữa quăng tại Ưng Duyên trên thân.

Ngay tại vừa rồi, tổ tôn 2 người hơi thăm dò hạ. Hoặc là nói, đây không tính là là thăm dò, mà là vì muốn bảo thủ 1 cái không thể để cho người khác biết bí mật. Giữa 2 người khác biệt duy nhất chính là một là cứu, một là giết.

Giết người là Ưng Duyên, cứu người lại là Nhạc Duyên.

Nhạc Duyên không nói gì, cứ như vậy yên lặng nhìn xem Ưng Duyên, trong ánh mắt rất rõ ràng tỏ vẻ ra là Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti còn hữu dụng. Ngược lại là đại biểu cho giấu vực Phật môn Ưng Duyên lại là tại vừa mới thống hạ sát thủ, căn bản không gặp mảy may Phật môn từ bi.

Nếu không phải Nhạc Duyên xuất thủ ngăn cản, Ưng Duyên tinh thần kỳ công biến thiên kích địa đủ để cho Đại Khỉ Ti biến thành 1 cái người chết sống lại.

Nhưng bây giờ tình huống không cho phép bị Nhạc Duyên cưỡng ép ghép lại cùng một chỗ Minh giáo xuất hiện tình trạng như vậy, bằng không mà nói hắn kia mới

tại Minh giáo tiến hành đến một nửa kế hoạch liền sẽ bỏ dở nửa chừng, thậm chí sẽ xuất hiện phản tác dụng.

Bởi vì đối Nhạc Duyên đến nói, hắn đã đến có thể 1 người đánh thiên hạ cảnh giới, lại không cách nào 1 người quản lý thiên hạ.

Cho nên hắn cần đầy đủ nhân thủ.

“Đến!”

“Nói cho ta ngươi đáp án.”

Nhạc Duyên ánh mắt dừng ở Ưng Duyên trên mặt, tĩnh chờ lấy đối phương trả lời.

Sau một lúc lâu.

Một tiếng ‘Thôi!’ từ Ưng Duyên trong miệng mà ra: “Nhân duyên mà đến, nhân duyên mà lên, nhân duyên mà đi!” Sau đó Ưng Duyên nâng lên 2 tay, chắp tay trước ngực, 2 mắt đóng chặt, cứ như vậy yên tĩnh trở lại. Lập tức, tinh thần kỳ công biến thiên kích địa toàn lực mà ra.

Thấy thế, Nhạc Duyên cũng chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Hồi lâu…

Nhạc Duyên bỗng nhiên mở hai mắt ra, cho tới nay bình thản như nước 2 con ngươi tại thời khắc này tràn ngập kinh ngạc chi tình, “Làm sao có thể “

Lại ngẩng đầu.

Nhìn thấy chính là đã khóe miệng chảy máu Ưng Duyên.

Ngay tại vừa rồi, mình cái này cháu trai đã bị thương không nhẹ.

Lấy Nhạc Duyên chi năng cũng không thể không lại lần nữa tán thưởng cái này tinh thần kỳ công biến thiên kích địa chính là một môn hiếm thấy kỳ học, ban đầu ở Bát Sư Ba trên thân kiến thức một lần, lần này tại Ưng Duyên trên thân kiến thức đến lần thứ 2.

Tại bắt đầu Nhạc Duyên chỉ là coi là bất quá là tinh thần huyễn tượng, hiện tại xem ra chỉ sợ không phải.

Đây là một môn tu luyện tới cực hạn có thể khiến người ta nguyên thần vỡ vụn công pháp.

Bát Sư Ba còn kém bên trên một bậc, hắn cùng mình giao thủ thời điểm chỉ có thể lấy đối phương tinh thần tạo ra huyễn cảnh, nhưng Ưng Duyên thì không phải vậy.

Ngay tại vừa rồi, Ưng Duyên lấy tinh thần huyễn tượng hướng Nhạc Duyên biểu hiện ra hắn là như thế nào tại bắc tống thời kì cuối đạt được bát hoang duy ngã độc tôn công quá trình cùng chuyển thế linh đồng chân tướng. Nhưng mà, đoạn thời gian đó đã trở thành đứng sừng sững ở Ưng Duyên trước mặt hàng rào, cũng không còn cách nào trước tiến vào một phân một hào, thật giống như mặt trước cái kia đường đã bị người chặt đứt.

Điểm này xác minh Nhạc Duyên trước đó trong lòng suy đoán, tại đã từng, mình vỡ vụn nhận ảnh hưởng từ đâu mà đến, có lẽ còn không chỉ Ưng Duyên 1 cái. Nhưng chân chính để Nhạc Duyên kinh ngạc lên tiếng nguyên nhân lại không phải cái này, mà là tồn tại ở Ưng Duyên não hải bên trong một phần sợ hãi.

Hoặc là nói Ưng Duyên sợ hãi 1 người.

Một nữ nhân.

Nữ nhân này Nhạc Duyên rất là quen thuộc.

Nàng, chính là Cổ Mộ phái Xích Luyện tiên tử sư muội.

Tiểu Long Nữ.

—

—

—

Chương 50 : không thể nói cùng không dám nói

Nơi đây ngày nắng chói chang, đổi lại ngoài mấy trăm dặm, liền có thể có thể là dông tố dày đặc.

Khác biệt Minh giáo tổng đàn khô ráo âm lãnh thời tiết, tại Hoa sơn địa giới chung quanh 100 dặm, hôm nay ngược lại là 1 cái mưa bụi mịt mờ thời gian. Chỉ là những này hưởng Cán minh tắc sôn mâu bồi nhuế so mưa to càng khiến người ta cảm thấy trong lòng khó chịu.

Nhất là tại 1 người không có hảo tâm tình đi xuân đau thu buồn thời điểm.

Xích Luyện tiên tử chính là như thế, nàng bây giờ rất phiền chán, rất táo bạo.

Xác định nói là cái này hiển nhiên giáo một nhóm về sau, tâm tình của nàng liền xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất, hữu tình chuyển âm, liền giống như thời tiết này biến hóa, nhìn qua tựa như lại chuyển thành mưa to tiết tấu. Mà tâm tình biến hóa cuối cùng vẫn là biểu hiện tại Xích Luyện tiên tử phong cách hành sự bên trên.

Nàng…

Tựa hồ có trở về đã từng cái kia để trong giang hồ rất nhiều người nghe tin đã sợ mất mật Xích Luyện tiên tử bộ dáng.

Rõ ràng nhất chính là tại lúc này Hoa sơn dọc đường chỗ tao ngộ những người kia, vô luận là hung tàn người Mông Cổ, hay là chọc tới nàng người trong giang hồ, không có người nào có thể từ bàn tay của nàng dưới trốn được tính mệnh. Một đường đi qua, Xích Luyện 2 chữ danh bất hư truyền, lưu lại đều là yêu diễm đỏ.

Thân là sư tỷ lý Mạc Sầu trầm mặc về sau, bản thân lời nói liền không nhiều sư muội Tiểu Long Nữ liền càng thêm yên tĩnh.

Trên đường đi nghe nhiều nhất chớ quá là kia 4 phía quét mà qua phong thanh.

“Sư muội.”

Chợt, đi ở phía trước Xích Luyện tiên tử ngừng lại, trong tay ô giấy dầu cũng theo cổ tay nàng động tác có chút dời xuống, mặt dù bên trên ngưng kết nước mưa lập tức hóa thành một đường chiếu nghiêng xuống, tại Tiểu Long Nữ trước mắt hình thành một màn màn mưa.

Ôn hòa ánh mắt dừng ở Tiểu Long Nữ trắng nõn như mặt ngọc trứng bên trên, Xích Luyện tiên tử nhẹ giọng hỏi: “Ngươi nói sư tỷ ta như vậy đáng giá không “

Đối với vấn đề này, Tiểu Long Nữ chỉ là an tĩnh như cùng nàng trên thân kia tập không đổi áo trắng không nhuốm bụi trần. Bất quá Tiểu Long Nữ lời tuy không nói, ngược lại là người có động tác. Dạo bước tiến lên, trong tay dù giấy cùng sư tỷ trên tay dù giấy va nhau, màn mưa ngăn cách, điểm làm hai nửa hướng bên cạnh

chảy tới, độc lưu lại ở giữa trống không. Một cái tay khác thì là duỗi ra, nắm thật chặt Xích Luyện tiên tử nắm dù tay phải.

4 mắt nhìn nhau, hết thảy đều không nói bên trong.

Trong mưa gió, 2 cái tuyệt sắc mỹ nhân bàn tay như ngọc trắng đem nắm, cũng là có một loại khác mông lung vận vị.

Không cần phải nói ngữ, Xích Luyện tiên tử cũng đã minh bạch mình sư muội ý tứ, cuối cùng lại cũng chỉ là doanh doanh cười một tiếng. Sư tỷ muội 2 người quan hệ so với bình thường người muốn tới nhiều phức tạp, 2 người từ thân tình đến cừu hận lại đến thân tình, nó kinh lịch từ không cần nói rõ, huống chi còn liên lụy đến một cái nam nhân…

“Sư muội cũng thay đổi!”

Xích Luyện tiên tử câu nói này để Tiểu Long Nữ chỉ là có chút giật mình, không có bất kỳ cái gì phủ nhận.

Dù sao thời gian cải biến tất cả mọi người.

Cùng lúc đó.

Minh giáo, tổng đàn.

Quang Minh đỉnh.

Nhạc Duyên nhìn không chuyển mắt nhìn chằm chằm Ưng Duyên trên dưới dò xét không ngừng.

Hắn có thể nhìn ra được mình cái này cháu trai ngay tại sợ hãi, ngay tại sợ hãi, hiển nhiên vừa mới thi triển biến thiên kích địa thời điểm, tựa hồ lại lần nữa đụng chạm lấy hắn trong trí nhớ một ít cấm kỵ, bằng không mà nói sẽ không xuất hiện loại tình hình này —— như là tiểu hài tử đồng dạng tại run rẩy.

Cho dù là hiện tại Ưng Duyên xem ra chính là một giới đồng tử, nhưng tuổi của hắn tuyệt đối không phải đồng tử.

Dựa theo bình thường đến nói, tình hình như vậy tuyệt đối không nên xuất hiện ở trên người hắn, huống chi lấy Nhạc Duyên hiện tại đối nó võ công suy đoán, chỉ sợ dưới mắt cái này cháu trai ruột võ công chí ít là hắn tại dựa trời bên trong gặp phải mạnh nhất người.

Dù cho là Trương Quân Bảo cũng muốn càng kém một bậc.

Loại tình hình này chỉ có thể dùng bóng tối 1 từ để hình dung.

Tiểu Long Nữ làm qua cái gì mới có thể để Ưng Duyên như thế hoảng hốt sợ hãi

Chí ít tại Nhạc Duyên trong ấn tượng Tiểu Long Nữ người dù thanh lãnh như tiên, cũng không phải là hung ác người. Tính tình của nàng nhưng xa xa không có nàng sư tỷ Mạc Sầu đến cương liệt. Dù là tại nguyên tác bên trong Tiểu Long Nữ tao ngộ Long kỵ sĩ, cuối cùng nhưng cũng không có hung ác đến để người sợ nghe

trình độ, đổi lại là Mạc Sầu… Đó là cái gì kết quả đã không dám để cho người tưởng tượng. Chỉ là nghĩ đến cái này bên trong Nhạc Duyên liền có chút không rõ, Ưng Duyên vì sao lại sợ hãi đến tận đây đến mức ngay cả nói đều không dám nói.

Chẳng lẽ…

“Là liên quan tới ta sao “

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, Nhạc Duyên bỗng nhiên mở miệng nói: “Ngươi là không thể nói… Vẫn là không dám nói “

Ưng Duyên nghe vậy ánh mắt sáng lên, lập tức nhưng lại phai nhạt xuống, có chút cúi đầu xuống, bảo trì trầm mặc, giống như đả tọa niệm kinh đồng dạng.

Ưng Duyên thần sắc biến hóa bị Nhạc Duyên thu hết vào mắt, tại phát giác được đây hết thảy về sau, Nhạc Duyên sắc mặt trầm xuống. Nhạc Duyên đã từ Ưng Duyên trên mặt đạt được mình muốn đáp án.

Không phải là không thể nói, mà là không dám nói.

Không thể cùng không dám, kia là hoàn toàn 2 cái tương phản hàm nghĩa.

Không dám… Cái từ này phía sau ý nghĩa bao hàm thực tế là nhiều lắm.

Hô ——

Thở phào một hơi, Nhạc Duyên phất phất tay ra hiệu Ưng Duyên có thể rời đi, đang nhìn Ưng Duyên bóng lưng biến mất tại gian phòng về sau, Nhạc Duyên lúc này mới chậm rãi nhắm hai mắt lại, 1 người cứ như vậy an tĩnh ngồi tại kia bên trong.

Bên ngoài đồng hồ xem ra an tĩnh tựa như tại chợp mắt, nhưng Nhạc Duyên đầu óc tại thời khắc này sinh động như là sắp núi lửa bộc phát.

Từ Ưng Duyên kia ngắn ngủi mấy câu bên trong, Nhạc Duyên thu hoạch quá nhiều đồ vật. Đã từng mê hoặc, ở thời điểm này để Nhạc Duyên rõ ràng không ít đồ vật, thí dụ như lúc trước nhúng tay mình vỡ vụn phi thăng người. Mà lại Ưng Duyên sau cùng trầm mặc càng là có cái khác hàm nghĩa.

Nhân duyên mà lên… Não hải bên trong quanh quẩn chính là lần đầu gặp Xích Luyện tiên tử thời điểm câu kia tự giới thiệu lời nói —— duyên điểm duyên; nhân duyên mà đến, nhưng cũng đúng là như thế, chỉ là nhân duyên mà đi… Đây là đại biểu cho sẽ tại cái này bên trong kết thúc sao

Nhạc Duyên cho rằng Ưng Duyên sẽ không nói ra một cái không có bất luận cái gì hàm nghĩa ngữ đến, nhất là hắn hay là đại biểu cho giấu vực Phật môn, phải biết Phật môn người thích nhất đánh câu đố.

Nhân duyên sinh tình, bởi vì tình sinh hận, bởi vì hận sinh thù, bởi vì thù mà kết duyên.

Mà cái này kết cho là chấm dứt kết!

Mạc Sầu! Vô Song! Nghi Lâm! Niệm Tích! ! Phi Huyên! Trinh Trinh! Độc Cô! A Chu! Công Tôn! Tuyết Nữ! Xích Luyện… Nhạc Duyên não hải bên trong không tự chủ được toát ra liên tiếp danh tự.

Không ổn!

Đây là đại kiếp!

2 mắt đột nhiên mở ra, tại thời khắc này, Nhạc Duyên tựa hồ cảm nhận được toàn bộ thế giới tràn ngập mà đến ác ý, trong mơ hồ Nhạc Duyên cảm thấy mình đã đi tại sinh mệnh lối rẽ tuyến bên trên. Đi sai bước nhầm 1 bước, chính là vạn kiếp bất phục.

Lần thứ 1, Nhạc Duyên cảm nhận được tử kỳ của mình.

Võ công đều cảnh giới nhất định liền sẽ có năng lực này, nhưng Nhạc Duyên cho dù là gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào đến cực điểm sự tình vẫn không có loại này đột nhiên tới cảm thụ. Cho dù là đồ phượng thời điểm, cũng không có. Nhưng bây giờ, Nhạc Duyên cảm nhận được.

Là tình kiếp!

Yêu vốn họa cướp!

Bởi vì Ưng Duyên một câu, Nhạc Duyên tại thời khắc này phảng phất giống như mỹ ngọc khai quang, ếch ngồi đáy giếng người bị xốc lên trước mắt lá cây, niệm hơi thở ở giữa Nhạc Duyên liền cảm giác mình tư tưởng thông thấu, che đậy trên đó tro bụi bị quét sạch sành

sanh.

“Kiếp số sắp tới, muốn nhìn ta thủ đoạn!”

Nói xong, người lên.

Nhạc Duyên lúc này càng thêm khẳng định vốn trong lòng kế hoạch, nhất thống Minh giáo, nhất thống thiên hạ, cùng Lục Tiểu Phượng đối thoại là đúng.

Tại đẩy cửa rời phòng thời điểm, Nhạc Duyên não hải bên trong lại lần nữa nhớ tới Ưng Duyên sau cùng thái độ.

Không dám nói…

Ta cùng Tiểu Long Nữ ở giữa chẳng lẽ xảy ra chuyện gì cố sự sao

Nghiêng đầu suy nghĩ một chút, Nhạc Duyên liền đem vấn đề này tính tạm thời đặt ở đáy lòng, sau đó liền nhanh chân mà ra.

Sườn núi trên đường nhỏ.

Ưng Duyên 1 người dậm chân trên đó.

Tổ phụ của mình quá mức thông minh, chỉ cần hơi lộ ra một điểm, liền có thể để hắn dòm đốm mà phải toàn cảnh.

Chỉ là như vậy coi là thật không có vấn đề sao

Nghe tiếng Lạt Ma tại thời khắc này lộ ra cực kỳ mê mang.

—

—

—

Chương 51 : cánh (thượng)

Phát sinh ở Minh giáo tổng đàn Quang Minh đỉnh giao thủ, đủ để rung động những này kiến thức nông cạn giang hồ thế nhân, chỉ tiếc lần này giao thủ vẻn vẹn tại cực tiểu nhân phạm vi bên trong lưu truyền. Thậm chí, ngay cả Minh giáo trên dưới rất nhiều đệ tử cũng không rõ ràng trước đây không lâu, Quang Minh đỉnh đã từng nghênh đón qua mấy vị chân chính trên ý nghĩa tuyệt đỉnh cao thủ.

Tại cái này bên trong phát sinh sự tình bất quá là 1 viên đầu nhập trong giang hồ tảng đá, nhìn như tại cái này góc tây bắc tạo nên như vậy từng vòng từng vòng gợn sóng, cái này gợn sóng sinh ra động tĩnh tại to lớn trong giang hồ thực tế là lộ vẻ quá mức rất nhỏ, tại người hữu tâm áp chế xuống trong nháy mắt liền biến mất vô tung, thật giống như hồ điệp phiến dưới cánh mà thôi.

Giang hồ, xem ra vẫn là gió êm sóng lặng.

Băng!

Lạc Dương.

Nhữ Dương Vương phủ.

Tiểu quận chúa trên tay ngọc đũa sinh sinh bị chính nàng dùng sức bẻ gãy. Xếp thành 2 đoạn đũa một đoạn ném đi trên mặt đất cùng đại lý thạch bản phát ra thanh

thúy tiếng vang, còn lại một nửa thì là bị tiểu quận chúa gắt gao bóp trên tay.

Người dù tuổi nhỏ, nhưng tại Triệu Mẫn gương mặt nổi lên hiện đều là vẻ băng lãnh, phảng phất giống như sương lạnh đập vào mặt.

Một bên.

Dưới mắt đã trở thành quận chúa cận vệ vị đắng đà thấy thế cũng là giật nảy mình, thân thể 'Không tự chủ được' run run một chút, vừa đúng rơi vào tiểu quận chúa trong tầm mắt. Khổ Đầu đà trong lòng đã minh bạch tiểu quận chúa chân chính sinh khí nguyên do.

Không nguyện ý nhất nhìn thấy sự tình, tại tiểu quận chúa trong mắt trở thành hiện thực.

Nếu là lúc trước Minh giáo bất quá là da tiển chi hoạn, nhưng bây giờ trên thực tế đã biến thành họa lớn. Cho dù là Minh giáo còn không có trắng trợn lộ ra răng nanh, nhưng ở xa Lạc Dương Nhữ Dương Vương phủ bên trong từ trên xuống dưới đã cảm nhận được kia tiềm ẩn tại bình tĩnh lại mặt sóng ngầm.

1 cái không tốt, hủy diệt chính là bọn hắn gia tộc hoàng kim giang sơn.

"A… A…"

Khổ Đầu đà chi chi ô ô khoa tay lấy, đầu tiên là thay tiểu quận chúa phiến hạ phong về sau, cái này liền dùng 2 tay không ngừng khoa tay lấy động tác, dùng động tác

đến biểu thị ý kiến của mình.

“Ừ”

Mày liễu nhăn lại, tiểu quận chúa ngoẹo đầu nhìn Khổ Đầu đà khoa tay động tác về sau, lập tức sắc mặt biến, âm thanh lạnh lùng nói: “Ngươi cũng chê ta tuổi nhỏ, cho rằng vốn quận chúa là thân nữ nhi” lời nói rơi xuống, trong tay cầm đoạn đũa đã nện ở Khổ Đầu đà trên thân, đồng thời tay phải hướng bên hông phất một cái mà qua, quấn ở roi da bên hông giữ tại trong lòng bàn tay, bá một tiếng, chính là đổ ập xuống hướng Khổ Đầu đà quất đi xuống. Tuổi còn nhỏ, đã thấy Mông Cổ gia tộc hoàng kim xương bên trong hung tàn.

Ba!

Roi da trực tiếp quất vào Khổ Đầu đà trên mặt, tại hắn cái kia không có che phủ lên trên mặt rút 1 đầu vết máu.

Đối mặt tiểu quận chúa như thế hành vi, Khổ Đầu đà chỉ là mắt nhắm lại, không tránh không né cưỡng ép tiếp nhận cái này một roi. Hiển nhiên, tình huống như vậy đã không phải là Khổ Đầu đà lần thứ 1 nhìn thấy, cái này roi cũng không phải lần thứ 1 nhận qua.

Tiểu quận chúa như thế hành vi, Khổ Đầu đà đã sớm tâm lý nắm chắc.

Mẫn Mẫn Mục Đặc ngươi mặc dù tính tình hung tàn, nhưng xương bên trong hay là có một phần thiện lương tồn tại. Tương đối, hắn Khổ Đầu đà muốn tại cái này Nhữ Dương Vương trong phủ hiển lộ rõ ràng ra bản

thân ảnh hưởng, mục tiêu duy nhất nhân tuyển cũng chỉ có cái này tiểu quận chúa.

Duy nhất để Khổ Đầu đà có chút đắng buồn bực chính là cái này tiểu quận chúa thực tế là quá mức thông minh, cũng quá có chủ kiến của mình, dù là tiếp nhận đã chết đi huyền minh Nhị lão trở thành tiểu quận chúa cận vệ, có thể nghĩ muốn ảnh hưởng tư tưởng của nàng, thực tế là có chút độ khó.

May mắn!

May mắn cái này Mẫn Mẫn Mục Đặc ngươi là thân nữ nhi, bằng không mà nói vì Hán gia tương lai, hắn Khổ Đầu đà chỉ sợ muốn trực tiếp ra tay giết chết cái này Nhữ Dương Vương phủ người quận chúa này, diệt Mông Cổ hi vọng ở trong tã lót.

Thân nữ nhi… Hừ!

Thân nữ nhi đã quyết định tiểu quận chúa tương lai cao độ.

Trong thiên hạ này, chỉ có 1 cái Nữ đế.

Nàng Triệu Mẫn còn chưa đủ.

Giấu ở Nhữ Dương Vương phủ bên trong thời gian lâu như vậy, được chứng kiến quá nhiều Mông Cổ quý tộc, Khổ Đầu đà đã sớm biết được những này Mông Cổ quý tộc là 1 cái gì đức hạnh. Những súc sinh này đồng dạng tồn tại, muốn một nữ nhân đạp ở đỉnh đầu bọn họ…

Khổ Đầu đà không cần nghĩ cũng biết này sẽ là một cái dạng gì kết quả.

Bất quá có lẽ có thể bồi dưỡng tiểu quận chúa phương diện này tư tưởng, đến lúc đó chỉ sợ bọn họ nội bộ… Ánh mắt có chút ngưng lại, tại đón đối phương nổi giận đùng đùng ánh mắt thời điểm, Khổ Đầu đà trong lòng đột ngột phiêu khởi một cái ý niệm như vậy tới. Chỉ là ý nghĩ này vừa lên, liền bị Khổ Đầu đà sinh sinh ép xuống.

Dưới mắt, tại cái kia kinh khủng Ma Sư Bàng Ban ở tại Nhữ Dương Vương phủ thời điểm, hắn không dám biểu lộ ra mảy may chỗ không ổn đến, nhưng hắn trước tiên có thể làm một chút thăm dò.

Khóe miệng nhếch lên, tại tiểu quận chúa trước mặt Khổ Đầu đà cố gắng lộ ra 1 cái nụ cười so với khóc còn khó coi hơn đến, nhìn chằm chằm đối phương kế tiếp theo khoa tay lấy lúc trước động tác, cố gắng khuyên nhủ lấy tiểu quận chúa tới.

“…”

Triệu Mẫn nghiêng đầu nhìn xem Khổ Đầu đà khoa tay múa chân, mặc dù một chút phổ thông ý tứ nàng có thể làm minh bạch, nhưng 1 phức tạp vẫn là để người có chút không nghĩ ra. Bất quá khi Khổ Đầu đà khoa tay múa chân cơ hồ trên mặt đất lăn lộn, ngay cả tiếp theo mấy cái không hiểu thấu động tác về sau, Triệu Mẫn vậy mà xem hiểu ý tứ trong đó.

“Úc!”

Bừng tỉnh đại ngộ gật đầu, Triệu Mẫn như có điều suy nghĩ nói: “Ngươi nói là để vốn quận chúa đi khóc lóc om sòm lăn lộn nũng nịu từ phụ vương kia bên trong tranh thủ đến chính mình muốn đồ vật sao ân, đây cũng là một biện pháp tốt. Ngô, ngươi rất không tệ!” Nói xong, Triệu Mẫn liền cao hứng vỗ vỗ Khổ Đầu đà đầu lấy đó mình tán thưởng. Tại trước đó nàng nghĩ càng nhiều hay là muốn tại mình phụ vương trước mặt biểu hiện ra hiểu chuyện, biểu hiện xuất sắc, lại nhất thời ở giữa quên đi nàng hay là một giới nữ đồng, là có thể nũng nịu niên kỷ.

Dùng đứng đắn thủ đoạn không cách nào tranh thủ, như vậy liền dùng tiểu nữ hài nhi thủ đoạn.

Một bên.

Khổ Đầu đà một mặt mộng bức, vừa mới ta biểu thị không phải ý tứ này a! Vừa mới ta chỉ là muốn đùa ngươi cười mà thôi!

Nhìn qua tiểu quận chúa bóng lưng, Khổ Đầu đà sắc mặt khôi phục bình thường, trong mắt lóe lên một vòng vẻ lo lắng.

Từ kia Ma Sư Bàng Ban mang về tin tức, Minh giáo tình huống dưới mắt hiển nhiên triệt để vượt quá hắn đoán trước, làm Minh giáo quang minh hữu sứ hắn thực tế là lo lắng Minh giáo đám kia huynh đệ. Tại trước đó, hắn cũng biết Minh giáo mất đi giáo chủ về sau, cơ hồ chia năm xẻ bảy, nhưng lại thế nào tranh đoạt giáo chủ chi vị, Minh giáo trên dưới cũng sẽ không tự giết lẫn nhau.

Nhưng bây giờ…

Minh giáo nhất thống, không hiểu thêm ra 1 cái giáo chủ, Phạm Dao cảm thấy hiện tại Minh giáo đã trở nên cực không ổn định bắt đầu. Mà kia kinh khủng Ma Sư Bàng Ban đi về phía tây không có kết quả, kết quả như vậy nói cho Phạm Dao một đáp án.

Đó chính là đương nhiệm Minh giáo giáo chủ chỉ sợ khủng bố phi thường, võ công không dưới Bàng Ban, bằng không mà nói kia Ma Sư sẽ không không công mà lui. Minh giáo nhất thống chỉ sợ là cao áp thống trị, liền như là người Mông Cổ đối người Hán cao áp thống trị.

Càng quan trọng Phạm Dao từ nhỏ quận chúa lời nói bên trong hiểu được đến 1 cái trọng yếu tin tức —— tử kim long vương Đại Khỉ Ti xuất hiện tại Minh giáo.

Nàng làm sao lại hồi minh giáo

Chưa phát giác ở giữa, Phạm Dao phát hiện tâm tình của mình trở nên loạn cả lên, có một loại muốn lập tức trở về Quang Minh đỉnh xúc động, thật vất vả cưỡng ép đè xuống trong lòng kia rối bời cảm xúc, liền nghe tiểu quận chúa giọng dịu dàng la lên.

Lắc đầu, Phạm Dao chó săn như đi theo.

Vương phủ, mật thất.

Bàng Ban sắc mặt trắng bệch như tử thi.

Những ngày này cưỡng ép đè xuống thương thế cơ hồ đã đến bộc phát điểm, chỉ cần nhắm mắt lại hắn liền

không tự chủ được nhớ tới ngày đó giao phong.

Từ xuất sư đến nay, hắn Bàng Ban còn không có trải qua thảm như vậy thất bại chiến.

Hắn quả nhiên là khinh thường cái kia tục truyền là truyền thuyết người, cũng khinh thường trong thiên hạ những người khác.

« giấu mật trí năng sách » dưới mắt đã không thích hợp hắn Bàng Ban.

Muốn tiến thêm một bước, muốn báo thù, hiện tại lưu cho hắn duy nhất lựa chọn liền chỉ có đạo tâm chủng ma.

—

—

—

Chương 52 : cánh (trung)

Nga Mi sơn.

Mây mù phiêu quấn, sương trắng tràn ngập bên trong phảng phất giống như tiên cảnh.

Gió lạnh thổi qua, quấy lên 4 phía sương mù, cũng dao lá cây không ngừng đông diêu tây bãi, phát ra ào ào tiếng vang.

Nàng bị đuổi xuống núi, nói Tĩnh Am lập thân chuối tây dưới cây, yên tĩnh không nói nhìn chằm chằm phía trước cách đó không xa đối với mình căm thù Nga Mi phái đệ tử, trên tay của nàng thì là cầm 1 bộ đã sớm chuẩn bị kỹ càng quyển trục, quyển trục này không phải cái khác, chính là sư phó của nàng cho nàng nói Tĩnh Am bức họa kia.

Bức họa này là nàng cơ hội cuối cùng.

Nàng có nghĩ qua, đem tại sự tình bày ở trước mặt mình thời điểm, nói Tĩnh Am hay là có như vậy một chút nghĩ không quá rõ ràng.

Rõ ràng Nga Mi phái cùng Từ Hàng Tĩnh trai quan hệ theo đạo lý đến nói hẳn không phải là dáng vẻ như vậy, nhìn những đệ tử kia bộ dáng, tại nói Tĩnh Am trước đó nói ra lai lịch của mình về sau, hoàn toàn là căm thù bộ dáng, có thể nghĩ bản phái tại Nga Mi phái chỉ sợ không phải cái gì tốt thanh danh.

Nhưng cho dù là dạng này, nói Tĩnh Am cũng không hề từ bỏ dự định.

Lấy nàng dự định, nếu muốn đối đầu trong truyền thuyết kia nam nhân, trong thiên hạ này môn phái lớn đều cần dắt tay cố gắng. Đáng tiếc, đoạn thời gian này đến, duy nhất đạt được xác định đáp án chỉ có Thiếu Lâm tự, dù sao Thiếu Lâm cùng Từ Hàng Tĩnh trai thuộc về đồng môn đồng nguyên. Nếu là phủ định cái này quyết sách, như vậy bắt đầu từ trên căn bản phủ định bọn hắn bản thân.

Ngược lại là Võ Đang sơn một nhóm, cũng không có đạt được nói Tĩnh Am muốn đồ vật.

Bình bình đạm đạm, ngược lại là nói Tĩnh Am tại trên Võ Đang sơn không cẩn thận bị người dẫn động nỗi lòng, mà lại đối phương chẳng qua là 1 cái đồng tử, loại tình huống này để nói Tĩnh Am cảm thấy có như vậy một chút dở khóc dở cười. Bất quá một màn này cũng không có bị nói Tĩnh Am quá mức để ý, nàng lần xuống núi này nhiệm vụ mới là nàng mục đích lớn nhất.

Dưới mắt trong thiên hạ trong giang hồ lớn nhất hiện thế môn phái bên trong Thiếu Lâm Võ Đang Nga Mi 3 phái lực ảnh hưởng không cần nói cũng biết, còn lại 1 cái liền chỉ có tọa lạc tại Tây Bắc Minh giáo. Về phần đã từng hoành hành trong thiên hạ cái giúp tại kinh lịch 2 tống về sau, đã nhận tuyệt đại trọng thương, đã sớm không có đã từng lực ảnh hưởng, thậm chí tục truyền ngay cả bọn hắn trấn phái tuyệt học Giáng long thập bát chưởng , cũng thất truyền.

Dạng này môn phái… Không đáng nói Tĩnh Am đi lôi kéo, dưới cái nhìn của nàng những người này có lẽ đưa đến tác dụng cũng chỉ có ở phía sau phất cờ hò reo.

Về phần môn phái khác…

Chỉ cần giải quyết cái này 3 phái, như vậy còn lại chính là cỏ đầu tường.

Dưới mắt trong giang hồ cần 1 cái người đứng đầu người đến hiệu triệu, nhìn chung quá khứ có tư cách nhất dạng này người chính là các nàng Từ Hàng Tĩnh trai.

Nói Tĩnh Am dưới mắt làm chính là cái này người đứng đầu người.

Chỉ bất quá dưới mắt xem ra như có chút xuất sư bất lợi, tại 1 cái xem ra vốn hẳn nên dễ dàng nhất hạ thủ môn phái phía trên.

Làm Từ Hàng Tĩnh trai đã từng Thánh nữ, bất kể nói thế nào 2 môn phái ở giữa hay là có một điểm hương hỏa chi tình, nhưng bây giờ xem ra 2 nhà này ngược lại là trở thành sinh tử đại thù đồng dạng. Nga Mi phái chưởng môn diệt tuyệt sư thái thái độ quả thực cường ngạnh để nói Tĩnh Am nghẹn họng nhìn trân trối.

Danh chấn giang hồ Ỷ Thiên kiếm ra khỏi vỏ, sinh sinh bách nói Tĩnh Am rời đi Nga Mi Kim Quang đỉnh.

Tình cảnh này, chính thức nói cho nói Tĩnh Am Quách Tương cùng Từ Hàng Tĩnh trai cái kia quỷ dị quan hệ

phức tạp. Hồi tưởng lại gia sư kia muốn nói lại thôi lời nói, trong lời nói đối Quách Tương hình dung, càng là cơ hồ nói rõ một đời kia Từ Hàng Tĩnh trai cơ hồ hủy ở Quách Tương trên tay.

Cái này Quách Tương đến cùng làm cái gì để sư môn các trưởng bối đối nó làm ngậm miệng không nói, tựa như kia là 1 cái tuyệt đối để người chuyện mất mặt, xấu hổ tại mở miệng.

Đã sớm đè xuống nghi hoặc cùng bát quái tâm tư giờ khắc này tại nói Tĩnh Am trong lòng lại lần nữa không tự chủ được xông ra.

“Không được!”

“Cái này Nga Mi một nhóm không thể như vậy vô tật mà chấm dứt!”

“So ra, Nga Mi so Thiếu Lâm trọng yếu hơn!”

Hít sâu một hơi, ánh mắt ngưng lại, nói Tĩnh Am trong lòng đã có quyết định. Trên tay bức tranh hoành bày ở trước người, lúc trước nàng thậm chí ngay cả xuất ra bức tranh cơ hội đều không có, lần này tất nhiên muốn mượn từ bức tranh này quyển mở ra lỗ hổng.

Mà lại cái kia tên là Chu Chỉ Nhược nữ hài nhi ngược lại là 1 cái không sai hạt giống.

Ân…

Rất có tuệ căn.

Tâm tư niệm định, nói Tĩnh Am cất bước từ chuối tây dưới cây bước ra,

Bang ——

Trên đường nhỏ.

Một mực gắt gao nhìn chằm chằm phía trước cái bộ dáng này cực kì xuất chúng, toàn thân trên dưới mang theo một loại khí chất xuất trần nữ tử Đinh Mẫn Quân thấy thế tại nội tâm đố kỵ đối phương bộ dáng đồng thời, trên tay trường kiếm đã ra khỏi vỏ, xa xa chỉ hướng cái này khách không mời mà đến.

Ra khỏi vỏ trường kiếm, ở thời điểm này đã cho thấy Nga Mi cử đi dưới thái độ.

Đỉnh núi.

Kim Quang đỉnh.

Đại điện.

Nga Mi phái chưởng môn, bị người giang hồ gọi đùa diệt tuyệt sư thái Nga Mi chưởng môn giờ phút này chính nhắm 2 mắt, ngồi xếp bằng tại trên bồ đoàn, ở trước mặt nàng cách đó không xa, trưng bày chính là Nga Mi phái tổ sư Quách Tương bài vị.

Một tay phất trần nhẹ đặt cánh tay bên trên, Ỷ Thiên kiếm thì là hoành bày ở trên hai đầu gối.

Diệt tuyệt sư thái cứ như vậy lẳng lặng ngồi ngay ngắn ở đó bên trong.

Tại sau lưng nàng, đứng chính là nàng yêu thích nhất đệ tử —— Chu Chỉ Nhược.

Đại điện bên trong yên tĩnh vô song, chỉ có huân hương mùi đang tràn ngập. Chu Chỉ Nhược cả người lộ ra có chút nơm nớp lo sợ đứng ở phía sau, một đôi tay không ngừng tích lũy lấy góc áo, xinh xắn gương mặt bên trên có như ẩn như hiện tâm tình khẩn trương. Bộ dáng kia, tựa hồ là có cái gì tiểu nữ hài nhi tâm sự bị người nhìn ra sau dáng vẻ.

Nửa ngày.

Diệt tuyệt sư thái mở mắt, nói: “Chỉ Nhược!”

“Sư phó, đồ nhi tại!” Bị đột nhiên tới xưng hô kinh đến Chu Chỉ Nhược lập tức phản ứng lại, cung cung kính kính trả lời.

“Nhớ được lúc trước người kia sao” cao ngất mày kiếm có chút 1 giương, diệt tuyệt sư thái tựa hồ là không hài lòng lắm mình cái này đệ tử như thế 1 cái nguội tính tình, muốn nói điều gì, lại tại cuối cùng vẫn là đổi miệng, nói: “Nàng cùng nàng người sau lưng, chính là ta Nga Mi phái đại địch.”

“! ! !”

Niên kỷ còn tiểu nhân Chu Chỉ Nhược đang nghe câu nói này về sau, một mặt mê mang, tuổi còn nhỏ chưa

thấy qua cái gì giang hồ hiểm ác nàng cái kia bên trong nhìn ra được. Nàng chỉ nhớ rõ cái kia tên là nói Tĩnh Am đại tỷ tỷ rất là mỹ lệ, giống như người trong bức họa, kia một thân xuất trần hương vị để Chu Chỉ Nhược cái đầu nhỏ bên trong minh bạch cái gì gọi là tiên tử.

1 cái tiên tử tỷ tỷ vì sao là người xấu

Chu Chỉ Nhược rất là nghĩ mãi mà không rõ.

Vì cái gì sư phó đang nghe đối phương sau vậy mà lại có lớn như vậy phản ứng!

Nàng đương nhiên không rõ.

Chu Chỉ Nhược căn bản không có trải qua trên giang hồ kinh khủng nhất 2 đại khó lòng phòng bị chiêu thức —— vì ngươi cùng vì thiên hạ. Mà 2 người này vừa vặn là Từ Hàng Tĩnh trai am hiểu nhất 2 loại tuyệt chiêu. Gặp phải loại này, toàn bộ thiên hạ ở giữa lại có bao nhiêu người có thể đủ đào thoát

Nghĩ mãi mà không rõ, Chu Chỉ Nhược liền hỏi ra trong lòng mình nghi hoặc: “Vì cái gì đây sư phó kia nói… Ngạch, nàng xem ra không giống như là người xấu!”

“…”

Diệt tuyệt sư thái nghe vậy lông mày không khỏi nhíu một cái, nguyên nhân này hiển nhiên không phải dăm ba câu liền có thể giải thích rõ, mà đáng sợ nhất chính là vấn đề này căn bản liền giải thích không rõ, cuối cùng diệt tuyệt sư thái chỉ có thể lấy sư phó thân phận khuyên

bảo Chu Chỉ Nhược nói: “Không cần hỏi vì cái gì, Chỉ Nhược ngươi chỉ cần biết môn phái này người không có lòng tốt chính là.”

“Nha!”

Chu Chỉ Nhược không hiểu ra sao, đối với cái này mơ hồ đáp án. Muốn hỏi cho ra nhẽ, nhưng đối mặt diệt tuyệt sư thái uy thế, kia đến cổ họng vấn đề bị Chu Chỉ Nhược sinh sinh nuốt xuống. Nàng rất rõ ràng từ khi mình Kỷ sư tỷ phản bội chạy trốn Nga Mi về sau, sư phó cảm xúc liền trở nên vô cùng quỷ dị, cách thật xa đều có thể cảm nhận được kia giấu ở thân thể bên trong hỏa khí.

“Đúng rồi!”

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, diệt tuyệt sư thái ánh mắt một trận biến hóa sau khi, dưới đáy lòng làm 1 cái quyết định: “Chỉ Nhược, qua mấy ngày ngươi theo vi sư đi một chuyến Võ Đang sơn.”

” ” cái này an bài vẫn làm cho Chu Chỉ Nhược không hiểu ra sao, không nghĩ ra.

Quay đầu lại nhìn lướt qua mình cái này thông minh nhưng lại ngu đần đồ đệ, diệt tuyệt sư thái không khỏi dưới đáy lòng thầm than một tiếng: Chỉ Nhược a, từ cái này người rời đi về sau, bình thường thời điểm ngươi liền dễ dàng thất thần.

Nếu như không ngăn cản, đó chính là một trận nghiệt duyên.

Trong thoáng chốc, diệt tuyệt sư thái tựa như nhìn thấy Trương Tam Phong kia tóc trắng xoá dáng vẻ xác minh tại mình tên đồ đệ này trên thân.

Bất kể có hay không bất kính, diệt tuyệt sư thái đều cảm thấy cái kia tên là Nhạc Duyên 'Thiếu niên' là 1 cái tai họa.

Cùng lúc đó.

Diệt tuyệt sư thái trong lòng cái kia tai họa lại tại đối Minh giáo trên dưới làm an bài về sau, liền lặng yên không một tiếng động rời đi Minh giáo tổng đàn.

Một bộ che đậy toàn thân quần áo, đem toàn bộ người bao khỏa trong đó.

Đầy trời trong bão cát.

Nhạc Duyên tránh đi Minh giáo đệ tử tai mắt, nhắm hướng đông phương mà đi.

—

—

—

—

Chương 53 : cánh (hạ)

Quang Minh đỉnh.

Lưu Cơ đong đưa quạt lông, trên mặt ý cười nhìn xem tọa lạc ở trước mặt mình sư huynh. Nhìn không chuyển mắt nhìn xem sư huynh Thiết Quan đạo nhân lấy một loại xuất trần không nhiễm tư thái ngâm lên trà. Mỗi một cái động tác đều có mị lực của mình, mặc dù cái này tư thế đồng dạng, nhưng mỗi 1 tư thế lại là cùng hắn Lưu Cơ có khác nhau. Tại Thiết Quan đạo nhân trên tay thêm ra một loại ổn trọng, mà tại Lưu Cơ trên tay thì là muốn gấp hơn nóng nảy một chút.

“Trà ngon!”

Còn chưa phẩm, Lưu Cơ đã mảnh ngửi ngửi tràn ngập tại không khí hương trà, tán thưởng một tiếng, lập tức liền trực tiếp chuyển di chủ đề, nói: “Xem ra qua một thời gian ngắn Thánh giáo trên dưới liền bị chân chính nhất thống. Tại lúc này ở giữa bên trong, trên dưới là không ai có thể phản kháng.”

“Không hổ là tuyệt thế kiêu hùng!”

Thiết Quan đạo nhân nhấc lông mày nhìn lướt qua mình sư đệ một chút, không cần đoán liền biết sư đệ trong lòng còn có kia một phần hậm hực chi khí. Bên ngoài đồng hồ xem ra nội liễm sư đệ, trên thực tế là 1 cái cực kì cao ngạo nam nhân.

Phải biết trong lòng của hắn, thế nhưng là thì ra luận võ

hầu người.

Mới ra núi, liền trực tiếp đụng phải thiết bản, đổi ai đến cũng sẽ không dễ dàng như vậy từ bỏ. Chỉ tiếc, tại đối mặt 1 cái không cách nào phản kháng đối thủ thời điểm, Lưu Cơ đáng xấu hổ cúi đầu.

Thay lời khác đến nói hiện tại Lưu Cơ chỉ là khẩu phục mà tâm không phục.

Lắc đầu bật cười ở giữa Thiết Quan đạo nhân đã cho trước mặt chén trà bên trong đổ đầy nước trà, thuận miệng nói: “Dương Tiêu cùng giáo chủ có cũ, tại đại cục đã định mất đi tranh đoạt vị trí giáo chủ tình huống dưới, bản thân hắn liền không có tất yếu phản đối.”

“Cho nên cao tầng đã đi nó 1.”

“Bạch Mi Ưng Vương cương trực công chính, khẳng khái lỗi lạc, là cực kỳ trọng thị hứa hẹn người, đón lấy giáo chủ lấy xuống nói, nếu là hắn sau khi thất bại như vậy tất nhiên sẽ tuân thủ trước đó lời hứa. Ưng Vương đối với giáo chủ đến nói, nhưng thật ra là nhất là không cần lo lắng người.”

“Cho nên cao tầng lại đi nó 1.”

“Thanh Dực Bức Vương đã sớm sợ vỡ mật, như cá chậu chim lồng, trong đầm cá, có thể bài trừ bên ngoài.”

“Tử Sam Long Vương… Ha ha, từ trước đến nay nàng tâm vốn cũng không tại Thánh giáo phía trên, lần này là người đều có thể từ Tử Sam Long Vương trong mắt

nhìn ra kính sợ, nàng đang sợ, tại giáo chủ trước mặt giống như 1 con chim cút…”

“Kim Mao Sư Vương không biết bóng dáng, lại nói tục truyền sư vương trên tay có hiệu lệnh thiên hạ đồ long bảo đao, mang ngọc có tội… Hay là không nên quay lại tốt.”

“Tứ vương đã không có sức phản kháng, mà quang minh hữu sứ càng là mất tích mấy năm, đã sớm không biết tung tích, Thánh giáo nhị sứ cũng là vô dụng.”

“Về phần chúng ta ngũ tán nhân… Ha!”

Nói đến đây bên trong, Thiết Quan đạo nhân Trương Trung tự giễu như cười cười, uống một hơi cạn sạch trong tay trà, lúc này mới tiếp tục nói : “Chúng ta bất quá là thức thời cỏ đầu tường… Ha ha, đều nói đoán mệnh không tính mình, nhưng sư huynh tại trước đó nhìn thấy sư đệ giáng lâm kiếp số, may mắn sư đệ thông minh, giải cướp. Nghĩ đến, sư đệ cũng nhìn thấy sư huynh trên thân.”

Nghe vậy, Lưu Cơ không có bất kỳ cái gì ngôn ngữ.

Thiết Quan đạo nhân Trương Trung lại vì bản thân thêm đầy nước trà, nói: “Kỳ thật ngay từ đầu tại giáo chủ xuất hiện, Minh giáo cũng đã chú định dưới mắt chi cục.”

Cỏ đầu tường

Lưu Cơ nghe mình sư huynh kia tựa hồ là lẩm bẩm phân tích, nhếch miệng lên, lại là chợt cười. Cỏ đầu

tường, thế nhưng là có gió liền có thể quay đầu.

Đúng thế.

Dưới mắt cái này Minh giáo cục diện nhìn như đại cục đã định, nhưng sư huynh lời nói bên trong ý tứ lại là biểu hiện rõ ràng. Hiện tại Minh giáo ai cũng không biết đến tột cùng có người nào thần phục tại giáo chủ dưới cổ tay mặt. Lần này giáo chủ lẻ loi một mình xuất hành, không có để lại bất luận cái gì chuẩn bị ở sau cái này ai cũng sẽ không đi tin.

Bất quá bây giờ nha… Minh giáo nhất thống, chính thức trở thành sự thật.

Sư huynh đệ vừa ý, không hẹn mà cùng cầm lấy chén trà phẩm lên trà tới.

Nhưng đồ long chi thuật vốn là nghịch thiên mà đi, cũng chỉ có tại dạng này dưới cục diện thi triển đồ long chi thuật lúc này mới gặp hắn Lưu Cơ Lưu Bá Ôn năng lực. Bất quá muốn đồ long lời nói, hiện tại lấy hắn sư huynh đệ lực lượng còn thiếu rất nhiều.

Đầu này khủng bố hung tàn ác long… Còn phải mượn dùng khác lực lượng mới có thể.

Mà trong thiên hạ có cỗ lực lượng kia mới có thể có dạng này tư cách

Càng nghĩ, Lưu Cơ rất nhanh liền nghĩ đến.

Đó chính là một nước chi vận.

Lưu Cơ tay cầm chén trà tay, lặng lẽ thêm 1 sức lực, cười nói: “Cục diện như vậy rất tốt, các ngươi hay là các ngươi.”

“Ừm, thật là tốt, chúng ta vẫn là chúng ta.”

…

Nga Mi sơn.

Kim Quang đỉnh.

Keng!

Kiếm ngân vang vang lên, kiếm khí kích phát.

Một đạo hàn quang hiện lên.

Diệt tuyệt sư thái sắc mặt âm trầm nhìn xem lại lần nữa xuất hiện tại nơi này nói Tĩnh Am, sát ý tràn ngập tại 2 con ngươi ở giữa, trong tay Ỷ Thiên kiếm đã là ra khỏi vỏ, mũi kiếm chống đỡ tại trước mặt đối phương. Vốn là ác khách, lại là lại lần nữa lâm môn, đây quả thực là đối Nga Mi phái khiêu khích.

“Đây là Nga Mi sơn, cũng không phải các ngươi Từ Hàng Tĩnh trai địa bàn.”

Diệt tuyệt sư thái lời nói lạnh như băng hiển lộ rõ ràng nàng tâm tình vào giờ khắc này đã tồi tệ tới cực điểm, vốn là táo bạo tính tình nhanh đến điểm tới hạn, cũng may mắn nói Tĩnh Am đại biểu cho Từ Hàng Tĩnh trai,

bằng không mà nói lấy diệt tuyệt sư thái tính tình tuyệt đối sẽ để đối phương máu vẩy tại chỗ.

Trong thiên hạ này, diệt tuyệt sư thái dám không cho bất luận kẻ nào cùng môn phái mặt mũi, chỉ có cái này Từ Hàng Tĩnh trai…

“Sư thái!”

“Vãn bối…” Nói Tĩnh Am trên mặt có chút dở khóc dở cười, dù là dưới mắt đã là lần thứ 2 gặp mặt, nhưng cái này nghe tiếng giang hồ bạo tính tình sư thái vẫn là để nàng tại nội tâm cũng không khỏi tự chủ cảm nhận được một cỗ kinh hồn táng đảm hương vị.

Người sư thái này thật đúng là 1 cái dám không để ý hậu quả trực tiếp rút kiếm chặt người người.

Sư phó đều nói qua Nga Mi phái khai phái tổ sư Quách Tương cùng Từ Hàng Tĩnh trai quan hệ không tầm thường, thậm chí là biến mất Thánh nữ, tu tập qua kiếm điển nữ nhân. Cho dù là Quách Tương không thể đem kiếm điển truyền thừa cho Nga Mi phái, có thể theo như đạo lý đến nói tại Từ Hàng Tĩnh trai tu tập qua Quách Tương cũng nên mang theo Từ Hàng Tĩnh trai Thánh nữ đặc điểm —— tiên.

Nhưng trước mắt này diệt tuyệt sư thái…

Nói Tĩnh Am trong lòng bên trong có một chút nghĩ mãi mà không rõ, Nga Mi phái làm sao lại tìm như thế một nữ nhân xem như chưởng môn.

Từ nàng đến xem, nói Tĩnh Am liền cảm giác cái này diệt tuyệt sư thái không để ý đại cục, tàn nhẫn phi thường, tầm mắt nhỏ hẹp… Một đống lớn khuyết điểm, đương nhiên chỉ là bởi vì mình vãn bối thân phận, những ý nghĩ này chỉ có thể dằn xuống đáy lòng không thể biểu hiện ra ngoài.

Nói Tĩnh Am cho rằng diệt tuyệt sư thái cách làm như vậy là đang tiêu hao Quách Tương còn sót lại lực ảnh hưởng.

Nếu là này Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân cũng là dạng này, chỉ sợ Từ Hàng Tĩnh trai đã sớm biến mất tại trong dòng chảy lịch sử.

Nhưng là đối mặt diệt tuyệt sư thái hùng hổ dọa người, nói Tĩnh Am hay là cẩn thận từng li từng tí xuất ra trên thân bức họa kia, bày ở mặt của đối phương trước, ngăn trở đối phương trước tiến vào vô song mũi kiếm. Chỉ là kiếm khí cuối cùng vẫn là đảo qua, mặc dù diệt tuyệt sư thái đã dùng tốc độ nhanh nhất thu kiếm, thế nhưng là kiếm khí hay là phá hư bức tranh.

Lít nha lít nhít kiếm khí sinh sinh đem bức tranh phá tầng 1, nếu không phải nói Tĩnh Am tránh kịp thời, chỉ sợ một kiếm này dưới bức họa này huỷ bỏ.

Nhưng mà ——

“Tổ sư!”

Diệt tuyệt sư thái ngạc nhiên lối ra, sắc mặt đại biến nhìn xem kia ngăn tại kiếm trước bức họa kia, tầng 1 màu

trắng phấn kết thúc phiêu tán qua đi, trên bức họa lại lần nữa hiển hiện bóng người, nhìn kỹ lại, kia nổi lên người chính là Nga Mi phái tổ sư Quách Tương bộ dáng.

Trên bức họa nhất tuyệt sắc mỹ nhân đứng ở trên đó, tố y bồng bềnh, kéo 1 cái đơn giản vật trang sức.

Mà hấp dẫn người ta nhất địa phương trừ bỏ bộ dáng kia, còn có trên bức họa người cầm kiếm đặc điểm. Không như người thường bội kiếm, lại hoặc là nữ tử đeo kiếm, người trong bức họa cầm kiếm phương thức có một phong cách riêng, nàng là kháng kiếm mà đi.

Trên bức họa người chính là Quách Tương.

Tiến lên Ỷ Thiên kiếm phong im bặt mà dừng, diệt tuyệt sư thái cứ như vậy ngơ ngác nhìn chằm chằm trên bức họa nhân vật ngẩn người.

Nhưng trên thực tế kinh hãi nhất cũng không phải là diệt tuyệt sư thái, ngược lại là tay cầm bức tranh nói Tĩnh Am.

Nàng cũng là mắt trợn tròn nhìn mình chằm chằm trên tay chân dung ngạc nhiên ngẩn người. Bởi vì nàng phát hiện, trên bức họa họa cùng nàng trước đó thấy qua cũng không giống nhau. Người tuy là cùng là một người, nhưng tư thế cái gì hoàn toàn khác biệt.

Mà tại bức họa dưới góc phải càng là có một hàng chữ nhỏ —— kiếm chiêu có lẽ có 10 triệu biến lại vẫn khó tự đoạn, cái này thiên thu khấp huyết hận oán.

Chữ này người bên ngoài có lẽ nhận không ra, có thể nói Tĩnh Am lại là hết sức rõ ràng nét chữ này xuất từ tay người nào.

Dòng này xinh đẹp chữ nhỏ…

Nét chữ này nàng gặp quá nhiều lần, chính là sư phó của nàng bút tích.

—

—

—

—

Chương 54 : sỉ nhục

Chữ viết rõ ràng, bút ngấn thấu giấy 3 điểm.

Nói Tĩnh Am mặc dù tại thư pháp 1 đạo bên trên cũng không có cao bao nhiêu tạo nghệ, một tay bút lông chữ cũng bất quá được người xưng chi tuyển tú, nhưng nàng tại ánh mắt bên trên lại là có giải thích của mình. Dù sao Từ Hàng Tĩnh trai khác biệt trong thiên hạ môn phái khác, các nàng định nghĩa liền tạo nên môn hạ đệ tử không giống bình thường.

Tư sắc, kiếm pháp, khẩu tài 2 người này là Từ Hàng Tĩnh trai Thánh nữ nhất định phải có năng lực. Mà trừ cái đó ra, có người thì là các am hiểu cái khác tuyệt nghệ, thí dụ như cầm kỳ thư họa.

Nói Tĩnh Am chân chính am hiểu cũng không phải là thư pháp, nhưng tại cái này 1 đạo bên trên hay là có không tầm thường ánh mắt.

Nàng có thể nhìn ra được bức chân dung này phía trên chữ viết thực vì ‘Khắc sâu’ .

Sâu, đại biểu cho chính là viết người tạo nghệ; mà khắc thì là biểu thị viết người ngay lúc đó cảm xúc.

Liếc nhìn lại, cho dù là nói Tĩnh Am hay là đậu khấu thiếu nữ, không có trải nghiệm qua tình yêu nam nữ, nhưng tại cái này tuyển tú chữ viết phía trên nhìn ra kia đập vào mặt u oán chi vị. Là hận là oán, cho dù là cách một khoảng cách, nói Tĩnh Am hay là cảm nhận được cỗ

này làm người ta kinh ngạc run sợ đồ vật.

Phải biết Từ Hàng Tĩnh trai Thánh nữ từ trước đều có độ tình kiếp nói chuyện.

"…"

Dùng sức nuốt nghẹn từng ngụm từng ngụm nước, nói Tĩnh Am biểu lộ trở nên có chút kỳ quái, nhìn kỹ lại, chắc chắn phát hiện tại nàng sâu trong đôi mắt có như vậy một chút xíu bối rối cảm giác, chỉ bất quá bị nàng cưỡng ép đè ép xuống. Tại thời khắc này, Từ Hàng Tĩnh trai trấn phái võ học kiếm điển năng lực quả nhiên là giúp nàng đại ân.

"Ta tựa hồ phát hiện cái gì đồ vật ghê gớm!" Hít sâu một hơi, nói Tĩnh Am dưới đáy lòng nói với bản thân: "Không! Không nên!"

Lúc này, nói Tĩnh Am căn bản cũng không dám thừa nhận kia không hiểu thấu xuất hiện tại đầu óc bên trong ý nghĩ, bởi vì cái kia suy đoán quá mức hoang đường. Làm sao có thể cái này u oán như trở mặt rồi tình nhân thì thầm lời nói sẽ là một nữ nhân đối một nữ nhân khác chỗ kể ra.

Lúc này nói Tĩnh Am không có đi để ý diệt tuyệt sư thái biểu lộ, mà là 1 người lâm vào bản thân phỏng đoán cùng bản thân phủ nhận bên trong.

Nhưng ở nàng tiềm thức bên trong, nói Tĩnh Am lại có một loại nàng điều phỏng đoán này chính là chân tướng cảm giác.

Bởi vì cái này phỏng đoán nếu là thật sự thật lời nói, như vậy gia sư lời nói bên trong nói tới câu kia Từ Hàng Tĩnh trai sỉ nhục lớn nhất, kia vô cùng có khả năng chính là chuyện này. Nhắm mắt trầm tư nửa ngày, nói Tĩnh Am cố gắng hồi ức sư phụ mình kia một đời Từ Hàng Tĩnh trai làm ra hành động, bởi vì tuổi của nàng chuyện đã qua nàng không có tự mình trải qua, chỉ có thể từ một chút ghi chép phía trên cùng trưởng bối dăm ba câu bên trong mới có thể có đến hiểu một chút.

Những này mới vừa từ trong hồi ức bốc lên đến đồ vật một lần một lần tại não hải bên trong không ngừng quanh quẩn, hết thảy hết thảy đều nói cho nói Tĩnh Am sư phó của nàng một đời kia Từ Hàng Tĩnh trai lịch sử tuyệt tự.

Đây là cực kì hiếm thấy.

Cho dù là đã từng gặp phải diệt phái nguy cơ thời điểm, Từ Hàng Tĩnh trai đã từng sơn phong Đế Đạp phong bị đạp phá thời điểm cũng không có như thế. Chạy trốn người, hay là đem lần kia thê thảm thất bại làm ví dụ ghi chép tại Từ Hàng Tĩnh trai trên điển tịch, lấy đối hậu nhân làm cảnh huấn.

Nhưng gia sư một đời kia…

Không có.

Không!

Không phải là không có, mà là bị cố ý xóa bỏ quá nhiều.

Kia một đoạn quá khứ trở thành Từ Hàng Tĩnh trai cấm kỵ.

Làm Từ Hàng Tĩnh trai Thánh nữ, nói Tĩnh Am từ nhỏ liền biết mình chỗ gánh vác cái thân phận này hàm nghĩa.

Vì thiên hạ, lúc cần thiết còn có thể lấy thân tự ma.

Mà ma chính là chỉ những cái kia đầy đủ náo động thiên hạ, lại vi phạm Từ Hàng Tĩnh trai mục tiêu nam nhân.

Nhưng nếu là cái mục tiêu này đổi thành nữ nhân thời điểm… Ân, không, vẫn là không đúng!

Nói Tĩnh Am con mắt bỗng nhiên nhíu lại, phải biết từ sư phụ lời nói bên trong nàng hiểu rõ đến thời kỳ đó Thánh nữ chính là Quách Tương bản nhân, sư phụ của nàng bất quá là sau bổ Thánh nữ mà thôi, chỉ là Quách Tương dự bị.

Vân vân… Chẳng lẽ! ! !

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, nói Tĩnh Am ánh mắt đột nhiên dừng ở trước mắt còn tại có chút ngẩn người diệt tuyệt sư thái trên thân, nhớ tới dưới chân tên của ngọn núi này —— Nga Mi sơn, lập tức, nói Tĩnh Am chỉ cảm thấy nhân sinh của mình bị mở ra một cái mới cửa.

Chỉ là cái này đáng sợ suy đoán để nói Tĩnh Am không dám tin.

Từ Hàng Tĩnh trai tốt nhất một đời Thánh nữ, Nga Mi phái tổ sư Quách Tương coi là thật như vậy 'Đáng sợ' trong thiên hạ không có 1 cái nam nhi nhưng cùng nó so sánh chẳng lẽ ngay cả kia Truyền Ưng cũng không cách nào đánh đồng sao

Ngay tại nói Tĩnh Am tâm tư thay đổi thật nhanh ở giữa, đã thấy diệt tuyệt sư thái trả lại kiếm vào vỏ, sắc bén vô song Ỷ Thiên kiếm lại lần nữa trở lại trên tay, bị nó đặt ở cách đó không xa một mực kinh ngạc trạng thái Chu Chỉ Nhược tay nhỏ phía trên. Vạt áo 1 giương, diệt tuyệt sư thái lạnh lùng thanh âm tại đại điện quanh quẩn ra.

"Đã Ngôn cô nương xuất ra tổ sư tín vật, như vậy ta có thể đại biểu Nga Mi phái đáp ứng các ngươi 1 kiện không vi phạm đạo nghĩa sự tình!"

"Coi là thật" nói Tĩnh Am ánh mắt sáng lên, không thể tin nhìn chằm chằm xoay người đưa lưng về phía mình diệt tuyệt sư thái, nói: "Bất cứ chuyện gì đều có thể "

"Bất cứ chuyện gì đều có thể, chỉ cần không vi phạm đạo nghĩa giang hồ." Hít sâu một hơi, diệt tuyệt sư thái ngữ khí bên trong hơi có vẻ cứng rắn, tựa hồ tại đè nén cái gì, nhưng cuối cùng vẫn là cho nói Tĩnh Am 1 cái xác định đáp án.

"Tất nhiên là sẽ không vi phạm đạo nghĩa giang hồ, chính là chính nghĩa sự tình!"

Nói Tĩnh Am dùng phi thường xác định ngữ khí khẳng định mình lời nói, ngay sau đó đã nói lần này bái sơn ý đồ đến: "Nếu là vì thiên hạ lê dân bách tính, đối phó 1

cái họa thế đại ma đầu đâu “

Nghe vậy, diệt tuyệt sư thái chậm rãi xoay người, ánh mắt nhìn chòng chọc vào nói Tĩnh Am, trầm mặc nửa ngày, mới tại nói Tĩnh Am thấp thỏm trong ánh mắt nói ra đáp án của mình.

“Nhưng!”

Khẳng định đáp án cũng không có nói Tĩnh Am mừng rỡ, ngược lại là tại cái chữ này dưới tâm tình của nàng có như vậy một chút loạn.

Diệt tuyệt sư thái lời nói từ phương diện nào đó đến nói xác định nàng trước đó suy đoán.

…

Một chỗ không biết tên sơn phong, khói mù lượn lờ, tại kia trong khe hở có thể loáng thoáng trông thấy toà kia rơi vào sườn núi các nơi kiến trúc.

Mà cái này bên trong, Từ Hàng Tĩnh trai sơn phong chỗ.

Đỉnh núi.

Một chỗ mộc mạc cái đình bên trong.

1 tên nữ ni đang đứng tại cái đình bên trong, lẳng lặng nhìn chăm chú lên trước mắt vụ hải.

Nhìn nửa ngày, nữ ni lúc này mới thu hồi ánh mắt, lẩm bẩm nói: “Mặc dù đã qua mấy chục năm, nhưng tại sư

muội trong mắt, sư tỷ phong độ tuyệt thế vẫn là rõ mồn một trước mắt.”

“Sư tỷ mặt mày, sư tỷ khóe miệng, sư tỷ một cái nhăn mày một nụ cười.”

“Sư tỷ a!”

“Ngươi dù cho là sư môn sỉ nhục cùng cấm kỵ, nhưng những năm gần đây sư muội lại là càng cố gắng hình dạng của ngươi tại não hải bên trong liền càng rõ ràng.”

“Bất quá ngươi tránh không được, ta tất nhiên sẽ tìm ngươi.”

“Nga Mi phái, chính là bắt đầu!”

“A di đà phật!”

Nói xong, nữ ni cưỡng chế trong lòng mãnh liệt cảm xúc, hít sâu một hơi, niệm một tiếng phật hiệu về sau, lúc này mới chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Trong miệng phật hiệu lại không thể che giấu trong đầu không ngừng hiển hiện quá khứ tình cảnh.

Tại một đời kia, các nàng Từ Hàng Tĩnh trai mục tiêu chân chính nhân vật có hai nhân tuyển, một là Quách đại hiệp nhi tử Quách Phá Lỗ, cả 2 chính là danh chấn thiên hạ Truyền Ưng. Thế nhưng là bởi vì các nàng thánh nữ thân phận quan hệ, Quách Phá Lỗ tự nhiên không được, cũng không cần tốn hao quá nhiều kinh lịch, trên cơ bản Thánh nữ nói cái gì Quách Phá Lỗ liền

ứng cái gì, dù sao các nàng là tỷ đệ.

Truyền Ưng mới thật sự là mục tiêu.

Chỉ là…

Tất cả mọi người không ngờ đến có tiểu Đông tà danh hiệu nàng sẽ là 1 cái thế nào tà.

Nàng đối Truyền Ưng không hứng thú, ngược lại là quay đầu gặm lên cỏ gần hang.

Mà một lần kia, cơ hồ khiến Từ Hàng Tĩnh trai ngay cả tiếp theo mấy chục năm qua không có mặt mũi ngẩng đầu, thành toàn bộ giang hồ chế nhạo.

Tại mở mắt!

Nữ ni trong mắt trái tràn ngập chính là hận, mắt phải thì là chôn lấy cực đoan oán.

Cái kia oán hận danh tự liền gọi Quách Tương.

—

—

—

—

Chương 55 : lạc đường

Đinh! Đinh!

Liên tiếp binh khí giao kích âm thanh tại trên đường vang lên.

Mười mấy bóng người đang không ngừng nhảy vọt chập trùng, quát lớn âm thanh không dứt bên tai, kẹp ở tại đao kiếm âm thanh bên trong lộ ra cực kỳ gấp rút. Một màn này, cũng không hiếm thấy. Trong giang hồ, tình cảnh như vậy mỗi ngày đều có ví dụ như vậy tại phát sinh.

Đang!

Một tiếng vang trầm, tia lửa tung tóe bên trong, trong đó một tên người trẻ tuổi bị người lấy 1 thanh đại chùy sinh sinh đập hướng về sau không ngừng thối lui. Dưới chân liên tiếp giẫm ra mười mấy sâu cạn không 1 dấu chân, không chỉ có như thế, người trẻ tuổi trên tay trường kiếm càng là đang không ngừng rung động, to lớn ăn khớp lực lượng kém chút để người trẻ tuổi trên tay tinh cương trường kiếm rời khỏi tay. Cưỡng ép bắt lấy trường kiếm khiến cho không được rời tay, nhưng nam tử trẻ tuổi khóe miệng đã chảy ra vết máu.

Hiển nhiên, tại vừa mới giao phong bên trong hắn đã bị thương không nhẹ.

“Nhạc sư huynh!”

Chiến đoàn bên trong những người khác thấy thế không khỏi kinh hãi, trong đó một tên bộ dáng xinh xắn nữ tử càng là không tự chủ được lên tiếng, trong giọng nói tràn đầy lo lắng.

“Ha ha ha!” 1 chùy nện lui, càng là chấn thương nam tử trẻ tuổi nam tử khôi ngô thấy thế không khỏi cười ha ha: “Tiểu nương môn nhi, ngươi cái này Nhạc sư huynh thế nhưng là ngân thương sáp đầu a, cùng gia gia giải quyết tên tiểu bạch kiểm này, tại giết chết ngươi đám rác rưởi này các sư huynh đệ, liền để cho ta tới hảo hảo thương thương ngươi!”

“Tuổi còn nhỏ, võ công rối tinh rối mù, học cái gì hành hiệp trượng nghĩa giảng đạo lý đạo lý chính là lão tử trên tay thiết chùy.”

“Các ngươi cho là mình là cùng Võ Đang thất hiệp đồng dạng tồn tại “

“Hoa Sơn phái thêm vì lục đại môn phái 1 trong, đây quả thực là trên giang hồ một chuyện cười!”

Lời nói rơi xuống, nam tử khôi ngô trong tay thiết chùy vung vẩy, cuốn lên từng đợt cuồng loạn khí lưu, trực tiếp hướng trước mặt tuổi trẻ nam tử đập tới, bộ dáng kia tựa hồ là muốn 1 chùy trực tiếp đem đối phương triệt để nện dẹp tiết tấu.

“…”

Đến cùng là chỗ nào có vấn đề

Mím môi, họ Nhạc thanh niên cơ hồ đem răng cắn nát, đối phương đối Hoa Sơn phái bài xích để trong lòng hắn lửa giận ứa ra, rất để tâm hắn kinh run sợ là bọn hắn một chuyến này xuất hiện ngoài ý muốn. Thế nhưng là hắn phi thường rõ ràng võ công của mình trình độ, tại cái này trên giang hồ cũng không thế nào, có lẽ tại Hoa Sơn phái cũng tạm được, nhưng tại toàn bộ trên giang hồ đến nói, cũng bất quá là người bình thường bên trong giọt nước trong biển cả.

Nhưng…

Vô luận như thế nào, hắn từ gánh lấy cái họ này, trên lưng khắc lên Hoa Sơn phái đệ tử giờ khắc này lên, hắn liền không thể đối đây hết thảy thờ ơ. Đối mặt bọn này phải thiên đao vạn quả tội phạm, nam tử trẻ tuổi hít sâu một hơi, hắn quyết định vô luận như thế nào cũng được đem mình một nhóm sư đệ sư muội cho an ổn mang về.

Chỉ là ở thời điểm này, người trẻ tuổi phát hiện mình đơn giản suy nghĩ lại là đi mười phần gập ghềnh long đong.

Cho dù là chính hắn cũng không thể không thừa nhận, võ công của hắn thực tế là khó mà mang lên mặt bàn, sư huynh xưng hô này càng nhiều bất quá là nhập môn thời gian sớm tối, hắn chẳng qua là chiếm cứ từ nhỏ liền sinh ra ở Hoa sơn tiện lợi mà thôi.

Theo đạo lý đến nói võ công của hắn hẳn là đủ để xứng đôi bên trên hắn người sư huynh này thân phận, chỉ là hiện thực lại cũng không là như thế.

Không đề cập tới tư chất của hắn, tại võ học 1 đạo bên

trên có lẽ không có những ngày kia kiêu đồng dạng có để người ao ước tư chất cùng kỳ ngộ, nhưng liền người bình thường đến nói cũng coi là không sai. Nhưng Nhạc thị một mạch người tại trên Hoa sơn đãi ngộ cũng không phải là thường nhân trong tưởng tượng dạng này.

Tại Hoa Sơn phái sinh ra tại Hách Đại Thông tổ sư trên tay thời điểm, bọn hắn Nhạc thị liền cùng cái này Hoa Sơn phái cùng nhau tồn tại. Người nguyên lão này đồng dạng tồn tại, cũng không có để Nhạc thị tại Hoa Sơn phái đạt được càng nhiều hậu đãi đãi ngộ.

So sánh với đến, bọn hắn Nhạc thị tại Hoa Sơn phái càng nhiều hay là phụ trách hậu cần cái này 1 khối, mà lại sư môn các trưởng bối cũng hữu ý vô ý tại xa lánh Nhạc thị tiến vào Hoa Sơn phái quyền lợi trung tâm.

Về phần hiện tại hắn tại Hoa Sơn phái bên trong cũng bất quá là mượn gia tộc thân phận tại bên trong Hoa Sơn phái vớt một sư huynh xưng hô mà thôi.

Duy nhất ngoại lệ là Nhạc thị tại bên trong Hoa Sơn phái từ trước đến nay liền có rất không tệ thanh danh, tập võ đồng thời càng là học chữ, lịch đại đều là quân tử khiêm tốn nhân vật, không kiêu ngạo không tự ti, cũng là sống coi như an ổn. Từ trước tích lũy thanh danh, để Nhạc thị tại trên Hoa Sơn phái dưới rất thụ tôn giáo, chí ít dưới mắt Hoa Sơn phái chưởng môn Tiên Vu Thông hay là cần để ý một chút Nhạc thị mặt mũi.

Trong đầu suy nghĩ không ngừng chuyển động, rất nhanh người trẻ tuổi cũng đã làm rõ dưới mắt thế cục.

Có người tiết lộ bọn hắn một nhóm tung tích.

Mà lại cái này nhất định là Hoa sơn nội bộ người!

Người trẻ tuổi phi thường rõ ràng đoàn người mình hành động là bảo mật, tại trên Hoa Sơn phái dưới cũng chỉ có mấy người biết được.

Đến cùng là ai

Chẳng lẽ…

Tựa hồ nghĩ đến 1 cái gì đáng sợ sự tình, người trẻ tuổi sắc mặt trong lúc nhất thời cực kỳ nhợt nhạt. Ngay tại người trẻ tuổi thất thần một khắc này, khôi ngô hán tử đại chùy đã mang theo gió xoáy sóng đánh tới hướng lồng ngực của mình.

Bất đắc dĩ hạ, người trẻ tuổi đành phải cầm trong tay tinh cương trường kiếm nằm ngang ở trước ngực, phấn khởi một thân chân khí cưỡng ép đi cản đối phương một kích này.

Bành!

Một tiếng vang trầm.

Trường kiếm chịu không được cự lực, trực tiếp băng liệt thành vô số mảnh vỡ hướng 4 phương 8 hướng bay đi. Không ít mảnh vỡ càng là đâm rách quần áo, đem người trẻ tuổi ngực đánh mơ hồ một mảnh.

Ngửa đầu một ngụm nhiệt huyết phun ra ngoài, người

trẻ tuổi tại cỗ này cự lực dưới trực tiếp ném đi ra ngoài, rơi vào trên mặt đất nện lên một mảnh bụi mù. Ở giữa không trung, người trẻ tuổi đã hôn mê.

Tại người trẻ tuổi lạc bại trọng thương qua đi, rất nhanh một đám Hoa Sơn phái đệ tử lần lượt lạc bại, trừ bỏ giao phong bên trong chết đi người, còn lại toàn bộ bị một đám tội phạm cho giao nộp giới. Ngay tại tội phạm nhóm đem một đám Hoa Sơn phái đệ tử làm thành một đoàn, chuẩn bị tiến hành bước kế tiếp thời điểm, một trận khoan thai tiếng vó ngựa ở thời điểm này truyền vào tất cả mọi người lỗ tai.

Cộc! Cộc! Cộc!

Tiếng vó ngựa khoan thai, người đến là một loại giải sầu thái độ đi tới.

Hơn nữa còn là 2 người!

Trong lúc nhất thời, lực chú ý của mọi người đều bị hấp dẫn, không hẹn mà cùng hướng tiếng vó ngựa phương hướng nhìn lại. Chỉ bất quá khác biệt chính là Hoa Sơn phái đệ tử ném đi chính là hi vọng ánh mắt, mà một nhóm tội phạm thì là đề phòng đến cực điểm.

“Chuyện gì xảy ra “

Dẫn đầu khôi ngô tội phạm nắm tay bên trong đại chùy, hướng người bên cạnh ném đi ánh mắt nghi hoặc, râu quai nón trải rộng trên mặt không có chút nào mịt mờ biểu xuất chất vấn chi sắc, “Không phải đã nói, cái này bên trong sẽ là không chút khói người địa phương sao “

Đi theo khôi ngô tội phạm thân phận tên nhỏ con thấy thế cũng là không hiểu ra sao, rất ủy khuất lắc đầu biểu thị mình cũng không rõ ràng, đây chỉ là ngoài ý muốn.

“Mẹ nó!”

“Các huynh đệ chú ý, sáng lên riêng phần mình móng vuốt!”

Nhổ một ngụm nước bọt về sau, khôi ngô hán tử chỉ có thể cưỡng ép đè xuống trong lòng kia đột nhiên tới lo lắng, ngưng thần đề phòng.

Rất nhanh.

Tiếng vó ngựa càng ngày càng gần.

Ánh mắt cuối cùng, hai thớt tuấn mã một trước một sau nện bước khoan thai bước chân không nhanh không chậm hướng cái này đi vào trong tới. Trên lưng ngựa ngồi ngay thẳng 2 người, đi ở phía trước chính là 1 cái bộ dáng tuấn tú người thiếu niên, mặc dù ở bên ngoài bộ thân áo che đậy, có thể từ bên trong lộ ra ngoài tài năng còn có thể để người nhận được kia là quý báu vải vóc, không phải người bình thường có khả năng có.

Về phần tại thiếu niên phía sau ngựa trên lưng, thì là ngồi ngay thẳng 1 cái triệt triệt để để bao phủ tại áo bào màu đen bên trong người áo đen, cả người từ trên xuống dưới bao khỏa cực kỳ chặt chẽ, cơ hồ chỉ lộ ra hai con ngươi ở bên ngoài.

Giờ phút này 2 người đang ngồi ở trên lưng ngựa nhìn không chuyển mắt đánh giá phía trước.

Khi nhìn rõ xuất hiện ở phía trước người về sau, Hoa Sơn phái một đám đệ tử lập tức tuyệt vọng, xuất hiện ở trước mắt người làm sao nhìn làm sao đều không có cứu vớt bọn họ năng lực.

Ngược lại là một nhóm tội phạm sắc mặt không khỏi ngưng lại.

Cái này ngựa…

Chỉ có người Mông Cổ mới có tư cách có bên trên cùng tuấn mã.

Người này chẳng lẽ là du lịch Mông Cổ quý tộc công tử đầu năm nay, làm cướp bóc thổ phỉ, cũng phải có đủ tốt nhãn lực sức lực.

Đánh giá song phương nhân mã sắc mặt biến hóa, trên lưng ngựa thiếu niên đột nhiên lộ ra hứng thú chi sắc.

Khóe miệng 1 giương, kia đột nhiên tới tiếu dung để ở đây tất cả mọi người nhịp tim đều không hẹn mà cùng trì trệ. Bao quát kia đi theo thiếu niên sau lưng toàn bộ bao phủ tại áo đen bên trong nam tử.

“Mọi người không cần khẩn trương!”

Vỗ vỗ tay, tiếng vỗ tay trong không khí truyền ra đến, trên lưng ngựa thiếu niên mở miệng lên tiếng. Ngữ khí ôn nhu như nước, nét mặt ôn hòa phối hợp tấm kia tà mị

khuôn mặt để người nhịn không được buông xuống trong lòng đề phòng, cười nói: “Vừa mới ta cùng người hầu không cẩn thận lạc mất phương hướng, tìm không thấy đường.”

“Cho nên còn xin vị nào hảo tâm nhận nói cho tại hạ, Hoa sơn làm như thế nào đi “

Có chút phủ phục, cưỡi tại trên lưng ngựa thiếu niên cư cao lâm hạ hỏi, nhếch lên khóe miệng, còn có kia cơ hồ cong thành nguyệt nha nheo lại 2 mắt, ở trên mặt tạo thành 1 đạo làm cho lòng người nhảy tăng tốc, không khỏi nuốt nghẹn nước bọt tiếu dung.

Tựa như lạnh trong đêm kia một vòng vô tình màu trắng bạc trăng tròn.

—

—

—

—

Chương 56 : Hồ Thanh Ngưu (thượng)

Tĩnh.

Tĩnh làm người ta hoảng hốt, tĩnh để nhân ý loạn.

Cho dù là đã thúc thủ chịu trói Hoa Sơn phái chúng đệ tử tại thời khắc này cũng nghe ra cất giấu trong đó nội dung. Trong lúc nhất thời, vốn là tuyệt vọng mọi người lập tức kích động lên, bọn hắn có thể hay không trốn được tính mệnh chỉ có thể nhìn cái này kỳ quái người thiếu niên.

Về phần đối phương 2 người phải chăng có thể đối kháng đám hung thần ác sát này tội phạm, ý nghĩ này bất quá là tại não hải bên trong có chút dạo qua một vòng, liền bị bọn hắn cưỡng ép nhấn trở về. Bởi vì, tại cái này lúc tuyệt vọng, bọn họ cũng đều biết cần một hi vọng, mà không phải tuyệt vọng.

“Ta biết!”

“Chúng ta đều biết Hoa sơn đi như thế nào!”

Được bảo hộ ở giữa nữ đệ tử hồn nhiên lên tiếng nói: “Bởi vì chúng ta chính là Hoa Sơn phái đệ tử a!”

“Úc “

Ra vẻ ngâm khẽ, ánh mắt của thiếu niên 1 quét qua qua

những này bị vây quanh ở giữa Hoa Sơn phái các đệ tử trên thân, ánh mắt cuối cùng dừng ở kia lên tiếng nữ đệ tử trên thân, cái này nữ đệ tử bộ dáng lấy nhãn lực của hắn xem ra coi như xinh xắn, cũng coi như được là 1 cái mỹ nhân.

Chỉ bất quá ở quá khứ hắn gặp qua quá nhiều mỹ nhân tuyệt sắc, vô luận tiên nữ, yêu nữ, hay là ma nữ, lại hoặc là cấm dục hệ Phật môn ni cô; ôn nhu, bá đạo, xinh đẹp, gợi cảm, u oán cùng các loại, các nàng đều muốn so thiếu nữ trước mắt mạnh lên quá nhiều.

Thiếu nữ này bất quá là 1 cái coi như có thể vào mắt dưa xanh viên.

“Hoa Sơn phái đệ tử “

Thiếu niên thanh âm bên trong mang theo như vậy một tia để người cảm thấy kỳ quái ý cười, ánh mắt khẽ quét mà qua về sau, cuối cùng dừng ở cái kia ngã tại trên mặt đất thổ huyết hôn mê người trẻ tuổi trên thân nhìn sau một lúc lâu, lúc này mới tiếp tục nói : “Đều nói Hoa Sơn phái thêm vì giang hồ lục đại môn phái 1 trong, nhưng các ngươi dạng này… Thật là ngay cả một đám thổ phỉ đều đánh không lại “

Lắc đầu, thiếu niên cảm thán nói: “Thật đúng là hữu danh vô thực.”

Câu này rõ ràng giễu cợt ngữ để một đám Hoa Sơn phái đệ tử chỉ có thể ngạc nhiên lấy đúng, trên thực tế bọn hắn lần này thật không có đánh qua thổ phỉ, dù là bầy thổ phỉ này xem ra so trong tưởng tượng mạnh hơn. Lại

nói, trên giang hồ người của phái Hoa Sơn cũng không dám vỗ bộ ngực nói mình có thể so ra mà vượt Võ Đang Nga Mi còn có Thiếu Lâm. Trên thực tế, bọn hắn Hoa Sơn phái dưới mắt chính là cảm giác là tại lục đại môn phái bên trong góp đủ số tồn tại.

Trong lúc nhất thời, mọi người giận mà không dám nói gì.

Kia đứng ở chính giữa thiếu nữ há to miệng, 1 trương gương mặt xinh đẹp đỏ lên.

Muốn phản bác, nhưng lại không cách nào mở miệng. Lại nói, nàng còn chờ mong lấy đối phương có thể cứu bọn họ một mạng. Nhưng hiện tại xem ra… ,

Chẳng lẽ chúng ta cũng chỉ có thể…

Có chút cúi đầu, thiếu nữ trong mắt đã thấm đầy nước mắt.

Không đề cập tới một nhóm Hoa Sơn phái đệ tử tâm tình biến hóa như thế nào, vây quanh bọn hắn một đám tội phạm ở thời điểm này lại là đã đề phòng tới cực điểm.

Bọn hắn khác biệt những này mới rời núi Hoa Sơn phái đệ tử, hành tẩu giang hồ thời gian rất lâu bọn hắn đã sớm từ trong lời nói của thiếu niên này thấy rõ đối phương ý đồ đến. Đối phương, vốn là vì bọn này Hoa Sơn phái đệ tử mà tới.

Vì khôi ngô hán tử tinh tế trầm tư nửa ngày, 2 mắt không

khỏi nhắm lại, đối trong lòng dâng lên nghi hoặc bắt đầu phỏng đoán.

Lai lịch của đối phương, thân phận của đối phương.

Mà lại tại ngắn ngủi mấy câu bên trong, khôi ngô hán tử liền có thể khẳng định trước mắt cái này kỳ quái thiếu niên chỉ sợ cùng Hoa Sơn phái có cũ, mà lại thân phận của hắn cũng không phải trước đó suy đoán bên trong Mông Cổ quý tộc công tử. Dùng khóe mắt quét nhìn hướng 4 phía thủ hạ ném đi 1 cái ra hiệu ánh mắt về sau, khôi ngô hán tử mở miệng: “Đã công tử tại đám người này có cũ, như vậy ta cùng liền cho công tử một bộ mặt, bỏ qua những người này, như vậy cáo từ!”

Khôi ngô hán tử làm tội phạm nhiều năm, có thể tại những cái kia giang hồ chính đạo trên tay giữ được tính mệnh, bằng vào chính là bản thân nhãn lực.

Ai có thể trêu chọc, ai không thể trêu chọc.

Tại hán tử trong lòng sớm đã có số.

Hắn dám trêu chọc Hoa sơn, cũng dám trêu chọc côn luân, cũng sẽ không đi trêu chọc Nga Mi, Võ Đang và Thiếu Lâm.

Trước mắt cái này quỷ dị người thiếu niên, cho hắn nguy hiểm cực lớn cảm giác. Tại một phen trầm ngâm về sau, hắn phát hiện mình trong lòng vậy mà không có sinh ra bất luận cái gì muốn chống cự tâm tình, cái này liền đủ để cho thấy người trước mắt quỷ dị chỗ.

Ngay lập tức, khôi ngô hán tử liền thấp đầu. Liền tại bọn hắn chuẩn bị bứt ra rời đi thời điểm, người thiếu niên thanh âm lạnh lùng tại 4 phía quanh quẩn ra, “Bản tọa cho phép ngươi cùng rời đi sao “

Lời nói rơi xuống nháy mắt, một nhóm tội phạm sắc mặt đại biến.

Vì khôi ngô hán tử càng là lông mày nhảy một cái, hắn xác định mình không có nghe lầm đối phương trong lời nói cái từ kia chuyển —— ‘Bản tọa’ .

Nhìn chung toàn bộ giang hồ, có thể lấy ‘Bản tọa’ tự xưng người ra sao ngang phần

Não hải bên trong danh chấn giang hồ môn phái nhanh quay ngược trở lại qua, lục đại môn phái trong nháy mắt liền bị bài trừ bên ngoài. Trừ bỏ những cái kia bí ẩn không muốn người biết môn phái, còn lại môn phái lớn nhất khả năng chỉ có —— Minh giáo! Hồi tưởng lại dưới mắt trong giang hồ kia có vẻ hơi kỳ quỷ thế cục, chẳng lẽ…

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, khôi ngô hán tử sắc mặt không khỏi đại biến thất sắc.

“Ha!”

Một tiếng cười khẽ, người thiếu niên kia thanh âm đạm mạc truyền vào khôi ngô hán tử trong tai: “Dạng này một người thông minh, cũng không giống như là 1 cái thổ phỉ, vậy ngươi liền càng phải lưu lại.”

Vừa dứt lời, khôi ngô hán tử trong tay thiết chùy đã vung tay mà ra.

Tại cái này một cái chớp mắt, khôi ngô hán tử làm đủ 12 thành khí lực, trên tay đại chùy thẳng nện trước mặt trên lưng ngựa người. Không chỉ có như thế, đi theo bên cạnh hắn những người khác cũng không hẹn mà cùng ra chiêu. Đao kiếm côn bổng xen lẫn vô số ám khí hướng thiếu niên bay đi.

Đột nhiên tới biến hóa để một đám Hoa Sơn phái đệ tử kinh hãi.

Thiếu nữ kia thấy thế đang muốn la lên đối phương cẩn thận thời điểm, lại là tại thời khắc này nhìn thấy một màn để người nghe rợn cả người tràng cảnh.

Một cỗ vô hình khí kình lấy thiếu niên làm trung tâm hướng 4 phương 8 hướng tràn ra đi, trong không khí hình thành 1 cái nhìn không thấy tròn. Mà những cái kia bay ra đao thương côn bổng cùng ám khí bao quát vọt giữa không trung người chỉ bất quá mới ra ngoài một chút xíu khoảng cách thuận tiện như gặp được 1 đạo nhìn không thấy vách tường, sinh sinh bị dừng lại tại không trung.

Cái này tựa như thần tích tình cảnh để một đám Hoa Sơn phái đệ tử trợn mắt hốc mồm. Nhưng mà còn chưa chờ bọn hắn ở trong lòng đi lúc than thở, tiếp xuống sinh sự tình lại là để bọn hắn tất cả mọi người da đầu tê dại, lá gan tiểu nhân người càng là chớp mắt, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Trong ánh mắt, bản thân nhìn thấy hết thảy đều đang chậm rãi vỡ nát biến mất.

Bị dừng lại giữa không trung vũ khí bắt đầu từng chút từng chút phong hoá biến mất, bộ dáng kia liền tựa như một tấc vuông thời gian đã qua 100,000 năm đồng dạng, xâm nhập trong đó hết thảy cũng bắt đầu mục nát sụp đổ. Binh khí như thế, người cũng như thế.

Khôi ngô hán tử trừng lão đại trong 2 mắt, vô cùng rõ ràng trông thấy mình thiết chùy tựa hồ đụng phải vô số năm gió táp mưa sa đồng dạng mục nát vỡ nát, hóa thành tro bụi.

Không chỉ như vậy, hắn còn trông thấy mình mấy cái huynh đệ trên thân cũng sinh biến hóa như thế.

Làn da mất nước, sinh cơ bị đoạt, trong chớp mắt cũng đã hóa thành 1 cái bạch thương thương lão đầu.

Nhưng mà, trong mắt cảnh tượng vẫn còn tiếp diễn tiếp theo.

Kế nhân hóa làm bạch thương thương lão đầu về sau, xương cốt bắt đầu vỡ nát, người ở bề ngoài xuất hiện vô số tiểu cái hố nhỏ, kia cảnh tượng thật giống như đụng một cái thanh thủy xuất hiện rỉ nước đồng dạng ở phía trên xuất hiện vòng xoáy.

Bên trong lõm, sụp đổ.

Bất quá chớp mắt thời gian bên trong, những người kia liền bị lực lượng vô hình ngưng kết thành một đoàn lớn

bằng ngón cái tiểu nhân chấm đen nhỏ phiêu phù ở giữa không trung.

Bành!

Dừng lại cảnh tượng đột nhiên vỡ vụn, khôi phục bình thường.

Khôi ngô hán tử cùng tàn hơn mấy thổ phỉ miệng phun máu tươi ném đi ra ngoài, nện xuống đất.

Lại ngẩng đầu, bọn hắn nhìn về phía kia mỉm cười ánh mắt của thiếu niên đã đại biến.

Nhìn đã không phải là người, mà là từ trong địa ngục đi ra ác ma. Quỷ dị như vậy cảnh tượng, quả thực ra tưởng tượng của mọi người bên ngoài, dạng này năng lực chỉ có trong truyền thuyết tiên thần mới có thể đủ có được.

Đương nhiên, đây chỉ là bọn hắn kiến thức không đủ mà thôi, nếu là Từ Hàng Tĩnh trai người ở đây nhất định có thể đủ nhận ra quỷ dị như vậy tình cảnh chính là Âm Quý Phái Thiên Ma công mới có đặc điểm.

Khác biệt duy nhất chỉ là so trong tưởng tượng Thiên Ma công muốn kinh khủng hơn.

Chỉ tiếc người ở chỗ này bất quá một đám tội phạm, tăng thêm một đám chẳng ra sao cả Hoa Sơn phái đệ tử mà thôi, dòm ngó đối phương một góc của băng sơn năng lực cũng chưa từng xuất hiện tại trên người của bọn hắn. Trong mắt bọn họ, người thiếu niên này đã là

thần ma hóa thân.

Tội phạm như thế.

Hoa Sơn phái đệ tử cũng là như thế.

Một đám người run cùng chim cút đồng dạng, nguyên bản địch nhân tại thời khắc này lại bị dọa đến bão đoàn sưởi ấm.

“…”

Nhạc Duyên nhìn lướt qua tụ cùng một chỗ sợ hãi mọi người, ánh mắt hướng kia vẫn ngã trên mặt đất hôn mê người trẻ tuổi nhìn lướt qua về sau, thế này mới đúng người sau lưng nói: “Tiểu tử kia thương thế liền giao ngươi.”

Sau lưng.

Trên lưng ngựa toàn bộ bị bao khỏa tại áo đen bên trong người tại câu nói này sau tựa hồ mới đột nhiên kịp phản ứng, người từ trên lưng ngựa tuột xuống, cả người đầu rạp xuống đất quỳ tại đó bên trong, cung kính đáp.

“Hồ Thanh Ngưu cẩn tuân giáo chủ pháp chỉ!”

—

—

—

—

Chương 57 : Hồ Thanh Ngưu (hạ)

Hồ Thanh Ngưu! ! !

Thấy chết không cứu Hồ Thanh Ngưu! ! !

Khôi ngô hán tử miệng phun máu tươi đồng thời, ánh mắt cẩn thận từng li từng tí vượt qua kia thần ma thiếu niên, rơi vào kia bao phủ tại áo bào màu đen bên trong nam tử trên thân, đối phương để con ngươi của hắn lại lần nữa co rút lại một chút.

Quả nhiên.

Lúc trước hắn cũng không có đoán sai.

Kết hợp với Hồ Thanh Ngưu lời nói nội dung cùng kia vô song cung kính ngữ khí, khôi ngô hán tử tại thời khắc này lần thứ 1 đối với mình trước đó tự nói có thể thông minh cảm thấy hối hận, hắn hận không thể mình từ nhỏ liền là 1 cái đầu đất. Bằng không mà nói, cũng sẽ không rơi vào dưới mắt hoàn cảnh.

Cái này thần ma đồng dạng tồn tại thiếu niên chính là Minh giáo giáo chủ.

Xem ra trước đó ngẫu nhiên tình huống dưới được đến nghe đồn vậy mà là chân thật, vừa nghĩ tới Minh giáo giáo chủ có dạng này có thể so thần ma đồng dạng năng lực, hắn không cần mơ mộng tượng liền biết tiếp qua

không lâu Minh giáo sẽ tại trong thiên hạ nhấc lên bao nhiêu sóng gió triều.

Bất quá bắt đầu so sánh, khôi ngô hán tử càng thêm hối hận hay là đáp ứng tên kia giao dịch, lần này bọn hắn quả thực là bồi thảm, tính cả tính mệnh cũng dựng đi lên. Thậm chí, nhìn thiếu niên kia quỷ dị như vậy thủ đoạn, chỉ sợ chết so còn sống muốn càng khó.

Nôn một ngụm máu mạt, khôi ngô hán tử tại một chiêu kia dưới triệt để mất đi ngăn cản dũng khí. Hắn lúc này, hắn càng nhiều thất thần nhìn lên bầu trời thổi qua mây trắng, không biết tại kia bên trong có thứ gì đáng giá để người đi nhìn chăm chú.

"…"

Hồ Thanh Ngưu khinh thường nhìn lướt qua thổ huyết không chỉ khôi ngô hán tử, nhìn đối phương kia mất đi hi vọng lâm vào vô thần ánh mắt, hắn liền biết bọn này cái gọi là tội phạm tại nhà mình giáo chủ có thể vì dưới triệt để đánh mất dũng khí.

Thậm chí, ngay cả tự sát dũng khí cũng sẽ không có.

Không chỉ có những này tội phạm triệt để sợ vỡ mật, đám phế vật kia đồng dạng Hoa Sơn phái đệ tử đồng dạng nơm nớp lo sợ, một đám người chen chúc thành một đoàn, co lại thành chim cút đồng dạng. Biểu hiện như vậy, liền để Hồ Thanh Ngưu đối Hoa Sơn phái khịt mũi coi thường.

Hoa Sơn phái… A, cứ như vậy Hoa Sơn phái, quả thực

khó coi.

Đương nhiên, Hồ Thanh Ngưu cũng sẽ không đi thừa nhận trước đó hắn cũng bị giáo chủ cái này chưa xuất thủ 1 chiêu đồng dạng bị hù kinh hồn táng đảm, làm một bác sĩ, vang danh giang hồ danh y, hắn cái dạng gì người bị thương cùng người chết chưa từng gặp qua

Thế nhưng là quỷ dị như vậy kiểu chết hắn Hồ Thanh Ngưu quả thực lần thứ 1 thấy.

Đối đây, hắn càng là may mắn mình trước đó tại Hồ Điệp cốc làm ra ra dự định cùng quyết định.

Dạng này có thể so thần ma đồng dạng tồn tại giáo chủ, làm sao không có thể trợ giúp hắn báo thù rửa hận! ! !

Phủ phục.

Đang kiểm tra kia đã hôn mê Hoa Sơn phái đệ tử trẻ tuổi thương thế thời điểm, Hồ Thanh Ngưu não hải bên trong lại là không tự chủ được hồi tưởng lại mấy ngày trước tình cảnh ——

Hồ Điệp cốc.

Đang nghe Thánh giáo bị 1 cái đột nhiên tới nhân vật triệt để nhất thống trong giáo trên dưới, khi lấy được tin tức này thời điểm, Hồ Thanh Ngưu lần thứ 1 cái suy nghĩ là tên nào truyền tới hoang đường trò cười làm trong giáo thần y, Hồ Thanh Ngưu phi thường rõ ràng trong giáo cao tầng bên trong người tính tình.

Vì giáo chủ chi vị, quang minh tả sứ Dương Tiêu muốn đoạt được giáo chủ chi vị, thế nhưng là nhận những người khác vây quét, dù là tại võ công bên trên Dương Tiêu so với một cái muốn hơn một chút, nhưng đối mặt vây công, Dương Tiêu cũng chỉ có thể thúc thủ vô sách.

Rắn mất đầu trong giáo cao tầng, vậy đơn giản là hỗn loạn vô song.

Một nhóm cao tầng ngươi kéo ta lui lại, ta tại sau lưng chơi ngáng chân, lâm vào tranh quyền đoạt lợi bên trong, nếu không phải giáo chúng đệ tử trên dưới coi như một lòng đoàn kết, chỉ sợ Minh giáo bản thân sớm đã bản thân sụp đổ. Nhưng cho dù là dạng này, nguyên bản tốt đẹp cục diện cũng đánh mất trống không. Dưới mắt, trong giang hồ, Minh giáo đối mặt cái khác giang hồ môn phái còn có người Mông Cổ, đều là dùng phòng thủ làm chủ, sớm đã không còn trước kia trước tiến vào nhuệ khí.

Dạng này Minh giáo khiến người ta thất vọng.

Nếu là ngày trước, Dương giáo chủ còn tại thời điểm, hắn Hồ Thanh Ngưu chỗ gặp cừu hận nơi nào sẽ để hắn khổ cùng bao nhiêu năm mà không được báo

Đám kia chỉ lo tranh quyền đoạt lợi cao tầng như thế nào lại hỗ trợ

Bất đắc dĩ hạ, hắn chỉ có thể độc thân nghĩ biện pháp đi báo mình muội tử Hồ Thanh Dương mối thù. Chỉ tiếc, hắn dù là trên giang hồ danh xưng thấy chết không cứu Hồ Thanh Ngưu, cũng bất quá là một giới bác sĩ, đối mặt

cừu nhân thời điểm vẫn là thảm bại mà quay về, thậm chí kém chút mất mạng.

Trở lại Hồ Điệp cốc về sau, mỗi khi Hồ Thanh Ngưu nhớ lại quá khứ, liền chỉ cảm thấy nội tâm giống như vạn trùng ăn cắn, đau tê tâm liệt phế, hối hận mình biết người không rõ, mới tạo nên kết quả như vậy.

Mấy năm qua này, Hồ Thanh Ngưu đã sớm đối Minh giáo bản thân mất đi hi vọng, chỉ có thể dần dần đem cừu hận đặt ở đáy lòng, chỉ chờ nó lại lần nữa mọc rễ nảy mầm 1 ngày. Nhưng tuyệt đối không ngờ rằng, trời có nắng mưa khó tính, người có họa phúc sớm chiều.

Trong chớp mắt, Minh giáo thêm ra 1 thiếu niên giáo chủ.

Tin tức này có thể nói là để Hồ Thanh Ngưu lúc ấy ngu ngơ hồi lâu.

Đang lặng lẽ phó thác một chút quen thuộc Quang Minh đỉnh tình huống Minh giáo đệ tử hiểu rõ về sau, Hồ Thanh Ngưu lúc này mới ngạc nhiên phát hiện cái này hoang đường không chịu nổi sự tình chính là sự thật. Tại kia một đoạn thời gian bên trong, Hồ Thanh Ngưu không có làm bất cứ chuyện gì.

Khác biệt có ít người không thừa nhận giáo chủ địa vị, hắn chỉ là lẳng lặng quan sát, thám thính lấy tại Quang Minh đỉnh phát sinh sự tình.

Sau một thời gian ngắn, tự nhận quan sát có kết quả sau Hồ Thanh Ngưu có quyết định.

Hắn đi ra Hồ Điệp cốc, hướng tổng đàn Quang Minh đỉnh mà đi.

Hắn muốn bái kiến giáo chủ.

Không thể không nói hắn Hồ Thanh Ngưu coi như có mấy phần vận khí, tại sắp đến Quang Minh đỉnh thời điểm, Hồ Thanh Ngưu cũng không có bỏ qua, mà là chính diện gặp được xuất hành Nhạc Duyên.

Nhạc Duyên tự thành vì Minh giáo giáo chủ về sau, hắn cũng không có trốn trốn tránh tránh, hình dạng của hắn sớm đã bị tương quan đệ tử vẽ tranh thành giống, truyền lại xuống dưới. Có thể nói trừ bỏ biên giới địa khu, tổng đàn Quang Minh đỉnh chung quanh trong vòng mấy trăm dặm Minh giáo đệ tử đều đại khái biết nhà mình xuất hiện cái này tân giáo chủ là bộ dáng gì.

Hồ Thanh Ngưu trên tay tự nhiên là có được Nhạc Duyên chân dung.

Cho nên song phương gặp mặt lần đầu tiên, Hồ Thanh Ngưu đã nhận ra Nhạc Duyên đến, ngược lại là Nhạc Duyên căn bản không biết cái này đột nhiên quỳ gối trước mặt mình tú tài bộ dáng trung niên nhân đến cùng là ai đến trong lúc nhất thời, Nhạc Duyên lên hứng thú.

Tại biết được đối phương tục danh về sau, Nhạc Duyên lúc này mới nhớ tới bản giáo bên trong còn có một nhân tài như vậy —— Hồ Thanh Ngưu.

Hiện nay trong giang hồ nổi danh nhất danh y.

Nhạc Duyên thế nhưng là nghe nói qua cái này Hồ Thanh Ngưu tính tình, có thể nói hắn dám không cho mấy vương cùng ngũ tán nhân bất kỳ mặt mũi gì, nhưng ở nhìn thấy mình lần đầu tiên về sau, chính là lấy đại lễ tướng bái, rõ ràng đối phương có sở cầu.

Đây là 1 cái có ý tứ người.

Đã có ý tứ, như vậy Nhạc Duyên liền có dừng lại lý do. Tại một phen hỏi thăm về sau, Nhạc Duyên liền triệt để hiểu rõ rõ ràng phát sinh ở Hồ Thanh Ngưu trên thân ân oán tình cừu, cũng biết đối phương cừu nhân chính là hiện tại Hoa Sơn phái chưởng môn Tiên Vu Thông.

Hoa sơn…

Vừa vặn cùng hắn mục đích giống nhau.

Một phen trầm ngâm về sau, Nhạc Duyên đã có quyết định.

Cũng được, tiện đường mà đi, thuận tay mà làm, thuận tiện thu phục 1 cái danh y tâm, cũng không tệ.

Cứ như vậy trước khi đến Hoa sơn trên đường, Nhạc Duyên bên người thêm ra 1 người, 1 cái sắp mang lên nô bộc thân phận Hồ Thanh Ngưu.

Trên lưng ngựa.

Nhạc Duyên mặt không biểu tình nhìn xem phía trước, nhìn xem Hồ Thanh Ngưu chính cẩn thận cẩn thận xem

xét kia trọng thương Hoa Sơn phái đệ tử trẻ tuổi thương thế. Cái gọi là thấy chết không cứu, tại hiện tại Hồ Thanh Ngưu trên thân căn bản không nhìn thấy mảy may.

Nếu là có quen thuộc Hồ Thanh Ngưu tính nết người nhìn thấy cảnh này, chỉ sợ sẽ trừng ra con mắt tới.

Trước mắt Hồ Thanh Ngưu quả thực là tốt 1 bộ nhiệt huyết tâm địa hiệp y.

Đương nhiên, ở đây những người khác sẽ không như vậy cho rằng.

Bọn hắn nhìn thấy chỉ có 1 cái hữu danh vô thực Hồ Thanh Ngưu.

Trên thực tế Hồ Thanh Ngưu đang đi ra Hồ Điệp cốc một khắc này, làm ra ra quyết định liền để hắn triệt để vứt bỏ quá khứ giáo điều. Huống chi là tại tận mắt chứng kiến giáo chủ uy năng, Hồ Thanh Ngưu càng là biết mình nên làm như thế nào.

Hắn hiểu được mình báo thù rửa hận cơ hội sắp xảy ra.

Về phần giáo chủ trong lời nói kia như bởi vì như không có tựa như cùng Hoa Sơn phái có cũ, Hồ Thanh Ngưu rất thông minh không có đi suy nghĩ nhiều.

Hiện tại Hồ Thanh Ngưu đừng nói thấy chết không cứu, cho dù là không cứu Minh giáo đệ tử, hắn cũng có thể làm được.

Rất nhanh.

Tại Hoa Sơn phái một đám đệ tử chờ mong ánh mắt dưới, Hồ Thanh Ngưu đem trọng thương hôn mê sư huynh cấp cứu tỉnh lại.

Người trẻ tuổi mở mắt ra một khắc, nhìn thấy Hoa Sơn phái sư đệ muội nhóm cùng một đám tội phạm nhét chung một chỗ nơm nớp lo sợ tràng cảnh, lại nhìn cái kia tội phạm đầu lĩnh hiện tại đã là trọng thương ngã xuống đất, không chỉ có như thế, tội phạm số lượng tựa hồ còn thiếu không ít.

Được cứu

Ngay tại người trẻ tuổi không hiểu ra sao thời điểm, 1 đạo ôn hòa tiếng nói từ trên đỉnh đầu mặt truyền đến.

“Tiểu tử, ngươi họ gì “

Lần theo thanh âm ngẩng đầu nhìn lại, người trẻ tuổi ánh mắt không khỏi sững sờ. Hắn nhìn thấy chính là 1 cái cưỡi tại trên lưng ngựa thiếu niên, thiếu niên đang dùng một loại ôn hòa ánh mắt đánh giá chính mình. Mặc dù không rõ đối phương xem ra muốn so với mình ít hơn nhiều, chỉ là 1 thiếu niên lại dùng ‘Tiểu tử’ xưng hô mình, nhưng tại đạo ánh mắt dưới, người trẻ tuổi đúng là không tự chủ được lấy vãn bối chi lễ trả lời: “Vãn bối họ Nhạc!”

“Nhạc cái nào nhạc “

“…”

Người trẻ tuổi nghe vậy ngẩn ngơ, trong lòng tự nhủ cái này họ Nhạc chẳng lẽ còn có cái khác trong lòng nghi hoặc, nhưng ngoài miệng hay là vô song nghiêm túc giải thích.

“Sơn nhạc nhạc!”

—

—

—

—

Chương 58 : Hoa sơn chi nhạc

Sơn nhạc nhạc.

Một tiếng trả lời về sau, bầu không khí lâm vào kỳ quái yên tĩnh.

Cho dù là những cái kia bị trọng thương người ở thời điểm này cũng là cố nén đau đớn không dám phát ra mảy may tiếng vang, sợ 1 cái không tốt lại lần nữa khiêu khích cái này có thể so thần ma đồng dạng người thiếu niên chú ý, bị đối phương thuận tay như quét rác đồng dạng quét tới kia mới kêu oan uổng.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người nhìn không chuyển mắt nhìn chằm chằm ngồi ngay ngắn ở trên lưng ngựa nhắm mắt lại Nhạc Duyên , chờ đợi lấy kết quả cuối cùng.

Họ Nhạc người trẻ tuổi vốn là muốn chính thức tự giới thiệu, thế nhưng là khi nhìn đến tình cảnh kỳ lạ này cũng rất thông minh ngậm miệng lại , chờ đợi lên trước mắt cái này kỳ quái thiếu niên.

Bên cạnh.

Cứu tỉnh người trẻ tuổi Hồ Thanh Ngưu thấy thế cũng là yên lặng đứng tại chỗ, trước đó đối thoại rơi vào Hồ Thanh Ngưu trong tai lại lần nữa xác định trước đó suy đoán, cái này Hoa Sơn phái quả thật cùng giáo chủ có

quan hệ.

Không!

Lập tức Hồ Thanh Ngưu lại phủ định cái suy đoán này, mà là khẳng định đến là cái này họ Nhạc thanh niên cùng giáo chủ có quan hệ, dù sao đối phương cùng giáo chủ là cùng họ. Làm cừu nhân là hiện tại Hoa Sơn phái chưởng môn Tiên Vu Thông Hồ Thanh Ngưu đã từng mấy chuyến lặng yên không một tiếng động giết tới qua Hoa sơn, chỉ tiếc mỗi lần trả thù đều là lấy thảm bại mà về. Đối Hoa sơn một mạch, hắn hay là có hiểu biết.

Hoa Sơn phái đích đích xác xác có Nhạc thị nhất tộc, mà lại tại bên trong Hoa Sơn phái nhân số coi như không ít. Chỉ bất quá, cái này Hoa sơn Nhạc thị nhất tộc tại bên trong Hoa Sơn phái lộ ra cực kỳ bình thường, chưa nghe nói qua Hoa Sơn phái xuất hiện qua cái gì họ Nhạc đỉnh tiêm cao thủ.

Duy nhất đáng giá nói rõ chính là Hoa sơn Nhạc thị thanh danh cực kỳ không sai.

Hồ Thanh Ngưu cho dù là cùng Tiên Vu Thông có sinh tử đại thù, vẻn vẹn liền Hoa Sơn phái cái này quân tử dòng họ nhất tộc coi như ấn tượng không tệ.

Lại nói trước đó lúc đến đường nhưng cũng không phải là hướng cái phương hướng này đi, mà là tại nửa đường thời điểm đột ngột bị Nhạc Duyên cải biến trước tiến vào phương hướng, sau đó bất quá phóng ngựa trước tiến vào vài trăm mét, liền nhìn thấy một đám tội phạm vây công Hoa Sơn phái đệ tử một màn.

Sau đó sự tình chính là trước đó phát sinh hết thảy.

Bắt đầu hắn Hồ Thanh Ngưu còn có như vậy một chút nghi hoặc, nhưng hiện tại xem ra giáo chủ gây nên chỉ sợ là có thâm ý a. Về phần là cái gì Hồ Thanh Ngưu rất thức thời đem sự nghi ngờ này triệt để từ mình não hải bên trong khu trục ra ngoài.

Có chút bí mật muốn hiểu rõ, kia là cần đánh đổi mạng sống đại giới.

Hồ Thanh Ngưu hiển nhiên không nghĩ.

“Ha!”

Nhạc Duyên chậm rãi mở hai mắt ra, dùng một loại thổn thức ngữ khí cảm thán nói: “Sơn nhạc nhạc a…” Lời nói dừng một chút, tựa hồ có cái gì muốn nói lại tại cuối cùng vẫn là nuốt nghẹn trở về, không có nói ra.

Loại này kỳ quái biểu hiện để người trẻ tuổi không hiểu ra sao.

“Thôi được!”

“Vừa vặn ta cũng muốn đi Hoa sơn một chuyến bái phỏng quen biết cũ, còn xin dẫn đường.” Nhạc Duyên thu dọn một chút kia có chút phức tạp tâm tình, biểu lộ dừng lại, liền trực tiếp làm ra phân phó, “Về phần những người này…” Ánh mắt liếc qua kia tội phạm đầu lĩnh, thu hồi ánh mắt kế tục tiếp theo nói: “Cùng một chỗ mang về Hoa sơn đi.”

Dăm ba câu ở giữa, song phương lập trường cũng đã đổi. Trong thoáng chốc, họ Nhạc người trẻ tuổi chỉ cảm thấy nhóm người mình mới là ngoại nhân, mà cái này kỳ quái thiếu niên mới là Hoa sơn người, nghe đối phương khẩu khí kia quả thực có một loại đương gia làm chủ cảm giác.

Há to miệng, người trẻ tuổi muốn nói điều gì thời điểm, khóe mắt quét nhìn đã liếc tới sư muội của mình hướng mình đánh tới ánh mắt, lập tức kia sắp thốt ra lời nói sinh sinh cho nén trở về.

Sư muội các sư đệ đang sợ!

Bọn hắn đang sợ người thiếu niên này.

Tại quét đến Hoa Sơn phái đệ tử khác sắc mặt về sau, nguyên bản vẫn chỉ là mừng rỡ ân cứu mạng người trẻ tuổi lập tức phản ứng lại. Tuy có ân cứu mạng, nhưng nhìn điệu bộ này chỉ sợ cũng vô pháp xác định đối phương phải chăng cùng Hoa Sơn phái là địch hay bạn.

Đối so dưới thế cục bây giờ, người trẻ tuổi chỉ bất quá dưới đáy lòng chuyển cái suy nghĩ, cũng đã có quyết định.

Hắn đồng ý.

Hơn nữa còn là lấy để người cực kì thoải mái tư thái, đại biểu Hoa Sơn phái không kiêu ngạo không tự ti đồng ý.

Thông minh!

Đây là Hồ Thanh Ngưu trong đầu lóe lên suy nghĩ.

Hồ Thanh Ngưu gặp quá nhiều người, nhưng giống người trẻ tuổi dạng này biết nói chuyện sẽ xử thế, giống như quân tử người trẻ tuổi ngược lại là hiếm thấy. Dạng này người trẻ tuổi hẳn là đọc sách, mà không phải tại cái này trong giang hồ pha trộn. Trong lúc nhất thời, Hồ Thanh Ngưu trong lòng vậy mà toát ra dạng này 1 cái quái dị suy nghĩ.

"…"

Trên lưng ngựa Nhạc Duyên thấy thế chỉ là nhìn lướt qua đối phương, cũng không có nói cái gì, có như thế kết quả cũng không để Nhạc Duyên lớn bao nhiêu ngoài ý muốn.

…

Sau 1 ngày.

Hoa sơn gần.

Đường nhỏ.

Một đám Hoa Sơn phái đệ tử đem còn lại mấy tội phạm vây quanh ở trung ương, trông giữ lấy đối phương từng bước một hướng Hoa Sơn phái phương hướng mà đi. Trên đường đi, một đoàn người lộ ra cực kỳ yên tĩnh, cũng không có bình thường tình huống dưới đối địch cãi nhau.

Cho dù là đối Hoa Sơn phái đệ tử đến nói lộ ra hung tàn tội phạm, tại trên người của bọn hắn cũng không có bất kỳ cái gì trói buộc, trừ không có binh khí bên ngoài.

Đối mặt dạng này rộng rãi trông giữ, bọn này đã từng giết người không chớp mắt tội phạm cũng lộ ra rất nhu thuận. Cho dù không có Hoa Sơn phái đệ tử chú ý, chính bọn hắn đều sẽ quy củ hành tẩu ở giữa, không nhao nhao không náo, 1 bộ phóng hạ đồ đao lập địa thành phật bộ dáng.

Hồ Thanh Ngưu nhìn một màn trước mắt chỉ cảm thấy có chút buồn cười, cũng là không cảm thấy ngoài ý muốn.

Giống như thần ma đồng dạng giáo chủ theo sau lưng, thử hỏi lại có ai dám có tiểu tâm tư trước đó một chiêu kia, đã dọa phá tất cả mọi người gan. Tương đối lên bọn hắn đến, Hồ Thanh Ngưu tâm tư càng nhiều hay là tại kia sắp đến mục đích.

Cừu nhân sinh tử của hắn Tiên Vu Thông ngay tại kia bên trong.

Mà tại đội ngũ sau cùng mặt, thì là kia họ Nhạc người trẻ tuổi cùng cô nương sư huynh muội 2 người cùng nhau bồi tiếp Nhạc Duyên. Không giống với cho dù là kinh lịch thời gian một ngày, hay là có vẻ hơi sợ hãi tiểu cô nương, thân là sư huynh của nàng, cái này họ Nhạc tên phong người trẻ tuổi cũng có vẻ tương đối quen nhẫm.

Một đường đến lấy 1 cái cực kì hiếu khách tư thái giới thiệu cái này Hoa sơn một đường đến phong cảnh.

Không thể không nói, quay đầu lại người bên ngoài giới thiệu lại lần nữa nhìn kỹ cái này Hoa sơn cảnh sắc, cũng là có một phen khác hương vị. Thậm chí, có chút tiểu cảnh sắc Nhạc Duyên cũng vẫn là lần thứ 1 nhìn thấy. Tại lúc trước thân là thuần dương chưởng giáo thời điểm cũng không có tinh tế quan sát.

Lui tới Hoa sơn mấy lần, thậm chí tại Hoa sơn dạo qua thời gian rất dài, Nhạc Duyên ở thời điểm này lại là lần thứ 1 phát hiện mình có lẽ ở trên đường bỏ lỡ không ít đồ vật.

Quay đầu lại nhìn, lại có một loại không hiểu thổn thức cảm giác.

Tâm như chỉ thủy.

Những này ba động suy nghĩ bất quá ở trong lòng thoáng một cái đã qua, liền tựa như kia tro bụi bị phất trần quét tới không còn, thổn thức chi thán liền đã biến mất vô tung.

Ánh mắt tại người trẻ tuổi trên lưng dừng lại nửa ngày, Nhạc Duyên não hải bên trong giờ khắc này lại là nghĩ đến vật gì khác.

Thời gian một ngày bên trong, Nhạc Duyên đã từ đối phương cùng với khác đệ tử lời nói bên trong khía cạnh hiểu rõ đến Hoa Sơn phái hiện tại một chút thế cục. Không có đi hiểu rõ chưởng môn cái gì tình huống, mà là cường điệu hiểu rõ một phen Hoa Sơn phái Nhạc thị nhất tộc.

Cái này Hoa sơn chi nhạc từ Hoa Sơn phái lập phái đến nay, qua không phải tốt như vậy.

Mặc dù Nhạc Duyên đã sớm biết cái này Hoa sơn một mạch Nhạc thị tại trên thực tế cùng hắn cũng không có huyết mạch quan hệ, nhưng tại một phương diện khác, Nhạc Duyên lại là phải nhận chuyện này. Dù sao bọn hắn tồn tại là vì yểm hộ Nhạc Ưng an toàn.

Vì cam đoan Nhạc Ưng an toàn, có thể nói Hoa sơn một mạch Nhạc thị trọn vẹn hấp dẫn cái khác đối địch ánh mắt mọi người.

Người Mông Cổ, ma đạo, chính đạo cùng vân vân.

Tại loại này kẽ hở hạ sinh tồn, có thể nghĩ ra sao nó gian nan.

Đây cũng là truyền thừa toàn thật, cũng phải thuần dương dư trạch Hoa Sơn phái, có dạng này nội tình, vì cái gì tại hơn trăm năm thời gian bên trong mới thật không dễ dàng trở thành 1 cái hữu danh vô thực giang hồ lục đại môn phái 1 trong.

Ở trong đó, có một số việc cũng không phải tự nhiên mà vậy, chỉ sợ là cố ý càng nhiều.

Xảy ra chuyện như vậy đầu nguồn thì là từ hắn Nhạc Duyên mà tới.

Vì bảo đảm Nhạc Ưng, Hoa Sơn phái thậm chí Hoa sơn chi họ Nhạc chỗ trả giá, Truyền Ưng phải nhận chuyện

này, làm phụ mẫu Nhạc Duyên cùng Xích Luyện tiên tử lý Mạc Sầu càng phải nhận chuyện này.

Chuyện phiếm ở giữa, Nhạc Duyên từ đối phương lời nói bên trong có thể trải nghiệm đạt được hắn đối nhạc cái họ này lộ ra cực kỳ tự hào. Từ điểm này có thể thấy được, lúc trước Hách Đại Thông chỉ sợ từ đầu đến cuối đều chưa nói cho hắn biết thu dưỡng đứa bé kia chân tướng.

Hoa sơn chi nhạc cũng không phải là sơn nhạc nhạc.

Nhưng hôm nay…

Có ân báo ân, có cừu báo cừu!

Lần này Hoa sơn chuyến đi, trừ bỏ kia cần thiết lý do bên ngoài, còn lại 1 cái chính là món này.

Hắn Nhạc Duyên cũng muốn đem tên này không phó thực biến thành danh phù kỳ thực.

Hoa sơn chi nhạc, chính là sơn nhạc nhạc.

—

—

—

—

Chương 59 : đại lễ (thượng)

Hoa sơn.

Thân là Hoa Sơn phái hiện tại chưởng môn Tiên Vu Thông vào hôm nay không hiểu chỉ cảm thấy lòng của mình có một ít bối rối. Xuất hiện tình trạng như vậy, với hắn mà nói, đây đã là mười mấy năm chưa từng có sự tình.

Đại điện.

Tiên Vu Thông mặt không biểu tình ngồi ngay ngắn ở chưởng giáo lớn chỗ ngồi, trong tay quạt xếp căn bản không có lay động dự định.

Tình huống này là thế nào một chuyện

Tiên Vu Thông đối với mình trên thân phát sinh tình trạng có như vậy một chút nghĩ mãi mà không rõ, cho dù là lúc trước bị giết hại sư huynh giá họa Minh giáo lấy đoạt được giáo chủ chi vị thời điểm, cũng chưa từng xuất hiện dưới mắt ý nghĩ thế này lo nghĩ tình huống.

Là người càng già lá gan càng tiểu hay là mình an bài xuất hiện vấn đề

Theo đạo lý, võ công của người kia không sai, cần phải so kia Nhạc gia tiểu tử bối võ công mạnh lên quá nhiều, phải biết tùy hành cũng bất quá là một đám võ nghệ

thường thường đệ tử, nếu là dạng này một đám đệ tử cũng vô pháp giải quyết, vậy liền thật phụ hắn trong giang hồ thanh danh.

Ba!

Trong tay quạt xếp nhẹ nhàng tại lòng bàn tay bên trong vuốt, phát ra thanh thúy tiếng vang.

Nửa ngày.

Tiên Vu Thông không khỏi thở dài một hơi.

Ngừng tay thượng chiết phiến đập lòng bàn tay động tác, tay phải vươn ra không khỏi nhéo nhéo có chút mỏi nhừ mi tâm, lúc này mới cảm thấy mình trên vai hơi nhẹ nhõm một chút.

Ngẩng đầu.

Ánh mắt nhìn lướt qua treo ở đỉnh đầu bảng hiệu, Tiên Vu Thông dù là đã là trở thành Hoa Sơn phái mười mấy năm chưởng môn, thế nhưng là cho tới bây giờ hắn vẫn cảm thấy cái này Hoa Sơn phái nội tình không có bị thăm dò rõ ràng. So sánh với Võ Đang Nga Mi 2 phái, theo Tiên Vu Thông cái này 2 phái càng giống là một loại nhà giàu mới nổi, chỉ là bằng vào thiên chi kiêu tử Trương Tam Phong cùng Quách Tương 2 người thành tựu dưới mắt uy phong.

Mà Hoa Sơn phái…

Tại mười mấy năm qua bên trong nghiên cứu trong điển

tịch, Tiên Vu Thông đã đại khái thăm dò Hoa Sơn phái truyền thừa sao là.

Truyền thừa toàn thật, phải thuần dương dư trạch.

Dạng này nội tình, phóng nhãn giang hồ chỉ sợ chỉ có Thiếu Lâm cùng 1 lượng môn phái mới có thể đánh đồng. Chỉ tiếc…

Lại nói thân là chưởng môn hắn Tiên Vu Thông muốn chính là đại quyền trong tay, thế nhưng là khi hắn thật vất vả dùng âm mưu quỷ kế trở thành Hoa Sơn phái chưởng môn về sau, lại phát hiện cái này Hoa Sơn phái chức chưởng môn căn bản cũng không phải là tốt như vậy làm.

Xác thực nói thân là chưởng môn, hắn Tiên Vu Thông cũng không thể triệt để chưởng khống Hoa Sơn phái, có người đối với hắn bất mãn, mà từ đó cản trở.

Cái này từ đó cản trở người chính là Hoa Sơn phái nguyên lão, từ Hách Đại Thông lập phái liền do đến Nhạc thị nhất tộc, bọn hắn chính là Hoa Sơn phái nguyên lão. Tuy nói từ trước, cái này Nhạc thị nhất tộc đều bị lịch đại chưởng môn bài xích tại quyền lực trung tâm bên ngoài, nhưng bằng cho bọn hắn mượn nhiều năm vận doanh, tăng thêm bản thân hình tượng thực tế là quá hoàn mỹ, cái này khiến bọn hắn tại Hoa Sơn phái có không nhỏ quyền nói chuyện.

Đối một ít người đến nói, thanh danh chính là một loại cực giai tư bản.

Nhất là mỗi lần nhìn thấy Nhạc thị nhất tộc gia chủ thời điểm, Tiên Vu Thông liền có một loại cảm giác da đầu tê dại, rất không được tự nhiên.

Loại cảm giác này giống như là 2 con giống đực động vật tranh địa bàn đồng dạng, mà tranh đoạt địa bàn lẫn nhau song phương là cùng một loại người.

Không!

Đối phương chỉ sợ so ẩn tàng càng sâu.

Tiên Vu Thông chưa từng đối với người ngoài nói, nhưng chính hắn không thể không thừa nhận dưới mắt tự thân loại này như là quân tử tư thái càng nhiều hơn chính là học được từ đối phương, học được từ cái này Nhạc thị nhất tộc. Qua nhiều năm như vậy giả vờ giả vịt, ngược lại là đem loại biểu hiện này cơ hồ hình thành Tiên Vu Thông bản năng.

Quá dài ngụy trang để Tiên Vu Thông kém chút quên đi chính mình lúc trước là một cái dạng gì người.

Tại trong mười mấy năm này, Tiên Vu Thông tại Hoa Sơn phái càng nhiều chính là cùng cái này Nhạc thị nhất tộc tranh đoạt Hoa Sơn phái triệt để chưởng khống quyền, song phương tại thời gian lâu như vậy bên trong có thể nói là lẫn nhau âm thầm giao thủ mười mấy lần, nhưng mỗi lần kết quả đều là không tốt không xấu.

Một hai lần còn tốt, nhưng mỗi lần đều là dạng này, vậy liền để người cảm thấy không rét mà run.

Nhất là đối Tiên Vu Thông dạng này người mà nói, cái này Hoa sơn Nhạc thị nhất tộc đã trong lúc vô tình trở thành chưởng môn trong lòng đại họa trong đầu, nhất là khoảng thời gian này bên trong Nhạc thị nhất tộc đột nhiên bắt đầu trở nên cường thế, cái này khiến Tiên Vu Thông rất là bất an. Loại tình huống này cũng khiến cho hắn lại lần nữa sử dụng âm tàn bàn ngoại chiêu. Lần này, thật vất vả thừa dịp cái này Nhạc thị nhất tộc kiệt xuất nhất truyền nhân cùng cái khác đệ tử ra ngoài hành tẩu giang hồ lịch luyện, Tiên Vu Thông lại lần nữa liên hệ đã từng phối hợp mình giết chết sư huynh bạch viên người lấy nhằm vào một chuyến này Hoa sơn đệ tử.

Lấy đối phương võ công, nên sẽ không xuất hiện ngoài ý muốn.

Mà kết quả hắn cũng sớm nghĩ kỹ, tự nhiên là lại lần nữa giá họa Minh giáo tốt.

Về phần cái khác hi sinh Hoa Sơn phái đệ tử, coi như là vì môn phái hi sinh.

Dưới mắt, Tiên Vu Thông chính là đang đợi tin tức.

Chỉ là đột nhiên tới tâm thần không yên để Tiên Vu Thông giờ phút này lộ ra đứng ngồi không yên.

“Hi vọng đừng ra cái gì ngoài ý muốn!”

Trong đại điện, chỉ có Hoa Sơn phái chưởng môn Tiên Vu Thông thì thầm đang vang vọng.

…

Dưới núi.

Nhạc Duyên một đoàn người bộ pháp cũng không chậm, lúc này đã đi tới Hoa sơn chân núi.

Ánh mắt khẽ dời.

Xuất hiện ở trước mắt chính là 1 đầu thẳng tới con đường trên núi, tại mặt trước cái kia cách đó không xa chính dựng nên lấy 1 khối sơn môn, thượng thư 2 cái to lớn thể chữ lệ chữ —— Hoa sơn.

Đã là tên núi, cũng là môn phái.

Tại ngẩng đầu nhìn lại, nhìn thấy là mây mù vờn quanh, tựa như tiên cảnh Hoa sơn.

Ánh mắt của hắn tại chưa phát giác bên trong đã phóng qua con đường, xuyên qua mây mù, nhìn về phía đỉnh núi phương hướng, không đề cập tới Nhạc Duyên thời khắc này tâm tư, đơn thuần một đường mà đến những người khác, cũng là tâm tư dị biệt.

Một đám trên đường nơm nớp lo sợ mấy ngày thời gian Hoa Sơn phái đệ tử tất nhiên là không tự chủ được thở dài một hơi, mặc kệ Hoa Sơn phái trên dưới phải chăng có người có thể chống cự cái kia như thần ma thiếu niên, loại kia về đến nhà cảm giác vẫn là để người mừng rỡ.

Như thế nào đi nữa, người kia cũng nên sẽ không san bằng Hoa Sơn phái đi

Mà lại trên đường đi mặc dù trong lòng e ngại cảm xúc cũng không có yếu bớt, ngược lại càng đậm, nhưng một đường đến nay cũng không có nhìn thấy đối phương làm qua cái gì sự tình, trừ lần kia không tính xuất thủ xuất thủ bên ngoài, thời gian khác cái này kỳ quái thiếu niên đều lộ ra rất yên tĩnh.

Cái này, chính là Hoa Sơn phái các đệ tử tâm tư.

Về phần mấy cái kia thương thế xem như an ổn không ít tội phạm, đã sớm là một mặt sinh không thể luyến. Trước là sói sau là hổ, bất luận nhìn thế nào bọn hắn cũng sẽ không có quá kết cục tốt đẹp. Cầm đầu tội phạm đầu lĩnh tại thời khắc này nhìn thấy Hoa sơn sơn môn thời điểm, trên mặt thì là bò lên trên một tia đắng chát ý cười.

Hắn có một loại cảm giác, lần này tao ngộ chỉ sợ bất quá là thiếu niên kia nhân tiện.

Hoa Sơn phái mới là hắn mục tiêu chân chính.

Minh giáo giáo chủ giá lâm Hoa Sơn phái, dù là chỉ có 2 người, tội phạm đầu lĩnh cũng không thấy phải Hoa Sơn phái trên dưới có thể có người ngăn cản đối phương thần uy. Trên đường đi đi tới, tội phạm đầu lĩnh cũng có thể nhìn đến ra một chuyến này Hoa Sơn phái đệ tử cũng là bình bình đạm đạm, duy nhất chân chính người thông minh cũng chỉ có cái kia họ Nhạc đệ tử.

Hắn có thể nhìn ra được cái này họ Nhạc đệ tử là đánh bạo đang mượn dùng cái này Minh giáo giáo chủ lực.

Càng quan trọng chính là cái này Minh giáo giáo chủ cũng không hề để ý họ Nhạc đệ tử sở tác sở vi.

Cẩn thận từng li từng tí dùng khóe mắt quét nhìn nhìn lướt qua đang nhìn Hoa sơn tiểu đạo ngẩn người Nhạc Duyên, tội phạm đầu lĩnh thấy thế cũng chỉ có thể cười khổ, trong lòng ai thán: Tiên Vu Thông a Tiên Vu Thông, ẩn tàng nhiều năm như vậy ngươi lần này chỉ sợ dữ nhiều lành ít.

Đi theo sau Nhạc Duyên Hồ Thanh Ngưu thì lộ ra sắc mặt đỏ bừng, kích động vô song, nhìn bộ dáng, lại có một loại ép không được nỗi lòng cảm giác.

Nửa ngày.

Tại họ Nhạc người trẻ tuổi cùng thủ sơn môn Hoa sơn đệ tử chào hỏi về sau, hắn cái này liền quay lại thân, lấy chủ nhà tình nghĩa chào hỏi lên Nhạc Duyên tới.

“Tiền bối, mời!”

Khẽ vuốt cằm, Nhạc Duyên cái này liền dậm chân đi đến Hoa sơn.

Cùng lúc đó.

20 dặm bên ngoài địa phương, mặt khác một chỗ lối rẽ bên trên.

Nói Tĩnh Am chính gánh vác trường kiếm đầu đội mũ rộng vành, lụa mỏng che mặt cưỡi ngựa từng bước một

hướng Hoa sơn mà tới.

—

—

—

—

Chương 60 : đại lễ (trung)

Hoa sơn.

Môn phái quảng trường.

Làm một không nhỏ môn phái, tất nhiên là có chuyên môn để các đệ tử tu luyện võ học nơi chốn. Tại Hoa Sơn phái, cái này nơi chốn cũng không nhỏ, đứng lặng tại tất cả công trình kiến trúc chính giữa. Lúc này, nguyên bản một đám trên quảng trường tu luyện kiếm pháp Hoa Sơn phái các đệ tử ngay tại khua lên bình thường tu tập Hoa sơn kiếm pháp thời điểm, liền nhìn thấy 1 cái thủ sơn môn sư huynh lấy cực nhanh tốc độ hướng đại điện phương hướng chạy tới.

Tốc độ kia, kia tư thái, chạy thở không ra hơi thở cùng một con trâu như. Tình hình như vậy để trong đó không ít đệ tử trên tay múa tinh cương trường kiếm tốc độ chậm mấy điểm, hiển nhiên thủ sơn môn sư huynh lấy dạng này trạng thái xuất hiện, không thể nghi ngờ nói cho bọn hắn tiếp xuống chỉ sợ là có đại sự phát sinh.

Trên thực tế cũng là như thế.

Ngay tại Tiên Vu Thông còn 1 người ngồi ngay ngắn ở trên ghế trầm tư thời điểm, đối phương đã là trực tiếp xâm nhập đại điện bên trong.

“Chưởng môn!”

“Ừ”

Tiên Vu Thông thân là một phái chưởng môn, tại trên Hoa Sơn phái dưới hắn là cực kỳ trọng thị cấp bậc lễ nghĩa. Đệ tử như thế bất kính, tự nhiên mà vậy gây nên Tiên Vu Thông bất mãn. Sắc mặt có chút trầm xuống, Tiên Vu Thông đè xuống trong lòng kia sợi bất mãn, chất vấn: “Chuyện gì xảy ra như thế vội vàng hấp tấp, còn thể thống gì!”

“Chưởng môn… Ha… Nhạc sư huynh bọn hắn trở về! Mang theo một đám những người khác trở về!”

Xông tiến vào đại điện đệ tử tại nhìn đến Tiên Vu Thông hơi biến sắc mặt sát na, lập tức trong lòng không khỏi giật mình, bất quá hắn hay là tại hít sâu vài khẩu khí về sau, nói ra để cho mình nóng nảy sự tình tới.

Cái gì !

Nghe vậy Tiên Vu Thông không khỏi trong lòng giật mình, người đột nhiên đứng lên, tại cực độ chấn kinh dưới tay phải cầm cây quạt tại đại lực dưới bóp két rung động, phát ra lốp bốp tiếng vang.

Đáng chết!

Trước đó trong lòng cái kia lo lắng rốt cục hóa thành hiện thực.

Tên kia thất bại sao

Lấy võ công của hắn làm sao lại thất bại, Tiên Vu Thông hết sức rõ ràng lần này đi ra đệ tử thực lực tiêu chuẩn,

làm dẫn đội Nhạc thị đệ tử võ công tại toàn bộ Hoa Sơn phái trên dưới bất quá là trung du, phóng nhãn toàn bộ trên giang hồ dưới cũng chỉ bất quá coi như là qua được.

Đối mặt dạng này một đám mới ra đời đệ tử, vậy mà lại thất bại là ở giữa xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn sao

Tiên Vu Thông đang nghe tin tức này về sau, trong lòng tại trong chớp mắt chính là suy nghĩ muôn vàn, không ngừng phân tích cái này thất bại nguyên do, có phải là hay không xuất hiện môn phái khác nhúng tay nếu như là nhúng tay, như vậy xuất thủ người là Võ Đang phái hay là Nga Mi phái lại hoặc là Thiếu Lâm

Nếu thật là mấy môn phái này bên trong nhúng tay đại hiệp, như vậy lúc cần thiết hắn Tiên Vu Thông là cần tính toán.

Lúc cần thiết nghĩ đến có thể từ bỏ đối phương, thậm chí lấy đối phương tính mệnh đến hiển lộ rõ ràng hắn Hoa Sơn phái chưởng môn danh vọng. Nghĩ lại ở giữa, Tiên Vu Thông tại mình đáy lòng đã có quyết sách. Mặt không đổi sắc, Tiên Vu Thông mở miệng dò hỏi: “Úc, trở về liền tốt, trở về liền tốt. Dưới mắt giang hồ thế cục quỷ bí khó lường, ta Hoa Sơn phái đệ tử hành tẩu giang hồ tuyệt đối phải cẩn thận vi diệu. Đúng, đi theo ngươi Nhạc sư huynh bọn hắn trở về người là môn nào phái nào khách nhân “

“Ây…”

Đệ tử này đang nghe chưởng môn tra hỏi về sau, lập

tức thanh âm có một chút dừng lại, làm giang hồ lục đại môn phái 1 trong Hoa Sơn phái đệ tử, có thể thủ sơn môn người tự nhiên cũng là nhãn lực kình không sai đệ tử. Có thể nói, hắn có thể bằng vào một đôi mắt nhận ra tuyệt đại bộ điểm bái sơn người thân phận. Dù sao các đại môn phái đệ tử trên cơ bản đều có riêng phần mình trang phục phối sức , dưới tình huống bình thường đều có thể nhận ra được.

Não hải bên trong không ngừng hồi tưởng lại trước đó người đi đường kia bộ dáng, đệ tử trong lòng bên trong tổ chức một phen ngôn ngữ về sau, rồi mới hồi đáp: “Hồi bẩm chưởng môn, cùng Nhạc sư huynh đám người bọn họ cùng nhau lên núi người có một ít kỳ quái.”

“Kỳ quái “

Tiên Vu Thông 2 mắt híp híp, tiếp lời đầu nói: “Làm sao cái kỳ quái pháp ngươi cẩn thận nói một chút.” Ngoài miệng như thế, nhưng Tiên Vu Thông đáy lòng tại thời khắc này lại cảm thấy sự tình chỉ sợ là hướng tự cho mình là nhất không hi vọng phương hướng phát triển.

Quả nhiên.

Đệ tử này đang trầm tư dưới, cái này kỳ quái nói: “Lần này Nhạc sư huynh bọn hắn mang lên núi người trừ 2 người bên ngoài, những người khác xem ra đều không thế nào giống người tốt, cũng là bị bắt được thổ phỉ càng nhiều.” Ngoẹo đầu nhớ một chút, hắn lại lần nữa khẳng định ý nghĩ này.

“Về phần có ngoài 2 người… Ngô, ngược lại là thoạt

nhìn như là một năm thiếu quý công tử mang theo lão bộc du lịch đồng dạng.”

Quý công tử

Đây là 1 cái gì hình dung

Tiên Vu Thông nghe mình đệ tử này hình dung trong lúc nhất thời biểu lộ có chút ngu ngơ. Hắn nhưng không có nghĩ đến đây là đối phương dưới đáy lòng càng nghĩ tại não hải bên trong tìm kiếm cả buổi mới thật không dễ dàng tìm tới một cái hình dung từ chuyển.

Dù cho là hắn chẳng qua là một giới đệ tử, tầm mắt hẹp nhỏ, hành tẩu giang hồ cũng không có quá nhiều kinh lịch, càng không có gặp qua cái gì quý công tử, nhưng hắn lần đầu tiên đã là như thế này cho rằng.

Chỉ là cái này hình dung để chưởng môn Tiên Vu Thông làm mơ hồ.

Một đám bị bắt thổ phỉ hắn ngược lại là minh bạch, nhưng cái này quý công tử là lai lịch gì

Não hải bên trong không ngừng lăn lộn giang hồ đều phái ra màu đệ tử, nhưng càng nghĩ cũng không có trong đầu trong trí nhớ nhân tuyển bên trong phác hoạ ra một hai. Không ai có thể xứng đáng với mình cái này đệ tử hình dung.

Tuổi nhỏ quý công tử kia là gì phái đệ tử

Cái thứ 1 hình dung Tiên Vu Thông tất nhiên là biết nói

không sai, sắp xếp của hắn thất bại, bởi vì cái này ngoài ý muốn. Nhưng cái thứ 2 hình dung… Tại Tiên Vu Thông cẩn thận hỏi thăm về sau, hắn đại khái hiểu rõ 2 người kia bộ dáng.

1 dài 1 thiếu.

Thiếu niên tuấn mỹ không tưởng nổi, quý khí bức người, không giống người trong giang hồ.

Mà cái kia dài thì là toàn thân quấn tại màu đen áo choàng bên trong, vô song cung kính đi theo thiếu niên bên người, quả nhiên người hầu bộ dáng.

Chẳng lẽ là nguyên đình người tới! ! !

Chiếu an lại bắt đầu sao

Lẩm bẩm một phen, Tiên Vu Thông đè xuống kích động trong lòng, lập tức bắt đầu phân phó. Kế hoạch thất bại, cũng đại biểu cho hắn đem cùng cái này Hoa Sơn phái ngoan cố Nhạc thị nhất tộc ám đấu sẽ ở âm thầm hiện lên ở bên ngoài tới.

Tại phân phó đệ tử xuống dưới thông tri toàn bộ Hoa Sơn phái, sẽ tại núi các đệ tử trưởng lão loại hình người toàn bộ gọi ra, chuẩn bị không ưu sầu. Dù là một mực ám đấu Nhạc thị nhất tộc, Tiên Vu Thông cũng không có quên.

Tại Tiên Vu Thông đáy lòng đã có dự định bán mình người lấy giãy đến sau lưng đường dự định.

Người thường đi chỗ cao nước chảy chỗ trũng, chuyện như vậy hắn làm xe nhẹ đường quen, cái này sớm không phải lần đầu tiên không phải sao

Có lẽ hắn còn có thể chuyển nguy thành an, mang theo mình cùng Hoa Sơn phái tiến thêm một bước.

Cùng hắn mục tiêu tiến thêm một bước.

…

Lên núi trên đường.

Nhạc Duyên đã phát hiện cái này Hoa Sơn phái trên dưới rất nhanh động tác. Không ít đệ tử đứng tại con đường 2 bên, nhìn như nghênh đón, càng giống là một loại thực lực biểu hiện ra cùng cảnh cáo. Cái này lên núi một đường, càng nhiều tựa như là một trận Hồng Môn Yến.

“Ha!”

Một tiếng cười khẽ, Nhạc Duyên ánh mắt không ngừng đảo qua phía trước đệ tử, lắc đầu bật cười nói: “Những đệ tử này xem ra cũng không tệ.”

Sau lưng.

Toàn thân lại lần nữa bao khỏa tại áo bào màu đen bên trong Hồ Thanh Ngưu thấy thế cũng không thể không thừa nhận, mình cái này sinh tử đại thù tại lên làm Hoa Sơn phái chưởng môn sau thời gian mười mấy năm bên trong đem Hoa Sơn phái loay hoay phát triển không

ngừng, càng là dắt lấy Hoa Sơn phái tiến vào giang hồ lục đại môn phái bên trong. Mà chính Tiên Vu Thông càng là lấy trí tuệ hành tẩu giang hồ, có thể nói tại lục đại môn phái bên trong hắn mưu trí có thể xưng số1 số 2.

Thay lời khác đến nói, Tiên Vu Thông tại lục đại môn phái chưởng môn bên trong là 1 cái cùng loại quân sư đồng dạng tồn tại.

Thay cái lập trường đến nói, đối Hoa Sơn phái chỉnh thể bên trên xuống tới nói, Tiên Vu Thông người chưởng môn này làm cũng không kém, ngược lại là coi như không tệ.

Nhưng Hồ Thanh Ngưu chỉ cần tưởng tượng Tiên Vu Thông người này đạo đức cá nhân, trước đó suy nghĩ liền hóa thành 1 đầu càng thêm hung ác rắn độc tại hung hăng cắn xé nội tâm của hắn.

Đối Tiên Vu Thông năng lực có bao nhiêu tán thưởng, vậy hắn Hồ Thanh Ngưu thống hận liền sâu bao nhiêu.

Về phần vậy được tội phạm nhóm sắc mặt như thường, không có bất kỳ cái gì biến hóa, bọn hắn đã sớm không đối tự thân kết cục có bất kỳ hi vọng.

Ngược lại là về núi một nhóm Hoa sơn đệ tử ngược lại là sắc mặt nhẹ nhõm quá nhiều, một đường lên núi đồng thời riêng phần mình tại cùng quen biết sư huynh đệ bọn tỷ muội chào hỏi tới. Chỉ có họ Nhạc đệ tử mặt mỉm cười cùng các sư đệ chào hỏi đồng thời, tâm tình lại trở nên ngưng trọng vạn điểm.

Rất nhanh.

Một đoàn người liền tới đến quảng trường.

Ánh mắt nhìn lại, chỉ thấy kia rất lớn trên quảng trường đã sớm lít nha lít nhít đứng mấy trăm tên Hoa sơn đệ tử, chia 2 đại phương trận chỉnh tề vô cùng đứng tại kia bên trong. Tại hai nhóm phương trận ở giữa mặt đất, thì là 1 cái cực đại vô cùng thái cực đồ đằng, 4 phía lấy bát quái vờn quanh.

Hoa sơn đệ tử không ngoài ý muốn, kia tội phạm đầu lĩnh cũng không ngoài ý muốn.

Ngược lại là Nhạc Duyên cùng Hồ Thanh Ngưu tại nhìn thấy cái này to lớn đồ án sau không khỏi sững sờ.

Hồ Thanh Ngưu nhìn thấy chính là Thái Cực bát quái, nhìn thấy chính là mình sinh tử cừu nhân Tiên Vu Thông cuồn cuộn dã tâm. Phải biết cái này thái cực đồ hình trong giang hồ đại biểu thế nhưng là Võ Đang phái, đem cái này đồ án công khai thua ở quảng trường trung tâm, cái này Hoa Sơn phái đến cùng muốn làm cái gì

Mà kia Võ Đang phái Trương Tam Phong cũng liền trơ mắt nhìn

Ngay lập tức, Hồ Thanh Ngưu cảm thấy mình khinh thường Hoa Sơn phái, cũng khinh thường Tiên Vu Thông, càng không rõ cái này giang hồ môn phái ở giữa quan hệ phức tạp.

Nhạc Duyên ngơ ngẩn cũng là cái này đồ án.

Lẳng lặng nhìn xem cái này quen thuộc vô cùng đồ án, trong thoáng chốc hắn tựa như trở lại thuần dương.

Quá cực lớn trận.

—

—

—

—

Chương 61 : đại lễ (hạ)

Quá cực lớn trận.

Mấy trăm Hoa Sơn phái đệ tử chia 2 cái phương trận, yên tĩnh vô cùng đứng yên ở quảng trường 2 bên, tay cầm 3 thước thanh phong, nhìn không chuyển mắt đánh giá xuất hiện tại Hoa Sơn phái Nhạc Duyên bọn người. 1 người ánh mắt còn tốt, lên làm 100 người ánh mắt không hẹn mà cùng rơi vào trên người một người thời điểm, những này ánh mắt liền sẽ ngưng kết cùng một chỗ, hình thành một cỗ vô hình áp lực.

Cỗ này áp lực, để Hồ Thanh Ngưu cùng một nhóm tội phạm mấy người lộ ra toàn thân trên dưới không được tự nhiên.

Bất kể nói thế nào, trước mắt thế nhưng là giang hồ lục đại môn phái 1 trong Hoa Sơn phái, đây là nó tổng bộ, xuất hiện ở trước mắt cơ hồ là toàn bộ Hoa Sơn phái sinh lực. Tại Hồ Thanh Ngưu cảm thụ bên trong, cỗ này áp lực vô hình không chỉ có là trước mắt cái này mấy trăm Hoa sơn đệ tử, phải biết Minh giáo đệ tử thế nhưng là không ít, có thể lấy một phái đối kháng cơ hồ toàn bộ giang hồ Thánh giáo đệ tử có há lại đơn giản như vậy quang số lượng chính là Hoa Sơn phái không thể so. Hoa Sơn phái đệ tử số lượng chỉ sợ làm Minh giáo đệ tử số lẻ.

Nhưng sự thật lại không phải như thế.

Tại Hồ Thanh Ngưu cảm thụ bên trong, trừ bỏ trước mắt

những đệ tử này ánh mắt nhìn chăm chú áp lực, càng nhiều hay là đến từ này ngọn núi, cái địa phương này, đến từ trước mắt kia không hiểu Thái Cực bát quái đồ án. Mà lại cái kia cảm giác để Hồ Thanh Ngưu cảm thấy có một ít hoang đường.

Loại kia như bởi vì như không có nặng nề cảm giác, để Hồ Thanh Ngưu có một loại trong thoáng chốc đứng tại trong truyền thuyết thiên hạ thứ 1 phái trước mặt… Không, so thiên hạ thứ 1 phái muốn tiến thêm một bước tồn tại.

Trong hoảng hốt, Hồ Thanh Ngưu nhìn thấy 1 cái cực kì khủng bố môn phái xuất hiện tại trước mắt, vô số người mặc xanh trắng đạo bào đeo kiếm đạo sĩ ngay tại phía trước đi tới đi lui.

Ảo giác

Đây không có khả năng!

Đột nhiên thanh tỉnh, lắc đầu, Hồ Thanh Ngưu đem quay quanh tại não hải bên trong loạn thất bát tao ý nghĩ tạm thời ép xuống. Vì báo thù rửa hận, hắn Hồ Thanh Ngưu tất nhiên là kỹ càng hiểu rõ qua Hoa Sơn phái, bởi vì đã từng hắn cũng không minh bạch Tiên Vu Thông vì sao lại vứt bỏ em gái của hắn Hồ Thanh Dương, ngược lại đi ham Hoa Sơn phái chức chưởng môn.

Tại hắn trong điều tra, Hồ Thanh Ngưu cũng chỉ hiểu rõ đến Hoa Sơn phái chính là 100 năm trước danh chấn giang hồ toàn thật thất tử 1 trong Hách Đại Thông sáng lập, có thể nói Hoa Sơn phái là đạt được Toàn Chân

phái truyền thừa, từ phương diện nào đó đến nói cũng là Đạo gia môn phái.

Dù là Toàn Chân giáo tại 100 năm trước danh xưng thiên hạ đệ nhất giáo, nhưng thật luận nó uy thế trên giang hồ cũng có môn phái có thể cùng đánh đồng, thí dụ như dưới mắt đã sớm xuống dốc cái giúp. Đổi lại bây giờ, nghĩ đến Toàn Chân giáo trên giang hồ uy thế chỉ sợ còn không sánh bằng Thánh giáo.

Lại nói Toàn Chân giáo đạo bào cũng không phải như thế tươi sáng nhan sắc.

Trước đó chính là ảo giác sao

Nhưng vừa vặn kia trong thoáng chốc mang tới khủng bố uy hiếp, lại là để Hồ Thanh Ngưu lần thứ 1 chân chính ý nghĩa cảm thấy trước mắt cái này Hoa Sơn phái tuyệt đối không đơn giản.

Mà lại đang luyện công trên quảng trường không có chút nào che giấu bày ra Thái Cực bát quái đồ án, đây là muốn cùng Võ Đang phái tranh phong sao

Không!

Không đúng!

Cái suy đoán này lập tức bị chính Hồ Thanh Ngưu phủ định, hắn hiểu rõ bên trong Tiên Vu Thông không có như thế vô trí.

Ánh mắt lại lần nữa nhìn chòng chọc vào phía trước kia

to lớn Thái Cực đồ án về sau, Hồ Thanh Ngưu đột nhiên phát hiện trong đó chỗ quái dị. Lấy quan sát của hắn, Hồ Thanh Ngưu phát hiện cái này đồ án cũng không phải là mới xây, mà là tu bổ mà tới.

Mà lại… Chân phải nhẹ nhàng mài mài dưới chân mặt đất, Hồ Thanh Ngưu phát hiện cước này xuống mặt đất cùng hắn mấy năm trước ấn tượng khác biệt, cái này tựa như là phá đi tầng 1.

Nói một cách khác, cái này Thái Cực bát quái đồ án bản thân liền cất ở đây luyện công quảng trường, mà gần nhất mới tu bổ hoàn thành lại thấy ánh mặt trời.

Chẳng lẽ Tiên Vu Thông vì Hoa Sơn phái chức chưởng môn, trong đó 1 trong nguyên nhân chính là cái này

Một bên.

Xuất hiện cùng loại ảo giác còn có cái khác một đoàn người.

Cho dù là từ nhỏ liền sinh hoạt tại Hoa sơn Nhạc thị đệ tử bọn người giờ phút này cũng đối loại tình huống này không hiểu ra sao. 2 mặt nhìn nhau bên trong, mấy người đối mặt trong ánh mắt đều nhìn thấy lẫn nhau ngạc nhiên nghi hoặc, phải biết dĩ vãng thế nhưng là chưa hề xuất hiện dạng này tinh thần hoảng hốt tình huống.

“Nhạc sư huynh, ngươi vừa mới nhìn thấy sao” tiểu sư muội đưa tay đụng đụng Nhạc thị đệ tử trẻ tuổi, thấp giọng dò hỏi: “Là chúng ta Hoa sơn sao “

“Ừm!”

Người trẻ tuổi không tự chủ được gật đầu, vừa mới cái kia chợt lóe lên trong ảo giác tồn tại mặc dù cảnh sắc đã đại biến, nhưng hắn vẫn là có thể nhận được đó chính là Hoa sơn chỗ, là dưới chân chỗ đứng địa phương.

Có thể nhìn đến về nhìn thấy, tại lúc này người trẻ tuổi trong lòng đã che kín nghi hoặc.

“…”

Nhạc Duyên khôi phục bình thường, ánh mắt tại trên mặt của bọn hắn khẽ quét mà qua, trong lòng không khỏi thở dài một cái, bọn này cùng mình cùng nhau lên núi Hoa sơn đệ tử, cái này Nhạc thị nhất tộc hậu nhân có lẽ tại mưu trí bên trên rất không tệ, nhưng ở võ đạo một đường chỉ có thể coi là phổ thông.

Đứng ở nơi đây, Nhạc Duyên xuất hiện loại này tinh thần hoảng hốt dấu hiệu chỉ có 2 lần.

Một lần là mang theo thiếu niên Trương Quân Bảo bên trên Hoa sơn thời điểm lập thân cái này Thái Cực bát quái đồ án thời điểm, thổn thức rất lâu, mà vào lúc đó Trương Quân Bảo đã ở tinh thần của hắn ba động ảnh hưởng dưới đạt được mình sở ngộ, càng là cái này đồ án ở bên trong lấy được hắn sáng lập Võ Đang phái căn bản —— âm dương Thái Cực.

Mà lại lần này Nhạc Duyên tinh thần ba động ảnh hưởng cái này cả đám, nhưng xem bọn hắn bộ dáng… Thật sự

là ngu dốt đáng yêu.

Được rồi, không nói cũng được.

Cũng nên chính sự.

Đối phương đã để giấu ở nơi này Thái Cực bát quái đồ án lại lần nữa hiện thế, đến nay nghênh đón nó nguyên bản chủ nhân, phần lễ vật này hắn Nhạc Duyên làm sao không tiếp

Vạt áo 1 giương.

Nhạc Duyên một tay đặt sau lưng, một tay đặt bụng, ngẩng đầu dậm chân mà ra.

Cùng một địa điểm, khác biệt thời gian.

Cùng một ngọn núi, môn phái khác nhau.

Cùng là một người, khác biệt thân hình trang phục.

Tại vô số đệ tử 'Nghênh đón' bên trong, thuần dương chưởng giáo Nhạc Duyên trở về.

"Hoa sơn, ta, thuần dương Nhạc Duyên, trở về."

Tại thời khắc này, hắn không còn là Minh giáo giáo chủ, mà là thuần dương khai phái chưởng giáo —— nói công tử Nhạc Duyên.

Cuồng bạo vô song vô hình áp lực Nhạc Duyên làm trung tâm hướng 4 phương 8 hướng trào lên mà đi, áp

lực vô hình này càng là tại thời khắc này hóa thành hữu hình chi tượng xuất hiện tại mọi người trước mặt. Một cỗ vô hình khí lãng trực tiếp quét thức dậy mặt tro bụi, hình thành 1 đạo vòng tròn trình gợn sóng hình phát tán 4 phương 8 hướng.

4 phía.

Mọi người chỉ cảm thấy kia khói sóng đảo qua mình qua đi, liền cảm giác toàn thân run lên, trên lưng tựa như gánh vác Hoa sơn chi trọng, một cỗ khổng lồ áp lực bao phủ xuống, 2 đầu gối mềm nhũn liền trực tiếp quỳ trên mặt đất.

Hồ Thanh Ngưu như thế.

Nhạc thị người trẻ tuổi một đám sư huynh muội như thế.

Những cái kia tội phạm càng là như vậy.

Trong kinh hãi, mọi người tại ngẩng đầu nhìn lại, nhìn thấy càng là doạ người nghe tin bất ngờ một màn.

Chỉ thấy Nhạc Duyên đi tại chính giữa, hướng đại điện phương hướng dậm chân mà đi, mà tại trải qua những cái kia xếp hàng Hoa Sơn phái đệ tử về sau, 2 bên liền lốp bốp quỳ xuống một mảnh, không người nào có thể may mắn thoát khỏi, không người nào có thể ngoại lệ.

Từ phía sau nhìn lại, thật giống như Nhạc Duyên đặt chân đỉnh sóng, người qua sóng bình. Kia ngay cả tiếp theo quỳ xuống một màn, xem ra giống như bị gió thổi đến lúa mạch chỉnh tề như vậy bắt mắt.

Đại điện bên trong.

Hoa Sơn phái chưởng môn Tiên Vu Thông cùng một đám trưởng lão chính đoan ngồi tại cái này bên trong, từ bọn hắn nơi này phương hướng vừa vặn có thể quan trắc luyện công dưới quảng trường phương phát sinh sự tình. Thế nhưng là không nhìn còn khá, khi nhìn đến như thế hãi dị một màn về sau, tất cả mọi người không tự chủ được đứng lên, có người thậm chí liền thân dưới cái ghế trượt chân đều không chút nào tự giác. Một đám người đi tới cửa trước, trợn mắt líu lưỡi nhìn trước mắt phát sinh hết thảy.

Cơ hồ tất cả mọi người não hải bên trong cũng không hẹn mà ra toát ra đồng dạng một cái ý nghĩ.

Hoa Sơn phái đại nạn đến!

Còn chưa chờ bọn hắn từ trong kinh hãi khôi phục thanh tỉnh, người kia đã đến cửa đại điện.

Thân hình thoắt một cái, từ trong đám người đi qua.

Mọi người chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, lại quay đầu liền nhìn thấy một cái kia tuấn mỹ tà dị thiếu niên đã ngồi ngay ngắn ở chức chưởng môn bên trên.

Sau đó, Hoa Sơn phái các đệ tử cảm thấy được kia cỗ vô song áp lực cũng giáng lâm tại trên người của bọn hắn.

Tuy nói so với các đệ tử đến nói, võ công của bọn hắn

cao hơn nhiều, nhưng tại cỗ này áp lực dưới nhưng cũng lộ ra không có ý nghĩa. Theo bộp một tiếng, trưởng lão bên trong công lực thấp nhất 1 cái đã không chịu nổi áp lực quỳ rạp xuống đất, ngay sau đó những người khác cũng liên tiếp xuất hiện thể lực chống đỡ hết nổi tình huống, sinh sinh bị áp đảo trên mặt đất.

Chỉ có chưởng môn Tiên Vu Thông ráng chống đỡ đến tận đây.

Thế nhưng là kia đầy đầu mồ hôi, còn có hoảng sợ thần sắc, cùng không ngừng rung động 2 chân đều nói cho tất cả mọi người hắn ráng chống đỡ cũng không nhẹ nhõm.

Ba! Ba!

2 tiếng giòn vang, trên hai chân huyết vụ tuôn ra.

Tiên Vu Thông rốt cục cũng không chịu nổi trực tiếp quỳ trên mặt đất, quỳ xuống lực đạo thậm chí đem 2 đầu gối chỗ phiến đá nện cái vỡ nát.

“Lớn như thế lễ…”

Duỗi tay áo, đạn bụi.

Ngẩng đầu, Nhạc Duyên ánh mắt 1 quét qua quá lớn điện bên trong quỳ xuống mọi người, cuối cùng dừng ở Tiên Vu Thông trên thân, cười nói: “Bản tọa thụ.”

Trong ngôn ngữ nói là như vậy đương nhiên.

Chương 62 : thù cùng oán

Nghiền ép.

1 người nghiền ép cả môn phái.

Nghiền ép trong giang hồ lục đại môn phái 1 trong Hoa Sơn phái.

Nếu là như vậy đặt ở quá khứ lời nói ra, chắc chắn bị người cho rằng kia là hoang đường vô cùng trò cười, nhưng tại hôm nay làm cho tất cả mọi người chân chính kiến thức đến 1 cái cường giả trong truyền thuyết sẽ là kinh khủng cỡ nào.

Kinh khủng hơn hay là đối phương từ đầu tới đuôi không có bất kỳ cái gì xuất thủ, chỉ bất quá bằng vào kia một thân khí thế triệt để ép tới cả môn phái trên dưới tất cả mọi người dậy không nổi.

Khi Nhạc Duyên ngồi tại chức chưởng môn bên trên về sau, kia cỗ tràn ngập 4 phía khủng bố áp lực lúc này mới quét sạch sành sanh, như gió nhẹ tán đi.

Nhưng là dù là cỗ này áp lực tán đi về sau, mỗi người chỉ cảm thấy trên vai lỏng một ngọn núi trọng lượng, trong lúc nhất thời toàn bộ Hoa sơn trên dưới tràn ngập đều là vô số người âm thanh. Ngẩng đầu, đối mắt nhìn nhau bên trong, tất cả mọi người nhìn thấy đều là đối phương trong con mắt chiếu rọi ra cái kia sắc mặt trắng bệch chính mình.

Thiếu niên kia là ai

Trong lúc nhất thời trong lòng của tất cả mọi người chuyển qua đều là ý nghĩ này.

Đang nghi ngờ dâng lên thời điểm, không ít người ánh mắt đã nhìn về phía dẫn đầu đối phương lên núi đến một đám đệ tử, chỉ bất quá mỗi người ánh mắt ánh mắt không phải vốn là muốn tượng bên trong tốt như vậy.

“Giáo chủ!”

Một tiếng thì thầm, Hồ Thanh Ngưu lau rơi mồ hôi trán, tại cỗ này áp lực không hiểu tán đi về sau, liền vội vàng đứng lên, hướng đại điện phương hướng chạy đi. Về phần cái khác Hoa Sơn phái đệ tử phải chăng có lá gan ngăn cản, vừa mới phát sinh một màn đã triệt để chấn nhiếp bọn hắn. Cho dù là muốn ngăn cản, nhưng nhất thời cũng là có lòng không đủ lực.

Cất bước, Hồ Thanh Ngưu chỉ cảm thấy lòng của mình ở thời điểm này nhảy nhanh vô cùng.

Hắn tưởng tượng qua tất cả phương thức, lại tuyệt đối không ngờ đến nhà mình giáo chủ Nhạc Duyên sẽ khai thác như thế nghe rợn cả người phương thức, lấy cuồng bạo nhất khó mà tin nổi nhất phương thức nhanh chân bước vào Hoa Sơn phái. Kia tư thái, bộ dáng kia tựa như hắn không phải khách nhân, mà là chủ nhân đồng dạng.

Đại điện.

Nhạc Duyên ngồi ngay ngắn ở đó vốn thuộc về chưởng môn Tiên Vu Thông trên ghế ngồi, có chút nghiêng đầu, trên mặt giống như cười mà không phải cười.

—— ha!

Thô trọng âm thanh tại đại điện bên trong quanh quẩn.

Thật vất vả mới nhịn xuống toàn thân trên dưới đau nhức về sau, mấy Đại trưởng lão cái này tài hoa thở hổn hển mắt trợn tròn căm tức nhìn không hiểu xuất hiện ở trước mắt thiếu niên. Thật vất vả đứng dậy, Tiên Vu Thông tại người khác nâng đỡ ánh mắt trực câu câu nhìn chằm chằm kia ngồi ngay ngắn ở mình trên ghế ngồi thiếu niên, trực tiếp mở miệng nói: “Các hạ là ai ta Hoa Sơn phái thế nhưng là có chỗ nào đắc tội lại muốn như thế vũ nhục ta cùng Hoa sơn trên dưới!” Trong lời nói không kiêu ngạo không tự ti, không đề cập tới mảy may chuyện mới vừa phát sinh, càng là lấy lời nói bốc lên những người khác trong lòng khí thế hùng dũng máu lửa.

Nghe lời này, mặt những người khác sắc đều là da mặt đỏ lên, tức giận khó nhịn.

Chỉ là vừa mới kia phảng phất giống như thần thoại một màn làm cho tất cả mọi người biết người đến này võ công chỉ sợ công tham hóa cảnh, cho nên trong truyền thuyết tình trạng, đạt tới có thể xưng thần ma cảnh giới. Những trưởng lão này cũng là hành tẩu giang hồ nhiều năm người, bọn hắn trong đó không ít người được chứng kiến Võ Đang Trương Tam Phong phong thái, cũng đã được nghe nói Nga Mi Quách Tương tuyệt đại

phong hoa, nhưng chưa từng thấy qua cái này thần ma đồng dạng nam nhân.

Khủng bố, kia là không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung khủng bố.

Chỉ sợ Hoàng đế xuất hành cũng bất quá là như vậy tình cảnh đi!

Cho dù là đối phương như thế tứ không kiêng sợ ngồi ngay ngắn ở chức chưởng môn bên trên, những trưởng lão này cũng là rất thức thời, dưới tình huống như vậy bọn hắn đều không phải đồ đần, tình cảnh vừa nãy đã sớm nói cho địch ta ở giữa vũ lực chênh lệch. Người hầu đến mức nhất định thời điểm, phản kháng chính là phí công.

Thế nhưng là bọn hắn vẫn không hiểu, Hoa Sơn phái là khi nào chọc tới như thế 1 cái kinh khủng tồn tại

Càng nghĩ, bọn hắn không cảm thấy người của phái Hoa Sơn sẽ không biết nặng nhẹ trêu chọc đến dạng này người, nếu là ngày trước như thế, chỉ sợ Hoa Sơn phái đã sớm diệt. Suy nghĩ lại một chút đối phương lúc đến dẫn đầu người, chẳng lẽ…

Mấy cái trưởng lão không hẹn mà cùng nhớ tới lên núi Hoa Sơn phái đệ tử, trong lúc nhất thời mọi người ánh mắt mọi người cũng không khỏi tự chủ rơi vào trong đó cái kia một mực trầm mặc trung niên trưởng lão trên thân.

Hắn, chính là Hoa sơn Nhạc thị nhất tộc tộc trưởng.

Lần này lên núi đúng là hắn nhi tử, Hoa Sơn phái đệ tử bên trong đại sư huynh.

Cái này kinh khủng người chính là bị bọn hắn mang về Hoa sơn…

Khác biệt mấy cái trưởng lão trực tiếp cho thấy kỳ quái ánh mắt, Tiên Vu Thông chỉ là nhìn lướt qua cái này một mực cùng mình đấu pháp Nhạc trưởng lão, cũng không có quá nhiều hoài nghi. Hắn thấy, người này cùng cái này Nhạc thị quan hệ không lớn.

Nếu là quan hệ quá gần, chỉ sợ cái này Hoa Sơn phái chức chưởng môn đã sớm trở thành Nhạc thị nhất tộc vật trong bàn tay, cũng sẽ không ở những năm này trong tranh đấu Nhạc thị ở vào hạ phong.

Nhưng, chuyện này lại là cùng cái này Nhạc thị đại đệ tử thoát không được quan hệ.

Người trước mắt này chỉ sợ càng nhiều hơn chính là vì mình mà tới.

Con ngươi thu nhỏ lại, Tiên Vu Thông tránh ra nâng mình người 2 tay, tay phải dùng sức nắm tay bên trong quạt xếp, nhìn không chuyển mắt nhìn chằm chằm cái kia sắc mặt giống như cười mà không phải cười thiếu niên. Trong lúc nhất thời, Tiên Vu Thông trong lòng không khỏi bốc lên một cỗ tên là tâm tình tuyệt vọng tới.

Đối mặt Tiên Vu Thông vấn đề, Nhạc Duyên cũng không có trực tiếp trả lời, ánh mắt của hắn tại cái này Hoa Sơn

phái một đám cao tầng người trên mặt quét tới quét lui. Vừa mới áp bách, Nhạc Duyên đang đánh giá nét mặt của bọn hắn biến hóa, có thể nhìn ra được mấy người kia tại mình cỗ này cường thế bộc phát tinh thần uy thế dưới xuất hiện biến hóa.

Có sợ hãi, có sợ hãi, có suy yếu, có tránh lui, có khuất nhục, cũng có người có huyết khí chi dũng, muốn bộc phát.

Thậm chí ngay cả chưởng môn kia Tiên Vu Thông trên mặt cũng xuất hiện khuất nhục vẻ sợ hãi.

Thế nhưng là…

Trong này có 1 người xuất hiện ngoài ý muốn.

Sắc mặt người kia mặc dù xuất hiện kinh hãi, nhưng lại bị chính hắn cưỡng ép ép xuống, sau đó càng nhiều hơn là bình tĩnh, bộ dáng kia liền tựa như hắn đã gặp cùng loại dạng này uy áp.

Mà cùng loại uy áp tại cái này Hoa Sơn phái chỉ có một cái khả năng.

Xích Luyện tiên tử.

Về phần Tiểu Long Nữ người quá mức thanh lãnh, cho người ta càng nhiều ngược lại là như tiên đồng dạng phiêu miểu chi vị.

Vậy người này thân phận chính là Hoa sơn Nhạc thị nhất tộc.

Nhìn bộ dạng này, bọn hắn đã cùng Mạc Sầu tiếp xúc qua.

Ngô, hình dạng không kém.

Nhạc Duyên dò xét nửa ngày, thu hồi ánh mắt, ở trong lòng thán 1 câu: Hách Đại Thông hữu tâm. Nghĩ đến cũng là, Nhạc thị nhất tộc làm sao cũng sẽ không xảy ra ra 1 cái người quái dị đến chí ít hắn những cái kia đã từng địch nhân là không tin. Đừng nhìn Hách Đại Thông là xuất từ cấm cưới Toàn Chân giáo, phần này thế tục chi ý cũng là nghĩ rõ ràng.

Sau đó Nhạc Duyên ánh mắt lúc này mới lại lần nữa dừng ở Tiên Vu Thông trên thân.

2 chân quỳ xuống đất bị thương, đã máu tươi chảy ngang, nhưng ở hắn Nhạc Duyên trước mặt cái này Tiên Vu Thông vẫn duy trì nên có phong độ, có thể không kiêu ngạo không tự ti nói ra vấn đề, dạng này tâm tính thực cũng đã người lau mắt mà nhìn. Chỉ nhìn người bộ dáng cùng phong độ , dưới tình huống bình thường quả thực để người nghĩ không ra đối phương làm qua những sự tình kia.

Chỉ bất quá ví dụ như vậy theo Nhạc Duyên thực tế là quá mức bình thường, dù sao tại một đường nhân vật kiêu hùng bên trong, có là tài mạo song tuyệt cộng thêm võ công cái thế, thí dụ như Thạch Chi Hiên; có là bộ dáng tuấn tiếu vô số, mưu trí kinh người, đỉnh cái không dễ dàng bị người phát hiện thân phận, thí dụ như vô hoa hoà thượng… Có người cho dù là võ công không hề tốt

đẹp gì, nhưng ở hình dạng bên trên tối thiểu cũng muốn tướng mạo đường đường, quân tử như ngọc, về phần đóng vai xấu đóng vai ngốc loại hình kỳ thật cũng không nhiều.

Thế giới này, cuối cùng xem mặt người càng nhiều.

“Đắc tội “

Lắc đầu, Nhạc Duyên phủ nhận nói: “Hoa Sơn phái chưa hề có đắc tội qua bản tọa. So với các ngươi đến, bản tọa đối Hoa sơn hiểu rõ cũng không thua ở các vị.”

Nhạc Duyên phía sau câu nói này để người ở chỗ này không hiểu ra sao.

Bất quá Nhạc Duyên lời kế tiếp lại là để Tiên Vu Thông bọn người sắc mặt đại biến, chỉ thấy Nhạc Duyên nghiêng thân thể, người nghiêng dựa vào trên ghế ngồi, tự tiếu phi tiếu nói: “Đúng, bản tọa còn chưa giới thiệu tự thân lai lịch, dưới mắt bản tọa thêm vì Minh giáo giáo chủ, ngay tại trước đó không lâu.”

Minh giáo giáo chủ! ! !

Một câu làm cho tất cả mọi người sắc mặt không khỏi đại biến.

Mà Tiên Vu Thông càng là sắc mặt tái đi, 1 cái cực đoan không ổn suy nghĩ đã dưới đáy lòng dâng lên.

Gần như đồng thời ——

Nhạc Duyên lời nói lại lần nữa quanh quẩn tại đại điện bên trong: “Đã đến cổng, vậy ngươi liền cùng mình người quen hảo hảo giao lưu trao đổi đi.”

“Cẩn tuân giáo chủ pháp chỉ!”

Tiếng bước chân bên trong, 1 thanh âm xuất hiện tại sau lưng Tiên Vu Thông, kia là 1 cái để hắn quen thuộc vô cùng thanh âm, quen đến đó sợ chết đi cũng sẽ không quên thanh âm: “Tiên Vu Thông, đã lâu không gặp!”

Quay đầu lại.

Trong tay quạt giấy bị bóp két rung động, Tiên Vu Thông hai mắt trợn to bên trong phản chiếu lấy người tới bộ dáng.

Đúng là hắn đã từng đại cữu ca —— Hồ Thanh Dương huynh trưởng, Hồ Thanh Ngưu.

Cùng lúc đó.

Hoa sơn sơn môn lại lần nữa nghênh đón một người khách nhân.

Nói Tĩnh Am ngẩng đầu nhìn trước mặt kia lộ ra trống trải vô cùng sơn môn, không có một người, chỉ cảm thấy không hiểu thấu, cái này Hoa sơn sơn môn cũng quá tùy tiện đi

Đây thật là nghe danh không bằng gặp mặt.

Thêm vì giang hồ lục đại môn phái 1 trong Hoa Sơn phái

liền bộ dáng như vậy

Trong lòng mê hoặc đồng thời nói Tĩnh Am vẫn là không có dừng lại bộ pháp, từng bước một dọc theo cầu thang đi tới. Chỉ bất quá tại đi lên thời điểm, nói Tĩnh Am đã là không tự chủ được cảnh giác.

Hoa Sơn phái tình huống, có chút không đúng!

—

—

—

—

—

Chương 63 : kim tằm

Có một loại gặp lại, gọi là cửu biệt trùng phùng.

1 ngày này, giờ khắc này, Tiên Vu Thông cùng Hồ Thanh Ngưu lại lần nữa gặp lại, tại Hoa Sơn phái đại điện cửa chính chạm mặt.

Một thân áo bào đen rơi xuống đất, lộ ra giấu ở bên trong thân hình, bộ dáng thần thanh xương tú, chỉ là so với Tiên Vu Thông đã từng trong ấn tượng Hồ Thanh Ngưu, nam nhân ở trước mắt bộ dáng muốn lộ ra càng thêm già nua một chút. Nhưng cho dù là như thế nào biến hóa, bộ dáng của đối phương hay là thật sâu khắc vào Tiên Vu Thông đáy lòng.

Hồ Thanh Dương huynh trưởng, mình đã từng ân nhân cứu mạng, cùng đại cữu tử.

Không có đi để ý Minh giáo là khi nào lại lần nữa nhất thống, xuất hiện 1 cái có thể xưng thần ma đồng dạng giáo chủ, giờ này khắc này Tiên Vu Thông tại kia cỗ sợ hãi lo lắng đến nhất định tình trạng về sau, ngược lại thay thế vậy mà là một loại lạnh nhạt chỗ chi thái độ.

Bởi vì Tiên Vu Thông đã hết sức rõ ràng tự thân tình cảnh trước mắt, có cái kia khủng bố vô song kỳ quỷ thiếu niên, dù là hắn là Hoa Sơn phái chưởng môn, cho dù là thân ở Hoa Sơn phái đại điện bên trong, vào hôm nay chỉ sợ hắn kết cục đã chú định.

Hắn, tuyệt vọng.

“Đúng vậy a!”

Đón Hồ Thanh Ngưu kia giống như duệ kiếm đồng dạng ánh mắt, Tiên Vu Thông ngược lại biểu hiện ra thân là Hoa Sơn phái chưởng môn nên có phong độ, trong tay quạt xếp xoát một chút mở ra, nhẹ lay động có ích một loại thổn thức giọng điệu trả lời: “Đã lâu không gặp, ‘Thấy chết không cứu’ Hồ Thanh Ngưu.”

“…”

Tiên Vu Thông thái độ như thế, ngược lại để Hồ Thanh Ngưu trong lúc nhất thời nghẹn lời . Bất quá, Hồ Thanh Ngưu thấy thế nội tâm phẫn nộ lại là càng thêm sôi trào mãnh liệt. Cái bộ dáng này, cái này tư thái quá làm cho hắn quen thuộc, quá làm cho hắn cừu hận. Trên đời có thể nào có như thế người vô sỉ đối mặt hắn Hồ Thanh Ngưu lại còn có thể chuyện trò vui vẻ, hắn chẳng lẽ không rõ ràng tự thân đối mặt thế cục sao

Trên thực tế ở thời điểm này Hồ Thanh Ngưu là nghĩ xóa.

Trên thực tế chính là Tiên Vu Thông rõ ràng mình chỗ gặp phải thế cục, tại kiến thức đến Nhạc Duyên cái kia thần bí khó dò uy năng về sau, mất đi hi vọng chung cực tuyệt vọng ngược lại là để hắn khôi phục lại đã từng cái kia chuyện trò vui vẻ Tiên Vu Thông.

Thật giống như lần thứ 1 trọng thương bị Hồ Thanh Ngưu cứu, lần thứ 1 nhìn thấy Hồ Thanh Dương thời điểm.

Quả nhiên là phong độ nhẹ nhàng.

Chưởng môn chỗ ngồi bên trên, Nhạc Duyên nhìn không chuyển mắt nhìn trước mắt phát sinh hết thảy, kế tiếp là Hồ Thanh Ngưu giải quyết cừu hận thời gian. Đến mức Hoa Sơn phái các trưởng lão khác muốn xen vào, cũng bị Nhạc Duyên dùng khí thế ép bọn hắn nói không ra lời.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ đại điện bên trong chỉ có Tiên Vu Thông cùng Hồ Thanh Ngưu 2 người phần diễn.

“A!”

Tiên Vu Thông kia phong độ nhẹ nhàng bộ dáng để Hồ Thanh Ngưu không khỏi cười nhạo một tiếng, đầy bụng nộ khí cũng không có để Hồ Thanh Ngưu trở nên là nghỉ tư ngọn nguồn bên trong, mà là hóa thành một tiếng trào phúng: “Đến loại tình trạng này, ngươi Tiên Vu Thông vẫn là như thế làm bộ làm tịch, thật là khiến người ta thấy buồn nôn.”

“Ha ha!”

Nghe Hồ Thanh Ngưu lời này, Tiên Vu Thông ngược lại là nở nụ cười, trong tay quạt xếp nhẹ phiến, căn bản không quan tâm mình trên hai chân còn không ngừng chảy xuôi máu tươi, mặt không đổi sắc nói: “Có lẽ ngươi cho tới bây giờ liền không có nhận rõ qua ta “

“Ta đây là làm bộ làm tịch, lại hoặc là vốn chính là dạng này “

“Ngươi còn tại giảo biện!”

Chưa cùng Tiên Vu Thông nói xong, Hồ Thanh Ngưu cũng đã đánh gãy đối phương, nói đến đây bên trong, Hồ Thanh Ngưu ánh mắt rơi vào Hoa Sơn phái cái khác một đám trưởng lão trên thân, mở miệng nói ra: “Các ngươi biết mình chưởng môn quá khứ là một cái dạng gì người sao hắn là 1 cái triệt triệt để để ngụy quân tử.”

Quay đầu lại, Hồ Thanh Ngưu càng là trực tiếp chất vấn: “Ngươi cái này âm hiểm xảo trá, đạo đức bại hoại người, đã ngươi không nhận mình chính là làm bộ làm tịch, dám đối với mình từng làm qua sự tình không thừa nhận sao “

Đối mặt Hồ Thanh Ngưu vấn đề, Hoa sơn tất cả trưởng lão nhóm trong lúc nhất thời 2 mặt nhìn nhau, ngạc nhiên đối mặt.

Bọn hắn ngược lại là tại kiến thức cục diện này về sau, kỳ thật đã minh bạch nhà mình chưởng môn cùng cái này xuất từ Minh giáo danh y Hồ Thanh Ngưu giữa 2 người có không thể không nói cố sự. Mà lại nghe lời nói này, chưởng môn Tiên Vu Thông tựa hồ có không chịu nổi quá khứ.

Bọn này trưởng lão bên trong, chỉ có kia xuất từ Nhạc thị nhất tộc nam tử trung niên tựa hồ cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Không hẹn mà cùng ánh mắt mọi người đều rơi vào vẫn mặt không đổi sắc, chỉ là bởi vì thụ thương mất máu lộ ra tái nhợt một chút Tiên Vu Thông trên thân.

Đồng dạng.

Nhạc Duyên cũng đang chờ mong Tiên Vu Thông trả lời, bởi vì hắn đột nhiên phát hiện cái này Hoa Sơn phái chưởng môn ngược lại là có như vậy một chút ý tứ.

Quạt giấy nhẹ lay động, Tiên Vu Thông đón Hồ Thanh Ngưu kia ánh mắt lạnh lùng, đối mặt đại điện bên trong tầm mắt mọi người, hắn trả lời, mà lại đáp án này lại là vượt quá tất cả mọi người ngoài ý muốn.

“Vì sao không dám nhận “

1 câu hỏi lại, để ở đây tất cả mọi người ngạc nhiên.

Tất cả trưởng lão ngạc nhiên, Hồ Thanh Ngưu thân mắt, Nhạc Duyên cũng là méo một chút đầu.

Cái này chuyện xưa phát triển giống như có như vậy một chút vượt qua ngoài ý muốn

Nhạc Duyên ngồi ngay ngắn ở trên ghế ngồi, tay phải nhẹ nhàng sờ sờ bản thân cái cằm, cái này Tiên Vu Thông giống như cùng trong trí nhớ Tiên Vu Thông có vẻ như có như vậy một chút khác biệt a. Bất quá cũng là sẽ không xuất hiện quá lớn đoán trước, dù sao người sắp chết điểm lời nói cũng thiện.

Trong nguyên tác, thời điểm hắn chết cũng là thừa nhận quá khứ chuyện làm.

Khác biệt duy nhất ngược lại là cái này bày ra tư thái,

bất quá khi đó hắn ngược lại là bên trong mình kịch độc.

Chẳng lẽ là bởi vì hắn đã triệt để tuyệt vọng

Nhìn qua chuyện phát sinh trước mắt, Nhạc Duyên như có điều suy nghĩ.

Hít sâu một hơi, Hồ Thanh Ngưu cưỡng ép đè xuống trực tiếp động thủ giết chết tính toán của đối phương, hắn muốn triệt để để cái này ngụy quân tử thân bại danh liệt, thê thảm đến đâu mà chết mới có thể tiêu trong lòng hắn mối hận, báo muội muội mối thù. Ngoài cười nhưng trong không cười vểnh lên khóe miệng, Hồ Thanh Ngưu trực tiếp hỏi: “Tiên Vu Thông, vậy ngươi còn nhớ rõ Hồ Thanh Dương sao “

“Thanh dê “

Thì thầm lặp lại một chút cái tên này, Tiên Vu Thông đôi mắt bên trong lộ ra một tia hoài niệm, trong tay quạt xếp có chút dừng lại, ngoài miệng thở dài: “Ừm, nhớ được, kia là 1 cô nương tốt! Là 1 cái hảo muội muội!”

Cô nương tốt!

Làm sao lại không là cô nương tốt!

Tiên Vu Thông cảm thán để Hồ Thanh Ngưu cái kia vừa mới đè xuống lửa giận triệt để không kềm được, trực tiếp bắt lấy đối phương vạt áo, níu lấy đối phương gầm thét lên: “Ta không cho phép ngươi dùng như vậy nói muội muội của ta, ngươi Tiên Vu Thông không xứng!”

Hung dữ đem đối phương đẩy đi ra, Hồ Thanh Ngưu cái này tài hoa thở hổn hển tiếp tục nói: “Ta đem muội tử gả cho ngươi, nàng như thế yêu ngươi, mà ngươi lừa gạt hắn, lại là vì ham Hoa Sơn phái chức chưởng môn, vứt bỏ thê tử, hại muội muội ta xấu hổ giận dữ tự sát mà chết, 1 thi 2 mệnh.”

“Ngươi, Tiên Vu Thông nhận sao “

Thanh âm nghẹn ngào, tại nhắc tới mình muội tử Hồ Thanh Dương kết cục thời điểm, Hồ Thanh Ngưu lúc này có thể nói là nước mắt tuôn đầy mặt, cực đoan áy náy để hắn tại phẫn hận mình biết người không rõ, hại mình muội tử cả đời.

“…”

Đối mặt Hồ Thanh Ngưu cái này tê tâm liệt phế chất vấn, kia mỗi một chữ đều trọn vẹn khắc tiến vào nội tâm của hắn, Tiên Vu Thông trầm mặc.

Nửa ngày.

Tiên Vu Thông tại mọi người ánh mắt dưới mở miệng, chỉ bất quá lần này trả lời lần nữa vượt quá tất cả mọi người ngoài ý muốn: “Việc này hẳn là trách ngươi, ta hảo đại ca Hồ Thanh Ngưu.”

“Ta bắt đầu cũng đã nói, thanh dê một mực là 1 cái hảo muội muội.”

“Là ngươi Hồ Thanh Ngưu, đem thanh dê đẩy tiến vào hố lửa.”

“Tại lần đầu tiên, ta liền đối thanh dê nói qua, ta đang gạt nàng.”

“Nhưng cái này muội muội ngốc vậy mà không tin, nàng cho rằng đây chẳng qua là tình nhân ở giữa vui đùa ầm ĩ…”

“Thanh dê làm sao lại ngốc như vậy “

“Ta duy nhất không nghĩ tới chính là kết quả cuối cùng, là nàng trong bụng hài nhi…”

Nói đến đây bên trong, Tiên Vu Thông trong tay quạt xếp đã sớm không tại vỗ, ngược lại là quạt giấy là dọc tại trước mắt, che khuất nửa gương mặt lỗ, chỉ còn lại có một đôi mắt ở bên ngoài, nhắm lại 2 mắt tựa như hai vòng trăng khuyết. Thần tình kia tựa như đang nhớ lại, lại tại thổn thức cảm thán.

Đại điện.

Tiên Vu Thông như thế vô sỉ trả lời làm cho tất cả mọi người đều trợn mắt hốc mồm.

Hồ Thanh Ngưu sửng sốt, tất cả trưởng lão càng là trợn mắt líu lưỡi.

Chưởng môn trên ghế ngồi Nhạc Duyên cũng là mở to 2 mắt nhìn.

Câu trả lời này…

“A! ! !”

Tiên Vu Thông trả lời rốt cục để phẫn nộ muốn điên Hồ Thanh Ngưu triệt để bộc phát, một đầu xám trắng tóc dài 4 bay loạn múa, một thân nội lực vận chuyển tới cực điểm, tay phải hóa thành chưởng đao xuyên thẳng Tiên Vu Thông ngực.

Nhưng là! ! !

Người đầu tiên xuất thủ cũng không phải là Hồ Thanh Ngưu, ngược lại là Tiên Vu Thông, trong tay quạt xếp xoay tròn ở giữa, trực kích Hồ Thanh Ngưu, mà tay phải của hắn chỉ đã nhấn hướng cán quạt bên trên khuếch trương cơ.

Chỉ là lại có chuẩn bị Nhạc Duyên tốc độ xuất thủ càng nhanh.

Tại Tiên Vu Thông ngón tay sắp nhấn dưới kia khuếch trương cơ thời điểm, một cỗ kỳ quỷ lực đạo triệt để bao phủ tại hắn trên thân. Lực lượng quỷ dị khiến cho Tiên Vu Thông căn bản là không có cách nhấn dưới, kia xoay tròn lực lượng càng làm cho trên tay quạt giấy đánh lấy vòng nhi bay tứ tung ra ngoài. Không chỉ có như thế, kỳ quỷ lực đạo bắt đầu dọc theo tay phải của hắn lan tràn mà lên, da thịt vặn vẹo rướm máu, ống tay áo hôi phi yên diệt, cánh tay phải xương cốt càng là tại cực đoan vặn vẹo lực lượng dưới đứt thành từng khúc.

Phốc!

Chưởng đao nhập thể, trực tiếp chui vào Tiên Vu Thông

tim.

“A —— “

Ánh mắt nhìn lướt qua đã xương cốt vỡ nát cánh tay phải, Tiên Vu Thông tại nhìn lướt qua kia Hồ Thanh Ngưu nén giận mà ra, đã chạm vào tim tay phải, hà ra từng hơi về sau, người đã mất đi lực lượng, thân hình hướng trước mặt ngã xuống.

Chỉ bất quá Tiên Vu Thông hay là ráng chống đỡ lấy thân thể, cuối cùng cũng chỉ có thể để cho mình hoàn hảo tay trái gắt gao nắm chặt đối phương cánh tay phải, để cho mình cái cằm đặt tại Hồ Thanh Ngưu trên vai trái, con mắt trắng bệch bên trong, hắn vẫn lấy cuối cùng một hơi tại Hồ Thanh Ngưu bên tai hí hư nói: “Đại ca, thanh dê thật là 1 cái muội muội ngốc.”

“Quá… Ngốc.”

Trên mặt biểu lộ như cười như khóc, mà trong mắt quang trạch cũng tại thời khắc này chậm rãi tán đi.

Như thế tràng cảnh, để đại điện bên trong những người khác ngu ngơ tại kia bên trong, trong lúc nhất thời tất cả mọi người chưa kịp phản ứng.

Nhưng là ngồi ngay ngắn ở chức chưởng môn bên trên Nhạc Duyên lại là đột biến sắc.

Thân hình thoắt một cái.

Người như thuấn di đồng dạng đi tới Hồ Thanh Ngưu

trước mặt, một phát bắt được tay phải của hắn đem nó từ Tiên Vu Thông ngực rút ra, đồng thời đem Tiên Vu Thông thi thể ném đi ra ngoài.

Tâm huyết vẩy ra bên trong, một vệt kim quang từ trong đó thoát ra, trực tiếp hướng Hồ Thanh Ngưu phương hướng vọt tới.

Chỉ bất quá giữa không trung đã bị Nhạc Duyên vồ xuống, bóp tại 2 ngón tay ở giữa.

“Ừ”

Nhạc Duyên nhìn xem trên tay nắm lấy đồ vật, kia là 1 cái xem ra béo múp míp côn trùng, phía trên không dính mảy may máu tươi, ánh vàng rực rỡ một mảnh, “Kim tằm thật là lớn hung tính! Quả nhiên là 1 cái không có đầu óc côn trùng!”

Lời nói vừa dứt, liền thấy trên tay cái đồ chơi này hung tính đại phát, tại Nhạc Duyên kia như kìm sắt đồng dạng giữa ngón tay loạn động, nghiêng đầu sang chỗ khác muốn cắn Nhạc Duyên ngón tay dáng vẻ.

Ba!

Trên tay tăng lực, chất lỏng bay tứ tung trung kim tằm trực tiếp phơi thây tại Nhạc Duyên trên tay.

Ngay tại kim tằm chết đi sát na, tại phương nam Quý châu.

Miêu Cương.

Rừng rậm rậm rạp, người ở thưa thớt.

Là mãnh thú độc vật hoành hành chỗ.

Cái này bên trong người Hán thưa thớt, càng nhiều hơn chính là người Miêu chỗ.

Mà tại cái này thâm sơn bên trong 1 cái trong thôn.

Một chỗ u tĩnh chỗ.

Một cái đầu mang vô số ngân sức, người mặc mầm áo nữ tử chính ngồi xếp bằng tại kia bên trong, nhắm mắt đả tọa. Tại chung quanh nàng, bò đầy lục sắc rắn độc, màu đen bọ cạp, mọc đầy diễm lệ nhung mao nhện, còn có sột sột soạt soạt bò con rết, càng là có to lớn cóc ghé vào kia bên trong không nhúc nhích.

Đột nhiên! ! !

Nữ tử đột nhiên mở hai mắt ra, sắc mặt tái đi, một ngụm máu tươi đột nhiên phun ra ngoài, đem trước mặt trên mặt đất tưới ra một mảnh đỏ tươi. Nữ tử không có đi để ý chính mình thương thế, chỉ là tùy ý lau một cái khóe miệng máu tươi, mở miệng chính là thanh thúy Miêu Cương tiếng địa phương.

“Xảy ra chuyện!”

“Ta kim tầm chết!”

“Người tới!”

“Điểm thánh hỏa, đưa tin tiên giáo bên trên xuống tới thần điện tụ hợp!”

—

—

—

—

—

Chương 64 : 5 tiên! Ngũ độc! (thượng)

Quý châu.

Miêu Cương.

Nơi đây người ở thưa thớt, người Hán dấu chân cực kì hiếm thấy, càng nhiều hơn chính là sinh trưởng ở địa phương tại nơi này người Miêu. Tại núi lớn này bên trong, người bình thường 1 cái không tốt xông vào như vậy ra cơ hội liền cực kỳ bé nhỏ, không phải táng thân tại sơn lâm mãnh thú trong miệng, chính là bị kia trà trộn tại sơn lâm bên trong độc vật chỗ hạ độc chết, hoặc là chính là rơi vào sinh hoạt tại nơi này người Miêu trên tay.

Cho dù là kinh lịch nhiều như vậy đáng sợ sự tình, được người cứu xuống tới, nhưng cũng không đại biểu tiếp xuống ngươi đạt được chính là ngày tốt lành. Vận khí tốt sẽ bị nơi đó người Miêu hấp thu, trở thành bọn hắn một viên, vận khí không tốt thì là bị bọn hắn trực tiếp ném cho độc vật, xem như những cái kia độc vật đồ ăn.

Nói tóm lại, cái này nam cương người Miêu ở chi địa chính là nhân sĩ Trung Nguyên nhóm mọi người đều biết đáng sợ chi địa.

Nhìn chung quá khứ, cho dù là những cái kia võ công cao cường người, cũng không có mấy người là nguyện ý trêu chọc những này lại thần bí lại đáng sợ người

Miêu.

Ông ——

Thật dài vù vù âm thanh giữa rừng núi truyền vang ra.

Tại cái này thanh âm trầm thấp bên trong, hù dọa vô số trong rừng chim bay, tại liên tiếp líu ríu kêu to bên trong, tứ tán bay ra ngoài. Không chỉ có như thế, những cái kia bình thường giấu ở trong rừng động vật tại thời khắc này cũng tựa hồ gặp cực lớn kinh hãi, vội vàng chạy trốn.

Trong rừng, hướng mặt trời chỗ.

Một chỗ đao cày hỏa thiêu ra ruộng đồng bên trong, mấy cái người mặc Miêu tộc phục sức nam nữ đang cúi đầu tại ruộng đồng bên trong vội vàng. Lúc này, cái kia đạo trầm thấp huýt dài âm thanh ung dung đến.

“Ừ”

“Đây là! ! !”

Trong đó ngay tại ruộng đồng bên trong bận rộn Miêu tộc nam tử nghe tới cái này huýt dài âm thanh sau ngẩng đầu hướng phương hướng của thanh âm nhìn lại, đón có chút ánh mặt trời chói mắt nhìn thấy là một cỗ phóng lên tận trời khói đặc, kia khói đặc không phải bình thường, cơ hồ thẳng tắp mà lên.

“Giáo chủ chiếu lệnh!”

Ánh mắt ngưng lại, Miêu tộc nam tử lập tức vứt xuống trong tay cuốc, thân hình huyễn động ở giữa hướng lang yên phương hướng gấp rút chạy tới, về phần đồng ruộng cái khác nam nữ cũng không có bất kỳ ngoài ý muốn, tựa hồ chuyện như vậy đối bọn hắn thật sự mà nói là quá mức bình thường.

Đưa mắt nhìn nam tử sau khi rời đi, còn lại mấy người càng là lấy tiếng địa phương bắt đầu thảo luận lên chuyện phát sinh kế tiếp tới.

“Đây cũng là phát sinh đại sự đi “

“Cái này lang yên ta nhớ được hay là rất nhiều năm trước nhìn thấy qua, những năm gần đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, năng điểm thánh hỏa truyền hiệu lệnh, tất nhiên là đại sự.”

“Là cái đại sự gì “

“Nghĩ đến chúng ta Ngũ Tiên giáo hành tẩu tại sơn lâm bên trong, tại nơi này chính là không ai dám trêu chọc, cho dù là phía ngoài những người Hán kia cũng không dám trêu chọc mảy may, cho dù là thị sát thành tính người Mông Cổ cũng không dám bước vào trong rừng. Có thể để cho giáo chủ điểm thánh hỏa truyền lệnh, chẳng lẽ là trong giáo phát sinh ngoài ý muốn “

Trong ngôn ngữ, đều là các loại suy đoán, Ngũ Tiên giáo nội bộ xuất hiện ngoài ý muốn, lại hoặc là bên ngoài người Hán quy mô xâm nhập sơn lâm cùng cùng đều trở thành bọn hắn trong miệng phỏng đoán. Mà từng cảnh tượng ấy, có thể nói là tại làng bên trong từng nhà

đều phát sinh.

Ngũ Tiên giáo, thần điện.

Không ít thô to cột đá đứng lặng trong đó, tại lối vào 2 cái trên trụ đá càng là treo Ngũ Tiên giáo giáo kỳ, cờ xí trình tử sắc, cờ xí phía trên thì là dùng ngân tuyến phác hoạ ra Ngũ Tiên giáo 5 loại sinh vật xoay quanh trên đó.

Tại ánh nắng chiếu rọi xuống, lộ ra sinh động như vẽ.

Mà tại thần điện nơi cuối cùng, thì là đứng lặng lấy 1 tòa cự đại cột đá, tại nó đỉnh chóp thì là tọa lạc lấy 1 cái kỳ quái tạo hình công trình kiến trúc. Kia nhìn qua tựa như 1 cái bảo đỉnh, tại bảo đỉnh 2 bên thì là sinh ra uốn lượn mà ra cánh, cánh hướng lên trên, đem bảo đỉnh đỉnh chóp quay chung quanh trong đó. Xa xa nhìn lại, vậy thì giống như là một thanh loan đao, một vòng nguyệt nha.

Cái này bên trong đã là thần điện, cũng là Ngũ Tiên giáo tổng đàn.

Rất nhanh.

Nguyên bản trống trải thần điện biến trở nên náo nhiệt.

Theo thánh hỏa nhóm lửa thông tin, lại thêm hiệu lệnh âm thanh thông tri, tới gần tổng đàn Ngũ Tiên giáo các đệ tử đã đi tới thần điện. Trong lúc nhất thời, thần điện lối vào đứng đầy người. Toàn thân trên dưới treo đầy ngân sức 5 tiên các đệ tử ngay tại cẩn thận từng li từng tí đè thấp lấy tiếng nói thảo luận.

Tại trong lời nói, nương theo lấy càng nhiều hay là trên thân ngân sức vật phẩm va chạm ở giữa phát ra đinh đinh đang đang tiếng vang.

Mà lại xuất hiện tại thần điện trước đó không chỉ là những này Ngũ Tiên giáo các đệ tử, tại bọn hắn rất nhiều người bên người trên mặt đất đều bò đủ loại kiểu dáng độc vật, hoặc rắn, hoặc xấu xí đến cực điểm cóc. Tại có nữ đệ tử trên tay ngọc càng là có chừng nắm đấm lớn tiểu nhân nhện, bọ cạp loại hình độc vật tại du tẩu bò. Trong đó, 1 người tướng mạo cực kì xinh đẹp nữ đệ tử, càng là dùng ngón tay ngọc nhỏ dài tại khuấy động lấy 1 đầu chừng dài hơn thước con rết, nhìn xem nó tại trên cánh tay mình vũ đạo, 1 người chơi cái kia cao hứng bừng bừng.

Loại này chân thật nhất người cùng tự nhiên chung sống tràng cảnh, để người bình thường nhìn lại sẽ chỉ cảm thấy tê cả da đầu.

Chỉ bất quá những độc vật này bên trong, đủ loại kiểu dáng nhan sắc đều có, loại này như cầu vồng loạn sắc, đều nói cho thế nhân, những vật này là như thế nào kịch độc. Chỉ là những độc vật này nhan sắc lại diễm lệ, nhưng không có giống nhau là kim sắc.

Kim sắc, đại biểu tôn quý.

Hiển nhiên, những đệ tử này chỗ mang theo độc vật tại bên trong Ngũ Tiên giáo đều chẳng qua là dưới đẳng hóa sắc.

Bỗng nhiên ——

Một trận tiếng bước chân từ xa mà đến gần.

Nguyên bản líu ríu tiếng thảo luận im bặt mà dừng, tất cả đệ tử tính cả bên cạnh bọn họ độc vật đều tại thời khắc này bảo trì yên tĩnh.

Xát! Xát! Xát!

Không phải bình thường tiếng bước chân, cái này tiếng ma sát lộ ra không giống bình thường.

Đây không phải giày cùng mặt đất ma sát, mà là đơn thuần bàn chân cùng mặt đất tiếng ma sát.

Các đệ tử điểm làm hai nhóm, ở giữa trống đi 1 đầu thẳng tới thần điện nội bộ con đường tới. Tại bọn hắn cung kính sùng bái ánh mắt nhìn chăm chú, đầu tiên xuất hiện chính là 4 cái sắc mặt đờ đẫn nam tử, bọn hắn toàn thân trên dưới mang theo để phổ thông Ngũ Tiên giáo đệ tử đều sợ hãi kịch độc xuất hiện tại.

Cái này 4 cái sắc mặt đờ đẫn nam tử cũng không phải là người Miêu, mà là đã từng xâm nhập Miêu Cương người Hán, là bên trong nguyên giang hồ môn phái bên trong người.

Chỉ là dưới mắt 4 người bọn họ đã sớm trở thành Ngũ Tiên giáo người, là 5 tiên tứ quỷ —— Si, mị, võng, lượng.

Theo 4 người bọn họ đứng vững, chỉ chốc lát sau theo sát phía sau, lại tại tiểu đạo cuối cùng xuất hiện năm

thân ảnh.

Ba nam hai nữ, 4 đại 1 tiểu.

Đây chính là vừa mới xuất hiện 5 người.

Bọn hắn 5 người tại Ngũ Tiên giáo bên trong địa vị cực cao, có thể nói là trên vạn người dưới một người, chỉ ở giáo chủ phía dưới.

Trong 5 người đi ở trước nhất chính là một cái vóc người to con Miêu Cương hán tử, thân trên 2 tay ở bên ngoài, trên thân trừ bỏ nên tô điểm ngân sức bên ngoài, khiến người chú mục chính là đỉnh đầu ngân sức mũ, nó tư thái hình dạng xa xa nhìn lại giống nhau 1 con giương nanh múa vuốt bọ cạp. Chính nam tử to con, chính là Ngũ Tiên giáo thánh bọ cạp dùng.

Hành tẩu tại cái thứ 2 đồng dạng là một cái nam nhân, chỉ bất quá so với phía trước thánh bọ cạp khiến cho hắn muốn gầy yếu rất nhiều, gầy sắp bị gió thổi đi đồng dạng, người cũng muốn thấp không ít, đồng dạng là người Miêu, trên thân treo đầy ngân sức, so với thánh bọ cạp làm trên thân ngân sức muốn càng nhiều, khác biệt thánh bọ cạp làm như thế khắp nơi tô điểm, trên người hắn ngân sức thành điều trạng từng khối tồn tại. Mà đỉnh đầu, thì là mang theo 2 cái xúc tu đồng dạng mũ sức. Người này chính là Ngũ Tiên giáo gió ngô dùng.

Đi tại ở giữa nhất chính là một cái nhỏ nhất, nhìn qua bất quá là 1 cái 7-8 tuổi khoảng chừng tiểu nữ hài nhi.

Khác biệt phía trước hai nam nhân, cũng khác biệt theo

sau lưng 2 người.

Tiểu nữ hài nhi thân hình có thuộc về nàng đặc biệt tọa kỵ.

Đó chính là 1 cái từ nửa cái trưởng thành lớn nhỏ con cóc lớn, cái này con cóc lớn cái đầu dù lớn, nhưng bộ dáng lại một chút cũng không xấu xí. Cái này cóc không giống bình thường cóc, màu sắc của nó trình xanh ngọc, xa xa nhìn lại có một loại trong suốt cảm giác.

Tiểu nữ hài nhi liền như thế dạng chân tại cóc trên lưng, theo cóc nhún nhảy một cái trước tiến vào.

Tiểu nữ hài nhi trên thân cũng treo đầy ngân sức, chỉ bất quá tương đối muốn ít hơn rất nhiều, đỉnh đầu mũ cũng là Miêu Cương trang phục thiếu nữ sức. Chỉ bất quá mỗi theo dưới thân cóc nhảy một khắc, đều khiến người hoài nghi nàng có thể hay không từ phía trên bị quăng đến rơi xuống.

Mà cái này xem ra niên kỷ bất quá 7-8 tuổi tiểu nữ hài chính là Ngũ Tiên giáo ngọc thiềm dùng.

Đi theo ngọc thiềm làm sau lưng thì là 1 cái trưởng thành nữ tử.

Nữ tử thân mang bại lộ, nửa lộ, trừ bỏ trên thân tất có ngân sức bên ngoài, làm người ta chú ý nhất lại là lồng ngực kia 2 bên hình xăm, kia là 1 cái nhện hình xăm. 1 bước lay động dắt, cười một tiếng 1 mị nhưng.

Đỉnh đầu mũ sức cũng không có cái gì chỗ kỳ lạ, bất quá

là phổ thông người Miêu nữ tử trang phục.

Duy nhất kỳ quái là nàng được nửa gương mặt.

Nàng chính là Ngũ Tiên giáo trời nhện dùng.

Chỉ là mỗi đi 1 bước, nàng đều chú ý đến trước người ngọc thiềm làm tình huống, một con cóc nhảy lên Q, nhìn dạng như vậy nàng cũng sợ ngọc thiềm làm sơ ý một chút từ cóc trên thân ngã xuống.

Đi tại sau cùng thì là 1 tên trẻ tuổi thiếu niên.

Tướng mạo tà mị, khóe miệng mỉm cười.

Trên thân ngân sức phẩm lại là treo ít nhất 1 cái, mặc dù hắn bộ dáng làm cho người chú mục, nhưng nhất làm cho người để ý lại không phải cái này, mà là hắn 2 con trên lỗ tai treo ‘Tai điểm’ .

Kia ‘Tai điểm’ không phải khác, mặc chính là 2 đầu sống sờ sờ Thanh xà.

Theo thiếu niên đi lại, kia 2 đầu Thanh xà cũng lắc lắc thân thể chống đỡ đầu phun lưỡi giữa không trung phát ra thanh âm tê tê.

Hắn, chính là Ngũ Tiên giáo linh xà dùng.

Khi Ngũ Tiên giáo cao tầng đến đủ về sau, trước thần điện thuận tiện triệt để yên tĩnh trở lại.

Sau đó, chính là đồng thanh nói quỳ lạy.

“Cung nghênh giáo chủ pháp giá!”

—

—

—

—

—

Chương 65 : 5 tiên! Ngũ độc! (hạ)

Tại cái này an tĩnh thần điện, chúng Ngũ Tiên giáo các đệ tử thanh âm lộ ra cực kỳ vang dội.

Theo lời nói rơi xuống, một bóng người tại mọi người ánh mắt nhìn chăm chú bên trong chậm rãi từ thần điện nội bộ đi ra.

Một thân màu xanh thẳm mầm áo, toàn thân trên dưới cũng là treo đầy lấy linh đang, mà lại để trần một đôi chân đi trên mặt đất. Không chỉ có như thế, người tới trên đầu cũng mang theo một đỉnh xem ra trọng lượng chừng số cân ngân sức. Mượn ánh nắng bên cạnh bắn, xa xa nhìn lại giống như là một vầng loan nguyệt xuất hiện tại trước mắt.

Người đến là một nữ nhân.

Thẳng tắp ngực cho dù là tại quần áo che đậy dưới, đều lộ ra ngo ngoe muốn ra. Tại cái này ngạo nhân dáng người dưới, nàng có phi thường khuôn mặt đẹp, um tùm mày liễu, khuôn mặt như ngọc, một đôi đen nhánh có thần mắt to ngay tại kia bên trong chớp.

Mặt mày ngậm xinh đẹp, doanh doanh như sóng.

1 bước lay động, đinh đinh rung động.

Tại ưu nhã bộ pháp dưới, trên người nàng treo đầy lấy

mảnh tiểu nhân linh đang phát ra thanh thúy tiếng vang.

Bất quá bộ dáng tuy là tú mỹ, thế nhưng là từ đuôi mắt bên trên kia sờ nhỏ xíu nếp nhăn bên trên còn có thể nhìn ra được tuổi của nàng cũng không nhỏ, đã là một cái trung niên nữ tử, chỉ bất quá bảo trì phi thường tốt, nhìn qua trẻ tuổi vô song.

Như thế phong tình nữ tử tại bất luận cái gì người xem ra kia đều coi là 1 cái mỹ nhân, chỉ tiếc trên người nàng có để người ai thán địa phương.

Đó chính là nàng là 1 cái tàn tật.

Tay tàn.

Tay trái của nàng tựa hồ bị cái gì không biết tên binh khí từ đó chặt đứt, tại tay gãy chỗ thì là trang trí lấy 1 con móc sắt.

Phía dưới chúng đệ tử thấy thế cũng không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, ngược lại là có không ít nữ đệ tử đối trước mắt người kia tay gãy chỗ trang trí có không biết tên khát vọng. Bởi vì con kia móc sắt đối Ngũ Tiên giáo đến nói đại biểu cho cực kỳ trọng yếu ý nghĩa.

Bởi vì đây là thân là Ngũ Tiên giáo chủ thứ 1 bên ngoài biểu tượng.

Nữ nhân chập chờn bước liên tục, đi ở phía trước đứng vững, sau đó ánh mắt 1 quét qua xem qua trước Ngũ Tiên giáo các đệ tử. Trầm mặc nửa ngày, nàng trực tiếp mở miệng kể ra nói: “Ta kim tằm chết!”

Lời kia vừa thốt ra, lập tức phía dưới mọi người sắc mặt đại biến.

Kim tằm đại biểu cho ý nghĩa gì, đối Ngũ Tiên giáo không cần nói cũng biết.

Trong lúc nhất thời tiểu bối các đệ tử nơm nớp lo sợ, 5 tiên tứ quỷ trầm mặc như chết người, duy nhất tại nhỏ giọng trò chuyện chỉ có 5 dùng. Không, xác thực nói chỉ có trong đó tứ sứ, về phần ngọc thiềm khiến nàng chính nháy con mắt dạng chân tại cóc trên lưng hết nhìn đông tới nhìn tây.

Nửa ngày.

5 làm bên trong thánh bọ cạp sử xuất âm thanh, “Lam giáo chủ, nói như vậy chúng ta Ngũ Tiên giáo cùng ngoại giới liên hệ bị người chặt đứt “

“…”

Nữ nhân gật gật đầu, xác minh thánh bọ cạp làm lời nói.

Mà tiếp lấy lên tiếng thì là 5 làm bên trong cô gái trẻ tuổi trời nhện làm, ánh mắt của nàng đung đưa trái phải, tay phải nhẹ nhàng tại mình kia hé mở không có bị che khuất trên gương mặt vuốt ve, nhìn qua nhà mình giáo chủ đưa ra trong lòng mình nghi hoặc: “Giáo chủ, kim tằm là thuốc trị hay là… Người vì “

Thuốc trị, tự nhiên là nói bị trong thiên hạ danh y lấy dược vật trị kim tằm.

Người vì nha…

Kia là 1 cái không để cho nàng nguyện ý suy nghĩ tràng cảnh.

Trong thiên hạ, các nàng Ngũ Tiên giáo có thể nói là dùng độc người trong nghề, càng là dùng cổ người trong nghề. Chí ít tại những năm gần đây, trong giang hồ không người nào có thể đối kháng Ngũ Tiên giáo độc thuật thêm cổ thuật. Cho dù là ngẫu nhiên xuất hiện dạng này dấu hiệu, Ngũ Tiên giáo đều sẽ phái ra tương ứng nhân tuyển đi tiêu diệt những này chuẩn bị đào các nàng Ngũ Tiên giáo ngọn nguồn người.

Làm trong giáo 5 Thánh sứ, bọn hắn đều phi thường rõ ràng nhà mình giáo chủ trên tay cái kia dẫn ra ngoài kim tằm đến cùng đi phương nào.

Kia là 1 cái xông nhầm vào Miêu Cương tuấn tiếu nam nhân, tên của hắn gọi Tiên Vu Thông.

Mà Tiên Vu Thông chính là bị đương kim giáo chủ lam màu điệp cứu.

Cái này 1 cứu…

Liền tạo nên bây giờ Lam giáo chủ.

Vì nam nhân kia, lam màu điệp mất đi một đôi tiểu Kim tằm, cuối cùng tức thì bị lão tổ trừng trị mất đi một cái tay . Bất quá, lam màu điệp cuối cùng vẫn là tại Tiên Vu Thông thể nội gieo xuống 1 đạo cổ, 1 đạo còn không có

triệt để hoàn thành đồng tâm cổ.

Nếu như không phải lão tổ còn có cái khác an bài, chỉ sợ lúc ấy lam màu điệp kết cục…

Bây giờ trồng ở Tiên Vu Thông thể nội kim tằm đồng tâm cổ bỏ mình, như vậy liền đại biểu cho Tiên Vu Thông đã tử vong.

“Nghe những cái kia xông nhầm vào sơn lâm người Hán nói, kia Tiên Vu Thông thế nhưng là giang hồ lục đại môn phái 1 trong Hoa Sơn phái chưởng môn, nhất giáo chi chủ bỏ mình, đây cũng là đại sự.” Lên tiếng chính là cái kia tựa hồ chỉ cần gió thoáng qua một cái liền sẽ bị gió thổi đi gió ngô làm, hắn trầm thấp thanh âm nhu hòa tại mọi người bên tai quanh quẩn: “Như vậy, bên trong nguyên là xảy ra chuyện gì không lường được sự tình.”

“Xem ra là có võ công người cực kỳ đáng sợ xuất thủ… Nói như vậy, ta tiên giáo tại Trung Nguyên lớn nhất tai mắt cũng đã triệt để đoạn tuyệt.”

“Lão tổ biết sẽ rất tức giận.”

Nói đến đây bên trong, gió ngô làm nhìn về phía giáo chủ lam màu điệp trong ánh mắt trong lúc nhất thời tràn ngập thương hại.

Bọn hắn đều là duyên khan một mặt gặp qua lão tổ, cũng đại khái hiểu rõ đến lão tổ kia bạo ngược tính tình, lấy nàng lão gia nhân tính nết, xuất hiện lớn như thế chỗ sơ suất, chỉ sợ giáo chủ đến lúc đó sẽ không dễ chịu. Như vậy giáo chủ lần này triệu tập chúng đệ tử nguyên

do là

Mất bò mới lo làm chuồng sao !

Đứng tại phía trên lam màu điệp nghe lời này cuối cùng chỉ có thể toát ra một tia đắng chát chi cười, nhưng ở nụ cười kia ẩn tàng phía dưới càng nhiều nhưng vẫn là một loại bi thống. Chỉ bất quá nấp rất kỹ, cũng không có để ngoại nhân nhìn ra mà thôi.

Hít sâu một hơi, lam màu điệp đè xuống trong lòng mãnh liệt cảm xúc, lúc này mới lên tiếng chuyển di chủ đề, nói: “Lão tổ kia bên trong ta tự nhiên sẽ có bàn giao, ngược lại là lão tổ lời nhắn nhủ nhiệm vụ chúng ta không thể cứ thế từ bỏ. Chúng ta Ngũ Tiên giáo cần một lần nữa tìm một cái tai mắt.”

Nói đến đây bên trong, lam màu điệp ánh mắt rơi vào trời nhện làm trên gương mặt kia, nói: “Lần này trời nhện khiến cho ngươi rời núi đi, mang theo tứ quỷ cùng đi.”

“Tìm 1 cái thượng hạng tai mắt.”

“Ngô, kia Minh giáo nghĩ đến liền tốt!”

“Thuận tiện thay chúng ta trời nhện một môn thu hồi một vật trở về. Làm tốt, nghĩ đến ngươi sẽ có được lão tổ tán thưởng.”

Phía dưới.

Trời nhện làm đang nghe lam màu điệp an bài về sau, 2

mắt không khỏi sáng lên, gật đầu gật đầu, xoay người hành lễ, kia mênh mông ngực cơ hồ muốn nổ nát quần áo, chuông bạc thanh âm thanh thúy lọt vào tai: “Cẩn tuân giáo chủ lệnh! Bất quá, thuộc hạ còn muốn mời 1 người cùng đi, dạng này mới càng có cơ hội.”

“Ai” lam màu điệp đôi mắt vừa nhấc.

“Ngọc thiềm làm!”

“…” Lam màu điệp nghe trời nhện làm yêu cầu này về sau, ánh mắt của nàng dừng ở cưỡi tại cóc trên thân ngọc thiềm làm trên thân, nhìn sau một lúc lâu, hay là 2 mắt hơi nhắm, đáp: “Nhưng!”

Nghe cái này an bài về sau, 5 làm bên trong 3 người khác đều chỉ lên trời nhện làm trên thân ném đi ánh mắt hâm mộ.

3 người bọn họ đều biết giáo chủ lần này chỉ sợ tại lão tổ không chiếm được tốt, sở dĩ để trời nhện sử xuất núi, đó chính là đã cố ý để trời nhện làm tiếp nhận đời tiếp theo giáo chủ chi vị, mà lần này nhiệm vụ chính là nàng lam màu điệp khảo nghiệm.

Phải biết lam màu điệp tại chưa trở thành giáo chủ trước đó, nàng chính là đời trước trời nhện dùng.

Lần này để trời nhện làm mang theo tứ quỷ, cùng ngọc thiềm làm đi ra núi, đã là lại vì Ngũ Tiên giáo tìm kiếm mới tai mắt, càng là vì truy hồi giáo chủ lam màu điệp đã từng phạm sai lầm, đó cũng là trời nhện làm một mạch sỉ nhục sự tình.

An bài như vậy, lại là dung không được bọn hắn những người khác đi tranh.

Kiều nộn trong tiếng cười, trời nhện làm động thân mà lên.

Quay người.

Mang theo tựa hồ hay là không hiểu ra sao ngọc thiềm làm cùng tứ quỷ cùng nhau rời đi.

Đúng lúc này một trận mang theo mùi thơm gió núi thổi qua, mang theo trời nhện làm trên thân ngân sức đinh đương rung động, càng là thổi lên kia che khuất nửa gương mặt hắc sa.

Hắc sa giơ lên.

Lộ ra là hé mở xấu để người rùng mình gương mặt.

Đưa mắt nhìn các nàng bóng lưng rời đi, lam màu điệp dưới đáy lòng không khỏi thán một tiếng. Sau đó đối còn lại các đệ tử làm cái khác an bài về sau, cái này liền giờ đến phiên thuộc về nàng chính sự.

…

Vô tâm lĩnh.

Đây là một nơi dấu người hiếm thấy tuyệt địa.

Cái này bên trong chẳng những rừng cây rậm rạp, kỳ

hoa dị thảo phong phú, toàn bộ rừng rậm bị những thực vật này tô điểm phải phi thường ưu mỹ. Vùng rừng rậm này cơ hồ không có đường, chỉ có thể trảm bụi gai mà tiến lên, chỉ có 1 đầu bị Ngũ Tiên giáo giáo chúng tốn hao rất nhiều thời gian mở ra đến tiểu đạo.

Nhưng, cho dù là tại cái này Miêu Cương, cái này bên trong cũng là khủng bố vô song.

Cho dù là Ngũ Tiên giáo đệ tử cùng 5 Thánh sứ dưới tình huống bình thường cũng không dám đặt chân trong đó.

Nơi này là so Ngũ Tiên giáo thần điện trọng yếu hơn tồn tại.

Bởi vì cái này bên trong không chỉ có là Ngũ Tiên giáo ngàn loại độc dược nơi phát ra chỗ, càng là bọn hắn tiên giáo bên trong tôn sùng vô cùng lão tổ sở tại địa.

Cái này bên trong là cấm địa.

Mà vào hôm nay, giờ khắc này.

Hi hữu không có người ở vô tâm lĩnh nghênh đón 1 người.

Chính là Ngũ Tiên giáo giáo chủ lam màu điệp.

Tại đi tới bên trong dừng ở cửa vào về sau, lam màu điệp ánh mắt sâu kín hướng phía kia duy nhất thông đạo cửa vào liếc nhìn về sau, cái này liền có động tác.

Bàn tay như ngọc trắng nhẹ giải.

Tại một trận ào ào thanh âm bên trong, y phục rơi xuống đất.

Lộ ra lam màu điệp kia có lồi có lõm tuyết trắng thân thể. Chỉ là tại nàng cái này tuyết trắng trên da thịt nhưng lại có như cùng nàng tay trái đồng dạng nét bút hỏng. Kia trên da thịt, lít nha lít nhít hiện đầy vô số bầm đen vết roi.

Hít sâu một hơi, lam màu điệp ngẩng đầu ưỡn ngực, cứ như vậy trần truồng đi đến tiểu đạo, bước vào trong đó.

—

—

—

—

—

Chương 66 : bạo động

Miêu Cương.

Ngũ Tiên giáo, cấm địa.

Vô tâm lĩnh.

Theo đương nhiệm giáo chủ lam màu điệp trần truồng bước vào trong đó, lập tức bên trong vùng rừng rậm này phát sinh biến hóa.

Tinh tế tác tác thanh âm bên trong, vô số độc vật bắt đầu xuất hiện tại ven đường trên đường nhỏ, bọn chúng rất là ngoan ngoãn điểm làm hai nhóm phủ phục tại tiểu đạo 2 bên, không có chút nào xâm nhập tiểu đạo dự định. Cho dù là tại thời khắc này đến người xa lạ, nhưng những độc vật này nhóm cũng không có bình thường sinh vật hoảng sợ mà chạy, ngược lại là hung tàn vô cùng bắt đầu hướng hành tẩu tại trong đường nhỏ ở giữa lam màu điệp phun lưỡi, phát ra tê tê quỷ dị tiếng vang.

Cứ như vậy tại vô số độc vật nhìn chăm chú, lam màu điệp hữu kinh vô hiểm đi đến vô tâm lĩnh trung ương nhất.

Cái này bên trong, âm u vô song.

Căn bản nhìn không thấy bất kỳ ánh nắng, có cũng chỉ là một chút u quang đang lóe lên, mới có thể để cho nhân mã qua loa hổ thấy rõ nơi này tràng cảnh.

Khác biệt ra mặt.

Nơi này ngay chính giữa là 1 cái xem như rộng lớn đất trống, chỉ bất quá 4 phía to lớn tung nhánh cây nha triệt để đem đỉnh đầu bầu trời bao phủ, khiến cho ánh nắng cũng vô pháp chiếu xuống đến mảy may, dù là ngẫu nhiên có thành công xuyên qua cành cây tia sáng, cũng khoảng chừng trên mặt đất điểm ra 1 cái lớn bằng ngón cái tiểu nhân quầng sáng mà thôi.

Mà giờ khắc này, cái này bên trong ngay cả ánh sáng ban đều không có.

Xuất hiện tại lam màu điệp trong mắt ngược lại là có 6h u quang lòe lòe điểm sáng.

Kia điểm sáng, lam màu điệp nhận ra được, bọn chúng thuộc về là thuộc về cái gì, đó chính là Ngũ Tiên giáo thánh vật 1 trong kim xà tất cả, là ánh mắt của bọn nó. Cái này 6h điểm sáng, đại biểu lấy cái này bên trong tồn tại 3 đầu kim xà.

Ngô…

Lại nhiều 1 đầu sao

Kia 6h có chút u quang, lam màu điệp trong lòng hơi động, lập tức liền nghe một trận kì lạ thanh âm tại 4 phía nhớ tới, liền thấy kia 6h u quang đã có động tĩnh, bọn chúng trực tiếp hướng lam màu điệp đứng phương hướng bò tới.

Gần như đồng thời.

Lam màu điệp 2 đầu gối mềm nhũn, trực tiếp quỳ lạy trên mặt đất, cái trán để địa, trong miệng cung kính nói: “Màu điệp, bái kiến lão tổ!”

“Hừ!”

Một tiếng hừ nhẹ, như là mùa đông khắc nghiệt gió lạnh thổi qua.

Vốn là trần truồng lam màu điệp lại là bị một tiếng này hừ nhẹ bị hù toàn thân run lên, như tuyết trên da thịt vậy mà tựa như nhận khối băng kích thích đồng dạng, hiện lên lít nha lít nhít mụn nhỏ tới. Lam màu điệp đem đầu gắt gao chống đỡ mặt đất, căn bản cũng không dám có ngẩng đầu ý nghĩ, chỉ có thể 1 người tại kia bên trong không ngừng run rẩy.

Xoạt! Xoạt!

Kia là lá khô bị giẫm nát tiếng vang.

Kia mờ tối, một bóng người chậm rãi từ trong bóng tối đi ra.

Bóng người bộ pháp rất chậm, nhưng mỗi một bước đều tựa hồ đạp ở lam màu điệp trong tâm khảm. Bóng người nâng lên hạ xuống đi tới, mà tại bóng người trên tay phải tựa hồ còn kéo lấy 1 đầu thứ gì, trên mặt đất trượt ra ào ào tiếng vang.

Nửa ngày.

Bóng người rốt cục đi tới lam màu điệp trước mặt.

Cư cao lâm hạ dò xét trần truồng lam màu điệp nửa ngày, tay phải múa, chỉ nghe trong không khí phát ra đôm đốp một thanh âm vang lên, một đạo hắc ảnh trực tiếp quất vào lam màu điệp trên lưng.

Ba!

Vết máu hiển hiện.

Còn chưa hoàn hảo lưng ngọc bên trên lại lần nữa xuất hiện 1 đầu vết roi.

Mà lam màu điệp phục trên đất thì là nhướng mày, gắt gao cắn chặt răng không phát ra âm thanh.

“Ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng làm không được, ta muốn ngươi để làm gì “

Khàn khàn vô cùng thanh âm trong không khí quanh quẩn, xông lam màu điệp trong tai, lời nói bên trong lãnh ý càng làm cho lam màu điệp bị hù toàn thân phát run, cầu xin tha thứ: “Màu điệp nguyện ý tiếp nhận trừng phạt, cầu lão tổ tha mạng, còn xin lão tổ cho màu điệp 1 cái sửa đổi tự thân cơ hội!”

“…”

Bóng người nghe vậy trầm mặc.

Ngẩng đầu nhìn lướt qua, kia nơi xa rơi xuống dưới

quầng sáng, người kia nhìn không chuyển mắt nhìn chằm chằm kia quầng sáng nhìn nửa ngày, rồi mới lên tiếng: “Màu điệp a, ta là nhìn xem ngươi từ nhỏ đến lớn, ngươi cả đời này đã đã làm nhiều lần chuyện sai.”

“Lần này, xuất hiện ngoài ý muốn càng là sai lầm lớn.”

“Bất quá… Người cả đời này ai lại không thể làm sai một ít chuyện đâu “

Thanh âm khàn khàn bên trong tựa như là đang cảm thán, lại hình như là tại bản thân an ủi, lại quất một roi tử về sau, bóng người lúc này mới hí hư nói: “Thôi được, ta tại cho màu điệp ngươi một cơ hội, không nên quên tay trái ngươi là thế nào thiếu thốn!”

“Tạ lão tổ tha mạng!”

“Màu điệp tất nhiên sẽ không lại lần xuất hiện chỗ sơ suất!”

Trên lưng đau đớn cũng không có để lam màu điệp thống khổ, ngược lại là đối phương trả lời để nàng trong lúc nhất thời tâm hoa nộ phóng, phải biết lần này tiến vào vô tâm lĩnh thời điểm nàng đã làm dự tính xấu nhất. Hiện tại xem ra, lão tổ hay là rất yêu thương nàng.

Đưa mắt nhìn lam màu điệp bóng lưng rời đi, bóng người đều từ đối phương thân ảnh bên trên nhìn ra kia cỗ sắp đầy tràn ra mừng rỡ.

Hồi lâu.

Bóng người thu hồi roi da, đem nó tiện tay quấn ở trên lưng. Mà người lại dạo bước mà ra, tại đi đến kia quầng sáng phía trước thời điểm ngừng lại. Dò xét trong chốc lát về sau, bóng người chậm rãi đưa tay phải ra. Chỉ là động tác kia thật giống như không phải đi tiếp xúc quầng sáng, mà là tới gần thiêu đốt hỏa lô đồng dạng cẩn thận từng li từng tí.

Tay, rốt cục đặt ở tia sáng phía dưới.

Trong ánh nắng, cái này tay bộ dáng rốt cục rõ ràng, kia là 1 con nữ nhân bàn tay như ngọc trắng.

Da thịt như ngọc, mỡ đông tuyết trắng.

Da kia cho dù là đặt ở trên toàn thế giới đến nói, chỉ sợ cũng không có người nào có thể so sánh. Xuyên thấu qua ánh nắng, cơ hồ nhưng phải thấy thanh dưới làn da mặt kia lưu động huyết dịch, làn da so với vừa ra đời hài nhi còn muốn non mềm, kiều nộn rối tinh rối mù.

Chỉ bất quá bị kia ánh mặt trời chiếu trong chốc lát, liền thấy kia bàn tay như ngọc trắng trên lưng đã xuất hiện 1 cái màu đỏ vết bớt tròn, giống như bị bỏng nước sôi tổn thương đồng dạng.

Vèo một tiếng, bàn tay như ngọc trắng bỗng nhiên thu về, lại lần nữa chui vào mờ tối.

Mà tại mờ tối, thì là truyền ra một tiếng thật dài tiếng thở dài.

…

Hoa sơn.

Môn phái đại điện.

Không đề cập tới bị Nhạc Duyên 2 ngón tay bóp chết kim tằm đến cùng sẽ mang đến cái dạng gì hậu quả, chỉ là lúc này Hoa Sơn phái chưởng môn Tiên Vu Thông cứ như vậy chết tại Hoa Sơn phái các đệ tử trước mặt, tình cảnh này làm cho tất cả mọi người trợn mắt hốc mồm.

Tất cả mọi người muốn tới đây người bất thiện, đối cái kia đáng sợ sự thật đều có một chút suy đoán, nhưng không ngờ khi sự thật này bày ở trước mắt thời điểm, tất cả mọi người sửng sốt.

Bao quát đã báo thù rửa hận Hồ Thanh Ngưu.

Hắn cũng sững sờ tại kia bên trong.

Nhìn qua kia Tiên Vu Thông cái kia ngã tại thi thể trên đất, Hồ Thanh Ngưu cứ như vậy sững sờ nhìn đối phương, hắn đột nhiên phát hiện mình cũng không có bất kỳ cái gì đại thù được báo mừng rỡ chi tình, cả người trong lòng đều là trống rỗng một mảnh, cả người lâm vào một loại kỳ quái trạng thái yên lặng.

Đây là mình kết bái huynh đệ.

Đây là muội phu của mình.

Nhưng tại cuối cùng, vì sao lại là như vậy kết cục

Nhìn qua Tiên Vu Thông mặt kia bên trên còn còn sót lại giống như cười mà không phải cười thần sắc, Hồ Thanh Ngưu không biết tại cuối cùng hắn cái nụ cười này là tại biểu đạt cái gì, hắn chỉ biết giờ phút này nội tâm của hắn bình tĩnh tựa như một vũng nước đọng.

4 phía cái khác Hoa Sơn phái trưởng lão cũng là một mặt ngạc nhiên.

Dù là trước đó đang đối thoại bên trong bọn hắn đã hiểu rõ đến nhà mình chưởng môn Tiên Vu Thông chính là 1 cái ra vẻ đạo mạo ngụy quân tử, nhưng ở đối phương bỏ mình giờ khắc này, trong lòng của bọn hắn cũng không hề hoàn toàn tràn ngập áy náy cảm giác, ngược lại càng nhiều hơn chính là một loại khó tả phẫn nộ.

Đây là vũ nhục!

Đối Hoa Sơn phái thiên đại vũ nhục!

Ngẩng đầu.

Tất cả trưởng lão ánh mắt nhìn hằm hằm hướng Hồ Thanh Ngưu cùng Nhạc Duyên.

Chỉ là chưa cùng những trưởng lão này có động tác khác, những cái kia đuổi theo tới Hoa Sơn phái đệ tử tại kiến thức đại điện bên trong thảm trạng về sau, rốt cục bộc phát.

Cho dù là não hải bên trong còn sót lại trước đó sợ hãi, nhưng là tại thời khắc này, huyết khí triệt để dâng lên thời điểm, trước đó e ngại rốt cục hóa thành nhiên liệu

cháy hừng hực, chuyển thành căm giận ngút trời.

Keng! Keng! Keng!

Trong lúc nhất thời trường kiếm ra khỏi vỏ âm thanh không dứt bên tai.

Tại thời khắc này, Hoa Sơn phái đệ tử bạo động.

Đối mặt một cái kia như tiên như ma đồng dạng kinh khủng tồn tại, bọn hắn giống như bọ ngựa đấu xe đồng dạng không hề cố kỵ bạo động.

Tình cảnh như thế, Hoa Sơn phái tất cả trưởng lão cũng là kinh hãi, bao quát lâm vào trầm mặc Hồ Thanh Ngưu cũng thanh tỉnh lại.

Chức chưởng môn bên trên.

Nhạc Duyên liền như thế kim đao lập tức ngồi ngay ngắn ở đó bên trong, mặt không biểu tình nhìn xem Hoa Sơn phái trên dưới toàn bộ bạo động.

Sau đó…

Vạt áo 1 giương, Nhạc Duyên rất mừng rỡ cười.

—

—

—

Chương 67 : kiếm động (thượng)

Hoa sơn.

Đỉnh núi.

Ở trên cao nhìn xuống, 2 bóng người đứng tại bên cạnh vách đá an tĩnh nhìn trước mắt cuồn cuộn biển mây.

1 người trong đó bạch y tung bay, tại kia thanh phong thổi đến quần bày nhẹ giương, lại phối hợp tấm kia gần như không tì vết khuôn mặt cùng kia thanh lãnh khí chất, cũng là chín ngày huyền nữ giáng lâm nhân gian.

Chỉ bất quá ở thời điểm này, cái này như tiên nữ đồng dạng nữ tử cũng không phải là nhân vật chính, càng làm cho người chú mục là đứng tại nàng phía trước nửa bước thành tử.

Một thân đạo bào màu vàng phớt đỏ phủ đầy thân, đạo bào mặc dù rộng lớn, nhưng cũng khó che lấp thành tử kia linh lung tinh tế dáng người, mắt sáng răng trắng, đảo đôi mắt đẹp. Nữ tử một đầu mái tóc đen nhánh buộc ở kia cao ngất đạo quan bên trong, rơi tại trên trán 2 sợi tóc xanh cũng khó nén đầu lông mày vẻ u sầu.

Ánh mắt lẳng lặng nhìn trước biển mây nửa ngày, thành tử thủ bên trong phất trần vung khẽ, lập tức kia trước mắt biển mây bên trên liền xuất hiện 1 đầu chừng cao vài trượng vết rách.

Một bên.

Tiểu Long Nữ mặt không biểu tình nhìn xem nhà mình sư tỷ bóng lưng, mày liễu cũng là có chút nhăn nhăn.

Này tấm trang phục…

Nàng đã có rất nhiều năm chưa từng thấy.

Chí ít tại sư tỷ muội quan hệ của hai người hòa hảo về sau, sư tỷ lý Mạc Sầu trang phục như vậy liền không còn gặp qua.

Mà lần này, sư tỷ lại lần nữa lấy trang phục như vậy xuất hiện, đây là đại biểu nàng đã dưới đáy lòng chân chính làm dự định sao sư tỷ đã từng trạng thái, có thể nói để Tiểu Long Nữ hồi tưởng lại cũng nhịn không được đi nhíu mày, đây chính là ai gặp cũng ghét trạng thái, là danh chấn giang hồ Xích Luyện tiên tử.

Chẳng lẽ sư tỷ muốn quên nam nhân kia sao

Ngoẹo đầu dò xét sư tỷ bóng lưng nửa ngày, Tiểu Long Nữ nhẹ nhàng lắc đầu phủ nhận, nàng không cảm thấy sư tỷ có thể làm được. Bất luận là vì chính nàng trong lòng phần cảm tình kia, hay là vì Ưng nhi, sư tỷ đều không thể quên mất từ bỏ.

Sư tỷ làm như vậy bất quá là đang đợi 1 kết quả.

Minh giáo Quang Minh đỉnh một nhóm, nhìn thấy 1 cái khác biệt các nàng trong tưởng tượng hắn, kết quả như

vậy làm cho không người nào có thể tiếp nhận, mặc dù sư tỷ phát tiết cực lớn lửa giận, nhưng tại đáy lòng hay là có không ít che giấu ai oán.

Không đề cập tới Tiểu Long Nữ dưới mắt là như thế nào minh bạch những này, dù sao những năm gần đây các nàng sư tỷ muội ở chung một chỗ, tai tuyển mắt nhiễm phía dưới kiểu gì cũng sẽ hiểu rõ.

Lại nói…

Ngẩng đầu.

Tiểu Long Nữ mặc cho kia thanh phong thổi lên nhà mình sau đầu tóc dài, một đôi mắt đẹp nhẹ híp mắt, tựa hồ đang cảm thán lấy cái gì.

Ngay tại sư tỷ muội 2 người riêng phần mình trầm tư thời điểm, 2 người đột ngột tâm run lên, kia an tĩnh bầu không khí lập tức bị đánh vỡ.

Hoàn hồn.

Trở lại.

Sư tỷ muội 2 người không hẹn mà cùng nhìn về phía núi ở giữa phương hướng.

“Ừ”

“Đây là! ! !”

Sư tỷ muội 2 người đối mặt, đều từ lẫn nhau trong mắt

nhìn thấy ngoài ý muốn cùng kinh ngạc. Chỉ bất quá Xích Luyện tiên tử thần sắc càng lộ ra kỳ quái, tựa hồ có quá nhiều đồ vật muốn cùng một chỗ biểu đạt. Nhưng cuối cùng, Xích Luyện tiên tử cuối cùng vẫn là hít sâu một hơi, cưỡng ép đè xuống kia đột nhiên nhanh chóng nhảy lên tâm, quay người rời đi.

Độc lưu Tiểu Long Nữ 1 người ngơ ngác đứng tại kia bên trong, nhìn xem nhà mình sư tỷ bóng lưng, lại quay đầu nhìn một cái kia núi ở giữa Hoa Sơn phái phương hướng.

Cuối cùng, Tiểu Long Nữ không có bất kỳ động tác gì, mà là xoay người, ánh mắt kế tiếp theo nhìn qua trước mắt biển mây. Thon thon tay ngọc huy động ở giữa, nguyên bản bị Xích Luyện tiên tử dùng nội lực tại kia biển mây cắn câu siết ra đồ án lập tức bị chôn vùi, tại triệt để chôn vùi một khắc này, còn có thể nhìn ra được kia tựa hồ là một khuôn mặt người.

Biển mây lại lần nữa gió nổi mây phun, liên miên cuồn cuộn.

Hoa Sơn phái.

Nhà mình chưởng môn tự dưng chết tại đại điện, môn phái trên dưới cơ hồ tất cả các đệ tử bắt đầu đại bạo động.

Tiếng leng keng không dứt bên tai bên trong, trường kiếm ra khỏi vỏ.

Trong lúc nhất thời, mấy trăm đem dài ba thước kiếm đối

bên trong tòa đại điện kia người.

Đứng tại đại điện bên trong nhìn ra bên ngoài, nhìn thấy chính là vô số lóng lánh hàn quang thanh phong trường kiếm. Cho dù là Hoa Sơn phái tất cả trưởng lão nhìn thấy như thế tràng diện, cũng trong lúc nhất thời đứng chết trân tại chỗ, không có phát ra cái gì tiếng vang.

Qua nhiều năm như vậy, như thế tràng diện, như thế bạo động, ở đây rất nhiều người đều là lần đầu tiên kiến thức.

"…"

Hồ Thanh Ngưu sắc mặt ngưng trọng quay người nhìn trước mắt tình cảnh, trong lòng trong lúc nhất thời có chút lo lắng. Cho dù là nhà mình giáo chủ võ công như tiên như ma, nhưng hắn biết bọn hắn lần này Hoa sơn chi hành cũng không phải đến chuyên môn diệt người ta tông phái.

Huống chi lấy lúc trước hắn suy đoán, giáo chủ cùng Hoa Sơn phái có không nói rõ được cũng không tả rõ được quan hệ.

Toàn giết chết

Đó là đương nhiên không có khả năng!

Nếu nói như vậy, Minh giáo sẽ tại trong giang hồ triệt để không mảnh đất cắm dùi, đối Minh giáo phản được đại nghiệp cũng là trọng thương.

Như thế tràng diện, giáo chủ nên như thế nào giải quyết

Bất quá dưới đáy lòng, Hồ Thanh Ngưu cũng không thể không đối với mấy cái này Hoa Sơn phái đệ tử biểu thị kính nể. Trước đó đã thấy biết giáo chủ cái thế thần uy, tại thời khắc này còn có thể bạo động, cũng là không phụ Hoa Sơn phái chi danh.

Ngược lại là kia trước đó cùng nhau bồi Nhạc Duyên lên núi một đám Hoa Sơn phái đệ tử tại thời khắc này lộ ra cực kỳ khẩn trương.

Bởi vì, bọn hắn chân chính được chứng kiến thiếu niên kia bộ dáng nam nhân khủng bố cùng quỷ dị.

Về phần kia một đám bị mang lên núi tội phạm nhóm giờ phút này càng là trợn mắt hốc mồm… Tội phạm đầu lĩnh một mặt ngây thơ, sự tình làm sao lại phát triển thành cái dạng này phải biết tại trước đó đáy lòng của hắn đều đang suy nghĩ lấy Tiên Vu Thông có thể hay không hạ quyết tâm vứt bỏ bọn hắn, nhưng hiện tại xem ra… Tựa hồ không cần lo lắng vấn đề này.

Dưới mắt, là 1 cái cơ hội tốt, cả đám lẫn nhau đánh cái ánh mắt.

Trong đại điện.

Nhạc Duyên nhìn xem tình cảnh này, trong lòng không khỏi mừng rỡ.

Cái này Hoa Sơn phái đệ tử cũng là không kém.

Như thế bạo động chẳng những không có chọc giận Nhạc Duyên, ngược lại là để trong lòng của hắn cho một phần tán thưởng.

Tán thưởng Hoa Sơn phái đệ tử tâm tính, cũng tán thưởng kia chết đi Tiên Vu Thông.

Mặc dù cái này Tiên Vu Thông là 1 cái ngụy quân tử, nhưng lại không thể không nói hắn Hoa Sơn phái chưởng môn làm rất là không tệ. Đối Hoa Sơn phái công lao, không ai có thể xoá bỏ. Nhưng cũng chính là bởi vì duyên cớ này, tại trước đó thời điểm Nhạc Duyên liền không có sử dụng sinh tử phù, mà chỉ là vẻn vẹn lấy khí thế áp chế Tiên Vu Thông mà thôi.

Đứng dậy.

Nhạc Duyên cất bước hướng đại điện ngoài cửa đi đến.

“Dũng khí của các ngươi đáng giá bản tọa tán thưởng, nhưng là…”

“Đại nghịch bất đạo Hoa Sơn phái đệ tử a, ta cho phép các ngươi tại trước mặt bản tọa làm càn sao “

Ngữ chưa rơi, người đã động.

…

Sườn núi trên đường nhỏ.

Nói Tĩnh Am chính cất bước mà lên.

Càng đến gần Hoa Sơn phái đại điện phương hướng nói Tĩnh Am tâm tình liền càng phát ngưng trọng.

Cái này lên núi một đường đến tình hình, quá mức quỷ dị.

Hoa Sơn phái… Chỉ sợ là xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn sự tình.

Một đường này đến vậy mà không gặp 1 cái Hoa Sơn phái đệ tử, cảnh tượng như thế này, để nói Tĩnh Am không thể không suy nghĩ nhiều. Giang hồ lục đại môn phái, nàng đã bái phỏng hơn phân nửa, cái này Hoa Sơn phái là còn sót lại 2 cái mục tiêu 1 trong.

Nói đến, tại sư môn nguyên bản an bài bên trong, cái này Hoa Sơn phái tầm quan trọng nhưng thật ra là nặng nhất.

Dù là Hoa Sơn phái xem ra thực lực tại lục đại môn phái bên trong chẳng ra sao cả, nhưng vẻn vẹn Hoa sơn cái tên này là đủ bù đắp được quá nhiều. Nói theo một ý nghĩa nào đó, Hoa Sơn phái so Võ Đang Nga Mi Thiếu Lâm trọng yếu hơn.

Dưới mắt loại này quỷ dị tình huống, chẳng lẽ…

Quỷ dị chi cảnh không phải do nói Tĩnh Am đi suy nghĩ nhiều, kết hợp với mình lần này xuống núi cử động. Đột nhiên, nói Tĩnh Am biến sắc.

Keng!

Một tiếng tranh minh thanh bên trong, sau lưng vác lấy trường kiếm tự dưng ra khỏi vỏ.

Trước tiến vào thân hình liền ngưng, bàn tay như ngọc trắng huy động ở giữa, sau lưng trường kiếm đã rơi vào bàn tay trái.

Nhìn qua kia ra khỏi vỏ một nửa trường kiếm, nói Tĩnh Am tay phải trực tiếp ấn xuống chuôi kiếm, liền muốn đem kia nửa ra khỏi vỏ trường kiếm áp tải vỏ kiếm. Chỉ là cái này đè ép dưới, nói Tĩnh Am thần sắc không khỏi giật mình.

“Ừ”

Phát giác được trong đó biến hóa, nói Tĩnh Am lập tức vận chuyển kiếm điển, đem trường kiếm ngạnh sinh sinh ép trở về. Chỉ bất quá giờ khắc này, nói Tĩnh Am đã có quyết định, thân hình lui nhanh, khinh thân công pháp vận chuyển tới cực hạn, tựa như tia chớp hướng dưới núi thẳng đến mà đi.

Nhảy vọt bên trong, nói Tĩnh Am người giữa không trung quay đầu.

Trên mặt còn sót lại vẻ kinh hãi.

Hoa Sơn phái xảy ra vấn đề lớn.

Chỉ sợ trong truyền thuyết người kia đã tới.

Cùng lúc đó.

Hoa Sơn phái.

Quá cực lớn trên trận, vô số đệ tử trên tay trường kiếm rời khỏi tay, xuyên thẳng trên mặt đất, xéo xuống Nhạc Duyên phương hướng, thành cúi đầu hình.

Một màn này, chính là vạn kiếm bái phục.

Chỉ bất quá Nhạc Duyên cũng không để ý tới Hoa Sơn phái các đệ tử cùng những trưởng lão kia kinh hãi muốn tuyệt ánh mắt, sự chú ý của hắn ngược lại là không có đặt ở trên người của bọn hắn, mà là hướng phía dưới núi phương hướng nhìn lại, trong miệng thì là tự lẩm bẩm.

Đứng ở phía sau Hồ Thanh Ngưu khắp nơi giờ khắc này nghe rõ câu kia để hắn không hiểu ra sao.

“Từ Hàng kiếm điển kiếm ý!”

“Đám nữ nhân này… Chó đổi không được đớp cứt a!”

—

—

—

—

—

Chương 68 : kiếm động (hạ)

Từ Hàng kiếm điển.

Kia cỗ để người quen thuộc, để người chán ghét kiếm ý lóe lên một cái rồi biến mất.

Ánh mắt xa xa nhìn về phía phương hướng dưới chân núi, Nhạc Duyên có thể cảm nhận được có được cỗ kiếm ý này chủ nhân ngay tại nhanh chóng rời đi Hoa sơn.

Khóe miệng hơi giương, hiện ra một vòng khinh thường.

Cuối cùng, Nhạc Duyên vẫn là không có đuổi theo Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân, bởi vì dưới mắt so với Từ Hàng Tĩnh trai đến nói, hắn có chuyện trọng yếu hơn muốn làm. Quay đầu lại, Nhạc Duyên lực chú ý lúc này mới đặt ở trước mắt bọn này ngốc tại chỗ Hoa Sơn phái đệ tử.

Nhất cổ tác khí, lại mà suy, 3 mà kiệt.

Nói chính là hiện tại Hoa Sơn phái các đệ tử tâm cảnh.

Hơn nữa còn là mỗi nâng lên một lần, liền bị Nhạc Duyên vào đầu 1 côn, 1 bầu nước lạnh đối diện giội xuống, ngươi lại nhiệt huyết sôi trào, ở thời điểm này trong lòng tràn ngập càng nhiều hay là một loại bi ai cùng e ngại.

Vạn kiếm bái phục.

Bọn hắn ánh mắt mọi người không có dừng ở Nhạc Duyên trên thân, mà là rơi vào mặt trước cái kia trên mặt đất lít nha lít nhít cắm dài ba thước kiếm phía trên. Làm một lấy kiếm pháp làm chủ môn phái, Hoa Sơn phái chúng đệ tử mặc dù không rõ ràng trong kiếm cảnh giới, nhưng tại kiến thức tình cảnh như vậy về sau, trong lòng bất kỳ ai đều đã rõ ràng lẫn nhau ở giữa chênh lệch.

Người này, đã không phải là nhân số có thể giải quyết.

Giữa bọn hắn, không tại một cái cấp độ.

Hiện tại, Hoa Sơn phái tất cả mọi người chỉ là đang lo lắng người này có thể hay không đem Hoa Sơn phái diệt đi. Khi dũng khí tiêu tán về sau, thay vào đó chính là tên là nghĩ mà sợ cảm xúc tại lan tràn, tại đối mặt Nhạc Duyên kia liếc nhìn mà đến ánh mắt về sau, bọn hắn không hẹn mà cùng lui lại 1 bước.

Cái này vừa lui, liền để kia sau cùng dũng khí hoàn toàn biến mất hầu như không còn.

Thấy thế, Nhạc Duyên liền biết những này Hoa Sơn phái các đệ tử lại không còn xuất hiện bạo động.

Chưa cùng Hoa Sơn phái một đám trưởng lão kịp phản ứng, một mực cảm xúc lâm vào ngốc trệ bên trong Hồ Thanh Ngưu đã sớm thanh tỉnh lại. Nhìn qua Nhạc Duyên bóng lưng, tại nhìn lướt qua đã sớm mất đi sinh mệnh khí tức Tiên Vu Thông, Hồ Thanh Ngưu 2 đầu gối

mềm nhũn, trực tiếp quỳ trên mặt đất.

Đầu rạp xuống đất.

Dập đầu.

Hồ Thanh Ngưu trong miệng cung kính nói: “Người hầu Hồ Thanh Ngưu bái kiến chủ nhân!”

Đây là hắn báo thù rửa hận điều kiện.

Dưới mắt thù đã báo, liền đến hắn Hồ Thanh Ngưu trả giá thù lao thời điểm.

Từ giờ khắc này, cái kia vang danh thiên hạ ‘Thấy chết không cứu’ Hồ Thanh Ngưu cũng không tiếp tục là Minh giáo thần y, mà là thuộc về Nhạc Duyên người một nô bộc hạ nhân. Chỉ bất quá hắn mặc dù báo thù phải nguyện, thế nhưng là trong lòng của hắn cũng không như trong tưởng tượng mừng rỡ chi tình, ngược lại là đang trầm mặc trống không về sau hiện ra một cỗ nói không nên lời nghi hoặc.

Hồ Thanh Ngưu cảm thấy Tiên Vu Thông sự tình chỉ sợ không phải hắn vốn là muốn tượng bên trong đơn giản như vậy.

Đầu đặt tại trên mặt đất, Hồ Thanh Ngưu não hải bên trong chiếu lại thì là trước đó kia bị Nhạc Duyên bóp chết trên tay kim tầm hình tượng.

“…”

Khóe mắt quét nhìn liếc một chút kia quỳ lạy trên mặt đất, Nhạc Duyên tay áo bày 1 giương, kình khí vô hình trực tiếp nâng lên Hồ Thanh Ngưu thân thể.

Ánh mắt ung dung, thu hồi tập trung tại Hoa Sơn phái các đệ tử trên thân ánh mắt về sau, Nhạc Duyên lực chú ý chuyển dời đến bên cạnh kia một đám Hoa Sơn phái trưởng lão trên thân, mở miệng nói: “Đã như vậy, hiện tại chúng ta nên đàm những chuyện khác!”

Những chuyện khác

Hoa Sơn phái tất cả trưởng lão nghe vậy sững sờ, sau đó chính là sắc mặt âm trầm ngưng trọng. Trong lòng của tất cả mọi người, chỉ cảm thấy mình cuộc đời còn chưa giống như bây giờ biệt khuất qua.

Đối mặt 1 cái căn bản không pháp lực địch địch nhân, bọn hắn căn bản tìm không được có thể giải quyết cục thế trước mắt phương pháp.

1 cái có thực lực tuyệt đối người, mang cho Hoa Sơn phái trên dưới chỉ có vô tận tuyệt vọng.

Chưởng môn chết thảm tại chỗ… Mà bây giờ đối phương càng là cố ý đàm luận những chuyện khác, trong lời nói hàm nghĩa mỗi người bọn họ đều nghe được rõ ràng. Đó chính là cái này Minh giáo giáo chủ, cái này như thần như ma đồng dạng thiếu niên hắn muốn chuẩn bị nói ra hắn đối Hoa Sơn phái xử trí.

Là đem Hoa Sơn phái nhập vào Minh giáo, dùng cái này lần sự kiện vì bắt đầu, dùng cường ngạnh nhất thiết

huyết thủ đoạn lại xuất hiện Minh giáo hoành hành thiên hạ cục diện lại hoặc là tuyển ra 1 cái nghe theo đối phương khôi lỗi chưởng môn

Bất kể như thế nào, bọn hắn đều đối Hoa Sơn phái tương lai cũng không có ôm hi vọng.

Kế tiếp Nhạc Duyên lời nói không ra bọn hắn dự kiến.

“Quần long không thể không đầu, một phái cũng không thể vô chủ.”

Ánh mắt từ một đám Hoa Sơn phái trưởng lão trên mặt 1 quét qua qua, Nhạc Duyên dùng một loại nghiên cứu thảo luận ngữ khí nói: “Tiên Vu Thông đã chết, như vậy tiếp xuống nên là ai đảm nhiệm Hoa Sơn phái chưởng môn “

Ai mặc cho mới chưởng môn

Cái đề tài này bị Nhạc Duyên trực tiếp bày ở một đám Hoa Sơn phái trưởng lão trước mặt, đối mặt vấn đề này bọn hắn 2 mặt nhìn nhau, ai cũng không biết làm như thế nào trả lời. Nếu là ngày trước, tất nhiên sẽ có người vì chức chưởng môn lại lần nữa đi tranh đoạt, vũ lực lại hoặc là mưu kế.

Nhưng bây giờ…

Cái này Hoa Sơn phái mới chức chưởng môn quả thực là khoai lang bỏng tay!

Ai cũng không muốn đem nó giữ tại tay bên trong.

Nếu là 1 cái có thể tự chủ chưởng môn, bọn hắn ai cũng nguyện ý, nhưng nếu là một cái khôi lỗi… Đó cũng không phải bọn hắn mong muốn.

Người chưởng môn này ai đi khi

2 mặt nhìn nhau bên trong, tất cả trưởng lão có nhân chi ở giữa bắt đầu sử dụng ánh mắt giao lưu, bọn hắn chuẩn bị đề cử ra 1 cái đỉnh nồi người ra.

Đại điện bên trong, bầu không khí lâm vào yên tĩnh.

Nhạc Duyên thấy thế cười khẽ, loại tình huống này hắn sớm đã có đoán trước, tình cảnh này cùng hắn suy nghĩ cũng không có bất kỳ cái gì khác nhau.

“Đã ngươi cùng tạm thời vẫn chưa có người nào tuyển, như vậy liền từ bản tọa đến chỉ định Hoa Sơn phái tân nhiệm chưởng môn!”

“Các ngươi, có ý kiến gì không “

Đối mặt Nhạc Duyên nụ cười kia đầy mặt hỏi thăm, tất cả trưởng lão đều không hẹn mà cùng cùng nhau lắc đầu, biểu thị mình không có bất kỳ cái gì ý kiến. Trên thực tế trong lòng mỗi người đều có một bụng ý kiến, nhưng tại lúc này không người nào dám lộ ra ngoài.

Đại điện bên trong còn có tiền nhiệm chưởng môn Tiên Vu Thông chưa lạnh thi thể, cái này ví dụ bày ở kia bên trong, không người nào dám cam đoan cái này Minh giáo giáo chủ sẽ không lại giết 1 cái cho bọn hắn nhìn.

“Ngô!”

Trầm ngâm một tiếng, Nhạc Duyên gật đầu khen: “Xem ra tất cả mọi người là khó gặp tuấn kiệt!”

Câu này tán thưởng lời nói để Hoa Sơn phái một đám trưởng lão chỉ cảm thấy bản thân da mặt tại phát sốt. Tuấn kiệt 1 từ, quả thực là tại ba ba đánh bọn hắn mặt.

Cái này tuấn kiệt là cái gì

Là kẻ thức thời mới là tuấn kiệt!

“Đã tất cả mọi người không có ý kiến, như vậy bản tọa liền chỉ định Hoa Sơn phái tân nhiệm chưởng môn!” Không để ý đến đáy lòng của những người này suy nghĩ cái gì, Nhạc Duyên đưa tay phải ra, ngón trỏ từng bước từng bước từ những trưởng lão này trên thân nhấn tới.

Ngón tay mỗi điểm đến 1 người, người kia liền sẽ cúi đầu, không tự chủ được tránh đi Nhạc Duyên ánh mắt, nhìn mũi chân của mình, tựa hồ chân của mình trên lưng có lấy cái gì tốt nhìn đồ chơi. Nếu là lướt qua người này, như vậy người này liền sẽ không tự chủ được thở phào một hơi, 1 bộ may mắn thần sắc.

Đầu ngón tay từ trái đến phải từng bước từng bước xẹt qua, đi tới người cuối cùng trên thân, Nhạc Duyên ngón tay tại trên người của đối phương ngừng nửa ngày, thẳng đến đối phương sắp nhịn không được muốn cầu xin tha thứ thời điểm, Nhạc Duyên ngón tay lại lần nữa quay lại.

“Liền ngươi!”

Cuối cùng, Nhạc Duyên ngón trỏ dừng lại tại trên người một người.

“! ! !”

Bị điểm đến nam tử trung niên không khỏi giật mình.

Đồng thời.

4 phía ánh mắt của những người khác cùng một chỗ rơi vào trên người của đối phương.

Hoa Sơn phái, Nhạc trưởng lão!

Cái này bị điểm đến người là Hoa Sơn phái Nhạc thị nhất tộc tộc trưởng, Hoa Sơn phái trưởng lão 1 trong.

Cái khác Hoa Sơn phái trưởng lão thấy có mới chưởng môn nhân tuyển, trong lòng đều không hẹn mà cùng thở dài một hơi.

Cũng tốt, cũng tốt, rốt cục tìm được 1 cái có thể đỉnh nồi nhân tuyển.

Cái này Nhạc trưởng lão cho là 1 cái phù hợp đến cực điểm nhân tuyển.

Lẫn nhau ném đi 1 cái ngươi hiểu ánh mắt về sau, cái này một đám trốn qua một kiếp các trưởng lão liền cùng nhau tiến hành thăm viếng nói: “Ta cùng bái kiến Nhạc

chưởng môn!” Lành nghề xong chưởng môn đại lễ về sau, không ít người đều là mừng rỡ ôm quyền chúc mừng bắt đầu.

“Chúc mừng Nhạc sư huynh!”

“Nhạc sư đệ, chúc mừng! Chúc mừng!”

…

Như thế tràng cảnh, để thân là người trong cuộc trung niên nam nhân vô cùng ngạc nhiên, nhìn qua trước người những này đã từng cùng là Hoa Sơn phái trưởng lão các sư huynh đệ, hắn lần thứ 1 phát hiện những người này xương bên trong xấu xí. Há to miệng, muốn nói điều gì thời điểm, đã thấy đến Nhạc Duyên nhìn sang lạnh lẽo ánh mắt, cùng kia có chút giật giật miệng.

Cúi đầu.

Bên tai truyền đến đối phương truyền âm, hắn ánh mắt hơi đổi, trong lòng nghi hoặc nhất thời, nam tử trung niên hít sâu một hơi, tại mọi người như kỳ vọng đáp ứng vị trí chưởng môn này, trở thành Hoa Sơn phái một đời mới chưởng môn nhân.

“Vậy như thế nào giải quyết dưới mắt thế cục, liền giao ngươi Nhạc chưởng môn!”

Nhạc Duyên cười đối cái này tân nhiệm Hoa Sơn phái chưởng môn phân phó nói: “… Nghe qua Hoa Sơn phái phong cảnh kỳ tuyệt, bản tọa sớm đã trong lòng mong mỏi. Như vậy, bản tọa liền dạo chơi cái này Hoa sơn đi!”

“Hồ Thanh Ngưu, ngươi liền đại biểu bản tọa lưu tại nơi này đi!”

Nói xong, Nhạc Duyên đã từ bên cạnh của bọn hắn đi qua, trực tiếp đi ra khỏi đại điện, tại một đám đệ tử ánh mắt nhìn chăm chú bên trong, hướng về sau núi mà đi.

Về phần tìm người làm dẫn đường

Ở đây không có người kia đui mù nói ra câu nói này, bọn hắn cũng nhìn ra được đây là đối phương thuận miệng mà ra qua loa tắc trách ngữ điệu. Cái này Minh giáo giáo chủ, chỉ sợ đối Hoa sơn rất quen thuộc.

Một đoàn người chỉ có thể đưa mắt nhìn Nhạc Duyên rời đi.

Là thời điểm nên làm chính sự!

Nhạc Duyên thầm nghĩ.

—

—

—

—

—

Chương 69 : núi không tại cao, có ta thì tên (thượng)

Sơn lâm tiểu đạo, gập ghềnh khó đi.

Cái này đến đỉnh núi đường muốn xa xa so dưới núi đến sườn núi đường càng thêm khó đi.

Hoa Sơn phái đã lập phái gần 100 năm, vừa mới dọc theo con đường này đến, Nhạc Duyên cũng chỉ nhìn thấy Hoa Sơn phái đem Hoa sơn đại khái quản lý dưới, môn phái kiến trúc bất quá là tại đã từng thuần dương một bộ điểm phế tích bên trên kiến tạo mà tới. Đơn thuần lớn quy mô nhỏ, khí thế phong cách kia là xa xa không kịp.

Cái này cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Dù sao dưới mắt Hoa Sơn phái qua nhiều năm như vậy cũng bất quá là tại Tiên Vu Thông dẫn đầu dưới khiến cho nó trở thành lục đại môn phái bên trong cái kia hữu danh vô thực 1 cái. Cứ như vậy quy mô, Hoa Sơn phái ngay cả đã từng Toàn Chân giáo đều xa xa không kịp, liền lại càng không cần phải nói đã từng thuần dương.

Đã từng Toàn Chân giáo thế nhưng là danh xưng đại phái đệ nhất thiên hạ, ngay cả cái giúp đều không thể cùng nó đánh đồng, quy mô của nó tự nhiên khổng lồ, dù sao Nhạc Duyên cũng tham quan qua Toàn Chân giáo, biết Toàn Chân giáo quy mô lớn tiểu. Cùng dưới mắt Hoa Sơn phái so sánh đến nói, kia là Đại vu thấy

tiểu vu, không chịu nổi một kích.

Hách Đại Thông là đã từng toàn thật thất tử 1 trong, tính cả Hoa Sơn phái quy mô cũng bất quá là Toàn Chân giáo 7 phần có 1.

Đây cũng không phụ Hách Đại Thông từng tại trên giang hồ xưng hào.

Mà thuần dương…

Hoa Sơn phái liền càng không cách nào đi tương đối.

Nếu như nói Hoa Sơn phái cùng Toàn Chân giáo chỉ là tiểu vu gặp đại vu, như vậy cùng thuần dương thì là 1 cái trên mặt đất 1 cái tại trời.

Nhạc Duyên thuần dương đã từng nhưng là chân chính trên ý nghĩa đại phái đệ nhất thiên hạ, cũng là Đạo gia khôi thủ, càng là đại đường quốc giáo, khí thế như vậy lại có mấy cái có thể so lúc kia, Nhạc Duyên còn tại Hoa sơn thời điểm, cũng đã bắt đầu đại tu công trình bằng gỗ.

Quỳnh lâu ngọc vũ, Hoa sơn thuần dương có thể xưng nhân gian tiên cảnh.

Phải biết dưới mắt Hoa Sơn phái bất quá là tại thuần dương đã từng quá cực lớn trận phạm vi bên trên kiến tạo mà đến, nó quy mô cũng chính là đã từng thuần dương quảng trường lớn tiểu. Từ chân núi đến đỉnh núi, cơ hồ đều có thuần dương kiến trúc, có thể nói tại hoàng thất duy trì dưới, thuần dương phái khí thế cùng quy mô

không phụ quốc giáo danh xưng.

Mà lại từ chân núi đến đỉnh núi, thuần dương phái đều là kiến tạo đầy đủ phi ngựa con đường.

Dưới mắt…

Từng bước một lên núi, Nhạc Duyên đang nhìn kia ngẫu nhiên còn có thể nhìn ra mấy trăm năm trước vết tàn, cái này khiến Nhạc Duyên lông mày nhẹ chau lại, không khỏi cảm thấy có chút thổn thức cảm giác.

Dưới chân kia đã từng đủ để phi ngựa con đường, dưới mắt sớm đã là cây cối san sát, ngẫu nhiên còn có thể nhìn ra được kia mở ra vết tích. Ngẩng đầu nhìn núi, bất quá mấy trăm năm, cũng làm cho Nhạc Duyên thăm lại chốn xưa có một loại thương hải tang điền cảm giác.

Chiến loạn qua đi Hoa sơn lại lần nữa đạt được tương ứng tu chỉnh có thể nói là mãi cho đến Hách Đại Thông mang theo bộ điểm Toàn Chân giáo truyền thừa trùng kiến Hoa Sơn phái thời điểm, chỉ bất quá cái này trăm năm qua tích luỹ xuống gia sản cũng bất quá chính là như vậy. Tốn hao 100 năm thời gian, cũng bất quá là đem đã từng thuần dương quá cực lớn trận kia 1 khối địa phương chỉnh lý ra.

Ngẫm lại cũng thế, Hách Đại Thông trên tay chỉ có dạng này tư bản.

Lại nói tăng thêm thời kỳ nguyên do, Hoa Sơn phái có thể mạnh khỏe cam đoan xuống tới, đã là may mắn.

Càng thân, đặt chân tại 1 khối bên vách núi hướng ngoại đột xuất trên tảng đá.

Nhạc Duyên chắp tay mà trông.

Nói đến, Nhạc Duyên đến Hoa sơn từ một loại ý nghĩa nào đó coi là 3 lần.

Lần này, thì là lần thứ tư.

Mỗi một lần mục đích đều có chỗ khác biệt, mỗi một lần ngừng chân ngắm nhìn quen thuộc mà xa lạ phong cảnh, trong lòng cảm khái cũng là khác biệt.

“Ngô…”

Ánh mắt thu hồi, Nhạc Duyên ánh mắt dừng lại tại bên người phương hướng, dò xét nửa ngày, lúc này mới thở dài: “Cái này bên trong chính là Hoa Sơn phái hối lỗi sườn núi!” Cái này bên trong, tại đã từng thuần dương phái tới nói, chẳng phải là cái gì, chẳng qua là một chỗ hiểm yếu phong cảnh mà thôi. Bọn hắn còn ở lại chỗ này phía trên kiến tạo 1 cái nửa huyền không cái đình, dùng để thưởng thức phía ngoài núi xanh lục cảnh.

Ha!

Cười khẽ ở giữa, Nhạc Duyên lắc đầu.

Thân hình đấu chuyển ở giữa, người đã là lại lần nữa mà lên.

Phiêu nhiên bên trong, Nhạc Duyên mũi chân bước qua

kia bên cạnh ngọn cây, người đứng ở một mảnh trên lá cây, theo mảnh này từ từ bay ra lá cây rơi vào cách đó không xa từ Hoa Sơn phái đệ tử mở mà ra trên đường nhỏ. Ánh mắt trái phải khẽ quét mà qua, ánh mắt dừng ở kia còn còn sót lại mới mẻ mùi, Nhạc Duyên liền biết chỗ này tiểu đạo dù sớm đã mở mà ra, nhưng ngay tại gần nhất cũng có người đến chuyên môn tu chỉnh qua, kia 4 phía cây cối cành cây lại bị kiếm trảm vết tích.

Tiểu đạo cuối cùng, nhìn qua là thẳng tới Hoa sơn đỉnh núi.

Mở hiểm ác như vậy tiểu đạo…

Thường nhân đó căn bản không được phép lên!

Nhạc Duyên nhìn trước mắt cái này tiểu đạo, trong lòng hơi có vẻ kinh ngạc. Cái này trên đường nhỏ, người bình thường chỉ sợ không cách nào an ổn hành tẩu, 1 cái không tốt khả năng liền sẽ tại kia ở khắp mọi nơi gió lạnh dưới cho thổi đến rớt xuống sườn núi đi. Nếu là 1 cái khinh công hảo thủ ở đây, vậy liền khác biệt.

Trong lòng kinh ngạc lóe lên một cái rồi biến mất, Nhạc Duyên cũng đã thu thập xong cảm xúc.

Người, sau đó liền mười bậc mà lên.

Một đường vừa đi vừa nghỉ, Nhạc Duyên rất nhanh liền đến cái này tiểu đạo cuối cùng.

Người chưa gần, cũng đã cảm nhận được một cỗ khí tức quen thuộc, còn có từng đợt tí tách tiếng nước chảy.

Không!

Hoặc là nói là một mùi quen thuộc.

Mặc dù xen lẫn tại hơi nước bên trong, nhưng Nhạc Duyên hay là ngửi ra đây là một cỗ mật hoa thơm!

“…”

Cỗ này mật hoa hương khí, cũng không phải là hoa gì đóa bên trên truyền ra hương vị, mà là nhân chi mùi thơm cơ thể. Tại ngửi được cỗ này mùi thơm cơ thể thời điểm, Nhạc Duyên liền biết tại tiểu đạo cuối cùng đợi chờ mình sẽ là ai. Mà đối phương xuất hiện tại kia bên trong, thực cũng đã người cảm thấy không ngoài ý muốn.

Quả nhiên.

Xuất hiện tình trạng như vậy cũng không có vượt quá Nhạc Duyên dự kiến.

Tâm tư định ra, bước chân không ngừng, Nhạc Duyên cứ như vậy không nhanh không chậm hướng tiểu đạo cuối phương hướng đi đến. Người chưa đến, Nhạc Duyên thanh âm đã xa xa truyền đến tiểu đạo chỗ góc cua cuối cùng.

“Núi không tại cao, có ta thì tên!”

Người, chỗ rẽ mà qua.

Ngăn trở ánh mắt sự vật quét sạch sành sanh, rơi vào Nhạc Duyên tầm mắt chính là một chỗ tương đối trống trải sơn cốc, tại tiếng nước nơi cuối cùng thì là có 1 cái nho nhỏ yếu ớt đầm nước, tí tách nước suối chính leng keng mà xuống, rơi vào trong đó, phát ra từng đợt tiếng vang.

Tại đầm nước bên cạnh, Nhạc Duyên lại lần nữa nhìn thấy cái kia phần mộ.

Thuộc về mình mộ quần áo.

Chỉ bất quá mình lần thứ 1 nhìn thấy thời điểm cái này bên trong không có cái đầm nước này mà thôi.

Ánh mắt của hắn chỉ là tại kia mộ quần áo bên trên thoáng dừng lại một chút, sau đó liền rơi vào kia đứng tại bên đầm nước nữ tử áo trắng trên thân, nói: “Nước không tại sâu, có long thì linh!”

“Long cô nương, hữu lễ!”

“…”

Tiểu Long Nữ chậm rãi quay người, thanh lãnh ánh mắt rơi vào Nhạc Duyên trên thân, nàng không hề nói gì, cứ như vậy kinh ngạc dò xét Nhạc Duyên nửa ngày, lúc này mới khẽ mở đôi môi, nói: “Ngươi có phải hay không mỗi lần nhìn thấy ta đều là như thế hữu lễ “

” ! ! !”

Tiểu Long Nữ lời nói để Nhạc Duyên khẽ giật mình, nhất

thời không có minh bạch đối phương lời này đến tột cùng là ý gì

Nàng lời này đều khiến Nhạc Duyên cảm thấy bên trong bao hàm một loại kỳ quái ý tứ.

Trên thực tế, cùng Nhạc Duyên dính dáng đến quan hệ trong nữ nhân, hắn cùng Tiểu Long Nữ giữa 2 người thật là nhất là giảng cứu lễ phép. Hắn cùng nàng ở giữa, có thể nói là chân chính làm được cấp bậc lễ nghĩa, không có bất kỳ cái gì đường đột giai nhân. Thậm chí, càng nhiều hay là Nhạc Duyên đối nàng ân cứu mạng loại hình.

Không nói cái gì ân cứu mạng không thể báo đáp, khi lấy thân báo đáp, Nhạc Duyên cùng Tiểu Long Nữ quan hệ trong đó rất bình thường.

Cho dù là đã từng lòng có niệm niệm, quân tử hảo cầu, nhưng Nhạc Duyên chưa bao giờ biểu hiện ra ngoài qua.

Càng khỏi phải đã trải qua quá nhiều chuyện hiện tại.

Nhưng lại tại vừa mới, Tiểu Long Nữ câu này đột ngột lời nói, để thông minh tuyệt đỉnh Nhạc Duyên cũng là không hiểu ra sao.

Lời này đến tột cùng là có ý gì

Trong lòng nghi hoặc, Nhạc Duyên ngoài miệng hay là hơi có vẻ xấu hổ cùng nghiêm túc trả lời đứng dậy phần xem như mình cô em vợ Tiểu Long Nữ lời nói đến: “Cái

này… Tất nhiên là đương nhiên.”

Ngẩng đầu.

Tiểu Long Nữ thanh lãnh ánh mắt không có bất kỳ cái gì biến hóa, tựa hồ cũng không có nghe thấy Nhạc Duyên vừa mới trả lời, nàng vẫn là như vậy an tĩnh nhìn đối phương, không buồn không vui.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trở nên trầm mặc, trong mơ hồ còn đản sinh ra như vậy một loại xấu hổ.

Nửa ngày.

Tại nước suối tiếng đinh đông bên trong, Nhạc Duyên lên tiếng đánh vỡ không khí trầm mặc.

“Long cô nương, sư tỷ của ngươi đâu “

Tại vấn đề này dưới, an tĩnh Tiểu Long Nữ rốt cục có động tĩnh.

Khẽ vẫy tay áo trắng, Tiểu Long Nữ mở miệng trả lời: “Sư tỷ sẽ không gặp ngươi!”

Tiểu Long Nữ trả lời cũng không có để Nhạc Duyên cảm thấy bất ngờ, bằng không mà nói hắn tại cái này bên trong nhìn thấy liền không chỉ là Tiểu Long Nữ 1 người.

Mạc Sầu, nàng cơn giận còn chưa tan.

Trầm mặc.

Hồi lâu, Nhạc Duyên lại hỏi: “Kia… Có thể nói một chút sao “

“Sư tỷ nói, ngươi bây giờ đã không còn là ngươi!”

“Không còn là cái kia nói công tử!”

Tiểu Long Nữ ngữ khí đạm mạc, tựa như nói ra 1 cái căn bản liền không liên hệ đáp án.

—

—

—

—

—

Chương 70 : nước không tại sâu, có long thì linh (hạ)

Ngươi, không phải ngươi!

Ta, không phải ta!

Tiểu Long Nữ lời nói trực tiếp điểm ra 1 cái nhìn qua có một chút kỳ quái lý do. Nhưng lý do này, lại là để Nhạc Duyên lúc này trầm mặc ngay tại chỗ, hắn không có bất cứ lý do nào đi phản bác. Bởi vì Tiểu Long Nữ cũng không có nói sai.

Hiện tại Nhạc Duyên đã sớm không phải đã từng cái kia Nhạc Duyên, không phải cái kia đã từng nói công tử.

Dưới mắt trên người hắn đã sớm gánh vác càng nhiều thân phận.

Là Minh giáo giáo chủ!

Là thuần dương lập giáo phái người!

Là bất bại Đông Hoàng quá 1!

Gặp quá nhiều thăng trầm, kinh lịch vô số hồng trần quá khứ, Nhạc Duyên đã sớm không phải cái kia đeo kiếm mà đi, cầm linh đang, cười yếu ớt lấy đi chọc người nhà nói công tử. Hiện tại Nhạc Duyên, thậm chí thân thể đều

xuất hiện một chút biến hóa.

Từ Tiểu Long Nữ lời nói bên trong, Nhạc Duyên biết Mạc Sầu trong lòng của hắn một mực nhớ mãi không quên nam nhân kia không phải mình bây giờ, mà là quá khứ cái kia hắn. Tại trong trí nhớ của nàng, ấn tượng sâu nhất, lưu tại đáy lòng nặng nhất cũng vẫn là cái kia ngay trước khắp thiên hạ anh hùng trước mặt nói một tiếng 'Xích Luyện tiên tử một thân tội nghiệt hắn Nhạc Duyên 1 vai gánh chi' nói công tử.

Là cái kia tại mưa bụi trong mông lung, giơ 1 thanh ô giấy dầu thay nàng nhẹ che mưa bụi, mà để cho mình nửa người rơi vào màn mưa bên trong nói công tử.

Hết thảy hết thảy, đều nói cho Nhạc Duyên Mạc Sầu trong lòng hắn không phải hiện tại cái này đã sớm vô địch thiên hạ Minh giáo giáo chủ Nhạc Duyên.

Xích Luyện tiên tử lý Mạc Sầu một đường này đến chỗ truy đuổi người kỳ thật không phải hắn hiện tại, mà là quá khứ cái kia nói công tử.

Hồi tưởng lại tại Minh giáo Quang Minh đỉnh gặp mặt… Có lẽ, lần kia Xích Luyện tiên tử cũng đã là thất vọng.

Một chưởng kia, bất quá là Xích Luyện tiên tử thất vọng bên trong đản sinh ra trút giận 1 chưởng.

"…"

Ngẩng đầu ở giữa, Nhạc Duyên ánh mắt nhìn về phía đỉnh đầu kia phiến xanh thẳm bầu trời, trong lúc nhất

thời trầm mặc không nói gì. Tiểu Long Nữ lời nói, từ khía cạnh chứng thực Nhạc Duyên nguyên bản liền ẩn ẩn ở trong lòng suy đoán. Trên thực tế, Nhạc Duyên cái suy đoán này cũng không có sai.

Lần này Xích Luyện tiên tử lần nữa trốn tránh, càng phát chứng thực ý nghĩ này.

Có lẽ là 2 người ở chung một chỗ thời gian cũng không có quá dài, chí ít tại Ưng nhi sinh hạ tới sau thời gian Nhạc Duyên đều không tại Xích Luyện tiên tử bên người. Tại lý Mạc Sầu trong lòng, đối Nhạc Duyên ấn tượng một mực là dừng lại trước kia, cho nên Mạc Sầu muốn tìm kiếm cái kia lẩm bẩm “Y đái tiệm khoan chung bất hối, vi y tiêu đắc nhân tiều tụy!” nói công tử.

Là trước hôn nhân tình nhân, mà không phải cưới sau trượng phu.

Xích Luyện tiên tử như thế!

Sư Phi Huyên như thế!

A Chu như thế!

cũng là như thế!

Niệm đây, Nhạc Duyên thần sắc hơi có vẻ hoảng hốt.

Bởi vì hắn hồi tưởng quá khứ, đột nhiên phát hiện mình một đường này đi tới, thân phận của hắn một mực là dừng lại tại tình nhân trên thân, mà không phải trượng phu cái thân phận này phía trên. Cho dù là hắn Nhạc

Duyên đã có mấy cái hậu nhân, nhưng hắn từ đầu đến cuối đều chỉ đi qua lộ trình một nửa mà thôi.

Hắn chỉ là 1 cái quá mức hợp cách tình nhân!

Cái này…

Tình kiếp!

Nửa ngày, Nhạc Duyên mới một lần nữa thu hồi ánh mắt.

Tự giễu cười cười, Nhạc Duyên ánh mắt lại lần nữa rơi vào Tiểu Long Nữ trên thân, đón đối phương thanh lãnh ánh mắt, nói: “Đã tạm thời không muốn gặp, vậy liền tạm thời không gặp đi!” Nói đến đây bên trong, Nhạc Duyên thanh âm ngừng lại, chuyển chủ đề: “Đúng, Long cô nương, có thể hay không nói một chút những năm gần đây các ngươi là thế nào tới sao “

Nghe vậy, Tiểu Long Nữ mím môi một cái.

Nhìn về phía Nhạc Duyên ánh mắt hay là như vậy thanh lãnh, tựa hồ dưới mắt không có bất kỳ cái gì sự tình có thể để tâm tình của nàng sinh ra biến hóa. Bất quá đối với vấn đề này, Tiểu Long Nữ cũng không có trầm mặc, mà là mở miệng trả lời: “Không gì khác, lang thang truy đuổi mà thôi!”

“Trên đường đi ta cùng sư tỷ 2 người muốn nhìn một chút thế gian này phải chăng có chân chính sông cạn đá mòn, nhìn xem thế gian này nhân sinh thương hải tang điền!”

“Hiện tại sư tỷ, đã rất mệt mỏi!”

“Ngươi đây “

Tiểu Long Nữ lời nói như cùng nàng tính tình, thanh lãnh mà ngắn gọn, 1 câu sông cạn đá mòn cùng thương hải tang điền cũng đã từ tổng hợp bên trên đại khái nói một lần sư tỷ muội 2 người những năm gần đây kinh lịch, bất quá thiên hoang địa lão. Cuối cùng, Tiểu Long Nữ còn hỏi ngược một câu.

Hiển nhiên, có rất nhiều sự tình nàng cũng nguyện ý nói.

Ta mấy năm nay là thế nào qua

Đối mặt Tiểu Long Nữ vấn đề này, Nhạc Duyên nhất thời giật mình tại kia bên trong. Không phải hắn không trả lời, mà là nhất thời không biết nên từ đâu mở miệng. Hắn câu chuyện quá nhiều, nhiều đến Nhạc Duyên không biết nên từ cái kia bên trong mở miệng. Mỗi cái thế giới, mỗi cái thời gian, hắn chỗ kinh lịch sự tình, có quá nhiều đều là một mực bị Nhạc Duyên nhẹ chôn tâm lý. Chưa hề nói với người khác ra qua.

Dù sao thân là một cái nam nhân, hắn những này cố sự không có khả năng đối nam nhân khác nói, bọn hắn không phải mình thuộc hạ chính là mình đồ đệ, lời này căn bản cũng không có đối tượng nhưng trò chuyện.

Về phần nữ nhân

Nhạc Duyên rất rõ ràng một cái nam nhân vĩnh viễn

không muốn tại một nữ nhân trước mặt thảo luận một nữ nhân khác mỹ lệ, trừ phi là tại mẫu thân ngươi trước mặt nói ngươi nàng dâu tốt, hoặc là tại vợ ngươi trước mặt nói ngươi mẫu thân tốt. Lòng của nữ nhân, từ trước đến nay kim dưới đáy biển.

Bất quá hôm nay, Nhạc Duyên kinh ngạc nhìn đứng ở phía trước Tiểu Long Nữ, hắn đột nhiên có một loại muốn kể ra 1 cái chuyện xưa xúc động.

Cũng bởi vì Tiểu Long Nữ thân phận của nàng, nàng cái kia thanh lãnh tính tình.

Nàng từ trước đến nay là 1 cái an tĩnh người, 1 cái sẽ bảo mật người.

Tâm tư đã định, Nhạc Duyên cái này liền mở miệng.

Rất nhanh, thời gian 1 nén hương đã qua.

Trong núi.

Nước suối còn tại leng keng, hơi nước còn tại tràn ngập.

Trầm mặc lại là lại lần nữa tại giữa 2 người ấp ủ.

“Quả nhiên!”

Tiểu Long Nữ đánh vỡ trầm mặc, nàng nói như vậy: “Đây là 1 cái thê mỹ cố sự!” .

Trước người nam tử là xuất sắc như thế, ban đầu ở nhìn thấy thời điểm, cho dù là Tiểu Long Nữ ở trong lòng

cũng không thể không đi tán thưởng. Cho dù là đang kể chuyện cũ thời điểm, cũng là rất nghiêm túc, thần tình kia bộ dáng rất là thu hút ánh mắt người ta.

Xuất hiện chuyện như vậy, Tiểu Long Nữ đã ngoài ý muốn, nhưng cũng không ngoài ý muốn.

Chính là dạng này một cái nam nhân, để sư tỷ đi ra lục triển nguyên nỗi khổ, lại là đi vào một cái khác thâm uyên, thậm chí ngay cả nàng… Giữa bất tri bất giác, đã quên mất mình đã từng đồ đệ ở trong lòng lưu lại thân ảnh, ngược lại khắc lên một người khác.

Chỉ bất quá đang nói lời này thời điểm, Tiểu Long Nữ thần sắc hay là như vậy lạnh nhạt, không buồn không vui, không có chút nào vì cố sự bên trong người đi cảm khái, giống như đối phương chính là lại nói 1 cái căn bản không liên hệ lạ lẫm cố sự.

Trên thực tế cũng là như thế.

Cố sự bên trong người xem ra không có quan hệ gì với nàng, cái này vốn chỉ là 1 cái thêm chút liệu, cải biến nhân vật cố sự.

Nhạc Duyên tại cuối cùng vẫn là không có đem tên của mình dùng tại bên trong.

Dù nói thế nào, Tiểu Long Nữ là lý Mạc Sầu sư muội.

Nhạc Duyên nghe Tiểu Long Nữ cái này thờ ơ đánh giá, cái này khiến hắn lại lần nữa đánh giá cẩn thận một chút trước mắt cái này giống như Cửu Thiên huyền nữ nữ

nhân, kia thân thanh lãnh khí chất đã bị nàng khắc vào nàng tự thân xương bên trong, mà lại cái này thanh lãnh so với quá khứ càng thêm nồng hậu dày đặc.

Nghĩ nghĩ, Nhạc Duyên cười cười liền thôi.

Lần này Hoa sơn chuyến đi, hắn đã được đến kết quả mình mong muốn.

Sự tình không được tốt lắm, cũng là không tính hỏng.

Như là đã từ khía cạnh hiểu rõ đến Mạc Sầu tình huống hiện tại, Nhạc Duyên trong lòng đã có giải quyết biện pháp.

Quay đầu nhìn thoáng qua sơn cốc kia nơi xa, Nhạc Duyên rồi mới lên tiếng: “Long cô nương, ngươi cũng cảm thấy hiện tại ta đã không phải ta sao “

Khẽ vuốt cằm, Tiểu Long Nữ biểu thị cái nhìn của mình.

“Minh bạch!”

Nhạc Duyên có chút trầm ngâm, “Vậy ngươi sư tỷ liền xin nhờ Long cô nương! Đúng, cái này Hoa Sơn phái hiện tại đã là Nhạc thị, các ngươi ở chỗ này bên trong thời gian lâu như vậy, nghĩ đến cũng rõ ràng tình huống nơi này. Nếu có cái gì sự tình, có thể để bọn hắn những vãn bối này đi làm.”

Nói xong, Nhạc Duyên lại ngẩng đầu nhìn một chút kia nơi xa về sau, thở dài một hơi sau liền chuẩn bị quay người rời đi.

Chỉ bất quá tại hắn vừa mới bước ra 1 bước thời điểm, Tiểu Long Nữ thanh lãnh thanh âm để Nhạc Duyên bước chân không tự chủ được ngừng lại.

“Nhạc Duyên!”

“Ngươi lại tại gạt người!”

Câu nói này trực tiếp để Nhạc Duyên bước chân dừng lại, quay đầu lại, Nhạc Duyên một mặt kinh ngạc nhìn về phía Tiểu Long Nữ. Đây là nàng lần thứ 1, trực tiếp kêu lên tên của mình. Từ hắn lần thứ 1 nhìn thấy Tiểu Long Nữ thời điểm, nàng dưới tình huống bình thường cũng là xưng hô Nhạc công tử, trực tiếp gọi hắn danh tự từ phương diện nào đó đến nói đây coi như là lần thứ 1.

Càng làm cho Nhạc Duyên ngoài ý muốn chính là Tiểu Long Nữ trong miệng lời nói.

Bạch y tung bay, mang theo một trận làn gió thơm từ Nhạc Duyên bên cạnh thân đi qua, thật giống như chân trời thổi qua 1 đóa mây trắng.

Độc lưu lại kia tịch liêu thanh âm tại giữa sơn cốc quanh quẩn.

Gạt người!

Lừa gạt ai

Nhạc Duyên đưa mắt nhìn Tiểu Long Nữ bóng lưng biến mất tại cuối cùng, kia có ý riêng lời nói để cả người hắn

không hiểu ra sao.

—

—

—

—

—

Chương 71 : rời đi

Tí tách nước suối âm thanh quanh quẩn bên tai bờ.

Nhạc Duyên đưa mắt nhìn Tiểu Long Nữ bóng lưng biến mất tại cuối tầm mắt về sau, nhân tài lúc này qua thần tới. Trong lòng suy tư Tiểu Long Nữ kia cuối cùng tựa hồ là tại cảm thán tại tự thuật một sự thật lời nói, Nhạc Duyên như có điều suy nghĩ, kết hợp lên Ưng Duyên lời nói đến, chuyện này sớm bị hắn đặt ở trong lòng.

Chỉ bất quá lần này tiếp xúc, xem ra cũng không có 1 cái để Nhạc Duyên trong lòng nghi hoặc đạt được giải quyết kết quả.

Bất quá lần này Hoa sơn chuyến đi, thực cũng đã Nhạc Duyên vốn trong lòng ý nghĩ kia lại lần nữa được chứng minh, cũng từ khía cạnh lại lần nữa thôi động hắn chuẩn bị tiến hành tiếp tâm tư.

Thu tầm mắt lại, Nhạc Duyên dạo bước đập mạnh đến mặt trước cái kia cách đó không xa phần mộ trước mặt, ngừng lại. Sau đó cư cao lâm hạ nhìn xem đứng ở phần mộ trước mộ bia, cái này trên bia mộ cũng không có viết xuống bất kỳ chữ, chính là 1 khối rất bình thường không có chữ bia, nhưng Nhạc Duyên lại là biết phía trên này lý phải là viết xuống chữ là cái gì.

Nhạc Duyên chi mộ.

Đây là hắn mộ quần áo.

Đang nhìn mặt trước bia mộ, kia bên trong còn sót lại ngọn nến thiêu đốt xong vết tích, mà ở giữa càng là còn có 2 bàn coi như tươi mới hoa quả.

“…”

Bản thân đứng tại mình mộ quần áo trước mặt, an tĩnh thưởng thức, đây là một loại rất kỳ diệu tâm tình. Bất quá Nhạc Duyên cũng là không có quá nhiều tâm tình chập chờn, dù sao hắn tại Nga Mi sơn còn tạm thời lưu lại hắn cỗ kia thi hài.

Chỉ bất quá trước mắt 1 cái chỉ là đơn thuần mộ quần áo, mà đổi thành bên ngoài 1 cái thì là chứa ở cây quan tài bên trong.

Cái này…

Luôn cảm thấy có một chút không thích hợp.

Nghiêng đầu tinh tế nghĩ nghĩ, Nhạc Duyên không khỏi nhịn không được cười lên.

Tay phải vuốt ve bia đá nửa ngày, Nhạc Duyên cái này liền quay người, nhanh chân rời đi khe núi. Chỉ bất quá đang đi ra chỗ rẽ một khắc này, Nhạc Duyên lại lần nữa quay đầu nhìn ra xa một chút.

Kia cuối cùng hay là không có một ai.

Sườn núi.

Hoa Sơn phái.

Tân nhiệm Hoa Sơn phái chưởng môn tại một đám cười trên nỗi đau của người khác trưởng lão trợ giúp dưới, kết hợp chính hắn bản thân tại trên Hoa Sơn phái dưới tên hay nhìn, cũng là tại chúng đệ tử trong mắt biểu hiện ra 1 cái tạm thời chỉ có thể ủy khúc cầu toàn chưởng môn nhân hình tượng tới.

Cách làm như vậy, thực cũng đã Hoa Sơn phái tạm thời yên ổn xuống dưới.

Chỉ bất quá tại những đệ tử kia trong lòng thì là biệt khuất phiền muộn cộng thêm đối lại trước tự thân biểu hiện hổ thẹn bên ngoài, cũng không có mảy may bạo động dấu hiệu.

Bất quá làm Nhạc Duyên người hầu Hồ Thanh Ngưu thì là không có nhận bất luận cái gì Hoa Sơn phái đệ tử tốt ánh mắt.

Ngược lại là một đám biết đại thể các trưởng lão đối Hồ Thanh Ngưu lộ ra vô cùng khách khí.

Nhìn trước mắt một màn này, Hồ Thanh Ngưu tại cuối cùng cũng chỉ có thể khóe miệng giật một cái, hắn đối với cái này mới chưởng môn có hiểu rõ hứng thú. Đối phương họ Nhạc, xem ra gia chủ chọn lựa như vậy chỉ sợ là đã sớm chuẩn bị tốt dự định. Bất kể như thế nào, cái này Hoa Sơn phái chức chưởng môn cuối cùng vẫn là sẽ rơi vào Nhạc thị trên tay.

Nhìn như vậy đến, gia chủ cùng Hoa Sơn phái nguồn gốc không cạn.

Có kết quả như vậy, theo Hồ Thanh Ngưu cũng tốt. Dù sao Minh giáo tại một lần nữa nhất thống về sau, lấy gia chủ tính tình, chỉ sợ tại không lâu sau đó liền sẽ triển khai hành động lớn. Đến lúc đó, toàn bộ giang hồ… Không, là toàn bộ thiên hạ đều chính là phong hỏa liên miên.

Khi đó liên lụy coi như không chỉ là những này giang hồ môn phái, mà là thiên hạ tất cả mọi người.

Dưới mắt, để Hoa Sơn phái trở thành Minh giáo 'Minh hữu', đây là 1 bước diệu cờ.

Bằng không mà nói khi Minh giáo dạng này phát triển tiếp, làm gia chủ triệt để chỉnh lý tốt Minh giáo nội bộ về sau, lấy những cái được gọi là giang hồ chính đạo tính tình, sợ rằng sẽ tại người hữu tâm kích động dưới, đối Minh giáo đến bên trên một trận vây công. Mặc dù lấy gia chủ như tiên như ma đồng dạng có thể vì, không sợ những này, có thể đối toàn bộ thiên hạ ở giữa người Hán đến nói, đó cũng không phải một chuyện tốt.

Có thể từ đó tan rã khả năng này, Hồ Thanh Ngưu cảm thấy đây là 1 bước diệu cờ.

Tại báo thù về sau, Hồ Thanh Ngưu tâm tính so với quá khứ muốn ánh nắng không ít, lúc này suy nghĩ những này cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Về phần Tiên Vu Thông thi thể…

Tại từ loại kia mộng nhiên trạng thái thanh tỉnh sau Hồ

Thanh Ngưu cũng không có để Tiên Vu Thông thi thể bại lộ tại kia bên trong, cũng không có để Tiên Vu Thông tội ác truyền khắp thiên hạ dự định, mà là tùy ý chính Hoa Sơn phái người thu thập. Mặc kệ Tiên Vu Thông như thế nào âm hiểm, như thế nào ngụy quân tử, làm rất nhiều việc không thể lộ ra ngoài, nhưng cuối cùng Tiên Vu Thông khi còn sống vẫn là Hoa Sơn phái chưởng môn.

Hồ Thanh Ngưu không có ngốc đến kế tiếp theo cường ngạnh xuống dưới, bằng không mà nói đó chính là tại Minh giáo cùng Hoa Sơn phái ở giữa chế tạo ra 1 cái càng lớn ngăn cách.

Trực tiếp thượng nhân nhà sơn môn, giết chết đối phương chưởng môn.

Cách làm như vậy đã đầy đủ càn rỡ.

Hồ Thanh Ngưu cho Hoa Sơn phái cuối cùng 1 khối tấm màn che.

Có đôi khi, lui 1 bước chính là trời cao biển rộng.

Hồ Thanh Ngưu hành động này, để Hoa Sơn phái cao tầng đối với hắn ném đi 1 cái ánh mắt cảm kích.

Bất quá bây giờ càng làm cho Hồ Thanh Ngưu để ý là những chuyện khác, thí dụ như trên tay hắn cầm đồ vật.

“Đây là “

Lên tiếng chính là tân nhiệm hăng hái Nhạc chưởng môn, ánh mắt của nam tử trung niên dừng ở Hồ Thanh

Ngưu trên tay phải, trước đó một màn kia vẫn là rõ mồn một trước mắt. Nhạc chưởng môn nhìn phi thường rõ ràng, cái này kim sắc đồ chơi là lúc trước chưởng môn Tiên Vu Thông thân thể bên trong xông tới.

Khi nó bay ra ngoài thời điểm, Nhạc chưởng môn tại lúc ấy chỉ cảm thấy không hiểu trong lòng lạnh lẽo.

Ánh mắt nhìn chòng chọc vật kia, Nhạc chưởng môn thì thầm nói: “Bộ dáng này, tựa như là tằm!”

Quay đầu nhìn lướt qua đứng tại một bên Nhạc chưởng môn, Hồ Thanh Ngưu gật đầu nói: “Không sai, nó chính là 1 con tằm, 1 con thành niên kim tằm! Hơn nữa còn là 1 con cổ trùng!” Trên tay kim tằm mặc dù đã bị Nhạc Duyên tại trước đó bóp thành cái tàn tạ phẩm, thế nhưng là đại khái cái đầu hình dạng còn có thể nhận ra được.

“Đây là xuất từ Miêu Cương kim tằm!”

Xoay người, Hồ Thanh Ngưu đối mặt với đối phương, có ý riêng nói.

Miêu Cương

Nhạc chưởng môn nghe vậy khẽ giật mình, cái kia trong truyền thuyết rất ít hành tẩu tại Trung Nguyên quỷ dị môn phái —— ngũ độc! Tại kết hợp vừa mới Hồ Thanh Ngưu trong lời nói chỉ, Nhạc chưởng môn sắc mặt chính là hơi đổi.

“Không sai!” Hồ Thanh Ngưu ánh mắt dừng lại tại mình

lòng bàn tay bên trong kim tằm thi thể, tự thuật nói: “Nhạc chưởng môn ngươi nghĩ không sai, ta đồng dạng không ngờ đến, Tiên Vu Thông còn là bị ngũ độc người dùng cổ khống chế!” Nói đến đây bên trong, Hồ Thanh Ngưu sắc mặt lộ ra cực kì không dễ nhìn.

Hắn từ trước đến nay tự phụ y thuật Vô Song, từng tại cứu Tiên Vu Thông thời điểm, thế nhưng là tốn hao hắn khí lực thật là lớn mới chữa khỏi, cuối cùng lại là tạo nên muội muội mình bi kịch.

Nhưng bây giờ nhìn tới…

Đây quả thực là một chuyện cười!

Trong tay cái này Kim Tàm cổ, chính là đối với hắn y thuật Vô Song lớn nhất chế giễu.

Tại trận này y cùng độc đọ sức bên trong, hắn Hồ Thanh Ngưu hiển nhiên là 1 cái kẻ bại.

Cái này tính cả Hồ Thanh Ngưu báo thù rửa hận cũng bắt đầu biến chất.

Loại kết quả này để Hồ Thanh Ngưu như thế nào cam tâm

Nghĩ nghĩ lại, có một cơn lửa giận tại Hồ Thanh Ngưu trong lòng bắt đầu ấp ủ.

“Ngũ Độc giáo!”

“Vậy cái này Kim Tàm cổ…”

Nhạc chưởng môn sắc mặt cũng lộ ra hết sức âm trầm, khi lấy được Hồ Thanh Ngưu khẳng định đáp án về sau, tâm tình của hắn cũng rất không tốt, cái này tiền nhiệm chưởng môn Tiên Vu Thông trên thân bí mật liên lụy đồ vật nhiều lắm. Càng quan trọng chính là hắn còn nghĩ tới một chuyện khác.

Ánh mắt của hắn rơi vào Hồ Thanh Ngưu trên thân, hắn đang chờ đợi đối phương nói rõ.

Hồ Thanh Ngưu không có làm cho đối phương lâu các loại, ngón tay nhéo nhéo kim tằm thi thể, cười lạnh nói: “Kim Tàm cổ đã bị gia chủ bóp chết, tại kim tằm chết đi một khắc này, đại biểu cho Ngũ Độc giáo bên trong hạ cổ người đã biết kết quả này.”

“Có thể có kim tằm làm cổ người, tại bên trong Ngũ Độc giáo thân phận địa vị tuyệt đối không thấp!”

“Tiên Vu Thông ngược lại là trêu chọc 1 cái không được nữ nhân!”

Nói đến đây bên trong, Hồ Thanh Ngưu ánh mắt liếc qua trung niên nam nhân, lúc này mới tiếp tục nói: “Nhạc chưởng môn nghĩ không sai, không có gì bất ngờ xảy ra, Ngũ Độc giáo muốn đi ra Miêu Cương!”

“…”

Nhạc chưởng môn không nói gì, hắn chỉ là lông mày tại thời khắc này nhăn lại với nhau, hình thành 1 cái chữ Xuyên. Cái này xuất từ Miêu Cương Ngũ Độc giáo,

chính là chuyên môn am hiểu dùng độc chi phái, dạng này môn phái đối giao bắt đầu vậy đơn giản là khó lòng phòng bị.

Không có gì bất ngờ xảy ra, cái này Ngũ Độc giáo tất nhiên sẽ bái phỏng Hoa Sơn phái.

“Ha ha!”

Hồ Thanh Ngưu cười lạnh một tiếng, không có đi để ý tới một bên Hoa Sơn phái chưởng môn trong lòng bên trong nghĩ như thế nào, tự nhủ: “Ngũ Độc giáo đi ra Miêu Cương cũng tốt, ta Hồ Thanh Ngưu ngược lại lại muốn nhìn xem các ngươi độc là như thế nào lợi hại!”

Nghe vậy, Nhạc chưởng môn thoáng thở dài một hơi, bất quá hắn nhìn về phía Hồ Thanh Ngưu ánh mắt lại là trở nên kỳ quái.

Người này… Cả người lòng có đăm chiêu.

Mà đúng lúc này, Nhạc Duyên trở về.

Khi Nhạc Duyên bước vào đại điện một khắc, nguyên bản trở nên hơi nhẹ nhõm bầu không khí lại lần nữa ngưng trọng lên.

Được chứng kiến Nhạc Duyên bày ra có thể vì về sau, Hoa Sơn phái trên dưới không ai có thể ở trước mặt của hắn bảo trì trấn định.

Ánh mắt tại trên tay Hồ Thanh Ngưu kim tằm nhìn lướt qua về sau, Nhạc Duyên ánh mắt cái này liền rơi vào

Hoa Sơn phái tân nhiệm chưởng môn trên thân, nói: “Nhạc chưởng môn, ngươi xử lý khởi sự tình đến hẳn không có cái gì làm khó địa phương đi “

“Nếu có chỗ không thích hợp, bản tọa ngược lại là có thể thay giải quyết!”

Lời này để Nhạc chưởng môn giật mình kêu lên, liền vội vàng lắc đầu cự tuyệt nói: “Khỏi phải giáo dục lao động công tử đại giá! Cái này Hoa Sơn phái vấn đề nhỏ tại hạ đủ để giải quyết!”

Giống như cười mà không phải cười nhìn qua đối phương, thẳng đến đối phương không chịu nổi ánh mắt của mình thời điểm, Nhạc Duyên rồi mới lên tiếng: “Đã dạng này, vậy bản tọa cũng liền không làm ơn!” Nói xong, Nhạc Duyên nghiêng đầu sang chỗ khác, ánh mắt nhìn về phía bên ngoài, nói: “Hoa sơn đã đi, chúng ta nên rời đi!”

Lời nói rơi xuống, Nhạc Duyên đã dậm chân mà ra.

Hồ Thanh Ngưu thấy thế lập tức đi theo.

Mà Nhạc chưởng môn cũng đi theo bồi tiễn quá khứ, về phần những trưởng lão khác thì là bị còn sót lại tại đằng sau, không có để bọn hắn cùng lên đến.

Ngay tại Nhạc Duyên sắp đi ra sơn môn thời điểm, Nhạc chưởng môn thanh âm xâm nhập hắn bên tai: “2 vị xin dừng bước, Nhạc mỗ có thể hay không may mắn nghe nói công tử tục danh, lấy giải trong lòng nghi hoặc!”

Nhạc Duyên bước chân cũng không có dừng lại, hắn chỉ là cho Hồ Thanh Ngưu một ánh mắt, sau đó người đã lên ngựa nhẹ lướt đi.

“Gia chủ họ Nhạc tên duyên, sơn nhạc nhạc, duyên điểm duyên!”

Hồ Thanh Ngưu dừng bước lại, hướng đối phương đưa đi 1 đạo ý cười, trả lời vấn đề này, sau đó 2 chân nhẹ nhàng thúc vào bụng ngựa, tiếng vó ngựa bên trong đuổi theo.

Sơn môn chỗ.

Nam tử trung niên thần sắc đại biến, giật mình bên trong mang theo một cỗ cực đoan chấn kinh, trong miệng lặp lại thì thầm cái tên này.

Nhạc Duyên!

—

—

—

—

—

Chương 72 : độc (thượng)

Trên đường núi.

Nhạc Duyên dạng chân tại trên lưng ngựa , mặc cho dưới thân tọa kỵ chậm rãi đập mạnh lấy bước chân, mà ánh mắt của hắn ở thời điểm này thì là lâm vào một loại kì lạ mờ mịt không thả trạng thái.

Nửa ngày.

Theo sau lưng tiếng vó ngựa vang lên, Nhạc Duyên lúc này mới lấy lại tinh thần. Liếc qua Hồ Thanh Ngưu thân ảnh, Nhạc Duyên cũng không nói lời nào, chỉ là dùng chân cõng gõ nhẹ xuống ngựa bụng, để làm xuống ngựa hơi tăng tốc dưới bước chân.

“Gia chủ!”

Hồ Thanh Ngưu bước nhanh hơn, dắt dây cương để ngồi xuống ngựa theo ở phía sau, bảo trì mình ngựa cùng phía trước tuấn mã tương ứng khoảng cách, mà ngoài miệng thì là nói: “Ngài bóp chết con kia kim tầm, là ra ngoài Miêu Cương Kim Tàm cổ!”

“Tiên Vu Thông đi qua Miêu Cương, cái này Kim Tàm cổ hiển nhiên là đã trúng thật nhiều năm.”

Nghe Hồ Thanh Ngưu lời nói, đi ở phía trước Nhạc Duyên cười cười, hắn nghe ra đối phương trong giọng nói tràn ngập phiền muộn cùng ảo não, quay đầu nhìn lướt qua kia ngồi ngay ngắn ở trên lưng ngựa còn tại

nghiên cứu kim tằm thi thể Hồ Thanh Ngưu, Nhạc Duyên cười nói: “Nói như vậy, ngươi là thất bại.”

“…”

Hồ Thanh Ngưu nghe vậy giật mình, hắn tất nhiên là minh bạch Nhạc Duyên lời nói bên trong đùa giỡn ý vị, đổi lại là những người khác hắn chỉ làm cho đối phương 1 cái không tốt sắc mặt, nhưng đối mặt gia chủ, hắn chỉ có thể cười khổ không thôi. Trầm mặc dưới, Hồ Thanh Ngưu gật đầu thừa nhận nói: “Đúng vậy, gia chủ. Ta Hồ Thanh Ngưu từ trước đến nay tự phụ, đây là lần thứ 1 thất bại thời gian lâu như vậy, đến bây giờ mượn nhờ gia chủ chi thủ mới khiến cho ta phát hiện.”

“Ta không thể không thừa nhận, ta thua!”

Vang danh thiên hạ Hồ Thanh Ngưu tự nhận ở trên đây bị người ta cái bày 1 đạo, nhưng hắn cũng không muốn cứ như vậy không minh bạch thua, phải biết rơi vào Tiên Vu Thông trên thân sự tình, bất kể như thế nào từ khía cạnh đến nói đã liên lụy đến muội muội của hắn Hồ Thanh Dương sự tình.

Cho nên, Hồ Thanh Ngưu muốn tìm về cái này nói tới.

Ánh mắt lấp lánh nhìn chằm chằm Nhạc Duyên bóng lưng, Hồ Thanh Ngưu mở miệng nói ra: “Theo gia chủ cái này bóp, Kim Tàm cổ liền đã tử vong, nghĩ đến cũng làm cho cái này cổ trùng chủ nhân bản thân nhận trọng thương, nếu không xảy ra ngoài ý muốn, cái này một mực ở tại Miêu Cương Ngũ Độc giáo hẳn là muốn xuất sơn.”

“Cái này Ngũ Độc giáo, dã tâm không tiểu!”

Hồ Thanh Ngưu lời nói cũng không có để Nhạc Duyên quá mức để ý, cái này Ngũ Độc giáo lại lần nữa rời núi cũng không đáng phải Nhạc Duyên đi ngoài ý muốn. Bởi vì bất kể như thế nào, tại võ học 1 đạo bên trên, cái này Ngũ Độc giáo cuối cùng đi hay là thiên môn. Đối võ công cao cường người đến nói, ngược lại là không có bao nhiêu đáng giá chú ý địa phương, ngược lại là bọn hắn đối với người bình thường tính sát thương đến lớn hơn.

Lại nói nếu như kia Ngũ Độc giáo thật đi ra Miêu Cương, đến Minh giáo trả thù đến, như vậy vừa vặn miễn đi hắn xuôi nam một nhóm.

“Đến cũng tốt.”

“Vừa vặn bản tọa cũng ngại Minh giáo quy mô hay là nhỏ một chút!”

“Giá!”

Nhạc Duyên trong tay dây cương lắc một cái, 2 chân 1 đập bụng ngựa, tại tuấn mã tê minh thanh bên trong, tuấn mã cất vó mà đi.

Đằng sau.

Hồ Thanh Ngưu nghe lời này không khỏi trợn mắt hốc mồm.

Hồi tưởng lại trước đó cái này Hoa sơn một nhóm, Hồ

Thanh Ngưu đối với Nhạc Duyên ý nghĩ thế này chỉ có thể dưới đáy lòng tán thưởng một tiếng. Thu nạp Ngũ Độc giáo, đem nó nhập vào Minh giáo, nếu có thể làm được, gia chủ sẽ siêu việt Minh giáo lịch đại giáo chủ, trở thành chân chính người thứ 1.

Phải biết những cái kia người Miêu tính tình thế nhưng là quái dị vô cùng, cùng nhân sĩ Trung Nguyên hoàn toàn khác biệt.

Nếu có thể nhưng Ngũ Độc giáo những cái kia người Miêu tâm phục khẩu phục, Hồ Thanh Ngưu đến cảm thấy cái này so với đem người Mông Cổ đánh bại, chỉ sợ muốn càng thêm khó khăn.

Lăng thần hồi lâu.

Hồ Thanh Ngưu cái này liền ra roi thúc ngựa, đi theo.

…

Người trên đường người tới hướng.

Bình thường tại cái này trên đường lớn, vượt qua như vậy một đoạn khoảng cách, liền sẽ có một chỗ chuyên môn cung cấp người nghỉ ngơi khách sạn. Thương nhân, lại hoặc là một chút giang hồ nhân sĩ, đều sẽ lựa chọn hành vi này sinh. Chỉ bất quá so với quá khứ đến nói, cái này đang lừa cổ nhân thống trị dưới thời đại khách sạn đến so dĩ vãng đến thiếu.

Đang lừa cổ nhân cao áp thống trị dưới, vẫn có thể an nhiên ở trên đường mở khách sạn làm ăn người, bình

thường mà nói đều có không sai bối cảnh.

Hoặc môn phái.

Hoặc quan phủ.

Lại hoặc là một ít che giấu thế lực.

Dù sao, tại cái này thiên hạ ở giữa, có thể dễ dàng nghe ngóng tình báo đồng dạng chỉ có 2 cái địa phương tốt, một là thanh lâu, mặt khác một chính là khách sạn.

Ô ——

Tiếng vó ngựa dần dừng, Nhạc Duyên xoay người xuống tới, trực tiếp đem trên tay dây cương vứt cho đã sớm xuống tới Hồ Thanh Ngưu trên tay, ra hiệu đối phương đem ngựa an chuẩn bị tốt.

Người thì là trực tiếp bước vào trong khách sạn.

Hoa sơn một nhóm, lấy Nhạc Duyên cách làm, Hoa Sơn phái trên dưới tự nhiên không có khả năng sẽ còn chiêu đãi khách nhân đồng dạng chuẩn bị ăn uống.

Đẩy màn mà vào.

Trước mắt tia sáng bỗng nhiên tối sầm lại, sau đó mới rõ ràng ra.

Đầu tiên khắc sâu vào tầm mắt chính là vô số người nhìn chăm chú, sau đó cái này an tĩnh lại khách sạn lại lần nữa khôi phục náo nhiệt.

“…”

Ánh mắt 1 quét qua qua, đang tìm gần cửa sổ 1 cái không vị về sau, Nhạc Duyên lúc này mới đi lên trước ngồi xuống. Cái mông vừa sát bên ghế, tiểu nhị đã vung lấy khăn lau đi tới, nịnh nọt nói: “Vị công tử này, ngài muốn đến chút gì “

“Đến 1 vò rượu ngon.”

Nhạc Duyên nhìn xem tiểu nhị ân cần lau sạch lấy cái bàn, thuận miệng dặn dò: “Còn lại… Các ngươi khách sạn có cái gì sở trường thức ăn ngon, liền đều bưng lên đi!”

“Được rồi!”

Tiểu nhị cung kính gật đầu, trên tay cái kia vừa mới lau xong cái bàn khăn lau hướng trên vai 1 dựng, nói: “Kia khách quan ngài chờ một chút!” Nói xong, người đã quay người rời đi đi chuyển rượu đi. Đúng lúc này, Hồ Thanh Ngưu tại đem hai thớt tuấn mã đặt ở khách sạn hậu viện về sau, người lúc này mới đi đến.

Tại đi vào khách sạn thời điểm, Hồ Thanh Ngưu sắc mặt đều lộ ra có như vậy một chút mê hoặc.

Trước đó từ tổng đàn Quang Minh đỉnh một đường đến, Nhạc Duyên cùng hắn Hồ Thanh Ngưu 2 người cũng không có tiến vào bất luận cái gì một gian khách sạn, cho dù là ăn cái gì, đều là từ hắn đi rừng vị ăn uống. Bất quá tại Hồ Thanh Ngưu nghĩ đến đây cũng là ẩn tàng

tung tích loại hình. Nhưng bây giờ… Nhạc Duyên lại là đột nhiên có ăn cơm dừng chân dự định.

Hành động này khiến Hồ Thanh Ngưu rất ngạc nhiên không thôi.

Tuy là kinh ngạc, Hồ Thanh Ngưu cũng là không ngoài ý muốn.

Lấy hắn đối Nhạc Duyên hiểu rõ cùng suy đoán, gia chủ nhưng thật ra là 1 cái rất hưởng thụ người. Một đường đến màn trời chiếu đất, chỉ sợ sớm đã để Nhạc Duyên sinh lòng không kiên nhẫn.

Đi đến đứng phía sau định, hiện tại Hồ Thanh Ngưu thân phận để hắn không có ngồi xuống tư cách.

Hắn Hồ Thanh Ngưu chẳng qua là một giới nô bộc.

Nô bộc, liền nên có nô bộc dáng vẻ.

Biểu hiện như thế, tự nhiên là lại lần nữa hấp dẫn khách sạn bên trong không ít người lực chú ý.

Một giới thiếu niên nhanh nhẹn, tại tăng thêm 1 cái xem ra rõ ràng chính là nô bộc nam tử trung niên, cái này 1 lớn 1 tiểu để người không khỏi đi phỏng đoán thân phận của bọn hắn.

Rất nhanh.

Tiểu nhị liền cầm lên bọn hắn khách sạn rượu ngon nhất nước.

Nữ nhi hồng.

Hành tẩu giang hồ, người giang hồ không phải uống kia đốt yết hầu thiêu đao tử, chính là nữ nhi này đỏ.

Vò rượu xốc lên, lập tức mùi rượu thơm cũng đã xông vào mũi.

Cái này… Rượu ngon!

Đứng ở phía sau Hồ Thanh Ngưu ngửi được cỗ này mùi rượu, phát hiện nó thuần thơm, để trong lòng của hắn không khỏi tán thưởng, đây là 1 vò chừng 10 năm trở lên năm nữ nhi hồng. Có thể quen thuộc rượu này, cũng không phải nói Hồ Thanh Ngưu là 1 cái hảo tửu chi nhân, mà là bản thân hắn chính là một giới bác sĩ.

Rượu cùng y, nhiều khi là không thể tách rời.

Tương phản.

Nhạc Duyên lại là lông mày ẩn ẩn nhíu một cái.

Hắn cứ như vậy lẳng lặng nhìn điếm tiểu nhị này vì chính mình triển khai chén rượu, nhìn qua đối phương hướng chén rượu bên trong thêm đầy nữ nhi hồng, đồng thời còn tại líu lo không ngừng nói khách sạn bên trong nữ nhi hồng sẽ có bao nhiêu tốt, tại phương viên 100 dặm là đến cỡ nào nổi danh.

Nói đến một nửa thời điểm, điếm tiểu nhị rốt cục phát hiện trước mắt cái này quý công tử thần sắc, thanh âm

im bặt mà dừng, ngạc nhiên nói: “Làm sao… Công tử, nữ nhi này đỏ có vấn đề “

” “

Hồ Thanh Ngưu lực chú ý cũng bị hấp dẫn trở về, chẳng lẽ…

Đối mặt điếm tiểu nhị kinh ngạc, Nhạc Duyên không có trả lời.

Ngược lại là trực tiếp bưng lên chén rượu này, cúi đầu thiển ẩm một ngụm.

Tại điếm tiểu nhị cùng Hồ Thanh Ngưu 2 người nhìn chăm chú, chỉ thấy Nhạc Duyên chậc chậc lưỡi, nói: “Độc này chẳng ra sao cả a, tuy là vô hình, lại vẫn có vị!”

“Độc nhập rượu, hương vị đã biến, ngược lại là lãng phí cái này 1 vò nữ nhi hồng.”

“Ngô, thất bại!”

Lời nói rơi xuống, điếm tiểu nhị cùng Hồ Thanh Ngưu 2 người sắc mặt không hẹn mà cùng đại biến.

Cùng điếm tiểu nhị mộng nhiên hoảng sợ khác biệt, Hồ Thanh Ngưu càng là trực tiếp lên tiếng: “Độc chẳng lẽ là Ngũ Độc giáo người đã đến! ! ! Đây không có khả năng!”

Chỉ là lời này bất quá lối ra một nửa, còn lại ngôn ngữ liền bị Hồ Thanh Ngưu cho sinh sinh không trở về, bọn họ đây mới từ Hoa sơn xuống tới không lâu, ngũ độc tại

làm sao nhanh cũng không có cấp tốc. Lập tức, Hồ Thanh Ngưu tựa hồ nhớ ra cái gì đó, thần sắc đã lâm vào hoảng sợ nghĩ mà sợ hình dạng: “Cùng các loại, không đúng!”

“Chẳng lẽ là…”

—

—

—

—

—

—

Chương 73 : độc (hạ)

Tiểu nhị hoảng sợ.

Là bởi vì hắn cũng không rõ ràng, không biết nhà mình rượu đã bị người trong lúc vô tình hạ độc.

Hắn là vô tội.

Khả năng đủ mở khách sạn người, có thể tại khách sạn bên trong làm việc người, ở quá khứ đã sớm kiến thức không ít, cũng nghe nói quá nhiều giang hồ truyền văn. Có thể có người hạ độc, như vậy sự tình tuyệt đối không phải đơn giản như vậy, bọn hắn cái này khách sạn bị cuốn vào một lần sóng cả bên trong.

Điếm tiểu nhị đang sợ thời điểm, trong lòng đồng thời còn có 1 nỗi nghi hoặc.

Nữ nhi này đỏ đã bị người hạ độc, vậy cái này trẻ tuổi quý công tử lại vẫn cạn rót một ngụm, đây không phải muốn chết sao mà lại chỉ cần liên lụy đến giang hồ ân oán bên trong, có thể dùng đến hạ độc thủ đoạn như vậy, chỉ sợ đợi một chút toàn bộ khách sạn người đều sẽ bị ảnh hưởng đến.

Khách sạn này, chỉ sợ chịu lấy họa sát thân.

Nghĩ đến đây bên trong, điếm tiểu nhị trong lòng càng thêm sợ hãi.

Thấy điếm tiểu nhị kinh hãi muốn tuyệt, Nhạc Duyên

hướng đối phương ném đi 1 cái an ủi ánh mắt, nói: “Tiểu nhị, chuyện không liên quan tới ngươi, không cần như vậy sợ hãi.”

Đối phương là đặc biệt nhằm vào tới mình!

Trước khi đến Hoa sơn thời điểm, Nhạc Duyên liền đã sớm phát giác được đối phương ẩn ẩn theo đuôi ở phía sau tung tích, có thể ẩn nhẫn đến tận đây, ở thời điểm này xuất thủ, đã là bởi vì đối phương tìm không được cơ hội xuất thủ, cũng là mình muốn cho đối phương 1 cái cơ hội xuất thủ.

Khách sạn này chuyến đi, chính là Nhạc Duyên cho đối phương cơ hội.

Mà cơ hội này, đối phương tự nhiên cũng là bắt lấy.

Chỉ bất quá cái này để vào nữ nhi hồng trúng độc thuốc để Nhạc Duyên có chút thất vọng, trình độ của đối phương tựa hồ cũng không có để Nhạc Duyên cảm thấy hài lòng, cái này cùng hắn trong tưởng tượng phải kém hơn không ít.

Một bên.

Không đề cập tới Nhạc Duyên kia lạnh nhạt vô cùng biểu hiện, Hồ Thanh Ngưu sắc mặt ở thời điểm này lại là ngưng trọng tới cực điểm.

Hiển nhiên.

Lần này xuất thủ người tại Hồ Thanh Ngưu phủ định

trước đó không có khả năng suy đoán về sau, để hắn nghĩ tới trên người một người. Nghĩ đến đây bên trong, nghĩ đến đối phương xuất thủ mục tiêu chính là Nhạc Duyên về sau, Hồ Thanh Ngưu mồ hôi trán đã hóa thành ngấn nước đang không ngừng chảy xuống trôi.

Chỉ chốc lát sau, dưới chân của hắn liền xuất hiện một vũng nước dấu vết.

Lại cùng Nhạc Duyên chậm rãi quay đầu lại nhìn về phía hắn thời điểm, Hồ Thanh Ngưu đẩy kim sơn đổ ngọc trụ bộp một tiếng liền quỳ trên mặt đất, cái trán không ngừng trên sàn nhà đập lấy phát ra phanh phanh tiếng vang, cầu xin tha thứ: “Gia chủ, tha mạng!”

“Cầu gia chủ tha mạng!”

“Mời gia chủ xem ở nô bộc trên mặt, xem ở nô bộc còn có một chút dùng phân thượng, tha cho nàng một mạng!”

Rất nhanh.

Trên sàn nhà đã xuất hiện từng tia từng tia vết máu.

Kia là Hồ Thanh Ngưu cái trán cùng sàn nhà đại lực đụng vào về sau, lưu lại huyết dịch, không chỉ có như thế, trán của hắn tại thời gian ngắn ngủi bên trong đã là vết máu một mảnh. Thế nhưng là, cái trán đau đớn đã sớm để Hồ Thanh Ngưu trở nên hoa mắt váng đầu bắt đầu, nhưng ở lúc này hắn căn bản quan tâm không được những này, hắn quan tâm là cái kia người hạ độc tính mệnh.

Đối phương hạ độc như thế khiêu khích, lấy Nhạc Duyên năng lực, chỉ sợ đối phương sẽ chết vô nơi táng thân.

"…"

Ngay tại Hồ Thanh Ngưu muốn lại lần nữa dập đầu thời điểm, một cỗ vô hình khí kình nâng lên hắn thân thể, khiến cho cái này đầu không cách nào đập dưới, đang muốn ngẩng đầu, liền nghe tới Nhạc Duyên thanh âm tại Hồ Thanh Ngưu bên tai quanh quẩn ra: "Như thế giữ gìn nàng, nữ nhân này hẳn là ngươi cái kia thê tử Vương Nan Cô đi!"

"Lá gan của nàng, thật không tiểu!"

Vương Nan Cô!

Hồ Thanh Ngưu thê tử.

Đây là một đôi từ trước đến nay liền thích cùng Hồ Thanh Ngưu đấu khí vợ chồng.

2 người này tính nết tại Minh giáo nội bộ đều lộ ra có chút nổi danh, chỉ bất quá cái này 2 vợ chồng tính nết đều để người bình thường cảm thấy khó mà tiếp cận, 1 cái danh xưng thấy chết không cứu Y Tiên Hồ Thanh Ngưu, tính khí quái dị cho dù là người trong Minh giáo đều cảm thấy khó mà chịu đựng.

Một cái khác thì là ngang ngược hiếu thắng, xem mạng người như cỏ rác, càng là danh xưng độc tiên.

Đều nói độc y không phân biệt, tại Hồ Thanh Ngưu cái này bên trong ngược lại là chân chính chứng thực câu nói này.

Không giống bình thường giữa phu thê cáu kỉnh, giữa hai người này cáu kỉnh vậy đơn giản là liên luỵ đến cái khác vô tội người xa lạ. Nhưng 2 vợ chồng ở giữa tuy là quan hệ chung đụng rất là kỳ quái, lại không thể không thừa nhận đây là thuộc về bọn hắn đặc thù 'Trao đổi cảm tình' phương thức.

Lần này.

Vương Nan Cô hạ độc đối tượng rơi vào Nhạc Duyên trên thân.

Cho dù là Hồ Thanh Ngưu tại làm sao cưng chiều thê tử của mình, ở thời điểm này, hắn cũng không thể không thừa nhận Vương Nan Cô lần này quả thực là không biết trời cao đất rộng. Không đề cập tới Nhạc Duyên thân là Minh giáo giáo chủ thân phận, tại tăng thêm Nhạc Duyên giúp Hồ Thanh Ngưu báo tiểu muội mối thù, Vương Nan Cô liền không có lý do đi trêu chọc Nhạc Duyên.

Nhưng trên thực tế…

Vương Nan Cô chính là trêu chọc, hơn nữa còn to gan lớn mật khai thác hạ độc thủ đoạn.

Cho dù là trốn ở âm thầm bên trong nghiên tập độc kinh, nhưng cũng hẳn phải biết Nhạc Duyên trở thành Minh

giáo giáo chủ sự tình. Nhưng cho dù là dạng này, Vương Nan Cô vẫn dám trực tiếp ra tay với Nhạc Duyên, đây cũng không phải là dũng khí hoặc là ngốc có thể hình dung.

Ngay tại Hồ Thanh Ngưu đang chuẩn bị lại lần nữa cưỡng ép dập đầu nhận lầm thời điểm, 1 đạo hơi có vẻ bén nhọn thanh âm truyền vào.

“Hồ Thanh Ngưu!”

Tiếng nói bén nhọn, hiển lộ rõ ràng người tới lửa giận. Theo màn cửa bị đẩy ra, một bóng người từ bên ngoài đi tiến vào khách sạn. Người vừa tiến vào khách sạn, một cỗ kì lạ hương khí cũng đã triệt để tràn ngập ra, chỉ chốc lát sau 4 phía đang xem hí người xem liền miệng sùi bọt mép hôn mê đi.

Trong chớp mắt, toàn bộ khách sạn bên trong liền chỉ có Nhạc Duyên, Hồ Thanh Ngưu cùng người tới 3 cái thanh tỉnh người.

“Khó cô!”

Ngẩng đầu, Hồ Thanh Ngưu ngơ ngác nhìn trực tiếp đi đến nữ nhân, trở nên thất thần . Bất quá, nghĩ lại ở giữa, Hồ Thanh Ngưu đã phản ứng lại, đang muốn mở miệng để Vương Nan Cô cầu xin tha thứ thời điểm, đã thấy Vương Nan Cô đã có động tác.

Tiến lên.

Trên ngọc thủ giương, sau đó hung hăng bỏ rơi!

Ba!

Bị phiến một bạt tai Hồ Thanh Ngưu mắt trợn tròn.

Nhìn qua Vương Nan Cô cách làm như vậy Nhạc Duyên đồng dạng không khỏi ngoài ý muốn, cái này bát phụ cách làm để Nhạc Duyên cũng sửng sốt một chút. Ngay tại Nhạc Duyên ngây người một khắc này, Vương Nan Cô đã đem Hồ Thanh Ngưu sinh sinh cho kéo lên, sau đó như gà mái bao che cho con đồng dạng đem Hồ Thanh Ngưu ngăn tại sau lưng, người thì là căm tức nhìn Nhạc Duyên.

Nửa ngày.

Đón Vương Nan Cô ánh mắt phẫn nộ, Nhạc Duyên tại ngó ngó Hồ Thanh Ngưu kia bên mặt bên trên rõ ràng có thể thấy được 5 đạo chỉ ấn, nhịn không được cười lên.

Nghe danh không bằng gặp mặt.

Cái này Vương Nan Cô tính tình quả thật mạnh mẽ ngang ngược.

Đang nhìn cái này trung niên nữ nhân dáng dấp lớn lên cũng không phải là rất đẹp, từ mặt mày bên trên ngược lại có thể nhìn ra quá khứ nàng là 1 cái tú lệ nữ tử. Chỉ là cái này tính tình, quả thực mạnh mẽ chút.

Đối mặt hắn Nhạc Duyên, cái này Vương Nan Cô vẫn dám ngay ở mặt trực tiếp trước vung 1 bàn tay cho mình phu quân, cái này ngang ngược tính tình đã không thể

dùng mạnh mẽ 1 từ đi hình dung.

“Ngươi tại sao phải quỳ “

“Ngươi tại sao phải cầu xin tha thứ “

Nộ trừng Nhạc Duyên một chút về sau, nghiêng đầu sang chỗ khác Vương Nan Cô trực tiếp phun lên phu quân của mình đến: “Cho dù là hắn là Minh giáo giáo chủ, cũng không có bất cứ lý do nào để ngươi Hồ Thanh Ngưu quỳ lạy, để ngươi trở thành nô bộc!” Trong lời nói, Vương Nan Cô chỉ cảm thấy trong lòng ổ lấy một đám lửa, đốt nàng rất không thoải mái.

Đối mặt sư tử Hà Đông rống, Hồ Thanh Ngưu ngược lại là trở nên nơm nớp lo sợ bắt đầu.

Tình cảnh này, Nhạc Duyên ngược lại là hiểu được.

Cái này Vương Nan Cô là tại vì Hồ Thanh Ngưu minh bất bình, mà nàng minh bất bình thủ đoạn, chính là hạ độc . Bất quá, nữ nhân này cũng không phải là trong tưởng tượng ngu xuẩn như vậy, ngược lại là có một chút thông minh.

“Xem ra có một số việc ngươi cũng không rõ ràng!” Vương Nan Cô biểu hiện như thế để Nhạc Duyên khẳng định trong lòng suy đoán, ánh mắt vượt qua Vương Nan Cô, rơi vào Hồ Thanh Ngưu trên thân, nói: “Hồ Thanh Ngưu, ngươi cho ngươi phu nhân một lời giải thích.”

“Sau đó, lại cho bản tọa một lời giải thích!”

Nhạc Duyên lời nói để Hồ Thanh Ngưu người run lên, sắc mặt không khỏi trắng bệch. Hắn ngăn lại tại chuẩn bị lên tiếng Vương Nan Cô, vẻ mặt đau khổ đối với mình phu nhân nói ra sự tình chân tướng.

Tại Hồ Thanh Ngưu trong lời nói, hắn giải thích lên Vương Nan Cô cũng không biết đến sự tình.

Giải thích hắn vì sao lại trở thành nô bộc chân chính nguyên nhân.

Theo Hồ Thanh Ngưu giải thích, Vương Nan Cô lông mày cũng càng phát nhíu lợi hại, sắc mặt cũng biến thành cùng đối phương đồng dạng trắng bệch. Không đề cập tới gia chủ cái thân phận này, vẻn vẹn lấy mạo phạm giáo chủ chi tội, liền đủ để cho vợ chồng bọn họ 2 người chết không có chỗ chôn.

Giờ khắc này, Vương Nan Cô rốt cuộc minh bạch phu quân của mình vì cái gì đau khổ cầu khẩn đối phương nguyên nhân.

Có thể áp đảo Minh giáo cao tầng trên dưới, trở thành giáo chủ người thủ đoạn, đây là một cái dạng gì nhân vật, Vương Nan Cô trong lòng đã có phỏng đoán. Tại tăng thêm vừa mới dò xét, Vương Nan Cô liền biết trước mắt xem ra thiếu niên bộ dáng Nhạc Duyên, là 1 cái dã tâm bừng bừng kiêu hùng.

Mạo phạm nhân vật như vậy, sẽ là cái dạng gì kết cục, không cần nói cũng biết.

Huống chi đối phương đã nói thẳng hắn cần một lời giải

thích.

Mà lại độc dược của mình, nhìn qua càng là đối với đối phương không thể làm gì.

Nghĩ đến cái này bên trong, Vương Nan Cô thần sắc trở nên đắng chát bắt đầu. Nàng dù ngang ngược, dù mạnh mẽ, nhưng Vương Nan Cô cũng không ngốc. Coi chừng đầu kia một cỗ phẫn nộ chi hỏa tiêu tán về sau, Vương Nan Cô cũng đã thấy rõ thế cuộc trước mắt. Bởi vì nàng tùy tiện nhúng tay, không chỉ có đem mình lâm vào hiểm cảnh, càng liên lụy Hồ Thanh Ngưu.

Phản kháng

Có thể áp đảo Minh giáo kia một đám bó ngạo kiêu ngạo cao tầng, có thể trực diện Hoa Sơn phái khiến cho Hồ Thanh Ngưu báo thù, càng có thể tại độc dược của nàng trước mặt chuyện trò vui vẻ, nhân vật như vậy làm sao phản kháng

Ngay tại Hồ Thanh Ngưu chuẩn bị lại lần nữa dập đầu kỳ vọng Nhạc Duyên tha thứ thời điểm, Vương Nan Cô ngay trước mặt Nhạc Duyên lại lần nữa cho Hồ Thanh Ngưu một bạt tai, một bạt tai này trực tiếp đánh Hồ Thanh Ngưu cả người triệt để mộng.

Người, ngẩng đầu ưỡn ngực, dậm chân tiến lên.

Vương Nan Cô đón nhạc dương kia ánh mắt thâm thúy, hít sâu một hơi, nói: “Giáo chủ, lần này là ta Vương Nan Cô mạo phạm, không liên quan Hồ Thanh Ngưu sự tình, còn xin giáo chủ không muốn trách phạt hắn!”

Vương Nan Cô lời nói là lấy Minh giáo đệ tử thân phận mở miệng, mà không phải lấy Hồ Thanh Ngưu thê tử thân phận đến trả lời. Cử động này, để Nhạc Duyên trong lòng sinh một chút kinh ngạc, nhưng chân chính để Nhạc Duyên coi trọng mấy phần lại là Vương Nan Cô động tác kế tiếp.

“Đã giáo chủ cần giải thích, ta Vương Nan Cô ai làm nấy chịu!”

Nói xong, Vương Nan Cô tiến lên, trực tiếp cầm lấy kia bày ra trên bàn mở phong nữ nhi hồng, ngửa đầu trút xuống.

Đứng ở phía sau Hồ Thanh Ngưu thấy thế đã sớm sắc mặt đại biến, người liền muốn tiến lên ngăn lại Vương Nan Cô động tác thời điểm, lại phát hiện quanh thân một cỗ vô hình khí kình trói buộc hắn không thể động đậy. Hắn chỉ có thể lo lắng kêu gào, ngăn cản lấy Vương Nan Cô động tác.

Một bên cầu xin tha thứ, một bên ngăn cản, Hồ Thanh Ngưu thê lương gào thét âm thanh tại khách sạn bên trong quanh quẩn, tựa như tiếng than đỗ quyên.

“Gia chủ a!”

“Giáo chủ a!”

“Cầu ngài tha khó cô một mạng, ta Hồ Thanh Ngưu làm trâu làm ngựa đều có thể… Van cầu ngài!”

Chỉ tiếc Hồ Thanh Ngưu trong ngôn ngữ tại làm sao cầu tình Nhạc Duyên vẫn là mặt không đổi sắc, lẳng lặng nhìn Vương Nan Cô sinh sinh đem 1 vò nặng mười cân nữ nhi hồng cho rót tiến vào bụng.

Rất nhanh.

Một vò rượu nước đã không.

Dẫn theo không cái bình Vương Nan Cô sắc mặt lúc đỏ lúc trắng lại một trận thanh, người càng là tại đông diêu tây bãi.

“Ha!”

Nhạc Duyên khóe miệng kéo một cái, cười khẽ ở giữa, vỗ tay một cái, khen: “Nữ nhân, ta kính ngươi là 1 đầu hán tử! Lời giải thích này, bản tọa tiếp nhận.” Lời nói rơi xuống, chỉ nghe bộp một tiếng giòn vang, vò rượu rơi xuống đất, hóa thành mảnh vỡ, mà Vương Nan Cô cả người cũng là tròng trắng mắt lật một cái, cứ như vậy ngửa đầu thẳng tắp ngã xuống.

Trói buộc Hồ Thanh Ngưu khí kình tiêu trừ, Hồ Thanh Ngưu cả người bỗng nhiên nhào tiến lên, thẳng tắp ôm lấy ngã xuống Vương Nan Cô. Nhìn xem sắc mặt đã thanh bạch, ra khí so nhập khí càng nhiều Vương Nan Cô.

Cứu

Hồ Thanh Ngưu không dám!

Đã tâm thần đại loạn dưới Hồ Thanh Ngưu không khỏi lên tiếng khóc lớn. 2 hàng huyết lệ, tùy theo khóe mắt lan tràn mà hạ.

—

—

—

—

—

—

Chương 74 : vợ chồng

Khách sạn.

Hồ Thanh Ngưu kia đã khàn khàn tiếng khóc tại toàn bộ đại sảnh bên trong quanh quẩn, quả thực là tê tâm liệt phế.

Mà xem như chủ đạo trước mắt đây hết thảy người trong cuộc, Nhạc Duyên thì là an tọa ở trên ghế, một tay tùy ý vuốt ve chén sứ, nhìn không chuyển mắt nhìn chằm chằm kia ôm trong ngực Vương Nan Cô thân thể Hồ Thanh Ngưu tại kia bên trong khóc rống không thôi. Trong nháy mắt, Hồ Thanh Ngưu trên mặt đã là nước mắt nước mũi 1 lớn đem, mơ hồ một mảnh.

“…”

Nhạc Duyên cứ như vậy an tĩnh nhìn xem Hồ Thanh Ngưu đem nước mũi xát tại Vương Nan Cô trên mặt, làm trơn mượt một mảnh. Nhìn nửa ngày, Nhạc Duyên rốt cục chịu đựng không nổi Hồ Thanh Ngưu kia mỗ heo đồng dạng tiếng kêu khóc, trực tiếp mở miệng nói: “Đừng khóc thê thảm như vậy.”

“Nếu không cho ngươi phu nhân sớm một chút tỉnh rượu, bản tọa đoán chừng ngươi lần này khóc cũng là sẽ không uổng phí!”

Tỉnh rượu

Tiếng kêu khóc im bặt mà dừng, Hồ Thanh Ngưu ngạc

nhiên ngẩng đầu, một mặt ngốc trệ, hắn trong lúc nhất thời chưa kịp phản ứng.

Tại đón ánh mắt của đối phương đối mặt sau một lúc lâu, thấy Nhạc Duyên gật đầu lần nữa về sau, Hồ Thanh Ngưu não hải bên trong cây kia đông lại đầu óc rốt cục phản ứng lại. Gia chủ lời này, đại biểu cho hắn Hồ Thanh Ngưu phu nhân Vương Nan Cô cũng chưa chết.

Tại cúi đầu nhìn lại, quan sát tỉ mỉ một phen về sau, Hồ Thanh Ngưu phát hiện Vương Nan Cô kia thanh bạch sắc mặt cũng không phải là bình thường trúng độc sau phản ứng, mà là uống rượu quá nhiều, cồn dấu hiệu trúng độc. Tại trước đó, Hồ Thanh Ngưu sở dĩ không có đi nghiêm túc nhìn, thứ nhất là không dám, thứ 2 là hắn hiểu rõ phu nhân chính mình Vương Nan Cô tính tình, nàng thế nhưng là thẹn quá hoá giận bắt đầu có thể cho bản thân cho ăn độc dược tồn tại.

Thấy Hồ Thanh Ngưu phản ứng lại, Nhạc Duyên vuốt vuốt chén sứ, cười nói: “Phu nhân ngươi thật là 1 cái khả kính nữ hán tử, tối thiểu nhất bản tọa rất ít gặp từng tới một ngụm đem nặng mười cân nữ nhi hồng uống cạn nữ tử.” Tại trong ấn tượng, có thể như thế phóng khoáng nữ nhân cũng là không phải là không có.

Bất quá 2 người kia Nhạc Duyên lại sẽ không xưng là nữ hán tử, tại trên người các nàng tự có riêng phần mình phong độ khí khái.

2 cô gái này không phải người khác, chính là Quách nhị tiểu thư cùng nàng chất nữ Niệm Tích.

Vương Nan Cô nhưng không có cỗ này khí độ.

Nàng uống cạn cái này 1 vò nữ nhi hồng, là lấy bồi tội thái độ, sinh sinh đam hạ, phần này dũng khí ngược lại để Nhạc Duyên cảm thấy đáng giá tán thưởng, đáng giá tha cho nàng một mạng.

Hồ Thanh Ngưu một bên dùng y thuật của mình vi phu người Vương Nan Cô tỉnh rượu thời điểm, một bên kinh ngạc nói: “Gia chủ, Hồ Thanh Ngưu có một chút không rõ, kia dưới tại nữ nhi hồng bên trong độc…”

“Vô!”

“Nữ nhi hồng bên trong không độc!”

Nhạc Duyên cười đem trong chén rượu ngon uống một hơi cạn sạch, cười ha hả nói: “Phu nhân ngươi hạ độc thủ đoạn đối với bản tọa thật sự mà nói là quá mức bình thường. Nàng độc phóng thích tại điếm tiểu nhị trên thân, muốn mượn từ tiểu nhị khai đàn thời điểm, để độc dược rơi vào trong rượu.”

“Loại này hạ độc thủ đoạn… Tại tầm thường người xem ra có lẽ khó lòng phòng bị, nhưng đối với bản tọa thật sự mà nói là không đáng mỉm cười một cái.”

“Bất quá phu nhân ngươi đã làm ra động tác này, bản tọa tự nhiên cần phối hợp đối phương.”

“Phối hợp với lừa nàng!”

“Lạc!”

“Nếu không dạng này, ngươi Hồ Thanh Ngưu lại có thể nào tận mắt thấy phu nhân ngươi đối ngươi tình cảm “

“Ha ha!”

“Cho nên nói, ngươi phải cảm tạ bản tọa!”

Nhạc Duyên thả ra trong tay chén sứ, ánh mắt lại lần nữa nhìn lướt qua Vương Nan Cô vậy vẫn là có như vậy một chút thanh bạch sắc mặt, cảm khái nói: “Chỉ tiếc trâu gặm mẫu đơn, lãng phí cái này 1 vò khách sạn trân tàng thượng hạng nữ nhi hồng!”

Hồ Thanh Ngưu nghe trợn mắt hốc mồm.

Nhưng nhìn Nhạc Duyên kia một mặt chờ mong mình ánh mắt cảm kích, Hồ Thanh Ngưu nuốt ngoạm ăn nước, giáo chủ biểu hiện như thế hắn đây là thủ thấy. Không cẩn thận mảnh tưởng tượng, Hồ Thanh Ngưu phát hiện gia chủ cũng không có nói sai, nếu như không phải lần này ngoài ý muốn, hắn cùng Vương Nan Cô ở giữa cũng không biết sẽ cầm tiếp theo trước đó chiến tranh lạnh sẽ có bao nhiêu thời gian dài, xa xa không có ngay tại chỗ nhìn thấy Vương Nan Cô gánh chịu chịu tội thời điểm rung động.

Cuối cùng, Hồ Thanh Ngưu dở khóc dở cười làm ra cảm kích của mình.

Cảm tạ gia chủ bỏ qua cho Vương Nan Cô một mạng.

Càng là lại lần nữa nghiêm túc cam đoan dưới mình

thân là nô bộc lòng trung thành.

“Ngô!”

Nhạc Duyên yên tâm thoải mái tiếp nhận Hồ Thanh Ngưu cảm kích, phất phất tay, ra hiệu nói: “Ngươi cảm kích, bản tọa tiếp nhận.” Đồng thời phân phó nói: “Tại cho ngươi phu nhân tỉnh rượu về sau, đem nơi này tàn cuộc thu thập xong đi!” Nói xong, Nhạc Duyên người trên bàn thả 1 khối nén bạc, mình thì là đã đứng dậy, đi ra phía ngoài.

Về phần đồ ăn, hắn vốn là không có cái gì khẩu vị, nhập khách sạn một nhóm, bất quá là giải quyết cái này một mực lặng lẽ theo đuôi mình cùng Hồ Thanh Ngưu Vương Nan Cô.

…

Trở về trên đường đi.

Lúc này, một đoàn người đã không chỉ là 2 người, mà là 3 người.

Cưỡi ngựa đi ở trước nhất tự nhiên là Nhạc Duyên, mà theo ở phía sau chính là Hồ Thanh Ngưu cùng Vương Nan Cô 2 vợ chồng.

“…”

Đi ở phía trước Nhạc Duyên sắc mặt mặc dù không thay đổi, nhưng đón kia thổi tới thanh phong, khóe mắt của hắn kiểu gì cũng sẽ thỉnh thoảng rung động một chút,

nương theo lấy còn có hắn kia hơi có vẻ bất đắc dĩ ánh mắt. Nguyên nhân không gì khác, chính là bởi vì theo ở phía sau Hồ Thanh Ngưu 2 vợ chồng.

3 người cùng đường, cũng chỉ có song cưỡi.

Thân là gia chủ, thân là giáo chủ Nhạc Duyên tự nhiên là một người một ngựa, vậy còn dư lại Hồ Thanh Ngưu cùng Vương Nan Cô 2 người chính là 2 người cùng cưỡi.

Trên đường đi đến nay, cái này đôi vợ chồng trung niên 2 người anh anh em em.

Nếu nói Hồ Thanh Ngưu còn có như vậy một chút ngượng ngùng, nhưng kia Vương Nan Cô căn bản liền không có nghĩ tới nhiều như vậy, cũng không có để ý Nhạc Duyên giáo chủ này cộng thêm gia chủ tồn tại, nàng giờ phút này ngay tại trên lưng ngựa, ngồi tại Hồ Thanh Ngưu mang bên trong tai tóc mai ma sát, dùng chỉ có 2 người mới có thể nghe thấy thấp giọng thì thầm nũng nịu.

Nhưng vấn đề là…

Vợ chồng bọn họ giữa 2 người cái gọi là thấp giọng thì thầm đối Nhạc Duyên đến nói, kia lớn tiểu giống như chân trời đột nhiên vang lên kinh lôi, quả thực là bên tai bờ nổ vang.

Nhạc Duyên hối hận.

Hắn cảm thấy trước đó nên càng thêm nhẫn tâm chút,

để Vương Nan Cô trực tiếp chết tại chính nàng độc dược dưới được rồi.

Dưới mắt, cái này Vương Nan Cô cùng Hồ Thanh Ngưu 2 người cùng cưỡi, thân mật cùng nhau cử động, quả thực đối Nhạc Duyên tạo thành không thể diễn tả đả kích. Phải biết, Nhạc Duyên lúc này mới bên trên Hoa sơn a, mà lại từ phương diện nào đó đến nói, hắn vậy coi như được là vô tật mà chấm dứt.

Lúc đầu tâm tình đã từng có chuẩn bị Nhạc Duyên ngược lại là không có suy nghĩ nhiều, nhưng khi hắn nhìn thấy Hồ Thanh Ngưu đôi này đôi vợ chồng trung niên tại trước mắt mình lắc lư thời điểm, Nhạc Duyên đã cảm thấy mình chỉ sợ là làm sai sự tình.

Cái này sai, hiện tại sửa lại còn kịp sao

Ngoái nhìn liếc qua xa xa rơi tại sau lưng không xa Hồ Thanh Ngưu 2 vợ chồng, Nhạc Duyên trong lòng đột nhiên lấp lóe qua một ý nghĩ như vậy.

Ngay sau đó Nhạc Duyên phát giác được mình phần này tâm tình biến hóa, không khỏi nhịn không được cười lên. Thời gian lâu như vậy đến, xuất hiện dạng này nỗi lòng ba động, là 1 kiện cực kỳ lâu sự tình. Lắc đầu, Nhạc Duyên đem não hải bên trong kia tràn ngập không ra suy nghĩ ép diệt, cái này liền thu thập xong cảm xúc, không còn đi để ý tới.

Bất kể như thế nào, Hồ Thanh Ngưu cùng Vương Nan Cô 2 vợ chồng đối với hắn Nhạc Duyên đại nghiệp đến nói, đều là nhân tài không tệ.

Có thể thu phục 2 vợ chồng, coi là niềm vui ngoài ý muốn.

Chỉ bất quá ngẫu nhiên chướng mắt một chút nhi, liền xem như làm như không thấy đi.

Tay phải giật giật trên tay dây cương, tay trái thì là khẽ vuốt hạ thân dưới tuấn mã tóc mai mao, Nhạc Duyên 2 chân đụng một cái bụng ngựa, lập tức tại một tiếng 'Giá' thanh âm bên trong, mau chóng đuổi theo.

Minh giáo, là thời điểm động.

Giải quyết hắn việc tư đồng thời thuận tiện giải quyết cái này bị người Mông Cổ chiếm cứ giang sơn.

…

Nói Tĩnh Am, 1 người ở tại 1 cái miếu hoang bên trong, làm bạn nàng chỉ có kia thớt hắc mã.

Tại dọc theo con đường này, nàng tâm một mực khiêu động rất nhanh.

Từ nhỏ đến lớn, đây là nàng lần thứ 1 thể nghiệm đến sợ hãi tên là vật gì.

Nàng tại cái này bên trong trọn vẹn tránh 2 ngày thời gian, cho tới bây giờ xác định mình đã sau khi an toàn, lúc này mới đi ra. Tại Từ Hàng Tĩnh trai ghi chép bên trong, nam nhân kia là kinh khủng cỡ nào, đáng sợ cỡ nào, vậy đơn giản là dùng văn tự không cách nào hình

dung.

Cho dù là quán chú tại Ma môn trên đầu cái kia ma chữ cũng vô pháp đi hình dung nam nhân kia nửa điểm.

Dưới mắt, nàng còn chưa tận mắt thấy, chỉ bất quá cảm nhận được kia cỗ vô biên kiếm ý, cũng đã để nói Tĩnh Am tâm tình khuấy động, một thân kiếm điển kiếm ý không tự chủ được bừng bừng phấn chấn, cưỡng ép ngăn chặn ra khỏi vỏ trường kiếm.

Kinh khủng như vậy, nói Tĩnh Am não hải bên trong chỉ quanh quẩn tên của một người.

Nhạc Duyên.

Cái này nam nhân so trong tưởng tượng muốn đáng sợ hơn.

Hoa Sơn phái…

Đã không thích hợp.

Bất quá bây giờ hồi tưởng lại, nói Tĩnh Am lại là không khỏi cười khổ.

Chưa chạm mặt, liền dọa đến kinh hoảng mà chạy.

Đây là nên nói nam nhân kia khủng bố, hay là bởi vì sư môn Từ Hàng Tĩnh trai từ trước giáo dục bên trong chỗ biểu thị công khai ra sự lợi hại của hắn

Có lẽ là 2 người này hợp hai là 1 đi!

Nói Tĩnh Am trong lòng ai thán.

Sau đó, nàng nên làm cái gì

Duy nhất khẳng định là nàng nói Tĩnh Am xuống núi lúc chỗ an bài kế hoạch nhất định phải cải biến.

—

—

—

—

—

—

Chương 75 : sắp đến động tác

Quang Minh đỉnh.

Vừa đến một lần, trọn vẹn tốn hao Nhạc Duyên thời gian nửa tháng.

Trong này ở giữa, trừ bỏ cần thiết một chút an bài bên ngoài, tại Minh giáo nội bộ Nhạc Duyên có thể nói coi là mặc cho bên trong một ít người không phục đang đi lại. Chỉ bất quá khi Nhạc Duyên trở lại Quang Minh đỉnh thời điểm, trong chờ mong phản kháng cũng chưa từng xuất hiện.

Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti vẫn tại Quang Minh đỉnh, cũng không có giống hắn tưởng tượng bên trong như thế thoát đi. Về phần phải chăng cùng những cái kia không phục người âm thầm liên lạc, Nhạc Duyên ngược lại là cũng không thèm để ý. Mà lại, theo Nhạc Duyên, Minh giáo cao tầng bên trong cũng có người sẽ không nhìn xem bọn hắn làm bọ ngựa đấu xe sự tình.

Thí dụ như quang minh tả sứ Dương Tiêu.

Trở lại Quang Minh đỉnh về sau, Nhạc Duyên liền lập tức phát ra hiệu lệnh, triệu tập Minh giáo một đám cao tầng hội tụ Quang Minh đỉnh.

Rất nhanh.

Minh giáo trên dưới cao tầng liền đạt được tin tức.

Trừ bỏ bản thân liền ở tại Quang Minh đỉnh mấy người bên ngoài, những người khác thì là từ chuyên môn bồ câu đưa tin truyền lại tin tức trừ bỏ.

Sườn núi, một chỗ cái đình.

Đón gió lạnh, Lưu Cơ đong đưa trên tay quạt xếp, nhìn nơi xa kia hơi có vẻ thê lương phong cảnh, thưởng thức bị gió thổi đến giữa không trung cát mịn, trong miệng thì thầm nói: “Giáo chủ đi về phía đông trở về về sau, liền lớn như vậy tấm cờ trống, sư huynh thấy thế nào “

“Tất nhiên là nên có hành động lớn!”

Thiết Quan đạo nhân Trương Trung lắc lắc ống tay áo, nghiêng đầu nhìn lướt qua không trung phương hướng mây trắng, cảm thán nói: “Nguyên bản ta còn tưởng rằng giáo chủ hành động này sẽ sớm hơn, nhưng giáo chủ ngược lại là kẻ tài cao gan cũng lớn, không chỉ có cho chúng ta phản kháng chỗ trống, cũng là cho những địch nhân kia thời gian.”

Minh giáo là đại phái.

Nhạc Duyên trở thành giáo chủ cũng không cần Minh giáo từ trên xuống dưới tất cả mọi người thừa nhận thân phận của hắn, hắn chỉ cần áp đảo kia một đám dã tâm bừng bừng cao tầng là đủ. Lấy Nhạc Duyên có thể vì, áp đảo này một đám cao tầng, cũng không khó. Cho nên, tại Thiết Quan đạo nhân nguyên bản phỏng đoán bên trong, giáo chủ triển khai động tác thời gian muốn sớm

hơn một chút, mà trên thực tế lại là trễ rất nhiều.

“Xem ra là lúc trước đến đây Quang Minh đỉnh 2 nữ nhân kia nguyên nhân!”

Lưu Cơ không có đi đo lường tính toán, tại lần thứ 1 đối mặt Nhạc Duyên thời điểm, đo lường tính toán mang đến thương tích về sau, liền để Lưu Cơ ghi nhớ cái này một bài học. Lần này, chẳng qua là bằng vào ánh mắt cùng suy nghĩ được đi ra 1 cái rất bình thường bất quá đáp án.

2 nữ nhân kia bọn hắn sư huynh đệ 2 người cũng không có được chứng kiến đối phương lợi hại, ngược lại là từ những người khác ngẫu nhiên chuyện phiếm ở giữa biết được 2 cô gái này khủng bố. Phải biết, sự kiện kia thế nhưng là trở thành Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu trong lòng cấm kỵ.

Ai chỉ cần nhấc lên sự kiện kia, liền để Vi Nhất Tiếu không tự chủ được nhớ tới cá chậu chim lồng nhi, như vậy hắn liền sẽ phẫn nộ đến muốn giết người.

Cái này cấm kỵ, một nhóm người này tự nhiên là rõ ràng.

Dù không ngay mặt đi nói, nhưng tại âm thầm bên trong hay là có người sẽ nhịn không được cười lên thời điểm, đi chấn kinh 2 nữ nhân kia cường hãn.

“…”

Trầm mặc ở giữa, Lưu Cơ trong tay nhẹ lay động quạt

lông động tác bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt của hắn đột nhiên chăm chú vào mình quạt lông phía trên, kia bên trong chẳng biết lúc nào một cây cởi xuống vũ mao chính phiêu phiêu đãng đãng lắc lư tại trước mắt của mình. Trong lúc nhất thời, Lưu Cơ lực chú ý bị cái này cùng vũ mao hấp dẫn.

Kinh ngạc nhìn nửa ngày, thẳng đến kia vũ mao bay ra cái đình, trôi hướng vách núi phía dưới, Lưu Cơ lúc này mới lấy lại tinh thần.

Đồng dạng.

Bị hấp dẫn lực chú ý còn có Lưu Cơ sư huynh Thiết Quan đạo nhân Trương Trung, hắn cũng là kinh ngạc nhìn hồi lâu, thẳng đến vũ mao bay ra ánh mắt về sau, lúc này mới tỉnh táo lại. Sư huynh đệ 2 người hai mắt nhìn nhau một cái, song phương ngón tay cùng một chỗ vê động, đo lường tính toán trong chốc lát, đều từ đối phương đôi mắt chỗ sâu nhìn thấy một cỗ tên là mừng rỡ cảm xúc, đồng thanh: “Sư phó trở về!”

2 người không hẹn mà cùng cùng nhau nhắm hướng đông phương nhìn lại, chỉ tiếc ánh mắt không cách nào xuyên qua sơn phong, bọn hắn nhìn thấy chỉ có cái kia liên miên không dứt sơn mạch, cùng kia tại giữa ban ngày liền đã ẩn ẩn xuất hiện một vầng loan nguyệt.

Đông phương xa xôi.

Một chỗ sơn cốc.

Yếu ớt sương trắng cơ hồ lâu dài bao phủ trong đó,

cũng không biết là thiên nhiên hình thành, hay là bởi vì nguyên nhân khác.

Tại cái này bên trong, ngoại nhân căn bản không nhìn thấy bên trong dấu hiệu.

Tại trong sơn cốc này, thì là xây lấy 1 cái vô cùng đơn giản nhà tranh. Cái này bên trong, chính là Lưu Cơ cùng Trương Trung sư huynh đệ 2 người từ tiểu học nghệ địa phương, chỉ bất quá tại bọn hắn xuất sư về sau, sư huynh đệ 2 người liền rất ít lại lần nữa bước vào trong đó.

Không chỉ có như thế, ngẫu nhiên trở về, nhìn thấy cũng bất quá là toà kia nhà tranh, nhưng không thấy những người khác.

Chỉ cần có rảnh, sư huynh đệ 2 người trở lại cái này bên trong, đều sẽ tận chính mình có khả năng đi sửa tập nhà tranh, để nó nhìn qua bình yên vô sự, sẽ không ở kinh lịch quá nhiều gió táp mưa sa trở nên phiêu diêu mà không cách nào ở người.

Dưới ánh mặt trời chiếu sáng, tia sáng xuyên thấu qua sương trắng chiếu xạ trong đó, khiến cho nhìn lại có một loại mơ hồ hơi nước bốc hơi cảm giác.

Mà vào hôm nay, đã không rất nhiều năm nhà tranh lại lần nữa nghênh đón thuộc về chủ nhân của nó.

Két âm thanh bên trong, cửa bị đẩy ra.

Một bóng người xuất hiện tại cổng, trải qua ánh nắng

chiếu xạ, tại môn kia miệng lôi ra 1 đạo thật dài cái bóng. Cái bóng chập chờn, kia là xuất hiện người quần áo trên người theo gió mà động, khiến cho trên mặt đất cái bóng xuất hiện đồng dạng động tĩnh.

“Đế tinh u ám, những này man di làm mưa làm gió thời gian đã đến cuối cùng!”

“Tinh tinh chi quang lại há có thể cùng hạo nguyệt tranh nhau phát sáng “

Thanh âm trầm thấp tại nhà tranh bên trong quanh quẩn, người tới đưa tay phải ra, trống rỗng ngưng kết hơi nước trước người vẽ xuống 1 chữ phù, xa xa nhìn lại, chữ này phù chính là 1 cái văn tự, 1 cái cũng không phải là hiện tại hình dạng văn tự, mà là 1 cái chữ cổ. Nếu là có 1 cái am hiểu thư pháp người đọc sách ở đây, nhất định có thể nhận ra cái này chữ cổ chính là chữ tiểu triện.

Cái này chữ tiểu triện, chính là 1 cái ‘Nhạc’ chữ.

Sau đó, người tới lại đưa tay phủi nhẹ kia hơi nước ngưng kết thành kiểu chữ, đổi thành 1 cái ‘Nguyệt’ chữ.

“Cũ tuế nguyệt đã kết thúc.”

“Thời đại mới, ngay tại bắt đầu!”

“Mỗi người đều muốn học được ở thời đại này sinh tồn!”

Đôi mắt chỗ sâu, tựa hồ có vô số bóng người huyễn tượng tại lưu động, kia là vô số đao thương mưa tên, là

vô số chiến mã đang lao nhanh, là vô số núi thây biển máu, là vô số ân oán tình cừu: “Chúng sinh, đều chạy không khỏi là lần hạo kiếp này!”

“Bọn hắn bất quá là tạo thành cái này hạo kiếp một bộ điểm.”

“Bởi vì ngủ say cự long, mở mắt.”

…

Nhạc Duyên hai mắt nhắm chặt, bỗng nhiên mở ra.

Đôi mắt chỗ sâu một sợi kim sắc quang mang chợt lóe lên. Không có người trông thấy, tại vừa mới kia mở mắt một khắc, hắn hai mắt hiện ra vì kim sắc, con ngươi càng là vì dựng thẳng đồng hình.

“…”

Tay phải vuốt vuốt cái trán, mở ra 2 mắt lại híp lại, Nhạc Duyên không khỏi ai thán một tiếng, thân thể của mình vậy mà là lại lần nữa xuất hiện loại tình huống này, xem ra lúc trước đồ phượng một trận chiến cũng không có đưa đến hắn cần thiết hiệu quả.

Nguyên bản hắn coi là lấy long phượng đối hướng, thậm chí là đổi một thân thể về sau, liền sẽ bình yên vô sự.

Nhưng hiện tại xem ra, lấy mình trước đó huyết nhục nuôi thành Tinh Hồn cỗ thân thể này bên trong quả nhiên vẫn là có kia Long Nguyên ảnh hưởng. Kia Long Nguyên, đây là toàn bộ ngưng tụ hoà vào mình một thân

huyết nhục bên trong sao

Hắn hay là khinh thường Long Nguyên đúng ăn mòn.

Không!

Xác thực nói là huyết nhục của mình đối với người bình thường ăn mòn.

Tinh hồn cỗ thân thể này, đã triệt triệt để để bị cải tạo thành thân thể của mình, cùng đã từng thân thể không khác nhau chút nào. Mà lại, cái này nguyên bản còn sót lại một chút Long Nguyên lực lượng, vậy mà tại trưởng thành, tại dạng này xuống dưới lại đem khôi phục lại quá khứ trình độ, thậm chí muốn so với càng mạnh.

Tiếp tục như vậy, hắn cảm giác liền muốn hóa rồng.

Mạc Sầu cùng cái khác nữ nhân, liền càng sẽ nhận không ra chính mình.

Nửa ngày.

Nhạc Duyên thán một tiếng.

Cũng được.

Đây bất quá là để cho mình lại lần nữa có hạ quyết định tâm tư mà thôi.

—

—

Chương 76 : Ỷ Thiên kiếm cùng Đồ Long đao (thượng)

Trời ưng giáo.

Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính cúi đầu nhìn xem trên tay mình thư tín, cả người sắc mặt lộ ra có một chút ngưng trọng.

Tại trước mặt Ân Thiên Chính, đứng đúng là hắn nhi tử Ân Dã Vương. Giờ phút này, Ân Dã Vương tại nhìn thấy cha mình kia hơi có vẻ nặng nề sắc mặt về sau, không khỏi nhỏ giọng dò hỏi: “Phụ thân, là Quang Minh đỉnh truyền đến tin tức “

“Ngô!”

Ân Thiên Chính nhẹ gật đầu, trên tay thư tín đưa cho đối phương, rồi mới lên tiếng: “Là Nhạc giáo chủ truyền đến tin tức.”

Tiếp nhận thư tín, Ân Dã Vương tỉ mỉ nghiêm túc nhìn sau một lúc lâu, sắc mặt cũng biến thành đồng dạng ngưng trọng lên, ngẩng đầu, không khỏi có chút ngạc nhiên nói: “Giọng điệu này… Đây là muốn có đại động tác!” Giấy viết thư bên trên nội dung, để Ân Dã Vương cái này trời ưng giáo Thiếu giáo chủ cũng cảm thấy kinh hồn táng đảm.

Cái này tiết tấu…

Là muốn triệt triệt để để nhấc lên chiến hỏa sao

Cái này tân nhiệm Nhạc giáo chủ Ân Dã Vương cũng chưa từng gặp qua, nhưng hắn từ cha mình trong miệng đã sớm biết được giáo chủ này có thần bí khó lường đồng dạng năng lực, có thể xưng Tiên Ma. Minh giáo một đám cao tầng, vây công đối phương cũng không thể để Nhạc giáo chủ có chú ý.

Nhân vật như vậy, quả thực là truyền thuyết người.

Tại Ân Thiên Chính trở về trời ưng giáo về sau, Ân Dã Vương từng hỏi qua cha mình đối Minh giáo đột nhiên tới cái này tân giáo chủ ấn tượng, Ân Thiên Chính chỉ trả lời một câu: “Hoặc là thăng thiên! Hoặc là thăng thiên!”

Đôi câu đồng dạng đánh giá, nhưng trong đó hàm nghĩa lại là sai lệch quá nhiều.

Ân Dã Vương bất quá cẩn thận trở về chỗ một chút, cũng hiểu rõ ra. Phương diện tốt lời nói, Minh giáo tại cái này tân giáo chủ dẫn đầu dưới, sáng tạo ra trước đây chưa từng gặp thịnh thế cục diện, hoặc là liền tại giáo chủ này dẫn đầu dưới bước tới thâm uyên.

Minh giáo trên dưới đã tại cái kia Nhạc giáo chủ trên chiến xa, theo hắn mà đi.

Tê!

Hít vào một ngụm khí lạnh về sau, Ân Dã Vương thả ra

trong tay giấy viết thư, tự nhủ: “Cái này… Cái này chỉ sợ là muốn cùng khắp thiên hạ khai chiến tiết tấu a!” Hắn từ bên trong nhìn thấy không chỉ là phản được đại nghiệp, càng để ý chết những cái được gọi là danh môn chính phái.

Trên chỗ ngồi, Ân Dã Vương một mực từ từ nhắm hai mắt duy trì trầm mặc, an tĩnh nghe con của mình cảm thán. Tại cuối cùng, hay là nghênh đón Ân Dã Vương nghi hoặc: “Phụ thân, ngài cảm thấy nên làm cái gì “

“…”

Mở mắt, Ân Thiên Chính nhìn mình đứa con trai này một chút, mở miệng nói: “Lên đường, đi Quang Minh đỉnh!”

…

Ngay tại Bạch Mi Ưng Vương đạt được giấy viết thư thời điểm, những cái kia ở bên ngoài còn chưa trở về mấy cái Minh giáo cao tầng cũng riêng phần mình thu được tin tức. Rất nhanh, tại ngắn ngủi 3 ngày thời gian bên trong, Minh giáo nhân vật cao tầng tại Quang Minh đỉnh hội tụ 1 đường.

Không chỉ có là quang minh tả sứ, 3 vương, ngũ tán nhân đến đông đủ, mà lại ngay cả một chút trung tầng nhân vật cũng tới đến Quang Minh đỉnh.

Tất cả mọi người biết lần này Minh giáo nội bộ cao tầng đại hội, đem quyết định tiếp xuống Minh giáo vận mệnh.

Quang Minh đỉnh.

Đại điện.

Nhạc Duyên ngồi ngay ngắn giáo chủ chi vị bên trên, chậm rãi dùng đầu ngón tay gõ cái ghế, phát ra cộc cộc tiếng vang.

Cái này tiếng vang tại đại điện này bên trong, có thể nói là rõ ràng đến cực điểm.

Phía dưới.

Một đám Minh giáo cao tầng cùng nhìn nhau một chút, đều từ riêng phần mình trong mắt nhìn thấy lẫn nhau suy tư. Thế nhưng là, nhưng không có bất luận kẻ nào đi tới, tất cả mọi người chỉ là tại giữ yên lặng, an tĩnh chờ đợi.

Nhạc Duyên đang chờ.

Đang chờ bọn hắn những người này có người đi tới đề nghị, dùng cái này đến đoạn luận những người này tâm tư.

Cái khác cao tầng đồng dạng tại các loại, đang thứ bậc 1 cái đi ra người.

Nửa ngày.

Rốt cục có người đi ra, phát đồng hồ ý kiến của mình.

“Giáo chủ.”

Đi ra là Lưu Cơ, cũng không phải là trong tưởng tượng

Minh giáo cao tầng bất kỳ một cái nào, mà là hắn cái này bị cưỡng ép giam tại Quang Minh đỉnh người, hắn chập chờn trong tay quạt lông, đón Nhạc Duyên ánh mắt, thản nhiên nói: “Tại thuộc hạ xem ra, giáo chủ tựa hồ đi gấp!”

Lưu Cơ nghe được lời này để ở đây những người khác là sững sờ, trừ hắn sư huynh Thiết Quan đạo nhân bên ngoài, tất cả mọi người không ngờ đến Lưu Cơ sẽ như thế trực tiếp nói ra ý kiến của mình tới. Dù sao, gấp đề nghị này có thể nói là mọi người cộng đồng cho rằng.

Đều nói binh mã chưa động, lương thảo đi trước, Nhạc Duyên như thế gióng trống khua chiêng hành động, lộ ra có chút sốt ruột, có chút quỷ dị.

“Úc “

Ngước mắt, Nhạc Duyên nhìn lướt qua Lưu Cơ, cười hỏi: “Vậy ngươi nói một chút nhìn.”

“Ha ha!” Cười nhạt một tiếng, Lưu Cơ một mặt tự tin, nói: “Tại thuộc hạ xem ra, giáo chủ như thế cách làm càng nhiều kỳ thật đang thử thăm dò chúng ta một đám thuộc hạ phải chăng chân thành hay không. Kỳ thật, giáo chủ không cần thiết, Mông Nguyên vĩnh viễn là chúng ta người Hán địch nhân.”

“Giáo chủ cho ra 3 lần cơ hội, chúng ta đều không có bất kỳ cái gì phần thắng, tự nhiên là tâm phục khẩu phục!”

Trong ngôn ngữ, Lưu Cơ thoáng nhấc một chút cái khác giữ yên lặng người. Về phần có hay không càng nhiều ý tứ, thì là muốn nhìn riêng phần mình tâm tư.

Trên mặt giống như cười mà không phải cười, Nhạc Duyên ánh mắt từ phía dưới người trên thân 1 quét qua qua, dùng ngón tay tùy ý gảy quần giác về sau, rồi mới lên tiếng: “Liền sợ một ít người khẩu phục tâm không phục a! Chỉ bất quá các ngươi phải chăng có phục hay không tại bản tọa xem ra cũng không thèm để ý, bản tọa chỉ bất quá thưởng thức Minh giáo những năm này sở tác sở vi, lại thêm có ít người coi là tại bản tọa có cũ, bằng không mà nói bản tọa thực tình muốn khống chế các ngươi, quá mức đơn giản!” Lời nói đến tận đây, Nhạc Duyên tay phải mở ra, hơi nước tràn ngập bên trong, lập tức tại lòng bàn tay bên trong xuất hiện mấy mảnh óng ánh sáng long lanh băng phiến.

Như thế lời nói, như thế tràng cảnh, làm cho tất cả mọi người cũng không khỏi run lên trong lòng.

Không hiểu, mọi người khi nhìn đến Nhạc Duyên trong lòng bàn tay kia băng phiến thời điểm, đều cảm thấy có một loại tê cả da đầu ảo giác, tựa hồ vật kia một khi nhập thể, sợ rằng sẽ sống không bằng chết.

Trong lúc nhất thời trừ mấy cái trong lòng không thẹn liệt như Ân Thiên Chính, Dương Tiêu 2 người bên ngoài, vài người khác đều không hẹn mà cùng cúi đầu, không dám đi nhìn ra xa kia đã hóa thành hơi nước lại biến mất băng phiến.

Ánh mắt ngưng lại, Lưu Cơ tất nhiên là cảm thấy kia trong lúc mơ hồ khủng bố.

Trong lòng càng là may mắn dưới mắt loại tình huống

này, người thức thời mới là thượng sách. Bất quá cũng từ trong đó nhìn ra cái này Nhạc Duyên bất kể như thế nào, trong lòng của hắn hay là có điểm mấu chốt của mình.

Một màn này, ngược lại là rơi vào ở tại nơi hẻo lánh bên trong không có tư cách lên tiếng Hồ Thanh Ngưu cùng Vương Nan Cô vợ chồng trong mắt.

Hiển nhiên.

2 vợ chồng cũng nhìn ra cái này Minh giáo nội bộ giấu giếm vấn đề.

Có ít người cũng không phải là tâm phục khẩu phục.

Nhếch nhếch miệng, Vương Nan Cô khóe miệng giật giật, không biết lẩm bẩm một câu cái gì, cái này khiến một bên Hồ Thanh Ngưu vội vàng đưa tay bấm một cái mình phu nhân.

“Giáo chủ!”

Lại lần nữa lên tiếng chính là Thiết Quan đạo nhân Trương Trung, hắn đi tới ôm quyền nói: “Thuộc hạ cho rằng sư đệ nói không sai, giáo chủ bất kể có hay không cố ý đi việc này gấp cờ, tại thuộc hạ xem ra ta Thánh giáo càng hẳn là chú ý những cái kia trong giang hồ cái gọi là danh môn chính phái.”

“Nếu là có Nguyên đình người ở trong đó pha trộn quấy rối, chỉ sợ ta Thánh giáo hội gặp giang hồ môn phái khác vây công.”

Điểm này, khiến người khác không hẹn mà cùng đồng ý.

Một bên.

Lưu Cơ não hải bên trong không khỏi nhớ tới cái kia đã từng đi gặp tên của mình vì nói Tĩnh Am nữ tử.

Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính càng là trực tiếp điểm ra dưới mắt cái kia trong giang hồ ảnh hưởng rất sâu cố sự: “Giáo chủ cũng biết kia giang hồ truyền thuyết: Võ lâm chí tôn, bảo đao đồ long, hiệu lệnh thiên hạ, không dám không theo! Dựa trời không ra, ai dám tranh phong “

“Mặc dù ta Thánh giáo thế lớn, nhưng cái này Ỷ Thiên kiếm cùng Đồ Long đao cái này 2 chuôi thần binh chỗ đại biểu ý nghĩa trong giang hồ quá mức bất phàm.”

Nói đến đây bên trong, Ân Thiên Chính trầm mặc, hắn nhớ tới mình nữ nhi Ân Tố Tố.

Chính là bởi vì Đồ Long đao tạo nên nữ nhi của hắn Ân Tố Tố cùng Võ Đang ngũ hiệp Trương Thúy Sơn bi kịch.

“Cho nên tại lão phu xem ra, nếu là có thể đem cái này 2 chuôi thần binh thu nhập Minh giáo, như vậy ta cùng Thánh giáo liền có thể mang theo đại nghĩa hành động.”

Mang theo đại nghĩa!

Sư xuất nổi danh!

Không thể không nói Ân Thiên Chính nói cũng không có sai.

Tại một ít thời điểm, đại nghĩa vật này trọng lượng kỳ thật tương đương chi trọng. Nếu không có đại nghĩa, tại làm có một số việc thời điểm, sẽ không hiểu gia tăng không ít độ khó.

Mà lại tại rất nhiều người giang hồ trong lòng, dù là đã cách 100 năm, lúc trước Quách Tĩnh Hoàng Dung lưu lại thanh danh quá mức tràn đầy. Thủ vững Tương Dương mấy chục năm chỗ tích lũy vì nước vì dân đại hiệp tình hoài, có thể nói là rất nhiều trong lòng người hướng tới đồ vật, cũng là bọn hắn kính nể tồn tại.

Ỷ Thiên kiếm!

Đồ Long đao!

Cái này 2 kiện thần binh tại mọi người xem ra, Minh giáo nếu là quy mô mà động, 2 thứ này liền không thể không lấy.

Ỷ Thiên kiếm tại Nga Mi phái chưởng môn diệt tuyệt sư thái trong tay, mà Đồ Long đao thì là bị Kim Mao Sư Vương giữ tại trên tay. Đây là dưới mắt người trong giang hồ chỗ đều biết sự tình. Cái này 2 kiện thần binh chỗ đối với người bình thường đến nói, muốn có được thực tế là quá mức gian nan, nhưng đối với Nhạc Duyên đến nói lại cũng không là như thế.

Trên chỗ ngồi.

Nhạc Duyên mặt không biểu tình dùng ánh mắt 1 quét qua qua phía dưới mọi người, trầm mặc thần sắc ai cũng không biết hắn tâm bên trong giờ khắc này đến tột cùng đang suy tư thứ gì.

—

—

—

—

—

—

Chương 77 : Ỷ Thiên kiếm cùng Đồ Long đao (hạ)

Ỷ Thiên kiếm.

Nga Mi phái bảo vật trấn phái.

Từ phương diện nào đó đến nói, Ỷ Thiên kiếm đối Nga Mi phái tầm quan trọng thực tế là quá là quan trọng, nó không chỉ có là khai phái tổ sư Quách Tương truyền thừa thần binh, mà lại bên trong càng là bao hàm Nga Mi phái từ chưởng môn nhất hệ mới biết được chân chính bí mật. Như ai dám từ các nàng bọn này nữ trên tay cướp đi Ỷ Thiên kiếm, như vậy đối phương chính là các nàng Nga Mi phái sinh tử cừu nhân.

Nga Mi sơn.

Kim quang đại điện.

Diệt tuyệt sư thái nhìn từ đệ tử đưa tới giấy viết thư, sắc mặt âm trầm như nước.

“Sư phó!”

Chu Chỉ Nhược ôm trong ngực Ỷ Thiên kiếm, người lại ngơ ngác nhìn sư phụ của mình, nhìn xem tấm kia đủ để âm trầm nhỏ xuống nước đến gương mặt, trong lúc nhất thời cũng không dám thở mạnh một tiếng, cẩn thận từng li từng tí dò hỏi: “Chuyện gì xảy ra sao “

“…”

Diệt tuyệt sư thái nghe vậy ngẩng đầu liếc mắt nhìn mình cái này yêu mến nhất tiểu đồ đệ, đôi mắt chỗ sâu hiện lên một tia tiếc nuối, nàng đối với mình tên đồ đệ này trưởng thành thực tế là để người cảm thấy thẳng nhíu mày. Loại này tính tình, hành tẩu giang hồ sao có thể đi

Tại diệt tuyệt sư thái xem ra, Chu Chỉ Nhược tính tình quá mềm.

Dù là còn chưa đi ra Nga Mi sơn, không có chân chính đi hành tẩu giang hồ, tại môn phái bên trong có lúc liền bị Đinh Mẫn Quân khi dễ cái quá sức. Cho dù là tại tự mình thời điểm, diệt tuyệt sư thái cũng không ngừng giáo dục qua, nhưng thiên tính như thế Chu Chỉ Nhược vẫn không có chút nào trưởng thành dáng vẻ.

Nàng hay là mềm yếu, hay là ngây thơ, hay là quá mức lễ phép chu đáo.

Nói một cách khác hiện tại Chu Chỉ Nhược hòa ái có hơn, nhưng không có nên có uy nghiêm khí tức.

Phải biết tại Kỷ Hiểu Phù bị quang minh tả sứ Dương Tiêu mang đi về sau, diệt tuyệt sư thái liền đã dưới đáy lòng xem như tên đồ đệ này đã chết đi, hoặc là nói cho dù là không có đào tẩu, chính nàng cũng sẽ chưởng đánh chết Kỷ Hiểu Phù dưới chưởng. Nguyên bản, tại diệt tuyệt sư thái trong mắt, Kỷ Hiểu Phù là thích hợp nhất.

Ánh mắt từ Chu Chỉ Nhược trên khuôn mặt nhỏ nhắn thu hồi, diệt tuyệt sư thái không tự chủ được thở dài một hơi.

Từ cái này Từ Hàng Tĩnh trai Thánh nữ nói Tĩnh Am trải qua Nga Mi sơn về sau, diệt tuyệt sư thái liền biết giang hồ tại đối phương lại xuất hiện, bắt đầu trở nên hỗn loạn lên. Bởi vì bức họa kia, bởi vì tổ sư Quách Tương nhắn lại, khiến cho Nga Mi phái bất kể như thế nào cũng trốn không thoát cái này vòng xoáy.

Đã quyết định bước vào, như vậy diệt tuyệt sư thái liền cần làm tốt an bài.

Bởi vì tại diệt tuyệt sư thái xem ra, hiện tại Chu Chỉ Nhược quả thực là 1 cái hảo hảo cô nương, hành tẩu giang hồ nơi nào sẽ là những cái kia lão hồ ly đối thủ tính tình như thế, nên như thế nào đi cải biến

Diệt tuyệt sư thái rất rõ ràng giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, muốn Chu Chỉ Nhược trưởng thành đến nàng trong tưởng tượng cảnh giới, chỉ sợ rất là khó khăn.

Muốn cải biến, như vậy đầu tiên nhất định phải đánh vỡ Chỉ Nhược trong lòng kia phần ngây thơ.

Liền như là đã từng mình đồng dạng.

“Hoa Sơn phái xảy ra vấn đề!”

Cất kỹ giấy viết thư, diệt tuyệt sư thái lạnh nhạt nói: “Hoa Sơn phái chưởng môn Tiên Vu Thông đã chết.”

“! ! !”

Chu Chỉ Nhược nghe vậy sững sờ, cái này Hoa Sơn phái chưởng môn Tiên Vu Thông nàng nghe nói qua, trên giang hồ có không sai danh vọng, càng là 1 cái thiện dùng trí tuệ nhân vật, luận địa vị trên giang hồ cùng gia sư không khác nhau chút nào. Nhưng, cái này Hoa Sơn phái chưởng môn vậy mà bỏ mình

Nàng chưa nghe nói qua cái này Tiên Vu Thông thân thể nhưng có cái gì không tốt. Nhớ được rất lâu trước đó, Chu Chỉ Nhược còn từng tại Nga Mi phái gặp qua bộ dáng của đối phương, kia là 1 cái rất tinh thần rất hòa ái trung niên nam nhân.

Đón Chu Chỉ Nhược kia kinh ngạc ánh mắt, diệt tuyệt sư thái lại lần nữa nói: “Ngô… Là Minh giáo ra tay!”

“Minh giáo giáo chủ đích thân lên Hoa sơn!”

Chu Chỉ Nhược lại lần nữa ngạc nhiên.

Không phải nói rõ giáo tại thời gian rất dài bên trong đều là năm bè bảy mảng, nội bộ phân loạn không ngớt sao bởi vì sư tỷ Kỷ Hiểu Phù cùng gia sư nguyên nhân, Chu Chỉ Nhược tự mình bên trong cũng biết qua không ít liên quan tới Minh giáo sự tình. Rất nhanh, Chu Chỉ Nhược liền trực tiếp hỏi ra mình đáy lòng nghi hoặc.

Đối mặt vấn đề này, diệt tuyệt sư thái không có trực tiếp trả lời đồ đệ vấn đề, mà là nhìn không chuyển mắt nhìn chằm chằm Chu Chỉ Nhược dò xét nửa ngày, nhìn chằm chằm tấm kia có thể nói là mỹ nhân tuyệt sắc phôi tử

gương mặt, hơn nửa ngày lúc này mới lên tiếng trả lời: “Ừm, Minh giáo chẳng biết lúc nào thêm ra 1 cái giáo chủ, giáo chủ này lợi hại vô song.”

“Hắn ngay trước Hoa Sơn phái chúng đệ tử trước mặt, đánh chết Hoa Sơn phái chưởng môn!”

Diệt tuyệt sư thái cũng không có nói lời nói thật, nàng chỉ là chọn giấy viết thư bên trong 1 cái tất nhiên kết quả nói ra, không có chút nào đề cập nguyên do trong đó, chỉ luận kết quả cuối cùng.

Quả nhiên.

“Cái này Minh giáo giáo chủ… Rất đáng hận!”

Câu trả lời này để Chu Chỉ Nhược trong lòng dâng lên một chút tức giận.

Minh giáo ngông cuồng như thế động tác quả thực đáng ghét đến cực điểm!

Thay cái lập trường ngẫm lại, nếu là đối phương cũng trực tiếp bên trên Nga Mi sơn, kia Nga Mi phái nên làm cái gì ở trong lòng giận dữ thời điểm, Chu Chỉ Nhược căn bản liền không có phát hiện sư phụ của mình căn bản không có bất kỳ ngoài ý muốn chấn kinh chi sắc.

Giang hồ thế cục tại người kia sau khi xuất hiện, cũng đã bắt đầu trở nên hỗn loạn không chịu nổi.

Những cái kia che giấu ẩn thế môn phái cũng nhao nhao xuất hiện, Từ Hàng Tĩnh trai cũng đã đi ra sơn môn, như

vậy Ma môn đâu

Diệt tuyệt sư thái trong lòng có một tia lo lắng.

Tại loại này sắp đại biến thế cục dưới, Nga Mi phái phải chăng có thể bình yên vô sự, phải chăng có thể phát dương quang đại, những vật này cơ hồ thành tâm ma của nàng. Mỗi thời mỗi khắc, diệt tuyệt sư thái đều đang suy nghĩ những vật này. Tại đáy lòng của nàng, Chu Chỉ Nhược đã trở thành đời tiếp theo chưởng môn nhân tuyển.

Nhưng dạng này 1 cái ngây thơ thiện lương chưởng môn nhân có thể tại cái này trên giang hồ chân chính đặt chân sao

Phải biết các nàng Nga Mi phái bản thân nền tảng liền lộ ra cực kỳ phức tạp.

Tổ sư Quách Tương mặc dù cho hậu nhân lưu lại 1 cái đại phái, nhưng cũng lưu lại 1 cái cục diện rối rắm.

Ma môn, Từ Hàng Tĩnh trai, Minh giáo đều cùng Nga Mi phái dây dưa không rõ.

Làm tương lai chưởng môn người thừa kế Chu Chỉ Nhược bả vai có thể chống dưới sao

Diệt tuyệt sư thái trong lòng có chút lo lắng.

Tại loại này loạn cục dưới, nhất là biết Hoa Sơn phái chưởng môn Tiên Vu Thông tại mình môn phái đệ tử trước mặt bỏ mình sự tình, diệt tuyệt sư thái có một chút

vật thương kỳ loại cảm giác. Có lẽ, tại xuất hiện cái nào đó ngoài ý muốn nàng cũng bỏ mình lời nói, kia Nga Mi phái lại nên như thế nào

Chưa phát giác ở giữa, diệt tuyệt sư thái chỉ cảm thấy trong lòng không hiểu bối rối.

Hít sâu một hơi, cưỡng ép đè xuống trong lòng cỗ này đột nhiên tới vẻ lo lắng, diệt tuyệt sư thái trong lòng đã có quyết định.

Lúc không ta đợi, nàng quyết định muốn đốt cháy giai đoạn.

Mà hết thảy này, liền từ trên tay chuôi này Ỷ Thiên kiếm bắt đầu!

…

Hoa sơn chi biến, tại ngắn ngủi mấy ngày thời gian bên trong, đã thông qua riêng phần mình con đường truyền lại đến trên giang hồ môn phái lớn trong tay.

Không động, cái giúp, Thiếu Lâm, Võ Đang 4 đại phái tại biết chuyện này về sau, cao tầng đều là hiện lên vẻ kinh sợ ngạc nhiên.

Mặc cho bọn hắn như thế nào phỏng đoán, cũng vô pháp tưởng tượng lúc ấy cục diện.

Cái này 4 trong phái, chỉ có Trương Tam Phong không có chút nào ngoài ý muốn.

Cùng cái khác người khác biệt chính là, Trương Tam Phong thầm nghĩ chính là trong này cấp độ càng sâu nguyên nhân, mà không phải người bình thường cho rằng Minh giáo thế lớn tại vén giang hồ gió tanh mưa máu loại hình. Nhất là tại biết Hoa Sơn phái tân nhiệm chưởng môn họ Nhạc về sau, Trương Tam Phong không khỏi sinh lòng giật mình.

Thì ra là thế.

Võ Đang, phía sau núi.

Trương Tam Phong 1 người bồi tiếp 2 con tiên hạc tại ngắm nhìn nơi xa cảnh sắc.

Một tay vuốt ve tiên hạc cánh, Trương Tam Phong một bên tự nhủ: “Minh giáo bị tiền bối nhất thống, lại thêm Hoa sơn chi biến, xem ra tiền bối cùng Minh giáo sau đó phải có đại động tác.”

“Là lấy tuyệt thế chi võ quét ngang toàn bộ giang hồ, hay là…”

“Ồ! Không đúng!”

Rất nhanh, Trương Tam Phong liền phủ định cái suy đoán này. Lấy hắn đối tiền bối hiểu rõ, tại loại này thế cục dưới, tiền bối sẽ không làm để Nguyên đình người Mông Cổ cười trên nỗi đau của người khác sự tình tới. Lấy tiền bối năng lực quét ngang toàn bộ võ lâm cố nhiên là thống khoái, nhưng ở Minh giáo cùng cái khác giữa các môn phái bằng thêm càng nhiều cừu hận.

Mặc dù lúc đầu Minh giáo liền cùng môn phái khác quan hệ cũng không hòa hợp.

Nhưng dạng này là nhiều chuyện.

Như vậy còn lại liền không có mấy cái khả năng.

Lông mày vừa nhấc, tóc trắng bay giương bên trong, Trương Tam Phong nhắc tới ra 6 cái chữ: “Ỷ Thiên kiếm! Đồ Long đao!”

Cùng lúc đó.

Minh giáo, Quang Minh đỉnh.

Lần này trong hội nghị chỗ nói ra đề nghị cũng không có để Nhạc Duyên có quá nhiều ngoài ý muốn. Chí ít Lưu Cơ đám người cũng không có nói ra 1 cái để Nhạc Duyên sáng mắt lên đề nghị, cho Minh giáo đề nghị đi chính là 1 cái tứ bình bát ổn công chính đường đi.

Từng bước một đến, không vội không chậm.

Rất có một loại rộng tích lương chậm xưng vương sắc thái.

Có lẽ, có rất nhiều đồ vật bọn hắn vẫn chôn giấu tại trong lòng.

Ngược lại là Nhạc Duyên đang kiểm tra Minh giáo nội bộ tài vụ phương diện sổ sách về sau, phát hiện 1 cái vấn đề thật lớn.

Như đại quy mô khởi sự, thuế ruộng mới là ngăn tại Nhạc Duyên trước mặt vấn đề lớn nhất.

Ngược lại không phải là cái gì Ỷ Thiên kiếm cùng Đồ Long đao.

“Ngô!”

Trầm ngâm âm thanh bên trong, Nhạc Duyên ngẩng đầu, thả ra trong tay sổ sách, tự lẩm bẩm: “Quả nhiên, có người vẫn là khẩu phục tâm không phục mà!”

—

—

—

—

—

—

Chương 78 : huyết hải phiêu hương (thượng)

Binh mã không động, lương thảo đi đầu.

Đây là 1 câu ngạn ngữ, cũng là 1 câu lời nói thật.

Khác biệt một chút giáo phái vì tranh đoạt giang hồ trong chốn võ lâm quyền lên tiếng, Minh giáo càng nhiều hay là phóng nhãn toàn bộ thiên hạ, bọn hắn cần phải làm là muốn đem người Mông Cổ đuổi ra bên trong nguyên, chạy về đại mạc. Nói đến, cái này chính là 1 kiện đủ để liên quan đến toàn bộ Thần châu đại chiến.

Xa xa không phải một cái bình thường môn phái có khả năng tưởng tượng.

Phải biết ở quá khứ, cho dù là rất thích nhúng tay chuyện thiên hạ Từ Hàng Tĩnh trai cùng Ma môn, đều không phải cùng bây giờ Minh giáo như vậy mình vén tay áo lên, để trần cánh tay tự thân lên trận. Khi đó, Từ Hàng Tĩnh trai cùng Ma môn song phương càng nhiều đều là tại thiên hạ ở giữa tìm 1 cái người phát ngôn, từ phía sau lưng ảnh hưởng thế cục. Cho dù là liên lụy tiến vào trong đó, càng nhiều cũng bất quá là riêng phần mình môn phái bên trong xuất lực, chút ít ra người mà thôi.

Lúc trước Nhạc Duyên thuần dương, âm dương phái đều là đi cái này lộ tuyến.

Nhưng…

Minh giáo vừa vặn tương phản.

Nó là muốn chuẩn bị toàn bộ giáo phái đều để lên đi, không chỉ có là thiên hạ, tính cả giang hồ cũng thế.

Cách làm như vậy, tự nhiên là thiếu tiền tài.

Dạng này 1 cái đại phái, muốn lấy một phái lực lượng đi ngăn cản Nguyên đình kia số lượng kinh người đại quân, như vậy cần thiết tiền tài lương thực vũ khí cùng nhân số đều chính là một con số kinh khủng. Cũng may mắn Minh giáo không phải bình thường giáo phái, cũng may mắn trong thiên hạ đại thế còn tại.

Chỉ bất quá khác biệt vài thập niên trước, người Mông Cổ đem nguyên bản bạo ngược tàn nhẫn giết thoáng ẩn tàng lên, từ lòng bàn tay bên trong toát ra một chút chỗ tốt, liền sẽ để có ít người quên mất tự thân xuất thân, ngược lại ném đến mắt trần có thể thấy vinh hoa phú quý bên trong.

Trong giang hồ, Nguyên đình cũng sớm đã có tự mình bên trong động tác.

Châm ngòi!

Ly gián!

Ám sát!

Âm mưu!

Làm một kẻ thống trị giai tầng, bọn hắn chí ít nắm giữ nên nắm giữ không ít thứ, không chỉ là dựa vào ngựa cùng đao kiếm.

Tốt nhất ví dụ, chính là hiện tại Minh giáo tại toàn bộ trên giang hồ thanh thế cùng danh vọng.

1 cái mà đối kháng nguyên đình làm chủ yếu trách nhiệm giáo phái, vậy mà tại trên giang hồ các đại môn phái danh vọng bên trong là thuộc về mặt trái, bởi vậy có thể thấy được vấn đề trong đó. Mặc dù bản thân Minh giáo người tại một số phương diện cũng thực khác người, nhưng tại loại tình cảnh này dưới, vẫn là kết quả này, nguyên do trong này không thể không khiến người đi suy nghĩ sâu xa.

Ỷ Thiên kiếm

Đồ Long đao

Mặc dù cần thiết đưa chúng nó bắt về Minh giáo, dựa vào đại nghĩa, cái này liền có thể đem nguyên đình trên giang hồ chế tạo ra phân tranh tương đối mà nói quét tới không ít. Lưu Cơ, Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính đưa ra đề nghị, xem ra giản dị vô thường, lại là lời nói thật.

Bất quá dưới mắt đối Nhạc Duyên đến nói, cái này Ỷ Thiên kiếm cùng Đồ Long đao cả 2 cũng không phải là trọng yếu nhất. Mà lại đối Nhạc Duyên đến nói, trừ bỏ cái này 2 chuôi vũ khí bên ngoài, kỳ thật còn có thứ 3 kiện.

Đó chính là Ưng nhi đao sống dày.

Chỉ là cái này đao sống dày chỗ đại biểu ý nghĩa cũng không có Ỷ Thiên kiếm cùng Đồ Long đao trên giang hồ ý nghĩa đến trọng yếu như vậy. Nếu là đao sống dày lúc này đem ra, chỉ sợ trên giang hồ sẽ nhấc lên kinh khủng hơn gió tanh mưa máu. Bởi vì tương đối lên Ỷ Thiên kiếm cùng Đồ Long đao đến nói, đao sống dày bên trong có giấu phá toái hư không bí mật.

Ý nghĩ này bất quá tại Nhạc Duyên não hải bên trong vừa mới bốc lên, liền bị hắn khu trục ra ngoài.

Vấn đề này có thể tạm thời áp sau.

Hiện tại trọng yếu nhất chính là thuế ruộng vấn đề.

Minh giáo phải lớn quy mô khởi nghĩa, nhấc lên đầy trời chiến hỏa, gây nên người Hán trong lòng phản kháng, như vậy cần tiền tài chính là một con số kinh khủng. Lấy dưới mắt Minh giáo nội tình, lấy giáo chúng ủng hộ còn thiếu rất nhiều, cho dù là phía dưới các khu giáo chúng có thể bản thân phát triển, nhưng tại Nhạc Duyên xem ra hay là quá chậm chạp.

Minh giáo hay là cần phải mượn ngoại lực!

Thả ra trong tay sổ sách, Nhạc Duyên đang trầm tư.

Ngoại lực, nên là xuất từ địa phương nào

Cái khác giang hồ môn phái

Trước không đề cập tới Minh giáo tình cảnh hiện tại, tại tăng thêm Từ Hàng Tĩnh trai đám kia có nhiều việc nữ nhân rời núi, Nhạc Duyên không cảm thấy Minh giáo thế cục rất tốt. Lại nói, chính là đem những môn phái kia cộng lại, đem bọn hắn vốn liếng móc ra, chỉ sợ số lượng cũng còn còn thiếu rất nhiều.

Kia, ngoại lực nên từ cái kia bên trong tìm kiếm đâu

Người, có chút bên cạnh đứng người dậy, Nhạc Duyên ngón cái tay phải bắt đầu vò theo lên mặt trời tới.

Hồi lâu.

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, Nhạc Duyên trước mắt bỗng nhiên sáng lên.

Đứng dậy.

Nhạc Duyên chuẩn bị bước ra bộ pháp lại ngừng lại.

Phất phất tay, đầu tiên là đưa tới 1 cái thuộc hạ về sau, Nhạc Duyên bắt đầu phân phó. Rất nhanh, tại kia Minh giáo đệ tử mộng nhiên trong ánh mắt, Nhạc Duyên nói ra yêu cầu của mình.

"…"

Đệ tử kia một mặt ngu ngơ, nhìn về phía nhà mình giáo chủ ánh mắt, thật giống như không phải đang nhìn giáo chủ, mà là tại thấy một người phong lưu đến cực điểm tử. Hắn gia nhập Minh giáo nhiều năm như vậy, cũng

trên giang hồ hành tẩu qua thời gian không ngắn, liền không có có thấy người đưa ra điều kiện như vậy.

Cái này… Thánh giáo là muốn xong tiết tấu a!

Nhưng cái này lại thế nào

Giáo chủ pháp chỉ, tự nhiên là cần tuân thủ.

Lại lần nữa trở lại mình giáo chủ trên chỗ ngồi Nhạc Duyên không để ý đến cái này đệ tử nghe tới yêu cầu của mình sẽ là thế nào tâm tình, bất quá Nhạc Duyên cũng là có thể bản thân tưởng tượng. Dù sao, ngay tại vừa rồi đối phương rời đi đại điện thời điểm, Nhạc Duyên nghe thấy đệ tử kia tại thầm thầm thì thì.

“Giáo chủ làm sao lại đưa yêu cầu như vậy “

“Trong thiên hạ xuất sắc nhất thanh lâu “

“Chúng ta Thánh giáo không làm cái này a!”

“Nếu là muốn mỹ nữ, lấy giáo chủ năng lực đi bắt 1 cái người Mông Cổ công chúa không phải càng tốt sao “

Tự lẩm bẩm bên trong, Minh giáo đệ tử đầu óc mơ hồ xuống dưới làm việc.

Tại cùng cái này đệ tử xuống dưới về sau, Nhạc Duyên lại lại lần nữa đưa tới người thứ hai. Cái này cái thứ 2 chính là lần này trở về Quang Minh đỉnh Thường Ngộ Xuân, bàn giao cho Thường Ngộ Xuân sự tình thì cùng lúc trước hoàn toàn khác biệt. Tại nghe xong về sau,

Thường Ngộ Xuân cũng không truy hỏi nguyên do, liền gật đầu xuống dưới.

Đưa mắt nhìn Thường Ngộ Xuân rời đi, Nhạc Duyên chậm rãi híp lại 2 mắt, tự nhủ: “Liền nhìn các ngươi!”

“Nhiều năm như vậy tích luỹ xuống tiền tài, cũng hẳn là phát huy bọn chúng tác dụng!”

Nhạc Duyên phân phó sự tình, cũng không phải là cái gì quá lớn bí mật.

Rất nhanh.

Ở tại Quang Minh đỉnh một đám Minh giáo cao tầng cũng đã ngầm trộm nghe nói tin tức này.

Thanh lâu

Nữ sắc

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người 2 mặt nhìn nhau, không rõ ràng cho lắm.

Cho dù là am hiểu đoán mệnh xem sao Thiết Quan đạo nhân Trương Trung cùng hắn sư đệ Lưu Cơ 2 người cũng là không hiểu ra sao, không rõ Nhạc Duyên quyết định này đến cùng bao hàm thứ gì.

Háo sắc

Theo bọn hắn nghĩ, đây là nhất là hoang đường thuyết pháp.

Phải biết lúc trước kia 2 cái bái phỏng Quang Minh đỉnh nữ nhân, đã là nhân gian tuyệt sắc. Trên đời này lại có mấy cái nữ nhân có thể cùng đánh đồng trừ phi cái này trong thanh lâu xuất hiện 1 cái tuyệt thế khuynh thành nữ nhân tuyệt sắc.

Nhưng có một nữ nhân như vậy sao

Có lẽ có, có lẽ không có.

Minh giáo cao tầng trên dưới một đám đều không phải loại kia thích đi dạo thanh lâu người, đối với cái này giá thị trường ai cũng không hiểu rõ!

Bất quá mọi người có thể khẳng định một điểm chính là giáo chủ Nhạc Duyên cử động lần này tuyệt đối không đơn giản.

Cuối cùng vẫn là Thanh Dực Bức Vương một lời nói ra 1 cái suy đoán.

“Có phải là giáo chủ tại cái này thanh lâu… Ngô, có lưu ám thủ “

Vi Nhất Tiếu nghe được lời này khiến người khác lại lần nữa sửng sốt. Ám thủ, cần thiết lưu tại thanh lâu sao nhưng là nghĩ lại, cái này thanh lâu đúng là 1 cái nơi đến tốt đẹp, chí ít có thể lưu ý Nguyên đình một chút quan lại quyền quý tin tức. Nhưng loại địa phương kia, lại là càng thêm phức tạp.

Nhiều người phức tạp.

Cái từ này có thể hình dung 3 cái địa phương.

1 cái thanh lâu, 1 khách sạn, 1 cái phố xá sầm uất.

…

Phần lớn.

Nơi bướm hoa.

Nơi này có toàn phần lớn nhất là nổi danh thanh lâu —— Phiêu Hương lâu.

Mùi rượu.

Son phấn hương.

Càng có nữ nhi hương.

Đi tại dưới lầu các phương, ngửi ngửi mùi hương đồng thời, nhưng thấy đầy trời khăn tay nhi bay.

Đúng lúc này, 1 cái quy nô lớn giọng thanh âm quanh quẩn ra.

“Lầu trên lầu dưới các cô nương, ra gặp khách lạc!”

—

—

—

Chương 79 : huyết hải phiêu hương (trung)

Nơi bướm hoa.

Tiếng cười duyên, vui đùa ầm ĩ âm thanh, còn có nam nhân trêu chọc âm thanh, từng tiếng lọt vào tai.

Cái này Phiêu Hương lâu làm phần lớn bên trong nổi danh nhất thanh lâu, có thể tại phần lớn bên trong bình yên tồn tại, đồng thời còn không có nhận bao nhiêu người Mông Cổ ảnh hưởng, liền biết cái này Phiêu Hương lâu phía sau có người. Chí ít, có thể tại phần lớn cái này bên trong bình yên vô sự, không có một chút lực lượng kia là không được.

Có thể tại cái này bên trong tiêu sái người không phải quan lại quyền quý, chính là phú quý thương nhân, hoặc là chính là trên giang hồ phong lưu tử, lại hoặc là trời sinh tính phong lưu, nghĩ về 2 tống chi phong thư sinh.

Phiêu Hương lâu bên trong.

Theo quy nô kia một tiếng chào hỏi, lập tức hấp dẫn không ít người lưu luyến nơi bướm hoa người ánh mắt, đương nhiên bao quát thanh lâu bên trong nữ tử cũng giống như thế. Có thể để cho quy nô dạng này chào hỏi, chỉ sợ người đến chỉ sợ là không phú thì quý.

Rất nhanh.

Tại một đám ấp ấp ôm một cái nam nữ trong ánh mắt, 2 bóng người bị quy nô cung cung kính kính đón vào.

1 lớn 1 tiểu.

Lớn là một người trung niên nam tử, trên mặt dùng nửa khối miếng vải đen che khuất nửa gương mặt, xem ra tựa hồ là trên mặt có bệnh không tiện gặp người. Trung niên nam tử này đi ở phía sau, thái độ lộ ra cung cung kính kính, thành thành khẩn khẩn. Hiển nhiên, đi ở trước nhất cái kia tiểu nhân mới là chủ nhân.

Đi ở trước nhất chính là 1 cái xem ra bộ dáng bất quá mười ba mười bốn tuổi thiếu niên, môi hồng răng trắng, dáng dấp lớn lên cực kỳ tuấn tiếu. Mặc áo gấm nhẹ cầu, lại thêm trong tay bạch ngọc quạt xếp nhẹ lay động, cho là một thân quý khí bức người.

1 bước 3 dao bên trong, thiếu niên này quét về phía 4 phía ánh mắt đều là mang theo một loại chẳng thèm ngó tới.

Rất rõ ràng.

Cái này cách ăn mặc liền nói cho người tới bối cảnh không thể khinh thường.

Phải biết trên đời này, quy nô có thể nói là nhìn người lợi hại nhất một đợt, cái này quy nô tại kiến thức điệu bộ này về sau, liền biết người tới phú quý thân phận, nhìn y phục kia tư thế chỉ sợ là cùng Mông Cổ Hoàng tộc có quan hệ. Về phần người hoàng tộc ra đi dạo nơi bướm hoa có vấn đề gì

Nếu là lúc trước người Hán triều đình, tự nhiên bị người phát giác ra được về sau, chắc chắn náo ra phong ba.

Nhưng đối với người Mông Cổ đến nói, cái này thật sự là quá mức bình thường.

Thiếu niên này chẳng lẽ là đi ra ngoài tìm hương

Quy nô ở trong lòng phỉ báng: Thiếu niên này công tử bộ dáng cũng không tệ, chỉ tiếc dịch dung cách ăn mặc hơi lần một chút nhi, nhìn nền tảng bộ dáng ngược lại là 1 chặt chẽ vững vàng mỹ nhân tuyệt sắc phôi tử! Não hải bên trong xoay quanh nửa ngày, quy nô thật cũng không nói cái gì, chỉ là cung cung kính kính đem 2 người đón vào về sau, đem cả 2 giao cho mụ mụ, liền lui ra ngoài.

“Ơ!”

“Công tử cho mời!”

“Tới tới tới, chúng nữ nhi đến chào hỏi quý khách!”

Ăn mặc phong tao đến cực điểm tú bà đồng dạng đong đưa 1 thanh quạt lông, vẻ mặt tươi cười đi tới, đầu tiên là phất tay ra hiệu quy nô xuống dưới về sau, cái này liền đem 2 người đón vào. Sau đó, liền quơ cây quạt, bắt đầu chào hỏi lên lâu bên trong các cô nương tới.

Nháy mắt, một đoàn bộ dáng không kém các cô nương quơ khăn tay nhi cười duyên đi tới.

Đồng dạng.

Chỉ một cái liếc mắt, tú bà cũng đã nhìn ra trước mắt quý thiếu niên bất quá là 1 cái tây bối hàng, để nàng tán thưởng chính là cái này tây bối hàng ngược lại là dài 1 bộ khuynh quốc khuynh thành nội tình, như triệt để nẩy nở sau chỉ sợ mình Phiêu Hương lâu bên trong hoa khôi cũng không sánh bằng.

"…"

Đột nhiên nhìn thấy tràng cảnh này, thiếu niên mặc áo gấm người có chút mơ hồ.

May mắn là theo ở phía sau nam tử trung niên thấy thế vội vàng đi tiến lên, ngăn tại thiếu niên mặc áo gấm phía trước, này mới khiến thiếu niên mặc áo gấm từ hoảng hốt trong lúc kinh ngạc kịp phản ứng. Trong tay bạch ngọc quạt xếp vừa thu lại, thiếu niên mặc áo gấm dùng đè thấp cuống họng thanh âm mở miệng nói: "Những này son phấn tục phấn liền không có tất yếu xuất hiện tại bản công tử trước mặt, tìm cho ta tốt nhất nhã gian, để các ngươi Phiêu Hương lâu tốt nhất cô nương đến bản công tử!" Nói xong, nam tử trung niên liền từ trong ngực móc ra 1 viên mượt mà trân châu giống vung rác rưởi đồng dạng nhét vào tú bà mang bên trong.

Hào sảng!

Khí quyển!

Dù là thân là Phiêu Hương lâu lão bản tú bà thấy này cũng không khỏi con mắt trừng lớn, con ngươi thu nhỏ lại.

Tú bà là 1 cái có nhãn lực kình người, khi trân châu rơi vào trong ngực bị nàng nhận được thời điểm, tú bà cũng đã nhìn ra cái này trân châu lai lịch bất phàm. Nhìn trân châu bộ dáng, mượt mà vô song, không tỳ vết chút nào, cái này căn bản cũng không phải là người bình thường có khả năng có.

Cho dù là một chút phú quý thương nhân, quan lại quyền quý, cũng rất ít dạng này đem này chủng loại hình trân châu ném rác rưởi đồng dạng vãi ra.

Bởi vì cái này trân châu là cống phẩm.

Cái này tây bối hàng công tử lai lịch… Trong chớp mắt tú bà dưới đáy lòng đã đem thân phận của đối phương phỏng đoán ra hơn phân nửa, phải biết lúc trước huyền minh Nhị lão thế nhưng là khách quen của nơi này.

Đương nhiên, có tiền tự nhiên là dễ nói chuyện.

Đối mặt thiếu niên mặc áo gấm phân phó, tú bà rất nhanh liền tiến hành an bài. Duy nhất để tú bà làm khó địa phương là: “Chỉ là công tử, hoa này khôi nha…”

“Ừ”

Một tiếng hừ nhẹ, thiếu niên mặc áo gấm liếc xéo ánh mắt lập tức đem tú bà không nói xong lời nói cho sinh sinh bị hù nuốt xuống.

Tú bà nhìn ra được người này nếu là không hài lòng, đối phương chỉ sợ sẽ giết người.

Cùng lúc đó.

Phiêu Hương lâu chỗ sâu.

Một căn phòng, cái này lý chính là hoa khôi chỗ khuê phòng.

Làm Phiêu Hương lâu hoa khôi tại phần lớn danh khí tự nhiên là số một, nhất là tại những cái kia quan lại quyền quý cùng thư sinh thương nhân trong mắt. Ngược lại là tại người giang hồ bên trong cũng không có danh tiếng gì. Cái này hoa khôi, tại trong mắt của rất nhiều người rất thần bí.

Trừ phi cần thiết thời điểm lộ bên trên như vậy một mặt bên ngoài, thời gian khác, cái này hoa khôi đều sẽ ẩn thân khuê phòng của mình, rất ít ra. Dù là có người ném vạn kim, cũng bất quá chỉ là để hoa khôi ra tùy ý đánh đàn một khúc liền coi như thôi.

Chí ít…

Từ Phiêu Hương lâu hoa khôi hiện thân về sau, liền chưa từng có người nào trở thành nàng khách quý.

Bởi vậy có thể thấy được hoa này khôi chi ngạo.

Đương nhiên, cũng có người muốn qua cưỡng ép dùng sức mạnh, thậm chí làm hái hoa chi tặc, chỉ tiếc có ý nghĩ thế này cũng đem phó chư vu làm được người cũng đã biến mất không còn tăm tích. Từ đó về sau, tại cũng không có người muốn làm loạn. Đến đây khách

nhân , dưới tình huống bình thường đều sẽ quy củ.

Chỉ là những cái kia bên ngoài tìm hoa khôi chi danh mà đến mọi người lại tuyệt đối không ngờ đến giờ phút này trong lòng bọn họ nữ thần chính lấy 1 cái để người nghẹn họng nhìn trân trối phương thức tại khuê phòng bên trong bồi người chơi đùa.

Khuê phòng bên trong.

Lụa mỏng man múa.

Váy phiêu giương bên trong, trong phòng hiển thị rõ một phái màu hồng mập mờ.

“Đến!”

1 đạo thanh âm ôn nhu tại gian phòng bên trong quanh quẩn ra. Nương theo lấy thanh âm chính là 1 con vươn ra tay, một tay nắm chặt kia để lên bàn bạch ngọc bầu rượu, đem nó nhấc lên.

“…”

Đối mặt với đối phương tiếng chào hỏi, hoa khôi thần sắc lộ ra cực kỳ ủy khuất, đôi mắt chỗ sâu giờ phút này đã là ướt át như nước, hàm răng càng là thật chặt cắn miệng môi dưới, tại đôi môi bên trên khai ra 1 đạo nguyệt nha vết tích. Thế nhưng là, dù là nàng tại không cam lòng, tại ủy khuất, đối mặt người tới lại cũng chỉ có thể đau khổ chịu đựng.

Nhìn hoa này khôi cô nương ủy khuất thần sắc, bóng

người biểu lộ càng lộ vẻ mừng rỡ.

1 đem cưỡng ép kéo qua ngọc thủ của đối phương, đem nó kéo hướng trong ngực của mình, sau đó kéo qua đối phương eo rắn, cường ngạnh nói: “Đến, miệng nhỏ mở ra!”

Đón người trước mắt ánh mắt, hoa khôi chỉ có thể 2 mắt khép hờ, đôi môi khẽ mở.

Thế nhưng là dạng này, đối phương vẫn còn bất mãn đủ.

“Mở mắt ra, nhìn ta!”

Một câu phân phó sau khi ra, liền tại hoa khôi ủy khuất trong ánh mắt, dùng miệng cắn hồ nước ực một hớp say rượu, cứ như vậy ôm trong ngực hoa khôi, ở trên cao nhìn xuống giống như cười mà không phải cười nhìn đối phương. Sau đó, bờ môi nhẹ mở một cái khe hở, lập tức miệng bên trong rượu hóa thành 1 đầu óng ánh ngấn nước trực tiếp hướng về hoa khôi trong miệng.

Tràng diện, trong lúc nhất thời mập mờ đến cực điểm.

Từng ngụm, một bầu rượu nước cứ như vậy bị đối phương dùng loại phương thức này độ nhập hoa khôi trong miệng.

Sau đó, tại lắc lắc đã không bầu rượu, liền bị người này tiện tay nhét vào một bên. Sau đó, người này ngồi ngay ngắn ở bên giường, cứ như vậy an tĩnh đánh giá đã sớm sắc mặt hồng nhuận hoa khôi cô nương. Đưa tay

thay đối phương lau đi khóe mắt vệt nước mắt, người này cười an ủi: “Đồ ngốc, khóc cái gì, ta sẽ phụ trách.”

Lời này nói chưa dứt lời, nói chuyện hoa này khôi cô nương càng ủy khuất.

Ngay tại người này chuẩn bị kế tiếp theo động tác thời điểm, lúc này cửa phòng bị gõ vang. Dừng lại đặt tại đối phương bên trên tay phải, người này bỗng nhiên quay đầu lại, lên tiếng nói: “Ừm chuyện gì “

Tú bà thanh âm ở ngoài cửa vang lên: “Nhữ Dương Vương phủ người đến, yếu điểm tên thấy hoa khôi!”

“Úc “

“Nói thế nào “

Ngoài cửa phòng, đối mặt với đối phương vấn đề, tú bà không dám giấu diếm, nói thẳng ra chính mình suy đoán: “Xem bộ dáng là Nhữ Dương Vương phủ bên trong quận chúa Mẫn Mẫn Mục Đặc ngươi, là nữ giả nam trang mà đến Phiêu Hương lâu. Chỉ là còn không rõ ràng lắm đối phương đến tột cùng vì sao mà tới.”

Sau khi nói xong, bên trong trở nên yên tĩnh đến cực điểm.

Đứng ở ngoài cửa tú bà không rõ ràng cho lắm, chỉ có thể yên lặng cùng đợi.

Rất nhanh.

Cửa phòng bị mở ra.

Chạm mặt tới chính là mùi rượu cùng nữ nhi hương xen lẫn trong cùng nhau mùi thơm, tại ngẩng đầu, đối phương đã xuất hiện tại tú bà trước người.

Tú bà ánh mắt vượt qua đối phương, rơi vào gian phòng bên trong, nhìn thấy kia nằm ngửa ở trên giường, một thân quần áo không chỉnh tề hoa khôi, liền cẩn thận từng li từng tí dò hỏi: “Nàng, không trêu chọc ngài sinh khí đi “

“Nàng “

“Nhưng so năm đó ngươi thành thật nhiều, không có bao nhiêu tư vị!”

Nói xong, người tới đưa thay sờ sờ bản thân cái cằm, đột nhiên hỏi: “Đúng, cái kia Mẫn Mẫn Mục Đặc ngươi dáng dấp thế nào “

“! ! !”

Tú bà nghe vậy sững sờ, tựa hồ xuất hiện tình huống này cũng không ngoài ý muốn, chỉ có thể thán một tiếng, hồi đáp: “Là 1 cái khuynh quốc khuynh thành tuyệt sắc phôi tử!”

“Chậc chậc chậc!”

Chậc chậc 2 tiếng về sau, đứng tại tú bà người trước mặt đã có quyết định, phân phó nói: “Thay ta chuẩn bị kỹ càng y phục, ta đi gặp cái này Nhữ Dương Vương phủ tiểu quận chúa!” Nói xong, bỗng nhiên sau một lúc lâu,

quay đầu nhìn thấy tú bà hay là đứng tại kia bên trong không nhúc nhích, liền lông mày vừa nhấc: “Làm sao ngươi có ý kiến “

“Không!”

“Ta sao dám đối với ngài có ý kiến!”

“Ta chẳng qua là cảm thấy ngài là 1 cái đứng núi này trông núi nọ, có mới nới cũ người thôi!”

Tại thời khắc này, tú bà trên thân vốn nên có tú bà khí chất đã sớm biến mất không thấy gì nữa, ngược lại thay thế chính là một loại tên là thâm trầm ai oán khí chất, là 1 cái bộ dáng sầu bi tử.

“Ha!”

“Hay là có ý kiến mà!”

Người trước mắt nghe vậy nhịn không được cười lên, sau đó chính là cúi đầu hôn lên đối phương ngoài miệng, 1 cái thật dài ẩm ướt hôn qua về sau, lúc này mới ôn nhu vuốt ve đối phương kia nóng lên gương mặt, nói: “Ta áo xanh, lần này hài lòng đi!”

“Đi thôi!”

“Cho ta chuẩn bị cẩn thận!”

—

—

Chương 80 : huyết hải phiêu hương (hạ)

Tầng 3 nhã gian.

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn tại đánh giá chung quanh gian phòng bố trí đồng thời cũng ở trong lòng không khỏi tán thưởng, cái này Phiêu Hương lâu cũng coi là bên trên là xa hoa. Đương nhiên, đối với nàng mà nói, cũng vẻn vẹn coi là vừa mắt mà thôi, gian phòng này vải bố lót trong đưa giá tiền của vật phẩm chỉ sợ cũng vừa vừa đầy đủ nàng đưa ra ngoài viên kia cống phẩm trân châu.

Đối này bên ngoài, Triệu Mẫn ngược lại là càng thêm để ý là những phương diện khác.

Một bên.

Khổ Đầu đà yên lặng đứng tại kia bên trong, ánh mắt nhìn không chuyển mắt nhìn chằm chằm tiểu quận chúa phía sau lưng.

Đối với tiểu quận chúa Triệu Mẫn đột nhiên đưa ra cải trang xuất hành, đến phần lớn bên trong nổi danh nhất nơi bướm hoa, ở trong đó ý nghĩa để Khổ Đầu đà trong lòng sinh ra chính mình suy đoán. Đừng nhìn thiếu nữ trước mắt niên kỷ còn nhỏ, nhưng tâm tư của nàng lại làm cho Khổ Đầu đà cái này đã từng quang minh hữu sứ cũng cảm thấy kinh hãi.

Có lẽ là nũng nịu!

Lại có lẽ là dùng cái khác phương thức thuyết phục phụ thân của nàng Nhữ Dương Vương.

Cái này khiến niên kỷ bất quá 13 4 thiếu nữ đã có thượng vị giả nên có tâm tư.

Đang nhìn lần này nàng nữ giả nam trang tiến về thanh lâu, chỉ sợ trong lòng đã có thuộc về chính nàng dự định. Chỉ là là cái này Phiêu Hương lâu có vấn đề gì, hay là tiểu quận chúa chính Triệu Mẫn bản thân muốn từ Phiêu Hương lâu bên trong được cái gì

Làm một lúc bình thường đi theo tiểu quận chúa Triệu Mẫn bên người người hầu thuộc hạ, Khổ Đầu đà một mực biết mình đi theo cái này tiểu quận chúa làm bất cứ chuyện gì đều có mục đích của nàng.

Dù là đã thật lâu không cùng nguyên bản Minh giáo huynh đệ liên hệ, Khổ Đầu đà cũng nhìn ra được cái kia tên là Ma Sư Bàng Ban Minh giáo một nhóm cũng không có lấy được kết quả tốt, mà lại làm trong vương phủ người hắn cũng có thể cảm nhận được toàn bộ trong vương phủ trên dưới trong lúc mơ hồ tràn ngập một cỗ xu hướng suy tàn.

Cỗ này xu hướng suy tàn xuất hiện chính là bởi vì cái kia trong truyền thuyết xuất hiện nam nhân —— Nhạc Duyên.

Úc, không!

Hiện tại hẳn là xưng hô nó là Minh giáo giáo chủ.

1 người cũng đã để gia tộc hoàng kim đau đầu, nếu là tại tăng thêm 1 cái cho tới nay lấy phản được vì đại nghiệp Minh giáo, liền càng thêm để cho người ta buồn bực.

“…”

Không đề cập tới Khổ Đầu đà tâm tư, tiểu quận chúa Triệu Mẫn thì là đang đánh giá một trận qua đi, liền chậm rãi cầm lấy để lên bàn bầu rượu cho bản thân thêm một chén rượu, tinh tế ngửi một chút mùi thơm về sau, lúc này mới nho nhỏ nhấp như vậy một ngụm, căn bản liền không có nam nhân uống rượu khí khái.

Chiêu này, ngược lại là đưa nàng thân nữ nhi thân phận hiển lộ rõ ràng không bỏ sót.

Đặt chén rượu xuống, ánh mắt đảo qua cái này tràn đầy mập mờ khí tức gian phòng về sau, một tay vuốt vuốt bạch ngọc quạt xếp, tiểu quận chúa Triệu Mẫn ánh mắt đột dừng ở Khổ Đầu đà trên thân, cười nói: “Câm điếc sư phó, ngươi chưa từng có đi dạo qua như thế đỉnh cấp thanh lâu đi “

Tiểu quận chúa lời này để Khổ Đầu đà không khỏi sững sờ.

Ngẩng đầu, Khổ Đầu đà ngơ ngác nhìn qua tiểu quận chúa Triệu Mẫn, trong lúc nhất thời không rõ ràng cho lắm. Bất quá ở đáy lòng hắn, thì đã sớm bắt đầu phản bác: Lúc trước ta phong lưu thời điểm, tiểu nha đầu ngươi còn không có xuất sinh.

Nếu không phải…

Não hải bên trong hồi tưởng lại cái kia một mực khắc ở não hải không có tiêu tán qua dung nhan, Khổ Đầu đà liền thở dài một hơi.

Cái này thở dài, ngược lại để tiểu quận chúa Triệu Mẫn cho là mình câu nói này nói đúng, nói đến đối phương trong tâm khảm. Dù sao, Triệu Mẫn thế nhưng là rõ ràng mình cái này câm điếc sư phó bộ dáng thế nhưng là bởi vì ngoài ý muốn hủy qua cho. Nghĩ đến cái này bên trong, Triệu Mẫn liền bắt đầu an ủi của mình, nói: “Bất quá, cũng khỏi phải tự thẹn!”

“Lần này, ta không phải liền là mang theo ngươi đến dạo chơi cái này phần lớn bên trong thịnh nhất tên thanh lâu sao “

“Cùng kia hoa khôi ra, khi nàng giúp ta làm xong sau đó, nếu là không sai lời nói, ta có thể làm chủ đem kia hoa khôi ban cho ngươi, làm vợ ngươi, như thế nào “

Ngay tại hồi ức quá khứ vị đắng đà nghe xong lời này, không khỏi cả người rất là ngạc nhiên.

Ngẩng đầu ngẩng đầu bên trong.

Khổ Đầu đà trong 2 con ngươi rõ ràng lóe ra kinh ngạc.

Có lẽ là bởi vì Khổ Đầu đà vẻ kinh ngạc để tiểu quận chúa Triệu Mẫn rất là hài lòng, nàng vươn ngọc thủ, đứng người lên nhẹ nhàng tại Khổ Đầu đà trên bờ vai

đập hai lần, lúc này mới nói tiếp: “Câm điếc sư phó ngươi còn xin yên tâm!”

“Ta Mẫn Mẫn Mục Đặc ngươi giữ lời nói!”

“Chờ chút ta nhìn trúng liền sẽ thay kia hoa khôi chuộc thân, nếu là không cho phép… Hừ, vậy liền một mồi lửa đốt cái này Phiêu Hương lâu!”

“Đương nhiên, ta còn phải thay câm điếc sư phó ngươi hảo hảo điều giáo điều giáo kia hoa khôi, miễn cho nàng đối sư phó bộ dáng chọn 3 nhặt 4.”

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn đã triệt để để Khổ Đầu đà sửng sốt.

Rất hiển nhiên.

Cái này Phiêu Hương lâu hoa khôi, chính là lần này tiểu quận chúa Triệu Mẫn xuất hành mục tiêu lớn nhất.

Nói nhiều như vậy, thứ nhất là đối với hắn lấy đó nàng Triệu Mẫn ân sủng, thứ 2 chẳng qua là tìm cái cái khác cớ, tốt đối cái khác người giải thích mà thôi. Chỉ là, hoa này khôi thì có ích lợi gì

Khổ Đầu đà suy nghĩ tại thời khắc này xoay tròn cấp tốc, lăn qua lộn lại suy nghĩ nửa ngày, hắn phát hiện hoa này khôi cũng bất quá là cầm kỳ thư họa, hồng tụ thiêm hương, mà đối nam nhân mà nói, mục tiêu lớn nhất cũng bất quá là vì nhìn giường tre chi hoan.

Nhưng đối một thiếu nữ đến nói…

Hoa khôi tác dụng là cái gì

Nhất là thiếu nữ này thân phận hay là đường đường Nhữ Dương Vương phủ tiểu quận chúa.

Tiểu nha đầu này trong lòng đến tột cùng đang có ý đồ gì

Trong lúc nhất thời, Khổ Đầu đà đầy bụng mê hoặc.

Hắn đang suy đoán tiểu quận chúa Triệu Mẫn chân chính tâm tư.

Chợt, Khổ Đầu đà não hải bên trong bỗng nhiên hiện lên một cái ý niệm trong đầu tới.

Hoa khôi! Hoa khôi!

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn chân chính coi trọng không phải cái kia sắp xuất hiện tại gian phòng bên trong nữ nhân, mà là nữ nhân kia nên có thân phận —— hoa khôi!

1 cái thanh lâu, 1 cái nổi danh nhất thanh lâu hoa khôi am hiểu nhất chính là cái gì

Cái gì cầm kỳ thư họa, cái gì thi thư tài nghệ kia cũng là bổ sung, chân chính tài nghệ chỉ có 1 cái, đó chính là như thế nào hấp dẫn nam nhân.

Chẳng lẽ! ! !

Trong lòng chợt giật mình, tại ngẩng đầu nhìn lại, Khổ Đầu đà nhìn thấy là ngay tại cúi đầu phẩm tửu tiểu quận chúa Triệu Mẫn.

Nha đầu này!

Tiểu nha đầu này!

Chậm rãi cúi đầu xuống, Khổ Đầu đà dùng chỉ có chính hắn mới có thể nghe thấy thanh âm thì thầm lập lại, tiểu nha đầu này chân chính để hắn lau mắt mà nhìn. Dưới mắt thế hệ này gia tộc hoàng kim, nàng Mẫn Mẫn Mục Đặc ngươi mới là xuất sắc nhất một cái kia.

Chỉ tiếc…

Cũng may mắn, nàng chỉ là một nữ tử.

Ngay tại đã là chủ tớ, lại là sư đồ 2 người đều tại có riêng phần mình tâm tư trầm mặc thời điểm, cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra.

Cái này một cái chớp mắt, lập tức hấp dẫn chú ý của hai người lực.

Trong tầm mắt, đầu tiên khắc sâu vào tầm mắt chính là một đôi trắng nõn như ngọc thon thon tay ngọc. Kia trắng noãn như oánh da thịt, cho dù là đồng dạng thân là nữ nhân tiểu quận chúa Triệu Mẫn trong lòng cũng không khỏi tự chủ dâng lên 1 điểm đố kị tới.

Sau đó, đi vào tầm mắt một đôi thêu lên chim én giày thêu, một trái một phải, liền thêm một đôi yến. Mà tại

giày cấp trên, càng là điểm xuyết lấy 2 viên ngân sắc tiểu xảo linh đang, linh đang phía trên còn bao vây lấy lông xù nhung mao, 1 bước một vang, một vang 1 đinh đương.

Tại đi lên, kia là một bộ lục sắc đai lưng váy dài, váy dài giữ mình, không lộ mảy may da thịt ở bên ngoài, bao khỏa phải cực kỳ chặt chẽ.

Váy dài kiểu dáng đồng dạng xa hoa, xuyên tại trên người đối phương càng là hiển lộ kia một thân tốt dáng người. Eo quấn thêu mang, tại bên hông thì là treo 1 cái xinh đẹp túi thơm. Chỉ bất quá, duy nhất có điểm bì lậu chính là cái này túi thơm. Túi thơm nhìn qua là 1 kiện vật cũ, phía trên đã có kim khâu may vá qua vết tích, cùng trên thân một bộ lộ ra cũng không dựng. Nhưng, cái này cũng không có ảnh hưởng đến mảy may người tới phong hoa.

Lại ngẩng đầu.

Xuất hiện là đối phương hơi có vẻ xinh xắn linh lung dáng người, cùng 1 trương giống như cười mà không phải cười, đủ để mị hoặc ở vô số người mặt ngọc.

Chế nhạo, kia là tiên nữ đồng dạng khí chất.

Đây là tiểu quận chúa lần đầu tiên nhìn thấy đối phương bộ dáng sau sinh ra ý nghĩ.

Như cười, kia là yêu nữ đồng dạng mị lực.

Đây là Khổ Đầu đà sau khi thấy được trong lòng sinh ra

ý nghĩ đầu tiên.

Nhưng để 2 người không hẹn mà cùng cùng một chỗ chú mục lại là đối phương kia cau lại mày liễu, kia khóa chặt tại mi tâm bên trong sầu lại làm cho người gặp rõ ràng. Để người nhịn không được đi thương tiếc, đi đau lòng.

Trong tay nhẹ la cây quạt nhỏ nhào nhẹ lay động, tại vung tay lên ở giữa, lại khiến người ta nhìn ra một loại tiêu sái phóng khoáng khí khái.

Càng quỷ dị hay là 2 người đều từ cái này tại bình thường bất quá trang phục bên trên nhìn ra một loại dị vực phong tình hương vị tới.

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn cùng Khổ Đầu đà 2 người 2 mặt nhìn nhau, trong lòng không tự chủ được dâng lên 1 cái đồng dạng suy nghĩ. 1 cái trải qua giang hồ nam tử trung niên, một cái niên kỷ vừa tới mới biết yêu thiếu nữ, 2 người đều bị người tới cho chấn trụ.

Nghe danh không bằng gặp mặt, gặp mặt càng sâu nghe tiếng!

Cái này Phiêu Hương lâu hoa khôi, quả thật danh bất hư truyền!

…

Quang Minh đỉnh.

Minh giáo đệ tử mặc dù đông đảo, tự nhiên là cũng có

rất nhiều người tốt cái này một ngụm.

Tại thời gian ngắn bên trong, đạt được phân phó đệ tử cũng đã xuất ra đáp án đưa cho Nhạc Duyên.

Trên chỗ ngồi.

Mở ra quyển sách, vừa mắt chỗ, thanh lâu phương diện xếp ở vị trí thứ nhất chính là phần lớn Phiêu Hương lâu.

Ngón tay xẹt qua trên giấy chữ đen, Nhạc Duyên đọc nhanh như gió đảo qua vậy tại hạ mặt tất cả giới thiệu, cuối cùng ánh mắt dừng ở cái thứ 1 phía trên, trong miệng lại là tự lẩm bẩm: “Phiêu hương! Phiêu hương… Chỉ là cái này bên trong tung bay chính là nữ nhi hương hay là máu hương “

—

—

—

—

—

—

Chương 81 : Thánh nữ (thượng)

Phiêu Hương lâu!

Đây là nơi bướm hoa, thanh lâu hẻm nhỏ bên trong nổi danh nhất tồn tại.

Không thể không nói, có thể đem cái này làm thành thiên hạ thứ nhất thanh lâu, có xuất sắc nhất hoa khôi, một thân có thể vì tự nhiên sẽ không để cho bất luận kẻ nào đi khinh thường. Đương nhiên, càng nhiều người vẫn là để ý tòa lầu này bên trong các cô nương là như thế nào xuất sắc, như thế nào câu người.

Trong khi lầm bầm lầu bầu, Nhạc Duyên cơ hồ đã có thể khẳng định cái này Phiêu Hương lâu không đơn giản.

Có thể tại loại này thế cục dưới, có thể đang lừa cổ nhân thống trị dưới vẫn bình yên vô sự tồn tại, có thể tại phần lớn bên trong trở thành thứ 1 thanh lâu mà không sợ cái khác người khiêu chiến, bởi vậy có thể thấy được trong này không đơn giản chỗ.

Đứng ở nguy dưới tường, lại vẫn thẳng tắp từ ngang, ai có thể phủ nhận

Bên ngoài đồng hồ nhìn không ra, nhưng bên trong bên trong chỉ sợ sớm đã dùng vô số máu tươi mới có thể tạo nên cục diện như vậy tới.

Trên thế giới này, chỉ có 2 môn phái có thể đem nữ nhân ưu thế lợi dụng vô cùng nhuần nhuyễn. Một là tự nói chính đạo khôi thủ Từ Hàng Tĩnh trai, mặt khác một chính là các nàng đối thủ một mất một còn Âm Quý Phái. Chỉ bất quá cả 2 tại trải qua nhiều như vậy tai nạn về sau, đã không có đã từng như vậy uy thế kinh khủng.

Thí dụ như hiện tại dù là Từ Hàng Tĩnh trai rõ ràng đi tới, có thể ngăn cản tại các nàng phía trước nhất liền có 1 cái Võ Đang, liền sẽ để các nàng cực kì làm khó.

Nhưng vấn đề là đám nữ nhân này từ trước đến nay là ưa thích dùng đại thế đè người, dùng lời nói đến mê người tồn tại, mặc dù khó khăn, cũng là không tính là vấn đề lớn. Dù sao nói đến, tương đối lên Tùy Đường thời kì, Từ Hàng Tĩnh trai đã bị Nhạc Duyên suy yếu rất rất nhiều.

Cái này kém chút triệt để hủy diệt tại trên tay hắn môn phái có thể thật vất vả một lần nữa có lá gan đi ra ngoài núi, theo Nhạc Duyên đã coi như là không sai.

Về phần Âm Quý Phái…

Nhìn thế cục này, chỉ sợ muốn so Từ Hàng Tĩnh trai lẫn vào càng thêm kém.

Không đề cập tới tại phương bắc đại mạc xuất hiện 1 cái Bàng Ban, vẻn vẹn tại Trung Nguyên trên giang hồ hiện tại liền dung không được các nàng đến giương oai, lại càng không cần phải nói từ trước đến nay liền tồn tại lòng người chính tà đối lập.

“…”

Trầm ngâm nửa ngày, Nhạc Duyên quyết định phải thật tốt dò xét cái này Phiêu Hương lâu.

Hắn có một loại trực giác, cái này Phiêu Hương lâu hẳn là Trinh Trinh miệng bên trong cái kia từ Bạch Thanh Nhi khai sáng phụ trách ám sát Thanh Y lâu, nhưng chỉ sợ ở trong đó thế cục xa xa không phải trong tưởng tượng đơn giản như vậy, muốn phức tạp hơn.

Bạch Thanh Nhi xuất từ Âm Quý Phái, lúc trước tuy là phản bội Âm Quý đầu nhập với hắn, trở thành Thuần dương môn hạ.

Có thể từ nền tảng đến nói, Bạch Thanh Nhi chung quy là xuất thân Âm Quý Phái, nàng một thân võ học đều là xuất từ Âm Quý Phái. Lấy Nhạc Duyên đối cái này Bạch Thanh Nhi tính tình hiểu rõ, nàng chỉ sợ tại đối mặt cùng chúc ngọc nghiên tình huống dưới, càng nhiều sẽ còn run lẩy bẩy đi.

Có chút híp 2 mắt, Nhạc Duyên não hải bên trong không ngừng lấp lóe qua đã từng chôn giấu tại tư tưởng chỗ sâu một vài thứ.

Mà lại trọng yếu nhất chính là tại dưới tuyệt cảnh, nhất là đối mặt Minh Không chấn nhiếp cùng linh thứu cung áp lực dưới, Âm Quý Phái sẽ không bỏ rơi trong tuyệt cảnh duy nhất tồn tại hi vọng.

Các nàng cái này hi vọng chính là Bạch Thanh Nhi Thanh Y lâu.

Có đôi khi Nhạc Duyên đang suy tư, là tâm hắn mềm không có quá nhiều để ý, hay là cái này vận mệnh để cả 2 có cơ hội

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng 2 người tây du lịch kế hoạch thất bại, để cả 2 tại trong tuyệt vọng có xoay người cơ hội.

Trầm mặc ẩn núp nhiều năm như vậy Từ Hàng Tĩnh trai đã có truyền nhân rời núi, vậy bây giờ Ma môn Âm Quý Phái đâu

Các nàng sẽ ở đâu bên trong

Nghĩ đến cái này bên trong, như vậy vấn đề đến.

Hiện tại Thanh Y lâu đến tột cùng hay là nguyên bản sáng lập chi sơ Thanh Y lâu, lại hoặc là trở thành Âm Quý Phái chỗ ẩn thân Thanh Y lâu

Thanh Long hội, Thanh Y lâu cùng Duyệt Lai khách sạn.

Ba cái này ở giữa, Nhạc Duyên hiện tại chỉ có thể tìm ra đằng sau cả 2 tung tích, về phần Thanh Long hội quá mức thần bí, cho dù là lúc trước Vệ Trinh Trinh cũng không biết trong đó bao nhiêu. Qua nhiều năm như vậy, ba cái này líu lo hệ có thay đổi hay không

Bọn hắn dự tính ban đầu, phải chăng sớm đã không còn

Theo Nhạc Duyên, chỉ sợ ba cái này bên trong duy nhất không có thay đổi bao nhiêu dự tính ban đầu chỉ có

Duyệt Lai khách sạn. Chí ít, Nhạc Duyên đã từng còn nhớ rõ kia trong khách sạn bản thân nhìn thấy từng màn.

Mà lại sự xuất hiện của hắn đã để Từ Hàng Tĩnh trai có động tác, càng làm cho người Mông Cổ đều có kế hoạch, nhưng Ma môn đâu

Như vậy ẩn núp lấy không xuất hiện

Đây cũng không phải là hắn hiểu biết bên trong Ma môn a!

“Mặc kệ các ngươi phải chăng xuất hiện biến hóa, nhưng là thời điểm nên làm ra phù hợp mình tồn tại ý nghĩa sự tình!”

Thả ra trong tay giấy viết thư, Nhạc Duyên ánh mắt rơi vào trên tờ giấy nội dung bên trên. Thanh Long hội ẩn tàng quá sâu, muốn tìm kiếm kỳ thật tại là quá mức khó khăn, như vậy hay là trước đem vậy được đi trên thế gian cả 2 trên thân hạ thủ đi.

Bất quá dưới mắt ở giữa…

Ngô!

Kém chút quên đi một việc.

Cái này Quang Minh đỉnh còn có những chuyện khác một mực không có đi làm. Cầm tới kia phong tuyệt bút tin, sau đó đi Thiếu Lâm tự bắt người, lại đi băng hỏa đảo cầm Đồ Long đao thời điểm thuận tiện đem Kim

Mao Sư Vương mang về.

Làm như vậy nghĩ đến ta Nhạc Duyên hay là rất phân rõ phải trái.

Dùng vũ lực tự nhiên có thể, chỉ bất quá khai thác nhiều như vậy thủ pháp, vì chính là giảm bớt tại Minh giáo khởi sự về sau, một ít môn phái chuyên môn đến cản trở.

Thành sự không có bại sự có hơn.

Có đôi khi muốn càng thêm đáng sợ.

Bởi vì tại Nhạc Duyên trong ấn tượng, bọn này giang hồ chính đạo môn phái đại đa số thời điểm quả nhiên là thành sự không có bại sự có hơn.

Rất nhanh.

Nhạc Duyên liền đưa tới mấy cái Minh giáo cao tầng, trực tiếp tại Dương Tiêu gian phòng dưới giường mở ra quán thông toàn bộ Quang Minh đỉnh dưới mặt đất địa đạo cửa vào.

…

Cùng lúc đó.

Phần lớn.

Phiêu Hương lâu.

Tầng 3, nhã gian.

Khi nữ tử kia đẩy cửa vào về sau, tiểu quận chúa Triệu Mẫn cùng Khổ Đầu đà 2 người liền nhận định xuất hiện ở trước mắt tuyệt sắc nữ tử chính là cái này Phiêu Hương lâu bên trong danh chấn phần lớn hoa khôi.

“Thật có lỗi, để 2 vị lâu cùng!”

Bước vào gian phòng sau câu nói đầu tiên, chính là một loại thân là chủ nhân chiêu đãi khách nhân chào hỏi. Đi tại ghế trước, nữ tử phất tay quét dưới băng ghế mặt, sau đó bình yên ngồi xuống, sau đó lúc này mới đong đưa nhẹ la cây quạt nhỏ, cười nhìn qua tiểu quận chúa Triệu Mẫn.

Lần thứ 1 tiến vào thanh lâu tiểu quận chúa Triệu Mẫn tự nhiên là không rõ có gì không ổn, nhưng đứng ở phía sau vị đắng đà sắc mặt lại là hơi đổi, ánh mắt càng là bỗng nhiên ngưng lại.

Hắn trước kia ở giữa chính là phong lưu phóng khoáng nhân vật, cũng từng khi nhàn hạ lưu luyến qua thanh lâu.

Tại những cái kia thanh lâu bên trong, hắn có thể thấy được biết qua dưới tình huống bình thường thanh lâu nữ tử là như thế nào chiêu đãi khách nhân.

Các nàng tuyệt đối không phải trước mắt dạng này!

Nữ nhân này, hoa này khôi, có vấn đề!

Đây là Khổ Đầu đà khi nhìn đến nữ tử trước mắt tư thế ngồi sau cảm giác đầu tiên.

Cái này tư thế ngồi, cái này tư thái, nữ tử này là 1 cái người trong giang hồ!

Quả nhiên.

Có thể tại phần lớn bên trong trở thành thứ 1 thanh lâu Phiêu Hương lâu không đơn giản.

Ngay tại Khổ Đầu đà muốn nhắc nhở tiểu quận chúa thời điểm, nữ tử kia ánh mắt bỗng nhiên rơi vào hắn trên mặt. Ánh mắt như châm, tựa như xuyên thấu qua hắn đầu lâu, nhìn thấy hắn giấu ở não hải bên trong tư tưởng.

Cái nhìn này, lập tức đem Khổ Đầu đà nhìn mồ hôi đầm đìa.

Đôi môi khinh động.

Một thanh âm tại Khổ Đầu đà lỗ tai bên trong quanh quẩn ra: “Người không liên quan, ra ngoài!”

Truyền âm nhập mật! ! !

Nữ nhân này… Trong lòng kinh hãi vị đắng đà liền muốn xuất thủ sát na, lại lần nữa một câu để cả người hắn đột nhiên cứ như vậy đứng tại kia bên trong, một cử động cũng không dám.

“Ai… Chậm rãi, ngươi là Minh giáo người” 4 mặn nói

chúc mọi người nữ sinh tiết vui vẻ!

—

—

—

—

—

—

Chương 82 : Thánh nữ (hạ)

Phạm Dao vẫn cho rằng mình chính là 1 cái trước núi thái sơn sụp đổ mà mặt không đổi sắc người, có thể dưới nhẫn tâm bản thân hủy dung lại lần nữa đầu nhập Nhữ Dương Vương phủ người như thế nào đơn giản như vậy

Nhưng tại đối phương câu này truyền âm nhập mật phía dưới, trực tiếp điểm ra hắn xuất thân bối cảnh, cái này khiến Phạm Dao trong lòng không khỏi run lên. Con ngươi tại thời khắc này, cơ hồ co lại thành lỗ kim lớn nhỏ, một thân chân khí càng là tại thể nội lưu động vận chuyển, chỉ cần 1 cái không tốt, hắn liền muốn xuất thủ.

Nữ nhân này đến cùng là ai

Não hải bên trong không ngừng phân tích người tới chân chính thân phận, có thể nhận được thân phận của hắn, chẳng lẽ nữ nhân này cũng là Thánh giáo bên trong người

Lại hoặc là mình đã từng quen thuộc tồn tại

Nhưng tại Phạm Dao trong ấn tượng, dù là hắn lật qua lật lại nghĩ não nhân nhi cũng bắt đầu đau, cũng không nghĩ tới bất kỳ một cái nào hắn nhận biết qua người là như vậy bộ dáng. Bởi vì nữ tử trước mắt bộ dáng thần thái, hắn Phạm Dao không thể không thừa nhận Đại Khỉ Ti phải kém hơn một bậc.

Như lúc trước liền nhận biết nữ nhân này, chỉ sợ hắn đã sớm không phải như bây giờ kết cục.

Chờ chút!

Ý nghĩ này vừa mới dâng lên, lập tức liền bị chính Phạm Dao ép trở về. Đối phương cũng không có nhận ra thân phận của hắn đến, nàng chỉ là đạo ra lai lịch của mình. Nói một cách khác, vừa mới là hắn Phạm Dao bản thân hù đến chính mình.

Bất quá có thể khẳng định một điểm là, nữ nhân này cùng toà này Phiêu Hương lâu đều không đơn giản.

Hắn cùng tiểu quận chúa Triệu Mẫn liền không nên đến đây cái này Phiêu Hương lâu.

“Ha!”

“Xem ra ta không có nhận lầm!”

Ánh mắt ung dung, Phạm Dao ánh mắt cùng trên mặt bắp thịt rung động để nữ tử khẳng định trước đó lời nói, hé miệng cười một tiếng, khua tay nói: “Hiện tại cái này bên trong không có việc của ngươi, ra ngoài đi!”

“…”

Ngơ ngác nhìn thoáng qua, Phạm Dao ánh mắt lại tại trước người tiểu quận chúa Triệu Mẫn trên thân dừng lại nửa ngày, phát hiện cái này truyền âm nhập mật Triệu Mẫn căn bản cũng không biết, nàng bây giờ còn tại

không ngừng đánh giá cái này xuất hiện hoa khôi, lại ngẩng đầu nghênh một chút nữ tử giống như cười mà không phải cười ánh mắt, cuối cùng chỉ có thể cúi đầu xuống.

Hướng tiểu quận chúa khoa tay nửa ngày, nói cho chính mình ý tứ về sau, cái này liền yên lặng lui ra ngoài, sau đó đóng cửa lại đứng tại ngoài cửa.

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn cũng không có phản đối.

Dù sao nàng muốn làm sự tình, muốn hỏi thăm đồ vật, một cái nam nhân tại cái này bên trong quả thực không tốt.

Rất nhanh.

Gian phòng bên trong liền an tĩnh quỷ dị xuống dưới.

Đang muốn Phạm Dao suy nghĩ có phải là nghe lén dưới nói chuyện thời điểm, cái này Phiêu Hương lâu tú bà lại xuất hiện tại hắn trước mắt. Khẽ cười duyên bên trong, người tú bà này dùng ngọt dính người tiếu dung sinh sinh đem Phạm Dao cho dẫn tới một cái khác nhã gian đi.

“…”

Rơi vào đường cùng, Phạm Dao chỉ có thể kiên trì đi, tạm thời đem tiểu quận chúa ném ra sau đầu.

Bất quá khi Phạm Dao đi vào gian phòng này về sau, hắn liền phát hiện gian phòng kia bên trong sớm đã có

lấy 1 cái thanh lâu nữ tử chính đoan ngồi ở kia bên trong yên lặng cùng đợi hắn đến.

Bên ngoài.

Khi tú bà làm tốt những này an bài về sau, nguyên bản Phiêu Hương lâu hoa khôi đã chỉnh lý tốt quần áo trên người, từng bước một đi tới. Tại đi tới tú bà trước mặt về sau, cái này liền mở miệng hỏi: “Trưởng lão, nàng đến cùng muốn làm gì “

“Ngươi đang tức giận “

Tú bà cũng không có trực tiếp trả lời, ngược lại là hỏi lại bắt đầu.

“Sinh khí” một tiếng cười nhạo, hoa khôi trên mặt bò lên trên một vòng nụ cười trào phúng, tự nhủ: “Ta đường đường Âm Quý Phái Thánh nữ, ở trước mặt nàng lại chẳng phải là cái gì! Ta sao dám sinh khí mà lại, ta tại trên người nàng cảm nhận được Từ Hàng kiếm điển kia cỗ làm cho người ta chán ghét khí tức!”

“Trưởng lão ngươi không cần giấu diếm, nàng nhưng thật ra là người kia đi!”

Đối mặt hoa khôi lời này, tú bà sắc mặt trầm mặc, khó được yên tĩnh trở lại.

Tú bà trầm mặc nói cho hoa khôi muốn đáp án, tựa hồ nghĩ đến cái gì, hoa khôi đột nhiên nở nụ cười: “Nàng lại lần nữa xuất hiện chỉ sợ trong thiên hạ này không có mấy người có thể ngờ tới đi quả nhiên, nghe danh

không bằng gặp mặt, nghe danh không bằng gặp mặt.”

“Ta vốn cho là đã từng kia phần truyền ngôn có chút hư giả, dưới mắt xem ra chỉ sợ không có lửa làm sao có khói, nói không giả a!”

Khi hoa khôi sau khi nói đến đây, nàng người liền lại lần nữa yên tĩnh trở lại, nhíu mày ở giữa, tại lông mày trung tâm tồn tại một vòng nghi hoặc. Hiển nhiên, nếu là dựa theo niên kỷ đến nói, cho dù không chết, nữ nhân kia tình huống dưới mắt hẳn là như là Võ Đang Trương Tam Phong không khác nhau chút nào.

Tóc trắng xoá, 1 bộ lão tiên nhân thái độ.

Chỉ là bây giờ đối phương xem ra bộ dáng niên kỷ tựa hồ còn muốn so với nàng mình còn muốn trẻ tuổi… Lúc trước, không phải nói nàng đã ngồi vẫn tại Nga Mi sơn sao

Nhưng bây giờ… Cái này!

Võ công của nàng đến loại tình trạng nào

Bàn tay như ngọc trắng gắt gao nắm thành một đoàn, hoa khôi ở trong lòng âm thầm phỏng đoán. Bất quá ngẫm lại, kia lúc trước 3 người, một cưỡi ngựa trắng, ban ngày phá không; 2 người khác thì là trở thành giang hồ danh môn đại phái khai phái người, nó võ công nền tảng tuyệt đối không phải nàng loại này tiểu bối có thể thăm dò.

Lại nhớ tới thân phận của đối phương, hoa khôi não hải

bên trong đột nhiên toát ra một cái ý niệm trong đầu tới.

Chẳng lẽ là…

Tử quan! ! !

Nữ nhân này… Hoa khôi đột nhiên toát ra một cái ý nghĩ tới. Nếu là đem tin tức này truyền lại cho kia Từ Hàng Tĩnh trai, vậy sẽ là dạng gì tràng cảnh

Đối đây, nàng rất hi vọng tới kiến thức một màn kia.

Chỉ bất quá nghĩ lại mình vừa mới tao ngộ, hoa khôi nguyên bản còn khá tốt tâm tình lập tức lại lần nữa khôi phục trước đó trạng thái.

Nhã gian.

Tại Phạm Dao triệt để được mời sau khi rời khỏi đây, trong này liền chỉ có nữ tử cùng tiểu quận chúa Triệu Mẫn 2 người.

Không có ai biết các nàng đến tột cùng đang nói những chuyện gì.

Chỉ có tú bà kia lại lần nữa đến gần gian phòng thời điểm, liền nghe tới cái này nhã gian bên trong xuất hiện bộp một tiếng vang.

Đi ở bên ngoài tú bà lập tức giật mình kêu lên.

Thanh âm này, tú bà nghe hết sức rõ ràng, đây là dùng bàn tay đánh ra cái bàn lúc phát ra thanh âm. Cách thật

xa, tú bà cùng hoa khôi 2 người đều 2 mặt nhìn nhau, không biết kia nhã gian bên trong đến tột cùng chuyện gì xảy ra, trong lúc nhất thời 2 nữ trong lòng đều có một loại muốn tìm tòi nghiên cứu xúc động.

Trong phòng.

Chẳng biết lúc nào, nguyên bản bị tiểu quận chúa Triệu Mẫn cầm trên tay bạch ngọc quạt xếp đã rơi vào nữ tử trên tay, mà thuộc về nữ tử nhẹ la cây quạt nhỏ thì là bị tiểu quận chúa Triệu Mẫn giữ tại lòng bàn tay bên trong.

Để người kinh ngạc không phải cây quạt thay đổi.

Mà là tiểu quận chúa Triệu Mẫn ngốc manh thần sắc.

Ở trước mặt nàng, nàng mắt bên trong Phiêu Hương lâu hoa khôi chính một tay đập bàn, một tay cầm phiến, một chân đặt ở trên ghế, ngay tại ba hoa chích choè dáng vẻ tựa như tay điểm thiên hạ, bình kia giang sơn như vẽ hào hùng.

“Nói hay lắm!”

“Câu dẫn nam nhân là 1 kiện rất có hàm lượng độ khó cao việc cần kỹ thuật!”

“Trêu chọc nữ nhân ngược lại là đơn giản nhiều!”

“Nếu không, tiểu cô nương ngươi ta cùng một chỗ nghiên cứu thảo luận, cộng đồng tiến bộ “

Tại nữ tử trong ánh mắt, tiểu quận chúa Triệu Mẫn một

mực thuộc về mộng bức trạng thái.

Cái này… Cái này tình huống như thế nào

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn một mảnh tinh thần trong hoảng hốt.

…

Minh giáo.

Quang Minh đỉnh.

Trong địa đạo.

Tại một đám Minh giáo cao tầng ánh mắt dưới, Nhạc Duyên giáo chủ này tìm được tiền nhiệm giáo chủ Dương Đỉnh Thiên thi thể. Đồng thời từ nó trên thi thể tìm được mấy phong còn sót lại tin tới.

Về phần kia phong truyền Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn vì giáo chủ giấy viết thư, tại thời khắc này bị tất cả mọi người hoàn toàn không nhìn.

Không đề cập tới trốn ở băng hỏa đảo Tạ Tốn cùng Đồ Long đao, vẻn vẹn liền thế cuộc trước mắt , bất kỳ cái gì tiền nhiệm lưu lại dưới đồ vật cũng sẽ không đối đương nhiệm giáo chủ Nhạc Duyên sinh ra ảnh hưởng. Ngược lại là càng để người chú ý hay là Dương Đỉnh Thiên còn sót lại võ công.

Càn khôn lớn na di!

Kia là giáo chủ mới có thể học tuyệt học.

Nhạc Duyên là giáo chủ, vậy dĩ nhiên là có thể nhìn, mặc dù bản thân hắn sẽ không đối cái khác võ học có hứng thú gì.

Chân chính để Nhạc Duyên để ý là nghe nói môn võ học này cuối cùng 1 tầng vấn đề, bất quá khi Nhạc Duyên mở ra sau khi xem, sắc mặt của hắn tại thời khắc này trở nên kỳ quái đến cực điểm. Sau đó, đem bí kíp tùy ý nhét vào Dương Tiêu mấy người trước mặt, mở miệng nói: “Cái này càn khôn lớn na di có vấn đề!”

Một câu nói kia dưới, ở đây tất cả người trong Minh giáo sắc mặt đều biến.

Ở đây không có đồ đần, tất cả mọi người nghe ra trong lời nói thâm tàng hàm nghĩa.

Mà lại bọn hắn cũng tin tưởng câu nói này.

Lấy giáo chủ Nhạc Duyên năng lực, hắn sao lại nhàn nhàm chán phía dưới đến nói lời như vậy ngữ

—

—

—

—

—

Chương 83 : áo tư thẻ chi giáo

Minh giáo trấn phái tuyệt học có vấn đề

Khi sự thật này bị Nhạc Duyên bày ở một đám Minh giáo cao tầng trước mặt thời điểm, tất cả mọi người sửng sốt.

Nhạc Duyên nói dối

Kia đối với hắn đến nói, căn bản liền không có tất yếu.

Đối Nhạc Duyên đến nói, cái này bên trong trọng yếu nhất cũng không phải là cái này càn khôn lớn na di bí tịch, mà là tiền nhiệm giáo chủ Dương Đỉnh Thiên lưu lại kia phong di thư. Đây là có thể dùng để đối phó Thiếu Lâm tự tốt nhất vũ khí 1 trong. Tự nhiên, Nhạc Duyên dùng vũ lực cũng được, chỉ bất quá tại hắn quyết định cầm xuống Minh giáo, trở thành giáo chủ về sau, Nhạc Duyên liền tạm thời cải biến phong cách hành sự.

Sư xuất nổi danh!

Khi đi vương bá con đường!

Bí tịch có vấn đề, cái này khiến một đám Minh giáo cao tầng 2 mặt nhìn nhau, trong đó đặc biệt Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti sắc mặt hơi đổi.

Vấn đề này, bọn hắn tất cả mọi người không thể không tin. Bởi vì theo bọn hắn nghĩ, tại đối mặt giáo chủ Nhạc

Duyên thời điểm, cho dù là có người có thể đem càn khôn lớn na di tu luyện tới trọn vẹn trình độ, cũng không phải là đối thủ của Nhạc Duyên. Trong lòng có cái này khẳng định, người liền sẽ không làm những thiết tưởng khác.

Giáo chủ nói bí tịch này có vấn đề, như vậy bí tịch này tất nhiên là có vấn đề.

Trầm mặc nửa ngày, hay là quang minh tả sứ Dương Tiêu mở miệng hỏi: “Giáo chủ, chỉ là bí tịch này… Đến cùng là nơi nào có vấn đề” theo vấn đề này, ánh mắt mọi người đều rơi vào Nhạc Duyên trên thân , chờ đợi lấy hắn cho ra đáp án.

Bởi vì tất cả mọi người biết, đáp án này đem từ khía cạnh biểu hiện ra vẫn giấu kín tại Minh giáo nội bộ vấn đề.

Là người vì

Hay là cái khác nguyên do!

Nếu chỉ là càn khôn lớn na di phần này võ công người sáng tạo cố ý lưu lại vấn đề, như vậy nó chỗ đại biểu ý nghĩa quả thực để người không rét mà run. Phải biết, đây chính là giáo chủ mới có thể tu tập tuyệt học a.

Đón tầm mắt của mọi người, Nhạc Duyên ánh mắt 1 quét qua qua mọi người, hắn đương nhiên biết trước mắt trong lòng mọi người đến tột cùng đang lo lắng cái gì, cũng biết câu trả lời của hắn sẽ đem sẽ mang đến ý nghĩa là gì. Nhạc Duyên ánh mắt tại Đại Khỉ Ti trên

gương mặt có chút dừng lại một sát na về sau, cái này liền dùng thanh âm trầm thấp hồi đáp: “Liền như là chính các ngươi tưởng tượng đồng dạng!”

“Viết xuống bí tịch người, lưu lại sơ hở!”

“Chẳng qua là không cố ý hay không liền liền không được biết!”

“Cái này càn khôn lớn na di cũng không hoàn chỉnh, trước tầng 6 cũng được, cái này tầng thứ 7… Ha ha! Chỉ sợ luyện tiếp không phải tẩu hỏa nhập ma, chính là điên cuồng mà chết!” Sau khi nói đến đây, Nhạc Duyên sắc mặt cũng biến thành thoáng có như vậy một chút hoài niệm.

Cái này càn khôn lớn na di tầng cuối cùng ghi lại kia mười mấy câu chỉ tốt ở bề ngoài lời nói, tại văn tự bên trong chỗ hình dung hết thảy để Nhạc Duyên nhớ tới một môn đại danh đỉnh đỉnh võ công đến, càng là nhớ tới 1 người tới.

Bất tử ấn pháp!

Thạch Chi Hiên!

Cái này tầng thứ 7 chỗ ghi lại hình tượng, chính là bất tử ấn pháp đại thành bộ dáng, âm dương nhị khí có thể chuyển đổi tại trong lúc bất tri bất giác.

Trọng yếu nhất chính là môn võ học này là Thạch Chi Hiên tổng hợp Ma môn hoa gian phái cùng bổ thiên đạo 2 phái bí truyền, tại lấy Phật môn nghĩa lý bên trong

‘Không ở chỗ này bờ, không tại bỉ ngạn, không ở chính giữa ở giữa’ cao thâm tư tưởng làm lý luận căn cứ, tại trải qua vô số lần sinh tử lúc chiến đấu mới hình thành một bộ võ công cao thâm.

Nói trắng ra đây là một môn bao khỏa Ma môn cùng Phật môn 2 phái võ học quản lý võ học.

Vì cái gì trước kia rất nhiều Minh giáo giáo chủ vô luận như thế nào cũng vô pháp tu luyện tới tầng thứ 7, cho dù là tu luyện tới tầng thứ 6 cũng là hiếm thấy đến cực điểm bởi vì cái này căn bản chính là một môn có cực lớn sơ hở chỗ sơ suất, luyện đến cuối cùng tuyệt đối sẽ nổi điên thô ráp bản bất tử ấn pháp.

Không rõ ràng chính là lưu lại phần này bí kíp người là người phương nào

Là sáng tạo võ công người trong cuộc Thạch Chi Hiên hay là do cái khác người chỉnh lý mà đến nhưng nhìn bí tịch này ghi chép, Nhạc Duyên lại cảm thấy cái sau nguyên do càng nhiều hơn một chút.

Suy nghĩ lại một chút, vì cái gì tiền nhiệm lịch đại giáo chủ tu luyện môn này càn khôn lớn na di đều cực kỳ khó khăn, ngược lại là tu luyện Cửu Dương thần công Trương Vô Kỵ tại thời gian ngắn nhất bên trong tu luyện tới tầng thứ 6, cái này không thể không thừa nhận chính là Phật môn võ học Cửu Dương thần công nguyên nhân.

Bởi vì 2 người này lẫn nhau ở giữa đều có Phật môn võ học cái bóng, bọn chúng có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Tại trước đó, Nhạc Duyên điều tra lịch đại Minh giáo giáo chủ tục danh, từ ở trong đó hắn nhìn thấy qua 1 cái rất ngoài ý muốn tục danh, đó chính là Mộ Dung Phục. Mặc dù có chút ngoài ý muốn Mộ Dung Phục làm sao lại trở thành người trong Minh giáo, điều này cũng làm cho Nhạc Duyên bắt đầu coi là môn này càn khôn lớn na di chính là đẩu chuyển tinh di biến thể bản.

Nhưng khi càn khôn lớn na di bí tịch rơi vào Nhạc Duyên trên tay thời điểm, lần đầu tiên Nhạc Duyên liền phát hiện bí tịch này căn bản không phải mình bắt đầu suy nghĩ như thế.

Ngẫm lại cũng thế, sớm tại trước kia Trinh Trinh cũng đã nói, Minh giáo như thế nào mà đến, là như thế nào mà tồn tại.

Như vậy càn khôn lớn na di chân thực diện mục cũng liền tại trước mặt Nhạc Duyên không có bất kỳ ẩn tàng.

Ánh mắt rơi vào Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti trên thân, Nhạc Duyên đột nhiên mở miệng điểm ra tên của đối phương, nói: “Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti, ngươi lần trước muốn trở lại Minh giáo, nghĩ đến chính là vì phần này bí tịch đi “

“! ! !”

Đại Khỉ Ti nghe vậy sắc mặt không khỏi biến đổi, đang muốn mở miệng giải thích, lại độ bị Nhạc Duyên lên tiếng đánh gãy: “Không cần phủ nhận, ngươi vừa mới thần sắc biến hóa, bản tọa một mực tại lưu ý.”

Nhạc Duyên lời nói khiến người khác thần sắc cũng là biến đổi, không hẹn mà cùng ở giữa mọi người chậm rãi từ Đại Khỉ Ti bên người đi ra, hình thành một vòng vây, đem Đại Khỉ Ti vây quanh ở trung ương. Không ít cao tầng sắc mặt rất là ngạc nhiên, nhìn về phía Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti trong ánh mắt tràn ngập hoài nghi.

Người ở chỗ này đều không phải đồ đần, cẩn thận một lần nghĩ những thứ này năm qua Tử Sam Long Vương tại Minh giáo bên trong sở tác sở vi về sau, không có người sẽ không không nghĩ ngợi thêm.

“Ngươi biết không “

Nhạc Duyên phất phất tay, để muốn lên tiếng lần nữa giải thích lại là mặt mũi tràn đầy ủy khuất Đại Khỉ Ti lời ra đến khóe miệng cho nghẹn trở về, hắn dùng một loại hoài niệm giọng điệu tự lẩm bẩm bắt đầu, ngữ khí có một loại nói không nên lời tiêu điều: “Ngươi tại làm một ít sự tình thời điểm, phi thường giống 1 người!”

“Nhất là đối với mình nữ nhi tiểu Chiêu cách làm!”

“Ha!”

Một tiếng giễu cợt qua đi, Nhạc Duyên thu hồi kia có chút tiêu điều ngữ khí, chân thành nói: “Ngươi cái này ủy khuất ánh mắt, càng làm cho bản tọa sinh lòng cảm khái a!”

“Nói một chút đi!”

“Làm sóng tư Minh giáo tam thánh nữ 1 trong, đi tới bên trong nguyên Minh giáo đến chính là vì phần này bí tịch đi “

“Ngô!”

Tay phải 1 giương, nguyên bản bị Dương Tiêu cầm nơi tay bên trong bí tịch bay vào Nhạc Duyên trên tay, 2 tay mở ra bí tịch, đối đối phương, nói: “Phần này bí tịch trừ gọi càn khôn lớn na di bên ngoài, nó hẳn là còn có một cái tên đi “

“Bất tử ấn pháp… Ân, không trọn vẹn bản!”

“Không biết bản tọa nói phải chăng đúng hay không “

Câu nói này qua đi, địa đạo hiện trường hoàn toàn yên tĩnh.

Dương Tiêu bọn người chỉ cảm thấy bản thân chính là đang nghe thiên thư, bất quá đang nghe Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti chính là sóng tư Minh giáo tam thánh nữ 1 trong thân phận qua đi, mấy người thần sắc cũng là trở nên cực kỳ không dễ nhìn bắt đầu. Về phần càn khôn lớn na di vấn đề, mặc dù gây nên bọn hắn lực chú ý, nhưng là thời khắc này tinh thần đều tập trung ở Đại Khỉ Ti trên thân.

“…”

Không hiểu bị điểm ra thân phận chân thật của mình, điểm ra trong lòng mình ẩn tàng nhiều năm mục đích, Đại Khỉ Ti cũng không như trong tưởng tượng hoảng sợ.

Kiều mị gương mặt bên trên ủy khuất chi sắc tại thời khắc này biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó chính là ánh nắng tươi sáng ý cười.

Bàn tay như ngọc trắng sửa sang lại rũ xuống trước ngực tóc dài, Đại Khỉ Ti cười nói: “Giáo chủ đại nhân quả nhiên lợi hại!”

“Ta ẩn tàng nhiều năm thân phận vậy mà đã sớm bại lộ tại giáo chủ trong mắt, để thuộc hạ coi là thật ngoài ý muốn đến cực điểm. Xem ra, những ngày gần đây, biểu hiện của ta tại giáo chủ trong mắt quả thực là như tiểu hài nhi chơi đùa buồn cười.”

Phất phất ống tay áo, sửa sang lại quần áo qua đi, Đại Khỉ Ti trên mặt ý cười bên trong, khom mình hành lễ: “Sóng tư Minh giáo Thánh nữ Đại Khỉ Ti gặp qua Nhạc giáo chủ!”

“Bất quá càng làm cho Đại Khỉ Ti để ý Nhạc giáo chủ chân chính lai lịch!”

“Bất tử ấn pháp cái tên này cũng không phải cái gì người đều có thể biết được.”

“Chẳng lẽ Nhạc giáo chủ là trong Thánh Môn người lại hoặc là Thánh môn địch nhân “

Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu một mặt ngu ngơ nhìn trước mắt thế cục, Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính mày trắng đứng đấy, trên mặt vẻ giận, mà Dương Tiêu thì là trầm ngâm không thôi. Về phần ngũ tán nhân càng là sắc mặt khác nhau, thế cục như thế phát triển có

thể nói ra ngoài dự liệu của mọi người.

Thánh môn

Ma môn!

Ngược lại là Thiết Quan đạo nhân Trương Trung tựa hồ nghĩ đến cái gì, sắc mặt ở vào trong lúc khiếp sợ. Hồi tưởng lại mình sư đệ trước sớm đối với mình lời nói, Từ Hàng Tĩnh trai đã xuất, như vậy một mực cùng Từ Hàng Tĩnh trai đối địch Ma môn ở đâu bên trong đâu

Dưới mắt…

Tựa hồ xuất hiện!

Không!

Xác thực nói là đã sớm xuất hiện!

Quả nhiên.

Bên trong nguyên Minh giáo mới là trong thiên hạ thế lực phức tạp nhất hỗn loạn địa phương.

Chính! Tà!

Phật! Nói! Ma!

Tại Minh giáo hội tụ 1 đường.

Mà lại là một đám diễn kỹ cao siêu nhân vật hội tụ chỗ.

Tại cái này bên trong, không người nào dám vỗ bộ ngực thừa nhận mình không có ẩn tàng mục đích.

—

—

—

—

—

—

—

Chương 84 : Đông Tà (thượng)

Phần lớn.

Phồn nháo thanh âm ở bên tai quanh quẩn.

Mặc kệ thiên hạ thế cục thế nào, tại cái này phần lớn, phóng nhãn 4 phía nhìn thấy hay là phồn hoa chi cảnh, để người nhìn không ra Đại Nguyên giang sơn đã đến tràn ngập nguy hiểm tình trạng.

Mới vừa đi ra Phiêu Hương lâu tiểu quận chúa Triệu Mẫn người vẫn là có như vậy một chút sững sờ, đối bên người phát sinh bất cứ chuyện gì đều làm như không thấy, não hải bên trong quanh quẩn đều là trước đó tại bên trong Phiêu Hương lâu cùng kia hoa khôi ở giữa đối thoại.

Theo ở phía sau vị đắng đà Phạm Dao đồng dạng có chút thất thần.

Không có để ý trước mặt tiểu quận chúa thần thái, Phạm Dao một mực tại suy tư cái này Phiêu Hương lâu giấu giếm lai lịch.

Kia hoa khôi võ công cực cao.

Chí ít ở trong mắt Phạm Dao nhìn thấy là như thế này, mà lại theo Phạm Dao trước mắt đây hết thảy đều chẳng qua là để người rơi vào trong đó mỹ diệu ảo giác, thẳng

đến một đoạn thời khắc kia tiềm ẩn ở trong đó khủng bố duỗi ra nanh vuốt một khắc này, mới chính thức để người kiến thức đến chỗ lợi hại.

Hoa này khôi…

Người rất quỷ dị.

Có một loại để người nói không nên lời đoán không ra chỗ mâu thuẫn!

Ngước mắt nhìn một cái đi ở phía trước tiểu quận chúa Triệu Mẫn, Phạm Dao liền biết tiểu quận chúa đã là tâm thần có chút không tập trung bên trong, từ khi kia thanh lâu sau khi ra ngoài, mặc dù tiểu quận chúa Triệu Mẫn trên mặt hay là làm được mặt không đổi sắc, nhưng lấy Phạm Dao thân phận như thế nào nhìn không ra tiểu quận chúa kia ra vẻ bình tĩnh tư thái chí ít tiểu quận chúa bước chân bắt đầu bất ổn.

Nàng đến cùng đối tiểu quận chúa nói cái gì

2 mắt khẽ híp một cái, Phạm Dao tạm thời đem lòng này đầu nghi hoặc đặt ở đáy lòng, tăng tốc bộ pháp đuổi theo càng chạy càng nhanh Triệu Mẫn.

“…”

Tiểu Triệu Mẫn tâm thần không thuộc đi ở phía trước, não hải bên trong thì là một mực quanh quẩn cái kia kỳ quái nữ nhân lời nói. Thanh âm của đối phương như có độc đồng dạng không ngừng tại nàng não hải bên trong vừa đi vừa về dập dờn, vừa mới bắt đầu còn tốt, chỉ là

tại đi như thế một đoạn ngắn đường xá về sau, Triệu Mẫn liền cảm giác thanh âm này tựa hồ có càng lúc càng lớn dấu hiệu.

Một tia gợn sóng, đã tạo nên.

Phiêu Hương lâu.

Tầng 3 nhã gian, cửa sổ.

Một thân hoa trang nữ tử chính 1 bộ nam nhi khí khái ngồi ở bên cạnh trên ghế, một tay cầm bầu rượu, một tay đong đưa quạt tròn, một cái chân khác thì là đặt tại mặt khác trên ghế, mỉm cười nhìn qua ngoài cửa sổ tiểu quận chúa chủ tớ 2 người bóng lưng rời đi.

Doanh doanh cười một tiếng, tiện tay vứt bỏ quạt tròn, một tay lấy bầu rượu nắp bình lấy ra, nữ tử trực tiếp cầm đối miệng ực.

Nó động tác, làm sao cũng không phải một nữ tử chỗ vốn có thục nữ tư thái, khi hiển nam nhi anh hùng khí khái phóng khoáng Vô Song.

“Ngô!” Nữ tử tùy ý dùng kia gấm tay áo lau khóe miệng rượu, tự lẩm bẩm: “Tuổi còn nhỏ, liền có như thế quyết đoán, thực cũng đã người cảm thấy hiếm thấy. Chí ít đang lừa cổ nhân kia một đống phế vật vương công quý tộc bên trong xuất sắc gấp, chỉ tiếc, như thế nào đi nữa, cái này tiểu quận chúa cũng bất quá là một cái nữ nhi thân…”

“Thiên hạ này, cái này bên trong nguyên… Từ đầu đến

cuối cho tới bây giờ chỉ có 1 cái có thể xưng đế nữ nhân a!”

“Ha ha!”

“Ngươi muốn cứu cái này đã bị các ngươi người Mông Cổ chà đạp mục nát không nhìn thiên hạ, chỉ sợ lực bất tòng tâm. Tuổi còn nhỏ ngươi dù có Vũ Tắc Thiên chí hướng, cũng không có Nữ đế kết cục…” Nói đến đây bên trong, nữ tử đột nhiên trầm ngâm nửa ngày, lúc này mới hì hì cười nói: “Không thể không thừa nhận, ta tại ngươi tuổi như vậy thời điểm, còn không có ngươi dạng này lòng dạ mà! Ta khi đó, là đang nghĩ thứ gì đâu” trước mắt, tựa hồ hiển hiện nào đó đạo thân ảnh.

Lời nói rơi xuống, kia trong tầm mắt 2 đạo bóng lưng cũng biến mất tại ánh mắt cuối cùng. Nữ tử ánh mắt yếu ớt, nhìn xem kia bởi vì 2 người rời đi lại lần nữa khôi phục náo nhiệt đường đi, thấp giọng nói: “Thôi được! Tiểu cô nương ngươi có dạng này chí hướng, bất chính phù hợp tâm ý của ta sao “

“Nếu như không có tương xứng hợp năng lực, vậy ta liền lại giúp ngươi một tay.”

“Ta càng sợ chính là tiểu cô nương dã tâm của ngươi không đủ lớn a!”

Đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy ra.

Tại khóe mắt quét nhìn chỗ, đẩy cửa vào chính là trước đó bị thay thế hoa khôi thân phận Âm Quý Phái Thánh nữ, tại nữ tử trong ánh mắt, kia Âm Quý Phái Thánh nữ

mở miệng, thanh thúy như hoàng oanh thanh âm quanh quẩn tại nhã gian bên trong: “Tiền bối dạng này phải chăng có chút không ổn làm khó tiểu bối “

Không ổn

Cái kia bên trong không ổn

Là đối ngươi hay là đối tiểu cô nương kia

Lại hoặc là cả 2 đều là

Nghe lời nói của đối phương, nữ tử con mắt chớp chớp, kinh ngạc nói: “Chính là bởi vì ta là tiền bối, cho nên lúc này mới rất bình thường a! Đúng, Âm Quý Phái chừng nào thì bắt đầu trở nên như thế thích hay làm việc thiện “

Làm người trong Ma môn, Âm Quý Phái từ trước đến nay xảo trá phi thường, cũng là tâm ngoan thủ lạt.

Cho dù là đối với mình trong phái người, một tay trảm trần duyên càng là huyết tinh phi thường.

Ba!

“Úc!”

“Nhớ tới!”

Trong tay đã sớm uống sạch bầu rượu bị ném tại một bên, nữ tử trực tiếp 1 quyền nện ở bản thân lòng bàn tay, bừng tỉnh đại ngộ nói: “Nguyên lai như thế thích hay làm việc thiện là từ ta bắt đầu tới… Ai nha, là tiền bối ta

trách oan vãn bối ngươi!”

Nghe thấy lời này, Âm Quý Phái Thánh nữ chỉ cảm thấy khóe miệng của mình tại run rẩy. Trước kia đều chỉ là nghe nói, nhưng ở lần này về sau, nàng xem như chân chính kiến thức đến cái kia bị Âm Quý Phái che đậy bên ngoài trước Thánh nữ là một cái dạng gì tồn tại.

Tục ngữ nói tốt, nghe danh không bằng gặp mặt, gặp mặt càng sâu nghe tiếng.

Chưa cùng Âm Quý Phái Thánh nữ mở miệng trả lời, liền lại nghe đối phương thở dài: “Đáng tiếc a, các ngươi cũng không có dựa theo ta đã từng an bài kiên trì, bằng không mà nói Âm Quý Phái cái kia bên trong là hôm nay bộ dáng như vậy lén lén lút lút hành tẩu tại trong âm u, nhận không ra người.”

“Nếu là dựa theo ta trước kia an bài, hiện tại Âm Quý Phái không phải là dáng vẻ như vậy, mà là quang minh chính đại hành tẩu dưới ánh mặt trời.”

“Không nói chấp chính đạo người cầm đầu, tối thiểu cũng sẽ không có lớn như vậy bêu danh, ít nhất cũng có thể làm đến Nga Mi dưới mắt dáng vẻ đi “

“Không nghe lời, trực tiếp chém hắn!”

“Nghe lời, ngươi nhìn khó chịu cũng có thể lấy cớ chỉnh hắn, quanh co chém hắn!”

“Nguyên bản Âm Quý Phái hẳn là Nga Mi phái bộ dáng bây giờ.”

Một câu cuối cùng thở dài, trực tiếp đem đứng tại cổng Âm Quý Phái Thánh nữ bị hù run rẩy một chút. Muốn ta đường đường Thánh môn Âm Quý Phái làm sao có thể... Bất quá, nhớ tới hiện tại văn danh thiên hạ diệt tuyệt sư thái cùng kia ngang tàng hống hách Nga Mi phái, Thánh nữ không hiểu cảm thấy còn rất không sai tới.

Chỉ là cái này đáng sợ suy nghĩ vừa mới tại não hải bên trong dâng lên, liền sinh sinh bị nàng cho ép trở về.

Quả nhiên!

Đây là Âm Quý Phái túc địch Từ Hàng Tĩnh trai nhân tài có lấy ngôn ngữ cải biến lòng người đáng sợ năng lực.

Ngước mắt.

Ánh mắt nhìn chăm chú bên trong, phải biết nữ nhân trước mắt này đã từng không chỉ là Âm Quý Phái Thánh nữ, cũng là Từ Hàng Tĩnh trai Thánh nữ, càng là Minh giáo Thánh nữ a!

Đã từng tập 3 giáo Thánh nữ thân phận vào một thân nữ nhân.

Tiểu Đông tà.

Quách Tương.

Đây là cỡ nào 1 cái đáng sợ tồn tại.

Tựa hồ phát giác được Thánh nữ nội tâm suy nghĩ,

Quách Tương thu hồi đặt tại trên ghế chân, đứng dậy hướng nàng đi tới.

Khi nhìn đến đối phương dạo bước đi hướng mình, Thánh nữ nội tâm run lên, tựa hồ nghĩ đến cái gì không tốt đồ vật, cả người cúi đầu không tự chủ được lui ra phía sau một bước nhỏ. Tại kịp phản ứng về sau, lại ngẩng đầu liền phát hiện đối phương đã đứng tại trước mặt mình.

“Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân đã xuống núi.”

“Các ngươi Âm Quý Phái cũng nên có hành động.”

Nói xong, Quách Tương lè lưỡi nhẹ nhàng tại đối phương vành tai chỗ ngậm thêm một chút, tại đối phương thân thể mềm mại run lên bần bật bên trong, cười to mà đi.

—

—

—

—

—

—

—

Chương 85 : Đông Tà (trung)

Tại cái này thiên hạ , bất kỳ cái gì sự tình cũng sẽ không giống trong tưởng tượng như thế thuận buồm xuôi gió.

Dù là ở ngoài sáng mắt nhân sĩ trong mắt, cái này Đại Nguyên thiên hạ nhìn từ bề ngoài vẫn là phồn hoa như gấm, nhưng ở nền tảng dưới sớm đã là lung lay sắp đổ, thẳng đến có một người nào đó hoặc là một cái nào đó thế lực tại chỗ trí mạng đẩy lên như vậy 1 đem, như vậy cái này đang lừa cổ nhân trong mắt cho cầu cho lấy như vẽ giang sơn liền sẽ tại trong chớp mắt phong hỏa phiêu diêu, giang sơn vỡ vụn.

Chỉ là dưới mắt bên ngoài xem ra có thể làm được tình trạng này cũng chỉ có cái kia khi thắng khi bại, khi bại khi thắng Minh giáo có thể làm đến bước này.

Có phản kháng tâm nhưng không có phản kháng dũng khí người đều đang ngẩng đầu mà đối đãi , chờ đợi lấy cái nào đó cái thế đại anh hùng cứu vớt cái này luân hãm tại dị tộc thống trị gần 100 năm Hán gia thiên hạ, liền như là lúc trước cứu vớt Hán gia thiên hạ Tùy Văn Đế dương kiên như thế.

Chỉ là…

Bất cứ chuyện gì cũng sẽ không thuận buồm xuôi gió, nhất là tại cái này tranh đoạt thiên hạ con đường bên trên.

Quang Minh đỉnh.

Đại điện.

Đối mặt thâm bất khả trắc Nhạc giáo chủ, Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti đỉnh lấy áp lực đón Nhạc Duyên kia coi thường ánh mắt, bắt đầu mình biểu diễn. Nàng đối với mình thân phận cũng không chút nào giấu giếm, bởi vì xuất thân sóng tư tổng giáo cái này một chuyện tại Minh giáo trên dưới là công khai trong suốt sự tình, Minh giáo từ trên xuống dưới vô số thành viên đều hiểu rõ rõ ràng.

Giảng nguyên nhân, đạo lý từ, thân là sóng tư tổng giáo người vì tổng giáo bắt về bản thân thuộc về tổng giáo đồ vật, cái này từ đạo nghĩa đi lên nói không có bất kỳ không ổn đâu

Căn cứ vào điểm này, Đại Khỉ Ti lúc này mới dám mạo hiểm thử một lần, nói không chừng tự thân có thể tại cái này hung hiểm Minh giáo tổng bộ Quang Minh đỉnh người trung gian chứng an toàn của mình.

Đương nhiên, phía trên những này đều chẳng qua là Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti trong lòng nổi lên suy nghĩ, chân chính để người trong lòng run sợ hay là trước mắt ngồi ngay ngắn ở vị trí giáo chủ bên trên Nhạc Duyên. Bởi vì ở trong mắt Đại Khỉ Ti, nàng đoán không ra nhìn không rõ cái này bên ngoài đồng hồ xem ra bất quá người thiếu niên bộ dáng giáo chủ.

Đại Khỉ Ti trong lòng một mực tại phỏng đoán Nhạc

Duyên chân chính thân phận, phải biết 1 cái đột nhiên xuất hiện người xa lạ bình yên ngồi lên Minh giáo giáo chủ chi vị, chuyện như vậy xem ra thực tế là quá mức ý nghĩ hão huyền. Nếu nói đối phương cùng Minh giáo không có một chút xíu liên can, Đại Khỉ Ti là tuyệt đối không tin, cho dù đối phương võ công cái thế.

Mà bây giờ, tại đối mặt Nhạc Duyên đưa ra liên quan tới càn khôn lớn na di cùng bất tử ấn pháp một khắc này, Đại Khỉ Ti liền không thể không đem tự thân đặt tuyệt địa đánh cược một lần.

“Thánh môn “

“Ha ha!”

Cười yếu ớt âm thanh bên trong, Nhạc Duyên nhìn không chuyển mắt nhìn chằm chằm kia đứng tại chính phía dưới Tử Sam Long Vương, bật cười nói: “Đại Khỉ Ti, ngươi là lấy Minh giáo pháp vương thân phận hay là lấy sóng tư tổng giáo người đối với bản tọa nói chuyện đâu “

Thanh âm rơi xuống, toàn bộ đại điện lập tức yên tĩnh.

Ánh mắt mọi người không hẹn mà cùng rơi vào Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti trên thân, làm Minh giáo cao tầng, trải qua quá nhiều chuyện bọn hắn có thể nào nghe không ra Nhạc Duyên trong lời nói thâm ý.

Đồng dạng.

Đại Khỉ Ti cũng là nghe vậy khẽ giật mình.

Nếu là đã từng trẻ tuổi mình, nàng có lẽ sẽ phản ứng không kịp, nhưng ở trượng phu đã chết, kinh lịch rất nhiều Đại Khỉ Ti tại thời khắc này cũng hiểu rõ ra. Bởi vì nàng bất kể như thế nào ngôn ngữ bàn lộng thị phi, dưới mắt sự thật chính là Nhạc Duyên đã là Minh giáo giáo chủ, là sinh sinh áp đảo cao tầng sau đó trở thành giáo chủ.

Trong giang hồ đều nói lời hứa đáng ngàn vàng, tại thời khắc này không có người sẽ đi đồng ý nàng Đại Khỉ Ti bất luận cái gì lời nói.

Quay đầu ở giữa.

Đại Khỉ Ti ánh mắt đảo qua sau lưng mọi người, nhìn thấy chỉ là cái này một đám cao tầng mặt không biểu tình, Minh giáo cao tầng trên dưới không có người nào là đầu đất. Đoạn thời gian trước mới đáp ứng tới ngữ, ở thời điểm này đi bồi tiếp Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti lật đổ, tự xưng nhân vật anh hùng nói một không hai cả đám sĩ cảm thấy mình còn không có không biết xấu hổ như vậy mặt, có thể làm đến trình độ này đều là những cái kia chính đạo nhân vật.

Thấy thế, Đại Khỉ Ti cảm thấy trầm xuống.

Bởi vì Nhạc Duyên lời nói, để nàng minh bạch mặc kệ cái nào thân phận đều có thể vì chính mình mang đến họa sát thân. Môi son khẽ run, Đại Khỉ Ti nội tâm bên trong lại lần nữa hiện ra lúc trước đối mặt với đối phương không có bất kỳ cái gì sức hoàn thủ, giống như cá chậu chim lồng như vậy tuyệt vọng bất lực.

“Hừ!”

Hừ lạnh một tiếng đột nhiên vang.

Đại Khỉ Ti chỉ cảm thấy tại đạo thanh âm này bên trong thân hình run lên, một cỗ khổng lồ hấp lực từ phía trên rơi xuống, bao phủ bản thân. Kinh khủng hấp lực, để trong cơ thể nàng chân khí căn bản là không có cách vận hành, thậm chí ẩn ẩn có một loại bị kéo thấu thể mà ra ảo giác.

Ngay sau đó, chỉ nghe lau lau âm thanh bên trong, Đại Khỉ Ti tại một trận lảo đảo bên trong quỳ rạp xuống đất, lập tức cả người tại cái này kinh khủng hấp lực ra đời sinh lướt qua bậc thang, đi tới kia ngồi ngay ngắn ở phía trên Nhạc Duyên trước người.

Cái trán gần phía trước, mái tóc hỗn loạn bên trong, Đại Khỉ Ti không tự chủ được đem bản thân lớn nhất yếu hại đưa đến Nhạc Duyên lòng bàn tay phải.

5 ngón tay khẽ nhếch, ‘Thiếu niên’ người không lớn lòng bàn tay trực tiếp đắp lên Đại Khỉ Ti trên mặt, chỉ cần hơi như vậy phát một chút lực, tên này chấn Minh giáo trên dưới Tử Sam Long Vương liền sẽ như vậy biến mất ngọc vẫn.

Một màn này, để ở đây Minh giáo một đám cao tầng kinh hãi.

“Giáo chủ!”

Không hẹn mà cùng một đám cao tầng đều quỳ một chân trên đất, vì Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti cầu lên tình đến: “Còn xin xem ở quá khứ Đại Khỉ Ti đối Minh giáo tình chia lên, cho Tử Sam Long Vương một cái cơ hội.” Duy nhất đứng tại nơi đó chỉ có mới gia nhập Minh giáo Lưu Cơ Lưu Bá Ôn cùng đã sớm trở thành Nhạc Duyên tôi tớ Hồ Thanh Ngưu cùng hắn phu nhân Vương Nan Cô.

Lưu Cơ là quạt lông nhẹ lay động, đối trước mắt phát sinh sự tình tựa hồ là thờ ơ, cho dù là sư huynh của mình Thiết Quan đạo nhân đã quỳ một gối xuống tại một bên, nhưng hắn hay là như đồ hạc giữa bầy gà đồng dạng đứng sừng sững ở bên trong, lộ ra phá lệ làm cho người lọt vào trong tầm mắt, không nói không động.

Chỉ là Lưu Cơ đứng thẳng kỳ thật liền đã mặt ngoài hắn quan điểm.

Mặt khác đứng thẳng 2 người thì là Hồ Thanh Ngưu cùng Vương Nan Cô vợ chồng.

2 vợ chồng ánh mắt rơi vào Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti trên thân là lạnh lùng như vậy, nhìn 2 vợ chồng thần sắc nó quan điểm hiển nhiên không cần nói cũng biết. Bởi vì khác biệt những người khác, 2 vợ chồng tại Minh giáo bên trong người thân phận phía trên còn có 1 cái đó chính là Nhạc Duyên tôi tớ.

Tục ngữ nói chủ nhục thần tử, lại càng không cần phải nói 2 vợ chồng từ trước đến nay liền cùng Tử Sam Long Vương quan hệ không tốt… Ách, tốt a, 2 vợ chồng cơ hồ cùng tất cả mọi người quan hệ đều không tốt.

Mặc dù Đại Khỉ Ti đã có một đứa con gái, nhưng võ công cao cường nàng cho tới nay liền bảo dưỡng không sai, da thịt mặc dù không cách nào cùng thiếu nữ đánh đồng, nhưng cũng xê xích không bao nhiêu. Cảm thụ được trong lòng bàn tay trơn nhẵn, còn có đối phương thở ra đến nhiệt khí, Nhạc Duyên ánh mắt 1 quét qua qua mọi người, cái nhìn này, trong lòng đã có định luận.

“Đã tất cả mọi người cầu tình, như vậy mệnh của ngươi bản tọa liền tạm thời lưu lại!” Nhạc Duyên chậm rãi nói, tay phải 5 ngón tay thì là không ngừng khinh động, tại Đại Khỉ Ti trên mặt chỉ vào lấy, cảm nhận được trong lòng bàn tay càng phát trơn nhẵn, Nhạc Duyên biết đây là đối phương bởi vì kinh sợ chảy ra mồ hôi: “Chỉ bất quá…”

Nói đến đây bên trong, Nhạc Duyên thanh âm ngừng lại, ngay sau đó nói: “Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha!”

Lời nói rơi xuống.

Tại Hồ Thanh Ngưu vợ chồng ánh mắt mong chờ cùng Lưu Cơ mặt không biểu tình ánh mắt cùng với khác mọi người kinh ngạc trên nét mặt, liền nghe trên đài Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti một tiếng mê người vô cùng kiều tiếng hừ bên trong, một cỗ mồ hôi bốc hơi mà ra hơi nước từ quanh thân tản ra.

Tại tất cả mọi người nhìn chăm chú, Đại Khỉ Ti kia một đầu tóc xanh bắt đầu xuất hiện từng tia từng tia hoa râm, đây cũng không phải là trước đó nàng cải trang ăn mặc kết quả, mà là trên sinh lý tự nhiên mà vậy.

Một màn này để mọi người đều biết Đại Khỉ Ti một thân võ công bị phế.

Buông tay ra.

Đại Khỉ Ti thân hình trực tiếp ngã xuống đất, đen trắng xen lẫn mái tóc hỗn loạn vô cùng đem toàn bộ khuôn mặt che khuất.

Khẽ ngẩng đầu, từ tóc trong khe hở hướng ngồi ngay ngắn ở trước mắt Nhạc Duyên nhìn lại, nhìn thấy hay là kia một đôi đạm mạc con mắt. Ánh mắt đối mặt, Đại Khỉ Ti lần nữa thân hình run lên, trong lòng tồn lưu oán hận bị cái này 1 đạo ánh mắt sinh sinh dằn xuống đáy lòng chỗ sâu nhất, khom người đầu lâu không dám ngẩng đầu.

“Từ hôm nay trở đi, nhổ đi Đại Khỉ Ti Tử Sam Long Vương thân phận.”

“Cái này bên trong là Minh giáo, không phải sóng tư.”

“Cần phải chú ý mình lúc nói chuyện chỗ đại biểu thân phận.”

Ánh mắt thu hồi, Nhạc Duyên quay đầu nhìn về phía đứng ở bên cạnh cách đó không xa Hồ Thanh Ngưu 2 vợ chồng, phân phó nói: “Dẫn đi, xem thật kỹ quản.” Tại nhìn thấy Vương Nan Cô kia ngo ngoe muốn động thần sắc về sau, Nhạc Duyên lại lần nữa tiếp một câu: “Nàng còn hữu dụng!”

“Vâng!”

Hồ Thanh Ngưu cung kính vô cùng hành lễ đáp ứng đồng thời không quên đưa tay kéo 1 đem lộ ra buồn bực không vui thê tử, 2 người cứ như vậy ở những người khác ngạc nhiên trong ánh mắt đem đã bủn rủn vô lực tiền nhiệm Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti kéo xuống.

“Tốt.”

Nhạc Duyên vỗ vỗ tay, đem lộ ra tâm thần không thuộc mọi người lực chú ý một lần nữa hấp dẫn trở về, cười nói: “Như vậy tiếp xuống mọi người đến nói một chút, chúng ta Minh giáo tân nhiệm Tử Sam Long Vương nên tuyển ai đương nhiên, áo trắng long vương cái gì cũng không phải không thể.”

…

Cùng lúc đó.

Phần lớn.

Quách Tương tại an bài tốt sự tình về sau, một lần nữa đổi một thân quần áo nàng cưỡi tuấn mã rời đi toà này đô thành, hướng nam mà đi.

“Là thời điểm đi gặp một lần nhiều năm chưa gặp lão hữu.”

Chương 86 : Một năm kia, 1 ngày này

Hàn phong gào thét.

Khô héo lá cây tại gió lạnh phía dưới xoay một vòng nhi tại không trung bay tới bay lui, nếu như sơ ý một chút nện ở trên mặt, liền cái này khu khu lá rụng cũng sẽ để người da mặt trên có một loại rơi đao ảo giác.

Hô ——

Thật dài hô thở ra một hơi, tại gió lạnh thổi hình thành một đoàn sương mù màu trắng, lập tức liền chôn vùi tại cái này đông lạnh tận xương tủy trong gió lạnh.

Dáng người lộ ra thiếu niên gầy yếu sờ sờ trên thân mờ nhạt áo gai, vò 1 đem vô cùng bẩn cóng đến cứng đờ khuôn mặt, lại run rẩy đối đôi thủ chưởng tâm a miệng nhiệt khí, dùng sức chà xát tay, khiến người ta cảm thấy hơi ấm áp một điểm về sau, lúc này mới còng lưng thân thể ngẩng đầu nhìn một chút trước mặt sơn phong —— Hoa sơn.

Bởi vì cái này bên trong tồn tại trên giang hồ đại phái đệ nhất, cũng là bản triều quốc giáo —— thuần dương.

Khi thuần dương bị đương kim thiên tử tuyên bố trở thành quốc giáo một khắc này, trước đó trên giang hồ riêng phần mình tranh đoạt Ma môn chính đạo toàn diện đều vì thuần dương phái tránh ra đăng đỉnh con đường.

Tựa hồ trước đó tại tranh đoạt thiên hạ quá trình bên trong giết rối tinh rối mù chúng giang hồ môn phái cùng thế gia chẳng qua là huyễn tượng.

Chỉ là chỉ cần hành tẩu tại giang hồ, hơi có thể lý giải một chút giang hồ thế cục người đều biết sự tình cũng không phải là dạng này, đây chẳng qua là tạm thời bởi vì thuần dương thế lớn, lực áp phật đạo ma 3 môn sau mà hình thành hòa bình giả tượng. Ai cũng biết, chỉ cần môn phái khác còn có tồn tại, toàn bộ giang hồ không có bị nhất thống, kia đấu tranh từ đầu đến cuối đều sẽ tồn tại. Bất quá là đã từng kia sóng cả mãnh liệt đấu tranh toàn bộ đi vào âm thầm, biến thành mạch nước ngầm giấu giếm.

Cho dù hiện tại thiên hạ quay về nhất thống, nhưng cũng xa xa chưa nói tới thiên hạ thái bình. Thỉnh thoảng, tại một chút địa phương sẽ còn truyền ra tạo phản tin tức, những năm này ở giữa, đương triều thiên tử tại làm bất quá là nghỉ ngơi lấy lại sức cùng giải quyết nội bộ gian nan khổ cực vấn đề.

Không chỉ có ngoại bộ như thế, ngay cả nội bộ hoàng tộc cũng là như thế.

Những vấn đề này chỉ có thể từng bước một giải quyết, dưới mắt đối với ngoại bộ uy hiếp lớn nhất dân tộc Hung nô, đương triều thiên tử cũng chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi chịu nhục, đưa 1 cái họ Lý công chúa quá khứ, lấy hòa thân cầu hoà bình.

Đương nhiên.

Kể trên những vật này, là người thiếu niên căn bản không rõ.

Hắn sở dĩ tốn hao khí lực thật là lớn, dọc đường càng là cơ hồ hiểm tử hoàn sinh, lúc này mới thật vất vả trèo non lội suối đi tới Hoa sơn, vì chính là kia một chút xíu leo núi cửa cơ hội, 4 năm một cơ hội duy nhất. Chỉ bất quá khi hắn thật vất vả đi tới chân núi Hoa sơn về sau, người thiếu niên tại từ chân núi người trong thôn kia bên trong thăm dò được tin tức về sau, cả người cơ hồ là sụp đổ tuyệt vọng.

4 năm một lần leo núi cửa, thời gian đã sớm qua.

Muốn lần sau leo núi, chỉ có chờ đợi bốn năm sau thời gian.

Thế nhưng là…

Kết quả như vậy thiếu niên có thể nào tiếp nhận !

Hắn thật vất vả 1,000 dặm xa xôi từ Thường châu mà đến, trên đường tao ngộ nguy hiểm càng làm cho một giới thiếu niên hiểm tử hoàn sinh, lúc cần thiết vì sinh tồn hắn ngay cả ăn xin trộm cắp đều làm qua, duy nhất sở cầu bất quá là đến Hoa sơn trèo lên một lần sơn môn. Bái nhập Thuần dương môn dưới, tập được võ công, lấy báo thù cũ.

Người thiếu niên mục tiêu rất đơn giản, cũng rất thuần túy, nhưng tại một thời điểm nào đó, cái mục tiêu này là như vậy khó khăn, khó như nơi hiểm yếu.

Hàn phong tiếp qua.

Thổi người thiếu niên đã không cảm giác được thân thể của mình.

Bỗng nhiên, một tia lạnh buốt rơi vào lòng bàn tay, cái này khiến thiếu niên duy nhất cảm thấy có ấm áp lòng bàn tay bên trong thêm một tia vẻ lo lắng.

Ngẩng đầu, trong tầm mắt dừng lại chính là từng mảnh từng mảnh không ngừng rơi xuống bạch.

“Tuyết rơi!”

“Nguyên lai đến cuối năm!”

Một tiếng thì thầm nói nhỏ, thiếu niên quật cường mím môi một cái, lại lần nữa nhìn lướt qua trước mắt đường núi, lại cúi đầu nhìn lướt qua mình 2 chân bên trên giày cỏ, khẽ cắn môi, thiếu niên dậm chân hướng trên núi đi đến. Bất kể như thế nào, hắn cũng muốn đi đến thuần dương, bái nhập sơn môn.

Tuyết, càng rơi xuống càng lớn.

Trong chớp mắt, leo núi con đường bên trên đã là bịt kín tầng 1.

Thủ vệ tại thuần dương phái cửa chính 2 tên đạo trưởng dừng lại lời đàm luận ngữ, 2 người đứng chung một chỗ ngắm nhìn trước mắt kia càng lúc càng lớn gió tuyết.

“Cái này tuyết, thật lớn!”

Một người trung niên đạo trưởng đưa tay bắt lấy bay ở trước mặt mình như lông ngỗng tuyết trắng, nhìn xem nó ở lòng bàn tay bên trong hóa thành một đoàn nước, không khỏi thầm nói: “Cứ như vậy ngắn ngủi một hồi, trên mặt đất đều đã trợn nhìn.”

Đứng ở một bên một tên khác trẻ tuổi đạo trưởng lại là vẻ mặt tươi cười, hít thật sâu một hơi không khí lạnh, cười nói: “Đây là 1 điềm tốt, nhuận tuyết điềm báo năm được mùa mà! Năm sau, dân chúng chắc chắn có 1 cái thu hoạch tốt, “

“Không! Ta ngược lại không cảm thấy như vậy!”

“A nói thế nào “

“Mặc dù lần này tuyết lớn thoạt nhìn là 1 điềm tốt, tuyết lành điềm báo năm được mùa… Thế nhưng là, cái này tuyết nếu như quá lớn lời nói, lão bách tính môn chỉ sợ là mấy năm liên tục trước cũng không thể vượt đi qua.”

Lời này lập tức để vừa mới bắt đầu tuổi trẻ đạo trưởng sững sờ, hắn hiển nhiên không ngu ngốc, đầu óc nghĩ lại, lập tức hiểu được.

Trung niên đạo trưởng lời này cũng không giả, trên thực tế nếu như tuyết lớn thực tế là quá lớn lời nói, liền sẽ tạo thành tuyết tai, có nhiều chỗ bách tính chỉ sợ thật nhịn không nổi cửa này, liền đừng đề cập cái gì năm được mùa. Không chỉ có như thế, chỉ sợ sẽ còn xuất hiện cái gì cướp bóc tội phạm một loại. Lại ngẩng đầu nhìn một chút cái kia thiên không, kia đã không gọi là tối tăm mờ

mịt một mảnh, mà là đen kịt một màu. Nhìn qua, cái kia thiên không tựa như toàn bộ rơi xuống dáng vẻ.

Tê!

Nghĩ đến cái này bên trong, trẻ tuổi đạo trưởng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Tràng diện kia, hắn đã không dám tưởng tượng.

“Không được!”

“Chúng ta thuần dương phải sớm làm chuẩn bị!”

“Phải hướng chưởng giáo nói rõ chúng ta đệ tử ý kiến.”

Lẩm bẩm đến cái này bên trong, trẻ tuổi đạo trưởng đã là đứng ngồi không yên, muốn lập tức trở về đại điện, hướng lên phía trên bẩm báo ý kiến của mình.

Tại nhìn thấy trẻ tuổi đạo trưởng ngữ khí cùng động tác, trung niên đạo trưởng mỉm cười, đưa tay vỗ vỗ bả vai của đối phương, lấy người từng trải giọng điệu an ủi: “Yên tâm đi, chưởng giáo bọn hắn tự sẽ có sắp xếp. Ngươi không gặp đoạn này thời gian đến, không ít sư huynh đệ bọn tỷ muội đã sớm rời đi sơn môn xuống núi sao “

Trung niên đạo trưởng lời nói để người trẻ tuổi khôi phục tỉnh táo, ngẫm lại cũng thế, đoạn trước thời gian trong phái trên dưới động tác, hiển nhiên là đối này có chuẩn bị.

Thấy đối phương tỉnh táo tới về sau, trung niên đạo trưởng lúc này mới cười nói: “Thoải mái tinh thần, những chuyện này tự có an bài, dù sao những chuyện này cũng là chúng ta thuần dương vốn điểm. Hiện tại yên lòng, chẳng bằng có thời gian rảnh bồi sư huynh ta đi luận kiếm phong luận một chút kiếm, lại hoặc là tại lão Quân cung bên trong thổi tiêu nhìn tuyết.”

Nghe vậy, trẻ tuổi đạo trưởng không khỏi nhịn không được cười lên.

Những năm gần đây, trong thiên hạ nhiều như vậy môn phái, bất luận chính tà, chân chính ôm việc tư gia sự chuyện thiên hạ mọi chuyện quan tâm cũng chỉ có thuần dương một phái.

Giang hồ phân tranh

Thuần dương muốn xen vào!

Tội phạm cường đạo

Thuần dương cũng muốn quản!

Chẩn tai duy trì trật tự

Thuần dương vẫn là phải quản!

Thậm chí, ngay cả trên quan trường một ít chuyện, thuần dương cũng sẽ nhúng tay.

Có thể nói, từ khi thuần dương phái bị thiên tử phong làm quốc giáo về sau, phạm vi chức trách của bọn họ

lập tức liền trở nên tốt rộng. Đã sớm không phải đạo thống chi tranh, chính tà chi đấu, giang hồ loạn đấu cái này một mẫu ba phần đất sự tình.

Cao điệu! Khí quyển!

Đây chính là dưới mắt thuần dương phái trên giang hồ phong cách, cũng là nó có thể danh chấn thiên hạ ở giữa chủ yếu nguyên do.

Ngay tại sư huynh đệ hai người chuyện phiếm thời điểm, 1 đạo bóng người màu trắng lảo đảo dọc theo đường núi leo lên. Một màn này, lập tức hấp dẫn sư huynh đệ hai người lực chú ý, để 2 người dừng lại nói chuyện phiếm cử động.

Đây là

Bái sơn người

Sư huynh đệ 2 người liếc nhau, bọn hắn từ thân ảnh bên trên tất nhiên là nhìn ra được xuất hiện tại trên đường núi bóng người màu trắng chính là một giới thiếu niên, phải biết cái này leo núi chi điển đã sớm qua a. Người nào ở thời điểm này bái sơn người trong giang hồ tất nhiên là không có khả năng.

Chẳng lẽ…

Trong lúc suy tư, ánh mắt hơn chỗ nhìn thấy kia màu trắng nhân viên đổ vào trên đường núi về sau, 2 người liền lập tức thả người mà ra, hướng mục tiêu chạy đi.

Rất nhanh.

2 người liền đem đổ vào trong tuyết hình thành 1 cái người tuyết thiếu niên nâng.

Cái này xem xét, thiếu niên tình huống không khỏi để sư huynh đệ 2 người hít sâu một hơi. Lau đi trên thân bông tuyết, nhìn thấy chỉ là một bộ đơn bạc áo gai, lại thêm một đôi giày cỏ, 2 người thấy thế đã sáng tỏ cái này đã té xỉu thiếu niên bái sơn cử động nguyên do đã không nhiều.

Tại cẩn thận kiểm tra một phen về sau, sư huynh đệ 2 người sắc mặt đã là nặng nề đến cực điểm.

Trước mặt thân thể thiếu niên thực tế là quá kém, tại tăng thêm cái này trời đông giá rét đã là đến thời khắc hấp hối. Lấy 2 người có thể vì hiển nhiên là bất lực, duy nhất chỉ có thể khẩn cầu chưởng giáo. Về phần không quan tâm, thuần dương người còn làm không được.

Nghĩ đến là làm, trung niên đạo trưởng ôm thiếu niên vận chuyển khinh công trực tiếp lên núi đỉnh thẳng đến mà đi.

…

Thiếu niên lại lần nữa sau khi tỉnh lại, phát hiện chỗ của hắn chính là một chỗ tản ra mùi hương gian phòng.

Gian phòng bên trong ấm áp vô song, lại thêm chăn mền trên người, cái này khiến thiếu niên thời gian rất lâu đến rốt cục cảm nhận được thân thể của mình là thuộc về

mình cảm giác.

Ánh mắt nhìn lướt qua 4 phía về sau, lúc này mới lực chú ý bị kia đứng tại cách đó không xa đang tập trung tinh thần đánh giá mình 1 tên đạo trưởng hấp dẫn.

Một thân hắc bạch đạo bào dán vào đến cực điểm, đem đối phương thon dài thân hình hoàn toàn biểu hiện ra ra. Rộng lớn ống tay áo cùng vạt áo càng là tại trên người đối phương biểu hiện ra ngoài độc một loại mờ mịt xuất trần chi ý.

Thiếu niên tự biết mình không có nhiều văn hóa, từ ngữ cực kì thiếu thốn, không cách nào hình dung người trước mắt phong thái, không biết cái gọi là Ngụy Tấn phong lưu là cái gì, cũng không biết thiên nhân hợp nhất là dạng gì tư thái, hắn chỉ biết trước mắt đạo trưởng rất phù hợp hắn tưởng tượng bên trong thần tiên bộ dáng.

Cái này bên trong chính là thuần dương đâu

Trong lòng cảm thán một tiếng, thiếu niên ráng chống đỡ lấy suy yếu không thôi thân thể từ trên giường bò xuống dưới, quỳ rạp xuống đất, nói: “Đạo trưởng ân cứu mạng không thể báo đáp, còn xin hỏi Trưởng Tôn họ đại danh, tiểu tử khi ngậm cỏ lấy báo!”

Ha!

Một tiếng cười khẽ tại gian phòng bên trong quanh quẩn ra, đạo trưởng không có đi vạch ra thiếu niên lời nói bên trong dùng sai từ ngữ, nhưng cũng có thể cảm nhận được người thiếu niên giờ khắc này chân thành, càng có

thể không hiểu cảm nhận được trên người đối phương có một loại tên là cố chấp quật cường đồ vật.

Có thể tại dạng này thời tiết, lấy mạng sống ra đánh đổi đi tới thuần dương người, há có thể không quật cường

Bật cười ở giữa, đạo trưởng mở miệng.

Thanh âm thuần hậu vuốt ve an ủi, tựa như một bát lão tửu, để người có một loại say mê chi vị: “Ta gọi Lý Thuần Phong, xưng chi đạo trưởng là đủ. Tiểu tử, tên của ngươi đâu “

“Tiểu tử họ Tôn, tên ảnh.”

“Tôn Ảnh, chính là tiểu tử danh tự!”

Chương 87 : Ta có 1 cái to gan…

3 tháng.

Đầu mùa xuân ý lạnh sớm đã không còn đông kết thúc đến khốc liệt. Chỉ là so với năm ngoái tuổi kết thúc kia tuyết lông ngỗng, năm nay 3 tháng nhưng lại là ẩm ướt hàn vô cùng. Đứng tại trên núi liếc nhìn lại, nhìn thấy là sương mù mông lung một mảnh, còn có kia không ngừng bị gió mát thổi phiêu diêu không thôi mưa bụi.

Lúc còn trẻ, có thể đáp lấy thuyền, che dù, nói một tiếng pháo hoa 3 tháng dưới Dương châu, thưởng thức trước mắt cái này như vẽ giang sơn.

Nhưng người lão, vị trí thay đổi, lại tại cái này pháo hoa 3 tháng bên trong, trong mắt chỗ phản chiếu đồ vật cũng đã không phải quá khứ trong lòng đăm chiêu suy nghĩ.

Hoa sơn.

Thuần Dương cung.

Đạo giả an tĩnh ngồi xếp bằng tại kia bên trong, ánh mắt nhìn chòng chọc vào bày ở trước mặt trên mặt bàn trà nóng, nhìn xem kia mờ mịt như mây nhiệt khí theo không khí lưu động mà lung lay dắt dắt. Thật lâu, thẳng đến kia mùi thơm triệt để nồng đậm thời điểm, đạo giả lúc này mới lên tiếng nói: “Tốt, có thể uống!”

“…”

Tại đạo giả đối diện, 1 tên y phục cực kỳ xa hoa nam tử có chút im lặng nhìn đối phương, bất đắc dĩ nói: “Xem ra Tử Lăng ngươi lại từ cái này trà ngộ đạo bên trong ngộ ra đồ vật a! Ta lại không được, cả ngày chính vụ quả thực là nhiễu đầu lĩnh đau. Ngươi xem một chút, ta đầu có phải là so quá khứ lại lớn một vòng” nói đồng thời, nam tử còn đem thân thể đưa tới, nghiêng nghiêng đầu làm ra hiệu.

“Bệ hạ khi xưng hô bần đạo Lý Thuần Phong.”

“Tại bất luận cái gì người trước mặt, ngươi phải đều tự xưng trẫm!”

Đẩy ra cơ hồ tiến đến trên mặt mình đầu, đạo giả rất là nói nghiêm túc: “Đã định ra, lại không thể có bất kỳ ngoài ý muốn. Ngươi chính là Lý Thế Dân!”

“Thôi đi!”

Nam tử nghe vậy khoát tay áo, khinh thường nói: “Ngươi dạng này đứng đắn bộ dáng nghiêm túc, ta vẫn luôn không quen. Tại ngươi Từ Tử Lăng trước mặt, ta vĩnh viễn hay là cái kia Khấu Trọng.” Nói đến đây bên trong, Khấu Trọng ngữ khí lộ ra trầm thấp bắt đầu: “Cũng không phải là trong thiên hạ tất cả mọi người là kẻ ngu, lúc trước sư phó vì ta đi hiểm làm kế hoạch này, chẳng qua là đánh bọn hắn 1 trở tay không kịp, chờ phản ứng lại về sau, đại cục đã định. Lại nghĩ lật bàn, cũng đã rơi vào tuyệt đối hạ phong.”

“Chân chính người thông minh, kỳ thật đã sớm nhìn ra không ổn.”

“Tại Lý thị trong hoàng tộc, cái thứ 1 nhìn ra không ổn chính là Quan Âm tỳ.”

Khấu Trọng lời nói để Từ Tử Lăng dừng lại cho mình châm trà động tác, Khấu Trọng lời nói Từ Tử Lăng hết sức rõ ràng. Nếu nói cái kia thâu thiên hoán nhật trong kế hoạch lớn nhất điểm mấu chốt chính là Lý Thế Dân thê tử Quan Âm tỳ Trường Tôn thị. Người bên gối tự sẽ phát hiện bên cạnh mình người biến hóa. Chỉ cần thử một lần, liền biết thật giả.

Thế nhưng chính là nữ nhân này để Khấu Trọng biết trên thế giới vẫn tồn tại 1 cái không so Lý Tam Nương Lý Tú Ninh chênh lệch nữ nhân. Có lẽ nàng không có Lý Tú Ninh như vậy oai hùng, nhưng Trường Tôn thị thì là có thuộc về chính nàng khác mị lực.

Bình thường có lẽ cảm thụ không lớn, nhưng khi hắn thay thế Lý Thế Dân trở thành 1 cái Hoàng đế về sau, Khấu Trọng mới chính thức nhận thức đến nữ nhân này năng lực, lại hoặc là nói nữ nhân này đại cục cùng tầm mắt.

So với để sư phó nhức đầu Sư Phi Huyên cùng bọn người tới nói, Trường Tôn thị có thể xưng 1 cái vì nước vì dân nữ nhân.

Là nữ nhân này tự tay đem kia giấu ở dưới đáy gợn sóng ép xuống, mà không phải để nó bởi vì cừu hận bạo phát đi ra. Cho dù là nữ nhân này đã biết lại lần nữa trở

lại bên cạnh mình nam nhân đã không còn là nguyên bản phu quân.

“Trừ sư phó cùng Tử Lăng ngươi bên ngoài, nàng là ta cái thứ 1 như thế kính nể nữ nhân, ngay cả tam nương cũng so ra kém nàng!”

“Thân thể nàng không tốt, ta muốn giúp nàng, để nàng vì trĩ nô ngẫm lại, nhưng vẫn là bị cự tuyệt! Ha ha!”

Đắng chát tiếng cười tại gian phòng bên trong quanh quẩn.

Khấu Trọng bộ dáng này Từ Tử Lăng chỉ có ban đầu ở Lý Tú Ninh đi sau gặp qua, mà dưới mắt thì là lần thứ 2.

Những năm này ở chung để hắn yêu cái này tên là Quan Âm tỳ nữ nhân.

Những chuyện này làm huynh đệ, Từ Tử Lăng cơ hồ hiểu rõ nhất thanh nhị sở. Không thể không thừa nhận, hắn cũng rất bội phục nữ nhân này, đây là 1 cái có thể thành đại sự nữ nhân. Mặc kệ nàng là đến tột cùng là vì cái gì nguyên do, là bởi vì nàng hai đứa con trai lý nhận càn cùng lý thái, lại hoặc là vì trong thiên hạ bình minh bách tính, miễn cho lại lần nữa dấy lên chiến hỏa, lại hoặc là cái khác, nhưng chung quy đến nói, nữ nhân này làm sự tình đều đáng giá người đi kính nể. Bởi vì từ phương diện nào đó đến nói, hiện tại cùng nàng cùng giường chung gối Khấu Trọng thế nhưng là nàng Trường Tôn thị lớn nhất cừu nhân a.

Trầm ngâm nửa ngày, nhìn qua đang uống trà Khấu

Trọng, Từ Tử Lăng đột nhiên nói: “Nghe ngươi nói nhiều như vậy, xem ra cái này nội bộ hoàng tộc lại lần nữa xuất hiện vấn đề! Bọn hắn lại có người hoài nghi ngươi đây “

“Ha!”

Cười nhạo âm thanh bên trong, Khấu Trọng uống một hơi cạn sạch nước trà trong chén, cười lạnh nói: “Tất nhiên là những cái kia không cam lòng thất bại người dự định a, Ma môn, Phật môn thậm chí còn có Đạo môn bên trong người, vì trong lòng không cam lòng, bọn hắn cái gì làm không được tiền triều chi loạn, bản thân liền cùng bọn hắn thoát không khỏi liên quan!”

“Hiện tại trong hoàng thành thế nhưng là sóng cả mãnh liệt a!”

“Lý thị tộc nhân, còn có trong triều một chút đại thần đều là tại ngo ngoe muốn động.”

“Tử Lăng, hẳn là nghe qua năm này ở giữa truyền lại ra ta muốn Hứa công chúa cùng đột quyết hòa thân cầu hoà bình lời đồn đi” ngón tay nhẹ nhàng ở trên bàn gõ gõ, Khấu Trọng có ý riêng nói. Việc này tại thiên hạ ở giữa lưu truyền khá rộng, cái này khiến Khấu Trọng cực kì bị động.

Phải biết đại Đường cùng đột quyết có thể nói thù truyền kiếp, không chết không thôi tồn tại.

Đưa công chúa cùng đột quyết hòa thân, cái này khiến quân đội cùng lê dân bách tính làm sao suy nghĩ

Lời đồn tru tâm, không gì hơn cái này.

Mặc dù Thuần Dương trên giang hồ triệt để áp chế môn phái khác, nhưng lại không cách nào ngăn chặn tất cả mọi người miệng, nhất là người hữu tâm mượn từ nội bộ hoàng tộc nhân viên truyền ra lời nói, càng bằng thêm số điểm uy lực.

Từ Tử Lăng không nói gì, hắn biết Khấu Trọng cũng chưa có nói hết.

Mà trên thực tế cũng chính là như thế.

Chỉ nghe Khấu Trọng cười lạnh một tiếng, nói: “Trẫm đã tra ra những này tham dự có chừng người nào, chỉ hi vọng bọn hắn có thể tự giải quyết cho tốt, Quan Âm tỳ có thể che chở bọn hắn nhất thời, không thể che chở một thế.”

Khi Khấu Trọng lấy trẫm tự xưng thời điểm, Từ Tử Lăng liền biết Khấu Trọng đã sinh khí, chỉ là không biết cái này khí có phải là từ Quan Âm tỳ cự tuyệt một khắc này bắt đầu. Phải biết, Khấu Trọng luôn luôn rất khai sáng khí quyển. Một khi dạng này, liền biểu thị Khấu Trọng bắt đầu náo tiểu tính tình.

“Đã bọn hắn đều như thế truyền ngôn, như vậy trẫm đến lúc đó liền chân chính làm cho bọn hắn nhìn.”

“Chỉ bất quá đến lúc đó không đưa đột quyết, mà là Thổ Phiền!”

“Ừm, đưa bọn hắn nữ nhi!”

Thán một tiếng, Từ Tử Lăng nhìn xem Khấu Trọng phụng phịu bộ dáng, lúc này mới an ủi: “Xem ở Quan Âm tỳ trên mặt mũi đi! Chí ít… Tại nàng khi còn sống, đừng để nàng tận mắt nhìn thấy một màn này!”

“…”

Thanh âm ngừng, Khấu Trọng ngữ khí có vẻ hơi mỏi mệt: “Tử Lăng ngươi biết không Quan Âm tỳ nhiều nhất chỉ có 2 năm có thể sống. Ta đáp ứng nàng, dù là đến lúc đó có người tạo phản, ta cũng sẽ cho Lý Thế Dân lưu lại huyết mạch, không đến mức đoạn tuyệt!”

Nghe nói như thế, Từ Tử Lăng cũng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Cái này trong hoàng thành cục diện, muốn so hắn tưởng tượng bên trong càng muốn hỏng bét! Dưới mắt Khấu Trọng tọa trấn Trường An, quả thực là ngồi tại miệng núi lửa bên trên. Bọn hắn là tại khiêu chiến Khấu Trọng đao trong tay bất lợi sao

Nghĩ đến cái này bên trong, Từ Tử Lăng đột nhiên nói: “Tiểu Trọng, ngươi gặp qua thiếu niên kia bộ dáng đi thấy thế nào “

“Giống!”

“Phi thường giống!”

Vừa nhắc tới cái này Khấu Trọng liền tinh thần, cảm

thán nói: “Quả thực là cùng 1 cái khuôn mẫu đổ ra đồng dạng, không có sai biệt, chính là tuổi còn rất trẻ chút, không có sư phó như thiên tiên khí chất! So với chúng ta lúc trước từ Dương châu đi ra thời điểm còn muốn kém.”

“Ta đã dùng mật tín thông tri Trinh Trinh tỷ bí mật đến đây Hoa sơn.”

“Tại nhìn thấy thiếu niên một khắc kia trở đi, ta liền có 1 cái to gan ý nghĩ…”

Chương 88 : Kế hoạch

3 tháng Hoa sơn, sớm đã không gặp đầu xuân lúc cảnh tuyết.

Tại cái này rả rích mưa bụi thời gian bên trong, cái này Hoa sơn ngược lại là để người cảm thấy nhiều một tia hiểm trở. Trên núi, không ít Thuần Dương đệ tử đều chỉ có thể tại cái này mưa bụi thời tiết bên trong miệng tụng nói văn, lại hoặc là nghiên cứu nội công, lại hoặc là một đám sư huynh đệ tụ cùng một chỗ nghiên cứu thiên hạ đại sự.

Đây càng nhiều hay là nam đệ tử sự tình, nữ đệ tử thì là khác biệt.

Các nàng càng nhiều hay là tụ cùng một chỗ líu ríu phẩm gió xem múa, một đám người quay chung quanh sớm cùng một chỗ suy nghĩ làm sao đem Thuần Dương đạo bào làm càng đẹp mắt, sau đó để Thuần Dương từ trên xuống dưới sư huynh sư đệ sư bá các sư thúc mặc vào càng phong độ nhẹ nhàng, tựa như thiên ngoại tiên nhân.

Đương nhiên, các nàng trong đó cũng không ít tâm tư người là đặt ở những phương diện khác.

Mà lần này, Thuần Dương trên dưới người càng nhiều tâm tư lại không với những chuyện này mặt, bởi vì đương triều thiên tử ngay tại trước mấy ngày giá lâm Thuần Dương phái, đến đây lão Quân cung dâng hương. Thiên tử lập đạo giáo làm quốc giáo, trong đó

đạo môn khôi thủ Thuần Dương phái đương nhiên gánh chịu dưới trách nhiệm này.

Rất nhiều đệ tử đều biết Thuần Dương sở dĩ có thể thụ cái chức này trách, chính là bởi vì môn phái có tòng long chi thần thân phận, kia là thiên hạ môn phái khác vô cùng ao ước.

Phật môn.

Ma môn.

Còn có Đạo môn môn phái khác.

Tại Thuần Dương đệ tử trong mắt kia đều chẳng qua là một đám khuất phục tại Thuần Dương hiển hách thần uy dưới một đám kẻ đáng thương. Hành tẩu trong giang hồ, cũng là ương ngạnh phi thường, nhất là đối Phật môn cùng Ma môn, thủ đoạn càng lộ vẻ huyết tinh tàn nhẫn. Đối Ma môn đệ tử là hạ sát thủ, đối đệ tử Phật môn thì là lấy Phật môn bại hoại ví dụ ngôn ngữ tru tâm.

Duy nhất không có biến hóa thì là Thuần Dương cử đi dưới hay là lo liệu lấy lập phái căn bản, chí ít đối lê dân bách tính tâm thái chưa từng thay đổi.

Chẳng biết lúc nào, từ Thuần Dương trở thành đại phái đệ nhất thiên hạ một khắc này, môn phái bên trong các đệ tử ngay tại không tự giác ở giữa trở nên bành trướng, tự đại. Nhất là tại Khấu Trọng một loại nào đó phóng túng phía dưới, Thuần Dương đệ tử tay bắt đầu quang minh chính đại nhúng tay quan trường.

Thuần Dương cung.

“Thuần Dương đệ tử biến!”

Bí mật đến Vệ Trinh Trinh loay hoay ngón tay, chỉ vào nơi xa mưa bụi bên trong Thuần Dương đệ tử đối đứng tại bên người Khấu Trọng cùng Từ Tử Long nói, “Tiếp tục như vậy, chỉ sợ sẽ có tai hoạ.” Hiện tại Vệ Trinh Trinh đã sớm không phải quá khứ cái kia chỉ hiểu được đeo kiếm kiếm thị, nàng là trấn áp Đế Đạp phong, đổi tên là phiếu miểu phong linh thứu cung cung chủ.

Ngoại nhân chỉ nói người cung chủ này vẻn vẹn cung chủ, nhưng tại Khấu Trọng tâm lý người cung chủ này thế nhưng là công chúa.

Hắn cùng Từ Tử Lăng 2 người một mực liền đem Vệ Trinh Trinh xem như tỷ tỷ đồng dạng đối đãi, tại hắn trở thành Hoàng đế về sau, kia thân là tỷ tỷ nên có thân phận gì kia tất nhiên là hoàng gia trưởng công chúa. Chỉ bất quá cục diện khiến cho cái này bổ nhiệm căn bản không cách nào phát ra ngoài, cuối cùng chỉ có thể đem ý nghĩ này đặt ở đáy lòng. Cho dù là Từ Tử Lăng vì làm huynh đệ bảo hộ hắn cũng là dùng tên giả Lý Thuần Phong, cũng là còn tốt, chí ít Khấu Trọng cho mình người huynh đệ này 1 quan nửa chức, tuy vô pháp chỉ ra, cũng là có thể danh chính ngôn thuận.

Nhưng Trinh Trinh tỷ đâu

Tọa trấn Đế Đạp phong, áp chế Phật môn dư nghiệt Từ Hàng Tĩnh trai. Tại kia bên trong, coi như nàng 1 người a.

Cho nên tại Khấu Trọng trong lòng người cung chủ này, chính là công chúa.

Đồng dạng.

Từ Tử Lăng thân là huynh đệ, cũng biết Khấu Trọng một chút tiểu tâm tư. Nếu là công chúa, như vậy linh thứu cung bá đạo điểm cũng không có vấn đề gì.

Giờ phút này, 2 người đang nghe Vệ Trinh Trinh phê bình Thuần Dương đệ tử hiện trạng về sau, huynh đệ 2 người nghe vậy không khỏi 2 mặt nhìn nhau, riêng phần mình toát ra một nụ cười khổ.

Rõ ràng.

Thuần Dương phái tình trạng như vậy, cũng không có vượt quá 2 người đoán trước.

Tại nhìn thấy Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng 2 người biểu tình biến hóa về sau, Vệ Trinh Trinh xoay người trên dưới dò xét 2 cái đệ đệ một phen, cau mày nói: “Nhìn 2 người các ngươi bộ dáng, là sớm có đoán trước a!”

Gật gật đầu, Từ Tử Lăng đồng ý Vệ Trinh Trinh lời nói, trả lời: “Từ sư phó vỡ vụn sau khi phi thăng, tại thiên hạ người hữu tâm trong mắt, chúng ta Thuần Dương liền trở thành một ít người cái đinh trong mắt, bọn hắn cũng không cam thất bại. Nhưng mất đi sư phó cái này chiến lực, Thuần Dương phái một giáo chống trời dưới chúng phái là không đủ. Vì cái này, tiểu Trọng cùng 2 ta người

liền để Thuần Dương phái bắt đầu không ngừng nghỉ bành trướng.”

“Dưới mắt, bộ dạng này, hay là ta cùng Viên đạo trưởng 2 người thật vất vả khống chế áp súc xuống tới kết quả.”

“Nếu không, Thuần Dương chỉ sợ còn muốn càng thêm khổng lồ.”

“Nhân số càng nhiều, tự nhiên là tâm tư liền tạp.”

“Lại thêm Thuần Dương kỳ thật cũng không phải là những cái kia rất ít xuất thế Đạo gia môn phái, tâm tư người liền có thêm. Những năm gần đây, cũng là xuất hiện một chút bại hoại, lại nói trong phái cũng có môn phái khác trong bóng tối, xuất hiện Trinh Trinh tỷ nói tới tình huống chúng ta cũng không có quá nhiều ngoài ý muốn.”

“Tuy nói có chút bại hoại, nhưng chúng ta cũng là thu được không ít hảo đồ đệ đồ tôn, cũng là không lỗ.”

Nói đến đây bên trong, Từ Tử Lăng ngữ khí dừng lại, trong lòng bên trong tổ chức dưới sau đó phải nói đồ vật về sau, lúc này mới kế tục khai miệng nói nói: “Trinh Trinh tỷ, ngươi đối thiếu niên kia thấy thế nào “

Thiếu niên kia nha…

Vệ Trinh Trinh sắc mặt có chút ngẩn ngơ, ánh mắt trong thất thần trong thoáng chốc trước mặt lại lần nữa xuất hiện cái kia nói công tử.

Hồi lâu, tại bị gió lạnh bên ngoài thổi sau đó, nàng mới hồi phục tinh thần lại.

“Giống!”

“Rất giống công tử!”

“Chỉ bất quá cũng vẻn vẹn chỉ là giống mà thôi, giống như thiếu niên danh tự đồng dạng, như thế nào đi nữa, cũng chỉ là công tử cái bóng mà thôi.” Yếu đuối chi sắc rất nhanh từ Vệ Trinh Trinh trên thân biến mất, nàng bây giờ là linh thứu cung cung chủ, là trấn áp Phật môn dư nghiệt người, há lại sẽ dễ dàng như vậy bị ảnh hưởng, nàng đã sớm không phải quá khứ cái kia nhu nhược tại Dương châu bán bánh bao nữ tử. Bởi vì ở trong mắt Vệ Trinh Trinh, thiếu niên kia tại thế nào, cũng không phải nói công tử.

Thu dọn một chút tâm tình, Vệ Trinh Trinh quay đầu nhìn về phía đứng tại mình bên trái Khấu Trọng, dò hỏi: “Tiểu Trọng, đã ngươi phát mật tín để ta bí mật đến đây Thuần Dương, nghĩ đến là đã có tính toán của mình, nói một chút đi.”

Tại Vệ Trinh Trinh cùng Từ Tử Lăng nhìn chăm chú, Khấu Trọng chậm rãi nói ra trong lòng suy nghĩ: “Ta muốn lấy thiếu niên này vì tử, dùng Thuần Dương đến diễn võ, lại dựa vào quan phủ, tới làm đến sư phó trong suy nghĩ đã từng cái mục tiêu kia.”

Đồ ma diệt Phật.

Từ nền tảng bên trên nhất cử đem cái này hai giáo quét

ra đi, dù là không thể diệt, cũng phải trọng thương bọn hắn, diệt đi những cái kia quấy rối cao tầng, đồng thời cũng muốn giáo dục một chút đạo môn bên trong cái khác ngo ngoe muốn động đồng đạo.

Vệ Trinh Trinh nghe vậy sắc mặt không khỏi ngưng lại.

Như thế cử động liên lụy cực lớn, có thể nói là liên lụy thiên hạ vô số người đại cục.

Nhìn nhìn lại Từ Tử Lăng, hiển nhiên hắn tại mình đi tới trước đó cũng đã biết được Khấu Trọng ý nghĩ.

Lại quay đầu, liền thấy Từ Tử Lăng bắt đầu bổ sung: “Tôn Ảnh tại trên Thuần Dương dưới đã là hoàn toàn bí mật, lúc trước đem hắn trên lưng núi đến đệ tử cũng không biết Tôn Ảnh chân chính diện mạo.” Khi đó thiếu niên vô cùng bẩn một mảnh, xác thực nhìn không ra.

“Về phần biết đến…”

Khấu Trọng tiếp nhận Từ Tử Lăng câu chuyện, nói: “Ta thay tiểu Lăng xử lý.”

“Mà lại tại từ Tôn Ảnh trong miệng biết được lai lịch của hắn về sau, ta cũng phái người đi giải quyết hậu hoạn. Thiếu niên này hiện tại là Thuần Dương trong phái bí ẩn nhất tồn tại.”

1 từ ‘Xử lý’, đã hiển lộ rõ ràng bên trong huyết tinh.

Tôn Ảnh bộ dáng, để Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng 2 người không dám cứ như vậy trực lăng lăng bày ra đến,

bằng không mà nói…

Sư Phi Huyên!

!

Độc Cô Phượng!

Thương Tú !

Một đám nhân vật đáng sợ đến, tràng diện kia thực tế là quá khủng bố.

Cho dù là đại phái đệ nhất thiên hạ Thuần Dương, ở trong tình hình này cũng được nơm nớp lo sợ.

Nghĩ tới màn này, cho dù là Vệ Trinh Trinh cũng không khỏi tự chủ run rẩy dưới, hỏi: “Kia tiểu Trọng ngươi là nghĩ…”

“Chúng ta tỷ đệ 3 người dạy bảo hắn, từ Tử Lăng âm thầm ra mặt.”

“Nhưng tuyệt đối không thể dạy quá mức rõ ràng đạo môn công pháp, tốt nhất là trộn lẫn Phật môn công pháp.” Nói đến đây bên trong, Khấu Trọng ánh mắt tại Từ Tử Lăng trên thân dừng lại một chút: “Tử Lăng đối phật gia cũng hiểu rõ rất sâu, từ hắn đến thích hợp nhất.”

“Chúng ta có thể làm dạy bảo hắn võ công, dạy bảo hắn làm người, tại trục hắn ra ngoài, thậm chí có thể cầm Thuần Dương phái đệm chân đến vì hắn nuôi nhìn, đến

tạo nên hắn thiên hạ Vô Song khí thế.”

“Ta muốn hắn trở thành trong bóng tối, trở thành người trong phật môn.”

“Tử Lăng trước đó liền đã chuẩn bị 1 cái rất có phật tính danh tự.”

Khóe miệng hơi vểnh, Khấu Trọng từng chữ từng chữ nói ra cái này tục danh: “Ngộ không!”

Tê!

Vệ Trinh Trinh mặc dù chỉ là nghe Khấu Trọng kia đại khái ý nghĩ tâm tư, đã là hít vào một ngụm khí lạnh. Vì mục tiêu, thậm chí ngay cả Thuần Dương phái đều chuẩn bị xem như đệm chân lấy ra dùng, cái khác hai giáo không sợ không vào ván. Có thể nghĩ cái này huynh đệ 2 người chỉ sợ là nghĩ nhất cử công thành.

Phải biết, dù là Trường Sinh quyết không nơi tay, nhưng Từ Tử Lăng cùng Viên Thiên Cương 2 người những năm gần đây nghiên cứu thảo luận ở giữa đối Trường Sinh quyết đã lý giải đến 1 cái kì lạ tình trạng.

Ván này, Khấu Trọng dám dạng này lực lượng hẳn là đến từ này cái.

“Vậy trừ đi dạy bảo bên ngoài, ta còn có thể làm cái gì “

“Cái này… Còn xin Trinh Trinh tỷ, đi gặp Lỗ Diệu Tử tiền bối một lần!”

Chương 89 : khác biệt mặt nạ (trung)

3 thi não thần đan.

Não hải bên trong cái tên này chợt lóe lên, Nhạc Duyên nhìn xem Hồ Thanh Ngưu 2 vợ chồng, trong lòng đã có phỏng đoán. Có thể có ý nghĩ như vậy, cũng khó trách Hồ Thanh Ngưu 2 vợ chồng tại Minh giáo nội bộ không có bao nhiêu nhân duyên. Như đổi lại 1 người đến, chỉ sợ sẽ muốn làm sơ chưởng đánh chết cái này rắp tâm hại người 2 vợ chồng.

Nhưng là, Nhạc Duyên thân phận bây giờ là cái gì

Hắn là Minh giáo giáo chủ.

Càng là 2 vợ chồng chủ nhân.

Hồ Thanh Ngưu 2 vợ chồng ý nghĩ nói trắng ra không phải vì chính bọn hắn, mà là vì hắn Nhạc Duyên, vì hắn lại càng dễ chưởng khống cái này nội bộ phức tạp vô cùng Minh giáo. Lại nói, Nhạc Duyên cũng không phải loại kia cổ hủ hạng người, sẽ không cho là 2 người ý nghĩ có cái gì vi phạm đạo nghĩa chỗ.

Bởi vì hắn Nhạc Duyên cho tới bây giờ cũng không phải là cái gì anh hùng.

Phải biết, tại Nhạc Duyên đáy lòng, nếu thật là nhiễu loạn hắn tâm tình cùng an bài, hắn liền sẽ khai thác

đồng dạng biện pháp. Biện pháp này tiêu chuẩn tự nhiên là muốn Hồ Thanh Ngưu vợ chồng 2 người nghĩ ra đến biện pháp cao hơn ra rất nhiều, đó chính là sinh tử phù. Chỉ bất quá Nhạc Duyên là nghĩ đến muốn bao nhiêu hồi tâm, để một đám giáo chúng tâm phục khẩu phục mà thôi, mới không có khai thác loại này quá gấp phương thức.

Nhưng giờ khắc này Hồ Thanh Ngưu vợ chồng nói ra cái này phương thức về sau, Nhạc Duyên cũng không có không rơi 2 người hảo ý.

Dù sao 2 người này khác biệt những người khác, 2 vợ chồng không chỉ có là Minh giáo đệ tử, càng là hắn tư nhân vốn có người hầu. Từ phương diện nào đó đến nói, 2 vợ chồng đây mới thực sự là người một nhà.

“Các ngươi đã nghiên cứu đến một bước kia đâu” Nhạc Duyên tại 2 vợ chồng sau khi nói xong, lúc này mới dùng ngón tay chỉ lấy mặt bàn, dò hỏi: “Vợ chồng các ngươi hẳn là còn không có thành công đi.”

“…”

Hồ Thanh Ngưu cùng Vương Nan Cô vợ chồng 2 người nghe vậy lập tức sắc mặt hơi có vẻ xấu hổ, liếc nhau một cái về sau, Hồ Thanh Ngưu lúc này mới đứng ra, hồi đáp: “Đúng vậy, chúng ta cách thành công còn kém bên trên không ít khoảng cách, bất quá lý luận ta cùng khó cô đã cấu tứ không sai biệt lắm.”

“Vì phòng ngừa dược vật này bị phá giải, chúng ta quyết định dùng một loại linh hoạt phương thức mới bố trí, đó

chính là tại phối trí quá trình bên trong có thể từ phối trí người tự do an bài phối trí trình tự, khiến cho giải dược phối trí cũng cần hiểu rõ quá trình này. Bằng không mà nói, những người khác muốn cưỡng ép phá giải sẽ chỉ thất bại.”

Quả nhiên.

Nhạc Duyên nhấc lông mày nhìn chằm chằm Hồ Thanh Ngưu, nghe đối phương tiếp tục nói: “Vì luận chứng ý nghĩ này, chúng ta quyết định còn khai thác Miêu Cương độc cổ phương thức tiến hành dùng cho trong đó, chỉ bất quá vợ chồng chúng ta 2 người y thuật độc pháp tuy cao, nhưng đối cổ loại này đồ chơi hay là hiểu rõ không đủ sâu.”

“Bởi vì trong mắt của ta, bình thường dược vật muốn làm được chúng ta tưởng tượng bên trong hiệu quả chẳng phải rõ ràng, tốt nhất là dùng một loại vật sống đến khống chế.”

“Mà việc này vật tốt nhất vật dẫn liền chính là cổ.”

Nghe tới cái này bên trong Nhạc Duyên minh bạch Hồ Thanh Ngưu 2 vợ chồng chỗ nghĩ ra đến đồ vật kỳ thật chính là cổ trùng một loại biến chủng. Cẩn thận suy nghĩ lại một chút, kia 3 thi não thần đan tựa hồ cũng chính là một loại cổ trùng biến chủng.

“Cho nên… Chủ thượng, ta cùng khó cô hiện tại gặp phải 1 cái vấn đề lớn.” Một giới đại nam nhân sắc mặt đỏ bừng, có chút lúng túng vò đầu nói ra yêu cầu của mình, đầu cơ hồ đặt tại ngực, dù sao làm nô bộc nói ra

yêu cầu như vậy tới thực mất mặt.

Cuối cùng vẫn là chính Nhạc Duyên nhìn không được, trực tiếp điểm ra 2 vợ chồng gặp phải vấn đề lớn nhất: “Các ngươi là thiếu khuyết thí nghiệm vật liệu đi” tài liệu này không phải cái gọi là Trung thảo dược, cũng không phải bình thường độc dược, mà là Miêu Cương cổ trùng.

Hồ Thanh Ngưu cùng Vương Nan Cô 2 vợ chồng xấu hổ cười cười, không tự chủ được nhẹ gật đầu.

Nhưng Nhạc Duyên biết 2 vợ chồng lời nói cũng chưa có nói hết, cho nên tại hắn nhìn chăm chú, Vương Nan Cô nơm nớp lo sợ đi ra, nói: “Tiên Vu Thông chết, tăng thêm bị chủ thượng bóp chết Kim Tàm cổ, nếu như suy đoán không sai lời nói, Miêu Cương Ngũ Tiên giáo người cũng hẳn là nhanh tìm tới.”

Nhạc Duyên: “Cho nên “

“Đến lúc đó mời chủ thượng lưu thủ, cho chúng ta 2 vợ chồng lưu lại sống thí nghiệm vật liệu, chúng ta cần từ bọn này Ngũ Tiên giáo trên thân người tìm được đột phá khẩu.”

“Chỉ cần điểm này đột phá, như vậy vợ chồng chúng ta 2 người liền có thể đem dược vật kia nghiên cứu chế tạo thành công, đến lúc đó không cần chủ thượng khổ cực như vậy áp chế giải quyết trong giáo những cái kia có ý khác trong giáo, vợ chồng chúng ta 2 người đến nhận dưới cái này tiếng xấu.”

Nói đến đây bên trong, Hồ Thanh Ngưu thán một tiếng: “Những năm gần đây, bọn hắn một mực tại nội đấu, một mực tại cản trở, càng có Đại Khỉ Ti dạng này phản giáo người tồn tại, cũng không biết bây giờ trong giáo vẫn còn bao nhiêu có ý khác người. Nếu như sớm 1 ngày tề tụ một lòng, liền có thể sớm ngày khu trục Hồ Lỗ, khôi phục Trung Hoa.”

Nói xong, Hồ Thanh Ngưu 2 vợ chồng 2 người cùng nhau cung kính cúi đầu , chờ đợi lấy Nhạc Duyên cuối cùng quyết định ra kết quả.

Thời gian từng chút từng chút qua, bầu không khí càng ngày càng lộ ra yên tĩnh.

2 vợ chồng cái trán đang chờ đợi bên trong thấm ra càng ngày càng nhiều mồ hôi, 2 vợ chồng chưa từng có nghĩ tới cái này chờ đợi sẽ là như thế tra tấn người. Hồ Thanh Ngưu nội tâm càng là dâng lên một cỗ phỏng đoán, phải chăng lúc trước những người ngoài kia cầu cứu thời điểm đối mặt hắn cái này thấy chết không cứu thần y thời điểm có phải là cũng là dạng này tâm tình

“Nhưng!”

Ngay tại bầu không khí ngưng trọng tới cực điểm, để 2 vợ chồng sắp chống đỡ không nổi thời điểm, Nhạc Duyên lên tiếng. Trầm ngâm hồi lâu, Nhạc Duyên không có cự tuyệt cái này với hắn mà nói sẽ không đưa đến bao lớn tác dụng đề nghị. Phất phất tay, ra hiệu 2 vợ chồng xuống dưới về sau, Nhạc Duyên lại lần nữa yên tĩnh trở lại.

Ngũ Độc giáo!

Ban đầu ở Hoa sơn bóp chết kia kim tằm thời điểm, Nhạc Duyên cũng đã dự liệu đến Ngũ Độc giáo sẽ không từ bỏ ý đồ. Có thể cho Tiên Vu Thông dưới Kim Tàm cổ nữ nhân thân phận tại Ngũ Độc giáo tất nhiên không thấp, chỉ sợ là thế hệ này Ngũ Độc giáo giáo chủ.

Hạ cổ nhưng lại không giết

Cái này cách làm để người tỉnh táo lại là rất có ý tứ.

Hoa Sơn phái chỉ sợ từ phương diện nào đó đã trở thành Ngũ Độc giáo tai mắt…

Tiên Vu Thông chết, Ngũ Độc giáo nhất định sẽ rời núi.

Đối Nhạc Duyên đến nói, Ngũ Độc giáo rời núi cũng tốt. Khu trục Hồ Lỗ, khôi phục Trung Hoa cái khẩu hiệu này quát lên kia là nhiệt huyết, mà lại Minh giáo cũng là vẫn đang làm, nhưng muốn chân chính làm được lại không phải mấy người liền có thể giải quyết. Cao thủ, cuối cùng chỉ có thể giải quyết một bộ điểm sự tình, càng nhiều chuyện hơn còn cần cái khác phổ thông một chút người đến giải quyết. Khôi phục Trung Hoa 1 trận chiến này, đến lúc đó chính là tướng đối tướng, binh đối binh.

Lại nói Miêu Cương…

Bọn hắn Ngũ Độc giáo cũng nên vì cái này đại nghiệp thêm vào một phần lực lượng.

Người Mông Cổ mạnh nhất là cái gì

Là kỵ binh.

Minh giáo tại không có thu hoạch được đầy đủ ngựa thời điểm, tại nội tình bên trên cũng không đủ lực lượng đi tại phía trên vùng bình nguyên đối kỵ binh công kích, mà ngũ độc có lẽ có thể cho Minh giáo thêm vào 1 điểm đầy đủ lực lượng cùng dũng khí. Mã chiến có lẽ Minh giáo hiện tại không được, nhưng bộ chiến thì lại khác.

Ngũ Độc giáo, nên có đại dụng.

Nghĩ đến cái này bên trong, Nhạc Duyên trực tiếp truyền âm, rất nhanh mấy tên Minh giáo đệ tử liền đẩy cửa đi đến. Mà đi ở phía sau chính là Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính cùng Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu.

Lúc này ——

Một nhóm trèo đèo lội suối, thật vất vả đi ra đại sơn Ngũ Độc giáo người nhưng lại không biết các nàng còn không có rời núi thời điểm, toàn bộ giáo phái trên dưới cũng đã bị người nào đó nhớ thương tại trong lòng.

Rời núi giáo huấn

Không!

Vừa vặn tương phản , chờ đợi các nàng chính là dê vào miệng cọp.

“Ai nha!”

“Nguyên lai đây chính là trong truyền thuyết bên trong nguyên sao…”

Đi ở trước nhất ngọc thiềm làm tay nhỏ khoác lên trên trán, tại một trận đinh đinh đang đang âm thanh trúng cử mắt nhìn ra xa, chu miệng nhỏ thầm nói: “Cái này đi Minh giáo đường xem ra thật xa a… Nhìn không thấy cuối liệt! Dạng này đi xuống, người ta bàn chân đều muốn nổi bóng ngâm.”

Một bên, trời nhện làm cùng cái khác một đám ngũ độc đệ tử cũng có một chút sững sờ.

Bởi vì bọn hắn ở giữa có hơn phân nửa người là lần đầu tiên đi ra Miêu Cương đại sơn, lần thứ 1 nhìn thấy thế giới bên ngoài.

Đã mới mẻ, cũng ly kỳ.

Thật lâu.

Trời nhện sử xuất tiếng nói: “Thay đổi trang phục, không thể để cho những người Trung nguyên này xem thường chúng ta Ngũ Tiên giáo.” Nói xong, liền dẫn đầu dẫn đầu giải khai phía sau bao khỏa, bắt đầu thay đổi trang phục, thí dụ như trên chân giày cỏ, mới quần áo quần giày, tại cuối cùng treo lên đồ trang sức vân vân.

Chương 90 : khác biệt mặt nạ (hạ)

Quang Minh đỉnh.

Tại đem Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính cùng Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu chiêu đi qua, Nhạc Duyên một trận phân phó về sau, cái này liền tại 2 người ánh mắt kinh ngạc dưới rời khỏi phòng. Thẳng đến Nhạc Duyên bóng lưng biến mất tại cuối tầm mắt về sau, 2 đại pháp vương vẫn có như vậy một chút ngơ ngẩn.

“Giáo chủ, đây là…”

Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu thì thầm một tiếng, sắc mặt bên trên tấm tắc lấy làm kỳ lạ, tự nhủ: “Cái này Miêu Cương Ngũ Độc giáo cũng trêu chọc đến giáo chủ lão nhân gia” Vi Nhất Tiếu, không cảm thấy cái này trên giang hồ thanh danh không hiện môn phái rơi vào Nhạc Duyên trên tay sẽ có bao nhiêu tốt hạ tràng.

Lão nhân gia

Đầu bạc tóc trắng Bạch Mi Ưng Vương ghé mắt nhìn lướt qua Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu, đối với hắn câu nói này cũng không có làm sao phản đối, lúc trước trận chiến kia về sau, lại thêm quang minh tả sứ Dương Tiêu kia để lộ ra đến tin tức, thiếu niên bộ dáng giáo chủ thật đúng là 1 cái lão yêu quái.

Đương nhiên, Ân Thiên Chính cũng biết Vi Nhất Tiếu tất

nhiên là không dám trực tiếp tại Nhạc Duyên trước mặt xưng hô đối phương vì lão nhân gia, cho dù kia là cung xưng.

Đang nghe Vi Nhất Tiếu lẩm bẩm, Ân Thiên Chính tiếp nhận Thanh Dực Bức Vương câu chuyện, đáp: “Nhìn bộ dạng này, lẽ ra là cùng lần trước giáo chủ cùng Hồ Thanh Ngưu Hoa sơn chi hành có quan hệ.”

Hồ Thanh Ngưu

Vi Nhất Tiếu nghe vậy khẽ giật mình, lập tức phản ứng lại.

Thấy chết không cứu Hồ Thanh Ngưu cố sự trong giáo ai không biết ai không hiểu, nhưng nghĩ đến cái này bên trong, Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu sắc mặt đột biến đổi, nói: “Xem ra cái này Hồ Thanh Ngưu sự tình không có chúng ta trước đó trong tưởng tượng đơn giản như vậy, có lẽ muốn nhiều phức tạp.”

“Thôi!”

“Nhạc giáo chủ lão nhân gia ông ta là có bản thân cân nhắc.”

“Ta Vi Nhất Tiếu đầu óc quá đần, đã sớm thấy không rõ lắm thiên hạ này bộ dáng, chỉ có thể nhìn rõ trước mắt 3 thước chỗ.”

“Chỉ là… Nghe nói, cái này Ngũ Độc giáo thủ đoạn có chút quỷ dị!”

Phóng ra ra khỏi phòng, Ân Thiên Chính nghe đi tại sau lưng Vi Nhất Tiếu lẩm bẩm, Bạch Mi Ưng Vương biết Vi Nhất Tiếu đây là đang hỏi thăm mình, hành tẩu giang hồ năm tháng, Vi Nhất Tiếu với hắn mà nói cuối cùng muốn nhỏ hơn một chút, lại thêm bản thân trời ưng giáo những năm này hành động, nắm giữ tin tức nhưng thật ra là muốn so Vi Nhất Tiếu nhiều.

Dù sao những năm gần đây, Minh giáo không phải tại mình bên trong hao tổn, chính là lực chú ý đặt ở người Mông Cổ trên thân.

Miêu Cương

Kia là cái kia bên trong

Nhiều nhất bất quá là ngẫu nhiên một số người rất cao nghe đồn mà thôi.

Chỉ cần đối phương không có chọc tới mình thời điểm, trước đó như thế trạng thái Minh giáo là không có tâm tư đi để ý tới người ta. Cho dù là để ý, cũng bất quá là trên giang hồ bên ngoài kia làm thanh thế thật lớn 6 phái mà thôi.

Ngũ độc…

Híp mắt, Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính não hải bên trong không tự chủ được hồi tưởng lại trước đây ít năm tao ngộ, ngoài miệng nói: “Ngũ Độc giáo, cũng xưng Ngũ Tiên giáo.”

“Cả môn phái trên dưới đều lấy người Miêu chiếm đa số,

môn nhân cực thiện thi độc.”

“Khác biệt trên giang hồ môn phái khác sử dụng độc dược, môn phái này độc càng nhiều hay là vật sống.”

“Cóc, nhện, bọ cạp, rắn độc, con rết cái này 5 loại độc vật, bị bọn hắn gọi 5 thánh, càng là tại lúc bình thường, giáo chúng cũng là cùng mình bồi dưỡng độc vật sinh hoạt chung một chỗ. Mà tại cái này 5 loại độc vật phía sau, còn có một loại độc quỷ dị vật, còn ở lại chỗ này 5 thánh phía trên, đó chính là kim tằm.”

“Mấy dạng này đều có thể dùng làm cổ.”

“Mà lại, tại bên trong Ngũ Độc giáo độc vật lợi hại tiêu chuẩn, là lấy nhan sắc đến khu điểm, kim sắc vì quý, lợi hại nhất.”

Nói đến đây bên trong Ân Thiên Chính lông mày cũng không khỏi tự chủ nhăn một chút, tựa hồ lại lần nữa nhìn thấy kia buồn nôn vô cùng độc vật một đống một đống hướng mình tuôn đi qua dáng vẻ, kiêng kị nói: “Môn phái này thật không đơn giản.”

“Ta nghe nói tại bên trong Ngũ Độc giáo trừ giáo chủ bên ngoài, ở sau lưng vẫn tồn tại 1 cái nhân vật khủng bố.”

“Kia Ưng Vương ngươi gặp qua sao” nghe tới cái này bên trong, Vi Nhất Tiếu không khỏi lên tiếng hỏi thăm, hiển nhiên đối cái kia đứng tại Ngũ Độc giáo người sau lưng cảm thấy hứng thú, trong lòng tự nhủ những này giang hồ môn phái đều có ý tứ, không ít môn phái phía sau đều có 1 cái ẩn tàng tồn tại. Thật giống như bày ở

ngoài sáng Võ Đang Trương Tam Phong, Thiếu Lâm tự âm thầm bên trong niệm kinh hòa thượng cũng khẳng định không ít. Mà nghe Bạch Mi Ưng Vương khẩu khí, cái này Ngũ Độc giáo bên trong cũng có một tồn tại như vậy.

Thanh Dực Bức Vương lời nói để Ân Thiên Chính trầm mặc lại, hắn bắt đầu đem kia giấu ở đầu óc bên trong hồi ức bị hắn lật ra, lẩm bẩm nói: “Xa xa gặp qua như vậy một chút, kia là tại 10 năm trước. Tại Hoa Sơn phái phạm vi bên trong.”

Hoa sơn !

Vi Nhất Tiếu nghe vậy không khỏi ngẩn ngơ, tại sao lại là Hoa sơn

“Kia là 1 cái eo đeo ngân sắc loan đao, mang theo mặt nạ màu bạc, tại khốc nhiệt thời tiết dưới vẫn cả người bao phủ tại áo bào màu đen bên trong, đem bản thân che cái nghiêm nghiêm thật thật người.” Hình dung đến cái này bên trong, Ân Thiên Chính sắc mặt rất là kỳ quái, đến bây giờ hắn đều nghĩ mãi mà không rõ thế nào lại là như thế 1 cái cách ăn mặc.

Thực tế là quá mức quỷ dị.

Xem xét cũng không phải là cái gì chính phái tồn tại.

“Lão phu lúc ấy thấy thế, tự nhiên là sinh lòng hoài nghi.”

“Trong giang hồ xuất hiện dạng này 1 cái quỷ dị nhân vật, tất nhiên là muốn hiểu rõ ràng thân phận của đối

phương, mà lại kia loan đao cùng Thánh giáo bên trong đệ tử vũ khí có chút giống nhau.” Bạch Mi Ưng Vương là cái gì tính tình, kia là tại thiên hạ ở giữa đều tiếng tăm lừng lẫy, tính tình của hắn, tính cách của hắn, hắn làm việc phương pháp đều bị rất nhiều người xưng tán qua, vô luận chính tà. Ân Thiên Chính có hiểu rõ dự định, Vi Nhất Tiếu cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, đổi lại mình nếu là gặp được một nhân vật như vậy, chỉ sợ cũng là tâm lý ngứa, muốn dùng khinh công vụng trộm theo đuôi quan sát.

Nghĩ đến cái này bên trong, lại nghe Bạch Mi Ưng Vương nói: “Chỉ là…”

“Chỉ là cái gì “

“Lão phu liền muốn tiến lên hỏi thăm thời điểm, người kia bỗng nhiên trừng ta một chút, cái nhìn này liền để ta ra một thân mồ hôi lạnh.” Trước mắt tựa hồ lại lần nữa hiển hiện kia đầy đất ngũ độc chi vật tinh tế tác tác ở giữa hướng mình bò qua đến tràng cảnh, Ân Thiên Chính lại anh hùng khí khái nhìn thấy một màn này cũng sẽ tê cả da đầu.

Nghe Bạch Mi Ưng Vương hình dung, Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu tại não hải bên trong nghĩ nghĩ như vậy, cấu tứ tái hiện cảnh tượng đó, cũng không khỏi rùng mình một cái.

“Từ đó về sau, lão phu cũng phái ra qua trong giáo đệ tử, lặng lẽ điều tra Ngũ Độc giáo một phen. Hiểu rõ đến tại sau lưng các nàng, tựa hồ tồn tại như vậy 1 cái lão tổ.”

“Đúng rồi!”

“Người kia cho lão phu lớn nhất ấn tượng lại không phải cái này.”

“Úc Ưng Vương kia là…”

“Ấn tượng sâu nhất chính là người kia là 1 cái chân thọt người thọt.”

“Chân thọt người thọt ! ! !”

“Ừm.”

“Vậy xem ra giáo chủ lão nhân gia ông ta muốn nhờ vào đó làm lý do đến nhúng tay nắm giữ Ngũ Độc giáo, chỉ sợ sẽ không dễ dàng như vậy.”

…

Võ Đang.

Phía sau núi.

Lão hữu gặp nhau, tất nhiên là có rượu làm bạn.

Bồi bạn tự nhiên còn có riêng phần mình cố sự.

“Quang uống rượu không có đồ ăn, không có đồ ăn có chút không được vị a!” Quách Tương lè lưỡi liếm môi một cái bên trên rượu, ánh mắt 4 phía nhìn nhìn, cuối cùng ánh mắt rơi vào kia cách đó không xa 2 con tiên

hạc trên thân, mở miệng nói: “Cái này tiên hạc bị Quân Bảo nuôi xem ra liền to mọng đến cực điểm, nếu không, chúng ta nướng bên trên như vậy 1 con giải thèm một chút hạc nhập mùi rượu, nghĩ đến là cực tốt.”

“…”

Đối tứ không kiêng sợ nói sang chuyện khác Quách nhị tiểu thư, Trương Quân Bảo liền bất đắc dĩ, hắn tiên hạc cái kia bên trong to mọng đâu

Ngay tại Trương Quân Bảo dở khóc dở cười cảm khái Quách nhị tiểu thư tính tình thời điểm, lại nghe Quách Tương mở miệng lên tiếng, chỉ là giờ khắc này ngữ khí của nàng trở nên trầm thấp nghiêm túc đến cực điểm: “Quân Bảo, ngươi biết lần này ta là vì gì rời núi sao “

“Đạo môn bên trong có người tìm được ta bế quan địa phương, cho ta truyền như thế một cái tin tức.”

“Thiên phát sát cơ, đẩu chuyển tinh di; địa phát sát cơ, long xà khởi lục; nhân phát sát cơ, thiên địa phản phúc; thiên nhân hợp phát, vạn hóa định cơ.”

“Đạo môn bên trong, còn có ẩn giấu tuyệt đỉnh cao nhân a!”

Nghe vậy, Trương Quân Bảo sắc mặt lập tức biến.

Chương 91 : sát cơ

Sơn cốc.

Lâm hồ mà thành lập gian phòng bên trong, giờ phút này chính khói xanh lượn lờ.

Thanh hương hương vị đem toàn bộ gian phòng bao phủ.

Hơi khói tràn ngập bên trong, ẩn ẩn có thể thấy được trong đó 1 đạo thon thả thân ảnh ngay tại trong đó, ngồi xếp bằng.

Nửa ngày.

Hô ——

Xuất khí tiếng vang lên.

Kia lượn lờ hơi khói lập tức bị cái này hô hấp dẫn dắt, quay chung quanh xoay tròn, cuối cùng hình thành 1 đầu thẳng tắp dây dài như mũi tên bắn ra. Tại cả phòng hơi khói bên trong khuấy lên 1 đạo hình trụ tròn trống rỗng, cấp tốc mà đi, sau đó 4 phía hơi khói lúc này mới chậm rãi bổ sung tiến đến.

Xuyên thấu qua cái này đột nhiên xuất hiện trống rỗng, tại khói xanh bổ sung giữa khe hở, ánh sáng mông lung tuyến tại thời khắc này rõ ràng vô số, lộ ra kia ở trong người bộ dáng.

Thon dài thân hình bao phủ tại đạo bào rộng lớn bên trong, cả người toàn thân trên dưới tản ra một cỗ kỳ quỷ ý vị, xa xa nhìn qua vốn thuộc về Đạo gia mờ mịt ý vị ngược lại không như trong tưởng tượng nhiều như vậy, mà là thêm ra một loại vật gì khác.

Đó chính là thần bí.

Người, cúi đầu, một đầu mái tóc càng là dài có thể trực tiếp kéo tới trên mặt đất.

Ánh mắt na di.

Ánh mắt dừng ở địa phương là trước mặt mặt bàn, phía trên kia chính bày biện số quyển sách tịch.

Quyển thứ nhất tiếng tăm lừng lẫy, chính là 1 bản kỳ thư.

Phía trên văn tự chính biểu hiện ra quyển kỳ thư này danh tự —— « đẩy cõng đồ », cùng nó 2 tên trứ tác người Lý Thuần Phong cùng Viên Thiên Cương.

Mà tại quyển kỳ thư này đằng sau, đi theo bày thì là 1 bản tục sách, là một số người chỉnh hợp dân gian truyền thuyết cố sự biên soạn ra cố sự tập hợp, liền bất quá là 1 bản tiểu thuyết cố sự mà thôi. Nhưng cứ như vậy 1 bản tục sách bị người bày ở « đẩy cõng đồ » đằng sau.

Bàn tay như ngọc trắng tại « đẩy cõng đồ » bên trên vuốt ve nửa ngày, 1 đạo thanh lãnh tiếng nói tại gian phòng bên trong quanh quẩn: “2 người này cũng là tu tập qua Trường Sinh quyết người a có thể xuyên thấu

qua thời gian trường hà nhìn về phía tương lai, nhân vật như vậy chung quy là để người cảm thấy chán ghét.”

“Chỉ là có như vậy một chút xíu khác biệt.”

Nói đến đây bên trong, nữ tử ngữ khí dừng lại, ánh mắt chuyển di, lúc này mới rơi vào kia bản tục sách phía trên, kế tiếp theo tự nhủ: “Ở trong quá trình này, lại có bao nhiêu sự tình bị người vì tăng thêm sửa đổi quá nhiều đồ vật “

“Mê vụ càng ngày càng dày, đã sớm để người thấy không rõ lắm mê vụ phía sau chân thực.”

Bàn tay như ngọc trắng mở sách vốn, tựa hồ tùy ý, lại tựa hồ là cố ý lật đến nào đó một tờ, trên trang giấy ghi lại chính là 1 cái lưu truyền dân gian chuyện thần thoại xưa, chuyện xưa danh tự rất đơn giản, là diễn dịch 1 cái chuyện thần thoại xưa, nó gọi —— Thường Nga bôn nguyệt.

Không chỉ có như thế, cố sự này tại sách này vốn bên trong không chỉ là 1 cái phiên bản, mà là thật nhiều cái lưu truyền phiên bản tập hợp mà thành.

“Đá vân mẫu bình phong ánh nến sâu, trường hà dần lạc hiểu tinh chìm. Thường Nga ứng hối hận trộm linh dược, trời nước một màu hàng đêm tâm.”

“Cái này lý thương ẩn ngược lại viết một bài thơ hay. Nhưng ở ta xem ra, hắn ứng đổi một chữ, đổi ‘Ứng’ vì ‘Không’, cho là Thường Nga dứt khoát trộm linh dược, trời nước một màu hàng đêm tâm.”

“Chỉ tiếc ta cũng không phải là Thường Nga, mà cố sự nói cũng không phải cái kia Thường Nga.”

“Những cái kia người vô tri ngược lại là oan uổng nàng, yếu tiểu người cuối cùng chỉ có thể tại ngôn ngữ văn tự bên trên làm một chút ấp úng phản kháng. Các ngươi viết tại mịt mờ, tại tối nghĩa khó hiểu, lại có bao nhiêu người có thể đủ chân chính hiểu rõ cố sự phía sau chân tướng “

“1 truyền 10, 10 truyền 100, vô số người sau trong lúc này bên trong ý tứ đã sớm biến.”

Dưới ngọc thủ ép, tại cái này rất nhỏ động tác dưới, kia sách vở lại là lập tức từ dấy lên đến, trong chớp mắt liền hóa thành tro bụi. Thấy thế, nữ tử ngón tay hơi cong, lăng không bắn ra, kia « đẩy cõng đồ » lập tức bị tức kình tung bay, rơi vào nơi hẻo lánh bên trong.

“Hỏng bét!”

“Triệt để áp chế không nổi!”

“Rốt cục bắt đầu!”

“Là đang tức giận sao “

“Là tại cừu hận sao “

“Là tại nghỉ tư ngọn nguồn bên trong nguyền rủa sao “

“Khóc đi!”

“Cười đi!”

“Kêu rên đi!”

“Phẫn nộ đi!”

“Gào thét đi!”

Nữ tử thanh âm từ thanh lãnh chuyển thành quỷ dị gào thét, đáng sợ hơn chính là nữ tử sắc mặt chuyển từ trắng thành xanh, lại lần nữa chuyển đỏ, toàn bộ sắc mặt như là mở tác phường đồng dạng đủ mọi màu sắc. Tự thân trên dưới đạo bào phiêu động, kia là đã khống chế không nổi quanh thân chân khí bạo động biểu hiện.

Xoẹt!

Vải vóc xuất hiện xé rách âm thanh.

“Nhưng cho dù là dạng này, ngươi cũng bất quá là bại tướng dưới tay!”

“Lại chết một lần!”

Lời nói rơi xuống, một tiếng tiếng than đỗ quyên yêu kiều quanh quẩn ra, chỉ nghe một tiếng nổ vang, kia có thêu đầy trời tinh đồ đạo bào tại thời khắc này triệt để tán làm bay phất phơ, tại ly thể ba tấc thời điểm cũng đã là tự cháy bắt đầu, hình thành một đám lửa.

Xa xa nhìn lại, liền tựa như cả người bị một quả cầu lửa triệt để bao khỏa, như đồ đốt đất sứ đồng dạng thiêu

đốt.

Phốc!

Một tiếng vang nhỏ, hỏa cầu lui tán, biến mất không còn tăm tích.

Lưu lại chính là một bộ xinh đẹp trần trụi thân thể. Xích hồng như máu tóc dài không gió mà bay, mà tại kia thân thể trên lưng, thì là xuất hiện 1 bộ Điểu hình đồ án, chỉ là nhìn qua cái này đồ án tàn tạ không chịu nổi, một loại thiếu một nửa không trọn vẹn bộ dáng.

Ngửa đầu.

Nữ tử chính là một tiếng kêu khẽ.

Như thê như oán thanh âm quanh quẩn ở trong thiên địa, cơ hồ vang vọng toàn bộ phương viên mấy chục dặm phạm vi.

Tại một tiếng này dưới, kia lâm hồ mà ở giữa phòng ốc lập tức vỡ vụn, hóa thành đầy trời mảnh vỡ.

Không chỉ có như thế, bên cạnh mặt hồ càng là phát sinh rung động, toàn bộ mặt nước bắt đầu dâng lên bất quy tắc gợn sóng, gợn sóng càng lúc càng lớn, hình như có hóa thành sóng lớn manh mối. Trên xuống bầu trời, cũng bắt đầu xuất hiện quỷ dị biến hóa.

“…”

Thanh âm đột nhiên ngừng, ngẩng đầu ở giữa, nữ tử híp

mắt nhìn về phía đỉnh đầu bầu trời, chưa phát giác ở giữa trong con mắt lộ ra một vòng vẻ sợ hãi. Hơi trầm ngâm, nữ tử cái này liền thả người rời đi, cả người hóa thành một đoàn hồng ảnh biến mất tại ven hồ, độc lưu một mảnh hỗn độn.

Yên tĩnh.

Tại nữ tử rời đi về sau, nơi này lại khôi phục yên tĩnh.

Kia phun trào mặt hồ khôi phục bình ổn, không còn bằng thêm gợn sóng, chỉ có kia trên không càng phát ra đen nhánh tầng mây còn rõ mồn một trước mắt.

Chỉ là, kia ẩn ẩn mà tồn cảm giác áp bách cũng không có biến mất, ngược lại là dần dần càng phát ra nồng hậu dày đặc ngưng trọng.

Đột nhiên ——

Xùy một thanh âm vang lên.

Liền tựa như mở một cái đầu, liên tiếp không ngừng tiếng xèo xèo không dứt bên tai.

Chỉ thấy toàn bộ mặt hồ bạo khởi vô số bọt nước, phóng lên tận trời, trên bầu trời càng là vang lên sấm rền, xuất hiện thiểm điện. Cuối cùng lôi điện nương theo lấy bọt nước bạo kích mà xuống, nện ở trên mặt hồ, nổ lên cao mấy trượng cột nước, 1 đầu bạch tuyến từ mặt nước hiển hiện, trực tiếp hướng bên bờ phóng đi.

Nhìn kỹ lại kia bạch tuyến bất quá là dâng lên một vòng

bọt nước, tuyến qua sóng điểm, cuối cùng cái kia đạo bạch tuyến rời đi mặt hồ về sau, hóa thành vô hình chi khí rơi vào trên bờ.

Oanh!

Thổ sóng cuồn cuộn.

Trên mặt đất xuất hiện 1 đạo khe rãnh, thật giống như bị người cầm bốn mươi mét đại đao hướng trên mặt đất không hiểu bổ một đao, vết tích này trực tiếp xuất hiện mười trượng trở lại bên ngoài địa phương, lúc này mới triệt để mất đi lực đạo mà biến mất không còn tăm tích.

…

Vào thời khắc này.

Tại đông bắc nơi cực hàn trong hầm băng, 1 cái ẩn thân tại băng trụ bên trong nam tử đột nhiên phát ra thống khổ tiếng rên rỉ. Khốc hàn băng cứng không hiểu bắt đầu hòa tan, chỉ chốc lát liền hóa thành nước ấm, chảy lan đầy đất, trong hầm băng lập tức trải rộng màu trắng hơi nước.

Trong cùng một lúc, trong giang hồ tuyệt đỉnh cao thủ tại thời khắc này đều ở trong lòng dâng lên một cỗ khác cảm xúc biến hóa.

Cỗ này cảm xúc tên là tim đập nhanh.

Trong đó đặc biệt tinh thần tu vi càng sâu người cảm giác càng rất.

Ngay tại tu tập đạo tâm chủng ma đại pháp Bàng Ban miệng phun máu tươi, kém chút tẩu hỏa nhập ma.

Ở tại cung điện Potala Lạt Ma Ưng Duyên thì là trực tiếp đem trên tay phật châu kéo cái loạn thất bát tao, miệng tụng phật kinh càng là sai điệu, sai mấy cái Bytes.

Tại Võ Đang sơn Quách Tương cùng Trương Tam Phong đồng dạng cảm nhận được cỗ này không hiểu biến hóa. 1 cái 1 đem kéo một nửa tay áo, một cái khác thì là cầm trong tay tiêu ngọc tách ra thành 2 đoạn.

Mà ở xa Miêu Cương ngũ độc thánh địa, giờ phút này cũng xuất hiện chấn động, đầy đất độc vật bắt đầu thấp thỏm lo âu, về phần ở tại thánh địa bên trong lão tổ tại thời khắc này tính tình cũng là trở nên táo bạo dị thường, sát khí tràn ngập cả tòa núi.

Tại Hoa sơn.

Phía sau núi.

Tiểu Long Nữ cầm một bát mật ong, nhắc tới 1 câu “A! Đột nhiên có chút phiền!” Về sau, cái này liền hướng sư tỷ ngốc địa phương đi đến, chuẩn bị an ủi cảm xúc biến hóa phi thường ngay tại rút kiếm chặt tảng đá Xích Luyện tiên tử tới.

Cùng lúc đó.

Minh giáo, Quang Minh đỉnh.

Giấu ở gian phòng của mình bên trong, cùng sư huynh Thiết Quan đạo nhân cùng một chỗ bày quẻ Lưu Cơ sư huynh đệ 2 người đột nhiên riêng phần mình tâm thần bị thương, phun ra một ngụm máu tươi.

Lưu Cơ lau một cái vết máu ở khóe miệng, thì thầm nói: “Thiên phát sát cơ!”

Mà sư huynh Thiết Quan đạo nhân thì là nói tiếp: “Địa phát sát cơ!”

2 người liếc nhau một cái, đều nhìn thấy lẫn nhau đại biến thần sắc. Tại kết hợp cái này càng phát ra phiêu diêu thiên hạ, loạn thế gần, chính là nhân phát sát cơ, 2 người đồng thanh: “Này làm sao sẽ! ! !”

Mà cảm thụ biến hóa này sớm nhất chính là Nhạc Duyên.

Ngay tại chợp mắt hắn đang biến hóa một khắc này ở trong lòng dâng lên một sát na, cả người đã đi tới Quang Minh đỉnh chỗ cao nhất.

Lập thân trên đó, ánh mắt nhìn ra xa hướng đông phương.

Một mực tại Minh giáo hỉ nộ không lộ Nhạc Duyên sắc mặt tại thời khắc này trở nên cực kỳ âm trầm.

Chương 92 : chấn động

Minh giáo.

Quang Minh đỉnh tối cao chỗ.

Nhạc Duyên đứng ở trên đó, sắc mặt âm trầm nhìn qua phương đông, thần sắc lộ ra có như vậy một chút ngưng trọng.

Vừa mới chợt lóe lên cảm giác, Nhạc Duyên sẽ không nhớ lầm, bởi vì cái kia với hắn mà nói thực tế là quá mức quen thuộc.

Quen thuộc khát máu âm hàn, quen thuộc cừu hận ngập trời.

Có người rung chuyển vật kia.

Kiếm giới!

Cái kia trấn áp mình sáng tạo mà ra chí âm chí tà kiếm pháp —— Huyền Âm 12 kiếm sở tại địa. Kia trước đó lóe lên một cái rồi biến mất âm hàn cảm giác chính là Huyền Âm 12 kiếm khí tức, chỉ bất quá quá mức mờ mịt, quá mức yếu tiểu. Duy nhất có thể khẳng định một điểm thì là Huyền Âm 12 kiếm cũng không có tất cả trốn xuất kiếm giới, nhưng tuyệt đối chạy ra một chút.

Hồi tưởng tại trấn áp thời điểm, Huyền Âm 12 kiếm liền đã đã đản sinh ra như vậy một tia thuộc về kiếm pháp thần trí. Qua nhiều năm như vậy, bị giam tại kiếm giới

bên trong, chỉ sợ cỗ này tà ác đã phát huy đến cực hạn, đã đản sinh ra một chút kinh khủng đồ vật.

Hoặc là nói cái kia bởi vì đồ sát Phượng Hoàng mà trong lúc mơ hồ đản sinh thần trí tại hèn mọn phát dục qua nhiều năm như vậy, đã chân chính có trí tuệ của mình.

Mà kia cừu hận, Nhạc Duyên thì lại càng không cần phải nói.

Hắn đối với ý nghĩ này thực tế là quá mức quen thuộc, quá mức sáng tỏ.

Đó chính là thuộc về Thần thú Phượng Hoàng lưu lại đến cừu hận.

Quả nhiên.

Lúc trước một lời thành thật, cái này Thần thú Phượng Hoàng mới thật sự là khó giết tồn tại, cho dù là Huyền Âm 12 kiếm giết chết, luyện thành Trường Sinh đan, lại còn có thể xuất hiện, kia cho dù là dạng này cũng bất quá là Phượng Hoàng sau khi chết lưu lại đến dư nghiệt.

Huyền Âm 12 kiếm chạy ra kiếm giới Nhạc Duyên không thèm để ý, Phượng Hoàng bất tử lại lần nữa niết sống lại Nhạc Duyên cũng không thèm để ý.

Không nghe lời có thể quan một lần liền có thể quan lần thứ 2, mà giết qua một lần Phượng Hoàng dù là hoàn toàn sống lại cũng bất quá là lại lần nữa trở thành hắn dưới lòng bàn tay con mồi.

Chân chính để Nhạc Duyên biến sắc không phải 2 cái này, mà là tạo thành cảnh tượng trước mắt nguyên do.

Là ai xúc động kiếm giới

Phải biết Nhạc Duyên quan bế Huyền Âm 12 kiếm kiếm giới vốn có cửa ra duy nhất liền chỉ có 1 cái, đó chính là chìa khoá. Từ Phượng Hoàng tinh huyết luyện thành ra Trường Sinh đan, non nửa ban cho luyện đan người Vân Trung Quân Từ Phúc, mặt khác hơn phân nửa khỏa thì là bị Nhạc Duyên gieo xuống kiếm ý của mình, giao cho Nguyệt nhi.

Viên này đan đã là trường sinh thuốc, cũng là mở ra kiếm giới chìa khoá.

Nhạc Duyên có thể cảm thụ được lần này chấn động cũng không phải là đơn thuần mở ra kiếm giới, nếu không Huyền Âm 12 kiếm khí tức sẽ không như thế yếu nhỏ, mà là thoát ra đồ vật loạn thất bát tao tới. Loại cảm giác này ngược lại là giống dưới sự bất đắc dĩ chấn động kiếm giới đại môn, kích thích đến Huyền Âm 12 kiếm.

Xuất hiện loại tình huống này chỉ có 1 cái lý do, đó chính là có người ngoài nuốt mình lưu cho Nguyệt nhi Trường Sinh đan.

Lấy Nhạc Duyên nguyên bản an bài, Nguyệt nhi phải này Trường Sinh đan nuốt về sau, có thể mượn dùng mình lưu tại đạn dược bên trên kiếm ý, phối hợp giam giữ tại kiếm giới Huyền Âm 12 kiếm ngẫu nhiên toát ra

đến khí tức, tại đầy đủ thời gian bên trong rèn luyện tự thân ý chí năng lực đồng thời triệt để ma diệt đan dược bên trong lưu lại Phượng Hoàng khí tức, trở thành 1 viên chân chân chính chính Trường Sinh đan. Cho nên lúc cần thiết có thể thu Huyền Âm 12 kiếm cho mình dùng, dù là không được cũng có thể mượn từ đan dược bên trên kiếm ý gia cố kiếm giới.

Mà không phải xuất hiện dưới mắt một màn này…

Đây là bạo động.

Phượng Hoàng tàn hồn sống lại, cộng thêm kiếm giới ở đây ảnh hưởng dưới chấn động, đại môn kia đã xuất hiện khe hở, bị người trong lúc vô tình đẩy ra một tia khe hở. Tạo thành kết quả như vậy, chính là về sau sẽ có người có thể bằng vào kiếm đạo tu vi từ cái này tia khe hở xâm nhập kiếm giới.

Những này Nhạc Duyên hiện tại không có tâm tình đi để ý tới, mà là tại tâm lý nắm lấy đến tột cùng là ai động hắn lưu cho Nguyệt nhi Trường Sinh đan! ! !

Nguyệt Thần

Tuyết Nữ

Xích Luyện

Lại hoặc là cái khác người hữu tâm

Lại nhìn tình huống bây giờ, Nhạc Duyên cũng không đủ thời gian đi để ý tới cái này, Minh giáo hành động đã bị

Nhạc Duyên mang lên mặt bàn, đi nghiêm nhập quan khóa thời điểm, tại chưa hoàn toàn triệt để thu phục trong giáo những cái kia bao hàm tâm tư khác nhân chi trước, hắn tạm thời sẽ không đi để ý tới cái này.

Bởi vì bày ở Nhạc Duyên vấn đề mấu chốt nhất hay là Hoa sơn bên trên người.

Phải biết hắn sở dĩ lựa chọn trở thành Minh giáo chi chủ, đi khôi phục Trung Hoa sự tình, từ nền tảng đi lên nói chính là lúc trước cùng ma chủng Lục Tiểu Phượng ở giữa một phen nói chuyện. Lúc trước kia phiên ngôn ngữ hí luận vào hôm nay bị Nhạc Duyên triệt để mang lên mặt bàn.

Hoàng đế là đối Nhạc Duyên tốt nhất thân phận dùng để giải quyết những cái kia nhi nữ việc tư.

"…"

Hít sâu một hơi, tạm thời đè xuống trong lòng có chút phiền nhiễu suy nghĩ, Nhạc Duyên cái này liền từ mái nhà thả người mà xuống, hắn quyết định tạm thời đem sự nghi ngờ này dằn xuống đáy lòng, về phần cái kia cướp Nguyệt nhi Trường Sinh đan người, nghĩ đến sẽ tìm tới mình.

Vô luận người nào, Nhạc Duyên đều cần một lời giải thích.

Trên mặt đất.

Vừa xuống đất Nhạc Duyên liền nhìn thấy từ gian phòng

bên trong đi ra đến Lưu Cơ cùng Thiết Quan đạo nhân sư huynh đệ 2 người, liếc nhìn lại, Nhạc Duyên liền nhìn ra 2 người này tựa hồ thụ thương tích, cả người đều lộ ra uể oải không thôi. Hiển nhiên, tại vừa mới, sư huynh này đệ 2 người tính một quẻ.

Nó kết quả… Không cần nói cũng biết.

Xem ra, sư huynh này đệ 2 người chỉ sợ là tính ra cái gì.

3 người gặp nhau, lập tức để sư huynh đệ 2 người sững sờ. Liếc nhau về sau, 2 người không hẹn mà cùng hướng Nhạc Duyên thi lễ một cái về sau, lại bị Nhạc Duyên đột ngột đánh gãy: “Hảo hảo dưỡng thương, bản tọa cần các ngươi đến lúc đó bốc treo.”

Bói toán

Sư huynh đệ hai người nghe vậy không khỏi sững sờ, giáo chủ lời này là có ý gì trong lúc nhất thời, 2 người đều nghĩ đến quá khứ những cái kia khởi binh tranh đoạt tạo phản tranh đoạt người trong thiên hạ nhất quán cách làm. Nhưng nhìn giáo chủ phong cách làm việc, tựa hồ cho tới nay đều đối này chẳng thèm ngó tới, tại trước đó nhưng chưa hề đề cập qua điểm này, chẳng lẽ có cải biến

Mà lại Lưu Cơ cũng bị ép vì Nhạc Duyên tính qua, căn bản nhìn không thấu, lúc ấy trọng thương kém chút không có hồi phục lại, nhưng cũng đoạn tuyệt hắn về sau đường.

Đây cũng là Lưu Cơ trong lòng ẩn tàng oán hận nguyên

do.

Lần này, chẳng lẽ là muốn đoạn tuyệt sư huynh Thiết Quan đạo nhân tiền đồ

Nghĩ đến cái này bên trong, Lưu Cơ không khỏi nhìn hằm hằm Nhạc Duyên, không sợ chút nào.

“Không phải thay bản tọa bói toán, trong thiên hạ không ai có thể bốc bản tọa quẻ.”

Khoát khoát tay, đối với Lưu Cơ phẫn nộ ánh mắt Nhạc Duyên chẳng thèm ngó tới, mà là nói: “Mà là những người khác.”

“Không!”

“Xác thực nói là địa chỉ chỗ.”

Trước đó một nhóm, Nhạc Duyên cũng không có tìm được kết quả vừa lòng, giờ khắc này lại lần nữa nhìn thấy bói toán bị thương Lưu Cơ cùng Thiết Quan đạo nhân sư huynh đệ, Nhạc Duyên lúc này mới phát hiện mình chính là dưới đĩa đèn thì tối, quên trên tay mình còn có dạng này 2 tờ bài có thể dùng.

Nhạc Duyên lời nói để Lưu Cơ cùng Thiết Quan đạo nhân sư huynh đệ kinh hồn táng đảm, nhất là tại phế Đại Khỉ Ti, trừ bỏ Đại Khỉ Ti Tử Sam Long Vương thân phận về sau, Nhạc Duyên uy thế có thể nói tại Minh giáo nội bộ nâng cao một bước. Đương nhiên, cái này vẻn vẹn đơn thuần là uy thế.

Có thể đáng giáo chủ Nhạc Duyên chính miệng đưa ra sự tình, như thế nào đi nữa cũng sẽ không đơn giản.

Nghĩ đến cái này bên trong, Thiết Quan đạo nhân nhìn lướt qua sư đệ của mình, trực tiếp mở miệng dò hỏi: “Không biết giáo chủ muốn bốc cái gì “

“2 nơi ẩn tàng giang hồ tổ chức.”

“Úc “

“Giấu quá sâu, bản tọa không có nhiều như vậy tinh lực đi tìm tung tích của bọn hắn.”

“Xin hỏi giáo chủ, là cái kia 2 nơi ẩn tàng giang hồ tổ chức” lên tiếng chính là Lưu Cơ, phải biết bọn hắn sư môn chỗ, có thể nói đối với thiên hạ đại thế trên cơ bản là hiểu rõ bảy tám phần, một chút ẩn tàng môn phái 2 người cũng vô cùng rõ ràng.

Thí dụ như Âm Quý cùng Ma môn bè cánh, tỉ như Từ Hàng Tĩnh trai vân vân.

Cho dù là người Mông Cổ ẩn tàng môn phái bọn hắn cũng biết không ít.

Chẳng lẽ còn có ẩn tàng càng sâu tồn tại

“Thanh Long hội cùng Thanh Y lâu!”

Mặt không biểu tình nhắc tới ra 2 cái này tổ chức tục danh, Nhạc Duyên một mặt cảm thán tự nhủ: “Bởi vì trước kia trong giáo bên trong hao tổn, bản tọa đại quân

thực tế là thiếu tiền a!”

Thanh Long hội

Thanh Y lâu

Lưu Cơ cùng Thiết Quan đạo nhân nghe vậy không khỏi 2 mặt nhìn nhau, kinh ngạc không hiểu.

Chương 93 : Thanh Long mở mắt (thượng)

Đại điện.

Tại một đám Minh giáo nhân vật cao tầng vây xem dưới, xuất thân đạo môn Lưu Cơ cùng mình sư huynh Thiết Quan đạo nhân đốt hương sau khi tắm, chính thức bắt đầu bốc treo. Tại Nhạc Duyên đưa ra yêu cầu kia về sau, Minh giáo cao tầng trên dưới trừ bỏ phái đi ra Bạch Mi Ưng Vương cùng Thanh Dực Bức Vương bên ngoài, những người khác trên cơ bản đều đến hiện trường.

Bởi vì Nhạc Duyên cho 1 cái tất cả mọi người không cách nào lý do cự tuyệt.

Tiền tài!

Hóa dụng 1 cái đối Minh giáo thế cục thông tục một chút đến nói, đó chính là binh mã chưa động, lương thảo đi trước.

Tại chỉnh lý trước đó Minh giáo mấy lần khởi nghĩa thất bại thí dụ về sau, Nhạc Duyên tổng kết ở trong đó căn bản tính thất bại nguyên do, đó chính là Minh giáo chuẩn bị không đủ, rất nhiều tình huống dưới đều là vội vàng khởi nghĩa, nó hậu quả không cần nói cũng biết.

Kia đã từng vì phản kháng mà chết đi nghĩa sĩ cũng không biết có bao nhiêu, không chỉ có như thế, mỗi lần thất bại tổn thất trừ bỏ Minh giáo giáo chúng bên ngoài,

còn có một đoàn những người khác, tỉ như lão bách tính.

Một chút nhìn xuống, nhìn trước mắt mọi người, Nhạc Duyên coi là thật đối bọn này cao tầng chỗ lấy ra cục diện lộ ra cực kỳ im lặng.

Tầm mắt của bọn hắn căn bản liền không tại 1 cái phương diện bên trên.

4 đại pháp vương.

5 đại tán nhân.

Trừ bỏ ở trong đó một ít ẩn tàng chân chính tâm tư người bên ngoài, những người khác càng nhiều hơn chính là đem lực chú ý đặt ở trước mắt trên lợi ích, một đám người vì giáo chủ chi vị tranh ngươi chết ta sống. Đường đường Minh giáo không có bị làm chia năm xẻ bảy, cũng đã là Minh giáo bản thân giáo nghĩa công lao.

Tại toàn bộ thiên hạ, không nói lấy tạo phản vì chuyên nghiệp Minh giáo cao tầng đều là như thế, như vậy môn phái khác đâu

Mỗi người đều có tự thân để ý đồ vật, mỗi cái môn phái đều có ích lợi của mình tố cầu.

Có sở cầu, liền có thể làm người lợi dụng.

Đây chính là Nguyên triều đi đến tràn ngập nguy hiểm tình trạng, lại vẫn có thể lợi dụng âm mưu quỷ kế, kéo một nhóm đánh một nhóm, tạm thời cưỡng chế tính đè

xuống phía dưới kia cuồn cuộn ám lưu.

Trong thiên hạ này, môn phái nghèo sao

Trên thực tế bọn hắn cũng không nghèo.

Không nói Hoa Sơn phái, Võ Đang phái cùng cùng một hệ liệt lấy núi làm tên môn phái, thế lực của bọn hắn phạm vi bên trên đều bao hàm chỗ núi 4 phía phương viên 100 dặm, có thuộc về mình tá điền, có thu nhập của mình. Bằng không mà nói, một môn phái nên như thế nào nuôi sống môn phái trên dưới người !

Càng đừng đề cập những cái kia lấy tông giáo giáo nghĩa làm chủ môn phái.

Mà ở trong đó đặc biệt Phật môn vì đại biểu.

Đối Phật môn đã sớm hiểu rõ Nhạc Duyên biết, những hòa thượng kia ni cô nói theo một ý nghĩa nào đó là giàu có nhất. Cho dù là đạo môn cũng vô pháp bằng được.

Nhất là tại loại này loạn thế đến, lê dân bách tính sống ở trong nước sôi lửa bỏng thời điểm, Phật môn thì càng thêm dễ dàng vơ vét của cải cùng sát nhập, thôn tính thổ địa, trong đó đặc biệt rất nhiều tiền tài chính là tín đồ tự nguyện quyên góp tiền hương hỏa. Bằng không mà nói, Từ Hàng Tĩnh trai cũng sẽ không có như vậy đủ lực lượng đi nhúng tay thiên hạ đại sự phân tranh.

Lúc trước Ma môn nhiều lần cùng Phật môn tranh đấu thất bại, trừ bỏ tại đạo nghĩa bên trên đứng không vững, càng nhiều hay là tại tài phú đối kháng lên chân đứng

không vững cùng.

Đạo nghĩa bên trên chiếm hạ phong, tài phú bên trên cũng vô pháp đối kháng, tại đuổi tài cùng tụ tập tín đồ trên cổ tay càng là thất bại thảm hại, vì xoay chuyển tự thân sở hữu yếu thế, Ma môn liền không thể không đi kiếm tẩu thiên phong. Mà kiếm này tẩu thiên phong, liền sẽ lâm vào không hạn chế ác liệt theo điểm.

Ma môn lấy thanh lâu tụ tài, nơi nào có Phật môn đến lưu loát

Chí ít Ma môn tất cả thanh lâu cũng cần trả giá một đám nữ tử, làm ăn cũng cần tiền vốn, mà Phật môn…

Đồng dạng.

Minh giáo cũng là đi phật đạo hai giáo lộ tuyến, lấy giáo nghĩa tụ chúng.

Nhưng nó cùng đạo môn đều không thể so sánh, liền càng khỏi phải càng phát ra lợi hại Phật môn. Tại Nhạc Duyên trở thành giáo chủ về sau, hắn chuyên môn kiểm kê kiểm tra qua trong giáo tài vụ, trong đó lỗ thủng quả thực là để Nhạc Duyên nhìn trong lòng khó chịu. Tại tạo phản thất bại trên đường, lại thêm mười mấy năm nội đấu, dưới mắt cơ hồ đã móc sạch Minh giáo nội tình. Nếu như không phải Bạch Mi Ưng Vương trên tay kia chia ra đi trời ưng giáo thỉnh thoảng tiếp tế Minh giáo bản thân, chỉ sợ cảnh tượng so hiện tại càng kém.

Nhưng dù cho hiện tại trời ưng giáo đã nhập vào Minh giáo, nhưng cũng không cách nào giải quyết vấn đề quá

lớn.

Nhạc Duyên có một loại ảo giác, từ trước đến nay dùng tiền hào sảng, vung tay quá trán Quách Tương sở dĩ vứt bỏ Minh giáo Thánh nữ cái thân phận này, chỉ sợ là đã sớm nhìn thấy màn này.

Phải biết tại những năm gần đây, Minh giáo tại tạo phản đồng thời, không nói liên hợp cùng chung chí hướng minh hữu, lại bị người hữu tâm lợi dụng không phải là đã sớm làm là 2 đạo chính tà ai gặp cũng ghét, cơ hồ đến chuột đi ra ngoài người người kêu đánh tình trạng.

Mà lại càng làm cho Nhạc Duyên bất đắc dĩ là làm mình trở thành giáo chủ, thân phận danh tự bại lộ tại thiên hạ về sau, chỉ sợ Minh giáo thế cục sẽ càng thêm hung hiểm.

Dù là vô địch Nhạc Duyên tại đối mặt loại cục diện này, cũng không khỏi tự chủ có một loại không bột đố gột nên hồ cảm khái.

Tạo phản là đòi tiền.

Mà không phải vẻn vẹn bằng vào giáo chúng một bầu nhiệt huyết.

Cho nên tại Nhạc Duyên nói một câu xúc động về sau, Lưu Cơ cùng Thiết Quan đạo nhân sư huynh đệ 2 người bói toán, liền đạt được trong giáo cao tầng đồng ý. Người sáng suốt không ít, nhưng giải quyết vấn đề nhưng không có người có thể đứng ra.

Đã từng Khấu Trọng, Thương Tú cùng Bạch Thanh Nhi an bài, qua nhiều năm như vậy chỉ sợ sớm đã biến chất.

Người sẽ biến.

Càng đừng đề cập nắm giữ Vô Song tài phú tổ chức.

Trên đời này không có mấy người có thể đối mặt tích lũy mấy trăm năm, đủ để tài sản phú khả địch quốc thờ ơ. Có tiền, liền sẽ có người muốn quyền. Dù là trong tổ chức có người còn có thuần phác nguyện vọng, nhưng ở những người khác xa lánh dưới chỉ sợ cũng sẽ không rơi vào kết cục tốt.

Tiền tài, đủ để ăn mòn lòng người, càng có thể thông thần.

Khoảng thời gian này đến, Nhạc Duyên đã sớm phái trong giáo đệ tử ám tra, thậm chí lúc trước cũng hỏi thăm qua Trương Quân Bảo. Đạt được kết quả bên trong, cái này Thanh Long hội cùng Thanh Y lâu tựa hồ là biến mất vô tung vô ảnh, chẳng biết đi đâu. Độc lưu lại hiển lộ rõ ràng tại thế cũng chỉ có Duyệt Lai khách sạn.

Nhưng Duyệt Lai khách sạn tiền tài…

Trong bóng tối trong điều tra, bọn hắn tựa hồ cũng không phải là trong tưởng tượng giàu có như vậy.

Kết quả này, Nhạc Duyên liền biết Thanh Long hội cùng Thanh Y lâu biến chất.

Thanh Y lâu chính là sát thủ, làm việc chung quy có

manh mối, Thanh Long hội thì bí ẩn nhất.

Duyệt Lai khách sạn thì là rõ ràng nhất.

Sở dĩ khẳng định như vậy không chỉ có là xuất từ tự thân đối nhân tính phán đoán, càng là tại một phen hồi ức trong suy tư, Nhạc Duyên phát hiện một màn này kỳ thật đã sớm xuất hiện. Chỉ bất quá lúc trước mình cũng không hề để ý, hoặc là nói căn bản không để ý đến. Bởi vì lúc ấy xem ra, tựa hồ cùng hắn Nhạc Duyên không có bất kỳ cái gì liên quan.

Mà chuyện này chính là từng tại thần điêu thời điểm, tại Tương Dương phát sinh sự tình.

Có người ban đêm xông vào Quách phủ, muốn đoạt được bảo kiếm.

Nhưng ở khi đó, Quách Phù trên tay tất cả chẳng qua là 1 thanh phổ thông tinh cương trường kiếm, cái này cùng thần binh lợi khí kéo không lên bao nhiêu liên hệ. Nhưng bây giờ kết hợp Thương Tú đã từng nói lời nói, tăng thêm từng tại Duyệt Lai khách sạn nhìn thấy kia một bức mình mây trắng chân dung. Nhạc Duyên liền có thể khẳng định, lúc trước những người kia ban đêm xông vào Quách phủ muốn đoạt được thần binh lợi khí chính là trăng khuyết.

Nhưng duy nhất có thể tại Quách phủ trông được đến Nguyệt Khuyết kiếm lại là lúc nào

Kia là Nhạc Duyên tại Tương Dương thành phá đi trước, muốn dùng huyền thiết trọng kiếm cùng Nguyệt Khuyết

kiếm đúc lại dựa trời đồ long cùng đao sống dày thời điểm.

Trăng khuyết là cái gì

Kia là bội kiếm của hắn, cũng là có thể triệt để chấp chưởng bọn chúng tín vật!

Nhưng một lần kia tranh đoạt lại là tại trước đó, về thời gian xuất hiện to lớn chỗ sơ suất. Càng quan trọng chính là bọn hắn không nhằm vào người, vẻn vẹn đối với kiếm có chấp nhất. Ở trong đó đại biểu cho cái gì

Đại biểu cho Thanh Long hội bên trong từng có cực thiện bói toán đạo môn cao nhân.

Quá khứ liền có, như vậy hiện tại đâu

Nhạc Duyên người cư cao lâm hạ nhìn phía dưới, ánh mắt tại một đám ngay tại chú ý ngay tại bói toán Lưu Cơ cùng Thiết Quan đạo nhân sư huynh đệ Minh giáo cao tầng bên trên ý nghĩa đảo qua.

Minh giáo bên trong phải chăng cũng có Thanh Long hội bên trong người

Giang hồ môn phái bên trong lại sẽ tồn tại bao nhiêu

Thậm chí… Người Mông Cổ triều đình bên trong là không cũng tồn tại Thanh Long hội người

Nhạc Duyên phát hiện hiện tại dưới mắt cái này giang hồ đem so bất cứ lúc nào đều muốn đến hắc ám, đến

hỗn loạn cùng phức tạp.

Mà lại dưới mắt chỗ mấu chốt nhất lại là trăng khuyết đã không còn.

Kia thoát dây cương Thanh Long hội chỉ sợ muốn so Ma môn cùng Ma môn càng thêm khủng bố, cái này chính là 1 đầu giấu ở trong bóng tối muốn thôn phệ con mồi nghiệt long.

Là 1 đầu đầy người máu độc, ăn mòn lòng người Thanh Long.

Chương 94 : Thanh Long mở mắt (trung)

Đinh!

Thanh thúy đồng tiền âm thanh tại an tĩnh đại điện lộ ra phải hết sức rõ ràng.

Trong lúc nhất thời trực tiếp đem lâm vào trầm tư Nhạc Duyên lực chú ý cho kéo lại. Lấy lại tinh thần, Nhạc Duyên ánh mắt rơi vào phía dưới Lưu Cơ sư huynh đệ trên thân hai người. Để người kinh ngạc là, sư huynh này đệ 2 người đồng xuất một môn, nhưng riêng phần mình bốc treo thủ đoạn lại là khác biệt.

Dưới mắt xem ra, thân là sư huynh Thiết Quan đạo nhân tựa hồ vẫn là phải mạnh hơn Lưu Cơ bên trên một bậc.

Tại mọi người nhìn chăm chú Thiết Quan đạo nhân Trương Trung mượn từ Nhạc Duyên đưa ra tin tức tương quan, đã tính ra cái kia Thanh Long hội phương vị. Chỉ bất quá, khi Trương Trung ánh mắt rơi vào trước mặt mình những người bình thường kia xem ra phân bố lộn xộn không chịu nổi đồng tiền bên trên thời điểm, sắc mặt hơi có vẻ kỳ quái.

Rất nhanh, chính Lưu Cơ cũng kết thúc bói toán, tính ra hắn đồ vật.

Khi kết quả này cùng nhau bày ở Minh giáo cao tầng trước mặt thời điểm, tất cả mọi người mắt trợn tròn.

“Cái này có ý tứ gì “

Lên tiếng chính là quang minh tả sứ Dương Tiêu, ánh mắt của hắn tại sư huynh này đệ 2 người kết quả bên trên qua lại quét số mắt về sau, liền nhìn ra khác biệt, dù sao làm trước đó Minh giáo bên trong nhất là phong lưu phóng khoáng 1 trong quang minh tả sứ, Dương Tiêu cũng là hơi nghiên cứu qua một chút dễ thuật bên trên tri thức, qua loa cũng có thể nhìn ra trước đây mặt kết quả chỗ khác biệt.

Một bên.

Túi hòa thượng nói không chừng cũng là cau mày, mập mạp trên mặt đều là kinh ngạc, tiếp nhận Dương Tiêu câu chuyện, thầm nói: “Kết quả này xem ra chênh lệch có chút lớn a!”

2 người này dứt lời ở những người khác trong tai, tự nhiên cũng làm cho bọn hắn phản ứng lại.

Hiển nhiên.

Sư huynh này đệ 2 người bói toán ra kết quả, tựa hồ là hoàn toàn trái ngược.

Phải biết 2 người này thế nhưng là đồng xuất một môn sư huynh đệ a, làm sao… Kết quả sẽ có lớn như vậy chẳng lẽ trong đó có 1 cái là chỉ là hư danh

Không đề cập tới những ý niệm này tại một ít người trong lòng xoay quanh, xuất ra cái này hoàn toàn trái

ngược kết quả Thiết Quan đạo nhân Trương Trung cùng Lưu Cơ sư huynh đệ 2 người giờ phút này mới xem như chân chính có chút choáng váng. Phải biết, tại quẻ cái này 1 đạo, tinh thông đạo này người từ trước đến nay đều lộ ra cực kì tự tin.

Nhưng ở giờ khắc này, sư huynh đệ 2 người có như vậy một chút bàng hoàng.

Một tính ra đến 365.

Một thì điểm ra mười 2.

2 cái chênh lệch cực lớn số lượng, cùng vẫn rất là mơ hồ địa điểm.

Ngược lại là Nhạc Duyên nhìn thấy sư huynh này đệ 2 người đôi mắt chỗ sâu ẩn tàng bản thân hoài nghi, nhíu mày về sau, lúc này mới lên tiếng giải thích nói: “Rất tốt, các ngươi cũng không có phạm sai lầm.”

“3 65, đại biểu cho chính là nó phân đàn.”

“Mười 2, thì là chỉ nó dưới phân đường.”

“Bọn hắn từ trước đến nay là lấy thời gian ngày mà tồn.”

Tê! ! !

Nghe vậy, mọi người không khỏi biến sắc, không hẹn mà cùng hít vào một ngụm khí lạnh.

Phân đàn cùng phân đường hắn ý tứ, tất cả mọi người

nghe ra.

Kinh khủng không phải cái này, mà là cái kia để người nghẹn họng nhìn trân trối số lượng.

Tại cái này thiên hạ ở giữa, Phật môn cùng đạo môn thế lớn đi

Nhưng bày ra trên mặt bàn cũng chính là Thiếu Lâm tự cùng Võ Đang phái, nhưng như thế nào đi nữa danh chấn thiên hạ cũng là bọn hắn nuôi ra danh khí. Chỉ sợ con số này cũng chỉ có đã từng kia cái gọi là 480 chùa có khả năng so sánh. Vấn đề là, hết thảy bày ở ngoài sáng cũng sẽ không để người cảm thấy khủng bố, chí ít vậy sẽ để người tuyệt đối thấy được sờ được.

Cho dù là mịt mờ Ma môn cùng Từ Hàng Tĩnh trai, Minh giáo bên trong người cũng có người từng có hiểu rõ, có ấn tượng. Cho dù là bọn họ đã từng đi tới tranh đoạt thiên hạ, nhưng cũng là rõ ràng bày ở trên mặt bàn, dù cho phía dưới có ẩn tàng hắc ám, nhưng cũng sẽ không để người không hiểu e ngại.

Dưới mắt, cơ hồ được xưng là đại phái đệ nhất thiên hạ Minh giáo, từ trước đến nay lấy tạo phản vì nghề nghiệp sinh hoạt bọn hắn chỉ sợ cũng sẽ không cho những người khác mang đến như thế lớn chấn động.

Đặt mình vào hoàn cảnh người khác như vậy tưởng tượng, đạt được loại này kết luận liền không cần nói cũng biết.

Nếu như cái này cái gọi là Thanh Long hội đúng như

giáo chủ trong miệng lớn như vậy quy mô, như vậy đến bây giờ còn ẩn tàng sâu như vậy, một mực không có trong giang hồ bộc lộ ra cái gì động tĩnh lớn, như vậy bọn hắn đến cùng muốn làm gì

Cảm giác kia quả thực là không rét mà run.

Càng quan trọng chính là thiên hạ ở giữa, từ trước đến nay còn không có cái nào môn phái tổ chức lấy long chữ đến mệnh danh.

Thanh Long hội…

Vẻn vẹn liền cái này tục danh, cũng đã để rất nhiều người cảnh giác tới cực điểm.

12 điểm đường, 365 phân đàn, khổng lồ như vậy tổ chức kết cấu, đại biểu cho chính là bọn hắn có kinh khủng tổ chức thành viên, không nói số lượng đến tột cùng bao nhiêu, riêng lấy cái này quy mô đến nói chỉ sợ sẽ không so Minh giáo kém hơn bao nhiêu.

Đương nhiên, có lẽ tồn tại một ít phân đàn loại hình trống rỗng, nhưng tuyệt đối sẽ không ít hơn bao nhiêu.

Mà bày ở trước mặt mọi người trừ bỏ đối che giấu không biết chỗ sinh ra chấn kinh bên ngoài, còn lại chính là hãi dị tổ chức này tiền tài.

Cẩn thận hồi tưởng những năm gần đây, lại thêm trước kia trên giang hồ nghe đồn, cũng chưa nghe nói qua tổ chức này. Có lẽ có người nghe qua, nhưng bởi vì ngoài ý muốn cũng không có truyền khắp thiên hạ. Rõ ràng

bọn hắn không phải cùng phật đạo hai giáo lấy tín ngưỡng tụ chúng, phải biết Minh giáo từ trước đến nay đều là lấy giáo nghĩa tụ giáo chúng.

Bọn hắn không phải lấy giáo chúng chi tài đến cung cấp nuôi dưỡng tổ chức lời nói, như vậy thay lời khác đến nói, cái này phía sau hàm nghĩa! ! !

Cung cấp nuôi dưỡng dạng này một tổ chức, vậy sẽ là cần một con số khổng lồ cỡ nào tiền tài!

Nghĩ đến cái này bên trong, Minh giáo một đám cao tầng mới xem như minh bạch Nhạc Duyên vì sao lại đột nhiên để Lưu Cơ cùng Trương Trung sư huynh đệ 2 người lấy bốc treo phương thức mà tính ra nó tồn tại. Mà lại, lấy cái này cái gọi là Thanh Long hội tại ngôn ngữ thêm bốc treo ở giữa hiển lộ rõ ràng ra một góc của băng sơn, nó hút lấy máu tốc độ chỉ sợ đáng sợ hơn, chỗ tụ lại tài phú chỉ sợ vượt qua tưởng tượng của mọi người.

Phú khả địch quốc.

Từ ngữ này, đem không phải chỉ là nói suông.

Thậm chí, từ ngữ này để hình dung Thanh Long hội chỉ sợ còn xa xa không đủ.

Đó là cái gì Thanh Long

Rõ ràng là 1 đầu kim long.

Lưu Cơ cùng Trương Trung 2 người ánh mắt rơi vào Nhạc Duyên trên mặt, não hải bên trong quanh quẩn lên

trước đó Nhạc Duyên kia tự than thở lời nói đến ——
“Bản tọa đại quân thực tế là thiếu tiền a!”, giáo chủ đây là muốn cưỡng ép lấy Thanh Long hội tiền tài đến vì Minh giáo đại quân sử dụng.

Tuy nói một đám cao tầng bị Thanh Long hội hiển lộ rõ ràng ra quy mô chấn kinh về sau, trái tim của mỗi người đều không hẹn mà cùng toát ra một vấn đề.

Giáo chủ là từ đâu bên trong biết được Thanh Long hội tồn tại

Đương nhiên, vấn đề này cũng chỉ là ở trong lòng ngẫm lại mà thôi.

Khoảng thời gian này tao ngộ để bọn hắn tất cả mọi người biết Nhạc Duyên bối cảnh phức tạp.

Ai cũng không biết thiếu niên này bộ dáng giáo chủ đến tột cùng là một cái dạng gì tồn tại vẻn vẹn liền một chút nghe đồn, căn bản liền không cách nào phân rõ đây rốt cuộc có phải là 1 cái kinh khủng lão yêu quái. Lại hoặc là trong truyền thuyết trường sinh bất lão nhưng thật ra là tồn tại

Hay là vẻn vẹn võ công công tham tạo hóa, đến tiên thần đồng dạng tình trạng mà thôi

Không có đạt tới cảnh giới kia người, tất cả mọi người chỉ có thể tại nội tâm suy đoán một phen. Theo bọn hắn nghĩ, gặp qua Nhạc Duyên phong thái, gặp lại qua đến đây bái sơn kia 2 cái kinh khủng nữ tử cùng Mông Nguyên tuyệt đỉnh cao thủ, tại võ học 1 đạo bên trên bọn

hắn đã triệt để mở rộng tầm mắt.

Từng có tâm lý chuẩn bị bọn hắn cảm thấy liền xem như trên thế giới này xuất hiện long cùng Kỳ Lân loại này trong truyền thuyết sinh vật, bọn hắn cũng sẽ không ngoài ý.

Mọi người thần sắc biến hóa một mực bị Nhạc Duyên thu vào trong mắt, từng màn thần sắc biến hóa cùng tốc độ tim đập đều nói cho tâm thái của mọi người đang tiến hành thế nào biến động. Khóe miệng ẩn tàng ý cười lóe lên một cái rồi biến mất, Nhạc Duyên đột ngột mở miệng, trực tiếp điểm sáng tỏ bị bọn hắn chỗ quên địa phương, lại hoặc là nói là bị tận lực né tránh địa phương.

“Các ngươi nói cho bản tọa, Thanh Long hội đã như vậy thế lớn… Như vậy trong thiên hạ này các đại phái bên trong tồn tại bao nhiêu Thanh Long hội cọc ngầm “

“Tại ta Minh giáo bên trong lại có mấy người “

Lấy Nhạc Duyên đối với mình đồ đệ Khấu Trọng hiểu rõ, tại tiến hành Từ Tử Lăng phụ trợ, nhiều năm như vậy phát triển một chút đến, chỉ sợ trong thiên hạ này từng cái đại phái bên trong đều có Thanh Long hội người tồn tại.

Vô luận đạo môn, Phật môn, lại hoặc là Ma môn, hay là cái khác giang hồ môn phái.

Thậm chí là triều đình cũng không ngoại lệ.

Đó căn bản là đã phát triển thành 1 cái để Nhạc Duyên đều cảm thấy khó giải quyết, chỉ biết thôn phệ tiền tài, phảng phất giống như Tỳ Hưu chỉ có vào chứ không có ra dị dạng quái vật tổ chức.

Tại mọi người sắc mặt đại biến bên trong, Nhạc Duyên lấy ra 1 bản sổ sách trực tiếp lắc tại trên mặt đất, âm thanh lạnh lùng nói: “Tra!”

“Ta muốn nhìn, thiên hạ này đến tột cùng là ai dám động bản tọa đồ vật!”

Chương 95 : Thanh Long mở mắt (hạ)

Ra lệnh một tiếng, không dám không theo.

Mặc dù Nhạc Duyên tại Minh giáo bên trong uy vọng dưới mắt còn không có đạt tới thầm nghĩ muốn tình trạng, càng nhiều hay là lấy hắn kia Vô Song vũ lực áp phục, khiến cho Minh giáo trên dưới không thể không nghe theo mệnh lệnh. Nhưng Minh giáo một đám cao thủ, cũng là rất có tính cách.

Đánh cược thua chính là thua, cũng là đem lời hứa đáng ngàn vàng cái danh từ này hiện ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Huống chi khi Nhạc Duyên vung ra kia sổ sách về sau, chỉ cần cầm tới kia sổ sách kiểm tra qua đi người, đều sẽ thần sắc trở nên âm trầm vô cùng. Nhạc Duyên tại trở thành Minh giáo giáo chủ về sau, trừ bỏ tìm kiếm nghĩ cách áp đảo bọn này bó ngạo kiêu ngạo một đám cao tầng bên ngoài, mặt khác chính là dò xét Minh giáo nền tảng.

Làm hiện tại muốn lấy giang sơn làm chủ Nhạc Duyên, có thể nào sẽ không để ý Minh giáo vốn liếng

Cũng không thể để một mình hắn đánh thiên hạ đi!

Nhưng lại tại như thế một phen dò xét bên trong, Nhạc Duyên âm thầm khống chế giáo chúng cho tình báo

không thể nghi ngờ biểu hiện Minh giáo xuất hiện vấn đề, kết hợp với đằng sau Minh giáo một đám cao tầng cho ra tình báo, hắn liền đã cơ bản khẳng định Minh giáo nội bộ xuất hiện sâu mọt.

1 cái chuyên môn thôn phệ tiền tài sâu mọt!

Quân khởi nghĩa đội hậu cần không đủ, thiếu cân thiếu 2, nguyên bản Nhạc Duyên là coi là kia là Minh giáo cao tầng vội vàng nội đấu, không rảnh bận tâm. Nhưng ở cẩn thận nghiên cứu về sau, hắn lại phát hiện đó cũng không phải nhiều lần như vậy khởi nghĩa thất bại nguyên nhân căn bản.

Lại thế nào nội đấu, cái này Minh giáo cao tầng hay là chuẩn bị không sai biệt lắm vật tư, cho dù là ít, cũng sẽ không kém bên trên quá nhiều.

Dạng này, từ bên ngoài nhìn vào bắt đầu là quá nhiều nhân tố tạo nên Minh giáo khởi nghĩa là khi thắng khi bại.

Nhưng ý nghĩ này, tại sai phái ra đi Thường Ngộ Xuân cho mình hồi phục mật tín bên trong, đã tra ra không ít vấn đề. Tại Thường Ngộ Xuân hiện tại chỗ giáo chúng tụ tập chỗ, cũng là chỗ tiếp theo chuẩn bị khởi nghĩa địa điểm, Thường Ngộ Xuân liền phát hiện một chút dấu vết để lại.

Đừng nhìn cái này Thường Ngộ Xuân chính là một giới tên lỗ mãng, nhưng hắn thô bên trong có mảnh, người kỳ thật cũng không ngu dốt.

Một phen dò xét về sau, có lẽ là người khác chủ quan, lại bị hắn bắt đến cân cước.

Tìm hiểu nguồn gốc một phen xuống dưới, tại Thường Ngộ Xuân tức giận không thôi cảm xúc bên trong, kia giấu ở Minh giáo bên trong to lớn vấn đề. Nếu không phải hắn đạt được Nhạc Duyên truyền công dạy bảo, chỉ sợ chuyến đi này hắn Thường Ngộ Xuân cũng sẽ chết bởi ngoài ý muốn. Tại chưa bất cứ mệnh lệnh gì tình huống dưới, phẫn nộ Thường Ngộ Xuân sinh sinh dùng chùm tua đỏ song thương đâm chết không ít giáo chúng đệ tử, sau đó dùng hừng hực thánh hỏa tịnh hóa tội ác của bọn hắn.

Mà cái này tội ác chính là khởi nghĩa dùng vật tư tiền tài, bị người tham ô.

Để Thường Ngộ Xuân phát điên là không có ai biết nhóm này bị nhiều năm qua không gián đoạn tham ô tài phú đến tột cùng đi đâu bên trong mà lại cực ít thành nhiều, tại một phen suy nghĩ về sau, Thường Ngộ Xuân cũng đối cái số này cảm thấy choáng váng.

Có loại tồn tại này, khởi nghĩa làm sao không bại

Hơn nữa còn có kinh khủng hơn địa phương, cho dù là dũng mãnh như Thường Ngộ Xuân cũng không dám tưởng tượng kia che giấu hắc ám.

Hắn không dám tưởng tượng, trong thiên hạ này lại còn có người dám ghé vào Minh giáo trên thân hút máu, hơn nữa còn là bốc lên thiên hạ lớn bộc trực tình huống dưới dám động nghĩa quân vật tư tài sản.

Kia là tại nạy ra Hán gia cây.

Cho dù là cho tới nay cùng Minh giáo đối kháng, trên giang hồ thỉnh thoảng giết ngươi chết ta sống chính đạo môn phái, cũng không dám làm chuyện như vậy.

Tê! ! !

Khi nhìn đến sổ sách bên trong tin tức, cùng Nhạc Duyên nói ra đến sự tình về sau, ở đây tất cả mọi người sắc mặt đều trở nên ngưng trọng vô cùng.

Thanh Long hội.

Cái này 1 tổ chức thần bí bị Minh giáo bày ở vị thứ 1.

Tại Nhạc Duyên mệnh lệnh hạ xuống về sau, Minh giáo trên dưới lập tức bắt đầu chuyển động, bắt đầu bản thân kiểm tra. Nhưng cái này bản thân kiểm tra, từ trước đến nay đều là 1 cái quá trình dài dằng dặc. Nhạc Duyên cử động lần này không thể nghi ngờ là đánh cỏ động rắn, mượn Thanh Long hội áp lực khiến cho Minh giáo trên dưới càng thêm ngưng tụ một lòng.

Trước mắt một màn, không thể nghi ngờ để Lưu Cơ cùng Trương Trung sư huynh đệ 2 người lên hứng thú thật lớn.

Tại chưa xuất sư thời điểm, bọn hắn cũng từng hiểu qua rất nhiều ẩn tàng giang hồ truyền văn, càng là từng nghe nói Thần thú nói chuyện. Bằng không, cũng không có đồ long chi thuật 1 câu. Sư huynh đệ 2 người rất rõ ràng,

cái này đồ long chi thuật không chỉ có riêng là thường nhân chỗ lý giải ‘Đồ long’ .

Tại mệnh lệnh được đưa ra về sau, sư huynh đệ 2 người quyết định kế tiếp theo bói toán mà tính cái này Thanh Long hội càng nhiều tư liệu.

Cái này đã là Nhạc Duyên cùng trong giáo cái khác nhân vật cao tầng chờ mong, cũng là sư huynh đệ hai người ý nghĩ.

2 người một phen suy nghĩ về sau, liền lại lần nữa bắt đầu bói toán.

Chỉ bất quá lần này quá trình phá lệ dài dằng dặc, mọi người ở đây chờ mong ánh mắt bên trong 2 người cái trán mồ hôi vậy mà là càng ngày càng nhiều, sắc mặt cũng là càng phát trắng bệch.

Ba!

Một tiếng nổ vang.

Mai rùa băng liệt, đồng tiền bay tứ phía.

Lưu Cơ cùng Trương Trung sư huynh đệ không hẹn mà cùng rút lui mấy bước, ‘Oa’ một tiếng riêng phần mình phun một ngụm máu tươi.

Ân

Đây là !

Phản phệ! ! !

Trước mắt cảnh này, bất luận là người phương nào đều nhìn ra không ổn.

Chưa cùng Nhạc Duyên lên tiếng, Dương Tiêu đám người đã nhưng tiến lên bắt đầu vận công hỗ trợ 2 người Liêu lên tổn thương tới.

Trên đài.

Nhạc Duyên ánh mắt đảo qua 2 người trắng bệch khuôn mặt, thần sắc không thay đổi, ánh mắt lại là có chút có như vậy một chút ngưng trọng.

Nửa ngày.

Khi 2 người đè xuống nội thương về sau, Trương Trung lúc này mới kinh hãi lên tiếng nói: “Cái này Thanh Long hội bên trong, tuyệt đối có Đạo môn bên trong tuyệt đỉnh cao nhân! Mà lại lại là bói toán cái này 1 đạo.” Nói cái này bên trong, Trương Trung không khỏi cười khổ, mình sư huynh đệ 2 người tại cái này 1 đạo trên có ai sẽ là bọn hắn đối thủ.

Nhưng lại tại vừa mới…

Bọn hắn cùng đối phương giao một tay, nó kết quả đúng là sư huynh đệ 2 người kém hơn một chút.

Hiện tại trong thiên hạ này lại còn có người có thể so với bọn hắn sư huynh đệ hai người mạnh hơn sao chí ít trong tầm hiểu biết của bọn họ, tại bói toán 1 đạo bên

trên, bọn hắn ở thời đại này là vô địch, cho dù là danh chấn thiên hạ Võ Đang Trương Tam Phong cũng không được.

Dù sao Trương Tam Phong không phải am hiểu cái này 1 đạo.

Có thể để cho sư huynh đệ 2 người vẫn kém hơn một chút, trừ phi…

…

Một chỗ cực kỳ bí ẩn chỗ.

Trong phòng lộ ra u ám đến cực điểm.

Chỉ có một ngọn đèn dầu tại đốt, tại cái này đóng chặt cơ hồ hoàn toàn tối gian phòng bên trong. Tại cái này chén đèn dầu 4 phía, thì là vây quanh 7 mặt bình phong. Ngọn đèn chiếu rọi bên trong, có 3 đạo nhân ảnh chính biểu hiện tại cái này bình phong đằng sau.

“Bảo bối nát!”

“Úc “

“Đời thứ 1 đầu rồng lưu lại bảo bối ngay tại vừa rồi không lâu vỡ vụn.”

“Dạng này a, vậy xem ra là đạo môn bên trong am hiểu bói toán đạo này cao thủ xuất thủ, có thể để cho kia bảo bối vỡ vụn, cái này người xuất thủ cực kì không đơn giản.”

“Ha ha!”

“Đúng, cái này lão tứ đâu làm sao không đến “

“Ách, có lẽ là chết ở đâu bên trong đi!”

“Cái này trong giang hồ, gần nhất chết cái nào tương đối nhân vật nổi danh “

“Tựa như là Hoa Sơn phái Tiên Vu Thông.”

“Thanh danh này không tốt gia hỏa chính là lão tứ sao “

“Ai biết được !”

“Cũng thế, tựa như đến bây giờ chúng ta cũng không biết lẫn nhau chân chính thân phận. Mặc kệ chết hay không, vẫn là chuẩn bị dự khuyết đi!”

“Tốt, quay lại chính đề. Nếu là dạng này, kia không phải cũng đại biểu cho chúng ta rốt cục nên động. Ngủ say đã lâu, nên mở mắt.”

“Đúng vậy, Thanh Long hội có thể động.”

“Ta mấy năm nay đến xem thấy vàng bạc tài bảo liền bắt đầu buồn nôn buồn nôn… Phú khả địch quốc, cái này quả nhiên là 1 kiện phiền não sự tình, người vẫn là sinh hoạt gian khổ một điểm tốt.”

“Cũng thế. Như thế nào đi nữa, phú khả địch quốc cũng vẻn vẹn phú khả địch quốc, dạng này tài phú lại há có

chưởng khống một nước có ý tứ nhưng có mấy vị huynh đệ tỷ muội đã đi về phía tây làm nghiên cứu dự định. Hiện tại chúng ta cũng nên có hành động.”

“Minh giáo sao “

“Minh giáo không được, hiện tại Minh giáo xảy ra vấn đề, chúng ta chỉ sợ không cách nào nắm giữ.”

“Thế nhưng là dạng này đem tốn hao mấy trăm năm mới thật không dễ dàng tạo ra được đến cái này Minh giáo, cứ như vậy từ bỏ có phải là quá đáng tiếc một chút “

“Không có gì có thể tiếc, Minh giáo bất quá là chúng ta đuổi tài công cụ mà thôi.”

“Tạo phản, bất quá là chúng ta giao phó Minh giáo sứ mệnh, qua nhiều năm như vậy, Minh giáo từ trước đến nay không có cô phụ chúng ta không phải chúng ta có tiền a, tiền có thể thông thần. Lại chọn 1 đại biểu không là tốt rồi chúng ta có thể sử dụng tiền tạo ra 1 cái so Minh giáo càng thêm khổng lồ tồn tại. Lại nói, cho dù là ủng hộ Minh giáo, cuối cùng thành quả sẽ là Thanh Long hội sao đến cuối cùng, kia quốc hiệu càng nhiều hay là vì minh đi “

“Thôi được. Chuyện này liền giao ngươi, chỉ cần Hán gia chính thống liền có thể, tốt nhất khôi phục chữ Hán tục danh.”

“Đã dạng này sự tình liền đến cái này bên trong, nhân tuyển sự tình ngươi quyết định là được rồi.”

Nói xong, sau tấm bình phong thiếu 2 bóng người, tại rất nhỏ tiếng bước chân bên trong dần dần đi xa.

Đèn đuốc lượn lờ bên trong, bình phong người sau lưng ảnh 1 người tự lẩm bẩm: “Người này tuyển nên lựa chọn ai đây ”

Chương 96 : dự bị

Quách Tương đi.

Võ Đang phía sau núi, nhìn qua trước mắt mây trắng phau, Trương Quân Bảo cũng không nói gì, dù sao qua nhiều năm như vậy, cái dạng gì tâm tư bọn hắn lẫn nhau đều rõ ràng. Tại Quách nhị tiểu thư trước mặt, Trương Quân Bảo vĩnh viễn là cái kia xấu hổ Thiếu Lâm tự tiểu sa di.

Quách Tương rời đi thời điểm, chỉ nói một câu.

Nàng muốn điều tra trước đó phát sinh dị động, tiềm thức bên trên Quách Tương cảm thấy sự tình phát triển chỉ sợ sẽ không tươi đẹp như vậy. Một khi võ công đến nàng cùng Trương Quân Bảo tình trạng này, đạt tới thiên nhân hợp nhất trình độ, loại trực giác này là phi thường chính xác.

Trên thực tế, tại Trương Quân Bảo nội tâm bên trong cũng ẩn ẩn có một loại bất an.

Nhìn qua kia không ngừng cuồn cuộn biển mây, Trương Quân Bảo cảm thấy Võ Đang phái cũng nên có chuẩn bị, khi Nhạc Duyên một lần nữa hiện thế về sau, cái này giang hồ đã sớm tại gió nổi mây phun bên trong, chỉ cần đạt tới 1 cái bạo điểm, như vậy đến lúc đó sinh ra chính là toàn bộ giang hồ triệt để chấn động.

Không!

Xác thực nói là toàn bộ thiên hạ chấn động.

Minh giáo giáo chủ, Nhạc Duyên.

Mà lại Trương Quân Bảo có thể cảm thụ được lại xuất hiện Nhạc Duyên tiền bối tính nết tựa hồ phát sinh biến hóa, tính tình trở nên kho lạnh, cùng quá khứ trong ấn tượng cái kia có thể xưng anh hùng nói công tử hoàn toàn khác biệt.

Trong lúc mơ hồ, Trương Quân Bảo tựa hồ trông thấy kia xuất hiện ở trước mắt núi thây biển máu, đầy đất lang yên.

Trầm ngâm nửa ngày, Trương Quân Bảo cái này liền thu hồi ánh mắt, quay người rời đi phía sau núi đình nghỉ mát, theo bước chân di chuyển, thân hình của hắn cũng xuất hiện biến hóa. Tại từng bước một quá trình bên trong, Trương Quân Bảo hóa thành cái kia làm cho tất cả mọi người quen thuộc Trương Tam Phong.

Không đề cập tới cái này, tại chật vật không chịu nổi thoát đi Hoa sơn nói Tĩnh Am triệt để từ bỏ bái phỏng Hoa sơn dự định, mà là đi vòng đi những địa phương khác. Kỳ thật tại Từ Hàng Tĩnh trai điều động nói Tĩnh Am xuống núi bắt đầu hành động về sau, Phật môn cũng đã bắt đầu động tác khác.

Lại hoặc là nói trước lúc này liền đã có chuẩn bị.

Dù sao, trong thiên hạ này Minh giáo thỉnh thoảng bắt đầu phản nguyên tiến hành mình tạo phản đại nghiệp, cho dù là khi bại khi thắng, nhưng kia không ngừng xuất

hiện khởi nghĩa liền đã để Phật môn cao tầng nhân sĩ nhận thức đến hiện tại thiên hạ là một cái dạng gì thế cục.

Khôi phục hán thống, kia là đại nghĩa!

Cho nên, tổng hợp dĩ vãng biện pháp, bọn hắn cũng có được mình âm thầm lựa chọn ra nhân tuyển, trở thành kia chân mệnh thiên tử. Mà cái này nhân tuyển, tại nhiều năm trước đó, liền bị bọn hắn an bài tiến vào Minh giáo bên trong. Vì thế, Phật môn tại mấy trăm năm qua có thể nói chính là từng bước một hướng Minh giáo bên trong thẩm thấu rất nhiều Phật môn con cháu, chỉ bất quá những này tiến vào Minh giáo nội bộ một bộ điểm đệ tử đã sớm không phải lấy đệ tử Phật môn tự xưng, mà là tự xưng bạch liên.

Đây là ban đầu ở thời Đường thảm bại về sau, Phật môn hấp thụ giáo huấn kết quả.

Đã đánh bại không được đối phương, như vậy liền làm cho đối phương trở thành mình, hoặc là mình gia nhập đối phương.

Mà lại chân mệnh thiên tử từ trước đến nay không phải tại nhà ấm bên trong lớn lên, mà là tại trong chiến loạn quật khởi. Đang nhìn thiên hạ, cái kia bên trong thích hợp nhất bồi dưỡng

Không thể nghi ngờ lấy tạo phản vì chuyên nghiệp Minh giáo thích hợp nhất.

Lúc cần thiết, đám đệ tử kia nhóm cũng có thể động tác.

Nhưng vấn đề là thế sự vô thường, không người nào dám khẳng định sắp xếp của mình sẽ nghiêm ngặt án lấy kế hoạch từng bước một tiến hành, nửa đường chung quy sẽ có rất nhiều thiên biến vạn hóa. Có lẽ, tại một cái nào đó thời khắc , bất kỳ cái gì một cái lựa chọn, liền sẽ để sự tình hướng triệt để phương hướng ngược nhau chạy như điên.

Minh giáo.

Là 1 cái bối cảnh có thể nói phức tạp tới cực điểm giáo phái.

Cái này trong giáo đệ tử, thật bàn về đến chỉ sợ có không ít người cũng không biết thân phận chân thật của mình là cái gì.

Nơi nào đó ẩn tàng vật tư cứ điểm.

Thường Ngộ Xuân mặt không biểu tình nhìn xem Minh giáo đệ tử bắt đầu điểm số liệu, cả người tay cầm trường thương như một tòa núi cao đứng sừng sững ở kia bên trong. Mỗi cái bị hắn nhìn chăm chú đến giáo chúng, đều sẽ cảm giác được áp lực lớn lao, bởi vì bọn hắn đều biết tại vừa mới không lâu, Thường Ngộ Xuân thế nhưng là sinh sinh dùng hừng hực thánh hỏa tịnh hóa hơn 100 trong giáo.

Thủ đoạn chi tàn nhẫn, quả thực để không ít người đều kinh hãi không thôi, càng có người đối Thường Ngộ Xuân sinh lòng oán hận.

“Thường huynh, ngươi dạng này phải chăng quá mức tàn nhẫn chút “

Lên tiếng chính là trong giáo ở chiến trường võ đạo một phái có không tầm thường tạo nghệ Từ Đạt, tại nhìn thấy Thường Ngộ Xuân kia dùng thánh hỏa tịnh hóa trong giáo đệ tử thủ đoạn, Từ Đạt tại nhẫn lâu như vậy, vẫn là không nhịn được lên tiếng khuyên bảo: “Chí ít cho bọn hắn một cái cơ hội!”

“Từ Đạt! ! !”

Quay đầu lại, Thường Ngộ Xuân trừng lớn ngưu nhãn, căm tức nhìn đối phương, nói: “Là bọn hắn không cho trên chiến trường các huynh đệ sống sót cơ hội, đã làm, liên lụy trong đó, thì nên trả ra đại giới! Tại ta trong ấn tượng, ngươi Từ Đạt cũng không phải dạng này loại người cổ hủ. Chẳng lẽ ngươi không nghĩ cho những cái kia trên chiến trường uổng mạng người một cái công đạo “

“…” Từ Đạt há to miệng, bị nổi giận đùng đùng Thường Ngộ Xuân đem cổ họng bên trong lời nói cho sinh sinh đỗi trở về. Nhìn qua một đoạn thời gian qua đi tính tình đại biến… Không, hoặc là nói là tính tình trở nên càng thêm lộ ra ngoài Thường Ngộ Xuân, Từ Đạt biết đối phương ở vào cái dạng gì trạng thái, ở thời điểm này thật đúng là không phản bác được.

Hồ Lỗ chưa trục, đúng là nội bộ đi đầu thanh tẩy.

Cái này…

Để Từ Đạt hơi cảm giác khó mà tiếp nhận.

Hắn thấy, khu trục Hồ Lỗ khôi phục Trung Hoa, nên đoàn kết tất cả có thể đoàn kết người.

Trước kia Thường Ngộ Xuân mặc dù táo bạo, nhưng cũng không có rõ ràng như thế, chẳng lẽ là đoạn thời gian trước trở về gặp qua tân giáo chủ, mới có thể trở nên như vậy sao Từ Đạt trong lòng hoài nghi, Thường Ngộ Xuân phải chăng bị cái này tân giáo chủ cho tẩy não hay là sao.

“Tốt, Từ Đạt!”

Thấy thế, đứng ở một bên một gã nam tử khác vội vàng lên tiếng khuyên bảo nói: “Thường lão đệ cũng nói không sai, những đệ tử này đã làm chuyện như vậy, liền nên vì làm ra phụ trách. Thanh lý một bộ điểm sâu mọt, cũng là tốt.”

“Chỉ bất quá, Thường lão đệ có phải là hơi có vẻ táo bạo chút chẳng lẽ đây là giáo chủ mệnh lệnh sao “

Thường Ngộ Xuân nghiêng đầu sang chỗ khác, ánh mắt rơi vào trên mặt của đối phương, nam tử này chính là chu hưng tông, trước kia tên là chu nặng 8, hiện tại thì gọi Chu Nguyên Chương. Chu Nguyên Chương tại tầng dưới chót bên trong, danh vọng từ trước đến nay không sai, có 1 đại bộ phận điểm đệ tử đều đoàn kết ở xung quanh hắn. Nhất là hắn tại trở thành trung tầng Quách Tử Hưng con rể, lấy đối phương nữ nhi mã đại chân về sau, liền tại trung tầng bên trong có người rất được duyên, kế thừa Quách Tử Hưng giao thiệp.

“Không sai, đây chính là giáo chủ mệnh lệnh!”

Thường Ngộ Xuân không có phủ nhận, trực tiếp thừa nhận mình đến đây nhiệm vụ, cảm thán nói: “Tại chi trước đó, ta còn chỉ cho là chỉ là kia một đám cao tầng tại ngươi tranh ta đoạt, tranh quyền đoạt lợi, lại tuyệt đối không ngờ đến cục diện sẽ tới tình trạng này.”

“Ta trước kia không cách nào khẳng định, nhưng ở thấy dưới mắt tình huống này, có thể khẳng định là trước Dương giáo chủ chỉ sợ không phải mất tích, mà là bị trong giáo người phối hợp ngoại nhân cho ám hại!”

“Trong giáo có quá nhiều sâu mọt, không thanh lý những này, chỉ sợ đến lúc đó đại quân khởi nghĩa, sẽ lại lần nữa xảy ra vấn đề.”

“Còn có Chu Nguyên Chương ngươi cũng không cần nghĩ phương thiết pháp khuyên ta.”

“Chẳng lẽ ngươi quên tôn đức sườn núi, triệu đồng đều dùng sự tình sao chỉ sợ 2 cái này chuyện xấu gia hỏa cũng không phải đứng đắn gì lai lịch. Không trên dưới một lòng, tận kéo chân sau, đánh cái gì cầm khu cái gì Hồ Lỗ “

“Như quên đi, vậy ngươi đi về hỏi vợ ngươi mã đại chân đi!”

Mấy câu triệt để đem Chu Nguyên Chương cho sinh đỗi trở về, Chu Nguyên Chương da mặt kéo ra, nhìn trước mắt cái này giống như ăn thuốc nổ Thường Ngộ Xuân,

cuối cùng cũng chỉ là rơi vào như Từ Đạt đồng dạng kết quả, lời gì đều nói không ra miệng, thậm chí còn có một loại ảo não cảm xúc ở trong lòng xoay quanh.

Mà Thường Ngộ Xuân sở dĩ nói như vậy, là bởi vì tại đám kia bị hừng hực thánh hỏa tịnh hóa đệ tử bên trong, lại có không ít đã từng xuất thân Phật môn đệ tử. Cái này khiến Thường Ngộ Xuân đối Phật môn ấn tượng có chút không tốt. Ai bảo ngươi Chu Nguyên Chương cũng từng làm qua hòa thượng! Cái này khiến Thường Ngộ Xuân không chút nào nể tình.

Một bên.

Từ Đạt thấy thế cũng không khỏi che mặt.

Lý do này quả thực… Triệt để phá hỏng bọn hắn cầu tình miệng, để Chu Nguyên Chương không lời nào để nói.

Trong lúc nhất thời, 3 người ở giữa bầu không khí xấu hổ đến cực điểm.

Chương 97 : đi săn

Thời gian rất nhanh đã nửa tháng trôi qua.

Tại vương phủ ngốc mấy ngày tiểu quận chúa Triệu Mẫn tại mấy ngày nay thời gian bên trong cả người đều là tâm thần không thuộc. Từ cái này Phiêu Hương lâu một nhóm về sau, nàng cảm xúc liền đã nhận ảnh hưởng. Nhất là đi theo tại tiểu quận chúa bên cạnh thân Phạm Dao càng là nhìn rõ ràng.

Ngay tại ngắn ngủi mấy ngày, tiểu quận chúa Triệu Mẫn tính khí nóng nảy không ít. Phạm Dao nhìn ra được, đây là Triệu Mẫn kia giấu ở nội tâm lo lắng cảm xúc tại chịu đựng kích thích mà lên men sau kết quả. Về phần từ tiểu dưỡng thành lòng dạ đã tại cái này thời gian ngắn ngủi bên trong kém chút bị tiêu hao hầu như không còn.

Nhất là ở phía sau thời gian bên trong rốt cuộc tìm không được cái kia hoa khôi tin tức thời điểm.

“Đi săn đi!”

Đây là đang cưỡng ép chịu đựng, quan sát mấy quyển sách sau Triệu Mẫn tìm cho mình đến phát tiết tâm tình phương thức. Chỉ bất quá vừa mới bắt đầu trong lòng nàng cái gọi là con mồi, cũng không phải bình thường con mồi, mà là bị giam giữ tại nhà tù bên trong tội phạm.

Nàng muốn lấy người sống đến huyết tế trong lòng kia tự dưng mà thành phẫn nộ.

Dù là giấu ở vương phủ nhiều năm qua, Phạm Dao đã sớm gặp qua không ít Mông Cổ quý tộc làm tàn nhẫn sự tình, trong đó đặc biệt đồ sát tại bọn hắn dân tộc bên trong có thể nói là chuyện thường. Lấy hắn đối tiểu quận chúa Triệu Mẫn hiểu rõ, tàn nhẫn khát máu cũng là khắc sâu tại nàng xương bên trong đồ vật.

Chỉ bất quá duy nhất để người cảm thấy hài lòng địa phương, tiểu quận chúa khác biệt cái khác dã man quý tộc, nàng có thể nghe được đề nghị.

Cho nên tại Phạm Dao một phen ấp úng khoa tay múa chân khuyên bảo về sau, tiểu quận chúa Triệu Mẫn tạm thời đè xuống lấy những cái kia tạo phản người tính mệnh đến rửa sạch trong lòng phẫn nộ xúc động, cuối cùng cải thành bình thường nhất đi săn đến tiêu khiển.

Thân là quận chúa, nàng đi săn tự nhiên là có được nàng phô trương.

Quân đội phong sơn.

Một nhóm trong quân dũng sĩ cộng thêm không ít cao thủ thiếp thân bảo hộ quận chúa tùy ý giết chóc trong núi dã thú.

“Các ngươi tất cả lui ra!”

“Chỉ là dã thú, có thể nào để hoàng kim quý tộc lui lại “

Tức giận không thôi giận dữ mắng mỏ trong quân tướng lĩnh, tiểu quận chúa Triệu Mẫn một mực chịu đựng không có phát tác tính tình rốt cục tại thời khắc này bộc

phát, roi ngựa trong tay càng là quơ phát ra lốp bốp tiếng vang, làm cho người ta nghe tê cả da đầu, sợ tiểu quận chúa tính tình rơi vào trên người mình, vô tội trúng vào vài roi tử.

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn lời nói cũng không có quá lớn sai lầm, vẻn vẹn lấy bình thường dã thú, cho dù là lợn rừng cái gì, chỉ cần không phải quá mức dã thú hung mãnh quần thể vây công, nàng là không sợ.

Tại vương phủ qua nhiều năm như vậy, chính nàng đã nắm giữ không ít võ công, không thể nói võ công cao cường, nhưng bình thường người cùng động vật thật đúng là không phải nàng đối thủ.

1 tên thiên phu trưởng nghe vậy không khỏi cười khổ, nhưng vẫn là kiên trì cự tuyệt tiểu quận chúa yêu cầu.

Hắn thấy mình chịu roi không nhiều lắm sự tình, nhưng nếu muốn tiểu quận chúa đi săn bị thương hoặc là kinh hãi, kia chỉ sợ… Hậu quả như vậy, hắn chỉ là 1 cái thiên phu trưởng đảm đương không nổi thiên hạ binh mã Đại nguyên soái phẫn nộ.

Thấy tiểu quận chúa hay là nghe không vô, đã phóng ngựa xách trên cung núi đi, thậm chí ra hiệu Khổ Đầu đà lưu lại sau. Người Thiên phu trưởng này này mới khiến cái khác trong quân cao thủ cẩn thận từng li từng tí đi theo, mà hắn cũng tại Phạm Dao ngạc nhiên trong ánh mắt giữ chặt hắn nói ra nguyên do đến: “Gần nhất khoảng thời gian này, ngọn núi này đột nhiên trở nên không an ổn tới.”

Không an ổn

Ngoẹo đầu, hóa thân Khổ Đầu đà Phạm Dao khoa tay một chút thủ thế, biểu thị mình không rõ lời này là có ý gì.

“Có thể là trong núi chạy tiến vào một đầu mãnh thú, cực kỳ hung tàn, đã có mấy cái đến cái này săn thú người chết thảm trên núi. Ta để người hỏi thăm qua, có lão nhân nói kia chỉ sợ là so con cọp còn muốn hung ác tồn tại, gặp phải người chết cực kì thê thảm, bộ dáng kia giống như bị đùa bỡn lăng trì đồng dạng, tựa như tại khi còn sống gặp đại khủng bố.”

“! ! !”

Lời này để Phạm Dao mãnh kinh.

Cái dạng gì hung ác động vật mới có như vậy hung tàn cách làm đùa bỡn lăng trì đồng dạng cách làm, chỉ sợ thích gảy chuột mèo cũng sẽ không như vậy nhàm chán đi chẳng lẽ là cái gì biến chủng mèo to

Ngay tại Phạm Dao mù suy nghĩ thời điểm, thiên phu trưởng mặt khác một câu lại là để hắn vứt bỏ cái suy đoán này.

“Bất quá có người kiểm tra qua thi thể vết thương, nói là cực kì quỷ dị.”

“Chết rất nhiều ngày thi thể, tại dưới ánh mặt trời chói chang cho dù là bốc mùi, vậy mà đều không có sinh ra một tơ một hào khu trùng, không có con muỗi đến gần

thi thể. Cuối cùng, hay là lão nhân hay là lấy điềm xấu lý do một mồi lửa đốt!”

Sau khi chết bốc mùi vô muỗi

Tình trạng như vậy, trừ phi là bên trong một loại nào đó kinh khủng kịch độc mới có thể…

Nghĩ đến cái này bên trong, Phạm Dao thần sắc biến đổi.

Hắn ở thời điểm này cũng minh bạch người Thiên phu trưởng này chỗ lo lắng chính là cái gì, chỉ bất quá tại tiểu quận chúa quật cường tính tình trước mặt, sự lo lắng của hắn còn đến không kịp giải thích.

Bởi vì loại tình hình này tuyệt đối không phải cái gì tình huống bình thường.

Cho dù là có mãnh thú, chỉ sợ cũng là cái gì không được dị thú.

Đáng sợ hơn suy đoán đó chính là chui vào trong núi này kỳ thật không phải cái gì mãnh thú, mà là người!

Tâm tư trầm xuống, Phạm Dao hướng thiên phu trưởng làm 1 cái cáo từ động tác về sau, người lập tức vận chuyển khinh công, thả người đuổi theo.

Thấy thế.

Thiên phu trưởng không khỏi khẽ giật mình.

Rất nhanh, hắn cũng phản ứng lại.

Sắc mặt đại biến bên trong, lập tức triệu tập mấy trăm cung tiễn thủ cũng đi theo đi lên.

Trên núi.

Giục ngựa phi nước đại, tay cầm kình cung tiểu quận chúa Triệu Mẫn triệt để hiển lộ rõ ràng cái gì gọi là trên lưng ngựa dân tộc, cái gì gọi là Thiết Mộc Chân hậu nhân, một tay tiễn thuật vậy mà là kiêu ngạo trong quân dũng sĩ. Thời gian ngắn ngủi bên trong, nàng vậy mà bắn giết không ít con mồi.

Chỉ bất quá đạt được con mồi để Triệu Mẫn cũng không hài lòng.

Đập đi hạ miệng, dùng đầu lưỡi liếm một cái phấn môi về sau, nàng đem lực chú ý đặt ở phía trước.

Quý tộc đi săn, nàng tham gia qua không ít.

Đây là lần thứ 1 nhìn thấy dễ dàng như vậy đi săn quá trình.

Trên đường đi đến nay gặp phải con mồi thực tế là quá ngu, chẳng lẽ là những binh lính kia vì lấy lòng mình mà cố ý an bài thành dạng này những này đần độn con mồi, một chút cũng không có tính khiêu chiến. Đánh những này con mồi, kia không trả như đánh tội ác tày trời tạo phản tội nhân đến vui sướng.

Về phần những cái kia lặng lẽ đi theo tại sau lưng trong

quân dũng sĩ, Triệu Mẫn cũng không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn.

Nàng không cảm thấy vẻn vẹn bằng vào mình vài câu điêu ngoa bốc đồng lời nói liền có thể đuổi những binh lính này, nàng tiểu quận chúa thân phận cũng không thể khuất phục những binh lính này, bọn hắn sợ hãi hay là mình huynh trưởng cùng phụ vương. Nữ nhi của nàng thân, là ước thúc nàng chi mơ ước lớn nhất chướng ngại.

Cho dù là Triệu Mẫn cũng biết trên đời này từng có 1 tên Nữ đế, thế nhưng là nàng chính là bởi vì từng có như thế 1 cái tiền lệ, nàng biết muốn lại đi đường này sẽ có bao nhiêu lớn độ khó. Kia một đám phế vật, như thế nào lại để một giới thân nữ nhi đặt ở trên đầu của bọn hắn

Dưới mắt, tại đứng trước thiên hạ này sắp đại biến thời điểm, Triệu Mẫn đã sớm xa xa cảm nhận được thiếu sót của mình.

Nếu nói trước đó nàng còn tính toán mượn dùng phụ vương cùng huynh trưởng trong quân lực lượng, đến nhiễu loạn giang hồ, để chính đạo cùng Minh giáo đại chiến loại hình kế hoạch, nhưng tại cái tên là Nhạc Duyên tóc trắng đạo sĩ tại trong vương phủ 3 chiêu đánh chết huyền minh Nhị lão thời điểm, Triệu Mẫn kế hoạch này phá sản.

Lần thứ 1.

Nàng phát hiện cái này một mực tồn tại bên trong nguyên đạo môn sẽ là khủng bố như vậy.

Như vậy xem ra thế lực tương đương Phật môn đâu

Cuối cùng xuất hiện tại vương phủ muốn thu mình làm đồ đệ Ma Sư Bàng Ban cũng làm cho nàng mở rộng tầm mắt. Bởi vì thân phận của đối phương chính là bọn hắn hoàng kim quý tộc thủ hộ người, tu vi khủng bố phi thường, chính là tuyệt đỉnh cao thủ.

Nhưng, chính là nhân vật như vậy tại Minh giáo một nhóm về sau, cũng bị Minh giáo tân nhiệm giáo chủ đánh bại, thảm bại mà quay về. Cuối cùng lựa chọn bế quan, chuẩn bị tu luyện trong ma môn quỷ dị nhất khó dò công pháp đến chống cự.

Kết quả như vậy để tuổi quá trẻ tiểu quận chúa cơ hồ sinh lòng tuyệt vọng.

Chẳng lẽ nàng muốn trơ mắt nhìn Đại Nguyên tại trước mặt cứ như vậy đổ sụp sao

Nàng một giới thân nữ nhi nên như thế nào ngăn cản một màn này phát sinh, cứu vãn đám phế vật kia

Trong lúc nhất thời, Triệu Mẫn chỉ cảm thấy nội tâm buồn giận khó bình, thực sự hiểu rõ đến cái gọi là ‘Ưu quốc ưu dân’ cảm thụ.

Quý tộc thiển cận!

Thân là thân nữ nhi!

Niên kỷ quá nhỏ, võ công thấp, mình chỉ có quận chúa

thân phận lại bất lực, thậm chí vì Đại Nguyên giang sơn nàng sớm có đem nữ nhi của mình thân hi sinh ra ngoài thi triển mỹ nhân kế ý nghĩ… Cùng cùng một hệ liệt mặt trái cảm xúc tại thời khắc này không ngừng hướng Triệu Mẫn xâm nhập tới. Một cỗ tên là ‘Hận’ cảm xúc, mãnh liệt mà ra.

Ta thật hận a!

Hận những cái kia giam cầm trên người mình hết thảy đồ vật!

Ngay tại tiểu quận chúa không hiểu sinh lòng oán giận, buồn giận khó bình thời điểm, dưới hông tuấn mã đột nhiên dừng lại trước tiến vào động tác, lung tung lay động, trực tiếp đem trên lưng ngựa Triệu Mẫn cho văng ra ngoài.

1 cái bổ nhào rơi xuống đất, giật mình kêu lên Triệu Mẫn sắc mặt cực kỳ khó coi, mắt lộ ra sát khí nhìn chằm chằm đi theo mình nhiều năm bảo mã.

Keng!

Bên hông trường kiếm ra khỏi vỏ.

Hàn quang lấp lóe bên trong, 1 đạo huyết sắc hiện lên.

Đầu ngựa bay lên.

Giữa không trung vẩy ra một mảnh huyết đồ.

Triệu Mẫn đem mình phụ vương 3 năm trước đây đưa

tặng mình yêu mến nhất lễ vật —— hãn huyết bảo mã, tại giờ khắc này 1 kiếm chặt!

Phun tung toé nhiệt huyết vẩy tiểu quận chúa một thân, ngửi ngửi kia gay mũi mùi tanh, tiểu quận chúa cả người cứ như vậy ngơ ngác đứng tại kia bên trong, mặt không biểu tình.

Chưa phát giác ở giữa.

Tắm rửa nhiệt huyết tiểu quận chúa Triệu Mẫn chỉ cảm thấy trong lòng hận ý càng phát nồng.

“Ta thật hận a!”

—

Chương 98 : túc chủ

Hãn huyết bảo mã phơi thây tại chỗ, thi thể trực tiếp được bày tại trên mặt đất, đầu ngựa cũng bị người nhặt nhặt trở về, bị người cho khe hở lại với nhau. Nhìn qua, cái kia ngã tại trên đất hãn huyết bảo mã, liền tựa như là ngủ bộ dáng. Nếu là quên ngựa sẽ chỉ đứng ngủ thường thức bên ngoài, như vậy trước mắt một màn này cũng là có một loại khác yên tĩnh hương vị.

Nhưng là…

Kia bên cạnh cách đó không xa lưu lại trên mặt đất một vũng lớn vết máu màu đen, hiển nhiên nói trước đó ảo giác.

Khi Khổ Đầu đà Phạm Dao đuổi tới cái này bên trong về sau, hắn nhìn thấy chính là trước mắt một màn này.

Bước chân dừng lại.

Cái mũi có chút co rúm dưới, hắn nghe được kia còn sót lại trong không khí mùi máu tanh. Ánh mắt quét qua, Phạm Dao ánh mắt dừng ở ngay tại vội vàng binh sĩ trên thân, xác thực nói là tại bọn hắn trước đó hãn huyết bảo mã phía trên.

Lấy ánh mắt của hắn tất nhiên là nhìn ra được, cái này hãn huyết bảo mã đã chết rồi.

Cái này hãn huyết bảo mã thế nhưng là tiểu quận chúa Triệu Mẫn yêu mến nhất tọa kỵ a, lại tại lúc này đã chết!

Là ai dám giết tiểu quận chúa tọa kỵ

Nhìn nhìn lại những cái kia vội vàng lại bình yên vô sự binh sĩ, một đáp án tại Phạm Dao trong lòng dâng lên. Tâm tư nhất định, ánh mắt na di, rất nhanh hắn liền phát hiện xác ngựa cách đó không xa khối kia màu nâu đen mặt đất, kia là máu tươi ngưng kết sau nhan sắc.

Lớn như thế phạm vi vết máu… Não hải bên trong, nháy mắt liền nghĩ ra hãn huyết bảo mã kiểu chết.

1 kiếm bêu đầu!

Chỉ có cử động lần này mới có thể để cho đang chạy trốn tuấn mã nháy mắt xuất hiện khổng lồ như thế chảy máu lượng. Mà ra tay, chỉ có hãn huyết bảo mã chủ nhân, tiểu quận chúa Triệu Mẫn.

Lúc nào tiểu quận chúa sẽ trở nên như thế tàn bạo

Cho dù là khát máu, tại Phạm Dao trong trí nhớ tiểu quận chúa Triệu Mẫn cũng không có biểu hiện được như thế giết, hơn nữa còn là đối với mình yêu mến nhất tọa kỵ động thủ. Cái này rõ ràng không phù hợp lẽ thường, không phù hợp hắn trong ấn tượng tiểu quận chúa bộ dáng.

Lại lần nữa hồi tưởng lại người Thiên phu trưởng kia lời nói, Phạm Dao biến sắc, ánh mắt bắt đầu hướng 4 phương 8 hướng tìm tòi, hắn đang tìm kiếm tiểu quận chúa thân ảnh.

Rất nhanh.

Phạm Dao liền tìm kiếm đến tiểu quận chúa Triệu Mẫn thân ảnh.

Kia là tại cách đó không xa một dòng suối nhỏ cấp trên, kia bên trong có một vũng đầm nước, một đám quân sĩ xa xa thủ vệ ở phía dưới, không dám có bất kỳ đến gần dự định.

Tiến lên, Phạm Dao rất nhanh liền bị ngăn lại.

Một phen khoa tay về sau, Phạm Dao từ binh sĩ trả lời ở bên trong lấy được đáp án.

Tiểu quận chúa ngay tại kia đầm nước bên trong rửa mặt.

Lời kia vừa thốt ra, Phạm Dao lập tức không có tiến lên hỏi ý tiểu quận chúa dự định.

Nhưng là hắn lúc này không cách nào hỏi thăm tiểu quận chúa, nhưng cũng không đại biểu Phạm Dao không thể hỏi thăm những binh lính này tại cái này bên trong phát sinh sự tình. Thế là tại một phen khoa tay về sau, những binh lính này thật vất vả mới hiểu rõ trước mắt cái này Khổ Đầu đà vấn đề.

Chỉ là tại một phen hiểu rõ về sau, Phạm Dao có như vậy một tia mê hoặc.

Đạt được đáp án cũng không có để hắn có càng nhiều thu hàng, bọn này theo đuôi mà đến bảo hộ tiểu quận

chúa binh sĩ bọn hắn cũng biết không nhiều, dù sao lấy đám người bọn họ cước trình căn bản liền không cách nào cùng hãn huyết bảo mã đánh đồng. Tại tiểu quận chúa tựa như phát điên phóng ngựa phi nước đại về sau, bọn hắn kỳ thật bị xa xa treo ở sau lưng.

Về phần cái này bên trong đến cùng xảy ra chuyện gì, bọn hắn đều chỉ là ẩn ẩn tất cả suy đoán, không dám phát đồng hồ bất kỳ ý kiến.

Bọn hắn đuổi tới cái này bên trong sau nhìn thấy chính là đã mất đi đầu hãn huyết bảo mã, còn có một vũng lớn vết máu cùng tràn ngập trong không khí kia tùy ý mùi máu tanh. Về phần tiểu quận chúa lúc ấy cũng không có tại nguyên chỗ, mà là 1 người ngồi tại bên dòng suối nhỏ trên tảng đá, đang tập trung tinh thần tẩy kiếm.

Đúng!

Tẩy kiếm!

Tại Phạm Dao nghe tới cái này hình dung về sau, con ngươi của hắn cơ hồ co lại thành 1 cái châm điểm. Hắn đã từng đi lượt giang hồ, gặp qua rất nhiều cao thủ sử dụng kiếm, cũng nhìn thấy qua có rất nhiều kỳ quái tính ham mê cao thủ. Nhưng, có tẩy kiếm cách làm người lại rất ít.

Có thể có này cách làm người, từ trước đến nay đều là thuần túy ái kiếm người.

Trong giang hồ, Phạm Dao chưa từng gặp qua mấy người sẽ có này cách làm, thậm chí những cái kia cao

thủ sử dụng kiếm cũng ít có, tại rất nhiều người xem ra, kiếm bất quá là giết người binh khí, chỉ thế thôi. Cho dù là như thần binh Ỷ Thiên kiếm, Phạm Dao cũng ít nghe nói qua Diệt Tuyệt sư thái mình sẽ tẩy kiếm, nhiều nhất đều là để đệ tử chuyên môn bảo dưỡng.

Mà thân là Nhữ Dương Vương phủ quận chúa Triệu Mẫn, tự nhiên không cần phải nói.

Đối tài đại khí thô tiểu quận chúa đến nói, kiếm đồng dạng bất quá là công cụ.

Tuy nói học hơn 100 bộ loạn thất bát tao kiếm pháp, tu tập không ít giết người chiêu, nhưng trên tay trường kiếm đối với nàng đến nói không lại là có thể dùng cũng không dùng đạo cụ.

Tẩy

Suy nghĩ nhiều!

Tốn này thời gian, vậy còn không như đổi 1 thanh mới tới cũng nhanh!

Cho nên đang nghe binh sĩ miêu tả về sau, Phạm Dao tâm trong lúc nhất thời nhảy thật nhanh. Cái này trong lời nói hình dung người, quả thực không phải hắn trong ấn tượng tiểu quận chúa.

Cái này đi săn quá trình bên trong đến cùng xảy ra chuyện gì

Bất quá thời gian ngắn ngủi, liền có như thế biến hóa

nghiêng trời lệch đất. Lại hồi tưởng người Thiên phu trưởng kia lời nói, Phạm Dao trong lúc mơ hồ có một loại trực giác ở trong lòng xoay quanh. Cái này thời gian ngắn ngủi bên trong, chỉ sợ xảy ra chuyện gì không cách nào tưởng tượng khủng bố sự tình.

Trong lúc nhất thời, Phạm Dao đối với mình kế hoạch ban đầu bắt đầu lo lắng.

…

Trên dòng suối nhỏ du lịch.

U đầm.

Bị máu tươi nhuộm thành huyết sắc quần áo sớm đã bị tẩy sạch sẽ, giờ phút này chính chỉnh chỉnh tề tề bày ra ở một bên trên đá lớn.

Tại cái này u trong đầm, Triệu Mẫn chính trần như nhộng đứng tại trong nước, nhẹ nhàng rửa mặt trên thân vết bẩn.

Trắng muốt thắng ngọc, da non trắng hơn tuyết.

Bạch bên trong phiếm hồng, non như mỡ đông.

Trên da thịt, kia nhiễm giọt nước cũng không vững vàng tư thế của mình, trực lăng lăng tuột xuống, nện ở trên mặt nước, tung tóe thành một chút xíu gợn sóng.

Nhưng chính là như thế hoàn mỹ không một tì vết thân thể nhưng cũng có lớn nhất tì vết chỗ.

Mà cái này 1 khối tì vết chỗ, giờ phút này chính rơi vào Triệu Mẫn trước mắt.

Thiếu nữ cúi đầu, chính mục không chuyển con ngươi nhìn lấy mình cái kia vừa mới nổi lên mặt nước non nửa trắng nõn ngực.

Phía trên kia 6 đạo màu xanh đen vết tích như là 6 đạo chỉ ấn rõ ràng vô cùng khắc ở trên da thịt, lộ ra phá lệ chú mục.

Triệu Mẫn biết đó cũng không phải cái gì chỉ ấn, mà là vết kiếm.

Nàng lần này đột nhiên xuất hiện đi săn một nhóm thu hoạch lớn nhất.

Lại hoặc là nói là nàng là kiếm này ngấn đi săn mà đến lớn nhất thu hoạch.

Cái này 6 đạo vết kiếm thực tế là quá mức hiểm ác, nhìn ra lòng người, nhìn trộm đến Triệu Mẫn nội tâm, nhìn thấy kia phần càng thêm nồng đậm hậm hực chi khí, thế là nó cùng nàng làm một cái giao dịch.

Chính là bởi vì nàng được chứng kiến những cái kia tuyệt đại võ lâm thiên kiêu lợi hại đến mức nào, cho dù là chính nàng có đầy đủ tư chất, nhưng cũng cũng không đủ thời gian trưởng thành đến tình trạng kia.

Nếu là dựa theo bình thường phát triển, chỉ sợ đợi đến nàng trưởng thành đến có thể so sánh những ngày kia

kiêu trình độ thời điểm, chỉ sợ Đại Nguyên đã sớm hóa thành thi thể, mộ phần bên trên cỏ đều đã cao ba trượng. Lại càng không cần phải nói, nàng có thể hay không chính trưởng thành đến tình trạng kia.

Tương lai không biết, tạo nên tiểu quận chúa Triệu Mẫn chỉ có thể làm ra lựa chọn duy nhất.

Đường tắt.

Nhưng đi đường tắt, liền muốn trả giá đắt!

Mà đại giới ——

Chính là chính nàng.

Tiểu quận chúa trở thành cái này 6 đạo vết kiếm túc chủ, trở thành kiếm nô.

Về phần kết quả nàng thì thu hoạch được vô thượng lực lượng.

“Nguyên lai, kiếm là như thế này dùng mới đúng!”

“Nguyên lai, đây chính là hận tất cả lực lượng!”

Thì thầm âm thanh bên trong, tiểu quận chúa nắm tay tâm, lúc này mới chậm rãi từ trong nước đi ra, theo bước chân, kia nguyên bản bao phủ tại dưới nước thân thể chính một chút xíu bại lộ trong không khí. Rất nhanh, Triệu Mẫn người tới bên bờ, kia bại lộ ở bên ngoài thân thể cũng triệt để lộ tại dưới ánh mặt trời.

Như lúc này, một mực phục thị nàng thiếp thân thị nữ ở đây lời nói chắc chắn hãi nhiên lên tiếng kinh hô.

Chỉ thấy thân thể kia từ bộ ngực trở xuống, chính là lít nha lít nhít màu xanh đen vết tích, uyển uốn lượn diên trải rộng toàn thân, mà những này dấu vết đầu nguồn chính là đến từ nàng lồng ngực kia chỗ 6 đạo màu đen vết kiếm. Xa xa nhìn lại, liền tựa như cho mình mặc vào một thân dụ hoặc đến cực điểm khôi giáp.

Đưa tay, mặc quần áo.

Rất nhanh, kia ẩm ướt hồ hồ quần áo liền bị tiểu quận chúa mặc vào người, triệt để che khuất trên thân thể dị trạng.

Sau đó tấm kia mở 2 tay vừa rơi xuống, những cái kia tiềm ẩn tại quần áo bên trong hơi nước liền bị một cỗ lực lượng vô danh bức bách mà ra.

Tiếng xèo xèo chưa phát giác bên trong, một đoàn sương mù màu trắng từ quanh thân bắn ra.

Vô thanh vô tức, trước mặt kia đặt y phục tảng đá cứ như vậy hóa thành phấn kết thúc, tản mát tại không trung.

—

Chương 99 : lựa chọn

Gió mát phất phơ.

Thẳng thổi đến người híp mắt.

Tại cả đám đều mang tâm tư trong khi chờ đợi, tiểu quận chúa Triệu Mẫn tay cầm bảo kiếm chậm rãi đập mạnh tới.

Bước chân của nàng rất chậm, tựa như mỗi bước ra 1 bước đều cần trả giá cực lớn lực lượng. Xa xa nhìn lại, giống như là một giới yểu điệu thục nữ chính dạo bước mà tới.

Ân

Trừng to mắt, Phạm Dao kinh ngạc nhìn phía xa tiểu quận chúa Triệu Mẫn đi tới thân ảnh, đôi mắt chỗ sâu toát ra một tia mê hoặc. Lấy hắn qua nhiều năm như vậy đối tiểu quận chúa Triệu Mẫn hiểu rõ, Triệu Mẫn nàng không phải 1 cái truyền thống nữ tử, không phải cái gọi là đại gia khuê tú.

Bộ pháp này… Nàng là khinh thường đi đi.

Nhưng trước mắt!

Lau con mắt, Phạm Dao phát hiện mình cũng không có hoa mắt, cũng không có nhìn lầm, kia nện bước ưu nhã bộ pháp dạo bước đập mạnh đến thiếu nữ chính là tiểu quận chúa Triệu Mẫn. Này quỷ dị chỗ mâu thuẫn, để

Phạm Dao khẳng định trước đó trong lòng phỏng đoán.

Trong chớp mắt, tiểu quận chúa liền đi tới trước mặt mọi người, ánh mắt của nàng tại Phạm Dao trên thân dừng lại trong chốc lát về sau, cái này liền mặt không biểu tình nhìn xem kia bị thu nhặt tốt hãn huyết bảo mã thi thể. Nhìn nửa ngày, Triệu Mẫn mở miệng phân phó nói: “Ngay tại cái này bên trong chôn nó đi, chung quy cùng ta nhiều năm.”

Rất nhanh.

Tiểu quận chúa phân phó xuống tới mệnh lệnh liền bị những binh lính này trung thực chấp hành.

Tại bọn hắn một trận bận rộn về sau, cái này hãn huyết bảo mã thi thể được chôn cất tại khối này sơn lâm, thậm chí có người còn chuyên môn chặt một cái cây, từ đó đào ra một tấm ván gỗ, ở phía trên viết đây là tiểu quận chúa hãn huyết bảo mã chi mộ. Về phần Triệu Mẫn, nàng một mực liền an tĩnh nhìn xem những binh lính này vội vàng, không có bất kỳ động tác gì.

Một bên.

Phạm Dao thì là không ngừng đánh giá trước mắt tiểu quận chúa, tựa hồ là muốn từ đối phương trên thân nhìn ra cái gì không cùng đi.

Khi phần mộ hoàn thành thời điểm, Triệu Mẫn không nói gì thêm thêm lời thừa thãi, nàng chỉ là cầm trong tay bảo kiếm rút ra, sau đó cắm ở phần mộ phía trước, cái này liền quay người rời đi.

Trong lúc này từ đầu đến cuối, tiểu quận chúa Triệu Mẫn chưa hề nói bất kỳ lời nói, cứ như vậy quỷ dị duy trì trầm mặc.

Lúc này, bên cạnh binh sĩ thấy tiểu quận chúa muốn rời khỏi, lập tức vỗ mông ngựa quá khứ, 1 thớt ngựa tốt cứ như vậy bị dắt tới. Chỉ là tiếp xuống phát sinh sự tình lại làm cho mọi người ngạc nhiên, một đám binh sĩ trong lòng sợ không thôi.

Tê!

Tại ở gần tiểu quận chúa quanh thân 3 thước thời điểm, con tuấn mã kia như như là lên cơn điên bắt đầu loạn động bắt đầu, tránh thoát binh sĩ giây thừng trên tay, sau đó trực tiếp chạy.

"…"

Trừng mắt nhìn, Triệu Mẫn biểu lộ tại thời khắc này có như vậy một chút ngốc.

Cái này đột ngột một màn để kia dẫn ngựa tới binh sĩ dọa gần chết, kinh mã kia là đối quận chúa đại bất kính. Người muốn kéo lấy kia ngựa khiến cho nó an tĩnh lại, nhưng cái này ngựa tốt như như bị điên tránh thoát, kéo binh sĩ ngã trên mặt đất, hướng ra phía ngoài đi ra ngoài.

Ông!

Một tiếng vang.

Tiếng dây cung lên, vũ tiễn bắn ra, trực tiếp đính tại tuấn mã cái cổ, chui vào trong đó, hơn một điểm mũi tên ở bên ngoài rung động không thôi.

Ba!

Bùn đất tóe lên.

Chạy trốn tuấn mã tại một tiễn này dưới lật đến trên mặt đất, bị một tiễn mất mạng, tại quán tính trượt ra thật xa, lôi ra 1 đầu thật dài vết tích.

Xuất thủ chính là vừa vặn chạy đến thiên phu trưởng.

Trên tay hắn dây cung còn tại rung động không thôi.

Tung người xuống ngựa, đầu tiên là cho ngay tại đứng lên binh sĩ một mã tiên, đem nó rút cái máu me đầm đìa về sau, lúc này mới khom người nói: “Là thủ hạ không hiểu chuyện, để điên ngựa kinh quận chúa, còn xin quận chúa thứ lỗi.”

Tiễn pháp không sai!

Phạm Dao trong lòng cảm khái, điểm này hắn cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, dù sao người Mông Cổ chính là 1 cái trên lưng ngựa dân tộc, có thể ngồi lên thiên phu trưởng vị trí, tại tiễn pháp 1 đạo từ thiếu cần chỗ hơn người. Tình cảnh như thế, cũng không có để Phạm Dao quá mức cảm khái.

Về phần trong truyền thuyết triết đừng…

Trong vương phủ tựa hồ có như vậy 1 lượng người đại khái đạt tới cảnh giới này, chỉ bất quá hắn rất ít gặp đến đối phương xuất thủ qua. Tương đối, ngược lại là người Hán bên trong, hiện tại cực ít có người tại tiễn thuật 1 đạo bên trên có rất cao tạo nghệ.

Mà người Mông Cổ lợi hại nhất chính là điểm này.

Bọn hắn thế nhưng là bằng vào ngựa cùng tiễn thuật cái này tổ hợp triệt để quét ngang bát phương lục hợp, Thánh giáo muốn thành công, chính yếu nhất chính là muốn đánh bại bọn hắn mạnh nhất kia một điểm.

Ánh mắt có chút ngưng lại, Triệu Mẫn lắc đầu bật cười ở giữa, cũng không có để ý, cười nói: “Nếu là điên ngựa, vậy coi như. Lại nói, ta cũng muốn hảo hảo lãnh hội cái này tốt đẹp giang sơn, bởi vì ta đột nhiên phát hiện mình thân là quận chúa, nhưng xưa nay không có nghiêm túc nhìn qua cái này cẩm tú sơn hà.”

“Chúng ta liền đi tới trở về đi!”

“Khổ Đầu đà!”

Nghe vậy, tất cả mọi người không khỏi sững sờ.

Lời này…

Nghe giống như có đạo lý, lại hình như không có đạo lý, luôn cảm giác có như vậy một chút gượng ép.

Nhưng là tất cả mọi người không dám lắm miệng, coi

như là tiểu quận chúa Triệu Mẫn muốn lãnh hội cái này tốt đẹp non sông. Người Thiên phu trưởng kia thậm chí trong lòng bên trong cấu tứ tổ hợp nửa ngày từ ngữ, moi ruột gan cũng tìm không thấy vài câu lời hữu ích, cuối cùng chỉ có thể từ bỏ vuốt mông ngựa tâm tư, hắn sợ đập tới lập tức vó bên trên.

Về phần Khổ Đầu đà, hắn vẫn luôn là trong mắt mọi người câm điếc.

Không có người trông cậy vào câu trả lời của hắn.

Phạm Dao ngơ ngác nhìn chung quanh, biểu thị chính hắn không có bất kỳ cái gì ý kiến phản đối, nhưng ở trong lòng của hắn, còi báo động lại là được đề thăng đến đỉnh điểm nhất. Bởi vì Phạm Dao vô cùng rõ ràng, kia bị thiên phu trưởng một tiễn bắn chết ngựa tuyệt đối không phải điên ngựa.

Kia ngựa là bị bị hù.

Động vật thông linh, nhiều khi, bọn chúng muốn so người càng thêm mẫn cảm.

Hiển nhiên, cái này ngựa chỉ sợ là từ nhỏ quận chúa Triệu Mẫn trên thân cảm nhận được cực lớn khủng bố, mới khiến cho 1 thớt bị thuần dưỡng ngựa tựa như phát điên thoát đi.

Cái này tiểu quận chúa trên thân đến cùng nhiều thứ gì

4 phía tất cả mọi người không có cảm thụ ra, Phạm Dao dù là trong lòng có cực kì mâu thuẫn nghi hoặc, nhưng

một giới ‘Câm điếc’ căn bản không thể nói ra được. Trên thực tế, câm điếc cái thân phận này, vừa vặn cho Phạm Dao ở trong vương phủ tốt nhất hộ thân phù.

Bởi vì hắn sẽ không nói lung tung.

Dưới mắt cũng giống như thế.

Chỉ bất quá tại Phạm Dao giờ phút này nội tâm một mực lo sợ bất an. Hắn có một loại ảo giác, tựa hồ đứng ở trước mặt mình người đã là tiểu quận chúa nhưng lại không phải tiểu quận chúa.

Kế hoạch lúc trước phải chăng hủy bỏ

Lựa chọn ở trong lòng xoay quanh, Phạm Dao biết mình một lựa chọn liền sẽ quyết định mình sau cùng kết cục.

Kế tiếp theo nội ứng Nhữ Dương Vương phủ, nguy hiểm như vậy tính sẽ tăng lớn, nhất là tại tiểu quận chúa trên thân phát sinh không hiểu biến hóa sau khi.

Nếu như rời đi Phạm Dao nhưng lại không cam lòng.

Trầm ngâm nửa ngày, Phạm Dao cuối cùng dưới đáy lòng làm ra lựa chọn của mình, hắn muốn kế tiếp theo nội ứng tại tiểu quận chúa bên người, muốn hiểu rõ ràng đến tột cùng tại Triệu Mẫn trên thân phát sinh biến hóa gì. Hắn có như vậy một tia trực giác, từ hôm nay qua đi, tại Nhữ Dương Vương phủ, tại toàn bộ người Mông Cổ cái gọi là hoàng kim trong quý tộc, Triệu Mẫn sẽ thành cái kia nhân vật nguy hiểm nhất.

Có lẽ… Từ hôm nay trở đi, đã từng cái kia tiểu quận chúa Triệu Mẫn cũng không tiếp tục tồn tại, đản sinh là 1 cái không biết tên quái vật.

Biết rõ núi có hổ, khuynh hướng hổ núi đi!

“…”

Đi ở phía trước tiểu quận chúa Triệu Mẫn đột nhiên quay đầu, liếc qua đi theo mình phía sau Khổ Đầu đà, như có điều suy nghĩ bên trong thu hồi ánh mắt, sau đó dùng chỉ có chính nàng mới có thể nghe thấy thanh âm tự lẩm bẩm.

“Ác ý sao “

Nương theo lấy thì là tiểu quận chúa Triệu Mẫn kia bôi hơi giương khóe miệng.

…

Một chỗ sơn cốc.

Đầy khắp núi đồi Minh giáo đệ tử chính đem cái này bên trong vây chặt đến không lọt một giọt nước.

Tại sơn cốc chính giữa, Nhạc Duyên chính diện vô biểu lộ nhìn trước mắt Minh giáo đệ tử động tác, sau lưng hắn thì là song song đứng một nhóm Minh giáo cao tầng, trong đó Lưu Cơ cùng Trương Trung sư huynh đệ 2 người đi tại phía trước nhất, 1 nhân thủ bên trên cầm 1 cái la bàn.

Rất nhanh, tại một đám Minh giáo đệ tử công việc dưới, đất này mặt bị đào ba thước đất, sinh sinh đào ra một cái hố to.

Tại tất cả mọi người chờ mong trong ánh mắt, Minh giáo đệ tử từ dưới đất khải ra mười mấy rương lớn.

1 vừa mở ra về sau, trừ bỏ Nhạc Duyên bên ngoài, những người khác đều bị chạm mặt tới kim quang nhói nhói con mắt. Một đám cao thủ, ở thời điểm này toàn bộ biến thành chưa thấy qua việc đời nhà quê. Mà cái này bên trong, vẻn vẹn Thanh Long hội 1 cái không có ý nghĩa tiểu cứ điểm.

—

Chương 100 : đến (thượng)

Nhiều khi, đơn thuần số lượng cũng sẽ không để người cảm thấy rung động, nhưng là thể tích thì sẽ gọi người chấn kinh.

Trước mắt.

Mười mấy rương vàng bạc tài bảo cứ như vậy mở ra, rộng thoáng vô cùng bày ở Minh giáo trước mặt mọi người. Nhìn xem kia tản ra kim sắc quang mang, trừ bỏ Nhạc Duyên bên ngoài, cơ hồ mỗi người đều cảm giác được cặp mắt của mình bị cái này cũng không quang mang chói mắt cho đâm mù.

Xem ra không ít, trên thực tế cũng không ít.

Nhưng con số này nhiều không đến đi đâu, dù sao cái này bên trong vẻn vẹn chỉ là Thanh Long hội một chỗ nho nhỏ cứ điểm, nơi này tiền tài chính là bọn hắn không có vận chuyển đi một bộ điểm.

Rất nhanh, mọi người liền từ trong rung động khôi phục thanh tỉnh, dù cho dạng này, mỗi người đang ánh mắt liếc tới kia vàng bạc tài bảo về sau, hay là sẽ nhịn không được nhịp tim tăng tốc. Hành tẩu giang hồ có danh tiếng người, trên cơ bản đều bất tận. Nhưng cũng không có đến xem tiền tài như cặn bã tình trạng.

Mà cái này ‘Xem’ là nhìn thấy gặp, cũng không phải là

trên người mình tất cả ý tứ.

Số lượng tiểu có lẽ không thèm để ý, số lượng lớn thời điểm, thì chưa hẳn.

“Đem những này thu nhặt tốt!”

Nhạc Duyên vỗ vỗ tay, phân phó một đám đệ tử về sau, lúc này mới nói tiếp: “Những người kia thế nào “

“Rất ương ngạnh!”

Lên tiếng chính là quang minh tả sứ Dương Tiêu, ánh mắt của hắn hơi có vẻ nghiêm túc, nói: “Bọn hắn tựa hồ biết cũng không nhiều, cho dù là gặp da thịt nỗi khổ, cũng từ bọn hắn miệng bên trong gõ không ra bao nhiêu thứ tới. Về phần cái kia cầm đầu

Người, thì đã tự đoạn tâm mạch mà chết.”

Đây là Nhạc Duyên đến trước đó, chủ trì lần hành động này Dương Tiêu đạt được kết quả cuối cùng.

Thạch sùng gãy đuôi!

Càng quả quyết!

Cũng may mắn Dương Tiêu mang theo một đám Minh giáo đệ tử kịp thời, bằng không mà nói chỉ sợ đợi đến chính là một trận đại hỏa. Dù sao, tại cái này tiểu cứ điểm bên trong, cũng không có cao thủ gì, lợi hại nhất cũng bất quá là cái kia đã tự sát gia hỏa.

Hắn tại Dương Tiêu trên tay không có đi qua 20 chiêu, liền bị bắt làm tù binh.

Đang chất vấn thời điểm, đối phương rất quả quyết bản thân kết thúc biện pháp, để Dương Tiêu đều có chút trở tay không kịp.

“Mà lại Thanh Long hội người liên hệ đều là một tuyến liên hệ, người phía dưới không biết phía trên chấp đầu người thân phận.” Dương Tiêu nói đến đây bên trong, ánh mắt tại đám kia bị dây thừng buộc chặt áp đảo trên mặt đất một đám người, nói: “Cho nên từ trong miệng của bọn hắn chúng ta là không chiếm được bao nhiêu vật hữu dụng.”

Đối với điểm này, Nhạc Duyên cũng không thèm để ý.

Thanh Long hội nếu là như vậy đơn giản liền bạo lộ ra, như vậy nó cũng sẽ không ẩn tàng nhiều năm như vậy. Khấu Trọng, Từ Tử Lăng còn có Vệ Trinh Trinh tam tỷ đệ cộng đồng tạo ra được đến tồn tại nơi nào sẽ có dễ dàng như vậy bị người tìm ra cho dù là hắn Nhạc Duyên, lần này cũng là dùng Lưu Cơ cùng Trương Trung sư huynh đệ tại bốc treo 1 đạo bên trên tạo nghệ, sinh sinh tính ra chỗ ở của bọn hắn vị trí. Đi bình thường con đường lời nói, tối đa cũng chính là đào Thanh Long hội một lớp da mà thôi.

Thương cân động cốt

Chỉ sợ kia là xa xỉ nghĩ.

Kinh khủng tích lũy, trước mắt mất đi đồ vật thậm chí

ngay cả 9 trâu 1 mao cũng không bằng.

Đúng lúc này, 1 tên kiểm kê tài bảo đệ tử đi tới, quỳ một chân trên đất, bẩm: “Bái kiến giáo chủ, chúng ta từ cái rương bên trong tìm được lúc trước vật liệu vết tích!”

Lời kia vừa thốt ra, lập tức hấp dẫn ở đây cao tầng lực chú ý.

Một đám người đi tới, tại đệ tử này động tác dưới, hắn rất nhanh từ một cái rương bên trong thấp nhất móc ra một kiện đồ vật tới.

Kia là một bức họa, còn có ít tang xem xét liền quý báu đến cực điểm đồ trang sức.

Họa là danh họa.

Xuất từ diêm lập vốn chi thủ, đủ để truyền thế. Lúc trước làm tới tranh này về sau, Minh giáo là nghĩ đến lấy họa dễ tiền tài, dùng làm khởi nghĩa vật tư. Về phần đồ trang sức cái gì, vậy thì càng không cần phải nói, cái này sử dụng muốn điệu bộ loại hình càng thêm lưu loát.

Nhìn trước mắt một màn này, tất cả mọi người lộ ra sắc mặt âm trầm.

Nếu nói trước đó càng nhiều suy đoán bất quá là giáo chủ Nhạc Duyên suy đoán, tăng thêm giáo chủ bản thân độc đoán, như vậy hiện tại…

Đã chứng thực giáo chủ lời nói vô hư.

“Dẫn đi đi!”

“Xem thật kỹ quản!”

“Đến lúc đó dùng bọn hắn vì bản tọa đại quân tế cờ…” Nói đến đây bên trong, Nhạc Duyên dừng lại, tựa hồ cảm thấy cái này cân nhắc có như vậy một chút không ổn, lúc này mới nói tiếp: “Như có hối cải lời nói, vậy liền sắp xếp tiền quân.”

“Đúng, trông giữ người liền để Vương Nan Cô nàng đến trông giữ đi.”

An bài như thế mọi người liếc nhau một cái, cũng không có cảm thấy có gì không ổn, người ta thiện dùng độc thuốc, so với thường nhân càng thêm phù hợp chức vụ này, nghĩ nghĩ liền không có để ý.

“Muốn làm sao xử trí… Tùy ngươi!”

Nhạc Duyên đi qua Vương Nan Cô bên người, thanh âm trầm thấp rơi vào trong tai của nàng.

Ánh mắt sáng lên!

Đi theo mà đến Vương Nan Cô nghe vậy nhếch miệng cười, cứ như vậy, nàng cùng trượng phu Hồ Thanh Ngưu 2 người cấu tứ dược vật cần thiết vật thí nghiệm dưới mắt liền đã có.

Khom người làm một đại lễ, Vương Nan Cô lập tức đi hướng đám kia bị giam giữ lấy người, theo nàng từ trên thân lấy ra một đống không hiểu thấu dược vật, một

phen thi triển về sau, đám người kia rất nhanh liền bủn rủn trên mặt đất, không có bất kỳ phản kháng khí lực.

Ánh mắt thu hồi, Nhạc Duyên ánh mắt cái này liền rơi vào Lưu Cơ cùng Trương Trung sư huynh đệ 2 người trên thân, phân phó nói: “Nên tiến hành bước kế tiếp hành động!”

“…”

Lưu Cơ cùng Trương Trung liếc nhau một cái, thu hồi rơi vào Vương Nan Cô trên thân ánh mắt, lúc này mới gật gật đầu, 2 người đi đến bên cạnh địa phương an tĩnh bắt đầu tiếp xuống hành động.

…

“Ôi!”

“Đường này xem ra thật dài a!”

Một ngụm khác phương ngôn lối ra, treo đầy ngân sức phẩm quần áo theo người tới động tác phát ra đinh đinh đang đang thanh thúy thanh vang, giơ tay lên đang muốn lau cằm dưới đầu mồ hôi thời điểm, trời nhện làm nhìn một chút ống tay áo váy trang sức, liếm môi một cái hay là từ bỏ cái này lau mồ hôi dự định.

Ở phía sau, bị người ôm trong ngực tiểu chân ngắn ngọc thiềm làm giờ khắc này cũng là bị mặt trời phơi tê cả da đầu, trắng trắng mềm mềm da mặt bên trên đã xuất hiện bỏng nắng vết đỏ.

Đương nhiên, càng làm cho ngọc thiềm làm để ý không phải cái này mặt trời, mà là dọc theo con đường này tới tao ngộ.

“Trời nhện tỷ tỷ, ta có một chút nghĩ không hiểu nhiều lắm!”

“Ừm ngọc thiềm muội muội, cái kia bên trong không rõ nói cho tỷ tỷ nghe!”

“Ngô… Người Trung nguyên này cứ như vậy nghèo sao vậy mà đoạt mọi người y phục, thậm chí ngay cả ta một đứa bé cũng muốn đoạt!” Nói đến đây bên trong, ngọc thiềm làm trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều là ủy khuất chi sắc, cái này trong truyền thuyết người Trung Nguyên tựa như cùng nói không giống a.

Một đường đến nay, các nàng một đoàn người cũng đã gặp mấy đợt đạo tặc giặc cướp cái gì, tuy nói đều bị các nàng lấy ra tay ác độc đuổi, nhưng sự tình phát triển vẫn là để Ngũ Độc giáo cả đám cảm thấy rất phiền muộn.

Trời nhện làm nghe vậy không khỏi nhẹ gật đầu, biểu thị mình đồng ý ngọc thiềm làm.

Bên người những người khác cũng là bình thường không hai.

Ngược lại là ở giữa duy nhất cái kia dẫn đường, trong này nguyên dạo qua không ít thời gian ngũ độc đệ tử giờ phút này dở khóc dở cười.

Kia nghe đồn đều là quá khứ, hiện tại bên trong nguyên

đại địa quả nhiên là hỗn loạn khốn cùng.

Phỉ loạn hoành hành, tham quan ô lại trải rộng triều chính. Lại thêm hoành hành Vô Kỵ giang hồ nhân sĩ, cùng một mực lấy tạo phản làm chủ nghiệp Minh giáo, từ phương diện nào đó đến nói, cái này bên trong nguyên dưới mắt chính là đặt ở lô hỏa bên trên sắp nóng bỏng nồi nóng.

Ở chỗ này bên trong người, liền tốt so rơi vào nồi nóng con kiến, mỗi giờ mỗi khắc đều tại trải nghiệm lấy kia thiêu đốt thống khổ, đều đang vì mình mà sống, đều tại cầu sinh.

Về phần cản đường cướp bóc… Nguyên nhân rất đơn giản, đó chính là trên người các nàng đặc sắc phục sức.

Ở niên đại này, chỉ cần không phải hiểu rõ đủ sâu người, chỉ sợ nhìn thấy trang phục của các nàng cũng sẽ trong lòng ác niệm kiếp phù du.

Kia xuyên không phải y phục, mà là một thân ngân a!

“Ngừng!”

Trước tiến vào đội ngũ, bỗng nhiên tại trời nhện làm thanh âm dừng lại bộ pháp. 2 mắt nhắm lại bên trong, trời nhện làm ánh mắt hướng về phía trước cách đó không xa lộ ra trống trải đến cực điểm trên đường lớn.

Ân

Lại có người muốn cướp bóc

Ngọc thiềm làm giật mình, thân hình khẽ động, lập tức từ ôm trong ngực nàng người trong ngực trượt xuống dưới, ánh mắt theo nhìn qua.

“Có sát khí!”

—

Chương 101 : Đến (trung)

Có sát khí!

1 con sắc thái lộng lẫy nhện từ tay áo bên trong leo ra, dọc theo cánh tay đi tới trên bờ vai, 8 đầu chân không ngừng tại co rút lấy, toàn bộ nhện đều lộ ra lo sợ bất an. Đưa ngón trỏ ra nhẹ nhàng tại cái này sắc thái lộng lẫy nhện phía trên sờ sờ, trấn an dưới xao động bất an tiểu sủng vật về sau, trời nhện làm ánh mắt gắt gao chăm chú vào phía trước 1 cái sườn núi nhỏ phía trên.

Một đám ngũ độc đệ tử tại trời nhện làm cảnh giới chắc chắn, không hẹn mà cùng đều xuất ra mình tùy thân mang theo vũ khí.

Ánh mắt mọi người đều rơi vào cái kia cách đó không xa sườn núi nhỏ phía trên.

Kia phía sau có người!

“Ha ha!”

Một trận phóng khoáng trong tiếng cười, 1 đạo tóc trắng xoá lão nhân từ phía sau đi ra, tuyết sắc tóc tại dưới ánh mặt trời chiếu sáng, chiết xạ ra quang mang chói mắt. Xuất hiện tại nơi này chính là Minh giáo 4 đại pháp vương 1 trong Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính: “Tiểu cô nương coi là thật cơ cảnh!”

Đi sau lưng hắn thì là đem toàn bộ thân thể bao phủ tại một bộ rộng lớn áo bào bên trong Thanh Dực Bức

Vương Vi Nhất Tiếu, hắn dò xét trước mắt này một đám ngũ độc đệ tử ánh mắt liền tựa như trông thấy con mồi, rất có xâm bách tính. Trên dưới dò xét một phen về sau, Vi Nhất Tiếu không thể không gật đầu đối Ân Thiên Chính khen: “Xác thực có tiền! Khó trách sẽ có nhiều người như vậy sẽ nghĩ đến xông về phía trước 1 đem.”

“…”

Vi Nhất Tiếu cái này không chút nào kiêng kỵ ngôn ngữ để Bạch Mi Ưng Vương kéo xuống khóe miệng.

Tại điều động Minh giáo đệ tử điều tra đến bọn này ngũ độc đệ tử về sau, 2 người bọn họ liền tại giáo chủ Nhạc Duyên an bài xuống, bắt đầu kế hoạch của mình. Bởi vì đã từng được chứng kiến Ngũ Độc giáo khủng bố, Bạch Mi Ưng Vương cũng không có để Minh giáo đệ tử trực tiếp đi tiếp xúc, càng nhiều hay là khai thác theo dõi theo đuôi kế sách.

Thế là, trên đường đi đến nay bọn hắn nhìn thấy mấy lần ăn cướp chưa thoả mãn tràng cảnh, cũng kiến thức đến cái này Ngũ Độc giáo đệ tử tàn nhẫn vô cùng thủ đoạn, kia lít nha lít nhít độc trùng quả thực là để da đầu run lên tồn tại. Cho dù là Vi Nhất Tiếu tại nhìn thấy một màn kia độc trùng phệ nhân tràng cảnh về sau, cũng là một trận tim đập nhanh.

Bọn này từ Miêu Cương đến ngũ độc đệ tử, từ phương diện nào đó đến nói quả thực là xem nhân mạng vì trò đùa.

Mặc dù hắn Vi Nhất Tiếu trước kia cũng là giết người vô

số, càng là vì áp chế hàn độc, bắt người hút máu loại hình sự tình hắn đều làm qua, nhưng giống như thế thả ra vô số độc trùng kia sống sờ sờ hành hạ chết người khác, hắn thật đúng là chưa làm qua.

Nhìn qua những cái kia độc trùng, Vi Nhất Tiếu liền nhớ lại mình hàn độc phát tác thời điểm, toàn thân trên dưới cũng không khỏi tự chủ lạnh.

“Là cao thủ!”

Trời nhện làm kia có khác vận vị phương ngôn tại chúng ngũ độc đệ tử trong tai quanh quẩn, ánh mắt của nàng đầu tiên là tại Vi Nhất Tiếu trên thân dừng lại dưới, lập tức liền không có để ý cái này xem ra hơi có chút hèn mọn nam tử trung niên, lực chú ý của nàng triệt để tập trung ở kia đứng tại trên sườn núi Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính trên thân.

Lão nhân này vừa ra trận, liền hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Cho dù là cùng là pháp vương 1 trong Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu cũng vô pháp đoạt đi hắn phong thái.

Thẳng tắp dáng người, thân thể khôi ngô.

Còn có cương chính ánh mắt.

Đứng ở đây, chính là hào khí vượt mây thái độ.

Mới vừa đi ra Miêu Cương đại sơn trời nhện làm mọi

người nơi nào thấy qua như thế nam nhi khí khái người! ! ! Chí ít, tại Ngũ Độc giáo bên trong, chưa bao giờ một cái nam nhân có thể có như thế khí khái, trong giáo nam nhân khác không phải nơm nớp lo sợ, chính là âm dương quái khí.

Khuyết điểm duy nhất chính là cái này nam nhân quá già chút, bằng không mà nói nàng cũng sẽ tâm động.

Nhìn xem cái này tóc bạc đón gió bay giương lão nhân, trời nhện làm có thể tưởng tượng đối phương lúc tuổi còn trẻ phong thái. Thấy một màn này, trời nhện làm đột nhiên sáng tỏ giáo chủ lúc trước vì sao lại phạm phải sai lầm lớn như vậy. Chỉ là không biết cái kia để giáo chủ phạm sai lầm, đã chết đi nam nhân —— Tiên Vu Thông phải chăng cũng như người trước mắt

Ngẫm lại… Trời nhện làm hay là bác bỏ cái suy đoán này.

Kia Tiên Vu Thông là 1 thứ cặn bã nam, đáng chết.

Trước mắt lão nhân kia đâu

Ngay tại trời nhện làm trầm ngâm thời điểm, chẳng biết lúc nào kia nguyên bản ghé vào trên bờ vai nhện lặng yên không một tiếng động dọc theo phía sau lưng trần trụi chỗ nhảy xuống, tại một cây trong suốt tơ nhện liên luỵ tại trên da về sau, bình yên vô cùng rơi vào trên mặt đất.

“Các ngươi là người phương nào “

“Tại sao phải cản con đường của chúng ta “

Trời nhện làm ánh mắt nhìn chòng chọc vào Bạch Mi Ưng Vương, thanh thúy vô cùng thanh âm trong không khí quanh quẩn: “Nhìn các ngươi bộ dáng không giống như là muốn ngăn đường cướp bóc, không phải là vì tài, kia cần làm chuyện gì “

Nhìn qua đề phòng đến cực điểm ngũ độc một đoàn người, Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính giơ lên lông mày, nghiêm mặt nói: “Bỉ nhân Ân Thiên Chính, thêm vì Minh giáo Bạch Mi Ưng Vương, bên người vị này chính là Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu, ta 2 người đến đây chính là phụng giáo chủ chi mệnh, mời các vị tại Quang Minh đỉnh một nhóm.”

Minh giáo!

4 đại pháp vương! ! !

Mặc dù trời nhện làm bọn người đại đa số không có còn chưa từng từng đi ra đại sơn, nhưng Minh giáo hay là có nghe thấy.

4 đại pháp vương, đây là Minh giáo cao tầng.

2 đại pháp vương đến tận đây, để trời nhện làm đám người sắc mặt ngưng trọng tới cực điểm.

Minh giáo thanh danh hiển hách, nhưng Ngũ Tiên giáo cũng không sợ.

Mà đối phương khẩu khí cũng không phải mời khách

nhân tất cả, ngược lại là mạnh mời cảm giác.

Trong lúc nhất thời, trời nhện làm bọn người thần sắc không tốt như vậy nhìn, dù chưa động thủ, nhưng tối thiểu trên khí thế Ngũ Tiên giáo không thể yếu tại người khác. Bọn hắn từ đại sơn đi ra người, liền cần tranh như vậy một hơi.

Nhướng mày.

Mở miệng.

“Ngũ Tiên giáo 5 Thánh sứ chi trời nhện làm, gặp qua 2 vị.”

“Ngũ Tiên giáo 5 Thánh sứ chi ngọc thiềm làm, gặp qua 2 vị.”

1 lớn 1 nhỏ, 2 đạo giọng thanh thúy không hẹn mà cùng vang lên.

Cái này !

Bạch Mi Ưng Vương cùng Thanh Dực Bức Vương 2 người đồng thời sững sờ.

Ngày này nhện khiến cho bọn hắn sớm có suy đoán, nhưng cái này ngọc thiềm dùng… Như vậy 1 cái như nước trong veo tiểu nữ hài nhi, vậy mà cũng là 5 Thánh sứ 1 trong một màn này, để kiến thức rộng rãi 2 người cũng cảm thấy ngoài ý muốn, nguyên bản bọn hắn rất kinh ngạc Ngũ Độc giáo rời núi làm sao lại có một giới tiểu nữ hài nhi đi theo, suy đoán có phải là trong giáo

cao tầng hài tử, làm sao biết… Đối phương chính là Ngũ Độc giáo cao tầng 1 trong.

Một cái tiểu cô nương có làm được cái gì

Cái này Ngũ Độc giáo có phải hay không có vấn đề

Trong lúc nhất thời Ân Thiên Chính cùng Vi Nhất Tiếu 2 người 2 mặt nhìn nhau, phải biết Ân Tố Tố nhúng tay trời ưng trong giáo sự vật thời điểm, niên kỷ cần phải so tiểu cô nương này phải lớn hơn nhiều.

Miêu Cương ngũ độc, coi là thật quỷ dị.

Cái này đối diện dùng 5 Thánh sứ trực tiếp đỗi 4 pháp vương cử động, ngược lại để Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính giương dưới lông mày, trong mắt có chút kinh ngạc, nhưng cũng cảm nhận được cái này ngũ độc một đoàn người chỉ sợ là lòng có cầm.

“Mời “

“Cái này cũng không giống như là chủ nhân mời khách nhân tư thế a!”

Trời nhện làm tại đáp lễ một phen về sau, nhưng lời nói lại khí hơi lạnh nói: “Mà lại, trốn ở dưới nền đất những con chuột kia, lại là cái gì ý tứ “

Lúc nói lời này, đứng tại trời nhện làm bên cạnh thân ngọc thiềm làm, ánh mắt của nàng chính bình tĩnh đánh giá cây kia trong suốt tơ nhện. Con nhện này tia một đầu kết nối tại trời nhện làm phía sau lưng trần trụi làn da

chỗ, một đầu thì là kết nối tại kia ngũ thải ban lan nhện bên trên.

Giờ phút này, con nhện kia chính treo ngược lấy dùng trước tứ chi khoác lên trên mặt đất, mà phía sau 2 con chân đang không ngừng khuấy động lấy trên mông sợi tơ.

Một cỗ chấn động liên miên bất tuyệt.

Dưới mặt đất có người

Nghe tới cái này bên trong, tiểu cô nương chậm rãi từ mình mang bên trong móc ra 1 cái tiểu cái còi, đặt ở miệng bên trong.

Quả nhiên không đơn giản!

Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu thấy thế không khỏi kinh ngạc, lại có thể phát giác bị mình an bài, tiềm ẩn dưới đất dày thổ cờ, coi là thật nhạy cảm, cái này Ngũ Độc giáo thật đúng là không thể coi thường.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí ngưng trọng lên.

Cùng lúc đó.

Giang Nam.

Thẩm gia trang.

Cái này Giang Nam đệ nhất phú hào ngoài cửa, đến 1 vị khách nhân.

1 vị người mặc áo thủng tay cầm trúc bổng béo tên ăn mày, mà tại bên cạnh hắn thì là quy củ đi theo 1 tên người mặc áo thủng, lại là xây xây sửa sửa vô số miếng vá, khí chất lại là ôn nhuận như ngọc, quân tử bộ dáng trung niên nhân.

Đây chính là Cái Bang đến.

—

Chương 102 : Đến (hạ)

Giang Nam.

Từ khi nơi này bị mọi người khai phát sau khi ra ngoài, nó từ trước đến nay là một chỗ giàu có chỗ. Chỗ dựa gặp nước, càng là gần biển, nó có địa lợi bên trên chỗ độc đáo.

Không giàu đó mới là vấn đề.

Mà tại cái này bên trong, có thể được xưng tụng là Giang Nam thứ 1 giàu người ta, lại có thêm giàu

Tiền có thể thông thần!

Vô luận là người phương nào, đều sẽ quỳ kim tiền mị lực hạ.

Người Hán

Người Mông Cổ

Lại hoặc là cái khác người sắc mục

Đều chẳng qua là kim tiền nô lệ.

Trong hành lang.

Một người trung niên trong tay nam tử cầm 1 viên chừng trứng gà lớn nhỏ Dạ Minh Châu không ngừng vuốt vuốt, qua nửa ngày, nam tử trung niên tiện tay đem cái này

đặt ở bên ngoài đủ để vô giá trân bảo nhét vào trên mặt bàn, lúc này mới quay đầu lại đối hạ nhân hỏi: “Bọn hắn đến “

“Về lão gia!”

“Bọn hắn đến!”

Một thân xa hoa y phục hạ nhân nghe vậy, vô cùng cung kính hồi đáp: “Ngay tại phòng khách chờ lấy lão gia.”

“Ngô!” Trầm ngâm một chút, nam tử trung niên lúc này mới tự nhủ: “Hảo hảo chiêu đãi, chớ có gây khách nhân khách khí!”

Hạ nhân thấy thế lập tức khom người đi xuống.

…

Phòng khách.

2 thân phá trang phục ăn mày người trong Cái Bang, giờ phút này chính an tĩnh ngồi trên ghế ăn điểm tâm, thưởng thức trà.

“Bạn lượng, cảm giác thế nào “

Lên tiếng chính là cái kia hơi có vẻ mập mạp tên ăn mày, hắn đối với mình một thân rách rách rưới rưới xuất hiện tại Giang Nam đệ nhất phú hào trong nhà không có cảm thấy bất kỳ bất an. Trên tay của hắn chính nắm lấy đèn lưu ly bên trong điểm tâm, mở miệng một tiếng, chính ăn say sưa ngon lành.

“…”

Trần Hữu Lượng nuốt nước miếng một cái, tại hắn bước vào cái này Thẩm gia trang về sau, của hắn tầm mắt ngay tại từng lần một bị đổi mới, tam quan tại lần lượt bị đúc lại.

Lần thứ 1.

Trần Hữu Lượng lần thứ 1 nhìn thấy hạ nhân mặc đều muốn so hắn quá khứ nhìn thấy những cái kia quan lại phú hào còn muốn xa hoa, chính là lập tức nhất là lộng lẫy y phục, mà lại từ những hạ nhân kia trong giọng điệu, chuyện như vậy hiển nhiên không phải cố ý đối với người ngoài làm, mà là vốn chính là như thế.

Phải biết toàn bộ Thẩm gia trang hạ nhân nhưng cơ hồ có mấy ngàn người, khổng lồ chiếm diện tích số, nếu là tất cả mọi người…

Cái này tài phú nội tình, để Trần Hữu Lượng không khỏi da đầu có chút tê rần.

Nhìn nhìn lại cái này phòng khách, vàng son lộng lẫy, chỉ sợ trong truyền thuyết hoàng cung cũng bất quá như thế.

Bất kỳ vật , bất kỳ cái gì địa phương, đều hiện lộ rõ ràng kim tiền khí tức.

Đều nói luận vàng bạc chi vật lộ ra tục khí, nhưng khi phần này tục khí đến cảnh giới nhất định về sau, đó

chính là khủng bố.

Tại Cái Bang bên trong, hắn Trần Hữu Lượng cũng coi là một giới nhân vật anh hùng, kiến thức rộng rãi, có lập trường của mình. Nhưng đến Thẩm gia trang về sau, Trần Hữu Lượng sợ hãi phát hiện tâm thần của mình đã nhận chấn động, lập thân trong đó vậy mà lại sinh ra một loại mê say ảo giác.

Trừ cái đó ra, hắn càng để ý cái này Thẩm gia trang chủ nhân ra sao cùng bộ dáng!

Thẩm gia trang.

Thẩm Vạn Tam.

Đang nghe đối diện mập mạp tên ăn mày vấn đề, Trần Hữu Lượng suy nghĩ dưới, hay là lo liệu lấy nội tâm cảm thụ trực tiếp cho ra đáp án của mình: “Bang chủ, ta cảm thấy sợ hãi.”

Sợ hãi !

Đây là Trần Hữu Lượng cho ra đáp án.

Đáp án này để mập mạp tên ăn mày không khỏi sững sờ, đáp án này còn quả nhiên là ngoài dự liệu a.

Ngay tại cái này bang chủ Cái Bang muốn lên tiếng thời điểm, 1 đạo ôn nhuận tiếng nói truyền tiến vào phòng khách: “Sợ hãi đây là 1 cái tốt đáp án.”

Lời còn chưa dứt, người tới đã đi vào phòng khách, ánh

mắt rơi vào Trần Hữu Lượng trên thân, gật đầu khen: “Trần Hữu Lượng đúng không chỉ bằng vào đáp án này, ngươi đã làm cho ta Thẩm mỗ tài bồi!”

Một trận làn gió thơm thổi qua chóp mũi, lấy lại tinh thần, người tới đã ngồi ngay ngắn ở chủ vị.

Chính là nơi đây chủ nhân Thẩm Vạn Tam.

Ngẩng đầu.

Trần Hữu Lượng ánh mắt rơi vào trên mặt của đối phương, hắn lúc này mới phát hiện đối phương thân mang một thân phổ phổ thông thông vải đay thô áo, tóc chải chỉnh chỉnh tề tề, thái dương một chút tóc trắng để người nhìn qua lộ ra có như vậy một tia mệt nhọc thái độ.

Thẩm Vạn Tam bộ dáng xem ra rất phổ thông.

Không phải Trần Hữu Lượng trong tưởng tượng như vậy xa hoa, cũng không có quý khí Vô Song, đột ngột liếc nhìn lại liền tựa như một giới phổ thông lão nông. Khác biệt duy nhất, chính là màu da lộ ra trắng nõn vô cùng, không giống thật lão nông khô héo.

Cái này…

Ngay tại Trần Hữu Lượng bồn chồn thời điểm, đột nhiên trong đầu linh quang lóe lên, hắn nghĩ tới 1 cái điển cố, con mắt lập tức không khỏi trừng lớn.

Thẩm Vạn Tam ánh mắt vừa vặn quét đến một màn này,

không khỏi cười nói: “Quả nhiên thông minh, xem ra là nghĩ đến.”

Ý cười đầy mặt bên trong, Thẩm Vạn Tam có chút phủ phục, hỏi: “Vậy ngươi nói một chút ta Thẩm mỗ cùng Thạch Sùng ai càng giàu “

Thạch Sùng!

Đấu phú!

Trần Hữu Lượng nuốt nước miếng một cái, hắn không biết nói thế nào, cũng không dám nói. Bởi vì trước mắt người này, hắn Trần Hữu Lượng nhìn không thấu.

Ngay tại Trần Hữu Lượng áp lực càng phát ra lớn thời điểm, một bên mập mạp tên ăn mày mở miệng giải quyết cỗ này áp lực, “Lão Thẩm, đừng làm khó một giới vãn bối. Tại Sử mỗ xem ra, kia Thạch Sùng cái kia bên trong so ra mà vượt ngươi chỉ là Thạch Sùng, cũng dám xưng địch quốc ha!”

Cười nhạo âm thanh ở giữa Thẩm Vạn Tam cũng mãn ý, hắn thu hồi ánh mắt, rơi vào cái này bang chủ Cái Bang tia lửa long trên thân, nhìn thấy là mập mạp tên ăn mày chính cúi đầu đối đĩa bên trong điểm tâm đối nghịch. Thấy thế, Thẩm Vạn Tam cười hỏi: “Nói cũng đúng. Lại nói, lão Sử, tật xấu của ngươi chữa khỏi “

Nghe tới cái này bên trong, Sử Hỏa Long ngẩng đầu, ánh mắt vừa hạ xuống tại Thẩm Vạn Tam trên mặt, lập tức sắc mặt trắng nhợt.

Miệng 1 tút.

Oa một tiếng, liền phun ra.

Vừa mới ăn hết điểm tâm toàn bộ toàn bộ nôn trên mặt đất.

Một bên.

Trần Hữu Lượng thấy thế mắt choáng váng, trong lúc nhất thời khẩn trương không thôi.

Nhưng mà để Trần Hữu Lượng ngoài ý muốn chính là Thẩm Vạn Tam cũng không có sinh khí, ngược lại là lắc đầu cười to ở giữa đưa ngón trỏ ra xa xa hư điểm Sử Hỏa Long mấy lần, thần sắc quái dị không nói ra được.

“Ta mấy năm nay nhìn thấy vàng bạc chi vật đều sẽ buồn nôn buồn nôn, tại đi tới ngươi cái này bên trong, đã là thật vất vả mới áp xuống tới, có thể nhìn đến ngươi ta liền triệt để nhịn không được.” Đang khi nói chuyện, Sử Hỏa Long dùng mập mạp tay lau khóe miệng, cúi đầu tận lực không nhìn tới Thẩm Vạn Tam, ngoài miệng lại là ai thán bắt đầu: “Hay là Cái Bang bên trong ăn xin thời gian tới thống khoái sảng khoái.”

A

Trần Hữu Lượng triệt để mộng.

Kiến thức rộng rãi hắn lần thứ 1 biết mông ngựa còn có thể như thế đập

Như thế tươi mát thoát tục! ! !

Sử bang chủ, chính là cao nhân a!

Trần Hữu Lượng lần thứ 1 phát hiện, hắn đối nhà mình bang chủ hiểu rõ chỉ sợ còn thiếu rất nhiều, từ mang theo hắn đi tới Thẩm gia trang một khắc kia trở đi.

…

Thứ 2 chỗ cứ điểm.

Tại Lưu Cơ cùng Trương Trung sư huynh đệ tác dụng dưới, Thanh Long hội thứ 2 chỗ tiểu cứ điểm đã bị tách rời ra.

Chỉ bất quá cái này bên trong cũng không có bất kỳ cái gì tài vụ, khi người trong Minh giáo đuổi tới nơi này thời điểm, đã là người đi nhà trống.

“Phản ứng thật nhanh!”

Lưu Cơ híp mắt, nhìn trước mắt trống trải gian phòng, tự lẩm bẩm: “Là bọn hắn nhanh vẫn là chúng ta chậm” lúc nói lời này, Lưu Cơ khóe mắt quét nhìn rơi vào đứng ở bên ngoài trầm tư giáo chủ Nhạc Duyên trên thân.

Hắn ý tứ rất rõ ràng.

Nhạc Duyên tự nhiên nghe ra, Lưu Cơ là chỉ rõ giáo cao tầng bên trong có Thanh Long hội người. Biết hành động lần này mục tiêu người, chỉ có Minh giáo một đám nhân vật cao tầng, những đệ tử khác nhóm căn bản cũng

không rõ ràng đến cùng đang làm gì.

Như vậy cái này cao tầng bên trong đến tột cùng ai là phản đồ

Ai tiết lộ tình báo

Theo Nhạc Duyên, hiện tại người nơi này trừ chính hắn ra, tất cả những người khác đều có hiềm nghi.

Quay đầu lại.

Trên ánh mắt dưới dò xét Lưu Cơ nửa ngày, Nhạc Duyên đột nhiên cười.

“Vậy cái này vấn đề liền giao cho ngươi, hi vọng ngươi có thể không chối từ vất vả, cho bản tọa 1 cái hài lòng đáp án.”

Nghe vậy, Lưu Cơ da mặt không khỏi xiết chặt, đầu cũng điểm đau.

Tảng đá nện chân.

—

Chương 103 : Đầu rồng (thượng)

Thanh Long hội!

Cho là Minh giáo đại địch!

Đây là Minh giáo bên trong cái khác cao tầng ý nghĩ, đối với Nhạc Duyên đến nói Thanh Long hội chính là Minh giáo lại lần nữa lớn mạnh nuôi điểm, chỉ cần hấp thu Thanh Long hội trên thân tồn tại, Minh giáo liền có thể lại lần nữa lớn cất bước phát triển, khiến cho đại nghiệp tiến thêm một bước.

Chỉ là cả đám bao quát Nhạc Duyên đều quên mất 1 cái từ ngữ tồn tại, bọn hắn đều đem Thanh Long hội tưởng tượng như thế nào ẩn tàng sâu, ẩn tàng mật, thậm chí vận dụng bốc treo 1 đạo trực tiếp tính lên Thanh Long hội cứ điểm đến, ngược lại là quên đi dưới đĩa đèn thì tối cái từ này.

Tiểu ẩn ẩn tại dã, bên trong ẩn ẩn tại thành phố, đại ẩn ẩn tại triều.

Nhạc Duyên quên đi Đạo gia cái này 1 tư tưởng.

Chuyện này chỉ có thể nói tuyệt đại đa số người đều nghĩ xấu, cho dù là vô địch Nhạc Duyên, tư tưởng của hắn bên trên cũng không chỉ một lần xuất hiện qua điểm mù.

Tự tin thậm chí tự phụ, cái này đã là ưu điểm của hắn, cũng là hắn khuyết điểm lớn nhất.

Đúng thế.

Tất cả mọi người không ngờ đến Thanh Long hội chân chính lo liệu chính là Đạo gia lý niệm, có lẽ Thanh Long hội chẳng biết lúc nào đã sớm bắt đầu biến chất, nhưng trên bản chất tư tưởng lại bởi vì nó người sáng lập mà truyền lưu xuống dưới.

Bọn hắn đã sớm quang minh chính đại đứng tại dưới thái dương.

Giang Nam.

Thẩm gia trang.

Một phen ngôn ngữ trò chuyện dưới, Thẩm Vạn Tam đối bang chủ Cái Bang Sử Hỏa Long mang tới Trần Hữu Lượng biểu hiện cảm thấy tương đối hài lòng.

Nhưng đối Thẩm Vạn Tam đến nói, khảo nghiệm của hắn cũng không có kết thúc, Thẩm Vạn Tam đem Trần Hữu Lượng lưu lại, lưu tại Thẩm gia trang. Hắn muốn dùng thời gian 3 tháng, triệt để chế tạo lần nữa Trần Hữu Lượng tam quan, vỡ vụn sau đó đúc lại.

Kim tiền uy lực, đến tột cùng lớn bao nhiêu Thẩm Vạn Tam hết sức rõ ràng.

Đã Sử Hỏa Long đem Trần Hữu Lượng làm nhân tuyển đưa đến hắn Thẩm Vạn Tam trước mặt, như vậy hắn

liền nhất định phải phụ trách. Chí ít, tại dưới mắt, Thẩm Vạn Tam xem ra cái này Trần Hữu Lượng còn chưa đủ tốt, là xa xa không tốt.

Một khi khởi binh, Thẩm Vạn Tam không cách nào bảo đảm Trần Hữu Lượng đến lúc đó sẽ hay không biến chất, sẽ hay không bị vinh hoa phú quý đốt váng đầu não. Dù sao, nhìn chung quá khứ lịch sử, có rất nhiều người tại mới đầu cũng còn tốt, có thể lo liệu lấy tâm tình của mình, nhưng vừa đến một loại nào đó tình trạng về sau, liền sẽ bị trước mắt thế gian phồn hoa làm cho mê hoặc, từ đó mất đi bản tâm, cuối cùng rơi vào bại vong hạ tràng.

Thẩm Vạn Tam cũng không hi vọng bọn hắn lựa chọn định nhân vật cuối cùng cũng rơi vào kết cục này.

Cái này 3 tháng tại Thẩm gia trang, Thẩm Vạn Tam sẽ để Trần Hữu Lượng hưởng thụ được thế gian xa hoa nhất hưởng thụ, vậy sẽ là so Hoàng đế càng thêm giàu có sinh hoạt.

Nếu là phế…

Kia Trần Hữu Lượng hạ tràng không cần nói cũng biết, đối Thẩm Vạn Tam hắn đến nói là lãng phí thời gian của mình, cần một lần nữa tốn hao thời gian đi tìm mới nhân tuyển.

Nếu không có, bình yên xuất hiện lời nói, thì đại biểu cho Trần Hữu Lượng chân chính có để hắn đặt cược tư cách.

Tại để thị nữ mang theo một mặt mộng bức Trần Hữu Lượng xuống dưới rửa mặt về sau, Thẩm Vạn Tam cái này liền dẫn bang chủ Cái Bang Sử Hỏa Long đi tới mật thất, bắt đầu nói chuyện.

“Cái này Trần Hữu Lượng, chính là các ngươi cho ta nhân tuyển “

“Không sai, đây là đệ tử Cái Bang tìm khắp thiên hạ, tìm tới mấy cái mục tiêu bên trong điều kiện tốt nhất 1 cái.”

“Tầm mắt quá nhỏ bé, xuất thân quá thấp, hắn còn cần rèn luyện.”

“Kia đầu rồng ngươi cũng đừng nuôi phế.”

“Phế liền đại biểu ánh mắt của các ngươi quá kém.” Nói đến đây bên trong, Thẩm Vạn Tam nở nụ cười, tiếp tục nói: “Nếu là có thể vượt qua khảo nghiệm lời nói, như vậy chỉ cần vung cánh tay hô lên, liền có thể để bên trong nguyên long trời lở đất.”

“…”

Sử Hỏa Long nghe vậy cũng chỉ là lắc đầu bật cười, đối với mình lựa chọn ra người, hắn hay là có đầy đủ lòng tin. Chuyển qua chủ đề, Sử Hỏa Long lại hỏi những chuyện khác đến: “Đầu rồng ngươi những năm gần đây không ngừng ra biển, tìm kiếm được sao “

Vừa nghe đến vấn đề này, Thẩm Vạn Tam sắc mặt lộ ra trầm thấp bắt đầu, thở dài một hơi, khen: “Thẩm mỗ cũng không thể không tán thưởng, kia Nguyệt Khuyết

kiếm quả nhiên là 10 ngàn có 1 thần binh lợi khí.”

“Ta dấu chân kéo dài 10,000 dặm, khắp nơi tìm vô số kỳ trân dị sắt, thậm chí thiên thạch vũ trụ, tại Bái Kiếm sơn trang để ngạo thợ rèn cả đám dốc hết tâm huyết dựa theo đồ phổ bộ dáng dùng bọn chúng chế tạo lần nữa vô số thân Nguyệt Khuyết kiếm. Những này kiếm cũng coi là bên trên là thần binh lợi khí, lại vẫn không đủ, vẫn là hàng nhái, cuối cùng phế tại quăng kiếm hồ.”

Bái Kiếm sơn trang!

Sử Hỏa Long biết, đây là từ Thanh Long hội sưu tập thiên hạ tiêu chuẩn tối cao thợ rèn mà sáng tạo ra đến một chỗ sơn trang, trong đó trình độ kẻ cao nhất họ ngạo.

Bái Kiếm sơn trang, chính là vì rèn kiếm mà sinh.

“Chân chính Nguyệt Khuyết kiếm, vậy sẽ ra sao chờ phong thái “

Nghe tới cái này bên trong, Sử Hỏa Long cũng minh bạch vì cái gì gặp lại Thẩm Vạn Tam đối phương sẽ trở nên như lão nông bộ dáng, thái dương trắng bệch, cái này đều chẳng qua là 10,000 dặm gian nan vất vả kết quả. Mà lại 1 ngày không có chân chính Nguyệt Khuyết kiếm, như vậy liền không có người có thể chân chính triệt để nắm giữ toàn bộ Thanh Long hội, cho dù là lịch đại đầu rồng đều là như thế.

Bọn hắn có khả năng nắm giữ nhiều nhất bất quá là một nửa tài nguyên, còn lại một nửa thậm chí nhiều hơn tài

nguyên đều vẫn giấu kín tại chỗ sâu.

Mà tạo thành Thanh Long hội như thế tràng cảnh, một mực không cách nào triệt để thống nhất kết quả, trách nhiệm tuỳ tiện là bắt nguồn từ nó người sáng lập, nó xây dựng đặc thù chế độ —— dự khuyết chế độ.

Mỗi người đều có dự khuyết.

Người sáng lập kia ánh mắt tựa hồ đã sớm xuyên thấu qua thời gian trường hà, nhìn thấy sự tình phát triển.

Có thể nói, qua nhiều năm như vậy, lịch đại Thanh Long hội đầu rồng đều là nơm nớp lo sợ sống ở cái này bóng tối hạ. Duy nhất có thể giải quyết việc này biện pháp, chính là tìm kiếm được chuôi này chìa khoá —— trăng khuyết.

Bắt chước.

Đúc lại.

2 cái này từ tại Sử Hỏa Long não hải bên trong không ngừng lăn lộn.

Hắn biết rõ, đầu rồng Thẩm Vạn Tam muốn lựa chọn như thế 1 đầu quanh co con đường, thực tế là vạn bất đắc dĩ.

Từ 100 năm trước Tương Dương đại chiến về sau, cơ hồ thiên hạ tất cả người giang hồ đều biết Quách Tĩnh Quách đại hiệp dùng Nguyệt Khuyết kiếm cùng huyền thiết trọng kiếm đúc ra 3 thanh tuyệt đại thần binh.

Ỷ Thiên kiếm!

Đồ Long đao!

Cùng đao sống dày!

Nói một cách khác, chỉ cần ba cái này một lần nữa hợp đúc, cũng sẽ tái tạo Nguyệt Khuyết kiếm cùng huyền thiết trọng kiếm.

Cái này bày ở trước mặt, Thanh Long hội nơi nào sẽ không động tâm

Chỉ tiếc thế sự vô thường, ai cũng sẽ không nghĩ tới Ỷ Thiên kiếm một mực tại Quách Tương trên tay, mà đao sống dày càng là Truyền Ưng vũ khí tùy thân. Một là cao quý 3 giáo Thánh nữ, liên lụy khá lớn, ngay cả Thanh Long hội đều cảm thấy khó giải quyết, mà đổi thành bên ngoài một thì là phá toái hư không.

Ngược lại là tại trên tay Quách Phá Lỗ Đồ Long đao lưu truyền ra.

Trăm năm qua thời gian, cái này Đồ Long đao cũng từng từng tới Thẩm Vạn Tam trên tay, hắn càng là cầm Đồ Long đao đi Thanh Long hội chuyên môn sáng tạo ra đến Bái Kiếm sơn trang, để mà nghiên cứu, nhìn có thể hay không rèn ra Nguyệt Khuyết kiếm. Chỉ tiếc, 1 thanh Đồ Long đao còn thiếu rất nhiều.

Còn lại Ỷ Thiên kiếm cùng đao sống dày, đối mặt Nga Mi Võ Đang còn có Tây Tạng cung điện Potala, bọn hắn

cũng không nghĩ cũng không tốt đi tranh.

Bất đắc dĩ hạ, Đồ Long đao lại lần nữa bị Thanh Long hội một lần nữa ném tiến vào trong giang hồ, mấy lần nhấc lên gió tanh mưa máu, chờ mong có người chí ít có thể đem bên trong cả 2 đoạt được.

Chỉ tiếc…

Gieo xuống hạt giống, tạm thời không có kết xuất mỹ vị trái cây.

“Bất quá, những năm gần đây ta ngược lại là có cái khác không sai thu hoạch.” Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, Thẩm Vạn Tam cười nói: “Đồ Long đao trải qua Bái Kiếm sơn trang nghiên cứu, bọn hắn từng đạt được một cái kết luận.”

“Đó chính là Nguyệt Khuyết kiếm cùng huyền thiết trọng kiếm nhưng thật ra là cùng một loại vật liệu mà ra.”

“Bởi vì 2 người này đúc lại ra Đồ Long đao, nó bản chất vẫn thạch là giống nhau như đúc, khác biệt duy nhất là thời gian dài ngắn khác biệt, tạo nên biến hóa rất nhỏ.”

Nhìn xem Thẩm Vạn Tam như là một giới lão nông thì thầm mình đồng ruộng thu hoạch, Sử Hỏa Long đột lông mày nhảy một cái, tâm cũng không khỏi nhảy nhanh, tựa hồ… Tựa hồ có 1 cái cực kì tin tức kinh người sắp tòng long thủ miệng nói ra.

“Trải qua ta nhiều năm nghiên cứu cùng lịch đại đầu rồng lưu lại vật liệu, cùng mấy trăm năm qua giang hồ

đại sự bên trong dấu vết để lại, ta phát hiện cái này vẫn thạch nhưng thật ra là xuất từ một chỗ.”

Tại Sử Hỏa Long ánh mắt mong đợi bên trong, Thẩm Vạn Tam từng chữ từng chữ nhấp ra giấu ở trong lòng thời gian rất lâu cái kia chỗ.

“Kinh Nhạn cung!”

—

Chương 104 : Đầu rồng (hạ)

Kinh Nhạn cung!

Đây là một chỗ lưu truyền ở quá khứ truyền thuyết.

Nó mỗi một lần xuất hiện, chắc chắn sẽ phát sinh đại sự kinh thiên động địa.

Khi 100 năm trước xuất hiện tại Tương Dương thời điểm, kết quả chính là nam tống ngăn cản Mông Nguyên bình chướng Tương Dương thành phá, từ đó khiến cho xuôi nam con đường bị đả thông, để Mông Cổ đại quân có thể tiến thẳng một mạch, để nam tống thất bại thảm hại, không còn có trở tay chỗ trống.

Lại một lần nữa xuất hiện, thì là chính tà nhân vật tại Kinh Nhạn cung đại chiến, kết quả cuối cùng là chính tà song phương tử thương vô số, cuối cùng thành tựu Truyền Ưng vô địch truyền thuyết, tạo nên hắn phá toái hư không.

Sau đó… Kinh Nhạn cung, tựa như biến mất, không còn có tại Thần châu đại địa bên trên xuất hiện qua.

Những tin đồn này chính là Thanh Long hội lịch đại nhân vật trăm phương ngàn kế thu thập mà đến tin tức, dù sao Kinh Nhạn cung vừa xuất hiện thời điểm, kiểu gì cũng sẽ trên phiến đại địa này nhấc lên gió tanh mưa máu, nhất là người giang hồ đến nói, vô số cao thủ đều

ý nghĩ thiết pháp muốn đi vào trong đó.

Chỉ tiếc… Có thể đạt tới nơi đó mỗi người đều là trên giang hồ kinh tài tuyệt diễm nhân vật, nhưng có thể sống ra nhưng cũng không có mấy người.

Thanh Long hội tại chú ý tới Kinh Nhạn cung về sau, cũng từng có ý đồ, chỉ là kết quả cuối cùng không cần nói cũng biết.

Duyên, coi là thật tuyệt không thể tả.

Phần cơ duyên này tựa hồ chưa từng thuộc về bọn hắn, lại hoặc là nói bọn hắn chỗ phái ra nhân vật cũng không có tranh thắng nổi cái khác kinh tài tuyệt diễm nhân vật, cho nên thất bại chấm dứt.

Kinh Nhạn cung là di động.

Điểm này chỉ cần là từng nghe nói Kinh Nhạn cung tin tức người, cũng biết cái này đặc điểm.

Thẩm Vạn Tam những năm gần đây hành tẩu bên ngoài, càng là viễn độ trùng dương, hắn không chỉ có là đang tìm kiếm thiên thạch vũ trụ ý đồ lại lần nữa đúc lại Nguyệt Khuyết kiếm, cũng là đang tìm kiếm Kinh Nhạn cung tung tích. Tốt nhất chờ mong chính là đang tìm kiếm đến Kinh Nhạn cung thời điểm, mở ra nó từ bên trong tìm kiếm được kia thiên thạch mới là tốt nhất suy nghĩ, về phần bên trong bên trong có cái gì khác, cái này liền đơn thuần nhìn cơ duyên.

Từ Âm Quý phái, còn có lúc trước trải qua Tương

Dương thành phá người trong miệng, Thanh Long hội đã sớm đại khái suy đoán ra Kinh Nhạn cung bên trong đại khái cấu tạo, bên trong có cái gì nguy hiểm. Mà bày ở thủ vị chính là đầu kia để Tương Dương thành phá kẻ cầm đầu —— ma long.

Đồng dạng.

Tại Truyền Ưng bọn hắn một nhóm tiến vào Kinh Nhạn cung thời điểm, lại lần nữa gặp phải đầu này long.

Tại hao phí nhiều năm nhân lực vật lực cùng tinh lực, Thanh Long hội lấy vứt bỏ tiềm ẩn tại Ma môn trong chính đạo bộ điểm quân cờ làm đại giá, đạt được bọn hắn muốn tin tức. Tại kết hợp lịch đại tích luỹ xuống tư liệu, tại Thẩm Vạn Tam thế hệ này đầu rồng thời điểm, hắn rốt cục phân tích ra 1 cái đáng sợ kết luận.

Cho dù cái kết luận này vô cùng hoang đường, bày ở Thẩm Vạn Tam trước mặt thời điểm, cho dù là lại không nguyện tin tưởng, nhưng cũng làm cho người không thể không nghiêm túc đi đối đãi.

Kinh Nhạn cung không phải nhân tạo.

Dù là Thẩm Vạn Tam không có tự mình đi nhìn qua, nhưng hắn cũng có thể khẳng định cái này Kinh Nhạn cung càng nhiều có thể là thiên nhiên mà thành, sau đó lại lần nữa mượn từ nhân lực phụ trợ kiến tạo. Hồi tưởng lại mình đã từng nhìn qua những cái kia khủng bố phức tạp vật liệu, Thẩm Vạn Tam biết kia cái gọi là Quảng Thành Tử cũng là từng tiến vào trong đó nhân vật 1 trong.

Hơn nữa lúc trước danh chấn giang hồ đạo học kinh điển « Trường Sinh quyết », Từ Hàng Tĩnh trai trấn trai chi bảo « Từ Hàng kiếm điển », Ma môn bảo điển « Thiên Ma sách » đều cùng cái này Kinh Nhạn cung thoát không khỏi liên quan.

Chỉ là Thanh Long hội tồn tại thế gian hay là quá ngắn, chân chính nội tình còn chưa đủ, không cách nào cùng truyền thừa 100,000 năm đạo môn cùng Ma môn đánh đồng, thậm chí ngay cả ngoại lai giáo phái Phật môn cũng so ra kém. Dù là Thanh Long hội tại sáng lập chi sơ liền nắm giữ vô số tài nguyên, nhưng nội tình chung quy là thấp 1 điểm, cũng không đủ lịch sử.

Cho nên Thẩm Vạn Tam hay là nhìn không thấu kia tiềm ẩn tại mê vụ sau cùng chân tướng.

Huống chi, cho tới bây giờ Thẩm Vạn Tam cũng không có chân chính hoàn toàn nắm giữ Thanh Long hội, bên trong bên trong luôn có một bộ điểm người thoát ly bên ngoài, không nhận điều tiết khống chế. Không có Nguyệt Khuyết kiếm chuôi này chìa khoá, liền không có người có thể triệt để chưởng khống cái này đã sớm phát triển thành quái vật khổng lồ quái vật.

Kinh Nhạn cung, ma long.

2 người này tồn tại, để Kinh Nhạn cung bịt kín tầng 1 thần thoại sắc thái.

Những năm gần đây, Thẩm Vạn Tam lực chú ý một mực bị cái này hấp dẫn, mà khi chìa khoá đang suy đoán bên

trong cùng Kinh Nhạn cung liên hệ với nhau về sau, hắn tuyệt đại tinh lực đều triệt để đặt ở cái này phía trên.

Có người nói cho hắn Phượng Hoàng, hắn cũng biết kia tại Lăng Vân Quật quỷ dị chỗ, kia bên trong là Hỏa Kỳ Lân vị trí, có vừa đứt thị tộc người chuyên môn trông giữ.

Từng có người chuyên môn khảo chứng qua những thần thú này tồn tại, hắn Thẩm Vạn Tam cũng lặng lẽ đi Lăng Vân Quật nhìn trộm qua kia Hỏa Kỳ Lân, thậm chí ngay cả trong truyền thuyết Long Quy đều có miêu tả. Nhưng cùng chúc thần thú ma long thì là cùng trước 3 người có khác biệt lớn nhất.

Sự khác biệt này chính là thần trí.

Kia ma long tại vô số người trong miêu tả, kia là một đầu hoàn toàn do bản năng khu động ma vật.

Thần trí

Không tồn tại.

Hơn nữa còn có người chuyên môn nói cho hắn Thần thú đều có nguyền rủa.

Phượng Hoàng có.

Hỏa Kỳ Lân có.

Long Quy nghe nói cũng có.

Tên phản đồ này ngược lại là đánh hảo tâm nghĩ, chỉ bất quá mọi người cũng chính là theo như nhu cầu mà thôi. Ngược lại là nghe nói tên kia sáng tạo 1 cái gì Thiên môn, từ so Đế Thích Thiên, cuồng ngạo như vậy, khinh thường thế nhân, quả nhiên là tự tìm đường chết.

Thẩm Vạn Tam bắt đầu không rõ đối phương vì sao lại phản bội Thanh Long hội, đến bây giờ cũng vẫn có như vậy một chút không rõ. Phải biết người kia thế nhưng là cơ hồ làm được đầu rồng tình trạng, lại ngược lại phản bội Thanh Long hội, độc lập ra ngoài.

Thẳng đến Thẩm Vạn Tam tiếp nhận tân nhiệm đầu rồng thời điểm, hắn mới phát hiện Thanh Long hội bản thân đối người ràng buộc.

Thanh Long hội chế độ để nó phát triển thành 1 cái dị dạng quái vật tổ chức.

Chỉ cần cái này giang hồ vẫn còn, như vậy nó liền vẫn đang.

Không ai có thể chân chính chưởng khống nó, mà là nó điều khiển lấy người.

Nhiều năm về sau, Thẩm Vạn Tam cho tới hôm nay mới hiểu được tên kia vì cái gì tự lập Thiên môn, không thể nghi ngờ mà cổng trời là thuộc về chính hắn có thể hoàn toàn chưởng khống tổ chức, nhưng Thanh Long hội không được.

Mà Thẩm Vạn Tam sở dĩ đối Nguyệt Khuyết kiếm cùng Kinh Nhạn cung hứng thú như thế lớn, cũng là muốn

triệt để chưởng khống Thanh Long hội, đồng thời cũng tăng thêm người kia đối với hắn thời gian rất lâu tiềm thức bên trên ảnh hưởng. Tên kia từng cùng hắn Thẩm Vạn Tam làm 1 cái quỷ dị nhất phỏng đoán.

Đó chính là Kinh Nhạn cung ma long đã vô thần trí, như vậy có hay không như vậy một loại khả năng, thần trí đã sớm thoát ly khỏi đi, ma long chẳng qua là nó lưu lại 1 bộ vô dụng thân thể

Cái này 1 suy đoán để Thẩm Vạn Tam lúc ấy chấn kinh.

Mà lại đối phương còn nói ra 1 cái tựa hồ chưa phát giác ở giữa đã mẫn diệt tại Đạo gia trong điển tịch ẩn tàng bí mật —— Thương Long thất túc.

Đây là 1 cái từ xuân thu chiến quốc liền tồn tại bí mật.

Đã từng Âm Dương gia, đạo môn đều có ghi chép, từ Chu diệt Thương về sau, liền đã có, là từ Quảng Thành Tử trong miệng truyền ra. Chỉ bất quá thời gian trôi qua quá dài, không có bao nhiêu người đi nhớ được. Nghe nói cho tới nay, vô số người suy đoán cái này Thương Long thất túc chính là tần diệt 6 nước, 6 nước riêng phần mình nắm giữ một bộ điểm bí mật. Cái này nền tảng là cái gì, không ai biết được, nhưng kia Đế Thích Thiên lại cho Thẩm Vạn Tam 1 cái mới giải thích.

Bí mật nhiều khi liền tồn tại ở mặt ngoài, sở dĩ phức tạp là người vì dẫn đến.

Thương Long thất túc nhất là mặt ngoài giải thích, chính là tinh thần.

Như vậy bí ẩn liên hệ liền đã xuất hiện.

Tinh thần —— ma long —— Kinh Nhạn cung —— Quảng Thành Tử —— Thương Long thất túc —— xuân thu chiến quốc —— tần diệt 6 nước —— chính ma 2 đạo —— Nguyệt Khuyết kiếm —— thiên thạch (tinh thần hài cốt)—— ma long —— Kinh Nhạn cung.

1 cái hoàn hảo kết nối.

Thế là tại Thẩm Vạn Tam não hải bên trong liền hiện ra như thế 1 bộ tràng cảnh.

1 ngôi sao thần thiên thạch từ thiên ngoại rớt xuống, hừng hực trong liệt hỏa đem đại địa ném ra 1 cái hố to. Mà từ kia thiên thạch bên trong, thì là đi ra một con rồng đến, sau đó bởi vì ngoài ý muốn, ma long nguyên thần cùng thân thể tách ra đến, triệt để trở thành 2 cái cá thể.

Một làm người, một làm gốc có thể khu động ma long.

Người kia lấy vẫn thạch đúc kiếm, càng thêm thân thể của mình kiến tạo 1 tòa khổng lồ có thể tùy ý di động cung điện.

Thế là cố sự bắt đầu.

Lần này quỷ dị vô cùng tưởng tượng để Thẩm Vạn Tam bản thân đều cảm thấy tê cả da đầu, dù là ý nghĩ này lại hoang đường, lại nhàm chán, lại quỷ dị, nhưng khiến Thẩm Vạn Tam rất ngạc nhiên ghé mắt chính là hắn nội tâm có một loại không hiểu ảo giác.

Hắn tựa hồ nắm chắc đến lịch sử bí mật.

Sờ đến kia tiềm ẩn tại mê vụ phía sau chân tướng.

Bởi vì những này kết luận là hắn tập hợp Thanh Long hội người sáng lập 1 trong, thân là đời thứ 1 đầu rồng tuyệt đại đạo môn cao nhân lưu lại bản thảo cộng thêm Thanh Long hội mấy trăm năm đối thủ bản thảo lĩnh hội điều tra, lại thêm kia Đế Thích Thiên cho ra vật liệu cùng hắn mình nhiều năm qua điều tra mà được đi ra kết quả.

Sở dĩ nghiêm túc như vậy nghiêm túc đối đãi, không phải xem như trò đùa, là bởi vì cái này tuyệt đại đạo môn cao nhân có 1 cái kinh thiên động địa danh tự.

Lý Thuần Phong.

Nghe nói cũng là bởi vì cái này, hắn mất đi bước ra 1 bước cuối cùng, có thể phá toái hư không cơ hội.

—

Chương 105 : Điêu dân! Độc giáo! (thượng)

Hỏi, trên đời có mấy người có thể giải châm ngôn

Khi « đẩy cõng đồ » bày ở trước mắt thời điểm, tại sắp đứng trước cải thiên hoán địa thời điểm, có thật nhiều người hữu tâm đều sẽ đối với phía trên miêu tả vắt hết óc đi tìm hiểu, đi giải thích. Nhưng mà, trên thực tế rất nhiều kết quả là tại phát sinh về sau, bọn hắn ngược lại đẩy thời điểm mới phát hiện quả là thế.

« đẩy cõng đồ » đã trở thành Thần khí.

Chỉ là trên đời có mấy người có thể có đầy đủ năng lực đi tiến vào trong đó, nhìn thấy kia trên dưới mấy ngàn năm phát triển mạch lạc

Đây là thiên cơ.

Thử hỏi có ý tưởng người có dã tâm ai không muốn xuyên thấu qua thời không đi xem một chút

Chính là bởi vì cái này tồn tại, khiến cho Thanh Long hội đời thứ 1 đầu rồng thân phận từ phương diện nào đó đi lên nói đã bị người đến sau thần thoại. Tại nhiều khi, cũng có người sẽ đi hoài nghi phải chăng bọn hắn lịch đại thân phận người thừa kế cái gì sớm đã bị Lý Thuần Phong nhìn tại mắt bên trong.

Hết thảy hết thảy, ở trong mắt Lý Thuần Phong đều

không có chút nào bí mật.

Thẩm Vạn Tam có đôi khi cũng sẽ dạng này mù nắm lấy.

Đây là bởi vì Lý Thuần Phong thân phận, khiến cho người khác không thể không đi suy nghĩ lui đoán mò. Cũng bởi vậy, tại nhiều năm như vậy đến, Thanh Long hội trừ bỏ cần thiết phát triển bên ngoài, càng nhiều tâm tư đều là đặt ở nghiên cứu « đẩy cõng đồ » phía trên châm ngôn cùng Lý Thuần Phong đã từng lưu lại còn sót lại bản thảo.

Thanh Long hội qua nhiều năm như vậy sở dĩ có thể bình yên vô sự phát triển một chút đến, khiến cho quy mô của nó trong bóng tối càng phát ra khổng lồ, nó chủ yếu bang chủ chính là đến từ « đẩy cõng đồ » phía trên châm ngôn, tuy nói rất nhiều thời điểm cũng giải sai, nhưng trứng gà từ trước đến nay không để tại 1 cái rổ bên trong cách làm khiến cho Thanh Long hội thu hoạch sẽ càng nhiều.

Dưới mắt.

Thẩm Vạn Tam chính là đứng tại lịch đại đầu rồng đều cần đối mặt nan quan phía trên.

Tại loạn thế đến một khắc này, Thanh Long hội nên lựa chọn như thế nào

Mà sau cùng thảo luận kết quả chính là Thanh Long hội dần dần đi lên trước đài, đi vào dưới ánh mặt trời, tự mình nhúng tay tranh đoạt thiên hạ trong kế hoạch. Về phần giải « đẩy cõng đồ » bên trên châm ngôn, tâm tư

này không có bao nhiêu, Thẩm Vạn Tam ngược lại là càng nhiều lực chú ý rơi vào Lý Thuần Phong lưu lại còn sót lại bản thảo phía trên.

Bởi vì Thẩm Vạn Tam phát hiện chỉ sợ cái này bản thảo đối Lý Thuần Phong ý nghĩa muốn so kia « đẩy cõng đồ » ý nghĩa lớn hơn.

Là cái gì đồ vật sẽ khiến cho Lý Thuần Phong cho rằng ý nghĩa so hắn « đẩy cõng đồ » càng lớn

Bí mật này không thể nghi ngờ gây nên Thẩm Vạn Tam chú ý.

Lại thêm tư tâm của mình cùng đã sớm không nhận đầu rồng triệt để khống chế Thanh Long hội dị dạng phát triển, để Thẩm Vạn Tam triệt để đi đến đầu này con đường. Nhiều năm qua nghiên cứu, kết hợp với người hữu tâm Đế Thích Thiên trợ giúp, hắn hiện tại không thể nghi ngờ có rất nhiều đồ vật.

Sử Hỏa Long đi.

Mang theo Thẩm Vạn Tam đối với hắn mới mệnh lệnh đi.

Tại loại này dân chúng lầm than niên đại, Cái Bang là 1 cái tốt nhất tình báo thu thập chỗ. Từ Tương Dương thành phá, Mông Nguyên đạp phá núi sông về sau, Quách Tĩnh vợ chồng dù may mắn được người cứu xuống dưới, cũng không có tại Tương Dương chi chiến bên trong bỏ mình, nhưng nam tống thất bại lại đối Quách Tĩnh sinh ra đả kich cực lớn.

Lực lượng cá nhân, ngăn không được ngay lúc đó cuồn cuộn đại thế.

Cái này khiến Quách Tĩnh thẳng đến cuối cùng cơ hồ là buồn giận mà chết, anh hùng cuối cùng vẫn là có thuộc về anh hùng kết thúc.

Cái này theo Thẩm Vạn Tam cũng là có chút cảm khái.

Nhưng là cái này cũng không đại biểu Thanh Long hội đối Cái Bang không có hứng thú.

Vừa vặn tương phản, từ cái này một trận chiến về sau, Thanh Long hội là chân chính đem tâm tư đặt ở Cái Bang phía trên, bọn hắn muốn thu Cái Bang cho mình dùng.

Tiền tài, lợi ích.

Cùng cùng một loạt biện pháp đều là dĩ vãng Thanh Long hội loại kia nước ấm nấu ếch xanh phương thức, nhưng ở cuối cùng lại đổi thành cấp tốc nhất con đường, đó chính là đem tầng cao nhất thay vào đó. Đương nhiên, Thẩm Vạn Tam còn làm một cái khác an bài.

Hắn cũng không có để chân chính Sử Hỏa Long đi chết rơi, ngược lại là có cái khác chuẩn bị.

Đó chính là Thẩm Vạn Tam muốn đem chân chính Sử Hỏa Long cũng kéo vào Thanh Long hội bên trong, trở thành 1 vò chi chủ. Để phòng lỡ như hiện tại cái này 'Sử Hỏa Long' xảy ra vấn đề, bất đắc dĩ hi sinh thời điểm, có

thể có cái khác cứu vãn chi pháp.

Chỉ cần thành công, dù là ngoài ý muốn nổi lên, đến lúc đó sẽ có người nào sẽ cảm thấy chân chính Sử Hỏa Long kỳ thật cũng là Thanh Long hội người.

Mà biện pháp này tại Thanh Long hội bên trong được xưng là dự khuyết.

“Nên chuẩn bị xuống 1 bước kế hoạch!”

Phất phất tay, đưa tới tâm phúc, Thẩm Vạn Tam đem 1 viên lạp hoàn giao cho đối phương về sau, để nó đưa cho Thiên môn chi chủ, cái này liền 1 người an tĩnh ngồi ngay ngắn ở đó bên trong, kế tiếp theo vuốt vuốt Dạ Minh Châu, ánh mắt xuất thần nhìn qua bên ngoài, đôi mắt chỗ sâu thì là có như vậy một tia lo lắng.

Hắn đang lo lắng « đẩy cõng đồ » bên trên châm ngôn.

Giải đúng không

…

Bão cát từ từ.

Giữa đường, đã có người giao thủ.

Trong ngôn ngữ không thuận, không giống, như vậy liền nên đối thủ.

Lần thứ 1.

Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính cùng Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu cảm thấy cái này Ngũ Độc giáo cả đám quả thực là điêu dân.

Cái này 1 cái ngôn ngữ không thuận, không cần nói nhảm nhiều, liền trực tiếp động thủ.

Tốc độ này… Quả thực so chính đạo gặp phải Minh giáo người còn muốn trực tiếp.

Kỳ quỷ mầm trong tiếng địch, chỉ chốc lát sau ở giữa bên trên trong bụi cỏ đã leo ra không ít độc trùng rắn độc. Tinh tế tác tác tiếng vang bên trong, nhìn xem kia bụi cỏ không ngừng chập trùng, cho dù là đã từng cùng chính đạo chém giết, cùng người Mông Cổ chiến đấu qua Minh giáo đệ tử giờ phút này cũng cảm thấy được từ vóc tê cả da đầu, trên lưng xuất mồ hôi lạnh cả người.

Cũng may mắn, tại Ân Thiên Chính cùng Vi Nhất Tiếu trong lòng, đã sớm thành phân tranh tâm tư.

Dù sao lấy giáo chủ Nhạc Duyên muốn thu Ngũ Độc giáo cho mình dùng, muốn cùng bình phân tranh không động thủ kia là không có khả năng.

Hôm nay 1 trận chiến này, đó bất quá là vì đằng sau cử động đi đầu động tác.

Chợt ——

Thân hình lóe lên.

Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu kia cơ hồ có thể xưng tuyệt thế khinh công tại thời khắc này bày ra. Nắm lấy bắt giặc trước bắt vua tâm tư, Vi Nhất Tiếu vận chuyển khinh công, tung người một cái ở giữa đã đi tới ngày đó nhện làm sau lưng, tay phải 1 giương, chính là 1 chưởng chụp về phía đối phương bên cạnh ngọc thiềm làm, muốn đem cái này thổi trùng địch tiểu nha đầu bắt tới.

Hắn không có trực tiếp bắt, là bởi vì e ngại những này Ngũ Độc giáo quỷ dị độc pháp.

Nhưng mà, Vi Nhất Tiếu tay phải sắp đập tới đối phương phía sau lưng thời điểm, ngày đó nhện làm bỗng nhiên nghiêng đầu lại.

Chưởng phong đập vào mặt, nhấc lên kia che đậy lấy nửa gương mặt mạng che mặt, lộ ra núp ở bên trong khuôn mặt.

Tê! ! !

Con ngươi thu nhỏ lại.

Vi Nhất Tiếu bị bại lộ ở trước mắt khuôn mặt giật mình kêu lên.

Đã là kinh ngạc phản ứng của đối phương tốc độ, càng là chấn kinh này diện sa dưới khuôn mặt.

Bàn tay như ngọc trắng giơ lên, 1 chưởng đón lấy.

Ầm!

Song chưởng giao tiếp, trong không khí lập tức tuôn ra một tiếng vang trầm.

Vi Nhất Tiếu lấy càng cấp tốc hơn tốc độ lại vọt ra ngoài, rơi vào Bạch Mi Ưng Vương bên cạnh thân.

Cúi đầu, nhìn tay.

Chỉ thấy nơi lòng bàn tay đã hiện ra 1 cái nhện bộ dáng màu đen nhánh đồ án, đang dần dần chui vào lòng bàn tay của hắn bên trong.

“Hừ!”

Hừ lạnh một tiếng, hàn băng chân khí lập tức vận chuyển, rất nhanh trong lòng bàn tay liền bách ra vô số màu đen mảnh băng, chính là mới vừa rồi chui vào lòng bàn tay độc tố. Lạch cạch một tiếng rơi xuống đất, mặt đất thoáng chốc phát ra tê tê tiếng vang, nhiễm độc tố cỏ xanh lập tức khô héo phát hoàng.

Tốt một cái độc chưởng!

Dạng này độc chưởng… Thân thể của mình gánh vác tuyệt đối không tiểu.

Nghĩ đến cái này bên trong, Vi Nhất Tiếu cũng coi như minh bạch tấm kia gương mặt sáng rỡ nhi làm sao lại xuất hiện xấu như vậy lậu bộ điểm, phải biết vừa mới bộ dáng kia dọa hắn nhảy một cái. Đổi lại hắn Vi Nhất Tiếu thân thể không có tốt trước đó cần hút máu thời điểm, hắn tuyệt đối sẽ không lấy nữ nhân này làm mục đích.

Bằng không, chỉ sợ hắn Vi Nhất Tiếu sẽ chết càng nhanh.

Nghĩ đến cái này bên trong, Vi Nhất Tiếu cảm thấy rất may mắn, may mắn giáo chủ lấy hắn vô thượng có thể vì chữa khỏi mình, nếu không…

Cái này Ngũ Độc giáo quả thật như Bạch Mi Ưng Vương nói tới quỷ dị.

Ngẩng đầu, nhìn nhìn lại ngày đó nhện dùng.

Liền thấy nữ nhân này đang không ngừng đánh lấy rùng mình, một nửa trên cánh tay đang không ngừng lan tràn thanh sương, có mấy cái lớn tiểu không 1 nhện con đang từ ống tay áo của nàng bên trong đông cứng rớt xuống.

Hàn độc, cũng không phải dễ dàng như vậy giải.

Đang lúc Vi Nhất Tiếu trong lòng nhắc tới thời điểm, đã thấy thổi trùng địch cô bé kia ngọc thiềm làm dừng lại thổi động tác.

Tiểu cô nương ngước mắt.

Đen nhánh con ngươi bỗng nhiên hiện ra một tia kim hoàng, sau đó liền duỗi ra tay nhỏ nhẹ nhàng tại trời nhện làm đông cứng trên cánh tay phải một điểm.

Một mực không có động tác Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính sắc mặt tại cái này nho nhỏ động tác dưới,

biến.

—

Chương 106 : Điêu dân! Độc giáo! (hạ)

Một chỉ giải độc.

Tại Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu ánh mắt kinh ngạc bên trong, hắn hàn độc bị 1 cái tiểu nữ đồng nhẹ nhàng một chỉ, liền giải quyết. Chí ít, tại trong tầm mắt của hắn, ngày đó nhện làm nguyên bản không ngừng phát ra lạnh run thân thể yên ổn xuống dưới, phát tác hàn độc nhận ức chế.

Ngoài ý muốn.

Vi Nhất Tiếu thật bất ngờ.

Cái này tự xưng ngọc thiềm làm nữ đồng đến cùng một cái dạng gì tồn tại

Cái này từ từ trong bụng mẹ bên trong bắt đầu luyện công chỉ sợ cũng không cách nào làm được đi phải biết bây giờ đối phương xem ra bất quá 8-9 tuổi nữ đồng bộ dáng, vóc người trắng trắng mềm mềm, thấy thế nào cử động như vậy đều lộ ra rất quái dị! Hắn Vi Nhất Tiếu không nói võ công tại thiên hạ ở giữa số1 số 2, tối thiểu nhất cũng coi là một cao thủ đi thân là Minh giáo 4 đại pháp vương 1 trong tồn tại, chỗ chuyên môn hàn độc dĩ nhiên cũng liền như vậy bị chỉ điểm một chút không có. Hoàn toàn vượt qua Vi Nhất Tiếu tưởng tượng.

1 năm qua này, Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu

nguyên bản tất cả giang hồ thường thức sớm đã bị ngã nát bấy.

Hiện tại lại lần nữa kinh ngạc, hắn liền phát hiện nội tâm của mình tựa như đối dạng này dị thường trở nên tập mãi thành thói quen. Nhớ ngày đó, một giới thiếu niên bộ dáng Nhạc Duyên lấy Vô Song vũ lực trấn áp Minh giáo cao tầng, cưỡng ép đoạt được giáo chủ chi vị; tại tổng đàn dưới núi bị bạch y nữ tử kia như là trói buộc cá chậu chim lồng đồng dạng vây ở tấc vuông ở giữa.

Kinh lịch từng lớp từng lớp khủng bố về sau, Vi Nhất Tiếu đã sớm cảm thấy mình với cái thế giới này nhận biết không đủ, trước đó hành vi hắn thấy càng nhiều là tự đại cùng tự mãn.

Cái này nữ đồng có lẽ là lão yêu quái, phản lão hoàn đồng loại hình công pháp cái gì cũng khó nói.

Tại nữ đồng làm cái kia nhẹ nhàng điểm một cái động tác về sau, Vi Nhất Tiếu ở trong lòng đã đem tầm quan trọng của nàng tăng lên tới trời nhện làm cho bên trên, trở thành này một đám Ngũ Độc giáo đệ tử bên trong nhân vật trọng yếu nhất.

Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính vẫn không có ý xuất thủ.

Hắn kia một đôi mày kiếm, giờ phút này cơ hồ đứng đấy thành 2 chuôi cắm ngược bắt đầu lợi kiếm, mặt mày bên trong đều là trầm tư. Ánh mắt của hắn cơ hồ đều tập trung ở nữ đồng kia trên thân, nhìn không chuyển mắt muốn xem thấu cái gì đến, nhìn ra kia tiềm ẩn ở bên

trong đồ vật.

Đồng dạng.

Nếu nói Vi Nhất Tiếu kinh ngạc chính là bình thường, mà trời nhện làm kinh ngạc thì là ra ngoài dự liệu của người ta bên ngoài.

Sao lại thế…

Quay đầu lại, trời nhện làm ngạc nhiên vô cùng nhìn đứng ở phía sau mình ngọc thiềm làm, nhìn qua cái này trong giáo thâm thụ mọi người thích tiểu cô nương. Trong giáo trên dưới đều biết ngọc thiềm làm tuy nói tay cầm trùng địch, có thể thúc đẩy độc vật, mang một cái hữu danh vô thực ngọc thiềm làm danh hiệu, càng nhiều bất quá là nhận lão tổ yêu mến mà thôi.

Tại trong mắt tất cả mọi người, nói trắng ra ngọc thiềm làm chỉ là 1 cái 8-9 tuổi tiểu nha đầu, chỉ thế thôi.

Nhưng ——

Vừa mới cái kia một tay, là cái gì

Một chỉ điểm xuống, giải Vi Nhất Tiếu hàn độc, thủ đoạn như vậy… Trong giáo, lại có bao nhiêu người có thể đủ làm được

“…”

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, trời nhện làm sắc mặt chợt biến, sắc mặt trong phút chốc trở nên trắng bệch đến cực

điểm, người rút lui mấy bước, có một loại tránh không kịp ảo giác.

Ngay một khắc này, Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu ứng Bạch Mi Ưng Vương yêu cầu lại lần nữa ra tay.

Xuất thủ mục tiêu chính là ngọc thiềm dùng.

Bóng xanh lấp lóe, trong chớp mắt người đã vượt qua song phương ở giữa khoảng cách, trực tiếp hướng ngọc thiềm làm bắt tới. Bất quá cùng lúc trước một lần kia giao phong có giáo huấn Vi Nhất Tiếu, lần này trên tay làm 1 cái vô cùng đơn giản phòng ngự.

Hắn không phải dùng tay, mà là dùng phía sau rộng lớn ngoại bào.

Xem bộ dáng là muốn dùng áo bào trực tiếp đem tiểu cô nương khỏa đi, đang xuất thủ thời điểm, Vi Nhất Tiếu còn tại tâm lý có chút buồn bực, cảm thấy hành động lần này nên mang theo túi hòa thượng cùng đi, dùng hắn kia cái gì càn khôn một mạch túi chứa liền tốt.

Bất quá vấn đề là Vi Nhất Tiếu cũng không rõ lắm cái này nói không chừng hòa thượng cái này càn khôn một mạch túi có thể phòng độc sao

Suy nghĩ nhanh quay ngược trở lại bên trong, tung bay áo bào đã triệt để bao phủ ra, hóa thành tiểu nữ hài hướng trên đỉnh đầu một đoàn mây đen, trực tiếp hướng nàng che đậy xuống dưới. Ngay tại Vi Nhất Tiếu sắp thành công thời điểm, cô bé kia bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

Một đôi đôi mắt vô thần, con ngươi màu vàng óng chính tập trung tại Vi Nhất Tiếu trên mặt.

Đó là một loại tên là coi thường ánh mắt.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn sớm đã không còn nữ đồng nên có thần thái, sắc mặt trắng bệch, có chỉ có vô tận tử khí.

4 mắt nhìn nhau.

Tê! ! !

Một tiếng kêu sợ hãi, Vi Nhất Tiếu như bị đến kinh hãi con dơi, giang hai cánh tay bỏ qua áo bào, người đến nay lúc tốc độ nhanh hơn trốn trở về. Quay lại đến Bạch Mi Ưng Vương bên người, Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu còn tại hít khí lạnh, cái trán chưa phát giác ở giữa tràn đầy mồ hôi lạnh.

Vi Nhất Tiếu có thể khẳng định, mình vừa mới nếu không phải trốn được nhanh, chỉ sợ… Sẽ chết.

Nhìn nhìn lại ngày đó nhện làm, thân là Ngũ Độc giáo người đều tránh đi đến, hiển nhiên cái này ngọc thiềm làm tính nguy hiểm quá mức khủng bố. Hắn có một loại ảo giác, vừa mới đứng tại nơi đó không phải một người sống, mà là 1 cái hành tẩu độc vật.

Gần như đồng thời.

Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính cũng hạ đạt dừng

lại mệnh lệnh, khiến cho chuẩn bị vây công Minh giáo giáo chúng lui ra.

“Nguyên lai, cái kia truyền thuyết thật đúng là tồn tại.”

Bạch Mi Ưng Vương lên tiếng, to tiếng nói quanh quẩn tại 4 phía, truyền khắp tất cả mọi người lỗ tai, ánh mắt tại kia tựa hồ là né tránh không kịp trời nhện làm trên thân lưu lại một chút, lúc này mới tiếp tục nói: “Xem ra các ngươi Ngũ Độc giáo muốn so lão phu tưởng tượng tàn nhẫn nhiều lắm!”

Cổ độc thánh đồng.

Đây là dùng cổ độc tại vạn cổ trong huyết trì vạn độc phệ tâm sinh sinh luyện ra độc nhân.

Nghe nói kia là tại Ngũ Độc giáo bên trong kinh khủng nhất, thê thảm cực hình, có thể từ trong đó sống sót mà đi ra ngoài có ý thức chính là thánh đồng… Mà đây cơ hồ 10 ngàn có 1, có đại nghị lực lớn chấp nhất người.

Về phần mất đi ý thức, thì là biến thành thi người.

Kẻ thất bại

Hóa thành máu tươi mà thôi.

Cái tin đồn này là lúc trước Ân Thiên Chính tại kiến thức đến kia Ngũ Độc giáo người khủng bố về sau, làm phòng lỡ như điều động trời ưng giáo đệ tử điều tra đạt được tin tức 1 trong. Nguyên bản hắn chỉ là coi là đó bất quá là nghe đồn, nhưng bây giờ… Tựa hồ thật xuất hiện

như thế 1 cái.

Mà Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính không biết còn có lớn nhất một điểm, đó chính là đây là Ngũ Độc giáo trong phái uy lực lớn nhất vũ khí, dưới sự bất đắc dĩ tuyệt sẽ không vận dụng.

Điểm này, trời nhện làm thì hết sức rõ ràng.

Cho nên ở trong lòng lấp lóe qua suy đoán về sau, nàng cũng sợ hãi rời khỏi mấy bước.

Cái này cổ độc thánh đồng uy lực không chỉ có là đối với địch nhân uy hiếp tính lớn, đối giáo chúng uy hiếp tính kinh khủng hơn.

Nàng lần thứ 1 hoài nghi mình cái này cả đám đi ra Miêu Cương phải chăng có hàm nghĩa khác.

Mà lại ngọc thiềm làm trong giáo thời điểm, không có bất kỳ người nào hoài nghi nàng thân phận chân chính, tại trong mắt tất cả mọi người nàng bất quá là 1 cái đáng yêu ngây thơ tiểu nữ đồng mà thôi. Nhưng hiện tại xem ra… Nàng quá ngây thơ.

Nếu thật là cổ độc thánh đồng, kia tiểu Ngọc thiềm làm căn bản cũng không phải là 1 cái nữ đồng.

Thử hỏi, một cái tiểu nữ hài nhi làm sao có thể chịu được vạn cổ huyết trì vạn độc phệ tâm thống khổ

Khả năng duy nhất chính là nàng là bị cổ độc sinh sinh cải tạo.

Chẳng lẽ đây là một lão quái vật

Ngay tại trời nhện làm trong lòng suy nghĩ muôn vàn thời điểm, xác thực nghe ngọc thiềm sử xuất âm thanh.

“Tỷ tỷ.”

“Ngươi không thương niếp niếp sao “

Kiều nộn tiếng nói quanh quẩn tại trời nhện làm bên tai, mang cho nàng không phải dễ nghe, ngược lại là một thân mồ hôi lạnh. Trời nhện làm không có lên tiếng, nàng há to miệng, cuối cùng vẫn là bảo trì trầm mặc. Nàng không cách nào hình dung mình tâm tình vào giờ khắc này.

Bởi vì nàng có một loại mình bị nhà mình giáo chủ lừa gạt cảm giác.

“Ai!”

Một tiếng ai thán.

Tại kia một thân ngân sức đinh linh tiếng vang bên trong, tiểu nữ đồng thu hồi ánh mắt của mình, nghiêng đầu sang chỗ khác, vuốt vuốt trùng địch đồng thời, ánh mắt của nàng rơi vào Bạch Mi Ưng Vương trên thân, giòn tiếng nói: “Bên kia tóc trắng lão đầu, ta muốn hướng ngươi nghe ngóng hạ nhân.”

Mặc dù kinh ngạc, nhưng Bạch Mi Ưng Vương lông mày giật giật, đối với đối phương xưng hô cũng không hề để

ý, mà là lấy bình đám nhân vật đối đãi nói: “Mời nói!”

“Các ngươi nhận biết Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu sao “

“Các ngươi nhận biết cổ mộ truyền nhân Tiểu Long Nữ sao “

“Các ngươi nhận biết nói công tử Nhạc Duyên sao “

3 cái vấn đề, 3 cái danh tự, để Bạch Mi Ưng Vương cùng Thanh Dực Bức Vương 2 người sững sờ ngay tại chỗ.

—

Chương 107 : Sư cùng đồ (thượng)

Tranh đấu tại liên tiếp 3 cái vấn đề dưới ngừng lại.

3 cái vấn đề, 3 cái danh tự.

Để Bạch Mi Ưng Vương cùng Thanh Dực Bức Vương 2 người ngẩn người tại chỗ. Không nói phía trước 2 cái danh tự đại biểu cho cái gì, nhưng cái thứ 3 danh tự, Minh giáo trên dưới ai chẳng biết hiểu

Nhạc Duyên, đúng là bọn họ đương nhiệm giáo chủ.

Cái này nữ đồng tồn tại, vì sao lại hỏi ra vấn đề như vậy

Nàng muốn làm gì, muốn biết cái gì

Ngu ngơ trong chốc lát, cuối cùng vẫn là Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính lên tiếng, chân thành nói: “Phía trước cả 2 ta cùng không rõ ràng, nhưng Nhạc Duyên… Chính là Thánh giáo giáo chủ.”

Một bên.

Vi Nhất Tiếu bị Bạch Mi Ưng Vương lời nói làm sững sờ, ánh mắt kinh ngạc liếc qua sắc mặt nghiêm túc Ân Thiên Chính về sau, liền đem nghi ngờ trong lòng chôn ở chỗ sâu, cũng không có nói ra tới. Bởi vì hai cái trước danh tự, bọn hắn cao tầng là nghe nói qua.

Từ Dương Quá hậu nhân Dương Tiêu trong miệng từng nghe nói.

Có lẽ… Bọn hắn càng là gặp qua.

Chưa phát giác ở giữa, Vi Nhất Tiếu não hải bên trong lại lần nữa hiện lên ngày đó để hắn nhất là e ngại bất lực tràng cảnh, cả người như là 1 con không đầu chim chóc đồng dạng bị một giới nữ tử áo trắng chưởng khống tại trong một tấc vuông tránh thoát không được. Kia đối với khinh công vô cùng Thanh Dực Bức Vương đến nói, vậy đơn giản là trên thế giới lớn nhất khủng bố.

Giáo chủ !

Tiểu nữ đồng nghe vậy tinh xảo lông mày nhỏ nhắn không khỏi vừa nhấc, đôi mắt chỗ sâu hiện lên một tia mừng rỡ.

Quả nhiên.

Quả nhiên nhận biết!

Mình lần này rời núi một nhóm, đáng giá.

Ánh mắt doanh doanh, tiểu nữ đồng ánh mắt 1 quét qua qua bên cạnh mình những cái kia Ngũ Độc giáo đệ tử, cuối cùng ánh mắt tại trời nhện làm trên thân dừng lại sau một lúc lâu, rồi mới lên tiếng: “Các ngươi nhận biết Nhạc Duyên, như vậy lần này tranh đấu cũng không cần.”

“Nếu là Minh giáo thân là chủ nhân thịnh mời, như vậy ta

cùng làm khách nhân từ không gì không thể.”

Nói xong, tiểu nữ đồng khóe mắt quét nhìn liếc qua trời nhện làm, nhìn thấy hay là nàng đề phòng thần sắc, nàng đành phải dưới đáy lòng có chút cảm thán một tiếng.

Không hiểu ra sao.

Trời nhện làm hiện tại có thể nói là lòng tràn đầy nghi hoặc, chuyện này phát triển hoàn toàn vượt qua nàng nguyên bản chưởng khống. Đương nhiên, tại trời nhện làm nội tâm bên trong, nàng lại là hết sức rõ ràng mình chỉ sợ cũng một mực không có chưởng khống qua chuyện này phát triển.

Kế hoạch.

Rời núi.

Hành động.

Hết thảy hết thảy, có thể là ngọc thiềm làm mượn từ mình tay phổ biến mà thôi.

Thậm chí, tại trời nhện làm nội tâm bên trong còn có một đoạn đáng sợ nhất phỏng đoán, đó chính là chỉ sợ giáo chủ hành vi biểu hiện cũng là nắm giữ tại trên tay của người khác. Có lẽ, chân chính rõ ràng Ngũ Tiên giáo nội bộ đến tột cùng xảy ra chuyện gì, chỉ có cái kia một mực tại hậu sơn cấm địa bế quan lão tổ.

Lão tổ, nàng trời nhện làm một giới vãn bối tất nhiên là

chưa từng thấy tận mắt.

Toàn bộ Ngũ Tiên giáo trên dưới có thể có tư cách chỉ có 2 người, một là giáo chủ, một là… Ánh mắt dừng ở ngọc thiềm làm trên thân, trời nhện làm đột nhiên cảm nhận được một loại tên là tim đập nhanh cảm giác.

Không có vô duyên vô cớ hận, cũng không có vô duyên vô cớ yêu.

Giáo chủ là lão tổ đồ đệ truyền nhân, nhưng ngọc thiềm dùng… Chí ít trước kia trong ấn tượng, nàng bất quá là phổ thông đệ tử hậu nhân, chính là 1 cái thiên tư trác tuyệt tiểu bối. Nhận lão tổ yêu thương, chính là nhìn thấy tư chất của nàng, là phúc khí của nàng.

Đây hết thảy đều là vào hôm nay trước đó ý nghĩ, nhưng ở dưới mắt, nguyên bản ấn tượng đã triệt để bị lật đổ.

Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính còn chưa nói hết lời, tăng thêm nàng trời nhện làm suy đoán của mình, cơ hồ đã xác định nữ đồng này một thân phận khác —— cổ độc thánh đồng.

Rất nhiều năm qua liền tồn tại Ngũ Tiên giáo nội bộ truyền thuyết, nhưng vẫn không có thành công bí pháp, càng nhiều hơn chính là dùng để làm trừng trị phản bội đệ tử tàn khốc nhất hình phạt.

Nhưng hôm nay…

Trời nhện làm nhìn thấy thành công ví dụ.

Ai biết cái này ngọc thiềm hầu gái đồng bên ngoài đồng hồ phía dưới thân phận chân thật

Hồi tưởng ra, trời nhện làm hãi dị phát hiện, cái này ngọc thiềm làm trong ấn tượng của nàng phá vỡ qua đi, chính là 1 cái cực đoan người xa lạ. Lật khắp trong đầu ký ức, nàng nhưng chưa hề nghe nói Ngũ Tiên giáo nội bộ những năm gần đây công khai có động tới vạn cổ huyết trì đến chế tác cổ độc thánh đồng.

Phải biết người sống tiến vào vạn cổ huyết trì vạn độc phệ thể, kia là tại Ngũ Tiên giáo trong mắt tất cả mọi người đều là kinh khủng nhất trừng phạt.

Muốn sống ra

Trăm năm qua, chưa từng nghe nói qua.

Nhưng ngọc thiềm làm thân thủ cùng động tác, cùng tuổi thật thực tế là chênh lệch quá lớn, để trời nhện không được không đi suy đoán 1 cái tại bên trong Ngũ Tiên giáo cũng là mờ mịt truyền thuyết.

Thân phận của nàng, có lẽ chỉ có lão tổ mới biết được.

Nguyên bản Ngũ Độc giáo cùng Minh giáo giao phong là bởi vì ngôn ngữ mà lên, dưới mắt lại là lại lần nữa lấy ngôn ngữ kết thúc.

Tại một đám Minh giáo đệ tử nơm nớp lo sợ phòng bị dưới, Ngũ Độc giáo cả đám lấy thân phận khách khứa tiến đến bái sơn.

Cùng lúc đó.

Miêu Cương.

Ngũ Tiên giáo.

Phía sau núi, cấm địa.

Xé rách, thê lương thanh âm đang vang vọng.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ vây quanh ở cấm địa 4 phía Ngũ Tiên giáo đệ tử đều biểu hiện nơm nớp lo sợ, cho dù là thân là giáo chủ lam màu điệp cũng là nghe cái này gào thét thảm thiết, cảm giác được da đầu từng đợt run lên, ngứa. Tất cả mọi người biết, động tĩnh này đại biểu cho ở tại cấm địa lão tổ lại lần nữa phát cuồng.

Cuối cùng, thân là giáo chủ lam màu điệp chỉ có thể phất phất tay, ra hiệu tất cả mọi người bao quát chính nàng đều lui ra ngoài, không được tiếp cận cấm địa.

“A! ! !”

“A! !”

“A!”

Roi da bay loạn bên trong, 1 cái tóc tai bù xù nữ tử chính gào thét phát cuồng, trên tay roi da bay múa, nhấc lên vô biên kình phong, càng là cuốn lên 4 phía cây nhỏ nhổ tận gốc, hướng ra phía ngoài ném ra ngoài. Theo động tác của nàng, kia nguyên bản âm lãnh chỗ chiếu vào ánh nắng, ôn hòa ánh nắng chiếu vào nữ tử trên thân.

Ngay sau đó, nữ tử tiện tay 1 giương, trực tiếp kéo xuống trên thân áo bào, trần như nhộng đứng tại dưới mặt trời.

Ánh nắng cứ như vậy không có chút nào che giấu chiếu vào trên da.

Nguyên bản ấm áp ánh nắng đối nữ tử đến nói, lại biến thành lớn nhất độc dược.

Tư tư thanh bên trong, nữ tử quanh thân vậy mà bốc lên màu trắng hơi khói, thật giống như nhận như thiêu như đốt đồng dạng.

Chỉ chốc lát sau, nữ tử cả người đã biến thành đỏ rực một mảnh, tựa như vừa ra nồi tôm bộ dáng.

“Ta muốn đi ra ngoài!”

“Thả ta ra ngoài!”

“Sư phó, van cầu ngươi, thả đồ nhi ra ngoài!”

Chỉ bất quá dưới ánh mặt trời chiếu rọi trong chốc lát, nữ tử cũng đã không chịu nổi, cả người lại lần nữa co lại tiến vào trong bóng tối, chỉ có kia thê lương tiếng cầu xin tha thứ đang vang vọng.

Đã sớm rời đi cấm địa chung quanh Ngũ Tiên giáo giáo chúng ai cũng không biết cái này trừ bỏ giáo chủ bên ngoài bất luận kẻ nào đều không được mà vào cấm địa cũng không phải thật sự là cấm địa, mà là một chỗ lồng

giam.

Một chỗ giam giữ người lồng giam.

“Sư phó!”

“Đồ nhi lúc trước không nên trộm cắp « ngũ độc bí truyền ».”

“Đồ nhi hối hận.”

Ngoại nhân không biết toà này phía sau núi chính là cấm địa, là cầm tù nàng cấm địa, càng không biết chân chính cầm tù nàng là kia phần lúc trước một ý nghĩ sai lầm theo sư phụ trên tay trộm được võ công « ngũ độc bí truyền ».

Kết quả tự nhiên không cần nói cũng biết.

Nàng nhận trừng phạt.

Bị đánh gãy một cái chân.

Nhưng ngoài ý muốn chính là cũng không có bị phế võ công.

Nguyên bản nàng cho rằng đây là sư phó hảo tâm, thẳng đến… Khi nàng tu luyện phần này bí tịch, lấy độc luyện công, tu càng sâu, công lực càng cao thời điểm, mới phát hiện nàng trừng phạt mới chính thức đến, da thịt của nàng liền càng mẫn cảm tinh tế.

Mà tới hiện tại…

Nàng đã đến không thể chiếu rọi ánh nắng, thậm chí không thể mặc áo, chỉ có thể rất nhỏ bọc lấy áo bào tình trạng.

Nghiêm trọng thời điểm, đừng nói người đụng vào, ngay cả từng cơn gió nhẹ thổi qua đều sẽ có ảnh hưởng.

Mẫn cảm, không cách nào nói rõ mẫn cảm, để nàng đến nổi điên tình trạng.

Nằm trong loại trạng thái này, đừng nói rời núi, nàng chỉ có thể như là một con chuột đồng dạng trong bóng đêm trốn trốn tránh tránh.

Tận đến giờ phút này, nàng mới phát hiện sư phụ của mình tại làm 1 cái thí nghiệm, lấy sư đồ 2 người.

Lại là gió!

Lại là ánh nắng!

Kia trải rộng toàn toàn thân, bị phóng đại vô số lần xúc giác, rốt cục để nàng nổi điên dưới, lại lần nữa hô lên trong lòng đối với mình sư phó phẫn hận.

“Lục Vô Song!”

“Ta hận ngươi!”

—

—

Chương 108 : Sư cùng đồ (hạ)

Có một loại truyền thừa gọi sư đồ.

Có một loại duyên điểm cũng gọi sư đồ.

Có một loại bất luân chi tình, gọi sư đồ chi luyến; cũng có một loại trùng thiên mối hận, gọi sư đồ mối thù.

Sư cùng đồ, giữa hai bên luôn có vạn loại cảm xúc biến hóa.

Yêu hận tình cừu có thể tại giữa hai bên phát sinh, phản bội cũng có thể tại giữa hai bên phát sinh.

Mà khi 2 người này tụ tập tại trên người một người thời điểm, như vậy nó sẽ phức tạp thành cái gì bộ dáng là biến chất hay là ý chí mở rộng, quên đi tất cả, tứ đại giai không lại hoặc là trải qua thời gian ấp ủ trở nên càng phát nồng đậm, nặng nề

Bình thường người cực ít gặp phải loại tình huống này, loại này tình cảm phức tạp xen lẫn mà thành tình thầy trò, càng là khó có thể tưởng tượng.

Mà lên thuật tất cả miêu tả, đều tại Lục Vô Song cái này chân thọt cô nương trên thân một chút xíu phát sinh.

Nàng cùng nàng cái thứ 1 sư phó Xích Luyện tiên tử đã là sư đồ, cũng là trùng thiên mối thù, diệt môn mối hận

nặng bao nhiêu không cần nói cũng biết. Về phần Xích Luyện tiên tử đưa nàng đặt ở trước mặt mình thu làm đồ đệ, vậy có phải là dùng đến cảnh giới mình vẫn là dùng đến làm hao mòn trong lòng phẫn hận duyên cớ, nàng Lục Vô Song không được biết. Nhưng nàng đối Lý Mạc Sầu hận, lại là mười phần tồn tại.

Cũng mặc kệ như thế nào, các nàng cái này một đôi cừu nhân, lại là quả thực là có sư đồ liên quan.

Trọng yếu nhất chính là nàng một thân võ công đều là đến từ cái này vốn từ Xích Luyện tiên tử kia bên trong cướp đến « ngũ độc bí truyền », về phần tại sao không phải cổ mộ bí tịch, ở trong đó nguyên do chính là một cái khác cố sự.

Hận chi tình đã có, như vậy yêu đâu

Não hải bên trong hiện ra kia một thân xa hoa đạo bào tuổi trẻ công tử bộ dáng, Lục Vô Song liền biết mình cả đời này cả đời này liền không cách nào quên cái kia tên —— Nhạc Duyên.

Hắn đối nàng dạy bảo, đặt ở trên giang hồ cũng có thể xưng là sư cùng đồ.

Chỉ là vào lúc đó, tại Lục Vô Song trong lòng đem mình từ bỏ Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu ngoài cửa, muốn mượn dùng nói công tử lực lượng thay trời hành đạo. Chỉ bất quá, trong lòng nàng tiểu tâm tư còn chưa đạt thành thời điểm, một phần khác tên là tình đồ vật dần dần chiếm cứ nội tâm của nàng.

Gặp phải như thế 1 cái nam nhi, thiếu nữ có thể nào không hoài xuân!

Duy nhất ngoài ý muốn chính là, nàng Lục Vô Song tuyệt đối không ngờ đến đối phương đúng là vì truy đuổi Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu mà đến! ! ! Cái kia tiếng xấu đầy giang hồ tay dính tính mệnh, lấy máu nhuộm đỏ làm tên Lý Mạc Sầu.

Lần thứ 1.

Nàng nguyên bản trong lòng đối Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu hận nhiều hơn một loại tên là đố kỵ đồ vật! Càng là dưới đáy lòng, có 1 cái một loại tự ti cảm giác.

Bộ dáng

Mặc dù nàng Lục Vô Song kiều mị xinh đẹp, lại là so ra kém có tiên tử làm tên hào Lý Mạc Sầu. Phải biết toàn bộ giang hồ lúc ấy đều biết Lý Mạc Sầu hung danh hiển hách, chính là 1 cái nữ ma đầu, nhưng chính là cái này nữ ma đầu lại là trên đỉnh tiên tử danh hiệu.

Tất cả mọi người đã nhận Lý Mạc Sầu tên, cũng nhận Lý Mạc Sầu đẹp.

Cái này cho dù là đồng xuất sư môn cổ mộ Tiểu Long Nữ, cũng vô pháp cùng sánh vai.

Vẻn vẹn điểm này, liền có thể nhìn ra Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu bộ dáng vẻ đẹp đến, đối với bộ dáng, Lục Vô Song mặc dù trước kia sẽ không nghĩ, dù là đào vong làm một thân lôi thôi thời điểm, cũng sẽ không để

ý, nhưng ở gặp được nói công tử về sau, nàng để ý.

Bởi vì đây là 1 cái hoài xuân thiếu nữ tất có tâm tư.

Đối so với về sau, nàng đố kị.

Đã là đố kị Lý Mạc Sầu mỹ mạo, cũng đố kị Lý Mạc Sầu may mắn, đố kị vì sao Xích Luyện tiên tử có thể may mắn gặp phải truy đuổi mà đến nói công tử!

Tự ti.

Thì là bắt nguồn từ nàng chân thọt.

Dùng cho xinh xắn bộ dáng, lại là 1 cái chân thọt nữ hài… Nhân gian mỉa mai chế giễu, lòng tràn đầy ác ý từ trước đến nay tồn tại.

Lục Vô Song hành tẩu giang hồ, có thể nào không có gặp qua

Phải biết cho dù là lấy ăn xin mà sống đệ tử Cái Bang đều từng xưng hô qua nàng vì một cái chân thọt tiểu nha đầu. Bởi vì tao ngộ trở nên tính tình lạnh lùng nàng có lẽ sẽ không để ý, có lẽ chỉ là lấy nổi giận đến làm việc phát tiết người khác đâm nàng chỗ đau, nhưng cũng không có tự ti tâm lý.

Thẳng đến…

Thiếu nữ đa tình, tất nhiên là như thế.

Nàng sẽ không để ý người khác nghĩ như thế nào, lại là

qua điểm chú trọng Nhạc Duyên ánh mắt.

Cho dù là tại Nhạc Duyên bản thân không có để ý, tại dạy dỗ Lục Vô Song cũng vô dụng tự thân công phu, ngược lại là căn cứ « ngũ độc bí truyền » ghi chép bên trong đồ vật đến dạy bảo Lục Vô Song, liền đã đại biểu khi đó Nhạc Duyên cử động lần này hàm nghĩa. Từ một loại ý nghĩa nào đó nói, Nhạc Duyên khi đó vẫn đem Lục Vô Song xem như Xích Luyện tiên tử đồ đệ.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì võ công.

Có thể để Lục Vô Song tự nhận chính là Nhạc Duyên đồ đệ nguyên nhân, nhưng cũng là bởi vì võ công.

Không đề cập tới « ngũ độc bí truyền », liền đao pháp cùng tiên pháp, cũng đủ để cho Lục Vô Song đáp ứng cái thân phận này.

Sư cùng đồ, liền trở thành 3 người ở giữa liên hệ.

Tự ti qua!

Thất vọng qua!

Mâu thuẫn qua!

Càng tuyệt vọng hơn qua!

Lục Vô Song thậm chí tại một đoạn thời khắc nghĩ tới từ bỏ gia môn mối thù, quên đi tất cả, độ nhập không cửa. Ý nghĩ này, tại Tương Dương trên đại hội, tại tận mắt nhìn đến Lý Mạc Sầu đối mặt thiên hạ người giang hồ

vấn trách thời điểm, Nhạc Duyên một thân đạo bào ra trận, lấy 1 câu ‘Xích Luyện tiên tử một thân tội nghiệt, từ hắn Thuần Dương Nhạc Duyên 1 vai gánh chi’ lời nói chấn kinh toàn bộ giang hồ.

Trên đời này có thể nào có như thế đa tình nam nhân! ! !

Trên đời này có thể nào có như thế nhẫn tâm nam nhân! ! !

Cử động lần này để Dương Quá cuối cùng từ bỏ gia cừu, cũng làm cho Lục Vô Song bi thương đa nghi chết.

Cắn nát khóe miệng, nước mắt vỡ đê mà ra.

Mọi loại tình hận, ở thời điểm này hóa thành hư không.

Từ cái này bắt đầu từ thời khắc đó, Lục Vô Song chỉ cảm thấy cuộc đời mình bên trong cái gì đều không có, cái gì đều vứt bỏ mình mà đi. Trên đời này, cứ như vậy lưu lại 1 cái vô tâm người.

Nhưng sự thật vô thường, trời xanh cho cái này cả đời cực khổ thiếu nữ lưu lại một đầu sinh lộ.

Nếu là dựa theo bình thường phát triển, Lục Vô Song sẽ chỉ lựa chọn tại 1 cái địa phương không người, một thân một mình cô độc sống quãng đời còn lại.

Nhưng tất cả mọi người tuyệt đối không ngờ đến, Tương Dương một trận chiến bên trong, Nhạc Duyên tại trời xanh ban ngày phía dưới phi thăng.

Nhạc Duyên phá toái hư không.

1 người.

Tin tức này để Lục Vô Song hiện tâm muốn chết sống lại.

Nàng tìm tới chính mình mục tiêu cuộc sống.

Chỉ cần phá toái hư không, nàng Lục Vô Song liền có thể truy đuổi Nhạc Duyên tung tích. Về phần cùng Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu cừu hận, tại lúc ấy quốc nạn tình huống dưới, Lục Vô Song sinh sinh đè xuống ý niệm báo thù. Bởi vì nàng còn nhớ rõ Tương Dương trên đại hội Nhạc Duyên lời nói.

Nhưng nàng hiểu rõ mình cùng Lý Mạc Sầu ở giữa chênh lệch, tại võ công tại tư chất bên trên.

Muốn đạt tới mục đích, nàng Lục Vô Song nhất định phải đi đường tắt.

Đường tắt, thì mang ý nghĩa đại giới.

Thế là, Lục Vô Song tại Miêu Cương bên trong, bằng vào « ngũ độc bí truyền » bên trên sở học, nàng gia nhập Ngũ Tiên giáo.

Mặc dù không phải không rõ Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu trên tay vì sao lại có Ngũ Tiên giáo truyền thừa bí tịch, nhưng Lục Vô Song cũng sẽ không nhiều đi để ý. Bằng vào tại ngũ độc bên trên tạo nghệ, đang từ từ hiển lộ rõ ràng quá trình bên trong, Lục Vô Song từng bước

một từ đệ tử thân phận đi đến cao tầng, tại một thân độc công bên trên nàng trò giỏi hơn thầy, vượt xa lúc trước danh chấn giang hồ Xích Luyện tiên tử, trở thành Ngũ Tiên giáo bên trong tồn tại khủng bố nhất.

Nhưng mà, tư chất của nàng hay là trói buộc nàng phát triển thêm một bước.

Cách phá toái hư không, Lục Vô Song luôn luôn kém hơn như vậy 1 bước.

Nhất là đang nghe Lý Mạc Sầu cùng Tiểu Long Nữ tựa hồ rời đi về sau, Lục Vô Song tâm thái rốt cục vào thời khắc ấy sụp đổ.

Bất đắc dĩ dưới, Lục Vô Song lựa chọn nhất là hiểm ác phương thức.

Đã truy không được, như vậy Lục Vô Song chỉ có thể lựa chọn chờ.

Mà thời gian, thì là nàng địch nhân lớn nhất.

Nàng đem từ nghiên cứu nhiều năm Ngũ Tiên giáo trong điển tịch tìm ra từng bị bỏ hoang pháp môn, dùng người sống luyện thành cổ độc thánh đồng, lấy độc đảo ngược còn đồng đạt tới trường thọ mục đích.

Mà thí nghiệm không ít người về sau, cuối cùng cái này nhân tuyển chính là chính nàng.

Có thể người thành công tất nhiên là có đại nghị lực lớn chấp nhất người.

Chịu đựng vạn độc phệ tâm, chịu đựng vỡ vụn trùng tạo…

May mắn, nàng thành công.

Thậm chí, còn chữa khỏi chân thọt mao bệnh.

Có thể kiên trì xuống tới nguyên nhân là 2 cái danh tự —— Nhạc Duyên, Lý Mạc Sầu cùng Lục Vô Song kia đầy ngập yêu hận tình cừu.

Hiện tại, nàng đã trở thành hoàn toàn mới Lục Vô Song.

Về phần đại giới…

Trên đường.

Một nhóm ngũ độc đệ tử tìm mấy cây cây trúc làm 1 bộ mềm ghế trúc, đem ngọc thiềm làm nhấc tại trên bờ vai, lảo đảo tại chúng Minh giáo đệ tử nương theo bên trong hướng Minh giáo Quang Minh đỉnh buông xuống dạo bước đi đến.

Chỉ là trên đường, Bạch Mi Ưng Vương cùng Thanh Dực Bức Vương còn có trời nhện làm đều kinh ngạc phát hiện kia ngồi tại mềm trên ghế trúc nữ đồng chính trừng lớn lấy 2 mắt ở vào một loại kỳ quái trạng thái thất thần, một tay chống đỡ cái cằm, tựa như ngay tại suy nghĩ viển vông. Cái này để người ta không khỏi sinh ra một loại tiểu cô nương vô ưu vô lự cảm giác.

Thậm chí để bọn hắn 3 người cũng không hẹn mà cùng

toát ra 1 cái muốn trở lại khi còn bé vô ưu vô lự sinh hoạt, từ đó không nghĩ lớn lên ảo giác tới.

Nhưng là chân chính tiếp xuống để mọi người kinh ngạc lại là nữ đồng này nhếch khóe môi, đột nhiên khóc, vô thanh vô tức, trên mặt từng khỏa nóng hổi nước mắt chính ném hạt đậu đồng dạng không ngừng dọc theo khóe mắt rớt xuống.

Lộ ra thê lương mà bi thương.

Một cỗ tên là đau lòng cảm thụ ở trong lòng lan tràn ra.

—

—

Chương 109 : Bạn quân

Một đường thanh phong một đường tiểu khóc.

Không người có thể lý giải trước mắt này quỷ dị cục diện, cũng không ai có thể hiểu rõ ở trong đó đến tột cùng là xảy ra chuyện gì

Trên đường, Thiên châu làm nhỏ giọng hỏi thăm qua ngọc thiềm làm, biểu đạt mình lo lắng chi tình, nhưng kia bị Ngũ Độc giáo các đệ tử nhấc tại trên ghế trúc tiểu nha đầu chỉ là liếc nàng một chút, nhẹ giọng trả lời một câu "Gió quá lớn, thổi mê mắt" liền để Thiên châu làm đem đáy lòng tất cả nghi hoặc đều chôn giấu tại chỗ sâu nhất, không dám biểu hiện ra mảy may hứng thú tới.

Cái nhìn kia…

Để Thiên châu làm minh bạch từ ngọc thiềm làm ẩn tàng thân phận bạo lộ ra về sau, 2 người bọn họ quan hệ trong đó đã sớm phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, đã sớm không phải quá khứ, nhất là tại nàng rời khỏi một bước kia sau.

Ngược lại là 1 người theo ở phía sau, Thiên châu làm dưới đáy lòng bắt đầu không khỏi tính toán lên Ngũ Tiên giáo bên trong tình huống tới.

Có lẽ, lúc trước phát sinh rất nhiều chuyện tại không rõ ràng bên trong từ người xem ra chẳng qua là lần lượt chuyện bình thường biến hóa, nhưng mà căn bản sẽ không đi hiểu rõ đến cái này giấu ở hắc ám nhất bên

trong khủng bố. Lần thứ 1, Thiên châu làm hiếu kì mình cái này 5 Thánh sứ thân phận lý do có lẽ không phải nàng vốn là muốn giống đơn giản như vậy.

Thậm chí…

Nàng tiền nhiệm Thiên châu sử đến ngọn nguồn xảy ra chuyện gì

Nàng lại đi đâu bên trong

Là kiêng kị hay là vốn là giấu giếm bí mật gì

Nàng trở thành Thiên châu làm, chẳng qua là tân nhiệm vật thay thế

Mà lại dưới mắt nhất làm cho Thiên châu làm trong lòng kinh ngạc lại là kia Minh giáo pháp vương 1 trong Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính trước đó chỗ nói lời nói tới.

Hắn 1 cái Minh giáo pháp vương là như thế nào như vậy hiểu rõ Ngũ Tiên giáo nội bộ rất nhiều chuyện

Vẻn vẹn liền từ hắn sai phái ra đến đệ tử muốn tại Miêu Cương bên trong hiểu rõ đến bí mật, tuyệt đối không phải đơn giản như vậy. Người Trung Nguyên cùng người Miêu, thoạt nhìn vẫn là có cực lớn khác biệt. Chí ít sinh hoạt tập tính, còn có lời ngữ quen thuộc, kia cũng là khác biệt tồn tại.

Đồng dạng.

Vấn đề này cũng tại Thanh Dực Bức Vương não hải bên trong quanh quẩn.

Điều động trời ưng giáo đệ tử xâm nhập Miêu Cương dò xét một giáo bên trong ẩn tàng bí mật, cái này sao có thể nhất là tại phát giác được ngày đó châu làm 1 bộ bị hù dọa sau thần thái về sau, Vi Nhất Tiếu liền biết bí mật này tại Ngũ Độc giáo chỉ sợ cũng là ẩn tàng phi thường sâu, kiêng kị đến cực điểm. Loại bí mật này… Liền tựa như cầm Thánh giáo bên trong Càn Khôn Đại Na Di đến nói. Đương nhiên, mặc dù cái này Càn Khôn Đại Na Di tại giáo chủ trong mắt xuất hiện vấn đề lớn, nhưng ở kia trước đó, cái này Càn Khôn Đại Na Di nặng bao nhiêu không cần nói cũng biết.

Hiện tại… Ngươi nói là trời ưng giáo đệ tử chỗ dò xét được đến… Ngươi Ân Thiên Chính lừa gạt tiểu hài nhi!

Ta Vi Nhất Tiếu cũng không phải tiểu hài tử.

Lại nói, Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu cũng không thấy phải chỉ bằng giấy nợ đơn một chút ý kiến, thường nhân đoán chừng cũng sẽ không nghĩ đến đuổi theo tìm tòi ngọn nguồn dò xét lai lịch của đối phương đi

Hiển nhiên.

Theo Vi Nhất Tiếu, Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính lời nói bên trong có quá lớn lỗ thủng.

Bạch Mi Ưng Vương nói dối.

Mà tại Vi Nhất Tiếu đối Bạch Mi Ưng Vương hiểu rõ bên

trong, lấy Ân Thiên Chính tính nết, hắn không nên làm ra dạng này sự tình đến, trừ phi…

Ánh mắt sáng lên.

Vi Nhất Tiếu đột nhiên nghĩ đến một việc tới.

Có chút nghiêng đầu, dùng khóe mắt quét nhìn, liếc nhìn đi ở một bên Bạch Mi Ưng Vương tới.

Tóc trắng tấm giương bên trong, kia một đôi mày trắng dưới, Ân Thiên Chính lộ ra tâm sự nặng nề, tựa hồ cái này ngọc thiềm làm bạo lộ ra đồ vật để cả người hắn lâm vào một loại kỳ quái trạng thái bên trong tới.

Quả nhiên.

Suy đoán của hắn không sai.

Lúc trước gặp mặt vẫn chưa suy nghĩ nhiều, nhưng bây giờ hồi tưởng lại, Ân Dã Vương tiểu tử này hôn sự… Tiểu tử này thê tử, chẳng lẽ sẽ cùng cái này Ngũ Độc giáo có quan hệ hoặc là, bản thân liền xuất từ Ngũ Độc giáo, mà lại liên luỵ cực sâu.

Chỉ là nghĩ đến cái này bên trong, Vi Nhất Tiếu lại có địa phương cảm thấy nghĩ mãi mà không rõ.

Nếu như là thật xuất từ Ngũ Độc giáo, thân phận mà lại không thấp lời nói, như vậy nữ nhân này võ nghệ tất nhiên không thấp, tại độc công bên trên có cực cao tạo nghệ, nhưng tại Thanh Dực Bức Vương trong ấn tượng, kia tựa hồ là 1 cái võ công chẳng ra sao cả cô gái bình

thường, mà lại lấy Miêu Cương nữ tử mạnh mẽ tính tình, làm sao lại bị 1 cái tiểu thiếp khi dễ đâu

Mà lại lấy Ân Thiên Chính cương chính tính tình, hắn sao lại để Ân Dã Vương hậu viện như thế loạn

Lại nói, người giang hồ đều nói Ân Dã Vương nhân tính tình phong lưu, nếu thật là phong lưu lời nói sao lại hậu viện chỉ có 1 thiếp lại hoặc là vẻn vẹn bởi vì đối phương xuất ra chỉ có Ân Ly một đứa con gái, không phải nhi tử nguyên nhân

Nhưng ở Vi Nhất Tiếu hiểu rõ bên trong, Ân Thiên Chính đối với việc này từ trước đến nay là bảo trì yên tĩnh, không nói gì thêm. Tại lúc ấy, Vi Nhất Tiếu còn tưởng rằng Ân Thiên Chính càng nhiều hơn chính là tại suy nghĩ nữ nhi của mình Ân Tố Tố sự tình, nhưng bây giờ hồi tưởng lại chỉ sợ xa xa không chỉ duyên cớ này.

“Xem ra, Ưng Vương nhà bên trong nước sâu hung ác!”

Lông mày 1 giương, Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu dưới đáy lòng âm thầm nói thầm: “Có lẽ, lần này Ngũ Độc giáo đến đây bái phỏng giáo chủ, ngược lại là có thể giải thích rất nhiều chuyện tới.”

Không đề cập tới những người khác.

Mặt không biểu tình dẫn đầu đi đường Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính tâm tình rất nặng.

Tâm tình biến hóa, đã tại không tự chủ được ở giữa biểu hiện tại hắn phóng ra bước chân phía trên.

Bước chân không nhanh không chậm, lại là đạp cực nặng.

Đây đã là khống chế không nổi tự thân tình huống.

Giáo chủ hắn là có ý gì

Nếu nói tại trước đó, Ân Thiên Chính vẫn chỉ là coi là Nhạc Duyên chỉ là đơn thuần muốn đem Ngũ Độc giáo đặt vào dưới trướng, mà lựa chọn hắn Ân Thiên Chính cùng Vi Nhất Tiếu xuất động lời nói, nhưng bây giờ hồi tưởng đến, Bạch Mi Ưng Vương phát hiện sự tình căn bản cũng không có đơn giản như vậy.

Nhạc Duyên muốn làm cái gì !

Lần thứ 1, Bạch Mi Ưng Vương cảm nhận được quan trường người mới có thể cảm nhận được gần vua như gần cọp khái niệm.

Nhạc Duyên trên thân ẩn tàng đồ vật quá nhiều quá sâu, cho dù là từ quang minh tả sứ Dương Tiêu nói ra không ít, nhưng nhiều thứ hơn hay là giấu ở chỗ sâu nhất, chỉ là để lộ ra đến một góc của băng sơn liền đã để người cảm thấy khủng bố.

Bọn hắn hiểu rõ giáo chủ quá ít, mà giáo chủ ngược lại hiểu rõ bọn hắn rất nhiều.

Loại này không đối chờ tình huống, tạo nên lớn nhất thần bí cùng sợ hãi.

Lần thứ 1.

Bạch Mi Ưng Vương dám khẳng định Nhạc Duyên hết sức rõ ràng hắn 1 nhà tình huống.

Trước đó không nghĩ nhiều, bây giờ nghĩ lại sở dĩ để hắn Bạch Mi Ưng Vương đi tiếp xúc Ngũ Độc giáo, là bởi vì hắn Bạch Mi Ưng Vương thích hợp nhất.

Về phần Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu…

Hắn bất quá là 1 cái nhân tiện.

Có lẽ còn phải tăng thêm 1 cái ngay cả chính Vi Nhất Tiếu cũng không biết giám thị tác dụng.

Hồi tưởng lại kia ngọc thiềm làm yêu cầu vấn đề, Bạch Mi Ưng Vương chỉ cảm thấy mình phía sau lưng đang có một cỗ không hiểu hàn khí đang bò.

Lại ngẩng đầu.

Nhìn qua phía trước xuất hiện một đám trời ưng giáo đệ tử, kia đứng tại phía trước nhất rõ ràng là con của hắn —— Ân Dã Vương. Bạch Mi Ưng Vương liền dưới đáy lòng, không tự chủ được phát ra thở dài một tiếng, nên đến cuối cùng vẫn là đến.

Ân

Đây là! ! !

Làm lần hành động này, tọa trấn hậu phương Ân Dã

Vương, giờ phút này đang nghênh tiếp cha mình cùng cái khác Thánh giáo đệ tử một đoàn người thời điểm, khi nhìn đến kia đi theo mà đến Ngũ Độc giáo mọi người thời điểm, cả người liền sững sờ ngay tại chỗ.

Để hắn sững sờ tại nguyên chỗ không phải kia bị nhấc tại trên ghế trúc ngọc thiềm làm, cũng không phải kia một đám thân đeo vàng bạc, lộ ra không ít da thịt ngũ độc đàn ông, mà là đi ở chính giữa Thiên châu làm trên thân.

“Sao lại thế…”

Cùng lúc đó.

Ngay tại trời ưng giáo tổng đàn.

Thiếu chủ Ân Dã Vương nhà bên trong, lại lần nữa lặng lẽ trở về một thiếu nữ.

Tại một trận lục tung về sau, thiếu nữ từ gian phòng bên trong một chỗ chỗ ẩn núp tại bên trong, tìm ra một quyển sách tới. Như nhặt được chí bảo nhét vào mang bên trong, thiếu nữ vội vã chạy đi về sau, mới tại một chỗ sơn động bên trong, lúc này mới một lần nữa đem ra.

Mở ra.

Vừa mắt.

5 chữ to rơi vào đôi mắt.

Rõ ràng là « Thiên Chu Vạn Độc thủ ».

Bí tịch!

Mẫu thân lưu lại bí tịch!

Ân Ly nhìn xem trong tay sách, mừng rỡ cười.

—

—

Chương 110 : Bí mật

Trời nhện dùng.

Tại chỗ nghênh tiếp Ân Dã Vương ánh mắt ngơ ngác tại nữ nhân này trên thân dừng lại nửa ngày, mặc dù cảm xúc thu liễm rất nhanh, khôi phục bình thường. Nhưng ở đã sớm tồn tại tâm tư Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu ánh mắt bên trong, Ân Dã Vương một sát na kia thần thái biến ảo hay là rơi vào Vi Nhất Tiếu trong mắt.

Một màn này, để Vi Nhất Tiếu lại lần nữa khẳng định trong lòng cái nào đó suy đoán.

Bạch Mi Ưng Vương con dâu, quả nhiên cùng cái này Ngũ Độc giáo có nói không rõ liên hệ. Chỉ là duy nhất khiến Vi Nhất Tiếu rất ngạc nhiên chính là, vì cái gì Ân Dã Vương lực chú ý sẽ rơi vào ngày đó nhện làm trên thân mà không phải bị người nhấc tại trên ghế trúc ngọc thiềm làm, trên thực tế bọn này Ngũ Độc giáo bên trong người chủ trì.

Chẳng lẽ là bởi vì nam nhân nguyên nhân

Thử nghĩ trước đó sự chú ý của mình không phải cũng là rơi vào trời nhện làm trên thân sao cho dù giao thủ ở giữa, vội vàng cong lên kia hé mở giấu ở lụa mỏng dưới khủng bố khuôn mặt, nhưng vẫn là không thể không tán thưởng ngày này nhện làm bản thân là 1 cái cực kì xuất sắc mỹ nhân. Trừ bỏ điểm này thiếu hụt bên ngoài, nàng không thể nghi ngờ rất đẹp.

Tăng thêm nửa mặt lụa mỏng, sẽ cho không biết nền tảng nam nhân càng nhiều suy đoán cùng mị lực.

Đồng dạng.

Thân là nữ nhân trời nhện làm cũng phát giác được người trung niên này nam nhân ánh mắt biến ảo, chỉ bất quá nàng ngược lại là không có suy nghĩ nhiều, dưới cái nhìn của nàng, đối phương chẳng qua là bởi vì chính mình trên mặt lụa mỏng gây nên lực chú ý nguyên nhân.

Có thể nói, trong nhóm người này, trừ bỏ tại trên ghế trúc ngọc thiềm làm cả người lâm vào thuộc về chính nàng thế giới, đối với ngoại giới phát sinh biến hóa không có chút nào do ngoài ý muốn, những người khác đều có riêng phần mình tâm tư cùng phỏng đoán, mỗi người cơ hồ đều là tâm sự nặng nề.

“Mời!”

Khi Bạch Mi Ưng Vương đối kia ngồi ngay ngắn ở trên ghế trúc ngọc thiềm làm nói ra mời về sau, cái này lập tức để Ân Dã Vương lực chú ý thu hồi lại, triệt để đặt ở trước mắt cái này phảng phất giống như 8-9 tuổi nữ đồng ngọc thiềm làm trên thân, nhìn qua cái này so với mình nữ nhi Ân Ly còn muốn tiểu nhân tiểu nha đầu, lại nghe cha mình giọng điệu kia, Ân Dã Vương sắc mặt chính xuống dưới.

Nữ đồng này…

Mới là bọn này Ngũ Độc giáo người chủ sự

Suy đoán dò xét ánh mắt không ngừng nhìn từ trên xuống dưới ngọc thiềm làm, Ân Dã Vương trong lòng tại một người mù nắm lấy.

…

Trời ưng giáo, tổng bộ.

Bởi vì thân phận nguyên nhân, đã sớm cùng phụ thân Ân Dã Vương náo mâu thuẫn Ân Ly sở dĩ dạng này an toàn không lo lặng lẽ lẻn về trong nhà mà không bị đến bất kỳ ảnh hưởng, cái này tự nhiên là rõ ràng.

Lần này lẻn về, Ân Ly rốt cục tìm được mẫu thân tiềm ẩn bắt đầu bí mật.

Nàng đạt được mẫu thân lưu lại bí tịch —— « Thiên Châu Vạn Độc thủ ».

Dùng cực kỳ hưng phấn tâm thái mở ra bí tịch về sau, Ân Ly sắc mặt cực kì nghiêm túc mỗi chữ mỗi câu bắt đầu phẩm lên bí tịch bên trên ghi chép.

Chỉ tờ thứ nhất, liền để một giới thiếu nữ trong lòng kinh ngạc đến cực điểm.

“Cái này…”

“Độc công !”

Bởi vì xuất thân, Ân Ly tất nhiên là phân rõ 1 bản bí tịch đại khái loại hình cùng tốt xấu. Chỉ là khi quyển bí tịch này bày ở trước mặt thời điểm, Ân Ly cả người cảm thấy

rất ngoài ý muốn, rất kinh ngạc, rất không minh bạch.

Mẫu thân biết võ, Ân Ly không ngoài ý muốn.

Ngoài ý muốn chính là võ công vậy mà là độc công!

Nhưng vì cái gì…

Trở lên mặt ghi lại võ công, nàng cái kia Nhị nương như thế nào lại có như thế năng lực khi dễ mẹ nàng

Đáng tiếc thiếu nữ tuổi không lớn lắm, vấn đề này chỉ bất quá tại nàng não hải bên trong dạo qua một vòng về sau, tâm tư của nàng lại lần nữa bị phẫn hận chỗ vùi lấp, đang lúc Ân Ly chuẩn bị lật ra đằng sau trang giấy thời điểm, một trang giấy đột nhiên từ bên trong trong khe hẹp rớt xuống.

“Ai “

Kinh ngạc âm thanh bên trong, Ân Ly nhặt lên tờ giấy này đi sau hiện đó cũng không phải Thiên Châu Vạn Độc thủ ghi chép, phía trên ghi lại là vật gì khác. Mà lại, phía trên ghi lại đồ vật cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, ngược lại để Ân Ly hết sức quen thuộc. Cái nhìn này quét xuống đi, thiếu nữ toàn bộ sững sờ ngay tại chỗ.

Trên trang giấy chữ viết lộ ra viết ngoáy, tựa hồ là tại trong lòng vội vàng ghi chép xuống tới, là mẫu thân bút ký.

Mà những này ghi lại nội dung, chính thức Ân gia gia phổ.

Cho tới nàng Ân Ly danh tự, ở giữa Ân Dã Vương, cô cô Ân Tố Tố, từ gia gia Ân Thiên Chính danh tự rõ mồn một trước mắt, không chỉ có như thế, phía trên còn ghi lại liên tiếp Ân thị tục danh.

Người, nàng có lẽ không biết, nhưng danh tự này Ân Ly lại rất rõ ràng.

Kia là các nàng Ân gia tằng tổ một đời nhân vật.

Chính là dòng chính thân thuộc tục danh.

Tại tờ giấy này phía trên cái cuối cùng danh tự lại là chỉ có một chữ, chữ viết viết ngoáy vô cùng hỗn loạn, phía trên còn ẩn ẩn có lưu lại màu đen vết tích kéo lão dài. Cẩn thận quan sát nửa ngày, Ân Ly dùng một loại không xác định thái độ đạt được cái này màu đen vết tích tựa hồ là máu tươi ngưng kết sau vết tích. Nghĩ đến đây bên trong, Ân Ly sắc mặt lại lạnh mấy điểm.

Đè xuống trong lòng dâng lên phẫn nộ, Ân Ly thật sâu ít mấy hơi về sau, lúc này mới nghiêm túc quan sát lên cái chữ này tới.

Lật tới lật lui nhìn nửa ngày, Ân Ly dùng một loại không xác định ngữ khí thầm nói: “Ưng “

Ưng

Cái này đời đồng hồ lấy cái gì

Trời ưng giáo

Một đống lớn nghi hoặc tại não hải bên trong bốc lên, lập tức Ân Ly lại phản ứng lại. Cái chữ này, hiển nhiên là chỉ tiền bối danh tự, tự nhiên không phải hiện tại trời ưng giáo ý tứ.

Chỉ là Ân gia có cái này 1 cái tiên tổ sao

Ân ưng

Phốc phốc!

Một tiếng cười khẽ lối ra, Ân Ly bản thân cười, đây là tên gì ngay sau đó nàng lại tựa hồ nhớ ra cái gì đó đến, vội vàng che miệng của mình, để kia cửa ra tiếng cười im bặt mà dừng, đây là đối tiên tổ vũ nhục. Nàng Ân Ly hận chính là Ân Dã Vương, mà không phải đám tiền bối.

Cuối cùng, thiếu nữ yên tĩnh trở lại.

Tờ giấy này đối với nàng mà nói thì có ý nghĩa gì chứ

Không phải mẫu thân lưu lại cho nàng thư, ngược lại là 1 trương tại nàng xem ra không có ý nghĩa gì gia phổ, trong lúc nhất thời buồn từ tâm đến Ân Ly cảm thấy rất đau thương.

Đột nhiên.

Bên ngoài sơn động lớn hơn như trút nước.

Bầu trời trong nháy mắt trở nên mịt mờ một mảnh, trong 2 mắt, nhìn thấy đều là sương mù.

Cũng không biết là tràn ngập tại trong mắt là nước mưa hay là nước mắt.

Hồi lâu.

Trong sơn động trong lúc mơ hồ truyền ra một trận tiếng ca tới.

Ân Ly hai mắt đẫm lệ mông lung nhìn xem ngoài động mưa gió, trong miệng ngâm nga lấy nãi nãi dạy bảo mình tiểu khúc.

Giọng nói mềm mại, tiếng ca cực kỳ nhẹ nhàng cực phiêu miểu.

Nếu là kia Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti ở chỗ này lời nói, chắc chắn kinh ngạc phát hiện cái này Ân Ly hát ra ca khúc vậy mà là một bài sóng tư tiểu khúc, là cùng con gái nàng tiểu Chiêu đồng dạng sẽ sóng tư tiểu khúc.

Cái này sóng tư tiểu khúc chính là trứ danh sóng tư thi nhân nga mặc làm ra.

Nàng đã từng dạy bảo tiểu Chiêu hát cái này thủ tiểu khúc, vì chính là để tiểu Chiêu minh xác xuất thân của mình.

Chỉ tiếc hiện tại Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti bị Nhạc Duyên phế một thân võ công, trừ bỏ Tử Sam Long Vương thân phận, trở thành tù nô, bị người trông giữ xuống dưới. Nàng căn bản không biết dựa theo nguyên bản con đường nàng sẽ lấy Kim Hoa bà bà thân phận

thu 1 cái tên là Ân Ly tiểu nữ hài nhi làm đồ đệ. Sở dĩ không giết nàng, không chỉ có là bởi vì Ân Ly bản thân thân phận, càng quan trọng hay là bởi vì cái này một bài tiểu khúc.

…

Bí mật có lẽ là bí mật, là không có đợi đến bị vén lên ngày đó.

Một khi bị xốc lên…

Ai biết đến lúc đó đợi chờ mình sẽ là cái gì

Tại an bài tốt ngũ độc một đoàn người về sau, Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính đi ra phía ngoài.

Một bên, Vi Nhất Tiếu thấy thế nhìn lướt qua trầm ngâm một chút về sau, thật cũng không hỏi thăm cái gì, mà là lấy địa chủ chi tôn đại biểu Minh giáo bắt đầu ở chỗ này cứ điểm đợi lên khách tới.

Nơi hẻo lánh.

Ân Dã Vương cả người đứng tại bóng tối tận cùng bên trong nhất, chỉ lộ ra một tia hơn âm.

Khi nhìn đến cha mình thân ảnh về sau, Ân Dã Vương mở miệng, từ trước đến nay tùy tiện thanh âm hắn bên trong lại tràn đầy trầm thấp cùng mỏi mệt.

“Cha!”

“Các nàng là tới tìm chúng ta Ân gia sao “

“Lúc trước ta như vậy xa cách, như vậy đợi nàng, thậm chí cưới tiểu thiếp, nàng vì sao không nghe, vì sao không thay đổi!” Lúc nói lời này, Ân Dã Vương não hải bên trong hiển hiện chính là trời nhện làm kia để hắn không thể quen thuộc hơn được cách ăn mặc, ngữ khí u nhiên: “Cuối cùng, ta đánh chết nàng!”

“Tự tay tại ngài tôn nữ trước mặt đánh chết nàng, cho nàng 1 cái thể diện kết thúc!”

Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính nhìn xem trước mặt cái này trốn ở bóng tối chỗ sâu nhi tử, im lặng không nói.

“Có chút bí mật muốn nhìn trộm, vô luận là ai đều muốn trả giá bằng máu!” Giọng trầm thấp rất nhanh chuyển biến, Ân Dã Vương thanh âm trở nên cứng rắn như sắt, ngữ khí lạnh lùng đến cực điểm.

Nhìn qua người trước mắt, Ân Thiên Chính trầm mặc thật lâu, tại thở dài một tiếng về sau, hắn lên tiếng, ngữ khí lộ ra rất quỷ dị.

“Dã vương a, có lẽ bí mật này chỉ sợ rốt cuộc không gánh nổi.”

Nhắm mắt lại, tựa hồ trước mắt xuất hiện vô số đao quang kiếm ảnh, gió tanh mưa máu.

Bởi vì bọn hắn mạch này, đại biểu chính là cái này giang hồ.

Chương 111 : Tâm kết (thượng)

Mọi thứ luôn có ngoài ý muốn.

Không ai có thể đem hết thảy triệt để nắm giữ ở lòng bàn tay bên trong, như xem vân tay dễ dàng. Trên thực tế, tại cẩn thận quan sát về sau, ngươi cũng chưa chắc có thể triệt để nhận rõ hiểu rõ.

Người, không thể.

Thậm chí, thần cũng không thể.

Mang theo Lưu Cơ cùng Trương Trung sư huynh đệ 2 người cùng với khác một nhóm Minh giáo nhân vật cao tầng, khắp thế giới tìm kiếm Thanh Long hội cứ điểm, lấy để cho nhất người bất ngờ phương thức bạo lực phá giải, cưỡng ép cướp đoạt tiền tài quá trình bên trong, Nhạc Duyên cũng không ngờ đến mình an bài sự tình xuất hiện để người trở tay không kịp biến hóa.

Bạch Mi Ưng Vương đoán không lầm.

Chí ít hắn khẳng định một bộ điểm nguyên do.

Nhạc Duyên sở dĩ điều động Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính suất lĩnh hắn trời ưng giáo phụ trách Ngũ Độc giáo hành động, trong đó nguyên nhân căn bản chính là bởi vì Ân Ly nguyên nhân.

Một cái tiểu cô nương lại Ngũ Độc giáo võ công, hơn nữa còn là võ học gia truyền. Có lẽ có người sẽ không muốn quá nhiều, nhưng ở Nhạc Duyên trong mắt, vấn đề này thực tế là quá mức làm cho người ghé mắt. Lại thêm âm thầm thoáng đối Ân Thiên Chính 1 nhà quá khứ việc nhà hiểu rõ một phen, liền có thể nhìn ra nhiều thứ hơn tới.

Cái này Minh giáo bên trong, trừ bỏ mình người hầu Hồ Thanh Ngưu từ khía cạnh cùng Ngũ Độc giáo có chỗ liên quan bên ngoài, như vậy lớn nhất trực tiếp nhất người thì chỉ có Ân Thiên Chính 1 nhà.

Con dâu của hắn, là Ngũ Độc giáo bên trong người.

Về phần người con dâu này là thế nào chết phải chăng như là trong truyền thuyết như thế, Nhạc Duyên không có để ý. Bởi vì hắn thấy, cái tin đồn này thực tế là quá mức không hợp, bên trong tăng thêm quá nhiều vật gì khác, đã sớm che giấu sự thực chân tướng. Đối Nhạc Duyên đến nói, hắn chỉ cần Bạch Mi Ưng Vương làm ở giữa người liên hệ, có thể đạt tới hắn mong muốn mục đích là đủ.

Chỉ là Nhạc Duyên tuyệt đối không ngờ đến…

Sự tình phát triển hoàn toàn vượt quá hắn ngoài dự liệu.

Có thể nói, chuyện này phía sau bí mật, trên thế giới này có thể biết được người, đã là rất thưa thớt, chỉ sợ không đủ 1 chưởng chỉ số, hơn nữa còn bao quát Ân gia người. Ở trong đó, đồng dạng bao quát đã sớm chết đi Ân Tố Tố.

Võ Đang sơn.

Thân là tổ sư Trương Tam Phong lần này ngược lại là lộ ra rất có nhàn tâm, 1 người từ sau núi trong cấm địa đi ra, đi ra bế quan cho ăn tiên hạc trạng thái.

Tổ sư xuất quan, tất nhiên là để Võ Đang trên dưới đệ tử rất là mừng rỡ.

Đương nhiên, những cái kia đệ tử cấp thấp nhóm dưới tình huống bình thường là không có cơ hội nhìn thấy Trương Tam Phong, chân chính nhìn thấy thì là Võ Đang lục hiệp cùng dưới mắt ở trên núi thụ nhất yêu mến Trương Vô Kỵ cùng Tống Thanh Thư.

Trong điện.

Tại Trương Tam Phong nhìn chăm chú, Trương Vô Kỵ cùng Tống Thanh Thư 2 người ngay tại luận võ.

Quyền cước.

Chưởng kiếm.

Thậm chí nội công cùng khinh thân công pháp đều là 2 người tương đối đối tượng.

Nhưng mà phen này so tài về sau, nó kết quả để người chấn kinh, nhưng lại không cảm thấy ngoài ý muốn.

So Trương Vô Kỵ muốn bao nhiêu học tốt mấy năm võ công Tống Thanh Thư vậy mà tại tất cả trong tỉ thí toàn

bại.

Đối mặt loại kết quả này, Tống Thanh Thư phụ thân Tống Viễn Kiều ngược lại là không có bất kỳ cái gì sinh khí ý tứ, chỉ là bất đắc dĩ thở dài một hơi, âm thầm dưới đáy lòng cảm thán một tiếng.

Quả nhiên.

Đang mở hàn độc, kinh lịch 2 vị kia lời dạy bảo của tiền bối về sau, chất nhi Vô Kỵ tiến triển đã là 1 ngày 1,000 dặm, đã sớm không phải thanh sách đứa nhỏ này có thể so.

Thua

Tống Viễn Kiều mặc dù thất vọng, cũng là không buồn bực.

Ở trong lòng, hắn hay là vì chính mình Ngũ đệ Trương Thúy Sơn cảm thấy vui vẻ, về phần mình nhi tử, càng nhiều cũng bất quá là một tia đáng tiếc thôi. Có lẽ, dưới đáy lòng nhất nơi hẻo lánh bên trong, vẫn tồn tại 1 điểm muốn tính toán chi li suy nghĩ, muốn vì chính mình nhi tử tranh 1 máy nội bộ duyên suy nghĩ. Mà phần này cơ duyên đầu nguồn…

Nghĩ đến cái này bên trong, Tống Viễn Kiều ánh mắt rơi vào sư phó Trương Tam Phong trên thân.

Giữa sân.

Thiếu niên Tống Thanh Thư cả người đều lâm vào mộng

bức trạng thái.

Mặc hắn nghĩ như thế nào, cũng không ngờ đến mình sẽ hoàn toàn lạc bại, mỗi một dạng đều thua. Nhất là tại một đám trưởng bối đại nhân vây xem dưới, Tống Thanh Thư chỉ cảm thấy da mặt của mình tại phát sốt tại nóng lên, cả người có chút mơ mơ màng màng. Một cỗ tên là ảo não cảm xúc ở trong lòng bồi hồi ra, trừ cái đó ra, còn lại chính là kinh ngạc.

Kinh ngạc Trương Vô Kỵ làm sao lại đột nhiên trở nên mạnh như vậy

Chẳng lẽ là trưởng bối bất công

Cái này, không khỏi hắn không nghĩ như vậy. Trong thoáng chốc, Tống Thanh Thư cảm nhận được một cỗ tâm lạnh cảm giác.

“Vô Kỵ, ngươi làm sao lại đột nhiên trở nên mạnh như vậy! ! !”

Giương mắt, Tống Thanh Thư nhìn chòng chọc vào Trương Vô Kỵ, có chút đắng ba ba hỏi.

“Thanh sách ca, ta cũng không biết oa!”

Đối mặt Tống Thanh Thư vấn đề, Trương Vô Kỵ thuần phác cười cười, dùng tay gãi gãi trán nhi, trả lời: “Bất quá thanh sách ca ngươi nếu muốn học lời nói, ta có thể dạy ngươi a!” Sau khi nói đến đây, Trương Vô Kỵ tâm lý chính quanh quẩn mình thời khắc này tâm tư: 2 vị tiền bối nhưng không có nói rõ mình cái này võ học không

thể dạy người a!

Thanh sách ca nếu là muốn học, hắn tất nhiên là sẽ không keo kiệt, có thể chia xẻ.

“…”

Tống Thanh Thư nghe xong lời này, nguyên bản không dễ nhìn sắc mặt lập tức trở nên cực kỳ khó coi, trực lăng lăng nhìn chằm chằm chính chớp ngây thơ ánh mắt nhìn xem mình Trương Vô Kỵ nhìn nửa ngày, hắn trực tiếp đem trên tay trường kiếm hất lên, cả người chạy.

Thấy thế, Trương Vô Kỵ lập tức mắt trợn tròn.

Một bên.

Tống Viễn Kiều thấy thế lập tức sắc mặt biến phải có chút khó coi, nhìn con mình đi ra ngoài bóng lưng, một cỗ nộ khí lập tức bò lên, hắn cảm thấy mình dạy bảo nhi tử phương diện tựa như xuất hiện vấn đề, Tống Thanh Thư quá không hiểu chuyện. Nhất là khi nhìn đến cái khác mấy cái sư đệ ngạc nhiên ánh mắt, Tống Viễn Kiều chỉ cảm thấy mình có chút mất mặt.

Bên sân.

Trương Tam Phong trên mặt hiền lành nụ cười nhìn trước mắt phát sinh hết thảy, tâm tư lại không biết khi nào đã sớm chạy đến ngoài 800 dặm.

Tư chất!

Tính tình!

Trương Vô Kỵ cái này tôn nhi, không thể không nói chính là nhân tuyển tốt nhất.

Nhìn nhìn lại thanh sách, Trương Tam Phong cũng được thừa nhận cái này lớn cháu trai trong lòng trên ngực kém Vô Kỵ không chỉ một bậc, xa cầu dạy bảo phương diện xuất hiện vấn đề. Nhìn xem giữa sân tay chân thất thố Trương Vô Kỵ, Trương Tam Phong dưới đáy lòng tán thưởng, cái này nên đi tán thưởng Nhạc tiền bối mạch này hậu nhân quả nhiên đều là thiên tư xuất chúng người sao

Truyền Ưng!

Đêm hôm đó tại Minh giáo tổng đàn chuyện hoang đường.

Không!

Có lẽ nói kia là Truyền Ưng trong lòng cả một đời lau không đi, không nghĩ bất kỳ ai khác biết được chỗ bẩn.

Đường đường Truyền Ưng, vậy mà lại chủ quan dưới bị Minh giáo Thánh nữ…

Bây giờ nghĩ lại, hắn Trương Tam Phong cũng sẽ nhịn không được dưới đáy lòng cười thầm, liền lại càng không cần phải nói Quách nhị tiểu thư, chỉ kém nện đất cười to… Trên thực tế Quách nhị tiểu thư cũng dạng này ở trước mặt làm. Tại sau đó, thẹn quá hoá giận Truyền Ưng thật rút ra phía sau lưng đao, truy bọn hắn ba mươi

dặm, kém chút muốn giết bọn hắn 2 người để mà diệt khẩu.

Từ đó về sau, chuyện này liền trở thành 1 cái bí mật.

Nhất là tại Truyền Ưng phá toái hư không về sau, bí mật này liền bị chôn giấu càng sâu.

Lúc trước 5 đồ Trương Thúy Sơn mang theo Ân Tố Tố về Võ Đang sơn thời điểm, Trương Tam Phong có thể tiếp nhận, thậm chí muốn trực diện Thiếu Lâm tự, kém chút nhấc lên 2 phái ở giữa tranh đấu, nguyên do trong đó nơi nào sẽ là thường nhân tưởng tượng đơn giản như vậy thật làm Võ Đang sơn cửa là dễ dàng như vậy tiến vào thật làm hắn Trương Tam Phong đồ nàng dâu là dễ dàng như vậy được công nhận

Phải biết 3 đồ Du Đại Nham hay là toàn thân tê liệt, nằm tại trên giường bệnh a!

Nhưng…

Vì cái gì ban đầu ở nhìn thấy 2 vị kia tiền bối hắn Trương Tam Phong không có nói rõ đâu

Vì cái gì tại nhìn thấy Nhạc Duyên tiền bối thời điểm, Trương Tam Phong đồng dạng không có nói rõ đâu

Đến cùng vì cái gì

Lông mày hơi trầm xuống, Trương Tam Phong biết tại đáy lòng của hắn, một mực tồn tại 1 cái u cục không có giải khai.

Bởi vì hắn Trương Quân Bảo hay là 1 người.

Mà không phải cái gọi là thần.

—

—

Chương 112 : Tâm kết (hạ)

Vàng bạc sau khi va chạm phát ra đinh đinh đang đang tiếng vang, quả thực để người cảm thấy mê muội.

Theo liên tiếp không ngừng động tác, lấy quỷ dị nhất thủ đoạn cưỡng ép phá giải Thanh Long hội ẩn tàng cứ điểm Nhạc Duyên đạt được vật hắn muốn. Chỉ bất quá khi nhìn đến kia được nhấc ra tài bảo, những người khác là trên mặt vẻ mừng rỡ, chỉ có Nhạc Duyên mặt không biểu tình, chính đoan ngồi ở kia bên trong chợp mắt, cho dù ai cũng nhìn không ra đáy lòng của hắn đến tột cùng suy nghĩ cái gì.

Là oán giận

Hay là không có chút nào ba động

Tại nơi hẻo lánh bên trong âm thầm quan sát Lưu Cơ cùng Trương Trung sư huynh đệ 2 mặt nhìn nhau, sớm đã có giáo huấn 2 người, ở thời điểm này cũng không dám lại lớn bao nhiêu tâm tư đi dò xét. 2 người ngược lại là đối Thanh Long hội kia càng ngày càng bạo lộ ra đồ vật càng thêm cảm thấy hứng thú, có thể giấu ở cái này trong giang hồ, âm thầm tụ tập cái này vô số tài bảo, cũng đủ để cho người nhìn ra cái này Thanh Long hội phía sau kinh khủng tài lực.

Đây là 1 cái khủng bố đến cực điểm tổ chức.

Nếu nói trước đó bất quá là mượn từ Nhạc Duyên miệng nói ra, nhiều nhất bất quá là ngôn ngữ bên trên rung động, còn kém rất rất xa tận mắt nhìn thấy như vậy kích thích.

Mà lại, bọn hắn hiện tại cũng cảm giác ra, Thanh Long hội tựa hồ đã phát giác được Minh giáo cái này liên tiếp không ngừng hành động, đã có đề phòng. Cho dù là Minh giáo từ giáo chủ Nhạc Duyên tự mình dẫn đội, áp dụng nhất là bảo mật phương thức hành động, mỗi tiến vào một chỗ, cơ hồ đều là đào sâu ba thước, không để bất luận kẻ nào cùng hậu cần ra ngoài.

Như vậy nghiêm cẩn thái độ, vẫn là không cách nào cam đoan hành động. Có thể nghĩ, Minh giáo bản thân bị thẩm thấu tình huống cùng Thanh Long hội tổ chức nghiêm mật trình độ.

Sư huynh đệ 2 người nghiên cứu thảo luận một phen về sau, rất nhanh chú ý của hai người lực liền đặt ở trước đó tại bói toán thời điểm bị ngăn cản cản tình hình. Lúc ấy, 2 người liền khẳng định, tại Thanh Long hội tất nhiên có tuyệt đỉnh Đạo gia cao nhân, nhất là am hiểu bói toán 1 đạo người. Chỉ là tiếp xuống hành động bên trong, bọn hắn lại phát hiện 2 người mình hành động lộ ra thuận buồm xuôi gió, tựa hồ trước đó cái kia kinh khủng ngăn cản biến mất

Đây là chuyện gì xảy ra

Ngay tại sư huynh đệ hai người riêng phần mình tính toán đoán thời điểm, đột nhiên trước mắt một màn cảnh tượng để Lưu Cơ cùng Trương Trung sững sờ ngay tại

chỗ.

“1 con hồ điệp “

Thiết Quan đạo nhân Trương Trung thì thầm lên tiếng, ánh mắt nhìn chòng chọc vào kia đột nhiên xuất hiện ở trước mắt mỹ lệ sự vật, trên mặt đều là ngạc nhiên vẻ ngoài ý muốn.

Đồng dạng.

Lưu Cơ cũng là cả người ở tại kia bên trong.

Không chỉ có là cái này mùa… Căn bản liền không nên có hồ điệp xuất hiện. Càng quan trọng chính là cái này tử sắc hồ điệp bộ dáng, sư huynh đệ 2 người hết sức quen thuộc, bởi vì tại nhìn thấy hồ điệp lần đầu tiên liền nhận ra được.

Sư phó! ! !

Đây là sư phó nhập mộng chi thuật!

Sư huynh đệ 2 người liếc nhau, đều sáng tỏ riêng phần mình suy nghĩ trong lòng. 2 người chính là muốn làm xuống 1 bước động tác thời điểm, lại ngoài ý muốn phát hiện kia hồ điệp căn bản không phải vì 2 người mà đến, mà là vỗ vội cánh, bồng bềnh thấm thoắt bên trong hướng kia ngồi ngay ngắn kia lý chính ở vào chợp mắt trạng thái giáo chủ Nhạc Duyên trên thân rơi đi.

2 người lúc này mới phát hiện, cái này nhập mộng chi thuật đối tượng vậy mà là giáo chủ Nhạc Duyên.

Nhưng mà…

Sau đó phát sinh hết thảy, để sư huynh đệ 2 người triệt để sửng sốt.

Ngay tại hồ điệp sắp rơi vào Nhạc Duyên trên trán thời điểm, Nhạc Duyên đột nhiên mở mắt.

Cái này vừa mở mắt, liền tựa như kia trong bóng tối vạch phá bầu trời thiểm điện, tại một sát na chiếu sáng toàn bộ thế gian.

Xùy!

Vô thanh vô tức, cái này xem ra nhảy nhót tưng bừng hồ điệp cứ như vậy tại Nhạc Duyên trước mắt vỡ vụn.

Một nửa tại ngưng không thiêu đốt, một nửa tại quấn quýt si mê cầu sống.

Cuối cùng, cái này hồ điệp chịu đựng không nổi sau cùng đau đớn, triệt để sụp đổ, hóa thành vô số tản ra tử sắc u mang nương theo lấy lấm ta lấm tấm hoả tinh tứ tán hầu như không còn.

“Quả nhiên là ngươi! ! !”

Nhạc Duyên mày kiếm 1 giương, ánh mắt lạnh lùng nhìn xem tại trước mắt mình hóa thành phấn kết thúc biến mất hồ điệp, từ trong miệng toát ra lời nói thật là ngữ khí băng lãnh đến cực điểm: “Coi là thật thật to gan, là cảm thấy bản tọa quá từ bi, còn muốn lại chết một lần sao “

Ở trong nháy mắt này, 4 phía Minh giáo đệ tử cùng Lưu Cơ Trương Trung sư huynh đệ 2 người chỉ cảm thấy kia ngồi ngay ngắn ở đó bên trong giáo chủ đột nhiên trở nên khủng bố phi thường, kia cỗ chợt lóe lên khí tức như rất giống ma. Cảm giác kia, thật giống như ngồi ở kia bên trong không phải người, mà là 1 tên đứng ở đỉnh thần.

Một khắc này, ngồi ngay ngắn ở nơi này không phải Nhạc Duyên, mà là cái kia tên là Đông Hoàng quá 1 thần.

Lời nói rơi xuống.

Một vòng khí lãng lấy Nhạc Duyên làm trung tâm, hướng 4 phương 8 hướng dũng mãnh lao tới.

Mặt đất lốp bốp chấn động không ngừng, kéo dài mà lên thổ sóng càng là như là hóa thành Tiền Đường giang thủy triều liên miên bất tuyệt, từng cơn sóng liên tiếp.

Ông!

Tự dưng áp lực trống rỗng mà hiện.

4 phía Minh giáo đệ tử sớm đã bị trước mắt cái này hãi dị tràng cảnh hù đến thất thần, mà tại cảm thấy cỗ này áp lực vô hình về sau, trong lỗ tai một trận oanh minh, lập tức chỉ cảm thấy 2 đầu gối mềm nhũn, tất cả mọi người quỳ trên mặt đất, đi lên đại lễ.

Một bên.

Giật mình sắc mặt trắng bệch Lưu Cơ sư huynh đệ 2 người cũng là quỳ xuống đất thần phục, trong lòng cảm xúc chính chập trùng lên xuống không ngừng.

Bởi vì 2 người hết sức rõ ràng kia hồ điệp đại biểu cho cái gì

Nhập mộng chi thuật.

Kia là bọn hắn sư môn… , bọn hắn sư phó tất cả có thể vì.

Vừa mới một màn kia, biểu thị kia không chỉ là cái gọi là nhập mộng chi thuật, mà là bọn hắn sư phó cùng Nhạc Duyên cả 2 trống rỗng giao thủ nửa chiêu. Bọn hắn không rõ vì sao lại dạng này, có thể thấy Nhạc Duyên lúc tức giận khí thế khủng bố, để sư huynh đệ hai người kinh hồn táng đảm tới cực điểm.

Chẳng lẽ giáo chủ cùng sư phó quen biết

Mà lại quan hệ rất không tốt, thậm chí là cừu nhân

Như vậy lo lắng không phải là không có nguyên do, vừa mới lời kia bên trong chỗ để lộ ra đến tin tức… Ngẫm lại liền tê cả da đầu. Trong lúc nhất thời, sư huynh đệ 2 người lo lắng từ bản thân vận mệnh tới.

…

Minh giáo, trụ sở.

Tiểu cô nương ngọc thiềm làm chính 1 người đứng tại một chỗ sườn núi nhỏ bên trên, lẳng lặng ngắm nhìn phương xa.

Nội tâm của nàng vẫn luôn không bình tĩnh, nhất là tại từ Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính trong miệng đạt được mình muốn đáp án sau. Tại tăng thêm, tại trụ sở chiêu đãi bên trong một phen nói chuyện phiếm về sau, ngọc thiềm làm càng là từ trong lời nói phẩm đến một cái khác nàng muốn đáp án. Nàng không hiểu Bạch Mi Ưng Vương vì sao lại đột nhiên nói những cái kia, nhưng đối với ngọc thiềm sử ra nói, những này cũng không trọng yếu, trọng yếu chính là nàng đạt được vật mình muốn.

Có lẽ…

Có lẽ Minh giáo Quang Minh đỉnh một nhóm, có thể tạm thời áp sau.

Ngay tại ngọc thiềm làm 1 người đơn độc trầm tư thời điểm, ở bên trong, Thanh Dực Bức Vương chính một mặt bồn chồn nhìn chằm chằm Bạch Mi Ưng Vương, hắn không rõ luôn luôn chính trực nghiêm túc Ân Thiên Chính sẽ nói như vậy. Không nói cái này Ngũ Độc giáo mọi người dưới mắt chỉ bất quá xem như Minh giáo mời khách nhân, chính là mình trong giáo người, cũng không nên nói ra những cái kia liên quan tới cao tầng bí văn.

Đúng thế.

Ngay tại vừa rồi, Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính lần thứ 1 vi phạm bản tâm của mình, nói ra một chút

không nên nói đồ vật.

Thí dụ như lúc trước 2 nữ nhân kia bái phỏng Quang Minh đỉnh cử động.

Phải biết lần kia thế nhưng là Minh giáo cao tầng rất là mất mặt thời khắc, nhất là Vi Nhất Tiếu đối lần kia sự tình có cực lớn bóng ma tâm lý. Nhưng cho dù là dạng này, Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính hay là nói. Nương tựa theo người luyện võ trực giác, lại thêm vì Ân gia bản thân an nguy, hắn nói.

Bởi vì Ân Thiên Chính không có nói cho bất luận kẻ nào, tại kia ngọc thiềm sử xuất hiện tại hắn trước mặt về sau, trong lòng của hắn ẩn tàng cảm giác nguy cơ ngay tại từng chút từng chút điên cuồng gia tăng. Cái loại cảm giác này, thật giống như… Thật giống như Ân Ly mẫu thân cùng cái này quỷ dị ngọc thiềm làm thoát không khỏi liên quan. Cảm giác này, tại cái này ngắn ngủi tiếp xúc bên trong, một mực tại gia tăng.

Dựa vào cái gì!

Dựa vào cái gì Ngũ Độc giáo sẽ muốn điều tra hắn Ân gia gia phổ

Nếu là từ sóng tư tổng giáo người tới, thậm chí là đã từng Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti hắn đều có thể lý giải; thậm chí là Ma giáo cùng chính đạo người, Ân Thiên Chính cũng có thể minh bạch, dù sao gia tổ đã từng liên lụy đến bọn hắn; có thể đổi làm Miêu Cương người vậy thì có điểm nói không thông.

Vì cái gì 1 cái từ trước đến nay không xuống núi, cực ít bước ra Miêu Cương đại sơn Ngũ Độc giáo sẽ như vậy cảm thấy hứng thú

Là cái gì đôn đốc các nàng đến điều tra hắn Ân gia vốn liếng mà tại ở trong đó, các nàng đến tột cùng lại sai phái ra bao nhiêu người hắn sở dĩ điều tra hiểu rõ Ngũ Độc giáo nhiều như vậy, nguyên nhân căn bản chính là bởi vì cái này, mà không phải hắn nói cho Vi Nhất Tiếu kia cái gọi là cố sự.

Tại Ân Ly mẫu thân chết đi về sau, vấn đề này cơ hồ trở thành Ân Thiên Chính tâm bệnh. Bởi vì quan hệ này đến từ trên xuống dưới nhà họ Ân sinh tử an nguy.

Cuối cùng, một phen suy nghĩ sau Ân Thiên Chính khẳng định xuống tới cũng chỉ có một nguyên do sẽ để cho người khác kiên trì như vậy.

Yêu cùng hận.

Yêu, tất nhiên là không có khả năng, cũng không cần dạng này trốn trốn tránh tránh, âm thầm làm việc.

Phải biết tại hắn hiểu rõ bên trong, gia tổ trừ bỏ bọn hắn mạch này bên ngoài, cũng chỉ có một hậu nhân. So với người kia đến, võ công muốn thấp hơn không ít bọn hắn Ân gia chính là thí sinh tốt nhất.

Chỉ là 1 cái có cung điện Potala tồn tại, 1 cái có Minh giáo cộng thêm 2 vị 2 vị chính đạo tiền bối tồn tại, tất cả hành động đều chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí.

Đã không phải yêu, như vậy cũng chỉ có còn lại một cái kia đáp án.

Hận!

Tình yêu có thể thiên trường địa cửu, hận cũng có thể thiên trường địa cửu.

Cái dạng gì cừu hận sẽ để cho người nhìn chằm chằm người khác hậu nhân không thả

Cuối cùng, Ân Thiên Chính phát hiện tựa hồ chỉ tồn tại 1 cái khả năng.

Đó chính là họa diệt môn.

Như vậy bọn hắn mạch này bên trong, hoặc là bọn hắn tiền bối đến cùng là ai làm qua tàn nhẫn như vậy sự tình

Đúng lúc này, 1 tên Minh giáo đệ tử vọt vào, tại Ân Thiên Chính cùng Vi Nhất Tiếu cùng trời nhện làm 3 người ngạc nhiên trong ánh mắt, đệ tử này nói ra 1 cái 3 người đều kinh ngạc lời nói.

“Tiểu cô nương kia hỏi chúng ta muốn một đầu con lừa, sau đó cưỡi đi một mình.”

Đi một mình

3 người nghe vậy không khỏi sững sờ, 2 mặt nhìn nhau. Không hẹn mà cùng 3 người ánh mắt đều biến đổi, đáy lòng riêng phần mình lên suy đoán tới. Trong đó, Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu chính lặng lẽ dùng kì lạ

ánh mắt nhìn thấy cúi đầu trầm ngâm Bạch Mi Ưng Vương tới.

Ánh nắng tây hạ.

Một đầu màu đen con lừa chính nện bước lười biếng bộ pháp từng bước một đi tới.

Tại trên lưng nó, phía trên nghiêng người ngồi ngay thẳng 1 cái 8-9 tuổi lớn nữ đồng, một thân ngân sức đinh đinh đang đang cùng nương theo lấy linh đang tiếng vang bên trong, chính chậm rãi hướng phương bắc đi đến.

“Ta ‘Thân ái’ sư phó a!”

“Ngươi ‘Yêu thương’ đồ nhi muốn trở về.”

“Ngươi ta ở giữa sự tình, trễ nhiều năm như vậy, cuối cùng vẫn là không tránh khỏi, là thời điểm giải quyết!”

“Không chỉ yêu hận, còn hữu tình thù.”

—

—

Chương 113 : Sợ! Động!

Đường khó đi.

Thi tiên lý bạch từng nói qua Thục đạo khó, khó như lên trời.

Đối cái này một mình cưỡi tại con lừa trên lưng 8-9 tuổi nữ đồng đến nói, đồng dạng gian nan.

Thế sự biến thiên, thương hải tang điền.

Nhưng đối với nàng đến nói, con đường này lại thế nào biến lại thế nào gập ghềnh, nhưng cũng cải biến không được nó nơi hội tụ.

Hoa sơn.

Những năm gần đây, nàng có bao nhiêu lần đi qua con đường này

Con lừa trên lưng, nữ đồng có chút nghiêng đầu, nhíu mày tự hỏi.

10 lần

Hay là hai mươi lần

Lại hoặc là càng nhiều

Nhưng gần nhất một lần kia, cũng đã là tại vài thập niên trước sự tình.

Thời gian quá lâu, lại lần nữa hồi tưởng lại, để nữ đồng cảm thấy có như vậy một chút mơ hồ. Bất quá tại sắp xếp của nàng bên trong, Hoa sơn nơi này bất kể như thế nào đều nhất định phải có Ngũ Độc giáo người, không cần vì cái gì tranh bá giang hồ mà cố gắng, cũng không cần cái gì tranh đoạt ẩn tàng bí tịch loại hình, nàng cần vẻn vẹn một tin tức.

Chờ đợi nhiều năm như vậy một tin tức.

Yêu cầu không cao.

Rất đơn giản không phải

Trên thực tế cái này xem ra đơn giản vô cùng vấn đề, tại chính thức thao tác thời điểm, thật là như vậy gian nan.

Vì thế nàng trả giá một đời Ngũ Độc giáo giáo chủ đại giới, đem 1 cái nội ứng xếp vào tại Hoa Sơn phái. Chỉ tiếc, bởi vì 1 cái ngoài ý muốn, cái này nội ứng chết mất.

Tiên Vu Thông, còn tính là một nhân tài.

Chỉ bất quá Tiên Vu Thông chết đi đối với nàng mà nói cũng không có cái gì quá nhiều tổn thất, ngược lại là đoạt được muốn so với nàng tưởng tượng muốn nhiều, cho nàng mượn cơ hội này một lần nữa bước ra Miêu Cương đại sơn lý do. Về phần đương nhiệm Ngũ Độc giáo giáo chủ phải chăng đau lòng lại hoặc là cái khác, nàng hoàn toàn không thèm để ý. Nếu là để ý, chỉ bất quá đổi lại một nhiệm kỳ giáo chủ liền thôi.

Trên thực tế cũng chứng minh suy đoán của nàng.

Nàng từ Minh giáo 4 đại pháp vương 1 trong Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính trong miệng đạt được mình muốn đáp án.

3 cái vấn đề, một trước một sau cho nàng 3 cái hài lòng trả lời.

Nhạc Duyên tại.

Tiểu Long Nữ tại.

Xích Luyện tiên tử cũng tại.

Mà lại bọn hắn cũng không có cùng một chỗ.

Cái này, đối với nàng mà nói chính là 1 chuyện thật tốt.

Những năm gần đây, nàng một mực sống ở trong mâu thuẫn , nàng Lục Vô Song một đời chính là mâu thuẫn.

Không đội trời chung thù diệt môn, cái này không thể không báo.

Nhưng…

Nếu thật là dựa theo nàng kịch liệt tính tình, khi dùng Lý Mạc Sầu đã từng kia đồng dạng thủ đoạn tàn nhẫn hồi báo mới đủ đủ. Nhưng Xích Luyện tiên tử tại trước đó bất quá lẻ loi một mình, từ sau lúc đó… Nàng có hậu nhân, nhưng Lục Vô Song thật là lâm vào trong mâu thuẫn , trói buộc được mạng nhện ở giữa.

Diệt môn mối hận, khi lấy thù báo thù.

Nhất là tại Tương Dương thành phá, Minh giáo hiện thế về sau, Lục Vô Song về sau liền từ bên trong hiểu được đến rất nhiều đồ vật.

Thí dụ như Truyền Ưng thân phận.

Thậm chí, nàng sai phái ra đệ tử rời núi, lấy cổ khống người, càng là từ đó hiểu rõ đến cái khác cực kỳ bí ẩn tin tức.

Truyền Ưng chính là Nhạc Duyên cùng Xích Luyện tiên tử nhi tử.

Mà tại về sau, Truyền Ưng càng là có 2 đời hậu nhân.

Một tên là Ưng Duyên, thật là trở thành hòa thượng, từ phương diện nào đó đến nói, hắn mạch này xem như đoạn tuyệt. Mà lại, Lục Vô Song cũng không muốn cùng cung điện Potala những cái kia loa liên luỵ, những này hòa thượng cực kì quỷ dị, lại thêm Tây Tạng khí hậu để ngũ độc các đệ tử cực kì không thích ứng, cuối cùng coi như thôi.

Mặt khác một đời hậu nhân, thì là…

Nghĩ đến đây cái đã từng được đến bí ẩn tin tức, Lục Vô Song ngẫu nhiên cũng có một loại hối hận cử động.

Nhớ ngày đó mình nếu là giống cái kia sóng tư đến Minh giáo Thánh nữ đồng dạng không muốn mặt, mượn từ

uống rượu chi danh, hạ điểm hổ lang chi dược, phải chăng… Nghĩ đến cái này bên trong, nữ đồng cảm giác khuôn mặt của mình tại đỏ lên tại nóng lên.

“Ha!”

Một tiếng cười nhạo, nữ đồng giữa lông mày đều là vẻ bất đắc dĩ, nhìn lướt qua mình bây giờ tình trạng này, chỉ có thể cười khổ. Vấn đề này, mình bây giờ ngay cả ngẫm lại đều đã không đủ tư cách.

Mà cái này Thánh nữ một mạch hậu nhân…

Lấy cái này sóng tư nữ nhân tính tình, nàng tất nhiên sẽ không để cho hậu nhân họ Nhạc, đồng dạng sẽ không họ Lý hoặc là truyền, lớn nhất khả năng…

Trong đầu, hiện lên Truyền Ưng một đứa con trai khác Ưng Duyên tục danh, Lục Vô Song liền biết cái này lấy tên phương thức có thể là khai thác hài âm cách làm.

Lấy ưng vì ân.

Không!

Nên là lấy ân vì ưng!

Ưng Duyên hiển nhiên là tiểu nhân cái kia.

Ân gia một mạch tại Minh giáo trung hậu hướng đến trọng yếu, có thể nói là pháp vương chức bên trong tất có nhà bọn hắn bên trong người. Sở dĩ không để Ân thị trở thành giáo chủ, nghĩ đến cũng là nữ nhân kia vì bảo

hộ hậu nhân. Chỉ bất quá, nữ nhân này cũng quá coi thường người hữu tâm.

Thế là, Lục Vô Song xuất thủ.

Chỉ cần chặt đứt Ân thị mạch này, lại thêm 1 cái trở thành hòa thượng Ưng Duyên, như vậy Lý Mạc Sầu mạch này hậu nhân, liền đem triệt để đoạn tuyệt, từ phương diện nào đó cũng là báo nàng Lục gia thù diệt môn.

Chỉ là, đang hành động thời điểm, Lục Vô Song chần chờ.

Nàng nghĩ đến Nhạc Duyên.

Thậm chí điều động đến Ân gia tiền nhiệm trời nhện dùng… Nàng tại cuối cùng vẫn là không có cho ra cái kia dưới đáy lòng xoay quanh thật nhiều năm tàn nhẫn mệnh lệnh. Chần chờ cùng trong mâu thuẫn, Lục Vô Song cho 1 cái nội ứng tìm tòi nghiên cứu Ân gia gia phổ mệnh lệnh.

Về phần kết quả cuối cùng… Vào hôm nay, Lục Vô Song nhìn thấy Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính một khắc này cũng đã biết được.

Tình một chữ này, quả nhiên là trên đời khó khăn nhất suy nghĩ tồn tại.

Từ Ân Thiên Chính biểu hiện bên trong, Lục Vô Song đã biết đối phương phát giác được Ngũ Tiên giáo quá nhiều bí mật, có thể để lộ ra bí mật trong đó người chỉ có một

cái khả năng. Nàng không phải không tin Minh giáo cùng trời ưng giáo năng lực, mà là Ngũ Độc giáo nội bộ căn bản không phải ngoại nhân tưởng tượng dễ dàng như vậy xông tới.

Muốn thăm dò bên trong ẩn tàng bí mật, chỉ có người bên trong tuyển ra bán tin tức mới có thể.

Tiền nhiệm trời nhện làm làm phản.

Cái này một nhiệm kỳ trời nhện dùng…

Lắc đầu bật cười, Lục Vô Song cũng không có quá mức để ý. Những năm gần đây, chuyện như vậy nàng xem qua quá nhiều, sớm đã không còn bao nhiêu phẫn nộ. Tại kiên cường người, tại một chút dưới tình huống cực đoan đều sẽ cải biến không phải sao

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, ngồi ngay ngắn ở con lừa trên lưng Lục Vô Song phát ra vang dội như chuông bạc kiều nộn tiếng cười, lạc lạc thanh âm bay ra đi thật xa thật xa.

“Lý Mạc Sầu a Lý Mạc Sầu!”

“Vọng ngươi thân là Xích Luyện tiên tử, đã từng hung danh cái giang hồ, làm thế nào cũng sẽ không nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy, sẽ bị mình hậu nhân bán mình đi !” Nghĩ đến cái này bên trong, Lục Vô Song trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều là mỉa mai ý cười, giống như một đứa bé bắt đến 1 cái chơi vui đồ vật đồng dạng, nàng có một loại không kịp chờ đợi cầm tới mặt của đối phương trước là khoe khoang.

Đúng!

Khoe khoang!

Chuyện như vậy, làm sao không thể khoe khoang

Tại từ Ân Thiên Chính trong miệng đạt được mình muốn tin tức về sau, Lục Vô Song cũng đã khẳng định trong thiên hạ này chỉ có một chỗ đáng giá Xích Luyện tiên tử ngốc.

Đó chính là Hoa sơn.

Lần này, chính là các nàng sư đồ ở giữa chấm dứt ân oán thời điểm, cũng là giải quyết nàng tâm kết thời điểm, vô luận thành bại hay không, cũng là nàng Lục gia cùng Xích Luyện tiên tử kết thúc hết thảy yêu hận tình cừu thời điểm.

Bởi vì nàng biết, nếu là nhìn thấy Nhạc Duyên về sau, như vậy tra tấn nàng qua nhiều năm như vậy cừu hận, sẽ lại lần nữa để nàng trở lại đã từng trạng thái.

Tại hạ định quyết tâm này một khắc này, nguyên bản tồn tại Lục Vô Song trên thân nhiều năm do dự cùng mâu thuẫn, cũng biến mất không còn tăm tích.

Lưu lại chỉ có một phần quyết tuyệt.

Không có bất kỳ cái gì chỗ trống quyết chí tiến lên.

Bởi vì…

Từ nàng từ vạn máu độc hồ bên trong đi ra, chữa trị xong chân thọt mao bệnh, càng là khôi phục thanh xuân tuổi trẻ, đạt được mình muốn thời gian, nhưng chỗ trả ra đại giới thật là để một nữ nhân quá mức tuyệt vọng.

Nàng có yêu tâm, nhưng không có yêu năng lực.

Nàng nghĩ yêu hắn, muốn vì hắn sinh con dưỡng cái, nhưng bây giờ nàng không còn có năng lực này!

Không nghĩ lớn lên là 1 cái mỹ hảo chờ mong, nhưng một khi không thể lớn lên thật là 1 cái đáng sợ đến cực điểm ác mộng!

Cộc cộc âm thanh bên trong, con lừa vó vang.

Nương theo lấy còn có kia vô số ngân sức va chạm thanh thúy thanh vang.

“Lần này, thầy trò chúng ta ở giữa, ngươi không chết, chính là ta vong!”

Một nhóm huyết lệ khóc dưới, nữ đồng mềm giòn dễ vỡ tiếng nói bên trong tràn ngập đố kỵ vẻ phẫn hận.

Cùng lúc đó.

Hoa Sơn phái.

Phía sau núi.

Một mực bảo trì tĩnh tọa Xích Luyện tiên tử đột nhiên mở mắt, một thân chân khí không tự chủ được rung động

bắt đầu.

Đạo bào tung bay bên trong, thổi lên một đầu tóc xanh bay giương.

“Ừm sư tỷ, làm sao đâu “

Một bên.

Toàn thân áo trắng Tiểu Long Nữ ngoẹo đầu, nháy mắt, nghi ngờ nói.

“Không!”

“Không có gì!”

Xích Luyện tiên tử mày liễu hơi nhíu lại, bàn tay như ngọc trắng nhẹ nhàng che lấy ngực của mình, nàng rất là kỳ quái, mình làm sao lại đột nhiên cảm thấy một trận tim đập nhanh.

Loại này rung động, đại biểu cho phải chăng muốn phát sinh cái gì sao

Nhưng, mặc kệ muốn phát sinh cái gì, nàng Lý Mạc Sầu đều sẽ vui mừng không sợ.

—

—

Chương 114 : Ngũ độc ngũ độc! (thượng)

Đinh đinh.

Đương đương.

Thanh thúy tiếng chuông bên trong, một đầu màu đen con lừa cứ như vậy dọc theo đường núi hướng lên trên mặt đi đến.

Hoa sơn, sơn môn.

2 tên Hoa sơn đệ tử giờ khắc này có chút bồn chồn nhìn thấy xuất hiện ở trước mắt quỷ dị cảnh tượng, trong lúc nhất thời 2 người 2 mặt nhìn nhau, không rõ ràng cho lắm.

Cái này màu đen con lừa từ đâu tới đây

Như thế một đầu không có người cưỡi con lừa, cứ như vậy kỳ quái từ chân núi trên đường nhỏ chậm rãi đi tới.

Chủ nhân của nó đâu

Chẳng lẽ là con lừa lạc đường

Chỉ chốc lát sau, tại 2 tên Hoa sơn đệ tử não hải bên trong đã nghĩ ra 100,000 loại các loại kỳ quái lý do cùng cố sự tràng cảnh, nhưng xem ra vô luận loại nào đều có giải thích khả năng, nhưng loại nào đều cũng không đủ

giải thích. 1 tên đệ tử 4 phía sau khi liếc nhanh mấy lần, tại không có phát hiện bất luận cái gì nóng chủ nhân tung tích về sau, cái này liền tiến lên muốn đem cái này không hiểu thấu lên núi đến con lừa cho dắt xuống tới.

Chỉ là…

Khi tên đệ tử này tay đụng phải dây cương một sát na thời điểm, cả người liền ngây người ngay tại chỗ, không nhúc nhích.

Một bên một tên khác đệ tử phóng tầm mắt nhìn tới, cả người nhất thời bị hù ở tại kia bên trong. Chỉ thấy tên đệ tử kia chưa phát giác ở giữa cả người đã hiện ra màu xanh đen, vậy mà là trong phút chốc đã trúng độc bỏ mình. Lại nhìn cái này màu đen con lừa, tên đệ tử này cũng rốt cục phát hiện đầu này con lừa quỷ dị chỗ.

Con lừa 2 mắt lộ ra vô thần, cũng không có phát ra cái gì tiếng gào thét, nhìn qua tựa hồ bị thứ gì cho khống chế.

Cái này! ! !

Nhìn xem con lừa kia không nhanh không chậm bước chân, tại quan sát của hắn bên trong, vậy mà là bình thường không hai bộ pháp, mỗi phóng ra 1 bước đều là giống nhau khoảng cách.

Người làm ra động tác như vậy, tại cái này Hoa sơn đệ tử trong mắt đều có thể nhìn ra được chính là 1 cái đỉnh tiêm cao thủ, nhưng trước mắt thật là một đầu bị khống chế đen con lừa làm ra… Quỷ dị như vậy phát hiện, để tên này Hoa sơn đệ tử trong lòng cảnh báo triệt để gõ

vang. Con lừa mỗi bước ra 1 bước, hắn liền lui lại 1 bước.

Về phần chết đi tên sư đệ kia, hắn căn bản cũng không dám dây vào sờ.

Trong mắt hắn, cái này con lừa toàn thân trên dưới đều đã là kịch độc , bất kỳ cái gì đụng chạm chỉ sợ đều sẽ để người trúng độc.

Nghĩ đến cái này bên trong, tên này Hoa sơn đệ tử đã móc ra trong ngực khói lửa, kéo ra, tại đôm đốp một tiếng nổ vang bên trong, hắn tại giữa ban ngày thả 1 thanh âm tiếng vang pháo hoa.

Cái này, chính là Hoa sơn đệ tử thổi còi cảnh báo cử chỉ.

Ngay tại lúc thả ra cảnh báo pháo hoa về sau, đang chuẩn bị cấp tốc về núi thời điểm, lại phát hiện mình bất quá vừa phóng ra mấy bước khoảng cách, toàn bộ ánh mắt liền trở nên chậm chạp.

” “

Bồn chồn bên trong, tên đệ tử này chỉ cảm thấy mình mí mắt càng ngày càng trọng nặng, muốn mở mắt ra cần tốn hao kinh khủng khí lực, há to miệng, cuối cùng cả người cứ như vậy nhắm hai mắt lại, duy trì cất bước tư thế, tựa như hóa thành 1 cái pho tượng. Tại 2 mắt nhắm lại trước, khóe mắt quét nhìn hay là nhìn thấy đầu kia con lừa chính nện bước không nhanh không chậm bước chân, từng bước một hướng trên núi đi đến.

Đúng rồi!

Hắn nhìn thấy kia con lừa dưới cổ phương còn mang theo 1 cái ngân sắc linh đang.

Hồi lâu.

Trên đường núi yên tĩnh trở lại.

Kia 2 cái ‘Pho tượng’ bên trên chẳng biết lúc nào rơi lên trên mấy cái con muỗi, chỉ bất quá vừa mới ghé vào phía trên một hồi, những này con muỗi liền toàn bộ vỗ vội cánh rơi rụng xuống, hóa thành thi thể rơi vào trên mặt đất. Trong lúc nhất thời, cái này chân núi Hoa Sơn phái trên đường núi 1 bộ quỷ dị cảnh tượng.

Trong núi 1 đầu cực ít người biết trên đường nhỏ.

1 tên thấp bé nữ đồng xem ra chính phí sức đẩy ra ngăn tại trước mắt mình chạc cây, cả người từ bên trong đi ra.

Đi tới đầu này nàng rất nhiều năm trước đi qua tiểu đạo, trầm mặc nửa ngày, nữ đồng cái này liền ở một bên 1 viên trên tảng đá ngồi ngay ngắn xuống, toàn bộ ngồi xếp bằng, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Nàng cần tại cái này bên trong tích súc thanh thế.

Lấy bất kỳ phương thức.

Bởi vì Lục Vô Song phi thường rõ ràng, mình một chuyến này, tuy nói là chấm dứt sư đồ ân oán, nhưng trên thực tế chính nàng là bày ở 1 cái người khiêu chiến

thân phận phía trên.

Nàng cũng không đủ nắm chắc.

Chính là bởi vì không có nắm chắc, Lục Vô Song cần đem mình áp bách tới cực điểm, phát huy ra vượt qua 100% lực lượng, mới có thể đạt thành nguyện vọng của mình.

Phẫn nộ!

Đố kị!

Cừu hận!

Thương tâm!

Những này, đều là lực lượng!

Thậm chí, đau đớn cũng là lực lượng nguồn suối!

Lại lần nữa mở mắt ra Lục Vô Song, trên mặt hiện lên một tia quyết ý. Đứng dậy, nàng trực tiếp lấy xuống trên chân ngân sức đồng hài, trực tiếp chân trần đứng trên mặt đất. Kiều nộn mẫn cảm làn da, lập tức có ứng kích phản ứng.

Lại sau đó, nàng bắt đầu leo núi.

Không có sử dụng bất kỳ khinh thân công pháp.

Đồng thời, nàng xuất ra treo ở trên eo xương địch, chậm rãi đặt ở bên miệng.

Tiếng địch ung dung, người cũng yếu ớt.

…

Hoa Sơn phái.

Trùng thiên cảnh báo pháo hoa, đã để Hoa Sơn phái trên dưới toàn bộ cảnh giác.

Tại tao ngộ qua Minh giáo giáo chủ trực tiếp lên núi, cường ngạnh cho Hoa Sơn phái đổi một nhiệm kỳ chưởng môn Hoa Sơn phái tại lúc này có thể nói có tương ứng phong phú kinh nghiệm.

Nhìn thấy pháo hoa một khắc này, toàn bộ Hoa sơn trên dưới cũng bắt đầu hành động. Chỉ cần ở trên núi các đệ tử đều xuất ra vũ khí của mình, canh giữ ở hiểm yếu chỗ để mà đối địch. Bộ này tư thế, xem ra rất có một loại đối kháng đại quân tiến đến phong thái. Mà tân nhiệm Nhạc chưởng môn tại thời khắc này lại là mặt mũi tràn đầy ngưng trọng.

“Dưới núi đệ tử chỉ sợ ngộ hại!”

Nhìn kia pháo hoa đã sớm biến mất không còn bầu trời, Nhạc chưởng môn dùng giọng khẳng định nói: “Người tới, chỉ sợ không đơn giản!”

Sau lưng, một đám trưởng lão cũng là đồng ý đáp án này.

Rất nhanh.

Bọn hắn phái ra đệ tử liền trở về.

Chỉ bất quá trở về đệ tử trên mặt mỗi người sắc mặt đều lộ ra hãi dị đến cực điểm, tựa hồ trông thấy cái gì vô cùng kinh khủng sự vật.

“Về chưởng môn…”

Vừa bước vào đại điện đệ tử đang muốn đưa tay hồi báo thời điểm, Nhạc chưởng môn sắc mặt đột biến, tay áo 1 giương, một cỗ nhu hòa khí kình đã đem tên đệ tử này đánh bay ra ngoài, đồng thời hắn tiếng nói quanh quẩn ra: “Cẩn thận, hắn trúng độc!”

Câu nói này rơi xuống, tất cả mọi người sắc mặt đại biến.

Cơ hồ trong chớp mắt, tên đệ tử kia 4 phía đã trống rỗng một mảnh.

Hỏng bét!

Hoa Sơn phái chưởng môn nhìn thấy tên đệ tử này vẫn mờ mịt luống cuống thời điểm, tâm tình đã đại chấn. 1 tên kinh khủng dùng độc cao thủ, nó tính nguy hiểm chỉ sợ muốn so với bình thường tuyệt đỉnh cao thủ đáng sợ hơn. Trong đầu muôn vàn suy nghĩ cùng nhau hiện lên, cuối cùng, cái này Hoa Sơn phái chưởng môn đột nhiên tự nhủ: “Chẳng lẽ là kia Ngũ Độc giáo người đến “

Lời này, lập tức làm cho tất cả mọi người đều tâm thần đại biến.

Tiền nhiệm chưởng môn Tiên Vu Thông chết như thế nào, kia cảnh tượng vẫn là rõ mồn một trước mắt, như tại hôm qua.

Theo đệ tử báo cáo, ở đây tất cả mọi người sắc mặt biến phải quái dị.

Bọn hắn không nhìn thấy người, nhìn thấy là một đầu treo ngân sắc linh đang quỷ dị màu đen con lừa. Mà lại, đầu kia con lừa cũng không có hướng bọn họ Hoa Sơn phái đại điện cái phương hướng này tới, ngược lại là hướng về sau núi phương hướng đi.

Phía sau núi

Đây là! ! !

Trong thoáng chốc, mọi người có một loại ảo giác, hôm nay… Hoa sơn, chỉ sợ sẽ có một trận kiếp nạn.

Hoa sơn, phía sau núi.

Sơn cốc bên trong, Tiểu Long Nữ đang dùng 1 cái bạch ngọc bình nghiên cứu cái gì, 1 người nghiêm túc đến cực điểm.

Về phần Xích Luyện tiên tử thì là càng phát tâm thần bất định, mấy ngày qua, cả người đều lâm vào một loại kỳ quái trạng thái.

Nàng đang nhắm mắt dưỡng thần.

Ngay tại loại này an tĩnh trạng thái bên trong, đột nhiên, 1 đạo thanh thúy linh đang âm thanh đột nhiên xông tiến vào 2 nữ trong tai.

Ân

Không hẹn mà cùng ở giữa, sư tỷ muội 2 người ánh mắt cùng nhau rơi vào lối vào.

Chỉ thấy kia bên trong một đầu màu đen con lừa nhỏ, chính cất bước hướng 2 người phương hướng đi tới. Chỉ là 2 nữ lực chú ý cũng không có bị đầu này quỷ dị con lừa hấp dẫn, ngược lại là nhìn chòng chọc vào con lừa trên cổ ngân sắc linh đang.

Kia thanh thúy tiếng chuông, chính là từ cái này linh đang phát ra.

Đen con lừa, chuông bạc keng

Tiểu Long Nữ không hiểu ra sao, quay đầu lại, đã thấy sư tỷ của mình đã bỗng nhiên đứng lên, một đôi Đan Phượng mị nhãn bên trong, đều là lạnh lẽo sát cơ.

—

—

Chương 115 : Ngũ độc ngũ độc! (trung)

Con lừa.

Chuông bạc.

2 thứ này sự vật, tại thời khắc này triệt để câu lên Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu trong lòng ẩn giấu kia phần hồi ức. Kia phần đã nghĩ lại mà kinh, nhưng lại rất mỹ hảo hồi ức.

Hết thảy không phải từ cái này bắt đầu sao

Mặt trời chiều ngã về tây.

Bờ sông.

Giai nhân.

Còn có 1 cái xem ra ngả ngớn vô cùng đạo sĩ.

Chỉ là xuất hiện ở trước mắt nàng cái này màu đen con lừa, Xích Luyện tiên tử lần đầu tiên liền nhìn ra đầu này con lừa không ổn, toàn bộ ở vào một loại quỷ dị trạng thái thất thần, xem ra bị cái gì khống chế, bất quá 1 kiện khôi lỗi mà thôi. Mà lại ở trên đời này, lại có bao nhiêu người có thể đủ hiểu được mượn dùng điểm này đến nhằm vào nàng

Đúng thế.

Tại lần đầu tiên thời điểm, Lý Mạc Sầu liền biết đây là nhắm vào mình mà tới.

Trên đời này lại có mấy người sẽ dám đối nàng như vậy khiêu khích

Ngay tại nàng 2 con ngươi ở giữa tản ra sát khí thời điểm, đã thấy kia khôi lỗi đồng dạng màu đen con lừa đột nhiên ngửa đầu phát ra một tiếng cực kì thê lương gầm rú, lập tức toàn bộ con lừa phát sinh quỷ dị biến hóa. Toàn bộ thân thể giống như bị đánh 1 cái miệng, đang không ngừng hướng bên trong thổi hơi, đầu này con lừa bắt đầu bành trướng.

Con lừa đang thét gào, thất khiếu ở giữa đã là máu đen lâm ly.

Như thế hãi dị tràng cảnh để Xích Luyện tiên tử nháy mắt nhấc lên tinh thần, tập trung tinh thần đánh giá trước mắt cái này con lừa biến hóa, đồng thời đề phòng.

Một bên.

Tiểu Long Nữ cũng đem ánh mắt đặt ở cái này con lừa trên thân, giấu ở tay áo bên trong bàn tay như ngọc trắng chưa phát giác ở giữa đã bóp bên trên 1 viên ngân châm.

Ngay tại một sát na này ở giữa, một tiếng vang thật lớn tại giữa sơn cốc tuôn ra.

Kia con lừa toàn bộ bành trướng tại cực hạn về sau,

không có gì bất ngờ xảy ra bạo tạc. Đầy trời máu tươi vẩy ra bên trong, gay mũi mùi máu tanh xông vào mũi, trước mắt ánh mắt tức thì bị huyết hồng dính vào.

"…"

Đã sớm chuẩn bị sư tỷ muội 2 người cũng không nhận được bất kỳ ảnh hưởng, đến là những cái kia rơi xuống đất máu tươi tại nhiễm mặt đất sau lập tức phát ra một trận tê tê tiếng vang, toát ra một cỗ khói xanh.

Kịch độc!

Trong đầu ý nghĩ này vừa mới bốc lên, Xích Luyện tiên tử thân hình chợt biến ảo, cả người đột ngột từ mặt đất mọc lên, trực tiếp bắn lên cao ba trượng. Người giữa không trung, Lý Mạc Sầu cúi đầu nhìn lại, liền thấy trước đó mình chỗ đứng mặt đất nổ tung, 1 đầu dưới ánh mặt trời tản ra kim quang lập lòe kim xà thoát ra.

Tê tê âm thanh bên trong, kim xà miệng rắn đại trương, lưỡi rắn phun ra nuốt vào bên trong, độc kia răng càng là làm người khác chú ý.

"Ha!"

Cười lạnh một tiếng, Xích Luyện tiên tử người giữa không trung nâng lên bàn tay như ngọc trắng, lăng không 1 chưởng liền hướng đầu này kim xà chụp được, chỉ bất quá tại nàng vừa mới muốn xuất thủ một khắc này, đầu này kim xà lại lần nữa phát sinh trước đó màu đen con lừa đồng dạng biến hóa, giữa không trung bành trướng nổ tung lên.

“! ! !”

Máu rắn vẩy ra, tản ra như là 1 trương Huyết Võng hướng giữa không trung Xích Luyện tiên tử bao phủ tới, nó bắn nhanh tốc độ so sàng nỏ bắn ra mũi tên càng nhanh. Bất quá trong chớp mắt, cái này máu rắn đã đi tới trước mắt.

Oanh!

Khí kình bộc phát.

Đạo bào bay giương bên trong, 1 đạo thon thả thân ảnh từ trong huyết vụ thoát ra, rơi vào trên mặt đất.

Thái dương sợi tóc nhẹ giương bên trong, Lý Mạc Sầu tại cái này tập kích vừa đánh trúng không có nhận bất kỳ tổn thương. Chỉ bất quá ánh mắt của nàng tại thời khắc này lại là trở nên âm trầm, cúi đầu, ánh mắt của nàng rơi vào mình ống tay áo phía trên. Chỉ thấy phía trên kia tay áo hiện ra vô số mấp mô lỗ nhỏ, càng là phát ra xuy xuy thanh âm, tản ra để người buồn nôn mùi thối.

Độc này…

Có thể phá cương khí!

Xích Luyện tiên tử sắc mặt ngưng lại, ánh mắt tại mình tay áo bên trên liếc nhìn về sau, trên tay bụi bặm một quyển, trực tiếp đem cái này vỡ vụn tay áo kéo, xoẹt âm thanh bên trong lộ ra tinh tế trắng nõn cánh tay trái tới. Tại quay đầu liếc qua kia trước đó màu đen con lừa bạo

tạc địa phương, liền thấy trên mặt đất chẳng biết lúc nào leo ra mấy cái chừng cánh tay trẻ con dài ngắn con rết màu vàng óng, ngay tại trên mặt đất sột sột soạt soạt nhúc nhích.

Rắn độc!

Con rết!

Đây là… Ngũ độc chi vật!

Mà lại kim sắc bộ dáng… Đây không phải là! ! !

Nghĩ đến cái này bên trong, Xích Luyện tiên tử rốt cục khẳng định trong lòng suy đoán, dù sao nàng đã từng hành tẩu giang hồ quá trình cừu nhân thực tế là quá nhiều.

Khóe miệng hơi giương, mỉm cười bên trong, Lý Mạc Sầu lên tiếng.

“Nguyên lai là ta cái kia khả ái đồ nhi a!”

“Làm sao… Nhìn thấy sư phó, còn như vậy trốn trốn tránh tránh “

“Ta ngược lại là không nghĩ tới, « ngũ độc bí truyền » ngược lại thật sự là bị ngươi tu luyện tới tình trạng này! Ta ngược lại là nhìn sai rồi.”

“Ra đi!”

“Lục Vô Song!”

Một bên.

Tiểu Long Nữ kia bóp tại khe hở ngân châm bị nàng lặng yên không một tiếng động thu về, ngoẹo đầu, lẳng lặng đánh giá cốc bên ngoài, đôi mắt chỗ sâu lấp lóe qua vẻ kinh ngạc.

Lục Vô Song

Đây không phải là mình sư điệt sao

Ngó ngó sư tỷ, đang ngẫm nghĩ trong lúc này cố sự, Tiểu Long Nữ phát hiện cái này thật đúng là mình sư môn nội bộ sự tình. Sư tỷ trước kia là một cái dạng gì người, thân là sư muội của nàng, Tiểu Long Nữ làm sao không rõ ràng. Tiểu Long Nữ rất rõ ràng, mình sư tỷ điên lên đây chính là 1 cái ai cũng có thể hạ sát thủ tồn tại.

Khi không phụ Xích Luyện tiên tử chi danh.

Như vậy Lục Vô Song lần này xuất hiện, chỉ đại biểu 1 kết quả.

Báo thù chi chiến.

Có lẽ càng là thanh lý môn hộ chi chiến.

Thậm chí…

Tiểu Long Nữ tâm lý lại nghĩ tới cái kia tên là Hà Nguyên Quân nữ tử.

Quả nhiên, sư tỷ cuối cùng vẫn là trốn không thoát cùng nữ nhân này liên lụy.

Ngay tại Tiểu Long Nữ an tĩnh đứng tại nơi hẻo lánh âm thầm suy tư thời điểm, một trận ung dung tiếng địch xa xa truyền đến.

Tiếng địch ung dung, người cũng yếu ớt.

Chậm rãi, tiếng địch ngừng lại.

“Sư phó a!”

“Hồi lâu không gặp!”

1 đạo mềm giòn dễ vỡ đồng âm xâm nhập Xích Luyện tiên tử cùng Tiểu Long Nữ 2 nữ bên tai. Nhưng mà, đạo thanh âm này để sư tỷ muội 2 người không hẹn mà cùng nhíu mày tới.

Tiểu Long Nữ không quen.

Nhưng Lý Mạc Sầu có thể nào chưa quen thuộc

Thanh âm này

Nhíu mày trầm tư nửa ngày, Xích Luyện tiên tử kinh ngạc nói: “Không, thanh âm này, ngươi không phải Lục Vô Song! Ngươi đến cùng là ai” tại trong trí nhớ của nàng, Lục Vô Song hay là cái kia chân thọt nữ tử, cho dù là trải qua nhiều năm như vậy, cho dù là võ công có kinh khủng tiến độ, nhưng cũng không nên là loại này trẻ con đồng dạng thanh âm.

“Sư phó a!”

“Ta chính là Lục Vô Song a!”

“Ta mạnh lên, sẽ không lại như chó bị ngươi thúc đẩy, cho nên ta tới tìm ngươi báo thù!”

Đồng âm bên trong, tại một trận sột sột soạt soạt thanh âm bên trong, Xích Luyện tiên tử cùng Tiểu Long Nữ 2 người trong tầm mắt rốt cục xuất hiện người tới thân ảnh. Chỉ là tại đạo nhân ảnh này rơi vào 2 nữ trong mắt một khắc này, 2 người con ngươi đều không hẹn mà cùng rụt rụt.

Các nàng xem gặp là 1 cái 8-9 tuổi, người mặc người Miêu phục sức nữ đồng, chính chân trần từng bước một hướng bên này đi tới.

Nữ đồng một tay cầm xương địch, chân trần mà đi.

Trên chân bởi vì đường núi cục đá xấu xí, đã để chân nhỏ lượt là máu tươi.

Nữ đồng này cứ như vậy 1 cước 1 cái huyết ấn, từng bước một đi tới.

Nữ đồng này chính là Lục Vô Song

Tiểu Long Nữ mắt trợn tròn.

Xích Luyện tiên tử đồng dạng có chút mắt trợn tròn.

Duy nhất để Lý Mạc Sầu cảm thấy không có biến hóa chính là nữ đồng này nhìn về phía mình ánh mắt, vẫn là như vậy cừu hận, chán ghét như vậy, liền như là lúc trước không khác nhau chút nào, để nàng không nhịn được muốn chùy nàng. Về phần cái khác, cái kia bên trong đều nhìn không ra Lục Vô Song cái bóng.

Hoặc là nói Lục Vô Song khi còn bé chính là cái bộ dáng này

Ngược lại là càng lớn càng làm cho người ta chán ghét.

Chưa phát giác ở giữa, Lý Mạc Sầu trong lòng không khỏi hiện lên một cái ý niệm như vậy.

Bước chân dừng lại.

Lục Vô Song đi tới khoảng cách Xích Luyện tiên tử ngoài mười trượng địa phương ngừng lại.

Ngẩng đầu.

Khuôn mặt nhỏ băng lãnh như sương đánh giá nữ nhân trước mắt này.

Quả nhiên.

Nữ nhân này vẫn là như vậy vẻ đẹp, hay là đẹp để nàng cảm thấy đố kị.

Về phần Tiểu Long Nữ… Đã sớm bị nàng coi nhẹ.

Tại lúc này, tại giữa cả thiên địa, Lục Vô Song trong mắt

chỉ có một người tồn tại.

Đó chính là Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu.

Sư cùng đồ.

Thù cùng hận.

Cái này chính là một chỗ chiến trường.

Một chỗ người bên ngoài không cách nào nhúng tay tu la chiến trường.

—

—

Chương 116 : Ngũ độc ngũ độc! (hạ)

Thanh phong hơi từ.

Nhu lực thật giống như một đôi vô hình tay nhỏ, nhẹ nhàng đập ở trên mặt, phật lên bên tai tóc xanh.

Cái này nhu hòa gió nhẹ lại là thổi không đi không khí ở nơi này tràn ngập ra sát khí.

Tương phản.

Tại cỗ này sức gió dưới, không khí bốn phía càng có vẻ ngưng trọng.

Một ngẩng đầu ngưỡng vọng.

Một cúi đầu nhìn xuống.

2 người cái đầu kỳ thật đã đại biểu riêng phần mình tình cảnh.

Đối Lục Vô Song đến nói, nàng là người khiêu chiến, là người báo thù, cho tới nay, Xích Luyện tiên tử trong ấn tượng của nàng, kia cũng là ở vào cao cao tại thượng tồn tại. Cho tới hôm nay, giữa 2 người chênh lệch, mới bị triệt để co lại ông chủ nhỏ tới. Xác thực nói, Lục Vô Song là tại Ngũ Độc giáo ở nhiều năm như vậy, đem kia bản « ngũ độc bí truyền » nghiên cứu cái không sai biệt lắm, lúc này mới có đầy đủ lòng tin đi đối mặt với đối

phương.

Nhưng, cho dù là dạng này, Lục Vô Song vẫn cảm thấy không đủ.

Cho nên trước lúc này lên núi thời điểm, nàng khai thác nhất là gập ghềnh long đong phương thức, tới dọa bách mình, đem một thân tiềm lực bức đến cực điểm. Bởi vì, Lục Vô Song không cách nào xác định, đến lúc đó chiến đấu đến tột cùng là nàng đơn độc đối đầu Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu, hay là lấy 1 địch 2.

Tại đi tới cái này bên trong, tại nhìn thấy Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu trước một khắc, nàng chỗ góp nhặt khí thế đã đạt tới đỉnh điểm.

Về phần trên chân đau đớn…

Đã sớm hóa thành lực lượng bổ sung tiến vào báo thù trong dục vọng.

“Lục Vô Song “

Trong giọng nói có không nhẹ nghi hoặc, Lý Mạc Sầu nhìn từ trên xuống dưới trước mắt cái này nữ đồng, nhất là tại đối đầu đối phương 2 mắt về sau, con mắt của nàng chỗ sâu hiện lên một tia quái dị. Bởi vì làm một người từng trải, Xích Luyện tiên tử nhìn ra, cái này Lục Vô Song nhìn về phía mình ánh mắt bên trong cũng không phải là đơn thuần diệt môn mối hận.

Nàng, tăng thêm quá nhiều những vật khác.

Ánh mắt kia…

Là đố kị!

Thật giống như lúc trước mình tại nhìn thấy Hà Nguyên Quân thời điểm đó ánh mắt không khác nhau chút nào.

Lý Mạc Sầu quá quen thuộc cái ánh mắt này.

Kia là đố kị, kia là hận không thể thay vào đó ánh mắt. Chỉ bất quá nàng tại diệt Lục gia cả nhà, về sau liền chưa từng có ánh mắt như vậy. Mà bây giờ, trước mắt cái này tên là Lục Vô Song nữ đồng lại lần nữa có loại này cùng nàng đã từng giống nhau như đúc ánh mắt.

Nàng đang ghen tị mình, nàng hận không thể lấy mình mà thay vào.

“…”

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, Xích Luyện tiên tử thần sắc tại thời khắc này trở nên cực kỳ khó coi. Trên tay phải phất trần hất lên, phát ra lốp bốp tiếng vang bên trong, sắc mặt khôi phục lãnh đạm Lý Mạc Sầu thanh âm quanh quẩn trong sơn cốc: “Ta không biết Lục Vô Song ngươi đến cùng kinh lịch cái gì biến thành dạng này, nhưng vi sư lại nhìn ra được ngươi đến tìm ta, cũng không phải thật sự là vì gia môn báo thù!”

“Nhưng ngươi biết không “

“Vi sư ta rất vui vẻ!”

“Bởi vì ngươi đang ghen tị ta!”

Lý Mạc Sầu đang nói lời này thời điểm, thần sắc cũng không có quá nhiều biến hóa. Ngữ khí trầm thấp, giống như là thân là sư phó ngay tại vì chính mình đồ nhi nghiêm túc dạy bảo đồng dạng, vui vẻ nói kinh nghiệm của mình. Không có nghỉ tư ngọn nguồn bên trong, cũng không có quá nhiều động tác. Thật giống như lời nói, quá mức bình thường, quá mức phổ thông, không đáng để ý.

Nhưng mà…

Những lời này đối Lục Vô Song đến nói, chữ chữ đều như là băng phách thần châm đồng dạng ngoan độc đâm tâm.

Lục Vô Song nghe được, Lý Mạc Sầu kia là đang khoe khoang.

Nàng tại ở trước mặt nàng khoe khoang!

Rất vui vẻ đang khoe khoang!

Ngụ ý, là Lục Vô Song không đủ tư cách, cho nên chỉ có thể đi đố kị người ta.

Lục Vô Song hay là duy trì yên tĩnh, chỉ là lẳng lặng ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Xích Luyện tiên tử.

Lời nói ngoan độc

Chữ chữ như châm

Thì tính sao

Đối với hiện tại Lục Vô Song đến nói, đây hết thảy mang tới đau đớn nơi nào có nàng tại vạn máu độc hồ bên trong chỗ gặp đau khổ ngôn ngữ bên trên kích thích, đó bất quá là kia phần chịu được đau đớn ngàn chọn một mà thôi. Nếm qua quá nhiều, Lục Vô Song hiện tại nghe tới, nàng phát hiện mình cũng không như trong tưởng tượng như vậy phẫn nộ.

Dù sao, lại thế nào đau nhức lại cái kia bên trong so ra mà vượt nàng hiện tại chỗ trả giá không thể lớn lên đại giới

Thế là Lục Vô Song cho Lý Mạc Sầu 1 cái tinh khiết như như trẻ con tiếu dung.

Cái này 1 cái tiếu dung, ngược lại để Xích Luyện tiên tử nao nao.

Nguyên bản còn còn có mỉa mai khoe khoang tâm tư, tại thời khắc này triệt để thu liễm.

Mày liễu 1 giương.

Lý Mạc Sầu hướng đối phương đưa đi 1 đạo ánh mắt tán thưởng —— trưởng thành!

Cuối cùng vẫn là trưởng thành!

Trong trí nhớ cái kia bị tự tay đánh gãy chân chân thọt cô nương, cái kia tính tình vặn vẹo cô nương, qua nhiều

năm như vậy rốt cục vẫn là dài đầu óc. Đổi lại quá khứ, chỉ cần hơi một phen ngôn ngữ khiêu khích, Lục Vô Song liền sẽ như bị điên nhào lên, mặc kệ nàng phải chăng có phần thắng.

Đồng dạng.

Nguyên bản trên đường Lục Vô Song còn còn có tại trước mặt Lý Mạc Sầu dùng nàng hậu nhân sự tình đến kích, đến khiêu khích tính toán của đối phương, nhưng tại nàng lại lần nữa nhìn thấy Xích Luyện tiên tử một khắc kia trở đi, trước đó tồn tại trong lòng kia phần tiểu tâm tư đều triệt để bị ném ra sau đầu. Giờ này khắc này nơi đây, trong mắt của nàng chỉ có một người tồn tại.

Chỉ có Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu thân ảnh phản chiếu tại con ngươi màu đen bên trong.

Đối phương nói không sai.

Nàng đố kị.

Đố kị tại hung hăng cắn xé nội tâm của nàng.

Hung dữ hít vào một hơi, Lục Vô Song kia thanh thúy đồng âm tại phiêu đãng: “Hôm nay, thầy trò chúng ta 2 người không nói cái khác, chỉ luận cừu hận, bất luận cái khác.”

“Bởi vì ngươi ta ở giữa chỉ có người sống mới có tư cách đi thảo luận cái khác.”

“Sư phó, ngươi nói đồ nhi thù diệt môn nên báo sao “

Đối mặt Lục Vô Song một tiếng này sư phó, Xích Luyện tiên tử nghe vậy chỉ giữ trầm mặc, nửa ngày, Lý Mạc Sầu khẳng định vấn đề của đối phương: “Khi báo!”

Vì gia môn báo thù rửa hận, kia là thiên kinh địa nghĩa sự tình.

Cho dù ai đến đều không có lý do phản bác.

Xích Luyện tiên tử đã làm qua, nàng tự nhận nhận, càng sẽ không e ngại.

Dừng lại, Lý Mạc Sầu thì là hỏi ngược lại: “Kia đồ nhi, ngươi nói là sư thanh lý môn hộ có sai sao “

“Đương nhiên!” Lục Vô Song về một câu như vậy trả lời khẳng định.

“Lạc lạc lạc lạc!”

Xích Luyện tiên tử cười.

Cả người cười tóc xanh phân loạn, cười cái trán thấm ra đổ mồ hôi. Nàng đột nhiên phát hiện mình tên đồ đệ này coi là thật có ý tứ, so đại đồ đệ hồng Lăng Ba phải có điều nghĩ nhiều, hồng Lăng Ba trung thực, nhưng cái này có thể để nàng không hề cố kỵ chà đạp. Một phen hết sức vui mừng tiếng cười liền ngưng về sau, Lý Mạc Sầu ánh mắt dừng lại tại Lục Vô Song trên thân, đạo bào 1 giương, âm thanh lạnh lùng nói: “Ngươi bộ trang phục này, nghĩ đến cũng là đi Miêu Cương Ngũ Độc giáo.”

“Nhiều năm như vậy, ngươi cũng hẳn là hiểu rõ đến vi sư một chút bí mật.”

“Đến!”

“Để cho ta xem, tâm ta yêu ‘Đồ nhi’ ngươi đem vi sư « ngũ độc bí truyền » tu luyện tới loại cảnh giới nào!”

“Nhìn xem sư phó ta có hay không có tư cách lại đến chỉ điểm một chút ngươi.”

Một bên.

An tĩnh đứng tại nơi hẻo lánh xem trò vui Tiểu Long Nữ lực chú ý đột nhiên bị từ ngữ này hấp dẫn.

Sư tỷ là cùng nàng sư xuất đồng môn, nhưng trên thực tế sư tỷ về sau căn bản võ học cũng không phải là Cổ Mộ phái võ công, ngược lại là nàng không biết từ chỗ nào được đến « ngũ độc bí truyền », Xích Luyện tiên tử cái danh hiệu này có rất lớn một bộ điểm nguyên nhân chính là duyên từ này phần bí tịch. Mà lại, ngay tại vừa rồi nàng còn nghe được 1 cái ngũ độc từ ngữ.

Nghĩ đến cái này « ngũ độc bí truyền » cùng cái này giáo phái thoát không khỏi liên quan.

Những năm gần đây, sư tỷ đến tột cùng phải chăng còn tại tu tập môn võ học này, nàng cũng không rõ ràng.

Nhưng nàng lại là có hiểu rõ hứng thú.

Nhìn xem môn võ học này chân chính bí mật, nhìn xem sư tỷ cho tới nay ẩn tàng bí mật.

…

Gió, dần dần yên tĩnh.

Một mực bị gió thổi không ngừng vang động ngân sức tiếng va đập cũng ngừng lại.

Tại Tiểu Long Nữ trong ánh mắt, chỉ thấy Lục Vô Song tay nhỏ chậm rãi giơ lên, tay nhỏ cầm xương địch, tại giơ lên chỗ mi tâm thời điểm, bỗng nhiên bóp.

Phịch một tiếng giòn vang.

Xương địch lập tức vỡ thành phấn kết thúc.

Sau đó xuất hiện ở trước mắt một màn, để cơ hồ có thể gọi là băng sơn nữ thần Tiểu Long Nữ cũng là nhịn không được tê cả da đầu, cảm thấy buồn nôn khó chịu.

Trong tầm mắt, rừng cây bạo động.

Không!

Là cả tòa Hoa sơn bạo động!

Từng đợt sột sột soạt soạt thanh âm bên trong, ánh mắt nơi cuối cùng trong rừng cây, đang không ngừng rung động, trận trận buồn nôn đến cực điểm trơn nhẵn tiếng vang ngay tại truyền ra.

Rất nhanh.

Phát ra tiếng vang sự vật lộ ra nó diện mục thật sự.

Màu đen, màu da, màu xanh, các loại nhan sắc… Vỏ cứng, mềm mại, nhiều chân, trơn nhẵn, lông xù… Ngươi gạt ra ta, ta đè ép ngươi, hắn đuổi theo ta, một mảng lớn đen nghịt đồ vật chính liên miên bất tuyệt lên núi cốc vọt tới.

Rắn độc.

Cóc.

Bọ cạp.

Nhện.

Con rết.

Vô số độc vật chính kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên lên núi cốc đánh tới chớp nhoáng.

Ánh mắt nơi cuối cùng, một mảnh không ngừng lăn lộn phun trào ngũ độc sinh vật biển ngay tại hình thành.

—

—

Chương 117 : Tâm tư cùng độc biển

Hoa sơn.

Toàn bộ Hoa Sơn phái trên dưới tại thời khắc này đã đề phòng tới cực điểm.

Tất cả đệ tử đều cơ hồ được triệu hoán ra, cao tầng đều biết mình môn phái lần này chỗ gặp nguy cơ chính là trước nay chưa từng có khủng bố.

Độc.

Loại này sự vật, tại bất luận cái gì thời điểm mang tới sợ hãi đều muốn lớn hơn đồ vật.

Nhất là tại am hiểu sử dụng độc võ công như vậy cao cường nhân thủ bên trên, một khi đối phương không cố kỵ gì, như vậy nó lực phá hoại tuyệt đối phải so trong tưởng tượng tới đáng sợ. Chưa gặp người tới, vẻn vẹn chỉ là phía dưới đệ tử nhìn thấy một đầu bị khống chế con lừa, liền dẫn đến lớn như thế ảnh hưởng.

Nhất là tại tên đệ tử kia chưa phát giác ở giữa hạ độc chết tại Nhạc chưởng môn trước mặt về sau, tất cả mọi người sinh lòng cố kỵ.

Bọn hắn, thúc thủ vô sách.

Càng quan trọng chính là để không ít người cảm giác an

tâm chính là đối phương tựa hồ cũng không phải là nhằm vào Hoa Sơn phái mà đến, ngược lại là hướng Hoa Sơn phái hậu sơn cấm địa đi đến, một cử động kia để không ít người nội tâm chậm như vậy một hơi. Gặp lại một màn này về sau, chỉ có tân nhiệm Nhạc chưởng môn sắc mặt hơi có vẻ âm trầm, lại là nấp rất kỹ.

Ngăn cản

Lấy cái gì ngăn cản

Tân nhiệm Nhạc chưởng môn hữu tâm vô lực.

Lần thứ 1, hắn cảm thấy Hoa Sơn phái cái này lịch đại đến nay cao thủ đều quá kém chút. Đặt ở trên giang hồ tuy nói danh vọng không thấp, nhưng chân chính đem ra được đỉnh tiêm cao thủ lại là không có mấy cái. Cho dù là Hoa Sơn phái lập phái tổ sư Hách Đại Thông, nó võ công tại trong Toàn Chân thất tử cũng không phải mạnh nhất. Lại càng không cần phải nói tại lúc ấy những cái kia đủ để xưng hùng, hoành hành thiên hạ anh hùng cùng kiêu hùng ở giữa càng là không tính là cái gì.

Hoa Sơn phái trừ kế thừa Toàn Chân giáo một bộ phân đạo thống bên ngoài, tại võ học 1 đạo bên trên, bọn hắn cũng không am hiểu.

Hơn nữa lúc trước lưu tại Toàn Chân giáo điển tịch cũng bất quá là mang đến một bộ điểm mà thôi.

Dù sao rời đi Toàn Chân giáo đi ra cũng không chỉ có hắn Hách Đại Thông 1 cái.

Mã Ngọc Ngộ Tiên phái, Khưu Xứ Cơ Long Môn phái, Đàm Xứ Đoan Nam Vô phái, Lưu Xứ Huyền Tùy Sơn phái, Hách Đại Thông Hoa Sơn phái, Vương Xứ Nhất Toàn Chân phái, Tôn Bất Nhị Thanh Tĩnh phái.

Đến bây giờ trên giang hồ coi như danh vọng không sai cũng chỉ có bọn hắn Hoa Sơn phái có thể nói chuyện.

Toàn Chân giáo thanh thế địa vị, sớm đã bị Võ Đang phái thay thế.

Giang hồ sóng cả mãnh liệt, thời cuộc lộn xộn biến.

Chỉ có thời gian dài tồn.

Qua nhiều năm như vậy, vô số môn phái lên lên xuống xuống.

Đạo môn bên trong từ xưa đến nay đều là ngươi tranh ta đoạt, ngươi phái hào quang xuất hiện, như vậy cái khác Đạo phái chắc chắn sẽ ám câm im ắng. Thí dụ như thời Tần từ đạo môn chia ra đi Âm Dương gia; Tam quốc thời kỳ Thái Bình đạo; Ngũ Đại Thập Quốc Thiên Sư đạo; Tùy Đường thời kỳ Thuần Dương giáo; bắc tống thời kỳ thần tiêu phái; nam tống thời kỳ Toàn Chân giáo; lại đến hiện tại Võ Đang phái.

Có thể nói như vậy, đạo môn kiệt xuất môn phái đông đảo, nhưng cùng nhất thời kỳ tất nhiên sẽ chỉ có nhất chi độc tú.

Nhưng Phật môn khác biệt.

Lịch đại đến nay, từ khi Phật môn bị Thuần Dương giáo ép phân liệt về sau, Thiếu Lâm tự liền cho tới nay đều trên giang hồ người đứng đầu người. Căn bản là chính là bởi vì bọn hắn không đồng đạo cửa như vậy phức tạp bàng bạc, mà lại phức tạp nhất thời điểm cũng bất quá là chia làm nội ngoại hai nói.

Có phần như nam chủ ngoại, nữ chủ nội gia đình kết cấu.

Có dạng này quái dị kết cấu, Hoa Sơn phái tân nhiệm chưởng môn cũng không ngoài ý muốn, dù sao hòa thượng bên trong cũng có vui vẻ nói chuyện. Đang nhìn trong lịch sử, Phật môn thê thảm nhất thời điểm, bất quá là tại Tùy Đường thời kì bị Thuần Dương kém chút phá diệt, cũng chính là vào lúc đó, Thiếu Lâm tự mới như vậy thoát ra sinh ra.

Đương nhiên, nhất khuất nhục thời điểm lại là tại bắc tống thời điểm bị thần tiêu phái Lâm Linh Tố ép kém chút lật người không nổi, toàn bộ đổi tên đạo sĩ.

Về phần Ma môn…

Bọn hắn phát triển là kém nhất.

Thân phận vấn đề khiến cho bọn hắn từ trước đến nay lên không nổi mặt bàn, cho dù là đi đến mặt bàn, cuối cùng sẽ rơi vào bị vây công thảm bại hạ tràng.

Nó kết cục không đề cập tới cũng được.

Nhưng cho dù là dạng này, đạo môn lịch đại đều có gần

như có thể định đỉnh thiên hạ tuyệt đại cao thủ. Những này tại quá khứ bên trong có thể nhất chi độc tú đạo môn bên trong lại có bao nhiêu cao thủ vào lúc đó có thể vỗ bộ ngực nói tại kia nhất thời kỳ, bọn hắn chính là thiên hạ thứ 1.

Cho dù không phải, cũng là có thể có năng lực tranh đoạt thứ nhất nhân tuyển tốt nhất.

Phật môn đâu

Có thể cùng đạo môn đánh đồng, có thể không sợ tồn tại, tự nhiên đồng dạng.

Cho dù là kém nhất Ma môn, có thể cùng chính đạo tranh phong tồn tại, càng là tuyệt đỉnh cao thủ như mây.

Nhưng Hoa sơn đâu

Tân nhiệm Nhạc chưởng môn mảnh tưởng tượng, đã cảm thấy trán của mình có chút đau.

Từ lúc sáng lập đến nay, người mạnh nhất chỉ sợ sẽ là tổ sư Hách Đại Thông, mà Hách Đại Thông bất quá là Toàn Chân giáo thất tử 1 trong, võ công còn không phải lợi hại nhất cái kia, lợi hại nhất chính là Khưu Xứ Cơ.

Ngẫm lại Toàn Chân giáo tổ sư Vương Trọng Dương, suy nghĩ lại một chút hắn tổ tiên Nhạc Duyên… Nhạc chưởng môn nhạc nặng đã cảm thấy sắc mặt mình nóng lên, xem khắp Hoa Sơn phái trên dưới, hắn đã cảm thấy trừ bỏ bọn hắn Nhạc gia bên ngoài, môn phái trên dưới cơ hồ toàn bộ là phế vật, liền không có mấy cái đệ tử

xuất sắc.

Không có đệ tử giỏi, lại có thể nào xuất hiện cao thủ

Có thể bày tại nhạc trọng chưởng bề ngoài trước vấn đề lớn nhất, chính hắn cũng hết sức rõ ràng.

Cho dù là Hoa Sơn phái có rất không tệ tiền bối, nhưng Hoa Sơn phái nội tình thực tế là nông cạn.

Về phần hắn hiện tại tu tập bộ kia tên là « ngũ độc bí truyền » võ học, càng là không có khả năng lấy ra tồn tại. Không phải hắn keo kiệt không nỡ, mà là mang lấy ra Hoa Sơn phái định tính sẽ triệt để bị cải biến. Mà lại hắn tại nghiên tập một bộ điểm về sau, hắn nhìn ra được môn võ công này cực kì tà dị độc ác, lại cùng cái kia giấu ở Miêu Cương Ngũ Độc giáo thoát không khỏi liên quan.

Một khi bạo lộ ra…

Dưới mắt cái này giang hồ, đối Nhạc gia đến nói hay là quá mức hung hiểm.

Mông Nguyên đã tại, bọn hắn liền còn không thể quang minh chính đại đi tại thế nhân trước mặt.

Cho dù là cấm địa phía sau núi có 2 người kia tồn tại, hắn vẫn dạng này cảm thấy, tiền bối vinh quang che chở không được một thế, tự thân cường đại mới là đạo lí quyết định.

Về phần từ bỏ Hoa Sơn phái

Hắn Nhạc thị nhất tộc còn không làm được dạng này lang tâm cẩu phế sự tình, cái này bên trong dù sao cũng là hắn lớn lên địa phương, về tình về lý đều có không phụ tổ sư Hách Đại Thông lý do.

"…"

2 mắt nhắm lại, Nhạc chưởng môn ánh mắt vượt qua các đệ tử nhìn về phía bên ngoài, hướng về phía sau núi phương hướng.

Hoa Sơn phái tiếp xuống nên làm cái gì

Ngay tại Hoa Sơn phái chưởng môn ánh mắt thất thần thời điểm, đột nhiên nghe nói 4 phía các đệ tử thanh âm hoảng sợ lẫn nhau chập trùng vang lên.

"Mau nhìn!"

"Các ngươi nhìn kia bên trong!"

"Trời ạ!"

"Đó là cái gì "

"Thật buồn nôn… Ọe!"

Thanh âm hoảng sợ bên tai bờ tiếng vọng, để Hoa Sơn phái chưởng môn lấy lại tinh thần.

Theo phương hướng nhìn lại, cái này Nhạc chưởng môn sắc mặt lập tức biến đổi, con ngươi càng là tại thời khắc

này co lại thành lỗ kim lớn tiểu.

Trong tầm mắt.

Sơn lâm ngay tại liên tiếp cuồn cuộn.

Nghiêm túc nhìn lại, liền sẽ phát hiện ở trong đó đang có vô số đồ vật phía trước sau cuồn cuộn hướng sau núi dũng mãnh lao tới. Kia từng lớp từng lớp, cái kia liên miên không ngừng cảm giác, liền tựa như người đứng tại Tiền Đường giang bên cạnh nhìn kia sông triều đập vào mặt tuôn đi qua ảo giác.

Phảng phất chỉ cần đứng tại trước mặt, liền sẽ bị cỗ này sóng lớn thôn phệ hầu như không còn.

Tối như mực, Mật ma ma.

Tinh tế tác tác thanh âm không dứt bên tai.

Côn trùng kêu vang, rắn thổ tín âm thanh, còn có oa oa âm thanh… Một đám thanh âm hội tụ 1 đường, tập hợp một chỗ tấu lên một bài khủng bố vô cùng quỷ dị âm nhạc.

Nương theo lấy gay mũi tanh hôi bên trong, bọn này từ ngũ độc chi vật tạo thành độc trên biển núi.

Nhìn thấy cái này bên trong, Hoa Sơn phái chưởng môn con mắt trừng lớn cực điểm, trố mắt đường lưỡi mà biểu hiện làm ra một bộ khoa trương tới cực điểm biểu lộ tới.

Đây là! ! !

Trong bí tịch ghi lại ngũ độc bái sơn! ! !

Làm sao có thể!

—

—

—

Chương 118 : Xích Luyện! Xích Luyện! (thượng)

Hoa sơn, phía sau núi.

Sơn cốc.

Đứng ở cốc khẩu, Lục Vô Song lấy 1 người 1,000 quân khí thế ngăn chặn toàn bộ lối ra, tựa hồ muốn nữ nhân trước mắt triệt để phá hỏng tại cái này bên trong, làm cho đối phương thoát đi không được.

1 người 1,000 quân

Xác thực.

Trước mắt cái này hóa thành một giới nữ đồng Lục Vô Song làm được thường nhân không cách nào làm được sự tình.

Không!

Thậm chí, từ phương diện nào đó đến nói, cái này muốn so 1,000 quân kinh khủng hơn đáng sợ.

Tinh tế tác tác thanh âm bên trong, từ ngũ độc chi vật tạo thành độc biển chính lần theo tung tích truy đuổi mà tới. Rất nhanh, tại Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu cùng nàng sư muội Tiểu Long Nữ ánh mắt của hai người bên trong, sơn cốc kia 2 bên trên vách núi đá liền đã giữa bất tri bất giác bò đầy vô số độc trùng cùng loài rắn, hơn

nữa còn đang không ngừng hướng trong cốc rơi xuống, đập xuống đất phát ra phích lịch ba ba tiếng vang.

Đồng thời.

Sơn cốc cửa ra duy nhất chỗ.

Lục Vô Song lập thân kia bên trong, sau người một cỗ độc biển hình thành sinh vật bọt nước ngay tại lẫn nhau chập trùng hướng cái này bên trong vọt tới, nhìn dạng như vậy, tựa hồ muốn sinh sinh đem trọn ngọn núi cốc bao phủ hoàn toàn.

"…"

Một màn này để Tiểu Long Nữ mày liễu một trận nhảy loạn, cho dù là tính tình như nàng, ở thời điểm này cũng cảm thấy phải da đầu tại run lên. Cảm giác này, cũng không phải nàng bình thường thời điểm nhìn thấy lít nha lít nhít ong mật thời điểm cái loại cảm giác này.

Cái này, quả thực là để người nhịn không được đi buồn nôn, đi buồn nôn,

Rất muốn…

Rất muốn đưa tới vô số ong mật đem những độc vật này toàn bộ đốt chết.

Nhìn thấy trước mắt cái này tối như mực lít nha lít nhít ngũ độc chi vật, Tiểu Long Nữ trong lòng không khỏi nổi lên một cái ý niệm như vậy. Chỉ tiếc, hiện tại mùa không đúng, nàng chiêu không đến nhiều như vậy ong mật.

Cho dù mùa vừa vặn, chỉ sợ trong lúc nhất thời cũng tìm không được đầy đủ ong mật đến đối kháng.

Trên một điểm này, nàng Tiểu Long Nữ cũng không thể không thừa nhận người sư điệt này tại ngự trùng cái này 1 đạo bên trên đạt tới một loại nào đó đỉnh phong.

Ánh mắt na di.

Tiểu Long Nữ trên mặt vẫn không tự chủ được lộ ra vẻ chán ghét.

Lúc này, ánh mắt của nàng nhìn thấy mình sư tỷ động tác, lập tức người ngẩn ngơ, lập tức có động tác.

Thân hình thoắt một cái.

Áo trắng bay giương bên trong, người bị một cỗ vô hình dây thừng kéo kéo, cả người nhanh lùi lại ra ngoài, thối lui đến sơn cốc tận cùng bên trong nhất, sau đó dựa vào sơn tuyền thác nước đứng vững, an tĩnh chờ ở kia bên trong.

Nàng biết, trước mắt đây hết thảy, nàng không có nhúng tay chỗ trống.

Cũng được.

Tiểu Long Nữ đồng dạng đối sư tỷ những năm này giấu diếm xuống tới đồ vật cảm thấy rất hứng thú, nàng vẫn nghĩ biết lúc trước sư tỷ rời đi cổ mộ sau đến tột cùng ở bên ngoài đã làm những gì.

Hết thảy cách làm đã phù hợp chính nàng tâm tư, càng là thuận tay đẩy thuyền.

Tiểu Long Nữ muốn gặp một lần mình sư tỷ chân chính thủ đoạn.

…

Trong sơn cốc.

Quét trong gió nhẹ xen lẫn quá nhiều ngũ độc chi vật mùi tanh, trở nên tanh hôi gay mũi đến cực điểm.

Loại này mùi thối, người bình thường chỉ sợ là ngửi trong chốc lát liền sẽ sinh ra trúng độc triệu chứng. Nhưng đây hết thảy đối đồng dạng thân là nữ nhân Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu đến nói, tựa như là tập mãi thành thói quen, cũng không có quá nhiều ngoài ý muốn. Phải biết đồng dạng có ngự ong chi thuật Tiểu Long Nữ đều sẽ sinh ra buồn nôn tình huống, nhưng Lý Mạc Sầu trên mặt ngược lại là toát ra một tia thân thiết biểu lộ tới.

“Ngũ độc bái sơn!”

“Ha ha!”

Đạo bào nhẹ giương bên trong, Lý Mạc Sầu giơ lên mình kia trắng nõn như ngọc cánh tay trái, bàn tay như ngọc trắng nhẹ vỗ về kia bị thanh phong thổi tới trên gương mặt sợi tóc, khen: “Vi sư nguyên lai tưởng rằng tư chất như ngươi Lục Vô Song, cho dù là tuyệt học nơi tay, cũng sẽ không tu luyện ra quá lớn thành tựu tới.”

“Ngược lại không ngờ tới, ngươi Lục Vô Song chân chính làm được tình trạng này.”

Độc biển cuồn cuộn ở giữa, tại sau lưng Lục Vô Song ngừng lại.

Đối mặt Xích Luyện tiên tử như tán như phúng lời nói, Lục Vô Song trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều là lãnh sắc, cười khẩy nói: “Ha! Đúng vậy a, cho dù là bằng vào ta tư chất, 1 bản tuyệt học nơi tay ta cũng tu luyện không ra quá lớn thành tựu, huống chi còn là 1 bản không hoàn toàn « ngũ độc bí truyền ».”

Đúng vậy, lúc trước kia bản bị Lục Vô Song lặng lẽ trộm cắp ra « ngũ độc bí truyền » cũng không phải là cả bộ, mà là thiếu cân thiếu 2 1 bản bí tịch.

Hành tẩu giang hồ nữ ma đầu Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu sao lại không biết mình võ công đối người giang hồ mang tới nguy hại nhất là cơ hồ danh xưng vô giải Băng Phách Ngân châm cũng chỉ có chính nàng mới có giải dược, trừ phi dùng thâm hậu vô cùng nội công sinh sinh bách ra, bằng không mà nói chính là khó giải.

Chỉ có như vậy Băng Phách Ngân châm chế tác cùng giải pháp, lại là bị Lý Mạc Sầu đặt ở bí tịch bên trên.

Mà lấy một giới nữ ma đầu thân phận hành tẩu giang hồ nhiều năm Xích Luyện tiên tử cái kia bên trong không biết bảo đảm nhất phương thức kỳ thật cũng không phải là thư tịch ghi chép, mà là tại mình đầu óc bên trong ngược lại sẽ để 1 cái võ công chẳng ra sao cả cừu nhân kiêm đồ nhi đánh cắp nàng quý giá nhất bí tịch !

Vừa mới bắt đầu cướp phải bí tịch về sau, Lục Vô Song mấy năm cũng không nghĩ tới phương diện này.

Dù là lúc ấy tại giao cho Nhạc Duyên quan sát về sau, Nhạc Duyên cũng chỉ là khuyên bảo nàng đừng quá mức luyện nhiều bí tịch này bên trên võ học, hơn nữa còn nhiều giáo nàng một bộ đao pháp cùng tiên pháp, truy cứu nguyên nhân căn bản chính là kia bản cướp đến trên bí tịch ghi chép không hoàn toàn, thiếu cân thiếu 2.

Nếu như làm từng bước tu luyện, hoặc là đem bí tịch này bên trên ghi chép xem như chân lý lời nói, cuối cùng chắc chắn xuất hiện vấn đề lớn.

Như vậy… Quyển bí tịch này xuất hiện mục đích, chỉ sợ không cần nói cũng biết.

Lúc ấy Nhạc Duyên không có quá mức để ý, chỉ sợ là thật không có để ý cái này. Bởi vì lúc ấy hắn tâm tư đều đặt ở Xích Luyện tiên tử trên thân người này, nơi nào sẽ để ý phương diện khác sự tình

Trong mắt người tình biến thành Tây Thi không phải

Những vấn đề này, hay là Lục Vô Song một mình bước vào Miêu Cương, tiến vào Ngũ Độc giáo mới chính thức nghĩ rõ ràng vấn đề.

Chỉ tiếc khi đó nàng đã đem quyển bí tịch này xâm nhập hóa tu luyện, đồng thời tu luyện ra vấn đề lớn.

Cũng chính là vào thời khắc ấy, nàng mới chính thức lý giải Xích Luyện tiên tử vì sao đỉnh lấy một giới ma đầu thân phận hành tẩu giang hồ tự thân lại bình yên vô sự chân chính nguyên do.

Lý Mạc Sầu, là 1 cái chân chính có thủ đoạn nữ nhân.

Chỉ bất quá tại đối mặt tình một chữ này thời điểm, nàng biến đần.

Mà trên thực tế, trên đời bất kỳ một cái nào nữ nhân ở chân chính đối mặt cái chữ này thời điểm, đều sẽ biến đần.

Nam nhân cũng giống vậy.

Nghe ra Lục Vô Song trong lời nói chỉ về sau, Lý Mạc Sầu cũng không hề để ý, ngược lại là cười.

Cười rất vui vẻ.

Thần tình kia, liền tựa như đang nghe con của mình trưởng thành, trở thành danh chấn giang hồ đại anh hùng sau bộ dáng.

“Ngươi biến thông minh!” Xích Luyện tiên tử khen: “Nghĩ đến ngươi có thể tu tập đến cảnh giới này, là tại Ngũ Độc giáo tìm được bổ cứu chi pháp đi “

“Chỉ bất quá ngươi chỗ trả ra đại giới đâu “

Đại giới

Đại giới! ! !

Nghe tới từ ngữ này, Lục Vô Song khuôn mặt nhỏ cơ hồ là âm trầm như mực, cả người lạnh đến có thể nhỏ xuống băng tới.

Kia đại giới thực tế là quá lớn!

Lớn đến để nàng may mắn, nhưng lại để nàng cực độ hối hận.

Đây là 1 cái mâu thuẫn tới cực điểm trả giá.

Lục Vô Song không để ý đến, Lý Mạc Sầu cũng không có để ý.

Bởi vì tại Xích Luyện tiên tử xem ra hiện tại Lục Vô Song trở thành bộ dáng như vậy, cái này chỉ sợ chính là trong đó đại giới.

Thổn thức một tiếng, hô thở ra một hơi về sau, Lý Mạc Sầu ánh mắt 1 quét qua qua 4 phía đang không ngừng tụ lại, muốn đem mình vây quanh độc biển, liếc mắt qua về sau, trên mặt của nàng cũng không có sợ hãi thần sắc, có chỉ là một loại hồi ức cảm thán.

“Ngươi biết không “

“Tại lúc trước, đối mặt hắn thời điểm, ta từng một trận từ bỏ môn võ công này, từ đó chuyển tu đạo môn cùng cổ mộ võ học, chân chính trên ý nghĩa đến phù hợp trên thân cái này một thân đạo bào chỗ đại biểu thân phận.”

“Chỉ là tại hắn rời đi về sau, ta lại lần nữa nhặt về cái môn này võ công.”

“Nhiều năm nghiên tập về sau, đạt tới mình đã từng mơ ước cảnh giới.”

“Lục Vô Song, ngươi muốn dùng độc này biển liền muốn đem ta đánh bại, đó thật là quá mức ý nghĩ hão huyền.”

“Đến!”

“Vi sư hôm nay liền muốn ngươi nhìn một chút lúc trước không có ghi chép tại « ngũ độc bí truyền » bên trên đồ vật, nhìn một cái Ngũ Độc giáo chân chính thất truyền võ công tuyệt học!”

Lời nói rơi xuống, Xích Luyện tiên tử người đã có động tác.

Bàn tay như ngọc trắng nhẹ giương.

1 chưởng trực tiếp đập vào trước người trên mặt đất.

Oanh!

Kình khí bộc phát, vang lên một tiếng vang trầm.

Một cỗ vô hình khí kình lấy Lý Mạc Sầu làm trung tâm hướng 4 phía 8 pháp tán đi.

“! ! !”

Lục Vô Song khẽ lùi lại một bước nhỏ, cả người đề

phòng tới cực điểm, cả người tinh khí thần tại thời khắc này tăng lên tới đỉnh điểm nhất. Một đôi mắt, không nhúc nhích nhìn chằm chằm Lý Mạc Sầu, cảnh giác đối phương bất kỳ động tác gì.

Đồng dạng.

Nhất nơi hẻo lánh bên trong Tiểu Long Nữ cũng tập trung tinh thần đánh giá phát sinh hết thảy.

Đúng lúc này, tại cái kia đạo trầm đục qua đi tựa hồ không có biến hóa mặt đất, rốt cục tại 2 nữ trong tầm mắt có biến hóa.

Xoạt xoạt âm thanh bên trong, lấy Xích Luyện tiên tử 2 chân chỗ đứng địa phương làm nguyên điểm, bắt đầu hướng 4 phía lan tràn ra vô số vết rách tới.

Mặt đất chấn động, thổ nhưỡng cuồn cuộn.

Giống như có thứ gì ngay tại dưới mặt đất xuyên qua.

Không chỉ có như thế, kia từ ngũ độc chi vật tạo thành độc biển tại thời khắc này càng là phát ra mãnh liệt tê tê tiếng vang, các loại sinh vật thanh âm hội tụ 1 đường, tiếng như bôn lôi.

Loại này động tĩnh, Lục Vô Song biết kia là ngũ độc chi vật tại gặp đại địch lúc phản ứng, ngay tại phát ra thanh âm của mình để mà thị uy.

Như vậy cái này dưới lòng đất đến cùng là…

Ngay tại Lục Vô Song cùng Tiểu Long Nữ 2 nữ cùng nhau suy nghĩ thời điểm, một tiếng nổ vang nổi lên.

Miếng đất bay tán loạn bên trong, 1 đạo hồng sắc thiểm điện từ dưới mặt đất thoát ra.

Nương theo lấy gay mũi vô cùng huyết tinh chi khí.

Đây là! ! !

Lục Vô Song, Tiểu Long Nữ 2 người không hẹn mà cùng mở to 2 mắt nhìn.

—

—

—

Chương 119 : Xích Luyện! Xích Luyện! (hạ)

Kia là thiểm điện!

1 đạo tia chớp màu đỏ ngòm!

Miếng đất bay tán loạn bên trong, đạo này tia chớp màu đỏ ngòm từ dưới mặt đất thoát ra, không có công kích bất kỳ cái gì sự vật, mà là trực kích giữa không trung.

Thẳng tại lúc này, Lục Vô Song cùng Tiểu Long Nữ 2 nữ mới nhìn rõ tia chớp này thoát ra mặt đất đồ vật đến cùng là vật gì, coi bọn nàng năng lực tại vừa mới vậy mà gần như không có thấy rõ, chỉ thấy 1 đầu vặn vẹo màu đỏ chợt lóe lên.

Hiện tại, các nàng xem thanh đạo này hồng sắc thiểm điện.

Kia là một con rắn.

1 đầu quanh thân xích hồng như máu, chừng lớn bằng cánh tay, dài đến hơn một trượng rắn.

Đỏ rắn từ dưới mặt đất thoát ra, trực kích giữa không trung.

Ở không trung, hé miệng, phát ra tê tê tiếng vang, phân nhánh lưỡi rắn đang không ngừng phun ra nuốt vào, kia im ắng gào thét, 1 bộ dữ tợn muốn thôn thiên bộ dáng.

Kia thoát ra tốc độ khiến cho đầu này đỏ rắn trực tiếp đập vào trong không khí, càng là phát ra tiếng sét đánh vang. Đỏ rắn giữa không trung vặn vẹo gào thét nửa ngày, lúc này mới rớt xuống rơi vào trên mặt đất, nó đối 4 phía ngo ngoe muốn động độc biển làm như không thấy, ngược lại là khôi phục thế đứng Xích Luyện tiên tử bơi đi.

Lượn vòng, quay quanh.

Lấy đuôi chạm đất, đỏ rắn liền tựa như quấn quanh con mồi vòng quanh Xích Luyện tiên tử thân thể quấn tới.

Cuối cùng, đầu rắn từ phía sau duỗi ra, rơi vào Lý Mạc Sầu trên vai phải, xa xa nhìn chăm chú lên phía trước, không hề đứt đoạn miệng phun lưỡi rắn.

Mà trước đó kia cỗ gay mũi mùi máu tanh chính là từ đầu này xích xà trên thân truyền ra.

Nhất là tại nó xoay quanh quấn bên trên Xích Luyện tiên tử trên thân thể về sau, kia cỗ gay mũi mùi máu tanh lại là tại thời khắc này chợt tiêu tán vô tung, giống như bị thứ gì đột nhiên hấp thu hầu như không còn đồng dạng.

Tay trái giơ lên.

Xích Luyện tiên tử bàn tay như ngọc trắng khẽ vuốt bên trên trên vai xích xà, ngón trỏ đầu ngón tay như là cào con mèo đồng dạng gãi rắn cái cằm.

Tê ——

Tại động tác này dưới, đầu này xích xà đầu tiên là hưởng thụ híp lại con mắt, sau đó mở to mắt, hé miệng, xa xa hướng Lục Vô Song phương hướng, hướng phía sau nàng độc biển phát ra gào thét thanh âm, kia là nó đang thị uy.

"…"

Lục Vô Song thời khắc này lực chú ý triệt để tập trung ở đầu này xích xà phía trên.

Làm nghiên cứu độc vật nhiều năm, coi là 1 tên tông sư Lục Vô Song, nàng khi nhìn rõ đầu này xích xà về sau, liền một chút nhận ra con rắn này đến cùng là 1 cái gì giống loài.

Đây là xích luyện xà.

Hoặc là đỏ liên rắn.

Trọng yếu nhất chính là đây là 1 đầu không độc rắn.

Người mang hoàn chỉnh « ngũ độc bí truyền » Lý Mạc Sầu vậy mà dùng 1 đầu không độc xích luyện xà tới tu luyện

Cái này!

Cái này hoàn toàn mâu thuẫn!

Mà lại tại nàng Lục Vô Song hiểu rõ bên trong, cái này xích luyện xà bình thường thời điểm tán phát là một loại

mùi hôi thối, cũng tuyệt đối không phải trước đó kia khẽ quét mà qua gay mũi mùi máu tanh. Thật giống như, trước mắt đầu này màu đỏ như máu xích luyện xà

Dùng máu tươi nuôi lớn.

Nhất làm cho nàng khiếp sợ là cái này xích luyện xà làm sao lại có như vậy lớn

Chính là bởi vì loại mâu thuẫn này cùng quỷ dị chỗ, để Lục Vô Song tâm tình lộ ra có như vậy một chút khẩn trương.

Lúc trước « ngũ độc bí truyền » phía trên ghi lại đồ vật đến cùng bị Lý Mạc Sầu giấu diếm bao nhiêu, Ngũ Độc giáo lại đến cùng mất đi bao nhiêu truyền thừa ngay tại Lục Vô Song phỏng đoán thời điểm, lại nghe Lý Mạc Sầu mở miệng giải thích.

“Ngũ độc “

“Ha!”

Một tiếng cười nhạo, kia là đứng tại chỗ cao nhìn xuống giễu cợt: “Kia chung quy là phần dưới.”

“Ngươi đến bây giờ, cũng chỉ có thể luyện được kim sắc đi “

Đối mặt Xích Luyện tiên tử vấn đề, Lục Vô Song không có lên tiếng, chỉ là sắc mặt ngưng trọng vô cùng. Lý Mạc Sầu nói không sai, nàng tại Ngũ Độc giáo cuối cùng chỉ là luyện được kim sắc —— như kim xà, kim thiềm, kim

hạt cùng các loại, tính cả cổ cũng luyện đến trình độ này.

Mà 1 bước này, đã tại Ngũ Độc giáo bên trong trở thành từ tồn tại đến nay khó lường cảnh giới.

Nghe cái này giọng điệu, tựa hồ tại kim sắc phía trên còn có cái khác tồn tại…

Chẳng lẽ… Màu đỏ mới là kim sắc bước kế tiếp cảnh giới

Ánh mắt đánh giá Lục Vô Song thần sắc biến hóa, Lý Mạc Sầu biết đối phương đoán được cái này, mỉm cười, bàn tay như ngọc trắng sờ sờ đầu rắn, nàng cũng không ngại giải thích đây hết thảy: “Đồ nhi, ngươi nghĩ không sai, màu đỏ chính là kim sắc phía trên cảnh giới.”

“Nhưng nó cũng không phải là cảnh giới tối cao, cảnh giới tối cao là bạch thanh nhị sắc.”

“Nghe nói đạt tới cảnh giới kia, có thể để cho nó trở thành thông linh chi vật, có trong truyền thuyết Thần thú như thế đồng dạng tư tưởng, cùng người không khác. Thậm chí có thể làm được cùng người hợp hai là 1, người có rắn tính, rắn có nhân tính.”

“Chỉ bất quá… Kia cũng là truyền thuyết, trong truyền thuyết cũng chỉ có 2 người có thể làm được tình trạng này.”

“Thanh xà dễ tìm, nhưng bạch xà lại là quá khó gặp.”

“Qua nhiều năm như vậy, ta ấn tượng sâu nhất cũng bất

quá là từng nghe nói 2 lần. Một lần là Lưu Bang trảm 1 đầu bạch xà, một lần là tại Hàng châu.”

Lưu Bang trảm bạch xà khởi nghĩa xây hán!

Cái này tất cả mọi người biết đến sự tình, về phần lần thứ 2… Lục Vô Song cùng Tiểu Long Nữ 2 người còn suy tư dưới, lúc này mới kịp phản ứng.

Hàng châu

Chẳng lẽ! ! !

“Đáng tiếc không có tìm được bạch xà, ta tốn hao nhiều năm như vậy, cũng chỉ là tại trời xui đất khiến dưới, mới có cơ duyên tìm được 1 đầu đầy đủ xích luyện xà đem nó từ tiểu nuôi lớn.” Nói đến đây bên trong, Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu tự giễu cười một tiếng, hé miệng nói: “Nếu như tìm được bạch xà, như vậy đứng tại ngươi Lục Vô Song trước mặt đem không phải Xích Luyện tiên tử, mà là Bạch nương tử Lý Mạc Sầu lại hoặc là một đời mới thần Bạch Tố Trinh.”

Nghe tới cái này bên trong, Lục Vô Song sững sờ.

Đồng dạng.

Tiểu Long Nữ cũng ngạc nhiên.

Sư tỷ danh hiệu không phải là lạm sát kẻ vô tội mà được đến sao

Nghe cái này giọng điệu, tựa hồ ở trong quá trình này ẩn

tàng quá nhiều bí mật, đến cùng là vì cái gì sẽ truyền thành như thế, chỉ sợ chỉ có lúc trước kia cái thứ 1 kêu lên nàng danh hiệu người mới biết. Bởi vì, người giang hồ đối cái danh hiệu này giải thích cũng sẽ để người đồng ý.

1 tên song ý.

Đây chính là Xích Luyện tiên tử.

“Hừ!”

Lý Mạc Sầu hơi có vẻ tùy tiện lời nói để Lục Vô Song khẽ hừ một tiếng, bộ dáng kia liền tựa như một đứa bé tại phát tiểu tính tình đồng dạng, nhếch miệng lên, ánh mắt của nàng trừng mắt kia quay quanh tại trên người đối phương xích luyện xà, nói: “Đã sư phó ngươi cũng không có đạt tới tình trạng kia, chỉ bằng vào 1 đầu xích luyện xà lại có thể nào ngăn cản ta ngũ độc chi hải!”

“2 tay nan địch 4 quyền, huống chi còn là 1 đầu không độc xích luyện xà.”

Ngụ ý, chính là ngươi Lý Mạc Sầu muốn chỉ bằng vào cao hơn tầng 1 không độc xích luyện xà liền nghĩ muốn đánh bại từ nàng một đi ngang qua đến đau khổ góp đủ độc biển, vậy đơn giản là trò cười.

Bọ ngựa đấu xe, cũng không phải như thế cái cản pháp.

Con kiến cắn chết voi, đây chính là tồn tại sự thật.

Nghe vậy, Xích Luyện tiên tử cười, cười tứ không kiêng

sợ.

“Đương nhiên.”

“Đồ đệ ngươi nếu là có chuẩn bị mà đến, chỉ bằng vào 1 đầu xích luyện xà là xa xa không đủ.”

“Ta nói qua, muốn lấy « ngũ độc bí truyền » võ công đến chỉ điểm ngươi, liền sẽ dùng phía trên này võ công đến chỉ điểm.”

Ngữ khí dừng lại, Lý Mạc Sầu có chút nghiêng đầu , mặc cho những cái kia có chút phân loạn sợi tóc đập tại trên gương mặt, chân thành nói: “Nhưng vì sư lúc nào nói qua « ngũ độc bí truyền » bên trên bị lau đi chỉ có những vật này “

“! ! !”

Lục Vô Song giật mình bên trong, thấy Xích Luyện tiên tử lại lần nữa có động tác.

Xích luyện xà đột nhiên lách qua, rơi vào trên mặt đất, mà Lý Mạc Sầu thì là tay phải hất lên, trên tay phất trần trực tiếp cắm ở một bên trên tảng đá. Đạo quan đánh bay, đồng thời, tay trái duỗi ra, thật chặt bắt lấy trên người mình đạo bào, kéo một phát kéo một cái.

Hai cái động tác bên trong, nháy mắt đạo bào rời khỏi thân thể, bay về phía phương xa, rơi vào xa xa Tiểu Long Nữ trên tay.

Miệng nhỏ khẽ nhếch, con mắt trừng lớn, Lục Vô Song

ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt.

Trước mắt.

Đạo bào ly thể, bại lộ bên ngoài không phải thiếp thân màu trắng áo lót, mà là một thân xích diễm như lửa đại hồng bào.

Không!

Không chỉ có như thế.

Kia áo bào đỏ phía trên thêu thùa càng làm cho Lục Vô Song cảm thấy chói mắt vô cùng.

Bởi vì Lục Vô Song nhận ra cái này áo bào đỏ lai lịch, kia là một thân áo cưới, chỉ kém hà quan.

Lộ ra bên trong thiếp thân quần áo về sau, Lý Mạc Sầu cũng không có đình chỉ, mà là lại lần nữa có động tác. Tay phải tới eo lưng ở giữa một vòng, liên miên bất tuyệt xoạt xoạt âm thanh truyền ra, chỉ thấy 1 thanh kì lạ vô cùng, từ vô số bên cạnh có mũi nhọn, vảy rắn đồng dạng phiến mỏng tạo thành huyết sắc nhuyễn kiếm rút ra.

Lại hất lên, lắc một cái.

Một thanh trường kiếm liền bị Xích Luyện tiên tử giữ tại trên tay.

Phát ra bay giương bên trong, Lý Mạc Sầu một thân áo cưới, tay cầm trường kiếm, cứ như vậy lẳng lặng đứng

tại kia bên trong, tự lẩm bẩm.

“Đây là vì hắn chuẩn bị.”

“Nguyên bản ta chuẩn bị chính là một thân đồ tang.”

“Kia thân đồ tang tại hắn rời đi về sau, ta xuyên rất nhiều năm.”

“Nhưng ở Minh giáo bên trong lại lần nữa nhìn thấy hắn về sau, ta chuẩn bị cái này một thân áo cưới.”

“Ta đang chờ hắn, chờ hắn quang minh chính đại, ngũ hoa đại kiệu đến Hoa sơn cưới ta.”

“Chỉ cần đến cưới ta, ta không quan tâm hắn tại nhiều năm như vậy thời gian làm cái gì, đã làm bao nhiêu có lỗi với ta sự tình, cho dù là sư muội của ta Tiểu Long Nữ, ta Lý Mạc Sầu cũng có thể tha thứ, có thể tiếp nhận.”

Cách đó không xa, Tiểu Long Nữ nghe nói như thế sắc mặt đại biến, 1 viên xem trò vui tâm tại giờ khắc này nhảy nhanh vô cùng.

Băng lãnh như sương nàng, khẩn trương.

“Còn có cái gì “

Lục Vô Song thì là gắt gao cắn môi, tĩnh chờ lấy Lý Mạc Sầu còn có bao nhiêu lời nói không nói xong.

Tay ngọc vươn ra, ngón trỏ điểm nhẹ Lục Vô Song

phương hướng, nói: “Nhưng chỉ có ngươi Lục Vô Song, Lục gia cùng Hà gia hậu nhân, ta là không thể tiếp nhận.” Nói đến đây bên trong, Lý Mạc Sầu dò xét ánh mắt tại Lục Vô Song nữ đồng kia hình tượng trên dưới dò xét mấy điểm, cười nói: “Huống chi… Ngươi bây giờ cho dù là ta có thể đại nhân đại lượng tiếp nhận, chính ngươi nhưng cũng không có khả năng a!”

“1 cái 8-9 tuổi tiểu hài tử!”

“Ha ha ha!”

Tứ không kiêng sợ tiếng cười tại giữa sơn cốc truyền ra đến, chấn 4 phía vách núi run lẩy bẩy, chấn động rớt xuống vô số bụi mù, tính cả bò tới phía trên độc vật càng là rơi đầy đất.

“…”

Mà Lục Vô Song đâu

Tại câu nói này dưới, một mực bảo trì trấn định bảo trì tâm cảnh nàng rốt cục bộc phát.

“Lý! Chớ! Sầu!”

Nghiến răng nghiến lợi ở giữa, 2 tay nắm chặt, bỗng nhiên, thân hình khẽ động, nữ đồng như một chi bắn ra mũi tên hướng Lý Mạc Sầu kích xạ mà tới.

Lục Vô Song tại cực đoan phẫn nộ dưới động thủ.

Không khí nổ vang.

Bùn đất vẩy ra.

Kình phong đập vào mặt.

Đối mặt Lục Vô Song cái này ôm hận một kích, Lý Mạc Sầu không tránh không né, lẳng lặng đứng tại kia bên trong cầm kiếm chờ đợi.

Áo cưới bay giương, sợi tóc bay múa bên trong, kia bị tóc xanh che giấu dưới khuôn mặt, chỉ có một màn kia hơi giương khóe miệng rõ mồn một trước mắt, như kim đâm mắt.

—

—

—

Chương 120 : Sư đồ chi chiến

Xùy ——

Không khí bị lột ra, hình thành 1 đầu mắt trần có thể thấy thông đạo.

Cái này đột nhiên một kích dưới, xem ra bất quá 8-9 tuổi nữ đồng lớn nhỏ Lục Vô Song thân thể nho nhỏ bên trong tuôn ra uy lực khủng bố. Người xông qua về sau, nó bị lột ra đến không khí, lúc này mới tựa hồ kịp phản ứng tuôn ra khí lãng khổng lồ hướng 2 bên tán đi.

Ngân quang hiện lên.

1 thanh tiểu xảo loan đao, chẳng biết lúc nào xuất hiện tại Lục Vô Song trên tay.

Lưỡi đao chỉ, chính là trước mắt một thân áo cưới Lý Mạc Sầu.

"…"

Đối mặt Lục Vô Song cái này đột nhiên nổi giận một kích, Lý Mạc Sầu mặt không đổi sắc, đang giận sóng nhấc lên không ngừng bay múa sợi tóc bên trong, giơ lên trong tay trường kiếm, thường thường đón lấy kia chỉ hướng loan đao của mình.

Đinh!

Lưỡi đao mũi kiếm tương giao.

Trong không khí tuôn ra một tiếng giòn nhẹ tiếng vang.

Sau đó, toàn bộ sơn cốc bỗng nhiên yên tĩnh trở lại, tính cả 4 phía những cái kia cuồn cuộn lấy phát ra tê tê âm thanh ngũ độc chi vật tại thời khắc này cũng yên tĩnh trở lại. Xa xa nhìn lại, thật giống như tại thời khắc này, xuất hiện ở trước mắt dừng lại, thời gian bị người cố định.

Chỉ bất quá cái này ảo giác chỉ ở như vậy một cái chớp mắt, đứng tại sơn cốc chỗ sâu nhất Tiểu Long Nữ nhìn không chuyển mắt quan sát trước mắt sư đồ chi chiến. Trong mắt của nàng, liền nhìn thấy như vậy một cái chớp mắt qua đi, trong tầm mắt cảnh sắc liền xuất hiện kịch liệt biến ảo.

Không khí chấn động, hình thành sóng nước đồng dạng mắt trần có thể thấy đường vân.

Oanh!

Khí lãng nổ tung.

Tại 2 nữ 4 phía hơn một trượng phương viên bên trong nhấc lên một trận màu trắng hơi nước.

Cái này kích thứ nhất, chính là nội công giao phong.

Chẳng qua là thăm dò tính một kích.

Lập tức Lục Vô Song 2 mắt nhíu lại, cả người lăng

không xoay tròn. Người kéo theo lấy đao như là 1 con bị quật con quay đồng dạng không ngừng xoay tròn, lấy người đeo đao hình thành 1 con không ngừng chui vào mũi khoan. Nương theo lấy còn có liên tiếp gấp gáp đến cực điểm ngân sức thanh thúy tiếng va đập.

Loan đao cùng trường kiếm ma sát, không ngừng tuôn ra chướng mắt hoả tinh.

“! ! !”

Đối mặt biến hóa như thế, Xích Luyện tiên tử thần sắc ngưng lại, biến hóa như thế, để nàng sinh lòng kinh ngạc. Trước đó ngoài miệng nói tên đồ đệ này biến thông minh đó bất quá là ngoài miệng nói một chút mà thôi, nhưng ở lần giao thủ này bên trong Lý Mạc Sầu phát hiện Lục Vô Song là chân chính trưởng thành quá nhiều.

Không đề cập tới cái này xem ra chỉ tốt ở bề ngoài thịnh nộ một kích, cùng cái này ngay sau đó phá chiêu cử chỉ, đều tại hướng nàng lộ ra được mình tên đồ đệ này nhiều năm qua trưởng thành.

Trí tuệ.

Võ công.

Nàng đều có bước tiến dài.

Nếu là cứng rắn thân kiếm đối dạng này xoắn ốc lực đạo nàng có thể hoàn toàn đón đỡ, nhưng trên tay cầm nhuyễn kiếm lại là tuyệt đối không đủ, huống chi thanh

kiếm này còn không phải bình thường nhuyễn kiếm.

Tâm tư chuyển động đồng thời, Lý Mạc Sầu liền thấy trước mắt tia lửa tung tóe bên trong, nhuyễn kiếm tại kinh khủng xoắn ốc lực đạo bên trong bắt đầu xuất hiện biến hóa, cho dù là lấy nàng chân khí cũng là khống chế không nổi kiếm bản thân bởi vì quán tính mang tới giải thể biến động.

Dù sao thân là một nữ nhân, võ công của nàng từ trước đến nay không phải đi cương mãnh 1 đạo.

Mỗi một tiếng bạo hưởng, nương theo lấy chính là một trận hoả tinh.

Ngay sau đó chính là xoạt xoạt âm thanh bên trong, thân kiếm giải thể tách rời.

Tại Lý Mạc Sầu trong ánh mắt, mỗi một tiếng mỗi một khắc đều nhìn thấy trường kiếm thân kiếm giải thể tách rời khôi phục trở thành nhuyễn kiếm, giống như vỡ đê bờ, tại mũi kiếm kia một tiết bị sinh sinh bách giải thể tách rời về sau, phía sau liên tiếp thân kiếm ngay cả chính nàng cũng vô pháp ngăn cản.

Bành!

Rốt cục, trường kiếm triệt để không chịu nổi xoắn ốc lực đạo, triệt để tại nguồn sức mạnh này dưới khôi phục thành nhuyễn kiếm kiểu dáng.

Mà tạo thành một màn này Lục Vô Song thì là kế tiếp theo xoay tròn lấy, lấy loan đao làm dẫn, hóa thành một

đoàn gió lốc hướng Xích Luyện tiên tử ngực chui vào.

Hừ!

Hừ lạnh một tiếng, áo đỏ bay giương bên trong, Lý Mạc Sầu tay phải lắc một cái, trong tay bị cưỡng ép chuyển thành nhuyễn kiếm hình thái binh khí lại lần nữa có biến hóa. Lần này, nó không còn là tạo thành trường kiếm bộ dáng, mà là giống như sống tới, xoay quanh nhiễu loạn, liền cùng 1 đầu sống rắn đồng dạng.

Lăng không, xoay tròn, quay chung quanh.

Trong chớp mắt, liền tạo thành một tấm lưới đồng dạng tồn tại, đem xoay tròn bên trong Lục Vô Song bao khỏa trong đó.

Sau đó, tay kéo một phát kéo một cái, kiếm võng co vào, liền muốn đem cái này xông tới con mồi xoắn thành vài khúc.

Đinh!

Ầm!

Oanh!

Màu trắng khí lãng bộc phát, nhấc lên đầy trời bùn đất.

Ngay sau đó chính là 1 đạo bóng người màu đỏ từ trong bụi mù nhảy ra, thân hình phiêu chuyển, rơi xuống đất.

Đinh đinh đang đang âm thanh, từ nhanh quay ngược

trở lại chậm.

Bụi mù tán đi.

Lộ ra kia đứng tại trong bụi mù người.

Kia là 1 cái nho nhỏ vóc dáng.

Lục Vô Song cúi đầu, một tay cầm loan đao, một tay cầm chỉ còn lại có tay cầm trường tiên, cứ như vậy an tĩnh đứng tại kia bên trong. Tại nàng 4 phía, thì là gãy thành vài khúc roi rơi đầy đất.

Mà cách đó không xa, một thân áo cưới Lý Mạc Sầu thì là mặt không biểu tình đứng tại kia bên trong, nhuyễn kiếm trong tay thì kế tiếp theo như là 1 đầu sống tới rắn đồng dạng chính vây quanh quanh thân du động, phát ra xoạt xoạt xoạt xoạt tiếng vang.

…

Nơi xa.

Tiểu Long Nữ nhìn thấy một màn này, thần sắc đã trở nên cực kì nghiêm túc.

Nàng xem sớm ra.

Cái này sư đồ chi chiến, so với nàng vốn là muốn tượng bên trong còn khốc liệt hơn muốn tàn nhẫn.

Mặc dù nhìn bề ngoài, sư cùng đồ bất quá là vội vàng giao thủ hai chiêu, không có đánh ra cái nguyên cớ tới,

nhưng lấy nàng cảnh giới bây giờ như thế nào nhìn không ra, 1 trận chiến này căn bản cũng không phải là phổ thông đơn thuần kiếm pháp giao phong.

Các nàng giao thủ chiêu thứ 1 chính là độc.

Độc dược là độc.

Độc vật là độc.

Ngôn ngữ cũng là độc.

Cho dù là cách xa như vậy, tại ngửi được những cái kia tràn ngập trong không khí mơ hồ kì lạ hương vị về sau, ngay cả nàng Tiểu Long Nữ cũng cảm nhận được trong cơ thể mình chân khí vận hành xuất hiện vấn đề, cái này tại nàng 1 cái cách thật xa người vây xem trên thân đều xuất hiện dấu hiệu trúng độc.

Có thể nghĩ cái này tại trong lúc giao thủ 2 người đến tột cùng là gặp phải cái dạng gì hoàn cảnh.

Chỉ cần công lực không thâm hậu người giang hồ đi tới sơn cốc này phạm vi bên trong, chỉ sợ sớm đã đã là trúng độc, sống không lâu.

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, Tiểu Long Nữ bàn tay như ngọc trắng lật một cái, trên tay xuất hiện một cây ngân châm.

Tại căn này ngân châm bại lộ trong không khí, không ra một hồi cũng đã có đen nhánh dấu hiệu. Lại quay đầu, nhìn về phía bên cạnh suối nước, đã thấy suối nước bên trong chẳng biết lúc nào hiện lên mấy cái đảo bạch cái

bụng cá tới.

Cái này bên trong, sơn cốc này, đã tại chưa phát giác ở giữa hóa thành một mảnh độc địa.

” “

Nâng lên tay trái, Xích Luyện tiên tử ánh mắt đầu tiên là quét mắt một vòng 4 phía phun trào, nhưng không có tiến công ý tứ độc biển, tại ngó ngó lòng bàn tay của mình, sắc mặt hơi có vẻ kinh ngạc. Về phần nàng đầu kia xích luyện xà, tại 2 người động thủ một khắc này, xích luyện xà đã lại lần nữa chui vào thổ nhưỡng bên trong, biến mất không còn tăm tích.

Nhìn lướt qua lòng bàn tay, đang nhìn nhìn kia trước mặt đứng đấy bất động Lục Vô Song, Lý Mạc Sầu mở miệng nói: “Lục Vô Song, vi sư hôm nay mới phát hiện, có ngươi dạng này 1 cái đồ nhi, lại là ta trong cuộc đời này đáng giá khoe khoang một sự kiện.”

“Ngươi, đáng giá để người tán thưởng!”

Lời nói rơi xuống, đã thấy Lục Vô Song chậm rãi ngẩng đầu lên.

Chỗ mi tâm, một cây châm chính cắm ở kia bên trong.

Căn này châm chính là Xích Luyện tiên tử tuyệt kỹ thành danh —— Băng Phách Ngân châm.

Không phải quá khứ = Băng Phách Ngân châm, mà là nàng qua nhiều năm như vậy nhàn rỗi vô sự trải qua

nàng nhiều lần cải tạo sau Băng Phách Ngân châm.

Uy lực của nó, chỉ sợ muốn so với lúc trước mạnh hơn mười mấy lần.

Dạng này ngân châm, chỉ sợ là cắm ở Trương Tam Phong dạng này người trên thân, cũng sẽ không để nó dễ chịu, muốn tra tấn rất lâu mới có thể bằng vào tự thân năng lực giải khai.

Thế nhưng là người trước mắt, mi tâm yếu hại chỗ, trực tiếp chen vào một cây về sau, lại biểu hiện được không có bất kỳ cái gì dị dạng.

Phảng phất… Nàng bên trong không phải độc, mà là bình thường nhất châm cứu mà thôi.

Tại thời khắc này, Lý Mạc Sầu liền biết đối phương chỉ sợ đem tự thân biến thành 1 cái kinh khủng độc nhân, nhưng cũng biết trong lòng của đối phương chân chính dự định.

Bởi vì đối Lục Vô Song đến nói, cái này chính là một trận độc quyết đấu.

Lúc này, Lý Mạc Sầu nhìn về phía ánh mắt của nàng là đáng thương, là thương yêu.

Nửa ngày.

Hít thật sâu một hơi đã tràn đầy độc không khí, Xích Luyện tiên tử thanh thúy tiếng cười quanh quẩn tại giữa sơn cốc.

“Vi sư thừa nhận, ngươi Lục Vô Song tại độc 1 trong trên đường thanh xuất vu lam.”

“Đến lúc đó, ta sẽ nói cho Nhạc Duyên: Hôm nay 1 trận chiến này, chính là ta Lý Mạc Sầu trong cuộc đời đáng giá nói ngoa một trận chiến, cũng là ta Lý Mạc Sầu lau đi trên thân một điểm cuối cùng vết bẩn một trận chiến.”

“Càng là cắt đứt ta cùng Lục gia một điểm cuối cùng liên quan quyết chiến.”

“Từ hôm nay về sau, ta đem cũng không tiếp tục là Xích Luyện tiên tử.”

“Tới.”

“Để vi sư đưa đồ nhi các ngươi người một nhà dưới đất bao quanh viên viên.”

Giờ khắc này, cái kia đã từng diệt sát Lục gia cả nhà, đằng đằng sát khí Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu lại xuất hiện nhân gian.

Trong thoáng chốc, tòa sơn cốc này tựa như hóa thành Lục gia trang, hóa thành kia huyết dạ tiến đến ngày đó.

1 ngày này.

Nổi danh nữ đạo sĩ chính dậm chân mà đến, mang theo diêm vương chi lệnh bái phỏng Lục gia trang.

—

Chương 121 : Tính toán

Loan đao như nguyệt.

Mỗi một đao trảm đều là kia phần thiếu.

Nhuyễn kiếm như rắn.

Mỗi 1 kiếm uốn lượn quấn quanh thì là thủ kia phần tròn.

Trong sơn cốc, vô danh độc tố giữa bất tri bất giác phủ lên ra, trong chớp mắt, cái này bị dùng để ẩn cư chỗ liền đã hóa thành một mảnh độc địa. Mà tại cái này chính giữa, 1 lớn 1 gần hai nữ đang tiến hành hung hiểm nhất chém giết.

Chiêu chiêu trí mạng, chiêu chiêu đều là tìm hướng đối phương quanh thân chỗ yếu hại.

Đinh đinh đang đang âm thanh không dứt bên tai.

Vô số tiếng vang bên trong, nương theo lấy thì là chói mắt ngân sắc hoả tinh.

Ầm!

Đơn chưởng giao tiếp.

Nội lực bắn ra giao phong, khiến cho không khí lại lần nữa chấn động. Không khí như gợn nước khuấy động, càng làm cho đứng tại trong đó người mơ hồ có một loại cả tòa Hoa sơn, bắt đầu xuất hiện chấn động ảo giác tới.

Lại 1 chưởng.

Oanh!

Quanh thân khí kình bộc phát.

Nhấc lên chừng cao khoảng một trượng màu trắng khí lãng, sau đó cỗ này khí lãng tán làm cuồng phong hướng 4 phương 8 hướng thổi đi.

“…”

Thân hình nhanh lùi lại ở giữa, Lục Vô Song nho nhỏ thân hình hóa thành một đạo huyễn ảnh như rắn đồng dạng trình hình cung thối lui đến kia dừng lại tại cách đó không xa độc trong biển. Nhấc lông mày, ánh mắt rơi vào mình trên tay phải ngân sắc loan đao phía trên, đã thấy cái này loan đao phía trên đã xuất hiện lít nha lít nhít vết rách tới.

Lại nhìn Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu trên tay nhuyễn kiếm, Lục Vô Song không thể không thừa nhận vũ khí trên tay của nàng phẩm chất tựa hồ so ra kém chuôi này kì lạ huyết sắc nhuyễn kiếm.

2 người đao kiếm giao phong, so độc công, so thân pháp, so chiêu thức, so nội công, nhưng ở cuối cùng những vật này đều tiến hành triệt tiêu về sau, lại biến thành đơn thuần vũ khí phẩm chất quyết đấu. Lục Vô Song nghĩ tới rất nhiều lý do, nhưng không có nghĩ đến mình chuôi này vũ khí xuất hiện chỗ sơ suất.

Nàng nhìn ra được, tiếp tục như vậy tại giao thủ không hơn 100 chiêu, loan đao của nàng liền sẽ triệt để hóa thành phấn kết thúc.

Về phần đối phương huyết sắc nhuyễn kiếm… Lại không đến nỗi đây.

Nghĩ đến cái này bên trong, Lục Vô Song trên khuôn mặt nhỏ nhắn biểu lộ lộ ra rất tỉnh táo, vô số suy nghĩ trong lòng nàng quay lại.

Thân pháp

Nàng sẽ không mạnh lên đối phương.

Chiêu thức

Đồng dạng không đạt được.

Nội công

Tại vừa mới ngắn ngủi nội kình so đấu bên trong, Lục Vô Song liền biết mình những năm gần đây tích lũy, cũng không có để nàng đạt được muốn đạt tới tình trạng. Bằng không mà nói, nàng cũng sẽ không đi đi hướng kia sau cùng tình trạng, đi sử dụng vạn máu độc hồ.

Nàng duy nhất mạnh địa phương, cũng là nàng một đường đến đã sớm khẳng định chỗ.

Độc công.

Giống như Lý Mạc Sầu nói như vậy, nàng Lục Vô Song trên một điểm này làm được trò giỏi hơn thầy.

Nàng muốn độc chết Xích Luyện tiên tử.

Lấy mình ngũ độc thánh đồng thân thể.

Nếu như ngay cả điểm này vẫn là không cách nào làm không được lời nói, như vậy chiếm cứ yếu thế một phương nàng cũng chỉ có một lựa chọn.

Ngẩng đầu.

Lục Vô Song liếc qua đỉnh đầu bầu trời, cái kia thiên không chẳng biết lúc nào đã bắt đầu phát sinh biến hóa, không còn là trước đó mây trắng mênh mông, mà là chậm rãi tối xuống, một mảnh đen kịt, rất có một loại bầu trời rơi xuống cảm giác áp bách.

Bên trong bên trong, càng là có mơ hồ lôi đình hiện lên, xẹt qua một trận ầm ầm trầm đục.

Thiên tượng, biến.

Giết không được nàng, vậy liền đưa nàng đuổi đi.

Tâm tư định ra, Lục Vô Song trực tiếp cầm trong tay che kín vết rách loan đao vứt bỏ trên mặt đất, sau đó liền đặt mông ngồi dưới đất, 2 chân loạn đạp, một đôi tay nhỏ càng là ở trên mặt xát không ngừng, người thì là cúi đầu khóc lớn lên.

Lập tức, thê lương vô cùng nữ đồng tiếng khóc tiếng

vọng tại toàn bộ Hoa sơn.

“Ô ô oa…”

…

Đồng dạng phát giác được sắc trời biến ảo Xích Luyện tiên tử híp mắt liếc nhìn sắc trời, sắc mặt lập tức âm trầm xuống.

Một cỗ từ trên trời hạ xuống lực lượng chính mơ hồ đưa nàng bao phủ.

Cảm giác này, nàng đương nhiên tại quen thuộc bất quá.

“Đáng chết!”

Cắn răng, Lý Mạc Sầu cảm thấy Lục Vô Song dụng tâm hiểm ác.

Tại vừa mới ngắn ngủi trong lúc giao thủ, Lý Mạc Sầu đã đại khái thăm dò Lục Vô Song cảnh giới bây giờ, nàng còn kém bên trên như vậy một tuyến mới đủ lấy phá toái hư không, nhưng đối mặt Xích Luyện tiên tử, đối phương vẫn có thể bằng vào kia một thân độc quỷ dị công bình yên tự vệ.

Nàng Lý Mạc Sầu muốn chân chính giết chết nàng, liền nhất định phải bộc phát ra lực lượng lớn nhất.

Mà bộc phát ra lực lượng kết quả…

Ngẩng đầu nhìn lướt qua kia sấm rền cuồn cuộn bầu trời, nhìn xem kia cơ hồ muốn đến rơi xuống mây đen, Xích Luyện tiên tử chỉ cảm thấy mình lỗ hổng 1 bước, 1 bước để nàng cả người có chút tiến thối không được sai lầm.

Coi là thật dự tính tốt!

Cái này Lục Vô Song không phải tìm đến mình báo thù, nàng là chuyên môn buồn nôn mình.

Nghĩ đến cái này bên trong, Xích Luyện tiên tử sợi tóc che lấp lại khuôn mặt bên trên biểu tình ác hơn.

Tên đồ đệ này lúc trước liền không nên sinh ra tâm tư như vậy, mà là trực tiếp chấm dứt giết tốt.

Ngay tại Lý Mạc Sầu một bụng khó chịu, cả người cơ hồ nghiến răng nghiến lợi thời điểm, Lục Vô Song động tác kế tiếp lại lần nữa hấp dẫn chú ý của nàng.

Nàng, khóc.

Giống tiểu hài tử đồng dạng khóc.

Giống tiểu hài tử đồng dạng cáu kỉnh

Kia tuyệt đối không có khả năng.

Dù là hiện tại Lục Vô Song xem ra bất quá 8-9 tuổi nữ đồng bộ dáng, nhưng nàng chân chính niên kỷ đã sớm không phải.

Lục Vô Song quỷ dị cử động, để Lý Mạc Sầu nghiêm mặt, thu liễm tâm tư, đề phòng.

Nàng phát giác đang có một cỗ quỷ dị sóng âm lấy Lục Vô Song làm trung tâm hướng 4 phương 8 hướng phát tán ra.

“Ô ô ô…”

Tiếng ngẹn ngào liên miên bất tuyệt, thân thể nho nhỏ không ngừng rung động.

Lục Vô Song cứ như vậy đặt mông pia trên mặt đất, cuộn tròn hai cái tay nhỏ bụm mặt khóc.

Nửa ngày.

Tiếng khóc rốt cục đình chỉ.

Chậm rãi, 2 tay chậm rãi để xuống, nữ đồng ngẩng đầu, nhìn về phía Xích Luyện tiên tử.

4 mắt nhìn nhau.

Lý Mạc Sầu hai mắt lập tức co vào, cơ hồ trở thành cây kim lớn nhỏ điểm đen.

Trong tầm mắt, nàng nhìn thấy là 1 cái thất khiếu chảy máu, bờ môi đen nhánh, sắc mặt tái xanh nữ đồng.

Đón ánh mắt, nữ đồng nhếch miệng cười một tiếng.

Lập tức để Xích Luyện tiên tử đều chỉ cảm thấy da đầu

tê rần, một cỗ ý lạnh từ sau cõng dâng lên.

Bộ dáng kia, quả thực là mới vừa từ phần mộ leo ra cương thi không khác nhau chút nào.

Lần thứ 1.

Lý Mạc Sầu đang hoài nghi trước mắt Lục Vô Song đến tột cùng là chết vẫn còn sống

Lục Vô Song những năm gần đây tại Ngũ Độc giáo đến cùng đang nghiên cứu cái gì

Không có mấy người biết nàng Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu thích tiểu hài tử, nhưng lại sợ hãi tiểu hài tử.

Cho nên, tại thời khắc này, một thân áo cưới Lý Mạc Sầu có một loại toàn thân phát mao cảm giác.

“Ha ha ha…”

Nàng lại cười.

Tại một trận nữ đồng nhẹ nhàng trong tiếng cười, trước đó một mực không động độc biển, tại thời khắc này rốt cục có động tĩnh.

Ào ào mà đi, như sóng triều hướng Lục Vô Song vị trí trào lên mà đi.

Rất nhanh.

Từ ngũ độc tạo thành thủy triều liền đem Lục Vô Song

toàn bộ bao phủ, cuồn cuộn độc vật càng chất chồng lên, rất nhanh liền chỉ còn còn sót lại tiếng cười quanh quẩn ở trong sơn cốc.

“! ! !”

Thấy thế, Lý Mạc Sầu thân hình nhanh lùi lại, trong lúc nhất thời thoát ra hơn mười trượng xa khoảng cách, lúc này mới dừng lại đứng tại kia bên trong quan sát đến trước mắt.

Cùng lúc đó.

Đứng tại sơn cốc chỗ sâu nhất Tiểu Long Nữ tại thời khắc này nhưng không có quan sát trước mắt sư đồ quỷ dị giao phong, ngược lại là xoay người, nghiêng đầu, ánh mắt sâu kín nhìn chằm chằm phía trên thung lũng,

Tại trong tầm mắt của nàng, tựa hồ kia bên trong cất giấu thứ gì.

—

—

—

Chương 122 : Ai tại ẩn giấu (thượng)

Hoa sơn.

Hoa Sơn phái.

Giờ phút này, toàn phái trên dưới tất cả mọi người chính mục không chuyển con ngươi nhìn chằm chằm đỉnh đầu bầu trời.

Bất luận nam nữ, mặc kệ võ công mạnh yếu, mỗi người tại thời khắc này đều cảm thấy một cỗ đến từ bầu trời lớn lao áp lực.

Đây là bình thường thiên tượng

Nếu là có người đứng ra nói lời này, tất cả mọi người ở đây đều sẽ ném lên 1 kiếm, nói cho đối phương biết bọn hắn tuyệt đối không tin. Phải biết trước đây không lâu, vậy vẫn là mây trắng mênh mông, dương quang phổ chiếu tới.

Thời tiết này…

Lại không phải mùa hè mưa rào có sấm chớp, oa nhi mặt nói biến liền biến.

Tất cả mọi người nhìn ra được, Cái thiên tượng này biến hóa cùng sau hôm nay núi phát sinh sự tình có quan hệ.

Phía sau núi đến cùng xảy ra chuyện gì

Không ít người trong lòng đều có hiểu rõ dục vọng, lại không 1 người dám đem chuyện này phó chư vu hành động. Lòng hiếu kỳ dù lớn, nhưng khó tránh khỏi cái mạng nhỏ của mình mới trọng yếu nhất.

Đương nhiên đối mọi người tới nói mấu chốt nhất chính là xuất hiện tại hậu sơn hay là 1 cái có một thân không cách nào nói rõ khủng bố độc công thân có người.

Loại tồn tại này, trực tiếp bỏ đi tất cả mọi người muốn vây xem trong truyền thuyết tuyệt đỉnh cao thủ giao phong tràng diện dự định.

Ngược lại là ở thời điểm này, không ít người trong lòng đang khẩn cầu cố sự truyền thuyết đầy trời tiên phật, hi vọng đối phương tranh đấu không muốn tác động đến toàn bộ Hoa sơn. Bằng không, lấy trước đó nhìn thấy loại kia khủng bố dấu hiệu, chỉ sợ Hoa Sơn phái trên dưới sống không được mấy người.

Khẩn cầu người có, mở tiểu tâm tư người đồng dạng có.

Có người đang suy nghĩ… Không biết cái này tại hậu sơn giao thủ người, cùng lúc trước bên trên Hoa sơn Minh giáo giáo chủ so sánh như thế nào

Lúc ấy là vạn kiếm bái phục, cùng lúc trước nhìn thấy ngũ độc bái sơn, có thể nói là đều có thanh thế.

Hiển nhiên.

Nếu bàn về kinh khủng lời nói, ngũ độc bái sơn muốn vượt xa khỏi quá nhiều.

Trừ cái đó ra, cũng có không ít Hoa sơn đệ tử trong lòng bên trong suy đoán, nhìn bộ dạng này chúng ta Hoa Sơn phái tựa hồ cũng có tuyệt đỉnh cao thủ a. Nhưng vì sao trước kia chưa từng nghe nói qua kia ẩn cư tại hậu sơn cấm địa tiền bối, đến tột cùng cùng Hoa Sơn phái là quan hệ như thế nào

Một trận khủng bố thiên tượng biến động, đã để Hoa Sơn phái trên dưới không ít người tâm tư lưu động.

Tại Tiên Vu Thông thời kì, bọn hắn chỉ cho rằng Hoa Sơn phái bất quá là dạng như vậy, chỉ cho rằng trong thiên hạ đỉnh tiêm cao thủ đều tại Võ Đang Thiếu Lâm cùng Minh giáo. Nhưng ở trải qua mấy lần sự kiện về sau, Hoa Sơn phái trên dưới các đệ tử chỉ cảm thấy mình mở rộng tầm mắt.

Trong thiên hạ, nguyên lai còn có như thế cao thủ!

Nguyên lai, người giang hồ này còn có thể như thế đặc sắc!

Lần thứ 1.

Hoa Sơn phái các đệ tử bị cố ý mở rộng tầm mắt, để bọn hắn tại chưa phát giác ở giữa có theo đuổi phương hướng, có dã tâm.

Có lẽ Hoa Sơn phái lý phải là khôi phục lúc trước chân chính thịnh thế thời điểm !

Phải biết Hoa Sơn phái truyền thừa sao là, tâm tư của bọn hắn tự nhiên không cần nói cũng biết.

Dưới mắt từng cảnh tượng ấy tự nhiên bị đương nhiệm Hoa Sơn phái chưởng môn xem ở mắt bên trong, lặng yên không một tiếng động dò xét một vòng về sau, hắn tại mình tâm lý lại lần nữa khẳng định trước đó ý nghĩ. Muốn phát triển Hoa Sơn phái, đây là 1 cái chính xác nhất phương châm.

Bất luận cái gì chưởng môn nhân, đều nên có dạng này tự giác.

Nhưng ở cái này trước đó… Hoa Sơn phái muốn có đầy đủ lực lượng đến phát triển, không thể chỉ dựa vào Minh giáo, cũng không thể đi dựa vào sau núi cấm địa tiền bối.

Bọn hắn cần phù hợp tự thân truyền thừa võ học.

Nghĩ đến cái này bên trong, Hoa Sơn phái chưởng môn cảm thấy lần này Hoa Sơn phái chỉ cần vượt qua kiếp nạn, hắn nhất định phải lập tức khai thác hành động. Không nói cái khác, nếu là muốn Hoa Sơn phái phát triển, khôi phục phồn vinh, như vậy liền nhất định phải đem đã từng Toàn Chân phái trấn phái điển tịch cầm về.

Tiên Thiên công.

Phủ ruộng Thiếu Lâm tự.

Cái này, cần an bài thật kỹ kế hoạch một chút.

Phật môn, từ phương diện nào đó đến nói, đó cũng là 1 cái chỉ có vào chứ không có ra cường đạo ổ.

Tâm tư cố định, ánh mắt của hắn lại lần nữa rơi vào phía sau núi phương hướng, trong ánh mắt lộ ra vẻ lo lắng, có chút lo lắng sơn cốc kia các tiền bối an nguy.

…

Phía sau núi, sơn cốc.

Tinh tế tác tác độc trùng bò âm thanh chính liên miên bất tuyệt.

Từ ngũ độc chi vật tạo thành độc biển cấp tốc hướng bên trong thung lũng kia 1 cái màu đen lồi bao chỗ không ngừng dũng mãnh lao tới.

Lít nha lít nhít, rất nhanh vô số độc trùng đem cái này màu đen lồi bao trở nên càng thêm khổng lồ, chỉ chốc lát sau, cái này lồi bao đã chồng chất cồng kềnh thành chừng đường kính hơn một trượng tồn tại.

“Ừm ~~!”

Thấy thế, Xích Luyện tiên tử một tiếng ngâm khẽ, đưa tay chính là phách không 1 chưởng, đối cái kia màu đen lồi bao vỗ ra.

Chưởng kình ly thể.

Giữa không trung hóa thành lớn gần trượng tiểu nhân

trong suốt bàn tay, trực tiếp 1 bàn tay nện ở cái kia màu đen lồi bao phía trên.

Bành!

Màu đen lồi bao nổ vang, tóe lên đầy trời.

Nọc độc.

Trùng thi.

Đoạn rắn.

Nát con cóc.

Cùng cùng một hệ liệt đồ vật loạn thất bát tao tại 1 chưởng này dưới đánh 4 bay loạn múa bắt đầu. Xa xa nhìn lại, thật giống như trống rỗng dưới một trận thi mưa.

“…”

Mà ở 1 chưởng này dưới, Lý Mạc Sầu phát hiện mình đánh đi ra chân khí lại tại sau đầu bị trừ khử hầu như không còn, xuất hiện tình huống như vậy nàng cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, tại trước đó Lục Vô Song dùng kim xà phá mình cương khí thời điểm, Lý Mạc Sầu cũng đã biết đối phương trong tay nắm giữ độc môn phá Khí thức.

Cái này thăm dò tính 1 chưởng không có kết quả mà kết thúc, Lý Mạc Sầu cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Về phần để xích luyện xà đi dò xét… Ý nghĩ như vậy, cũng không có tại Lý Mạc Sầu tâm lý sinh ra.

Bởi vì xích luyện xà cũng không phải là rắn độc.

Riêng lấy độc tính đến nói, xích luyện xà là không có cách nào đối phó cái này từ ngũ độc chi vật tạo thành độc biển. Lục Vô Song bản thân nói không sai, xích luyện xà đơn độc đối kháng độc biển, đó bất quá là châu chấu đá xe.

Mà đầu này xích luyện xà nó chủ mị hoặc.

Dù là tại nàng Xích Luyện tiên tử nuôi dưỡng dưới, dùng vô số máu người nuôi ra tà ý, nhưng cuối cùng đầu này xích luyện xà chủ công phương hướng hay là mị hoặc khống tâm 1 đạo.

Tại đưa nó gọi ra đến thời điểm, nàng liền dùng.

Thế nhưng là hiệu quả…

Thất bại.

Cái này cũng là để về sau Lý Mạc Sầu hoài nghi trước mắt Lục Vô Song đến tột cùng sống hay chết nguyên do 1 trong.

Trong ánh mắt, đống kia từ độc vật bao khỏa Lục Vô Song tạo thành màu đen lồi bao chi vật lại lần nữa sinh ra biến ảo.

Dâng lên, cổ động.

Trên dưới đang phập phồng, liền tựa như thai động.

Bành bành! Bành bành! Bành bành!

Hơi phồng lên xẹp xuống.

Rất nhanh.

Cái này giống như tim đập âm thanh theo chập trùng động tác xu thế yếu trở nên yên tĩnh trở lại.

Một trận lốp bốp tựa như trời mưa thanh âm bên trong, những cái kia nguyên bản bò tới cùng một chỗ, góp thành một đoàn tụ thành màu đen lồi bao độc vật nhóm từng bước từng bước thật giống như bị thứ gì hấp thu sinh mệnh, mặc kệ là rắn độc, bọ cạp hay là con cóc, con rết hoặc là nhện, mỗi một dạng độc vật đều co ro, cứng đờ thân thể, sau đó lăn xuống trên mặt đất.

Trong chớp mắt, tầng kia to lớn màu đen lồi bao liền mắt trần có thể thấy co lại tiểu xuống dưới.

Trên mặt đất càng là phủ kín thật dày tầng 1 độc vật.

Ba!

Tất cả độc vật đều rơi xuống trên mặt đất, mất đi sinh mệnh.

Phốc!

Một tiếng xùy vang, tại Lý Mạc Sầu trong ánh mắt, chỉ

thấy kia co lại nhỏ đến chỉ có trưởng thành lớn nhỏ độc vật tạo thành màu đen viên cầu bên trên đột nhiên nổ tung 1 khối, 1 con che kín kim sắc đường vân cánh tay đột từ bên trong đưa ra ngoài.

“Đến rồi!”

Thở dài một tiếng, Lý Mạc Sầu thân thể có chút trước nằm, trên tay phải nhuyễn kiếm lại lần nữa có động tác.

Đồng thời.

Sâu trong thung lũng.

Tiểu Long Nữ nhìn chằm chằm trên đỉnh núi phương nhìn thật lâu đều không có bất kỳ động tác gì, ánh mắt lom lom nhìn.

Hồi lâu.

Tựa hồ là trợn quá lâu, quá mệt mỏi, lúc này mới nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Chỉ bất quá lại lần nữa mở ra thời điểm, kia một đôi như mực đôi mắt phát sinh quỷ dị biến hóa.

Như là mặc ngọc con mắt biến mất không thấy gì nữa.

Xuất hiện là một đôi kì lạ con mắt.

Kim sắc.

Dựng thẳng đồng.

Xen lẫn đối con mồi vô tình nhìn chăm chú.

—

—

—

Chương 123 : Ai tại ẩn giấu (trung)

Gió lạnh thổi qua.

Nhiễu lên người mọi loại suy nghĩ.

Chập trùng tâm tư, liền tốt so chân trời kia cuồn cuộn ráng chiều, xán lạn bên trong nhưng lại mang theo nặng nề.

"…"

Sườn núi, Nhạc Duyên tay cầm giấy viết thư, nhìn không chuyển mắt đánh giá phía trên này ghi lại đồ vật, không nhúc nhích. Về phần đứng tại cách đó không xa một đám Minh giáo đệ tử, không ai sẽ không có nhãn lực kình đi lên làm ra quấy rầy giáo chủ sự tình tới.

Trên tờ giấy ghi lại nội dung không nhiều, nhưng phía trên mỗi một chữ đều đại biểu cho đồ vật đều lộ ra có chút nặng.

Trên vai, 1 con bồ câu đưa tin ngay tại phát ra lẩm bẩm tiếng vang, còn thỉnh thoảng dùng cái đầu nhỏ cọ Nhạc Duyên thái dương.

Nửa ngày.

Nhạc Duyên ngẩng đầu lên, thu hồi ánh mắt.

Nữ đồng.

Con lừa.

Một mình rời đi.

Trên tờ giấy hết thảy thuyết minh, đều để Nhạc Duyên trong lòng dâng lên 1 cái không thế nào tốt suy nghĩ.

Nhưng cho dù là trong lòng suy đoán là thật, nhưng bây giờ hắn cũng không kịp đi ngăn cản, chỉ có thể tĩnh cùng tình thế phát triển, hi vọng lưu lại không phải một trận không cách nào vãn hồi cục diện rối rắm. Chí ít, hiện tại hắn Nhạc Duyên thân là võ giả trực giác bên trong, không có cảm nhận được cỗ này để người nghĩ mà sợ rung động cảm giác.

“Hiện tại xem ra chỉ có thể kỳ vọng Long cô nương.”

Để thư xuống, để giấy viết thư tại lòng bàn tay bên trong hóa thành tro bụi, theo gió phiêu tán. Nhạc Duyên ánh mắt sâu kín nhìn về phía phương xa lưng núi, miệng bên trong yếu ớt nói.

Tiểu Long Nữ.

Đây là hiện tại Nhạc Duyên duy nhất trông cậy vào.

Nghĩ đến nàng sẽ không nhìn xem như thế kéo không trở về tràng diện ở trước mặt nàng phát sinh.

Bất quá tại niệm đến Tiểu Long Nữ thời điểm, Nhạc Duyên thần sắc lại lần nữa trở nên kỳ quái. Trước đó bởi

vì chuyện khác tạm thời đè xuống nghi hoặc tại thời khắc này, lại mơ hồ bò lên.

Vì cái gì

Nàng sẽ có như vậy ngữ đến

Không hiểu, Nhạc Duyên não hải bên trong đột nhiên vang lên Tiểu Long Nữ trước đó tại sơn cốc bên trong 2 người gặp mặt câu nói kia.

“Có phải hay không là ngươi mỗi lần nhìn thấy ta đều là như thế hữu lễ “

Hữu lễ sao

Đúng thế.

Cho tới nay, Nhạc Duyên đối Tiểu Long Nữ đều rất có lễ.

Cho dù là trong lòng có qua một chút không nên nghĩ suy nghĩ thời điểm, nhưng ở về sau kiểu gì cũng sẽ không tự chủ bị khu trục ra ngoài, lưu lại chỉ có lễ nói chuyện. 2 người tiếp xúc, bất kể có phải hay không là đơn độc, hay là có những người khác ở trước mặt, luôn luôn tương kính như tân.

Tiểu Long Nữ đẹp không

Đáp án không cần nói cũng biết.

Có thể được người xưng chi cô xạ tiên tử nữ nhân, có thể nào không đẹp

Bằng không mà nói, nàng cũng sẽ không để đã từng Doãn Chí Bình, cùng tại nguyên lai cố sự bên trong trốn ở tuyệt tình cốc cốc chủ như vậy tâm tư. Nhìn chung thần điêu, tại đoạn thời gian kia bên trong có thể xưng là tiên tử nữ nhân ở lúc ấy cũng chỉ có 2 người.

1 cái là danh chấn giang hồ Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu, một cái khác thì là nàng Tiểu Long Nữ.

Khác biệt duy nhất chính là 1 cái chính là phong trần dính vào người, huyết sắc nhiễm tay tàn nhẫn tiên tử, một người khác thì là cấm dục hệ đại biểu.

Dạng này nữ nhân, Nhạc Duyên tại lúc trước loại kia trạng thái đối mặt thời điểm là dạng gì cử động

Đối đãi Xích Luyện tiên tử hắn là thất lễ.

Đối đãi Tiểu Long Nữ hắn thì là hữu lễ.

Cùng nhau đi tới, duy nhất thất lễ địa phương, chỉ sợ cũng chính là tại Tiểu Long Nữ trọng thương hấp hối thời điểm, hắn cứu nàng thời điểm. Nhưng lúc kia, cũng chỉ là sự cấp tòng quyền, càng là ngay trước Xích Luyện tiên tử mặt.

Đáng tiếc lúc ấy Nhạc Duyên không có quá nhiều để ý, càng nhiều tâm tư hay là đặt ở Xích Luyện tiên tử trên thân, nhưng bây giờ hồi tưởng lại, Nhạc Duyên lại đột nhiên phát hiện Tiểu Long Nữ lời này nghĩ như thế nào làm sao quỷ dị.

Nàng tại ám chỉ cái gì sao

Lại hoặc là mình đã làm gì quá mức thất lễ sự tình

Nhạc Duyên không biết.

Tạm thời cũng không muốn biết.

Gió núi ung dung, thổi mái tóc màu đen không ngừng hướng về sau bay múa.

Tại đem trên bờ vai bồ câu thả về sau, Nhạc Duyên lại lại lần nữa lập thân kia bên trong, an tĩnh sững sờ một lát.

Hắn đang nhớ lại.

Hồi ức quá khứ, hồi ức một đường này đến chỗ kinh lịch sự tình, tất cả tao ngộ.

Loại này nhớ lại chuyện đã qua Nhạc Duyên phát hiện gần nhất bắt đầu trở nên hơi nhiều, người trẻ tuổi là sẽ không nghĩ những này, chỉ có đến tuổi nhất định, trải qua quá nhiều người mới sẽ đi lắng đọng đang nhớ lại bên trong.

Mà 2 thứ này Nhạc Duyên vừa vặn đều có.

Dù là hắn hiện tại đỉnh lấy 1 bộ thiếu niên bộ dáng, nhưng cũng không thể lau đi tâm hắn bắt đầu già đi sự thật.

Tạo thành hiện tại loại tình huống này nguyên do là cái

gì đây

Là tự dưng vỡ vụn, không cách nào khống chế phi thăng.

Lại hoặc là thời gian

Có lẽ cả 2 đều là, thậm chí còn có nguyên nhân khác.

Nhưng bây giờ, hắn đã bắt đầu có chút phiền chán.

Đây cũng là vì cái gì hắn lựa chọn trở thành Minh giáo giáo chủ, muốn mình tự mình ra trận đoạt được thiên hạ này giang sơn nguyên nhân. Nhạc Duyên muốn cho cái này dài dằng dặc đường đi cố sự làm 1 cái kết thúc.

Ai cũng không thể ngăn cản!

Thần cản giết thần, phật cản giết phật.

Nếu như ngăn trở con đường phía trước chính là thời gian, như vậy… Liền chặt đứt nó!

Mà Nhạc Duyên muốn chặt đứt thời gian, chỉ có…

Thổn thức thở ra một hơi, Nhạc Duyên khẽ vuốt dưới trán của mình, đè xuống kia ẩn ẩn khiêu động mi tâm, sinh sinh lau đi trong lòng một màn kia tự dưng mà lên chán ghét cảm giác.

Có một việc không có ai biết.

Nhạc Duyên cũng chưa từng nói cho người khác.

Dù là ban đầu ở đối mặt nhà mình nhi tử Truyền Ưng thời điểm, hắn cũng chưa từng nói ra cái kia ẩn tàng bí mật tới. Có lẽ, Truyền Ưng về sau sẽ có suy đoán, nhưng chính Nhạc Duyên không có nói rõ thời điểm, trong thiên hạ lại có ai biết được

Trên đời này hiểu ta Nhạc Duyên người đều cho rằng ta tại kiếm pháp 1 đạo bên trên tư chất cao tuyệt, càng là sáng tạo ra Huyền Âm 12 kiếm dạng này đủ để đồ sát Phượng Hoàng kiếm pháp, nhưng chân chính sự thật lại là kiếm pháp đối Nhạc Duyên đến nói, từ đầu tới đuôi đều chẳng qua là xếp ở vị trí thứ ba.

Nhạc Duyên chân chính am hiểu là đao.

Đao, là hắn bẩm sinh bản năng.

Chỉ cần tay mò rút đao chuôi, Nhạc Duyên não hải bên trong liền sẽ hiện ra bộ kia khắc vào xương bên trong, để người muốn quên cũng không thể quên được đao pháp.

Đao kiếm!

Đao kiếm!

Đao, mới là vị thứ 2.

Truyền Ưng sở dĩ có thể quăng kiếm học đao, cuối cùng lấy đao pháp phá toái hư không, trên bản chất đó bất quá là đến từ bậc cha chú di truyền.

Như vậy, thử hỏi trong thiên hạ này cái dạng gì binh khí mới có thể tiếp nhận hắn Nhạc Duyên chưa hề hiển lộ thế gian đao pháp

Kia một bộ để Nhạc Duyên đánh đáy lòng bài xích chán ghét, muốn quên đao pháp.

"…"

2 mắt bỗng nhiên mở ra, Nhạc Duyên ở trong lòng đã làm quyết định của mình. Quay đầu lại, ánh mắt rơi vào sau lưng cách đó không xa Lưu Cơ sư huynh đệ 2 người trên thân, mở miệng phân phó nói: "Thanh Long hội dưới mắt cấp tốc co vào, muốn học trước đó dễ dàng như vậy tìm được bọn hắn cứ điểm, xem ra độ khó muốn càng sâu."

"Thôi được."

"Cái này tạm thời áp hậu đi."

"Hiện tại phân phó, để giáo chúng chuẩn bị tạo đầy đủ chống cự sóng gió thuyền lớn, bản tọa muốn ra biển."

"Minh giáo kia lang thang bên ngoài Kim Luân Pháp Vương nên trở về đến."

Cái này phân phó lập tức làm cho tất cả mọi người kinh hãi.

Bọn hắn biết, giáo chủ mục đích thực sự, chỉ sợ là muốn đối kia Đồ Long đao hạ thủ.

…

Hoa sơn.

Phía sau núi, sơn cốc.

Xoạt xoạt âm thanh bên trong, độc vật tạo thành hình cầu cuối cùng nổ tung, vô số thi thể tàn khu vẩy ra bên trong, 1 đạo thon dài thân ảnh từ bên trong đi ra.

Vỡ vụn quần lót.

80% đều bại lộ bên ngoài da thịt.

Cùng trên thân kia lít nha lít nhít ngũ sắc hoa văn.

Đều để cái này từ độc trong biển đi ra nữ nhân trên thân mang lên một cỗ quỷ dị không hiểu vận vị tới.

“Lục Vô Song!”

Xích Luyện tiên tử nhận ra.

Khác biệt trước đó nữ đồng hình tượng, xuất hiện ở trước mắt đây là nàng trong ấn tượng quen thuộc nhất bộ dáng.

Lý Mạc Sầu cũng biết đối phương cử động lần này chỉ sợ đã bắt đầu liều mạng.

Sâu trong thung lũng.

Tiểu Long Nữ thì là nghiêng đầu, kế tiếp theo nhìn chằm

chằm đỉnh núi, không nhúc nhích.

—

—

—

Chương 124 : Ai tại ẩn giấu (hạ)

A ——

Mũi chân đạp đất, từ độc trong biển đi ra Lục Vô Song nhẹ nhàng giãn ra cái lưng mệt mỏi, phát ra một tiếng mê người ngâm khẽ.

Bởi vì thân thể đột nhiên khôi phục, để nguyên bản một thân trang phục trẻ em triệt để vỡ vụn, chỉ có thể đại khái bao khỏa trên thân mấu chốt địa phương. Mà kia bại lộ bên ngoài trên da thịt, thì là lít nha lít nhít che kín vô số đủ mọi màu sắc hoa văn.

Không chỉ có như thế, ở trên mặt càng là xuất hiện kim sắc đường vân, cơ hồ trải rộng toàn bộ hai gò má.

Tư tư thanh đột ngột vang lên.

Liếc nhìn lại, Lý Mạc Sầu phát hiện kia là trên mặt đất thổ nhưỡng không hiểu toát ra khói xanh. Chỉ chốc lát sau, mũi chân chỗ tấc vuông, cũng đã toàn bộ hiện ra màu đen nhánh.

Kịch độc!

Đây là kịch độc!

Xích Luyện tiên tử thần tình nghiêm túc nhìn trước mắt loại trạng thái này Lục Vô Song, nàng nhìn ra được mình

tên đồ nhi này đã đem tự thân triệt để luyện thành một giới kịch độc tụ hợp thể. Vừa mới những cái kia chết đi ngũ độc chi vật, đều là bị nàng sinh sinh rút ra sinh mệnh tinh hoa mà chết.

Lấy một người sống, lấy thân thể bao khỏa không thể nói minh khủng bố kịch độc.

Cái này…

Cách làm này, quả thực là vượt qua thường nhân tưởng tượng.

Đây là cấm chiêu.

Cho dù là Lý Mạc Sầu, nàng cũng không dám tưởng tượng cấm chiêu.

Nàng không biết Lục Vô Song vì 1 ngày này đến tột cùng chịu đựng bao nhiêu cực khổ, có lẽ đổi lại trước kia nàng cũng có thể làm đến, nhưng bây giờ có lo lắng cùng oán hận Lý Mạc Sầu không biết mình tại đối mặt loại tình huống này thời điểm có thể hay không bảo trì, nhưng bất kể như thế nào, kết quả cuối cùng chỉ có 1 cái.

Trận này sư đồ chi chiến, giữa 2 người chỉ có thể có 1 cái Doanh gia.

Mà Doanh gia từ ngay từ đầu liền sẽ không là Lục Vô Song.

Đem tự thân luyện thành 1 cái độc nhân, thế gian này lại

có mấy cái nam nhân dám tiếp nhận dạng này nữ nhân

Không đề cập tới cái kia nữ đồng đồng dạng thân thể, liền trước mắt dạng này trạng thái…

Nhạc Duyên nếu là… Tựa hồ nghĩ đến cái gì, Lý Mạc Sầu không tự chủ được rùng mình một cái.

“Ha!”

Thở phào một hơi, cửa ra cũng không phải bình thường bạch khí, mà là mang theo nhan sắc khí thể, cái này một thân độc đã khắc cốt minh tâm.

“…”

Ngẩng đầu, Lục Vô Song ngẩng đầu nhìn lướt qua kia đen nghịt bầu trời, trên mặt vẻ mừng rỡ chợt lóe lên, rốt cục… Thời tiết này, không phải kia để người chán ghét ánh nắng. Dưới loại trạng thái này, thân thể của nàng cơ năng độ mẫn cảm đã đến 1 cái mức độ khủng bố.

Đau đớn.

Ngứa ngáy.

Khoan tim nỗi khổ.

Giờ khắc này, tại thân thể của nàng chính liên tiếp không ngừng trình diễn.

Hít sâu một hơi, quay đầu lại, ánh mắt của nàng rốt cục rơi vào đứng tại cách đó không xa đề phòng Lý Mạc Sầu

trên thân. Khóe miệng 1 giương, như khóc như cười thần sắc bò lên trên khuôn mặt, chân phải đạp mạnh, người đã như bắn đi ra mũi tên thẳng hướng Lý Mạc Sầu đánh tới.

Ông ——

Tiếng xé gió tại thời khắc này nổ vang.

Tại sau lưng nàng càng là không hiểu tuôn ra một mảng lớn sương mù màu trắng.

“! ! !”

Thật nhanh!

Lý Mạc Sầu chỉ tới kịp cầm trong tay nhuyễn kiếm hoành ngăn tại trước ngực, cả người vậy mà là không kịp tránh đi. Nàng tuyệt đối không ngờ đến, nằm trong loại trạng thái này Lục Vô Song vậy mà lại có như thế khủng bố doạ người lực bộc phát, lấy nàng hiện tại cảnh giới lấy nàng nhãn lực kình vậy mà cũng chỉ có thể nhìn thấy một đạo huyễn ảnh xuất hiện tại trước người mình.

Tư tư!

Hộ thể cương khí đang phát ra tiếng vang.

Liền như là nóng hổi chảo dầu bên trong đổ vào nước đồng dạng vang lên không ngừng, cương khí hay là dương xuân bạch tuyết gặp được mặt trời đồng dạng, bắt đầu xuất hiện hòa tan lui tiêu dấu hiệu.

Như kia kim xà không khác nhau chút nào phá khí

Ý nghĩ này mới vừa ở Lý Mạc Sầu não hải bên trong hiển hiện, trước người mình hộ thể cương khí đã bị tan rã, đối phương kia mang theo khổng lồ lực trùng kích nói bàn tay trực tiếp khắc ở trên trường kiếm mặt.

Oanh!

Thần sắc biến đổi, tại Xích Luyện tiên tử sắc mặt biến hóa sát na, tia lửa tung tóe bên trong, nàng cả người đã bị cỗ này kinh khủng lực đạo xung kích bay ngược ra ngoài, cả người giữa không trung xoay tròn lấy đánh tới hướng một bên vách núi.

“Ừm!”

Một tiếng rên rỉ bên trong, Lý Mạc Sầu thân hình phiêu chuyển bên trong xoay chuyển thân thể của mình, rơi vào trên vách núi đá.

Dưới một kích này, nàng bị thương.

Đã là nội thương, cũng là độc thương.

Ngay cả điểm giáp công dưới, cho dù là nàng Xích Luyện tiên tử cũng bị đánh 1 trở tay không kịp. Nhìn xuống dưới, ánh mắt nhìn thấy, sau lưng Lục Vô Song trên mặt đất có 1 dài mảnh màu đen tung tích, kia là kịch độc cho đất đai này lưu lại vết thương.

Nhưng mà chưa cùng Lý Mạc Sầu tại trên vách núi đá chuẩn bị, liền thấy Lục Vô Song thân hình dừng lại về

sau, lại lần nữa có động tác.

Nhưng có dạng này bộc phát, Lục Vô Song đến tột cùng lại trả giá bao nhiêu đại giới đâu

« ngũ độc bí truyền » là 1 bản cái dạng gì công pháp, nàng làm sao không minh bạch lúc trước, nàng tại chuyển tu ngũ độc đánh căn cơ thời điểm, cả người da thịt liền đã có chút mẫn cảm. Mà tới dưới mắt Lục Vô Song tình trạng này, tật xấu này chắc chắn bị phóng đại tới cực điểm.

Lục Vô Song kiên trì không được thời gian quá dài.

Thấy thế.

Lý Mạc Sầu trên tay nhuyễn kiếm lập tức múa lên, đặc thù cấu tạo tạo thành nhuyễn kiếm liên tiếp cởi ra, cơ hồ hình thành 1 đầu kiếm roi, sau đó tay phải khẽ múa, liền tại quanh thân cấu dưới độc thuộc về phòng ngự của nàng.

1 đạo hình tròn kiếm võng từ đó xuất hiện.

Kiếm võng xuất hiện, quấy lên đầy trời kình phong.

Trong chớp mắt, 1 đạo ngang qua tại trên vách núi đá vòi rồng đã xuất hiện.

Đối mặt cái này 1 đạo kiếm võng tạo thành vòi rồng, đủ để cho lâm vào trong đó người thiên đao vạn quả phòng ngự, Lục Vô Song mặt không đổi sắc, nàng hay là quyết chí tiến lên, cả người như là 1 đạo bất khuất mũi tên

xuyên thẳng vòi rồng, mang theo không chết không thôi khí thế.

Rất nhanh, cả 2 gặp nhau.

Lập tức, tại giữa sơn cốc tuôn ra liên miên bất tuyệt đinh đinh đang đang tiếng vang.

Cuồng bạo kình phong, khuấy động khí lãng, vẩy ra hoả tinh, còn có kia không ngừng bay múa bùn đất hòn đá. 2 người phụ nữ liền tựa như 1 đạo vòi rồng mắt, dọc theo vách núi tà trắc vọt thẳng ra ngoài.

Giữa không trung.

Không khí nổ vang.

Kiếm võng sụp đổ, toàn bộ bầu trời không khí lấy ngũ sắc hình thức xuất hiện 1 đóa nở rộ hoa sen tại tầng tầng nở rộ. Tại cái này nở rộ khí lãng đóa hoa bên trong, 2 thân ảnh từ đó mãnh liệt bắn ra ngoài, một rơi vào trên đỉnh núi phương, một người khác thì là lại lần nữa hạ xuống tại trong sơn cốc.

Người, rơi xuống đất.

Vừa mới đứng vững Lục Vô Song cũng đã oa một tiếng miệng phun máu tươi, toàn bộ 2 tay sớm đã là máu thịt be bét, người càng là lảo đảo mấy điểm, kém chút té ngã trên đất.

Tại trên da thịt của nàng, những cái kia lít nha lít nhít ngũ sắc đường vân chẳng biết lúc nào đã nhạt bên trên

không ít, trên mặt kia như giọt nước mưa hình dạng kim sắc đường vân càng là biến mất mấy đầu.

Nàng biết, nằm trong loại trạng thái này bệnh biến chứng bộc phát.

“Không được!”

Lục Vô Song biết mình loại trạng thái này chỉ sợ kiên trì không được thời gian quá dài, nguyên bản nàng coi là loại thiên tượng này sẽ cho nàng mang đến trợ lực, trên thực tế xác thực mang đến trợ lực, không có ánh mặt trời chiếu, nàng mẫn cảm chứng sẽ không mãnh liệt như vậy thống khổ.

Nhưng trên thực tế, những cái kia tràn ngập trong không khí nhìn bằng mắt thường không gặp tĩnh điện, để Lục Vô Song cảm nhận được một loại đáng sợ hơn kích thích.

Lại ngẩng đầu nhìn lướt qua kia đen nghịt bầu trời, Lục Vô Song biết còn chưa đủ.

Còn không có đem Lý Mạc Sầu bức đến vỡ vụn tình trạng.

Thậm chí, Lục Vô Song còn cảm thụ được Xích Luyện tiên tử ngay tại áp chế tự thân có thể vì, không để cho mình công lực đến cái kia linh giới điểm, cho dù là trả giá thụ thương đại giới. Đối phương ý nghĩ này, chính là hiện tại Lục Vô Song muốn làm được.

1 chiêu.

Chiêu tiếp theo, nhất định phải bách ra đối phương giải trừ tự thân áp chế.

Nghĩ đến cái này bên trong, Lục Vô Song cưỡng ép ngăn chặn thân thể mẫn cảm biến hóa mang tới đau đớn, cưỡng ép vận chuyển một thân độc công.

Rất nhanh.

Tại giữa song chưởng, một đoàn u lục sắc có sắc khí đoàn xuất hiện.

1 chiêu này, sẽ lấy toàn bộ Hoa sơn làm đại giá, Lục Vô Song muốn nhìn một chút Lý Mạc Sầu đến tột cùng làm sao đối mặt nàng một kích này. Nhìn xem cái này Xích Luyện tiên tử tâm địa phải chăng có thể làm được quá khứ như vậy tâm ngoan thủ lạt!

Trong sơn cốc.

Xích Luyện tiên tử đang nhìn thấy Lục Vô Song chiêu này về sau, lập tức minh bạch tính toán của đối phương, thần sắc lập tức đại biến.

Trong ánh mắt, kia đen nghịt thiên tượng tựa hồ cũng cảm nhận được Lục Vô Song 1 chiêu này khủng bố, toàn bộ xuất hiện biến hóa, vô hình mây đen chính bắt đầu mơ hồ quay chung quanh Lục Vô Song xoay tròn.

Độc kia nếu là triệt để bạo phát đi ra, cả tòa Hoa sơn đem triệt để trở thành độc địa, không lưu người sống. Chỉ sợ đến lúc đó có thể sống sót cũng sợ rằng sẽ biến

thành độc nhân quái vật.

“Muốn chết!”

Tâm tư thay đổi thật nhanh ở giữa, Xích Luyện tiên tử thả người nhảy lên, nhuyễn kiếm trong tay giữa không trung cấu tạo thành một thanh trường kiếm, xa xa đâm về kia đứng tại đỉnh núi Lục Vô Song.

Đồng thời.

Bầu trời tuôn ra một tiếng sấm nổ.

1 đạo chói mắt vô cùng thiểm điện chợt lóe lên.

Một sáng một tối ở giữa, một trắng một đỏ 2 thân ảnh từ giữa không trung thác thân mà qua, tại thiên không lưu lại 1 đạo thật dài dây đỏ, lại xuất hiện thì là phun ra giữa không trung nhiệt huyết.

Cùng 2 đạo rớt xuống sơn cốc thân thể.

—

—

—

Chương 125 : Đánh lén

Một sáng một tối.

Giữa thiên địa tại thời khắc này, ở trong nháy mắt này kinh lịch âm dương 2 điểm.

Lại mở mắt.

Hồi phục sáng ngời, lại vẫn đen nghịt thiên tượng, nhưng đã có thể khiến người ta thấy rõ ràng chuyện phát sinh trước mắt.

Trong tầm mắt, bầu trời màu đen bên trong xuất hiện 1 đầu thật dài dây đỏ. Nhìn kỹ lại, mới có thể phát hiện đầu này quỷ dị xuất hiện dây đỏ cũng không phải là cái gì kì lạ thiên tượng, mà là 1 đạo vệt lửa.

Thân hình nhanh lùi lại ở giữa.

Tiểu Long Nữ kia toàn thân áo trắng tại trong gió bồng bềnh bay múa, tựa như trích tiên bay xuống xuống dưới.

Rơi xuống đất.

Đưa tay.

Ánh mắt rơi vào lòng bàn tay của mình phía trên.

Chỉ thấy trắng nõn trên ngọc thủ đã xuất hiện màu đen vết cháy, còn có lên bong bóng vết tích, nhìn dạng như vậy tựa như là bị bỏng qua đồng dạng.

Đây là trước đó nàng cùng người kia vội vàng giao thủ ở giữa, 1 chiêu về sau sinh ra kết quả.

Bạo khởi tập kích, cho dù là nàng Tiểu Long Nữ đều chưa kịp phản ứng.

"…"

Chậm rãi ngẩng đầu, Tiểu Long Nữ ánh mắt hướng kia lập thân đỉnh núi nhìn lại, chỉ thấy kia bên trong, 1 cái toàn thân như lửa nữ nhân đang đứng tại kia bên trong, mái tóc dài màu đỏ tại giương nanh múa vuốt. Ánh mắt của đối phương không để ý đến nàng, ngược lại là toàn bộ lực chú ý đều tập trung ở đứng tại mặt khác một bên Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu trên thân.

2 thân đỏ, 2 người phụ nữ.

1 cái máu đồng dạng, 1 cái lửa đồng dạng nữ nhân.

Về phần Lục Vô Song…

Cái này đáng thương cô nương giờ phút này đang nằm tại giữa sơn cốc trên mặt đất, cả người đang mục quang thất thần ngắm nhìn đỉnh đầu kia bầu trời đen như mực, sắc mặt si ngốc. Mà tại bụng của nàng, 1 đạo kinh khủng xuyên qua thương thế đang xuất hiện tại trên bụng nhỏ.

Máu tươi.

Màu đen vết cháy.

Trải rộng toàn thân.

Tại vừa mới tập kích một kích dưới, thụ trọng thương không thể nghi ngờ là Lục Vô Song.

Lục Vô Song có một chút sững sờ.

Nàng không ngờ đến.

Thậm chí Xích Luyện tiên tử cũng không ngờ đến sẽ xuất hiện kết quả như vậy. Lấy quyết đấu 2 người năng lực, có thể tại dạng này trạng thái còn có thể ẩn giấu đi đánh lén người, nó tu vi võ công quả thực là khủng bố. Càng làm cho nàng bất đắc dĩ là, tựa hồ một thân độc công bị khắc.

Vừa mới kia tập trung một kích trực tiếp bị đánh tan, bị người phía sau trọng thương.

Đồng thời, liên tiếp Xích Luyện tiên tử cũng là đụng phải công kích.

Mà nhìn dạng như vậy, vừa mới tập kích, nàng Lục Vô Song bất quá là đối phương nhân tiện.

Thật là trời không giúp ta sao

Thì thầm một tiếng, Lục Vô Song sững sờ nằm trên mặt đất, thất thần trong ánh mắt nhìn thấy là 2 đạo đã đánh thành một đoàn hồng ảnh chính hướng phía dưới núi mà đi, về phần chính nàng thật là liền đứng lên khí lực đều không có.

Đối ngũ độc đến nói, lửa là lớn nhất khắc chế.

Nửa ngày.

Lục Vô Song chỉ cảm thấy trong cơ thể mình xương cốt tại chi chi rung động, huyết nhục bên trong tựa hồ có vô số độc trùng ngay tại cắn xé, không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung đau đớn chính từng đợt từng đợt truyền khắp đến toàn thân cao thấp. Mãnh liệt đau đớn ngứa ngáy, để lông mày của nàng không tự chủ được rung động.

Đúng lúc này, 1 đạo bóng người màu trắng rơi vào bên cạnh của nàng.

Đạo nhân ảnh này rốt cục hấp dẫn Lục Vô Song lực chú ý, có chút nghiêng đầu, nàng híp mắt đánh giá kia một bộ áo trắng, phảng phất giống như cô xạ tiên tử Tiểu Long Nữ, khổ sở nói: “Sư bá, ngươi là tới giết ta sao “

Tiểu Long Nữ nghe vậy không nói một lời, chỉ là gật đầu quét nằm trên mặt đất Lục Vô Song một chút, nhìn từ trên xuống dưới thương thế của nàng, nhất là phần bụng cái kia đạo xuyên qua tính vết thương, phía trên máu tươi đã sớm ngưng kết, thành cháy đen sắc, giống như bị bàn ủi in dấu qua.

“Lửa!”

“Khắc độc!”

“Ẩn nhẫn!”

“Oán hận!”

Tiểu Long Nữ ngồi xổm người xuống, híp mắt nghiên cứu nửa ngày, ngoài miệng nói để Lục Vô Song có chút không nghĩ ra lời nói, lại là đối nàng tra hỏi không có chút nào phản ứng. Ngón tay ngọc nhẹ nhàng điểm một cái mình huyệt thái dương, Tiểu Long Nữ trên mặt lộ ra 1 cái vẻ mặt trầm tư, tự nhủ: “Để ta ngẫm lại… Ngô, thì ra là thế.”

“Là đến báo thù a!”

“Đáng tiếc, ánh mắt của nàng không dùng được, đầu óc cũng có vấn đề, nhận lầm người liệt.”

Tiểu Long Nữ quỷ dị biểu hiện để Lục Vô Song có chút sợ run.

Cái này…

Tiểu Long Nữ dựa theo lẽ thường đến nói, không nên là như vậy biểu hiện.

Tựa hồ là trên thân đau đớn tăng lên để Lục Vô Song đầu óc càng phát rõ ràng, tại não hải bên trong cấu tứ một lần vừa mới trong sơn cốc phát sinh sự tình về sau, nàng phát hiện 1 cái cực lớn chỗ quái dị.

Cái kia quỷ dị cô gái tóc đỏ tử đánh lén, Tiểu Long Nữ coi là thật không thể sớm ngăn cản sao

Nếu là một giới bình thường giang hồ nhân sĩ, tại vây

xem chiến đấu như vậy đối hoàn cảnh bốn phía không thể nhận ra cảm giác, nhưng trước mắt người tuyệt đối không tại phạm vi này.

Lập tức, 1 cái kinh khủng suy nghĩ tại Lục Vô Song não hải bên trong dâng lên.

Nàng, cố ý.

Có lẽ tại ở trong đó, nàng từng có đung đưa trái phải tâm tư ý nghĩ.

Có thể bày tại trước mặt trên thực tế lại cũng không là như thế.

Tiểu Long Nữ không có xuất thủ, lại lựa chọn thấy chết không cứu.

Thế là nàng Lục Vô Song trọng thương.

Lý Mạc Sầu cũng là như thế.

“Ha ha ha ha!”

Đột nhiên, Lục Vô Song cứ như vậy một bên miệng phun máu tươi một bên cười, cười như vậy tứ không kiêng sợ: “Tỷ muội tỷ muội!”

“Tốt một cái sư tỷ muội!”

Đã từng, Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu vì Ngọc Nữ Tâm kinh liền đối với sư muội của mình xuất thủ qua, trái lại xuất hiện dạng này một màn, tựa hồ cũng không

khiến người ngoài ý. Duy nhất khiến người ngoài ý kinh ngạc là Tiểu Long Nữ như thế cách làm, đến tột cùng là vì cái gì nguyên nhân

Chí ít tại Lục Vô Song ký ức cùng hiểu rõ bên trong, Lý Mạc Sầu từ sau lúc đó không có đối Tiểu Long Nữ từng có bất kỳ đuối lý chỗ.

Như vậy là vì cái gì đâu

Chẳng lẽ cũng là Nhạc Duyên nguyên nhân

Nhưng chưa hề nghe nói qua a.

“Ngươi cố ý “

“Nguyên lai Tiểu Long Nữ không phải trong truyền thuyết như thế thanh lãnh như sương a!”

“Ta báo thù là thiên kinh địa nghĩa vậy còn ngươi lấy oán trả ơn “

Lục Vô Song không hiểu cảm thấy phẫn nộ.

“…”

Lục Vô Song lời nói tựa hồ đánh tới Tiểu Long Nữ nội tâm nơi nào đó mềm mại, để cho tới nay đều là lấy thanh lãnh sắc mặt kỳ nhân Tiểu Long Nữ thần sắc hơi có vẻ có chút âm trầm.

Nhưng là đối mặt Lục Vô Song chất vấn, Tiểu Long Nữ không có bất kỳ cái gì phản bác, đáp lại chỉ có trầm mặc.

Ngửa đầu.

Cho nằm trên mặt đất Lục Vô Song lưu lại 1 đạo nhìn về phương xa suy nghĩ người bộ dáng.

Đúng vậy a.

Những năm gần đây, ta đều nhanh không nhận ra mình đến.

Ta vẫn là cái kia tại trong cổ mộ không biết thế sự Tiểu Long Nữ sao

Không!

Đã sớm không phải!

Tại gặp được nam nhân kia, bị đối phương cứu vớt một khắc kia trở đi.

Ở trong lòng lẩm bẩm như vậy lời nói, Tiểu Long Nữ đưa tay phải ra, sau đó chậm rãi hướng trên đất Lục Vô Song ngực nhấn hạ.

Tại nhấn dưới trước một khắc, Tiểu Long Nữ đột nhiên nói: “Ân cứu mạng không thể báo đáp, khi lấy thân báo đáp. Sư điệt, trong lòng của ngươi kỳ thật một mực ôm lấy tâm tư như vậy đi! Sau đó, phần tâm tư này trà trộn tại ái mộ bên trong.”

“Thế nhưng là, phi thường thật có lỗi a!”

“Ngươi sư bá ta chán ghét nhất những nữ nhân khác có tâm tư như vậy.”

Lời nói rơi xuống, Tiểu Long Nữ tay phải cũng đồng thời đè xuống.

Tại ánh mắt hắc ám trước, Lục Vô Song tựa như nhìn thấy một đôi kim sắc dựng thẳng đồng, tại trước mắt của nàng điệp điệp phát sáng.

—

—

—

Chương 126 : Thầy thuốc

Ánh sáng.

Có chút chướng mắt.

Trong mơ hồ, trước mắt tựa hồ có như vậy một nơi tản ra ấm áp ánh sáng.

Nguyên bản băng lãnh vô cùng thân thể, cũng tại cái này 1 đạo ấm áp ánh sáng chiếu rọi xuống, rốt cục cảm nhận được cảm giác ấm áp.

“A!”

Một tiếng rên âm thanh, Lục Vô Song rốt cục mở ra mông lung 2 mắt.

Ân

Ta không chết

Thân thể cảm giác đau đớn để Lục Vô Song phát giác được tình trạng của mình, tựa hồ muốn so trước đó tình huống tốt hơn quá nhiều, càng quan trọng chính là nàng không có chết, cũng chưa chết tại mình sư thúc Tiểu Long Nữ trên tay. Mà ở thời điểm này, Lục Vô Song rốt cục thấy rõ mình tại mê mê mang mang bên trong cảm nhận được kia một tia sáng, phát giác được mình bây giờ tình cảnh.

Nguyên lai, nàng bây giờ chính bản thân ở vào 1 cái

trống trải sơn động bên trong.

Kia một tia sáng, chính là sơn động bên trong đống lửa phát ra nhiệt độ cùng độ sáng.

Nhẹ nhàng động dưới, Lục Vô Song hay là phát giác được thân thể đau đớn, cùng có một loại không tự chủ được tê liệt cảm giác, cảm giác kia thật giống như nửa người đã không phải là thuộc về mình.

Có chút cúi đầu nhìn lại.

Lục Vô Song lúc này mới phát hiện trước ngực của mình chẳng biết lúc nào đã lít nha lít nhít đâm đầy vô số ngân châm. Mỗi cái ngân châm, cơ hồ đều là đâm vào tương ứng huyệt vị bên trên, dù là Lục Vô Song đối với y đạo không phải rất quen thuộc, nhưng chuyên tại độc 1 đạo nàng đối với y thuật cũng không lạ lẫm, nàng nhìn ra được thương thế của mình sở dĩ ổn xuống tới, chính là bởi vì những này lít nha lít nhít ngân châm.

Mà lại…

Cái này ghim kim người y thuật cực kì cao minh.

Chỉ bất quá cái này ngân châm bộ dáng… Giống như có chút quen mắt.

Đây là! ! !

Băng phách… Không, là ngọc ngòi ong.

Tiểu Long Nữ.

Lại nhận ra cái này ngân châm bộ dáng Lục Vô Song sắc mặt rất là quái dị, hoang mang xoay phía dưới, khóe mắt nàng dư quang rốt cục nhìn thấy kia ở tại sơn động bên trong một người khác.

Kia toàn thân áo trắng tại đống lửa chiếu rọi xuống, lộ ra có như vậy một chút diệu hoàng.

Nhưng nhìn thân ảnh kia, Lục Vô Song tự nhiên là nhận ra được, ở tại sơn động bên trong một người khác, thay nàng ghim kim, cứu nàng người đúng là mình sư thúc Tiểu Long Nữ.

Mà giờ khắc này nhìn lại, Tiểu Long Nữ tựa hồ ngay tại tập trung tinh thần ở tại nơi hẻo lánh bên trong khuấy động lấy cái gì.

“Ừ”

Tựa hồ phát giác được Lục Vô Song ánh mắt, Tiểu Long Nữ dừng tay lại bên trên động tác, quay đầu. Ánh mắt rơi vào Lục Vô Song trên thân, trên dưới dò xét nửa ngày, lúc này mới ôn hòa nói: “Ngươi tỉnh xem ra, thương thế của ngươi còn tính là ổn định.”

“Bất quá đáng tiếc, hiện tại cái này thời tiết, có chút thảo dược cũng không dễ tìm, ta cũng không có tìm Hoa Sơn phái đệ tử bọn hắn đòi hỏi, chỉ có thể tạm thời dùng những cái kia ngũ độc chi vật đến lấy độc trị độc.”

“Hiện tại xem ra, hiệu quả tựa hồ không sai.”

Nụ cười ấm áp, thanh lãnh lời nói, để Lục Vô Song sinh ra một loại quỷ dị ảo giác.

Nữ nhân trước mắt, tựa hồ là 1 cái kì lạ mâu thuẫn thể.

Chẳng lẽ cổ mộ một phái nữ nhân đều là như vậy sao

Xích Luyện tiên tử như thế.

Tiểu Long Nữ cũng là như thế.

Đồng dạng, Tiểu Long Nữ trả lời cũng làm cho Lục Vô Song minh bạch mình suy đoán cũng không có phạm sai lầm. Cứu nàng đúng là mình cái này để nàng đột nhiên thấy không rõ nhìn không thấu sư thúc Tiểu Long Nữ.

“Ngươi vì cái gì không giết ta “

“Ta lại không phải Xích Luyện tiên tử, vì cái gì muốn giết ngươi “

“Vậy ngươi như thế nào lại y thuật “

Đã lòng đầy nghi hoặc, Lục Vô Song liền trực tiếp hỏi lên. Trong ấn tượng của nàng, chưa từng nghe nói Cổ Mộ phái là lấy y thuật danh chấn giang hồ. Nàng thế nhưng là có thể nhìn ra được, cái này Tiểu Long Nữ y thuật chỉ sợ muốn so với nàng trong tưởng tượng còn kinh khủng hơn.

Chính nàng thân thể cái dạng gì tình huống, Lục Vô Song bản thân hết sức rõ ràng.

Trước đó như thế tình trạng, tại thụ trọng thương về sau, tăng thêm chính nàng đã bỏ đi tâm thái, toàn bộ thân thể cơ hồ đến sụp đổ tình trạng, chỉ có như vậy trọng thương vẫn bị đối phương cứu vãn trở về.

Tinh tế tưởng tượng, cái này Tiểu Long Nữ y thuật quả thực đạt tới mức nghe nói kinh người.

Đối mặt Lục Vô Song vấn đề, Tiểu Long Nữ cũng không hề để ý, ngược lại là đem điều hòa tốt dược cao cầm lên, đi đến Lục Vô Song bên người, sau đó cẩn thận từng li từng tí từng chút từng chút bôi lên đi lên, ngoài miệng lại là thầm nói: “Vậy ngươi lại thế nào biết Cổ Mộ phái không có y thuật loại này truyền thừa ngươi bất quá là sư tỷ ta một giới khí đồ, nàng cũng không có dạy bảo ngươi chân chính cổ mộ võ học.”

“Ha!”

Một tiếng cười nhạo, Lục Vô Song đối Tiểu Long Nữ cái này hỏi lại chẳng thèm ngó tới. Cố nén dược cao đối thân thể kích thích, Lục Vô Song trực tiếp điểm sáng tỏ trong lời nói của đối phương sơ hở lớn nhất, nói: “Đúng vậy, ngươi nói không sai.”

“Ta cùng Lý Mạc Sầu là cừu nhân quan hệ, nàng không có dạy bảo ta cổ mộ võ học, điểm này ta rất rõ ràng.”

“Thế nhưng là, ta rõ ràng hơn trên người mình thương thế.”

“Ngũ độc thánh đồng sụp đổ sau sẽ là cái dạng gì kết cục, ta đã sớm biết. Nhưng là, cuối cùng lại bị ngươi tố

thủ kéo trở về.”

“Ha ha, xem ra ngươi so ta cùng Lý Mạc Sầu càng muốn hiểu rõ « ngũ độc bí truyền »!”

Cho dù là danh chấn thiên hạ thần y, cũng không nên là như thế cái thần pháp.

Lục Vô Song chất vấn cũng không có để Tiểu Long Nữ có quá lớn tâm tư ba động, nàng chỉ là mày liễu nhẹ nhàng giương giương, động tác trên tay tăng thêm mấy điểm, lập tức to lớn đau đớn bao phủ Lục Vô Song toàn thân, kia đau kia đau nhức so với lúc trước nàng bước vào vạn máu độc hồ thời điểm càng thêm lợi hại, trong lúc nhất thời Lục Vô Song tại ngược lại rút khí lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn nhi cơ hồ nhăn thành ba ba một đoàn.

Động lại không thể động, chỉ có thể mặc cho bằng đối phương hành động.

Thời gian 1 nén hương sau.

Lục Vô Song cả người tựa như từ trong nước vớt ra đồng dạng, cả người cứ như vậy lười biếng nằm trên mặt đất, ánh mắt đờ đẫn vô thần, cả người tựa hồ cũng mất đi nhân sinh hi vọng, tựa như 1 đầu cá ướp muối.

Về phần trước đó vấn đề…

Khóe mắt quét nhìn nhìn nhìn kia còn tại vội vàng Tiểu Long Nữ, Lục Vô Song trên mặt không khỏi hiện lên một tia nghĩ mà sợ chi sắc.

Nữ nhân này đến cùng là thiện lương

Lại hoặc là ngụy trang

Hồi tưởng lại hôm nay phát sinh hết thảy, đối phương làm hết thảy đều quá mức mâu thuẫn.

Nhưng Lục Vô Song nhưng lại cảm giác được, đối phương gây nên chính là tùy tâm mà đến, là theo chính nàng tính tình đi làm việc.

Lại cảm thụ một phen trên người mình thương thế, Lục Vô Song phát hiện thương thế của mình triệt để bị ổn định lại, so trước đó tốt hơn số điểm.

Cái này!

Cái này y thuật!

Quả thực là hù đến nàng.

Trong truyền thuyết dẹp chim khách cùng hoa đà, chỉ sợ cũng không sánh bằng nữ nhân trước mắt này.

Chẳng lẽ Cổ Mộ phái thật có liên quan tới y thuật truyền thừa

Lập tức Lục Vô Song liền phủ định ý nghĩ này.

Lúc này, nàng hồi tưởng quá khứ, mới đột nhiên phát hiện một vấn đề chỗ.

Thế gian vậy mà không có người thực sự hiểu rõ thấu triệt xem qua trước cô gái mặc áo trắng này.

Tiểu Long Nữ đến tột cùng đang suy nghĩ gì

Tại ẩn giấu cái gì

Đang chờ đợi cái gì

Không có ai biết.

Tại trong mắt tất cả mọi người, nàng đều là 1 cái thanh lãnh như băng sơn nữ nhân, lạnh lùng không nói.

Mà liền tại hôm nay, Lục Vô Song cảm thấy mình tựa hồ nhìn thấy kia bị người coi nhẹ địa phương, mà bạo lộ ra một góc của băng sơn là đáng sợ như vậy đáng sợ.

Trong ánh mắt.

Tiểu Long Nữ chính mượn đống lửa quang mang, chính cúi đầu nghiên cứu trên tay còn sót lại xuống tới dược liệu.

Bộ dáng kia.

Kia tư thái.

Là như vậy tập trung tinh thần, là nghiêm túc như vậy nghiêm túc.

Trong hoảng hốt, Lục Vô Song trong lòng hiện lên một câu như vậy tục ngữ đến —— thầy thuốc tấm lòng của

cha mẹ.

—

—

—

Chương 127 : Trò cười

3 ngày sau.

Hoa sơn lại lần nữa khôi phục nguyên bản yên tĩnh.

Chỉ có kia còn còn sót lại ngũ độc chi vật ngay tại nói cho Hoa Sơn phái đệ tử, ngay tại 3 ngày trước cái này bên trong phát sinh một hồi đại chiến kinh thiên.

Về phần kết quả…

Tựa hồ là vô tật mà chấm dứt.

Chí ít, tại Hoa Sơn phái một đám đệ tử cẩn thận từng li từng tí tiến vào phía sau núi tìm hiểu thời điểm, bọn hắn nhìn thấy chỉ có đầy đất ngũ độc chi vật thi thể, cùng kia bị cày qua đồng dạng sơn cốc. Đương nhiên, kia nguyên bản còn lưu tại trong sơn cốc một chút độc tố, cũng để không ít đệ tử không cẩn thận ở giữa trúng ám toán.

Trong lúc nhất thời, Hoa Sơn phái trên dưới lại lần nữa nhiều hơn không ít thương hoạn.

Đại chiến như vậy, kết quả như vậy, vẫn là để Hoa Sơn phái trên dưới tất cả mọi người âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Hiện tại xem ra, bọn hắn Hoa Sơn phái sẽ không liên luỵ tiến vào trong đó, trở thành không hiểu thấu vật hi sinh.

Một trận đại chiến, kia giấu ở phía sau núi các tiền bối biến mất không còn tăm tích.

Kết quả như vậy đến tột cùng có tính không chính là chuyện tốt, Hoa Sơn phái cao tầng ngược lại là đều có các cách nhìn. Tối thiểu tuyệt đại bộ điểm người, cho rằng đây là 1 kiện an ổn chuyện tốt.

Đáng tiếc, đám người này biểu hiện để đương nhiệm Hoa Sơn phái chưởng môn có chút thất vọng.

Từ bọn này cao tầng trong mắt, hắn căn bản liền không nhìn thấy đối phương có bất kỳ đem Hoa Sơn phái phát triển lớn mạnh dấu hiệu. Bởi vì hắn thấy, có ẩn cư tại hậu sơn tiền bối, mặc kệ thân phận như thế nào, kia cũng là Hoa Sơn phái hộ thân phù, là Hoa Sơn phái nội tình.

Nhưng đám người kia…

Tại Hoa Sơn phái chưởng môn đáy lòng, hắn đã có đem bọn này ngồi không ăn bám gia hỏa toàn bộ thanh trừ hết dự định.

Chỉ là dưới mắt Hoa Sơn phái mặc dù không có lọt vào ngoài định mức công kích, nhưng 3 ngày trước kia một trận giao phong, đã mang cho Hoa sơn khá lớn cải biến.

Tại quan sát những này đầy đất ngũ độc chi vật thi thể về sau, cái này Nhạc chưởng môn ngược lại là cảm thấy những vật này cũng là xem như một loại thu hoạch.

Những này ngũ độc chi vật đã có thể làm thuốc, còn có thể dùng để ngâm rượu.

Trong chớp mắt, hắn liền là Hoa Sơn phái mang đến 1 cái mặt khác có thể thu nhập phương thức, cũng là xem như làm dịu trước đó Hoa Sơn phái gặp tai bay vạ gió mang tới tổn thất.

Các tiền bối…

Hi vọng các ngươi mạnh khỏe.

Mạnh khỏe, chính là trời nắng.

Ánh mắt sâu kín dò xét tòa sơn cốc này nửa ngày, Nhạc chưởng môn cái này liền thở dài một hơi, lui ra ngoài. Kia mây đen ép thành, muốn phá hủy hết thảy tình cảnh, hắn không nghĩ tại đối mặt lần thứ 2. Mà lại, nguyên bản chỉ ở trong lòng cấu tứ tốt Hoa sơn chấn hưng kế hoạch, cũng nên bắt đầu.

Lần này, hắn muốn từ mình Nhạc thị nhất tộc bên trong tìm kiếm ra thí sinh tốt nhất.

Đương nhiên, nếu là phổ thông đệ tử bên trong có dạng này nhân vật kiệt xuất, như vậy đối Hoa Sơn phái đến nói cũng là 1 chuyện may mắn.

…

Sơn động.

3 ngày thời gian trôi qua, thiên tượng đã sớm khôi phục nguyên trạng.

Bầu trời, nên xanh thẳm là xanh thẳm, nên có mây thời

điểm vẫn có mây.

Không có bị cố ý đi ảnh hưởng, sắc trời này ngược lại là có chút đẹp mắt.

Cửa hang, dựa vào cột đá Lục Vô Song cứ như vậy yên lặng đánh giá bầu trời. Nàng phát hiện những năm gần đây, mình vậy mà không có lần nữa hảo hảo quan sát qua đỉnh đầu vùng trời này, chưa từng có phát hiện nguyên lai bầu trời xanh thẳm là đẹp đẽ như vậy, mây trắng là như vậy vũ mị.

Những năm này thời gian bên trong, nàng Lục Vô Song một mực là sinh hoạt tại cừu hận, u oán, còn có chấp nhất bên trong.

Lại nơi nào có thời gian đi quan sát 4 phía phong cảnh

Mà vào hôm nay, nàng có rảnh.

Gió thổi rất sảng khoái.

Ánh nắng cũng không có cho nàng mang đến trong tưởng tượng nhói nhói cùng ngứa ngáy.

Thời gian bao nhiêu

Cuối cùng dài bao nhiêu thời gian, mới khiến cho nàng Lục Vô Song lại lần nữa cảm thấy mình là một nữ nhân bình thường.

Nàng thật cao hứng.

Bởi vì nàng bây giờ kia khô héo trong lòng vậy mà lại lần nữa sinh ra 1 cái ảo tưởng.

Đinh! Đinh! Đang! Đang!

Bên tai.

Truyền đến chính là kì lạ thanh thúy thanh vang.

Lục Vô Song nghe ra được, đây là nàng trước kia kia một thân ngân sức va chạm thanh âm.

Đúng!

Lúc trước.

Hiện tại, kia một thân Miêu Cương phục sức phía trên ngân sức đã sớm không thuộc về nàng.

Bọn chúng thuộc về Tiểu Long Nữ.

Không có miễn phí, bị mình cái này sư thúc Tiểu Long Nữ xem như xem bệnh phí tịch thu.

"…"

Khóe mắt quét nhìn lặng lẽ liếc qua ở bên trong không biết vội vàng cái gì Tiểu Long Nữ, Lục Vô Song sắc mặt hơi có vẻ kỳ quái. 3 ngày này thời gian bên trong, 2 người tiếp xúc, để Lục Vô Song triệt để mê hoặc, có một bụng nghi vấn.

Y thuật, Tiểu Long Nữ không thể nghi ngờ đến thông

thần tình trạng.

Đồng dạng.

Theo Lục Vô Song, đối phương đối « ngũ độc bí truyền » hiểu rõ cũng đến 1 cái trình độ đáng sợ.

Chỉ có 2 người này kết hợp, mới có thể để cho Tiểu Long Nữ đối với mình độc thân có kinh khủng lý giải, có thể cánh tay vãn hồi, nương tựa theo đơn giản y dược cùng ngân châm liền có thể triệt để ổn định nàng kia muốn sụp đổ thân thể.

Lý Mạc Sầu sẽ chỉ bảo sư muội của mình môn võ công này sao

Không!

Sẽ không!

Lấy nàng đối Lý Mạc Sầu hiểu rõ, Lục Vô Song dưới đáy lòng phủ định đáp án này.

Mà lại nàng còn mơ hồ có như vậy 1 cái đáng sợ suy đoán, chỉ sợ Tiểu Long Nữ ở trên đây nghiên cứu chỉ sợ so Lý Mạc Sầu còn muốn thâm hậu. Cái này suy đoán, để Lục Vô Song dưới đáy lòng bắt đầu hoài nghi lên Cổ Mộ phái chân chính truyền thừa tới.

Ngọc Nữ Tâm kinh

Vậy chỉ sợ là là dùng lừa gạt quỷ a

Thậm chí, Lục Vô Song cũng âm thầm dưới đáy lòng phỏng đoán lên Cổ Mộ phái cùng Ngũ Độc giáo quan hệ trong đó tới.

Phải chăng cầm tới bên ngoài đến nói, tại kinh lịch một lần kia trị liệu về sau, Lục Vô Song rất thức thời từ bỏ quyết định này.

Thầy thuốc vì lớn.

Lại nói, hiện tại Lục Vô Song cái kia tiểu tâm tư chính trông cậy vào mình cái này sư thúc y thuật sống.

Nghĩ đến cái này bên trong, Lục Vô Song suy nghĩ lại lần nữa trở lại bình thường.

Não hải bên trong không ngừng hiện lên 3 ngày này cùng đối phương tiếp xúc, Lục Vô Song phát hiện mình cái này sư thúc một số thời khắc trạng thái rất là kỳ quái.

Có đôi khi, nàng vẫn là cái kia băng lãnh như sương Tiểu Long Nữ.

Nhưng, một số thời khắc, nhưng lại biến thành 1 cái cứu khổ cứu nạn nữ Bồ Tát.

Ngay lập tức, để Lục Vô Song bắt đầu hoài nghi mình cái này sư thúc trên tinh thần phải chăng xuất hiện vấn đề. Bởi vì tình huống như vậy, tại Ngũ Độc giáo bên trong từng có tu luyện độc công tẩu hỏa nhập ma biến thành ví dụ như vậy. Cẩn thận quan sát một phen về sau, Lục Vô Song thật là phủ định cái suy đoán này.

Tâm địa…

Tiểu Long Nữ hẳn là có cái gì tâm địa

Là tốt

Hay là hỏng

Lại hoặc là thờ ơ

Tại Lục Vô Song trong ấn tượng, Tiểu Long Nữ thuộc về tại cuối cùng một loại tình huống.

Nhưng ở lần này, đối phương biểu hiện đại xuất ngoài ý muốn.

Đối phương đến tột cùng là thế nào một chuyện, Lục Vô Song cảm thấy còn cần cẩn thận quan sát một phen.

Nghĩ nghĩ, Lục Vô Song đột nhiên mở miệng, tìm 1 đề tài hàn huyên.

Nó kết quả không cần nói cũng biết.

Trên cơ bản đều là Lục Vô Song nói, Tiểu Long Nữ duy trì yên tĩnh, tiếp tục làm việc lấy chính mình sự tình.

Thẳng đến Lục Vô Song nâng lên Nhạc Duyên, hồi ức đến hắn thân phận đạo sĩ phong thái thời điểm, Tiểu Long Nữ rốt cục chen vào một câu.

“Thuần Dương “

“Ha ha ha…”

Tiểu Long Nữ cười, giọng thanh thúy như chuông bạc quanh quẩn trong sơn động.

“Ngươi cười cái gì” Lục Vô Song giận.

“Không có gì.” Dừng lại tiếng cười, Tiểu Long Nữ xoay người, ánh mắt khoan thai, bàn tay như ngọc trắng khẽ vuốt tim, nhìn chằm chằm Lục Vô Song, hình như có chỉ nói: “Bởi vì ta ngay tại vừa rồi, nghe tới trên đời này buồn cười lớn nhất.”

“Cái này, chẳng lẽ không buồn cười sao “

Ngoẹo đầu.

Tiểu Long Nữ sắc mặt là như vậy đương nhiên.

” “

Biến hóa này, để Lục Vô Song trợn mắt hốc mồm.

—

—

—

—

Chương 128 : Lại đi

Ba!

Ba!

Ba!

Mảnh gỗ vụn vẩy ra bên trong, tại một trận chói tai két tiếng vang bên trong, thô to đại thụ cứ như vậy hoành ngã xuống, đập xuống đất, tràn ra vô số lá cây.

Đây là một chỗ bờ biển.

Từ giáo chủ Nhạc Duyên sau khi ra lệnh, Minh giáo một bộ điểm đệ tử cũng đã bắt đầu làm lên chuẩn bị tới.

Thuyền

Tự nhiên là cần tạo.

Hơn nữa còn cần tạo một cái to lớn thuyền.

Không thể không nói, rất nhiều người từ xương bên trong liền có như thế một loại thích việc lớn hám công to yêu thích. Chí ít tại bộ điểm đệ tử trong mắt, mặc dù không có gặp qua cái này tân nhiệm giáo chủ, nhưng ở bọn hắn xem ra có thể áp đảo Thánh giáo một đám cao tầng, vậy dĩ nhiên là cần kính nể.

Đây là tầng dưới chót đối cao tầng ao ước, là đối cao tầng biểu hiện ra tự thân năng lực.

Lại thêm một bộ chia tiền tài đến, đây càng là kích phát một đám Minh giáo đệ tử tâm tình.

Thế là, bọn hắn chuẩn bị vì nhà mình giáo chủ tạo ra một cái to lớn, phi thường có khí khái thuyền lớn tới. Tại không ít người trong lòng, nghĩ đến đến lúc đó cùng người Mông Cổ giao chiến không chỉ là bộ binh giao phong, còn có kỵ binh quyết đấu, thậm chí bao gồm thuỷ quân.

Có tính toán như vậy, đám đệ tử này tại bắt đầu liền đã lập xuống 1 cái kinh khủng ý nghĩ.

Chỉ tiếc bọn hắn quyết định này kết quả là cũng sẽ không bị Nhạc Duyên chân chính đặt ở mắt bên trong, dù sao tại từng có thận lâu làm đã từng Xe hơi, chỉ là chiến thuyền cái gì, chỉ sợ đều hấp dẫn không được hắn lực chú ý.

“…”

Phụ trách cái này một hạng mục đích nói là không phải cùng còn, túi hòa thượng giờ phút này chính vuốt ve mình kia béo múp míp đầu trọc, cúi đầu phủ phục quan sát đến kia bày ở trước mặt trang giấy. Trên giấy ghi lại chính là thuyền sơ thảo. Phía trên vẽ lấy để hắn nhìn không hiểu nhiều đồ vật, nhưng hoàn chỉnh bộ dáng vẫn là để người thấy rõ ràng.

Như vậy lớn tiểu!

Cào dưới mình đầu trọc, túi hòa thượng lại nhìn nhìn cái

khác bận rộn đệ tử, nội tâm của hắn bên trong có một loại lãng phí ý nghĩ.

Chỉ là ý nghĩ này tại não hải bên trong bất quá là chợt lóe lên, ngược lại thay thế chính là một loại hoài nghi cùng phỏng đoán.

Thánh giáo trên dưới ai đến giám sát đều phù hợp, duy chỉ có hắn túi hòa thượng không thích hợp.

Nhưng kết quả cuối cùng đến đây giám sát lại là hắn nói không chừng.

Loại này an bài đến tột cùng có cái gì khác hàm nghĩa

Là bởi vì chính mình thân phận

Vẫn còn có chút sự tình cần đem mình bài trừ bên ngoài

Nhìn chung Nhạc Duyên trở thành giáo chủ về sau, Minh giáo tại đoạn thời gian này bên trong liên tiếp sở tác sở vi, không thể nghi ngờ mỗi 1 kiện đều để người cảm thấy ngoài dự liệu.

Thanh lý trong giáo nội bộ, trực tiếp trừ bỏ Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti thân phận, để mà cầm tù.

Một cử động kia, liền để nhìn ra tân nhiệm giáo chủ cũng không phải là 1 người thiện lương, thủ đoạn lòng dạ cái gì cũng có. Mà lại chuyện này, Minh giáo bên trong cao tầng cơ hồ đều có thể nhìn ra được, sở dĩ không giết Đại Khỉ Ti cũng không phải là bởi vì nàng trước kia thân phận, cũng không phải xem ở bọn hắn những người này

trên mặt mũi, mà là vì kia lưu lạc ở bên ngoài quang minh hữu sứ Phạm Dao.

Đại Khỉ Ti nữ nhân này, trở thành giáo chủ Nhạc Duyên đối phó Phạm Dao tốt nhất lợi khí.

Bất kể như thế nào, đến lúc đó Phạm Dao tại đối mặt Nhạc Duyên thời điểm, chỉ sợ không thể không tâm phục khẩu phục, ngay cả một tia oán hận cũng không dám có.

Thậm chí, cái khác thế lực muốn mượn từ điểm này đối phó giáo chủ, chỉ sợ cũng bất lực.

Hồ Thanh Ngưu vợ chồng…

Cái này đã trở thành giáo chủ nô bộc vợ chồng 2 người, chỉ sợ bọn họ 2 người đưa đến tác dụng muốn so tất cả mọi người tưởng tượng khủng bố hơn.

Nói không chừng hòa thượng trong lòng, có như thế 1 đạo phỏng đoán.

Chuyện kia đã là đối bọn hắn cảnh cáo, nhưng cũng lưu lại chỗ trống.

Túi hòa thượng quả thực tán thưởng một cử động kia cao minh.

Về phần đột nhiên đối kia cái gọi là Thanh Long hội xuất thủ, đây càng là để nói không chừng làm không rõ ràng, theo giải bên trong hắn cũng là đối cái này Thanh Long hội đã có cực lớn lòng đề phòng.

Loại tồn tại này, dạng này một mực ẩn nấp đi tổ chức…

Nó mục đích tuyệt đối không đơn thuần.

Như vậy giáo chủ mục đích đâu

Chỉ sợ cũng không đơn thuần đi.

Có lẽ, giáo chủ cùng cái này Thanh Long hội liền thoát không khỏi liên quan.

Đương nhiên, ý nghĩ này chỉ ở nói không chừng hòa thượng tâm lý chợt lóe lên, hắn không dám nói ra.

Dưới mắt, túi hòa thượng suy tư chính là vì sao là mình đến giám sát thuyền kiến tạo. Về phần kiến tạo thuyền công dụng, đã sớm bày ở chỗ sáng.

Đó là dùng đến tìm kiếm Kim Mao Sư Vương.

Mà Kim Mao Sư Vương liền liên lụy đến Đồ Long đao, Đồ Long đao thì là tất nhiên liên lụy đến Bạch Mi Ưng Vương cùng Võ Đang phái.

Lập tức, tựa hồ trên đời này có thể minh xác biết Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn đến tột cùng ở đâu bên trong cũng chỉ có Bạch Mi Ưng Vương ngoại tôn Trương Vô Kỵ biết được.

Chẳng lẽ sẽ đối Võ Đang phái động thủ

Nói không chừng hòa thượng trong lòng không khỏi hiện

lên một cái ý niệm như vậy.

Mà lại túi hòa thượng phi thường rõ ràng, một khi Minh giáo khởi hành tìm kiếm Kim Mao Sư Vương, tìm kiếm Đồ Long đao, chỉ sợ cái này nguyên bản đã sóng cả sóng ngầm giang hồ sẽ lập tức gió nổi mây phun, nhấc lên thiên đại sóng cả tới.

Như vậy giáo chủ đây là đang thăm dò ta

Thăm dò thân phận của ta!

Thăm dò ta có hay không cùng Phật môn có một ít liên quan!

Bỗng nhiên, nói không chừng hòa thượng tựa hồ nghĩ đến cái gì, sắc mặt không khỏi hơi đổi.

“Giáo chủ có phải là muốn mượn ta tay truyền lại thứ gì “

“Lại hoặc là…”

Trong lúc nhất thời, nói không chừng hòa thượng da mặt đỏ lên, cả người lộ ra do dự không thôi.

Đồng thời.

Trở lại Quang Minh đỉnh Nhạc Duyên nghênh đón mình hi vọng khách nhân.

Ngũ Độc giáo một nhóm rốt cục tại Bạch Mi Ưng Vương dẫn đầu dưới, đi tới Minh giáo tổng đàn.

Chỉ tiếc Nhạc Duyên muốn gặp được cái kia trên tờ giấy chỗ ghi lại nữ đồng cũng chưa từng xuất hiện tại cái này bên trong.

Nhìn lướt qua mọi người, Nhạc Duyên ánh mắt cuối cùng tại Bạch Mi Ưng Vương trên thân có chút dừng lại một chút, liền lại thu hồi lại.

Với hắn mà nói, đã chân chính ngũ độc người chủ sự không có ở chỗ này, Nhạc Duyên cũng không có quá nhiều tâm tư. Tại đại điện ngốc bất quá một hồi về sau, cái này liền rời đi.

Về phần khách nhân…

Ngũ Độc giáo mọi người biểu hiện rất an ổn, không có chút nào tính tình, một chút cũng nhìn không ra Miêu Cương đại sơn bên trong điêu dân nên có kén ăn tang. Bởi vì tại Nhạc Duyên trước đó xuất hiện tại bọn hắn trước mắt thời điểm, chúng Ngũ Độc giáo đệ tử bao quát trời nhện làm liền phát hiện mình chỗ mang theo độc vật tựa như đụng phải to lớn uy hiếp, lộ ra khủng hoảng đến cực điểm.

Toàn bộ độc vật, đã sợ hãi đến địa vị.

Sợ thành một đoàn, ở trên người run lẩy bẩy.

Phát hiện này, để nguyên bản còn dự định hiển lộ rõ ràng Ngũ Độc giáo năng lực mọi người tâm tính xuất hiện biến hóa, mọi người nhất trí quyết định ‘Từ tâm’ mà đi, quy củ không thôi.

…

Trên đường nhỏ.

2 đầu con lừa ngay tại chậm rãi mà đi.

Trên lưng.

Thương thế đã vững chắc không ít Lục Vô Song rất kỳ quái nhìn thấy đi ở phía trước Tiểu Long Nữ, đối với mình nghề này phương hướng cảm thấy không hiểu.

Nói thật, nàng bây giờ muốn đi nhất địa phương là Minh giáo tổng đàn Quang Minh đỉnh.

Nhưng bây giờ nàng, lại là không nói nên lời.

Chỉ có thể lấy bệnh nhân thân phận, theo Tiểu Long Nữ hành động.

Tiểu Long Nữ không có chờ mình sư tỷ.

Mà là lựa chọn 1 cái kì lạ địa phương làm mục đích.

Một đường này đến, mấy ngày nay thời gian bên trong, Lục Vô Song không có nghe được Tiểu Long Nữ đề cập qua bất luận cái gì liên quan tới Xích Luyện tiên tử sự tình. Ngược lại là làm một khí đồ, làm một cừu nhân Lục Vô Song ngược lại là thỉnh thoảng nhớ tới Xích Luyện tiên tử tới.

Ngẫm lại kia người đánh lén mục đích, ngẫm lại 2 người này giao thủ tình huống cùng kết quả.

Về phần sư thúc Tiểu Long Nữ ngược lại là biểu hiện cùng người xa lạ đồng dạng, không được liên quan.

Không có ảo não.

Không có hối hận.

Cũng không có cái khác tâm tình gì.

Thật giống như tiện tay làm 1 kiện cực kì chuyện bình thường mà thôi.

Nàng, biểu hiện quá mức bình tĩnh.

Nếu là Lục Vô Song không có kinh lịch mấy ngày nay phát sinh sự tình, biểu hiện như vậy nàng không có bất kỳ ngoài ý muốn, nhưng tại trải qua nhiều chuyện như vậy về sau, lại lần nữa vừa mắt, lại làm cho Lục Vô Song cảm thấy vô cùng quỷ dị.

Đến tột cùng là thế nào một chuyện

Có lẽ lần này Giang Nam chuyến đi, sẽ để cho Lục Vô Song hiểu rõ đến một bộ điểm bị ẩn giấu đi bí mật.

—

—

—

—

Chương 129 : Lôi phong!

Triều gió rửa mặt.

Mang tới không chỉ là gió lãnh ý, còn có nước nhuận cảm giác.

Đập ở trên mặt, chỉ chốc lát sau liền sẽ có một loại cả người thấm vào cảm giác trong nước, trở nên ẩm ướt hồ hồ một mảnh.

Rầm rầm.

Triều lên sóng triều, nhấc lên đầu sóng chừng cao mấy trượng, sau đó phách đầu cái não nện ở trên bờ đê bắn tung tóe ra một mảnh trắng xóa. Sau đó, chính là đầy trời hơi nước bốc hơi, tại tà dương chiếu rọi xuống, lấp lánh ra thất thải chi sắc.

Bên bờ.

Lục Vô Song 1 người trốn ở dưới cây liễu mặt bóng tối dưới, lẳng lặng nhìn kia đứng tại cách đó không xa nhìn ra xa thủy triều Tiểu Long Nữ, đầu óc mơ hồ.

Cái này cưỡi con lừa đi mấy trăm dặm đường xá, cuối cùng chính là vì thưởng thức thủy triều lên xuống

Mình cái này sư thúc lúc nào có như thế ưu nhã tính tình

Trong ấn tượng, Tiểu Long Nữ từ trước đến nay không phải làm chính mình sự tình, chỉ ở tâm tình của mình

bên trong sinh hoạt 1 người sao có thể nói là cực ít nhận người bên ngoài ảnh hưởng.

Áo trắng tung bay.

Tại siêu sóng nhấc lên triều trong gió, thổi không ngừng hướng về sau bay giương.

Đối mặt hơi nước đập vào mặt, Tiểu Long Nữ không có làm bất kỳ ngăn cản, cứ như vậy mặc cho những này hơi nước đập trên người mình. Rất nhanh, tại bên bờ đứng thật lâu Tiểu Long Nữ trên thân áo trắng, đã xuất hiện ướt át vết tích.

Thật lâu.

“…”

Trốn ở dưới cây liễu, che đậy ánh nắng Lục Vô Song hay là nhìn không được, một đường này đến, nàng là lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Long Nữ xuất hiện loại này hoảng hốt trạng thái.

Cái này Tiền Đường giang thủy triều có cái gì tốt nhìn

Hành tẩu nhiều năm, Lục Vô Song không cảm thấy kia một đường đến, Lý Mạc Sầu cùng mình sư muội 2 người chỉ là một mực tại truy đuổi mà không có lưu ý qua bên người cảnh sắc.

Trong thiên hạ kỳ cảnh lại có bao nhiêu

Cái này Tiền Đường giang đặt ở trong thiên hạ, thật

đúng là không tính là đỉnh tiêm. Chỉ là khiến Lục Vô Song rất ngạc nhiên chính là Tiểu Long Nữ trạng thái rõ ràng có chút không đúng.

Chẳng lẽ cái này bên trong đối Tiểu Long Nữ đến nói có cái gì đáng phải hồi ức đồ vật sao

Nhìn hồi lâu, Lục Vô Song rốt cục nhìn không đi xuống.

Cuối cùng nàng từ dưới cây liễu mặt đi ra.

Xuất ra dù giấy, mở ra, giơ đi đến Tiểu Long Nữ sau lưng, sau đó thay đối phương che đậy kia liên tiếp không ngừng bị đập xuống tới hơi nước.

“! ! !”

Giật mình bên trong, Tiểu Long Nữ hồi thần lại.

Ngẩng đầu.

Nhìn lướt qua đỉnh đầu dù giấy, đôi mắt chỗ sâu hiện lên một tia kinh hỉ, nhưng tại quay đầu lại nhìn thấy giơ dù Lục Vô Song về sau, Tiểu Long Nữ sắc mặt bên trên rõ ràng chợt lóe lên một vòng vẻ thất vọng.

Biến hóa này, để Lục Vô Song kém chút cho là mình con mắt nhìn tốn.

Lại chớp mắt, nhìn thấy vẫn là cái kia mặt không biểu tình Tiểu Long Nữ, chỉ có đối phương kia ướt át thái dương cùng da thịt biểu hiện ra vừa mới nàng một mực cứ như vậy kinh ngạc đứng tại thủy triều phía dưới, mặc

cho hơi nước diễn tấu.

“Đi thôi!”

Sắc mặt lạnh lùng, vẫn là 1 bộ băng sơn nữ thần thần sắc Tiểu Long Nữ mở miệng nói: “Chúng ta đi tới một chỗ.”

” “

Nhìn qua đã quay đầu, không để ý tới mình nữa Tiểu Long Nữ, Lục Vô Song không hiểu ra sao. Bất quá cũng may dọc theo con đường này tới, nàng đã thành thói quen, cùng Tiểu Long Nữ tiếp xúc, nàng đã sớm làm tốt tương ứng chuẩn bị. Lại nói, tự thân tình huống, còn cách không được Tiểu Long Nữ cái kia có thể xưng Vô Song y thuật.

Nhìn xem đã đi ra dù dưới, đi ở phía trước Tiểu Long Nữ, Lục Vô Song chỉ có thể có chút nhún vai, đi theo.

Dọc theo con đường này, cho dù là có 1 cái đẹp không tưởng nổi nữ nhân, lại thêm 1 cái đồng dạng có thể xưng không tầm thường nữ tử đi theo, 2 người phụ nữ hành tẩu giang hồ, lại là cũng không có đụng phải bao lớn ảnh hưởng.

Cho dù tại xem triều thời điểm, cũng chỉ có một số người xa xa t nhìn, nhưng không có trên một người đến trêu chọc.

Chân chính trên ý nghĩa hành tẩu giang hồ , người bình thường muốn sống lâu, như vậy liền muốn áp chế lòng

hiếu kỳ của mình cùng háo sắc tâm.

Một giới giai nhân tuyệt sắc hành tẩu giang hồ, loại tồn tại này, chỉ cần không bị sắc đẹp hôn mê đầu não , người bình thường đều sẽ phát giác vấn đề trong đó tới.

Tại cái này loạn thế, tại cái này trong giang hồ, có thể bình yên hành tẩu giang hồ nữ nhân đều không phải dễ trêu.

Nhất là trong giang hồ Nga Mi đưa cho trong thiên hạ không ít giang hồ nhân sĩ đề tỉnh được về sau, cái này cảnh cáo cũng đã tại không ít giang hồ nhân sĩ trong lòng xoay quanh. Đây cũng là một đường đến, Tiểu Long Nữ cùng Lục Vô Song không có gặp phải cái gì cản đường người nguyên do.

Đương nhiên, làm một chút hơi ẩn tàng cũng là nhất định.

Chính là như vậy, 2 nữ cùng nhau đi tới nhưng cũng là bình yên vô sự.

Loại này dấu hiệu, để Lục Vô Song kém chút sai coi là cái này bên trong nguyên giang hồ đã như thế an toàn sao cái này trong giang hồ ác nhân làm sao không có chút nào kén ăn

Rất nhanh.

Tại Tiểu Long Nữ dẫn đầu dưới, 2 người chậm rãi tốn hao không ít thời gian, đi tới kế tiếp mục đích.

Mà trong này đồ, Tiểu Long Nữ còn tại Hàng châu trên đường phố một chỗ tiểu phiến kia bên trong lại lần nữa mua 1 đem ô giấy dầu. Cứ như vậy, 2 người 1 người 1 dù, giơ đi tới các nàng tiếp xuống mục đích.

Kia là một chỗ ngõ hẻm làm.

2 nữ cuối cùng dừng ở ngõ hẻm làm bên trong kia một gốc khá lớn dưới tán cây hoè.

Thế là, Tiểu Long Nữ ở trong mắt Lục Vô Song, xuất hiện trước đó tại Tiền Đường giang xem triều lúc kỳ quái tràng cảnh.

Cả người lại ngơ ngác thất thần.

Cứ như vậy đứng tại chỗ, không nhúc nhích nhìn chằm chằm trước mắt kia 1 cái đóng chặt lại cửa phòng phủ đệ xuất thần.

Ân

Lục Vô Song ngó ngó Tiểu Long Nữ bóng lưng, lại ngó ngó trước mắt toà này đóng chặt cửa phòng phủ đệ, trong lúc nhất thời ánh mắt tại giữa hai bên vừa đi vừa về chuyển động. Ở trong mắt Lục Vô Song, chỗ này phủ đệ xem ra cũng không thế nào, tựa hồ không phải cái gì đại hộ nhân gia.

Chẳng lẽ cái này bên trong cùng mình sư thúc có cái gì liên quan

Một phen hồi tưởng về sau, Lục Vô Song phát hiện Tiểu

Long Nữ là xuất thân cổ mộ tới, chưa từng nghe nói qua nàng ở bên ngoài còn có cái khác quen thuộc nơi đặt chân. Thậm chí, tại Tiểu Long Nữ trong đời, nàng chỗ người quen biết cũng không nhiều, chân chính có quá quan liên cũng bất quá là sư tỷ Lý Mạc Sầu, đồ đệ Dương Quá, còn có nàng xem như sư điệt Lục Vô Song, cùng Nhạc Duyên.

Nhưng liên tiếp 2 lần Tiểu Long Nữ không có bất kỳ cái gì che giấu quỷ dị biểu hiện để Lục Vô Song rất là mê hoặc.

Cái này Giang Nam đến cùng đối nàng có ý nghĩa gì

Ở thời điểm này, Lục Vô Song có một loại ảo giác, đối phương là đang cố ý một chút xíu hướng nàng triển lộ lấy một chút ẩn tàng bí mật.

Mà bí mật này chỉ sợ là tồn tại cực kỳ đáng sợ.

Trong lúc nhất thời, Lục Vô Song muốn hiểu rõ bí mật này, nhưng không hiểu lại có một loại cực kì bài xích tâm lý.

Nàng trong lúc mơ hồ có một loại ảo giác, chỉ sợ một khi hiểu rõ đến bí mật này, chỉ sợ nàng Lục Vô Song liền muốn trở thành mình sư thúc lòng bàn tay bên trong cá chậu chim lồng, rốt cuộc không bay ra được.

Như vậy…

Là lui lại né tránh

Hay là bồi tiếp tiếp tục

Cuối cùng, hay là thân là nữ nhân bản thân sở hữu bát quái tâm lý chiếm cứ thượng phong, Lục Vô Song quyết định kế tiếp theo bồi tiếp mình cái này sư thúc đi xuống, nhìn xem Tiểu Long Nữ đến tột cùng là chuẩn bị muốn làm gì.

Thế là, Lục Vô Song ngay tại cái này ngõ hẻm làm bên trong ngơ ngác bồi tiếp Tiểu Long Nữ đứng trọn vẹn 1 canh giờ.

Sau đó, 2 người lúc này mới rời đi toà này ngõ hẻm làm.

Nhưng ngay sau đó phát sinh sự tình, quả thực để Lục Vô Song triệt để mộng ở.

Tiểu Long Nữ chuẩn bị đi bái phật dâng hương.

Cổ Mộ phái người đi Phật môn chỗ dâng hương

Đây là cái gì cách làm

Phải biết Cổ Mộ phái càng nhiều truyền thừa hay là cùng đạo môn thoát không khỏi liên quan, lúc trước Cổ Mộ phái thế nhưng là xây dựng ở Toàn Chân giáo hậu sơn cấm địa bên trong. Từ hành tẩu giang hồ một thân đạo bào trang phục Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu trên thân liền có thể nhìn ra được Cổ Mộ phái chân chính sở thuộc bè cánh.

Đạo môn người đi Phật môn dâng hương bái phật, đây coi như là khiêu khích đi

Nhưng ở cái này trước đó, đầy mình nghi ngờ Lục Vô Song cứ như vậy đi theo Tiểu Long Nữ đi tới Hàng châu thành nhất là nổi danh Tây hồ —— bên cạnh 1 cái tháp cao chỗ.

Tại cái này bên trong, Tiểu Long Nữ đồng dạng là dò xét sau một lúc lâu, cái này liền chậm rãi cầm trong tay ô giấy dầu cất kỹ, cắm ở tháp trước.

Phía sau.

Lục Vô Song nhìn một màn trước mắt cảnh tượng, chỉ cảm thấy một cỗ bị điện giật cảm giác tê ngứa từ gót chân bò lên, cả người phía sau lưng tại thời khắc này triệt để bị mồ hôi lạnh ướt nhẹp.

Ánh mắt đờ đẫn.

2 mắt thất thần nhìn chằm chằm kia tháp bên trên danh tự.

Lôi Phong tháp.

Chẳng lẽ! ! !

Nuốt từng ngụm nước bọt, tựa hồ nghĩ đến cái gì Lục Vô Song ánh mắt hướng Tiểu Long Nữ nhìn lại, nhìn thấy là nghiêng người nửa quay đầu Tiểu Long Nữ.

Kia lạnh lùng vô cùng thần sắc.

Kia một đôi để nàng không cách nào quên kim sắc dựng

thẳng đồng.

“Hiện tại biết vì cái gì ta sẽ cho rằng lúc ấy ngươi nói những cái kia là trò cười sao “

“Nhạc Duyên hắn cho tới bây giờ đều không phải người trong Đạo môn.”

“Đây chẳng qua là hắn lớn nhất ngụy trang.”

“Bởi vì bản thân hắn chính là người trong phật môn.”

“Là Phật môn tuyệt đỉnh cao tăng, càng là trong Phật môn lớn nhất nghiệp chướng!”

“1 cái muốn độ tình kiếp hỗn trướng!”

Những này lạnh lùng vô cùng ngữ để Lục Vô Song tâm thần trọng thương, cả người ngay cả tiếp theo không ngừng lui ra phía sau mấy bước, mới thật không dễ dàng đứng vững thân thể. Biểu hiện trên mặt chấn kinh vô cùng, quá khứ nghe nói qua vô số cố sự triệt để liên hệ tới, nàng run rẩy tự nhủ: “Pháp… Pháp Hải “

Không!

Lập tức Lục Vô Song lắc đầu phủ nhận đáp án này, mà là đọc lên một cái tên khác.

“Hứa Tiên! ! !”

Theo cái tên này cửa ra sát na, ở xa Minh giáo tổng bộ Quang Minh đỉnh, nằm trên ghế chợp mắt Nhạc Duyên

đột nhiên mở hai mắt ra, đánh giá 4 phía, lúc này mới lại lần nữa nhắm hai mắt lại.

Mơ hồ trong đó.

Đưa tay gãi gãi gò má của mình, Nhạc Duyên cảm thấy vừa mới tựa hồ có người đang gọi hắn!

—

—

—

—

Chương 130 : Chân tướng

Biến.

Cảm giác biến.

Nếu nói tại Hàng châu một nhóm trước đó, Lục Vô Song còn có thể thu liễm cảm xúc, còn có thể che lấp tự thân tâm tư biến hóa lời nói, như vậy tại Lôi Phong tháp dưới một nhóm, tận mắt nhìn đến mình sư thúc đem 1 thanh ô giấy dầu cắm ở tháp dưới thời điểm, nàng toàn bộ tâm tư cơ hồ tại thời khắc này đều sụp đổ.

Không cách nào tưởng tượng.

Không dám tưởng tượng.

Lục Vô Song chỉ cảm thấy mình nhận biết tại thời khắc này nhận va chạm kịch liệt, nhân sinh tam quan xuất hiện biến hóa.

Nhạc Duyên là người trong phật môn

Đây không có khả năng!

Tuyệt đối không có khả năng!

Nàng hành tẩu giang hồ nhiều năm, cho dù là trốn ở Ngũ Độc giáo, cũng chưa từng từ bỏ qua điều động đệ tử đi ra Miêu Cương, đến thu thập trong giang hồ phát

sinh đại sự. Chí ít trong tầm hiểu biết của nàng, Nhạc Duyên chính là Phật môn địch nhân lớn nhất. Coi như dạng này người tại Tiểu Long Nữ một câu bên trong bị triệt để xoay chuyển thân phận, Lục Vô Song làm sao cũng vô pháp tiếp nhận hiện thực này.

Về phần Tiểu Long Nữ thân phận, nàng càng là không dám tưởng tượng.

Mặc dù đây hết thảy đều là từ Tiểu Long Nữ miệng nói ra, nhưng Lục Vô Song tại thời khắc này vậy mà không dám đi phủ nhận, chỉ có thể dùng một loại cực đoan hoài nghi tâm tình đi đối mặt hiện thực này.

Cái kia nghe tiếng cố sự.

Cái kia thê thê thảm thảm nhưng lại đoàn viên cố sự phát triển.

Lục Vô Song không biết trước mắt toàn thân áo trắng Tiểu Long Nữ có phải là trong truyền thuyết nữ tử kia.

Bởi vì trong tầm hiểu biết của Lục Vô Song, Tiểu Long Nữ hẳn là cùng Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu một mực ở chung một chỗ trên giang hồ quanh đi quẩn lại, lẽ ra không có nhiều thời giờ như vậy. Mà lại, cái kia cố sự phát sinh thời gian cũng không phù hợp suy đoán của nàng.

Nhưng nếu như là sự thật đâu

Như vậy sinh tử của mình cừu nhân Lý Mạc Sầu tại ở trong đó đến tột cùng đóng vai thân phận gì

Vừa nghĩ tới cái kia truyền thuyết cố sự, Lục Vô Song tâm tình tại thời khắc này trở nên cực kỳ quỷ dị. Bởi vì Tiểu Long Nữ mấy câu, Lục Vô Song cảm thấy cái kia cố sự trong mắt của nàng đã sớm trở nên hoàn toàn thay đổi , liên đới lấy không ít người cũng thấy không rõ.

Nhưng nếu nói đây là giả đâu

Lục Vô Song đồng dạng không dám thừa nhận.

Bởi vì trong này sơ hở lớn nhất chính là Tiểu Long Nữ cái kia có thể xưng Vô Song y thuật, còn có đối « ngũ độc bí truyền » hiểu rõ vượt quá tưởng tượng sâu, có thể triệt để áp chế trị liệu nàng trên người bây giờ thương thế vấn đề. Điểm này, đã là không thể dùng thần y để hình dung tài nghệ y thuật.

Lại hồi tưởng trước đó Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu đã nói qua, hồi tưởng lại câu kia đối « ngũ độc bí truyền » trình bày, ở trong đó cảnh giới tối cao… Tăng thêm kết hợp Tiểu Long Nữ trong lời nói chỗ tiết lộ ra ngoài đồ vật, cái này khiến Lục Vô Song không tự chủ được nuốt nước miếng một cái.

Nhìn về phía Tiểu Long Nữ ánh mắt, không còn là nhìn mình sư thúc bình thản ánh mắt, mà là một loại tựa hồ trông thấy trong truyền thuyết ‘Yêu quái’ ánh mắt.

Mà lại…

Lục Vô Song còn có 1 cái suy đoán.

Cái này « ngũ độc bí truyền » cùng Cổ Mộ phái « Ngọc Nữ Tâm kinh » chỉ sợ là 2 môn hỗ trợ lẫn nhau công pháp.

Tu luyện cái trước người sẽ trở nên cực kì mẫn cảm, cực kì dễ dàng bị kích thích, điểm này Xích Luyện tiên tử, nàng Lục Vô Song đều là ví dụ tốt nhất. Có thể tu luyện cái sau người thì là trở nên lạnh lùng như băng, đối với ngoại giới kích thích trở nên cực kì lạnh nhạt, phảng phất giống như thạch nữ, cái này cùng cái trước vừa vặn tương phản.

Chẳng lẽ 2 người này kết hợp mới có thể đạt tới kia cảnh giới tối cao

Phải biết tại Lục Vô Song quá khứ trong trí nhớ, Lý Mạc Sầu cho tới nay là không có « Ngọc Nữ Tâm kinh », cho dù là đến mấy ngày trước các nàng sư đồ 2 người giao phong, Lục Vô Song cũng vẫn phát giác được tồn tại tại Xích Luyện tiên tử trên thân kia phần mẫn cảm còn tại.

Nhưng sư thúc Tiểu Long Nữ… Kia một đôi kim sắc mắt rắn.

Dù là Lục Vô Song ở trong lòng phủ nhận thế nào đi nữa, bày ở trước mặt vô số sự thật cũng làm cho Lục Vô Song phần này phủ nhận lộ ra như vậy hữu tâm vô lực.

Khách sạn.

Gian phòng.

Lại lần nữa thêm tân dược sau Lục Vô Song nhìn qua

đứng tại phía trước cửa sổ Tiểu Long Nữ, trên đường đi suy tư nửa ngày, vẫn là không có nhịn xuống mình trong lòng nghi hoặc.

“Ngươi nói hắn đã từng là Phật môn cao tăng, thế nhưng là tại ta ấn tượng cùng hiểu rõ bên trong, Phật môn vẫn cho rằng hắn chính là đại địch. Ta tại Ngũ Độc giáo nhiều năm, đạt được tin tức một mực như thế.”

“Đây chính là cùng như lời ngươi nói không hợp a!”

Nghe được câu này, Tiểu Long Nữ xoay người, trên ánh mắt dưới tỉ mỉ nghiêm túc dò xét một phen Lục Vô Song, tựa như nhìn người xa lạ đồng dạng, nàng biết Lục Vô Song vẫn tại làm sau cùng bổ cứu, âm thanh lạnh lùng nói: “Đúng!”

“Lục Vô Song ngươi nói không có sai.”

“Hắn đúng là Phật môn địch nhân.”

“Nhưng ngươi những năm gần đây có phải là một mực nghiên cứu ngũ độc, quên đi vật gì khác “

“Ta nói qua, hắn là Phật môn nghiệp chướng!”

“Phật môn đồng đạo cửa, bên trong điểm có vô số bè cánh. Mà tại ở trong đó có xem Phật môn cái khác tín ngưỡng vì tà môn ma đạo Ma Phật 1 đạo, càng có cùng Phật môn triệt để nhằm vào, nhưng lại là xem như có cùng nguồn gốc nghiệp chướng một môn.”

“Mà cái môn này phát triển đến cực hạn, liền xưng là tà,

chính là Phật địch.”

“Lại nói Phật môn cao tăng cùng khát máu diệt Phật có mâu thuẫn gì chỗ sao “

Không phải Phật!

Không phải ma!

Mà là tà!

3 chữ này tại Lục Vô Song não hải bên trong quanh quẩn, trong lúc nhất thời nàng có một chút không phân rõ ba cái này ở giữa có cái gì khác biệt.

Nhưng cái này cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Lục Vô Song ở phía sau trong đời đều sống ở oán hận bên trong, nàng lớn nhất tinh lực đều là đang nghiên cứu ngũ độc, đều là tại vì tăng trưởng thời gian của mình mà cố gắng. Rất nhiều phát sinh ở chuyện giang hồ, nàng bất quá là mượn môn hạ đệ tử truyền lại tin tức hiểu rõ, cực ít đi ra Miêu Cương.

Nhưng Tiểu Long Nữ rõ ràng.

Đừng nhìn trên giang hồ môn phái đông đảo, nhưng chân chính có thể đi đến mặt bàn kỳ thật chính là ba đại môn.

Đạo môn, Phật môn, Ma môn.

Ở trong đó, thường xuyên xuất hiện đều là Phật môn

cùng Ma môn lẫn nhau đỗi, nhất là Âm Quý phái cùng Từ Hàng Tĩnh trai là tốt nhất ví dụ. Đạo môn ngược lại là có một loại ngồi xem thiên hạ, nhìn mây cuốn mây bay lười biếng ý vị.

Chỉ có tà.

Không ai có thể hiểu rõ đối phương chân chính tâm tư, hắn có thể tại ba cái này ở giữa tự có vừa đi vừa về xoay chuyển tự thân thân phận.

Mà lại tình kiếp nói chuyện, thế nhưng là xuất từ Phật môn.

Nghe tới cái này bên trong, Lục Vô Song há to miệng, có chút á khẩu không trả lời được.

Nếu là trong lòng nàng đối Tiểu Long Nữ thân phận suy đoán nhận định lời nói, như vậy vô luận là Pháp Hải, hay là Hứa Tiên… Đều thoát không ra Phật môn liên quan. Về phần Tiểu Long Nữ vì sao có thể hiểu như vậy Phật môn… Ngẫm lại tại bên trong Lôi Phong tháp ngốc 20 năm, vô luận là ai cũng sẽ đối Phật môn lý niệm hiểu rõ rất sâu.

Bây giờ tại Lục Vô Song tâm lý, hay là có không ít nghi hoặc.

Mặc kệ sư thúc Tiểu Long Nữ nói nhiều a thật, nhưng ở Lục Vô Song trong lòng hay là duy trì nửa tin nửa ngờ thái độ. Bởi vì trong mắt của nàng, lời nói này bên trong chân thực điểm nhiều, nhưng chỗ mâu thuẫn đồng dạng hơn nhiều. Để người trong lúc nhất thời không phân rõ

thật giả.

Ngay tại 2 người bầu không khí trong lúc nhất thời lộ ra yên tĩnh lúng túng thời điểm, Lục Vô Song mao lấy lá gan lại lần nữa hỏi 1 cái kì lạ vấn đề.

“Kia tiểu Thanh” cố sự bên trong thế nhưng là có 2 người a.

Chí ít Lục Vô Song không cảm thấy Xích Luyện tiên tử sẽ là cái thân phận này. Trước đó phát triển, để Lục Vô Song nhìn ra Tiểu Long Nữ đối đãi sư tỷ của mình Lý Mạc Sầu có một loại vô cùng quỷ dị thái độ. Cái loại cảm giác này trước đó không rõ ràng lắm, hiện tại xem ra giống như là Lý Mạc Sầu thiếu mình sư muội, làm chuyện gì có lỗi với nàng tình đồng dạng.

Dù là không phải chính nàng, cũng có cùng nàng tương quan người làm ra.

Bằng không mà nói, sẽ không xuất hiện tình huống như vậy.

Đó là một loại nhẫn rất lâu cuối cùng vẫn là không có nhịn xuống đi cách làm.

“Ừm !”

Một tiếng ngâm khẽ, Tiểu Long Nữ mày liễu hơi giương, lạnh lùng vô tình ánh mắt lại lần nữa hiển hiện. Liếc xéo ánh mắt lập tức để Lục Vô Song như ngồi bàn chông, trên lưng tại cái này 1 đạo ánh mắt dưới sợ đến chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

Trong thoáng chốc.

Lục Vô Song tựa hồ nhìn thấy cái kia nước khắp núi vàng, sát sinh vô số nữ nhân.

Sẽ không phải…

1 cái kinh khủng suy nghĩ ngay tại hiện lên ở Lục Vô Song trong lòng, rốt cuộc ép không đi xuống.

Cái kia truyền thuyết cố sự bên trong đến cùng ẩn tàng bao nhiêu khó coi đồ vật

Hoặc là cái này vẻn vẹn Tiểu Long Nữ nhàn rỗi nhàm chán nói tới một chuyện cười nàng đang gạt người

Có lẽ cuối cùng không ai có thể chân chính hiểu rõ Nhạc Duyên.

Thậm chí ngay cả chính hắn cũng không hiểu rõ chính mình.

Trong lúc nhất thời, vô số nghi hoặc bò đầy trong lòng, Lục Vô Song mờ mịt.

Cùng lúc đó.

Ở xa Tây Tạng cung điện Potala cao tăng Ưng Duyên ngay tại nhốn nháo lấy phật châu, khoan thai đọc lấy kinh văn.

Cạch!

Phật châu vỡ vụn.

Kinh văn liền ngưng.

Cúi đầu, Ưng Duyên nhìn lướt qua trên mặt đất không ngừng nhấp nhô phật châu, đồng tử bộ dáng hắn, thần tình trên mặt rất là kì lạ.

“Quả nhiên.”

“Bắt đầu sao “

“Thôi được!”

“1 ngày này cuối cùng là phải đến rồi!”

“Nhân quả! Nhân quả!”

“Lúc tuổi còn trẻ chuyện sai lầm, cuối cùng kết quả là hay là nên phải trả.”

Nói xong, Ưng Duyên đứng dậy.

Cao tăng, phải tiếp tục đi ra cung điện Potala.

,

—

—

—

—

Chương 131 : Cá trong chậu (thượng)

Tê ——

Gấm vóc xé rách tiếng vang giữa khu rừng vang lên.

Dưới cây.

Hay là một bộ màu đỏ áo cưới Xích Luyện tiên tử chính cúi đầu, một tay bắt lấy tấm vải một đầu, đồng thời dùng hàm răng gắt gao cắn, đem nó cột vào trên cánh tay của mình, ở phía trên đánh 1 cái khá đẹp nơ con bướm.

Sắc mặt có chút trắng bệch.

Hiển nhiên bản thân đã sớm bị thương không nhẹ, mà lại cánh tay xương cốt đã xuất hiện vết rách, toàn bộ cánh tay có vấn đề.

Đang nhìn trên người nàng áo cưới tại một đường truy đuổi giao phong bên trong, cũng lộ ra vỡ vụn không chịu nổi, lộn xộn không thôi.

Không chỉ có như thế, tại mái tóc của nàng bên trên còn dính nhiễm không ít cỏ dại.

Theo như cái này thì, có thể nghĩ tại trước đó trên đường đi giao phong, khiến cho Xích Luyện tiên tử đến cỡ nào chật vật.

Đúng thế.

Chật vật.

Lần thứ 1, Lý Mạc Sầu bình sinh đến nay lần thứ 1 chật vật như thế.

Nhìn chung quá khứ, cho dù là lúc trước nàng hành tẩu giang hồ tràn đầy giết chóc, tại không có gặp phải Nhạc Duyên thời điểm, nàng cho dù là đến tuyệt cảnh, nhưng cũng chưa từng từng có hôm nay chật vật. Càng quan trọng chính là, nàng một đường này đến cũng bị làm không hiểu ra sao.

Cái kia đuổi theo tới mình cô gái tóc đỏ tử, đến cùng là thế nào một chuyện

Nàng bị sinh sinh truy 7 ngày thời gian.

Đánh lén.

Ra tay ác độc.

Một chiêu kia chiêu ngoan thủ đều để Lý Mạc Sầu có một loại ảo giác, cùng mình có sinh tử đại thù không phải Lục Vô Song, lẽ ra là cái này kỳ quái cô gái tóc đỏ tử.

Mình đây là cái kia bên trong trêu chọc đối phương

Truy mình như thế không ngủ không nghỉ, cơ hồ là 3 ngày 3 đêm thời gian.

Chẳng lẽ là Lục gia hậu nhân

Tại não hải bên trong dạo qua một vòng, Lý Mạc Sầu phát hiện cái suy đoán này cũng không thể làm đúng. Chân chính một mực duy trì báo thù dục vọng hay là chỉ có Lục Vô Song, thậm chí ngay cả Trình Anh đều sớm không có cái kia tâm tư. Điểm này, từ phương diện nào đó cũng là sư đồ giống nhau.

Sư đồ 2 người đều là như vậy cố chấp.

Lau khóe miệng lưu lại vết máu, Lý Mạc Sầu còn có thể cảm nhận được kia cổ họng bên trong mùi máu tươi, ánh mắt nhìn lướt qua 4 phía về sau, ánh mắt của nàng lộ ra ngưng trọng lên.

Nữ nhân kia có vấn đề!

Không đề cập tới võ công tướng khắc!

Loại kia trạng thái, giống như là đặc biệt nhằm vào nàng mà đến, mà lại đầu óc lộ ra cực kì hỗn loạn.

Một thân tu tập võ công, tự nhiên là bị đại bộ phận kim phút đúng.

Một chiêu kia đánh lén dưới, không chỉ có trọng thương Lục Vô Song, cũng làm cho nàng nhận thương thế không nhẹ.

Võ công hiện ra hỏa thuộc tính, nhưng lại mang theo âm hàn chi ý.

Như thế mâu thuẫn võ học, cũng để Lý Mạc Sầu mở rộng tầm mắt.

Nhưng cái này tà môn quỷ dị võ công, lại là để Xích Luyện tiên tử có chút khó giải quyết. Cái này mấy ngày bị truy đuổi thời gian bên trong, mỗi một lần giao thủ, đều tại chưa phát giác ở giữa nhận một bộ điểm thương thế tích lũy. Tại dạng này xuống dưới, Lý Mạc Sầu cảm thấy mình xảy ra vấn đề.

Trừ cái đó ra, Lý Mạc Sầu để ý nhất lại không phải cái này.

Mà là nàng sư muội Tiểu Long Nữ cách làm.

Lý Mạc Sầu có một chút nghi hoặc, nàng nghĩ mãi mà không rõ vì sao lại trở nên như thế

"…"

Có chút nhắm mắt, tại chợp mắt trạng thái bên trong, Xích Luyện tiên tử bắt đầu nhớ lại những năm gần đây sư muội 2 người kinh lịch, muốn nói chân chính xuất hiện mâu thuẫn cũng bất quá là lúc trước nàng bị khu trục ra Cổ Mộ phái về sau, muốn đoạt được « Ngọc Nữ Tâm kinh » lúc cách làm, khi đó sư muội 2 người xem như đối địch.

Từ về sau, Xích Luyện tiên tử tự nhận chưa hề bạc đãi mình sư muội.

Nhưng!

Nghĩ tới Tiểu Long Nữ kia cách làm, Lý Mạc Sầu liền nghĩ mãi mà không rõ.

Nàng đến cùng là vì cái gì

Ân oán

Phương diện này, sư tỷ muội giữa 2 người hẳn là đã sớm tiêu.

Như vậy là nam nhân

Phải biết Lý Mạc Sầu tại cùng Lục Vô Song giao thủ thời điểm lời nói, cũng không hoàn toàn là nhằm vào Lục Vô Song nói tới mà thôi.

Đến tột cùng là vì cái gì

Nàng là cái kia bên trong làm không đúng, làm thật xin lỗi chuyện của sư muội đến

Lý Mạc Sầu rất mê hoặc.

“Ừ”

Đúng lúc này, 1 đạo tinh tế tác tác thanh âm xông tiến vào bên tai của nàng, bỗng nhiên mở mắt ra, quay đầu lại, nhìn về phía rừng rậm chỗ sâu.

Đứng dậy.

Không để ý tàn tạ áo cưới, Xích Luyện tiên tử gương mặt bên trên hiện lên một tia phiền chán: “Thật đúng là

dây dưa không bỏ a!”

Chẳng lẽ này quỷ dị nữ tử thương thế tốt nhanh như vậy

Hôm qua nàng mới lấy 1 đầu cánh tay xương cốt vỡ tan đại giới sinh sinh xuyên thủng đối phương thân thể, đồng dạng trọng thương đối phương , dựa theo đạo lý đến nói, đối phương hiện tại hẳn là trốn ở ẩn tàng địa phương an dưỡng mới đúng. Nhanh như vậy liền tìm tới, thương thế vậy mà lại tốt nhanh như vậy

Híp mắt, hít sâu một hơi, Lý Mạc Sầu liền muốn chuẩn bị ứng đối cái này không hiểu thấu nữ nhân điên thời điểm, thời cuộc lại là lại lần nữa phát sinh biến hóa.

“! ! !”

Thần sắc khẽ giật mình.

Kia áp bách mà đến âm hiểm khí tức tà ác, tựa hồ gặp cái gì thiên địch đồng dạng, lui ra ngoài.

Chèn ép khí tức lóe lên một cái rồi biến mất.

Lập tức theo tới mặt khác 1 đạo khí tức ngược lại là hấp dẫn Lý Mạc Sầu lực chú ý.

Tường hòa.

Bình thản.

Một mảnh quang minh cảm giác.

Loại cảm giác này…

“Người trong phật môn!”

Lời nói rơi xuống, Lý Mạc Sầu rất nhanh liền nhìn thấy xuất hiện ở trước mắt nàng thân ảnh, tại nhìn thấy bộ dáng của đối phương về sau, người không khỏi sững sờ, ngơ ngác nhìn đối phương: “Duyên nhi !”

Xuất hiện tại Xích Luyện tiên tử trước mặt rõ ràng là đồng tử bộ dáng Tây Tạng cung điện Potala Lạt Ma.

Cháu của nàng.

Ưng Duyên.

Ưng Duyên lần này tuy là đồng tử bộ dáng, nhưng không có tiểu hài tử nên có tinh khí thần, thần sắc lộ ra mỏi mệt đến cực điểm, cả người xem ra phong trần mệt mỏi.

“Nguy hiểm thật!”

“Rốt cục đuổi kịp!”

Cõng một bộ màu đỏ bao khỏa Ưng Duyên tại nhìn thấy Lý Mạc Sầu kia sắc mặt trắng bệch bộ dáng, liền nhìn ra Xích Luyện tiên tử dưới mắt thương thế nặng nề muốn xa so trong tưởng tượng càng thêm nghiêm trọng. Chỉ bất quá chưa từng xuất hiện trí mạng nguy hiểm, cũng đã để hắn thở phào một hơi.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn 1 bộ nghĩ mà sợ biểu lộ.

” “

Ngược lại là Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu không hiểu ra sao, có một chút không phân rõ tình huống.

Xác thực nói, trong khoảng thời gian này đến, Lý Mạc Sầu đã cảm thấy mình một mực không có hiểu rõ tại quanh thân phát sinh sự tình.

Sư muội, biến không biết.

Còn xuất hiện 1 cái muốn gây nên mình vào chỗ chết nữ nhân điên.

Lại thêm đột nhiên xuất hiện tại nơi này Ưng Duyên.

Lý Mạc Sầu chỉ cảm thấy mình giờ phút này đầy trong đầu mê hoặc, một đầu nghi vấn.

Ánh mắt na di.

Cuối cùng Lý Mạc Sầu lực chú ý bị Ưng Duyên trên tay nâng 1 con Tử Kim bát hấp dẫn.

Nàng gặp qua không ít cao tăng.

Tỷ như những cái kia phương trượng loại hình.

Bọn hắn ra sân không phải tay cầm hàng ma xử, chính là một thân tăng bào, hiện ra Phật ý tràn trề, kén ăn nhưng một thân.

Nhưng kim bát một loại… Đây không phải dạo chơi tăng dùng để hoá duyên đến dùng sao

Càng quan trọng thì là hắn Ưng Duyên vì sao lại đột nhiên xuất hiện tại cái này bên trong!

Không hiểu, Lý Mạc Sầu đột nhiên có một loại mình mấy ngày nay tao ngộ cùng Ưng Duyên đến thoát không có bao nhiêu liên quan, có một loại gặp tai bay vạ gió bị liên lụy cảm giác.

Tâm tư thay đổi thật nhanh ở giữa, Xích Luyện tiên tử não hải bên trong toát ra vô số nghi hoặc cùng suy đoán.

Tại cuối cùng nàng thật là không hề nói gì.

Nàng đang đợi mình cái này đầu nhập vào Phật môn cháu trai cho mình một đáp án.

Ưng Duyên đến tột cùng vì sao mà đến!

Tại cái này ngắn ngủi mấy ngày thời gian bên trong, Xích Luyện tiên tử tam quan tựa hồ bị thế giới này lại lần nữa một lần nữa cấu tạo một lần.

Trong chớp mắt.

Người bên cạnh cũng không nhận ra.

Còn có xuất hiện 1 cái không hiểu thấu nhắm vào mình nữ nhân điên.

Thậm chí…

Nàng cũng mơ hồ bắt đầu hoài nghi lên nam nhân kia tới.

Nhạc Duyên đến cùng ẩn tàng bao nhiêu bí mật, không có biểu diễn ra.

—

—

—

—

Chương 132 : Cá trong chậu (trung)

Gió lạnh đánh lấy xoáy nhi tại thổi.

Mang khỏa mà đến ý lạnh, theo gió nhẹ thổi qua, tầng 1 che lại tầng 1, một chút xíu điệp gia, đem mùa đông khí tức một chút xíu xâm nhập mùa này.

Dưới cây.

Mái tóc dài màu đỏ rực nữ tử lúc này đang đứng ở phía dưới, cúi đầu đánh giá trên người mình thương thế.

Trước ngực.

Vạt áo tàn tạ.

Bộc lộ ra bên trong trắng nõn như ngọc tinh tế da thịt. Chỉ bất quá, tại thời khắc này trên da mặt, che kín lít nha lít nhít hồng nhuận chi sắc, thật giống như vừa ra nồi hơi con tôm. Kia màu đỏ trên da thịt, chính tồn tại để người nhìn qua khủng bố vô cùng vô số màu xanh vết tích, từng cái từng cái vết tích quấn quýt lấy nhau, nhìn qua lộ ra buồn nôn buồn nôn đến cực điểm.

Mà tại kia chung quanh, còn có không ít non mịn mầm thịt, tại bốn phía còn tồn giữ lại không ít máu tươi.

Hiển nhiên.

Cái này 1 khối, là mới tại không lâu mới mọc ra nhục thể.

“…”

Cô gái tóc đỏ tử nhìn nửa ngày, hừ nhẹ một tiếng, chỉ thấy kia trên ngực phương da thịt bắt đầu phun trào, vô số gân xanh vặn vẹo bên trong, da thịt vậy mà lại lần nữa lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được sinh trưởng.

Chỉ chốc lát sau.

Chỗ kia thương thế đã khôi phục nguyên trạng.

Mà nhìn qua, cái này cô gái tóc đỏ tử cũng gầy gò một chút xíu.

Quay đầu lại.

Nữ tử ánh mắt nhìn ra xa hướng nơi xa, sâu trong đôi mắt hiện lên một vòng kiêng kị. 1 người không sợ, nhưng 2 người… Nàng bây giờ không có bất kỳ cái gì nắm chắc. Nghĩ đến cái này bên trong, lắc lắc ống tay áo, nàng người cái này liền lặng yên không một tiếng động thối lui.

Từ đầu đến cuối.

Cái này ẩn giấu đi, người đánh lén, từ đầu tới đuôi thời gian bên trong, nàng không có nói qua bất luận cái gì một câu.

Tất cả hành động, đối với nàng mà nói, giống như là tại dựa vào bản năng đến hành động.

Không đề cập tới cái này bên trong.

Rừng rậm chỗ sâu.

Tổ tôn 2 người giờ phút này đang đối mặt nhìn nhau, một yên tĩnh chờ đợi giải thích, một người khác thì là lộ ra do dự không tiến.

Tay cầm Tử Kim bát Lạt Ma Ưng Duyên giờ phút này lộ ra tâm tình không yên.

Cho dù là đến hắn loại cảnh giới này, lại còn sẽ xuất hiện tình huống như vậy, có thể nghĩ kia chôn giấu tại tâm hắn ở giữa đồ vật là như thế nào khó lường.

Dưới mắt.

Duy nhất để Ưng Duyên cảm thấy vui vẻ chính là Xích Luyện tiên tử thương thế đã ổn định lại.

Vừa mới kia đánh lén kỳ quái nữ tử, ngược lại là để Ưng Duyên phát giác được một cỗ ngập trời oán hận, để hắn một giới Lạt Ma đều cảm thấy một cỗ tên là kinh hồn táng đảm cừu hận, phô thiên cái địa. Lấy cỗ này cừu hận thúc giục lực lượng, chỉ sợ không phải thường nhân có thể tưởng tượng.

Mà lại trọng yếu nhất chính là cái kia cô gái tóc đỏ tử mang đến cho hắn một cảm giác thú nhiều hơn người.

Đồng thời nữ tử này mang đến cho hắn một cảm giác càng là cùng lúc trước ngày đó tại thiên không chợt lóe lên âm hàn cảm giác rất tương tự.

Vừa mới vẻn vẹn liếc nhau một cái.

Ưng Duyên tại nội tâm bên trong liền đã xác định đối phương đại khái bối cảnh.

Bởi vì trong ký ức của hắn, cảm giác này thực tế là quá mức tương tự, quá mức giống nhau. Tuy nói từ phương diện nào đó đến nói, có như vậy một chút khác biệt, nhưng tại hắn Ưng Duyên trong ấn tượng, nữ tử kia trạng thái thực tế là để hắn quá mức nhìn quen mắt.

Nhìn quen mắt đến tâm hắn kinh, kinh hãi đến cơ hồ trực tiếp muốn có động thủ dự định.

Phật môn tâm cảnh vào thời khắc ấy cơ hồ bị phá.

Nếu như không phải kia kỳ quái nữ tử lui bước, chỉ sợ Ưng Duyên đã là nhịn không được xuất thủ.

Nghĩ lại tới cái này bên trong, Ưng Duyên không khỏi cười khổ.

Tại cung điện Potala tu thân dưỡng tính nhiều năm như vậy, thậm chí liền đạo môn công pháp cũng tu luyện qua, nhưng kết quả là Ưng Duyên phát hiện tâm tính của mình cũng không có đạt tới mình muốn cảnh giới.

Gương vỡ lại lành như thế.

Vỡ vụn qua đi tâm cảnh, cũng giống như thế.

Hô thở ra một hơi về sau, Ưng Duyên đón lấy Xích Luyện tiên tử kia chờ đợi ánh mắt.

Ánh mắt bên trong nghi hoặc cùng chờ đợi, Ưng Duyên nhìn nhất thanh nhị sở.

Có thể tưởng tượng, mình tổ mẫu hiện tại chỉ sợ là đầy mình vấn đề cần chờ đợi giải thích.

Khóe miệng giật giật, tay phải càng là nhịn không được sờ sờ mình đầu trọc, cuối cùng Ưng Duyên hay là không chịu nổi Xích Luyện tiên tử ánh mắt, mở miệng.

“Có lẽ.”

“Hoặc là.”

“Khả năng.”

“Ta có thể giải thích tổ mẫu trong lòng một chút nghi hoặc.”

Lần thứ 1.

Ưng Duyên trên thân không gặp được Lạt Ma nên có phong thái, ngược lại là giống một đứa bé đồng làm sai chuyện đồng dạng, lộ ra có chút chân tay luống cuống.

“…”

Thấy thế, Xích Luyện tiên tử nhẹ nhàng nghiêng đầu

một chút.

Nàng cũng là lần thứ 1 nhìn thấy Ưng Duyên vẻ mặt như vậy.

Cho dù là lần thứ 1 lúc gặp mặt, Ưng Duyên thế nhưng chưa từng xuất hiện dạng này tâm cảnh rất có ba động tình huống.

Lý Mạc Sầu muốn biết nguyên do trong này.

Nghiêm mặt, thần tình nghiêm túc xuống tới Xích Luyện tiên tử mở miệng chỉ về 1 chữ: “Nói!” .

…

Núi xanh yếu ớt, người cũng ung dung.

Tại đầy trời lá rụng bên trong, Lục Vô Song bồi bạn Tiểu Long Nữ đi tới trong lòng nàng đoán được toà kia chùa miếu chỗ.

Kim Sơn tự.

Nhìn qua trước mắt bảng hiệu bên trên to lớn 3 chữ, còn có trận kia trận để người có chút chán ghét ong ong niệm Kinh Thanh, Lục Vô Song trên mặt liền hiện lên 1 đạo quả là thế thần sắc.

Đây là cái này chùa miếu tựa hồ có chút rách nát.

Nhìn qua trước mắt chùa miếu, trên thực tế lại là có như vậy một chút để Lục Vô Song cảm thấy ngoài dự liệu.

Kim Sơn tự không như trong tưởng tượng phồn hoa.

Đúng thế.

Phật gia chùa miếu , bình thường đều có thể dùng phồn hoa cái này 1 từ ngữ để hình dung.

Có tín đồ cung cấp nuôi dưỡng bọn hắn từ trước đến nay không thiếu tiền tài.

Nó đuổi tài trình độ chân chính có qua hiểu rõ Lục Vô Song sớm đã có nghe thấy.

Chí ít hiện tại Thiếu Lâm tự thế nhưng là so trước mắt Kim Sơn tự muốn uy vũ nhiều, cho dù là cái khác không ít chùa miếu cũng là như thế.

Tương phản.

Trước mắt Kim Sơn tự cũng có vẻ có chút rách nát.

Phật môn nội tình từ trước đến nay rất đủ.

Ngươi nói Kim Sơn tự thiếu cao thủ sao

Nếu là sư thúc Tiểu Long Nữ cố sự là thật, như vậy lúc trước có thể trấn áp nàng Pháp Hải vậy sẽ có mạnh cỡ nào nhân vật như vậy làm sao lại không có truyền nhân mà lại nếu là Nhạc Duyên lúc trước đúng như Tiểu Long Nữ trong lời nói hình dung như thế, kia lấy Phật môn tư thái chỉ sợ sẽ đã sớm tuyên dương mọi người đều biết.

Chỉ bất quá ý nghĩ này vừa mới tại não hải bên trong dâng lên thời điểm, Lục Vô Song lại sửng sốt.

Bởi vì nàng phát hiện 1 cái cực kì chỗ mâu thuẫn.

Bạch xà cố sự, sớm đã là thiên hạ đều biết.

Như vậy cố sự này là ai tuyên dương đâu

Mà lại trong tầm hiểu biết của Lục Vô Song, Bạch Xà truyện cố sự tựa hồ có không ít phiên bản biến hóa.

Có đối Phật môn có lợi, cũng có đối Phật môn có hại.

Mà tổng hợp xem ra, phía sau quan niệm đang không ngừng phổ cập ra, nó kết quả sẽ chỉ là 1 cái —— Phật môn thua thiệt.

Trong này giao phong tranh đoạt, so trong tưởng tượng kinh khủng hơn.

Nhưng, bất kể như thế nào, trong này có 1 cái vấn đề lớn nhất Lục Vô Song không có đạt được đáp án.

Đó chính là Tiểu Long Nữ tại sao lại đột nhiên đối với mình sư tỷ Lý Mạc Sầu động thủ.

“Lục Vô Song!”

Đột nhiên, một mực giữ yên lặng tư thái Tiểu Long Nữ lên tiếng: “Ngươi nói, tại cái kia Bạch Xà truyện cố sự bên trong, Pháp Hải đến tột cùng là vì tư hay là vì công “

“! ! !”

Lục Vô Song nghe vậy khẽ giật mình, ngơ ngác nhìn qua Tiểu Long Nữ, vấn đề này để nàng trả lời thế nào

Nhưng tại đối mặt Tiểu Long Nữ ánh mắt thời điểm, Lục Vô Song biết vấn đề này nàng không phải là trả lời không thể.

Vì tư

Đứng tại đối phương quan điểm bên trên cái này mới là duy nhất câu trả lời chính xác.

Nhưng Lục Vô Song hay là nghe rõ ràng Tiểu Long Nữ vấn đề, nàng hỏi chính là cái kia cố sự, hiển nhiên là hi vọng nàng từ người đứng xem quan điểm bên trên qua lại đáp.

Nửa ngày.

Trầm ngâm nửa ngày Lục Vô Song hồi đáp: “Lấy đại nghĩa tên điểm mang theo khỏa tư tâm… Đây là tư!”

Câu trả lời này để Tiểu Long Nữ hài lòng cười.

Khóe miệng bò lên một vòng nụ cười nhàn nhạt.

—

—

—

—

Chương 133 : Cá trong chậu (hạ)

Tư!

Tự nhiên là tư tâm tại quấy phá.

Ưng Duyên qua nhiều năm như vậy rất rõ ràng tự mình làm qua sự tình. Không đề cập tới giết người loại này chuyện giang hồ, những chuyện này trên cơ bản hắn có thể làm được không thẹn với lương tâm. Dù sao, thân là cung điện Potala Lạt Ma, tất nhiên là có mình độc đáo tâm cảnh.

Nhìn chung quá khứ, Ưng Duyên chưa từng cho rằng tự thân làm sai qua sự tình gì.

Dù là hắn xuất gia, cũng là tự thân lựa chọn.

Mà nhân sinh kinh lịch bên trong, chỉ có một sự kiện ở phía sau nghĩ đến, hắn làm sai.

Lại hoặc là nói vào lúc đó, hắn Ưng Duyên tự thân bị tâm tình của mình ảnh hưởng. Lấy đại nghĩa chi danh, đi tư tâm sự tình.

Đồng thời cục diện dưới mắt, Ưng Duyên cơ hồ có thể khẳng định về căn bản nguyên do chính là do hắn mà ra.

Nói thật, vãn bối liền không nên trộn lẫn tại trưởng bối ở giữa sự tình.

Có lẽ.

Hiện tại quay đầu, Ưng Duyên cũng chỉ có thể thán 1 câu mình lúc ấy còn quá trẻ, tại tình 1 đạo căn bản không có nhận biết, thẳng đến chính hắn cũng vượt qua một kiếp này về sau, mới phát hiện ở trong đó đao quang kiếm ảnh cùng phong hoa tuyết nguyệt.

Hít sâu một hơi, tại Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu trong ánh mắt, Ưng Duyên chậm rãi mở miệng.

Ngẩng đầu.

Nhìn trời.

Hắn cố sự này nên từ cái kia thảo luận lên đâu

Đúng rồi.

Cố sự này nên từ một môn võ học nói lên.

Môn võ học này tên là biến thiên kích địa tinh thần đại pháp, nó cảnh giới tối cao có thể đạt tới siêu việt thời không, tại người kiếp trước kiếp này tương lai lữ hành. Cảnh giới này, tại trước đó chỉ có sư phó của hắn Bát Sư Ba cùng mình phụ thân Truyền Ưng một trận chiến bên trong đạt tới tình trạng này.

Mà hắn Ưng Duyên thì là cái thứ 2 có thể làm được tình trạng này người, thậm chí muốn so Bát Sư Ba càng mạnh, đạt tới tinh thần siêu thoát phi thăng cảnh giới.

Cố sự chính là tại hắn Ưng Duyên nếm thử môn công pháp này mà tạo nên vấn đề.

Thanh phong thổi đến.

Tại lá rụng tung bay bên trong, Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu an tĩnh nghe mình tôn nhi cố sự, muốn nhìn một chút đến cùng làm cái gì mới có thể xuất hiện dưới mắt tình huống như vậy.

Biến thiên kích địa tinh thần đại pháp

Môn võ học này tại nàng lữ hành nghe được nói qua, đây là xuất từ Tây Tạng cung điện Potala một môn cực kì quỷ dị tinh thần võ học.

Nhưng cùng môn võ học này có liên quan gì

Trong lòng một phen suy đoán, nàng lẳng lặng cùng đợi phía sau cố sự.

Nhưng theo Ưng Duyên triệt để buông xuống kia phần xấu hổ, cố sự một chút xíu từ miệng nói ra, Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu sắc mặt càng ngày càng kỳ quái.

Bạch xà

Tiểu Long Nữ

Sư muội của mình vậy mà là trong truyền thuyết kia nữ tử

Lại nhớ tới mình trước đó cùng Lục Vô Song giao phong

thời điểm lời nói, Lý Mạc Sầu chỉ cảm thấy cái này từ cháu mình Ưng Duyên miệng nói ra cố sự cực kì quỷ dị phức tạp.

Mình sư muội làm sao lại là Bạch Tố Trinh

Chẳng lẽ nàng tu luyện tới « ngũ độc bí truyền » bên trong cảnh giới tối cao

Đầu óc bên trong một phen suy nghĩ lung tung, Lý Mạc Sầu suy nghĩ nếu như sư muội là Bạch Tố Trinh, như vậy mình đâu chẳng lẽ là cái kia tiểu Thanh

Nhưng nghĩ lại, Lý Mạc Sầu liền phủ định cái suy đoán này.

Chí ít từ Ưng Duyên trên mặt không nhìn thấy đáp án này.

Nhưng lời nói này còn không có để Xích Luyện tiên tử quá mức chấn kinh, khi Ưng Duyên nói ra chính hắn một thân phận khác thời điểm, Lý Mạc Sầu sắc mặt triệt để trở nên quái dị.

Pháp Hải

Phật môn cao tăng Pháp Hải!

Cái này…

Bạch Tố Trinh cùng Pháp Hải 2 cái danh tự này bày ở cùng một chỗ đại biểu cho cái gì, Lý Mạc Sầu làm sao không có khả năng rõ ràng. Vẻn vẹn 2 cái danh tự còn

tốt, nhưng nếu là đem bên người 2 cái thân cận nhất 1 trong thân nhân thay vào trở ra, như vậy cố sự này liền sẽ trở nên để người trợn mắt hốc mồm.

Kết hợp với trước đó Ưng Duyên câu kia tư tâm quấy phá…

"…"

Đường đường Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu hiện tại cả người chỉ cảm thấy đầu óc có chút mộng.

Ngơ ngác nhìn nhìn Ưng Duyên, nhìn thấy chính là đối phương kia xấu hổ mà không thất lễ mạo, cộng thêm đỏ bừng lên khuôn mặt nhỏ.

Xích Luyện tiên tử há to miệng, hoàn toàn không biết nên nói cái gì.

Thật lâu.

Lý Mạc Sầu mới ngơ ngác mở miệng hỏi: "Vậy ngươi…"

"Ta đưa nàng trấn áp tại Lôi Phong tháp dưới 20 năm đồng thời, thuận tiện để tổ phụ tiến vào chùa miếu, nói cho hắn một phen đại đạo lý…"

Câu này chưa xong lời nói để Lý Mạc Sầu hoàn toàn không biết nên nói cái gì. Lời này Xích Luyện tiên tử lý giải rõ ràng, nói trắng ra chính là bao hàm tư tâm Ưng Duyên tại trời xui đất khiến dưới nhìn thấy 2 người về sau, trong lúc nhất thời nghĩ mãi mà không rõ, tư tâm quấy phá, vì chính hắn tổ mẫu, làm ra 1 kiện để người

không biết nên hình dung như thế nào sự tình tới.

Cho nên…

Nàng Lý Mạc Sầu ngày hôm nay xem như bị tai bay vạ gió

Mà hết thảy này nguyên do chỉ là bởi vì Pháp Hải không biết yêu!

Trong lúc nhất thời, Xích Luyện tiên tử não hải bên trong toát ra một cái ý niệm như vậy đến, ngay cả Nhạc Duyên vấn đề đều tạm thời đặt ở đằng sau.

…

Cùng lúc đó.

Lục Vô Song hướng Tiểu Long Nữ hỏi ra vấn đề giống như trước.

Về thời gian dịch ra, để cố sự này xuất hiện trí mạng nhất sơ hở.

Nhưng đối mặt vấn đề này, Tiểu Long Nữ chỉ là tràn đầy nụ cười nhẹ nhàng lấy hỏi ngược một câu: “Ngươi chừng nào thì khẳng định mình lần thứ 1 nhìn thấy hắn lúc là ngươi chân chính lần thứ 1 “

“Ừm ! !”

Tiểu Long Nữ nghe được lời này để Lục Vô Song không khỏi khẽ giật mình, có ý tứ gì

Nghiêng đầu một chút.

Tiểu Long Nữ đón Lục Vô Song mê hoặc ánh mắt, duỗi ra ngón tay ngọc nhỏ dài nhẹ nhàng điểm một cái trán của mình, nói khẽ: “Ta hiện tại ký ức nói với mình, ta cùng hắn nhận biết cũng không phải lần thứ 1.”

Một đêm kia tao ngộ.

Một đêm kia nhìn thấy kì lạ Nhạc Duyên.

Kết hợp mình não hải bên trong thêm ra ký ức, đều tại nói cho nàng đây là lần thứ 2.

Lần thứ 2 ân cứu mạng, không gián đoạn ân cứu mạng.

Không thể báo đáp, khi lấy thân báo đáp.

Ý nghĩ kia cho dù là đến bây giờ vẫn là tại trong đầu của nàng bên trong một mực xoay quanh, chưa từng rời đi.

Có đôi khi, nàng đều đang hoài nghi mình nhân sinh có phải là thật hay không thật, kinh nghiệm của mình có phải là hay không hư giả, bị người vì an bài.

Nhưng ở nhiều năm như vậy nhận biết cùng hiểu rõ về sau, Tiểu Long Nữ xác định mình thêm ra ký ức là chân thật, chỗ tao ngộ hết thảy cũng là chân thực. Nàng bây giờ, bất quá là tại trời xui đất khiến dưới thức tỉnh mình một thế ký ức mà thôi.

Về phần trí nhớ kia!

“…”

Nếu là ngày đó Nhạc Duyên không có ứng mình sư tỷ Lý Mạc Sầu thỉnh cầu tới cứu trọng thương hấp hối mình, phải chăng vào hôm nay cố sự đã sớm sẽ không như vậy phát triển

Phật giảng nhân quả.

Tại Lôi Phong tháp dưới đọc 20 năm phật kinh nàng, cũng chuẩn bị giảng trận này nhân quả.

Lúc trước kia một bộ y thuật, kia một bộ thủ pháp, chính là đã sớm khắc vào linh hồn nàng chỗ sâu nhất bộ kia y thuật. Khi nó lại lần nữa hiện thế thời điểm, nhưng cũng mở ra một tia chỗ sơ suất.

Một tia chỗ sơ suất, liền tạo nên 1 cái lớn nhất ngoài ý muốn.

Nguyên bản những năm gần đây, Tiểu Long Nữ một mực bị thêm ra ký ức sở khốn nhiễu, nhưng tại thời gian rất dài bên trong tiến hành nghiên cứu về sau, Tiểu Long Nữ đã sớm sáng tỏ phần này ký ức chân thực nơi phát ra. Nhất là tại cung điện Potala nhìn thấy kia Lạt Ma Ưng Duyên thời điểm, kiếp này quá khứ ký ức rốt cục triệt để dung hội quán thông.

Pháp Hải lại xuất hiện!

Như vậy Bạch Tố Trinh liền không nên biến mất không thấy gì nữa.

Không đang áp chế, ngược lại gia tốc dung hợp ký ức nàng bắt đầu.

Lại lần nữa xuất hiện đem không phải Tiểu Long Nữ, cũng không phải Bạch Tố Trinh.

Mà là 1 cái hoàn toàn mới nhân vật.

1 cái muốn kết thúc trận này người vì nhân quả nữ nhân.

—

—

—

—

Chương 134 : Quan tưởng (thượng)

Băng.

Trường đao vỡ nát.

Bách luyện tinh cương cứ như vậy tại mọi người trước mắt triệt để hóa thành mảnh vỡ, hướng phía trước bắn ra.

Đốt! Đốt! Đốt! Đốt!

Rất nhanh.

Trước mắt kia phiến trên vách tường đã là lít nha lít nhít cắm đầy sắt thép mảnh vỡ.

“…”

Không được!

Đối mặt giáo chủ ánh mắt, làm Minh giáo nội bộ chuyên môn làm đệ tử nhóm chế tạo vũ khí thợ rèn nhóm đều lẫn nhau quan sát, nhìn thấy riêng phần mình trên mặt thần sắc, đều nhìn thấy đối phương kia không thể làm gì ý tứ.

Bách luyện tinh cương rèn đúc mà thành vũ khí, đặt ở trên giang hồ đều là coi là không sai phối thân vũ khí, nhưng tại Nhạc Duyên trước mặt, những này phàm tục

chi vật một khi giữ tại trên tay của hắn, căn bản liền không chịu nổi cỗ lực lượng kia.

Không chỉ có như thế, tại cái này ngắn ngủi mấy ngày bên trong, những này thợ rèn nhóm có thể nói là tốn hao vô số tinh lực, không chỉ là xuất ra mình giữ nhà bản sự, càng đem Minh giáo tồn kho trân tàng cũng đem ra.

Tổng hợp, bọn hắn rèn đúc ra mấy đem vũ khí.

Mà vừa mới vỡ nát trường đao, thì là trên tay bọn họ tồn lưu cuối cùng 1 đem.

Trước đó…

Kia xuất từ sóng tư Đa-mát đao, nó hạ tràng sẽ không tốt hơn chỗ nào. Mắt sắc bọn hắn, còn nhìn thấy cách đó không xa trên mặt đất lưu lại mảnh vỡ tới.

Đao ý!

Đứng tại cách đó không xa quang minh tả sứ Dương Tiêu thấy thế, sắc mặt ngưng trọng đồng thời, trong lòng bên trong nói thầm lấy loại này tình cảnh chân chính nguyên do.

Ngẩng đầu.

Ánh mắt lặng lẽ đánh giá Nhạc Duyên bóng lưng.

Dương Tiêu phát hiện hiện tại giáo chủ, không người có thể nhìn ra nó hư thực. Chí ít tại Nhạc Duyên đưa ra tạo thuyền ra biển chuẩn bị về sau, Minh giáo một đám cao

tầng mới hiểu nguyên lai nhà mình giáo chủ sẽ còn đao pháp. Phải biết, ở quá khứ trong trí nhớ, hắn một mực là tay không tấc sắt tới.

Dù sao tay không tấc sắt cũng không ai có thể đánh bại hắn.

Như vậy cầm lên vũ khí giáo chủ đâu

Sẽ có bao nhiêu mạnh

Lấy Dương Tiêu cảnh giới hắn nhìn không ra, cũng đoán không được.

Nhưng bây giờ, thật là có thể từ một tia lộ ra ngoài biểu hiện bên trong, nhìn thấy như vậy một chút xíu tiết lộ.

Không phải bất kỳ nội lực, chỉ là để trường đao lẳng lặng rơi vào Nhạc Duyên trên tay, cuối cùng chính là vỡ nát hạ tràng.

Điểm này.

Dương Tiêu dám vỗ bộ ngực nói hắn nhận ra được.

Kia là trong truyền thuyết đao ý.

Lại nhìn Nhạc Duyên kia thẳng tắp thẳng tắp thân thể, liền tựa như 1 thanh vỏ đao, đem kia vô cùng kinh khủng đao ý sinh sinh khỏa chết tại trong đó. Vừa mới, có lẽ bất quá là giáo chủ ‘Không tự chủ được’ tiết lộ ra ngoài một tia.

Sắt thường, tất nhiên là không xứng với.

Như vậy trên đời này có thể xứng với phần này đao ý vũ khí chỉ sợ không có mấy món.

Ỷ Thiên kiếm.

Đồ Long đao.

Còn có kia Truyền Ưng còn sót lại đao sống dày.

Ỷ Thiên kiếm tại Nga Mi phái, lấy giáo chủ năng lực, cho là dễ như trở bàn tay. Nhưng, dưới mắt Minh giáo thế cục, dung không được lại đi trêu chọc một cái không có tất yếu trêu chọc môn phái đến vì chính mình đại nghiệp ngột ngạt.

Đồng lý.

Đao sống dày cũng giống như vậy.

Nghe nói, chuôi này đao sống dày là rơi vào Truyền Ưng nhi tử Ưng Duyên trên tay.

Như vậy…

Dễ dàng nhất cũng chính là bản thân liền tồn tại trong giáo Đồ Long đao.

Rơi vào Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn trên tay đồ long bảo đao.

Nghĩ đến cái này bên trong, Dương Tiêu tâm tình âm

thầm kỳ quái. Thấy thế nào đến xem đi, giáo chủ tựa hồ chính là một mực tại vì chuôi này Đồ Long đao mà chuẩn bị, là đơn thuần vì đao hay là vì giấu ở trong đao đồ vật

Hắn thấy không rõ.

Mở ra tay.

Trong lòng bàn tay kim loại tuổi kết thúc rầm rầm rơi xuống, tại chân trước hình thành 1 cái tiểu Kim thuộc chồng.

Nhìn xem trong lòng bàn tay kia không ngừng tan theo gió, càng đem tay nhiễm phải tỏa sáng kim loại phấn kết thúc, Nhạc Duyên thần sắc lộ ra rất là kì lạ.

Là chán ghét

Lại là giật mình!

Coi là mình trong lòng dâng lên ý nghĩ kia thời điểm, cho tới nay bị triệt để khóa lại tại thân thể của mình bên trong, thậm chí đã sớm tiêu tán đao ý bắt đầu khôi phục.

Niệm lên.

Chính là đao ý khôi phục thời khắc.

Là bởi vì hiện tại Nhạc Duyên muốn dùng đao.

Dưới mắt.

Loại này dấu hiệu, bất quá là kia phần đao ý khôi phục xuất hiện dị tượng mà thôi.

Nếu nói kim loại bị đao ý vỡ nát, chẳng bằng nói trên tay kim loại xuất hiện biến chất giòn hóa, không chịu nổi đao ý lực lượng, cuối cùng vỡ nát.

Ngoại nhân.

Thậm chí là võ công cao thủ chỉ sợ tại chưa tự mình tiếp xúc qua, chỉ sợ cũng nhìn không ra tới.

Ngược lại là tại rèn đúc 1 đạo bên trên có độc đáo tạo nghệ công tượng, có lẽ có thể nhìn ra một chút môn đạo tới.

Phủi tay, Nhạc Duyên đem trên tay kim loại mảnh vụn làm sạch sẽ về sau, lúc này mới quay đầu lại đối Dương Tiêu phân phó nói: “Về quá mức, tại ta đến Minh giáo yên tĩnh cái này hồi lâu, là chân chính nên có hành động.”

Bị động phòng thủ

Từng bước một đến mặc cho che giấu địch nhân đến tiến hành xâu chuỗi, cuối cùng đối với mình tiến hành hội tụ một kích

Nhạc Duyên có nghĩ qua Lã Vọng buông cần , chờ đợi lấy đối phương đến, đối bọn hắn tiến hành một mẻ hốt gọn.

Nhưng là ý nghĩ này vốn là Nhạc Duyên chuẩn bị dự

định 1 trong, nhưng tại về sau, tại nhìn thấy Xích Luyện tiên tử về sau, hắn liền từ bỏ quyết định này.

Hắn cần tiến hành chủ động xuất kích.

Vô luận giang sơn, hay là mỹ nhân.

Động tác

Dương Tiêu nghe vậy khẽ giật mình.

Chẳng lẽ trước đó đối kia cái gọi là Thanh Long hội động thủ còn không tính là Thánh giáo động tác nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, những ngày này, càng nhiều hay là đối chuyện trong giáo vật tiến hành xử lý.

Thí dụ như Tử Sam Long Vương sự tình.

Cùng trong giáo bị Thanh Long hội thay thế khôi lỗi đệ tử.

Ngược lại là đối Ngũ Độc giáo tính toán, không biết tại giáo chủ trong lòng có tính không là một động tác

Ngay tại Dương Tiêu đầy bụng suy tư thời điểm, liền nghe Nhạc Duyên làm an bài.

Lời vừa ra khỏi miệng, sắc mặt của hắn đã đại biến.

“Chuẩn bị hậu lễ, tại ngày hoàng đạo chính thức bái phỏng Võ Đang cùng Nga Mi.”

“! ! !”

Dương Tiêu cả người triệt để sửng sốt.

Đây là muốn đối Ỷ Thiên kiếm cùng Đồ Long đao động thủ!

…

Ngày mùa thu thời tiết.

Tà dương tây chiếu.

Đầy trời lá rụng bên trong, rừng rậm chỗ sâu, 1 cái không nói xong cố sự còn tại giảng thuật bên trong.

Chỉ bất quá lần này chuyện xưa nhân vật chính đổi 1 người.

Không phải hắn Ưng Duyên.

Cũng không phải Tiểu Long Nữ.

Mà là Nhạc Duyên.

Mặc kệ có bao nhiêu nghi vấn, có bao nhiêu mâu thuẫn, Xích Luyện tiên tử phi thường rõ ràng nàng chỉ cần hiểu rõ Nhạc Duyên cùng Hứa Tiên liên quan, liền có thể đại khái suy đoán ra vấn đề trong đó tới.

Bởi vì nàng bây giờ, đầu óc quả thực bị làm có chút hồ đồ.

Dưới cây.

1 lớn 1 nhỏ, 2 người cứ như vậy ngồi mặt đối mặt.

Tử Kim bát sớm đã bị Ưng Duyên tiện tay đặt ở một bên, hắn hiện tại biểu lộ cực kì nghiêm túc hỏi thăm một vấn đề: “Tổ mẫu, ngài còn nhớ rõ tổ phụ võ học của hắn đặc thù sao “

Võ học đặc thù

Vấn đề này để Lý Mạc Sầu ngẩn ngơ, Nhạc Duyên võ công có gì đặc biệt

Trong chốc lát, nàng não hải bên trong đầy trong đầu hồi ức, trong ấn tượng sâu nhất chính là hắn khinh công, còn có kia kẹo da trâu như trêu chọc… Nhưng, cái này tất nhiên không phải cái gọi là đặc thù.

Chẳng lẽ! ! !

Trong đầu linh quang lóe lên!

Khói lửa bay múa.

Khói xanh phiêu diêu.

Nàng não hải bên trong rốt cục hiển hiện kia 1 đạo đứng tại khói xanh bên trong nam nhân.

Ứng nàng yêu cầu, cứu sư muội Tiểu Long Nữ thời điểm.

Còn có tại Tương Dương một trận chiến bên trong, giết

địch thủ mà phi thăng thời điểm.

Một màn kia.

Tựa hồ vẫn rõ mồn một trước mắt.

—

—

—

—

Chương 135 : Quan tưởng (hạ)

Khói xanh lượn lờ!

Nương theo lấy chính là kia đứng thẳng trong đó, tại trong sương khói phảng phất giống như tiên thần bộ dáng nam nhân.

Tại trong trí nhớ,

Đối với điểm này, Xích Luyện tiên tử tại vừa mới bắt đầu thời điểm cũng từng có phỏng đoán. Đối đầu môn này kì lạ tuyệt học, ở phía sau phân tích bên trong, Lý Mạc Sầu ngược lại là đem cái này xem như đạo môn thỉnh thần thuật một loại tồn tại.

Cho dù là lòng đầy nghi hoặc, nhưng ở phía sau tiếp xúc bên trong, tâm tư của nàng sớm đã không còn đặt ở vấn đề này mặt. Dù sao, lúc kia, nàng cả người tâm tư đều đặt ở Nhạc Duyên người này phía trên.

Thể xác tinh thần đều thuộc về đối phương.

Nơi nào có thời gian, nơi nào có tâm tư đi tìm hiểu cái khác

Lời tâm tình nói không đủ.

Mật ngữ càng là nghe không đủ,

Cho dù là tại cuối cùng Tương Dương phá không phi thăng, tại sau cùng nàng càng nhiều hơn chính là u oán cùng phẫn hận chiếm cứ trong lòng, cho tới nay đều tại chấp nhất lấy đuổi theo thân ảnh của đối phương.

Nhưng bây giờ nghe cháu của mình Ưng Duyên nói ra vấn đề này thời điểm, Lý Mạc Sầu lúc này mới chân chính đem lực chú ý đặt ở vấn đề này mặt.

Quan tưởng.

Đây là xuất từ đạo môn thuật ngữ.

Thậm chí tại trong Phật môn, cũng có đề cập.

Đây là một môn tu tâm chi thuật.

Từ phương diện nào đó đến nói, nó bao quát thỉnh thần thuật loại này pháp môn.

“Ngài nhìn!”

“Tổ phụ đốt sách một loại cách làm, có phải là xem ra có chút để mắt người quen” liên quan tới quan tưởng điểm này, Ưng Duyên đã từng xem như gặp qua, mà lại từ mình cha lưu lại bút ký bên trong cũng từng có tương ứng miêu tả.

Mà cái này miêu tả bản thân liền xuất từ Xích Luyện tiên tử trong miệng.

Là nàng nhàn rỗi thời điểm, đối hay là tiểu hài tử Truyền Ưng tiến hành phụ thân miêu tả một bộ điểm. Cái này

một bộ điểm miêu tả, liền từ tiểu kiếm tại Truyền Ưng chỗ sâu trong óc.

Nhìn quen mắt

Lý Mạc Sầu nghe vậy hơi sững sờ.

Khói xanh lượn lờ

Cái này có cái gì nhìn quen mắt địa phương

Nhưng Ưng Duyên lời này tuyệt đối không phải tùy tiện nói một chút, cẩn thận suy tư một phen, Xích Luyện tiên tử bỗng nhiên hiểu rõ ra. Ưng Duyên trong miệng nói tới nhìn quen mắt địa phương đến cùng là cái gì chỉ cái gì đồ vật.

Đạo môn có.

Phật môn cũng có.

Đó chính là dâng hương.

Khác biệt duy nhất chính là Nhạc Duyên dùng vật gì khác thay thế đàn hương, tựa hồ là có lựa chọn tính lựa chọn những sự vật khác tiến hành chuẩn bị.

Thí dụ như tại Lý Mạc Sầu trong trí nhớ, tại cứu sư muội Tiểu Long Nữ thời điểm, đốt chính là y đạo điển tịch.

Nhìn thấy mình tổ mẫu trên mặt chợt lóe lên bừng tỉnh đại ngộ biểu lộ, Ưng Duyên liền biết đối phương đã nghĩ đến mình muốn nói đồ vật.

Như vậy là cái dạng gì tồn tại cần dâng hương

Tại Hoa Hạ lịch đại, chỉ có đầy trời tiên phật cần dâng hương.

Trừ cái đó ra, còn có một thứ cũng sẽ cần dâng hương tế bái.

Đó chính là đã chết đi người.

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, Lý Mạc Sầu thì thầm nói ra một cái tên tới.

“Hứa Tiên.”

Hứa Tiên!

Kim Sơn tự.

Chỗ này chùa miếu dưới mắt trở nên có chút hoang phế, cũng là còn có không ít hòa thượng đợi tại cái này bên trong niệm kinh lễ Phật.

Có người thắp hương tế bái, đại hòa thượng nhóm tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Cho dù là có nữ khách.

Dù sao bọn hắn Kim Sơn tự lại không phải Thiếu Lâm tự, có chuyên môn quy củ.

Thắp hương, lễ Phật.

Lục Vô Song ngơ ngác nhìn sư thúc Tiểu Long Nữ làm từng bước, cấp bậc lễ nghĩa đến cực điểm làm lấy chuyện như vậy.

Ba cây hương nhóm lửa, rải rác khói xanh bên trong, ấn chiếu vào Tiểu Long Nữ tấm kia thanh lãnh khuôn mặt.

“Hứa Tiên.”

Ngoài miệng thì thầm nói ra cái này làm cho không người nào có thể quên được danh tự, giật mình bên trong, nàng tựa hồ trông thấy kia ngồi ngay ngắn ở đó bên trong, mang tóc tu hành Phật môn ‘Cao tăng’ .

Phía sau.

Lục Vô Song nhìn qua trước mắt để người vô cùng quen thuộc ngẩn người một màn, đối với mình mấy ngày nay thời gian tao ngộ, nàng cả người dù là đến bây giờ còn là không có triệt để làm rõ kia loạn thành một bầy hỏng bét đay rối.

Thậm chí.

Cái này hoang đường nhưng lại chân thực cố sự, để chính Lục Vô Song trở nên bắt đầu hoài nghi từ bản thân tới.

Ta là ai

Ta đến từ cái kia bên trong

Ta muốn đi đâu

Vô số suy nghĩ tại não hải bên trong lăn lộn, kém chút để nàng chân khí nhập đường rẽ, tẩu hỏa nhập ma. Nhất là tại biết được Pháp Hải thân phận về sau, Lục Vô Song cả người đều kém chút mắt trợn tròn. Trong lúc nhất thời, nàng căn bản không dám nhìn tới Nhạc Duyên, Lý Mạc Sầu cùng Tiểu Long Nữ 3 người ở giữa kia sai trải qua quan hệ phức tạp.

Đổi lại là nàng, chỉ sợ sẽ điên mất.

Đến bây giờ thật vất vả mới đè xuống đầy trong đầu loạn thất bát tao suy nghĩ, Lục Vô Song lúc này mới ổn định tâm tình của mình.

Thật lâu.

Quay đầu Tiểu Long Nữ nhìn thấy đang ngẩn người Lục Vô Song, mở miệng đem nó gọi tỉnh lại: “Ngươi vẫn không hiểu “

“Cũng thế.”

“Cảnh giới của ngươi cuối cùng kém như vậy một tia, cách vỡ vụn có một chút khoảng cách.”

“Kém 1 bước, liền chênh lệch không biên giới.”

“Ngươi phải biết, thời gian đối với tại Nhạc Duyên đến nói, là lớn nhất ngăn trở, nhưng lại là yếu nhất chướng ngại.”

“Ngươi biết không “

“Sư tỷ ta đã từng nói một câu nói như vậy.”

“Nàng tựa hồ làm một lần kỳ quái mộng cảnh tao ngộ, trong mộng, nàng tại 1 cái chùa miếu bên cạnh sơn lâm bên trong từng cùng 1 cái cực kì mỹ mạo mang tóc tì khưu ni giao thủ qua, trên tay đối phương cầm thuộc về Nhạc Duyên Nguyệt Khuyết kiếm. Kia tì khưu ni lại nói kia là Phật môn trấn phái bảo kiếm, tên là sắc không.”

“Lúc ấy sư tỷ rất giận.”

“Muốn trong mộng đem cái này tì khưu ni trực tiếp đánh chết, đáng tiếc nửa đường người tỉnh. Bất quá sư tỷ đối trong mộng sự tình khác không nhớ rõ lắm, ngược lại là đối cái kia tì khưu ni ấn tượng phi thường sâu, chỉ tiếc… Tại cuối cùng cũng không có tìm được, cuối cùng đành phải tùy ý giết mấy cái ác hòa thượng xem như trút giận.”

“Hiện tại xem ra, cái mộng cảnh này chưa hẳn chỉ là mộng cảnh.”

“Bởi vì những năm này ở giữa, ta âm thầm từng điều tra, xem như ‘Cơ duyên xảo hợp’ phía dưới, biết được Phật môn có 1 cái ẩn thế môn phái tên là Từ Hàng Tĩnh trai, bên trong đã từng có 1 thanh tên là sắc trống không trấn phái bảo kiếm.”

“Đúng rồi.”

“Có lẽ Từ Hàng Tĩnh trai môn phái này truyền nhân cũng

hẳn là rời núi.”

Đang nói những lời này thời điểm, Tiểu Long Nữ có một chuyện cũng không có nói rõ ràng, đó chính là nàng cũng làm qua cái này mộng, trong giấc mộng này nàng cầm 1 thanh ngân sắc bảo kiếm, kiếm ngạc phía trên còn mang theo kim sắc linh đang. Đồng thời, nàng còn nhớ rõ trong mộng hẳn là còn có 1 cái một thân đại hồng y vô cùng bá đạo nữ tử xuất hiện.

Những chuyện này, một mực bị Tiểu Long Nữ giấu diếm.

Linh đang.

Nguyệt Khuyết kiếm.

Làm chính nàng cũng bắt đầu hoài nghi lên Cổ Mộ phái chân chính lai lịch tới.

Hỗn loạn mà phức tạp ký ức cùng những cái kia quỷ dị khó lường mộng cảnh, để Tiểu Long Nữ hiện tại rất hoài nghi mình nhìn thấy Nhạc Duyên, đến tột cùng là quá khứ Nhạc Duyên hay là hiện tại Nhạc Duyên, lại hoặc là tương lai hắn

Cái kia đùa bỡn thời gian, nhưng lại bị thời gian trêu cợt nam nhân.

Nói đến đây bên trong, Tiểu Long Nữ dừng lại, ánh mắt rơi vào Lục Vô Song trên thân, nhìn đối phương dò hỏi: “Những ngày này, Vô Song ngươi nghe nhiều như vậy, thấy nhiều như vậy, có cảm tưởng gì” trong ánh mắt, ẩn hàm vẻ mong đợi.

Gật đầu.

Trầm tư.

Đối mặt Tiểu Long Nữ hỏi thăm, Lục Vô Song đón kia một ánh mắt, nửa ngày biệt xuất một câu nói như vậy: “Cảm tưởng ta lại cảm thấy những ngày này, sư thúc ngươi đại khái nói cả một đời mới có thể nói lời nói.”

“…”

Tiểu Long Nữ nghe vậy lập tức sắc mặt sững sờ, lập tức thần sắc lạnh lẽo.

Ngay tại Tiểu Long Nữ thần sắc bắt đầu xuất hiện mắt trần có thể thấy biến hóa thời điểm, Lục Vô Song lại lần nữa lên tiếng: “Ta biết sư thúc ngươi ý tứ, nhưng ta không rõ, trừ Lôi Phong tháp, hắn còn làm chuyện gì khác sao” Lục Vô Song không rõ, là dạng gì cảm xúc để Tiểu Long Nữ đi đến con đường như vậy.

Trong mơ hồ, nàng cảm thấy chân tướng sự tình khả năng không chỉ như vậy.

Thần sắc ngẩn ngơ.

Tiểu Long Nữ tựa hồ nghĩ đến cái gì, nàng kia trắng nõn như ngọc gương mặt tại Lục Vô Song trong tầm mắt, lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được trở nên ửng đỏ.

Một cỗ tên là xấu hổ giận dữ cảm xúc bò lên trên khuôn

mặt.

—

—

—

—

Chương 136 : Tâm tư

Keng!

Trường kiếm rơi xuống, đập xuống đất phát ra thanh thúy tiếng vang.

Mặc áo gấm tuổi trẻ nam tử đầu đầy mồ hôi lạnh quỳ trên mặt đất, đối đứng tại trước người mình người không dám có bất kỳ bất kính. Cúi đầu, ánh mắt của hắn chỉ có thể chú ý ở trước mặt hắn kia một đôi màu đỏ giày. Kia trên giày, chừng to bằng nắm tay trẻ con tiểu nhân 1 viên trân châu tùy ý như là một hạt bụi rơi vào giày phía trên.

Trái phải các 1 viên, bộ dáng lớn tiểu giống nhau như đúc.

Dạng này trân châu, có thể nói là hiếm thấy trên đời.

Mà đáng giá dạng này trân châu tô điểm người đâu

Nam tử trẻ tuổi cũng không dám ngẩng đầu nhìn bên trên một chút, chỉ là con mắt nhìn chòng chọc vào phía trước màu đỏ giày thêu, nhìn xem phía trên thêu lên Long Phượng trình tường đồ án.

“Úc “

“Nghe nói ngươi tại vùng này địa khu có không sai thanh danh, một tay kiếm pháp trên giang hồ cũng coi là có chút danh tiếng, nhưng hôm nay xem ra, chẳng ra sao

cả mà!”

Đỉnh đầu.

Bay tới thanh âm hơi có vẻ thanh thúy, lãnh đạm.

Nghe tựa hồ là một cái niên cấp không thế nào lớn thiếu nữ phát ra thanh âm.

Nhưng chính là thanh âm này, đôi giày này tử chủ nhân, thật là để người trẻ tuổi cả người cơ hồ giật mình nằm trên đất, trình đầu rạp xuống đất tư thế, run rẩy nói: “Quận chúa điện hạ, những cái kia hứa hư danh bất quá là người giang hồ đối tiểu nhân ca ngợi, không đáng giá nhắc tới, không đáng giá nhắc tới.”

“Cái kia bên trong so ra mà vượt điện hạ cái kia thiên hạ Vô Song kiếm pháp!”

“Tiểu nhân kiếm chỉ là nhiều đốm lửa chi quang, điện hạ kiếm mới là hạo nguyệt chi huy.”

Vũ mị.

Trầm thấp.

Nó tư thái quả thực hèn mọn như cái nô tài.

“Ha!”

“Tính ngươi có tự mình hiểu lấy!”

Bàn tay như ngọc trắng nhẹ nhàng vỗ vỗ ống tay áo bên

trên đó cũng không tồn tại tro bụi, tiểu quận chúa Triệu Mẫn đối quỳ gối trước người mình giang hồ tuấn kiệt biểu hiện rất là hài lòng.

Hắn, rất thức thời.

“Nghe nói ngươi sư môn bên trong có 1 thanh danh kiếm…”

“Điện hạ còn xin yên tâm.”

“Tiểu nhân chắc chắn vì ngài lấy được trong sư môn trấn phái bảo kiếm.”

“Ừm… Đi xuống đi!”

Ngón tay ngọc gảy nhẹ, tiểu quận chúa Triệu Mẫn ra hiệu đối phương xuống dưới, chính nàng thì là an ổn ngồi xuống ghế. Tại sau lưng nàng, câm điếc Khổ Đầu đà chính an tĩnh đứng tại kia bên trong. Tại Khổ Đầu đà phía sau, thì là gánh vác lấy một khung khá lớn kiếm đỡ.

Kiếm trên kệ, thì đã bày 4 thanh trường kiếm.

Nhìn kia trống chỗ, phía trên vẫn có chí ít 2 chuôi không trung.

Nghiêng đầu.

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn ánh mắt tại Khổ Đầu đà trên thân dừng lại nửa ngày, lúc này mới rơi vào kiếm trên kệ không trung, lầm bầm lầu bầu thầm nói: “Trừ bỏ người này sư nhóm 1 thanh bên ngoài, còn lại cũng chỉ có

chuôi này nổi danh nhất bảo kiếm.”

“Cũng chỉ có chuôi kiếm này, mới có tư cách đứng ở kiếm này đỡ chính giữa.”

“Nga Mi.”

“Ỷ Thiên kiếm!”

Nói đến đây bên trong, Triệu Mẫn ánh mắt cuối cùng dừng ở Khổ Đầu đà trên trán, chỉ thấy đối phương trên trán có một vòng kì lạ màu đen vết kiếm, trên dấu vết tản ra bất tường khí tức, bao phủ Khổ Đầu đà cả người. Cái này khiến Khổ Đầu đà xem ra cả người cực kì quỷ dị lạ lẫm.

Xa xa nhìn lại, Khổ Đầu đà 2 mắt vô thần, hiển nhiên là bị thứ gì khống chế.

Ánh mắt dò xét nửa ngày.

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn thần sắc trở nên có chút bất đắc dĩ.

Tại cái này thiên hạ ở giữa, lại có bao nhiêu người có thể lý giải nàng một thiếu nữ muốn đền đáp triều đình tâm tình

Cho dù là mình phụ vương cùng huynh trưởng, trên thực tế bọn hắn cũng không hiểu chính mình.

Có lẽ là lúc trước cái kia Nữ đế nguyên nhân, trên phiến đại địa này phía sau triều đại bên trong, bất kể là ai tại

nội tâm chỗ sâu đều đối nữ tính có khắc vào xương bên trong bài xích. Tại Triệu Mẫn chính miệng nói ra nguyện vọng của mình cùng mơ ước thời điểm, phụ vương cùng huynh trưởng 2 người càng nhiều hay là lấy 1 bộ nhìn tiểu hài vui đùa ầm ĩ biểu lộ đối đãi nàng,

Cho dù là chính nàng quyết giữ ý mình, thậm chí phát cáu, tại cuối cùng, cũng bất quá là mình phụ vương cùng huynh trưởng cấp cho mình một bộ điểm trong vương phủ hộ vệ đến để nàng mượn Nhữ Dương Vương phủ quang đến làm việc.

Theo bọn hắn nghĩ, đây chỉ là tiểu hài tử chơi đùa mà thôi.

Đúng thế.

Chơi đùa.

Tại bọn hắn nhìn ra mình vốn có tài hoa cùng thao lược, nhưng cuối cùng vẫn là rơi vào 1 cái chơi đùa đánh giá.

Không chỉ có như thế, những cái kia quay chung quanh tại nàng người xung quanh, có bao nhiêu là xem ở Nhữ Dương Vương phủ quyền thế bên trên, mà không phải bởi vì nàng Mẫn Mẫn Mục Đặc ngươi nguyên nhân mà lại, để Triệu Mẫn có chút không vui chính là, tự mình lựa chọn nhất là tri kỷ hộ vệ câm điếc Khổ Đầu đà cũng tựa hồ lòng mang bất lợi.

Từ phương diện nào đó đến nói, nàng Triệu Mẫn là cao quý quận chúa, nhưng lại chưa bao giờ từng có tri tâm bằng hữu.

Không phải đối nó có sở cầu, chính là nhìn thấy là một đám phế vật.

Về phần cái khác quận chúa nhóm

Hừ!

Ở trong mắt Triệu Mẫn, các nàng bất quá là sinh con công cụ, quý giá một điểm bình hoa, chỉ thế thôi.

Nhưng, hôm nay…

Nàng có tri tâm bằng hữu.

Ngón tay nhẹ nhàng tại dưới cổ sờ sờ, cảm thụ được kia trải rộng thân thể vết thương, còn có mỗi lúc trời tối cũng sẽ ở mình bên tai thì thầm nói nhỏ thanh âm, nàng liền biết mình có chân chính tri tâm bằng hữu.

Có thể biết nàng tâm, có thể biết nàng nghĩ, có thể biết nàng cầu.

Có thể mượn nàng lực, có thể mượn nàng thủ đoạn.

Cái này chẳng lẽ còn không phải bằng hữu sao

“Huyền Âm.”

“Trên tay của ta nội tình không đủ, chân chính đỉnh tiêm cao thủ không đủ, muốn đạt thành suy nghĩ, chỉ sợ có chút khó khăn.”

“Úc “

“Ngươi nói chúng ta có thể tái tạo dùng người dưỡng kiếm dùng làm kiếm lô, cuối cùng nạp làm chính mình dùng ngô, như thế 1 cái không sai an bài.”

“Trước đó người kia ngược lại là có thể làm thí nghiệm phẩm.”

“Đến lúc đó có thể để hắn đi Nga Mi lấy Ỷ Thiên kiếm.”

“Thắng tốt nhất.”

“Thua, cũng là có thể thăm dò xuất hiện tại Nga Mi phái nội tình.”

Lẩm bẩm ở giữa, Triệu Mẫn đã cho trước đó tên kia giang hồ tuấn kiệt định ra hắn về sau vận mệnh an bài.

Lời nói rơi xuống, tiểu quận chúa khóe miệng liền bò lên trên một vòng mỉm cười.

Ánh mắt dập dờn bên trong, thần sắc lại là tà ý nghiêm nghị.

Sau lưng.

Kiếm trên kệ 4 chuôi danh kiếm đang không ngừng rung động, phát ra tựa như thút thít ngâm khẽ.

…

Không đề cập tới tiểu quận chúa Triệu Mẫn chuẩn bị kế

hoạch, dưới mắt toàn bộ trong giang hồ kỳ thật đều đã ở vào một loại sắp bộc phát quỷ dị bình tĩnh trạng thái dưới.

Một khi có người dẫn bạo cục diện này, như vậy chờ đợi thế nhân chính là thiên hạ đại loạn.

Chiến tranh, đến.

Trên giang hồ có thể có này ánh mắt người cũng không nhiều, tuyệt đại đa số người ánh mắt đều đặt ở trước người mình 3 mẫu đất, vì riêng phần mình danh lợi truy đuổi không thôi.

Từ Hàng Tĩnh trai.

Lại lần nữa trở về sư nhóm nói Tĩnh Am tại nhìn thấy sư phụ mình, kể ra khoảng thời gian này chứng kiến hết thảy về sau, sư phụ của nàng không khỏi rơi vào trầm mặc.

Nửa ngày.

“Tĩnh Am, ngươi thấy thế nào “

Đối mặt sư phó tra hỏi, nói Tĩnh Am biết đây là sư phụ mình đối với mình kiểm tra.

Trầm ngâm một chút, đem một đường đến đã sớm trong lòng bên trong cấu tứ tốt 1 1 đạo ra về sau, cuối cùng tổng kết cái nhìn của mình: “Minh giáo chỉ sợ sẽ phải lại có động tác, Hoa Sơn phái có thể là người kia một lần dò xét.”

“Vậy ngươi chuẩn bị làm sao bây giờ “

“Không lui được!”

“A “

“Lui 1 bước, nam nhân kia liền sẽ tiến một bước; càng lùi, đối phương liền sẽ ép càng chặt, chúng ta tại cuối cùng liền sẽ lui không thể lui.”

Nói đến đây bên trong, nói Tĩnh Am não hải bên trong quanh quẩn lên môn phái trong điển tịch ghi chép.

Lúc trước Sư Phi Huyên là thế nào thất bại

Đôi này nói Tĩnh Am đến nói, là lớn nhất giáo huấn.

Lui

Sư Phi Huyên chính là lui, thối lui đến lui không thể lui lựa chọn lấy thân tứ ma, cuối cùng rơi vào thảm bại hạ tràng.

Có tiền nhân làm thí dụ, như vậy hiện tại nàng chỉ có thể lựa chọn một loại khác phương thức.

Không lùi không để.

Cứng rắn đỗi trở về.

Lúc cần thiết, có thể lựa chọn Mông Nguyên làm đối tượng hợp tác.

Giờ khắc này, nói Tĩnh Am trong lòng sớm đã có quyết định của mình.

—

—

—

—

Chương 137 : Nhân vật chính

Ha!

Hô!

Là dụ hoặc, là hưởng thụ.

Bên tai quanh quẩn đều là mỹ mạo thiếu nữ rên rỉ cùng cạn hô.

Trước mắt hiển hiện tràng cảnh là tửu trì nhục lâm, rượu ngon món ngon, tất cả sự vật tốt đẹp, thấy qua chưa từng gặp qua đều ngừng tại trước mặt mình, chỉ cần một ánh mắt, liền sẽ có thiếu nữ tố thủ vì chính mình lấy ra.

Trầm mê.

Sa đọa.

Bàng hoàng.

Ba!

Nghiêng đầu, Trần Hữu Lượng thấy vậy lưu đang không ngừng tại bộ ngực mình xương sườn tìm tòi bàn tay như ngọc trắng, nhìn nửa ngày, lại ngẩng đầu nhìn nhìn kia bàn tay như ngọc trắng chủ nhân, vào mắt là 1 cái bộ dáng thanh tú, thần sắc mê ly, sắc mặt đỏ bừng đậu khấu thiếu nữ. Không lớn bộ ngực giờ phút này ngay tại

trên cánh tay của hắn trên dưới ma sát.

Kéo ra tay phải, nhẹ nhàng đẩy ra rõ ràng nhập tình thiếu nữ, Trần Hữu Lượng thật vất vả từ một đống ôn nhu hương bên trong bò ra.

Cẩn thận ngửi ngửi.

Trong không khí tràn ngập một cỗ kì lạ thể vị.

Nhưng ở hôm nay không biết sao, Trần Hữu Lượng không hiểu có một loại buồn nôn xúc động.

Dù là trước mắt là một đám trần như nhộng thiếu nữ, dù là tên là hormone mùi đang không ngừng phát ra trong không khí, dù là làn da còn lưu lại có thiếu nữ tinh tế da thịt trơn nhẵn xúc cảm, dù là trong đầu còn còn sót lại cao triều dư vị.

Thế nhưng là ở thời điểm này, Trần Hữu Lượng lại đột ngột cảm thấy phiền chán.

Hôn thiên ám địa.

Hồ thiên hồ địa.

Có thể nói hắn tại cái này ngắn ngủi 1 tháng thời gian bên trong, đủ để hưởng thụ được trên thế giới này chỉ có Hoàng đế mới có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý, cùng quyền thế tài phú cùng mỹ nữ.

Tại ở trong đó, Trần Hữu Lượng trầm mê.

Thật dài thời gian bên trong, hắn quên đi mình đến đây Thẩm gia trang là làm gì, quên đi mình chỗ thân phụ trách nhiệm, cả người cơ hồ đều rơi vào Thẩm Vạn Tam vì hắn an bài thí luyện bên trong. Tại thời gian ngắn ngủi, người khác cơ hồ kém chút toàn bộ phế bỏ.

Nhìn lại một màn trước mắt màn hoang đường dấu hiệu, tại cảm nhận được thân thể của mình khó chịu, nhất là phần eo đau nhức cùng mềm nhũn vô lực 2 chân, Trần Hữu Lượng ánh mắt bên trong toát ra nghĩ mà sợ chi sắc.

Quá khủng bố.

Cái này Thẩm gia trang chủ nhân Thẩm Vạn Tam quá khủng bố.

Rượu là xuyên ruột độc dược.

Sắc là cạo xương cương đao.

2 thứ đồ này, trong khoảng thời gian này, hắn có thể nói là trên dưới nếm toàn bộ, cơ hồ là độc tận xương tủy, kém chút không có cứu.

May mắn.

May mắn hắn tỉnh táo lại.

Nếu là tại kế tiếp theo trầm mê xuống dưới, chỉ sợ hắn liền triệt để phế. Hiện tại hồi tưởng lại, Trần Hữu Lượng chỉ cảm thấy mình đi qua nhân sinh bên trong 1 đạo đại khảm, 1 đạo khiêu chiến thật lớn.

Hắn rốt cục sống lại.

Vỗ vỗ tay.

Mặc quần áo tử tế về sau, tại trong tiếng vỗ tay, một mực tại bên ngoài chờ đợi lấy hạ nhân lúc này đi đến.

“Vị huynh đệ kia!”

“Mời làm phiền ngươi thông tri một chút trang chủ.”

“Liền nói ta Trần Hữu Lượng đã thanh tỉnh.”

Khiêm tốn, hữu lễ.

Trần Hữu Lượng cả người trên dưới tản ra cực kì đặc biệt mị lực.

Tại cái này người trong mắt, hôm nay nhìn thấy Trần Hữu Lượng chính là cái bộ dáng này, cùng ngày hôm qua trạng thái có thể nói là ngày đêm khác biệt.

Tại hôm qua.

Lần này người nhìn thấy chính là một giới hoa mắt ù tai tới cực điểm, trầm mê đến trong nhục dục nam nhân, đã sớm không nhìn thấy hồi phục dấu hiệu, cho dù là hắn dưới đáy lòng cũng không khỏi thán một tiếng, người này xem như phế. Ngược lại tuyệt đối không ngờ đến, người này lại còn có thể khôi phục lại.

Quả nhiên.

Trang chủ lựa chọn người, cũng không thể xem nhẹ.

Hiện tại, trước mắt Trần Hữu Lượng cùng hắn lần thứ 1 nhìn thấy thời điểm trọn vẹn gầy mấy chục cân, cả người cơ hồ là bao da lấy xương cốt, nhìn qua ngay cả gió đều có thể đem hắn thổi đi dáng vẻ, có thể nói là ngay cả tính mạng đều đã mất đi nửa cái. Tại hôm qua, hắn nhìn thấy bất quá là ngày mai xuống giếng xương khô.

Nhưng hôm nay, đối phương biểu hiện để hắn cảm thấy người này trên thân cũng có một tia anh hùng, một tia chân mệnh thiên tử khí khái.

“Công tử, còn xin hơi chờ.”

Có chút khom người, thi lễ một cái về sau, nô bộc này liền đi ra ngoài.

Đưa mắt nhìn thân ảnh của đối phương biến mất tại ánh mắt về sau, Trần Hữu Lượng ánh mắt lại kế tiếp theo quay đầu nhìn về phía sau lưng tửu trì nhục lâm, ngay tại hắn thanh tỉnh qua đi cùng hạ nhân trò chuyện thời điểm, chẳng biết lúc nào đã từ chỗ tối đi tới mấy người. Đối trước mắt cảnh tượng nhìn như không thấy, trực tiếp điểm huyệt một loại động tác về sau, rất nhanh liền đem cái này bên trong tiến hành thanh lý.

Về phần những cái kia thiếu nữ đến lúc đó sẽ là cái dạng gì hạ tràng

Trần Hữu Lượng không biết.

Cũng không dám biết được.

Tinh tế hồi tưởng lại, cái này Thẩm gia trang, cái này Thẩm Vạn Tam coi là thật khủng bố tới cực điểm.

Trần Hữu Lượng có một loại ảo giác, mình cái này ngắn ngủi 1 tháng sinh hoạt, chỉ sợ ngay cả Mông Nguyên Hoàng đế đều không thể trải nghiệm.

Trong khoảng thời gian này bên trong hắn ăn cái gì, chơi cái gì, dùng cái gì, phí cái gì…

Kia là thường nhân, cho dù không phải quan lại quyền quý cũng vô pháp tưởng tượng.

Trong ánh mắt, lẳng lặng nhìn phát sinh trước mắt hết thảy, Trần Hữu Lượng đột nhiên thở dài một hơi, có một loại hiểu rõ như mất mờ mịt hoảng hốt cảm giác.

Hắn có một loại ảo giác.

Không!

Đây không phải là ảo giác, là trực giác!

Từ này 1 tháng sau, chỉ sợ hắn nguyên bản trong suy nghĩ còn có vô số dục vọng, sẽ tại lần này thí luyện bên trong bị sinh sinh mài đi không ít. Chí ít sắc đẹp, tiền tài, bày ở trước mặt hắn không có quá lớn lực hấp dẫn.

Thân là 1 cái người đương quyền.

Thân là 1 cái người chủ trì.

Thân là 1 cái người lãnh đạo.

Nhất là hắn loại này từ tầng dưới chót bò lên tiểu nhân vật, những vật này càng đáng sợ. Nhìn chung lịch sử quá khứ, có bao nhiêu tầng dưới chót khởi nghĩa nhân vật tại cuối cùng không phải đổ vào địch nhân trên tay, mà là sắc đẹp tiền tài phía trên bọn chúng, mài đi những cái kia kiêu hùng nhóm hùng tâm tráng chí.

Kiêu hùng một khi mất đi hùng tâm tráng chí, như vậy cũng sẽ chỉ trở thành cẩu hùng.

Kết cục cuối cùng không nói cũng rõ.

Kinh lịch như thế một phen rèn luyện, Trần Hữu Lượng không nói thiên biến vạn hóa, nhưng cũng nói bên trên là một loại thoát thai hoán cốt, chí ít đem tương lai có thể sẽ phát sinh sự tình sớm làm dự cảnh.

Thẩm Vạn Tam là 1 cái nhân vật cực kì lợi hại.

Đối với cái này Thẩm gia trang trang chủ, Trần Hữu Lượng não hải bên trong chỉ có một cái tên để hình dung đối phương.

Đó chính là đầu cơ kiếm lợi Lữ Bất Vi.

Duy nhất cần xác định là hắn Trần Hữu Lượng có phải là cái kia hàng hóa hiếm thấy, trừ hắn Trần Hữu Lượng bên ngoài, phải chăng còn có những người khác! ! !

…

Không đề cập tới đi ra dục vọng cạm bẫy, xem như thoát thai hoán cốt Trần Hữu Lượng.

Tại mặt khác địa phương, đồng dạng có mấy người rơi vào một ít người hữu tâm trong tầm mắt.

Trên thực tế.

Tại thời khắc này lên, thiên hạ này ở giữa bắt đầu chú ý thiên hạ thế cục, bắt đầu câu tuyển chân mệnh thiên tử người đã có không ít bắt đầu đạp lên cái này tuyệt đại sân khấu.

Minh giáo làm chim đầu đàn đi ở trước nhất.

Theo sát phía sau không chỉ có lấy lịch đại coi đây là mục đích, vì nghề nghiệp Phật môn Từ Hàng Tĩnh trai, ngay cả ẩn giấu đi không thế nào xuất hiện hoạt động Ma môn cũng bắt đầu có thuộc về mình động tác. Về phần Thanh Long hội Thẩm Vạn Tam, đó bất quá là người đi ở phía sau nhất 1 trong.

Chỉ là dưới mắt cái này phân loạn thế cục, đối một ít người đến nói cho cùng là người chậm cần bắt đầu sớm

Lại hoặc là súng bắn chim đầu đàn

Là ve

Là ở phía sau bọ ngựa

Hay là chim bay

Hoặc là đi tại sau cùng thợ săn

Thậm chí, tự thân chẳng qua là phần này loạn thế nước cờ đầu

Cái này sắp đến loạn thế, ai mới là nhân vật chính

Có người tràn đầy tự tin.

Có người đầy tâm bàng hoàng.

Có người mài đao xoèn xoẹt.

Cũng có người tại chuẩn bị đao bổ củi mà đối đãi sài lang.

Vô số người bên trong, chỉ có Nhạc Duyên ổn thỏa đài cao, ngồi xem gió nổi mây phun.

Bởi vì không có mấy người biết, cái này 5,000 dặm giang sơn trong lòng hắn, chẳng qua là thuận thế tự mang.

—

—

—

—

—

Chương 138 : Sơn trang

Mật thất.

Thẩm Vạn Tam 1 người chính mượn điểm kia xuyết ở trên vách tường mấy chục viên dạ minh châu mang tới ánh sáng nhìn xem trong tay giấy viết thư.

Mỗi 1 trương, phía trên ghi lại đều là khoảng thời gian này đến Trần Hữu Lượng biểu hiện.

Từ đối phương tiến vào Thẩm gia trang thời điểm bắt đầu, đến tận đây qua đi khi nào chỗ nào , bất kỳ cái gì thời khắc đều có người lặng lẽ quan sát đến Trần Hữu Lượng, đem nó sở tác sở vi cùng tất cả biểu hiện toàn bộ ghi chép xuống tới. Cho dù là đối phương ban đêm đi ngủ, hoặc là đi vệ sinh thời điểm, đều sẽ có người quan sát ghi chép, có thể nói là vô khổng bất nhập.

Ngày đầu tiên biểu hiện là cái gì

Ngày thứ 2… Cho tới hôm nay biểu hiện, toàn bộ tập trung ở trước mắt trên mặt bàn.

Thẩm Vạn Tam rất chân thành.

Bộ dáng nghiêm túc nhìn qua không có chút nào 1 cái làm trong thiên hạ nhà giàu nhất nên có lười biếng.

Trên thực tế chuyện này dung không được hắn Thẩm Vạn Tam không chăm chú.

Hắn phi thường rõ ràng mình bây giờ làm chính là lúc trước Lữ Bất Vi làm sự tình, muốn chọn ra 1 cái đầu cơ kiếm lợi người ra, nơi nào sẽ là đơn giản như thế

Tranh đoạt thiên hạ, chung quy là một kiện đại sự.

Trên trang giấy.

Tính tình.

Yêu thích.

Quen thuộc.

Còn có khi thỉnh thoảng nên có tiểu động tác…

Cùng các loại, Trần Hữu Lượng trên thân nên có, mình rõ ràng, thậm chí chính hắn không rõ ràng đồ vật, đều bị người từng câu từng chữ ghi chép phía trên này, biên soạn thành sách đặt ở Thẩm Vạn Tam trước mặt. Có thể nói, tại cái này 1 tháng thời gian bên trong, Thẩm Vạn Tam chỉ kém điểm không có đem Trần Hữu Lượng sọ não đào mở, triệt để tra rõ đối phương tư tưởng.

“…”

Có chút trầm ngâm một tiếng, Thẩm Vạn Tam đột nhiên xuất ra 1 trương mới tinh giấy tuyên, cầm lấy đã sớm chuẩn bị tốt bút mực, suy tư một chút, cái này liền bắt đầu viết bắt đầu.

Rất nhanh.

Giấy tuyên phía trên cũng đã xuất hiện hắn đối cái này 1 tháng thời gian đến đối Trần Hữu Lượng quan sát sau được đến tổng kết.

Nhất bút nhất hoạ.

Bút lông sói trong động tác, trên trang giấy rất nhanh xuất hiện một tay cực kì đẹp mắt Sấu kim thể.

Đầu tiên ghi lại là ưu điểm.

Mà mỗi 1 cái ưu điểm phía sau, thì là đặt bút theo sát mà đến khuyết điểm.

Không thể nghi ngờ, Trần Hữu Lượng không phải 1 cái hoàn mỹ người.

Hắn xuất thân Cái Bang, cũng chỉ có thể coi là 1 cái tương đối không sai bối cảnh, nhưng bàn về môn phái khác đến, hiện tại Cái Bang đã sớm thế nhỏ, còn kém rất rất xa lục đại môn phái, liền không cần phải nói Từ Hàng Tĩnh trai cùng Ma môn, càng đừng đề cập dưới mắt tạo phản tiên phong Minh giáo.

Nói lên Minh giáo, Thẩm Vạn Tam sắc mặt có chút trầm xuống, nồng đậm mày rậm không khỏi giơ lên.

Cái này giáo phái ngược lại để bọn hắn điều khiển hoàn toàn không bị khống chế.

Khôi lỗi.

Nhất là có tư tưởng khôi lỗi, từ trước đến nay không

phải tốt như vậy khống chế.

Trải qua qua nhiều năm như vậy phát triển, kinh lịch lịch đại đầu rồng phóng túng, trở về bên trong nguyên Minh giáo đã sớm trở thành bọn hắn vơ vét của cải công cụ. Dưới mắt, vứt bỏ rơi không nghe lời công cụ, cũng là vô sai. Mà lại, nhất làm cho Thẩm Vạn Tam để ý là hiện tại Minh giáo lại lần nữa trở nên không nghe lời.

Nó, đối Thanh Long hội phân đà động thủ.

Không ít tụ tập lại không có chở đi tiền tài bị thu lấy trống không.

Cái này từng kiện sự tình truyền lại đến Thẩm Vạn Tam trong tai về sau, sự chú ý của hắn liền lập tức đặt ở cái này phía trên.

Tại hắn một phen dò xét về sau, đạt được 1 một tin tức không tồi.

Hoặc là nói, kia là một cái không có ẩn tàng bí mật.

Minh giáo có mình tân giáo chủ.

Giáo chủ tục danh —— Nhạc Duyên.

Tại lúc ấy nghe thấy tin tức này về sau, Thẩm Vạn Tam phi thường chấn kinh.

Nhưng sau đó biểu hiện, thật là lại lần nữa hiện ra vì sao lại là hắn trở thành Thanh Long hội đương nhiệm đầu rồng nguyên do. Tại hắn truyền đạt mệnh lệnh dưới,

Thanh Long hội còn lại phân đà bắt đầu co vào phòng bị. Không chỉ có như thế, thuộc về Thanh Long hội nội bộ đạo môn nhân sĩ cũng xuất thủ.

Lúc này mới khiến cho phía sau tổn thất trên phạm vi lớn giảm xuống.

Cũng mới để Thẩm Vạn Tam có đầy đủ thời gian đến rèn luyện bang chủ Cái Bang giao cho mình nhân tuyển —— Trần Hữu Lượng. Nhưng Thẩm Vạn Tam người đối Minh giáo giáo chủ, không có làm bất kỳ ứng kích phản ứng.

Một bút bút viết xuống cái nhìn của mình, tại cuối cùng Thẩm Vạn Tam khẳng định Trần Hữu Lượng người này có thành tựu đại sự tiềm lực.

Hắn có thể làm chân mệnh thiên tử nhân tuyển, đại biểu Thanh Long hội đi tranh đoạt thiên hạ này.

Về phần Trần Hữu Lượng là có hay không có cái này năng lực, chỉ cần đi ra cái này khảo nghiệm, vậy liền không trọng yếu.

Thanh Long hội đủ để thay thế hắn hoàn thành một chút không tất yếu nhúng tay sự tình.

Nghĩ đến cái này bên trong, Thẩm Vạn Tam đột nhiên nhớ tới cái gì, bỗng nhiên buông xuống bút lông, lại lần nữa lật xem từ bản thân trước đó nhìn qua ghi chép, rất nhanh liền tìm kiếm được bị hắn không thể nghi ngờ ở giữa coi nhẹ phương diện.

Nữ nhân.

Trần Hữu Lượng đối với hắn từng có hạt sương nhân duyên thiếu nữ sau cùng xử lý, biểu hiện quá mức trấn định.

Trấn định để người liếc mắt liền nhìn ra vấn đề.

Là cố ý

Lại hoặc là đối phương vốn là thiên tính bạc tình bạc nghĩa

Trầm tư một chút, Thẩm Vạn Tam ở trên đây điểm một cái, tự nhủ: “Xem ra, cái này khảo nghiệm vẫn chưa hoàn thành.”

“Thời gian quá ngắn, bản này chính là 1 kiện thời gian dài sự tình.”

“Chỉ là thế gian này, lại có mấy cái thiếu nữ tại cuối cùng có thể coi thường nhất quốc chi hậu vị trí này lực hấp dẫn “

Cẩn thận suy tư một phen, Thẩm Vạn Tam bất đắc dĩ phát hiện cái này dự bị thực tế là quá mức khó khăn.

Người, là sẽ trở nên.

Hắn phi thường rõ ràng, nữ nhân nhất là như thế. Bởi vì tình phản bội chủ nhân sự tình, Thẩm Vạn Tam nghe qua gặp qua không ít.

Tình một chữ này, thực tế là quá mức phức tạp.

Nhưng nghĩ lại ở giữa, Thẩm Vạn Tam lại là nhịn không được cười lên, thầm cười nhạo mình thực tế là nghĩ quá nhiều. Trên đời này không có bất kỳ người nào có thể triệt để chưởng khống hết thảy.

Hắn Thẩm Vạn Tam tự nhận làm không được tình trạng này.

Lại nói, hắn bây giờ không phải là thương nhân sao

Làm ăn, cái kia bên trong không có một tia phong hiểm có chỉ có vô tận giảm xuống phong hiểm.

Nói như vậy lấy thời điểm, Thẩm Vạn Tam ở trong lòng lại là định ra dự bị.

Trần Hữu Lượng là nhân tuyển.

Nhưng, không phải duy nhất.

Hàng so 3 gia.

Sinh ý muốn kiếm, không thể bồi.

Không đến cuối cùng lỗ vốn thời điểm, tất nhiên là sẽ không bỏ rơi.

Lữ Bất Vi cuối cùng thua thiệt ngay cả mệnh đều không có, nhưng hắn Thẩm Vạn Tam sẽ không, hắn hội thẩm lúc độ thế, sẽ kiếm.

Đây chính là Thẩm Vạn Tam cùng Lữ Bất Vi lớn nhất khác biệt.

Cũng được.

Hiện tại xử lý tốt việc này về sau, tiếp xuống chính là nên nhìn xem cái này Minh giáo giáo chủ sâu cạn.

Ngươi là cái nào trong truyền thuyết người sao

Như vậy hiện tại… Ta Thanh Long hội liền nên thật động động, trên đời này chúng ta quá lâu không hề lộ diện, thế nhân đã sớm quên mất chúng ta tồn tại nguyên do.

Mà lại!

Người trong quá khứ liền nên chết già ở quá khứ, không nên làm khó chúng ta cái này tuổi trẻ bọn hậu bối.

Đoạt bọn tiểu bối thật vất vả để dành đến gia sản… A, như vậy hiện tại thấy xong Trần Hữu Lượng về sau, nên là ta Thẩm Vạn Tam ra chiêu.

Đứng dậy.

Rời đi.

Nâng lên vải bào mang theo gió, trực tiếp đem cái bàn kia bên trên trang giấy thổi 4 phía bay loạn, bay tới chỗ đều là.

…

Nơi nào đó hải đảo.

Phía trên khói xanh lượn lờ, xa xa vô số hoặc nặng nề, hoặc thanh thúy gõ âm thanh truyền đến.

Hiển nhiên.

Cái này bên trong là một chỗ chuyên môn dùng để rèn đúc binh khí khôi giáp sở tại địa.

Đúng lúc này, ở trên đảo chỗ sâu nhất bỗng nhiên tuôn ra một tiếng nổ vang, bầu trời xám xịt trực tiếp đánh xuống 1 đạo huyết sắc lôi đình, rơi vào chính giữa trên lò.

Oanh!

Trong một tiếng nổ vang, hỏa lô nổ.

Ném đi lò cùng trong cơ thể con người, 1 tên ở trần, khôi ngô họ Ngao thợ rèn lại là bỗng nhiên phát ra ha ha tiếng cười to, trên tay hắn thì là cầm 1 thanh xuất hiện vô số vết rạn trường kiếm, căn bản không có để ý tay trái mình phía trên bị phỏng cùng chảy xuôi máu tươi.

Trong tiếng cười, vẻ cao hứng vừa xem vô hơn.

Về phần người bị thương cái gì, hắn căn bản liền không có để ý.

Quay đầu lại.

Họ Ngao thợ rèn to tiếng nói tại trên hải đảo quanh

quẩn.

“Người tới, lập tức thông tri đầu rồng.”

“Liền nói chúng ta đã có mấu chốt tiến triển.”

“Có thể tuyên chỉ kiến tạo trang tử.”

“Bái Kiếm sơn trang!”

—

—

—

—

—

Chương 139 : Đại biến (thượng)

Côn Lôn sơn.

Chu Võ Liên Hoàn trang.

Xùy!

Lưỡi dao nhập thể, kim loại cùng nhục thể tiếng ma sát tại cái này lộ ra hỗn loạn nơi chốn lộ ra phải nếu không có thể nghe, chỉ có kia không ngừng dọc theo mũi kiếm nhỏ xuống, đem vạt áo cùng mặt đất nhuộm đỏ bừng máu tươi, là như vậy lắc để người ngất đầu hoa mắt.

“Ngươi!”

Còng lưng cái eo cẩm y trung niên phí sức nghiêng đầu sang chỗ khác, ánh mắt nhìn chòng chọc vào kia đứng tại sau lưng mình, cho mình đến bên trên cái này trí mạng 1 kiếm người.

Kia là trong sơn trang mình thương yêu nhất đệ tử.

Lúc này, tên này đệ tử trẻ tuổi sắc mặt nghiêm chỉnh trắng bệch, trong con mắt vằn vện tia máu, nghiến răng nghiến lợi ở giữa gắt gao nắm chặt trường kiếm trong tay.

Nam tử trung niên lại lần nữa sặc một ngụm máu tươi về sau, trên mặt vô tận nghi hoặc.

Hắn không rõ.

Mình cái này yêu mến nhất đồ nhi, trong lòng sơn trang đời sau trang chủ nhân tuyển tại sao lại làm xuống thí sư lớn như thế lực không đến sự tình nhất là tại nguyên binh xuất hiện ở trên núi, môn phái lâm vào nguy cơ thời điểm.

Chẳng lẽ! ! !

Hắn là phản đồ!

Phản loại phản họ!

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, nam tử trung niên hé miệng, chính là muốn mở miệng nói cái gì thời điểm, nam tử trẻ tuổi đã bỗng nhiên đưa tay phải ra gắt gao che sư phụ mình miệng, đem nó kia muốn cửa ra lời nói sinh sinh cho nén trở về.

Đồng thời.

Nam tử trẻ tuổi tới gần đối phương, đầu nhẹ nhàng tựa ở đối phương bên tai, thầm nói: “Sư phó a, cái này không thể trách ta a!”

“Là ngươi không nghe đồ nhi khuyến cáo, không nhìn rõ hiện thực, lúc này mới sẽ cho sư nhóm mang đến tai hoạ ngập đầu.”

“Ta trước đó nói cho sư phó, chỉ cần ngài đem sơn trang bên trong trấn phái bảo kiếm giao cho đối phương, liền

có thể vì sơn trang mang đến vô tận vinh hoa phú quý, nhưng ngài không thức thời như vậy vụ, cái này khiến đồ nhi rất khó làm người a!”

“Ngài đây là đang hại ta!”

“Đang hại sư nhóm bên trong sư huynh đệ tỷ muội.”

“Nhất là hại ta, hại sư muội.”

Sau khi nói đến đây, nam tử trẻ tuổi ánh mắt hướng về nơi xa, kia bên trong ánh lửa lấp lóe, nương theo lấy chính là kéo dài không dứt khói xanh, cùng vang vọng trong núi tiếng la giết, tiếng gào thét, cùng tiếng la khóc.

Hắn biết, tiểu quận chúa quân đội ngay tại lên núi, tiến công sơn trang.

Lên núi, liền đại biểu cho đối phương không có mười phần nhẫn nại tính.

Hắn nhất định phải xuất ra xứng với tiểu quận chúa thưởng thức làm tới.

Rất đơn giản.

Chỉ cần môn phái dâng lên trấn phái bảo kiếm, liền có thể mang đến vinh hoa phú quý, chỉ đơn giản như vậy.

Nhưng vấn đề là…

Trong lòng lan tràn chính là vô số lý do, vô số chính mình vì chính mình tiến hành khuyên bảo.

Thẳng đến sư phụ mình trợn trắng mắt, cho đến không có khí tức về sau, hắn lúc này mới lớn tiếng thở hào hển đặt mông ngồi trên mặt đất.

Thật lâu.

Ánh mắt của hắn lúc này mới rơi vào kia thắt ở thi thể trường kiếm bên hông phía trên, tái nhợt thần sắc lúc này mới trở nên phong phú,

Dưới núi.

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn mặt không biểu tình nhìn xem trên núi lóe ra ánh lửa, bên tai trong lúc mơ hồ truyền đến từng đợt tiếng la khóc, đối với mấy cái này thanh âm Triệu Mẫn cũng không kỳ quái. Làm gia tộc hoàng kim người, tiểu quận chúa rất rõ ràng những này hoàng kim các chiến sĩ là một cái dạng gì đức hạnh.

Đốt!

Giết!

Cướp!

Cướp!

Hưng phấn điên cuồng thời điểm, bọn hắn sẽ còn mở ra đồ sát hình thức.

Ngẩng đầu nhìn trời.

Ngân sắc dưới ánh trăng, tựa hồ đang phát tán ra vô số oán hận.

“Ừm ~~~ “

Một tiếng ngâm khẽ, tiểu quận chúa chỉ cảm thấy thân thể của mình đang run rẩy, nhận một cỗ kì lạ kích thích. Nàng cảm giác được thể nội kia cỗ kiếm ý tại hưng phấn, đang rung động , liên đới lấy da thịt của nàng cũng bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Mở mắt.

Là kia cỗ oán hận.

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn rất khẳng định.

Thể nội kiếm ý tại hấp thu cỗ này tràn ngập oán hận, nhưng nàng cũng cảm giác được cỗ này kiếm ý tản mát ra bất mãn đủ, dưới mắt đỉnh núi chỉ là cừu hận, thực tế là không đủ Huyền Âm 12 kiếm dùng, nó muốn khôi phục lại thời kỳ toàn thịnh còn xa xa không đủ.

“…”

“Không đủ!”

“Còn chưa đủ!”

Tại nàng 4 phía binh sĩ tựa hồ cảm nhận được cỗ này khủng bố khiếp người âm lãnh khí tức, đã sớm ở cách xa xa.

Chỉ có gánh vác lấy kiếm đỡ vị đắng đà bình yên vô sự đứng ở sau lưng nàng.

Như vậy nơi nào oán hận là nhất là đầy đủ đây này

Não hải bên trong, Triệu Mẫn không khỏi dâng lên như thế 1 cái tìm kiếm suy nghĩ tới.

Chiến trường

Hay là! ! !

Ngay tại tiểu quận chúa một mình suy tư thời điểm, nàng cũng không có phát hiện trên đỉnh đầu của mình phương 3 thước chỗ không khí đã xuất hiện vặn vẹo biến hóa. Gió lạnh thổi qua, nương theo lấy còn sót lại tiếng la giết bên trong, Triệu Mẫn một đầu mái tóc bị gió thổi.

Trên sợi tóc giương.

Trong mơ hồ, ở phía trên quay quanh thành 1 cái người kỳ lạ mặt giống.

Khóe miệng nghiêng giương.

Một mặt tà khí dạt dào.

Im ắng gào thét bên trong, đoàn kia cớ phát tạo thành mặt người há mồm gào thét lối ra, nói ra 1 câu nghe không được lời nói.

“Người sống!”

“Người sống!”

“Người sống!”

Im ắng gào thét hoàn tất về sau, tóc kia cũng không còn cách nào bảo trì hình dạng, tán làm bình thường tình huống rơi xuống.

Một màn này, Triệu Mẫn căn bản cũng không biết.

Nàng chỉ biết mình tóc tựa hồ bị gió thổi lên qua, chỉ thế thôi.

Chỉ có kia đứng ở phía sau vị đắng đà chậm rãi ngẩng đầu, mờ mịt ánh mắt bên trong lóe ra một tia giãy dụa, ngay sau đó lại khôi phục đạm mạc.

Đúng lúc này, tiểu quận chúa Triệu Mẫn ánh mắt bỗng nhiên nhìn về phía phía trước.

Đầu đường, tại một đám binh sĩ dẫn đầu dưới, 1 tên nam tử trẻ tuổi ôm trong ngực 1 thanh bảo kiếm đi tới.

Người tới chính là trước đó bị nàng phái trở về lấy kiếm giang hồ tuấn kiệt.

“Tiểu nhân Vệ Bích gặp qua quận chúa!”

Tiến lên, xoay người, quỳ lạy.

Nam tử trẻ tuổi Vệ Bích trên thân không gặp được mảy may khí tiết, tấm kia tuấn tiếu đủ để lừa gạt mỹ thiếu nữ gương mặt bên trên chảy xuôi chính là vô tận nịnh nọt

chi sắc.

“Vệ Bích… Đúng không “

“Dưới mắt thế cục, nhưng cùng trước ngươi chỗ cam đoan không giống a!”

Ngón tay ngọc gảy nhẹ, móng tay ở giữa vậy mà bắn ra binh khí giao qua thanh âm, cái này khiến quỳ tại đó bên trong Vệ Bích toàn thân run lên, mồ hôi lạnh trong phút chốc liền ướt nhẹp phía sau lưng.

Triệu Mẫn rất không hài lòng.

Nguyên bản an bài cũng không phải dáng vẻ như vậy.

Đến cuối cùng vậy mà làm nàng cần xuất binh, cũng may mắn lần này nàng thuyết phục mình phụ vương, bằng không mà nói…

Nếu như đối phương không cho nhượng lại người vừa ý đáp án, như vậy tên này gọi Vệ Bích bao cỏ cũng liền khỏi phải tồn tại.

Về phần nam sắc

Hừ!

Tuấn tiếu nam nhân nàng Triệu Mẫn gặp bao nhiêu

Mông Cổ trong hoàng tộc phế vật như vậy có một đống lớn.

“Còn xin quận chúa tha mạng!”

“Tiểu nhân nguyện ý lấy công chuộc tội!”

Vệ Bích bị lời này bị hù toàn thân run lên, chỉ cảm thấy đỉnh đầu của mình âm hàn khí hơi thở trận trận, cả người dưới bụng sưng không thôi, mình bất quá là dê vào miệng cọp con cừu non mà thôi. Nhưng vì bảo mệnh, thậm chí muốn thêm gần 1 bước, Vệ Bích nói ra 1 cái để Triệu Mẫn chân chính kinh ngạc bí mật.

“Ngài nghe nói qua Nhất Dương chỉ cùng Lục Mạch Thần kiếm sao “

Cùng lúc đó.

Tứ Xuyên.

Nhạc Sơn đại phật.

Lăng Vân hang đá.

Trống trải hang đá bên trong, tại cái này bắt đầu mùa đông thời tiết bên trong cũng không có chút nào lãnh ý.

Tương phản, cái này bên trong nhiệt khí trận trận.

Ở thời điểm này, làm điểm thức nhắm, uống chút rượu, thuận miệng ăn chút hỏa hồng sắc Chu quả xem như điểm tâm ngọt, cũng là tính không sai hưởng thụ.

Mà vừa lúc này, ngồi ngay ngắn ở trên bàn đá chính uống rượu uống 2 tên nam tử trung niên lại là bỗng

nhiên khẽ giật mình, một cỗ phi thường khó mà hình dung tim đập nhanh khủng hoảng cảm giác trong phút chốc truyền khắp toàn thân.

Chén rượu trong tay rơi xuống đất, 1 tên buộc tóc nam tử trung niên tay cầm 1 thanh trường kiếm màu đỏ, bỗng nhiên đứng lên, ánh mắt nhìn chòng chọc vào hang đá chỗ sâu nhất phương hướng.

Sao lại thế! ! !

Chẳng lẽ kia nghiệt súc tỉnh

—

—

—

—

—

Chương 140 : Đại biến (trung)

Tà ác khí tức tại thông đạo bên trong tràn ngập.

Tay cầm trường kiếm màu đỏ buộc tóc nam tử trung niên bỗng nhiên đứng người lên, ánh mắt nhìn về phía thông đạo chỗ sâu, mặt lộ vẻ chấn kinh chi sắc.

Cảm giác này!

Kia một mực ngủ say nghiệt súc tỉnh ngủ

Đồng thời.

Phía trước ngồi ở trước mặt hắn 1 tên phát ra nam tử cũng cầm lấy ở trong tay trường đao, không hẹn mà cùng xoay người hướng chỗ sâu nhìn lại. 2 người một trước một sau, toàn thân trên dưới da thịt căng cứng, vận hành chân khí, đã là đề phòng tới cực điểm.

“Ừm !”

“Cảm giác này, không đúng!”

Trầm ngâm sau một lúc lâu, phát ra nam tử đột nhiên lên tiếng, phủ định 2 người trước đó trong lòng suy đoán: “Cảm giác này, không phải Hỏa Kỳ Lân cái chủng loại kia lửa nóng cảm giác áp bách, mà là…”

Lời nói chưa rơi.

2 người chỉ cảm thấy sau tai một cỗ kình phong đánh tới, trực kích phía sau hai người chỗ yếu hại.

Kinh ngạc phía dưới, 2 người chỉ tới kịp nhấc ngang vũ khí quay người lại ngăn tại trước người, liền chỉ nghe bên tai một tiếng vang trầm, như ở bên tai nổ 1 đạo kinh lôi, choáng váng bên trong đôi bàn tay cứ như vậy nhẹ nhàng đặt tại ngăn tại trước người vũ khí phía trên.

Ầm! Ầm!

Khí kình bộc phát!

Tiếng rên rỉ bên trong, 2 bóng người trực tiếp bị đánh bay phải nện ở 2 bên trên vách đá.

Bụi mù văng khắp nơi, hòn đá bay loạn bên trong, 2 tên trung niên nhân rơi trên mặt đất, trên tay vũ khí cũng rơi vào cách đó không xa.

“Oa!”

Nhịn không được máu tươi trực tiếp phun tới, buộc tóc trung niên đỏ lên mặt ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn đánh lén mình huynh đệ người tới, chỉ là khi nhìn rõ người xuất thủ về sau, ánh mắt của hắn không khỏi khẽ giật mình.

Trong tầm mắt.

Đập vào mi mắt chính là 1 đạo thon thả thân ảnh.

Thẳng tắp ngạo nhân dáng người.

Còn có kia một thân rách rách rưới rưới đạo bào, thỉnh thoảng lộ ra kia như tuyết màu da.

Nhưng khiến người chú mục nhất hay là kia một đầu như như lửa mái tóc dài màu đỏ.

Cùng kia một thân như tiên như ma nhưng lại xuất trần mờ mịt quỷ dị khí chất.

“Ngươi là ai “

Lên tiếng chính là cưỡng ép vận công đè xuống thương thế phát ra trung niên, nam tử mắt lộ ra vẻ cảnh giác nhìn chằm chằm xuất hiện tại 2 người trước mắt quỷ dị nữ tử. Như thế cường hãn cao thủ, trong nháy mắt liền trọng thương huynh đệ bọn họ 2 người, tuyệt đối không phải trên giang hồ vô danh người.

Nhất là dáng dấp như thế có đặc sắc nữ nhân.

Tại não hải bên trong khắp nơi tìm thiên hạ nổi danh nhân vật, cũng không có 1 cái có thể xứng đáng hào.

Trọng yếu nhất chính là, đối phương tại sao lại xâm nhập Nhạc Sơn đại phật, xâm nhập Lăng Vân Quật.

Lăng Vân Quật, trong giang hồ từ trước đến nay là một chỗ không tính tuyệt mật bí mật.

Trấn áp Hỏa Kỳ Lân chỗ.

Tại một ít môn phái bên trong đó cũng không phải bí mật.

Mà lại trên giang hồ cũng không có bao nhiêu người nguyện ý tiến hành cái gì đồ sát Hỏa Kỳ Lân dùng để luyện đan loại hình ý nghĩ, bởi vì cái này Hỏa Kỳ Lân tại một ít trên ý nghĩa căn bản liền so ra kém cái khác 3 con Thần thú. Cái đồ chơi này trừ để người nổi điên nhập ma bên ngoài, chỉ sợ cũng liền Lăng Vân Quật bị thủ vệ người coi là nhất là tuyệt mật Huyết Bồ Đề có như vậy một chút tác dụng.

Cho nên, trên giang hồ những cái kia tuyệt đỉnh cao thủ nhóm từ trước đến nay cũng không lớn nguyện ý phản ứng cái này Hỏa Kỳ Lân.

Không kịp ăn thịt, ngược lại sẽ chọc một thân tao.

Cũng chính bởi vì Hỏa Kỳ Lân duyên cớ này, lúc này mới khiến cho tại cái này bên trong thủ vệ người tại mấy trăm năm qua không có gặp quá nhiều nhằm vào. Cho dù nhằm vào, tuyệt đại bộ điểm cũng là thừa hứng mà đến mất hứng mà về.

Phải biết cái này Hỏa Kỳ Lân, Đế Thích Thiên thế nhưng là liền nhìn một chút đều cảm thấy qua điểm.

Chân chính chân tướng là Hỏa Kỳ Lân trên thân thứ trọng yếu nhất, tựa hồ sớm đã bị người lấy đi qua, lưu lại Hỏa Kỳ Lân bất quá là một giới cắt xén một thứ gì đó nghiệt súc mà thôi.

Nhưng, hôm nay…

Phần này duy trì bình tĩnh bị trước mắt cô gái tóc đỏ tử đánh vỡ. Trước đó kia phần để bọn hắn giật mình, cơ hồ nhận lầm là Hỏa Kỳ Lân khí tức tà ác lửa nóng chi khí chính thức từ trước mắt cô gái tóc đỏ tử trên thân phát ra mà tới.

Cảm giác kia…

Thật giống như trước mặt đứng đấy chính là cùng Hỏa Kỳ Lân đồng dạng một đầu hung thú.

Kẻ đến không thiện.

2 người liếc nhau một cái, đều từ riêng phần mình ánh mắt bên trong nhìn thấy mình muốn đáp án.

“Đoạn thị!”

“Đại lý đoàn gia!”

“Đã từng Đại Lý nước Đoàn thị Hoàng tộc!”

Cô gái tóc đỏ mục nhỏ quang yếu ớt, như là dã thú ánh mắt thẳng nhìn buộc tóc trung niên tê cả da đầu, bờ môi khinh động bên trong trực tiếp điểm ra hắn thân phận: “Các ngươi trời xui đất khiến phía dưới, ngược lại là lưu lại Đoàn thị nhất tộc tính mệnh, là vận cũng là mệnh a!”

Ngắn gọn lời nói trực tiếp để 2 người sắc mặt đại biến.

Trừ thân cận nhất hoặc là lúc trước kinh lịch sự kiện kia người, lại có mấy người biết bí mật này

Dưới mắt, lại bị đối phương 1 câu nói ra.

“Ngươi đến cùng là ai làm sao lại biết chuyện này là ai nói cho ngươi “

“Ta là ai cũng không trọng yếu.”

“Về phần biết được ta không cần có người nói cho ta, chỉ cần bắt lấy 1 người, lục soát một chút đầu óc của hắn liền đầy đủ.”

“Ngôn ngữ từ trước đến nay hoang ngôn quá nhiều.”

Lạnh lùng lời nói để buộc tóc trung niên sững sờ, lập tức phản ứng lại, trước mắt cái này cô gái tóc đỏ tử chỉ sợ là khủng bố phi thường, như không phải người tồn tại.

Lục soát đại não công pháp… Hắn cũng đã được nghe nói mấy thứ.

Nhưng dạng này công pháp tuyệt đại bộ điểm đều là xuất từ Ma môn, nhưng kia một thân phế phẩm đạo bào… Nói cho bọn hắn đối phương chính là người trong Đạo môn.

Ánh mắt na di.

Bước chân tiến lên.

Cô gái tóc đỏ tử đi đến trường kiếm màu đỏ trước mặt, chăm chú nhìn nửa ngày, thở dài: “Đây chính là dùng Hỏa Kỳ Lân lân phiến đúc thành mà thành lửa lân kiếm a

a… Coi là thật đáng buồn đáng tiếc!” Lẩm bẩm ở giữa, cô gái tóc đỏ tử nhưng không có mảy may đụng chạm chuôi này Đoạn thị trấn tộc bảo kiếm dự định.

Sau đó, ánh mắt của nàng lại rơi vào một bên khác trường đao bên trên.

Chuôi này đao dưới cái nhìn của nàng cũng không sáng chói, không tính là thần binh lợi khí, cũng là có thể được xưng tụng một tiếng bảo binh.

“Đáng tiếc!”

“Chuôi này trường đao, lại là không cách nào so sánh lửa lân kiếm. Ngẫm lại cũng là, ngươi Nhiếp thị tiên tổ bất quá là một giới dân chúng bình thường, tự nhiên không có dạng này nội tình.”

“Bất quá… Làm bản tọa trọng thương ngươi hồi báo, khối này bạch lộ hàn thiết liền tặng ngươi, đi chế tạo 1 thanh hảo đao đi!”

“Hảo đao, đương nhiên phải nhiễm long huyết mới đủ đủ.”

Nói xong, liền thấy cô gái tóc đỏ tử từ phía sau mình móc ra một đống khoáng thạch bộp một tiếng nhét vào phát ra nam tử trước mặt.

Một màn này, để 2 trung niên nam tử triệt để mộng ở.

Tình huống gì

Đánh xong người ném đồ vật đền bù

Còn có cách làm như vậy

Mặt khác, nữ tử nói tới một ít lời ngữ càng làm cho 2 người như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc.

Nói xong những này, cô gái tóc đỏ tử đã yên tĩnh, lập tức người cất bước đặt chân, hướng động quật chỗ sâu đi đến.

Thấy thế.

Trọng thương 2 người lập tức phản ứng lại.

Mà bằng vào gia truyền công pháp băng tâm quyết khiến cho thương thế đạt được làm dịu Niếp họ trung niên lập tức có động tác, thân thể bắn ra khẽ động ở giữa người đã vọt lên, đồng thời cũng nhặt lên rơi vào một bên trường đao.

Hàn quang lóe lên.

Trường đao chém thẳng vào đối phương.

Chỉ là tại lưỡi đao đánh xuống một khắc này, chỉ nghe bên tai truyền đến nữ tử thanh âm lạnh lùng, lập tức cả người trong phút chốc chỉ cảm thấy tâm huyết dâng lên, vô tận tà niệm sát ý trực tiếp cấp trên, trong chớp mắt cũng đã hai mắt đỏ như máu, mất đi mình thần trí.

“Ngươi, nên điên!”

Trường đao chỗ hướng, trực tiếp bổ về phía cách mình gần nhất buộc tóc trung niên.

Không để ý đến sau lưng tình hình, cô gái tóc đỏ tử vẻ mặt tươi cười bên trong chậm rãi hướng đi chỗ sâu nhất, đi hướng kia Hỏa Kỳ Lân chỗ sào huyệt.

—

—

—

—

—

Chương 141 : Đại biến (hạ)

Nhất Dương chỉ

Hừ!

Bất quá chỉ là một môn tương đối cao thâm thủ pháp điểm huyệt, dù là nó là một môn tuyệt thế kiếm pháp nhập môn bí tịch.

Trước kia, tiểu quận chúa có lẽ sẽ chú mục để ý.

Nhưng dưới mắt!

Thân phụ Huyền Âm 12 kiếm kiếm ý nàng sẽ không để ý cái này khu khu một môn cái gọi là Nhất Dương chỉ. Cho dù là trên người nàng Huyền Âm 12 kiếm cũng không toàn, bất quá trong đó một nửa, nhưng cái này một nửa cơ hồ liền đã để một giới võ công qua loa không có gì đặc biệt thiếu nữ lập tức hóa thân trở thành giang hồ tuyệt đỉnh cao thủ.

Nhưng dạng này vượt qua tưởng tượng trưởng thành, cũng không phải không có trả giá đắt.

Tỉ như nói, hiện tại tiểu quận chúa Triệu Mẫn thiếu nhất chính là kinh nghiệm.

Võ công chênh lệch quá lớn lời nói còn tốt, đối phương sẽ chỉ là Huyền Âm 12 kiếm vong hồn dưới kiếm, một

khi gặp được cùng các loại cảnh giới, hoặc là chỉ là hơi kém nàng một điểm người, kinh nghiệm liền sẽ trở thành tiểu quận chúa sơ hở lớn nhất.

Điểm này.

Tiểu quận chúa chính Triệu Mẫn hết sức rõ ràng.

Nàng cũng không có bởi vì đạt được phần này trời xanh cho kỳ ngộ của mình mà trở nên coi trời bằng vung.

Tương phản.

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn trở nên càng phát ra cẩn thận.

Bởi vì nàng phi thường rõ ràng mình dưới mắt cần gì, nàng cần thời gian. Nhưng để nàng bất đắc dĩ là, cái này Đại Nguyên giang sơn cũng cần thời gian, địch nhân càng là cần thời gian.

Cho nên, thời gian đối với ai cũng trọng yếu.

Nhưng đối nàng trọng yếu nhất.

Về phần Lục Mạch Thần kiếm…

Tại Vệ Bích trong miêu tả, đây là một môn cực kì cần chân khí nội lực chèo chống khí kiếm. Thường nhân muốn tu luyện thành công, dù là thiên tư thông minh chỉ sợ một thân nội lực cũng còn thiếu rất nhiều nó tiêu xài. Đối so với trên người mình Huyền Âm 12 kiếm, quả nhiên Lục Mạch Thần kiếm kém không chỉ một bậc.

Cho nên cái môn này tại Vệ Bích trong miệng thất truyền kiếm pháp, cũng không có để tiểu quận chúa cảm thấy bất kỳ thất vọng.

Ngược lại là đối phương nhấc lên một chuyện khác ngược lại là hấp dẫn Triệu Mẫn lực chú ý.

Lửa lân kiếm!

Đoạn thị!

Lăng Vân Quật!

Hỏa Kỳ Lân!

Những thứ đồ ngổn ngang này chân chính gây nên tâm tư của nàng.

Thần thú

Cái này nói chuyện trước kia Triệu Mẫn là không tin, nhưng ở kiến thức còn sống kiếm pháp về sau, tiểu quận chúa tam quan đã tại chưa phát giác ở giữa lọt vào đúc lại. Hiện tại… Có nhiều thứ, nàng không thể không tin.

Từ Vệ Bích miệng nói ra tin tức, rất là để người trầm tư.

Cái gọi là Thần thú loại này sinh vật, hữu dụng không

Đáp án này, Huyền Âm 12 kiếm cho tiểu quận chúa 1 cái mơ hồ mà khẳng định đáp án.

Tự nhiên là có đại dụng.

Thậm chí…

Nó nâng lên trường sinh!

Đáp án này trực tiếp gây nên tiểu quận chúa lớn nhất lực chú ý.

Không chỉ có như thế, kia danh xưng từ Hỏa Kỳ Lân lân phiến rèn đúc mà đến lửa lân kiếm, hiển nhiên cũng là 1 thanh thần binh lợi khí. Thứ này, ít nhất phải so với mình mới vừa từ Chu Võ Liên Hoàn trang bên trong đoạt đến bảo kiếm, mạnh hơn quá nhiều.

“Ngô!”

Trầm ngâm âm thanh bên trong, tiểu quận chúa trong lòng bên trong đã đem chuôi này lửa lân kiếm xem như Ỷ Thiên kiếm vật thay thế 1 trong.

Mà nguồn tin tức, tại Vệ Bích lời nói bên trong, tất nhiên là nói cho Triệu Mẫn là đến từ biểu muội của hắn cùng sư muội. Vừa nghe đến cái này bên trong, Triệu Mẫn liền biết 2 cái này chỉ có bộ dáng nữ tử, cũng cùng trong hoàng tộc cái khác quận chúa công chúa không khác nhau chút nào phế vật.

Lãng phí lương thực tồn tại, nên giết!

Về phần Vệ Bích, như thế công lao tiểu quận chúa tự nhiên sẽ không để cho công thần thất vọng.

Nàng ban cho đối phương 1 viên kiếm chủng.

Xác thực nói chính là từ thể nội Huyền Âm 12 kiếm tách ra đời thứ 2 kiếm ý.

Thế là, nàng trong một đêm, tái tạo liền cao thủ một đời.

Kiếm nô.

Mà cảm nhận được cỗ lực lượng này Vệ Bích sớm đã đem tiểu quận chúa Triệu Mẫn biết là thiên nhân, không thể mạo phạm. Lòng tự tin cực đoan bành trướng hắn, có thể nói là không đem trong thiên hạ bất luận kẻ nào đặt ở mắt bên trong, trừ ban cho kiếm chủng tiểu quận chúa.

Nếu không phải Triệu Mẫn ngăn cản.

Chỉ sợ thời khắc này Vệ Bích đã sớm mang theo Huyền Âm 12 kiếm kiếm ý xông Thiếu Lâm, hướng Võ Đang, đạp Minh giáo, phải vì tiểu quận chúa Triệu Mẫn đánh xuống một mảnh đại đại giang sơn, nhất thống giang hồ.

Thậm chí, trong lúc mơ hồ, Vệ Bích còn tại nội tâm bên trong sinh ra một cỗ muốn trở thành phò mã gia xúc động.

Cái gì biểu muội chu Cửu Chân, cái gì sư muội võ thanh anh, thật sớm bỏ đi tại sau đầu.

Nam nhân, lý phải là hăng hái hướng lên không phải sao

Vệ Bích nghĩ như vậy đến.

Đúng lúc này, trước tiến vào đội ngũ dừng bước.

Ngẩng đầu.

Liếc nhìn phía trước cảnh sắc, tại nhìn lướt qua 4 phía, Vệ Bích biết địa phương đến.

Lập tức quay thân nhảy về hậu phương, đi tới ngồi kiệu lớn tiểu quận chúa trước mặt, cung kính nói: “Quận chúa, hiện đã nhập xuyên, cách Nhạc Sơn đại phật không xa.”

“Úc “

Một tiếng ngâm khẽ, trong kiệu nữ tử không có chút nào vén rèm lên dự định, mà là lạnh lùng phân phó nói: “Khổ Đầu đà, phân phó hạ trại chỉnh đốn, về phần Lăng Vân Quật sự tình, liền giao ngươi!”

“Vệ Bích, hi vọng ngươi đừng để bản cung thất vọng.”

Mặc dù rất thất vọng cách một tầng rèm, nhưng đối mặt tiểu quận chúa phân phó, Vệ Bích sắc mặt vui mừng, quỳ một chân trên đất bên trong cúi đầu đón lấy nhiệm vụ này.

Có quận chúa ban cho, nên là hắn Vệ Bích hiện ra lực lượng thời điểm.

Thể nội kiếm, đã tại kích động.

Hắn đã sớm cảm thụ máu tươi của mình đang sôi trào.

Đứng dậy.

Vệ Bích đi 1 cái lễ về sau, người đã vận khởi khinh công trực tiếp hướng phương xa Nhạc Sơn đại phật phương hướng mà đi.

…

Võ Đang.

Phía sau núi, cấm địa.

Trương Tam Phong đang đút qua tiên hạc về sau, liền bắt đầu tính toán của mình.

Có rất ít người biết, Trương Quân Bảo đang nghiên cứu xong Thái Cực, hắn tại cái khác phương diện cũng coi như có không tầm thường tạo nghệ.

Thí dụ như người trong Đạo môn hành tẩu bên ngoài thường có đoán chữ đoán mệnh nói chuyện.

Chỉ bất quá hắn Trương Tam Phong dùng đồ vật tương đối cao cấp, chính là là mai rùa.

Hắn lúc trước hành tẩu giang hồ, liền dùng qua cái đồ chơi này hóa qua duyên.

Khoảng thời gian này, hắn mơ hồ có một loại tâm huyết dâng trào cảm giác, cái này 1 cảm giác, khiến cho Trương Quân Bảo từ bỏ lại lần nữa xuống núi dự định,

mà là an ổn ở tại Võ Đang sơn.

Dưỡng dưỡng hạc, phơi nắng mặt trời, nhìn mây cuốn mây bay.

Thuận tiện giáo huấn một chút đệ tử, tại dạy dỗ dạy bảo đồ tôn cái gì.

Đồng thời trong lòng bên trong nhắc tới dưới Quách nhị tiểu thư.

Nếu là Nhạc Duyên ở đây, chắc chắn kinh ngạc phát hiện Trương Tam Phong võ công cảnh giới xuất hiện cực kì quỷ dị phức tạp ba động.

Khi thì thiên nhân hoá sinh, khi thì lại rơi trở về.

Tới tới lui lui, từ trên xuống dưới.

Cảnh giới kia liền tựa như tạo nên đu dây đồng dạng đang không ngừng đung đưa.

Quỷ dị như vậy tình cảnh, chỉ có thể cho thấy hắn Trương Tam Phong tâm tư không ổn định, ở vào chấn động kịch liệt bên trong.

Phủ định!

Thừa nhận!

Phủ định!

Lại lần nữa thừa nhận!

Như thế nhiều lần kịch liệt biến hóa, chỉ sợ người bình thường đã sớm tẩu hỏa nhập ma. Nhưng đối Trương Tam Phong đến nói, tựa hồ sớm đã bình thường, đây bất quá là chuyện rất bình thường.

Ba!

Trầm đục bên trong, Trương Quân Bảo đem mai rùa nhét vào trước mặt mình.

Tại một phen như thiêu như đốt về sau, hắn bắt đầu cẩn thận nghiên cứu lên phía trên xuất hiện vết rách tới.

Sau một lúc lâu.

Một phen suy đoán về sau, Trương Tam Phong sắc mặt đại biến.

“Cái này!”

Tuyệt hung chi quẻ!

Nếu như hắn không có nhìn lầm, không có suy đoán ra vấn đề, đạo này quẻ tượng tựa hồ trong lịch sử chỉ xuất hiện qua một lần.

Đó chính là Ngũ Đại Thập Quốc, Hoa Hạ đại địa là hắc ám nhất thời điểm.

Quẻ hiển hoàng hôn.

Kia là hắc ám đến dấu hiệu.

Chương 142 : Thiên tai nhân họa (thượng)

Đang!

Một tiếng vang vọng.

Vệ Bích chỉ cảm thấy trên tay mình trường kiếm lại bị người gõ ra chuỳ sắt lớn nện xuống ảo giác.

Cánh tay đang run rẩy.

Ngón tay tại đau đớn.

Càng làm cho Vệ Bích kinh ngạc trước mắt cái này tóc tai bù xù, một thân máu tươi nam tử trung niên, tinh hồng 2 mắt tản ra vượt vào cốt tủy hàn ý.

Chỉ một đôi mắt, liền để Vệ Bích cảm thấy tê cả da đầu, một cỗ ý lạnh từ sau gót chân leo đến đỉnh đầu.

Cái nhìn kia.

Một đao kia.

Vậy mà trong lúc nhất thời để Vệ Bích trong thoáng chốc quên mất mình người mang tuyệt nghệ, cả người cứ như vậy chỉ trong một chiêu bị ép buộc thối lui.

Đang! Một đao!

Ngay sau đó chính là liên tiếp không ngừng, liên miên bất tuyệt đao thứ hai, đao thứ 3…

Đao chiêu không phức tạp.

Chỉ có một thức đơn giản nhất lực bổ Hoa sơn.

Nhưng chính là như thế một bộ liên miên bất tuyệt lực bổ Hoa sơn, trực tiếp đem Vệ Bích đánh không ngừng lùi lại, nếu không phải là mình người mang Huyền Âm kiếm ý hộ thể, bằng không mà nói chỉ sợ tại một đao ở giữa liền đã bị đối phương chém ở đao hạ.

Tại 30 đao về sau, Vệ Bích trong bàn tay đã chảy ra máu tươi.

Một đao nữa!

Kiếm gãy, người… Sắp vong.

Đang!

Ngay tại Vệ Bích hai mắt mở rộng, mở mắt chờ chết một sát na kia, trường đao trực tiếp trảm tại trước ngực hắn ba tấc chỗ, ngừng lại.

Tia lửa tung tóe bên trong, trường đao bị vô hình sự vật ngăn trở.

“A!”

Một tiếng kinh hô lối ra, nhìn qua nằm ngang ở trước ngực trường đao, Vệ Bích chỉ cảm thấy phía sau lưng

của mình đã sớm ướt đẫm. Về phần trước đó đến đây cái này bên trong chỗ ôm lấy hùng tâm tráng chí đã sớm tại kia liên tiếp không ngừng, tàn nhẫn vô cùng, khát máu lực bổ Hoa sơn cho bổ tới nơi hẻo lánh bên trong,

Kinh khủng sát ý, càng làm cho Vệ Bích quên mất mình thân phụ năng lực.

Tại thời khắc này.

Nếu không phải Huyền Âm 12 kiếm vốn có kiếm giáp ngăn trở đối phương trường đao, hắn chỉ sợ ngay cả một giới người bình thường đều không quen.

Xát 1 đem mồ hôi lạnh trên trán.

Mẹ nó!

Lão tử là tuyệt đỉnh cao thủ tới.

Nhìn xem gắt gao chống đỡ tại ngực kiếm giáp bên trên trường đao, cùng kia không ngừng tản ra hoả tinh, như thế tràng cảnh mới khiến cho Vệ Bích hồi tưởng lại mình bây giờ chính là cả người thua tuyệt nghệ cao thủ. Ảo não cùng vẻ nổi giận ở trên mặt khẽ quét mà qua, tức giận hừ một tiếng bên trong, tay phải 1 giương, lấy kiếm chỉ điểm hướng trước mắt người điên cái trán.

Hắn muốn một kích đánh chết rơi cái tên điên này tính mệnh.

Phải biết hắn Vệ Bích nhưng là muốn trở thành nhất thống giang hồ người, muốn trở thành tiểu quận chúa

nam nhân nam nhân.

Có thể nào tại cái này bên trong ném to lớn như thế mặt!

Nhưng mà…

Ngay tại hắn kiếm chỉ sắp điểm hướng đối phương cái trán thời điểm, trong động quật lập tức phát sinh biến hóa.

Rống!

Kinh khủng tiếng gào thét từ chỗ sâu truyền ra!

Nương theo lấy chính là vô tận sóng nhiệt, cùng chói lóa mắt một vòng đỏ.

“Ừ”

“Đây là “

Đột nhiên tới biến hóa để Vệ Bích trở tay không kịp, trên tay kiếm chỉ nguyên bản đã sắp đụng chạm lấy đối phương cái trán, đã đụng phải một đầu loạn phát thời điểm, kiếm chỉ không nhận chính hắn khống chế chuyển hướng.

Huyền Âm kiếm ý bừng bừng phấn chấn, trực kích kia đập vào mi mắt hỏa hồng.

Đụng!

Chỉ cùng chưởng giao tiếp.

Trong động quật lập tức bộc phát ra một trận đinh tai nhức óc nổ vang.

Không khí như gợn nước ba động, hỏa diễm cùng máu tươi tại 4 phía bay loạn.

Kiếm khí như mũi tên loạn xạ.

Trong chớp mắt, 4 phía vách đá đã quát đều là vết kiếm.

Về phần tại giữa 2 người điên cuồng nam tử trung niên, thì là đang giận kình cùng kiếm khí giáp công bên trong đánh bay ra ngoài, mang theo một thân thương thế nện xuống đất, hôn mê đi.

Tố thủ phồn chuyển ở giữa, hỏa diễm cùng kiếm khí đang dây dưa.

Cả 2 gặp nhau, liền tựa như là sinh tử đại địch chạm mặt. 2 người không có bất kỳ cái gì ngôn ngữ, trong lúc xuất thủ chính là mạnh nhất chi lực, lấy giết đối phương làm mục đích đâm thẳng chỗ trí mạng. Về phần tự thân an nguy, sớm đã không còn đặt ở lẫn nhau trong mắt.

Oanh!

Lại là một tiếng vang trầm.

Khoảng cách Nhạc Sơn đại phật chừng số bên trong địa chỗ đỉnh núi, ngồi ngay ngắn ở cỗ kiệu bên trong tiểu quận chúa Triệu Mẫn ngay tại ngắm nhìn kia văn danh thiên hạ Nhạc Sơn đại phật. Tại đem Vệ Bích sai phái ra

về phía sau, nàng đã đang suy nghĩ lấy Nhạc Sơn đại phật chân chính kiến tạo nguyên do.

Hỏa Kỳ Lân.

Nhạc Sơn đại phật.

Nữ đế.

Ba cái này ở giữa đến cùng có cái gì liên quan

Ngay tại nàng suy tư thời điểm, đã thấy Nhạc Sơn đại phật đột nhiên xuất hiện biến hóa.

Một tiếng tiếng vang nặng nề bên trong, một chuỗi ngọn lửa màu đỏ tự nhạc núi đại phật bên trong thoát ra, giữa không trung ngưng ra 1 đầu dây đỏ.

Trong ánh mắt, một đạo thân ảnh màu đỏ bay ra, mặt khác một thân ảnh thì là lung lay rơi hướng mặt đất, không rõ sống chết.

“! ! !”

Cảm giác này!

Để Triệu Mẫn trong lòng quen thuộc ảo giác chợt lóe lên.

Trong chốc lát, Triệu Mẫn chỉ cảm thấy mình trong lòng một cỗ không cách nào áp chế sát ý sinh ra, khu động lấy nàng có động tác.

Song chưởng tại trên đùi vỗ.

Ngồi xuống kiều tử hóa thành phấn kết thúc ở giữa, người đã càng ra ngoài.

Nương theo phía sau thì là không ngừng trường kiếm ra khỏi vỏ âm thanh.

Trong tiếng vang leng keng, Khổ Đầu đà chỗ gánh vác 7 chuôi bảo kiếm liên tiếp mà ra, quay chung quanh tiểu quận chúa Triệu Mẫn mà đi.

Bỗng nhiên.

Người như kiếm tiên hàng thế.

Từ trên xuống dưới, trực kích kia giữa không trung bóng người màu đỏ.

Trong lúc xuất thủ, chính là nàng trên thân chỗ mang theo Huyền Âm kiếm pháp loại lớn nhất sát chiêu.

…

Thanh Thành phái.

Môn phái này, bây giờ tại Tứ Xuyên bất quá là tiểu môn tiểu phái.

Thậm chí so ra kém một mực ẩn cư trong đó Đường môn.

Nhưng hôm nay, môn phái này ngược lại là nghênh đón 1 vị khách nhân tôn quý. Đối phương đến, khiến cho cái

này tiểu môn phái các đệ tử dưới mắt có có thể kể ra kiến thức.

Người đến là một người mặc áo xanh cưỡi ngựa nữ tử.

Một cây thúy trúc bổng, bên hông còn mang theo hai bầu rượu.

Kia cách ăn mặc, kia phóng đãng chi ý, tại nữ tử này trên thân hiện ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Nhưng kỳ quái là tại trên người đối phương nhìn không ra cô nương nên có mị ý, ngược lại là có một loại nói không nên lời tiêu sái.

Phất tay, thi triển hết anh hùng hào hiệp nam nhi khí khái.

Không chỉ có là nam nhân, cho dù là nữ tử cũng sẽ bị cái này cưỡi ngựa lục y thiếu nữ dẫn say mê.

Nàng đến, để Thanh Thành phái chưởng môn vô cùng cung kính.

Rượu ngon thức ăn ngon chiêu đãi.

Chỉ kém bồi rượu nữ nhân… Mà trên thực tế, chưởng môn nữ nhi đang đứng tại nữ tử áo xanh bên cạnh, cho nàng rót rượu bên trong.

Ngay tại thiếu nữ cùng Thanh Thành phái chưởng môn trong lúc nói cười, một bên ngôn ngữ vui cười ở giữa trêu đùa lấy chưởng môn nữ nhi thời điểm, toàn bộ mặt

đất đột nhiên phát sinh chấn động.

“Cái này “

“Chẳng lẽ địa chấn “

Đây là Thanh Thành phái chưởng môn kinh ngạc ngữ điệu.

“Ừ”

Nhưng mà, nữ tử áo xanh thì là giơ lên mày kiếm, 1 đạo phủ nhận đã ở ngực xoay quanh: “Cảm giác này, không đúng!”

Cùng lúc đó.

Cảm nhận được cỗ này giống như địa chấn chấn động không chỉ có cực lớn phạm vi bên trong xuyên bên trong người dân, còn có 2 cái từ phía đông đi dạo xong chùa miếu, cưỡi lừa mà đến nữ tử.

Tiểu Long Nữ cùng Lục Vô Song 2 người đồng dạng phát giác cỗ này dị thường.

Tại trấn an dưới dưới hông tọa kỵ về sau, Tiểu Long Nữ xoay người dưới cõng.

Ngồi xuống.

Tố thủ nhẹ nhàng đặt tại trên mặt đất.

Nửa ngày.

Kim sắc dựng thẳng đồng xuất hiện, Tiểu Long Nữ tự nhủ: “Trung tâm đại khái tại Nhạc Sơn đại phật kia 1 khối… Ngô, cái này chỉ sợ không phải tự nhiên phát sinh sự tình.”

Lời này để Lục Vô Song không khỏi trừng lớn 2 mắt.

« ngũ độc bí truyền » tu luyện tới cảnh giới tối cao, chẳng lẽ còn có thể làm được tình trạng này

Cảm giác này, là người

Hay là rắn

Lại hoặc là đây chính là nhân xà hợp nhất năng lực sao

—

—

—

—

—

Chương 143 : Thiên tai nhân họa (hạ)

Minh giáo.

Quang Minh đỉnh.

Đại điện.

Dầu hỏa thiêu lốp bốp rung động.

Trong đại điện, ánh đèn sáng ngời chiếu rất thấu triệt.

Giáo chủ trên bảo tọa, Nhạc Duyên chính đoan ngồi ở kia bên trong an tĩnh nhìn xem đồ trên tay.

Địa chấn

Thiên tai

Tứ Xuyên phát sinh sự tình tại thời gian rất ngắn bên trong liền truyền khắp giang hồ, truyền khắp thiên hạ.

Nhưng ở người hữu tâm che lấp lại, ngoại giới nhận được tin tức bất quá là bình thường nhất bất quá thiên tai địa họa. Làm dưới mắt có được thiên hạ Nguyên đình, đối này cũng là làm ra phản ứng, sai phái ra quân đội, phối hợp nơi đó quan phủ tiến hành khai thông.

Về phần mục đích thực sự, chỉ sợ là trấn áp, ngăn cách tin tức mới là.

Kia bên trong đến tột cùng xảy ra chuyện gì

Có nhân để ý.

Nhưng có người cũng sẽ không tập trung bao nhiêu lực chú ý.

Tương phản.

Cái này thiên tai địa họa cũng là 1 lý do không phải

Quang Minh đỉnh.

Rơi vào Nhạc Duyên trên tay giấy viết thư phía trên ghi chép chia làm hai loại.

Một là nhất là lưu truyền rộng lớn tin tức, tất nhiên là quan phủ hi vọng truyền ra ngoài tin tức, mặt khác một thì là giấu ở Tứ Xuyên Minh giáo đệ tử truyền ra ngoài tin tức tập hợp mà đến kết quả. Tứ Xuyên, chính là Minh giáo trên bản đồ trọng yếu nhất địa điểm 1 trong.

Cái này bên trong từ trước đến nay là binh gia chú trọng chi địa.

Nó nguyên do chính là bởi vì nó vị trí địa lý cùng nhân khẩu mật độ.

Tục truyền có hung thú bạo động, xuất hiện ăn thịt người chi cảnh.

Không chỉ có như thế còn nương theo có hỏa hoạn, địa

chấn cùng cùng một hệ liệt tai hoạ. Mà tại quan phủ dự bị phòng ngự cùng kiểm trắc bên trong, loại này dấu hiệu chính là lấy nhất là đột ngột tư thái xuất hiện, cực kì quỷ dị.

Mà tại giấy viết thư phần cuối, có Minh giáo đệ tử minh xác dùng một loại không quá xác định giọng điệu phỏng đoán đến phát sinh Tứ Xuyên dị trạng chính là người vì tạo thành.

Chính là thiên tai, càng là nhân họa.

Hung thú

Hỏa hoạn

Nhạc Duyên não hải bên trong chợt lóe lên kia Hỏa Kỳ Lân bộ dáng.

Tại Tứ Xuyên, tựa hồ đủ bên trên trên thư miêu tả cũng chỉ có kia bị trấn áp tại Nhạc Sơn đại phật Lăng Vân Quật chỗ sâu nhất Hỏa Kỳ Lân.

Cái này Hỏa Kỳ Lân, tất nhiên là không tính là thụy thú danh xưng.

Nếu là xuất hiện người vì nguyên nhân tỉnh lại đầu này nghiệt súc, xuất hiện loại tình cảnh này cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Mà lại tại cầm tới giấy viết thư về sau, Nhạc Duyên còn chuyên môn để người tìm kiếm tư liệu điều tra qua một phen Tứ Xuyên tình huống, hắn phát hiện từ khi kia Hỏa

Kỳ Lân bị trấn áp tại Nhạc Sơn đại phật về sau, cái này bên trong một khối địa phương tựa hồ trong mấy trăm năm bắt đầu trở nên không giống với.

Cái này không giống, tất nhiên là cùng quá khứ xuyên bên trong không giống.

Tai nạn, tựa hồ tại Hỏa Kỳ Lân đến về sau, trở nên càng phát thường xuyên. Ở giữa khoảng cách, bắt đầu trở nên càng lúc càng ngắn.

Thần thú

Thụy thú !

Đáp án này Nhạc Duyên cho tới nay liền khịt mũi coi thường.

Lấy cái này Hỏa Kỳ Lân cùng Phượng Hoàng làm ví dụ, mặt khác cả 2 chỉ sợ cũng… Liền lấy long đến nói, Nhạc Duyên mỗi một lần nghĩ tới chính là đầu kia An gia tại bên trong Kinh Nhạn cung ma long. Cái này một đầu ma long, căn bản liền nhìn không ra mảy may thần long nên có quý khí, có chỉ có từ đầu đến đuôi tà khí cùng ma ý.

Khát máu.

Hung tàn.

Hỏa Kỳ Lân cùng Phượng Hoàng chỉ riêng hung tàn 1 từ đi lên nói, sẽ chỉ cam bái hạ phong.

Tại trải qua nhiều như vậy, Nhạc Duyên đã sớm phát

giác được bản thân mình cùng đầu này ma long quỷ dị tình huống.

Từ ban đầu tại Tương Dương cùng ma long giao thủ một phen, từ đó tắm rửa long huyết qua đi, giữa hai bên liên hệ cũng không còn cách nào dứt bỏ.

Trận chiến kia, là Nhạc Duyên trong ấn tượng cuối cùng nhất hối hận một trận chiến.

Đúng thế.

Hắn hối hận.

Cái kia cảm giác, liền tựa như một loại nghiện thuốc, thật vất vả giới xuống dưới, lại tại một thân long huyết bên trong lại lần nữa tái phát, hướng phía càng nghiêm trọng hơn phương hướng thẳng đến mà đi. Dù là Nhạc Duyên đồ phượng, lấy Phượng Hoàng tinh hoa đến triệt tiêu tự thân tình huống biến hóa, thậm chí tại cuối cùng liền thân thân cũng đổi 1 gốc rạ.

Nhưng vật kia, vẫn tồn tại.

Liền tựa như đâm vào địa phương không chỉ là thân thể của hắn, huyết mạch của hắn, tính cả linh hồn của hắn cũng giống vậy.

Thật giống như…

Giống như, hắn chính là con rồng kia.

“…”

Hít một hơi thật sâu, Nhạc Duyên tính tạm thời đè xuống ý nghĩ này, sự chú ý của hắn hay là đặt ở trên tay giấy viết thư ghi lại nội dung phía trên.

Long!

Phượng Hoàng!

Long Quy!

Đều có các năng lực.

Nhưng cùng thuộc Thần thú một loại Hỏa Kỳ Lân tự nhiên hẳn là sẽ không ngoại lệ.

Cho dù xuất hiện ở trong mắt Nhạc Duyên Hỏa Kỳ Lân đã mất đi nó nên có đồ vật bên ngoài, nó hay là có cái khác bản năng. Minh Không, không có giết đầu này nghiệt súc, mà là dùng đại phật trấn áp, chỉ sợ là có để ngoại nhân không cách nào hiểu rõ an bài.

Nghĩ tới mình nữ nhi này, Nhạc Duyên liền không tự chủ được chọn dưới lông mày, chỉ cảm thấy trán của mình có chút nở.

Không đề cập tới Minh Không, lại nói Hỏa Kỳ Lân.

Phải biết Kỳ Lân thuộc thổ, cho dù là mang theo chữ Hỏa (火), nhưng trên căn bản nó thuộc tính cũng không hề biến hóa, chỉ bất quá nhiều một tia hỏa tính.

Có lẽ, cái này Kỳ Lân ngay từ đầu cũng không phải là

dáng vẻ như vậy.

Nếu như suy đoán của hắn không sai, như vậy xuống dưới, lại trải qua thêm mấy trăm năm, chỉ sợ cái này xuyên bên trong địa chấn loại hình thiên tai sẽ càng phát tấp nập.

Thiên tai.

Lại là nhân họa.

Chỉ sợ trước kia gây nên, sẽ cho hậu nhân lưu lại vô tận tai hoạ.

Có lẽ…

Mình nên bớt chút thời gian, đi đem con súc sinh này giết chấm dứt

Ý nghĩ này dâng lên, liền bị Nhạc Duyên tính tạm thời đặt ở đáy lòng, chỉ cùng có cơ hội một đao chi.

“Xuyên bên trong xuất hiện như thế tình trạng.”

“Nhất định là đại loạn chi địa.”

“Bách tính trôi dạt khắp nơi… Ngô, Phật môn, đạo môn còn có quan phủ cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này.”

“Chúng ta Minh giáo cũng thế!”

Tự nhủ cái này bên trong, Nhạc Duyên thả ra trong tay giấy viết thư, trực tiếp mở miệng đối đứng tại bên cạnh

Hồ Thanh Ngưu phân phó nói: “Truyền lệnh xuống, khiến Thường Ngộ Xuân, Từ Đạt nhập xuyên, đồng thời mệnh Chu Nguyên Chương về quang minh tổng đàn!”

Xuyên bên trong, chính là loạn địa, cũng là cơ duyên.

Mặc kệ cái kia bên trong xảy ra chuyện gì, lại là cho hắn Nhạc Duyên mở 1 đạo tốt nhất lỗ hổng.

Tại từ bi người trong mắt, nhìn thấy chính là trôi dạt khắp nơi, loạn tượng đến.

Tại kẻ thống trị trong mắt, nhìn thấy chính là phỉ tai đến, điêu dân đông đảo.

Tại kiêu hùng trong tầm mắt, nhìn thấy thì là đầy đất nguồn mộ lính, cơ duyên chi địa.

Nhưng ở Nhạc Duyên trong mắt, nhìn thấy chính là chỉ một tia lửa có thể thành đám cháy.

Nguyên đình có thể xử lý tốt tai nạn sao

Lấy người Mông Cổ thô ráp tính tình, chỉ biết giết chóc tính tình, chỉ sợ thế cục sẽ càng ngày càng hỏng bét. Trừ phi Mông Nguyên cao tầng bên trong, có chân chính kiến thức rộng rãi người, có thể nhìn ra trong này chân chính nguy hiểm cho dù là tồn tại dạng này nhân vật, tại đại thế trước mặt cũng bất quá là châu chấu đá xe.

Trước đó vây quét Thanh Long hội phân đà đoạt lại được đến tiền tài, ở thời điểm này mới tính được là lên tới chân chính đất dụng võ.

Mặc kệ như thế nào, kia bên trong sẽ trở thành trong thiên hạ này hỗn loạn nhất phức tạp chỗ.

Ngẩng đầu.

Nhạc Duyên nhìn về phía kia treo trên vách tường to lớn địa đồ.

Đây là từ hắn phân phó về sau, tập hợp tư liệu cùng hắn kiến thức của mình bện ra địa đồ. Phía trên lít nha lít nhít biểu hiện ra dưới chân mảnh này như vẽ giang sơn.

Nhìn nửa ngày, ánh mắt có chút ngưng lại.

Nhạc Duyên trên tay khẽ động.

Trong tay giấy viết thư trực tiếp bưng Tuyền nhi bay ra ngoài.

Trong tiếng thét gào, trực tiếp cắm ở địa đồ chính giữa —— kho của nhà trời.

“Hết thảy đều chẳng qua là nhân họa!”

Yếu ớt thở dài bên trong, Nhạc Duyên người chậm rãi đi ra đại điện.

Bên ngoài.

Một vòng ngân trăng đang tròn.

—

Chương 144 : Bái sơn (thượng)

Ô ——

Thật dài tiếng vọng tại núi rừng bên trong quanh quẩn.

Võ Đang sơn dưới, vô số Võ Đang đệ tử đang đứng tại hai bên đường đứng thẳng, 1 bộ khẩn trương không thôi thần thái.

Đạo bào sáng bóng.

Tất nhiên là thượng hạng vải vóc.

Có thể nói, này một đám Võ Đang đệ tử mặc trên người đều là quần áo mới. Không chỉ có như thế, bọn hắn càng đem mình tùy thân bội kiếm xát sáng vô cùng. Bất kể như thế nào, Võ Đang phái trên dưới lần này biểu hiện ra tư thái, đại biểu cho bọn hắn chỗ nghênh tiếp đối tượng thân phận cực kì không bình thường.

Phải biết, cho dù là Thiếu Lâm tự đến đây bái sơn, Võ Đang biểu hiện ra tư thái cũng bất quá hơi để ý dưới, không có thất lễ mà thôi.

Trung môn mở rộng.

Đây là Võ Đang phái lập phái đến nay, nhất là nồng đậm lễ tiết.

Đến đây bái sơn sẽ là ai

Đây là chu vi xem không ít người trong giang hồ trong lòng suy đoán.

Một đám người trong giang hồ cơ hồ đem trong thiên hạ môn phái đều đoán cái liền, tất cả môn phái đều xuất hiện tại riêng phần mình miệng bên trong, sau đó lại nhận một đám người phủ định.

Liền tại trên giang hồ chấp đầu trâu 1 trong Thiếu Lâm tự tại cuối cùng đều bài trừ bên ngoài.

Phải biết, Trương Tam Phong lai lịch xuất thân, trên giang hồ cũng không phải là 1 cái bí ẩn sự tình.

Tại cuối cùng, ngược lại là 1 cái bộ dáng xem ra hèn hèn mọn tỏa nam tử trung niên nói ra nguyên do trong đó.

Đến đây bái sơn chính là trong giang hồ lớn nhất Ma giáo —— Minh giáo.

Đúng thế.

Chẳng biết lúc nào, tại cái này thời gian ngắn ngủi bên trong, trên giang hồ vốn là có tiếng xấu Minh giáo thanh danh trở nên càng kém. Minh giáo trên giang hồ mặc dù thế lớn, nhưng nó cũng không có nắm giữ dư luận, rất nhiều làm qua không có làm qua sự tình đều bị người hữu tâm vu oan giá họa đến Minh giáo trên đầu.

Dần dần, Minh giáo cái tên này bắt đầu bị một cái tên

khác —— Ma giáo.

Ma giáo

“Không phải đâu “

Một bên 1 tên cầm đao nam tử hỏi ra trong lòng nghi hoặc.

Phải biết hắn xem như kiến thức rộng rãi, hành tẩu hơn phân nửa giang sơn, tại trong ấn tượng của hắn Minh giáo tựa hồ trừ tạo phản cùng Nguyên quân đại chiến, khi thắng khi bại bên ngoài, cái khác ngược lại là không có làm qua quá nhiều chuyện thương thiên hại lý tới. Cái này Ma giáo tên tuổi, làm sao nghe thế nào cảm giác quái dị!

Minh giáo cùng Ma giáo, giữa hai bên chênh lệch cũng quá xa.

Ma giáo…

Nghe xong chính là vạn ác bất xá ác nhân điểm tụ tập.

Cái này!

Ngay tại tên này cầm đao nam tử muốn kể ra mình nhìn thấy thời điểm, đã thấy trước đó tên nam tử kia bắt đầu mình tin tức chia sẻ.

Từng giờ từng phút phân tích lên trong giang hồ đã phát sinh qua đại sự.

Đối phương lúc nói chuyện phối hợp với tự thân động tác, lộ ra giống như đúc, để người không đành lòng tự chủ chìm vào trong đó.

Bộ dáng kia!

Kia tư thái!

Thật giống như Duyệt Lai khách sạn lý trưởng tồn người kể chuyện.

"…"

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, cầm đao nam tử lặng yên không một tiếng động lui về phía sau môt bước, khóe mắt liếc qua đảo qua những người khác thần sắc, sắc mặt của hắn lộ ra cực kì không dễ nhìn.

Hắn cảm giác được, 4 phía không ít người đã bị bóng người này vang.

Nhất là tại đối phương kể ra đến dưới mắt Ma giáo… Không, Minh giáo giáo chủ thời điểm, lực chú ý của mọi người đều tại thời khắc này tập trung lại.

Lay động theo từng cơn sóng.

Theo gió mà đi.

Đây là cầm đao nam tử giờ phút này ý nghĩ trong lòng.

Bỗng nhiên, hắn chỉ cảm thấy phía sau lưng của mình trong lúc vô tình chảy ra một thân mồ hôi lạnh.

1 cái đáng sợ vô cùng suy nghĩ ở trong lòng bắt đầu sôi trào.

Có người tại vu oan giá họa!

Thậm chí trước đó không lâu xuyên bên trong địa chấn sự tình cũng rơi vào Minh giáo trên đầu.

Minh giáo thành một ít người trong mắt chim đầu đàn.

Trong lúc nhất thời, cầm đao nam tử chỉ cảm thấy mình tầm mắt tại thời khắc này thông thấu quá nhiều, có thể nhìn ra quá nhiều kết quả, chính là phát hiện mình thân ở cái này giang hồ là như vậy lạ lẫm, đáng sợ như vậy.

Giờ khắc này, tên này người giang hồ trong nội tâm vậy mà sinh ra một loại chậu vàng rửa tay xúc động tới.

Minh giáo như thế gióng trống khua chiêng bái sơn

Là ai tại thiết lập ván cục!

Lại là làm cho ai nhìn

Ai đang đánh cờ hay là mọi người tất cả mọi người bất quá là trên bàn cờ quân cờ.

Lần thứ 1.

Cầm đao nam tử cảm giác được tự thân miểu tiểu.

Lần thứ 1 cảm thấy thế gian này là một chỗ lò luyện.

Cái này lò luyện đồng dạng trong giang hồ, lại có ai là không nhuốm bụi trần, hoàn mỹ không một tì vết tồn tại trải qua được cái này lò luyện nung khô.

Không có ai biết tại cái này thời gian ngắn ngủi bên trong, không ít vây xem người giang hồ bên trong có như vậy 1 tên phổ phổ thông thông trung niên cầm đao nam tử nhìn thấu thế sự, nhìn thấu cái này giang hồ. Hắn không muốn đi làm hòa thượng, chỉ muốn quy ẩn sơn lâm, an an ổn ổn làm 1 cái cày ruộng lão nông.

Đúc kiếm vì cày.

Trên núi.

Võ Đang lục hiệp đều tại.

Cho dù là trong đó có người toàn thân xương cốt vỡ nát tình huống, vẫn tại cái này lễ lớn dưới bị người mang ra ngoài.

Trong đó phụ trách nghênh đón đại lễ chính thức Tống Viễn Kiều.

Hắn hiện tại cho dù là dựa theo sư phó phân phó an bài xong xuôi về sau, nhưng cả người hắn đều cùng mình một đám sư đệ lơ ngơ.

Khoa trương!

Trịnh trọng!

Đây là Lục sư huynh đệ đối hôm nay đại lễ cảm thụ.

Từ Võ Đang lập phái đến nay, như thế long trọng trịnh trọng tình huống cho là thủ thấy.

Cho dù là tại mình sư tôn 100 năm đại thọ thời điểm, cũng không có náo nhiệt như vậy.

Nghênh tiếp người đến cùng là ai

Sư huynh đệ 6 người biết được.

Minh giáo bái sơn.

Đến đây tự nhiên là Minh giáo giáo chủ.

Bởi vì phần này thư chính là từ Minh giáo Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu tự mình đưa đạt Võ Đang sơn.

Minh giáo giáo chủ thân phận như thế nào

Vấn đề này đã sớm trong giang hồ trở thành tin tức.

Huyền không mười mấy năm giáo chủ Minh giáo xuất hiện tân nhiệm giáo chủ, tại thiên hạ ở giữa có ít đại môn phái bên trong đều không phải bí mật, bí mật chính là Minh giáo giáo chủ người chân chính thân phận.

Nhạc Duyên.

Kia là 1 cái nghe rất không tệ danh tự.

Một chút cũng không có Minh giáo trước mấy đời giáo

chủ tục danh bá khí. Coi như cái này không bá khí danh tự, chính thức xuất hiện tại thiên hạ mắt người bên trong thời điểm, liền làm một kiện đại sự.

Hoa Sơn phái chưởng môn Tiên Vu Thông chết rồi.

Sau đó Hoa Sơn phái đổi chưởng môn, đồng thời từ danh môn chính phái bên trong đứng ở Minh giáo phía kia.

Đây là đời trước giáo chủ Dương Đỉnh Thiên không cách nào làm được sự tình.

Mà cái này nghe rất ôn nhu danh tự, làm ra sự tình lại một chút cũng không ôn hòa.

Nhưng chân chính để Võ Đang lục hiệp trong lòng kinh ngạc lại là mình sư tôn Trương Quân Bảo cách làm.

Như thế gióng trống khua chiêng, như thế lớn mạnh thanh thế.

Cái này xem ra tựa như là lấy dày đặc nhất cấp bậc lễ nghĩa nghênh đón Minh giáo giáo chủ đến đây bái phỏng, nhưng trên thực tế tất cả mọi người cảm nhận được lại là một loại khác —— thị uy.

Võ Đang phái đang thị uy!

Tại đối Minh giáo thị uy!

“Các ngươi nên xuống núi tiếp người!”

Ngồi ngay ngắn ở đại điện bên trong Trương Tam Phong liếc mình 6 cái đồ đệ vài lần, phân phó nói: “Chớ có làm mất mặt Võ Đang mặt.”

Thi lễ một cái về sau, Tống Viễn Kiều mang theo mấy cái không hiểu ra sao sư đệ xuống dưới.

Đưa mắt nhìn đồ đệ mình biến mất trong tầm mắt, Trương Quân Bảo ánh mắt lúc này mới thu hồi lại, rơi vào lòng bàn tay bên trong một mảnh vải xanh phía trên. Khối này vải vóc kiểu dáng, hắn vô cùng quen thuộc.

Chính là Quách nhị tiểu thư thích nhất y phục.

Mà khối này vải lại là từ người khác đưa đến Võ Đang đến.

Xuyên bên trong, đến cùng xảy ra chuyện gì

Mình hôm trước bói toán tính ra đến đồ vật đến cùng cùng chuyện lần này có liên quan gì

Lại thêm kia từ Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu mang tới giấy viết thư, Trương Tam Phong cho dù là cho tới nay trước mặt người khác có tốt đẹp tâm thái, có Đạo gia tiêu dao chi tâm, nhưng tại hôm nay tâm tình của hắn đã sớm bất ổn.

Ngoại nhân không có đoán sai.

Hắn Trương Quân Bảo tạo thị uy.

Chỉ bất quá thị uy đối tượng cùng ngoại nhân trong

tưởng tượng khác biệt.

“…”

Ngẩng đầu.

Ngồi ngay ngắn ở Chân Võ trong đại điện Trương Tam Phong ánh mắt hướng về dưới núi phương xa.

“Đến rồi!”

—

—

—

—

—

Chương 145 : Bái sơn (trung)

Đang!

Hùng vĩ tiếng chuông giữa rừng núi quanh quẩn, truyền ra cách xa mấy chục dặm khoảng cách, tại kia cuối tầm mắt chỗ, vẫn trước có thể nghe thấy trong không khí truyền đến trận trận tiếng vang.

Võ Đang sơn hạ.

Đội ngũ khổng lồ đã chính thức tiến vào Võ Đang phái hạch tâm phạm vi thế lực.

Xa xa, hành tẩu ở phía trước phụ trách cảnh giới Minh giáo đệ tử liền đã phát hiện Võ Đang phái trên dưới bắt đầu đại lễ đón lấy.

Mà nơi xa…

Những cái kia giấu đi, lại hoặc là quang minh chính đại xem náo nhiệt cái khác giang hồ nhân sĩ, tự nhiên cũng phát hiện Minh giáo người.

Khi nhìn đến cái này đội ngũ khổng lồ thời điểm, bọn này giang hồ nhân sĩ tựa hồ là không tự chủ được nhận kinh hãi, không hẹn mà cùng hướng về sau lui bước mấy bước, bộ dáng kia, kia đề phòng thần sắc tựa như nhìn thấy cái gì kinh khủng tồn tại đồng dạng.

Cảnh giác.

Phòng bị.

Sợ mình một đoàn người một ánh mắt không tốt, liền đụng phải đối phương đả kích.

“…”

Ánh mắt có chút cong lên, hành tẩu tại chính giữa, ngồi tại hãn huyết bảo mã bên trên Nhạc Duyên nhìn lướt qua nơi xa bắt đầu không ngừng tránh lui vây xem giang hồ nhân sĩ, trong lòng hiện lên một tia kinh ngạc. Vành tai khẽ nhúc nhích ở giữa, đối phương giữa lẫn nhau lời đàm luận ngữ đã thu nhập bên tai.

Một phen yên lặng nghe về sau, Nhạc Duyên trong tai đột nhiên truyền đến 1 cái từ gây nên hắn lực chú ý.

Ma giáo

Ma giáo!

Lúc nào, Minh giáo bắt đầu có cái này biệt xưng

Có người tại đảo loạn thế cục, muốn đục nước béo cò.

Ý nghĩ như vậy tại não hải bên trong chợt lóe lên.

Cùng lúc đó.

Đi theo tại bên cạnh hắn Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu ánh mắt cũng xa xa hướng về kia xa xa giang hồ

nhân sĩ bên trong, mở miệng nói: “Giáo chủ, đây là có người tại vu oan! Nên giết!”

Tại dĩ vãng thời điểm, Minh giáo thanh danh là không tốt, thế nhưng không có đến được xưng hô vì Ma giáo tình trạng.

Minh giáo.

Ma giáo.

Một chữ khác biệt, như vậy đại biểu ý nghĩa cùng kết quả đem rất là khác biệt.

Kém một chữ, đáng sợ thời điểm thậm chí sẽ ảnh hưởng đến Minh giáo đại cục.

“Xử lý không tốt!”

Đáp lời chính là Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính, lần này Võ Đang chuyến đi, Minh giáo trên dưới trừ bỏ Nhạc Duyên bên ngoài, cái khác bất luận kẻ nào đều có thể không đi, chỉ có Bạch Mi Ưng Vương nhất định phải cùng đi. Bởi vì hắn chính là Trương Vô Kỵ ông ngoại, mà Trương Vô Kỵ dưới mắt là trong thiên hạ một cái duy nhất biết Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn tung tích người.

Bạch Mi Ưng Vương thời khắc này sắc mặt cũng không dễ nhìn, ánh mắt ngưng trọng tại kia không ngừng tại nhỏ giọng ngôn ngữ nam tử trên thân khẽ quét mà qua, nói: “Chúng ta Thánh giáo dưới mắt đến 1 cái lúng túng hoàn cảnh.”

“Những lời đồn đãi này đủ để giết người!”

Ân Thiên Chính lời nói cũng không có sai.

Nhạc Duyên bộ dạng phục tùng trầm tư, lời đồn đại đủ để giết người, đủ để bại hoại 1 người trong sạch.

Đồng dạng.

Nắm giữ không được dư luận Minh giáo, tại đối mặt bên ngoài đao thương côn bổng thời điểm cũng không sợ, cho dù là âm thầm tên bắn lén, cũng có thể tiếp nhận ngăn cản. Nhưng như vậy dùng ngôn ngữ giết người phương thức, vừa vặn trói buộc Minh giáo bản thân năng lực.

Đều nói giang sơn dễ đổi bản tính khó dời.

Xoay chuyển 1 người thói quen, là chuyện cực kỳ khó khăn, mà xoay chuyển một đám người thói quen, vậy lại càng phát khủng bố.

Nhất là tại Minh giáo bản thân chỗ gánh vác thanh danh liền không như vậy tốt thời điểm, trong giang hồ, Minh giáo đối so môn phái khác là thuộc về trong suốt cùng mờ đục mâu thuẫn tồn tại.

Trong suốt là Minh giáo trên giang hồ không chịu nổi thanh danh cùng Minh giáo đệ tử cao ngạo tính tình.

Mờ đục thì là giang hồ nhân sĩ đối với ác ảo tưởng cùng định nghĩa.

Khi xuất hiện ác liệt không chịu nổi chuyện giang hồ về sau, Minh giáo liền trở thành thứ 1 hoài nghi đối tượng.

Cho nên Bạch Mi Ưng Vương sắc mặt rất khó coi.

Minh giáo nội bộ đều biết kia là lời đồn đại, nhưng một khi lời đồn đại bị quá nhiều người thừa nhận thời điểm, vậy liền trở thành chân thực.

Không giết

Sẽ chỉ bỏ mặc đối phương kế tiếp theo.

Giết

Thì là từ khía cạnh thừa nhận đối phương đã nói qua, vì Ma giáo 1 xưng cung cấp có lợi chứng cứ.

Đối phương quả thực cùng con nhím, cùng hầm cầu bên trong giống như hòn đá, vừa thúi vừa cứng.

Mà lại trọng yếu nhất chính là bày ở trước mặt bọn hắn chính là cái này truyền lại lời đồn đại phía sau người chủ sự đến tột cùng là ai như thế hạ lưu không chịu nổi cách làm, coi là thật để người cảm thấy sỉ nhục. Phải biết, lúc trước cho dù là Từ Hàng Tĩnh trai đều không có lấy dạng này vu oan giá họa phương thức làm chuyện như vậy.

Nhất là bày ở tính tình một mực chính trực cường ngạnh Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính trước mặt thời điểm.

Nghe tới cái này bên trong, nguyên bản cảm thấy phẫn nộ Thanh Dực Bức Vương có yên tĩnh trở lại.

Hắn đang trầm tư.

Đến cùng là ai muốn sắp sáng giáo nhấc tại sân khấu trung ương nhất! Để Thánh giáo trở thành cái kia lớn nhất chim đầu đàn, vô luận là tại cùng Mông Nguyên giao phong hay là trong giang hồ.

Giáo chủ…

Ngươi sẽ làm thế nào

Trong suy tư, Vi Nhất Tiếu ánh mắt rơi vào đang trầm tư Nhạc Duyên trên thân.

Mà lúc này, Nhạc Duyên đã có động tác.

Chỉ thấy Nhạc Duyên chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt trực tiếp nhìn về phía cái kia còn đang không ngừng chào hỏi, cùng loại thuyết thư đồng dạng nam tử.

“Ừ”

Ngay tại cho 4 phía giang hồ nhân sĩ hình dung Minh giáo khủng bố, thậm chí điểm ra Minh giáo đương nhiệm giáo chủ thân phận bộ dáng nam tử trung niên giờ phút này chỉ cảm thấy mình toàn thân mát lạnh, cả người thật giống như bị một đầu mãnh thú tiếp cận.

Ngẩng đầu.

Vừa vặn 4 mắt nhìn nhau.

Ngoài miệng lời nói im bặt mà dừng, hắn nhìn thấy chính là một đôi hờ hững con mắt.

Chính lạnh lùng vô tình nhìn chằm chằm hắn, sau đó hắn lại gặp được kia cưỡi tại hãn huyết bảo mã trên lưng Minh giáo tân giáo chủ chậm rãi vươn tay, hướng mình dựng thẳng lên một cây ngón trỏ, làm 1 cái lắc lư động tác.

Hàm nghĩa, không cần nói cũng biết.

Đối phương đang cảnh cáo chính mình.

Nuốt nước miếng một cái, cái trán chẳng biết lúc nào đã thấm ra không ít mồ hôi lạnh, đón đôi mắt kia, hắn chỉ cảm thấy trên người mình gánh vác thiên đại áp lực.

Là đình chỉ

Hay là kế tiếp theo

Bờ môi nhuyễn động dưới, nam tử trung niên liền muốn từ bỏ dự định thời điểm, não hải bên trong không khỏi hiện lên tổ chức bên trong đối làm việc bất lợi người trừng trị, người nhất thời giật cả mình.

Run rẩy dưới, người tránh đi Nhạc Duyên ánh mắt.

Hắn, vẫn là phải tiếp tục.

Đầu rồng giao xuống nhiệm vụ nhất định phải hoàn

thành.

Bởi vì hắn hết sức rõ ràng mình bây giờ ngay trước Ma giáo giáo chủ trước mặt, tại quang minh chính đại đùa lửa.

Tính mệnh không tại trên tay chính mình, tại đối phương một ý niệm.

Nhưng…

Đối phương dám giết mình sao

Minh giáo còn không phải Ma giáo!

Như giết mình, như vậy trước mặt người trong thiên hạ, tại Võ Đang phái trước mặt, Ma giáo 1 thấy tiện triệt để ngồi vững.

Quay đầu lại, nam tử trung niên trốn ở 1 người sau lưng, lại bắt đầu trước đó thầm thầm thì thì, truyền lên bát quái.

…

Trong đội ngũ.

Nhạc Duyên thấy thế không khỏi giơ lên lông mày, hắn đã biết nam tử này là đến từ cái kia bên trong.

Thanh Long hội, quả nhiên có động tác.

Mà cái này nhìn như người kể chuyện người giang hồ,

chỉ sợ thân phận chân thật của hắn 1 trong kỳ thật chính là 1 tên tại khách sạn bên trong lưu luyến người kể chuyện, Duyệt Lai khách sạn người kể chuyện.

Lắc đầu.

Nhạc Duyên quay đầu lại, ánh mắt rơi vào mình đi theo tại bên cạnh mình nô bộc Hồ Thanh Ngưu trên thân.

Thấy thế.

Hồ Thanh Ngưu liền vội vàng đem trên lưng chỗ gánh vác 1 cái to lớn hộp đem ra.

Trong im lặng.

Hộp mở ra, bắn ra một đoạn.

Bên trong bên trong, lộ ra 1 thanh ngân sắc chuôi đao.

Đưa tay, sờ qua.

Vung đao, vào vỏ.

Trong mắt tất cả mọi người đều không có nghe được vũ khí ra khỏi vỏ tiếng vang, cũng không có nhìn thấy ánh nắng phản xạ quang mang.

Tựa hồ tại trong chớp mắt, hộp lại khôi phục nguyên trạng.

Ngay cả Hồ Thanh Ngưu cũng không biết chính mình có phải hay không con mắt tốn chỉ có nhìn thấy kia trở về

hình dáng ban đầu hộp, thế mới biết hiểu Nhạc Duyên đã động đậy. Lại hoặc là, vừa rồi kia hết thảy đều chẳng qua là ảo giác của mình

“! ! !”

Một bên.

Cảm giác được một cỗ gió nhẹ tập qua Vi Nhất Tiếu thấy thế, sắc mặt đại biến, ánh mắt rất hoảng sợ.

Nhìn nhìn cái hộp kia, lại không tự chủ được trên người mình sờ sờ, tại phát hiện mình bình yên vô sự về sau, lúc này mới thở phào một hơi. Nghiêng đầu sang chỗ khác, ánh mắt rơi vào kia trốn ở trong đám người tên kia thuyết thư đồng dạng nam tử trung niên.

Ánh mắt lộ ra kỳ quái đến cực điểm.

Là đáng thương.

Là cười trên nỗi đau của người khác.

Họa từ miệng mà ra, không gì hơn cái này.

Đồng dạng.

Bạch Mi Ưng Vương ánh mắt cũng hướng về đối phương, Hồ Thanh Ngưu cũng giống như vậy.

Trong lúc nhất thời, kia trốn ở trong đám người nam tử trung niên không hiểu ra sao, chỉ cảm thấy Minh giáo một nhóm người này tính cả giáo chủ của bọn hắn đều

lộ ra không bình thường.

Dám trêu chọc Thanh Long hội, thì nên trả ra đại giới.

Lắc đầu.

Cười lạnh ở giữa, tràn đầy tự tin mặt đón lấy kia thổi hướng mình một trận thanh phong.

Gió qua, phát giương.

Nương theo ở trong đó thì là vô tận đìu hiu.

Quả thực là buồn sát người.

Nam tử trung niên đột nhiên đầy cõi lòng thơ tính, nhưng làm khó mình bụng bên trong mực nước, chỉ có thể nghĩ như vậy đến.

—

—

—

—

—

Chương 146 : Bái sơn (hạ)

“A!”

“Nguyên lai Minh giáo hiện tại giáo chủ còn trẻ như vậy a, thoạt nhìn vẫn là 1 thiếu niên! Người, thật trẻ tuổi a!”

“Cái gì Minh giáo kia là Ma giáo!”

“Ây…”

Gió lạnh thổi qua, nương theo lấy chính là chu vi xem giang hồ nhân sĩ thấp giọng thì thầm. Nhất là tại quan sát một bộ điểm về sau, trong đó có người phát hiện kia giấu ở Minh giáo trong đội ngũ nhân vật khác.

“Ai người trẻ tuổi kia ta giống như ở nơi nào gặp qua!”

“A ai tới “

“Nhớ tới, là Hoa sơn người!”

Lời kia vừa thốt ra, tăng thêm kia một ngụm bừng tỉnh đại ngộ ngữ khí, lập tức để người này 4 phía yên tĩnh trở lại.

Hoa Sơn phái

Hoa Sơn phái! ! !

Chẳng lẽ!

Hồi tưởng lại trước đó trên giang hồ lưu truyền tin tức, xem ra trong thiên hạ này nổi danh 6 phái nên xưng là 5 phái, hoặc là tìm 1 cái có thể thay thế Hoa Sơn phái tồn tại.

Minh giáo đối chính đạo đã có động tác.

Kết hợp với trước đó người bên ngoài lời nói, trong lòng bọn họ không hẹn mà cùng bắt đầu đồng ý lên những lời kia, cho kia một phần lời đồn đại lại lần nữa tăng thêm một phần trọng lượng.

Mà tại lúc này, trước đó kia thuyết thư đồng dạng nam tử trung niên nghe vậy cũng là sững sờ, trên mặt hiện lên một tia ý mừng, lúc này mới nói tiếp: “Các ngươi biết sao Võ Đang phái lần này vì nghênh đón Ma giáo đột nhiên giá lâm, thậm chí ngay cả Nga Mi phái chưởng môn Diệt Tuyệt sư thái cũng tới đến Võ Đang sơn.”

Cái này ‘Bí mật’ 1 đạo ra, người xung quanh đều là một mặt bừng tỉnh đại ngộ thần sắc.

Có chờ mong, cũng có thấp thỏm.

Nhân tính biến ảo, lại tại vây xem bên trong bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Thời gian 1 nén hương sau.

Dưới chân núi giang hồ nhân sĩ chỉ có thể ngẩng đầu nhìn về phía kia biến mất tại đường núi cuối bóng lưng.

Bọn hắn muốn lên núi vây xem, nhưng bọn hắn không có tư cách, càng là không có kia phần dũng khí.

Nhất là tại trung niên nam tử thỉnh thoảng khía cạnh nhắc nhở bên trong, Minh giáo Ma giáo tên tuổi bắt đầu ở chúng nhân trong lòng chậm rãi cắm rễ, lưu lại 1 viên hoài nghi hạt giống.

Bọn hắn chần chờ.

Nghĩ lên núi, nhưng lại chần chờ không thôi.

Không chỉ có như thế, Võ Đang sơn các đạo sĩ càng là ngăn cản trong đó không ít người muốn hòa với đi lên xem trò vui giang hồ nhân sĩ.

Một chút giang hồ nhân sĩ muốn phát cáu, quấy lên tâm tình của mọi người, mang theo chúng nhân chi lực áp bách Võ Đang phái, nhưng ở hôm nay… Những này lo liệu lấy cái gọi là chính nghĩa giang hồ nhân sĩ thất vọng.

Không đề cập tới những người này phải chăng đồng tâm hiệp lực, vẻn vẹn liền Võ Đang phái liền không phải người bình thường sĩ có thể trêu chọc. Liền lại càng không cần phải nói không hiểu thấu trên lưng Ma giáo xưng hô Minh giáo.

Mấy năm trước.

Trong này liền có không ít người đã từng cũng tới qua Võ Đang sơn.

Tại kia bên trong, bọn hắn lớn mạnh ‘Chính nghĩa’ thanh thế bức tử Trương Thúy Sơn cùng Ân Tố Tố.

Trong đám người.

Nam tử trung niên có chút mộng.

Cục thế trước mắt phát triển tựa hồ vượt qua dự liệu của hắn.

Không phải tiến triển quá chậm, mà là quá nhanh.

Lại hoặc là nói hiệu quả quá tốt!

Tất cả mọi người tại đề phòng chần chờ, ai cũng muốn đi nhìn nay Thiên Minh giáo bái sơn Võ Đang phái giang hồ thịnh sự, nhưng ai cũng không muốn trở thành cái kia chim đầu đàn.

Nhất là nhìn thấy bên cạnh giang hồ nhân sĩ thầm thầm thì thì lời nói, cùng thần tình kia biến hóa sau khi, nam tử trung niên dở khóc dở cười.

Mình nhiệm vụ này…

Không tự chủ được vuốt vuốt mi tâm của mình, hắn chỉ cảm thấy bản thân cái trán có như vậy một chút trướng đau,

…

Đường lên núi bên trên.

Trên đường đi Võ Đang đệ tử đều lấy đại lễ đối đãi.

Loại tình huống này, để tùy hành một đám Minh giáo đệ tử cùng trong cao thủ, không ít người nội tâm đều dâng lên một vòng kiêu ngạo tâm tư.

Võ Đang phái trên giang hồ là địa vị gì

Đây chính là có trong chốn võ lâm ngôi sao sáng danh hiệu, cùng Phật môn Thiếu Lâm tự cùng tồn tại, xưng hùng nhất thời.

Nhưng hôm nay…

Võ Đang phái lần thứ 1 dùng đại lễ.

Đôi này Minh giáo đến nói, là một loại may mắn, là một loại chứng kiến.

Trên đường,

Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu đang cùng Bạch Mi Ưng Vương chuyện phiếm.

“Võ Đang từ trước đến nay ôn hòa, như hôm nay dạng này tư thái, ngược lại là thủ thấy.”

“Chân chính có cùng Thiếu Lâm tự tranh hùng tư cách, mà không phải giống như kiểu trước đây chỉ có thanh danh, lại không có được tương ứng làm việc tư thái.”

Đều nói tuổi trẻ khinh cuồng, môn phái cũng là như thế.

“Làm sao “

Phát giác được Bạch Mi Ưng Vương có chút xuất thần cảm giác, Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu rất tùy ý chuyển đổi một chút chủ đề, nói: “Ngươi đang lo lắng ngoại tôn của mình “

“…”

Quay đầu lại, Ân Thiên Chính phiết một chút một đường đến nay như là chim sẻ đồng dạng líu ríu Thanh Dực Bức Vương, cũng không trả lời đối phương vấn đề dự định, ngược lại là không tự chủ được thở dài một hơi.

Lần trước.

Phát sinh ở Võ Đang phái đại sự như vậy, vậy vẫn là nữ nhi của mình cùng Trương Thúy Sơn về Võ Đang thời điểm.

Mà kết quả…

Bởi vì Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn, bởi vì Đồ Long đao bí mật, làm làm cùng Trương Thúy Sơn cùng nhau tự sát. Mà đây là sinh sinh bị cái khác không quan hệ giang hồ nhân sĩ sinh sinh bức bách sau trở thành kết quả.

Vậy hôm nay…

Hay là bởi vì Tạ Tốn ẩn thân chỗ, bởi vì Đồ Long đao bí mật.

Ngoại tôn Trương Vô Kỵ có thể giấu diếm sao

Dưới mắt, Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính chỉ cảm thấy lòng của mình rất mệt mỏi, trong lòng bên trong chỉ cầu Võ Đang tiền bối Trương Tam Phong có thể bảo vệ bí mật này.

Người đầu bạc tiễn người đầu xanh, đây là trên đời bi ai nhất sự tình 1 trong.

Nhạc giáo chủ!

Chỉ đợi hôm nay kết quả cuối cùng.

Ở trong lòng, Bạch Mi Ưng Vương dạng này suy tư nói.

Cùng lúc đó.

Dưới núi.

Tại nhìn thấy Minh giáo mọi người hoàn toàn biến mất tại cuối tầm mắt về sau, nam tử trung niên sắc mặt liền trở nên bắt đầu sầu khổ bắt đầu.

Nhiệm vụ của hắn bây giờ hiện tại đến cùng là tốt quá mức, còn là bị người phát hiện cái gì.

Ánh mắt yếu ớt ở giữa quét bốn phía một cái, tại thừa dịp lực chú ý của chúng nhân không trên người mình thời điểm, nam tử trung niên chẳng biết lúc nào đã lặng lẽ từ trong đám người đi ra ngoài.

Hắn tạm thời nhiệm vụ đã hoàn thành.

Còn lại chính là chờ đợi những người này ngươi truyền ta, ta truyền cho hắn truyền lại.

Rất nhanh.

Rời đi đám người về sau, nam tử trung niên đi tới một chỗ khe núi nơi bí ẩn.

Tại kia bên trong, hắn nhìn thấy mình người liên hệ.

Kia là một người mặc tố y nam tử mập mạp.

Béo múp míp, cơ hồ mập thành 1 cái cầu.

Tại nhìn thấy nam tử trung niên thời điểm, quả cầu thịt này người liền hỏi ra 1 cái vấn đề kỳ quái: “Sự tình làm sao… Ai ngươi trên mặt chuyện gì xảy ra “

Trong tầm mắt.

Nam tử trung niên trên trán tại chỗ mi tâm chẳng biết lúc nào xuất hiện 1 đạo từ trên xuống dưới vết đỏ, giống như bị người dùng cành liễu rút qua đồng dạng, thời khắc này nam tử trung niên chính một bên dùng tay cào nó một bên cẩn thận từng li từng tí chuyển đường.

“Ừ”

“Không có gì, cũng không biết sao, có chút ngứa!”

Nam tử trung niên không thèm để ý chút nào nói, động tác trên tay không có bất kỳ cái gì đình chỉ.

“Không phải!”

Nam tử mập mạp thần sắc ngưng lại, trực tiếp đánh gãy đối phương, nói: “Ngươi mi tâm mũi lòng có 1 đầu… Ân ! ! !” Lời nói chưa rơi, hắn liền thấy nam tử trung niên móng tay không cẩn thận cào rách da da, cào phá cái kia đạo vết đỏ.

Trong chốc lát.

Một giọt diễm lệ máu tươi tự phá da chỗ chảy ra.

“! ! !”

Cúi đầu nhìn thoáng qua đầu ngón tay bên trên nhiễm máu tươi, ngẩng đầu nam tử trung niên chính là muốn mở miệng nói cái gì thời điểm, chỉ cảm thấy một cỗ to lớn đau đớn bao phủ mình, mắt tối sầm lại, liền mất đi ý thức.

Lâm vào hắc ám trước, hắn nhìn thấy mình trong cuộc đời quỷ dị nhất tràng cảnh.

Hắn 2 con mắt riêng phần mình nhìn thấy phía sau lưng của mình.

Máu tươi vẩy ra.

Phảng phất giống như dưới một trận huyết vũ.

Tí tách bên trong, đem nam tử mập mạp nhiễm cái thông thấu.

Khẽ nhếch lấy miệng, hắn cứ như vậy ngây người tại nguyên chỗ, sững sờ nhìn xem thủ hạ của mình, cứ như vậy ở trước mặt mình một câu còn chưa nói hết, liền không hiểu thấu chỉnh chỉnh tề tề chia hai nửa.

“Cái này!”

“Cái này… Đây rốt cuộc là cái gì a !”

—

—

—

—

—

Chương 147 : Đao (thượng)

Người, chết rồi.

Thảm liệt kiểu chết.

Nam tử mập mạp trừng lớn lấy vốn là bởi vì mập mạp hiển tiểu nhân 2 mắt, đỉnh lấy máu me đầy đầu nước, ngửi ngửi gay mũi mùi máu tươi, ngơ ngác nhìn phát sinh trước mắt một màn.

Hắn tại Thanh Long hội cũng coi là trung tầng nhân vật, võ công thủ đoạn kiến thức đều không kém.

Nhưng…

Hắn là lần đầu tiên nhìn thấy quỷ dị như vậy sự tình.

Thủ hạ của mình, ngay tại trước mặt mình không hiểu thấu bị chia làm 2 mảnh, quỷ dị chỗ quả thực để người cảm thấy không rét mà run.

Bị giết hơn người!

Cũng sử dụng qua cực hình!

Được chứng kiến cổ trùng độc vật vô hình sát sinh thủ đoạn, cũng nhìn thấy qua giả thần giả quỷ nhân vật.

Nhưng chính là từ trước tới nay chưa từng gặp qua quỷ

dị như vậy tàn khốc một màn.

Hắn rất xác định.

Thủ hạ của mình trên thân không có bất kỳ cái gì kiếm khí loại hình lưu lại, thật giống như đối phương chính là sinh lão bệnh tử đồng dạng đến đột nhiên đến tự nhiên.

“! ! !”

Mặc cho sắc mặt trắng bệch, phía sau không hiểu xuất hiện mồ hôi lạnh hỗn tạp máu tươi đem thân thể ẩm ướt cái thông thấu hắn hít sâu một hơi, đầu tiên là ánh mắt dò xét bốn phía một cái, không có phát hiện những người khác về sau, lúc này mới ngồi xổm người xuống, ngồi xổm ở thi thể bên cạnh bắt đầu kiểm tra thi thể tới.

Lần đầu tiên, tràng diện là huyết tinh.

Nhìn lần thứ hai, thi thể điểm rất cân xứng, trái phải đối chờ.

Ánh mắt đảo qua vết thương, ngón tay nhẹ nhàng tại trên vết thương sờ sờ, nam tử phát hiện vết thương này rất trơn nhẵn.

Biểu hiện ra đối phương chính là tại đột nhiên phía dưới bị một kích mất mạng.

Trên dưới kiểm tra một phen, tại kết hợp trước đó đối phương biểu hiện, nam tử tâm lý cho ra 1 cái đáng sợ kết luận.

Mình tên này thuộc hạ, võ công cũng không kém, trên giang hồ cũng coi là một tay hảo thủ.

Coi như dạng này người, lại tại trong bất tri bất giác bị người 1 chiêu mất mạng, dù là mình chết cũng không biết mình phải chăng thụ thương. Nếu như không phải lúc ấy mình vạch ra đối phương trên mặt quỷ dị vết đỏ, chỉ sợ…

Tê ——

Hít vào một ngụm khí lạnh, nam tử chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Tại não hải bên trong, bắt đầu cấu tứ lên quá trình tới.

Thương thế quá mới.

Bị thương nên tại trước đó.

Lập tức, não hải bên trong hiển hiện dưới chân núi Võ Đang tình cảnh.

Giang hồ nhân sĩ.

Minh giáo.

Võ Đang đạo sĩ.

Còn có cái khác danh môn chính phái bên trong người.

Nhiều người như vậy bên trong sẽ có người nào sẽ ra tay với hắn mà lại hẳn là tại trước mắt bao người xuất

thủ. Đáng sợ như thế võ công, chỉ sợ là xuất thủ, tất cả mọi người chưa kịp phản ứng. Hoài nghi đối tượng từng lần một loại bỏ, cuối cùng dừng lại tại Thanh Long hội bên trong an bài xuống nhất là cảnh giác nguy hiểm nhất mục tiêu.

Minh giáo giáo chủ, Nhạc Duyên!

1 chiêu này là cái gì

Kiếm pháp

Không!

Kiếm pháp có thể tàn khốc, có thể tàn nhẫn, nhưng dưới tình huống bình thường tuyệt không có đem người chém thành 2khúc chiêu thức, tồn tại dạng này bá đạo chiêu thức chỉ có tại trọng kiếm thời điểm mới có.

Khả năng duy nhất chính là đao!

Mà lại đao này muốn đầy đủ nhanh! Nhanh đến khiến người ta cảm thấy không ra, không phát hiện được mình bên trong đao!

Lập tức, não hải bên trong hiện lên một đạo loan nguyệt, tại tất cả mọi người không biết tình huống dưới, đối phương ra đao.

“…”

Người bỗng nhiên mở mắt ra, mập mạp cái trán sớm đã là mồ hôi lạnh lâm ly, hắn chỉ là tại não hải bên trong

tưởng tượng một chút, liền hãi dị không thôi.

Tránh không khỏi, trốn không thoát. Một đao kia tựa như bổ ra thời gian.

Đây là cảnh cáo!

Quả nhiên.

Dám vừa ra tay liền trêu chọc bọn hắn Thanh Long hội, dám cướp bóc Thanh Long hội tài sản người tuyệt đối là không đơn giản tồn tại.

“Không được!”

“Điểm này, ta phải đem tin tức truyền đi.”

Tự nhủ cái này bên trong, mập mạp chính là muốn có hành động thời điểm, đột nhiên cả người hắn sững sờ ngay tại chỗ.

Cái trán có chút trướng.

Mi tâm có đau một chút.

“! ! !”

Người không tự chủ được nuốt nước miếng một cái, tay phải run run rẩy rẩy vươn, ngón tay nhẹ nhàng bôi ở trên mặt mình mi tâm ngứa ngáy chỗ, kia bên trong mơ hồ cảm thấy có như vậy 1 đầu lồi ngấn.

Làm sao lại

Toàn thân thịt mỡ đang run rẩy, bờ môi bắt đầu phát xanh,

Mồ hôi trên mặt đã hóa thành dòng suối nhỏ.

“Không!”

“Không thể nào “

“Ta lúc nào bên trong đao “

2 mắt thất thần, mập mạp cả người bắt đầu run rẩy, cơ hồ run thành một đoàn. Vô tận sợ hãi triệt để bao phủ chính hắn, đã có khủng bố càng có nghi hoặc, nghi hoặc mình rốt cuộc là lúc nào trúng chiêu. Chính hắn vẫn giấu kín, cũng chưa từng gặp qua kia Minh giáo giáo chủ.

Sao lại thế…

Hắn chỉ bất quá tại não hải bên trong tưởng tượng một đao kia.

Tưởng tượng!

Trong đầu linh quang lóe lên, cái từ này ở trong lòng dừng lại.

“Ma đao!”

1 cái từ ngữ lối ra, mập mạp chỉ cảm thấy mình mi tâm tê rần, một giọt đỏ tươi máu tươi từ mũi của hắn thượng lưu xuống dưới. Như khóc như cười nhếch nhếch

miệng, trong lòng chỉ tới kịp bò lên trên một tia hối hận cảm xúc, người đã mắt tối sầm lại, triệt để mất đi ý thức.

Huyết sắc tràn ngập.

Mưa tốn phiêu tán.

Tại khe núi chỗ, hình thành một vòng mưa bụi Giang Nam. ,

Chỉ tiếc cái này một vòng thê diễm mỹ cảnh, không có bất kỳ người nào thưởng thức.

…

Võ Đang.

Đỉnh núi.

Theo Võ Đang phái đệ tử đại lễ đón lấy, Nhạc Duyên một đoàn người rốt cục đi tới đỉnh núi.

Một đường lên núi, Võ Đang lục hiệp, cho dù là tàn phế người cũng bị phái ra, tới đón tiếp chính mình.

Làm như thế phái, để Nhạc Duyên sắc mặt biến phải có chút kỳ quái.

Là đại lễ!

Cũng là tư thái!

Biểu hiện như thế đã hiển lộ rõ ràng Trương Quân Bảo

tâm tư.

Quay đầu nhìn lướt qua đi theo ở sau lưng mình Bạch Mi Ưng Vương, dạng này thế cục đã để Nhạc Duyên biết chuyến này chỉ sợ sẽ không như tưởng tượng bên trong như thế bình thản an ổn.

Cái này tư thái là làm cho những người khác nhìn.

Càng là làm cho hắn Nhạc Duyên nhìn.

Lại hoặc là còn trộn lẫn vật gì khác.

Não hải bên trong không khỏi nhớ tới trước mấy ngày lại lần nữa truyền về đến từ xuyên bên trong tin tức.

“Thôi!”

Nhưng hôm nay, bất kể như thế nào, Nhạc Duyên đối với mình cử động lần này kết quả cuối cùng chỉ có 1 cái.

Chỉ có thể thành công.

Không cho phép có bất luận cái gì thất bại khả năng.

Ngẩng đầu, ngẩng đầu.

Ánh mắt rơi vào kia Chân Võ đại điện phương hướng.

Kia bên trong, làm địa chủ Trương Quân Bảo chính mái đầu bạc trắng phiêu diêu lập thân kia bên trong chờ đợi.

Là lấy nhất giáo chi chủ thân phận, mà không phải lấy

vãn bối tư thái.

Nhưng bất kể như thế nào, đối Nhạc Duyên đến nói, Đồ Long đao hắn nhất định được.

Không ai có thể ngăn cản hắn.

Ai cũng không được.

Suy nghĩ lên, sau lưng Hồ Thanh Ngưu vác trên lưng thua hộp gỗ đã bắt đầu rung động.

Trên đài,

Trương Tam Phong lẳng lặng nhìn phía dưới Minh giáo người tới, nhìn qua tiền bối Nhạc Duyên thiếu niên bộ dáng, mà hắn cái này vãn bối dưới mắt lại là lấy già nua hình tượng gặp người.

Cả 2 'Niên kỷ' trao đổi, bối điểm khác biệt để Trương Quân Bảo có một loại hoang đường cảm giác.

Đúng lúc này.

Một cỗ kì lạ cảm giác xuất hiện trong lòng.

"Ừ"

"Cảm giác này…"

"Còn có ẩn tàng cao thủ" ánh mắt na di, Trương Quân Bảo ánh mắt không khỏi hướng về phía dưới Hồ Thanh Ngưu phương hướng, nhưng nhìn thấy chỉ là Minh giáo

một đám cao thủ, cùng trên người đối phương gánh vác 1 cái kì lạ hộp gỗ.

Tại Trương Quân Bảo ánh mắt rơi xuống thời điểm, Hồ Thanh Ngưu phía sau hộp đã yên tĩnh trở lại, khôi phục bình tĩnh.

Chỉ có Hồ Thanh Ngưu không hiểu ra sao.

Đối cứng mới phát sinh tình huống, đầy bụng nghi hoặc.

Ánh mắt ngó ngó từ gia chủ người Nhạc Duyên bóng lưng, lại ngó ngó kia Chân Võ phía dưới đại điện Trương Tam Phong, hắn trong tiềm thức cảm thấy vừa rồi tựa hồ chuyện gì xảy ra.

Không hiểu, hắn cảm thấy nhà mình Thánh giáo trong đội ngũ giống như thêm 1 người.

—

—

—

—

—

—

Chương 148 : Đao (hạ)

Kì lạ cảm giác, lóe lên một cái rồi biến mất.

Ánh mắt ngưng lại.

Trương Tam Phong rà quét toàn trường, cũng rốt cuộc không có phát hiện cái kia đột nhiên xuất hiện nhưng lại đột nhiên biến mất kỳ quái khó chịu cảm giác.

Cao thủ!

Lấy địa vị của hắn, lấy năng lực của hắn, Trương Quân Bảo có nội tình cũng có chân có tự tin đi nói rõ giáo trên dưới đối với hắn mình tới nói thật tuyệt đỉnh cao thủ liền chỉ có 1 cái.

Đó chính là Minh giáo giáo chủ, tiền bối Nhạc Duyên.

Nếu là buông ra đánh, chỉ sợ Minh giáo trên dưới cao thủ chỉ sợ đều không đủ hắn Thái Cực quyền đánh.

Nhưng ngay tại vừa rồi, Trương Tam Phong tại Minh giáo trong đội ngũ lại lần nữa phát giác được 1 cái có thể để cho hắn xưng là cao thủ khí tức.

Có thể để cho Trương Quân Bảo xưng chi cao thủ tồn tại, tự nhiên là tối thiểu nhất có thể cùng hắn đối chờ tồn tại.

Nhưng Minh giáo trên dưới trừ bỏ tiền bối Nhạc Duyên bên ngoài, còn có ai

Từ thượng nhiệm giáo chủ Dương Đỉnh Thiên sau khi mất tích, Minh giáo tuyệt đỉnh cao thủ kỳ thật cũng đã xuất hiện kết thúc thay mặt! Điểm này, lúc trước làm Thánh nữ Quách nhị tiểu thư thế nhưng là nhìn rõ ràng. Mà lại, Quách nhị tiểu thư đã từng đối với hắn nói qua 1 câu liên quan tới Minh giáo nội bộ lời nói.

“Minh giáo không rõ!”

“Lịch đại giáo chủ cùng Thánh nữ, cũng sẽ ở cuối cùng xuất hiện không hiểu thấu vấn đề, không phải chết oan chết uổng chính là biến mất không còn tăm tích.”

“Tại cái này phía sau, luôn có một đôi nhìn không thấy hắc thủ tại thôi động.”

Tại Quách nhị tiểu thư dò xét dưới, kia giấu ở Minh giáo phía sau hắc thủ rốt cục lộ ra dấu vết để lại, đáng tiếc tại nàng điều tra đến điểm này về sau, đối phương làm ra chính xác nhất mà tàn nhẫn phản ứng, trừ cho Quách Tương lưu lại một chút thi thể bên ngoài, không còn có tung tích.

Điều tra không có kết quả về sau, Quách Tương tìm Trương Quân Bảo kể ra qua chuyện này.

Hơn nữa còn nói ra cái này Minh giáo nội bộ cao thủ xuất hiện điêu linh hình, luận bên trên tuyệt đỉnh người chỉ sợ chỉ có ở xa sóng tư tổng giáo giáo chủ.

Nhất làm cho Trương Quân Bảo ghé mắt chính là Quách Tương nói tới mặt khác một câu, Minh giáo nội bộ điển

tịch bị người động đậy.

Xác thực nói vứt bỏ một bộ điểm bí tịch.

Lưu lại chỉ có kia một phần Càn Khôn Đại Na Di.

Lời nói này tại lúc ấy Trương Quân Bảo ngược lại là không có để ý, mà là vạch ra bên trong nguyên Minh giáo bí tịch tự nhiên sẽ không toàn, chân chính 1 đại bộ phận điểm bí tịch hẳn là còn tại sóng tư tổng đàn. Nhưng cái quan điểm này vừa ra tới sau liền cho Quách nhị tiểu thư cho phủ nhận.

Nàng chỉ là bên trong nguyên Minh giáo bản thân vốn có bí tịch xuất hiện bỏ sót.

Tồn lưu lại, chân chính cao cấp nhất bí tịch biến mất không thấy gì nữa.

Độc lưu lại Càn Khôn Đại Na Di ngược lại là ở phía trên bị người cứng rắn sóng tư tổng giáo vết tích, Quách Tương từng làm qua 1 cái suy đoán, có lẽ tại một chút năm sau, sóng tư tổng giáo tất nhiên có người sẽ đến đây bên trong nguyên tìm về Càn Khôn Đại Na Di.

Cuối cùng xuất hiện tại Minh giáo trung thành vì 4 đại pháp vương đứng đầu Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti liền xác minh Quách nhị tiểu thư cái suy đoán này.

Minh giáo tại Trung Nguyên thời gian tồn tại bao dài

Theo điển tịch nhưng tra, chính là Đường triều đã có tung tích.

Ở giữa thời gian lâu như vậy, lịch đại giáo chủ bất kể như thế nào, tốt xấu cũng sẽ xuất hiện mấy cái nhân vật cái thế, nhất là tại thích tạo phản tập tính, những người này tất nhiên sẽ lưu lại đủ để truyền thừa thần công bảo điển.

Thế nhưng là cho tới hôm nay…

Vậy mà chỉ có 1 bản « Càn Khôn Đại Na Di ».

Minh giáo cũng không phải Võ Đang phái loại này mới sinh ra không dài thời gian môn phái, không đề cập tới đạo môn, chỉ luận về môn phái bản thân Võ Đang là không cách nào cùng Minh giáo đánh đồng, mà xuất hiện ở trước mắt kết quả lại là tương phản.

Thần công bảo điển, tại trong mấy trăm năm trong bất tri bất giác biến mất.

Mà lại là mất tự nhiên biến mất.

Con kia hắc thủ…

Mà Quách nhị tiểu thư nương tựa theo mình 3 giáo thánh nữ thân phận, tại cái này quanh đi quẩn lại bên trong, nàng kết hợp 3 giáo ghi chép ngược lại là nhìn thấy con kia hắc thủ một tia thân ảnh.

Bởi vì Quách Tương trong này phát hiện 1 cái quỷ dị địa phương.

Đó chính là cái này 3 giáo ở giữa lại có quỷ dị liên hệ.

Nói một cách khác, Minh giáo thoát thai từ Ma môn cùng Từ Hàng Tĩnh trai.

Về phần ở trong đó đến cùng xảy ra chuyện gì đầy mình bát quái Quách nhị tiểu thư tìm mấy năm sau, lại cũng chỉ có tìm đến không biết thực hư dấu vết để lại, tìm được ghi chép xuống tới Minh giáo đời thứ 1 giáo chủ tục danh. Nhưng liền cái này tục danh đã để Quách nhị tiểu thư cảm nhận được hưng phấn.

Bởi vì,

Chỉ vì cái kia tên họ Vũ tên ở

Nữ đế danh tự.

Về phần lão nhân trong núi, từ đầu đến cuối chưa hề nói qua hắn là giáo chủ, chỉ nói là qua hắn là người sáng lập, trong đó đương nhiên còn bao gồm đời thứ nhất Thánh nữ.

Như vậy vấn đề đến, Nữ đế cha đẻ đến cùng là ai

Vì sao 3 giáo ở giữa sẽ có dạng này liên quan!

Mà lại tại Quách nhị tiểu thư trong điều tra, tại Nữ đế trước đó, kia hắc thủ tựa hồ liền ẩn ẩn tồn tại.

Thanh Long hội.

Cái này hắc thủ mục tiêu tựa hồ chính là nhằm vào cái này 3 giáo.

Bí mật quá nhiều, quá mức thần bí, ghi lại lịch sử điển tịch không biết ẩn tàng bao nhiêu mê vụ, lại vẫn ngăn cản không được Quách nhị tiểu thư lòng nhiệt huyết nghĩ, nàng muốn đào rễ đào ngọn nguồn.

Đây cũng là Quách nhị tiểu thư biến mất mấy chục năm nguyên do.

Có biết được người có lẽ sẽ chỉ cho là nàng là đang bế quan, bế tử quan xung kích kiếm điển cảnh giới tối cao, nhưng ở lần trước chạm mặt về sau, Trương Quân Bảo liền biết cái này trước đó tin tức hoàn toàn là Quách nhị tiểu thư tại nói nhảm, từ đối phương một thân khí tức bên trên nhìn, kiếm điển của nàng đã sớm trì trệ không tiến mấy chục năm.

Bế quan

Đó bất quá là thuận miệng mà nói trò cười.

Có lẽ nàng chẳng qua là uyển chuyển cự tuyệt mình đi theo…

Gặp lại, Trương Quân Bảo liền biết Quách Tương chỉ sợ là tìm được mình muốn theo dõi bí mật.

Mà nàng lại lần nữa hỏi thăm đến tiền bối!

Ánh mắt nhẹ nhàng.

Ánh mắt cùng Nhạc Duyên 2 mắt nhìn nhau.

“…”

Kỳ quái, Quân Bảo hôm nay ánh mắt có điểm quái dị!

Nhạc Duyên híp mắt, không để ý đến 4 phía những cái kia nhìn về phía mình kinh ngạc ánh mắt kinh ngạc, bởi vì hắn biết những cái kia kinh ngạc đều là bởi vì chính mình hiện tại bên ngoài đồng hồ mà kinh ngạc, cùng bọn hắn tất cả mọi người tưởng tượng Minh giáo giáo chủ cách biệt quá xa nguyên nhân. Nhìn xem Trương Quân Bảo đón ánh mắt của mình không tránh không né, tựa hồ còn biến tướng có một loại tranh phong đối lập hương vị.

Mà lại Nhạc Duyên cảm thấy mình không phải là ảo giác, cái này tranh điểm đối lập hương vị tựa hồ có điểm lạ. Tựa hồ không chỉ có danh môn chính phái đến ứng đối Minh giáo tới chơi cái chủng loại kia trên quan trường nhằm vào… Bên trong bên trong, còn có vật gì khác.

Ân

Trương Quân Bảo khí tức lại không ổn định đâu

Đây là… Tẩu hỏa nhập ma

Bỗng nhiên, trước mắt Trương Tam Phong khí tức lại lần nữa xuất hiện ba động, từ phía trên người hợp nhất trạng thái rời khỏi, lại cưỡng chế tiến vào, như là một loại trò đùa đùa bỡn tự thân cảnh giới, biến hóa như thế để Nhạc Duyên trên là lần đầu thấy được.

Nỗi lòng ba động, kịch liệt đến tận đây sao

Nhạc Duyên mím môi một cái, âm thầm phỏng đoán Trương Quân Bảo đến cùng là bởi vì cái gì nguyên do

Là bởi vì Trương Vô Kỵ sao

Là bởi vì điệu bộ này để hắn nhớ tới đồ đệ của mình vợ chồng chết đi sao

Nhưng bất kể như thế nào, hôm nay hắn Nhạc Duyên là ôm nhất định phải thành công tâm tư mà tới.

Bởi vì hắn Nhạc Duyên đã không có quá nhiều thời gian đi lãng phí.

Tâm tư niệm định.

Bước chân không ngừng.

Rất nhanh.

2 người rất nhanh tại tất cả mọi người tập trung tinh thần chú ý xuống chạm mặt.

Hai giáo chi chủ.

Một là danh chấn thiên hạ võ đạo tông sư Trương Tam Phong.

Một thì tựa như là từ tảng đá trong khe đụng tới người đồng dạng.

Không khí trong phút chốc yên tĩnh, giữa thiên địa tựa hồ ngay cả gió đều chậm dần động tác, không dám có bất kỳ lưu động.

Tại tất cả mọi người nhìn chăm chú, 2 người thật là đối 1 câu không giải thích được ngữ.

“Đao” tóc trắng phiêu giương bên trong, Trương Tam Phong ánh mắt tại Hồ Thanh Ngưu phía sau trên cái hộp khẽ quét mà qua, đột nhiên nói, ngữ có ba quan.

“Đao!”

Đồng dạng, Nhạc Duyên trả lời đồng dạng chữ, cũng là một mũi tên trúng ba con chim.

—

—

—

—

—

—

Chương 149 : Khác nhau (thượng)

Dừng một chút.

Kia chèn ép ngay cả không khí cũng không dám lưu động áp lực rốt cục tại đôi câu bộ dáng trong lúc nói chuyện với nhau khôi phục bình thường.

Thanh phong thổi từ, nhiễu lên vô số trong lòng người suy nghĩ. Nghe được ở trong lòng âm thầm suy tư lời này ẩn chứa thâm ý, không có nghe được thì là ở trong lòng cảm thán cả 2 khí độ, dưới đáy lòng chỗ sâu truy tìm lấy ai mạnh ai yếu cái này 1 cái trên giang hồ vĩnh cửu lưu truyền vấn đề.

Thiên hạ thứ 1…

Xưng hô thế này, mặc kệ là bước vào giang hồ hay là không vào giang hồ người, lại có mấy người không có trong lòng bên trong hơi tưởng tượng qua vấn đề này

Võ Đang phái khai phái tổ sư Trương Tam Phong đã sớm là danh chấn giang hồ nhân vật, tiếng tăm lừng lẫy đại tông sư, không có ai biết cái này đã có 100 tuổi niên kỷ tóc trắng xoá lão giả đến tột cùng mạnh bao nhiêu.

Như vậy hắn có tư cách sao

Là có.

Tại não hải bên trong chợt lóe lên ý nghĩ này, chỉ cần sinh ra suy đoán này giang hồ nhân sĩ đều sẽ đạt được đáp án này.

Như vậy trước mắt cái này như lưu tinh thoát ra, nắm giữ Minh giáo, lật tay ở giữa phá vỡ Hoa Sơn phái không biết tên thiếu niên có tư cách sao nó kết quả là không người nào dám phủ nhận. Cho nên, vào hôm nay, khi Võ Đang sơn bày ra như thế lớn tư thế nghênh đón Minh giáo đến về sau, rất nhiều người nội tâm bên trong đều suy đoán có lẽ tại núi này bên trên sẽ phát sinh rực rỡ như vậy chói mắt một trận chiến.

"…"

Khi lấy được Nhạc Duyên trả lời khẳng định về sau, Trương Quân Bảo trầm mặc một hồi. Lúc này mới có chút quay người, nghênh đón Nhạc Duyên chính thức tiến vào Chân Võ đại điện.

Ánh mắt hơi quét.

Nhạc Duyên ánh mắt đang quan sát cái này trên giang hồ thanh danh hiển hách, có thể cùng Thiếu Lâm tự đánh đồng, chính là hiện tại đạo môn chấp đầu trâu môn phái. Tại long trọng, tại xa hoa trang trí cũng sẽ không để Nhạc Duyên có bất kỳ kinh ngạc địa phương. Bởi vì dưới mắt Võ Đang phái mặc dù trên giang hồ có đầy đủ địa vị, lại là còn kém rất rất xa lúc trước Thuần Dương phái quy mô.

Mà lại Võ Đang từ trước đến nay không phải loại kia đi xa hoa phong cách môn phái, môn phái phong cách đều

là đi điệu thấp nặng nề.

Tương phản.

Võ Đang phái trừ bỏ Trương Quân Bảo bên ngoài, chân chính hấp dẫn đến Nhạc Duyên lực chú ý thì là tiếp xuống sự tình nhân vật chính,

Thiếu niên Trương Vô Kỵ.

Giờ phút này, Trương Vô Kỵ đang đứng tại Võ Đang đời thứ 3 hạch tâm đệ tử bên trong, cùng một tên khác Thanh y thiếu niên sát bên đứng chung một chỗ. Dù chưa chưa hề chạm qua mặt, nhưng Nhạc Duyên vẫn là một chút nhận ra hai tên thiếu niên này riêng phần mình thân phận. Bởi vì hắn từ 2 tên thiếu niên riêng phần mình bộ dáng bên trên nhìn ra phụ mẫu để lại truyền thừa vết tích.

Tố y thiếu niên chính là Trương Vô Kỵ, trên mặt của hắn có Ân Thiên Chính vết tích, nhất là kia một đôi lông mày.

Về phần Thanh y thiếu niên thì là cùng kia Tống Viễn Kiều dáng dấp rất giống nhau, nó thân phận tự nhiên không cần nói cũng biết.

Thú vị địa phương ngược lại là 2 người này hiện tại quan hệ…

Dưới mắt.

Trương Vô Kỵ có chút dựa vào sau, Tống Thanh Thư thì là ngăn tại hắn phía trước, kia tư thái liền tựa như là

muốn thế thân hậu nhân ngăn trở xung kích, ngăn trở nguy hiểm.

Một màn này, tại Tống Viễn Kiều cùng lục hiệp trong mắt nhìn thấy là vui mừng.

Nhưng ở Nhạc Duyên trong mắt, nhìn thấy thì là nguy cơ.

Một chút quét tới, Nhạc Duyên liền cơ hồ khẳng định cái này huynh đệ 2 người cuối cùng vẫn là sẽ xuất hiện vấn đề.

Người bên ngoài nhìn thấy là tình huynh đệ, Nhạc Duyên nhìn thấy thì là địa vị có khác.

Hắn từ Tống Thanh Thư trong mắt nhìn thấy đố kị, dù là đang ánh mắt quét về phía đối phương thời điểm, đối phương chính là một mặt nghé con mới đẻ khí chất, đón ánh mắt của mình nhìn chằm chằm. Hắn bảo vệ không phải mình huynh đệ, mà là bảo vệ tiểu đệ của mình.

Nhìn thấy cái này bên trong, Nhạc Duyên quay đầu nhìn lướt qua đi ở một bên Trương Quân Bảo, kia tái nhợt tóc dưới, gương mặt kia lộ ra bình thản không có gì lạ, không biết dưới đáy lòng nghĩ cái gì.

Trong lòng thở dài một tiếng.

Trương Quân Bảo hiện tại bộ dáng là may mắn cũng là bất hạnh.

Một thân xích tử chi tâm hắn, cho dù là cho tới bây giờ

tuổi như vậy, vẫn bảo trì lại điểm này, coi là thật khó được. Nhưng vừa vặn cho Trương Quân Bảo mang đến mặt khác một khuyết điểm lớn, hắn nhìn không ra trong sinh hoạt cái khác giấu ở mỗi tiếng nói cử động bên trong đồ vật.

Nếu là đổi lại Quách Tương, khéo léo nàng đã sớm một chút nhìn ra trước mắt chất chứa tại môn phái đệ tử đời 3 bên trong nguy cơ.

Suy nghĩ trong lòng Nhạc Duyên không biết hắn cái này phỏng đoán, vừa vặn xác minh một chuyện khác.

Chính thức liên quan tới Quách Tương.

Càng là trong khoảng thời gian này bên trong mới phản ứng được Trương Quân Bảo ý nghĩ.

Rất nhanh, 2 người đến đại điện.

Ngồi xuống.

…

Nơi hẻo lánh.

Trương Vô Kỵ ngơ ngác nhìn kia xem ra bộ dáng so với mình còn lớn hơn không được bao nhiêu Minh giáo giáo chủ, thiếu niên cả người tâm tình đều là mộng.

Trên đời này sao lại thế…

Nhưng Trương Vô Kỵ minh bạch, trước mắt cái kia được

xưng là Nhạc Duyên ‘Thiếu niên’ không phải bên ngoài đồng hồ bộ dáng đến xưng đạo. Theo huynh trưởng Tống Thanh Thư nói, đó chính là 1 cái lão yêu quái. Đương nhiên, tại Tống Thanh Thư nói thầm lên tiếng về sau, bị phụ thân của mình ở sau gáy đến một cái hung ác phải.

Trương Vô Kỵ còn nhớ đến lúc ấy Tống bá bá bộ dáng kia, kia là hận không thể đem Tống Thanh Thư 1 bàn tay đập vào trên tường xúc động.

Nhưng thuyết pháp này, Trương Vô Kỵ không thể không thừa nhận.

Trước mắt, kia ngồi ngay ngắn ở đó bên trong Nhạc Duyên chính là 1 cái lão yêu quái, 1 cái đến Đạo gia trên điển tịch ghi lại phản lão hoàn đồng nhân vật đáng sợ. Bởi vì, Trương Vô Kỵ rất rõ ràng nhìn ra được, nhà mình sư gia gia đối với đối phương dùng chính là vãn bối chi lễ.

Nói một cách khác, chỉ sợ trước mắt cái này ‘Thiếu niên’ muốn so nhà mình sư gia gia niên kỷ muốn lớn hơn.

Hôm nay…

Chính là cái này ‘Thiếu niên’ mang theo Minh giáo bái sơn, đến hỏi mình Đồ Long đao tung tích.

“…”

Hắn có chút khẩn trương, không hiểu não hải bên trong lại lần nữa hồi tưởng lại mấy năm trước một màn kia.

Ánh mắt hơi đổi, Trương Vô Kỵ ánh mắt đón lấy Minh giáo trong đội ngũ đồng dạng một đầu tấm giương tóc trắng Bạch Mi Ưng Vương ánh mắt.

Trong ánh mắt ẩn chứa thương tiếc vẻ đau lòng.

Hắn biết, kia là ngoại công của mình.

“Đừng sợ!”

Tựa hồ là phát giác được Trương Vô Kỵ vẻ mặt và nỗi lòng biến hóa, đứng ở một bên Tống Thanh Thư 1 đem mời qua Trương Vô Kỵ bả vai, rất nói nghiêm túc: “Ta sẽ bảo hộ ngươi!”

“Cha ta sẽ bảo hộ ngươi!”

“Thúc thúc bá bá sẽ bảo hộ ngươi!”

“Sư gia gia sẽ bảo hộ ngươi!”

Liên tiếp 4 cái ‘Bảo hộ’ để Trương Vô Kỵ có chút cảm động, mặc dù mình người huynh trưởng này có đôi khi tính tình rất tiểu hài tử khí, lo lắng nghĩ cuối cùng không xấu. Chỉ là… Trương Vô Kỵ trong lòng tổng tràn ngập một cỗ sầu lo cảm giác, cảm giác kia cùng đã từng tận mắt nhìn đến cha mẹ mình tự sát ngày đó không khác nhau chút nào.

Về phần một bên Tống Thanh Thư đang nói xong câu nói kia về sau, ánh mắt của hắn lại lần nữa quăng tại Nhạc Duyên trên thân.

Một phen nghiêm túc dò xét về sau, liếm môi một cái, Tống Thanh Thư nội tâm bên trong chỉ cảm thấy trước mắt cái này lão yêu quái rất uy phong.

Hắn rất ao ước.

Hắn thậm chí đang nghĩ, nếu là 1 ngày hắn Tống Thanh Thư cũng có thể lấy dạng này 'Thiếu niên' niên kỷ trở thành nhất giáo chi chủ, vậy sẽ là cỡ nào phong quang

Làm rạng rỡ tổ tông!

Rộng rãi Võ Đang!

Trong thiên hạ, sẽ lưu truyền lên hắn Tống Thanh Thư thần thoại…

Ân

Một bên, đang vóc cảm động không thôi Trương Vô Kỵ quay đầu lại, đột nhiên phát hiện mình vị huynh trưởng này chẳng biết lúc nào 2 mắt sáng rực có thần, lập loè tỏa sáng, tựa hồ nhìn thấy cái gì rất sự vật tốt đẹp.

Thấy thế, Trương Vô Kỵ chỉ cảm thấy mình không hiểu ra sao.

…

Một phen giả bộ, cho người bên ngoài quan sát chuyện phiếm về sau, song phương rốt cục chính thức tiến vào chính đề.

Nhạc Duyên ánh mắt na di.

Ánh mắt đầu tiên là tại Trương Vô Kỵ trên thân dừng lại một chút, sau đó liếc qua ngồi ở bên cạnh Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính trên thân.

Cảm nhận được tia mắt kia, Ân Thiên Chính không khỏi thở dài một hơi, chậm rãi đứng lên.

Trong chớp nhoáng này, song phương đều biết sự tình rốt cục bắt đầu.

—

—

—

—

—

—

Chương 150 : Khác nhau (trung)

Đứng dậy.

Ôm quyền.

Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính chính là muốn mở miệng nói ra ý thời điểm, lại bị người ngăn cản, đi tới cổ họng bên trong lời nói sinh sinh nuốt trở vào, ánh mắt thì là rơi vào mở miệng người trên thân.

“Chậm đã!”

Mở miệng ngăn cản chính là Trương Tam Phong bản nhân.

Tay áo lắc lư bên trong, tay phải làm 1 cái có chút ép xuống động tác, thành tiếng nói: “Ưng Vương tự mình đến đây, Võ Đang đương nhiên phải chiêu đãi tốt. Lần này không có để người trực tiếp nhận nhau, nghĩ đến ngược lại là lão đạo làm không chính cống.” Nói đến đây bên trong, Trương Tam Phong hướng bên cạnh phất phất tay, ra hiệu nói: “Vô Kỵ, tới gặp qua ông ngoại ngươi!”

Ông ngoại!

Một bên.

Cùng Tống Thanh Thư liên tiếp đứng chung một chỗ

Trương Vô Kỵ nghe vậy sững sờ, không khỏi bồn chồn nhìn về phía mình sư gia gia. Tuy nói đầy bụng nghi hoặc, nhưng hắn hay là rất cung kính tiến lên đi đến Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính trước mặt, quy củ quỳ rạp xuống đất, dập đầu lạy ba cái, vô cùng thâm tình gọi một tiếng 'Ông ngoại' .

Lại ngẩng đầu, Trương Vô Kỵ đôi mắt bên trong đã tràn đầy nước mắt.

Đây không phải diễn kịch.

Mà là chân chính động tình.

Phải biết trừ bỏ Võ Đang cả đám bên ngoài, chân chính trên ý nghĩa tính toán là hắn Trương Vô Kỵ thân nhân cũng chỉ có Minh giáo Bạch Mi Ưng Vương người một nhà.

Thân nhân ở giữa cửu biệt trùng phùng, như thế nào cảm động cũng không ngoài ý liệu.

Rất nhanh.

Tại Chân Võ đại điện bên trong, liền trình diễn như thế một màn động lòng người tiết mục.

"…"

Ánh mắt ngó ngó chính ôm Bạch Mi Ưng Vương nghẹn ngào Trương Vô Kỵ, lại nhìn một cái Ân Thiên Chính cực ít xuất hiện ở trên mặt nhu hòa biểu lộ, Nhạc Duyên sau cùng ánh mắt lại là rơi vào Trương Quân Bảo trên thân.

Trương Tam Phong thì là ánh mắt đón lấy, không tránh không né.

Hảo tiểu tử!

Chiêu này, là muốn đem mình quân a!

Rất rõ ràng, Trương Quân Bảo đã ra chiêu, mà lại phá chiêu thủ đoạn cực kì thành thạo, ngược lại là hiển lộ rõ ràng ra đứng đầu một phái xử thế năng lực. Dù sao, sống dài như vậy, nhân sinh bên trong cũng kinh lịch không ít, gặp qua quá nhiều chuyện, Trương Quân Bảo tại điểm này xử lý bên trên cũng không ngốc.

Nhận thân tiết mục, triệt để ngăn chặn kế hoạch ban đầu.

Nhất là Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính bắt đầu thuận nước đẩy thuyền thời điểm.

4 phía.

Lấy người khác thấy thế, cơ hồ không hẹn mà cùng nghĩ đến điểm này.

Áp lực đi tới Minh giáo trên thân.

Xuất hiện tình trạng như vậy, cũng không có quá mức vượt quá Nhạc Duyên ngoài ý muốn, đang quyết định mang theo Bạch Mi Ưng Vương cùng nhau lên Võ Đang thời điểm, hắn đã tại đầu óc bên trong nghĩ ra tình cảnh này. Dưới mắt, bất quá là trong đầu tràng cảnh chân

thực lại xuất hiện mà thôi.

Chân chính khiến Nhạc Duyên rất ngạc nhiên chính là Trương Quân Bảo biến hóa.

Phải biết tại Nhạc Duyên nguyên bản suy nghĩ bên trong, sự tình không nên hướng xấu nhất phương diện chạy đi. Trước mắt Trương Quân Bảo, lần này cử động, xem ra hợp tình hợp lý, nhưng ở Nhạc Duyên trong mắt thật là có lớn nhất không hợp lý.

Phải biết người bên ngoài 4 phía người bên ngoài căn bản không biết 2 người nhận biết.

Thậm chí…

Từ phương diện nào đó đến nói, Trương Quân Bảo một thân võ học, cùng Nhạc Duyên có không cạn liên quan. Trương Tam Phong vẫn lấy làm kiêu ngạo Thái Cực, lúc trước thế nhưng là tại Hoa sơn bên trên Thuần Dương phái tàn chỉ bên trên nhìn thấy Thuần Dương trên quảng trường Thái Cực bát quái đồ đạt được lớn nhất linh cảm.

Vào lúc đó, Hách Đại Thông trong lòng thế nhưng là có nghĩ thu Trương Quân Bảo nhập môn tường tới tâm tư.

Nhưng hôm nay…

Quay lại đầu.

Nhạc Duyên đột nhiên cười.

Sắc mặt nhu hòa, mang lên một vòng hiền hòa ý vị.

“Tiền bối!”

“Ngài hiện tại bộ dáng mang lên vẻ mặt này, sẽ có vẻ rất kỳ quái!”

Trong tai truyền âm nhập mật, Trương Quân Bảo loại kia thành tâm thành ý nhắc nhở ngữ khí tại Nhạc Duyên bên tai tiếng vọng mở.

Sắc mặt hơi biến!

Nhạc Duyên 2 mắt cong lên, ánh mắt như đao rơi vào Trương Quân Bảo trên mặt.

Hắn nhìn thấy là Trương Quân Bảo kia hiền lành đầy mặt mỉm cười, nhìn qua đây mới là đường đường chính chính hiền lành hòa ái lão gia gia.

Khoét một chút đối phương, Nhạc Duyên chỉ có thể bỏ đi trước đó tâm tư, trực tiếp mở miệng đánh gãy tổ tôn giữa 2 người ấp ủ tình cảm, ôn nhu nói: “Vô Kỵ tiểu tử, hôm nay bản tọa mang ngươi ông ngoại đến đây Võ Đang, tự nhiên là muốn để các ngươi thân nhân đoàn tụ.”

“Mấy năm trước tại Võ Đang sơn kia một sự kiện chính là Võ Đang bi ai, cũng là ta Minh giáo không đúng!”

“Đổi lại hôm nay, trong thiên hạ lại có mấy người dám bức bách “

Trong ngôn ngữ, Nhạc Duyên ngữ khí nhấc lên Trương

Vô Kỵ trong lòng hồi ức, trong đầu hình tượng lại lần nữa hiện ra đã từng phát sinh ở trước mặt hắn thảm sự, cả người nhất thời nỗi lòng trầm thấp xuống. Kia là hắn cuộc đời vui sướng bên trong lần thứ 2 gặp phải bi thương sự tình.

Lần thứ 1, là rời đi nghĩa phụ, rời đi Băng Hỏa đảo ly biệt chi nghĩ.

Lần thứ 2, chính là mất đi phụ mẫu nhân sinh gây nên đau nhức.

Chẳng lẽ vào hôm nay sẽ còn đối mặt lần thứ 3 sao

Hai mắt đẫm lệ trong mơ hồ, Trương Vô Kỵ chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía Nhạc Duyên phương hướng, lại nghe đối phương đang dùng đạm mạc ngữ khí nói một phần tên là cô độc cảm xúc.

“Ngươi biết cái gì gọi là cô độc sao “

“1 người tại đảo hoang bên trên, cô đơn còn sống, mỗi ngày không gặp được 1 người, nghe không được thanh âm của bất kỳ người nào, nương theo lấy chỉ có vô biên sóng biển, chim hót!”

“Ngày qua ngày, năm qua năm.”

“Thậm chí, không gặp được bất luận cái gì một tia sáng, cả ngày lẫn đêm nương theo lấy chỉ có bóng tối vô tận.”

“Mỗi ngày có thể làm chỉ có múa một chút đao, phát một chút ngốc, ngay cả làm ăn… Chỉ sợ cũng chỉ có thể ăn

sống nuốt tươi, sống cùng dã nhân. Đáng sợ hơn hay là ngay cả tìm một người trò chuyện nhi kia cũng là 1 kiện xa xỉ nguyện vọng.”

“Ngươi suy nghĩ một chút, kia là một cái cỡ nào thống khổ đáng sợ cỡ nào sự tình!”

“Có lẽ…”

“Tiếp qua như vậy mấy năm, người sẽ ngay cả nói chuyện cũng quên, cả người lâm vào cừu hận điên cuồng bên trong, khát máu giết, trở thành một đầu mất lý trí dã nhân.”

Nói đến đây bên trong, Nhạc Duyên ngữ khí ngừng dưới, hòa hoãn xuống dưới, nhìn không chuyển mắt nhìn chằm chằm Trương Vô Kỵ, nói: “Như vậy, Vô Kỵ tiểu tử, ngươi nguyện ý nghĩa phụ của ngươi Tạ Tốn biến thành dạng này người đáng thương sao “

Bờ môi rung động.

Trương Vô Kỵ sắc mặt lộ ra trắng bệch, cả người trên trán đã sớm thấm ra không ít mồ hôi.

Trước đó theo Nhạc Duyên từng câu từng chữ, trong đầu của hắn bên trong đã sớm không tự chủ được nghĩ ra cái kia đáng sợ tràng cảnh.

Đáng sợ nhất chính là Trương Vô Kỵ biết đối phương nói cũng không sai, ban đầu ở ở trên đảo, tuổi nhỏ hắn từng thấy tận mắt nghĩa phụ phát cuồng đáng sợ tràng cảnh.

Miêu tả một màn kia, 80-90% chính là nghĩa phụ Tạ Tốn sau cùng kết cục.

Nghĩ đến cái này bên trong, Trương Vô Kỵ ngẩng đầu lên, cao giọng hỏi: “Ngài là tiền bối, ngài là Minh giáo giáo chủ, tiểu tử muốn hỏi 1 câu, giáo chủ ngài cũng là vì Đồ Long đao mà tới sao “

Tuổi còn nhỏ, mặt không đổi sắc, nói thẳng ra Minh giáo lần hành động này lớn nhất mục đích.

Đáp án là khẳng định.

Nhưng, Nhạc Duyên nhưng không có trực tiếp trả lời, mà là hỏi ngược lại: “Tiểu tử, nghĩa phụ của ngươi đoạt Đồ Long đao là vì cái gì “

“Báo thù!”

Trương Vô Kỵ không chút suy nghĩ nói ra cái này đã sớm trên giang hồ trở thành chung nhận thức đáp án.

“Vậy hắn báo sao “

Cái này hỏi một chút, để Trương Vô Kỵ á khẩu không trả lời được. Nếu là báo, sao lại bị đuổi trốn ở Băng Hỏa đảo ! Nghĩa phụ ân oán tình cừu, hắn tại Băng Hỏa đảo đã sớm biết được, lại càng không cần phải nói trước kia phụ mẫu đối với mình tận tâm chỉ bảo.

Nghĩa phụ lớn nhất cừu nhân là ai!

Thiếu Lâm tự Viên Chân!

Đồ Long đao không có trở thành nghĩa phụ báo thù ỷ vào, ngược lại trở thành liên lụy hắn tồn tại.

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, tại cái này trước mắt bao người, Trương Vô Kỵ đầu óc nóng lên nói ra 1 cái để mọi người tại đây đều rất kinh ngạc vấn đề.

“Vậy ngươi dám đối Thiếu Lâm động thủ sao “

Nghe vậy, Nhạc Duyên lông mày 1 giương, thân thể hơi nghiêng về phía trước, tay phải khuỷu tay chống đỡ lấy đầu gối, ngón tay thì là chống đỡ cái cằm, chậm rãi nói: “Nói!”

“Ngươi muốn giết thế nào!”

—

—

—

—

—

—

Chương 151 : Khác nhau (hạ)

1 câu muốn làm sao giết, để mọi người tại đây sắc mặt đột biến.

Thiếu Lâm tự trên giang hồ là địa vị gì

Kia là cùng Võ Đang đánh đồng, thậm chí tại một số phương diện còn muốn ẩn ẩn vượt qua tồn tại. Có thể nói, Thiếu Lâm tự cùng Võ Đang chính là dưới mắt trên giang hồ bên ngoài chính đạo chấp tai người. Coi như dạng này chính đạo trong môn khôi thủ, ở trước mắt người miệng bên trong tựa hồ là muốn giết cứ giết tồn tại.

Câu nói kia xem ra tùy ý vô cùng nói ra miệng, tất cả mọi người cảm nhận được trong đó um tùm huyết tinh.

Người của phái Võ Đang thần sắc ngưng trọng, lục hiệp đều không hẹn mà cùng nhìn về phía Nhạc Duyên phương hướng, nhìn trước mắt thiếu niên này bộ dáng Minh giáo giáo chủ dùng nhất là bình thản giọng điệu đối Trương Vô Kỵ nói ra lời hứa của mình, chỉ cảm thấy trong lòng ngưng lại, phía sau lưng phát lạnh.

Chẳng những Võ Đang người như thế, liền tính cả là Minh giáo bên trong Bạch Mi Ưng Vương cùng Thanh Dực Bức Vương mấy người cũng là thần sắc ngẩn ngơ.

Nhìn chung quá khứ, Minh giáo còn chưa hề có người

nói qua dạng này coi trời bằng vung.

Tại Nhạc Duyên trong giọng điệu, tựa hồ Thiếu Lâm tự bất quá là một giới chỉ là tiểu phái mà thôi, tiện tay có thể diệt.

Trừ cái đó ra, tại trước đó lời nói bên trong, cũng làm cho mọi người quên mất một sự kiện.

Đó chính là Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn trước kia tranh đoạt Đồ Long đao căn bản nguyên do đến cùng là cái gì hắn mục đích từ đầu tới đuôi đều chỉ có 1 cái, đó chính là báo thù! Chỉ là thời gian quá lâu, trên giang hồ tất cả mọi người, tính cả Minh giáo bên trong người đều đem lực chú ý đặt ở Đồ Long đao phía trên, đặt ở câu kia 'Võ lâm chí tôn, bảo đao đồ long, hiệu lệnh thiên hạ, không dám không theo, dựa trời không ra, ai dám tranh phong' phía trên. Như là dưới đĩa đèn thì tối, đem Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn bản thân ý nguyện cho triệt để coi nhẹ.

Bức bách

Tướng giết

Dùng vũ lực tranh đoạt đồ long bảo đao, đây là một đám giang hồ nhân sĩ chỗ ôm lấy tâm thái. Đổi một cái phương hướng, tới một người có thể vỗ bộ ngực nói cho Tạ Tốn, có thể trợ giúp hắn báo thù rửa hận, chỉ sợ Đồ Long đao sớm đã có thuộc về, mà không phải theo Tạ Tốn ẩn thân tại phía trên Băng Hỏa đảo.

Mà dưới mắt, Nhạc Duyên chính là muốn làm người này.

Hắn muốn dùng là bình hòa nhất thủ đoạn… Ngô, đối Minh giáo đến nói là bình hòa nhất thủ đoạn cầm tới đồ long bảo đao.

Cho nên, tại đối mặt Trương Vô Kỵ kia nhìn như hỏi thăm, kì thực cự tuyệt vấn đề, Nhạc Duyên cho ra 1 cái để thiếu niên triệt để mộng bức đáp án.

Trương Vô Kỵ tiểu tử này, xem nhẹ người.

“…”

Miệng há hốc, Trương Vô Kỵ sững sờ nhìn trước mắt người, cả người bị đối phương kia bá khí vô cùng trả lời cho triệt để làm được.

Thiếu Lâm tự không phải cũng là chính đạo khôi thủ 1 trong sao

Làm sao…

Ở trước mắt người miệng bên trong đi theo tay có thể giết con gà con nhi đồng dạng

Cái này!

Cái này cùng hắn nguyên bản suy nghĩ tràng diện hoàn toàn không giống.

Trong lúc nhất thời, Trương Vô Kỵ người có chút cứng đờ.

Mà lại, hắn có thể từ đối phương trong giọng điệu cảm nhận được loại kia miệt thị hết thảy tự tin, giọng nói kia là thật, không phải khoe khoang.

Nuốt nước miếng một cái, Trương Vô Kỵ cảm thấy thiếu niên trước mắt này bộ dáng Minh giáo giáo chủ quả thực đáng sợ đến cực điểm.

“Ha ha!”

Nhìn xem Trương Vô Kỵ có chút ngốc bộ dáng, Nhạc Duyên mỉm cười, cũng không có như vậy kết thúc, ngược lại là tiếp tục nói: “Vô Kỵ tiểu tử, chỉ cần ngươi gật đầu đáp ứng, bản tọa liền dẫn lĩnh Minh giáo trên dưới đi hướng Tung sơn, thay trời hành đạo, san bằng Thiếu Lâm, cho Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn 1 cái giá thỏa mãn.”

“Như thế nào “

Từng bước ép sát lời nói, tấm kia cuồng đến cực điểm đáp án giật mình Trương Vô Kỵ tiểu lui 1 bước, hắn tựa hồ tại lời kia bên trong cảm nhận được kinh thiên động địa sát khí.

Về phần một bên Trương Tam Phong, tóc trắng dưới một gương mặt mo đã sớm âm trầm như nước.

Đối phương lui!

Nhạc Duyên liền biết lời này còn chưa đủ, trước đó ngôn ngữ có khả năng kích thích Trương Vô Kỵ nội tâm quật cường tính tình. Cho nên, cái này uy lực còn chưa đủ,

còn cần tăng lớn, cần để cho hắn hiểu được cái này giang hồ hiểm ác, cái này nhân tâm tự tư hắc ám, triệt để bỏ đi trong lòng của hắn may mắn chi nghĩ.

“Ngoan ngoãn đứng vững!”

“Không muốn lui lại!”

Nhạc Duyên dùng ánh mắt cùng ngôn ngữ ngừng lại Trương Vô Kỵ động tác, nhìn đối phương mặt mũi tràn đầy mồ hôi, Nhạc Duyên thanh âm như là hàn băng đồng dạng, từng chiếc đâm vào thiếu niên đáy lòng, đem thiếu niên quấy lạnh thấu tim: “Ngươi còn tại may mắn, còn tại hi vọng, kỳ vọng trong thiên hạ này chính đạo sẽ giúp ngươi nghĩa phụ báo thù!”

“Không!”

“Kết quả là phủ định!”

“Ngươi biết trong thiên hạ này không ai có thể giúp ngươi báo thù, trừ mình còn có bản tọa.”

“Đừng chờ mong ông ngoại ngươi, nữ nhi của hắn Ân Tố Tố chết, kết quả là cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn, bất lực nói chính là hắn!”

Một bên.

Bạch Mi Ưng Vương chỉ cảm thấy câu nói này đâm ngực đau nhức, kêu lên một tiếng đau đớn khóe miệng phiếm hồng, vậy mà là sinh sinh khí nôn máu.

Đúng a!

Hắn Ân Thiên Chính đối với mình thương yêu nhất nữ nhi chết, kết quả là… Vậy mà là tại cuối cùng chỉ có thể thả ra vài câu ngoan thoại, trơ mắt nhìn phát sinh chuyện như vậy. Bức bách kẻ cầm đầu, hắn trời ưng giáo lại có thể thế nào trong lúc nhất thời, Ân Thiên Chính chỉ cảm thấy mình vừa xấu hổ vừa tức.

“Cũng đừng nhìn ngươi sư gia gia!”

“Bị người thúc ép núi đến, làm cho mình đau lòng nhất đồ nhi vợ chồng tự sát trước người, đường đường Võ Đang phái thân là chính đạo khôi thủ, thậm chí ngay cả 2 người đều không gánh nổi đối đấy, bọn hắn muốn chiếu cố đại cục!”

“Thế nhưng là… Cùng là khôi thủ Thiếu Lâm, lại là muốn bá đạo nhiều a!”

Nói xong lời cuối cùng, Nhạc Duyên ngữ khí mang lên mỉm cười.

Chân Võ đại điện bên trong Võ Đang đệ tử từng cái sắc mặt ảm đạm, Võ Đang lục hiệp càng là vẻ mặt hốt hoảng, hoảng hốt lại lần nữa nhìn thấy ngày đó tràng cảnh. Bất kể như thế nào, thân là giang hồ nhi nữ, tại loại này dưới cục diện, trong nội tâm sao lại không có một tia biệt khuất

Là cười khổ, càng là ảm đạm.

Về phần Tống Thanh Thư càng là khí sắc mặt phát

xanh, xác thực nói là biệt khuất mà đến. Khi đó niên kỷ của hắn nhỏ, không hiểu chuyện, dưới mắt nghe xong, chỉ cảm thấy trong lòng nhiệt huyết đang không ngừng cuồn cuộn. Loại tâm tình này dưới Tống Thanh Thư đúng là dưới đáy lòng không hiểu lập xuống một cái ý niệm trong đầu.

Hắn quyết định muốn một mực cùng Thiếu Lâm tự không qua được.

Ta đường đường lớn Võ Đang thực tế là quá oan uổng.

“Ta!”

“Ta…”

Ấp úng miệng mở rộng, một giới thiếu niên Trương Vô Kỵ nơi nào thấy qua cục diện như vậy, hắn tựa hồ không có đường lui.

Đang lúc Trương Vô Kỵ muốn mở miệng thời điểm, Nhạc Duyên lại là lại lần nữa đánh gãy hắn. Nói: “Ta cái gì chẳng lẽ là chờ mong mình báo thù “

“Nhưng nghĩa phụ của ngươi chờ được sao “

“Đều nói phụ mẫu mối thù không đội trời chung, nhưng cha mẹ ngươi thù ngươi có thể báo nổi sao “

“Ngươi có tự tin đi đối mặt thiên hạ chính đạo sao đối mặt Thiếu Lâm tự sao “

“Võ Đang sẽ cho phép sao “

1 câu ngay sau đó 1 câu, câu câu tru tâm chi ngôn, triệt để đem Trương Vô Kỵ tất cả đường lui phá hỏng.

Trong lúc nhất thời, Trương Vô Kỵ chỉ cảm thấy thế gian này là bóng tối vô tận, không nhìn thấy một tia sáng, dưới đáy lòng một phen sau khi trả lời, câu trả lời phủ định để hắn chỉ cảm thấy mình mất hết can đảm, thần sắc hoàn toàn u ám! Ngay tại Trương Vô Kỵ bị bức bách tìm không được đường ra, chỉ muốn đi theo phụ mẫu cùng nhau thời điểm, chỉ nghe Nhạc Duyên thanh âm ôn nhu tại hắn bên tai tiếng vọng.

“Nhưng bản tọa có năng lực như thế!”

“Cho nên… Tiểu tử a, tới tìm ta!”

“Ngươi chỉ cần trả giá một chút xíu đại giới!”

“Tiền bối!”

Sắc mặt cuối cùng đã tới đen như mực tình trạng Trương Tam Phong rốt cục nhịn không được, một tiếng giận dữ mắng mỏ, âm thanh vang dội như chuông lớn đang vang vọng, điếc tai muốn quỹ, triệt để đánh vỡ Chân Võ đại điện bên trong bị Nhạc Duyên trong ngôn ngữ thẩm thấu ảnh hưởng không khí quỷ quái. Cũng triệt để làm cho tất cả mọi người hồi phục thanh tỉnh, càng làm cho tất cả mọi người giật mình xuất mồ hôi lạnh cả người.

Thân hình lóe lên, Trương Tam Phong đã đi tới Trương Vô Kỵ trước người, 1 đem đỡ lấy muốn đổ xuống thiếu

niên.

Sắc mặt như băng, Trương Tam Phong lạnh lùng nhìn chằm chằm vậy vẫn là ngồi ngay ngắn ở chỗ mình Nhạc Duyên.

Hôm nay tiền bối, có chút lạ lẫm.

Như thế tùy ý tùy tiện cách làm, căn bản không giống trước kia chính đạo tiền bối, ngược lại là cùng loại một giới ma đầu.

Hắn đến cùng muốn làm cái gì

Đồng dạng Trương Tam Phong không ngờ đến chính là, vào hôm nay Nhạc Duyên trong mắt, hắn Trương Quân Bảo cũng có chút lạ lẫm.

"…"

Đối mặt Trương Quân Bảo lên tiếng đánh gãy Nhạc Duyên cũng không có ngoài ý muốn, không đánh gãy ngược lại là kỳ quái. Xê dịch cái mông, cho mình tìm cái thoải mái hơn tư thế, Nhạc Duyên cười tủm tỉm nói tiếp 1 câu: "A! Ta quên một sự kiện, ngươi Trương Quân Bảo cũng là Thiếu Lâm xuất thân a!"

Câu nói sau cùng, làm cho cả Chân Võ đại điện bầu không khí triệt để lâm vào ngưng kết.

Tất cả mọi người chỉ cảm thấy bản thân cái ót tại phát lạnh, nhịp tim càng nhanh.

Chương 152 : Đao đến

Yên tĩnh.

Toàn bộ Chân Võ đại điện tĩnh đáng sợ, tĩnh dọa người.

Bất luận kẻ nào đều có thể cảm nhận được cái này trong không khí tràn ngập khủng bố bầu không khí, còn có kia ẩn ẩn phát ra cường đại áp lực.

Nửa ngày.

Chỉ cần đợi tại Chân Võ điện bên trong người, vô luận là ai cái trán đều đã bắt đầu dần dần toát ra mồ hôi.

Thậm chí, võ công thấp người, càng là đã sớm không chịu nổi cỗ này áp lực vô hình, cả người bắt đầu run run lồng lộng, ráng chống đỡ lấy tự thân không hôn mê đi. Võ công cao cường như Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu cùng Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính cùng Võ Đang lục hiệp bọn người ở tại giờ khắc này cũng là sắc mặt trắng bệch, toàn thân phát lạnh.

“…”

Ánh mắt nhìn chằm chằm trước mặt sắc mặt cuối cùng triệt để hóa thành đen kịt một màu Trương Quân Bảo, Nhạc Duyên hướng sau lưng phất phất tay, từ trên ghế ngồi đứng lên, phân phó nói: “Minh giáo người, đều ra ngoài!” Lời nói rơi xuống, nhận được mệnh lệnh Minh giáo mọi người liền ngựa không dừng vó rời khỏi Chân Võ đại điện.

Đồng dạng.

Trương Tam Phong cũng có chút quay đầu, đối với mình 6 cái đồ đệ phân phó nói: “Tất cả Võ Đang đệ tử cũng toàn bộ rời khỏi Chân Võ đại điện.”

Câu nói này rơi xuống, ở đây tất cả mọi người biết 2 người này cuối cùng vẫn là muốn dùng vũ lực nói chuyện. Dạng này phân phó, chỉ sợ là vì tiêu giảm 2 người giao thủ đối người bên ngoài ảnh hưởng.

Rất nhanh.

Toàn bộ Chân Võ đại điện yên tĩnh trở lại.

Nhìn xem tất cả mọi người rời khỏi đại điện, toàn bộ đại điện bên trong liền chỉ còn lại có 2 người thời điểm, Nhạc Duyên lúc này mới một tay đặt sau lưng, một tay hướng đối phương làm một cái bắt chuyện động tác, ánh mắt nhìn chòng chọc vào Trương Quân Bảo kia tóc trắng xoá, kia hiền lành người già trên khuôn mặt, nói: “Đến!”

“Làm tiền bối, ta cho ngươi 1 cái có thể tứ không kiêng sợ cơ hội động thủ!”

Lần này gặp lại, Nhạc Duyên cũng đã nhìn ra Trương Quân Bảo giờ này khắc này trên thân lớn nhất không ổn, cả người hắn cảnh giới bồi hồi không ngừng, nếu như không phải tự thân công lực quá mức thâm hậu, chỉ sợ sớm đã lâm vào tẩu hỏa nhập ma tình trạng. Nhạc Duyên rất khó tưởng tượng, lấy Trương Quân Bảo loại

này trẻ sơ sinh tâm tính người vậy mà lại không hiểu đi vào tình trạng này.

Nếu như không để Trương Quân Bảo đi ra lâm vào tâm chướng, chỉ sợ…

Làm Nhạc Duyên từ trước đến nay liền rất thưởng thức vãn bối, càng là con trai mình hảo hữu chí giao 1 trong, hắn tự nhiên sẽ không để cho đối phương lâm vào không thể cứu vãn tình trạng. Về phần tình cảm sự tình, vốn là một đoàn đay rối tồn tại, Nhạc Duyên lại là không tình nguyện lắm nhúng tay trong đó.

Hắn nhúng tay sẽ chỉ làm cái này đoàn đay rối, biến thành bế tắc.

Nhìn qua trước mắt Trương Quân Bảo, Nhạc Duyên âm thầm trong lòng bên trong oán trách lên Truyền Ưng, chuẩn bị tốt con dâu… Kết quả, liền biến thành cục diện như vậy

“…”

Không nói một lời, Trương Tam Phong chỉ là an tĩnh đứng tại kia bên trong, thậm chí nhắm lại cặp mắt của mình, 1 bộ dưỡng thần bộ dáng.

Thấy thế.

Nhạc Duyên một mặt quả là thế thần sắc.

Trương Quân Bảo cái gì cũng tốt, duy nhất không tốt địa phương chính là quá mức tuân thủ nghiêm ngặt lễ tiết.

Trương Thúy Sơn Ân Tố Tố chết tại Võ Đang thời điểm, hắn là như thế này.

Dưới mắt, Nhạc Duyên dạng này bức bách, hắn còn muốn dạng này!

Nghĩ đến cái này bên trong, Nhạc Duyên chỉ có thể xuất ra sau cùng tru tâm chi ngôn: “Quách nhị tiểu thư…”

Lời mới vừa vừa mở miệng, Trương Quân Bảo lập tức động.

3 trượng khoảng cách, trống rỗng na di, tựa như di hình hoán ảnh.

Đạo bào bay giương bên trong, Trương Quân Bảo đã đi tới Nhạc Duyên trước mặt, tay phải nâng lên, chính là 1 chưởng ấn xuống.

Không nói gì, im lặng.

Xuất thủ chính là toàn lực, không có chút nào thăm dò, không có chút nào giữ lại.

Chưởng phong đập vào mặt.

Thẳng thổi Nhạc Duyên đầu đầy tóc xanh hướng về sau bay giương.

“Đến hay lắm!”

Một tiếng tán thưởng, Nhạc Duyên không tránh không

né, nâng tay phải lên liền nghênh đón tiếp lấy.

Ầm!

Song chưởng giao kích.

Tại Chân Võ đại điện bên trong hù dọa 1 đạo như kinh lôi trầm đục.

Lấy 2 người làm trung tâm, dưới chân chỗ đứng sàn nhà bắt đầu xuất hiện lít nha lít nhít vết rách. Không chỉ có như thế, trong hai người lực chân khí giao phong, càng là quấy đến không khí bốn phía xuất hiện vòng xoáy lưu chuyển, đúng là tại trong đại điện tự dưng dâng lên gió lốc.

Oanh!

Quay chung quanh 2 người xoay tròn gió lốc đột nhiên nổ ra!

Bên ngoài.

Bị đuổi ra ngoài Minh giáo cùng Võ Đang mọi người đã sớm lui xa xa, nhìn xem an tĩnh Chân Võ đại điện, bọn họ cũng đều biết trong này tồn tại duy nhất khả năng chính là 2 đại đủ để tung hoành giang hồ tuyệt đỉnh cao thủ sẽ phải giao thủ. Cỗ này ý niệm mới vừa nhuốm, mọi người liền nhìn thấy doạ người một màn.

Không hiểu chỉ cảm thấy vang lên bên tai một tiếng sấm rền về sau, chính là dưới chân đại địa chấn động, sau đó liền thấy kia Chân Võ đại điện nóc nhà bị một cơn lốc

từ bên trong triệt để cuốn ra ngoài, bay lên bầu trời.

Kình khí xoay tròn dây dưa, bị cuốn thượng thiên nóc nhà triệt để tại cỗ này lực đạo dưới triệt để hóa thành mảnh vỡ mảnh gỗ vụn.

Lập tức, Võ Đang trên dưới dưới một trận ngói mưa, thẳng đập người phía dưới không ngừng né tránh, đập ai nha lên tiếng. Như thế tràng diện, tất cả mọi người biết, kia Chân Võ trong đại điện 2 người giao thủ. Chỉ là tất cả mọi người ngoài ý muốn chính là, 2 người này giao thủ động tĩnh thực tế là quá mức khủng bố.

Minh giáo mọi người chấn kinh.

Võ Đang đệ tử càng là hãi dị.

Minh giáo mọi người khiếp sợ là Trương Tam Phong mạnh, mà Võ Đang đệ tử thì là hãi dị Minh giáo giáo chủ khủng bố, càng là kinh ngạc nhà mình tổ sư vậy mà là cường đại như thế!

Lần thứ 1.

Trên giang hồ chỉ nói Trương Tam Phong mạnh phi thường, nhưng chưa hề được chứng kiến hắn rốt cuộc mạnh cỡ nào.

Hôm nay…

Mọi người kiến thức đến.

…

Chân Võ trong đại điện.

Giao thủ 4 tiết kình khí không chỉ có để mặt đất khó có thể chịu đựng cỗ này hùng lực, cũng là quấy đến quanh mình không khí bất an điểm bắt đầu.

Chiêu thứ 1.

Đã để nóc nhà biến mất không thấy gì nữa.

Mà theo sát phía sau chiêu thức, chỗ sinh ra kình lực càng làm cho Chân Võ trong đại điện xuất hiện quỷ dị biến hóa. Tê tê âm thanh rung động, màu đen đường cong thỉnh thoảng hiển hiện, thật giống như… Thật giống như kia quay chung quanh tại 2 người không gian bốn phía không phải cái gọi là không gian, mà là 1 thớt nhìn không thấy vải.

Ngay tại kinh khủng lực đạo dưới, xuất hiện xé rách vết tích.

Giữa sân.

2 người giao thủ chiêu thức biến ảo vô tận.

Nhanh đối nhanh!

Chậm đối chậm!

Nhanh đối chậm!

Chậm đối nhanh!

Không có phức tạp chiêu thức biến hóa, lại dùng đơn giản nhất chiêu thức đánh ra phức tạp nhất hiệu quả.

Mà ở công phu quyền cước bên trên, thực tế là phân không ra cao thấp tới.

Nếu có người bên ngoài ở đây, trong mắt bọn họ nhìn thấy chỉ có hoàn mỹ chiêu thức, hoàn mỹ căn cơ, hoàn mỹ thân pháp. Nhưng đối giao thủ Nhạc Duyên cùng Trương Quân Bảo đến nói, cái này thật là nhất không hoàn mỹ kết quả.

Quả nhiên!

Trong lúc giao thủ Nhạc Duyên trong lòng tán thưởng, Trương Quân Bảo thiên phú coi là thật cả thế gian hiếm thấy. Chỉ bất quá hắn bản thân mình tính tình trói buộc chính hắn bản thân năng lực.

Lần trước thăm dò giao thủ thăm dò, căn bản liền nhìn không ra hắn chân chính năng lực.

Mà lần này, Nhạc Duyên rốt cục nhìn thấy cái này vãn bối năng lực. Thiên phú của hắn, cùng Ưng nhi, cùng Quách Tương cơ hồ không khác nhau chút nào. Mà hắn võ đạo thuần túy, càng thêm để người cảm thấy ghé mắt. Không giống Ưng nhi di truyền, càng không giống Quách Tương chân trong chân ngoài.

Mạnh!

Có thể để cho Nhạc Duyên tán thưởng mạnh.

Có thể tại quyền cước bên trên cùng hắn tương xứng, có thể tại công phu quyền cước bên trên làm được cơ hồ phá không thể phá cảnh giới,

Lần giao thủ này, để Nhạc Duyên nhiều năm qua lại lần nữa có hưng phấn cảm giác.

Hưng phấn đến để cho mình nhìn thấy như vậy một tia bị đánh bại hương vị, tại mình còn chưa triệt để khôi phục lại cường thịnh nhất thời điểm.

Những năm gần đây, Nhạc Duyên quá mức tịch mịch.

Cho nên ——

“Còn chưa đủ a!”

“Ha ha ha!”

Tiếng cười to tại Chân Võ đại điện bên trong quanh quẩn, Nhạc Duyên thanh âm vang vọng 4 phía: “Đến, Trương Quân Bảo thể hiện ra ngươi mạnh nhất có thể vì đi.”

“Mặc kệ ngươi nghĩ như thế nào, muốn ngăn cản ta, vậy cũng chỉ có một cái cơ hội!”

“Đánh bại ta!”

“Để ta trở lại ngươi cái kia quen thuộc tiền bối!”

“Tốt!”

Thân hình dừng lại, Trương Tam Phong một tiếng đáp ứng về sau, 2 người giao thủ liền ngưng.

Đồng thời.

Bị 2 người kình lực khuấy động khí lưu còn có kia đã sớm xuất hiện vô số lít nha lít nhít màu đen đường vân không gian cũng tại thời khắc này yên tĩnh trở lại, tựa hồ bị một cỗ lực lượng kinh khủng áp chế xuống dưới.

Gió, yên tĩnh.

Sợi tóc màu trắng không gió mà múa.

Hơi nghiêng về phía trước thân thể bắt đầu xuất hiện biến hóa, già nua khuôn mặt từng chút từng chút biến mất, làm hao mòn quá khứ thời gian lại lần nữa tại Trương Tam Phong trên mặt từng chút từng chút hiển hiện.

100 tuổi.

90 tuổi.

80 tuổi.

…

Thẳng đến 30 tuổi.

Cái kia ban đầu ở Nhữ Dương Vương phủ chấn kinh Mông Nguyên tóc trắng đạo sĩ xuất hiện tại Chân Võ đại

điện bên trong.

Tay phải 1 giương.

Kia giấu ở Chân Võ Đại đế pho tượng bên trong Võ Đang trấn phái bảo kiếm đã ra khỏi vỏ, bay vào Trương Tam Phong trên tay.

Thái độ như thế.

Bộ dáng như thế.

Như thế khí chất.

Để Nhạc Duyên không khỏi tán thưởng lên tiếng.

“Tốt!”

“Ngươi bây giờ mới là mạnh nhất ngươi!”

“Làm đáp lễ…”

“Là thời điểm để Quân Bảo ngươi biết vì cái gì Truyền Ưng sẽ quăng kiếm nguyên nhân!”

Hít sâu một hơi, Nhạc Duyên có động tác.

Nhắm mắt.

Mở mắt.

Kim sắc tựa như tản ra u quang con ngươi đã xuất hiện.

Tay phải duỗi ra, chỉ nghe một tiếng:

“Đao đến!”

Hôm nay tham gia cái việc tang lễ, còn may là cái lão nhân, bất quá là bệnh tim đi, ngược lại là còn nghe nói 1 cái ngay tại mấy ngày nay tai nạn xe cộ chết cô nương trẻ tuổi, không khỏi cảm thán tạ thế không có gì thường, sinh mệnh tại một ít thời điểm coi là thật rất nhỏ.

—

—

—

—

—

—

Chương 153 : Lại nghe đao ngâm (thượng)

Một tiếng 'Đao đến', bên ngoài gánh vác lấy cực đại hộp gỗ Hồ Thanh Ngưu chỉ cảm thấy mình phía sau lưng mát lạnh, liền nghe một tiếng vỡ vang lên, hộp gỗ ầm vang vỡ vụn, giấu tại trong đó vũ khí đã thoát ly ràng buộc rồi, tựa hồ nhận triệu hoán đồng dạng, trực tiếp bắn ra, xuất vào Chân Võ đại điện bên trong.

Xùy!

Xuyên qua vách tường, thật giống như cắm vào đậu hũ bên trong đồng dạng.

Mọi người chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, công phu cao cường người như Bạch Mi Ưng Vương, Thanh Dực Bức Vương cùng một đám Võ Đang lục hiệp bên trong mấy người, chỉ tới kịp đại khái nhìn thấy chuôi này vũ khí đại khái bộ dáng.

Kia là 1 thanh đao.

Tạo hình giương nanh múa vuốt, có mười phần tùy tiện khí tức bá đạo.

Chuôi đao chính là báo thủ.

Kim sắc đao ngạc thì hiện ra hình rồng quay quanh trên đó, bao lấy hơn phân nửa thân đao, ngân sắc thân đao dị thường khoan hậu, lại có một loại đao sống dày vết

tích.

Tiếng xé gió rơi.

Trường đao đã rơi vào Nhạc Duyên trong tay.

Khẽ ngẩng đầu, Nhạc Duyên tay trái nhẹ nhàng vuốt ve trên tay trường đao. Ngón tay xẹt qua băng lãnh thân đao, lập tức chỉ nghe Chân Võ trong đại điện vang lên ngâm khẽ thanh âm.

Thanh âm kia tựa như rồng ngâm.

"…"

Tại Nhạc Duyên tay cầm trường đao một khắc này, Trương Quân Bảo lực chú ý cũng rốt cục rơi vào đối phương vũ khí phía trên.

Đao!

Tốt tùy tiện bá đạo tạo hình!

Bộ dáng này!

Để Trương Quân Bảo vậy mà sinh ra một loại quỷ dị cảm giác quen thuộc.

Đao kia… Đã sớm hết sức quen thuộc hắn phát hiện đao này liền tựa như Đồ Long đao cùng đao sống dày kết hợp thể, lại hoặc là nói kia 2 chuôi đao riêng phần mình lấy trước mắt chuôi này vũ khí đồng dạng đặc điểm. Duy nhất so Đồ Long đao cùng đao sống dày

thêm ra chính là có như vậy một cỗ hoàng giả chi khí

Mà lại, đao này trên khuôn mặt ẩn ẩn truyền đến cảm giác…

Quả nhiên!

Trước đó ở bên ngoài lần đầu tiên nhìn thấy, liền nhận sai có một cái khác tuyệt đỉnh cao thủ, chính là chuôi này đao!

Không!

Xác thực nói ký túc tại chuôi này trong đao đao ý.

Gặp lại Nhạc Duyên dùng ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn thân đao thời điểm, Trương Quân Bảo liền phát giác toàn bộ Chân Võ đại điện bên trong bắt đầu quanh quẩn lên tiếng đao ngâm, từng tiếng lọt vào tai, càng cảm thấy thấu xương. Khóe mắt liếc qua nhìn lại, chỉ thấy 4 phía những cái kia còn chưa bị 2 người trước đó giao phong ảnh hưởng đồ vật phía trên đã bắt đầu xuất hiện 1 đầu 1 đầu vết đao.

“Ai!”

Tiếng đao ngâm dừng, tiếp nhận nó là Nhạc Duyên thở dài một tiếng.

“Chuôi này đao tên là hoang báo lôi đao.”

“Đáng tiếc a!”

“Chuôi này đao chỉ là 1 thanh giả mạo hàng nhái.”

“Thời gian ngắn ngủi bên trong, lấy Minh giáo nội tình còn không cách nào tìm kiếm được đầy đủ vật liệu chế tạo ra ta muốn vũ khí.”

“Chuôi này đao chẳng qua là vô số vật liệu chồng chất mà đến 1 đem coi như không tệ vũ khí, cũng không phải là ta muốn bộ dáng.”

Tại chế tạo sau khi ra ngoài, chuôi này đao Nhạc Duyên chỉ xuất qua một lần, đó chính là trước đó tại Võ Đang sơn dưới thời điểm, một đao kia liền để chuôi này đặt ở trên giang hồ cũng coi như được là thần binh lợi khí trường đao xuất hiện vấn đề. Ngón tay xẹt qua, trong tiếng đao reo, Nhạc Duyên đã nghe ra chuôi này trường đao đang khóc.

Nó, không chịu nổi đao của mình ý.

Một đao phía dưới, đao kia trên khuôn mặt đã sớm xuất hiện vô số lít nha lít nhít nhìn bằng mắt thường không gặp vết rạn.

Cũng không tệ lắm vũ khí,

Đang nghe Nhạc Duyên câu nói này thời điểm, Trương Quân Bảo lông mày không khỏi kích động dưới, hắn có thể nhìn được đi ra chuôi đao kia chất lượng đủ để cùng trong tay mình có thể dùng để trấn phái bảo kiếm đánh đồng. Nó tiêu chuẩn cũng liền tại Đồ Long đao, Ỷ Thiên kiếm cùng đao sống dày 3 người phía dưới.

Nhưng, cứ như vậy 1 thanh vũ khí, ở tiền bối miệng bên trong lại chỉ là hàng nhái

Kia chính phẩm là loại nào bộ dáng

Càng làm cho hắn để ý là trước kia câu kia để hắn Trương Quân Bảo biết được Truyền Ưng tại sao lại quăng kiếm tập đao duyên cớ!

Truyền Ưng đao mạnh bao nhiêu, hắn Trương Quân Bảo hết sức rõ ràng.

Như vậy thân là phụ thân Nhạc Duyên đao đâu

Khác nhau ở chỗ nào

Lại hoặc là… Cả 2 có căn bản tính khác biệt

Thật dài hít một hơi, Trương Quân Bảo ở thời điểm này đã đem mình tinh khí thần ép tới điểm tới hạn. Mà hắn điểm tới hạn… Bên ngoài, đã sớm rời khỏi rất xa Minh giáo cùng Võ Đang đệ tử cùng những cái kia còn tại dưới núi giang hồ nhân sĩ, giờ này khắc này, tất cả mọi người ngửa đầu, nhìn xem đỉnh đầu thiên tượng kia biến hóa.

Mây đen ép thành.

Mặt trời chẳng biết lúc nào, đã sớm trốn ở mây đen đằng sau.

Sấm rền trận trận, càng là mắt trần có thể thấy kia trong mây đen ở giữa không ngừng lấp lóe vặn vẹo tia chớp

màu bạc.

…

Trong đại điện.

Nhạc Duyên dùng một loại hoài niệm ánh mắt thật sâu nhìn mình chằm chằm trên tay trường đao nhìn nửa ngày, lúc này mới ngẩng đầu, đối Trương Quân Bảo nói: “Đã nghe chưa đao khóc thanh âm.” Sau khi nói đến đây, Nhạc Duyên còn lại lần nữa dùng ngón tay gảy nhẹ thân đao một chút.

“…”

Như thế lời nói như thế cách làm, để Trương Quân Bảo ngưng thần chuẩn bị. Vừa mới cách làm, đã để hắn phát hiện tiền bối 2 cha con đối đãi vũ khí căn bản tính khác nhau.

Đối Truyền Ưng đến nói, đao là đồng bạn.

Đối tiền bối Nhạc Duyên đến nói, đao, đó bất quá là công cụ.

Hắn có một loại trực giác, tiền bối đao pháp chỉ sợ so Truyền Ưng càng bá đạo.

Cái này…

Tiền bối ẩn tàng quá sâu.

Chỉ sợ Truyền Ưng, chỉ sợ Xích Luyện tiên tử rất nhiều

người đều không biết điểm này. Chỉ là Trương Quân Bảo không biết vua màn ảnh từ ngữ này, nếu là biết được, chỉ sợ sớm đã quan tại Nhạc Duyên trên đầu.

“Ha!”

Một tiếng bất đắc dĩ cười, Nhạc Duyên thất vọng nhìn thoáng qua trên tay mình cầm vũ khí, nói: “Vũ khí như thế, chỉ có thể dạng này!”

Lại lần nữa sử dụng thuộc về mình bản thân đao ý, chỉ sợ chuôi này hàng nhái chỉ có thể thi triển nửa chiêu.

“Thôi được!”

Trong lòng có quyết định Nhạc Duyên, nở nụ cười, nói: “Quân Bảo, ngươi cũng sớm biết ta trở thành Minh giáo giáo chủ nguyên do, thiên hạ này đã là ta Nhạc Duyên vật trong bàn tay.”

“Làm hoàng giả, nên phải có hoàng giả nên có tư thái.”

“Đao pháp, cũng giống như thế!”

“Cũng nên để làm Ưng nhi hảo huynh đệ ngươi đến đánh giá một chút, Ưng nhi đến tột cùng tại Kinh Nhạn cung bên trong lĩnh ngộ bộ này đao pháp mấy thành!”

Lời này nói ra, lập tức để Trương Quân Bảo rất là kinh ngạc.

Kinh Nhạn cung

Có ý tứ gì

Truyền Ưng ở đâu bên trong lĩnh ngộ cuối cùng đao pháp Trương Quân Bảo hết sức rõ ràng, kia là tại bên trong Kinh Nhạn cung Chiến Thần Điện… Mà tiền bối Nhạc Duyên lời này… Hắn còn đến không kịp suy tư ẩn chứa trong đó tin tức, lại nghe một tiếng 'Chú ý' nhắc nhở truyền vào lỗ tai của mình.

Giương mắt nhìn lại, Trương Quân Bảo chỉ thấy Nhạc Duyên hai tay nắm ở chuôi đao, thanh trường đao kia trực tiếp dọc tại trước ngực của mình.

2 chân một sai.

Áo bào bay giương, một cỗ bá đạo nặng nề tràn trề chi khí hạo nhiên mà ra.

Giương mắt.

Tản ra kim quang đồng tử màu vàng lại lần nữa lóe lên một cái rồi biến mất.

Lưỡi đao nhất chuyển.

Chỉ nghe Nhạc Duyên thanh âm tại đại điện bên trong quanh quẩn ra.

"Hoàng Cực Thiên trảm thức!"

"! ! !"

Thanh âm ở bên tai quanh quẩn, Trương Quân Bảo chỉ

cảm thấy một cỗ để hắn cảm thấy hãi dị, cảm thấy kinh dị cảm giác đập vào mặt. Mà đến phương hướng không phải trước mặt tiền bối phương hướng, mà là… Đỉnh đầu.

Ngửa đầu, nhìn ra xa.

Xuyên thấu qua đã không có nóc nhà đại điện, Trương Quân Bảo ánh mắt bắn thẳng đến bầu trời.

Cái nhìn này, làm cho Võ Đang đại tông sư Trương Tam Phong con ngươi tại thời khắc này co lại thành lỗ kim lớn tiểu. Trong ánh mắt, hắn nhìn thấy chính là tại kia đen như mực trong mây đen, 1 đầu du động lôi long, ngay tại ngo ngoe muốn động, tựa hồ nhận cái gì hấp dẫn đồng dạng, đang muốn trực kích mà hạ.

“Thần lôi kình thiên trảm!”

Lời nói rơi xuống, lôi long cũng hóa thành một vệt ánh sáng ầm vang rớt xuống.

Trong chốc lát, giữa thiên địa chỉ còn hoàn toàn trắng bệch.

—

—

—

—

Chương 154 : Lại nghe đao ngâm (trung)

Lôi đình phích lịch.

Giữa thiên địa một mảnh trắng bệch.

Võ Đang trên dưới, phương viên 100 dặm tất cả mọi người tại thời khắc này chỉ cảm thấy trước mắt triệt để bị tránh tốn, rốt cuộc không nhìn thấy bất kỳ sự vật gì, không chỉ có như thế, toàn bộ lỗ tai tức thì bị kinh thiên động địa nổ vang triệt để chấn cả người bắt đầu choáng váng, hoa mắt váng đầu.

Tại hoa mắt lúc trước một khắc, tất cả mọi người nhìn thấy chính là 1 đầu ngân sắc lôi long hạ xuống từ trên trời, thẳng rơi Võ Đang sơn.

Oanh!

Mọi người chỉ cảm thấy dưới chân chấn động, toàn bộ đại địa đều có chấn động to lớn cảm giác.

Mà đợi tại trên Võ Đang sơn Võ Đang đệ tử cùng Minh giáo mọi người càng là tại thời khắc này ngã trái ngã phải, vô số người bị tiếng vang ầm ầm cho chấn ù tai không thôi, trong lúc nhất thời nghe không được bất kỳ thanh âm nào. Không chỉ có như thế, trên người bọn họ càng là cảm nhận được một cỗ kim châm cảm giác đau, hoặc nắm, hoặc thua binh khí đều tại thời khắc này rời tay rơi xuống đất, rơi vào trên mặt đất, ném ra một mảnh

phích lịch ba ba tiếng vang.

Cúi đầu nhìn lại.

Không ít người đều nhìn thấy vũ khí phía trên lóe ra mảnh tiểu nhân lôi đình.

Nam nhân như thế, mà nữ nhân thảm hại hơn.

Như con nhím dựng thẳng lên tóc, bị kéo rơi xuống đồ trang sức, đã sớm ném đầy đất.

“! ! !”

Đây là! ! !

Trắng bệch qua đi, chân trời rốt cục lại lần nữa khôi phục trước đó bộ dáng, lại lần nữa mở mắt ra Bạch Mi Ưng Vương lộp bộp nhìn lại 4 phía, nhìn xem 4 phía tình cảnh, sắc mặt hãi nhiên, sắc mặt tái nhợt như giấy trắng. 4 phía, người đã sớm ngã trái ngã phải đầy đất.

Không ít người đều tại bịt lấy lỗ tai rên không thôi.

Nhìn một cái, Ân Thiên Chính có thể nhìn ra, dưới mắt trên núi Võ Đang có thể an ổn đứng chỉ có cao thủ mới có tư cách.

Ngược lại là ngoại tôn của mình Trương Vô Kỵ, có thể kiên trì không ngã, điểm này có phần để Bạch Mi Ưng Vương ngoài ý muốn.

Một bên.

Đang không ngừng đung đưa đầu Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu cũng dừng lại động tác của mình, ánh mắt hướng 4 phía quét tới. Ánh mắt cuối cùng tại đối diện trên ngọn núi dừng lại như vậy một chút, sắc mặt lộ ra rất là kỳ quái.

Vừa mới…

Ngô!

Võ Đang sơn vừa mới có phải là thấp như vậy một chút

Kì lạ suy nghĩ ở trong lòng chợt lóe lên, sau đó Vi Nhất Tiếu liền làm ra an bài, lập tức phân phó để Minh giáo đệ tử toàn bộ xuống núi. Đồng dạng, đứng Tống Viễn Kiều cũng làm ra đồng dạng an bài.

Sắc mặt lo lắng một bên an bài sự tình, Tống Viễn Kiều một bên nhìn thấy kia Chân Võ đại điện, trong lòng vô cùng lo lắng.

Hắn đã lo lắng cho mình sư phó an nguy, càng là lo lắng 2 người này giao phong, triệt để đem Võ Đang phái cho làm không có.

Cũng là lần này, hắn chân chính kiến thức đến những cái kia đứng tại đỉnh điểm tuyệt đỉnh cao thủ là một cái dạng gì tư thái, có cái dạng gì năng lực.

…

Chân Võ đại điện.

Trương Tam Phong một nửa thân thể đã chui vào địa bên trong.

2 tay giơ Chân Võ bảo kiếm, Trương Quân Bảo đón đỡ Nhạc Duyên một đao này chiêu.

Tóc dài màu trắng tại lôi đình ảnh hưởng dưới như con nhím trình khổng tước xòe đuôi như ở sau ót triển ra, trên mặt thì là hiện ra một chút màu đen kịt, đây là lôi điện bổ vào trên thân lưu lại vết thương.

"…"

Ánh mắt ngưng lại, lông mày 1 giương.

Nhạc Duyên nhìn trước mắt bị bị oanh một nửa thân thể tiến vào dưới mặt đất Trương Quân Bảo, trên mặt lại lần nữa hiện ra vẻ tán thán.

Dĩ thái cực chi lực, đón đỡ lôi đình chi uy.

Lấy nhu thắng cương.

Đây chính là Trương Quân Bảo lựa chọn phương thức.

Mà 1 chiêu này, hắn xác thực cũng đón lấy. Chỉ bất quá đối phương đem dưới chân toà này Võ Đang sơn xem như tiết lực đối tượng, để đại địa bản thân trở thành lôi điện thụ lực thể, chính hắn chỉ bất quá xem như trong đó môi giới.

Dùng Thái Cực Nhạc Duyên cũng chẳng suy nghĩ gì

nữa.

Nhưng chân chính khiến Nhạc Duyên rất ngạc nhiên chính là một điểm nữa.

Lôi điện…

Đến bạo!

Đây cũng không phải bình thường người có khả năng tiếp nhận.

Dù là có tâm tư, chỉ sợ người bình thường tại vừa mới một kích kia dưới cả người đã sớm tại lôi hỏa bên trong hóa thành tro bụi.

Nhưng trước mắt Trương Quân Bảo… Trừ trên mặt làn da có chút cháy đen, tóc bị lôi điện kích thích loạn thất bát tao bên ngoài, cả người xem ra cũng không có quá nhiều ngoại thương.

Đây là đường đường chính chính ngoại công luyện thể chi pháp.

Phải biết đạo môn bên trong công pháp càng nhiều hơn chính là trong ngoài kết hợp, thậm chí chú trọng nội tại tu vi càng nhiều, ngược lại là Phật môn đối luyện thể phương diện có độc đáo nghiên cứu.

Công pháp này!

Ngay tại Nhạc Duyên suy tư thời điểm, Trương Quân Bảo lên tiếng.

Một tiếng hơi thở.

Trương Quân Bảo cả người từ trong đất kiếm ra, không để ý đến trên người mình tình huống, tự nhủ: “Ha! Vãn bối tuyệt đối không ngờ đến, mình lúc tuổi còn trẻ chuẩn bị vậy mà là vì hôm nay.”

“Từng tại tận mắt chứng kiến Truyền Ưng huynh cùng Ma môn Mông Xích Hành trận chiến kia về sau, kiến thức đến kia lấy đao dẫn lôi đao pháp về sau, vãn bối lần thứ 1 nhận thức đến nhục thể tác dụng.”

« Tàng Mật Trí Năng thư »!

Trương Quân Bảo lời nói để Nhạc Duyên nhớ tới trong ma môn đã từng tồn tại như thế một môn công pháp.

Nhưng trước mắt… Trương Quân Bảo sở dụng cũng tuyệt đối không phải môn kia võ công.

“Vãn bối tự nói không kém Truyền Ưng huynh bao nhiêu.”

“Cho nên vì có thể tiếp kia lôi đao… Ngô, hiện tại phải gọi Hoàng Cực Thiên trảm thức đao pháp, vãn bối sinh sinh nghiên cứu mấy chục năm, mới mượn từ đạo phật ma 3 giáo tinh hoa sáng tạo môn công pháp này. Chỉ tiếc lúc ấy ếch ngồi đáy giếng, đến tuổi già thời điểm mới phát hiện mình đi lầm đường, lúc này mới trở về nguyên bản lộ tuyến, sáng tạo Thái Cực quyền cùng Thái Cực kiếm.”

Đạo phật ma 3 giáo

Nghe tới cái này bên trong, Nhạc Duyên liền biết Trương Quân Bảo môn công pháp này chỉ sợ Quách Tương Quách nhị tiểu thư cũng ra không ít khí lực. Mà nghe tới cái này bên trong, Nhạc Duyên cũng coi như minh bạch vì cái gì lấy Trương Quân Bảo tư chất, vì cái gì tại tuổi gần 100 tuổi thời điểm mới hoàn toàn sáng tạo hoàn thiện Thái Cực.

Phải biết ban đầu ở nhìn thấy hắn thời điểm, Nhạc Duyên đã từng khía cạnh nhắc nhở qua, nhất là tại Hoa sơn Thuần Dương di chỉ bên trên nhìn thấy thái cực đồ sau đốn ngộ sau Nhạc Duyên còn tưởng rằng Trương Quân Bảo sẽ có càng lớn tiến bộ, sẽ sớm, lại tuyệt đối không ngờ đến sự tình trở nên như thế.

“Ngộ đi qua về sau, vãn bối liền đem môn công pháp này phong tồn, không còn sử dụng, dù sao môn công pháp này quá mức bá đạo, hữu thương thiên hòa.”

“Nó khi không còn, cho nên cho nên vô danh.”

Nhạc Duyên nhìn qua đang nói tự nói giải thích Trương Quân Bảo, biết lấy hắn cái tính tình này, môn công pháp này nếu là quá mức bá đạo hoành liệt, sợ rằng sẽ triệt để phong tồn, thậm chí sẽ không lưu lại bất kỳ tung tích, cũng sẽ không cho mình đồ tử đồ tôn lưu lại môn võ công này.

Trong mắt hắn, môn công pháp này càng nhiều có thể sẽ là một loại tai họa.

“Tiền bối.”

“Ngài một đao này, muốn so Truyền Ưng mạnh lên 5 điểm.”

“Nhưng như thế vẫn chưa đủ!”

“Ngài muốn biết được Băng Hỏa đảo địa chỉ, nghĩ nên hay không lãng phí thời gian, như vậy ngài liền phải bại vãn bối, vãn bối chẳng qua là ngài nhất thống thiên hạ trên đường khối thứ nhất đá cản đường.”

Giơ tay, huy kiếm.

Một tay tùy ý đem kia rối bời tóc làm sau đó, Trương Quân Bảo nói như vậy.

Nếu không phải hôm nay một đao này, chỉ sợ trong thiên hạ này trừ Quách Tương, chỉ sợ không người biết được Trương Quân Bảo sẽ có dạng này có thể vì, có dạng này một môn võ công.

“Ha ha!”

Nhạc Duyên thấy thế không khỏi lắc đầu bật cười.

Thẳng đến dưới mắt, Trương Quân Bảo vẫn là không có nói ra chân chính nguyên do, hắn còn tại tìm lý do.

“Không cần phải nói nhiều như vậy, dưới mắt 4 phía không có những người khác, mà nàng cũng không tại, có thể trực tiếp nói thẳng nguyên do!”

“…”

Nhạc Duyên câu nói này để Trương Quân Bảo sắc mặt có chút đỏ lên, nếu như không phải sắc mặt bị sét đánh cháy đen, chỉ sợ lúc này đã sớm đỏ rực một mảnh. Mím môi một cái, nhìn xem cười ha hả bộ dáng Nhạc Duyên, cho dù là đã sớm 100 tuổi nhiều năm kỷ Trương Tam Phong, ở thời điểm này vậy mà cũng như mới ra đời ngây thơ nam nhi đồng dạng.

Cuối cùng Trương Quân Bảo hay là hung tợn nói ra, chỉ tiếc Nhạc Duyên căn bản không có nghe được bất kỳ uy thế.

“Vì… Vì Quách nhị tiểu thư!”

Lời nói rơi xuống, Trương Quân Bảo trên tay Chân Võ bảo kiếm đã bắn ra.

Trong đại điện, lại vén đao kiếm chi tranh.

—

—

—

—

—

—

Chương 155 : Lại nghe đao ngâm (hạ)

Võ Đang sơn đối diện.

Đỉnh núi.

Cuồng loạn kình phong thẳng tha áo bào không ngừng bay loạn.

Tương đối cả người vải thô áo, hấp dẫn hơn người lực chú ý hay là kia đứng tại kia lý chính kinh ngạc ngắm nhìn Võ Đang sơn đỉnh núi phương hướng người bộ dáng. Không có tóc dài, có chỉ là nam nhân đến một cái niên kỷ sau nên có hói đầu.

Đúng thế.

Xuất hiện người ở chỗ này là 1 tên khoảng chừng đầu một vòng 4 phía còn có ngắn ngủi tóc trắng lão đầu, trong tay chính cầm 1 thanh cái tẩu, ánh mắt xuất thần ngắm nhìn phương xa.

Loạn phong thổi đầu hắn 4 phía tóc trắng không ngừng run run, tùy ý bôi 1 đem khoác lên trên mí mắt tóc trắng, lão đầu lại ngẩng đầu nhìn một chút kia bầu trời đen như mực, còn có kia không ngừng tại trong mây đen du động tựa hồ sống lại lôi đình, sắc mặt đã sớm thâm trầm tới cực điểm.

Nhất là vừa mới một chiêu kia, kia hạ xuống từ trên trời

lôi long càng làm cho hắn tâm bắt đầu có chút chìm.

Chân chính để hắn lo lắng cũng không phải là một bộ võ công này, phải biết ngự lôi đao pháp hắn đã từng thấy qua, quen thuộc nhất chính thức Hạng Vũ về sau tu được tử lôi 7 kích. Kia một bộ đao pháp, chính thức hắn Tiếu Tam Tiếu truyền thụ cho Hạng Vũ võ công, mà bộ này võ công cũng chính thức từ Nhạc Duyên trên thân được đến.

Kia là hoàng giả chi đao.

Chỉ là…

Nghĩ đến đây Hạng Vũ, cho dù là cách nhiều năm như vậy, hắn Tiếu Tam Tiếu tâm tình hay là không khỏi một trận bực bội.

Tình, cái này một chữ, chung quy là chỉ có người trong cuộc chính mình mới có thể minh bạch.

Dưới mắt, để Tiếu Tam Tiếu lo lắng cũng không phải là cái này, ngược lại là một chuyện khác.

Người bên ngoài có lẽ nghe không hiểu, cho dù là tại cùng Nhạc Duyên giao thủ tiểu bối Trương Tam Phong cũng đã có khả năng không có phát giác, nhưng hắn giờ này khắc này lại là nghe tới những người khác nghe không được đồ vật.

Kia là từng đợt như có như không ngâm xướng.

Như là phật gia tăng nhân niệm kinh, nhưng không có

phật gia hùng vĩ trơn bóng.

Kỳ quỷ.

Tà dị.

Quả nhiên là để người nghe tâm phiền ý loạn, cả người khí huyết sôi trào.

Tại lúc trước, không chỉ là người bên ngoài, chỉ sợ ngay cả chính Nhạc Duyên đều chỉ sẽ nhận lầm là kia một bộ tà ác đến cực điểm Huyền Âm 12 kiếm chính là từ chính hắn tổng hợp vô số kiếm pháp thậm chí nguyền rủa sáng tạo mà đến, nhưng chân chính trên ý nghĩa căn bản chính là nguồn gốc từ Nhạc Duyên bản thân huyết mạch.

Huyền Âm 12 kiếm nói theo một ý nghĩa nào đó, là sinh ra chính hắn huyết mạch.

Đó là một loại tà phân.

Chí tà kiếm pháp sinh ra từ chí tà ‘Người’ .

Dù là hiện tại hắn Tiếu Tam Tiếu chỉ là có chút cảm nhận được kia cỗ tà phân, cho dù là lúc trước Huyền Âm 12 kiếm xuất hiện thời điểm cũng không có để hắn như thế lo lắng, nhưng bây giờ… Loại tình huống này, chính đại biểu cho Nhạc Duyên ngay tại từng bước một khôi phục lại.

Khôi phục lại cái kia không ai bì nổi, hoành hành bá đạo tà giáo giáo chủ.

Phải biết một thế này, đã là Nhạc Duyên thời khắc yếu đuối nhất.

Không sai.

Tại Tiếu Tam Tiếu tâm lý, lúc trước hoành hành nhà Ân, thậm chí cơ hồ làm nhà Ân quốc giáo cái kia giáo phái, hắn là xưng là tà giáo. Không ngờ một chữ Ma, đó là bởi vì giữa 2 cái này hành vi xử sự có cực kì rõ ràng khác biệt.

Ma, giết!

Nhưng tà không phải!

Cái kia lớn nhất thống suy nghĩ, cái kia mặc kệ người nào, mặc kệ chủng loại mặc kệ giai cấp đều có thể đạt được giáo dục nhập môn, loại kia đối xử như nhau cách làm, dù là đến bây giờ Tiếu Tam Tiếu vẫn coi là dị đoan. Tiếu Tam Tiếu vẫn cho rằng nên có phân đất phong hầu, người cũng điểm quý tiện.

Cái này cách làm, khiêu khích cho tới nay trật tự, thì là bị vô số người xưng là cướp.

Nó giáo phái, cũng liền xưng là cướp giáo.

Thế lớn!

Hùng hồn!

Uy mãnh!

Bá đạo!

Tại lúc ấy, cướp giáo thanh thế cơ hồ đạt tới đỉnh điểm nhất, phiến thiên địa này chỉ sợ đều khó mà tiếp nhận cái này dị đoan giáo phái tồn tại.

Tiếu Tam Tiếu càng là rõ ràng lúc ấy thương trụ kiến tạo cái gọi là Trích Tinh lâu đến tột cùng là muốn chuẩn bị làm cái gì!

Trích tinh !

Coi là thật trò cười!

Vậy căn bản chính là xác định vị trí tiêu ký! Lấy Trích Tinh lâu làm trung tâm, mở ra thông đạo, cả thế gian vỡ vụn phi thăng!

Tần triều gặp lại Nhạc Duyên, Tiếu Tam Tiếu cho dù là cách thời gian dài như vậy, vẫn không dám mảy may nhắc qua hướng, chỉ có thể vê một chút bên cạnh cạnh góc giác, trộn lẫn lấy thật thật giả giả nói ra đến, sợ chính là cái này vô số năm qua kế hoạch triệt để thất bại trong gang tấc, để nó hồi tưởng lại.

Nhưng dưới mắt nhìn tới… Tựa hồ chỗ nào có vấn đề.

Phải biết lúc trước nhà Ân kia một trận đại chiến, cho tới bây giờ chân chính biết chân tướng hẳn là cũng chỉ có một mình hắn.

Sao lại thế! ! !

Híp mắt, trên tay cái tẩu bên trong ngọn lửa chẳng biết lúc nào đã sớm dập tắt, nhìn qua trước mắt cái này dấu hiệu, đang nghe loáng thoáng tà dị tiếng ngâm xướng, Tiếu Tam Tiếu ánh mắt khó được mê ly lên.

Não hải bên trong trong bất tri bất giác, lại lần nữa hồi tưởng lại lúc trước kia một trận đầy đất phong hỏa đại chiến.

Kia một trận để thiên địa biến sắc, để sinh linh đồ thán giao phong.

Kia một trận tại triều ca dấy lên lửa lớn rừng rực.

Phản đồ!

Đế tân là phản đồ!

Nhà Ân đám kia bách tính cũng là phản đồ!

Bọn hắn phản bội thế giới này!

Chỉ có Võ vương, chỉ có hắn Tiếu Tam Tiếu bọn hắn mới là người phản kháng, mới là người cứu vớt.

Nhưng Tiếu Tam Tiếu cũng may mắn, bọn hắn cũng có người trợ giúp, thiên ngoại người cũng có Nhạc Duyên kẻ đối địch, nếu như không phải có bọn này nghĩa sĩ trợ giúp, chỉ sợ chỉ bằng vào khi đó Nhạc Duyên 1 người là đủ triệt để quét ngang tất cả mọi người. Kia một trận đại chiến, có thể nói là đánh thiên hôn địa ám.

Đối mặt mấy cái thiên ngoại người vây công, Nhạc Duyên vẫn tài giỏi có hơn.

Nếu như không phải…

Tiếu Tam Tiếu đã không dám tưởng tượng một lần kia sau khi thất bại, thế giới này sẽ là cái dạng gì kết cục.

Nhưng trận chiến kia, cũng triệt để đánh vỡ Nhạc Duyên kế hoạch ban đầu, càng là đánh gãy ẩn ẩn thành hình thông đạo, càng là bọn hắn trong đó người lấy cái giá bằng cả mạng sống để Nhạc Duyên rơi vào tình kiếp, từ đó lăn lộn chốn hồng trần, vạn kiếp bất phục.

Trận chiến kia, thiên ngoại người lấy Thần thú Phượng Hoàng, Long Quy cùng Kỳ Lân, đánh Nhạc Duyên Nhạc Duyên rút đi thân rồng, triệt để thần thể tách rời. Cuối cùng Long Quy chết thảm, Phượng Hoàng cùng Kỳ Lân trọng thương bỏ chạy.

Cướp giáo tổng bộ bị đánh vào lòng đất, trở thành hôm nay Kinh Nhạn cung.

Cũng chính là trận chiến kia, để Tiếu Tam Tiếu đối phá toái hư không có lớn nhất sợ hãi, thậm chí khuyên bảo mình hai đứa con trai.

Nhưng cho tới hôm nay, Phượng Hoàng đã chết, Kỳ Lân càng là đã phế.

Lúc trước giao phong người đến bây giờ chỉ tồn tại hắn 1 cái tại lúc ấy chỉ có thể nhìn hí mình.

Hồi tưởng lại mình cùng đối phương quá khứ trò chuyện, Tiếu Tam Tiếu rất may mắn.

May mắn đối phương chưa hồi phục ký ức, may mắn đối phương bởi vì hồng trần thế tục ô đầu óc, phân biệt không ra hồi tưởng không nổi chính mình chân chính quá khứ, càng là phân biệt không ra hắn lời nói bên trong thật thật giả giả. Những năm gần đây, thời gian lâu như vậy, khía cạnh ảnh hưởng, âm thầm bên trong hí nói, che đậy chân tướng, rốt cục để Nhạc Duyên rơi xuống suy yếu nhất thời điểm.

Cướp giáo !

Ha!

Liền để hắn tại tình kiếp bên trong mình đầy thương tích chết đi.

Mà Từ Phúc cũng nên hữu dụng.

Trước mắt, thiên tượng lại lần nữa biến ảo để Tiếu Tam Tiếu biết kia tiểu bối Trương Tam Phong lại lần nữa cùng Nhạc Duyên giao thủ.

…

Võ Đang sơn.

Chân Võ đại điện.

Đao kiếm giao phong âm thanh liên miên bất tuyệt, ngắn ngủi một nháy mắt, cả 2 va chạm đã có trăm ngàn lần.

Liên miên bất tuyệt tiếng vang lít nha lít nhít góp thành một mảnh, hình thành một cỗ vang dội thanh vang.

Thanh âm dừng lại.

2 người đều lui ra.

Nhạc Duyên nhìn qua thần sắc ngưng trọng Trương Quân Bảo, ánh mắt bên trong tràn đầy tán thưởng cùng cảm khái.

Thái Cực 1 đạo, Trương Quân Bảo quả nhiên là đến chí cảnh,

Quyền pháp như thế.

Kiếm pháp cũng giống như thế.

Nhưng… Như thế vẫn chưa đủ.

Tay phải duỗi ra, trường đao trong tay 1 giương, Nhạc Duyên chậm rãi nói: “Hai chiêu qua đi, kết cục liền định.”

“Quân Bảo, chú ý!”

—

—

—

—

Chương 156 : Đao thứ 3

Lời nói rơi xuống.

Nhạc Duyên thân hình khẽ động, dưới chân hai chân có chút một sai.

Lập tức!

Toàn bộ đại điện bên trong vốn là lít nha lít nhít dấu vết mặt đất tại một cỗ hùng hồn lực đạo dưới triệt để vỡ nát ra, vô số mảnh vỡ bị quấy đến bay lên. Sau đó, giữa không trung, liền bị kia cỗ từ Nhạc Duyên trên thân sinh ra mà đến áp lực khổng lồ ép thành phấn kết thúc.

Nháy mắt, Chân Võ đại điện bên trong mông lung một mảnh.

Cùng lúc đó.

Đã sớm lui xa xa Minh giáo cùng Võ Đang mọi người, lại trừ bỏ lúc đang bận bịu, lực chú ý của mọi người đều đặt ở kia xem ra lung lay sắp đổ Chân Võ đại điện. Tất cả mọi người muốn biết bên trong kết quả, muốn nhìn một chút sau cùng kết cục.

Mà đúng lúc này, ở trên núi tất cả mọi người chỉ cảm thấy không khí trở nên sền sệt bắt đầu, vô song áp lực để mọi người có một loại ngạt thở, cảm giác không thở nổi. Càng làm cho tất cả mọi người hãi dị chính là, bọn hắn cảm thấy mình 2 đầu gối có như vậy một chút mềm.

Trong mơ hồ, chỉ cảm thấy đây là một loại hoàng giả bá đạo.

1 chiêu này, chính thức Hoàng Cực Thiên trảm thức bên trong bá đạo nhất chiêu thức, lấy khí thế vận dụng đao chiêu đao pháp.

Bá đạo vô cực!

Chém ra một đao, đao thức ngoài dự liệu đơn giản.

Không có kiếm pháp phức tạp biến hóa, một đao này xem ra chính là phổ phổ thông thông đao bổ.

Nhưng ở Trương Quân Bảo trong mắt, nhìn thấy lại không phải như thế.

Trong mắt hắn, chỉ thấy kia 4 phía tràn ngập bụi mảnh dưới một đao này cấp tốc hạ xuống rơi vào mặt đất, lít nha lít nhít hiện lên một tầng, nhìn qua thật giống như lại lần nữa vì Chân Võ đại điện một lần nữa thêm vào một phần mới tinh phiến đá mà thôi. Mà tạo thành cái này 1 quỷ dị tràng cảnh nguyên do chính là một đao này dưới sinh ra khí thế cùng áp lực.

Mà xem như bị đao trảm người, Trương Quân Bảo càng là trải nghiệm sâu vô cùng.

Phốc! Phốc!

Như giẫm nhập bùn nhão bên trong đồng dạng, Trương Quân Bảo chỉ cảm thấy thân thể mình trầm xuống, 2 chân lập đủ mặt đất vậy mà chậm rãi lún xuống dưới,

cắm thẳng nhập đầu gối bộ điểm.

Đao đến rất chậm.

Nhưng tại Trương Quân Bảo xem ra, một đao này so trước đó một đao kia ngự lôi chi chiêu kinh khủng hơn.

Đôi mắt bên trong, hắn nhìn thấy không phải 1 thanh đao, mà là một đầu giương nanh múa vuốt long, chính nhào tới trước mặt, mở ra huyết bồn đại khẩu muốn đem hắn, đem toàn bộ Võ Đang sơn một ngụm thôn phệ hầu như không còn. Trên tinh thần vô song áp lực để Trương Quân Bảo cái trán tràn đầy mồ hôi, đỉnh đầu nhiệt khí bốc hơi, đang không ngừng bốc lên màu trắng sương mù.

Đây là hoàng giả chi đao!

Đây là chân long thiên tử!

Đây là bá giả chi đạo!

Đây là thiên tử chi nộ!

Truyền Ưng, cuối cùng kém phụ thân của hắn quá nhiều.

Một đao này, đã không phải là đơn thuần đao pháp so đấu, mà là cảnh giới bên trên đối kháng.

Nhưng, cứ như vậy muốn để hắn Trương Tam Phong thất bại, vậy còn không đủ a!

Một tiếng tức giận hừ!

Trương Quân Bảo cho thấy kiếm pháp của hắn.

Không phải Thái Cực, cũng không phải cái khác.

Hồi báo một đao này đồng dạng là 1 chiêu đơn giản nhất kiếm pháp, thậm chí so Nhạc Duyên một đao kia còn muốn đơn giản, không! Thậm chí nói là đơn sơ.

“! ! !”

Nhìn xem Trương Quân Bảo một kiếm này, Nhạc Duyên lại là mày kiếm 1 giương, mặt lộ vẻ kinh ngạc cùng sợ hãi thán phục.

Làm đánh trả một kiếm này, Nhạc Duyên đã nhìn ra Trương Quân Bảo kiếm pháp bên trong chỗ đại biểu đồ vật, chỗ đại biểu cảnh giới.

Kia là thất phu chi nộ!

Kia là bách tính chi kiếm!

Xem ra yếu nhất tiểu nhân kiếm pháp nghênh tiếp hoàng giả chi đao, cả 2 giữa không trung giao phong.

Đinh!

Giống như chuông gió nhẹ vang lên quanh quẩn tại trên Võ Đang sơn.

Trên núi, dưới núi.

Tất cả mọi người tại thời khắc này nghe thấy một tiếng này dễ nghe tiếng vang. Nhưng mà, những người này còn chưa tới kịp suy nghĩ đạo thanh âm này đến cùng là chuyện gì xảy ra thời điểm, tiếp xuống phát triển lại làm cho tất cả mọi người hãi dị vô cùng. Chỉ thấy dưới chân run lên, toàn bộ Võ Đang sơn bắt đầu địa chấn chấn động.

Giương mắt nhìn lên.

Lấy đỉnh núi thanh âm nơi phát ra làm trung tâm, hướng 4 phương 8 hướng một cỗ đủ để mắt trần có thể thấy không khí gợn sóng chính từng lớp từng lớp quét ngang hướng 4 phương 8 hướng.

Sơn lâm sụp đổ.

Huyết sắc dậy sóng.

Trong chớp mắt, giữa thiên địa một mảnh huyết hồng.

Mặc kệ là võ công thâm hậu người, hay là võ nghệ hèn mọn người, đều lâm vào không cách nào dùng ngôn ngữ nói rõ trong sự sợ hãi.

Cảm giác kia, giống như là mình 1 người đơn độc đứng ở trên chiến trường, tại mình 2 phe, đang có 1 triệu đại quân tại hỗn chiến. Phô thiên cái địa sát ý, làm cho người ta toàn thân phát lạnh, không thể thở nổi.

Chỉ một thoáng.

Có người điên cuồng, có người tự sát, có người ngu trệ, có người đào vong, có người thút thít, có người quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, cũng có người bái thần cầu Phật.

Trong lúc nhất thời trên núi, dưới núi, quả thực là nhân gian 100 tướng.

Nơi xa.

Lập thân đỉnh núi Tiếu Tam Tiếu đồng dạng nghe tới một tiếng vang này.

Hắn chỉ là 2 mắt chợt nhíu lại, được chứng kiến quá nhiều nhân gian thảm kịch, trải qua quá nhiều chuyện Tiếu Tam Tiếu tự nhiên sẽ không bị cỗ này huyễn tượng chấn nhiếp đến. Trong mắt hắn, nhìn thấy Võ Đang sơn vẫn là hoàn chỉnh, chỉ có trên núi dưới núi đám kia loạn tượng, quả thực làm cho không người nào có thể mở mắt đi nhìn.

Loại cảnh giới này trải nghiệm bên trên giao phong đối kháng, căn bản không phải đám người kia có khả năng chống cự.

Bất quá nếu là có thể bị qua đến, từ trong ảo giác đi tới, đến đối 1 người tâm tính có sự rèn luyện to lớn.

Trừ cái đó ra, Tiếu Tam Tiếu ngược lại là đối cái này Võ Đang Trương Tam Phong tên tiểu bối này lau mắt mà nhìn.

Bởi vì một kiếm này, chính là phá Nhạc Duyên người

hoàng giả kia chi đao tốt nhất chiêu thức.

Nhà Ân là thế nào diệt

Trương Tam Phong một kiếm này, chính là đáp án.

Thất phu!

Bọn hắn đều là thế giới này thất phu! Là thế giới này bách tính!

…

Chân Võ trong đại điện.

Đao kiếm giao phong đã xuất hiện kết quả.

Ầm!

Một tiếng vang giòn.

Nhạc Duyên sắc mặt không khỏi hơi đổi, thân hình bỗng nhiên lui ra, không để ý đến đã khóe miệng chảy ra máu tươi Trương Quân Bảo. Mà là ánh mắt nhìn chòng chọc vào trên tay mình trường đao, lưỡi đao bên trên vết rách trải rộng, vừa mới kia âm thanh nhẹ vang lên chính là thân đao tại đau nhức ngâm.

Cái này ngụy liệt phiên bản trường đao, chung quy là không chịu nổi.

Bộp một tiếng vang, vỡ nát ra.

“…”

Nhạc Duyên biết cho dù trên tay chuôi này đao là đồ thật, chỉ sợ tại cái này vừa giao phong bên trong đồng dạng không chịu nổi. Bởi vì vừa mới giao phong, cái kia vốn là không phải phổ thông đao kiếm chi tranh, mà là cảnh giới lý niệm chi tranh.

Đao của hắn, đại biểu cho hoàng quyền.

Mà Trương Quân Bảo kiếm, thì là đại biểu cho bách tính.

Trọng yếu nhất chính là chính Nhạc Duyên cũng thừa nhận cái này nhìn qua điểm.

Giương mắt nhìn lại.

Quả nhiên.

Trương Quân Bảo trên tay Chân Võ bảo kiếm chỉ là xuất hiện vết rạn, xem ra thân kiếm nhận trọng thương, nhưng không có vỡ nát dấu hiệu. Tại kinh lịch một đoạn thời gian rèn đúc đúc lại, vậy sẽ hay là 1 thanh hảo kiếm.

“Ha!”

Nhìn chằm chằm lưu lại chuôi đao nhìn nửa ngày, Nhạc Duyên không khỏi nhịn không được cười lên. Nhìn chung quá khứ, ai cũng giống như đao này kiếm không khác nhau chút nào !

“Không sai!”

“Quân Bảo, cái này chiêu thứ 2, là ngươi thắng.”

“Trong thiên hạ không có vĩnh tồn hoàng quyền, cũng có trường tồn bách tính!”

“Nhưng, ta quên nói cho ngươi!”

“Hoàng Cực Thiên trảm thức cũng không phải là bản tọa am hiểu đao pháp, xác thực nói chính ta không phải Hoàng đế, còn không cách nào phát huy ra nó uy lực mạnh nhất!”

“Thân đao đã vỡ, chỉ hơn chuôi đao.”

“Với ta mà nói, đủ để cho ta thi triển chiêu thứ ba.”

“Mà cái này chiêu thứ ba, chính là chính ta đao pháp.”

Vạt áo hất lên, bay giương bên trong Nhạc Duyên thân hình ép xuống, chân phải tiến lên trước, tay phải nắm chặt chuôi đao đem nó đặt ở bên trái bên hông, làm 1 cái vào vỏ tư thế, tự nhủ: “Hoàng quyền cũng được, bách tính cũng tốt, trên đời này chỉ có thời gian mới trường tồn.”

“Quân Bảo, xem trọng.”

“Đây chính là chiêu thứ ba!”

Dứt lời, Nhạc Duyên tay phải lấy quỷ dị đến chậm chạp đến cực điểm tốc độ động.

Chương 157 : Tuế nguyệt như đao

Giao phong còn chưa kết thúc.

Đứng ở đỉnh núi xa xa nhìn ra xa Tiếu Tam Tiếu vẫn chưa rời đi.

Cho dù hắn tâm bên trong đã sớm đối kết quả của trận chiến này có nhất sung túc dự đoán, tên tiểu bối kia cuối cùng vẫn là tiểu bối, cuối cùng vẫn là miễn không được thất bại. Kết quả như vậy, tự nhiên không phải 1 cái kết quả tốt. Nhưng đối với Tiếu Tam Tiếu đến nói, dưới mắt kết quả như thế nào cũng không trọng yếu, hắn muốn nhìn một chút Nhạc Duyên đến tột cùng khôi phục lại loại tình trạng nào.

Đến cùng là cái kia bên trong xuất hiện vấn đề

Ánh mắt trông về phía xa, hắn không cần khoảng cách gần quan sát, chỉ cần xa xa quan sát Cái thiên tượng này cùng 4 phía bầu không khí biến hóa, liền có thể đại khái suy đoán ra giao phong tràng diện.

“Ừ”

Ngay tại suy tư Tiếu Tam Tiếu bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía bầu trời.

Trong ánh mắt, kia trước đó đen nghịt thiên tượng bắt đầu xuất hiện biến hóa, tại kết hợp 4 phía đột nhiên

dừng lại gió, Tiếu Tam Tiếu liền biết giữa 2 người giao phong lại lần nữa bắt đầu, mà lại… Đây chính là một chiêu cuối cùng.

1 chiêu phân thắng thua kết cục.

Đỉnh đầu mây đen trong chớp mắt tiêu tán hầu như không còn, rất nhanh liền xuất hiện trời trong 10,000 dặm tình huống.

Một màn này để Tiếu Tam Tiếu sắc mặt không khỏi đại biến.

Cái này! ! !

Cảm giác kia, thật giống như thời gian bị gia tốc, giống như ở giữa bị xóa đi một đoạn quá trình đồng dạng tràng cảnh, đã để Tiếu Tam Tiếu sắc mặt xuất hiện khiếp sợ dấu hiệu.

Một màn này, để hắn tựa như trở về quá khứ.

Trở lại ngày đó chiến hỏa kéo dài triều đình.

Thời gian, tại mất tự nhiên trôi qua.

Kia một bộ chặt đứt thời gian đao pháp.

Trong mơ hồ, Tiếu Tam Tiếu hoảng hốt trông thấy trước mắt lại lần nữa hiển hiện lúc trước kia một trận kinh thiên động địa đại chiến.

Đao kiếm giao phong.

Đao cùng đao tranh phong.

Chương pháp, quyền cước.

Cùng các loại, hết thảy đều dùng để làm chém giết vũ khí.

Thậm chí, thời gian cũng bị dùng để làm làm chém giết thẻ đánh bạc.

Dùng đánh lén phương thức, đem Nhạc Duyên đụng thần thể tách rời, đánh gãy hắn chỗ không rõ long chi cộng minh nói chuyện, lại lần nữa vây công, lấy loại này để người xem ra rất khinh thường phương thức đối chiến, là đủ cho thấy khi đó Nhạc Duyên cường đại. Kia một trận chiến tranh, nói trắng ra không phải hắn Tiếu Tam Tiếu có khả năng nhúng tay.

Hắn so sánh với đến nói không lại một giới người bình thường sĩ, hay là một người bình thường.

Chiến trường kia, là thiên ngoại nhân sĩ giao phong sân khấu.

Trong trận chiến ấy, chỉ dùng đao bao quát Nhạc Duyên liền chừng 3 người, về phần khi đó Nguyệt Khuyết kiếm nói trắng ra là kiếm, nhưng lại có đao phong cách, thân hình có hình cung. Đao chiêu, kiếm chiêu, Nhạc Duyên chính là cùng sử dụng, dùng để đối phó kia vây công hắn 4 người.

Về phần về sau, trăng khuyết lại là biến hóa quá nhiều.

Mà trận chiến kia.

Hiện tại hồi tưởng lại, Tiếu Tam Tiếu may mắn 4 người kia bên trong cũng có người sẽ về thời gian đao pháp dùng để đối phó Nhạc Duyên, bằng không mà nói hắn bản thân nhìn thấy chỉ sợ không phải những cái kia thiên ngoại người vây công Nhạc Duyên, mà là Nhạc Duyên vây công bọn hắn.

Nhưng cho dù là dạng này, người đối về thời gian lý giải, liền tạo nên đao pháp bên trên khác biệt.

Kết quả cuối cùng lại là dùng đao trong 2 người 1 người trong đó trọng thương hấp hối, 1 người thì là vì cứu đối phương đánh đổi mạng sống đại giới, cuối cùng chỉ có thể mỗi 10 năm trộm thời gian đến để mà diên tiếp theo sinh mệnh. Nhưng hắn cũng đối Nhạc Duyên tiến hành kinh khủng nhất trọng thương.

Về phần trong đó nữ nhân kia thì là bỏ mình rơi vào Trích Tinh lâu, cuối cùng cùng lửa cùng múa.

Mà sau cùng tên kia một đầu kim sắc xá lợi Phật môn cao tăng thì là mang theo tổn thương thân cưỡng ép đánh gãy kia lấy Trích Tinh lâu vì đỉnh điểm tiêu ký thông đạo.

Cho tới hôm nay, hắn Tiếu Tam Tiếu còn nhớ rõ lối đi kia bên trong ẩn ẩn muốn hiện ngược lại rơi lấy ngoi đầu lên phù đồ ngọn tháp, cùng kia phù đồ trong tháp toát ra kinh thiên huyết sắc sát ý cùng mê người nhập ma giọng nữ hỗn tạp cùng một chỗ kinh sợ. Kia tiếng than đỗ

quyên thét lên, để người hãi dị phi thường.

Phá toái hư không!

Đến tột cùng là vỡ vụn đến đó bên trong

Bất kể như thế nào, mỗi khi Tiếu Tam Tiếu nhớ tới vỡ vụn từ ngữ này thời điểm, đầu óc hắn bên trong quanh quẩn chính là lối đi kia bên trong ẩn ẩn muốn hiện phù đồ tháp.

Phá toái hư không đối người giang hồ đến nói kia là võ đạo cảnh giới tối cao, nhưng đối Tiếu Tam Tiếu đến nói thật là sợ hãi nhất một sự kiện.

Vỡ vụn!

Theo Tiếu Tam Tiếu cái này chỉ sợ không phải một chuyện tốt. Hắn tình nguyện bằng vào Long Quy tinh hoa cứ như vậy một mực sống sót, cũng tuyệt không đi phá toái hư không con đường này. Nhất là ngày hôm đó, hắn ngầm trộm nghe đến 'Điện hạ' 1 xưng, cho tới nay hắn không biết rõ Nhạc Duyên vì cái gì không phải giáo chủ, mà là xưng hô thế này. Thẳng đến nhiều năm về sau, Tiếu Tam Tiếu mới ẩn ẩn phát hiện cái này điện hạ 1 từ chỗ đại biểu hàm nghĩa.

Quả thực nghĩ kĩ cực sợ.

Có lẽ, hắn phải nghĩ cái phương pháp triệt để đánh gãy phá toái hư không đầu này con đường.

Về phần Nhạc Duyên

Đùa bỡn thời gian người cuối cùng sẽ bị thời gian đùa bỡn.

Tốn hao nhiều như vậy tinh lực, nhiều người như vậy lực, nhiều thời giờ như vậy, mới khiến cho hắn triệt để rơi vào thời gian, rơi vào trong hồng trần, từng chút từng chút bị ma diệt.

Nhưng hôm nay…

Xem ra kế hoạch này tựa hồ hay là xuất hiện vấn đề.

Híp mắt, Tiếu Tam Tiếu lẳng lặng cảm thụ được cuối cùng này giao phong, lấy dưới đáy lòng làm ước định.

…

Võ Đang sơn.

Chân Võ đại điện.

Tại Nhạc Duyên tiếng nói vang lên, bày ra tư thế, có hành động về sau, Trương Quân Bảo ánh mắt liền nhìn chòng chọc vào Nhạc Duyên phương hướng.

Trong tầm mắt, chỉ thấy Nhạc Duyên động tác dị thường chậm chạp.

Làm 1 cái rút đao động tác.

Theo động tác này, kia vẻn vẹn còn sót lại lấy chuôi đao tàn đao tựa hồ nhận cái gì ăn mòn đồng dạng, triệt để

hóa thành tro bụi. Về phần Nhạc Duyên tay phải, cứ như vậy trống rỗng vung một chút.

” “

Quỷ dị động tác, quỷ dị tràng cảnh để Trương Quân Bảo tinh thần đề phòng tới cực điểm, tại nhìn thấy Nhạc Duyên làm vung đao động tác về sau, cả người hắn càng là tinh khí thần tăng lên tới đỉnh điểm nhất, ngưng thần đối mặt.

Nhưng mà…

Tựa hồ cái gì cũng không có phát sinh, tựa hồ lại xảy ra chuyện gì.

Cúi đầu nhìn nhìn trên người mình, lại không tự chủ được sờ sờ, cũng không có phát hiện có bất kỳ dị thường.

Nhưng cái này không có dị thường chính là lớn nhất dị thường.

Gặp lại tiền bối Nhạc Duyên đứng dậy, quay người.

Người, chắp 2 tay sau lưng liền muốn đẩy cửa ra, đi ra ngoài.

Như thế tràng cảnh, để Trương Quân Bảo không hiểu ra sao.

Ngay tại Trương Quân Bảo muốn mở miệng kêu dừng Nhạc Duyên thời điểm, trong đầu hắn linh quang chợt

lóe lên, phản ứng lại, một tiếng ‘Không đúng!’ bên trong, xoay người thời điểm, Trương Quân Bảo người bỗng nhiên sững sờ tại nguyên chỗ.

1 thanh chỉ có dài bằng bàn tay ngắn tiểu đao chính chống đỡ tại trên trán của hắn.

1 tên râu ria thổn thức trung niên cẩm y nam tử chính tay trái gắt gao che miệng, muốn cưỡng ép ngừng lại mình muốn ho khan nguyện vọng, mà đổi thành bên ngoài cái kia tay phải thì là cầm chuôi này tiểu xảo phi đao.

Nhưng nam tử này cũng không có dò xét Trương Quân Bảo, ngược lại là ánh mắt vượt qua Trương Tam Phong rơi vào Nhạc Duyên trên bóng lưng chính suy nghĩ xuất thần.

Người này! ! !

Là thế nào xuất hiện

Chẳng lẽ! ! !

Não hải bên trong, Trương Quân Bảo bỗng nhiên hiển hiện trước đó tại đại điện nhìn thấy Nhạc Duyên Minh giáo cả đám thời điểm kỳ quái cảm giác, lúc ấy hắn còn cảm giác Minh giáo bên trong tựa hồ ẩn tàng 1 cái đỉnh tiêm cao thủ, cuối cùng tìm mà không có kết quả chỉ có thể đem lực chú ý đặt ở trên đao kia mặt.

Nguyên lai, hắn cảm giác không sai.

Nhưng càng làm cho Trương Quân Bảo kinh ngạc là trước kia cho hắn cảm giác cũng không phải là trước mắt cái này tay cầm phi đao người.

Nghiêng đầu sang chỗ khác.

Lại lần nữa nhìn về phía Nhạc Duyên thân ảnh Trương Quân Bảo, giờ khắc này trong mắt của hắn nhìn thấy đồ vật tựa hồ đã xuất hiện biến hóa. Tại chính hắn chung quanh, tựa hồ có không ít như ẩn như hiện bóng người, chính ẩn ẩn muốn hiện. Mà lại cái này tay cầm phi đao trung niên nhân nhìn bộ dáng cùng tiền bối khác biệt, nhưng Trương Quân Bảo tinh thần lại nói với mình đối phương cùng tiền bối là cùng một người.

Những cái kia muốn ẩn muốn hiện bóng người, đồng dạng là 1 người.

Loại đao pháp này

Loại đao pháp này!

“Tiền bối, đây là cái gì đao pháp “

Lần thứ 1, Trương Quân Bảo cảm nhận được một loại muốn bị ngang cấp cao thủ vây đánh biệt khuất cảm giác, sao có thể như thế bất đắc dĩ, cơ hồ buồn bực đầy bụng tức giận Trương Quân Bảo là nghiến răng nghiến lợi mà hỏi.

“Tuế nguyệt như đao!”

—

—

—

—

—

—

—

Chương 158 : Động Đình (thượng)

“Tuế nguyệt như đao.”

Đối với Trương Quân Bảo hỏi thăm, Nhạc Duyên chỉ là đạo một câu như vậy, bước chân ngừng lại, nghiêng đầu sang chỗ khác nói: “Đao của ta chiêu đã ra nửa chiêu, Quân Bảo ngươi tiếp xuống đối thủ chính là hắn, hắn phụ trách kia còn lại chưa hoàn thành nửa chiêu.”

“2 tính tình loại người cổ hủ quyết đấu, đây không phải vừa vặn sao “

“Ha!”

“Ta chưa từng có nghĩ đến mình có một ngày như vậy, vậy mà cũng sẽ có như thế cổ hủ một khắc.”

Lắc đầu, Nhạc Duyên một mặt biểu lộ cười khổ không thôi đi ra ngoài.

Trong đại điện.

Theo Nhạc Duyên mở cửa lớn ra sau khi đi ra, đại điện bên trong lập tức liền chỉ còn lại có Trương Quân Bảo cùng kia đột nhiên xuất hiện nam tử trung niên.

Cổ hủ

Lời này có ý tứ gì

Lộ ra không hiểu ra sao Trương Quân Bảo không có trực tiếp đi hỏi thăm Nhạc Duyên nguyên do, hắn biết chỉ sợ đáp án này chính là xuất hiện tại cái này đột ngột xuất hiện nam tử trung niên trên thân. Quay đầu lại, ánh mắt rơi vào trên người của đối phương, hắn nhìn thấy chính là đối phương đã không cầm được ho khan, còn có kia hơi có vẻ tang thương gương mặt.

Cái này nam nhân lộ ra mỏi mệt đến cực điểm.

Hoặc là nói, cái này không biết xuất từ khi nào chỗ nào tiền bối nam nhân.

Ánh mắt đón lấy.

Nam tử trung niên chậm rãi thu tay lại bên trong chống đỡ tại Trương Quân Bảo trên trán phi đao, không có như Trương Quân Bảo tưởng tượng xuất thủ, ngược lại là tại ho khan mấy tiếng sau ngồi xổm người xuống, không để ý chút nào cập thân bên trên cẩm y, ngồi xếp bằng trên mặt đất.

“Ngươi không rõ “

Ngoài dự liệu chính là nam tử trung niên lên tiếng, thanh âm hơi có vẻ khàn giọng, tựa hồ cuống họng đã từng bị thương tích đồng dạng, thanh âm khàn khàn thì là khiến người ngoài ý chẳng phải khó nghe, ngược lại mang theo một loại khác hương vị.

Một câu, liền để Trương Quân Bảo biết trước mặt cái này không biết là cái nào đoạn thời gian tiền bối là 1 cái

có được một thân chuyện xưa nam nhân.

Cổ hủ…

“Dựa theo tuổi tác, ta khi xưng hô ngươi là tiền bối, nhưng dựa theo thân phận… Thôi.”

Đắng chát không thôi tiếu dung tại khóe miệng hiển hiện, nam tử trung niên đối đứng tại kia bên trong bất động Trương Quân Bảo làm làm động tác, đưa tay trên mặt đất vỗ vỗ, không để ý chút nào kia tóe lên bùn đất, làm 1 cái mời động tác, nói: “Ngươi có rượu không “

” “

“Ta có 1 cái cổ hủ giang hồ tình yêu cố sự, muốn nói cho bị hắn cho rằng đồng dạng cổ hủ ngươi nghe.”

“…”

Trương Quân Bảo thần sắc hơi có vẻ kỳ quái.

Ánh mắt sững sờ nhìn qua kia tùy ý ngồi dưới đất nam tử trung niên, đối mặt với đối phương mời, trong lúc nhất thời để Trương Quân Bảo rất mâu thuẫn.

Cái này chiêu thứ ba…

Thế nào lại là cái bộ dáng này

Trong tưởng tượng kinh thiên động địa giao phong không có phát sinh, ngược lại là… Người trước mắt như lão hữu nói chuyện, để cho dù là hơn trăm tuổi Trương

Tam Phong cũng trong lúc nhất thời lộ ra do dự bắt đầu.

Nửa ngày.

Ánh mắt đối mặt thật lâu Trương Quân Bảo cuối cùng vẫn là có quyết định, đối trung niên nam tử kia nói một câu 'Hơi cùng' về sau, thân ảnh liền lóe lên biến mất tại không có nóc nhà đại điện. Chỉ chốc lát sau sau hắn đã dẫn theo hai bầu rượu lại lần nữa xuất hiện tại trong đại điện.

Cái này cổ hủ nam nhân cổ hủ giang hồ cố sự, bị Nhạc Duyên gọi cổ hủ Trương Quân Bảo hắn có hứng thú nghe.

Rượu, tự nhiên là có.

Vậy vẫn là lần trước Quách nhị tiểu thư lên núi sau chỗ mang theo.

Tiếp nhận Trương Quân Bảo ném qua đến bầu rượu, nam tử trung niên trực tiếp nhổ cái nắp, ngửa đầu chính là ực một hớp, hung dữ nuốt mấy ngụm về sau, hắn không khỏi lên tiếng khen: "Rượu ngon! Điển hình nữ nhi hồng! Hay là chôn giấu mấy chục năm lão tửu!"

"…"

Đồng dạng uống một ngụm Trương Quân Bảo nghe vậy mộ khẽ giật mình, đối phương tựa hồ để hắn nhớ tới cái gì.

Cúi đầu xuống.

Ánh mắt ngơ ngác nhìn trên tay bầu rượu, trong miệng thì thầm nói: “Nữ nhi hồng “

Cho tới nay, Trương Quân Bảo liền từ trước đến nay cực ít uống rượu.

Đối với rượu phẩm vị, với hắn mà nói cũng không trọng yếu. Ngẫu nhiên uống một chút, cũng bất quá là bởi vì quá mức quen thuộc nhân duyên cho nên, về phần rượu… Cũng bất quá là dễ uống không dễ uống đánh giá.

Mặc dù đối rượu không quen, nhưng nữ nhi hồng là rượu gì, có cái gì hàm nghĩa, hắn Trương Tam Phong làm sao lại không rõ ràng!

Tại trung niên nam tử một câu nói kia dưới, Trương Quân Bảo chỉ cảm thấy lòng của mình, vậy mà không hiểu có một cỗ kim đâm đau đớn.

Hắn là xích tử chi tâm, là cổ hủ, nhưng cái này cũng không đại biểu hắn là 1 cái gì cũng đều không hiểu đồ đần.

Thật lâu.

Lắc đầu, Trương Quân Bảo hung dữ ực một hớp rượu về sau, lúc này mới đồng dạng ngồi trên mặt đất, cười khổ nói: “Ta hiện tại thật muốn nghe.”

“Nói đi.”

“Cái này đủ để dùng cái này 2 ấm nữ nhi hồng nhắm rượu giang hồ tình yêu cố sự.”

Chân Võ đại điện bên ngoài.

Khi Nhạc Duyên đẩy cửa đi ra sau lại quay người đóng cửa phòng về sau, hắn liền đứng tại cách đó không xa, cứ như vậy đợi tại kia bên trong.

Nơi xa.

Đã sớm phát hiện cục diện như vậy mọi người thấy thế đều sắc mặt đại biến.

Trong đó, đặc biệt Võ Đang đệ tử vì rất.

Trong mắt bọn họ, nhìn thấy là nhà mình tổ sư thất bại, chỉ sợ… Hậu quả như vậy, bọn hắn không dám tưởng tượng, chỉ sợ Võ Đang sơn hôm nay muốn bị diệt phái. Về phần Minh giáo mọi người đồng dạng không dám lên trước, mỗi 1 cái muốn tiếp cận Chân Võ đại điện người đều bị kia 1 đạo như đao ánh mắt ngăn lại dừng.

Tình huống như thế nào

Chân Võ trong đại điện đến cùng xảy ra chuyện gì

4 phía mọi người tại thời khắc này chỉ cảm thấy tâm tình của mình thấp thỏm không thôi, trong lúc nhất thời toàn bộ trên núi trở nên yên tĩnh đến cực điểm. Cho dù là thụ thương rên rỉ người, tại thời khắc này đều là gắt gao cắn hàm răng, sợ phát sinh chút điểm tiếng vang đánh vỡ trước mắt cục diện quỷ dị.

Thời gian 1 nén hương sau.

Nhắm mắt dưỡng thần Nhạc Duyên đột nhiên mở hai mắt ra, chỉ nghe sau lưng một tiếng xùy vang, 1 đạo sáng mang từ Chân Võ đại điện bên trong bay ra, xuyên thấu vách tường, xuyên thấu kia treo ở Chân Võ trước đại điện mặt bảng hiệu, phá không bay đi. Duy ở đâu bảng hiệu bên trên lưu lại 1 đạo nho nhỏ vết tích.

Cùng lúc đó.

Đại môn bị đẩy ra.

Khôi phục già nua trạng thái Trương Tam Phong chậm rãi từ bên trong đi ra, phóng ra bước chân mỗi một bước đều rất giống 1,,000 cân, nặng nề để người không dám thở mạnh, cả người lộ ra mỏi mệt đến cực điểm.

“Bản tọa…”

“Tiền bối.”

Trương Tam Phong đột nhiên đánh gãy Nhạc Duyên lời nói, mở miệng nói ra: “Ta sẽ để cho Vô Kỵ nói cho tiền bối Kim Mao Sư Vương tung tích.”

“Hiện tại Võ Đang sơn có chút loạn, còn xin tiền bối mang theo Minh giáo mọi người xuống núi, tha thứ Võ Đang vô lễ, không cách nào chiêu đãi quý khách.” Nói xong, Trương Tam Phong liền từ Nhạc Duyên bên người chậm rãi đi qua, cũng không quay đầu lại từng bước một hướng xa xa Võ Đang các đệ tử phương hướng đi đến.

Sau lưng.

Nhạc Duyên ngơ ngác.

Kia đã đến bên miệng từ bỏ từ Trương Vô Kỵ trong miệng đạt được Tạ Tốn tung tích lời nói cứ như vậy bị sinh sinh cho ngăn ở cổ họng.

Gió lạnh thổi qua.

Trời lạnh, lạnh tận trời hoang.

Nhìn xem Trương Quân Bảo kia có chút còng lưng bóng lưng, kia một thân khí chất tựa hồ lão nhân gian tang thương.

Trong lúc nhất thời, Nhạc Duyên im lặng.

…

Tình.

Đến cực hạn sẽ là cái gì

Đều nói nữ nhi nhu tình như nước, như vậy nồng tình đến cực hạn sẽ hay không hóa thành trước mắt mưa to

Động Đình hồ bên cạnh.

Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu một thân áo đỏ, cứ như vậy đứng tại mưa to dưới, đạm mạc nhìn trước mắt mưa gió.

Nàng, đánh giá cao tâm lý của mình.

Tại cùng tôn nhi Ưng Duyên đối thoại về sau, kia đoạn cố sự đã đối nàng tâm lý sinh ra cực lớn khuấy động. Nàng cả đời này, chỗ yêu gây nên đến tột cùng có ý nghĩa hay không người kia, phải chăng từ đầu tới đuôi chỉ có một đoạn thời gian mới thuộc về nàng Lý Mạc Sầu.

Kia phần yêu đến quá vội vàng.

Nhưng cũng đến quá sâu chìm.

Càng là đến quá ngắn ngủi.

Thế là, nàng lại bắt đầu lang thang.

"…"

Lít nha lít nhít mưa to đã sớm che đậy ánh mắt, trong mắt chỉ có mông lung một mảnh. Giống như chính nàng đối với mình tương lai chờ mong đồng dạng.

Đúng lúc này.

Mưa to bên trong, một trận vội vàng tiếng bước chân truyền đến.

Mưa to chỗ sâu.

Một thân ảnh chính ôm thứ gì hướng Xích Luyện tiên tử bên người chạy tới.

Trên đường.

Người tới còn tại nửa đường ngã một phát, lăn một thân nước bùn về sau, lúc này mới đi đến Lý Mạc Sầu bên người.

Đây là một thiếu niên.

Dáng người hơi có vẻ khôi ngô tráng kiện, xem xét chính là lâu dài ở bên hồ đánh cá sinh hoạt người cùng khổ.

Thiếu niên bộ dáng xấu xí không chịu nổi, nhưng khuôn mặt bên trên lại là nhộn nhạo tự tin, không chút nào đối với mình bộ dáng có bất kỳ chú ý.

Tại đi tới Xích Luyện tiên tử phía sau người, thiếu niên chậm rãi chống ra trên tay dù giấy, đó bất quá là 1 thanh phá dù.

Nhưng, thiếu niên vẫn là cẩn thận từng li từng tí nhón chân lên, cầm trong tay giấy rách dù che tại trước mắt nữ tử áo đỏ đỉnh đầu, về phần mình… Thì là không để ý chút nào dự định.

Khẽ ngẩng đầu.

Xích Luyện tiên tử nhìn xem vậy cơ hồ là chống đỡ tại trán mình tàn tạ dù giấy, lại nhìn một chút kia đệm lên mũi chân thiếu niên xấu xí, khóe miệng hơi giương, tạo nên một vẻ ôn nhu ý cười. Thiếu niên này lúc nàng trước mấy ngày thuận tay tại Động Đình hồ bên trên cứu được đánh cá thiếu niên, có 1 cái cùng khổ lão bách tính

bình thường nhất gia súc danh tự.

Người dù xấu để Lý Mạc Sầu đều kinh ngạc, nhưng thiếu niên tâm tính lại là cực kì thuần phác, có thể nói trẻ sơ sinh.

Dạng này 1 thiếu niên, có 1 cái không chịu nổi danh tự, Xích Luyện tiên tử tự nhiên rất không hài lòng, cho nên nàng cho thiếu niên lấy 1 cái rất có ý thơ danh tự.

Lãng phiên vân.

Đang đánh giá thiếu niên một chút về sau, Lý Mạc Sầu lại là đột nhiên hỏi: “Vân nhi, ngươi nói giúp đến cùng là cái gì “

Vấn đề này, lập tức để từ tiểu một mực ở tại Động Đình hồ vừa đánh cá mà sống thiếu niên ngơ ngẩn.

Tình, là cái gì

Vấn đề này, thực tế là cách hắn quá xa xôi, xa tới hắn chưa hề nghĩ tới vật này.

Nhưng đối mặt vấn đề này, đứng tại trong mưa to thiếu niên lại là phúc chí tâm linh trả lời một câu đáp án của mình.

“Nước!”

—

—

Chương 159 : Động Đình (hạ)

Mưa to ào ào.

Lít nha lít nhít, hạ xuống từ trên trời mưa bụi cơ hồ hợp thành tuyến, liếc nhìn lại, ngăn tại trước mắt giống như có vô số sợi tơ đồng dạng tạo thành vô tận màn nước. Cái này liên tiếp mấy ngày mưa to, cũng làm cho Động Đình hồ nước hồ trướng không ít, cho dù là đứng tại trên bờ, tại thời khắc này cũng có thể nhìn thấy cái này mưa to bên trong nước hồ không bình tĩnh.

“Nước!”

Thiếu niên lãng phiên vân phúc chí tâm linh trả lời để Xích Luyện tiên tử không khỏi nhịn không được cười lên. Đáp án này, quả nhiên là thú vị.

Trong thoáng chốc.

Nàng lại tựa hồ nhìn thấy lúc trước cái kia ngồi ngay ngắn ở khách sạn bên trong, đối Dương Quá phân tích nữ nhi là dùng làm bằng nước thành Nhạc Duyên bộ dáng tới.

Nữ nhi là làm bằng nước.

Mà tình đến nồng chỗ… Nữ nhân sẽ hóa.

Chỉ là câu kia tùy theo dòng suối đến lũ ống biến hóa

ngữ điệu quả thực để nàng tức giận. Nhưng bây giờ hồi tưởng lại, hắn nói tới cũng không sai.

“…”

Một bên.

Nhón chân lên, giơ giấy rách dù thiếu niên lãng phiên vân, thấy trước mắt tiên nữ ân nhân cứu mạng kia kinh ngạc không lời bộ dáng, hắn cũng chỉ có thể há hốc mồm, không biết nên nói cái gì. Hắn không phải 1 cái miệng lợi người, thấy Xích Luyện tiên tử đắm chìm trong trong hồi ức, hắn cũng chỉ có thể lại lần nữa cố gắng chống đỡ chống tay, để trên tay dù giấy hảo hảo che khuất đối phương đỉnh đầu, không để quá nhiều mưa bụi rơi vào đối phương trên đầu.

Về phần vừa mới trả lời, cái kia cũng bất quá là thiếu niên lãng phiên vân phúc chí tâm linh một lần trả lời.

Muốn trả lời càng nhiều, đó chính là vượt qua phạm vi năng lực của hắn.

Mưa to như trút nước bên trong.

1 lớn 1 gần hai người thân thể đã sớm đem ướt đẫm.

Mặc dù nữ tử trước mắt tại mưa to dưới, dáng người có lồi có lõm, nhưng thiếu niên lãng phiên vân căn bản cũng không dám đi dò xét, cũng không có tâm tư này.

Phi lễ chớ nhìn.

Hắn tuy nghèo, mặc dù không thế nào đọc qua sách, nhưng hắn lại hiểu lễ.

Càng quan trọng chính là hắn cũng rõ ràng trước mắt tiên tử ân nhân cứu mạng là có tướng công. Phải biết, ngày đó mới gặp, cho dù lại không có kiến thức, thiếu niên lãng phiên vân cũng nhận ra được kia một thân hồng trang đến cùng đại biểu cho cái gì. Ngược lại là có chút tính tình kén ăn ngư dân, nhìn thấy nữ nhân muốn đùa giỡn… Nó kết quả, dưới mắt đều đã ném vào động đình hồ bên trong cho cá ăn.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Động Đình hồ người xung quanh đều biết cái này bên trong đến 1 cái mỹ mạo như tiên ác la sát.

Trầm mặc nửa ngày.

Xích Luyện tiên tử tâm tư cuối cùng từ quá khứ bên trong khôi phục lại.

Nhìn trước mắt kia càng lúc càng lớn mưa, Xích Luyện tiên tử nhẹ nhàng chu môi huýt sáo một tiếng, bàn tay như ngọc trắng hướng trước mắt nước hồ duỗi ra. Bỗng nhiên thấy trước mắt không ngừng nhộn nhạo gợn sóng nước hồ phát sinh biến hóa.

Đồng dạng.

Thiếu niên lãng phiên vân cũng bị trước mắt một màn quỷ dị này hấp dẫn.

Nhìn xem kia không ngừng khuấy động mặt hồ, tựa hồ ở

trong đó đang có thứ gì chính ngo ngoe muốn động, muốn xông tới đồng dạng.

Chẳng lẽ là cái gì ăn người cá lớn

Trong lòng lo lắng, nhưng thấy Lý Mạc Sầu động tác, thiếu niên liền cũng đè xuống trong lòng ngươi lo nghĩ.

Mạnh.

Chỉ nghe trong mưa gió một tiếng nổ vang.

Mặt hồ sóng nước tung bay bên trong, 1 đầu màu đỏ cái bóng đã từ bên trong thoát ra, trực tiếp bắn về phía 2 người phương hướng.

“! ! !”

Đột ngột xuất hiện đồ vật đem thiếu niên lãng phiên vân giật nảy mình, bởi vì mưa to mà mơ hồ ánh mắt căn bản liền thấy không rõ vật kia bộ dáng, hắn chỉ biết có 1 cái gì màu đỏ đồ vật hướng 2 người đánh tới, ngoài miệng không kịp nhắc nhở Xích Luyện tiên tử, người thiếu niên đã không tự chủ được nghiêng người ngăn tại Lý Mạc Sầu trước mặt.

Nhưng mà, để thiếu niên lãng phiên vân hãi dị chính là kia màu đỏ đồ vật đúng là giữa không trung chuyển hướng, trực tiếp vượt qua hắn, trực tiếp nhào về phía sau lưng.

“…”

Lý Mạc Sầu có chút dở khóc dở cười nhìn xem kia cơ hồ treo ở trên trán mình dù giấy, nhìn nhìn lại thiếu niên phản ứng, lại là để nàng khó được cảm nhận được tâm ấm. Chỉ là khi nhìn đến thiếu niên vô cùng ngạc nhiên bộ dáng, Xích Luyện tiên tử chỉ là dùng tay giơ lên đặt ở cái trán dù giấy, ánh mắt cái này liền đặt ở quấn ở cánh tay bên trên xích luyện xà.

Cái này! ! !

Thiếu niên lãng phiên vân rất là xấu hổ.

Cũng may mắn mưa lớn, tăng thêm sắc mặt có chút đen, để người không dễ dàng nhìn ra.

Ngược lại là hắn đối cái này từ trong nước thoát ra đồ vật rất là tò mò.

Giờ phút này quan sát tỉ mỉ, phát hiện đây là 1 đầu toàn thân màu đỏ đại xà, chính quấn quanh ở Xích Luyện tiên tử bên cạnh thân bị đối phương dùng nhẹ tay khẽ vuốt vuốt.

Cái này, là sủng vật sao

Nhìn xem kia đại xà nghe lời trình độ, thiếu niên lãng phiên vân liền biết mình xem như nhận không kinh hãi.

Về phần đối phương vì sao lại nuôi như thế 1 đầu huyết sắc đại xà, thiếu niên lãng phiên vân không có chút nào kinh ngạc.

Dù sao nữ tử trước mắt chính là cao thủ.

Là kia cái gọi là người trong giang hồ.

Những vật này, đều cách thiếu niên thực tế là quá mức xa xôi.

Mà lại trải qua hắn quan sát, thiếu niên lãng phiên vân phát hiện đầu này màu đỏ đại xà trên đầu tựa hồ có như vậy 2 cái nho nhỏ nhô lên, xem ra tựa hồ giống như muốn sừng dài.

Chẳng lẽ là muốn trưởng thành cái gọi là giao

Thường xuyên nghe người thế hệ trước sĩ nói chuyện lãng phiên vân có như thế 1 cái suy đoán.

Tựa hồ là phát giác được thiếu niên một mực đối với nó thăm dò, lại thêm thiếu niên bộ dáng bản thân xấu xí, kia xích luyện xà mở ra miệng rộng, phun ra lưỡi, phát ra tê tê tiếng vang, toàn thân trên dưới kia màu đỏ lộ ra càng phát tiên diễm.

Ba!

Ngón tay ngọc gảy nhẹ tại đầu rắn bên trên, lập tức xích luyện xà yên tĩnh.

Thiếu niên lãng phiên vân cũng là thu hồi mình dò xét ánh mắt, con rắn này vừa mới bộ dáng hiển nhiên là nổi giận.

“Đi thôi.”

“Thời tiết quá lạnh.”

Trấn an dưới xích luyện xà, Xích Luyện tiên tử ánh mắt rơi vào thiếu niên trên thân, nhìn thấy là hắn kia không ngừng đánh lấy bệnh sốt rét tư thái, liền biết cái này mưa to, cái này gió lạnh loạn xuy thời tiết đối một cái bình thường thiếu niên có ảnh hưởng quá lớn.

Lại thêm thiếu niên sinh hoạt nghèo khổ, trên thân trên dưới mặc vẻn vẹn chỉ có 1 kiện đơn bạc đánh đầy miếng vá áo khoác.

Tại bị mưa to xối về sau, người thiếu niên làm sao có thể kiên trì được

Ánh mắt từ thiếu niên kia đã đông phát xanh bờ môi, Xích Luyện tiên tử liền biết mình tại Động Đình hồ bên cạnh đứng thẳng quá lâu.

Một tay cầm quá ít năm trong tay dù giấy, Xích Luyện tiên tử quay người, hướng thiếu niên lãng phiên vân ra hiệu một chút về sau, thiếu niên cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đi ở phía trước, một bước rưỡi quay đầu.

Trong tay dù giấy nghiêng về phía trước, hơn phân nửa đều che tại thiếu niên đỉnh đầu.

Đối với Lý Mạc Sầu đến nói, thiếu niên trước mắt từ đầu đến cuối trong mắt của nàng liền bất quá là một đứa bé. Chính nàng, càng là nhớ tới mình thân là thân phận của mẫu thân.

…

Thiếu niên lãng phiên vân chỗ ở địa phương là 1 cái phi thường phế phẩm nhà tranh.

Tại cái này Động Đình hồ một mảnh, gian phòng của hắn xem như kém nhất một nhóm kia.

Cái này nhà tranh tại mùa hè còn tốt, nhưng tại hạ trời mưa, lại là phiền toái lớn nhất, có đôi khi thậm chí cảm thấy phải gian phòng bên trong mưa so phía ngoài còn muốn lớn.

Nhưng mấy ngày nay, thiếu niên bất chấp nguy hiểm lại cho mình nhà tranh qua loa thu xem dưới, chí ít gian phòng bên trong không thế nào mưa dột, cũng có thể đốt đốt lửa tới.

Thật vất vả run rẩy đem củi lửa làm nhưng, cơ hồ cả phòng trong khói đặc, thiếu niên cơ hồ sặc ra nước mắt.

Đang muốn lên tiếng chiêu đãi thời điểm, quay đầu liền thấy Xích Luyện tiên tử toàn thân trên dưới như là lồng hấp.

Khốc nhiệt hơi nước chính tứ tán mà ra.

2 tay lắc một cái.

Một thân hồng trang tuy có may vá chỗ, nhưng đã sạch sẽ thấu triệt.

“…”

Nhìn một chút đối phương, thiếu niên lãng phiên vân lại lần nữa nhìn nhìn dưới chân kia lại nhanh muốn dập tắt đống lửa, cả người thất vọng mất mát.

Đúng a!

Người ta là cao thủ trong truyền thuyết, là 1 cái người giang hồ.

Mà hắn…

Ngay tại thiếu niên lãng phiên vân cảm xúc lâm vào trầm thấp thời điểm, một thanh âm xâm nhập hắn bên tai.

“Vân nhi, ngươi muốn học võ công không “

—

—

—

—

—

—

—

Chương 160 : Biết mộ thiếu ngải

Ngươi muốn học võ sao

Một vấn đề để người thiếu niên ngu ngơ ngay tại chỗ.

Hắn, muốn học không

Gió lạnh thổi qua khe hở phá tại nhà tranh bên trong, để hắn không tự chủ được lại lần nữa đánh run một cái, để cả người hắn tinh thần không khỏi chấn động.

Đối với đáp án này, trong lòng của hắn tự nhiên là khẳng định.

Từ tiểu sinh sinh trưởng ở Động Đình hồ một bên, mỗi ngày mỗi ngày cùng Động Đình hồ nước làm bạn, chống đỡ một chiếc thuyền hỏng, cố gắng lấy đánh cá mà sống. Thu hàng phong phú thời điểm, có thể miễn cưỡng cam đoan mình không đói bụng, thu hàng chênh lệch thời điểm… Chỉ có thể khẩn cầu lấy ngày thứ 2 tỉnh lại còn có tinh lực đi tung lưới.

Không đề cập tới đôi kia thiếu niên đến nói quá mức xa xôi giang hồ, nhưng ở cái này 1 khối, chỗ này địa phương, cho dù là vô số người cùng khổ tập hợp một chỗ, lẫn nhau ở giữa vẫn có tranh đoạt áp bách, càng đừng đề cập quan phủ đối bọn hắn thuế nặng.

Trước đó năm nào tiểu thân yếu, căn bản không cách

nào chống cự những cái kia áp lực cường đại.

Mà lại cho dù là những này người cùng khổ sĩ ở giữa lẫn nhau ở giữa áp bách cũng làm cho người cảm thấy tâm hàn.

Có đôi khi, tầng dưới chót người thủ đoạn càng thêm tàn bạo đáng sợ.

Cái này Động Đình hồ trong nước, tại hắn kí sự lên những năm gần đây không biết bao phủ bao nhiêu người tính mệnh. Mỗi một lần vớt lên hàng lởm về sau, ăn vào miệng bên trong thời điểm, người thiếu niên nội tâm kiểu gì cũng sẽ cảm thấy đồ ăn trên tay có máu người hương vị.

Đón Xích Luyện tiên tử ánh mắt, thiếu niên hăng hái gật đầu.

Hắn, muốn học.

Hắn muốn cải biến Động Đình hồ bên cạnh người cùng khổ nhóm sinh hoạt.

“Vậy ngươi bái ta làm thầy đi!”

Thấy thiếu niên lãng phiên vân có quyết định, Xích Luyện tiên tử trên mặt hiện lên mỉm cười, có thể tại Động Đình hồ bên cạnh gặp phải như thế 1 cái thiếu niên xấu xí, từ phương diện nào đó cũng coi là một loại duyên điểm. Nhất là trước đó đối phương kia tại mưa to như trút nước bên trong vì ** ** cách làm, càng làm cho Lý Mạc Sầu cảm thấy vui mừng.

Cho tới nay, chỉ lấy qua 2 cái đồ đệ Xích Luyện tiên tử lại lần nữa có thu đồ tâm tư.

Mà lại khoảng thời gian này đến quan sát bên trong, Lý Mạc Sầu phát hiện lãng phiên vân tư chất căn cốt cực giai, có thể nói là bình sinh ít thấy. Ngay cả mình hài nhi, chỉ sợ tại ngộ tính phía trên cũng không sánh bằng thiếu niên ở trước mắt.

Dạng này trẻ sơ sinh bày ở trước mặt thời điểm, không tránh khỏi để người có thu làm truyền nhân xúc động.

Thấy thiếu niên lãng phiên vân gật đầu thừa nhận mình ý nghĩ về sau, Xích Luyện tiên tử liền vẻ mặt tươi cười cùng đợi đối phương bái sư hành vi, một giới nhà cùng khổ nàng cũng không thèm để ý cái gì bái sư chi lễ. Lại nói, Cổ Mộ phái từ trước đến nay không quan tâm phương diện này lễ tiết.

Nhưng mà…

Thiếu niên lựa chọn để Xích Luyện tiên tử ngoài ý muốn.

Bái sư

Thiếu niên lãng phiên vân thì thầm một tiếng, tại trong miệng không ngừng lặp lại lấy từ ngữ này.

Hắn không có đọc qua sách, nhưng hắn lại biết lễ.

Bái sư ý nghĩa là cái gì, lãng phiên vân hết sức rõ ràng.

“Bái sư “

“Ta có thể cự tuyệt sao “

Thiếu niên lãng phiên vân lời nói khiến Lý Mạc Sầu rất ngạc nhiên giơ lên mày liễu, một đôi mắt đẹp bên trong đều là kinh ngạc chi sắc. Bình tĩnh dò xét trước mặt cái này thiếu niên xấu xí nửa ngày, Xích Luyện tiên tử ngữ điệu hơi giương mà hỏi: “Vì cái gì cự tuyệt” dưới cái nhìn của nàng, kết quả này không nên xuất hiện.

Đối mặt Xích Luyện tiên tử nghi vấn, thiếu niên lãng phiên vân nhưng không có trực tiếp trả lời vấn đề này.

Nhất là tại nhìn thấy kia một đôi sáng tỏ đôi mắt đẹp đối mặt thời điểm, thiếu niên ánh mắt lấp lóe lại là bỗng nhiên cúi đầu, ánh mắt gắt gao nhìn xem chân mình bên trên kia phế phẩm giày cỏ.

“…”

Thấy thế, Xích Luyện tiên tử thần tình trên mặt xuất hiện biến hóa.

Thiếu niên chung quy không biết nói dối, trên mặt kia lóe lên một cái rồi biến mất, vẫn không kịp ẩn tàng thần sắc, bị nàng nhìn rõ ràng.

Thì ra là thế.

Biết mộ thiếu ngải.

Người trước mắt chung quy là 1 thiếu niên người.

Tại có hài tử về sau, lang thang giang hồ quá lâu Lý Mạc Sầu quên đi mình cái kia xưng hào ‘Xích Luyện tiên tử’ tồn tại. Đối một giới người thiếu niên, còn lại là một đứa cô nhi đến nói, nàng dạng này thành thục nữ nhân là lớn nhất độc dược.

Bầu không khí yên tĩnh.

Chỉ có phía ngoài mưa to ba ba âm thanh quanh quẩn bên tai.

Trầm mặc nửa ngày, Xích Luyện tiên tử cảm thấy mình sáng tỏ thiếu niên kia mâu thuẫn trong lời nói chỗ bao hàm ý tứ.

Muốn học võ công, nhưng lại cự tuyệt bái sư.

Lại thêm xương bên trong tôn lễ tính tình.

“Thôi!”

Thở dài một tiếng qua đi, Lý Mạc Sầu biết đến mình rời đi Động Đình hồ thời điểm bệnh T vốn thu đồ tâm tư, tại thời khắc này hoàn toàn biến mất hầu như không còn: “Ngươi ta duyên điểm cuối cùng dừng ở đây. Nghĩ đến, cũng nên là ta rời đi thời điểm.”

Tâm run lên, thiếu niên bỗng nhiên ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn qua đối phương.

“Vân nhi, ngươi cuối cùng sẽ gặp phải ngươi giai nhân.”

“Mà ta chỉ là một phần độc dược, một phần chỉ có người kia có thể tiếp nhận độc dược, là chỉ có người kia mới có thể tiếp nhận lũ ống.”

Ánh mắt thâm trầm, Lý Mạc Sầu nhìn về phía thiếu niên lãng phiên vân ánh mắt bao hàm chính là trưởng bối mới có sắc thái.

Bờ môi nhúc nhích bên trong, người thiếu niên chỉ cảm thấy trên người mình càng phát lạnh, gắt gao mím môi cố gắng để cho mình duy trì trầm mặc. Thật lâu, thiếu niên mới hỏi: “Hắn là một cái dạng gì người “

Đối mặt vấn đề này, Xích Luyện tiên tử cho ra 1 cái để thiếu niên tuyệt vọng đáp án.

Hắn tiêu sái.

Hắn phong lưu.

Hắn tuấn mỹ.

Mỗi một điểm, đều là thiếu niên thiếu khuyết, bản thân mình không có.

Mỗi 1 câu hình dung, đều để thiếu niên cảm thấy tuyệt vọng.

Rất lâu, thiếu niên cũng không biết mình nên nói cái gì lời nói, hắn rất bối rối, không nghĩ tới mình như vậy một chút điểm tiểu tâm tư liền bị Xích Luyện tiên tử nhìn cái thông thấu. Tạo thành cục diện dưới mắt, để người thiếu niên cảm thấy mười phần hối hận. Tại một phen ngôn

ngữ về sau, thiếu niên liền biết mình trong lòng kia nho nhỏ ảo tưởng cuối cùng chỉ là ảo tưởng.

“Ngươi còn nhỏ, không hiểu.”

“Ngươi cái này vẻn vẹn chỉ là một điểm ái mộ, đến tuổi nhất định về sau, mới có thể biết cái gì là tình.”

Tựa như nàng Xích Luyện tiên tử cũng là cho tới hôm nay triệt để ngộ mình cả đời này cũng chính là vì cái chữ này mà sống.

“…”

Từ trước đến nay miệng không lưu loát thiếu niên không biết nên trả lời như thế nào, chỉ bất quá hay là thiếu niên tâm tính hắn vẫn là không nhịn được hỏi một vấn đề: “Hắn võ công cao cường sao “

“Ừm, kiếm pháp tuyệt đỉnh!”

Lập tức, bầu không khí triệt để ngưng kết, chỉ có kia tí tách tiếng mưa rơi đang vang vọng.

Mưa vẫn rơi.

Thậm chí, muốn so trước đó dưới còn muốn lớn.

Thiếu niên 1 người cầm trong tay chuôi này tàn tạ dù giấy, 1 người an tĩnh đứng tại Động Đình hồ một bên, ánh mắt thất thần nhìn qua trước mắt vẩn đục nước hồ.

Xích Luyện tiên tử đi.

Nhưng ở cuối cùng vẫn là để lại cho hắn 3 loại lúc chia tay lễ vật.

Một bộ trên giang hồ coi như không tệ nội công khẩu quyết tâm pháp.

Cùng đầu kia có thể hộ vệ hắn an toàn màu đỏ đại xà.

Dạng thứ ba, thì là trả lời hắn cuối cùng vấn đề đáp án.

Tình, đến cùng là cái gì

Thiếu niên phúc chí tâm linh đáp án là nước, mà Xích Luyện tiên tử cho hắn đáp án thì là một bài từ.

“Đứng im lặng hồi lâu dựa lầu cao gió tinh tế. Nhìn cực xuân sầu, ảm ảm tìm đường sống tế. Cỏ sắc khói quang ánh tà dương bên trong. Không nói gì ai sẽ bằng ngăn cản ý.

Mô phỏng đem sơ cuồng đồ 1 say. Đối rượu khi ca, mạnh vui còn vô vị. Y đái tiệm khoan chung bất hối. Vi y tiêu đắc nhân tiều tụy.”

Hắn không hiểu cả bài ca ý tứ, lại có thể hiểu được trong đó một ít từ ngữ hàm nghĩa.

Dứt khoát!

Đây là 1 cái cực tại tình nữ nhân.

Thiếu niên càng là tiên đoán được, chỉ sợ từ đó về sau,

hắn sẽ không còn được gặp lại cái này một thân hồng trang giang hồ kỳ nữ.

Có lẽ, mấy ngày nay tao ngộ, tại cuối cùng sẽ chỉ trở thành đặt ở đầu óc hắn bên trong chỗ sâu nhất trân quý nhất hồi ức. Ngẫu nhiên trời tối người yên thời điểm, một thân một mình uống rượu, lẳng lặng thưởng thức não hải bên trong một màn này.

Mưa.

Nước.

Kiếm.

Tình.

Nồng đến cực điểm, phải chăng như vào miệng nước mưa giống nhau là đắng chát

Trong lúc nhất thời, thiếu niên lãng phiên vân cảm thấy mình tựa như ngộ cái gì, nhưng lại tựa như cái gì đều không rõ.

Quả nhiên.

Hắn không hiểu.

Nhưng hắn biết, hắn lãng phiên vân cả đời này sẽ không lại còn bái sư.

—

Chương 161 : Ảnh hưởng

Minh giáo rốt cục rời núi.

Lưu cho Võ Đang chỉ có một mảnh hỗn độn.

Thậm chí, còn có những cái kia vây xem giang hồ nhân sĩ cũng không ít người vĩnh cửu lưu tại trên núi Võ Đang.

Lần thứ 1.

Người trong giang hồ chân chính trên ý nghĩa kiến thức đến dưới mắt Minh giáo giáo chủ cường hãn, cùng Võ Đang phái đại tông sư Trương Tam Phong lợi hại. Không ít người bị kia trước đó giao phong một màn triệt để đánh vỡ bọn hắn dĩ vãng trong suy nghĩ cao thủ chân chính hình tượng.

Nguyên lai, võ công tuyệt đỉnh cao cường người lại có thể đạt tới loại trình độ này.

Quá mức ếch ngồi đáy giếng rất nhiều giang hồ nhân sĩ, lần thứ 1 cảm nhận được võ đạo một đường bên trên hùng vĩ cao xa.

Người bình thường có lẽ chỉ là chấn kinh tuyệt đỉnh cao thủ cường đại, kinh ngạc Minh giáo cùng Võ Đang phái lợi hại, nhưng ở một ít người trong mắt, bọn hắn nhìn thấy chính là càng nhiều.

Võ Đang thất bại.

Một đời đạo môn đại tông sư Trương Tam Phong thất bại.

Vậy cái này liền đại biểu cho Đồ Long đao cũng cuối cùng rồi sẽ đổi chủ.

Đồng dạng, cũng đại biểu cho Nhạc Duyên kế hoạch rốt cục tiến vào bước kế tiếp giai đoạn.

Người trong phật môn, đạo môn bên trong những người khác, có rất nhiều người đều đại khái đoán được Minh giáo bước kế tiếp kế hoạch mục đích chỗ.

Đó chính là Nga Mi phái.

Cùng chuôi này nổi danh Ỷ Thiên kiếm.

Đồ Long đao trên cơ bản đã trở thành ở trong tay chi vật, như vậy Minh giáo liền không có bất kỳ đạo lý gì từ bỏ kia gần trong gang tấc ở giữa Ỷ Thiên kiếm. Dù sao, Võ Đang phái tốt xấu còn có một giới đại tông sư Trương Tam Phong có thể ngăn cản, nhưng Nga Mi phái đâu

Một số người một phen lật qua lật lại suy tư về sau, lưu cho bọn hắn chỉ có tuyệt vọng.

Chỉ sợ chỉ có cái kia Quách nhị tiểu thư xuất hiện, mới có như vậy một chút điểm khả năng.

Nga Mi.

Vân khởi vân dũng bên trong, nửa cái sơn phong đều bị mây trắng bao phủ.

Từ xa nhìn lại, tốt 1 bộ tiên cảnh chi sắc.

Chỉ là vào hôm nay, Nga Mi cử đi dưới tất cả mọi người sắc mặt đều lộ ra ngưng trọng đến cực điểm.

Thân là đứng đầu một phái Diệt Tuyệt sư thái vào hôm nay, cho dù là tất cả đệ tử đều có thể cảm nhận được nhà mình chưởng môn trong thân thể ẩn ẩn lửa giận, một tay phất trần, một tay cầm kiếm, Diệt Tuyệt sư thái sắc mặt âm trầm như nước, an tĩnh nghe môn hạ đệ tử hồi báo trở về tin tức.

Võ Đang thất bại.

Khi Minh giáo quy mô lên núi một khắc này, Diệt Tuyệt sư thái liền dưới đáy lòng có kém nhất dự định.

Nhưng ở giờ khắc này tiến đến thời điểm, Diệt Tuyệt sư thái phát hiện mình hay là khó mà tiếp nhận kết quả như vậy.

Trương Tam Phong mạnh bao nhiêu

Làm Nga Mi phái chưởng môn Diệt Tuyệt sư thái nơi nào sẽ không biết được dù là không có thấy tận mắt biết qua Trương Tam Phong mạnh, nhưng cũng có thể đại khái đoán ra được.

Nhưng bây giờ…

Trên núi Võ Đang một mảnh hỗn độn, Trương Tam Phong thất bại,

Nó kết quả không cần nói cũng biết.

Nếu như nàng Diệt Tuyệt sư thái không có đoán sai, Minh giáo giờ này khắc này nên là phía trước đến Nga Mi sơn trên đường.

Lấy dưới mắt Nga Mi phái năng lực có thể ngăn cản Minh giáo người sao

Ánh mắt 1 quét qua qua cửa dưới kia có chút khẩn trương các nữ đệ tử, Diệt Tuyệt sư thái trong lòng liền không tự chủ được dâng lên một cỗ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép tâm tình. Nga Mi phái trên giang hồ là cao quý danh môn chính phái, thậm chí cơ hồ chỉ là sắp xếp tại Thiếu Lâm Võ Đang phía dưới, bằng vào đến cùng là cái gì, nàng Diệt Tuyệt sư thái hết sức rõ ràng.

Nhất là tại tổ sư Quách Tương biến mất không còn tăm tích về sau, lưu cho Nga Mi phái chính là cái gì, Diệt Tuyệt sư thái làm sao không biết

Nga Mi phái hưởng thụ được Quách Tương di trạch, nhưng càng nhiều hơn chính là đồng dạng tiếp nhận tổ sư lưu lại kia một đống phiền phức.

Từ Hàng Tĩnh trai.

Minh giáo.

Thậm chí còn có ẩn mà chưa ra Ma môn.

Đây đều là Quách nhị tiểu thư lưu lại phiền phức.

Có thể bảo trì Nga Mi phái danh vọng không suy, tại ở trong đó Diệt Tuyệt sư thái có thể nói là tốn hao quá lớn tâm lực. Từ đó lưu cho giang hồ ấn tượng chính là cái kia võ công cao cường, tính cách cương liệt, xuất thủ tàn nhẫn, thậm chí đến không giảng đạo lý Diệt Tuyệt sư thái.

Không phụ nàng trên giang hồ xưng hô, không phụ tên của nàng.

Người trong giang hồ nhắc lên Diệt Tuyệt sư thái cái tên này sinh ra ấn tượng đầu tiên không phải kính trọng, mà là sợ hãi cùng kính sợ.

Ngươi nói nàng Diệt Tuyệt sư thái không nghĩ thanh danh của mình như là Trương Tam Phong như vậy sao

Nghĩ.

Nhưng trên thực tế dung không được nàng dạng này đi làm.

Hiện thực bách Diệt Tuyệt sư thái chỉ có thể làm lựa chọn như vậy.

Trên giang hồ đều nói Quách nhị tiểu thư cùng Trương Tam Phong nổi danh, theo đạo lý đến nói bọn hắn môn phái cũng hẳn là không kém nhiều. Nhưng trên thực tế, hiện thực cũng không phải là như thế.

Luận danh vọng, Nga Mi so ra kém Võ Đang.

Trên giang hồ Võ Đang hưởng thụ càng nhiều hơn chính là kính trọng, mà Nga Mi thì là kính sợ, kính sợ nàng Diệt Tuyệt sư thái, kính sợ trên tay nàng giết người không thấy máu Ỷ Thiên kiếm.

Luận nội tình, Nga Mi cũng so ra kém Võ Đang.

Dưới mắt, Nga Mi phái hành tẩu giang hồ càng nhiều hơn chính là dựa vào Diệt Tuyệt sư thái cùng trên tay Ỷ Thiên kiếm, nhưng nếu mất đi 2 người này… Nga Mi phái còn có cái gì Võ Đang thì lại khác.

Luận nhân tài dự trữ, Nga Mi càng là không có cách nào cùng Võ Đang đánh đồng.

Không nói Võ Đang thất hiệp, Nga Mi cử đi dưới có thể cùng bọn hắn so sánh vậy mà chỉ có nàng Diệt Tuyệt sư thái một giới chưởng môn. Tại đệ tử phương diện, nguyên bản Kỷ Hiểu Phù chính là nàng nhất chờ mong đối tượng, chỉ tiếc… Đến bây giờ, cả môn phái trên dưới có thể làm cho Diệt Tuyệt sư thái chân chính để ý đồ đệ cũng chỉ có Chu Chỉ Nhược 1 người.

Về phần đệ tử khác, không phải hay ghen tị, chính là thiên tư không đủ.

Nhưng cho dù là Chu Chỉ Nhược, nó tính tình tại dưới mắt cũng xa xa chưa nói tới có thể chèo chống nổi môn phái tình trạng.

“…”

Ánh mắt hơi nhếch, ánh mắt tại thần sắc nhu nhu nhược nhược, còn ngẫu nhiên thất thần Chu Chỉ Nhược trên thân hơi dừng lại dưới, Diệt Tuyệt sư thái liền không tự chủ được dưới đáy lòng ai thán một tiếng.

So với môn hạ đệ tử nhóm lo lắng, Diệt Tuyệt sư thái càng là sầu lo.

Minh giáo lên núi!

Người kia đến, nếu là trực tiếp cướp đoạt Ỷ Thiên kiếm lời nói, Nga Mi trên dưới lại có ai có thể ngăn cản

Chưa phát giác ở giữa, Diệt Tuyệt sư thái não hải bên trong lại hiển hiện cái kia xuất từ Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân lời nói, nhưng rất nhanh ý nghĩ này liền bị Diệt Tuyệt sư thái mình nghiền nát, nàng Diệt Tuyệt sư thái tình nguyện chết, cũng không nguyện ý cùng môn phái kia người liên luỵ bên trên.

Một đám dối trá đến cực hạn, dối trá đến nàng hận không thể trực tiếp đem đối phương da mặt cho kéo xuống đến nữ nhân.

Nga Mi phái sở dĩ có hôm nay, ở trong đó chưa hẳn không có các nàng Từ Hàng Tĩnh trai một phần công lao.

Chỉ tiếc một phen càng nghĩ, Diệt Tuyệt sư thái phát hiện dưới mắt nàng vậy mà không có bất kỳ cái gì biện pháp cứu vãn cái này đem sụt thế cục, duy nhất chờ mong vậy mà là tổ sư lại lần nữa xuất hiện, có lẽ mới có

thể ngăn cản trời nghiêng chi cục.

Nhớ tới kia Nhạc Duyên năng lực, cho tới nay đều có thể lấy kiên cường nhất tính tình đến chống đỡ Diệt Tuyệt sư thái lần thứ 1 cảm nhận được tên là mềm yếu từ ngữ đến cùng là cảm giác gì.

Đối mặt một kiếp này, nàng Nga Mi phái nên làm như thế nào

Trầm ngâm nửa ngày.

Chợt, Diệt Tuyệt sư thái mở mắt ra.

Ánh mắt lạnh lùng lóe lên một cái rồi biến mất, nàng lại lần nữa trở thành cái kia danh chấn giang hồ Diệt Tuyệt sư thái, mà cái này cũng đại biểu cho chính nàng có quyết định.

…

Võ Đang sơn.

Một mảnh hỗn độn địa phương, giờ phút này đang có lấy vô số Võ Đang đệ tử đang bận việc.

Bọn hắn tại thu nhặt, tại chuẩn bị trùng kiến.

Chỉ là tại chuẩn bị cầm xuống kia bị lưu lại vết đao bảng hiệu thời điểm, lại là bị Trương Quân Bảo ngăn cản xuống dưới.

Mái đầu bạc trắng Trương Quân Bảo sững sờ đánh giá

đạo này vết đao thật lâu, cuối cùng đúng là tại các đệ tử ngạc nhiên không rõ trong ánh mắt, quyết định đem đạo này bảng hiệu lưu lại.

Lưu lại

Cái này chẳng lẽ không phải sỉ nhục sao

Một đám đệ tử trong lòng nghĩ như vậy, nhưng lập tức bọn hắn lại não động mở rộng phát huy đến những địa phương khác.

Cũng thế, lưu lại là đối Võ Đang phái tỉnh táo.

Để môn hạ đệ tử nhóm ghi nhớ sỉ nhục hôm nay.

Mà trên thực tế đây chẳng qua là Trương Quân Bảo nhớ tới cái kia nam tử trung niên nói tới cố sự, nhìn xem chuôi này vết đao từ đó nhớ tới mình mà thôi.

Hắn chẳng qua là muốn lưu làm kỷ niệm.

Nhưng Trương Quân Bảo tuyệt đối không ngờ đến, mình lần này sở tác sở vi, từ đó khiến cho Võ Đang phái cho tới nay phong cách hành sự bắt đầu chậm rãi biến hóa. Từ công chính vô vị Đạo gia môn phái bắt đầu chuyển hướng mặt khác 1 cái phong cách hành sự.

Nhiều năm trước Thiếu Lâm bức núi, tăng thêm hôm nay Minh giáo lên núi.

Khiến cho Võ Đang các đệ tử trong lòng chôn giấu 1 viên tên là bá đạo hạt giống.

Trương Tam Phong tuyệt đối không ngờ đến mình môn phái sẽ tại có một ngày đạp lên Thuần Dương con đường, mà tới ngày đó, Võ Đang đã lâu thanh toán bắt đầu.

Mà bày ở trước mặt bọn hắn cái thứ 1 đối tượng chính là Thiếu Lâm.

Phá núi diệt chùa.

Hỏa thiêu Thiếu Lâm.

Cùng lúc đó.

Rời đi Võ Đang Nhạc Duyên mang theo Minh giáo mọi người bắt đầu mình đời thứ hai mục đích.

Nhưng mà ngoài tất cả mọi người dự liệu chính là hắn cũng không có lựa chọn Nga Mi phái.

Chỉ là trước khi đến Nga Mi sơn phương hướng trên đường lẳng lặng ngây người nửa ngày, liền lựa chọn đi vòng hồi phủ.

Quyết định này làm cho tất cả mọi người đều kinh ngạc không hiểu.

Tốt nhất dự định không phải hẳn là lập tức bên trên Nga Mi sơn sao

Chẳng lẽ

Tại vô số người suy đoán bên trong, Nhạc Duyên từ bỏ quyết định này, tuyển 1 cái tầm thường nhất cách làm.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người không hiểu ra sao.

—

—

—

—

—

—

—

Chương 162 : Thanh Long ngẩng đầu (thượng)

Ngoài dự liệu lựa chọn.

Người bên ngoài đối với dạng này quyết định rất mê hoặc, chỉ tiếc tại thời khắc này bọn hắn cũng chỉ có thể đem nghi ngờ trong lòng để trong lòng bên trong, căn bản không dám nhắc tới ra. Dù sao, vừa mới kiến thức đến nhà mình giáo chủ cường đại, có lẽ có dạng này lựa chọn chính là giáo chủ kế hoạch.

Kết quả như vậy, Thanh Dực Bức Vương kinh ngạc, chỉ có thể ở trong lòng nói thầm.

Chỉ có Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính trong lòng có một chút như vậy suy đoán.

Quyết định như vậy.

Có lẽ nguyên nhân chân chính chỉ là bởi vì Nga Mi phái khai phái tổ sư tên là Quách Tương.

Trên thực tế, chân tướng cũng thật sự là như thế.

Chỉ bất quá duy nhất thêm ra một điểm, chính là chính mình lúc trước rơi vào Nga Mi sơn, coi là lĩnh tiểu cô nương kia Chu Chỉ Nhược một phần tình.

Phần nhân tình này, đối với thiếu nữ đến nói có lẽ lúc ấy chẳng qua là tâm địa tốt mà làm xuống đến quyết định,

đối với Nhạc Duyên đến nói cũng không trọng yếu, nhưng phần nhân tình này Nhạc Duyên mặc kệ như thế nào hay là phải lĩnh. Mà lần này, hắn chẳng qua là vì về phần nhân tình này.

Quách Tương Quách nhị tiểu thư, chẳng qua là trong đó một bộ điểm.

Về phần thiếu nữ đậu khấu tâm tư, Nhạc Duyên lại là không có để ý.

Đối phương người quá mức tuổi nhỏ, đem một thứ gì đó nghĩ quá mức mỹ hảo.

Mà lại đối với Nhạc Duyên bản thân đến nói, Ỷ Thiên kiếm nói theo một ý nghĩa nào đó không có Đồ Long đao đến càng quan trọng. Kia núp ở bên trong Cửu Âm Chân kinh cùng Hàng Long Thập Bát chưởng 2 phần tuyệt học đối Nhạc Duyên thật sự mà nói là không đáng giá nhắc tới, ngược lại là Đồ Long đao bên trong Võ Mục Di Thư mới càng quan trọng.

Bởi vì dưới tay hắn kia sắp chinh chiến thiên hạ Đại tướng cần chính là cái này, mà không phải cái gì Cửu Âm Chân kinh cùng Hàng Long Thập Bát chưởng.

Trên giang hồ tất cả mọi người suy đoán sai.

Cho tới nay, Nhạc Duyên mục tiêu chân chính liền chỉ là đặt ở Đồ Long đao phía trên. Nếu không phải Băng Hỏa đảo địa chỉ quá mức vắng vẻ, quá khó tìm, hắn cũng không cần lên Võ Đang sơn một nhóm.

Thế là, nửa cái chờ đợi người trong giang hồ, ở sau đó thời gian bên trong triệt để mắt trợn tròn.

Minh giáo, vậy mà không có bên trên Nga Mi sơn!

Một cử động kia, để người không liên hệ, cũng làm cho người hữu tâm đều là không hiểu ra sao không nghĩ ra.

Cái này Minh giáo giáo chủ Nhạc Duyên đến cùng đang suy nghĩ gì

Diệt Tuyệt sư thái không rõ.

Nói Tĩnh Am cũng không hiểu.

Thẩm Vạn Tam đồng dạng không rõ.

Thậm chí, nhận được tin tức Nguyên đình cũng nghĩ không thông.

Tất cả mọi người là một mặt bồn chồn, Minh giáo đây là cái gì thao tác

Đặt vào tại bên miệng Ỷ Thiên kiếm không cầm, ngược lại là vứt bỏ tại một bên, không có đi để ý tới , dựa theo người bình thường đến suy tư, đây tuyệt đối có vấn đề.

Chẳng lẽ thật là Quách nhị tiểu thư nguyên nhân

Lại hoặc là Nhạc Duyên còn có cái gì những người khác không có thực sự hiểu rõ nguyên nhân

Tại cuối cùng, ngược lại là Nga Mi phái chưởng môn

Diệt Tuyệt sư thái phản ứng lại, tựa hồ… Linh quang lóe lên bên trong, Diệt Tuyệt sư thái phát hiện Ỷ Thiên kiếm đối tiền bối kia ý nghĩa trên thực tế là không như trong tưởng tượng trọng yếu như vậy. Bởi vì Diệt Tuyệt sư thái phát hiện giấu ở Ỷ Thiên kiếm bên trong võ học đối Nhạc Duyên đến nói không lại là bình thường nhất đồ vật.

Nàng không cảm thấy có người có thể nương tựa theo 2 phần võ công, có thể trên võ đạo đạt tới đối phương trình độ.

Có lẽ.

Ngay cả Trương Tam Phong đều có thể so ra kém.

Liên tiếp 3 ngày thời gian, Nga Mi phái vẫn là nơm nớp lo sợ đang đợi.

Môn phái trên dưới vô số đệ tử đều làm tốt dự tính xấu nhất.

Nhưng mà…

3 ngày thời gian qua đi, các nàng nhận được là Minh giáo đã dẹp đường hồi phủ tin tức, này mới khiến Nga Mi các đệ tử thở dài một hơi.

Vỗ ngực một cái, Chu Chỉ Nhược mấy ngày qua kiềm chế tâm tình cũng tốt hơn nhiều. Dưới cái nhìn của nàng, chí ít khỏi phải đối mặt cái kia nhất làm cho người khổ sở tình cảnh.

Chỉ có Diệt Tuyệt sư thái lại là ẩn ẩn có một loại không tốt suy nghĩ ở trong lòng xoay quanh.

Nàng có một loại trực giác, Ỷ Thiên kiếm vô cùng có khả năng trở thành 1 viên nhất là củ khoai nóng bỏng tay.

Nga Mi phái, chỉ sợ sẽ nghênh đón đại kiếp.

Trong lòng niệm lên, Diệt Tuyệt sư thái liền bắt đầu bắt đầu làm lên chuẩn bị.

Ai sẽ dẫn đầu nhịn không được

Rất nhanh.

Diệt Tuyệt sư thái cái này phỏng đoán, liền hóa thành hiện thực.

…

Đường núi.

Phong thanh ung dung, nương theo lấy tiếng địch trận trận.

Gió lành lạnh, tăng thêm trận này trận giòn địch, tại cái này mênh mông trên đường núi cho bằng thêm một loại khác hương vị.

Một gốc thanh tùng cây quan tài bên trên, 1 tên nam tử áo đen đứng trước đủ ngọn cây.

Một thân màu đen nhánh cẩm y, tại cái này giữa ban

ngày nhìn qua liền có một loại bất tường ý vị. Nếu như tại tăng thêm trên mặt hắn chỗ mang kỳ quỷ mặt nạ, như vậy cỗ này bất tường hương vị liền càng phát nồng hậu dày đặc.

Tiếng địch.

Chính là cái này cẩm y mặt nạ nam tử chỗ tấu.

Nửa ngày.

Khúc ngừng.

Cẩm y mặt nạ nam tử tay phải buông ra, trong lòng bàn tay cây sáo rơi xuống đất, quẳng thành 2 đoạn.

Mà cả người hắn thì là giang hai cánh tay, ngẩng đầu đón đầu kia đỉnh ánh nắng, đón kia thanh phong, tự lẩm bẩm: “Nhìn!”

“Cái này từ khúc!”

“Là như thế ưu thương!”

“Cái này ánh nắng!”

“Là như thế tươi đẹp!”

“Cái này thanh phong!”

“Là như thế ôn nhu!”

“Cái này cảnh sắc!”

“Là mỹ lệ như vậy!”

“Cái này máu tươi!”

“Là như thế diễm lệ!”

“Cái này mùi tanh!”

“Là như thế mê người!”

Cúi đầu xuống.

Ánh mắt rơi vào dưới chân tán cây một bên, kia lý chính trình liệt lấy một nữ tử thi thể.

Xé rách váy áo, còn có vậy liền thể đỏ sậm.

Hiển nhiên, nữ tử này khi còn sống nhận cực lớn tra tấn. Lại nhìn nữ tử y phục kiểu dáng, chính là Nga Mi phái đệ tử.

Ngồi xổm người xuống.

Mặt nạ nam tử chậm rãi đưa tay phải ra, trắng bệch ngón tay tại thi thể trên gương mặt nhẹ nhàng vuốt ve, nhìn nữ tử bộ dáng, mặc dù không nói được tuyệt sắc, nhưng cũng rất có dung mạo, diện mục tuấn tiếu, sở sở tinh tế. Ngược lại là nó màu da dưới mắt dù trình xám trắng, cũng là có thể nhìn ra được nàng da thịt lệch hoàng, không đủ trắng nõn.

“A!”

“Cô nương ngươi gọi Đinh Mẫn Quân đi “

“Ta liền thích ngươi chanh chua lanh lợi, yêu giở âm mưu quỷ kế tiểu tính tình, thích ngươi viên này lòng tiểu nhân.”

Mặt nạ nam tử tự lẩm bẩm để người cảm thấy khủng bố, một cỗ khó mà nghiêm minh hàn ý tại chung quanh hắn lan ra. Nếu là có người ở đây, nhìn thấy trước mắt như thế một màn, chỉ sợ sẽ cảm thấy tê cả da đầu. Người này, chỉ sợ sẽ là một người điên, thần chí không rõ.

Mà trên thực tế cũng là như thế.

Cảm thán sau một lúc lâu, hắn tựa hồ nhớ ra chuyện gì đến, bỗng nhiên dừng tay lại bên trên vuốt ve thi thể động tác, thì thầm nói: “Ai “

“Ta đến cái này bên trong là làm gì “

Thu hồi tay phải, đầu ngón tay không ngừng tại huyệt thái dương kia bên trong gãi, thật dài thời gian bên trong lúc này mới nhớ tới mình đến đây nơi này nguyên nhân, tay phải nắm tay đi phía trái lòng bàn tay một đập, nam tử tự nhủ: “Ta là đến tìm kiếm!”

“Đúng!”

“Đầu rồng để ta đây tới tìm kiếm.”

“Tìm Ỷ Thiên kiếm!”

“Thế nhưng là ta, không cần kiếm a!”

Nghi hoặc ở giữa, nam tử lông mày vừa nhấc, chỉ một thoáng vô hình khí kiếm bộc phát, đem phương viên trong vòng ba trượng hết thảy triệt để quấy thành vỡ nát.

Đầy trời mảnh gỗ vụn bay phất phơ cùng lá cây tung bay bên trong, màu đỏ bọt thịt trộn lẫn ở trong đó.

Còn có kia tràn ngập ở trước mắt từng tia từng tia đỏ tươi.

Tay phải 1 giương.

Tiếp được kia bị kiếm khí bảo tồn lại đầu lâu, nắm chặt sợi tóc hướng bên hông 1 quấn, mặt nạ nam tử cái này liền lại lần nữa lên núi.

Mục đích —— Nga Mi phái kim đỉnh.

Mục tiêu.

Ỷ Thiên kiếm.

Đề cử 1 bản hắc ám loại tiểu thuyết « cuối cùng hạo kiếp », thích cái này loại hình mọi người có thể nhìn xem

—

—

—

Chương 163 : Thanh Long ngẩng đầu (hạ)

Ánh nến tại dao.

Nến tâm phát ra lốp bốp tiếng vang.

Gian phòng bên trong.

Một đám người chính diện vô biểu lộ đánh giá bày ra ở phía trước thi thể.

2 cỗ thi thể sở chiếm cứ địa phương khá lớn, có 1 người chiếm cứ hai phần cảm giác. Trên thực tế cũng là chiếm cứ hai phần, bởi vì trước mắt thi thể chính là thành đôi chờ bị cố ý chia bốn phần. Tại gian phòng bên trong, mùi hôi thi xú vị rất là gay mũi.

Trong tay khí cụ buông xuống, Ngỗ tác ở một bên đã sớm chuẩn bị tốt bồn bạc bên trong rửa sạch tay về sau, lúc này mới đứng người lên đối vẫn đứng ở phía sau người khom người nói: “Về đầu rồng, đại khái tình huống đã hiểu rõ.” Khi Ngỗ tác nói ra câu nói này thời điểm, tất cả mọi người ở đây lực chú ý đều tập trung ở cái này bên trong.

Tại trước đó, đám người bọn họ liền bắt đầu mình thảo luận.

Duy nhất khẳng định kết luận chính là 2 người này chết bởi đao pháp phía dưới.

Mà lại tự thương hại trên miệng đến xem, thực tế là nhìn không ra đối phương đao pháp đến cùng đến trình độ nào, duy nhất có thể khẳng định là đối phương đao nhanh vô cùng. Nhanh đến để người phản ứng không kịp, nhanh đến để người chết không thống khổ chút nào, nhanh đến để người chết huyết tinh vô cùng.

Một đao, đem người một phân thành hai.

Trong thiên hạ này, có ai đao pháp là như thế cách làm

Đơn thuần chiêu thức, cái này xem ra giống như là cực kỳ đơn giản lực bổ Hoa sơn. Đơn giản nhất 1 chiêu, lưu lại lại là hung tàn nhất giết chóc.

Đây là cái gì đao pháp

Lại là cái gì tang đao

Cả 2 kết hợp mới có thể tạo nên dạng này giống như là cắt đậu phụ giết chóc.

“Nói một chút đi!”

Thẩm Vạn Tam quay đầu lại, trên tay phải tơ lụa khăn tay nhẹ nhàng che mũi, tại cái này coi như trời nóng khí bên trong, lưu lại vài ngày thi thể đã sớm là mùi hôi khó ngửi.

Ngỗ tác nghe vậy gật gật đầu, đây chính là bắt đầu mình tự thuật.

“Thi thể bị một phân thành hai, trái phải đều đều đối chờ.”

“Người xuất thủ tại tính tình bên trên cực kì tự phụ, phải có cố chấp tính.”

“Mặt khác, người xuất thủ với thân thể người cấu tạo hiểu rõ hết sức rõ ràng, đao pháp sự sắc bén tinh chuẩn, chỉ sợ ngay cả đã lâu đồ tể cùng Ngỗ tác đều không thể đánh đồng. Chí ít, thuộc hạ cũng không có cách nào làm được tình trạng như vậy.” Sau khi nói đến đây, cái này trung niên Ngỗ tác đưa tay tại kia treo ở bên hông tiểu đao phía trên vỗ vỗ.

“Mà lại các vị đại nhân trước đó đoán không có sai, ra chiêu người võ công cực kì khủng bố, đao pháp 1 đạo bên trên thâm bất khả trắc.”

“Bởi vì… Có thuộc hạ thi thể này bên trên không nhìn thấy binh khí vào thịt thể vết cắt.”

Lời kia vừa thốt ra, lập tức mọi người tại đây đều là sững sờ.

Đao khí

Hay là đao ý

Ý nghĩ này tại mọi người não hải bên trong chợt lóe lên, lập tức mọi người sắc mặt biến ngưng trọng xuống dưới. Nếu như vẻn vẹn chém sắt như chém bùn thần binh lợi khí khá tốt, nhưng nếu có đao khí, vậy sẽ phải tại nghiêm trọng mấy điểm, nhưng nếu là đao ý… Vậy sẽ là

1 kiện chuyện kinh khủng.

Cho dù là bọn hắn Thanh Long hội cũng thực tế là không muốn trêu chọc dạng này 1 cái đối thủ.

“Đầu rồng, có hoài nghi đối tượng sao “

Lên tiếng chính là một cái vóc người hơi có vẻ mập mạp, mặc một thân miếng vá trung niên nhân, trong tay màu xanh trúc bổng chính nhẹ nhàng đập mặt đất, trầm ngâm nửa ngày, hắn mở miệng đối đứng tại phía sau cùng Thẩm Vạn Tam hỏi thăm về tới. Hắn chính là đương nhiệm bang chủ Cái Bang Sử Hỏa Long.

Hoài nghi đối tượng

Có!

Mà lại vẻn vẹn chỉ có 1 cái.

Đó chính là Minh giáo giáo chủ Nhạc Duyên.

2 người này đúng là hắn phái ra người, tại Võ Đang sơn dưới tại Minh giáo chuẩn bị quy mô lên núi thời điểm, chuẩn bị lấy dư luận thao tác thế cục người. Mà lại, tất cả mọi người ở đây bên trong, dùng đao cao thủ Võ Đang phái tự nhiên là không có, về phần Minh giáo, cũng giống như thế.

Lớn nhất hiềm nghi, cũng có như thế năng lực chỉ có Nhạc Duyên mới có thể làm được.

Chỉ là…

Thẩm Vạn Tam hiện tại người có như vậy một chút sững sờ, hắn lúc nào là đao đạo cao thủ không phải một mực dùng kiếm để lấy sao

Hiện tại, Thẩm Vạn Tam cảm thấy mình cho tới nay nghiên cứu hiểu rõ, đối Nhạc Duyên nhận biết phía trên giống như ra một điểm vấn đề. Mà lại, vấn đề này tính nghiêm trọng muốn so trong tưởng tượng đến lớn. Nếu nói 2 người này là bị kiếm khí lăng trì hắn cũng có thể tiếp nhận, nhưng đao…

Một khi cái này bên trong phạm sai lầm, như vậy phía sau kế hoạch liền sẽ toàn bộ bị đại loạn.

Mấy trăm năm kế sách sẽ là triệt để hết hiệu lực.

Kết quả như vậy, là Thẩm Vạn Tam không thể nào tiếp thu được.

Nhưng bây giờ bày ở trước mặt hắn sự thật đã có ở ngoài dự liệu dấu hiệu. Vì khẳng định trong lòng suy đoán, hắn thậm chí đem thi thể xách về cứ điểm, dẫn xuất Thanh Long hội bên trong nhãn lực kình tốt nhất Ngỗ tác đến đây kiểm tra thi thể, vì chính là từ trên vết thương suy đoán ra đối phương dấu vết để lại.

Mà Ngỗ tác cho ra đáp án, cùng Thẩm Vạn Tam nội tâm bên trong kia không muốn nhất thừa nhận suy đoán có tương xứng hợp cục diện.

“…”

Phất phất tay, ra hiệu kia Ngỗ tác lui ra về sau, Thẩm Vạn Tam ngăn cản đối phương nói tiếp dự định, lời nói đến cái này bên trong, một vài thứ không cần phải nói cũng đã rõ ràng. Cục diện dưới mắt, bất kể như thế nào, hắn Thẩm Vạn Tam chỉ có thể dựa theo kế hoạch ban đầu đi xuống.

Đồ Long đao hắn không cần, kia Ỷ Thiên kiếm liền nhất định phải giữ tại trên tay mình.

Rất nhanh.

Gian phòng bên trong liền chỉ còn lại có Sử Hỏa Long cùng Thẩm Vạn Tam 2 người cùng kia để dưới đất 2 cỗ thi thể.

“Vấn đề này rất nghiêm trọng.”

Lên tiếng chính là Sử Hỏa Long, khi nhìn đến Thẩm Vạn Tam kia trầm ngâm thần sắc về sau, hắn mở miệng nói ra: “Xem ra chúng ta là cần thông tri một chút tên kia, lấy Minh giáo kế hoạch một khi đến Băng Hỏa đảo cầm tới Đồ Long đao, như vậy bọn hắn bước kế tiếp mục tiêu tất nhiên là Thiếu Lâm tự.”

Sở dĩ nói như vậy, là bởi vì tại trên Võ Đang sơn phát sinh sự tình trên cơ bản nội tình đều rơi vào trong tai của bọn hắn.

“Mặt khác ta đã để Trần Hữu Lượng bái hắn làm thầy.”

“Chỉ là bây giờ nhìn lại, cái này an bài tựa hồ không tốt đẹp lắm a!”

Nói đến đây bên trong, Sử Hỏa Long thở dài một hơi, kế hoạch không bằng biến hóa, nguyên bản an bài tốt tốt, nhưng bây giờ xem ra làm không tốt sẽ còn đem thật vất vả đi ra thí luyện trở thành nhân tuyển Trần Hữu Lượng cho thêm đi vào.

“Không!”

“Thân phận của hắn vẫn hữu dụng.”

“Mặc dù võ công không mạnh, nhưng tung hoành liên hoành chi thuật ngược lại là lợi hại.”

“Có hắn tại, cũng là có thể liên hợp lại môn phái khác, lấy người này tính tình, làm không tốt sẽ còn liên hợp Nguyên đình, có thể làm đến ngăn cản Minh giáo, vậy liền coi là là hoàn thành nhiệm vụ.”

“Lúc cần thiết, có thể từ bỏ hắn.”

Trên tay tơ lụa khăn tay tùy ý lau cái cằm về sau, Thẩm Vạn Tam tự nhủ: “Dưới mắt, chúng ta vẫn là phải đem kia Ỷ Thiên kiếm cầm trên tay, đây là chúng ta đại nghiệp điểm xuất phát. Ta đã phái người đi Nga Mi sơn.”

“Nga Mi phái muốn ngăn cản, trừ phi Trương Tam Phong cản quan, lại hoặc là Quách Tương lại xuất hiện.”

Thẩm Vạn Tam lời nói để Sử Hỏa Long có chút chấn kinh, trong mắt mắt trần có thể thấy kinh ngạc chi sắc chợt lóe lên.

“Tên kia ngươi đem hắn từ thủy lao bên trong ra!”

“Được không “

“Đây chính là tên điên, thế nhưng là 1 kiện thất bại phẩm.”

“Phải biết bộ kia võ công từ đầu tới đuôi chỉ tính có 1 nửa người tu luyện thành công, trừ người sáng tạo cái kia họ Vương nữ nhân cũng chỉ có quan 7, nhưng tại cuối cùng 2 người này không đều là đầu óc xảy ra vấn đề sao” tựa hồ nghĩ đến cái gì, Sử Hỏa Long sắc mặt rất là khó coi.

Đối với bộ kia võ công, hắn từ đáy lòng cảm thấy sợ hãi.

Đến bây giờ hắn vẫn không rõ trong hội điển tịch ghi chép bên trong Vương Ngữ Yên thảm bại tại độc cô cầu bại về sau, liền như bị điên sáng tạo ra như vậy một bộ có vấn đề khủng bố kiếm pháp.

Môn võ công này so với Lục Mạch Thần kiếm muốn càng thêm khó luyện.

Thanh Long hội mấy trăm năm bên trong nhân tài đông đảo, võ công tư chất thiên phú xuất chúng người càng là không ít.

Thế nhưng là từ đầu đến cuối cũng chỉ có 1 cái quan 70% công tội.

Vả lại, đối phương đầu óc xây ra vấn đề.

Sau đó… Liền không có sau đó.

Thanh Long hội bởi vậy còn suy yếu mấy điểm.

Mà bây giờ, kia bị Thẩm Vạn Tam phóng xuất gia hỏa thì là cái thứ 3, 1 kiện phục chế mấy trăm năm trước quan 7 thất bại tàn thứ phẩm.

Thả gia hỏa này rời núi, vậy là tốt rồi so hổ đói xuất lồng.

Chỉ sợ chờ đợi giang hồ chính là máu tanh giết chóc.

Cái này, đối Thanh Long hội đến tột cùng là tốt hay xấu

Ánh mắt rơi vào Thẩm Vạn Tam trên thân, Sử Hỏa Long liền biết đối phương nhiều năm qua một mực bình ổn tâm thái chỉ sợ sớm đã xuất hiện ba động.

Hi vọng, đây là một chuyện tốt.

—

—

—

—

—

—

—

Chương 164 : Dã tâm hạng người (thượng)

Hô ha!

Vang dội hô ôn tồn đang vang vọng.

Bờ biển.

Đã sớm kiến tạo một đoạn thời gian thuyền lớn đã có sắp hoàn thành dấu hiệu.

Thuyền, rất lớn.

Chung chia trên dưới tầng 3.

Thân thể cao lớn vì có thể chống cự phong hiểm, càng là làm đặc biệt cấu tạo, khiến cho nó có thể chống cự phỏng đoán bên trong sóng gió. Không chỉ có như thế, tại kiến tạo quá trình bên trong kinh nghiệm cùng tích lũy toàn bộ bị góp nhặt xuống dưới, đôi này Minh giáo đến nói là một loại tài sản to lớn.

Dương Tiêu mặt không biểu tình nhìn trước mắt một màn, ngẩng đầu đánh giá trước người cái kia khổng lồ thân tàu.

Võ Đang bái sơn chi hành hắn cũng không có đi, mà Nhạc Duyên cũng không có dẫn hắn.

Dương Tiêu đối với điểm này nguyên do rất rõ ràng.

Minh giáo lần này đi Võ Đang, sở cầu chẳng qua là Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn cụ thể tung tích, về phần giáo chủ phải chăng cùng Trương Tam Phong có cũ, đây không phải hắn cân nhắc sự tình. Mà hắn Dương Tiêu sở dĩ không đồng hành thì là bởi vì Nga Mi phái quan hệ.

"…"

Có chút quay đầu, Dương Tiêu ánh mắt rơi vào Kỷ Hiểu Phù trên thân, nhìn xem nàng tại kia bên trong lúc đang bận bịu, không khỏi nhàn nhạt cười một tiếng. Chỉ là cái này bôi tiếu dung vừa mới dâng lên, liền bị chính Dương Tiêu cho ép trở về. Ánh mắt của hắn lộ ra rất ngưng trọng.

Minh giáo hết thảy thế cục từ Nhạc Duyên xuất hiện trở thành giáo chủ về sau, liền triệt để chuyển biến.

Vô luận là ai, vô luận có như thế nào dã tâm, tại trước mặt Nhạc Duyên đều triệt để biến thành trò cười, tất cả mọi người chỉ có thể tại mặt nạ của hắn nơm nớp lo sợ.

Hắn Dương Tiêu tự nhiên là có được dã tâm.

Bằng không mà nói những năm gần đây, Minh giáo nội bộ một đoàn vụn cát nguyên do, chính là hắn muốn tranh đoạt giáo chủ chi vị, mà những người khác thì là không đồng ý mà thôi. Trong đó, đặc biệt ngũ tán nhân cùng Ngũ Hành Kỳ liên minh nhất hệ là hắn trở thành giáo chủ lớn nhất trở ngại.

Về phần Ân Thiên Chính trời ưng giáo…

Thì là cô treo bên ngoài, ngược lại là khỏi phải quá mức để ý.

Vẻn vẹn lấy chính hắn thiên địa phong lôi 4 môn, còn không cách nào triệt để áp đảo đối phương. Cuối cùng, chỉ có thể lựa chọn tại Quang Minh đỉnh dùng võ đến luận, muốn triệt để bằng võ công áp đảo ngũ tán nhân bọn người, chỉ là tuyệt đối không ngờ đến… Cuối cùng giáo chủ là Nhạc Duyên.

Thậm chí, hắn Dương Tiêu sở dĩ tìm tới Nga Mi phái, tìm tới Kỷ Hiểu Phù, trong này lại có mấy điểm là thật tâm, mà không có bao hàm cái khác đây này

Ánh mắt từ Kỷ Hiểu Phù trên thân thu hồi, Dương Tiêu phi thường rõ ràng động cơ của mình.

Không thuần.

Bởi vì bản thân hắn xuất thân, bởi vì Nga Mi phái người sáng lập thân phận.

Nhưng ở Nhạc Duyên chấp chưởng Minh giáo về sau, Dương Tiêu liền hết sức rõ ràng tự thân tình cảnh, hắn rất hào phóng buông xuống nguyên bản an bài, tiếp theo rất bình thường chuyển thành hắn tại Minh giáo thân phận —— quang minh tả sứ. Nhất là tại đại khái suy đoán ra Nhạc Duyên thân phận về sau.

Đúng thế.

Hắn cái gì đều không lỗ.

Nhưng, Dương Tiêu ở sâu trong nội tâm có như vậy một chút sợ hãi cùng sợ hãi.

Đến bây giờ, Dương Tiêu vẫn hết sức rõ ràng nhớ đến lúc ấy chỉ có 2 người ở đây lúc, Nhạc Duyên nói với hắn câu nói kia.

“Dương Quá hậu nhân “

“Quả nhiên.”

“Hoàn cảnh khác biệt tạo nên người khác biệt.”

“Nhìn thấy ngươi, ta liền nhớ lại Dương Khang.”

Một câu, nói Dương Tiêu lúc ấy rùng mình.

Dương Khang là ai

Dương Tiêu làm sao không biết được cái này có tiếng xấu tổ tông thân phận.

Khi Nhạc Duyên đem hắn cùng tổ tông Dương Tiêu bày ở cùng 1 vị đưa thời điểm, Dương Tiêu liền chỉ cảm thấy mình lúc ấy cả người cốt nhục thịt đều bị giáo chủ nhìn cái rõ ràng, nhìn rõ ràng. Một cỗ khí lạnh, cơ hồ từ bàn chân một mực truyền lại đến đỉnh đầu huyệt Bách Hội.

Dương Tiêu rất chán ghét loại cảm giác này.

Ngay tại quang minh tả sứ Dương Tiêu trầm ngâm thời

điểm, 1 tên đệ tử bỗng nhiên đi tới, ở bên tai của hắn nhẹ nhàng nói thứ gì, lập tức để Dương Tiêu lực chú ý về đi qua.

“Ừ”

“Lại nổ chết người !”

Đối mặt Dương Tiêu chất vấn, tên đệ tử kia chỉ có thể lúng túng nhẹ gật đầu, kia thảm liệt tràng diện hắn hiện tại hồi tưởng lại đều cảm thấy kinh tâm chói mắt.

“…”

Ánh mắt đảo qua đệ tử kia còn lưu lại kinh hoảng thần sắc, Dương Tiêu như có điều suy nghĩ, nửa ngày, đột ngột dò hỏi: “Uy lực như thế nào “

Ân

Đệ tử kia nghe vậy khẽ giật mình, hơi kinh ngạc quang minh tả sứ làm sao lại trực tiếp hỏi cái này, mà không phải lo lắng Minh giáo huynh đệ an nguy, tuy nói cảm thấy như vậy một tia kỳ quái, nhưng tên đệ tử này cũng không có suy nghĩ nhiều, mà là nghiêm túc hồi báo.

Thật lâu.

Uy lực lớn kinh người!

Dương Tiêu nghe những lời này, tại não hải bên trong trở về chỗ nửa ngày, lúc này mới nghiêm túc phân phó nói: “Đem những cái kia thụ thương huynh đệ chiếu cố

thật tốt, mà cái này nghiên cứu muốn tiếp tục, kia là giáo chủ phân phó xuống tới đại sự, càng là chúng ta Minh giáo đại nghiệp nền tảng.”

“Vâng!”

Cung kính đáp ứng về sau, tên đệ tử này liền tại Dương Tiêu ra hiệu dưới lui ra ngoài.

Mà Dương Tiêu thì là vuốt cằm bên trên cạn cần nhắm mắt trầm tư.

Cùng lúc đó.

Quang Minh đỉnh.

Nhạc Duyên trên tay lung lay chén rượu, trong chén rượu ngon theo động tác của hắn đãng xuất 1 cái tiểu xảo vòng xoáy, thiển ẩm một ngụm về sau, lúc này mới cười nói: “Lần này Võ Đang chuyến đi, ngươi không trách ta một giới trưởng bối đối tiểu hài tử cách làm sao “

Trước bàn.

Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính sắc mặt vẫn một mực đến nay nghiêm túc, đang nghe Nhạc Duyên lời này về sau, sắc mặt có chút kỳ quái nhìn Nhạc Duyên một chút về sau, lúc này mới trầm ổn hồi đáp: “Không trách, nhưng rất đau lòng Vô Kỵ!”

Lời này

Nhạc Duyên lông mày nhẹ nhàng 1 giương, đánh giá trước mắt cái này tóc đã sớm hoa râm Bạch Mi Ưng Vương. Ngoại tôn của mình đau lòng mà không trách, lời này rất có ý tứ. Mà lại Nhạc Duyên nghe được, đối phương trong lời nói thế nhưng là không có bất kỳ cái gì trách tội ý tứ.

Thật giống như… Quá mức bình thường.

Là trưởng bối đối vãn bối giáo huấn.

Chỉ thế thôi.

Tựa hồ phát giác được Nhạc Duyên phần này ngoài ý muốn, Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính trầm mặc nửa ngày, tựa hồ có cái gì quyết định về sau, hắn từ mình mang bên trong móc ra một vật, sau đó bày ở Nhạc Duyên trước mặt.

Sau đó, Ân Thiên Chính đứng dậy, lui ra phía sau 3 bước.

Ngay sau đó chính là quỳ xuống!

“! ! !”

Nhạc Duyên kinh ngạc, thần sắc hơi có vẻ kinh ngạc.

Hắn nhìn ra được, đây là chân chân chính chính vãn bối chi lễ.

Trước đó tất cả phỏng đoán, nhưng ở sự thật bày ở trước mặt mình thời điểm, Nhạc Duyên hay là có một

loại nói không nên lời cảm khái. Thật giống như, ban đầu ở nhìn thấy Nhạc Bất Quần lúc kia, khác biệt duy nhất chính là hắn hiện tại thiếu như vậy một tia khiếp sợ hương vị.

Bày ra trên bàn chính là một phần gia phả.

Khi Nhạc Duyên cầm tới tay, lật ra về sau, lần đầu tiên nhìn thấy 2 cái danh tự chính là như vậy bỏng mắt.

Nhạc Duyên!

Lý Mạc Sầu!

Ở phía dưới, thì là Nhạc Ưng (Truyền Ưng) danh tự, mà tại Truyền Ưng danh tự về sau, thì là đi theo 1 cái kỳ quái tục danh, xem ra rất dài, hiển nhiên đây không phải nhân sĩ Trung Nguyên danh xưng, mà là người Ba Tư danh tự. Mà cái tên này, theo Nhạc Duyên tựa hồ có như vậy một chút quen thuộc.

Thật lâu, Nhạc Duyên lúc này mới nhớ tới cái tên này nơi nào thấy qua.

Úc, nhớ tới.

Lúc trước nhìn thấy cái kia đến từ sóng tư Minh giáo Thánh nữ.

Nếu là như vậy, cái này liền đại biểu cho Minh giáo Ân gia cùng Ưng Duyên quan hệ. Lại nhìn đằng sau, sửa họ nguyên do Nhạc Duyên cũng coi như sáng tỏ.

Thánh nữ xưng hô này, một khi có được cái này đầu hàm người phá giới, nó hạ tràng đồng dạng đều sẽ không là tốt đẹp như vậy.

Ma giáo Thánh nữ như thế.

Từ Hàng Tĩnh trai Thánh nữ như thế.

Minh giáo Thánh nữ cũng giống vậy.

Lại thêm hắn cùng Ưng nhi thân phận, Ân gia sửa họ nguyên do không cần nói cũng biết.

Cho nên, Ân Thiên Chính lời nói không có nói sai.

Hắn không trách.

Nhưng rất đau lòng Vô Kỵ.

Chỉ là có một chút Nhạc Duyên rất kỳ quái, ở thời điểm này cho thấy tự thân thân phận, Ân Thiên Chính đến tột cùng là căn cứ vào cái gì điểm tới suy nghĩ.

Như không có đoán sai, lẽ ra là trong giáo vấn đề.

—

—

—

—

Chương 165 : Dã tâm hạng người (trung)

Người với người khác biệt.

Tiền bối trung quân ái quốc, liền không có nghĩa là hậu nhân bán nước cầu vinh.

Tổ tông bất trung bất nghĩa, nhưng lại không đại biểu đời sau sẽ không hiệp nghĩa Vô Song.

Điểm này, nhìn chung quá khứ, trên đời này lại có bao nhiêu người sẽ là tại cái vòng này luân hồi bên trong.

Nhạc Duyên như thế.

Hắn hậu nhân cũng như thế.

1 người phong hoa tuyệt thế, sẽ không nói rõ hậu nhân đồng dạng có phong thái.

Nhạc Phi ngu trung.

Nữ đế quyền mưu cao minh Vô Song, tàn nhẫn bá đạo.

Truyền Ưng khinh thường giang hồ, một đời đại hiệp hào khí Vô Song.

Nguyệt nhi lại là ngoài mềm trong cứng.

Bậc cha chú cùng hậu nhân ở giữa, tính tình kiểu gì

cũng sẽ xuất hiện khác biệt. Có lẽ, hậu nhân sẽ mang lên tổ tông một chút đặc điểm, nhưng càng nhiều hay là tự thân hoàn cảnh cùng hậu thiên phát triển tạo nên cái khác ảnh hưởng biến hóa.

Dưới mắt, Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính tại thiên hạ ở giữa chỗ chân chính có thể có được người giang hồ tán thưởng cũng không phải là hắn Minh giáo pháp vương tên tuổi, mà là tính tình của hắn. Tính cách làm người hào khí vượt mây, nghiêm mình kiềm chế bản thân, cương trực công chính, chính là 1 cái khẳng khái lỗi lạc kỳ nam tử.

Minh giáo bởi vì ngoài ý muốn trên giang hồ dư luận cũng không tốt, dưới mắt tức thì bị quan tại Ma giáo danh xưng, nhưng cho dù dạng này, Bạch Mi Ưng Vương trên giang hồ danh vọng đều là cực tốt.

Giống như, hắn mới thật sự là trên ý nghĩa chính đạo lương đống.

"…"

Một đại lễ này Nhạc Duyên chịu.

Phải biết tại dưới mắt Minh giáo nội bộ, chân chính để Nhạc Duyên lau mắt mà nhìn vẫn thật là là Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính, chỉ có nhà hắn bên trong việc nhà lộ ra có một chút không yên. Bất quá dưới mắt xem ra, loại tình huống này chẳng lẽ cũng muốn dùng di truyền 1 từ để hình dung

Tại một chút xíu xem hết gia phả về sau, Nhạc Duyên

cũng coi là minh bạch mạch này lai lịch.

Lại lần nữa hồi tưởng lại chuyện lúc trước, có tình huống như vậy kết quả, Nhạc Duyên cũng chẳng suy nghĩ gì nữa. Tại Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính cho thấy thân phận về sau, Nhạc Duyên đến dưới mắt mới chính thức trên ý nghĩa tính tại Minh giáo nội bộ có chân chính tâm phúc, hơn nữa còn xem như người trong nhà.

Tâm phục khẩu phục…

Từ ngữ này, tại rất nhiều thời điểm đều chỉ là dùng tại ngoài miệng nói một chút mà thôi.

Chân chính có thể đem từ ngữ này rơi xuống thực chỗ, phóng nhãn thiên hạ, trên đời này cũng không có bao nhiêu người có thể làm được. Cho dù là rất nhiều trên giang hồ được người xưng là đại hiệp, được xưng là lời hứa đáng ngàn vàng nhân vật đều là như thế.

Dưới mắt Minh giáo nội bộ cũng không phải là đoàn kết nhất trí.

Tại Nhạc Duyên không có đến trước đó, Minh giáo nội bộ kỳ thật xem như điểm làm 3 đại khối, Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính trời ưng giáo cô treo bên ngoài, không nghĩ nhiễm nội bộ trong tranh đấu. Mặt khác cả 2 chính là ngũ tán nhân cùng Ngũ Hành Kỳ một bộ cùng quang minh tả sứ Dương Tiêu thiên địa phong lôi 4 môn tranh đấu.

Không đề cập tới trong này có hay không môn phái khác

ám tử, thí dụ như Thanh Long hội loại hình dùng lực, vẻn vẹn ở giữa bộ bản thân tranh đấu cũng đã để Minh giáo nguyên khí trọng thương.

Mà tại cái này trong tranh đấu, khi lấy Dương Tiêu mạnh nhất.

Bất luận là võ công, hay là thủ đoạn.

Quang minh nhị sứ, chỉ có tả sứ Dương Tiêu lưu tại Minh giáo nội bộ. Về phần hữu sứ Phạm Dao thì là đi Nhữ Dương Vương phủ làm tiểu quận chúa Triệu Mẫn người hầu lưu làm nội ứng. Phải biết, tại lúc trước Phạm Dao danh vọng tại Minh giáo nội bộ cũng không dưới quang minh tả sứ Dương Tiêu, thậm chí càng mạnh hơn.

Sở dĩ biến thành cục diện này, chính là bởi vì Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti nguyên nhân.

Đại Khỉ Ti trượng phu tử vong đến tột cùng bao hàm bao nhiêu thứ, đến bây giờ Nhạc Duyên vẫn có hoài nghi.

Cho nên, đây cũng là Nhạc Duyên lưu lại Đại Khỉ Ti vậy sẽ phế thân thể không giết nguyên nhân.

Đại Khỉ Ti, là Phạm Dao nhược điểm lớn nhất.

4 đại pháp vương bên trong Đại Khỉ Ti xuất thân sóng tư tổng giáo, lẻ loi một mình đi tới bên trong nguyên cũng không có thành viên tổ chức, tại Minh giáo bên trong tuy có lấy 4 đại pháp vương đứng đầu danh hiệu, trên thực tế nàng cũng không có bao nhiêu quyền lợi, chỉ có thể

coi là một giới hư chức.

Thậm chí, nàng Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti muốn thành viên tổ chức, duy nhất sở cầu đối tượng chỉ có thể là Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính.

Mà Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu bản thân bởi vì hàn độc nguyên nhân, hắn bình thường liền không có nhiều thời giờ như vậy đi chỉ huy trực ban ngọn nguồn, càng nhiều thời điểm hay là tại chú ý mình tình huống.

Thậm chí, Vi Nhất Tiếu tại một ít thời điểm còn tính là cùng ngũ tán nhân đi hơi gần một điểm.

Cho nên, tại Minh giáo nội bộ Thanh Dực Bức Vương đồng dạng không có bao nhiêu quyền lợi.

Mà Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn, càng là lẻ loi một mình, hắn mục đích lớn nhất là báo thù rửa hận, cả người bị cừu hận chỗ che đậy. Tại Minh giáo nội bộ, cơ hồ coi là chân chân chính chính người cô đơn. Như thật có thành viên tổ chức, nếu không cái kia bên trong đến phiên hắn đường đường một giới pháp vương tự mình động thủ đi tranh đoạt Đồ Long đao, suy nghĩ phương thiết pháp báo thù.

Từ phương diện nào đó đến nói, Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn cô so với Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti còn muốn không bằng.

Mà chính là cái thân phận này, cũng là tiền nhiệm giáo chủ Dương Đỉnh Thiên muốn lựa chọn Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn vì đời tiếp theo giáo chủ nguyên nhân.

Lấy Tạ Tốn làm trung tâm làm cân bằng, công bằng, du tẩu kết nối trong giáo 3 thế lực lớn cân đối, khiến cho cân bằng không bị đánh vỡ.

Nhưng sự tình phát triển triệt để vượt qua Dương Đỉnh Thiên đoán trước, cuối cùng hắn chết thảm mật đạo, trong giáo 3 người cân đối thế cục tự nhiên là phá.

Nhưng trên thực tế cho dù là Tạ Tốn trở thành giáo chủ, chỉ sợ hắn cũng chỉ là 1 cái hữu danh vô thực giáo chủ.

Nếu vì giáo chủ, hắn Tạ Tốn chỉ sợ kết quả muốn so với mình nghĩa tử Trương Vô Kỵ càng kém.

Tốt xấu Trương Vô Kỵ còn có 1 cái ông ngoại có thể giúp, có trời ưng giáo có thể mượn nhờ.

Nhưng hắn Tạ Tốn có cái gì

Chỉ bất quá 1 cái tên tuổi mà thôi.

Cái này trong giáo 3 người thế lực cấu thành cùng với phức tạp.

Dương Tiêu 4 môn người, lẽ ra bao hàm có lúc trước Tương Dương phá thành sau Quách Tĩnh vợ chồng cùng Dương Quá vợ chồng lưu giữ lại thế lực, đây là một đám tâm tâm niệm niệm muốn báo thù, muốn lật đổ Mông Nguyên người tạo thành tàn quân. Mà ngũ tán nhân cùng Ngũ Hành Kỳ, thì là từ dưới mắt trong giang hồ các môn các phái ra người tạo thành người giang hồ. Đạo môn, Phật môn thậm chí còn có người của Ma môn, Ngũ Hành Kỳ bên trong người thân phận từng cái phức

tạp, muốn triệt để thăm dò tất cả mọi người nền tảng, kia là một việc khó khăn.

Người tạp, thì tâm tạp.

Đây chính là Ngũ Hành Kỳ vấn đề.

Mà cái môn này thế lực, là thành không đại sự, sẽ cản trở.

Tại giáo chủ chi vị trong tranh đấu, mặc kệ phát triển như thế nào, tại cuối cùng, bọn hắn thua không nghi ngờ.

Sau cùng một môn thế lực, chính là Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính trời ưng giáo.

Cái môn này thế lực, tương đối Dương Tiêu 4 môn cùng ngũ tán nhân Ngũ Hành Kỳ đến nói, muốn đối lập an ổn không ít. Bọn hắn nền tảng không phải là Quách Tĩnh vợ chồng lưu lại di sản, cũng không phải trong giang hồ loạn thất bát tao môn phái người tạo thành đồng chí nhân sĩ.

Trời ưng giáo từ phương diện nào đó đến nói, là dưới mắt Minh giáo bên trong nhất chính nền tảng.

Bởi vì bọn họ là kia sóng tư Minh giáo Thánh nữ lưu lại cho mình hậu nhân di sản, là Minh giáo bên trong nhất cây chính miêu hồng tồn tại.

Nhưng 3 người tranh chấp, trời ưng giáo lại là cơ hội nhất là xa vời.

Thứ nhất là Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính bản nhân tính tình cùng thân phận, thứ 2 thì là bởi vì nhân sĩ Trung Nguyên tính bài ngoại, nhìn xem kia đời thứ hai sóng tư Thánh nữ Đại Khỉ Ti là kết quả gì liền không cần nói cũng biết. Nếu là trời ưng giáo nhúng tay tranh đoạt, chỉ sợ sẽ đứng trước 4 môn cùng ngũ kỳ vây công.

Cuối cùng, Ân Thiên Chính lựa chọn thỏa đáng nhất cách làm.

Cô treo bên ngoài, thành lập trời ưng giáo, thoát khỏi Minh giáo nội bộ tranh đấu vũng bùn.

Tại Nhạc Duyên trở thành giáo chủ về sau, thời gian lâu như vậy bên trong hắn rốt cục triệt để biết rõ dưới mắt Minh giáo nội bộ thế cục cùng thế lực khác biệt.

Dưới mắt.

Ân Thiên Chính trực tiếp cho thấy thân phận, rốt cục để Nhạc Duyên coi là có chân chính nhân thủ có thể dùng.

Dù sao hắn không cách nào phân thân muôn vàn đi sử dụng.

Về phần sử dụng sinh tử phù loại hình khống chế cách làm, Nhạc Duyên từng có ý nghĩ, nhưng bị ép xuống. Nếu chỉ là nhất giáo chi chủ, Nhạc Duyên làm như vậy không có bất kỳ cái gì áp lực. Nhưng nếu là muốn trở thành Hoàng đế, như vậy liền nhất định phải chú ý phương pháp làm việc phân tấc.

Đây là đại giới.

Cho nên, Hồ Thanh Ngưu vợ chồng là rất hữu dụng.

Đây chính là đế vương chi thuật.

Hắn Nhạc Duyên thế nhưng là muốn trở thành tốt Hoàng đế.

—

—

—

—

—

—

—

Chương 166 : Dã tâm hạng người (hạ)

Ánh mắt yếu ớt.

Nhạc Duyên ánh mắt không ngừng nhìn từ trên xuống dưới trước mắt tóc hoa râm Bạch Mi Ưng Vương, nhìn xem bộ dáng so với mình già nua quá nhiều vãn bối.

Đón Nhạc Duyên ánh mắt, Ân Thiên Chính mặt không đổi sắc, chính mục đối mặt.

"…"

Thần sắc bên trên nhìn không ra Bạch Mi Ưng Vương có cái gì khác tâm tư, có lẽ hắn thật chỉ là muốn nhận rõ quan hệ, để cho mình thừa nhận thân phận mà thôi. Nhưng Nhạc Duyên xưa nay sẽ không khinh thường, dã tâm hạng người từ trước đến nay sẽ không bởi vì bối điểm cái gì trở thành trở ngại.

Lúc trước Nhạc Bất Quần như thế.

Hiện tại Dương Tiêu cũng là như thế.

Như vậy mình cái này hậu nhân Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính đâu

Phải biết trời ưng giáo thế nhưng là đã từng tranh đoạt qua Đồ Long đao a. Điểm này, đại biểu lấy trời ưng giáo cũng không phải thật sự là trên ý nghĩa cô treo bên

ngoài, bọn hắn cũng là hữu tâm.

Nhưng ở Nhạc Duyên trong mắt, nhìn thấy hay là cái kia ánh mắt rõ ràng, cương trực công chính, khẳng khái lỗi lạc Bạch Mi Ưng Vương.

Cái này tính tình, ngược lại là cùng Ưng nhi chẳng phải giống.

Nhưng là có một chút, Nhạc Duyên không rõ.

Hắn đang chờ đợi lấy đối phương giải thích.

Đó chính là từ Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu hồi báo cho mình tin tức. Bọn hắn tiếp đãi Ngũ Độc giáo cử động, đến bây giờ xem ra có vấn đề thật lớn. Từ Vi Nhất Tiếu trong miệng, Nhạc Duyên hiểu rõ đến cái kia cái gọi là ngọc thiềm làm chỉ sợ chính là Lục Vô Song.

Mặc dù không rõ ràng nàng làm sao lại hóa thành nữ đồng trạng thái, nhưng nàng nguyên bản đến đây dự định hẳn là trực tiếp đến đây Quang Minh đỉnh tìm mình.

Nhưng nửa đường chuyển hướng, như vậy tại ở trong đó chỉ có một cái khả năng.

Lục Vô Song đi Hoa sơn tìm Xích Luyện tiên tử.

Mà lại là khía cạnh nhận Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính chỉ dẫn.

Hắn, tại sao phải làm như vậy

Tính toán rõ ràng thân phận của mình, như vậy là chưa quen thuộc Xích Luyện tiên tử sư muội hai người thân phận sao

Đối với ở trong đó mấu chốt, Nhạc Duyên không cách nào phỏng đoán đối phương làm như vậy lý do.

Cho nên, tại xác định Ân Thiên Chính thân phận về sau, Nhạc Duyên ngược lại cần một lời giải thích.

“Đã ngươi đã xác định thân phận của ta, nghĩ như vậy đến ngươi cũng hẳn là minh bạch lúc trước trước đó đến Minh giáo bái sơn 2 nữ nhân kia thân phận.”

Nhạc Duyên lời nói để Ân Thiên Chính da mặt run rẩy, lời nói bên trong ngữ khí mặc dù lộ ra bình thản, thế nhưng là Ân Thiên Chính hết sức rõ ràng đây là trước mắt tổ phụ tại chất vấn, hắn cần một lời giải thích. Mà hắn đang quyết định cho thấy thân phận một khắc kia trở đi, Ân Thiên Chính liền liền dự liệu được sẽ có cục diện như vậy.

Đem nữ đồng kia dẫn tới Hoa Sơn phái, đây chính là tại lúc ấy cách làm của hắn.

1 cái cực kì không thành thục quyết định.

Ngoại nhân không biết Bạch Mi Ưng Vương tại lúc ấy đến tột cùng đang suy nghĩ gì, thậm chí trước mắt Nhạc Duyên cũng không nghĩ rõ ràng hắn vì sao lại làm như vậy.

“Ta đương nhiên sẽ không trách ngươi cái gì, dù sao

như thế thế cục không phải ngươi có thể tham dự.”

“Nhưng ta nghĩ Mạc Sầu sẽ hi vọng ngươi cho nàng một đáp án.”

“Ngươi đi xuống đi.”

Phất phất tay, Nhạc Duyên nhắm mắt dưỡng thần, nhớ tới cái này một chút loạn thất bát tao sự tình, hắn đột nhiên cảm thấy có như vậy một chút đau đầu. Ân Thiên Chính cách làm, để Nhạc Duyên rất khó khăn. Về tình về lý, Ân Thiên Chính trong này ở giữa luôn có một không hợp.

Tại tình hợp nghị, lại tại lý khó chịu.

Nhạc Duyên không cần đáp án, nhưng Xích Luyện tiên tử là cần lý do.

Đây cũng là Nhạc Duyên từ Hoa sơn mới chưởng môn giấy viết thư ở bên trong lấy được Hoa sơn trận chiến kia kết quả khá tốt về sau, mới có như thế quyết định.

“Bất hiếu hậu bối cáo lui!”

Bạch Mi Ưng Vương nghe nói như thế thần sắc không có biến hoá quá lớn, chỉ là cung kính đứng dậy, rời khỏi mấy bước về sau, cung cung kính kính quỳ xuống dập đầu một cái về sau, cái này liền lui ra ngoài. Từ đầu đến cuối, sắc mặt của hắn vẫn luôn là lộ ra tương đối bình tĩnh.

Đưa mắt nhìn Ân Thiên Chính rời đi, Nhạc Duyên thần

sắc rốt cục xuất hiện biến hóa.

Thở dài một tiếng.

“Ha!”

“Cái này Minh giáo trên dưới thật đúng là đều là dã tâm hạng người!”

Trong khi lầm bầm lầu bầu, Nhạc Duyên ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, phát ra tiếng vang lanh lảnh: “Dương Tiêu như thế, ngũ tán nhân như thế, Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính cũng như thế.” Đối với Ân Thiên Chính biểu hiện Nhạc Duyên chưa nói tới thất vọng, nếu là hắn hậu nhân quá kém, ngược lại là sẽ để cho Nhạc Duyên cảm thấy thất vọng.

Trên thực tế có thể trở thành trời ưng dạy một chút chủ, có thể tại Minh giáo nội bộ trong tranh đấu đưa thân vào bên ngoài, càng là gánh vác lấy mình hậu nhân thân phận sống bình yên vô sự, liền đã cho thấy Ân Thiên Chính tại xử lý sự tình bên trên thủ đoạn có mình chỗ độc đáo.

Minh giáo nội bộ 3 thế lực lớn chi tranh, nếu nói trời ưng giáo là cô treo bên ngoài, thoát thân tại bên ngoài, đã có thể nói là thoát ly vòng xoáy không muốn trêu chọc phiền phức, nhưng trái lại đồng dạng có thể dùng một cái khác từ ngữ để hình dung.

Đó chính là bọ ngựa bắt ve chim sẻ ở đằng sau.

Nhưng ba cái này bên trong, lấy Nhạc Duyên kinh lịch

cùng ánh mắt xem ra, nếu là không có mình, chỉ có 3 người bên trong, cuối cùng người thành công chỉ sợ chỉ có Dương Tiêu.

Lần đầu tiên.

Nhìn thấy quang minh tả sứ Dương Tiêu thời điểm, Nhạc Duyên khi biết hắn thân phận về sau, liền nhớ tới 1 người tới.

Đó chính là hắn tiên tổ 1 trong —— Dương Khang.

Mà mình cái này hậu nhân Ân Thiên Chính tuy nói thủ đoạn không kém, nhưng tính tình của hắn thật là hạn chế hắn năng lực, nhất là tại âm mưu quỷ kế bên trong. Nhạc Duyên nhìn ra được, Ân Thiên Chính càng nhiều hơn chính là tại đi dương mưu 1 đạo, đi quang minh chính đại chi đồ.

Đây là 1 cái hành sử mưu kế, cũng sẽ đem nó quang minh chính đại bày ở trước mặt, khiến người khác nói cũng không được gì khẳng khái lỗi lạc thành thật hán tử.

Sở dĩ sẽ cho rằng Ân Thiên Chính sẽ thất bại, là bởi vì Nhạc Duyên tại quang minh tả sứ Dương Tiêu trên thân nhìn thấy 1 cái 'Ngụy' chữ. Mà có thể đối phó dạng này người, chỉ có hắn mặt khác một chi nhận xuống tới hậu nhân —— Hoa sơn Nhạc thị.

Phải biết, lúc ấy nhìn thấy Dương Tiêu thời điểm, Nhạc Duyên cơ hồ coi là lại lần nữa nhìn thấy Nhạc Bất Quần.

Dương Tiêu có Nhạc Bất Quần đồng dạng dã tâm.

Đây là bởi vì sau lưng của hắn chỗ thế lực làm chủ đại biểu mà đến dã tâm.

Lấy Ân Thiên Chính chính, là đấu không lại Dương Tiêu giấu giếm ngụy.

Trên thực tế tại nguyên cố sự bên trong, tại kia đồ sư đại hội đêm trước, Ân Thiên Chính cùng Trương Vô Kỵ, Dương Tiêu khiêu chiến độ chữ lót 3 tăng chỗ bố trí kim cương phục ma quyển, cuối cùng dầu hết đèn tắt, đột ngột mất.

Dầu hết đèn tắt…

Khôi hài!

Trong trận chiến ấy, lẽ ra có người lưu thủ.

Trêu chọc Kỷ Hiểu Phù, đó là bởi vì của hắn thân phận bối cảnh bản thân liền cùng Nga Mi phái khai phái tổ sư Quách Tương thoát không khỏi liên quan.

Nga Mi phái chính là trợ lực lớn nhất.

Chỉ tiếc không như mong muốn.

Sau đó tại khổ tâm làm không được Trương Vô Kỵ nhạc phụ về sau, nhất là gặp lại Trương Vô Kỵ kia tính tình về sau, Dương Tiêu dã tâm không cho phép biến thành như thế. Cho nên, tại trừ bỏ Ân Thiên Chính về sau, như vậy Dương Tiêu hẳn là trả lại Trương Vô Kỵ chuẩn bị tuyệt sát chi cục —— ngũ hành tuyệt sát trận.

Như vậy cục diện dưới mắt sớm biến, Dương Tiêu lại nên vì chính mình chuẩn bị cái gì

Mở mắt.

Nhạc Duyên thì thầm tự nói: “Như vậy bản tọa quang minh tả sứ a, ngươi lần này sẽ như thế nào làm đâu “

“Thuyền lớn.”

“Thuốc nổ.”

“Biển cả.”

“Kia là tốt nhất nơi táng thân a.”

“Bản tọa cho ngươi nhiều như vậy cơ hội, liền nhìn ngươi Dương Tiêu chuẩn bị làm sao biểu hiện!”

“Là cam tâm thần phục, hay là ngo ngoe muốn động “

“Nếu không, tại Băng Hỏa đảo một nhóm về sau, như vậy Minh giáo nội bộ ngươi khổ tâm kinh doanh cục diện liền muốn triệt để bị đánh vỡ.”

“Thánh giáo sẽ nghênh đón lớn thứ tư thế lực.”

“Đó chính là ngũ độc.”

Đứng dậy, tay áo 1 giương, khí kình xốc lên cửa sổ, lộ ra phong cảnh phía ngoài.

Nhìn qua cảnh sắc bên ngoài, Nhạc Duyên tự nhủ: “Là thời điểm lại lập Thánh nữ chi vị.”

“Đến lúc đó , bất kỳ cái gì dã tâm hạng người, đều đem thần phục tại ta người hầu dược vật phía dưới.”

—

—

—

—

—

—

—

Chương 167 : Hành động

Cùng lúc đó.

Nga Mi sơn.

Thanh phong lượn lờ.

Khắp núi thúy sắc bên trong, tràn ngập không có thanh phong xen lẫn hương khí, ngược lại là có vô tận mùi máu tanh ngay tại hướng về phía lỗ mũi đánh tới.

Giờ này khắc này, Nga Mi cử đi núi trên thềm đá, đều là chảy xuôi vết máu đỏ sậm.

Rất hiển nhiên.

Cái này bên trong đã phát sinh chém giết.

Mà lại nó kết quả thật không tốt, dọc theo cầu thang mà lên, khoảng cách không xa liền sẽ phát hiện cái kia ngã tại trên mặt đất người mặc Nga Mi phái phục sức mày ngài đệ tử. Nam, nữ, cơ hồ chừng 100 cỗ thi thể ngang qua trên cầu thang hạ. Tự lập phái đến nay, mày ngài xem như lần thứ 1 gặp phải to lớn như thế nguy cơ.

Kim đỉnh.

Trên quảng trường đều là tiếng rên rỉ, nam nữ hỗn tạp cùng một chỗ thống khổ quanh quẩn bên tai bờ để người chỉ cảm thấy tâm phiền ý loạn.

Mà tại trên cùng, Diệt Tuyệt sư thái tùy ý lau một cái vết máu ở khóe miệng, sắc mặt nghiêm chỉnh âm trầm tới cực điểm nhìn xem kia đứng tại phía dưới chính ngẩng đầu ngắm nhìn mình màu đen cẩm y nam tử, nam tử mặt nạ trên mặt chẳng biết lúc nào đã sớm vỡ tan, lộ ra kia giấu ở bên trong khuôn mặt.

Kia là 1 trương để người buồn nôn khuôn mặt.

Cho dù là kiến thức rộng rãi, từ trước đến nay tâm ngoan thủ lạt, 1 bộ băng lãnh tâm địa Diệt Tuyệt sư thái tại nhìn thấy lần đầu tiên thời điểm, cũng vẫn cảm thấy một cỗ khó mà nghiêm minh phản cảm từ trong lòng dâng lên.

Dữ tợn.

Vết sẹo.

Bướu thịt.

Xem ra giống như là một chút đồ vật loạn thất bát tao chồng chất ở trên mặt hình thành gương mặt mà thôi.

Lần đầu tiên.

Diệt Tuyệt sư thái cũng đã nhận định người trước mắt này đầu óc có vấn đề thật lớn, mà lại là đã từng nhận cực lớn ngược đãi. Cho dù là xuất thủ tàn nhẫn vô tình, cũng là chỉ là để Diệt Tuyệt sư thái nhíu mày mà thôi, bởi vì tương đối lên tàn nhẫn đến, nàng Diệt Tuyệt cũng không kém bao nhiêu. Bởi vì chân chính lòng dạ ác độc người, đối đãi chính mình đồng dạng đủ hung ác.

Mà Diệt Tuyệt sư thái vừa vặn chính là như thế một nữ nhân, người cũng như tên.

Nàng rất phẫn nộ.

Tại cái này thiên hạ ở giữa, Nga Mi phái còn chưa hề phát sinh qua bị người lấn tới cửa sự tình.

Hôm nay, là lần đầu tiên.

Nàng nguyên bản lo lắng, vào hôm nay hóa thành hiện thực.

Ánh mắt đang đánh giá người trước mắt đồng thời, trong lòng cũng tại phỏng đoán thân phận của đối phương.

Người này là thuộc về thế lực nào

Một thân công lực kinh thế hãi tục.

Kiếm pháp, Diệt Tuyệt sư thái được chứng kiến quá nhiều. Nhưng, bằng vào một thân công lực sinh sinh thôi hóa ra không gì không phá vô hình khí kiếm, vào hôm nay nàng còn là lần đầu tiên kiến thức đến. Mặc dù đối phương bộ dáng xấu xí đến cực điểm, có thể từ thanh âm cùng hành vi bên trong, Diệt Tuyệt sư thái có thể nhìn ra được người này thực tế tuổi tác cũng không lớn.

Loại kia khí chất là cùng Minh giáo giáo chủ tương phản.

Nhưng chính là cái này một thân vô hình khí kiếm, phối

hợp kia một thân vô cùng công lực thâm hậu, để người cản không thể cản. Bình thường kiếm pháp căn bản liền tiến vào không được đối phương thân, công lực cao cường người cận thân sau thì là cần đối mặt kia vô hình khí kiếm phản kích, để người tiến thối không được.

Lấy trọng thương làm đại giá, Diệt Tuyệt sư thái cũng chỉ có thể phá mất mặt của đối phương cỗ.

Nếu là Ỷ Thiên kiếm nơi tay, vẫn còn là có một chút cơ hội.

Nhưng…

Ỷ Thiên kiếm nơi tay, lại càng là đối với phương cơ hội.

Cái này xấu xí nam tử, ở trên núi thứ 1 thời khắc, cũng đã nói rõ ý đồ đến.

Hắn là vì Ỷ Thiên kiếm mà tới.

May mắn, nàng tại trước đó liền làm tốt an bài, để Chu Chỉ Nhược mang theo Ỷ Thiên kiếm đi.

“Ỷ Thiên kiếm đâu “

“Ở đâu bên trong “

“Nhanh cho ta a!”

“Cho ta, ta liền không giết các ngươi!”

Chậm rãi đưa tay phải ra, nam tử một tay cản trở hai gò

má, một tay duỗi ra, dùng như khóc như cười giọng điệu chậm rãi nói. Thanh âm kia, phối hợp với trước mắt như máu ngục tràng cảnh, quả thực có cực lớn lực uy hiếp. Không thiếu nữ đệ tử đã bị sợ vỡ mật.

Các nàng hành tẩu giang hồ, tuy nói bá đạo, nhưng cái kia bên trong được chứng kiến máu tanh như thế thời điểm, mà lại người bị hại hay là chính các nàng thời điểm.

Một phen kịch chiến dưới, Nga Mi phái trừ bỏ chết đi cùng người bị thương, rất lớn một bộ điểm đệ tử đã sớm mất đi chiến ý, mềm thành một đoàn hồ dán.

Ngón tay nhẹ giương, nam tử ngón tay cuối cùng điểm tại Diệt Tuyệt sư thái bên cạnh 1 tên nữ đệ tử trên thân, nữ đệ tử kia thấy thế vốn là sắc mặt tái nhợt lập tức trở nên trắng hơn, cầm trường kiếm tay càng là không ngừng run rẩy, con ngươi cực độ co vào, khẽ nhếch lấy miệng đang muốn nói cái gì thời điểm, Diệt Tuyệt sư thái có động tác.

Thân hình một bên, tay phải 1 giương.

Lòng bàn tay trực tiếp đắp lên nữ đệ tử kia đỉnh đầu.

Phịch một tiếng.

Thiên linh vỡ vụn.

Cái này nữ đệ tử đúng là bị Diệt Tuyệt sư thái mình 1 chưởng chụp chết.

Như thế tràng cảnh để Nga Mi phái tàn hơn những người khác là khẽ giật mình, vốn là bị kinh sợ cảm xúc vậy mà tại 1 chưởng này lần sau phục không ít.

“! ! !”

Nam tử áo đen thấy thế ngẩn ngơ, hiển nhiên cho dù là hắn cũng không ngờ tới trước mắt sư thái sẽ có như thế quả quyết cách làm.

Như vậy quả quyết tàn nhẫn, để nam tử một đôi mắt không khỏi phát sáng.

Là mỹ nhân!

Là cực đẹp mỹ nhân!

Liếm môi một cái, nam tử áo đen trong lòng dâng lên một cỗ không hiểu cảm thụ, hắn nhịn không được muốn rên rỉ, nhịn không được muốn trải nghiệm đối phương 1 chưởng đập vào trên người mình cảm giác. Tựa như hắn tại kia tối tăm không mặt trời thủy lao bên trong thời điểm, mấy cái kia chiếu cố nữ nhân của mình.

Nhưng cuối cùng các nàng cũng không thấy…

Chỉ là nam tử áo đen làm sao biết, những cái kia không gặp nữ tử cơ hồ đều là bị hắn bức cho điên. Cuối cùng, bất đắc dĩ dưới, Thẩm Vạn Tam xử quyết những nữ nhân này.

Có thể cùng tên điên ở chung một chỗ thời gian rất dài, vẫn không điên người thực tế là quá ít.

Hoặc là điên, hoặc là bị đối phương chơi chết.

Có thể có cái thứ 3 kết quả người không nhiều.

Sở dĩ sẽ là dạng này, là bởi vì Thanh Long hội tại phục chế quan 7 nhân vật như vậy tồn tại thời điểm, một phen phân tích về sau, cảm thấy chỉ có tên điên mới có thể luyện thành môn kia võ học.

Mặc kệ bản thân liền là tên điên, hay là luyện môn kia võ học trở thành tên điên.

Chung quy bọn hắn điểm giống nhau chỉ có 1 cái.

Tên điên.

Mà trước mắt cái này nam nhân áo đen chính là 1 cái thất bại một nửa tác phẩm.

Ân ! ! !

2 mắt nhắm lại, Diệt Tuyệt sư thái rất mẫn cảm phát giác được trước mắt cái này nam nhân áo đen nhìn hướng mình ánh mắt phát sinh biến hóa, không hiểu để nàng cảm thấy càng thêm chán ghét. Nga Mi phái tình nguyện ngọc nát, cũng không thể để bất luận kẻ nào đạt được.

Nhưng mà, ngay tại Diệt Tuyệt sư thái trong lòng hạ quyết định, bắt đầu suy đoán mình yêu mến nhất đồ đệ Chu Chỉ Nhược hiện tại đến nơi nào thời điểm, 1 đạo khinh bạc giọng điệu cũng đã truyền đến bên tai của nàng.

“Ôi.”

“Không nghĩ tới ta vừa lên núi, liền gặp được như thế một màn.”

“Quả nhiên là trò hay ngay cả đài a!”

Màu hồng giày đạp trên máu tươi, nhiễm vết máu giày càng lộ vẻ diễm lệ, tại giày hai đầu 2 viên trân châu chiếu rọi xuống, yêu diễm vô cùng quỷ dị.

Ba! Ba! Ba!

Tự dưng vang lên tiếng vỗ tay hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Trong tầm mắt.

Mọi người tại đây nhìn thấy là 1 tên người mặc cẩm y, hất lên lông chồn áo choàng thiếu nữ chính nện bước toái bộ đi tới, tại thiếu nữ sau lưng thì là đi theo 1 tên nửa gương mặt bị bao phủ tại dưới mặt nạ, gánh vác lấy kiếm đỡ nam tử trung niên. 2 người một trước một sau, cứ như vậy nhìn như không thấy đi tới Nga Mi sơn kim đỉnh.

Người tới chính là tiểu quận chúa Triệu Mẫn cùng mình người hầu Khổ Đầu đà.

“Tục ngữ nói đến sớm không bằng đến đúng lúc!”

“Ỷ Thiên kiếm đã muốn sắp tới tay, không ngờ đến cái

này bên trong lại còn sẽ cho ta lễ lớn như vậy vật.”

Ánh mắt đảo qua Diệt Tuyệt sư thái cùng một đám Nga Mi phái người, cuối cùng tiểu quận chúa ánh mắt rơi vào kia dung mạo xấu xí để tiểu quận chúa không tự chủ được cau mày nam tử áo đen trên thân, kia dò xét ánh mắt giống như không phải đang nhìn 1 người, mà là tại tuần sát 1 kiện con mồi.

Khóe miệng hơi giương.

Nâng tay phải lên, tiểu quận chúa híp 2 mắt, dùng tay áo che lấp nửa gương mặt, cười khanh khách không ngừng.

Kia tiểu động tác, tựa như là lặng lẽ đang sát nước bọt.

“Kia Chỉ Nhược muội muội, thế nhưng là nói không sai.”

“Chúng ta giao dịch đạt thành!”

Lời nói rơi xuống.

Tại Diệt Tuyệt sư thái ngạc nhiên ánh mắt kinh hãi bên trong, chỉ thấy tiểu đạo cuối cùng một thiếu nữ chính gánh vác lấy trường kiếm nhặt bước mà lên.

Thiếu nữ sắc mặt nặng nề bi thống, mắt ngậm đau thương.

Nàng, chính là vốn nên mang theo kiếm rời đi Chu Chỉ Nhược.

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 168 : Trời khắc

Ngoài ý muốn!

Chấn kinh!

Xuất hiện ở trước mắt người để Diệt Tuyệt sư thái chỉ cảm thấy não da tê rần, trái tim run rẩy.

Sao lại thế! ! !

Chỉ Nhược nàng làm sao lại trở về

Dưới mắt, Chỉ Nhược không nên muốn tới Võ Đang sơn dưới, thậm chí tại hướng chỗ xấu nghĩ, Diệt Tuyệt sư thái cũng cảm thấy đối phương có lẽ sẽ tìm kiếm Minh giáo giáo chủ kia, nhưng tuyệt đối không ngờ đến cục diện sẽ là xấu nhất thời điểm. Nàng, vậy mà trở lại.

Ảo não cùng không hiểu ở trong lòng xoay quanh, lập tức những tâm tình này triệt để hóa thành phẫn nộ 2 chữ.

Nhưng Diệt Tuyệt sư thái ngược lại là không có trực tiếp mở miệng, mà là hung hăng trừng mắt liếc mình tên đồ đệ này, nàng lớn nhất lực chú ý hay là đặt ở cái kia đột nhiên xuất hiện quỷ dị thiếu nữ trên thân.

Đối phương khẩu khí lớn đến dọa người.

Kia người điên nam tử áo đen, mặc dù Diệt Tuyệt sư thái không cách nào phỏng đoán phân tích ra đối

phương bối cảnh, nhưng cả người thâm hậu vô cùng công lực, đủ để sử dụng vô hình khí kiếm năng lực đủ để tại toàn bộ trong giang hồ bày ở hàng đầu. Nhưng tại thiếu nữ trong miệng, tựa hồ người trước mắt bất quá là tiện tay có thể diệt.

Là nói ngoa

Hay là sự thật

Ánh mắt doanh doanh, Diệt Tuyệt sư thái lực chú ý triệt để đặt ở thiếu nữ trên thân, một phen dò xét về sau, trong lòng nàng không khỏi có đại khái phỏng đoán.

Kia một thân y phục.

Còn có giày bên trên Dạ Minh Châu.

Cùng kia một thân khí chất.

Vô luận điểm kia đều đại biểu cho thiếu nữ trước mắt thân phận rất đặc biệt.

Không phú thì quý.

Hiện tại trong thiên hạ, có thể có loại khí chất này chỉ sợ chỉ có một chỗ mới có thể.

Đó chính là Nguyên đình Hoàng tộc.

Chỉ Nhược vậy mà lại cùng Mông Nguyên người hợp tác

Nghĩ đến cái này bên trong, Diệt Tuyệt sư thái lại lần

nữa có 1 chưởng đem mình cái này yêu mến nhất đồ đệ chụp chết xúc động.

Nhưng như thế niên kỷ, bất quá cùng Chỉ Nhược không chênh lệch nhiều nhỏ, lại sẽ có mạnh cỡ nào

Càng nghĩ, Diệt Tuyệt sư thái chỉ cảm thấy đây là nói ngoa ngữ điệu, có lẽ thiếu nữ kia chân chính lực lượng là kia yên lặng đứng ở phía sau cõng một thân kiếm mang theo hé mở mặt nạ đầu đà.

Cái này Khổ Đầu đà là ai

Có lẽ để cho bọn họ tới cái lưỡng bại câu thương là kết quả tốt nhất.

Chưa cùng Diệt Tuyệt sư thái cùng Chu Chỉ Nhược sư đồ 2 người có cái gì tiếp xúc nói chuyện phiếm, trên quảng trường lực chú ý của mọi người đều đặt ở phía trước giằng co 3 người trên thân.

“…”

Vốn là tính tình điên cuồng, đầu có vấn đề rất lớn nam tử áo đen tại thời khắc này lại là an tĩnh quỷ dị xuống dưới, giống như ở trong nháy mắt này trở nên bình thường không ít. Ngoẹo đầu, ánh mắt của hắn nhìn chòng chọc vào trước mắt cái bộ dáng này xinh đẹp không gì sánh được thiếu nữ.

Tương đối lên dung mạo đồng dạng sẽ không kém bên trên cái gì Nga Mi phái đệ tử Chu Chỉ Nhược, nam tử mặc áo đen này lực chú ý tại thời khắc này triệt để đặt ở

tiểu quận chúa Triệu Mẫn trên thân.

Khác biệt Diệt Tuyệt sư thái suy đoán.

Nam tử áo đen có thể cảm thụ ra, cái này đột nhiên xuất hiện 2 người bên trong chân chính để hắn cảm thấy khó giải quyết vừa vặn là trước mắt cái này xem ra tay trói gà không chặt thiếu nữ.

Nước biển không thể đo bằng đấu, người không thể xem bề ngoài.

“Ngươi là ai “

“Luyện là võ công gì “

Giữa 2 người cách chừng 3 trượng khoảng cách, cho dù là dạng này, nam tử áo đen cũng phát hiện chân khí trong cơ thể của mình không ngừng phun trào sôi trào, quanh thân giương cung mà không phát vô hình khí kiếm tựa hồ chính nhận cái gì kích thích dẫn dắt đồng dạng bất an điểm đến cực điểm.

“A !”

“Như thế xấu!”

Tương phản, tiểu quận chúa ngược lại là bị đối phương kia bướu thịt bộ dáng gương mặt dọa cho nhảy một cái, chân mày cau lại, quệt miệng trực tiếp cho 1 cái ghét bỏ đến cực điểm thần sắc. Không tự chủ được nuốt từng ngụm từng ngụm nước, một mặt lo lắng tiểu quận chúa buông xuống tay áo, ghét bỏ thở dài một hơi, tự nhủ:

“Ngươi người này bộ dáng thật sự là để người cảm thấy buồn nôn, cũng được.”

“Nếu không phải không có cái gì những nhân tuyển khác, hiện tại ta đều có đổi ý cùng kia Chỉ Nhược muội muội giao dịch.”

Nói đến đây bên trong, tiểu quận chúa 2 tay 1 giương.

Kia đứng ở phía sau không nói một lời vị đắng đà lập tức tiến lên, duỗi ra 2 tay tiếp nhận kia bị tiểu quận chúa cởi ra lông chồn áo choàng.

“Đừng nhúc nhích!”

“Đừng để bản cung lãng phí quá nhiều khí lực đến giết ngươi!”

…

Trước đại điện phương.

Tại nhìn thấy một màn này Diệt Tuyệt sư thái sắc mặt không khỏi khẽ giật mình.

Cái này! ! !

Hiển nhiên, tình cảnh như thế đại biểu cho trước đó suy đoán của nàng từ căn bản là chính là sai. Chân chính xuất thủ kỳ thật chính là không có bị nàng để ở trong lòng cái tuổi đó cùng Chỉ Nhược không sai biệt lắm thiếu nữ.

Quay đầu, ánh mắt hướng về kia chạy tới bên cạnh mình Chu Chỉ Nhược.

Diệt Tuyệt sư thái liền nghe Chu Chỉ Nhược thanh âm ở bên tai mình quanh quẩn: “Sư phó, cái này tiểu quận chúa võ công rất mạnh, mạnh đến để đệ tử không có bất kỳ cái gì sức hoàn thủ.”

Lại nhìn Chu Chỉ Nhược thần sắc, nhìn thấy là đắng chát không thôi tiếu dung.

Hồi tưởng trước đó tao ngộ.

Cái này khiến Chu Chỉ Nhược nhận đả kích vô cùng lớn.

Nhất là đối phương tại niên kỷ cùng mình không kém nhiều tình huống dưới, võ công của đối phương để Chu Chỉ Nhược tự tin đụng phải trọng thương.

Nghe tới cái này bên trong, Diệt Tuyệt sư thái trong lòng giật mình, không kịp đi chất vấn đồ đệ mình lựa chọn, bởi vì trước mắt 2 cái cùng Nga Mi phái căn bản không liên quan 2 người đã động thủ.

…

Chân vừa bước.

Phương viên hơn một trượng mặt đất lập tức vỡ vụn.

Tay phải hai ngón khép lại, trình kiếm chỉ trực tiếp điểm hướng thiếu nữ phương hướng. Kiếm chỉ nhiễu loạn, vô hình kiếm khí bừng bừng phấn chấn, trực kích thiếu nữ

trước mắt.

4 phía trong chốc lát yên tĩnh trở lại.

Tại nam tử áo đen toàn lực xuất thủ một khắc này, tựa hồ 4 phía toàn bộ thời không đều có một loại chậm lại ảo giác.

Kiếm khí chưa đến, đột nhiên tới áp lực đã khuấy động không khí.

Kình phong thổi đến Triệu Mẫn tóc không ngừng hướng về sau phiêu giương.

Kia treo ở mi tâm trân châu sức mang tại thời khắc này càng là ầm vang vỡ vụn, hóa thành phấn kết thúc phiêu tán ra.

Đồng thời.

Tiểu quận chúa mi tâm đã xuất hiện một điểm đỏ thắm.

“! ! !”

Ánh mắt biến đổi, thần sắc vi kinh.

Tựa hồ tại thời khắc này, Triệu Mẫn lúc này mới kịp phản ứng mình mi tâm một tia đau đớn.

Chỉ một kích, liền để ở đây tất cả mọi người nhìn ra tiểu quận chúa kinh nghiệm không đủ. Diệt Tuyệt sư thái tựa hồ càng là nhìn thấy Triệu Mẫn bị vô hình kiếm khí triệt để phá hủy hạ tràng, tựa hồ là không muốn xem kia

huyết tinh tàn nhẫn tràng cảnh, Diệt Tuyệt sư thái nhịn không được nhắm hai mắt lại.

Nhưng mà còn chưa chờ hắn 2 mắt triệt để nhắm lại, liền nghe 4 phía những người khác một tiếng kinh hô.

Lại mở mắt.

Nhìn thấy là nam tử áo đen cái kia kiếm chỉ dừng ở tiểu quận chúa Triệu Mẫn trên trán ba tấc địa phương không được tấc tiến vào, cùng tấm kia xấu xí không chịu nổi trên mặt vặn vẹo mê hoặc.

Ai

Kiếm khí của ta đâu

Nghiêng đầu, nam tử áo đen có như vậy một chút mơ hồ, hắn vừa mới một kích kiếm khí tựa hồ biến mất không còn tăm tích, bị thứ gì thôn phệ.

Có thể trung hòa kiếm khí công pháp

Hay là cùng loại Bắc Minh thần công đồng dạng tồn tại

Hắn dù điên, nhưng không ngốc.

Chỉ có cuồng.

Nhất là tại nhìn thấy thiếu nữ kia giống như cười mà không phải cười bộ dáng về sau, nam tử áo đen cũng là nhếch miệng cười một tiếng, điên cuồng nói: “Hấp thu kiếm khí vậy ta ngược lại muốn xem xem tiểu cô nương

ngươi có thể tiếp được bao nhiêu nói!” Thân hình lui lại, một thân nghe rợn cả người công lực bộc phát.

Quanh thân dập dờn, kiếm khí phun ra ngoài.

Trong chớp mắt, vô số đạo kiếm khí trực kích tiểu quận chúa.

Bồng bột kiếm khí càng là khuấy động toàn bộ quảng trường, bách những người khác không ngừng lui lại, giờ khắc này, 1 chiêu này làm bên trên là vạn kiếm tề phát, giống như mưa kiếm đồng dạng đem Triệu Mẫn bao trùm.

Đinh đinh đang đang âm thanh không dứt bên tai.

Bụi mù tóe lên.

Bao phủ hơn phân nửa quảng trường.

Dù là ngăn tại trước mặt là một ngọn núi, nam tử áo đen cũng có tự tin triệt để đem nó phá hủy.

Chỉ là…

Tưởng tượng cuối cùng cùng hiện thực có khác nhau.

Nam tử áo đen hay là quên đi trên đời này có 1 cái từ ngữ tồn tại đủ để hình dung hắn tao ngộ.

Đó chính là trời khắc.

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 169 : Hấp thu

Bụi mù tứ tán.

Tóe lên khoảng chừng cao mấy trượng tro bụi đem hơn phân nửa quảng trường bao phủ.

Vô số mưa kiếm trực kích, căn cứ vào một điểm công kích, để kia một chỗ tựa như tự dưng dưới một trận mưa to. Đinh đinh đang đang thanh âm không dứt bên tai. Tràn ngập bùn đất, triệt để che đậy ở đây những người khác ánh mắt. Cho dù dạng này, những người khác lực chú ý cũng tập trung ở phía trên này.

Ở đây tất cả Nga Mi phái người đều biết, chỉ có 2 người này một trận chiến ra kết quả, mới có thể quyết định Nga Mi phái đón lấy bên trong vận mệnh.

Nam tử áo đen thắng.

Chỉ sợ hôm nay Nga Mi phái sẽ phiến ngói không còn.

Mà kia xuất từ Mông Nguyên Hoàng tộc tiểu quận chúa thắng, thì Nga Mi phái còn có vì ủy khuất còn sót lại hạ tràng.

Tại thời khắc này, Diệt Tuyệt sư thái nội tâm lộ ra cực kỳ dày vò.

Chu Chỉ Nhược một lần nữa trở về, khiến cho nàng nguyên bản an bài triệt để hết hiệu lực, cục diện dưới mắt cùng nàng bản thân cường ngạnh nội tâm thái độ

sinh ra to lớn va chạm. Như vẻn vẹn chỉ có nàng, chỉ có Nga Mi phái những người khác, chỉ cần Ỷ Thiên kiếm có thể mang theo đi ra ngoài, Diệt Tuyệt sư thái có dũng khí để hiện tại Nga Mi phái như vậy hủy diệt cũng ở đây không tiếc.

Nhưng dưới mắt…

Phần này quyết định lại là chần chờ.

Bởi vì tại Diệt Tuyệt sư thái trong mắt, toàn bộ Nga Mi cử đi dưới chỉ có tính tình không có bao nhiêu dài tiến vào Chu Chỉ Nhược xem như nhất hợp cách truyền thừa nhân tuyển.

Tốt nhất kết quả chính là cái này giao thủ 2 người cùng nhau chết đi, nhưng Diệt Tuyệt sư thái biết đây chẳng qua là mình hi vọng xa vời.

Trong ánh mắt.

Bụi mù chậm rãi tan hết.

Lộ ra bên trong giao phong 2 người tràng cảnh.

Nam tử áo đen rất sững sờ, cả người triệt để ở tại kia bên trong, trong ánh mắt đều là không thể nào hiểu được ánh mắt.

Vì cái gì

Mình cho tới nay mọi việc đều thuận lợi vô hình kiếm khí hội…

Trong tầm mắt, tiểu quận chúa bình yên vô sự đứng tại chỗ, tại nàng 4 phía thì là kia sinh sinh bị vô hình kiếm khí cho oanh sập chừng 3 thước đến sâu lõm hình mặt đất, nàng liền như thế lẳng lặng đứng tại trong đó, tựa như trước đó vô hình kiếm khí đều triệt để tránh đi nàng rơi vào một bên.

Cảnh tượng này, để ở đây những người khác không hẹn mà cùng có thể như vậy nghĩ.

Trên thực tế giao thủ 2 người mới biết được đây là tình huống như thế nào.

Vô hình kiếm khí không có né tránh.

Mà lại có một nửa đánh trúng mục tiêu.

Nhưng kết quả…

Lần thứ 1.

Từ thủy lao bên trong bị thả ra, tự nguyện đi ra kia hắc ám nam tử áo đen lần thứ 1 để cho mình cảm giác được gặp phải thiên địch.

Võ công của hắn một thân công lực cũng không phải là trọng yếu nhất, mà là kia một thân vô hình kiếm khí.

Mọi việc đều thuận lợi kiếm khí, vào hôm nay lại là đụng phải địch nhân lớn nhất.

2 mắt nhắm lại, nam tử áo đen nhìn chòng chọc vào kia

đứng tại trong đó thiếu nữ, đánh giá nàng quanh thân. Ngay tại vừa rồi vừa đánh trúng, hắn rất rõ ràng cảm nhận được mình kiếm khí đụng phải ngăn trở, thật giống như tại thiếu nữ 4 phía có như vậy một bộ vô hình hộ giáp.

Lại hoặc là nói là kiếm giáp.

Càng quan trọng chính là kiếm khí cùng kiếm giáp giao phong, không có phát sinh hắn tưởng tượng bên trong đối hướng, ngược lại là tựa như 1 trương nhìn không thấy huyết bồn đại khẩu sinh sinh đem mình vô hình kiếm khí nuốt mất.

Giờ khắc này.

Nam tử áo đen đủ để khẳng định, võ công của đối phương cùng mình võ công hình thành trời khắc quan hệ.

Trời khắc.

Dạng này người, liền phải chết!

Gặp phải đối thủ như vậy, nam tử áo đen ngược lại không có bất kỳ lùi bước, chỉ có một cái ý niệm trong đầu, đó chính là đem đối phương chơi chết.

“Lại đến!”

Một tiếng tức giận hừ, nam tử áo đen chân chính hiển lộ rõ ràng hắn một thân năng lực.

Chỉ kiếm.

Chỉ kiếm.

Bá kiếm.

Nhu kiếm.

Chính kiếm.

Phủi kiếm.

Phá thể vô hình kiếm khí chiêu chiêu trí mạng, chiêu chiêu tàn nhẫn, mỗi một thức, mỗi 1 kiếm đều là hướng phía đối phương chỗ trí mạng mà đi.

Đồng dạng.

Đối mặt phá thể vô hình kiếm khí khí thế hung hung, tiểu quận chúa đồng dạng cũng là ngưng thần đối mặt.

Nàng giao thủ không đủ kinh nghiệm, như vậy sẽ bỏ mặc Huyền Âm 12 kiếm kiếm ý thúc giục mình hành động, lấy kiếm ngự người.

Kiếm khí đối kiếm khí.

Kiếm ý đối kiếm ý.

Trong chớp mắt, Nga Mi kim đỉnh lại lần nữa phát sinh va chạm.

Kiếm khí giao phong quấy đến 4 phía không khí hỗn

loạn, rất nhanh tạo ra cuồng loạn kình phong đã bao phủ kim đỉnh.

Ở trung tâm.

Hết thảy chiêu thức đã vô dụng, đi đến đối kiếm ý lý giải đối bính. Chỉ thấy 1 nam 1 nữ, 2 người đồng thời 2 tay đặt sau lưng, riêng phần mình tới gần, tại đủ để 3 thước khoảng cách ngừng lại.

Xác thực nói là 2 người đã lại lần nữa không cách nào tới gần, tại trong hai cái ở giữa có 1 đạo nhìn không thấy tồn tại ngay tại lẫn nhau tranh phong. Không khí nhiễu loạn bên trong, 2 nơi ẩn ẩn có thể thấy được từ vô số kiếm khí tạo thành đồ vật đã tại giữa 2 người giao phong.

Nhìn qua, tựa hồ là một hộ giáp, một lấy một đôi kiếm cánh ngay tại đập đối phương.

1 con hoảng sợ chim bay lâm vào trong đó, trong chớp mắt liền biến mất vô tung.

Mạnh!

Mạnh để người ngoài dự liệu!

Tại nhìn thấy trước mắt 2 người này giao phong, Diệt Tuyệt sư thái trong lòng chỉ cảm thấy mát lạnh, ánh mắt ẩn ẩn rơi vào chạy tới bên người đồng thời còn gánh vác lấy Ỷ Thiên kiếm Chu Chỉ Nhược thời điểm, một cái ý niệm trong đầu đã dưới đáy lòng lại lần nữa sinh ra, chính là muốn có hành động thời điểm, Diệt Tuyệt sư

thái ánh mắt đột nhiên xoay chuyển lại, nhìn về phía kia rơi vào bên cạnh mình, yên tĩnh vô cùng đứng ở một bên vị đắng đà trên thân.

Hành động này trực tiếp bỏ đi Diệt Tuyệt sư thái vốn trong lòng dự định.

Ánh mắt thâm trầm bên trong, Diệt Tuyệt sư thái mặt không biểu tình nhìn trước mắt đại chiến, không biết dưới đáy lòng tính toán cái gì.

Giữa sân.

Kiếm khí tung hoành, vạn kiếm tranh phong bên trong 2 người lại lần nữa có động tác.

Chỉ thấy một vòng cười tà bò lên trên tiểu quận chúa khóe miệng, tại nam tử áo đen sắp có động tác thời điểm.

“Ừ”

Có cao thủ đánh lén !

Một cỗ ý lạnh thấu xương từ sau lưng bò lên.

Không ai

Sao lại thế! ! !

Bỗng nhiên quay đầu, nam tử áo đen hướng phía sau mình nhìn lại, nhìn thấy lại là trống trải. Lại kịp phản ứng về sau, nghe được chính là trước người mình kiếm cánh

băng liệt, 1 con làn da trắng nõn như ngọc tay phải bỗng nhiên xuyên thấu qua hắn kiếm khí phòng ngự đặt tại hắn trên mặt.

Đột nhiên tới biến hóa cũng không có để nam tử áo đen kinh ngạc, chỉ là tiếp xuống biến hóa lại là để hắn triệt để hoảng sợ.

Đang muốn nhấc lên một thân công lực bộc phát tránh thoát thời điểm, một cỗ tà ác đến cực điểm ý thức từ nhỏ nữ tay phải truyền lại tiến vào hắn não hải.

Hắn chi ác, không tính là chân chính tà ác.

Hắn bất quá là hung.

Tại đối mặt tà ác nhất kiếm pháp thời điểm, cả người trong lúc nhất thời triệt để mất đi sức chống cự.

Trong không khí kia mạnh mẽ làm loạn kiếm khí liền ngưng, cuồng loạn hoàn cảnh lập tức yên tĩnh trở lại.

“…”

Bàn tay như ngọc trắng xiết chặt, tiểu quận chúa nắm lấy đối phương đầu lâu, kéo một cái vừa gảy, liền đem đối phương toàn bộ ngược lại giơ lên.

Hừ lạnh một tiếng.

Ngươi cho rằng đây là một đôi 1 quyết đấu

Buồn cười!

Triệu Mẫn rốt cục thực hiện trước đó một mực có dự định.

Cuồng bạo hấp lực từ lòng bàn tay phát ra, bao vây lấy toàn bộ nam tử áo đen.

Lập tức, một cỗ để người hãi dị tràng cảnh xuất hiện tại trước mặt mọi người.

Vô hình kiếm khí.

Nội lực.

Nam tử áo đen kia trên thân vốn có, chỉ cần đối tiểu quận chúa hữu dụng hết thảy đồ vật, đều tại thời khắc này triệt để bị nó nạp làm mình có. Cuồng bạo hấp lực khiến cho nam tử thể nội máu tươi xông phá mạch máu, vỡ ra, tại đỉnh đầu của nàng tựa như 1 đạo dòng suối nhỏ chảy ngược mà hạ.

Rất nhanh.

Tại Diệt Tuyệt sư thái, Chu Chỉ Nhược cùng một đám Nga Mi phái nữ đệ tử ánh mắt kinh hãi bên trong, một người sống cứ như vậy tuỳ tiện tại tay của thiếu nữ bên trong hóa thành một đoàn. Các nàng nhìn thấy trước đó tên kia kinh khủng xấu xí nam tử sinh sinh bị hút thành người khô, cuối cùng cả người đổ sụp co rút lại thành một đoàn.

Tay vồ một cái, một nắm.

Bành!

Kia một đoàn triệt để sụp đổ, hóa thành tro bụi.

Hấp khí.

Ngẩng đầu.

Một thân máu tanh tiểu quận chúa chậm rãi ngẩng đầu, chỉ thấy tại nàng chỗ mi tâm, đã hiển hiện 3 đạo đặt song song phân tán dựng thẳng lên đến màu đỏ vết tích.

Trong đó 2 đạo rõ ràng, ở giữa kia một quy tắc lộ ra mơ hồ không thôi.

Dưới tầm mắt dời, cuối cùng rơi vào kia đứng ở phía trước một đám hoảng sợ không thôi Nga Mi đệ tử trên thân.

Cuối cùng, ánh mắt dừng lại tại Diệt Tuyệt sư thái trên thân.

…

Cùng lúc đó.

Một chỗ dã ngoại, Quách Tương đầu đầy mồ hôi ngay tại trốn đông trốn tây.

Thời khắc này nàng căn bản không biết mình khai sáng Nga Mi phái chính gặp lớn nhất từ trước tới nay tai nạn, bởi vì nàng bây giờ mình cũng ngay tại đối mặt nhân sinh bên trong nhất là không hiểu thấu tao ngộ.

Nàng rất hối hận trước đó đi kia Nhạc Sơn đại phật kia bên trong xem náo nhiệt gì.

Kết quả…

Hiện tại Quách nhị tiểu thư trọn vẹn bị người truy hơn phân nửa Thần châu đại địa.

Nàng đây là chọc ai gây ai đây

Trầm ngâm dưới, Quách Tương quyết định mình tiếp xuống nên chuyển di dưới chạy trốn phương hướng.

Ân…

Minh giáo Quang Minh đỉnh như thế nào

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 170 : Băng Hỏa đảo (thượng)

Phế tích từng mảnh.

Cùng là giang hồ danh môn chính đạo Nga Mi phái vào hôm nay đụng phải cùng Võ Đang sơn đồng dạng tao ngộ.

Thậm chí, nó kết quả muốn so Võ Đang phái càng thêm hỏng bét.

Minh giáo lên núi bái phỏng Võ Đang phái, chí ít chỉ là 2 phái chi chủ động thủ lĩnh giáo một phen, mặc dù cũng coi là thua trận, nhưng kết quả cuối cùng so với Nga Mi phái tới nói tốt hơn quá nhiều. Chí ít, không có đệ tử chết oan chết uổng, cũng không có toàn phái trên dưới đụng phải cực lớn áp bách, nhiều nhất bất quá là đại điện đụng phải huỷ bỏ cần trùng kiến mà thôi.

Nhưng, Nga Mi phái đâu

Diệt Tuyệt sư thái nhìn xem kia đứng tại phía dưới nhắm mắt dưỡng thần tiểu quận chúa, trong lòng kinh ngạc vạn điểm.

Một giới thiếu nữ làm sao có thể có như thế tu vi

Mà lại vừa mới nam tử áo đen kia trước khi chết kì lạ hành vi, nói cho cái này trước đó trong lúc giao thủ có vấn đề thật lớn.

Vì cái gì tại sinh tử giao phong thời điểm, nam tử áo đen lại đột nhiên quay đầu đề phòng sau lưng

Hắn tại phòng bị ai, tại cảnh giác cái gì

Không phải chính nàng, Diệt Tuyệt sư thái phi thường rõ ràng năng lực của mình, từng có giao thủ quá trình Diệt Tuyệt sư thái biết mình không phải đối thủ của đối phương, lại thêm vị trí chính là mình môn phái, để nàng lộ ra có như vậy điểm bó tay bó chân.

Mặc dù nàng sẽ đánh lén, nhưng loại kia thời điểm, nàng không có cơ hội đi làm chuyện này.

Mà bên người cái này quỷ dị vị đắng đà…

Nghĩ đến cũng không phải hắn.

Như vậy trước đó nam tử áo đen kia phòng bị đến cùng là cái gì

Nhìn không thấy người vẫn là nhìn không thấy nguy hiểm

Ánh mắt ngưng lại, Diệt Tuyệt sư thái lực chú ý đều đặt ở tiểu quận chúa Triệu Mẫn trên thân.

Thiếu nữ này có vấn đề thật lớn.

Lần thứ 1.

Diệt Tuyệt sư thái cảm thấy mình nguyên bản suy nghĩ

có vấn đề rất lớn.

Ỷ Thiên kiếm bên trong Cửu Âm Chân kinh có thể sánh ngang bên trên những cái kia có thể xưng thần thoại nhân vật sao Diệt Tuyệt sư thái mình cảm thấy không có lòng tin. Nàng chỉ có thể bảo trì trong lòng mình đối phần này võ học chờ mong, cùng cùng Trương Tam Phong cùng một thời đại đồng dạng trình độ Quách nhị tiểu thư năng lực.

Mà lại, nàng không thể cam đoan Chu Chỉ Nhược phải chăng mượn từ Cửu Âm Chân kinh luyện đến đồng dạng cảnh giới

Diệt Tuyệt sư thái đối này không báo hi vọng.

Mở mắt, ngẩng đầu.

Tiểu quận chúa rốt cục triệt để xong nạp đối phương kia một thân kiếm khí, ánh mắt đầu tiên là tại sắc mặt âm trầm Diệt Tuyệt sư thái trên thân dừng lại một chút, sau đó ánh mắt rơi vào Chu Chỉ Nhược trên thân, hé miệng cười nói: “Chỉ Nhược muội muội, tỷ tỷ hứa hẹn đã hoàn thành.”

“Hiện tại… Đến ngươi!”

Triệu Mẫn lời nói rốt cục đem Chu Chỉ Nhược đẩy lên chân tường.

Thỉnh cầu hơi đổi, tay phải gắt gao cầm Ỷ Thiên kiếm, trong lúc nhất thời sững sờ không nói gì.

“Cô nương cùng với tiểu đồ giao dịch, ta đáp ứng. !”

Ngược lại là một mực trầm mặc Diệt Tuyệt sư thái đột nhiên mở miệng đáp ứng giao dịch này.

Thoại âm rơi xuống, Chu Chỉ Nhược cùng Triệu Mẫn 2 nữ không hẹn mà cùng nhìn về phía Diệt Tuyệt sư thái.

Đây là sư phụ của mình

Đây không phải chính mình hiểu rõ Nga Mi phái chưởng môn Diệt Tuyệt sư thái a

Trong lúc nhất thời, 2 nữ trong lòng đều không hẹn mà cùng bốc lên đồng dạng nghi hoặc. .

Nửa ngày.

Chu Chỉ Nhược thần sắc hay là mê mang cùng nghi hoặc.

Nhưng tiểu quận chúa lại là đột nhiên hài lòng cười, đây là 1 cái thức thời người.

Nàng biết mình trong điều tra Diệt Tuyệt sư thái cũng không phải bộ dạng này, có thể có trả lời như vậy, hiển nhiên là đối so song phương vũ lực, không thể không phục. Nhưng cái này lại có quan hệ gì đâu lúc trước bọn hắn gia tộc hoàng kim chinh phục thế giới không phải như thế đến sao

Dưới mắt, bất quá là để nàng trước thời gian lại lần nữa hưởng thụ được đám tiền bối vinh quang.

Diệt Tuyệt sư thái có cái khác tiểu tâm tư

Chỉ cần nàng đầy đủ mạnh, liền không cần để ý.

Đương nhiên, Triệu Mẫn càng đối với mình hôm nay thu hoạch rất là hài lòng.

Chí ít san bằng Nhạc Sơn đại phật một nhóm, tổn thất kiếm nô kết quả.

Bất quá, làm người thắng, nàng phải cần hướng cái này giang hồ biểu đạt một chút cái gì. Mà dưới mắt, cái này Nga Mi phái là tốt nhất đối tượng. Nếu nói thiên hạ chính đạo môn phái 1 trong Nga Mi phái dẫn đầu hướng nàng tiểu quận chúa quy hàng, vậy sẽ là bộ dáng gì

Ngẫm lại, đều rất thú vị.

Ngay tại tiểu quận chúa đầy bụng tâm tư thời điểm, Chu Chỉ Nhược lại là đột nhiên sắc mặt hơi đổi, tựa hồ phát giác được cái gì, ánh mắt lấp lóe, không ngừng đánh giá 4 phía.

…

3 ngày sau.

Két!

Cánh buồm giơ lên.

Tại chỉnh tề tiếng hò hét bên trong, khổng lồ thuyền rốt

cục xuống nước.

Tại một đám Minh giáo đệ tử khổ lực dưới, chiếc thuyền này tại gỗ lăn lôi kéo dưới bị đẩy vào trong nước.

Trên bờ.

Quang minh tả sứ Dương Tiêu thần sắc lạnh nhạt nhìn trước mắt thành quả, mắt lộ ra vẻ hài lòng.

Chiếc thuyền này, xem như của hắn tâm lực.

Dưới mắt chỉ cần thí nghiệm thật an toàn xuống nước, thử thuyền qua đi, liền có thể làm giáo chủ Xe hơi tiến về Băng Hỏa đảo.

Về phần an bài…

Dương Tiêu không có làm bất luận cái gì ngoài ý muốn sự tình.

Ngược lại là ở trên đây làm cực kì cẩn thận, thậm chí, so trong tưởng tượng còn muốn nghiêm ngặt.

Nhạc Duyên nguyên bản phỏng đoán Dương Tiêu sẽ nhịn không được trong lòng dã vọng sẽ có động tác, nhưng trên thực tế hắn cũng không có, ngược lại là nơm nớp lo sợ, hết sức chăm chú tại làm sự tình. Cái này bên trong kiến tạo thuyền Minh giáo đệ tử nhìn thấy chính là 1 cái chịu trách nhiệm, làm việc nghiêm túc cố gắng, đối đãi giáo chúng hòa ái, có thể nói là trong giáo tấm gương.

Chí ít trong khoảng thời gian này bên trong, nơi này một đám Minh giáo đệ tử từ phương diện nào đó đến nói coi là bị quang minh tả sứ hồi tâm.

Dù sao…

Giáo chủ, cách bọn họ thực tế là quá xa.

Đối rất nhiều người mà nói, giáo chủ chính là nhân vật trong truyền thuyết.

Đều nói trời cao hoàng đế xa, trên thực tế tại lớn giáo phái bên trong cũng không khác nhau chút nào.

“Trong giáo hiện tại như thế nào “

Nhìn trước mắt xuống nước thuyền lớn, Dương Tiêu lực chú ý lại là đặt ở kia đứng tại sau lưng chính mình 1 tên Minh giáo đệ tử trên thân, thuận miệng dò hỏi. Trong giáo cho mình tình báo, cùng mình hiểu biết được đến tình báo, là có phân biệt.

Giáo chủ Nhạc Duyên Võ Đang một nhóm cùng Trương Tam Phong một trận chiến, còn có mặt sau trở về đột nhiên từ bỏ đối Nga Mi phái tiến triển, không có đoạt được Ỷ Thiên kiếm thời điểm, Dương Tiêu liền biết Nhạc Duyên đối Ỷ Thiên kiếm cũng không có quá mức để bụng nghĩ.

Cùng Đồ Long đao khác biệt, Ỷ Thiên kiếm coi là 1 cái khoai lang bỏng tay.

Phải biết lúc trước hắn Dương Tiêu thế nhưng là đồng

dạng đoạt lấy Ỷ Thiên kiếm, chỉ là cuối cùng Ỷ Thiên kiếm hay là trở về Nga Mi phái.

Nhưng Đồ Long đao liền khác biệt.

Hiện tại nói theo một ý nghĩa nào đó, Đồ Long đao đó là thuộc về Minh giáo.

Dù sao Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn chính là Minh giáo đường đường 4 đại pháp vương 1 trong.

Đồ Long đao nếu là Tạ Tốn tất cả, kia tự nhiên cũng là Minh giáo tất cả.

Cho nên, Dương Tiêu có thể lý giải Nhạc Duyên cách làm.

Hắn thấy, cái này tiền bối hay là hơi quan tâm giang hồ dư luận.

Chọn lựa như vậy, Dương Tiêu không cảm thấy ngoài ý muốn.

Bên tai nghe tâm phúc giáo chúng hồi báo, Dương Tiêu chậm rãi nhẹ gật đầu, tự nhủ: “Xem ra, giáo chủ tại trong vòng hai ngày liền muốn đến cái này bên trong.”

“Vội vã như vậy sao “

Đúng vậy, Dương Tiêu khoảng thời gian này đến, vẫn cảm thấy giáo chủ sở tác sở vi đều lộ ra tương đối cấp bách.

Nhất là đang nghe đến lúc đó đi Băng Hỏa đảo tùy hành người bao quát chính hắn về sau, Dương Tiêu thần sắc không có bất kỳ cái gì biến hóa, kết quả này không ngoài ý muốn. Băng Hỏa đảo một nhóm, nghĩ đến cũng là Minh giáo cao tầng cùng nhau đi tới. Lại nói hắn Dương Tiêu làm được chính, căn bản sẽ không có hậu sợ cảm xúc.

Chỉ là không biết bị rút ra pháp vương thân phận Đại Khỉ Ti sẽ hay không bị Nhạc Duyên mang lên.

Băng Hỏa đảo một nhóm về sau, tịch quyển thiên hạ đại chiến liền muốn tiến đến.

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 171 : Băng Hỏa đảo (trung)

Triều lên sóng triều.

Trận trận bọt nước âm thanh bên trong, to lớn thuyền chính theo sóng cả trên dưới chập trùng.

Chiếc thuyền lớn này chính là Minh giáo tạo dùng tốt đến tiến về Băng Hỏa đảo thuyền, cũng là Nhạc Duyên Xe hơi.

Trên thuyền.

Cơ hồ Minh giáo cao tầng toàn bộ ở đây, quang minh tả sứ Dương Tiêu, Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính, Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu, cùng kia bị rút ra pháp vương thân phận bị phế đi công lực Đại Khỉ Ti, cùng ngũ tán nhân đều ở này chiếc trên thuyền.

Đương nhiên.

Sau tiến vào Minh giáo ống sắt đạo trưởng Trương Trung sư đệ Lưu Cơ Lưu Bá Ôn đồng dạng ở đây.

Thậm chí, Nhạc Duyên ngay cả thiếu nữ không khác nhau chút nào Dương Bất Hối cùng tiểu Chiêu đồng dạng mang tại trên thuyền. Có thể nói, một cử động kia, cơ hồ triệt để để Quang Minh đỉnh lưu thủ người cơ hồ triệt để trống không. Bây giờ tại trên giang hồ phụ trách xử lý Minh giáo sự vật càng nhiều đều là trung tầng

nhân vật.

Thí dụ như Thường Ngộ Xuân, Từ Đạt cùng Chu Nguyên Chương cùng một đám trung tầng.

Trên thực tế, tại đoạn thời gian này bên trong, cao tầng ra ngoài rơi xuống an bài bên ngoài, chân chính làm việc cũng là bọn hắn một đám trung tầng.

“…”

Boong tàu bên trên.

Đối diện gió biển thổi, ngửi ngửi kia trong gió xen lẫn từng tia từng tia mùi tanh, để đứng tại nơi đó Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính sắc mặt có chút ngưng trọng. Ngẩng đầu nhìn một chút đỉnh đầu, nhìn một chút kia biến đen sắc trời, hiển nhiên thuyền lựa chọn thời gian cũng không tốt.

Làm không tốt, tại một thời điểm nào đó liền sẽ phát sinh sóng to gió lớn.

Trên biển cả, một khi lật thuyền, như vậy chỉ sợ trên thuyền tất cả mọi người đem táng thân tại đây.

Về phần giáo chủ vì sao lại lựa chọn lúc này, mà căn bản không quan tâm thời gian thời tiết, đối với người khác xem ra có như vậy một chút không lý trí.

Trừ phi giáo chủ Nhạc Duyên có đầy đủ năng lực đi coi nhẹ cái này thiên nhiên năng lực.

Không cẩn thận mảnh tưởng tượng cũng không có quá nhiều ngoài ý muốn, Võ Đang sơn một nhóm bọn hắn đã sớm kiến thức đến võ công đến đầy đủ cảnh giới về sau, mỗi một chiêu mỗi một thức có khả năng mang theo uy lực. Lấy chiêu thức ảnh hưởng thiên tượng, trận chiến kia triệt để đổi mới rất nhiều người đối võ công 1 đạo chân chính nhận biết.

Cho nên, nội tâm đã có lo lắng, nhưng không có người đem vấn đề này nói ra.

Đương nhiên.

Tùy hành Minh giáo cao tầng có không ít người đều đang nghi ngờ Hồ Thanh Ngưu 2 vợ chồng gần nhất động tác, tựa hồ 2 người bọn họ tại mân mê lấy cái gì.

Trong khoang thuyền.

Tử Sam Long Vương mặt không biểu tình chính khom người sửa sang lấy giường chiếu.

Đoạn thời gian này tao ngộ, triệt để để nàng đã từng đường đường Tử Sam Long Vương, đã từng sóng tư Minh giáo Thánh nữ cảm nhận được thời gian khổ cực là dạng gì. Vẻn vẹn thời gian khổ cực có lẽ còn tốt, nhưng càng muốn nhân mạng hay là cái kia Hồ Thanh Ngưu vợ chồng 2 người, nhất là Vương Nan Cô.

Nàng Đại Khỉ Ti cũng dùng qua độc, nhưng chưa bao giờ có nghĩ đến độc dược dùng tại trên người mình sẽ là một cái dạng gì trải nghiệm.

Lần thứ 1.

Đại Khỉ Ti biết 1 người chân chính đáng sợ là lúc nào.

Tuyệt đối không phải cái gì tình, dù là lúc trước nàng vì Hàn Thiên Diệp bôn ba không thôi, thậm chí có có thể làm hắn đối địch người trong thiên hạ thời điểm, cái kia cũng không phải đáng sợ. Nhưng khoảng thời gian này đến, tại đối mặt Hồ Thanh Ngưu thê tử Vương Nan Cô thời điểm, nàng đường đường hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, tại đã từng đối mặt Nhạc Duyên cũng có thể bày tâm tư nữ nhân thật sợ hãi.

Nữ nhân này, nàng không có đem người khi người.

Lần thứ 1 để Đại Khỉ Ti cảm nhận được thân là 1 kiện vật phẩm mà không phải 1 người thời điểm sợ hãi.

Thí nghiệm.

Đôi này nên giết ngàn đao vợ chồng bắt đầu thí nghiệm.

Mà nàng đã từng Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti chính là đối tượng thí nghiệm 1 trong.

Có lẽ để nàng cảm thấy cao hứng là mình tại một đống dược nhân bên trong, nàng xem như tương đối cao cấp loại nào ! Nhưng mà này còn xem như xem ở mặt những người khác tử bên trên.

Phải biết, tại thí nghiệm bên trong, đã chết không ít dược nhân.

Chết đi người kia thê thảm bộ dáng, bây giờ nghĩ lại cũng nhịn không được để người mồ hôi mao dựng ngược, tê cả da đầu.

Hồi tưởng lại đáp án này, Đại Khỉ Ti chỉ cảm thấy trong lòng phát lạnh.

Thậm chí ở buổi tối ngủ thời điểm, nàng ở trong lòng thì là mỗi một ngày đều sẽ phát thệ, chỉ cần mình chạy trốn, nhất định phải tìm được cơ hội đem 2 vợ chồng này thiên đao vạn quả, chém thành muôn mảnh. Nàng đương nhiên biết rõ ở trong đó chân chính kẻ cầm đầu là ai.

Thế nhưng là nàng dám sao

Tại bị ngay trước Minh giáo cao tầng mọi người phế công nhổ đi pháp vương thân phận thời điểm, Đại Khỉ Ti liền từ đáy lòng bên trong cảm thấy e ngại.

Thân là một nữ nhân, vào lúc đó nàng giác quan thứ sáu xem như cứu vớt nàng.

Cảm giác bên trong, hiện tại Minh giáo giáo chủ Nhạc Duyên chính là chỉ sợ là 1 cái cực đoan lạnh lùng người. Có lẽ, mọi người bản thân nhìn thấy diện mạo, kết quả là cũng không phải là diện mục thật của hắn.

Thời gian lâu như vậy tiếp xúc cùng hiểu rõ bên trong, Đại Khỉ Ti có khả năng phát hiện trước mắt giáo chủ Nhạc Duyên che giấu đồ vật, chỉ có hai chữ có thể hình dung.

Đó chính là miệt thị.

Từ cao đối thấp, từ bên trên đối dưới miệt thị.

Thật giống như hắn cùng bọn hắn không phải một loại người.

Lần này, Đại Khỉ Ti trong tưởng tượng có thể cơ hội thoát đi lại lần nữa không có.

Nguyên bản nàng còn tưởng rằng Băng Hỏa đảo một nhóm không có bao nhiêu người, nhưng tuyệt đối không ngờ đến Nhạc Duyên sẽ đem Minh giáo cao tầng một mẻ hốt gọn, đóng gói đồng dạng nhét vào trên thuyền lớn, cùng nhau ra biển. Ngay cả tiểu Chiêu cùng Dương Bất Hối 2 tiểu cô nương đều bị mang lên thuyền lớn.

“Đại Khỉ Ti.”

“Tới.”

“Nên uống thuốc!”

“Uống chén này, nghĩ đến qua một đoạn thời gian nữa, ngươi hẳn là liền có thể khôi phục công lực… Có lẽ, có thể lại lần nữa trở thành pháp vương cũng khó nói.”

Ngay tại Đại Khỉ Ti trong lòng trầm tư thời điểm, 1 đạo ôn hòa giọng nữ tại sau lưng nàng vang lên.

Lập tức động tác trên tay im bặt mà dừng, chăn mền trực tiếp bị bị hù nhét vào trên mặt đất, quay đầu lại, sắc mặt nàng đã là trắng bệch như tờ giấy, toàn thân mồ hôi

lạnh ứa ra.

Sau lưng.

Mang theo một thân mùi thuốc Vương Nan Cô đang bưng một bát thuốc, cười yếu ớt doanh doanh đứng tại cổng, ánh mắt yếu ớt, tốt một phái thầy thuốc tấm lòng của cha mẹ.

Ánh mắt nhìn lại.

Mắt sắc Đại Khỉ Ti thậm chí nhìn thấy bọ cạp cặn bã bộ dáng.

Chẳng lẽ cái này kinh khủng nữ nhân đã đem Ngũ Độc giáo đồ vật đều hấp thu đi vào sao

Lại nhìn kia nụ cười ấm áp, Đại Khỉ Ti chỉ cảm thấy cái này cái kia bên trong là cười, quả thực địa ngục ác quỷ tại câu hồn.

Nàng, nên uống sao

Mím môi một cái, nuốt nước miếng một cái, Đại Khỉ Ti đột nhiên phát hiện mình không có lý do cự tuyệt, nhất là tại nữ nhi tiểu Chiêu đồng dạng trên thuyền thời điểm.

Cái này không có nhân tính 2 vợ chồng, nàng không cảm thấy đối phương sẽ hảo tâm như vậy.

“Ngoan!”

Doanh doanh cười một tiếng, Vương Nan Cô dùng một

loại an ủi tiểu hài tử ngữ khí lạnh nhạt nói.

“…”

Hít sâu một hơi, cắn răng, Đại Khỉ Ti đi lên trước, đưa tay tiếp nhận Vương Nan Cô trên tay chén thuốc, dừng lại, sau đó liền uống một hơi cạn sạch.

Bên trong khoang thuyền.

Trong thuyền lớn xa hoa nhất chỗ.

Nhạc Duyên chính đoan ngồi xuống ghế an tĩnh nghe mình người hầu Hồ Thanh Ngưu hồi báo.

Lúc đầu Nhạc Duyên lần này Băng Hỏa đảo chi hành là không có tính toán mang theo 2 vợ chồng, thế nhưng là tại Hồ Thanh Ngưu báo cáo bên trong hắn biết được đối phương tiến triển đã đến chỗ mấu chốt, nhất là đạt được Ngũ Độc giáo trời nhện làm trên tay phương thuốc sau.

Đúng rồi.

Dưới mắt Ngũ Độc giáo trời nhện làm cũng trở thành người trong Minh giáo.

Về phần phải chăng tự nguyện… Cái này không liên quan ý kiến của các nàng .

Vì bảo hộ 2 vợ chồng an toàn, Nhạc Duyên tốt nhất lúc này mới đem bọn hắn 2 người cũng mang lên thuyền, tự nhiên cũng liền bao quát tiền nhiệm Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti.

Dù sao…

Hồ Thanh Ngưu 2 vợ chồng tại Minh giáo bên trong cho tới nay nhân duyên liền coi như không lên tốt.

Nhất là tại vợ chồng 2 người nghiên cứu cái này khống chế người độc dược thời điểm, chỉ sợ tại Quang Minh đỉnh, chỉ sợ không tại bên cạnh mình, cái này 2 vợ chồng cũng không tính là an toàn.

Mà tại lúc này, chính nghe nghiêm túc Nhạc Duyên đột nhiên phát hiện thân thuyền chấn động, toàn bộ bắt đầu có ngã trái ngã phải dấu hiệu.

Nhạc Duyên liền biết ở trên biển đi thuyền vấn đề khó khăn lớn nhất đến.

Phong bạo giáng lâm.

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 172 : Băng Hỏa đảo (hạ)

Băng Hỏa đảo.

Bọt nước vỗ án, quấy lên rộng rãi tiếng vang, lại nhấc lên đầy trời hơi nước, dưới ánh mặt trời chiết xạ ra diễm lệ sắc thái.

Sóng biển.

Trời xanh.

Mây trắng.

Còn có mang theo mùi tanh gió biển.

Cùng tại thiên không bay múa chim biển, phối hợp với sau lưng xanh biếc núi sắc, ngược lại là 1 bộ cảnh đẹp.

Chỉ tiếc, một màn này cảnh sắc tại kia ngồi ngay ngắn ở bên bờ trên đá lớn trên thân người lại là không cách nào thưởng thức được bất kỳ phong cảnh.

Ngũ tâm triều thiên tư thế, trên đầu gối chính trưng bày kia danh chấn thiên hạ đồ long bảo đao. Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn chính cúi đầu, bờ môi không ngừng ngọ nguậy, tựa hồ là tại lẩm bẩm lấy cái gì. Một thân quần áo cũng là rách mướp, cùng 1 tên ăn mày so sánh đều không khá hơn bao nhiêu.

Ngẫm lại cũng thế.

1 cái mù lòa, một mình một thân sinh hoạt tại 1 cái đảo hoang phía trên, thì phải làm thế nào đây

Huống chi còn là 1 cái cho tới nay đều xem như vung tay quá trán đại nam nhân.

Những năm gần đây có thể an ổn sống sót, sống giống người tang cũng đã là cám ơn trời đất. Mà lại, cái này còn phải cảm tạ đã từng Trương Thúy Sơn Ân Tố Tố vợ chồng 2 người chiếu cố.

Dưới mắt, đối phương vợ chồng chỉ bất quá rời đi thời gian mấy năm, Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn liền cảm giác tự mình một người tại trên Băng Hỏa đảo xem như càng sống càng trở về.

Ăn

… Hắn là dài bao nhiêu thời gian không có cảm nhận được đồ ăn thường ngày mỹ vị. Quả dại, hải ngư, qua loa xem như dùng để chắc bụng mà thôi, có thể làm cho mình không đói bụng liền rất tốt.

Uống

Liền lại càng không cần phải nói, nước biển không cách nào uống, cũng chỉ có thể nếm một chút núi này ở giữa thanh tuyền, ngược lại tính không sai. Chỉ bất quá rượu cái gì, kia chỉ bất quá là quá khứ hồi ức cùng hướng tới thôi.

Xuyên

Được rồi, Trương Thúy Sơn vợ chồng lưu lại quần áo, tại những năm này ở giữa đã phế phẩm không sai biệt lắm. Dưới mắt trên thân y phục không phải cái này bên trong phá 1 khối chính là kia bên trong xuất hiện động. Đối Tạ Tốn đến nói, có thể che đậy tự thân không đến mức trần như nhộng liền đầy đủ.

Đi

Băng Hỏa đảo không nhỏ, nhưng cũng không lớn. Tại những năm này ở giữa, toà này đảo hoang sớm đã bị Tạ Tốn sờ cái đại khái, nhưng lại nhiều cũng chính là 1 cái đại khái, mắt mù người cuối cùng bằng vào trực giác cùng thính giác hay là so ra kém 2 mắt.

Cúi đầu.

Phát ra che mặt.

Tay phải vuốt ve băng lãnh thân đao, chuôi này đồ long bảo đao không rời không bỏ thiếp thân mang qua nhiều năm như vậy, hắn gần như có thể cảm nhận được trên thân đao mỗi một chỗ đường vân, bao dài rộng bao nhiêu đa trọng, Tạ Tốn đã sớm thuộc làu trong lòng.

Trên bản chất Tạ Tốn không phải 1 cái yêu đao người, tu tập võ công cũng bất quá quyền cước bên trên công phu chỗ.

Đao pháp

Đại khai đại hợp, lực bổ Hoa sơn cái gì đây mới là Tạ Tốn sở hội đao pháp.

Có thể nói, đao pháp là Tạ Tốn kém nhất võ công.

Hiện tại đao bất ly thân, vô luận đi ngủ ăn cơm hoặc là bất cứ lúc nào, nhìn qua cơ hồ trở thành 1 tên cực tại đao người. Nhưng hắn biết, đây là mình không thể làm gì mà vì đó. Mắt mù, là để Tạ Tốn như thế cách làm nguyên nhân chủ yếu 1 trong.

Những năm gần đây hắn Tạ Tốn lại là một mực tìm không được phá giải đao này bên trong ảo diệu.

“Võ lâm chí tôn, bảo đao đồ long, hiệu lệnh thiên hạ, không dám không theo! Dựa trời không ra, ai dám tranh phong “

Câu nói này, đến tột cùng đại biểu cái gì.

Là lúc nào lên, trên giang hồ lưu truyền lên câu nói này

Vô số người giang hồ lúc trước tranh đoạt Đồ Long đao kỳ vọng chính là cái gì là kia nghe nói giấu ở Đồ Long đao bên trên bí mật, có thể đạt thành nguyện vọng của mình.

Người trong giang hồ nguyện vọng thường thường rất đơn giản, nhưng đây cũng là hết thảy ân oán điểm xuất phát.

Tạ Tốn đoạt được Đồ Long đao mục đích thực sự chính là vì báo thù.

Chỉ là qua nhiều năm như vậy, một mực cũng tìm không được Đồ Long đao chân chính bí mật, để Tạ Tốn có như vậy một chút tuyệt vọng.

Đồ Long đao bí mật đến cùng là cái gì

Vốn là lẻ loi một mình, tăng thêm mắt mù nguyên nhân, ở thời điểm này, Tạ Tốn rốt cục chịu đựng không nổi trong nội tâm nôn nóng cùng lệ khí, tay cầm đao chuôi, giơ Đồ Long đao ngửa mặt lên trời gào thét.

Sư hống công lại xuất hiện.

Sóng âm đem nơi xa đánh tới sóng biển đối diện đánh nát, giữa không trung quấy thành một đoàn hơi nước, tứ tán ra.

Nơi xa.

Tung mộc càng là tại sóng âm tập kích dưới, không ngừng quay qua quay lại lắc lư, hù dọa chim biển trận trận, sau đó chim biển phốc phốc rơi đầy đất.

“A! ! !”

Trọn vẹn nửa canh giờ gào thét về sau, Tạ Tốn rốt cục thở hồng hộc quỳ một gối xuống tại trên tảng đá, trên tay Đồ Long đao đứng im lặng hồi lâu địa, trên trán đã tràn đầy mồ hôi. Lâu dài hắc ám, tăng thêm vô tận cừu hận cùng cô độc, cùng đối Đồ Long đao nhiều năm qua nghiên cứu không có kết quả, tại trên đảo này Tạ Tốn còn không có điên cuồng liền đã xem như hắn tâm cảnh

rất không tệ.

Đổi lại người, chỉ sợ sớm đã điên.

Hiện tại…

Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn cũng cách chân chính điên cuồng không xa.

Khoảng thời gian này, cách mình phát tiết trong lòng lệ khí khoảng cách đã coi như là càng lúc càng ngắn. Trước đây ít năm, còn có thể làm được 3 tháng mới gầm thét nổi điên, sát sinh để tiết lệ khí, nhưng bây giờ đã đến 1 tháng liền nhất định phải có hành động.

Không phải…

Nếu như lúc trước không phải có Trương Thúy Sơn Ân Tố Tố vợ chồng làm bạn, cộng thêm có nghĩa tử Trương Vô Kỵ, chỉ sợ hắn đã sớm điên.

Thật lâu.

Thở hồng hộc Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn lúc này mới khôi phục lại, cảm giác được tim kia cỗ ngột ngạt cùng giết chóc dục vọng tiêu tán không ít về sau, hắn lúc này mới thở nhẹ thở ra một hơi. Chỉ là, Tạ Tốn khẩu khí này còn chưa kịp triệt để hô nhập, tóc tai bù xù sắc mặt của hắn đã đột biến, trong tay Đồ Long đao trực tiếp như thiểm điện chém về phía trước mặt mình.

Đinh!

Đao, bị ngăn trở.

“Là ai “

Có người đến Băng Hỏa đảo!

Càng là tại hắn không hề hay biết đứng tại trước mặt mình.

Nếu không phải trước đó mình thở hồng hộc thời điểm ngửi được một cỗ trộn lẫn tại trong gió biển thanh hương, chỉ sợ hắn còn không biết phát sinh trước mắt cái gì.

Kẻ đến không thiện.

Tại phát giác về sau, Tạ Tốn thứ 1 lựa chọn chính là Đồ Long đao trực tiếp chém về phía đối phương. Một kích bị ngăn trở về sau, Tạ Tốn không tự chủ được ngóc đầu lên, đen sì hốc mắt trần trụi nhìn chăm chú về phía trước mặt phương hướng, cho dù căn bản nhìn không ở giữa bất kỳ vật gì.

“Cô độc!”

“Cừu hận!”

“Tịch mịch!”

“Lo nghĩ!”

“Thời gian dài 1 người, ngược lại để ngươi đối với ngoại giới phản ứng trở nên trì độn.”

Ngón tay ủy khuất, 2 cây đầu ngón tay ngăn chặn bổ về phía mình Đồ Long đao, Nhạc Duyên cúi đầu nhìn về phía kia nửa quỳ ở trước mặt mình Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn, nhìn từ trên xuống dưới đối phương, ngay tại vừa rồi, hắn tìm khắp cả hòn đảo nhỏ, cuối cùng lặng yên không một tiếng động đứng tại Tạ Tốn trước mặt, sau đó mặt không biểu tình nghe đối phương dùng sư hống công đối với mình rống nửa canh giờ.

Tại kịp phản ứng về sau, Tạ Tốn ngược lại là hiển lộ rõ ràng Kim Mao Sư Vương tàn nhẫn khát máu, trên tay Đồ Long đao trực tiếp bổ về phía chính mình. Chỉ tiếc, Tạ Tốn phản ứng thực tế là quá chậm.

Nhưng cái này cũng trách không được hắn.

Tạ Tốn cho tới nay đều là sinh hoạt tại trong cừu hận, tăng thêm từ đào 2 mắt nguyên nhân, phối hợp thêm tự thân lệ khí, đối với ngoại giới phản ứng lộ ra rất trì độn.

Đây không phải phật đạo 2 môn ẩn cư cao thủ.

Nếu là cùng các thân thể điều kiện, cái này hai giáo người tuyệt đối phải sớm hơn kịp phản ứng.

“…”

Nghe thanh âm tựa hồ tuổi không lớn lắm, chính là một giới người trẻ tuổi.

Nhưng võ công… Tuyệt đối không kém.

1 chiêu ngăn trở Đồ Long đao trảm kích, càng làm cho Tạ Tốn tránh thoát không được, cũng đã để Tạ Tốn ý thức được cái này đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình người võ công rất mạnh, càng là kẻ đến không thiện. Đối phương, chỉ sợ là vì Đồ Long đao mà tới.

Có thể để Tạ Tốn chân chính khiếp sợ là Băng Hỏa đảo vì sao lại đột nhiên đến ngoại nhân!

Chẳng lẽ! ! !

Đệ tử của hắn muội Trương Thúy Sơn Ân Tố Tố 2 người xảy ra chuyện!

Cùng một chỗ dạo qua thời gian rất lâu, Tạ Tốn đối Trương Thúy Sơn cùng Ân Tố Tố là 2 cái dạng gì người đã sớm hiểu rõ. Nhất là Trương Thúy Sơn, kia là 1 cái nặng tin nặc quan trọng hơn sinh mệnh nam tử hán. Cho dù là Ân Tố Tố giảo hoạt muốn nói gì, chỉ sợ cũng phải bị Trương Thúy Sơn ngăn lại dừng.

Nhưng bây giờ…

Cục diện biến.

Khả năng duy nhất, chính là giang hồ phát sinh đại biến.

Võ Đang cùng Minh giáo đều hẳn là xảy ra vấn đề lớn.

Một nháy mắt, tại não hải bên trong Tạ Tốn đã phân tích ra quá nhiều đồ vật tới. Kế tiếp đối phương, quả nhiên xác minh Tạ Tốn suy đoán.

“Kim Mao Sư Vương.”

“Ngươi nên trở về nhà.”

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 173 : Sư vương (thượng)

Thanh âm ôn hòa.

Thật giống như một giới trưởng bối đối nhà mình vãn bối ôn nhu thì thầm.

Nhưng rơi vào Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn trong tai, lại là phảng phất giống như kinh lôi, chấn linh hồn của hắn cũng bắt đầu rung động bắt đầu.

“! ! !”

Trong lòng giật mình, nhiều năm qua một mực chưa hề rời tay đồ long bảo đao trực tiếp rời tay, người chợt lui ra. Tại tránh thoát không được thời điểm, Tạ Tốn rất trực tiếp từ bỏ trên tay Đồ Long đao, lúc này đao với hắn mà nói càng nhiều hơn chính là 1 thanh kiềm chế vũ khí của mình.

Thân hình vừa lui 3 trượng, cuối cùng Kim Mao Sư Vương tại 1 khối trên đá ngầm ngừng lại.

Nghiêng đầu, dùng lỗ tai của mình đối đối phương phương hướng, đè xuống trong lòng chấn kinh, bỏ qua một bên kia nhiễu người tiếng sóng biển, tận lực nghe âm thanh mà biết vị trí vị trí của đối phương, ngoài miệng lại là hỏi: “Các hạ đến cùng là ai “

Tạ Tốn vừa sợ vừa giận.

1 cái không biết tên người chẳng biết lúc nào ở trước mặt mình đứng hồi lâu, vậy mà không có phát hiện, nếu không phải hướng gió chuyển biến, trong không khí truyền ra kia cỗ thanh hương vị, chỉ sợ hắn còn không biết trước mặt mình đã có 1 người đứng thẳng hồi lâu.

Đây là 1 kiện cực kỳ đáng sợ sự tình, nghĩ kĩ cực sợ.

Hắn muốn biết thân phận của người đến.

Còn có câu nói kia đến cùng là cái gì hàm nghĩa.

"…"

Đối với Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn biểu hiện Nhạc Duyên cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, ngược lại là rất ngạc nhiên nhìn xem Tạ Tốn lui bước thân hình thân pháp, không thể không nói, cho dù là 1 cái mù lòa, nhưng tại triệt để hiểu rõ 4 phía quen thuộc địa hình về sau, Tạ Tốn biểu hiện so người bình thường càng muốn tài giỏi có hơn.

Nhìn về phía trên tay bị mình cầm lưỡi đao Đồ Long đao, Tạ Tốn sáng suốt từ bỏ ngược lại để Nhạc Duyên xem trọng một chút Kim Mao Sư Vương.

Điên.

Cuồng.

Ngốc.

Kiên trì.

Bất kỳ từ ngữ đều có thể đặt ở Tạ Tốn trên thân để diễn tả cái này có một đầu mái tóc màu vàng óng nhạt cực khổ nam nhân, nhưng chỉ có sợ hãi sẽ không xuất hiện tại trên người người đàn ông này. Tốn hao lớn như vậy tinh lực, thậm chí đối cùng giáo pháp vương Ân Thiên Chính trời ưng giáo cùng nữ nhi của hắn Ân Tố Tố xuất thủ, cuối cùng tại Băng Hỏa đảo cô độc tránh rất nhiều năm, sở cầu chính là chuôi này Đồ Long đao, chuôi này hắn thấy có thể vì hắn báo thù Đồ Long đao.

Nhưng tại giờ khắc này, Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn buông tay.

Đưa tay.

Tay nắm chặt chuôi đao, giơ lên Đồ Long đao Nhạc Duyên đón kia ánh nắng híp mắt bắt đầu nhìn lên trong tay đao tới.

Thân đao che mặt.

Đen nhánh đao thể để Nhạc Duyên nhất thời trầm mặc, tạm thời không để ý đến Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn phòng bị cùng vấn đề. Bỗng nhúc nhích thủ đoạn, múa dưới đao, trong không khí nghĩ tới rất nhỏ phá tiếng vang, lập tức để Tạ Tốn cả người khẩn trương tới cực điểm.

Đồ Long đao.

Khi chuôi này đao rốt cục lại lần nữa rơi vào trên tay

mình thời điểm, Nhạc Duyên phát hiện mình cũng không như trong tưởng tượng mừng rỡ.

Thân đao thiên về, chuôi này đao vốn là không thích hợp chính hắn sở dụng, cũng vô pháp cùng mình đao pháp phối hợp. Cái này Đồ Long đao, bản thân là có thể dùng đến thi triển Hoàng Cực Thiên trảm thức tốt nhất vũ khí 1 trong. Mặt khác 1 thanh thì là đao sống dày.

Cái này 2 chuôi vũ khí đều là đi nặng nề một đường.

Nửa ngày.

Thu tầm mắt lại Nhạc Duyên ánh mắt lại lần nữa rơi vào còn đề phòng không thôi Tạ Tốn trên thân, đối phương cũng không có thoát đi dự định, bởi vì Tạ Tốn phi thường rõ ràng tại đối phương có thể leo lên Băng Hỏa đảo thời điểm, hòn đảo này đối với hắn 1 cái mù lòa đến nói, nguyên bản tốt nhất bảo hộ địa liền trở thành tử địa.

Không thể trốn đi đâu được.

Lui không thể lui.

Hiện tại, chính Tạ Tốn đã bị buộc đến tử địa.

“Mắt mù cũng không đại biểu tâm mù.”

“Sư vương, ngươi không phải đã đoán được sao “

Không có thoát đi dự định, nhất là Nhạc Duyên nói ra trước đó câu nói kia, không có điên cuồng Tạ Tốn như thế nào không đoán ra được chỉ bất quá theo Nhạc

Duyên, đối phương chần chờ nguyên do là bởi vì đáp án này quá mức để người chấn kinh cùng ngoài ý muốn.

Có lẽ tại Kim Mao Sư Vương đáy lòng, có thể tranh đoạt Minh giáo giáo chủ người cũng hẳn là là cái khác 2 đại pháp vương 1 trong Bạch Mi Ưng Vương cùng quang minh tả sứ Dương Tiêu.

“Ngươi nghĩ không sai.”

“Bản tọa chính là đương nhiệm Minh giáo giáo chủ —— Nhạc Duyên.”

“Nhạc là sơn nhạc nhạc, duyên là duyên điểm duyên.”

Khi Nhạc Duyên triệt để cho thấy thân phận của mình về sau, Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn sửng sốt.

Để hắn ngây người nguyên nhân cũng không phải là Nhạc Duyên giáo chủ thân phận, ngược lại là Nhạc Duyên bối cảnh.

Nhạc Duyên…

Đây rốt cuộc là ai

Lật khắp não hải, Tạ Tốn cũng không có tại trong trí nhớ của mình nghĩ đến bất kỳ một cái nào có thể cùng danh tự này có liên quan giang hồ tuấn kiệt tới. Càng nghĩ, Tạ Tốn phát hiện mình trong ấn tượng đối họ Nhạc ấn tượng sâu nhất vậy mà là cái kia để người kính nể đại anh hùng, đồng dạng là cùng cái này Đồ Long đao Ỷ Thiên kiếm từng có liên luỵ nam tử —— Nhạc Phi.

Trước mặt cái này tự xưng Minh giáo giáo chủ Nhạc Duyên, giống như là trống rỗng xuất hiện.

Quá mức thần bí.

Liền như là trước đó đối phương không hiểu thấu xuất hiện tại trước người mình đồng dạng.

Quỷ dị, thần bí.

Tại thời khắc này, Tạ Tốn tựa hồ nhặt lên mình Minh giáo pháp vương thân phận, bắt đầu lo lắng lên Minh giáo trong giáo thế cục tới.

Dù sao, trước đó suy đoán của hắn cũng không có sai.

Một giới người xa lạ đột nhiên trở thành Minh giáo giáo chủ, chỉ sợ trong giáo đã phát sinh đại biến.

Vấn đề này đã xác định, còn lại cũng chỉ có một cái khác.

1 cái để Tạ Tốn không dám tưởng tượng vấn đề, liên luỵ Minh giáo cùng Võ Đang Trương Thúy Sơn Ân Tố Tố vợ chồng, còn có nghĩa tử của mình Trương Vô Kỵ. Phải biết đối phương có thể đến Băng Hỏa đảo, phía sau chỗ đại biểu hàm nghĩa để Tạ Tốn không rét mà run.

Hắn không dám tưởng tượng cái kia đáng sợ kết quả cùng suy đoán.

Gió biển thổi qua, thổi đến Tạ Tốn kia một đầu rối bời

màu vàng kim nhạt tóc dài không ngừng vũ động.

Nhuyễn động miệng môi dưới, thật lâu, Tạ Tốn mới từ trong miệng biệt xuất mình muốn hỏi vấn đề: "… Nhạc giáo chủ, ta muốn hỏi một sự kiện."

"Úc "

"Bản tọa nghĩ mình đã minh bạch ngươi muốn hỏi chính là cái gì."

Nhạc Duyên nghiêng đầu, trên ánh mắt dưới đánh giá trước mắt cái này có thể so dã nhân bộ dáng Kim Mao Sư Vương, tại phát giác được đối phương trên mặt kia chợt lóe lên thần sắc cùng trầm thấp ngữ khí về sau, Nhạc Duyên liền biết đối phương muốn hỏi vấn đề là cái gì.

"Ngươi tim đập nhanh hơn."

"Ngữ khí cũng chần chờ."

"Ngươi bắt đầu hoài nghi."

"Nhưng bản tọa phải nói cho ngươi chính là ngươi cũng không có lần nữa nhìn lầm người, cũng không cần lại lần nữa tự mình hại mình."

"Trương Thúy Sơn cùng Ân Tố Tố vợ chồng bọn hắn cũng không phải là giống sư phó ngươi Thành Côn như vậy."

"Đối mặt hắn người bức bách, 2 vợ chồng đến chết cũng

không có lộ ra ngươi Kim Mao Sư Vương cùng Đồ Long đao tung tích.”

Đến chết ! ! !

Mắt mù không thể thấy vật, liền đem đại bộ phận điểm cùng ngoại giới tiếp xúc năng lực vùi đầu vào thính giác Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn đương nhiên là nghe tới 2 cái này kia rơi vào trong lời nói chữ. Hai chữ này rơi vào Tạ Tốn trong tai, liền tốt so ban ngày kinh lôi trực tiếp nổ trong lòng hắn run lên, cả người càng là thất kinh.

Tuy có suy đoán, nhưng khi sự thật này cứ như vậy bày ở Tạ Tốn trước mắt thời điểm, hắn phát hiện mình cũng không như trong tưởng tượng đến kiên cường.

Tình cảnh này liền như là lúc trước hắn phát hiện Thành Côn chân diện mục, cửa nát nhà tan thời điểm.

Bi phẫn.

Áo giận.

Đau thương.

Đau lòng.

Tự trách.

Áy náy.

Mọi loại cảm xúc tại thời khắc này triệt để dâng lên trong lòng, tăng thêm những năm gần đây Tạ Tốn vốn là trở

nên càng phát ra cực đoan, tại câu này lạnh lùng sự thật kích thích dưới, mặt mũi tràn đầy đỏ lên, oa một tiếng chính là một ngụm máu tươi phun ra ngoài. Xúc động phẫn nộ phía dưới, Tạ Tốn đã trọng thương.

2 đầu gối quỳ xuống đất.

Tóc tai bù xù dưới Tạ Tốn chậm rãi ngẩng đầu, dữ tợn trên mặt có nói không ra âm trầm khát máu chi vị.

“Hung thủ, là ai “

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 174 : Sư vương (hạ)

Hung thủ

Nhạc Duyên cúi đầu, ánh mắt rơi vào Kim Mao Sư Vương kia một thân phế phẩm như dã nhân trang phục bên trên, lầm bầm lầu bầu lặp lại dưới câu nói này, bật cười hỏi ngược lại: “Vậy ngươi cảm thấy hung thủ sẽ là ai ngươi lại chuẩn bị như thế nào đi báo thù “

“…”

Đang hỏi ra vấn đề này về sau, Tạ Tốn liền phát hiện mình hỏi 1 cái rất kém cỏi vấn đề. Trên thực tế đáp án này cũng không khó đoán, chỉ cần trên giang hồ đối Đồ Long đao có hứng thú người, như vậy bọn hắn tất cả mọi người sẽ là lửa cháy thêm dầu hung thủ.

Thậm chí, hắn chính Tạ Tốn cũng coi là hung thủ kia 1 trong.

Dù sao, nói trắng ra Trương Thúy Sơn cùng Ân Tố Tố 2 vợ chồng 2 người là nhận hắn Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn liên luỵ. Nếu như không phải vì cam đoan hắn Tạ Tốn an toàn, há lại sẽ rơi vào kết quả như vậy

Hắn ngay cả mình nợ máu đều không thể phải báo.

Tạ Tốn nghe vậy trầm mặc.

Tóc tai bù xù dưới trên mặt toát ra một tia đắng chát, đối mặt cái này không hiểu Thánh giáo giáo chủ, Tạ Tốn biết mình không có cách nào phản bác. Câu kia hỏi lại ngược lại càng giống là đang chất vấn hắn Tạ Tốn.

Lòng người bàng hoàng.

Đồ Long đao, mới là vạn ác chi nguyên.

Thấy Tạ Tốn đột nhiên lâm vào khó tả trầm mặc, Nhạc Duyên liền biết đối phương giờ này khắc này sa sút tâm tình.

Trên tay Đồ Long đao buông xuống, mũi đao đứng im lặng hồi lâu tại dưới chân trên đá lớn, chống đỡ trước người, Nhạc Duyên thu hồi ánh mắt, nhìn về phía kia vẫn không ngừng vuốt cự thạch sóng biển, mở miệng nói ra: “Ngươi không muốn biết bản tọa là như thế nào biết được Băng Hỏa đảo chỗ sao “

“Ha ha!”

Nửa ngày, Tạ Tốn không khỏi đắng chát cười một tiếng, nguyên bản tùy tiện nộ khí ở thời điểm này biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó chính là một loại sáp nhiên, “Thôi, cần thiết sao” nghiêng đầu, 2 đạo đen sì hốc mắt cứ như vậy trực lăng lăng đối với Nhạc Duyên phương hướng.

“Không cần thiết.”

Tại biết Trương Thúy Sơn Ân Tố Tố chết đi, lại biết hung thủ đến cùng bao hàm ai về sau, cho tới nay lệ khí lòng

tràn đầy Tạ Tốn tại thời khắc này vậy mà trở nên vô cùng yên tĩnh tường hòa. Tạ Tốn rất rõ ràng, trong thiên hạ này chân chính biết Băng Hỏa đảo người trừ hắn liền chỉ có 3 người.

Trương Thúy Sơn Ân Tố Tố 2 vợ chồng đã chết, như vậy cái này nhân tuyển duy nhất liền chỉ có chính mình nghĩa tử Trương Vô Kỵ.

Cho nên đối phương biết Băng Hỏa đảo chỗ lai lịch, cũng chỉ có 1 cái khả năng.

Đó chính là Trương Vô Kỵ nói ra Băng Hỏa đảo nơi ở.

Hắn sẽ quái sao

Vừa mới phát hiện, trong lòng đột nhiên dâng lên kia cỗ bị phản bội cảm xúc là để Tạ Tốn có chút tuyệt vọng, nhưng sau đó Nhạc Duyên lời nói ngược lại là để Kim Mao Sư Vương có một loại khó xử cảm giác. Đặc biệt đang nghe Trương Thúy Sơn vợ chồng tử vong tin tức về sau, càng làm cho Tạ Tốn chấn kinh.

Đường đường Trương Tam Phong cùng Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính cũng không thể cam đoan 2 vợ chồng an toàn, sinh sinh bị người bức tử, Tạ Tốn không khó tưởng tượng khi đó thời khắc đó 2 vợ chồng chỗ gặp phải áp lực.

Là hắn Tạ Tốn có lỗi với người ta.

Cho nên cho dù là nghĩa tử của mình thổ lộ ra Băng Hỏa đảo sở tại địa, Tạ Tốn cũng không có bất kỳ cái gì có thể

sinh khí địa phương.

Hắn lý giải.

Huống chi, cho tới bây giờ mới có người tới Băng Hỏa đảo, cũng có thể tưởng tượng nghĩa tử Trương Vô Kỵ kiên trì thời gian bao nhiêu.

“Giáo chủ, không có làm khó một đứa bé đi “

Nhìn thấy cái này bên trong, nghe tới Tạ Tốn câu này lo lắng ngữ điệu thời điểm Nhạc Duyên liền biết kia cỗ tồn tại Tạ Tốn trong lòng cực đoan chi tình đã tiêu tán rất nhiều. Bằng không mà nói, lấy lúc trước hắn kia cực đoan tính tình, tăng thêm đầy bụng lệ khí, chỉ sợ căn bản nghe không tiến vào bất kỳ lời nói tới.

Làm khó

Làm khó!

Đối mặt vấn đề này, ngoài dự liệu có vẻ hơi trầm mặc ngược lại là Nhạc Duyên.

Võ Đang chuyến đi, bất kể như thế nào đối Nhạc Duyên bản thân đến nói, đều là tại làm khó, đều là tại lấy lớn lấn tiểu. Lấy đạo nghĩa giang hồ đến nói, cái này tự nhiên là Nhạc Duyên không đúng. Nhưng hắn rất nhiều tình huống đã không thể dùng đạo nghĩa giang hồ đi giải thích.

Đây là nói khác nhau.

Đối mặt Kim Mao Sư Vương vấn đề này, Nhạc Duyên trầm ngâm một chút hay là cho ra câu trả lời của mình: “Yên tâm, Trương Vô Kỵ rất an toàn.”

“Dù sao… Vô Kỵ cũng coi như được là bản tọa hậu bối.”

“Hắn nói ra sư vương ngươi địa điểm chỗ, tự nhiên cũng là có điều kiện.”

Điều kiện

Tạ Tốn nghe vậy khẽ giật mình, tuy nói hắn không tại tức giận Vô Kỵ, tại thời khắc này nhưng cũng nhịn không được muốn nghe một chút mình cái này nghĩa tử cái gọi là điều kiện đến cùng là cái gì.

“Ngươi biết điều kiện của hắn là cái gì sao “

“Không có để ta thay cha mẹ của hắn báo thù, mà là để bản tọa báo thù cho ngươi rửa hận.”

Nghe tới cái này bên trong, Tạ Tốn tự nhiên minh bạch Trương Vô Kỵ ý tứ của những lời này, càng xem như nghe ra kia đằng sau chân chính ẩn tàng hàm nghĩa. Cái này đã là Trương Vô Kỵ từ chối ngữ điệu, càng là kỳ vọng của hắn chi ngôn. Đồng dạng, Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn cũng biết điểm này.

Cừu nhân của hắn là ai

Là phích lịch thủ Thành Côn.

Càng là Thiếu Lâm tự cao tăng Viên Chân.

Đối đầu hắn, liền tốt so với bên trên Thiếu Lâm tự.

Bỏ xuống đồ đao, lập địa thành phật.

Câu nói này theo Tạ Tốn, đây là phật gia lớn nhất dối trá chỗ.

Lúc trước hắn nhiều năm qua báo thù, thậm chí đối đầu đến đây hóa giải cừu hận Thiếu Lâm thần tăng không thấy đại sư, từ phương diện nào đó đến nói Tạ Tốn vào lúc đó cũng đã cảm nhận được Phật môn Thiếu Lâm tự uy áp. Nhất là tại Viên Chân chân diện mục không có bại lộ thời điểm, lấy chính đạo đại thế đối với hắn, lưu cho Tạ Tốn chỉ có tuyệt vọng.

Khi đó đã bắt đầu nội đấu Minh giáo không trông cậy được vào, cùng đường mạt lộ phía dưới, Tạ Tốn chỉ có lựa chọn nhất hiểm cũng là đối với hắn nhất tuyệt vọng một con đường.

Đó chính là tranh đoạt Đồ Long đao.

Nhất là tại biết Đồ Long đao rơi vào Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính trời ưng giáo trên tay thời điểm.

Đáng tiếc là cho tới bây giờ, hắn Tạ Tốn cũng không có tìm được Đồ Long đao bên trên chỗ bao hàm bí mật, dù là tại trên Băng Hỏa đảo Trương Thúy Sơn cùng Ân Tố Tố 2 vợ chồng cũng đối Đồ Long đao có chỗ nghiên cứu, vẫn không có kết quả mà kết thúc.

Đồ Long đao đối Tạ Tốn đến nói trở thành gân gà, bây

giờ nghĩ lại ngược lại là liên luỵ quá nhiều người.

“Bản tọa đáp ứng phần này giao dịch.”

Móng tay nhẹ nhàng điểm chuôi đao, phát ra thanh thúy tiếng vang, Nhạc Duyên tự tin nói: “Võ Đang trên dưới cùng Minh giáo đệ tử, bản tọa nghĩ không có người có lý do phản đối bản tọa câu nói này.” Trong lời nói tràn ngập đều là tuyệt đối tự tin.

Cho dù là Tạ Tốn, cũng có thể cảm thụ được rõ ràng.

Người trước mắt rốt cuộc mạnh cỡ nào, Tạ Tốn không biết, nhưng hắn biết đối phương tuyệt đối đủ mạnh.

Bằng không mà nói đối phương sẽ không trở thành Minh giáo giáo chủ, trong giáo cái khác pháp vương cùng ngũ tán nhân là dạng gì chỗ, Tạ Tốn làm sao không hiểu rõ Võ Đang mạnh bao nhiêu, Tạ Tốn hành tẩu giang hồ lại cái kia bên trong không biết được nhưng cho dù là dạng này, đối phương vẫn đạt được Băng Hỏa đảo địa chỉ từ đó đi tới trước mặt mình, cầm tới Đồ Long đao.

Có thể nghĩ, người trước mắt thần bí khó lường.

Thấy Tạ Tốn bảo trì trầm mặc, Nhạc Duyên ngược lại là nhớ ra cái gì đó, đột nhiên nở nụ cười. Nói: “Kỳ thật tại bản tọa xem ra, sư vương ngươi muốn báo thù liền không nên tranh đoạt Đồ Long đao, ngược lại là Ỷ Thiên kiếm đối ngươi trợ giúp lớn hơn.”

” “

Câu nói này trực tiếp để Tạ Tốn không hiểu ra sao, không rõ đối phương lời này rốt cuộc là ý gì, không biết sao, có một loại cảm giác xấu.

“Nhưng ngươi đã đoạt được Đồ Long đao, nên biết một bộ có thể xứng được với đao pháp của nó, bằng không mà nói quả thực là lớn nhất lãng phí.” Nói đến đây bên trong, Nhạc Duyên trên dưới quét mắt Tạ Tốn, Kim Mao Sư Vương am hiểu công phu quyền cước, đao pháp có thể nói đơn sơ có thể, càng nhiều thời điểm chẳng qua là bằng vào Đồ Long đao bản thân sắc bén tăng thêm lực bổ Hoa sơn đơn giản như vậy chiêu thức mà thôi.

Nhặt hạt vừng, ném dưa hấu.

Vì truy cầu Đồ Long đao bí mật, lại là từ bỏ Đồ Long đao bản thân sở hữu ưu điểm lớn nhất.

Nếu là tại biết được cái này Đồ Long đao chỗ bao hàm bí mật đến cùng là cái gì về sau, chỉ sợ chính Tạ Tốn sẽ bị tức giận thổ huyết.

Dù sao hắn đi nhất cong đường.

Đúng lúc này, 1 đạo kì lạ thanh âm phá sóng mà tới.

Nghe tới cái này bên trong, Nhạc Duyên quay đầu lại, hướng đối thanh âm cực kì mẫn cảm Tạ Tốn nói: “Bọn hắn đến.”

Chưa cùng Tạ Tốn nói chuyện, liền nghe tới một trận tiếng hô hoán truyền vào trong tai của mình.

Kia tựa hồ là tên của mình.

Tạ tam ca.

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 175 : Đoạn

Chở Minh giáo một đám cao tầng thuyền, đến.

Nếu nói trước đó Nhạc Duyên lời nói để Tạ Tốn vẫn tồn tại như vậy một tia chần chờ, như vậy giờ khắc này truyền vào đến lỗ tai hắn thanh âm liền triệt để xác định Nhạc Duyên chân thực thân phận. Minh giáo giáo chủ, cái thân phận này không có chút nào giả dối.

Tạ tam ca

Xưng hô này, để Tạ Tốn trong lúc nhất thời lâm vào hồi ức vòng xoáy.

Xưng hô này, hắn rất lâu chưa từng nghe qua.

Tại Minh giáo trên dưới, chỉ có một nhân tài có thể như vậy xưng hô hắn, chính là cái kia thân là 4 đại pháp vương đứng đầu Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti. Chỉ là, tại Tạ Tốn trong ấn tượng, kia Đại Khỉ Ti không nên cùng nàng nam nhân Hàn Thiên Diệp cao chạy xa bay sao

Minh giáo phát sinh chuyện lớn gì, vợ chồng bọn họ 2 người cũng sẽ không quan tâm.

Cho nên, Đại Khỉ Ti là một cái dạng gì nữ nhân, Tạ Tốn kỳ thật dưới đáy lòng vô cùng rõ ràng.

Như thế nào…

Có chút quay đầu, hắn mặt hướng đứng ở bên cạnh

Nhạc Duyên, trong lòng chỉ cảm thấy đáp án chỉ sợ sẽ ở trên thân người này.

Két!

Thuyền cập bờ.

Trận trận tiếng vang bên trong, thuyền lớn rốt cục đang giáo chúng động tác dưới, chậm rãi dựa vào Băng Hỏa đảo.

Ánh mắt nhìn lại, cái này thuyền lớn thân tàu lộ ra có như vậy một chút phá. Sở dĩ bộ dáng như vậy, chính là trước đó gặp phong bạo nguyên do. Có thể nói, kia trong gió lốc, trừ bỏ chính Nhạc Duyên bên ngoài, toàn bộ thuyền bên trong cơ hồ tất cả mọi người đụng phải to lớn kinh hãi.

Chỉ có Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính lộ ra cực kỳ bình tĩnh.

Hắn thấy, loại tình huống này có thể là nhà mình tổ tông một tia tiểu ác thú vị.

Không sợ không sợ , mặc cho dưới chân thuyền hướng đi không biết phương hướng.

Trên thực tế cũng thế, sau đó giáo chủ Nhạc Duyên 1 chiêu phá phong bạo, bị thổi lúc la lúc lắc thuyền bình yên vô sự lái ra phong bạo.

Xuống thuyền.

Rất nhanh, nhiều năm qua yên tĩnh thời gian quá dài Băng Hỏa đảo lâm vào đã lâu náo nhiệt.

Lập thân trong đó, Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn trong lúc nhất thời có một chút kinh ngạc, cả người lâm vào một loại quỷ dị mờ mịt trạng thái.

Loại trạng thái này, ở một bên yên tĩnh nhìn Nhạc Duyên cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Thời gian quá dài không có tao ngộ qua những người khác, 1 người tại đảo hoang bên trên ngốc thời gian lâu như vậy, không có lâm vào tự bế điên cuồng, không có triệt để bị cừu hận chi phối, cái này đã coi như là Tạ Tốn tâm chí đầy đủ cứng cỏi. Còn lại là 1 người là mù lòa thời điểm.

Hiển nhiên.

Tại đột nhiên gặp phải quá nhiều quá khứ người quen thời điểm, Tạ Tốn trong lúc nhất thời trở nên an tĩnh thời điểm, Nhạc Duyên rất rõ ràng đối phương hiện tại trạng thái.

Ngược lại là Nhạc Duyên ánh mắt càng nhiều hay là tại kia đã bị bỏ hoang võ công, rút ra pháp vương thân phận Đại Khỉ Ti trên thân dừng lại một chút, trước đó kia một tiếng ‘Tạ tam ca’ nhưng chính là xuất từ nàng miệng. Ngữ khí nhu nhuyễn, rất có một cỗ muội muội nhìn thấy ca ca tư thế.

“A!”

Khẽ cười một tiếng, Nhạc Duyên tất nhiên là nhìn ra Đại Khỉ Ti tiểu tâm tư.

Người tại tuyệt vọng khốn cảnh phía dưới lựa chọn, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Bằng không mà nói, nếu là thay đổi thân phận hoàn cảnh lời nói, Đại Khỉ Ti ngữ khí tuyệt đối không phải như vậy ôn nhu, mà là sẽ mang theo áp bách tính chất vấn khẩu khí.

Nhìn xem ngay tại tự thuật đã lâu huynh đệ tỷ muội chi tình thời điểm, Nhạc Duyên lại là khóe miệng vẩy một cái, tựa hồ nhìn thấy tốt một màn đặc sắc xuất hiện trò hay.

Minh giáo 4 đại pháp vương quan hệ trong đó… Cũng không phải là người bình thường tưởng tượng bên trong như vậy mỹ hảo.

Không đề cập tới thân là nữ nhân Đại Khỉ Ti vốn có tiểu tâm tư, nàng là người đầu tiên vứt bỏ 4 người này tình cảm, vứt bỏ Minh giáo người, cho nên Đại Khỉ Ti là 1 cái bị loại người. Cho nên, tại Đại Khỉ Ti lặp đi lặp lại nhiều lần khiêu khích Nhạc Duyên, bị hắn rút ra pháp vương thân phận thời điểm, ở đây đứng ra vì nàng nói chuyện người cũng không có mấy cái.

Lần này Đại Khỉ Ti cử động bất quá là nàng mất đi vốn có có thể tứ không kiêng sợ võ công sau lâm vào khốn cảnh, chỗ đi ra một nước cờ, chỉ cầu mình tạ tam ca có thể cải biến nàng chỗ gặp phải đáng sợ thế cục.

Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu liền lại càng không cần phải nói.

Hắn cùng 4 đại pháp vương quan hệ giữa cho tới nay không tính là rất hoà thuận, ngược lại là cùng ngũ tán nhân quan hệ không tệ.

Mà Tạ Tốn cùng Ân Thiên Chính quan hệ giữa… Từ Tạ Tốn lúc trước đi trời ưng giáo chiếm Đồ Long đao, cộng thêm bắt cóc mình nữ nhi Ân Tố Tố về sau, cho trời ưng giáo lưu lại một đống bị sư hống công chấn tổn thương đồ đần về sau, Ân Thiên Chính lại thế nào cương trực công chính cũng ở trong lòng đối Tạ Tốn có rất lớn ý kiến. Nhất là Ân Tố Tố cái chết, từ phương diện nào đó nguyên nhân chính là bởi vì Tạ Tốn nguyên nhân.

Cho nên 2 người chạm mặt, Ân Thiên Chính ngữ khí lạnh nhạt, hoàn toàn như trước đây. Tại nhìn lướt qua kia giống như dã nhân Kim Mao Sư Vương, tại cuối cùng đầy bụng tâm tư Bạch Mi Ưng Vương cũng chỉ có thể thở dài thở ra một hơi, nói một tiếng ‘Trở về liền tốt’ liền lại không có cái khác lời nói.

2 người bọn họ ở giữa ân oán, kết quả là cũng chỉ có thể là cát bụi trở về với cát bụi.

Lẫn nhau liền xem như bình thường nhất bất quá đồng liêu quan hệ đi.

Hỗ trợ

Đó bất quá là thân là đồng liêu nên có nghĩa vụ, chính là nghĩa vị trí.

Nhất là bây giờ giáo chủ là Nhạc Duyên, mà không phải Trương Vô Kỵ về sau, càng là như vậy.

“…”

Đang nghe Ân Thiên Chính lời nói về sau, Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn cũng chỉ có thể há to miệng, không biết mình nên như thế nào trở về câu nói này, cuối cùng chỉ là thì thầm tự nói: “Ân đại ca!” Có đôi khi người quen gặp nhau, 4 phía phun trào không phải cảm động, mà là xấu hổ.

Ngược lại là Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu thấy thế cũng không nói gì, chỉ là đưa tay phải ra hung hăng vỗ vỗ Tạ Tốn bả vai.

4 đại pháp vương quan hệ giữa, cuối cùng biến.

Sau đó ra chính là quang minh tả sứ Dương Tiêu, tại Tạ Tốn trong tai nghe được thanh âm hay là quá khứ như vậy phong lưu phóng khoáng. Sau đó tiến lên chính là ngũ tán nhân, mỗi người tất cả lên cho Tạ Tốn ấm áp đáp lại. Rơi vào sau cùng thì là Dương Tiêu đám người thân thuộc.

Thí dụ như Kỷ Hiểu Phù Dương Bất Hối mẫu nữ, cùng tiểu Chiêu.

Sau đó lực chú ý của chúng nhân liền không hẹn mà cùng rơi vào kia đứng tại bờ trên đá Nhạc Duyên trên thân, xác thực nói là rơi vào bị hắn nắm trong tay Đồ Long đao phía trên.

Chuôi này đao, chính là liên luỵ gần nhất mấy chục năm qua giang hồ phong vân trung tâm.

Đồ Long đao.

Võ lâm chí tôn, bảo đao đồ long, hiệu lệnh thiên hạ, không dám không theo! Dựa trời không ra, ai dám tranh phong

Câu nói này nghe qua quá nhiều, nhưng không có người thực sự hiểu rõ đến trong những lời này chỗ đại biểu hàm nghĩa. Cho dù là Đồ Long đao nhập qua tay Ân Thiên Chính, cùng với Đồ Long đao ngốc hơn 10 năm Tạ Tốn, đều là không hiểu ra sao. Phải biết, tại tất cả mọi người đoạt được chuôi này đao về sau, bọn hắn đều khai thác qua đủ loại kiểu dáng chiêu thức muốn phát hiện cái này Đồ Long đao bên trên ẩn chứa bí mật.

Đóng băng.

Hỏa thiêu.

Cùng các loại, thậm chí đến Tạ Tốn trên tay, hắn đến dùng người nuôi đao tư thế, đao bất ly thân, vô luận ngủ hay là ăn cơm , bất kỳ cái gì thời điểm đao đều tại trên tay chính mình.

Cách làm này, đổi lại là đao sống dày vẫn còn có một chút khả năng.

Rơi vào Đồ Long đao phía trên, vậy đơn giản chính là một giới trò cười.

Dưới mắt.

Cái này trong giang hồ chân chính biết được Đồ Long đao Ỷ Thiên kiếm bí mật người không cao hơn một chỉ số lượng, mà không hẹn mà cùng chính là những người này đều đang nhìn cái này phát sinh ở trên giang hồ trò cười. Đều có các nguyên nhân không có đi để ý tới.

Đồ Long đao, nguyên lai là cái bộ dáng này.

Cho dù là tại Minh giáo, thực sự được gặp Đồ Long đao bộ dáng cũng không có bao nhiêu người.

Tại ngũ tán nhân, tại Lưu Bá Ôn, tại Đại Khỉ Ti, tại Vi Nhất Tiếu, tại Dương Tiêu còn có ánh mắt của những người khác bên trong, bọn hắn xem như lần đầu mở mắt nhìn thấy kia danh chấn giang hồ Đồ Long đao chân chính bộ dáng. Chỉ là đã giáo chủ hiện tại cầm tới Đồ Long đao, sẽ làm cái gì xử lý đâu

Phải biết nhiều năm qua, một mực không ai có thể tham gia phá Đồ Long đao chân chính bí mật.

Bọn hắn cũng rất muốn biết cái này Đồ Long đao đến tột cùng ẩn tàng cái gì.

Mọi người ở đây nhìn chăm chú, Nhạc Duyên giơ Đồ Long đao dò xét nửa ngày, rốt cục có động tác.

Không phải tất cả mọi người suy đoán bên trong múa đao, cũng không như trong tưởng tượng kinh hỉ.

Mà là cầm đao nằm ngang ở trước ngực, một cái tay khác nắm lưỡi đao.

Động tác này là! ! !

Tại mọi người kinh ngạc trong ánh mắt, chỉ thấy Nhạc Duyên áo bào tung bay, tóc dài loạn vũ, trong 2 mắt kim sắc quang mang lóe lên một cái rồi biến mất, một thân khó lường công lực tăng lên tới đỉnh điểm.

Tiếng ông ông bên trong, danh xưng thiên hạ thần binh Đồ Long đao bị nhân lực phía dưới, triệt để bị tách ra thành 1 cái hình cung.

Hừ lạnh một tiếng bên trong, chỉ nghe 1 đạo giòn vang đột nhiên quanh quẩn tại mọi người bên tai.

Mọi người tuyệt đối không ngờ đến lại sẽ là một kết quả như vậy.

Tại tất cả mọi người đờ đẫn ánh mắt dưới, chuôi này danh chấn giang hồ Đồ Long đao bị Nhạc Duyên sinh sinh bẻ gãy.

Đồ Long đao, một phân thành hai.

—

—

—

—

Chương 176 : Mục đích

Đoạn.

Tại trước mắt bao người, kia danh chấn giang hồ thần binh đồ long bảo đao bị nhân sinh sinh dùng tay bẻ gãy.

Chưa đám người kịp phản ứng, tiếp xuống bản thân nhìn thấy một màn càng làm cho mọi người ở đây vô cùng kinh ngạc. Gãy thành 2 đoạn Đồ Long đao bên trong đột nhiên bay ra một vật đến, bị Nhạc Duyên giữ tại trên tay.

“! ! !”

Một màn này triệt để để Minh giáo mọi người ngu ngơ ở.

Trong lúc nhất thời, trong lòng của tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng bốc lên ngoài ý muốn cùng chấn kinh chi tình. Nguyên lai, cái này đồ long bảo đao bên trong chân chính bao hàm bí mật là như thế này. Gần như đồng thời, những này hành tẩu giang hồ, vốn cũng không phải là đồ đần mọi người lại lần nữa nghĩ đến một cái khác nghe rợn cả người phỏng đoán.

Kia cùng Đồ Long đao nổi danh Ỷ Thiên kiếm…

Có phải là cũng cùng Đồ Long đao không khác nhau chút nào, tại trong thân kiếm chứa cái khác che giấu đồ vật

Câu kia trên giang hồ lưu truyền lời nói, chân chính chỉ

chính là 2 người này ở giữa bao hàm ẩn tàng đồ vật!

Trong này, bị Đại Khỉ Ti nói cho trước mắt một màn Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn lý giải sâu nhất, tâm tình phức tạp nhất. Mà đổi thành bên ngoài 1 cái có phức tạp tâm tình người thì là gả cho gà thì theo gà gả cho chó thì theo chó, bị Nhạc Duyên mang về Minh giáo đuổi theo Dương Tiêu Kỷ Hiểu Phù.

Ngay lập tức, Kỷ Hiểu Phù đã nghĩ đến điểm này.

Nga Mi phái trấn phái bảo kiếm, Ỷ Thiên kiếm nên có bí mật.

Bởi vì Nhạc Duyên phen này cách làm, không thể nghi ngờ là triệt để để lộ nhiều năm qua quá nhiều người giang hồ muốn theo đuổi bí mật. Rất nhiều người đều biết, vẻn vẹn bằng vào 1 thanh thần binh lợi khí liền nghĩ muốn hùng bá hiệu lệnh giang hồ, kia tự nhiên chỉ là 1 kiện hi vọng xa vời sự tình.

Ngươi võ công không được, liền căn bản là không có cách cam đoan Đồ Long đao.

Nhiều năm qua, trong giang hồ bởi vì Đồ Long đao chỗ nhấc lên sóng cả không thể nghi ngờ đều chứng minh cái này một sự thật.

Nếu không có đoán sai, có thể chứng minh câu kia lưu truyền rất rộng lời nói chân thực tính cũng không phải là vũ khí bản thân, mà là 2 người này ẩn tàng bí mật, cũng chính là vào hôm nay mới khiến cho bọn hắn chỗ minh bạch đồ vật. Nhiều năm qua, vô số cầm tới qua Đồ Long

đao người đối nó nghiên cứu, bất quá là tại làm vô dụng công.

Muốn chân chính nhìn ra bí mật này, đầu tiên nhất định phải hủy đi Đồ Long đao bản thân.

Có thể nghĩ muốn hủy đi Đồ Long đao đến tột cùng lớn bao nhiêu khó khăn

Một nạn là vũ khí bản thân chất lượng, mặt khác một nạn thì là người vốn có cảm xúc tâm tư.

Làm ra vũ khí này người, cân nhắc đồ vật quả thực để người tán thưởng, người này thấy rõ rất nhiều người bản chất.

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, Bạch Mi Ưng Vương cùng Dương Tiêu 2 người 2 mắt nhìn nhau một cái, không hẹn mà cùng nói ra lời nói tương tự: “Đao kiếm lẫn nhau đụng!” Lời nói rơi xuống, một bên cái khác Minh giáo cao tầng cũng phản ứng lại.

Ngẫm lại cũng thế.

Nhất là khi lấy được qua Đồ Long đao một đoạn thời gian Ân Thiên Chính đã từng cũng làm qua rất lớn nghiên cứu.

Hỏa thiêu.

Đóng băng.

Cùng cùng một loạt nghiên cứu đều là không có kết quả

mà kết thúc.

Nhưng chưa bao giờ có muốn đem Đồ Long đao phá đi nặng giải dự định.

Như vậy nếu là trừ bỏ đúc lại dự định bên ngoài, như vậy còn lại khả năng liền chỉ có 1 cái.

Đồ Long đao cùng Ỷ Thiên kiếm va chạm nhau.

Mới là bình thường nhất phá giải 2 người này bí mật mấu chốt.

Như vậy cái này Đồ Long đao bên trong chỗ bao hàm bí mật đến cùng là cái gì đây

Ngay tại ý nghĩ này tại mọi người não hải bên trong quanh quẩn, tất cả mọi người ánh mắt đều nhìn chăm chú tại kia rơi vào Nhạc Duyên đồ trên tay thời điểm, một màn kế tiếp lại là lại lần nữa làm cho tất cả mọi người cảm thấy ngoài ý muốn cùng kinh ngạc.

Đồ vật vào tay.

Chính là Võ Mục Di Thư.

Nhạc Duyên không có mở ra đi nhìn ý đồ, ngược lại là giữ tại lòng bàn tay, sau đó người 2 mắt khép hờ.

Đây là! ! !

Nhà mình giáo chủ quỷ dị cử động tự nhiên là hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Tại trong ánh mắt của bọn hắn, nhìn thấy là yên tĩnh vô cùng đứng tại trên đá lớn tay cầm kia từ Đồ Long đao bên trong bay ra đến đồ vật nhắm mắt dưỡng thần quỷ dị tràng cảnh. Chưa chờ bọn hắn đem trong lòng nghi hoặc biểu hiện ra ngoài, liền thấy trước mắt chi cảnh đã có biến hóa.

Nguyên bản rơi xuống tóc dài lại lần nữa phiêu hất lên.

Giương nanh múa vuốt bên trong, một đầu tóc xanh tựa như sống lại.

Càng là tại quanh thân hiện ra một vòng nhìn không thấy khí tràng, đem Nhạc Duyên bao phủ trong đó.

Đang nhắm mắt, dưới mí mắt con mắt đang không ngừng trái phải rung động.

Bộ dáng kia, cảm giác kia, thật giống như Nhạc Duyên đang chìm ngâm ở cái gì cố sự hình ảnh bên trong, mà xem như bác sĩ Hồ Thanh Ngưu vợ chồng nhìn thấy một màn này lại là rõ ràng nhất. Bởi vì đây là người nằm mơ thời điểm mới có dấu hiệu.

Chủ nhân đây là đang làm cái gì

2 vợ chồng liếc nhau một cái, đều từ lẫn nhau trong mắt nhìn thấy vẻ ngoài ý muốn.

Gió thổi.

Sóng vang.

Chim biển bay.

Băng Hỏa đảo bên trên trong lúc nhất thời yên tĩnh vô cùng, chỉ hơn trong thiên địa này tự nhiên mà tồn tiếng vang.

Chỉ là kia gió đang thổi qua Nhạc Duyên vị trí lại đột nhiên biến mất không còn tăm tích, bọt nước rơi vào Nhạc Duyên quanh thân 3 trượng phạm vi bên trong liền sẽ bốc hơi không gặp. Mà nhất làm cho mọi người khiếp sợ là 2 con lẫn nhau truy đuổi chim biển tựa hồ không có nhìn thấy trên đá lớn có người đồng dạng, cũng không có phát giác được bất kỳ nguy hiểm cứ như vậy truy đuổi bay vào, nhảy tiến vào 3 trượng phạm vi.

Sau đó, Minh giáo mọi người liền trông thấy 1 đạo để người hoảng sợ tràng cảnh.

Kia 2 con chim biển tựa hồ cũng không biết tự thân rơi vào tình cảnh nguy hiểm nhất, tại cảm giác của bọn nó bên trong, cự thạch kia bên trên cũng không có người, có chỉ là trống trải. Chỉ là chim biển đầu óc quá nhỏ, căn bản không phân biệt được quá nhiều đồ vật.

Nhưng cho dù là dạng này, rơi vào phía sau con kia chim biển hay là lơ ngơ, líu ríu tiếng kêu cho thấy nghi ngờ của nó.

Chim biển trong ánh mắt, kia bay ở phía trước chim biển tựa hồ là động tác càng ngày càng chậm, mà lại thân hình cũng biến thành càng ngày càng nhỏ, thật giống như toàn bộ thân thể bị nhìn không thấy đao ngay tại

từng chút từng chút từ nội bộ gọt đi huyết nhục. Cuối cùng, 2 con chim biển một trước một sau hóa thành 1 cái chấm đen nhỏ, mẫn diệt không gặp.

Không!

Thỏa đáng nhất hẳn là cái này 2 con chim biển tựa như đảo ngược thời gian, từ dài hóa nhỏ.

Đây mới là một màn này tốt nhất hình dung.

Phần phật ——

Gió biển vẫn thổi tứ không kiêng sợ.

Nhạc Duyên bỗng nhiên mở 2 mắt ra, sắc mặt cực kì hiếm thấy bày biện ra một vòng tái nhợt chi sắc. Đôi mắt chỗ sâu, càng là xuất hiện một cỗ vẻ mờ mịt.

Hồi lâu, cỗ này mờ mịt mới chậm rãi rút đi, một lần nữa thay đổi thanh minh.

“… Thì ra là thế.”

Giang hai tay, Nhạc Duyên kia một mực giữ tại lòng bàn tay Võ Mục Di Thư cứ như vậy đột nhiên vỡ nát, hóa thành phấn kết thúc, bị gió biển thổi tán lái đi. Mặt không biểu tình nhìn xem trên tay cặn bã triệt để bị gió thổi tán biến mất không còn tăm tích, Nhạc Duyên lúc này mới chậm rãi xoay người, cầm Đồ Long đao đoạn nhận, hướng Minh giáo mọi người đứng phương hướng đi đến.

Cho tới nay, Nhạc Duyên chưa từng cho rằng lật đổ Nguyên triều, vẻn vẹn bằng vào 1 bản binh pháp liền có thể thành sự.

Võ Mục Di Thư đây chẳng qua là binh pháp, không phải đồ long chi thuật.

Càng quan trọng chính là khi đó đối tượng là kim quốc, bọn hắn cùng người Mông Cổ có khác nhau rất lớn.

Một bên.

Minh giáo mọi người cũng rốt cục thanh tỉnh lại.

Nhìn về phía đâm đầu đi tới giáo chủ, rất nhiều người trên mặt cũng không hẹn mà cùng bò lên trên mê hoặc chi sắc.

Giáo chủ là cùng bọn hắn cùng nhau đến đây Băng Hỏa đảo.

Nhưng vì cái gì…

Tại thời khắc này, trong mắt bọn họ bản thân nhìn thấy Nhạc Duyên lại cho mọi người một loại đã lâu không gặp ảo giác cái loại cảm giác này, Nhạc Duyên trên thân nhiều hơn một loại phong trần mệt mỏi ảo giác tới. Mà khi Nhạc Duyên đến gần về sau, trước đó kia cỗ cảm giác cũng đã biến mất không thấy gì nữa, thật giống như kia chỉ bất quá là bọn hắn tất cả mọi người ảo giác mà thôi.

Ý nghĩ này vừa lên, cơ hồ tất cả mọi người trừ bỏ mắt

mù Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn đều cung kính vô cùng cúi đầu xuống.

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 177 : Phỏng đoán

Vừa vặn

Lại không bằng trùng hợp.

Tay nắm lấy Đồ Long đao tàn thể, tại đi tới trước mặt mọi người về sau, Nhạc Duyên liền đem trên tay đồ vật giao cho thân là tôi tớ Hồ Thanh Ngưu, ra hiệu đối phương mang về trên thuyền về sau, Nhạc Duyên ánh mắt lúc này mới đặt ở cái khác Minh giáo trên thân mọi người.

"…"

Ánh mắt 1 quét qua qua, mỗi người đều không cùng Nhạc Duyên đối mặt tâm tư, một màn này khẽ quét mà qua, Nhạc Duyên biết mình trước đó cách làm đã để bọn hắn suy đoán ra Ỷ Thiên kiếm Đồ Long đao cả 2 bí mật. Dưới mắt, Đồ Long đao bí mật xem như bị phá, còn lại liền chỉ có lưu tại Nga Mi phái Ỷ Thiên kiếm.

Người ở chỗ này đều không phải đồ đần, có thể hành tẩu giang hồ có thanh danh của mình, xem như giang hồ danh nhân người tại trí thông minh bên trên cũng sẽ không quá kém. Một khi có người phán đoán ra một điểm, người bên ngoài cũng liền có thể phi thường dễ dàng suy đoán ra đến Ỷ Thiên kiếm bí mật.

Chỉ là dưới mắt…

Bọn hắn biết phần này bí mật cũng không thể như thế nào.

Đồ Long đao tới tay, phía trên bí mật đã bị Nhạc Duyên phá.

Lưu lại Ỷ Thiên kiếm…

Những người khác muốn có được bên trong bí mật đã là rất khó khăn. Cho tới nay, lưu lại có thể bài trừ bí mật, đạt được bên trong bên trong cất giấu đồ vật phương pháp chỉ có 1 cái, đó chính là Đồ Long đao cùng Ỷ Thiên kiếm cả 2 va chạm nhau. Mà lại, cho dù là có cái khác loại hình thần binh lợi khí, cái kia cũng chỉ có đao sống dày mới có cơ hội này, dù sao bọn chúng 3 người là đồng xuất một lò.

Còn lại những phương thức khác chính là Nhạc Duyên loại này lấy bạo lực để phá trừ phương pháp.

Chỉ bất quá Nhạc Duyên cách làm này phóng nhãn thiên hạ, chỉ sợ cũng chỉ có chính hắn có thể làm được, những người khác tuyệt đối không thể nào. Cho nên, cho dù là những người khác đoạt được Ỷ Thiên kiếm, muốn dùng ngoại lực bạo lực bài trừ bí mật của nó, chỉ sợ cũng sẽ chỉ hủy hoại trong kiếm chỗ bao hàm đồ vật.

Ở phía ngoài khí giới không có phát triển đến mức nhất định thời điểm, chỉ bằng vào dưới mắt thời đại năng lực, muốn bình yên vô sự lấy ra Ỷ Thiên kiếm đồ vật bên trong, còn xa xa không đủ.

“3 ngày.”

“Bản tọa cho các ngươi lưu lại 3 ngày thời gian, 3 ngày sau, trở về địa điểm xuất phát.”

Nói xong, Nhạc Duyên liền vượt qua mọi người, trực tiếp hướng trên thuyền lớn đi.

Độc lưu lại một đám Minh giáo cao tầng 2 mặt nhìn nhau.

Rất nhanh.

3 ngày thời gian đảo mắt mà qua.

Tại 3 ngày này thời gian bên trong, một đám Minh giáo cao tầng không phải tại tự ôn chuyện, ôn lại xuống quá khứ tình cảm, chính là tại Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn dẫn đầu dưới xem như du tẩu một chuyến Băng Hỏa đảo. Trong khoảng thời gian này bên trong, Tạ Tốn cũng là hiểu rõ rõ ràng Thánh giáo khoảng thời gian này bên trong phát sinh biến hóa.

Nhạc Duyên xuất hiện, triệt để kết thúc Minh giáo cao tầng nội đấu hỗn loạn.

Mà lại hắn cũng coi là biết Đại Khỉ Ti Minh giáo pháp vương thân phận bị Nhạc Duyên triệt để trừ bỏ, càng là vứt bỏ nàng một thân võ công, dưới mắt ‘Tiểu muội’ nói theo một ý nghĩa nào đó bất quá là tù nhân. Còn tốt Nhạc Duyên không có giận chó đánh mèo, khiến cho nữ nhi của nàng tiểu Chiêu nhận ngược đãi, mà là để tiểu Chiêu cùng Dương Bất Hối ở tại cùng một chỗ, coi như

trải qua không tồi.

Chí ít, theo Tạ Tốn, giáo chủ đối tiểu nha đầu này đãi ngộ muốn so với nàng thân sinh mẫu thân Đại Khỉ Ti muốn tới thật tốt.

Loại kết quả này, để Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn có chút im lặng.

Cũng là chính là bởi vì chuyện này, ngược lại là để Tạ Tốn nhận thức lại một phen Đại Khỉ Ti. Một phen trầm ngâm suy tư qua đi, hắn liền biết mình cô muội muội này lần này nhìn thấy mình thân thiết như vậy, chỉ sợ cũng hay là ôm cái khác tâm tư.

Nàng là có mục đích của mình.

Đại Khỉ Ti là một cái dạng gì người, hắn Tạ Tốn há lại sẽ không hiểu rõ

Ban đầu ở Minh giáo thời điểm, có thể vì Hàn Thiên Diệp mà từ bỏ Minh giáo Thánh nữ cùng pháp vương thân phận, càng là cùng cái khác người lên mâu thuẫn, ngươi đã có thể nói nàng trọng tình, cũng có thể thừa nhận nàng chính là người bạc tình. Nàng chỉ để ý chính mình sở tại hồ.

Trong này phát sinh rất nhiều chuyện, Tạ Tốn đều là từ Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu trong miệng hiểu rõ đến.

Dù sao lên những người khác đến, cái này Thanh Dực Bức Vương ngược lại là có càng nhiều nói chuyện

phiếm hứng thú, nói lên trong giang hồ sự tình khác.

Đồng thời.

Tạ Tốn cũng biết được lần này Minh giáo có thể biết được Băng Hỏa đảo sở tại địa chỉ, đến đây nơi này nguyên do.

Hắn đoán không có sai.

Cái này tân nhiệm giáo chủ Nhạc Duyên trải qua Võ Đang sơn, cùng Võ Đang Trương Tam Phong đến một trận kinh thiên động địa đại chiến. Cuối cùng, Trương Tam Phong thất bại, bách nghĩa tử của hắn Trương Vô Kỵ không thể không nói ra Băng Hỏa đảo bí mật.

Đương nhiên.

Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn cũng biết được kia phần giao dịch, kia phần để cho dù là cừu hận đầy bụng hắn cũng cảm thấy máu tanh giao dịch.

Một câu kia như trò đùa lời nói phía sau, mang cho Thiếu Lâm tự chính là kinh khủng nhất áp lực.

Đồng dạng.

Càng đem Thiếu Lâm tự cái này nghiêm nói khôi thủ đẩy lên Minh giáo mặt đối lập.

“Ta lần thứ 1 biết võ công nguyên lai có thể mạnh như vậy.”

Đây là Vi Nhất Tiếu tại cùng Tạ Tốn nói chuyện phiếm thời điểm, trong lúc nhất thời phát ra cảm khái. Tạ Tốn nghe được, trước mắt Thanh Dực Bức Vương tính tình phát sinh thay đổi cực lớn. Lấy hắn quá khứ đối Vi Nhất Tiếu hiểu rõ, chỉ sợ là hứng chịu nỗi sợ hãi ghê gớm, mới có thể tạo nên dưới mắt Thanh Dực Bức Vương kia có chút nơm nớp lo sợ, cảm thấy mình ếch ngồi đáy giếng kết quả.

Dĩ vãng Vi Nhất Tiếu là hạng người gì

Phách lối, ương ngạnh.

Không câu nệ tiểu tiết.

Tại khinh công bên trên có thể nói là độc bộ thiên hạ.

Coi như một người như vậy, tại bây giờ lại trở nên trầm ổn.

Tạ Tốn liền biết những năm này phát sinh biến hóa không chỉ là chính hắn, rất nhiều hắn nhận biết bằng hữu đều có riêng phần mình biến hóa.

Dương Tiêu như thế.

Ân Thiên Chính như thế.

Vi Nhất Tiếu như thế.

Đại Khỉ Ti càng là như vậy.

Càng là biết lẫn nhau lại là rốt cuộc không trở về được

quá khứ cái kia vui vẻ thời khắc.

Thời gian, chung quy là có thể nhất cải biến người đồ vật.

Bất quá nhất làm cho Tạ Tốn để ý, chân chính hấp dẫn hắn lực chú ý một câu cũng không phải là những thứ này, thậm chí nghĩa tử Trương Vô Kỵ cũng tạm thời bị xếp tại đằng sau, mà là Vi Nhất Tiếu một câu kia trong lúc lơ đãng cảm thán.

“Hôm nay nhìn thấy, nghĩ đến tất cả mọi người đã đoán được Đồ Long đao cùng Ỷ Thiên kiếm bí mật.”

“Nhưng vấn đề đến, giáo chủ vì cái gì dám như thế tứ không kiêng sợ ở trước mặt mọi người làm ra cử động như vậy “

“Vì cái gì ở trên Võ Đang sơn về sau, nhưng không có lại đến Nga Mi sơn “

“Đao kiếm tập hợp đủ, đây mới là tốt nhất ổn thỏa nhất phương thức.”

Cùng lúc đó.

Đang cùng vợ mình Kỷ Hiểu Phù cùng nhau du lãm ở trên đảo phong cảnh quang minh tả sứ Dương Tiêu cũng ngay tại như vậy vấn đề cùng Kỷ Hiểu Phù tán gẫu.

“Xem ra nhất không bình thường cách làm, chính là có bình thường nhất lý do, dù là lý do này để người cảm

thấy quá mức hoang đường.”

Dừng lại một chút, Dương Tiêu đón Kỷ Hiểu Phù ánh mắt, lúc này mới tiếp tục nói: “Nếu như ta không có đoán sai, các ngươi Nga Mi phái tổ sư… Quách Tương Quách nhị tiểu thư, nàng khả năng cũng chưa chết, mà là khả năng sống rất tưới nhuần, sống an an ổn ổn.” Đang nói đến Quách Tương thân phận thời điểm, Dương Tiêu ngữ khí có thường nhân khó mà phát hiện chần chờ.

“Bằng không mà nói, ta thực tế là nghĩ không ra giáo chủ có lý do gì từ bỏ Nga Mi phái.”

“Luận võ công, Diệt Tuyệt sư thái thế nhưng là kém quá xa.”

Nghe tới cái này bên trong, Kỷ Hiểu Phù cũng không nói đến phủ nhận ngữ tới. Tương phản, nàng cũng ngay tại cúi đầu trầm tư.

Hiển nhiên.

Biết trên núi Võ Đang phát sinh sự tình Kỷ Hiểu Phù không cảm thấy Nga Mi phái sẽ so Võ Đang phái càng có uy thế. Theo đạo lý tới nói, Nga Mi phái so Võ Đang phải yếu hơn quá nhiều, từ Võ Đang sơn sau khi xuống tới thuận đường đi Nga Mi cầm Ỷ Thiên kiếm đây mới là lẽ phải.

Nhưng vấn đề là Nhạc Duyên cũng không có làm như vậy, mà lại Kỷ Hiểu Phù cũng không cho rằng Nhạc Duyên sẽ nhìn sư muội Chu Chỉ Nhược mặt mũi.

Kia khả năng duy nhất chính là cái này xem ra không có khả năng đáp án.

Tổ sư Quách Tương còn sống.

Chỉ là nàng đang ở đâu

Càng nghĩ, đối so với Trương Tam Phong hình tượng Kỷ Hiểu Phù đầy trong đầu nhớ lại Nga Mi cử đi dưới có cái nào tóc trắng xoá hòa ái lão thái thái sẽ là trong truyền thuyết kia tổ sư Quách Tương Quách nhị tiểu thư.

Chỉ là tất cả mọi người không ngờ đến cái này truyền thuyết bên trong nhân vật, giờ này khắc này đã sờ lên Minh giáo tổng đàn Quang Minh đỉnh.

Đại điện.

Giáo chủ trên bảo tọa.

Đầy người phong trần, một bộ áo xanh mặc trên người Quách nhị tiểu thư chính nghiêng dựa vào phía trên, giống như ác hổ xuống núi, một tay cầm vò rượu, một tay cầm gà quay gặm miệng đầy dầu mỡ, ăn chính hương.

—

—

—

Chương 178 : Trở về (thượng)

Ngân quang lấp lóe.

Một kiếm quang hàn.

Đặt nằm ngang trước mặt mình bảo kiếm triệt để hấp dẫn tiểu quận chúa Triệu Mẫn ánh mắt, thon dài ngón tay ngọc nhỏ dài giờ phút này chính từng chút từng chút tại trên thân kiếm vuốt ve. Trên đầu ngón tay truyền đến chính là Ỷ Thiên kiếm bản thân chỗ mang theo âm hàn chi ý. Cùng bình thường bảo kiếm cho người cảm giác khác biệt, trên ngón tay vuốt ve thời điểm, Triệu Mẫn cảm nhận được chính là không phải bình thường cảm thụ.

“Quả nhiên.”

“Cảm giác này…”

“Vậy mà lại để người cảm thấy mê muội.”

2 mắt mê ly, tiểu quận chúa Triệu Mẫn trên mặt càng nhiều hay là một loại mê hoặc. Tại dĩ vãng, thế nhưng là chưa hề có 1 thanh vũ khí sẽ để cho nàng có loại cảm giác này. Thật giống như tại lần đầu tiên thời điểm, Triệu Mẫn liền bị cái này Ỷ Thiên kiếm hấp dẫn.

Cái loại cảm giác này, quỷ dị làm cho không người nào có thể dùng ngôn ngữ hình dung.

Khiến cho Triệu Mẫn ở trong lòng dâng lên một loại chiếm cứ, nên vì nàng tất cả suy nghĩ tới.

Một đường này trở về phần lớn đến, Triệu Mẫn có thể nói là thật sớm thưởng thức thời gian rất lâu Ỷ Thiên kiếm, mỗi một lần đụng chạm đều sẽ để tiểu quận chúa không hiểu có một loại nghiện hương vị. Chỗ cầm thời gian càng dài, tựa hồ liền càng phát không thể chịu đựng được bảo kiếm bị bị người cầm đi.

Kia cảm thụ, tổng kết lại cũng chỉ có một câu có thể hình dung.

Nó, là mình.

Càng làm cho tiểu quận chúa Triệu Mẫn mừng rỡ là cái này Ỷ Thiên kiếm nơi tay thời điểm, trên người nàng Huyền Âm kiếm ý sẽ có tăng phúc. Về phần còn lại mấy cái bên kia trên giang hồ nghe tiếng cái gọi là cái gì bí mật, Triệu Mẫn căn bản liền không thèm để ý. Nàng để ý là chỉ cần có thể tăng trưởng lực lượng của nàng, cái này liền đầy đủ.

“…”

Híp 2 mắt cảm thán nửa ngày, tiểu quận chúa rốt cục quay đầu, ánh mắt rơi vào kia ngồi ngay ngắn ở bên cạnh mình cách đó không xa, biểu hiện yên lặng Nga Mi phái đệ tử Chu Chỉ Nhược.

Đúng thế.

Triệu Mẫn lần này trở về phần lớn, nàng đem Nga Mi phái đệ tử Chu Chỉ Nhược mang trở về.

Dùng giao dịch đoạt được Ỷ Thiên kiếm, cái này vốn chỉ là lúc bắt đầu Triệu Mẫn ý nghĩ. Nhưng ở về sau, tiểu quận chúa chuyển biến tâm tư. Nếu chỉ là dựa theo trước đó an bài, kia lộ ra quá mức nông cạn. Đang thu nạp cái kia không hiểu thấu nam tử một thân hùng hồn kiếm ý về sau, Triệu Mẫn liền mượn uy thế lại lần nữa đối Nga Mi phái tiến hành áp bách.

Nàng cần trên giang hồ lập xuống 1 đạo ví dụ.

Có thể cho người trong thiên hạ chỗ nhìn ví dụ.

Mà Nga Mi phái liền trở thành tốt nhất đối tượng.

Vẻn vẹn đạt được Ỷ Thiên kiếm còn thiếu rất nhiều, mà lại Triệu Mẫn cũng sẽ không chân chính yên tâm kia trên giang hồ rất nổi danh tính tình quật cường cố chấp Diệt Tuyệt sư thái là tốt như vậy sống chung. Cuối cùng, Triệu Mẫn đem lực chú ý đặt ở cùng mình niên kỷ Chu Chỉ Nhược trên thân.

Có thể gánh vác Ỷ Thiên kiếm thoát đi Chu Chỉ Nhược, tự nhiên nên là Diệt Tuyệt sư thái yêu mến nhất đệ tử.

Điểm này, Triệu Mẫn khi nhìn đến Ỷ Thiên kiếm một khắc này cũng đã biết được.

Sau đó…

Kết quả hợp tình hợp lí, nhưng lại không ra ngoài ngoài

ý muốn.

Đối mặt nàng Triệu Mẫn đại thế, đã bị bức bách tới cực điểm Nga Mi phái tự nhiên không có phản đối chỗ trống. Nàng cần một con tin, mà Chu Chỉ Nhược chính là tốt nhất đối tượng.

Duy nhất để tiểu quận chúa kinh ngạc là Diệt Tuyệt sư thái tại cùng mình đau lòng nhất đệ tử một phen thảo luận về sau, vậy mà đáp ứng xuống.

Là buồn bực xấu hổ

Hay là phẫn nộ

Lại hoặc là cái khác

Ở trong mắt Triệu Mẫn, nàng không nhìn thấy những này thần sắc, chỉ có Diệt Tuyệt sư thái kia âm trầm đến sắp tích thủy thần sắc một mực tại não hải bên trong quanh quẩn. Nghĩ đến người ta là không thể không tiếp nhận xuống tới.

Dù sao kẻ thức thời mới là tuấn kiệt.

Lại có lẽ là thân ở Tào doanh tâm tại hán

Mặc kệ Diệt Tuyệt sư thái đánh lấy tâm tư gì, mặc kệ Chu Chỉ Nhược có nguyện ý hay không… Sự thật chính là Nga Mi phái đệ tử Chu Chỉ Nhược theo tiểu quận chúa Triệu Mẫn trở lại phần lớn, trở thành nàng Triệu Mẫn người, là Nga Mi phái đặt ở bên người nàng con tin.

“Chỉ Nhược muội muội.”

“Ngươi có thể nói một chút Nga Mi phái cố sự sao “

“Tỷ tỷ thế nhưng là rất muốn nghe nghe những cái kia quá khứ giang hồ cố sự đấy, thí dụ như các ngươi khai phái tổ sư Quách Tương.”

“Từ phương diện nào đó đến nói, Nga Mi phái thế nhưng là cùng chúng ta Hoàng tộc quan hệ không tầm thường.”

“Phải biết Quách Tĩnh Quách đại hiệp lúc trước thế nhưng là Kim Đao phò mã!”

“Cho nên dựa theo cái này quan hệ đến nói, Nga Mi phái vốn là cùng triều đình quan hệ rất gần, muội muội tâm lý không cần thiết chặn lấy.”

Trả lại kiếm vào vỏ.

Xoay người, Triệu Mẫn ánh mắt rơi vào kia xem ra điềm đạm đáng yêu Chu Chỉ Nhược trên thân, ôn nhu thì thầm trò chuyện giết thì giờ: “Mà lại mấy ngày nay tỷ tỷ ta đã phái người đem Nga Mi phái quy thuận vương phủ tin tức truyền khắp thiên hạ, mà ta đáp ứng đem Nga Mi phái ủng lập làm thiên hạ thứ 1 phái cũng sẽ thực hành.”

“Bắt buộc, các ngươi Nga Mi phái thậm chí có thể trở thành hộ quốc chi giáo…” Sau khi nói đến đây, tiểu quận chúa ánh mắt người ở bên ngoài xem ra trở nên cực kỳ quỷ dị.

Người này! ! !

Chu Chỉ Nhược ánh mắt không tránh không né, một mực đón đối phương, dừng lại tại Triệu Mẫn trên thân.

Một đường này đến, Chu Chỉ Nhược từ trước đó nhìn thấy một thân nghe rợn cả người võ công đến Triệu Mẫn tính tình bên trên đều đã có một chút hiểu rõ. Thiếu nữ trước mắt, trong mắt của nàng là mười phần mâu thuẫn cùng quỷ dị.

Đối phương một thân võ công, tuyệt đối không phải bình thường tất cả.

Mà lại thiếu nữ này mười phần tâm ngoan thủ lạt, có hơn người thủ đoạn cùng tàn nhẫn kín đáo tâm tư.

Có lẽ tại trước đó Chu Chỉ Nhược còn không rõ lắm, người quá mức nàng đơn thuần không có cách nào nghĩ nhiều như vậy, nhưng ở khoảng thời gian này bên trong chỗ kinh lịch hết thảy đã sớm tại từng chút từng chút cải biến cái này yếu đuối thiếu nữ thiện lương nội tâm cùng ý nghĩ đơn thuần.

Giang hồ.

Ngay tại một chút xíu cho Chu Chỉ Nhược vạch trần cái gì gọi là nhân tính, cái gì gọi là thân bất do kỷ.

Não hải bên trong quanh quẩn sư phụ mình Diệt Tuyệt sư thái cho mình phân phó, tại kết hợp mình mấy ngày nay phát hiện, xuất hiện trên người mình dị trạng, đón tiểu quận chúa vấn đề, Chu Chỉ Nhược mở miệng.

Thanh thúy nhu nhược tiếng nói tại gian phòng bên trong quanh quẩn, chỉ bất quá câu kia lời nói ra để tiểu quận chúa sắc mặt trong lúc nhất thời ngu ngơ như vậy một chút.

“Quận chúa.”

“Nói một câu mấy ngày nay cho tới nay muốn nói đồ vật, nếu ngươi không tức giận… Tuổi của ta hẳn là lớn hơn ngươi!”

“! ! !”

…

Cùng lúc đó.

Tây Bắc.

Lặng yên đi tới Quang Minh đỉnh Quách Tương kia thuần thục tư thế quả thực là cùng đi tiến vào nhà mình viện tử đồng dạng. Ngay tại nàng một phen dò xét phát hiện toàn bộ Quang Minh đỉnh cao thủ cơ hồ quét sạch sành sanh biến mất không thấy gì nữa thời điểm, kết hợp trước đó phát sinh ở chuyện trên giang hồ, Quách Tương liền biết Minh giáo giáo chủ Nhạc Duyên hẳn là mang theo một đám cao tầng đi Băng Hỏa đảo tìm Đồ Long đao đi.

Nàng đến thời cơ cũng không tốt.

Bất quá loại tình huống này Quách Tương cũng không

thèm để ý, tốt xấu nàng cũng là cầm cái này bên trong xem như ẩn tàng địa phương, chí ít Quang Minh đỉnh nơi này nàng rất quen thuộc, so với kia truy đuổi tới mình người muốn quen thuộc quá nhiều. Che giấu, chỉ sợ không có mấy người có thể tìm được đến nàng.

Vậy mà hôm nay, ngay tại Quách Tương ăn uống no đủ thời điểm, 1 đạo tin tức bỗng nhiên xâm nhập lỗ tai của nàng.

Lên tiếng chính là ở bên ngoài tuần tra Minh giáo đệ tử.

Tin tức thật là làm cho cả giang hồ trở nên sôi trào đồ vật.

Đó chính là danh môn chính đạo 1 trong Nga Mi phái toàn phái quy thuận Nguyên đình, đánh lấy chính là thuận thiên ứng nhân cờ xí. Nghe nói, Nguyên đình muốn tại hoàng thiên ngày tốt đối Nga Mi phái tiến hành sắc phong.

Tin tức này để vốn là mãnh liệt giang hồ sôi trào lên, vô luận chính tà.

—

—

—

—

—

Chương 179 : Trở về (hạ)

Nga Mi…

Đầu nhập vào Nguyên đình ôm ấp

Đạo này tin tức tiết lộ tại giang hồ một khắc này, liền triệt để khuấy động nguyên bản liền sóng ngầm không ngừng cục diện. Trong lúc nhất thời, vô luận chính tà, hay là phật đạo hai giáo đều đem ánh mắt của mình từ Minh giáo phương hướng tạm thời thu hồi, ngược lại đặt ở Nguyên đình trên thân.

Gần như đồng thời, từng cái thế lực đều đem mình thám tử điều động ra ngoài, bắt đầu chân chính dò xét lên phát sinh ở Nga Mi phái sự tình tới.

Bởi vì chuyện như vậy đối trên giang hồ những cái kia biết rõ Nga Mi phái, biết rõ Diệt Tuyệt sư thái tính tình người mà nói, tin tức này quả thực không thể tưởng tượng. Nhất thời, tất cả mọi người não hải bên trong xoay quanh suy nghĩ đều là Nga Mi phái tất nhiên tại gần nhất phát sinh đại sự.

Về phần có phải là Diệt Tuyệt sư thái đầu óc xuất hiện vấn đề, căn bản liền không có để vào trong lòng.

Khả năng duy nhất chính là Nga Mi phái phát sinh đại sự, người Mông Cổ chính thức nhúng tay giang hồ.

Nhưng muốn nói trong này buồn bực nhất nhi cùng ngạc nhiên lại không phải những người khác, mà là đạt được

tin tức kết quả Thanh Long hội hội thủ Thẩm Vạn Tam. Tại cầm tới trực tiếp tin tức thời điểm, Thẩm Vạn Tam cả người đều lâm vào sững sờ bức trạng thái.

Cái kia bị hắn thả ra tên điên mạnh bao nhiêu Thẩm Vạn Tam thế nhưng là hết sức rõ ràng.

Đơn thuần sinh tử chi đấu, hắn Thẩm Vạn Tam là không sánh bằng.

Không phải nói võ công cao thấp, mà là cả 2 lẫn nhau điên cuồng trình độ căn bản khác biệt. Tên kia thuần túy là một người điên, 1 cái đồ biến thái, mà hắn Thẩm Vạn Tam là một người bình thường, là 1 cái rất tinh minh thương nhân. Người 1 quá mức khôn khéo, liền sẽ lộ ra gan nhỏ, sẽ có vẻ tiếc thân.

Thẩm Vạn Tam chính là đạo này cao thủ.

“…”

“Đến tột cùng xảy ra chuyện gì “

“Chẳng lẽ kia Nga Mi phái tổ sư Quách Tương lại xuất hiện nhân gian đâu “

Mật thất bên trong.

Thẩm Vạn Tam tự lẩm bẩm, tay phải không ngừng đập mặt bàn phát ra đinh đinh thanh thúy thanh vang. Đối với xuất hiện trên tay tình báo, nghe nói là đến từ Nhữ Dương Vương phủ một cái tuổi tác rất không đến đôi tám thiếu nữ, 1 cái tiểu quận chúa gây nên.

Như thế hoang đường tin tức, cái này khiến Thẩm Vạn Tam như thế nào đi tin tưởng

Nhất là tại Thẩm Vạn Tam triệt để xác định thân phận đối phương chính là Nhữ Dương Vương phủ tiểu quận chúa Triệu Mẫn, không có bất kỳ cái gì giả mạo dấu hiệu về sau, Thẩm Vạn Tam cả người liền triệt để bồn chồn.

Số tuổi như thế tuổi nhỏ, võ công làm sao có thể đến tình trạng kia

Ngay cả hắn thả ra tên kia đều là lặng yên không một tiếng động chết tại tay của đối phương bên trên. Liền hắn từ Nga Mi phái nội ứng bên trong đạt được tin tức nhìn, cả 2 giao thủ quá trình lộ ra quá mức dị thường. Đầu voi đuôi chuột, cái này 1 từ hoàn toàn có thể hình dung trận chiến kia.

Công lực như vậy!

Như thế có thể vì!

Thực tế là để người khó có thể tưởng tượng đây chỉ là một giới thiếu nữ năng lực!

Xem ra lẫn nhau chênh lệch thực tế là quá lớn.

Loại tình huống kia, chẳng lẽ là kia tiểu quận chúa Triệu Mẫn tìm được trong truyền thuyết tiên đan ăn 1 viên liền có thể lập tức thành tiên cái chủng loại kia cái này, căn bản không có khả năng. So sánh với đến, thậm chí Trường Sinh đan ngược lại là càng khiến người ta dễ

dàng tin tưởng.

Lại nói cả 2 kinh nghiệm càng là không thể đánh đồng.

“Xem ra là bản tọa xem nhẹ Nguyên đình.”

“Vốn chỉ là coi là trừ bỏ kia trốn ở tái ngoại Ma môn bên ngoài, toàn bộ Nguyên đình trên dưới bất quá là một đám rượu hành lang gói cơm, một đám dã man nhân thôi. Bây giờ nghĩ lại, trong này có ngay cả Thanh Long hội đều không có tìm tòi nghiên cứu rõ ràng nền tảng.”

“Thôi.”

Trầm ngâm một phen, Thẩm Vạn Tam tạm thời từ bỏ trước đó dự định. Nguyên đình đột nhiên nhúng tay, khiến cho hắn người thảm bại, như vậy Ỷ Thiên kiếm tự nhiên cũng là rơi vào tay của đối phương bên trên, muốn tại đoạt tới liền sẽ hao phí càng nhiều khí lực.

Làm một giới thương nhân mà nói, đây là hắn Thẩm Vạn Tam thua thiệt.

Mà đoạt lại Ỷ Thiên kiếm đối Thẩm Vạn Tam đến nói, dưới mắt với hắn mà nói lộ ra không đáng.

Đã kế hoạch thất bại, làm như vậy người làm ăn liền phải tìm 1 cái dần dần có lãi kế hoạch. Mà lại đối Thẩm Vạn Tam đến nói, gốc rễ của hắn mục đích cũng không phải là Ỷ Thiên kiếm, Ỷ Thiên kiếm bất quá là trong kế hoạch một giới kíp nổ. Lại nói, khởi binh sự tình đã tại trù bị bên trong, như ở thời điểm này lại lần nữa ra tay, sợ rằng sẽ đem Thanh Long hội kéo vào vũng bùn.

Dưới đáy lòng tính toán một phen được mất, Thẩm Vạn Tam cảm thấy có chút thua thiệt.

Thất bại cũng không đáng sợ.

Chỉ cần vãn hồi tổn thất liền đầy đủ.

Điểm nói mới thôi.

Nên buông tay lúc liền buông tay.

Tĩnh cùng thời cơ, đến đại thế thành tựu một khắc này, chính là Thanh Long phun ra nuốt vào thiên hạ thời điểm.

Tâm tư định ra, Thẩm Vạn Tam phất phất tay, kia vẫn giấu kín trong bóng đêm người liền đi ra, cung kính nghe đầu rồng dặn dò về sau, cái này liền lặng lẽ vô tức xuống dưới.

Quang Minh đỉnh.

“…”

Bàn tay như ngọc trắng vuốt nhè nhẹ bản thân kia bóng loáng vô cùng cái cằm, thật dài mắt phượng híp thành một đường nhỏ, từ Minh giáo đệ tử trong miệng nghe được tin tức quả thực vượt quá Quách Tương đoán trước. Nhưng vượt quá người bất ngờ chính là Quách nhị tiểu thư trên mặt không có chút nào chấn kinh vẻ lo lắng.

“Chậc chậc chậc!”

“Có như vậy một chút ý tứ!”

“Ta đối phát sinh ở trên núi Nga Mi sự tình cảm thấy hứng thú.”

“Nguyên đình… Trừ bỏ đám kia chứa chấp tại tái ngoại Ma Tông bên ngoài, còn có ẩn tàng cao thủ” có thể áp đảo Diệt Tuyệt, tại Quách nhị tiểu thư xem ra vậy chỉ có một khả năng, chính là Nga Mi phái gặp phải các nàng không cách nào chống cự hiện thực, bất đắc dĩ mới có thể như thế.

Về phần cứu vớt Nga Mi phái cùng nguy nan lúc

Ha!

Một tiếng cười nhạo, Quách nhị tiểu thư cũng không có tâm tư này, cho dù là môn phái này chính là chính nàng sáng tạo mà tới.

Quách Tương không phải thường nhân.

Nàng chính là tiểu Đông tà.

Tại trở thành qua 3 giáo Thánh nữ về sau, Quách Tương cũng không tiếp tục là đã từng cái kia hành tẩu giang hồ đơn thuần hiệp nữ.

“Ha ha.”

“Chỉ cần thương vong không lớn liền tốt, tương đối lên

ta tới, nghĩ đến có người càng thêm để ý Nga Mi phái an ủi.”

“Nga Mi, mày ngài.”

“Đánh không lại mi tâm một điểm chu sa.”

Ngón tay ngọc điểm nhẹ mi tâm, chỉ bụng xẹt qua, tại chỗ mi tâm đã hiển hiện một điểm tròn trịa vết đỏ. Tóc xanh che lấp lại, khóe miệng nhộn nhạo là một vòng đường vòng cung, giống như cười mà không phải cười, đúng là toàn thân trên dưới mang lên một cỗ tà dị.

Đúng lúc này, tựa hồ phát giác được cái gì, bỗng nhiên, Quách Tương quay đầu, ánh mắt hướng về nơi hẻo lánh, lên tiếng nói: “Ngươi truy ta nhiều ngày như vậy, càng là theo đuôi người ta đi tới Quang Minh đỉnh. Hiện tại cũng nên nói một chút nguyên do đi “

“Phải biết cho tới bây giờ đều là ta truy cô nương, còn chưa hề bị cô nương truy thảm.”

“Mặc dù người ta bộ dáng dài xinh đẹp, nhưng ta cũng hẳn là không có mị lực lớn như vậy.”

“Mạo muội hỏi một câu, cô nương, ngươi có phải hay không thích người ta “

“Ngươi dạng này truy đuổi không bỏ, sẽ để cho người sợ hãi.”

“Ta đã thật nhiều năm bất ma kính.”

Sau khi nói đến đây, Quách nhị tiểu thư lộ ra 1 đạo xấu xa ý cười, liếc qua kia giấu ở nơi hẻo lánh người.

“A!”

Thanh thúy cười lạnh đang vang vọng, màu trắng giày xuất hiện tại trong ánh sáng: “Quả nhiên.”

“Hay là một chút cũng không thay đổi.”

“Vẫn là như vậy…” Tựa hồ là lời gì khó mà lên miệng, trầm ngâm nửa ngày, cuối cùng hóa thành một tiếng cảm thán: “Ngươi nên trở về đến rồi!”

“Tiểu Thanh.”

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 180 : Bàn giao (thượng)

Tiếng hít thở ung dung ư.

Ngay cả nhiệt độ chung quanh đều lộ ra lười như vậy dào dạt.

Hơi nước bốc hơi bên trong, Chu Chỉ Nhược ngay tại nhắm mắt trầm ngâm.

Tại phần lớn ngốc một đoạn thời gian, Chu Chỉ Nhược liền phát hiện chính mình sở tại cái này Nhữ Dương Vương phủ thượng dưới 1 cái quỷ dị đặc điểm, hoặc là nói đây là dưới mắt ở trong mắt nàng chỗ bày biện ra đến phong cách. Cái này phong cách cùng phần lớn, cùng nàng trong ấn tượng, cùng người khác bên cạnh thuật bên trong tồn tại là hoàn toàn khác biệt.

Đều nói vừa vào Hầu phủ sâu như biển, nhưng tại cái này Nhữ Dương Vương trong phủ lại tựa hồ như nhìn không thấy dạng này dấu hiệu.

Nàng gặp phải mỗi người đều là giống nhau.

Quá mức tùy ý.

Quá mức lười biếng.

Tại cái này Thần châu đại địa bên trên đã bắt đầu lan tràn phong hỏa, cái này Nguyên đình trong vương phủ

người, nhất là chưởng quản binh mã Nhữ Dương Vương trong phủ vậy mà không nhìn thấy có người có chút sợ hãi, giống như bọn hắn đều là đang hưởng thụ hiện tại.

Cái này…

Chẳng lẽ bọn hắn tất cả mọi người không có cảm giác nguy cơ, người người đều tại cách sông còn hát hậu đình hoa

Mà cùng cái này vương phủ trên dưới những người khác khác biệt duy nhất chỉ có tiểu quận chúa Triệu Mẫn.

Từ Nga Mi về phần lớn dọc theo con đường này, tiểu quận chúa từng tại xe ngựa bên trong lẩm bẩm cho cùng ở tại cùng nhau mình kể thế cục khó xử cùng trong lòng nghĩ mà sợ. Hiện tại hồi tưởng lại cái này căn bản không phải tiểu quận chúa cầm xuống Nga Mi phái sau cái gọi là khoe khoang, ngược lại là giống như là một loại khác kể ra. Liền tốt so 1 người không chịu nổi áp lực thật lớn sau chỗ chọn lựa bản thân thư giãn hành động.

Vương phủ thư giãn hưởng thụ, mà phần lớn lại là bấp bênh.

Khoảng thời gian này, Chu Chỉ Nhược có thể nói là đã sớm lặng lẽ đem phần lớn đi dạo cái đại khái, mặc dù Chu Chỉ Nhược còn không có bao nhiêu kinh nghiệm giang hồ, nhưng bây giờ thế cục này nàng còn có thể nhìn ra.

Minh giáo xuất hiện, tân nhiệm giáo chủ Nhạc Duyên tồn tại có thể nói là triệt để đem Nguyên đình đẩy lên 1 cái bên bờ nguy hiểm. Phần lớn bên trong sóng ngầm cùng vương phủ trên dưới quỷ dị, cùng với khác người đối Nguyên đình Hoàng tộc cách nhìn đã cho ra đáp án.

Nguyên đình bên trong một bộ điểm người bắt đầu cam chịu, mà đổi thành bên ngoài một bộ điểm thì là đang không ngừng tìm kiếm cái có thể tu bổ Nguyên đình chiếc này muốn lật úp thuyền lớn biện pháp, cuối cùng còn có như vậy 1 tiểu bộ điểm thì là lại lần nữa khôi phục kia tại nhiễm Thần châu văn minh sau bị ẩn giấu đi thú tính cùng khát máu, bọn hắn muốn lại lần nữa giơ lên trong tay đao, muốn cho mình cái này thấy không rõ tương lai thế giới giết ra 1 cái bình minh tới.

Chỉ bất quá ở thời điểm này, ai là thợ săn ai là con mồi thì là nói không chừng.

Mà tiểu quận chúa Triệu Mẫn chính là kia muốn tu bổ trong thuyền lớn 1 người.

“Nước, có chút lạnh.”

1 đạo có chút thanh lãnh thanh âm đột ngột tại Chu Chỉ Nhược vang lên bên tai, lập tức đem thiếu nữ giật nảy mình, bọt nước bay nhảy bên trong, 2 tay không tự chủ được che ngực, người càng là thoáng chìm xuống như vậy một chút, chỉ hơn một cái đầu tại trên mặt nước.

“Ha!”

Mắt thấy Chu Chỉ Nhược như thế biến hiện, tiểu quận

chúa cũng không có chút nào khách khí, ngược lại là đối phương xinh xắn một mặt để tiểu quận chúa có chút cảm khái.

2 tay khuấy động lấy kia Chu Chỉ Nhược một đầu tóc xanh, đùa bỡn mấy lần lọn tóc về sau, tiểu quận chúa ánh mắt cái này liền rơi vào kia bị hơn phân nửa cánh hoa bao trùm mặt nước, kia giấu ở trong thùng tắm trắng nõn thân thể. Có chút phủ phục, tiểu quận chúa đem bản thân cái cằm đặt tại Chu Chỉ Nhược đỉnh đầu, một cái tay thì là rơi vào trong thùng tắm, xâm nhập dưới nước, thì thầm nói: “Nhiệt độ thấp, tại thời tiết này, rất dễ dàng cảm lạnh.”

Nói xong, hơi nước bốc hơi, cái này trong thùng tắm nguyên bản dần lạnh nước vậy mà là lại lần nữa nóng lên.

Chu Chỉ Nhược tự nhiên nhìn đến ra, đây là Triệu Mẫn sinh sinh dùng nội lực bốc hơi trong thùng nước nguyên nhân.

Chiêu này nội lực hiển hóa vận dụng, nghiễm nhiên là vượt qua Chu Chỉ Nhược quá nhiều.

Vẻn vẹn dùng nội lực làm nóng đối nàng Chu Chỉ Nhược đến nói mặc dù là 1 cái không nhỏ nan đề, nhưng nàng khẽ cắn môi cũng có thể làm đến, liền càng khỏi phải tại trong thùng còn có 1 người tình huống dưới, làm nóng thời điểm có thể làm cho trong thùng tắm rửa người không có chút nào khó chịu, mà là càng phát thoải mái,

Cái này…

Chân khí trải rộng trong đó, tại 4 phía tất cả mọi thứ nắm giữ không kém chút nào, liền không phải nàng Chu Chỉ Nhược dưới mắt năng lực có thể làm đến.

Về phần mình sư phó Diệt Tuyệt sư thái phải chăng có thể làm đến như thế… Điểm này Chu Chỉ Nhược cũng không hiểu biết.

Ân

Tựa hồ có chỗ nào không đúng!

Tiểu quận chúa cử động để Chu Chỉ Nhược đầy trong đầu ý nghĩ khó mà nói nhiều tại miệng, càng là tại trong mông lung cảm nhận được một loại kỳ quái địa phương, ngay tại Chu Chỉ Nhược bồn chồn thời điểm, tiểu quận chúa lại lần nữa lên tiếng, nhưng cũng để Chu Chỉ Nhược biết được chỗ không đúng đến tột cùng là cái kia bên trong.

“Doanh doanh một nắm, trước sau lồi lõm, làn da chặt chẽ, quả thật tập võ nữ nhân đều có tốt dáng người, nhất là giống ngươi Chỉ Nhược mỹ nhân như vậy nhi liền càng thêm mỹ diệu.”

“…”

Đầu lại lần nữa trầm xuống, Chu Chỉ Nhược đem miệng cũng chìm vào trong nước, cả người xem ra có chút choáng váng.

Quả nhiên.

Trước đó nghi hoặc biến thành hiện thực.

Lấy tiểu quận chúa Triệu Mẫn năng lực, có thể đem nội lực vận dụng đến nỗi nơi đây bước, liền đại biểu cho nàng đã đem trong thùng tắm Chu Chỉ Nhược thân thể từ trên xuống dưới kiểm tra 1 mấy lần. Chí ít dưới mắt đối Triệu Mẫn đến nói, Chu Chỉ Nhược thân thể đã không có bí mật, bại lộ tại tiểu quận chúa trước mắt. Hơi nước cái gì, đã không cách nào ngăn cản tiểu quận chúa kia ánh mắt dò xét.

Bọt nước đãng động, tiểu quận chúa đầu ngón tay đã lặng yên đặt ở Chu Chỉ Nhược ngực, người thì là kinh ngạc cảm thán nói: “Tinh tế như tơ, thiếu nữ da thịt luôn luôn để người hoài niệm…”

Sắc mặt đỏ rực Chu Chỉ Nhược triệt để mờ mịt.

Cái này… Loại tình huống này, nàng là tại bị tiểu quận chúa chiếm tiện nghi

Nguyên lai đây chính là cái gọi là lấy thân từ hổ sao

Thế nhưng là ở thời điểm này, nhưng trong lòng của nàng là càng nhiều hiện ra một người khác.

Não hải bên trong quanh quẩn từ bản thân rời đi Nga Mi trước sư phó Diệt Tuyệt sư thái giao phó, sư phó muốn nàng xuất ra lấy thân từ hổ tư thái đi tới tiểu quận chúa bên người, tìm kiếm xoay chuyển thời cơ, tra ra tiểu quận chúa chân chính bí mật. Bởi vì tại kinh lịch Nga Mi phái vụ tai nạn kia về sau, Diệt Tuyệt sư thái đã phát

giác tiểu quận chúa cả người không bình thường.

Người không bình thường.

Võ công cũng không bình thường.

Cho dù là từ từ trong bụng mẹ bên trong tu luyện, cũng sẽ không tạo ra được là như thế đáng sợ võ công.

Về phần truyền công

Ý nghĩ này bất quá tại não hải bên trong lóe lên một cái rồi biến mất, Diệt Tuyệt sư thái tất nhiên là nhìn ra được tiểu quận chúa sở dụng chính là kiếm ý.

Kiếm ý thứ này, không phải nội lực cao liền có thể nhất định nắm giữ.

Thậm chí một số người học cả một đời kiếm, kết quả là cũng bất quá là ỷ vào tích lũy tháng ngày công lực phát ra kiếm khí mà thôi, về phần kiếm ý… Hi vọng xa vời thôi.

Cho nên lấy bình thường góc độ đến xem, tiểu quận chúa Triệu Mẫn liền lộ ra như vậy không bình thường.

Tại Diệt Tuyệt sư thái xem ra, chỉ sợ kia giấu ở Ỷ Thiên kiếm bên trong Cửu Âm Chân kinh cũng bất quá như thế thôi. Cho nên tại vì bảo tồn môn phái hạt giống toàn phái cúi đầu về sau, Diệt Tuyệt sư thái cũng đã dưới đáy lòng định ra kế hoạch. Nàng nhìn ra được Triệu Mẫn tựa hồ đối với Chỉ Nhược thái độ không sai, liền để quan môn đệ tử Chu Chỉ Nhược đi theo tại tiểu quận chúa bên

người, tìm ra Triệu Mẫn bí mật, thuận tiện đem Ỷ Thiên kiếm lại lần nữa cầm về.

Đúng thế.

Thuận tiện.

Tại Diệt Tuyệt sư thái trong mắt, dưới mắt Ỷ Thiên kiếm đã không phải chuyện quan trọng nhất.

Ngước mắt.

Tại đỉnh núi nhìn ra xa phương bắc, kia bên trong là phần lớn phương hướng.

Diệt Tuyệt sư thái đối trước mắt cuồn cuộn biển mây làm như không thấy, ánh mắt tựa hồ xuyên thấu hư không, vượt qua Liễu Không ở giữa đi tới đồ đệ mình trên thân, đầu nhập mình lớn nhất kỳ vọng.

Một đầu hoa râm tóc tùy ý phê tại sau lưng, tại kinh lịch Nga Mi kiếp nạn về sau, đoạn thời gian này đến Diệt Tuyệt sư thái khí sắc liền không tốt bắt đầu. Mái tóc màu đen bắt đầu biến hoa râm, để nàng có vốn nên tại cái tuổi này nữ nhân bình thường tất cả nhan sắc, có một tia lão nhân khí tức.

Nga Mi phái tao ngộ để luôn luôn tính tình kiên cường Diệt Tuyệt sư thái đụng phải lớn nhất đả kích.

Cả đời có 2 đại nguyện vọng “Đầu tiên là lật đổ Nguyên triều Mông Cổ triều đình, khôi phục Hán gia sơn hà; thứ hai là Nga Mi phái võ công lãnh tụ quần luân.” Tại thời

khắc này hoàn toàn đụng phải phá vỡ, 2 đại nguyện vọng cơ hồ bị triệt để phá hủy hầu như không còn.

Tại gió lạnh tập thân một sát na kia, Diệt Tuyệt sư thái lúc này mới thu hồi ánh mắt, trở lại đem ánh mắt dừng ở kia một mực chờ ở nơi đó đệ tử.

Sững sờ nhìn nửa ngày, thẳng đến đệ tử sắp chịu đựng không nổi mình ánh mắt thời điểm, Diệt Tuyệt sư thái lúc này mới chậm rãi nói: “Phái người thông cáo trong thiên hạ cái khác danh môn chính phái, liền nói ta Diệt Tuyệt 1 tháng sau tại Nga Mi Kim Quang đỉnh cho tất cả mọi người một cái công đạo.”

Thanh âm không như trong tưởng tượng cường ngạnh, để tên này đệ tử thư giãn thở ra một hơi, sau đó liền đồng ý khom người rời đi.

Đưa mắt nhìn tên đệ tử này rời đi, Diệt Tuyệt sư thái câu nói này nàng cũng không có nói nói xong, bởi vì còn có trọng yếu nhất một câu kia ngạnh tại cổ họng.

Đó chính là muốn cho mình một cái công đạo.

—

—

—

—

—

Chương 181 : Bàn giao (trung)

Ngoài ý muốn!

Kinh ngạc!

Kinh ngạc cảm xúc tràn ngập trong lòng.

Nói Tĩnh Am tại thu được Nga Mi phái toàn phái cúi đầu trước Nguyên đình một khắc này cả người đều kinh ngạc đến ngây người.

Tại cái này thiên hạ ở giữa, hành tẩu giang hồ người cái kia không biết Diệt Tuyệt sư thái là một cái dạng gì người, nữ nhân kia cũng không phụ nàng danh hào của mình —— Diệt Tuyệt. Đối phương cơ hồ đạt đến diệt tình tuyệt tính tình trạng, nó kiên cường tính tình quả thực cùng hầm cầu bên trong tảng đá không khác nhau chút nào.

Nhưng, chính là như vậy 1 người, lại là toàn phái mà hàng.

Đây quả thực để người trong thiên hạ mở rộng tầm mắt.

Nga Mi phái đến ngọn nguồn xảy ra chuyện gì

Tại cái kia tin tức bị Nguyên đình truyền tới về sau, trên giang hồ nổi danh có ít môn phái đều phái ra đệ tử của mình đến chuyên môn tìm hiểu tại Nga Mi phát sinh sự

tình, muốn biết đến cùng là chuyện gì có thể làm cho luôn luôn cường ngạnh Diệt Tuyệt sư thái sinh sinh thấp mình cao ngạo đầu lâu.

Mà quay lại tin tức để vô số người cảm thấy chấn kinh, Nga Mi phái bị người đẩy ngang.

Nếu như không phải Diệt Tuyệt sư thái cúi đầu, chỉ sợ dưới mắt bọn hắn đạt được tin tức liền không phải Nga Mi phái toàn phái mà hàng, ngược lại là diệt phái tin tức.

Trong lúc nhất thời nguyên bản quần tình mãnh liệt giang hồ tại tin tức này dưới tạm thời yên ổn không ít, không ít chuẩn bị theo Minh giáo cái mông sau khởi sự muốn tại về sau thiên hạ tranh đoạt bên trong muốn đoạt được một chén canh người tạm thời hành quân lặng lẽ.

Cái này…

Nguyên đình cao thủ hiển nhiên vượt quá một chút giang hồ kẻ đầu cơ đoán trước.

“…”

Cúi đầu nhìn xem từ Thiếu Lâm tự truyền đến tin tức, nói Tĩnh Am nhất thời không nói gì, tung nàng mọi loại suy đoán, thậm chí đều nghĩ đến Ma môn, nghĩ đến Ma Sư Bàng Ban, lại vẫn không ngờ đến xuất hiện tại Nga Mi phái sẽ là Nhữ Dương Vương phủ tiểu quận chúa.

Đối phương bất quá là một giới thiếu nữ chi thân, nó võ công dựa theo miêu tả đến nói đã đạt tới khó lường tình trạng.

Tại lúc ấy loại kia hỗn loạn tràng diện, tận mắt nhìn thấy người thực tế có quá nhiều, nhất là Nga Mi cử đi dưới đệ tử, mặc dù có không ít vẫn lạc tại trận kia sự kiện đẫm máu bên trong, thế nhưng là cho dù là Diệt Tuyệt sư thái cũng vô pháp ngăn cản tin đồn từ đệ tử trong miệng chảy ra.

Dù sao tại kiến thức đến như là thần ma võ học về sau, rất nhiều đệ tử đã từ đáy lòng bị đánh tan, đối với võ học tương lai 1 đạo sinh ra mê mang.

Nga Mi…

Coi là thật có tư cách làm được chấp chính đạo người cầm đầu sao

Không đề cập tới Thiếu Lâm Võ Đang, còn có những cái kia che giấu môn phái đều không thể coi thường được.

Có thể nói trận chiến kia không chỉ có bách Nga Mi phái cúi đầu, cũng làm cho Nga Mi phái đệ tử trên dưới đối với mình môn phái tương lai bắt đầu lo lắng, thậm chí các nàng có người đang hoài nghi nhà mình tổ sư Quách Tương có thể hay không làm được tình trạng như vậy đâu

“Nguyên đình phát sinh ngay cả chúng ta đều không hiểu rõ sự tình!”

Lẩm bẩm một phen về sau, nói Tĩnh Am thu hồi trên tay giấy viết thư, nhãn châu xoay động, một đôi con mắt đen như mực tản ra ánh sáng, hiển nhiên tại ý niệm này trần

trọc ở giữa nàng nói Tĩnh Am đã có tâm tư, nàng quyết định lại lần nữa hướng Nga Mi đi một chuyến.

Dù sao bất kể nói thế nào, Nga Mi phái cùng các nàng Từ Hàng Tĩnh trai thoát không khỏi liên quan.

Nhìn nhìn lại cái này hiện tại truyền đến giang hồ tin tức, Nga Mi phái chưởng môn Diệt Tuyệt sư thái muốn cho người trong thiên hạ một cái công đạo… Lấy nàng đối với nữ nhân này hiểu rõ, lấy quen biết Diệt Tuyệt người giang hồ hiểu rõ, cái này bàn giao chỉ sợ chỉ có 1 kết quả.

Đụng phải danh vọng phương diện tai hoạ ngập đầu Nga Mi phái muốn vãn hồi thế cục này, chỉ có lấy trả bằng máu.

Toàn bộ Nga Mi cử đi dưới ai có cái này hoàn lại tư cách

Duy Diệt Tuyệt sư thái mà thôi.

Cho nên… Lần này bàn giao, Diệt Tuyệt sư thái hẳn phải chết không nghi ngờ.

Bởi vì cái này nữ nhân qua không được tâm tính của mình cửa này, cho dù tình huống lúc đó là bất đắc dĩ.

Trong lòng bên trong đã vì cái này cố chấp quật cường Nga Mi phái chưởng môn nhân định ra kết cục sau cùng, nói Tĩnh Am cảm thấy mình có thể tiến thêm một bước.

Nga Mi phái… Có lẽ nên trở về đến Từ Hàng Tĩnh trai.

Phải biết bản thân nó chính là Từ Hàng Tĩnh trai Thánh nữ truyền thừa xuống môn phái, dù là cái kia Thánh nữ tại trong môn là không thể nói ra miệng cấm kỵ, là Thánh nữ bên trong khuất nhục, nhưng đây chính là sư xuất nổi danh tên a. Tại Từ Hàng Tĩnh trai cùng đại Đường thời kì đụng phải trọng thương về sau, cơ hồ lịch đại Thánh nữ đều là sinh lòng niệm niệm muốn đem môn phái lại lần nữa đẩy về đỉnh phong.

Trải qua mấy đời người cố gắng, mà dưới mắt không thể nghi ngờ đến tốt nhất thời điểm.

Trừ cái đó ra, tình báo này bên trong làm cho người ta chú ý nhất một điểm chính là trước sau đạp lên Nga Mi phái 2 người. Một là Nhữ Dương Vương phủ tiểu quận chúa, một thì là vô danh nửa điên người. Cả 2 giao phong lại là hiện ra thiên về một bên tình trạng.

“Kiếm ý!”

Một tiếng thì thầm, kiếm chỉ điểm ra, kia treo ở nơi xa trên vách tường trường kiếm lập tức phát ra rất nhỏ rung động, chỉ tiếc tựa hồ là vỏ kiếm khóa lại lưỡi dao, để nó không cách nào tránh thoát mà ra, gắt gao khóa tại bên trong.

Kiếm chỉ ngừng lại, rung động âm thanh lập dừng.

Nói Tĩnh Am sắc mặt nặng nề nhìn trước mắt hết thảy, tại cúi đầu nhìn nhìn ngón tay của mình, trong lòng không khỏi tràn ngập lên một lớp bụi mai. Cho dù là tu luyện Từ Hàng Tĩnh trai trấn phái bảo điển kiếm điển nàng đến bây giờ cũng vô pháp làm được đơn thuần lấy

kiếm ý xuất kiếm, mà kia tiểu quận chúa tại trong miêu tả thì là lấy kiếm ý phá nửa điên người khôn cùng kiếm khí, sinh sinh xong nạp đối phương hết thảy.

Cái này võ công là thế nào luyện

Phải biết tại trong tình báo dĩ vãng tiểu quận chúa nhưng không có lợi hại như vậy, biểu hiện ra cũng bất quá là 1 cái coi như thông tuệ tiểu cô nương mà thôi.

Chẳng lẽ là thiên bẩm

Nghĩ đến cái này bên trong, nói Tĩnh Am ngẩng đầu không tự chủ được nhìn về phía đỉnh đầu kia phiến bầu trời xanh thẳm, kia bên trong mênh mông bát ngát, 10,000 dặm không mây.

Trên trời có cái gì sao

Xoạt xoạt!

Một tiếng tiếng vỡ vụn, đánh thức không hiểu lâm vào ngạc nhiên trạng thái nói Tĩnh Am.

Nửa ngày, nói Tĩnh Am đột nhiên khôi phục thanh tỉnh, nhẹ nhàng bàn tay như ngọc trắng vỗ vỗ trán của mình, chỉ cảm thấy mình vừa mới xuất hiện nghe nhầm, thầm nói: “Ta vừa mới đến tột cùng suy nghĩ cái gì đồ vật, cái này sao có thể.”

Cùng lúc đó.

Nga Mi phái sự tình như là 1 đạo gió lốc phá lượt toàn

bộ giang hồ, nhấc lên sóng cả có thể nói là kinh thiên động địa.

Nếu nói chấn động lớn nhất không thể nghi ngờ là cùng Nga Mi phái quan hệ tốt nhất Võ Đang phái.

Võ Đang sơn.

Khi một đám đạo sĩ đạt được kết quả như vậy về sau, có thể nói từ trên xuống dưới tất cả mọi người khiếp sợ không tên.

Đầu tiên là bọn hắn Võ Đang, lại đến là Nga Mi, như vậy tiếp xuống sẽ là ai

Cái này giang hồ khó lường, để bọn hắn một đám trải qua giang hồ người đều cảm thấy bắt đầu có chút không nghĩ ra bắt đầu. Cho nên, khi Tống Viễn Kiều đem tin tức này truyền cho ở tại phía sau núi Trương Tam Phong về sau, nhìn xem trầm ngâm không nói nhà mình sư phó, Tống Viễn Kiều cung cung kính kính lui ra ngoài.

Ngoài ý muốn.

Nghi hoặc.

Trương Quân Bảo rất là kỳ quái.

Kỳ quái Quách nhị tiểu thư phản ứng, Quách Tương thật sớm xuất hiện tại cái này giang hồ, nhìn cái này dấu hiệu nàng căn bản liền không có trở lại Nga Mi sơn dự định, nói một cách khác Nga Mi phái dưới mắt tình trạng chỉ sợ cũng đã sớm truyền vào trong tai của nàng.

Cho dù là Quách nhị tiểu thư đang truy đuổi Nhạc tiền bối bộ pháp, nàng cũng hẳn là biết được hiện tại trên giang hồ phát sinh chuyện quan trọng nhất.

Nếu là Quách nhị tiểu thư biết được sau chuyện này sẽ là cái dạng gì phản ứng

Sẽ trở về cứu vớt Nga Mi phái sao

Về phần kia Nhữ Dương Vương phủ tiểu quận chúa đột biến ngược lại là không có để Trương Quân Bảo có quá nhiều lưu ý, sự chú ý của hắn vẫn đặt ở Quách Tương trên thân, hắn đang suy nghĩ Quách nhị tiểu thư giờ này khắc này hẳn là có tâm lý phản ứng.

Là trở lại cứu chuộc

Hay là lạnh lùng lấy đối

Đột nhiên, Trương Quân Bảo phát hiện mình tại Quách Tương lên làm 3 giáo Thánh nữ về sau, liền bắt đầu chân chính trở nên không hiểu rõ đối phương bắt đầu. Kể từ lúc đó, Quách nhị tiểu thư làm việc liền bắt đầu thiên biến vạn hóa, như linh dương móc sừng không có dấu vết mà tìm kiếm, cho dù ai cũng suy nghĩ không đến tâm tư của nàng.

Tùy tâm mà vì, tùy tính mà làm.

Bỗng nhiên, đã là tóc trắng xoá Trương Quân Bảo tâm run lên, vậy mà là nảy sinh một loại tên là sợ hãi cảm xúc đến, loại này tâm huyết dâng trào để Trương Quân

Bảo trong lúc nhất thời bối rối vô cùng. Cảm giác này, chỉ sợ là hắn sợ nhất lo lắng sẽ trở thành hiện thực.

“Không ổn!”

“Lão đạo muốn hướng Nga Mi một nhóm!”

…

Minh giáo, Quang Minh đỉnh.

Tổng đàn.

Kiến trúc đỉnh cao nhất.

Quách Tương nghiêng người mà nằm, đưa lưng về phía ánh mặt trời ấm áp.

Một tay chống đỡ mặt, một tay kia là ngói lưu ly bên trên không ngừng đập, phát ra phanh phanh thanh thúy thanh.

Khóe miệng còn cắn một cây cỏ khô, tại bên chân thì là trưng bày 1 vò uống một nửa rượu.

Người híp mắt, nửa là trầm ngâm, nửa là ngáy.

Nga Mi

Đó là cái gì

Dưới mắt, chỉ có mộng đẹp cùng đỗ khang trọng yếu nhất.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 182 : Bàn giao (hạ)

Két ——

Thật dài tiếng ma sát truyền khắp 4 phía, thuyền lớn rốt cục lại lần nữa xông qua phong bạo, an toàn không việc gì lại gần bờ.

“Cái này gió!”

“Cái này ánh nắng!”

“Cái này ồn ào náo động!”

“A! ! !”

Mái tóc màu vàng óng Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn giờ phút này ngay tại Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti nâng đỡ đi xuống lâu thuyền, tại đạp lên đại địa một khắc này, người khác liền tránh thoát Đại Khỉ Ti nâng, mà là lục lọi hướng phía trước đi vài bước, lập tức liền 1 người giang hai cánh tay, lấy 1 bộ khoa trương tư thái nghênh đón cái này quen thuộc hoàn cảnh xa lạ.

Từ biệt mười mấy năm, cái này bên trong nguyên đối Tạ Tốn đến nói đã sớm chỉ có thể coi là giấu ở não hải bên trong hồi ức.

Phải biết 1 cái mù lòa tại trên Băng Hỏa đảo mỗi ngày não hải bên trong xoay quanh chính là cái gì sao

Một cái nhân sinh sống ở 1 cái đảo hoang bên trên, chớ nói chi là người này vẫn là 1 cái mù lòa. Mỗi ngày gió ăn uống lộ, nghe thủy triều lên xuống, ngửi ngửi mang theo mùi tanh gió biển, cô độc 1 người lấy cừu hận vì chuyện lặt vặt tại 1 cái phong bế địa phương, đây là 1 cái thường nhân khó có thể tưởng tượng thời gian.

Cho nên, tại lâu thuyền cập bờ một khắc này, Kim Mao Sư Vương đã nhịn không được trong lòng kia cỗ cuồn cuộn nhiệt huyết.

Cái này để người cảm thấy lạ lẫm nhưng lại quen thuộc thế giới, có quá nhiều đồ vật đang đợi hắn Tạ Tốn đến. Nghĩa tử Trương Vô Kỵ, kết bái huynh muội Trương Thúy Sơn Ân Tố Tố thù, còn có chính hắn thù nhà huyết hận, những này đều đang chờ hắn.

Một phen gào thét thét dài về sau, Tạ Tốn yên tĩnh trở lại.

Mặc cho kia gió lạnh đem mình một đầu tóc vàng thổi đến hỗn loạn đến cực điểm. Cả người tại trong tích tắc triệt để yên tĩnh trở lại. Loại này từ náo đến tĩnh biến hóa để Đại Khỉ Ti có chút sững sờ, trong lúc nhất thời vậy mà không dám đến gần mình cái này tạ tam ca. Xa xa, Đại Khỉ Ti liền có thể phát giác được có một cỗ không hiểu đồ vật ngay tại Tạ Tốn thân thể bên trong nhiễu loạn.

Kia là nôn nóng.

Là từ kia cỗ tên là cừu hận đồ vật mang đến phụ thuộc

phẩm.

Khi Tạ Tốn đạp lên cố thổ, khi ở lâu Băng Hỏa đảo cô độc mang đến tịch mịch, tại thời gian dài bên trong cùng cừu hận gút mắc bên trong, Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn tính tình kỳ thật đã sớm phát sinh vặn vẹo biến hóa. Nhưng nếu không có người trói buộc lời nói, như vậy đầu này tiềm ẩn tại Tạ Tốn trong lòng ma quỷ liền sẽ xông tới, khu sử Tạ Tốn trên giang hồ đại khai sát giới.

Ba!

Vang lên trong trẻo đánh vỡ Tạ Tốn quanh thân bầu không khí biến hóa, khiến cho kia cỗ ngo ngoe muốn động đồ vật lại thu liễm trở về.

Đại Khỉ Ti thấy thế con ngươi không khỏi co lại thành 1 cái điểm nhỏ, khóe mắt liếc qua đang đánh giá đến xuất hiện tại Tạ Tốn người bên cạnh bóng dáng, cả người liền lập tức cúi đầu xuống, hóa thành 1 con ngay tại nơm nớp lo sợ run rẩy rẩy chim cút.

“Ngươi nóng vội!”

“Chớ có để cừu hận khống chế chính mình.”

Nhạc Duyên chậm rãi buông ra đặt ở Tạ Tốn trên bờ vai tay phải, nhìn xem triệt để yên tĩnh lại đối phương, trên mặt ý cười nói: “Lâu dài cô độc tăng thêm vặn vẹo cừu hận để ngươi sinh ra tâm ma, mà sư vương ngươi hẳn là nắm giữ tâm ma, mà không phải tùy ý tâm ma chưởng khống chính mình.”

Nhạc Duyên nhìn ra được, nếu như mình không ngăn cản, trải qua thời gian dài biến hóa sẽ để cho Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn bạo tẩu, nhất là tăng thêm gần nhất hắn thủ mười mấy năm Đồ Long đao trở lại trên tay mình, tức thì bị mình đứt đoạn về sau, đây càng xem như đổ dầu vào lửa.

Chỉ là cho dù Kim Mao Sư Vương bạo tẩu, nhưng ở dưới mắt loại cục diện này, Minh giáo cao tầng đều ở tình huống dưới, cũng bất quá là tinh tinh chi hỏa thôi, cánh tay có thể diệt.

Hắn xuất thủ, chẳng qua là Nhạc Duyên không nghĩ quá mức lãng phí thời gian.

Bởi vì tại Nhạc Duyên trong kế hoạch, có thể nói là đã sớm bày đầy quá nhiều an bài, hắn hiện tại chỉ cảm thấy thời gian của mình trở nên không đủ dùng bắt đầu. Chỉ là lại như thế nào, Nhạc Duyên cũng chỉ có thể từng bước một tiến hành tiếp.

“…”

Nhìn xem an tĩnh lại Kim Mao Sư Vương, Nhạc Duyên não hải bên trong lại là quanh quẩn lên trước đó tại Băng Hỏa đảo đứt đoạn Đồ Long đao lấy được « Võ Mục Di Thư » một khắc này. Mặc dù Minh giáo cao tầng những người khác đối « Võ Mục Di Thư » tổn hại cảm thấy tiếc nuối, tâm lý có quá nhiều ý kiến lại cũng chỉ có thể giữ yên lặng đối mặt.

Nhưng Nhạc Duyên xác thực hết sức rõ ràng, mình nắm chắc bên trên kia « Võ Mục Di Thư » một khắc này, hắn

liền biết bản này binh thư cũng không phải là thông thường trên ý nghĩa binh thư, lại hoặc là nói nó giữa đường phát sinh biến hóa. Phải biết Đồ Long đao, Ỷ Thiên kiếm cùng đao sống dày đúc lại thời điểm, mình thế nhưng là ngay tại một bên, cái này binh thư cũng tính là là tại mí mắt của mình dưới đáy bỏ vào.

1 bản chất liệu hơi có vẻ đặc thù binh thư xuất hiện dự kiến bên ngoài biến hóa, cái này đời đồng hồ lấy ở giữa 100 năm bên trong Đồ Long đao đã từng rơi vào qua người hữu tâm trên tay, đối phương tại cái này Đồ Long đao bên trên động tay động chân, xác thực nói là tại binh thư bên trên động tay động chân.

Truyền Ưng có thể tại chính hắn đao sống dày bên trong làm hậu thay mặt lưu lại đao ý cùng cơ duyên, mà cái này Đồ Long đao bên trên cũng là như thế.

Thậm chí…

Hắn muốn so Truyền Ưng làm càng thêm ẩn nấp.

Nắm chắc bên trên « Võ Mục Di Thư » một khắc này, Nhạc Duyên liền biết trong đó an bài chính là nhắm vào mình mà tới.

Kia là một trận không lời giao phong, là một trận trên tinh thần siêu việt thời không giao thủ, người ở bên ngoài xem ra thật là mặt khác một bức bộ dáng.

Chí ít tại lúc ấy Minh giáo một đám cao tầng trong mắt, càng là gia tăng Nhạc Duyên vũ lực 1 bộ chứng cứ rõ ràng.

Kết quả sau cùng thì là binh thư hủy vậy.

Nhạc Duyên càng hơn một bậc.

Mà tại cuối cùng, Nhạc Duyên cũng chỉ là tại mọi người biểu hiện vân đạm phong khinh, chỉ có tại một thân một mình uống rượu nhìn biển thời điểm, nói một câu: “Nghịch tử!”

Phất phất tay, Nhạc Duyên đối đi đến phía sau mình Dương Tiêu phân phó nói: “Thu thập một chút bản tọa rời đi bên trong nguyên khoảng thời gian này phát sinh sự tình, muốn nhìn một chút cái này trên giang hồ lại có bao nhiêu gió tanh mưa máu.” Nói xong lại đối Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính nói: “Ngươi trời ưng giáo toàn bộ triệu hồi Quang Minh đỉnh, ta cần dỡ bỏ cũ kiến trúc, một lần nữa kiến tạo 1 cái quang minh tổng đàn.”

Dỡ bỏ trùng kiến

Đây là muốn xây dựng rầm rộ

Cái này an bài để Ân Thiên Chính không hiểu ra sao, ngó ngó Nhạc Duyên thần tình nghiêm túc, tuy là đầy bụng nghi hoặc, nhưng Ân Thiên Chính hay là cố nén nghi ngờ trong lòng tạm thời lui xuống, hắn chuẩn bị chờ chút lại đi hiểu rõ đến tột cùng là vì loại nào nguyên do mới làm ra loại này an bài.

Xây dựng rầm rộ, hắn không bài xích.

Thế nhưng là ngay tại lúc này, làm ra động tác này, liền

để Ân Thiên Chính cảm thấy nghi hoặc.

Nhất là tại kinh lịch Băng Hỏa đảo một nhóm về sau, hắn càng là ẩn ẩn phát giác được giáo chủ trên thân phát sinh lặng yên không một tiếng động biến hóa, mơ hồ hắn cảm thấy loại này quỷ dị biến hóa mang tới kết quả chỉ sợ không phải là muốn tượng bên trong tốt đẹp như vậy.

“Hi vọng hết thảy mạnh khỏe.”

Đưa mắt nhìn những người khác an bài xong xuôi về sau, Nhạc Duyên ra hiệu Đại Khỉ Ti mang theo mắt mù Kim Mao Sư Vương đi chung quanh một chút, hắn liền lại lần nữa 1 người đứng tại bên bờ, nhắm mắt rơi vào trầm tư.

Nửa ngày.

Nhạc Duyên mở mắt ra, chính là mê mang, nửa là kinh ngạc, tự nhủ: “Nương tử” lập tức, cả người nháy mắt thanh tỉnh lại.

Kỳ quái.

Vừa mới mình là đang gọi ai

Nhạc Duyên rất khẳng định trong miệng mình la lên người cũng không phải Mạc Sầu, mà là một người khác.

Tại sao có thể như vậy

Lấy võ công của hắn, lấy cảnh giới bây giờ của hắn ,

bình thường tuyệt đối sẽ không xuất hiện loại này quỷ dị tình trạng, cho dù là hắn tại Đông Hoàng thời kì, đã từng âm thầm hao phí tâm thần lấy Đạo gia bí thuật thôi diễn quá khứ của mình tương lai cũng chưa từng xuất hiện như bây giờ tình huống.

Đến cùng chuyện gì xảy ra

Cùng lúc đó.

Minh giáo. Quang Minh đỉnh tổng đàn.

Nằm tại nóc nhà chợp mắt Quách nhị tiểu thư đột từ nửa ngủ trạng thái bên trong thanh tỉnh lại, mang theo còn sót lại chếnh choáng lật lên thân liền đối sau lưng cách đó không xa chỗ tối tăm lên tiếng châm chọc nói: “Ôi.”

“Cô nương, ngươi có chút ý tứ a!”

“Ta tựa hồ không có làm qua có lỗi với ngươi sự tình đi ngươi cái này bám dai như đỉa đi theo quả thực để người cảm thấy là đối ngươi bội tình bạc nghĩa đồng dạng.”

“Ngươi dạng này làm cho ta phiền quá à!”

Có chút phát điên nắm chặt 1 đem tóc của mình, Quách Tương đứng dậy duỗi 1 cái chặn ngang về sau, cái này liền khóe miệng 1 giương, cười tà nói: “Được rồi, nhìn cô nương tiểu dáng dấp lớn lên rất tuấn, lại đối với ta như vậy theo đuổi không bỏ, như vậy ta liền cho ngươi một cái cơ hội.”

“Đánh một trận, ngươi thua liền làm tiểu tình nhân của ta, thế nào “

Sau khi nói đến đây, Quách Tương còn dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp lấy bờ môi của mình, nhẹ giương lông mày càng là bằng thêm một phần tùy tiện tà ác, 2 tay hưng phấn chà xát, liền 1 trương vừa thu lại hướng đối phương đi tới, bộ dáng kia… Đổi lại 1 cái nam đến tất nhiên là đầu đường hoàn khố đùa giỡn nhà lành tiểu nương tử.

Lúc này, đứng tại chỗ tối tăm một mực giữ yên lặng người lên tiếng, thanh âm thanh thúy như chuông bạc: “Nếu như ngươi thua thì sao “

A

Ta thua !

Từ khi ta Quách Tương xuất đạo hành tẩu giang hồ đến nay, trừ tại Nhạc Duyên kia bên trong đụng chạm, khi nào từng có thua trận ta hôm nay không đem ngươi bày thành trăm loại tư thế, liền theo họ ngươi. Khinh thường cười một tiếng bên trong, Quách nhị tiểu thư như đại điêu nhào tới.

—

—

—

—

Chương 183 : “Tỷ muội “

Bầu trời vì cái gì như vậy lam

Cơn gió vì cái gì như vậy lạnh

Ta là ai

Ta ở đâu

Ta đến tột cùng đang làm gì

Quách nhị tiểu thư từ khi tại Hoàng Dung bụng bên trong đi tới thế giới này về sau, đây là nàng lần thứ 1 tại trong trí nhớ sẽ như thế mờ mịt. Nàng tung hoành thiên hạ, đã là ỷ vào phụ mẫu uy danh, cũng tự kiềm chế tự thân vốn có năng lực, lúc này mới có thể tứ không kiêng sợ trò chơi giang hồ.

Nhưng ở hôm nay…

Đường đường Quách nhị tiểu thư đụng phải nhân sinh bên trong lớn nhất một lần đả kích.

Vốn là muốn trêu đùa một chút cái kia một mực theo đuôi mình người, nhưng không có ngờ tới kết quả là thợ săn bị ngỗng trời cho mổ vào mắt, thảm tao phản hí, khắp nơi bị phản chế, bị đối phương bày cái 180 nói tư thế.

Cái này không nên a!

Cái cô nương kia xem ra bộ dáng thanh thuần, mặc dù đẹp để nàng đều có chút nhịn không được ghé mắt, nhưng càng nhiều còn là bị người ta bên trong bên trong kia cỗ thuần hấp dẫn, mà ở vừa mới trong lúc giao thủ, chiêu thức, thân pháp, nội công nàng Quách Tương đều cơ hồ không chiếm được lợi lộc gì.

Thậm chí ngay cả chính nàng giảo hoạt cũng tại một ít thời điểm trở nên giống như đưa tới cửa đồng dạng, đối phương chỉ cần dĩ dật đãi lao liền có thể.

Cái loại cảm giác này… Thật giống như đối phương muốn so với nàng Quách Tương càng thêm hiểu rõ chính nàng.

Cái này, làm sao có thể

“…”

Thân hình rút lui ở giữa, Quách Tương đã rơi vào trên mái hiên, nhìn không chuyển mắt đánh giá trước mắt cái này rốt cục đi đến dưới ánh mặt trời nữ tử. Nâng tay phải lên, lau sạch nhè nhẹ xuống khóe miệng chảy xuôi vết máu, Quách nhị tiểu thư thần sắc bắt đầu trở nên nghiêm túc.

2 người giao phong lộ ra lặng yên không một tiếng động, bởi vì nơi đây chính là Minh giáo Quang Minh đỉnh nguyên nhân, riêng phần mình đều có dự định, không có ra tay đánh nhau ý tứ, cái này khiến 2 người giao thủ đều bị trói buộc tại trong phạm vi nhất định. Không một tiếng động giao phong, không có để phía dưới bất luận cái gì 1 tên Minh giáo đệ tử có phát hiện.

“Ngươi biết ta sao “

Ánh mắt yếu ớt, Quách Tương ánh mắt dừng lại ở trước mắt nữ tử trên thân, chỉ thấy đối phương toàn thân áo trắng tại ánh nắng chiếu rọi xuống lộ ra phá lệ xuất trần, nhất là trên thân cỗ này thanh lãnh hương vị. Tại hỏi thăm vấn đề này thời điểm, Quách nhị tiểu thư cũng tại trong đầu của mình bên trong bắt đầu không ngừng phân tích lên khoảng thời gian này đối phương truy tung chính mình sự tình tới.

Mỗi chữ mỗi câu, từ lẫn nhau trong lúc nói chuyện với nhau tới đến chân chính tin tức.

Nàng nhớ được… Đối phương tựa như đã từng gọi mình cái gì tới

Tiểu Thanh!

Tiểu Thanh là ai

Nàng Quách Tương được người xưng hô qua Quách nhị tiểu thư, xưng hô qua nữ hiệp, xưng hô qua Thánh nữ, xưng hô qua Quách chưởng môn, cũng bị kêu lên danh tự, nhưng chưa hề có người kêu lên cái gì tiểu Thanh, nghe cái tên này giống như là bởi vì chính mình trên thân y phục nhan sắc mà được đến tiểu hào.

Quá qua loa.

Loại này thô ráp đến cực điểm không có chút nào đặc sắc xưng hô nàng Quách Tương tuyệt đối sẽ không tiếp

nhận.

Bất quá trọng yếu chính là tại cái kia xưng hô bên trong, tựa hồ đối phương tựa như nhận biết mình, cùng mình quen biết đồng dạng.

Nghĩ đến đây bên trong, Quách Tương liền lập tức tại não hải bên trong bắt đầu nhớ lại mình từ nhỏ đến lớn một mực quen thuộc người đến, trong đầu vô số người quen biết, đặc biệt cô gái xinh đẹp làm chủ đang không ngừng cưỡi ngựa xem hoa đồng dạng đang không ngừng 1 lóe lên qua.

Nhưng vô luận là ai, đều giống như không khớp.

Không!

Không đúng chỗ nào!

Bỗng nhiên ngẩng đầu, Quách Tương ánh mắt nhìn chòng chọc vào đối phương, chân thành nói: “Ta hẳn là nhận biết ngươi, chí ít cũng nên nghe nói qua ngươi.”

Áo trắng!

Thanh lãnh như tiên!

Bộ dáng xinh đẹp tuyệt luân!

Cho dù là nàng Quách Tương tại bộ dáng bên trên cũng tự nhận không cách nào thắng qua đối phương.

Dạng này bộ dáng làm sao lại không có ấn tượng đâu

Theo đạo lý đến nói, dạng này bộ dáng xuất hiện trước mặt mình, hẳn là đã sớm cùng mình từng có quan hệ. Lại hoặc là trước đó phân tích của mình không đúng, hẳn là tăng lớn hoài nghi đối tượng phạm vi.

Bỗng nhiên, não hải bên trong 1 đạo linh quang hiện lên.

Tại trong đầu của nàng bên trong nhà mình tỷ phu Dương Quá thân ảnh dừng lại xuống dưới.

Rất nhanh, 1 đạo tại phụ mẫu cùng tỷ tỷ tỷ phu ngẫu nhiên trong lời nói tiết lộ ra người xuất hiện tại nàng trong hồi ức.

Kia là liên quan tới nhà mình tỷ phu sư thừa, liên quan tới đã từng Tương Dương đại chiến chân tướng, càng là liên lụy đến nam nhân kia trên thân. Một chút bí ẩn đồ vật, Quách Tương thế nhưng là lặng lẽ tại nhà mình phụ mẫu ngoài cửa nghe lén không ít.

“Cổ mộ.”

“Tiểu Long Nữ.”

Trừng to mắt, Quách Tương mỗi chữ mỗi câu đọc lên cô gái đối diện xuất thân lai lịch, tại nói ra đối phương tục danh về sau, nàng đột nhiên kinh ngạc nói: “Nguyên lai hay là tiền bối, chỉ là ngươi làm sao lại xuất hiện tại cái này bên trong không phải hẳn là theo sư tỷ của ngươi Xích Luyện tiên tử đi về phía tây sao “

Lên tiếng đến cái này bên trong, Quách nhị tiểu thư chỉ

cảm thấy chính mình đạo 1 câu nói nhảm, đã Nhạc Duyên đã lại lần nữa xuất hiện, đi về phía tây 2 người lại lần nữa trở về bên trong nguyên cũng không khiến người ta ngoài ý muốn.

Chỉ là vì sao xuất hiện tại nơi này chỉ có Tiểu Long Nữ 1 người

Xích Luyện tiên tử đâu

Ánh mắt lấp lóe, tâm tư linh động ở giữa, Quách Tương lực chú ý triệt để dừng ở Tiểu Long Nữ trên ánh mắt.

Hành tẩu giang hồ đến nói, Quách Tương kinh nghiệm kỳ thật cao hơn qua Tiểu Long Nữ quá nhiều, bao quát tâm tư cùng thủ đoạn cùng nhìn mặt mà nói chuyện năng lực.

Mà ở phương diện này, vừa vặn là Tiểu Long Nữ nhược điểm.

Cái này nhìn qua xem xét, Quách Tương liền phát hiện kỳ quái địa phương.

“Ha!”

“Sư tỷ muội lại náo mâu thuẫn rồi “

Tại mình đã từng từ phụ mẫu cùng tỷ phu kia bên trong nghe được tin tức, cái này Xích Luyện tiên tử cùng Tiểu Long Nữ sư tỷ muội quan hệ giữa có thể nói là phức tạp phi thường, đến đao kiếm tranh chấp tình trạng. Nếu như không phải là bởi vì Nhạc Duyên xuất hiện, chỉ sợ

cái này sư tỷ muội ở giữa tất nhiên sẽ có 1 cái trực tiếp hoặc là gián tiếp vẫn lạc tại tay của đối phương bên trên.

Mà lấy cái này sư tỷ muội 2 người tính tình đến nói, chỉ sợ Xích Luyện tiên tử hạ tràng thê thảm hơn hơn nhiều.

… Xích Luyện tiên tử, coi là thật để người hảo hảo ao ước.

Ánh mắt hâm mộ lóe lên một cái rồi biến mất, lập tức Quách Tương liền phát hiện Tiểu Long Nữ ánh mắt đồng dạng lóe lên một cái, nàng phát hiện mình cũng không có đoán sai.

Quả nhiên.

Cái này sư tỷ muội cuối cùng vẫn là xuất hiện vấn đề.

Nhạc Duyên rời đi sau chưa từng xuất hiện thời điểm tỷ muội tình thâm, ngược lại là Nhạc Duyên sau khi trở về xuất hiện vấn đề.

Loại tình hình này, nàng tại làm 3 giáo Thánh nữ hành tẩu giang hồ thời điểm gặp quá nhiều hư giả tỷ muội tình.

Nghĩ đến cái này bên trong, Quách Tương đột nhiên lại nói: “Các ngươi gặp qua Nhạc tiền bối rồi” ngữ khí tuy là mang theo nghi hoặc, nhưng bên trong bên trong ý tứ không thể nghi ngờ là khẳng định.

“…”

Nghe vậy, Tiểu Long Nữ con ngươi không khỏi có chút co rụt lại, nàng không ngờ đến mình vẻn vẹn mấy cái ánh mắt biến hóa liền bị đối phương bắt lấy cơ hội, từ đó phân tích ra quá nhiều đồ vật. Tàn nhẫn như vậy cơ cảnh người, nàng quả nhiên là hiếm thấy. Dù sao, đã từng hành tẩu giang hồ bên trong cùng ngoại nhân tiếp xúc càng nhiều hay là từ thế giới Lý Mạc Sầu đến tiến hành.

Nàng vai trò chính là bất quá là một mực tại cố gắng phủ nhận kia cỗ tiếp nhận Nhạc Duyên trị liệu về sau từ não hải ký ức mà không được thanh lãnh như tiên Tiểu Long Nữ.

Thẳng đến nhiều năm như vậy về sau, nàng mới làm rõ chính mình.

Nàng là nàng.

Quá khứ là nàng.

Tương lai cũng là nàng.

Não hải bên trong cái kia thêm ra ký ức cũng là nàng.

Tiểu Long Nữ là nàng.

Bạch Tố Trinh cũng là nàng.

Khẽ vuốt cằm, Tiểu Long Nữ thừa nhận Quách Tương vấn đề, nói: “Gặp qua.”

Ân ~~~

Thấy thế, Quách nhị tiểu thư một tiếng trầm ngâm, ngón tay ngọc nhẹ nhàng điểm bản thân cái cằm, trong lòng quanh đi quẩn lại ở giữa đã có tính toán của mình, đột nói: “Vừa mới giao thủ xem như ta thua, mà lại ta cũng không biết tiền bối tại sao phải gọi ta tiểu Thanh, nhưng dựa theo bối điểm đến nói, ta Quách Tương kêu một tiếng tiền bối tỷ tỷ cũng là không tính vượt qua.”

“Ta Quách Tương nói lời giữ lời.”

“Cho nên… Tương nhi gặp qua tỷ tỷ!”

Thuận lợi như vậy để Tiểu Long Nữ nhất thời có chút trở tay không kịp.

Nàng ngoẹo đầu, không ngừng nhìn từ trên xuống dưới trước mắt cái này cười cùng đóa hoa loa kèn giống như Quách nhị tiểu thư, chỉ cảm thấy mình chỉ sợ là làm 1 kiện sẽ để cho nàng hối hận sự tình.

Cái kia quỷ dị cảm giác thật giống như…

Dẫn sói vào nhà

Bị đặt ở Lôi Phong tháp dưới Bạch Tố Trinh kỳ thật cũng có tiểu Thanh một phần công lao !

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 184 : Trên thân kiếm giang hồ

Thanh phong du giương.

Tạo nên đầy đầu tóc xanh trong gió lắc lư, ba búi tóc đen giương nanh múa vuốt bên trong, kéo theo lấy người phía dưới nhi chính từng bước một hướng trước mặt mục đích dạo bước đạp đi.

Trên thân hơi có vẻ tàn tạ hồng trang sớm đã bị mình may vá tốt, nhìn qua trừ bỏ hơi có vẻ diễm lệ bên ngoài, cũng không có bao nhiêu quá nhiều cũ nát hương vị.

Trừ nhiễm một thân phong trần.

Ngược lại để người nhìn qua có một loại rơi chạy tân nương cảm giác.

Xích Luyện tiên tử không có đi đặt mua mới đạo bào, mà là liền trên thân cái này một thân hồng trang kế tiếp theo sinh hoạt.

Bởi vì cái này một thân nhan sắc là để dành cho hắn nhìn.

“…”

Than khẽ thở ra một hơi, ngẩng đầu ngắm nhìn đỉnh đầu kia xanh thẳm một mảnh bầu trời, kia không nhìn thấy một tia cái khác tạp sắc sắc trời nhìn qua là như vậy tinh

khiết. Vô ý thức quay đầu lại, Xích Luyện tiên tử phát hiện tại bên cạnh mình sớm đã không còn sư muội, dưới mắt chẳng qua là nàng một thân một mình.

Áo không bằng mới, người không như cũ.

Người chung quy là tình hoài động vật, dễ dàng hoài niệm quá khứ.

Ánh mắt khẽ quét mà qua, Xích Luyện tiên tử chỉ cảm thấy mình lại cảm nhận được kia cỗ cảm giác quen thuộc.

Cái loại cảm giác này, lại tựa như trở lại nàng lúc trước 1 người rời đi cổ mộ thời điểm.

Cô độc.

Xen lẫn tịch mịch.

Còn có một cỗ khó tả hận.

Rời đi Động Đình hồ là Xích Luyện tiên tử định ra quyết định, tại nàng phát giác được kia xấu xấu thiếu niên mộ ngải tâm tính thời điểm, liền đến nàng rời đi thời điểm. Nghĩ đến cái này bên trong, cũng làm cho Xích Luyện tiên tử minh bạch vì cái gì lúc trước sư môn trên dưới sẽ chỉ thu nữ đồ, mà không có bất kỳ nam đệ tử. Lúc ấy không rõ, hiện tại quay lại đầu đến thật là biết được sư phó dụng tâm lương khổ.

Chí ít tại đã từng, sư muội nhận lấy Dương Quá làm đồ đệ thời điểm, nàng Lý Mạc Sầu tâm lý thế nhưng là rất

bài xích phản cảm.

Nguyên nhân mà!

Không cần nói cũng biết.

Thiếu niên thiếu nữ sống một mình cùng một chỗ, thời gian dài kiểu gì cũng sẽ phát sinh thứ gì

Huống chi mình sư muội Tiểu Long Nữ bộ dáng cũng là đẹp như tiên nữ, kia Dương Quá hình dạng đồng dạng không kém. Vào lúc đó Xích Luyện tiên tử xem ra, một khi phát sinh chuyện gì đó không hay vậy sẽ là đối Cổ Mộ phái lớn nhất đả kích, sư cùng đồ sẽ phát sinh bất luân chi tình.

Nhưng bây giờ hồi tưởng lại, Xích Luyện tiên tử chỉ hận không chiếm được mình quay lại quá khứ đánh chết mình, không còn tin vào Hoàng Dung lời nói đi bóp tắt kia đoạn tình cảm gì manh mối , mặc cho bọn hắn phát triển, mà không phải biến thành dưới mắt bộ dáng như vậy.

Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng ngược lại là thuận tay thu 1 cái con rể tốt, mà nàng thì là đạt được 1 cái không nhà để về sư muội.

Xích Luyện tiên tử tuyệt đối không ngờ đến mình sư muội cho tới bây giờ liền không có bên ngoài đồng hồ nhìn qua như vậy ngây thơ.

Nàng thật là đầy bụng tâm cơ

Hay là xảy ra chuyện gì nàng Lý Mạc Sầu không biết sự tình

Lấy nàng đối sư muội hiểu rõ cái sau khả năng muốn lớn hơn.

Cùng mình đồ đệ Lục Vô Song một trận chiến, vốn là có thể cầm xuống đối phương, nhưng là ở phía sau Lý Mạc Sầu một bộ điểm lực chú ý ngược lại là đặt ở sư muội của mình trên thân. Thẳng đến lúc kia, Xích Luyện tiên tử liền biết nhà mình sư muội cuối cùng cùng mình không phải một đường.

Chỉ bất quá sư tỷ muội ở giữa tình cảm phức tạp, cuối cùng để giữa 2 người tạm thời bảo trì đối lập bình tĩnh hình tượng.

Chỉ là…

Tại trong sư môn, cho tới bây giờ đều là nàng Xích Luyện tiên tử đi tranh, mà không phải để người khác đến đoạt thứ thuộc về nàng.

Mà cũng chính bởi vì cổ mộ nhất hệ phát sinh sự tình, để nàng tại Động Đình hồ cứu thiếu niên về sau, phát hiện đối phương vậy sẽ không ẩn tàng ái mộ tâm tư về sau, Lý Mạc Sầu liền lựa chọn rời đi, không có bất kỳ cái gì quay lại chỗ trống.

Cho dù đối phương tư chất dưới cái nhìn của nàng muốn so với mình hài nhi càng thêm xuất sắc.

Dạng này 1 thiếu niên, chỉ sợ đổi lại trên giang hồ bất cứ

người nào đều sẽ nhịn không được đi thu đối phương làm đồ đệ, nhưng tại Xích Luyện tiên tử cái này bên trong, nàng phi thường vô tình trực tiếp chặt đứt 2 người bởi vì cứu viện mà kết xuống duyên điểm, lưu lại mấy phần có tiền căn vì một chút hảo cảm mà cho trợ giúp về sau, liền không có chút nào chần chờ cùng hoài niệm xoay người rời đi.

Độc lưu cho đối phương 1 đạo vô tình chi ảnh.

Bởi vì theo Lý Mạc Sầu, Lục Vô Song cùng Tiểu Long Nữ đã cho nàng lớn nhất giáo huấn.

Nàng không thể lại phạm sai lầm.

Mà nàng muốn làm thì là lấy mình lực lượng di bình những sai lầm này.

Thủ đoạn khi như cái này một thân áo cưới đỏ tươi như máu.

Bước chân dừng lại, Lý Mạc Sầu ngẩng đầu, lần theo vừa mới kia một tiếng ưng gáy nhìn qua, vào mắt là đầy rẫy mênh mông.

…

800 dặm Động Đình.

Sắc trời tối tăm mờ mịt, tí tách mưa bụi Mật ma ma một mảnh.

Xa xa nhìn lại, vào mắt chỉ có kia phô thiên cái địa màu

xám, ướt át âm hàn khí tức liền thân bên trên quần áo cũng đỡ không nổi nó xâm nhập.

Lại trời mưa.

Để người quen thuộc hoài niệm nhưng lại chán ghét thời tiết.

Tướng mạo xấu xí, lại là có 1 cái mới tinh mà giàu có tình thơ ý hoạ danh tự lãng phiên vân chính 1 người an tĩnh dựa vào nhà tranh cửa sổ ngắm nhìn nơi xa kia mưa bụi mịt mờ mặt hồ.

Tại Động Đình hồ kiếm ăn không ít người đều biết cái vận tốt này xấu tiểu tử đang đánh cá gặp được thời điểm nguy hiểm bị 1 cái tiên nữ cứu, mà lại đối phương trả lại hắn lấy 1 cái nghe xong liền rất có trình độ danh tự. Cái này khiến rất nhiều người đều rất ao ước.

Ao ước lãng phiên vân hảo vận, ao ước hắn thu hoạch.

Kia tiên nữ cũng là cùng trong truyền thuyết tiên nữ không lớn giống nhau, không có như vậy ôn nhu, tương phản hung ác hung ác, tựa như một giới Ngọc La Sát.

Lúc trước không ít miệng ba hoa gia hỏa thế nhưng là trực tiếp bị kia la sát ném tiến vào Động Đình hồ cho cho cá ăn, cho dù là ngươi thuỷ tính cho dù tốt, thế nhưng là người ta tức giận dưới thế nhưng là sinh sinh đưa ngươi đầu đặt tại dưới nước, ngươi thuỷ tính cho dù tốt cũng không có cách. Huống chi, từ cái này la sát sau khi xuất hiện, cái này Động Đình hồ bên trong tựa hồ cũng xuất hiện thủy thú, huyết hồng một mảnh, tựa như đại xà, am

hiểu giảo sát vào nước con mồi.

Mà lại kia huyết sắc đại xà chính là kia hung thần ác sát Ngọc La Sát sủng vật.

Tại đối phương trước khi đi, kia huyết sắc đại xà tựa hồ trở thành lãng phiên vân sủng vật, lập tức liền để lãng phiên vân tại cái này 800 dặm Động Đình bên trong trở thành cơ hồ một phương bá chủ tồn tại. Lại thêm bình thường hắn đối xử mọi người hiền lành, làm người hữu hảo, có cái này độc đáo kỳ ngộ tuy nói trêu chọc không ít người đỏ mắt, nhưng càng nhiều người vẫn là đang trợ giúp hắn.

Bởi vì bọn hắn cảm thấy này huyết sắc đại xà có lẽ có thể trở thành thủ hộ Động Đình hồ Thần thú.

Trên thực tế lãng phiên vân cũng có quyết định này, nhìn hiện tại Động Đình hồ 4 phía thế cục giống như cũng biến thành không quá an ổn bắt đầu.

Người Mông Cổ đối người Hán áp bách càng phát nặng, mà lại tại 4 phía cũng xuất hiện nghĩa quân cái bóng.

Lãng phiên vân mặc dù tuổi nhỏ, thế nhưng biết được thời gian này sẽ là càng phát khổ sở.

Nàng lưu lại dùng để bảo hộ hắn đại xà, tại lãng phiên vân xem ra nó có càng lớn tác dụng, có lẽ nó có thể dùng đến bảo hộ toàn bộ Động Đình.

Thí dụ như có thể để người truyền bá huyết sắc đại xà thanh danh.

Đương nhiên tại tên tuổi bên trên có thể gọi là giao, tìm mấy một cơ hội giảo sát mấy cái hung ác người xấu, để người cảm thấy đây là Giao long tại nổi giận, Động Đình hồ có Thần thú bảo hộ.

Nộ giao, đây là 1 cái tên rất hay.

Nhìn qua bên ngoài bay tán loạn mưa phùn, lãng phiên vân dưới đáy lòng đã làm dự định.

“Ai!”

“Vân lão đệ!”

Ngay tại lãng phiên vân 2 mắt mông lung thưởng thức chân trời mưa sắc thời điểm, 1 đạo thô cuồng thanh âm xông tiến vào hắn bên tai.

Quay đầu lại.

Lãng phiên vân liền thấy một cái vóc người tráng hán khôi ngô mang theo phong lôi chi tư xông tiến vào mình túp lều nhỏ, trên thân áo tơi tràn đầy nước mưa, đối phương tiện tay cởi áo tơi lắc tại một bên, từ sau lưng của mình xuất ra một vật đưa tới, cười ha hả nói: “Lại tại nhìn mưa a chỉ là cái này nước mưa có cái gì đẹp mắt sầu người chết! Lạc, đây là lão ca cho tiểu lão đệ ngươi mang tới lễ vật.”

Người nói chuyện tên là thượng quan bay, tại Động Đình hồ thế hệ này có cực lớn thanh danh.

Là cái trượng nghĩa hán tử.

Bởi vì bình thường tiếp xúc nhân vật khác biệt, tăng thêm phải vì Động Đình hồ thế hệ này bách tính mưu phúc lợi, cho nên thượng quan phi nhân xem ra hùng tráng khôi ngô, nhưng cách đối nhân xử thế lại là cực kỳ cẩn thận nghiêm túc, mà lại võ công tại 800 dặm Động Đình bên trong cũng coi là số1 số 2 tồn tại.

Thượng quan bay đưa tới là một thanh trường kiếm, theo hắn rút kiếm ra khỏi vỏ, ngân sắc quang mang lập tức vừa mắt, mang đến từng tia từng tia hàn ý.

Đây là 1 thanh hảo kiếm.

Cho dù là tầm mắt không ra sao, từ trước tới nay chưa từng gặp qua thượng hạng binh khí lãng phiên vân cũng cho rằng như vậy.

Chỉ là lãng phiên vân cũng không có lập tức tiếp nhận lễ vật, ngược lại là ngoẹo đầu nhìn từ trên xuống dưới trước mắt hán tử, mở miệng hỏi: “Đại ca ngươi tham gia nghĩa quân đâu” tại trong ấn tượng của hắn, thượng quan bay thế nhưng không có giàu có đến nước này.

Chuôi này bảo kiếm lai lịch không thể nghi ngờ không phải như vậy bình thường.

“Hắc hắc!”

Nhịn không được cười lên, thượng quan bay nghe vậy vui vẻ không thôi, đầu tiên là đi đến phía bên ngoài cửa sổ liếc nhìn một lần sau lúc này mới nhỏ giọng nói: “Vân

lão đệ ngươi đoán không lầm, ta tham gia nghĩa quân, quyết định muốn đi theo bọn hắn khu trục thát bắt, phục ta người Hán giang sơn.”

“Cái gì nghĩa quân “

“Minh giáo!”

Minh giáo 1 từ sau khi xuất hiện để cái này hơi có vẻ ý lạnh nhà tranh bên trong nhiệt độ tựa hồ cũng cao hơn tầng 1, có một cỗ vô danh hừng hực nghiệp hỏa đang thiêu đốt không thôi.

“Minh giáo “

Thì thầm tái diễn từ ngữ này, lãng phiên vân cúi đầu như có điều suy nghĩ. Từ ngữ này hắn nghe nói qua, hoặc là nói tại thiên hạ này ở giữa rất nhiều người đều nghe nói qua, trước đó một mực tạo phản chính là bọn hắn, cho dù là khi thắng khi bại. Dưới mắt thượng quan bay đại ca đã gia nhập Minh giáo, như vậy xem ra Động Đình hồ thế hệ này cũng sẽ có điều cử động. Nhưng mà còn chưa cùng lãng phiên vân mở miệng nói ra cái nhìn của mình, tiếp xuống thượng quan bay một câu triệt để hấp dẫn hắn lực chú ý.

“Giáo chủ của chúng ta Nhạc Duyên Nhạc lão người ta võ công vô địch thiên hạ, nghĩ đến lần này hành động cho là không có gì bất lợi.”

“Giáo chủ là ai “

“A” nghi hoặc nhìn cảm xúc đột nhiên trở nên kích động

lên lãng phiên vân, thượng quan bay hay là lặp lại trước đó lời nói: “Giáo chủ Nhạc Duyên a!”

Nhạc Duyên!

Sơn nhạc nhạc, duyên điểm duyên!

Cái tên này như sấm sét giữa trời quang trực tiếp nện ở lãng phiên vân trên đầu, trong đầu của hắn bên trong lập tức quanh quẩn bắt đầu trước đó nàng nói những lời kia.

Hắn tiêu sái!

Hắn phong lưu!

Hắn tuấn mỹ!

Vô luận dạng nào đều là hắn lãng phiên vân không có.

Mà hắn cuối cùng chỉ có một dạng đồ vật.

“…”

Gắt gao hít sâu một hơi, lãng phiên vân cũng không nói gì, chỉ là tại thượng quan bay ngạc nhiên trong ánh mắt đưa tay tiếp nhận quà của mình, tại tay phải hắn nắm lấy chuôi kiếm một sát na kia, lãng phiên vân ánh mắt thay đổi, một đôi mắt sáng dọa người.

Tay cầm chuôi kiếm.

Liền cầm toàn bộ giang hồ.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 185 : Cố chấp người (thượng)

Nga Mi náo động.

Diệt Tuyệt sư thái toàn phái hướng Nguyên đình quy hàng.

Khi cái tin tức này rơi vào một đám Minh giáo cao tầng trong tay thời điểm, tất cả mọi người ở đây đều cơ hồ kinh ngạc đến ngây người.

Diệt Tuyệt sư thái đó là cái gì tính tình người

Vậy đơn giản là hầm cầu bên trong tảng đá vừa thúi vừa cứng, tính cách kiên cường đến bất cận nhân tình nàng sẽ toàn phái hướng Nguyên đình quy hàng, đây quả thực là trời xanh mở cái thiên đại trò đùa.

Cái này sao có thể

Hiện trường đặc biệt quang minh tả sứ Dương Tiêu vợ chồng vì rất.

Dương Tiêu làm người trong Minh giáo đã từng cùng Diệt Tuyệt sư thái giao thủ qua, càng là từ trên tay nàng đoạt được qua Ỷ Thiên kiếm, đây cũng là Minh giáo cùng Nga Mi phái kết oán nguyên nhân 1 trong. Mà Dương Tiêu phu nhân Kỷ Hiểu Phù lại càng không cần phải nói, nàng rời đi sư môn trước thế nhưng là Diệt Tuyệt sư thái thích nhất đồ đệ. Nhà mình sư phó là một

cái dạng gì người, có cái dạng gì tính tình nàng Kỷ Hiểu Phù làm sao không rõ ràng

Đây chính là có thể làm được hạ sát thủ chuẩn bị tự tay đánh chết rơi nhà mình âu yếm đồ đệ ngoan nhân a.

Kỷ Hiểu Phù hành tẩu giang hồ đến nay, trừ Diệt Tuyệt sư thái nàng còn chưa bao giờ thấy qua làm việc có thể như thế quả quyết nữ nhân, thậm chí Diệt Tuyệt sư thái tàn nhẫn muốn so với bình thường nam nhân càng thêm quả quyết. Chí ít tại nàng đi tới Minh giáo về sau, thấy nhiều những cái kia bị chính đạo nhân sĩ xưng là Ma giáo Minh giáo cao tầng, Kỷ Hiểu Phù mới phát hiện cho dù bọn này 'Ma giáo' nhân sĩ làm việc bên trên cũng không có Diệt Tuyệt sư thái tới ác như vậy.

Cúi đầu quy hàng

Kia là cần đến như thế nào đáng sợ tình trạng mới có thể khiến cho cả một đời tính cách kiên cường đến đây Diệt Tuyệt sư thái làm ra vi phạm nàng cả đời tín ngưỡng hành vi đến

Làm Diệt Tuyệt sư thái đã từng ái đồ, Kỷ Hiểu Phù phi thường rõ ràng nhà mình sư phó 2 đại nguyện vọng.

Dưới mắt Nga Mi phái hành vi không thể nghi ngờ là từ lúc từ mặt.

Toàn phái quy hàng!

Kia là đối Nga Mi phái từ thành lập đến nay lớn nhất đả kích.

Sẽ sinh ra cái dạng gì hậu quả, Kỷ Hiểu Phù đã không dám tưởng tượng.

Nàng bây giờ đang nghe tin tức này sau đã là đầy bụng lo lắng, nhất là đang nghe Diệt Tuyệt sư thái đem tổ chức anh hùng thiên hạ đại hội, cho người trong thiên hạ một cái công đạo, điểm này liền để nàng nhớ tới tầm 10 năm trước Trương ngũ hiệp vợ chồng cho bàn giao.

Làm việc chưa từng để lối thoát Diệt Tuyệt sư thái, đến lúc đó đem không chỉ có sẽ không cho người khác để lối thoát, nàng càng sẽ không cho mình để lối thoát.

Chỉ sợ chờ đợi Diệt Tuyệt sư thái đem chỉ có 1 kết quả.

Nghĩ đến cái này bên trong, Kỷ Hiểu Phù lo lắng ánh mắt rơi vào trượng phu của mình Dương Tiêu trên thân, trên mặt toát ra vẻ lo lắng.

“…”

Dương Tiêu không biết mình là nên vui hay là buồn.

Hắn cùng Diệt Tuyệt sư thái ở giữa cừu hận cũng không phải là bình thường trong ngôn ngữ có thể hình dung, giữa hai bên cũng không phải là vẻn vẹn liền hắn đoạt Ỷ Thiên kiếm mối thù, càng được cho có giết phu mối hận, lại thêm bản thân hắn gia thế cùng Nga Mi phái nguồn gốc cùng đối phương muốn sát hại mình nàng dâu Kỷ Hiểu Phù cách làm, khiến cho giữa 2 người quan hệ rất là phức tạp.

Nhưng chung quy là cừu hận càng nhiều.

Cho nên tại Dương Tiêu cũng suy đoán ra chờ đợi Diệt Tuyệt sư thái sẽ là kết quả như thế nào, vậy sẽ là chính nàng đẩy mình đi vào chỗ chết. Đạt được kết quả như vậy về sau, ngay lập tức Dương Tiêu không biết mình nên dùng dạng gì tâm tình đi đối mặt chuyện này hình.

Nhưng có một điểm Dương Tiêu lại là rất khẳng định.

Đó chính là chỉ sợ Nga Mi náo động thời điểm, cả môn phái đã nhận tai hoạ ngập đầu.

Có thể khiến cho Diệt Tuyệt sư thái như thế tính tình cúi đầu xuống, Dương Tiêu chỉ cảm thấy Minh giáo cả môn phái đi lên chỉ sợ cũng sẽ không như thế, dù sao Minh giáo kỳ thật cũng không phải là theo như đồn đại như vậy khát máu hiếu sát người.

Mà lại nhất làm cho Dương Tiêu để ý là Nga Mi phái phát sinh khổng lồ như thế náo động, quanh mình môn phái vậy mà không kịp cứu viện

Nếu như nói Võ Đang phái là bởi vì giáo chủ Nhạc Duyên đột nhiên bái sơn khiến cho bọn hắn tạm thời không có tâm tình để ý tới quanh mình phát sinh sự tình lời nói, kia môn phái khác đâu tình hình kia tựa như Nga Mi sơn 4 phía bị cố ý cách ra.

Ý niệm đầu tiên Dương Tiêu liền nhận định ở trong đó chỉ sợ không chỉ là có Nguyên đình thủ đoạn.

“Đừng lo lắng!”

Dương Tiêu đưa tay vỗ vỗ Kỷ Hiểu Phù bả vai, sau đó một tay lấy nàng ôm vào mang bên trong, mặc dù cái này sư đồ ở giữa từ yêu cùng hận, nhưng bây giờ xem ra Kỷ Hiểu Phù vẫn rất kính trọng sư phụ của nàng, nàng lo lắng Dương Tiêu nhìn tại mắt bên trong chỉ có thể lấy lồng ngực ấm áp đến để báo đáp lại, nói: “Chuyện này không phải đơn giản như vậy. Nghĩ đến giáo chủ hắn sẽ có sắp xếp của mình.” Nói đến đây bên trong, ánh mắt của hắn hướng về đứng ở đằng xa ngay tại cúi đầu trầm ngâm Nhạc Duyên trên thân, não hải bên trong lại là đang không ngừng quanh quẩn vừa mới nhìn thấy trong thư cái khác nội dung.

Không đề cập tới Dương Tiêu vợ chồng, những người khác thí dụ như Ân Thiên Chính cùng Vi Nhất Tiếu 2 người càng là lông mày nhíu chặt.

2 người mặc dù không thích lắm Diệt Tuyệt sư thái kia cỗ để người bực mình tính tình, nhưng ở một điểm nào đó đến nói, Diệt Tuyệt sư thái lại là đáng giá để người kính nể. Chỉ bất quá nàng làm người quá mức cố chấp, lại không chút nào biến báo. Lại hoặc là nói nàng căn bản liền không nghĩ tới đi biến báo.

Một nữ nhân như thế là không thể dùng người bình thường đi đối đãi, nàng là Nga Mi phái chưởng môn.

2 người để ý là sự tình này phía sau ẩn tàng chân tướng.

Nguyên đình người vượt qua bất ngờ của bọn họ.

Nhất là tại mật tín lộ ra bày ra xuất thủ người chính là Nhữ Dương Vương phủ tiểu quận chúa, đối với 2 người niên kỷ đến nói, Triệu Mẫn chỉ có thể tính được là 1 cái không lớn nữ oa oa. Có thể dựa theo người bên ngoài tự thuật, cái này nữ oa oa kiếm đạo thông thần, một thân âm hàn kiếm ý triệt để trấn phục Nga Mi.

Huống chi trước lúc này, còn xuất hiện một người điên, tại tiểu quận chúa chưa xuất hiện trước đã đem Nga Mi cử đi dưới đánh 1 nửa tàn, vô tận kiếm khí phô thiên cái địa, là chân chính để Nga Mi phái đi hướng tuyệt lộ thủ phạm.

Chỉ bất quá 2 người này là một trước một sau, bọ ngựa bắt ve chim sẻ ở đằng sau mà thôi.

Tiểu quận chúa làm con kia hoàng tước.

2 người này võ công đổi lại bất kỳ một cái nào, đều sẽ là danh chấn thiên hạ.

Thế nhưng là 2 người liền tựa như đột nhiên xuất hiện đồng dạng, không đề cập tới cái kia không biết tính danh nửa điên nam tử, chẳng lẽ là đã từng người trong Ma môn vẻn vẹn liền tiểu quận chúa đến nói, nàng kia một thân Vô Song kiếm ý lai lịch liền lộ ra kỳ quỷ vô cùng.

Bởi vì bọn hắn chưa từng nghe nói Nhữ Dương Vương phủ bên trong có một cao thủ như vậy.

Mà lại kia niên kỷ quá tiểu… Tựa hồ nghĩ đến cái gì, 2 người không hẹn mà cùng đưa ánh mắt về phía Nhạc Duyên phương hướng.

Đồng dạng.

Những người khác cũng là đầy bụng kinh ngạc.

Đại Khỉ Ti như thế, Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn càng là như vậy.

Mà lại ngũ tán nhân bên trong Thiết Quan đạo nhân cùng mình sư đệ Lưu Cơ 2 người càng là bắt đầu suy tính xem quẻ, tương đối lên tình báo đến, bọn hắn sư huynh đệ 2 người tựa hồ càng thêm tin tưởng mình ăn cơm bản sự.

“A!”

Một tiếng kinh ngạc, Nhạc Duyên tùy ý lật qua lật lại trên tay giấy viết thư, phía trên này nội dung đã sớm bị ghi tạc não hải bên trong, từ phía trên trong miêu tả, Nhạc Duyên đã biết Ỷ Thiên kiếm bị Nga Mi phái xem như quy hàng lễ vật đưa cho tiểu quận chúa Triệu Mẫn, hộ tống còn có Chu Chỉ Nhược.

Cái này thủ đoạn, Diệt Tuyệt sư thái coi là thật bỏ được.

Người bên ngoài có lẽ không biết được, chỉ nói là Diệt Tuyệt sư thái làm hành động bất đắc dĩ, để Chu Chỉ Nhược nội ứng tại Nhữ Dương Vương trong phủ, tùy thời làm việc.

Nhưng Nhạc Duyên lại là rất khẳng định Diệt Tuyệt sư thái mục đích căn bản không phải cái này.

Nàng ngay cả bên trong bên trong bao hàm Cửu Âm Chân kinh Ỷ Thiên kiếm đóng gói Chu Chỉ Nhược đều có thể cùng một chỗ đưa ra ngoài, liền đại biểu cho Diệt Tuyệt sư thái có càng lớn truy cầu.

Diệt Tuyệt sư thái mục tiêu không phải khác, chính là tiểu quận chúa trên thân kia một thân kiếm ý nơi phát ra.

Kia đặc điểm, chính là Huyền Âm 12 kiếm.

Để Nhạc Duyên có chút kỳ quái là nó làm sao ra đâu

Chẳng lẽ là kia bên trong xảy ra vấn đề

Là ai nhiễu loạn phong ấn, khiến cho phong ấn xuất hiện sơ hở càng nghĩ, Nhạc Duyên cảm thấy hiểu rõ năm đó chân tướng sự tình thế nhưng là không có mấy người. Cái này xúc động kiếm giới, mở ra sơ hở người đến cùng là kiếp này nhân vật hay là lúc đến nhân vật bởi vì lúc trước Nhạc Duyên khai sáng kiếm giới một khắc này cũng định ra kiếm ngưỡng cửa của giới.

Phá toái hư không, chẳng qua là điểm xuất phát.

Vẻn vẹn muốn lấy kiếm ý khiêu động kiếm giới, xa so trong tưởng tượng càng vì nhốt hơn khó.

Phải biết cái này mặc dù tên là kiếm giới, trên thực tế chính là kiếm ngục.

Đi vào dễ dàng, ra càng khó.

Ngẩng đầu nhìn lướt qua bầu trời, Nhạc Duyên cũng

không có phát hiện cái khác vấn đề quá lớn, lại thêm mật tín bên trên chỗ miêu tả đối Nhữ Dương Vương phủ đại khái hiểu rõ, hắn liền biết cái này Huyền Âm 12 kiếm cũng không có toàn bộ ra, chỉ bất quá chạy đến một bộ điểm.

Nó đang tìm kiếm túc chủ mà thôi.

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn chính là Huyền Âm 12 kiếm túc chủ 1 trong.

Đúng vậy,

Triệu Mẫn vẻn vẹn trong đó 1 trong.

Kế thừa Nhạc Duyên một bộ điểm trí tuệ Huyền Âm 12 kiếm phong cách hành sự từ trước đến nay đều là lấy nhất là hiểm ác tâm tư đi phỏng đoán, cố chấp đã trở thành Huyền Âm 12 kiếm túc chủ đặc sắc, liền giống như Nhạc Duyên tự thân cố chấp.

Nghĩ đến đây bên trong, Nhạc Duyên không khỏi sững sờ.

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn chính là cố chấp người.

Nhưng! ! !

Chu Chỉ Nhược là càng thêm cố chấp 1 người, nàng so Triệu Mẫn chỉ có hơn chứ không kém.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 186 : Cố chấp người (trung)

Phần lớn.

Nhữ Dương Vương phủ.

Tại trải qua một phen trong nước đùa giỡn tiết mục về sau, trẻ tuổi Chu Chỉ Nhược cả người lâm vào một loại kỳ quái trạng thái.

Bởi vì, nàng cảm thấy mình không trung thành.

Sở dĩ hơi có vẻ kỳ quái, là bởi vì tiểu quận chúa không phải cái gọi là nam nhân, mà là 1 cái đồng dạng xinh đẹp như hoa nữ nhân. Bởi vì giới tính giống nhau, ngược lại là cho Chu Chỉ Nhược mang đến không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung khác cảm giác. Xuất thân danh môn chính phái Chu Chỉ Nhược đã gặp nam nhân đùa nghịch lưu manh là thế nào tình hình, nhưng là lần thứ 1 kiến thức đến nữ nhân đùa nghịch lưu manh là bộ dáng gì.

Mà lại để cho nhất Chu Chỉ Nhược cảm thấy kỳ quái hay là tiểu quận chúa kia ngẫu nhiên nhìn mình ánh mắt, bên trong toát ra tựa hồ là vẻ hâm mộ.

Nàng không có nhìn lầm.

Thân là Nhữ Dương Vương phủ tiểu quận chúa, Triệu Mẫn rất ao ước Chu Chỉ Nhược.

Chu Chỉ Nhược không biết mình trên thân thứ gì đáng giá đối phương đến ao ước, nhưng cũng biết được chỗ này bị ao ước địa phương chỉ sợ là hiện tại nàng Chu Chỉ Nhược so với đối phương am hiểu kia duy nhất một điểm.

Ao ước hình dạng của mình

Chỉ là Chu Chỉ Nhược hay là nghĩ mãi mà không rõ.

Phải biết tiểu quận chúa Triệu Mẫn bộ dáng đồng dạng không kém a.

Không đề cập tới tại kinh lịch đùa giỡn sự kiện về sau, chính đầy trong đầu tâm tư bắt đầu phân tích lên tiểu quận chúa tình huống thời điểm, tại gian phòng bên trong, tiểu quận chúa Triệu Mẫn chính an tĩnh lập thân một mặt gương đồng trước đó, lẳng lặng đánh giá mình trong kính.

Từ khi mình ngoài ý muốn thu hoạch được lực lượng, trở thành Huyền Âm 12 kiếm túc chủ về sau, tiểu quận chúa liền khu trục mình tùy thân thị nữ, tại an tĩnh thời điểm , dưới tình huống bình thường nàng đều là 1 người mình yên lặng ở lại.

Trong gương đồng người còn có thể nhìn ra được da thịt tịnh lệ, 7 điểm anh khí trên khuôn mặt mang lên 3 điểm yếu đuối.

Đây là tiểu quận chúa lần thứ 1 từ trên mặt của mình nhìn thấy yếu đuối cái này thần sắc.

Cho tới nay nàng đều là đem mình xem như hán tử mà đối đãi, phong cách hành sự, còn có vì người xử thế đều cơ hồ là dựa theo cái này tín điều mà tới. Cho dù là nữ thân , dưới tình huống bình thường nàng ở trước mặt người ngoài đều là duy trì nam nhi trang, phong cách làm việc cũng có được vô độc bất trượng phu phong cách, nhưng ở thu hoạch được lực lượng về sau, nàng lại thái độ khác thường mặc vào nữ tử nên có y phục.

Vừa hiển thân phận nàng nên có ung dung cùng lộng lẫy.

Làm việc cử động, ngược lại không có trước kia ác như vậy cay, thay đổi dĩ vãng phong cách, làm việc lưu lại từng tia từng tia chỗ trống.

Chí ít hiện tại tiểu quận chúa làm việc không có dĩ vãng xốc nổi tàn nhẫn, nàng tàn nhẫn toàn bộ hóa thành âm hàn kiếm ý nhè nhẹ giấu ở trong cơ thể của mình, trở thành ẩn nấp sắc bén.

“…”

Rất nhỏ tiếng hít thở tiểu nhân tựa hồ nghe không gặp, đang ngơ ngác đối với trong gương đồng mình dò xét sau một lúc lâu, tiểu quận chúa cái này liền có động tác, đầu tiên là chậm rãi vươn ngọc thủ ngón trỏ tại bản thân trên mặt da thịt một chút xíu xẹt qua.

Đầu ngón tay lướt qua lông mày, kia bên trong cau lại mi tâm ẩn giấu đi nhìn không thấy ưu sầu.

Lướt qua khóe mắt, kia bên trong trốn tránh một vòng để người nhìn không thấy yếu đuối.

Lướt qua gương mặt, hơi có vẻ ý lạnh không biết là đầu ngón tay hay là khuôn mặt như thế, vuốt lên đi nàng cảm giác mình sờ lấy không phải 1 người, mà là 1 thanh đã ra khỏi vỏ lợi kiếm, hàn ý trận trận.

Điểm nhẹ khóe miệng, kia hơi giương độ cong là chân chính đang cười sao

Tiểu quận chúa rất là bản thân hoài nghi.

Đạo này đường cong là cho tới nay mình vai trò, hay là đối thế gian này vạn sự thổn thức lại hoặc là đối với mình nguyện vọng chế giễu

Giật giật khóe miệng, có chút san bằng điểm kia đường cong về sau, tiểu quận chúa Triệu Mẫn ánh mắt lúc này mới từ trên mặt của mình thu hồi lại.

Bàn tay như ngọc trắng vươn hướng ngực của mình, vạt áo khẽ động bên trong, kia choàng tại trên người mình kia thật dày áo lông đã tróc ra.

Tiến một bước.

Nữ hài nhi thiếp thân áo lót đã bị chính nàng mở ra một cái khe.

Tại xuân quang tiết lộ bên trong, tiểu quận chúa ánh mắt tự nhiên mà vậy rơi vào mình từ khi trở thành túc chủ về sau, liền đem toàn bộ thân thể gắt gao bao lấy đến thân

thể đến tột cùng là loại nào bộ dáng.

Không phải cái gọi là trắng nõn như tuyết, không phải để người chú ý dụ hoặc.

Xuất hiện tại thiếu nữ trong mắt cỗ thân thể này kia gần như không thể dùng để hình dung cái này nên là một thiếu nữ nên có.

Không!

Xác thực nói cái này không nên là 1 người vốn có thân thể.

Trên thân che kín lít nha lít nhít màu đỏ thẫm vết tích, kia là từng đạo vết kiếm, từ khi nàng lựa chọn trở thành túc chủ về sau, cũng đã đem mình hóa thành một cái quái vật, 1 cái bị kiếm ý chỗ túc cư quái vật.

Hạng mục chi tiết nhìn lại.

Chỉ thấy trừ bỏ những này vết tích bên ngoài, còn tại kia lít nha lít nhít trên dấu vết hiển hiện một chút vật chất màu đen, đối với những này tiểu quận chúa tự nhiên là biết đó là cái gì. Bất quá là thân thể của mình bị vô cùng kiếm ý sắc bén chỗ cắt tổn thương sau mà sinh ra bộ phận thân thể vật tàn lưu.

Có huyết dịch, còn có làn da, có lẽ còn muốn tăng thêm huyết nhục của mình.

Mà những vật này tại Huyền Âm kiếm ý dưới, tại nàng vô ý thức trong tiềm thức, bọn chúng cũng không có như

vậy thoát ly thiếu nữ thân thể, mà là cùng kiếm ý gút mắc, hóa thành quỷ dị màu đen vật thể bắt đầu chậm rãi bao trùm toàn thân của nàng, có trở thành khôi giáp dấu hiệu.

Đây là một loại bảo hộ, bởi vì nàng vốn có kiếm ý cũng không toàn.

Mặc dù xem ra tàn tạ cùng không chịu nổi, thậm chí sẽ để cho người cảm thấy buồn nôn.

Nhưng thật giống như nàng Triệu Mẫn từ tiểu liền lập chí muốn làm ra một phen đại nghiệp, hiện tại ngay tại nơm nớp lo sợ dùng năng lực của mình bảo hộ Đại Nguyên toà này đã bắt đầu rỉ nước trở nên tàn tạ không chịu nổi giang sơn.

Giống như cố chấp chính nàng đồng dạng.

Tốt đẹp non sông tại đám phế vật kia quản lý dưới trở nên tàn tạ, trở nên trăm ngàn chỗ hở.

Đã từng thành cát nghĩ mồ hôi đại hãn cùng tiền bối chỗ đánh xuống đại nghiệp đang bị bọn hắn con cháu đời sau từng bước một bại hoại.

Nhìn chung Hoàng tộc trên dưới, tiểu quận chúa đã từng bi ai phát hiện tuyệt đại đa số người đều là tầm mắt chật hẹp, sẽ chỉ sống ở mình quá khứ vinh quang bên trong, sẽ chỉ tranh quyền đoạt lợi, thỉnh thoảng vì chút quyền lợi còn kéo lên bộ tộc của mình tại trên thảo nguyên khai chiến. Phải biết hiện tại đã không phải là quá khứ, vô số người vậy mà đều bất quá là người tầm thường, chỉ có

nàng Nhữ Dương Vương phủ mới tính được là bên trên bọn này người tầm thường bên trong duy nhất thanh tỉnh tồn tại. Nếu như không phải phụ thân của nàng cùng mấy cái huynh trưởng dựa vào trong tay binh quyền trấn áp thiên hạ, nơm nớp lo sợ duy trì thống trị, chỉ sợ đại địa đã sớm là khói lửa đầy đất.

Mà lại cho dù là hiện tại loại nguy hiểm này tình huống, trong triều hay là có không ít người đối Nhữ Dương Vương phủ sinh ra ý kiến.

Thiên hạ binh mã Đại nguyên soái!

Chức vị này, đã để người cảm thấy lo lắng.

Cho dù là chức vụ này chính là Hoàng đế ban tặng, nhưng vấn đề là một khi có người ẩn ẩn đưa ra vấn đề về sau, kia phần lo lắng liền sẽ như là bệnh truyền nhiễm đồng dạng, truyền cho những người khác, sẽ để cho những người khác đi nhịn không được suy nghĩ nhiều.

Bình thường người muốn trả tốt, nhưng một khi Hoàng đế có tâm tư này, đó chính là tối kỵ.

Dưới mắt.

Từ Nga Mi một lần nữa trở lại phần lớn tiểu quận chúa đã cảm nhận được cỗ này ám lưu, muốn lâm trận đổi soái, đây là muốn cho Minh giáo một kích trí mạng cơ hội sao

Nghĩ đến có chút buồn cười.

Nhà mình phụ thân cùng huynh trưởng tại nơm nớp lo sợ cố gắng duy trì lấy thiên hạ thống trị, ngay cả nàng một thiếu nữ cũng hóa thành dưới mắt loại này không người không quỷ bộ dáng, đều là vì gia tộc hoàng kim cái này tốt đẹp giang sơn a.

Chỉ là bởi vì những này nghi kỵ, bọn hắn một nhà tử đáng giá không

Một phen tự hỏi ở trong lòng hiện lên, rất nhanh thần sắc xuất hiện mê hoặc tiểu quận chúa lập tức hồi phục thanh tỉnh.

Ánh mắt hung ác.

Trước mắt gương đồng lập tức bị vô hình kiếm ý băng liệt thành vô số mảnh vỡ.

Nàng vừa mới kém chút liền trở thành Huyền Âm kiếm ý nô lệ.

Không!

Nàng Triệu Mẫn nhưng là muốn trở thành thành cát nghĩ mồ hôi người như vậy!

Há có thể bị cái này Huyền Âm kiếm ý ảnh hưởng khống chế chỉ là dưới mắt nàng duy nhất có thể làm, chính là ở trong nội tâm phóng đại mình kiên trì, phóng đại kia phần cố chấp, kia kiên trì tự thân ở trong ý thức thanh tỉnh.

Lúc cần thiết, Chu Chỉ Nhược có lẽ có thể làm nàng ngăn cản một bộ điểm áp lực.

Bởi vì Triệu Mẫn có thể nhìn đến ra, Chu Chỉ Nhược cũng là 1 cái cố chấp người. Mà tại đối não hải bên trong kiếm ý hiểu rõ bên trong, nàng phát hiện Huyền Âm 12 kiếm cũng không phải là đơn thuần tà ác, mà là tại nó phía dưới còn ẩn giấu đi một phần vật gì khác.

Chỉ sợ trong truyền thuyết sáng tạo môn này kiếm pháp người kia, là chân chính ẩn tàng mục đích của mình.

Mà kia phần đồ vật rất thuần túy, chính là tên là chấp.

Cố chấp chấp.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 187 : Cố chấp người (hạ)

Chấp nhất.

Trên đời lại có người nào chưa từng có chấp nhất

Chỉ là càng nhiều thời điểm mọi người lựa chọn từ bỏ, lựa chọn nhượng bộ, thua với cái này như cờ thế sự.

Mà từ trong đó lưu lại chấp nhất người, chính là mang theo kia phần độc thuộc về mình cố chấp kế tiếp theo cố chấp tiếp tục. Nhưng ở những này cố chấp người bên trong, đối mặt một vòng mới thời điểm khó khăn, bọn hắn cũng sẽ lại lần nữa dưới đáy lòng tiến hành cân nhắc đối so, cuối cùng tới chọn phải chăng lui bước cùng trước tiến vào.

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn vì Đại Nguyên giang sơn sẽ cố chấp.

Chu Chỉ Nhược sẽ vì Nga Mi phái phát dương quang đại mà đi cố chấp.

Nhưng ở giữa hai người này, các nàng cũng sẽ tại đối mặt một ít thời điểm tiến hành nội tâm đánh cờ, là lui hay là tiến vào rất nhiều chuyện tại trong lòng của hai người bất quá là nghĩ lại ở giữa sự tình, nhưng riêng phần mình tính cách thật là làm việc sai lệch quá nhiều.

Đừng nhìn dưới mắt tiểu quận chúa quái đản tàn nhẫn,

vì trong lòng đại nghiệp tiến hành trong lòng kế hoạch, nhìn kia quả quyết bộ dáng tại đứng trước một chút quyết đoán thời điểm, nàng tất nhiên sẽ không lui lại cùng mềm lòng.

Trên thực tế Triệu Mẫn cũng là như thế.

Mà tới so ra xem ra ôn hòa nhu thuận Chu Chỉ Nhược kì thực là 1 cái so tiểu quận chúa muốn càng gia cố hơn chấp người.

Sở dĩ nàng có thể trở thành Diệt Tuyệt sư thái ái đồ, nguyên nhân cũng không riêng là Chu Chỉ Nhược tại võ học 1 đạo bên trên thiên phú, là đông đảo Nga Mi đệ tử bên trong số một tồn tại, càng quan trọng chính là tại Diệt Tuyệt sư thái trong lòng, Chu Chỉ Nhược tính tình càng đối nàng khẩu vị.

Diệt Tuyệt sư thái tính tình xem ra kiên cường, nhưng chân chính ở trong chứa lại là cố chấp.

Nàng tại mình quan môn đệ tử Chu Chỉ Nhược trên thân nhìn thấy cái này một phần cùng mình giống nhau đặc điểm, có thuộc về tự thân kiên trì, sẽ không tùy tiện bị ngoại vật mà thay đổi.

Kỳ thật không chỉ như vậy, tại trước đó nàng thích nhất đồ đệ Kỷ Hiểu Phù trên thân đồng dạng có giống nhau như đúc đặc điểm, đây là 1 cái đồng dạng cố chấp đến ngay cả chết còn không sợ đồ đệ. 2 cái một trước một sau thích nhất đồ đệ, trên thân đều có đồng dạng đặc điểm.

Lúc trước nếu như không phải Kỷ Hiểu Phù bị đột cứu đi, tại Diệt Tuyệt sư thái trong lòng chỉ sợ sư đồ gặp nhau sẽ chỉ lưu lại một cái.

Thân là sư phó, Diệt Tuyệt sư thái lại cái kia bên trong sẽ không không hiểu rõ cái này mình từ xem thường đến lớn đồ đệ là cái gì tính tình nếu như Kỷ Hiểu Phù không bị Minh giáo người mang đi lời nói, như vậy sư đồ ở giữa sẽ là kết quả như thế nào không cần nói cũng biết.

Kỷ Hiểu Phù sẽ không chống cự.

Nàng Diệt Tuyệt sư thái cũng sẽ không nhượng bộ.

Như vậy Kỷ Hiểu Phù đem hẳn phải chết không nghi ngờ.

Không hiểu, hiện tại hồi tưởng lại, Diệt Tuyệt sư thái chỉ cảm thấy mình không khỏi thở dài một hơi.

Kim đỉnh, đại điện bên trong.

“…”

Liên tiếp vài ngày Diệt Tuyệt sư thái đều tại đốt hương tắm rửa, nàng tại số lượng thiên hậu cái kia thời gian đến làm chuẩn bị. Không phải lấy Nga Mi phái tên tuổi mở cái gì đại hội võ lâm, bị áp đảo toàn phái cúi đầu Nga Mi phái không có tư cách, đối với điểm này Diệt Tuyệt sư thái rất thanh tỉnh, nàng chỗ nâng lý do chính là bàn giao, lấy nàng quá khứ mấy chục năm thanh danh, lấy tính mệnh đến làm bàn giao mở ra bên trên một trận không phải đại hội võ lâm đại hội võ lâm.

Nàng muốn lần này trên đại hội cho Nga Mi phái 1 cái có thể lại lần nữa tan về chính đạo lý do, cho thiên hạ chính đạo một cái công đạo, cho mình một cái công đạo.

Đồng thời, Diệt Tuyệt sư thái cũng muốn tại mình âu yếm tiểu đệ tử Chu Chỉ Nhược trên thân tại tăng thêm 1 đem khóa.

Lấy tự thân chi mệnh.

Diệt Tuyệt sư thái hiểu rõ Chu Chỉ Nhược so với nàng mình càng muốn rõ ràng hơn nhiều.

Từ bình thường nhìn lại, Chu Chỉ Nhược là 1 tính cách lạnh nhạt người, tại lúc bình thường kia là được chăng hay chớ tính tình, nhưng ở xương bên trong lại là có mình kiên trì. Chỉ là một khi thân ở an ổn hoàn cảnh thời điểm, Chu Chỉ Nhược

Cả người liền thoạt nhìn không có bao nhiêu bốc đồng.

Đối chưởng môn chi vị không tranh, đối đãi đồng môn cũng là hòa hòa khí khí.

Dạng này tính cách tại Diệt Tuyệt sư thái xem ra kia bất quá chỉ là nàng đối với mình quá khứ khi còn bé tao ngộ một loại phản ứng. Bởi vì rất trân quý, cho nên nàng mình rất khắc chế, tại kiềm chế bản tính của mình.

Sở dĩ có thể như vậy nhìn người, thứ nhất là Diệt Tuyệt sư thái ánh mắt của mình, thứ 2 là môn phái truyền thừa.

Hoặc là nói là được từ khai phái tổ sư Quách Tương truyền thừa.

Nghe nói cái này xem người một điểm là xuất từ Từ Hàng Tĩnh trai, là chuyên môn dùng để nhìn nam nhân, chỉ là đến tổ sư trên tay không biết sao cải biến phương hướng.

Mình cái này yêu thích tiểu đồ đệ Chu Chỉ Nhược cần nhất định kích thích, mới có thể chân chính lột đi tầng kia quấn tại phía ngoài bảo hộ xác, mà lộ ra chân chính bản tâm.

Mà điểm này còn cần mình cho nàng một kích cuối cùng, đến để nàng sáng tỏ tự thân.

Chịu nhục.

Tại tiểu quận chúa kia bên trong tìm được đối phương chân chính bí mật.

Nhất cử kham phá Nguyên đình sau cùng giãy dụa.

Đừng nói thiên hạ này thế cục, tại nhìn thấy cái kia Nhạc tiền bối về sau, Diệt Tuyệt sư thái đã sớm biết được Nguyên đình giang sơn đã không lâu lâu, mà sở dĩ có thể bảo trì như bây giờ có thể nói chính là dựa vào Nhữ Dương Vương phủ toàn gia. Nhữ Dương Vương phủ một khi sụp đổ, như vậy toàn bộ Nguyên đình cũng liền đi vào sau cùng diệt vong giai đoạn.

Ám sát

Trên giang hồ đã có không ít nghĩa sĩ muốn qua tiến hành cử động như vậy, nhưng kết quả cuối cùng đều không thế nào tốt.

Lại càng không cần phải nói dưới mắt cái này tiểu quận chúa người mang một thân quỷ dị vô cùng kiếm ý, càng đem cái kia nửa điên người một thân nội lực kiếm khí thu nạp hầu như không còn.

Tình huống như vậy đã để nàng không cách nào phỏng đoán tiểu quận chúa hiện tại võ công đến tột cùng mạnh cỡ nào.

Cho nên muốn ám sát đối phương , bình thường cao thủ tuyệt đối không được.

Chỉ có thế gian tuyệt đỉnh mới có thể đủ làm được.

Tuyệt đỉnh cao thủ.

Thế gian lại có mấy người

Mà tồn tại những người kia không phải có riêng phần mình ràng buộc, chính là có chính mình sự tình. Mà lại càng là muốn phòng bị Nguyên đình chó cùng rứt giậu, cho nên ám sát đỉnh tiêm cao tầng chính là hạ sách, không thể để cho những cái kia cao tầng người người cảm thấy bất an, để bọn hắn trở nên trên dưới một lòng.

“Ừ”

“Ngươi lại tới “

Khép hờ ánh mắt mở ra, Diệt Tuyệt sư thái thần sắc không vui nhìn xem nơi hẻo lánh phương hướng, kia bên trong chẳng biết lúc nào đã xuất hiện 1 cái đeo kiếm nữ tử, người tới chính là Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân nói Tĩnh Am.

Thu hồi ánh mắt, dưới tầm mắt rủ xuống.

Diệt Tuyệt sư thái thanh âm bắt đầu trở nên lạnh lùng: “Xem ra Nga Mi phái đụng phải nguy nan về sau, vậy mà là ai đều có thể tùy ý ra vào môn phái.”

Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi.

Tại dĩ vãng, Nga Mi phái thế nhưng là cái kia bên trong trải qua những này

Thật muốn theo đạo lý đến nói, cái này chỗ xấu hay là từ Nhạc Duyên Nhạc tiền bối kia bên trong bắt đầu. Chỉ là cho dù là Nhạc Duyên võ công như vậy cao siêu, nhưng tại Diệt Tuyệt sư thái xem ra đối phương cũng chưa từng như như vậy khiêu khích đồng dạng tùy ý ra vào qua Nga Mi sơn, vào lúc đó đối phương chỉ bất quá giấu ở sơn động bên trong mà thôi.

Dạng này tứ không kiêng sợ người xâm nhập Nga Mi phái Diệt Tuyệt sư thái chỉ gặp qua 2 người.

Một là cái kia nửa điên muốn tàn sát ác ma nam tử, một cái khác chính là trước mắt cái gọi là Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân nói Tĩnh Am.

Phải biết cho dù là Nhữ Dương Vương phủ tiểu quận chúa Triệu Mẫn cũng không có trực tiếp xâm nhập.

Nàng đem cái này bên trong xem như cái gì đâu

Nga Mi phái

Hay là Từ Hàng Tĩnh trai

“Cái này bên trong là Nga Mi!”

“Không phải Từ Hàng Tĩnh trai!”

Ngẩng đầu, Diệt Tuyệt sư thái tràn đầy sát khí ánh mắt trực tiếp rơi vào nói Tĩnh Am trên thân: “Mà lại ta nhớ được mình không có mời qua các ngươi bọn này tiện nhân, các ngươi so Thiếu Lâm tự đám kia hòa thượng còn không bằng.”

Tiện nhân! ! !

Cái này hai chữ như là đao đồng dạng rơi vào nói Tĩnh Am tim.

Vốn là có qua suy đoán dự định nói Tĩnh Am lại một lần nữa kiến thức đến Diệt Tuyệt sư thái ngôn ngữ bên trên sắc bén.

Cái này để người ta làm sao cũng không nghĩ ra Nga Mi phái cùng các nàng Từ Hàng Tĩnh trai quan hệ.

Hiện tại xem ra có lẽ là Quách Tương cố ý hành động.

Phải biết Nga Mi cử đi dưới thế nhưng là phật đạo cùng tồn tại, phật gia cách ăn mặc, Đạo gia võ công, làm việc phương diện thủ đoạn thì là có thể so người trong Ma môn. Cho nên nàng nói Tĩnh Am muốn đạt tới suy nghĩ trong lòng, đối mặt vấn đề chỉ sợ muốn so trong tưởng tượng càng thêm khó khăn.

Hít sâu một hơi, nói Tĩnh Am hay là trên mặt ý cười nói: “Sư thái, kia chỉ bất quá là trong thế tục một ít người đối với chúng ta thành kiến, nghĩ đến sư thái cũng là rõ lí lẽ người, cần gì phải như thế cố chấp tại bản thân góc nhìn đâu “

Cố chấp

Ha!

Nàng là trong cuộc đời lần thứ mấy nghe thấy cái này hình dung từ đâu

Diệt Tuyệt sư thái không nhịn được cười, có lẽ là mình tới lớn tuổi thời khắc, nàng bây giờ lại còn có thời gian đi hồi ức quá khứ.

Cố chấp người

Kia là ngươi chưa bao giờ nhìn thấy chân chính đáng sợ cố chấp người!

Não hải bên trong, trong trí nhớ tựa hồ lại nhớ lại nhà mình tổ sư Quách Tương trong miệng hình dung cái kia cố chấp đến xương bên trong nữ tử.

Lấy tình đi mệnh.

Lấy hận độc hành.

Nếu là nữ tử kia ở đây, chỉ sợ ngươi nói Tĩnh Am đã sớm đầu thân tách rời.

Vừa nghĩ như thế, Diệt Tuyệt sư thái chỉ cảm thấy mình tính nết quả nhiên rất tốt.

Không hiểu, người cũng biến thành hiền lành không ít.

Mặt lộ vẻ kinh ngạc, nói Tĩnh Am cũng phát hiện Diệt Tuyệt sư thái thần sắc biến hóa, chỉ cảm thấy mình hoa mắt, lại tại âm thầm bên trong ẩn tàng lên trong lòng cảnh giác.

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 188 : Dị trạng (thượng)

Gió biển gào thét.

Sóng nước cuồn cuộn.

1 cái hải đảo bên trên.

Một tiếng nhiếp nhân tâm phách tiếng gào thét đang từ trên đảo ở trung tâm truyền ra, thanh âm kia chỉ làm cho người cảm thấy kinh tâm động phách, có một cỗ áp lực lớn lao từ trong lòng dâng lên, chỉ sợ 1 cái không tốt liền sẽ bị chủ nhân của thanh âm này xem như đồ ăn thôn phệ.

Ở trên đảo.

Một đám thân mang kì lạ quần áo, tại trên người cởi trần bên trong càng là vẽ đầy vô số kì lạ thải sắc hoa văn người chính tụ tập ở trên đảo làng ở giữa, ngay tại thảo luận cái gì.

Trong đó, cầm đầu một người trung niên nam tử ở bên lấy đầu ngưng thần cẩn thận nghe một lần kia tiếng gào thét sau lúc này mới lên tiếng nói: “Thánh thú đại nhân thanh âm bên trong tràn ngập sát ý cùng nôn nóng, có phải hay không chúng ta gần nhất đối nó huyết thực cung phụng không đủ “

Huyết thực cung phụng!

Đây là nhiều năm qua từ khi kia Thánh thú xuất hiện tại làng bên trong về sau, trong thôn lão nhân liền bắt đầu tiến hành một loại cung phụng, dùng để hướng đối phương khẩn cầu, khẩn cầu mưa thuận gió hoà, khẩn cầu làng bình an, khẩn cầu người người có thể thân thể khỏe mạnh, trường thọ 100 tuổi.

Chỉ là mưa thuận gió hoà cái gì từ trước đến nay khó lường khó phân biệt, mà kia Thánh thú từ được đến huyết thực sau cho đáp lại cũng không phải là những thứ này.

Mưa thuận gió hoà

Nó mới mặc kệ cái này, 1 cái không hài lòng sẽ còn long trời lở đất, đến cái địa long xoay người. Làm làng bên trong trên dưới tất cả mọi người lòng người bàng hoàng. Nhưng cho dù là dạng này, cái làng này bên trong người đều không có thoát đi, rời đi hòn đảo nhỏ này, ngược lại là đem nó xem như Thánh thú, xem như đồ đằng.

Truy cứu nguyên nhân, đó chính là chỉ có 1 cái, nó ban cho bọn hắn kỳ vọng nhất đồ vật.

Đó chính là lực lượng!

Xác thực nói là bởi vì nó trước kia thương thế trên người chảy ra máu tươi rót vào trong nước hồ sau chỗ tạo nên nguyên nhân.

Bị nói một tiếng thánh chữ, là bởi vì những người dân này phát hiện cái này Thánh thú sở tại địa phương nước

hồ có thể chữa khỏi trăm bệnh, càng là có người có thể từ trong nước hồ đạt được một cỗ kì lạ mà lửa nóng lực lượng. Về sau có người tập võ mới hiểu, cỗ này lửa nóng lực lượng tên là nội lực.

Trong đó ảnh hưởng sâu hơn người, cả người nguyên bản tính tình cùng tư tưởng cũng bắt đầu phát sinh biến hóa, thậm chí tính cả thân thể cũng xuất hiện từng tia từng tia dị biến.

Lực lượng có thể mang đến tài phú, có thể mang đến quyền lợi.

Chỉ cần là người đều biết được như thế 1 cái nhất là mộc mạc quan điểm.

Cho nên dù là thời gian mấy năm qua bên trong, nguyên bản bắt đầu ngủ say trong hồ Thánh thú thức tỉnh, bắt đầu trở nên táo bạo bắt đầu, cần đại lượng huyết thực, đám người này cũng là nghĩa vô phản cố đi làm, đi vì Thánh thú chuẩn bị.

Thiên hạ thế cục phân loạn.

Đối bọn hắn đến nói, kia là có quá nhiều nhân tuyển có thể làm huyết thực hiến tế cho Thánh thú.

Nếu như là chiến tranh lời nói, như vậy liền tốt hơn rồi.

“Thế nhưng là chúng ta mới hiến tế không lâu, lần này huyết thực số lượng chỉ sợ không đủ.”

1 người trong đó nghe vậy nhỏ giọng trả lời, nói ra lo âu

trong lòng: “Tiếp tục như vậy, chỉ sợ không phải biện pháp.”

“Phế vật!”

“Biết không đủ, vậy liền đi bắt! Đi đoạt!”

“Nếu là còn chưa đủ, ta liền đem ngươi xem như tế phẩm đưa cho tế tự huyết tế cho Thánh thú đại nhân!”

Cầm đầu nam tử trung niên không khỏi giận dữ, trong tay gậy gỗ trực tiếp một gậy đem nó đánh rớt trên mặt đất, nước miếng văng tung tóe bên trong hai mắt bắt đầu chậm rãi trở nên đỏ như máu, tại phát hiện tình huống của mình khác thường về sau, nam tử lúc này mới thật vất vả đình chỉ sát ý trong lòng, lẩm bẩm nói: “Thánh thú đại nhân lực lượng càng ngày càng táo bạo, nếu như còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ đầu tiên xuất hiện vấn đề chính là chúng ta những này được trao cho lực lượng người.”

“…”

Bị đánh bại trên mặt đất nam tử cũng chỉ có thể là nơm nớp lo sợ, không dám chút nào phản kháng, hắn là thật sợ hãi người trước mắt đem mình cầm đi hiến tế cho Thánh thú đại nhân, cho nên chỉ có thể vội vàng đứng lên, cung kính vô cùng đứng ở một bên cúi đầu xưng nặc.

Chỉ là…

Cúi đầu nam tử ở trong lòng rất là nghi hoặc.

Làng phía sau núi đầu kia quái vật, thật là Thánh thú a

Từ nhỏ đến lớn hắn chỗ nghe được cố sự bên trong, có thể từ chưa từng gặp qua đầu kia Thánh thú là lấy huyết thực mà sống, kia tinh hồng miệng lớn, kia dữ tợn răng, đó là máu ánh mắt, kia vô tình lạnh lùng, đều chỉ để người cảm thấy toàn thân phát lạnh. Cho dù là nhắm mắt lại, hắn cũng sẽ ở buổi tối lúc ngủ mộng thấy những cái kia bị xem như huyết thực hiến tế cho đầu kia quái vật đám người trong mắt hoảng sợ cùng tuyệt vọng.

Sinh sinh nhìn xem mình bị ăn hết, kia là loại nào khủng bố

Hắn rất có một loại vật thương kỳ loại bi ai cảm giác.

Mà lại thôn xóm bọn họ bên trong càng nhiều người nhưng đều là tại khẩn cầu đầu quái thú kia giao phó cho lực lượng.

Người.

Làm sao có thể biến thành dạng này

Đây cũng không phải là người!

Bọn hắn đã không có mảy may nhân tính.

Còn tiếp tục như vậy, cả tòa người trong thôn đều sẽ chuyển biến thành không người không quỷ quái vật, trở thành nối giáo cho giặc tà vật. Bọn hắn tựa hồ không còn đem mình xem như nhân loại đến xem, mà là trở

thành một cái khác giống loài. Càng sẽ tập hợp một chỗ vây quanh ở chung quanh hồ đối quái vật kia tiến hành quỷ dị ngâm xướng, để cầu tại hiến tế cầu nguyện ở bên trong lấy được kia như có như không đáp lại.

Bọn hắn cảm thấy kia là thần.

Bọn hắn đạt được thần chỉ dẫn, chính là thần tuyển chi dân, không còn là người.

Nhưng ở nam tử xem ra cái này sao có thể

Mà xem như ở trong đó kẻ cầm đầu, kia Thánh thú cho dù là long, cái kia cũng bất quá là một đầu ma long. Đáp lại bọn hắn cũng sẽ không là cái gì thần, mà sẽ chỉ là tà ma.

Nam tử cảm thấy loại cục diện này nên bị cải biến, làng không nên dạng này kế tiếp theo trầm mê xuống dưới.

Chỉ là cái gì tang biện pháp mới có thể giải quyết chuyện này đâu

Những cái kia làm yêu tranh chấp người trong giang hồ phải chăng cũng đều vì cái này ma long lực lượng mà trở nên ngay cả chính bọn hắn cũng không nhận ra mình bắt đầu mà lại nam tử ẩn ẩn có một loại ảo giác, chỉ cảm thấy kia ma long phía sau còn có càng thêm đáng sợ tồn tại.

Thí dụ như nó từ đâu tới đây

Nó trước đó lại tại nơi nào

Xuất hiện tại thế gian này lại đến tột cùng là vì cái gì sẽ vì phiến đại địa này thượng nhân nhóm mang đến loại điều nào tai nạn một khi đảo nhỏ không cách nào trói buộc vây khốn đầu kia ma long lời nói, mặc cho nó phóng tới bên trong nguyên đại địa, kia chỉ sợ…

Chỉ tiếc kiến thức của hắn cuối cùng quá nhỏ bé, chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được lo lắng, càng là không biết nên như thế nào giải quyết trước mắt vấn đề, chỉ có thể dưới đáy lòng dựa theo trực giác của mình đến làm việc.

Hắn muốn đem trên đảo sự tình tiết lộ ra ngoài.

Để trên đời thân phụ thiên mệnh đại anh hùng đến ở trên đảo đem đầu này ma long chém tới.

Mà dưới mắt, hắn cũng chỉ có thể kiên trì dẫn người đi thuyền đi hướng duyên hải, bắt không ít người về ở trên đảo làm huyết thực hiến tế.

Cùng lúc đó.

Ở trên đảo cấm địa, trong hồ nước mặt nước một trận dập dờn.

Bọt nước trận trận bên trong, 1 viên cực đại mà đầu rồng dữ tợn từ trong hồ hiện lên ở trên mặt nước.

Mí mắt lật ra.

Kim sắc dựng thẳng đồng xuất hiện.

Lạnh lùng vô tình ánh mắt khẽ quét mà qua, há miệng máu, một tiếng gào thét chính thức gào thét mà ra.

Lập tức! ! !

Mặt hồ chấn động!

Quấy lên cao mấy mét sóng lớn!

Lốp bốp âm thanh bên trong, nện lên một mảnh hơi nước mông lung.

Mà nhìn dạng như vậy tựa hồ ngay tại ma long như muốn nổi điên thời điểm, một trận thanh thúy lọt vào tai linh đang âm thanh không ngừng truyền vào trong tai, nương theo lấy còn có trận trận kỳ quỷ tiếng ngâm xướng.

Chỉ thấy hồ nước 4 phía đã sớm tại chẳng biết lúc nào treo đầy linh đang, 3 trượng khoảng cách 1 cái, một vòng xuống tới vậy mà là có mấy trăm cái linh đang tại đinh đương rung động. Mà tại những này linh đang dưới, thì là ngồi ngay thẳng những năm gần đây bởi vì hấp thu ma long lực lượng đám người, bọn hắn chính nhắm mắt ngồi xếp bằng, trong miệng không ngừng phát ra kỳ quỷ ngâm xướng.

Nghe kia ngâm xướng nội dung, tựa hồ là phật gia kinh văn, nhưng quỷ dị chính là những này ngâm xướng cùng Phật môn ngâm xướng hoàn toàn tương phản, không có phật gia quang minh to lớn, ngược lại là tràn ngập kỳ quỷ âm trầm quỷ bí.

Dưới loại tình huống này, ma long vậy mà an tĩnh quỷ dị xuống dưới.

Nhắm mắt.

Sau đó yên lặng chìm vào trong nước, toát ra liên tiếp bọt khí.

…

Ba!

Trong tay cái tẩu không hiểu đứt gãy.

Lưu lại trụi lủi trán nhi, chỉ còn lại 4 phía còn có chút ít tóc trắng Tiếu Tam Tiếu bỗng nhiên chỉ cảm thấy trong lòng 1 sợ, chỉ cảm thấy một cỗ bất an suy nghĩ ngay tại trong lòng xoay quanh giãy dụa.

“Không đúng!”

“Cảm giác này!”

“Cỗ này không hiểu đến từ trong lòng kiềm chế!”

“Cảm giác này cùng đã từng kia một trận Phong Thần chi chiến tương tự như vậy, chẳng lẽ! ! !”

“Phải gặp!”

Tâm tư chuyển tiếp đột ngột, Tiếu Tam Tiếu người đã là thân hình lắc lư ở giữa, biến mất không còn tăm tích, hướng về phương xa mang đến cho mình loại cảm giác

này địa phương bôn tập mà đi.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 189 : Dị trạng (hạ)

Sơn phong.

Xem ra một giới hỏng bét lão hói đầu lão đầu tại thời khắc này bộc phát ra thường nhân khó có thể tưởng tượng năng lực, thân hình toán loạn ở giữa như là 1 con linh hoạt viên hầu tại trong chớp mắt cũng đã đi tới đỉnh núi.

Lập thân trên đó, Tiếu Tam Tiếu ngắm mắt nhìn về nơi xa.

Phương xa.

Xem ra xanh lam một mảnh, ngẫu nhiên cũng là mặt nước hơi dạng, kia là gió biển thổi qua cuốn lên gợn sóng. Ở phía trên thì là lượn vòng lấy hải âu cùng chim biển đang không ngừng vuốt cánh, phát ra tiếng kêu to. Nhưng mà Tiếu Tam Tiếu ánh mắt cũng không có dừng ở cái này bên trong, mà là nhìn chăm chú đến chỗ xa vô cùng.

Ngay tại vừa rồi, hắn phi thường rõ ràng cảm nhận được kia cỗ để người ẩn ẩn quen thuộc tim đập nhanh cảm giác là từ đại khái từ cái nào phương hướng truyền đến.

Mặc dù chỉ là lóe lên một cái rồi biến mất, nhưng đối với trải qua Thương Chu thời kỳ Tiếu Tam Tiếu đến nói, ấn tượng thực tế là quá mức khắc sâu vô cùng. Không có

trải qua trận kia chiến tranh những người khác chỉ sợ đều chỉ sẽ cho rằng mình chỉ bất quá thoáng tâm huyết dâng trào, sẽ không thái quá để ý. Mà Tiếu Tam Tiếu chỉ cần như vậy một tia biến hóa, đều có thể liên lụy đến hắn đến bây giờ đều còn tại cảm thấy sợ hãi hồi ức.

Kia trời long đất lở cảnh tượng như là khắc đá đồng dạng sinh sinh khắc vào Tiếu Tam Tiếu não hải bên trong.

Máu tươi.

Chiến hỏa.

Thi thể.

Vỡ tan bầu trời.

Còn có bị xé nứt đại địa.

Còn có kia đầy trời như phật kinh ngâm xướng tà phân.

Đều để Tiếu Tam Tiếu cảm nhận được tên là sợ hãi đồ vật. Cho dù là nếm qua Thần thú luyện ra đan, thân phụ Long Quy chi huyết, nhưng trên người hắn nhưng không có mảy may Thần thú nên có bá khí, chỉ có một loại già mà không chết, cẩn thận từng li từng tí cẩn thận.

Hắn tình nguyện như vậy già nua xuống dưới, sắp sửa lão hủ.

Chỉ cần bất tử.

Vỡ vụn, hắn là thà chết sẽ không.

Từ cái này 1 ngày lên, Tiếu Tam Tiếu liền biết ở cái thế giới này phá toái hư không liền trở thành lớn nhất hoang ngôn.

Phá toái hư không, ai biết ngươi vỡ vụn đi đâu bên trong! ! !

Cho tới nay, hắn Tiếu Tam Tiếu đều rất chú trọng cái này Thần châu đại địa bên trên anh hùng hào kiệt. Nhất là trên võ đạo thiên tài, hắn càng là để ý, cũng có đôi khi đi khía cạnh nhắc nhở đối phương phá toái hư không vấn đề.

Chỉ là hắn Tiếu Tam Tiếu kinh thường người khác tâm, khinh thường 1 viên truy cầu cường đại nội tâm là như thế nào cố chấp.

Trừ ngẫu nhiên mấy cái bị hắn ảnh hưởng đến bên ngoài, những người khác nếu không phải chẳng thèm ngó tới, chính là trực tiếp muốn cùng hắn tranh tài một trận, từ hắn Tiếu Tam Tiếu trên thân tìm được phá toái hư không thời cơ.

Loại tình huống này chỉ có thể để Tiếu Tam Tiếu không thể làm gì.

Lúc trước người đều chết không sai biệt lắm, hắn lại có mấy người đi tin tưởng đâu

Có lẽ, tại rất nhiều người tâm bên trong kia chỉ bất quá là theo như đồn đại chuyện thần thoại xưa.

Thế nhưng là mọi người bình thường không tưởng tượng nổi, thần thoại cũng là bình thường ngay tại mọi người bên người.

Mà tại Tần triều thời kì, hắn lại lần nữa nhìn thấy người kia, cái kia tên là Nhạc Duyên gia hỏa, mà đối phương bất quá là tiện tay mà làm trở tay một kích liền để gia đình của hắn triệt để vỡ vụn, phụ tử quan hệ triệt để hóa thành hư vô, không có lẫn nhau lẽ ra nên có phụ từ tử hiếu, chỉ có khắc sâu cừu hận.

Những năm gần đây, chỉ là giải quyết mình cùng hai đứa con trai phụ tử quan hệ, liền để Tiếu Tam Tiếu cảm nhận được một trận mỏi mệt.

Hắn tính toán người khác, nhưng lại chưa bao giờ tính tới qua trên người mình.

Hai đứa con trai 1 cái giấu ở bên trong nguyên, một thì là ẩn thân tại đông doanh. Riêng phần mình cầm mình dĩ vãng phụ thân trong miệng đạt được tin tức, bắt đầu thôi động cái kia trong truyền thuyết cái gọi là thiên thu đại kiếp.

Tiếu Tam Tiếu đối này rất bi thống.

Hắn không phải là không có nghĩ tới tự tay giết chết hai đứa con trai, chỉ tiếc khi Tiếu Tam Tiếu phát hiện đây hết thảy thời điểm, đã thì đã trễ.

Thân là phụ thân hắn hiện tại đã sớm không cách nào ngăn cản hai đứa con trai sở tác sở vi.

Hắn từ đầu đến cuối chưa hề ngờ tới cái này thôi động thiên thu đại kiếp nhân tuyển sẽ là tại hắn hai đứa con trai trên thân.

Cho nên những năm gần đây, hắn một mực tại tìm kiếm, tìm kiếm có thể ngăn cản thiên thu đại kiếp người, tìm tới có thể ngăn cản đây hết thảy người.

“Tốt!”

“Tốt một cái thông thiên giáo chủ!”

“Tốt một cái Nhạc Duyên!”

“Cho dù là tàn tạ đến loại trạng thái này, cũng có thể khiến người ta cảm thấy thúc thủ vô sách.”

Trải nghiệm lấy cái kia vừa mới tràn ngập ở trong lòng tim đập nhanh bối rối cảm giác, Tiếu Tam Tiếu hung hăng hút một hơi thuốc, phun ra 1 đạo nồng đậm sương mù về sau, lúc này mới tự nhủ: “Nếu ngươi không phải kia thiên ngoại người, mà bản thân là thuộc về thế giới này, vậy nên đến cỡ nào mỹ hảo a!”

“…”

Có chút nhắm mắt, đè xuống tràn ngập chạy lên não vẻ u sầu, Tiếu Tam Tiếu thả người nhảy lên, người hướng xuống mặt mặt biển rơi xuống.

Trong ầm ầm nổ vang.

Giống như một đầu lão quy vào nước.

Nện lên liên tiếp bọt nước bên trong, tâm tình khuấy động dưới hắn khống chế không nổi tự thân công lực, chân khí chấn động dưới, Tiếu Tam Tiếu đã chính thức thi triển ra hắn nhiều năm chưa từng toàn lực thi triển ra võ công, hướng vừa mới kia bộc phát ra để tâm hắn sợ địa phương bôn trì mà đi. Xa xa nhìn lại, chỉ thấy kia trên mặt biển xuất hiện 1 đầu thật dài bạch tuyến.

…

Một ngày một đêm sau.

Tiếu Tam Tiếu rốt cục đi tới một chỗ từ bên ngoài xem ra có chút loạn hòn đảo.

Chỉ là còn chưa tới gần, hắn liền xa xa trông thấy kia hòn đảo chỗ sâu bốc lên khói bếp.

Hiển nhiên.

Đảo này bên trên là có vết chân.

Mà trước đó kia khiến người ta run sợ địa phương chính là từ này bên trong phát ra.

Chẳng lẽ kia Nhạc Duyên cũng tại đảo này bên trên

Ngô… Không đúng!

Kia Nhạc Duyên dưới mắt chính là Minh giáo giáo chủ, lẽ ra không có quá nhiều thời gian, cho dù là có người

cái kia cũng bất quá là hắn điều động tới Minh giáo cao tầng bên trong những người khác.

Trừ Nhạc Duyên bên ngoài, đối Tiếu Tam Tiếu đến thuyết minh giáo những người khác không đáng để ý.

Như vậy những người này ở đây hòn đảo này bên trên muốn làm gì

Đến sau này, Tiếu Tam Tiếu cũng không có trực tiếp gióng trống khua chiêng xông đi vào. 1 bộ tuổi già sức yếu hắn nghĩ đến chọn lựa cách làm đều là người già nên có phương thức làm việc, nắm giữ thế cục, sau đó chầm chậm đẩy tiến vào.

Đầu tiên là tìm một chỗ chí cao điểm về sau, Tiếu Tam Tiếu liền lặn thân đi tới cái này bên trong, sau đó cư cao lâm hạ hướng xuống mặt nhìn lại.

Cái nhìn này, để Tiếu Tam Tiếu hoảng hốt.

“Đây là! ! !”

Tại ẩn thân ở giữa thời điểm, Tiếu Tam Tiếu cũng không có nhìn ra có cái gì khác biệt, chỉ cảm thấy nơi đây bất quá là một giới rất ít người phát hiện đảo nhỏ tự mà thôi.

Thế nhưng là khi Tiếu Tam Tiếu ở trên cao nhìn xuống cẩn thận quan sát một khắc này, hắn mới hãi dị phát hiện cả hòn đảo nhỏ phía trên bố cục.

Đây không phải người làm.

Thoạt nhìn là thiên nhiên hình thành.

Mà lại bộ dáng này! Cái này hình dạng!

Còn có phương xa kia tàn tạ cự thạch bia…

Một cái tên thốt ra: “Kinh Nhạn cung!”

Hắn không biết cái kia trong truyền thuyết Kinh Nhạn cung vì sao biến thành bộ dáng này, nhưng Tiếu Tam Tiếu duy nhất khẳng định chính là Kinh Nhạn cung hóa thành hòn đảo này một khắc kia trở đi, Kinh Nhạn cung liền triệt để không còn. Mà ẩn tàng trong đó đồ vật cũng đem triệt để bại lộ người trước.

Võ công gì lưu lại đối Tiếu Tam Tiếu đến nói cũng không trọng yếu, trọng yếu chính là đầu kia từ cái này một trận chiến sau liền ẩn thân tại bên trong Kinh Nhạn cung ma long sẽ triệt để bại lộ tại thế nhân trước mặt.

Tiếu Tam Tiếu phi thường rõ ràng, kia Kinh Nhạn cung đối ma long đến nói đã là trói buộc, càng là bảo hộ.

Dưới mắt.

Không biết nguyên nhân nào băng liệt Kinh Nhạn cung lại không còn trở thành ma long bảo hộ, càng sẽ không mang theo nó 4 phía du tẩu, để người rất khó truy tung.

Nghĩ đến đây bên trong, Tiếu Tam Tiếu chỉ cảm thấy mình tâm tình khuấy động, kia giấu ở thể nội yên tĩnh ẩn núp Long Quy chi huyết bắt đầu trở nên sôi trào lên. Tinh tế cảm ứng một chút, hắn quả nhiên phát hiện kia

giấu ở dưới ngọn núi mặt kia một vũng trong hồ nước ma long.

Đầu này ma long giờ phút này chính uể oải ghé vào đáy hồ chợp mắt.

Người tính không bằng trời tính.

Hôm nay, chính là tử kỳ của ngươi!

Hít sâu một hơi, chỉ thấy Tiếu Tam Tiếu còng lưng thân thể trở nên thẳng tắp, trong chớp mắt liền khôi phục thành một giới hói đầu nam tử trung niên bộ dáng.

2 tay vừa nhấc.

Quanh thân khí kình nổ bắn ra, phát ra lốp bốp tiếng vang, tử sắc điện mang càng là tại thân thể 4 phía không ngừng du tẩu.

Lôi đình trải rộng, tức thì bị nó khí cơ dẫn dắt lên hòn đảo trên không thiên tượng biến ảo, chỉ cảm thấy 4 phía cảnh sắc cũng bắt đầu phát sinh quỷ dị vặn vẹo biến hóa, như là địa ngục sâm la.

Đây chính là chính Tiếu Tam Tiếu sáng tạo tuyệt học —— vạn đạo sâm la.

Một thân 1,000 năm công lực cứ như vậy được đề thăng đến đỉnh điểm, lập tức Tiếu Tam Tiếu một tiếng gầm thét, thả người nhảy lên, lăng không 1 chưởng liền hướng kia phía dưới hồ nước vỗ tới.

Chưởng chưa tới.

Khí kình trước lâm.

Vô hình chưởng kình trực tiếp ép không khí xuất hiện vặn vẹo, càng là phát ra sóng sóng tiếng vang, càng là tại không trung xuất hiện màu đen vết nứt.

Cùng lúc đó.

Nguyên bản uể oải ghé vào đáy hồ ma long cũng có cảm ứng, 2 mắt mở ra, kim sắc dựng thẳng đồng trực tiếp nhìn về phía trên không. Chỉ là tại ma long ngẩng đầu một sát na kia, kia vô hình chưởng kình đã ầm vang mà hạ.

Ông ——

Màng nhĩ rung động.

Ở tại trên đảo những cái kia tế bái ma long thôn dân tại thời khắc này chỉ cảm thấy lỗ tai của mình không thuộc về mình nữa, một cỗ vượt qua bọn hắn thính giác chấn động trực tiếp đem tất cả mọi người quấy đến tâm phiền ý loạn, người ngã ngựa đổ, càng là có nhân khẩu mũi máu tươi ứa ra.

Sau đó, chưởng kình vào nước.

Nguyên bản bình tĩnh mặt hồ liền tựa như một mặt đoàn bị người đánh 1 quyền, xuất hiện 1 cái cự đại lỗ khảm, lực lượng cuồng bạo trực tiếp ép nước hồ trong triều bên trong hạ xuống, lưu động bên trong hướng 4

phương 8 hướng không ngừng dâng trào ra.

Khí kình.

Địa hình.

Nước hồ.

3 người kết hợp dưới, tạo nên 1 đạo nổ vang rung trời.

Quay chung quanh hồ nước 4 phía tuôn ra cao mấy chục mét sóng lớn, 1 chưởng này phía dưới Tiếu Tam Tiếu triệt để đem toàn bộ hồ nước nước toàn bộ đánh lên trời, trực tiếp lộ ra chính giữa đất trống.

Kia trên đất trống ma long chính ngửa đầu mà đứng, vô tình 2 mắt nhìn chòng chọc vào kia từ trên xuống dưới quấy rầy đến mình côn trùng, tại nó 4 phía thì là tán lạc vô số bạch cốt âm u.

Người cùng long, 4 mắt nhìn nhau.

Lập tức công kích chân chính đến.

Vừa mới một kích, đó bất quá là Tiếu Tam Tiếu chuẩn bị đối ma long chân chính xuất thủ làm nền động tác.

“Nhạc Duyên!”

“Tiếp ta 1 chiêu vạn đạo sâm la!”

Biến chưởng thành quyền, Tiếu Tam Tiếu trực tiếp 1 quyền đánh tới hướng ma long trán, tại hắn công kích

một sát na kia, bầu trời càng là hạ xuống vạn đạo tử sắc lôi đình, phô thiên cái địa mà dưới bắn vào trong hồ.

Rống!

Tiếng gào thét bên trong, ma long không sợ chút nào, bằng vào bản năng, vung lên cái đuôi, đối diện mà lên.

Oanh!

Hòn đảo bên trên lại lần nữa bộc phát nổ rung trời, cả hòn đảo nhỏ đều không hiểu sinh ra chấn động, mà cỗ này chấn động càng là hướng 4 phía mặt biển khó khăn trắc trở mà đi, cuối cùng hóa thành một vòng màu trắng sóng biển hướng bát phương lao nhanh mà ra.

Mà tại hồ nước phía trên, 1 đóa từ hơi nước thiểm điện cháy bỏng mà thành mây hình nấm chính từ từ bay lên.

Sau đó, lấy nó là trung tâm, 1 đạo như là gió lốc đồng dạng cuồng phong hướng 4 phương 8 hướng thổi ra ngoài, trực tiếp nhấc lên 4 phía vô số cây cối tạp vật.

Cùng lúc đó.

Minh giáo.

Thân là giáo chủ Nhạc Duyên đang cùng một đám Minh giáo cao tầng họp, nghiên cứu thảo luận lấy một ít chuyện cụ thể an bài.

Đúng lúc này.

Ân Thiên Chính dùng một loại rất kỳ quái giọng điệu nhắc nhở: “Giáo chủ, ngài chảy máu mũi!” Những người khác không hẹn mà cùng mắt lộ vẻ kinh ngạc.

“! ! !”

Kịp phản ứng Nhạc Duyên duỗi tay lần mò, phát hiện cái mũi của mình đang có một loại nóng ướt cảm giác, không ngừng chảy ra máu đỏ tươi, hơn nữa còn có một loại rất đau cảm giác, giống như bị người dùng nắm đấm hung dữ hợp lý mũi đập một cái.

Đau quá!

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 190 : Thất bại

“…”

Đột nhiên tới biến cố để Minh giáo cao tầng trên dưới một mảnh ngạc nhiên.

Bọn hắn cả đám cứ như vậy kinh ngạc đứng tại chỗ, ngơ ngác nhìn võ công có thể xưng tuyệt thế giáo chủ Nhạc Duyên không hiểu thấu chảy ra máu mũi, cái này rất có một loại để người cảm thấy là phát hỏa khí lớn ảo giác.

Nhưng tại nơi chốn có người đều biết được, đây là không có khả năng.

Nhạc Duyên võ công cao bao nhiêu

Cho dù là được chứng kiến, giao thủ qua Minh giáo một đám cao tầng cũng vô pháp phỏng đoán.

Võ công cảnh giới vậy nhưng gọi là thpt tia liền vô cùng có khả năng cao không biên giới, bọn hắn cả đám cảnh giới cùng giáo chủ chênh lệch thực tế là có chút lớn. Đây là bây giờ tại biết được phá toái hư không cùng một loạt sự tình về sau, khai thác không ít nhãn giới hậu quả.

Nhưng bây giờ!

Tự dưng chảy ra máu mũi, mà lại kia nhíu mày bộ dáng hiện lộ rõ ràng người tựa hồ có chút đau đớn.

Cái này! ! !

Phất phất tay, tại ra hiệu mọi người lui ra về sau, Nhạc Duyên thậm chí đem Hồ Thanh Ngưu vợ chồng cũng đuổi ra ngoài, trong chớp mắt gian phòng bên trong liền chỉ còn lại có chính Nhạc Duyên 1 người.

Tê ——

Đau đớn kịch liệt đột nhiên tiến đến, làm cho Nhạc Duyên cảm thấy mình cái mũi tại thời khắc này tựa như không thuộc về mình, chỉ cảm thấy bị người tại trong tranh đấu hung dữ nện một đấm, trong nháy mắt đó sinh ra đau đớn dẫn dắt lên tuyến lệ, trực tiếp để Nhạc Duyên không tự chủ được chảy ra nước mắt.

Đây là hắn lần thứ 1 cảm nhận được dạng này cảm giác đau đớn.

Lần này, không chỉ là 1 cái lỗ mũi chảy máu, mà là 2 cái lỗ mũi cùng một chỗ chảy máu.

Có người động thủ.

Suy nghĩ nhanh quay ngược trở lại mà qua, Nhạc Duyên bỗng nhiên xoay người, thân hình xuyên qua cửa sổ, như là một đạo huyễn ảnh xuất hiện tại nóc nhà. Lập thân trên đó, Nhạc Duyên ánh mắt hướng phương nam nhìn ra xa mà đi, trong tầm mắt nhìn thấy chỉ có kia màu xanh thẳm bầu trời, còn có kia xa xôi địa phương màu đen giới hạn tuyến.

Phẫn nộ tâm thái để Nhạc Duyên chuẩn bị có động tác

khác, chỉ là tại hắn đi tới nóc nhà về sau, nhìn ra xa một phen, sắp bước ra bộ pháp thời điểm, lại là ngạnh sinh sinh lấy tự thân nghị lực cưỡng ép ngừng lại trong lòng cái kia tiến về tìm kiếm suy nghĩ.

Sắc mặt rất quái dị.

Khẽ cau mày, đưa tay lau 1 đem còn sót lại máu mũi, Nhạc Duyên quay người về gian phòng của mình.

…

Những phòng khác.

Minh giáo cao tầng mỗi người tụ tại riêng phần mình quan hệ hơi tốt đồng liêu gian phòng bên trong, tất cả mọi người đối vừa mới phát sinh sự tình rất là có hiểu rõ hứng thú.

Võ công như thần ma giáo chủ vậy mà lại xuất hiện loại tình huống này, cái này đời đồng hồ lấy cái gì

Trong ấn tượng vô địch người hẳn không phải là vô địch

Phải biết từ đám bọn hắn tại nhận thức đến cái này tân giáo chủ đến nay, có thể nói là chưa bao giờ thấy qua Nhạc Duyên thất bại qua. Đúng, trừ tại đứng trước kia 2 cái kỳ quái nữ nhân thời điểm, giáo chủ lựa chọn rất là quái dị bên ngoài, thời gian khác nó kết quả không cần nói cũng biết.

Cho dù là Võ Đang Trương Tam Phong cùng giáo chủ trận chiến kia, tất cả mọi người nhìn ra được là Trương

Tam Phong thua.

Mà trận chiến kia cũng làm cho ở đây tất cả mọi người biết được Võ Đang tổ sư Trương Tam Phong đến tột cùng mạnh bao nhiêu, chỉ cảm thấy quá khứ trên giang hồ đối Trương Tam Phong hình dung quả thực là suy yếu không ít, mà chân chính Trương Tam Phong tuyệt đối là mạnh khủng bố. Không thẹn cho hắn vang danh thiên hạ đại tông sư chi danh.

Về phần giáo chủ!

Trận chiến kia không thể nghi ngờ là lại lần nữa rèn đúc hắn vô địch chi danh.

Cũng làm cho Minh giáo bên trong rất nhiều người hữu tâm đem trong lòng riêng phần mình suy nghĩ cho triệt để ép xuống.

Vậy mà hôm nay chuyện xảy ra, lại là làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy ngoài ý muốn cùng kinh ngạc.

Đường đường Nhạc giáo chủ vậy mà không hiểu chảy ra máu mũi!

Đôi này một ít người đến nói chỗ thể hiện ra ý nghĩa lại là rất trọng đại.

Là Nhạc Duyên thân thể có tai hoạ ngầm

Hay là tại trước đó trong giao chiến lưu lại thương thế

Đủ loại hoài nghi cùng phỏng đoán tại não hải bên trong

không ngừng khuấy động, mỗi 1 cái hoài nghi đều chỉ có thể đưa ra, lại không cách nào khẳng định, duy nhất có thể xác định chính là giáo chủ Nhạc Duyên đích thật là xuất hiện vấn đề. Chỉ bất quá bây giờ bọn hắn còn không có hiểu rõ đến là cái kia bên trong xảy ra vấn đề mà thôi.

Không nói những người khác phỏng đoán, tại cả đám bên trong chỉ có Thiết Quan đạo nhân cùng Lưu Cơ sư huynh đệ 2 người phản ứng kỳ quái nhất.

Sư huynh đệ 2 người sau khi trở lại phòng, cơ hồ là không hẹn mà cùng dựa theo sư môn phương pháp tiến hành xem bói. Không có trực tiếp để suy đoán giáo chủ, nhất là tại Lưu Cơ trải qua một lần kia đả kích về sau, sư huynh đệ hai người liền từ bỏ trực tiếp suy tính, mà là lựa chọn quanh co.

Chỉ là một phen đo lường tính toán xuống tới, xuất hiện kết quả để sư huynh đệ hai người 2 mặt nhìn nhau, mắt lộ vẻ kinh ngạc.

“Cái này! ! !”

“Có phải hay không chúng ta trình tự xuất hiện vấn đề đo lường tính toán ra mới có thể dạng này “

Thiết Quan đạo nhân sắc mặt quái dị, cả người đối với mình bản sự đều xuất hiện một tia hoài nghi, ánh mắt nhìn nhìn đồng dạng giữ yên lặng cùng khiếp sợ Lưu Cơ, mở miệng nói: “Nếu không, chúng ta ngày mai thử lại hôm nay mọi người tâm đều không tĩnh.”

“Không thành thì mất linh.”

Trong tay một mực nhẹ lay động quạt lông sớm đã bị Lưu Cơ nhét vào một bên, hắn giờ phút này chính mục không chuyển con ngươi đánh giá trước mắt quẻ, hơi lồi 2 mắt tựa hồ muốn tung ra hốc mắt, đối với mình lời của sư huynh chẳng quan tâm.

Nửa ngày.

Lưu Cơ 1 đem xáo trộn trước mắt quẻ tượng, lẩm bẩm nói: “Không!”

“Không đúng!”

“Sư huynh!”

“Ngươi bảo hôm nay phát sinh sự tình có phải là một mực tại sư phó trong mắt” không biết sao, Lưu Cơ thần sắc lộ ra vô cùng kích động, 2 mắt đỏ lên, đưa tay 1 đem gắt gao bắt lấy mình sư huynh 2 tay, trên tay gân xanh đột xuất, có thể thấy được giờ này khắc này Lưu Cơ tâm tình khuấy động chi kịch liệt: “Ta hoài nghi…”

“Không thể hoài nghi!”

Thiết Quan đạo nhân lập tức lên tiếng đánh gãy Lưu Cơ lời nói, hung hăng nhìn mình chằm chằm sư đệ, an ổn nói: “Sư đệ ngươi thất thố, chúng ta từ nhỏ liền bị sư phó thu dưỡng lớn, nàng đối với chúng ta dưỡng dục đại ân so thiên đại, lời này là ngươi nên nói sao “

“Ha ha…”

Lưu Cơ nghe vậy không khỏi đắng chát cười một tiếng, cũng thu hồi lực đạo trên tay mình, quay đầu lại cười khổ nói: “Cho tới nay, ta vốn chỉ là coi là chân long thiên tử chỉ là thiên tử, là tử vi Tinh chủ, nhưng cái kia bên trong nghĩ đến sẽ là dạng này “

“Trên đời có Chân Long, mà ta Lưu Cơ có mang đồ long chi thuật.”

“Sư huynh, ngươi để ta làm sao không suy nghĩ nhiều “

Nói đến đây bên trong, Lưu Cơ ngữ khí trầm xuống, cả người tinh khí thần đê mê không ít, lộ ra mặt ủ mày chau.

Một bên.

Thấy mình sư đệ cảm xúc bình ổn xuống dưới, Thiết Quan đạo nhân cũng không khỏi thở dài một hơi.

Nhìn người xem khí.

Xem tướng đo lường tính toán.

Xem sao đo mệnh.

Tu luyện cái này 1 đạo người kỳ thật cho tới nay đều là tịch mịch.

Bởi vì bọn hắn đối so với thường nhân đến nói nhìn thấy đồ vật thực tế là quá nhiều, nhất là tương lai.

Cũng chính là bởi vì dạng này, người mang năng lực như vậy người không phải tịch mịch, chính là cao ngạo, thậm chí có thể đem thiên hạ coi là quân cờ, mà bọn hắn thì là làm kỳ thủ thế thiên cao cao tại thượng.

Nhưng là thẳng đến 1 ngày, khi bọn hắn phát hiện mình cũng bất quá là quân cờ một khắc này, tâm hồn chỗ đụng phải đả kích vậy sẽ là khủng bố tính.

Mà bây giờ, Lưu Cơ chính là nghĩ đến điểm này.

Cao ngạo như hắn làm sao có thể tiếp nhận dạng này vận mệnh

Nhìn xem trầm thấp nghèo túng xuống tới sư đệ, Thiết Quan đạo nhân ở trong lòng không khỏi thở dài một hơi.

Hắn cũng rất muốn biết đây hết thảy an bài là có hay không như sư đệ suy nghĩ, cùng sư phó thoát không khỏi liên quan.

Cùng lúc đó.

Đông nam, hải đảo.

Người cùng long giao kích, bộc phát ra nổ vang rung trời.

Khí kình bừng bừng phấn chấn bên trong, quấy lên kia nguyên bản liền bị kích lên sóng lớn triệt để hóa thành màu trắng thủy khí hướng 4 phương 8 hướng tán đi, tại trên hải đảo không hóa thành 1 đóa nắp nồi hình màu trắng mây hình nấm. Lập tức, trên hải đảo nổi lên gió

bão, càng là dưới một trận mưa lớn.

Bành!

Lôi đình trải rộng bên trong, Tiếu Tam Tiếu trực tiếp 1 quyền đánh vào ma long trên sống mũi, vạn đạo sâm la khí kình ầm vang rót vào ma long thể nội.

Lốp bốp bên trong, ma long thể đồng hồ lân phiến xuất hiện không ngừng chấn động, phía trên càng là xuất hiện lít nha lít nhít tử sắc điện mang, hiển nhiên đang có một cỗ tuyệt đại lực lượng bị cưỡng ép rót vào ma long trong thân thể.

Long huyết càng là từ lỗ mũi thoát ra.

Rống!

Gầm lên giận dữ bên trong.

Ma long một cái đuôi khuấy động phong vân, cuồng bạo lực đạo trực tiếp đem Tiếu Tam Tiếu rút bay ngược trở về.

Giữa không trung.

Tiếu Tam Tiếu kêu lên một tiếng đau đớn, mượn nguồn sức mạnh này trở về ngọn núi bên trên.

Trở về chỗ cũ một sát na, Tiếu Tam Tiếu cũng đã biết mình nguyên bản dự định xuất hiện vấn đề.

Cái này ma long dù chỉ là bằng vào bản năng, muốn giết

chết độ khó của nó chỉ sợ sẽ không so trực tiếp giết chết Nhạc Duyên độ khó thấp hơn bao nhiêu.

Hắn muốn đơn thương độc mã đồ long, như vậy thất bại.

Là hắn thực lực không đủ

Hay là thời cơ không đối

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 191 : Phong vân (thượng)

Đỉnh núi.

Tiếu Tam Tiếu một bên vung lấy tay phải, chân khí đang không ngừng khơi thông bắt đầu bên trên cảm giác tê dại.

Vừa mới một kích, vạn đạo sâm la khí kình cơ hồ toàn bộ rót vào đầu kia ma long thể nội, lôi đình phích lịch cũng tại đối phương toàn thân trên dưới trên lân phiến không ngừng nổ vang, cái này trùng điệp một kích phía dưới đối kia ma long tạo thành tổn thương cũng là cực kì nhỏ.

Trước đó một chưởng kia, Tiếu Tam Tiếu nguyên bản mục tiêu công kích là đối phương đầu lâu, chỉ là tại công kích một khắc này, không ngờ đến ma long đến 1 cái hất đầu đón lấy động tác của mình, kết quả đụng vào cái mũi.

Chỉ lần này, cũng đầy đủ để ma long cảm thấy khó chịu.

Nghe ma long gào thét, Tiếu Tam Tiếu liền biết một quyền kia đã là đánh đau nhức đối phương.

Nhưng, cái này còn thiếu rất nhiều.

Hắn Tiếu Tam Tiếu vạn đạo sâm la, xa xa không chỉ như thế uy thế a!

Tay phải giơ lên.

5 ngón tay mở ra.

Lăng không một nắm.

Chỉ nghe một tiếng “Bạo!”, liền thấy phía dưới hồ nước trung ương ma long rên lên một tiếng, vô số như lưỡi dao khí kình từ trong cơ thể của nó bộc phát bắn ra, trong lúc nhất thời máu đỏ tươi lập tức trải rộng toàn thân, đem một thân vảy màu đen nhiễm cái huyết hồng.

Rống! ! !

Thê lương mà phát cuồng tiếng rống vang vọng cả hòn đảo nhỏ.

Tiếu Tam Tiếu một kích này là để ma long nhận thương tích, nhưng là thật là càng thêm kích phát ma long hung tính cùng tàn bạo. Đuôi rồng vung vẩy bên trong, ma long lung lay đầu, miệng phun hoả tinh bên trong, chính là hướng Tiếu Tam Tiếu đứng này tòa đỉnh núi đụng tới.

Kia ngoan lệ, liền như là chung công giận chàng bất chu núi.

Ầm ầm!

Một tiếng vang thật lớn, đầy trời nham thạch bay múa bên trong.

Cả tòa núi trụ toàn bộ bị ma long va sụp, vô số trong bụi

mù một bóng người lấy sét đánh chi thế vọt ra ngoài, biến mất tại trong bụi mù, chỉ để lại đầu kia ma long tại tứ không kiêng sợ tản ra lửa giận của mình, đem chung quanh hồ quấy loạn thất bát tao.

…

Phương xa.

Đang thoát đi hòn đảo, lập thân 1 khối bờ biển trên đá lớn, che lấp tự thân khí tức Tiếu Tam Tiếu lại lần nữa khôi phục thành cái kia hói đầu lão đầu bộ dáng, còng lưng thân thể phát ra rất nhỏ tiếng ho khan, người thì là không ngừng ngắm nhìn xa xa hòn đảo kia.

Nghe kia trung khí mười phần ma long gào thét, Tiếu Tam Tiếu không khỏi lắc đầu cười khổ.

Quả nhiên.

Còn chưa đủ.

Lấy hắn một thân 1,000 năm công lực, kết hợp với Long Quy năng lực, Tiếu Tam Tiếu vẫn không cách nào đối ma long tạo thành trí mạng tính tổn thương.

Tại một kích kia qua đi, Tiếu Tam Tiếu liền phát giác được vấn đề trong đó.

Muốn giết ma long, đây cũng không phải là đơn thuần võ công vấn đề.

Nếu là tìm không thấy khắc chế biện pháp, cho dù là đến

bên trên 10 cái dạng này mình, liên hợp lại cũng chưa chắc có thể đem nó giết chết. Đối phương bản thân năng lực khôi phục thực tế là quá mạnh, phía trước bị thương thế trong nháy mắt cũng đã khôi phục, cái này để người ta đánh như thế nào nhìn bộ dáng này tại cái này ngàn năm qua thời gian bên trong, ma long đã bắt đầu bản thân khôi phục quá nhiều.

Mặc dù còn không cách nào trở lại lúc trước thời kỳ toàn thịnh thời điểm bộ dáng, nhưng nó uy thế đã càng phát khủng bố.

Phải biết quá khứ đây chính là có thể khống chế, mà dưới mắt chẳng qua là tại bằng vào bản năng đang hành động.

Hồi tưởng lại trong hồ kia vô số bạch cốt âm u, lại thêm quá khứ Kinh Nhạn cung xuất hiện thời điểm bộc phát trong này chiến đấu, đến cùng có bao nhiêu người chôn vùi tại miệng của nó trong bụng

Lấy nhân chi huyết nhục nuôi bắt đầu ma long, kia là chân chân chính chính một đầu ma thú.

“Xem ra đồ long cũng không phải là nguyên bản tưởng tượng đơn giản như vậy.”

“Cần thiên thời địa lợi nhân hoà.”

“Muốn đầy đủ vũ khí có thể phối hợp phá vỡ ma long lân phiến phòng ngự, lại phối hợp tuyệt đỉnh cao thủ một kích trí mạng.”

“Chân chính giết chết nó chỉ có một kích cơ hội.”

“Một kích không thành, liền lại không lúc nào cơ.”

“Mà một kích này, chính là đánh ra trong cơ thể nó Long Nguyên.”

“May mắn, vạn đạo sâm la đo ra dưới mắt ma long Long Nguyên cũng không có khôi phục hoàn toàn, thiếu khuyết mấu chốt nhất thuộc tính.”

“Cho nên… Nhất định không thể để cho Nhạc Duyên cùng nó tiếp cận, không thể để cho bọn hắn hợp hai là 1.”

“Chí ít cũng phải để một cái trong đó sinh ra phủ định suy nghĩ.”

“Liền như là lúc trước Tương Dương đại chiến thời điểm như vậy tràng cảnh.”

“Bằng không mà nói…”

Nghĩ tới cái kia cao cao tại thượng, khinh thường hết thảy bóng người lại lần nữa xuất hiện, Tiếu Tam Tiếu chỉ cảm thấy tê cả da đầu, chưa phát giác ở giữa toát ra một thân mồ hôi lạnh. Một khi xuất hiện tình cảnh như vậy, Tiếu Tam Tiếu liền chỉ cảm thấy thế giới này có lẽ không còn có cứu.

Thống nhất

Ha ha!

Kia là lớn nhất khủng bố!

Cho dù là cho tới bây giờ, Tiếu Tam Tiếu phát hiện thế giới này hướng đi cũng ngay tại hướng đối phương lời nói đồng dạng từng bước một gần sát, thế nhưng là tại hắn tâm bên trong đối lớn nhất thống vẫn có cực lớn bài xích cùng sợ hãi.

Ngẩng đầu, nhìn trời.

Tiếu Tam Tiếu thở dài một hơi, bầu trời xanh thẳm một mảnh, nhưng đỉnh đầu vùng trời này chưa chắc là mỹ lệ.

Nội tâm của hắn bên trong cho tới nay có 1 cái đáng sợ phỏng đoán, nếu là khi thế giới này lớn nhất thống thời điểm, như vậy cho dù là không có Nhạc Duyên cái này thông thiên giáo chủ, chỉ sợ ánh mắt của mọi người sẽ không tự chủ được rơi vào đỉnh đầu phía trên vùng trời này.

Tinh không không nhất định là mỹ hảo.

Nhất là nhân loại còn không có năng lực tự vệ nhất định thời điểm, gặp phải những cái kia yêu ma quỷ quái nên làm cái gì

Vẻn vẹn đầu này ma long liền di độc mấy ngàn năm.

Nếu là tại tăng thêm vật gì khác đâu

Vậy sẽ ra sao cùng đáng sợ kết quả.

Ngay tại Tiếu Tam Tiếu cảm xúc đê mê, trong lòng nặng nề thời điểm, 1 con màu lam hồ điệp bay nhảy cánh đột nhiên xuất hiện tại hắn trước mắt.

“Ừ”

Mặt lộ vẻ vẻ kinh ngạc, Tiếu Tam Tiếu lực chú ý bị cái này xinh đẹp màu lam hồ điệp hấp dẫn, nhìn không chuyển mắt nhìn xem hồ điệp tại trước mắt của mình không ngừng bay múa, nhìn xem hồ điệp đang bay múa thời điểm còn không ngừng tróc ra ra vô số tản mát ra huỳnh quang màu lam phấn kết thúc.

Tay phải duỗi ra, ngón trỏ xa xa điểm ra, kia hồ điệp liền nhẹ nhàng vỗ vội cánh rơi vào Tiếu Tam Tiếu trên ngón trỏ.

Đinh ——

Tại hồ điệp rơi vào trên ngón trỏ một sát na kia, Tiếu Tam Tiếu cảnh sắc trước mắt biến.

Không còn là bờ biển.

4 phía không còn là gió biển gào thét, nơi xa cũng không có ẩn ẩn truyền đến long hống.

Nguyên bản cảnh biển ở trong nháy mắt này chuyển biến thành đầy trời ánh trăng, Tiếu Tam Tiếu người đứng ở một mảnh kì lạ trên mặt hồ, dưới chân đang truyền ra một vòng một vòng gợn sóng, lên đỉnh đầu thì là điểm xuyết lấy vô số tinh thần.

“Đây là! ! !”

Ngẩng đầu ở giữa, ánh mắt kinh ngạc tại xuất hiện tại Tiếu Tam Tiếu trong mắt, mà tại sau lưng Tiếu Tam Tiếu, chẳng biết lúc nào xuất hiện một bóng người, chính đưa lưng về phía mà đứng.

…

Nhẹ nhàng dùng tơ lụa khăn tay lau lại lần nữa lỗ mũi chảy máu, Nhạc Duyên sắc mặt hơi có vẻ âm trầm.

Ngay tại vừa rồi, hắn còn xuất hiện lòng buồn bực cảm giác.

Loại này không nên xuất hiện ở trên người hắn vấn đề, sẽ chỉ ở người bình thường trên thân mới có mao bệnh đều ở trên người hắn xuất hiện.

Đây không thể nghi ngờ là tại nói cho Nhạc Duyên trên thế giới này ngay tại phát sinh một chút gây bất lợi cho chính mình sự tình.

Trước kia không có, nhưng bây giờ những cái kia người hữu tâm làm được đối với mình sinh ra như vậy một chút điểm ảnh hưởng năng lực.

Đáng giá tán thưởng.

Nhạc Duyên trong lòng hiện lên một ý nghĩ như vậy.

Nhưng lập tức Nhạc Duyên chính là đối có thể ảnh hưởng đến mình tình huống đồ vật sinh ra đây là một

loại vướng víu tâm tư.

Cái kia cần điều tra sao

Trầm ngâm nửa ngày, Nhạc Duyên nhịn không được cười lên, đưa tới tôi tớ Hồ Thanh Ngưu vợ chồng về sau, Nhạc Duyên cái này liền đem mệnh lệnh phân phó xuống dưới.

Đưa mắt nhìn Hồ Thanh Ngưu vợ chồng bóng lưng biến mất trong tầm mắt, khí kình một phát, trên tay chiếc khăn tay liền hóa thành tro bụi theo gió mà qua, Nhạc Duyên lẩm bẩm nói: “Đã các ngươi suy nghĩ, vậy bản tọa liền tùy các ngươi mong muốn.”

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 192 : Phong vân (trung)

Phong vân biến ảo.

Trong chớp mắt.

Tiếu Tam Tiếu cảnh tượng trước mắt đã xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Từ cảnh biển hóa thành đầy trời tinh thần, đặt chân ở trên mặt nước, dưới chân gợn sóng liền như là Tiếu Tam Tiếu kia chấn động nội tâm không ngừng dao động. Mà ở thời điểm này, Tiếu Tam Tiếu lại lần nữa trông thấy con kia tản ra nhàn nhạt oánh sắc hồ điệp.

“Là lão phu trong mộng nhìn thấy hồ điệp “

“Hay là lão phu đã nhập hồ điệp trong mộng “

Giọng điệu tràn đầy cảm thán, Tiếu Tam Tiếu một mặt thổn thức ngẩng đầu nhìn bầu trời bầu trời đầy sao, còn có kia doanh doanh ánh trăng, chỉ cảm thấy trước mắt mình một màn này quả thực để người cảm thấy hoài niệm: “Có thể đem Đạo gia mộng điệp chi thuật tu luyện tới cảnh giới như thế, đã là trò giỏi hơn thầy, đã sớm vượt qua lão hữu.”

“Không dấu vết vô tích.”

“Làm cho không người nào có thể phân biệt là thật là

giả.”

“Đây đã là một cái khác cảnh giới.”

Nói đến đây bên trong, Tiếu Tam Tiếu cúi đầu ánh mắt hướng phía sau mình hếch lên, tại phía sau của hắn khóe mắt liếc qua có thể nhìn thấy chỉ có 1 cái ẩn thân tại đạo bào màu đen bên trong bóng người, để người nhìn không rõ khuôn mặt. Cúi đầu lại nhìn một chút còn tại không ngừng tản mát ra gợn sóng mặt nước, Tiếu Tam Tiếu có ý riêng nói: “Chỉ là các hạ tâm của ngươi tựa hồ có chút không bình tĩnh.”

“…”

Sau lưng người tới vẫn duy trì trầm mặc, chỉ có dưới chân kia đồng dạng tản ra gợn sóng mặt nước bắt đầu trở nên đứng im.

Tâm luôn phẳng lặng.

Phát hiện dưới chân mặt hồ biến hóa Tiếu Tam Tiếu một chút đồng hồ nhìn ra môn này tại Đạo gia bên trong rất là nghe tiếng công pháp, thấy đối phương hay là duy trì trầm mặc, thế là Tiếu Tam Tiếu liền trực tiếp nói ra chính mình vấn đề: “Đã ngươi lấy mộng điệp chi thuật đến chào hỏi lão phu, nghĩ đến là có lời gì muốn nói.”

Không có hỏi thăm đối phương tại sao lại xuất hiện ở nơi đây, Tiếu Tam Tiếu chỉ muốn phải biết đối phương đột nhiên đối với mình thi triển mộng điệp chi thuật nguyên nhân.

“Đồ long đơn thuần dạng này là không đủ.”

Tại một trận khó tả trầm mặc về sau, lập thân Tiếu Tam Tiếu người sau lưng lên tiếng, thanh âm thanh thúy như chuông bạc, kia bao phủ tại đạo bào dưới người rõ ràng là một nữ nhân.

“Úc” một tiếng kinh ngạc, Tiếu Tam Tiếu bỗng nhiên xoay người, nhìn về phía cái này đột nhiên xuất hiện tại nơi này nữ tử, ánh mắt lấp lóe, như có điều suy nghĩ.

Vừa mới đối ma long toàn lực thi triển vạn đạo sâm la cũng vô pháp đối nó tạo thành thương tổn quá lớn thời điểm, Tiếu Tam Tiếu cũng đã từ bỏ thừa dịp ma long chỉ có bản năng thời điểm giết chết tính toán của đối phương. Bởi vì đánh tới đằng sau, có lẽ hắn tạo thành tổn thương còn không có ma long mình khôi phục nhanh.

Hợp lực.

Tập hợp thần binh lợi khí.

Đây chính là Tiếu Tam Tiếu ở trong lòng một lần nữa cấu tứ xuống tới đồ long phương thức.

Nhưng bây giờ nghe đối phó lời này tựa hồ mình ý nghĩ này còn chưa đủ

Tại Tiếu Tam Tiếu suy nghĩ vấn đề này thời điểm, liền nghe đối phương mở miệng nói ra: “Trên đời này vốn là muốn giết chết ma long nhưng thật ra là có 3 kiện tốt nhất vũ khí.”

3 kiện

Nghe tới cái này bên trong, Tiếu Tam Tiếu không khỏi sững sờ.

“Mà cái này 3 kiện vũ khí chính là ra ngoài chính hắn đúc thành mà ra, chính là Đồ Long đao, Ỷ Thiên kiếm cùng đao sống dày.”

“Chỉ là dưới mắt Đồ Long đao đã rơi vào Minh giáo giáo chủ Nhạc Duyên trên tay, Ỷ Thiên kiếm thì là rơi vào Nguyên đình Nhữ Dương Vương phủ tiểu quận chúa trên tay, mà đao sống dày…”

Cái này 3 loại thần binh lợi khí đối một ít người đến nói, chuyện này chỉ có thể coi là thấy được sờ không được.

Đang nghe cái này ba món binh khí danh tự thời điểm, Tiếu Tam Tiếu lại cũng chỉ có thể lộ ra một nụ cười khổ.

Đồ Long đao không nói, bây giờ muốn đạt được nó đó chính là trực tiếp đối mặt Nhạc Duyên.

Hắn… Không có lớn như vậy dũng khí.

Ỷ Thiên kiếm trước đó một mực tại Nga Mi phái, cho dù là có tâm tư, nhưng cũng phải chú ý cái kia một mực cất giấu Quách Tương, thậm chí tính cả Võ Đang phái Trương Tam Phong cũng muốn cảnh giác.

Đao sống dày!

Thì lại càng không cần phải nói.

Nhạc Duyên nhi tử Truyền Ưng vũ khí, muốn cầm tới nó vậy còn muốn chú ý Ưng Duyên cái này Lạt Ma có nguyện ý hay không.

Cái này ba món binh khí không có giống nhau là dễ dàng tới tay.

Cho dù là tại trước đó đạt được, nhưng ẩn thân tại Kinh Nhạn cung ma long nhưng lại ở đâu bên trong tìm kiếm nếu không phải Kinh Nhạn cung bị phá, để nó triệt để đình chỉ di động khả năng, hóa thành 1 cái hải đảo, bằng không mà nói chỉ có vũ khí nhưng không có long nhưng đồ, vậy cũng chỉ có thể nói là cười.

Chờ chút!

Kinh Nhạn cung bị phá! ! !

Toà này hải đảo!

Chẳng lẽ…

Ánh mắt lạnh lùng, nhìn về phía nữ tử trước mắt ánh mắt lộ ra trịnh trọng.

Hắn Tiếu Tam Tiếu mặc dù tại xem quẻ xem sao 1 đạo trên có chỗ tạo nghệ, nhưng là so ra kém những cái kia chân chính am hiểu đạo này, có thể danh chấn thiên hạ chuyên môn nhân sĩ. Trước mắt cái này đã từng xuất thân Đạo gia Thiên tông chưởng môn, chính thiện đạo này.

“Không sai.”

“Ma long xuất hiện ở chỗ này, chính là bởi vì Kinh Nhạn cung vì ta phá.”

“Ta tốn hao mười mấy năm, đem Kinh Nhạn cung bên trong hết thảy cơ quan thiết kế cùng trận pháp toàn bộ phá vỡ, cả tòa Kinh Nhạn cung như vậy vứt bỏ, hóa thành 1 cái hải đảo.”

Đối với Tiếu Tam Tiếu suy đoán, người tới cũng không có bất kỳ cái gì phủ nhận dự định, miệng nói ra phá trận sự tình thật giống như đang nói rõ 1 kiện để người không chút nào thu hút việc nhỏ. Nhưng tại Tiếu Tam Tiếu xem ra, đối phương tại cái này 1 đạo bên trên tạo nghệ chỉ sợ là xưa nay chưa từng có.

Có lẽ lúc trước kiến tạo Kinh Nhạn cung người cũng sẽ đối nàng tài hoa cảm thấy tán thưởng cùng chấn kinh.

Đổi lại hắn Tiếu Tam Tiếu đến, hắn có thể trốn tới lại nhất định không có triệt để phá vỡ năng lực.

Ở trong lòng thán một tiếng, Tiếu Tam Tiếu không thể không vì đã từng lão hữu cảm thấy an ủi, có thể có như thế 1 cái đồ đệ quả thực là thượng thiên cho hắn tạo hóa, là trời xanh cho đạo môn lễ vật. Khuyết điểm duy nhất là người quá kiêu ngạo chút, làm người quá mức lạnh lùng vô tình.

“Chỉ là ngươi nói cái này 3 loại binh khí dưới mắt đều không có cơ hội đạt được đi.”

Tiếu Tam Tiếu rất nhanh thu hồi cảm xúc, chuyển dời về trước đó chủ đề, trực tiếp điểm minh Đồ Long đao, Ỷ Thiên kiếm cùng đao sống dày đã là người bên ngoài tất cả, hắn bây giờ muốn cầm tới tất nhiên sẽ trực tiếp tao ngộ cái kia không nghĩ trực tiếp gặp phải nam nhân.

Người tới nghe vậy lấy chỉ giữ trầm mặc.

Hiển nhiên, nàng cũng không có phản đối Tiếu Tam Tiếu câu nói này.

Nửa ngày.

Tiếu Tam Tiếu lần nữa mở miệng nói: “Đã ngươi đã phá vỡ Kinh Nhạn cung, giải trừ Kinh Nhạn cung đối ma long bảo hộ, hiển nhiên cũng có chân chính đồ long thủ đoạn “

“Ha ha!”

Thanh lãnh cười một tiếng, người tới trả lời: “Mất đi tốt nhất đồ long cơ hội, nghĩ như vậy phải tiếp tục đồ long chỉ có thiên thời địa lợi nhân hoà.”

“Thiên thời, chính là có thiên mệnh người.”

“Địa lợi, một chỗ chí âm chi địa, lấy khắc ma long dương cương chi khí.”

“Người cùng, thì là phải có đầy đủ cao thủ cùng thần binh lợi khí phối hợp.”

“Bằng không mà nói, tất nhiên sẽ không thành công.”

“Mà tại ở trong đó, khi lấy thiên thời trọng yếu nhất.”

Ngữ khí đạm mạc đến cực điểm nói ra đồ long chân chính yếu điểm, thật giống như đang nói 1 kiện cùng nàng không chút nào muốn làm sự tình.

“Ngày đó mệnh người là ai “

Nghĩ đến đây bên trong, Tiếu Tam Tiếu liền nhịn không được trực tiếp mở miệng hỏi, nhưng mới mở miệng, Tiếu Tam Tiếu liền biết mình nhưng thật ra là phạm kiêng kị.

“Đều nói thiên đạo số mệnh, phương thế giới này nhưng thật ra là có sinh mệnh.”

“Long có thể thuận gió ngự mưa, khi thế giới này đối với hắn sở tác sở vi bắt đầu chống cự thời điểm, năng lực của hắn liền trở thành trí mạng chi vật, cũng là thiên mệnh người ứng thề mà thành thời điểm.”

Nghe tới cái này bên trong, Tiếu Tam Tiếu như có điều suy nghĩ nói: “Phong vân chỗ ghét sao “

“Chỉ là đồ long giả sẽ vì long vì chỗ ác, đã phải thiên mệnh tập trung, nhưng cũng vì long chỗ chú.”

“Bọn hắn đem khắc sư khắc cha khắc vợ khắc tử.”

Vừa nghe đến cái này, Tiếu Tam Tiếu vốn trong lòng dự định lập tức bỏ đi sau đầu, vốn là có lấy 2 cái nghiệt

chướng nhi tử, nếu là lại tăng thêm dạng này đồ đệ, hắn không cảm thấy cái mạng già của mình có thể chống đỡ xuống tới. Long Quy dù thọ, nhưng cũng không cách nào chống cự cái này liên tiếp hỗn hợp đả kích.

“Tương đối lên cái này, ta lại cảm thấy các ngươi không bằng đi trực tiếp đi trợ giúp hắn.”

“Mà không phải đem lực chú ý đặt ở ma long trên thân.”

Người tới khuyên bảo để Tiếu Tam Tiếu đem lực chú ý thu hồi lại, nhất thời kinh ngạc không hiểu: “Lời này của ngươi là có ý gì “

Để 1 cái một mực người đối địch chuyển đổi lập trường, ngược lại đi trợ giúp đối phương, cách làm như vậy quả thực để Tiếu Tam Tiếu cho chấn trụ.

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 193 : Phong vân (hạ)

Giúp hắn! ! !

Cái này đột ngột chuyển đổi lập trường để Tiếu Tam Tiếu nhất thời ngẩn người tại chỗ, nhiều năm qua chưa hề có người khuyên bảo hắn khai thác dạng này hành động.

Cái này!

Chẳng lẽ không phải trợ trụ vi nghiệt sao

Cho tới nay từ xương bên trong liền đem Nhạc Duyên xem như địch nhân hắn làm sao có thể tại cái này thời gian ngắn ngủi bên trong đem suy nghĩ chuyển đổi tới hắn kinh lịch 1,000 năm, trong cuộc đời đều tại cẩn trọng làm lấy kẻ đối địch, làm lấy thế giới này thủ hộ giả cái nghề nghiệp này, nhưng không có ngờ tới sẽ có một ngày như vậy thời điểm trái lại đi trợ giúp đối phương.

Tiếu Tam Tiếu không có đi chất vấn đối phương tại sao lại đưa ra nhìn như vậy như vô lễ yêu cầu, mà là cúi đầu bắt đầu trầm ngâm lên vấn đề này tới.

Xuất thân Đạo gia Thiên tông nàng tuyệt đối sẽ không nói ra như thế tùy ý đến, ở trong đó tất nhiên bao hàm thâm ý.

Đạo gia người xưa nay đã như vậy.

Đồ long, dưới mắt thời cơ không đến , dựa theo đối phương lời nói, không có thiên thời địa lợi nhân hoà muốn đồ sát ma long quả thực là khó như lên trời. Tùy ý cử động, ngược lại chỉ sẽ tạo thành ma long hung tính đại phát, làm hại nhân gian. Dưới mắt đầu này long còn chiếm cứ tại Kinh Nhạn cung tàn tạ nguyên chỉ thượng không có vượt biển mà hướng lục địa mà đi, cũng đã là chỗ tốt lớn nhất.

Kinh Nhạn cung là Ma long bảo hộ, càng là nó trói buộc.

Có lẽ là quá nhiều năm thời gian ở tại Kinh Nhạn cung bên trong, khiến cho ma long tính tạm thời mất đi 4 phía du đãng dự định, chỉ thích an tĩnh xoay quanh tại kia bên trong hoạt động, đối dưới mắt cái này phân loạn thiên hạ không thể nghi ngờ là lớn nhất chuyện tốt. Hắn thật sợ hãi đầu này ma long lại lần nữa chạy đến Nhạc Duyên trước mặt.

Long cùng người lần nữa đối lập, Tiếu Tam Tiếu không cách nào tưởng tượng đến lúc đó sẽ phát sinh đáng sợ đến bực nào sự tình.

Vậy cũng không lại là Tương Dương.

Nếu là xoay đầu lại trợ giúp đối phương…

Đây là muốn trời ghét địa tăng sớm tiến đến sao

Cái dạng gì trợ giúp mới có thể làm cho cả thế giới đối Nhạc Duyên sinh ra to lớn địch ý, từ đó khiến cho thiên mệnh người giáng sinh

Chẳng lẽ…

Tiếu Tam Tiếu hai tròng mắt bỗng nhiên co rụt lại, cơ hồ tại thời khắc này ngưng tụ thành lỗ kim lớn nhỏ, trên mặt lộ ra đều là vẻ kinh hãi.

Hắn hiểu được đối phương ý tứ.

Cái gọi là trợ giúp, chính là xây lại Trích Tinh lâu.

Đây là muốn để lúc trước kia một trận trời long đất lở cảnh tượng lại lần nữa tái hiện thế gian sao

Ngươi đến cùng có chủ ý gì

Bỗng nhiên quay đầu lại, Tiếu Tam Tiếu hung dữ ánh mắt rơi vào kia bao phủ tại đạo bào bên trong nữ tử, ánh mắt kia như đao như muốn xuyên qua đối phương thân thể, hắn cần đối phương cho hắn 1 cái hài lòng giải thích. Nếu như không hài lòng, như vậy đại biểu cho hắn Tiếu Tam Tiếu sẽ không cố kỵ quá khứ lão hữu tình nghĩa, trực tiếp đối vãn bối xuất thủ.

“Không có sai.”

“Ánh mắt của ngươi nói cho ta biết ngươi đã nghĩ đến điểm mấu chốt.”

“Lúc trước hắn là thế nào thất bại, như vậy lần này lại đến thêm một lần chẳng phải có thể sao “

Đối mặt Tiếu Tam Tiếu trên thân phát ra áp lực khổng lồ,

đối với ẩn thân đạo bào bên trong nữ tử liền tựa như thanh phong đập vào mặt, không có cho nàng mang đến mảy may ảnh hưởng, vẫn giọng điệu đạm mạc, không gặp mảy may tôn kính trả lời: “Lại một lần nữa hành động liền sẽ triệt để chọc giận phiến thiên địa này đối với hắn ứng kích phản ứng, từ đó khiến cho thiên mệnh người giáng sinh.”

“Đây là thúc đẩy sinh trưởng thiên mệnh người tốt nhất biện pháp giải quyết.”

Không tránh không né, ngay cả ngữ khí đều không có nhận mảy may ảnh hưởng, liền tựa như trước mắt hết thảy, thế giới này đối với nàng mà nói cũng bất quá là như thế.

Loại này lạnh lùng vô tình tính cách.

Chẳng lẽ là Đạo gia thái thượng vong tình sao

Lại hoặc là đối phương bản tính chính là như thế.

Trong lúc nhất thời, đón ánh mắt của đối phương, Tiếu Tam Tiếu chỉ cảm thấy trong tim mình vậy mà dâng lên một cỗ nghĩ mà sợ may mắn cảm xúc. Cho dù là mình hai đứa con trai bị Nhạc Duyên tùy ý ảnh hưởng biến thành 2 cái hỗn trướng, nhưng ở hắn xem ra nó tính nguy hiểm chỉ sợ cũng còn kém rất rất xa nữ tử trước mắt này.

Chí ít hai đứa con trai mình càng nhiều hơn chính là đối với mình người phụ thân này oán trách, cho dù lại thế nào nhấc lên hỗn loạn, lại thế nào kiêu hùng, thế nhưng

lại vẫn với cái thế giới này bản thân ôm lấy yêu quý, sẽ đem thế giới xem như mình vật riêng tư.

Nhưng, nữ tử trước mắt khác biệt.

Loại kia từ xương bên trong phát ra không quan trọng, quả thực để người cảm thấy toàn thân phát lạnh.

Nàng chọn coi thường.

Lão hữu.

Ngươi khi đó nhận lấy tên đồ đệ này, coi là thật đáng giá không

Lúc này Tiếu Tam Tiếu không còn có đối lão hữu Tiêu Dao Tử vui mừng, lưu lại chỉ có lòng tràn đầy nghi hoặc.

“Nếu là thất bại nữa nha “

“Hiện tại cũng không so với lúc trước, sớm không có nhiều như vậy tuyệt đỉnh cao thủ.”

Tiếu Tam Tiếu hít sâu một hơi, đè xuống trong lòng chấn kinh, luận sự thảo luận: “Nếu là ngăn cản không được, tiểu bối ngươi chỉ sợ không biết vậy sẽ là dạng gì kết quả.”

Thiên địa trật tự sụp đổ.

Bất luận tôn ti, người người bình chờ.

Kia là đáng sợ đến bực nào thế giới.

Không có lễ đến trói buộc hoàn toàn bình chờ thế giới, chỉ sợ người người đều sẽ cao lên ma tâm tà niệm, đồng hóa làm kia đầy trời tà ma.

Lấy toàn bộ thế giới, toàn bộ thiên hạ đến cược, hắn Tiếu Tam Tiếu còn làm không được như vậy đại nghĩa.

“Cao thủ “

Một tiếng tựa như kinh ngạc nghi hoặc lối ra, đạo bào dưới nữ tử méo một chút đầu, ánh mắt tựa như tràn ngập một chút nghi hoặc: “Chất lượng không đủ, có thể lấy số lượng đền bù.”

“Lại nói hắn bây giờ là quá khứ hắn sao “

Ánh mắt khẽ dời, nàng nhìn về phía phương hướng chính là trước đó ma long vị trí.

“Hắn hiện tại là người, không phải thần cũng không phải ma.”

Là người.

Mà không phải thần ma.

Nghe tới cái này bên trong, Tiếu Tam Tiếu chần chờ.

Đúng thế.

Trong ký ức của hắn, Nhạc Duyên cho tới nay hình tượng đều là cái kia vô địch giáo chủ hình tượng, cho dù

là tại Tần triều gặp lại hắn thời điểm, ở phía sau lặng lẽ quan sát hắn thời điểm, ấn khắc tại Tiếu Tam Tiếu tâm lý vẫn là lúc trước cái kia lấy bản thân thông thiên giáo chủ.

Hắn một mực sống ở đối phương bóng tối phía dưới.

Người.

Hắn Tiếu Tam Tiếu sẽ còn sợ hãi sao

Dưới đáy lòng hỏi như vậy một phen mình, nhưng Tiếu Tam Tiếu bi ai phát hiện mình đạt được đáp án cũng không phải là muốn đáp án kia.

Về phần cao thủ!

Những cái kia đã cùng hắn tại trong hồng trần gút mắc không rõ nữ nhân, chính là trong đó thí sinh tốt nhất.

Trừ cái đó ra, còn có một mực buồn bực không được Vân Trung Quân Từ Phúc.

Không!

Nếu như 1 trận chiến này mở ra lời nói, Từ Phúc tuyệt đối không thể tham gia, hắn tất nhiên sẽ chuyện xấu.

Tựa hồ nghe nghe Từ Phúc tại trước đó không cẩn thận bị thương, vậy xem ra còn phải để thương thế của hắn tăng thêm một chút, để hắn hảo hảo tại hàn băng bên trong ngủ say, miễn cho ngoài ý muốn nổi lên.

Chưa phát giác ở giữa, Tiếu Tam Tiếu phát hiện ý nghĩ của mình vậy mà xuất hiện bị lệch, bắt đầu hướng đối phương chỗ đưa ra phương pháp tiến hành tự hỏi, phát hiện này để Tiếu Tam Tiếu rất là kinh ngạc. Lấy nhân thân đối mặt đông đảo cao thủ vây công, chỉ sợ chờ đợi hắn cũng chỉ có 1 cái kết cục.

“Hắn nói cho ta biết.”

“Muốn nhằm vào Nhạc Duyên, chân chính biện pháp chỉ có chính diện ứng đối, mà không phải thi triển chút không thể gặp mặt bàn âm mưu quỷ kế, như thế ngược lại sẽ trời xui đất khiến phía dưới để hắn lại lần nữa đi đến các ngươi sợ nhất trên đường.”

Tựa hồ là cảm thán, lại tựa hồ là đang hồi ức, đạo bào dưới nữ tử giờ khắc này ngữ khí rốt cục xuất hiện ba động, trong lời nói có một loại nói không nên lời phiền muộn.

Hắn

Tiếu Tam Tiếu lực chú ý bị đối phương trong miệng người kia hấp dẫn, chỉ là chưa cùng Tiếu Tam Tiếu phân tích ra cái gì nguyên do đến, liền thấy nữ tử lại có động tác.

Phất trần 1 giương.

Hồ điệp bay múa bên trong, nước hồ cúp liên lụy mà lên, xoay quanh biến hóa bên trong phát sinh biến hóa, tại trước mặt Tiếu Tam Tiếu xuất hiện một đạo nhân hình.

“Lại nói, ta cũng vì các ngươi chuẩn bị 1 cái tuyệt đỉnh cao thủ, bởi vì niệm thành ma.”

“Nghĩ đến đối Nhạc Duyên đến nói, nàng sẽ là 1 cái cực lớn kinh hỉ.”

“Thường Nga bôn nguyệt.”

“Ha ha.”

Ánh mắt na di.

Khi Tiếu Tam Tiếu ánh mắt dừng lại tại kia nước hồ biến ảo mà thành nữ tử bộ dáng, 2 mắt không khỏi thất thần trừng lớn, một mặt ngạc nhiên cùng ngoài ý muốn.

“Là nàng!”

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 194 : Hiểu Mộng

Nước hồ lưu chuyển.

Óng ánh thấu loại bỏ.

Xuất hiện tại Tiếu Tam Tiếu người trước mặt mặc dù bất quá là chất lỏng, nhưng ở đối phương khí kình bảo trì dưới Tiếu Tam Tiếu tất nhiên là nhận được đối phương.

Quay đầu lại nhìn thoáng qua kia ẩn thân đạo bào dưới nữ tử, tại ngó ngó cái này từ nước hồ chỗ cấu tạo mà ra nữ nhân, Tiếu Tam Tiếu đầu tiên là kinh ngạc lên tiếng, sau đó chính là trầm mặc xuống.

“…”

“Lão phu xác thực không nghĩ tới vậy mà lại là nàng.”

“Xem ra vậy còn dư lại từ máu phượng luyện liền Trường Sinh đan là rơi vào trên tay của nàng.” Thân phụ Long Quy chi huyết Tiếu Tam Tiếu phi thường rõ ràng cái này Thần thú ở giữa sẽ sinh ra xung đột, hắn sẽ không ngốc lấy đi tranh đoạt máu phượng cái gì, như thế sẽ chỉ làm hắn trực tiếp đi vào hủy diệt.

“Bất quá lão phu càng kinh ngạc thân là nữ nhi của hắn, lại có thể nhịn xuống tự thân đối máu phượng khát vọng.”

“Cỗ này tự chủ, chỉ sợ người bình thường đều không có.”

“Thường Nga bôn nguyệt.”

“Kia nàng thuốc là cướp rồi.”

Ánh mắt lại lần nữa tại cái kia bị người dùng khí kình khuấy động nước hồ lưu hình mà đến nữ tử bộ dáng, Tiếu Tam Tiếu vô cùng cảm thán nói: “Thuốc kia là mặc dù là xuất từ Vân Trung Quân chi thủ luyện, nhưng là trên tay hắn, nó cũng nhận được qua hắn một lần nữa cải tạo.”

“Chỉ sợ cái này trường sinh thuốc, vẻn vẹn chỉ là vì nữ nhi của hắn mà chuẩn bị, không có huyết mạch của hắn, không chịu đựng ma luyện, ngoại nhân muốn nuốt chỉ sợ trả ra đại giới không tiểu đi.”

“Đã như là hiện tại Vân Trung Quân… A không, là Đế Thích Thiên.”

Tại nhiều khi, Tiếu Tam Tiếu vẫn luôn cảm thấy Vân Trung Quân kỳ thật tại nuốt vào Trường Sinh đan thuốc một khắc này, người đã trở nên nửa điên.

Cừu hận.

Sùng bái.

Ao ước.

Bắt chước.

Cùng cùng một loạt tình cảm phức tạp hỗn hợp lại cùng

nhau, để Vân Trung Quân biến thành hiện tại Đế Thích Thiên.

Tự ti cùng tự phụ tập hợp một thân.

Chỉ sợ Từ Phúc chính hắn đều đối tự thân tình huống, đối với mình chưa phát giác ở giữa cải biến cũng không tự biết.

Mà lại trải qua Nhạc Duyên 2 tay đan dược, chỉ sợ nó độc tính muốn so Từ Phúc luyện thời điểm muốn càng lớn, nếu là không có cố kỵ ăn nó, chỉ sợ lại lần nữa xuất hiện người kia sẽ trở nên có nhận hay không quỷ không quỷ, đến tột cùng phải chăng còn là nguyên bản người kia đều phải bảo trì nghi vấn.

Nghĩ đến đây bên trong, Tiếu Tam Tiếu càng phát ra khẳng định mình trước đó ý nghĩ.

Nếu là dựa theo đối phương kế hoạch, như vậy Từ Phúc liền sẽ trở thành một cái trong đó biến số, vì kế hoạch đầy đủ ổn định, như vậy hắn Đế Thích Thiên không thể xuất hiện tại trước mặt Nhạc Duyên.

Lấy Tiếu Tam Tiếu qua nhiều năm như vậy đối Từ Phúc hiểu rõ, xuất hiện tại trước mặt Nhạc Duyên , dựa theo kế hoạch vây công Nhạc Duyên thời điểm, chỉ sợ cái thứ 1 trợ giúp Nhạc Duyên chính là hắn Từ Phúc. Bởi vì tại Từ Phúc trong ấn tượng, là những nữ nhân kia mới khiến cho vô địch thiên hạ Đông Hoàng quá biến đổi thành bộ dáng như vậy.

Cừu nhân gặp mặt hết sức đỏ mắt.

Không ra tay đánh nhau kia mới gọi quái.

Quả nhiên.

Hay là cần đem Từ Phúc thương thế tăng thêm một bộ điểm, để hắn an an ổn ổn tại hàn băng bên trong ngủ say chữa thương.

Tiếu Tam Tiếu không có hỏi thăm đối phương nữ nhân này tại sao lại nghĩ đến đi trộm cắp Trường Sinh đan, cũng không có muốn hiểu rõ đối phương tại kia 'Thường Nga bôn nguyệt' bên trong đến cùng đã làm những gì, sự chú ý của hắn cuối cùng vẫn là đặt ở trước đó đối phương cái kia nhìn như đáng sợ đề nghị.

Hiện tại Nhạc Duyên là người, không phải thần cũng không phải ma.

Từ phương diện nào đó đến nói, chính là tốt nhất thời điểm.

Chẳng lẽ lấy trước như vậy nhiều năm an bài, hắn Tiếu Tam Tiếu đều tính sai rồi

Lại hoặc là chính là bởi vì sắp xếp của hắn mới đưa đây hết thảy đều biến thành trước mắt bộ dáng này

Trong lúc nhất thời, Tiếu Tam Tiếu chỉ cảm thấy đầu óc của mình trở nên có chút hỗn loạn.

Thật lâu.

Tiếu Tam Tiếu lúc này mới lên tiếng nói: “Lão phu cần suy nghĩ tỉ mỉ.” Ngụ ý, cũng đã bắt đầu khuynh hướng cái này xem ra đáng sợ kế hoạch.

“…”

Ẩn thân tại đạo bào dưới nữ tử có chút xoay người, đi 1 cái vãn bối chi lễ về sau, cái này liền phất trần hất lên, trước mắt thế giới ầm vang vỡ vụn, hóa thành đầy trời tử sắc hồ điệp nhẹ nhàng bay múa, biến mất tại Liễu Không bên trong.

Lấy lại tinh thần, Tiếu Tam Tiếu đã trở lại trước đó địa phương, xác thực nói hắn liền căn bản không có bất kỳ động tác, chỉ là đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Trước đó phát sinh hết thảy, liền tựa như là trong mộng tình cảnh, lại là rõ mồn một trước mắt, có thể thấy rõ ràng.

Ngoái nhìn.

Nơi xa, kia ma long còn tại tùy ý tản ra lửa giận của mình, tiếng gào thét không dứt bên tai.

Tại ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời, Tiếu Tam Tiếu chỉ nhìn thấy kia cuối cùng 1 con tử sắc hồ điệp biến mất trước thân ảnh, cuối cùng nó bay về phía cái kia thiên không, dung nhập kia bầu trời màu lam biến mất không thấy gì nữa.

Tốt một cái mộng điệp chi thuật.

Trong lòng tán thưởng một tiếng, Tiếu Tam Tiếu lúc này mới thu hồi ánh mắt, nhìn về phía ma long vị trí, hắn hiện tại đã từ bỏ độc thân giết chết ma long dự định, không thể không thừa nhận hắn hiện tại không có cái này năng lực. Nếu như không cách nào làm được một kích mất mạng, Tiếu Tam Tiếu tạo thành thương thế chỉ sợ còn không có ma long khôi phục nhanh, kia hoàn toàn bất quá là tại làm vô dụng công, đánh lên 1 năm cũng chỉ sẽ là kết quả như vậy, trừ chọc giận ma long bên ngoài, không có bất kỳ cái gì chỗ tốt.

Hiện tại đã xác định ma long vị trí, Kinh Nhạn cung cũng sớm đã bị phá, liền đại biểu cho nó không thể theo Kinh Nhạn cung di động tứ xứ, vị trí đã định.

Như vậy chỉ cần bảo trì nó an ổn ở chỗ này bên trong, thẳng đến thiên mệnh người xuất hiện đem nó giết sạch như vậy liền đầy đủ.

“Ngô.”

Sờ sờ trên cằm kia dúm dó rối bời râu trắng, Tiếu Tam Tiếu tự nhủ: “Vân Trung Quân nghĩ đến đối cái này có lớn vô cùng hứng thú.”

…

Sơn cốc.

Nhà tranh.

An tĩnh khoanh chân ngồi tại gian phòng bên trong, chính nhắm mắt dưỡng thần nữ tử bỗng nhiên mở hai

mắt ra, duỗi ra ngón tay ngọc nhỏ dài, chỉ thấy trên đầu ngón tay mặt rất nhanh liền từ bên ngoài bay vào 1 con tử sắc hồ điệp, giờ phút này nó đang dùng nhu nhược tứ chi nhẹ nhàng đụng chạm lấy nữ tử chỉ bụng, óng ánh cánh nhẹ nhàng vuốt.

“…”

Cho tới nay tấm kia tại tóc bạc phía dưới sắc lãnh đạm nữ tử đột nhiên lộ ra từng tia từng tia ý cười, bộ dáng kia liền tựa như là trông thấy cái gì để người cảm thấy buồn cười sự tình. Nhưng mà, tại nàng nhìn chăm chú bên trong, nhìn thấy đồ vật vẻn vẹn chỉ là 1 con tử sắc hồ điệp.

“Rốt cục bị phát hiện sao “

“Cũng không uổng công ta chuẩn bị thời gian lâu như vậy.”

Một cái tay bất động, một cái tay thì là nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay vuốt ve tử sắc hồ điệp cánh, nữ tử thì thầm tự nói: “Ma long ẩn tàng địa chỉ đã bị phát hiện, mà kế hoạch cũng đã định ra.”

“Đây thật là để người cảm thấy vui vẻ liệt.”

Chỉ là đang nói lời này thời điểm, nữ tử ánh mắt hay là như thế không có chút nào biến hóa, kia một đôi nhìn thấu thế sự ánh mắt để người liếc nhìn lại chỉ cảm thấy có nói không nên lời tịch mịch cùng bi ai: “Yêu giang sơn, hay là càng yêu mỹ nhân đâu “

“Thật sự là 1 cái để người tình thế khó xử lựa chọn.”

“Thế nhân đều đạo ngã Hiểu Mộng lấy đạo gia tuyệt thế thiên tài, nhưng ta đến bây giờ đã sớm hối hận bái nhập Đạo gia, trở thành sư phó Bắc Minh Tử quan môn đệ tử.”

“Có lẽ, tại kia trong loạn thế bị người giết chết hoặc là chết đói, nhưng cũng so hiện tại đến hạnh phúc.”

“Mà mình cả đời này mình lớn nhất sai lầm chính là học cái này trang tuần mộng điệp chi thuật.”

Ngẩng đầu.

Hiểu Mộng ánh mắt hướng về phía trước cách đó không xa gương đồng, mượn nhờ phản quang, nàng có thể rất rõ ràng trông thấy bên trong phản chiếu ra hình dạng của mình, tái nhợt tóc dưới làm cho người ta chú ý nhất không phải dáng dấp của nàng, mà là kia nồng hậu dày đặc mắt quầng thâm.

Nàng đã quá lâu không có chìm vào giấc ngủ.

Người, rất buồn ngủ.

Nhưng Hiểu Mộng lại là không nguyện ý đi ngủ.

Nàng đang sợ.

Sợ hãi thế giới này đến tột cùng là mình mộng, hay là hồ điệp mộng.

Sợ hơn trong mộng gặp phải người kia.

Mở mắt thấy đến lại là hoàn toàn tương phản thế giới.

Hiểu Mộng đã dần dần không phân rõ cái gì là hiện thực, cái gì là mộng.

Có lẽ, đây hết thảy chỉ là nàng một trận giấc mộng ngàn năm.

Cái này, thật sự là bi ai a.

Ở trong lòng, nàng đối với mình như vậy đánh giá.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 195 : Đáng giá (thượng)

Nhữ Dương Vương phủ.

Tại cái này gió mát phất phơ thời gian, Chu Chỉ Nhược tâm tình hoàn toàn như trước đây cùng cái này gió mát không khác nhau chút nào.

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn khác biệt huynh trưởng của nàng cùng phụ thân, bọn hắn là trong quân đội làm việc, chưởng quản quân quyền, mà nàng càng lớn lực chú ý hay là đặt ở cái này trên giang hồ môn phái phía trên. Huống chi hiện tại lớn nhất quân khởi nghĩa người sau lưng chính là trên giang hồ thanh danh chật vật Minh giáo.

Chỉ cần diệt trừ Minh giáo, liền có thể tiêu diệt cái này dao động Đại Nguyên giang sơn lớn nhất u ác tính.

Đồng thời.

Nàng ở bên ngoài đang cùng nghĩa quân giao phong bậc cha chú huynh trưởng đã nghe nói trước đó cái kia danh chấn giang hồ tin tức —— Nga Mi phái bị Nhữ Dương Vương phủ ép toàn phái mà hàng.

Tin tức này không chỉ có là chấn kinh toàn bộ giang hồ, cũng là chấn động tiểu quận chúa huynh trưởng cùng phụ thân.

Bọn hắn xác định thật lâu, mới phát hiện lời đồn đại kia cũng không có nghe lầm.

Không phải đem người vây công, cũng không phải âm mưu quỷ kế.

Nga Mi phái là bị tiểu quận chúa Triệu Mẫn 1 người lấy lực áp phục.

Mình nữ nhi (muội muội) sẽ là hạng người gì, võ công thế nào, bọn hắn há có thể không rõ ràng cho nên tại biết được cái này nghe cơ hồ là có chút hoang đường truyền ngôn về sau, bọn hắn không hẹn mà cùng phái ra tâm phúc của mình trở về Nhữ Dương Vương phủ, muốn hiểu rõ chân chính phát sinh ở tiểu quận chúa Triệu Mẫn trên thân tình huống.

Cái này, dung không được bọn hắn không cách nào không lo lắng.

Đại Nguyên giang sơn mưa gió như trút nước, ngay tại lúc này, bọn hắn cần hoài nghi bất luận kẻ nào dụng tâm.

Mẫn Mẫn Mục Đặc ngươi là khi nào có được kia kinh khủng để bọn hắn đều không thể tưởng tượng võ công

Có chiếm được, nhất định có trả giá.

Hồi báo càng nhiều, như vậy đại giới càng lớn.

Nhất là tại Ma Sư Bàng Ban trọng thương rời đi trở lại đại mạc về sau, bọn hắn liền đối với cái này giang hồ

cảm thấy rất lạ lẫm, đối nó cảnh giác cũng cơ hồ đến đỉnh điểm nhất. Cho nên, tại phát giác được cao thủ phương diện xuất hiện vấn đề về sau, tiểu quận chúa phụ thân cùng huynh trưởng liền ngược lại đổi được những phương diện khác, bọn hắn muốn dùng quân đội đến chính diện đánh bại những cái kia loạn tặc, lấy hiển lộ rõ ràng trên lưng ngựa bọn hắn chiến vô bất thắng, tốt khôi phục quá khứ phong quang.

Đây cũng là bọn hắn có khả năng nghĩ tới biện pháp tốt nhất.

Viện lạc bên trong.

Kiếm phong gào thét.

Ỷ Thiên kiếm hàn quang trong huy sái, một bộ xuất từ Nga Mi kiếm pháp đang từ Chu Chỉ Nhược trên tay thi triển ra.

Kiếm lộ trong nhu có cương.

Cái này xem xét liền biết là được từ Diệt Tuyệt sư thái truyền thừa.

Một bên.

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn toàn thân che phủ cùng bánh chưng như ngồi trên ghế an tĩnh thưởng thức trước mắt mỹ thiếu nữ múa kiếm, thỉnh thoảng còn đưa tay chỉ trỏ, nói ra ý kiến của mình.

“Lực đạo lệch yếu chút.”

“Nhìn ngươi kiếm lộ chần chờ, Chỉ Nhược a, ta liền biết tâm của ngươi không tĩnh.”

Triệu Mẫn nhẹ nhàng nghiêng đầu, khóe miệng nhẹ giương, ánh mắt dừng lại tại Chu Chỉ Nhược trên mặt ngọc, rất là nói nghiêm túc: “Ngươi là đang lo lắng thứ gì “

“Úc ~~~ “

“Người ta nhớ tới.”

“Trên giang hồ hiện tại cũng tại nghe đồn sư phụ của ngươi Diệt Tuyệt sư thái sẽ phải tổ chức cái gì đại hội võ lâm, muốn cho trong thiên hạ người Hán một cái công đạo “

“Ha ha ha!”

“Xem ra Nga Mi phái thần phục với ta, cũng không phải là chân tâm thật ý a!”

“Ngẫm lại cũng thế, ta là quận chúa, Nga Mi phái chính là thiên hạ chính đạo, sáng tạo môn phái tổ sư càng là Quách Tĩnh Quách đại hiệp hậu nhân Quách Tương…”

“Thần phục cũng đã là mất mặt tổ tông mặt mũi.”

“Dù sao lúc trước Quách Tĩnh ngay cả đường đường Kim Đao phò mã đều không làm, không muốn trở thành gia tộc hoàng kim, liền đừng đề cập hiện tại.”

Nói đến đây bên trong, tiểu quận chúa Triệu Mẫn thần sắc nói là không ra cười khổ hay là mỉa mai, dừng lại một chút, tiếp tục nói: “Chỉ là cái này ném tiền bối mặt mũi hậu bối nên cần dùng cái gì đại giới mới có thể bàn giao đâu “

“Ngươi thân là đồ đệ lo lắng là đúng, nếu không có bất kỳ cảm xúc biến hóa, ta ngược lại lo lắng ngươi.” Trong lời nói có một loại nói không nên lời buồn cười chi vị.

“…”

Ỷ Thiên kiếm, ngừng lại.

Chu Chỉ Nhược nắm chặt chuôi kiếm bàn tay như ngọc trắng có vẻ hơi trắng bệch, nàng ở tại phần lớn, ở tại Nhữ Dương Vương phủ, cũng không đại biểu cho liền ngăn cách với đời. Triệu Mẫn trừ không có cho phép nàng rời đi phần lớn bên ngoài, đem nó xem là mình độc chiếm bên ngoài, thời gian khác đều không có ngăn cản nàng Chu Chỉ Nhược đi dạo xung quanh ý tứ.

Tin tức.

Bí mật.

Rất nhiều đồ vật, tiểu quận chúa đều không có làm bất kỳ ẩn tàng.

Nếu là ngày trước thời điểm, nàng Triệu Mẫn tuyệt đối sẽ không như thế, kế sách loại hình tất nhiên là cần bí mật tính mới có thể thành công. Nhưng khi nàng thân phụ Huyền Âm 12 kiếm, trở thành túc chủ về sau, tiểu

quận chúa Triệu Mẫn làm việc phong cách liền bắt đầu phát sinh biến hóa.

Khí quyển.

Tà dị.

Tập trung vào một thân.

Để người cảm thấy không nghĩ ra, xem ra cái gì đều quan tâm, nhưng lại cái gì đều không để ý.

“Lấy trên giang hồ đối Diệt Tuyệt sư thái đánh giá, nàng lần này muốn cho bàn giao, chỉ sợ nàng chỉ có thể lấy tự thân tính mệnh đến làm bàn giao mới đủ đủ.”

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn thấy Chu Chỉ Nhược giữ yên lặng không nói tư thái, nàng rất là hảo tâm cho ra sắp xếp của mình: “Chỉ Nhược a, ngươi có thể đi trở về gặp ngươi sư phó một lần cuối, đại biểu ta Nhữ Dương Vương phủ đối nàng Diệt Tuyệt sư thái một giới nữ lưu kính ý.”

“Thật “

Chu Chỉ Nhược không khỏi kinh ngạc lên tiếng, nàng tuyệt đối không ngờ đến cái này tiểu quận chúa vậy mà lại cho phép mình trở về.

Nàng vốn cho là mình đi tới phần lớn, cái này thời gian rất dài đều chỉ có thể ở tại phần lớn, thậm chí tại lúc bắt đầu, Chu Chỉ Nhược còn cảm thấy mình rất có thể sẽ trở thành thị nữ cái gì, chỉ là chuyện phát sinh phía sau

một mực tại vượt quá Chu Chỉ Nhược đoán trước.

“Đương nhiên là thật.”

Người từ trên ghế đứng dậy, đi tới Chu Chỉ Nhược trước mặt, lạnh buốt tay phải nhẹ nhàng vuốt ve Chu Chỉ Nhược gương mặt, Triệu Mẫn dùng một loại si mê giọng điệu thì thầm nói: “Ta có thể nào để cho mình âu yếm mỹ nhân nhi đau lòng!”

“! ! !”

Hơi đỏ mặt, Chu Chỉ Nhược chỉ cảm thấy mình toàn thân không được tự nhiên, nàng nhất là ngoài dự liệu chính là trước mắt cảnh tượng như vậy.

“Chỉ bất quá ngươi về Nga Mi thấy Diệt Tuyệt sư thái có thể, nhưng là ta có một cái điều kiện.”

Sờ 1 đem người ta gương mặt về sau, tiểu quận chúa nói ra ý kiến của mình: “Ỷ Thiên kiếm cần lưu tại ta cái này bên trong.”

Chu Chỉ Nhược nghe vậy có chút kỳ quái, tại những ngày này, Ỷ Thiên kiếm chỉ bất quá tại Triệu Mẫn trên tay ngốc bất quá nửa ngày, thời gian khác nó đều là tại bị chính Chu Chỉ Nhược đảm bảo, xem ra đối phương tựa hồ đối với Ỷ Thiên kiếm không thế nào cảm thấy hứng thú.

Ngẫm lại cũng thế, có được đáng sợ như vậy mà quỷ dị võ công, Ỷ Thiên kiếm bên trong ẩn tàng võ học có thể so ra mà vượt sao

Nhưng mà tiểu quận chúa lời kế tiếp thật là đem Chu Chỉ Nhược dọa cái quá sức, “Võ lâm chí tôn, bảo đao đồ long; dựa trời không ra, ai dám tranh phong!”

“Ta trước kia một mực không cảm thấy 2 câu này có cái gì đặc biệt hàm nghĩa, Đồ Long đao cùng Ỷ Thiên kiếm cũng bất quá là lợi hại một điểm thần binh lợi khí, nhưng bây giờ ta minh bạch, sở dĩ có dạng này thanh danh, bọn chúng chân chính bằng vào là bên trong chỗ bao hàm đồ vật đi!”

Một câu, để Chu Chỉ Nhược sắc mặt trong phút chốc trở nên trắng bệch, mất đi huyết sắc.

“Đừng sợ.”

“Cũng không phải là sư phó ngươi bán ngươi, mà là tại ta nắm lấy Ỷ Thiên kiếm một khắc này, liền phát giác được thanh kiếm này chỗ không ổn.”

“Nó không thuần túy.”

Tiểu quận chúa vẫn nhớ được mình tại thưởng thức Ỷ Thiên kiếm, trên thân Huyền Âm kiếm ý tiến vào Ỷ Thiên kiếm thời điểm cảm giác, vậy thì giống như là yết hầu bên trong thẻ 1 khối xương cá, dùng ra sao đều cảm giác khó chịu, có một loại như muốn bẻ gãy lấy ra trong đó dị vật cảm giác.

Nó không lưu loát.

Võ công không đến cảnh giới nhất định người là cảm

giác không ra.

Đến mức nhất định người thì vừa vặn sẽ không làm sao sử dụng đao này kiếm.

Đây cũng là vì cái gì Quách Tương vì sao ở phía sau không còn sử dụng Ỷ Thiên kiếm, mà là thật sớm đem nó truyền thừa xuống dưới, Đồ Long đao liền lại càng không cần phải nói, đổi mấy mặc cho chủ nhân. Đây cũng là vì cái gì trên giang hồ cao cấp nhất cao thủ đều đối Đồ Long đao cùng Ỷ Thiên kiếm không thế nào cảm thấy hứng thú nguyên do.

Thứ nhất là thân phận, thứ 2 thì là không hợp dùng.

Vào tay chỉ sợ lựa chọn thứ nhất chính là đúc lại.

Lúc trước chế tạo 3 loại thần binh bên trong, cũng chỉ có đao sống dày là thuần túy nhất, nhưng cũng là Truyền Ưng cho tới nay bội đao không có biến hóa qua nguyên nhân căn bản.

Đối với loại tình huống này, Chu Chỉ Nhược nơi nào sẽ nghĩ đến sẽ là như thế!

Cả người đều có chút mắt trợn tròn.

“Minh giáo có tình báo truyền đến, kia Minh giáo giáo chủ Nhạc Duyên tựa hồ mang theo một đám cao tầng rời đi đi tìm Băng Hỏa đảo, nghĩ đến hiện tại kia Đồ Long đao đã rơi vào hắn trong lòng bàn tay.” Minh giáo bên trên Võ Đang sơn một nhóm đã sớm truyền khắp, tại tiểu quận chúa xem ra đối mặt Nhạc Duyên áp lực dưới,

Võ Đang sơn là không cách nào cam đoan Tạ Tốn bí mật.

Trận chiến kia kết quả, hiện tại xem ra không cần nói cũng biết.

Đây cũng là vì cái gì tiểu quận chúa nửa đường chọn tiến về Nga Mi, cho dù không có cái kia không hiểu xuất hiện nửa điên người, nàng cũng sẽ lựa chọn lấy lực áp phục Nga Mi phái, thậm chí đã sớm làm huyết tẩy Nga Mi phái dự định.

Ỷ Thiên kiếm là mục tiêu của nàng.

Đã lấy Nhạc Duyên võ công đều cần Đồ Long đao, như vậy ở trong đó bí mật tất nhiên trọng yếu.

Cả 2 đồng xuất một lò, lại thêm trên giang hồ đối Ỷ Thiên kiếm Đồ Long đao truyền ngôn, Ỷ Thiên kiếm không có cái gì bí mật, nàng căn bản liền không tin.

Đồ Long đao tới tay, như vậy mục tiêu tiếp theo hẳn là Ỷ Thiên kiếm.

Tiểu quận chúa sắc mặt nặng nề, nàng muốn tại cái này phần lớn vì đối phương bày ra Thiên La Địa Võng.

Lấy một đô vì Nhạc Duyên chôn cùng.

Đáng giá.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 196 : Đáng giá (hạ)

Lấy một đô vì táng!

Đáng giá không

Tại tiểu quận chúa Triệu Mẫn trong lòng là đáng giá.

Nhớ ngày đó nàng tiên tổ thành cát nghĩ mồ hôi đồ sát bao nhiêu người, lấy chỉ là một đô người đến vì Đại Nguyên địch nhân lớn nhất chôn cùng, lại như thế nào không đáng

Hiện tại trong thiên hạ lớn nhất phản tặc chính là Minh giáo, chỉ cần trừ bỏ Minh giáo đầu lĩnh, như vậy còn lại những người khác đối tiểu quận chúa đến nói liền không đủ gây sợ, chỉ cần không phải toàn bộ thiên hạ ở giữa triệt để dấy lên chiến hỏa, đang thi triển một chút ân huệ, nghĩ đến lấy bọn hắn Nhữ Dương Vương phủ năng lực còn có thể bình định lập lại trật tự.

Về phần nàng muốn lên mặt đều làm chôn cùng, thứ nhất là giải quyết vấn đề cần hy sinh cần thiết, thứ 2 thì là trong hoàng tộc một ít người cử động đã để tiểu quận chúa Triệu Mẫn bắt đầu cảm thấy không kiên nhẫn.

Vì phòng bị về sau xảy ra vấn đề, bị những người này cản trở, Triệu Mẫn cảm thấy thuận tay đem vấn đề này giải quyết, cho bọn hắn một cái anh hùng thân phận, chẳng phải là vẹn toàn đôi bên.

“Đi thôi!”

Tiếp nhận Chu Chỉ Nhược trên tay Ỷ Thiên kiếm, đặt ở trên tay thưởng thức nửa ngày, tiểu quận chúa đối Chu Chỉ Nhược phất phất tay, cũng không quay đầu lại nói: “Đi Nga Mi nhìn xem sư phó ngươi một lần cuối đi, khoảng thời gian này cũng không cần về phần lớn.”

“…”

Nhìn qua trước mắt kia cúi đầu không ngừng đang vuốt ve lấy Ỷ Thiên kiếm thân kiếm tiểu quận chúa, Chu Chỉ Nhược cả người đều có một ít sững sờ.

Thiếu nữ này đến cùng chuyện gì xảy ra

Nguyên bản nàng còn chuẩn bị rất nhiều lấy cớ cùng lý do muốn về một chuyến Nga Mi phái, nhưng Chu Chỉ Nhược tuyệt đối không ngờ đến sẽ là kết quả như vậy, sẽ là như thế nhẹ nhõm.

Tiểu quận chúa không có bất kỳ cái gì ngăn cản, thậm chí còn để cho mình về Nga Mi sau muộn một chút lại về phần lớn.

Cái này!

Triệu Mẫn sẽ là dạng này một người tốt sao

Chu Chỉ Nhược nhưng không tin.

Cho tới bây giờ nàng còn hết sức rõ ràng nhớ được

ngày đó phát sinh ở Nga Mi phái tràng cảnh, nàng khủng bố cùng đáng sợ muốn so cái kia nửa điên người càng thêm đáng sợ.

Tâm tư thiếu nữ từ trước đến nay như mùa xuân thời tiết đồng dạng khó lường, ai cũng không biết tiểu quận chúa Triệu Mẫn trong lòng đang suy nghĩ gì.

Liền như là chính nàng tâm tình bây giờ cũng giống vậy khó lường.

Ánh mắt rơi vào Ỷ Thiên kiếm phía trên, tại biết tiểu quận chúa phát giác Ỷ Thiên kiếm bên trong bên trong bí mật về sau, Chu Chỉ Nhược tâm kỳ thật vào thời khắc ấy là có chút lo lắng, cũng không phải sợ hãi cô phụ sư phó Diệt Tuyệt sư thái chờ mong. Tại nhìn thấy kia khủng bố kiếm ý về sau, Diệt Tuyệt sư thái lực chú ý liền đã sớm không tại Ỷ Thiên kiếm bên trong bên trong Cửu Âm Chân kinh thượng mặt, mà là chú ý tại tiểu quận chúa trên thân bí mật bên trên.

Tại Diệt Tuyệt sư thái dặn dò bên trong, có nói cho Chu Chỉ Nhược lúc cần thiết có thể đem Ỷ Thiên kiếm bí mật nói ra đến, lấy gia tăng tiểu quận chúa đối nó tín nhiệm.

Chỉ là Chu Chỉ Nhược tuyệt đối không ngờ đến đối phương đã sớm phát giác được Ỷ Thiên kiếm bí mật.

Nhất là đang nghe trước đó tiểu quận chúa lẩm bẩm, lại hoặc là đối phương cố ý báo cho nàng nghe, Chu Chỉ Nhược ngược lại là lo lắng lên Minh giáo giáo chủ bắt đầu.

Nhạc Duyên.

Cái kia dạy bảo mình võ công thiếu niên.

Đang lo lắng đối phương thời điểm, Chu Chỉ Nhược đồng dạng là rất đồng tình thiếu nữ trước mắt.

Khoảng thời gian này tiếp xúc, Chu Chỉ Nhược phát hiện mình đối cái này tiểu quận chúa hiểu rõ hoàn toàn không phải đã từng như vậy tưởng tượng bên trong như vậy nông cạn, đối phương cũng là 1 cái có máu có thịt người.

Thí dụ như nàng Chu Chỉ Nhược chỉ là vì Nga Mi phái mà sống.

Mà tương đối, cái này tiểu quận chúa lại là cân nhắc không nên do nàng đến cân nhắc đồ vật, nàng đang suy nghĩ thiên hạ.

Nàng không phải Vũ Tắc Thiên.

Đọc qua sách Chu Chỉ Nhược phi thường rõ ràng một nữ nhân tại loại này tình huống dưới muốn đạt tới Vũ Tắc Thiên tình trạng sẽ có bao nhiêu khó, hiện tại Triệu Mẫn muốn lại đi con đường này, Chu Chỉ Nhược cơ hồ rất khẳng định đối phương tất nhiên sẽ không thành công. Trừ phi nàng muốn dùng vũ lực phối hợp phụ thân của mình cùng huynh trưởng cưỡng ép áp đảo.

Chỉ là tại loại này thời cuộc phía dưới, làm sao có thể

Nàng muốn sẽ chỉ gia tốc Đại Nguyên sụp đổ.

Trầm mặc nửa ngày, Chu Chỉ Nhược cũng không nói gì thêm, chỉ là lẳng lặng nhìn một chút tiểu quận chúa Triệu Mẫn bóng lưng, cái này liền quay người đi ra phía ngoài. Tại sắp bước ra viện tử kia thời khắc này, lại nghe tiểu quận chúa Triệu Mẫn thanh âm tại mình bên tai tiếng vọng.

“Ngươi sẽ còn trở về sao “

“Ta nói là ngươi sẽ còn trở về bắt về Ỷ Thiên kiếm sao đây chính là Nga Mi phái biểu tượng.”

“…”

Bước chân dừng lại, Chu Chỉ Nhược đứng tại cổng, không có lên tiếng.

“Ta nói là… Nếu có cơ hội lời nói, ngươi đến phần lớn thay ta nhặt xác, vốn quận chúa không nghĩ thi thể bị chó hoang gặm ăn.”

“Được rồi.”

“Có lẽ đến lúc đó ta ngay cả thi thể đều không thể bảo trì hoàn chỉnh.”

“Nhưng ngươi lại đến, có lẽ có thể tại cái này bên trong tìm kiếm được bí mật của ta, Diệt Tuyệt sư thái sở dĩ để ngươi đi theo tại bên cạnh ta, không phải liền là đang đánh cái chủ ý này a.” Tiểu quận chúa Triệu Mẫn lời nói để Chu Chỉ Nhược da đầu có chút tê rần, nàng biết tất cả mọi chuyện.

Đây là 1 cái từ nhỏ liền tại âm mưu quỷ kế bên trong sinh trưởng lớn nữ hài, so với Chu Chỉ Nhược tại Nga Mi sinh hoạt hoàn cảnh muốn nhiều phức tạp.

Triệu Mẫn gặp quá nhiều giết người không thấy máu chiêu số.

Rất nhiều võ lâm nhân sĩ trò vặt dưới cái nhìn của nàng đó bất quá là tiểu hài tử mới có chơi đùa, chỉ có tiếp cận quan trường, tiến vào quan trường mới biết được quyền lợi đấu tranh hắc ám cùng đáng sợ.

Ở chung một chỗ thời gian lâu như vậy, tiểu quận chúa đã đem Chu Chỉ Nhược xem như một cái khác chính mình.

Sủng nàng.

Yêu thương nàng.

Cho nàng đãi ngộ tốt nhất.

Đem Chu Chỉ Nhược xem như 1 con bị nàng nuôi dưỡng ở chiếc lồng bên trong chim hoàng yến, thật giống như cái kia đã từng thật vui vẻ, không có bao nhiêu khát vọng tiểu quận chúa đồng dạng.

Huyền Âm 12 kiếm.

Quả nhiên là đáng sợ đến cực điểm tà ác chi kiếm.

Cho dù là tiểu quận chúa tại trở thành túc chủ sau lấy

lớn lao nghị lực cùng cừu hận đến bảo trì tự thân ý thức thanh tỉnh, nhưng là tại quá trình bên trong, Triệu Mẫn vẫn có thể thanh tỉnh nhận thức đến mình đã tại từ từ bị kia phần tà ác kiếm ý ảnh hưởng.

Đến dẫn dụ nàng tiến hành kinh khủng nhất đáng sợ rơi xuống.

Nàng sở dĩ định ra lấy phần lớn đến vì Nhạc Duyên chôn cùng, đã là chính nàng tâm tư, càng là theo cái này Huyền Âm 12 kiếm cừu hận.

Nàng rõ ràng mình cái này túc chủ trên thân kiếm ý cũng không hoàn chỉnh, nhưng biết đi tới trên người mình lại là kia phần xuất từ kiếm ngục bên trong tà ác nhất tinh hoa, tại kiếm ý ảnh hưởng dưới, tại hạ trong ý thức nàng đi vào qua thế giới kia, cái kia bị người vì khắc xuống cấm chế đại môn.

Cái kia đạo đại môn xuất hiện khe hở.

Khe hở bên trong chờ đợi sẽ là cái gì

Là địa ngục

Hay là cái khác đáng sợ tồn tại

Mang tìm tòi nghiên cứu tâm tình Triệu Mẫn từng tiến vào trong đó, lại phát hiện tại chỗ sâu nhất không phải là trong tưởng tượng địa ngục, cũng không có đáng sợ quái vật, mà là xuất hiện tại một vũng nước hồ phía trên.

Chim hót hoa nở.

Mặt hồ đứng im như gương.

Giữa hồ có một hòn đảo nhỏ, ở phía trên, còn đứng lặng lẩy 1 cái nhà tranh.

Khói sóng rải rác.

Vậy đơn giản là 1 cái tiên cảnh.

Mà tại cái này bên trong, Triệu Mẫn gặp phải một cái thân mặc đạo bào tự xưng Hiểu Mộng tóc trắng nữ nhân, cũng biết kiếm ngục chỗ sâu nhất là một chỗ cái dạng gì tồn tại.

Nàng xưng là Kính hồ.

Đã là tiên cảnh cũng là địa ngục.

Nói tại cái này bên trong, có thể nhìn thấy nội tâm của mình, thăm dò đến quá khứ cùng tương lai.

Nửa tin nửa ngờ phía dưới Triệu Mẫn đi tới bên hồ nước nhìn xuống.

Sau đó ——

Triệu Mẫn nhìn thấy trong lòng nàng sợ nhất cảnh tượng, nhìn thấy đồ vật cho lý tưởng của nàng đánh đòn cảnh cáo.

Nàng.

Mẫn Mẫn Mục Đặc ngươi.

Vì sắc đẹp mà từ bỏ cứu vớt Đại Nguyên giang sơn.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 197 : Chần chờ

Yêu giang sơn càng yêu mỹ nhân.

Nguyên lai câu nói này không chỉ là có thể dùng tại trên thân nam nhân, nữ nhân trên người đồng dạng có thể mặc lên.

Kính hồ, chiếu rọi quá khứ cùng tương lai.

Triệu Mẫn tại cái này bên trong nhìn thấy thuộc về mình tương lai.

Một màn kia, quả thực chấn kinh nàng tâm.

"…"

Nàng đường đường tiểu quận chúa Triệu Mẫn nguyên lai là một người như vậy sao để tay lên ngực tự hỏi, tiểu quận chúa nhất thời chỉ cảm thấy mờ mịt, đây cũng là nàng tại về sau trở nên quái dị nguyên nhân 1 trong, không chỉ là bởi vì thân là Huyền Âm kiếm chủ, thậm chí bắt đầu mang từ bản thân xu hướng tính dục.

Đưa mắt nhìn Chu Chỉ Nhược rời đi về sau, tiểu quận chúa Triệu Mẫn tay cầm Ỷ Thiên kiếm, bàn tay như ngọc trắng trên thân kiếm phất một cái mà qua, hít sâu một hơi, nàng quyết định lại lần nữa tiến vào cái kia không biết là tiên cảnh hay là địa ngục địa phương một lần.

Nhắm mắt lại một sát na kia.

Tiểu quận chúa chỉ cảm thấy linh hồn của mình đi tới toà kia kinh khủng trước cổng chính, nhìn xem phía trước tồn tại khe hở, nàng hít sâu một hơi , mặc cho kia cuồng bạo lực kéo đem mình kéo vào trong đó.

Lại mở mắt.

Nàng lại lần nữa đi tới cái chỗ kia.

Cái này phảng phất giống như tiên cảnh địa phương.

Hay là giữa hồ trên đảo nhỏ, hay là toà kia nhà tranh bên cạnh, tiểu quận chúa Triệu Mẫn đứng tại kia bên trong, lẳng lặng nhìn trước mắt phảng phất giống như một thế giới khác cảnh tượng. Chỉ là hôm nay, tại cái này bên trong nhưng không thấy lúc trước lần thứ 1 tiến đến bản thân nhìn thấy cái kia người mặc đạo bào tên là Hiểu Mộng tóc trắng nữ tử.

Người đâu

Ánh mắt 4 phía dao động, tại bàn tìm trong chốc lát không có kết quả về sau, nàng liền phát hiện lúc trước bản thân nhìn thấy cô gái tóc trắng kia cũng chưa từng xuất hiện. Ánh mắt có chút trầm xuống, Triệu Mẫn trong lòng tự nhủ chẳng lẽ nữ tử kia cũng là như là mình đồng dạng tiến vào nơi này

Mình là bằng vào Huyền Âm 12 kiếm, như vậy cái kia gọi Hiểu Mộng nữ nhân đâu

Nàng lại là nương tựa theo cái gì

Hay là Huyền Âm 12 kiếm kia chạy đi mặt khác một bộ điểm

Trầm ngâm nửa ngày, không có suy nghĩ đến mình muốn đáp án, tiểu quận chúa tại dạo bước ở giữa lại là lại đi tới bên hồ, kinh ngạc đánh giá trước mắt mặt nước một hồi, nàng chần chờ một chút, đúng là lại lần nữa tiến lên, muốn lại từ cái này bên trong thăm dò tương lai.

Chỉ là để tiểu quận chúa có chút kinh ngạc là làm nàng đi tới lần trước bên bờ, cẩn thận quan sát thời điểm, phát hiện trông thấy chỉ có trong hồ nước thế thì chiếu đến 1 trương sáng rỡ gương mặt, chính là chính nàng hiện tại bộ dáng.

Không có tương lai.

Cũng không có quá khứ.

Nhìn thấy chỉ có hiện tại.

Đây là chuyện gì xảy ra

Chẳng lẽ tiến vào cái này bên trong chỉ có thể có một lần cơ hội

Lại hoặc là nàng bị cái kia tên là Hiểu Mộng Đạo gia nữ nhân lừa gạt phải biết Đạo gia từ trước đến nay thích ra cái gì châm ngôn loại hình, tỷ như kia đẩy cõng mưu đồ gì đồ vật, chính nàng cũng từng hiểu qua, chỉ tiếc vật kia quá mức thâm ảo, nàng xem không hiểu.

Ngay tại tiểu quận chúa Triệu Mẫn bắt đầu bản thân hoài

nghi phải chăng nhận lừa gạt thời điểm, cái này trong Kính hồ đột nhiên tới biến hóa hấp dẫn lực chú ý của nàng.

Chẳng biết lúc nào, trên mặt hồ thêm ra 1 người.

Cả người khoác cà sa, mặt mày hiền hòa hòa thượng.

Dưới chân của đối phương chính giẫm lên một cây cỏ lau, trùng trùng điệp điệp hướng hồ trung tâm đảo nhỏ mà tới.

1 vi vượt sông!

Hòa thượng này!

Là Đạt Ma !

Trong Phật môn danh chấn giang hồ rất nhiều người, nhưng lấy cỏ lau mà nổi danh tăng nhân chỉ có Đạt Ma. Đang nhìn thấy đối phương 1 vi vượt sông tư thái thời điểm, tiểu quận chúa não hải bên trong liền không tự chủ được hiện ra cái này Phật môn nhất là trứ danh tăng nhân.

Đạt Ma.

Hắn không phải thời đại này người.

Làm sao lại tại cái này bên trong nhìn thấy đối phương

Liên tiếp không ngừng nghi hoặc ở trong lòng dâng lên, nguyên bản nàng đã bắt đầu hoài nghi cái kia tên là Hiểu

Mộng tóc trắng nữ tử phải chăng sử dụng không hiểu thủ đoạn lừa gạt mình, nhưng dưới mắt tại nhìn thấy hòa thượng này xuất hiện tại nơi này thời điểm, Triệu Mẫn nghi ngờ trong lòng biến mất, ngược lại thay thế chính là đối trước mắt tăng nhân kinh ngạc.

Kỳ thật nàng nhận ra trước mắt tăng nhân không chỉ có là đối phương 1 vi vượt sông, càng quan trọng chính là trên người đối phương phục sức khác biệt.

Làm hiện tại Đại Nguyên tiểu quận chúa, nhất là đem cực lớn tinh lực đều đặt ở trên giang hồ Triệu Mẫn làm sao không biết được dưới mắt trong giang hồ nổi danh phật gia môn phái sẽ là cái dạng gì trang phục Thiếu Lâm tự, Thiền tông, còn có Mật tông cùng Phật môn quần áo đều không phải trước mắt hòa thượng trang phục.

Lấy nàng đối trên giang hồ tư liệu thu thập cùng hiểu rõ, bộ này cách ăn mặc là rất sớm trước kia dạo chơi tăng mới có trang phục.

Cho nên…

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn tại cái không gian này nhìn thấy quá khứ người.

Tăng nhân tại 2 chân đạp lên giữa hồ đảo nhỏ một khắc này, tiểu quận chúa toàn bộ liền trở nên khẩn trương lên. Đã nàng có thể trông thấy đối phương, như vậy là không đại biểu cho đối phương cũng có thể nhìn thấy thời khắc này mình

“…”

Tăng nhân đầy mặt từ bi, chắp tay trước ngực, tự nhiên mà vậy từ nhỏ quận chúa bên người đi qua, tựa hồ không có phát hiện bộ dáng của nàng, mà là đi tới nhà tranh trước, lẳng lặng đánh giá toà này phòng ốc. Nửa ngày, hắn mở miệng, thanh âm không thấp không cao truyền vào Triệu Mẫn bên tai.

“Tiên cảnh “

“Địa ngục “

“Hay là nhân gian “

“Nơi đây như là bên ngoài tự thành một cái thế giới, tức thì bị cố ý phân ra 3 bộ điểm.”

“Nói là kiếm ngục, chẳng bằng nói xưng là kiếm giới.”

“Tâm ác giả sinh tà, thiện tâm người dòm tiên, lòng yên tĩnh người thấy phàm.”

“Cái này bên trong đã là đẹp nhất địa phương, cũng là ác nhất chỗ, càng là nhất là bình thường nơi chốn.”

“Hay là nơi này vẻn vẹn cái này một giới an toàn nhất nơi chốn “

“Đều nói trúng nguyên địa lớn vật bác, càng là trải rộng thần nhân dị sĩ, cái này bọn người vì chỗ tạo chi giới coi là thật được xưng tụng là khai thiên tịch địa. Nhưng bần tăng tại cái này bên trong nhìn thấy nhân tính, thần tính

cùng ma tính 3 tính cùng tồn tại, nếu có thể đem cái này 3 tính tiêu trừ, hóa giới không còn, kia bần tăng nhất định có thể triệt để đạt tới ngộ không Ngộ Năng ngộ chỉ toàn chi cảnh."

"Sau đó bần tăng mới có thể độ hóa thế gian hồng trần địa ngục."

"Cái này bên trong là bần tăng ma luyện chỗ."

"Bên trong vốn có tục ngữ đạt giả vi sư, tại cái này bên trong bần tăng bồ đề Đạt Ma bái kiến tiền bối."

Chắp tay trước ngực, tăng nhân khom mình hành lễ, làm đủ vãn bối tư thái.

Đứng dậy.

Quay đầu.

Tăng nhân ánh mắt đột nhiên rơi vào đứng ở bên cạnh chính tử tế nghe lấy hắn tiểu quận chúa Triệu Mẫn, mắt lộ ra kinh ngạc, sau đó thần tình nghiêm túc, mở miệng nói: "Cô nương, ngươi đã thụ nơi này ma tính ảnh hưởng, đã nhập ma!"

"Bần tăng khuyên cô nương vì thiện, phóng hạ đồ đao lập địa thành phật."

"Chớ có ma căn đâm sâu vào, không có thuốc nào cứu được."

Lời nói rơi xuống, tay phải biến chưởng thành quyền,

một tay thoát từ « tâm kinh » tâm ấn trực tiếp cái hướng tiểu quận chúa Triệu Mẫn thiên linh.

“! ! !”

2 mắt bỗng nhiên mở ra, ôm ấp Ỷ Thiên kiếm mượn từ Huyền Âm kiếm ý chui vào kiếm giới tiểu quận chúa Triệu Mẫn trong chốc lát hoàn hồn, toàn bộ cái trán che kín mồ hôi lạnh.

“Vừa mới đây là!”

“1 cái đã sớm chết đi người tại kia bên trong đối cái này tương lai tự mình ra tay “

Quỷ dị như vậy tình huống đem Triệu Mẫn dọa cái quá sức. Nhất là vừa mới trên người nàng Huyền Âm kiếm ý tại đối mặt kia con lừa trọc công kích, vậy mà không có phản ứng chút nào.

Chẳng lẽ là vượt qua thời không công kích cái này sao có thể! ! !

Lại hoặc là đây chẳng qua là tâm hồn ảnh hưởng

Không hiểu, tiểu quận chúa chỉ cảm thấy mình từ khi đạt được Huyền Âm 12 kiếm trở thành Huyền Âm túc chủ sau tâm tình nặng nề tựa hồ nhẹ nhõm một chút. Hồi tưởng lại mình trước đó cái kia an bài, là có hay không thỏa đáng sao

Lấy một đô vì Nhạc Duyên chôn cùng!

Đáng giá không

Tại thời khắc này, Triệu Mẫn đột nhiên chần chờ.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 198 : Nghiên cứu

Màn trời chiếu đất.

Ra roi thúc ngựa.

Từ ra phần lớn mà lên, Chu Chỉ Nhược liền dẫn bên trên 1 thanh từ Nhữ Dương Vương phủ bên trong lấy ra bảo kiếm, tăng thêm tiểu quận chúa Triệu Mẫn cho thủ lệnh, Chu Chỉ Nhược xuôi nam một đường không có bất kỳ cái gì ngăn cản, chí ít bên ngoài trong quan phủ một ít người không có làm bất kỳ ngăn cản cùng kiểm tra.

Ngay tại Chu Chỉ Nhược xuôi nam về Nga Mi thời điểm, Nhạc Duyên cũng đồng dạng có động tác.

Đồ Long đao đã nơi tay, như vậy còn lại Ỷ Thiên kiếm tự nhiên cũng là cần cầm tới.

Nhất là đang nghe Ỷ Thiên kiếm rơi vào Nhữ Dương Vương phủ tiểu quận chúa trên tay, Nhạc Duyên liền làm xuống quyết định này. Thứ nhất là bởi vì Ỷ Thiên kiếm bản thân tính đặc thù, thứ 2 thì là đối trong tình báo kia tiểu quận chúa một thân võ công cảm thấy rất hứng thú.

Nhạc Duyên chưa từng nhớ được Triệu Mẫn sẽ như vậy lợi hại, lấy 1 người áp đảo cả môn phái, loại này năng lực trong thiên hạ cũng không có bao nhiêu người có thể nói ngoa làm được.

Một giới thiếu nữ, nhảy lên trở thành trong thiên hạ cao cấp nhất cao thủ.

Này làm sao nhìn làm sao cũng không thể.

Trên đời nên có cái dạng gì võ học mới có thể để cho một giới thiếu nữ một cái bình thường cao thủ một bước lên trời, trở thành trong thiên hạ có ít tuyệt đỉnh cao thủ

Đáp án đúng vậy có.

Mà lại môn võ học này hay là từ hắn sáng tạo ra đến, sau đó tại đồ Phượng Hoàng sau tà tính đại phát có bản thân ý thức sau liền bị mình phong tại Kính hồ, phong tại kiếm ngục. Hiện tại xem ra, cái này kiên cố vô cùng kiếm ngục đã xuất hiện sơ hở, bằng không mà nói Huyền Âm 12 kiếm cũng sẽ không từ trong đó trốn tới.

Nhìn đánh giá, nhìn hình dung.

Nhạc Duyên liền khẳng định tiểu quận chúa Triệu Mẫn đã trở thành Huyền Âm 12 kiếm túc chủ, mà lại hẳn không phải là bản đầy đủ.

Bằng không mà nói lấy tiểu quận chúa Triệu Mẫn là hoàn toàn không cách nào ngăn cản Huyền Âm 12 kiếm trong đó tà ý thẩm thấu, cho dù là thân có một bộ điểm, nó cho người bình thường mang tới đau đớn cũng hoàn toàn không phải người bình thường có thể tưởng tượng. Nhạc Duyên cơ hồ có thể khẳng định, hiện tại tiểu quận chúa chỉ sợ đã không người không quỷ, sơ xuất kiếm ngục Huyền Âm kiếm ý tà ác há lại thiếu nữ có thể hoàn toàn tiếp nhận

Người cùng tà, vốn cũng không cùng.

Trừ phi nàng đã nhập ma, trở thành tà, bỏ qua thân là nhân tài có tính chất.

Nhưng như vậy, Huyền Âm 12 kiếm tất nhiên sẽ đem nó cải tạo thành 1 cái làm kiếm sử dụng kiếm nô.

Lúc trước hắn sáng tạo ra môn này kiếm pháp, về căn bản ý nghĩa là bởi vì chính mình tâm ý mà đến, đây là một môn duy ta vì tông kiếm pháp.

Trên trời dưới đất, đều đại biểu cho để bản thân sử dụng.

Đây là một môn tham lam đến cực điểm tà ác kiếm pháp.

Kiếm tà.

Kỳ thật liền đại biểu cho hắn tà.

Mượn đã từng Kính hồ một trận chiến, Nhạc Duyên phong ấn Huyền Âm 12 kiếm theo một ý nghĩa nào đó đến nói chính là tại phong ấn mình phần này tà tính, về phần hắn phải chăng tại phong ấn Huyền Âm 12 kiếm thời điểm tăng thêm vật gì khác, lại là chỉ có chính hắn mới có thể biết được.

Về phần đi Nga Mi phái tham gia Diệt Tuyệt sư thái tổ chức đại hội võ lâm, Nhạc Duyên không có tâm tư này.

Đã là bởi vì hiểu rõ Diệt Tuyệt sư thái kia cố chấp cá tính, mà lại lấy hắn quá khứ đối Quách nhị tiểu thư hiểu

rõ, chỉ sợ cái này Quách Tương cũng không mở miệng nói cái gì, thậm chí sẽ không xuất hiện. Cái này tại Diệt Tuyệt sư thái toàn phái quy hàng một khắc này, liền đã chú định chính nàng kết cục, nàng vì chính mình lựa chọn kết cục.

Nhạc Duyên không đi, không đại biểu Minh giáo không có những người khác đi.

Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính phụ tử cùng Dương Tiêu vợ chồng dịch dung đều đi Nga Mi phái, 2 người sau là bởi vì bọn hắn cùng Nga Mi phái quan hệ, mà Ân Thiên Chính thì là cảm thấy cái này Diệt Tuyệt sư thái mặc dù cố chấp chán ghét, nhưng từ phương diện nào đó đến nói nhưng cũng đáng giá người kính nể.

Chí ít so trong thiên hạ này đại đa số người đều đáng kính nể.

Cho nên Ân Thiên Chính muốn vì cái này sư thái tiễn đưa.

Thuận tiện cũng nhìn xem dưới loại tình huống này giang hồ thế cục sẽ phát sinh biến hóa như thế nào, những cái kia vẫn giấu kín bắt đầu Phật môn nghĩ đến cũng sẽ có lấy động tác. Nga Mi phái bởi vì Quách Tương nguyên nhân nhưng thật ra là 1 cái 3 giáo hỗn tạp môn phái, trong này chân chính có lấy tâm tư là người trong phật môn.

Chỉ tiếc Diệt Tuyệt sư thái mặc dù gọi là sư thái, nhưng nàng sở tác sở vi ngược lại không có người trong phật môn dấu hiệu, 1 bộ lấy chính đạo nhân sĩ đi ma đạo thủ

đoạn tàn nhẫn tư thái.

Đối Phật môn, nàng mặc dù hữu lễ, nhưng nội tâm bên trong lại là không chút nào để ý.

Tại toàn bộ trong giang hồ, Diệt Tuyệt sư thái chân chính trên ý nghĩa kính trọng chỉ sợ chỉ có nàng tổ sư Quách Tương, cái khác kém hơn một chút thì là Võ Đang Trương Tam Phong, đây là bởi vì Võ Đang phái cho Nga Mi phái đưa tặng 1 cái đủ để truyền thừa môn phái đệ tử Chu Chỉ Nhược, tăng thêm nàng môn hạ những nữ đệ tử khác cùng Võ Đang đệ tử thật không minh bạch quan hệ làm 2 phái hơi có vẻ xấu hổ.

Chỉ là tại hướng Nga Mi sơn đi trên đường, Ân Thiên Chính phụ tử tại dọc đường gặp phải 1 kiện để bọn hắn đồng dạng chuyện lúng túng.

Nửa đường.

1 tên người bịt mặt tại nửa đường sử dụng thủ đoạn dẫn đi Ân Dã Vương, khi Ân Thiên Chính cùng Dương Tiêu vợ chồng chạy đến thời điểm, nhìn thấy là thụ trọng thương nằm trên mặt đất, chính phẫn nộ vô cùng trừng mắt đối phương Ân Dã Vương, bên miệng kia đen nhánh vết máu nói cho người bên ngoài hắn trúng độc.

Mà tên kia người bịt mặt thì là tóc tai rối bời, trên mặt miếng vải đen đã sớm mất đi không gặp, lộ ra chân dung.

Rõ ràng là đã sớm rời nhà trốn đi Ân Ly.

…

Bắc thượng phần lớn trên đường.

Đi theo Nhạc Duyên mà đến chỉ có một người, đó chính là tại Minh giáo cao tầng bên trong khinh công tốt nhất Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu, về phần trở thành hắn người hầu Hồ Thanh Ngưu vợ chồng Nhạc Duyên cũng không có mang theo 2 người, mà là để bọn hắn tại tổng đàn kế tiếp theo nghiên cứu dược vật.

Theo Hồ Thanh Ngưu tự mình thảo luận, vợ chồng bọn họ 2 người nghiên cứu đồ vật đã đến hậu kỳ, sắp thành hình thời điểm.

Tại cái này trong nghiên cứu, vợ chồng 2 người cơ hồ là tốn hao thành ngàn nhân mạng đến nếm thử điều này có thể khống chế người độc dược, rất nhiều bởi vì chiến bại bị nghĩa quân tù binh mà đến người, có đầy tay máu tanh người đều bị 2 người bọn họ lấy ra làm thí nghiệm.

Trong lúc nhất thời, tại Minh giáo cao tầng bên trong, Hồ Thanh Ngưu vợ chồng khủng bố cảm giác cơ hồ đạt tới thứ 1.

Cho dù là cùng bọn hắn người quen, tại nhìn thấy cái này vợ chồng 2 người thời điểm, đón đối phương loại kia kì lạ ánh mắt, cũng đều sẽ nhịn không được tê cả da đầu, có một loại muốn rời cái này 2 người càng ngày càng xa xúc động.

So với quá khứ, 2 vợ chồng ngây ngô địa phương muốn càng thêm thanh lãnh.

Thậm chí, liên hạ người đều không có mấy cái, chỉ có kia một đám bị ép gia nhập Minh giáo Ngũ Độc giáo đệ tử.

Trong đó sợ nhất 2 người chính là bị trừ bỏ pháp vương thân phận Đại Khỉ Ti, nàng nhìn thấy Vương Nan Cô thời điểm liền như là chuột nhìn thấy mèo, sợ hãi rụt rè cơ hồ cả người đều đang run rẩy. Ngược lại là gần nhất cuộc sống của nàng hơi tốt qua một chút, nàng một lần nữa lấy dỗ ngon dỗ ngọt tìm 1 cái dựa vào, đó chính là nàng 'Kính trọng' tạ tam ca Tạ Tốn.

Tạ Tốn mặc dù mắt mù lại tâm không mù, tại một phen hiểu rõ bên trong, hắn cũng biết Đại Khỉ Ti tình cảnh, ôm đối Hồ Thanh Ngưu vợ chồng hành vi chán ghét, hắn xem như nương tựa theo một gương mặt, 1 trương người quá quen bảo trụ Đại Khỉ Ti không có bị Vương Nan Cô kế tiếp theo chộp tới thí nghiệm thuốc.

Mà Đại Khỉ Ti cùng mình nữ nhi tiểu Chiêu thì được an bài chiếu cố mắt mù không tiện Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn.

Một phen tiếp xúc xuống tới, tại tiểu Chiêu kia bôi mật miệng nhỏ dưới, Tạ Tốn đối đứa bé này rất là cảm thấy hứng thú, hắn quyết định muốn cho nghĩa tử của mình Trương Vô Kỵ giới thiệu một chút, chí ít hắn thấy tổng so nuông chiều Dương Bất Hối tốt hơn quá nhiều.

Về phần cái khác ngũ tán nhân loại hình, thì là tùy bọn hắn mình an bài, chỉ cần không trái với giáo quy, không vi phạm Nhạc Duyên định ra đến kế hoạch liền không có

vấn đề.

“Giáo chủ!”

Cưỡi ngựa, đi theo Nhạc Duyên đằng sau, Vi Nhất Tiếu một đường đến yên tĩnh hồi lâu, rốt cục tại hắn tìm 1 cái tự nhận thời cơ thích hợp, mở miệng hỏi ra nghi ngờ trong lòng: “Thuộc hạ có một vấn đề không biết có nên hỏi hay không “

Giữ chặt dây cương, để dưới hông ngựa ngừng lại, quay đầu lại, Nhạc Duyên nhìn về phía Thanh Dực Bức Vương, nhìn thấy đối phương toàn thân trên dưới tản ra một cỗ không được tự nhiên, trên dưới dò xét một chút, đáp: “Nói!”

“Hồ Thanh Ngưu vợ chồng cùng những cái kia Ngũ Độc giáo người đến cùng đang nghiên cứu cái gì “

Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu cảm thấy rất bất an: “Bọn họ có phải hay không bởi vì giáo chủ an bài “

Vi Nhất Tiếu đã không thèm đếm xỉa, hắn muốn hỏi cho ra nhẽ.

—

—

—

—

Chương 199 : Tam Thi Não Thần đan

Hồ Thanh Ngưu vợ chồng đến cùng đang nghiên cứu cái gì

Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu trực tiếp bốc lên sinh tử, đem gần nhất đem trong giáo cao tầng làm trong lòng run sợ vấn đề bày ở giáo chủ Nhạc Duyên trước mặt.

Hồ Thanh Ngưu vợ chồng từ khi trở thành giáo chủ người hầu về sau, vợ chồng bọn họ 2 người tính cách liền trở nên so với quá khứ càng thêm để người khó mà tiếp nhận, càng thêm khó mà tiếp cận, mà lại tại đoạn thời gian kia bên trong chỗ tiến hành sự tình, càng làm cho rất nhiều người trong lòng run sợ.

Nhất là tại kia một đám ngũ độc đệ tử gia nhập về sau, tình huống càng nghiêm trọng hơn.

Sở dĩ để Vi Nhất Tiếu cảm thấy sợ hãi không phải cái khác, mà là tiền nhiệm Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti tao ngộ, từ Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn trong miệng nghe nói bị phế trừ một thân võ công Đại Khỉ Ti đụng phải Vương Nan Cô không phải người đãi ngộ. Mỗi khi Hồ Thanh Ngưu vợ chồng xuất hiện tại Đại Khỉ Ti trước mặt thời điểm, dĩ vãng không sợ trời không sợ đất Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti cơ hồ hóa thành 1 con chim cút, hận không thể trốn ở không có người nơi hẻo lánh run rẩy cuộn thành một đoàn.

Là dạng gì khủng bố sẽ để cho Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti sợ hãi thành dạng này

Khả năng duy nhất đó chính là vợ chồng bọn họ 2 người dùng Đại Khỉ Ti thí nghiệm thuốc.

Cổ.

Độc.

Thậm chí cái khác.

Đây là lớn bộc trực, là để người chuyện kiêng kỵ.

Nhất là tại Minh giáo bên trong.

Dĩ vãng cho dù là tại vì tranh đoạt giáo chủ chi vị, một đám cao tầng ngươi tranh ta đoạt, đánh quên cả trời đất, nhưng chân chính ý nghĩa đến nói bọn hắn lại là chưa hề đối lẫn nhau hạ tử thủ, bởi vì bọn hắn đều biết Minh giáo sở dĩ có thể tồn tại trên giang hồ, tại rắn mất đầu phía dưới còn có thể duy trì lực uy hiếp, chính là bởi vì giáo chúng đoàn kết.

Một khi cao tầng đánh vỡ cái nào đó giới hạn, như vậy chờ đợi Minh giáo liền chỉ có phân liệt.

Mà dưới mắt.

Hiển nhiên là trong mắt bọn họ, Hồ Thanh Ngưu vợ chồng đã bắt đầu đánh vỡ giới hạn, hướng phía nguyên cao tầng người hạ thủ.

Cái này! ! !

Hiển nhiên, trong mắt bọn họ, Hồ Thanh Ngưu vợ chồng sở dĩ dám làm như vậy, nhất định là nhận chỉ thị.

Mà cái này duy nhất phía sau hắc thủ cũng chỉ có 1 cái khả năng.

Đó chính là giáo chủ Nhạc Duyên.

"…"

Nhạc Duyên chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt rơi vào Vi Nhất Tiếu trên thân, trực câu câu nhìn chằm chằm đối phương nhìn nửa ngày, thẳng nhìn đối phương đầu đầy mồ hôi, toàn thân trên dưới cơ hồ bị ướt đẫm mồ hôi về sau, lúc này mới lên tiếng nói: "Vi Nhất Tiếu, ngươi rất có dũng khí."

"Như vậy là chính ngươi muốn hỏi, hay là những người khác đem vấn đề này giao phó cho ngươi "

Nhạc Duyên lời nói để Thanh Dực Bức Vương có chút chần chờ, trầm ngâm dưới, Vi Nhất Tiếu hỏi: "Giáo chủ, cái này có cái gì khác biệt sao "

"Đương nhiên khác biệt."

"Nếu là ngươi mình, vậy liền sẽ để cho ta tán thưởng ngươi dũng khí."

"Nếu là những người khác phó thác…" Nhạc Duyên ngữ

khí tại cái này bên trong dừng lại, lúc này mới cười nói: “Như vậy Hồ Thanh Ngưu vợ chồng nghiên cứu liền cũng không có vấn đề gì, thân là người hầu, bọn hắn thực vì chủ nhân cân nhắc, bản tọa phải ban thưởng bọn hắn.”

“! ! !”

Thần sắc chấn động, Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu sắc mặt không khỏi tái đi, bờ môi giật giật, lại là không có lên tiếng.

Bởi vì cái này vấn đề đáp án chính là đầu thứ 2.

Hắn Vi Nhất Tiếu tiếp nhận những người khác phó thác.

“Làm Thánh giáo cao tầng 4 đại pháp vương 1 trong Thanh Dực Bức Vương, chỉ cần đầu óc không ngốc, bản tọa nghĩ ngươi hiểu rất rõ trong giáo bên trong chân chính tình huống.” Nhạc Duyên thu tầm mắt lại, 2 chân nhẹ nhàng đụng một cái bụng ngựa, dưới hông tuấn mã cái này liền bắt đầu bước tiến của mình, từng bước một hướng phía trước dạo bước mà đi.

Đằng sau, Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu thấy thế vội vàng phóng ngựa theo sau.

“Ma môn, đạo môn, Phật môn, 3 giáo bên trong nhân vật trong giáo hội tụ, cộng đồng tạo thành Minh giáo.”

“Mà lại tình huống này cũng không phải là ngươi cho rằng chỉ là bởi vì Quách Tương tại trở thành Minh giáo Thánh nữ sau mới biến thành dạng này, trên thực tế nó

cho tới nay đều là dạng này, chỉ bất quá lúc trước lại lần nữa trở lại bên trong nguyên sau mới một lần nữa khôi phục biến thành loại tình huống này.”

“Túi hòa thượng chính là người trong phật môn.”

“Thiết Quan đạo nhân cùng hắn sư đệ Lưu Cơ tự nhiên là người trong Đạo môn.”

“Đây chẳng qua là cao tầng bên trong nhất là rõ rệt mấy người mà thôi, những người khác đâu “

“Thậm chí bao gồm ngươi Vi Nhất Tiếu!”

“Trong giáo mỗi người cũng không chỉ một cái thân phận, thậm chí sẽ có mấy cái thân phận. Đến tột cùng cái nào mới thật sự là mình, chỉ sợ chính các ngươi cũng bắt đầu phân biệt không rõ.”

“Nói cho ta.”

“Ngươi Vi Nhất Tiếu đến tột cùng là Minh giáo Thanh Dực Bức Vương, hay là cái khác người nào “

Vi Nhất Tiếu nghe vậy trầm mặc.

Quang minh tả sứ Dương Tiêu là thần điêu đại hiệp Dương Quá hậu nhân.

Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính là hắn Nhạc Duyên cùng Lý Mạc Sầu hậu nhân, chỉ là Ân Thiên Chính mạch này thân phận không bị Truyền Ưng thừa nhận mà thôi, Truyền Ưng một mực đem sự kiện kia xem như hắn

cuộc đời bên trong lớn nhất chỗ bẩn, cũng là Quách Tương cùng Trương Quân Bảo cho tới nay chế giễu hắn mấu chốt.

Minh giáo cao tầng vậy mà là nhất là mặt ngoài thân phận.

Cái này…

Không phải là không một loại cực đoan châm chọc!

Trên thực tế Minh giáo từ nó đản sinh một khắc kia trở đi, chính là như dưới mắt loại này bộ dáng, bản thân nó chính là một loại hỗn tạp các loại người tạo thành mà thành 1 cái giáo phái.

Nó là từ Tà vương Thạch Chi Hiên vì mình tôn nữ sáng tạo môn phái.

Thạch Chi Hiên là ai

Sư Phi Huyên lại là người nào

Bởi vì khai phái người bản thân thân phận nguyên nhân, một cái thân phận phức tạp tới cực điểm giáo phái như vậy sinh ra. Đã có Ma môn tranh quyền đấu hung ác, cũng có chính đạo tình nghĩa huynh đệ, phức tạp cùng quỷ dị nhưng cuối cùng cải biến không được cái này giáo phái tồn tại mục đích —— vì tranh đoạt thiên hạ.

Cái này phức tạp môn phái tại từ phương diện đến nói nó muốn so Ma môn cùng Từ Hàng Tĩnh trai càng thêm khó chơi cùng đáng sợ.

Nếu nói Ma môn cùng Từ Hàng Tĩnh trai càng nhiều thời điểm đang chú ý sách lược cùng âm mưu quỷ kế, như vậy Minh giáo liền trực tiếp bày ở ngoài sáng tạo phản, bọn hắn kia là trực tiếp động thủ, hành động lực so trước đó cả 2 vậy đơn giản là ngày đêm khác biệt.

Cũng chính là như thế, tại trên Minh Không vị trở thành Hoàng đế về sau, Minh giáo liền trở thành nàng cái thứ 1 đối phó môn phái, sau đó mới là Ma môn cùng chính đạo.

Hiện tại Minh giáo chẳng qua là lại lần nữa trở lại lúc trước bộ dáng, biến thành 1 trong đó bên ngoài dây dưa, phức tạp tới cực điểm môn phái.

Lại nói Nhạc Duyên bản thân xem như không hàng mà đến, cho dù hắn võ công lại cao mạnh hơn, cũng không thể bảo trì nhất định có thể làm cho tất cả mọi người tâm phục khẩu phục.

Lòng người khó lường, Nhạc Duyên từ trước đến nay không cho rằng mình có thể thống nhất phần này tư tưởng.

Tăng thêm những cái kia núp trong bóng tối nhắm vào mình hắc thủ, cái này khiến Hồ Thanh Ngưu vợ chồng lúc trước đưa ra cái kia ý kiến, cũng không có lọt vào Nhạc Duyên phản đối, cũng không có đạt được hắn chính diện trả lời.

Thế nhưng là nhiều khi mọi người đều biết trầm mặc chính là ngầm thừa nhận.

Nói là hắc thủ, cái thân phận này Nhạc Duyên cũng không phủ nhận.

Đã không cách nào thống nhất tư tưởng, Nhạc Duyên cũng triệt để từ bỏ dự định làm cho lòng người phục khẩu phục tâm tư, tại định ra tại Quang Minh đỉnh một lần nữa xây dựng rầm rộ về sau, Nhạc Duyên cũng đã quyết định muốn thống nhất thân thể của bọn hắn.

Thân thể là tư tưởng trói buộc.

Thống nhất thân thể, từ một loại ý nghĩa nào đó đi tới nói chính là thống nhất hết thảy, đã đại biểu cho bất kể có hay không chân tâm thật ý ngươi đều chỉ có thể lựa chọn cúi đầu.

Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu vấn đề ở thời điểm này nói ra đã muộn, bởi vì Hồ Thanh Ngưu vợ chồng kết hợp ngũ độc cổ thuật khiến cho nghiên cứu tốc độ tăng tốc rất nhiều, ở thời điểm này nói ra, đã quá trễ.

Bị lấy tên Tam Thi Não Thần đan dược vật đã nghiên cứu chế tạo thành công.

Giờ này khắc này, dưới mắt Minh giáo cao tầng tất cả mọi người đã giữa bất tri bất giác bị Hồ Thanh Ngưu vợ chồng dưới Tam Thi Não Thần đan.

Trong đó.

Vợ chồng 2 người ngay cả bọn hắn bản thân đều không có bỏ qua.

Toàn bộ Quang Minh đỉnh chỉ có một người không có trúng độc, đó chính là giáo chủ Nhạc Duyên.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 200 : Đến

Minh giáo.

Tổng đàn.

Quang Minh đỉnh.

Điểm điểm mực nước tại trên tờ giấy trắng phủ lên ra vết tích, Hồ Thanh Ngưu tay rất chính rất phẳng, không có chút nào rung động.

Trên giấy, hắn chính một bút một bút ghi chép dưới những ngày này vợ chồng 2 người chỗ nghiên cứu ra được đồ vật. Trừ bỏ 2 người bản thân riêng phần mình sở học đã sớm trứ tác vì sách thuốc cùng độc kinh bên ngoài, hiện tại bọn hắn vợ chồng chú ý của hai người lực thật sớm bị dưới mắt sở nghiên cứu hấp dẫn.

Y.

Độc.

Cả 2 không phân biệt.

Cổ, cho dù là bị ngoại nhân truyền thuyết đáng sợ như vậy, nhưng ở cái này vợ chồng trong mắt của hai người, kia là đồng dạng rất đáng yêu sự vật, đủ để gây nên vợ chồng 2 người triệt để nghiên cứu tâm tư. Trước kia là bởi vì sợ hãi Ngũ Độc giáo thủ đoạn, lại thêm giữa phu thê tại lẫn nhau đấu, không có cơ hội đi nghiên cứu cổ, nhưng bây giờ bọn hắn có đầy đủ cơ hội, có đầy đủ

nhân tài còn có đầy đủ vật thí nghiệm.

3 người hợp nhất, nghiên cứu ra được có thể khống chế người bị nó mệnh danh là Tam Thi Não Thần Hoàn dược vật đã có thành phẩm, tại thời gian ngắn ngủi bên trong, vợ chồng 2 người đem tất cả thành phẩm tản vào Quang Minh đỉnh tất cả mọi người trong thân thể.

Hiện tại, toàn bộ Minh giáo cao tầng trừ bỏ giáo chủ bên ngoài, tất cả mọi người bên trong Tam Thi Não Thần Hoàn. Có thuốc này vật, Hồ Thanh Ngưu vợ chồng liền có thể khẳng định chủ thượng Nhạc Duyên liền có thể cực kỳ dễ dàng khống chế cả môn phái trên dưới. Kỳ thật theo bọn hắn nghĩ Nhạc Duyên không phủ nhận cách làm như vậy, chỉ sợ là bởi vì một ít sự tình phát triển để giáo chủ từ bỏ lúc đầu hưng vương đạo làm việc dự định, mà đổi đi bá đạo.

Loạn thế lúc, thế sự phân loạn, tâm tư người biến.

Đối với Nhạc Duyên đến nói hắn cần đem trên tay lực lượng quấy thành một cỗ dây thừng, mà không phải đáy chăn hạ nhân không hiểu níu áo, hỏng hắn sự tình.

Đây là Hồ Thanh Ngưu vợ chồng đối với chủ thượng Nhạc Duyên tâm tư suy đoán.

Đương nhiên, những lời này cũng chỉ là vợ chồng 2 người tại nhàn rỗi thời điểm, làm giữa vợ chồng bí mật nhỏ kể ra.

Về phần làm xuống chuyện như vậy, phải chăng vi phạm giáo quy, tại cuối cùng bạo lộ ra sẽ bị xử tử, những vấn

đề này Hồ Thanh Ngưu cùng Vương Nan Cô vợ chồng 2 người liền vốn không có để ý.

Tại không có gặp được Nhạc Duyên thời điểm, Hồ Thanh Ngưu trên giang hồ liền có thấy chết không cứu thanh danh, liền lại càng không cần phải nói tính tình tính tình so hắn càng kém Vương Nan Cô. Đây là vì hờn dỗi có thể nuốt sống độc dược người sói, chỉ là sinh tử đó là cái gì

Có thể nói đang nghiên cứu ra Tam Thi Não Thần đan thời điểm, vợ chồng 2 người liền căn bản không có đem tự thân sinh tử để ở trong lòng, lo lắng duy nhất chính là sợ hãi xảy ra vấn đề về sau, mình một thân sở học như vậy mất đi truyền thừa, vì thế tại trước đó 2 người còn chuyên môn đem tự thân sở học toàn bộ viết xuống dưới, lấy lưu cho hậu nhân.

Chuyện còn lại…

“Ừm ~~ “

Một tiếng chần chờ, Hồ Thanh Ngưu trên tay dùng sức, bút lông sói bên trên mực nước triệt để đem sắp viết xong trang giấy triệt để biến thành rối bời một đoàn, tờ giấy này vứt bỏ, cũng là vứt bỏ hắn vừa mới bay lên ý đồ kia, quay đầu nhìn về phía nơi hẻo lánh bên trong đồng dạng ngay tại loay hoay cái gì thê tử Vương Nan Cô, Hồ Thanh Ngưu mở miệng nói: “Phu nhân, ta đột nhiên có một cái ý nghĩ, ngươi xem một chút thế nào “

“Úc “

“Chuyện gì “

Ngay tại loay hoay thư tịch Vương Nan Cô nhấc lông mày liếc nhìn mình tướng công , dưới tình huống bình thường hắn là không hẳn sẽ nói cái gì, nhưng chỉ cần hắn mới mở miệng đưa ra vấn đề, trên cơ bản chính là hắn đối thứ gì sinh ra hứng thú. Đã hắn có hứng thú, như vậy nàng Vương Nan Cô cũng có hứng thú.

Phải biết cho dù là dưới mắt vợ chồng 2 người đã sớm hòa hảo, nhưng là lẫn nhau ở giữa cạnh tranh một mực tồn tại.

“Ngươi nói xem!” Vương Nan Cô chuyển cái băng ngồi nhỏ tới, đặt mông ngồi ở bên cạnh, nhìn chằm chằm Hồ Thanh Ngưu, rất có một loại ngươi không nói ra cái nguyên cớ tới, như vậy 2 chúng ta lại đến đòi giáo lĩnh giáo là y thuật của ngươi lợi hại vẫn là của ta độc thuật lợi hại.

“Chúng ta tại chế tạo Tam Thi Não Thần đan thời điểm rất lớn mượn nhờ Miêu Cương Ngũ Độc giáo cổ độc tác dụng.”

Tam Thi Não Thần đan đích thật là mượn nhờ Miêu Cương cổ độc mới khiến cho nó có thể tại ngắn như vậy thời gian bên trong bị vợ chồng 2 người chế tạo ra, lấy sinh tử khống chế, nói trắng ra ở trong đó căn bản chính là dùng cổ trùng lại phối hợp cái khác dược vật khống chế người mà thôi.

Mà tại cái này quá trình nghiên cứu bên trong, Hồ Thanh Ngưu đối cái này Miêu Cương cổ sinh ra to lớn hứng

thú.

“Cái này cổ trùng là vật sống đi.”

Đối mặt Hồ Thanh Ngưu vấn đề này, Vương Nan Cô một mặt biết rõ còn cố hỏi thần sắc, nhưng vẫn là nhẹ gật đầu, nàng biết Hồ Thanh Ngưu hứng thú là cái gì, đoán chừng chính là cái này Miêu Cương Ngũ Độc giáo cổ.

Kim Tàm cổ.

Rắn cổ.

Trùng cổ.

Cùng cùng một loạt cổ trùng.

Hồ Thanh Ngưu đối với mấy cái này đồ vật có hứng thú nàng cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, chẳng lẽ hắn là muốn triệt để đem thứ này nghiên cứu một chút tốt làm ra 1 cái đủ để chấn kinh thiên hạ tuyệt thế lớn cổ

Đây là Vương Nan Cô suy nghĩ trong lòng, chỉ là tiếp xuống Hồ Thanh Ngưu lời nói lại là để Vương Nan Cô rất là ngoài ý muốn, cả 2 quan niệm khác biệt tạo nên vợ chồng bọn họ 2 người suy nghĩ vấn đề phương hướng khác biệt, Vương Nan Cô vứt bỏ y học độc, đi độc một đường này tử, cho nên nàng đang suy nghĩ bên trên cũng là nghĩ làm sao chế tạo để người trong thiên hạ chấn sợ độc dược. Cái này Tam Thi Não Thần đan trong đó xuất lực lớn nhất chính là nàng Vương Nan Cô.

Có thể nói Tam Thi Não Thần đan chính là Vương Nan Cô một thân độc thuật tống hợp thể hiện, là nàng thành quả, mà Hồ Thanh Ngưu tại ở trong đó chẳng qua là cung cấp một chút trợ giúp mà thôi. Mà dưới mắt, nhìn Hồ Thanh Ngưu cái này giọng điệu là muốn tái tạo một vật đến cùng mình đánh đối đài

Tam Thi Não Thần đan giải dược

Không!

Đây không có khả năng!

Vợ chồng 2 người hết sức rõ ràng Tam Thi Não Thần đan giải dược là chuyện gì xảy ra, cho nên Vương Nan Cô có thể khẳng định Hồ Thanh Ngưu dự định cũng không phải là cái này.

Thế là tại Vương Nan Cô chờ mong dưới, Hồ Thanh Ngưu nói ra mình phỏng đoán.

“Đã cổ trùng có thể khống chế người, như vậy là không có thể trái lại sử dụng đây “

“Cổ trùng tự nhiên là người khống chế a!”

“Không! Không phải ý tứ này. Khó cô, ta nói là cổ có thể hại người, cũng hẳn là có thể dùng để cứu người. Liền như là ngươi cùng ta, y cùng độc quan hệ trong đó.”

Hồ Thanh Ngưu lời nói để Vương Nan Cô trợn mắt nhìn, nhưng là lúc này Hồ Thanh Ngưu căn bản không có tâm tư để ý tới cái này, hắn tiếp tục nói: “Chỉ cần chúng ta có

thể khống chế tốt những này đáng yêu vật nhỏ, phải chăng có thể làm được cứu vớt người khác “

“Bệnh nhân thể nội không tốt đồ vật, có thể khiến cái này vật nhỏ đưa chúng nó thôn phệ hết!”

“Đến cực hạn lời nói, phải chăng có thể nghịch chuyển sinh tử !”

Hồ Thanh Ngưu ánh mắt càng ngày càng sáng, hắn chỉ cảm thấy đầu óc của mình tại nóng lên, tại phát sốt: “Hơn nữa còn có thể dùng bọn chúng tới tu luyện võ công, người vì đả thông kinh mạch. Chúng ta thậm chí có thể đem Tam Thi Não Thần đan chuyển biến thành tu luyện võ công chân chính thần đan.”

“Đến lúc đó chủ thượng nắm chính quyền về sau, từ bá đạo chuyển vương đạo, ra mắt bên trên còn có ai có thể ngăn cản “

Vương Nan Cô kinh ngạc đến ngây người.

Hắn đây là muốn đụng chạm người sinh tử tự nhiên tuyến, thậm chí thượng thiên cho người ta thiết trí thân thể thiên phú hàng rào, dưới loại tình huống này cũng có thể người vì có thể phá.

Cổ trùng còn có thể như thế dùng

Trong lúc nhất thời Vương Nan Cô cũng dâng lên hứng thú thật lớn, nàng không có sinh khí Hồ Thanh Ngưu có muốn đem Tam Thi Não Thần đan biến thành chân chính thần đan ý nghĩ, mà là bị mình tướng công đề nghị

này triệt để hấp dẫn. Nếu như thành công, như vậy trên đời này…

Vậy sẽ ra sao chờ rầm rộ!

…

Trường phong gào thét.

Quấy lên đầy đầu tóc xanh không ngừng hướng sau lưng bay giương.

Tiếng vó ngựa dần dừng, Nhạc Duyên dừng ở cuối con đường, đưa mắt ngắm nhìn phía trước. Vi Nhất Tiếu giữ im lặng theo ở phía sau, lẳng lặng nhìn hết thảy trước mắt.

Nơi xa tường thành cao lập, thủ vệ sâm nghiêm, mà kia mơ hồ vui đùa ầm ĩ âm thanh xa xa truyền đến.

Nguyên đình, phần lớn.

Cuối cùng đã tới.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 201 : Một khúc gan ruột đoạn (thượng)

Phần lớn.

Nguyên đình thủ đô.

Thanh Dực Bức Vương cũng coi là kiến thức rộng rãi, hắn hành tẩu giang hồ cơ hồ là ỷ vào Vô Song khinh công có thể nói là đi trong thiên hạ đại đa số địa phương, cái này nguyên người trung tâm nhất, thủ đô phần lớn hắn tự nhiên cũng là tới qua, trong lòng của hắn, trước mắt tòa thành thị này tự nhiên là đáng giá tán thưởng.

Là 1 cái hùng vĩ thành lớn.

Nhưng phần lớn rơi vào Nhạc Duyên trong mắt cũng bất quá như thế, hắn trải qua quá nhiều, cũng đã gặp quá nhiều, cái này người Mông Cổ đô thành lại cũng chỉ bất quá là lấy 1 chữ to, cái khác liền căn bản không dính nổi cái gì bên cạnh.

Phồn hoa không kịp.

Náo nhiệt bất quá.

Bởi vì người Mông Cổ đối người loại điểm cùng chi luận khiến cho phần lớn chỉ có lớn, lại là không có trên thực chất náo nhiệt phồn hoa, tại tòa thành thị này bên trong tràn ngập càng nhiều hơn chính là một cỗ dáng vẻ già

nua.

Cái này người Mông Cổ thống trị, quả nhiên là như cá diếc sang sông, tại bọn hắn đồ đao dưới vô số người đều tại run lẩy bẩy. Đơn thuần bọn hắn thống trị, đây mới thực là trên ý nghĩa đơn thuần lấy bá đạo đến thống trị thiên hạ dân tộc, mà không phải vương bá tạp chi.

Chỉ tiếc khi bọn hắn kịp phản ứng lúc, bá đạo chi thuật đã mất đi thổ nhưỡng, không có đầy đủ tư bản, muốn tại chuyển vương đạo, cũng đã là quá trễ.

Hôm nay.

Hắn Nhạc Duyên lần đầu tiên tới cái này Nguyên đình thủ đô.

Đương nhiên, hắn không phải đến đây tiến hành ám sát Hoàng đế cái gì, loại kia tiểu thủ đoạn ngược lại là để những cái kia sắp đi hướng mạt lộ cái gọi là gia tộc hoàng kim triệt để tuyệt vọng, làm không tốt bọn hắn tại tuyệt lộ phía dưới đến bên trên một trận tổ tiên bọn họ Thiết Mộc Chân làm ra qua sự tình, giơ lên đồ đao loạn giết một trận.

Đây đối với Nhạc Duyên đến nói cũng không đáng giá.

Này lội đến phần lớn, chính là vì Ỷ Thiên kiếm mà tới.

Lúc trước Ỷ Thiên kiếm còn tại Nga Mi phái Diệt Tuyệt sư thái trên tay thời điểm, bởi vì Quách Tương quan hệ Nhạc Duyên cũng không tốt đem nó bắt về, nhưng ở Ỷ Thiên kiếm rơi vào tiểu quận chúa Triệu Mẫn trên tay,

mà Diệt Tuyệt sư thái thậm chí đem Chu Chỉ Nhược đưa ra thời điểm, Nhạc Duyên liền biết Ỷ Thiên kiếm đã là hắn.

Đồ Long đao đã tới tay, dưới mắt chỉ còn Nga Mi phái Ỷ Thiên kiếm.

Về phần đao sống dày…

Nhạc Duyên cũng không cần.

Chỉ cần 2 người này hắn liền có thể một lần nữa rèn đúc vũ khí của mình.

Hắn không muốn dùng kiếm.

Kiếm, thứ này cho hắn trong cuộc đời này mang đến quá nhiều đồ vật, mất đi, đạt được, để Nhạc Duyên chỉ cảm thấy Nguyệt Khuyết kiếm ngược lại là mang đến cho hắn kiếp nạn, hắn muốn dùng mặt khác vũ khí đến hiển lộ rõ ràng mình bây giờ, đến cáo biệt quá khứ.

Mà dạng này vũ khí, chính là đao.

Tại Võ Đang sơn đánh với Trương Quân Bảo một trận, Nhạc Duyên cũng đã xác định mình cần thiết sử dụng vũ khí, mà lại thật sớm vũ khí mới bản thiết kế đã chuẩn bị tốt, chỉ cùng có đầy đủ tinh hoa vật liệu liền có thể đem nó chế tạo ra đến.

Đồ Long đao đủ lớn, nhưng là bên trong bên trong cần thiết tinh hoa vật liệu lại là không đủ.

Lúc trước làm hòa tan vũ khí 1 trong huyền thiết trọng kiếm tuy là khó gặp vật liệu muốn rèn đúc ra hắn muốn đao, như thế vẫn chưa đủ, tối thiểu nhất Ỷ Thiên kiếm vẫn là cần. Mà thỏa đáng nhất chính là lúc trước 3 loại vũ khí đều lấy ra hòa tan đúc lại, lấy ra toàn bộ Nguyệt Khuyết kiếm mới thích hợp nhất.

Nhưng bây giờ đao sống dày, Nhạc Duyên không có lý do đi lấy, lấy Đồ Long đao cùng Ỷ Thiên kiếm cả 2 chỗ bao hàm vật liệu một lần nữa rèn đúc nghĩ đến cũng đủ rồi, nhiều nhất vũ khí hơi điểm nhỏ là đủ.

…

Rời thành cổng còn mấy trăm mét khoảng cách dừng lại, Vi Nhất Tiếu ngắm nhìn phía trước, kinh ngạc nói: “Kỳ quái!”

“Thành này cửa làm sao đóng lại “

Lúc đầu muốn trực tiếp tiến lên Vi Nhất Tiếu phát hiện nơi xa cửa thành đúng là sớm đã đem cửa thành đóng lại, mà lại trước đó nghe được náo nhiệt ồn ào thanh âm cũng tiêu tán không gặp, giống như trước mắt chỉ là 1 cái thành không, yên tĩnh vô cùng.

1 cái đô thành giữa ban ngày quan bế đại môn, đây là cái gì cách làm

Chẳng lẽ có đại quân đánh tới

Quay đầu nhìn lướt qua sau lưng phương xa, Thanh Dực Bức Vương cũng không có phát hiện nghĩa quân

chiến hỏa nghĩa quân thiêu đốt đến cái này bên trong, nếu như là đã đến tình trạng này, như vậy khôi phục Hán gia non sông cũng hẳn là đến hồi cuối. Nhưng trước mắt tình huống rõ ràng không phải.

“Úc “

“Điệu bộ này, xem ra là chuyên môn vì bản tọa mà chuẩn bị!”

“Đến rồi!”

Nhạc Duyên vẫn là yên lặng cưỡi tại trên lưng ngựa, lẳng lặng nhìn chăm chú lên trên tường thành, tại câu nói này dưới, chỉ thấy kia cửa thành lầu bên trên xuất hiện 1 đạo bị bọn binh lính quần tinh củng nguyệt xinh đẹp thân ảnh.

Ngồi ngay ngắn.

Đánh đàn.

Tiếng đàn tranh tranh bên trong, thiếu nữ mở miệng, thanh âm thanh thúy theo thanh phong trôi dạt đến Nhạc Duyên bên người: “Người đến thế nhưng là Minh giáo giáo chủ Nhạc Duyên “

“! ! !”

Bên cạnh, Vi Nhất Tiếu ngơ ngác nhìn kia bọc lấy áo khoác, ngồi ngay ngắn ở cửa thành lầu bên trên thiếu nữ, mở miệng hỏi: “Giáo chủ, thiếu nữ này chẳng lẽ chính là cái kia trong truyền thuyết lấy 1 người áp đảo

Nga Mi cử đi dưới Nhữ Dương Vương phủ tiểu quận chúa” Nga Mi phái phát sinh sự tình đã sớm danh chấn thiên hạ, kia tiểu quận chúa thanh danh tại gần nhất khoảng thời gian này càng là như mặt trời ban trưa.

“Không sai.”

“Chính là Nhữ Dương Vương phủ tiểu quận chúa —— Mẫn Mẫn Mục Đặc ngươi.”

Nhạc Duyên gật gật đầu, cười khẳng định Thanh Dực Bức Vương phỏng đoán, hắn hiện tại đối cái này rất có thanh danh tiểu quận chúa ngược lại là lên một tia hứng thú, nhất là đối phương đã trở thành Huyền Âm 12 kiếm túc chủ thời điểm, Nhạc Duyên liền càng cảm thấy hứng thú.

Cách phần lớn càng gần, Nhạc Duyên ngửi được kia cỗ đến từ Huyền Âm 12 kiếm âm lãnh tà dị liền càng dày đặc.

Dưới mắt.

Trước mắt toà này đô thành, tại Nhạc Duyên trong linh giác, đây chính là cả tòa thành thị cơ hồ đều bao phủ ở bên trong. Tòa thành này, đã trở thành trong kiếm lồng giam.

Từ phương diện nào đó đến nói, cái này phần lớn trở thành mặt khác 1 cái kiếm ngục.

Từ Huyền Âm 12 kiếm chỗ cấu tạo ra kiếm ngục.

1 tòa thành bên trong người, đều là kiếm chi nô.

Triệu Mẫn một giới thiếu nữ, có thể khống chế được nổi sao

Chỉ sợ nàng cái này túc chủ đã là không tự chủ được.

Đối mặt tiểu quận chúa hỏi thăm, Nhạc Duyên mở miệng trả lời: “Chính là bản tọa.”

Nhạc Duyên!

Nhưng mà tiếp xuống tiểu quận chúa Triệu Mẫn phản ứng lại là có chút ngoài ý muốn, chỉ gặp nàng lông mày nhẹ giương, khắp khuôn mặt là nghi hoặc vẻ hoài nghi, phía dưới cái kia cưỡi tại trên lưng ngựa người trẻ tuổi thật là Nhạc Duyên cái này cùng nàng lúc trước nhìn thấy cái kia hoàn toàn không giống a.

Cái kia một bộ tóc trắng, người mặc đạo bào, đạp hạc mà đến, trực tiếp ở trong vương phủ ngay trước vương phủ trên dưới người đem huyền minh Nhị lão cho sống sờ sờ đánh chết.

Trước mắt cái này…

Chẳng lẽ có người lừa gạt ta

Vẫn là hắn lúc trước làm dịch dung

Thể nội Huyền Âm kiếm ý tại hưng phấn đang run rẩy, từ cái này phía trên đến xem, Huyền Âm 12 kiếm ngay tại nói cho nàng Triệu Mẫn người trước mắt chính là Nhạc

Duyên, chính là môn này kiếm pháp người sáng tạo, cũng là nó hủy diệt giả.

Sáng tạo ra một môn có ý thức có sinh mệnh kiếm pháp, kết quả là lại đem nó nhốt vào không thấy ánh mặt trời, giống như địa ngục kiếm ngục bên trong, đây là gì chờ vô tình cùng lạnh lùng.

Còn chưa xuất thủ, Huyền Âm kiếm ý liền đã có nổi điên dấu hiệu.

Không chỉ có như thế, trước mắt người này càng là Đại Nguyên địch nhân lớn nhất.

Trong đầu nghi hoặc chợt lóe lên, chỉ tiếc tình cảnh này đã dung không được tiểu quận chúa làm ra cái khác lựa chọn.

“Đã như vậy, nghĩ đến giáo chủ đến đây nơi đây là vì Ỷ Thiên kiếm mà đến, hiện tại kiếm tại tay ta, chỉ là làm chủ nhân dù sao cũng phải vì khách nhân tận một chút chủ nhà tình nghĩa.”

“Một khúc thập diện mai phục, còn xin giáo chủ chỉ giáo.”

Tay phải mơn trớn, tiếng đàn trận trận, thẳng như đao kiếm kinh minh.

“Mời!”

Lời nói rơi xuống, cửa thành từ từ mở ra.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 202 : Vây thành

Tĩnh.

Vô cùng yên tĩnh.

Rơi vào trong tai chỉ có kia gió thổi qua tiếng rít cùng cửa thành lầu bên trên tiểu quận chúa Triệu Mẫn chỗ tấu một khúc thập diện mai phục.

Tiếng đàn tranh tranh, như đao kiếm giao phong.

Cho người ta mang đến một loại không lời áp bách.

Tại phối hợp bên trên cái này to lớn một giới đô thành, từ huyên náo đến cực điểm phồn hoa náo nhiệt một chút tử chuyển biến thành an tĩnh quỷ dị, loại này cực hạn trên dưới chuyển biến cho người là một loại cảm giác rợn cả tóc gáy. Chí ít tại Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu trong mắt chính là như thế.

Cái này phần lớn!

Ở trong mắt Vi Nhất Tiếu đã hóa thành 1 cái khăng khít địa ngục, tựa hồ kia rộng mở cửa thành bên trong có vô tận đáng sợ đang đợi chính mình.

Lần thứ 1, Vi Nhất Tiếu nhìn thấy loại tình cảnh này.

Phối hợp với kia cửa thành lầu bên trên tiểu quận chúa chỗ đàn tấu thập diện mai phục, hắn chỉ cảm thấy có vô số đao thương lợi kiếm ngay tại ẩn ẩn đối hướng giáo

chủ, dù là mục tiêu này không phải chính hắn, vẻn vẹn đứng tại Nhạc Duyên bên người, cũng đã có thể cảm nhận được trong đó đáng sợ.

“Giáo chủ!”

“Cái này phần lớn quá nguy hiểm, ngài…”

Khuyến cáo lời nói còn chưa toàn bộ nói ra miệng, liền bị Nhạc Duyên phất tay đánh gãy: “Ngươi không rõ, tại tận mắt nhìn đến cái này Nhữ Dương Vương phủ tiểu quận chúa về sau, bản tọa liền biết một chuyến này vô luận như thế nào đều phải đi.”

Nguy hiểm

A!

Kia là đối bọn hắn đến nói.

Tung người xuống ngựa.

Trực tiếp một roi quất vào mông ngựa bên trên, lập tức ngựa ăn đau đớn, tê minh một tiếng cất bước hướng phương xa đi. Hiển nhiên, còn chưa vào thành, cái này tuấn mã cũng phát giác được trong đó không ổn, nếu như không phải Nhạc Duyên cưỡng ép trói buộc chặt tuấn mã, chỉ sợ nó đã sớm muốn rời đi.

Vi Nhất Tiếu thấy thế nghĩ nghĩ cũng đem dưới hông ngựa rời đi, đã giáo chủ dám không hề sợ hãi một lần xông cái này Nguyên đình phần lớn, hắn đường đường Minh giáo pháp vương lại há có thể làm 1 kẻ hèn nhát

Cho dù là trong lòng phát mao, Vi Nhất Tiếu cũng chỉ có thể kiên trì, cả gan đi theo giáo chủ cùng một chỗ xông vào một lần, cho dù là trước mắt địa phương chính là Địa phủ, hắn Vi Nhất Tiếu cũng chỉ có thể dẫn theo đầu lâu cùng đi giáo chủ xông vào.

Không sai.

Minh giáo cao tầng có tâm tư dị dạng người, nhưng chưa bao giờ gan tiểu e sợ sự tình người.

"…"

Tiếng đàn càng ngày càng nhanh, đua tiếng âm thanh bên trong Nhạc Duyên hơi híp cặp mắt từng bước một hướng kia rộng mở cửa thành đi đến, vừa đi Nhạc Duyên còn có hứng thú một bên vì cái này tiểu quận chúa chỗ tấu thập diện mai phục phối âm, tiếng ngâm khẽ bên trong, Nhạc Duyên còn trên mặt ý cười đối một bên khẩn trương đến cực điểm Vi Nhất Tiếu vạch ra nơi nào có chút đàn tấu không ổn, cần đổi tiến vào.

Như thế tùy ý, như thế không nhìn tư thái để Thanh Dực Bức Vương tâm tình khẩn trương hơi có vẻ thư giãn, trở nên bình tĩnh bắt đầu.

Người, từng bước một vượt qua cửa thành, đi tiến vào phần lớn.

Két!

Cửa thành chậm rãi quan bế, cả tòa đô thành lại lần nữa

biến thành trước đó phong bế bộ dáng.

“! ! !”

Một bước vào thành nội, Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu ánh mắt liền bị kia đóng cửa thành binh sĩ hấp dẫn, loại kia thần sắc lộ ra mê mang, tựa như thất thần, toàn bộ cho người cảm giác liền tựa như là một cái khôi lỗi, bị không biết tên đồ vật khống chế.

Lại quay đầu.

Vi Nhất Tiếu ánh mắt hướng về phía trước đường đi.

Mặc dù đã có suy đoán, nhưng ở hắn chân chính nhìn thấy trước mắt một màn này thời điểm vẫn là tê cả da đầu.

Phố dài trống trải, không gặp 1 người.

Gió lạnh hô hấp mà qua, thẳng thổi kia trên đường trang giấy không ngừng 4 phía tung bay.

Ngưng thần nhìn lại, Vi Nhất Tiếu phát hiện kia tung bay căn bản cũng không phải là cái gì trang giấy, mà là một phần phần tiền giấy.

Chỉ một thoáng, theo gió biến lớn, cả tòa trên đường phố không ngừng bay múa vô số tiền giấy, cảm giác kia thật giống như hắn đi tới không phải nhân gian đô thành, mà là trong lúc vô tình xâm nhập quỷ.

Cái này!

Đây là tình huống như thế nào! ! !

Cái này Nhữ Dương Vương phủ tiểu quận chúa như thế nào quỷ dị như vậy

Nếu như trước đó truyền ngôn bất quá là truyền ngôn, cái này một mặt nhìn thấy cũng bất quá là để Vi Nhất Tiếu xem ra cái này tiểu quận chúa hơi có vẻ quái dị, cũng không có để hắn chân chính ý thức được đối phương đến tột cùng mạnh bao nhiêu, dù sao nghe đồn không bằng gặp mặt, không có thấy tận mắt biết đối phương chân chính xuất thủ, tại Vi Nhất Tiếu trong lòng luôn luôn tồn tại nghi vấn.

Lại ngẩng đầu.

Bầu trời chẳng biết lúc nào đã là mây đen trải rộng, vô số đám mây đang bị một cỗ lực lượng vô hình đang vặn vẹo, kia tràn ngập ra màu đen tựa như thế gian kia kinh khủng nhất tà ác đang nổi lên trong đó, có một cỗ kinh khủng đồ vật đang muốn từ trong đó đản sinh ra.

Hoảng!

Lần thứ 1.

Cho dù là lúc trước đối mặt kia tìm tới núi 2 nữ nhân kia, mình bị xem như chim chóc đồng dạng tại trong tay đối phương không cách nào thoát đi thời điểm hắn Vi Nhất Tiếu cũng không có dưới mắt như vậy tâm tình bối rối, kia là một cỗ từ xương bên trong phát ra tà ác.

Liền tựa như là gặp phải thiên địch đồng dạng.

Nhạc Duyên thì là vẫn trên mặt ý cười, an tĩnh đứng tại chỗ, lẳng lặng đánh giá kia mạn thiên phi vũ tiền giấy , mặc cho những vật này bay tới đỉnh đầu của mình, sau đó như hoa tuyết đồng dạng tán lạc xuống, ào ào lạp lạp rơi một thân.

Ngay tại Vi Nhất Tiếu muốn mở miệng nói chuyện nhắc nhở thời điểm, Nhạc Duyên lên tiếng.

“Đến rồi!”

Một tiếng đến, chỉ nghe kia tiếng đàn cất cao đến đỉnh điểm thập diện mai phục bên trong bỗng nhiên đình chỉ, dây đàn đứt gãy âm thanh bên trong, yên tĩnh tới cực điểm đường đi chợt náo nhiệt lên.

Từ cực tĩnh chuyển cực động.

Hai bên đường phố cửa sổ tất cả đều vỡ vụn, từ bên trong xông ra rất nhiều người tới.

Liếc nhìn lại, lít nha lít nhít tất cả đều là đầu người.

Nam nhân.

Tiểu hài.

Nữ nhân.

Mỗi người trên tay đều cầm có thể tìm được vũ khí, trường côn, đoản đao, dao phay, băng ghế cùng các

loại, chỉ cần có thể làm vũ khí sử dụng, bọn hắn toàn bộ cầm lên, sau đó một cỗ gió như hướng Nhạc Duyên phương hướng đánh giết mà đến, tấm kia mở miệng, kia phiêu tán nước bọt, liền tựa như muốn đem người trước mắt triệt để ăn sống nuốt tươi.

Gào thét.

Dữ tợn.

Thần tình kia đã không phải người, mà là ma quỷ.

Hiển nhiên là bị cái gì khống chế, liền như là trước đó nhìn thấy mấy cái kia đóng cửa thành binh sĩ đồng dạng.

Vi Nhất Tiếu chỉ nhìn toàn thân tê cả da đầu, lưng phát lạnh, như thế tràng cảnh, như thế tình huống, hắn cho dù là lại thế nào nghĩ, cũng không ngờ đến hôm nay tao ngộ sẽ là loại này.

Những người này mạnh sao

Không mạnh.

Chẳng qua là bình thường nhất lê dân bách tính, là dân đen.

Thế nhưng là trước mắt cái này như sóng triều mà đến dân đen lại là cho người ta một loại vô tận sóng biển đang theo mình đánh tới, cho dù là thân là Minh giáo pháp vương, Vi Nhất Tiếu tại thời khắc này quả nhiên là sợ hãi. Loại tình cảnh này quả thực so địa ngục càng đáng sợ, so chiến trường càng hàn lòng người.

Đây có phải hay không là đại biểu cho cả tòa thành…

“Triệu Mẫn!”

“Ngươi còn là người sao “

Sợ hãi cùng sợ hãi triệt để nhóm lửa Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu lửa giận, thân hình vận chuyển ở giữa, một thân Vô Song khinh công cơ hồ bị vận chuyển tới cực điểm, di hình hoán ảnh ở giữa người đã dọc theo vách tường vượt lên cửa thành lầu, hướng tiểu quận chúa Triệu Mẫn trực tiếp nhào đi.

Vi Nhất Tiếu không cách nào bảo trì trấn định, triệt để đi vào phẫn nộ, Nhạc Duyên cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Tràn ngập tại tòa thành thị này trên không Huyền Âm kiếm ý ngay tại ngo ngoe muốn động, mà những người trước mắt này đều chỉ bất quá là Huyền Âm kiếm ý phát ra tà ác khống chế mà thôi, trở thành kiếm nô.

Cỗ này tà ác, đã trưởng thành đến như vậy lớn mạnh sao

Ngẩng đầu.

Ánh mắt nhìn chăm chú ở giữa, cái kia thiên không mây đen bắt đầu xoay tròn biến hình, một cỗ lực lượng vô hình dưới, 1 đạo to lớn vô cùng thân hình xuất hiện tại phần lớn trên không, đang cúi đầu nhìn xuống phía dưới phát sinh hết thảy.

Rộng lớn trường bào màu đen, cả người ẩn thân trong đó, mà tại đạo nhân ảnh này đỉnh đầu thình lình mang theo nguyệt hình mũ, đỉnh đầu trăng lưỡi liềm rõ ràng lọt vào trong tầm mắt.

Trong mắt vô tình.

Nhìn phía dưới tất cả mọi thứ như sâu kiến.

Bộ dáng này…

Nhạc Duyên thực tế là quá mức quen thuộc.

Đó chính là Đông Hoàng quá 1.

Đúng là hắn chính mình.

Huyền Âm 12 kiếm kiếm ý hiện hình.

—

—

—

—

—

—

—

Chương 203 : Phản đồ (thượng)

Ngẩng đầu nhìn ra xa.

Nhạc Duyên cùng kia bị Huyền Âm kiếm ý tập hợp mà thành bóng người 4 mắt nhìn nhau, ánh mắt chỗ sâu tựa như trông thấy cái kia quá khứ tại Tần triều lúc mình —— Đông Hoàng quá 1.

Phải biết hắn vào lúc đó lúc đầu nổi lên danh tự chính là Đông Phương Bất Bại, chỉ bất quá bởi vì tiếng địa phương khác biệt, Đông Phương Bất Bại được xưng là Đông Hoàng bất bại, âm dài dương sai phía dưới để hắn đeo lên cái này Đông Hoàng quá 1 xưng hào, vào lúc đó nhưng cũng danh phù kỳ thực.

Này tấm lấy kiếm ý ngưng kết khí tượng mà thành tựu bộ dáng, là đang khuyên giới mình, nhắc nhở thân phận của mình sao

“…”

Ánh mắt ngưng lại, đã thấy kia nguyên bản hình thành hình người lập tức đổi hình dạng, tiêu tán hóa nhập trong mây, màu đen đám mây co vào, tử sắc lôi đình chấn động, trong chốc lát, bầu trời hạ xuống mưa.

Không ổn!

Lại cúi đầu.

4 phía những cái kia bách tính sớm đã bị Huyền Âm kiếm ý dẫn động trong lòng ác nhất một mặt, mắt lộ ra sát ý, sớm đã không có nhân tính, vô luận đại nhân tiểu hài hay là nữ nhân lại hoặc là lão nhân, mỗi người nhìn về phía mình ánh mắt đều là sát khí lẫm liệt, giống như muốn ăn sống nuốt tươi mình.

Phát ra dã thú gào thét, ngoài miệng càng là nước bọt chảy ngang.

Tà ác.

Hung thần.

Đây là địa ngục nhân gian.

Nhưng cũng là Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu bị kinh hãi đến hoàn toàn phẫn nộ, không quan tâm trực tiếp lấy khinh công bay lên tường thành, trực tiếp tìm kiếm hắn lý giải bên trong đầu nguồn —— tiểu quận chúa Triệu Mẫn.

“Người không liên quan cùng!”

“Bị loại!”

Sắc mặt cứng lại, một tay đặt sau lưng, một tay duỗi ra, lật tay hướng lên, lập tức lăng không một trảo.

Két!

Một tiếng vang nhỏ tại Nhạc Duyên trước người vang

lên, kia trên tay phải phương hư không tại hắn cái này một nắm phía dưới xuất hiện từng tia từng tia vết rách, thật giống như 1 khối vô hình trong suốt tơ lụa bị cố ý kéo ra vết tích. Sau đó tay phải chăm chú một nắm, trong ầm ầm nổ vang một cỗ vô hình khí lãng lấy Nhạc Duyên làm trung tâm hướng 4 phương 8 hướng bôn tập mà đi.

Trên đường phố.

Những cái kia hướng Nhạc Duyên đánh tới lão bách tính tại cỗ này khí lãng phía dưới, lập tức toàn bộ bị ném đi ra ngoài, ngã rầm trên mặt đất hôn mê bất tỉnh.

1 bước, một vang.

Khí kình liên miên bất tuyệt, mặt đất phiến đá liền tựa như gợn sóng càng là không ngừng trên dưới chập trùng ba động, những cái kia nơi xa không có không có ném đi đám người thì là tại đại địa rung động dưới đứng không vững té ngã trên đất. Không chỉ có như thế, hai bên đường phố kiến trúc càng là tùy theo ba động, tại từng đợt soạt âm thanh bên trong đổ xuống không ít.

1 chiêu ở giữa, những cái kia nhào về phía Nhạc Duyên mất đi thần trí đám người như vậy đổ xuống hôn mê, đây vẫn chỉ là Nhạc Duyên không nghĩ quá tạo nên sát nghiệt, bằng không mà nói tại hắn 1 chiêu này phía dưới, những cái kia vốn là tay trói gà không chặt người bình thường chỉ sợ đã là tử thương vô số.

Trong chớp mắt, lít nha lít nhít vây công đám người liền bị quét sạch sành sanh, chỉ còn nơi xa những cái kia

mất đi thần trí người đang nghĩ phương nghĩ cách xông phá trở ngại đi tới Nhạc Duyên trước mặt, dùng thân thể của mình, dùng răng, dùng trên tay có khả năng tìm được vũ khí đến đánh lên như vậy một chút.

“Coi là thật đáng buồn!”

Ánh mắt yếu ớt ở giữa, Nhạc Duyên lầm bầm lầu bầu cảm thán một phen, lập tức ánh mắt tiếp tục hướng bầu trời nhìn lại, hắn biết có mình ý chí Huyền Âm 12 kiếm chiêu thức tuyệt không phải những này chỉ có thể làm làm pháo hôi người bình thường, những này chẳng qua là một điểm món ăn khai vị.

Có lẽ đối tiểu quận chúa Triệu Mẫn đến nói đây là 1 kiện vũ khí đáng sợ, nhưng đối Huyền Âm 12 kiếm kiếm ý đến nói, đây chỉ là tùy ý mà làm chi.

Giữa không trung.

Lôi đình trải rộng bên trong, trời mưa.

Tại người bình thường xem ra là mưa, nhưng ở Nhạc Duyên trong mắt lại không phải như thế.

Kia tràn ngập tại thiên không không ngừng rơi xuống chính là vô tận kiếm.

Là mưa.

Càng là kiếm.

Là sát thương vô tận mưa kiếm.

Tại Huyền Âm 12 kiếm kia cỗ tà ác ý chí dưới, nó chỗ nhìn chăm chú hết thảy đều chỉ bất quá là con mồi. Không có cái gì có việc nên làm có việc không nên làm, dưới cái nhìn của nó hết thảy đều có thể giết.

Phô thiên cái địa bên trong, nó đem phía dưới tất cả mọi người bao phủ trong đó, mưa kiếm như tiễn vũ theo tốc độ rơi xuống càng lúc càng nhanh, uy lực cũng biến thành càng lúc càng lớn.

2 mắt nhíu lại.

Nhạc Duyên thần tình trên mặt không thay đổi, đối mặt cái này không điểm địch ta một kích, Nhạc Duyên chỉ là tay phải chậm rãi bên trên giương giơ lên, lấy tay đại đao, sau đó chính là một đao hoành vung.

Thoáng chốc.

Chỉ thấy tại hắn vung xuống một sát na này, người khác bắt đầu xuất hiện vô hình rung động, vô số đạo nhân ảnh từ trong cơ thể bay ra hướng bầu trời chém tới.

Có bao nhiêu mưa kiếm, liền có bao nhiêu đao.

Kiếm cũng vô cùng, đao cũng vô cùng.

Nửa ngày.

Mưa kiếm rơi xuống xu thế đình chỉ, mà Nhạc Duyên cổ tay chặt cũng thu hồi.

Bên phải để tay về bên hông một khắc này, liền nghe trên bầu trời bộc phát ra liên miên tiếng vang, thật giống như vô tận lôi đình giữa không trung bạo động, mưa kiếm cùng đao kình giao phong qua đi chấn động lúc này mới truyền ra, mây đen tại thời khắc này bị vô số màu trắng thủy khí chỗ che lấp, bao phủ trong đó.

Trong chớp mắt, cái này phần lớn trên không liền có thêm tầng 1 màu trắng hơi nước cái nắp.

Nhưng Nhạc Duyên lại biết đây chẳng qua là mình cùng Huyền Âm 12 kiếm tà ác kiếm ý chân chính giao thủ trước tùy ý một kích, cái này ngàn năm qua tại kiếm ngục bên trong nó không biết trưởng thành bao nhiêu, có lẽ đã vượt qua tưởng tượng của mình.

Từ kiếm ngục bên trong bạo động mà ra, cho dù là ở trong đó còn có lưu nền tảng, nhưng chân chính tà ác tinh hoa tại thời khắc này, Nhạc Duyên đã khẳng định nó đã toàn bộ đến, lưu tại kiếm ngục bên trong chỉ sợ chỉ là Huyền Âm 12 kiếm cố ý tồn tại 1 cái xác rỗng.

“Thật hung ác.”

“Đao của ngươi cái thứ 1 muốn giết đối tượng vậy mà là mình!”

Chẳng biết lúc nào, tại sau lưng Nhạc Duyên xuất hiện một cái khác Nhạc Duyên, chỉ bất quá 2 người này bộ dáng hơi có vẻ khác biệt, một thiếu niên, một thanh niên. Thiếu niên chính là chính Nhạc Duyên, mà thanh niên chính là Huyền Âm kiếm ý ý chí lưu hình.

Lưng tựa lưng.

Lẫn nhau đưa lưng về phía mà đứng.

Thanh niên Nhạc Duyên mặt mũi tràn đầy tà khí dạt dào mà cười cười trêu ghẹo nói: “Tốt một cái phản đồ!”

…

Cửa thành lầu bên trên.

Sợ hãi.

Sợ hãi.

Phẫn nộ.

Sát ý.

Vô số cảm xúc hỗn hợp tới cực điểm tụ cùng một chỗ Vi Nhất Tiếu triệt để bộc phát, đầy bụng đối tiểu quận chúa sát ý, một thân khinh công vận chuyển tới cực điểm, tại trong chớp mắt liền tựa như 1 đóa mây xanh phiêu động cửa thành lầu bên trên, thuận tay trải qua một sĩ binh bên người thời điểm cầm trên tay đối phương loan đao, thả người nhảy đến tiểu quận chúa Triệu Mẫn trước người, trên tay loan đao trực tiếp hướng đối phương chỗ cổ chém tới.

“Thật ác độc đao!”

“Quả nhiên là 1 cái xú nam nhân, không có chút nào sẽ thương hương tiếc ngọc.”

Đối mặt Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu lôi đình một kích, tiểu quận chúa Triệu Mẫn mỉm cười, thật giống như 1 đóa nở rộ tại mùa đông bên trong hoa mai, tại trắng lóa như tuyết bên trong chỉ có nàng một mảnh thịnh sắc. Đang nói chuyện đồng thời, bàn tay như ngọc trắng khinh động, đứt gãy dây đàn tại ngón tay mềm dưới giống như có sự sống, gảy, gảy nhẹ.

Dây đàn dựng thẳng lên, đón lấy kia hướng chỗ cổ bổ tới loan đao.

Khanh ——

Dây cung qua, đao đoạn.

Một nửa đao bị nàng nhẹ nhàng nghiêng đầu tránh đi , mặc cho kia một nửa đao gãy bay vào một bên binh sĩ trái tim chỗ. Mà Vi Nhất Tiếu trên tay kia một nửa đao gãy lại chỉ kém chi chút xíu xẹt qua cổ của nàng, cuốn lên kình khí không có mang đến mảy may tổn thương, duy nhất tác dụng chính là để cô nương tinh tế da thịt bị kích thích dâng lên một chút mụn nhỏ.

“! ! !”

Lệch một ly đao, để Vi Nhất Tiếu mi tâm nhíu chặt, trong lòng càng là khẽ giật mình.

Cái này tùy ý thủ đoạn… Quả nhiên là danh bất hư truyền.

Nhưng cũng là cái nhìn này, để Thanh Dực Bức Vương

nhìn ra cái này Nguyên đình tiểu quận chúa trên thân xuất hiện một loại không cách nào nói rõ quỷ dị tình huống, liền như là toà này trở nên quỷ dị thành thị.

Tâm tư thay đổi thật nhanh ở giữa, Vi Nhất Tiếu thân hình lại cử động, trên tay một nửa đao gãy trực tiếp hướng ngồi ngay ngắn ở đó bên trong tiểu quận chúa yết hầu cắm tới.

Đao gãy, vẫn có thể giết người.

Xùy ——

Máu tươi vẩy ra bên trong, thân đao vào thịt.

“Ừm “

Ngẩng đầu, Vi Nhất Tiếu trên mặt kinh ngạc nhìn xem kia một giới tướng lĩnh ăn mặc người đột nhiên từ nhỏ quận chúa sau lưng thoát ra, đưa tay phải ra sinh sinh bắt lấy trên tay hắn đao gãy.

Máu đỏ tươi chính dọc theo thân đao không ngừng nhỏ xuống, rơi vào Triệu Mẫn ngực, chỉ chốc lát sau cũng đã đưa nàng trước ngực nhuộm thành một mảnh huyết hồng.

“Thủ pháp này ngươi là! ! !”

Nhìn chằm chằm tên này quỷ dị tướng lĩnh khuôn mặt nhìn nửa ngày, Vi Nhất Tiếu nhìn thấy chỉ là 1 trương bị che lấp nửa gương mặt khuôn mặt, đối phương khép chặt đôi môi, 2 mắt có thần nhìn chằm chằm Vi Nhất

Tiếu, im lặng không nói.

“Thanh Dực Bức Vương ngươi đối thủ không phải vốn quận chúa!”

“Hắn mới là đối thủ của ngươi.”

“Quen biết cũ gặp mặt, nghĩ đến cũng nên hảo hảo tự tự.”

“Ngươi nói đúng không “

“Sư phụ của ta, quang minh hữu sứ Phạm Dao.”

Nói xong, tiểu quận chúa một mặt thong dong ý cười bên trong đứng dậy, vượt qua cổ cầm, đem kia giấu ở cổ cầm phía dưới Ỷ Thiên kiếm giữ tại trên tay, mà người thì là xoay người hướng trong thành đi đến.

Mục tiêu của nàng cho tới bây giờ đều chỉ có 1 cái.

Đó chính là Minh giáo giáo chủ.

Nhạc Duyên!

—

—

—

—

Chương 204 : Phản đồ (hạ)

Phản đồ!

Huyền Âm kiếm ý hiển hóa ra thanh niên Nhạc Duyên chính diện mang giễu cợt đối Nhạc Duyên bản thân nói: “1 cái phản bội mình phản đồ!”

Tình có thể thực cốt.

Nữ nhân có thể hóa thành nước.

Khi cả 2 hợp hai là 1 thời điểm, dù là mặc cho ngươi cứng rắn như sắt thép, tâm tính cứng rắn như ma như Phật, tại đặc biệt tình huống dưới, cũng sẽ hóa thành ngón tay mềm. Tại Huyền Âm kiếm ý xem ra, trước mắt Nhạc Duyên đã là bị tình một chữ này chỗ ăn mòn.

“Ngươi lừa gạt người khác!”

“Ngươi lừa gạt mình!”

Trong lời nói, Huyền Âm kiếm ý biến thành lấy khí lưu hình mà ra thanh niên Nhạc Duyên tà dị dạt dào bên trong, đang lúc trở tay 1 chưởng liền hướng phía sau đưa lưng về phía mình Nhạc Duyên đánh tới, mà Nhạc Duyên cũng là xoay tay lại 1 chưởng, song chưởng giao kích, chỉ nghe đại địa một tiếng ngâm khẽ, dưới chân mặt đất như vậy xuất hiện vết rách, dọc theo 2 người 2 bên phương hướng không ngừng lan tràn mà ra, “Nói ta

là ngươi sáng tạo vật, nhưng ta càng là ngươi chính Nhạc Duyên!”

Nhạc Duyên kế tiếp theo trầm mặc, chỉ là ánh mắt hơi có vẻ thâm trầm, ai cũng không biết trong lòng của hắn giờ này khắc này đến tột cùng suy nghĩ cái gì.

“Huyền Âm 12 kiếm chính là duy ta kiếm pháp!”

“Kiếm, chính là mình!”

“Ta chính là ngươi!”

“Kiếm pháp chí âm chí tà chẳng qua là chính ngươi trên thân tà niệm.” Trong lời nói, thanh niên Nhạc Duyên mặc dù không hiện kích động, nhưng trong giọng nói đều là ý lạnh âm u: “Nhưng ngươi lại sinh sinh đem mình phần này chém ra, sáng tạo ra cái gọi là cái gì chí âm chí tà Huyền Âm 12 kiếm, vậy đơn giản là lừa gạt thiên hạ trò cười. Càng đem mình phần này tà niệm nhốt tại cái gì cẩu thí kiếm ngục, kia chỉ bất quá là ngươi vì phủ định mình mà chọn lựa cử động mà thôi.”

“…”

Nhạc Duyên đối mặt với đối phương thì thầm không ngớt, vẫn không có mở miệng, chỉ là nhìn không chuyển mắt nhìn trước mắt cái này trẻ tuổi mình, đôi mắt thâm trầm, cho dù ai nhìn thấy cũng chỉ có thể thăm dò trong đó kia vô tận yên tĩnh.

4 phía.

Kiếm ý, đao kình.

Cả 2 đang không ngừng giao phong, cả 2 tùy ý đua tiếng đang không ngừng để không gian bốn phía phát ra tiếng rên rỉ, trong không khí càng là tại thời khắc này lít nha lít nhít xuất hiện vô số nhỏ bé vết rạn, nhìn qua tựa hồ đến liền muốn vừa chạm vào tức phá tình trạng.

“Ngươi tại Tần triều lúc liền đã thanh tỉnh, hoàn toàn khôi phục quá khứ ký ức không phải sao “

“Thế nhưng là ngươi lại một mực tại lừa gạt người khác, thậm chí lừa mình dối người.”

“Là thả không dưới “

“Hay là cái này luân hồi để ngươi trở nên đáng buồn “

Thanh niên Nhạc Duyên vẫn tại líu lo không ngừng, trên thân kiếm ý cùng đao ý giao phong kia đối với cả 2 đến nói chẳng qua là tiểu đạo, cho dù là liên quan đến về thời gian quy tắc, chân chính đáng sợ giao phong là cả 2 ngôn ngữ trên tâm cảnh tranh đoạt.

Ai thua.

Ai thắng.

Ngoại nhân có lẽ không rõ ràng, nhưng đối cả 2 đến nói lại là rất thanh tỉnh.

“Ha!”

“Còn tại giữ yên lặng “

“Là tự thẹn, hay là đang suy nghĩ vật gì khác “

Thanh niên Nhạc Duyên kế tiếp theo từng bước ép sát, hơi giương khóe môi nhếch lên tràn đầy nụ cười tà dị, ánh mắt có chút tỏa sáng, ngoài miệng thì là giễu cợt nói: “Còn có đao pháp này ha ha, ngươi liền không nên dùng nó a!”

“Đúng nga!”

“Ngươi bây giờ như thế nào lại để ý “

“Ngươi cố ý bỏ nhân thân, trút bỏ thân rồng, cắt lấy tà niệm, là đem ma tính cùng tà niệm cùng nhau trấn áp tại kiếm ngục bên trong, ngươi Nhạc Duyên cứ như vậy muốn trở thành 1 người sao “

“Ngươi quên thân phận của mình sao “

“Long!”

“Tà linh!”

“Thậm chí ma!”

“Cái nào không so với người cao cấp, lại muốn làm một giới dưới cùng chi vật!”

“Đám người kia kế hoạch thành công “

“Kia nghĩ đến chính ngươi coi là thật đáng buồn buồn

cười!”

Thân thể nghiêng về phía trước, thanh niên Nhạc Duyên gương mặt cơ hồ tựa ở thiếu niên Nhạc Duyên trên mặt, giữa hai bên 2 mắt nhìn nhau không chút nào tránh, không chỉ có như thế lẫn nhau trong ánh mắt ẩn chứa đao kiếm chi ý cũng tại bắt đầu giao phong, ngắn ngủi ba tấc khoảng cách ở giữa vậy mà là sinh sinh bằng vào lẫn nhau ánh mắt cho sinh sôi ra sấm sét màu tím.

“Không!”

“Ta kiêu ngạo mình a, ngươi chẳng lẽ quên đi 1 cái từ sao “

“Nhân định thắng thiên!”

Lúc này, một mực trầm mặc thiếu niên Nhạc Duyên rốt cục mở miệng, một đầu tóc xanh 4 bay loạn giương bên trong, hắn từng chữ từng câu nói: “Cảnh giới của ngươi đình trệ!”

“Trời “

“Ha ha!”

“Buồn cười!”

“Ta chính là trời! Thông thiên!”

Thanh niên Nhạc Duyên nhếch miệng cười to, lộ ra một ngụm dữ tợn răng: “Vậy ngươi lại tiến bộ bao nhiêu trong mắt của ta ngươi thối lui bước a!”

“Ngay cả đao đều không có ngươi, lại như thế nào có thể thắng được ta “

“Thân là nhân tính ngươi, phải biết có một câu như vậy.”

“Nhân tính vốn ác.”

Đối chưởng tay phải đột nhiên dùng sức, đã bắt đầu che kín vô số vết rách mặt đất lại lần nữa chấn động, vô số bùn đất bay giương bên trong, từ lòng đất toát ra vô số kiếm khí, trực tiếp hướng những cái kia hôn mê tại 4 phương 8 hướng đám người đâm tới.

Kiếm khí vô hình.

Rõ ràng là muốn hôn mê người bình thường đều mất mạng tại Nhạc Duyên trước mắt.

“! ! !”

Nhạc Duyên thấy thế một tiếng ngâm khẽ, chân phải nhẹ nhàng đạp mạnh, 1 đạo chói sáng hình cung quang mang từ mặt đất khẽ quét mà qua, tựa như một đạo loan nguyệt, đem những cái kia phóng lên tận trời kiếm khí đều trừ khử, liền tựa như vừa rồi kia sắp đồ sát cảnh tượng chưa từng xảy ra đồng dạng.

Cảnh tượng như vậy cũng không có để thanh niên Nhạc Duyên ngoài ý muốn, kia tà dị dạt dào trên mặt có hay là vô số mỉa mai: “A ~~~ vì những người bình thường này như vậy giữ gìn là nguyên nhân gì là rơi vào tình kiếp để ngươi chân chính đem mình xem như nhân loại “

“Hay là ngươi chân chính yêu nhân loại một cái nào đó nữ nhân xinh đẹp “

“Lý Mạc Sầu “

“Hay là Tiểu Long Nữ “

“Hoặc là , Sư Phi Huyên “

“Lại hoặc là đồ đệ của mình, nữ nhi “

“Úc ha ha ha ~~~ “

Chưởng khống vô cùng tiếng cười quanh quẩn ở trong thiên địa, trời thảm địa sầu, cả phiến thiên địa đều tựa hồ bị đạo này tà ác chi cười chấn nhiếp: “A, mặc dù bỏ đi thân rồng, ngươi nhân tính bên trong hẳn là còn tồn long dâm chi tính, cần nữ nhân, ta có thể cho ngươi!”

Ánh mắt vượt qua thiếu niên Nhạc Duyên thân thể, Huyền Âm kiếm ý tạo thành tà ác thanh niên Nhạc Duyên ánh mắt trực chỉ đang theo bên này đánh tới chớp nhoáng tiểu quận chúa Triệu Mẫn, có ý riêng nói: “Kia Triệu Mẫn như thế nào Chu Chỉ Nhược như thế nào các nàng đều có thể là tuyệt mỹ người a!”

“Mỹ diệu thân thể.”

“Kia quả nhiên là từng đạo xốp giòn tận xương đầu mỹ thực a!”

“Ngươi không nghĩ nhấm nháp sao “

Thiếu niên Nhạc Duyên ánh mắt lạnh nhạt, đang nghe đối phương như vậy, Nhạc Duyên không có chút nào ngoài ý muốn, tà tính mình sẽ làm ra bất cứ chuyện gì hắn cũng không ngoài ý liệu.

Thiếu niên Nhạc Duyên vẻ mặt như vậy để thanh niên Nhạc Duyên sững sờ, lập tức nhớ ra cái gì đó, lập tức kịp phản ứng: “Đúng, ta kém chút quên đi ngươi càng đem mình người thân mượn từ Phượng Hoàng cũng cho rút đi! Ngươi bây giờ chỉ là người đơn thuần tính sao “

“Thì ra là thế.”

“Lòng người ác hơn, so ác càng ác, so tà càng tà.”

“Vậy ta còn thật sự là đáng thương a!”

“Trở về đi!”

Đột nhiên, vốn là tà ác thanh niên Nhạc Duyên trở nên nghiêm chỉnh lại, giọng điệu của hắn bên trong đã không còn mỉa mai chi khí, ngược lại thay thế chính là một loại tràn đầy dụ hoặc ngữ khí: “Chúng ta nên quay về một thể, bắt về người thân, tìm về long thể!”

“Trở về chân chính mình đi.”

“Thông thiên giáo chủ, nên tái hiện tại thế!”

Tại cái này ngôn ngữ dưới, thiếu niên Nhạc Duyên tựa hồ trở nên mê mang.

Lời nói rơi xuống, thanh niên Nhạc Duyên ầm vang tán ra hóa thành đầy trời Huyền Âm kiếm ý, sau đó giữa không trung hình thành 1 đạo vòi rồng, hướng Nhạc Duyên thiên linh chảy ngược mà hạ.

Vừa mới nắm lấy Ỷ Thiên kiếm tiểu quận chúa Triệu Mẫn còn chưa tới đến đến bên cạnh, liền bị đột ngột mà thành phong bạo quyển bay ngược ra ngoài, cho dù là nàng thân phụ Huyền Âm 12 kiếm, đã sớm trở thành tuyệt đỉnh cao thủ, nhưng ở giờ này khắc này, sắc mặt nàng lại trở nên trắng bệch, mất đi huyết sắc.

Bởi vì nàng phát hiện Huyền Âm 12 kiếm kiếm ý ý chí muốn cùng kia Minh giáo giáo chủ Nhạc Duyên hợp thể.

Thoáng chốc!

Thiên địa biến sắc, đen lại.

Trong bóng tối, vô số lôi đình đang lóe lên, tử quang đập vào mặt ở giữa, Triệu Mẫn mơ hồ nhìn thấy 1 thiếu niên chính lấy mắt thường có thể thấy được không hợp với lẽ thường tốc độ hóa thành một thanh niên.

Tùy ý phiêu giương tóc đen bên trong, một bóng người cứ như vậy đứng ở chính giữa.

Áo bào đen bao phủ.

Một vầng loan nguyệt ngay tại từ từ bay lên.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 205 : Lại đến (thượng)

Quyền cước.

Đao kiếm.

Trong lúc nhất thời, Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu bị trước mắt người này cho làm hoàn toàn không thi triển được, cơ hồ là tính cả khinh công của mình đều nhận áp chế. Tại tránh đi đối phương kia nhìn như hung ác, kì thực bảo thủ công kích về sau, Vi Nhất Tiếu kinh ngạc nói: “Là ngươi!”

Hắn nhận ra.

Từ đối phương võ công con đường, lại thêm tiểu quận chúa trước khi đi trực tiếp điểm minh thân phận, người trước mắt chính là biến mất 20 năm quang minh hữu sứ Phạm Dao.

Chỉ là, hắn làm sao lại trở thành Nhữ Dương Vương phủ tiểu quận chúa sư phó.

Tại thời khắc này, Vi Nhất Tiếu đầy bụng nghi hoặc, đã có nghi vấn, như vậy hắn liền trực tiếp hỏi thăm ra.

“Thật có lỗi.”

Đối mặt Thanh Dực Bức Vương hỏi thăm, Phạm Dao mặt lộ vẻ sầu khổ, tại tăng thêm kia đã bị hủy dung

khuôn mặt, tổng cho người ta một loại dữ tợn cảm giác: “Ta cũng không nghĩ tới lại biến thành dạng này! Ta vốn là một mực tiềm ẩn tại Nhữ Dương Vương phủ, chỉ là ngoài ý muốn bị nàng phát hiện.”

Tiềm ẩn

Nội ứng

Một nháy mắt, Vi Nhất Tiếu não hải bên trong toát ra dạng này từ ngữ, chỉ là chưa chờ hắn lại lần nữa lên tiếng hỏi thăm, lại nghe Phạm Dao tiếp tục nói: “Ngươi hẳn là phát giác được cái này Triệu Mẫn trên thân không ổn, còn có cái này trở nên quỷ dị phần lớn.”

“Thật có lỗi, không có cách nào đi nói ôn chuyện sự tình, ta thanh tỉnh thời gian đã không nhiều.”

“Ngăn cản nàng!”

“Phá giải ra trên người nàng bí mật.”

“Tại trên người nàng tồn tại 1 cái nhìn không thấy tà ma, kia tà ma làm cho người rơi xuống, thôn phệ lòng người, như tiếp tục, cái này cả tòa phần lớn người đều sẽ trở thành khôi lỗi.”

“Nàng bị khống chế.”

“Ghi nhớ!”

“Ngăn…”

Lời còn chưa dứt, tiêu dao hữu sứ Phạm Dao con ngươi lập tức mất đi hào quang, cả người trở nên âm u đầy tử khí, không có chút nào sinh khí, liền tựa như 1 cái người gỗ, cái bộ dáng này thần thái Phạm Dao chỉ nhìn Vi Nhất Tiếu tê cả da đầu. Vừa mới ở phía dưới, nhìn thấy kia một đám mất đi thần trí, chỉ biết chém giết lão bách tính không đều là như thế sao

Quả nhiên.

Sau đó Phạm Dao chiêu thức chiêu chiêu tàn nhẫn trí mạng, hoàn toàn không để ý hắn Thanh Dực Bức Vương công kích, lấy thương đổi thương, thậm chí có thể lấy mạng đổi mạng. Loại này mất đi thần trí như là dã thú đấu pháp trực tiếp đem Vi Nhất Tiếu ép từng bước lui lại.

Mặc dù mất đi thần trí quang minh hữu sứ không có lúc thanh tỉnh mang cho áp lực của hắn lớn, nhưng là ở thời điểm này Vi Nhất Tiếu lại là cảm nhận được một loại không lời khủng bố.

Điểm huyệt.

Thương thế.

Công kích của hắn căn bản là không có cách ngăn cản đối phương trước tiến vào bộ pháp, bởi vì Phạm Dao thân phận, Vi Nhất Tiếu cũng làm không được ngay tại cái này bên trong đem đối phương chém giết tâm thái, chỉ có thể bị ép lấy tự thân cao siêu khinh công tại phạm vi nhỏ bên trong mượn từ tạp vật na di xoay tròn đến ngăn cản đối phương tiến công.

Oanh!

Khi cửa thành lầu tại đối phương đập loạn một trận toàn bộ lún xuống về sau, Thanh Dực Bức Vương lúc này mới triệt để tránh thoát Phạm Dao phạm vi công kích.

Mà lúc này đây, ánh mắt của hắn rốt cục rơi vào trước đó ở phía dưới 1 người ứng đối vô số điên cuồng người bình thường giáo chủ —— Nhạc Duyên.

Chỉ là cái nhìn này nhìn lại, Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu sắc mặt không khỏi đại biến.

Kia là! ! !

Mây đen ngập đầu.

Vô tận kiếm ý hình thành một cỗ vòi rồng từ bầu trời rớt xuống, trực tiếp hướng Nhạc Duyên thiên linh trút xuống.

Không tránh không né.

Nhạc Duyên tại liên tiếp đang lúc mờ mịt bị kia cỗ vòi rồng từ đỉnh đầu rót vào trong thân thể, tại kiếm ý nhập thể một sát na kia, toàn bộ thiên địa tại thời khắc này biến sắc.

Thiên địa u ám.

Lôi đình trải rộng.

Gào thét mà qua gió càng là phát ra thanh âm ô ô, tựa như toàn bộ thiên địa đều đang khóc.

Giáo chủ!

Tà ác chi vật!

Giờ khắc này, vô số vấn đề tại Vi Nhất Tiếu não hải bên trong vừa đi vừa về khuấy động, chỉ kém điểm để đầu của hắn tại thời khắc này bạo tạc. So với những vấn đề này đến, càng làm cho Vi Nhất Tiếu sợ hãi chính là cái kia cả 2 hợp hai là 1 tồn tại.

Trong ánh mắt.

Tùy ý phiêu giương tóc đen, kia không hiểu lớn lên đến thanh niên thân thể nam nhân.

Kia hắc bào thùng thình.

Còn có trên đầu kia không hiểu xuất hiện kia vòng trăng non hình mũ giáp.

Mồ hôi lạnh tại thời khắc này đã ướt đẫm toàn thân, một cỗ đến từ trên linh hồn sợ hãi ngay tại bốc lên lan tràn đến toàn thân.

Đây là cái gì

Nhà mình giáo chủ xảy ra vấn đề

Vi Nhất Tiếu từ khi kiến thức Nhạc Duyên lúc trước bày ra võ công về sau, liền cho rằng trong thiên hạ này

không có người sẽ là giáo chủ đối thủ, nhưng hắn tuyệt đối không ngờ đến sẽ có một ngày như vậy khó nhất xảy ra vấn đề người xuất hiện vấn đề. Kia mang tới hủy diệt, là để người không thể tưởng tượng.

Sợ hãi!

Lo lắng!

Nghi hoặc!

Vô số cảm xúc tại thời khắc này như đổ nhào đến xì dầu bình, triệt để đem Vi Nhất Tiếu tâm mai một.

Nhưng mà chưa cùng Vi Nhất Tiếu thu thập tâm tình sôi động, một màn kế tiếp càng làm cho cả người hắn rung động không hiểu.

Hài cốt bên trong, vô số vốn nên hôn mê bất tỉnh khôi lỗi bách tính, còn có kia phương xa không ngừng chen chúc mà đến đồng dạng nhận khống chế binh sĩ cùng bách tính tại thời khắc này đều không hẹn mà cùng dừng bước. Cùng lúc đó sau lưng Vi Nhất Tiếu thế thì sập cửa thành lầu bên trong, mảnh gỗ vụn bay tán loạn bên trong, bị khống chế quang minh hữu sứ Phạm Dao cũng mặt không biểu tình từ bên trong đi ra.

Hắn không có ra tay với Vi Nhất Tiếu, mà là tung người một cái càng thân mà xuống, đi tới đám kia người bình thường bên người.

Sau đó ——

Đại địa khẽ run lên, bất luận nam nữ lão ấu, vô số người không hẹn mà cùng quỳ một chân trên đất, hướng kia đứng tại trung ương không nhúc nhích Nhạc Duyên thấp đầu lâu.

Không nói một lời.

Kia thành kính cầu nguyện tư thái, liền tựa như tại bái thần.

Nhưng kia chỉnh tề vạch 1 động tác quả thực kinh hãi Vi Nhất Tiếu cả người không dám động đậy, lại càng không cần phải nói bị kia kình khí sinh sinh đánh bay ra ngoài mới đứng lên tiểu quận chúa Triệu Mẫn, thân là Huyền Âm 12 kiếm túc chủ nàng tại nhìn thấy trước mắt một màn này cũng triệt để mắt trợn tròn.

Đông Hoàng

Khẽ ngẩng đầu, liếc qua kia đã lộ ra bầu trời tăm tối, hắn cảm giác còn chưa đủ.

2 tay mở ra.

Có chút bên trên giương.

Ánh mắt ngưng lại, hai tay nắm ở hư không, chính là như vậy một nắm, lập tức hắn lạnh lùng vô tình thanh âm quanh quẩn tại trong trời đất này: “Không đủ! Như thế vẫn chưa đủ a!”

“Trở về đi!”

“Thân thể của ta!”

“Ta xương!”

“Giáo chủ, khi lại đến!”

…

Hải đảo.

Kinh Nhạn cung di chỉ.

Đang bị người đánh lén làm nổi giận không thôi ma long thật vất vả tại người trong thôn lấy hàng trăm hàng ngàn nhân mạng tới dỗ dành đối phương nộ khí về sau, lúc này mới tiêu tán không ít yên lặng ở tại trong hồ nước.

Nhưng tại giờ khắc này, hồ nước bên trong lại lần nữa phát sinh biến hóa.

Một tiếng kinh thiên động địa gào thét từ trong hồ nước bộc phát ra.

Một tiếng này dưới, toàn bộ hồ nước nước bị rống thành đầy trời hơi nước, sóng âm tầng tầng lớp lớp hướng 4 phương 8 hướng truyền đi, không chỉ có là đem trên đảo này một đám tín đồ sống lại sinh chấn thành trọng thương, mà tại hồ nước bên trên người càng là tại một tiếng này dưới hóa thành huyết vụ.

Đảo nhỏ 4 phía, thì là lan tràn lên một vòng hình tròn gợn sóng hướng 4 phương 8 hướng dũng xuất ra ngoài.

Thân rồng thẳng tắp, ngửa đầu gào thét, nhìn bộ dáng kia tựa hồ là muốn giá vân phi thăng mà đi.

Cùng lúc đó.

Nga Mi.

Kim đỉnh.

Diệt Tuyệt sư thái triệu tập đại hội võ lâm rốt cục bắt đầu.

Vô số người trong giang hồ đều đi tới nơi đây, muốn nhìn một chút Diệt Tuyệt sư thái nên làm cái gì bàn giao, mặc dù trong đó đại đa số người bằng vào mình đối Diệt Tuyệt sư thái tính cách hiểu rõ, đều cảm thấy nàng sợ rằng sẽ là cố chấp lấy tự sát đến tạ tội.

Nhưng, cái đại hội võ lâm này chung quy là cần đến.

Bọn hắn cần hiểu rõ hiện tại chân chính tình huống, cần hiểu rõ ban đầu ở Nga Mi đến tột cùng xảy ra chuyện gì tang sự tình, tình báo cái gì cuối cùng không có làm sự tình người lời nói chân thực hơn có thể tin.

Ngay tại lúc đại hội sắp đến thời điểm cao trào, lúc đầu xán lạn nhiều mây bầu trời đột nhiên tới sấm sét giữa trời quang, 1 tia chớp trực kích kim đỉnh, đánh vào Nga Mi phái phía sau núi.

Ầm ầm nổ vang, vô số bùn đất vẩy ra bên trong.

Một bộ cây quan tài từ sau núi bị đánh bay ra, nện ở một

đám võ lâm nhân sĩ trước mặt.

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người 2 mặt nhìn nhau, không rõ ràng cho lắm.

Chỉ có Diệt Tuyệt sư thái sắc mặt đột nhiên đại biến.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 206 : Lại đến (trung)

Nga Mi sơn.

Kim đỉnh.

1 đạo trời nắng bổ trực tiếp bổ về phía đỉnh núi, đánh tới hướng Nga Mi phái phía sau núi.

Trong ầm ầm nổ vang, hòn đá tứ tán bay loạn, một môn cây quan tài trực tiếp từ phía sau núi bay ra, nện ở ngay tại cử hành đại hội võ lâm một đám người giang hồ trước mặt.

Lúc này để ở đây tất cả mọi người triệt để sững sờ ngay tại chỗ.

Phải biết tại vừa mới, Võ Đang phái tổ sư Trương Tam Phong ngay tại hảo tâm khuyên nhủ Diệt Tuyệt sư thái, còn có không ít chính đạo nhân sĩ cũng khuyến cáo Diệt Tuyệt sư thái, để nàng không nên đi hướng kết thúc đồ. Mặc dù tại rất nhiều người trong mắt, Diệt Tuyệt sư thái tàn nhẫn phi thường, nhưng ở một ít sự tình bên trên Diệt Tuyệt sư thái cách đối nhân xử thế thật đúng là để người không thể không tán thưởng.

Cho nên tại cái kia đạo quan tài bay đến trên quảng trường thời điểm, ánh mắt mọi người đều bị đột nhiên phát sinh sự tình hấp dẫn lực chú ý.

Trong đám người.

Dịch dung che giấu tung tích Dương Tiêu cùng Kỷ Hiểu Phù cũng ngạc nhiên vô cùng nhìn xem trên quảng trường phát sinh sự tình, về phần vốn nên nên đến Ân Thiên Chính phụ tử giờ phút này lại là cũng không có tới đến Nga Mi sơn, mà là ngay tại giải quyết nhà của mình vụ sự tình.

Không biết từ chỗ nào tu tập đến một thân độc công Ân Ly, làm Ân Dã Vương bị thương nặng đồng thời, cũng tại Dương Tiêu cùng Ân Thiên Chính 2 người liên thủ, bình yên vô sự cầm xuống đối phương.

Sau đó, đó chính là bọn hắn Ân gia việc nhà.

Làm ngoại nhân, Dương Tiêu thật là không tốt tham dự.

Chỉ có thể cùng mình thê tử Kỷ Hiểu Phù trang điểm dịch dung đến đây Nga Mi tham gia đại hội võ lâm, nếu là Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính đồng dạng ở đây, tự nhiên không cần phiền toái như vậy. Nhưng là hiện tại, Dương Tiêu không thể không làm như vậy.

Lúc đầu tại trên đại hội, Dương Tiêu đều một mực chú ý mình thê tử cảm xúc biến hóa, hiện tại thì là ở đây tất cả mọi người bị cái này không hiểu lôi đình cho chấn động, bị kia từ sau núi bay ra cây quan tài hấp dẫn.

Đây là cái gì

Quan tài

Bị thiên lôi đánh trúng bay ra quan tài

Nga Mi phái còn có loại này

Trong lúc nhất thời, ở đây không ít người giang hồ đầy trong đầu đều đang suy tư cái này đột nhiên bay ra ngoài cây quan tài bên trong chôn lấy có phải hay không là Nga Mi phái khai phái tổ sư Quách Tương!

Nhưng ở trận chỉ có 2 người sắc mặt đã đại biến.

Chính là Diệt Tuyệt sư thái cùng Kỷ Hiểu Phù sư đồ.

Đang nghĩ mở miệng nói cái gì Dương Tiêu phát hiện bên người thê tử thân thể cứng đờ, nghiêng đầu sang chỗ khác liền nhìn thấy Kỷ Hiểu Phù một mặt trợn mắt hốc mồm, cùng trên đài Diệt Tuyệt sư thái không khác nhau chút nào, quét quét qua cây kia quan tài, lại nhìn một chút thê tử của mình, Dương Tiêu nghi ngờ nói: “Hiểu phù, làm sao đâu “

“Không phải như ngươi nghĩ!”

Gặp một lần Dương Tiêu thần sắc, Kỷ Hiểu Phù liền biết trong lòng của hắn suy nghĩ chính là cái gì, lắc đầu trực tiếp phủ định, lấy chỉ có 2 người có thể nghe thấy thanh âm nói: “Kia quan tài… Là Nhạc giáo chủ lưu tại Nga Mi phái.”

“Cái gì ! ! !”

Thần sắc biến đổi, Kỷ Hiểu Phù lời nói để Dương Tiêu rất là ngạc nhiên, “Giáo chủ lưu lại ở bên trong là ai thi

thể” Dương Tiêu hỏi ra hắn muốn hỏi vấn đề lớn nhất, cây này trong quan tài đến tột cùng táng chính là ai.

Hiển nhiên lúc trước hắn chợt lóe lên suy đoán là sai lầm.

“Không biết!”

Lắc đầu, Kỷ Hiểu Phù cũng là một mặt kỳ quái: “Lúc trước ta cùng Chỉ Nhược sư muội 2 người từng lặng lẽ nhìn qua, cây kia trong quan tài là một bộ bạch ngọc hài cốt. Nghĩ đến hẳn là giáo chủ cái gì trọng yếu người thi thể đi, táng tại Nga Mi, có lẽ là bởi vì cùng Nga Mi có cũ.”

“Chính là cố nhân.”

Nói đến đây bên trong, Kỷ Hiểu Phù đã nói ra lúc trước mình cùng Chu Chỉ Nhược sư muội 2 người cộng đồng thảo luận ra kết luận.

“Nhưng bây giờ…”

Ngẩng đầu, Kỷ Hiểu Phù ánh mắt hướng bầu trời nhìn lại, trước đó mây trắng hà hà nhiều mây trời đã xuất hiện biến hóa, tại kia 1 đạo sấm sét giữa trời quang về sau, chân trời trở nên tối xuống, thật giống như mùa hè thời điểm kia khó lường ngày mưa dông. Nhưng bây giờ, rõ ràng không phải loại tình huống này.

Trong mây đen, tiếng sấm rền cuồn cuộn, tử sắc điện mang ngay tại biển mây bên trong lăn lộn, ngo ngoe muốn động, tựa hồ muốn lại kích mà hạ.

“Thật kỳ quái!”

“Tốt kiềm chế!”

“Thật nặng buồn bực!”

“Cảm giác thật quái dị!”

“Trời muốn sập!”

Lời nói thép nói xong, Kỷ Hiểu Phù sắc mặt đã trở nên tái nhợt, cái trán giữa bất tri bất giác đã che kín mồ hôi.

Không chỉ có như thế, 4 phía công lực hơi kém người đều tại cỗ này áp lực dưới bắt đầu xuất hiện trên thân thể khó chịu, miệng khô khốc, hô hấp khó khăn, toàn thân trên dưới khó chịu đến cực điểm, trong lòng càng là không hiểu dâng lên một cỗ muốn rút kiếm chém giết dục vọng, giấu ở tâm linh chỗ sâu nhất các loại ý niệm tà ác tại thời khắc này đều tại ngo ngoe muốn động.

Ngay tại 1 tên trẻ tuổi Nga Mi phái nữ đệ tử lảo đảo hướng cây kia quan tài đi đến thời điểm, Võ Đang phái tổ sư Trương Tam Phong rốt cục phản ứng lại.

“Không đúng!”

Một tiếng kinh ngạc, người tại di hình hoán ảnh bên trong đi tới tên nữ đệ tử này bên người, 5 ngón tay bay tán loạn bên trong trực tiếp điểm hướng trên người đối phương đại huyệt, rất nhanh tên nữ đệ tử này liền hôn mê đi.

Tại Trương Tam Phong một câu nói kia ngữ bao hàm chân khí chấn động dưới, ở đây cái khác không ít võ công cao siêu người cũng khôi phục thanh tỉnh. Lẫn nhau 2 mặt nhìn nhau bên trong, đều nhìn thấy riêng phần mình trong mắt nghĩ mà sợ chi sắc.

“A di đà phật!”

“Đây là ma niệm!”

Đây là Thiếu Lâm tự một đám cao tăng bên trong người cầm đầu rốt cục cũng hồi phục thanh tỉnh, mặt mũi tràn đầy đại hãn bên trong chắp tay trước ngực, cả kinh nói: “Đây là tuyệt thế đại hung chi vật!” Nhìn về phía cây kia quan tài ánh mắt bên trong, vậy mà tràn ngập sợ hãi.

Cùng đứng tại Phật môn trận doanh nói Tĩnh Am càng là đã sớm rút ra trên thân bảo kiếm, giờ phút này chính cả người toát mồ hôi lạnh không ngừng thở hổn hển.

Càng xa ảnh hưởng càng tiểu.

Càng gần thì là ảnh hưởng càng lớn.

Tại Trương Tam Phong bằng vào tự thân tu vi lấy đạo môn bí pháp trực tiếp đánh vỡ đối cái khác người ảnh hưởng thời điểm, còn chưa chờ hắn tới kịp cao hứng, liền thấy cách cây quan tài gần nhất Diệt Tuyệt sư thái đã có động tác.

Thần sắc dữ tợn, 2 mắt đỏ bừng.

Một thân để người cảm thấy hoảng sợ sát khí từ Diệt Tuyệt sư thái trên thân tản ra.

Rất rõ ràng.

Cái kia ban đầu ở trên giang hồ thừa hành thiết huyết giết chóc Diệt Tuyệt sư thái lại xuất hiện, mà lại so với quá khứ thiếu một phần cố chấp, nhiều hơn một phần tà dị, lộ ra ác ý um tùm.

Đứng tại nơi đó đã không phải là 1 cái danh môn chính phái chưởng môn, mà là một giới sắp ma khát máu ác nhân.

Ngay sau đó một trận tinh tế tác tác thanh âm từ cây trong quan tài phát ra.

Thanh âm này vừa rơi vào trong tai của mọi người, trong đó không ít người đã là cảm thấy tê cả da đầu, chỉ cảm thấy mình cả người đều trở nên không tốt, giống như thân thể của mình không còn là mình, thân thể bên trong nào đó một bộ điểm sắp phục sinh.

Mà nghe rõ ràng thanh âm này đại biểu cái gì người sớm là sắc mặt trắng bệch.

Cái này!

Rõ ràng là người xương cột sống động đậy lúc phát ra động tĩnh.

Cây quan tài bên trong, đến cùng là cái gì

Vô số người trong lòng đang thét gào, đang sợ, đang sợ hãi.

Mà ở để Trương Tam Phong vội vàng cứu vớt cái khác lâm vào kẻ nguy hiểm thời điểm, nhất thời trở tay không kịp ở giữa, Diệt Tuyệt sư thái đã mở ra cây quan tài, lộ ra kia táng ở bên trong sự vật.

Kia là một bộ như bạch ngọc hài cốt.

Chính nằm ngửa tại cây trong quan, mà vừa mới kia xương sống động đậy âm thanh, chính là cỗ hài cốt này phát ra.

Phải gặp!

Tất cả mọi người nhìn thấy Diệt Tuyệt sư thái động tác, nhưng là động tác của nàng thực tế là quá nhanh, để người không kịp phản ứng. Tất cả mọi người như vậy trơ mắt nhìn Diệt Tuyệt sư thái vươn tay hướng cây trong quan tài bạch ngọc hài cốt sờ soạng, đều ở trong lòng không khỏi dâng lên một loại tuyệt thế đại hung vật sắp xuất thế bi thảm suy nghĩ thời điểm, Trương Tam Phong đã vận chuyển một thân công lực, cấp tốc hướng Diệt Tuyệt sư thái chạy tới.

Trương Tam Phong ở trong lòng đã có quyết định, một khi Diệt Tuyệt sư thái mất khống chế đại khai sát giới, như vậy hắn cũng sẽ không còn chiếu cố Võ Đang cùng Nga Mi tình điểm, đem Diệt Tuyệt chưởng đánh chết ở đây.

Nhưng mà, một màn kế tiếp lại là làm cho tất cả mọi

người mắt trợn tròn.

Tại đụng chạm đến bạch ngọc hài cốt xương sống một khắc này, đã đến mất khống chế biên giới Diệt Tuyệt sư thái khôi phục thanh tỉnh.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 207 : Lại đến (hạ)

Trên trời mây trắng bị chấn nát, hóa thành mây đen đầy trời.

Ẩn ẩn mờ tối, lôi đình đang lóe lên.

Sát ý bức người gào thét kinh động toàn bộ thiên địa.

Một vòng một vòng khí lãng lấy đảo nhỏ làm trung tâm hướng 4 phương 8 hướng trào lên mà đi, thẳng quấy đến vô số khuấy động bọt nước đang quay đánh.

Trên đảo nhỏ.

Tại kia âm thanh tê minh cự thú rống lên một tiếng bên trong, một cơn lốc chính lấy đảo nhỏ làm trung tâm bắt đầu xuất hiện, đã có từ nhỏ đến lớn, càng ngày càng đậm khuynh hướng càng ngày càng lớn.

Gió nổi mây phun.

Gió tòng long, mây từ hổ.

Tại thời khắc này, ở tại ở trên đảo nhiều năm qua không có làm sao động đậy ma long bộc phát ra nó lớn nhất động tĩnh.

Gió lốc từ trên trời giáng xuống, trực tiếp rơi vào đảo trung ương nhất kia ngay tại ngửa đầu gầm thét ma long

trên thân, gió lốc quay chung quanh xoay tròn, lực lượng cuồng bạo đúng là quấy đến 4 phía loạn thất bát tao, mà đầu này ma long cũng có một loại như muốn cưỡi gió mà đi ảo giác.

Ngay tại lúc gió lốc càng thêm cuồng bạo, lực lượng kinh khủng đã khiến cho ma long chân trước rời đi mặt đất, liền muốn tại nguồn sức mạnh này dẫn dắt dưới bắt đầu bay vút lên thời điểm, 1 đạo giọng thanh thúy đột nhiên xâm nhập cái này cuồng loạn lôi đình phong bạo bên trong.

“Nhìn ta!”

Phong thanh, tiếng sấm, không che giấu được đạo này giọng thanh thúy, không hiểu 2 con xinh đẹp tử sắc hồ điệp xuất hiện tại ma long trước mắt, sau đó mở ra cánh như lá cây phiêu nhiên như không có vật đồng dạng che tại ma long trên hai mắt.

Thoáng chốc.

Tiếng gào thét dừng lại.

Cuồng bạo gió lốc cũng bắt đầu chậm rãi yếu bớt, đầy trời lôi đình cũng có suy yếu dấu hiệu.

Mà ở trên đảo còn sót lại tựa như mất đi tác dụng trận pháp lại lần nữa vận chuyển, hải đảo bị chấn động, toà này sớm đã bị triệt để phá vỡ trận pháp Kinh Nhạn cung di chỉ tại thời khắc này tựa hồ lại khôi phục tác dụng.

Ninh thần.

Trấn tĩnh.

Tại cái này đột nhiên tới 2 con tử sắc hồ điệp trợ giúp dưới, bạo động ma long cứ như vậy yên tĩnh trở lại. Khẽ nhúc nhích cái mũi tại run rẩy, phun ra thật dài màu trắng nhiệt khí, sau đó toàn bộ ma long liền ngẩng lên đầu hơi há ra kia huyết bồn đại khẩu, ghé vào đã trống trải xuống tới hồ nước chính giữa, lâm vào ngủ say.

Lôi đình tiêu tán, gió lốc biến mất không còn tăm tích, theo sát mà đến thì là mưa to, tí tách hạ cái không ngừng.

Trong nháy mắt.

Giữa thiên địa một mảnh sương mù.

Một đoạn thời gian qua đi, tại nước mưa xối dưới, những cái kia bị chấn thương đánh ngất mê người rốt cục vừa tỉnh lại, trên mặt của mỗi người mang theo đều là mê mang.

Đến cùng xảy ra chuyện gì

Ai cũng không biết cái này thánh long vì sao lại đột nhiên nổi điên

Càng không cần nhắc tới những cái kia canh giữ ở bên hồ người trực tiếp bị long khiếu cho chấn thành huyết vụ.

Trong lúc nhất thời, bọn hắn hoàn toàn không biết xảy ra

chuyện gì, chỉ cảm thấy tại thời khắc này phiến thiên địa này đều để bọn hắn cảm giác được lạ lẫm.

“A ~~~ “

Nặng nề tiếng thở dốc đang vang lên, đưa tay dùng rộng lớn ống tay áo xoa xoa mồ hôi trán, tại giương mắt nhìn một chút kia càng lúc càng lớn nước mưa, Hiểu Mộng vốn là tái nhợt sắc mặt lộ ra càng phát thất sắc.

“May mắn!”

“May mắn!”

Tại thở mấy câu chửi thề về sau, Hiểu Mộng mặt tái nhợt gò má đột nhiên xuất hiện từng tia từng tia đỏ ửng, trước mũi càng là chảy ra từng tia từng tia máu tươi, đây là nàng vận công quá độ sau xuất hiện khí huyết dâng lên tình huống, đây là qua nhiều năm như vậy duy nhất một lần cơ hồ hao hết toàn thân công lực thời điểm.

Lấy 1 người cưỡng ép khiến cho ma long yên tĩnh, đối Hiểu Mộng đến nói vẫn là quá mức khó khăn.

Long chi sát ý, nàng cơ hồ không chịu nổi.

Kia tràn ngập tại não hải bên trong đều là ma long cuồng bạo suy nghĩ.

Mộng điệp chi thuật!

Quả nhiên là 1 thanh đả thương người cũng tổn thương mình pháp môn.

Môn võ công này lúc trước mặc dù là Âm Dương gia dùng càng nhiều, nhưng trên thực tế nó chính là Đạo gia cấm thuật, dù sao Âm Dương gia lúc trước chính là từ Đạo gia bên trong chia ra đến thứ 3 tông.

Tại mộng điệp chi thuật 1 đạo bên trên, Hiểu Mộng tạo nghệ vượt qua dự liệu của tất cả mọi người.

Đứng dậy đẩy cửa ra cửa sổ, ngắm nhìn phương xa kia dần dần an tĩnh lại lôi đình cùng phong bạo, thời tiết tuy xấu, tại Hiểu Mộng mắt bên trong lại là 1 chuyện đáng giá cao hứng tình. Từ nàng phá Kinh Nhạn cung trận pháp, để nó hóa thành 1 cái hải đảo về sau, nàng phần lớn thời gian lực chú ý đều đang chăm chú cái này một đầu ma long, cũng âm thầm đã làm nhiều lần chuẩn bị.

Mà vừa mới phát sinh tình huống, chính là nàng sau khi chuẩn bị xong kết cục.

Nhưng cho dù là dạng này, có tâm lý chuẩn bị, Hiểu Mộng cũng kém chút bị kia ma long sát niệm bao phủ, để nàng biến thành một kẻ ngu ngốc.

“Tình huống này, hiện tại xem ra là nàng đến.”

“Kế hoạch của ngươi lại tiến một bước!”

“Chỉ là…”

“Ta cảm giác sắp không chịu được nữa!”

Cúi đầu nhìn xem dưới chân kia không ngừng sa sút

máu tươi, Hiểu Mộng trên mặt hay là như vậy lãnh đạm, liền tựa như chảy máu cũng không phải là chính nàng, mà là 1 cái không quan hệ ngoại nhân.

Mặt người, tướng mạo.

Lúc trước sư phó nhận lấy mình thời điểm, xem trọng chính là thiên phú của nàng, nhưng nàng lựa chọn chủ yếu tu tập lại cũng không là Thiên tông võ công, Thiên tông võ công chẳng qua là nàng phụ thuộc phẩm, bởi vì nàng có chết yểu chi tướng. Có thể sống đến hiện tại bằng vào là vật gì khác.

Mà lại nàng càng nhiều năng lực chính là trong mộng sở học.

“Hồ điệp a!”

“Ngươi nói ta là sống lấy hay là đã sớm chết “

“Lại hoặc là hay là đang nằm mơ “

“Mà lại trí nhớ của ta giống như càng ngày càng mơ hồ, ta có chút nhớ không rõ trong lúc ngủ mơ ngươi bộ dáng!”

“Có phải là mộng tỉnh lúc điểm, liền hết thảy thái bình “

“Ta muốn làm trái với lời hứa!”

Lời nói rơi xuống, mưa bên ngoài càng phát lớn. Trở nên lạnh nhiệt độ, liền như là nàng tâm ánh mắt của nàng đồng dạng lạnh.

…

Nga Mi sơn.

Đại hội võ lâm bị đột nhiên tới biến hóa đánh gãy.

Tự dưng sinh ra ma niệm để trên núi giang hồ nhân sĩ cơ hồ đều lâm vào điên cuồng, nếu như không phải có Trương Tam Phong ở đây, chỉ sợ 1 cái hảo hảo đại hội võ lâm sẽ trở thành bọn này giang hồ nhân sĩ tự giết lẫn nhau địa phương. Mọi người ở đây coi là những biến hóa này là bởi vì cỗ kia bị lôi đình từ sau núi bổ ra cây quan tài chỗ táng mà mang tới thời điểm, đã nhận lớn nhất ảnh hưởng Diệt Tuyệt sư thái thật là tại mở quan tài sờ đến bên trong bên trong bạch ngọc khung xương thời điểm, thanh tỉnh lại.

Một màn này, làm cho tất cả mọi người mắt trợn tròn.

Tại trước đó, bọn hắn coi là cây này quan tài bên trong chôn có lẽ là 1 kiện tuyệt thế đại hung chi vật.

Hiện tại xem ra, cỗ này bạch ngọc hài cốt là một bộ đại bảo.

Vừa mới thanh tỉnh Diệt Tuyệt sư thái càng là mặt mũi tràn đầy mồ hôi lạnh, một mặt nghĩ mà sợ chi sắc, nhìn xem mình nắm chặt áo trắng hài cốt xương sống chỗ, Diệt Tuyệt sư thái trong lòng rất là kỳ quái.

Nàng vừa mới lòng tràn đầy sát ý, nếu không phải Ỷ Thiên kiếm không nơi tay, nàng tất nhiên muốn dùng

chuôi này thần binh lợi khí đem trên núi Nga Mi dưới giết cái không chừa mảnh giáp.

Chỉ có tâm hồn chỉ có vẻ thanh tỉnh cho trực giác của nàng bên trên trợ giúp.

Trong tiềm thức, nàng cảm thấy cây này quan tài bên trong có có thể trợ giúp đồ đạc của nàng.

Trên thực tế cũng không sai.

Cây trong quan tài sự vật xác thực trợ giúp nàng.

Nhưng loại tình huống này càng làm cho Diệt Tuyệt sư thái cảm thấy kinh ngạc cùng nghi hoặc, bởi vì cỗ này bạch ngọc hài cốt chính là đương nhiệm Minh giáo giáo chủ Nhạc Duyên phó thác nàng chiếu khán.

Nguyên bản Diệt Tuyệt sư thái coi là đây chỉ là Minh giáo giáo chủ cố nhân thi hài, lại tuyệt đối không ngờ đến đây là một bộ bảo vật.

Là người phương nào hài cốt có thể làm đến loại tình trạng này

Điểm này, Diệt Tuyệt sư thái nhưng chưa hề nghe nói qua. Vô luận là đạo môn tọa hóa giống hay là Phật môn Xá Lợi Tử, chưa từng thấy có loại này năng lực. Có lẽ đây chỉ là nàng kiến thức nông cạn lậu, có nhiều thứ bị cố ý ẩn tàng lại mà thôi. Nhưng trước mắt này cây quan tài… Ở đây giang hồ nhân sĩ đều nhìn thấy.

“Ai!”

Ngay tại tất cả mọi người nhìn không chuyển mắt nhìn chằm chằm cây quan tài thời điểm, Trương Tam Phong thanh âm già nua đột nhiên truyền khắp đỉnh núi: “Thần châu gặp nạn, khó trách là tiền bối minh bất bình a! Không sai, đây chính là trong truyền thuyết long mạch! Đây là thượng cổ Hoàng Đế thi thể!”

“Là dùng đến trấn áp Thần châu khí vận chi vật!”

“Lúc trước lão phu cùng Nga Mi phái tổ sư, còn có Truyền Ưng đại hiệp 3 người cùng nhau du lịch giang hồ tìm được, cuối cùng đem nó táng tại Nga Mi sơn.”

“Hôm nay cây quan tài lại lần nữa đào được, liền đại biểu cho Thần châu khi hưng, chúng ta những này Viêm Hoàng cháu là thời điểm đứng lên!”

Hơn 100 tuổi Trương Tam Phong chính một mặt hồi ức, đầy ngập nhiệt huyết kể cố sự, triệt để hấp dẫn những người khác lực chú ý. Về phần biết chân tướng Diệt Tuyệt sư thái, còn có Kỷ Hiểu Phù Dương Tiêu vợ chồng thì là nghe ngốc.

Lần thứ 1.

Bọn hắn phát hiện tên này nghe thiên hạ đại tông sư Trương Tam Phong tựa hồ cũng không phải là bọn hắn trong tưởng tượng như thế

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 208 : Sự cố

Phần lớn.

Lôi đình trải rộng bên trong, bầu trời mây đen bị lực lượng vô hình khuấy động, hình thành 1 cái cự đại vô cùng vòng xoáy. Xuyên thấu qua kia vòng xoáy, vậy mà có thể tại ban ngày nhìn thấy kia vô cùng tinh khiết bầu trời đêm cùng kia trải rộng trên đó tinh thần.

Thời gian điên đảo.

Âm dương đảo ngược.

Mặc dù còn chưa triệt để bắt đầu, nhưng ở dưới mắt, loại tình hình này đã dần dần hiển hiện.

Trên hai tay giương.

Ngẩng đầu ngẩng đầu.

Tại Nhạc Duyên kia một tiếng lạnh lùng tuyên cáo phía dưới, lực lượng vô hình bắt đầu từ trên người hắn phát ra, cả người áo bào bay giương, không ngừng bay múa bên trong, Nhạc Duyên thân thể bắt đầu từng chút từng chút thoát ly đại địa trói buộc. Người tựa như một cái không có trọng lượng vật thể, cứ như vậy một chút xíu bay lên.

Đồng thời.

Tại cái này đầy trời lôi đình cùng trong gió lốc, những cái

kia bị khống chế giống như khôi lỗi đám người đều quỳ một chân trên đất, ngay tại không hẹn mà cùng ngâm xướng kì lạ kinh văn.

Tà phân.

Quỷ dị.

Không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung tràng cảnh cứ như vậy tại tiểu quận chúa Triệu Mẫn cùng Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu trong mắt phát sinh.

Không chỉ có như thế, hiện tại 'Nhạc Duyên' càng là lấy tự thân làm trung tâm, lấy đầu đội thiên không vì điểm, đem kia áp súc trở thành tinh hoa tà ác chi ý phát ra hướng 4 phương 8 hướng. Chẳng qua là trong chớp mắt, cùng Nhạc Duyên có liên quan 3 khu phương tiện đã thành nặng tai khu.

Thân.

Xương.

Cả 2 vị trí đang có lấy vô tận tà niệm bắt đầu sinh sôi, hắn muốn hướng thế gian này chúng sinh trong lòng gieo xuống tà niệm, trực tiếp lấy đơn giản nhất thô bạo nhất phương thức đạt thành mục đích của mình. Thời khắc này Nhạc Duyên chính là lấy kia một phần tà niệm làm chủ, nó muốn xoay người làm chủ nhân, triệt để đè xuống nhân tính, lại hội tụ thân xương trở về bản thân.

Dưới mắt.

Hắn sắp công thành.

Về phần tiểu quận chúa Triệu Mẫn, còn có kia Thanh Dực Bức Vương cái gì, tại tà niệm trong mắt, đó bất quá là châu chấu đá xe, để người không đáng giá nhắc tới. Triệu Mẫn một thân võ công bắt nguồn từ tà niệm bản thân, về phần Vi Nhất Tiếu càng là không bị nó đặt ở mắt bên trong.

Chỉ cần thân thể về 1, khôi phục chân thân hắn liền sẽ đạt thành lúc trước chưa xong sự tình.

Trong cõi u minh.

Tà niệm đã cảm nhận được mình thân, mình xương, tại linh hồn triệu hoán dưới, 2 người này đã bắt đầu phát sinh cộng minh, chỉ cần tiến thêm một bước, lúc đạt tới cực hạn thời điểm, thân thể cùng hài cốt liền sẽ bay trở về cái này bên trong, 3 người hợp nhất tái tạo thông thiên.

Không còn có người ngăn cản, không còn có người có thể chống cự.

“A ha ha ha ha!”

Tùy tiện tùy ý tiếng cười triệt để ở trong thiên địa quanh quẩn, kia toàn thân tán phát màu đen khí tức, giống như tà ma tại thế, để người không dám dùng ánh mắt đi nhìn ra xa, tựa hồ chỉ cần thời gian đầy đủ, đối phương liền sẽ hóa thành một loại không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung tồn tại.

Đây là! ! !

Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu chấn kinh.

Hắn như thế nào đi nữa cũng không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như thế, cho dù là hành tẩu giang hồ nhiều năm hắn tại thời khắc này cũng biến thành cả người đều Muggle. Loại này như thần như ma tình hình, Vi Nhất Tiếu cái kia bên trong trải qua tại thời khắc này, hắn giống như một đứa bé trở nên do dự không tiến.

Vi Nhất Tiếu biết hiện tại cần chính là ngăn cản, thế nhưng là hắn ngay cả tiếp cận cũng không có cách nào, lại như thế nào làm được đi ngăn cản đối phương

Dù là hắn có thể suy đoán ra đối phương nếu là một khi hoàn thành cái gì, kia sợ rằng sẽ là thế gian lớn nhất tà ác như vậy sinh ra.

Một bên.

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn càng là tuyệt vọng, cũng thanh tỉnh lại.

Nàng chuẩn bị nhiều như vậy, lại tuyệt đối không ngờ đến chỉ là cho đối phương làm váy cưới.

“…”

Triệu Mẫn nghĩ tới hi sinh 1 thành người đến đem đối phương đánh bại, nhưng nàng chưa hề nghĩ tới hi sinh tất cả mọi người trở thành chôn cùng. Tại vào thời khắc này, trong đầu của nàng bên trong im lặng nhớ tới mình

tại cái kia kiếm giới bên trong bản thân nhìn thấy Đạt Ma, nhìn thấy đối phương nhìn thấy mình sau phản ứng.

Nhập ma.

Đạt Ma nói tới một mực chính là mình.

Đúng thế.

Nàng bị người dẫn vào ma, cực đoan phóng đại trong lòng cố chấp, sau đó không tự chủ được đi đến cực đoan. Hiện tại tiểu quận chúa Triệu Mẫn trên thân chỉ có lúc trước thu nạp kia nửa điên công lực của người ta, còn có còn sót lại một bộ điểm Huyền Âm kiếm ý, nhưng kia bộ phần thật đang có ý chí tồn tại đã sớm thoát ly nàng mà đi.

Bây giờ nghĩ lại có chút nghĩ mà sợ, trên người nàng một mực tồn tại 1 cái những người khác.

Đối phương đưa nàng trong trong ngoài ngoài đều nhìn 1 cái thông thấu, tại mặt của đối phương trước, tiểu quận chúa Triệu Mẫn không có bất kỳ cái gì bí mật, vô luận thân thể hay là tâm lý.

Hít sâu một hơi, Triệu Mẫn giơ tay lên bên trên Ỷ Thiên kiếm, tay phải nắm chặt chuôi kiếm, chậm rãi đem chuôi này bảo kiếm rút ra.

Bất kể nói thế nào, nàng phải vì mình phạm vào sai đến chuộc tội.

Trên thân kiếm giương.

Ỷ Thiên kiếm xa xa chỉ hướng Nhạc Duyên phương hướng, đồng thời một thân Huyền Âm kiếm ý tụ tập ngưng kết.

“Ừ”

Một tiếng kinh ngạc, khép hờ 2 mắt chậm rãi mở ra, phát giác được tiểu quận chúa Triệu Mẫn biến hóa, Nhạc Duyên nhếch miệng mà cười: “Hướng ta xuất kiếm ngươi chi dũng khí để người tán thưởng, dám dùng ta sáng tạo kiếm pháp tới khiêu chiến ta, ta nên nói là ngươi ngốc hay là gan lớn đâu “

“Mẫn Mẫn Mục Đặc ngươi!”

Người trước mắt lời nói để tiểu quận chúa thần sắc càng phát ngưng trọng, còn chưa động thủ, đối phương kia toàn thân càng ngày càng đậm khí thế đã để nàng cảm nhận được áp lực.

“Ngươi đến cùng là ai “

Lên tiếng chính là Vi Nhất Tiếu, dù là hắn hiện tại giống như là 1 con bị kinh sợ con dơi, vẫn là không nhịn được mở miệng hỏi thăm ra trước mắt cái này trở nên xa lạ giáo chủ tới.

“Ta là ai “

“Ta là Nhạc Duyên a!”

“Là Minh giáo giáo chủ a!”

Kia tung bay ở giữa không trung người cho Vi Nhất Tiếu dạng này 1 cái trả lời, nhưng tại Thanh Dực Bức Vương trong mắt, cái này thật là lớn nhất mỉa mai.

“Được rồi!”

“Cũng không phải 2 con sâu kiến mà thôi!”

Trêu đùa lời nói dừng lại, cảm giác được 4 phía biến hóa, tà niệm im lặng đang muốn nghênh đón bước kế tiếp biến hóa thời điểm, chợt, 1 đạo thanh thúy đến cực điểm, cơ hồ vang vọng chín ngày tiếng phượng hót trực tiếp xâm nhập tất cả mọi người bên tai.

Thu ——

” “

Đây là! ! !

Kinh ngạc, quay đầu.

Đập vào mi mắt chính là 1 đạo hỏa sắc thân ảnh, trực tiếp lấy thiểm điện đồng dạng tốc độ đâm vào hắn trên thân.

Khổng lồ lực đạo ầm vang mà xuống, cảm giác kia liền tựa như hành tẩu trên đường, đột nhiên bị xông ra quỹ đạo xe lửa đâm đầu vào, phát sinh tai nạn giao thông đồng dạng.

Oanh!

Thân ảnh màu đỏ trực tiếp đem Nhạc Duyên từ nửa ngày đánh rơi trên mặt đất, sinh ra khí kình trực tiếp hướng 4 phương 8 hướng tán đi, to lớn lực đạo càng đem vốn đã chui vào Nhạc Duyên thể nội tà niệm tại cái này dốc hết sức độ dưới cho sống sờ sờ đụng ra.

Cảm giác này!

Cái này để người khó mà quên được ký ức!

“Nghiệt súc!”

“Lại là ngươi!”

Trong không khí ngưng kết thành hình tà niệm phát ra để người ù tai hoa mắt thanh âm, sát khí mãnh liệt đánh thẳng đối phương: “Bản tọa muốn lần nữa đưa ngươi thiên đao vạn quả!”

Đây là có chuyện gì

Đột nhiên tới biến hóa để tiểu quận chúa Triệu Mẫn cùng Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu 2 người trở tay không kịp, 2 người đần độn đứng tại chỗ, nhìn trước mắt phát sinh hết thảy chính lấy một loại để người hoàn toàn không nghĩ ra phát triển tiến hành.

Bỗng nhiên nhân vật xuất hiện đánh lén trực tiếp đánh gãy đối phương.

Ánh mắt nhìn lại, 2 người nhìn thấy xuất hiện ở trong sân nhân vật.

Kia là một nữ nhân.

Hỏa hồng sắc tóc tiên diễm như máu, ngay tại bay múa theo gió, đối phương một thân kì lạ phục sức, chính diện vô biểu lộ đứng tại kia bên trong, đối bắt đầu cuồng bạo tà niệm làm như không thấy, ánh mắt của nàng ngược lại là rơi vào Nhạc Duyên trên thân.

Ngay tại tà niệm vọt tới trước, muốn lại lần nữa dung nhập Nhạc Duyên trong thân thể thời điểm, nguyên bản mê mang Nhạc Duyên thoáng chốc thanh tỉnh.

Quay đầu.

Đưa tay.

Oẳn tù tì vì chưởng.

Trực tiếp 1 chưởng chống đỡ tại kia một lần nữa xông về phía mình trên thân từ tà niệm hình thành mình bộ dáng đối phương trên đầu, lấy kình khí vô hình trói buộc chặt đối phương.

“Thật sự là thật xin lỗi a!”

“Ngươi thua nha!”

Lời nói vừa dứt, lập tức Nhạc Duyên tay phải liền dùng sức nắm hạ.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 209 : Nhạc Duyên (thượng)

Nắm tay.

Trước mắt đầu như bắn nổ dưa hấu, ầm vang vỡ vụn.

Không có máu tươi vẩy ra, kia bị bóp nát đầu lâu trong chớp mắt liền hóa thành vô số khói đen, sương mù đang dây dưa, phát ra gào thét thảm thiết thanh âm, ngay tại lúc khói mù này muốn trốn tránh, muốn lại lần nữa ngưng kết thành hình thời điểm, đã thấy Nhạc Duyên lại lần nữa có động tác.

5 ngón tay mở ra.

Lăng không hướng khói đen tán đi phương hướng xa xa duỗi ra.

Khổng lồ lực hấp dẫn từ Nhạc Duyên làm trung tâm xuất hiện, dẫn dắt mà đến kình đạo lần nữa để những cái kia sương mù lại bị sinh sinh hút trở về, tại cỗ này áp lực kinh khủng dưới, khói mù này bị toàn bộ chui vào Nhạc Duyên lòng bàn tay, tại trong lòng bàn tay của hắn ở giữa xuất hiện 1 viên tiểu Hắc cầu.

Sau đó, lại là một nắm!

Oanh!

Khí kình nổ tung.

Một cỗ vô hình khí kình thành gợn sóng đồng dạng hướng 4 phương 8 hướng bôn tập mà đi, mà một tiếng tức giận thành xấu hổ tiếng gào thét lại lần nữa truyền ra.

“Ngươi! ! !”

Cái gì là tà

Cái gì là chính

Cái gì là ác

Cái gì là tốt

Đều chạy không khỏi 1 viên nóng hổi lòng người.

Cỗ này tà niệm phía trên bản thân nhìn thấy chỉ có cực đoan tự phụ chỗ tạo ra được đến tự đại, hắn chi thất bại chuyện đương nhiên.

Thanh âm dần dần yếu đi, biến mất.

Lập tức, bị tức kình bức lui tiểu quận chúa Triệu Mẫn chỉ cảm thấy thân thể của mình chấn động, kia cỗ cảm giác quen thuộc vậy mà là lại lần nữa trở lại trong cơ thể của mình, chỉ bất quá nàng giờ này khắc này có thể cảm nhận được kia trở lại trên người mình ý nghĩ này trở nên cực kỳ suy yếu.

Liền tựa như tại vừa mới giao phong bên trong, nó thần trí cái gì bị trước mắt nam tử này tiện tay lau đi.

Nhưng.

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn tại kiếm ý ý chí trở lại trên người mình thời điểm, không có chút nào mừng rỡ.

Đã là đối cỗ này tà ác ý chí phản cảm cùng chống cự, càng là đối với trước mắt cái này Minh giáo giáo chủ Nhạc Duyên có lớn nhất cảnh giác. Chân chính địch nhân không phải cái này cái gì tà ác chi niệm, mà là trước mắt cái này từ một giới thiếu niên không hiểu hóa thành thanh niên Nhạc Duyên.

"…"

Vi Nhất Tiếu đối trước mắt phát sinh mọi chuyện triệt để kinh ngạc đến ngây người, rất có một loại ta ở đâu bên trong ta đang làm gì ta vì sao lại dạng này mờ mịt ảo giác.

Cái này tiểu quận chúa Triệu Mẫn tựa hồ biết cái gì, cái này đột nhiên tới đánh lén cô gái tóc đỏ người cũng biết thứ gì, giáo chủ Nhạc Duyên liền lại càng không cần phải nói.

Trừ bỏ những cái kia vẫn ở vào khống chế bên trong người, hoặc là hôn mê, có lẽ vẫn là tại mê mang trạng thái bên ngoài, Thanh Dực Bức Vương chỉ cảm thấy mình hoàn toàn là 1 cái triệt triệt để để ngoại nhân, thật giống như 1 cái trẻ con không cẩn thận xâm nhập các đại nhân tà ác trong hoạt động.

Mờ mịt thất thố.

Quang minh hữu sứ Phạm Dao không nói xong lời nói đến cùng là cái gì

Cái này tiểu quận chúa Triệu Mẫn…

Hay là nói nhà mình giáo chủ có vấn đề

Không đề cập tới Vi Nhất Tiếu giờ khắc này tâm tính biến hóa, tại bóp chặt lấy tà niệm trọng thương đối phương về sau, Nhạc Duyên quay đầu, ánh mắt rốt cục rơi vào vừa rồi như là một cỗ xe lửa sinh sinh đâm vào trên người mình, lực lượng cuồng bạo đánh gãy hợp thể, sinh sinh đem tà niệm từ trên người chính mình đụng đi ra nữ nhân.

Tóc đỏ phiêu giương.

Trên người có chính là hắn quen thuộc phục sức, rộng lớn ống tay áo rủ xuống, đối phương cứ như vậy an tĩnh đứng tại kia bên trong, nhìn không chuyển mắt nhìn mình chằm chằm.

Ánh mắt rơi vào tấm kia không có lụa mỏng che mặt gương mặt, Nhạc Duyên mở miệng, đọc lên đối phương tục danh: “Nguyệt Thần!”

“Xem ra trộm cắp Trường Sinh đan người chính là ngươi!”

“Nguyên bản ta coi là sẽ là những người khác, nhưng vẫn là không nghĩ tới sẽ là ngươi!”

Bị Nhạc Duyên gọi là Nguyệt Thần nữ tử cũng không nói lời nào, cũng không có thừa nhận thân phận của mình, nàng chỉ là sắc mặt yên tĩnh nhìn chằm chằm nhìn từ trên xuống dưới trước mắt cái này nam nhân, đã không có tính toán ra tay, cũng cũng không lui lại ý nghĩ. Bình tĩnh liền tựa như một vũng nước đọng đồng dạng.

Không nói.

Không nói.

Bất động.

Nguyệt Thần yên tĩnh để Nhạc Duyên có chút giơ lên lông mày, “Úc, quả nhiên, ngươi còn là bị kia Trường Sinh đan bên trong lưu lại Phượng Hoàng di độc cho ảnh hưởng, viên này thuốc cũng không so Vân Trung Quân viên kia. Kia Trường Sinh đan kỳ thật không chỉ là ăn, càng là ta dùng để để Nguyệt nhi ma luyện võ công đồ vật.”

“Ngươi ăn vụng dưới nó, chắc hẳn đã nếm qua quá nhiều khổ đi!”

“Bây giờ nghĩ lại, mở ra kiếm giới chi môn thả ra tà niệm cũng là ngươi.”

“Vừa mới một kích kia cũng nên triệt để hao phí kia phần Phượng Hoàng dư lực.”

“Ngô…”

“Mặc dù kế hoạch có chút biến động, nhưng cũng còn

tốt kết quả cũng chưa từng xuất hiện quá lớn ngoài ý muốn, chung quy là đạt thành ta muốn mục đích.” Nói đến đây bên trong, Nhạc Duyên bỗng nhiên xoay người, ánh mắt hướng Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu phương hướng nhìn lại.

Mà đổi thành một bên.

Bí mật!

Không ổn!

Đã sớm kịp phản ứng Vi Nhất Tiếu lúc này đã sắc mặt đại biến, bước chân khẽ động ở giữa, hắn đem mình một thân am hiểu nhất khinh công vận chuyển tới cực điểm, đang sợ hãi bức bách dưới càng là bách ra toàn thân tiềm lực, lại để cho khinh công nâng cao một bước, cả người hóa thành 1 đạo thẳng tắp hướng đại đô thành chạy ra ngoài.

“Nhanh!”

“Nhanh hơn chút nữa!”

“Giáo chủ của chúng ta có vấn đề!”

Nhưng mà ——

Nhạc Duyên quay người, tay trái đặt tại bên hông, tay phải nhẹ lay động, thở dài: “Đốt ta tàn khu, hừng hực thánh hỏa, sống có gì vui, chết có gì khổ vì thiện trừ ác, duy quang minh cho nên. Hỉ nhạc sầu bi, đều về bụi đất. Yêu ta thế nhân, gian nan khổ cực thực nhiều!”

Nói xong, chính là 1 chưởng ấn ra.

Nơi xa, đã dùng tuyệt thế khinh công trốn bên trên tường thành Vi Nhất Tiếu, chính không muốn sống từ trên tường thành bay vọt mà ra, người giữa không trung liền chỉ cảm thấy phía sau lưng sau lưng tê rần nóng lên, chỉ cảm thấy thể nội tạo ra một đoàn nộ diễm đang không ngừng thiêu đốt lấy thân thể của mình.

“A!”

Gầm lên giận dữ bên trong, cả người hóa thành một đoàn thiêu đốt lửa đem từ giữa không trung rơi xuống nện xuống đất, biến thành một đoàn cắm trên mặt đất thiêu đốt lên ngọn đuốc.

Nhìn xem những cái kia bắn tung tóe ra hỏa diễm, Nhạc Duyên thu hồi tay phải, sau đó giơ tay trái lên, xa xa 1 chưởng cái đi, lập tức âm hàn chi ý khẽ quét mà qua, trên mặt đất chỉ một thoáng bịt kín tầng 1 lít nha lít nhít sương lạnh, dập tắt hỏa diễm.

“! ! !”

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn thấy thế chỉ cảm thấy mình nắm chặt Ỷ Thiên kiếm thủ đoạn có chút chìm, phát sinh trước mắt hết thảy có chút vượt qua dự liệu của nàng. Triệu Mẫn tuyệt đối không ngờ rằng, cái này Minh giáo giáo chủ Nhạc Duyên giết người đầu tiên vậy mà là chính hắn thủ hạ, là trên giang hồ tiếng tăm lừng lẫy Thanh Dực Bức Vương.

Chính là bởi vì như thế, nàng mới càng khẳng định trước mắt người này đáng sợ.

Truyền ngôn, còn kém rất rất xa tận mắt nhìn thấy.

Cho dù là bây giờ nói trên người nàng Huyền Âm kiếm ý vốn là thuộc về người này, nàng cũng không có chút nào ngoại lệ. Mà lại trước kia chân dung trong miêu tả, trước đó thiếu niên kia nàng thấy thế nào cũng vô pháp cùng gia tộc ghi chép bên trong hình người tượng so sánh, nhưng dưới mắt…

Đã là hình dung bên trong không khác nhau chút nào.

Hắn hiện tại mới là cái kia truyền thuyết Nhạc Duyên.

Chỉ là tại Triệu Mẫn trong lòng nhưng dù sao cảm thấy người trước mắt không phải.

Trở lại.

Nhạc Duyên mặt lộ vẻ mỉm cười, không có chút nào vừa mới giết chết người một nhà lòng áy náy, hắn chỉ là đầy cõi lòng ý cười, dùng một loại thanh âm ôn nhu nói: “Triệu cô nương, làm phiền ngươi đem Ỷ Thiên kiếm giao ta a!”

“Ngươi!”

“Ngươi đến cùng là ai “

Cho dù là nam nhân ở trước mắt phong thần tuấn dật, một mặt nhu tình, mảy may nhìn không ra có bất kỳ chỗ

đáng sợ, nhưng tại tiểu quận chúa trong mắt lại là tồn tại khủng bố nhất, cái này khiến nàng nhịn không được hỏi 1 cái nhìn như vô dụng vấn đề.

“Nhạc Duyên!”

“Sơn nhạc nhạc!”

“Duyên điểm duyên!”

Nhạc Duyên nghe vậy trên mặt ý cười tự giới thiệu, giống như quá khứ dạng này giới thiệu chính mình.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 210 : Nhạc Duyên (hạ)

Sơn nhạc nhạc.

Duyên điểm duyên.

Khi Nhạc Duyên nở nụ cười thưởng thức tiểu quận chúa Triệu Mẫn một thân đề phòng, tay phải vươn ra, mở ra bàn tay, nói: “Triệu cô nương, còn xin đem Ỷ Thiên kiếm còn cho ta a!”

“…”

Đề phòng nhìn chằm chằm trước mặt cái này hóa thành thanh niên nam tử, thân là quận chúa, Triệu Mẫn tự nhận gặp qua không ít người, lúc trước càng là nhận thức đến Ma Sư Bàng Ban phong thái, nhưng ở hôm nay nàng cũng không thể không thừa nhận trước mắt nam tử này có một loại khác mị lực.

Ôn hòa.

Đa tình.

Nhưng, chính là cỗ này mị lực lại là để Triệu Mẫn cảnh giác tới cực điểm.

Nhưng tiểu quận chúa Triệu Mẫn nhưng cũng biết nam nhân trước mắt này bộ dáng không phải lúc trước đi tới Nhữ Dương Vương phủ 3 chiêu đánh giết huyền minh

Nhị lão cái đạo sĩ kia.

Có người giả mạo thân phận của đối phương

Vẫn là chính hắn giả mạo mình

Tiện tay diệt sát thuộc hạ của mình, cái này liền đại biểu cho đối phương tâm ngoan thủ lạt, chỉ sợ mình bây giờ đem Ỷ Thiên kiếm trả lại cho đối phương, chỉ sợ cũng không có kết quả gì tốt, dù sao chính nàng chính là nguyên người, cùng người Hán có quan hệ thù địch.

Lại nói cái kia mái tóc màu đỏ nữ nhân, vừa mới nghe giữa 2 người đối thoại, xác thực là chính Nhạc Duyên lẩm bẩm, tựa như bọn hắn là quen thuộc người.

Bọn hắn là cùng một chiến tuyến

Không!

Không đúng!

Nếu là cùng một chiến tuyến, như vậy đối phương liền sẽ không tại đối phương loại kia trạng thái dưới tiến hành đánh lén.

Còn không có tuyệt vọng!

Ánh mắt lấp lóe, tiểu quận chúa trong lòng bên trong có mình suy nghĩ, đối mặt Nhạc Duyên tra hỏi, nàng vẫn là không có bất luận cái gì chần chờ cho ra đáp án của mình: “Thật xin lỗi, Nhạc giáo chủ, ngươi muốn cầm Ỷ Thiên kiếm, vậy liền từ vốn quận chúa trên tay tự mình

đoạt tới đi!”

“! ! !”

Lông mày 1 giương, Nhạc Duyên có chút mở to 2 mắt nhìn, nhìn từ trên xuống dưới cái này cường tự chống đỡ thiếu nữ, đối với dũng khí của nàng, ở thời điểm này Nhạc Duyên cũng không thể không tán thưởng. Tại nhìn thấy trước đó mình cái kia bộ dáng, kia Tà thần tư thái, lại còn là lựa chọn trực tiếp ứng đối, chỉ tiếc một giới thân nữ nhi.

“Kia, thật sự là đáng tiếc!”

Thoại âm rơi xuống, Nhạc Duyên thân hình lóe lên, dưới chân nhảy nhót, tựa như vượt qua toàn bộ không gian, nháy mắt đi tới Triệu Mẫn trước mặt, tay phải trực tiếp chụp vào tay của nàng bên trong cầm Ỷ Thiên kiếm.

Đứng trước Nhạc Duyên đột nhiên tập kích, đã sớm chuẩn bị tiểu quận chúa ánh mắt biến đổi đồng thời, trong tay Ỷ Thiên kiếm thông suốt vung ra, gấp bổ xuống, chính là Huyền Âm đệ nhất kiếm —— thiên địa duy ta nói. Huyền Âm kiếm ý khuấy động bầu không khí, ngưng kết vô số vô hình khí kiếm ầm vang mà ra.

Nhưng mà ——

Nhạc Duyên tựa như đã sớm biết được Triệu Mẫn xảy ra cái dạng gì chiêu thức, đối mặt đạo này chiêu thức, tay phải mở ra, thành nắm tay trạng hướng tiểu quận chúa Triệu Mẫn công tới trường kiếm nắm đi.

Nổ tung đến kiếm khí bị vô hình lực đạo kiềm chế tại lòng bàn tay bên trong, sau đó nắm chặt.

Oanh!

Không gì không phá kiếm khí tại thời khắc này tựa như dễ nát gốm sứ, tại Nhạc Duyên lòng bàn tay bên trong trực tiếp bị bóp cái vỡ nát, hóa thành cuồng bạo khí lưu từ 5 ngón tay khe hở ở giữa thoát ra.

"…"

Trong lúc sửng sốt, tiểu quận chúa Triệu Mẫn trên tay kiếm chiêu lại chuyển, thay vào đó là kiếm thứ 3 vạn vật thành ta kiếm chém ra.

Nàng không có thi triển kiếm thứ 2, đang nhìn trước đó cái chủng loại kia tình cảnh, Triệu Mẫn không cảm thấy lôi đình sẽ có bao nhiêu lớn tác dụng.

Ngưng vật tụ kiếm, 4 phía tản mát bùn đất hòn đá, còn có thế thì sập phòng ốc, tại 1 chiêu này kiếm ý dẫn dắt dưới hóa thành vô số Ỷ Thiên kiếm bộ dáng trường kiếm hướng Nhạc Duyên kích xạ mà đi, kia lít nha lít nhít trường kiếm, liền tựa như 1 người tại đối mặt thiên quân vạn mã, đối mặt vô số mưa tên.

"Úc "

"Có như vậy một chút ý tứ!"

"Chỉ là cái này còn thiếu rất nhiều a!"

“Huyền Âm 12 kiếm không phải Triệu cô nương ngươi dạng này dùng!” Trong tươi cười, Nhạc Duyên tay phải kiếm chỉ 1 giương, cơ hồ 1 chiêu giống nhau như đúc vạn vật thành ta kiếm chém ra: “Ta đến dạy ngươi, đây mới là vạn vật thành ta kiếm!”

Trong chốc lát.

Phong Thành kiếm.

Thủy Thành kiếm.

Thủy Thành kiếm.

Huyết Thành kiếm.

Người cũng thành kiếm.

Tại 4 phương 8 hướng vô số lợi kiếm đụng nhau vỡ vụn, gần như đồng thời tiểu quận chúa Triệu Mẫn miệng bên trong rên lên một tiếng, khóe miệng đã chảy ra máu tươi. Chiêu thức giống nhau, đồng dạng uy lực, thụ thương lại là tiểu quận chúa Triệu Mẫn, nàng là bị trong cơ thể mình máu tươi chỗ kích thương.

Tại Nhạc Duyên kiếm ý dẫn dắt dưới, dẫn động tiểu quận chúa Triệu Mẫn thể nội máu tươi, ngưng kết thành kiếm trọng thương nàng.

“Oa!”

Một ngụm máu tươi phun ra, tại Triệu Mẫn trong ánh mắt, mình cái này ngụm máu tươi vừa mở miệng, liền

hóa thành 1 đạo huyết kiếm bắn tại trên mặt đất, điểm ra 1 cái lỗ nhỏ.

Sắc mặt trắng nhợt bên trong, Triệu Mẫn thân hình nhanh lùi lại ở giữa, người tại trong chớp mắt đã lui lại mười trượng trở lại khoảng cách, trên tay Ỷ Thiên kiếm múa cái kiếm hoa về sau, cái này liền cắm ở trên mặt đất, cả người càng là quỳ một gối xuống tại Ỷ Thiên kiếm trước mặt.

Tại sao có thể như vậy

Ngẩng đầu, tiểu quận chúa một mặt trắng bệch chi sắc, tinh hồng bờ môi dính đầy máu tươi của mình, ngơ ngác nhìn kia lại lần nữa di hình hoán ảnh xuất hiện ở trước mặt mình Nhạc Duyên, nàng cả người đều sửng sốt.

Thu nạp kia nửa điên người một thân nghe rợn cả người công lực, càng là thân có Huyền Âm 12 kiếm, cứ như vậy kỳ ngộ, tiểu quận chúa Triệu Mẫn cũng tuyệt đối không ngờ đến mình sẽ ở ngắn ngủi hai chiêu ở giữa liền thảm bại ở đây, càng khiến người ta giật mình hay là thua ở chiêu thức của mình hạ.

“Chẳng lẽ!”

Không nguyện ý nhất nhìn thấy tình cảnh, không muốn nhất nhìn thấy kết quả, xuất hiện tại tiểu quận chúa Triệu Mẫn trước mặt, hiển nhiên dù là trước đó đã xác định Huyền Âm kiếm ý kia cố ý chí lừa gạt mình, nhưng cũng tuyệt đối không ngờ đến cái ý chí này liền căn bản không có nói qua vài câu nói thật.

Mà lại càng làm cho nàng cảm thấy toàn thân run lên chính là cái kia ý chí phải chăng cũng là trước mắt cái này Nhạc Duyên.

Trong lúc nhất thời, Triệu Mẫn chỉ cảm thấy tràn đầy tuyệt vọng, buồn từ tâm đến, từng khỏa nóng hổi nước mắt từ khóe mắt trượt xuống.

“Ngoan!”

“Ngươi đã rất cố gắng!”

“Đại thế như thế, Triệu cô nương ngươi chống cự không được!”

Đưa tay đem quỳ rạp xuống đất Triệu Mẫn dìu dắt đứng lên, nắm chặt đối phương tay phải, nhẹ nhàng đem đối phương nắm trong tay Ỷ Thiên kiếm cầm tới, Nhạc Duyên đồng thời vì Triệu Mẫn lau sạch lấy khóe mắt nước mắt, ôn nhu nói: “Đừng khóc, ngươi xứng đáng lập trường của mình.”

Phát giác được Nhạc Duyên trên tay động tác, tuyệt vọng lúc tiểu quận chúa Triệu Mẫn nhẹ nhàng thán một tiếng, chậm rãi nhắm lại cặp mắt của mình. Bị thể nội ngưng Huyết Thành kiếm trọng thương, kinh khủng đau đớn sớm bảo nàng toàn thân trên dưới chết lặng ra, Triệu Mẫn đã phát giác được mình thương thế tính nghiêm trọng, nhất thời không quan sát ở giữa, đã để cho mình sinh mệnh đi đến cuối con đường.

Cảm giác này, là hối hận không

Nàng Mẫn Mẫn Mục Đặc ngươi không hối hận!

Nàng Triệu Mẫn đã vì mình quốc gia làm ra cố gắng lớn nhất. Dù là đối với người nào đó xem ra chỉ là trò cười.

Chỉ tiếc, thiên mệnh không tại!

Ở thời điểm này, Triệu Mẫn đã tiên đoán được tương lai sẽ là bộ dáng gì, Đại Nguyên đã muốn xong.

Ngay tại Nhạc Duyên tay phải sắp xoa lên đối phương thiên linh thời điểm, một mực giữ yên lặng Nguyệt Thần rốt cục động.

Đưa tay ở giữa, chính là Đạo gia độn thuật.

Vô số tử sắc hồ điệp tự dưng mà sinh, mạn thiên phi vũ, trực tiếp đem Nhạc Duyên ánh mắt chỗ che lấp, triệt để đem 2 người bao vây lại.

“Ừ”

“Mộng điệp chi độn !”

Thoại âm rơi xuống, lại quay đầu, Nhạc Duyên phát hiện nguyên bản tại bên cạnh mình tiểu quận chúa Triệu Mẫn đã biến mất không thấy gì nữa, mà Nguyệt Thần đồng dạng biến mất không còn tăm tích, lưu lại chỉ có hơn phân nửa bay phất phơ đại đô thành, cùng kia vô số trong hôn mê bách tính cùng không ít người thảm tao liên lụy thi thể.

“Đạo gia sao “

Đối với chuyện mới vừa phát sinh Nhạc Duyên cũng không có ngăn trở ý tứ, Ỷ Thiên kiếm đã tới tay, đối với Triệu Mẫn bị người mang đi Nhạc Duyên cũng không thèm để ý, hiện tại mục tiêu vốn cũng không phải là chỉ là một thiếu nữ, mà là chuôi này Ỷ Thiên kiếm. Quay đầu nhìn lướt qua 4 phía tràng cảnh, lại nhìn một chút nơi xa bị mình 1 chưởng mất mạng Thanh Dực Bức Vương, Nhạc Duyên hít sâu một hơi, 2 mắt nhắm lại, tự nhủ: "Không có gì bất ngờ xảy ra, mặc dù lại lần nữa bị tách ra, nhưng vẫn là bị ảnh hưởng đến tính tình của mình, tà niệm như thế nào đi nữa cũng là mình một bộ điểm."

"Thanh Dực Bức Vương, đáng tiếc!"

"Như vậy tiếp xuống, nên…"

Tâm tư định ra, phát giác được 4 phía không còn có bất kỳ nguy hiểm về sau, Nhạc Duyên có động tác. Tay trái cầm kiếm, tay phải 1 giương, thông suốt 1 chưởng chính là đặt tại ngực của mình.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 211 : Long châu

Đông!

Thùng thùng!

Là trái tim đang nhảy nhót.

Thanh âm to lớn đến có thể lấy lỗ tai nghe tới, tại Nhạc Duyên 1 chưởng đắp lên mình nơi trái tim trung tâm về sau, cỗ này nhảy lên âm thanh liền trở nên càng lúc càng lớn. Ngay tiếp theo tựa hồ dưới chân mặt đất cũng tại bị dẫn dắt chấn động.

Trái tim tại kịch liệt nhảy lên, huyết dịch lấy tốc độ khủng khiếp tại thể nội vận chuyển.

Thân thể bên trong phát ra rầm rầm tiếng vang, thật giống như có một con sông lớn tại ngược dòng.

Chân khí ngưng kết tại tâm.

Huyết dịch ngưng kết tại ngực.

Nhạc Duyên lập tức hít sâu một hơi.

Ngửa đầu, ngực nhấc lên.

Chỉ thấy Nhạc Duyên không tự chủ được hé miệng, cổ bị bành trướng biến lớn, 1 cái thứ gì sắp từ cổ họng bên trong đụng tới.

Oa

Một ngụm máu tươi phun ra, nương theo lấy xuất hiện tại trên tay Nhạc Duyên chính là 2 viên nóng hổi dính đầy máu tươi hạt châu.

Mà theo lần này về sau, sắc mặt trở nên cực kỳ nhợt nhạt Nhạc Duyên, khí thế trên người lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được chậm lại. Nếu nói trước đó thiếu niên Minh giáo giáo chủ là thâm bất khả trắc, tại kết hợp tà niệm khôi phục thanh niên Nhạc Duyên thì là cao cao tại thượng lời nói, như vậy dưới mắt Nhạc Duyên thì là biến thành 1 người.

Xem ra, là 1 người.

Chí ít không có loại kia mờ mịt khoảng cách cảm giác, như rất giống yêu.

Bất luận kẻ nào tại cái này bên trong nhìn thấy một màn này, đều có thể nhìn ra được Nhạc Duyên là sinh sinh vứt bỏ mình một bộ điểm công lực, hoặc là nói hắn bỏ một bộ điểm mình không muốn đồ vật. Mà bỏ qua bộ này điểm, dưới mắt đang nằm tại Nhạc Duyên trong lòng bàn tay.

Khí kình nhiễu loạn, tẩy đi hạt châu phía trên máu tươi, lộ ra thứ này chân diện mục.

Là 2 viên trứng gà lớn nhỏ kì lạ hạt châu.

1 viên hiện ra màu băng lam.

1 viên thì là hỏa hồng sắc.

Giữ tại lòng bàn tay, có thể rất rõ ràng cảm nhận được phía trên này nhiệt độ, một lạnh buốt, một nóng hổi.

Ngưng thần nhìn lại, còn có thể trông thấy cái này 2 viên hạt châu nội bộ riêng phần mình ẩn giấu một đuôi tiểu Long ngay tại bên trong không ngừng du động.

Long châu.

Đây chính là Nhạc Duyên vừa mới sinh sinh từ trong cơ thể mình bỏ qua một bộ điểm. Nhắm mắt lại, tại cẩn thận trải nghiệm một phen tình huống thân thể về sau, Nhạc Duyên liền có thể rất rõ ràng phát hiện mình bây giờ trên thân 1 thêm 5 an toàn không có bất luận cái gì liên quan tới Trường Sinh quyết âm dương công pháp khí tức.

Âm cùng dương cái này 2 bộ điểm theo vừa mới động tác, đã bị Nhạc Duyên vứt bỏ ra, hình thành trên tay cái này 2 viên long châu.

Một âm một dương.

Hoặc là nói là thủy hỏa long châu.

"…"

Ánh mắt đánh giá trên tay sự vật, Nhạc Duyên ngược lại là không có trực tiếp đem cái này 2 viên long châu vứt dự định, 2 thứ đồ này rơi vào bất kỳ một cái nào người bình thường trên tay đều sẽ tạo ra được 1 cái tuyệt đỉnh cao thủ. Thưởng thức một chút, Nhạc Duyên đem nó

chứa vào tùy thân mang theo cái túi nhỏ bên trong, sau đó người nhìn trước mắt tại một phen tranh đấu qua đi trở nên hoang vu phần lớn, lại nhìn một chút những cái kia bắt đầu từ khôi lỗi trạng thái bên trong tỉnh lại đám người, hắn rốt cục hô một ngụm thở dài.

“Còn tốt, không có xảy ra vấn đề lớn.”

Cuối cùng Nhạc Duyên ánh mắt rơi vào vừa mới thanh tỉnh, một mặt mờ mịt quang minh hữu sứ Phạm Dao trên thân, trước đó cùng Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu giao thủ bị Nhạc Duyên nhìn tại mắt bên trong, tại trong ấn tượng của hắn, tiểu quận chúa Triệu Mẫn bên người cao thủ cũng không nhiều.

Hôm nay xuất hiện tại nơi này càng là chỉ có trừ bỏ tiểu quận chúa mình bên ngoài, Phạm Dao 1 người.

Hiển nhiên.

Phạm Dao sở dĩ bị khống chế trở thành khôi lỗi, là bị tiểu quận chúa phát hiện bí mật của hắn, cái khác một đám cao thủ chỉ sợ sớm đã bị tiểu quận chúa đặt ở những địa phương khác, mà không phải tại phần lớn nơi này.

Thậm chí, cái này phần lớn bên trong nguyên người Hoàng tộc thành viên cũng sớm đã bị Triệu Mẫn sớm dời đi.

Cái này bên trong chỉ là 1 cái thành lớn mà thôi.

Muốn đại nhân vật căn bản không còn.

Toàn bộ phần lớn tồn tại thân phận cao nhất hẳn là tiểu quận chúa Triệu Mẫn mà thôi, chỉ là nàng bây giờ lại là bị Nguyệt Thần cứu đi.

“Ngô!”

“Nguyệt Thần!”

Não hải bên trong hiện lên Nguyệt Thần đầu kia tóc đỏ bộ dáng, suy tư nửa ngày, Nhạc Duyên cái này liền tiến lên hướng vừa mới tỉnh táo lại, người còn tại mờ mịt trạng thái bên trong Phạm Dao đi đến.

…

Phạm Dao đầu rất mộng.

Mắt trợn tròn, ngơ ngác nhìn hết thảy trước mắt, hắn chỉ cảm thấy mình giống như làm một trận ác mộng, khi thì thanh tỉnh khi thì mê mang. Chỉ là tại nhìn rõ 4 phía hết thảy về sau, Phạm Dao liền biết mình trí nhớ lúc trước cũng không phải là đang nằm mơ, mà là sự thật.

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn tìm được 1 cực đoan tà ác sự vật, sau đó tại cái kia đạo quỷ dị tà niệm phía dưới từng bước một hướng đi mạt lộ.

Mà bây giờ…

Đây là đại chiến qua đi sao

Nghe 4 phía liên tiếp không ngừng rên thống khổ âm thanh, Phạm Dao trong lúc nhất thời lộ ra mờ mịt luống

cuống. Ngay tại hắn hơi có vẻ thời điểm mê mang, phát giác được bên người động tĩnh, Phạm Dao lập tức phản ứng lại, ánh mắt rơi vào người tới phương hướng.

Một bộ cẩm y.

Bước chân không nhanh không chậm.

Người tới đi ưu nhã, trừ bỏ sắc mặt kia trắng bệch, rõ ràng trọng thương bên ngoài, cũng là không giảm đối phương mảy may ưu nhã phong độ.

“Các hạ là “

Phạm Dao hỏi một câu kì lạ lời nói, tại trước đó mơ mơ màng màng trong trí nhớ, hắn nhớ được trước mắt người này giống như có như vậy một tia cảm giác quen thuộc, thậm chí ngay cả mình làm bộ câm điếc sự tình đều bị nhất thời cấp quên lại. Lời vừa ra khỏi miệng, Phạm Dao chính là tâm nhảy một cái, cảnh giác lên.

“Minh giáo đương nhiệm giáo chủ, Nhạc Duyên!”

Đối mặt Phạm Dao tra hỏi, Nhạc Duyên khoát khoát tay, thở dài: “Khỏi phải dạng này cảnh giác, Bức vương tại khi còn sống đề cập tới ngươi, chính là trong giáo hữu sứ Phạm Dao.”

“Vất vả!”

Nhạc Duyên ngữ khí thần sắc đều lộ ra rất mệt mỏi, xem ra thương thế không nhẹ.

Nhưng mà gây nên quang minh hữu sứ Phạm Dao lực chú ý không chỉ là người trước mắt thân phận, còn có đối phương miệng bên trong câu nói kia —— Thanh Dực Bức Vương khi còn sống chẳng lẽ! ! !

Nhìn xem Phạm Dao kia ánh mắt khiếp sợ, Nhạc Duyên chỉ là gật gật đầu, không nói nữa, mà là có chút thở dài một hơi, đưa tay chỉ Vi Nhất Tiếu chết đi địa phương.

Tại tà niệm trở lại thời điểm, Nhạc Duyên là cái kia cao cao tại thượng Đông Hoàng.

Cho dù là tại hợp thể thời điểm bị xô ra 1 đại bộ phận điểm, nhưng vẫn là tồn tại một chút ảnh hưởng, lúc kia hắn hạ thủ không có mảy may áp lực, không có bất kỳ cái gì trở ngại.

Dưới mắt.

Tại triệt để quay về nhân tính, thậm chí ngay cả Trường Sinh quyết cũng cho sinh sinh vứt bỏ sau một khắc này, Nhạc Duyên cả người tựa hồ lại phải về đến lúc trước cái kia mình.

Hắn sẽ tiếc anh hùng.

Sẽ kính anh hùng.

Lại sẽ không ao ước anh hùng.

Cho dù là chính Nhạc Duyên sẽ nhịn không được làm đến một chút anh hùng cử chỉ.

“Hung thủ là ai “

“Là kia… Khống chế Triệu Mẫn cái kia tà vật sao “

Cho dù là nhiều năm không gặp, tại gặp mặt sau bất quá trong chớp mắt một người khác cũng đã mệnh tang hoàng tuyền, đây là gì chờ thế sự vô thường.

Cùng là Minh giáo người, Phạm Dao làm trong giáo huynh đệ cần thiết biết cừu nhân là ai.

“…”

Nhạc Duyên nghe vậy sững sờ, chỉ là kinh ngạc nhìn chằm chằm đem mình gương mặt quẹt làm bị thương hủy dung Phạm Dao nhìn nửa ngày, rồi mới lên tiếng: “Là cũng không phải! Có lẽ, ngươi về sau sẽ có cơ hội tự tay báo thù.” Nói xong, Nhạc Duyên đưa tay vỗ vỗ bả vai, đối Phạm Dao phân phó nói: “Nên thu thập tàn cuộc, tại cái này bên trong, thân phận của ngươi so bản tọa muốn tốt dùng, ngươi đi trước an bài đi.”

“Bách tính, đã đáng buồn, cũng rất vô tội.”

“An bài tốt về sau, lại cất kỹ Bức vương tro cốt, chúng ta cùng một chỗ về Quang Minh đỉnh đi.”

“Cái này bên trong rất nhanh liền sẽ có Nguyên đình đại quân chạy đến, cũng không an toàn.”

“Minh giáo đại nghiệp, cần ngươi.”

Nói xong, Nhạc Duyên người liền phất phất tay hướng

ra phía ngoài từng bước một đi ra ngoài.

Độc lưu lại quang minh hữu sứ Phạm Dao ngơ ngác đứng tại chỗ đưa mắt nhìn Nhạc Duyên bóng lưng rời đi.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 212 : Bên thứ ba —— Võ Đang

Mỗi khi sắp đại biến thời điểm, trong thiên hạ này kiểu gì cũng sẽ phát sinh rất nhiều không hiểu thấu sự tình.

Tại vô số người giang hồ trong mắt, hiện tại thế giới này chính là như thế.

Trước mấy ngày ngày đó sắc đại biến, tựa như toàn bộ bầu trời rơi xuống, kia cỗ áp lực nặng nề để người nhịn không được muốn nổi điên, sau đó nhưng cũng là sau cơn mưa trời lại sáng, dưới một trận mưa lớn, liền tẩy đi trước đó kia cỗ ngột ngạt. Tại rất nhiều người xem ra, cái này cũng có thể chỉ là thời tiết đem biến mang đến kinh ngạc cảm giác mà thôi.

Trừ cái đó ra, tiếp xuống giang hồ khiếp sợ chỉ có 2 chuyện.

Kiện thứ 1 chính là từ Nga Mi phái chưởng môn Diệt Tuyệt sư thái đưa ra khải đại hội võ lâm, trên đại hội kinh hiện ngoài ý muốn, trên trời rơi xuống bạch ngọc hài cốt, nghe nói chính là Hoàng Đế thi cốt, là đã từng Trương Tam Phong, Quách Tương còn có Truyền Ưng đại hiệp 3 người chỗ tìm được chí bảo, cuối cùng chôn giấu tại Nga Mi sơn.

Ngày hôm đó kinh thiên phích lịch phía dưới, phá đất mà lên.

Nghe nói kia thi cốt là dùng đến trấn áp Thần châu đại địa khí vận, trong lúc nhất thời chỉ cần trong lòng có chính nghĩa cảm giác người giang hồ, đều đem nó coi là người Trung Nguyên chí bảo. Nhưng là cho dù là dạng này, vẫn không có ngăn cản Diệt Tuyệt sư thái tự sát bỏ mình, tại cỗ kia hài cốt trước, lấy máu tươi của mình đến rửa sạch Nga Mi sỉ nhục.

Cái này thi cốt là bảo vật sao

Trương Tam Phong lời nói là thật sao

Không ai có thể chứng minh Trương Tam Phong lời nói là giả.

Trừ phi Nga Mi phái tổ sư Quách Tương chạy đến phủ định lời này, tăng thêm đã phá toái hư không Truyền Ưng cự tuyệt, lúc này mới có khả năng phủ nhận rơi Trương Tam Phong.

Cho dù là Thiếu Lâm tự, Từ Hàng Tĩnh trai cùng rất nhiều người đều hữu tâm hoài nghi, nhưng ở bối điểm đầy đủ cao, sống đủ dài Trương Tam Phong kia nghĩa chính ngôn từ lời nói dưới, lại có mấy người có đầy đủ tư cách đến phản bác

Hắn bối điểm quá cao.

Lại thêm Trương Tam Phong hành tẩu giang hồ cơ hồ chưa từng nói dối tính tình, ở thời điểm này càng là thêm vào một phần tín nhiệm cảm giác.

Phải biết lúc trước hành tẩu giang hồ người là ai

Kia là Nga Mi phái tổ sư Quách Tương Quách nhị tiểu thư.

Kia là phá toái hư không Truyền Ưng truyền đại hiệp.

Kia là Võ Đang phái tổ sư Trương Quân Bảo.

Ba cái này trên giang hồ ai không phải tiếng tăm lừng lẫy

Thanh danh, chính là bọn hắn lời nói cam đoan.

Cho nên tại Trương Quân Bảo nói ra cái này xem ra hoang đường đến cực điểm lời nói về sau, nhưng cũng không có người lập tức đứng ra phản bác nguyên do.

Nhất là tại lúc ấy loại tràng cảnh đó, loại kia tà niệm không khí tứ ngược, lại là bị một bộ bạch ngọc hài cốt giải quyết tràng cảnh càng là kiên định rất nhiều trong lòng người nhận định suy nghĩ, mặc kệ người khác tin hay không, bọn hắn dù sao là tin.

Bạch ngọc hài cốt là bảo vật.

Đây là tại chỗ tất cả giang hồ nhân sĩ chỗ công nhận, cho dù là Thiếu Lâm tự, cho dù là Từ Hàng Tĩnh trai người đều không thể không thừa nhận điểm này. Thế nhưng là, chỉ cần các nàng thừa nhận điểm này, liền rơi vào hạ phong, chỉ có thể vì cỗ này không biết tên lai lịch hài cốt mang lên 1 cái nổi tiếng lai lịch.

Có thể trấn áp tà phân, đây là lúc ấy tham gia đại hội võ lâm giang hồ nhân sĩ chỗ công nhận.

Cuối cùng ngược lại là Diệt Tuyệt sư thái tự sát bỏ mình cho Trương Tam Phong lời nói lại thêm một phần cường độ, cũng tẩy đi Nga Mi phái toàn phái hướng Nguyên đình đầu hàng sỉ nhục. Rất nhiều nhân lý giải Diệt Tuyệt sư thái lựa chọn, cái này Hoàng Đế bạch ngọc hài cốt thế nào cũng không thể rơi vào nguyên người tay bên trong.

Trong lúc nhất thời, vô số người đối Diệt Tuyệt sư thái hành vi cảm thấy lý giải, càng là tại nó tự sát bỏ mình về sau, phát đồng hồ riêng phần mình cảm khái.

Cho rằng Diệt Tuyệt sư thái là 1 cái đại anh hùng.

Là 1 cái gánh vác áp lực thật lớn nữ anh hùng.

Sau đó trở lại Nga Mi phái Chu Chỉ Nhược đương nhiên tại Võ Đang phái duy trì dưới, trở thành tân nhiệm chưởng môn.

Chuyện thứ 2, thì là ở phía sau mới truyền ra, một khi truyền ra, liền chấn động toàn bộ thiên hạ.

Đó chính là phần lớn chi loạn.

Nguyên người đô thành phát sinh to lớn bạo loạn.

Ai cũng không biết ngày đó xảy ra chuyện gì, chỉ biết phần lớn náo động triệt để ảnh hưởng đến trong thiên hạ thế cục, càng là tại vốn là phong hỏa bối rối Nguyên đình cho tăng thêm một thùng dầu. Tử thương vô số đồng thời, càng là cao tầng không ít người mất tích,

trong đó đặc biệt kia trước đó khiến cho Nga Mi phái thần phục Nhữ Dương Vương phủ tiểu quận chúa Triệu Mẫn biến mất không thấy gì nữa.

Mà càng khiến người ta khiếp sợ là cái này phát sinh sự tình là cùng đại hội võ lâm thời gian là tại cùng một ngày.

Trùng hợp.

Cực đoan trùng hợp.

Không thể không khiến vô số người đi suy đoán đi tưởng tượng.

Tựa như là thượng thiên tại an bài, là thiên mệnh sắp tới.

Loại này người hữu tâm ý nghĩ, tại chuyện này dưới sự trùng hợp, bị cố ý an bài bắt đầu.

Thiếu Lâm tự.

Nói Tĩnh Am lấy Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân thân phận ở chỗ này bên trong, sắc mặt nàng mấy ngày qua đều lộ ra không tốt như vậy nhìn, thần sắc ngưng trọng, nàng đều đang suy tư sự tình tại sao lại trở nên khó giải quyết như thế.

Nga Mi sơn bởi vì cỗ kia bạch ngọc hài cốt nhảy lên trở thành thánh địa.

Trong lúc nhất thời có không ít tinh thần trọng nghĩa bạo rạp giang hồ nhân sĩ quyết định gia nhập Nga Mi phái,

thủ hộ Hoàng Đế thi hài.

Cái này khiến nói Tĩnh Am nguyên bản dự định bị triệt để đánh vỡ.

Thậm chí, ngay cả các nàng Từ Hàng Tĩnh trai xuống núi tìm kiếm chân mệnh thiên tử dự định đều bị sự biến đổi này động cho triệt để pha trộn.

Đúng thế.

Nói Tĩnh Am dám khẳng định cỗ kia kì lạ bạch ngọc hài cốt tuyệt đối không phải cái gì Hoàng Đế thi hài, nhưng vấn đề là không ai có thể đứng ra phủ định. Hiện tại mặc kệ là nó có phải hay không, chỉ cần có người nhận định cái này quải niệm, liền đầy đủ.

Ai có thể phủ định

Từ Hàng Tĩnh trai không được.

Thiếu Lâm tự cũng không được.

Tại cái này 2 phái ở giữa không có sống so Trương Tam Phong niên kỷ còn dài hơn người, bọn hắn tại Trương Tam Phong trước mặt cũng không đủ công tín lực. Cho dù là sư phụ của nàng, nhưng cũng không cách nào xác định lúc trước Quách Tương, Trương Quân Bảo cùng Truyền Ưng 3 người đến tột cùng tại du lịch bên trong trải qua cái gì.

Người giang hồ là một cái dạng gì đức hạnh, Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân làm sao không biết được

Dư luận mới trọng yếu nhất.

Dưới mắt giờ khắc này, Võ Đang sơn nắm giữ dư luận, đứng tại điểm cao, để sư môn nàng nguyên bản an bài cho sinh sinh làm cho vô dụng. Không nói đã sớm không có Hòa Thị Bích, cho dù là hiện tại có Hòa Thị Bích, chỉ sợ cũng không sánh bằng Hoàng Đế thi hài.

Nói một cách khác, hiện tại liền là ai chưởng đất hoang thi hài, ai liền có thể ở sau đó tranh đoạt thiên hạ bên trong tranh đến chính thống.

Già mà không chết là vì tặc!

Tại thời khắc này, nói Tĩnh Am tâm lý không khỏi đối Trương Tam Phong cho ra như thế 1 cái đánh giá.

Cái này đã từng xuất thân Phật môn chuyển ném đạo môn mà danh chấn thiên hạ đại tông sư, coi là thật không thể coi thường.

Một câu, liền đem Phật môn cho sinh sinh đẩy vào đến lúng túng không thôi tình trạng.

“…”

Ánh mắt sáng lên, nói Tĩnh Am trong lòng đột nhiên toát ra 1 cái để nàng cảm thấy khiếp sợ suy nghĩ: “Cái này Võ Đang cũng không phải là muốn muốn! ! !”

Não hải bên trong dâng lên mình từng ở môn phái trong điển tịch nhìn thấy ghi chép, cái kia tại Đường triều thời

điểm chấn nhiếp thiên hạ quốc giáo —— đạo môn Thuần Dương! Càng nghĩ nói Tĩnh Am càng cảm thấy sự thật chính là như thế.

Mà lại tục truyền —— Trương Tam Phong võ công khởi nguyên từ Hoa sơn.

Mà Hoa sơn chính là Thuần Dương địa điểm cũ.

Trương Tam Phong đem mấy tên thân truyền đệ tử đặt ở Nga Mi phái, bên ngoài là vì sống lại Nga Mi phái cung cấp bảo hộ, thuận tiện trông coi Hoàng Đế thi hài, hiện tại xem ra tính toán của đối phương tuyệt đối không chỉ tại đây.

Hắn là muốn Thuần Dương tái sinh sao

Nhạc Duyên!

Trương Tam Phong!

Hoảng sợ đồng thời, nói Tĩnh Am quyết định đem điều phỏng đoán này nói cho sư môn, cũng nói cho Thiếu Lâm tự cao tăng.

Chỉ là nói Tĩnh Am không biết là chính là bởi vì nàng cái suy đoán này không có sai lầm, khiến cho đằng sau Phật môn cùng đạo môn lại khải mấy trăm năm tranh phong. Mâu thuẫn từ tiểu gây nên lớn, từ yếu đến mạnh, tại sau cùng dùng bất cứ thủ đoạn nào.

Từ Hàng Tĩnh trai hủy diệt.

Thiếu Lâm tự thiêu hủy.

Ngay tại cái này nói Tĩnh Am phần này phỏng đoán bên trong lại lần nữa kéo lên màn mở đầu, cho đến hết thảy kết thúc.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 213 : Chuyển biến

Nga Mi sơn.

Kim đỉnh.

Chu Chỉ Nhược trở về hay là quá muộn, khi nàng trở lại Nga Mi thời điểm, sư phụ của mình Diệt Tuyệt sư thái đã tự sát, trở lại Nga Mi nàng chỉ bất quá vừa mới đuổi tới sư phụ mình hạ táng chi lễ.

Không có trắng trợn an bài.

Diệt Tuyệt sư thái khi còn sống sống cố chấp, sau khi chết vùi lấp đồng dạng đơn giản.

Cùng nàng trước đó trong giang hồ danh khí hoàn toàn không cách nào so sánh.

Nga Mi trên dưới cũng biết toàn phái quy hàng kia là Nga Mi trên thân lớn nhất chỗ bẩn, cho dù là làm người trong cuộc Diệt Tuyệt sư thái lấy tự sát tạ tội, cuối cùng Diệt Tuyệt sư thái tang lễ cũng không có khả năng trắng trợn an bài. Ngược lại là kia táng tại trên Nga Mi Hoàng Đế thi hài tin tức truyền khắp toàn bộ giang hồ.

Trong lúc nhất thời, không ít chính đạo giang hồ nhân sĩ lưu tại Nga Mi phái, muốn chờ đợi cái này thi hài.

Ngày đó kinh lịch sự tình, trong lúc vô hình ma niệm ảnh

hưởng cho không ít người mang tới rung động thật lớn, tại kiến thức đến kia bạch ngọc thi hài tác dụng về sau, không có mấy người sẽ đi phủ nhận đại tông sư Trương Tam Phong.

Nói hắn là Hoàng Đế thi hài, vậy hắn chính là Hoàng Đế thi hài.

Trừ bỏ Nga Mi phái đệ tử ở trên núi thủ linh, trước đó phản bội đi ra ngoài phái Kỷ Hiểu Phù cũng trở lại môn phái bên trong, phải vì sư phụ của mình thủ linh.

Đối với Kỷ Hiểu Phù trở về, thân là đương nhiệm chưởng môn Chu Chỉ Nhược cũng không có cự tuyệt.

Trừ cái đó ra, còn có Võ Đang sơn Tống Viễn Kiều mấy tên thất hiệp 1 trong cũng tại trên Nga Mi sơn ở lại, đã là hỗ trợ an bài tang lễ, càng là vì thủ hộ kia bạch ngọc hài cốt.

“…”

Nơi hẻo lánh.

Từ Diệt Tuyệt sư thái tự sát bỏ mình một sát na kia, Kỷ Hiểu Phù thân phận đã bạo lộ ra, từ phương diện nào đó đến nói Diệt Tuyệt sư thái đã là nàng Kỷ Hiểu Phù sư phó, càng xem như nàng mẫu thân, từ tiểu chính là Nga Mi sinh trưởng lớn nàng đối Nga Mi phái tình cảm như thế nào ngắn ngủi mấy câu có thể hình dung

Tại bộc lộ ra thân phận một khắc này , liên đới lấy Dương Tiêu Minh giáo thân phận cũng vô pháp ẩn tàng.

Lại nói vốn là không nên ẩn tàng thân phận, ở thời điểm này liền bị công bố ra. Ngược lại là loại kia giấu diếm cách làm, để ở đây không ít giang hồ nhân sĩ bừng tỉnh đại ngộ, Minh giáo cùng Nga Mi phái ở giữa kia truyền khắp giang hồ mâu thuẫn bọn hắn đã sớm biết được.

Che giấu tung tích, kia là có chút bất đắc dĩ.

Dưới mắt.

Hắn cũng chỉ có thể lấy Nga Mi phái con rể cùng Minh giáo tả sứ thân phận tới tham gia tang lễ.

Hoàng Đế thi hài

Đang nghe Trương Tam Phong câu nói kia, lại thêm vợ mình Kỷ Hiểu Phù nói ra chân tướng, Dương Tiêu cảm thấy rất mâu thuẫn.

Là mâu thuẫn.

Nhưng Dương Tiêu đồng dạng không có phủ nhận Trương Tam Phong.

Tại Kỷ Hiểu Phù trong lời nói, cỗ kia bạch ngọc thi cốt chỉ là từ giáo chủ Nhạc Duyên lưu tại Nga Mi sơn, đến tột cùng là người phương nào thi thể lại là không được biết. Mà lại lấy Nhạc Duyên cùng Nga Mi tổ sư Quách Tương quan hệ, lưu lại một phần lễ vật Dương Tiêu không cảm thấy có gì không ổn.

Cho dù cỗ này bạch ngọc thi cốt thật chính là Hoàng Đế

thi hài!

Phải biết trong thiên hạ rất nhiều chuyện đều giảng cứu 1 cái đại nghĩa.

Hiện tại Minh giáo đại quân khởi nghĩa đại nghĩa chi danh thì là khu trục thát bắt, khôi phục hán thống. Tương đối, lúc trước Quách gia hậu nhân tự nhiên là càng nổi tiếng nghĩa.

Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng cho dù là đến bây giờ, vẫn tại không ít người trong lòng lưu truyền thanh danh của bọn hắn.

Nếu là bọn họ vợ chồng hậu nhân… Phải chăng càng có đại nghĩa chi danh lại thêm cỗ này bạch ngọc hài cốt… Mặc kệ hắn có phải hay không Hoàng Đế thi cốt, tại người hữu tâm mắt bên trong hắn nhất định phải là Hoàng Đế thi cốt.

Đây là Nhạc giáo chủ cố ý gây nên sao

Hay là…

Suy nghĩ muôn vàn bên trong, nguyên bản bị áp chế dưới đáy lòng dã tâm, tại thời khắc này lại bắt đầu tán phát ra, Dương Tiêu sắc mặt trầm tĩnh nhìn trước mắt kia bị Võ Đang thất hiệp người giữ vững địa phương, tại ngó ngó cái này Nga Mi sơn… Lại cẩn thận suy tư xuất thân của mình, Dương Tiêu viên kia yên tĩnh lại tâm, lại lại lần nữa sôi trào.

Lúc trước Quách gia vì đại Tống trả giá nhiều như vậy,

vì người Hán bách tính càng là tử thủ Tương Dương, người trong thiên hạ này cũng nên vì Quách gia trả giá thứ gì.

Ngẫm lại cái này bạch ngọc thi hài quan danh, lại là Võ Đang đại tông sư Trương Tam Phong gây nên.

Võ Đang phái cũng muốn đứng ra sao

Trương Tam Phong, quả thật dự tính tốt.

Tâm tư chuyển động ở giữa, Dương Tiêu quyết định tiến lên lại đi tế bái một chút cái này Hoàng Đế thi hài, đồng thời cùng cái này Võ Đang Tống Viễn Kiều tâm sự, bộ lấy một chút cần thiết tình báo.

Ngẩng đầu.

Vẻ mặt tươi cười ở giữa, Dương Tiêu hướng Tống Viễn Kiều phương hướng đi đến.

…

Võ Đang.

Trở lại Võ Đang Trương Tam Phong lại lại lần nữa trở lại hắn hậu sơn cấm địa.

Ngược lại là một mực đi theo trở về còn có Võ Đang lục hiệp Ân Lê Đình.

Sở dĩ mang theo tên đồ đệ này trở về, là nguyên nhân gì tự nhiên không cần phải nói, nhi nữ tình trường anh

hùng khí đoản, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Trương Quân Bảo vốn cho là mình cái tuổi này, sẽ không lại nghĩ nhiều như vậy, nhưng thẳng đến ngày đó gặp lại Quách nhị tiểu thư, lại tại trên núi Võ Đang cùng Nhạc Duyên giao thủ một trận, đến bây giờ hắn mới phát hiện nam nhân nguyên lai càng già tính cách sẽ trở nên càng ít năm.

Lão ngoan đồng 1 từ không phải liền là bởi vậy mà đến

Lại đến đến Nga Mi, nhìn thấy cỗ kia thi cốt thời điểm, tâm thần vừa mới động, Trương Quân Bảo liền nói ra như thế 1 cái râu ông nọ cắm cằm bà kia xưng hô, liền như là hắn lúc trước cưỡi hạc đi phần lớn, trực tiếp tại Nhữ Dương Vương phủ 3 chiêu giết chết huyền minh Nhị lão đồng dạng thời báo ra Nhạc Duyên danh tự đồng dạng.

Tâm cảnh vừa vỡ.

Cái này tu cái rắm!

Hắn, bộc phát tiểu hài tử tính tình.

Cái tuổi này tiểu hài tử tính tình là cực đoan kinh khủng.

Cho tới nay Trương Quân Bảo tu luyện Thái Cực, tu thân dưỡng tính, hơn trăm tuổi niên kỷ tại cho người giang hồ ấn tượng đều là tóc trắng bồng bềnh, một phái lão tiên nhân bộ dáng khí độ.

Nhưng tại Quách nhị tiểu thư kia cho tới nay cái gọi là

kiên trì dưới, tại cùng tiền bối Nhạc Duyên giao phong bên trong, ngay cả tiếp theo 2 lần kinh ngạc về sau, Trương Quân Bảo dưới cơn nóng giận trực tiếp bỏ đi tiên phong đạo cốt, bộc phát xương bên trong tồn tại ngoan đồng tính tình.

Hắn cũng muốn tranh một chuyến.

Tại Trương Quân Bảo xác định tâm tư này một khắc này, liền đại biểu cho Võ Đang phái không còn là cam đoan mình trên giang hồ trung lập tư thái, mà là muốn chính thức rời núi, đánh ra chấp chính đạo người cầm đầu khí độ.

Tiểu hài tử tính tình là có thể qua loa, vấn đề là Trương Quân Bảo cái tuổi này tiểu hài tử tính tình người bên ngoài là không cách nào tìm được sự vật đến giải quyết, cho dù là tìm được, nhưng cũng không có cách nào.

1 cái Quách nhị tiểu thư.

1 cái Nhạc Duyên.

Cũng đủ để cho tất cả mọi người lùi bước.

Tất cả tiên phong đạo cốt, kia đều chỉ là biểu tượng.

Hiện tại tâm thái, để Trương Quân Bảo tựa hồ lại lần nữa trở lại lúc trước cùng Quách Tương, Truyền Ưng 3 người cùng nhau du lịch giang hồ thời gian.

Khi đó thiếu niên hắn lại là tuổi nhỏ lão thành.

Hắn hiện tại thì là ngây thơ như ngoan đồng.

Tâm cảnh là thăng hay là hàng

Lúc này Trương Tam Phong đã có chút phân biệt không rõ tình huống của mình.

Đều nói nhi nữ tình trường, nhìn xem mình tên đồ đệ này Ân Lê Đình gặp lại Kỷ Hiểu Phù thất hồn lạc phách bộ dáng, Trương Quân Bảo dưới mắt quả nhiên là không biết nên nói cái gì cho phải. Lưu hắn tại Nga Mi phái, chỉ sợ Ân Lê Đình cùng Dương Tiêu tất nhiên sẽ ra tay đánh nhau. Trương Quân Bảo không nghĩ vốn cũng không đẹp mắt mày ngài làm càng thêm khó xử, khó mà kết thúc.

Chỉ là, hiện tại Quách nhị tiểu thư lại tại làm cái gì

Đưa thay sờ sờ kia chính dựa vào mình ống quần lề mề tiên hạc, Trương Tam Phong ngắm nhìn trước mắt biển mây, trong lòng đầy cõi lòng suy đoán.

Nga Mi phái chuyện lớn như vậy, Quách Tương đều không có bất kỳ cái gì biểu thị.

Nàng quả nhiên là vô tình như vậy sao

Quách nhị tiểu thư hiện tại đến tột cùng ở nơi nào

Thật sâu thở dài thở ra một hơi, như vậy lớn niên kỷ Trương Quân Bảo chỉ cảm thấy mình khó được xuất hiện vẻ u sầu đầy bụng tình huống.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 214 : Đúc lại

Giờ này khắc này.

Cùng thê thảm Nga Mi phái so sánh, xuất hiện ở trước mắt chính là ngày tốt cảnh đẹp.

Một nhóm 3 người chính vây quanh ở bên đống lửa, không nói một lời.

Không để ý đến gần nhất thiên tượng ngụy biến, cũng không có đi để ý tới chuyện giang hồ biến.

Hiện tại 3 người đều đem lực chú ý đặt ở trước mắt.

Ba đôi con mắt chính không hẹn mà cùng nhìn chằm chằm trước mắt cá nướng im lặng không nói.

3 người này chính là Tiểu Long Nữ, Lục Vô Song cùng Quách Tương.

Chỉ là giờ khắc này để người kỳ quái là cá nướng cũng không phải là Quách Tương cùng Lục Vô Song, theo đạo lý đến nói, một mực hành tẩu giang hồ, trong 3 người chân chính sinh hoạt kinh nghiệm nhiều nhất chính là Lục Vô Song, Quách Tương, cuối cùng mới là Tiểu Long Nữ. Dù sao Quách Tương thường xuyên 1 người đông du tây đi dạo, cần phải có lấy không sai tay nghề mới sẽ không ở trên đường không chút khói người địa phương đói bụng.

Mà Lục Vô Song lại càng không cần phải nói, 1 người

xông xáo Miêu Cương, trèo núi càng nước, tay nghề không được vậy làm sao sống

Chỉ có Tiểu Long Nữ tại cổ mộ thời điểm cũng chỉ là uống chút mật ong ăn chút trái cây, tại thu đồ đệ Dương Quá sau nấu cơm chính là Dương Quá, ở phía sau đi theo sư tỷ bên người thời điểm, nấu cơm người thì là biến thành sư tỷ Lý Mạc Sầu đồ đệ hồng Lăng Ba. Lại về sau, chính là sư tỷ.

Một đường đến nay, Tiểu Long Nữ tự mình động thủ xuống bếp cơ hội ít càng thêm ít, không phải nàng không muốn, mà là thủ nghệ của nàng…

Nhưng dưới mắt, cá nướng không phải Quách Tương, cũng không phải Lục Vô Song.

Ngược lại là Tiểu Long Nữ.

Một bộ áo trắng, động tác thư giãn bên trong, hiển thị rõ người như nước nhu tình, kia thư giãn biểu hiện ra, thật giống như ở nhà bên trong, 1 người vì phu quân xuống bếp.

Hương!

Rất thơm!

Quách Tương cả đời này nếm qua vô số ăn ngon, trời trân hải vị càng là không đáng kể.

Nhưng tại hôm nay, trước mắt cá nướng vậy mà là lại lần nữa để Quách Tương có một loại thèm ý khó nhịn

cảm giác.

Một bên Lục Vô Song cũng giống như thế.

Cá nướng cái gì, các nàng đều tự mình làm qua, như thế nào đi nữa, cũng sẽ không có quá mức mỹ diệu hương vị, chỉ là hôm nay bản thân nhìn thấy hiển nhiên không phải trong tưởng tượng như thế.

Động tác đơn giản, lại là hiển lộ rõ ràng ra tuyệt hảo trù nghệ.

Để Quách Tương cùng Lục Vô Song 2 người kiến thức đến cái gì gọi là nghệ thuật.

2 nữ một bên ngửi ngửi phiêu tán trong không khí hương khí, một bên lẫn nhau cho ánh mắt, trong lòng tràn đầy sợ hãi thán phục.

Nói đùa cái gì

Tiểu Long Nữ sẽ có lợi hại như vậy trù nghệ

Không nói thân là vãn bối, tiểu quá nhiều Quách Tương, vẻn vẹn liền Lục Vô Song đến nói, lúc trước nàng thế nhưng là phi thường rõ ràng Cổ Mộ phái ra người đều là một cái dạng gì. Trừ bỏ sư phụ của nàng thêm cừu nhân Xích Luyện tiên tử bên ngoài, kia Tiểu Long Nữ có thể nói là đơn thuần đến cực điểm, không nói cách đối nhân xử thế, vẻn vẹn liền ăn cơm đều là 1 cái vấn đề lớn.

Đi theo Tiểu Long Nữ cùng một chỗ thời gian quá lâu lời nói, nếu như chính ngươi không biết làm cơm, như vậy

ngươi sẽ thể nghiệm đến người xuất gia sinh hoạt sẽ là cái gì bộ dáng.

Dưới mắt ——

Ngửi ngửi cá trích tươi ngon chi vị, có thể tại nàng chi thủ dưới nướng ra như thế tươi ngon, nhưng không có bị ngoại vật ảnh hưởng hương vị, Quách Tương cùng Lục Vô Song 2 nữ liền không nhịn được nuốt nước miếng một cái.

Nửa ngày.

Hay là tính tình cho tới nay đều rất hoạt bát Quách nhị tiểu thư lên tiếng, mới mở miệng, chính là trực tiếp hỏi lên khác nàng không hiểu nguyên nhân: “Vì cái gì ngươi sẽ như vậy lợi hại trù nghệ” mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên, nhìn từ trên xuống dưới Tiểu Long Nữ Quách Tương trong khoảng thời gian này tiếp xúc bên trong cũng là từ Lục Vô Song miệng bên trong nghe tới không ít nghe rợn cả người cố sự.

Liên quan tới Hứa Tiên.

Liên quan tới Bạch nương tử.

Liên quan tới tiểu Thanh cố sự.

Những này ý nghĩ hão huyền cố sự, để Quách Tương giữ yên lặng, nàng đã không có thừa nhận, cũng không có phủ nhận, chỉ có tại thích hợp thời điểm biểu hiện ra mình sợ hãi thán phục, ngoại nhân một chút cũng nhìn không ra trong lòng nàng đến tột cùng đang suy nghĩ gì.

“Thật chẳng lẽ chính là tại trở thành Hứa Tiên thê tử thời điểm, nhiều năm tôi luyện mà đến “

Quách Tương lời nói cũng không có để Tiểu Long Nữ có bất kỳ phản ứng, nàng hay là yên lặng, hết sức chuyên chú nướng cá.

“Ngô!”

Thấy Tiểu Long Nữ một mực giữ yên lặng, Quách Tương cũng không có đình chỉ nghi vấn của mình, nàng chỉ là dừng lại một chút, lúc này mới tổ chức ngôn ngữ, tiếp tục nói: “Kia… Tỷ tỷ ngươi bây giờ là Cổ Mộ phái Tiểu Long Nữ hay là cái kia Bạch Tố Trinh ngươi xác định ngươi chính là chính ngươi “

Quách Tương lời nói rất trịnh trọng, đây cũng là nàng không thể không điều tra đồ vật.

Người trước mắt là bị ký thể sống lại

Hay là linh hồn đoạt xá

Làm qua 3 giáo Thánh nữ Quách Tương hiểu qua rất nhiều võ công, vô luận chính tà, hay là phật đạo ma 3 giáo.

Trong thiên hạ này không phải là không có chuyên chú tại trên linh hồn võ công, kia xuất từ Tây Tạng cung điện Potala bên trong trấn phái tuyệt học biến thiên kích địa đại pháp chính là dạng này một môn tuyệt học, lúc trước Truyền Ưng cùng 8 nghĩ ba đại hòa thượng một trận

chiến chính là như thế.

Cái này 1 đạo võ công, nàng Quách Tương cùng Trương Quân Bảo đều từng có hiểu rõ cùng nghiên cứu.

Trừ cái đó ra, trong ma môn chí cao bí tịch đạo tâm chủng ma đại pháp cũng là bình thường không hai pháp môn.

Hỏi ra vấn đề này, chính là Quách nhị tiểu thư muốn xác định trước mắt Tiểu Long Nữ phải chăng xuất hiện vấn đề gì.

Hứa Tiên.

Bạch Tố Trinh.

Tiểu Thanh.

Đối với nàng mà nói, cái này thật sự là quá mức hoang đường.

Đúng vậy a.

Hoang đường.

Cho dù là cũng sớm đã bắt đầu tin tưởng Lục Vô Song đến bây giờ cũng đồng dạng cảm thấy chuyện này lộ ra rất hoang đường, nhưng nàng nhưng lại tìm không được cái gì phản bác lý do. Lục Vô Song mặc dù võ công đồng dạng thâm hậu vô cùng, nhưng nàng võ công nền tảng lại là xuất từ Lý Mạc Sầu ngũ độc bí truyền, càng là đi Miêu Cương Ngũ Độc giáo, cuối cùng lấy một thân

độc công hoành hành.

Nàng cả ngày nhìn thấy không phải cóc nhện rắn độc bọ cạp cái gì, nơi nào có thời gian đi nghiên cứu linh hồn mà lại, từ ngay từ đầu, Lục Vô Song liền không phải 1 cái thiên tài võ học, Xích Luyện tiên tử thu nàng làm đồ càng nhiều vẫn ôm mục đích khác.

Ngước mắt.

2 mắt ôn nhu như nước.

Buồn cười vừa tức giận ánh mắt tại Quách Tương cùng Lục Vô Song trên thân khẽ quét mà qua, Tiểu Long Nữ lúc này mới lên tiếng nói: “Không cần lo lắng, chính ta tự nhiên hay là mình.”

“Ngay từ đầu, ta liền biết ta là ai.”

“Là Tiểu Long Nữ.”

“Cũng là Bạch Tố Trinh.”

Ngay từ đầu

Vừa ra cổ mộ thời điểm, hay là gặp phải Nhạc Duyên được cứu một khắc này

Quách Tương nghe xong lời này, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh. Tại thời khắc này, Quách Tương tâm lý đem Tiểu Long Nữ cấp bậc cơ hồ nâng lên đỉnh điểm nhất.

Tại thời khắc này, nguyên bản tại não hải đối Tiểu Long Nữ đơn thuần ấn tượng bị Quách nhị tiểu thư triệt để bỏ đi, ngược lại thay thế thành 1 cái thâm tàng bất lộ nữ nhân. Nếu như không phải chính nàng bạo lộ ra, chỉ sợ tất cả mọi người sẽ bị giấu giếm.

Kia nàng bại lộ chân chính nguyên nhân đâu

Trong lòng cái kia suy đoán sẽ là chân chính lý do sao

Giờ khắc này, Quách Tương không cách nào xác định, lần thứ 1 cảm nhận được chân chính khó giải quyết.

…

Cùng lúc đó.

Quang Minh đỉnh.

Mang theo Ỷ Thiên kiếm cùng quang minh hữu sứ Phạm Dao trở lại Minh giáo Nhạc Duyên, vừa trở lại tổng đàn, liền không kịp chờ đợi triệu tập còn tại Quang Minh đỉnh cao tầng, tuyên bố tại phần lớn phát sinh đại sự.

Đương nhiên, phần lớn cố sự bị cố ý cắt giảm tăng thêm không ít.

Thanh Dực Bức Vương chết.

Giao phong chân chính quá trình.

Còn có Phạm Dao thân phận giấu diếm, điểm này là quang minh hữu sứ mình yêu cầu.

Tại Phạm Dao định ra yêu cầu này một khắc này, Nhạc Duyên liền biết lúc trước giết chết nguyên Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti trượng phu hung thủ chỉ sợ cùng hắn thoát không khỏi liên quan.

Nhưng là những này cũng không trọng yếu, trọng yếu nhất chính là Nhạc Duyên cần chân chính đúc lại vũ khí.

Đúc 1 thanh đao.

Lúc trước mang theo núi vũ khí chẳng qua là hàng nhái, cũng không có chân chính công thành.

Mà dưới mắt, dựa trời đồ long đều tại, là thời điểm tiến hành 1 bước cuối cùng.

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 215 : Lầu nhỏ một đêm nghe mưa xuân

Đang!

Tia lửa tung tóe.

Tại kia vẩy ra hoả tinh bên trong, chỉ cảm thấy cái này bên trong sóng nhiệt đập vào mặt. Ngoại nhân chỉ cần bước vào cái này bên trong, liền sẽ cảm giác được trong ngoài hoàn toàn là 2 thế giới. Sóng nhiệt cuồn cuộn, lại nói bản thân cái này bên trong chính là núi lửa chân núi, là Minh giáo chuyên môn tìm được chỗ đặc biệt dùng để rèn đúc vũ khí chỗ.

Nóng hổi mà sáng tỏ nham tương chính dọc theo đặc chế vết bên trong chảy xuống trôi, ở phía dưới cuối cùng điểm, chính là chế tạo vũ khí địa phương.

Minh giáo bên trong xuất sắc nhất thợ rèn đã sớm tại giáo chủ mệnh lệnh dưới tề tụ ở đây, vì chính là rèn đúc 1 đem có thể xưng Vô Song thần binh mà chuẩn bị, phải biết dùng để rèn đúc thần binh vật liệu thế nhưng là trong thiên hạ thanh danh hiển hách Ỷ Thiên kiếm cùng Đồ Long đao.

Có như thế cơ hội, trên đời chỉ cần có theo đuổi thợ rèn lại có cái nào không nghĩ

Tại cái này bên trong, có thể nói tụ tập trong thiên hạ đại bộ phận điểm, Minh giáo bên trong tất cả lợi hại thợ rèn.

Lúc này, tất cả mọi người đem tinh lực tập trung ở cái này bên trong, tại vì vũ khí thành hình làm cố gắng cuối cùng.

Bên ngoài.

Đứng lặng lấy chính là 1 cái lầu nhỏ.

Lâu bên trong.

Nhạc Duyên chính thần tình lười biếng ngồi ở kia bên trong, ánh mắt xa xa ngắm nhìn phương xa, nhìn xem mặt trước cái kia kia mây cuốn mây bay, ngửi ngửi kia hơi có vẻ khô ráo không khí, phối hợp với kia không ngừng ở bên tai đinh đinh đang đang tiếng đánh vang, liền tựa như đang nghe một bài dễ nghe nhạc khúc, đủ để quấn lương 3 ngày.

Bên người.

Đứng ở bên cạnh chính là chính là dùng 1 cái thân phận mới thị vệ chờ đợi tại nơi đó nguyên quang minh hữu sứ Phạm Dao.

Phạm Dao trở lại trong giáo nhìn thấy nguyên Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti, nhưng cũng hiểu rõ đến đối phương hiện tại xem như thê thảm sinh hoạt, che chở tại Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn kia bên trong sinh hoạt. Trong tầm hiểu biết của hắn, Đại Khỉ Ti chính là bởi vì muốn trộm cắp Càn Khôn Đại Na Di nguyên nhân mà bị Nhạc Duyên sinh sinh phế một thân võ công, càng là trừ bỏ nàng pháp vương thân phận, thêm làm thị nữ. Tương

đối, ngược lại là Đại Khỉ Ti nữ nhi tiểu Chiêu còn tính là sống rất thoải mái , bình thường đều đi theo tại Dương Tiêu nữ nhi Dương Bất Hối bên người, cũng coi là an toàn có chút bảo hộ.

Chỉ là, Phạm Dao đối Hồ Thanh Ngưu vợ chồng hơi có chút ý kiến.

Đương nhiên, bởi vì Hồ Thanh Ngưu vợ chồng hiện tại chính là giáo chủ người hầu, Phạm Dao lại có ý kiến, nhưng cũng không dám nói cái gì, huống chi hắn hiện tại hay là giấu diếm thân phận.

Giáo chủ này!

Cái này Nhạc Duyên!

Du lịch giang hồ nhiều năm, càng là vì mai danh ẩn tích đem mình hủy dung Phạm Dao có thể nói là chân chính kiến thức rộng rãi, từ Vương gia, xuống đến nô bộc, trên giang hồ rất nhiều đồ vật hắn đều biết, gặp qua võ công cao cường địch thủ, cũng nhận biết tự phụ người giang hồ, càng là nhìn qua không ít gặp phải nữ nhân đi không được đường nam nhân.

Nhưng là, dưới mắt cái này Thánh giáo giáo chủ, lại là để hắn không mò thấy đáy.

Cho tới hôm nay, Phạm Dao đều không thể triệt để làm rõ ban đầu ở phần lớn đến cùng xảy ra đại sự gì. Từ khi bị tiểu quận chúa Triệu Mẫn kiếm ý khống chế trở thành nhân khôi lỗi, Triệu Mẫn liền không có cấp qua hắn bao nhiêu thanh tỉnh thời khắc, dù là ngày đó cùng Thanh

Dực Bức Vương giao phong, cũng chỉ là nói ngắn ngủi mấy câu.

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn xảy ra vấn đề, bị kia thân tà ác võ công khống chế.

Thế nhưng là trận chiến kia kết quả là tiểu quận chúa Triệu Mẫn thất bại, vậy đã nói rõ cái này Nhạc giáo chủ muốn càng kinh khủng.

Trở lại Minh giáo khoảng thời gian này bên trong, Phạm Dao lặng lẽ làm một chút điều tra, trong tầm hiểu biết của hắn nhìn thấy chính là Minh giáo cao tầng đối giáo chủ càng nhiều hơn chính là sợ hãi, mà không phải kính phục.

Nhạc Duyên là dùng võ lực cưỡng ép trấn áp toàn bộ Minh giáo.

Chính là không hàng mà đến giáo chủ.

Vẻn vẹn điểm này, Phạm Dao liền gần như có thể suy đoán ra Nhạc Duyên là chân chính sâu không thấy đáy.

Đừng nhìn người trước mắt hiện tại uể oải 1 bộ lười biếng tư thái, Phạm Dao lại là biết đây là đối phương tùy ý bày ở phía ngoài tùy ý tư thái.

“…”

Thu hồi ánh mắt, Phạm Dao quyết định tạm thời không nghĩ những này, lấy hắn tình huống hiện tại căn bản liền không cách nào quyết định cái gì, chẳng bằng yên lặng

theo dõi kỳ biến, nhìn trước mắt sự tình phát sinh, nhìn xem giáo chủ đến cùng muốn làm gì.

Theo Nhạc Duyên ánh mắt nhìn lại, Phạm Dao ánh mắt cũng rơi vào bầu trời mây trắng bên trên, cái này nhìn lên, lập tức để hắn thần sắc khẽ giật mình.

Sắc trời đang biến hóa.

Tại lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được phát sinh cực đoan biến hóa.

Đây là!

Cảnh tượng trước mắt để Phạm Dao không tự chủ được hồi tưởng lại ngày đó phát sinh ở phần lớn dị tượng, đang muốn mở miệng nói cái gì, lại nghe Nhạc Duyên tự nhủ: “Vũ khí muốn thành hình!” Vừa dứt lời, liền nghe phía sau cách đó không xa một tiếng nổ vang, vô số âm thanh tiếng hét thảm bên trong, ném đi ra rất nhiều người.

Chính là trước đó những cái kia tại rèn đúc vũ khí thợ rèn.

Giờ phút này bọn hắn chính toàn thân vết thương ngã trên mặt đất, lăn lộn bên trong rên rỉ không thôi.

Tiến lên 1 1 kiểm tra một phen, Phạm Dao lúc này mới kinh hãi phát hiện nguyên lai những này vết thương cũng không phải là bởi vì đột nhiên tới bạo tạc mà nổ tổn thương, càng là bị phỏng, ngược lại là vô số vết đao kiếm thương, liền tựa như ở bên trong gặp phải 1 cái sử

dụng đao kiếm song tu cao thủ, bị người muốn thiên đao vạn quả.

Tục truyền thần binh có linh…

Chẳng lẽ! ! !

Chưa cùng Phạm Dao mở miệng, hắn chỉ cảm thấy bên người một cơn gió mát thổi qua, liền thấy Nhạc Duyên đã đi vào bên trong. Thấy thế, Phạm Dao vội vàng đi theo.

Ánh sáng màu đỏ đang không ngừng lấp lóe, đây là nham tương nhan sắc.

Mà tại kia chính giữa 1 thanh kì lạ vũ khí đứng trước thân trong đó.

Kia là 1 thanh đao.

Cùng bình thường trường đao khác biệt, đao này thân đao hiện ra một loại quỷ dị hình cung.

Là 1 thanh loan đao.

Thân đao một nửa đứng ở trong nham tương, vừa mới kia là đao thành một khắc này bạo phát đi ra đao kình, triệt để đánh bay những cái kia thợ rèn.

Thần binh có linh.

Hiển nhiên, đối chuôi này loan đao đến nói những cái kia rèn đúc người đều không phải chủ nhân của nó.

Thân đao tại nham tương làm nóng dưới thành tựu đồng dạng màu đỏ, nó liền như thế đứng ở đó bên trong, tựa hồ không người nào có thể lấy được.

“Quả nhiên!”

Nhạc Duyên thấy thế không khỏi cười một tiếng, cái kia vừa mới bạo phát đi ra đao kình kia là nguyên bản tồn tại ở tiền thân Đồ Long đao cùng Ỷ Thiên kiếm phía trên lưu lại ấn ký, giờ khắc này chuôi này loan đao tại bộc phát ra những kình khí này sau đây mới thực sự là một mảnh trống không. Trước đó Nhạc Duyên không phải là không thể khu trục, chỉ là không có cần thiết này.

Là bởi vì Nhạc Duyên cần phải mượn chuôi này đao sinh ra cho nó định ra 1 cái thần binh hàm nghĩa.

Tiến lên.

Nhạc Duyên người tại Phạm Dao trừng lớn 2 mắt nhìn chăm chú bên trong, tay không trực tiếp bắt lấy kia lăn đỏ chuôi đao.

Tư tư!

Thoáng chốc, chỉ thấy Nhạc Duyên lòng bàn tay bên trong đã toát ra khói trắng, một cỗ mùi thịt truyền ra, kia là máu cùng sắt giao hòa.

Đáng sợ đau đớn lập tức truyền đến, Nhạc Duyên mặt không đổi sắc, trực tiếp rút ra loan đao, thân hình vừa lui ở giữa đã đi tới bên ngoài, lại lần nữa trở lại trong tiểu

lâu.

Bên ngoài.

Một mực hãn hữu thời tiết dông tố hoang mạc, tại thời khắc này đã là bầu trời u ám, tiếng sấm rền rĩ.

Rất nhanh, mưa to ầm vang tung xuống.

Tại cái này trong mưa, Nhạc Duyên lại lần nữa nâng tay phải lên, ngón trỏ điểm ra, tại cầm còn chưa triệt để hạ nhiệt độ trên thân đao điểm tới, tựa như tại phía trên kia viết lấy cái gì, muốn rót vào cái gì. Theo sách của hắn viết, Nhạc Duyên sắc mặt bắt đầu trở nên thương Bạch Khởi đến, tựa hồ tại phần lớn bị thương thế trở nên càng ngày càng nặng.

“Thần binh có linh!”

“Nên thiên định!”

“Khi huyết tế!”

Tay trái giơ lên, loan đao trong tay trực tiếp nâng tại giữa không trung, đón kia như trút nước mà dưới mưa to.

Sương trắng dâng lên.

Nước mưa không ngừng cọ rửa loan đao.

Tại hạ nhiệt độ đồng thời, cũng tẩy đi trên thân đao vết máu, lộ ra màu sắc của nó.

Bích như thanh thiên.

Lưỡi đao Thanh Thanh, thanh như núi xa, thanh như xuân cây, thanh như tình nhân nhóm trong mắt nước hồ.

Mà đứng tại nơi đó Nhạc Duyên thần sắc lại là càng có vẻ hoạt bát.

Nguyên bản nghiêm túc nặng nề tựa hồ cũng bị mưa to tẩy đi, tại trong mưa, cười ha ha bên trong hắn khoái hoạt giống như một đứa bé, giống như 1 cái vừa bước vào giang hồ người trẻ tuổi.

…

Giang hồ là màu gì

Đáp.

Là màu xanh.

—

—

—

—

—

—

Chương 216 : Thời cuộc biến hóa (thượng)

Mưa to như trút nước.

Tí tách tí tách thanh âm quanh quẩn bên tai bờ, vừa mắt chỗ, đều là một mảnh sương mù.

Trong mưa.

Nhạc Duyên kia nhẹ nhàng tiếng cười rốt cục thư giãn xuống dưới, quay đầu lại, hắn không đợi chính mình thương thế, liền đối với kia đứng ở đằng xa vô cùng ngạc nhiên quang minh hữu sứ Phạm Dao phân phó nói: “Nhìn ta làm gì thương thế của ta không ngại, trước đem thụ thương thợ thủ công nhóm an bài tốt đi, bọn hắn thế nhưng là chúng ta Minh giáo bảo vật!”

Ngữ khí thư giãn hữu lễ, không có trước đó cao cao tại thượng, để người nghe có một loại gió xuân hiu hiu cảm giác.

“…”

Phạm Dao người có chút mộng.

Có lẽ là bởi vì đột biến thời tiết mang tới khí hậu hạ nhiệt độ, có lẽ là trong lòng sinh ra ảo giác, hắn chỉ cảm thấy mình lúc này giờ phút này có một loại phía sau lưng phát lạnh cảm thụ.

Cái này, hay là 1 người

Nếu không phải hắn Phạm Dao tận mắt nhìn thấy, hắn tuyệt đối không cách nào tưởng tượng 1 người 1 cái thời khắc trước sau sẽ có to lớn như thế biến hóa.

Trước đó Nhạc giáo chủ chính là cao cao tại thượng, như trăng tròn huyền không, thấy được sờ không được, ở trên cao nhìn xuống, nhìn chung thế gian anh hào.

Cái loại cảm giác này, chính là giáo chủ qua đời người đều quá xa.

Đã không phải là người với người phân biệt, mà là người cùng thần khoảng cách.

Nhưng bây giờ…

Nhìn vẻ mặt lo lắng Nhạc Duyên, Phạm Dao tuyệt đối khẳng định mình không có nhìn lầm, vẻ mặt này chính là phát ra từ đáy lòng, mà không phải giả bộ, đối phương là nghiêm túc lo lắng thợ thủ công nhóm an nguy.

Nhưng đáng sợ nhất chính là điểm này.

Là dạng gì tình huống sẽ khiến cho 1 người tại thời gian cực ngắn xuất hiện dạng này lớn cải biến, Phạm Dao không cách nào tưởng tượng, hắn ngược lại là có một loại trước mắt giáo chủ bị một loại không biết tên tồn tại chiếm cứ thân thể ảo giác.

“Ừ”

“Phạm hữu sứ đây là ánh mắt gì “

“Ngươi là cảm thấy ta không còn là ta “

“Ha ha!”

Mỉm cười, đối với Phạm Dao quái dị ánh mắt Nhạc Duyên cũng không hề để ý, ngược lại là tại cho mình trên tay thương thế thoa lấy kim sang dược đồng thời, giải thích nói: “Hiện tại ta là ta, trước đó ta đồng dạng là ta, chỉ bất quá bây giờ ta kham phá một chút đồ vật mà thôi.”

“Điểm này ngươi hẳn là biết được.”

“Tri kiến chướng thôi.”

Nhạc Duyên lời nói để Phạm Dao tìm không thấy có thể phản bác chỗ trống, dù sao tại kinh nghiệm của hắn bên trong cũng từng có dạng này kinh lịch, liền lấy hắn hiện tại đến nói, không phải cũng là có thể không phá một ít sự tình sao hít sâu một hơi, Phạm Dao tạm thời đem cái nghi vấn này triệt để đặt ở đáy lòng, ngược lại đem lực chú ý đặt ở lập tức.

Ánh mắt liếc tới Nhạc Duyên trên tay chuôi này lấy tự thân máu tươi khai phong màu xanh loan đao, nó hình cung đã tới 1 cái khoa trương tình trạng, Phạm Dao mở miệng hỏi: “Giáo chủ, chuôi này thần đao kêu cái gì “

“Ừm…”

“Hình cung như nguyệt!”

“Liền gọi nó Viên Nguyệt loan đao đi!”

Đối với chuôi này loan đao danh tự, Nhạc Duyên đã sớm chuẩn bị, cho ra 1 cái để Phạm Dao hơi có vẻ ngoài ý muốn danh tự.

Viên Nguyệt loan đao

Ngoài miệng tái diễn nhắc tới 1 câu cái tên này, lại nghe kia loan đao bắt đầu ở hắn một tiếng này kêu gọi tới phát ra ông ông tiếng vang, hiển nhiên là thần binh có linh. Chỉ là người ở một bên, Phạm Dao đã cảm nhận được kia màu xanh lưỡi đao bên trên ẩn ẩn truyền ra rét lạnh chi ý.

Như dưới ánh trăng chi hàn, âm lãnh tận xương.

Ánh mắt đang quan sát thân đao thời điểm, Phạm Dao cũng trông thấy kia bị Nhạc Duyên sinh sinh dùng ngón tay khắc vào phía trên chữ —— lầu nhỏ một đêm nghe mưa xuân.

Ngắn ngủi bảy chữ, lại là cho người ta một loại nồng đậm tán không ra, liên miên bất tuyệt như mưa xuân phiền muộn chi ý.

Thấy thế.

Phạm Dao dưới đáy lòng thở dài một cái, cho dù là hiện tại giáo chủ Nhạc Duyên xem ra biến thành người khác, trở nên được người yêu mến, nhưng hắn tại nhìn thấy trên thân đao tuôn ra ngón tay khắc xuống chữ, liền biết

hiện tại giáo chủ vẫn là sâu không thấy đáy, dù là ở bề ngoài xem ra yếu đuối quá nhiều.

Chỉ là cái này phiền muộn, không biết là ai tại sầu

Từ câu nói này bên trên, Phạm Dao tựa như nhìn thấy một nữ nhân.

Sầu!

Mạc Sầu!

Mạc Sầu!

…

Tập Khánh.

Nghĩa quân, đại doanh.

Chu Nguyên Chương đang bưng 1 cái bồn, cơ hồ đem mình toàn bộ đầu vùi sâu vào trong đó, không ngừng phát ra xuy xuy tiếng vang, bộ dáng kia hận không thể đem bên trong đồ ăn toàn bộ rót vào bụng bên trong.

Quen thuộc Chu Nguyên Chương người tại thời khắc này tất nhiên có thể nhìn đến ra từ trước đến nay không sợ trời không sợ đất Chu Trọng Bát đang sợ.

Tương đối lên hắn đến, Chu Nguyên Chương lão bà mã đại chân ngược lại là tính chất có chút cao bồi tiếp người trước mắt đang nói chuyện, tại nàng mang bên trong còn ôm một đứa bé, niên kỷ xem ra bất quá hơn

hai tuổi bộ dáng, mà ngồi ở đối diện nàng người thì là mặt mũi tràn đầy yêu thích chi tình đánh giá trước mắt tiểu hài.

Tiểu hài chính là Chu Nguyên Chương trưởng tử Chu Tiêu.

Bởi vì gặp phải người xa lạ, tiểu hài tử thần sắc lộ ra rất là khiếp nhược cùng xấu hổ, hắn cẩn thận từng li từng tí dắt lấy mình mẫu thân góc áo, sau đó đem mình uốn tại mẫu thân mang bên trong, cự tuyệt bị đối phương ôm, lộ ra một tia khe hở len lén quan sát đến cái này xuất hiện tại cha mẹ mình trước mặt đẹp mắt đến cực điểm đạo cô.

Tiểu hài tử không biết cái gì là đẹp, tại hắn tâm bên trong đại khái đây chính là cái gọi là tiên nữ.

Thần tiên, liền nên là như vậy.

“Tiểu hài tử rất xấu hổ!”

Mã đại chân thanh âm lộ ra rất cởi mở, đối với mình trưởng tử khiếp nhược tính tình có như vậy một chút không có ý tứ, từ xem thường lớn, 3 tuổi nhìn thấy lão, Chu Tiêu mặc dù vẫn chưa tới 3 tuổi, nhưng cũng có thể nhìn ra được đứa bé này về sau chính là 1 cái tính tình ôn hòa, tính cách khoan hậu người.

“Không sao cả!”

Xích Luyện tiên tử doanh doanh cười một tiếng, trên mặt cũng là không tự chủ được toát ra một tia mẫu tính, từ

trước đến nay có chút keo kiệt tiếu dung ở thời điểm này liên tiếp không ngừng nở rộ, phảng phất giống như 1 đóa nở rộ hoa sen, thuần khiết mà không rảnh, đây là đơn thuần tình thương của mẹ mà diễn sinh ra đến tiếu dung.

“Tiểu hài tử có chút sợ người lạ, ta có thể hiểu được.”

Khi đó Ưng nhi cũng là như vậy, Lý Mạc Sầu đè xuống thầm nghĩ muốn ôm một cái tiểu hài xúc động, cưỡng ép trói buộc đối với mình nhi tử tưởng niệm, cười nói: “Dù sao ta cũng là từng có hài tử người…”

Ân

Mã đại chân cùng Chu Nguyên Chương đồng thời sững sờ.

Vợ chồng 2 người liếc nhau, chỉ cảm thấy trước mắt cái này kinh khủng nữ nhân cũng có hài tử đã từng mới gặp kia một mặt, quả thực cho vợ chồng 2 người cũng đủ lớn rung động. Chỉ bất quá khi đó bọn hắn nhìn thấy là 2 người, còn có một người mặc áo trắng nữ tử, dưới mắt…

Các nàng tựa hồ xảy ra vấn đề gì

Ý nghĩ này chỉ dám ở trong lòng ngẫm lại, tuyệt đối là không dám nói ra.

Chỉ là hiện tại, vợ chồng chú ý của hai người lực bị Xích Luyện tiên tử câu nói kia hấp dẫn, nàng cũng có hài tử

Đạo cô thân phận đến không có vấn đề gì, chỉ là nam nhân kia là ai đâu

Vợ chồng 2 người không hẹn mà cùng nhớ tới trước đó tại Minh giáo nội bộ ngẫu nhiên truyền ra bát quái lời đồn đại, tại kết hợp dưới mắt tình huống hơi phân tích một chút, liền không khó đạt được 1 cái để vợ chồng 2 người kinh ngạc kết quả.

Chồng trẻ vợ già !

“Kia…”

Mã đại chân ở trong lòng suy nghĩ nửa ngày, suy nghĩ làm như thế nào xưng hô giáo chủ chi tử, cuối cùng vẫn là lựa chọn 1 cái ổn thỏa nhất xưng hô: “Công tử đâu “

“A “

Xích Luyện tiên tử bị mã đại chân cái này cẩn thận cẩn thận thần sắc làm sững sờ, sau đó lắc đầu thở dài: “Hắn không ở cái thế giới này.”

Tê!

Lắng tai nghe chuyện xưa Chu Nguyên Chương cơ hồ hít vào một ngụm khí lạnh, trong lòng tự nhủ trong giáo huynh đệ truyền ngôn quả nhiên là không có lửa làm sao có khói, giáo chủ tại tình cảm một chuyện bên trên xử lý có vấn đề lớn.

Mà mã đại chân thì là hai mắt đẫm lệ mông lung, 1 bộ ta cùng ngươi cùng buồn biểu lộ, nức nở nói: “Còn xin nén

bi thương!”

“…”

Lý Mạc Sầu bị mã đại chân cái này thần sắc làm dở khóc dở cười, nàng nói không phải ý tứ này, cái này Chu Nguyên Chương vợ chồng mặc dù là người trong Minh giáo, nhưng võ công cũng không thế nào, đối với võ đạo một đường điểm cuối cùng cũng không hiểu rõ, nàng ý tứ phá toái hư không, mà tại cái này vợ chồng trong mắt lại không phải như thế.

Xích Luyện tiên tử trong lòng tự nhủ cháu của mình niên kỷ đều muốn so với các ngươi lớn!

Bất quá, nàng ngược lại là đối Chu Nguyên Chương cái này phu nhân mã đại chân ấn tượng càng phát tốt.

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 217 : Thời cuộc biến hóa (trung)

“…”

“Úc!”

“Tập Khánh đánh xuống “

“Đổi Tập Khánh vì Ứng Thiên Chuẩn!”

Bày ở trước mặt là 2 phần tình báo, là liên quan tới gần nhất Minh giáo nghĩa quân động tác, mà dưới mắt truyền đến Nhạc Duyên nơi này là đến từ Chu Nguyên Chương một phần quân tình báo cáo, nhất là tại phần lớn một trận chiến thời điểm, Chu Nguyên Chương người phát giác được Nguyên quân tình huống, lập tức bắt đầu tiến công.

Mà trên thực tế cũng chính là dạng này, tại một trận chiến kia bên trong, Nguyên quân phòng ngự xuất hiện thư giãn, tựa như bọn hắn có không ít quân đội ngay tại hướng bắc tiến hành điều động.

Tập Khánh chi chiến, ngược lại là không như trong tưởng tượng như thế khó khăn, muốn nhẹ nhõm rất nhiều.

Tướng quân có tướng quân sự tình.

Trên chiến trường kiêng kỵ nhất không hiểu người lung

tung nhúng tay.

Nhạc Duyên hết sức rõ ràng điểm này, đối với phía dưới nghĩa quân tướng lĩnh hành động quân sự, hắn chỉ làm bàng quan, không có tự mình hạ tràng dự định, trừ phi là gặp phải thường nhân không cách nào giải quyết sự tình thời điểm, Nhạc Duyên mới có chân chính hạ tràng tâm tư.

Quân đội đối quân đội.

Cao thủ đối cao thủ.

Cùng Nguyên quân chiến tranh là từ trên xuống dưới toàn bộ mắt xích chi chiến.

Tương đối lên cái này đến, Nhạc Duyên hắn cần càng nhiều lực chú ý lại chú ý phương diện khác sự tình.

Mà lại Tập Khánh một trận chiến xuất lực lớn nhất người cũng không phải Chu Nguyên Chương, mà là xem như tiên phong Thường Ngộ Xuân. Tại trải qua Nhạc Duyên một phen dạy bảo qua, Thường Ngộ Xuân so với quá khứ càng thêm cường đại cùng đáng sợ. Tại một đám trong hàng tướng lãnh, có thể nói hiện tại Thường Ngộ Xuân đã là chân chính 1 đấu 10,000.

Trên tay trượng 2 đỏ thương đủ để cho đối đầu Thường Ngộ Xuân tất cả mọi người táng thân tại hắn thương hạ.

Trên tình báo đều là Chu Nguyên Chương đối Thường Ngộ Xuân lời khích lệ, hiển nhiên Chu Nguyên Chương phi thường rõ ràng Thường Ngộ Xuân phía sau là ai, bởi

vì lúc trước cho Nhạc Duyên dắt qua ngựa, càng là nhận giáo chủ tự mình dạy bảo, theo đối phương tính nết mà diễn sinh ra đến thương pháp quả thực là một đám lửa hừng hực.

Ngộ vật tắc phần.

Đây chính là hiện tại Thường Ngộ Xuân.

Nghĩa khí.

Kiêu ngạo.

Bá đạo.

Tàn nhẫn.

Tăng thêm lúc trước vây quét trong giáo Thanh Long hội tàn hơn người vật thời điểm khác nhau, khiến cho Thường Ngộ Xuân cùng Chu Nguyên Chương cùng Từ Đạt bọn người ở giữa đã có nho nhỏ mâu thuẫn.

Nhìn xem Chu Nguyên Chương cho ra tình báo, đối Thường Ngộ Xuân kia là lớn thêm tán dương, mà đối so Thường Ngộ Xuân đưa lên trên thư, hắn thì là đối với mình năng lực không che giấu chút nào, không chỉ có như thế, còn tại trong thư giảng thuật đến gần nhất Chu Nguyên Chương tựa hồ là tiếp xúc một ít người hữu tâm.

Hắn nhìn thấy trong Phật môn người.

Trừ cái đó ra, Thường Ngộ Xuân còn nói trừ bỏ Minh

giáo nghĩa quân bên trong, trong thiên hạ còn xuất hiện một cổ thế lực khác có chút khổng lồ nghĩa quân, nghĩa quân thủ lĩnh tên là Trần Hữu Lượng, cùng Cái Bang quan hệ rất mật thiết. Mà lại, ở trong thư Thường Ngộ Xuân trực tiếp điểm ra trong lòng nghi hoặc, đó chính là cỗ này nghĩa quân tụ tập tốc độ thực tế là quá mức nhanh chóng, thuế ruộng không thiếu, liền tựa như bọn hắn đánh trận cũng không cần làm hậu cần lo lắng như.

Cái này một đôi so, Nhạc Duyên liền nhìn thấy Chu Nguyên Chương cùng Thường Ngộ Xuân chỗ khác biệt.

Thường Ngộ Xuân kia là như như lửa tính tình, Chu Nguyên Chương thì là có thể ẩn nhẫn rất nhiều.

“Đúng rồi!”

“Hắn tiếp tục như vậy tuyệt đối không chiếm được lợi ích, hỏa khí quá thịnh cuối cùng sẽ làm bị thương mình.”

“Bộ kia võ công…”

“Hắn luyện được quá gấp.”

Buông xuống tin, Nhạc Duyên nhìn xem ngay tại vì một bên đảo thuốc phải vì trên tay mình thương thế chuẩn bị Hồ Thanh Ngưu, phân phó nói: “Đúng, trước đó trên lưng trước ta để ngươi điều động quá khứ giúp Thường Ngộ Xuân người đi sao “

“Về chủ thượng, đã phái đi!”

Nhạc Duyên biến hóa Hồ Thanh Ngưu tự nhiên cũng là

nhìn tại mắt bên trong, tự đại đều trở lại Quang Minh đỉnh về sau, Minh giáo cao tầng đều phát hiện biến hóa này, càng thêm xác thực nói là Nhạc Duyên căn bản không có ẩn tàng ý nghĩ. Thiếu một phần cao thâm mạt trắc, thần uy như ngục, mà là nhiều hơn một phần nhân vị.

Cái này khiến không ít người trong lòng một mực cao thăng áp lực thư giãn không ít.

Nhất là từ Nhạc Duyên không hàng Minh giáo cưỡng ép cầm tới giáo chủ chi vị về sau, mặc kệ bọn hắn là có hay không tâm phục khẩu phục, cao như vậy cao tại thượng áp lực vẫn luôn tại.

Hiện tại.

Cao áp tiêu tán không ít, để một đám cao tầng trong lòng cũng buông lỏng không ít.

Đối với thân là người hầu Hồ Thanh Ngưu vợ chồng đến nói, bọn hắn phi thường rõ ràng trong giáo, nhất là tại bọn hắn nghiên cứu Tam Thi Não Thần Hoàn thời điểm, liền đã chú định vợ chồng 2 người chỉ sợ kết cục sẽ không làm sao tốt. Nhân chi cầu sinh, bọn hắn tự nhiên là cũng cần đồng bạn.

Mà cái này đồng bạn lựa chọn, đã từng vì giáo chủ dắt qua ngựa, nhận qua dạy bảo Thường Ngộ Xuân chính là tốt nhất đối tượng.

Bởi vì Nhạc Duyên nguyên nhân, khiến cho quan hệ giữa bọn họ liền sẽ trở nên có chút khác biệt.

“Úc “

“Phái đi sao để hắn tại Chu Nguyên Chương bên người liền tốt, không cần đến Thường Ngộ Xuân kia bên trong.” Nhạc Duyên thuận miệng hỏi.

Đang nghe tra hỏi về sau, Hồ Thanh Ngưu lập tức hồi đáp: “Phái đi người xem như ta đồng tộc người, có quan hệ thân thích, là 1 cái có tài hoa rất không tệ người trẻ tuổi, có thể đáng giá tín nhiệm.”

Hồ Thanh Ngưu nghe vậy nghiêm túc bảo đảm nói.

Nhà mình tộc nhân, đó chính là lớn nhất tín nhiệm.

Tương đối lên những người khác đến nói, hay là cùng họ người trong gia tộc đáng sợ nhất.

Người bên ngoài đều nói Hồ Thanh Ngưu chính là thần y, cùng mình thê tử Vương Nan Cô hết sức kỳ quái, nhưng cái này cũng không hề đại biểu tại Minh giáo bên trong liền không có cái khác quen thuộc người, tại Minh giáo bên trong liền không có trong gia tộc của mình người.

Phải biết nhiều khi, giáo phái bên trong người đều là mang nhà mang người, thậm chí toàn tộc.

Nhạc Duyên không có hỏi thăm phái đi ra người này là ai, hắn cũng không cần biết, loại này cùng loại nội ứng phương thức càng ít người biết càng tốt.

Lại nói Hồ Thanh Ngưu vợ chồng nghiên cứu Tam Thi Não Thần Hoàn từ phương diện nào đó đến nói đã coi như là phạm tối kỵ, đối với vợ chồng 2 người trung tâm không cần hoài nghi, cho dù là tại vợ chồng bọn họ 2 người bắt đầu nghiên cứu cái khác dược vật đến, Nhạc Duyên cũng không có làm bất kỳ ngăn cản.

Không có hỏi.

Liền đại biểu cho tín nhiệm.

Mặc dù vợ chồng 2 người hiện tại phát giác được Nhạc Duyên biến hóa trên người, nhưng đối với 2 người đến nói thân phận quan hệ cũng không hề có sự khác biệt, trừ bỏ trước kia không dám có chút ý kiến bên ngoài, hiện tại vợ chồng 2 người ngược lại là nhiều một điểm có thể đề ý gặp dũng khí.

Hồ Thanh Ngưu phái đi ra người là mình thân tộc, tài hoa rất thị phi thường.

Tương đối lên trong giáo không ít chỉ biết võ công cao thấp gia hỏa muốn càng thêm đáng tin cậy, chủ thượng giang sơn thật đúng là không thể dựa vào bọn này không đáng tin cậy cao thủ.

Cho nên hắn cái này thân tộc xem như 1 cái an bài.

Không chỉ có như thế, Hồ Thanh Ngưu còn để cái này thân tộc mang lên không ít dược vật, trong đó có không ít Tam Thi Não Thần Hoàn hoàn thành phẩm.

Cái này phái đi đến Chu Nguyên Chương bên người

người trẻ tuổi có 1 cái rất dung tục danh tự.

Hắn gọi Hồ Duy Dung.

…

Tập Khánh, đại doanh.

Chủ soái đại trướng.

Mã đại chân cùng Lý Mạc Sầu 2 người trò chuyện rất là vui vẻ, nhất là tại nuôi trẻ phương diện đều có kinh nghiệm, mà Chu Nguyên Chương thì là tại nơi hẻo lánh bên trong nơm nớp lo sợ, vì thế hắn còn chuyên môn gọi trong quân tốt nhất đầu bếp làm tốt thịt rượu đến hảo hảo chiêu đãi người ta.

Lúc đầu nàng là không thế nào muốn ăn, nhưng tại nhiệt tình như lửa mã đại chân mời mọc, nhưng cũng không đành lòng đối phương chiêu đãi, nhàn nhạt ăn vài miếng, mà nàng càng nhiều lực chú ý hay là tại bị mã đại chân ôm trong ngực bên trong tiểu hài tử kia chờ mong ánh mắt lây nhiễm.

Cạn rót mấy ngụm ít rượu.

Tại kẹp bên trên một đũa thức ăn cửa vào một sát na kia, Lý Mạc Sầu thần sắc đã biến.

“A “

“Cái mùi này!”

Đã từng tinh nghiên ngũ độc bí truyền Lý Mạc Sầu chỉ bằng nhập miệng kia một điểm hương vị không ổn, lập tức phát giác vấn đề: “Cái này đồ ăn có độc!”

Thả tay xuống bên trên đũa, giờ khắc này, Lý Mạc Sầu lần nữa sát ý toàn thân, hóa thành tay nhiễm máu tươi Xích Luyện tiên tử.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 218 : Thời cuộc biến hóa (hạ)

Có độc!

Xích Luyện tiên tử một câu để kia cơ hồ đã ăn một miếng mã đại chân triệt để sững sờ ngay tại chỗ.

Cúi đầu nhìn xem trên tay bát cơm, tại ngẩng đầu nhìn vậy sẽ bàn ăn 1 chưởng triệt để đập nát Xích Luyện tiên tử, mã đại chân sững sờ nửa ngày, rốt cục phản ứng lại. Gặp lại Xích Luyện tiên tử thân hình khẽ động, bỗng nhiên 1 chưởng đập vào sau lưng của mình, kình lực thấu thể mà qua, truyền vào mã đại chân phần bụng, oa một tiếng đem nhập bụng đồ ăn toàn bộ cho phun ra.

Cúi đầu quan sát bên trong, nàng rất nhanh liền phát hiện kia trong thức ăn tựa hồ có 1 đầu nho nhỏ côn trùng ở đâu bên trong ngọ nguậy.

Nhìn thấy một màn này, mã đại chân sắc mặt không khỏi trắng bệch.

Đồng dạng.

Không có cùng một chỗ ăn, trước đó gặm cái khác thô lương Chu Nguyên Chương cũng lập tức phản ứng lại.

Đáng chết!

Đây là muốn hại hắn Chu Nguyên Chương sao

Đầu óc nhanh quay ngược trở lại ở giữa, Chu Nguyên Chương suy nghĩ đến chỉ có như thế một đáp án. Có người mượn từ trong thức ăn hạ độc, muốn mưu hại hắn Chu Nguyên Chương, mưu hại thê tử của hắn, con của hắn. Thậm chí, là muốn mượn từ kia Xích Luyện tiên tử 2 tay trực tiếp trừ bỏ hắn Chu Nguyên Chương.

Nộ khí dâng lên.

Vốn là góc cạnh rõ ràng, thô da thô da Chu Nguyên Chương tại thời khắc này sắc mặt lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được biến thành huyết hồng, đây là hắn đến cực đoan thịnh nộ tình trạng mới có vẻ mặt như vậy bộ dáng. Phất tay, trong tiếng rống giận dữ đã truyền ra đại trướng, rất nhanh chờ đợi ở bên ngoài binh sĩ cũng đã vọt vào.

“Tiên sinh, thật có lỗi.”

Bởi vì Xích Luyện tiên tử lần này tùy hành đến Tập Khánh thời điểm, không còn là trước đó áo đỏ cách ăn mặc, khôi phục trước đó đạo quan, cho nên tại Chu Nguyên Chương miệng bên trong hắn cũng không phải là lấy đã từng nhìn thấy lấy nữ hiệp cái gì đến xưng hô, xưng chi nữ quan cũng không đủ cấp bậc lễ nghĩa, cho nên là lấy tiên sinh đến xưng hô, có thể nói là làm đủ cấp bậc lễ nghĩa.

Nhất là nhìn thấy Lý Mạc Sầu thi triển viện thủ cứu thê tử của mình về sau, Chu Nguyên Chương vốn trong lòng đối với đối phương sợ hãi diệt hết, có chỉ là vô tận cảm kích.

“Tướng quân “

Xông tới binh sĩ không hiểu ra sao, nhất là tại cầm đầu người trẻ tuổi kia càng là một mặt mê hoặc, nhưng ở nhìn thấy kia trên đất nôn về sau, người trẻ tuổi thần sắc lập tức có biến hóa, trở nên nghiêm túc lên, chỉ là không có người phát giác được hắn đôi mắt chỗ sâu chợt lóe lên ngoài ý muốn.

“Hồ Duy Dung, ngươi tới vừa vặn.”

“Đi đem phụ trách cơm nước binh sĩ toàn bộ cầm xuống.”

“Mặt khác phái người đi kiểm tra trong quân đồ ăn, đồng thời để đại phu tiến đến, nhìn xem trong này đến cùng là cái gì độc!”

Liên tiếp phân phó, đầy mắt đều là sát ý Chu Nguyên Chương sinh sinh đè xuống lửa giận trong lòng, vẫn là không có bị phẫn nộ làm choáng váng đầu óc, lại đưa tới mới gia nhập không lâu, cũng bị hắn có chút xem trọng Hồ Duy Dung về sau, Chu Nguyên Chương cái này liền đem biện pháp giải quyết phân phó xuống dưới.

Hạ độc.

Sẽ là ai

Đối với Chu Nguyên Chương đến nói, hoài nghi đối tượng thực tế là quá nhiều.

Nguyên người

Hay là lúc trước không có hoàn toàn giải quyết Thanh Long hội người

Lại hoặc là cái khác khởi nghĩa thế lực âm thầm đả kích

Thậm chí, hắn Chu Nguyên Chương còn nghĩ tới 1 cái cực kì bất an hoài nghi, đó chính là trong giáo nội bộ cũng vô cùng có khả năng.

Tự hỏi một chút đến cái này bên trong, Chu Nguyên Chương tâm tình cơ hồ hỏng nói cực điểm.

Chu Nguyên Chương gióng trống khua chiêng để Lý Mạc Sầu biết được đó cũng không phải nhằm vào nàng mà đến, mà lại chỉ bằng vào chỉ là độc dược muốn nhằm vào nàng, thực tế là nghĩ quá mức đơn giản. Huống chi, chính nàng bản thân tại độc 1 đạo bên trên liền có cực kỳ đáng sợ tạo nghệ.

Mà lại cái kia độc dược hiển nhiên là cổ độc một mạch.

Đối nàng 1 cái am hiểu độc 1 đạo người mà nói, bị phát giác ra được liền không gì hơn cái này.

Nhìn nhìn lại sắc mặt tái nhợt mã đại chân, nhìn xem bị đột nhiên tình huống làm nơm nớp lo sợ hài tử, nhìn nhìn lại ngoài mạnh trong yếu Chu Nguyên Chương, Lý Mạc Sầu liền biết chuyện này không phải nhằm vào nàng mà đến, mà là nhằm vào hắn Chu Nguyên Chương toàn gia mà đến, có lẽ là không chỉ là bọn hắn, còn bao hàm toàn bộ quân đội cao tầng.

Lần nữa đối Lý Mạc Sầu làm 1 cái xin lỗi động tác về sau, Chu Nguyên Chương cái này liền đi ra ngoài, đi theo.

Đưa mắt nhìn Hồ Duy Dung mang theo người đi kiểm tra thời điểm, Chu Nguyên Chương càng là đưa tới mình chân chính tâm phục cùng bằng hữu Từ Đạt, lặng lẽ ghé vào lỗ tai hắn tiến hành phân phó cùng an bài.

“Cái này ! ! !”

Đang nghe Chu Nguyên Chương lời nói về sau, Từ Đạt sắc mặt không khỏi đại biến, trên mặt đều là hãi nhiên: “Chu đại ca, cái này không nên đi…”

“A!”

“Không thể không phòng a!”

Đối mặt Từ Đạt nghi vấn, Chu Nguyên Chương có chút thở dài bất đắc dĩ một tiếng: “Thánh giáo bên trong từ trước đến nay không phải hòa bình một mảnh, dưới mắt loại này thời cuộc chẳng qua là bởi vì Nhạc giáo chủ trên trời rơi xuống mà đến, đè xuống trong giáo nội đấu, bằng không mà nói… Lại nhìn một cái trước đó không lâu trong giáo nội bộ tịnh hóa, vào lúc đó ta mới biết được nguyên lai Thánh giáo bên trong cũng bị ẩn núp đáng sợ như vậy địch nhân.”

Từ Đạt biết Chu Nguyên Chương chỉ là cái gì.

Thanh Long hội.

Tại không có nghe nói qua từ ngữ này thời điểm, bọn hắn đều không có suy nghĩ gì, nhưng ở biết cái này Thanh Long hội đại biểu cho cái gì thời điểm, hắn cùng Chu Nguyên Chương lúc này mới chân chính cảm thấy một loại rót vào cốt tủy sợ hãi.

Mà cùng bọn hắn cùng một chỗ chủ đạo đối đã từng trong giáo huynh đệ thanh toán người chính là Thường Ngộ Xuân.

Cũng bởi vì Thường Ngộ Xuân thủ đoạn tàn nhẫn, khiến cho giữa ba người bọn họ quan điểm xuất hiện khác nhau, khiến cho quan hệ của ba người có sơ hở.

Có lẽ là tại Thường Ngộ Xuân dựng vào giáo chủ con đường về sau, bất tri bất giác 3 người quan hệ giữa liền xuất hiện vấn đề.

“Nhờ ngươi!”

“Vì tự vệ!”

Chu Nguyên Chương vỗ vỗ Từ Đạt bả vai, biểu đạt tự thân quan điểm, gần nhất thế cục, không đề cập tới chiến tranh phương diện, Chu Nguyên Chương còn chuyên môn hiểu rõ hạ lưu Trường Giang trên hồ cục diện, đủ loại tình huống mà nói đều nói cho hắn Nguyên đình đã sắp đi hướng mạt lộ , chờ đợi bọn hắn chính là người Hán nội bộ tranh đấu.

Tỉ như cái kia xuất thân Cái Bang Trần Hữu Lượng, cùng với khác các lộ nghĩa quân.

Thậm chí, Thánh giáo nội bộ chỉ sợ cũng sẽ không là chính mình tưởng tượng như thế an ổn.

Nhất là dưới mắt giáo chủ thân phận.

Thời buổi rối loạn a!

Ngẩng đầu, nhìn xem kia xanh thẳm một mảnh bầu trời, bên tai nghe quân doanh bên trong phát sinh sự tình, Chu Nguyên Chương lẩm bẩm.

Trong đại trướng.

Lý Mạc Sầu lỗ tai có chút giật giật, bên ngoài Chu Nguyên Chương đối Từ Đạt nhỏ giọng phân phó bị nàng nghe vừa vặn.

Theo dõi.

Theo đuôi.

Đối trong quân chỉ cần có hiềm nghi người đều muốn tiến hành quan sát.

Đây chính là Chu Nguyên Chương đối Từ Đạt phân phó cùng an bài.

Đang nghe cái này bên trong, Lý Mạc Sầu đối Chu Nguyên Chương bản thân liền không thế nào tốt ấn tượng càng không tốt, từ trước nàng đều không quá ưa thích loại này tranh quyền đoạt lợi tranh đấu, tương đối lên loại tình huống này nàng hay là ưa thích làm sơ cái

chủng loại kia cưỡi con lừa du lịch giang hồ giết người cảm giác.

Tương đối, Chu Nguyên Chương nàng dâu mã đại chân ngược lại là rất để người thích.

Lại thêm cái kia khiếp nhược tiểu hài.

Nếu như không phải duyên cớ này, nàng căn bản sẽ không trực tiếp điểm nở trong thức ăn có độc sự tình tới.

Cái này Minh giáo…

Nhạc Duyên!

Nhớ tới người kia, Lý Mạc Sầu cả người trầm mặc.

Mặc dù là gặp lại, nhưng lại lần nữa xuất hiện ở trong mắt nàng nam nhân kia đã sớm không phải lúc trước cái kia bộ dáng.

Đối Xích Luyện tiên tử đến nói, hắn cơ hồ trở thành 1 cái quen thuộc nhất người xa lạ.

Thẳng đến cùng mình sư muội phân biệt, cùng mình đồ đệ Lục Vô Song nhất quyết về sau, tại một đường này đến bản thân kiểm điểm bên trong, Lý Mạc Sầu mới phát hiện nàng một mực truy tìm người không phải hiện tại cái này Minh giáo giáo chủ Nhạc Duyên, mà là lúc trước cái kia một thân đạo bào gánh vác lấy kiếm Nhạc Duyên.

Truy tìm lấy chính là cái kia tại thiên hạ quần hùng trước mặt muốn lấy 1 vai nhận nàng chi tội nghiệt nói công tử.

Mà không phải cái này cao cao tại thượng Minh giáo giáo chủ.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 219 : Từ Hàng Tĩnh trai dự định

Thời cuộc biến ảo.

Thế sự vô thường.

Đối với mang theo hùng tâm rời núi nói Tĩnh Am đến nói, thời cuộc biến hóa để nàng cảm nhận được cái gì gọi là trở tay không kịp.

Sự tình biến hóa không có dọc theo nàng tưởng tượng phát triển, ngược lại bắt đầu một loại để nàng đều nhìn không rõ quỷ dị tốc độ hướng phía kỳ quái phương hướng thẳng đến mà đi.

Kế hoạch, thường thường không đuổi kịp biến hóa.

Nhằm vào Nhạc Duyên, lựa chọn chân mệnh thiên tử hành động nhiều lần gặp khó.

Trước đó không lâu, các nàng Từ Hàng Tĩnh trai vừa mới quan sát không lâu đối tượng lập tức đụng phải cái kia Trần Hữu Lượng quân đội tập kích, trực tiếp đem nó đánh toàn quân bị diệt. Hiện tại Nguyên đình đã đến trời chiều cô đơn ngày đã là mọi người đều biết sự tình, vô số người hữu tâm đều tại vì thời đại mới mang đến mà nỗ lực.

Bọn hắn đều nghĩ tại cái này thế giới mới lập xuống vị trí của mình.

Đồng dạng.

Một mực suy nghĩ muốn khôi phục quá khứ khí thế Từ Hàng Tĩnh trai cũng là bình thường không hai.

Chỉ bất quá bây giờ bày ở nói Tĩnh Am trước mặt nan đề là nàng có cái mục tiêu gì mới có thể tuyển chọn

Trong thiên hạ này, thế lực lớn nhất chính là địch nhân của các nàng Minh giáo.

Trừ cái đó ra, tại một đám nghĩa quân bên trong thế lực lớn nhất chính là xuất từ Cái Bang Trần Hữu Lượng.

Nói Tĩnh Am rất kỳ quái, một giới tên ăn mày làm sao lại có như thế chi biến hóa lớn tại Trần Hữu Lượng trong quân đội cũng có bọn hắn Phật môn người, từ truyền về tình báo đến xem, cái này Trần Hữu Lượng có thể nói là một giới kiêu hùng, cách đối nhân xử thế khí lượng đều cực kỳ khó được. Nhưng là nàng lại sẽ không lựa chọn Trần Hữu Lượng vì đối tượng.

Bởi vì đang điều tra bên trong, các nàng phát hiện cái này Trần Hữu Lượng phía sau có một cỗ ẩn tàng thế lực ngay tại ủng hộ hắn tranh đoạt thiên hạ.

Kỳ tài giàu cùng ẩn tàng thế lực cực lớn đến cực kỳ đáng sợ tình trạng.

Lưng tựa Giang Nam, có đầy đủ thuế ruộng đặt cơ sở, Trần Hữu Lượng thế lực bắt đầu cấp tốc bành trướng.

Là chính

Là tà

Không có điều tra rõ ràng người sau lưng, nói Tĩnh Am không cách nào phân biệt ra cái này đứng tại Trần Hữu Lượng thế lực sau lưng dự định đến tột cùng là cái gì, mà lại tại Trần Hữu Lượng một chút hành vi an bài bên trong, hắn tại lo liệu lấy hoàng hán vì đại ngôn, nói Tĩnh Am cũng phát hiện đối phương đối Phật môn một ít không hữu hảo địa phương.

Điểm này từ đột nhiên xuất hiện tại Trần Hữu Lượng bên người Đại tướng cao thủ tấm định bên cạnh cũng có thể thấy được.

Kia là 1 cái đỉnh tiêm cao thủ.

Là ủng hộ Trần Hữu Lượng thế lực sau lưng sai phái ra người tới tuyển, đã là giám thị cũng là trợ giúp.

Kết hợp mà xuống, Trần Hữu Lượng liền bị nói Tĩnh Am bài trừ ra chân mệnh thiên tử phạm vi.

Lại nhìn thiên hạ này, nói Tĩnh Am cũng kém không nhiều nhìn ra cái này tranh đoạt trong thiên hạ tại cuối cùng sợ rằng sẽ sẽ tại cái này Minh giáo cùng Trần Hữu Lượng ở giữa phát sinh.

Nhưng bắt đầu so sánh Trần Hữu Lượng chỉ sợ xa xa không phải Minh giáo đối thủ.

Bởi vì đứng tại Minh giáo nơi đó là cái kia tên là Nhạc

Duyên nam nhân.

Mà tại Võ Đang phái trước đó không lâu phát ra ngôn luận, hiển nhiên cũng là đại biểu cho đạo môn nhập thế.

Trước mặt.

Viết Trần Hữu Lượng danh tự trang giấy bị nói Tĩnh Am nhét vào trong lò lửa, nhìn xem trang giấy đốt thành tro bụi về sau, ánh mắt của nàng lúc này mới một lần nữa rơi vào trên mặt bàn viết xuống cái khác danh tự. Tại một phen danh tự bên trong, nói Tĩnh Am sau cùng ánh mắt rơi vào một cái tên phía trên.

Chu Nguyên Chương.

Nói Tĩnh Am biết cái tên này đại biểu cho cái gì, hắn nổi danh rơi vào Từ Hàng Tĩnh trai bên tai hay là bởi vì hắn vì Minh giáo đánh xuống Tập Khánh, cũng chính là bây giờ bị kia Nhạc Duyên đổi tên là ứng trời địa phương, 1 trận chiến này đánh ra hắn danh hiệu.

Theo đạo lý đến nói, bởi vì Nhạc Duyên nguyên nhân, Minh giáo là cùng Từ Hàng Tĩnh trai đối địch.

Chỉ là tại nói Tĩnh Am làm một phen xâm nhập điều tra về sau, nàng mới kinh hỉ phát hiện cái này Chu Nguyên Chương đã từng làm qua hòa thượng.

Trên đời có người nào so với từ nhà mình môn hạ người càng thêm thân thiết

Hiển nhiên.

Tại nói Tĩnh Am xem ra, cái này Chu Nguyên Chương thật là 1 cái tuyệt hảo nhân tuyển.

Tuyển hắn, thành công thì đại biểu cho Từ Hàng Tĩnh trai có thể lại lần nữa một lần nữa trở về thế gian, lại lần nữa trở thành bạch đạo người đứng đầu người, càng là có thể bằng vào tòng long chi ân bằng thêm các nàng thần thánh.

Thất bại, cũng không có cái gì.

Chí ít cho Minh giáo nội bộ đánh lớn kích, từ đó khía cạnh ảnh hưởng đến Nhạc Duyên kế hoạch.

Cái này chẳng phải là nhất tiễn song điêu

Thất bại hay không, cũng sẽ không cho Từ Hàng Tĩnh trai mang đến đả kích.

Nghĩ đến là làm.

Tại xác định mình tâm tư về sau, nói Tĩnh Am lập tức đứng dậy rời đi Thiếu Lâm tự, khởi hành hướng ứng trời phương hướng tiến đến.

Cho dù là Minh giáo bên trong có người trong phật môn, trước đó càng là điều động người đi gặp qua Chu Nguyên Chương, nhưng nói Tĩnh Am hay là quyết định tự thân tới cửa mới là lớn nhất cấp bậc lễ nghĩa.

…

Ánh trăng mông lung, ngân huy đầy đất.

Hoang dã.

Sơn lâm hẻm núi ở giữa.

Một chỗ nhà tranh.

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn thần sắc muốn tốt không ít, so với trước đó l chết dấu hiệu tốt hơn quá nhiều.

Nàng yên lặng ngồi trên mặt đất, ôm 2 chân, đem cái cằm đặt tại trên đầu gối ánh mắt thất thần nhìn trước mắt đống lửa.

Chỉ chốc lát sau, cái kia mái đầu bạc trắng người mặc đạo bào nữ nhân đẩy cửa vào, trên tay của nàng cầm chính là một phần hoa quả, nhẹ nhàng đặt ở Triệu Mẫn trước người, nàng lúc này mới lên tiếng nói: “Ăn đi, muốn báo thù cái gì tối thiểu nhất muốn khôi phục lại trên thân khí lực.”

“…”

Con mắt xoay xoay, tiểu quận chúa từ thất thần trạng thái bên trong khôi phục lại, ánh mắt tại trước mặt cái mặt này sắc tái nhợt như tuyết kì lạ Đạo gia nữ tử trên thân khẽ quét mà qua, cuối cùng lại tại kia cách đó không xa dựa vào đại thụ nhìn ra xa bầu trời minh nguyệt cô gái tóc đỏ trên thân người dừng lại một chút.

Sau đó lúc này mới nhặt lên hoa quả, gặm mấy cái về sau, Triệu Mẫn lập tức hỏi ra khoảng thời gian này đến

trong lòng nghi hoặc: “Các ngươi đến cùng là ai “

Hồi tưởng lại kia phần lớn một trận chiến, bị Huyền Âm kiếm ý tính toán Triệu Mẫn một mực tại suy tư vấn đề này.

Ai là quân cờ

Ai lại tại đánh cờ

Dưới cái nhìn của nàng, ngày đó phát sinh sự tình vốn là một cái kế hoạch.

Chỉ bất quá lúc ấy là nàng Triệu Mẫn bày kế, lại là kết quả là phát hạ mình biến thành quân cờ mà thôi.

Cái kia đạo Huyền Âm kiếm ý ý chí đến cùng là ai không nói mà dụ.

Nàng thế nhưng là trơ mắt nhìn đối phương cùng kia Minh giáo giáo chủ Nhạc Duyên hợp hai là 1, biến thành một người khác. Nói một cách khác, cái kia kiếm giới cũng là bởi vì Nhạc Duyên mà tới. Một phen kinh lịch, để tiểu quận chúa Triệu Mẫn biết rất nhiều bí mật, lúc đầu ngày đó nàng đã làm tốt ngọc nát chuẩn bị, lại tuyệt đối không ngờ đến tại cái này phía sau lại là còn có người.

Không phải cái kia kỳ quái cô gái tóc đỏ tử, mà là trước mắt cái này mái đầu bạc trắng, sắc mặt càng là trắng bệch không còn nét người, có nồng đậm mắt quầng thâm Đạo gia nữ tử.

“Cô nương có thể xưng hô ta là Hiểu Mộng.”

“Có thể xưng hô nàng vì Nguyệt Thần.”

“Đúng rồi.”

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, Hiểu Mộng chậm rãi nói: “Các ngươi biết được Thường Nga bôn nguyệt cố sự sự thật nói chính là nàng.”

Thường Nga bôn nguyệt

Khẽ nhếch lấy miệng nhỏ, Triệu Mẫn một mặt trợn mắt hốc mồm, theo trước mắt tóc trắng nữ tử ánh mắt hướng kia Nguyệt Thần phương hướng nhìn lại, nhìn thấy là nàng ngay tại ngửa đầu nhìn ra xa bầu trời kia vòng trăng tròn.

Bôn nguyệt

Chạy nhạc!

Chỉ sợ nàng xem kỳ thật không phải đỉnh đầu kia vòng trăng tròn, mà là Nhạc Duyên đi.

Triệu Mẫn không biết cái này chuyện xưa phía sau đến tột cùng xảy ra chuyện gì, nhưng nàng đại khái có thể suy đoán ra cái kia cô gái tóc đỏ tâm tình của người ta.

Tại kinh lịch chuyện gần nhất về sau, tiểu quận chúa Triệu Mẫn đã với cái thế giới này bên trên rất nhiều thứ đều cảm thấy lạ lẫm.

Có lẽ.

Rất nhiều người nhìn thấy sự vật đều chỉ bất quá là mặt ngoài, không có mấy cái có thể nhòm ngó cái này phía sau chân tướng đến cùng là cái gì

Mà dưới mắt, nàng Triệu Mẫn liền đạp tiến vào 1 bước này.

Là trời xui đất khiến

Hay là cố ý mà làm

Triệu Mẫn đều không muốn đi tìm tòi nghiên cứu.

Cho dù là hiện tại có người nói trên đời có long có Phượng Hoàng cái gì, nàng cũng sẽ không tiếp tục sẽ đi cười nhạo người bên ngoài, nàng chỉ sợ cũng sẽ đi tin tưởng.

Về phần 2 cô gái này đến tột cùng dự định làm cái gì, tiểu quận chúa Triệu Mẫn một mực tại chờ đợi.

Chờ đợi các nàng nói ra mục đích thực sự.

Nàng tại Đại Nguyên giang sơn phía sau đạp 1 cước, nhìn xem sắp lật úp thiên hạ, Triệu Mẫn thì phải làm thế nào đây nàng đã có thể cùng Huyền Âm kiếm ý hợp tác, tự nhiên cũng có thể cùng các nàng hợp tác.

Có lẽ… Tại cái này tuyệt vọng đến cực điểm đứng sau lưng chính là hi vọng cầu vồng.

—

Chương 220 : Trích Tinh lâu

Minh giáo, tổng đàn.

Quang Minh đỉnh.

Từ giáo chủ Nhạc Duyên lập xuống kế hoạch một khắc này bắt đầu, Quang Minh đỉnh liền trở nên cực kì náo nhiệt lên.

So sánh qua hướng, nếu nói cái này tổng đàn càng nhiều hơn chính là uy nghiêm trang trọng lời nói, như vậy hiện tại tổng đàn thì là người đến người đi, vô số Minh giáo đệ tử đang tới hướng ở giữa, gánh vác lấy vật liệu gỗ cái gì bắt đầu ở cái này bên trong xây dựng rầm rộ.

Trên núi.

Làm lần này kế hoạch người phụ trách 1 trong Lưu Cơ giờ phút này thần sắc lộ ra rất là ngưng trọng, tại bên cạnh hắn, đứng đúng là hắn sư huynh Thiết Quan đạo nhân Trương Trung.

Bên cạnh, là một cái bàn lớn.

Phía trên phủ kín lấy trang giấy, màu đen mực nước lấy các loại đường cong tô điểm ở phía trên, chính là tương quan công trình kiến trúc kết cấu.

Xác thực nói là thành phẩm đồ.

Xuất thân Đạo gia Trương Trung Lưu Cơ sư huynh đệ hai người không chỉ có cực kì am hiểu bốc treo, xem tướng, tại kiến trúc 1 đạo bên trên cũng có được không tầm thường tạo nghệ. Lại thêm Minh giáo bên trong cái khác am hiểu đạo này người, giờ khắc này tất cả mọi người tại kiến trúc trên có tạo nghệ người đều bị tập trung ở cùng một chỗ.

Thậm chí, còn phái người đem trong thiên hạ một chút nổi danh mà cùng Minh giáo quan hệ không tệ am hiểu kiến trúc người cũng mời đến cái này bên trong.

Đây là cái gì !

Tại thành phẩm đồ đặt ở tất cả mọi người trên mặt bàn thời điểm, những người này não hải bên trong không hẹn mà cùng lóe lên là như vậy tâm tư.

Bọn hắn chưa hề nhìn thấy qua hùng vĩ như vậy cấu tứ, nếu quả thật kiến tạo ra được không nói cần tốn hao bao lớn nhân lực vật lực, vẻn vẹn liền kia quy mô đã là vượt qua người bình thường tưởng tượng. Chí ít tại trong ấn tượng của bọn hắn, còn không có một chỗ kiến trúc có thể làm cho bọn hắn khiếp sợ như vậy.

Cho dù là trong truyền thuyết cung A phòng cũng bất quá như thế.

Nếu nói cái kia trong truyền thuyết chưa hoàn thành cung A phòng chỉ là khổng lồ lời nói, như vậy phần này còn tại trên bản vẽ kiến trúc cho bọn hắn tất cả mọi

người cảm giác, chính là cao.

Cao.

Cao vút trong mây.

Như muốn trích tinh.

Cho nên cho dù là dưới mắt đã tại Quang Minh đỉnh phá thổ động công, nhưng là tại Lưu Cơ mắt bên trong hắn hay là đầy bụng hoài nghi, kiến trúc này coi là thật có thể kiến tạo sao

“…”

Ánh mắt ngó ngó cái này trải tại trước mặt bản vẽ, lại quay đầu nhìn một chút sư huynh của mình Trương Trung, Lưu Cơ nhỏ giọng nói: “Đây là giáo chủ phân phối xuống tới bản vẽ, sư huynh ngươi thấy thế nào” nguyên bản hắn coi là tại Quang Minh đỉnh phá thổ động công xây dựng rầm rộ cũng là muốn cái khác tại kiến trúc trên có chỗ tạo nghệ người đến cấu tứ bản vẽ, cái kia bên trong nghĩ đến cái này bản vẽ là trực tiếp từ Nhạc Duyên trên tay phái xuống tới.

“Quá cao!”

“Thứ này có thể kiến tạo ra được sao “

Trương Trung sắc mặt cũng có vẻ hơi ngưng trọng, cái này trên bản vẽ tạo vật hắn thấy đều lộ ra quá mức ý nghĩ hão huyền, phía trên này công trình kiến trúc quả thực là ảo tưởng mà đến, muốn đưa nó biến thành hiện

thực chỉ sợ quá khó. Phải biết tại Trương Trung cùng Lưu Cơ tâm lý, đối Nhạc Duyên muốn tại Quang Minh đỉnh phá thổ động công bắt đầu cũng chi tưởng rằng kiến tạo một tòa cung điện cái gì, dù sao dưới mắt thiên hạ thế cục, chỉ cần có chút ánh mắt người đều có thể nhìn ra được Nguyên đình đã bắt đầu đi hướng mạt lộ.

Sớm kiến tạo cung điện hưởng thụ cái gì, bọn hắn cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Nhưng ngoài ý muốn chính là trên bản vẽ mặt kiến trúc nói cho bọn hắn này làm sao nhìn làm sao đều không giống như là một tòa cung điện.

Ngược lại là giống 1 tòa lầu cao, 1 cái tháp cao.

Lại nhìn 4 phía đã khởi công hoàn cảnh, hai người huynh đệ liền biết cái này Nhạc Duyên Nhạc giáo chủ cũng không phải là trò đùa, mà là chân chính muốn kiến tạo ra cái này trên bản vẽ kiến trúc tới.

“Có thể kiến tạo ra được.”

Lưu Cơ trầm ngâm lần sau đáp: “Chỉ bất quá ở trong đó tốn hao nhân lực vật lực tài lực chỉ sợ khó có thể tưởng tượng.”

Cách đó không xa.

Ngay tại giám sát túi hòa thượng đi tới, vừa vặn nghe nói như thế, hắn chen miệng nói: “Đúng, quên nói cho các ngươi biết, giáo chủ đã hạ lệnh cho nghĩa quân tướng lĩnh bọn hắn, để bọn hắn đem trên chiến trường

tù binh nhất là những cái kia Nguyên đình binh sĩ mang về Quang Minh đỉnh, muốn dùng bọn hắn thi công.”

Nói đến đây bên trong, nói không chừng hòa thượng sắc mặt cũng biến thành trở nên nặng nề.

Hắn có thể tưởng tượng khi đó, tại cái này bên trong sẽ là cái dạng gì tràng cảnh, có lẽ trên sử sách ghi lại mở đại vận sông, cùng tu kiến Vạn Lý Trường Thành lúc thê thảm chi cảnh sẽ lại xuất hiện.

Nghe tới cái này bên trong, Lưu Cơ cùng Trương Trung sư huynh đệ hai người cũng trầm mặc lại.

Hai người huynh đệ cũng từ lời này nghe tới kia giấu ở chỗ sâu nhất mùi vị huyết tinh.

Những tù binh này huyết nhục chỉ sợ sẽ xem như kiến tạo kiến trúc này vật liệu, cái này Quang Minh đỉnh dưới chỉ sợ là từng đống hài cốt.

Cái này chính là 1 cái huyết nhục chi lâu.

Bọn hắn không cách nào ngăn cản Nhạc Duyên cách làm, chỉ có thể ở trong lòng hoài nghi kiến tạo như thế 1 tòa kiến trúc nguyên nhân.

Cao như vậy lâu đến cùng có làm được cái gì

Liên tiếp mấy ngày phân tích, đều không có để người tìm được một hợp lý giải thích.

Tại Minh giáo bên trong vô số người xem ra, giáo chủ

mệnh lệnh này lộ ra cực kỳ quỷ dị, có vẻ hơi không thể nói lý. Nhưng từ khi Nhạc Duyên không hàng Minh giáo, lấy vô song vũ lực trấn áp Minh giáo trên dưới về sau, Minh giáo cũng đã bắt đầu rơi vào giáo chủ nắm giữ. Nhất là theo trong giáo xuất hiện giáo chủ tùy tùng sau khi xuất hiện, nguyên bản tính đa dạng, trong giáo đệ tử thân phận đa trọng tình huống tại cấp tốc giảm bớt, nhất là tại Hồ Thanh Ngưu vợ chồng trợ giúp dưới, Nhạc Duyên nắm giữ lực lượng trở nên càng ngày càng mạnh.

Cho dù là 5 đại tán nhân, cái khác may mắn còn sống sót pháp vương, tại thời khắc này căn bản ngăn cản không được Nhạc Duyên vô hình thủ đoạn chỉnh hợp.

Nhất là cái này chỉnh hợp thủ đoạn là tại 1 cái tên là Tam Thi Não Thần đan dược vật phối hợp xuống, như vậy lại càng không có người có thể ngăn cản.

“Ngươi nói kiến trúc này cao như vậy có tác dụng gì đâu “

Trương Trung đem trên bàn bản vẽ lật tới lật lui nhìn nửa ngày, cũng chỉ có thể là lầm bầm lầu bầu suy đoán nói: “Ngắm sao nhìn mặt trăng sao nhất là hay là kiến tạo tại Quang Minh đỉnh.”

Nếu là kiến tạo tại thành phố lớn, như vậy Trương Trung vẫn còn là cảm thấy khả năng có những tác dụng khác.

Nhưng ở Quang Minh đỉnh phá thổ động công, cái này liền triệt để để người sờ vuốt không được đầu não.

Ngược lại là ở một bên uống nước túi hòa thượng tùy ý nói một câu: “Có thể là trích tinh tinh thôi!” Nói xong, hắn liền ực một cái cạn trà lạnh, cái này liền kế tiếp theo giám sát đi.

Trích tinh

Lưu Cơ cùng Trương Trung đều là khẽ giật mình, thần sắc lập tức hơi đổi, sư huynh đệ hai người không hẹn mà cùng nghĩ đến cái gì.

…

Trích Tinh lâu.

Đây là chính Nhạc Duyên một lần nữa vẽ ra đến bản vẽ, giao cho người phía dưới để bọn hắn tại Quang Minh đỉnh gặp lại Trích Tinh lâu, liền như là hắn lúc trước đem phần này bản vẽ giao cho đế tân đồng dạng.

Lúc trước có thể hoàn thành, hiện tại tự nhiên là đồng dạng có thể hoàn thành.

Tương đối, Nhạc Duyên phát hiện hiện tại kiến tạo độ khó muốn càng sâu.

Dù sao cơ quan thuật cái gì thất truyền thời gian quá dài.

Nếu là có Công Thâu gia hoặc là lỗ ban nhà cơ quan thuật, cái này Trích Tinh lâu kiến tạo bắt đầu thì sẽ muốn đơn giản rất nhiều. Rơi vào đường cùng, Nhạc Duyên chỉ có thể lấy nhân lực cùng vật lực sinh sinh xếp ra, lấy

nhân chi huyết nhục đến rèn đúc cái này mới Trích Tinh lâu. Đương nhiên, nếu là những này kiến tạo người mới có thể đủ suy luận ra tốt kiến trúc phương thức, Nhạc Duyên tự nhiên cũng sẽ không ngăn cản.

Hắn cần thiết chỉ là đem cái này Trích Tinh lâu một lần nữa hoàn nguyên ra.

Trong ánh mắt.

Nhạc Duyên trong mắt nhìn thấy không phải đang bề bộn phải khí thế ngất trời Quang Minh đỉnh, mà là tại trong hoảng hốt nhìn thấy 1 tòa lầu cao chính đột ngột từ mặt đất mọc lên.

Hắc long quay quanh, long đầu ngửa mặt lên trời mà khiếu.

Tại mái nhà, tựa hồ có thể cánh tay trích tinh.

“Trích Tinh lâu!”

“Ha!”

Trong hoảng hốt, Nhạc Duyên lại tựa như nhìn thấy kia khói lửa ngập trời, kia thiêu đốt nửa cái chân trời đại hỏa, nghe tới gió đang gầm thét, nghe tới vô số người rú thảm, nhìn thấy có người trên lầu hát vang, nhìn thấy có người tại hỏa diễm bên trong phất tay áo mà múa.

Bi ca, múa làm sao.

Chậm rãi nhắm mắt lại, giữa mi tâm chảy xuôi đều là tịch

mịch.

Lại mở mắt.

Tịch mịch tiêu tán, ngồi ngay ngắn ở đó bên trong lại là cái kia ôm trong ngực loan đao giáo chủ Nhạc Duyên.

Trên mặt tiếu dung, càng phát giống như là 1 cái vừa mới bước vào giang hồ mao đầu thiếu niên.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 221 : Phía sau màn hắc thủ

Tập Khánh.

Không!

Ứng trời.

Một lần nữa đổi tên là ứng trời thành thị, tại quân đội thủ lĩnh Chu Nguyên Chương một phen trong cơn tức giận, nội bộ bắt đầu chỉnh đốn.

Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu thì là đạm mạc nhìn trước mắt phát sinh hết thảy, tương đối lên những này y thuật chẳng ra sao cả quân y, tăng thêm sẽ chỉ vũ lực tra tấn bức cung binh sĩ, bọn hắn tự nhiên là không cách nào bức bách ra cái gì vật hữu dụng tới. Mà lại, tại Lý Mạc Sầu quan sát bên trong, trong này trúng độc đối tượng ngược lại không phải là những binh lính này, mà là tướng lĩnh.

Vượt qua tay.

Lý Mạc Sầu ánh mắt rơi vào lòng bàn tay bên trong một khắc này màu đen cặn bã.

Đây là nàng từ trong thức ăn tìm ra đến đồ vật, cũng chính là vật này để Xích Luyện tiên tử phát giác được có người hạ độc dấu hiệu.

Cổ độc.

Đem ngũ độc bí truyền đã sớm tu luyện cái thấu triệt Xích Luyện tiên tử như thế nào phân biệt không ra độc dược này lai lịch khác biệt nàng am hiểu rắn 1 đạo, độc dược này là đi cái khác con đường, tại nghiền nát cái này cặn bã phân tích một lần ở trong đó dược vật về sau, Lý Mạc Sầu liền khẳng định đây là một loại biến chủng độc dược.

“Thi trùng!”

2 ngón tay bóp chết kia xem ra không có chút nào sinh khí trứng trùng, Lý Mạc Sầu nhìn trước mắt ầm ĩ vài ngày quân doanh bắt đầu rơi vào trầm tư: “Độc này… Có ngũ độc bí truyền bên trên cái bóng, càng là cùng hiện tại Ngũ Độc giáo tương quan.”

“Thiên tài cấu tứ.”

Xích Luyện tiên tử đồng dạng làm dùng độc 1 đạo bên trên chuyên gia, nàng lúc trước ngũ độc thần chưởng cùng Băng Phách Ngân châm có thể nói là danh chấn giang hồ, tại lúc ấy trừ kia tình tốn chi độc bên ngoài đoán chừng liền chỉ có Bạch Đà sơn trang độc rắn có thể cùng nàng so sánh. Nghiên cứu ngũ độc bí truyền nửa người Lý Mạc Sầu nàng từ trước đến nay theo đuổi đều là cực hạn lực sát thương, ngược lại không phải là loại kia chậm thôn thôn hiệu quả, càng đừng đề cập khống chế nhân chi dùng độc vật.

Trên tay nghiên cứu nửa ngày cặn bã, Lý Mạc Sầu liền có thể nhìn ra độc dược này là lấy khống chế người vì

chủ âm hiểm độc dược.

Dạng gì nhân tài sẽ hạ độc dùng tại những tướng lãnh này trên thân

Ánh mắt lấp lóe, Xích Luyện tiên tử đang suy tư làm ra đây hết thảy hành vi chân chính mục đích.

Là khống chế

Hay là…

Từ khi cùng mình đồ đệ Lục Vô Song đánh một trận xong, mình bị đánh lén, Lục Vô Song biến mất không còn tăm tích, mà sư muội của mình Tiểu Long Nữ… Ngược lại là thật sâu chìm tâm tư, tốt ẩn tàng. Ngay cả tự nhận kiến thức rộng rãi Xích Luyện tiên tử cũng không thể không thừa nhận nàng khinh thường sư muội của mình.

Lục Vô Song cùng mình sư muội Tiểu Long Nữ cùng nhau mất tích, không biết đi nơi nào, lại tại âm thầm bên trong chuẩn bị cái gì, nhưng Lục Vô Song mang tới Ngũ Độc giáo thế lực đã bị nhập vào đến Minh giáo.

Cái kia độc dược bên trong rõ ràng có Ngũ Độc giáo thủ pháp, hoặc là nói là nàng ngũ độc bí truyền phía trên ghi lại thủ pháp.

Như vậy…

Đây là Minh giáo nội bộ cao tầng tranh đấu sao

Vậy mà thảm liệt đến cần dùng cái này âm hiểm đến cực điểm độc dược đến cưỡng ép khống chế người cử động

Là quyết định của hắn

Hay là có người vượt qua Nhạc Duyên làm ra mệnh lệnh như vậy

Mặc dù Lý Mạc Sầu đối mã chân to ấn tượng rất không tệ, càng là trong lòng bên trong muốn quyết định cho nàng trưởng tử một phần tiểu lễ vật, nhưng là dưới mắt, nàng nhưng không có đem trong lòng suy đoán nói cho Chu Nguyên Chương dự định. Nàng phát hiện, đã coi là cứu Chu Nguyên Chương bọn người, tránh bọn hắn lâm vào bị khống chế hoàn cảnh.

Lại nói tiếp, vậy liền không thích hợp.

Mà lại trừ bỏ kể trên suy đoán bên ngoài, lý nhìn rõ phát hiện còn có 1 cái khả năng.

Đó chính là mình cái kia đáng yêu đồ đệ Lục Vô Song lại lần nữa xuất hiện.

Nàng muốn nhìn một chút mặt sau này đến cùng xảy ra chuyện gì.

Lý Mạc Sầu tại mấy ngày này bên trong điều tra một phen qua đi, nàng rất rõ ràng phát hiện Minh giáo nội bộ kỳ quái địa phương.

Bất quá dưới mắt…

Xích Luyện tiên tử cảm thấy còn chưa tới định rời đi, nàng còn muốn ở chỗ này một đoạn thời gian, muốn nhìn một chút cái này nội bộ tranh phong, bởi vậy đến thăm dò Minh giáo nội bộ tình huống, hiểu rõ trên người hắn phát sinh mọi chuyện. Lúc trước một mặt qua đi, hiện tại Lý Mạc Sầu ngược lại là thiếu điểm này tâm tư, lại là có tinh tế hiểu rõ tình hình gần đây dự định.

Ai là hắc thủ

…

Hoa sơn.

1 cái gánh vác lấy 1 thanh đao sống dày tiểu hòa thượng ngay tại sườn núi đình nghỉ mát bên trong than thở.

A di đà phật.

Niệm một tiếng phật hiệu về sau, tiểu hòa thượng không khỏi ai thán một tiếng, “Thế sự vô thường.”

Thời gian ngắn ngủi bên trong, tiểu hòa thượng Ưng Duyên đã đại khái hiểu rõ rõ ràng tại cái này Hoa sơn phát sinh giao phong, từ cái này bên trong lưu lại vết tàn đến xem, hắn nhìn thấy 4 người xuất thủ vết tích.

Lục Vô Song.

Người đánh lén.

Còn có Xích Luyện tiên tử sư tỷ muội.

Cường hãn tinh thần tại não hải bên trong huyễn cấu ra ngày đó giao phong chi cảnh, rất nhanh Ưng Duyên liền bị kia cỗ còn có một chút lưu lại tà khí hấp dẫn,

Không sai!

Chính là cái này!

Mở mắt ra, bóng loáng trán bên trên chảy xuôi mồ hôi lấm tấm.

Tiểu hòa thượng Ưng Duyên lại lần nữa nhớ lại đoạn thời gian trước kia phát sinh ở giữa thiên địa đột biến, cái kia quỷ dị tà môn bầu không khí cơ hồ khiến toàn bộ bầu trời đều có một loại ẩn ẩn muốn ngã ảo giác. Cái khác võ công đến cảnh giới nhất định người có lẽ sẽ chỉ cảm thấy tâm hoảng ý loạn, toàn bộ tâm thần bên trên bịt kín một tầng bóng ma mà thôi.

Nhưng ở Ưng Duyên mắt bên trong nhưng còn xa không chỉ như vậy.

Hắn nhìn thấy càng nhiều, nghe tới càng nhiều.

Có tà khí tràn ngập niệm Kinh Thanh, có trận trận thê lương gào thét tiếng thú gào, còn có kia để người trong lòng run sợ tiếng cười duyên, cùng kia như ẩn như hiện nhìn trộm tìm kiếm ánh mắt.

Một màn kia lại lần nữa để Ưng Duyên nhớ lại đã từng sợ hãi.

Quả thực so nhìn thấy Tiểu Long Nữ thời điểm còn muốn sợ hãi cùng xấu hổ.

Nguyên lai, võ công của hắn lại đạt tới nhất định phải vỡ vụn phi thăng tình trạng.

Trong lúc nhất thời, Ưng Duyên lại lần nữa lựa chọn trước kia không khác nhau chút nào cách làm, vứt bỏ tự thân 1 công lực, cưỡng ép đem bản thân cảnh giới phá xuống dưới.

Thoáng chốc, kia đầy trời thanh âm biến mất không thấy gì nữa.

Đối đây, Ưng Duyên chỉ có thể cười khổ không thôi.

Thân là Nhạc Duyên cùng Xích Luyện tiên tử hậu nhân, hắn Ưng Duyên vậy mà không có chút nào dám phá toái hư không dũng khí, cũng không biết lúc trước phụ thân Truyền Ưng đến cùng là ôm lớn cỡ nào dũng khí cưỡi bạch mã thả người phi thăng mà đi.

Ưng Duyên hoàn toàn hiểu rõ chính mình lúc trước khi công lực đạt tới vỡ vụn thời điểm kia cỗ hứng thú bừng bừng ý mừng, tại thân thể sắp vỡ vụn một khắc này, hắn tu luyện biến thiên kích địa đại pháp khiến cho tinh thần đi đầu 1 bước vọt ra ngoài, sau đó kia nửa bước vỡ vụn thời điểm bản thân nhìn thấy một màn kia triệt để dọa sợ Ưng Duyên.

Đầy đất khói lửa, đầy đất thi hài.

Vỡ vụn binh khí, vỡ vụn đại địa.

Ưng Duyên nhìn thấy chính là núi thây biển máu, là vô số hòa thượng sư thái thi thể.

Tàu cao tốc hoành không, to lớn bóng tối che đậy bầu trời.

Còn có 1 tòa khổng lồ vô song phù đồ chính đột ngột từ mặt đất mọc lên, giống như là có sinh mệnh đang từ lòng đất thoát ra, đem kia Phật môn địa chỉ đỉnh cái xuyên thấu.

Mà ở trong đó, để Ưng Duyên ấn tượng là khắc sâu nhất chính là đứng tại mái nhà người kia, kia một đôi như là dã thú kim bạch sắc dựng thẳng đồng, cùng kia 1 trương cùng mình phụ thân Truyền Ưng có năm phần tương tự khuôn mặt, cùng tổ phụ Nhạc Duyên có tám phần tương tự bộ dáng.

Cái nhìn kia, liền để Ưng Duyên vong hồn đại mạo.

Từ đó bản thân kết thúc vỡ vụn một đường.

Từ ngày đó bắt đầu, 1 cái đáng sợ suy nghĩ cùng phỏng đoán liền không ngừng tại Ưng Duyên não hải bên trong xoay quanh, cho dù là vỡ vụn thất bại khiến cho linh hồn trở lại quá khứ, đi tới Tống triều kém chút không có trở về, cuối cùng hóa thành Phật môn cao tăng Pháp Hải, về sau sở tác sở vi chính là bởi vì nhìn thấy Tiểu Long Nữ, hoặc là nói Bạch Tố Trinh.

Bộ dáng kia, cặp mắt kia, là Ưng Duyên làm ra chuyện kia căn bản nguyên do.

Người xuất gia không đánh đi dạo ngữ.

Nhưng cao tăng treo lên đi dạo ngữ đến ai cũng không biết.

Ngày ấy, gặp lại Xích Luyện tiên tử thời điểm, Ưng Duyên nói dối.

Không!

Xác thực nói, ngày đó Ưng Duyên không tính nói dối, hắn chỉ là đạo ra 1 tiểu bộ điểm sự thật mà thôi.

Thế giới này rất nguy hiểm.

Từ cái này vỡ vụn thất bại bắt đầu từ thời khắc đó, Ưng Duyên liền biết nhà mình tổ phụ với cái thế giới này đến nói mới là cái kia đáng sợ nhất phía sau màn hắc thủ.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 222 : Đồng nguyên

Thiên địa đại kiếp.

Thương sinh nguy cơ.

Xuất thân Phật môn Ưng Duyên đương nhiên cho rằng ngã phật từ bi.

Trên thực tế hắn tại vỡ vụn thất bại một khắc kia trở đi, Ưng Duyên liền đi đến cứu vớt thế giới con đường, từng bước một đè xuống những cái kia người bên ngoài không hiểu nguy cơ, chỉ cầu vì cái này thế giới tìm được một tia an ủi.

Chúng sinh đều khổ, nhưng lại có ai có thể hiểu được hắn Ưng Duyên khổ

Hoa sơn.

Ánh mắt đem trong sơn cốc kia giao chiến về sau lưu lại đến vết tích thu hết vào mắt, gánh vác lấy đao sống dày Ưng Duyên cuối cùng phát ra một tiếng thở dài.

Não hải bên trong nhớ tới trước đó không lâu kia phát sinh kịch biến, kết hợp với trên giang hồ lưu truyền phát sinh ở Nguyên đình phần lớn bên trong thảm sự, liền để Ưng Duyên biết mình tổ phụ kế hoạch chỉ sợ ngay tại từng bước một tiếp cận, đạt tới Nhạc Duyên muốn tình trạng. Có lẽ, tại không lâu nữa, chỉ sợ tổ phụ sợ rằng sẽ

tạo bên trên một dãy nhà cùng hắn tại vỡ vụn thời điểm nhìn thấy toà kia cao lớn phù đồ đem đối ứng.

Kia tòa nhà còn sống phù đồ, có lẽ sẽ phá không mà đến, trực tiếp đem cái kia đáng sợ thế giới cùng mình chỗ thế giới này tương liên, kia là dáng dấp ra sao gì cùng kết quả, Ưng Duyên đã không dám tưởng tượng.

Chỉ cần hồi tưởng lại chính mình lúc trước vỡ vụn thời điểm bản thân nhìn thấy tràng cảnh, Ưng Duyên liền sẽ nhịn không được làm ác mộng.

Liền như là 1 cái đáng thương hài đồng đồng dạng, trốn ở chăn mền bên trong run lẩy bẩy.

Chỉ là so với hài đồng đến, hắn có mình lực lượng.

Hắn muốn cứu vớt thế giới này, muốn với cái thế giới này làm ra cứu rỗi, lấy chuộc mình tổ phụ mang đến ngập trời tội nghiệt.

“1 người lực lượng là không đủ.”

Ưng Duyên thu hồi ánh mắt, thì thầm tự nói: “Xem ra bần tăng phải tìm kiếm được cùng ngày nhúng tay lần này quyết chiến người sau lưng, cũng có thể tìm kiếm được một chút cơ hội.” Về phần Tiểu Long Nữ, hắn là tuyệt đối không dám đi tìm kiếm đối phương, chỉ sợ thấy mặt một khắc này chỉ sợ đã không chỉ là xấu hổ đơn giản như vậy.

Về phần tổ mẫu Xích Luyện tiên tử…

Từ những cái kia quá khứ trong truyền thuyết hiểu rõ, lại thêm lúc trước gặp mặt ấn tượng, Ưng Duyên liền biết đây không phải một biện pháp tốt.

Bất quá đã còn có thể cảm nhận được phần này tà khí, như vậy…

Nghĩ đến cái này bên trong, Ưng Duyên bỗng nhiên nhắm mắt lại, biến thiên kích địa đại pháp đã thi triển mà ra. Cho dù là tại vừa mới hắn đã bản thân vứt bỏ một bộ điểm công lực, khiến cho mình lại lần nữa từ vỡ vụn tình trạng lui ra, nhưng bằng mượn tự thân võ công kỳ dị tính còn có thể để Ưng Duyên phát huy ra tuyệt hảo năng lực.

Trong chốc lát.

Ưng Duyên tinh thần tốt như lướt nhẹ như không từ thân thể của mình bên trong thoát ra, suy nghĩ viển vông.

Vượt qua gò núi, vượt qua dòng sông, vượt qua thành thị.

Như tốc độ ánh sáng trong chớp mắt liền bay khoảng cách rất xa, lần theo kia phần tà khí cảm giác, Ưng Duyên trực tiếp đi tới một chỗ ẩn nấp sơn cốc, tại kia bên trong, hắn nhìn thấy cỗ này giấu đi tà dị. Ngay tại hắn muốn bay nhào đi xuống một khắc này, bỗng nhiên giữa thiên địa phát sinh biến hóa.

Một nháy mắt, sơn cốc biến mất không thấy gì nữa.

Thay vào đó chính là một vũng màu xanh thẳm vô tận chân trời, có vô số tử sắc hồ điệp tại mạn thiên phi vũ.

Cùng lúc đó, một người mặc đạo bào tóc trắng nữ tử xuất hiện tại hắn trong mắt, cùng hắn đang đối mặt xem, kia là một nháy mắt tinh thần giao phong.

“Ngô “

“Đây là !”

Mở mắt ra, tinh thần từ giữa thiên địa trở về, lại lần nữa mở mắt ra Ưng Duyên ngẩng đầu nhìn lại phát hiện bầu trời nhan sắc đã tối xuống, vừa vặn dường như tại ngắn ngủi một sát na thời gian, trên thực tế lại là quá khứ cơ hồ gần nửa ngày thời gian, thời gian đã có buổi trưa lúc điểm đi tới trời chiều ngã về tây thời điểm.

Sắc mặt hơi có vẻ nặng nề, đối này Ưng Duyên có một ít ngoài ý muốn.

“Ảo giác “

“Rất kì lạ đạo môn võ công!”

“Đã có Đạo môn trận pháp, cũng có vật gì khác.”

“Mà lại cùng tiểu tăng ta biến thiên kích địa đại pháp có rất nhiều chỗ tương tự… Đây là chuyện gì xảy ra “

“Đồng nguyên võ học ! !”

Vừa mới trên tinh thần tựa như là một nháy mắt, nhưng

ở nhìn thấy dưới mắt thời gian biến hóa về sau, Ưng Duyên liền biết cái kia có mắt quầng thâm thân mang đạo bào nữ tử năng lực không thể khinh thường. Trên đời này kỳ công tuyệt học nhiều vô số kể, Ưng Duyên tuy là Lạt Ma nhưng hắn chưa từng cho là mình đã nắm giữ giữa thiên địa võ lý.

Cái gọi là nhất pháp thông vạn pháp… Kia là 1 người tại một điểm nào đó đứng tại thế gian đỉnh điểm nhất thời điểm mới có tư cách lời nói.

Mà dưới mắt, cho dù là Ưng Duyên đem biến thiên kích địa đại pháp luyện đến ngay cả Bát Sư Ba đều không thể đạt tới cảnh giới, càng là lại nhiều lần cưỡng ép phá công lấy rời khỏi phá toái hư không cảnh giới, nhưng Ưng Duyên vẫn không dám nói nhất pháp thông vạn pháp, biết được thế gian hết thảy võ công con đường.

Hơn nữa còn gặp tựa hồ cùng mình võ công cơ hồ đồng nguyên người, cái này khiến Ưng Duyên rất là kinh ngạc.

“Mời tiểu tăng sao “

“Có ý tứ!”

“Như vậy bần tăng liền quấy rầy.”

Nói xong, Ưng Duyên từ trên tảng đá nhảy xuống dưới, sau đó gánh vác lấy chuôi này đối với hắn hiện tại thân thể có vẻ hơi lớn đao sống dày rời đi.

…

Sơn cốc.

Mái tóc màu đỏ Nguyệt Thần tại ngồi khoanh chân trên mặt đất nhắm mắt dưỡng thần, vận chuyển một thân công lực.

Một bên.

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn thì là có chút nhàm chán ngồi tại Nguyệt Thần đối diện, nhìn không chuyển mắt đánh giá nữ tử trước mắt, tựa hồ có một loại muốn triệt để thấy rõ tính toán của đối phương. Trong khoảng thời gian này bên trong, 3 người mặc dù hay là đều tự bảo trì lấy yên tĩnh, không thế nào nói chuyện, nhưng ở đơn giản ngữ bên trong, Triệu Mẫn cũng biết không ít bí mật sự tình.

Tỉ như Thường Nga bôn nguyệt.

Lại tỉ như trước mắt nữ nhân thật sự là niên kỷ.

Thật thật thật sự là 1 cái lão lão lão nữ nhân.

Đương nhiên, tại biết phá toái hư không cái này 1 đồ vật về sau, lúc đầu tại Triệu Mẫn tâm lý loạn thất bát tao suy nghĩ liền triệt để tiêu tán, xem ra 2 cô gái này đều không phải loại người bình thường.

Tại ở trong đó, Triệu Mẫn còn không ngừng tìm cơ hội hỏi thăm hiểu rõ Nhạc Duyên cố sự.

Chỉ tiếc, mỗi khi nàng hỏi ra vấn đề này thời điểm, Triệu

Mẫn đạt được không phải trầm mặc, chính là bị chuyển đổi chủ đề.

Hiển nhiên.

Minh giáo giáo chủ Nhạc Duyên đối với các nàng đến nói, kia cũng là 1 cái phức tạp cố sự.

Nàng bát quái tâm tư hiển nhiên là làm sai đối tượng.

Đúng lúc này, tại một bên khác tĩnh tọa Hiểu Mộng đột nhiên mở hai mắt ra, nhìn về phía đỉnh đầu hư không, gần như đồng thời, Nguyệt Thần cũng nâng lên đầu, hướng đỉnh đầu phương hướng nhìn lại.

” “

Trên trời có cái gì sao

Hiểu Mộng cùng Nguyệt Thần 2 nữ không hẹn mà cùng động tác cũng hấp dẫn tiểu quận chúa lực chú ý, Triệu Mẫn cũng ngẩng đầu hướng đỉnh đầu nhìn lại, chỉ tiếc nàng nhìn thấy chỉ là xanh thẳm một mảnh bầu trời, kia lý chính bay qua một đám chim di trú.

Bầu trời, cái gì cũng không có.

Nhưng nhìn kia 2 nữ biểu hiện, hiển nhiên tựa hồ có gì không ổn chi vật ngay tại phía trên.

Mặc dù mất đi cái kia đạo có ý thức Huyền Âm kiếm ý, nhưng còn người mang lấy Huyền Âm võ học Triệu Mẫn vẫn không cảm giác được kì lạ địa phương, chỉ có kia

tiềm ẩn bản thân kiếm ý tại ngo ngoe muốn động, nói cho nàng cục diện cũng không phải là nhìn qua như vậy bình yên vô sự.

Sau đó, Triệu Mẫn liền nhìn thấy mấy cái không nên xuất hiện tại mùa này tử sắc hồ điệp bỗng nhiên xuất hiện, vỗ vội cánh bay lên giữa không trung, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

Mà thân mang đạo bào Hiểu Mộng thì là ngây người tại nguyên chỗ không nhúc nhích, nhắm hai mắt lại.

Về phần Nguyệt Thần thấy thế đứng dậy đi tới Hiểu Mộng bên người, thay nàng thủ vệ bắt đầu.

Hồi lâu.

Hiểu Mộng lúc này mới mở hai mắt ra, hô một ngụm thở dài.

Đón Nguyệt Thần ánh mắt hỏi thăm còn có Triệu Mẫn tìm tòi nghiên cứu ánh mắt, Hiểu Mộng đột nhiên cười nói: “Không có gì, chỉ là gặp 1 cái người thật kỳ quái.”

“1 cái tu tập lấy cùng ta đồng tông đồng nguyên nhưng lại có chút khác biệt võ công người.”

“Mặc dù sửa chữa rất nhiều, khác biệt không nhỏ, nhưng tuyệt đối là đồng nguyên võ học, có chút ý tứ.”

Nghe tới cái này bên trong, Nguyệt Thần ánh mắt tại thời khắc này cũng biến thành rất là kinh ngạc.

Đồng tông đồng nguyên.

Vậy liền đại biểu cho đối phương cùng Âm Dương gia hoặc là đạo môn thoát không khỏi liên quan.

Chẳng lẽ trừ nàng 2 bên ngoài, còn có những người khác

Lại hoặc là có người lưu lại truyền thừa

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 223 : Đao!

Bão cát dậy sóng.

Tại cái này sầu sát người hoàn cảnh bên trong, một đám che mặt, thừa dịp loạn thế đến mà rối rắm một đám mã phỉ chính đại hô gọi nhỏ lấy vây công lấy phía trước thôn nhỏ.

Loan đao vung qua, máu tươi vẩy ra.

Cái này một mảnh tiểu không gian bên trong, đều là quanh quẩn người vô tội thê lương gào thét âm thanh, tiếng cầu xin tha thứ.

Nhân tính, tại thời khắc này triệt để đánh mất hầu như không còn.

Ngay tại bọn này hoàn toàn mất đi nhân tính, muốn làm xuống càng thêm hung ác sự tình thời điểm, một thanh âm thật là đột ngột xông tiến vào cái này giết chóc bên trong.

“Nhân tính không còn.”

“Mệnh cũng không còn.”

“Nếu là tại chiến trường là có thể đường đường chính chính đối chiến bỏ mình, ta cũng là có thể nói lên một tiếng kính nể, nhưng các ngươi một đám đào binh, lại là sẽ chỉ khi dễ yếu nhỏ, đến biểu hiện tự thân nghỉ tư ngọn nguồn bên trong.”

“Tự gây nghiệt, không thể sống.”

Động tác trên tay bỗng nhiên ngừng lại, cơ hồ lực chú ý của mọi người đều bị đạo thanh âm này hấp dẫn, quay lại đầu đi, bọn hắn nhìn thấy chính là 1 thớt phong trần mệt mỏi con lừa, tại con lừa trên lưng thì là ngồi ngay thẳng 1 tên cẩm y thanh niên, tại cái hông của hắn treo 1 thanh cùng bọn hắn bọn này mã phỉ trên tay loan đao có chút giống nhau vũ khí.

Khác biệt duy nhất chính là đối phương đao muốn cong hơn, đường cong kinh người.

“Ngươi là ai “

“Đừng quản bọn lão tử nhàn sự!”

“Tiểu tử, tính mệnh quan trọng a!”

Trong đó một người cầm đầu mã phỉ bỗng nhiên đi ra, trên tay loan đao xa xa chỉ hướng người tới, khiển trách. Làm từ trước đến nay thích bôn tập, tới vô ảnh đi vô tung mã phỉ, bọn hắn am hiểu tình huống trên cơ bản đều là lấy nhiều đánh ít, thậm chí là liên tiêu đái đả, tiến hành chiến thuật chơi diều.

Bọn hắn không sợ cao thủ bình thường, cũng không sợ quân đội.

Tại cái này bên trong, đất này lợi cũng là bọn hắn vũ khí.

Nhưng trước mắt người này, bọn này mã phỉ cũng tại

cầm đầu mã phỉ nói chuyện đồng thời, cũng không ít người chỉ huy dưới hông ngựa chậm rãi đem nó bao vây lại. Trong khoảng thời gian này bên trong, bọn hắn cũng gặp qua không ít cái gọi là giang hồ hảo thủ, muốn hành hiệp trượng nghĩa nhưng kết quả sau cùng không phải bị mệt chết, chính là bị cung tiễn bắn chết, thảm nhất cái kia còn bị bọn hắn dùng dây thừng biện pháp ở, tại tràn đầy sa nhấp nháy sa mạc bãi cho sinh sinh kéo chết.

“Úc “

“Người Hán “

Nhạc Duyên từ kia che mặt màu đen vải bố phía trên trên ánh mắt dò xét trong chốc lát, phát hiện bọn này mã phỉ nhân vật ở bên trong phối trí lộ ra cực kỳ phức tạp, trong đám người này không chỉ là có Mông Cổ đào vong kỵ binh, còn có người Hán cái bóng.

Tình huống như vậy, Nhạc Duyên cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Lịch triều lịch đại đến nay đều là như thế.

Một số thời khắc, ngươi sẽ phát hiện chân chính bi thương không phải người trong cuộc, mà là những người khác.

Trước mắt tình trạng, chính là như thế.

“Ta nhớ được cái này bên trong hẳn là Minh giáo phạm vi thế lực a!”

“Làm sao…”

“Các ngươi dựa vào cái gì dám ở cái này bên trong làm loạn “

Nhạc Duyên nhìn bầu trời một chút, tại triều 4 phía nhìn ra xa một chút, đại khái trong lòng bên trong phân tích một chút mình bây giờ vị trí, cái này bên trong đã minh xác là thuộc về Minh giáo phạm vi thế lực. Nhìn xem bọn này mã phỉ, Nhạc Duyên biết lịch đại vương triều thành lập tiền kỳ thời gian mấy chục năm bên trong, thường thường đều là tại chải vuốt nội bộ trật tự, cái này đại địa phía trên một chút góc bên trong, cất giấu không ít thổ phỉ sơn tặc.

Đây là triều đại giao thế ở giữa sinh ra vật tàn lưu.

Không vì chính, vậy liền đáng chém.

“Ha ha ha!”

Tựa hồ nghe đến chuyện gì buồn cười, bọn này mã phỉ nghe vậy 2 mặt nhìn nhau ở giữa đột nhiên cười ha hả. Theo bọn hắn nghĩ, hiện tại Minh giáo đại quân đang cùng Nguyên đình tàn quân, cùng với khác nghĩa quân đánh hừng hực khí thế, nơi nào sẽ lo lắng bọn hắn những chuyện nhỏ nhặt này

Không thể không nói, bọn hắn thật đúng là có chút thấy xa.

Trong đó cầm đầu mã phỉ, càng là không hề cố kỵ đem chuyện này cho nói ra.

“…”

Thấy thế, Nhạc Duyên một tay che trán của mình, cảm thán nói: “Nếu là đổi lại trước đó tính tình, ta há lại sẽ nói nhiều như vậy “

“Thôi.”

“Thân là Minh giáo giáo chủ, bản tọa liền đưa các ngươi đoạn đường đi!”

Nói xong, cúi đầu.

Nhạc Duyên tay phải xoa lên bên hông loan đao chuôi đao, thon dài 5 ngón tay như là vuốt ve tình nhân đồng dạng động tác, ôn nhu mà chậm rãi lượn quanh mà qua.

Ngẩng đầu.

Bang ——

Loan đao ra khỏi vỏ.

Giữa thiên địa, tại thời khắc này đột nhiên sáng lên tối sầm lại.

Tất cả mọi người ở đây đều tại thời khắc này tựa như nhìn thấy một vầng loan nguyệt ngay tại từ từ bay lên.

Mặt trăng lên mặt trăng lặn.

Tại ban ngày, chúng mã phỉ lại là nhìn thấy ban đêm mới

có thể nhìn thấy cảnh sắc. Thật giống như xuất hiện một loại quỷ dị tình huống, rút ngắn ở giữa thời gian, bị người lấy giống như thần tiên thủ đoạn cắt bỏ buổi tối thời gian cho sinh sinh na di đến ban ngày.

Mặt trời đỏ cùng ngân nguyệt hoà lẫn.

4 phía điểm xuyết lấy phồn tinh.

Quỷ dị như vậy cảnh tượng, trong lúc nhất thời tất cả mọi người khẩn trương không thôi.

Một nháy mắt.

Chân trời dị sắc biến mất không thấy gì nữa, lại khôi phục nguyên trạng.

Tại liếc nhìn 4 phía, bọn hắn quỷ dị phát hiện kia nguyên bản bị vây quanh ở trung ương tuổi trẻ nam tử chẳng biết lúc nào biến mất không thấy gì nữa,

Chuyện gì xảy ra

Vừa mới xảy ra chuyện gì

Trong lúc nhất thời, ngựa xao động, mã phỉ càng là rất bất an.

Quỷ dị như vậy tình cảnh, làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy nơm nớp lo sợ, về phần những cái kia tại giết chóc bên trong lưu lại đến người vô tội nhóm giờ phút này càng là hoảng sợ dị thường.

Khác biệt mã phỉ nhóm nhìn thấy tràng cảnh, bọn hắn tận mắt thấy cái kia rút ra loan đao người trẻ tuổi chậm rãi từ con lừa trên lưng đi xuống, sau đó từng bước một đi tới mã phỉ trước mặt, 1 người vung một đao, sau đó bỏ đao vào vỏ, cưỡi lên con lừa khoan thai đi.

Bọn hắn không thấy được trăng khuyết, cũng không thấy được khắp trời đầy sao.

Đám người này thậm chí không biết đám hung thần ác sát này mã phỉ nhóm đến tột cùng ngốc tại chỗ đang làm cái gì.

Đưa mắt nhìn người trẻ tuổi cưỡi con lừa đi xa, tại kết hợp mã phỉ nhóm quỷ dị biểu hiện, cái này khiến đám người này kém chút coi là ban ngày sống gặp quỷ.

Sờ sờ trên thân, lại nhìn một chút 4 phía, nhất là đám kia cơ hồ ôm ở cùng một chỗ run lẩy bẩy giống như chim cút đồng dạng bách tính, cầm đầu mã phỉ luôn cảm thấy không đúng chỗ nào.

Quay đầu.

Ánh mắt rơi vào bên cạnh 1 tên mã phỉ trên thân thời điểm, hắn đột nhiên ngơ ngẩn.

“Ngươi.”

“Tới.”

“Ánh mắt ngươi bên trong là thứ gì “

Ánh mắt rất tốt trùm thổ phỉ ánh mắt trực lăng lăng nhìn chằm chằm thủ hạ con mắt, xa xa hắn liền nhìn thấy có một tia kì lạ sáng mang tại đối phương trong con mắt lấp lánh, gọi qua đối phương, đi đến trước mặt thời điểm, hắn rốt cục thấy rõ cái kia đạo sáng mang là cái gì.

Là một vòng ngân nguyệt.

Là 1 thanh loan đao.

Lãnh mang hiện lên, từ trong con mắt phá thể mà ra.

Trong chốc lát, trên lưng ngựa phỉ đồ giống như 1 cái vỡ vụn búp bê vải đồng dạng, máu tươi vẩy ra, đầy trời tinh hồng bên trong triệt để bị quấy thành nát kết thúc.

“! ! !”

Máu tươi xối một thân, gần như đồng thời, 4 phía liên tiếp không ngừng vang lên loại kia như là vải rách xé rách tiếng vang, kia là nhân thể bị đao khí xé rách thanh âm, trong chớp mắt, hơn 10 vị mã phỉ tại thời khắc này đều hóa thành đầy trời bọt máu.

Tại trùm thổ phỉ trong tầm mắt, đem hết thảy đều nhuộm thành diễm lệ huyết hồng chi sắc.

Tê ——

Lại là cái kia thanh âm quen thuộc đang vang lên, chỉ bất quá giờ khắc này thanh âm đầu nguồn là chính mình.

Tại ánh mắt hiện ra hai nửa hướng 2 cái phương hướng

tách ra mà đi một khắc này, trùm thổ phỉ rốt cục tại ý thức hoàn toàn biến mất trước nhớ lại một chút đồ vật, cái kia người mặc cẩm y thanh niên đi đến trước mặt hắn, xuất ra loan đao đối hắn khoa tay hai lần.

Nhưng vì cái gì ta sẽ không nhớ được chứ

Thì thầm một tiếng, trước mắt triệt để lâm vào vĩnh hằng hắc ám.

…

Cộc! Cộc! Cộc!

Con lừa hay là nện bước nhàn nhã bộ pháp.

Cưỡi tại trên lưng Nhạc Duyên chính nhắm mắt dưỡng thần.

Tay phải, thì là không ngừng gõ lấy bên hông loan đao vỏ đao, phát ra đinh đinh tiếng vang, tựa như mưa xuân rơi xuống đất đập ra thanh âm.

Mở mắt, chỉ ngừng.

Nhạc Duyên chợt thán một tiếng.

Đao, quả nhiên mới là hắn am hiểu nhất võ học.

Loại kia khắc vào xương bên trong, khắc ở trên linh hồn cảm giác quen thuộc.

Nhưng tại Nhạc Duyên tâm lý, lại là không hiểu có một

cỗ ngo ngoe muốn động xúc động chi tình.

Nó, muốn quấy phá.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 224 : Đặc chất

Ứng trời.

Quân sự đại trấn.

Bên ngoài đồng hồ xem ra bình tĩnh quân doanh kỳ thật nội bộ đã sớm trở nên sóng cả mãnh liệt.

Tại Chu Nguyên Chương kia âm thầm kiểm tra dưới, hắn phát hiện trong quân binh lính bình thường cũng không có người có dấu hiệu trúng độc, chỉ có những cái kia trung tầng sĩ quan mới phát hiện có người trúng độc.

Rất rõ ràng.

Kia hạ độc người mục tiêu cơ hồ là bên trong cao tầng.

Đối phương là muốn triệt để từ trên xuống dưới nắm giữ quân đội, lấy kinh khủng cổ độc phương thức đến điều khiển quân đội.

Tại phát hiện vấn đề này về sau, Chu Nguyên Chương sắc mặt cơ hồ triệt để thành than đen.

Ai là người hiềm nghi

Chu Nguyên Chương phi thường khẳng định, đối phương tất nhiên là trong quân đội.

Trong bóng tối, Chu Nguyên Chương cơ hồ đối nhân vật cao tầng âm thầm đều tiến hành quan sát, về phần bắt

được mấy cái người hạ độc, bọn hắn ngay cả tình huống đều không hiểu rõ, nói trắng ra chính là bị người lợi dụng, căn bản không biết mình đang làm những gì. Đối đây, Chu Nguyên Chương căn cứ có giết nhầm vô bỏ qua âm thầm tiến hành xử lý.

Này sẽ là ai đây

Chu Nguyên Chương trừ bỏ vợ chồng hắn cùng Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu bên ngoài, đối tất cả mọi người đều có hoài nghi.

Minh giáo bản thân liền phức tạp, từ giáo phái khống chế quân đội tất nhiên là kế thừa cái này đặc điểm, trình độ phức tạp không dưới Minh giáo bản thân.

Làm trong giáo người, Chu Nguyên Chương phi thường rõ ràng giáo chúng thành điểm.

Tại Nhạc giáo chủ chưa giá lâm thời điểm, Minh giáo trên dưới rất là hỗn loạn.

Trước đó nhiều lần như vậy khởi nghĩa thất bại, trừ bỏ bản thân chuẩn bị không đủ đầy đủ bên ngoài, Minh giáo nội bộ cao tầng tranh đấu, cùng một chút thành điểm phức tạp người ý kiến đều mang tới cực lớn ảnh hưởng.

Thanh Long hội người giết một nhóm.

Trong giáo còn có ẩn giấu đi cái khác thân phận người.

Nhất là tại gần nhất khoảng thời gian này, Chu Nguyên Chương hiểu rất rõ khó lường giang hồ, phát hiện giang

hồ biến ảo trình độ càng sâu.

Thời gian ngắn ngủi bên trong, giang hồ liền trở nên để Chu Nguyên Chương cơ hồ không biết.

Hoặc là nói, hắn liền chưa hề thấy rõ qua cái này giang hồ.

Giang hồ tranh đấu.

Nó phức tạp cùng hiểm ác, còn có kia tuyệt cường cao thủ, đều để Chu Nguyên Chương đối toàn bộ giang hồ có cực lớn cảnh giác cùng đề phòng.

Mà dưới mắt đến người thì là để Chu Nguyên Chương đối phần này đề phòng tăng lên tới đỉnh điểm nhất.

Đó chính là hòa thượng của Thiếu Lâm tự cùng 1 cái tên là Từ Hàng Tĩnh trai môn phái nữ nhân đến bái phỏng.

Trong quân doanh.

Mã đại chân kế tiếp theo mang theo hài tử đang bồi bạn Xích Luyện tiên tử.

Đối với nàng mà nói, trước mắt cái này đạo cô đã là ân nhân cứu mạng, càng là theo một ý nghĩa nào đó chỗ dựa.

“Ừ”

“Bên ngoài có người bái phỏng “

Chính uống trà Xích Luyện tiên tử đột nhiên đối đến gần đến mã đại chân mở miệng hỏi, trong tầm hiểu biết của Lý Mạc Sầu, cái này Chu Nguyên Chương nàng dâu mã đại chân rất không tệ, coi là Chu Nguyên Chương hiền nội trợ, nhìn thấy nữ nhân này ngược lại để nàng nhớ tới Quách Tĩnh phu nhân Hoàng Dung.

Cho dù là lúc trước mới gặp, Xích Luyện tiên tử cũng không có nhìn thấy nữ nhân này trên mặt xuất hiện loại này che giấu không được sầu mi khổ kiểm chi sắc.

“Ừm, bên ngoài đến một đám hòa thượng cùng không biết có tính không ni cô ni cô.”

Mã đại chân lời nói để Lý Mạc Sầu không khỏi sững sờ, hòa thượng này nàng minh bạch, nhưng đây coi là không tính ni cô ni cô không được rõ lắm.

Phát giác được Xích Luyện tiên tử trong mắt mê hoặc, mã đại chân cũng phát hiện mình lời nói miêu tả không cẩn thận, liền giải thích nói: “Tự xưng là người trong phật môn, lại là có lưu tóc dài nữ nhân. Nhưng xem ra không giống lắm cư sĩ, ngược lại là tranh quyền đoạt lợi người trong giang hồ.”

“Úc “

2 mắt khẽ híp một cái, trầm ngâm dưới, Lý Mạc Sầu mở miệng hỏi: “Có phải là xuất từ Từ Hàng Tĩnh trai “

“Đúng!”

“Tựa như là như thế một môn phái.”

“Không hiểu thấu xuất hiện đồng dạng.” Mã đại chân cũng tính là là hành quân đánh trận, càng là Minh giáo trung đê tầng nhân viên, vợ chồng bọn họ càng nhiều đều là tại tạo phản, đối chuyện trên giang hồ hiểu rõ kỳ thật cũng không nhiều, tại trước đó nàng ấn tượng sâu nhất chính là những cái kia đuổi theo bọn hắn Minh giáo giáo chúng giết cái gọi là danh môn chính phái.

“Bọn hắn tâm tư không thuần.”

“Cũng bởi vì nặng 8 trước kia sống không nổi thời điểm làm mấy ngày hòa thượng kiếm cơm ăn, kết quả hiện tại chạy tới ôn chuyện tình quá khứ…” Bọn này tự xưng Phật môn nhân mã chân to nhìn hết sức rõ ràng. Không nói trước trước kia Thiếu Lâm tự làm việc bá đạo, đối phó Thánh giáo thời điểm bọn hắn ra hung ác lực.

Ở thời điểm này, nhìn dưới trời thế cục sắp sáng tỏ thời điểm, bọn hắn nhưng lại tìm tới cửa.

Có chủ ý gì, mã đại chân nhìn rõ ràng.

Ly gián.

Còn có cái khác, muốn Chu Trọng Bát làm Phật môn người phát ngôn.

Có thể nói là một tiễn số điêu.

Tăng thêm gần nhất trong quân thế cục, mã đại chân rất rõ ràng hiện tại Chu Nguyên Chương thế cục rất nguy hiểm.

Âm thầm, bên ngoài, đủ loại kiểu dáng nguy cơ trong khoảng thời gian này liên tiếp không ngừng. Chỉ cần 1 cái đi sai bước nhầm, chỉ sợ bọn họ toàn gia chính là chết không có chỗ chôn.

Mà để bọn hắn rung động nhất thì là cao cao tại thượng Thánh giáo giáo chủ Nhạc Duyên.

Giáo chủ Đồ Long đao Ỷ Thiên kiếm đều nơi tay, cả 2 hội tụ.

Tại rất nhiều người xem ra, Nhạc Duyên chính là chân mệnh thiên tử.

Rất nhiều người tâm bên trong, tân triều đem lập, không ít người đều đang truy đuổi tòng long chi công.

Chu Nguyên Chương mã đại kiệu phu phụ cũng giống như thế.

Có thể cùng Xích Luyện tiên tử rút ngắn quan hệ, đây là mã đại chân chủ ý.

Nàng nghĩ từ khía cạnh rút ngắn quan hệ, sau đó cho mình trượng phu Chu Nguyên Chương trong tương lai tân triều bên trong tìm một chỗ tốt. Sở dĩ mã đại chân đột nhiên lên như thế 1 cái tâm tư, đó là bởi vì nàng ở phía sau hiểu rõ cùng suy đoán bên trong, đại khái đoán được Xích Luyện tiên tử thân phận.

Kết hợp quá khứ truyền ngôn, Nhạc giáo chủ cùng đạo này cô quan hệ không cần nói cũng biết.

Rất rõ ràng.

Chu Nguyên Chương vợ chồng cũng nhận định tân triều đem lập, tân nhiệm Nhân hoàng đã xác định.

Mà đồng dạng.

Tại cùng mã đại chân thảo luận bên trong, kết hợp giang hồ cùng thiên hạ thế cục, còn có vợ chồng này đối với mình tôn kính, cũng làm cho Xích Luyện tiên tử nhìn ra Nhạc Duyên kia phần dự định.

Hắn muốn làm Hoàng đế.

Hoàng đế là cái gì

Hoàng đế tự có tam cung lục viện, có danh xưng 3,000 hậu cung giai lệ.

Lý Mạc Sầu cơ hồ có thể khẳng định, lấy nàng đối Nhạc Duyên hiểu rõ, nếu như Nhạc Duyên trở thành Hoàng đế, như vậy cái này hoàng hậu chi vị chỉ sợ là thuộc về nàng Xích Luyện tiên tử.

Nhưng, nàng Xích Luyện tiên tử cần không phải cái này.

Qua nhiều năm như vậy truy đuổi, Lý Mạc Sầu một mực cần đều không phải cái này, nàng cần chỉ là 1 cái lý do, một lời giải thích, 1 cái an ủi. Cái kia lý do này, lời giải thích này, cái này an ủi lộ vẻ rất hoang đường, lộ ra rất giả dối, đối với nàng mà nói đều đầy đủ.

Nhưng trên thực tế…

Nhạc Duyên chưa từng có đã cho giải thích lý do.

Hắn trực tiếp cho cái đáp án.

Đây không phải Lý Mạc Sầu muốn.

Tại tiếp xúc bên trong, bắt đầu Xích Luyện tiên tử nhận định Nhạc Duyên là nói công tử, là 1 cái ôn nhu, 1 vai gánh trách người. Nhìn thấy chính là hắn đa tình, là hắn tiêu sái, là hắn phong lưu. Nhưng ở nhiều năm như vậy về sau, Lý Mạc Sầu đã sớm phát hiện Nhạc Duyên xương bên trong là khắc sâu nhất đặc chất.

Đó chính là bá đạo.

Lúc trước một chút nhận định là nàng, tại chính đạo nhân sĩ trước mặt không sợ tội lỗi của nàng 1 vai gánh chi.

Đủ loại đều tại hiện ra trong lúc này bên trong bao hàm đặc điểm.

Chỉ bất quá cái này đặc điểm càng nhiều bị cái khác đặc thù cho bao vây lại. Khi cái khác đồ vật từng chút từng chút bóc ra về sau, lộ ra ngoài căn bản chính là Nhạc Duyên bản thân đặc chất.

Nhạc Duyên lấy được Minh giáo giáo chủ chi vị chính là như thế.

Sau đó, hắn không có cho lý do, mà là cho tất cả nữ

nhân một đáp án.

1 cái bá đạo không khiến người ta cự tuyệt kết quả.

Nhưng nàng hết lần này tới lần khác không thích.

Bởi vì nàng là từ trong giang hồ đi ra nữ nhân.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 225 : Lại tụ họp (thượng)

Gian phòng.

Đang đánh dưới Tập Khánh đổi tên ứng ngày sau, Chu Nguyên Chương bọn người tạm thời liền không cần ở tại trong quân doanh, trước đó sở dĩ hao phí tinh lực tại trong quân doanh đó là bởi vì trước đó trúng độc nguyên nhân, Chu Nguyên Chương tiến hành tương ứng phong tỏa, muốn đem người hiềm nghi khóa tại trong quân doanh, để cầu làm được bắt rùa trong hũ.

Chỉ tiếc tại một phen làm dưới, trừ tìm kiếm ra một chút bị địch nhân xếp vào trong quân đội gián điệp bên ngoài, chính là bắt không ít vi phạm quân kỷ người.

Về phần bắt được hạ độc người, chỉ tiếc tại lúc ấy đối phương liền tự sát mà chết, trừ cho Chu Nguyên Chương lưu lại một cỗ thi thể bên ngoài, không có bất kỳ cái gì những vật khác.

Đối đây.

Chu Nguyên Chương có thể nói là vừa tức vừa gấp, tại vài ngày thời gian bên trong cả người ngoài miệng đều xuất hiện bệnh phù tình huống, cả người có phát hỏa dấu hiệu.

Khi một đám Thiếu Lâm tự hòa thượng cùng kia cái gọi là Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân nói Tĩnh Am đi tới quân

doanh tìm kiếm hắn Chu Nguyên Chương về sau, bày ra cái gọi là hợp tác lý niệm về sau, Chu Nguyên Chương kia là đã đến một loại muốn phát điên tình trạng.

Hòa thượng

Đừng hắn a cho là mình lúc trước sống không nổi cạo đầu đụng mấy ngày chuông, liền coi chính mình thật là xuất thân Phật môn!

Theo Chu Nguyên Chương, bọn gia hỏa này có phải là cho là mình đã từng bởi vì sống không nổi cạo đầu là cho mình trướng mặt cho dù là tuổi nhỏ thời điểm không hiểu cái gì sự tình, nhưng Chu Nguyên Chương cũng nhìn ra được Phật môn thế lớn, tại loại này bình thường bách tính sống không nổi thời điểm hòa thượng lại có thể bình yên vô sự sống sót, cái này đã là vấn đề thật lớn.

Lúc trước không rõ, nhưng bây giờ hắn đã là 1 quân chủ soái, đánh không ít cầm, mình nhiều năm qua học tập cũng coi là có chút lý giải, nhìn ra được ở trong đó tình huống.

Đều nói Phật độ thiên hạ, nhưng tại sao không có nhìn thấy đám kia hòa thượng đi tới phản kháng Nguyên quân

Xông pha chiến đấu đều là Thánh giáo huynh đệ.

Khi bại khi thắng, tại Nhạc giáo chủ chưa xuất hiện thời điểm, Minh giáo là một cái dạng gì tình huống, nghĩa quân là một cái dạng gì tình hình, Chu Nguyên Chương

lại thế nào không rõ ràng lúc trước, Phật môn giết Thánh giáo huynh đệ, đoạt Đồ Long đao, đây chính là biểu hiện so với ai khác đều có lực con a.

Miệng hắn tương đối đần, không quá biết nói chuyện, tại đối mặt 1 cái nói Tĩnh Am, một cái vòng tròn thật hòa thượng tình huống dưới, một nam một nữ này ngôn ngữ kém chút đem hắn thuyết phục, nếu không phải là mình nàng dâu mã đại chân giữa đường đánh gãy nói chuyện, chỉ sợ Chu Nguyên Chương sẽ cảm thấy mình sẽ phạm dưới sai lầm lớn.

Cuối cùng, Chu Nguyên Chương chỉ có thể đem Phật môn đám người này an bài tại ứng trời, tạm thời kéo dài bắt đầu.

“Tình huống không phải rất tốt.”

Chu Nguyên Chương nhìn xem vợ của mình mã đại chân, một khi hắn gặp phải khó mà giải quyết tình huống, cả người lâm vào chần chờ thời điểm, Chu Nguyên Chương liền sẽ đem ánh mắt đặt ở mã đại chân trên thân, bởi vì hắn biết mình thê tử sẽ không để cho mình thất vọng, nàng luôn có thể tìm kiếm được 1 cái biện pháp giải quyết.

“…”

Nghe xong Chu Nguyên Chương kể ra, mã đại chân sắc mặt có vẻ hơi ngưng trọng.

Tại trước đó, mã đại chân liền cho Chu Nguyên Chương tiến hành tương quan phân tích, thiên hạ thế cục mặc dù

xem ra sóng cả mãnh liệt, nguy cơ trải rộng. Nhưng chỉ cần xốc lên kia mê vụ, liền biết Nguyên đình đã đi hướng mạt lộ, đây là đại thế đến tận đây. Trăm năm qua phẫn nộ góp nhặt tại tâm, một khi bộc phát ra khủng bố là bất luận kẻ nào đều không thể ngăn cản.

Chỉ có tại đạo này đại thế bên trong thuận theo, xuôi dòng mà xuống, mới có thể lấy được lớn nhất thắng lợi.

Không thể nghi ngờ.

Minh giáo rõ ràng độc chiếm vị trí đầu.

Cho tới nay kiên trì không dao động dựng thẳng lên phản nguyên đại kỳ.

Sau đó liền trong Phật môn Từ Hàng Tĩnh trai trên nhảy dưới tránh, về phần nguyên bản Ma môn Âm Quý phái loại hình, ngược lại là tại ngay cả tiếp theo thụ trọng thương về sau, không có quá khứ phong quang. Từ Nữ đế tách ra trong nữ nhân rực rỡ nhất một màn về sau, Âm Quý phái đã bắt đầu đi đường xuống dốc. Hiện tại Ma môn đại thế đã bắt đầu chuyển di, hướng ẩn thân đại mạc ma tướng tông cùng ngoại cảnh Ma môn chuyển di quá khứ.

Lúc đầu Ma môn tự nhiên là có người đi tới trộn lẫn tay trong đó, chỉ tiếc Bàng Ban mới vừa tới đến bên trong nguyên một khắc này, tại đối đầu Nhạc Duyên thời điểm, cả người tự tin cơ hồ bị triệt để đánh nát.

Tại cuối cùng vì phòng ngừa mình tâm cảnh xảy ra vấn đề, cũng là vì tiến thêm một bước, Bàng Ban lựa chọn

tự phế võ công, chân chính chuyển tu Ma môn chí cao bí tịch đạo tâm chủng ma đại pháp.

Đến tận đây, Ma môn trở nên yên lặng.

Tại cái này cải thiên hoán địa trong cục thế, còn chưa kịp phát ra mình hò hét liền bị Nhạc Duyên đè xuống, khiến cho dưới mắt cái này nhúng tay tranh đoạt thiên hạ chính là kia bám dai như đỉa gây dựng lại mà đến Từ Hàng Tĩnh trai.

Đồng dạng.

Từ Hàng Tĩnh trai cũng càng đến cường đại nhất đáng sợ nhất đối thủ.

Cái kia đem tự thân danh tự ấn khắc tại truyền thuyết bên trên nam nhân.

Đối với những này trên giang hồ bí văn mã đại chân cũng không rõ ràng, nhưng nàng lại là biết dưới mắt Minh giáo cục diện.

Dưới cái nhìn của nàng chân chính đối Minh giáo nghĩa quân có ảnh hưởng, có thể một trận chiến chỉ sợ là cái kia xuất thân Cái Bang Trần Hữu Lượng. Nói thật, mã đại chân đối cái này Trần Hữu Lượng phát triển có thể nói là cảm thấy ngạc nhiên, cái này xem ra tựa như là 1 cái thiên mệnh chi tử liền oanh một tiếng đứng dậy.

Mã đại chân nói với Chu Nguyên Chương qua, Thánh giáo trên quân sự địch nhân lớn nhất chính là cái này Cái Bang.

Cái này Cái Bang có vấn đề.

Về phần đối nội, mã đại chân cho Chu Nguyên Chương ý kiến chính là ôm đùi.

Ôm giáo chủ, ôm giáo chủ phu nhân đùi.

Khoảng thời gian này cùng Xích Luyện tiên tử tiếp xúc, mã đại chân đã khẳng định nữ nhân này cùng giáo chủ Nhạc Duyên quan hệ.

“Kéo!”

Trầm ngâm nửa ngày, mã đại chân cho ra ý kiến của mình, “Đồng thời truyền bí ẩn tin tức cho giáo chủ, nặng 8 ngươi có thể kéo 1 đem Thường Ngộ Xuân, hắn cùng giáo chủ quan hệ so với chúng ta 2 vợ chồng cùng giáo chủ quan hệ thêm gần, dù sao hắn cho giáo chủ dắt qua ngựa, mà lại cũng coi là giáo chủ không ký danh đệ tử.”

Thường Ngộ Xuân là nhất định phải lung lạc.

Nghe tới cái tên này, Chu Nguyên Chương khóe miệng liền có chút run rẩy.

Cho tới bây giờ, Chu Nguyên Chương còn phi thường nhớ rõ mình cùng Từ Đạt 2 người tại đối mặt Thường Ngộ Xuân kia tính tình táo bạo thời điểm xấu hổ.

“Bởi vì trong giáo, 4 đại pháp vương cùng 5 đại tán nhân, trừ bỏ kia từ trước đến nay bảo trì trung lập Bạch Mi Ưng Vương, những người khác bọn hắn đều không

đáng phải tin.” Mã đại chân rất cẩn thận nói ra ý kiến của mình, nàng đến bây giờ còn nhớ tinh tường.

Trước đó nghĩa quân khi thắng khi bại thế nhưng là cùng bọn này cao tầng cũng thoát không khỏi liên quan.

Thẳng đến Nhạc giáo chủ giáng lâm, lúc này mới khiến cho bọn hắn nghĩa quân lấy được chân chính trên ý nghĩa thắng lợi, bởi vậy bắt đầu đối phương Nguyên quân quy mô phản công.

Chu Nguyên Chương nghe tới cái này bên trong phi thường rõ ràng mình nàng dâu ý tứ.

Ôm đùi, tự nhiên là muốn ôm lớn nhất chân.

“Vậy ngươi phải thật tốt chiêu đãi tiên tử.”

Sau đó…

Hắn nên làm việc.

Làm giải thích.

…

Cùng lúc đó.

Nhạc Duyên cưỡi con lừa nhỏ nhi, ở phía trước treo 1 viên củ cải, cứ như vậy câu dẫn con lừa, vác lấy Viên Nguyệt loan đao từng bước một hướng ứng trời phương hướng tiến đến.

Một đường đến nay, ngược lại là gặp qua một chút tiểu mao tặc.

Còn có một số trốn quân.

Chỉ tiếc đều chết tại hắn loan đao phía dưới.

Lười biếng.

Thanh lãnh.

Lúc này trên người hắn khí chất so với lúc trước có khác biệt rất lớn, Nhạc Duyên đã bắt đầu từng chút từng chút tiếp cận lúc bắt đầu.

“Úc “

“Trần Hữu Lượng!”

“Cái này quật khởi chi thế coi là thật coi như lôi đình a!”

“Thanh Long hội a!”

Lật xem trên tay khoảng thời gian này thu thập đến tình báo, Nhạc Duyên lực chú ý có rất lớn một bộ điểm đặt ở cái này xuất thân Cái Bang, dưới mắt lại là đã thành một phương quân phiệt Trần Hữu Lượng trên thân.

“Tình báo không đủ.”

“Phải xem nhìn cái này tới từng có tiếp xúc ma sát Chu Nguyên Chương.”

Ngẩng đầu.

Nhạc Duyên ánh mắt hướng phía trước cách đó không xa thành trì phương hướng nhìn lại.

Kia bên trong, chính là ứng trời.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 226 : Lại tụ họp (hạ)

Ứng trời.

Tại Chu Nguyên Chương đoạt lấy Tập Khánh cũng dựa theo giáo chủ Nhạc Duyên mệnh lệnh đổi tên về sau thành thị, trong khoảng thời gian này bên trong, vẫn luôn là tiến hành nhất là khắc nghiệt chế độ quân nhân.

Càng là loạn thế, càng là như thế.

Bất quá để ứng trời bách tính may mắn chính là cái này quân đội là Minh giáo quân đội, mà không phải những người khác hoặc là Nguyên quân cái gì.

Tại cái này trong dân chúng, Minh giáo thanh danh trên thực tế rất không tệ.

Khác biệt Minh giáo trong giang hồ kia cơ hồ đến chuột qua phố người người kêu đánh tình trạng, kia là bị người vì tuyên truyền. Dù sao, phật đạo 2 môn tại nắm giữ dư luận điểm này về sau, bọn hắn liền biết điểm này chân chính chỗ lợi hại.

Đương nhiên.

Phật đạo hai giáo đối điểm này còn tính là từ Nho gia học được.

Phải biết Ma môn 1 xưng, liền cùng Nho gia thoát không

khỏi liên quan, cái này không chỉ có riêng là phật đạo 2 phái vấn đề.

Nói Tĩnh Am hay là đang chờ đợi.

Nàng mang theo mấy vị Thiếu Lâm cao tăng cùng với khác cùng Phật môn quan hệ rất gần người một mực tại cái này bên trong chờ đợi. Khác biệt quá khứ, Từ Hàng Tĩnh trai cái danh xưng này vừa xuất hiện đại biểu lấy các nàng vốn có lực lượng vô hình, đại biểu đồ vật, có thể lựa chọn chân mệnh thiên tử.

Nhưng ở trải qua tùy kết thúc đầu thời nhà Đường đại kiếp về sau, tái khởi Từ Hàng Tĩnh trai chỉ có thể coi là 1 cái môn phái mới, là tại chết đi cũ Từ Hàng Tĩnh trai phế tích phía trên một lần nữa sinh trưởng môn phái.

Mà trong này ở giữa, các nàng trốn đông trốn tây, trọn vẹn tốn hao hơn một trăm năm thời gian mới xem như để Từ Hàng Tĩnh trai môn phái này một lần nữa quang minh chính đại hành tẩu trên giang hồ.

Từ thư tịch ghi chép bên trong, nói Tĩnh Am mặc dù không có tận mắt chứng kiến qua, nhưng đến bây giờ còn nhớ rõ kia văn tự bên trên chỗ ghi lại nội dung, rải rác mấy bút bên trong đã phác hoạ ra kia tiềm ẩn trong sách huyết tinh cùng hắc ám.

Phật đạo ma 3 giáo tại quốc giáo Thuần Dương uy áp dưới run lẩy bẩy.

Mà lại theo ghi chép, kia thời nhà Đường Thuần Dương giáo phái sở dĩ có thể xưng là quốc giáo, cũng không

phải là vẻn vẹn chỉ có ngay từ đầu cái kia uy áp người trong thiên hạ nguyên nhân, phải biết tại Thuần Dương trong giáo có họ Lý đạo sĩ cùng một mạch trong hoàng tộc người tồn tại. Từ một loại nào đó phương diện đến nói, khi đó Thuần Dương giáo có một loại ** ** hương vị.

Kia một mực là Từ Hàng Tĩnh trai kỳ vọng cùng hi vọng mục tiêu.

Khi đó, là Phật môn hắc ám thời kì 1 trong.

Đương nhiên.

Đó cũng không phải thời điểm tối tăm nhất.

Chỉ là vào lúc đó, là Từ Hàng Tĩnh trai là hắc ám nhất cùng tuyệt vọng thời kì.

Cho dù là Nữ đế xuất hiện, tạo thành cục diện như vậy, có thể nói đã là lúc ấy nội bộ hoàng tộc tình huống chỗ cho phép, cũng là phật đạo hai giáo bản thân tình huống, mà Ma môn Âm Quý phái thì không cần phải nói.

Nữ đế thân phận quá mức phức tạp.

Mà lại cũng có người trong phật môn chuyên môn suy đoán Lý thị trong hoàng tộc nội bộ sự tình, nhòm ngó một tia đáng sợ suy đoán.

Về phần Từ Hàng Tĩnh trai một lần nữa đứng lên nguyên nhân thì là tại loạn An Sử bên trong, các nàng mượn chiến loạn một lần nữa đứng lên. Xuất thân tông giáo các nàng hết sức rõ ràng cái dạng gì tình huống

dưới mới có thể đem Từ Hàng Tĩnh trai năng lực cùng ảnh hưởng phát huy đến cực hạn.

Nhưng là nói Tĩnh Am cũng không khỏi không bội phục người kia thành lập Thuần Dương giáo, nó theo đại Đường hưng thịnh mà thịnh, theo đại Đường suy vong mà chết.

Trận chiến kia nói lung tung chỗ này không rõ, Phật môn đến cùng làm cái gì, nói Tĩnh Am cũng là đại khái biết chút ít hứa nguyên do, có nhiều thứ là không thể ghi tạc thư tịch phía trên.

Bất quá đối lời ấy Tĩnh Am cũng không ngoài ý muốn, càng không có cái gì không qua được tâm lý sinh ra, đối với nàng mà nói, kia là tư tưởng đấu tranh, thuộc về ngươi chết ta sống đối địch.

Sau đó một lần nữa đứng thẳng lên Từ Hàng Tĩnh trai thẳng đến Tống triều thời điểm lại lần nữa phát triển lớn mạnh, thẳng đến gặp phải đạo môn dị loại, Phật môn phản đồ Lâm Linh Tố, Phật môn đụng phải từ thành lập đến nay lớn nhất vũ nhục.

Cái này vẫn là 1 cái tu tập Trường Sinh quyết người.

Tại điển tịch ghi chép bên trong, từ tiền bối ghi chép cùng nó giao phong bên trong cảm giác cùng dị tượng, chính là tu tập Trường Sinh quyết người mới có kết quả.

Bởi vì Lâm Linh Tố cũng là 1 nửa đường trở thành đại tông sư nhân vật.

Lúc trước hắn cũng đã sớm qua tập võ tốt nhất giai đoạn, tại lịch đại võ học bên trong trừ bỏ quán đỉnh loại hình, có thể đem 1 người từ phổ thông trực tiếp nhổ thành tiên thiên chỉ có một môn bí tịch, đó chính là Trường Sinh quyết.

Quá tam ba bận.

Ngay cả tiếp theo kinh lịch mấy lần bị tu tập Trường Sinh quyết người đánh thì đánh bại Phật môn rốt cục ý thức được một vấn đề, tự nhận là tìm được mấu chốt của vấn đề điểm.

Bọn hắn cảm thấy đây là Trường Sinh quyết vấn đề.

Cho nên tại cái kia giai đoạn, Phật môn khai thác đốt sách chôn người tài thức phương pháp, khắp nơi tìm Trường Sinh quyết tung tích, mặc kệ là nguyên bản hay không, hay là tập viết theo mẫu chữ, cuối cùng đều đem nó hủy đi. Cuối cùng cho tới hôm nay kia cái gọi là Trường Sinh quyết không thấy tăm hơi, không còn bị người trong giang hồ biết rõ.

Sau đó, cho tới hôm nay!

Trong truyền thuyết kia nam nhân lại xuất hiện thế giới.

Quá khứ đáng sợ lại lần nữa hiện lên ở người thời nay trước mặt, khiến cho Từ Hàng Tĩnh trai căn bản không có đã từng nên có khí thế.

Thử nghĩ.

Tại đã từng, Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân muốn thấy một giới tướng quân, cái kia bên trong cần trước mắt như vậy khổ cùng

Từng có lúc, Từ Hàng Tĩnh trai khoác lên người tầng kia quang điểm đã bị người lột xuống dưới.

Hiện tại Từ Hàng Tĩnh trai đã sớm không phải đã từng Từ Hàng Tĩnh trai.

Có người oán trách.

Nhưng nói Tĩnh Am hay là cho ra một lời khẳng định.

“Cùng!”

Minh giáo dưới mắt thanh thế cực nồng, huống chi vẫn tồn tại 1 cái không biết cái gì nền tảng Trần Hữu Lượng, thiên hạ thời cuộc biến hóa đã không phải do Phật môn đi lấy quá khứ tư thái đến đối đãi bây giờ sự vật.

So với Thiếu Lâm tự đại hòa thượng, thân là Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân nói Tĩnh Am lại là hết sức rõ ràng tự thân không thể cao ngạo.

Ai!

Bọn này đại sư chỉ sợ niệm kinh niệm ngốc.

Ngay cả phương trượng đều nhìn ra thế cục, vì cái gì…

Nói Tĩnh Am phi thường sợ hãi cái này hòa thượng Thiếu Lâm làm không tốt lại bởi vì Chu Nguyên Chương

đã từng hòa thượng thân phận mà làm ra chuyện gì tới.

Ở trong lòng thở dài một cái, nói Tĩnh Am đứng người lên, đi đến cửa sổ hướng quân doanh phương hướng nhìn lại, kia lý chính là Minh giáo quân đội nơi đóng quân chỗ. Khoảng thời gian này, Chu Nguyên Chương cũng không có đi hướng quan phủ bên trong, mà là tại trong quân doanh, tựa hồ có chuyện gì phải xử lý.

"…"

Hi vọng Chu Nguyên Chương chính là chúng ta Phật môn chân mệnh thiên tử đi!

Trong lòng lo lắng, nói Tĩnh Am trong lòng nói thầm.

Tại một phen đông đảo người ứng cử bên trong, Chu Nguyên Chương chính là Từ Hàng Tĩnh trai một lần nữa chọn lựa ra chân mệnh thiên tử, mà lựa chọn người này nguyên nhân căn bản chỉ có 2 cái.

Hắn làm qua hòa thượng.

Hắn là người trong Minh giáo.

Không thể nghi ngờ.

Phật môn muốn hái quả.

Giống như lúc trước bọn hắn tại tùy kết thúc thời điểm, mình trồng ra đến quả bị người khác hái được đồng dạng.

Chính như lúc trước Nhạc Duyên làm như thế, lấy đạo của người trả lại cho người.

…

Cộc cộc âm thanh dừng lại.

Con lừa móng tại phiến đá bên trên gõ ra thanh thúy tiếng vang.

“…”

“Đến!”

Trên đường đi đi tới, Nhạc Duyên gặp qua không ít cảnh tượng.

Nhưng nhất làm cho hắn hài lòng hay là trước mắt nghênh đón mình người sở tác ra lựa chọn cùng quyết sách.

So với Chu Nguyên Chương đến, mã đại chân càng có thể nhìn ra cục thế trước mặt, mà lại cũng từ Xích Luyện tiên tử kia ngẫu nhiên trên nét mặt đại khái suy đoán ra tình huống tới.

Thánh giáo nội bộ tất nhiên sẽ xuất hiện thanh tẩy một loại tình huống.

Thánh giáo quá tạp.

Phật đạo ma các sắc thế lực hỗn tạp, long cùng rắn cư.

Tại khôi phục chính thống về sau, giáo chủ tất nhiên sẽ khai thác hành động.

Thế là Chu Nguyên Chương tại phu nhân chính mình mã đại chân tham mưu dưới, trực tiếp mạo hiểm hướng giáo chủ Nhạc Duyên ném ra một phong nhập đội, thuận tiện ôm lớn nhất đùi, nàng mã đại chân thì là mang theo nhi tử ôm lấy đạo cô kia tiên tử đùi.

Trong thư chỉ ra chính mình sở tại ứng trời tình trạng, đồng thời còn mơ hồ xách nói Xích Luyện tiên tử thân ảnh.

Nhạc Duyên mặc dù là lẻ loi một mình xuất phát, nhưng là cùng tổng đàn liên hệ cũng không có đoạn, hắn tại nửa đường thời điểm liền thu được cái này phong từ phi ưng truyền lại tin tức.

Xích Luyện tiên tử, Lý Mạc Sầu.

Tại Tập Khánh.

Đối với điểm này, Nhạc Duyên phi thường hài lòng.

Mạc Sầu.

Ta, đến.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 227 : Chân mệnh thiên tử (thượng)

“…”

Trừ bỏ thấy Mạc Sầu bên ngoài, tại trên thư, Nhạc Duyên còn nhìn thấy 1 cái rất có ý tứ tin tức.

Từ Hàng Tĩnh trai cùng Thiếu Lâm tự cùng một đám Phật môn người xuất hiện tại ứng trời.

Ở trong đó gặp qua Chu Nguyên Chương, tựa hồ có chút dự định, muốn đào Minh giáo chân tường, để Chu Nguyên Chương trở thành bọn hắn Phật môn người phát ngôn.

Chỉ là để người trong phật môn chỉ sợ không nghĩ tới chính là Chu Nguyên Chương trực tiếp đem điểm này nói cho thân là giáo chủ Nhạc Duyên, không có làm bất kỳ giấu diếm, mà lại vì kéo dài thời gian, hắn còn cố ý đem song phương đàm phán tiến hành tương ứng kéo dài, để một chút người trong phật môn cho là hắn Chu Nguyên Chương chính là lòng tham không đáy người, ngay tại cò kè mặc cả.

Căn bản cũng không có nghĩ tới Chu Nguyên Chương ngay từ đầu liền đem bọn hắn xem như thẻ đánh bạc, xem như lễ vật tặng cho nhà mình giáo chủ.

Ôm đùi!

Làm như thế nào ôm

Ngươi dù sao cũng phải biểu hiện ra có thể bị lợi dụng, bị người đáng giá chú ý ưu điểm đi

Mặc dù Chu Nguyên Chương tự nhận là đánh trận cũng không tệ lắm, nhưng hắn nhất là tại trải qua khi còn bé đói, xưa nay sẽ không cho là mình chính là 1 cái thế gian không thể thay thế người.

Biết đánh trận!

Có lẽ hắn Chu Nguyên Chương cũng chỉ có như thế 1 cái ưu điểm.

Nhưng, thế gian này có thể thay thế hắn người nhiều đi, không đề cập tới vì giáo chủ dắt qua ngựa, bị giáo chủ dạy bảo qua Thường Ngộ Xuân, đối phương kia hung mãnh tư thái trên chiến trường như là tấm bay ở thế, có thể nói là trên đời hiếm thấy tuyệt thế mãnh tướng.

Lại càng không cần phải nói hắn tại Thánh giáo bên trong, cũng chỉ có thể xem như 1 cái trung tầng nhân vật, cách nhân vật cao tầng còn kém bên trên một khoảng cách, vẻn vẹn liền võ công phương diện này, liền khiến cho hắn Chu Nguyên Chương mất đi ưu thế.

Muốn trực tiếp tranh rất khó, hắn phải chịu.

Nhất là tại mình nàng dâu mã đại chân một phen phân tích về sau, Chu Nguyên Chương nhận rõ tự thân ưu khuyết điểm, càng là từ kia tìm kiếm mình người trong phật môn cái gọi là hảo ý bên trong nhìn trộm đến giấu ở

bên trong hắc ám, Chu Nguyên Chương liền làm xuống cái này 1 cái quyết định.

Hắn đem một đám Phật môn người xem như lễ gặp mặt tặng cho nhà mình giáo chủ.

Xử trí như thế nào kia là giáo chủ Nhạc Duyên sự tình.

Hắn Chu Nguyên Chương chính là trung thành cảnh cảnh Minh giáo đệ tử.

“Đến!”

Ánh mắt ở trước mắt thành trì bên trên dừng lại một chút, Nhạc Duyên xoay người xuống lừa, trực tiếp nắm con lừa đi tiến vào ứng thiên thành, hắn theo con đường hướng trước mặt phương hướng đi đến.

Chu Nguyên Chương an bài rất có ý tứ.

Một đường thẳng.

2 cái mục tiêu.

Ở phía trước một cái khách sạn bên trong, thì chính là những cái kia người trong phật môn vị trí.

Mà ở phía sau trong quan phủ, mới là mã đại chân bọn người chỗ chỗ ở, tự nhiên Xích Luyện tiên tử cũng coi là ở tại cái này bên trong.

Dù sao đang đánh dưới Tập Khánh, đem nó đổi tên ứng ngày sau, Chu Nguyên Chương càng lớn lực chú ý thì là

đặt ở thành trì quản lý phía trên. Tuy nói Chu Nguyên Chương bản thân quản lý thủ đoạn lệch đơn giản thô bạo, nhưng có mình nàng dâu mã đại chân, tăng thêm những người khác trợ giúp, ngược lại là rất mau đem toàn bộ ứng trời yên ổn xuống dưới.

Nhiễu loạn cái gì, căn bản không có xuất hiện.

So với trước đó Minh giáo khởi binh khi thắng khi bại, dưới mắt Minh giáo có thể nói là thuận thiên mà đi.

Khu trục thát bắt, khôi phục Trung Hoa, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Cho nên Chu Nguyên Chương quản lý thủ đoạn thô ráp, nhưng ở dưới mắt, ứng trời biểu hiện ngược lại muốn so trước khi chiến đấu càng thêm phồn hoa.

Cùng nhau đi tới, Nhạc Duyên ánh mắt đang không ngừng đánh giá 4 phía.

Lấy Nhạc Duyên ánh mắt tất nhiên là nhìn ra được cái này chiến hậu quản lý thủ đoạn cũng không thế nào, nhưng đối với nơi đó bách tính đến nói đã xem như vô thượng thiện chính. Chu Nguyên Chương không có trình độ văn hóa, cũng không phải 1 trời sinh am hiểu quản lý người, nhưng có 1 chỗ tốt chính là hắn là chân chính từ tầng dưới chót nhất bá tính bò lên người, Chu Nguyên Chương phi thường rõ ràng tầng dưới chót lão bách tính nhu cầu là cái gì, tầng dưới chót lão bách tính lại phẫn hận lại là cái gì.

Thế là, một đống lớn trảm chữ làm ra hiện tại ứng thiên

thành bên trong.

Tham ô.

Cùng cùng một loạt tội ác, cuối cùng chỉ có 1 kết quả, đó chính là trảm lập quyết.

Rất nhanh.

Nhạc Duyên tại tùy ý hỏi thăm nửa ngày về sau, hắn liền tới đến cách mình gần nhất khách sạn.

Ngẩng đầu.

Nhìn lướt qua bảng hiệu, phía trên này cũng không phải kia Duyệt Lai khách sạn, mà là 1 cái lạ lẫm mà tùy ý danh tự, sau đó Nhạc Duyên đem con lừa giao cho điếm tiểu nhị, cái này liền đi vào.

Khách sạn.

Nói Tĩnh Am linh giác tại cái này một hai ngày thời gian bên trong bắt đầu trở nên kỳ quái.

Có một loại không cách nào nói rõ, ẩn ẩn cảm giác bất an ngay tại trong lòng sinh sôi.

Nói Tĩnh Am không biết đây là bởi vì Chu Nguyên Chương kia kéo lấy tựa như cò kè mặc cả nguyên nhân, hay là bởi vì phía bên mình Thiếu Lâm cao tăng kia tính tình táo bạo nguyên do. Tóm lại đối phương cùng phe mình người động tác làm đường đường Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân có chút chật vật không chịu nổi.

Càng nhiều thì là đến từ tâm hồn áp lực.

Nói Tĩnh Am sơ xuất núi có thể nói là hùng tâm bừng bừng, sau đó liền nhận liên tiếp đả kích, cục diện chính là dọc theo tại lấy nàng không hi vọng phương hướng chạy như điên, tốc độ kia có thể nói là để người trở tay không kịp.

Không đề cập tới Minh giáo cái này cái gọi là Ma giáo, liền nói kia đột nhiên khởi thế Cái Bang Trần Hữu Lượng, thì càng thêm khiến người ngoài ý.

Nếu như nói rõ giáo còn có tâm lý chuẩn bị, dù sao có cái kia tên là Nhạc Duyên nam nhân, có thế nào tốc độ nói Tĩnh Am đều cảm thấy không có quá lớn ngoài ý muốn, nhưng là Cái Bang Trần Hữu Lượng thì là để người rất là giật mình.

Minh giáo có có địa bàn, có thế lực, cũng có tiền tài, mà lại một mực xử lí lấy phản nguyên đại nghiệp, nhưng là Cái Bang đâu

Dưới mắt Cái Bang, đã sớm không phải lúc trước cái kia vang danh thiên hạ đại phái, không có Quách Tĩnh Hoàng Dung vợ chồng lãnh đạo, Cái Bang đem chẳng phải là cái gì.

Hiện tại Cái Bang, chính là thuần khiết trên ý nghĩa Cái Bang.

1 cái ngay cả trấn phái tuyệt học đả cẩu bổng cùng Hàng Long Thập Bát chưởng đều không thể thu thập

hoàn chỉnh môn phái… 1 cái trên giang hồ đã coi như là đặt cơ sở, không có bao nhiêu danh khí quá khí môn phái. Lại là bộc phát ra làm cho tất cả mọi người đều kinh ngạc khiếp sợ lực lượng, nghĩa quân bão táp, nhất cử chiếm dưới mảng lớn thổ địa.

Nếu như nói Chu Nguyên Chương cái này Minh giáo đệ tử là từng bước một đánh trận đánh xuống địa bàn lời nói, như vậy Trần Hữu Lượng bộ pháp đó chính là thuận lợi rối tinh rối mù, hắn suất quân những nơi đi qua, có thể nói là trông chừng mà hàng. Chỗ đến, nơi đó địa phương tông tộc hoặc là phật đạo bên trong môn phái cùng với khác giang hồ môn phái cũng là đưa lên quy hàng tâm ý.

Kia là tặng người đưa tiền đưa vũ khí đưa muội tử, chỉ cần có thể tặng cái gì đều đưa.

Kia thuận lợi quá trình quả thực là rối tinh rối mù.

Cho dù là Nguyên đình quân đội, vậy mà cũng là quy củ đầu hàng.

Cái này trạng thái để nói Tĩnh Am kém chút coi là nhìn thấy Quang Võ Đế Lưu Tú.

Cái này Trần Hữu Lượng mới thật sự là chân mệnh thiên tử.

“…”

Nói Tĩnh Am thả tay xuống bên trên giấy viết thư, tinh thần của nàng đều có chút hoảng hốt.

Rõ ràng.

Cái này Trần Hữu Lượng thế lực sau lưng, không so Minh giáo uy hiếp tới thấp, thậm chí muốn so Minh giáo càng thêm quỷ dị đáng sợ.

Nội dung trong thư nói cho nói Tĩnh Am, những cái kia quy hàng thế lực có rất nhiều người liền tựa như toàn bộ bị khống chế, cực kì quỷ dị phi thường. Bọn hắn dùng loại phương thức này đã sớm chân mệnh thiên tử lại xuất hiện danh khí, Trần Hữu Lượng muốn dùng điểm này cùng Minh giáo tranh phong.

Một mực đánh lấy vì thiên hạ bách tính tìm chân mệnh thiên tử Từ Hàng Tĩnh trai vậy mà tại trong lúc bất tri bất giác bị bài trừ bên ngoài.

Có thể nói đến đây thời điểm, nói Tĩnh Am đã từng làm ra kế hoạch đã triệt để sập bàn, đây cũng là nàng bất đắc dĩ muốn từ Minh giáo đào góc nguyên nhân căn bản.

“Đây chính là lời đồn đại kia bên trong Thanh Long hội sao “

Thì thầm lời nói, nói Tĩnh Am nhớ lại từ Minh giáo cao tầng bên trong truyền ra tin tức, sắc mặt trắng bệch cảm thán nói: “Quả nhiên đáng sợ phi thường.” Đến bây giờ, nói Tĩnh Am cũng không dám khẳng định đội ngũ của mình bên trong phải chăng có kia cái gọi là Thanh Long hội bên trong người tồn tại hay không.

Đạt được thông tin bên trong, nói Tĩnh Am đã biết Minh giáo nội bộ tiến hành một phen huyết tinh vô cùng nội bộ thanh tẩy.

Ngay tại nói Tĩnh Am đầy bụng tâm tư thời điểm, đột nhiên cửa phòng của nàng bị gõ vang.

Ân

Cất kỹ giấy viết thư, chưa cùng nói Tĩnh Am đứng dậy, liền thấy cửa phòng bị người từ bên ngoài đẩy ra.

Một thân ảnh xuất hiện tại trong tầm mắt của nàng.

Thân hình thẳng tắp.

Phong độ nhẹ nhàng.

Lấy mặc áo gấm, 1 thanh đường cong cong vô cùng loan đao chính treo ở bên hông.

Khi nhìn rõ đối phương bộ dáng một sát na, 1 cái tên quen thuộc nhảy vào trong lòng của nàng, nói Tĩnh Am sắc mặt biến phải trắng bệch phi thường, tựa như người chết, từ miệng bên trong cơ hồ khai ra tên của đối phương.

“Nhạc!”

“Duyên!”

—

Chương 228 : Chân mệnh thiên tử (trung)

Đẩy cửa vào.

Nhạc Duyên eo đeo loan đao, cứ như vậy đứng tại cổng đánh giá kia đột ngột đứng người lên, vô cùng khẩn trương nữ nhân.

Bị cầm lên trường kiếm, còn có trắng bệch sắc mặt.

Cùng kia ẩn ẩn cho ra đến cảm giác quen thuộc.

Trước mắt cái này mỹ mạo nữ tử, chính là thế hệ này Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân nói Tĩnh Am.

Khẩn trương.

Ngoài ý muốn.

Còn có chấn kinh.

Rất nhiều thần sắc biến hóa tại nói Tĩnh Am loại kia gương mặt xinh đẹp bên trên qua lại hiện ra, tựa như mở 1 cái thuốc màu trải.

Cái kia chỉ tồn tại trong truyền thuyết, lưu ngấn tại thư tịch bên trên nam nhân giờ khắc này chân chính xuất hiện tại nói Tĩnh Am trước mặt, giờ khắc này nàng cả người chỉ cảm thấy mình tựa như trong truyền thuyết kia Diệp công đồng dạng, lộ ra như vậy buồn cười, nhất là

tại đối phương kia ôn hòa ánh mắt dưới, nói Tĩnh Am phát hiện tự thân dũng khí thật giống như kia băng tuyết gặp phải dưới liệt nhật ánh nắng đồng dạng hòa tan ra.

“Ừm ~~~ “

Hừ nhẹ giọng điệu, dò xét ánh mắt, Nhạc Duyên trên dưới dò xét nói Tĩnh Am một chút, đơn thuần bộ dáng cũng coi là 10,000 dặm chọn 1, coi là hiếm thấy mỹ nhân, nhưng chân chính cho hắn cảm giác quen thuộc hay là kia Từ Hàng kiếm điển mang đến cảm thụ, môn này kiếm pháp hắn thực tế là quá quen thuộc.

Từng có Sư Phi Huyên làm ví dụ, lại ở trong mắt Nhạc Duyên, đi nhìn Từ Hàng Tĩnh trai hậu bối, lại phát hiện các nàng đều có Sư Phi Huyên cái bóng.

Trừ phi những này Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân có thể đem kiếm điển đẩy lên cảnh giới càng cao hơn, trực tiếp đem kiếm điển môn này kiếm pháp đẩy vào tử quan, sau đó vỡ vụn, bằng không mà nói tại không có vượt qua Sư Phi Huyên cảnh giới thời điểm, rơi vào Nhạc Duyên mắt bên trong chính là toàn thân trên dưới đều là tản ra nữ nhân kia cái bóng.

Bởi vì Từ Hàng kiếm điển là một môn chuyên môn dùng để tạo nên 1 cái loại hình nữ nhân võ công.

Nó nói hùa tính có thể nói là cho người ta ấn tượng cực kì khắc sâu.

Cho dù là đã từng Âm Quý phái Thiên Ma công cũng sẽ không như thế.

Tại Âm Quý phái bên trong, là , âm hậu Chúc Ngọc Nghiên là Chúc Ngọc Nghiên, nhưng ở Từ Hàng Tĩnh trai bên trong, lịch đại trai chủ, lịch đại truyền nhân đều có rất tương tự địa phương.

Có thể từ 1 người mà nhìn trộm đến toàn bộ, đây chính là kiếm điển.

Lịch đại truyền nhân đều siêu thoát không được cảnh giới kia kẻ cao nhất hình tượng, các nàng bồi dưỡng phương thức để Nhạc Duyên hiện tại có một loại là đang không ngừng phỏng chế quá trình.

Giống như Hoa Hạ kia không ngừng luân hồi vương triều lịch sử.

“Cô nương, ngươi chính là thế hệ này Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân nói Tĩnh Am lạc “

Cất bước đi vào gian phòng, Nhạc Duyên như khách nhân đồng dạng rất có lễ tiết trở tay đem cửa phòng đóng lại, chậm rãi nện bước ưu nhã bộ pháp đi đến nói Tĩnh Am trước người, ánh mắt tại kia đã rút ra một nửa trên trường kiếm dừng lại một chút, đưa tay nhẹ nhàng đặt ở nói Tĩnh Am trên mu bàn tay, hơi lạnh cảm giác khắc sâu vào lòng bàn tay, có chút dùng sức, lại đem trường kiếm kia cho đẩy về vỏ kiếm.

Quay người.

Đảo khách thành chủ ngồi tại kia trên ghế.

Có chút nghiêng người, còn cả kế tiếp để cho mình cảm giác thư thích về sau, lúc này mới ngoẹo đầu, nhìn xem trên trán đã thấm đầy lít nha lít nhít mồ hôi rịn nói Tĩnh Am, mở miệng nói: “Ngồi!”

“Đừng sợ.”

“Bản tọa không có đáng sợ như vậy.”

Nhạc Duyên ôn nhu an ủi nói Tĩnh Am kia khẩn trương vô cùng cảm xúc, 1 bộ ta là người tốt dáng vẻ.

“…”

Nói Tĩnh Am cố gắng nháy nháy mắt, bởi vì cái trán mồ hôi chảy xuôi đến khóe mắt nguyên nhân, khiến cho con mắt của nàng có chút tốn, nhưng đối với đối phương thật là khịt mũi coi thường.

Trong mắt của nàng, cái này Nhạc Duyên chính là chân chính đại ma vương.

Là hắn tạo nên toàn bộ thiên hạ cùng giang hồ hắc ám.

Mặc dù không có tận mắt nhìn thấy, nhưng là cái kia năm tại trên điển tịch văn tự lại ngay tại nói nam nhân trước mắt này đáng sợ.

Rải rác mấy bút, vậy lưu tồn số lượng chính thức nói cho các nàng biết Từ Hàng Tĩnh trai đằng sau lịch đại truyền nhân cái này nam nhân tạo thành ảnh hưởng.

Nhân mạng…

Đối với cái này nam nhân mà nói, chân chính chỉ là biến thành một con số.

Trở thành nhân viên tương quan dưới ngòi bút văn tự.

Tại sư môn trên điển tịch, từ tùy về sau văn tự ghi chép liền xuất hiện biến hóa cực lớn, có thể nói là từ đường trực tiếp phân đoạn, trước sau cả 2 hiện ra hoàn toàn khác biệt cục diện.

Đại Đường trước đó, Từ Hàng Tĩnh trai địch nhân một mực là Âm Quý phái, nhưng ở đại Đường về sau, địch nhân của các nàng liền chỉ có 1 cái, đó chính là Nhạc Duyên.

Đám nữ nhân này nổi điên, đem rất nhiều không nên thuộc về Nhạc Duyên đồ vật cũng toàn bộ nhét vào Nhạc Duyên trên đầu.

“A “

“Tại sao phải an tĩnh như vậy “

Nhạc Duyên cầm lấy trên mặt bàn đồ uống trà, đang vì mình rót một chén trà lạnh về sau, thấy nói Tĩnh Am hay là duy trì yên tĩnh, cái này liền nhấc lông mày nói: “Bản tọa một mực tại chờ ngươi nói chuyện a!”

“Đường đường Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân, nên miệng phun hoa sen, miệng lưỡi lưu loát đồng dạng xuất ra mình đại đạo lý tới khuyên giới bản tọa, lại hoặc là nên đọc lấy a di đà phật đến độ ma a!”

“Làm sao…”

“Rơi vào cô nương trên thân, lại là giữ yên lặng đâu “

Đối mặt Nhạc Duyên kia mang theo mỉa mai lời nói, nói Tĩnh Am hay là duy trì yên tĩnh.

Nàng rất bối rối.

Xác thực nói là đối mặt loại này đột nhiên tình huống, khiến cho cả người có chút tạm ngừng, trở tay không kịp.

Nếu là bình thường địch nhân cũng được, thế nhưng là đối phương chính là cái kia truyền thuyết nam nhân.

Nhạc Duyên tự nhận là trên thực tế không có đáng sợ như vậy, hắn là 1 cái ôn tồn lễ độ, phong lưu phóng khoáng nam nhân.

Có thể chiêu nữ nhân hận, nhưng tuyệt đối không khai nữ nhân sợ hãi tồn tại.

Nhưng trước mắt nói Tĩnh Am, rất rõ ràng biểu hiện ra sợ hãi cùng sợ hãi cảm xúc.

Cái này không phù hợp hắn người thiết.

Nhất là bây giờ hắn càng nhiều tại hồi phục đã từng thần điêu thời kỳ bộ dáng.

Cái này liền càng không nên.

Trên thực tế Nhạc Duyên không biết là cho mình thêm vào sợ hãi cùng đáng sợ vừa vặn là những cái kia lưu lại văn tự ghi chép, nhất là nữ nhân chỗ viết xuống tới đồ vật.

Tại 1 cái từ nữ nhân làm chủ thế lực, tại cừu hận 1 người thời điểm, nàng bụng dạ hẹp hòi liền sẽ biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Tại nói Tĩnh Am hiện tại sư môn ghi chép bên trong, Nhạc Duyên kia là có bao nhiêu đáng ghét liền có bao nhiêu đáng ghét.

Tự khai trời tích bắt đầu, thứ 1 ma đầu danh hiệu liền trừ Nhạc Duyên ra không còn có thể là ai khác.

Nhất là khi Nhạc Duyên lại xuất hiện về sau, đọc thuộc lòng sư môn ghi chép, càng là nhớ kỹ sư môn lưu truyền tới nay dạy bảo nói Tĩnh Am sớm tại bản thân não hải bên trong lặp lại vô số lần trước mắt một màn này.

Đang tưởng tượng bên trong, nàng bênh vực lẽ phải, lấy Quang Minh Chi Kiếm trảm ma đầu tại đây.

Lại hoặc là miệng lưỡi lưu loát khuyên ma đầu hoàn lương.

Hoặc là suất lĩnh lấy chính đạo vây công.

Nhưng mà trên thực tế thì là Nhạc Duyên từ xuất hiện về sau, chỗ biểu lộ ra thực lực cùng làm sự tình, ngay tại một màn một màn phá hủy thiếu nữ lòng tin.

Minh giáo bái phỏng Võ Đang sơn, cùng Võ Đang chưởng môn đại tông sư Trương Tam Phong một trận chiến.

Cùng phần lớn cùng Nguyên đình Nhữ Dương Vương phủ quận chúa một trận chiến.

Biểu hiện ra năng lực trong lúc vô tình mở rộng Nhạc Duyên tại nói Tĩnh Am trong lòng bóng tối.

Cho nên tại chính thức nhìn thấy Nhạc Duyên thời điểm, nói Tĩnh Am biểu hiện ra Diệp Công thích rồng đồng dạng tâm thái.

Nàng nói Tĩnh Am, trở thành đứng trên bảng một con cá.

Mà Nhạc Duyên thì là cầm đao mà đứng đầu bếp.

“Ai!”

Nhạc Duyên có chút thất vọng, hắn đại khái cũng sáng tỏ nói Tĩnh Am xuất hiện loại tình huống này nguyên do.

Diệp Công thích rồng mà thôi.

Quả nhiên là một đời so một đời kém.

So với đã từng kia thanh danh hiển hách Sư Phi Huyên, nói Tĩnh Am kém quá nhiều.

Liền thân vì kẻ yếu lấy thân tứ ma đồng quy vu tận tâm tư đều không có.

Chỉ có đầy người năng lực, lại cho Nhạc Duyên một loại đàm binh trên giấy cảm giác.

“Thôi.”

“Chúng ta tới nói một chút chính sự đi.”

“Ngươi sư môn từ trước thích giảng cứu thế thiên tuyển chân mệnh thiên tử, như vậy ngươi bây giờ nói cho bản tọa, dưới mắt thiên hạ này ai mới là tương lai chân mệnh thiên tử “

Nói xong, Nhạc Duyên đem trong chén đã ngược lại tốt trà lạnh cho đẩy lên nói Tĩnh Am trước mặt, ra hiệu đối phương uống trà tỉnh táo một chút sau đó hảo hảo trả lời chính mình vấn đề.

Mà tại lúc này, nói Tĩnh Am rốt cục triệt để lấy lại tinh thần.

Hít sâu một hơi, thả tay xuống bên trên bảo kiếm, đi đến Nhạc Duyên đối diện ngồi xuống.

Nàng muốn biết cái này nam nhân chân chính mục đích.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 229 : Chân mệnh thiên tử (hạ)

Gian phòng bên trong.

Nhạc Duyên cứ như vậy an tĩnh nhìn xem nói Tĩnh Am hít sâu hai cái, đè xuống kia cỗ tâm tình khẩn trương về sau, rốt cục khôi phục Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân nên có tư thái.

Ở trước mặt của hắn đoan đoan chính chính ngồi xuống, nó tư thế cùng tư thái cơ hồ tìm không ra sai lầm, chính là một nữ nhân… Chí ít là nàng nói Tĩnh Am có khả năng thể hiện ra tự thân mị lực trạng thái mạnh nhất.

“Tiền bối!”

“Ngài đến cùng muốn làm gì “

Ánh mắt dừng lại ở trước mắt cái này một phái thanh niên bộ dáng Nhạc Duyên trên thân, nói Tĩnh Am nội tâm bên trong cũng tận là sợ hãi thán phục, phải biết tại trước đó theo như đồn đại đối phương trở thành Minh giáo giáo chủ thời điểm nhưng vẫn là một giới thiếu niên bộ dáng, điểm này cơ hồ là nhận người giang hồ khẳng định đáp án.

Nhưng trước mắt ——

Một phái thanh niên hình tượng.

Cái này từ thiếu niên đến thanh niên, ở giữa cũng trưởng thành quá nhanh.

Tại trên người người đàn ông này, khái niệm thời gian tựa như hoàn toàn không thể tác dụng tại trên người của đối phương. Mặc kệ chân chính chân tướng như thế nào, nhưng nói Tĩnh Am có thể khẳng định một điểm thì là cái này nam nhân không hổ là sư môn trên điển tịch ghi lại lớn nhất ma đầu. Trong sư môn tiền bối ghi chép không có lừa nàng.

Dù sao lúc trước nàng nhìn thấy sư môn điển tịch ghi lại cố sự thoáng viết có chút quá nóng, khoa trương đến nàng đã từng cơ hồ tưởng rằng đang nhìn dân gian truyền kỳ.

Thẳng đến nàng chân chính đi ra sơn môn, bắt đầu xông xáo giang hồ thời điểm, nói Tĩnh Am mới chính thức biết được kia trên điển tịch quá mức ngôn luận tựa hồ không phải khen tấm, mà là theo một ý nghĩa nào đó sự thật. Cũng chính là lúc kia, nàng từ đi ra sơn môn lúc lòng tin tràn đầy, đến bây giờ như giẫm trên băng mỏng.

Đối phương đẩy cửa vào một khắc này, nói Tĩnh Am liền biết mình đám người tin tức chỉ sợ là đã bị tiết lộ.

Dù sao cái này Tập Khánh… Không, hiện tại nên gọi là ứng trời địa phương chính là Minh giáo quân đội chiếm đoạt lĩnh, cho dù là bộ này điểm quân đội thủ lĩnh chính là Chu Nguyên Chương, đã từng làm qua hòa thượng, cùng Phật môn xem như có liên quan, nhưng bây giờ người ta thân phận hay là người trong Minh giáo.

Xuất hiện như bây giờ tình huống, giải thích duy nhất chính là nhóm người mình tin tức đã bị đối phương biết được.

Cho dù là đưa các nàng đến tin tức hồi báo cho giáo chủ Nhạc Duyên, cũng sẽ không quá khiến người ngoài ý.

Bởi vì Nhạc Duyên bây giờ tới là quá mức dứt khoát.

Lấy nàng ánh mắt tất nhiên là nhìn ra được trên người đối phương còn chiếm có phong trần mệt mỏi khí tức.

Rõ ràng đối phương là mới đến ứng trời, hơn nữa còn là đi thẳng tới chỗ ở của mình.

Duy nhất để nói Tĩnh Am kinh ngạc là tại nàng trong điều tra, cái này Chu Nguyên Chương tuy là có dã tâm, người thì là khống chế lại mình phần này dã tâm, đối mặt Nhạc Duyên thời điểm, Chu Nguyên Chương lựa chọn trung thành.

Thời cuộc rất khó.

Thời đại này Từ Hàng Tĩnh trai đã sớm so ra kém chưa từng hủy diệt còn chưa trùng kiến sư môn, Hoa Hạ đại địa nhiều năm ở giữa chiến loạn, tăng thêm người hữu tâm cố ý nhằm vào, khiến cho Từ Hàng Tĩnh trai đã sớm mất đi tại lớn tùy thời kì tất cả danh vọng cùng lực hiệu triệu. Có thể nói, hiện tại Từ Hàng Tĩnh trai chỗ đại biểu uy thế so với đã từng có thể nói là bị đánh không biết bao nhiêu chiết khấu.

Tại rời núi hành tẩu về sau, nói Tĩnh Am liền biết ở trong đó khó khăn.

Cho dù là Thiếu Lâm tự vẫn xem như chính đạo khôi thủ, lại cũng chỉ có thể xem như trong đó 1 trong, trên giang hồ thế lực cũng rút lại quá nhiều.

Cùng cùng một loạt tình huống tạo nên hiện tại Từ Hàng Tĩnh trai đối mặt khó khăn.

Cũng chính bởi vì phần này khó khăn, mới khiến cho nói Tĩnh Am trước đó bất đắc dĩ làm ra lựa chọn của mình —— địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu, vì đối phó Nhạc Duyên, nàng thậm chí liên lạc qua Nguyên đình bên trong người, cùng kia đứng tại Nguyên đình phía sau người trong Ma môn.

Chỉ tiếc, tại nàng con đường hiểu rõ bên trong, kia danh xưng Ma Sư Bàng Ban tựa hồ tại ứng Nhữ Dương Vương phủ mời về sau đi Minh giáo tổng đàn Quang Minh đỉnh về sau, trở về liền bắt đầu bế quan, vẫn giấu kín không ra.

Nó kết quả, không cần nói cũng biết.

Từ Hàng Tĩnh trai vũ khí mạnh mẽ nhất là cái gì

Kiếm điển

Không!

Nó không phải vũ khí mạnh mẽ nhất.

Thân là Từ Hàng Tĩnh trai lịch đại truyền nhân đều biết một điểm, Từ Hàng Tĩnh trai vũ khí mạnh mẽ nhất là các nàng bản thân.

Mình, mới là lớn nhất vũ khí.

Thế nhưng là lúc này, nói Tĩnh Am như là 1 cái gặp ác ôn tiểu cô nương lộ ra chân tay luống cuống, cả người cho dù là cưỡng ép áp chế xuống kia nơm nớp lo sợ tư thái, nhưng trong lòng bên trong mãnh liệt vẫn là không nhịn được đang cuộn trào, không chế trụ nổi mình tư tưởng bên trên sợ hãi.

Về phần phản kháng

Nói Tĩnh Am rất thức thời, tâm tư này chỉ bất quá ở trong lòng chuyển 1 cái vòng tròn nhi, liền bị ép xuống.

Nàng bây giờ biểu hiện cơ hồ là 1 bộ mặc cho quân hái động phòng tân nương đồng dạng.

Đối mặt Nhạc Duyên, nói Tĩnh Am biết được mình đối với đối phương đến nói, chỉ có thể là một tên tiểu bối, cái gọi là kế sách ở trước mặt của hắn chỉ sợ đều là theo một ý nghĩa nào đó chơi đùa, giờ khắc này nàng cũng không có đi làm chuyện không cần thiết, ngược lại là nghiêm túc trực tiếp hỏi xảy ra vấn đề bản chất.

Đối cái này nam nhân, nàng tại điển tịch trong sách vở nghiên cứu thời gian dài như vậy, nói Tĩnh Am hay là có giải thích của mình.

Nhạc Duyên, đến cùng muốn làm gì

Hắn mục tiêu chân chính là đến cùng là cái gì

Thành vương làm tổ

Xưng đế

Dưới cái nhìn của nàng, vị trí này chỉ sợ đối với Nhạc Duyên đến nói coi là dễ như trở bàn tay.

Cho dù là Minh giáo hiện tại biểu hiện như vậy hiển hách sinh uy, một phái khu trục thát bắt, khôi phục Trung Hoa bộ dáng, nhưng ở nói Tĩnh Am xem ra mục tiêu của đối phương tuyệt đối không phải đơn giản như vậy.

Bởi vì… Cái này giang sơn, với hắn mà nói thực tế là rất dễ dàng.

“Khu trục thát bắt, khôi phục Trung Hoa.”

“Đây là đại nghĩa.”

“Tiểu đạo thì rất đơn giản.”

“Bản tọa muốn làm Hoàng đế.”

Nhạc Duyên đón nói Tĩnh Am ánh mắt, cười ha hả cho ra đáp án của mình, giọng điệu kia quả nhiên là cao lớn, ngữ khí càng là có trầm bồng du dương cảm giác, đổi lại một người bình thường đến nói chỉ sợ sẽ bị giấc mộng này cho chấn nhiếp, từ đó cúi đầu liền bái.

Nhưng, nói Tĩnh Am không tin.

“Đã từng các ngươi thế nhưng là dám thế thiên lựa chọn chân mệnh thiên tử, làm sao hiện tại… Yếu nhiều như vậy “

“Ngôn cô nương, hẳn là muốn siêu việt tiền bối.”

Thiển ẩm một ngụm trà lạnh, Nhạc Duyên 1 bộ rất là thất vọng ngữ khí cảm khái.

Thất vọng.

Không phải mặt chữ bên trên ý tứ, mà là chân chính trên ý nghĩa thất vọng.

Từng có lúc, Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân mới ra núi, chính là mang theo cực đại thanh thế, người trong thiên hạ đều biết các nàng là vì chân mệnh thiên tử mà đến, nhưng bây giờ… Hiện tại Từ Hàng Tĩnh trai khiến người ta thất vọng, so với đã từng thế nhưng là kém quá nhiều.

Lúc trước các nàng thế nhưng là lấy dương mưu làm việc, mà bây giờ Từ Hàng Tĩnh trai tại Nhạc Duyên xem ra thì lệch âm mưu quỷ kế nhiều một chút.

Đang nói lời này thời điểm, Nhạc Duyên trên tay đồng dạng có động tác.

Tay phải vươn ra.

Tại nói Tĩnh Am lo lắng ánh mắt bên trong, trực tiếp vươn hướng bên mồm của nàng.

Nhẹ nhàng mở ra cái khác nàng kia mím lại thật chặt đôi môi, trực tiếp dùng ngón tay duỗi đi vào, nắm đầu lưỡi của nàng, đem nó kéo ra ngoài, 1 bộ nguyên lai trong miệng không có uổng phí hoa sen thất vọng.

Buông tay, tùy ý lau một cái trên ngón tay nước bọt.

Nhạc Duyên lúc này mới tiếp tục nói.

“A!”

“Ngôn cô nương ngươi hôm nay tới đây ứng trời, là vì Chu Nguyên Chương mà đến đây đi “

“Làm sao… Muốn đào ta Minh giáo chân tường “

“Lại hoặc là bởi vì kia Chu Nguyên Chương đã từng làm qua hòa thượng kinh lịch, khiến cho hắn trở thành ngươi Từ Hàng Tĩnh trai trong mắt chân mệnh thiên tử “

Nói Tĩnh Am sắc mặt có chút đỏ lên cùng khó xử, mục đích của nàng bị Nhạc Duyên một lời điểm phá, đối mặt Nhạc Duyên đàm tiếu cùng động tác, nàng chỉ có thể kiên trì đối mặt.

Vừa mới kia cơ hồ khinh bạc cử động, càng là đối với nàng tiến hành tâm lý phương diện bên trên đả kích.

Chỉ tiếc nói Tĩnh Am không biết một điểm là nàng hiểu rõ đến Chu Nguyên Chương cũng không phải nàng tưởng tượng bên trong đơn giản như vậy, chí ít trong tầm hiểu biết của Nhạc Duyên, mình bộ hạ này mặc dù đã từng làm qua hòa thượng, nhưng cái này kinh lịch lại là Chu

Nguyên Chương chán ghét hòa thượng nguyên nhân căn bản.

Đây là 1 cái chân chính từ nhất sợi cỏ tầng dưới chót bò lên nhân vật, làm hòa thượng kia đoạn thời gian đối Chu Nguyên Chương đến nói vừa vặn không phải cái gì tốt kinh lịch, mà là để hắn nhìn ra chùa miếu chân chính diện mục.

Hồi tưởng lại Chu Nguyên Chương báo cáo tin, phía trên kia xinh đẹp rõ ràng là xuất từ chồng nhân mã chân to chữ viết công chính không ngừng hiện lộ rõ ràng hắn đối Phật môn chán ghét. Hơn nữa còn có đồng dạng xuất từ chính Chu Nguyên Chương chi thủ sao chịu được so chó bò bút lông chữ làm cho nhìn nhíu chặt mày lên.

Mặc kệ là mặt ngoài làm việc, vẫn là chân chính tâm tư, nói Tĩnh Am ngay từ đầu mục tiêu liền lựa chọn sai.

Chân mệnh thiên tử

Là hắn Nhạc Duyên định đoạt.

Ngay tại Nhạc Duyên chuẩn bị kế tục khai miệng thời điểm, lại là đột thần sắc khẽ giật mình, bỗng nhiên quay đầu lại, ánh mắt hướng đóng chặt lại cửa phòng nhìn lại.

Bên ngoài.

Có người đi lên.

Ngoài cửa.

Một hòa thượng đầu trọc chính chậm rãi đi tới.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 230 : Địch nhân của địch nhân

“…”

Nhạc Duyên thần sắc biến hóa một mực rơi vào nói Tĩnh Am trong mắt, ở thời điểm này, nói Tĩnh Am lớn nhất năng lực chính là áp chế xuống kia tâm tình khẩn trương, ngược lại dùng nhất tập trung tinh thần lực chú ý đến quan sát nam nhân trước mắt này.

Cho nên Nhạc Duyên trên mặt kia một chút xíu biến hóa liền rơi vào nói Tĩnh Am mắt bên trong.

Đồng dạng.

Loại tình hình này để nàng cũng là khẽ giật mình, ngay tại nàng suy nghĩ nguyên do thời điểm, nàng cũng nghe đến kia truyền tới tiếng bước chân, nghe bước chân kia chủ nhân tựa hồ là tại hướng gian phòng này mà tới.

“Hòa thượng này là ai “

Lấy lại tinh thần, Nhạc Duyên ánh mắt lại lần nữa rơi vào nói Tĩnh Am trên thân, hắn còn tùy ý phê bình dưới kia lên lầu người bộ dáng, mặc cùng cái đầu.

” “

Như thế tình huống để nói Tĩnh Am có sững sờ, người khác tại cái này bên trong, không có bất kỳ cái gì động

tác, vì sao có thể biết bên ngoài người quần áo bộ dáng

Võ công.

Linh giác.

Nói Tĩnh Am chưa từng có nghe nói qua có ai có thể làm được tình trạng này.

Lại hoặc là trước đó cái này Nhạc Duyên lên lầu thời điểm, nhìn thấy ở tại dưới khách sạn mặt đồng hành người

Đầu óc bên trong mặc dù đều là nghi hoặc cùng phỏng đoán, nhưng là nói Tĩnh Am trong miệng hay là trả lời vấn đề này: “Nghe tiền bối hình dung, lên lầu người hẳn là Thiếu Lâm Viên Chân đại sư.”

Viên Chân

Phích lịch thủ Thành Côn

Nguyên lai cái này xem ra dáng dấp không tệ trung niên hòa thượng chính là kia dạy bảo Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn võ công Thành Côn.

Cũng thế.

Cái này Viên Chân tại này một đám hòa thượng bên trong là dáng dấp lớn lên tốt nhất.

Có như thế 1 cái thật buồn cười ngoại lệ, tại trong Phật môn làm hòa thượng nam tử chỉ cần dáng dấp lớn lên

quá mức anh tuấn lời nói, như vậy nó không phải vừa ra nhà tranh tiểu sa di, như vậy chính là giấu ở bên trong Phật môn Phật môn bại hoại.

Diệu tăng vô tốn.

Đại đức thánh tăng Thạch Chi Hiên.

Thiếu Lâm cao tăng Viên Chân.

Những này hòa thượng bên trong đều có 1 cái đồng dạng đặc sắc,

Bề ngoài tài hoa xuất chúng.

Đều dính dấp có nữ nhân.

Tại trên người của bọn hắn, bề ngoài cùng bản thân chỗ có khí chất sẽ đang áp chế thân là một giới cao tăng nên có xuất trần phong thái.

Sáng cùng tối cùng tồn tại.

Càng là mỹ lệ chỗ, ẩn tàng thì là hôi thối đến cực điểm dơ bẩn.

Phật môn đi ra bại hoại, nhưng cũng không chỉ loại này bộ dáng đẹp mắt hòa thượng một loại, cũng có dáng dấp hung thần ác sát tồn tại.

Thế nhưng là tại loại này bên trong, thường thường bọn hắn đều cùng nữ nhân thoát không khỏi liên quan.

Hoặc nguyên do, hoặc thất bại, hoặc trốn vào hắc ám, tại ở trong đó luôn có một bóng người xinh đẹp đứng ở sau lưng bọn họ.

Sở dĩ vì sao lại quen thuộc như vậy, đó là bởi vì hắn Nhạc Duyên tại khôi phục ký ức về sau, biết mình trên thân từng có cùng loại khí chất.

Hoặc là nói bọn hắn đều là có được đồng dạng đặc điểm nam nhân.

Khác biệt duy nhất chính là hắn Nhạc Duyên mục đích so tất cả mọi người lớn.

“Viên Chân đại sư “

“Ha ha!”

Khóe miệng nhẹ giương, mặt mày bên trong đều là để nói Tĩnh Am cảm thấy kỳ quái ý cười. Nghiêng đầu nhìn thoáng qua ngoài cửa tiếng bước chân kia càng phát gần, mà lại nói Tĩnh Am thân thể cũng bắt đầu trở nên khẩn trương lên, hắn có thể nhìn ra được thân thể của đối phương có vẻ hơi cứng đờ, có một loại như động không phải động cảm giác.

“Thôi.”

“Bản tọa hiện tại còn có việc cần giải quyết.”

“Các ngươi…”

“Liền tạm thời áp hậu đi!”

Nói xong, Nhạc Duyên cả người liền tại nói Tĩnh Am ngốc kinh ngạc ánh mắt phía dưới một chút xíu vỡ vụn ra, cả người chỉ chốc lát sau liền hóa thành tro bụi biến mất không thấy gì nữa.

“! ! !”

Kinh ngạc phía dưới, nói Tĩnh Am trừng to mắt, không tự chủ được vươn bàn tay như ngọc trắng đi bắt bắt phía trước kia bắt đầu không ngừng phân giải tiêu tán người: “Đây là… Chân khí lưu hình “

Tại thời khắc này nàng minh bạch vì cái gì Nhạc Duyên ở tại phòng nàng bên trong liền có thể biết rõ bên ngoài lên lầu Viên Chân đại sư là 1 cái gì bộ dáng, bởi vì lưu tại nàng nơi này một mực cũng không phải là 1 cái chân nhân, mà là 1 cái đơn thuần từ chân khí biến thành người.

Cái này

Lúc này, Viên Chân đại sư cũng đẩy cửa vào, tại vừa mới hắn liền phát hiện nói Tĩnh Am gian phòng bên trong tựa như xuất hiện dị trạng, lúc này mới lên lầu đến xem tình huống.

Đẩy cửa phòng ra một sát na kia, Viên Chân liền nhìn thấy nói Tĩnh Am cái này xuất từ Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân chính đưa tay phải ra hư không suy nghĩ phải bắt được cái gì, tràng diện này cho hắn rất có một loại nữ lang gặp phải tình lang người nhẹ nhàng mà đi phụ lòng tràng diện cảm giác, nhất là nói Tĩnh Am kia

kinh ngạc thần sắc càng là bằng thêm số điểm tràng diện thêm điểm.

“Cái này…”

Viên Chân đại sư nháy mắt mấy cái, một mặt ngoài ý muốn, tại nhìn thấy nói Tĩnh Am kia có chút hốt hoảng thần sắc thời điểm, càng là thêm một phần quả nhiên tâm tư, nhất là nhìn thấy bàn kia trên mặt còn sót lại lấy hai chén trà lạnh thời điểm.

Mà lại tại nói Tĩnh Am trên mu bàn tay còn còn sót lại giọt nước vết tích, cái này nhìn qua có chút giống nước mắt a.

Hắn cảm thấy mình tựa hồ phát hiện cái gì khó lường sự tình.

Chỉ là Viên Chân đại sư căn bản cũng không có nghĩ tới kia giọt nước chẳng qua là lúc đó Nhạc Duyên uống dưới trà lạnh, theo chân khí lưu hình hóa tán tiêu mất, kia bị hắn uống hết nước trà cũng giống vậy phân giải ra.

Hắn căn bản cũng không có minh bạch giờ phút này nói Tĩnh Am nội tâm sợ hãi.

Chân khí lưu hình có lẽ đáng sợ.

Nhưng cái này giọt nước chỗ đại biểu ý nghĩa thì là càng thêm đáng sợ.

Đương nhiên.

Cái này cũng không thể trách Viên Chân đại sư, hắn Thành Côn trên thực tế là 1 cái đôi nam nữ tình cảm sự tình rất mẫn cảm người.

Chớ nhìn hắn đại thể thua thiệt, tiểu tiết càng là không có.

Cơ hồ là làm đủ trò xấu.

Nhưng ở trên người hắn còn tồn lưu 1 cái duy nhất ưu điểm.

Đó chính là đối đãi tình cảm một chuyện có thể nói là cực tĩnh điên cuồng, nói hắn là 1 cái nam bản Xích Luyện tiên tử cũng không đủ.

Chỉ bất quá tại phẩm đức phía trên, Thành Côn thực tế là chênh lệch quá xa.

Điểm này so với Xích Luyện tiên tử đến nói, cách biệt quá xa.

Xác thực nói cái này nam nhân tại mình thanh mai trúc mã gả cho tiền nhiệm Minh giáo giáo chủ về sau, tâm tình của hắn liền xuất hiện biến hóa, không đề cập tới trong lúc này phải chăng bởi vì môn đăng hộ đối quan hệ duyên cớ, nhưng dù sao cũng phải đến nói hắn Thành Côn ở địa vị võ công phía trên căn bản không tranh nổi thân là nhất giáo chi chủ Dương Đỉnh Thiên.

Người ta đi chính là địa vị áp bách hoành đao đoạt ái, ngay cả danh tự chỗ đại biểu trên ý nghĩa cũng vô pháp

tranh.

Đây là song trọng thất bại.

Mà tại về sau cái này thanh mai trúc mã áy náy tự sát về sau, Thành Côn tâm thái liền triệt để sụp đổ.

Nói một cách khác, đây là một người bình thường đối cao môn đại hộ người một loại phản kháng.

Cho dù là tại Thành Côn sau tiếp theo tư thông sư muội, vào lúc đó hắn cho Dương Đỉnh Thiên đội nón xanh thời điểm, từ một loại ý nghĩa nào đó tâm tình của hắn đã bắt đầu xuất hiện biến hóa, thẳng đến bị phát hiện Dương Đỉnh Thiên tẩu hỏa nhập ma mà chết về sau, hắn chi sư muội áy náy tự sát, kết quả này rốt cục để Thành Côn triệt để sụp đổ.

Hắn thua.

Triệt triệt để để thua.

Ngay tiếp theo tự thân thân là nam nhân sau cùng tôn nghiêm cũng tại sư muội tự sát mà chết thời điểm triệt để mất hết.

Vào lúc đó, Thành Côn não hải bên trong chỉ có 3 chữ đang vang vọng.

Dựa vào cái gì

Phải biết tại trước đó thời điểm, Thành Côn trên giang hồ là 1 cái cực kì yêu quý thanh danh người, đối đãi đồ

đệ Tạ Tốn có thể nói là tình như phụ tử. Từ đó về sau, Thành Côn tính tình đại biến.

Nơi xa.

Nhạc Duyên cười ha hả hỏi tiểu phiến mua 1 cái bánh nướng về sau, lúc này mới quay đầu lại hướng nơi xa khách sạn phương hướng nhìn lại, tự nhủ: “Thành Côn, vậy mà cùng Từ Hàng Tĩnh trai người pha trộn lại với nhau, như thế để người hoài nghi ở trong đó thành điểm cùng lý do.”

“Chẳng lẽ địch nhân của địch nhân đều là bằng hữu “

“Bản tọa đáng sợ như thế “

“Ha!”

Một tiếng cười nhạo ở giữa, lúc trước hắn vẫn luôn là người gặp người thích, đối với phụ nữ mà nói xuất hiện ở trên người hắn không nên có sợ hãi, mà chỉ nên có hận một chữ này. Nghĩ đến cái này bên trong, Nhạc Duyên trực tiếp đem trên tay bánh nướng cho cắn một hình trăng lưỡi liềm lỗ hổng, kế tiếp theo cảm thán nói: “Ngược lại là cái này Thành Côn thật đúng là 1 cái kỳ diệu người.”

Nói là kỳ diệu, chẳng bằng nói là 1 cái trung nhị cảm giác triệt để bạo rạp người.

Sai không phải ta, là thế giới.

Điểm này tại Thành Côn trên thân hiện ra vô cùng nhuần

nhuyễn.

Hắc hóa.

Sau đó trả thù thế giới.

Đây chính là Thành Côn con đường tiếp theo đồ.

Vấn đề là bằng vào võ công của hắn cùng tài năng, một phen bàng môn tà đạo phía dưới còn thật sự là làm được điểm này.

Chỉ bất quá đại thể thiệt thòi lớn.

Bất đương nhân tử.

Cho dù là người trong Ma môn, đều cũng ít có người sở tố sở vi có thể cùng Thành Côn đánh đồng.

Bất kể như thế nào đáng thương, như thế nào có nguyên do, Thành Côn sở tác sở vi đều đã vì hắn tương lai chôn xuống chú định kết cục.

Thành Côn người này về tình về lý đều phải để lại cho Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn, lưu cho Trương Vô Kỵ, lưu cho Trương Quân Bảo bọn hắn đến giải quyết.

Hiện tại, hắn mục tiêu lớn nhất hay là cái kia ở tại quân doanh bên trong nữ nhân.

Xích Luyện tiên tử.

Lý Mạc Sầu.

Hít sâu một hơi, chỉnh lý một chút quần áo trên người, lau đi kia một thân phong trần.

Nhạc Duyên cái này liền dậm chân phóng ra.

Phía trước, chính là hắn chuyến này điểm cuối cùng.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 231 : Gặp lại

Quân doanh.

Trường mâu san sát.

So với trước đó đến nói, hiện tại Minh giáo binh sĩ trang bị muốn so đã từng tốt hơn không ít.

Lúc trước thuộc về Minh giáo nghĩa quân là khi bại khi thắng, không chỉ là có hoàn cảnh bên ngoài nguyên nhân, cũng có được nội bộ nguyên nhân.

Phàm là đánh trận, mặc kệ là khởi nghĩa hay là tạo phản, lại hoặc là xuất chinh, đều cùng thuế ruộng không thể rời đi quan hệ.

Trước đó Minh giáo nội bộ cao tầng bản thân chính là bởi vì quyền lực bắt đầu tranh đấu, rất nhiều người cửa ải lớn nhất chú điểm kỳ thật không phải tại khu trục thát bắt phía trên, mà là nội bộ quyền lợi tranh đoạt bên trong, đem bản tính trời cho con người phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Khi đó nghĩa quân đừng nói thượng hạng binh khí cùng quân mã, liền ngay cả lương thực tại một số thời khắc đều không thể đạt được cam đoan, bọn hắn là tại đói bụng đang chiến tranh.

Tạo phản.

Trên thực tế lúc này rất nhiều người đều là đói bụng.

Tại tăng thêm nội bộ tình huống cùng cùng một loạt nguyên nhân, khiến cho nghĩa quân có thể nói là liên tiếp không ngừng nếm mùi thất bại.

Khi bại khi thắng, nói chính là trước đó nghĩa quân.

Dù sao lúc kia, Minh giáo nội bộ cao tầng đều không thể cho phía dưới quân đội tiến hành thuế ruộng bổ sung, nhiều nhất phái xuống mấy cái hoặc là một đám võ công hảo thủ. Nhưng tại chiến tranh bên trong, bọn này võ công hảo thủ vừa vặn lại không được bao nhiêu tác dụng, vẫn là không cách nào tránh thất bại hậu quả.

Thậm chí lúc ấy nghĩa quân trên tay binh khí trừ bỏ pha trộn, cùng chút loạn thất bát tao gậy gỗ cuốc bên ngoài, còn lại nhiều nhất chính là bắt nguồn từ trời ưng giáo trợ giúp.

Đúng thế.

Kia là toàn bộ Minh giáo đều không có gì tiền, chân chính có tiền vẫn là hắn Nhạc Duyên hậu nhân một mạch trời ưng giáo.

Thẳng đến hắn Nhạc Duyên trở thành giáo chủ về sau.

Lúc này mới nội bộ khai triển đánh thổ hào, chia tiền tài, đem Thanh Long hội góp nhặt mấy trăm năm một bộ chia tiền tài lấy ra, lúc này mới khiến cho thủ hạ quân đội trên trang bị có bước tiến dài, sức chiến đấu đạt được thẳng tắp tăng lên.

Về phần mặt khác một bộ điểm…

Hiện tại cái kia lấy nổi lên chi thế mà lên Cái Bang Trần Hữu Lượng chính là.

Nếu không phải Nhạc Duyên từng có phỏng đoán, chỉ sợ cái này Trần Hữu Lượng quật khởi chi thế để hắn cũng cảm thấy ngoài ý muốn phi thường, tình hình kia cơ hồ là để người sai coi là nhìn thấy Quang Võ Đế Lưu Tú sống lại.

Nó xuôi gió xuôi nước, binh mã nói qua chỗ, địch nhân thuận gió mà hàng, binh mã chưa tới, địch nhân đã dẫn đầu đem cửa thành cho mở ra, trực tiếp chờ lấy Trần Hữu Lượng đến.

Ở trên đây triển hiện ra đồ vật, quả thực để không ít người đều cảm thấy đáng sợ.

Thậm chí có người không tự chủ được nghĩ đến chân mệnh thiên tử nói chuyện.

Chỉ có một chút tầm mắt cao thâm người mới biết, sự tình cũng không phải là dạng này.

Nhưng cho dù là dạng này, tại cái này phía sau biểu hiện ra tồn tại, thì là để người càng khủng bố hơn.

Mấy trăm năm qua tài phú tích lũy, 2 thế lực lớn Thanh Long hội cùng Thanh Y lâu kết hợp chỗ tạo nên quái vật khổng lồ, đã biến thành 1 cái nhiễu sóng không bị khống chế quái vật.

Từ Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng 2 cái đồ đệ lưu lại đến ghi chép cùng đã từng mỹ nhân nhi tràng chủ Thương Tú lời nói khuyên bảo bên trong Nhạc Duyên biết cái thế lực này trừ bỏ tích lũy tài phú bên ngoài, bọn hắn càng nhiều cũng sẽ dùng bộ này điểm tài phú tiến hành làm ăn, tiến hành tiền đẻ ra tiền cử động.

Nói trắng ra, cái này kết hợp sau thế lực đã triệt để biến chất.

Nó biến thành 1 cái từ tiền tài, từ tư bản khống chế quái vật.

Bất cứ người nào, đều chẳng qua là nô bộc của nó.

Tại Nhạc Duyên âm thầm phái người trong điều tra, kết hợp một chút đạt được da mao phỏng đoán, hiện tại thiên hạ này chỉ có 1 người có tư cách này, cũng là đương nhiệm Thanh Long hội long đầu.

Đó chính là thiên hạ thứ 1 nhà giàu nhất, xuất thân Giang Nam Thẩm Vạn Tam.

Sở dĩ khẳng định là hắn, là bởi vì kia trông chừng mà hàng kia một khối địa khu chính là Chiết sông khối đó, ngay tiếp theo một bên An Huy cũng nhận đồng dạng ảnh hưởng.

Trần Hữu Lượng bằng nhanh nhất tốc độ đạt được 1 cái to lớn địa bàn.

Có thể tại Nguyên đình dưới trở thành đứng đầu một nước giàu, như thế cự phú vẫn là bình yên vô sự, có thể

nghĩ Thẩm Vạn Tam kia tiềm ẩn ở phía dưới quan hệ.

Tiền có thể thông thần.

Nếu như còn tại có đầy đủ lực lượng cường đại cam đoan phía dưới, như vậy nó mang tới ảnh hưởng liền càng thêm đáng sợ.

Kia một khối địa khu chỉ sợ sớm đã không phải người Mông Cổ đủ khả năng thống trị, bọn hắn chẳng qua là mặt ngoài quân cờ, mà trên thực chất phía sau màn kẻ thống trị chính là cái kia Thẩm Vạn Tam.

Đánh xuống Tập Khánh, cũng chính là hiện tại ứng trời, chính là Nhạc Duyên ngay từ đầu định ra mục tiêu.

Hoàng hôn tây sơn Nguyên đình đối Nhạc Duyên đến nói, cho tới bây giờ cũng không phải là hắn địch nhân lớn nhất.

Tại chiếm cứ ứng ngày sau, liền đại biểu cho Minh giáo quân đội đã bắt đầu cùng Trần Hữu Lượng quân đội bắt đầu tiếp xúc gần gũi. Tại Chu Nguyên Chương cho báo cáo bên trong, nâng lên hiện tại trấn thủ tại tuyến đầu chính là xem như hắn 1 cái ký danh đệ tử Thường Ngộ Xuân.

Sau đó thuộc về hắn Nhạc Duyên quân đội mục tiêu lớn nhất chính là cái này đã sớm trở nên không bị khống chế Thanh Long hội.

Là Trần Hữu Lượng.

Là Thẩm Vạn Tam.

Mà lại Nhạc Duyên cũng có một loại trực giác.

Đó chính là chỉ sợ là giết Thẩm Vạn Tam, dù là hai tên đồ đệ của mình Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng lại lần nữa xuất hiện, chỉ sợ cũng vô pháp triệt để khống chế cái này biến chất Thanh Long hội.

Thậm chí hiện tại Thanh Long hội long đầu Thẩm Vạn Tam cũng có thể là là không cách nào chưởng khống cái này nhiễu sóng khổng lồ quái vật.

Não hải bên trong nghĩ đến những vật này thời điểm, Nhạc Duyên chậm rãi đi tới quân doanh, trực tiếp xuất ra đại biểu thân phận của hắn lệnh bài.

Rất nhanh.

Làm tướng quân Chu Nguyên Chương mang theo thê tử của hắn mã đại chân, cùng thủ hạ Đại tướng Từ Đạt lập tức đến đây nghênh đón.

Bọn hắn muốn gióng trống khua chiêng ý nghĩ trực tiếp bị Nhạc Duyên cho cự tuyệt.

Nó nguyên nhân, chỉ có mã đại chân đại khái đoán được một điểm.

Một bộ áo trắng, eo đeo loan đao.

Nhạc Duyên chính chắp 2 tay sau lưng đưa mắt ngắm nhìn 4 phía.

Bộ dáng như thế vừa vặn rơi vào đến đây nghênh tiếp trong mắt mọi người.

“! ! !”

“Cái này “

Người trước mắt bộ dáng để Chu Nguyên Chương, Từ Đạt cùng mã đại chân hơi có vẻ ngoài ý muốn, 3 người 2 mắt nhìn nhau một cái, đều từ riêng phần mình trong mắt nhìn thấy một tia kinh ngạc cùng nghi hoặc.

Dù là Chu Nguyên Chương bọn này quân nhân lâu dài bên ngoài chinh chiến, trước đó Thánh giáo có tân giáo chủ, bọn hắn càng là đi Quang Minh đỉnh tổng đàn bái kiến qua, tự nhiên là biết khi đó giáo chủ là 1 thiếu niên bộ dáng.

Nhưng trước mắt ——

Làm sao bộ dạng như thế nhanh

Nếu như không phải bộ dáng bên trên không có gì thay đổi, chỉ sợ 3 người đều sẽ chân chính hoài nghi trước mắt giáo chủ này có phải là hay không giả mạo.

Bởi vì người trước mắt ngay cả khí chất tựa hồ cũng cải biến.

Nhưng đối phương thủ lệnh cùng thần sắc, cùng bộ dáng đều nói cho 3 người trước mắt người thanh niên này chính là đã từng thiếu niên kia giáo chủ.

Đến tột cùng xảy ra chuyện gì

Nguyên do trong này 3 người cũng không dám nói, cũng không dám hỏi.

Mà là cung cung kính kính đem Nhạc Duyên nghênh tiến vào quân doanh.

“Nàng ở đâu “

Đối mặt 3 người nghênh đón, Nhạc Duyên không nói nhảm, mà là trực tiếp mở miệng dò hỏi.

Nàng là ai, 3 người tự nhiên sẽ hiểu.

Tại cái này quân doanh bên trong, chỉ có một ngoại nhân.

Đó chính là cái kia mỹ mạo như tiên đạo cô.

“Về giáo chủ.”

“Lý đạo trưởng tại toà kia lều vải bên trong.”

Lên tiếng chính là mã đại chân, nàng xa xa một chỉ cách đó không xa lều vải, kia lý chính là Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu chỗ ở.

Đây là chuyên môn vì nàng chuẩn bị, cái này không chỉ có riêng là bởi vì khách nhân nguyên nhân, mà là đối phương tại trước đó trúng độc sự kiện bên trong sở tác ra cống hiến, khiến cho toàn quân trên dưới nhất là Chu

Nguyên Chương đám người cảm tạ mà thôi.

Lều vải bên trong.

Xích Luyện tiên tử chính 1 người yên lặng thưởng thức trà, nhìn xem trên tay sách thuốc, trước đó phát sinh ở trong quân trúng độc sự kiện rất là kỳ quái, để nàng cảm thấy hứng thú.

Khoảng thời gian này bên trong, nàng lộ ra rất nhàn nhã.

Xem quá khứ, Lý Mạc Sầu phát hiện nàng trong cuộc đời này nhàn nhã nhất thời điểm, vậy mà chỉ có 2 đoạn thời gian.

Một là khi còn bé tại cổ mộ bên trong tuổi thơ.

Cả 2 thì là tại cùng nam nhân kia mang theo mình cùng sư muội mang theo thuyền ngao du đoạn thời gian kia.

Đánh đàn.

Nghe mưa.

Nhìn đầy trời mây khói.

Mà mình tại trong quân đội khoảng thời gian này bên trong, vậy mà là đoạn thứ ba tương đối nhàn nhã thời gian.

Thời gian khác, đều là đang truy đuổi.

Nghe thấy phía ngoài tiếng bước chân, Xích Luyện tiên

tử không có ngẩng đầu, mà là trực tiếp mở miệng nói ra: “Là chân to muội muội sao “

Lều vải bên trong chỉ có thanh âm của mình.

Ân

Tiếng bước chân ngừng, bên ngoài người đứng tại cổng, xốc lên màn cửa về sau, lại là ngừng lại.

Tựa hồ phát hiện cái gì, Xích Luyện tiên tử cái này liền để tay xuống bên trên sách thuốc, ngẩng đầu hướng phía cửa nhìn lại.

Cái nhìn này.

Thuận tiện như kinh lịch 10,000 năm.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 232 : Tiến triển

Phủ đệ.

Cái này tại Giang Nam đều là 1 cái khó gặp xa hoa phủ đệ.

Bên trong bên trong người đến người đi, có không ít người tại trong trong ngoài ngoài ra vào, riêng phần mình vội vàng sự tình.

Cái này làm phủ đệ chủ nhân nguyên lai là Mông Cổ đại quý tộc, nhưng bây giờ nó thuộc về Trần Hữu Lượng.

Trần Hữu Lượng rất thích cái này bên trong.

Nói là thích, cũng không phải là nói hắn Trần Hữu Lượng ái mộ vinh hoa phú quý, đối với cái này đã từng thuộc về người Mông Cổ đại quý tộc phủ đệ trong đó xa hoa trình độ tự nhiên là không giống bình thường, nhưng hắn Trần Hữu Lượng cũng không phải một cái bình thường nam nhân.

Nhất là tại trải qua Thẩm Vạn Tam kia có chút ngọt ngào đến vô nhân đạo khảo nghiệm về sau, thông qua khảo nghiệm Trần Hữu Lượng đối này cũng không có cảm xúc quá lớn, dù sao ở tại Thẩm Vạn Tam phủ đệ đoạn thời gian kia, đã để Trần Hữu Lượng chân chính nhận thức đến cái gọi là vinh hoa phú quý là cái dạng gì.

Hắn thấy, chỉ sợ theo như đồn đại Hoàng đế hành cung, tại xa hoa trên một điểm cũng không sánh bằng Thẩm

Vạn Tam.

Tiền tài như cặn bã.

Nữ nhân như quần áo.

Đây chính là hắn thông qua khảo nghiệm sau đạt được đáp án.

Hắn Trần Hữu Lượng sẽ không bởi vì 2 điểm này mà xuất hiện vấn đề, có thể khiến cho hắn có thể tại dụ hoặc dưới bảo trì nhất là lý trí tình huống.

Hắn thích cái này bên trong, là bởi vì thành phố này là hắn suất quân đánh xuống.

Đúng!

Chân chính từ mình suất lĩnh quân đội đánh xuống, mặc dù chống cự yếu ớt.

Mà không phải trước đó như vậy trông chừng mà hàng, ngay cả hắn chính Trần Hữu Lượng đều kém chút coi là xuất hiện ảo giác cảnh tượng.

Cái này bên trong, có thể làm cho Trần Hữu Lượng chân chính nhận thức đến mình thành quả lao động.

Làm phiền có, lúc này mới đáng giá để người mừng rỡ.

Trước đó để cái khác người trong thiên hạ cùng thế lực cảm thấy sợ hãi tình hình, ngược lại không có để Trần Hữu Lượng cảm thấy vui vẻ, hắn đồng dạng cảm nhận

được loại kia đáng sợ, đó là một loại chân chính trên ý nghĩa thân bất do kỷ.

Cái này bên trong là An Huy.

Đương nhiên.

Hiện tại cái này bên trong vẫn thuộc về Giang Nam (An Huy là tại Thanh triều khang hi năm bên trong từ Giang Nam bên trong phân ra đến, khi đó chia An Huy cùng sông tô.).

Nhìn xem trong phủ đệ người đến người đi, Trần Hữu Lượng thần sắc nghiêm túc, tại hảo hảo xử lý một chút công vụ về sau, lúc này mới đem ánh mắt rơi vào kia một mực thủ vệ tại bên cạnh mình thị vệ, cũng tính là là mình trong quân 1 cái Đại tướng —— Triệu Phổ Thắng.

Đây là một cái vóc người khôi ngô nam nhân.

Tiêu chuẩn nhất trong quân nhân sĩ.

Hành quân đánh trận có thể nói là một tay hảo thủ, nó binh pháp tạo nghệ có cảnh giới cực cao.

Nhân tài như vậy tự nhiên không phải hắn Trần Hữu Lượng chỗ đưa tới.

Bản thân xuất từ Cái Bang, thân là trưởng lão Trần Hữu Lượng rất ít có cơ hội gặp phải nhân vật như vậy, cái này Triệu Phổ Thắng chính là Thẩm Vạn Tam đưa cho hắn người.

Nói là thị vệ cũng tốt, nói là tướng quân cũng được.

Trần Hữu Lượng phi thường rõ ràng cái này Triệu Phổ Thắng xem như Thẩm Vạn Tam dùng để khống chế nhân tuyển của mình 1 trong.

Về phần trong quân cùng bên cạnh mình phải chăng còn có những người khác, Trần Hữu Lượng không muốn biết vấn đề này.

Có đôi khi, Trần Hữu Lượng tỉnh lại sau giấc ngủ chỉ cảm thấy mình một mực ở tại một nơi xa lạ.

4 phía đều là người xa lạ.

Tại nhiều khi, Trần Hữu Lượng lần thứ 1 cảm nhận được một cỗ khó mà dùng ngôn ngữ nói rõ cô độc cùng tịch mịch.

Hắn nghe nói qua cao thủ tịch mịch, nhưng hắn Trần Hữu Lượng không phải cao thủ, tại thời khắc này cũng cảm nhận được loại kia chỗ cao không thắng hàn ảo giác.

Mà tạo thành đây hết thảy đầu nguồn, chính là kia không nhận mình khống chế nhân sinh.

Trong lòng của hắn có mọi loại cảm xúc, lại duy chỉ có không có hối hận 1 từ.

Tương phản, hắn có càng cố gắng, phấn đấu tâm tư càng thêm sâu.

Hắn không muốn trở thành 1 cái đơn thuần khôi lỗi.

Thông minh như Trần Hữu Lượng, đã phát hiện ở trong đó một vài vấn đề, mà bây giờ hắn ngay tại mượn xử lý chính sự thời điểm, bắt đầu lấy thái độ hờ hững đi điều tra, đi phân tích, đi học tập hiểu rõ những cái nào tình huống.

Bởi vì Trần Hữu Lượng ẩn ẩn cảm thấy khôi lỗi cái này 1 từ chỉ sợ không chỉ thích hợp với tại trên người một người.

Có lẽ 1 cái vương triều cũng có khả năng.

Trong mơ hồ, Trần Hữu Lượng cảm thấy kim tiền đáng sợ.

Người, sẽ biến thái.

Ánh mắt rơi vào Triệu Phổ Thắng trên thân, Trần Hữu Lượng nhưng trong lòng thì nghĩ một người khác.

Thẩm Vạn Tam bây giờ tại làm cái gì

“…”

Thẩm Vạn Tam ngay tại khuấy động lấy bàn tính, lốp bốp âm thanh bên trong, chính chui đầu vào một đống giấy Trương Trung tính lấy sổ sách.

Là thua thiệt

Hay là kiếm

Tại đem Trần Hữu Lượng bồi dưỡng thành Thanh Long hội tranh bá thiên hạ người phát ngôn về sau, bắt đầu chính thức tiến vào tranh bá thiên hạ thời điểm, hắn phát hiện việc buôn bán của mình cũng không có thua thiệt.

Sinh ý nha…

Tiền kỳ đầu tư là nhất định.

Hắn Thẩm Vạn Tam không phải ánh mắt thiển cận người, hắn chú trọng chính là cuối cùng mang cho mình hồi báo.

Mà lại càng quan trọng chính là Thẩm Vạn Tam phát hiện mình có thể trải qua thôi động người đến tranh bá thiên hạ về sau, khiến cho tự thân càng thêm dễ dàng chưởng khống Thanh Long hội. Thanh Long hội quá lớn, lòng người đã sớm tại kim tiền ăn mòn dưới biến chất, tâm tư người biến, đã sớm để thân là long đầu người biết cái này đội ngũ khổng lồ cũng không tốt mang.

Cho dù là hắn Thẩm Vạn Tam hiện tại chính là Thanh Long hội long đầu, nhưng hắn trên thực tế cũng không có triệt để nắm giữ Thanh Long hội lực lượng, hắn nắm giữ sâu nhất hay là thuộc về mình kia một bộ điểm, cùng tồn tại tại Thần châu cảnh nội hai phần ba thế lực, còn lại 1 thì không nhận hắn khống chế.

Lại càng không cần phải nói kia trước đó mang theo tài bảo rời đi Thần châu đại địa kia bộ điểm người hữu tâm.

Cho dù là Thẩm Vạn Tam bây giờ muốn đoạt lại truy hồi

bộ này điểm đồ vật, cũng gặp phải to lớn khó khăn, theo hắn hiểu rõ, đã từng đám kia Thanh Long hội bên trong tiểu bộ điểm phản đồ thế nhưng là đi thuyền chạy đến Tây Dương đi, đi đại dương chỗ sâu, cũng không biết giấu đến đó bên trong.

Những năm gần đây, hắn Thẩm Vạn Tam cho tới bây giờ không thèm để ý Thần châu bên trong giang hồ tranh đấu, tại đem một chút quân cờ dựa theo quá khứ đồng dạng an bài tại rất nhiều môn phái nội ứng về sau, hắn một bộ điểm lực chú ý liền đặt ở cái này phía trên, đương nhiên mục tiêu lớn nhất hay là tại cái kia trong truyền thuyết trên thân nam nhân.

Chỉ bất quá nhiều khi truyền thuyết cách mình quá xa, hắn càng nhiều tinh lực hay là tại một điểm nữa phía trên.

Cho nên Thẩm Vạn Tam những năm gần đây âm thầm nuôi dưỡng vô số thợ khéo.

Đúc kiếm.

Tạo thuyền.

Cơ quan chế tạo.

Cùng các loại, đều là mục tiêu của hắn.

Thẳng đến kia Nhạc Duyên, truyền thuyết kia lại lần nữa xuất hiện thời điểm, Thẩm Vạn Tam lúc này mới từ hải ngoại trở về, đem tất cả lực chú ý đặt ở Thần châu đại địa bên trên.

Từ đó chân chính bắt đầu thôi động hắn kế hoạch.

“Vậy hắn bây giờ tại làm gì đâu “

Thẩm Vạn Tam đem tính xong sổ sách buông xuống, tiện tay cầm lấy thu thập mà đến tình báo, trong mắt đều là mê hoặc: “Người Mông Cổ đã nhập xu hướng suy tàn, mặt trời sắp lặn. Liệu nguyên chi hỏa đã thiêu đốt, không cần phí quá lớn khí lực liền có thể đem bọn hắn toàn bộ chạy tới đại mạc chỗ sâu đi ăn hạt cát.”

“Còn lại chính là vấn đề nội bộ.”

“Ngô…”

“Tập Khánh bị Minh giáo quân đội Chu Nguyên Chương bộ đánh hạ, đổi tên ứng trời gần như vậy “

“Xem ra nên là giữa chúng ta chiến tranh không xa.”

Tự lẩm bẩm bên trong, Thẩm Vạn Tam tại phỏng đoán một phen về sau, tựa hồ nghĩ đến cái gì, một lần nữa vùi đầu viết xuống một phong thư về sau, lúc này mới chào hỏi thủ hạ tiến đến, phân phó.

“Người tới.”

“Đem thư này đưa cho Trương Sĩ Thành.”

“Nói cho hắn ta Thẩm Vạn Tam muốn thu lợi tức.”

Mặc dù là một giới không có hoàn toàn thông qua hắn

đã từng thiết hạ khảo nghiệm phế vật, nhưng vẫn là có thể phế vật lợi dụng.

“Chỉ là hiện tại người kia đang làm gì “

…

Ứng trời.

Quân doanh, đại trướng bên ngoài.

Chu Nguyên Chương, Từ Đạt cùng mã đại chân 3 người cách thật xa, càng là vì lần này đem quân đội đều dắt cách số bên trong khoảng cách.

3 người giờ khắc này đều trợn mắt hốc mồm nhìn xem phía trước cách đó không xa đại trướng tại giáo chủ Nhạc Duyên đi vào sau đó phát sinh động tĩnh, toàn bộ đại trướng chấn động , liên đới lấy đại địa đều rất giống đang run rẩy.

Ở trong đó xảy ra chuyện gì

3 người cũng không dám hỏi, lại không dám nói, thậm chí đang nhìn thêm vài lần về sau, đều không hẹn mà cùng thu hồi tầm mắt của mình.

Giờ khắc này, 3 người đều là người tàn tật.

Là mù lòa.

Là kẻ điếc.

Càng là câm điếc.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 233 : Long châu

“Hôm nay cơn gió có chút ồn ào náo động!”

Không sai biệt lắm là 1 cái mù chữ Chu Nguyên Chương lần đầu phát biểu xuất để cho mình cảm thấy như thế có tình hoài cảm khái ngữ điệu, 2 tay đặt sau lưng, cả người hắn liền đứng tại 1 cái đống củi phía trên, cứ như vậy kinh ngạc ngắm nhìn chân trời mây trắng.

Phía dưới.

Hắn phu nhân mã đại chân chỉ nghe lông mày một trận nhảy loạn, vậy mà là nhất thời không biết mình tướng công đến tột cùng suy nghĩ cái gì, bất quá lấy nàng hiểu rõ, chỉ sợ là Chu Nguyên Chương đối mặt tình cảnh này nhất thời lòng mang cảm khái, nghẹn không ra thi từ, chỉ có thể biệt xuất một câu như vậy cảm khái.

Gió, rất ồn ào náo động sao

Từ Đạt một mặt mộng bức vươn tay phải trước người pha trộn như vậy một chút, không có cảm nhận được mảy may từng cơn gió nhẹ thổi qua mang đến mát mẻ cảm giác, ngược lại là hắn người mặc khôi giáp đứng tại dưới thái dương phơi quá lâu, cảm thấy có chút oi bức, thế là không khỏi thầm nói: “Giống như không có… Ách, quả nhiên cơn gió rất ồn ào náo động.”

Tại phát giác được Chu Nguyên Chương cái kia đạo tử vong ngưng thị về sau, Từ Đạt lập tức phản ứng lại, ngoài miệng ngôn ngữ rất tự nhiên chuyển đổi tới, người

càng là 2 mắt nhắm lại, một mặt hưởng thụ mở ra 2 tay, 1 bộ đón gió bay lượn dáng vẻ, hắn ngay tại trải nghiệm kia cơn gió ồn ào náo động.

“…”

Mã đại chân nhìn thấy trước mắt một màn này, chỉ cảm thấy đầu mình có chút nở, có một loại nói không nên lời khí muộn cảm giác.

Nhưng nàng cũng không có nói thêm cái gì, dù sao 2 người này tại hiện tại cũng phải giả dạng làm mù lòa, kẻ điếc sao, mà nàng mã đại chân mới là cái kia câm điếc.

Không!

Mà là đồ đần.

Không đề cập tới 3 người ở thời điểm này tâm thái như thế nào, mà xem như tạo thành như vậy dấu hiệu đầu nguồn thì là mặt khác một bức tràng cảnh.

Trong đại trướng.

Đường đường Xích Luyện tiên tử giờ phút này đang có chút quần áo không chỉnh tề ngồi ở kia bên trong, cả người mặt đen cùng đỏ giao nhau, cả người lạnh tới cực điểm, cả người toàn thân trên dưới đều tản ra không hiểu áp suất thấp.

“…”

Nàng không nói gì, chỉ là lạnh lùng dùng một đôi mắt

đẹp nhìn chòng chọc vào trước mắt cái này quen thuộc nam nhân.

Về phần Nhạc Duyên ——

Hắn chính xoay người cúi đầu nhặt lên trước đó bị Lý Mạc Sầu rớt xuống đất sách thuốc.

Nhạc Duyên đem bản này rơi xuống sách thuốc nhặt lên về sau, cũng không có đặt lên bàn, mà là tùy ý ngồi ngay ngắn ở Xích Luyện tiên tử trước mặt, bắt đầu nghiêm túc vô cùng lật xem.

” “

Nhạc Duyên biểu hiện để Xích Luyện tiên tử cảm thấy hơi nghi hoặc một chút, đang tức giận đồng thời hay là lời nói lạnh nhạt nói: “Ngươi đang nhìn cái gì kia sách thuốc bất quá là phổ thông điển tịch, đối ngươi an nguy lên không được bất kỳ uy hiếp gì.”

“Sai.”

“Làm sao lại không có tác dụng “

Nhạc Duyên ngẩng đầu, mang theo nhu tình vạn loại tiếu dung nhìn chằm chằm Lý Mạc Sầu, cười nói: “Chí ít phía trên này sẽ viết có tương ứng thương thế trị liệu, tỉ như trầy da cắn bị thương cái gì.” Nói đến đây bên trong, Nhạc Duyên tựa hồ liên lụy cái gì đau đớn, còn làm hít vào một ngụm khí lạnh cử động, càng là lè lưỡi nhẹ nhàng thêm một chút trên môi vết thương.

Rất rõ ràng.

Hắn ám chỉ trong lời nói đã chỉ ra địa phương.

Theo Nhạc Duyên động tác, Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu ánh mắt cũng rơi vào hắn trên môi, kia lý chính có một vòng nguyệt nha vết tích, mà lại vết tích rất sâu, mặc dù đã sớm ngừng lại máu tươi, nhưng cũng không trở ngại người bên ngoài cảm thấy thương thế này rất nặng.

Về phần kẻ cầm đầu…

Xích Luyện tiên tử chỉ cảm thấy mặt mình càng bỏng.

Ngoái đầu lại, Lý Mạc Sầu không còn đi liếc Nhạc Duyên kia giả vờ giả vịt trạng thái.

Nàng rất giận.

Bất quá tại nội tâm chỗ sâu, Xích Luyện tiên tử lại là lại có lúc trước loại kia cảm giác quen thuộc, mà không phải trước đó nhìn thấy thời điểm cho nàng cái chủng loại kia quen thuộc người xa lạ.

Bởi vì lúc trước Nhạc Duyên quá có lễ.

Nhưng chân chính lưu cho Lý Mạc Sầu ấn tượng sâu nhất lại không phải Nhạc Duyên hữu lễ, mà là lúc trước cái kia khinh cuồng đạo sĩ.

Khinh cuồng, không giữ lễ tiết số.

Đây chính là nàng ban đầu ở nhìn thấy Nhạc Duyên thời điểm lần đầu tiên cảm giác.

Không!

Khinh cuồng vậy vẫn là nhẹ, thậm chí có thể nói nàng trong ấn tượng Nhạc Duyên lần đầu tiên cho nàng cảm giác chính là 1 cái đăng đồ tử.

Nàng, lúc ấy bị đùa giỡn.

Xích Luyện tiên tử khi đó có thể nói là muốn giết Nhạc Duyên tâm đều có.

Tại về sau cố sự… Lại là một chút xíu vượt qua chính Lý Mạc Sầu tưởng tượng.

Thẳng đến câu kia '1 vai gánh chi' về sau, Xích Luyện tiên tử viên kia băng lãnh tâm rốt cục hòa tan.

Có thể nói ở trong mắt Lý Mạc Sầu, trong mắt của nàng cái kia Nhạc Duyên một mực là ngôn ngữ sẽ chỉ đối nàng khinh cuồng, lại là gan góc phi thường, có can đảm gánh chịu trách nhiệm người, độc thuộc về nàng đáng ghét nam nhân.

Mà trước đó một lần kia gặp mặt, nàng nhìn thấy hoàn toàn là 1 cái quen thuộc người xa lạ.

Cái đầu không giống.

Tính tình cũng không giống.

Hữu lễ có mạo.

Vào lúc đó, Lý Mạc Sầu liền biết cái kia Nhạc Duyên không phải nàng một mực truy đuổi cái kia Nhạc Duyên.

Hôm nay, nhưng lại là lại lần nữa cho nàng kia cảm giác quen thuộc.

Hắn lại tại đùa nghịch lưu manh.

"…"

Nhạc Duyên thấy Xích Luyện tiên tử quay đầu sang chỗ khác, nhưng cũng là khóe miệng hơi giương, lộ ra 1 đạo cười xấu xa.

Ở thời điểm này, hắn cũng là phản ứng lại.

Chẳng lẽ là thật ảnh hưởng rất lớn

Thử nghĩ tại trước đó, tại không có vận công vứt bỏ mình một nửa công lực thời điểm, khi đó hắn càng nhiều hay là có Đông Hoàng cái bóng.

Cho dù tán đi không ít, hắn hay là có kia cao cao tại thượng hương vị, xem như 1 cái rất coi trọng lễ nghi người, dù sao tại trải qua Thuần Dương chưởng giáo cùng Đông Hoàng quá 1 thân phận về sau, cấp bậc lễ nghĩa đã dần dần khắc vào hắn xương bên trong, nhất là tại Đông Hoàng thời kì, điểm này nặng nhất.

Giảng cứu tôn ti.

Giảng cứu cấp bậc lễ nghĩa.

Khi đó hắn căn bản cũng không phải là Xích Luyện tiên tử trong mắt cái kia nói công tử.

Tại phá vỡ tự thân Trường Sinh quyết về sau, Nhạc Duyên lúc này mới phát hiện mình tựa như đuổi ra ngoài cái gì, tâm tính cũng theo cảnh giới bong ra từng màng mà biến trở về, hắn hiện tại đã có lúc trước phong thái.

Mà bây giờ thử một lần, hắn quả nhiên phát hiện mình trước đó đến tột cùng sai tại cái kia bên trong.

Trước đó Nhạc Duyên là chưởng giáo, là Đông Hoàng, là giáo chủ, nhưng duy nhất không phải nói công tử.

Mà tại Xích Luyện tiên tử trong lòng lưu ngấn cũng chỉ có nói công tử, mà không phải chưởng giáo, không phải Đông Hoàng, không phải giáo chủ.

Cho nên trước kia, chính Nhạc Duyên thủ đoạn cho tới bây giờ chính là sai lầm.

Bỏ gần mà cầu xa.

“Đúng rồi.”

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, Nhạc Duyên đứng dậy đi đến Xích Luyện tiên tử bên người ngồi ngay ngắn xuống, tại Lý Mạc Sầu nghi hoặc cùng ánh mắt cảnh giác bên trong hắn xuất ra 1 cái túi nhỏ, sau đó đặt ở trước mặt của nàng, ra hiệu nói: “Cái này cho ngươi!”

“Ừ”

Một tiếng kinh ngạc, Lý Mạc Sầu cầm lấy cái này túi nhỏ, còn chưa mở ra, liền cảm giác kỳ quái chỗ, có 2 cổ lạnh nóng quấn giao lực lượng ngay tại cái này túi bên trong ẩn ẩn tràn ra.

Mở ra.

Một đỏ một lam 2 viên chừng trứng gà lớn nhỏ mượt mà hạt châu xuất hiện tại lòng bàn tay của nàng bên trong.

Hạt châu màu đỏ tản ra nóng kình, mà màu xanh thẳm hạt châu thì là tương phản, tản ra hàn khí.

Cả 2 không ngừng xung kích, tan rã.

Lấy nàng công lực cảnh giới, tất nhiên là phát giác đạt được cái này 2 viên trong hạt châu bên trong ẩn chứa lực lượng đáng sợ.

Bất luận cái gì 1 viên trong hạt châu bên trong lực lượng, đều đủ để tạo ra 1 cái tuyệt đỉnh cao thủ.

Cái này!

Chẳng lẽ là trong truyền thuyết thiên tài địa bảo

Xích Luyện tiên tử võ công càng nhiều hơn chính là tự mình tu luyện được đến, nàng lúc trước càng là lấy độc dược kích thích đến tăng cường công lực, đây cũng là Lý Mạc Sầu lúc trước vì sao vô cùng mẫn cảm nguyên nhân căn bản. Tại về sau, công lực của nàng tăng

trưởng, dưới cái nhìn của mình kia là nằm mơ đốn ngộ về sau, công lực trống rỗng mà tới.

Khi đó coi là chỉ là thiên phú của mình, chỉ bất quá tại nhìn thấy mình sư muội tựa hồ cũng bình thường không hai về sau, lúc này mới đem ý nghĩ này ném đi.

Chân chính thiên tài địa bảo, có thể lấy đồng dạng liền tạo ra được tuyệt đỉnh cao thủ đồ vật, đây là nàng lần đầu tiên nhìn thấy.

“Đây là vật gì” nàng mở miệng hỏi.

“Long châu.”

Nhạc Duyên trả lời như vậy.

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 234 : Đưa tặng

Long châu

Ha!

Long châu!

Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu vuốt vuốt trên tay cái này 2 viên trứng gà lớn nhỏ hạt châu, thần sắc rất là quái dị.

Nàng có thể phát giác đạt được cái này 2 viên trong hạt châu lực lượng , bất kỳ cái gì 1 viên cơ hồ đều có thể tạo ra được tới một cái tuyệt đỉnh cao thủ, dạng này thiên tài địa bảo có thể nói là hiếm thấy trên đời. Lúc trước thời điểm, nàng nếu là có long châu tồn tại, nàng há lại sẽ đi tìm độc dược đến kích thích tự thân lấy tăng cường nội lực, mới khiến cho tự thân xuất hiện thể chất mẫn cảm tình huống.

Chỉ là thứ này, đến tột cùng từ đâu mà đến

Mà lại…

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, nàng đem thủy hỏa long châu bày ở lòng bàn tay bên trong, cầm ở trước mắt cẩn thận quan sát một phen, phát hiện nàng đối nó có một loại quen thuộc dấu hiệu.

Đúng thế.

Rất quen thuộc.

Xích Luyện tiên tử nhớ tới.

Vì sao lại có cái này quen thuộc ảo giác.

Nàng lúc trước cùng sư muội tiến về Quang Minh đỉnh thời điểm, tại cho Nhạc Duyên 1 chưởng thời điểm, nàng liền phát giác được cỗ khí tức này, chính là xuất từ Nhạc Duyên trên thân. Mà lại, tại kia tựa như mộng đồng dạng thế giới bên trong, nàng càng là cảm nhận được bộ này điểm khí tức quen thuộc.

Quen thuộc.

Nhưng không thể nói thích.

Thậm chí còn có một ít chán ghét ý tứ.

Sở dĩ chán ghét… Là bởi vì, nàng trước đó không có quá chú ý, nhưng khi cái này 2 viên thủy hỏa long châu bày ở trước mặt mình thời điểm, Lý Mạc Sầu lúc này mới phát hiện nguyên lai cảm giác này là quen thuộc như vậy.

Cái thứ 1, chính là mình 'Tốt' sư muội Tiểu Long Nữ.

Trên người nàng đồng dạng mang theo mùi vị này.

"…"

Nghiêng đầu, Lý Mạc Sầu liếc qua kia ngồi ngay ngắn ở bên cạnh mình Nhạc Duyên, thu tầm mắt lại, lại lần nữa đem ánh mắt rơi vào thủy hỏa long châu phía trên. So

với Tiểu Long Nữ, nàng Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu trên thân cũng có cỗ khí tức này.

Nhưng là, nàng có cỗ khí tức rất bình thường bất quá.

Sư muội có này khí tức liền không bình thường.

Nguyên bản, Lý Mạc Sầu còn tưởng rằng đây chẳng qua là mình cùng sư muội 2 người cùng là một sư cửa, là công pháp bản thân nguyên nhân, nhưng hiện tại xem ra… Chỉ sợ không phải a.

Bởi vì đã từng tu luyện độc công tạo thành thể chất mẫn cảm, đối chân khí phương diện này mẫn cảm trình độ Lý Mạc Sầu muốn vượt qua thường nhân không ít.

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, Xích Luyện tiên tử lại quay đầu lại liếc nhìn Nhạc Duyên.

” “

Nhạc Duyên rất là kỳ quái.

Lần đầu tiên thời điểm, hắn chỉ cảm thấy đó bất quá là Xích Luyện tiên tử cố ý thoáng nhìn mà thôi, như hoa cốt đóa xấu hổ chờ nở. Mặc dù đã là cùng Lý Mạc Sầu là lão phu lão thê, nhưng là trong mắt hắn, Xích Luyện tiên tử hay là có thiếu nữ đồng dạng thẹn thùng.

Đây là thể chất vấn đề.

Là Lý Mạc Sầu đã từng tu luyện võ công tạo thành hậu quả.

Cái này lấy độc dược tu luyện võ công phương pháp cuối cùng cho Xích Luyện tiên tử mang đến phiền toái rất lớn, nhưng cũng mang đến tương ứng hiệu quả.

Cho dù là Lý Mạc Sầu tại hậu kỳ cực ít sử dụng trước kia phương pháp tu luyện, nhưng là trước kia lấy độc dược luyện công cho thân thể mang đến ảnh hưởng, đã hóa thành bản năng khắc vào xương bên trong, khắc ở huyết nhục bên trong.

Đương nhiên, phần này mẫn cảm trừ bỏ bình thường thời điểm khá là phiền toái, rất không thích cùng ngoại nhân tiếp xúc bên ngoài, nhưng cũng cho Xích Luyện tiên tử mang đến cực kì cảm giác bén nhạy.

Đối ngoại vật.

Thậm chí đối chân khí nội lực.

Cái này long châu… Hẳn là xuất từ Nhạc Duyên chi thủ, thậm chí là Nhạc Duyên vật sở hữu.

Bắt đầu còn tốt, nhưng là tại bằng vào tự thân kia cực đoan mẫn cảm thể chất phát giác được điểm này cảm giác quen thuộc về sau, Xích Luyện tiên tử vừa mới bắt đầu đạt được long châu sau mừng rỡ tại thời khắc này tiêu tán không ít, đặt ở lòng bàn tay bên trong, nàng tổng không hiểu sẽ nghĩ từ bản thân người sư muội kia.

Mặc dù nàng cùng sư muội Tiểu Long Nữ ở giữa từng có qua lớn mâu thuẫn, bởi vì Ngọc Nữ Tâm kinh nguyên nhân, nhưng là từ nhỏ đến lớn nàng tại chưa phản bội

sư môn thời điểm, đều là lấy tỷ tỷ đi đối đãi Tiểu Long Nữ, mà lại tại hậu kỳ gặp phải Nhạc Duyên về sau, Lý Mạc Sầu đồng dạng là như thế đối đãi sư muội.

Thế nhưng là ——

Hồi tưởng lại trước đó mình chỗ tao ngộ sự tình, Xích Luyện tiên tử tuy nói tự nói sẽ rộng lượng, thế nhưng là thân là một nữ nhân, chỉ cần không phải mẫu nghi thiên hạ, cái này rộng lượng 1 từ từ trước đến nay cách các nàng rất xa xôi. Cho dù là nhất quốc chi mẫu, tại vấn đề này bên trên rộng lượng là có hay không thực cũng đáng được nghi vấn.

Sư muội xuất thủ, cũng liền xác định nàng hiện tại suy đoán.

Lúc này, Xích Luyện tiên tử nhìn xem trên tay long châu, không hiểu cảm thấy có chút chán ghét.

“…”

Quay đầu quét Nhạc Duyên một chút, gặp hắn còn tại cầm sách thuốc nhìn thời điểm, Lý Mạc Sầu mày liễu vẩy một cái, trực tiếp mở miệng nói: “Bọn hắn ở bên ngoài một mực chờ đợi lấy, cái này tóm lại không tốt.”

“Ngươi thân là giáo chủ, nên gặp một lần bọn hắn.”

“Ngô!”

Ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào Xích Luyện tiên tử trên mặt, đón ánh mắt của nàng, Nhạc Duyên hơi trầm ngâm, nói:

“Cũng thế, bọn hắn có công, tất nhiên là khi thưởng. Vì cao vị người, tối kỵ thưởng phạt không rõ.”

Phất tay.

Đại trướng môn hộ rộng mở.

Càng là tiện tay gian sử phải chân khí chấn động, đại trướng bên trong không gió mà động, trong chớp mắt vậy mà là bằng vào đối chân khí lực khống chế đối toàn bộ trong doanh trướng không khí một lần nữa đổi một lần, toàn bộ tươi mát không ít.

Thấy thế, Lý Mạc Sầu sắc mặt lại là hơi đỏ lên.

Đồng thời.

Nhạc Duyên tiến hành truyền âm.

Bên ngoài.

Vài trăm mét bên ngoài.

Ngay tại mang theo vợ đưa mắt nhìn ra xa phong cảnh Chu Nguyên Chương vợ chồng cùng giang hai cánh tay làm đón gió tư thế Từ Đạt 3 người đồng thời nghe tới giáo chủ truyền âm.

Lập tức, 3 người làm ra vẻ động tác im bặt mà dừng.

Liếc nhau, 3 người lập tức có động tác.

…

Thượng hạng thịt rượu.

Xuất từ toàn ứng trời tốt nhất đầu bếp chi thủ.

Rượu ngon.

Kia là đại quân công phá ứng trời thời điểm từ trong thành thị đại hộ nhân gia cùng Mông Cổ quý tộc phủ đệ cùng trong quan phủ đoạt lại mà tới.

Rất nhanh.

Làm ứng trời một chỗ quân chính trưởng quan Chu Nguyên Chương liền tại thê tử mã đại chân tấm la dưới, làm tốt hoan nghênh nghi thức.

Nhưng là tại chính thức mở bữa ăn thời điểm, có thể có tư cách lên bàn người tự nhiên không có mấy cái.

Chu Nguyên Chương vợ chồng cùng Từ Đạt.

Xác thực nói chủ tướng có tư cách liền chỉ có Chu Nguyên Chương cùng Từ Đạt.

Về phần xem như trên danh nghĩa đồ đệ Thường Ngộ Xuân căn bản liền không tại ứng trời, mà là tại tiền tuyến cùng Trần Hữu Lượng quân đội trong lúc giằng co.

Cuối cùng vẫn là Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu mở miệng để mã đại chân mang theo con của mình vào chỗ ngồi.

Trên bàn cơm.

Một đoàn người ăn uống nơm nớp lo sợ.

Khác biệt Xích Luyện tiên tử cho Chu Nguyên Chương vợ chồng đám người ấn tượng, Nhạc Duyên cho bọn hắn càng nhiều hơn chính là sợ hãi.

Dù sao không hàng trở thành giáo chủ, lấy ngạnh thực lực áp đảo toàn giáo cao tầng, nó võ công năng lực đổi lại ai đến đều sẽ sợ hãi, huống chi còn là trong giáo người nhìn thấy giáo chủ.

Nhạc Duyên thấy thế đến không nói gì thêm.

Chỉ tiếc hiện tại người đã cơ hồ mấy người có thể biết được Xích Luyện tiên tử cái danh xưng này khủng bố, xem ra Chu Nguyên Chương toàn gia rõ ràng đối Lý Mạc Sầu muốn thân mật nhiều, đối với hắn Nhạc Duyên thì là tôn kính hung ác.

Trong này ở giữa thời điểm, Lý Mạc Sầu một chút động tác có phần để Nhạc Duyên để ý.

Đó chính là nàng đối Chu Nguyên Chương cùng mã đại kiệu phu phụ nhi tử có hứng thú thật lớn.

Đối cái này tên là Chu Tiêu hài tử có rất là giàu có hiền lành cảm giác.

Thấy thế, Nhạc Duyên cũng chỉ có chỉ giữ trầm mặc.

Hắn tất nhiên là nhìn ra được là cái gì nguyên do, bởi vì

Truyền Ưng nguyên nhân, Xích Luyện tiên tử đem kia phần đối với mình hài tử yêu cho thêm tại đứa bé này trên thân.

Nghe lời, nhu thuận, kính trọng.

Đây là Chu Tiêu cho Nhạc Duyên ấn tượng đầu tiên.

Mà tại Xích Luyện tiên tử trong mắt, thì là cùng Truyền Ưng khi còn bé không kém nhiều.

Kia là Nhạc Ưng cũng là bình thường không hai.

Nhu thuận, nghe lời.

Không khóc không náo.

Một vài vấn đề đều là chôn giấu tại trong tim mình.

Duy nhất chính là Chu Tiêu so Ưng nhi càng thêm hạnh phúc.

Xích Luyện tiên tử càng làm cho đứa nhỏ này ngồi tại nàng bên cạnh.

"…"

Nhạc Duyên không nói gì, biết cái này đã là Lý Mạc Sầu đối đứa nhỏ này ấn tượng tốt, càng là làm cho mình nhìn.

Đối đây, hắn chỉ có thể không phản bác được.

Ngay tại lúc Nhạc Duyên muốn trầm mặc đi xuống thời điểm, Lý Mạc Sầu làm 1 cái khiến hắn rất ngạc nhiên sự tình.

“Tiểu quỷ đầu!”

Đưa tay tại hay là tiểu hài tử Chu Tiêu trên đầu vò 1 đem, đem vốn là ngốc nghếch kiểu dáng tóc làm rối loạn về sau, Xích Luyện tiên tử từ trong ngực móc ra 1 cái phình lên cẩm nang, sau đó đưa nó đặt ở Chu Tiêu trên tay, mở miệng cười nói: “Ta đưa ngươi 1 kiện lễ vật.”

“! ! !”

Ngẩng đầu, Nhạc Duyên ánh mắt bỗng nhiên rơi vào Xích Luyện tiên tử trên thân, nhìn chằm chằm động tác của nàng.

Kia cẩm nang, ở bên trong là thứ gì, hắn làm sao không rõ ràng.

Đó chính là mình cho ra thủy hỏa long châu.

Thứ này có tác dụng gì, ra bản thân thân Nhạc Duyên nhất thanh nhị sở.

Nhưng mà, Xích Luyện tiên tử ở ngay trước mặt chính mình đưa nó đưa ra ngoài.

Tại Chu Nguyên Chương vợ chồng có chút bối rối phía dưới, chối từ trải qua về sau, cuối cùng chỉ có thể đón lấy phần lễ vật này, nhất là tại mã đại chân mở ra cẩm nang về sau, sắc mặt lập tức đại biến, cả người kinh

hoảng không thôi.

Cho dù là nhãn lực lại kém, cũng có thể nhìn ra cái này thủy hỏa long châu trân quý.

Có công phu quyền cước mấy người, đều cảm thấy kia thủy hỏa long châu bên trong ẩn chứa lực lượng.

Cái này!

Lễ vật quá nặng đi!

Nặng đến để người sợ hãi, khiến người sợ hãi.

Nhạc Duyên không nói gì, ở thời điểm này hắn cứ như vậy an tĩnh nhìn xem Xích Luyện tiên tử động tác , mặc cho nàng đi an bài.

Thẳng đến rời tiệc về sau, Nhạc Duyên lúc này mới lên tiếng: “Mạc Sầu, vật kia đưa cho một đứa bé không thích hợp.”

“Làm sao “

“Ngươi không nỡ đâu vật kia là của ta, thứ thuộc về ta, ta có tư cách xử trí.” Xuất hiện đòn khiêng tinh đặc tính Xích Luyện tiên tử một mặt kích động, giống như có chờ đợi Nhạc Duyên kế tiếp theo hỏi tiếp dự định, có truy nguyên thần thái tới. Nàng muốn hỏi một chút chuyện của sư muội.

“… Không phải!”

Bộ dạng phục tùng, chợp mắt.

Nhạc Duyên rất thời nghi lui 1 bước, hồi đáp: “Mạc Sầu ngươi xử trí như thế nào thủy hỏa long châu tất nhiên là chuyện của ngươi, ta chỉ là muốn nói cho ngươi một việc.”

“Vật kia cũng không phải là người nào đều có thể tiếp nhận.”

“Cũng không đủ nội tình cùng phúc phận, ngươi cho ra đồ vật không phải lễ vật, mà là tai ách.”

“Nó sẽ mang đến vận rủi.”

Quay đầu, thu hồi ánh mắt.

Không có chờ đợi Nhạc Duyên hỏi thăm, Xích Luyện tiên tử trực tiếp cho trước mắt nam nhân làm 1 cái chẳng thèm ngó tới, vậy mới không tin biểu lộ.

Thủy hỏa long châu ẩn chứa lực lượng khổng lồ, đưa tặng cho đứa bé kia, nghĩ đến cũng có thể mang đến cho hắn an ổn, mang đến cho hắn lực lượng cùng dũng khí. Đứa nhỏ này là cái gì tâm tính, trong khoảng thời gian này hiểu rõ nàng phi thường rõ ràng.

Nàng không cảm thấy này sẽ là vận rủi, mà là mình cho hắn hồi báo.

Lòng mang từ bi người, thế giới chung quy sẽ cho đối phương mang đến hảo vận.

Nàng muốn đứa nhỏ này có năng lực tự bảo vệ mình.

Nhạc Duyên: “…”

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 235 : Hảo ý! Ác ý! Tâm ý!

Người đều có tiểu tính tình.

Mà 1 cái cố chấp người tiểu tính tình sẽ có vẻ phá lệ quật cường.

Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu chính là như thế.

Nhất là khi nàng còn có được ngạo kiều cái này 1 tiềm ẩn đặc chất thời điểm, vậy cái này phần tiểu tính tình liền càng khiến người ta bất đắc dĩ.

"…"

Làm tội khôi họa thủ Nhạc Duyên tất nhiên là chỉ có thể không phản bác được, nhưng thân là tướng công đối với mình thê tử khuyến cáo hắn hay là rất chân thành nhắc nhở Xích Luyện tiên tử sở tác sở vi sẽ mang đến loại điều nào kết quả.

Nhạc Duyên không có nói sai.

Nhưng, có đôi khi nói thật sẽ mang đến so hoang ngôn đáng sợ hơn kết quả.

Dù sao hoang ngôn muốn xa xa thật sự lời nói dễ nghe hơn nhiều.

Người nha, kiểu gì cũng sẽ đặc biệt thích những cái kia

để cho mình vui vẻ đồ vật, bao quát ngôn ngữ.

“Đừng không tin!”

“Đây không phải là bởi vì đơn thuần lực lượng nguyên nhân.”

“Thủy hỏa long châu lực lượng mặc dù khổng lồ, nhưng tuyệt đối không phải mấu chốt nhất một điểm.”

“Bên ngoài lực lượng sẽ chỉ gây nên những người khác dòm mong muốn, nhưng là chân chính để một đứa bé không thể thừa nhận chính là nó chỗ đại biểu đồ vật.”

Đón Lý Mạc Sầu kia nhìn không chuyển mắt ánh mắt, Nhạc Duyên chỉ là ôn nhu cười một tiếng, cũng không có bởi vì trước đó nàng tiểu tính tình mà làm như không thấy, hay là rất chân thành nói ra mình khuyên nhủ ngữ điệu: “Có đôi khi, quá lễ vật quý giá sẽ mang đến cừu hận.”

“Ai nha!”

“Tốt tốt, ta không nói.”

“Mạc Sầu, ngươi cũng không cần một mực dùng loại này hẹp hòi ánh mắt nhìn ta.”

“Ta Nhạc Duyên là sẽ keo kiệt, nhưng là keo kiệt phương diện tuyệt không phải những vật này.”

“Ngươi thích liền tốt.”

Làm một thua thiệt người, Nhạc Duyên tất nhiên là cũng không đủ lòng tin đi quyết định tâm tình của mình.

Đối mặt người trước mắt nhi, hắn chung quy là thua thiệt quá nhiều.

Người một khi phát giác được điểm này, hắn cuối cùng sẽ đè thấp tâm tình của mình.

Không thể nghi ngờ.

Nhạc Duyên bên ngoài biểu hiện ra ngoài chính là như thế.

“Ngô!”

Nhưng mà để Nhạc Duyên hơi có vẻ ngoài ý muốn chính là Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu thì là nghe vào không ít, mặc dù ánh mắt của nàng hay là như vậy chói mắt, nhưng là hắn thì là để nàng chân chính suy nghĩ không ít đồ vật.

Trầm ngâm nửa ngày, phát ra một tiếng kinh ngạc về sau, Xích Luyện tiên tử đứng dậy trực tiếp đi ra phía ngoài, “Xem ra ta phải cho bọn hắn đồng dạng tự vệ phương pháp.”

Dứt lời, người đã đẩy cửa đi ra ngoài.

Gian phòng bên trong.

Nhạc Duyên đưa mắt nhìn Xích Luyện tiên tử bóng lưng rời đi, lắc đầu ở giữa nhịn không được cười lên.

Lúc trước hắn khuyên nhủ ngữ điệu tất nhiên là chân thành vô cùng, 1 bộ vì người khác cân nhắc bộ dáng, trên thực tế tâm tình của hắn cũng là như thế. Chỉ bất quá tại trong lời nói, Nhạc Duyên hơi ẩn tàng một câu.

1 câu bây giờ nói ra đến sẽ để cho người bình thường tuyệt đối sẽ không tin tưởng.

Trên tay loay hoay chén bạch ngọc, vuốt vuốt đồng thời, Nhạc Duyên ánh mắt lẳng lặng dừng lại tại trong chén kia nhộn nhạo rượu phía trên.

Tại dưới ánh đèn lờ mờ, trên đó phản chiếu lấy hình dạng của mình.

Trong chén người.

Trong rượu ảnh.

Khóe miệng hơi giương, mặt mày mang cười.

Là phong nhã, là lặng lẽ, là ngậm mà không thả thâm trầm.

Giống như vô tận biển sâu.

Nhạc Duyên nhìn qua trong rượu này bóng ngược, lạnh lùng đối mặt.

Hắn giấu diếm câu nói kia chính là khí vận nói chuyện.

Xích Luyện tiên tử tuy là xuất thân Cổ Mộ phái, nhưng là

nàng bản thân môn phái cùng Đạo gia có cực lớn liên luỵ, phía sau hành tẩu giang hồ càng là lấy ăn mặc đạo cô gặp người. Cho dù là Tiểu Long Nữ, tại rễ chỗ sâu, vẫn là có Đạo gia đặc thù.

Đây là bởi vì các nàng tổ sư Lâm Triều Anh nguyên nhân.

Cổ Mộ phái đệ tử đối Đạo gia điển tịch hiểu rõ rất sâu.

Sư tòng Cổ Mộ phái, tu tập ngũ độc bí truyền, nhưng xuất hành thì là lấy ăn mặc đạo cô Lý Mạc Sầu đối Đạo gia hiểu rõ đồng dạng không cạn, nhất là tại nàng cuối cùng đi theo mình về sau, đã từng mang theo thuyền ngao du đoạn thời gian kia bên trong, Xích Luyện tiên tử buông xuống ngũ độc bí truyền, cải thành nghiên cứu Đạo gia điển tịch.

Khí vận nói chuyện, nàng phi thường rõ ràng.

Mà lại cái này hai chữ từ trước đến nay sở dụng địa phương cũng không nhiều.

Kia 2 viên từ mình chỗ huỷ bỏ Trường Sinh quyết, trong đó chỗ bao hàm cũng không chỉ Trường Sinh quyết âm dương chân khí, càng là bao hàm vật gì khác.

Đó chính là Chân Long nhất tộc chỗ bản thân có khí vận.

Tại vứt bỏ công pháp một khắc này, Nhạc Duyên đem thân thể của mình bên trong chỗ lưu lại kia bộ điểm trực tiếp trảm ra, lấy long tính khí vận bao khỏa thủy hỏa chân khí, lúc này mới thành tựu vì thủy hỏa long châu.

Cái này 2 viên long châu lực lượng sở dĩ lấy hạt châu hình tượng hiện ra, đó bất quá là lực lượng triệt để bị trói buộc sau hình tượng, ngưng tụ về sau vật thể, cùng rồng thực sự châu không khác nhau chút nào. Đây không phải đơn thuần nhục thể chỗ dựng dụng ra đến long châu, mà là lấy khí mà thành.

Giữa hai bên có cực lớn phân biệt.

Cái trước có thể khiến người công lực lớn tiến vào, thậm chí có thể từ huyết mạch trên nhục thể xuyên tạc nhân thể gen mật mã, khiến cho nó hướng long phương hướng tiến triển vì long nhân, cuối cùng mục đích vì long lời nói, như vậy cái sau thủy hỏa long châu thì không phải vậy.

Nó đồng dạng có được siêu nhiên lực lượng, nhưng tuyệt đối sẽ không như trước người như vậy bá đạo vô song.

Mà lại…

Thủy hỏa long châu có thể hủy hoại.

Nước cùng lửa, âm cùng dương, 2 người này đã là hỗ trợ lẫn nhau, nhưng cũng là cực đoan đối lập.

Như cả 2 bị người dùng toàn lực va chạm lời nói, như vậy thủy hỏa long châu thì sẽ băng diệt, trong đó lực lượng liền sẽ triệt để tiêu tán, trở về thiên địa.

Mặc dù so ra kém cái trước từ nhục thân ẩn chứa long

châu như vậy thuần túy cùng bá đạo, cũng dễ dàng hủy hoại, nhưng thủy hỏa long châu chân chính ẩn chứa đồ vật lại không phải cái trước có thể có khả năng so.

Ngươi đạt được cái trước có thể sẽ là võ công tăng vọt, bị Long Nguyên sửa đổi nhục thân, ảnh hưởng tinh thần, không ai bì nổi, nhưng cực lớn có thể là ngươi sẽ bị những người khác xem như cuối cùng boss tiến hành vây đánh, cuối cùng chết thảm tại chỗ, bạo thể mà chết, lưu lại một đoạn đáng buồn truyền thuyết.

Ngươi chi tội hướng liền sẽ chỉ như là lưu tinh đồng dạng, xán lạn nhất thời.

Nhưng là cái sau thủy hỏa long châu không phải, nó ẩn chứa đồ vật có thể làm cho ngươi đạt thành tương ứng mục đích.

Cho dù là bản thân ngươi mệnh cách không hợp, không chịu nổi, nhưng là chỉ cần ngươi trả giá một vài thứ, nó cũng có thể để ngươi đạt thành mục đích, hoàn thành mộng tưởng.

Đây chính là thủy hỏa long châu năng lực.

Duy nhất cần trả giá thì là nhất định đại giới.

Cho nên tại Xích Luyện tiên tử đem thủy hỏa long châu tặng cho Chu Nguyên Chương cùng mã đại chân con trai trưởng Chu Tiêu thời điểm, hắn Nhạc Duyên mục đích cũng đã đạt thành, thuộc về hắn sau cùng kế hoạch đã bắt đầu.

Đều nói Từ Hàng Tĩnh trai muốn thế thiên lựa chọn chân mệnh thiên tử, trên thực tế chỉ có hắn Nhạc Duyên mới có thể có tư cách làm ra dạng này lựa chọn.

Tại thời khắc này, tương lai chân mệnh thiên tử đã từ Xích Luyện tiên tử trong lúc lơ đãng định ra.

Cưỡng ép xoay chuyển mệnh cách, nhận lời thiên mệnh, tự nhiên là cần trả giá đắt.

Mà đại giới, tại đưa ra thủy hỏa long châu một khắc này, đã thu lấy.

Có đôi khi, hảo tâm chính là lớn nhất ác ý.

Có chút kế sách đáng sợ không phải lòng người ác, mà là lòng người tốt.

“Ai!”

Một tiếng thở dài bất đắc dĩ tại gian phòng bên trong vang lên.

Nhạc Duyên đem trên tay chén bạch ngọc nhẹ nhàng lắc lắc, sau đó uống một hơi cạn sạch trong chén rượu ngon, bản thân cảm thán nói: “Nếu là thật sự có thể trở lại lúc trước thời điểm, thật là tốt biết bao.”

“Hiện tại cho dù là giả trang, lại lừa gạt không được mình, thậm chí là ngay cả người khác cũng lừa gạt không được.”

Nhạc Duyên rất thanh tỉnh, hắn hiểu được Xích Luyện

tiên tử lựa chọn.

Đối phương đang tiến hành bản thân lừa gạt.

Cứ như vậy, 2 người nhìn như lừa mình dối người trở về đến đã từng.

“Đáng tiếc, không thể.”

Não hải bên trong quanh quẩn lúc trước ngay từ đầu đi vào thần điêu thời điểm, loại kia ngu xuẩn cùng sung sướng khí tức đang tràn ngập, càng là sẽ thỉnh thoảng chọc người, khi đó mình đầy đầu táo! Nhưng theo chuyện xưa phát triển, não hải bên trong kia dần dần trở về ký ức, liền khiến cho cố sự từng bước một trở nên trở nên nặng nề.

Cũng thế.

Hắn Nhạc Duyên thân phận vốn là 1 cái nặng nề tồn tại.

Làm sao lại trở thành một giới khoái hoạt vương tử

Có thể để Nhạc Duyên không thể không thừa nhận chính là, kia là hắn vui vẻ nhất thời điểm.

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, Nhạc Duyên đột nhiên cười một tiếng, nói: “Bát Bộ Long Thần hỏa cùng Thập Nhị Thần Thiên thủ, thật đúng là đối ta lớn nhất ác ý a!”

—

—

Chương 236 : Hồi ký (thượng)

Ánh mắt kinh ngạc dừng lại trên bàn.

Chu Nguyên Chương cùng mã đại kiệu phu vợ 2 người có chút khẩn trương.

Trên mặt bàn.

Đặt chính là 1 cái tơ vàng tạo dựng cẩm nang.

Bên trong sự vật chính là từ Xích Luyện tiên tử tặng cho vợ chồng 2 người trưởng tử Chu Tiêu lễ vật.

Cẩm nang đã mở ra.

Trưởng tử Chu Tiêu lễ vật giờ phút này tự nhiên là đương nhiên rơi vào thân là phụ mẫu Chu Nguyên Chương cùng mã đại chân trên tay, một đứa bé lại há có thể ôm gạch vàng hành tẩu đang nháo ở giữa

Bởi vì xuất thân duyên cớ, Chu Nguyên Chương chưa từng sẽ đem con của mình tiến hành phú dưỡng, từ tên ăn mày bắt đầu hắn biết sinh hoạt không dễ, cho nên Chu Tiêu tuy là trưởng tử, nhưng cũng trôi qua bất quá là người bình thường đồng dạng, trừ bỏ nhiều có thể cơ hội đi học bên ngoài, đã không còn đói tai ương.

Cái này, đã là thiên đại hạnh phúc.

Mở ra cẩm nang bên trong, xuất hiện là 2 viên nhan sắc tiên diễm khác nhau hạt châu.

1 viên bích uông như nước, xanh thẳm như trời.

1 viên tiên diễm như lửa, diễm như nắng gắt.

Cho dù là trọn vẹn cách một khoảng cách, vợ chồng 2 người cũng có thể từ cái này 2 viên hạt châu phía trên cảm nhận được truyền ra nóng rực cùng rét lạnh khí tức. 2 loại hoàn toàn tương phản khí tức trừ bỏ hướng 4 phía tán đi một bộ hết sức, cái khác đều tương hỗ trung hoà biến mất không thấy gì nữa.

“Cái này!”

Mã đại tỷ liếc nhìn 2 viên hạt châu, nhãn lực của nàng kình cần phải mạnh hơn Chu Nguyên Chương được nhiều.

Một là thân là nữ nhân, thứ hai là bởi vì bản thân gia thế.

Về phần Chu Nguyên Chương…

Nói câu không dễ nghe lời nói, hắn đã từng bất quá là 1 tên ăn mày, kiếm cơm ăn hòa thượng, về phần trân quý vật phẩm cái gì, hắn biết cái gì.

Cho tới bây giờ, Chu Nguyên Chương cũng bất quá là cho rằng bạch ngân hoàng kim châu báu cái gì chính là vật trân quý, về phần văn vật cái gì, một chút trân quý tranh chữ loại hình, hắn rốt cục tốn hao nhiều năm thời gian, chậm rãi từ hoàn toàn không biết chuyển tới có

biết một hai tình trạng.

Hạt châu này… Chính là vật hi hãn.

Làm sao cái hiếm có pháp, Chu Nguyên Chương liền không rõ ràng.

Cho nên hắn đem ánh mắt, đem lực chú ý đặt ở thê tử của mình trên thân.

“Hiếm thấy trên đời trân bảo!”

Mã đại tỷ cho ra mình 1 cái nhất là thô thiển ý kiến, đây chẳng qua là lần đầu tiên nhìn thấy liền mang đến cho mình cảm giác. Không biết sao, Mã đại tỷ luôn cảm thấy cái này 2 viên hạt châu lai lịch tuyệt không bình thường, xuất thân của nàng không tính kém, mặc dù so ra kém Mông Nguyên Hoàng tộc, nhưng cũng coi như giàu có nhân sĩ xuất thân.

Gặp qua không ít trân bảo, nhưng lại chưa bao giờ có nhìn thấy qua vật như vậy.

Nhất là cái này 2 viên hạt châu tổng cho nàng một loại rất cảm giác quỷ dị, có một loại cao cao tại thượng ảo giác, tựa hồ là từ cái gì khó lường địa phương được đến đồ vật.

Hít sâu một hơi, Mã đại tỷ trực tiếp đưa tay phải ra đem viên kia màu xanh thẳm hạt châu cầm lên, lập tức chỉ cảm thấy lòng bàn tay bên trong đầu tiên là lạnh lẽo, một cỗ thấu triệt ý lạnh dọc theo lòng bàn tay truyền khắp toàn thân, không tự chủ được trực tiếp đánh run một cái.

Tại cỗ này đột nhiên tới lãnh ý qua đi, sau đó chính là một cỗ để người thoải mái mát mẻ cảm giác truyền khắp toàn thân, một cỗ khí chính xâm nhập bản thân.

Cả người tức thì bị lôi kéo tiến vào 1 đạo kỳ quái trong ảo cảnh, bồng bềnh như tiên.

Đồng thời, chân khí trong cơ thể tại cỗ này ý lạnh dưới bắt đầu vận chuyển lại.

Mà giờ khắc này, phát giác được thân thể biến hóa mã đại chân cũng nương tựa theo ý chí lực khiến cho mình rốt cục thanh tỉnh lại.

Buông xuống hạt châu, đón chồng mình ánh mắt, nàng mở miệng nói ra: “Thứ này quá quý giá, chúng ta không thể tiếp nhận.” Tại Chu Nguyên Chương nghi ngờ thần sắc dưới, nàng nói ra vừa mới phát hiện của mình.

Tại Thánh giáo bên trong, Chu Nguyên Chương người ở bên ngoài trước mặt biểu hiện nói một không hai, nhưng ở trong nhà, hắn rất coi trọng phu nhân chính mình Mã đại tỷ ý kiến.

Lời kia vừa thốt ra, Chu Nguyên Chương lập tức phản ứng lại.

Hắn hiểu được phu nhân chính mình thâm ý trong lời nói.

Cái này lễ…

Quá nặng đi.

Thứ này tuyệt đối không thể để cho ngoại nhân biết được.

Về tình về lý, vợ chồng bọn họ, bọn hắn trưởng tử Chu Tiêu đều không nên tiếp nhận quý giá như thế lễ vật.

Nhất là hiểu rõ đến hạt châu này năng lực về sau, đây cũng không phải là quý giá có khả năng hình dung, mà là một loại nào đó võ đạo chí bảo.

Liền lấy giáo chủ Nhạc Duyên đến nói, hắn không có bất kỳ cái gì ý nghĩa ban cho trưởng tử Chu Tiêu nặng như vậy lễ vật.

Bên trên là giáo chủ không có ý nghĩa, dưới là vợ chồng 2 người cũng không đủ tư cách cùng công lao.

Dù là đây là bị kia Xích Luyện tiên tử cho ra lễ vật, nhưng là mã đại chân lại há có thể nhìn không ra giáo chủ này cùng Xích Luyện tiên tử giữa 2 người kia giấu giếm mâu thuẫn.

Giữa vợ chồng mâu thuẫn, ngoại nhân nhúng tay trong đó từ trước đến nay không phải chuyện tốt.

Thăng mét ân, đấu gạo thù.

Ân cùng lễ quá nặng đều sẽ xảy ra chuyện.

Đây là vợ chồng 2 người tại Minh giáo những năm gần đây tổng kết ra kinh nghiệm.

Dù sao Thánh giáo cao tầng qua nhiều năm như vậy tranh quyền đoạt lợi quá trình bên trong, thân là trung tầng lãnh đạo 2 vợ chồng đã sớm tổng kết ra nhân sinh kinh nghiệm.

Bình thường trọng lễ trọng ân, kết quả là cũng sẽ phải trả giá cái gì.

Kia Nhạc giáo chủ sẽ cần vợ chồng bọn họ 2 người trả cái giá lớn đến đâu đâu

Chẳng lẽ thật đơn thuần là bởi vì Xích Luyện tiên tử thích tiểu hài tử, đối tiêu nhi ấn tượng rất tốt

2 vợ chồng cũng không tin.

Ngay tại Chu Nguyên Chương vợ chồng hai người đem cẩm nang cất kỹ, suy nghĩ làm như thế nào giải quyết tốt đẹp thứ này thời điểm, cửa phòng đột nhiên bị gõ vang.

“Muội muội có đây không “

Xích Luyện tiên tử giọng ôn hòa ở bên ngoài truyền đến.

“! ! !”

” “

Vừa mới đem thủy hỏa long châu cất kỹ 2 vợ chồng 2 mặt nhìn nhau, không rõ ràng cho lắm.

Lúc này

Phải biết hiện tại đã là vào đêm lúc điểm, không phải là đi ngủ sao

Sao… Nhưng cuối cùng mã đại chân hay là mở cửa, nghênh Xích Luyện tiên tử đi đến, mà thân là nam nhân Chu Nguyên Chương thì là đang chuẩn bị tránh hiềm nghi rời phòng, chuẩn bị đi huynh đệ mình Từ Đạt kia bên trong ngủ một giấc thời điểm, lại là bị Xích Luyện tiên tử cho ngăn lại.

“Còn xin dừng bước.”

“Chuyện kế tiếp cùng các ngươi vợ chồng có quan hệ.”

…

Bầu trời đêm.

Trăng tròn tinh minh.

Tại hằng hà sa số ngôi sao nâng đỡ xuống, kia dán tại bầu trời trăng tròn lộ ra rất trong trẻo.

Ngân huy hạ.

4 nữ nhân chính vây quanh ở một đống lửa bên cạnh, lẳng lặng ngắm nhìn trên đầu kia vòng ngân sắc mâm tròn, sau đó thảo luận cái gì.

“Hôm nay ánh trăng thật đẹp.”

Theo một ý nghĩa nào đó có thể xưng là tù binh tiểu quận chúa Triệu Mẫn dùng sức bọc lấy quần áo trên

người, lại tới gần đống lửa một chút lấy xua đuổi bóng đêm ý lạnh về sau, nàng ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời kia vòng trăng tròn, dùng một loại thổn thức mờ mịt giọng điệu cảm khái nói.

“Ngươi nhớ nhà “

Lên tiếng chính là Quách nhị tiểu thư, nàng nhìn nhìn Triệu Mẫn quản chi lạnh bộ dáng, tại mất đi võ công, mất đi kia một thân kiếm ý về sau Triệu Mẫn cũng không mạnh, Huyền Âm kiếm ý càng là đối với thân thể của nàng tạo thành tương đương ăn mòn, toàn bộ thân thể tố chất có thể nói là thành thẳng tắp hạ xuống.

Trong khoảng thời gian này bên trong, mất đi Huyền Âm kiếm ý sau tiếp theo ảnh hưởng rốt cục xuất hiện trên thân nàng.

Hiện tại Triệu Mẫn không còn là nhảy nhót tưng bừng giả tiểu tử, mà là 1 cái nhu nhược mỹ thiếu nữ.

“Vậy ngươi cuối cùng cũng chỉ có thể về đại mạc.”

“Mông Nguyên bại định.”

“Hiện tại đại thế đã lên, hình thành đống lửa liệu nguyên chi cục.”

“Các ngươi sẽ trên lưng ngựa đánh thiên hạ, nhưng căn bản không biết trị lý thiên hạ.” Quách Tương cầm lấy một cái nhánh cây chọc chọc đống lửa, khiến cho hỏa diễm lớn thêm không ít về sau, lại đâm mấy lần, nhìn một chút kia ngay tại đốt gà ăn mày sinh quen trình độ

về sau, ngoài miệng tùy ý thầm nói: “Làm không tốt, Mẫn Mẫn ngươi ngay cả nhà đều không có về. Ngẫm lại cũng làm người ta cảm thấy rất vui vẻ.”

“Bất quá dạng này cũng tốt, trời làm chăn đất làm giường.”

“Lại nói mặt trăng có cái gì tốt nhìn, nhìn nhiều dễ dàng mệt rã rời, mệt rã rời liền muốn ngủ.”

“Muốn ngủ liền nghĩ nâng cao tinh thần.”

“Cho nên, muốn uống rượu sao “

Xuất ra treo ở bên hông mình bầu rượu, Quách nhị tiểu thư phiết một chút miệng, làm 1 cái ra hiệu động tác.

“…”

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn không cao hứng nghiêng đầu sang chỗ khác, nàng không muốn đi nhìn nữ nhân này gương mặt kia.

Cả người có vẻ hơi nghiến răng nghiến lợi.

Đây là Quách Tương

Đây chính là cái gọi là Quách nhị tiểu thư

Trong truyền thuyết Nga Mi tổ sư

Các ngươi những này sớm hẳn là chết trong lịch sử người còn nhảy nhót tưng bừng, quả thực là đủ.

Quách Tương.

Trương Tam Phong.

Còn có kia ở một bên không nói một lời cô gái tóc đỏ tử.

Cùng ở đây xem như chân chính chủ nhân nữ tử áo trắng, tổng cho Triệu Mẫn một loại các nàng không nên thuộc về thời đại này ảo giác.

Nàng, quá khó.

Hoàng kim quý tộc trên dưới, cho Triệu Mẫn một loại cảm giác, đó chính là vô 1 nam nhi là anh hùng.

Cứu vớt Đại Nguyên, vậy mà chỉ có thể dựa vào nàng một nữ nhân.

Kết quả còn nửa đường mà băng.

Không để ý tới làm người ta ghét Quách nhị tiểu thư, Triệu Mẫn quay đầu, ánh mắt nhìn về phía ngồi xếp bằng ở một bên nhắm mắt dưỡng thần nữ tử áo trắng, mở miệng nói ra: “Bạch tỷ tỷ, có thể nói một chút liên quan tới nam nhân kia cố sự sao “

Mở mắt.

Ngước mắt.

Tiểu Long Nữ ánh mắt rơi vào Triệu Mẫn trên thân, doanh doanh cười một tiếng, bóp chết trăm hoa đua nở

nét mặt tươi cười khiến cho hỏa diễm càng là sáng tỏ mấy điểm.

Đôi môi khẽ mở.

“Đây không phải là cố sự.”

“Mà là hồi ký.”

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 237 : Hồi ký (trung)

Dưới ánh trăng.

Ánh lửa ở trên mặt lấp lóe, Tiểu Long Nữ ánh mắt ung dung nhìn qua đang theo dõi mình nhìn tiểu quận chúa Triệu Mẫn, cái này trẻ tuổi thiếu nữ trên người có một loại để người nhịn không được ghé mắt khí chất, từ phương diện nào đó đến nói nàng không nên là thân nữ nhi.

Triệu Mẫn có một phần hào khí, nhưng là nàng phần này hào khí thật là cùng Quách Tương khác biệt.

Quách nhị tiểu thư chính là giang hồ chi hào sảng, có một loại yến bắc nam nhi khí khái.

Nhưng, tiểu quận chúa thì không phải vậy.

Nàng càng nhiều hay là thượng vị giả tâm tư, phần này hào sảng thì trộn lẫn cái khác phức tạp đồ vật, ngay từ đầu điểm xuất phát liền cùng Quách Tương khác biệt.

Từ một đường đến, Triệu Mẫn đều tại cẩn thận từng li từng tí ẩn giấu đi nàng kia phần tiểu tâm tư. Mặc dù rơi vào những người khác trong mắt, cũng như xem vân tay trên bàn tay, lộ ra có thể thấy rõ ràng, nhưng một số thời khắc, hoang ngôn cũng không phải là nói với người khác, mà là nhắm vào mình đến.

Cố sự

Không!

Cố sự khả năng vẻn vẹn đơn thuần cố sự.

Nhưng hồi ký thì không phải vậy.

Thời gian lâu như vậy bên trong, Tiểu Long Nữ phi thường rõ ràng chính nàng tình cảnh. Trước mắt tiểu đoàn thể mặc dù xem ra các loại hòa thuận hòa thuận, trên thực tế cho dù là đã cùng mình ở chung một chỗ thời gian dài nhất Quách nhị tiểu thư ở sâu trong nội tâm cũng không có triệt để đưa nàng đã nói xem như chân thực, chưa chắc không có đem nó xem như chuyện xưa tâm tư.

“Về ức ghi chép “

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn chọn dưới mình kia thon dài mày liễu, kia đã đến cổ họng nghi vấn lại bị nàng cho sinh sinh ép trở về.

Triệu Mẫn là một người thông minh, nàng tất nhiên là cũng minh bạch ở trong đó khác nhau.

Chỉ bất quá tại Triệu Mẫn ở sâu trong nội tâm vẫn còn có chút hoài nghi, tổng quản trên dưới, cho dù là lịch sử đều có làm giả, huống chi 1 người hồi ký đâu có lẽ nàng muốn cùng đối phương nói tới sẽ bày biện ra hoàn toàn tương phản nội dung.

“Ai!”

Một tiếng chào hỏi, là Quách nhị tiểu thư từ trong lửa đem đã đốt tốt gà ăn mày cho đào ra, phối hợp với lá sen, cho nàng ném một bộ điểm, tại Triệu Mẫn luống cuống tay chân bên trong khuyến cáo nói: “Ngươi có thể làm cố sự nghe, nhưng ta khuyên ngươi tuyệt đối không được đưa nó xem như tham khảo.”

“Kia là nàng hồi ký.”

“Là thuộc về chuyện xưa của nàng, mà không phải ngươi.”

“Bởi vì ngươi sẽ phát hiện trong mắt mình bản thân nhìn thấy cùng nghe được sẽ là 2 cái hoàn toàn khác biệt người.”

Lại cho kia ngồi ngay ngắn ở xa xa cô gái tóc đỏ tử ném 1 khối về sau, Quách Tương đem còn lại kia bộ điểm chia 2 bộ điểm, cho bản thân lưu lại một bộ điểm sau liền đem nó đưa về phía Tiểu Long Nữ, nhưng mà đối mặt cái này dầu mỡ ăn thịt Tiểu Long Nữ chỉ là an tĩnh lắc đầu.

Rất hiển nhiên.

Quách nhị tiểu thư kia chỉ bất quá là thông lệ khách khí, đối phương cự tuyệt nàng đã sớm biết, thu hồi bộ này điểm như ác hổ phác ăn đồng dạng cắn một miệng lớn về sau, lúc này mới tiếp tục nói: “Nghe nhiều lắm, không tốt.”

“Phương pháp tốt nhất là nước đổ đầu vịt, lưu lại kia một

điểm thứ cần thiết là đủ.”

“Vì cái gì “

Quay đầu lại, đang ăn lấy gà ăn mày tiểu quận chúa một mặt mê hoặc, dạng này khuyên nhủ là nàng những ngày này lần đầu tiên nghe gặp, nhất là tại biết đối phương chính là trong truyền thuyết Nga Mi phái tổ sư Quách Tương, càng là biết nàng cùng Đại Nguyên có quốc thù nhà hận.

Trên đường đi nàng nghe qua đối phương mỉa mai chế giễu, gặp qua đối phương trêu đùa, nhưng lại chưa bao giờ nghe qua đối phương khuyến cáo.

Cái này, là lần đầu tiên.

Nàng muốn từ Tiểu Long Nữ cố sự bên trong tìm kiếm được Nhạc Duyên nhược điểm, cái này không đúng sao

Triệu Mẫn ánh mắt rơi vào Quách Tương mắt bên trong, nàng tất nhiên là minh bạch vô cùng.

Thiếu nữ này có ý đồ gì, nhất thanh nhị sở.

Dưới mắt chẳng qua là quốc thù, tại dạng này xuống dưới, làm không tốt biết một chút một điểm tiến hóa về đến nhà hận, thẳng đến tình oán.

Thân là nữ nhân, cho dù là hào khí Vô Song Quách nhị tiểu thư, tiềm thức bên trên cắt giảm 1 cái không tất yếu đối thủ, đó cũng là tại bình thường bất quá.

Dù sao… Lại thế nào ra vẻ hào sảng, nàng Quách Tương vẫn là một nữ nhân.

“Ngươi không tin “

Nhờ ánh lửa ánh trăng, đánh giá Triệu Mẫn kia biến hóa thần sắc, Quách Tương liền biết mình lời nói cũng không có đưa đến tương ứng tác dụng, làm không tốt còn lên phản tác dụng. Bởi vì tại Tiểu Long Nữ cố sự bên trong, liên quan tới Nhạc Duyên cố sự trên thực tế là chia làm 2 bộ điểm.

Một phần là nàng cùng sư tỷ cùng Nhạc Duyên 3 người cộng đồng cố sự, kia một đoạn quá khứ, từng tại tuổi nhỏ thời điểm, Quách Tương từ cha mình và tỷ phu trong miệng thô sơ giản lược nghe nói qua.

Nghe nói…

Thường thường nghe nói đều là sự thật.

Tỷ phu tại bộ này điểm cố sự bên trong cũng có được không nhỏ độ dài.

Trên thực tế tỷ tỷ cùng tỷ phu Dương Quá 2 người nhân duyên, là tại các loại trời xui đất khiến cùng nhân duyên dưới sự trùng hợp kết quả.

Mà đổi thành bên ngoài một bộ điểm mới là để nàng Quách Tương đều có chút hoài nghi nhân sinh cố sự.

Nàng càng là nghe được, tại Tiểu Long Nữ miệng bên trong, kia bộ điểm để nàng hoài nghi nhân sinh cố sự

mới là kia bộ điểm hồi ký.

Quách Tương cho rằng tại dài như vậy một đoạn thời gian, Tiểu Long Nữ người sinh ra hiện cắt đứt.

Có lẽ đối với phương đã sớm nhận thức đến tình huống của mình, đang giãy dụa thời gian quá dài về sau, lựa chọn tiếp nhận hiện thực.

Đây mới là Tiểu Long Nữ cả người chỗ mâu thuẫn.

“Ta không tin!”

Đón Quách Tương ánh mắt, Triệu Mẫn lắc đầu.

Nàng làm sao tin

Tại hoàng cung điển tịch ghi chép bên trong, đã điểm ra Nhạc Duyên đáng sợ, Đại Hãn Mông Cổ ca chính là mất mạng Tương Dương, chết tại tay của đối phương bên trên.

Kết hợp cái khác thu thập mà đến cố sự, tại Triệu Mẫn trong lòng, người kia tại không thấy mặt trước chính là tâm cơ thâm trầm hạng người, tóm lại là thế nào đáng sợ làm sao tà ác suy nghĩ.

Trên thực tế cũng chứng minh như thế.

Phần lớn một trận chiến, để nàng tận mắt nhìn đến trong truyền thuyết kia nam nhân.

Quả nhiên là một thân tà khí nghiêm nghị.

Huyền Âm kiếm ý bị lấy đi, nếu không phải được người cứu xuống tới, chính nàng cũng trở thành tù binh. Mà tại kia quá trình bên trong, Triệu Mẫn cũng biết được Huyền Âm 12 kiếm chính là do nó sáng tạo, lấy kiếm đẩy người, tự nhiên có thể chứng minh đối phương là cỡ nào huyết tinh cùng tà ác.

Hắn, là vạn ác chi nguyên.

Trên thực tế tiểu quận chúa là không biết rõ vì sao như Tiểu Long Nữ dạng này chín ngày huyền nữ đồng dạng nữ nhân cũng sẽ bị hấp dẫn, chẳng lẽ là cái gọi là nam nhân càng nữ nhân xấu càng yêu

Niên kỷ còn nhỏ, không có trải qua nam nữ tình cảm Triệu Mẫn không thể nào hiểu được.

Mà lại Triệu Mẫn bản thân vị trí, liền không phải như vậy giảng cứu thuần túy tình yêu nam nữ.

Hoàng tộc… Thuộc về bọn hắn từ trước đến nay đều là lợi ích thông gia.

Đừng nhìn tiểu quận chúa trên giang hồ khuấy gió nổi mưa, trên thực tế nàng cũng không tính là người trong giang hồ, trên người nàng chính trị thành điểm, quan trường thân phận muốn càng đậm.

Cho nên, ở trong lòng đã đối Nhạc Duyên hình tượng cố hóa tiểu quận chúa đối với Quách Tương lời nói chẳng thèm ngó tới.

“Ha!”

Nhìn qua tiểu quận chúa bộ dáng kia bên trên thay đổi nhỏ hóa, Quách nhị tiểu thư không khỏi cười nhạo lên tiếng, đưa tay chỉ Tiểu Long Nữ phương hướng, nói: “Ngươi biết người kia hấp dẫn nàng là cái gì sao “

Hấp dẫn nàng là cái gì

Tiểu Long Nữ cho dù là bắt đầu làm bản thân cải biến, nhưng là trải qua thời gian dài lạnh như băng khí chất không phải dễ dàng như vậy hòa tan. Nghe nói như thế, Triệu Mẫn cũng đưa ánh mắt về phía Tiểu Long Nữ trên thân, trong lòng bắt đầu phân tích bắt đầu.

Bộ dáng tuấn tiếu

Hay là kia cỗ đối có vài nữ nhân đến nói lộ ra giống như xuân dược đồng dạng tà ý

Cái này Tiểu Long Nữ tựa hồ không phải như thế 1 cái nông cạn nữ nhân a.

Nhưng mà ——

Quách Tương cho ra đáp án hoàn toàn vượt qua Triệu Mẫn đoán trước.

“Là ôn tồn lễ độ.”

“Là lòng từ bi.”

“Là diệu thủ nhân tâm.”

Quách Tương trả lời để Triệu Mẫn một đầu dấu chấm hỏi, toàn bộ biểu lộ đều xuất hiện xoắn xuýt dữ tợn, kia là nhiều loại thần sắc biến hóa xung đột, khiến cho bộ mặt cơ bắp không kịp biến hóa mà tới.

Đây là đang nói ai

Ngươi là đang lừa ta

Nhà ta là vương phủ, ta là quận chúa, ta đọc sách không ít!

Ngươi vừa mới nói tuyệt đối không phải kia Nhạc Duyên, mà là 1 cái Bồ Tát sống.

Ngoẹo đầu, cắn một nửa thịt gà cứ như vậy treo ở khóe miệng, lúc này Triệu Mẫn đã căn bản không để ý tới hình tượng.

Không để ý đến tiểu quận chúa, Quách Tương bỗng nhiên ngừng lại, nàng nhớ tới một vấn đề.

Quay đầu.

Ánh mắt rơi vào Tiểu Long Nữ trên thân, mở miệng hỏi: “Tỷ tỷ, ta có một vấn đề.”

“Ngươi báo ân, là cái kia thời điểm ân “

—

—

Chương 238 : Hồi ký (hạ)

Khi nào ân!

Đây là Quách nhị tiểu thư tại thời khắc này phát hiện bị mình quên được một vấn đề.

Không phải cố ý, mà là người tại một ít thời điểm, sẽ không tự chủ được đi mơ hồ một thứ gì đó, dù là ngươi có tuyệt hảo ký ức, có cái gọi là ký ức hành lang, có có thể xưng thịt người máy ảnh năng lực. Nhưng ở một ít thời điểm, không có trực tiếp cào đến điểm G thời điểm, ngươi kiểu gì cũng sẽ không tự chủ được đi xem nhẹ nó.

Quách Tương, chính là xem nhẹ vấn đề này.

Tiểu Long Nữ trong miệng cố sự, nàng tại thời gian dài như vậy tiếp xúc bên trong đã hiểu rõ cái đại khái.

Dù sao cái kia cố sự tại cái này trăm năm qua ở giữa đã theo thời gian lưu truyền chậm rãi nghe tiếng ra, kia là 1 cái nghe rất đẹp cố sự.

Nhưng, bên ngoài đồng hồ xem ra rất đẹp, nội hạch chưa hẳn.

Bởi vì một số thời khắc, chuyện xưa hoàn mỹ kết cục cũng không phải là chân tướng, mà là lão bách tính môn mình ban cho.

Trong khoảng thời gian này kinh lịch bên trong, Quách

Tương cùng đi Tiểu Long Nữ du lãm Giang Nam, đặt chân kết thúc cầu, đứng ở Lôi Phong tháp dưới nhìn ra xa. Trong này, có hồi ức, có phiền muộn, có mê mang, còn có kia một bộ điểm không cầm được oán hận.

Tu 3 giáo công pháp, tại tình người ấm lạnh bên trên có mẫn cảm Quách nhị tiểu thư liền biết cái kia xem ra mỹ hảo tình yêu cố sự, phía sau chân tướng có cực lớn có thể là 1 cái bi kịch.

Bởi vì cái này cố sự chỉ cần hơi đảo ngược một chút, ngươi liền sẽ phát hiện cái kia ôn tồn lễ độ nam nhân là tại ném nhà con rơi, ngồi nhìn Bạch Tố Trinh bị trấn áp tại Lôi Phong tháp phía dưới.

Hồi tưởng lại đã phá toái hư không mà đi hảo hữu Truyền Ưng, Quách Tương liền phát hiện cái kia tại cố sự bên trong hoàn toàn không giống nam nhân đã có nói hùa dấu hiệu.

Tuy là ngoài ý muốn tạo nên, nhưng kết cục lại là không khác nhau chút nào.

Xích Luyện tiên tử chính là lớn nhất ví dụ.

Lời vừa rồi, đó bất quá là dùng để nhiễu loạn tiểu quận chúa Triệu Mẫn tâm tư lời nói.

Là thật, nhưng cũng là giả.

Mà để Quách Tương để ý vấn đề, là tại vừa mới hồi tưởng lại một việc —— trong truyền thuyết Bạch nương tử, báo chính là khi nào ân

Tại Quách nhị tiểu thư hiểu rõ bên trong, nàng không chỉ có là từ tỷ tỷ tỷ phu trong miệng, từ cha mẹ của mình trong miệng, càng là từ người trong cuộc Tiểu Long Nữ trong miệng hiểu qua một sự kiện. Đó chính là Tiểu Long Nữ nhận Nhạc Duyên lớn nhất ân huệ chính là ban đầu ở Lục gia trang ân cứu mạng.

Chỉ có ân cứu mạng, mới nên lấy thân báo đáp.

Trước đó Quách Tương một mực đăm chiêu đều là coi là tại kia phần cố sự bên trong ân tình, lại xem nhẹ phần này ân cứu mạng.

Bây giờ nghĩ lại, Tiểu Long Nữ trong miệng kia phần báo ân, báo chính là phần này ân.

Ánh mắt sáng ngời, Quách Tương nhìn chằm chằm Tiểu Long Nữ, lực chú ý tập trung ở trên mặt của nàng, muốn nhìn ra thần sắc sẽ hay không xuất hiện biến hóa vi diệu.

“…”

Như phồn tinh, như hạo nguyệt, Tiểu Long Nữ một đôi mắt to tại ánh lửa chiết xạ dưới, ánh sao lấp lánh.

Đón Quách Tương tìm kiếm ánh mắt, Tiểu Long Nữ khóe miệng hơi giương, mờ mịt dưới mang theo sững sờ bức bên trong thoáng nghiêng đầu, dùng một loại mê mang nghi hoặc thần sắc nhìn về phía Quách Tương.

Trầm mặc.

Trong không khí chỉ có phong thanh tại qua, cùng củi lửa phát ra lốp bốp tiếng vang.

Trừ bỏ căn bản không để ý tới tình huống này cô gái tóc đỏ tử bên ngoài, Quách Tương cùng tiểu quận chúa Triệu Mẫn 2 người cơ hồ là nín thở , chờ đợi lấy đáp án.

Phảng phất giống như chuông bạc tiếng cười vang vọng trên không trung, kia vẻ mờ mịt biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó chính là một loại ung dung chi tư.

Một nháy mắt, phiêu nhiên như tiên, vẫn còn thiếu nữ cảm giác cổ mộ tiên nữ biến mất không thấy gì nữa, đổi chi chính là ưu nhã cao quý quý phụ tư thái, trên mặt nhộn nhạo nhìn thấu tình đời thần thái, thon thon tay ngọc nhẹ che môi đỏ: “Muội muội, ngươi nghĩ nhiều.”

“! ! !”

Ba!

Cho dù là kiến thức rộng rãi tiểu quận chúa Triệu Mẫn lại cũng cảm giác một cỗ không hiểu để da đầu run lên ý lạnh từ mình đuôi xương cụt bên trên bò lên, trong phút chốc đã là trải rộng toàn thân, trên tay nắm bắt gà ăn mày càng là không có bóp ổn, trực tiếp rơi vào trên mặt đất.

Cái này! Cái này! Cái này…

Lần thứ 1, Triệu Mẫn cảm thấy trước mắt cái này bằng vào tuyệt đỉnh y thuật chữa khỏi mình thương thế nữ

nhân cũng không phải là xem ra như vậy hòa ái cùng không vận thế sự. Có lẽ, nữ nhân này mới là mọi người tại đây bên trong đáng sợ nhất cái kia.

Quách Tương mày kiếm nhẹ chau lại, bởi vì nghiêng người nguyên nhân, ánh lửa chiếu không tới mặt của nàng, chỉ có chính nàng mới rõ ràng giờ khắc này tâm tình của mình là cỡ nào chấn động.

Nàng giữa bất tri bất giác bị ảnh hưởng.

Chẳng lẽ mình thật là cái kia cái gọi là tiểu Thanh

Quách Tương minh bạch, tại mình đưa ra vấn đề này về sau, Tiểu Long Nữ không có trực tiếp trả lời, mà là cố ý làm ra thái độ như thế.

Tiểu Long Nữ đây là ý gì

Là cảnh cáo hay là

“Đây không phải là cố sự.”

“Mà là hồi ký.”

Tiểu Long Nữ lại lần nữa lặp lại trận đánh lúc trước Triệu Mẫn thỉnh cầu thời điểm trả lời.

“Ha ha…”

Quách nhị tiểu thư cười, nàng đến cùng là tại phật đạo ma 3 giáo bên trong hỗn qua, làm qua Thánh nữ tồn tại, âm mưu quỷ kế gặp qua quá nhiều. Chỉ là thời gian quá

dài hào sảng tính tình để nàng cho là mình là 1 cái nữ hán tử, kém chút quên mình đã từng xem như mưu kế bên trên một tay hảo thủ. Lúc này khôi phục mấy điểm Thánh nữ năng lực Quách Tương não hải bên trong lại lần nữa quanh quẩn lên đoạn thời gian trước kinh lịch.

Du lãm di tích cổ, lại nghe truyền thuyết cố sự.

Lại đi một lần cũ đồ.

“Long tỷ tỷ, ngươi nói không sai.”

Lắc đầu bật cười ở giữa, Quách nhị tiểu thư trên mặt có một loại nói không nên lời giật mình: “Đây không phải là cố sự, mà là một bộ hồi ký.”

“Bởi vì cố sự là sẽ gạt người.”

Kịp phản ứng Quách Tương một mặt thổn thức, có một loại cố định nhận biết bị đánh vỡ buồn vô cớ cảm giác.

Nhớ tới tại trước đây không lâu rời đi đội ngũ cái kia tên là Lục Vô Song nữ nhân, nàng tựa hồ là nhận Tiểu Long Nữ sai sử đi những địa phương khác, chuẩn bị làm chút gì đó.

Cũng thế.

Kia Lục Vô Song mặc dù cũng là Nhạc đại ca đồ đệ, nhưng ở Quách nhị tiểu thư trong mắt, nàng bất quá là 1 cái có chút ngu dốt nữ nhân.

Như lấy Nhạc đại ca làm mồi nhử, như vậy Lục Vô Song

tất nhiên sẽ nhận lừa gạt, huống chi Tiểu Long Nữ còn tính là Lục Vô Song sư thúc.

Mà lại trên thế giới đáng sợ nhất hoang ngôn không phải lời nói dối, mà là nói thật, là bôi lên tại nói thật bên trên tầng kia ngọt ngào Vô Song mật đường.

Bạch Xà truyện cố sự chính là dùng để lừa gạt Lục Vô Song hoang ngôn, chỉ bất quá giả địa phương không phải cố sự này bản thân, mà là trong đó kia mỹ hảo tình yêu.

Trùng hợp Lục Vô Song kỳ vọng lấy những thứ này.

Tại Lục gia trang được chứng kiến Nhạc Duyên đối Xích Luyện tiên tử cử động về sau, nàng một mực chờ mong lấy xảy ra chuyện như vậy tại trên người mình.

Điểm này là Quách Tương cùng Lục Vô Song giao lưu sau cho ra suy đoán.

Nhưng ——

Không!

Đây không phải là tình yêu!

Kia là hung hiểm nhất chém giết gần người.

Cái gọi là khẩu phật tâm xà cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Tại thời khắc này, Quách Tương chỉ cảm thấy đầu óc

của mình có trước nay chưa từng có rõ ràng, ngay tại từng chút từng chút lột tích lấy kia phần cố sự phía sau sóng ngầm.

Trong truyền thuyết bạch xà chính là một giới có tri thức hiểu lễ nghĩa người, tại kia cố sự bên trong Bạch Tố Trinh tập thế gian mỹ lệ ưu nhã mà cao quý vào một thân, vì báo ân nàng cùng Hứa Tiên (Nhạc Duyên) vừa thấy đã yêu. Mà kinh lịch nhiều chuyện như vậy Quách Tương đã sớm nhận thức đến nhân sinh bên trong chưa bao giờ cái gì vừa thấy đã yêu, có chỉ có lâu ngày sinh tình.

Coi như dạng này một người nữ nhân hoàn mỹ, không chỉ có là có tri thức hiểu lễ nghĩa còn có thủ đoạn nữ nhân, tại cùng Hứa Tiên (Nhạc Duyên) cùng một chỗ thời điểm nhưng không có an ổn thái bình thời gian.

Cướp quan ngân, trộm trọng bảo.

Sinh sinh đem Hứa Tiên (Nhạc Duyên) đẩy vào hiểm cảnh, cuối cùng càng là đoạn tuyệt Hứa Tiên tại trên quan đạo hoạn lộ.

Bạch Tố Trinh biết rõ hậu quả của việc làm như vậy, nhưng nàng hay là đi làm.

Cuối cùng càng là giết đạo môn cao thủ vương đạo linh, trêu chọc Đạo giáo.

Sở dĩ xác định vương đạo linh thân phận, đó là bởi vì Trương Tam Phong nguyên nhân, hắn đang xây phái thời điểm là cần thăm viếng một chút linh vị. Mà vào lúc

đó, Quách Tương từng nghe ngửi qua cái tên này, nghe nói nó võ công rất cao, nhưng lại như lưu tinh lóe lên một cái rồi biến mất, không có để lại bao nhiêu tung tích.

Lúc ấy không có bao nhiêu cảm giác, nhưng bây giờ hồi tưởng lại, Quách Tương chỉ cảm thấy trong này ẩn tàng sóng ngầm vượt qua tưởng tượng của nàng.

Từng bước một, làm từng bước kế hoạch, như mạng nhện đem Hứa Tiên (Nhạc Duyên) vây quanh, cuối cùng tại một kích trí mạng.

Nhưng cuối cùng lại là tại Kim Sơn tự thất bại trong gang tấc.

Tốt một cái đủ để truyền xướng thiên cổ tình yêu cố sự.

Nghĩ đến cái này bên trong, Quách nhị tiểu thư nhìn về phía Tiểu Long Nữ ánh mắt đều không thích hợp.

“Mặc dù còn có không ít nghi hoặc chỗ, nhưng ta đại khái đoán được cái kia Pháp Hải đại sư sẽ là ai.”

“Chỉ là Long tỷ tỷ, ta có một chút không rõ.”

“Ngươi vì sao không kế tiếp theo ẩn giấu đi, mà yếu điểm tên đây hết thảy đâu “

Trên trán là không cầm được mồ hôi lạnh, Quách Tương nhìn chằm chằm ngồi ngay ngắn ở cách đó không xa Tiểu Long Nữ, hỏi ra trong lòng vấn đề lớn nhất. Phải biết nàng nhưng so Lục Vô Song thông minh nhiều a.

Một bên.

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn chỉ cảm thấy mình tựa hồ bị ngăn cách bởi bên ngoài, hoàn toàn không nghĩ ra.

Ta là ai

Ta ở đâu

Ta đang làm gì

Các nàng đánh cái gì lời nói sắc bén, đến cùng đang nói cái gì mình dù sao cũng là một giới người thông minh, nhưng làm sao chính là nghe không hiểu đâu

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 239 : Người ngoài cuộc

Ánh mắt dao động.

Đối mặt Quách nhị tiểu thư vấn đề, Tiểu Long Nữ chỉ là dùng một loại nhu hòa ánh mắt nhìn về phía chính không hiểu ra sao tiểu quận chúa Triệu Mẫn.

“Chờ ngươi tìm về mình thời điểm, cũng liền sáng tỏ nguyên do trong đó.”

Doanh doanh cười một tiếng về sau, Tiểu Long Nữ liền kế tiếp theo nhắm mắt dưỡng thần, cả người lâm vào một loại quỷ dị yên tĩnh trạng thái, liền tựa như 1 khối 1,000 năm hàn băng đứng ở kia bên trong. Cho dù là chung quanh có hừng hực đống lửa, nhưng ở lúc này lại vẫn có một cỗ sâu tận xương tủy hàn ý đánh tới.

“…”

Cắn môi một cái, Quách Tương cũng là biết được tạo thành hiện tại loại tình huống này nguyên nhân liền hẳn là tiểu quận chúa Triệu Mẫn đến, chỉ là để nàng bất đắc dĩ là đến tột cùng là ai cứu Triệu Mẫn nhưng không được mà biết.

Lúc trước gặp phải tiểu quận chúa Triệu Mẫn thời điểm, là tại trên đường đi, một thân máu tươi thân thể bị trọng thương, bị bỏ hoang một thân võ công, gần như sức cùng lực kiệt tình trạng.

Cũng may mắn Tiểu Long Nữ diệu thủ nhân tâm, có một tay để người khó có thể tưởng tượng cao siêu y thuật, lúc này mới đem Triệu Mẫn cấp cứu đi qua.

Trên đường, Quách Tương cũng hỏi thăm qua Triệu Mẫn, chỉ tiếc đối phương cũng không biết là ai cứu mình, tại trong óc nàng lưu lại chỉ có đầy trời hồ điệp bay múa, cái khác hoàn toàn không biết.

Cho nên cái kia đem Mông Nguyên tiểu quận chúa cứu được, để cạnh nhau tại các nàng một đoàn người trước tiến vào con đường người trước mặt, mới là để Tiểu Long Nữ trực tiếp điểm tên hồi ký mấu chốt.

Sẽ là ai chứ

Xem ra là có nàng không hiểu rõ người ngoài cuộc lạc!

Đưa tay gãi gãi đầu, làm thời gian quá dài nữ hán tử Quách Tương chỉ cảm thấy mình thật vất vả động dưới đầu óc về sau, chỉ cảm thấy hao phí mình không ít tinh lực. Phải biết lúc trước trà trộn tại 3 giáo bên trong khi Thánh nữ, du tẩu tại trong bụi hoa thời điểm cũng không thấy hôm nay mỏi mệt.

Ai!

Một tiếng thổn thức, Quách Tương thở phào một hơi về sau, liền bắt đầu suy nghĩ lên mặt khác vấn đề tới.

Nàng đường đường Quách nhị tiểu thư, chẳng lẽ thật là kia Thanh xà

Kia nàng Quách Tương là lớn tuổi mất trí nhớ, hay là chuyển thế trùng sinh đâu

Luân hồi nói chuyện từ Phật môn tại Cửu Châu thịnh hành về sau, liền một mực hưng lâu không suy.

Lại hoặc là vẫn tồn tại 1 cái giống nhau như đúc thế giới, tại cái kia thế giới bên trong mình mới là kia đại danh đỉnh đỉnh Thanh xà

Quanh đi quẩn lại bên trong, nghe cố sự lại hoặc là lại đi một lần cũ đồ, nhưng Quách Tương cũng không có tại trên người mình tìm được một tia hồi ức cảm giác.

Là thật

Hay là giả

Khác biệt Lục Vô Song, Quách Tương suy nghĩ đồ vật muốn càng nhiều.

Trong lúc nhất thời, Quách Tương chỉ cảm thấy mình lâm vào 1 cái mâu thuẫn vấn đề, cả người cảnh giới đều tăng lên không ít, nhưng lại không rõ ràng cho lắm.

Một bên.

Cô gái tóc đỏ tử kế tiếp theo im lặng không nói, giống như không cho phép tồn tại trên đời.

Mà tiểu quận chúa kế tiếp theo ở vào mộng bức trạng thái bên trong.

…

Đỉnh núi.

Gió đêm gào thét mà qua, gần như chỉ ở kia ánh trăng chiếu rọi xuống, rừng rậm này xem ra cũng không có trông về phía xa tới đẹp.

Tại cái này ngân sa bên trong, tại cái này trong yên tĩnh, giấu ở trong đó hắc ám đều sẽ cho người ta một loại ngo ngoe muốn động khủng bố.

Nhưng mà, ngay tại cái này lên núi gập ghềnh uốn lượn trên đường nhỏ, 1 tên người mặc màu đỏ tăng y đồng tử chính gánh vác lấy 1 thanh to lớn đao sống dày từng bước một cất bước mà lên.

“…”

Ngẩng đầu, ngẩng đầu.

Áo đỏ đồng tử nhìn lướt qua đỉnh núi phía trên, sau đó đặt tại tay áo bên trong thịt hồ hồ tay nhỏ trực tiếp duỗi ra, nhẹ nhàng nhấn tại kia từ trên ngọn cây nhảy xuống mèo rừng trên đầu.

Một nháy mắt, con mồi cùng thợ săn chuyển đổi.

Ngay tại núi này mèo bắt đầu nghẹn ngào, sợ hãi bắt đầu nổ mao thời điểm, đồng tử thì là dùng tay bắt đầu gãi gãi nó cái cằm, lập tức kia mèo rừng tiếng nghẹn ngào thấp xuống, nó tựa hồ cảm nhận được trong cuộc

đời chưa bao giờ trải nghiệm qua thư sướng, thoải mái phát ra tiếng ô ô.

Vuốt ve nửa ngày, đồng tử vỗ vỗ mèo rừng đầu, kia đã suy nghĩ viển vông mèo rừng lập tức khôi phục thanh tỉnh, giãy dụa lấy từ đồng tử dưới bàn tay chạy ra, trong nháy mắt liền chạy tiến vào một bên rừng rậm chỗ sâu, biến mất không thấy gì nữa.

Đưa mắt nhìn dã thú rời đi, đồng tử cái này liền tăng tốc bước tiến của mình, mười bậc mà lên.

Chỉ chốc lát sau, hắn liền tới đến đỉnh núi khó đọc chỗ.

Kia bên trong.

Dưới ánh trăng, đứng một bóng người, tại vách núi cheo leo bên cạnh cư cao lâm hạ ngắm nhìn phía dưới đống lửa chỗ.

Dưới bóng đêm, dưới ánh trăng, dưới bóng cây, đối phương cả người cơ hồ dung nhập hắc ám bóng tối bên trong, khí tức càng là cùng thiên địa tự nhiên quy về 1 khối. Không phân rõ tại đứng nơi đó chính là người, hay là một cái cây, lại hoặc là một khối đá.

Đối phương chính là mảnh trời này mảnh đất này, cái này tự nhiên.

“Xin ra mắt tiền bối.”

“Vãn bối Ưng Duyên, đến đây phó kia 100 năm ước hẹn.”

Đạp lên khó đọc áo đỏ đồng tử dạo bước tiến lên, đi tới bóng người một bên, vô cùng cung kính thi lễ một cái. Lấy hắn Lạt Ma thân phận, có thể thấy được người trước mắt thân phận bối cảnh chi cao.

“Ngô!”

Một tiếng trầm ngâm, giọng nữ nhẹ nhàng từ chỗ bóng tối phát ra, kia hoà vào hắc ám người rốt cục chậm rãi đánh vỡ kia phần bình tĩnh, một bóng người từ trong đó đi ra. Vạt áo tại gió đêm dưới múa, cao gầy thân hình cùng kia một đầu óng ánh tóc bạc đem người ánh mắt triệt để thu nạp quá khứ.

Mượn ánh trăng, bộ dáng của đối phương rốt cục bại lộ tại Ưng Duyên trong tầm mắt.

Đây là một giới bộ dáng tuyệt mỹ nữ tử, thanh mỹ ưu nhã nhưng lại cao quý lạnh lùng. Phê một thân đạo bào, mày trắng dưới đôi mắt kia lộ ra chính là đạm mạc vô tình.

Cái ánh mắt này…

Ưng Duyên chỉ cảm thấy mình lại lần nữa hồi tưởng lại lúc trước lần kia gặp mặt.

Hay là như vậy vô tình cùng lạnh lùng.

Không phải người vì ra vẻ, mà là sâu tận xương tủy, từ trên linh hồn đản sinh đồ vật.

Cao cao tại núi, giống như vô tình trời xanh.

Cho tới bây giờ, Ưng Duyên vẫn nhớ được lúc trước tại Kim Sơn tự lo lắng, khi đó hắn còn tưởng rằng đạo môn lại bởi vì vương đạo linh cái chết mà có nơi nhằm vào. Có thể để người bất ngờ chính là, nó người sau lưng đi ra, nhưng không có làm bất cứ chuyện gì, đối phương tựa hồ chỉ là muốn gần hơn một chút nhìn một tuồng kịch kịch.

Đạo môn…

Người vô tình, không ai qua được thái thượng.

Hắn cảm thấy trước mắt cái này tên là Hiểu Mộng đạo môn tiền bối sở tu chính là thái thượng vô tình 1 đạo. Lại nói so với Phật môn cùng Ma môn đến nói, bởi vì tu tập công pháp nguyên nhân, đạo môn là dễ dàng nhất ra lão yêu quái địa phương.

“Đã lâu không gặp.”

Nhẹ nhàng nháy nháy mắt, ánh mắt ở trước mắt cái này tiểu trọc đầu trên thân nhìn lướt qua về sau, Hiểu Mộng hài lòng nói: “Cảnh giới của ngươi hơi tiến bộ một chút.” Hiện tại Ưng Duyên thể nội còn sót lại một chút chân khí, nếu là hắn có thể đem chân khí trong cơ thể của mình triệt để hóa đi, một tia không còn, liền tốt so một người bình thường đồng dạng, như vậy đối phương liền cách nàng cảnh giới không xa.

Đó chính là đạo pháp tự nhiên.

Hé miệng cười một tiếng, cho dù là Ưng Duyên cái tuổi này, nhưng ở hiện tại loại này đồng tử trạng thái dưới hắn hay là ngăn không được phát ra tiểu hài tử mới có vẻ mừng rỡ.

Quay đầu.

Hiểu Mộng ánh mắt lại hướng vách núi cheo leo phía dưới ánh lửa chỗ nhìn lại, theo ánh mắt của nàng, Ưng Duyên cũng hướng phía dưới nhìn ra xa một chút.

Chỉ bất quá tại ánh mắt linh giác thoáng nhô ra đi một sát na, Ưng Duyên lập tức lại thu hồi lại.

Hắn phát hiện người phía dưới là ai.

Kia là một đám quen biết cũ.

Phía dưới đám người kia năng lực, cho dù là hắn Ưng Duyên năng lực, chỉ cần khẽ động tâm tư, chỉ sợ liền sẽ cho đối phương mang đến tâm huyết dâng trào cảm giác, sẽ để cho người trực tiếp phát hiện tung tích của mình. Ngược lại là cái này Hiểu Mộng tiền bối năng lực tựa hồ có chút vượt qua tưởng tượng của hắn.

Từ vừa mới nàng đứng thẳng tư thế đến nói, có thể thấy được đối phương tối thiểu bí mật quan sát nửa đêm.

Chỉ có như vậy, phía dưới như Tiểu Long Nữ, Quách Tương đám người năng lực vậy mà là không có người phát hiện bất luận cái gì không ổn.

Cái này, ra sao các loại cảnh giới

Chẳng lẽ lúc này mới làm đạo môn bên trong chí cao chi cảnh

Trong truyền thuyết lấy thân hợp đạo

Bầu không khí trong lúc nhất thời có chút trầm mặc, Ưng Duyên mặc dù đến đây phó ước, nhưng căn bản không biết được mục đích của đối phương, bởi vì phần này ước định bất quá là từng tại Kim Sơn tự bên trong một phen hứa hẹn.

Hắn tại các loại, chờ đối phương nói ra mục đích thực sự.

Là đối hắn

Hay là nhằm vào tổ phụ Nhạc Duyên mà đến!

Lúc này mới làm trọng yếu nhất.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 240 : Dưới ánh trăng người (thượng)

Gian phòng bên trong.

Lưu lại chính là người đi trà lạnh.

Mã đại tỷ nhìn qua trước mắt đã không còn phát ra nhiệt khí chén trà, chỉ cảm thấy 2 mắt mông lung, cả người đều ở một loại hốt hoảng tình trạng.

Một bên.

Tại đại sự bên trên từ trước đến nay có mình chủ ý Chu Nguyên Chương lúc này cũng không có so với mình nàng dâu tốt hơn chỗ nào.

Nửa ngày.

“Ngươi nói là cái gì đâu “

Chu Nguyên Chương đưa tay đem kia để lên bàn cẩm nang gảy một chút, cảm thụ được kia đặt ở trong đó 2 viên hạt châu nhiệt độ, trên mặt của hắn có một vòng không cầm được mê hoặc: “Chẳng lẽ thật đúng là tiêu nhi dáng dấp quá mức đáng yêu, mới khiến cho nàng đối hài tử ấn tượng rất tốt “

Từ tên ăn mày đến Minh giáo trung tầng cán bộ, lại kiến thức trong giáo nội bộ tranh quyền đoạt lợi, Chu Nguyên Chương cả đời đến nay kinh lịch đồ vật có thể nói là rất

phong phú, đã sớm thưởng thức được nhân sinh bên trong ngọt bùi cay đắng.

Cái gì là người tốt

Cái gì là người xấu

Hạng người gì là ngụy quân tử

Nhìn qua giả nhân giả nghĩa, kì thực tàn bạo người, càng là không ít.

Hắn gặp quá nhiều.

Có thể nói như vậy, Chu Nguyên Chương là 1 cái cực kì cẩn thận cùng mẫn cảm nam nhân.

Tạo thành dạng này tính tình biến hóa, chính là hắn cuộc đời bố trí.

Cho nên…

Khi Xích Luyện tiên tử tặng cho trưởng tử Chu Tiêu đồng dạng chí bảo về sau, tại từ Mã đại tỷ trong miệng xác định thứ này tác dụng về sau, Chu Nguyên Chương cảm giác đầu tiên cũng không phải là cái gọi là vui vẻ cùng mừng rỡ, mà là lo lắng cùng bối rối. Nhất là tại gần nhất, trong quân càng là xuất hiện hạ độc dấu hiệu, vợ chồng cùng cao tầng cả đám đều kém chút trúng chiêu, loại tình hình này cơ hồ khiến Chu Nguyên Chương đem toàn bộ thần kinh băng tới cực điểm.

Lại nói hắn phi thường rõ ràng, ân tình quá nặng, rất có

thể sẽ biến thành cừu hận.

Chu Nguyên Chương không dám khẳng định mình phải chăng có thể làm đến đồng hồ bên trong như 1, sẽ hay không tại phần này trọng ân dưới áp lực, cuối cùng hóa thành cừu hận thấu xương.

Bởi vì hắn càng nghĩ, thực tế là không tìm ra được có thể báo ân địa phương.

Cho nên, ngoài miệng nói như vậy, kia là Chu Nguyên Chương tiềm thức bên trong bắt đầu vì chính mình ở sâu trong nội tâm kia một sợi lo lắng làm giải thích.

“Ta cũng nghĩ thế.”

“Tiêu nhi lúc đầu liền thông minh đáng yêu, để người thích đến gấp.”

Khác biệt Chu Nguyên Chương, thân là một nữ nhân mã đại chân nhìn sự tình quan điểm có độc thuộc về nữ nhân điểm vào, liền tốt so một loại nhan sắc, tại trong mắt của nam nhân đó chính là 1 cái chủng loại, nhưng rơi vào nữ nhân trong mắt thật là đều có khác biệt. Mà lại làm người bên gối, mã đại chân tất nhiên là phát giác được Chu Nguyên Chương biến hóa, xuất thân của hắn khiến cho nó tại trong tính cách có mình thiếu hụt, mà nàng chính là phụ trợ, là bổ cùng điểm này người.

“Ân trọng như núi, nếu là cần hồi báo, chúng ta đem cái mạng này còn chính là.”

Lời nói nhất chuyển, mã đại chân cho thấy thuộc về

nàng khí quyển, nói: “Ta cùng tiên tử kia tiếp xúc qua, không đề cập tới tâm cơ như biển giáo chủ, nhưng tiên tử kia cũng không có quá nhiều dị dạng tâm tư. Thân là 1 cái mẫu thân, ta nhìn ra được nàng đối tiêu nhi là thật rất thích.”

“Mặc dù tiêu nhi vô cùng có khả năng chỉ là trong lòng nàng người nào đó vật thay thế.”

“Ta cảm thấy Xích Luyện tiên tử vô cùng có khả năng từ tiêu nhi trên thân nhìn thấy con nàng thân ảnh.”

“Kia phần tình thương của mẹ là sẽ không làm bộ.”

Tại hiện tại cái này chiến loạn thế giới, người ăn người đều sắp thành vì hiện tượng, đủ loại áp bách phía dưới, rất nhiều sự tình cũng sẽ không tiếp tục là thịnh thế bên trong như vậy cảnh tượng. Cái gọi là thịnh thế phồn hoa, tại mã đại chân trong lòng, nàng lớn nhất ấn tượng vậy mà là đến từ trên sử sách đối Tống triều ghi chép.

Nhiều khi sinh tồn mới là vị thứ 1, bằng không mà nói liền sẽ không xuất hiện coi con là thức ăn tình huống.

Có ít người trên thân kia phần yêu có thể làm bộ, nhưng ở mã đại chân trong mắt, Xích Luyện tiên tử thì sẽ không.

“…”

Trầm mặc không nói gì, Chu Nguyên Chương biết mình gần nhất bởi vì hạ độc sự kiện tăng thêm Thanh Long hội tại Minh giáo nội bộ nội ứng, làm cho cả người áp

lực rất lớn. Lại nói đối mặt tuyệt đỉnh cao thủ thời điểm, hắn từ trên thân bản thân tìm không được có thể tự vệ năng lực.

Cho dù là tính toán, hắn Chu Nguyên Chương cũng chỉ có thể kiên trì chống đỡ.

Bây giờ nghe phu nhân chính mình lời nói, cũng là để hắn nhẹ nhõm một chút: “Vậy ngươi cảm thấy thứ này xử lý như thế nào “

“Phối hợp tiên tử giao cho hai người chúng ta công pháp, xem như chúng ta Chu gia áp đáy hòm bảo vật gia truyền.”

Nghe tới vấn đề này, mã đại chân nhẹ nhàng ôm lấy chồng mình bả vai, trực tiếp cho ra đáp án của mình: “Bọn chúng sẽ là chúng ta chân chính có thể trở nên nổi bật chìa khoá.”

Lời nói này rất rõ ràng, cái này 2 viên tên là thủy hỏa long châu bảo vật có thể nói là cho Chu gia 1 cái giữ gốc.

Chỉ cần bọn chúng tồn tại, vợ chồng 2 người hậu nhân liền có thể đi ra con đường thuộc về mình, nhất là trên võ đạo, xem như bị cố ý cho người ta mở ra 1 đầu đường bằng phẳng.

Lại nói dưới mắt cái này giang hồ thế cục, thiên hạ trạng thái, vợ chồng 2 người cũng có thể nhìn ra thiên hạ này cuối cùng rồi sẽ thuộc về Thánh giáo.

Tương lai Hoàng đế tự nhiên là giáo chủ đại nhân.

Vợ chồng 2 người sớm quy hàng, ôm một cái đùi, vì hậu nhân bác 1 cái tương lai, đây mới là hiện tại 2 người dằn xuống đáy lòng chỗ sâu nhất tâm tư.

Về phần cái gì thượng vị, bị Phật môn lựa chọn trở thành người phát ngôn loại hình sự tình, vợ chồng 2 người có thể nói là tránh như xà hạt, nghĩ cũng không dám nghĩ.

1 người dã tâm, chung quy là cần thực lực bản thân đến xứng đôi.

Nếu không chính là ý nghĩ hão huyền, tự tìm đường chết.

Số trời đã định.

Chu Nguyên Chương đến cùng là từ tầng dưới chót nhất tên ăn mày đi ra nhân vật, tại phu nhân Mã đại tỷ một phen an ủi dưới hắn liền không ở đi để ý tới cây kia thực tại xương bên trong không an toàn cảm giác, 2 vợ chồng 1 suy nghĩ quyết định muốn tại cái này thủy hỏa long châu phía trên làm chút gì đó.

Mặc dù thủy hỏa long châu là Xích Luyện tiên tử tặng cho trưởng tử Chu Tiêu lễ vật, nhưng là thân là phụ mẫu mượn dùng một chút, cũng không có gì đi liền cùng tiền mừng tuổi đồng dạng.

Dù sao hiện tại tiêu nhi niên kỷ bất quá đồng tử trên dưới, thực tế là quá tiểu.

Bởi vì thiên hạ này thế cục mặc dù xem ra Mông Nguyên đã là hoa cúc xế chiều, chân chính cùng Minh giáo đối địch thì là cái khác 2 đại nghĩa quân, nhưng ở ở trong đó tích chứa sóng ngầm, vợ chồng 2 người hay là nhìn rõ ràng.

Phật đạo ma 3 giáo, đã không biết nền tảng Thanh Long hội.

Sắp đến đại tranh chi thế, vợ chồng 2 người cần phải có đầy đủ năng lực tự vệ, mà không phải mơ mơ hồ hồ trở thành cá trong chậu.

Đương nhiên.

Tại Chu Nguyên Chương cùng Mã đại tỷ trong lòng, mình trưởng tử Chu Tiêu đã sớm là tương lai Chu gia trụ cột.

Về phần phải chăng tại chỗ sâu nhất có nhìn không thấy tính toán, trở thành kết thúc bên trong người, vợ chồng 2 người đã không để ý tới những này. Bởi vì trong quân doanh hạ độc sự kiện, đã cho bọn hắn mang đến áp lực thực lớn.

Chỉ bất quá bây giờ vợ chồng 2 người xác định được dự định, chính là phần ân tình này là cần ghi nhớ.

Lúc cần thiết có thể xuất ra tính mạng của mình đến hoàn lại phần này như núi đại ân.

Trừ phi…

…

Cửa phòng bị đẩy ra.

Xích Luyện tiên tử về đến phòng thời điểm, nhìn thấy chính là Nhạc Duyên đang bưng 1 cái bạch ngọc chén rượu, dựa vào phía trước cửa sổ, ngắm nhìn bầu trời kia vòng trăng tròn.

“Mạc Sầu, ngươi an bài tốt “

Ngoái nhìn, ánh mắt rơi vào Xích Luyện tiên tử trên thân, Nhạc Duyên mở miệng hỏi: “Tại trong ấn tượng của ta, ngươi rất ít dạng này.”

Xích Luyện tiên tử cái danh hiệu này đại biểu kia đoạn quá khứ, dù là ban đầu ở thần điêu thời điểm, 2 người thành hôn sau mang theo Tiểu Long Nữ hành tẩu giang hồ, làm lấy hành hiệp trượng nghĩa vì nước vì dân sự tình, nhưng cũng chưa từng thấy qua Lý Mạc Sầu vì một ít chuyện nhỏ như thế để bụng.

“…”

Lý Mạc Sầu rất là chán ghét khoét Nhạc Duyên một chút, nàng không cảm thấy hắn không hiểu.

Đây là 1 cái ngay từ đầu bước vào giang hồ liền chọc giận nàng nam nhân.

Đi qua cái bàn thời điểm phiết một chút kia đặt tại phía trên uốn lượn đường cong có chút khoa trương loan đao

về sau, nàng cũng tới đến phía trước cửa sổ, ánh mắt theo Nhạc Duyên ánh mắt nhìn về phía bầu trời kia vòng trăng tròn, có ý riêng cảm thán nói: “Vầng trăng này hay là như vậy để người quen thuộc.”

Đúng vậy, quá quen thuộc.

Bao nhiêu thời gian bên trong, bao nhiêu trăng tròn thời điểm, nàng đều sẽ nhìn ra xa trời cao, nhìn lên bầu trời kia vòng ngân nguyệt.

Chỉ bất quá tại kia đoạn cơ khổ thời gian bên trong còn có người bồi chính mình.

Trăng tròn, Nhạc Duyên.

“Kia Mạc Sầu ngươi cảm thấy nó đẹp không” Nhạc Duyên một ngụm đem trong chén rượu ngon uống cạn, chợt hỏi.

Ân

Xích Luyện tiên tử cảm thấy có chút kỳ quái, nàng phát hiện cái này chán ghét gia hỏa lại bắt đầu treo lên lời nói sắc bén.

Chưa cùng Lý Mạc Sầu có chỗ trả lời, Nhạc Duyên đã mở miệng, tựa hồ là tại tự hỏi tự trả lời: “Trăng tròn vẻ đẹp, đây chẳng qua là đứng xa nhìn.”

“Có quá nhiều người đều chỉ thấy được biểu tượng.”

“Trên thực tế… Hắn không phải như vậy.”

Chương 241 : Dưới ánh trăng người (hạ)

Nhạc Duyên phen này cảm thán, hấp dẫn Xích Luyện tiên tử lực chú ý.

Bên cạnh mắt.

Nàng dùng ánh mắt dư quang nhìn thấy cái này để nàng vừa yêu vừa hận nam nhân bên mặt, thần sắc lộ ra ý vị thâm trường.

Lý Mạc Sầu cảm thấy mình nghe rõ trong những lời này lời nói.

Nói là chung tình, chuyên 1 mà đến, nhưng dù sao giữa bất tri bất giác đi trêu chọc những nữ nhân khác. Thân là người trong cuộc, Xích Luyện tiên tử có thể nói có sâu sắc không gì sánh được cảm thụ.

Tiện nghi đồ đệ Lục Vô Song không nói, vẻn vẹn liền tự mình sư muội Tiểu Long Nữ, nếu như không phải Ưng Duyên nói rõ với nàng một chút sự tình, chỉ sợ kết quả là nàng Lý Mạc Sầu vẫn là che tại trống bên trong, không hiểu ra sao. Tại bên cạnh mình, một mực có 1 cái hai lòng sư muội, qua nhiều năm như vậy, ngẫm lại thực cũng đã người cảm thấy không rét mà run.

Lúc trước sư muội Tiểu Long Nữ ủy khuất thời điểm, Lý Mạc Sầu còn vẫn cho là đó là bởi vì Dương Quá vấn đề, nhưng bây giờ nghĩ đến lại chỉ sợ không phải.

Không nói chuyện dù nói như thế, từ Ưng Duyên kia bên trong đạt được tương ứng đáp án, nhưng Lý Mạc Sầu vẫn không hiểu trong đó mấu chốt một điểm.

Đó chính là sư muội khi nào biến thành một người khác.

Chẳng lẽ sư muội bài trừ cái gọi là giấc mộng thai nghén

Xích Luyện tiên tử vô luận như thế nào suy nghĩ, cũng chỉ có thể đem cái quan điểm này làm mình tham khảo.

Càng quan trọng chính là nàng hiểu qua Phật môn, hiểu qua cung điện Potala Lạt Ma, luân hồi chuyển sinh nói chuyện tại kia bên trong từ trước đến nay thịnh hành, có đôi khi nàng đều khó tránh khỏi sẽ hoài nghi mình cháu trai Ưng Duyên phải chăng cũng xuất hiện vấn đề. Phật môn công pháp, nhất là Mật tông công pháp, chắc chắn sẽ có một chút kỳ kỳ quái quái pháp môn.

Bây giờ nghe Nhạc Duyên câu nói này, Lý Mạc Sầu ngược lại là muốn nhìn một chút hắn đến cùng nói thế nào.

Hoặc là nói là nam nhân rất được hoan nghênh tìm lý do.

“Chỉ nhìn đạt được biểu tượng “

“Ngươi đây là nói thế nhân quá mức nông cạn, như vậy chân tướng là cái gì đây” giống như cười mà không phải cười bên trong, Lý Mạc Sầu theo cái đề tài này tiếp tục, nàng nhận định mình đã nhòm ngó lời nói này phía sau

tầng thứ 2, thậm chí suy đoán ra ẩn giấu tầng thứ 3 hàm nghĩa.

“Ngân huy lượt vẩy.”

“Nhưng đó cũng không phải thuộc về hắn ánh sáng.”

“Mạc Sầu, ngươi biết không “

“Vầng trăng kia trên thực tế là 1 cái rét lạnh hoang vu chỗ, không có Cung Quảng, không có Thường Nga, cũng không có Ngô Cương, càng không có 1 viên cây quế.”

“Vô tình tuyệt vọng hắc ám chi địa, đó mới là diện mục thật của hắn.”

Ánh mắt từ không trung kia vòng trăng tròn bên trên thu hồi, ánh mắt dừng lại tại Xích Luyện tiên tử tấm kia thần thái hơi có vẻ vũ mị gương mặt xinh đẹp bên trên, Nhạc Duyên dùng đến một loại trò đùa chi ý nói ra hắn muốn nói lời: “Nếu là không có đầy đủ phòng hộ, nó vĩnh viễn chỉ có thể đứng xa nhìn.”

“Bằng không mà nói… Tiếp cận nó thời điểm, kết quả chưa hẳn trăng tròn chỗ đại biểu kia phần mỹ mãn.”

Nhạc Duyên biết Xích Luyện tiên tử đã bắt đầu đối với mình những lời kia phân tích, chỉ bất quá ngôn ngữ của mình cùng 1,000 tầng bánh đồng dạng, bên trong ẩn chứa ý nghĩa lại muốn so tưởng tượng muốn khắc sâu nhiều.

Có nhiều thứ, hắn muốn nói, nhưng lại muốn nói lại thôi.

Bởi vì ở trước mặt người ngoài, tại đại kế trước mặt, hắn Nhạc Duyên là 1 cái sống ở trong nói dối người.

Sơn nhạc nhạc, duyên điểm duyên.

Một lần nữa nhớ lại tất cả mọi chuyện hắn mới phát hiện khắc sâu tại trên sử sách, lưu lạc trong giang hồ Nhạc Duyên chỉ là 1 cái dùng vô số hoang ngôn tạo thành hình tượng.

Vô luận là Đông Hoàng quá 1, hay là nói công tử Nhạc Duyên, lại hoặc là Minh giáo giáo chủ, kia cũng là hắn, nhưng lại không phải hắn.

Hắn, chính là lớn nhất hoang ngôn.

Càng là tại trong cục.

Một phần đã đến cuối cùng đại cục, kết thúc sẽ tại không lâu sau đó trình diễn.

“Ừ”

Một tiếng chần chờ, Xích Luyện tiên tử nhíu lên kia đẹp mắt lông mày, thần sắc hơi có vẻ mê hoặc, nàng đột nhiên cảm thấy Nhạc Duyên lời nói giống như vượt qua kiến thức của nàng lý giải.

Tựa hồ là có thiên văn tri thức, nhưng lại luôn cảm thấy kia chỉ bất quá là mặt ngoài, tầng sâu bên trong cất giấu cái khác bí mật.

Đây là ý gì

Phải biết mới gặp thời điểm, ở trong mắt Lý Mạc Sầu, nói công tử Nhạc Duyên thế nhưng là 1 cái rất trực tiếp nam nhân.

Làm sao cùng một chỗ về sau, ngược lại là có ngăn cách

Nàng không có trực tiếp hỏi, thật là theo cái đề tài này, đưa ra một vấn đề: “Ngươi nói hắn hắc ám vô tình, nhưng lại nơi nào đến điệp điệp sinh huy ngân quang “

Ánh mắt có chút tỏa sáng, Nhạc Duyên nhìn qua chỉ so với mình thoáng thấp một nửa Xích Luyện tiên tử, trả lời: “Đó là bởi vì hắn gặp phải thuộc về mình mặt trời a!”

“! ! !”

Kia cỗ ngăn ở cổ họng bên trong khí tại một câu nói kia dưới tan thành mây khói, gương mặt xinh đẹp hơi đỏ lên, sắc mặt càng lộ vẻ vũ mị. Dù là đã là lão phu lão thê, Lý Mạc Sầu vậy mà phát hiện mình lại lần nữa có một loại ban đầu ở Đại Thắng quan đối mặt nói công tử câu nói kia lúc cảm thụ.

Quả nhiên.

Gia hỏa này vẫn là như lúc trước đồng dạng.

Né tránh mở Xích Luyện tiên tử kia đột nhiên như nước đồng dạng 2 con ngươi, Nhạc Duyên đem ánh mắt lại

lần nữa nhìn về phía trăng tròn.

Những lời này là lời trong lòng, là nói thật.

Nhưng cũng là đối chính hắn tổn thương sâu nhất.

Tà linh vô tình.

Long tộc càng là lạm tình, xem như mặt khác trên ý nghĩa nhổ x vô tình.

Hai bên kết hợp phía dưới, hắn Nhạc Duyên không nên xuất hiện loại tình huống này.

Tâm động, đại biểu lấy chính hắn đã nhập kết thúc.

Đây chính là những người kia hi vọng cục diện.

Cũng chính là điểm này, cho nên tại đại Đường thời điểm, dù là còn không có khôi phục quá khứ ký ức thời điểm, Nhạc Duyên liền biểu hiện ra đối Từ Hàng Tĩnh trai lớn nhất chán ghét.

Bởi vì Nhạc Duyên phát hiện mình bắt đầu từng bước một đi vào trong đó.

Là năm lần luân hồi nhiều lắm, hay là bởi vì mình chân chính gặp phải người mình thích

10,000 trượng hồng trần, thật đúng là đủ để tan hủy hết thảy lò luyện.

Tung hoành vô địch, mang theo người bừng bừng dã

tâm giáng lâm thế này Nhạc Duyên tại một thế này lần nữa khôi phục ký ức về sau, thật là lần thứ 1 hiếm thấy xuất hiện tên là sợ hãi cảm xúc.

Không phải sợ hãi hoàn mỹ kế sách, cũng không phải sợ hãi vô thượng vũ lực, mà là lo lắng kia nhu ruột bách chuyển, quấn chỉ 3,000 phiền não tia.

Tại thanh tỉnh một khắc này, Nhạc Duyên liền biết mình xuất hiện đồng dạng không cách nào tránh khỏi sơ hở.

Hắn bỏ thân rồng, phân liệt linh hồn, càng là hủy đi đạo thể.

Đem hết thảy có thể sinh ra nhược điểm đồ vật đều loại bỏ, muốn đem tự thân chế tạo thành hoàn mỹ không một tì vết, bằng vào thời gian đến tôi luyện cái này từ lúc mới sinh ra bên trong đản sinh ra tạo vật. Đến lúc đó hắn đem không sợ đặc biệt nhằm vào mà đến võ công cùng năng lực, hắn đại kế cũng đem tiếp tục.

Chỉ là… Lại tại lấy sau cùng về ký ức một khắc này, Nhạc Duyên phát hiện cái này hoàn mỹ bên trong xuất hiện tì vết.

1 cái không đáng chú ý, nhưng lại trí mạng tì vết.

Người tính không bằng trời tính.

Long cùng tà đều không phải người.

Mà cái này… Giơ bàn tay lên, ánh mắt tại trên tay chính mình dừng lại nửa ngày, Nhạc Duyên lại đưa tay duỗi ra,

tại Xích Luyện tiên tử có chút sững sờ trong ánh mắt, nhẹ nhàng vuốt ve gò má của nàng, ở trong lòng tự nhủ: “Cái này, chính là người sao “

“Đây chính là tình sao “

Năm lần luân hồi, chính là năm lần hoàn chỉnh hồi ký.

Liên tiếp năm lần lăn lộn chốn hồng trần, ngay tại một chút xíu ma diệt lấy trên người hắn một thứ gì đó.

Càng đáng sợ chính là hắn với cái thế giới này, sinh ra ràng buộc.

Nếu nói tại đại Đường lúc là theo tâm tình, tại đại Tần lúc là lạnh lùng, như vậy hiện tại… Thì là mâu thuẫn.

Hắn không phải thông thiên, không phải Đông Hoàng quá 1, không phải nói công tử, không phải Hứa Tiên, không phải Lục Tiểu Phượng, không phải Diệp Cô Thành, không phải lý tầm hoan, chỉ là Nhạc Duyên.

” “

Lúc đầu có chút ngượng ngùng Lý Mạc Sầu lại đột nhiên phát hiện Nhạc Duyên lâm vào một loại kỳ quái trạng thái, lập tức cả người không hiểu ra sao.

Hôm nay Nhạc Duyên rất kỳ quái… Không!

Xác thực nói, nàng đang tìm kiếm nhiều năm sau gặp lại nói công tử Nhạc Duyên liền rất kỳ quái. Ngoại nhân có lẽ không cách nào nhìn thấy, nhưng nàng Lý Mạc Sầu

có thể phát hiện đối phương cả người trên dưới quanh người đều nhộn nhạo một loại tên là mâu thuẫn đồ vật.

Hoặc là nói hắn không thuần túy.

Tựa hồ Nhạc Duyên đang tìm kiếm lấy cái gì, tại thời khắc này, Xích Luyện tiên tử có thể cảm nhận được dưới ánh trăng cái này nam nhân lâm vào một loại nào đó mê mang.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 242 : Muốn đi ra ván người

Ầm!

Mảnh gỗ vụn vẩy ra.

To lớn khối sắt tại dẫn dắt dây thừng buộc chặt dưới từ chỗ cao nện xuống, trực tiếp đâm vào cây kia đứng thẳng trên cây cột. To lớn lực đạo khiến cho cọc gỗ lại lần nữa hướng thổ nhưỡng chỗ sâu tiến vào số điểm.

Xa xa nhìn lại.

Chỉ thấy Minh giáo tổng đàn Quang Minh đỉnh lúc này, đã là trải rộng lít nha lít nhít khoảng chừng ba mươi sáu cái thô to hình trụ, chính thành một giới hình tròn phương vị dựng nên, đây chính là từ giáo chủ Nhạc Duyên muốn thành lập đồ vật. Tại hao phí vô số nhân lực cùng tài lực phía dưới, kia kiến trúc đã tại mọi người cố gắng dưới phác hoạ ra đại khái hình dạng.

Đỉnh núi, yêu hoắc tiếng vang lên.

Sườn núi, thì là có một đám giáo chúng cùng tù binh chính nhấc lên cự mộc, mười bậc mà lên.

Mà tại chân núi nơi nào đó, thì là từ Ngũ Hành Kỳ bên trong chữ thổ cờ giáo chúng đào từng cái hố to, cái này hố đất chỗ sâu, đang ngã từng cỗ đã sớm mệt chết hoặc là đập chết thi thể. Ở trong đó, tuyệt đại bộ điểm chính là

bị bắt làm tù binh xuống tới Mông Nguyên binh sĩ.

Quang Minh đỉnh.

Công trường bên cạnh.

Làm lần này công trình bằng gỗ người phụ trách Lưu Bá Ôn cùng Trương Trung sư huynh đệ hai người giờ phút này chính diện vô biểu lộ nhìn qua trước mắt bận bịu khí thế ngất trời công trường cảnh tượng, cho dù là vào đêm lúc điểm, cái này Quang Minh đỉnh vẫn không có an tĩnh dấu hiệu, vô số nhân lực đang bị đưa vào sử dụng.

“Sư huynh, ta thực tế là khó có thể tưởng tượng.”

Ánh mắt thu hồi, Lưu Bá Ôn dao hạ thủ bên trên quạt lông, phiến dưới lạnh lùng gió đêm, hắn dùng một loại thổn thức giọng điệu thở dài: “Thiên hạ này còn chưa thống nhất, ta liền sớm nhìn thấy bạo quân chi tư.” Tại trong ấn tượng của hắn, hưng thịnh như vậy thổ mộc người cũng không nhiều, trong lịch sử dưới cho người ta ấn tượng khắc sâu nhất chính là Thủy Hoàng đế cùng Tùy Dương Đế.

Mà lại tốt xấu trường thành là dùng để chống đỡ ngoại tộc, để người cảm thấy lãng phí cũng chỉ là cung A phòng cùng hoàng lăng, nhưng ở một ít thời điểm, hoàng lăng loại tồn tại này là rất bình thường thao tác.

Về phần Tùy Dương Đế Dương Quảng cơ hồ không khác nhau chút nào.

Đại vận sông tự khai đục về sau, mặc dù khổ sảng khoái

thay mặt, nhưng là Lưu Bá Ôn không phải những cái kia cổ hủ người đọc sách, hắn phải thừa nhận cái này đại vận sông tác dụng. Trừ bỏ đại vận ngoài thiên hà, Tùy Dương Đế Dương Quảng thì là xây lại lập 1 cái mới thành, đó chính là đã từng Đông đô Lạc Dương.

Đây là Cửu châu bên trong thành lớn, có độc đáo địa vị.

Nhưng Nhạc giáo chủ… Cái này Minh giáo còn không có nhất thống thiên hạ, liền sớm bắt đầu xây dựng rầm rộ, muốn tại Quang Minh đỉnh kiến tạo 1 cái cao độ kinh người tháp cao, cái này thật sự là để người không rõ cái này phía sau ý nghĩa.

Chẳng lẽ là chân chính muốn kiến tạo kia theo như đồn đại Trích Tinh lâu

Cái kia nhà Ân mạt đại, từ trụ Vương sở kiến tạo kiến trúc cao lớn, cái kia bị hủy bởi tự thiêu Trích Tinh lâu, thời gian qua đi mấy ngàn năm phải tiếp tục tại Thần châu đại địa bên trên kiến tạo bắt đầu sao

Tại vì giáo chủ Nhạc Duyên tướng mệnh thất bại về sau, Lưu Bá Ôn nhận thương thế đối nó ảnh hưởng muốn xa so với thường nhân tưởng tượng sâu nhiều.

Tại Lưu Bá Ôn trong mắt, giáo chủ Nhạc Duyên liền tốt so 1 cái lỗ đen, cho dù là tại xem sao xem quẻ 1 đạo bên trên có cực cao tạo nghệ, nó tiêu chuẩn tự nhận sẽ không so gia cát võ hầu cùng Viên Thiên Cương bọn người kém hơn bao nhiêu, nhưng ở giáo chủ trước mặt, hắn đã không dám suy tính bất luận cái gì có quan hệ giáo chủ đồ vật.

“Ai!”

Nghe sư đệ Lưu Bá Ôn cảm thán, thân là sư huynh Thiết Quan đạo nhân Trương Trung cũng chỉ là dưới đáy lòng thở dài một cái, đối này cũng chỉ có thể đạm mạc đối mặt. So với sư đệ loại kia tính tình, Trương Trung thì là thành thục nhiều. Trương Trung không có sư đệ Lưu Bá Ôn mãnh liệt như vậy tâm tư, tại một ít thời điểm, hắn ngược lại càng giảng cứu thuận thiên ứng nhân.

“Nếu thật là cái kia trong truyền thuyết Trích Tinh lâu, vậy thật là nói không chừng là vì trên trời tinh thần mà tới.” Ngẩng đầu, Trương Trung đưa mắt nhìn về phía bầu trời đêm, chỉ thấy bầu trời sao lốm đốm đầy trời, một vòng to như bàn quay trăng tròn chính treo ở trên đó, lượt vẩy đầy trời ngân huy.

Tu hành bọn hắn cái này 1 đạo nhân lý ứng trên thông thiên văn, dưới rành địa lý, bên trong hiểu người cùng, minh âm dương, hiểu bát quái, hiểu kỳ môn, biết độn giáp, bày mưu nghĩ kế bên trong, quyết thắng ngoài ngàn dặm.

Có thể tiên tri 500 năm, sau biết năm trăm năm.

Mạch này bên trong, có thể hoàn toàn làm được những này năng lực người nhìn chung mấy ngàn năm trên dưới thời gian bên trong, cũng không có mấy người.

Tại Thiết Quan đạo nhân trong lòng, vậy mà không đến 10 ngón tay số lượng.

Sư huynh đệ hai người biết được người bên trong, mạnh nhất đương nhiên là dạy bảo 2 người sư phó.

Hắn thấy, sư phụ của mình đại khái toàn bộ nắm giữ phía trên tất cả năng lực, hắn Trương Trung nhiều nhất xem như nắm giữ một nửa, mà sư đệ thiên phú muốn càng mạnh, có cơ hội thành tựu người hoàn mỹ, đạt tới sư phó cảnh giới.

Nhưng bây giờ…

Ánh mắt liếc nhìn chính đong đưa quạt lông sư đệ, Trương Trung hiểu rất rõ sư đệ của mình người này.

Hắn cho tới bây giờ liền không có hướng Nhạc giáo chủ thần phục, dù là Nhạc giáo chủ cũng biết được loại tình huống này, nhưng là song phương rất sáng suốt riêng phần mình làm 1 bước nhượng bộ. Hoặc là nói chỉ là đơn thuần Lưu Bá Ôn làm ra nhượng bộ, mà Nhạc Duyên chỉ bất quá đem nó làm như không thấy thôi.

Trong bóng tối, từ sư đệ hướng mình đưa ra trảm long thuật thời điểm, Trương Trung liền biết sư đệ nhận tổn thương so trong tưởng tượng muốn sâu.

Mà bởi vì tính tình mạnh hơn, Lưu Bá Ôn cũng không có nói rõ ràng mà thôi.

“Kia có lẽ lầu này lại muốn đốt một lần…”

Đong đưa quạt lông, Lưu Bá Ôn không nhẹ không nặng chậm rãi nói: “Ta nghĩ lấy một trận tuyệt mỹ diễm hỏa tấu vang thịnh thế khai mạc chi nhạc.”

“…” Thiết Quan đạo nhân Trương Trung nghe sư đệ Lưu Bá Ôn nghe được lời này, trầm mặc nửa ngày, lúc này mới hỏi: “Sư đệ, ngươi không cần gượng chống. Nói cho sư huynh đi, thân thể ngươi tình huống đến cùng thế nào “

Nghe vậy.

Lắc lư quạt lông ngừng lại, cả người hắn gương mặt đều che lấp tại quạt lông phía dưới.

Hồi lâu.

Ngay tại Trương Trung coi là Lưu Bá Ôn vẫn muốn tránh đi vấn đề này thời điểm, hắn rốt cục mở miệng: “Sư huynh ngươi biết chúng ta mạch này bên trong người đến tột cùng là chuyện gì xảy ra. Người ở bên ngoài trong mắt, có lẽ là thần thần đạo đạo, là chiêm tinh xem bói, nhưng bước vào ở trong đó về sau, nhìn thấy chính là một loại khác tuyệt mỹ tràng cảnh.”

“Hắn, trảm ta tiên tri.”

“! ! !”

Lưu Bá Ôn lời nói để Thiết Quan đạo nhân Trương Trung 2 mắt trong lúc nhất thời trợn thật lớn… Cái này, đây tuyệt đối không phải bình thường trên ý nghĩa thương thế. Tại lúc ấy, Trương Trung chỉ cho là sư đệ đó bất quá là phản phệ, tuyệt đối không ngờ đến chân tướng muốn xa so suy đoán càng nghiêm trọng hơn.

“Đây không có khả năng!”

Tại cuối cùng, Trương Trung chỉ có thể phát ra không thể tin ngữ khí. Hắn tựa hồ là nghĩ đến cái gì đáng sợ sự tình, toàn bộ sắc mặt trong lúc nhất thời khó coi vô cùng, nếu không phải thời gian là tại ban đêm, chỉ sợ có người nhìn đến thấy Thiết Quan đạo nhân hiện tại sắc mặt đã hoàn toàn mất đi huyết sắc.

“Không phải phản phệ, mà là người vì úc!” Quay lại thân, buông xuống quạt lông Lưu Bá Ôn cười, xem ra rất là cao hứng, thật giống như tìm được 1 cái bị người che giấu bảo vật đồng dạng: “Thật giống như… Cái kia vốn là là thuộc về đối phương đồ vật đồng dạng, bị chủ nhân thu về.”

“Có phải là rất có ý tứ “

“Khuy thiên cơ, đo mệnh đồ.”

“Cùng nó nói là chúng ta nhìn thấy cái gọi là vận mệnh, chẳng bằng nói là ngươi ta đứng tại thời gian trường hà, cư cao lâm hạ nhìn thấy những cái kia tại thời gian trường hà bên trong giãy dụa thế nhân.”

“Khương thái công nhìn qua.”

“Gia cát võ hầu gặp qua.”

“Lý Thuần Phong cùng Viên Thiên Cương nhìn qua.”

“Hiện tại chính là ngươi ta sư huynh đệ hai người.”

“Có lẽ trong lúc này có muôn hình muôn vẻ nhân vật, cũng tại cái này 1 đạo bên trên đi ra con đường của mình, chỉ là bọn hắn quá nhiều người nửa đường chết yểu, còn lại thì là ẩn tàng thâm sơn rừng rậm, không hiện tại thế.”

“Chẳng lẽ ở trong đó liền không có người muốn đi ngược dòng nước, tìm cây hỏi ngọn nguồn sao “

Lưu Bá Ôn cái này xem ra rất đơn giản chất vấn, thì để Thiết Quan đạo nhân Trương Trung cái trán trôi đầy mồ hôi, phía sau lưng càng là giữa bất tri bất giác ướt đẫm một mảng lớn.

“Ta nghĩ…”

“Chúng ta mạch này năng lực, có lẽ vốn cũng không phải là người bình thường có khả năng có. Năng lực là nơi nào đến là Trường Sinh quyết “

“Là ban cho “

“Hay là đánh cắp “

“Có lẽ đến một ngày nào đó, nên có người đánh vỡ quy tắc, muốn đem hết thảy cũ thế càn quét thời điểm, đó chính là chúng ta mạch này chỗ có năng lực bị thu hồi thời điểm, càng đem muốn đoạn tuyệt truyền thừa thời điểm.”

“Sư huynh a.”

“Phúc họa tương y.”

“Nói không chính xác ngươi ta sư huynh đệ hai người, đã cách chân tướng không xa.”

Tí tách!

Là mồ hôi rơi xuống đất.

Nhìn qua con mắt cơ hồ sáng lên sư đệ, Thiết Quan đạo nhân Trương Trung chỉ cảm thấy mình cả người đều mất đi khí lực, một cỗ đập vào mặt áp lực để hắn có một loại đạp không lên khí đến ảo giác.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 243 : Âm dương phương sĩ

Xem sao tướng mệnh.

Xem bói đo quẻ.

Bên ngoài người đi đường trong mắt, bọn hắn mạch này người chỗ thể hiện ra năng lực đương nhiên huyền chi lại huyền, để người cảm thấy cao thâm mạt trắc, để người sờ vuốt không được đầu não.

Cho nên chỉ cần tại cái này 1 đạo bên trên có tạo nghệ người, lưu cho thế nhân sẽ chỉ 2 loại ấn tượng.

Một là thần bí khó lường, thứ hai là thuần túy giả danh lừa bịp.

Chỉ có chân chính bước vào kia 1 đạo bên trong người, mới có thể chân chính biết đạt tới cảnh giới nhất định về sau, trong mắt bọn họ thế giới sẽ là 1 cái gì bộ dáng.

Đo người đoán mệnh, nhất cạn chính là từ mặt người da cổ tướng đến tướng, càng sâu một điểm thì cần ngày sinh tháng đẻ.

1 người ngày sinh tháng đẻ, chính là 1 cái kíp nổ, là 1 cái tiểu tọa tiêu.

Cái này liền có thể để hành tẩu tại thời gian trường hà ven bờ bọn hắn mượn cái này ngày sinh tháng đẻ nhìn

thấy trong tương lai thời gian dòng sông bên trong giãy dụa chìm nổi bộ dáng, nhưng cũng bất quá là có thể nhòm ngó trong cuộc đời lớn tai đại nạn loại hình đồ vật, lại không cách nào đi nhìn thấy càng thêm kỹ càng kinh lịch.

Nếu muốn càng thêm kỹ càng đồ vật, vậy liền cần lương thần cát nhật, tái tạo tế đàn, đánh đổi khá nhiều đến tăng cường tự thân cảm giác, từ đó 'Nhìn thấy' càng thêm kỹ càng quá trình.

Ở trong quá trình này, đo lường tính toán mục tiêu đều có độ khó cao thấp lớn tiểu.

Càng là danh nhân càng dễ dàng, mục tiêu càng lớn, thì là tại thời gian trường hà bên trong tọa độ liền sẽ càng rõ hiển. Dù sao đại thế dễ dàng hơn chưởng khống, chỉ cần dựa theo cố định phương hướng xuống dưới, không cần quá mức để ý ở giữa chỗ rất nhỏ.

Mà tại ở trong đó, đi ngược dòng nước thì phải so xuôi dòng mà dưới càng vì nhốt hơn khó.

Mạch này bên trong, tu vi thấp người, người giang hồ xưng thầy bói.

Mà tu vi cao siêu người, trên thực tế có 1 cái để thế nhân quên mất xưng hô, đó chính là phương sĩ.

Thiết Quan đạo nhân Trương Trung cùng Lưu Bá Ôn sư huynh đệ hai người mặc dù thân là Đạo giáo bên trong người, nhưng bọn hắn vẫn nhớ được trên người mình mạch này kia bị biến mất mặt khác tầng 1 xưng hô ——

phương thuật chi sĩ. Ở trong đó, một cái khác trứ danh đại biểu chính là xuất từ Âm Dương gia Vân Trung Quân Từ Phúc.

Trên thực tế đừng nhìn Âm Dương gia từ đạo môn bên trong phân liệt mà ra, nhưng ở bọn hắn sư phó trong miệng, cái kia đã từng biến mất môn phái, trên thực tế chính là phương sĩ môn phái, môn phái trên dưới có cực kì nồng đậm phương sĩ chi vị.

Thăm tiên luyện đan.

Truy cầu trường sinh bất lão.

Cùng cùng kia cũng là bọn hắn Âm Dương gia làm qua sự tình.

Chỉ tiếc đến bọn hắn cái này bên trong, trong truyền thuyết luyện thành trường sinh bất lão đan phương pháp sớm tại tần kết thúc thời điểm cũng đã thất truyền, tối đa cũng bất quá là về sau thiên tư người thông tuệ từ Âm Dương gia còn sót lại điển tịch bên trong sửa sang lại cái khác cùng loại phương pháp.

Nhưng vật thay thế cuối cùng chỉ là vật thay thế, còn kém rất rất xa trường sinh chi pháp. Phía sau xuất sắc nhất chính là thất tinh tục mệnh chi pháp, nhưng so với đã từng đến nói nhưng cũng chênh lệch quá xa.

“…”

Bên tai thái dương đã ướt đẫm, tại gió đêm thổi đến phía dưới, Thiết Quan đạo nhân chỉ cảm thấy mình toàn

thân trên dưới lạnh lẽo, thật giống như tại lạnh buốt trong nước sông lội một vòng. Sư đệ lời nói, Trương Trung tất nhiên là phi thường rõ ràng, tăng thêm sư huynh đệ hai người sư thừa, cái này khiến Trương Trung không thể không lo lắng.

Bởi vì từ tiểu so với mình đến, sư đệ tính tình muốn càng thêm hoạt bát cùng tò mò.

Tại Thiết Quan đạo nhân Trương Trung trong mắt, phương sĩ 1 đạo liền nên giảng cứu thuận thiên ứng nhân, mà không phải nghịch thiên mà đi.

Từ xưa đến nay, nghịch thế mà đi người cuối cùng không có người rơi vào kết cục tốt.

Nhưng quá mức hiếu kì sư đệ rõ ràng không giống.

Thiên tư của hắn quá cao.

Đầy đủ cao thiên tư phối hợp thêm tự phụ cùng hiếu kì, tại một số thời khắc kia chưa chắc là chuyện tốt.

Kia Nhạc giáo chủ trảm hắn tiên tri, tại Trương Trung ở sâu trong nội tâm lại cảm thấy cái này chưa hẳn không phải 1 chuyện may mắn.

“Sư đệ ngươi khi đó đợi tại sơn cốc chưa từng ra, tại thời gian lâu như vậy bên trong chính là vì cái này ngươi khi đó liền âm thầm nếm thử đi ngược dòng nước đi” hít sâu một hơi, một lần nữa sửa sang lại tâm tình của mình về sau, Thiết Quan đạo nhân Trương Trung có chút bất đắc dĩ nhìn chằm chằm Lưu Cơ, ngữ khí mặc dù là nghi

vấn, nhưng bên trong ý tứ thật là cho khẳng định ý vị: “Ngươi nên biết sư môn cấm kỵ!”

Trương Trung không ngờ đến Lưu Bá Ôn lá gan sẽ lớn như vậy!

Cũng là!

Lá gan không lớn người, há lại sẽ móc ra truy vấn đoạn ngọn nguồn trảm long mạch chi pháp

Cái kia trảm long chi pháp, theo Trương Trung cũng quá mức.

Hoàn toàn là một đao chém vào Thần châu đại địa mệnh mạch phía trên.

“Sư môn cấm kỵ…” Lưu Cơ nghe vậy mỉm cười, trên mặt có một loại nói không nên lời thổn thức, toàn bộ biểu lộ lộ ra rất là thất vọng, nhất là mình tiên tri bị chém đứt về sau, phần này ảo não chi tình một mực dừng lại tại nội tâm của hắn chỗ sâu: “Ta đương nhiên biết ngươi đang lo lắng cái gì.”

“Nhưng đổi tương lai, lại không thay đổi lịch sử.”

“Bởi vì vô cùng có khả năng một điểm biến động, liền sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến tự thân, thậm chí để cho mình biến mất tại thời gian trường hà bên trong.”

“Nhưng là sư huynh a… Ngươi có thể xác định chúng ta thế giới này lịch sử thật không có bị người nhúng tay sửa đổi qua “

“Có long, có Kỳ Lân, thậm chí có muốn dục hỏa trùng sinh Phượng Hoàng.”

“Cái này căn bản là 1 cái có vấn đề thế giới.”

“Có lẽ…”

“Có như vậy một cái bình thường thế giới, hai người chúng ta bất quá là phổ thông đạo sĩ, tại phương sĩ 1 đạo bên trên có mình nghiên cứu. Ngươi Trương Trung cũng không phải ta Lưu Cơ sư huynh, mà là sư phụ của ta.”

“Tại cái kia phổ thông thế giới, ngươi ta sư đồ 2 người có lẽ phụ tá 1 cái xuất thân kém đến cực điểm người cứu vớt thương sinh tại loạn thế.”

“Mà không phải đợi tại Minh giáo trung thành vì cái gì ngũ tán nhân.”

Càng nói càng kích động, Lưu Bá Ôn sắc mặt xem ra đỏ lên vô cùng, ngắn ngủi mấy câu để hắn có thở hồng hộc cảm giác.

“Sư đệ!” Thấy thế, Thiết Quan đạo nhân Trương Trung có chút lo lắng nhìn xem Lưu Bá Ôn.

“Hí ~~~” thở phào một hơi, đem trong lòng rung động nhiệt huyết cho lạnh đi về sau, Lưu Bá Ôn khôi phục bình tĩnh, “Sư huynh, thật xin lỗi. Mới vừa rồi là sư đệ càn rỡ.”

“Vừa rồi nói nhiều như vậy, sư huynh coi như nó là gió bên tai đi.”

“Trọng yếu chính là ta phát hiện.”

“Đó chính là chúng ta nhạc Đại giáo chủ chân chính thân phận.” Tại Thiết Quan đạo nhân nhìn chăm chú, Lưu Bá Ôn một chút xíu nói ra mình nắm giữ tình báo, bao quát cái kia có thể xưng thần ma đồng dạng thủ đoạn, cùng khoảng thời gian này đến từ Nhạc Duyên hiện thế sau có khả năng thu tập được hết thảy tin tức.

Vô thượng đại tông sư, tuyệt đỉnh cao thủ chân chính

Không! Không!

Lưu Bá Ôn chỉ cảm thấy tất cả mọi người bị lừa.

Nếu như không phải mình nếm thử tính đi đẩy ngược Nhạc Duyên quá khứ, từ đó bị chém đứt tiên tri, chỉ sợ hắn Lưu Bá Ôn cũng sẽ đồng dạng bị che tại trống bên trong.

Mà lần này vừa vặn chứng minh một chút đồ vật.

Đó chính là Nhạc Duyên… Vô cùng có khả năng đối tất cả mọi người giấu diếm một điểm.

Hắn đã sớm nhìn qua chuyện xưa quá trình.

Mà đây chính là phương sĩ một mạch cảnh giới tối cao 1 trong năng lực.

“Phối hợp thêm giáo chủ năng lực, kia đủ để so sánh Thần thú đặc thù… Cái này khiến ta nhớ tới 1 người.” 2 mắt cơ hồ híp thành một đường nhỏ, lại vẫn che đậy không được kia sắc bén đến dọa người ánh mắt, Lưu Bá Ôn kinh ngạc nhìn mình chằm chằm sư huynh, hắn đang chờ đợi Trương Trung bổ sung phía sau cái kia thân phận.

Lưu Bá Ôn biết sư huynh có năng lực như thế, mà kết quả cũng không có để hắn thất vọng.

“Phương sĩ.”

“Đạo giáo.”

“Âm Dương gia.”

“Đông Hoàng quá 1.”

…

Ứng trời.

Tại ngắm trăng xong, lại lần nữa cầm lên lá cây Nhạc Duyên nhắm mắt lại bắt đầu vì Xích Luyện tiên tử thổi lên một bài để người lạ lẫm mà quen thuộc từ khúc.

Chỉ là một khúc chưa xong, Nhạc Duyên liền ngừng lại.

“Ừ”

“Có người đang kêu gọi ta!”

Mở mắt.

Nhạc Duyên tại Lý Mạc Sầu kia bị đánh gãy hồi ức sau tức giận ánh mắt dưới nói.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 244 : Địa ngục ở nhân gian (thượng)

“…”

1 người khó chịu nhất thời điểm là cái gì

Đó chính là tại ngươi hứng thú bừng bừng làm lấy một chuyện nào đó thời điểm, người đến nửa đường, chính đến hào hứng ngang dương thời điểm, bị đột nhiên đánh gãy. Loại kia không lên không dưới biệt khuất cảm giác, mười phần để người cảm thấy khó chịu.

Xích Luyện tiên tử giờ phút này chính là loại tâm tình này.

Trước đó nàng ngay tại Nhạc Duyên kia thổi trong nhạc khúc tại trong hồi ức lưu luyến, thẳng đến nàng sắp động tình thời điểm, tiếng nhạc im bặt mà dừng.

Loại tình huống này, để Lý Mạc Sầu cả người đều không thích hợp.

Kêu gọi ngươi

Tại nhìn thấy Nhạc Duyên kia thần tình nghiêm túc về sau, Lý Mạc Sầu cưỡng ép đè xuống trong lòng bực bội, trong mắt lộ ra tìm kiếm chi sắc.

Đạo môn bên trong nghe nói có một loại cảnh giới có thể tiên tri, tên là thành tâm thành ý chi đạo, nhưng nhìn

chung giang hồ ngàn năm, lại chưa từng nghe nói có mấy người có năng lực như vậy. Nàng từ ngũ độc bí truyền chuyển tu đạo gia công pháp về sau, Lý Mạc Sầu mặc dù cũng công tham tạo hóa, thế nhưng là nàng cũng không có đến cảnh giới này.

Cái này cảnh giới, cũng không phải là mỗi người đều có tư cách lĩnh ngộ, mà là thuần nhìn cơ duyên, nhìn tâm tính mà tới.

Nàng đường đường Xích Luyện tiên tử tự nhiên sẽ không.

Ánh mắt dừng lại tại Nhạc Duyên kia hơi có vẻ suy tư trên mặt, Xích Luyện tiên tử đối Nhạc Duyên cảnh giới vẫn là đoán không được.

Dưới mắt hắn cùng lúc trước hắn có rõ ràng phân biệt.

Nhưng duy nhất có thể khẳng định một điểm là Nhạc Duyên tất nhiên có thuộc về hắn áp đáy hòm.

“Ta đi nghỉ ngơi.”

“Ngươi khách phòng tại sát vách.”

Thu hồi ánh mắt, Xích Luyện tiên tử quay người hướng mở, đi hướng gian phòng của nàng. Độc lưu lại Nhạc Duyên đứng tại phía trước cửa sổ một mặt dở khóc dở cười.

Thẳng đến Xích Luyện tiên tử bóng lưng biến mất tại trước mắt của hắn về sau, Nhạc Duyên lúc này mới thần

tình nghiêm túc, trở nên trầm mặc xuống.

A ——

Thở phào một hơi, Nhạc Duyên không khỏi tự nhủ: “Quả nhiên, ngươi chỉ là ngươi.”

“Ta vậy mà không biết là nên cao hứng, hay là bi ai.”

“Phật môn độ người, giảng cứu 1 cái chữ duyên.”

“Có phải là ta Nhạc Duyên cái tên này ngay từ đầu liền chú định bây giờ tình hình “

Phật từ nghiệp chướng, trời xi cực đãng; yêu vốn họa kiếp, đầy đất nữ nhung.

Đều nói phật ma tương sinh tướng khắc, chính là 1 hồn song thể.

Nhưng Phật cùng tà, thì là chính phản hai mặt.

Nếu nói ma là xuất từ Phật tự thân, kia Tà linh thì là địa ngục.

Đối với Phật đến nói, trừ bỏ tự thân tâm ma bên ngoài, còn lại chân chính đại địch chính là tà, mà hắn Nhạc Duyên cũng là tà.

Nhìn chung trong lịch sử dưới, bao nhiêu năm rồi ngươi tranh ta đoạt ở giữa, chính tà song phương có thể nói là các sính anh hùng. Nếu nói tà 1 đạo chiếm thượng phong thời điểm, tự nhiên là thuận xương nghịch vong,

tùy tiện đến cực điểm. Nhưng nếu là rơi vào hạ phong, nhưng cũng lựa chọn tham sống sợ chết, cho dù là có Tà linh quay lại tâm ý, nhập chính đạo, đó cũng là chân tâm thật ý.

Nhưng Phật không giống.

Bọn hắn có chút cách làm cùng nho đồng dạng, tiến hành cái gọi là đường vòng cung cứu quốc.

Giống như đã từng một chút triều đại tại tự thân yếu thế thời điểm lựa chọn hòa thân đồng dạng, tại áp lực dưới bọn hắn chọn phái ra môn phái bên trong đệ tử, tiến hành độ người.

Độ người hữu duyên.

Mà tại ở trong đó, lấy tình lực lượng khổng lồ nhất.

Tại đối mặt tình một chữ này thời điểm, cho dù là bách luyện tinh cương cũng có thể ngón tay mềm.

Người, từ trong hồng trần lên.

Là tình là thù, đều là cướp.

Nhạc Duyên đang hoài nghi, hoài nghi lúc trước tại nhà Ân một trận chiến, tuy là thắng thảm, nhưng lại vẫn lưu lại nguy cơ trí mạng.

Hắn biết rõ, tại loại này thực lực trạng thái dưới thiên nhân đến nói, muốn chân chính triệt để tử vong, trên thực tế là 1 kiện rất khó khăn sự tình. Nhất là khi 1

người gánh vác cái gọi là thiên mệnh thời điểm, chết lại sống loại hình tình huống vậy đơn giản chính là rất bình thường thao tác.

Lúc thiên mệnh hoàn thành hoặc là tiêu tán về sau, như vậy vô cùng có khả năng đi tại rừng cây nhỏ bên trong cũng sẽ bị tiểu binh vây chết.

“Ngô!”

“Lúc trước hay là quá bất cẩn.”

“Đáng tiếc đế tân.”

Não hải chỗ sâu, hiện lên một sợi giấu ở quá khứ hồi ức, một thân ảnh tại trong đầu lóe lên một cái rồi biến mất, Nhạc Duyên tính tạm thời không có đi lại lần nữa phụng phịu Xích Luyện tiên tử, mà là bắt đầu ở não hải bên trong một lần nữa sửa sang lại kinh nghiệm của mình tới.

Trên thực tế cho tới bây giờ, hắn Nhạc Duyên đã cùng thế giới này liên luỵ quá sâu.

Long.

Phượng Hoàng.

Long Quy.

Còn có Kỳ Lân.

Đây hết thảy vốn cũng không phải là thế giới này tất cả

sinh vật, mà là chân chân chính chính ngoại lai xâm lấn giống loài.

Kia từng tại triều đình một trận chiến, phía sau tạo thành ảnh hưởng có thể nói là liên miên đến nay.

Thần thoại như vậy mà tới.

Nói trắng ra, hắn Nhạc Duyên với cái thế giới này đến nói, là chân chính kẻ xâm lược.

Mà để hiện tại Nhạc Duyên cảm thấy để hắn kinh tâm địa phương là tại cái này quá trình dài dằng dặc bên trong, hắn cùng thế giới này ở giữa sinh ra ràng buộc, có tình cảm. Hiện tại, hắn Nhạc Duyên đã không có đã từng như vậy cao cao tại thượng, dĩ thái bên trên vô tình tư thái đến dò xét thế giới này.

Thế gian vạn vật cuối cùng cũng có linh.

Từ trời xanh, cho tới Cửu U, trong này ở giữa sinh vật đều có linh.

Không chỉ có như thế, thậm chí toàn bộ thế giới đều có linh.

Thậm chí ngay cả thế giới cũng có linh.

Thế giới có linh, đây chính là thiên mệnh tồn tại.

Tại lúc trước không có một lần đạt thành mục đích, mà bị người ngăn cản sau khi thất bại, Nhạc Duyên liền biết đã từng kế hoạch chỉ có thể hết hiệu lực, cần dựa theo

mặt khác phương thức tiến hành tiếp, một lần nữa cân nhắc mặt khác phương thức đem 2 thế giới hợp hai là 1.

Một lần nữa lấy Trích Tinh lâu vì tọa độ, đả thông lưỡng giới thông đạo, kia đã trở thành Nhạc Duyên trong lòng hạ sách nhất.

Khác biệt đã từng, hiện tại Nhạc Duyên cơ hồ có thể khẳng định là Trích Tinh lâu trùng kiến, thông đạo lại lần nữa mở ra, gặp phải sẽ là thế giới này kịch liệt nhất chống cự. Bởi vì thế giới này, đã trưởng thành.

Thế giới này đã có mình linh, có mình thiên mệnh.

Từ Hàng Tĩnh trai mặc dù làm để người cảm thấy chán ghét, nhưng ở một số phương diện đến nói, các nàng xác thực sờ đến thế giới một tia mạch đập.

Cho nên…

Nếu là lại lần nữa triệt để mở ra thông đạo, quy mô xâm lấn, như vậy thế giới này liền sẽ thúc đẩy sinh trưởng ra cứu vớt thế giới người sao

Mà kia cuối cùng vẫn giấu kín lấy, thậm chí đi tới bên cạnh mình cùng mình tiếp xúc thân mật người, liền sẽ vào lúc đó chân chính từ chỗ tối đi tới.

Đây chính là hắn Nhạc Duyên mấy ngàn năm sau tại Quang Minh đỉnh trùng kiến Trích Tinh lâu nguyên do.

“… Chà chà!”

Một lần nữa rót cho mình một ly rượu ngon, thừa dịp ánh trăng thưởng thức lạnh rượu, Nhạc Duyên bỗng nhiên nở nụ cười: “Không đúng, còn có cái kia bên trong bị ta cho coi nhẹ.”

Mặc dù đám kia địch nhân vẫn còn tính toán, lưu truyền 1,000 năm đại cục cuối cùng sẽ tại thời gian ảnh hưởng dưới xuất hiện không thể khống biến hóa.

Thế giới này không thể nghi ngờ xuất hiện để song phương đều không thể chưởng khống đồ vật.

“Ta biết.”

“Này phương thế giới thiên đạo biến hóa.”

Tựa hồ là nhớ ra cái gì đó, Nhạc Duyên đem vừa mới bưng lên đến chén rượu lại buông xuống, kinh ngạc nói: “Nguyên lai, ta sơ sót địa phương là cái này.”

Con mắt trợn lão đại, trong 2 mắt tựa hồ muốn tản mát ra quang mang.

Lúc trước cùng nhau theo đuôi hàng thế mà đến ngăn cản mình những tên kia, chỉ sợ là tâm tư tiếp qua thâm trầm, cũng tuyệt đối không ngờ đến thời cuộc sẽ xuất hiện biến hóa như thế. Ban đầu là Nhạc Duyên vô ý thức đi coi nhẹ điểm này, nhưng bây giờ nghĩ đến mới phát hiện là thế giới này bản thân chỗ tự phát tiến hành lựa chọn chuyển biến.

Luân chuyển sáu lần, Nhạc Duyên cho tới hôm nay mới xem như khôi phục quá khứ toàn bộ ký ức.

Thế giới này là không có long phượng dạng này sinh vật.

Hắn long thân rút đi, thuộc về Tà linh kia bộ điểm tức thì bị trảm ra, tiêu tán tại giữa thiên địa, cả 2 kết hợp sinh ra sắc dục, bạo thực, tham lam, lười biếng, bại lộ, đố kị cùng ngạo mạn đặc chất bị toàn bộ thế giới hấp thu, mà chính hắn cho tới hôm nay cũng vẫn chưa viên mãn.

Lúc trước trận chiến kia, hắn nhận thương thế muốn so trong tưởng tượng càng khốc liệt hơn.

Đến bây giờ… Hắn Nhạc Duyên sống càng giống là 1 người.

Mặc dù có đã từng ký ức, nhưng Nhạc Duyên cũng rốt cuộc không phải đã từng cái kia mình.

Như vậy, vấn đề đến.

Ngay từ đầu nguyên sinh nhân loại trên thực tế là rất đơn thuần, rất kính sợ, rất thuần túy.

Là lúc nào, nhân loại bắt đầu biến thành bây giờ dạng này

Mà dưới chân trên phiến đại địa này đám người lại là từ lúc nào bắt đầu tự xưng là truyền nhân của rồng

—

—

Chương 245 : Địa ngục ở nhân gian (hạ)

Ta.

Nhạc Duyên.

Bị thế giới bắt cóc.

Lúc đầu, hẳn là ta bắt cóc toàn bộ thế giới.

Tại từ tự thân điểm mù phát hiện những tình huống này về sau, Nhạc Duyên cả người có một loại không thể nói cảm thụ.

Cái loại cảm giác này… Liền tốt so có người đưa cho mình 1 kiện lễ vật, đang lúc hắn Nhạc Duyên hứng thú bừng bừng mở ra về sau, mới phát hiện thứ này vốn là hẳn là hắn. Lại nặng một chút, đó chính là liền tốt so một trận chiến tranh, hắn đại quân đã đánh tới địch quốc thủ đô cổng, ngay tại hắn muốn chuẩn bị vào thành thời điểm, lại phát hiện đối phương rất nhiều người tiến lên vỗ bờ vai của ngươi nói —— huynh N, ngươi đánh sai, chúng ta đều là người một nhà a.

Hắn nghĩ tới thời không ảnh hưởng, nghĩ đến hiệu ứng hồ điệp, nghĩ đến địch nhân thủ đoạn, lại là coi nhẹ rơi thế giới bản thân phản ứng.

Hắn, Nhạc Duyên.

Đường đường Long tộc cùng Tà linh hỗn huyết, đường đường thái tử, trở thành một giọt mực nước.

Nhà Ân thời kì, tại triều đình một trận chiến qua đi, hắn viên này mực nước liền triệt để bị đánh tan, rơi vào nguyên bản tinh khiết thế giới, lập tức tại một đám loạn thất bát tao ngoại lai nhân sĩ ảnh hưởng phía dưới, toàn bộ thế giới nhận kịch liệt ảnh hưởng.

Từ đó bắt đầu, thế giới liền dọc theo một con đường không có lối về phi nước đại không thôi.

Mà tại ở trong đó, Nhạc Duyên mang đến ảnh hưởng lớn nhất.

Không nói thân rồng ảnh hưởng, kia thuộc về Tà linh kia bộ điểm đặc chất ảnh hưởng thì phải càng thêm khắc sâu.

“…”

Nhạc Duyên cảm thấy mình cuống họng có chút ngứa, trong lòng cảnh lấy một cỗ muốn nói nhưng lại nói không nên lời đồ vật, để cả người hắn cảm thấy có chút nghẹn hoảng.

Loại cục diện này…

Làm sao lại biến thành dạng này

Đã từng sinh lòng niệm niệm đại nghiệp, bây giờ trong cục người.

Nhạc Duyên chỉ cảm thấy thế sự vô thường, thiên biến vạn hóa. Tại phát giác được điểm này về sau, Nhạc Duyên cũng minh bạch mình tại sao lại xuất hiện tình trạng như vậy.

Là coi nhẹ không gặp, trở thành tư tưởng bên trên góc chết cùng điểm mù; hay là bởi vì xương bên trong kia bộ điểm ngạo mạn khiến cho hắn cố ý xem nhẹ những chuyện kia

Nhắm mắt lại.

Hít sâu một hơi, Nhạc Duyên phát hiện mình trong lòng lại là làm sao cũng bốc lên không dậy nổi đã từng nên có kia bộ điểm bễ nghễ thái độ, kia thuộc về sinh mệnh đẳng cấp bên trên khác biệt mang đến coi thường! Tại dài dằng dặc kiếp sống bên trong, hắn Nhạc Duyên đã đem mình xem như 1 người.

Sở dĩ không có quá nhiều khác biệt cảm giác, đó là bởi vì song phương đều tại lẫn nhau lẫn nhau tiếp cận, chậm rãi hình thành tương cận giống loài.

Là Tà linh

Là người

Lại hoặc là long

Bọn hắn đã hướng cùng 1 cái giống loài bắt đầu song hành.

Từ đó địa ngục ở nhân gian.

7 đại tội cắm rễ tại trong lòng người, mà trừ bỏ bản thân có mỹ hảo đặc chất tại một chút tường thụy chờ gia trì phía dưới, bắt đầu từ nhân tính bên trên tranh đấu.

Như là ma cùng Phật, chính cùng tà.

Đây là một trận tuyên cổ chiến tranh.

Thẳng đến có một ngày như vậy, có người có thể triệt để độ tận thế gian người.

Nguyên lai, đây chính là thế giới bản thân đối nó tự thân tự cứu.

Kia… Đây coi như là thành công sao

Không!

Là thất bại sao

Giống như lại không hẳn vậy.

Nhạc Duyên đột nhiên phát hiện mình đối dưới mắt loại tình huống này mất đi đánh giá năng lực.

Loại tình huống này, tựa hồ là ai cũng có thể tiếp nhận, nhưng lại không nghĩ cam tâm tình nguyện đi đối mặt.

Ký ức trở về, cái này cũng không đại biểu tu vi của ngươi trở về.

Trừ bỏ bị chính Nhạc Duyên phối hợp với đối thủ tính

toán đem thân rồng trút bỏ, trước đây càng là trực tiếp chặt đứt tự thân linh hồn cùng thân rồng liên hệ, từ trên căn bản bài trừ đối long đặc công công pháp mang đến tổn thương; tại chém tới Tà linh chi lực, từ đó triệt tiêu mất Thập Nhị Thần Thiên thủ cùng Bát Bộ Long Thần hỏa tuyệt sát chi họa.

Thậm chí…

Nhạc Duyên càng là tính tạm thời bỏ đi tự thân thời gian năng lực.

Dưới mắt trở về bản thân kia bộ tiến hành cùng lúc ở giữa, có thể dùng Viên Nguyệt loan đao thi triển ra thời gian đao pháp, đây chẳng qua là hắn Nhạc Duyên từ trên thân Lưu Bá Ôn cầm về một bộ điểm tiên tri. Từ Lưu Cơ kia bên trong, Nhạc Duyên liền biết thời gian này chi lực, thì coi như là hóa thành phương sĩ một mạch phương thức tu luyện.

Mà truyền thừa con đường, chính là Trường Sinh quyết.

Là bản đầy đủ Trường Sinh quyết.

Từ cao cao tại thượng, từng chút từng chút trở về bình thường.

Mặc dù nhân loại nhìn qua có quá nhiều mao bệnh, bình thường, cùng trời tranh mệnh, toàn bộ thân thể tố chất từ tiên thiên bên trên liền không có chỗ đặc biệt, từ trên xuống dưới đều lộ ra bình thường. Nhưng so với nhân loại đến, cái khác giống loài có lẽ là có ưu thế của mình cùng thiên phú, nhưng cái này cũng không hề đại biểu

cho có thể bình yên vô sự. Bởi vì một số thời khắc, những này ưu thế sẽ trở thành muốn mạng chỗ.

Nhân loại mặc dù phổ thông, nhưng chính là bởi vì dạng này, Nhạc Duyên mới lựa chọn phần này bình thường.

Rút đi hết thảy, từ phàm một lần nữa trở về, tôi luyện ngay từ đầu xuất thân mang đến phải ràng buộc, đây chính là Nhạc Duyên mục đích.

Phần này từ Lưu Bá Ôn thu hồi lại tiên tri nói với mình còn có sáu trăm mười năm, hắn bộ này tiến hành cùng lúc ở giữa lực lượng sẽ hoàn toàn quay về bản thân.

Đến lúc đó, Thương Long thất túc, liền sẽ chân chính tiến vào chung cuộc.

Hết thảy thời cuộc, liền sẽ đi hướng mình kia âm thầm định ra cuối cùng đại cục.

Nhưng là bây giờ, đã đến thời điểm mấu chốt.

Hắn cùng thế giới này liên luỵ quá sâu, không phải ngay từ đầu sở thiết nghĩ tình hình.

Bởi vì Nhạc Duyên tại trời xui đất khiến phía dưới bị toàn bộ thế giới bắt cóc.

Thế giới này, tại đồng hóa chính mình.

Mà không phải hắn tại đồng hóa thế giới này.

Hắn Nhạc Duyên cần phải mượn đối thủ tính toán đến

triệt để huỷ bỏ mình thân rồng, chặt đứt tự thân long mạch, đây là thuộc về hắn Nhạc Duyên thiên thu đại cục, cũng chính là một ít người trong mắt thiên thu đại kiếp. Nhạc Duyên cần từ như vậy khốn cục bên trong chân chính đi tới.

Vì đẩy tiến vào ván này, Nhạc Duyên càng là cần phải có người có thể nhìn ra thiên cơ, đi thăm dò tương lai.

Tự phụ người thường thường là loại kia tự nhận chưởng khống hết thảy người.

Phương sĩ như thế.

Hắn Nhạc Duyên càng là như vậy.

Một khi không có hoàn thành thiên thu đại kiếp, trực tiếp tiến vào chung cuộc, kia kết quả cuối cùng đối với Nhạc Duyên là không thể tiếp nhận.

Bởi vì như vậy đại biểu cho hắn không có bài trừ long cùng Tà linh thiên mệnh, toàn bộ làm vô dụng công.

“Ngươi tại sao còn chưa ngủ “

Vốn nên đi nghỉ ngơi Xích Luyện tiên tử chẳng biết lúc nào lại xuất hiện tại bên cạnh, nàng lẳng lặng nhìn nam nhân ở trước mắt, nhìn xem kia đã đổ đầy rượu, nhưng không có bất luận cái gì uống qua dấu hiệu. Cái này liền biết cái này nam nhân khó gặp lâm vào một loại nào đó chần chờ cùng hoang mang trạng thái.

Ngước mắt hướng ngoài cửa sổ nhìn lại, chỉ thấy nguyệt

đã nghiêng, đây đã là qua nửa đêm lúc điểm.

“Không có gì.” Dùng nụ cười ấm áp lấy đối Xích Luyện tiên tử nghi hoặc, nhìn trước mắt xuất hiện bất cẩn nhất bên ngoài 1 trong, Nhạc Duyên cười giải thích nói: “Ta chỉ là đang suy tư một vài vấn đề.”

“Hiện tại nhân gian, xem ra liền tốt so là địa ngục.”

“Mạc Sầu.”

“Ngươi nói thiên mệnh đến cùng là cái gì “

” ” có chút nghiêng đầu, Xích Luyện tiên tử không hiểu ra sao, “Hôm nay ngươi thực tế là rất kỳ quái.”

“Ngươi vì sao lại đột nhiên hỏi thiên mệnh “

“Nơi này xác nhận những cái kia phương sĩ, hoặc là chính là Từ Hàng Tĩnh trai các ni cô trong miệng lời nói.”

“Ngươi biết, ta không tin cái này.”

“Ta biết Nhạc Duyên, cũng sẽ không đi tin.” Mặc dù trước đó sinh một bụng ngột ngạt, nhưng ở thời gian quá dài bên trong Lý Mạc Sầu đều là cùng mình sư muội Tiểu Long Nữ cùng một chỗ vượt qua, Tiểu Long Nữ bình thường là cái gì tính tình, loại tình cảnh kia tự nhiên là có thể tưởng tượng.

Thời gian quá dài bên trong, Lý Mạc Sầu đã sớm học xong tự ngu tự nhạc.

Nếu như không phải mình cái kia có thể xưng nhập ma kiên trì cùng bản thân đối với mình khuyên bảo, chỉ sợ nàng đã sớm lại lần nữa lâm vào điên cuồng, trở lại Xích Luyện tiên tử lúc trước hành tẩu giang hồ huyết tinh phong thái.

Cho nên, tại trở lại gian phòng của mình bên trong nghỉ ngơi trong chốc lát về sau, tính nết của nàng liền khôi phục bình thường.

Trải qua quá nhiều chuyện, tăng thêm mình sư muội đột nhiên phản bội, lại từ cháu trai Ưng Duyên trong miệng hiểu rõ đến loại kia kỳ quái đáp án, liên tiếp kinh lịch về sau ngược lại là để Lý Mạc Sầu nghĩ thoáng rất nhiều.

Đã từng Xích Luyện tiên tử sáng sủa, nhưng là nguyên bản sáng sủa nói công tử, lại là xuất hiện tương phản tình trạng.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 246 : Mộng điệp

Là chần chờ!

Là mâu thuẫn!

Là mê mang!

Cho dù là hắn tại che lấp, nhưng là loại kia hành vi bên trên chỗ mâu thuẫn vẫn rơi vào tỉ mỉ Xích Luyện tiên tử trong mắt.

Nàng gặp qua Nhạc Duyên tùy tiện, gặp qua hắn tiêu sái, gặp qua hắn đa tình, gặp qua tình cảm của hắn, gặp qua hắn phức tạp, gặp qua hắn thẳng tiến không lùi, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ đến có một ngày ở trên người hắn xuất hiện loại kia chần chờ cùng mê mang cảm xúc. Nhìn qua, hắn tựa hồ tại vì chuyện nào đó, người nào đó mà cảm thấy do dự.

“Không có chuyện!”

“Ngươi còn có ta.”

Tiến lên, đem trước mặt ngồi ngay ngắn ở phía trước cửa sổ nam nhân ôm vào ôm ấp, Xích Luyện tiên tử nhu tình khó được bộc phát, ôn nhu an ủi.

“…”

Há to miệng, thân hình xuất hiện yếu ớt run rẩy, nhưng một nháy mắt liền bị hắn san bằng, cả người trầm ngâm

một chút, thật là đột nhiên nở nụ cười. Đưa tay vỗ vỗ kia khoác lên trước người bàn tay như ngọc trắng, Nhạc Duyên tạm thời đem lúc trước phần bay lên tâm tình ép xuống, trọng chỉnh hạ cảm xúc, quay đầu lại nói: “Đêm đã khuya, chúng ta nên nghỉ ngơi.”

…

Đỉnh núi.

Cư cao lâm hạ ngắm nhìn phía dưới kia đống lửa chỗ, nhìn qua kia ngồi ngay ngắn ở đó bên trong mấy nữ nhân.

Hiểu Mộng cứ như vậy nhìn xem, không mang bất kỳ biểu lộ.

Một bên.

Bởi vì võ công duyên cớ một lần nữa hóa thành đồng tử Ưng Duyên thì tại trước đó nhìn ra xa một chút về sau, liền thu hồi tầm mắt của mình, không còn đem mình tâm tư đặt ở phía dưới bất kỳ người nào trên thân. Bởi vì võ công đến hắn dạng này tình trạng người, bất luận cái gì người hữu tâm nhìn trộm ánh mắt, đều sẽ làm cho đối phương sinh ra cảm ứng.

Làm người quen biết cũ, Ưng Duyên phi thường rõ ràng Tiểu Long Nữ năng lực.

Như vừa mới không phải vội vàng thu hồi, chỉ sợ cái nhìn kia, chỉ sợ đã bị người phía dưới phát hiện ra tung tích.

Nhưng trước mắt cái này Hiểu Mộng tiền bối…

Như thế cẩn thận mà nghiêm túc quan sát, nhưng không thấy đối phương có chút phản ứng, cái này tại khí tức bên trên ẩn tàng ra sao chờ khủng bố!

Một nháy mắt, Ưng Duyên não hải bên trong hiện lên 1 cái đáng sợ suy nghĩ tới.

Nếu là đối phương đánh lén, chỉ sợ trong thiên hạ này không có mấy người có thể bình yên tránh đi.

Bởi vì đây là chân chính vô thanh vô tức, tính cả tự thân khí tức đều hoà vào giữa thiên địa, đã sớm đạt tới đạo pháp tự nhiên quy về một thân.

“Ừ”

Đột nhiên, Hiểu Mộng thu hồi mình dò xét ánh mắt, đem thực hiện đặt ở Ưng Duyên trên thân, kia dò xét ánh mắt tại Ưng Duyên trên đầu trọc dừng lại nửa ngày, mở miệng nói: “Ngươi thật giống như vừa mới lên cái gì ý đồ xấu!”

“! ! !”

Nghe vậy, Ưng Duyên không khỏi sững sờ, hắn ngược lại là không có giấu diếm phần này tâm tính, khuôn mặt nhỏ nhắn thượng lưu lộ ra vẻ lúng túng, nói: “Vãn bối chỉ là cảm khái tiền bối cảnh giới võ đạo mà thôi, tiền bối dạo chơi nhân gian tâm thái, đã sớm đã vượt ra trên đời tuyệt đại đa số người.”

“Chỉ bất quá… Vãn bối có một chút không rõ.”

“Nói!”

“Tiền bối như vậy quan sát nàng, lẽ ra không có quá nhiều tất yếu. Nếu thật là cần, lúc trước lúc kia, tại Vương đạo trưởng bỏ mình thời điểm, tiền bối liền có đầy đủ lý do đi xuất thủ thăm dò, mà không phải như dưới mắt như vậy ẩn thân chỗ tối đứng xa nhìn.”

“Vãn bối một mực đang nghĩ, đến cùng là nguyên nhân gì khiến cho tiền bối chưa từng xuất thủ.”

Phải biết quan hệ thầy trò nặng bao nhiêu, một số thời khắc thậm chí so phụ tử mẹ con quan hệ muốn càng sâu. Nhưng cho dù là vương đạo linh sinh tử, mãi cho đến cuối cùng nhưng cũng chưa từng thấy tiền bối xuất thủ, cho dù là xuất hiện, nàng cũng bất quá là đứng tại chỗ tối an tĩnh quan sát mà thôi.

Nói là dạo chơi nhân gian, kia tư thái cũng quá mức.

Chí ít hắn Ưng Duyên còn làm không được 1 bước này.

Chẳng lẽ đạo pháp tự nhiên đến cuối cùng đúng là thái thượng vô tình

Nhưng Ưng Duyên lại không cảm thấy.

Bởi vì Hiểu Mộng tiền bối có quan sát tâm tình, hiển nhiên là đuổi theo thứ gì.

Ngóc đầu lên, Ưng Duyên nhìn qua trước mắt đạo cô, muốn từ đối phương trên mặt nhìn ra thứ gì, chỉ tiếc bóng đêm quá mờ, trừ bỏ đầu kia bại lộ dưới ánh trăng tóc bạc bên ngoài, hắn căn bản không nhìn thấy đối phương trên mặt thần sắc.

“Vương đạo linh a…”

Hiểu Mộng tựa hồ không có bị Ưng Duyên lời nói ảnh hưởng, ngược lại là bị một cái trong đó đã lâu danh tự hấp dẫn. Kia là nàng đã từng nhận lấy 1 cái bất thành khí đồ đệ, cuối cùng chết thảm tại Bạch Tố Trinh… Không, chết tại Tiểu Long Nữ trên tay. Mà là có chút bên cạnh phía dưới, từ mình não hải chỗ sâu đem cái kia đã bắt đầu thân ảnh mơ hồ chuyển ra, kia là mình 1 cái không ra sao đồ đệ.

Trừ bỏ học một thân võ nghệ, tại Trường Sinh quyết môn võ công này bên trên, hoàn toàn là không có cái gì tiến bộ, so với Trương Trung cùng Lưu Cơ sư huynh đệ đến nói, tư chất kém quá xa.

Đương nhiên.

Nói kém cũng không phải trên võ đạo, mà là tại phương sĩ mạch này bên trên.

Cho nên theo Hiểu Mộng, kia vương đạo linh chỉ có thể coi là ngoại môn đệ tử, không tính chân chính truyền thừa đệ tử.

“Hắn đáng tiếc.”

Chết bởi ngoài ý muốn vương đạo linh cuối cùng chỉ ở sư phó của hắn trong miệng rơi vào 1 câu đáng tiếc mà thôi, thu hồi hồi ức, Hiểu Mộng hỏi ngược lại: “Vậy ngươi cảm thấy ta là tại vì cái gì” lời nói chưa rơi, Hiểu Mộng cũng từ cây kia ấm dưới trong bóng tối đi ra, cả người đều rơi vào kia đầy trời ánh trăng phía dưới.

“! ! !”

Đây là !

Con mắt trợn to, Ưng Duyên miệng nhỏ có chút mở ra.

Đã kinh lịch quá nhiều, càng là làm qua bổng đánh tổ phụ uyên ương Ưng Duyên giờ khắc này sửng sốt.

Người trước mắt… Trong bóng đêm không gặp mảy may, nhưng khi nàng đứng ở quang mang phía dưới thời điểm, Ưng Duyên có thể rõ ràng nhìn thấy người trước mắt chân chính bộ dáng.

Một mảnh xanh thẳm.

Toàn bộ tản mát ra yếu ớt tử quang.

Cảm giác kia, nữ tử trước mắt tựa như toàn bộ đều là dạ quang.

Mặc dù có đạo bào che đậy, nhưng là những cái kia trần trụi bên ngoài địa phương đều đều xuất hiện huỳnh quang hóa dấu hiệu.

Mắt nhỏ nhìn lại, chỉ thấy kia bại lộ ở bên ngoài chỗ cổ

tay huỳnh quang hóa nghiêm trọng nhất, cũng là tản mát ra tử sắc u quang sâu nhất địa phương. Mà kia chỗ sâu, nhìn qua đây không phải là tay, mà là tùy theo rất nhiều tử sắc hồ điệp chỗ cấu thành đồng dạng.

Lại nhìn nàng cả người, từ đạo pháp tự nhiên trạng thái bên trong đi ra người cả người đều có một loại vũ hóa phi thăng cảm giác, tựa hồ muốn từ cái này trói buộc bên trong tránh thoát, hóa thành từng mảnh hồ điệp bay về phía cả phiến thiên địa.

Đưa tay.

Tại Ưng Duyên kia ánh mắt kinh ngạc dưới, Hiểu Mộng xoay người, đưa tay phải ra hướng Ưng Duyên cái đầu nhỏ bên trên vuốt đi.

Càng gần, kia tử sắc càng rất.

Ưng Duyên không có né tránh, ánh mắt của hắn chính nhìn chòng chọc vào kia vươn hướng mình cái tay kia.

Tử sắc quang mang càng ngày càng đậm, ngay tại Hiểu Mộng tay rơi vào Ưng Duyên trên trán một khắc này, 1 con tử sắc hồ điệp từ trên mu bàn tay của nàng bóc ra bay ra, phe phẩy cánh, giữa không trung tung xuống điểm điểm huỳnh quang, sau đó bay về phía bầu trời đêm, biến mất tại phương xa.

Tay kia trên lưng, nhìn qua tựa hồ ít một chút cái gì, so trước đó gầy một điểm.

“Không có khả năng!”

Cho dù là kinh lịch nhiều chuyện như vậy, hiện tại càng là Lạt Ma chi thân Ưng Duyên tự nhận trước núi thái sơn sụp đổ cũng sẽ không có xuất hiện quá lớn thần sắc ba động, nhưng ở giờ khắc này, hắn ngăn không được. Lúc này Ưng Duyên đã là không có tâm tình suy nghĩ thanh âm của mình có thể hay không ảnh hưởng đến bên dưới vách núi phương người quen biết cũ, sự chú ý của hắn đã qua gắt gao dừng lại tại cái tay kia bên trên.

Tay kia rõ ràng rơi vào trán của mình bên trên, nhưng là Ưng Duyên có thể khẳng định mình căn bản không có cảm giác.

Thật giống như kia phủ hướng mình sọ não tay chẳng qua là trước mắt huyễn tượng.

Cho dù là uy phong thổi qua đều sẽ có cảm giác.

Lấy cảnh giới của hắn , bất kỳ cái gì hơi việc nhỏ vật rơi vào trên người đều sẽ để hắn có phát giác, huống chi là 1 con vuốt ve trán mình tay.

Cái này!

Đến cùng là thế nào một chuyện

Người trước mắt là chân nhân, hay là hồ điệp lại hoặc là chỉ là chân khí lưu hình, hình người huyễn ảnh

Một cỗ không cầm được nghi hoặc từ Ưng Duyên trong lòng tràn ngập ra.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 247 : 'Mạt pháp thiên táng '

Khí vô hình, người hữu hình.

Đứng tại nữ tử trước mắt, rõ ràng nhìn qua chân thực vô cùng, nhưng ở đối phương kia phiên động tác dưới, thật là gây lật Ưng Duyên một khắc này phật tâm.

Hữu hình vô thể.

Đây chính là trước mắt Hiểu Mộng tiền bối mang cho Ưng Duyên nhận biết.

Cảm giác kia liền tựa như đứng tại nơi này chỉ là một đạo huyễn ảnh, thấy được thật là sờ không được.

Cho nên trước mắt đây rốt cuộc là tình huống gì

Vô số khả năng ở trong lòng bồi hồi, Ưng Duyên mở to con mắt, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn qua nữ tử trước mắt, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy mình xuất hiện khó gặp vẻ mặt hốt hoảng thái độ. Các loại vấn đề cùng nguyên nhân cùng phỏng đoán đều ở trong lòng quay lại, trong lúc nhất thời lấy nhãn lực của hắn đúng là không cách nào phân biệt ra hiểu biết chính xác nguyên nhân tới.

Lại hoặc là cực kì cao minh chân khí lưu hình

Cái suy đoán này ở trong lòng dâng lên thời điểm, nhưng vừa mới dâng lên một sát na liền bị Ưng Duyên

hủy bỏ xuống dưới. Bởi vì hắn nhìn thấy cái này Hiểu Mộng tiền bối từ một bên trên nhánh cây lấy xuống một mảnh lá cây, nhẹ nhàng đặt ở lòng bàn tay bên trong thưởng thức một lát về sau, cái này liền nhét vào trên mặt đất.

Nhưng để Ưng Duyên phủ định trước đó trong lòng đoán cũng không phải là động tác này, mà là đối phương lấy xuống 1 viên quả dại, sau đó đặt ở miệng bên trong cắn một cái.

Chân nhân

Thật đúng là chân nhân!

Không phải chân khí lưu hình

Nhìn thấy loại tình cảnh này, Ưng Duyên cả người đều có chút được.

Kia rốt cuộc là thế nào một chuyện

“…”

Đem trên tay hột vứt bỏ, Hiểu Mộng sở dĩ làm ra dạng này dư thừa động tác, chính là vì nói cho Ưng Duyên một vài thứ. Có chút nàng không thể trực tiếp mở miệng, chỉ có thể dùng quanh co phương thức đến hiển lộ rõ ràng tự thân tồn tại, để diễn tả mình đối thế giới ảnh hưởng.

Vừa mới tiết lộ tự thân tình huống cử động, tăng thêm cố ý ăn quả dại cử động, đều là nàng Hiểu Mộng muốn

nói cho Ưng Duyên một số bí mật.

Một chút không thể nói thẳng ra miệng, chỉ có thể nhắc nhở bí mật.

Cúi đầu.

Ánh mắt tại vẫn không rõ Ưng Duyên trên mặt dừng lại nửa ngày, Hiểu Mộng ánh mắt lại lần nữa lưu tại trên bàn tay của mình. Nhìn qua kia tản ra lấp lánh chi quang bàn tay, kia bị tóc bạc che lấp nửa gương mặt lỗ trên mặt thì là không tự chủ được toát ra một điểm thổn thức.

Ưng Duyên làm người trong phật môn, làm Lạt Ma, hắn nhìn ra được cái này thần sắc đại biểu cho cái gì.

Đó là một loại mong mà không được.

“Vì cái gì “

Trầm mặc nửa ngày, vành tai khẽ nhúc nhích, không có nghe được bên dưới vách núi có động tĩnh gì, hắn vừa mới kinh hô tựa hồ bị giam cầm ở 1 cái cực tiểu nhân phạm vi bên trong, cũng không có truyền đi, cái này khiến Ưng Duyên khó được thở dài một hơi. Hắn vừa mới quá mức chấn kinh.

Bao quát vỡ vụn thời điểm bản thân nhìn thấy cái kia đáng sợ một màn, cũng chỉ là để cả người hắn trong lòng run sợ, sinh lòng sợ hãi. Trừ một lần kia bên ngoài, liền chỉ có nguyên linh ký thác hư không, lấy biến thiên kích địa đại pháp vượt qua thời không sau gặp tổ phụ của mình cùng kia Tiểu Long Nữ lúc mang đến cho hắn

chấn động mới có thể so sánh.

Một tiếng cười khẽ từ Hiểu Mộng trong miệng phát ra, nàng không có trực tiếp trả lời, mà là cất bước đi qua một bên, ngẩng đầu nhìn ra xa lên kia treo ở bầu trời đêm trăng tròn.

Chắp 2 tay sau lưng, đón gió đêm đem đạo bào thổi không ngừng phiêu động, nàng cảm khái nói: “Biết sao bản tọa từ khi ra đời thời điểm lên, liền bị nhận định là đạo môn một mạch thiên tài.”

Thiên tài

Dưới mắt những người này, lại có mấy người không phải thiên tài đâu

Bên dưới vách núi mấy cái kia nữ nhân đồng dạng, hắn Ưng Duyên càng là Truyền Ưng nhi tử, Nhạc Duyên cháu trai, trên thân chỗ gánh vác huyết mạch lại càng không cần phải nói, tự nhiên cũng là thiên tài. Nhưng mà Hiểu Mộng tiếp xuống lời nói thật là để Ưng Duyên bắt đầu cho là mình đối thiên tài 1 từ có sai lầm lý giải.

“Bản tọa 8 tuổi liền đánh bại lúc ấy trừ chưởng môn bên ngoài toàn bộ trưởng lão, thêm vi đạo môn Thiên tông bên trong đệ tam cao thủ, sau bái nhập Bắc Minh Tử môn hạ trở thành quan môn đệ tử, bế quan 10 năm sau, chính thức trở thành Thiên tông chưởng môn.”

” “

Ưng Duyên nghe vậy người toàn bộ đều ngây người,

trên mặt không tự chủ được lộ ra phải chăng không có nghe lầm kinh ngạc chi sắc

8 tuổi

8 tuổi thời điểm, hắn Ưng Duyên đang làm gì hắn đang chơi bùn.

Vẻn vẹn bằng vào cái tuổi này liền đủ để miệt thị thế gian bất kỳ một cái nào cái gọi là thiên tài! Ưng Duyên chưa bao giờ nghe nói qua có người có thể làm được tình trạng như vậy, cho dù là phụ thân của mình, Võ Đang Trương Tam Phong, Nga Mi Quách Tương một đám tại giang hồ trong lịch sử lưu lại hiển hách nổi danh người, đều làm không được.

Hoặc là nói, người bình thường tuyệt đối làm không được tình trạng như vậy.

Ưng Duyên làm Lạt Ma, hắn có thể phát giác được lời nói của đối phương cũng không có bất kỳ cái gì khuếch đại chỗ.

Nguyên bản Ưng Duyên cũng tự nhận mình là thiên tài, có thể đối so với nữ tử trước mắt kinh lịch đến nói, thiên tài hai chữ đã không cách nào nói ra miệng. Có thể nói, đối mặt Hiểu Mộng, trên đời liền không có mấy người có thể có đầy đủ lòng tin đi nói rõ mình là một thiên tài.

Đây là thiên nhân

Hay là sinh ra đã biết

Lại hoặc là…

Một cái ý niệm trong đầu từ đáy lòng dâng lên, đó chính là có người tại đối phương tuổi nhỏ thời điểm, cũng đã giao phó nàng to lớn năng lực, cho nên tạo nên 1 cái thần thoại.

Làm Lạt Ma, Ưng Duyên trong lòng hiện lên vô số suy nghĩ, cuối cùng 1 cái khả năng xuất hiện tại hắn trong lòng.

“Ngay từ đầu, bản tọa rất là mừng rỡ, cho rằng phần này thiên phú chính là trời ban, nhưng là… Theo thời gian trôi qua, theo trưởng thành, ta liền phát hiện mình bắt đầu chán ghét lên thế gian này, chán ghét từ bản thân. Thời gian càng dài, ta liền càng chán ghét chính mình.” Hiểu Mộng ánh mắt lộ ra mông lung, ngoài miệng nói lời thì là lộ ra lạnh lùng không thôi: “Phần này thiên phú cho ta một bước lên trời thang trời, nhưng cái này cũng không có để ta cảm thấy vui vẻ, nó thật là cướp đoạt ta nhiều thứ hơn.”

Tại thời khắc này, Hiểu Mộng tựa hồ từ kia cao không thể chạm trạng thái đi ra, trên thân nhiều một sợi nhân vị. Không có đi quan sát Ưng Duyên thần sắc biến hóa, nàng thật giống như 1 người đem 1 cái bí mật bảo thủ thời gian quá dài, cả người ở vào một loại đóng chặt trạng thái bên trong, cái này khiến nàng tại một ít thời điểm có chút vui buồn thất thường.

Nhất là thời gian càng dài, loại kia thần côn trạng thái liền càng phát nồng hậu dày đặc.

“Ngươi biết không “

“Bản tọa lúc còn trẻ có lẽ có thử cao bằng trời tâm tư, nhưng ở về sau thì chỉ có 1 cái đơn giản nguyện vọng.”

“Đó chính là mời trăng cùng túc núi xanh chỗ sâu.”

Ưng Duyên nghe tới cái này bên trong cũng không thể không thừa nhận, cái này thoạt nhìn là 1 cái rất đơn giản nguyện vọng, nhưng là kinh lịch không ít hắn vừa nghe đến nguyệt chữ liền xuất hiện tự phát phản ứng.

Với hắn mà nói, có ít người… Nhất là nữ nhân, nguyệt cái chữ này đại biểu không chỉ là bầu trời kia vòng ngân nguyệt, càng có thể là đại biểu cho 1 người.

Chẳng lẽ! ! !

Tổ phụ lại làm những gì

Không hiểu Ưng Duyên chỉ cảm thấy tổ mẫu của mình Xích Luyện tiên tử thật là khó.

Nuốt ngoạm ăn nước, Ưng Duyên chỉ cảm thấy mình tiểu trọc đầu bên trên chảy ra mồ hôi lạnh.

Trong mắt hắn, người trước mắt muốn xa so Bạch Tố Trinh (Tiểu Long Nữ) càng khó có thể hơn đối phó. Mà lại nàng mời mình đến đây, đến cùng là vì cái gì chỉ là nghe nàng cố sự

Không! Ưng Duyên cảm thấy sự tình tuyệt đối không phải mình tưởng tượng đơn giản như vậy.

“Phật nói nhân gian có 7 khổ.”

1 cái Đạo gia nhân sĩ mở miệng thảo luận lên Phật môn học vấn, một màn này cũng không có để Ưng Duyên cảm thấy vui vẻ, ngược lại là càng thêm ngưng trọng: “Bản tọa không sợ sinh lão bệnh tử.”

“Không có tham giận si.”

“Không có oán ghét hội.”

“Càng không có yêu biệt ly.”

“Ta chỉ có cầu không được.”

“Ưng Duyên.”

Hiểu Mộng trực tiếp điểm tên đồng tử danh tự, lên tiếng nói: “Ngươi tu biến thiên kích địa đại pháp, có thể nguyên linh ký thác hư không, nhưng ngao du thời gian, luân hồi muôn đời.”

“Ngươi nói trên đời này bi ai nhất chính là cái gì “

Nghe tới cái này bên trong, Ưng Duyên đã sáng tỏ nữ tử trước mắt tâm tư, trầm ngâm dưới, hắn mở miệng nói ra: “Là chim bay cùng cá bơi!”

“Không!”

“Là giao nhau mà qua 2 đầu thẳng tắp.”

Tam quan bất chính, trực tiếp sờ nhân chi ranh giới cuối cùng.

Mẹ nó xứng đáng làm thật đúng là, xứng đáng một trang sách, xứng đáng vấn thiên khiển sao như thế tam quan chính nhân vật cùng hiện thực một đôi so, quả thực là máu ngựa châm chọc.

Ta hiện tại liền nghĩ bóp chết mấy năm trước cái kia cho người khác Amway phích lịch chính mình.

Cho nên đao long cũng liền khỏi phải xa xỉ nghĩ, đáng tiếc là dạo bước viết đến cái này bên trong, có chút mạch lạc cũng đổi không được, chỉ có thể dạng này.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 248 : Chỉ đường người

Giao nhau mà qua 2 đầu thẳng tắp

Đây là ý gì

Hiểu Mộng tiền bối lời nói để Ưng Duyên không khỏi sững sờ, lập tức cả người liền phản ứng lại.

Trong miệng hắn chim bay cùng cá bơi chính là song song 2 đầu tuyến, một tại bầu trời, một tại đáy nước, chỉ có thể tương vọng không thể gần nhau.

Trên thực tế người trong phật môn có không ít cao tăng tại tình 1 trong nói đều có bản thân lý giải, mặc dù cuối cùng đều muốn đi đến không 1 trong cảnh, nhưng là những này hòa thượng đang tình một chữ này bên trên tạo nghệ muốn xa so với người bình thường tưởng tượng càng thêm khắc sâu. Tạo nên dạng này nguyên nhân, chính là bởi vì Phật tại trong hồng trần.

Ngược lại là người trong Đạo môn tương phản.

Đạo môn có thái thượng vong tình nói chuyện, có thiên nhân hợp nhất chi đạo, giảng đạo chi tự nhiên, mọi loại đều nói.

Trò chơi hồng trần cùng tại lăn lộn chốn hồng trần nhi cái này hoàn toàn là 2 loại tình trạng.

Giao nhau mà qua thẳng tắp… Trừ bỏ lần thứ 1 tiếp xúc điểm bên ngoài, như vậy thời gian còn lại bên trong đem sẽ chỉ hướng phía phương hướng khác nhau chạy đi, không còn có hội tụ 1 ngày, thẳng đến thế giới cuối cùng, thẳng đến thế giới hủy diệt. Trừ phi thời gian luân hồi đảo ngược, nếu không liền không còn có lại chuyển 1 ngày.

Nếu nói chim bay cùng cá bơi chỉ là đơn thuần đường thẳng song song, thậm chí chẳng qua là thầm mến, giống như ngươi đứng tại trên cầu ngắm phong cảnh, ngắm phong cảnh người trên lầu nhìn ngươi. Song phương bản thân liền không ở một cái thế giới, đây chẳng qua là thuần túy song song, tại cuối cùng cũng chỉ là cảm động chính mình.

Nhưng giao nhau mà qua thẳng tắp thì lại khác.

Ưng Duyên tại thời khắc này minh bạch Hiểu Mộng tiền bối cái chủng loại kia cầu không được tâm thái.

Kia giao hội một điểm, là tình chi bắt đầu, nhưng cũng là tình chi kết thúc.

“…”

Há to miệng, tại cuối cùng Ưng Duyên không nói gì thêm, chỉ là chắp tay trước ngực, niệm một tiếng: “A di đà phật.”

Ngẩng đầu.

Khép hờ lấy 2 mắt, Hiểu Mộng mở ra 2 tay làm 1 cái ôm

hư không động tác.

Khóe mắt, chẳng biết lúc nào đã chảy ra một chút điểm nước mắt.

Tử sắc huỳnh quang tô điểm tại trên khuôn mặt.

Chỗ sâu trong óc, Hiểu Mộng đi tới chính nàng ký ức chỗ sâu nhất.

Kia là ——

1 cái mùa hè.

Sơn mạch liên miên chập trùng, gió lạnh không ngừng thổi qua, màu trắng bông tuyết đang không ngừng bay xuống. Khi đó nàng niên kỷ còn nhỏ, không biết vì sao lại tại tháng 6 tuyết bay, khi đó niên kỷ mới chỉ 6 tuổi tiểu nữ hài lại cái kia bên trong biết được những vật này nàng chỉ cảm thấy nhìn rất đẹp, rất đẹp.

Tại nóng bỏng viêm hạ, chợt thấy bay đầy trời tuyết, há lại sẽ không đẹp

Đối với bất kỳ người nào đến nói, kia cũng là một trận kỳ cảnh.

Khi đó Hiểu Mộng đương nhiên không biết đây là nguyên nhân gì, cho dù là cóng đến run lẩy bẩy, cũng cảm thấy thật tốt chơi thật đẹp, thẳng đến về sau nàng mới biết được tạo thành loại cảnh tượng này nguyên nhân căn bản.

Là võ công!

Là kiếm pháp!

Là một bộ có thể ảnh hưởng thiên tượng tuyệt đỉnh kiếm pháp.

Được xưng là bông tuyết thần kiếm.

Đây là một bộ cần nam nữ hợp luyện, là muốn thông tình diễn ý tình nhân mới có thể thành tựu.

Ngày đó nhìn thấy, Hiểu Mộng đằng sau mới hiểu đó bất quá là bông tuyết thần kiếm sinh ra ngày. Sau đó, bông tuyết thần kiếm truyền thừa cho Tuyết Nữ, tại lại 1 ngày lại hiện ra dưới ánh mặt trời về sau, bông tuyết thần kiếm liền bị Tuyết Nữ triệt để phong ấn, chỉ để lại bí tịch, mà không còn tu luyện sử dụng.

Hiểu Mộng xem thường nàng, nhưng cũng rất ao ước nàng.

Mà kia gió tuyết cũng không tiếp tục đẹp.

Tại lần thứ 1 nhìn thấy tháng 6 tuyết bay bên trong, bất quá hài đồng Hiểu Mộng lần thứ 1 nhìn thấy nam nhân kia.

Không có mặt nạ màu đen, không có áo bào đen che thân, không có đỉnh đầu huyền nguyệt.

Khi đó nàng nhìn thấy là 1 cái tuyệt đỉnh cao nhân.

Là 1 cái thiên nhân, là 1 cái thần.

Tuyết trắng giao phó thân, không có dừng lại ở trên người, mà là tựa như rơi tiến vào hỏa lô, toàn bộ hóa thành bạch khí tại quanh thân quanh quẩn.

Tại tuổi nhỏ Hiểu Mộng trong mắt, nàng nhìn thấy là 1 cái tại trong gió tuyết đằng vân giá vũ tiên thần.

Phúc chí tâm linh dưới, Hiểu Mộng làm 1 kiện cho tới hôm nay hối hận cả đời cử động.

Quỳ xuống.

Bái sư.

Là nguyên lai, là duyên đến, càng là cướp tới.

Sau đó, nam nhân kia tựa hồ bị giật nảy mình, hơi có chút ngoài ý muốn.

Hắn một đường đi tới nhìn thấy là phổ thông bách tính đối với mình loại tình huống kia đều là sợ gặp được, hận không thể sớm tránh đi. Có sợ hãi, có lo lắng, có sợ hãi, có chạy trốn, có quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, thậm chí có cầm đồ ăn tiến hành quỳ lạy.

Nhưng chưa hề có một đứa bé con sẽ hạ quỳ lạy sư.

Một đôi trong đôi mắt thật to, có đối tương lai ước mơ, đối không biết hướng tới.

Đơn 1 mà thuần túy.

Không có người trưởng thành đa dạng tâm tư, giống như xích tử chi tâm đồng dạng thuần túy. Dù là bởi vì trên thân đơn bạc quần áo, tại cái này đột biến thời tiết phía dưới cóng đến cả người không ngừng run rẩy, đông toàn bộ bờ môi cũng bắt đầu phát xanh, nữ đồng vẫn là mở to kia một đôi sáng sủa mắt to, lẳng lặng nhìn chằm chằm hắn.

“Úc “

“Tiểu cô nương ngươi không sợ ta sao “

“Không sợ! Bởi vì ngươi xem ra tựa như mặt trời, khiến người ta cảm thấy ấm áp.”

“Có đúng không ta vẫn là lần thứ 1 bị người như thế hình dung. Tiểu cô nương, ngươi tên là gì “

“Hiểu Mộng!”

“Nguyên lai là ngươi.” Đối với tiểu cô nương chỗ báo ra đến danh tự, nam tử tựa hồ nghĩ đến cái gì, hơi có vẻ ngoài ý muốn, : “Mặc dù ngươi ta hữu duyên, nhưng ta sẽ không thu ngươi làm đồ. Nói duyên tự nhiên, ngươi nên là người trong Đạo môn, là ta chỉ đường người.”

“Nhưng làm ngươi ta gặp nhau duyên điểm, làm tương lai người dẫn đường, ta sẽ tặng cho ngươi đồng dạng lễ vật.”

Nói xong, nam tử đi lên trước, một chỉ điểm tại tiểu cô nương mi tâm, đem tự thân ở vào cái chủng loại kia tình

trạng hạ thân bên trên thêm ra thứ nào đó trực tiếp truyền cho đối phương, khắc ấn tại tiểu cô nương chỗ sâu trong óc.

Gió tuyết qua đi, không thấy bóng dáng.

Độc lưu 1 cái bất quá 7 tuổi nữ đồng ngã xuống đất ngất đi.

Qua hồi lâu, một lần nữa tỉnh táo lại Hiểu Mộng một mặt không hiểu, nàng không biết xảy ra chuyện gì, không biết mình vì sao lại ngã xuống đất ngất đi, nhưng một lần nữa tỉnh lại nàng cũng chỉ là vỗ vỗ trên thân bùn đất, về đến nhà.

Chỉ là từ đó về sau, Hiểu Mộng trên thân liền phát sinh biến hóa.

Bất quá ngắn ngủi thời gian một năm, Hiểu Mộng mỗi ngày làm ác mộng, người càng là liền xuất hiện sớm già dấu hiệu, toàn bộ tóc bắt đầu bạch hóa, tự thân càng là xuất hiện không thể khống lực lượng.

Cái này khiến Hiểu Mộng tại làng bên trong gặp cực lớn chỉ trích, khắp thôn người đều cảm thấy nàng gặp thiên đố, bị thiên thần ruồng bỏ, là tai hoạ đầu nguồn , liên đới cha mẹ của mình đều nhận cực lớn liên luỵ.

Thời gian ngắn ngủi bên trong, Hiểu Mộng kiến thức đến nhân sinh ấm lạnh.

Thẳng đến 7 tuổi nhiều thời điểm, kinh lịch chiến loạn về sau, làng toàn bộ hủy diệt hầu như không còn, đầy thôn

trên dưới đều bị đồ sát, chỉ có nàng một đứa bé con tồn tại. Sau đó, nàng bị đi ngang qua đạo môn Thiên tông bên trong người thu nhập môn hạ, bái nhập đạo môn, tại 8 tuổi niên kỷ đánh bại 6 vị Thiên tông trưởng lão, cuối cùng trở thành Bắc Minh Tử quan môn đệ tử.

Đến rất nhiều năm sau, Hiểu Mộng mới tìm về mình bị phong ấn ký ức, biết được cái kia trong mộng dạy bảo mình danh tự của người nam nhân kia.

Nhạc Duyên.

Nghiệt duyên.

Một tay để nàng thành tiên, nhưng cũng là một tay để nàng rơi vào thâm uyên.

…

Đây là 1 cái cố sự, cũng là một cái tin đồn.

Ưng Duyên tiểu Mi mao cơ hồ nhăn thành một đoàn, khuôn mặt nhỏ nhắn càng là chen ba lại với nhau.

Quả nhiên.

Mình sợ nhất cái gì, sự tình phát triển thường thường sẽ dọc theo cái phương hướng này mau chóng đuổi theo.

Lúc trước lo lắng cuối cùng trở thành hiện thực, khẳng định trong lòng kia phần suy đoán.

Chỉ là lời nói kia bên trong chỉ đường người là có ý gì

Sự nghi ngờ này ở trong lòng bốc lên thời điểm, Ưng Duyên thật là hỏi một cái vấn đề khác: “Tiền bối, lúc trước cái thôn kia quả nhiên là bị hủy bởi chiến loạn sao “

“Ngươi đoán!” Hiểu Mộng cười, tiếu dung giống như nhiều năm trước hài đồng thuần khiết.

Đêm, càng phát lạnh.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 249 : Ta là hồ điệp

Ôn nhu thần sắc.

Nhu hòa như nước lời nói.

Buông xuống trong 2 con ngươi, không cầm được là ý cười.

Phối hợp nàng kia một đầu tóc bạc, tổng cho người ta một loại không mò ra mờ mịt chi vị, là kia cao cư cửu thiên chi thượng rét lạnh.

"…"

Tại nụ cười này dưới, áo đỏ đồng tử Ưng Duyên chỉ cảm thấy mình phía sau lưng không hiểu bò lên một hơi khí lạnh, kia là từ xương bên trong, từ đáy lòng chỗ sâu nhất lan tràn mà ra lãnh ý. Nó nguồn gốc không phải mình, chính là trước mắt cô gái tóc bạc này.

Làm Lạt Ma, đồng dạng được chứng kiến quá nhiều chuyện Ưng Duyên tại ân tình thế tục một đường bên trên hắn so Võ Đang Trương Tam Phong muốn nhìn càng sâu. Đây cũng không phải riêng phần mình cảnh giới cao thấp hay không, mà là Phật cùng nói cả 2 sở tu phương hướng khác biệt, nhất là đang tu luyện biến thiên kích địa đại pháp mà trở thành Mật tông Lạt Ma Ưng Duyên.

Hắn mẫn cảm phát giác được Hiểu Mộng tiền bối trong miệng kia ẩn tàng phi thường sâu từng tia từng tia lãnh ý.

Từ trong miệng của nàng, Hiểu Mộng nói ra mình thiên tài như thế nguyên nhân căn bản, là có người giao phó nàng một thứ gì đó, trở thành có thể xưng thiên nhân đạo môn bên trong người. Lấy 8 tuổi niên kỷ liền đạt tới rất nhiều một đời người đều làm không được tình trạng, có thể nghĩ thiên phú của nàng bị sinh sinh chồng chất đến loại tình trạng nào.

Nhưng, đại giới đâu

Đại giới…

Thuở nhỏ sinh trưởng làng bị hủy diệt hầu như không còn, trong thôn tất cả mọi người trừ bỏ nàng Hiểu Mộng đều bị tru sát.

Kia rốt cuộc là bởi vì chiến tranh, hay là bởi vì Hiểu Mộng kia trong lòng bởi vì tự thân tao ngộ mà đản sinh ra hắc ám, từ đó mình tự mình xuất thủ hủy diệt gia viên.

Ưng Duyên rất rõ ràng nhớ được Hiểu Mộng tiền bối trong miệng nói tới trong chuyện xưa tình tiết, kia là 1 cái 8 tuổi niên kỷ liền có thể đánh bại đạo môn Thiên tông 6 vị trưởng lão. Đã có lấy khả năng như thế, như vậy tại cái này cố sự bên trong liền có lớn nhất chỗ mâu thuẫn.

Đối mặt chiến loạn thời điểm, nàng Hiểu Mộng là không cứu lại được hay là làm bàng quan, lửa cháy thêm dầu.

Thậm chí, làm ác liệt nhất suy đoán, đó chính là Hiểu Mộng tự mình hạ tràng.

Đây là 1 cái vô tình nữ nhân.

Là 1 cái đem sinh tử căn bản liền không thế nào xem trọng nữ nhân.

Hồi tưởng lại kia vương đạo linh chết, nữ tử trước mắt đồng dạng khai thác làm như không thấy tư thái. Thẳng đến vừa mới gặp mặt thời điểm, đã từng đồ đệ vương đạo linh cũng bất quá là trở thành Hiểu Mộng trong miệng cái kia thật vất vả mới từ ký ức nơi hẻo lánh bên trong lật trở về một cái tên.

Sao mà đáng buồn, sao mà ai lạnh.

Có lẽ đây chính là đạo môn bên trong thái thượng vong tình.

Ưng Duyên trong cuộc đời thấy qua vô số anh hùng hào kiệt, cũng đã gặp không ít dã tâm bừng bừng kiêu hùng hạng người, thậm chí còn có lấy giết chóc làm thú vui khát máu tà nhân. Nhưng ở nhiều người như vậy bên trong, trước mắt cái này tên là Hiểu Mộng đạo môn tiền bối là cái thứ 1 cho hắn một loại thuần túy trên ý nghĩa vô tình cảm giác.

Người cùng vật, đối với nàng mà nói có lẽ chính là đơn thuần mặt chữ.

Làm Lạt Ma, làm biến thiên kích địa đại pháp tu tập người, Ưng Duyên đã từng chuyên môn nghiên cứu qua

nhân tính, nghiên cứu qua tình một chữ này.

Trong đó, cái này vô tình xem như bị hắn cường điệu nghiên cứu qua.

Bởi vì trên thế gian, dã tâm kiêu hùng hạng người, tà nhân yêu đạo cùng cùng ác nhân miễn không được cùng cái từ này có liên quan.

Theo Ưng Duyên, xuất hiện người vô tình thường thường chỉ có 3 nguyên nhân.

Một là tiên thiên tính thiếu thốn, loại này ví dụ cực kì hiếm thấy, thế gian khó tìm, cái này tại trong ma môn đều là hiếm thấy hạt giống tuyển thủ, 100 năm khó gặp.

Một thì là tình thương, tình thâm không thọ, tuệ cực tất tổn thương. 1 người kinh lịch tại liên tiếp không ngừng chập trùng, tao ngộ đả kích về sau, tâm trí kẻ yếu liền sẽ từ đó rơi vào tâm ma.

Cuối cùng một xem như hiếm thấy nhất, đó chính là biết quá nhiều, từ đó đem mình hái được ra ngoài, làm bàng quan. Trên đời hết thảy, giống như xem kịch, nhiều nhất bất quá là mưu được từ thân cười một tiếng, lại hoặc là đau thương, thoáng qua tức quên. Cùng lại lần nữa nhớ lại thời điểm, bất quá là mấy câu mấy chữ liền có thể hình dung, giống như sử quan dưới ngòi bút lịch sử.

Người trước mắt —— Hiểu Mộng tiền bối.

Có lẽ nàng 3 người đều dính.

Ưng Duyên biết đối phương nói ra cố sự này, mặc kệ ở sau lưng đến cùng có mấy điểm hư giả, lại hoặc là hoàn toàn chân thật, nhưng mục đích thực sự không phải mình chỗ hỏi thăm vấn đề kia, mà là tạo nên Hiểu Mộng người này người, tạo thành đây hết thảy đầu nguồn.

Tổ phụ của mình, Nhạc Duyên.

“A di đà phật!”

“Tiền bối trong miệng cố sự vừa mới bắt đầu.”

“Có lẽ… Vãn bối đã đại khái đoán được tiền bối ý đồ.”

Chắp tay trước ngực, đọc tiếp một tiếng phật hiệu, Ưng Duyên kia đồng tử khuôn mặt nhỏ nhắn bên trên tràn đầy vẻ thương hại, nhìn về phía Hiểu Mộng trong ánh mắt tràn ngập thổn thức.

…

Ứng trời.

Gian phòng bên trong.

Đang nghỉ ngơi Nhạc Duyên cũng không có ngủ, ngửi ngửi quanh quẩn ở bên tai thanh hương, cùng kia chăn mền rất nhỏ chập trùng động tĩnh, hắn biết Xích Luyện tiên tử cũng không có ngủ.

“Mạc Sầu.”

“Ngươi nói 1 người nếu là có thể tiên tri 500 năm, sau

hiểu ngàn năm lời nói, hắn sẽ làm cái gì “

Nhạc Duyên đột nhiên hỏi một câu nói như vậy.

“Ừ” Xích Luyện tiên tử bị vấn đề này làm sững sờ, tiên tri 500 năm sau hiểu ngàn năm, đây không phải những cái kia thích làm châm ngôn đoán mệnh một loại phương sĩ thích lời nói sao nhưng nàng biết đã Nhạc Duyên dùng tùy ý giọng điệu nói ra một vấn đề như vậy.

“Như nhân sinh đều có thể biết rõ, vậy có phải quá mức không thú vị!”

Xích Luyện tiên tử suy tư một chút, nếu thật là loại tình huống kia, ngay từ đầu có lẽ có chưởng khống mỹ diệu, nhưng chỉ cần một lúc sau, chỉ sợ đợi chờ mình chỉ có vô tận trống rỗng cùng tịch mịch, tìm không thấy có thể hiểu nhau người: “Nhân sinh sở dĩ đặc sắc, đó chính là không biết a!”

Liền lấy chính nàng đến nói, kinh lịch tình thương, càng là lấy trên giang hồ giết chóc ra 1 cái Xích Luyện tiên tử danh hiệu. Khi đó, tại đáy lòng của nàng, kỳ thật sớm đã có thuộc về mình đường về.

Có lẽ giang hồ sinh, giang hồ chết.

Đã từng kinh lịch để Lý Mạc Sầu cái này từ cổ mộ bên trong đi ra đến nữ tử chân chính nhận thức đến nhân thế hiểm ác. Lần thứ 1 biết tình yêu có đôi khi tại môn hộ trước mặt yếu ớt không chịu nổi, lời thề bất quá là hoa cúc xế chiều, bù không được vinh hoa phú quý.

Có thể nói khi đó nàng là thật không chỗ nương tựa, một nữ nhân tại loại này tình trạng dưới sẽ làm sao

Phổ thông nữ tử hoặc là cam chịu, hoặc là chỉ có thể dằn xuống đáy lòng, làm như không thấy.

Nhưng nàng Lý Mạc Sầu thế nhưng là 1 cái người giang hồ.

Mặc dù thân là nữ nhân, nhưng là nàng nắm giữ lấy lợi khí.

Đó chính là một thân võ công.

Đây chính là Lý Mạc Sầu với cái thế giới này phản kích, sau đó đạt được 1 cái xưng hào.

Đột nhiên nhớ tới quá khứ của mình, đã trải qua quá nhiều nàng đã sớm thấy rõ quá khứ chính mình.

Có thể nói một câu nói kia, sai không phải nàng, mà là toàn bộ thế giới.

“Bất quá…” Xích Luyện tiên tử lời nói cũng chưa có nói hết, chần chừ một lúc mới tiếp tục nói: “Nếu thật là có thể biết rõ tương lai, cái kia cũng xem như 1 chuyện may mắn đi!”

Nếu như mình có được năng lực này, nàng Lý Mạc Sầu tự nhiên sẽ cải biến mình đã từng tao ngộ.

“Ta sẽ dựa theo biết rõ đi đi.”

“Đi cải biến thế giới!”

Quả nhiên.

Bất luận kẻ nào chỉ cần cảm thấy mình có năng lực như vậy, đều sẽ lòng mang khuấy động nói ra tưởng tượng.

Cho dù là Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu cũng không ngoại lệ.

Nhạc Duyên thầm nghĩ.

“Chỉ là, làm như vậy hẳn là có đại giới đi!” Tựa hồ là bị cái đề tài này câu lên hứng thú, qua 1 đem miệng nghiện, Lý Mạc Sầu thầm nói: “Tiết lộ thiên cơ bị thiên phạt, như vậy tại đạo môn bên trong nhưng cũng không hiếm thấy.”

Những cái kia coi bói người, những cái kia phương sĩ, đều đem lời nói này treo ở trên miệng.

Chân chính đại giới đến cùng là cái gì

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 250 : Đại giới

Thu hoạch cùng trả giá.

Nghĩa vụ cùng quyền lực.

Cho tới nay những vật này tại chính thức trên ý nghĩa đều là đối chờ.

Nhưng trên thực tế biểu hiện ra ngoài tồn tại, thì nói cho chúng ta biết thứ này cũng không đối chờ.

Có một ít đồ vật ngươi muốn muốn, như vậy liền nhất định cần trả giá đắt, liền tốt so miễn phí đồ vật có đôi khi thường thường sẽ tiêu phí càng nhiều tiền tài.

Hiểu Mộng chính là như thế.

Ấu niên thời điểm, nhìn như là trời vận bộc phát, gặp kỳ ngộ của mình, nhưng ở về sau, phần này kỳ ngộ khiến cho nàng trả giá quá nhiều đồ vật.

Ngẩng đầu.

Ưng Duyên ánh mắt rơi vào nữ tử trước mắt thân là, đối phương kia bị quấn tại đạo bào bên trong thân thể vẫn là không cầm được tản ra huỳnh quang. Mà lại loại này tử quang trước đó cũng không gặp, là thẳng đến nàng cùng mình khoảng cách gần bắt đầu tiếp xúc thời điểm, mới xuất hiện cảnh tượng.

Nhất là kia bàn tay như ngọc trắng rơi vào trên đầu mình

thời điểm, để Ưng Duyên không cảm giác được mảy may, thật giống như kia là 1 cái huyễn ảnh đồng dạng.

Nhưng…

Khi Ưng Duyên coi là người trước mắt là giả đối phương, đối phương tiện tay lấy xuống quả dại ăn thời điểm, Ưng Duyên liền biết sự tình đã trở nên không đơn giản, từ vốn là phức tạp cục diện bắt đầu hướng không thể nắm lấy không thể đo lường phương hướng đất lở mà đi.

Hiểu Mộng đạt được kỳ ngộ như vậy, lấy 8 tuổi niên kỷ liền có thể đi vào tiên thiên, càng là tiến vào Đạo gia Thiên Nhân Hợp Nhất Chi Cảnh, như vậy nàng chỗ trả ra đại giới là cái gì

Trước mắt tiền bối bộ dáng, tựa hồ đã cho ra đáp án.

“Không!”

“Sự tình không chỉ là ngươi nghĩ như vậy cạn!”

Hiểu Mộng nhìn thấy Ưng Duyên trên mặt kia lóe lên một cái rồi biến mất vẻ chợt hiểu, thật là lắc đầu phủ nhận nói: “Kia phần kỳ ngộ, trên thực tế tại lúc ấy ta cũng không có trả giá bao nhiêu, sở dĩ biến thành như bây giờ, đó là bởi vì mặt khác nguyên nhân.”

“Ngươi phải biết ta mặc dù là Đạo gia Thiên môn bên trong người, nhưng trên thực tế xem như phương sĩ một mạch.”

“Mà lại phương sĩ một mạch bên trong thì là có 2 loại truyền thừa.”

“Một là luyện đan, Vân Trung Quân Từ Phúc chính là trong đó người nổi bật.”

Ngụ ý, nàng Hiểu Mộng thì thuộc về mặt khác một mạch.

Từ Phúc…

Cái tên này lại lần nữa xuất hiện tại Hiểu Mộng lời nói bên trong, Ưng Duyên nhướng mày, phát hiện sự tình không phải đơn giản như vậy.

Hắn lần đầu tiên nghe nói Vân Trung Quân cái này đạo hiệu, vậy mà là Từ Phúc.

Gia hỏa này không phải một mực danh xưng Đế Thích Thiên sao

Một mực cất giấu không ra, ngẫu nhiên ra náo ra một chút không lớn không nhỏ sự tình.

Đối Từ Phúc người này, Ưng Duyên là khinh thường.

Xác thực nói đương thời cái này một đám võ đạo kỳ tài đều đối Từ Phúc không có bao nhiêu giác quan. Cái này thuần túy là xuất từ thiên tài đối kẻ ngu miệt thị.

Song phương căn cứ nước sông không đáng nước giếng, mà lại tăng thêm Từ Phúc có một chút kỳ diệu có thể thay hình đổi dạng công pháp. Tăng thêm đa mưu túc trí, thế hệ trẻ tuổi chính là muốn diệt trừ đối phương,

cũng có được cực lớn khó khăn. Lại nói, cái này nửa đường không phải là không có người muốn xuất thủ, chỉ bất quá chờ đợi bọn hắn đều là thất bại, hoặc là cũng là bởi vì các loại ngoài ý muốn, lại hoặc là bị người vì ngăn cản.

Lại nói Từ Phúc sâu cẩu cái này một chữ tinh túy, nếu không phải là mình đi tới , người bình thường thật đúng là tâm là bắt không được hắn.

Cái này xem xét, cái này Từ Phúc rõ ràng chính là phương sĩ bên trong, tế bái quỷ thần, luyện đan trường sinh một mạch.

Mặt khác một mạch thì là sấm vĩ học thuyết.

Rất rõ ràng.

Hiểu Mộng tiền bối là đại biểu cho mạch này.

Sấm vĩ học thuyết… Đó chính là gia cát võ hầu, Viên Thiên Cương, Lý Thuần Phong những người này.

Đầu óc bên trong không ngừng suy tư mình chỗ gặp phải vấn đề, cùng Hiểu Mộng tiền bối chỗ tiết lộ ra ngoài tin tức. Trầm ngâm nửa ngày, Ưng Duyên lúc này mới thở dài: “Tiền bối lần nữa thấy ta, là bởi vì vãn bối thân phận, hay là bởi vì vãn bối tu luyện qua biến thiên kích địa đại pháp lại hoặc là cả 2 đều có “

Thân phận duyên cớ, chính là hắn Ưng Duyên là Truyền Ưng nhi tử, là Nhạc Duyên cháu trai.

Biến thiên kích địa đại pháp tắc là có thể dùng linh hồn xuyên qua hư không, đạt tới luân hồi muôn đời cảnh giới, từ thực chuyển hư, lại từ hư chuyển thực, tại hư thực bên trong xê dịch di động. Không ai có thể nói rõ tại kia linh hồn trong luân hồi đến cùng là thật là giả, lại hoặc là chỉ là đơn thuần huyễn tượng.

Điểm này cho dù là Truyền Ưng, cho dù là Nhạc Duyên đều không thể xác định.

Nói một cách khác chính là hắn Ưng Duyên cái này Lạt Ma, cũng có thể cùng sấm vĩ học thuyết nhấc lên một sợi quan hệ, có cùng phương sĩ đồng dạng họ hàng xa quan hệ.

Hiểu Mộng không có trực tiếp trả lời, mà là khóe miệng nhẹ giương, mỉm cười.

Mượn ánh trăng nhìn thanh Ưng Duyên thấy thế không khỏi thở dài.

Hắn hiểu được, là cả 2 đều có.

Thậm chí là thân phận của mình muốn chiếm cứ càng lớn tỉ lệ.

Chỉ là Ưng Duyên có một chút không rõ, nếu là bởi vì thân phận nguyên nhân, như vậy lúc trước phụ thân… Ngạch, ý nghĩ này tại não hải chợt lóe lên, lập tức liền bị ép xuống. 1 người là hạng người gì, thường thường có thể từ đối phương võ đạo bên trong nhìn ra một chút.

Dù là Ưng Duyên cũng chưa từng cùng mình cha đẻ

gặp qua vài lần, nhưng là kia tiềm ẩn tại đao sống dày bên trong đao ý hắn có thể cảm thụ ra.

Truyền Ưng có đầy đủ dũng khí, không sợ không tránh.

Nhưng hắn Ưng Duyên… Không có.

“Tiền bối kia muốn vãn bối làm cái gì đây “

Lấy lại tinh thần Ưng Duyên sáp nhiên cười một tiếng, hỏi: “… Thế sự vô thường, nhưng lại có mình quy luật phát triển.”

“Vọng thêm can thiệp, chỉ sợ sẽ bị trời kị.”

“Vậy ngươi núi vàng một nhóm, cũng không phải bắt đầu mình can thiệp sao” đối đây, Hiểu Mộng chỉ là cười trả lời một câu để Ưng Duyên lúng túng đáp án: “Vô dục vô cầu người mới là Phật, nhưng Phật cầu vô dục vô cầu, cho nên thế gian này bản tọa không nhìn thấy kia cái gọi là Phật.”

“Tên của ngươi liền đại biểu cho ngươi làm không được vô dục vô cầu.”

“Cho nên ngươi là người, là Mật tông, mà không phải bên trong nguyên người trong phật môn.”

“Lạt Ma cái này 1 xưng hô liền rất có ý tứ.”

“Ngươi cũng không phải trả giá đại giới sao “

Hiển nhiên, Hiểu Mộng đối giấu truyền Phật giáo có cực

kì khắc sâu hiểu rõ, tại Trung Nguyên trong Phật môn, cái này giấu truyền Phật giáo bản thân liền xem như một loại nào đó dị loại.

Hiểu Mộng lời nói để Ưng Duyên cúi đầu, kia hình tượng thật giống như 1 cái phạm sai lầm tiểu hài nhi, ngay tại nhắm mắt nhận lầm.

Nửa ngày.

Ưng Duyên cười, tiền bối lời nói để hắn không cách nào phản bác, chỉ có thể chỉ giữ trầm mặc.

“Cho nên… Tiền bối tìm tới vãn bối, là muốn vãn bối hỗ trợ phối hợp” Ưng Duyên nhìn trước mắt chấp niệm đã sâu, toàn bộ đã lâm vào triệt triệt để để cầu không được trạng thái Hiểu Mộng, nói: “Từ đó làm được tiền bối trong tưởng tượng cải biến thế giới!”

Sấm vĩ học thuyết, phương sĩ hạng người.

Tại mạch này bên trong, mặc dù có tiết lộ thiên cơ, ắt gặp thiên phạt mà nói, nhưng trên thực tế có rất nhiều tự tin hạng người, đều tưởng muốn bằng vào tự thân lực lượng nghịch thiên mà đi.

Nhân chi dục vọng, tại thời khắc này hiển hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Thay đổi quá khứ, có lẽ sẽ xuất hiện thời không nghịch lý, nhưng là nếu có thể cải biến tương lai, lại có ai không muốn đâu

Tự tư, vẫn luôn tồn tại lòng người.

Nhất là khi ngươi có thể đoán trước tương lai thời điểm.

Mà so với cái này đến, trước mắt Hiểu Mộng tiền bối nàng muốn làm chỉ sợ không chỉ như thế, nàng không chỉ là muốn cải biến tương lai, càng muốn hơn 2 đầu giao nhau mà qua không tại giao hội thẳng tắp lại lần nữa trùng phùng. Ở trong đó độ khó không thể nghi ngờ là cải thiên hoán địa, tái tạo càn khôn.

Hiểu Mộng tiền bối, sớm đã vô tận cầu không được bên trong nhập ma.

Trước đó nhìn thấy loại kia trạng thái, nếu như hắn Ưng Duyên không có đoán sai, chính là thiên phạt, Hiểu Mộng tiền bối đã bắt đầu cùng toàn bộ thế giới không hợp nhau.

1 đạo 1 Phật, 1 dài 1 nhỏ.

2 người tại gặp mặt một khắc kia trở đi, song phương đã sớm bắt đầu ngôn ngữ bên trên giao phong thăm dò.

Liên quan với thế giới, liên quan tới thời gian, liên quan tới cải biến, liên quan tới đại giới.

—

—

—

Chương 251 : Nguyên nhân (thượng)

Phật xem một bát nước, 48,000 trùng.

Thân là vãn bối Ưng Duyên cùng Hiểu Mộng tiền bối giao phong liền tại 1 lúc trước đối thoại thời điểm cũng đã bắt đầu.

Một là sống Phật, một là đạo môn phương sĩ, 2 người này riêng phần mình có riêng phần mình lý niệm, có mình đối thế giới lý giải.

Liên quan với thế giới, liên quan tới thời gian, liên quan tới cải biến, liên quan tới đại giới.

Hiểu Mộng tiền bối cố sự chỉ là nguyên do bắt đầu, giao hội mà qua kia một điểm liền để nàng cuối cùng đi vào cầu không được tình trạng. Từ ngay từ đầu, Ưng Duyên liền phát giác được điểm này, cho nên hắn mới nói ra kia là chim bay cùng cá bơi.

Riêng phần mình đều nên ở tại riêng phần mình thế giới, có thể lẫn nhau triển vọng, lại không thể can thiệp lẫn nhau.

Bởi vì cả 2 vốn cũng không phải là một cái thế giới.

Nếu thật là tiếp xúc, lưu lại sẽ chỉ là bi kịch, một cuối cùng trở thành mặt khác một đồ ăn, bị thôn phệ tiêu diệt.

Nhưng kể trên đó bất quá là 1,000 tầng bánh bên trong tầng thứ 3, cho dù là trong Phật môn cái khác cao tăng lại hoặc là đạo môn bên trong như Võ Đang Trương Tam Phong dạng này người, đều tuyệt đối sẽ chỉ phát giác được tầng này, mà không cách nào tưởng tượng đến bên trong cấp độ càng sâu địa phương.

Chỉ có tu luyện biến thiên kích địa đại pháp hoặc là phương sĩ trong môn giảng cứu sấm vĩ học thuyết mới có thể biết được kia trong đó chỗ sâu.

Một từ thực Hóa Hư, lại từ hư hóa thực, dấn thân vào thời gian trường hà tiến hành luân hồi, tại lăn lộn chốn hồng trần. Đây cũng chính là tu luyện biến thiên kích địa đại pháp mấu chốt, cũng là chỗ khó khăn nhất. Khác biệt phương sĩ một mạch đứng tại bên bờ quan sát, tu luyện môn công pháp này người là tự mình dưới biển.

Nếu như không thể bảo vệ chặt một điểm thanh minh, đem kia hết thảy đều xem như chỉ là giả lập, vậy chỉ sợ là đã sớm mê thất tại trong đó, cả người trở thành một bộ mất đi linh hồn người chết sống lại.

Chính là bởi vì loại này khó khăn, ít có người có thể nhận rõ tự thân, cho dù là tâm thần kiên định người cũng cực kì dễ dàng mê thất tại trong luân hồi, đây mới là biến thiên kích địa đại pháp môn này Mật tông tuyệt học từ sinh ra đưa đến hiện tại chỉ có 3 người tu luyện thành công kết quả.

Người sáng tạo.

8 nghĩ ba đại sư.

Cùng hiện tại Ưng Duyên Lạt Ma.

So với biến thiên kích địa đại pháp quỷ dị, thậm chí có thiên phú xuất chúng tăng nhân tình nguyện tuyển chọn nhìn qua vĩnh viễn tu luyện không hết long tượng bàn nhược công, cũng không nguyện ý đi nếm thử 1 bước bước vào trong đó, rốt cuộc tìm không trở về mình biến thiên kích địa đại pháp.

Trên thực tế Ưng Duyên tại kế nhiệm Lạt Ma sau mới rõ ràng, tu luyện long tượng bàn nhược công trước đưa công pháp chính là biến thiên kích địa đại pháp.

Chỉ có dạng này mới có thể triệt tiêu sinh mệnh hạn chế, tại không có đạt được Thần thú có thể trường sinh bên ngoài, đi bình thường tu luyện long tượng bàn nhược công. Sở dĩ nói bởi vì phần này công pháp, là bởi vì nó ở trong mắt Hiểu Mộng, đồng dạng liên lụy đến phương sĩ đồng dạng quen thuộc phương diện.

Chim bay cùng cá bơi, đó chính là 2 cái song song thế giới, nếu thật là cần tiếp xúc lời nói, lưu lại sẽ chỉ có bi kịch.

Nhưng ở trước bắc Hiểu Mộng trong mắt, thế giới không phải như vậy.

Giao hội một điểm, như 2 đầu thẳng tắp tách ra, nhưng nó đầu nguồn thật là lúc trước kia làm xuống lựa chọn một khắc này.

Nàng mong muốn liền đem thế giới này kết hợp, kiềm

chế tất cả khác biệt tiến hành về 1, đạt được nàng cuối cùng kết quả mong muốn.

Cái này, chính là cải thiên hoán địa, tái tạo càn khôn.

“Tiền bối, ngài cố chấp.”

“Biến thiên kích địa đại pháp nói cho vãn bối, cái gì là thật, cái gì là giả. Thật thật giả giả, quá mức khó phân biệt thời điểm, đều sẽ làm người ta nhịn không được trầm mê trong đó. Vô luận là luân hồi muôn đời, hay là ân oán triền miên, kia đều chỉ là giả lập một đoạn nhân sinh.”

“Tiền bối, tha thứ vãn bối nói quá lời, tình trạng của ngài bây giờ hơi có chút giống vãn bối trong sư môn những cái kia đã từng tu luyện biến thiên kích địa đại pháp thất bại một bộ điểm tiền bối.”

Tại Mật tông bên trong, tu luyện biến thiên kích địa đại pháp kết quả thất bại hoặc là trở thành người chết sống lại, hoặc là tinh thần linh hồn trở về về sau tại kia trong luân hồi kia bộ điểm ký ức triệt để bao trùm hiện hữu ký ức, trở thành 1 cái xem ra bị đoạt xá người xa lạ.

Dạng này người tại Mật tông bên trong nó kết quả muốn so trở thành người chết sống lại càng thê thảm hơn.

Bọn hắn bị nhận định là là thiên ma hư độ mà đến, xứng nhận Mật tông cực hình.

Mà lại tại Ưng Duyên thôi diễn bên trong, nếu không đem biến thiên kích địa đại pháp môn công pháp này

phế bỏ lời nói, về sau Mật tông tất nhiên sẽ có mượn môn công pháp này tên tuổi làm ra càng ngày càng nhiều 'Lạt Ma', là thật là giả chỉ sợ không phải do Mật tông đến nhận định.

"A!"

Một tiếng cười khẽ, Hiểu Mộng đối Ưng Duyên kia hơi có vẻ nghiêm trọng khẩu khí cũng không thèm để ý, ngược lại là cười khẩy nói: "Vậy ngươi lúc trước lại vì sao làm cử động như vậy đâu Pháp Hải đại sư!"

Một tiếng Pháp Hải, nói ra Ưng Duyên lúc trước linh hồn vỡ vụn ngao du hư không lúc thân phận.

Ngón tay hơi giương, càng là chỉ hướng bên dưới vách núi ngay ngắn nướng đống lửa người trong cuộc.

"Cho nên, đó mới là vãn bối sai."

Nghe vậy, Ưng Duyên mỉm cười, trên khuôn mặt nhỏ nhắn bò đầy vẻ khổ sở, đối với mình đã từng cử động, trên thực tế hắn là thật tâm có chút hối hận: "Một bông hoa môt thế giới, nhất diệp nhất bồ đề."

1 câu hoa nghiêm trải qua bên trên chi ngôn, đại biểu Ưng Duyên tâm tư.

Thân là Mật tông Lạt Ma, hắn đã sớm không phải chỉ là đơn thuần nghiên cứu Mật tông đồ vật, mà là đem tất cả Phật môn kinh nghĩa bỏ vào trong ngực. Kết hợp kinh nghiệm bản thân, Ưng Duyên từ khi trốn tránh vỡ vụn về sau một khắc kia trở đi, nội tâm của hắn bên trong

phương hướng liền xuất hiện cải biến.

“Tạo thành dưới mắt kết quả như thế, chính là vãn bối cướp.”

“Vãn bối từ cung điện Potala đi ra, chính là ứng kiếp mà tới.” Tại sa mạc bãi gặp qua Xích Luyện tiên tử cùng Tiểu Long Nữ về sau, Ưng Duyên liền biết đợi chờ mình lớn nhất kiếp nạn tiến đến.

Nho gia giảng thiên mệnh, Đạo gia giảng tạo hóa, phật gia giảng duyên phận.

Dưới mắt thế gian biến thành dạng này, Ưng Duyên cảm thấy kia có mình một bộ điểm tội nghiệt, có mình duyên cớ.

Tiểu Long Nữ là ai

Tiểu Long Nữ là Cổ Mộ phái truyền nhân, là tổ mẫu Xích Luyện tiên tử sư muội.

Nàng không phải là hiện tại bộ dáng như vậy, liền không phải là Bạch Tố Trinh. Nàng ở cái thế giới này, liền nên chỉ là Tiểu Long Nữ, là Xích Luyện tiên tử cái kia tương đối là đơn thuần sư muội.

Lúc trước tại sa mạc bãi lần nữa nhìn thấy thời điểm, Ưng Duyên liền phát hiện Tiểu Long Nữ ẩn tàng. Chỉ bất quá khi đó hắn tại tổ mẫu ở trước mặt, không cách nào mịt mờ nhắc nhở, càng là nhận mơ hồ nhằm vào. Vào thời khắc ấy, Ưng Duyên liền biết Bạch Tố Trinh đến, biết đối phương hàng đầu mục tiêu sẽ là tổ phụ của

mình Nhạc Duyên.

Hắn Ưng Duyên, đường đường Pháp Hải đại sư, lão đối đầu, tức thì bị trực tiếp xếp tại đằng sau.

Lúc ấy không người nào biết Ưng Duyên ở sâu trong nội tâm tâm tình ba động ra sao chờ kịch liệt, Tiểu Long Nữ tình hình để Ưng Duyên hồi tưởng lại trong sư môn những cái kia tu luyện biến thiên kích địa đại pháp thất bại một bộ điểm tiền bối, một bộ điểm mới ký ức xuất hiện bắt đầu bao trùm hiện hữu ký ức, chậm rãi từ bên trong ra ngoài một lần nữa chuyển biến làm 1 cái mới người.

Nếu là có thể nhận định mình bây giờ, kia còn có thể cứu, nhưng nếu là trực tiếp phủ định hiện tại, mà là lấy kia giả lập ký ức làm chủ, tại Mật tông chỗ sâu, tại ẩn giấu trong điển tịch minh xác điểm ra đó chính là mất đi chân linh, thiên ma xâm lấn.

Không có ai biết tại lúc ấy Ưng Duyên nội tâm là như thế nào ba động, Bạch Tố Trinh tới!

Đang tu luyện biến thiên kích địa đại pháp, càng là lấy linh hồn ngao du hư không, tiến hành quá giáp về muôn đời về sau, Ưng Duyên liền càng phát đối hoa nghiêm trải qua cảm thấy hứng thú, cũng chân chính cảm nhận được cái gì gọi là một bông hoa môt thế giới, nhất diệp nhất bồ đề. Bắt đầu đối trên thế giới một ít truyền thuyết cố sự cảm giác lên hứng thú, bắt đầu nhận thức lại lên thế giới này.

Ngươi của quá khứ, ngươi bây giờ, tương lai ngươi.

Một thế giới khác ngươi.

Nhưng ngươi của quá khứ không phải ngươi bây giờ, tương lai ngươi cũng không phải ngươi bây giờ, huống chi là một thế giới khác ngươi.

Chim bay cùng cá bơi, chính là hắn Ưng Duyên thế giới chi luận, là hắn với cái thế giới này nhận biết.

Đó chính là song song.

Ưng Duyên đã từng âm thầm đi ra cung điện Potala, đi tới bên trong nguyên hành tẩu, nhất là tại Tiền Đường giang một vùng trằn trọc.

Nhiều năm dò xét, khiến cho hắn nhận định hiện tại thế giới này chỉ có kia bạch xà cố sự, thật là không còn Bạch Tố Trinh người này, đây chẳng qua là một chút dân gian truyền ngôn cố sự. Chuyện xưa đầu nguồn, có lẽ chỉ là mặt khác 1 đóa liền nhau tốn, một mảnh liên tiếp lá cây, thế giới song song 1 cái chiết xạ.

Nhưng hắn gặp lại thời điểm, lại phát hiện Bạch Tố Trinh đến. Không nên ở cái thế giới này tồn tại Bạch Tố Trinh từ Tiểu Long Nữ trong linh hồn đi ra.

Kia là chuyện gì xảy ra

Ai mới là cái kia mở ra lỗ hổng chìa khoá

Là hắn Ưng Duyên

Hay là Bạch Tố Trinh sinh lòng niệm niệm Hứa Tiên…
Tổ phụ của mình Nhạc Duyên.

Hay là ——

Trước mắt Hiểu Mộng tiền bối!

Lại hoặc là, 3 người có.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 252 : Duyên diệt (hạ)

Phương sĩ.

Mặc kệ là sấm vĩ học thuyết mạch này, hay là tế bái quỷ thần, luyện đan trường sinh giả, đều là loạn thế người.

Đối thế nhân đến nói, tương lai là không biết, nhưng chính là bởi vì phần này không biết, không cách nào chưởng khống tâm thái khiến người ta sinh ra cần chưởng khống xúc động cùng dục niệm. Bởi vì chỉ cần có có thể chưởng khống tương lai, như vậy liền đại biểu cho tự thân có thể từ trong đó đạt được lợi ích lớn nhất.

Người đều là xu cát tị hung chi vật.

Bản thân cái này chính là nhân chi tự tư tạo thành.

Cho nên, trong lịch sử có rất nhiều lần bởi vì sấm vĩ học thuyết tạo thành cực lớn ảnh hưởng.

Từ hoàng gia, cho tới bách tính, đều có rất nhiều người một khi liên lụy đến cái này trong đó, mỗi một lần tạo thành đều là máu gió tanh mưa. Không phải bên trong hoàng thất tự giết lẫn nhau, đó chính là nhấc lên ngập trời chiến hỏa.

Trong Phật môn mặc dù có cùng phương sĩ tương tự năng lực, thí dụ như Ưng Duyên Mật tông mạch này bởi vì biến thiên kích địa đại pháp mang đến năng lực,

nhưng là càng nhiều thời điểm bọn hắn đều cũng không nói thế nào ra, mà là an tĩnh duy trì trầm mặc. Không đồng đạo trong môn người, phương sĩ một mạch bản thân bắt đầu từ trong đó chia ra đến.

Cái gì Từ Hàng Tĩnh trai, cái gì Ma Phật chi tranh, theo Ưng Duyên, những người này tất cả đều rơi vào đạo môn tính toán bên trong.

Bọn hắn tranh đấu, chưa hẳn không phải rơi vào người khác tính toán hạ.

Lúc đầu Ưng Duyên lại còn không nhạy cảm suy nghĩ nhiều như vậy, nhưng là tại mới vừa cùng Hiểu Mộng tiền bối tranh luận bên trong, hắn đã ẩn ẩn cảm nhận được thời cuộc to lớn không ổn.

Hiểu Mộng tiền bối kia oánh hóa hiện tượng, chỉ sợ từ nền tảng bên trên chính là đụng phải thiên phạt.

Loại kia không hợp nhau dấu hiệu, nói cho Ưng Duyên 1 cái phi thường không tốt đáp án.

Bạch Tố Trinh từ Tiểu Long Nữ trong trí nhớ đi ra, đến bây giờ đã là không biết có thời gian bao nhiêu. Là từ ngay từ đầu gặp phải tổ phụ Nhạc Duyên thời điểm liền xuất hiện vấn đề hay là giữa đường bên trong chậm rãi thức tỉnh Ưng Duyên có một chút có thể khẳng định là tại mình lại lần nữa cùng Tiểu Long Nữ gặp lại thời điểm, nữ nhân kia từ một loại nào đó phương diện đến nói đã đến một loại hoàn chỉnh hình thái.

Là Bạch Tố Trinh

Hay là Bạch Tố Trinh cùng Tiểu Long Nữ cả 2 hỗn hợp

Vẫn giấu kín tại tổ mẫu Xích Luyện tiên tử bên người, không có để Lý Mạc Sầu phát hiện mảy may ngoài ý muốn, Ưng Duyên liền biết kết quả kia chỉ sợ là cả 2 ký ức tiến hành một lần nữa chỉnh lý kết hợp, hơn nữa còn là lấy Bạch Tố Trinh ký ức làm chủ.

Làm không tốt Tiểu Long Nữ đem Bạch Tố Trinh kia bộ điểm ký ức triệt để nhìn thành hồi ký.

Vấn đề là Tiểu Long Nữ thật phân rõ hiện thực sao

Phải biết ở cái thế giới này, Bạch Xà truyện đây chẳng qua là một giới hư giả chuyện thần thoại xưa truyền thuyết. Tại Ưng Duyên hiểu rõ cùng trong điều tra, tối đa cũng bất quá là mặt khác một đóa hoa, một mảnh lá cây hình chiếu.

Nhưng ——

Có lẽ là bởi vì Nhạc Duyên, Hiểu Mộng cùng hắn Ưng Duyên nguyên nhân, Bạch Tố Trinh từ một thế giới khác đi ra.

Phải biết tại Mật tông nội bộ, bởi vì biến thiên kích địa đại pháp xuất hiện tình huống như vậy người toàn bộ bị xử cực hình, đó chính là vì toàn bộ thế giới an ổn, chém tới thiên ma.

Lòng người có Phật, cũng có ma.

Phật môn giảng cứu chính là người có duyên độ, không cách nào độ người thì là trảm.

Cho dù là đồng xuất một thể, cũng là dạng này.

Đây cũng là vì cái gì trong Phật môn từ trước dễ dàng xuất hiện ma, cũng là vì cái gì Phật môn cùng Ma môn 2 đại phái đấu ngươi chết ta sống nguyên do 1 trong.

Tiểu Long Nữ đã đều như thế, như vậy có 1 cái nghiêm trọng hơn vấn đề bày ở Ưng Duyên trước mặt.

Đó chính là trước mắt Hiểu Mộng tiền bối…

Chỉ sợ cũng vốn không nên thuộc về thế giới này người.

Giống như Bạch Tố Trinh, thậm chí muốn mạnh hơn nàng, Hiểu Mộng tiền bối là trực tiếp như lúc trước mình như vậy lấy linh hồn ngao du hư không, lấy cùng loại biến thiên kích địa đại pháp phương thức đi tới thế giới này.

Trước đó Hiểu Mộng tiền bối trên thân cái chủng loại kia quỷ dị dấu hiệu, cùng nó nói là thiên phạt, chẳng bằng nói là nàng làm cái gì, khiến cho toàn bộ thế giới đối nàng bài xích.

Quả nhiên.

A di đà phật!

Trong miệng lại nhắc tới một tiếng phật hiệu, Ưng Duyên lúc này rốt cục khẳng định chính mình lúc trước tại cung

điện Potala bên trong thời điểm ẩn ẩn cảm nhận được cảm giác không có sai.

Là duyên, là pháp, cũng là cướp.

Nhân duyên mà lên, Ưng Duyên mà lên.

Tạo thành trước mắt đây hết thảy đầu nguồn đúng là hắn Ưng Duyên.

Lúc trước hắn trốn tránh vỡ vụn, mà là lựa chọn linh hồn hư không ngao du, lấy biến thiên kích địa đại pháp phương thức tiến hành luân hồi, bước vào thế giới song song, tiến vào tiếp giáp đóa hoa. Mà chính là lần này cử động, mới khiến cho toàn bộ thế giới xuất hiện người bình thường căn bản không tưởng tượng nổi biến hóa.

Thế giới này không nên xuất hiện long, không nên xuất hiện Phượng Hoàng, không nên xuất hiện Kỳ Lân, không nên xuất hiện rất nhiều đồ vật. Còn có kia giấu ở trong hư không cực hung chi địa, kia dâng trào ma tính cùng tà ý ngay tại ngo ngoe muốn động.

Khác biệt phụ thân của mình Truyền Ưng mặc dù đầu óc thông minh, nhưng càng nhiều hay là giảng cứu vũ lực chí thượng, mà hắn Ưng Duyên càng nhiều hay là sử dụng đầu óc của mình.

Lúc trước nhiều lần xuống núi hành tẩu, Ưng Duyên chính là đang dò xét rất nhiều rất nhiều sự tình.

Tích tiểu thành đại.

Khác biệt Trương Tam Phong, Quách Tương bọn người, Ưng Duyên tu tập công pháp cùng tự thân nguyên nhân mới có thể khiến phải hắn nhìn thấy rất nhiều bị thế nhân coi nhẹ đồ vật.

Đó chính là thế giới này xảy ra vấn đề, bệnh.

Cái loại cảm giác này phi thường để người mê mang.

Thật giống như hảo hảo một cái thế giới tại một ít địa phương đột nhiên thiếu khuyết một chút đồ vật, sau đó lại bị xếp vào vật gì khác.

Thông tục điểm nói chính là một cái thế giới bên trong đột nhiên hỗn tạp mấy cái thế giới khác đồ vật, xuất hiện quỷ dị dung hợp dấu hiệu.

Càng thêm dễ thấy một điểm liền đem mấy đóa tốn giá tiếp tại một đóa hoa bên trên.

Mà hắn Ưng Duyên thì là cho là mình thế giới này chính là kia đóa bị giá tiếp tốn.

“Tiền bối!”

“Ngài cũng là như Bạch Tố Trinh lúc bình thường đi “

Ngụ ý chính là Hiểu Mộng chỉ sợ cũng đại khái cùng loại Tiểu Long Nữ tình huống, chỉ bất quá đối phương có thể bằng vào phương sĩ một mạch năng lực cưỡng ép bước vào thời gian trường hà, từ đó mình từ một thế giới khác trong đầu của mình một lần nữa đi tới. Hơn nữa còn không chỉ như vậy, chỉ sợ một ít không nên tồn tại sự

vật, cũng chính bởi vì Hiểu Mộng nguyên nhân, khiến cho nó nặng hợp.

Mà lớn nhất nhắc nhở ví dụ chính là Đế Thích Thiên Từ Phúc… Hiểu Mộng tiền bối trong miệng Vân Trung Quân.

Hiểu Mộng nghe vậy hé miệng cười khẽ, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Tỉnh táo đến có thể xưng đạm mạc ánh mắt, lại đủ để mang đến so hồi đáp gì càng thêm đáng sợ áp bách.

Trầm mặc chính là đáp án.

Chim bay là chim bay, cá bơi là cá bơi.

2 thế giới đồ vật liền nên là 2 thế giới, như đụng nhau, tất nhiên sẽ là bi kịch.

Đây là Ưng Duyên thế giới song song luận, mà cảnh tượng trước mắt thì nói cho hắn 1 cái đáng sợ đáp án.

Đó chính là Hiểu Mộng tiền bối hành động chẳng biết lúc nào đã bắt đầu.

Vốn nên giao nhau mà qua 2 đầu thẳng tắp, vậy mà tại cực đoan lực lượng dưới bắt đầu tiến hành kiềm chế, tách ra đồ vật lại lần nữa một lần nữa tụ tập, thế giới muốn trùng hợp. Mà lại tuyệt đối không phải Hiểu Mộng 1 người cách làm, ở sau lưng của nàng tuyệt đối có những người khác ủng hộ, thậm chí tại lúc đầu thế giới này bên trong chỉ sợ cũng có làm đáp lại.

Ở thời điểm này, Ưng Duyên đầu óc đã vận chuyển tới cực điểm, trong đầu không ngừng phân tích có hiềm nghi tồn tại.

Cuối cùng, Ưng Duyên đem đối tượng hoài nghi dừng lại tại 2 cái danh tự phía trên.

Đó chính là Viên Thiên Cương cùng Lý Thuần Phong.

Sở dĩ có cái suy đoán này, thì là bởi vì 1 kiện nghe đồn —— Nữ đế trấn Hỏa Kỳ Lân.

Cũng là bởi vì làm cái đi về phía tây, liền không hiểu thêm ra như thế 1 cái đồ chơi, cho tới bây giờ còn vây ở Nhạc Sơn đại phật bên trong, thỉnh thoảng Ưng Duyên đều muốn lặng lẽ đi kiểm tra một phen, trực tiếp dùng biến thiên kích địa đại pháp chuyển chuyển Kỳ Lân tinh thần, khiến cho vô số ký ức hỗn tạp, toàn bộ lâm vào si ngốc trạng thái điên cuồng, hoàn toàn mất đi thanh tỉnh khả năng.

“Ha!”

Một tiếng cười khẽ, nếu nói trước đó Ưng Duyên khuôn mặt nhỏ nhắn bên trên chỉ bất quá sáp nhiên nụ cười lời nói, như vậy hiện tại khuôn mặt nhỏ của hắn dúm dó muốn khổ sắp khóc lên: “Trời xanh sao mà không có mắt!”

“Thương sinh sao mà vô tội!”

“Tiền bối!”

“Ngài biết làm như vậy sẽ sinh ra gì chờ hậu quả “

Là cướp!

Là đại kiếp!

Là ngàn năm đến nay đại kiếp!

Không nên xuất hiện đồ vật tiến hành chồng hợp, đứng mũi chịu sào chính là khí hậu biến hóa, thậm chí liên miên ảnh hưởng hàng trăm hàng ngàn năm đoạn, từ đó ảnh hưởng toàn bộ thế giới. Loại tràng cảnh đó, người chết hơn 10,000 vạn, núi thây biển máu cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Từ đó qua đi, hết thảy tận thành truyền thuyết.

Đặt bút trở thành trên giấy hoặc trên miệng cố sự cùng số lượng.

“Tiền bối, đây chính là đạo của ngài sao “

“Đây chính là ngài cầu không được ngài tâm không thương sao “

“Đây chính là vãn bối cướp sao “

Đối phương yên tĩnh không có cho Ưng Duyên đáp án, lộ ra một mình hắn tựa như đang lầm bầm lầu bầu.

“Không!”

“Không phải ngươi!”

Hiểu Mộng ánh mắt hoàn toàn như trước đây đạm mạc vô tình, “Chẳng qua là nhân duyên mà lên!”

“Hắn như vậy 1 cái người vô tình nhưng lại có ngươi dạng này 1 cái lòng dạ từ bi hậu nhân, còn thật sự là cực lớn châm chọc.”

“Nguyên lai ngươi khi đó từ bỏ vỡ vụn, không phải là bởi vì khiếp nhược, mà là bởi vì phần này dư thừa từ bi sao “

“Cái này tại Mật tông, thế nhưng là hiếm thấy a!”

Mật tông đại lạt ma thế nhưng là vẫn luôn táo bạo hung ác.

“A di đà phật!”

“Tiền bối, ngươi nhập ma!”

Lời không hợp ý không hơn nửa câu, nói đến đây bên trong, Ưng Duyên hết thảy cố gắng đều triệt để hóa thành uổng phí. 1 cái bởi vì biết quá nhiều cầu không được mà triệt để đi vào điên dại vô tình chi đạo, muốn thác thân mà qua 2 đầu thẳng tắp lại lần nữa giao hội, ván đã tiến hành, thế giới giá tiếp đã sớm bắt đầu, nó tiến trình không người có thể ngăn cản, chính nàng cũng không được.

Biết đến quá ít là ngu, biết quá nhiều thì là điên.

Hiểu Mộng không thể nghi ngờ là cái sau.

“Thôi.”

“Nhân duyên (Nhạc Duyên) mà lên, khi nhân duyên (Ưng Duyên) mà diệt.”

“Vãn bối, muốn trấn ma!”

Chắp tay trước ngực, Ưng Duyên trên thân màu đỏ cà sa không gió mà bay, chân khí trong cơ thể bắt đầu bốc hơi, cõng lên người đao sống dày càng là rung động không thôi.

“Trấn ma “

“Hanh cáp!” Một tiếng tiếng cười khinh miệt bên trong, Hiểu Mộng đã bắt đầu hóa thành hồ điệp tiêu tán không gặp, chỉ có thanh âm của nàng lấy truyền âm nhập mật phương thức truyền vào Ưng Duyên trong tai: “Hay là trước hết nghĩ muốn như thế nào đối mặt người quen biết cũ đi!”

“…”

Sắc mặt hơi đổi một chút, Ưng Duyên chỉ cảm thấy hậu phương một cỗ băng lãnh khí tức gắt gao tập trung vào chính mình.

Không quay đầu lại, không cần đoán nghĩ, hắn liền biết đứng ở phía sau cách đó không xa người quen biết cũ sẽ là ai.

Sau lưng.

Ngoài ba trượng.

Một bộ bạch y tung bay Tiểu Long Nữ đi tới đỉnh núi, nàng đang dùng một loại lạnh lẽo đến cực điểm ánh mắt nhìn thấy trước mắt áo đỏ đồng tử bóng lưng.

Tức giận, chính rất.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 253 : Pháp Hải (thượng)

Cuồng phong càn quét.

Tiểu Long Nữ một bộ áo trắng xuất hiện tại đỉnh núi, tóc dài tại giương nanh múa vuốt vũ động, đứng ở Ưng Duyên sau lưng.

Cuồng bạo khí kình phối hợp với kia mãnh liệt tức giận trực tiếp cuốn lên trận trận kình phong, trực tiếp thổi lên Ưng Duyên một thân màu đỏ tăng bào không ngừng bay múa.

Lạnh lẽo hận ý chính nương theo lấy ánh mắt gắt gao dừng lại tại trên bóng lưng của hắn, cho dù là hiện tại, Ưng Duyên cũng có thể cảm nhận được phía sau lưng làn da kia như châm đồng dạng đâm nhói cảm giác.

"…"

Ưng Duyên khuôn mặt nhỏ nhắn bên trên cẩn thận chi sắc chợt lóe lên, sẽ có cục diện như vậy hắn sớm có tâm lý chuẩn bị, đây chính là Ưng Duyên đem cha mình đao sống dày mang ra nguyên nhân căn bản. Một kiếp này, Ưng Duyên tại cung điện Potala thời điểm cũng đã là ẩn ẩn phát giác được.

Chỉ là hắn không ngờ đến chính là tại cùng Hiểu Mộng tiền bối giao lưu bên trong, sẽ hiểu rõ đến nhiều như vậy đáng sợ tin tức.

Hắn chim bay cùng cá bơi song song chi luận chính diện va chạm bên trên Hiểu Mộng thế giới trùng hợp chi xử chí.

Người còn chưa quay người.

Tại não hải bên trong, Ưng Duyên thần kinh đã cấp tốc vận chuyển.

Từ Hiểu Mộng tiền bối cử động cùng cố sự bên trong, Ưng Duyên đạt được đại khái sự kiện kinh lịch. Mà ở trong đó đáp án rốt cục giải quyết Ưng Duyên nhiều năm qua chôn giấu ở trong lòng nghi hoặc, đối thế giới nghi vấn. Bởi vì tại hắn âm thầm quan sát hiểu rõ bên trong, cho dù là tại Hiểu Mộng thao tác cùng thế giới này phương sĩ hợp tác thế giới bên dưới dung hợp lặng yên không một tiếng động, nhưng chắc chắn sẽ có vài chỗ xuất hiện mơ hồ không đúng.

Trên thế giới không có hoàn mỹ không tì vết người, càng không có hoàn mỹ không một tì vết sự tình.

Một chút sẽ bị người coi nhẹ chỗ sơ suất trực tiếp bị Ưng Duyên bắt lấy.

Nếu như không phải hắn học xong biến thiên kích địa đại pháp, chỉ sợ cũng sẽ như người khác đồng dạng coi nhẹ quá khứ, cũng chỉ có lấy biến thiên kích địa đại pháp quỷ dị đặc tính, mới có thể từ cái này nhỏ bé bên trong phát giác được kia từng chút từng chút không hài hòa chỗ.

Hắn Ưng Duyên lẽ ra là một cái thế giới.

Xích Luyện tiên tử cùng Tiểu Long Nữ thì nên là một cái thế giới.

Đế Thích Thiên Từ Phúc cùng Hiểu Mộng thì là một cái thế giới.

Thậm chí hẳn là còn có cái khác thế giới nhân vật.

Nhưng là, hiện tại thế giới tiến hành cùng chất hóa, như là giá tiếp cùng một chỗ đóa hoa, bắt đầu lẫn nhau ảnh hưởng lẫn nhau, dây dưa không rõ, sinh ra vô số nhân quả cùng nghiệp hỏa.

Có lẽ…

Có lẽ!

Nói câu bất hiếu lời nói, Ưng Duyên ngay cả chính hắn đều tiến hành bản thân hoài nghi.

Có lẽ tại nhất nguyên sinh thế giới bên trong hắn Ưng Duyên trên thực tế là cùng tổ phụ tổ mẫu không có bất kỳ cái gì quan hệ, mà chính là bởi vì tổ phụ Nhạc Duyên xuất hiện, từ đó sinh ra không cách nào khống chế ảnh hưởng. Hoặc là nói từ mình tổ phụ Nhạc Duyên xuất hiện một khắc kia trở đi, toàn bộ thế giới biến hóa cũng đã bắt đầu.

Mặc dù không cách nào khống chế xuất thân của mình, nhưng là hắn Ưng Duyên có thể vãn hồi một vài thứ.

Không nói kéo trời nghiêng, chí ít có thể cứu trở về 1 lượng tử.

Ưng Duyên không cảm thấy mình có 1 viên phật tâm, nhưng là hắn có ít nhất 1 viên từ bi lòng thương hại, mà không phải như kia Hiểu Mộng tiền bối đồng dạng lạnh lùng vô tình.

Sau lưng động tĩnh để Ưng Duyên trên mặt xuất hiện quả là thế thần sắc, lúc trước hắn lời nói xem như bị Hiểu Mộng tiền bối tính toán. Hắn bởi vì tự thân ba động tâm tình, xuất hiện tại Tiểu Long Nữ trong tai.

Công lực đến cảnh giới nhất định, hoàn cảnh chung quanh một điểm ba động tiếng vang đều sẽ rơi vào đối phương trong tai.

Ưng Duyên có thể tưởng tượng ra được tại bên dưới vách núi đống lửa bên cạnh Tiểu Long Nữ đột nhiên nói ra lời nói —— trên núi có người.

Trấn ma!

Bởi vì cái này 1 từ hắn đã từng đối Tiểu Long Nữ… Nói với Bạch Tố Trinh qua lời giống vậy.

Hắn đến nay vẫn nhớ được Bạch Tố Trinh kia giấu ở mỹ lệ bên ngoài đồng hồ dưới tàn nhẫn, nhớ được Kim Sơn tự huyết án.

Kia một thân tùy ý nhộn nhạo sát ý, là như vậy để người cảm thấy quen thuộc.

Trầm mặc, quay người.

Ưng Duyên một tay dọc tại ngực, ánh mắt rơi vào trước mắt cái này quanh thân đều tản ra rét lạnh khí tức nữ nhân, mở miệng nói: “Tiểu tăng… Pháp Hải, gặp qua Bạch thí chủ!”

Pháp Hải.

Bạch Tố Trinh.

Giờ khắc này, Ưng Duyên bỏ đi mình bây giờ thân phận, mà là thu hồi đã từng thân phận. Cũng không có đi xưng hô Tiểu Long Nữ thân phận bây giờ, đối phương không còn là mình tổ mẫu sư muội, mà là cái kia lúc trước cùng mình phân cao thấp Bạch Tố Trinh.

Trong tầm mắt, nữ tử trước mắt bỗng nhiên đã là cái kia đã từng mang theo muội muội lên núi vẩy một cái toàn bộ Kim Sơn tự tuyệt thế yêu nữ.

Lấy lực lượng một người giết chóc đầy chùa trên dưới yêu nữ Bạch Tố Trinh.

Ưng Duyên!

“A… Ha ha ha!”

Để người rất khó tưởng tượng Tiểu Long Nữ dạng này 1 cái khí chất thanh lãnh nữ nhân sẽ phát ra làm càn như vậy tiếng cười, tiếng cười chấn động rừng cây ba động, vô số đêm dừng chim chóc không ngừng phát ra hoảng sợ tiếng kêu bay ra. Khí chất đột biến, thay đổi lúc trước

thanh lãnh Tiểu Long Nữ đang cười nửa ngày, liền muốn lên hơi thở không gấp hạ khí thời điểm, nàng rốt cục cũng ngừng lại: “Pháp Hải… Ha!”

“Vào hôm nay, ngươi ta rốt cục lại lần nữa để lộ riêng phần mình mặt nạ trên mặt, không tại che che lấp lấp.”

“Không có hắn ở trước mặt, cũng không có nàng ở trước mặt.”

“Hiện tại, ngươi ta khi nối lại tiền duyên.”

Cái này duyên là nghiệt, là nghiệp, là giết chóc.

Song phương quan hệ có thể nói là mười phần quỷ dị.

“Ngươi đã thay thế Long cô nương “

Ưng Duyên không có vì Tiểu Long Nữ lời nói mà tâm tình có chỗ ba động, hắn chỉ là như là một đứa bé con, ngửa đầu, dùng hơi có vẻ ngây thơ biểu lộ hỏi một vấn đề: “Ngươi bây giờ còn có bao nhiêu là thuộc về Long thí chủ “

Người trước mắt, ở trong mắt Ưng Duyên đã triệt để biến thành Bạch Tố Trinh.

Kia khí chất trên người bắt đầu càng phát để người cảm thấy quen thuộc.

Ôn nhu trang nhã nhân thê khí chất chính bắt đầu hiển hiện.

Nhưng mà, Tiểu Long Nữ thật là cho ra 1 cái câu trả lời phủ định.

“Không!”

Lắc đầu phủ nhận ở giữa, Tiểu Long Nữ cười nói: “Nàng chính là ta, ta chính là nàng. Kia hồi ức… Quả nhiên là một trận để người cảm đồng thân thụ hồi ký a!”

“…” Ưng Duyên 2 mắt khẽ híp một cái, hắn cảm thấy người trước mắt đang nói láo, trên đời nói dối người hắn gặp qua rất nhiều, nhưng là nói dối nói nhiều nhất lại chính là tại hắn hóa thân Pháp Hải thời điểm gặp Bạch Tố Trinh.

Gặp nhau.

Báo ân.

Kinh nghiệm bản thân.

Thậm chí là tương cứu trong lúc hoạn nạn vợ chồng sinh hoạt.

Cùng cùng đều là tại trong khi nói dối tiến hành, biểu diễn cho ngoại nhân nhìn.

Như tương đối, từng tại phật đạo ma 3 giáo bên trong kiếm ra thành tựu, xem như đại danh đỉnh đỉnh Quách nhị tiểu thư so với Bạch Tố Trinh đến nói, cái kia cũng coi là tiểu vu gặp đại vu.

Ở trong mắt Ưng Duyên, ngay cả kia phần vợ chồng chi

tình cũng đáng được hoài nghi.

Là lâu ngày sinh tình, hay là 1 ngày vợ chồng bách nhật ân, đều đáng giá để người đi hoài nghi.

Đã hoài nghi Bạch Tố Trinh, cũng hoài nghi mình tổ phụ Nhạc Duyên.

Ôn nhu như đao, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Tại Ưng Duyên trong ấn tượng, hắn là lần đầu tiên nhìn thấy trên giang hồ, tại một ít người trong mắt có tiếng xấu tổ phụ, vậy mà lại là như vậy đơn thuần.

Vốn là tà ma ngoại đạo, thật là người mang 1 viên phật tâm.

Đến cuối cùng, 'Hứa Tiên' dĩ nhiên thẳng đến ở tại Kim Sơn tự, tựa như từ đầu đến cuối hắn cũng không biết Bạch Tố Trinh trong lúc này trong lòng chân chính dự định, bắt đầu vì bị trấn áp tại Lôi Phong tháp dưới Bạch Tố Trinh niệm tiếp cận 20 năm trải qua.

Cứ như vậy 2 người trình diễn một trận để người ngoại nhân xem ra oanh oanh liệt liệt ân ái, đáng giá ca tụng ngàn năm hoàn mỹ tình yêu cố sự, mà tại phát giác được một ít chân tướng Ưng Duyên trong mắt, 2 người này thao tác kia là nhìn để da đầu run lên.

Còn có kia cái gọi là cầu gãy gặp gỡ…

Từ đó trở về sau Ưng Duyên đối tình một chữ này sinh ra cực lớn bóng ma tâm lý cùng bản thân hoài nghi.

Nhưng trừ bỏ cái này, Ưng Duyên nhưng cũng biết bởi vì chính hắn tham dự, tạo thành ác liệt ảnh hưởng chân chính còn sót lại xuống dưới.

Bây giờ ——

Nên là nối liền lúc trước kia chưa xong cố sự.

Một tiếng phật hiệu lối ra, Ưng Duyên chắp tay trước ngực, hỏi: “Bây giờ bần tăng chỉ có 1 cái chưa giải vấn đề.”

“Thí chủ cùng hắn tình, đến cùng là thật hay là giả “

Là thật

Là giả

Tiểu Long Nữ đột nhiên yên tĩnh trở lại, ánh mắt của nàng có chút hoảng hốt, có chút xuất thần.

Nàng cũng có một chút bản thân hoài nghi.

Nàng bây giờ đã sớm không phân rõ mình rốt cuộc là Tiểu Long Nữ hay là Bạch Tố Trinh, lại hoặc là các nàng vốn là 1 người, là một thế giới khác chính mình.

Giật mình bên trong, nàng tựa như lại lần nữa trở lại thế giới kia.

Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh tân hôn đại yến bên trong.

Một thân màu đỏ tân lang phục Hứa Tiên nồng tình như

kiếm, mà phượng khoác hà quan dưới Bạch Tố Trinh ôn nhu như đao.

Đao quang kiếm ảnh.

Chiêu chiêu trí mạng.

Thức thức đâm tâm.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 254 : Pháp Hải (trung)

Ai điếu người mất, gửi lời chào anh hùng! Hoạn nạn thấy chân tình, mọi thứ sợ nhất đối so, có lẽ ngươi bình thường cảm thụ không ra, nhưng là tổ quốc là thật vĩ đại!

————————————————————————————————————

Thật cùng giả.

Hư cùng huyễn.

Khi hết thảy đều quy về trong đầu ký ức thời điểm, ngươi liền sẽ phát hiện mình phân biệt không rõ thực tế.

Ưng Duyên hỏi thăm, lại lần nữa để Tiểu Long Nữ nhớ lại kia một phần sinh ra tại não hải bên trong hồi ký. Cho dù tại lúc ấy nàng chỉ là người đứng xem, nhưng ở thời gian dài xem quan sát bên trong, lại là để Tiểu Long Nữ bản thân liền có cảm đồng thân thụ cảm giác. Huống chi trong trí nhớ cái kia Bạch Tố Trinh có cùng mình đồng dạng dung mạo, duy nhất khác biệt chính là 2 người khí chất.

Một lạnh như sương, một nhu như nước.

Nhưng ở 2 tướng so với phía dưới, thật là cái trước muốn tốt hơn tiếp xúc, cái sau thì là nhu bên trong tàng

đao.

Ngay từ đầu Tiểu Long Nữ cũng có cực lớn đề phòng, nhưng ở từng chút từng chút thăm dò não hải ký ức bên trong một thứ gì đó là chân thật về sau, chậm rãi nàng liền trầm mê trong đó, bởi vì kia là 1 người nhân sinh.

Nếu là một người hiện đại còn tốt, nhưng đối Tiểu Long Nữ đến nói, đó chính là một trận kịch bản dài dằng dặc phim truyền hình.

Kịch tên Bạch Xà truyện.

Hơn nữa còn là 1 cái có thể đem tự thân thay vào trong đó, là một loại rất có đắm chìm thức thể nghiệm.

Khi Tiểu Long Nữ từ trong đó đi ra thời điểm, hấp thụ kia trong đầu ký ức về sau, trừ bỏ chính nàng bên ngoài, liền không có người có thể chân chính đoán được nàng đến cùng suy nghĩ cái gì, đến cùng là ai.

Ưng Duyên một vấn đề, hỏi chính là Bạch Tố Trinh, kia phần tình yêu cố sự đến cùng là thật hay là giả

Mặc dù Ưng Duyên tu tập căn bản công pháp là biến thiên kích địa đại pháp, nhưng hắn vẫn là có một chút làm không biết rõ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, mới có thể khiến cho tổ phụ của mình cùng Bạch Tố Trinh ở giữa cố sự sẽ có vẻ mâu thuẫn như vậy, quỷ dị như vậy.

Đúng!

Cực đoan quỷ dị cùng mâu thuẫn.

Chỉ tiếc có quá nhiều người chỉ thấy được kia xem ra cảm thiên động địa tình yêu cố sự, tại ở trong đó, lại có thật nhiều văn nhân nhà thơ cho cố sự này phía trên tăng thêm một chút có thể cảm động tự thân đồ vật, cái này liền khiến cho cái này truyền kỳ cố sự càng phát đẹp.

Nhưng ở phần này đẹp về sau, thì là có một phần giả.

Không có trải qua sự kiện kia người, lại nhìn cái này cố sự sẽ chỉ là ngắm hoa trong màn sương cuối cùng cách tầng 1, mà hắn Ưng Duyên thì vừa vặn là trong cục người.

Lấy Pháp Hải tôn hiệu đối đầu Bạch Tố Trinh nam nhân.

Cũng chính là bởi vì là đối thủ, Ưng Duyên mới càng hiểu rõ ở trong đó quỷ dị cùng chỗ mâu thuẫn.

Kia căn bản cũng không phải là cái gì nhân yêu chi luyến, giấu ở phía sau chính là vô số giao phong, mà tại cánh cửa kia Hiểu Mộng thao tác phía dưới, hắn Ưng Duyên không thể nghi ngờ là rơi hạ phong, không tính là thắng lợi.

Ưng Duyên có một chút có thể khẳng định, đó chính là tổ phụ của mình Nhạc Duyên cùng nữ tử trước mắt yêu hận tình cừu chỉ sợ muốn so tổ mẫu Xích Luyện tiên tử muốn tới càng thêm khắc sâu cùng phức tạp.

Tổ phụ Nhạc Duyên cùng tổ mẫu Xích Luyện tiên tử vừa vặn là muốn tới thuần túy.

Chỉ tiếc tại lúc ấy Ưng Duyên cũng bởi vì chính mình thân là trong cục người, dây dưa trong đó, chưa kịp đi tìm hiểu rất nhiều vấn đề, chỉ có tại hắn quay về về sau, lại lần nữa suy tư cái này một phần kinh lịch thời điểm, mới từ trong đó phát hiện rất nhiều bị ngay lúc đó mình chỗ sơ sót đồ vật.

Tại trong cục, Ưng Duyên sở tác chính là bởi vì thân phận của song phương, mà bổng đánh uyên ương.

Nhưng hiện tại xem ra, chỉ sợ vào lúc đó lên, mình liền bị đạo môn phương sĩ một mạch cho tính toán.

Bởi vì tại bây giờ Ưng Duyên trong mắt, kia phần cố sự có quá nhiều không hợp thói thường địa phương.

Là yêu

Là hận

Là thật

Hay là giả

Đây là 1 cái phi thường trọng yếu vấn đề.

Chính là Hứa Tiên (Nhạc Duyên) cùng Bạch Tố Trinh (Tiểu Long Nữ) 2 người kinh lịch khiến cho Ưng Duyên đối tình một chữ này đều xuất hiện bóng ma tâm lý, phảng phất trong lúc nhất thời không biết cái chữ này.

Trước nói ngay lúc đó Hứa Tiên đôn hậu trung thực,

mặc dù bộ dáng tuấn lãng, nhưng càng nhiều hắn hay là một giới thư sinh.

Bình thường nhất Nho gia thư sinh.

Từ khoa cử về sau, đọc sách biến thành rất nhiều sĩ tử lên trời chi giai. Mọi loại đều hạ phẩm, duy có đọc sách cao, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Hứa Tiên tất nhiên là đồng dạng.

Mặc dù phụ mẫu đều mất, nhưng ở nó tỷ tỷ cùng tỷ phu trợ giúp dưới, cũng là sinh hoạt rất không tệ. Tại tăng thêm Hứa Tiên tương đối kiên cường tính cách, hắn không có trực tiếp đợi tại tỷ phu nhà bên trong, mà là tại tỷ tỷ đề cử dưới, tại tiệm thuốc bên trong khi học đồ mưu sinh đồng thời thuận tiện đêm đọc thi thư.

Khi đó hắn tất nhiên là vì khoa cử chuẩn bị.

Đây là tỷ tỷ cùng tỷ phu 2 người cộng đồng kỳ vọng, hi vọng Hứa Tiên có thể tên đề bảng vàng.

Nhưng ngay tại hết thảy đều bình thường phát triển thời điểm, Hứa Tiên tại bên hồ Tây Tử gặp một nữ nhân, từ đó mở ra một đoạn ân oán gút mắc.

Sơ gặp lại.

Chỉ vì trong đám người nhìn ngươi một chút, liền đã động tâm.

Đây không phải một trận gặp gỡ bất ngờ, mà là một trận

cố ý thiết trí gặp nhau.

Sau đó chính là đương nhiên vừa thấy đã yêu, tương hỗ sinh lòng ái mộ chi tình, kết hôn kết đương nhiên. Sau đó, 2 người này âm thầm giao phong mới xem như chính thức bắt đầu.

Phải biết lấy Bạch Tố Trinh lúc ấy biểu hiện ra thủ đoạn cùng đối tình đời nhận biết, ngay lúc đó nàng cũng không phải hiện tại Tiểu Long Nữ như thế ở thế tục phương diện lộ ra lạ lẫm, mà là 1 cái có thể du tẩu trong đó ngoan nhân.

Nhưng chính là dạng này 1 cái vốn nên đối thế tục rất hiểu rõ nữ nhân, 1 cái dạng này thê tử, thật là dùng 1 cái để người ngạc nhiên phương thức trực tiếp chặt đứt Hứa Tiên hoạn lộ.

Cướp kho ngân, bị phán sung quân.

Cái này 1 cái nho sinh hoạn lộ bên trên vậy cơ hồ là một kích trí mạng.

Hoạn lộ cơ hồ đoạn tuyệt, nhưng vẫn tồn một tia có thể trả lời khả năng.

Đó chính là nuôi nhìn.

Hứa Tiên có thể mượn từ y thuật đến nuôi y đức, từ đó tiến hành nuôi nhìn, chưa chắc không có xoay người khả năng.

Nhưng tiếp xuống tao thao tác đến.

Hứa Tiên đại phu làm hảo hảo, bởi vì Bạch Tố Trinh nguyên nhân thì tự dưng trêu chọc đồng hành, trêu chọc kia Hiểu Mộng tiền bối đồ đệ, đồng dạng tại y thuật bên trên có không tầm thường tạo nghệ vương đạo linh. Cuối cùng chính là tại Hứa Tiên không hiểu thấu, không hiểu ra sao tình huống dưới song phương trực tiếp trở mặt, vương đạo linh cùng hắn giang hồ huynh đệ càng là trực tiếp chết tại Bạch Tố Trinh trên tay.

Trong lúc nhất thời, từ phương diện nào đó đến nói Hứa Tiên làm mất lòng đồng hành, đắc tội đạo môn.

Phải biết lúc ấy chính là đạo môn đại thịnh thời kì.

Sau đó Bạch Tố Trinh càng là tiến thêm một bước.

Vì để cho Hứa Tiên có thể nghiền ép tính tại tam hoàng tổ sư sẽ lên tiếp nhận hội thủ, nàng trực tiếp kẻ sai khiến trộm cắp Lương vương phủ bảo vật, đây chính là hoàng thất cống phẩm.

Liên tiếp không ngừng cử động dưới, từng bước ép sát phía dưới, Hứa Tiên bị triệt để chặt đứt hoạn lộ, càng là đoạn mất y thuật một đường, liên luỵ tỷ tỷ tỷ phu, không chỉ có như thế, còn trêu chọc lúc ấy trong thiên hạ khổng lồ nhất đạo môn. Phải biết, ngay lúc đó Phật môn bởi vì đã từng đạo môn cao nhân Lâm Linh Tố nguyên nhân, tại thời gian mấy chục năm bên trong đều bị ép run lẩy bẩy.

Nhìn lại 4 phía, ngươi sẽ phát hiện giữa bất tri bất giác, Hứa Tiên đã bị ép nhập nhất tuyệt vọng địa phương.

Áp lực vô hình bao phủ phía dưới, Hứa Tiên không chỗ có thể trốn.

Tại khổng lồ áp lực dưới , chờ đợi Hứa Tiên chỉ có 1 kết quả.

Mà khi đó, Pháp Hải… Không, Ưng Duyên xuất hiện.

Tại trong tuyệt cảnh, cho Hứa Tiên mở ra một con đường sống.

Hắn ngoài ý muốn.

Hắn chấn kinh.

Tại hiểu rõ đại khái tình huống về sau, tại ngay từ đầu Ưng Duyên lúc đầu chỉ là muốn cùng Hứa Tiên tiếp xúc, muốn gặp một lần thế giới này tổ phụ tình huống, nhưng theo Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) xuất hiện, sự tình phát triển bắt đầu nằm ngoài dự đoán của Ưng Duyên.

Phải biết ngay từ đầu Ưng Duyên cũng không có ngăn cản 2 người hôn nhân, mặc dù xem ra quan hệ có chút kỳ quái, nhưng ở Ưng Duyên dạng này cao tăng trong mắt, đây chẳng qua là mặt khác một đóa hoa, một cái thế giới, không tính nhân quả nghiệp chướng.

Thẳng đến ——

Phủ khố cướp ngân án cùng một loạt sự tình phát sinh về sau, Ưng Duyên lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện thế cục giống như có chút không đúng.

Dù là tại cướp ngân án về sau, Ưng Duyên cũng chỉ là tìm được tổ phụ của mình, từ khía cạnh nhắc nhở cái này xem ra có chút hàm hàm tổ phụ phải cẩn thận. Thậm chí, ở trên đường, trong bóng tối Ưng Duyên trực tiếp lấy Pháp Hải thân phận đối mặt Bạch Tố Trinh, làm ra hắn thân là hậu nhân hạng người nên làm cảnh cáo.

Kết quả không cần nói cũng biết, thẳng đến… Hứa Tiên cùng đường mạt lộ phía dưới trốn Kim Sơn tự, mà hắn Ưng Duyên chính thức đứng dậy, lấy che chở mình cái này xem ra ngu ngơ tổ phụ Nhạc Duyên.

Sau đó chính là Kim Sơn tự chi đấu, nhất quyết cao thấp.

Nhìn qua trước mắt Tiểu Long Nữ, Ưng Duyên não hải bên trong cũng không ngừng nhớ lại quá khứ cố sự, nhìn xem phía trước ánh mắt hơi có vẻ mê ly nữ nhân, là lạ lẫm, lại quen thuộc.

Cho nên hắn hỏi ra vấn đề kia.

Nàng cùng hắn tình, đến cùng là thật hay là giả

Đến cùng là cái gì thù là cái gì oán, mới làm nàng làm được tình trạng như vậy!

Giết người bất quá đầu chạm đất, mà Bạch Tố Trinh thì là ngay cả chính nàng đều cho dựng vào, trở thành người bên gối sau đó lấy nhu hoà nhất cùng đáng sợ phương thức hạ thủ.

Đây là gì chờ cừu hận!

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 255 : Pháp Hải (hạ)

Cách đó không xa.

Từ Tiểu Long Nữ phát hiện đỉnh núi có người một khắc này, từ đáy vực bạt không mà lên thời điểm, ở một bên Quách Tương liền dẫn tiểu quận chúa Triệu Mẫn thi triển khinh công theo sau. Về phần cái kia từ gặp phải sau liền một mực giữ yên lặng cô gái tóc đỏ tử, Quách nhị tiểu thư không có đi để ý tới tính toán của đối phương.

Nàng quá an tĩnh, quá bình tĩnh.

Thậm chí ngẫu nhiên sẽ còn nổi điên.

Cho dù là ngồi ngay ngắn ở nơi xa tĩnh tọa, Quách Tương cũng có thể phát giác được đối phương kia áp chế gắt gao lấy điên cuồng.

Dạng này 1 cái nữ nhân xa lạ, lai lịch không rõ, càng là kẻ đến không thiện.

Cho dù là tại cùng Tiểu Long Nữ hành động, ngẫu nhiên gặp nhau, nhưng hai người này tựa hồ có cũ đồng dạng, song phương bắt đầu bảo trì ra 1 cái khoảng cách an toàn, cũng không có lẫn nhau chào hỏi hiểu rõ dự định. Ngược lại là nàng Quách Tương ngẫu nhiên vẫn là dùng một loại vui cười giọng điệu tới thăm dò một phen.

Đỉnh núi.

Khi Quách Tương mang theo tiểu quận chúa Triệu Mẫn đi lên về sau, nhìn thấy chính là bầu không khí một màn quỷ dị.

Chí ít ở trong mắt Triệu Mẫn chính là như thế.

Không nói Tiểu Long Nữ, vẻn vẹn liền kia đứng tại kia bên trong, ở vào dưới ánh trăng tiểu hòa thượng… Đúng, kia là một người mặc màu đỏ lạt ma phục tiểu hòa thượng, niên kỷ nhìn qua bất quá 7-8 tuổi khoảng chừng, ở sau lưng hắn càng là cõng 1 thanh to lớn đến chừng cả người hắn lớn nhỏ đao sống dày.

Giờ phút này, cái này tiểu hòa thượng chính một tay dọc tại trước người, hiển thị rõ cao tăng khí chất.

Cái này tiểu hòa thượng là ai

Nhìn qua trước mắt cái này ngưng trọng mà quỷ dị bầu không khí, tiểu quận chúa Triệu Mẫn rất có nhãn lực kình đem nghi vấn toàn bộ giấu ở tâm lý, tạm thời không có hỏi thăm lên tiếng. Nếu như Huyền Âm kiếm ý còn tại trên thân lời nói, nàng cũng là có lá gan, nhưng dưới mắt… Triệu Mẫn cảm thấy bản thân vẫn là dùng ánh mắt hoặc là tiểu động tác ra hiệu dưới Quách Tương, biểu đạt trong lòng mình nghi hoặc.

Ánh mắt có lẽ bởi vì bóng đêm không cách nào trông thấy, nhưng là tiểu động tác liền đầy đủ.

Quách Tương sắc mặt đồng dạng lộ ra kinh ngạc.

Thế nào lại là hắn

Phát giác được trên cánh tay mình truyền đến cảm xúc, nàng biết cái này tiểu quận chúa Triệu Mẫn cũng có được lòng tràn đầy nghi hoặc. Mặc dù cho tới nay Quách nhị tiểu thư đều không tán đồng Triệu Mẫn cách làm, nhưng lại đối với đối phương tính nết rất là tán đồng. Ánh mắt tại trên thân hai người nhìn lướt qua, Quách Tương truyền âm nhập mật nói: “Hắn là ta 1 người quen, là vãn bối.”

“Đối các ngươi Mông Nguyên cũng hẳn là hết sức quen thuộc.”

Quách Tương vãn bối

Đối với chúng ta gia tộc hoàng kim cũng rất quen thuộc

Lời này để Triệu Mẫn sững sờ, lập tức thông minh như nàng lập tức phản ứng lại. Trước mắt cái này đồng tử thân phận tuyệt đối không tầm thường, ánh mắt lại lần nữa dừng lại tại trên người đối phương quần áo, lúc này nàng rốt cục mượn ánh trăng thấy rõ trên người đối phương phục sức.

Đây là! ! !

Lạt Ma!

Phảng phất giống như 1 tia chớp tại não hải bên trong nổ vang, một nháy mắt liền đánh tan tầng kia mê chướng.

Giấu truyền Phật giáo một mạch từ trước liền cùng Mông Cổ có không cạn liên hệ.

Đã từng Kim Luân Pháp Vương.

Đã từng 8 nghĩ ba Quốc sư.

Mật tông một mạch từ trước cùng Mông Cổ Hoàng tộc quan hệ rất gần, nhưng thẳng đến mấy chục năm trước thời điểm, quan hệ của song phương liền chậm rãi bắt đầu trở thành nhạt. Cho dù là gia tộc hoàng kim đến dưới mắt như vậy nguy cơ thời điểm, Mật tông không còn có người đi tới đứng tại bọn hắn bên này.

Đến cuối cùng gia tộc hoàng kim chỉ có thể lựa chọn Ma môn hợp tác, triệt để nhận định người một nhà.

Chỉ tiếc Mông Xích Hành chết tại Truyền Ưng trên tay, mà Ma Sư Bàng Ban ứng Nhữ Dương Vương mời rời núi, đi Minh giáo tổng bộ Quang Minh đỉnh thảm bại mà quay về, trực tiếp bế quan không ra.

Cái này liên tiếp đả kích mới khiến cho Triệu Mẫn đi đáp ứng kia Huyền Âm kiếm ý yêu cầu, trở thành túc chủ.

Đã xác định thân phận, như vậy trước mắt đồng tử liền hẳn là Ưng Duyên.

Cái kia đại danh đỉnh đỉnh từng phá toái hư không Truyền Ưng đại hiệp nhi tử.

Cũng chính là Nhạc Duyên cháu trai.

Cái này tổ tôn quan hệ của ba người, tại nhiều năm như vậy bên trong người Mông Cổ đã sớm làm rõ ràng. Chỉ bất quá rõ ràng là rõ ràng, nhưng phải giải quyết lại không nhất định. Không nói 8 nghĩ ba Quốc sư, vẻn vẹn liền Truyền Ưng lưu lại ân tình là đủ cam đoan rất nhiều sự tình.

Huống chi kia Tây Tạng. .. Bình thường người chỉ cần đi vào cái chỗ kia, đều sẽ cảm giác phải toàn thân khó chịu.

Ưng Duyên là Quách Tương vãn bối, Triệu Mẫn phi thường lý giải.

Truyền Ưng, Quách Tương cùng Trương Tam Phong 3 người chính là cùng một thời đại người, thân phận quan hệ càng phi thường mật thiết. Ưng Duyên đương nhiên bị Quách nhị tiểu thư xưng là vãn bối, không có bất kỳ cái gì mao bệnh.

Tại đông đảo nguyên do phía dưới, cho dù là vô địch khắp thiên hạ Đại Nguyên đế quốc cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn chuyện này phát sinh, nhìn xem Mật tông nghe điều không nghe tuyên, nhất là khi Ưng Duyên ngồi lên Lạt Ma chi vị về sau, cục diện càng là như vậy.

Mặc dù có chút mê hoặc Ưng Duyên vì sao lại là đồng tử bộ dáng, nhưng càng làm cho tiểu quận chúa để ý hay là Ưng Duyên tựa hồ cùng Tiểu Long Nữ đối mặt.

Cái này!

Chớp mắt một cái con ngươi, tiểu quận chúa Triệu Mẫn

chỉ cảm thấy mình giờ phút này bát quái chi hồn đang thiêu đốt hừng hực.

Tại bị cứu được khoảng thời gian này bên trong, Triệu Mẫn thế nhưng là đã sớm hiểu rõ đến Tiểu Long Nữ thân phận, biết được nàng chính là Xích Luyện tiên tử sư muội, mà Ưng Duyên thì là Xích Luyện tiên tử cháu trai, dưới mắt xem ra… 1 bộ sắp khai chiến tràng diện, cái này làm sao không để Triệu Mẫn cảm thấy vui vẻ.

Ngươi Nhạc Duyên cũng có hôm nay !

Không đề cập tới tiểu quận chúa Triệu Mẫn tiểu tâm tư, trước mắt cảnh này rơi vào Quách Tương trong mắt, đồng dạng cho nàng mang đến cực lớn nghi hoặc.

Hai người trước mắt kia đối chọi gay gắt quan hệ… Để Quách nhị tiểu thư có thể nói là không hiểu ra sao.

Theo đạo lý đến nói, không nên như thế.

Chỉ là Quách Tương mặc dù từ Tiểu Long Nữ trong miệng nghe tới cái kia lấy mình giọng điệu kể ra trong truyền thuyết cố sự, sáng tỏ Tiểu Long Nữ chính là Bạch Tố Trinh, nàng Quách Tương càng là Bạch Tố Trinh muội muội tiểu Thanh, mà Nhạc Duyên thì là đại danh đỉnh đỉnh Hứa Tiên.

Nhưng cho dù là dạng này, nàng Quách Tương hay là không hiểu tại sao lại xuất hiện loại cục diện này

Phải biết Ưng Duyên thế nhưng là ngay cả đao sống dày đều cho mang ra.

Lấy mình đối với đối phương hiểu rõ, đây là muốn đến tuyệt cảnh thời điểm, mới có thể làm ra lựa chọn.

Cái này, chỉ sợ là muốn giết người.

Đến cùng còn có cái gì nàng không biết lại hoặc là Tiểu Long Nữ không có nói cho nàng

Liên tiếp nghi hoặc dưới đáy lòng sinh ra, Quách Tương cùng Triệu Mẫn 2 người đứng xa xa, lẳng lặng nhìn hai người trước mắt khí thế giao phong.

Nửa ngày.

“Hừ!”

Tiểu Long Nữ cuối cùng từ bừng tỉnh thần trạng thái bên trong lấy lại tinh thần, cười nói: “Là thật là giả, thì tính sao “

“Hôm nay chung quy là 2 người chúng ta ở giữa cố sự.”

“Nếu không phải ngươi, sự tình làm sao từng biến thành dạng này “

“Nếu không phải ngươi từ đó ngăn cản, đã sớm vạn thế thái bình, kiếp số tiêu hết!”

Thanh lãnh khí chất lại xuất hiện, quanh thân áo bào bắt đầu không gió mà bay, từ miệng bên trong phun ra chữ nhi đều tựa hồ mang lên hàn ý: “Chuyện tới chung cuộc, thật là thất bại trong gang tấc. Ngươi có thể tưởng

tượng tâm tình của ta là có bao nhiêu hỏng bét sao “

Đối Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) đến nói, kế hoạch của nàng đã đến chung cuộc, liền kém 1 bước sắp thành công thời điểm, lại bị người vì phá hư, loại kia thẹn quá hoá giận cảm xúc bạo phát đi ra là cực kì khủng bố.

Càng là kế hoạch tinh vi càng như thế, như vậy cũng tốt so chồng một bộ cỗ phức tạp vô cùng xếp gỗ, ngay tại tốn hao khá nhiều khí lực, đem cuối cùng 1 khối sắp đặt đi lên liền muốn triệt để hoàn thành thời điểm, 1 người chạy tới trực tiếp cho ngươi vén, loại kia tràng diện chính là Bạch Tố Trinh ngay lúc đó tâm tính.

Muốn tại một lần nữa chuẩn bị cho tốt, kia phải tốn hao khí lực lớn đến đâu

Thậm chí có chút khối nhỏ không biết ném đi đến nơi nào, muốn lại lần nữa xong hiện đã không có khả năng.

Loại kia tràng diện ngay cả thần đô sẽ nhịn không được nổi điên.

Trên thực tế, tại lúc ấy Bạch Tố Trinh liền nổi điên, Kim Sơn tự một nhóm chính là trực tiếp mở sát giới.

Giờ phút này gặp lại Ưng Duyên lấy thái độ như thế đối mặt nàng, miệng nói trấn ma, càng là gánh vác đao sống dày, kia cỗ ngọn lửa vô danh vậy mà là lại lần nữa từ trong lòng thiêu đốt.

“Hôm nay.”

“Ta là Bạch Tố Trinh, ngươi là Pháp Hải.”

“Để ngươi ta lại tiếp theo kia núi vàng chi quyết.”

“Nhìn là ngươi Pháp Hải trấn ma, hay là ta Bạch Tố Trinh diệt Phật!”

Lời nói rơi xuống, bầu không khí cuối cùng đã tới linh giới điểm.

Mà cách đó không xa Quách Tương cùng Triệu Mẫn 2 nữ cũng là bị lời này kinh hãi trợn mắt hốc mồm.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 256 : Trấn ma

Pháp Hải!

Không thể nào

1 cái không nên xuất hiện danh xưng rơi vào Quách Tương trong tai thời điểm, nàng cả người đều sửng sốt.

Nàng từ ban đầu từ Quách phủ đi ra, hành tẩu thiên hạ qua nhiều năm như vậy, cái dạng gì sự tình không có trải qua, cái dạng gì tràng diện chưa từng gặp qua, nhưng tuyệt đối không ngờ đến sẽ xuất hiện trước mắt cục diện như vậy.

Ngắn ngủi 2 chữ, đối Quách nhị tiểu thư sinh ra không cách nào tưởng tượng xung kích.

Cái kia truyền thuyết cố sự một nháy mắt tại não hải bên trong quanh quẩn, kết hợp lấy Tiểu Long Nữ ngẫu nhiên nói ra ngữ, Quách Tương đã đại khái tưởng tượng ra kia là một cái dạng gì tràng diện.

Kim Sơn tự chi quyết, bị giam giữ từ Lôi Phong tháp dưới 20 năm.

Mà tại ở trong đó, Hứa Tiên càng là cho nàng niệm 20 năm trải qua.

Trong nháy mắt, Quách Tương liền khẳng định giữa hai người này kinh lịch cố sự trên thực tế muốn viễn siêu tưởng tượng, tuyệt đối không phải kia lưu truyền tại dân

gian đơn giản như vậy.

Phải biết Ưng Duyên cùng Tiểu Long Nữ quan hệ trong đó, nhưng đồng dạng đến phức tạp.

Mà lại mình tại Tiểu Long Nữ lời nói bên trong, kia là muội muội của nàng tiểu Thanh, nghĩ đến đây bên trong, Quách Tương chỉ cảm thấy sọ não của mình có chút đau. Nếu như là thật, vậy mình đến cùng tại ở trong đó đóng vai cái dạng gì nhân vật vốn là đã bị Tiểu Long Nữ hồi ký cho làm cho bắt đầu chần chờ Quách Tương lại lần nữa dưới đáy lòng hạ quyết tâm, trong này có quá nhiều đồ vật để nàng thấy không rõ.

Rất nguy hiểm.

Đây là Quách nhị tiểu thư hành tẩu giang hồ nhiều năm qua trực giác.

Ưng Duyên tại sao lại xuất hiện ở cái này bên trong

Không đúng!

Vừa mới cái này bên trong hẳn là còn có người.

Không đề cập tới Quách Tương giờ phút này dâng lên lòng cảnh giác, một bên bị nó che chở tiểu quận chúa Triệu Mẫn đồng dạng một mặt mộng bức.

Tại bị cứu được khoảng thời gian này bên trong, nàng cũng là nghe nói không ít cố sự, nhưng là bị chính nàng chỗ thu tập được tình báo, thật là để Triệu Mẫn chỉ cảm thấy mình không hiểu ra sao, rất có một loại thế giới này

đang nói đùa gì vậy ảo giác.

Bạch Xà truyện, nàng Triệu Mẫn làm sao chưa từng nghe qua

Nhưng, đối với nàng mà nói, đó bất quá là lưu truyền tại dân gian dân tục cố sự.

Có Kim Sơn tự, nhưng không có Pháp Hải.

Kia bên trong cũng chưa từng giam giữ qua Bạch Tố Trinh.

Cho dù là cầu gãy tuyết đọng, cái kia cũng bất quá là văn nhân nhà thơ kết hợp dân gian truyền thuyết chỗ cấu tạo ra cố sự.

Là giả.

Nhưng trước mắt phát sinh hết thảy, ngay tại xung kích tiểu quận chúa Triệu Mẫn tam quan, tại nói cho nàng những chuyện kia là chân thật.

Kia chẳng lẽ là phát sinh ở một thế giới khác

Mà lại đối Triệu Mẫn đến nói, nàng khác biệt Quách Tương, tiểu quận chúa Triệu Mẫn vốn là xuất thân đang lừa cổ gia tộc hoàng kim, là đường đường chính chính Hoàng tộc. Tại nhất thống bên trong nguyên, thành lập Đại Nguyên về sau, người Mông Cổ cũng tiện thể lấy dung hợp trước đây triều đại không ít phương thức thống trị.

Cho nên nàng rất rõ ràng tại tống một đời, hoạn lộ đối một người thư sinh đến nói là gì chờ trọng yếu.

Tại kết hợp mình gần nhất hiểu biết đến tình báo, tiểu quận chúa Triệu Mẫn luôn cảm thấy cố sự này bị người tự dưng mỹ hóa.

Bởi vì kia cố sự bên trong Bạch Tố Trinh rất nhiều cách làm, kia cũng là có vấn đề.

Đoạn người tiền đồ, cái kia có thể xưng là sinh tử đại thù.

Cái này Bạch Tố Trinh cùng Hứa Tiên giữa 2 người đến cùng có cái gì thù cái gì oán mới có thể làm ra chuyện như thế đến

Một phen suy nghĩ dưới, tiểu quận chúa Triệu Mẫn cho ra 1 cái đáng sợ kết luận.

Nếu là kia Hứa Tiên quả nhiên là cái kia tên là Nhạc Duyên nam nhân lời nói, như vậy Bạch Tố Trinh làm ra chuyện như vậy chỉ có khả năng, chính là nàng mới là trong đó kẻ yếu. Nhạc Duyên đến cùng làm cái gì, mới khiến cho Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) ra hạ sách này, lấy thân tứ ma!

Ngay tại Quách Tương cùng Triệu Mẫn 2 nữ tâm tư dị biệt thời điểm, không hài lòng Tiểu Long Nữ cùng Ưng Duyên đôi này quan hệ có thể xưng phức tạp 2 người liền giao thủ.

Chiêu thứ 1.

Liền không có có lưu dư lực.

100% công lực tại 1 chưởng phía dưới đều bộc phát.

Trong thoáng chốc, cái này bên trong biến thành lúc trước Kim Sơn tự.

Lớn tay nhỏ đụng vào nhau, chưởng còn chưa tới gần, lẫn nhau ở giữa không khí cũng đã triệt để bị ép ra ngoài. Cuốn lên gió lốc trực tiếp nhấc lên 2 người áo bào, một đỏ một trắng riêng phần mình tại ngân huy dưới bay múa.

Ầm!

Một tiếng vang trầm qua đi, lập tức vô song lực lượng dọc theo chân của hai người dưới truyền lại kéo dài mà xuống, chui vào trong lòng núi.

Mặt đất nổ tung, vô số phi thạch 4 phía bay múa.

Mang theo vô song lực lượng đều ném 4 phía, giống như thiên quân mũi tên mà ra.

4 phía cây cối lập tức tại những này đá vụn tác dụng dưới, toàn bộ bị đánh thành đầy trời mảnh gỗ vụn. Cuồng bạo khí kình càng là lấy 2 người làm trung tâm hướng bát phương dũng mãnh lao tới, một nháy mắt, trừ bỏ Quách Tương toàn lực lấy tự thân chân khí ngăn cản những này đá vụn cùng khí kình, lấy bảo vệ mình cùng tiểu quận chúa Triệu Mẫn, đỉnh núi liền tại 1 chiêu này phía dưới quét sạch sành sanh, chém làm đất bằng.

” “

4 phía cuồng bạo chi phong càn quét mà qua, ở trung tâm chỗ lại có vẻ yên tĩnh vô cùng, Tiểu Long Nữ nhướng mày, nhìn lấy mình bị ép buộc lui lại bộ pháp, tại cưỡng ép tan mất kia lực lượng cuồng bạo, nàng vẫn cảm thấy ngực có chút khó chịu, toàn thân trên dưới xương cốt đều két rung động, kinh ngạc nói: “Lực lượng này… !”

“Tốt một cái Pháp Hải!”

“Tốt một thức trộm long tráo phượng!”

“Tốt 1 chiêu long tượng bàn nhược công!”

Vừa mới, Tiểu Long Nữ kém chút cho là mình bị trên trời tinh thần cho nện, đối phương tại bộ này võ công bên trên cảnh giới muốn tại đã từng Kim Luân Pháp Vương phía trên, mà lại là viễn siêu.

Một bộ này Mật tông Phật môn võ công, nàng từng có ấn tượng.

Nàng lần thứ 1 thụ thương, chính là cùng mình đồ đệ Dương Quá gặp được Kim Luân Pháp Vương, nhưng cũng chính là bởi vì lần bị thương này, từ đó hoàn toàn thay đổi nàng hết thảy.

Mày liễu gảy nhẹ, hai mắt đã biến sắc, kim sắc dựng thẳng đồng xuất hiện tại trong hốc mắt, Tiểu Long Nữ cưỡng ép đè xuống kia cỗ khó chịu cảm giác, càng đem

kia đã đến cổ họng mùi máu tanh nuốt trở về. Nàng cũng may mắn mình không so đã từng, bằng không mà nói tại cái này đột nhiên 1 chiêu phía dưới, trở tay không kịp bên trong tất nhiên sẽ người bị thương nặng.

Phải biết ban đầu ở Kim Sơn tự thời điểm, Pháp Hải nhưng không có thi triển ra cái này năng lực.

Cho dù là có chuẩn bị cùng phòng bị, tại 1 chiêu này phía dưới nàng vẫn bị kia cự lực cho chấn toàn thân xương cốt cũng bắt đầu mỏi nhừ, két rung động, mạch máu ẩn ẩn làm đau, thể nội huyết dịch đều có một loại muốn thấu thể mà ra cảm giác.

Đây không phải ảo giác!

Đổi lại bất kỳ ai khác đến, chỉ sợ 1 cái trong lúc lơ đãng đón đỡ phía dưới, chỉ sợ không phải máu tươi bị cự lực tiến hành đánh ra bên ngoài cơ thể, chính là xương cốt tận thành phấn vụn.

Nhưng cho dù là nàng từng có chuẩn bị, tại đột ngột đối mặt cái này 1 trộm long tráo phượng 1 chiêu phía dưới, cũng là chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới đau nhức, xương cốt cùng cơ bắp đều đang phát ra khàn giọng rên rỉ. Mặc dù bị Tiểu Long Nữ phản ứng kịp thời cho đón lấy, đem tuyệt đại bộ điểm lực lượng gỡ cho dưới chân sơn phong, nhưng là kia số ít điểm lực đạo đã để nàng bị thương không nhẹ.

Đây là sát chiêu!

“A di đà phật!”

Một tiếng phật hiệu từ miệng nói ra, Ưng Duyên thấy thế vẻ thất vọng chỉ là từ trong mắt chợt lóe lên.

Lúc trước Kim Sơn tự nhất quyết trên thực tế là có lưu thủ, không chỉ có là hắn Ưng Duyên, ngay cả Bạch Tố Trinh cũng là như thế.

Mà truy cứu nguyên nhân căn bản chính là bởi vì cái này mâu thuẫn vợ chồng 2 người có hài tử, 1 cái bị lấy tên hứa sĩ lâm hài tử. Mặc kệ song phương ngay từ đầu đánh lấy cái dạng gì tâm tư, nhưng ở có chấm dứt tinh về sau, giữa lẫn nhau quan hệ liền lộ ra càng thêm phức tạp.

Bạch Tố Trinh lưu thủ chần chờ, cho nên nàng mới bị trấn tại Lôi Phong tháp 20 năm.

Ưng Duyên tất nhiên là lại càng không cần phải nói.

Nhưng ở hôm nay, tại hiện tại, đây hết thảy đều bị bỏ đi bên ngoài.

Giữa 2 người chân chính trên ý nghĩa triển khai sinh tử quyết đấu, nối liền đã từng chưa xong Kim Sơn tự chi chiến.

Đôi này Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) đến nói là chưa xong Kim Sơn tự chi quyết, nhưng đối Ưng Duyên đến nói, thật là tuyệt đối trên ý nghĩa tử đấu.

Đến tận đây, cho dù là nhìn thấy Quách Tương tiền bối ở trước mặt, nhưng là Ưng Duyên cũng khẳng định đây

là đối với mình 1 cái ván, không có bất kỳ cái gì vui vẻ ý tứ.

Là hắn cướp.

Là hắn tử cục.

Bởi vì hắn Ưng Duyên hiện tại địch nhân tuyệt không chỉ Bạch Tố Trinh 1 cái.

Cho nên tại Ưng Duyên trộm long tráo phượng 1 chiêu qua đi không có lấy được kết quả mình mong muốn về sau, hắn liền biết thời cuộc đã đi vào tuyệt cảnh.

“Thôi, kiếp số a!”

Một lời về sau, đưa tay ở giữa, Ưng Duyên chiêu thứ 2 đã là vận sức chờ phát động.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 257 : Nhân duyên cướp (thượng)

Một tiếng kiếp số, đồng tử mặt mũi tràn đầy bi thiên mẫn mang, giơ tay ở giữa, lại nhấc lên tự dưng hủy diệt cảnh tượng.

Trộm long tráo phượng toàn lực 1 chiêu, lợi dụng đơn thuần cự lực mà không có đạt tới kết quả mình mong muốn về sau, Ưng Duyên liền biết chiến cuộc tiến vào hắn không muốn nhất muốn cục diện. Võ công đến bọn hắn loại cảnh giới này, muốn phân ra cao thấp đến, nếu là riêng lấy chiêu thức bên trên tinh diệu đến một thức phân ra thắng bại, dạng này tỉ lệ đã rất tiểu. Nếu như không thành, song phương giao phong thường thường sẽ tiến vào thời gian dài quyết đấu, là tâm thần trí toàn phương vị quyết chiến, này sẽ là một trận chiến tranh dài dằng dặc.

Vừa mới một chiêu kia toàn lực dưới long tượng bàn nhược công chính là Ưng Duyên ở trong lòng chỗ tìm kiếm kia hơi tiểu nhân tỉ lệ.

Đáng tiếc là nếu là những người khác đối mặt Ưng Duyên 1 chiêu này, có lẽ sẽ bị thương nặng.

Nhưng ——

Tiểu Long Nữ vừa vặn không tại cái phạm vi này bên trong.

Cái kia kim sắc dựng thẳng đồng, kia tan mất hơn phân nửa cự lực vẫn dùng thân thể của mình đón đỡ long tượng chi lực Tiểu Long Nữ sở thụ đến thương thế xa xa không đạt được hắn Ưng Duyên muốn tình trạng. Về phần không có lựa chọn biến thiên kích địa đại pháp, đó là bởi vì từng tại Kim Sơn tự nhất quyết bên trong song phương đều đối lẫn nhau võ công có đại khái hiểu rõ, một điểm nữa chính là theo Ưng Duyên tạo thành loại cục diện này không chỉ là bởi vì đạo môn Hiểu Mộng nguyên nhân, còn có hắn Ưng Duyên biến thiên kích địa đại pháp làm mồi nhử.

Thế cục đã tiến vào sụp đổ, hắn không thể khiến thế cục này trở nên tệ hơn, có thể cứu vãn một phần là 1 điểm, mà không phải đem nó triệt để đẩy vào thâm uyên.

Một kích không thể có hiệu quả, như vậy Ưng Duyên chỉ có thể thừa nhận 1 trận chiến này đi vào đến cái thứ 2 phương diện.

2 tay 1 giương, chính là Phật Như Lai đà tích lũy chưởng.

Không còn là long tượng bàn nhược công cuồng bạo, thay đổi trước đó Phật môn giận tướng, chỉ thấy áo đỏ đồng tử trên mặt từ bi chi sắc càng ngày càng đậm. Tại công lực vận chuyển phải càng rất thời điểm, phần này khí chất liền càng phát nồng đậm, cho dù là ở trong màn đêm, ở dưới ánh trăng, Ưng Duyên đứng địa phương vậy mà là điệp điệp sinh huy, tựa như trống rỗng xuất hiện 1 cái mặt trời nhỏ.

Hùng vĩ khí tức mênh mông như biển, vô biên vô hạn.

Cường hoành đốt kình quét ngang mà ra, muốn đem hắc ám trừ khử, muốn đem tà ma trấn áp.

Tại thời khắc này, xuất hiện ở trước mắt Ưng Duyên đã không phải người, mà là đạt tới một loại huyền chi lại huyền diệu chi lại diệu cảnh giới.

Kia là mặt trời.

Kia là như tới.

Kia là —— Phật!

Ưng Duyên một thân bên trong đối Phật lý giải, đối Phật tu vi, tại thời khắc này rốt cục hoàn toàn hiện ra.

“! ! !”

“Tốt một cái cao cao tại thượng Phật!”

“Tốt một cái muốn diệt tình tuyệt dục Phật!”

Tiểu Long Nữ thấy thế ngược lại là không có đổi thành tỉnh táo bắt đầu, ngược lại là tựa hồ nghĩ đến cái gì, nàng cả người thần sắc đều có chút dữ tợn, có chút nghiến răng nghiến lợi, trong thoáng chốc nàng hay là trở lại lúc trước bị giam giữ tại bên trong Lôi Phong tháp thời gian, mỗi ngày đọc phật kinh, nghe phật kinh thời gian.

Cách nhau một bức tường.

Trong tường nàng đọc Phật, ngoài tường hắn niệm kinh.

Trong lúc nhất thời, Tiểu Long Nữ đời này kinh lịch trong đầu quanh quẩn, Bạch Tố Trinh ký ức cũng ở trong đó xung đột.

Không ngừng kết hợp phía dưới, trong đầu nam nhân kia hình tượng cuối cùng trở lên rõ ràng.

Nhạc Duyên cùng sư tỷ Xích Luyện tiên tử kinh lịch.

Lục Vô Song cố sự.

Truy đuổi không có kết quả Quách nhị tiểu thư.

Cùng tại não hải bên trong ấn tượng là khắc sâu nhất Hứa Tiên.

Cuối cùng hóa thành một câu từ miệng nói ra: “Như đến phần lớn là người phụ tình.”

Nói xong, Tiểu Long Nữ thần sắc nghiêm, đang lúc trở tay đã là toàn lực bộc phát, muốn chuẩn bị đón đỡ Ưng Duyên tiếp xuống 1 chiêu.

Nàng Tiểu Long Nữ đối diện nguy cơ thời điểm chưa từng né tránh qua, Bạch Tố Trinh càng là như vậy.

Khí tức quanh người chấn động.

Quần áo màu trắng không ngừng phất phới.

Một đầu tóc xanh càng là mạn thiên phi vũ, giương nanh múa vuốt bắt đầu, kia cuồng loạn tư thái liền tựa như có

vô số rắn ngay tại xoay quanh, phát ra tê tê thanh âm.

Con ngươi màu vàng óng càng phát lăng lệ, dựng thẳng đồng không ngừng khuếch trương co vào, sau đó ngưng làm một điểm.

Lập tức một cỗ đến từ viễn cổ cuồng bạo hung mãnh khí tức từ trong cơ thể tản ra.

Kia xa xưa, kia máu tanh khí tức để người chỉ cảm thấy tê cả da đầu, một cỗ bao trùm tại bình thường sinh mệnh phía trên khí tức phun ra ngoài.

Cái trán không hiểu xuất hiện 2 cái nổi lên, tựa hồ có đồ vật như thế nào muốn từ trán chỗ phá xuất bộ dáng.

Má một bên, càng là xuất hiện lít nha lít nhít chập trùng chồng hoành.

Tựa như mọc ra lân phiến đồng dạng.

Thần Bạch Tố Trinh.

Cái này 1 trạng thái bị Tiểu Long Nữ kết hợp mình cùng Bạch Tố Trinh cả 2 sáng tạo ra áp đáy hòm tuyệt kỹ.

Ở cùng một chỗ nhiều năm sư tỷ Lý Mạc Sầu căn bản không biết cái này, hoặc là nói Lý Mạc Sầu từ phương diện nào đó đơn thuần không để cho nàng hiểu rõ đồ vật thực tế là nhiều lắm.

…

Cách đó không xa.

Mặc dù có Quách Tương đến che chở, nhưng là mất đi võ công tiểu quận chúa Triệu Mẫn vẫn bị cả 2 phát tán ra khí tức cho chấn nhiếp run lẩy bẩy.

Đắng chát cười một tiếng, nếu như không phải Huyền Âm kiếm ý… Xảy ra vấn đề, sớm không biết tự lượng sức mình cùng Nhạc Duyên nhất quyết cao thấp, bằng không mà nói nàng cũng sẽ không là hiện tại cái bộ dáng này.

Võ công đến cảnh giới nhất định, càng là tiếp giáp phá toái hư không tình trạng, như vậy phất tay liền càng sẽ ảnh hưởng thiên tượng biến hóa.

Trước mắt.

2 người này võ công chỉ sợ sớm đã đạt tới cảnh giới kia.

Trừ bỏ chiêu thứ 1 toàn lực thăm dò bên ngoài, sau đó chỗ toàn lực vận chuyển chân khí đã bắt đầu ảnh hưởng lên hoàn cảnh chung quanh, khiến cho thiên tượng xuất hiện biến hóa.

1 người phảng phất giống như Kim Ô rơi xuống đất, giống như mặt trời như tới.

Một người khác thì là tản ra cao cao tại thượng, không giống thế gian chi vật khí tức.

Tại thời khắc này, 2 người còn chưa xuất thủ, vẻn vẹn nương tựa theo lẫn nhau khí thế giao phong đã khiến

cho dưới chân ngọn núi này bắt đầu run lẩy bẩy, liên miên chấn động bắt đầu. 4 phía đứng giữa không trung càng là trống rỗng sinh điện, phát ra cùng loại vải vóc không chịu nổi tiếp nhận cự lực muốn xé rách két tiếng vang.

Vì cái gì không dẫn đầu ra chiêu

Hiện tại tiểu quận chúa tuyệt đối sẽ không phạm phải sai lầm như vậy.

Mượn Huyền Âm kiếm ý môn này hack kiếm pháp ngắn ngủi đạt tới cảnh giới nhất định nàng hết sức rõ ràng võ công đến loại tình trạng này hậu nhân tại giao thủ thời điểm, vậy sẽ không có né tránh nói chuyện.

Khí cơ.

Tâm.

Trí.

Thể.

Cộng đồng khóa chặt, sẽ để cho người tránh cũng không thể tránh, không thể trốn đi đâu được.

Kia là theo một ý nghĩa nào đó tất trúng chi cục, kết quả duy nhất chỉ có cứng đối cứng, phân ra cao thấp.

Mà lại 2 người này đều muốn so đã từng mình mạnh hơn.

Trước đó nàng chung quy là bằng vào ngoại lực, sinh sinh cứng rắn đẩy lên đi.

Tại mất đi Huyền Âm kiếm ý về sau, Triệu Mẫn liền bị đánh về nguyên hình, mà không phải lấy nàng ý chí lực làm chuyển di.

Dù sao nàng làm sao cũng không ngờ đến kia Huyền Âm kiếm ý bản thân liền là xuất từ Nhạc Duyên chi thủ.

Kia là 1 cái ngốc đến không thể có ngốc quyết định.

Một bên.

So với tiểu quận chúa Triệu Mẫn đến nói, Quách nhị tiểu thư tâm tư càng khiếp sợ hơn.

Không phải là sai kinh ngạc Ưng Duyên toàn lực, mà là kinh ngạc Tiểu Long Nữ biểu hiện.

Thậm chí mang tới kinh ngạc cảm giác muốn so lần đầu nghe thấy Tiểu Long Nữ tự giới thiệu là Bạch Tố Trinh thời điểm càng thêm hãi dị.

Cảm giác này là!

Ma long!

Một nháy mắt, tựa hồ đem Quách Tương mang về Tương Dương thành phá ngày đó.

Này làm sao sẽ

Ý niệm mới vừa nhuốm, hai người trước mắt công lực vận chuyển mười phần mười, thậm chí còn đem nó lại hướng lên tăng lên 1 điểm 2 người xuất thủ.

Bỏ đi khinh thân công pháp, bỏ tinh diệu chiêu thức, càng là không có né tránh tâm tư.

2 người lựa chọn là giống nhau như đúc dự định.

Không tránh không né.

Lấy cuồng bạo nhất phương thức, lấy đơn giản nhất chiêu thức hướng đối phương công tới.

Không ổn!

Thấy thế, Quách Tương biến sắc, lập tức kịp phản ứng, nắm lấy bên người tiểu quận chúa Triệu Mẫn, cả người bạt không mà lên, một nháy mắt liền dẫn Triệu Mẫn trực tiếp vọt hướng vách núi, hướng một cái hướng khác bay đi.

Người giữa không trung, quay đầu tương vọng ở giữa.

Nhưng thấy đứng ở đỉnh núi 2 người chính thức giao thủ.

Ông ——

Thiên địa trong nháy mắt này mất đi nhan sắc.

Vạn vật đều tĩnh.

Sắc trời càng là bỗng nhiên tối sầm lại sáng lên.

Trong lúc nhất thời, người tung bay giữa không trung Quách Tương cùng Triệu Mẫn 2 người chỉ cảm thấy thanh âm gì cũng nghe không đến, trước mắt càng là hiện lên 1 đạo chói mắt ánh sáng xuất hiện, vô hình lồng khí bao phủ đỉnh núi. Sau đó, liền thấy ngọn núi kia xuất hiện biến hóa. Không ngừng tiếng nổ tung từ trên xuống dưới liên miên bất tuyệt, vô số mảnh đá từ sườn núi bay ra.

Một vòng một vòng, một tiết một tiết,

Liền tựa như thiêu đốt cây trúc, nhóm lửa pháo.

Một nháy mắt, từ trên xuống dưới toàn bộ sụp đổ, toàn bộ sụp đổ xuống dưới.

Cao tới vài trăm mét sơn phong, tại 2 người giao thủ 1 chiêu dưới triệt để sụp đổ không còn.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 258 : Nhân duyên cướp (hạ)

Sơn phong như núi trúc đồng dạng tầng tầng lớp lớp một tiết một tiết sụp đổ.

Từ trên xuống dưới.

Cơ hồ chừng cao mấy trăm thước sơn phong ngay tại 2 người giao phong dưới, triệt để sụp đổ không còn. Nếu không phải 4 phía tràn ngập ra bụi mù cùng kia không ngừng tiếng vọng thanh âm, chỉ sợ không ai sẽ tương ứng cái này bên trong tại vừa mới vẫn tồn tại một ngọn núi.

Giữa không trung.

Quách Tương mang theo tiểu quận chúa Triệu Mẫn phiêu diêu mà xuống, theo kia cuốn tới cuồng phong hướng nơi xa bay xuống, cuối cùng đứng tại một chỗ cùng trong lúc giao thủ tâm xa xôi, coi như địa phương an toàn, lẳng lặng nhìn trước mắt chi cục.

Nhìn không chuyển mắt đồng thời, tại Quách nhị tiểu thư chỗ sâu trong óc, nàng suy tính hay là vừa mới bản thân nhìn thấy sự tình.

Uy thế như vậy.

Kia là đủ để cho Quách nhị tiểu thư ghi khắc cả đời tràng cảnh.

Cũng chính là ngày hôm đó, bị phụ mẫu thủ hộ nhiều năm Tương Dương, nam tống môn hộ tại thời khắc này bị mở ra, triệt để xốc lên nam tống diệt vong mở màn.

Mà lại mở cửa thành ra còn không phải người Mông Cổ quân đội, mà là từ đó thoát ra ma long, đầu kia ẩn thân tại Kinh Nhạn cung ma long. Cũng chính bởi vì đầu này ma long, triệt để đánh vỡ cha mẹ của nàng kia trọn vẹn mấy chục năm kiên trì, đánh vỡ cửa thành, cũng mở ra nam tống môn hộ.

Mặc dù người Mông Cổ cũng tổn thất không ít, nhưng tương đối, bọn hắn thật là thu hoạch lớn hơn.

Mà chính là trận chiến kia, để nàng Quách Tương kiếp sống xuất hiện biến hóa.

Từ đó về sau, nàng không còn là Quách nhị tiểu thư, mà chỉ là Quách Tương.

Phá thành chi họa, phá quốc chi nhân, Quách Tương lại như thế nào không nhớ rõ

Kia thật là khắc sâu ấn tượng.

Nàng lúc trước cũng rất kỳ quái, vì sao Truyền Ưng tiến vào Kinh Nhạn cung về sau, mà không có đem đầu kia ma long chém giết cuối cùng từ Kinh Nhạn cung đi ra sau hắn cho Quách Tương cùng Trương Tam Phong 2 người cảm giác vô cùng kỳ quái. Đó là một loại muốn nói lại thôi, nhưng lại rất mê mang ảo giác.

Có lẽ tại phá toái hư không trước đó, Truyền Ưng liền tại Kinh Nhạn cung bên trong phát hiện cái gì cùng mình tương quan đồ vật.

Giống như dưới mắt ——

Chẳng lẽ Bạch Tố Trinh thật sự chính là rắn

Không!

Có lẽ là chưa thành long giao.

Kia tiểu Thanh đâu

Trong lúc nhất thời, Quách Tương chỉ cảm thấy trong đầu của mình bên trong toát ra vô số nghi hoặc tới.

Trong bụi mù, Tiểu Long Nữ một bộ mới tinh tư thái xuất hiện, má bên cạnh xuất hiện lít nha lít nhít lân phiến phối hợp cặp kia kim sắc dựng thẳng đồng, đã đem nó hướng không phải người trạng thái đẩy tiến vào. Kia hơi nghiêng về phía trước thân thể, kia mang theo thú tính ánh mắt, hết thảy hết thảy đều tại nói cho những người khác nữ tử trước mắt đã khác biệt dĩ vãng.

Đây là nàng Tiểu Long Nữ mới nhất trạng thái.

Tuyệt học giữ nhà.

Thần Bạch Tố Trinh.

Dưới loại trạng thái này, Tiểu Long Nữ đạt được toàn diện tính tăng lên.

Nhất là tại khôi phục lực phía trên.

Ánh mắt như tiễn, Tiểu Long Nữ nhẹ nhàng hà ra từng hơi, nhìn chòng chọc vào trước mắt kia ẩn thân tại trong tro bụi người, nhìn chòng chọc vào phía sau của đối phương.

Trong bụi mù.

Gió đêm thổi qua, cuốn lên kia đầy trời tro bụi.

Tại quét dưới, rốt cục tan hết.

Lộ ra đứng tại trung ương người tới.

Nhất hệ áo đỏ, trên thân có nhiều chỗ đã có chút vỡ vụn.

Hay là đồng tử bộ dáng Ưng Duyên thần sắc không buồn không vui, đang minh xác tình cảnh của mình về sau, Ưng Duyên liền không có bất kỳ cái gì e ngại chi sắc, có chỉ là có đủ tiến lên, trực tiếp đối mặt.

Là Ma, khi trấn.

Là người, khi độ.

Là nói, khi tranh.

Chỉ bất quá xem ra gầy tiểu nhân đồng tử chi thân, tại bờ vai của hắn khiêng thường nhân không cách nào tưởng tượng gánh nặng, kia là một cái thế giới trọng lượng.

Thân thể dù nhỏ, nhưng thân thể thì là ưỡn lên thẳng tắp.

“…”

Đen bóng hai mắt nhìn chằm chằm trước mắt ngay tại từng chút từng chút đi hướng không phải người hóa nữ tử, Ưng Duyên ánh mắt cuối cùng dừng lại tại má của nàng một bên, kia lít nha lít nhít lân phiến phía trên, thật sâu thở dài một hơi, nói: “Giao long… ! Cái này tùy ý khí tức, thật là làm cho tiểu tăng quen thuộc a!”

Khẽ than thở một tiếng, tại đã từng Kim Sơn tự nhất quyết, hắn nhưng chưa hề gặp qua Bạch Tố Trinh thi triển ra loại trạng thái này.

Hoặc là tại lúc ấy đối phương lưu thủ, không có thi triển ra; hoặc là chính là bây giờ đối phương tụ hợp cả 2 sáng tạo ra tuyệt kỹ.

Mà cái thứ 2 có thể sẽ lộ ra nghiêm trọng hơn.

Bởi vì ma long!

Thì ra là thế.

Ánh mắt chớp động, tâm tư thay đổi thật nhanh ở giữa, Ưng Duyên đã nhìn thấu trước mắt sự thật phía sau chân tướng, cũng minh bạch vì sao mình trước đó tại cung điện Potala thời điểm, kia được cung phụng lấy, xuất từ phụ thân chi thủ đao sống dày tại sao lại có lớn như vậy phản ứng.

Nguyên lai…

Thân là Truyền Ưng hậu nhân Ưng Duyên, tất nhiên là biết được kia đao sống dày đại biểu cho cái gì.

Người ở bên ngoài xem ra, chuôi này trong đao ẩn giấu chính là Truyền Ưng cái kia có thể phá toái hư không võ công tuyệt thế, cùng không thể địch nổi sắc bén đao ý. Trên thực tế cái này đao sống dày cũng là như thế, nhưng là Ưng Duyên cũng biết đao này phía sau ẩn tàng càng sâu hàm nghĩa.

Bởi vì đao này không chỉ có ẩn chứa tuyệt thế đao pháp, càng là tổn thương qua ma long.

Dưới mắt.

Ỷ Thiên kiếm cùng Đồ Long đao đã rơi vào tổ phụ chi thủ, trong thiên hạ chỉ có đao sống dày bên ngoài.

Trừ bỏ hai cái trước bên ngoài, cái này đao sống dày mới là còn lại cái kia có khả năng nhất sát thương ma long Thần khí.

Tru ma long, hắn Ưng Duyên có lẽ không đủ, nhưng là trấn diệt trước mắt giao, thì có khả năng.

Hắn cẩn thận quan sát đến nữ nhân trước mắt, phát hiện Tiểu Long Nữ chú ý địa phương đúng là mình phía sau chỗ gánh vác lấy đao sống dày. Rất rõ ràng nàng tại cảnh giác, cảnh giác phụ thân truyền thừa xuống đao sống dày.

“Ha ha!”

Ưng Duyên đột nhiên cười, đồng tử đồng dạng non nớt tiếng nói vang vọng trên không trung: “Quả nhiên, tiểu tăng đã là mục tiêu của các ngươi, nó càng là mục tiêu của các ngươi.”

“Ỷ Thiên kiếm cùng Đồ Long đao đã rơi vào hắn chi thủ, còn lại liền chỉ có cái này đao sống dày.”

Trong thiên hạ lại có mấy người biết được, chân chính đồ thần chi binh đã sớm xuất hiện.

Ỷ Thiên kiếm, Đồ Long đao. Thậm chí là đao sống dày.

Mà đầy đủ nhất thuộc về bọn chúng đầu nguồn —— Nguyệt Khuyết kiếm.

Tổ phụ của mình Nhạc Duyên, ngay từ đầu liền cầm có thể giết chết hắn binh khí của mình, chỉ bất quá chưa hề có người đi suy nghĩ phương diện này. Thẳng đến ẩn thân tại Kinh Nhạn cung ma long hiện thế, mới cho người hữu tâm phát hiện.

Có người cảm thấy binh khí này, mới là đồ thần chi khí.

Chỉ bất quá yêu hận gút mắc dưới ân oán tình cừu, có phải là hay không đồ thần, có lẽ không có trọng yếu như vậy. Tại nguyên bản mục đích bên trong, đã xen lẫn quá nhiều hàng lậu.

“Bạch thí chủ.”

Ưng Duyên không có xưng hô người trước mắt vì Long cô nương, mà là trực tiếp lấy đã từng đối thủ kia tương xứng: “Vãn bối có 1 cái chôn giấu dưới đáy lòng đã lâu vấn đề.” Lúc này, Ưng Duyên đột nhiên thay đổi giọng điệu, không còn lấy tiểu tăng tương xứng, mà là lấy vãn bối xưng hô, lập tức lại đem đối địch quan hệ chuyển hóa thành thân thích.

” “

Mày liễu 1 giương, Tiểu Long Nữ 2 mắt không khỏi nhíu lại, sinh lòng đề phòng, má bên cạnh lân phiến càng là không ngừng rung động chập chùng.

“Hứa mộng giao cái này nhũ danh đến cùng là ai cho lấy “

Một vấn đề, một ánh mắt, 1 viên cái đinh.

Ưng Duyên không hổ là đem biến thiên kích địa đại pháp tu luyện tới chỗ cao thâm người, thể nghiệm nhân gian muôn màu, ngắn ngủi một cái tên, cũng đã để Tiểu Long Nữ biểu lộ không cầm được xuất hiện biến hóa. Bạch Tố Trinh cho hài tử lấy tên hứa sĩ lâm, nhưng tuyệt đối không có lấy ra tương ứng nhũ danh.

Cái này nhũ danh là Bạch Tố Trinh bị trấn áp tại Lôi Phong tháp sau đó mới có.

Ngay tại Tiểu Long Nữ sinh lòng rung động đồng thời, Ưng Duyên rốt cục đem sau lưng gánh vác đao sống dày cho cầm xuống dưới, kia chừng hắn toàn bộ thân

cao vũ khí nắm trong tay lộ ra cực kỳ không xứng đôi, nhưng mà hắn cũng không có cho Tiểu Long Nữ suy nghĩ thời gian, mà là khí cơ thẳng khóa đối phương, đồng thời ánh mắt hướng một cái hướng khác liếc đi, nói: “Ra đi.”

“Ngươi dù cho ẩn tàng cho dù tốt, Đạo gia khí tức lại thế nào thiên nhân hợp nhất, nhưng cũng ngăn cản không được trong lúc này mà bên ngoài phát ra tà ác khát máu chi vị.”

“Kia là cừu hận hương vị.”

“Các ngươi mục tiêu của hôm nay chẳng phải là tiểu tăng cùng trong tay cây đao này sao “

“Đến!”

“Vãn bối, thỉnh giáo!”

Lời nói rơi xuống, đao sống dày nghiêng lê đất, Ưng Duyên lấy 1 vs 2.

Đồng thời.

Cách đó không xa.

Giấu ở trong bóng tối bộ dáng chậm rãi đi ra.

Tóc đỏ.

Ngay tại dưới ánh trăng bay giương.

Một thân ẩn tàng khí tức Đạo gia công pháp thu liễm không còn, ngược lại thay vào đó chính là cái kia có thể xưng cuồng bạo khí tức mãnh liệt mà tới.

Người tới chính là khoảng thời gian này cùng Tiểu Long Nữ bọn người ở cùng một chỗ cô gái tóc đỏ tử.

Đạo môn.

Âm Dương gia, Nguyệt Thần.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 259 : Bôn nguyệt người

Huyết hồng sắc tóc liền như là thiêu đốt lên đống lửa.

Tiên diễm, chói mắt.

Khi nàng từ trong bóng tối đi ra thời điểm, đứng ở đằng xa Quách Tương cùng tiểu quận chúa Triệu Mẫn 2 người đều là thần sắc sững sờ.

Bởi vì cái này nữ nhân thực tế là một người quen cũ.

Tại nửa đường gặp phải cô gái tóc đỏ tử, tiểu quận chúa Triệu Mẫn ân nhân cứu mạng 1 trong.

Lúc trước từ Triệu Mẫn trong miệng, Quách Tương hiểu rõ đến phần lớn một trận chiến bên trong, nàng chính là tại cái này tóc đỏ nữ nhân tác dụng dưới xem như tranh thủ đến thở cơ hội, mà cuối cùng đem 2 người mang đi chính là một mảng lớn tử sắc hồ điệp. Sau đó, chính là mình cùng Tiểu Long Nữ cùng Lục Vô Song 3 người tại rốt cục gặp phải 2 người.

Một ở vào trạng thái thất thần cô gái tóc đỏ tử, 1 cái trọng thương hấp hối thiếu nữ.

Tại đối mặt loại tình huống này, ngay lúc đó Tiểu Long Nữ vừa hiện Bạch Tố Trinh nên có từ bi, đem trọng thương hấp hối tiểu quận chúa từ diêm vương kia bên trong cho kéo lại. Sau đó, liền lại cùng một mực trầm

mặc không nói cô gái tóc đỏ tử giao lưu một phen, nhưng giống như không cách nào giao lưu, đối phương toàn bộ đầu óc tốt giống xảy ra vấn đề, liền như thế một mực để nàng đi theo một bên.

Hiện tại xem ra… Đó căn bản không phải như vậy.

Ánh mắt chuyển động.

Ánh mắt rơi ở bên người tiểu quận chúa Triệu Mẫn trên thân, Quách Tương thấy mặt nàng sắc cũng có chút khó coi, hiển nhiên xuất thân Hoàng tộc biết được quan trường hiểm ác tiểu quận chúa cũng phát giác được vấn đề trong đó.

Nàng đường đường tiểu quận chúa Triệu Mẫn, bị tính kế.

Nhưng thì tính sao

Dưới mắt nàng mất đi Huyền Âm kiếm ý về sau, căn bản là không có cách cùng những này sống không biết bao nhiêu năm quái vật đi tranh đấu.

Nàng tuổi còn rất trẻ, quá yếu tiểu.

Tâm tư ba động nửa ngày, Triệu Mẫn cũng chỉ có thể khẽ thở dài một cái, cũng chỉ có thể làm 1 cái thức thời tuấn kiệt.

Chỉ là một vấn đề đến.

Cái này cô gái tóc đỏ tử thân phận đến cùng là cái gì

Rất rõ ràng, đây là cùng Nhạc Duyên quen biết tất người.

Không đề cập tới Triệu Mẫn tâm tư, nhưng Quách nhị tiểu thư nhìn thấy tràng cảnh này về sau, nàng không kịp đi để ý tới vì sao lại biến thành vây công tư thái, nhưng là làm Truyền Ưng bằng hữu, từng ở trong lòng lập chí muốn làm Truyền Ưng mẹ kế Quách Tương liền muốn đứng ra, đem ván này tử đấu cho ngăn lại.

Chỉ là Quách Tương vừa mới nâng lên bước chân, còn chưa kịp phóng ra hoàn chỉnh 1 bước, nàng cả người liền dừng lại ngay tại chỗ.

Nơi khóe mắt.

1 con tử sắc hồ điệp chẳng biết lúc nào rơi vào trên vai của mình, mà tại tiểu quận chúa Triệu Mẫn trên đầu càng là có tiểu hồ điệp đang không ngừng phe phẩy cánh.

Đây là! ! !

Một cỗ cảm giác bị nhìn chằm chằm lan tràn toàn thân trên dưới, cái này đột nhiên biến hóa sinh sinh ngăn cản Quách Tương tâm tư.

2 tay đặt nằm ngang phần bụng, cô gái tóc đỏ tử dạo bước mà ra, phóng ra ưu nhã mà thư giãn bộ pháp, trên dưới quanh người nhộn nhạo đều là Đạo gia xuất trần chi ý.

Hô ——

Một tiếng rất nhỏ hô hấp.

Thật là rõ ràng vô cùng rơi vào trong tai của mọi người.

Chỉ thấy cô gái tóc đỏ tử chậm rãi đi đến khoảng cách Ưng Duyên xa ba trượng địa phương, cùng Tiểu Long Nữ một trước một sau đem nó vây vào giữa.

Sau đó, nàng chớp chớp 2 mắt, quét lượng một chút 4 phía, lại liếc qua trên bả vai mình tóc đỏ về sau, liền ung dung mở miệng nói: “Nghỉ ngơi cái này hồi lâu, lại mở mắt, cũng đã là thương hải tang điền.”

“Tiểu hòa thượng.”

“Nguyên lai ngươi cũng là hắn hậu nhân sao “

“Ngươi bộ dáng này để ta nhớ tới 1 người, nàng chưa lớn lên thời điểm cũng như ngươi vậy đáng yêu.”

Ánh mắt hơi có vẻ nhu hòa, Nguyệt Thần nhìn trước mắt tiểu trọc đầu, trong lòng hơi có chút cảm khái: “Chỉ là không có ngờ tới thời cuộc cuối cùng đã tới 1 bước này, hết thảy đều gần.”

Đối với mình một đầu như hỏa diễm tóc đỏ, Nguyệt Thần vẫn còn có chút không quen, cái này từ Vân Trung Quân luyện ra, bị Đông Hoàng quá nhất lưu cho Nguyệt nhi đan dược lại tuyệt đối không ngờ đến sẽ là như thế hiệu dụng. Cái này cùng Đông Hoàng quá 1 ban thưởng cho Vân Trung Quân đan dược có khác biệt cực lớn.

Rất rõ ràng.

Tạo thành kết quả như vậy là Nguyệt Thần không có dự liệu, cũng là Hiểu Mộng không nghĩ tới.

Linh dược cửa vào, kết quả chính là để Nguyệt Thần điên cuồng không biết bao nhiêu năm, nàng cả người tuyệt bộ điểm linh thức đều tại cùng kia Thần thú Phượng Hoàng trùng thiên hận ý tiến hành giao phong, áp chế, phối hợp Hiểu Mộng đến tiến hành làm hao mòn. Thẳng đến trước đó không lâu, nàng mới tại Hiểu Mộng mộng điệp dẫn đạo xuống tới đến phần lớn, lại lần nữa nhìn thấy Nhạc Duyên, một kích phía dưới đem trong thân thể kia bộ điểm vô luận như thế nào cũng vô pháp tiết ra phẫn hận đánh ra ngoài. Cũng vào lúc đó, nàng Nguyệt Thần mới xem như chân chính thanh tỉnh lại.

Trầm mặc khoảng thời gian này bên trong, đối Nguyệt Thần đến nói, kia phảng phất giống như cách một thế hệ, cần phải có đầy đủ thời gian đến chỉnh lý phần này xung kích.

Mà tới hôm nay, đến bây giờ, kế hoạch kia dưới bôn nguyệt đại kế rốt cục đạt thành.

Hiểu Mộng là người vạch ra.

Nàng Nguyệt Thần là đồng ý người cùng kế hoạch người thi hành.

Nguyệt Thần chính là Thường Nga, mà chạy nguyệt thì

chính là nhạc.

“Chỉ là tiểu hòa thượng ngươi cái này bình tĩnh mà ánh mắt ôn nhu, nhưng lại để người cảm thấy quen thuộc như vậy, vẫn là để người cảm thấy khó xử.” Đánh giá cầm đao tiểu hòa thượng Ưng Duyên, Nguyệt Thần cùng Tiểu Long Nữ vây lên đối phương về sau, ngược lại là không có trực tiếp xuất thủ.

Nàng cả người đều hơi xúc động.

Đây là quay về người mừng rỡ cùng hoài cựu chi tâm.

Chỉ là ánh mắt này để nàng cảm thấy có chút quen thuộc, lúc trước nàng cướp đan thời điểm, Nguyệt nhi cũng là nhìn như vậy nàng, không có làm bất kỳ ngăn trở nào.

Trên thực tế tại một ít thời điểm, sẽ bạo phát đi ra người xa xa không phải những cái kia xem ra người điên cuồng, mà là trong đó trầm mặc người, hoặc là vốn là đứng tại trước sân khấu đèn chiếu dưới người.

Đây cũng là vì cái gì không phải lớn tiểu Tư mệnh, không phải Xích Luyện, càng không phải là phản bội chạy trốn Tuyết Nữ.

Mà là nàng Nguyệt Thần nguyên nhân.

Bởi vì nàng cách gần nhất, nhưng lại là cách xa nhất người kia.

Kia là trên thế giới nhất xa xôi khoảng cách.

Tại Đông Hoàng biến mất về sau, muốn lại tìm kiếm Nhạc Duyên khí tức ra sao chờ khó khăn. Đối bọn người hữu dụng Hòa Thị Bích khí tức thì đối Nguyệt Thần các nàng hoàn toàn vô hiệu. Dùng Hiểu Mộng lời nói đến nói, chính là tại cái kia đoạn thời gian Hòa Thị Bích đã trở về nguyên điểm.

Mà các nàng thì là ở vào cái này nguyên điểm người.

Cả 2 ảnh hưởng dưới, ngược lại không có tác dụng.

Các nàng không có người bị truyền công lực, càng không có bị Nhạc Duyên trực tiếp mang theo.

Thế là loại tình huống này, Âm Dương gia Nguyệt Thần cùng Đạo gia Thiên tông Hiểu Mộng 2 người ăn nhịp với nhau.

Còn nữa Nhạc Duyên vốn cũng không có lưu lại cái gì nhiễm tự thân khí tức đồ vật, cuối cùng Hiểu Mộng cùng nàng Nguyệt Thần 2 người nghiên cứu một lúc sau, lựa chọn sau cùng mục tiêu đối tượng.

Từ Thần thú Phượng Hoàng tinh hoa luyện liền Trường Sinh đan thuốc.

Lấy Phượng Hoàng trước khi chết mà cuối cùng không cách nào niết, lấy nó đối Nhạc Duyên kia rả rích vô tuyệt kỳ hận ý vì chỉ dẫn, vô luận bao nhiêu thế giới, bao xa khoảng cách, đều muốn tìm kiếm được Nhạc Duyên khí tức.

Bây giờ, nhiều năm như vậy truy tìm dưới, rốt cục công thành.

Giống như nàng cùng Hiểu Mộng 2 người đã từng nghiên cứu đồng dạng, kia Thương Long thất túc không chỉ có là 1 cái bí mật, càng là một phần sức mạnh vĩ đại.

Dưới mắt, các nàng ngay tại vì cái mục tiêu kia mà cố gắng.

Ánh mắt vượt qua Ưng Duyên, rơi vào Tiểu Long Nữ kia thần Bạch Tố Trinh kỳ quỷ trạng thái phía trên, nhìn đối phương trên gương mặt lít nha lít nhít lân phiến, Nguyệt Thần ngược lại là thở dài một hơi, trên mặt ao ước chi tình chợt lóe lên. Đạo gia Thiên môn chưởng môn, người mang phương sĩ chi năng Hiểu Mộng chung quy là làm rất không tệ.

Kế hoạch ngay tại bình yên vô sự đi tới.

Nếu như là tại phần lớn chi chiến trước đó, nhìn thấy Tiểu Long Nữ bộ dáng như vậy, chỉ sợ đối phương phải tiếp tục gặp nàng sư tỷ Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu tao ngộ.

Đừng đề cập một đôi Ưng Duyên, mà là 2 người đã sớm giao thủ.

Bởi vì long cùng phượng chưa hề trình tường.

Long cùng Phượng Hoàng là tử địch.

Kế hoạch đã đến mấu chốt tình trạng, hiện tại cần giải

quyết chính là cái kia ngăn tại người phía trước.

Đó chính là có thể lấy biến thiên kích địa đại pháp ngao du thế gian luân hồi, người mang Đông Hoàng huyết mạch Mật tông Lạt Ma.

Ưng Duyên.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 260 : Lãng quên chi đao

“…”

Ưng Duyên không có bất kỳ cái gì vẻ mừng rỡ, sắc mặt bình tĩnh, trên tay cầm chuôi này đao sống dày, cứ như vậy an tĩnh đứng tại chỗ, đối mặt với Nguyệt Thần bình luận cùng cảm khái không nói một lời. Chỉ là tại trong đầu của hắn bên trong hay là đang không ngừng phân tích Nguyệt Thần cảm khái ngữ điệu, muốn từ đối phương lời nói bên trong phân tích ra tin tức mình muốn.

Nhưng duy nhất có thể khẳng định là cái này cô gái tóc đỏ tử cùng Hiểu Mộng quan hệ không tầm thường.

Từ đối phương trên thân vừa mới bày ra khí tức, Ưng Duyên có lòng tin tuyệt đối hoài nghi đối phương chính là cùng Hiểu Mộng là cùng một cái thế giới người.

Nhưng bất kể như thế nào, hôm nay 1 trận chiến này lại là đi tới nguy hiển nhất thời điểm.

1 cái Tiểu Long Nữ cũng đã rất mạnh, mà bây giờ càng nhiều 1 cái không biết nền tảng nữ nhân.

Kia mái tóc màu đỏ, còn có kia ngay cả bản thân đều có không đè nén được khí tức, mặc dù cùng giao hóa trạng thái dưới Tiểu Long Nữ có chút khác biệt, thế nhưng lại cho Ưng Duyên mang đến một loại đồng loại cảm giác.

Nếu nói Tiểu Long Nữ dưới mắt đại biểu là long, như vậy Nguyệt Thần đại biểu cho chính là phượng.

Tuy nói cả 2 đều không hoàn chỉnh, nhưng là cho Ưng Duyên mang tới cảm giác áp bách thật là không khác nhau chút nào.

Bất quá hai chiêu về sau, Ưng Duyên đã là ở vào hạ phong.

Cũng may mắn.

Hắn hiện tại còn có nhất quyết năng lực.

Ánh mắt liếc qua 2 nữ, vượt qua đối phương rơi vào ẩn thân ở phía xa đột nhiên dừng động tác lại Quách nhị tiểu thư trên thân. Vừa mới Quách Tương động tác dù nhỏ, nhưng vẫn bị Ưng Duyên quan sát tại mắt bên trong, hắn sở dĩ xác định mình đã đến tuyệt cảnh không phải là bởi vì Tiểu Long Nữ Bạch Tố Trinh hóa, cũng không phải đi ra Nguyệt Thần, mà là cái kia đem mình dẫn ra Hiểu Mộng tiền bối.

Lấy tinh thần lực của hắn cũng chỉ có thể mơ hồ cảm giác được, đối phương cũng không hề rời đi, mà là liền ẩn thân tại cách đó không xa. Là nàng chế trụ Quách nhị tiểu thư, khiến cho Quách Tương chỉ có thể ngạnh sinh sinh trở thành một giới người xem.

Bất quá…

Thôi.

Không buồn không vui, cũng không sợ không tránh.

Này cùng tình thế nguy hiểm cũng không có để Ưng Duyên có chỗ khẩn trương, ngược lại là để tinh thần của hắn bị tự thân cho đẩy lên đỉnh điểm nhất.

Trên tay đao sống dày chậm rãi giơ lên, hắn tại thời khắc này không nói một lời, mà là chậm rãi đem tự thân công lực tiến hành chỉnh lý, tăng lên.

Cho tới nay, từ hắn Ưng Duyên bái nhập Mật tông, liền chưa hề trước mặt người khác thi triển qua đao pháp.

Có lẽ sẽ có người cho là hắn sẽ không.

Nhưng cũng có người lại bởi vì Truyền Ưng nguyên nhân, mà cảm thấy hắn sẽ, chỉ là không nghĩ.

Trên thực tế nguyên nhân chỉ có 1 cái, kia là hắn Ưng Duyên không dám.

Bởi vì là mạch này nam nhi nên có truyền thừa thiên phú.

Tại Ưng Duyên trong cuộc đời này, hắn đã từng chỉ là thi triển qua một lần đao pháp, mà một lần kia đao pháp chính là tại 1,000 dặm không có người ở sa mạc trên ghềnh bãi trảm phá hư không, đạt tới vô số võ đạo nhân sĩ chỗ nhất hướng tới cảnh giới —— phá toái hư không. Cũng chính là bởi vì kiến thức phá toái hư không sau tràng cảnh, Ưng Duyên lui bước.

Hắn sợ hãi.

Một đao kia chém vỡ hư không, cũng chém tới hắn dũng khí, càng là chém tới chính mình.

Hôm nay… Thật là để Ưng Duyên không thể không lại lần nữa cầm lấy đao sống dày, lại triển thuộc về hắn đao ý.

Đao sống dày giơ lên, chỉ xéo hướng lên trời.

Ngưng mà không phát đao ý tụ đến, lập tức hấp dẫn còn tại đào ngũ đắm chìm trong trong hồi ức Nguyệt Thần.

Thấy thế, Nguyệt Thần cười: “Người tốt! Hảo đao! Tốt chiêu! Tốt hơn là tất cả đều tại!” Nói xong, Nguyệt Thần đã cũng có động tác, 2 tay kết ấn, chắp tay trước ngực, ở trước ngực xoay quanh vờn quanh. Đỏ ửng đản sinh ra hiện, vô song nội lực xuất hiện, tại Âm Dương gia đặc biệt động tác cùng tinh thần trói buộc ra đời sinh tụ tại trước người.

Đây chính là Âm Dương gia tên chiêu —— Âm Dương Hợp Thủ ấn.

Chưởng kình cùng nội lực bị người cưỡng ép trói buộc, Âm Dương gia tên chiêu ngàn năm về sau lại xuất hiện nhân gian.

Lại phối hợp Nguyệt Thần qua nhiều năm như vậy nội lực cùng Phượng Hoàng dược đan chi lực, nó uy thế đã viễn siêu lúc trước Đại Tư Mệnh triển hiện ra bộ dáng. Huyết sắc hình cầu trên tay xoay tròn, giống như vờn quanh Thái Cực, vô hình liên lụy lực bắt đầu sinh ra, 4

phía đồ vật đều tại lực lượng này dưới bắt đầu run rẩy di động, càng là xuất hiện mùi khét.

Nếu nói trước đó đứng ở trên ngọn núi thời điểm, Ưng Duyên là hóa thân mặt trời, lấy hùng vĩ nội lực thể hiện ra như đến trấn ma uy thế; như vậy thời khắc này Nguyệt Thần thì là 2 tay nắm lấy 1 viên mặt trời nhỏ, ngay tại tiện tay chơi đùa dáng vẻ. Mặc dù ẩn mà không phát, không có mặt trời như đến như thế hùng vĩ, nhưng không ngừng tán phát cực nóng lực lượng, vẫn cho người ta mang tới cảm giác nguy cơ thật là càng sâu.

Mà đổi thành bên ngoài một cái phương hướng.

Thấy thế, Tiểu Long Nữ vẫn duy trì thần Bạch Tố Trinh trạng thái, càng đem trạng thái bản thân lại lần nữa hướng phía trước đẩy tiến lên một bước.

Vốn chỉ là trên gương mặt xuất hiện óng ánh lân phiến, nhưng là tại nàng cưỡng ép cứng rắn thôi động dưới, đôi mắt bên trong kim sắc cũng càng ngày càng đậm, má bên cạnh lân phiến bắt đầu không ngừng sinh sôi, chính lít nha lít nhít hướng phía cái cổ phương hướng lan tràn mà đi. Không chỉ có như thế, một đôi bàn tay như ngọc trắng cũng bắt đầu chậm rãi xuất hiện biến hóa, móng tay uốn lượn dài ra, thú tính khí tức trở nên càng ngày càng nặng.

Người tại thở dốc, Tiểu Long Nữ cảm thấy mình làn da kéo căng càng ngày càng gấp, có đồ vật gì muốn từ cái trán phá xuất.

Nhưng, như thế vẫn chưa đủ.

Đang áp chế ở trong lòng mãnh liệt sát khí về sau, Tiểu Long Nữ nhắm hai mắt lại, song trảo hợp lại, toàn bộ khí tức thu nhập thể nội, đúng là ngưng thần mà đối đãi.

Ưng Duyên thấy thế, liền biết Tiểu Long Nữ muốn làm gì.

Bạch Tố Trinh là lại muốn hiện ban đầu ở Kim Sơn tự cách làm.

Một trước một sau, nhất tĩnh nhất động.

Cả 2 khí cơ đã sớm gắt gao khóa chặt Ưng Duyên, để hắn không thể trốn đi đâu được, tránh cũng không thể tránh.

Càng làm cho Ưng Duyên cảm thấy kinh ngạc chính là cái này 2 nữ chiêu thức còn chưa ra, khí tức của nhau vậy mà là bắt đầu ảnh hưởng lẫn nhau, lẫn nhau thành tựu, đúng là đạt thành một loại hài hòa cục diện.

Là âm cùng dương tụ hợp, là Thái Cực.

Hắn Ưng Duyên đang ở tại chính giữa, ở vào trận thế này trung ương.

Trong lúc nhất thời, trong phạm vi mười dặm yên tĩnh một mảnh, ngay cả không khí đều đình chỉ lưu động.

Cái này ẩn mà chưa phát chiêu thức chính là hắn Ưng Duyên trong cuộc đời chưa bao giờ thấy qua óng ánh.

“Ha ha ha!”

Đột nhiên, non nớt tiếng cười tại bầu trời đêm tiếng vọng, Ưng Duyên cười.

Giờ khắc này, tại trí mạng chi chiêu áp bách dưới hắn cười, bỏ đi hết thảy không tất yếu, trên thân đã không còn cao tăng mới có khí chất, mà là một lần nữa chuyển thành một người bình thường, một cái bình thường giang hồ cao thủ nên có hào khí. Giờ khắc này, Ưng Duyên lại lần nữa khôi phục 1 cái võ đạo cao thủ nên có khí độ.

“Cỗ này nước pha nóng lạnh Hỏa chi lực, thống khoái!”

“Đáng giá ta Ưng Duyên khiêu chiến!”

Lời nói rơi xuống, lúc đầu một cái tay cầm chuôi đao, lập tức thêm một cái tay, hai cánh tay chung nắm đao sống dày. Sau đó liền thấy Ưng Duyên rên lên một tiếng, hắn lần thứ 1 đánh vỡ đã từng kia phần sợ hãi, lại lần nữa có kia phần trảm thiên vỡ vụn dũng khí.

Trên thân màu đỏ cà sa vỡ vụn, một bóng người xuất hiện tại chính giữa.

Không còn là đồng tử, mà là 1 cái chừng 7 thước nam nhi.

Cởi trần tuấn tiếu nam nhân, một đầu tóc đen nhánh choàng tại sau đầu, khuôn mặt vậy mà là cùng Nhạc Duyên có 6 điểm tương tự, nhưng lại có 2 điểm Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu cái bóng.

Khuôn mặt lấy quỷ dị vô cùng tốc độ từ đồng tử chuyển tới thiếu niên lại đến thanh niên, ngay tại thời gian cực ngắn bên trong vượt qua vô số thời gian.

Đồng thời.

Một cỗ cuồng bạo đao ý vọt trời mà lên.

Cuốn lên màu trắng đao khí ở dưới bóng đêm mắt trần có thể thấy, sau đó tựa hồ nhận cầm đao người ảnh hưởng, đao khí chuyển hóa thành huyết sắc. Trong lúc nhất thời, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ mỗi ngày địa ở giữa 1 đầu màu đỏ đường cong từ đuôi đến đầu lan tràn xuất hiện.

…

“Đây là! ! !”

Vốn là bị đột nhiên tới chú ý cho sinh sinh cảnh cáo Quách Tương chỉ có thể đè xuống trong lòng định nhúng tay, nàng cùng tiểu quận chúa Triệu Mẫn 2 người kinh ngạc vô cùng nhìn trước mắt hết thảy.

Không phải Nguyệt Thần, cũng không phải Tiểu Long Nữ.

Mà là kia ngang qua thiên địa kia vô song tuyệt thế đao ý.

Tiểu quận chúa nghẹn họng nhìn trân trối, mà Quách Tương thật là như có điều suy nghĩ.

Sau đó, chỉ thấy kia dây đỏ đúng là đánh đòn phủ đầu, ầm vang chém xuống.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 261 : Bẻ gãy đao chiêu

Võ Đang, phía sau núi.

Một mực ở tại hậu sơn cấm địa Trương Tam Phong hôm nay mỗi ngày đều khó được tại bên vách núi ngắm trăng, nhìn qua thiên địa này thương nhưng.

Tại cùng Nhạc Duyên tiền bối nhất quyết về sau, từ đó qua đi Trương Tam Phong lại lần nữa tại võ đạo của mình bên trên tìm được 1 đầu mới tinh con đường, hắn thấy, thế gian này võ công chưa hẳn chỉ có phá toái hư không một đường, có lẽ Truyền Ưng đại ca hậu nhân Ưng Duyên chỗ chọn lựa kia phá mà không nát cách làm cũng là đáng tham khảo.

Mà lại cải biến từ hắn lập phái đến nay cách làm, Võ Đang cũng gia nhập tranh đoạt thiên hạ trong hàng ngũ, cũng bắt đầu tìm kiếm lên người đại diện. Bởi vì tại mình môn phái bên trong, thế hệ trẻ tuổi cũng chính là Trương Vô Kỵ cùng Tống Thanh Thư có như vậy một chút tư cách, nhưng là Trương Vô Kỵ cổ hủ, mặc dù trên võ đạo có thiên phú, nhưng lại không phải tranh đoạt thiên hạ tài năng. Mà Tống Thanh Thư tại có chút phương diện có vẻ hơi ra vẻ khí quyển, nhưng bên trong bên trong kì thực bên trên là 1 cái rất cố chấp người, hắn sẽ bởi vì người phế nói.

Không biết sao, Trương Tam Phong tự nhận không có nhìn lầm, cái này Tống Thanh Thư cùng Trương Vô Kỵ

giữa 2 người hình thành 1 đạo không hiểu ràng buộc. Mặc dù cùng mình, Quách Tương cùng Truyền Ưng quan hệ của ba người có chỗ khác biệt, nhưng là vẫn lộ ra rất đặc biệt.

Đó là một loại đố kị, bảo hộ cùng cùng gió phức tạp cảm xúc quy về cùng một chỗ mâu thuẫn cảm giác.

Dạng này 2 cái trẻ tuổi hậu bối, ở sau đó sự tình bên trong thì có ích lợi gì

Sĩ khí chính cao Minh giáo đại quân ngay tại đối Mông Nguyên cựu địa tiến hành tranh đoạt, mà lực lượng mới xuất hiện Trần Hữu Lượng càng là quét ngang toàn bộ Giang Nam, Cái Bang trong này ở giữa tựa hồ muốn lần nữa khôi phục vinh quang, nhất cử đột phá ràng buộc. Nhưng rơi vào Trương Tam Phong trong mắt, hắn nhìn thấy thì là giấu ở Cái Bang phía sau tồn tại.

Theo Võ Đang đệ tử sau khi xuống núi hiểu rõ điều tra, tựa hồ tại kia Trần Hữu Lượng phía sau có 1 cái phú khả địch quốc phú hào ngay tại ủng hộ đối phương tranh bá thiên hạ.

Mà cái này phú hào vô cùng có khả năng cùng gần nhất theo như đồn đại Thanh Long hội có quan hệ.

Ngay tại Trương Tam Phong suy tư thời điểm, đột nhiên hắn ngẩng đầu lên, nhìn về phía chân trời phương xa.

Không biết nơi bao xa, có một cỗ cảm giác quen thuộc chính truyện đưa mà đến, 1 đạo như ẩn như hiện dây đỏ từ đuôi đến đầu xuất hiện, tách ra đầy trời đám mây, tựa

như muốn đem bầu trời vạch ra 1 đạo vết máu.

“Ừ”

“Cảm giác này! ! !”

Đứng dậy, nhún người nhảy lên, thân hình dù thanh phong mà lên, rất nhanh Trương Tam Phong liền thi triển khinh công đi tới Võ Đang sơn chỗ cao nhất, đưa mắt xa xa nhìn ra xa, nhìn về phía kia mang đến cho mình kì lạ cảm giác phương xa. Một đao này, để Trương Tam Phong nhớ tới mình một người quen cũ.

Truyền Ưng.

Hắn trở về

Ý nghĩ này ở trong lòng chợt lóe lên, lập tức liền bị Trương Tam Phong ép xuống, hắn biết đây tuyệt đối không có khả năng. Ngay sau đó, Trương Tam Phong liền nhớ tới một cái khác có khả năng người.

Đó chính là Truyền Ưng nhi tử, đương kim Mật tông Lạt Ma Ưng Duyên.

Không phải bình thường người giang hồ, làm đã từng cùng Truyền Ưng có chút người thân cận, Trương Tam Phong phi thường rõ ràng Ưng Duyên trên thực tế tại đao đạo phía trên thiên phú tuyệt đối không kém. Mà lại Truyền Ưng tại vỡ vụn trước đó, từng đối với hắn và Quách Tương ngẫu nhiên nhắc qua con của mình Ưng Duyên tại đao đạo bên trên thiên phú chỉ sợ muốn mạnh hơn hắn, đao sống dày trên thực tế chính là Truyền Ưng

lưu cho Ưng Duyên lễ vật.

Cái kia đạo dây đỏ, ở trong mắt Trương Tam Phong nhìn rất rõ ràng, kia là đao ý.

Mặc dù đột nhiên nhìn lên, cùng Truyền Ưng đao ý có chút tương tự, nhưng là thật là hoàn toàn khác biệt. Truyền Ưng đi là bá đạo nhất đao pháp, có thể dẫn thiên lôi, phá toái hư không cũng là dùng cuồng bạo nhất phương thức để hoàn thành. Nhưng trước mắt cái này phát ra mà đến đao ý thì không phải vậy.

Nhìn bề ngoài dũng mãnh vô địch, trên thực tế tích chứa càng nhiều hơn chính là mờ mịt vô tích.

Có một loại không tại trong ngũ hành xuất trần chi vị.

Đây là Ưng Duyên đao.

20 năm trước, Trương Tam Phong đã từng xa xa gặp qua một màn này.

Kết quả chính là Ưng Duyên vỡ vụn thất bại.

Dưới mắt… Ưng Duyên đã sớm đi ra cung điện Potala, đi tới bên trong nguyên, đây là lại cùng người nào giao chiến

Thấy thế, Trương Tam Phong sắc mặt bên trên ẩn ẩn hiện ra vẻ lo lắng.

Hắn từ đao ý kia bên trong phát giác được quyết tử chi vị.

Có thể đem Ưng Duyên bức đến tình trạng như vậy, có thể nghĩ hắn chỗ gặp phải đối thủ là gì chờ cường hãn! Là ai có thể tại Nhạc tiền bối ở tình huống dưới trực tiếp nhằm vào Ưng Duyên động thủ

Ở trong lòng tính toán dưới Võ Đang sơn cùng kia giao chiến chi địa khoảng cách về sau, Trương Tam Phong lập tức có động tác.

Vỗ tay một cái, một tiếng huýt sáo bên trong, chính bình yên mà ngủ tiên hạc lập tức bị hắn cho kêu lên.

Lập tức dung mạo khí chất biến hóa, trong lúc nhất thời lại lần nữa khôi phục lúc trước một lần xông phần lớn 3 chiêu đánh chết huyền minh Nhị lão lúc bộ dáng. Sau đó đạp hạc mà đi, trực tiếp hướng chiến đấu phương hướng bằng nhanh nhất tốc độ tiến đến.

“Hi vọng ta còn kịp!”

Cùng Trương Tam Phong đồng dạng.

Trong thiên hạ, phàm là công lực đạt tới cảnh giới nhất định cao thủ, đều tại thời khắc này phát giác được kia trong cõi u minh truyền lại mà đến cảm giác. Cảnh giới càng cao người, đối nó cảm thụ liền sẽ càng sâu, mà công lực thấp người trừ có thể tại trời xui đất khiến nhìn xuống đến cái này kỳ quỷ dây đỏ bên ngoài, liền không biết vì sao.

Thí dụ như ——

Thiên môn, ẩn bí chi địa.

Đem tự thân bao khỏa tại hàn băng bên trong chữa thương Đế Thích Thiên đang không ngừng phát ra đáng sợ tiếng gào thét, thể nội Phượng Hoàng máu tại trong cõi u minh nhận ảnh hưởng, khiến cho hắn khó chịu vô cùng. Tại thời khắc này, Từ Phúc chỉ cảm thấy trong cơ thể mình huyết dịch như có chút không bị khống chế đồng dạng.

Trong lúc nhất thời, chân khí đi xóa, đúng là để lúc đầu tốt hơn nhiều thương thế lại lần nữa bị thương.

Lại một lần nữa, Từ Phúc đối cái này khiến mình trường sinh Phượng Hoàng máu lên oán trách. Không nói trường sinh bất lão, ngược lại là sẽ còn thỉnh thoảng ảnh hưởng đến mình, cái này khiến Từ Phúc lại lần nữa cảm thấy cái này Phượng Hoàng máu quả nhiên là phúc họa tương y.

Dưới mắt, không thể nghi ngờ là tai họa lớn hơn.

Hít sâu một hơi, Từ Phúc vận chuyển Thánh tâm quyết, tăng lớn quanh thân hàn băng độ dày, cưỡng ép áp chế bắt đầu.

Ngược lại là ẩn thân tại đại mạc một lần nữa bế quan Bàng Ban, tại thời khắc này căn bản không có bất kỳ cảm giác gì, đó là bởi vì hắn lúc này đã triệt để vứt bỏ tự thân một thân sở học, đổi học Ma môn công pháp chí cao 1 trong đạo tâm chủng ma đại pháp. Hắn hiện tại chính đầy trong đầu ma chủng, nghiên cứu cái đồ chơi này đến cùng làm như thế nào loại!

Là trồng trọt bên trên

Hay là trồng ở nữ nhân lại hoặc là nam nhân trên thân

Thậm chí là mình

Đạo tâm chủng ma đại pháp khó khăn đã vượt qua Bàng Ban tưởng tượng.

Về phần thiên hạ thế cục… Chờ hắn Bàng Ban trước cẩu một đợt, lúc trước Quang Minh đỉnh một nhóm, để hắn rất là thụ thương. Mà lại trong lòng của hắn, cũng trên cơ bản xác định Mông Nguyên sẽ xong, chỉ bất quá theo Bàng Ban gia tộc hoàng kim còn có ngóc đầu trở lại cơ hội.

Mà mới mở màn, muốn từ hắn Bàng Ban truyền nhân đến mở ra.

Trong núi.

Hành tẩu giữa khu rừng trên đường nhỏ Lục Vô Song, nàng đi qua địa phương cơ hồ đều là yên tĩnh im ắng, phàm là động vật tựa hồ cũng có thể phát giác được trên người nàng nguy hiểm, bởi vì tại 4 phía có lít nha lít nhít độc trùng rắn độc loại hình đồ chơi đang bò đi,, phát ra để da đầu run lên tiếng vang.

Tại thời khắc này, nàng cũng nhìn thấy phương xa đột ngột từ mặt đất mọc lên dây đỏ.

Ban ngày cũng được, ở buổi tối cái này màu đỏ lộ ra vô

cùng có thể thấy rõ ràng.

Đứng tại trên ngọn cây nhìn thoáng qua, Lục Vô Song chỉ là lắc đầu, không tiếp tục để ý, mà là kế tiếp theo từ bản thân sự tình tới. Thí dụ như, đứng tại trước mặt mình cách đó không xa đồng dạng đứng ở trên ngọn cây nhìn về phương xa 1 cái lão già họm hẹm.

Hói đầu.

Còng lưng thân thể.

Trên tay còn cầm 1 cái gạt tàn thuốc túi.

Chính là nàng lần hành động này mục tiêu —— 1 cái tên là Tiếu Tam Tiếu lão nhân.

Phương nam, hải đảo.

Phía trên lại lần nữa truyền đến đinh tai nhức óc trán tiếng gầm gừ, ma long lại lần nữa thức tỉnh.

Mà ở xa ứng trời.

Vừa mới nghỉ ngơi không lâu Xích Luyện tiên tử bỗng nhiên chỉ cảm thấy trong lòng bỗng nhiên xiết chặt, một cỗ không cách nào hình dung bối rối cảm giác truyền khắp toàn thân. Loại này bối rối lo lắng cảm giác rốt cục để Lý Mạc Sầu mất đi tỉnh táo.

Ầm vang một tiếng bên trong, nàng phá vỡ nóc phòng.

Chưa cùng Nhạc Duyên có phản ứng, liền tới đến ứng

thiên thành cao nhất địa phương, hướng phương nam phương hướng nhìn lại.

Chính là cái hướng kia, truyền đến từng đợt để người cảm thấy trái tim bị một bàn tay vô hình nắm chắc tim đập nhanh cảm giác.

Sau lưng, đi theo chính là Nhạc Duyên.

2 người nhìn lại.

Nhìn thấy chính là 1 đạo dây đỏ tựa hồ từ phía chân trời chém tới.

Vạch phá bầu trời, ở trên trời lưu lại 1 đạo màu đỏ vết máu.

Kia là nối ngang đông tây, không nhìn khoảng cách một đao.

Nhưng mà, làm cho tất cả mọi người nhìn thấy cái này kỳ quỷ cảnh đêm người đều hãi dị một màn là, cái này chém xuống đến dây đỏ, thật là đang rơi xuống trên đường bị bẻ gãy.

Giờ phút này, tất cả cảm ứng được một màn này các cao thủ, đều biết một chỗ nào đó phát sinh một trận kinh thiên địa quyết chiến, mà dưới mắt, đã chung cuộc.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 262 : Mặt trăng lặn

Cái gì là đao

Người trước mắt chính là đao.

Bỏ đi sợ hãi, dũng khí lại lần nữa trở về Ưng Duyên khôi phục một cao thủ nên có không sợ, giơ lên đao sống dày, chính là lại xuất hiện đã từng tuyệt kỹ.

Khác biệt phụ thân Truyền Ưng kia không bàn mà hợp thiên địa chí lý, không đấu vết đao pháp, ngàn chiêu vạn thức tận nạp bản thân, mà Ưng Duyên thì không phải vậy. Mặc dù có phụ thân Truyền Ưng trong miệng nói cho mẫu thân bạch giác càng sâu đao đạo thiên phú, nhưng hắn từ một loại ý nghĩa nào đó lại sẽ không đao pháp.

Hắn từ đầu đến cuối sẽ chỉ 1 chiêu, đến từ xương bên trong, đến từ trên linh hồn, đến từ trong huyết mạch 1 chiêu.

1 chiêu, phá toái hư không.

Ở trong thiên địa lưu lại 1 đạo màu đỏ vết máu, vượt ngang 1,000 dặm, hoàn toàn vượt qua thường nhân đủ khả năng tưởng tượng đao chiêu.

Đây không phải Truyền Ưng như thế con đường, cho dù là Truyền Ưng cũng vô pháp làm được dạng này một

màn, bởi vì Ưng Duyên một đao này hoàn toàn là đặc biệt. Là không nhìn Liễu Không ở giữa, vượt qua thời gian siêu việt chi đao, là kết hợp biến thiên kích địa đại pháp thời gian chi đao, là luân hồi chi đao.

Ưng đao chém xuống, dây đỏ phá toái hư không, trực kích mà tới.

Đao ý chỉ không chỉ có bao quát Tiểu Long Nữ cùng Nguyệt Thần, càng là ngay cả lấy ý cảnh cáo Quách Tương Hiểu Mộng, thậm chí ngay cả Quách Tương cũng bao khỏa tại trong đó.

Đối mặt một kích này, Nguyệt Thần toàn lực vận chuyển lên tự thân công lực, tính cả thể nội Phượng Hoàng chi lực cũng vận chuyển ra, công lực tụ hợp dưới Âm Dương Hợp Thủ ấn như là tay cầm 1 viên cháy hừng hực huyết sắc mặt trời, đưa tay ở giữa trực kích Ưng Duyên chỗ đứng phương hướng.

Đồng thời.

Tiểu Long Nữ lấy thần Bạch Tố Trinh tư thái lại xuất hiện đã từng tại Kim Sơn tự nhất quyết chiêu số.

Cuồng bạo nội lực đều chui vào lòng đất, lấy cái này giao chi tư thái dẫn ra lòng đất ám lưu, trong chốc lát đại địa chấn động, nước ngầm bạo hướng mà ra.

Lấy long ngự nước, lấy phượng ngự hỏa.

Nước pha nóng lạnh Hỏa chi lực tái hiện nhân gian, trong chốc lát tựa hồ làm cho cả thế giới đưa về đến tận

thế chi địa.

Lại phối hợp đặc hữu trận thế, khiến cho vốn là tử địch cả 2 xuất hiện Long Phượng trình tường thái độ. Thế là cả 2 lực lượng xuất hiện hài hòa cộng minh tư thái, bộc phát ra không thể địch nổi lực lượng.

Kia từ phượng chi lực tạo thành Âm Dương Hợp Thủ ấn, bị cưỡng ép muốn co lại thành chân khí màu đỏ hình cầu cứ như vậy bị Nguyệt Thần ném đi ra ngoài, mà theo sát mà đến lấy long chi lực khu động cột nước bay thẳng viên kia đã cực đoan không ổn định, tản ra nóng rực khí tức bóng màu hồng thể. Sau đó, cả 2 chạm nhau.

Bạo tạc, bởi vậy bắt đầu.

Gần như đồng thời, đang thi triển ra chiêu thức một nháy mắt, Tiểu Long Nữ cùng Nguyệt Thần 2 người vậy mà là lập tức lui nhanh, thi triển ra mình có thể sử dụng ra tốc độ nhanh nhất hướng ra phía ngoài chạy đi.

Thấy thế, Quách Tương cũng phát giác được ở trong đó nguy hiểm, cũng không kịp đi để ý tới dùng khí cơ khóa chặt mình người, mà là dắt lấy tiểu quận chúa Triệu Mẫn sử xuất toàn lực hướng ra phía ngoài chạy như bay.

Trong chớp mắt mấy người cũng đã rời khỏi trọn vẹn 1,000m khoảng cách.

Sau đó ——

Hồng mang chém xuống.

Thủy hỏa tương xung, giao hòa.

3 người tại tiếp xúc một nháy mắt, liền triệt để nổ tung lên.

Một nháy mắt, phương viên chừng 1,000m khe suối triệt để hủy diệt, hủy diệt quang mang từ đó xuất hiện.

Long cùng phượng chi lực, âm cùng dương đối hướng, đúng là sinh ra thường nhân hoàn toàn không cách nào tưởng tượng uy lực, trong nháy mắt đó giống như toàn bộ thế giới đều muốn tại ở trong đó hủy diệt.

Bạo tạc lên, nhưng thanh âm kia và kình khí còn đến không kịp phát tiết, thật là lại lần nữa xuất hiện biến hóa.

Màu trắng quang mang nháy mắt trở tối, trong thiên địa tất cả nhan sắc đều tựa hồ bị thứ gì hấp thu hầu như không còn.

Thanh âm cùng quang mang đều biến mất không gặp, giữa thiên địa hết thảy đều biến thành thuần túy hắc ám.

Ngoái nhìn ở giữa, Quách Tương tại ánh mắt triệt để hắc ám trước nhìn thấy là kia màu đỏ đao ý bị bẻ gãy tràng cảnh, một khắc này Quách nhị tiểu thư liền biết Ưng Duyên… Bại.

…

Ân

Vì cái gì không có bất kỳ cái gì tiếng vang

Cũng không nhìn thấy bất kỳ vật gì

4 phía đều là một vùng tăm tối.

Là ta chết rồi, hay là đi tới địa ngục

Thanh tỉnh tiểu quận chúa Triệu Mẫn chỉ cảm thấy một cỗ không lời sợ hãi ngay tại trong lòng lan tràn, nàng không biết đến cùng xảy ra chuyện gì, nhưng bây giờ mình chỗ gặp phải tình huống xác thực cho nàng một loại cảm giác quỷ dị.

Cảm giác kia giống như là thời gian tạm dừng… Không, mà là thời gian bị cực lớn kéo dài.

Tại ngắn ngủi một sát na, đối Triệu Mẫn đến nói xong như kinh lịch rất nhiều ngày đồng dạng.

Vô biên cô tịch, vô biên hắc ám, sẽ chỉ làm người dần dần đi hướng nổi điên.

Ngay tại tiểu quận chúa Triệu Mẫn không biết qua thời gian bao nhiêu về sau, cái này một vùng tăm tối bên trong rốt cục xuất hiện quang mang.

Nơi xa.

Kia phiến quang minh phía dưới, 1 cái người để trần đồng tử chính khoanh chân ngồi ngay ngắn ở đó bên trong.

Chính là Lạt Ma Ưng Duyên.

Tại Ưng Duyên một bên, thì là đứng 1 tên người mặc đạo bào tóc trắng nữ tử.

2 người tựa hồ tại trò chuyện cái gì, chỉ tiếc cách quá xa, vô luận Triệu Mẫn như thế nào chạy, nhưng cũng rút ngắn không được lẫn nhau khoảng cách.

Giữa sân.

Ưng Duyên ngồi xếp bằng, chắp tay trước ngực.

Trên mặt không vui không buồn, có chỉ là sợ hãi thán phục chi sắc.

“Tốt ván!”

“Tốt chiêu!”

“Tốt trận!”

“Vãn bối tuyệt đối không ngờ đến các ngươi vậy mà có thể lấy nước pha nóng lạnh lửa phối hợp bộ điểm long phượng chi lực tái hiện tinh không phá diệt chi cảnh, vũ trụ Quy Khư cuối cùng.”

“Đó là ngay cả thời gian đều không thể chạy trốn tồn tại.”

Giờ khắc này, Ưng Duyên triệt để minh bạch, đây là Hiểu Mộng đã sớm thiết định ván, là đặc biệt nhằm vào hắn Ưng Duyên mà đến ván. Có lẽ đối phương không có cân nhắc đến đao pháp của hắn, nhưng là xác thực

minh xác làm sao nhằm vào hắn biến thiên kích địa đại pháp, trên người hắn chỗ cất giấu kia một chút xíu đối về thời gian thiên phú.

“Tiền bối ngươi là thế nào làm được “

Đối mặt Ưng Duyên vấn đề, Hiểu Mộng không có trực tiếp trả lời, mà là có ý riêng nói: “Bởi vì ta so ngươi xem xa.”

“…”

Ưng Duyên hơi sững sờ, lập tức minh bạch nàng là nhắm vào mình biến thiên kích địa đại pháp mà nói, mình càng nhiều hơn chính là luân hồi, mà đối phương chính là phương sĩ một mạch, nàng tất nhiên là nhìn càng thêm xa.

Cúi đầu, gật đầu.

“A di đà phật.”

“Là vãn bối bại, đây là Ưng Duyên kiếp số.”

“Nhưng thế giới chung quy là thế giới, mà không phải tùy ý các ngươi đến điều khiển. Có lẽ vãn bối thất bại, nhưng tuyệt đối còn có năng nhân dị sĩ để ngăn cản ngươi cùng cái kia đáng sợ ý nghĩ. Các ngươi kết quả là tìm kiếm cái kia hắn chưa chắc là muốn người kia.” Thừa nhận mình chiến bại, Ưng Duyên lại vẫn kiên định mình tâm tư, “Như vậy hiện tại… Tiền bối muốn thế nào xử lý vãn bối “

“Xử lý “

Doanh doanh cười một tiếng ở giữa, Hiểu Mộng nói: “Đây không phải là ta sự tình, mà là ngươi chân chính kiếp số!”

Nghe vậy, Ưng Duyên không khỏi trầm mặc.

Tại trầm mặc ở giữa, Hiểu Mộng hóa hồ điệp rời đi, lập tức quang minh biến mất, mà hắc ám cũng tại thời khắc này tán đi.

Chân trời lại xuất hiện ánh trăng.

Chạy bên trong tiểu quận chúa Triệu Mẫn sơ ý một chút trực tiếp cho đạp phải trên mặt đất, ngã một phát.

” “

Ngạc nhiên trạng thái dưới nàng ngẩng đầu lúc này mới thấy rõ cảnh tượng trước mắt, cái nhìn này trực tiếp để Triệu Mẫn cả người sững sờ ngay tại chỗ: “Đến cùng xảy ra chuyện gì “

Cuối tầm mắt.

Một mảnh khoảng chừng 1,000m đường kính to lớn cái hố nhỏ xuất hiện trong sơn cốc.

Kia bóng loáng vô cùng, thật giống như bị thần binh lợi khí gì sinh sinh mở ra cùng nhau đi đại địa cứ như vậy xuất hiện ở trước mắt.

Bị cắt mở bộ điểm biến mất không còn tăm tích, không biết đi đâu bên trong.

Mà tại kia cái hố nhỏ chính giữa, Ưng Duyên chính đoan ngồi chung một chỗ cự mộc phía trên.

Bên cạnh hắn, ưng đao cắm ở một bên.

Vết máu ở khóe miệng không khô rơi, thân hình cũng lại lần nữa khôi phục đồng tử thái độ.

Dưới mặt đất nước sông đang không ngừng tuôn ra, xem ra muốn đem cái này cái hố nhỏ cho lấp đầy bộ dáng, mà tại sau lưng Ưng Duyên, Tiểu Long Nữ sắc mặt nghiêm chỉnh đạm mạc đứng tại kia bên trong. Về phần kia cô gái tóc đỏ tử thì chẳng biết lúc nào đứng tại Quách Tương bên cạnh, ngăn lại nàng.

“Bạch thí chủ.”

“Là ngươi thắng.” Ưng Duyên ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời kia vòng ngân nguyệt, ôn nhu cảm khái nói: “Động thủ đi, vãn bối đã không có ngăn cản khí lực của các ngươi.”

“…” Tiểu Long Nữ an tĩnh nhìn trước mắt tiểu trọc đầu, tại thời khắc này nàng đã sớm rút đi thần Bạch Tố Trinh trạng thái, trở lại bản thân mình thật là có đầy bụng ngôn ngữ ngạnh tại cổ họng. Nửa ngày, đang chậm rãi nâng tay phải lên đồng thời, Tiểu Long Nữ hỏi: “Sớm biết hôm nay, ngươi nhưng từng hối hận không “

“Hối hận “

“Bạch thí chủ ngươi nếu là chỉ ta trấn ngươi 20 năm, kia là vãn bối đáng giá nhất kiêu ngạo sự tình, dù sao cuối cùng cho ngươi ta 3 người hắn 1 cái cũng còn kết quả vừa lòng.”

“Mà để vãn bối hối hận chính là mình đã từng mất đi đối thế giới kính sợ, khiến cho thế giới lâm vào nguy cơ, lại cứu không được thế giới này.”

Ưng Duyên trả lời để Tiểu Long Nữ rất là chán ghét, đáp án này để nàng không cầm được tâm phiền ý loạn, tay phải đã sát bên trán của đối phương, khí kình ẩn ẩn chờ phân phó: “Minh ngoan bất linh, giống như hắn đồng dạng để người cảm thấy chán ghét.”

“Ha!”

Đồng tử đang cười, thuần khiết trong tươi cười, non nớt tiếng nói trong không khí quanh quẩn: “Long cô nương, làm vãn bối còn xin ngươi nếu là tại nhìn thấy ngươi sư tỷ thời điểm, nói cho tổ mẫu một tiếng, liền nói tiểu tăng tìm về đánh mất dũng khí, phá toái hư không, giống như phụ thân như vậy.”

Chắp tay trước ngực, Ưng Duyên ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Bầu trời mây đen đã sớm tại trước đó chiến đấu bên trong đánh tan, lộ ra phá lệ sáng sủa.

Phồn tinh giữa trời bên trong, một vòng ngân nguyệt treo ở Tây Thiên, đã muốn hừng đông.

“Đêm nay mặt trăng thật tròn a!”

Nói xong, não bên cạnh chưởng phong đánh tới, Ưng Duyên nhắm mắt.

Một giọt nước mắt từ khóe mắt trượt xuống, tựa hồ là tại nói tăng nhân hoài niệm cùng chấp nhất.

Kiếp số xong nạp, chung quy là mặt trăng lặn.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 263 : Lựa chọn

1 chưởng đắp lên thiên linh.

Tiểu hòa thượng nhắm mắt như vậy đổ xuống, ngay tại hắn toàn bộ muốn từ nổi lơ lửng cự mộc bên trên rơi vào trong nước thời điểm, Tiểu Long Nữ xoay người, trực tiếp đem đối phương ôm tại mang bên trong. Tư thế kia giống như là 1 cái mẫu thân đem con của mình nhẹ nhàng ôm ở trong ngực.

Trong ngực đồng tử sắc mặt lạnh nhạt, chỉ có kia cau lại lông mày đang phát tiết lấy sau cùng quật cường.

"…"

Lẳng lặng nhìn nửa ngày, Tiểu Long Nữ lại lần nữa đưa tay tại đối phương mi tâm bên trên nhẹ nhàng vuốt vuốt, lại lau một cái đối phương khóe mắt lưu lại vệt nước mắt, sau đó kia nhíu chặt tiểu biểu lộ đồng hồ đã biến mất không thấy gì nữa, chỉ có một mảnh tỉnh táo lạnh nhạt, liền tựa như triệt để tiến vào trong giấc ngủ.

Có lẽ là nhớ tới 1 người, đứng ở kia phiêu phù ở nước sông bên trên cự mộc phía trên Tiểu Long Nữ lại là không khỏi thở dài một cái.

Từ đó Bạch Tố Trinh cùng Pháp Hải 2 người ân cừu tiêu hết.

Chân ngọc đạp nhẹ, cự mộc lập tức chịu ảnh hưởng.

Chân khí bộc phát, trực tiếp tại cái này trên gỗ điểm ra 1 cái thuyền hình lỗ khảm.

Xoay người.

Nhẹ nhàng đem trong ngực đồng tử đặt ở trong này về sau, sau đó Tiểu Long Nữ lại lần nữa đứng tại kia bên trong kinh ngạc nhìn chằm chằm đối phương nhìn hồi lâu. Trong đầu liên quan tới Bạch Tố Trinh ký ức tại bốc lên, như thế tràng diện đối với nàng mà nói, phảng phất giống như tình cảnh lại xuất hiện.

Nhìn chăm chú hồi lâu.

Tiểu Long Nữ đem kia cắm ở một bên ưng đao cầm lấy, trực tiếp dùng lưỡi đao mang trên đầu tóc xanh cắt lấy một sợi, sau đó đặt ở đồng tử trên thân.

Chẳng biết lúc nào, Tiểu Long Nữ đã sớm đỏ mắt.

Nhẹ nhàng lắc đầu đồng thời, kia nóng hổi nước mắt chính dọc theo khóe mắt điểm điểm trượt xuống.

Ba!

Chẳng biết lúc nào đi tới sau lưng Hiểu Mộng thấy thế mở miệng: “Ngươi không nên dạng này, hắn là Ưng Duyên, là Pháp Hải, là sư tỷ của ngươi Lý Mạc Sầu tôn nhi, mà không phải ngươi hứa sĩ lâm.”

“Không!”

Đối với Hiểu Mộng lời nói Tiểu Long Nữ trực tiếp phủ

định, mà là chỉ vào trước mắt nằm nếu như lâm vào ngủ say đồng tử, nhu hòa tiếng nói bách chuyển ngàn kết, nói khẽ: “Ngươi nhìn hắn, ngươi nhìn hắn!”

“Sĩ lâm tại đồng tử thời kì, tất nhiên là cái bộ dáng này.”

Bạch Tố Trinh chỉ gặp qua mình hài tử tại trong tã lót thời điểm, đợi nàng tại nhìn thấy thời điểm đã là thân là trạng nguyên hứa sĩ lâm. Ở giữa một màn kia màn, thì triệt để bị cắt đứt ra. Đối Bạch Tố Trinh đến nói, kia là nàng nhất thở dài sự tình.

Hiểu Mộng không nói gì.

Một đầu tóc bạc dưới nàng lẳng lặng nhìn nữ tử trước mắt, chỉ cảm thấy đối phương có chút nổi điên dấu hiệu.

Giữa hai bên dung hợp tựa hồ không phải như vậy hoàn mỹ.

Tình thương của mẹ, giờ khắc này triệt để tràn ngập tại Tiểu Long Nữ trên thân… Không! Là tại Bạch Tố Trinh trên thân. Cho tới nay, bị cưỡng ép áp chế sự thân thiết đó, rốt cục tại lúc này cho bạo phát ra.

Có lẽ… Tại ẩn giấu lấy cùng sư tỷ Xích Luyện tiên tử cùng nhau thời điểm, đang nhìn Truyền Ưng lớn lên, nhìn thấy Ưng Duyên thời điểm, nàng có bao nhiêu hận liền có bao nhiêu quan tâm có bao nhiêu ao ước.

Mà tại dưới mắt, không có Xích Luyện tiên tử ở đây, cũng không có Nhạc Duyên tại cái này bên trong.

Chỉ có 1 cái quen thuộc tình huống người hợp tác Hiểu Mộng ở đây.

Nàng Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) rốt cục khỏi phải ẩn tàng, khỏi phải áp chế trong lòng kia phần tình cảm.

Nàng đem Ưng Duyên xem như vật thay thế.

Ngẩng đầu nhìn lướt qua đã sắp Thiên Minh bầu trời, Hiểu Mộng quyết định nói sang chuyện khác, muốn đem đối phương từ loại này quái dị trạng thái bên trong gọi về: “Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ giết hắn, phải biết kế hoạch của chúng ta bên trong, Ưng Duyên thế nhưng là đại địch. Chưa trừ diệt hắn, một khi bị phá hư, bao nhiêu năm kế hoạch cuối cùng rồi sẽ thất bại trong gang tấc.”

“Không cần thiết!”

Tại cái đề tài này phía dưới, Tiểu Long Nữ lập tức khôi phục bình thường, thu thập xong tâm tình của mình về sau, nàng quay đầu lại nói với Hiểu Mộng: “Để hắn quên hết mọi thứ sự tình, quên võ công, không cách nào ngăn cản chúng ta, vẻn vẹn tinh khiết làm một người bình thường liền tốt.”

“Úc “

Ngữ khí tựa hồ là tại kinh ngạc, Hiểu Mộng hỏi: “Ngươi có thể bảo chứng “

“Ta là đại phu, mà lại đây không phải lần thứ 1.”

Trong giọng nói tràn ngập đầy đủ lòng tin, Tiểu Long Nữ

quay đầu lại, ánh mắt rơi vào Hiểu Mộng trên mặt, nhìn đối phương toàn thân trên dưới tản ra mờ mịt xuất trần khí tức, chợt nói: “Nguyên lai… Ngươi không hiểu a!”

” “

Hiểu Mộng màu trắng lông mày không khỏi vừa nhấc, Tiểu Long Nữ câu này đột nhiên lời nói để nàng cảm thấy có chút mạo phạm, như có một loại không hiểu đâm tâm cảm giác. Nàng luôn có một loại cảm giác, là nữ tử trước mắt tại mỉa mai mình không có hài tử sao

Lắc đầu than nhỏ.

Tiểu Long Nữ tự nhủ: “Cũng thế, ngươi đứng quá cao, nhìn quá xa, nhìn quá lộ. Những kinh nghiệm này đều sẽ đưa ngươi trên thân một vài thứ cho làm hao mòn rơi. Cho nên ngươi bây giờ mới muốn từ người đứng xem đi ra, đi tới người tham dự thân phận bên trong đi.”

“Đi thôi.”

“1 trận chiến này tất nhiên hấp dẫn đến không ít người chú ý, nghĩ đến giờ phút này đã có cao thủ chính hướng phía cái phương hướng này chạy đến.”

“Cái này bên trong, đã không an toàn.”

Nói xong, người đã cầm ưng đao chuồn chuồn lướt nước mà đi.

“…”

Ánh mắt từ Tiểu Long Nữ trên bóng lưng thu hồi, Hiểu Mộng lại nhìn một chút kia nằm tại cự mộc lỗ khảm bên trong Ưng Duyên, chợt cười nói: “Quên mất… Có đôi khi so tử vong muốn càng đáng sợ.” Nói xong, nàng cũng cả người bay tới, người như hồ điệp đồng dạng vượt qua Liễu Không ở giữa, đi tới Nguyệt Thần bên cạnh: “Chúng ta đi thôi.”

Quách Tương một mực xa xa tra xét Ưng Duyên khí tức, thấy không có nguy hiểm tính mạng về sau, nàng ở trong lòng cũng không khỏi thở phào một hơi.

Nhìn lướt qua cầm đao sống dày Tiểu Long Nữ cùng Nguyệt Thần cùng Hiểu Mộng 3 người một chút về sau, Quách nhị tiểu thư nâng lên đem mặt đất giẫm nứt 2 chân, cũng chỉ có thể mang theo tiểu quận chúa Triệu Mẫn đi theo.

Rất nhanh.

Một đoàn người liền biến mất ở cuối cùng.

Độc lưu lại một trận chiến qua đi đầy đất bừa bộn, cùng kia hình thành một vũng hồ nước.

Trong hồ, 1 khối cự mộc chính theo sóng trôi nổi.

Thời gian dần qua, húc nhật đông thăng.

Màu đỏ ánh nắng từ phương đông vẩy hướng đại địa, đem toàn bộ lọt vào trong tầm mắt chỗ đều phủ lên thành óng ánh khắp nơi.

Cũng đem cái này một mảnh bị thương nặng đại địa phủ thêm tầng 1 kim sa.

Bỗng nhiên ——

Một tiếng tiếng hạc ré truyền đến.

Bỗng nhiên, 1 con màu trắng tiên hạc hạ xuống từ trên trời, 1 đạo người mặc đạo bào màu xanh thân ảnh phiêu nhiên mà xuống, nhẹ nhàng rơi vào kia bên hồ.

Tóc trắng đạo sĩ đầu tiên là dùng nghi ngờ thần sắc dò xét một chút 4 phía phôi biến tràng cảnh về sau, thẳng đến vẻ mặt ngưng trọng bò đầy khuôn mặt, lúc này mới quay đầu nhìn về phía kia hồ trung tâm đang không ngừng chập trùng cự mộc.

Thân hình lắc lư, di hình hoán ảnh xuất hiện tại phía trên kia.

1 con cự mộc.

Một chiếc người vì kiến tạo ra được thô ráp thuyền nhỏ.

Chính giữa lỗ khảm chỗ, chính bình yên nằm 1 cái ở trần đồng tử.

Ưng Duyên!

Trương Tam Phong thần sắc biến đổi, vội vàng ngồi xổm người xuống, bắt đầu kiểm tra lên thương thế của đối phương bắt đầu.

“Thương thế này…”

“Rất nặng!”

Lấy nhãn lực của hắn tất nhiên là nhìn ra được Ưng Duyên sở thụ đến tổn thương, dù nặng nhưng không có đến trí mạng thời điểm, nhưng chân chính để Trương Tam Phong thần tình nghiêm túc đích thật là hiện tại Ưng Duyên trạng thái.

Hắn ngủ.

Tại khóe mắt còn sót lại nước mắt.

Một phen kiểm tra về sau, Trương Tam Phong còn tại trước ngực của hắn chỗ phát hiện có người lưu lại tóc.

Một sợi tóc xanh.

Rõ ràng là xuất từ nữ nhân chi thủ.

Cái này!

Đây là tình huống như thế nào

Trương Tam Phong có chút mộng. Lại quay đầu lại, Trương Tam Phong lại quan sát 4 phía tràng cảnh, cái dạng gì chiến đấu mới tạo thành cảnh tượng như vậy phôi biến cùng Ưng Duyên giao thủ thì là ai

Liên tiếp nghi hoặc ở trong lòng dâng lên.

Lập tức, Trương Tam Phong vận chuyển chân khí, bắt

đầu lấy công phu của mình đến điều tra cái này bên trong còn sót lại khí tức.

5 người

Không!

Không đúng!

Có chút kỳ quái cùng mâu thuẫn, hẳn là 6 người!

Còn có cái này khí tức… Bỗng nhiên, Trương Tam Phong mở to mắt, nhìn về phía bên bờ nơi nào đó: “Quách nhị tiểu thư!”

Trương Tam Phong không có nhìn thấy tràng cảnh kia, nhưng bằng mượn hắn trên võ đạo tu vi, thật là ngạnh sinh sinh điều tra từng tia từng tia khí tức.

Cái này bên trong đến cùng xảy ra chuyện gì mới có thể để Ưng Duyên đụng phải vây công!

Vô số vấn đề ở trong lòng xoay quanh, nhưng dưới mắt rõ ràng không phải lúc. Lại nhìn một chút Ưng Duyên thương thế, Trương Tam Phong lập tức có quyết định, một tay lấy đồng tử bộ dáng Ưng Duyên ôm lấy. Thả người rời đi. Có lẽ phát sinh sự tình, chỉ có từ Ưng Duyên trong miệng mới có thể có biết.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 264 : Lại nghe cũng là hí bên trong người

Một trận chiến kết thúc.

Đây coi như là 1 cái kết quả không tệ.

Ở trong mắt Hiểu Mộng, kế hoạch của nàng bên trong địch nhân lớn nhất chính là Ưng Duyên. Cũng chỉ có hắn, mới có lớn nhất khả năng đến hỏng đại sự của nàng, từ trên căn bản phát giác được nàng Hiểu Mộng kế hoạch.

Mà trên thực tế cũng chứng minh kết quả đúng là như thế.

Trừ cái đó ra, còn lại có khả năng chỉ có kia Tiếu Tam Tiếu.

Chỉ tiếc, lão già hợm hẹm này ở trong mắt Hiểu Mộng xem ra, kiên nhẫn đầy đủ, xác thực thiếu khuyết một điểm dũng khí. Có năng lực, nhưng là cũng không đủ cứu thế chi tâm, sâu Long Quy cẩu một chữ này. Mà lại hắn tu luyện võ công, cũng không có biến thiên kích địa đại pháp đại pháp như vậy kỳ quỷ.

Chỉ cần Lục Vô Song 1 người liền đầy đủ.

Không cần làm cái gì, chỉ cần ngăn lại bước tiến của hắn

liền đầy đủ.

Lục Vô Song có lẽ mạnh như vậy, nhưng là nàng tu tập ngũ độc tâm kinh, nàng độc vật thì là đầy đủ đáng ghét. 1 ngăn nhân chi trước tiến vào con đường, cái này cũng đã đủ.

Hiểu Mộng cùng Nguyệt Thần đi tại phía sau cùng.

“Ta xem như mới thanh tỉnh không lâu, những chuyện kia ngươi đều an bài thế nào” bởi vì Phượng Hoàng chi lực biến thành mái tóc màu đỏ Nguyệt Thần, trực tiếp mở miệng truyền âm nhập mật nói: “Xem ra, ngươi tình huống cũng không so với ta tốt đi nơi nào.”

Thế giới bài xích, kia bị nó cưỡng ép áp chế ở thể nội huỳnh quang.

Những này rơi vào Nguyệt Thần trong mắt, đều nói cho nàng 1 cái không thế nào kết quả tốt.

Phát giác được Nguyệt Thần ánh mắt biến hóa, Hiểu Mộng cười nhạt một tiếng, trả lời: “Cái này cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, mọi thứ đều cần đại giới, huống chi là ta làm những thứ này.”

Nghịch thiên mà đi.

Bị thiên phạt.

Vân vân.

Đây đều là Hiểu Mộng chỗ cảm nhận được đồ vật. Khác

biệt có chút phương sĩ, đem thiên cơ tiết lộ cho người khác, nàng là mình đi ra ngoài, tự mình đi xuyên tạc những vật kia.

Mà đi tới thế giới này về sau, nàng sở tác chuyện xảy ra không ít.

Trong đó trọng yếu nhất chính là thu 2 cái đồ đệ, lấy truyền thừa đạo môn phương sĩ một mạch.

Còn lại trọng yếu nhất chính là lấy nàng phương thức đem Kinh Nhạn cung trận thế toàn bộ bài trừ, khiến cho có 4 đại kỳ thư 1 trong Chiến Thần Đồ Lục biến mất không còn tăm tích. Nhưng cũng tại cái này bên trong, nàng nhìn thấy quá nhiều đồ vật, khác biệt đã từng những cái kia tiến vào Kinh Nhạn cung võ lâm cao thủ, Hiểu Mộng năng lực khiến cho nàng từ phía trên đọc đến đến rất rất nhiều tin tức.

Nàng cảm thấy mình đã thấy chân tướng.

Kết quả cuối cùng chính là cứng rắn phá tan Kinh Nhạn cung, không chỉ tồn tại bao nhiêu năm, để vô số võ lâm nhân sĩ hướng tới Kinh Nhạn cung từ đó hủy diệt, đem giam ở trong đó ma long tung ra ngoài. Sau đó bị nàng sinh sinh dẫn tới hải ngoại đảo hoang phía trên.

Không có ai biết Hiểu Mộng là tại nuôi dưỡng ma long.

Vì áp chế ma long kia giết khí tức, nàng ảnh hưởng thao túng những người khác đi đem kia bên trong xem như thánh địa, có chuyên môn một đám người tại trên hải đảo tiến hành sùng bái.

Nàng càng là lấy phương thức đặc thù đem Trường Sinh quyết cho truyền cho ma long, khiến cho đối phương kia hoàn toàn thú tính bên trong có thể một lần nữa thu hoạch được một tia yên tĩnh. Dựa vào sự giúp đỡ của nàng, kia ma long toàn bộ khí tức cùng huyết mạch cũng bắt đầu giữa bất tri bất giác tiến hành hồi phục.

Dưới loại tình huống này, ma long lực lượng trong cơ thể tại Trường Sinh quyết phụ trợ dưới, bắt đầu tiến hành khôi phục.

Long Nguyên… Lại lần nữa sống lại.

Sở dĩ tăng tốc kế hoạch, là bởi vì Hiểu Mộng phát hiện cái này ma long vị trí bị ngoại nhân phát hiện, tựa hồ có chút người bắt đầu treo lên chủ ý. Chuyện này chỉ có thể khiến cho nàng tăng tốc kế hoạch, khiến cho mình mong muốn thế giới bắt đầu về 1, hết thảy đều đem trùng hợp.

Ánh mắt rơi vào Nguyệt Thần trên thân, Hiểu Mộng biết trong lòng của đối phương tính toán.

Trên thực tế người ở chỗ này trừ bỏ Quách Tương cùng tiểu quận chúa Triệu Mẫn bên ngoài, nàng cùng Nguyệt Thần cùng Tiểu Long Nữ 3 người mặc dù là hợp tác minh hữu quan hệ, nhìn từ bề ngoài mục tiêu theo đuổi đều là giống nhau. Nhưng ở Hiểu Mộng đáy lòng, nàng phi thường rõ ràng mọi người lẫn nhau ở giữa đều lưu lại bí mật nhỏ.

Nguyệt Thần muốn gặp được chính là Đông Hoàng quá 1.

Mà Tiểu Long Nữ, có lẽ là Hứa Tiên, có lẽ là nói công tử, so với Nguyệt Thần tình huống muốn tới phức tạp hơn. Kia là yêu hận tình cừu xen lẫn tồn tại, cho dù là đến bây giờ, đối phương không có chính miệng nói rõ chân chính nguyên do, Hiểu Mộng cũng chỉ là đối nó sau nguyên nhân tiến hành tương ứng phỏng đoán mà thôi.

Về phần chính nàng… Đối Ưng Duyên lời nói cũng không hoàn chỉnh.

Phương sĩ nói chuyện từ trước đến nay sẽ lưu chí ít một nửa đồ vật.

Lấy lại tinh thần Hiểu Mộng đem ý nghĩ kia đè xuống, ánh mắt hướng đi ở phía trước, tay cầm ưng đao Tiểu Long Nữ nhìn lại, nói: “Long cô nương, nhìn ngươi bộ dáng nghĩ đến cũng nên có sắp xếp đi “

Rất nhiều chuyện đối Hiểu Mộng đến nói, nàng cũng không có tự mình hạ tràng cử động.

Thân là đạo môn phương sĩ, một ít chuyện tại một ít thời điểm chỉ cần làm ra tương ứng dẫn tới là đủ.

Tại giải quyết Ưng Duyên yêu quấy rối tiểu hài nhi vấn đề về sau, nàng muốn nghe một chút Tiểu Long Nữ… Không, xác thực nói là Bạch Tố Trinh ý kiến.

“Tự nhiên!”

Một tiếng khẳng định đồng thời, đi ở trước nhất Tiểu Long Nữ dừng bước, xoay người, đem ánh mắt quăng

tại theo ở phía sau Quách Tương cùng Triệu Mẫn trên thân. Đầu tiên là tại Quách Tương trên thân dừng lại một chút, sau đó liền chuyển tới tiểu quận chúa trên thân, nói: “Tiểu quận chúa, ngươi nói ta đưa ngươi từ thời khắc hấp hối cứu trở về, cái này nên là bao lớn ân “

“…”

Triệu Mẫn tại tầm mắt của đối phương rơi vào trên người mình thời điểm, toàn thân trên dưới liền nhịn không được cứng ngắc dưới, cảnh giác lên. Nhất là kiến thức vừa mới kia hoàn toàn vượt qua nàng tưởng tượng chiến đấu, giờ khắc này đối phương đột nhiên nhấc lên ân cứu mạng, lấy Triệu Mẫn tài tình tự nhiên sẽ hiểu cái này chỉ sợ không phải chuyện gì tốt.

Trước mắt nữ tử áo trắng muốn mang theo ân báo đáp.

Nếu là một cái bình thường nam nhân, tiểu quận chúa có lẽ có thể nói ra không thể báo đáp, kiếp sau làm trâu làm ngựa; nếu là 1 cái tuấn lãng tài tình người, nàng có lẽ sẽ để mà thân tướng hứa đến trêu đùa. Nhưng là đã trải qua nhân sinh đánh đập Triệu Mẫn sớm không phải cái kia đợi tại Nhữ Dương Vương phủ bên trong tiểu quận chúa.

Sáp nhiên cười một tiếng, Triệu Mẫn lẩm bẩm nói: “Ta có thể cự tuyệt sao “

“Không thể!”

Tiểu Long Nữ cho 1 cái không thể nghi ngờ đáp án.

Như thế trực tiếp trả lời để Triệu Mẫn sửng sốt một chút, bất quá có tâm lý chuẩn bị nàng cũng là không ngoài ý muốn. Thế cục như thế, nàng thuộc về kẻ yếu, kẻ yếu không có năng lực phản kháng. Ngược lại là một bên Quách Tương, lúc đầu sắc mặt liền có chút khó coi nàng ở thời điểm này cơ hồ đã âm trầm như nước.

“Vậy ngươi muốn ta làm cái gì” hít sâu một hơi, đè xuống tâm tình sôi động ba động, Triệu Mẫn mở miệng hỏi.

“Rất đơn giản.”

Tiểu Long Nữ lúc này trên dưới quanh người nhộn nhạo là một loại ung dung tự tin, kia là xuất từ Bạch Tố Trinh khí chất, thời khắc này nàng chính từng bước một, từng bước ép sát áp bách lấy tiểu quận chúa Triệu Mẫn: “Ngươi mang lên ngươi kia đã trở nên tàn tạ không chịu nổi Mông Nguyên, sau đó gả cho hắn!”

Một câu, để Quách Tương, Nguyệt Thần cùng Hiểu Mộng 3 người đều sững sờ.

Lại càng không cần phải nói thân là người trong cuộc Triệu Mẫn.

“Cái gì ! ! !”

Cho dù là Triệu Mẫn lại thông minh, lại có lòng dạ, nhưng ở câu nói này dưới cũng không nhịn được lên tiếng kinh hô.

“Không sai.”

“Gả cho hắn!”

“Ngươi không phải muốn giết hắn sao muốn cứu vớt Đại Nguyên sao đây là ngươi cơ hội duy nhất.” Tiến lên, Tiểu Long Nữ cười nhu hòa vô cùng, một chút cũng không có bản thân nên có băng sơn khí chất, thật giống như 1 cái ôn hòa đại tỷ tỷ đồng dạng, nhẹ nhàng vỗ tiểu quận chúa Triệu Mẫn bả vai, cười nói: “Nếu như ngươi không nghĩ từ bỏ, còn có như vậy tí xíu dũng khí, như vậy ngươi liền không có lựa chọn khác.”

“Cái này ưng đao… Liền xem như tỷ tỷ tặng cho muội muội lễ vật của ngươi.”

Đem đao sống dày nhẹ nhàng đặt ở Triệu Mẫn trong ngực, Tiểu Long Nữ cái này liền xoay người, trở lại một sát na khí chất lại lần nữa khôi phục băng sơn bộ dáng.

Nguyệt Thần cùng Quách Tương: “…”

Hiểu Mộng thì là lộ ra hoài niệm tiếu dung. Từng tại Lương vương phủ bên trong, nàng Hiểu Mộng ứng Lương vương mời, lại là tận mắt nhìn đến ôn hòa như nước Bạch Tố Trinh là như thế nào dùng ôn nhu nhất lời nói nói ra chuyện đáng sợ nhất đến cưỡng ép lấy thế áp bách Lương vương tràng cảnh. Bây giờ, bất quá là đã từng tình cảnh lại xuất hiện.

Chỉ bất quá mục tiêu từ Lương vương đổi thành tiểu quận chúa Triệu Mẫn.

Gặp lại tiểu quận chúa, chỉ nhìn nàng cả người trên trán

đều là mồ hôi lạnh, cả người ôm ưng đao ngơ ngác đứng ở nguyên địa.

Đây là một cái không có biện pháp cự tuyệt lựa chọn.

1 cái biết rõ phía trước là thâm uyên, cũng chỉ có thể kiên trì trước tiến vào lựa chọn.

Duy nhất cải biến phương pháp chính là từ bỏ, chém mất tự thân dũng khí, làm một tên hèn nhát.

Nếu là một cái bình thường nữ tử vậy liền thôi, nhưng nàng tiểu quận chúa lại không phải.

Nàng lòng cao hơn trời, tại nội tâm chỗ sâu muốn đem mình cùng tổ tiên thành cát nghĩ mồ hôi đánh đồng nữ nhân.

Triệu Mẫn minh bạch tính toán của đối phương.

Hồi lâu.

Tại mọi người duy trì yên tĩnh , chờ đợi lấy kết quả thời điểm, Triệu Mẫn rốt cục có quyết định.

“Tỷ tỷ, tiểu muội có một điều thỉnh cầu.”

“Nói.”

“Ta nghĩ đang nghe một lần « Bạch Xà truyện ».”

“… Có thể.”

Chương 265 : Mục đích

Từ Trương Tam Phong mang theo Ưng Duyên rời đi về sau, cũng không lâu lắm, liền lại có những người khác đuổi tới cái này bên trong.

Một bước vào cái này tàn cuộc, không người không bị cảnh tượng này chấn nhiếp đến.

Có kiến thức thấp người, chỉ cảm thấy cái này bên trong phát sinh thiên tai, có thể là trên trời rơi xuống thiên thạch loại hình, nếu không như thế lớn 1 cái hồ nước làm sao lại xuất hiện dù sao hiện tại chiến loạn tấp nập, thiên tai nhân họa cũng rất bình thường.

Mà võ công cao cường người, thì là cảm thấy cái này bên trong phát sinh đại chiến, chỉ bất quá giao thủ người mạnh bao nhiêu vượt qua tưởng tượng của bọn hắn.

Tại ở trong đó, cũng có linh giác mẫn cảm giang hồ nhân sĩ tại cái này bên trong tìm kiếm được cao thủ giao phong chứng cứ.

Những cái kia còn sót lại xuống tới khí tức, đã đủ để cho rất nhiều người đều cảm thấy tâm thần chấn động. Có lẽ chỉ cần có thể từ những khí tức này bên trong phỏng đoán đến một chút đồ vật, có lẽ cũng có thể được cái gì thần công, cái kia cũng có thể làm cho mình mạnh lên không ít.

Một loạt người cùng sự tình, đều đem cái này bên trong phát sinh sự tình kết hợp trước đó tại đêm bên trong

nhìn thấy tràng cảnh tuyên giương ra ngoài.

Lập tức, trong này đồ bị cố ý truyền bá cùng thao tác dưới, cái này bên trong phát sinh sự tình cuối cùng biến vị.

Lời đồn đại, liền do này mà sinh.

…

Toát!

Ô ——

Đứng ở trên ngọn cây, Tiếu Tam Tiếu còng lưng thân thể hung hăng hít một hơi thuốc lá sợi, sau đó đem sương mù phun ra một vòng, tại trước mặt hư không xoay tròn, sau đó xa xa đánh ra, đem phía trước cách đó không xa chính đối mình phát ra tê tê kêu độc trùng cho oanh vừa vặn, trực tiếp hóa thành thịt muối.

“Hảo thủ đoạn.”

“Chỉ bất quá các ngươi một đám cô nương gia, thẳng tắp nhằm vào ta 1 cái lão già họm hẹm, vẫn thật là không nói cái gì cấp bậc lễ nghĩa thôi “

Cầm xuống tẩu thuốc, nhẹ nhàng tại bên chân trên nhánh cây gõ xuống về sau, Tiếu Tam Tiếu lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Thôi, việc đã đến nước này, lão phu lại có thể thế nào “

Phía trước.

Ngọn cây.

Một bộ áo tím Lục Vô Song chính diện vô biểu lộ nhìn trước mắt lão già hợm hẹm.

Khỏi phải những người khác cảnh cáo, vẻn vẹn là mặt đối mặt thời điểm, Lục Vô Song liền có thể phát giác được trước mắt cái này hói đầu lão già hợm hẹm thể nội ẩn chứa lực lượng đáng sợ. Có đôi khi người hoặc là không cảm giác được, nhưng là cái khác động vật thì phải so người càng thêm linh hoạt.

Nàng ngũ độc, ngay tại run lẩy bẩy.

Những này tiểu khả ái đang dùng động tác nói cho nàng Lục Vô Song trước mắt lão già hợm hẹm này đáng sợ.

Kia là sinh mệnh đẳng cấp bên trên áp chế.

Liền tựa như đứng tại trước mắt không phải một cái lão đầu, mà là 1 cái nguy nga bất động cự vật, chỉ bất quá đối phương không quá muốn động mà thôi.

Tiếu Tam Tiếu lời nói cũng không có để Lục Vô Song có trả lời tính toán của đối phương, nàng chỉ là có chút nghiêng đầu, nhìn thoáng qua đã sáng rỡ sắc trời, sau đó người liền theo thổi tới thanh phong phiêu nhiên đi xa. Một trận tinh tế tác tác để da đầu run lên thanh âm bên trong, những này xếp cùng một chỗ để người sinh ra dày đặc sợ hãi chứng ngũ độc chi vật cấp tốc lui lại, tiêu tán trống không.

“…”

Đưa mắt nhìn Lục Vô Song rời đi, Tiếu Tam Tiếu cũng không cùng theo đi lên dự định, hắn chỉ là nhẹ nhàng thở dài một hơi, cầm lấy tẩu thuốc một lần nữa cho mình lắp đặt mới mùi thuốc lá về sau, lúc này mới một mặt sầu khổ chi sắc ngồi ngay ngắn ở đó trên ngọn cây.

Tại sao có thể như vậy

Tại sắp xếp của hắn cùng dẫn đạo bên trong, sự tình không nên như thế.

Hơi híp cặp mắt, trầm ngâm nửa ngày, Tiếu Tam Tiếu cảm thấy mình có cực lớn có thể là quên mất… Không, xác thực là không có suy nghĩ đến thứ gì, mới có thể khiến cho cục diện xuất hiện chợt biến hóa.

Tay phải giơ lên.

Sau đó nhẹ nhàng một nắm.

1 đạo tiếng vang trực tiếp từ trong lòng bàn tay phát ra.

“Ừm!”

“Thế giới này hạn mức cao nhất lại đề cao một chút xíu.” Làm một thân phụ mấy ngàn năm công lực kẻ già đời, hắn đã tại trong cõi u minh cảm giác được tự thân công lực từ bị áp chế trạng thái bắt đầu có buông lỏng. Cảm thụ hạ thể bên trong lực lượng biến hóa về sau, Tiếu Tam Tiếu lại không ngừng vươn ngón tay điểm một cái, ở trong lòng tính toán một phen, tự nhủ: “Đại khái còn có

không đến 100 năm thời gian, thế giới này hạn mức cao nhất liền sẽ bày biện ra nhất hoàn toàn biến hóa, khi đó lên liền không còn có có thể phá toái hư không tồn tại.”

Công lực cảnh giới càng cao người, có thể phát giác được biến hóa liền càng sâu.

Đây là thế giới trói buộc, là này phương thiên địa biến hóa.

Nếu nói trước mắt còn có người có thể phá toái hư không, nhưng nếu đến mấy chục năm sau, chỉ sợ đồng dạng cảnh giới cùng công lực, thậm chí là người mạnh hơn đều căn bản là không có cách làm được vỡ vụn.

Bởi vì thế giới đã trong lúc vô tình bắt đầu phát sinh biến hóa.

Hắn Tiếu Tam Tiếu sống thời gian quá dài, mỗi khi trải qua một đoạn thời gian, hắn đều sẽ phát sinh thế giới bản thân bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Có hạn mức cao nhất tăng cường, cực lớn tăng cường người giang hồ năng lực; lại có thiên địa đối với võ giả tăng cường trói buộc, yếu bớt võ giả năng lực.

Cho dù là hắn Tiếu Tam Tiếu cũng sẽ theo thời gian tiến trình biến hóa, theo thế giới biến hóa, khiến cho hắn tự thân công lực tùy theo chập trùng ba động không thôi.

Thân phụ Long Quy chi huyết hắn biết mình không phải vô địch, cũng không phải bất tử, sâu rùa chi cẩu chữ.

Cũng không đủ nắm chắc, hắn tuyệt đối không xuất thủ.

Nếu có cơ hội, kia là người khác có thể xuất thủ liền xuất thủ, hắn Tiếu Tam Tiếu ở hậu phương phất cờ hò reo là được. Đây là hắn từ nhà Ân sau trận chiến ấy, đạt được lớn nhất giáo huấn.

Cho nên tại đại Tần thời kì, cho dù là Nhạc Duyên tự mình xuất thủ tính toán hắn, tính toán hắn hài tử, hắn Tiếu Tam Tiếu cũng chỉ là mỉm cười đối mặt.

Bởi vì hắn Tiếu Tam Tiếu không có cách nào, không có một chút xíu nắm chắc.

“Bất quá…”

“Tiểu bối ngươi ngược lại là có dã tâm thật lớn.”

Trong đầu hiện lên Đạo gia Thiên môn chưởng môn Hiểu Mộng thân ảnh, đối với cô bé này, Tiếu Tam Tiếu không khỏi có chút thổn thức, chỉ cảm thấy nàng làm sao không phải mình nữ nhi, hồi tưởng lại mình hai tên phế vật kia nhi tử, hắn cũng chỉ có thể thở dài không thôi: “Ngươi đây là muốn trở lại thượng cổ, lại xuất hiện nhà Ân trụ vương thời điểm a!”

“Nuôi dưỡng ma long, càng là trợ giúp ma long vận chuyển Trường Sinh quyết tái sinh Long Nguyên, tiểu cô nương ngươi là muốn cho cướp giáo chi chủ tòng ma trên thân rồng sống lại a!”

Cướp giáo chi chủ sống lại, như vậy hiện tại Minh giáo giáo chủ liền tất nhiên sẽ biến mất.

Rất đáng sợ ý nghĩ.

Hắn 2 cái đều không nghĩ.

Nhất là cướp giáo chi chủ sống lại, vậy sẽ là di thiên đại họa.

Nhưng là Tiếu Tam Tiếu lại chỉ là làm ra động tác, ở sâu trong nội tâm thì căn bản không có ngăn cản dự định.

Tiếu Tam Tiếu rất ao ước Hiểu Mộng chỗ có năng lực, tăng thêm chính hắn bản thân kế hoạch, mà kế hoạch kia thì cần dựa vào tại Hiểu Mộng kế hoạch phía trên.

Kia là bảo hổ lột da.

Cùng phương sĩ tính toán, cùng Nhạc Duyên mưu da.

Nhiều năm như vậy thời gian bên trong, Tiếu Tam Tiếu đã sớm nhìn thấu thời cuộc, nhìn thấu chính mình.

Vẻn vẹn bằng vào tự thân muốn giết Nhạc Duyên, đó thật là quá khó.

Cơ hội duy nhất là tại từng chút từng chút lột trừ trên người đối phương năng lực, sau đó tại nó suy yếu nhất thời điểm một kích trí mạng.

Đây mới là thượng sách.

Bằng không mà nói 1 cái vỡ vụn thời gian, đùa bỡn thời gian người, cái này thật sự là quá vô lại.

Chỉ có giải quyết triệt để Nhạc Duyên, mới có thể chân chính ngăn cản thiên thu đại kiếp.

Mà bây giờ hắn Tiếu Tam Tiếu đã có đại khái nhân tuyển cùng mục tiêu, chỉ đám tiểu bối Hiểu Mộng ván này kết quả cuối cùng.

Bất luận là Nhạc Duyên chết, hay là Hiểu Mộng chết, chỉ cần ngăn cản cướp giáo chi chủ sống lại, đôi kia Tiếu Tam Tiếu đến nói đều là chuyện tốt.

“Tiểu bối.”

“Lần này tiền đặt cược, chính là lão phu thắng.” Một ngụm rút tận thuốc lá sợi, Tiếu Tam Tiếu quay đầu xong trực tiếp từ ngọn cây nhảy xuống, rời đi.

…

Ứng trời.

Chỗ cao nhất.

Kia chợt lóe lên tim đập nhanh cảm giác bỗng nhiên dừng lại, đột nhiên cứ như vậy yên ổn xuống dưới.

Nếu không phải Lý Mạc Sầu sắc mặt có vẻ hơi trắng bệch, chuyện lúc trước liền tựa như là ảo giác đồng dạng. Kia húc nhật đông thăng, nguyên bản tồn tại bầu trời vết đỏ đã sớm biến mất không thấy gì nữa, độc lưu một mảnh xanh thẳm.

“Khẳng định là có người thụ thương.”

“Không biết là sư muội, hay là Ưng Duyên!” Quay đầu lại, lo lắng hãi hùng dưới Xích Luyện tiên tử 1 nắm chặt Nhạc Duyên tay, rất là lo lắng. Nàng sở dĩ không có lao ra, là bị Nhạc Duyên cho kéo lại.

Mặc dù lúc trước Ưng Duyên nói cho mình Tiểu Long Nữ một chút cố sự, nhưng ở Lý Mạc Sầu trong mắt, kia cố sự vẫn còn có chút quái dị. Tiểu Long Nữ đột nhiên phản bội, ngược lại là không có để Xích Luyện tiên tử có thương tâm như vậy.

Bởi vì Bạch Xà truyện cố sự nàng cũng nghe qua.

Đặt mình vào hoàn cảnh người khác suy nghĩ một chút, đổi lại là nàng Lý Mạc Sầu, chỉ sợ muốn càng điên.

Kia cử động, đối Xích Luyện tiên tử đến nói quả thực so với lúc trước Lục Triển Nguyên cách làm còn muốn qua điểm.

“Bọn hắn đều vô sự.”

Nhạc Duyên trở tay nắm chặt Xích Luyện tiên tử tay phải, hơi ra sức cấp cho cho đối phương dũng khí, hắn duỗi ra một cái tay khác làm dưới hư cầm động tác, nói: “Đây là nhằm vào ta Nhạc Duyên mà tới.”

“Mà lại Mạc Sầu ngươi cảm thấy sao “

“Ừ”

“Thế giới biến.”

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 266 : Quên cùng cảnh cáo

Võ Đang.

Phía sau núi, cấm địa.

Trương Tam Phong phối hợp mình chỗ chăn nuôi sủng vật tiên hạc, mở ra hắn rất ít trước mặt người khác triệt để bày ra tuyệt thế tu vi. Bằng nhanh nhất tốc độ mang theo trọng thương hôn mê Ưng Duyên trở lại Võ Đang phía sau núi. Đến lúc này một lần quá trình bên trong, trên núi Võ Đang dưới đệ tử vậy mà căn bản không có bất kỳ phát hiện.

Tại hiện tại, trên núi một chút đệ tử cũng tại liền tối hôm qua nhìn thấy kỳ dị cảnh sắc cùng ầm ầm tiếng vang tới làm suy đoán, nói tại tối hôm qua chỉ có số ít thức đêm nhân tài nhìn thấy kỳ cảnh.

Phía sau núi.

Trương Tam Phong tại cầm trong tay dược vật cho Ưng Duyên cho ăn về sau, tại tăng thêm chiếu cố của mình về sau, lúc này mới khiến cho thương thế của đối phương triệt để an ổn xuống.

Sau 2 canh giờ, Ưng Duyên rốt cục tỉnh.

“…”

Mở mắt, ngay lập tức Ưng Duyên liền nhìn thấy kia ngồi xổm ở trước mặt mình, đang tập trung tinh thần đánh giá mình tóc trắng lão đạo sĩ. Ưng Duyên đầu tiên là giật mình, sau đó cả người không tự chủ được co lại hạ thân tử, lúc này mới dùng một loại đạm mạc ngữ khí dò hỏi: “Thí chủ, ngươi là ai “

“! ! !”

1 câu ngắn gọn tra hỏi thật là để Trương Tam Phong sắc mặt đại biến.

Sao lại thế! ! !

“Ngươi không biết lão đạo đâu” cưỡng ép đè xuống nội tâm kia ba động cảm xúc, Trương Tam Phong thấp giọng hỏi.

“Thí chủ, tiểu tăng tại sao phải nhận biết ngươi” nghiêng đầu một chút, Ưng Duyên trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy mê hoặc, chỉ cảm thấy trước mắt lão đạo sĩ thần sắc có chút kỳ quái.

Ưng Duyên lời nói không có để Trương Tam Phong cảm thấy vui vẻ, ngược lại là trực tiếp vươn tay lại lần nữa nắm chặt cổ tay của đối phương, bắt đầu xem bệnh lên mạch đến, Thuần Dương nội lực ngay tại từng li từng tí tiến vào đối phương thể nội. Bồi hồi một vòng về sau, Trương Tam Phong có chút sững sờ.

Không có

Cái này sao có thể

Hắn biết biến thiên kích địa đại pháp môn võ công này là như thế nào quỷ dị, đã từng Truyền Ưng cũng kể ra qua môn võ công này kì lạ. Mà lại làm Truyền Ưng nhi tử, tiền bối cháu trai, Ưng Duyên trên võ đạo thiên phú có thể nói là có thể đếm được trên đầu ngón tay. Quá khứ thời điểm, mặc dù ngẫu nhiên dưới chỉ gặp qua vài mặt, nhưng cũng nhìn ra Ưng Duyên trên võ đạo kinh diễm.

Khác biệt Trương Tam Phong bản thân không nghĩ phá toái hư không, mà Ưng Duyên thì là vỡ vụn lại lại thất bại.

Nhưng vừa mới… Chân khí của hắn không có dò xét sai, Ưng Duyên thể nội không còn mảy may nội lực chân khí, giống như là kia nguyên bản nên có lực lượng toàn bộ nạp vào hư không một điểm, không lộ mảy may. Đây không phải cái gọi là không lọt chi thân, mặc dù bởi vì tên của đối phương sẽ để cho người nhịn không được đi hoài nghi, nhưng là lấy Trương Tam Phong ánh mắt tất nhiên là nhìn ra được chân tướng.

Ưng Duyên một thân võ công, không có.

Không phải bị người phế công dáng vẻ.

Làm đứng đầu một phái, Trương Tam Phong cái kia bên trong chưa quen thuộc 1 cái người giang hồ bị phế sạch võ công sau bộ dáng.

Mà trước mắt non nớt đồng tử bộ dáng Ưng Duyên…

Hắn giống như trời sinh không biết võ công.

Lại hoặc là nói Ưng Duyên đã quên mất mình đã từng biết võ công sự thật này.

Ưng Duyên, hiện tại chính là 1 cái phổ phổ thông thông tiểu hòa thượng.

Không chỉ có là quên đi võ công sự thật này, hơn nữa còn quên đi vật gì khác.

Nghĩ đến đây bên trong, Trương Tam Phong đón Ưng Duyên kia ánh mắt trong suốt, thần sắc uy nghiêm, một mặt thận trọng: “Thật ác độc thủ đoạn!”

Tối hôm qua, Ưng Duyên đến cùng là cùng người nào giao thủ

Vừa nghĩ tới có Quách nhị tiểu thư lưu lại khí tức, Trương Tam Phong biết lấy Quách Tương tính tình đều chỉ có thể đứng ngoài quan sát lời nói, như vậy nó cục diện tất nhiên là đến cực kỳ đáng sợ tình trạng. Kết hợp mình sáng sớm chỗ cảm thụ đến khí tức, Trương Tam Phong đã khẳng định Ưng Duyên tất nhiên là đụng phải vây đánh.

Trong đầu, Trương Tam Phong đã bắt đầu bằng vào mình chỗ điều tra đến khí tức bắt đầu dựng lại lên giao phong tràng diện.

2 người, không, là 3 người vây công.

1 người áp trận ngăn cản Quách nhị tiểu thư.

Khiến cho Quách Tương chỉ có thể làm bàng quan.

Kết hợp tối hôm qua chỗ cảm thụ đến kia cỗ đao ý… Ưng Duyên cũng là phát giác được cái gì, tất nhiên mang theo đao sống dày (ưng đao).

Nhưng ở hắn Trương Tam Phong nhìn thấy Ưng Duyên thời điểm, đối phương đã rơi vào trạng thái ngủ say, ưng đao không gặp tung tích.

Cái này, là người quen gây nên!

Chỉ là sẽ là ai chứ

Trương Tam Phong trong lúc nhất thời lại căn bản nghĩ không ra 1 cái nguyên cớ tới. Ở trong thiên địa này, có đầy đủ năng lực đối phó Ưng Duyên người, cũng không có mấy cái. Về phần cái gì Tiểu Long Nữ tiền bối đám người thân ảnh tại đầu óc hắn bên trong chợt lóe lên, căn bản liền không có phương diện này hoài nghi.

Cuối cùng, Trương Tam Phong chỉ cảm thấy vấn đề này chỉ sợ chỉ có người trong cuộc 1 trong Quách Tương mới có thể biết được.

Lại hoặc là ai cầm ưng đao, chính là người kia.

Mà nó sau cùng mục đích, chỉ sợ cái này Ưng Duyên cũng chỉ là bị liên luỵ, cuối cùng hết thảy nguyên do cũng chỉ có 1 cái.

Nhạc Duyên tiền bối.

Kia Ưng Duyên làm sao bây giờ

Là trả lại cho cung điện Potala, hay là trực tiếp giao cho Minh giáo

Ý niệm mới vừa nhuốm, nhưng ngay sau đó liền bị Trương Tam Phong cho ép trở về, 2 cái này phương pháp đều không thế nào tốt. Cái thứ 1 cực kì dễ dàng tạo thành Mật tông cùng Võ Đang phái sinh ra tranh đấu, dù sao bọn hắn đường đường Lạt Ma làm cho thành bộ dáng như vậy, đổi lại là ai cũng sẽ phẫn nộ.

Ngay lập tức đem Ưng Duyên đưa về cung điện Potala cũng không tốt, đường xá xa xôi, nếu là ở giữa có người đối với hắn có ác ý lời nói, chỉ sợ sẽ có vấn đề.

Về phần đem nó đưa về Nhạc tiền bối trước mặt…

“Ừm ~~ “

“Không đúng!”

Bỗng nhiên, Trương Tam Phong tựa hồ nghĩ đến cái gì, sắc mặt nháy mắt trở nên cực kỳ khó coi, cũng ở thời điểm này, hắn hiểu được Quách nhị tiểu thư lưu lại khí tức bên trong truyền lại đưa tin tức.

Hắn Trương Tam Phong Trương Quân Bảo cũng bị tính toán.

Vì cái gì chiến trường kia sẽ cách Võ Đang sơn gần nhất

Tại người hữu tâm an bài xuống, hắn Trương Quân Bảo

nhất định là cái thứ 1 nhìn thấy Ưng Duyên người.

Liền như là Quách Tương bị mang theo khỏa đồng dạng, đối mặt tình thế nguy hiểm lại chỉ có thể không thể làm gì tràng cảnh đồng dạng, hắn Trương Tam Phong tại thời khắc này cũng cảm nhận được phần này tình thế khó xử, nhưng cũng minh bạch vì cái gì tại kia địa phương chiến đấu Quách nhị tiểu thư chỉ làm đứng ngoài quan sát.

Cái này đã là cho Ưng Duyên chỗ, cũng là cho hắn Trương Quân Bảo cảnh cáo.

Ưng Duyên hạ tràng, chính là hắn Trương Quân Bảo hạ tràng.

Ưng Duyên là phát hiện cái gì

Ngăn cản không có kết quả, mới rơi vào như thế kết cục.

Cái này đã là nhằm vào Ưng Duyên ván, cũng là nhằm vào hắn cùng Quách Tương cái bẫy.

“…”

Hít sâu một hơi, Trương Tam Phong chỉ cảm thấy mình đầu kia tóc trắng đều đang bay múa, võ công đạt tới loại cảnh giới này, nhưng lại không giảng cứu cao thủ khí độ, cái kia chỉ có hai loại khả năng.

Một là không có võ đức cao thủ.

Cả 2 thì là… Nữ nhân.

Ngoại nhân không biết vào hôm nay về sau, danh chấn giang hồ đại tông sư Trương Tam Phong lại lần nữa tuyên cáo bế quan, mà tại trên Võ Đang sơn chẳng biết lúc nào lại nhiều 1 cái non nớt đáng yêu đồng tử.

Cái này khiến thân là tiểu bối Trương Vô Kỵ cùng Tống Thanh Thư rất vui vẻ.

…

Minh giáo, nghĩa quân.

Tiên phong quân doanh.

Làm tướng quân Thường Ngộ Xuân ở tiền tuyến một đôi Trần Hữu Lượng đại quân.

Mặc dù còn chưa triệt để đem Mông Nguyên còn sót lại thế lực đuổi ra bên trong nguyên, nhưng là từ toàn bộ đại cục diện bên trên xem ra, Mông Nguyên thời gian đã không nhiều.

Phương nam phong hỏa đầy đất, nghĩa quân đã là khắp nơi đều có.

Trong lúc nhất thời, trừ bỏ chiếm cứ thế lực lớn nhất Thánh giáo nghĩa quân bên ngoài, trong thiên địa này cũng xuất hiện mấy cái sáng chói người, thí dụ như Trương Sĩ Thành, Phương Quốc Trân bọn người.

Trong đó đặc biệt Cái Bang Trần Hữu Lượng đột xuất

nhất.

Biểu hiện của hắn liền tựa như là trên trời rơi xuống, có chút phù hợp Từ Hàng Tĩnh trai thiên tử mà nói.

Nhưng khiến người ngoài ý chính là Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân nói Tĩnh Am thậm chí tình nguyện đến ứng trời, đến gần chỗ nguy hiểm nhất tìm kiếm người phát ngôn nhưng cũng không nguyện ý hướng Giang Nam một nhóm, đi gặp cái kia trên trời rơi xuống Trần Hữu Lượng. Tựa hồ kia Giang Nam cái kia lịch triều lịch đại đều rất phồn hoa địa phương ẩn giấu đi vật gì đáng sợ.

Trong đại quân, Trần Hữu Lượng ngay tại tập trung tinh thần nhìn xem trên tay tình báo, đồng thời tại xử lý tương ứng chính sự.

Không thể không nói Cái Bang phối hợp Thanh Long hội nắm giữ thanh lâu cùng khách sạn cùng lực lượng, 2 người này hợp tác sau đó chỗ sinh ra ảnh hưởng quả thực đáng sợ. Đặc biệt tình báo đến nói, hắn Trần Hữu Lượng cơ hồ nắm giữ toàn bộ thiên hạ ở giữa tuyệt đại bộ điểm tin tức.

Sắc mặt của hắn có chút ngưng trọng, tại trải qua một lần nữa đúc tâm Trần Hữu Lượng rất ít xuất hiện tâm tình như vậy.

Nhưng dưới mắt khác biệt.

Đó là bởi vì một phần từ Thẩm Vạn Tam truyền tới mật tín.

Đây là một phần sấm ngôn.

Xuất từ trong truyền thuyết Lý Thuần Phong chi thủ.

Phía trên ghi lại nội dung chính là tương lai chân mệnh thiên tử sẽ là ai.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 267 : Tương lai chi làm thịt

Một tổ chức nên như thế nào phát triển lớn mạnh

Có 1 cái cao minh lão đại, hay là có một đám xuất chúng thuộc hạ, lại hoặc là thiên thời địa lợi nhân hoà đều ở phe mình

Không!

Phương pháp đơn giản nhất là ngươi chỉ cần nắm giữ tương lai phát triển mạch lạc liền có thể.

Một câu, chỉ cần ngươi biết tương lai, cũng đã đầy đủ.

Làm Thanh Long hội đương nhiệm đầu rồng Thẩm Vạn Tam tại chưa trở thành đầu rồng thời điểm, hắn nhìn thấy chỉ có Thanh Long hội thâm bất khả trắc; nhưng ở hắn trở thành đầu rồng về sau, bản thân nhìn thấy càng là thần bí khó lường.

Cũng chỉ có lúc này Thẩm Vạn Tam mới phát hiện, Thanh Long hội nhiều năm như vậy phát triển vậy mà là một mực ở vào một loại nào đó cố ý khống chế phía dưới, đầu rồng lựa chọn cùng cùng đều cơ hồ chưa từng xuất hiện biến hóa lớn , dựa theo 1 đầu được an bài tốt mạch lạc cứ như vậy đi xuống.

Cũng chính là dạng này, Thanh Long hội phát triển càng ngày càng khổng lồ.

Cho tới hôm nay, Thanh Long hội đã trở thành 1 cái ngay cả đầu rồng đều không thể khống chế quái vật tập đoàn. Cho dù là bởi vì thế lực cực đoan tăng trưởng, Thanh Long hội bên trong có không ít trưởng lão bởi vì nắm giữ thế lực cùng tài lực mở rộng, mà lựa chọn đi những địa phương khác mở rộng quyền thế của mình, từ bỏ bên trong nguyên tranh đoạt, nhưng chính là dạng này càng có thể khiến người ta phát hiện Thanh Long hội toàn bộ không bị khống chế.

Nó đã cồng kềnh, càng là tại dã rất phát triển.

Nhân chi dục vọng cũng ở bên trong chỗ này càng phát mở rộng, bắt đầu hướng từng cái phương hướng trào lên mà đi.

Cho tới hôm nay, tại trở thành Thanh Long hội đầu rồng về sau, Thẩm Vạn Tam cuối cùng từ đầu rồng một mạch trong truyền thừa tìm kiếm được bí ẩn.

Sấm ngôn.

Xuất từ đời thứ 1 đầu rồng lưu lại sấm ngôn, đây chính là Thanh Long hội có thể phát triển cho tới bây giờ quy mô trợ lực lớn nhất.

Như tại phối hợp đẩy cõng đồ, tương lai thiên hạ thế cục vừa xem vô hơn, đều ở trong lòng bàn tay.

Đáng tiếc duy nhất chính là phát triển đến Thẩm Vạn Tam trên tay thời điểm, tại hắn trở thành đầu rồng về sau, nắm giữ lực lượng sớm đã không còn trước kia

khủng bố như vậy, có rất nhiều thứ đã trở nên bắt đầu không còn thụ hắn Thẩm Vạn Tam khống chế. Mà lại càng quan trọng chính là sấm ngôn nơi tay, là cực kì dễ dàng cổ vũ người dã tâm.

Dưới mắt, Thẩm Vạn Tam dã tâm đã bắt đầu cực độ bành trướng.

Lựa chọn ra Trần Hữu Lượng, chính là hắn Thẩm Vạn Tam dưới 1 cái trọng chú.

Bằng không mà nói ban đầu ở chính Giang Nam sơn trang bên trong, hắn Thẩm Vạn Tam dựa vào cái gì có thể tin tưởng một cái bình thường Cái Bang xuất thân đệ tử, có thể trở thành tương lai chân mệnh thiên tử hắn ở trước đó, đã để người từ trên giang hồ tìm kiếm được không ít phương sĩ, phối hợp Thanh Long hội đầu rồng một mạch còn sót lại sấm ngôn cùng kia trên giang hồ lưu truyền đẩy cõng đồ suy luận ra Mông Nguyên về sau mới tinh thời đại.

Tân triều khai quốc Hoàng đế cũng không phải là Minh giáo, mà là 1 tên ăn mày.

Từ hèn mọn đến cực hạn xuất thân, đến đi đến cao nhất vị trí, theo Thẩm Vạn Tam cái này hoàn toàn là thiên tuyển người.

Bằng không mà nói, Trần Hữu Lượng dựa vào cái gì có thể làm cho hắn Thẩm Vạn Tam dưới như thế lớn trọng chú

Cái Bang.

Đây chính là tại Thẩm Vạn Tam giải ra sấm ngôn sau đạt được sau tốt nhất chú ý đối tượng.

May mắn chính là bởi vì Cái Bang bản thân đặc chất nguyên nhân, cả môn phái cũng đụng phải Thanh Long hội khống chế. Có cái này song trọng tác dụng dưới, lại từ trong đó tìm kiếm được muốn tìm được tương lai chân mệnh thiên tử, vậy liền sẽ đơn giản rất nhiều.

Đọc hiểu sách sử, càng là am hiểu làm ăn Thẩm Vạn Tam rất là rõ ràng đầu cơ kiếm lợi cái từ này chỗ đại biểu ý nghĩa.

Đang mở ra sấm ngôn một khắc này, Thẩm Vạn Tam liền có 1 cái đại mục tiêu.

Thanh Long hội muốn từ trên tay của hắn tái hiện thế gian, mà không phải yên lặng tiềm ẩn trong bóng đêm , chờ đợi Long Sĩ Đầu thời khắc.

Bởi vì từ hiện tại bắt đầu, Long Sĩ Đầu thời cơ đã bị hắn Thẩm Vạn Tam tìm được.

Hắn Thẩm Vạn Tam muốn cùng Lữ Bất Vi đầu tư Thủy Hoàng đế như thế, đi đầu tư tân triều khai quốc Hoàng đế. Lấy một nước mà sống ý, âm thầm nắm giữ một quốc gia, kia mang tới cảm giác thành tựu chính là thường nhân không cách nào tưởng tượng. Không chỉ có như thế, Thẩm Vạn Tam còn có thể mượn cái này thành công một lần nữa đem phân liệt Thanh Long hội quay về nhất thống.

Kia, hắn Thẩm Vạn Tam sẽ là trên thế giới sinh ý thành công nhất nam nhân, muốn mạnh hơn Lữ Bất Vi.

Kế hoạch đã định ra, như vậy đầu tiên liền cần đối tương lai chân mệnh thiên tử tiến hành khảo thí.

Thanh Long hội bên trong tẩy não khống chế một chuyến này từ trước đến nay am hiểu.

Từ đó bị Thẩm Vạn Tam nhận định là chân mệnh thiên tử Trần Hữu Lượng liền đi đến sân khấu. Tại đúc tâm khảo nghiệm, mài đi tên ăn mày kia tất cả cặn bã về sau, bị một lần nữa cải tạo Trần Hữu Lượng thật đúng là có được hùng chủ đặc chất, cái này khiến Thẩm Vạn Tam càng phát ra nhận định mình chỗ giải sấm ngôn là chính xác.

Có cái này sấm ngôn cùng đẩy cõng đồ làm giải, Thẩm Vạn Tam có đôi khi liền rất muốn cười, kia Từ Hàng Tĩnh trai đâm đâm muốn thế thiên tìm kiếm chân mệnh thiên tử, lại cái kia bên trong biết được hết thảy đều chẳng qua tại người hữu tâm trong khống chế.

Thế thiên…

Lại cuối cùng chạy không khỏi những cái kia vượt qua thời không, đoán trước tương lai phương sĩ nhóm 2 mắt.

Chỉ tiếc… Thẩm Vạn Tam không có tìm được 1 nguyện ý cho hắn phê mệnh phương sĩ.

Về phần vậy coi như là minh hữu Đế Thích Thiên, nhưng cũng không muốn.

Bất quá cũng được.

Thẩm Vạn Tam lại cảm thấy trừ bỏ những này bên ngoài, hắn chỉ cảm thấy 1 người sinh mệnh thực tế là quá ngắn. Có lẽ phải tìm một cái cơ hội, tìm tới có thể trường sinh cơ hội.

Đế Thích Thiên… A, không!

Lấy Thanh Long hội lực lượng Thẩm Vạn Tam đã sớm đại khái suy đoán ra cái này minh hữu phía sau ẩn giấu thân phận, đó chính là Tần triều lúc đại danh đỉnh đỉnh phương sĩ Từ Phúc. Có thể sống dài như vậy, cho tới hôm nay, Thẩm Vạn Tam đã sớm dưới đáy lòng đối trường sinh 1 từ có chỗ tin tưởng.

Nếu như có thể trường sinh, vậy liền giải quyết hết hắn Thẩm Vạn Tam hiện tại vấn đề khó khăn lớn nhất.

Nếu có thể đạt thành, vậy liền đủ để có cơ hội để Thẩm Vạn Tam có cơ hội hoàn thành trong suy nghĩ cái kia hoành nguyện.

Đó chính là hắn Thẩm Vạn Tam muốn làm kia thiên cổ vô 1 tương lai chi làm thịt.

“…”

Thả tay xuống bên trên giấy viết thư, Trần Hữu Lượng đem cái này sấm ngôn đặt ở ánh nến bên trên thiêu đốt hầu như không còn, nhìn xem nó hóa thành tro bụi. Nội dung phía trên thì một mực khắc vào não hải chỗ sâu, bị

giải khai đẩy cõng đồ, vạch trần ra tương lai thế giới mới một màn.

Trên thực tế Trần Hữu Lượng vốn là có chút không quá tin tưởng.

Nhưng kinh nghiệm của hắn thật là để Trần Hữu Lượng không khỏi cũng có chút hoài nghi từ bản thân có phải là kia chân mệnh thiên tử.

Có hùng chủ chi tâm Trần Hữu Lượng từ ngay từ đầu liền sẽ không thái quá tin tưởng Thẩm Vạn Tam ý nghĩ, có thể xuất ra lớn như vậy giá tiền tìm tới tư hắn, trừ phi là có thể thu hoạch đầy đủ hồi báo.

Bởi vì Thẩm Vạn Tam căn bản mà nói, là 1 cái người làm ăn.

Mà cái dạng gì sinh ý sẽ để cho Thẩm Vạn Tam không lỗ

Đó chính là đầu cơ kiếm lợi.

Hắn muốn làm Lữ Bất Vi sao

Suy nghĩ ở trong lòng không ngừng tiếng vọng, Trần Hữu Lượng tâm tư có chút không tĩnh.

Bởi vì từ xưa đến nay sấm ngôn cái gì, đều sẽ để người kính sợ.

…

Minh giáo, Quang Minh đỉnh.

Nhìn trước mắt Trích Tinh lâu tại Lưu Cơ cùng Trương Trung sư huynh đệ hai người giám sát dưới, dần dần tại trên Quang Minh đỉnh thành hình.

Sư huynh đệ hai người một bên tại cố lấy công trình đồng thời, một bên cũng mượn Minh giáo bên trong thu thập trở về tình báo đến phân tích thiên hạ thế cục. Mông Nguyên mặt trời lặn phía tây, chiếm cứ Giang Nam Cái Bang Trần Hữu Lượng lực lượng mới xuất hiện, cùng với khác 2 cái tại cái khác giang hồ thế lực trợ giúp dưới khởi binh Trương Sĩ Thành, Phương Quốc Trân.

Đang thảo luận một phen vấn đề về sau, Lưu Cơ tựa hồ nhớ ra cái gì đó, mở miệng hỏi: “Sư huynh, ta nhớ được mấy năm trước ngươi đã từng bị người dùng trọng kim mời đi giải qua đẩy cõng đồ đi “

“Đúng a!”

Thiết Quan đạo nhân Trương Trung nghe vậy gật gật đầu, cảm thán nói: “Đối phương lão có tiền, lúc ấy ta cùng mấy cái đồng đạo xem như phối hợp với nếm thử tiến hành giải kia đẩy cõng đồ, cũng là xem như giải ra một bộ điểm. Bất quá ngươi cũng biết, chuyện này chúng ta từ trước cũng không thể nhiều lời.”

Ngụ ý, rất rõ ràng.

Đó chính là đối phương cho tiền thực tế là nhiều lắm, hắn đường đường Minh giáo ngũ tán nhân 1 trong cũng vô pháp cự tuyệt.

Lại nói khi đó Minh giáo nội bộ ngay tại tranh quyền đoạt lợi, cao tầng náo túi bụi, mà khởi nghĩa quân đội ngay tại khi bại khi thắng, tài chính đã đến hao tổn nghiêm trọng tình trạng.

Trương Trung đang dùng kia một khoản tiền lại lần nữa giúp đỡ giáo chúng, lại khởi nghĩa một lần, mặc dù đằng sau vẫn là thất bại.

“Lúc ấy các ngươi giải xảy ra điều gì “

Lưu Cơ không để ý đến mình sư huynh hoài niệm, mà là chăm chú hỏi.

“Xin… Ân “

Vừa nói ra 1 chữ, Thiết Quan đạo nhân Trương Trung sắc mặt đã xuất hiện biến hóa, ánh mắt của hắn theo Lưu Cơ ngón tay rơi vào trên bản đồ phân ra đến phạm vi thế lực, kia lý chính là Giang Nam —— Trần Hữu Lượng phạm vi thế lực.

“Ngươi thuyết giáo chủ biết sao “

“Lại hoặc là hắn căn bản cũng không để ý.”

“Thậm chí ngay từ đầu giáo chủ theo đuổi liền không phải điểm này, hắn mục đích thực sự ngay từ đầu liền không phải cái này, mà là toà này Trích Tinh lâu” Lưu Cơ vấn đề không có đạt được Trương Trung trả lời, phiêu đãng trong không khí chỉ có trầm mặc.

“Chân chính chân mệnh thiên tử đến cùng ở nơi nào “

“Sư huynh, ta có chút không tin đẩy cõng đồ. Có lẽ, lý thuần cương cũng không nhất định sẽ đúng, ta muốn mình đến suy tính, còn xin sư huynh giúp ta!”

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 268 : Hoài niệm

Bị chém đứt quay đầu nhìn ra xa năng lực, nhưng cũng không có bị ma diệt kia ván cao xa nhìn năng lực.

Hắn Lưu Cơ cũng không e ngại.

Mặc dù ở trong lòng có một chút suy đoán, nhưng có một số việc chỉ cần không có trực tiếp bóc trần, như vậy mọi người đều sẽ cộng đồng tuân thủ cục diện này. Đã hắn không có cách nào lại đi suy đoán lịch sử, như vậy liền đi trông về phía xa tương lai, châm ngôn cái gì lúc đầu chính là bọn hắn am hiểu.

"…"

Thiết Quan đạo nhân Trương Trung nhìn xem sư đệ của mình Lưu Cơ kia cơ hồ có thể sáng chói mắt 2 mắt, hắn biết mình người sư đệ này từ nhỏ tính tình liền cùng mình không giống. 2 người tương đối, hắn Trương Trung ngược lại là càng phù hợp Đạo gia bên trong nước chảy bèo trôi, mà Lưu Cơ ngược lại là có chút giống sư phó.

Có một loại xương bên trong không sợ cùng quật cường, mặc dù tại nhìn từ bề ngoài phong độ nhẹ nhàng, hòa ái vô cùng.

Nhưng chỉ cần tiếp xúc một lúc sau. Khắc sâu hiểu rõ đối phương về sau, liền sẽ nhìn thấy phần này đặc chất.

Đối mặt giáo chủ Nhạc Duyên không sợ, khiến mình

thiên phú bị trảm một bộ điểm, nhưng cho dù là hậu quả như vậy Lưu Cơ ngược lại là không có quá nhiều nản chí, ngược lại là tràn đầy phấn khởi bắt đầu đối kháng bắt đầu. Càng là đầy trong đầu đồ long thuật muốn thi triển đi ra, lấy đối Nhạc Duyên.

Lưu Cơ trên thực tế là 1 cái thù rất dai người.

Càng là 1 cái cực đoan thật mạnh người.

Trừ bỏ sư phó, trên đời này chỉ sợ không ai có thể để hắn thật lòng tâm phục khẩu phục qua. Cho dù là những cái kia trong lịch sử có ha ha thanh danh tồn tại, thí dụ như gia cát võ hầu, Lý Thuần Phong Viên Thiên Cương bọn người, cũng giống như thế. Hắn từ nhỏ liền có một loại thử cao bằng trời dũng khí.

Điểm này, là thân là sư huynh Trương Trung có chút ao ước địa phương.

Dưới mắt, nghe tới Lưu Cơ mời, Thiết Quan đạo nhân cũng không có cự tuyệt, mà là cứ như vậy kinh ngạc nhìn sư đệ của mình, không nói một lời.

“Sư huynh.”

“Ngươi cũng có một dạng tâm tư đi “

Thấy thế, Lưu Cơ cũng không có cảm thấy đáng tiếc, ngược lại là cười rất vui vẻ, nói: “Đã ngươi cùng người đã giải ra sấm ngôn, suy đoán ra đẩy cõng đồ chỗ vạch trần hạ cái thời đại, điểm danh tên ăn mày, vậy ngươi vì sao không tại Cái Bang nơi đó đi làm việc “

“Ngược lại là kế tiếp theo trở lại Minh giáo, làm lên ngươi ngũ tán nhân.”

“Bởi vì tên ăn mày cũng không chỉ là Cái Bang có đi.”

“Thiên hạ loạn cục như thế, phảng phất giống như lư đồng, trên đời này bởi vì đói mà biến thành tên ăn mày nhiều người đi, há lại sẽ là Cái Bang giành mất danh tiếng chúng ta Minh giáo bên trong nhưng cũng có không ít người tại quá khứ thế nhưng là tên ăn mày xuất thân.” Ánh mắt ung dung nhìn xem sư huynh Trương Trung, Lưu Cơ một bên lung lay trên tay quạt lông, một bên cười nói: “Sư phó từng khuyên bảo chúng ta một điểm.”

“Giải khai sấm ngôn bên trong, càng rõ lộ vẻ tồn tại càng dễ dàng ngộ trúng phó xe.”

Cái này đã là tỉnh táo, càng là sự thật lịch sử bên trên biểu hiện ra ghi chép.

Thí dụ như Dương Quảng đối hoa lê rơi châm ngôn xử lý.

Mà lớn nhất ví dụ thì là Vương Mãng đối Lưu Tú nhằm vào, một phen thao tác dưới, chân mệnh thiên tử ngay tại mí mắt của mình dưới đáy, động tác của hắn chẳng những không có giải quyết hết đối phương, ngược lại là cho Lưu Tú giải quyết hắn chỗ gặp phải khó khăn, sau cùng một trạm càng là trời xanh hỗ trợ, nhất chiến công thành.

Vô số lịch sử giáo huấn đều tại nói cho chúng ta biết, nhìn vấn đề không biết có thể là nhìn bề ngoài.

Châm ngôn, càng là như vậy.

Tại phương sĩ một mạch bên trên tạo nghệ càng cao người, liền càng phát chú trọng vấn đề này.

Thân là sư đệ, Lưu Cơ làm sao không hiểu rõ sư huynh Trương Trung trình độ, từ một số phương diện đến nói, sư huynh trình độ so với mình cao hơn.

“Cho nên…”

“Sư huynh ngươi đây là đã cầm tiền tài, lại giải quyết châm ngôn, xem như hoàn thành đối phương yêu cầu.”

“Kia Cái Bang… Trần Hữu Lượng, liền hẳn là bộ kia xe.” Cười ha hả Lưu Cơ nhìn xem sư huynh của mình rất là vui vẻ, đừng nhìn sư huynh của mình bình thường thời điểm xem ra rất là nghiêm túc, nhưng chỉ có hắn mới biết được Thiết Quan đạo nhân Trương Trung trong nội tâm cũng tồn tại 1 viên ngoan đồng chi tâm.

Mà lại tại chính Lưu Cơ cũng bị làm cùng Minh giáo thoát không khỏi liên quan về sau, hắn tất nhiên là lặng lẽ tính toán qua.

Minh giáo, cái này giáo phái đại cát.

Nói một cách khác cái này bên trong có Long khí, là tương lai trung hưng chi chủ sinh ra chi địa.

Minh một chữ này, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Sư huynh Thiết Quan đạo nhân Trương Trung trước kia liền tuyển định Minh giáo, thậm chí trở thành trong đó ngũ tán nhân, tại cái này một đám thân phận khác nhau, đều có sở cầu Minh giáo trong mọi người, hắn tố cầu cũng chính là rõ ràng.

Trên thực tế cũng chính là như thế.

Cái này Minh giáo chi địa chính là Tiềm Long chi uyên.

Nói một cách khác cũng chính là dưới mặt đất có long mạch.

Chỉ bất quá tại giáo chủ Nhạc Duyên xuất hiện về sau, thế cục lại lần nữa đột nhiên biến hóa.

Nguyên bản Tiềm Long liền như là 1 cái non nớt hài đồng run lẩy bẩy, chỉ có thể đảo cái bụng, thư phục trên mặt đất, trên không bay múa chính là tại tứ không kiêng sợ phát tiết lấy đáng sợ ác long.

Ở trong mắt Lưu Cơ, cái này ác long chính là chỉ không hàng mà đến giáo chủ Nhạc Duyên.

Cái này ác long khẽ múa, cái khác thứ gì đều chỉ có thể ẩn núp, run lẩy bẩy bên trong sợ đối phương đưa ánh mắt về phía bên này. Cho dù là khoảng thời gian này bên trong đột nhiên xuất hiện ấu long, đám người này ở trong mắt Lưu Cơ, cái kia cũng bất quá là bị ác long huy chưởng liền diệt tồn tại.

Hắn, quá mạnh.

Một khi lực lượng đột phá đến cái nào đó cảnh giới, liền có thể làm được nhất lực hàng thập hội.

“Sư đệ.”

Thiết Quan đạo nhân Trương Trung rốt cục lên tiếng, nói: “Kỳ thật lấy ngươi bây giờ năng lực căn bản không cần sư huynh đến giúp đỡ.”

“Ngươi muốn trùng tạo sấm ngôn, vậy liền không thể để cho sư huynh đến giúp đỡ, kia là chuyện của mình ngươi.”

“Mà lại dưới mắt thời cuộc, cũng không thích hợp.”

“Ý tưởng này, hay là tạm thời áp sau đi.”

Trương Trung thần sắc lộ ra rất nghiêm túc, hoàn toàn như trước đây không có bao nhiêu biểu tình biến hóa, “Bởi vì nó rất nguy hiểm.”

“…”

Ngắn gọn ngôn ngữ, liền để Lưu Cơ cảm nhận được mình bây giờ cùng sư huynh chênh lệch địa phương.

Trầm mặc nửa ngày, Lưu Cơ đột nhiên mở miệng dò hỏi: “Sư huynh là phát hiện cái gì “

“Long khí bắt đầu chuyển di.”

Đối với điểm này Thiết Quan đạo nhân Trương Trung thật không có làm sao để ý, hắn thấy, sư đệ của mình bởi vì tuổi trẻ khinh cuồng nguyên nhân, khiến cho hắn tại suy nghĩ một ít sự tình thời điểm cũng không có như vậy khéo đưa đẩy hòa hợp, rất dễ dàng bởi vì người phế sự tình, mà tại không tự giác ở giữa xem nhẹ một thứ gì đó.

Nhất là sư đệ tại đối mặt giáo chủ Nhạc Duyên thời điểm.

“Ừm “

Một câu nói kia lập tức để Lưu Cơ sửng sốt, hắn gần nhất đều đang suy nghĩ Trích Tinh lâu, suy nghĩ đồ long thuật cùng cùng một loạt đại sự, tương phản lúc đầu phương sĩ nên am hiểu xem sao chi thuật ngược lại là bị Lưu Cơ cho rơi xuống.

“Bởi vì đỏ loan tinh động.”

Thiết Quan đạo nhân Trương Trung cũng không so Lưu Cơ, niên kỷ của hắn phải lớn hơn rất nhiều, trải qua rất nhiều giang hồ đại sự, nhân sinh kinh lịch cũng muốn xa so Lưu Cơ đến phong phú. Lưu Cơ hiện tại chẳng qua là bởi vì Từ Hàng Tĩnh trai nguyên nhân, mà làm ra khỏi núi, sau đó liền đầu tựa vào giáo chủ trên tay.

Có thể nói kia là hoàn toàn xuất sư chưa nhanh.

Mà lại có nhiều thứ phải chăng tự mình kinh lịch cùng tin đồn, kia hoàn toàn là hai khái niệm.

Tình một chữ này, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

” “

Thiết Quan đạo nhân Trương Trung lắc đầu, tiến lên nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai của hắn, sau đó lấy giám sát đi. Độc lưu lại Lưu Cơ bị động tác này làm cho sững sờ, đầu óc mơ hồ.

Hắn luôn cảm giác mình sư huynh tại mình không biết rõ địa phương trào phúng chính mình.

…

1 ngăn Tiếu Tam Tiếu hành động Lục Vô Song rốt cục trở về, cùng Tiểu Long Nữ bọn người tụ hợp lại với nhau.

Sau đó Lục Vô Song cùng Tiểu Long Nữ bọn người thảo luận một phen về sau, nàng liền đi theo tiểu quận chúa Triệu Mẫn trở lại Mông Nguyên còn sót lại cảnh giới, lấy chuẩn bị tiếp xuống an bài.

Về phần Tiểu Long Nữ, Quách Tương cùng Nguyệt Thần bọn người thì là biến mất tại cuối con đường.

Trên đường.

“Lục cô nương.”

Gánh vác lấy ưng đao tiểu quận chúa Triệu Mẫn nhìn thấy theo bên người nữ nhân, mở miệng hỏi: “Ngươi cũng là như ta đồng dạng số khổ người sao “

Lục Vô Song không nói một lời, không thèm để ý bên người nha đầu này, đối với nàng mà nói, tiểu quận chúa cái gì còn không có cóc đến thú vị.

Thấy thế, Triệu Mẫn cũng không có cái gì phẫn nộ tâm tư.

Trải qua xã hội đánh đập nàng rất rõ ràng thức thời vì tuấn kiệt câu nói này hàm nghĩa, thấy đối phương không có trả lời, nàng hay là tự nhủ: “Nếu nói ta là vì Đại Nguyên, cô nương kia ngươi lại là vì cái gì “

“…” Lục Vô Song kế tiếp theo không nói gì.

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn tiếp tục nói: “Cũng là bởi vì nam nhân kia nguyên nhân sao “

Câu nói này rốt cục hấp dẫn Lục Vô Song lực chú ý, quay đầu lại, nàng kia đạm mạc đến cực điểm ánh mắt đang theo dõi Triệu Mẫn nhìn không ngừng.

Một cỗ lãnh ý không hiểu từ sau cõng bò lên, tiểu quận chúa Triệu Mẫn ở thời điểm này, bắt đầu không hiểu tưởng niệm lên một thiếu nữ tới.

Đó chính là Nga Mi phái Chu Chỉ Nhược.

Trong khoảng thời gian này kinh lịch bên trong, Triệu Mẫn đắng chát phát hiện cùng mình coi là có thù Chu Chỉ Nhược vậy mà mới là đáng yêu nhất.

—

—

Chương 269 : Chiến thần... Đồ lục (thượng)

Đã có sở cầu, liền có thể làm việc cho ta.

Đây là kẻ thống trị quy tắc.

Làm gia tộc hoàng kim bên trong người, thân là Nhữ Dương Vương phủ tiểu quận chúa Triệu Mẫn, trong khoảng thời gian này kinh lịch bên trong, nhìn bề ngoài nàng ngẫu nhiên đều chỉ là nghe một chút cố sự, trên thực tế nàng thông minh một mực tại suy tư lúc ấy mình chỗ gặp phải cục diện.

Nàng không sợ.

Bởi vì ở đây đám kia trong nữ nhân đều không có người ngu, tất cả mọi người là người thông minh.

Một ít chuyện cũng liền không cần trực tiếp nói thẳng, giữa lẫn nhau đều tuân thủ nghiêm ngặt lấy kia định ra hành vi chuẩn tắc.

Tất cả mọi người có 1 đầu ranh giới cuối cùng, tất cả mọi người có mình tố cầu, nhưng là tất cả mọi người lòng dạ biết rõ, chính là không nói. Đây chính là người thông minh cách chơi.

Tại kiến thức một phen mở rộng tầm mắt tranh đấu về sau, Triệu Mẫn trên thực tế cũng đại khái suy đoán ra đối phương một đoàn người mục đích.

Nếu nói nàng Triệu Mẫn là vì gia tộc hoàng kim đại nghiệp, vì kéo trời nghiêng, như vậy tại còn lại mấy nữ nhân bên trong chỗ mục tiêu theo đuổi đều là 1 người, hoặc là nói là có khác biệt thân phận 1 người. Cho dù là nàng Triệu Mẫn, dưới mắt muốn vãn hồi thế cục cũng không thể không lấy lại lần nữa đối đầu nam nhân kia.

Quách Tương tự nhiên không cần giải thích, tại đám người kia bên trong, cái này từ phương diện nào đó đến nói cùng Mông Cổ gia tộc hoàng kim có ân cừu nữ nhân đối nàng trên thực tế tốt nhất một cái kia.

Cái kia cô gái tóc đỏ tử tự xưng Nguyệt Thần, thân phận không rõ.

Chỉ là có Bạch Xà truyện truyền kỳ cố sự, Triệu Mẫn cũng không thể không mở ra mình não động, bắt đầu phân tích lên Nguyệt Thần lai lịch, càng nghĩ cuối cùng cũng đem mấu chốt đặt ở trên ánh trăng. Nguyệt, chưa chắc là mặt trăng, mà là có thể là 1 người.

Như vậy thân phận của nàng, liền có một chút phỏng đoán.

Chỉ tiếc thời gian quá xa xưa, Triệu Mẫn như thế nào đi nữa cũng không có cách nào triệt để suy đoán ra đối phương chân thực thân phận, dù sao nàng là tiểu quận chúa, mà không phải 1 trọn vẹn đọc thi thư đại gia khuê tú. Dù sao liền xem như tinh thông đạo này người Trung Nguyên, cũng chưa chắc chân chính hiểu rõ những thứ này.

Phải biết có một số việc cách hiện tại thực tế là quá xa xôi.

Thời gian, là nhất mệt nhọc vũ khí.

Thần bí nhất thuộc về tại cái kia cứu mình nữ tử, lai lịch của nàng quá mức khó lường, mục đích chỉ sợ cũng ẩn tàng sâu nhất. Nữ nhân này, nàng không dám trêu chọc.

Trừ cái đó ra, chính là miệng nói hồi ký Tiểu Long Nữ.

Tiểu Long Nữ luôn mồm tự xưng là Bạch Tố Trinh, cái kia chỉ ở theo như đồn đại tồn tại nhân vật.

Tràng diện kia có thể nói là chân chính để tiểu quận chúa Triệu Mẫn cảm thấy sợ hãi.

Mà vừa vặn bởi vì chính mình xuất thân, khiến cho tiểu quận chúa hết sức rõ ràng phân tích ra kia nổi danh tình yêu cố sự bên trong ẩn tàng hắc ám.

Bạch Tố Trinh cùng Hứa Tiên giữa 2 người quan hệ, muốn xa so với thường nhân tưởng tượng muốn càng hắc ám.

Yêu hận dây dưa cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Tại cuối cùng Triệu Mẫn không có lựa chọn chỗ trống đáp ứng Tiểu Long Nữ an bài, liền vào thời khắc ấy để Triệu Mẫn nhớ tới cố sự này. 1 cái người trong cuộc ở trước mặt mình, muốn để mình tái diễn một màn hoang đường cố sự.

Cho nên ——

Tiểu quận chúa mới có lại nghe một lần Bạch Xà truyện yêu cầu.

Nhưng, chung quy là có quá nhiều bí ẩn.

“Lục cô nương.”

“Ta có thể đi Nga Mi một chuyến sao “

Suy tư trong lòng không ngừng, thu hồi suy nghĩ tiểu quận chúa Triệu Mẫn đột nhiên mở miệng nói ra: “Ta tại kia bên trong có 1 cái thị nữ, đã muốn gả như vậy đến lúc đó mang lên một cái bình thường thị nữ, đây là đang chuyện không quá bình thường đi “

“…”

Lục Vô Song kinh ngạc nhìn chằm chằm Triệu Mẫn, đột nhiên cười. Lắc đầu bật cười ở giữa, kia hơi có vẻ thanh âm khàn khàn quanh quẩn tại đối phương bên tai: “Không hổ là Nhữ Dương Vương phủ tiểu quận chúa, bao nhiêu Mông Cổ nam nhi nhưng cũng không sánh bằng một giới nữ tử.” Cái này khiến Lục Vô Song nhớ tới lúc trước Tương Dương thành phá sau đại Tống, những cái kia mất đi dũng khí, không có chống cự nam nhi cũng không sánh bằng một chút nữ tử.

Lập tức, phong thủy luân chuyển.

Quả nhiên là thế sự vô thường.

Lục Vô Song trong lời nói giễu cợt chi vị rất nồng hậu dày đặc, tiểu quận chúa Triệu Mẫn tất nhiên là nghe được.

Đối đây, nàng lại có thể thế nào

Cũng chỉ có thể lắc đầu cười khổ.

Hồi tưởng lại chính mình lúc trước vừa đi ra vương phủ thời điểm kiêu ngạo, hiện tại hồi tưởng lại kia là gì chờ châm chọc.

Về phần Triệu Mẫn đánh tâm tư gì, Lục Vô Song đã sớm không phải đã từng cái kia có chút đơn thuần muốn báo thù thiếu nữ, tại Ngũ Độc giáo bên trong đoạt được giáo chủ, trở thành lão tổ qua nhiều năm như vậy, nàng đối một chút tranh đấu đã sớm nhìn rõ ràng.

Tiểu quận chúa có ý đồ gì, cũng không cần nói cũng biết.

Ngay tại Triệu Mẫn coi là Lục Vô Song sẽ cự tuyệt thời điểm, đã thấy Lục Vô Song gật đầu nói: “Có thể.”

Đáp án này để nàng rất là ngoài ý muốn.

Quả nhiên.

Các nàng xem bắt đầu hợp tác khăng khít, trên thực tế riêng phần mình tố cầu đều có chỗ khác biệt.

Phải biết tại quan sát của nàng bên trong, đã phát hiện Quách Tương cùng Lục Vô Song xem như nhận biết, có

chút liên quan tồn tại. Mà Nga Mi phái thì là Quách Tương sáng tạo, nàng Triệu Mẫn muốn của hồi môn 1 cái nha đầu, lại bị Lục Vô Song cho trực tiếp đáp ứng xuống.

Cái này…

Giật mình bên trong, Triệu Mẫn chỉ cảm thấy mình đi tới một chỗ biển sâu phía trên.

Phía dưới, đều là sâu không thấy đáy âm u.

Sợ hãi vô ngần đang từ phía dưới điểm điểm truyền đến.

Đó là một loại không nói gì, bị trói buộc sợ hãi.

Các ngươi đến cùng muốn làm gì

Đột nhiên, Triệu Mẫn cảm thấy kéo trời nghiêng, một lần nữa đem gia tộc hoàng kim phát dương quang đại, cứu vớt quốc gia cùng trong lúc nguy nan cái gì, nó không thơm.

Nhưng tốt xấu nàng Triệu Mẫn là 1 cái tâm tư kiên định người, không phải dễ dàng như vậy tự nhận thất bại.

Chỉ cần có cơ hội, liền có thể vãn hồi cục diện.

Cho tới bây giờ, tiểu quận chúa Triệu Mẫn vẫn cho rằng tạo thành dưới mắt loại cục diện này hay là bởi vì nam nhân kia. Nếu như không phải Nhạc Duyên trở về từ đó hoành không xuất thế, quấy đến tình hình thế giới đột

biến, hoàn toàn phá hư kế hoạch của nàng, bằng không mà nói… Nàng bây giờ đại khái đã bắt đầu chế định lục đại môn phái vây công Quang Minh đỉnh cái gì.

Há lại sẽ giống bây giờ Đại Nguyên liên tục bại lui, to lớn bên trong nguyên cơ hồ vứt bỏ hơn phân nửa, đại quân đã bắt đầu lui giữ phương bắc.

Dưới mắt, đã không có đường lui, nàng Triệu Mẫn cũng chỉ có thể tìm đường sống trong chỗ chết, tuyệt mệnh đánh cược một lần.

“Kia, “

“Chúng ta đi vòng đi Nga Mi sơn đi.”

“Ngươi người thị nữ kia kêu cái gì “

“Nàng gọi Chu Chỉ Nhược, là Nga Mi phái tương lai người thừa kế.”

“Sách! Có chút ý tứ.”

Ngắn gọn đối thoại âm thanh theo thân ảnh của hai người tại trên đường càng ngày càng xa, cũng dần dần tan biến tại vô.

…

Tiểu Long Nữ cùng Quách Tương 2 người đi ở phía trước, kế tiếp theo trước đó thanh bạch tỷ muội tình thâm. Nhìn dạng như vậy, Tiểu Long Nữ cũng không hề từ bỏ trước đó dự định, nàng tựa hồ vẫn muốn 1 người

từ Quách Tương não hải bên trong đi ra đến, chỉ bất quá Quách nhị tiểu thư vẫn luôn là khi cố sự nghe, ngoài miệng nói tin tưởng, nhưng nội tâm lại là cực kì bài xích.

Một nói, một nghe.

Cũng là phối hợp khăng khít.

Hậu phương.

Theo đuôi đi tại sau cùng thì là Nguyệt Thần cùng Hiểu Mộng 2 người.

Bờ môi khẽ nhúc nhích ở giữa, 2 người đang dùng Đạo gia bí ẩn nhất truyền âm nhập mật tiến hành đối thoại.

“Hiểu Mộng, ta cảm giác ngươi biến.”

“Thế sự vô thường, thương hải tang điền. Người tất nhiên là như thế, thế gian liền không có chưa từng biến hóa sự vụ. Thời gian, liền sẽ không cho phép.”

“Thần đâu “

“Thần cũng giống vậy.”

“Ta cảm giác ngươi đang giấu giếm lấy cái gì.”

“Nguyệt Thần, ngươi không phải cũng đồng dạng sao tất cả mọi người có thuộc về mình truy cầu, ta Hiểu Mộng tự nhiên cũng không ngoại lệ.”

Mái tóc màu đỏ Nguyệt Thần nghe vậy không khỏi nhíu

mày, nói: “Ta nhớ được lúc trước lúc gặp mặt, ngươi cũng không phải dạng này.”

“A!”

Một tiếng cười nhạo, Hiểu Mộng trên mặt trực tiếp cho Nguyệt Thần đến 1 cái ngoài cười nhưng trong không cười biểu lộ, ngữ khí như cũ vân đạm phong khinh, nói: “Ngươi truy cầu ngươi Đông Hoàng quá 1, kia Lục Vô Song để cầu sư phụ của mình, mà Quách Tương thì là đạp trên suy nghĩ người chỗ đi qua đường để cầu thể xác tinh thần hợp nhất, về phần Tiểu Long Nữ nàng nghĩ đến cùng Hứa Tiên tương ái tương sát.”

“Mà ta Hiểu Mộng, thì là truy đuổi ban đầu.”

“Ừ” Nguyệt Thần mê hoặc.

“Bởi vì ta cũng giống vậy gặp qua 1 người cố sự.”

“Chiến Thần Đồ Lục thật đúng là một đoạn ầm ầm sóng dậy chiến thần nhân sinh a!”

—

—

—

—

—

Chương 270 : Chiến thần... Đồ lục (hạ)

Kinh Nhạn cung.

Chiến Thần Đồ Lục.

Trên giang hồ ra sao chờ thanh danh hiển hách, chỉ tiếc tuyệt đại đa số người đều đem đồ vật bên trong xem như tuyệt thế bí tịch. Thậm chí, kia đã từng lưu truyền trên giang hồ truyền ngôn bên trong cũng là bình thường không hai.

Cái gọi là 4 đại kỳ thư —— Trường Sinh quyết, Từ Hàng kiếm điển, Thiên Ma sách cùng Chiến Thần Đồ Lục.

Mà trên thực tế tại Nữ đế võ thời điểm, Nữ đế liền suy đoán qua Trường Sinh quyết, Từ Hàng kiếm điển cùng Thiên Ma sách ba cái này đều cùng Chiến Thần Đồ Lục thoát không khỏi liên quan, đồng đều nguồn gốc từ cùng cái sau. Chỉ tiếc nàng tốn hao rất nhiều khí lực, cuối cùng cũng không có tìm được trong lòng đất dưới di động tứ xứ Kinh Nhạn cung, cuối cùng ngược lại là tìm được Hỏa Kỳ Lân.

Mà trên thực tế, theo Hiểu Mộng, phần này phỏng đoán cũng không có vấn đề gì.

Đạo gia kỳ thư Trường Sinh quyết chính là Quảng Thành Tử tại Kinh Nhạn cung Chiến Thần Điện bên trong quan sát toàn bộ Chiến Thần Đồ Lục sau chỗ lý

giải ra đồ vật, hắn ngay tại chỗ lấy tài liệu lấy giáp cốt văn sáng chế Trường Sinh quyết, sau đó đi ra Kinh Nhạn cung. Quay về mặt đất về sau Quảng Thành Tử đem phần này bí tịch truyền cho Hoàng Đế, sau đó lại lại lần nữa tìm kiếm được Kinh Nhạn cung, trở lại cái này bên trong, cuối cùng tại cái này bên trong lưu lại một bộ kim cương chi thân.

Quảng Thành Tử lẽ ra là cái thứ 1 bước vào Kinh Nhạn cung người.

Về phần Thiên Ma sách, đời thứ 1 Tà Đế Tạ Thiếu tại « ma đạo theo nghĩ lục » bên trong minh xác ghi chép liên quan tới Chiến Thần Điện tin tức, cũng chính là mượn từ hắn miệng điểm danh Chiến Thần Đồ Lục cái tên này tồn tại. Tà Đế Tạ Thiếu không thể nghi ngờ là cái thứ 2 hoặc là về sau tiến vào Kinh Nhạn cung người, hắn tại nhật ký của mình bên trong điểm ra Chiến Thần Đồ Lục ghi lại siêu việt trần thế võ công, tổng cộng có 49 thức, một chiêu cuối cùng tên là phá toái hư không, càng là chạm đến thiên địa chi bí.

Từ Hàng Tĩnh trai Thuỷ tổ địa ni, thì là bởi vì đọc qua « ma đạo theo nghĩ lục » từ bên trong này nhìn thấy nội dung bên trong, từ đó hiểu được phá toái hư không chi bí, cái này khiến nàng về sau sáng tạo công pháp nhận ảnh hưởng, từ đó sinh ra Từ Hàng kiếm điển.

4 đại kỳ thư đều có liên quan.

Thậm chí có thể hợp thể về 1, từ phương diện nào đó đến nói bọn chúng đầu nguồn đều là đến từ cùng Chiến Thần Đồ Lục.

Tu luyện qua Trường Sinh quyết, thông qua Tuyết Nữ biết được Thiên Ma công tăng thêm về sau một chút thao tác, nàng cơ hồ đem toàn bộ Thiên Ma sách đều đã nắm giữ, biết được trong đó hoàn chỉnh bí tịch. Về phần Từ Hàng kiếm điển, thì lại càng không cần phải nói. Lấy Hiểu Mộng thủ đoạn, môn võ công này muốn có được cũng sẽ không nhiều khó.

4 đại kỳ thư, đã vào tay thứ 3.

Từ 3 môn kỳ thư bên trong, Hiểu Mộng cơ hồ khẳng định phần này suy đoán.

Nàng duy nhất cần phải làm là làm 1 cái điều tra.

Cuối cùng càng là bằng vào tự thân năng lực, Hiểu Mộng phá giải Kinh Nhạn cung di động quy luật, tại mười mấy năm trước rốt cục trở thành kế Truyền Ưng về sau người thứ hai, nàng bình yên vô sự bước vào Kinh Nhạn cung.

Tại Kinh Nhạn cung bên trong, Hiểu Mộng nhìn thấy ma long, nhìn thấy những cái kia đã từng bước vào Kinh Nhạn cung muốn lĩnh hội Chiến Thần Đồ Lục để cầu phá toái hư không mà bế tử quan người giang hồ thi thể, cũng nhìn thấy kia sắp xếp tại Chiến Thần Điện bên trong 49 khối phù điêu —— theo như đồn đại thần bí nhất khó lường Chiến Thần Đồ Lục.

Tại kia bên trong, Hiểu Mộng chân chính tận mắt thấy 1 cái cố sự.

Quảng Thành Tử sai.

Thứ 1 Tà Đế Tạ Thiếu sai.

Địa Ni Canh là sai càng thêm sai.

Bọn hắn đều chỉ là tại người mù sờ voi, quá truy cầu lực lượng bọn hắn muốn gặp được tự nhiên chỉ là bọn hắn muốn. Có lẽ, chỉ có lại lần nữa tiến vào Kinh Nhạn cung Quảng Thành Tử ở phía sau đến mới xem như lý giải kia Chiến Thần Đồ Lục bên trên chỗ ghi lại chân tướng.

Đồ lục đồ lục!

Kia lơ lửng phù điêu đại biểu cái gì

Kia là ghi lại lịch sử, là một bộ chiến thần hồi ký.

Từ xưa đến nay, nhân loại từ trước đến nay thích dùng phù điêu đến ghi chép phát sinh đại sự, hoặc là ghi chép người nào đó công lao, dùng để hiển lộ rõ ràng vinh quang.

Khi Hiểu Mộng bước vào Kinh Nhạn cung, đi tới Chiến Thần Điện về sau, gặp lại Chiến Thần Đồ Lục một khắc kia trở đi, nàng liền nhìn ra phía trên này ghi lại chân thực.

Mỗi người nhìn thấy đồng dạng sự vật, bọn hắn trải nghiệm đều sẽ khác biệt.

Liền tốt so một ngàn người liền có 1,000 cái a mẫu lôi đặc biệt.

Lại tỉ như đối « Hồng Lâu Mộng » đến nói: Kinh học nhà trông thấy « dễ », đạo học nhà trông thấy dâm, tài tử trông thấy triền miên, nhà cách mạng trông thấy xếp đầy, lời đồn đại nhà trông thấy cung đình bí sự chờ.

Nhìn chung Chiến Thần Đồ Lục, tại Quảng Thành Tử, Tạ Thiếu cùng người mù sờ voi địa ni trong mắt riêng phần mình khác biệt, bọn hắn lý giải chính là 3 đại kỳ thư, cho dù là về sau Truyền Ưng cũng là như thế. Mà chính cũng như thế, Truyền Ưng thân phận tạo nên hắn tại dòm ngó Chiến Thần Đồ Lục về sau, liền gần như có thể đạt tới đạp đất phá toái hư không tình trạng.

Truyền Ưng đao từ đó trở nên đường hoàng khí quyển, mang theo thiên địa chi thế lấy lực phá đi. Để về sau cùng nó giao thủ người, ai cũng coi là Truyền Ưng chính là chiến thần hóa thân.

Mà ở trong mắt Hiểu Mộng, chính là từng màn cố sự, 1 người hồi ký.

Mỗi 1 khối phù điêu, đều là 1 cái cố sự.

Mỗi 1 cái bức hoạ phía sau, đều ẩn sâu máu và lửa.

Có long, có người, có yêu, có quỷ, có tà, có mọc ra các loại hình thù kỳ quái sinh vật.

Có tinh thần vỡ vụn, có phù đồ chui ra, có giết chóc, có đồng hóa, có chinh phục.

Có người cảm thấy là tương lai chi cảnh, có người cảm

thấy kia là tưởng tượng, cũng có người cảm thấy là chân thật.

Có lẽ trong mắt người chung quanh, những này phù điêu chỗ ghi lại đồ vật chỉ là hoang đường mà khoa trương đồ vật, càng nhiều người đều sẽ bị cái này trên phù điêu chỗ bản thân mang theo diệu theo lý thường hấp dẫn, từ đó từ trong đó lĩnh ngộ ra thứ thuộc về chính mình tới. Lại thêm có thể tiến vào Kinh Nhạn cung đều là võ công cao cường người, chính là tuyệt đỉnh cao thủ, cho nên đại đa số người chỗ nhòm ngó đều là phương diện lực lượng đồ vật, lại hoặc là bị hấp dẫn nghiên cứu nó thiên địa chi bí, vũ trụ diệu lý.

Những người này đều hữu ý vô ý coi nhẹ trên phù điêu ghi lại hình tượng cùng cố sự.

Dù sao những này trên phù điêu đồ vật có chút xem ra rất là hoang đường, tăng thêm trình tự bị xáo trộn, hoàn toàn không liên lạc được bắt đầu.

Giống như là khác biệt thế giới đồ vật cũng tại một hình ảnh bên trên.

Nhưng ——

Những vật này rơi vào Hiểu Mộng trong mắt một khắc kia trở đi, liền xuất hiện biến hóa. Tựa hồ trời sinh hữu duyên, Hiểu Mộng cảm thấy cái này Chiến Thần Đồ Lục chính là đang chờ đợi nàng đồng dạng. Cuối cùng Hiểu Mộng lấy cường đại nghị lực cùng vô thượng tư chất, từng chút từng chút lột phân ra trên phù điêu chứa đựng trên tấm hình nội dung.

Kia là một bộ chiến tranh sử thi.

Là 1 cái vương tử, là 1 cái chiến thần, một bộ quân tiên phong xuất chinh sử.

Cứ như vậy, Hiểu Mộng bằng vào Trường Sinh quyết kia cơ hồ có thể ích cốc năng lực phối hợp ao bên trong cá bơi, tại Kinh Nhạn cung bên trong ngốc trọn vẹn thời gian 3 năm. Tại thời gian 3 năm bên trong, nàng lấy phương thức của mình nhìn ra kia Chiến Thần Đồ Lục bên trên nội dung ghi chép, theo hiểu rõ càng phát ra xâm nhập, Hiểu Mộng cũng dần dần phát sinh không muốn người biết biến hóa.

3 năm sau, Hiểu Mộng lấy mình có thể làm đến phương thức phá giải 49 khối trên phù điêu đồ lục, hiểu rõ phía trên ghi lại đồ vật. Sau đó nàng liền xoay chuyển Kinh Nhạn cung vận hành lộ tuyến, cưỡng ép đem nó định tại trong biển, lấy biển cả cuồng bạo áp lực phối hợp mình cứng rắn phá tan Kinh Nhạn cung, đem ma long từ trong đó tung ra ngoài, lưu vong tại 1 cái đảo hoang bên trên tiến hành nuôi dưỡng.

Cuối cùng, Hiểu Mộng làm 1 kiện nếu để cho thiên hạ người giang hồ biết chắc chắn phẫn nộ sự tình.

Đó chính là Hiểu Mộng triệt để đem Chiến Thần Đồ Lục sụp đổ.

Tất cả biết được Kinh Nhạn cung tin tức người giang hồ, quá khứ từng tiến vào Kinh Nhạn cung tuyệt đỉnh cao thủ nhóm, cũng chỉ sợ sẽ không biết có một ngày cái

này thần tích đồng dạng tồn tại sẽ bị người cánh tay hủy diệt.

Từ đó về sau, 4 đại kỳ thư bên trong Chiến Thần Đồ Lục lại không còn trên thế giới này tồn tại mảy may.

Phía trên bí mật sẽ không lại còn bị người khác biết được.

Về phần bị người mù sờ voi mà đến còn lại 3 đại kỳ thư, mặc dù còn có thể từ trong đó nhìn trộm đến Chiến Thần Đồ Lục một tia bí mật, nhưng trên giang hồ phân tranh đã lâu, sẽ không có người 3 sách hợp nhất, trên thực tế ảnh hưởng cũng đã rất tiểu.

Nếu không phải bởi vì người vì lợi lai, giang hồ phân tranh không ngừng, Hiểu Mộng thậm chí dưới đáy lòng từng có trực tiếp hủy diệt đi Trường Sinh quyết, Từ Hàng kiếm điển cùng Thiên Ma sách dự định.

Nhưng mặc dù kế hoạch này không có chấp hành, nhưng cũng là Hiểu Mộng đặt ở sau cùng dự bị kế hoạch.

…

Một bên.

Hiểu Mộng cảm thán như lẩm bẩm để Nguyệt Thần rất là ngoài ý muốn.

Thậm chí.

Nguyệt Thần cảm thấy cái kia hẳn là không phải là ảo giác, ngay tại vừa rồi Hiểu Mộng cảm khái một sát na kia, nàng tựa hồ phát giác được một cỗ khó mà dùng ngôn ngữ hình dung tà dị cảm giác từ Hiểu Mộng trên thân lóe lên một cái rồi biến mất.

Chỉ là không biết cảm giác này là chính nàng ảo giác, hay là kia Phượng Hoàng chi huyết mang đến mẫn cảm.

Nhưng Nguyệt Thần có một chút có thể khẳng định là, Hiểu Mộng có lẽ đã sớm không phải đã từng cái kia thuần túy Đạo gia Thiên tông chi chủ.

Nàng là Hiểu Mộng.

Lại không phải Hiểu Mộng.

Giống như trang xung quanh hồ điệp.

Hồ điệp là ta ta là hồ điệp

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 271 : Kẻ đến không thiện

Nga Mi sơn.

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn lại lần nữa đến, ngược lại là chưa từng có độ gây nên Nga Mi phái phản cảm.

Dù sao từ phương diện nào đó đến nói, Triệu Mẫn từng cũng coi là Nga Mi phái ân nhân cứu mạng, mà tại ngay lúc đó loại kia áp lực dưới, Nga Mi phái càng là toàn phái mà hàng. Mặc dù đằng sau phát sinh một chút sự tình, nhưng là từ phương diện nào đó đến nói, hiện tại Nga Mi phái thật đúng là thuộc về tiểu quận chúa Triệu Mẫn nắm giữ môn phái.

Cho dù là tại cuối cùng Diệt Tuyệt sư thái lấy sinh mệnh của mình đến cõng thua cái này không chịu nổi thanh danh, đem môn phái từ trong đó giải phóng ra, nhưng cuối cùng vẫn là nhập nước bùn.

Bất quá Diệt Tuyệt sư thái lấy tự sát phương thức vãn hồi thanh danh, khiến cho trên giang hồ cái khác nguyên bản đối Nga Mi phái có ý kiến cùng ý nghĩ môn phái, dưới loại tình huống này cùng Võ Đang phái bảo đảm dưới, cũng chỉ có thể coi như thôi.

Bởi vì sự tình, lật thiên.

Ở trên trước núi, tiểu quận chúa Triệu Mẫn cũng từ những người khác trong miệng biết được chuyện này.

Dựa theo thời gian đến xem, đây chính là nàng tại phần lớn một trận chiến Nhạc Duyên thời điểm.

Cho nên lần này lên núi cái gì, Triệu Mẫn không có lựa chọn quang minh chính đại, dù sao hiện tại Mông Nguyên trên chiến trường liên tục bại lui, người sáng suốt đều có thể nhìn ra Mông Nguyên đã đến mạt lộ. Muốn cứu vớt quốc gia tiểu quận chúa tự nhiên sẽ không ở dưới loại cục diện này hoàn toàn hiện thân, tăng thêm có Lục Vô Song cái này giám thị đồng bạn tồn tại, Triệu Mẫn cũng là có thể cảm thấy lặng yên không một tiếng động lên núi không có bao nhiêu vấn đề.

Nga Mi, chính điện.

Chính khoanh chân tại gian phòng của mình bên trong tĩnh tu Chu Chỉ Nhược đột nhiên mở mắt, bàn tay như ngọc trắng bắn ra kéo một phát ở giữa, kia đặt nằm ngang trước người mình trường kiếm ra khỏi vỏ, hàn quang lấp lóe bên trong trực tiếp đâm vào một bên trên vách tường.

Lục sắc chất lỏng vẩy ra, ăn mòn tanh hôi chi vị bay ra.

Chu Chỉ Nhược gương mặt lạnh lùng trứng nhi nhìn thấy bị mình 1 kiếm đóng đinh ở trên vách tường kim sắc bọ cạp, cả người thần sắc đều lộ ra rất là ngoài ý muốn.

Loại này bọ cạp…

Trên núi Nga Mi chưa bao giờ loại vật này!

Từ tiểu sinh sống ở Nga Mi sơn nàng đã sớm rất quen thuộc cái này bên trong, nàng phi thường rõ ràng núi này bên trong tuyệt đối sẽ không tồn tại loại này đồ vật, hơn nữa nhìn kia ăn mòn địa phương, đây là một loại kịch độc chi vật.

Mà lại… Đây cũng là người nuôi.

Vừa mới loại kia bị người ta nhòm ngó cảm giác chính là từ nó truyền đến. Đột nhiên, bên ngoài lại truyền tới tinh tế tác tác tiếng vang, thật giống như có đồ vật tại giơ cái kìm ngay tại một chút một chút làm lấy không kẹp động tác.

"…"

Tình huống này, nàng biết đây là đang cố ý dẫn chính mình. Sắc mặt cứng lại, Chu Chỉ Nhược cầm lấy trường kiếm, trực tiếp đẩy cửa phòng ra, theo kia không ngừng hướng nơi xa đi tiếng vang đi theo.

Bởi vì Chu Chỉ Nhược là hiện tại Nga Mi phái chưởng môn nguyên nhân, lại thêm võ công của nàng trên thực tế đã sớm không phải Ngô Hạ A Mông. Mặc dù dưới mắt Nga Mi phái đã không có gì cao thủ, nhưng ở cả môn phái bên trong, nàng Chu Chỉ Nhược là mạnh nhất. Tăng thêm sư phó đã chết, lại kinh lịch nhiều chuyện như vậy, Chu Chỉ Nhược chỉ có thể lạnh lấy tính tình, cứng rắn lên một trái tim ngồi lên chức chưởng môn.

Vừa lên đài, liền cường ngạnh thu thập một chút người không phục.

Kia tàn nhẫn trực tiếp thủ đoạn, trong lúc nhất thời để không ít người đều kém chút tưởng rằng Diệt Tuyệt sư thái sống lại.

Không có cách nào.

Chu Chỉ Nhược rất rõ ràng tại mình không cách nào dùng đức hạnh cùng tư lịch chưởng khống môn phái thời điểm, bạo lực đe dọa là lựa chọn tốt nhất.

Không có trực tiếp xuất thủ cự tuyệt, đây chính là bởi vì hiện tại Nga Mi phái là suy yếu nhất thời điểm, nếu như lại đến 1 cái đỉnh tiêm cao thủ, không nói trước nàng có phải hay không đối thủ, đơn vòng cái này sử dụng độc vật tồn tại, cũng đủ để cho bất luận kẻ nào đều tiến hành đề phòng.

Trước đó đâm chết bọ cạp, tạo thành hậu quả, đã để Chu Chỉ Nhược minh bạch đây là hiếm thấy kịch độc chi vật.

Bất kể như thế nào, nàng Chu Chỉ Nhược chỉ có thể kiên trì đi gặp người kia.

Rất nhanh.

Tại tinh tế tác tác thanh âm dẫn đầu dưới, Chu Chỉ Nhược liền tới đến đỉnh núi.

Tại ánh mặt trời vàng chói chiếu rọi xuống, Chu Chỉ Nhược vừa đạp lên đến một khắc này, liền nhìn thấy đứng tại bên bờ vực thưởng thức phong cảnh tiểu quận chúa Triệu Mẫn.

“Quả nhiên là ngươi, Triệu Mẫn!”

Chỉ là 1 cái bóng lưng, cũng đã để Chu Chỉ Nhược nhận ra người trước mắt thân phận. Đạo này bóng lưng, đối với nàng mà nói, thực tế là quá mức quen thuộc.

“…”

Quay người lại, Triệu Mẫn ánh mắt rơi vào Chu Chỉ Nhược trên thân, đối phương kia một thân chưởng môn mới có trang phục để Chu Chỉ Nhược xem ra thành thục không ít. Mày kiếm có chút 1 giương, đối với Chu Chỉ Nhược xưng hô, Triệu Mẫn tựa hồ có chút không hài lòng lắm, nói: “Chỉ Nhược, ngươi hẳn là xưng hô ta là tiểu quận chúa.”

Ngụ ý ta mặc dù thả ngươi trở về, nhưng từ phương diện nào đó đến nói ngươi Chu Chỉ Nhược vẫn là của ta thị nữ.

Chu Chỉ Nhược nghe vậy liếc liếc lông mày, mở miệng nói ra: “Đúng vậy a, ta nên xưng hô ngươi là Nhữ Dương Vương phủ tiểu quận chúa. Phần lớn một trận chiến, ta còn tưởng rằng ngươi vẫn lạc tại kia bên trong, lúc ấy còn thương tâm hồi lâu.”

Ngươi là ước gì ta chết đi

Ngoẹo đầu, tiểu quận chúa dùng một loại biểu tình tự tiếu phi tiếu nhìn thấy Chu Chỉ Nhược. Nhưng ở Triệu Mẫn ánh mắt bên trong, nàng qua nét mặt của Chu Chỉ Nhược bên trên thật là nhìn thấy một bộ phần thật thực.

Nàng xác thực thương tâm.

Chẳng qua là thương tâm mình chết rồi, hay là thương tâm mình không chết, cái này liền không được biết.

Chu Chỉ Nhược tại ngoài miệng nói đến đây chút lời nói thời điểm, nàng cũng đang không ngừng quan sát đến hiện tại tiểu quận chúa. Khí tức của nàng… Kém quá nhiều.

Cảm giác kia liền tựa như là tại phần lớn trong trận chiến ấy nhận nghiêm trọng trọng thương.

Kia một thân đáng sợ kiếm ý biến mất không còn.

Tựa hồ là cả người bị phế võ công đồng dạng.

Đang quan sát Triệu Mẫn đồng thời, Chu Chỉ Nhược còn tại cảnh giác 4 phía.

Quả nhiên.

Chỉ chốc lát sau, Chu Chỉ Nhược liền ở một bên bụi cỏ một bên, dưới bóng cây nhìn thấy một cái khác cô gái mặc áo xanh. Đối phương đang đứng tại kia bên trong, cùng màu xanh biếc cơ hồ hòa làm một thể, mà trên tay của nàng chính vuốt vuốt 1 con kim sắc bọ cạp.

Nàng chính là trước đó dẫn mình người.

“Ngươi muốn làm cái gì “

“Phải biết hiện tại Mông Nguyên thế cục đã tràn ngập nguy hiểm, ngươi xuất hiện tại cái này bên trong, nếu là gặp phải cái khác người giang hồ, chỉ sợ không phải như vậy an toàn.” Chu Chỉ Nhược đem ánh mắt của mình từ Lục Vô Song trên thân thu hồi, Triệu Mẫn bị thương, nàng không sợ.

Nhưng cái này đùa bỡn độc vật lục y nữ tử, thật là cho người ta một loại sợ hãi.

Bởi vì hiện tại Chu Chỉ Nhược không phải Nga Mi phái đệ tử, mà là Nga Mi phái chưởng môn.

Cho nên, Chu Chỉ Nhược tại dùng ngôn ngữ tiến hành khuyên nhủ cùng cảnh cáo.

“… Ai ~ “

Thở dài một tiếng từ trong miệng phát ra, tiểu quận chúa Triệu Mẫn biểu lộ lộ ra bất đắc dĩ đến cực điểm, lắc đầu nói: “Đừng như vậy, Chỉ Nhược.”

Đối với Chu Chỉ Nhược, tại phần lớn làm con tin ở cùng một chỗ đoạn thời gian kia, Triệu Mẫn đã hiểu rõ vô cùng đối phương, từ bên ngoài đến bên trong, từ lớn đến nhỏ, nàng đều rõ ràng.

Cho dù là nàng Triệu Mẫn cũng không thể không thừa nhận, Chu Chỉ Nhược bản tính là 1 cái thiện lương mà có đảm đương thiếu nữ.

Dưới mắt hình tượng…

Cũng không thích hợp nàng.

“Ngươi bây giờ để ta kém chút nhìn thấy Diệt Tuyệt sư thái, ngươi không nên là như vậy.” Tiểu quận chúa không khỏi cảm thán, tại phần lớn kia đoạn thời gian bên trong, nàng từ cái này giống như chính mình niên kỷ thiếu nữ trên thân nhìn thấy đồng dạng kiên trì cùng cố chấp, nhưng lẫn nhau khác biệt chính là song phương xuất thân khác biệt tạo nên Chu Chỉ Nhược cũng không am hiểu đại cục quản lý loại hình đồ vật.

Cho tới nay Chu Chỉ Nhược đều sinh hoạt tại Diệt Tuyệt sư thái cánh chim phía dưới, tại nàng trở thành chưởng môn về sau, trẻ tuổi nàng đối mặt Nga Mi phái cục diện dưới mắt nàng chỉ có thể lựa chọn trực tiếp nhất, trên tay mạnh mẽ nhất phương thức.

Đó chính là bạo lực.

Cho nên, tại hiện tại Chu Chỉ Nhược trên thân, Triệu Mẫn đã nhòm ngó Diệt Tuyệt sư thái cái bóng.

Chu Chỉ Nhược không để ý đến tiểu quận chúa Triệu Mẫn những lời này, mà là nhíu mày hỏi: “Vậy ngươi lần này lặng yên không một tiếng động lên núi muốn làm gì “

“Làm cái gì “

“Tự nhiên là nghĩ ngươi, liền tới tìm ngươi a!” Triệu Mẫn chập chờn dáng người, từng bước một hướng Chu Chỉ Nhược đi tới, cười tủm tỉm nói tri kỷ nhi lời nói.

Kẻ đến không thiện, kẻ thiện thì không đến.

Ý nghĩ này ở trong lòng xoay quanh thời điểm, Chu Chỉ Nhược cũng không biết nhớ ra cái gì đó, gương mặt không khỏi đỏ hồng.

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn đến cùng muốn làm gì

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 272 : Đồ cưới

“Chưởng môn…”

1 tên Nga Mi phái đệ tử chính hướng Chu Chỉ Nhược nguyên bản hiện đang ở gian phòng phương hướng đi tới.

Sau đó trở về cổng, cung kính vô cùng kêu gọi mấy âm thanh về sau, nhưng không thấy bên trong có bất kỳ hồi âm. Đang lo lắng dưới, trong lúc tình thế cấp bách nàng trực tiếp đẩy cửa phòng ra, liền liếc nhìn kia để lên bàn phong thư. Thấy phong thư phía trên chữ về sau, đệ tử mở phong thư, cái này xem xét đi, lập tức quá sợ hãi.

Chưởng môn lại hết rồi!

Rất nhanh, toàn bộ Nga Mi cử đi dưới liền biết Chu Chỉ Nhược biến mất, trong lúc nhất thời môn phái trên dưới lâm vào hỗn loạn, đồng thời cũng có thân cận chưởng môn đệ tử tại dựa theo phía trên kia phân phó, phái ra môn hạ đệ tử hướng Võ Đang phương hướng tiến đến.

Dưới núi.

Con đường bên cạnh chỗ bí mật.

Triệu Mẫn, Lục Vô Song cùng Chu Chỉ Nhược 3 người lẳng lặng nhìn Nga Mi phái đệ tử phóng ngựa phi nhanh, đi địa phương chính là Võ Đang phương hướng.

“A!”

Tiểu quận chúa thấy thế không khỏi cười, quay đầu đối đứng tại bên người cầm kiếm mà đứng Chu Chỉ Nhược nói: “Ngươi phen này động tác, tuy nói mấy cái, nhưng nói thật lộ ra rất là thô ráp.” Dựa theo đạo lý, ‘Thuyết phục’ Chu Chỉ Nhược, Chu Chỉ Nhược trên thực tế là đủ để dùng bình thường nhất biện pháp đến an bài Nga Mi sơn sự tình, mà không phải lấy loại này cùng loại đột nhiên mất tích tư thái đến nói cho trên núi Nga Mi hạ.

Chu Chỉ Nhược cách làm cùng mục đích, đối tiểu quận chúa Triệu Mẫn thật sự mà nói là quá mức thô thiển, một chút liền biết.

Nàng chính là lấy Nga Mi phái chấn động, đến nói cho cái khác giang hồ môn phái có nguy cơ tương lai.

Làm một mới trở thành chưởng môn không lâu người mới, như thế hành vi cũng là xem như còn không có trở ngại.

Chỉ là duy nhất để Chu Chỉ Nhược nghi ngờ là mình như thế thao tác, tiểu quận chúa Triệu Mẫn nhưng không có bất kỳ ngăn cản dự định. Cái này khiến nàng có chút đoán không ra, đoán không được. Không bằng nói như thế thao tác, cũng là Chu Chỉ Nhược theo một ý nghĩa nào đó đối tiểu quận chúa mục đích thăm dò.

“…”

Nhìn lại tiểu quận chúa Triệu Mẫn một chút, Chu Chỉ Nhược từ trong trầm mặc khôi phục, mở miệng nói: “Mông Nguyên thế cục đã như trời nghiêng, ngươi Triệu

Mẫn không phải nữ oa đại thần, kéo không hồi thiên nghiêng chi cục.”

“Mà lại ta cũng không cho rằng chỉ là 1 cái Chu Chỉ Nhược sẽ đối ngươi tiểu quận chúa lớn bao nhiêu tác dụng.”

Mông Nguyên tiến vào kết thúc chi thế đã không cách nào ngăn cản, điểm này đều Chu Chỉ Nhược tất nhiên là có thể nhìn ra được, hoặc là nói trong thiên hạ đại đa số người đều đã phát giác được điểm này.

Kia là đại thế, kia là thiên tuyển.

Không người nào có thể ngăn cản.

“Ngươi là tại ẩn giấu những thứ gì đi” đưa mắt nhìn mặt trước cái kia Nga Mi phái đệ tử bóng lưng biến mất tại cuối con đường về sau, Triệu Mẫn lúc này mới có ý riêng nói: “Ta đến đây Nga Mi thời điểm, hiểu qua đại khái tình huống. Tại ta cùng kia Nhạc Duyên quyết chiến ngày đó, cái này trên núi Nga Mi cũng mở ra đại hội võ lâm, đại hội này bên trên tất nhiên là phát sinh một chút thú vị cố sự.”

“Hoàng Đế hài cốt.”

“Ha!”

“Táng tại Nga Mi sơn Hoàng Đế hài cốt.”

“Biết đến càng nhiều, cái này liền càng không phải bí mật.”

Trên giang hồ trà trộn qua một đoạn thời gian Triệu Mẫn phi thường rõ ràng một chút người giang hồ đặc điểm, nhất là những cái kia võ công người chẳng ra gì, thường thường khuếch đại nói khoác mình nhìn thấy biết đồ vật, rất nhiều giang hồ truyền văn chính là bởi vậy mà tới. Nhìn một cái đằng sau đều nói là thứ gì

Long mạch!

1 người hài cốt, được xưng là long mạch!

Đây là đáng sợ đến bực nào lời đồn đại.

Nàng tiểu quận chúa Triệu Mẫn là không tin cái này.

Mà lại cho dù kia hài cốt chính là trong truyền thuyết Hoàng Đế thi cốt, chính là cái gọi là long mạch, có thể trấn một nước khí vận, nhưng là đối với hiện tại Mông Nguyên hoàn cảnh đến nói, đã không có tác dụng. Mà lại, thật bị nàng lấy ra sau là trấn hay là chấn hay là hai việc khác nhau.

Kia long mạch, cái gọi là Hoàng Đế hài cốt, đối tiểu quận chúa đến nói là một cái độc dược.

Trải qua Huyền Âm kiếm ý sự tình Triệu Mẫn, lại bị ép đáp ứng Bạch Tố Trinh yêu cầu nàng đã gặp xã hội đánh đập, không có trước kia lòng tham lam. Nếu là tại trước đó, nàng Triệu Mẫn tất nhiên sẽ đến Nga Mi sơn cưỡng ép cướp đoạt long mạch, nhưng bây giờ sẽ không.

Mà lại cho dù là long mạch, cái này long mạch cũng là người Trung Nguyên long mạch, mà không phải nàng gia tộc hoàng kim long mạch.

Lấy về, làm không tốt trấn chính là mình.

Chấp nhận phải ngã sập Mông Nguyên đại cục, triệt để cho bị tiêu diệt. Nếu là thật sự, vậy thì không phải là Thần khí, mà là đối dị tộc đòn sát thủ. Bất quá tân triều chưa lên, như tại tân triều hoàn toàn thành hình về sau, người vì phá hư cái này long mạch có lẽ có độc đáo tác dụng.

“Đáng tiếc, ta không cần cái này.”

“! ! !”

Thấy thế, Chu Chỉ Nhược hơi kinh ngạc, nội tâm bên trong cũng có một chút sốt ruột. Mà ở Triệu Mẫn cho ra đáp án về sau, thay vào đó thì là nghi hoặc.

Triệu Mẫn không có giải thích tâm tư, ngược lại là mở miệng nói lên một cái vấn đề khác: “Ngươi liền không kỳ quái ta vì sao lấy Nga Mi phái đệ tử tính mệnh làm quan trọng cầu, cưỡng ép muốn ngươi xuống núi bồi ta một nhóm” không có cho Chu Chỉ Nhược suy nghĩ thời gian, Triệu Mẫn đưa tay phải ra vỗ vỗ kia bị dùng vải trắng bọc lấy treo ở sau lưng ưng đao, nói: “Dọc theo con đường này ngươi một mực tại quan sát, như vậy Chỉ Nhược ngươi đoán đây là cái gì “

Lấy chiều dài đến xem, là binh khí.

Lấy vải trắng bao khỏa, kia là không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Lấy độ rộng đến xem, đây không phải là trường kiếm.

Trên thế giới này có mấy chuôi vũ khí có thể đáng đãi ngộ này

Ỷ Thiên kiếm danh tự tại não hải bên trong chợt lóe lên, từ Triệu Mẫn phần lớn sau khi chiến bại, Chu Chỉ Nhược chiếm được tin tức này liền biết kia Ỷ Thiên kiếm nên rơi vào Minh giáo giáo chủ Nhạc Duyên trong tay.

Lại thêm nàng trở thành chưởng môn về sau, cũng tốn hao không ít tinh lực đi thu thập Minh giáo tin tức, biết tại phần lớn một trận chiến trước đó, người trong Minh giáo từng cưỡi thuyền lớn tiến về qua Băng Hỏa đảo. Như vậy Ỷ Thiên kiếm cùng Đồ Long đao cả 2 đều lẽ ra rơi vào Minh giáo trong tay.

Còn lại liền chỉ có một cái khả năng.

Chỉ là… Làm sao có thể

Ưng đao tục truyền là tại Tây Tạng, làm sao lại rơi vào Triệu Mẫn trên tay trong lúc này đến cùng xảy ra chuyện gì phần lớn một trận chiến qua đi, tiểu quận chúa Triệu Mẫn kinh lịch cái gì, mới khiến cho ưng đao rơi vào trên tay của nàng, mà lại lại nhìn lục y nữ tử kia, Chu Chỉ Nhược luôn cảm thấy đối phương không giống như là Triệu Mẫn hộ vệ, ngược lại là giám thị nàng người.

Tại trở thành nhất giáo chi chủ về sau, Chu Chỉ Nhược

cân nhắc sự tình đã sớm khác biệt đã từng, nàng muốn càng nhiều.

“Chỉ Nhược, nhìn ngươi biểu lộ đã đoán được.”

“Không sai.”

“Nó chính là đại danh đỉnh đỉnh ưng đao.” Bàn tay như ngọc trắng nhẹ nhàng vỗ vỗ tự mình cõng thua đồ vật, tiểu quận chúa chậm rãi nói.

“Ngươi rốt cuộc muốn làm gì” tương phản, biết đáp án Chu Chỉ Nhược ngược lại cảm thấy nghi hoặc càng nhiều, trong lúc này bị giản lược đồ vật mới là hiện tại nàng nghi ngờ mấu chốt.

“Chỉ Nhược.” Không có trả lời Chu Chỉ Nhược vấn đề, tiểu quận chúa tiến lên đưa tay kéo qua Chu Chỉ Nhược tay, không có cho đối phương cự tuyệt chỗ trống, ngược lại là dùng một loại thổn thức giọng điệu nói ra một sự thật: “Ta phải lập gia đình!”

” “

Không kịp đỏ mặt, không kịp tránh đi Lục Vô Song tầm mắt Chu Chỉ Nhược nghe tới đáp án này lập tức sửng sốt, nhưng mà càng làm cho nàng khiếp sợ hay là phía dưới kia đoạn lời nói.

“Mang theo ưng đao.”

“Mang theo vậy cái kia còn sót lại Mông Nguyên đế quốc.”

“Còn có tâm ta yêu Chỉ Nhược muội muội.”

“Cùng nhau gả cho 1 người.”

Chờ chút!

Đem tay từ đối phương trong lòng bàn tay tránh thoát, Chu Chỉ Nhược đỏ bừng cả khuôn mặt mà hỏi: “Lời này là có ý gì “

“Mặt chữ bên trên ý tứ.”

“Ta tiểu quận chúa Triệu Mẫn phải lập gia đình rồi.”

“Ngươi Chu Chỉ Nhược là của hồi môn.”

“Về phần ưng đao cùng Mông Nguyên đế quốc thì là đồ cưới.” Lúc nói lời này, tiểu quận chúa ngược lại cười rất là vui vẻ, nhưng rơi vào Chu Chỉ Nhược trong mắt, nàng nhìn thấy một cỗ lau không đi bi ai, cùng kia tiềm ẩn tại chỗ sâu nhất bất đắc dĩ cùng cùng đường mạt lộ dưới quyết tử đánh cược một lần.

Chu Chỉ Nhược triệt để sửng sốt.

Vô số vấn đề ở thời điểm này hướng nàng mãnh liệt mà tới.

Vì cái gì Triệu Mẫn lại đột nhiên lấy chồng

Mà lại đồ cưới hay là lấy ưng đao cùng hiện tại còn sót lại quốc gia vì đồ cưới

Càng quan trọng chính là vì cái gì nàng 1 cái Nga Mi phái chưởng môn sẽ trở thành của hồi môn

Nếu là quá khứ nàng chắc chắn thất kinh, nhưng là đã trở thành chưởng môn nàng đã trưởng thành rất nhiều.

Chu Chỉ Nhược thực tế là không cách nào tưởng tượng cái dạng gì áp lực mới khiến cho tiểu quận chúa Triệu Mẫn sẽ đáp ứng đáng sợ như vậy yêu cầu. Tại phần lớn ngốc đoạn thời gian đó, Chu Chỉ Nhược đã là phi thường Triệu Mẫn mộng tưởng, dưới mắt kết quả này không thể nghi ngờ là đưa nàng chỗ truy đuổi toàn bộ đóng gói cho quá khứ.

Vô số vấn đề cùng nghi hoặc ở trong lòng bồi hồi, Chu Chỉ Nhược có quá nhiều đồ vật muốn hỏi thăm.

Cuối cùng những vấn đề này đi tới cổ họng sau hóa thành một vấn đề.

“Gả cho ai “

“Minh giáo giáo chủ, Nhạc Duyên.”

Khi cái tên này rơi vào Chu Chỉ Nhược bên tai một khắc này, Chu Chỉ Nhược ngây người.

—

—

—

Chương 273 : Chờ đợi (thượng)

“…”

1 cái tên quen thuộc đem Chu Chỉ Nhược đầy mình nghi hoặc cho sinh sinh ngăn ở cổ họng, để nàng có một loại không lên không dưới hỏng bét cảm thụ.

Tiền bối, Nhạc Duyên.

Nàng Chu Chỉ Nhược đã có thời gian rất dài chưa từng gặp qua đối phương.

Tại Chu Chỉ Nhược ấn tượng bên trong, Nhạc Duyên hình tượng vẫn là cái kia cõng quan tài thiếu niên.

Chỉ là nàng làm sao cũng không nghĩ tới từ nhỏ quận chúa Triệu Mẫn trong miệng đạt được đáp án sẽ là cái này.

Khẽ giật mình, sững sờ.

Sau đó chính là một loại cảm giác nói không ra lời từ trong lòng lan tràn.

Tuổi nhỏ Mộ Ngải, vô luận nam nữ đều giống nhau.

Một bên.

Một mực quan sát đến tiểu quận chúa Triệu Mẫn cùng

Nga Mi phái đương nhiệm chưởng môn Chu Chỉ Nhược giao lưu Lục Vô Song, thấy thế lông mày không khỏi hơi nhíu, một màn này, nàng rất quen a. Từ mình xem người, Lục Vô Song đúng là từ cái này Chu Chỉ Nhược trên thân nhìn thấy một chút cái bóng của mình.

“Là… Có đúng không “

Rốt cục, Chu Chỉ Nhược tại Triệu Mẫn cùng Lục Vô Song 2 người kia hơi có vẻ nghiêm túc dưới tầm mắt dẫn đầu ngăn cản không nổi, cả người từ trước đó cái chủng loại kia trạng thái bên trong khôi phục lại, hỏi ngược lại: “Vì cái gì ngươi muốn gả cho hắn” tại Chu Chỉ Nhược bình thường tin tức thu thập bên trong, nàng không cảm thấy Minh giáo đã đến đủ để quét ngang thiên hạ tình trạng.

Kia đột nhiên từ Giang Nam luồn lên Trần Hữu Lượng, cũng là một phương kiêu hùng.

Càng không cần nhắc tới Trương Sĩ Thành cùng Phương Quốc Trân bọn người.

Mà lại từ nàng kế nhiệm chưởng môn về sau, tại Diệt Tuyệt sư thái trước khi chết, Chu Chỉ Nhược đã từ Diệt Tuyệt sư thái trong miệng biết được rất nhiều rất nhiều giang hồ bí ẩn.

Trong đó liền bao quát từ trước một mực tranh đoạt thiên hạ phật đạo ma 3 giáo.

Mà lại càng là rất không chào đón xuất thân Phật môn Từ Hàng Tĩnh trai.

Điều này cũng làm cho Chu Chỉ Nhược biết khai phái tổ sư Quách Tương chính là 3 giáo truyền nhân, tại 3 giáo bên trong đều có thánh nữ thân phận, càng hiểu Nga Mi phái chỗ đặc thù. Nói một cách khác, tại Diệt Tuyệt sư thái những lời kia dưới, Chu Chỉ Nhược cảm thấy Nga Mi trong phái đồ chuyển đổi môn đình trực tiếp biến thành Đạo gia hoặc là Ma môn đều không kỳ quái.

Thậm chí, môn phái bên trong xuất hiện cái này 3 giáo bên trong người cũng không có quá lớn ngoài ý muốn.

Có lẽ kia chính quật khởi một đám kiêu hùng, nó phía sau liền có những người khác ủng hộ.

Tại sao phải gả cho hắn

Vấn đề này tại Triệu Mẫn não hải bên trong bồi hồi một chút, nàng cũng không có trực tiếp trả lời vấn đề này, mà là tại Chu Chỉ Nhược nhìn chăm chú đem ánh mắt hướng một bên Lục Vô Song liếc qua, sau đó còn nói thêm: “Tại sao phải gả cho hắn tự nhiên là phần lớn một trận chiến ta thua.”

Trận chiến kia mất đi không chỉ là Huyền Âm kiếm ý, càng làm cho tiểu quận chúa Triệu Mẫn lòng tự tin nhận xung kích.

Mà tại về sau kiến thức Tiểu Long Nữ đám người cùng Ưng Duyên một trận chiến tràng cảnh về sau, Triệu Mẫn tự tin liền nhận trọng thương.

Tại một đám trong nữ nhân, tài hoa kiến thức cùng võ

công, thậm chí ngay cả dung mạo cùng khí chất cũng không thể chiếm thượng phong, kia là toàn phương vị áp chế. Đôi này 1 cái lòng tự tin bạo đồng hồ tiểu quận chúa đến nói, nó đả kích không cần nói cũng biết.

Nguyên bản cố sự bên trong, Triệu Mẫn sở dĩ sẽ muốn Trương Vô Kỵ hoạ mi, kia hoàn toàn là che lấp tại lãng mạn hạ tối hậu đánh cược một lần. Bằng không mà nói, lấy Trương Vô Kỵ ngay lúc đó thế lực tăng thêm nàng Triệu Mẫn trí tuệ, là có năng lực cùng cơ hội trở thành thiên hạ cửu ngũ chí tôn.

Mà cuối cùng chi cục căn bản là bởi vì Triệu Mẫn bản thân tự ngạo khiến cho nàng đi bất quá ngưỡng cửa kia, chỉ có thể lấy phương thức như vậy kết thúc hết thảy.

Dưới mắt.

Tiểu quận chúa chỗ gặp phải cục diện muốn so nguyên bản cố sự bên trong mình càng gian nan hơn.

Cỗ này từ gia tộc hoàng kim sinh ra mà đến, muốn muốn cùng thành cát nghĩ mồ hôi 1 so cao ngạo, tại liên tiếp đả kích xuống đã thừa không có bao nhiêu. Nàng bây giờ đã biết thiên hạ sẽ không bởi vì chính nàng mà thay đổi, sẽ chỉ bởi vì một cái nam nhân mà chuyển động.

Không phải nàng làm không được, mà là nàng Triệu Mẫn không đủ mạnh.

Mà lại đơn vòng kế sách cùng thủ đoạn tàn nhẫn, tại nhận thức lại Bạch Xà truyện cố sự này về sau, Triệu Mẫn đã nhận thức đến cái dạng gì gọi là tấm gương.

Đã thức thời Triệu Mẫn mặc dù đáp ứng Tiểu Long Nữ yêu cầu, nhưng cái này cũng không đại biểu tiểu quận chúa sẽ hoàn toàn thúc thủ chịu trói.

Tại lúc ấy, trực tiếp ngay trước Nga Mi phái khai phái tổ sư Quách Tương mặt đem đương nhiệm Nga Mi phái chưởng môn Chu Chỉ Nhược kéo vào ván, chính là nàng dương mưu.

Kiến thức tại Ưng Duyên đối mặt tình thế nguy hiểm, lấy nàng đoạn thời gian kia đối Quách Tương tính tình hiểu rõ, Triệu Mẫn cơ hồ có thể khẳng định tại Quách Tương trong lòng có lấy một luồng khí nóng. Yêu cầu đó, chính là tăng thêm Quách Tương nội tâm bên trong đoàn kia lửa.

Chỉ là để Triệu Mẫn ngoài ý muốn chính là, nàng kia phiên cách làm lấy mình đối Tiểu Long Nữ cùng Nguyệt Thần bọn người, hẳn là đủ để nhìn ra được kia là nàng dương mưu.

Thậm chí tại đi tới Nga Mi phái về sau, lấy áp lực khiến cho Chu Chỉ Nhược làm ra thông tri môn phái khác sự tình, cũng là Triệu Mẫn trong lòng tiểu tiểu dự định.

Thế nhưng là đây hết thảy đối phương nhưng không có làm bất kỳ ngăn cản.

Cái này nên để nàng nói thế nào

Là đơn thuần tự phụ tự tin, hay là riêng phần mình ở giữa có thuộc về mình bí mật nhỏ

Thân là cùng giới, thân là nữ nhân, tiểu quận chúa chỉ cảm thấy chỉ sợ cả 2 đều có. Các nàng tố cầu khác biệt, chỉ bất quá tại cái nào đó thời khắc, phần này tố cầu tổng hợp tại trên một điểm mặt.

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, Triệu Mẫn chỉ cảm thấy thân thể của mình có chút lạnh.

Có phải là mình tố cầu cũng bị tính toán tại cái này phía trên

Điểm này, cũng bị tập trung tại trên người của một người đàn ông.

Nghĩ đến cái này bên trong, tiểu quận chúa chỉ cảm thấy có một loại trong cõi u minh có một loại đại khủng bố, tựa hồ có một đôi mắt, một đôi tay ngay tại khuấy động lấy thế cuộc trước mắt, thôi động mọi người không tự chủ được hướng phía một mục tiêu trước tiến vào. Nhìn lướt qua áo xanh bồng bềnh Lục Vô Song, Triệu Mẫn trong lòng tự nhủ nàng cũng là trong cục người sao

“Ừ”

“Ngươi làm sao đâu” phát giác được tiểu quận chúa Triệu Mẫn trên trán xuất ra mồ hôi lạnh, Chu Chỉ Nhược không khỏi hỏi.

“Không có gì.” Lắc đầu bật cười, đem trong lòng suy đoán đè xuống về sau, Triệu Mẫn lau cằm dưới đầu, cười nói: “Chỉ là tại mất đi võ công về sau, ta mới phát hiện mình cũng bất quá là một cái bình thường cô

nương mà thôi, ngẫu cảm giác phong hàn thôi.”

“…”

Trả lời như vậy để Chu Chỉ Nhược có chút ngoài ý muốn.

Nhưng đối mặt loại tình huống này, nàng cũng chỉ có thể nhếch miệng, rất hiển nhiên, tại làm qua một đoạn thời gian chưởng môn về sau, có không tầm thường trưởng thành Chu Chỉ Nhược cũng phát hiện ở trong đó chỗ quái dị. Muốn thăm dò rõ ràng đến cùng xảy ra chuyện gì, chỉ có vào cuộc.

Trên thực tế, Chu Chỉ Nhược chẳng biết lúc nào cũng đã bị kéo vào kết thúc.

“Dạng này a, vậy sẽ ưng đao giao cho ta đến cõng đi.”

Gật gật đầu, Chu Chỉ Nhược tiến lên đem kia treo ở Triệu Mẫn trên lưng ưng đao cầm xuống, đặt ở trên người mình, rồi mới lên tiếng: “Vậy chúng ta trước Bắc thượng đi, thuận đường nói một chút vì cái gì ta 1 cái Nga Mi phái chưởng môn nhân tại sao lại trở thành của hồi môn người!”

Ánh mắt giao hội ở giữa, tiểu quận chúa Triệu Mẫn rất là vui vẻ.

Tại thời khắc này, nàng lại lần nữa tìm được lúc trước tại phần lớn thời điểm cùng Chu Chỉ Nhược tâm sự một khắc này. Nếu như không có những này ngoài ý muốn, 2 người bọn họ có lẽ là cừu nhân.

Nhưng bây giờ, các nàng là bằng hữu.

Sau lưng.

Lục Vô Song đối này làm như không thấy, nàng chỉ là cần làm được mình nên làm sự tình là đủ.

Có nhiều thứ nàng không cần nhúng tay, chỉ cần lẳng lặng nhìn.

Tại Lục Vô Song não hải bên trong thì là một mực tại suy tư một chuyện khác.

Xác thực nói là kia xuất từ sư thúc Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) cái kia cố sự.

Hừ!

Tiểu Thanh…

Khẽ lắc đầu, Lục Vô Song cái này liền đi theo tiểu quận chúa cùng Chu Chỉ Nhược 2 người đằng sau đi theo.

…

Ứng trời.

Tại trấn an Xích Luyện tiên tử Nhạc Duyên lại lần nữa có động tác.

Hắn trực tiếp tìm được bị Chu Nguyên Chương an bài tại cái này bên trong, bởi vì yêu cầu của hắn, đến sau

này cuối cùng không dám có cái khác quá nhiều động tác người trong phật môn.

Chỉ có thể ở chỗ này chờ, từ đó tiến hành tương ứng thăm dò.

Tại khách sạn bên trong, Nhạc Duyên lại lần nữa nhìn thấy hiện tại Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân —— nói Tĩnh Am.

Một cái bàn, hai chén trà.

1 người.

Một phần chờ đợi.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 274 : Chờ đợi (hạ)

“Ừm ~~ “

Một tiếng nhẹ ngửi, tế phẩm ly kia bên trong phát ra hương trà, Nhạc Duyên cười nói: “Không nghĩ tới Ngôn cô nương tại trà nghệ 1 đạo bên trên có không tầm thường tạo nghệ.”

“Trà ngon!”

Cúi đầu tán một tiếng về sau, Nhạc Duyên liền đem ánh mắt rơi vào trong chén trà những cái kia đã bị ngâm nở đến lá trà, đột nhiên nói: “Không nghĩ tới Từ Hàng Tĩnh trai tại phương nam thế lực cũng không tiểu a!” Trà này lá, nhìn nhan sắc kiểu dáng cùng hương vị, đều cùng theo như đồn đại đại hồng bào cực kì tương tự.

Chỉ là hiện tại không có Phúc Kiến xưng hô thế này, nó ở vào Giang Chiết hành tỉnh bên trong.

Mà lại tại kia bên trong cũng có 1 cái Thiếu Lâm tự.

“…”

Nói Tĩnh Am thần sắc hơi đổi, lập tức khôi phục nguyên dạng, nàng cũng không có ngờ tới vẻn vẹn một ly trà liền bị đối phương khuy xuất một chút đồ vật. Điểm này ngược lại để nói Tĩnh Am hơi có vẻ kinh ngạc, nhưng không có bao lớn ngoài ý muốn. Lấy đối phương năng

lực, biểu hiện tiếp qua lạ thường, cũng tình có thể hiểu.

“Vì cái gì lần trước gặp ngươi thời điểm, nhưng không thấy Ngôn cô nương lấy trà này lá đãi khách” Nhạc Duyên nhẹ nhàng lắc lắc chén trà, nhìn xem bên trong nước trà dập dờn, thiển ẩm một ngụm về sau, hắn hỏi ra một vấn đề. Cho dù là lần trước hắn Nhạc Duyên là lấy chân khí lưu hình đến đây, mà không phải chân nhân, nhưng vấn đề hay là đồng dạng.

Đại hồng bào, đây coi như là cực phẩm trà ngon, chính là trọng lễ.

“Lá trà là mấy ngày nay môn nhân đưa tới.”

Mỉm cười, nói Tĩnh Am bình tĩnh cho ra đáp án.

“Thì ra là thế.”

“Chỉ là có một vấn đề, bản tọa không biết rõ.”

“Ngôn cô nương mang theo một đám người trong phật môn đến đây ứng trời, trên thực tế là muốn từ bản tọa giáo dưới tìm kiếm cái gọi là chân mệnh thiên tử đi “

“Thủ đoạn của các ngươi ta rất quen thuộc.”

“Từ nội bộ công phá địch quân thành lũy, đây là Từ Hàng Tĩnh trai cho tới nay am hiểu nhất thao tác.” Xem lịch sử, liền sẽ phát hiện Từ Hàng Tĩnh trai ưa thích dùng nhất dao cùn đi cắt kẻ đối địch thịt, từ nội bộ công phá thành lũy là các nàng độc ác nhất phương thức.

Vì có thể đạt tới mục đích, tứ ma nói chuyện, chính là bởi vậy mà tới.

So với cùng là tử địch Âm Quý phái, Từ Hàng Tĩnh trai thủ đoạn cao cấp hơn hơn nhiều.

Dưới mắt.

Từ Hàng Tĩnh trai còn có thể đứng ra khuấy gió nổi mưa, nhưng cho tới nay tử địch Âm Quý phái thật là trở nên suy yếu quá nhiều. Nguyên nhân lớn nhất 1 trong, theo Nhạc Duyên chính là hiện tại Âm Quý phái thiếu khuyết có thể chống cự Từ Hàng Tĩnh trai trấn phái kiếm pháp võ công.

Thiên Ma công, đã biến mất không còn tăm tích.

Xác thực nói là lịch đại Âm Quý phái chưởng môn nên nắm giữ truyền thừa tuyệt học Thiên Ma công hoàn toàn thất truyền. Đây cũng là vì sao ở phía sau đến vốn nên từ nữ tử khi chưởng môn Âm Quý phái biến thành nam tính khi chưởng môn, về căn bản nguyên nhân chính là Thiên Ma công thất truyền.

Vấn đề này tại lúc trước mình trở lại thần điêu thời điểm, từng có một chút suy tư, nhưng trên thực tế Nhạc Duyên cũng không có truy đến cùng.

Nhưng ở hôm nay, nhất là khi nhìn đến kia chợt lóe lên màu đỏ đao mang, cảm nhận được thế giới bản chất phát sinh biến hóa thời điểm, Nhạc Duyên liền biết 4 đại kỳ thư hoàn toàn biến mất thời gian đã không xa.

Không ra 100 năm, cái này 4 đại kỳ thư chỗ đại biểu tuyệt học đem hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa, mà lúc kia cũng chính là Từ Hàng Tĩnh trai cùng Âm Quý phái hoàn toàn biến mất thời điểm.

Đã là như thế, Âm Quý phái xuất hiện ẩn núp hiện tượng cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Thậm chí, tại gần nhất xuất hiện một đám tham dự tranh bá thiên hạ người bên trong, chỉ sợ Ma môn có khả năng ép chú rất ít. Vô cùng có khả năng lớn nhất tập trung hay là kia đã trở về sa mạc bắt đầu bế quan Ma Sư Bàng Ban. Chí ít hắn Nhạc Duyên phái đi ra người còn không có tìm kiếm được bao nhiêu cao tầng.

Có lẽ tại Minh giáo nội bộ, bản thân liền tồn tại 3 giáo ẩn tàng người.

Đạo môn, Phật môn đều có minh xác nhân tuyển, kia Ma môn đâu

Tâm tư thu hồi, Nhạc Duyên ánh mắt dừng lại tại lộ ra nghiêm túc nghiêm túc nói Tĩnh Am trên thân, cười nói: “Để bản tọa đoán xem, mục tiêu của các ngươi nhân tuyển hẳn là Chu Nguyên Chương đi “

“Ừm!”

“Không chọn cao tầng, mà chọn trúng tầng, không thể không thừa nhận các ngươi Từ Hàng Tĩnh trai tại cái này lựa chọn bên trên thật đúng là rất có ánh mắt.”

Cho dù là Nhạc Duyên cũng không thể không thừa

nhận, trên một điểm này bất kể nói thế nào, Từ Hàng Tĩnh trai lựa chọn đồng dạng đều không có phạm sai lầm, hoặc là nói các nàng không có thua. Tuy nói trong đó cũng từng có mấy lần thất thủ, nhưng chân chính đem thất bại biến thành tập mãi thành thói quen thời điểm chính là gặp Nhạc Duyên.

“! ! !”

Nhạc Duyên lời nói để nói Tĩnh Am toàn thân run lên, dù là nàng là Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân, nhưng ở lúc này, không lo không sợ lá gan tại truyền thuyết này bên trong trước mặt nam nhân hay là có vẻ hơi yếu tiểu. Lúc trước còn không có rời núi thời điểm, coi trời bằng vung tự nhận Từ Hàng Tĩnh trai vô địch thiên hạ, khi hành tẩu trên giang hồ thời điểm mới phát hiện con đường khó đi; mà bây giờ tại được chứng kiến không ít đồ vật, kinh lịch rất nhiều sự tình sau nói Tĩnh Am chỉ kém điểm không có rừng cây nhỏ gấp chạy.

Chu Nguyên Chương vừa đánh xuống ứng trời không lâu, nói Tĩnh Am đại biểu lấy Phật môn đến, nó mục đích không cần nói cũng biết.

Đây là bày ở ngoài sáng đồ vật.

Nói Tĩnh Am vừa mới kia khẽ run lên thân thể, cũng bất quá là nàng cố ý hành động. Nhưng chân chính để nàng kinh hồn táng đảm đích thật là Nhạc Duyên tiếp xuống một câu.

“Là ai nói cho ngươi Tiềm Long ở đây “

Thời gian lâu như vậy bên trong, nói Tĩnh Am từ rời núi sau cũng coi là tại toàn bộ trên giang hồ loạn thất bát tao dạo qua một vòng, tìm một đống không có ích lợi gì giúp đỡ, nhưng cuối cùng nói Tĩnh Am lại đi tới ứng trời, muốn trực tiếp thấy Chu Nguyên Chương thời điểm, vừa vặn gặp được đến đây Nhạc Duyên.

Lẫn nhau gặp nhau một màn, để Nhạc Duyên cảm thấy tại nói Tĩnh Am phía sau có chút vấn đề.

Nếu như không phải lúc ấy vì vội vàng gặp một lần Xích Luyện tiên tử, vấn đề này hẳn là đã sớm giải quyết.

Có ai có năng lực như thế cùng tư cách

Lưu Bá Ôn Trương Trung hay là Hiểu Mộng

Lại hoặc là ẩn giấu những người khác

Cả đám tuyển tại Nhạc Duyên não hải bên trong hiện lên, nhưng mà nói Tĩnh Am cho ra đáp án lại là để người cảm thấy bất ngờ.

“Lý Thuần Phong, đẩy cõng đồ.”

Ánh mắt lấp lóe, nói Tĩnh Am cho đáp án có khác vận vị.

“…” Như thế đáp án để Nhạc Duyên sửng sốt một chút, lập tức hắn cười: “Các ngươi rất có ý tứ, người trong phật môn thật là nghiên cứu đạo môn bí điển “

Nói Tĩnh Am cũng có chút dở khóc dở cười, chỉ cảm thấy một loại tên là lúng túng cảm xúc ở trong lòng lan

tràn, nghiêm nghị nói: “Dù sao biết người biết ta mới có thể bách chiến bách thắng.”

Thắng một chữ này nàng đều có chút nói không nên lời.

Có một câu không có trực tiếp nói thẳng, đó chính là đại Đường sự tình rất rõ ràng đã hiểu rõ rõ ràng.

Dù sao người thông minh từ trước không ít.

Chỉ cần bị 1 người đoán được, như vậy liền sẽ không ít người biết.

Khác biệt duy nhất chính là tuyệt đại đa số thời điểm, tất cả mọi người lựa chọn trầm mặc.

Ở phía sau đến Từ Hàng Tĩnh trai đệ tử trong mắt, kia đại Đường một đoạn lịch sử liền lộ ra cực kỳ hoang đường không chịu nổi.

Đại danh đỉnh đỉnh Nữ đế chính là lúc kia.

Mà lại cũng chính bởi vì nàng, kém chút đem nguyên bản Lý phiệt hậu duệ kém chút giết tuyệt. Nếu như không phải một số người còn lẩm bẩm kia phần quá khứ, cùng nhìn không được, chỉ sợ Lý phiệt huyết mạch sẽ tại Nữ đế trên tay triệt để đoạn tuyệt.

Như thế lớn 1 cái thất bại, trở thành Từ Hàng Tĩnh trai trong lòng u cục, cái này cũng chẳng suy nghĩ gì nữa. Hơn nữa còn là 1 cái tại ngoại giới người trong mắt, Từ Hàng Tĩnh trai ‘Thành công’ ví dụ.

Đạo môn kỳ thư Trường Sinh quyết cùng từ Lý Thuần Phong cùng Viên Thiên Cương mà biện thành lấy ra đẩy cõng đồ, liền trở thành rất nhiều mắt người bên trong bảo vật.

Thời kỳ đó cố sự cực kỳ phức tạp.

Ở bên trong môn phái, tuy có ghi chép, nhưng là nói Tĩnh Am lại chỉ là gặp qua một chút.

Trong đó liên lụy phật đạo ma 3 giáo tây du lịch sự tình, vậy mà tại rất nhiều trên điển tịch đều thành kiêng kị, chỉ có từ sử quan chỗ viết một chút văn tự ghi chép cùng lưu truyền tại dân gian truyền kỳ cố sự.

Nhạc Duyên không hỏi nói Tĩnh Am vì cái gì không có trực tiếp lựa chọn Trần Hữu Lượng, mà là trực tiếp định Chu Nguyên Chương.

Nguyên do trong đó rất đơn giản.

Thứ nhất là phát triển bành trướng đến không bị khống chế Thanh Long hội, thứ 2 thì là tại Chu Nguyên Chương trên thân có để Phật môn thân thiết một điểm, hắn làm qua hòa thượng.

Về tình về lý, là người đều có khuynh hướng.

Huống chi là từ trước liền khuynh hướng nghiêm trọng Từ Hàng Tĩnh trai.

Không có hỏi thăm là ai giải châm ngôn, Nhạc Duyên chỉ là tùy ý nói: “Vậy tại sao không trốn, mà là lựa chọn tại

cái này bên trong chờ đợi “

Tại Nhạc Duyên cùng Xích Luyện tiên tử ở chung một chỗ thời điểm, cái này nói Tĩnh Am kế hoạch bị đụng xuyên về sau, nàng hoàn toàn có thể chọn rời đi, nhưng là nói Tĩnh Am thật là không có làm như vậy. Thậm chí, ngay cả lúc ấy cùng đi cùng một chỗ đến người trong phật môn đều không ai rời đi.

Tư thế này, theo Nhạc Duyên có chút ý tứ.

Bởi vì cái này đời đồng hồ lấy Phật môn cúi đầu.

“Bởi vì chúng ta cần cho Nhạc giáo chủ một đáp án.” Hít sâu một hơi về sau, nói Tĩnh Am tại Nhạc Duyên nhìn chăm chú cúi đầu.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 275 : Viên Chân

“Kia, bản tọa có thể cho các ngươi một đáp án.”

Chờ đợi.

Cộng thêm một đáp án.

Bản thân cái này đại biểu lấy Phật môn cúi đầu, xác thực nói là Từ Hàng Tĩnh trai đệ tử nói Tĩnh Am cúi đầu.

Chính là cho dù tốt kế hoạch, nhưng đối mặt tuyệt đối lực lượng thời điểm, cũng sẽ lộ ra như vậy khiếp nhược không chịu nổi, cái này khiến đã từng bao hàm lòng tin đi xuống dưới núi nói Tĩnh Am tại liên tiếp không ngừng đả kích xuống, đã nhận rõ thế cuộc trước mắt. Cái này ứng trời một nhóm, chính là nàng sau cùng quật cường.

Đáng tiếc là cùng ngày gặp phải đến Nhạc Duyên, một khắc này nói Tĩnh Am liền biết sự tình đã không có biện pháp ngăn cản.

Tại nàng có chút lúc tuyệt vọng, ngược lại là xuất thân Thiếu Lâm Viên Chân đại sư xách 1 cái cực kỳ tốt đề nghị.

Lưu được núi xanh, không sợ không có củi đốt.

Thế hệ này Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân không được, nhưng là có thể lưu đến đời sau truyền nhân a.

Khi đề nghị này bày ở nói Tĩnh Am trước mặt thời điểm,

nàng cả người đều kinh ngạc đến ngây người.

Đây coi là cái gì

Nàng nói Tĩnh Am mới rời núi, liền đại biểu cho nhiệm vụ thất bại, lần này Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân nhiệm vụ triệt để kết thúc. Sau đó liền muốn bắt đầu bồi dưỡng đời sau Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân sao nàng nói Tĩnh Am mới tuổi tròn đôi mươi a, có lớn đem thời gian, bây giờ lại muốn khô tọa trong núi sao

Nhưng ở nói Tĩnh Am tâm tình chập chờn thời điểm, Viên Chân đại sư chỉ nói một câu, liền triệt để bỏ đi nàng kia phần không cam lòng.

Sau cùng kết cục, chính là hiện tại Nhạc Duyên bản thân nhìn thấy tràng diện.

Nhạc Duyên tự nhiên không biết đè sập nói Tĩnh Am trong lòng cuối cùng một cọng rơm chính là Thành Côn một câu, bất quá coi như biết cũng không có quá lớn ngoài ý muốn. Dù sao Thành Côn là 1 cái rất am hiểu cẩu chi đạo người, tại hiện tại cái này trong giang hồ, Thành Côn cũng có thể coi là số một lão tiền xu.

Lúc trước đối mặt Minh giáo đại thế thời điểm, Thành Côn là như thế nào làm, bây giờ hắn chính là dạy như thế nào nói Tĩnh Am đi làm.

Duy nhất khiến người ngoài ý chính là Thành Côn không có trốn, mà là kế tiếp theo lấy cái này Viên Chân đại sư thân phận đợi tại ứng trời. Hắn tựa hồ đối với tương lai của mình tao ngộ không có để ý, điểm này tại Nhạc

Duyên trong lòng hơi có vẻ ngoài ý muốn.

1 cái người sợ chết, vậy mà không có lựa chọn trốn tránh

Không sợ mình thay Minh giáo thanh lý mất mẹ hắn

Đây là 1 kiện rất để người kinh ngạc sự tình.

Bên ngoài.

Khi Nhạc Duyên không có bất kỳ cái gì ẩn tàng bước vào khách sạn thời điểm, trước đó một mực ở chỗ này bên trong Phật môn những người khác đã sớm nhìn thấy tình huống này.

Làm trừ bỏ nói Tĩnh Am thân phận bên ngoài, ở những người khác bên trong có không thấp thân phận Viên Chân hòa thượng cũng nhìn không chuyển mắt nhìn qua Nhạc Duyên kia đi vào gian phòng bóng lưng.

"…"

Khác biệt bên cạnh những người khác lo lắng, Viên Chân hòa thượng lúc này ngược lại là bình tĩnh hung ác.

Chuyện này tự cũng không phải tất cả, mà là tại hắn nghe tới Nhạc Duyên đi Băng Hỏa đảo, đem Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn bình yên vô sự mang ra về sau, Thành Côn cũng đã biết mình kết cục.

Minh giáo… Dưới mắt Minh giáo, hắn ngăn cản không được.

Ngay cả Võ Đang đều bị Minh giáo Nhạc Duyên đạp núi, nguyên bản có hợp tác Mông Nguyên càng là mặt trời lặn phía tây, bị đánh liên tục bại lui. Bất kể thế nào nhìn, tại cái này đột nhiên xuất hiện giáo chủ Nhạc Duyên suất lĩnh dưới, cái này Minh giáo đã không có bất luận cái gì thất bại khả năng.

Thành Côn có thể nói là 1 cái âm hiểm hèn hạ, không có điểm mấu chốt người xấu, nhưng ở trên người hắn thật là có cực ít nhân tài có 1 cái đặc chất.

Đó chính là thuần túy.

Hắn là thuần túy hỏng.

Khác biệt bởi vì tình sinh biến Xích Luyện tiên tử, Thành Côn biểu hiện ra ngoài thì phải so với lúc trước Xích Luyện tiên tử càng thêm cực đoan. Nếu nói Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu chính là bị thế tục cửa nhà góc nhìn chỗ đánh bại lời nói, như vậy Thành Côn thì không giống.

Cho dù là đồng dạng giết, nhưng Xích Luyện tiên tử biểu hiện đích thật là muốn so Thành Côn quang minh chính đại hơn nhiều.

Nếu như lúc trước Xích Luyện tiên tử giống như Thành Côn lời nói, chỉ sợ nàng sớm đã chết ở ghét ác như cừu hồng thất công trên tay, mà là tại Lý Mạc Sầu cơ hồ diệt Lục Triển Nguyên cửa, một đám ngũ tuyệt cao thủ cũng không hề động thủ tâm tư cùng dự định. Đó là bởi vì đạo nghĩa không đủ, cho dù là cùng Lục Triển Nguyên 1 nhà

có quan hệ nam đế 1 đèn đại sư cũng bảo trì trầm mặc.

Tại nguyên bản cố sự bên trong, duy nhất cùng Lý Mạc Sầu giao thủ cũng chỉ có nhân duyên tế hội dưới Đông Tà Hoàng Dược sư.

May mắn chính là Xích Luyện tiên tử gặp phải Nhạc Duyên, bất hạnh cũng là gặp phải Nhạc Duyên.

Nhưng cuối cùng lại so cười lớn táng thân tình tốn cùng liệt hỏa phía dưới muốn tốt hơn nhiều.

Mà Thành Côn khác biệt.

Hắn thủ đoạn quá mức âm hiểm độc ác, thậm chí vượt qua nhân chi ranh giới cuối cùng, nhất là tại nhìn thấy nữ nhân yêu mến tự sát ở trước mặt mình thời điểm, hắn đã trở thành 1 cái triệt để bên thua. Từ đó về sau, đánh tan hủy diệt Minh giáo liền trở thành trong lòng của hắn chấp niệm.

Vì thế, Thành Côn không tiếc bỏ đi dân tộc đại nghĩa, cùng người Mông Cổ hợp tác, đưa ra 6 đại phái vây công Quang Minh đỉnh cùng một loạt kế hoạch.

Chỉ tiếc Nhạc Duyên không hàng, khiến cho Minh giáo thế cục tại hắn xuất hiện một khắc này đột nhiên thay đổi.

Cục diện bắt đầu hướng Thành Côn không cách nào dự đoán phương hướng chạy như điên.

Mà lại tại võ công 1 đạo bên trên, Thành Côn trên thực

tế biểu hiện cũng không phải là phi thường xuất sắc. Hắn khác biệt Xích Luyện tiên tử loại kia chính diện cứng rắn cách làm, mà là đa số áp dụng âm hiểm quỷ kế đến đạt thành mục đích. Lấy nhỏ nhất khí lực đến thu hoạch lớn nhất hồi báo, đây chính là Thành Côn dự định.

Tại Nhạc Duyên sau khi xuất hiện, Thành Côn liền phát giác được mình kế hoạch xuất hiện vấn đề.

Thời gian cực ngắn bên trong, nguyên bản tạo dựng tốt phương châm liền xuất hiện chết yểu.

Mông Nguyên chiến bại, thế lực liên tục bại lui, mắt thấy tiếp qua không lâu liền đến quần hùng tranh bá tranh đoạt chính thống tình trạng, Thần châu đại địa đã không có người Mông Cổ chỗ trống.

Cao thủ chi tranh, Minh giáo giáo chủ càng lộ vẻ vô địch chi thế.

Một chút mưu kế, sẽ chỉ bị người lấy lực phá đi.

Cục diện như vậy dưới, cái này khiến Thành Côn phẫn nộ phi thường cùng tuyệt vọng, hắn tại đối phương trong lúc vô tình tạo thành thất bại, ngay cả thất bại trong gang tấc đều hình dung không lên. Nói trắng ra chính là một giới sâu kiến dựng 1 cái không trung lâu các, ngay tại hoàn thành quá trình bên trong bị đi ngang qua cự nhân 1 cước giẫm qua dáng vẻ.

Nhất là khi hiểu được Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn chưa chết, mà là trực tiếp trở lại Minh giáo về sau, Thành Côn

cũng đã dự liệu được mình kết cục.

Hắn Thành Côn cùng mình đồ đệ Tạ Tốn thù hận, cuối cùng có một ngày sẽ giải quyết.

Mà 1 ngày này đã không xa.

Cho nên đang bồi cùng Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân nói Tĩnh Am đi tới ứng trời làm đánh cược lần cuối sau khi thất bại, Thành Côn đã đối với mình kết cục có giác ngộ. Chỉ bất quá trước lúc này, Thành Côn vẫn quyết định tiến hành đánh cược lần cuối. Hắn thấy, cái này Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân nói Tĩnh Am mạch này thất bại đã trở thành kết cục đã định, chẳng bằng đem ván rơi vào đời sau.

Đề nghị kia, để nói Tĩnh Am tại cái này bên trong chờ đợi, chính là Thành Côn bước cuối cùng cờ, cũng là dương mưu.

“Các ngươi đi xuống trước đi, bần tăng tại cái này chờ.”

Tại đem một bên những người khác sai khiến mở về sau, Thành Côn liền an tĩnh ngồi ngay ngắn ở bên ngoài, tĩnh chờ lấy.

Rất nhanh.

Vui sướng giao lưu hoàn tất, cũng không có quá mức gây khó cho người ta cô nương Nhạc Duyên tại bước ra cửa phòng thời điểm, liền nhìn thấy đã lâu chờ đợi mình Viên Chân hòa thượng.

Hoặc là nói tại hắn bước vào nơi này thời điểm, Nhạc Duyên liền một mực chú ý đến cái này tăng nhân.

Đối Nhạc Duyên đến nói, Viên Chân hòa thượng là 1 cái người xa lạ, Thành Côn càng là người xa lạ. Nhạc Duyên chưa từng thấy qua, mặc dù từ Tạ Tốn cùng cái khác giáo chúng trong miệng đạt được quá lớn khái hình dung, nhưng kiểu tóc đều sẽ cho người ta mang đến cực lớn hình tượng cải biến. Cho nên cũng là tại lúc trước nói chính Tĩnh Am trả lời dưới, biết được Thành Côn tồn tại.

Thành Côn tại mình tới đến không lâu, cũng đã chờ ở cái này bên trong.

“Ngươi tại chờ bản tọa “

Chậm rãi tiến lên, Nhạc Duyên nhìn đứng ở trước mặt mình hòa thượng, cười hỏi. Hắn có chút hứng thú, muốn nhìn một chút cái này am hiểu âm mưu quỷ kế Thành Côn đến cùng muốn làm gì.

“Bần tăng… Không!”

Chắp tay trước ngực, Viên Chân hòa thượng mở miệng: “Vãn bối Thành Côn gặp qua Nhạc giáo chủ!”

Không có giấu diếm, không có né tránh, Thành Côn nói thẳng ra thân phận chân thật của mình.

Một màn như thế, ngược lại để Nhạc Duyên kinh ngạc.

—

—

Chương 276 : Thỉnh cầu

Đứng tại trước mắt tựa hồ không phải Thiếu Lâm tự Viên Chân đại sư, không phải cái kia mặt ngoài cao tăng, mà là đã từng cái kia thân là Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn sư phó —— Thành Côn.

Đặc biệt điểm ra danh tự, đây chính là đại biểu cho Thành Côn bây giờ không phải là lấy Thiếu Lâm tự thân phận nói chuyện, mà là lấy đơn thuần người Thành Côn cái tên này đến gặp mặt.

Càng thú vị chính là đối phương trong miệng câu kia vãn bối.

Lấy niên kỷ đến nói, Thành Côn tự nhiên là vãn bối; mà lấy những phương diện khác đến nói, Thành Côn đồng dạng có thiên ti vạn lũ quan hệ.

Minh giáo tiền nhiệm giáo chủ Dương Đỉnh Thiên phu nhân chính là Thành Côn thanh mai trúc mã sư muội, 3 người bọn họ quan hệ trong đó tuyệt đối phải so trong tưởng tượng đến phức tạp.

Thanh mai trúc mã, trên trời rơi xuống hệ, tận hệ 3 người chi thân.

Từ Thành Côn trước kia cửa ra trong lời nói, nói là Dương Đỉnh Thiên ỷ vào thanh danh quyền thế cùng hoành đao đoạt ái, theo Nhạc Duyên cái này rõ ràng là 1 người phẫn nộ ngữ điệu, thuần túy là bởi vì người phế nói. Bởi vì tại Dương Đỉnh Thiên cưới sau sinh hoạt bên

trong, vợ chồng bọn họ giữa hai người sinh hoạt cũng có chút hài hòa.

Có thể nói, 3 người này ở giữa bày biện ra một loại rất quỷ dị tình huống.

Từ Minh giáo cái khác giáo chúng cùng cao tầng trong miệng, nhất là mình hậu nhân một mạch Ân Thiên Chính trong miệng, Nhạc Duyên có thể xác định Dương Đỉnh Thiên coi là một cái anh hùng nhân vật, mà lại đề tài này đã từng cũng cùng Trương Tam Phong thảo luận qua.

Dương Đỉnh Thiên là 1 cái không kém người, xem như nhân vật anh hùng.

Như vậy một người như vậy, vì sao cần ỷ vào quyền thế cứng rắn cưới một nữ nhân

Có lẽ ngay từ đầu quan hệ của song phương cũng không phải là đơn giản như vậy, chỉ sợ ngay từ đầu cái này Thành Côn thanh mai trúc mã liền có thể là Dương Đỉnh Thiên đã sớm định ra vị hôn thê.

Ở thời đại này, phụ mẫu chỉ cưới, chính là đại nghĩa chi ngôn.

Làm không tốt 3 người này tại phong hòa mây trước đó đến bên trên ‘Ngươi không được qua đây a’ như vậy một màn.

Mà vừa mới Thành Côn trong miệng câu kia vãn bối, rơi vào Nhạc Duyên trong tai thì có khác ý vị. Bởi vì tại hắn âm điệu ở giữa, có rõ ràng trầm bồng du dương cảm

giác.

“Thú vị.”

Khẽ cười một tiếng, Nhạc Duyên ngược lại là không có cự tuyệt, hắn muốn nhìn một chút cái này Thành Côn đến cùng có cái dạng gì tính toán, đến cùng muốn làm gì.

Theo cửa phòng quan bế, Nhạc Duyên đi tới Thành Côn ngây ngô gian phòng, tại ngồi ngay ngắn xuống về sau, cái này liền mở miệng nói: “Hỗn Nguyên phích lịch thủ Thành Côn, bản tọa biết ngươi cùng ta Thánh giáo ở giữa thù hận. Ngươi xuất hiện tại bản tọa trước mặt, mà không có chạy trốn, nói một chút mục đích của ngươi đi!”

“…”

Hít sâu một hơi, cho dù là một mực cẩu lấy tiến hành âm mưu quỷ kế Thành Côn, tại đối mặt người trước mắt này thời điểm, mặc dù đối phương trên thân không có tiết lộ ra bất kỳ khí tức, nhưng là loại kia áp lực vô hình lại là đập vào mặt. Đón kia tựa hồ có thể nhìn thấu ánh mắt của mình, lúc này mới lên tiếng nói: “Vãn bối nghĩ xin tiền bối cho một cái cơ hội.”

“Úc “

Một tiếng kinh ngạc, Nhạc Duyên theo hỏi: “Cơ hội gì “

Phải biết dưới loại tình huống này, theo đạo lý đến nói hắn Thành Côn căn bản không có xách cơ hội chỗ trống.

“Tiền bối biết vãn bối cùng Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn ân oán.”

“Vãn bối nghĩ xin tiền bối cho một cái cơ hội, để vãn bối cùng Tạ Tốn sinh tử nhất quyết.” Đối mặt vấn đề này, Thành Côn chỉ là cười một tiếng, lúc này trên người hắn thiếu 1 điểm Thành Côn nên có âm hiểm, ngược lại là thêm ra 1 điểm cao tăng vốn nên có khí độ, nói: “Đây chính là vãn bối thỉnh cầu.”

Thành Côn yêu cầu có chút khiến người ngoài ý, theo Nhạc Duyên, hắn người này lẽ ra giãy dụa, một mực lấy đỗi Minh giáo, sắp sáng giáo hủy diệt làm mục đích. Cho dù là tại chênh lệch thế cục, cũng có thể chịu nhục, nhưng là dưới mắt… Thành Côn thì là lựa chọn 1 cái khiến người ngoài ý kết quả.

Hắn muốn cùng đồ đệ của mình Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn một đôi 1 tiến hành sinh tử chi quyết.

“Rất có ý tứ thỉnh cầu.”

“Chỉ là lấy bản tọa đối ngươi hiểu rõ, ngươi Thành Côn không phải là dễ dàng như vậy từ bỏ người” ánh mắt rơi vào trước mắt hòa thượng trên thân, Nhạc Duyên nói thẳng ra nghi ngờ của mình.

“Ha!” Nghe vậy, Thành Côn phát ra một tiếng đắng chát cười, ánh mắt sáng ngời, rơi vào nam tử trước mắt trên thân, hắn không có làm bất kỳ giấu diếm, mà là trực tiếp hồi đáp: “Đó là bởi vì Nhạc giáo chủ quá mạnh, tiền bối đã đánh tan vãn bối báo thù Minh giáo lòng tin.”

Thành Côn mục đích là cái gì

Tại thanh mai trúc mã tự sát ở trước mặt mình về sau, hắn còn sống duy nhất mục đích liền đem Minh giáo triệt để hủy diệt.

Thế nhưng là khi Nhạc Duyên hạ xuống từ trên trời, trở thành tân nhiệm giáo chủ về sau, Minh giáo thế cục đã đại biến.

Lại nhiều âm mưu quỷ kế tại trước mặt Nhạc Duyên cũng có thể làm đến lấy lực phá đi, Minh giáo thế cục càng là phát triển không ngừng, nghĩa quân đem người Mông Cổ đánh đầu đầy là bao. Mắt thấy Minh giáo không chỉ có chưa từng xuất hiện vấn đề, ngược lại là có trở thành quốc giáo, thậm chí là trở thành mới kẻ thống trị.

Loại kết quả này, đối với Thành Côn đến nói đó chính là nhân sinh bên trong lớn nhất đả kích.

Tìm không được lật bàn cơ hội, tìm không thấy có thể thắng lợi tỉ lệ, Thành Côn đã lâm vào hoàn toàn tuyệt vọng.

Có lẽ hắn đến chết cũng không nhìn thấy Minh giáo bị hủy diệt 1 ngày.

Đôi này 1 cái dốc lòng người báo thù đến nói, mới là tru tâm một kích. Sau đó chỉ cần Minh giáo đại nghiệp một thành, như vậy hắn Thành Côn tất nhiên là sẽ bị thanh toán.

Tại loại này tình trạng dưới, Thành Côn chỉ có thể tìm kiếm 1 cái tương đối tốt kết cục.

Đối mặt Nhạc Duyên hỏi thăm, Thành Côn không có giấu diếm hắn tâm tư.

Trực tiếp thừa nhận kia là hắn muốn chết chi cục.

Tử vong là kết cục, nhưng là chết như thế nào nhưng lại có khác nhau.

Cùng Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn sư đồ chi chiến, chính là Thành Côn kết cục tốt nhất.

“Ngươi liền không sợ bản tọa trực tiếp đưa ngươi đánh chết tại cái này bên trong sao “

“Đúng!”

“Đây là ngươi chỗ chờ mong kết quả.”

“Nếu như ta đưa ngươi sở tác sở vi truyền khắp thiên hạ, càng đem một thân võ công toàn bộ vứt bỏ, sau đó đem ngươi ném đến Tạ Tốn trước mặt thiên đao vạn quả đâu” Nhạc Duyên xách 1 cái phương án lập tức liền bị mình phủ định, sau đó liền xuất ra 1 cái rất là tàn khốc phương án, bày ở Thành Côn trước mặt.

“A di đà phật.”

Nghe vậy, Thành Côn chắp tay trước ngực nhắc tới một tiếng phật hiệu, mặt không đổi sắc nói: “Tự nhiên cũng

có thể.”

Vứt bỏ võ công, thiên đao vạn quả, đề nghị như vậy cũng không có để Thành Côn trên mặt hiện ra hoảng hốt sợ hãi chi sắc. Biểu hiện như thế, để Nhạc Duyên có chút sợ hãi thán phục.

Trên dưới dò xét một chút về sau, Nhạc Duyên đột nhiên thở dài: “Đáng tiếc.”

“Lại vào lúc này, mới ở trên người của ngươi nhìn thấy một tia phù hợp Viên Chân đại sư thân phận khí độ.”

Tại trong tuyệt vọng, tại hi vọng phá diệt phía dưới, hiện ra cao tăng mới có khí độ, loại tình huống này xuất hiện tại Thành Côn trên thân không thể không nói là 1 cái cự đại châm chọc.

Trầm mặc nửa ngày.

Nhạc Duyên lại mở miệng nói: “Vậy ngươi từ bỏ trước đó mục tiêu sao “

“Không có.”

Thành Côn lắc đầu phủ nhận nói: “Hủy diệt Minh giáo vẫn là vãn bối chấp niệm, cho dù là hiện tại vãn bối vẫn không hề từ bỏ.”

“Úc” Nhạc Duyên ngước mắt.

“Là vãn bối khuyên nhủ Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân từ bỏ, cũng là vãn bối nói cho Ngôn thí chủ đem mục

tiêu trì hoãn, hoãn lại đến đời sau.”

“Dạng này đáng giá không “

“Đáng giá.” Chấp niệm như ma Thành Côn hồi đáp.

“…”

Nhạc Duyên trong lúc nhất thời không nói gì, chỉ là nhìn chằm chằm Thành Côn nhìn nửa ngày, hắn tựa hồ tại câu trả lời này trông được đến 1 cái để người cảm thấy quen thuộc đồ vật, mặc dù hắn không thích Thành Côn cách làm, nhưng là loại này chấp nhất lại vẫn làm cho người đáng giá ghé mắt.

Hồi lâu.

“Nhưng!”

“Ngươi cùng Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn sinh tử chi quyết, liền xem như là trích tinh trước đó tế tự đi!”

Lời nói quanh quẩn bên trong, Nhạc Duyên đã rời khỏi phòng, chỉ để lại thanh âm của hắn trong phòng quanh quẩn.

Gian phòng bên trong.

1 tên tăng nhân ngay tại niệm kinh, chấp niệm như ma.

Là Thành Côn, cũng là Viên Chân.

Mặt khác sách mới đã phát, không viết nhiễm múa rối vải một loại đồ vật.

Sách mới « hệ thống bình trắc nhà », giới thiệu vắn tắt: Ngày đó, nhạc sách hào đạt được một công việc mới.

Đó chính là đối các loại trong truyền thuyết hệ thống làm bình trắc cùng đối một ít không hợp quy củ hệ thống tiến hành đoạt lại thu về.

Mọi người có thể ủng hộ hạ.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 277 : Yêu cầu cùng suy đoán

Két.

Nhẹ nhàng chậm chạp tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến, người tới cũng không có ẩn tàng dự định.

Cái này tiếng bước chân Thành Côn rất quen thuộc.

Rất nhanh.

Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân nói Tĩnh Am liền từ bên ngoài đẩy cửa đi đến, tại đi tới gian phòng về sau, nàng lẳng lặng ngồi ngay ngắn ở trước đó Nhạc Duyên ngồi qua vị trí bên trên, mặt không biểu tình nhìn trước mắt cái này xuất từ Thiếu Lâm tự cao tăng Viên Chân đại sư.

Không nói một lời.

2 người đều đang duy trì trầm mặc.

Hồi lâu.

Hay là nói Tĩnh Am đánh vỡ mảnh này trầm mặc, mở miệng nói ra: “Mục đích của ngươi đạt tới” từ Thành Côn lấy Thiếu Lâm tự cao tăng thân phận khuyên nhủ nói Tĩnh Am thời điểm, hắn liền không có giấu diếm thân phận của mình, thậm chí ở trước mặt nàng trực tiếp đem mình ẩn tàng nhiều năm thân phận cho sinh sinh bạo lộ ra.

Tại nói Tĩnh Am lúc ấy kinh hãi đồng thời, lại lần nữa đưa ra mình lý giải cùng khuyên nhủ.

Kết quả không có vượt quá Thành Côn đoán trước, cái này so hắn lấy đơn thuần Viên Chân đại sư thân phận khuyên nhủ tác dụng muốn tốt hơn nhiều.

Thành Côn cái tên này tại có ít người trong mắt là có tiếng xấu cẩu thả hạng người, nhưng là hắn kia phần đối Minh giáo cừu hận lại tại một ít thời điểm, đủ để ảnh hưởng một ít chuyện.

Thí dụ như tại rời núi về sau, liền thất bại liên tục Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân.

“Đúng thế.”

Thành Côn gật đầu nói: “Ta cùng Tạ Tốn sinh tử chi quyết đã bị định ra.” Sau đó, Thành Côn liền nói ra thời gian.

Nghe vậy gật gật đầu, nói Tĩnh Am thở dài: “Xem ra là cùng một ngày.” Nói xong, nàng lại nhìn không chuyển mắt nhìn chằm chằm trước mắt cái này xem ra cao tăng khí chất mười phần hòa thượng, tại hắn chưa chính miệng nói ra thân phận của mình thời điểm, nói Tĩnh Am là rất khó tưởng tượng cái này Viên Chân đại sư vậy mà lại là Thành Côn, sẽ là một người như vậy.

Những năm gần đây, nhất là tại Thanh Long hội âm thầm lớn mạnh, tăng thêm Quách nhị tiểu thư nguyên nhân, phật đạo ma 3 giáo ở giữa tranh đấu sớm đã

không còn lúc trước như vậy hung ác.

Lấy cao tăng thân phận đến che lấp mình ác ma bản chất cũng chỉ có đã từng Ma môn tuyệt đỉnh cao thủ —— Tà vương Thạch Chi Hiên.

Nhưng so với bắt đầu, cái này Thành Côn mặc dù khai thác phương pháp giống nhau, thật là còn kém rất rất xa Thạch Chi Hiên.

Vô luận là võ công hay là cách đối nhân xử thế.

Khác biệt duy nhất chính là tại Thành Côn trên thân có một loại tận xương kiên trì cùng cố chấp.

Bởi vì thanh mai trúc mã đối Minh giáo hận, vậy mà là đạt tới khó có thể tưởng tượng tình trạng, vì thế, hắn có thể bỏ đi hết thảy.

Tại Thành Côn cho thấy thân phận thời điểm, lúc ấy nói Tĩnh Am là rất khiếp sợ, cũng thiếu chút có động thủ dự định, chỉ là nàng tấm lòng kia nghĩ tại lời nói của đối phương dưới dần dần tan rã.

Cái này khiến nói Tĩnh Am trong lúc nhất thời khó mà đánh giá nam nhân trước mắt này.

Nhưng nói tóm lại, tại nàng đáy lòng lại không phải 1 cái khen ngợi giá.

“Thân phận chân thật của ngươi rất nhanh liền sẽ truyền khắp thiên hạ, cùng Minh giáo Tạ Tốn định ra sinh tử chi quyết, ngươi liền không sợ hiện tại Thiếu Lâm tự muốn

thanh lý môn hộ” trước mắt Thành Côn sớm không có lúc trước kia phần điên cuồng, dưới mắt hắn ngược lại là một mặt hiền lành, cả người tựa hồ buông xuống cái gì gánh vác, quả nhiên là có cao tăng khí chất.

“Thanh lý môn hộ “

Ngước mắt, nguyên bản cao tăng khí chất tràn đầy Viên Chân đại sư nháy mắt biến trở về có tiếng xấu Thành Côn, đón nói Tĩnh Am ánh mắt, hắn cười nhạo một tiếng, cười hỏi ngược lại: “Thiếu Lâm tự dám sao “

“…” Vấn đề này trực tiếp để nói Tĩnh Am á khẩu không trả lời được.

“Đúng vậy a, Thiếu Lâm tự không dám!” Tiếp nhận trước đó chủ đề, Thành Côn bất đắc dĩ nói: “Tại Võ Đang Trương Tam Phong cùng Mông Nguyên tiểu quận chúa thất bại về sau, trong thiên hạ này không có cái nào môn phái dám vi phạm Minh giáo giáo chủ Nhạc Duyên.”

“Bởi vì hắn đủ mạnh.”

“Mạnh đến khiến người khác không thể không cúi đầu, tình nguyện đi từ khía cạnh nhằm vào, cũng không nghĩ chính diện một đôi Minh giáo giáo chủ.”

“Mạnh đến danh xưng có thể thế thiên tuyển đế Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân thúc thủ vô sách.”

“Thiếu Lâm tự lại như thế nào “

“Ta nghĩ bọn hắn sẽ không trêu chọc, người trong phật

môn từ trước đến nay là nhất thức thời. Có Minh giáo giáo chủ suất lĩnh Minh giáo đạp phá Võ Đang, tự nhiên Thiếu Lâm tự cũng không ngoài ý muốn. Mà lại hiện tại Thiếu Lâm tự còn chưa hẳn hơn được Võ Đang phái."

Nói đến đây bên trong, Thành Côn lúc này mới dùng một loại giọng trầm thấp nói: "Đây mới là lớn nhất tuyệt vọng."

"Trong thiên hạ này có lẽ có có thể đối phó Minh giáo giáo chủ người, nhưng tuyệt đối không phải ngươi bây giờ ta bọn người."

"Chúng ta… Còn chưa xứng."

Nói Tĩnh Am không nói gì.

Cái này Thành Côn lời nói mặc dù xem ra rất là đại nghịch bất đạo, nhưng là nói Tĩnh Am thật là phi thường rõ ràng đối phương nói chính là sự thật. Lời này chân thực để nói Tĩnh Am tìm không được có thể phản bác, bởi vì nàng tại trước đó mới vừa vặn đại biểu Phật môn cúi đầu.

Mà nhìn ra nàng có tâm tư này, khuyên nàng làm ra quyết định chính là Thành Côn.

Càng là nói ra địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu.

Câu hỏi của nàng, chẳng bằng nói tiết ra trong lòng cái kia đạo áp lực.

Nhưng ở tao ngộ Thành Côn trực tiếp phản bác về sau, nói Tĩnh Am lại cũng chỉ có thể cười khổ. Bởi vì Thành Côn nói không có sai, Phật môn là lịch đại nhất thức thời tồn tại, tại loại cục diện này bên trên, nàng đã không nhìn thấy có thể thắng cục diện, chỉ có thể khẩn cầu có ngoại lực hoặc là to lớn ngoài ý muốn sinh ra.

Nhưng cái này tỉ lệ thực tế là quá tiểu.

Cho dù là Thiếu Lâm tự có được độ ách, độ kiếp, độ khó 3 độ cao tăng, đối mặt Nhạc Duyên khí thế cũng không dám làm cái gì.

Thành Côn chính là nhìn thấy điểm này, lật khắp mình vốn có hết thảy cũng tìm không thấy cơ hội thời điểm, lúc này mới trong tuyệt vọng làm ra lựa chọn như vậy, nếu không chỉ cần có một chút cơ hội Thành Côn ngay cả Thiếu Lâm tự cái gì đều có thể bán, thậm chí ngay cả chính hắn tính mệnh đều có thể.

Nhưng…

Trơ mắt nhìn Minh giáo quét ngang thiên hạ, trong thiên hạ sắp đi vào chung cuộc, cho dù là 4 phía tái khởi cùng loại Trần Hữu Lượng nhóm thế lực, nhưng rơi vào Thành Côn trong mắt, nhưng cũng không gì hơn cái này.

Thành Côn thay bọn hắn tìm không thấy 1 cái có thể cơ hội thắng lợi.

Tình cảnh như thế phía dưới, Thành Côn chỉ có thể đánh cược lần cuối.

Lấy dương mưu đi nhằm vào Minh giáo, nhằm vào tương lai Minh giáo.

Cho dù là đối mặt Nhạc Duyên thời điểm, Thành Côn cũng không có làm bất kỳ giấu diếm, bởi vì không cần thiết. Mà lại hắn tâm tư, bày ở Nhạc Duyên trước mặt thời điểm, như chưởng xem văn.

"…"

Trầm mặc nửa ngày, nói Tĩnh Am rồi mới lên tiếng: "Trích tinh ngày, lời từ hắn bên trong, có lẽ không lâu tại Minh giáo tổng đàn Quang Minh đỉnh liền sẽ cử hành 1 kiện thịnh đại tế tự hoạt động." Nói đến đây bên trong, nói Tĩnh Am nội tâm vẫn có chút kỳ quái, nếu nói tế thiên, cái kia cũng nên lựa chọn tại Thái sơn.

Cái này lựa chọn tại Minh giáo tổng đàn Quang Minh đỉnh… Đây là cái gì thao tác

Nói Tĩnh Am nghĩ mãi mà không rõ, đồng dạng Thành Côn cũng không hiểu.

"Mà lại ngày hôm đó còn cần chúng ta người trong phật môn đi cho tế tự hoạt động nhắc tới kinh văn." Ánh mắt rơi vào Thành Côn trên thân, nói Tĩnh Am nói: "Nói một cách khác, ngày hôm đó ngươi cùng Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn sư đồ chi chiến tướng là tại trước mắt bao người."

"Ta biết được."

Thành Côn biểu thị đã quên đi tất cả mình căn bản

không sợ.

“Mà lại làm cúi đầu hồi báo, kia lúc tế tự kinh văn đem toàn bộ giao cho Phật môn tới làm.” Sau khi nói đến đây, nói Tĩnh Am nhíu mày, nàng luôn có một loại cảm giác kỳ quái, tựa hồ là không đúng chỗ nào.

Tại điển tịch ghi chép bên trong, Nhạc Duyên từ trước cùng Phật môn đấu vô cùng tàn nhẫn nhất.

Càng là lấy đạo môn thân phận đem Phật môn kém chút đánh không gượng dậy nổi.

Nhưng vì cái gì… Trọng yếu như vậy sự tình nhưng không có đạo môn phần đâu không hiểu, nói Tĩnh Am chỉ cảm thấy cái này thu hoạch phi thường phỏng tay.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 278 : Trở về

Đại đạo bên trên.

Hai thớt con lừa ngay tại chậm rãi đi tới, treo ở phía trước củ cải ngay tại hấp dẫn lấy dưới hông con lừa không ngừng nện bước móng.

2 người riêng phần mình cưỡi một đầu, song hành tại trên đường.

Ứng trời một nhóm cũng đại khái hoàn thành mục đích của mình, Nhạc Duyên cái này liền có trở về Minh giáo tổng đàn Quang Minh đỉnh tâm tư.

Nếu như không phải ngày hôm đó ban đêm nhìn thấy kia bị bẻ gãy đao khí, Nhạc Duyên nguyên bản còn có chút tâm tư cùng đi Xích Luyện tiên tử cùng nhau du sơn ngoạn thủy, lại đi quá khứ dự định, nhưng là tại ngày đó qua đi, 2 người đều tạm thời không có ý nghĩ này.

Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu là lo lắng, mà Nhạc Duyên thì là cảm nhận được một chút đồ vật.

“Mạc Sầu.”

“Lấy Ưng Duyên thân phận cùng thực lực, bất kể như thế nào, như thế nào đi nữa, hắn cũng sẽ không xuất hiện nguy hiểm tính mạng.” Nhạc Duyên nhìn xem tại mấy ngày nay thời gian bên trong đều duy trì sầu khổ chi sắc Xích Luyện tiên tử, mở miệng an ủi: “Dù sao làm ra đây hết thảy mục đích đều hẳn là nhằm vào ta Nhạc

Duyên mà tới.”

“Về phần chân chính muốn đối Ưng Duyên làm ra sát thủ cử động người, bọn hắn thực lực còn chưa đủ.”

Đêm đó tại ứng trời chỗ cao nhất bản thân nhìn thấy một đao kia, Nhạc Duyên liền biết Ưng Duyên trên thân di truyền mình một bộ điểm huyết mạch, khác biệt phụ thân của hắn Truyền Ưng. Truyền Ưng trên thân có khả năng thức tỉnh ra đồ vật, chính là thuộc về long chi 1 đạo, có hoàng giả chi lực, cho nên khi đó phụ tử mới gặp thời điểm, Nhạc Duyên mới có thể nói Truyền Ưng không thích hợp luyện kiếm, thích hợp nhất dùng đao.

Cho dù là Truyền Ưng đao pháp thành thục về sau, biểu hiện ra cũng là khí quyển đường hoàng, là hoàng giả chi đao.

Mà Ưng Duyên thì là nhiễm một chút khái niệm thời gian, theo Nhạc Duyên cái này đã là chính hắn nguyên nhân, cũng là bởi vì kia một bộ Mật tông công pháp biến thiên kích địa đại pháp nguyên do. So với 8 nghĩ ba, bộ công pháp này càng thích hợp Ưng Duyên, trừ cái đó ra mặt khác một môn thích hợp Ưng Duyên tuyệt học chính là Trường Sinh quyết.

Chỉ là Ưng Duyên bởi vì chính mình mẫu thân duyên cớ cuối cùng nhập Phật môn Mật tông, trở thành Lạt Ma.

Có thể đánh bại Ưng Duyên, để nó hoàn toàn thất bại người chỉ có tìm kiếm được giải quyết thời gian biện pháp, hoặc là đồng dạng cùng thời gian tương quan liên người.

Kia bị từ đó bẻ gãy một đao, đã để Nhạc Duyên đối ngày đó vây công Ưng Duyên người có tương ứng suy đoán. Mà lại lấy Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu tâm tư, nàng cũng chưa chắc không có đoán ra một số người tuyển, chỉ bất quá chân tướng đối với nàng mà nói có chút để người khó mà tiếp nhận mà thôi.

“Mặt khác…”

Ánh mắt dừng lại tại Lý Mạc Sầu gương mặt bên trên, Nhạc Duyên nói: “Mạc Sầu, ngươi cũng hẳn là phát giác được thế giới biến hóa đi!”

“Ừm!”

Hít sâu một hơi, Xích Luyện tiên tử đem trong lòng kia bộ điểm phiền muộn nôn sau khi rời khỏi đây, lúc này mới gật đầu chân thành nói: “Không sai, thế giới này là giống như phát sinh một chút nhìn không thấy sờ không được biến hóa.” Duỗi ra bạch hành tay phải, Xích Luyện tiên tử nhẹ nhàng vận công đạn dưới móng tay, đúng là phát ra kim loại va chạm âm vang thanh âm, nói: “Mà lại ta bình cảnh tại gần nhất khoảng thời gian này cũng có chỗ buông lỏng.”

Võ công đến cảnh giới nhất định, liền sẽ trì trệ không tiến.

Trong đó dùng võ công cao cường người nghiêm trọng nhất.

Dưới loại tình huống này, trừ khí vận kinh người gặp

được kỳ ngộ bên ngoài, liền chỉ có không biết bao nhiêu năm mới có thể gặp phải đốn ngộ bên ngoài, muốn tiến thêm một bước có thể nói muôn vàn khó khăn. Ở trong quá trình này, chỉ có thể đi không ngừng ma luyện chiêu thức công pháp, từ đó đem tự thân chiêu thức cái gì lại lần nữa tinh giản sửa chữa loại hình, khiến cho nó càng xứng đôi tự thân.

Xích Luyện tiên tử liền đến cảnh giới này.

So với những cái kia trong giang hồ nổi danh võ đạo kỳ tài, Lý Mạc Sầu mặc dù tại tư chất bên trên không sai, nhưng là so với đỉnh tiêm kia một số người hay là kém một chút. Nàng sở dĩ có thể đến cảnh giới này xem như kỳ ngộ, mộng cảnh đồng dạng kinh lịch khiến cho nàng không hiểu công lực xuất hiện không hiểu tăng trưởng, càng là tại kỳ dị năng lượng dưới mở rộng kinh mạch.

Kia phần kỳ ngộ để Lý Mạc Sầu thời gian rất dài bên trong có chút không biết là chân thực hay là hư ảo, nhưng ở Xích Luyện tiên tử đáy lòng, nàng luôn cảm thấy cái này có khả năng cũng là chân thực.

Cái này kinh lịch cũng là vì sao tại Ưng Duyên nói cho chính Lý Mạc Sầu sư muội một thân phận khác thời điểm, Xích Luyện tiên tử không có quá lớn tâm tình chập chờn, có tương ứng tâm lý chuẩn bị.

Chỉ là chuẩn bị là chuẩn bị, tại đối mặt chân thực thời điểm phải chăng có thể tiếp nhận thì là một chuyện khác.

Xích Luyện tiên tử võ công từ phương diện nào đó đến

nói là lấy công lực sinh sinh đẩy lên đi, sau đó lại bổ sung mình đối võ đạo lý giải, có thể xưng là lên xe trước sau mua vé bổ sung cách làm.

Phá toái hư không cái này cảnh giới võ đạo, trừ bỏ ngay từ đầu bị thân là nói công tử Nhạc Duyên đề cập qua, còn lại chính là tại cùng sư muội Tiểu Long Nữ đi về phía tây quá trình bên trong hiểu biết đến đồ vật.

Trên thực tế.

Lý Mạc Sầu không phải bình thường tuyệt đỉnh cao thủ, bởi vì đã từng tu luyện ngũ độc bí truyền duyên cớ, nàng cả người đối với ngoại giới lộ ra rất mẫn cảm. Nhất là từ Nhạc Duyên ôm nàng thời điểm, bị kích thích sẽ để cho nàng cả người hóa thành một vũng thanh thủy, cả người mềm nhũn.

Dưới loại tình huống này, nếu là tức hổn hển thời điểm, Xích Luyện tiên tử liền sẽ hóa thành hồng thủy gào thét mà qua.

Bất quá cũng chính là phần này kinh lịch khiến cho nàng tại đối với thiên địa mẫn cảm bên trên có sở trường của mình.

Từ phương diện nào đó đến nói, Xích Luyện tiên tử đối với thiên địa biến hóa mẫn cảm có thể cùng đạo môn chân nhân đánh đồng, đương nhiên chính nàng cũng tính là là người trong Đạo môn.

“Phương thiên địa này, tất nhiên xảy ra chuyện gì thường nhân không cách nào biết được biến hóa.”

“Có lẽ chưa từng biết cái gì cũng đã bắt đầu.”

“Đây tuyệt đối không phải đột nhiên biến ảo, mà là nước chảy thành sông tích lũy.” Thu hồi công lực, Xích Luyện tiên tử cảm thán như thế nói.

Một bên.

Nhạc Duyên eo đeo loan đao, chậm đợi Xích Luyện tiên tử cảm khái.

Nhưng mà khiến Nhạc Duyên rất ngạc nhiên chính là, tại cuối cùng Lý Mạc Sầu lại chỉ là đem chủ đề điểm đến cái này bên trong, không có tiếp tục.

Không phải là không thể, mà là không nghĩ.

Tại giải quyết mâu thuẫn về sau, đối mặt có chút vấn đề là cần song phương đều thối lui 1 bước.

Tình yêu cùng sinh hoạt, dù sao cũng là 2 cái bộ dáng.

Điểm này, Hoàng Dung chính là tốt nhất ví dụ.

“…”

Thấy thế, Nhạc Duyên cũng chỉ có thể cười cười.

Hắn cùng nàng lại thế nào biến, hắn lại thế nào trả lời công tử bộ dáng, quá khứ cùng hiện tại chung quy là có phân biệt.

Xích Luyện tiên tử cũng như là.

Thời gian, để người trưởng thành, cũng làm cho người xuất hiện biến hóa.

Liền tốt so Tiểu Long Nữ.

Một đường vừa đi vừa nghỉ, mấy ngày thời gian sau.

Nhạc Duyên cùng Xích Luyện tiên tử 2 người rốt cục đến Minh giáo tổng đàn Quang Minh đỉnh.

Khác biệt trước đó tình cừu đầy bụng thời điểm, hiện tại Xích Luyện tiên tử xuất hiện tại cái này lý chính là lấy tương lai nữ chủ nhân tư thái giáng lâm.

Đã từng trải qua Lý Mạc Sầu cùng Tiểu Long Nữ sư tỷ muội vũ lực đe dọa một đám Minh giáo cao tầng, lập tức biểu hiện ra thành tín nhất hoan nghênh. Mà trong đó một chút không rõ lắm người tỉ như Tạ Tốn bọn người ở tại trải qua những người khác giới thiệu vắn tắt về sau, liền sáng tỏ cái này lại lần nữa giáng lâm Quang Minh đỉnh nữ đạo sĩ đáng sợ.

Đương nhiên.

Tại ở trong đó cao hứng nhất thì là Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính 1 nhà.

Ngay tại Nhạc Duyên cùng Xích Luyện tiên tử 2 người trở lại Quang Minh đỉnh thời điểm, trở lại phần lớn tiểu quận chúa Triệu Mẫn thật là làm ra để Mông Cổ một đám quý tộc không thể nào hiểu được quyết định, nhất

là tại nàng trở lại phần lớn biết được phụ thân của mình Nhữ Dương Vương bởi vì chính mình lúc trước phần lớn một trận chiến mà chịu tội hạ ngục hỏi trảm thời điểm, Triệu Mẫn biệt khuất thời gian dài như vậy cảm xúc rốt cục triệt để bộc phát.

Trong lúc nhất thời, phần lớn lại vén gió tanh mưa máu.

Cùng lúc đó.

Tại giải quyết nội bộ sự tình thời điểm, đạt được tiểu quận chúa mệnh lệnh Mông Cổ sứ giả chính đem 1 thanh từ vải vàng bao khỏa người ra roi thúc ngựa mang đến Minh giáo Quang Minh đỉnh.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 279 : Xì xào bàn tán

Minh giáo.

Tổng đàn, Quang Minh đỉnh.

Từ Nhạc Duyên hạ lệnh kiến tạo Trích Tinh lâu một khắc kia trở đi, toàn bộ Minh giáo tổng đàn liền hóa thành 1 cái cự đại công trường.

Tại 2 cái giám sát Thiết Quan đạo nhân Trương Trung cùng Lưu Cơ sư huynh đệ hai người phụ trợ dưới, bọn hắn ngược lại là tại cái này phía trên không có để công sự xuất hiện bất kỳ chỗ sơ suất. Dù sao, cho dù là Lưu Cơ có lại nhiều tâm tư, ở thời điểm này, lại cũng chỉ có thể quy củ làm việc.

Cho dù là Thiết Quan đạo nhân nhìn trộm đến Long khí chuyển di, nhưng là dưới mắt vẫn là phi long tại thiên chi thế.

Phối hợp chính Nhạc Duyên, tăng thêm Minh giáo trên chiến trường lấy thắng lợi, điệp gia phía dưới tư thái đã để hắn có một loại giương cánh bay cao, như liệt dương mặt trời giữa trời cảm giác.

Đây là một loại đỉnh phong.

Chỉ bất quá tại Long khí xuất hiện chuyển di thời điểm, cục diện cũng đã xuất hiện ba động.

Tại Thiết Quan đạo nhân Trương Trung trong mắt xem ra, ngày hôm đó đầu ngã về tây.

Tại không để ý nhân lực tài lực đẩy nhanh tốc độ trạng thái, kiến trúc này tiến độ muốn xa so trong tưởng tượng tới cũng nhanh.

Khi Nhạc Duyên cùng Xích Luyện tiên tử trở lại Minh giáo tổng đàn thời điểm, nhìn thấy trước mắt Trích Tinh lâu đã hoàn thành hơn phân nửa. Không chỉ có là có tù binh tham dự, còn có thật nhiều Minh giáo đệ tử, trong giáo cao thủ cũng tham dự đi vào, cái này kiến tạo tốc độ muốn xa so tình huống bình thường nhanh hơn nhiều.

“Đây là cái gì “

Xích Luyện tiên tử đi tới Quang Minh đỉnh về sau, đang nhìn một vòng ngay tại kiến tạo cao lầu, không khỏi hỏi ra âm thanh.

“Đây là tế tự đại điển cần dùng kiến trúc.” Cùng đi Lý Mạc Sầu tại Quang Minh đỉnh thị sát Nhạc Duyên cho ra đáp án, nói: “Nó tên là Trích Tinh lâu.”

Không có làm giấu diếm, Nhạc Duyên nói thẳng ra cái này kiến trúc danh tự.

“…”

Ngậm miệng, Xích Luyện tiên tử thì thầm lặp lại một tiếng, nhưng là kia phần nghi hoặc vẫn là không có đạt

được giải quyết, kinh ngạc nói: “Tế tự đại điển đây là muốn tế thiên sao” tại Nhạc Duyên trở thành Minh giáo giáo chủ, Minh giáo đại quân càng là tại công thành đoạt đất.

Lúc này Xích Luyện tiên tử há lại sẽ không rõ chuyện này phía sau ẩn chứa ý nghĩa.

Nam nhân ở trước mắt, hắn muốn làm Hoàng đế.

Có Hoàng đế, liền hẳn là có tam cung lục viện.

Mặc dù Lý Mạc Sầu cả đời càng nhiều thời điểm đều là trong giang hồ hành tẩu, không có làm sao để ý tới qua trên triều đình sự tình. Lúc trước trêu chọc sâu nhất cũng bất quá là bồi tiếp nói công tử cùng nhau trợ giúp Quách Tĩnh kháng được. Ở chỗ Tương Dương một trận chiến bên trong, thấy Nhạc Duyên giết chết Mông ca sau khi phi thăng, Xích Luyện tiên tử tâm tư liền thu hồi lại, đặt ở truy đuổi Nhạc Duyên con đường bên trên.

Vì nước vì dân… Đối Xích Luyện tiên tử đến nói kia chỉ bất quá là nhân sinh trong trí nhớ một điểm hồi ức.

Tương phản.

Truyền Ưng cùng Ưng Duyên phụ tử ở phương diện này thì là muốn chú trọng hơn nhiều.

Nhưng trà trộn giang hồ liền không có nghĩa là nàng đối triều đình một ít chuyện không hiểu rõ, nhất là Hoàng đế tam cung lục viện. Rất nhiều cung đình chuyện lý thú đều có lưu truyền tại dân gian. Mà lại giang hồ cũng

không phải loại kia bế tắc địa phương, nó là cùng dân gian chặt chẽ tương liên, nhưng lại có thuộc về mình vòng quan hệ.

Những vật này, Xích Luyện tiên tử há lại sẽ không hiểu

Khi nàng phát hiện Nhạc Duyên trở thành Minh giáo giáo chủ thời điểm, Xích Luyện tiên tử vào thời khắc ấy liền phát giác được bên trong ẩn tàng tiểu tâm tư.

Đây cũng là nàng ban đầu ở Quang Minh đỉnh phía dưới nhìn thấy Nhạc Duyên thời điểm, cơ hồ là đem hết toàn lực đánh 1 chưởng nguyên nhân.

Mà dưới mắt ——

Khoảng thời gian này bên trong kinh lịch phức tạp vượt quá tưởng tượng.

Tại trước đó nhiều năm thời gian bên trong trải qua đều có lẽ không có cái này thời gian ngắn ngủi bên trong phát sinh sự tình tới kỳ quỷ cùng phức tạp.

Cùng đã từng cừu nhân đồ đệ Lục Vô Song quyết đấu.

Sư muội Tiểu Long Nữ biến hóa.

Còn có cháu trai Ưng Duyên bàn giao cùng tao ngộ.

Một hệ liệt phát sinh sự tình, có thể nói là đặc sắc vạn điểm. Chỉ bất quá đối với thân ở trong cục, thân là người trong cuộc Xích Luyện tiên tử liền chưa hẳn như vậy đáng giá để người vui vẻ.

Nếu là tại quá khứ, chỉ sợ lấy Lý Mạc Sầu tính tình, cũng tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy bỏ qua Nhạc Duyên.

Nhưng là tại nhiều năm như vậy đến, Lý Mạc Sầu cũng biết sơ lược chính nàng tính nết.

Trên thực tế nàng là 1 cái tính nết kiên cường cùng yếu ớt tập hợp cùng một chỗ mâu thuẫn thể. Nhất là tại kinh lịch quá nhiều chuyện, bị thời gian ấp ủ sau mình tựa hồ không có quá khứ như vậy hung ác. Thời gian có thể ấp ủ làm sâu sắc một thứ gì đó, nhưng cũng có thể san bằng một vài thứ.

Có hài tử sau Xích Luyện tiên tử trên thực tế đã không phải là cái kia danh chấn giang hồ tàn nhẫn khát máu tiên tử, nhất là tại cuối cùng nhìn xem mình một cái khác đồ đệ hồng Lăng Ba chết già ở trước mặt mình thời điểm, tấm lòng kia thái liền càng phát rõ ràng.

Trên thực tế tại Lục Vô Song tìm mình báo thù thời điểm, nàng đã lưu thủ.

Biến hóa bao nhiêu cũng không rời bản chất.

Ngũ độc bí truyền thế nhưng là từ nàng Lý Mạc Sầu trên tay chảy ra đi.

Mà đây chính là yêu đương cùng cưới sau 2 loại tình huống.

Yêu đương có thể tùy hứng, nhưng cưới sau thì là thỏa

hiệp.

Không thể giống nhau mà nói.

Cho nên nói công tử là nói công tử, Nhạc Duyên là Nhạc Duyên, hắn bây giờ là giáo chủ.

Xích Luyện tiên tử là Xích Luyện tiên tử, Lý Mạc Sầu là Lý Mạc Sầu, thời khắc này nàng thì là đạo cô.

2 người lại lần nữa gặp nhau, thật là riêng phần mình ở trong lòng không hẹn mà cùng đối tự thân tiến hành bản thân cải biến.

Nhạc Duyên muốn trở lại nói công tử, mà Lý Mạc Sầu cũng muốn lại xưng Xích Luyện tiên tử.

Từng tại Quang Minh đỉnh gặp nhau về sau, Xích Luyện tiên tử mang theo sư muội Tiểu Long Nữ lựa chọn tạm thời tránh đi, chính là bởi vì nàng tại xử lý tâm tình của mình.

Khi Xích Luyện tiên tử tại ứng trời thời điểm gặp lại tìm thấy Nhạc Duyên thời điểm, cái này đại biểu lấy nàng đối tự thân thỏa hiệp.

Hắn đem cưới, nàng tái giá.

Mà làm là duy nhất chính cung.

Đây là ranh giới cuối cùng.

Nhạc Duyên cùng Lý Mạc Sầu 2 người lại lần nữa gặp

lại, cái này đã trở thành lẫn nhau ranh giới cuối cùng.

Mà lại mặc kệ Xích Luyện tiên tử những năm này nhiều hận nhiều oán, nhưng ở cuối cùng nhưng vẫn là hóa thành tình một chữ này trói buộc lên chính mình.

Cuối cùng, Xích Luyện tiên tử đứng tại Nhạc Duyên bên này.

Yêu hận gút mắc, kia là vợ chồng bọn họ ở giữa sự tình, nhưng là người bên ngoài nhằm vào, cũng đã là nhằm vào đến nàng.

“Nếu là tế thiên lời nói, ngươi cũng nên tại Thái sơn tiến hành.” Nhăn đầu lông mày, đối với trước mắt cái này không ngừng kiến tạo, thêm cao tăng lớn to lớn kiến trúc, tại Xích Luyện tiên tử xem ra cái này phi thường không phù hợp logic, trừ phi ở trong đó có cái khác ẩn tàng bí mật.

Thế nhưng là, đến cùng có cái gì bí mật không thể cho nàng nói

Ngôn ngữ mặc dù ôn hòa, nhưng là Nhạc Duyên có thể phát giác được bên trong hàm nghĩa.

Quay đầu lại.

Ánh mắt chưa hề hoàn thành Trích Tinh lâu bên trên thu hồi, Nhạc Duyên nói: “Bởi vì đó cũng không phải vì chính ta kiến tạo, mà là vì người khác kiến tạo.”

“Đây là mồi.”

“…”

Nhạc Duyên lời nói để Xích Luyện tiên tử không khỏi nhíu mày, hồi tưởng lại khoảng thời gian này phát sinh sự tình, Lý Mạc Sầu cũng không thể không thừa nhận Nhạc Duyên liên luỵ người thực tế là quá nhiều.

Có nhận biết.

Có không biết.

Thậm chí còn có đối với nàng mà nói cảm giác được không hiểu thấu tính toán mình.

“Có một số việc ta không thể nói cho ngươi, lúc đầu tại nhân duyên tế hội dưới ngươi đã bị liên lụy vào cuộc, nếu như biết quá nhiều… Chỉ sợ, vậy sẽ cũng không tiếp tục là ngươi.” Tay phải nhẹ nhàng vuốt ve Xích Luyện tiên tử hai gò má, đầu ngón tay tại kia như ngọc trên da thịt xẹt qua, chỉ bụng điểm qua địa phương, còn có thể nhìn thấy kia da thịt dâng lên đỏ ửng.

Cho dù là lão phu lão thê, Xích Luyện tiên tử hoàn toàn như trước đây mẫn cảm cùng xấu hổ.

Ngay tại Nhạc Duyên chuẩn bị lại nói chút tri kỷ lời nói thời điểm, có Minh giáo đệ tử ngắt lời hắn.

“Hồi bẩm giáo chủ đại nhân.”

“Nguyên đình sứ giả đến.”

Chương 280 : Lai sứ

Quang Minh đỉnh.

Tổng bộ.

Từ Trích Tinh lâu mở xây về sau, tăng thêm đại quân công thành đoạt đất, trên thực tế hiện tại ở tại tổng đàn người cũng không nhiều.

Ngũ tán nhân bên trong trừ bỏ Thiết Quan đạo nhân Trương Trung cần bồi tiếp sư đệ tiến hành giám sát bên ngoài, 4 người khác đều ở bên ngoài tham gia nghĩa quân hành động, mà đối kháng thế lực khác bên trong giang hồ cao thủ.

4 đại pháp vương bên trong, Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn từ Băng Hỏa đảo trở về sau chính là ở tại Quang Minh đỉnh, cùng đi hắn cùng nhau thì là bị bắt làm tù binh, nhận Hồ Thanh Ngưu vợ chồng ngược đãi cho nên sinh ra nghiêm trọng bóng ma tâm lý Tử Sam Long Vương Đại Lệ tia.

Nàng đang chiếu cố đại ca của mình Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn, xem như tại cái này trở nên băng lãnh Thánh giáo bên trong tìm kiếm được một tia nhiệt độ, tiến hành theo một ý nghĩa nào đó báo đoàn sưởi ấm.

Duy nhất để Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti vui vẻ một điểm chính là mình nữ nhi tiểu Chiêu ngược lại là cùng quang minh tả sứ Dương Tiêu nữ nhi Dương Bất Hối quan hệ rất tốt, chơi không ra. Dù sao tại bị Nhạc Duyên

bắt lấy về sau, nữ nhi của nàng cũng không dùng giống nguyên bản cố sự bên trong tiềm phục tại Minh giáo cao tầng làm Dương Bất Hối thị nữ tồn tại, mà là trở thành bạn chơi.

Nhất ẩm nhất trác, đây coi như là Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti thu hoạch duy nhất.

Cho tới bây giờ, nàng cũng không dám đi tưởng tượng sóng tư tổng bộ đến đây đem Càn Khôn Đại Na Di mang về tâm tư.

Lấy đương kim giáo chủ năng lực, những người kia nếu thật là đến đây lời nói quả nhiên là châu chấu đá xe.

Đại Khỉ Ti xem như nhận rõ hiện thực.

Cho nên tại tầm thường thời điểm, trừ cùng tam ca Tạ Tốn ở chung một chỗ, hỗ trợ chiếu cố bên ngoài, thời gian khác nàng đều cực ít lẫn vào.

Cho dù là lấy nàng thông minh cũng có thể nhìn ra cái này Minh giáo nội bộ bị Nhạc Duyên lấy cao áp hình thức ngăn chặn, sinh sinh bị đoàn kết cùng một chỗ xoay thành một cỗ dây thừng. Nhưng chỉ cần vừa xuất hiện vấn đề, Minh giáo nội bộ vô cùng có khả năng xuất hiện so với lúc trước nghĩa phụ Dương Đỉnh Thiên bỏ mình sau đáng sợ hơn tràng cảnh.

Mà lại… Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti cũng không nguyện ý đi gặp 1 cái đã từng người quen.

Đó chính là nội ứng Nguyên đình Nhữ Dương Vương

phủ quang minh hữu sứ Phạm Dao.

Tại quang minh hữu sứ Phạm Dao trở lại Minh giáo về sau, 2 người bọn họ lẫn nhau ở giữa có thể nói là từ biệt 2 rộng, rất nhiều thứ cuối cùng cũng chỉ có thể hóa thành là sơ giao.

Có người trong lòng bên trong có suy đoán.

Có người trong lòng bên trong thì là mang theo một chút áy náy.

Mỗi người có tâm tư riêng 2 người lại lần nữa chạm mặt, lại cũng chỉ có thể là trở thành quen thuộc người xa lạ.

Thân là quang minh hữu sứ Phạm Dao trở lại Quang Minh đỉnh về sau, trừ bỏ cùng cái khác người quan hệ lại lần nữa rút ngắn bên ngoài, hắn cũng coi là trở thành 1 cái trung lập người, bị cô lập ra. Ở trong quá trình này, quang minh tả sứ Dương Tiêu đây là bắt đầu không ngừng cùng Phạm Dao liên lạc lên tình cảm.

Rời đi Minh giáo quá lâu, Phạm Dao quay về rất khó tìm được thuộc về mình người ủng hộ cùng thế lực.

Đã từng thuộc về quang minh hữu sứ đồ vật đã sớm từ cái này a nhiều năm ở giữa bị nó Thánh giáo cao tầng cả đám tại quyền lực trong tranh đấu cho sinh sinh dưa chia xong tất.

Đây cũng là tại đoạn thời gian kia bên trong, toàn bộ Minh giáo cao tầng cơ hồ phân liệt nguyên nhân, từ phương diện nào đó đến nói, tại những cái kia xem ra

chẳng ra sao cả quyền lực tranh đoạt bên trong, trên thực tế đã tạo nên Minh giáo phân liệt. Trong đó lớn nhất ví dụ chính là Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính trốn đi, thành lập trời ưng giáo.

Tại Minh giáo bên trong, thế lực mạnh nhất chính là Dương Tiêu cùng Ân Thiên Chính.

2 người này đều cùng Nhạc Duyên có thiên ti vạn lũ quan hệ.

Trong đó Dương Tiêu chính là Dương Quá hậu nhân chi mạch, mà Ân Thiên Chính càng là Nhạc Duyên cùng Xích Luyện tiên tử hậu nhân, Ân gia là Truyền Ưng hậu nhân, là Thánh nữ một mạch.

Từ phương diện nào đó đến nói, Bạch Mi Ưng Vương lẽ ra cùng Tử Sam Long Vương quan hệ rất gần, có đồng dạng người nhà mẹ đẻ.

Chỉ tiếc Bạch Mi Ưng Vương tính tình cương trực công chính, hắn không thế nào chào đón Đại Khỉ Ti.

Ân gia chân chính dòng họ hẳn là nhạc hoặc là lý.

Chỉ là tại các loại nguy cơ các loại tình huống dưới giống như Truyền Ưng cùng Ưng Duyên như thế, chỉ có thể lấy cái khác dòng họ để thay thế.

Mà bây giờ, tại trên Quang Minh đỉnh Bạch Mi Ưng Vương cũng không có tại, bởi vì Ngũ Độc giáo một bộ điểm giáo chúng ‘Nguyện ý’ gia nhập, khiến cho hắn phát hiện cái gì, ngược lại trở lại nguyên trời ưng giáo

trụ sở, ngay tại giải quyết nhà bên trong loạn thất bát tao sự tình.

Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu thì là cùng phần lớn bên trong nhìn thấy không nên gặp đồ vật, bị Nhạc Duyên tự tay đánh chết rơi.

Cho nên dưới mắt Minh giáo tổng đàn cũng không có bao nhiêu người.

Trái phải nhị sứ, Tử Sam Long Vương cùng Kim Mao Sư Vương.

Mặt khác chính là ngũ tán nhân 1 trong Thiết Quan đạo nhân Trương Trung.

Cái khác đều bên ngoài.

Chỉ là bọn hắn tranh đấu Nhạc Duyên cũng không hề để ý.

Trong đảng vô phái, thiên kì bách quái.

Nhìn chung trong lịch sử dưới, đảng tranh một mực tại quyền lực tranh đấu, nhất là trong triều đình tồn tại.

Mà Minh giáo không phải bình thường giang hồ môn phái, nó sáng tạo ngay từ đầu liền có 1 cái mục tiêu rõ rệt —— tạo phản.

Mặc dù từ trước một mực khi thắng khi bại, càng là tại thời gian rất dài đoạn bên trong bị môn phái khác nhằm vào, trên giang hồ cũng không có tốt bao nhiêu danh khí.

Mà lại tại tạo phản quá trình bên trong, cũng không biết là bởi vì lịch đại giáo chủ nguyên nhân, hay là thế nào, cũng từ trước đến nay tìm không được tốt lấy cớ.

Thẳng đến tại những năm cuối Nam Tống tiếp nhận bị người từ trong thành Tương Dương cứu được đại hiệp Quách Tĩnh người nhà về sau, lại hấp thu trước kia Phương Tịch thất bại kinh nghiệm, từ trong đó khiến cho Minh giáo tìm được tính quyết định chỉ đạo phương châm.

Đó chính là khu trục thát bắt, phục ta bên trong nguyên non sông.

Có đại nghĩa như vậy, mới khiến cho Minh giáo chân chính có thể quang minh chính đại hành tẩu trên giang hồ, cũng có thể gióng trống khua chiêng khởi binh phản nguyên.

Trước đó, khi Nhạc Duyên trực tiếp nói cho Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn muốn hắn chuẩn bị kỹ càng cùng mình sư phó Thành Côn nhất quyết sinh tử về sau, Tạ Tốn liền trực tiếp vứt bỏ cùng Tử Sam Long Vương bão đoàn sưởi ấm dự định, mà là đem toàn bộ tinh lực đều đặt ở chuyện này phía trên.

Cảm xúc trong lúc nhất thời càng là khuấy động không thôi.

Để Tạ Tốn kém chút tại Quang Minh đỉnh trực tiếp tới bên trên một tiếng sư tử hống.

Tại hỏi thăm tương quan sự tình về sau, Kim Mao Sư

Vương Tạ Tốn triệt để thấp đầu, đối đương nhiệm giáo chủ làm ra đầu rạp xuống đất chi thế.

Về phần Đồ Long đao cái gì, dưới loại tình huống này hoàn toàn không đáng để ý.

Dù sao Tạ Tốn có thể sống đến hiện tại, cả đời tố cầu bất quá là một sự kiện.

Báo thù.

Nhưng chính là đối Kim Mao Sư Vương đến nói, đối cái khác Minh giáo cao tầng đến nói rất là kích động lòng người sự tình, lại tại tiếp xuống một sự kiện trước mặt lộ ra mất đi nhan sắc.

Đó chính là ——

1 cái ngoài dự liệu người tới Quang Minh đỉnh.

Thân là sứ giả, đại biểu cho Nguyên đình người Mông Cổ xuất hiện tại Minh giáo tổng đàn.

Giờ khắc này, triệt để hấp dẫn đợi tại Quang Minh đỉnh giáo chúng lực chú ý.

1 cái đại biểu Nguyên đình người Mông Cổ làm sứ giả đến đây Minh giáo tổng đàn bái sơn, cái này liền rất có ý tứ.

Là làm sau cùng giãy dụa, tiến hành quyết chiến, hay là tính tạm thời tiến hành hợp tác

Một loạt suy đoán đều tại một đám Minh giáo cao tầng não hải bên trong hiện lên.

Nhưng ——

Khi đối phương xuất ra một kiện đồ vật, nói rõ ý đồ đến về sau, lưu tại Quang Minh đỉnh một đám cao tầng triệt để vỡ tổ.

Đó chính là Nguyên đình… Quy hàng.

Trái phải nhị sứ 2 mặt nhìn nhau, có thể thấy rõ ràng riêng phần mình trên mặt vẻ mờ mịt.

Tử Sam Long Vương thì là bị tin tức này chấn mất đi nhan sắc.

Đang vì về sau muốn sắp sinh tử chi quyết, muốn báo thù rửa hận Kim Mao Sư Vương cũng vào tình huống này bình ổn tâm tình của mình, ngược lại lộ ra vẻ mặt không thể tin.

Thiết Quan đạo nhân Trương Trung kém chút kéo chòm râu của mình, mà Lưu Cơ thì là bẻ gãy ở trong tay quạt lông.

Nguyên đình quyết định này, hoàn toàn là vượt qua dự liệu của tất cả mọi người.

Mà tại lúc này.

Đại điện đại môn bị bỗng nhiên đẩy ra.

1 đạo người mặc đạo bào tịnh lệ thân ảnh mang theo một thân sát ý dậm chân mà đến, di hình hoán ảnh ở giữa trực tiếp cho tới bây giờ làm trên tay đoạt lấy đao sống dày, càng là ôm đồm lấy đối phương cái cổ sinh sinh nhấc lên.

“Nói cho ta.”

“Cái này ưng đao ngươi là từ chỗ nào được đến “

Băng lãnh mà lạnh thấu xương ngữ khí từ Lý Mạc Sầu miệng nói ra, một nháy mắt toàn bộ đại điện bên trong cực nóng khí tức biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó chính là một cỗ rót vào cốt tủy huyết tinh sát ý.

Tại thời khắc này, cái kia lúc trước lấy tiếng xấu chấn động giang hồ, thỉnh thoảng muốn giết người cả nhà Xích Luyện tiên tử lại xuất hiện

Một nháy mắt, ở đây tất cả mọi người chỉ cảm thấy mình tại cái này sát ý dưới hóa thành run lẩy bẩy chim cút, bị người nâng lên đã đốt nóng hổi nước sôi trước.

Một cỗ tên là sợ hãi đồ vật chính từng chút từng chút lan tràn.

—

—

—

—

Chương 281 : Chính cung

Đại điện bên trong.

Một thân đạo bào Xích Luyện tiên tử toàn thân trên dưới tùy ý trán phóng bị nàng che giấu sát ý.

Cái này khủng bố mà đáng sợ sát ý là nàng những năm gần đây lần thứ 1 toàn bộ bộc phát.

Dù là cùng Lục Vô Song giao thủ quá trình bên trong, Xích Luyện tiên tử cũng bởi vì giữa đường hồi tưởng lại một cái khác đồ đệ hồng Lăng Ba mà lưu lại tay, bằng không mà nói ngày đó kết quả cũng không phải như bây giờ. Dù là có kia kỳ quái cô gái tóc đỏ tử đối với mình tiến hành đột nhiên tập kích, nàng cũng tất nhiên là không sợ.

Đối Lục Vô Song, Xích Luyện tiên tử cái này làm sư phó có thể làm được khắc chế.

Bởi vì võ công của hai người từ phương diện nào đó đến nói, thật đúng là một mạch tương thừa. Chỉ bất quá khác biệt chính là Lý Mạc Sầu tại rốt cục từ bỏ ngũ độc bí truyền, mà Lục Vô Song thì là toàn bộ trực tiếp nghiên cứu xuống dưới, cho dù là đụng vào nam tường cũng không quay đầu lại.

Hiện tại Lục Vô Song, nếu như không phải dùng dược vật cùng tự thân công lực áp chế, nàng đối với ngoại giới mẫn cảm muốn xa so Xích Luyện tiên tử đến càng nghiêm trọng hơn.

Dù sao trừ bỏ ngũ độc bí truyền, nàng còn có cái khác võ công có thể tu tập.

Thí dụ như Cửu Âm Chân kinh.

Sư tỷ muội 2 người đều học qua đạo này nhà thần công.

Nhưng dưới mắt.

Tại cảm thấy ưng đao khí tức, Xích Luyện tiên tử rốt cục lúc trước kia giết người cả nhà sát ý đều tiết lộ mà ra.

Trong lúc nhất thời toàn bộ trong đại điện cái khác người trong Minh giáo cơ hồ là từng cái run lẩy bẩy, công lực thấp người đối mặt cái này sát ý đã bắt đầu xuất hiện ý thức mơ hồ tình huống, về phần võ công cao cường người thì là một đầu mồ hôi lạnh, tựa hồ lại lần nữa nhìn thấy lúc trước tại Quang Minh đỉnh dưới trêu đùa Thanh Dực Bức Vương đám người tràng cảnh.

“… Trán!”

Bị cỗ này sát ý bay thẳng Nguyên đình sứ giả, càng lộ vẻ không chịu nổi. Tại không tự chủ được uốn éo người đồng thời, càng là phát ra khó chịu đến cực điểm tiếng nghẹn ngào, tại trợn trắng mắt đồng thời, khóe miệng đã chảy ra bọt trắng: “Còn xin… Tha… Tha mạng!”

“Nhìn ta!”

Lạnh lẽo thần sắc không có biến hóa, Xích Luyện tiên tử trực tiếp mở miệng nói ra, đồng thời vận chuyển lên Cửu

Âm Chân kinh nhiếp hồn đại pháp, khổng lồ tinh thần lực trực tiếp từ 2 mắt bộc phát ra. Trong lúc nhất thời, rơi vào Nguyên đình sứ giả trong mắt, hắn tựa như nhìn thấy 2 đạo xoay tròn vòng xoáy, trực tiếp đem hắn linh hồn cho sinh sinh giật vào.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ an tĩnh trong đại điện chỉ có Xích Luyện tiên tử tra hỏi cùng Nguyên đình sứ giả kia đạm mạc không đổi thanh âm.

Ba!

Buông ra tay phải, Nguyên đình sứ giả thân thể rơi xuống trên mặt đất.

Nhìn qua đã xử lý ngốc Nguyên đình sứ giả, Xích Luyện tiên tử kia lạnh lẽo thần sắc rốt cục đạt được làm dịu.

Tra hỏi rất đơn giản.

Đáp án nhưng cũng thật bất ngờ.

Ưng đao là Nhữ Dương Vương phủ tiểu quận chúa Triệu Mẫn giao cho hắn, điều động hắn đi tới Minh giáo tổng đàn Quang Minh đỉnh người cũng là tiểu quận chúa.

Mà từ Nguyên đình sứ giả trả lời bên trong, cái khác Minh giáo mọi người cũng biết Nguyên đình nội bộ phát sinh to lớn biến động. Bởi vì phần lớn một trận chiến mất tích tiểu quận chúa lại lần nữa trở về, nàng cứu bị Hoàng đế cho tống giam mạnh miệng phụ thân Nhữ Dương Vương, vừa một lần phần lớn liền đối với

Nguyên đình nội bộ tiến hành quyết đoán chỉnh đốn và cải cách.

Trong lúc nhất thời không ít người đều chết tại tiểu quận chúa Triệu Mẫn thanh toán bên trong.

Thuận người xương, nghịch người vong.

Người không nghe lời trên cơ bản đều bị tiểu quận chúa Triệu Mẫn cho giết, mà có lắc lư cảm xúc người thì là tại nàng từng nhóm đàm phán về sau, bảo trì trầm mặc.

Người Mông Cổ cao tầng đạt thành liên minh hợp tác.

Về phần Hoàng đế… Đã trở thành khôi lỗi.

Đó chính là vì vãn hồi sau cùng cục diện, thấy đại cục không thể cứu vớt về sau, vì cho tộc nhân tìm kiếm được 1 cái đường ra, tiểu quận chúa Triệu Mẫn quyết định muốn đế quốc quy hàng.

Hướng về thiên hạ ở giữa lớn nhất phản nguyên thế lực quy hàng.

Tín vật chính là chuôi này đao sống dày, trên giang hồ thanh danh hiển hách, có cùng Ỷ Thiên kiếm Đồ Long đao đồng dạng thanh danh ưng đao.

Đương nhiên.

Cái này quy hàng phía sau, Minh giáo cũng cần trả giá tương ứng đồ vật.

Đó chính là thông gia.

Minh giáo giáo chủ Nhạc Duyên cần cưới tiểu quận chúa Triệu Mẫn, từ đó tiếp nhận Nguyên đình thế lực, trở thành đại hãn cái gì.

Trên thực tế để một đám Minh giáo cao tầng khiếp sợ nói không ra lời cũng chính là tiểu quận chúa Triệu Mẫn cái này quyết sách.

Trong lịch sử dạng này cử động cũng không hiếm thấy, chỉ bất quá tại Minh giáo cao tầng trong mắt, kia Nhữ Dương Vương phủ người thế nhưng là Nguyên đình trung kiên chống cự thế lực. Bất luận cái gì người Mông Cổ đều có thể đầu hàng, duy chỉ có không nên là Nhữ Dương Vương phủ.

Bất quá tại vừa mới Xích Luyện tiên tử dưới cổ tay, một đám người cũng là biết được đại khái nguyên do.

Đó chính là Nguyên đình nội bộ thanh toán đấu đá, khiến cho bọn hắn đã cùng đường mạt lộ.

Cho nên quy hàng, song phương tiến hành thông gia, cũng là chẳng phải ngoài ý muốn.

Nếu như thông gia thành công, thì đại biểu cho Mông Nguyên cũng không hề hoàn toàn sụp đổ, còn có một chút điểm trở lại vinh quang khả năng. Ở đây người thông minh rất nhanh liền phân tích ra tiểu quận chúa Triệu Mẫn làm như thế nguyên nhân.

Đối đây.

Dù là Lưu Cơ cũng không thể không tán thưởng, cái này tiểu quận chúa Triệu Mẫn tuổi còn trẻ một giới thiếu nữ, coi là bậc cân quắc không thua đấng mày râu.

Vậy có phải tiếp nhận Nguyên đình quy hàng đâu

Có chỗ tốt, nhưng cũng có chỗ xấu.

Một bên.

Không đề cập tới ngay tại xì xào bàn tán một loại Minh giáo cao tầng, khi lấy được tất cả có thể từ Nguyên đình sứ giả trong miệng đạt được tình báo về sau, Xích Luyện tiên tử liền đứng tại một bên, quan sát trên tay mình ưng đao tới.

Từ sứ giả trong miệng không chiếm được hài lòng tin tức, như vậy Xích Luyện tiên tử cảm thấy mình chỉ có thể thay dự định.

Ánh mắt tại ưng đao thượng du dời.

Sau đó, Lý Mạc Sầu hít sâu một hơi, một tay cầm chuôi đao, một tay đem bàn tay đặt ở trên thân đao.

Trói buộc giải khai, bị công lực cùng tự thân áp chế mẫn cảm thể chất bị nàng tự hành phóng đại, lúc trước tu luyện ngũ độc bí truyền khuyết điểm bị nàng tại thời khắc này phóng đại thành ưu điểm.

Đối với ngoại giới mẫn cảm tại thời khắc này bị Xích Luyện tiên tử cố ý tăng lên tới đỉnh điểm.

Rất nhanh.

4 phía trong không khí truyền đến cảm giác khó chịu đã càng phát nồng đậm, thậm chí những người khác lặng lẽ dò xét ánh mắt đều để nàng có chút khó chịu, giống kim đâm người đồng dạng gai đau.

“…”

“Tìm được!”

Nhắm lại 2 mắt nháy mắt trợn to, Lý Mạc Sầu bằng vào kia phần mẫn cảm từ ưng đao bên trên phát giác được giấu ở phía trên này khí tức: “Vậy mà là ngươi tại sao là ngươi quả nhiên là ngươi!” Liên tiếp 3 tiếng cảm thán về sau, nàng liền xoay người, mang theo ưng đao đi ra phía ngoài.

Cổng, Nhạc Duyên cứ như vậy đứng tại kia bên trong.

Hắn cũng không có tiến đến.

Chỉ là lẳng lặng nhìn, nghe bên trong phát sinh hết thảy.

“Ngươi đã sớm biết đâu “

Ánh mắt rơi vào trước mắt nam nhân trên thân, Xích Luyện tiên tử trên mặt nhưng không có chất vấn chi sắc, nàng chỉ là giương giơ tay bên trên ưng đao, nói: “Đây là nàng đối ta khiêu khích… A, ta rất ít trông thấy sư muội sẽ làm như vậy, đây là lần thứ 1.”

“Ta cũng rất muốn nhìn một chút hiện tại sư muội, đến cùng là 1 cái gì bộ dáng.”

“3 người chúng ta ở giữa chung quy là cần đem vấn đề này giải quyết.”

“Hứa Tiên cũng được.”

“Nói công tử cũng được.”

“Cuối cùng là cần luận cái rõ ràng.”

Quay đầu lại, Xích Luyện tiên tử không có chờ đợi Nhạc Duyên nói cái gì, nàng chỉ là tại thời khắc này dùng giáo chủ phu nhân thân phận trực tiếp đối Minh giáo một đám cao tầng ra lệnh: “Phái sứ giả đi phần lớn, liền nói cái này quy hàng… Minh giáo tiếp.”

“Giáo chủ Nhạc Duyên chờ đợi kia tiểu quận chúa mang theo nàng của hồi môn, nàng đồ cưới đến Quang Minh đỉnh.”

“Bản cung muốn nhìn các nàng những này thiếp, như thế nào lật trời!”

Có Nhạc Duyên bảo đảm, có thân phận làm chứng, có thực lực làm hậu thuẫn, Xích Luyện tiên tử lời nói căn bản không có khiến người khác cân nhắc đến nàng phải chăng có nhúng tay giáo vụ hiềm nghi, đương nhiên hành sử thuộc về quyền lợi của nàng.

Đại điện bên trong, chúng Minh giáo đệ tử cùng cao tầng không hẹn mà cùng đi lên đại lễ.

“Nặc!”

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 282 : Xôn xao

Gió nóng đảo qua.

Trực tiếp đem trên mặt đất cỏ dại càn quét không còn, ngay tiếp theo cách đó không xa hồ nước bên trên hoa sen cũng không ngừng theo gió mà bày.

Vừa mới mang theo nhân tuyển 1 cái trụ sở mới Trần Hữu Lượng, giờ phút này nhưng không có bất kỳ tâm tư đi để ý tới trước mắt phong cảnh, mà là kinh ngạc vô cùng nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn qua xuất hiện tại bên cạnh mình Thẩm Vạn Tam, trên mặt là không cầm được chấn kinh chi sắc.

“Ngươi đang nói đùa gì vậy “

Cực đoan dưới khiếp sợ Trần Hữu Lượng cũng quên đối trước mắt người cung kính, thốt ra lời nói chính hiện lộ rõ ràng tâm tình của mình không ổn định: “Nguyên đình hướng Minh giáo đầu hàng a “

Từ Thẩm Vạn Tam trong miệng nói ra tin tức có thể so sấm sét giữa trời quang, trực tiếp nện ở Trần Hữu Lượng trên đầu.

“… Ngô!”

Giờ khắc này Trần Hữu Lượng chỉ cảm thấy chân khí trong cơ thể của mình đang kích động, khí huyết đang lăn lộn dâng lên, toàn bộ đại não vậy mà trong lúc nhất thời có một loại mơ hồ cảm giác, thân hình không cầm

được lung lay. Một tay che lấy trán của mình, hít sâu một hơi về sau, Trần Hữu Lượng lúc này mới nói xin lỗi: “Không có ý tứ, tin tức này để ta có chút kích động.”

Thử nghĩ, tin tức như vậy ai không kích động

Trước đó không lâu chính mình mới từ Thẩm Vạn Tam hồi âm bên trong, đạt được hắn phá giải đẩy cõng đồ bên trên sấm ngôn, suy tính ra hắn Trần Hữu Lượng là tương lai chân mệnh thiên tử.

Mà bây giờ mới qua mấy ngày thời gian

Còn chiếm theo lấy nửa cái bên trong nguyên Nguyên đình trực tiếp toàn bộ hướng Minh giáo đầu hàng, có thể nói cái này cách làm làm cho đến tin tức này tất cả mọi người khiếp sợ không thôi.

A

Chân mệnh thiên tử

Ta mẹ nó cái này kêu cái gì chân mệnh thiên tử

Trần Hữu Lượng không phải như vậy không có ánh mắt người, có thể bị Thanh Long hội đầu rồng chọn làm người phát ngôn, trở thành trên tay hắn hàng hóa hiếm thấy, cái này đã nói lấy hắn Trần Hữu Lượng tối thiểu nhất cũng là Tiềm Long 1 trong. Huống chi kia đẩy cõng đồ bên trên bị giải khai sấm ngôn cũng không khỏi tỏ rõ Trần Hữu Lượng là cái kia người ứng cử.

Nhưng bây giờ…

Vốn là tại nghĩa quân bên trong xem như chiếm cứ lớn tiếng nhất nhìn cùng thế lực Minh giáo khi lấy được nửa cái Nguyên đình quy hàng về sau, như vậy nó thế lực sẽ lấy thường nhân không cách nào tưởng tượng tốc độ tiến hành tăng trưởng. Nói một cách khác, từ giờ trở đi, Minh giáo trên cơ bản tại trên danh nghĩa đã thống trị hơn phân nửa Thần châu.

Như thế thế lực dưới, đôi này hắn Trần Hữu Lượng thế lực chỗ sinh ra uy hiếp vô cùng lớn.

Lúc đầu Trần Hữu Lượng còn bị cái kia sấm ngôn cho mình tăng thêm số phần tin tưởng, nhưng ở hôm nay, từ Thẩm Vạn Tam tự mình hiện thân mang đến tin tức quả thực cho Trần Hữu Lượng một cái trọng thương.

Hít vào một hơi thật sâu về sau, Trần Hữu Lượng rốt cục đem kia bạo động cảm xúc chỉnh lý tốt về sau, hắn lúc này mới thấp giọng hỏi: “Tiên sinh, nói một chút đi, đây rốt cuộc là thế nào một chuyện” dù sao hắn Trần Hữu Lượng cũng không tính là 1 cái võ công phi thường cao người, cho nên mình chủ yếu lực chú ý đều là đặt ở chiến trường cùng quản lý đánh xuống địa phương bên trên, đối chuyện trên giang hồ hiểu rõ cũng không phải là rất rõ ràng.

Sở dĩ nói như vậy, là bởi vì Thẩm Vạn Tam mang tới tin tức này là đi giang hồ con đường.

Rất rõ ràng.

Nguyên đình quy mô quy hàng tự nhiên không thể trực

tiếp biểu hiện quang minh chính đại, cần một chút xíu đi làm.

Bằng không mà nói Nguyên đình nội bộ người liền sẽ xuất hiện bạo động.

Đầu hàng loại hành vi này, luôn có một bộ diễn hai nơi ngậm nhiệt huyết người sẽ không tiếp nhận, cho dù là bị bên ngoài áp bách, tại nội tâm bên trong đồng dạng không phục. Cho nên, cho dù là dạng này, nhưng ở ở trong đó hay là có có thể thao tác bộ điểm.

Thậm chí, chưa chắc không thể lấy mượn từ cái này 1 đạo trực tiếp phá hủy Minh giáo cùng Nguyên đình tụ hợp.

“Trẻ con là dễ dạy!”

Trần Hữu Lượng biểu hiện cuối cùng vẫn là để Thẩm Vạn Tam hài lòng, quả nhiên không hổ là từ hắn sơn trang thí luyện bên trong sinh sinh đi ra hoàng giả. Đối với mình cái này điểm hàng hóa hiếm thấy biểu hiện hài lòng gật đầu, Thẩm Vạn Tam rồi mới lên tiếng: “Tin tức này là người của ta từ phần lớn bên trong truyền đến.”

“Kia tiểu quận chúa Triệu Mẫn một lần nữa trở về, không biết từ chỗ nào tìm tới 1 cái dùng độc cao thủ, cứu bị Hoàng đế tống giam Nhữ Dương Vương, sau đó chính là tiện thể lấy mang theo Nhữ Dương Vương một phương người chiếm cứ phần lớn, dùng vũ lực khống chế toàn bộ phần lớn gia tộc hoàng kim.”

“Hiện tại Mông Nguyên Hoàng đế… Đã trở thành khôi

lỗi.”

Nói đến đây bên trong, Thẩm Vạn Tam không khỏi cảm thán lên tiếng: “Cái này Triệu Mẫn thật đúng là không phải một nhân vật đơn giản. Quy hàng đề nghị này nghe nói chính là từ nàng đưa ra.” Thẩm Vạn Tam có một câu không nói, chân chính đạt được xác định tin tức trên thực tế cũng không chỉ là phần lớn truyền đến, còn có Minh giáo.

Tiểu quận chúa, Triệu Mẫn.

Ngoài miệng thì thầm lặp lại dưới tên của đối phương, Trần Hữu Lượng không khỏi hồi tưởng lại trước đó nhận được tình báo.

Đó chính là tại Nga Mi sơn cử hành đại hội võ lâm thời điểm, cùng một ngày cùng phần lớn tiến hành một trận chiến.

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn nhất quyết Minh giáo giáo chủ Nhạc Duyên.

Sau đó thảm bại, không gặp tung tích.

Nguyên lai tưởng rằng kia tiểu quận chúa Triệu Mẫn sẽ chết tại phần lớn, nhưng tuyệt đối không ngờ đến 1 cái vốn nên chết đi người, vậy mà lại lại lần nữa xuất hiện ở trong đó đến cùng xảy ra chuyện gì, thì là đáng giá để người suy nghĩ địa phương.

Mà lại Thanh Long hội dù lớn, thực lực cũng phi thường khủng bố.

Thế nhưng là cái này cũng không đại biểu cho Thanh Long hội có thể nắm giữ đến trong thiên hạ tất cả tin tức, nó xúc giác mặc dù khắp nơi đều là, nhưng là có nhiều chỗ lại vẫn không phải những này xúc giác có thể sinh tồn.

Nguyên bản tại Minh giáo thành viên, đều đã bị thanh lý tuyệt đại bộ điểm.

Còn lại ẩn giấu người chỉ có thể nơm nớp lo sợ như là chim cút đồng dạng biểu hiện quy củ.

Bị thanh lý kia bộ điểm không phải bị Thường Ngộ Xuân xử tử, chính là bị kéo đi tại Minh giáo tổng bộ Quang Minh đỉnh xây dựng rầm rộ, Nhạc Duyên tại kia bên trong thành lập 1 cái phi thường cao kiến trúc.

Không chỉ có là những người này, còn có thật nhiều tù binh đều kéo đi kiến tạo.

Theo truyền lại đến tin tức, kia Quang Minh đỉnh phía dưới đã chôn giấu không ít thi cốt.

Cái này Minh giáo còn chưa đoạt được thiên hạ, người giáo chủ kia Nhạc Duyên cũng đã biểu hiện ra bạo quân khí chất, đây đối với Thẩm Vạn Tam đến nói là 1 cái cực kỳ tốt tin tức.

Mà cái này cũng chính là Thẩm Vạn Tam tới gặp Trần Hữu Lượng nhưng không có đối phương kinh hoảng duyên cớ.

“Mà lại lão phu cũng biết qua Nhữ Dương Vương phủ tiểu quận chúa Triệu Mẫn người này, nàng là 1 cái rất cao ngạo thiếu nữ.” Thẩm Vạn Tam sờ 1 đem mình trên cằm sợi râu, có chút mập mạp trên mặt tách ra một vòng mỉm cười.

“Ừm tiên sinh, ngài là nói…” Nghe tới cái này bên trong, Trần Hữu Lượng cũng phản ứng lại, tiếp nhận Thẩm Vạn Tam câu chuyện, nói: “Trong lúc này có chúng ta có thể lợi dụng địa phương.”

“Đúng!”

“Bạn tin rằng ngươi cảm thấy chúng ta bây giờ nên làm như thế nào” Thẩm Vạn Tam cười hỏi.

“Cùng Phương Quốc Trân, Trương Sĩ Thành tiến hành trên quân sự liên minh hợp tác, lo trước khỏi hoạ.” Trần Hữu Lượng khẽ cau mày, rất nhanh liền nói ra hắn ý kiến: “Đối mặt Minh giáo hùng hổ dọa người, phòng ngừa Nguyên đình người thay đổi lề lối, chúng ta nhất định phải tìm kiếm minh hữu.”

“Đương nhiên, chúng ta có thể buộc bọn hắn tới tìm chúng ta liên minh hợp tác.”

“Mặt khác chính là phái người đem tin tức này truyền khắp thiên hạ.”

“Nhất là có người Mông Cổ địa phương.”

“Về phần kia tiểu quận chúa Triệu Mẫn… Chúng ta có lẽ có thể làm tính toán khác. Ta nghĩ, tiên sinh dưới đáy

lòng hẳn là sớm đã có tương ứng an bài.”

“Ha ha…” Thẩm Vạn Tam nhìn qua Trần Hữu Lượng, hài lòng cười.

Rất nhanh.

Không đến thời gian một tuần bên trong, liên quan tới Nguyên đình quy hàng tin tức cũng đã dần dần trên giang hồ lưu truyền bắt đầu,

Loại này tin tức tại thời gian cực ngắn bên trong, cũng đã bị bên trong nguyên môn phái cùng một đám giang hồ nhân sĩ đều biết được.

Mà ở trong quá trình này, tin tức cũng dần dần hướng phương bắc truyền đi, rơi vào rất nhiều người Mông Cổ trong tai.

Trong lúc nhất thời, thiên hạ xôn xao.

—

—

—

—

—

—

Chương 283 : Chấn động (thượng)

Nguyên đình.

Phần lớn.

Khi tiểu quận chúa Triệu Mẫn trở về về sau, nàng liền dẫn Chu Chỉ Nhược cùng Lục Vô Song đầu tiên là sẽ bị Hoàng đế hạ ngục phụ thân Nhữ Dương Vương cấp cứu ra, sau đó liền bay thẳng hoàng cung. Lấy Lục Vô Song khủng bố độc công vì vũ lực, tăng thêm không ít hoàng kim quý tộc hay là đứng tại Nhữ Dương Vương bên này, trực tiếp đem toàn bộ Hoàng đế giá không.

Tại giết không ít người, cưỡng ép trấn trụ tất cả mọi người về sau, tiểu quận chúa tại vương phủ bên trong ngay trước cha mình, ngay trước mình huynh trưởng, ngay trước đứng tại phía bên mình minh hữu trước mặt, tuyên bố một tin tức.

Nàng muốn dẫn lấy Nguyên đình quy hàng.

Nàng tiểu quận chúa Triệu Mẫn muốn gả cho Minh giáo giáo chủ Nhạc Duyên, tiến hành thông gia.

Quyết định này ra, trừ Chu Chỉ Nhược cùng Lục Vô Song bên ngoài, có thể nói tất cả mọi người mắt trợn tròn.

Lúc này, vừa mới bị từ đại lao bên trong, từ Hoàng đế đồ

đao dưới cứu ra Nhữ Dương Vương lập tức tính tình bạo tạc, hắn nghĩ mãi mà không rõ vì cái gì mình nữ nhi muốn làm ra quyết định như vậy.

Hoặc là nói từ Triệu Mẫn lúc trước dạo chơi ngoại thành trở về sau đó, nàng cả người đều biến.

Trở nên Nhữ Dương Vương không biết, trở nên nàng huynh trưởng vương cục cưng cũng không biết.

Thậm chí đang tức giận phía dưới, Nhữ Dương Vương đều có trực tiếp để cho thủ hạ đối Lục Vô Song cùng Chu Chỉ Nhược động thủ dự định, hắn thấy mình nữ nhi tất nhiên là nhận áp bách, nhận uy hiếp, bằng không mà nói có thể nào làm ra dạng này hoang đường sự tình đến

Nhưng mà… Còn chưa cùng Lục Vô Song hoàn thủ, cha mình cử động liền bị tiểu quận chúa Triệu Mẫn ngăn lại, khuyên xuống dưới.

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn cho mọi người 1 cái không cách nào phản bác lý do.

Đó chính là vô luận lại thế nào vùi đầu không gặp, chỉ cần có chút nhãn lực kình người đều biết dưới mắt Đại Nguyên đã đến hoàng hôn tây sơn thời điểm. Mà lại có thể đứng tại Nhữ Dương Vương phủ bên này minh hữu, tự nhiên là người thông minh, nhìn thấy trong đó tuyệt cảnh muốn liều mạng một lần một đám người.

Nếu như hoa mắt ù tai, như vậy khi như Hoàng đế như thế.

Nếu như trốn tránh, như vậy nên giống như có một số người sớm trở về đại mạc.

Mà bọn hắn chính là đám kia cứu vớt Đại Nguyên, cứu vớt quốc gia anh hùng.

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn từ thế cục, từ thế lực cùng các phương diện, nhất thanh nhị sở cho bày ra Đại Nguyên hiện tại xu hướng suy tàn cục diện. Cho dù là cứng đối cứng, cũng chỉ là bại tốc độ hơi chậm một chút, mà ở trong quá trình này không biết bao nhiêu tộc nhân sẽ chết tại chiến đấu.

Không chỉ có như thế, sẽ còn gia tăng người vượn phẫn nộ, tạo thành Diệt Tuyệt.

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn phi thường rõ ràng người Mông Cổ là thuộc về số ít người.

Đã chính diện chiến trường hẳn là không cách nào vãn hồi, như vậy nàng cũng chỉ có thể từ khía cạnh tiến hành đường vòng cung cứu quốc.

Cả nước quy hàng.

Nàng tiểu quận chúa Triệu Mẫn càng là gả cho cho là thế lực lớn nhất Minh giáo giáo chủ, tiến hành thông gia.

Như vậy không chỉ có thể giảm bớt tộc nhân tổn thất, còn có cơ hội tại Minh giáo đoạt được thiên hạ sau lại lần nữa đi lên trước đài, giãy đến quyền lực. Đẩy ra tới nói, tại kể ra giấc mộng của mình về sau, trong lúc nhất

thời Nhữ Dương Vương cùng con của hắn vương cục cưng chỉ có thể giữ yên lặng.

Tự tôn càng mạnh người, vinh dự cảm giác càng mạnh người, giờ phút này thì càng khó thụ.

Huống chi còn là nam nhân.

Phải biết tại Minh giáo đại quân thúc đẩy thời điểm, trên triều đình chân chính phụ trách đối kháng chính là Nhữ Dương Vương cùng con của mình, mà ở trong quá trình này hắn ngay cả mình nữ nhi cũng cho mắc vào. Nói một cách khác, Nhữ Dương Vương 1 nhà mới là Nguyên đình chân chính kình thiên chi trụ.

Kết quả là tại tiểu quận chúa Triệu Mẫn lấy phần lớn làm mồi nhử, câu Minh giáo giáo chủ Nhạc Duyên đến đây một trận chiến.

Sau đó lật xe.

Vào lúc đó Nhữ Dương Vương cùng vương cục cưng còn tưởng rằng Triệu Mẫn đã bỏ mình, sau đó chính là cái khác kẻ thù chính trị cùng Hoàng đế thanh toán.

Trận chiến kia thất bại cùng kinh hãi, tăng thêm những người khác âm thầm động tác, tăng thêm Nhữ Dương Vương quân quyền, một hệ liệt thao tác xuống tới, cuối cùng chính là Nhữ Dương Vương cùng vương cục cưng phụ tử tiến vào thiên lao, sắp hỏi trảm tiết tấu.

Đất nước sắp diệt vong, tất có yêu nghiệt.

Cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Khi tiểu quận chúa Triệu Mẫn đem lý do từng chút từng chút bày ra đến về sau, phân tích Đại Nguyên khốn cảnh, lại thêm Triệu Mẫn đánh cược lần cuối quyết tâm cùng nàng chỗ gặp phải áp lực, cùng Nguyên đình nội bộ hỗn loạn cùng tuyệt vọng, khiến cho Nhữ Dương Vương cùng vương cục cưng phụ tử cho sinh sinh cả tự bế.

Một đêm qua đi.

Nguyên bản cũng đã có không ít tóc trắng Nhữ Dương Vương toàn bộ tóc cơ hồ đều xám trắng.

“Cái này Đại Nguyên, còn đáng giá cứu sao “

Nhìn qua cũng đầy là vẻ đau lòng nữ nhi bảo bối, Nhữ Dương Vương thở dài: “10 triệu nam nhi không gây 1 người là anh hùng, toàn bộ Đại Nguyên xác thực chỉ có thể dựa vào 1 cái đậu khấu thiếu nữ cứu vớt.”

“Đây là gì chờ mỉa mai!”

Một bên.

Vương cục cưng không nói một lời, rõ ràng còn ở vào tự bế bên trong.

Tự thủ hộ gia tộc hoàng kim người trong Ma môn Bàng Ban đều sau khi thất bại, bắt đầu từ lúc đó, Nhữ Dương Vương liền phát giác được nguy cơ.

Cao tầng lực lượng thiếu thốn, để Đại Nguyên tại một ít thời điểm, nhất là trên giang hồ cục diện liền hoàn toàn rơi vào hạ phong. Từ khi cái kia năm tại trên điển tịch nam nhân sau khi xuất hiện, cái này Đại Nguyên cục diện liền bắt đầu nhanh quay ngược trở lại mà hạ.

Bàng Ban thất bại bế quan, bị 1 cái không hiểu thấu tóc trắng đạo sĩ đem huyền minh Nhị lão sinh sinh đánh chết tại Nhữ Dương Vương phủ.

Kia tóc trắng đạo sĩ tự xưng Nhạc Duyên, nhưng là Triệu Mẫn ở phía sau phát hiện cái này tóc trắng đạo sĩ cũng không phải là Minh giáo giáo chủ, ở trong đó ẩn chứa ý nghĩa rõ ràng cũng biết.

Bên trong nguyên tuyệt đỉnh cao thủ, có đầy đủ năng lực tiến hành ám sát.

Ma môn bế ẩn không ra.

Cho dù là đã từng tìm kiếm hợp tác Phật môn, cũng tạm thời mắc cạn đề nghị.

Về phần ở xa Tây Tạng lạt ma… Lạt Ma danh tự liền gọi Ưng Duyên.

Một loạt nguyên do dưới, Mông Nguyên giang hồ bố cục cơ hồ phá diệt.

Mà phần lớn một trận chiến, càng làm cho rất nhiều người Mông Cổ sinh sinh dọa cho bể mật gần chết.

Bởi vì bọn hắn chưa bao giờ từng thấy võ lực của một

người có thể đạt tới đáng sợ như vậy tình trạng, có lẽ trong truyền thuyết trường sinh thiên chính là như thế.

Gặp qua bên trong nguyên xa hoa, mấy chục năm an nhàn sinh hoạt đã để rất nhiều người mất đi dũng khí, trở nên khiếp nhược, không còn là lúc trước cái kia quét ngang đông tây phương thiết kỵ, tăng thêm Hoàng tộc đối với mình không tín nhiệm, mà hết thảy này chính là để Nhữ Dương Vương tuyệt vọng nguyên nhân căn bản.

Mà lại nếu như ám sát lời nói, trong bọn họ đem không ai có thể ngăn cản được.

Lăn qua lộn lại suy nghĩ một đêm, Nhữ Dương Vương phát hiện nữ nhi của mình phương pháp vậy mà là 1 cái thành công nhất, có thể nhất bảo tồn thực lực, cũng là đại giới nhỏ nhất phương pháp,

Chính là bởi vì phần này khẳng định, mới khiến cho Nhữ Dương Vương tại trong vòng một đêm đều đầu bạc.

“Đáng giá!”

Triệu Mẫn nhìn mình chằm chằm phụ thân, đón ánh mắt của đối phương, nói: “Nếu như không có người đến cứu vớt Đại Nguyên, vậy liền thật không ai có thể cứu, liền thật vô lực hồi thiên.”

“Vậy ngươi biết tin tức này truyền đi sau là hậu quả gì sao “

“Đương nhiên.” Triệu Mẫn đối này kết quả sớm có tâm lý chuẩn bị: “Vậy liền cần dựa vào phụ vương cùng huynh

trưởng binh mã.”

“…” Nghe tới cái này bên trong, Nhữ Dương Vương thở dài một hơi, nói: “Chỉ là nam nhân kia sẽ đáp ứng chúng ta quy hàng sao dựa theo thế cục, bọn hắn chỉ cần làm từng bước là được, đến lúc đó chúng ta Đại Nguyên tất nhiên là không thể không lui, chỉ có thể trở về đại mạc.”

“Sẽ!”

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn khẳng định nói: “Bởi vì ta đã phái người đi Minh giáo Quang Minh đỉnh, dưới lễ.”

“Thôi.”

Khoát khoát tay, Nhữ Dương Vương cuối cùng cũng không nói gì thêm, chỉ nói là nói: “Hết thảy liền từ Mẫn Mẫn ngươi đến quyết định đi.” Nói xong, liền dắt lấy còn tại tự bế bên trong, một cơn lửa giận không chỗ nhưng phát, chỉ cảm thấy biệt khuất không thôi, sinh ra bản thân hủy diệt dấu hiệu vương cục cưng rời khỏi phòng.

Hắn nghĩ yên lặng một chút.

Gian phòng.

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn nhìn lấy mình phụ thân cùng huynh trưởng rời đi thân ảnh, cũng chỉ là dùng chỉ có chính mình mới có thể nghe thấy thanh âm thở dài một hơi.

—

—

Chương 284 : Chấn động (hạ)

Nàng lý giải.

Đây là thuộc về nam nhân nên có tự tôn cùng tự ngạo.

Cũng là nàng Triệu Mẫn chỗ có đồ vật, càng là rất nhiều người nhận định nàng không nên thân là một nữ nhân, mà là lẽ ra trở thành một cái nam nhân.

Tại chính Triệu Mẫn lúc trước xem ra, mình giới tính trở ngại dã tâm của nàng.

Đại Nguyên khác biệt đã từng đại Đường.

Nhất là có Nữ đế võ làm ví dụ về sau, nội tâm của nàng chỗ sâu nhất này chút ít tiểu tâm tư đã hoàn toàn trở thành hi vọng xa vời. Cho nên, tại tiểu quận chúa trong lòng, cho tới nay nàng đều hận không thể trở thành 1 cái nam nhi, đây cũng là vì cái gì hành tẩu giang hồ thời điểm, nàng càng nhiều đều là nữ giả nam trang.

“Ngươi đều nhìn thấy.”

“Làm sao không nghĩ ngăn cản sao” tại trở về quá trình bên trong, tiểu quận chúa Triệu Mẫn đã sớm hiểu rõ đến cái này tên là Lục Vô Song, am hiểu tuyệt đỉnh độc công nữ tử cũng không phải là Miêu Cương người, mà là có bên trong nguyên thân phận, nói một cách khác nàng là 1 cái giả người Miêu, mà là 1 cái người Hán.

Nghe nàng cùng phụ thân cùng huynh trưởng an bài, gặp nàng không có bất kỳ cái gì giấu diếm nói ra trong lòng ý đồ xấu, nhưng không thấy có phản ứng gì.

Phát hiện này để Triệu Mẫn cảm thấy có như vậy một chút kỳ quái.

“Tại sao phải ngăn cản “

Nhưng mà vượt quá Triệu Mẫn ngoài ý muốn chính là Lục Vô Song cho nàng dạng này 1 cái mang theo kinh ngạc hỏi lại, thần tình kia liền tựa như nàng nói một câu nói nhảm.

“Ta chỉ là 1 cái người giang hồ.” Lục Vô Song vuốt vuốt kia ngay tại trên cánh tay bò kim xà, ngoài miệng thì là dùng đến một loại không quan tâm giọng điệu nói: “Cái gì gia cừu quốc hận… Ta đã triệt để buông xuống.”

Nước, đương nhiên không cần phải nói.

Tại Lục Vô Song trong lòng, cái kia nước một mực là nam tống.

Mà nhà, càng không cần phải nói rõ.

Về phần từ bỏ, cũng là tại nàng cùng mình cái kia sư phó Xích Luyện tiên tử giữa 2 người nhất quyết sinh tử về sau. Nhất là thân là nàng sư thúc Tiểu Long Nữ nhắc nhở về sau, Lục Vô Song đã phát giác được lúc trước cùng Lý Mạc Sầu nhất quyết sinh tử thời điểm mờ ám.

Lấy Tiểu Long Nữ giọng điệu, đó chính là Xích Luyện tiên tử lưu thủ.

Bởi vì nàng người sư tỷ kia nhớ tới đã chết đi hồng Lăng Ba, cái kia không có tìm được kỳ ngộ, tại trên Võ Đạo cũng không có cái gì ưu điểm sư tỷ.

Từ đó về sau, Lục Vô Song liền có chút mê mang.

Tại trải qua sư thúc Tiểu Long Nữ khuyên bảo về sau, Lục Vô Song hiện tại chỉ có 1 cái mục đích.

"…"

Một bên.

Chu Chỉ Nhược đối bên người cái này lục y nữ tử lời nói chỉ cảm thấy rùng mình.

Nếu nói tiểu quận chúa Triệu Mẫn lời nói chỉ là để nàng không hiểu lo lắng Minh giáo giáo chủ, lo lắng phía sau thiên hạ đại thế lời nói, như vậy Lục Vô Song lời nói thì là để Chu Chỉ Nhược cảm nhận được cái gì gọi là thẳng tiến không lùi chấp nhất.

Lấy võ đạo bên trên thuyết pháp, chính là Lục Vô Song đã chấp niệm quá sâu.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, Lục Vô Song nhập ma.

Hoặc là nói, không biết từ khi nào Lục Vô Song cũng đã bởi vì chấp niệm nhập ma. Nàng lấy chẳng ra sao cả tư chất, sinh sinh đạt tới cảnh giới bây giờ, trong đó ở giữa

không chỉ gặp gì chờ đau đớn, nhưng là nàng đều kiên trì được, đợi đến cơ hội.

Ý chí của nàng lực, đem vượt qua tưởng tượng của mọi người.

Đã là trong lòng đối yêu hận tình cừu chấp niệm, càng là tại ngũ độc bí truyền tra tấn dưới, Lục Vô Song có thể nói tại ý chí lực phương diện này chỉ sợ đạt tới thế nhân mức không thể tưởng tượng nổi.

Kia cái gì đều không thèm để ý, chỉ chuyên chú một điểm.

Đây là đáng sợ đến bực nào ý chí!

Chu Chỉ Nhược đã từng từ sư phụ của mình Diệt Tuyệt sư thái, cũng từ vậy vẫn là thiếu niên bộ dáng Nhạc giáo chủ trong miệng nghe nói tương tự. Đó chính là 1 người võ công cao thấp, có đôi khi chưa chắc là từ tư chất tới làm chủ, võ đạo mặt hướng đến liền không chỉ chăm học khổ luyện đốn ngộ đầu này con đường.

Chu Chỉ Nhược từ Lục Vô Song trên thân nhìn trộm đến mặt khác 1 đầu có mơ mơ hồ hồ cái bóng con đường.

Mà dạng này người, sẽ đối trừ mình mục đích bên ngoài sự tình không chối từ nhan sắc.

Chỉ cần bất luận cái gì ngăn tại trước mặt nàng người, đều sẽ tiếp nhận Lục Vô Song lửa giận.

Cái này, cũng là Chu Chỉ Nhược chỉ có thể buông xuống

Nga Mi phái, đuổi theo tiểu quận chúa Triệu Mẫn trở thành không hiểu thấu của hồi môn nguyên nhân. Bởi vì tại lúc ấy, Chu Chỉ Nhược rất rõ ràng cảm nhận được đến từ Lục Vô Song sát ý.

Lấy Lục Vô Song khoảng thời gian này biểu hiện ra độc công, chỉ sợ toàn bộ Nga Mi trên dưới sẽ không lưu lại vật sống.

Mặc dù tại Chu Chỉ Nhược nhất đáy lòng chỗ sâu cũng không có chân chính cự tuyệt

Chu Chỉ Nhược thoạt nhìn là 1 cái cô gái ngoan ngoãn, trên thực tế nội tâm của nàng có một cỗ phản nghịch.

Chuẩn xác mà nói Nga Mi phái tự sáng tạo phái đến nay đến bây giờ đời thứ tư chưởng môn, đều có một cỗ tiềm ẩn tại xương bên trong phản nghịch.

Quách Tương như thế.

Quách Tương đồ đệ như thế.

Đồ tôn Diệt Tuyệt sư thái cũng như thế.

Chu Chỉ Nhược càng là như vậy.

Chu Chỉ Nhược ngược lại hi vọng mình rời đi tin tức có thể truyền cho Võ Đang phái Trương Tam Phong tiền bối.

“A!”

Một tiếng cười khẽ, tiểu quận chúa Triệu Mẫn ánh mắt tại Lục Vô Song trên cổ tay kim xà bên trên dừng lại một chút, cũng chỉ là lắc đầu bật cười, thở dài: “Lục cô nương, ngươi thật đúng là thuần túy.”

“Thuần túy người đều rất đáng sợ.”

Nhẹ nhàng vuốt ve một phen, kia kim xà lập tức co lại tiến vào tay áo, đối với Triệu Mẫn cảm nghĩ, Lục Vô Song ánh mắt thì là tại Chu Chỉ Nhược cùng Triệu Mẫn trên mặt dừng lại một chút, trả lời: “Người ở chỗ này ai lại không thuần túy đâu “

“Là ngươi dựa thế mà vì tiểu quận chúa “

“Hay là biết rõ nguyên do nhưng không có cự tuyệt Nga Mi phái chưởng môn “

2 câu nói, lập tức đem bầu không khí biến thành trầm mặc.

Hồi lâu.

Lục Vô Song thanh âm lại lần nữa tại gian phòng bên trong vang lên: “Cùng đi, cùng Minh giáo sứ giả đến đây phần lớn.”

“Đồng thời ta muốn để ngươi chuẩn bị đồ vật cũng có thể bắt đầu.”

“Úc vật kia sao chỉ là bọn chúng có tác dụng gì” Lục Vô Song lời nói tựa hồ để Triệu Mẫn liên tưởng đến cái gì, chỉ là nàng hoàn toàn không hiểu rõ cái này cần mình

phái người chế tạo đồ vật có tác dụng gì.

Đây chính là sử dụng đặc thù vật liệu đúc thành, nó sử dụng đồ vật chỉ sợ có thể tái tạo 1 đem Đồ Long đao Ỷ Thiên kiếm ra.

Nhưng chế tạo không phải là đao kiếm, càng không phải là cái gì ám khí.

Mà là 1 trương mặt nạ, cộng thêm 2 cái linh đang.

Cái đồ chơi này có thể giết người sao

Hay là bọn chúng đại biểu cho đặc thù ý nghĩa

“…”

Ánh mắt đón Triệu Mẫn ánh mắt, một bên còn có Chu Chỉ Nhược thổi qua đến ánh mắt, Lục Vô Song chỉ là như vậy hồi đáp: “Kia là cho các ngươi 2 người dùng.”

” “

Triệu Mẫn cùng Chu Chỉ Nhược 2 người không hiểu ra sao.

…

Cùng lúc đó.

Chính lặng lẽ đi ra Võ Đang sơn Trương Tam Phong chính lấy 1 cái thanh niên tóc trắng đạo sĩ hình tượng lại lần nữa hành tẩu giang hồ.

Đối với Ưng Duyên tao ngộ, cùng kia Quách Tương cố ý lưu tại nơi đó khí tức, Trương Tam Phong đã quyết định thời cuộc chỉ sợ xuất hiện đại biến, hoặc là sắp đại biến.

Ngay tại hắn còn không có điều tra mấy ngày, liên tiếp 2 đạo tin tức truyền tiến vào hắn trong tai.

Một là Nga Mi phái chưởng môn Chu Chỉ Nhược bị người mang theo đi theo Mông Nguyên tiểu quận chúa Triệu Mẫn lại lần nữa về phần lớn. Khi lấy được tin tức này về sau, Trương Tam Phong cơ hồ lập tức đi Nga Mi phái, hắn cần nhìn xem bị chôn giấu tại Nga Mi sơn phía sau bạch ngọc hài cốt.

Cái thứ 2 thì là 1 cái chấn động thiên hạ tin tức, ngay cả hắn Trương Tam Phong đều nghẹn họng nhìn trân trối.

Có người đồn… Nguyên đình đem cả nước giống Minh giáo quy hàng.

Đây là đang mở lão đạo trò đùa sao

Trong lúc nhất thời, toàn bộ thiên hạ ở giữa thế cục nhận tin tức này ảnh hưởng, lại lần nữa hỗn loạn lên.

—

—

—

—

Chương 285 : Thời gian điểm

Liên minh tại liên minh, hợp tác đang tiến hành hợp tác.

Không để ý hay là đang vùi đầu làm chuyện của mình.

Khi tiểu quận chúa muốn dẫn lấy Nguyên đình hướng Minh giáo quy hàng tin tức truyền ra về sau, không ngoài dự liệu tại bên trong Nguyên đình liền phát sinh chấn động.

Một đám đắm chìm trong quá khứ trong vinh quang, tự nhận người trên người, đối với 4 bọn người loại Hán dân tạo phản từ trước đến nay không thèm để ý, bọn hắn chỉ là để ý quyền lợi của mình. Cho nên đang nghe tiểu quận chúa Triệu Mẫn lại muốn hướng Minh giáo quy hàng tin tức về sau, bọn hắn lập tức bạo tạc.

Một trận liên hợp dưới, những người này tạo thành liên quân, đánh tiếng quân trắc khẩu hiệu, đúng là muốn dùng phản đối bằng vũ trang.

Chỉ tiếc quân đội của bọn hắn mặc dù mới phái ra, nhưng đối mặt hiện tại Nguyên đình bên trong biết đánh nhau nhất vương cục cưng, bọn hắn đám người này quân đội quả thực là khó coi. Trên thực tế, tại trước mắt bên trong nguyên, chân chính suất quân đối kháng đã dấy lên đầy trời phong hỏa nghĩa quân người thật sự là Nhữ Dương Vương phủ toàn gia cùng đứng tại bọn hắn bên này người.

Phải biết Nhữ Dương Vương không bị hạ ngục trước, hắn là thiên hạ binh mã Đại nguyên soái.

Mặc dù tại đối mặt nghĩa quân không gián đoạn tiến công, bọn hắn đã bắt đầu không ngừng thất bại, bày biện ra liên tục bại lui xu thế, nhưng là trước lúc này, đánh Minh giáo nghĩa quân khi thắng khi bại, đánh cái khác thế lực nhỏ đông trốn tây vọt chính là tiểu quận chúa Triệu Mẫn huynh trưởng cùng phụ thân.

Trong đó, đặc biệt tiểu quận chúa huynh trưởng vương cục cưng biểu hiện tốt nhất.

Khi Nhữ Dương Vương không bị hạ ngục thời điểm, vương cục cưng đã suất quân xuôi nam, là chuẩn bị muốn cùng kia tấn công Tập Khánh Minh giáo phản quân nhất tuyệt cao thấp. Chỉ là ở giữa phát sinh sự tình, khiến cho cục diện xuất hiện không thể khống chế biến hóa.

Bất đắc dĩ dưới, vương cục cưng chỉ có thể tại đại hãn, hiện tại Hoàng đế mệnh lệnh dưới trở về.

Sau đó… Sau đó liền cùng phụ thân của mình cùng nhau tiến vào ngục giam.

Thẳng đến Triệu Mẫn lại lần nữa trở về, mạnh mẽ dùng bạo lực cùng sợ hãi trấn áp tất cả mọi người.

Tại cái kia quy hàng tin tức truyền tới về sau, dẫn dắt lên hậu phương chấn động, vương cục cưng sẽ tại mình cùng muội muội thảo luận bên trong mà nhận tự bế toàn

bộ phát tiết ra.

3 ngày.

Vẻn vẹn 3 ngày thời gian, đám kia người chống lại nhân sĩ chỗ tụ tập lại quân đội liền đều thảm bại, trở thành tù binh.

Mặc dù tại vương cục cưng ở sâu trong nội tâm, hắn hay là không đồng ý Triệu Mẫn ý nghĩ, thế nhưng lại cũng tìm không thấy có thể phản bác lý do. Tại loại này biệt khuất mà mâu thuẫn tình cảnh dưới, vương cục cưng đem một bụng lửa giận đều phát tiết tại bọn này cản trở gia hỏa trên thân.

Muội muội của hắn kế hoạch, không thể thất bại.

Ai cản trở, vua ta cục cưng liền giết ai!

Nguyên đình hậu phương phát sinh chấn động, tự nhiên khỏi phải nói tỉ mỉ.

“Không có gì bất ngờ xảy ra, sự tình quả nhiên như ta suy nghĩ.”

Mượn từ Thanh Long hội hệ thống tình báo, cầm tới tương ứng tin tức Trần Hữu Lượng rất là hài lòng. Hắn kế sách này thực tế là bên trên một tiễn số điêu.

Không chỉ có thể nhiễu loạn Nguyên đình hậu phương, khiến cho nội bộ bọn họ xuất hiện vết rách cùng tranh đấu, từ đó cắt giảm đối phương thực lực tổng hợp, hơn nữa còn đem kia tiểu quận chúa Triệu Mẫn cho đẩy lên

1 cái rất lúng túng tình trạng. Bất luận là thành công hay không, tiểu quận chúa Triệu Mẫn kia đều sẽ lộ ra rất xấu hổ, tại song phương đều là dặm ngoài không phải người.

Người Mông Cổ như thế, người Hán cũng như thế.

Tiếp theo bị hắn truyền đi tin tức cũng rơi vào bên trong nguyên người Hán trong mắt, không đề cập tới người trong giang hồ, vẻn vẹn liền đã từng những cái kia bị áp bách bóc lột cùng khổ lão bách tính, vậy cũng sẽ sinh ra oán khí.

Tâm lý vấn đề sinh sôi.

Trong thiên hạ này, chân chính thanh tỉnh người thông minh cũng không nhiều. Trên thực tế, tuyệt đại đa số người đều là nước chảy bèo trôi, bị hoàn cảnh bốn phía cùng dư luận ảnh hưởng, căn bản liền không nhìn rõ thế cục, sẽ chỉ nhìn mình chằm chằm trước mặt 3 thước vuông đi nhìn.

Chỉ cần thoáng dẫn đạo một chút, nguyên bản trong giang hồ danh khí liền không tốt Minh giáo, cái kia thanh danh liền càng phát kém.

Mà lão bách tính bên trong, liền càng đơn giản.

Chỉ cần 1 người đứng ra cho bọn hắn hồi ức mình đang lừa cổ nhân áp bách dưới thê thảm sinh hoạt, như vậy vô tận phẫn nộ cùng oán hận liền sẽ đang nhớ lại bên trong liên tục không ngừng sinh sôi.

Mà hắn Trần Hữu Lượng ở thời điểm này, liền cần đứng ra, lấy chân mệnh thiên tử tư thái đi lôi kéo những người dân này, từ đó mở rộng thế lực của mình.

Đả kích địch nhân, lớn mạnh chính mình.

Đây chính là hợp tung liên hoành.

Có 1 học 1, đã kết làm minh hữu Trương Sĩ Thành cùng Phương Quốc Trân bọn người thấy thế cũng học theo.

Dù sao tại loại tình huống này, bên cạnh của bọn hắn hay là có mưu sĩ.

“Tiên sinh, ngài cảm thấy hiện tại nên làm như thế nào “

Trần Hữu Lượng thả tay xuống bên trên tình báo, quay đầu lại đối đứng tại một bên Thẩm Vạn Tam cung kính hỏi: “Dưới mắt thế cục, mặc dù xem ra đối với chúng ta có lợi, nhưng cũng chỉ bất quá nhìn qua như thế mà thôi. Một khi Minh giáo cùng Nguyên đình triệt để kết minh, hợp làm một thể…”

Còn lại lời nói không có nhiều lời, nhưng là bên trong ý tứ đã cho thấy.

Một khi đối phương hợp minh, nó thế lực sẽ bành trướng tính gia tăng.

Đến lúc đó hắn Trần Hữu Lượng cục diện sẽ gian nan.

Khi đó Trần Hữu Lượng chính là lấy một chỗ chi lực đối kháng đại thế, nó độ khó muốn so đã từng tôn quyền

yếu càng gian nan hơn, chỉ có thể an phận ở một góc.

Cục này, nhất định phải phá.

“Ngươi chú trọng cái này bên trong là được rồi.”

“Về phần kia Minh giáo giáo chủ cùng Nguyên đình liên minh, có quá nhiều người hữu tâm sẽ đi ngăn cản.”

“Muốn thành công, nơi nào sẽ có đơn giản như vậy.”

“Ngược lại là bạn tin rằng ngươi cần thiết phải chú ý Tập Khánh khối đó, đóng tại nơi đó Minh giáo quân đội một khi có động tĩnh, như vậy sẽ cùng chúng ta trực diện đối kháng.” Về phần Tập Khánh đổi tên là ứng trời, đối với rất nhiều người mà nói cũng không thèm để ý, trong mắt bọn họ nơi đó còn là Tập Khánh, ứng thiên chi tên đó bất quá là ở vào Minh giáo phạm vi thống trị bên trong xưng hô.

“Lão phu sẽ tiến về Quang Minh đỉnh một nhóm.”

Nghe vậy, Trần Hữu Lượng cũng như có điều suy nghĩ nhẹ gật đầu, chỉ là có chút lời nói đến bên miệng cuối cùng cũng bị hắn cho sinh sinh nuốt xuống.

Dù sao loại cục diện này hắn cũng không có biện pháp quá tốt, chỉ cần một võ công liền trực tiếp đem hắn Trần Hữu Lượng cho xoát xuống dưới.

Hắn có thể làm được chỉ có thể từ khía cạnh tiến hành ảnh hưởng, mà không thể tự mình nhúng tay.

Đây chính là khuyết điểm, là chỗ hại.

Một khi người giang hồ có thể ảnh hưởng thiên hạ đại cục về sau, Trần Hữu Lượng lần thứ 1 cảm nhận được hiệp dùng võ phạm cấm vấn đề.

Đây là một loại biệt khuất cảm giác, là một loại không cách nào dùng ngôn ngữ nói rõ cản tay.

Giang hồ như thế.

Trước mắt… Thương nhân cũng như thế.

Thậm chí ngay cả hắn xuất thân Cái Bang cũng là như thế, có vấn đề thật lớn.

Không phải vong ân phụ nghĩa, mà là hắn Trần Hữu Lượng đã thấy cái này phía sau ẩn tàng nguy cơ.

Có lẽ hắn gánh vác không dậy nổi chân mệnh thiên tử cái này mệnh, nhưng là kiêu hùng Giao long nói chuyện, lại đủ để xứng đôi.

Chỉ là Trần Hữu Lượng rất rõ ràng tình cảnh của mình, đối với những chuyện này chỉ có thể vùi lấp tại mình đáy lòng chỗ sâu nhất. Trần Hữu Lượng phi thường rõ ràng chính mình xuất thân là cái gì, đạt được chính là người nào trợ giúp, được cái gì liền cần trả giá cái gì.

Một khi làm Hoàng đế, thân là tòng long chi thần bọn hắn đều sẽ đạt được to lớn thù lao.

Đưa mắt nhìn Thẩm Vạn Tam rời đi, Trần Hữu Lượng

không khỏi thán một tiếng.

Hắn cuối cùng minh bạch vì sao lại có giết được thỏ, mổ chó săn mà nói.

…

Phần lớn.

Đến hiển nhiên giáo sứ giả đến.

Tại tiểu quận chúa Triệu Mẫn nhìn chăm chú, Minh giáo sứ giả đại biểu giáo chủ Nhạc Duyên trực tiếp trả lời đề nghị của nàng.

Minh giáo… Không, giáo chủ Nhạc Duyên hắn đáp ứng.

Đáp ứng Nguyên đình quy hàng, đáp ứng tiểu quận chúa Triệu Mẫn thông gia.

Mà Nhạc Duyên cũng cho ra 1 cái xác thực thời gian, xem như lẫn nhau song phương giảm xóc chỗ trống.

Về phần thời gian này, chính là trong một năm mặt trăng nhất tròn thời điểm.

Trung thu.

Ngày hội!

—

—

—

Chương 286 : Sắp hoàn thành Trích Tinh lâu

Rống!

Một đám người đang thét gào.

Hai tay để trần, vung lấy mồ hôi và máu, hơn 10,000 người đang làm sau cùng kiến tạo.

Đứng tại phía dưới, ngẩng đầu nhìn lại.

Liền thấy 1 đạo 9 bên cạnh hình tháp trạng kiến trúc ngay tại Quang Minh đỉnh bên trên đột ngột từ mặt đất mọc lên, vài trăm mét cao độ xem ra quả thực là thẳng vào mây tiêu, đứng tại phía dưới cho người miểu tiểu cảm giác đập vào mặt.

Làm giám sát Thiết Quan đạo nhân Trương Trung cùng Lưu Cơ 2 người nhìn trước mắt đã sắp hoàn thành kiến trúc, trong lúc nhất thời cảm khái không hiểu.

Mấy tháng thời gian kiến tạo, cao tới hơn 10,000 tử vong nhân số, cái này 1 tòa tháp lâu kia hoàn toàn là lấy nhân mạng đến sống sờ sờ lấp ra. Tại ở trong đó, còn mượn dùng rất nhiều người dễ sách tính toán tăng thêm có không ít người đều là người mang võ công, mà không phải đơn thuần người bình thường, lúc này mới khiến cho tử vong nhân số mới lên vạn, bằng không mà nói chỉ có khả năng chết càng nhiều.

Cái này tháp lâu càng tiếp cận hoàn thành, ở trong mắt Lưu Cơ, hắn liền càng phát ra cảm nhận được đến từ Nhạc Duyên trên thân cỗ khí thế kia.

Nếu như không phải mình có thể khẳng định, chỉ kém vào lúc đó, hắn Lưu Cơ sẽ tưởng rằng Thủy Hoàng đế cùng Tùy Dương Đế 2 người phục sinh.

Mặc dù quy mô so ra kém trường thành cùng đại vận sông đến khổng lồ như vậy, nhưng là vẻn vẹn từ một điểm này bên trên, Lưu Cơ cũng nhìn ra được giáo chủ Nhạc Duyên dã tâm không so 2 người kia nhỏ, thậm chí có thể muốn so với kinh khủng hơn.

Bởi vì tòa tháp này lâu tên là Trích Tinh lâu.

Phải biết tốn hao tại cái này trên lầu tháp tinh lực cùng tài vật, chỉ sợ làm tại trong quân đội, hiện tại bọn hắn người đều đánh tới phần lớn đi.

Chỉ là Lưu Cơ tại cuối cùng tuyệt đối không ngờ đến Nguyên đình trực tiếp quy hàng.

Từ Nguyên đình sứ giả đến đây Quang Minh đỉnh nói ra tin tức này về sau, Lưu Cơ cùng sư huynh của mình Trương Trung liền phát hiện tinh tượng lại lần nữa xuất hiện biến hóa lớn, toàn bộ trở nên mơ hồ không rõ. Mà lại tại sư huynh đệ hai người trong mắt, bọn hắn nhìn thấy còn muốn càng sâu.

Có người tại nhiễu loạn thiên cơ.

Mà lại là bằng sức một mình.

Đây là ai

Muốn làm gì

Chẳng lẽ Đạo gia hoặc là trong Phật môn còn muốn ẩn giấu cao nhân càng nghĩ, sư huynh đệ hai người cảm thấy trong thiên hạ này trừ bỏ sư phụ của mình bên ngoài, không có mấy người. Về phần hoài nghi từ bản thân sư phó, sư huynh đệ hai người đều không có hướng phương diện này phỏng đoán.

“Cẩn thận một chút!”

Lên tiếng chính là Thiết Quan đạo nhân Trương Trung, hắn đang đứng tại mái nhà bên cạnh, chỉ huy những người khác đem 1 cái cự đại ảnh chân dung lắp đặt tại một góc, mà tại sau lưng còn có 8 cái không giống đầu lâu.

Rồng sinh chín con, đều có khác biệt.

Cái này chín cái đầu pho tượng, chính là khoảng thời gian này đến Minh giáo cơ hồ là thu thập có thể tìm tới điêu đắp cao thủ làm được đồ vật.

Hiện tại kiến trúc làm việc cũng chính là cái này, điềm báo tinh lâu chủ thể kiến tạo trên cơ bản đã hoàn thành.

Tại tháp lâu quanh thân, thì là uốn lượn mà lên thang lầu, quấn quanh ở kiến trúc nhìn lên đến liền tựa như một con rồng thân, ở trên đỉnh lối vào chỗ, thì là hóa thành long đầu.

Mái nhà rất trống trải.

Nó phạm vi rất lớn, nhìn qua cơ hồ là 1 cái quảng trường nhỏ.

Hiển nhiên.

Trích Tinh lâu 1 tòa cự đại kiến trúc, tại dưới mắt thời đại này tuyệt đối là 1 cái có thể xưng kỳ tích kiến trúc.

Đứng ở mái nhà, tăng thêm Quang Minh đỉnh bản thân cao độ, cả 2 kết hợp dưới thật đúng là có một loại đặt chân cái này bên trong liền có thể tay trích tinh thần ảo giác.

Ngẩng đầu nhìn lại, rất có một loại sắp đến thiên khung cảm giác.

Đương nhiên.

Cái này vẻn vẹn chỉ là một loại ảo giác.

Trên thực tế thiên khung còn cách mình rất xa, vô cùng xa xôi.

Trích Tinh lâu giống như rất nhiều kiến trúc danh tự, tổng mang theo một loại Hoa Hạ thức khoa trương, lộ ra hữu danh vô thực.

Đương nhiên, đây chỉ là sư huynh đệ hai người nguyên bản ý nghĩ cùng tâm tư, nhưng tại phát giác được thiên cơ hỗn loạn, thuộc về phương sĩ năng lực bị đè thấp

đến thấp nhất thời điểm, 2 người đã cảm thấy sự tình khả năng không phải đơn giản như vậy.

Chẳng lẽ thật có thể tay cầm tinh thần

Mái nhà, Lưu Cơ cũng là ngẩng đầu hướng bầu trời nhìn lại, chỉ tiếc bầu trời một mảnh xanh thẳm, 10,000 dặm không mây, ngược lại là kia ánh mặt trời chói mắt để cặp mắt của hắn có chút khó chịu.

“Ừm kỳ quái!”

Lúc này, Lưu Cơ đột nhiên bị người phía dưới ảnh hấp dẫn, lập tức chào hỏi dưới sư huynh của mình, nói: “Trong Phật môn người làm sao đến “

“Người kia…” Bằng vào tự thân nhãn lực, Lưu Cơ cư cao lâm hạ cũng nhìn ra kia chính đi ở trên núi trên đường người bối cảnh: “Từ Hàng Tĩnh trai! Nói Tĩnh Am!”

Lúc trước nói Tĩnh Am liền đi tìm hắn, nói qua một chút sự tình, làm qua một chút giao dịch, nhưng là hiện tại đột nhiên nhìn thấy cái này Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân đến đến cái này bên trong đâu chẳng lẽ các nàng đám nữ nhân này cũng quy hàng đâu giống như Phật môn những cái kia tiền bối, thức thời vì tuấn kiệt sao

Xa xa nhìn lại, tại nói Tĩnh Am sau lưng thì là đi theo một đám Phật môn cao tăng.

…

Sườn núi.

Lên núi con đường bên trên.

Thân là Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân, nói Tĩnh Am đi tại phía trước nhất

Khi đi tới đỉnh núi thời điểm, nói Tĩnh Am đột nhiên dừng bước, ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn qua trước mắt cái này đột ngột từ mặt đất mọc lên, cơ hồ cao vút trong mây kiến trúc.

“Cái này! ! !”

Cho dù là trước đó dưới chân núi, nàng cũng từ đằng xa nhìn thấy kiến trúc này, nhưng là đứng xa nhìn căn bản nhìn không ra tòa tháp này lâu hùng vĩ.

Tại ở gần về sau, nói Tĩnh Am mới phát hiện cái này tháp lâu cao ngất cùng hùng vĩ.

Đây là nàng trong cuộc đời lần thứ 1 nhìn thấy như thế độ cao kiến trúc.

Xây cao như vậy làm gì

Hái trên trời tinh tinh sao

Không hiểu, tại nhìn thấy lần đầu tiên, nói Tĩnh Am trong lòng cũng toát ra dạng này một cái ý nghĩ.

Ở sau lưng nàng, đi theo đi lên cái khác Phật môn tăng nhân cũng đồng dạng không hẹn mà cùng dừng bước,

một đám hòa thượng cùng một chỗ liếc mắt trông về trước kiến trúc.

“A di đà phật!” Cuối cùng, vô số suy nghĩ cùng cảm tưởng hóa thành ngoài miệng 1 câu phật hiệu.

“Trước kia là không có cái này.”

Nhìn qua còn tại tiến vào cuối cùng giai đoạn kết thúc Trích Tinh lâu, nói Tĩnh Am không khỏi tự lẩm bẩm: “Muốn tại thời gian ngắn bên trong kiến tạo như thế 1 cái cao lầu, đến cùng tốn bao nhiêu nhân lực vật lực cùng tài lực “

Nói Tĩnh Am cũng sinh ra mê hoặc.

Nàng không rõ.

Nếu là đem kiến tạo cái này cao lầu đồ vật toàn bộ dùng tại nghĩa quân trên thân, chỉ sợ Phật môn sẽ thất bại sớm hơn.

Còn chưa thành công liền xây dựng rầm rộ, thấy thế nào như thế nào là 1 cái hôn quân gây nên.

Có thể từ trong sư môn điển tịch ghi chép cùng nàng hiểu biết quá khứ, cái này Nhạc Duyên căn bản không thể nào là 1 cái hoa mắt ù tai người, bằng không mà nói trong sư môn tiền bối đã sớm độ ma thành công, há lại sẽ biến thành như bây giờ

Đã không thể nào là hoa mắt ù tai, như vậy đến cùng là nguyên nhân gì có thể làm cho Nhạc Duyên từ bỏ tới tay

thắng lợi, mà chuyên môn tại Quang Minh đỉnh kiến tạo dạng này 1 cái kiến trúc

Chẳng lẽ chuyên môn chờ đợi kia Nguyên đình tiểu quận chúa Triệu Mẫn mang theo người Mông Cổ quy hàng

Làm từng một mực tham dự tranh đấu quyền lợi Từ Hàng Tĩnh trai, nói Tĩnh Am cũng minh bạch làm như vậy chỗ cất giấu tai hoạ ngầm.

Thấy thế nào đều là phúc họa tương y.

Tài lực, vật lực liền thôi.

Tại nói Tĩnh Am cùng một đám Phật môn người trong mắt, bọn hắn nhìn thấy càng nhiều hơn chính là huyết tinh, là sinh mệnh tan biến.

Toà này dưới nhà cao tầng, cũng không biết chôn giấu bao nhiêu thi cốt.

Tại một đám Phật môn cao tăng trong lòng, đã bằng thêm 1 điểm cất giấu lửa giận.

Chỉ tiếc, bọn hắn đánh không lại, chỉ có thể cúi đầu.

Đương nhiên cũng có cao tăng dưới đáy lòng làm ra quyết định, hắn muốn lấy sinh mệnh chứng đạo, tới khuyên giới Minh giáo giáo chủ Nhạc Duyên.

“Các vị, mời!”

1 tên Minh giáo đệ tử đi ra, đối nói Tĩnh Am cả đám làm mời hình.

Ân

Trong lòng một tiếng chần chờ, nói Tĩnh Am ánh mắt ở trước mắt cái này thân hình có vẻ hơi khôi ngô trẻ tuổi nam đệ tử trên thân dừng lại hồi lâu, nàng luôn cảm giác trên người của đối phương cho người ta một loại xa lạ cảm giác quen thuộc. Không tự chủ được, nói Tĩnh Am hỏi: “Vị thí chủ này, ngươi tên gì “

“Thánh giáo Địa môn đệ tử, đỏ tôn tin.” Dáng người khôi ngô người trẻ tuổi nhếch miệng cười một tiếng, cho nói Tĩnh Am một cái to lớn xán lạn tiếu dung.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 287 : Sáo oa Minh giáo

Trời xưng dương, đất là âm.

Làm quang minh tả sứ Dương Tiêu nắm giữ thiên địa phong lôi 4 môn bên trong tồn tại, cái này 4 môn thế lực chính là Dương Tiêu từng tại Minh giáo bên trong tranh đoạt vị trí giáo chủ thành viên tổ chức.

Chỉ là tại nguyên bản thời điểm tả sứ chỉ bất quá nắm giữ thiên địa 2 môn, mà hữu sứ thì là nắm giữ phong lôi cả 2.

Đáng tiếc trong này đồ phát sinh sự tình, quang minh hữu sứ đối Tử Sam Long Vương có lòng ái mộ, kết quả tại song phương một phen tao thao tác về sau, Phạm Dao rời đi Minh giáo, một mình hành tẩu bên ngoài, cuối cùng nội ứng tại Nhữ Dương Vương phủ, trở thành tiểu quận chúa Triệu Mẫn câm điếc sư phó.

Mà 5 đại tán nhân “Duệ kim”, “Cự mộc”, “Hồng thủy”, “Liệt hỏa”, “Dày thổ” ngũ kỳ thì coi như là thuộc về ngũ tán nhân thế lực,

Không nói trái phải nhị sứ, vẻn vẹn liền Ngũ Hành Kỳ thành viên chính là rất phức tạp.

Cái này không chỉ có là Minh giáo bản thân tính chất phức tạp, mà là bởi vì 5 đại thân phận của tán nhân khác biệt, cũng tạo nên riêng phần mình sở thuộc phụ

trách thế lực khác biệt. Ngũ tán nhân bên trong có hòa thượng, có đạo sĩ, có thư sinh, có tên điên. Ở trong đó vẻn vẹn liền người trong phật môn liền có 2 cái.

Một nói không chừng hòa thượng, một thì là Bành hòa thượng.

Bởi vì thân phận nguyên nhân, Dương Tiêu nắm giữ thiên địa 2 môn thì coi như là từ đã từng Thánh nữ Quách Tương trên tay kế thừa một bộ điểm thế lực, mà đã từng Quách nhị tiểu thư thân phận chi phức tạp từ khỏi phải nói rõ.

Từ Hàng Tĩnh trai.

Minh giáo.

Âm Quý phái.

3 gia Thánh nữ tập một thân tồn tại.

Cũng bởi vì cái này duyên cớ, khiến cho lúc ấy tại nàng Quách Tương phía dưới cũng góp nhặt một đoàn đi theo thế lực.

Quách nhị tiểu thư trên giang hồ mị lực không hề tầm thường.

Dưới tay của nàng, thành viên cũng tất nhiên là phức tạp vô cùng. Không ít môn phái đệ tử đều gia nhập vào, sau đó đem nguyên bản thân phận 1 giấu, thay hình đổi dạng phủ thêm 1 cái mới tinh thân phận, đó chính là Minh giáo đệ tử.

Chính là bởi vì cái này một hệ liệt thao tác dưới, Minh giáo đệ tử thân phận tại toàn bộ trên giang hồ đều là phức tạp nhất.

Mà truy cứu nơi phát ra, đem nó phát dương quang đại chính là cuối cùng đặt xuống gánh không làm Quách nhị tiểu thư.

Từ Quách Tương rời đi về sau, nàng kia bộ điểm phụ thuộc thế lực liền bị về sau giáo chủ Dương Đỉnh Thiên chỗ phân liệt, đem nó toàn bộ chia bốn khối, chính là thiên địa phong lôi 4 môn.

Mà tại Dương Tiêu nắm giữ thiên địa 2 môn bên trong Địa môn, thì là có một bộ điểm Âm Quý phái đệ tử tiềm phục tại trong đó.

Âm Quý phái đệ tử đỏ tôn tin chính là trong đó đại biểu.

Về phần phải chăng có Từ Hàng Tĩnh trai cùng người của thế lực khác, liền không được biết.

Nhưng, ngẫm lại cũng không ngoài ý muốn.

Về phần 4 đại pháp vương… Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn một mực truy đuổi sư phụ của mình Thành Côn báo thù, hoàn toàn không thèm để ý những chuyện khác, mà Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiếu là bởi vì luyện công duyên cớ, căn bản là không có cách kiên trì đi làm một ít chuyện.

Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti ngược lại là đã từng có

một chút dự định, bái Dương Đỉnh Thiên làm nghĩa phụ, có muốn xây lại Quách nhị tiểu thư rầm rộ, chỉ tiếc Đại Khỉ Ti một hệ liệt thao tác cùng nàng bối cảnh xuất thân, khiến cho Tử Sam Long Vương trời sinh mất đi tranh đoạt quyền lợi.

Nhất là đang nỗ lực trộm cắp Càn Khôn Đại Na Di thời điểm, bị phát hiện… Đến tận đây, Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti liền triệt để bị cắt đứt Minh giáo cao tầng trung tâm.

Không mang một cái danh hiệu, mà không có bất kỳ thực tế quyền lợi.

Làm không tốt sẽ còn bị đuổi giết.

Tại 4 đại pháp vương bên trong, chân chính nắm giữ năng lượng to lớn cùng thế lực chính là Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính.

Đồng dạng.

Ân Thiên Chính đã là bởi vì chính mình tính cách mị lực, mà lại cũng bởi vì hắn bậc cha chú nguyên nhân, nhận rất lớn chiếu cố. Một số thời khắc, một ít trưởng bối danh tự đã sẽ cho ngươi mang đến vô biên áp lực, nhưng cũng sẽ mang cho ngươi đến tương ứng đồ vật.

Mượn từ cái thân phận này, Bạch Mi Ưng Vương trực tiếp tiếp thu đã từng mẫu thân một đời cũng chính là sóng tư Minh giáo kia bộ điểm thế lực tăng thêm những người khác, tự lập đi ra ngoài.

Cũng chính bởi vì bản thân xuất thân duyên cớ, Ân Thiên Chính một mực đối đồng dạng xuất từ sóng tư tông giáo Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti không có tốt bao nhiêu sắc mặt, không thế nào chào đón nàng.

Nghĩa khí giang hồ về nghĩa khí giang hồ, nhưng là nội tâm đối ngươi hoài nghi chưa từng sẽ đoạn.

Đây chính là Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính.

Trên thực tế cũng chứng minh kết quả như thế, Đại Khỉ Ti cùng Tạ Tốn quan hệ tốt nhất.

Lập tức.

Bạch Mi Ưng Vương thiết lập tam đường Ngũ đường.

Một mực sắp sáng giáo tổng đàn Quang Minh đỉnh cho sinh sinh vây lại ở giữa.

Trời ưng giáo từ đó 1 vùng dậy vì Minh giáo bên trong thế lực lớn nhất.

Đừng nhìn Ân Thiên Chính tính tình kiên cường, hắn đối rất nhiều thứ đều có thể là phi thường quen thuộc.

Đây là hắn phen này thao tác, khiến cho Minh giáo tại Dương Đỉnh Thiên sau khi mất tích, tương đối dài một đoạn thời gian bên trong bày biện ra quỷ dị hòa bình dấu hiệu.

Đúng, tại cái này Minh giáo bên trong còn ẩn giấu đi Thanh Long hội người.

Một khi đem những người này thân phận chân chính trừ bỏ, ngươi liền sẽ phát hiện toàn bộ Minh giáo tối thiểu sẽ ít hơn một nửa người.

Một đám cao tầng tại Quang Minh đỉnh tổng đàn đấu đến đấu đi, thẳng đến Nhạc Duyên không hàng.

Gió thu quét lá vàng, một trận chiến mà trở thành giáo chủ.

Tại đi tới Minh giáo ngay từ đầu, từ Trương Tam Phong kia bên trong hiểu rõ rất nhiều thứ về sau, Nhạc Duyên liền biết Minh giáo cơ hồ đều là một đám nhị ngũ tử tạo thành.

Dương Đỉnh Thiên chết đi, khiến cho Minh giáo không kịp chỉnh hợp lúc trước Quách Tương lưu lại cục diện rối rắm, cuối cùng liền biến thành sảng khoái dưới cục diện, thẳng đến Nhạc Duyên xuất hiện. Loại tình huống này mới lấy chuyển biến tốt đẹp, cả người bị Nhạc Duyên một lần nữa tổ hợp, chân chính bộc phát ra chiến lực mạnh mẽ.

Khi thắng khi bại nghĩa quân, cũng rốt cục khai trương, chính thức đi đến sân khấu, bắt đầu tranh bá thiên hạ.

Mà bây giờ, trừ bỏ Nguyên đình bên ngoài, trên cơ bản Minh giáo thế lực xem như lớn nhất một phương.

“…”

Ánh mắt ung dung, nói Tĩnh Am nhìn qua đang đứng tại

trước mặt cười chuẩn bị dẫn đường Minh giáo đệ tử, không hiểu cảm giác được một tia kỳ quái.

Đến cùng là cái kia bên trong kỳ quái

Trong lúc nhất thời nói Tĩnh Am luôn cảm thấy cảm giác này đến đột nhiên, nhưng lại để người không rõ ràng cho lắm.

Nàng cái kia bên trong nghĩ đến từ Nhạc Duyên lại lần nữa sau khi xuất hiện, nguyên bản dựa theo đạo lý mỗi khi đổi hướng thay đổi triều đại tiến hành chính tà chi tranh xuất hiện biến hóa.

Lại nói Từ Hàng Tĩnh trai từng tại đại Đường thời điểm bị Nhạc Duyên Thuần Dương trọng thương, chỉ hơn một chi mạch đào vong trừ bỏ, sau đó Âm Quý phái còn chưa kịp giễu cợt đối phương liền đồng dạng gặp một hệ liệt chờ thời, cuối cùng tức thì bị mình bồi dưỡng Nữ đế võ đả kích, 2 cái đối thủ một mất một còn vào lúc đó cơ hồ chỉ có thể ôm ở cùng một chỗ thút thít.

Thế là phật đạo ma 3 giáo cộng thêm ngay lúc đó Hoàng đế ‘Lý Thế Dân’ cùng nhau khai triển một trận đại cục.

Tại kia một ván bên trong, các nàng mới một chút xíu thở ra hơi.

Bằng không, tại ‘Lý Thế Dân’ cùng Nữ đế võ 2 người đùa bỡn dưới, phật ma hai giáo lại nhận cực đoan trọng thương. Nhưng dù cho như thế, Âm Quý phái cùng Từ Hàng Tĩnh trai tại cuối cùng cũng tốn hao mấy trăm năm mới chậm rãi đem nguyên khí khôi phục lại.

Ở trong quá trình này, còn không ngừng đụng phải phiếu miểu phong linh thứu cung nhằm vào.

Trên thực tế, bao nhiêu năm sau Từ Hàng Tĩnh trai cùng Âm Quý phái 2 phái giao phong… Căn bản không có tới kịp bắt đầu, liền chết yểu.

Bởi vì 1 cái vô cùng kinh khủng tồn tại liền xuất hiện mặt của người trong thiên hạ trước.

Nghĩ nghĩ, bị tiềm thức coi nhẹ nói Tĩnh Am quyết định tạm thời không đi suy nghĩ cái này, hướng đỏ tôn tin mỉm cười, nói: “Kia, làm phiền thí chủ.”

“Mời!”

“Mời!”

Một trước một sau, một đám người trong phật môn tại đỏ tôn tin dẫn đầu dưới hướng đã sớm chuẩn bị tốt khách phòng phương hướng đi đến.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 288 : Mưa gió muốn tới

Thời gian gần.

Theo Trích Tinh lâu dần dần hoàn thành, bị Minh giáo mời khách nhân cũng dần dần hội tụ tại Quang Minh đỉnh.

Trên thực tế Nhạc Duyên cũng không có làm cái gì mời, chân chính tại làm chuyện này là Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu, nàng lấy chính thê thân phận tại Minh giáo ra lệnh, trực tiếp để không ít Minh giáo đệ tử đi mời trên giang hồ cái khác người có địa vị.

Bởi vì bất kể như thế nào, Nguyên đình hướng Minh giáo quy hàng, kia cũng là chấn động thiên hạ, có thể cải biến thế cục đại sự.

Cục diện như vậy, là địch hay bạn bất kể có hay không sẽ bị mời, đều sẽ phái người đến đây tìm tòi hư thực.

Mà Xích Luyện tiên tử lấy Minh giáo danh nghĩa tiến hành mời, thì là vừa lúc mà gặp.

“…”

Nói Tĩnh Am rất khó được có chút thanh nhàn, làm khách nhân, làm đằng sau phải vì tế thiên làm việc nàng lúc này lại lần nữa đứng tại Trích Tinh lâu bên trên, mặt không biểu tình nhìn xem toà này cao lớn kiến trúc tiến

hành sau cùng lắp đặt, 9 cái sừng bên trên ngay tại lắp đặt sau cùng dị thú đầu lâu.

Kia là long con trai thứ 9 —— ly hôn.

Một bên.

Nàng chỗ nhận biết Lưu Cơ Lưu Bá Ôn chính đong đưa quạt lông đứng tại kia bên trong lẳng lặng nhìn sư huynh của mình tiến hành tương ứng chỉ huy.

“Lầu này kêu cái gì “

Nguyên bản nói Tĩnh Am còn duy trì trầm mặc, nhưng ở cái này Quang Minh đỉnh ở lại mấy ngày về sau, nàng phát hiện chân chính chú ý mình người cũng không nhiều, cho dù là mình có Từ Hàng Tĩnh trai thánh nữ thân phận. 1 bộ đã từng có kinh nghiệm dáng vẻ, nhưng suy nghĩ kỹ một chút cũng không có quá nhiều ngoài ý muốn, dù sao lúc trước Quách nhị tiểu thư chính là tốt nhất ví dụ.

Mà lại gần như toàn bộ Minh giáo bên trong có đại khái một nửa nhiều người có cái khác thân phận, thêm một cái Từ Hàng Tĩnh trai Thánh nữ lại há có thể để người kinh ngạc

Hiện tại Minh giáo rất lớn tinh lực đều đặt ở sắp đến tế thiên trên đại hội, trừ bỏ một chút đệ tử đang nhìn người trong phật môn bên ngoài, những người khác đều có riêng phần mình sự tình.

Trong này trừ muốn cùng Thành Côn nhất quyết sinh tử

Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn đến đây đi tìm nói Tĩnh Am hỏi thăm qua một ít chuyện về sau, cái khác trên cơ bản đều không có phát sinh ngoài ý muốn bao nhiêu sự tình.

Cùng vài ngày về sau, nói Tĩnh Am cuối cùng không có nhịn xuống nghi ngờ trong lòng, hướng Lưu Cơ phương hướng đi tới, hỏi thăm ra trong lòng vấn đề.

“Ha!”

Một tiếng cười khẽ, Lưu Cơ ánh mắt tại nói Tĩnh Am trên thân dừng lại một chút về sau, liền đem ánh mắt tập trung tại trước mắt Trích Tinh lâu bên trên, cười nói: “Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ một mực trầm mặc xuống dưới, không nghĩ tới vẫn là không nhịn được.”

Nói Tĩnh Am nghe vậy không khỏi lắc đầu cười khổ.

Áp lực làm sao lại không lớn

Đôi này Từ Hàng Tĩnh trai Thánh nữ đến nói, nơi này chính là Ma vương sào huyệt.

Đừng nói cái gì không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, lấy hiện tại Từ Hàng Tĩnh trai năng lực, muốn làm được thực tế là quá khó.

Khi lực lượng đủ cường đại thời điểm, trí tuệ tác dụng liền càng ngày càng tiểu.

“Ngươi cũng không giống sao” ánh mắt rơi vào Lưu Cơ trên thân, nói Tĩnh Am cười hỏi ngược lại: “Chí ít lúc trước ta gặp ngươi thời điểm, ngươi cũng không phải bộ

dáng như hiện tại.” Khi đó Lưu Bá Ôn chưa rời núi, cũng đã có gia cát võ hầu cỏ tranh lư bên trong biết thiên hạ cái bóng.

Nàng nói Tĩnh Am mặc dù không có làm được Lưu hoàng thúc đồng dạng ba lần đến mời, nhưng đối cái này phương sĩ một mạch người vẫn là rất coi trọng.

Liền như là đã từng lớn tùy thời kỳ Từ Hàng Tĩnh trai cùng đạo môn đại tông sư thà đạo kỳ đồng dạng.

Từ Hàng Tĩnh trai là rất muốn khôi phục lúc trước thanh thế.

Kết quả…

Lưu Cơ cuối cùng cùng mình sư huynh cùng một chỗ thành giám sát, mà nàng nói Tĩnh Am thì là thất bại thảm hại.

2 người lúc trước đến cỡ nào lòng cao hơn trời, như vậy hiện tại 2 người liền đến cỡ nào biệt khuất.

“…”

Lay động quạt lông ngừng một chút, Lưu Cơ tựa hồ cũng nhớ tới ngay từ đầu thời điểm loại kia tự tin, trầm mặc nửa ngày, hắn rồi mới lên tiếng: “Tòa lầu này có 1 cái rất thú vị danh tự.”

“Úc như thế nào thú vị “

“Nó gọi Trích Tinh lâu!”

“Trích Tinh lâu” lặp lại một chút Lưu Cơ trong miệng lời nói, nói Tĩnh Am trong lúc nhất thời chưa kịp phản ứng, trên mặt tràn ngập rất rõ ràng vẻ mờ mịt.

Lưu Cơ thấy thế, nhìn xem nói Tĩnh Am trên mặt vẻ mờ mịt cũng là không ngoài ý muốn.

Từ Hàng Tĩnh trai là môn phái nào

Mặc dù là Phật môn, nhưng trên thực tế các nàng đi đường đi khá là khác biệt.

Muốn nhúng tay chính trị tồn tại, há lại sẽ chuyên môn tốn hao tinh lực đi nghiên cứu thời kỳ Thượng Cổ bí văn.

Dù là nghiên cứu Nhạc Duyên, đó cũng là bởi vì các nàng tại Nhạc Duyên trên tay ăn quá lớn thua thiệt mới như thế, chính như cho tới nay từng vì các nàng đối thủ một mất một còn Âm Quý phái đồng dạng.

Là địch nhân, là đối thủ, mới có thể xâm nhập nghiên cứu.

Một chút thượng cổ loại hình truyền thuyết cùng bí văn, nếu như không thể đối với các nàng tham dự chính trị, tranh bá thiên hạ không được tác dụng, như vậy là không đáng quan tâm.

Rất rõ ràng.

Nói Tĩnh Am chính là loại này.

Là Từ Hàng Tĩnh trai đường đường chính chính bồi dưỡng được đến truyền nhân.

Trích Tinh lâu đó là cái gì

Não hải bên trong đang gió nổi mây phun, nói Tĩnh Am phi thường cố gắng đang suy tư cái tên này có cái gì đặc biệt hàm nghĩa, chỉ tiếc trong lúc nhất thời nói Tĩnh Am suy nghĩ bị mình cho trói buộc tại 1 cái phạm vi nhỏ bên trong, làm sao suy nghĩ cũng suy nghĩ không ra cái nguyên cớ tới.

Thật lâu.

Nói Tĩnh Am lộ ra 1 cái xấu hổ mà không phải lễ phép mỉm cười.

Như thế tình huống, Lưu Cơ cũng là không ngoài ý muốn.

Trong Phật môn xuất hiện loại người này rất ít.

Đong đưa quạt lông đồng thời, Lưu Cơ trực tiếp cho ra đáp án: “Trụ vương cùng đát mình đã từng chính là chết tại cái này phía trên.”

“! ! !”

Một câu, lập tức để nói Tĩnh Am nhịp tim tăng tốc.

Nàng tại cái này lịch sử phương diện tri thức lại kém, nhưng là tên này truyền thiên cổ thương trụ vương cùng đát mình nàng lại như thế nào không biết

Trích Tinh lâu!

Nếu nói lúc trước là bởi vì tư tưởng xuất hiện sai lầm, mà căn bản không có nghĩ đến cái này, nhưng là hiện tại… Trên miệng nhắc tới dưới tòa lầu này danh tự, nói Tĩnh Am thần sắc trở nên quái dị đến cực điểm: “Tòa lầu này…”

“Ừm!”

“Nó liền gọi Trích Tinh lâu!”

“Ta không biết lúc trước thương trụ Vương sở kiến tạo Trích Tinh lâu ra sao cùng bộ dáng, nhưng chỉ sợ luận quy mô sẽ chỉ so trước mắt cái này càng lớn càng cao.” Lưu Cơ dừng lại lay động cây quạt động tác, cảm khái nói: “Mà ta cùng sư huynh, thì là cái này Trích Tinh lâu giám sát.”

“Ngôn cô nương, ngươi nói Trích Tinh lâu là dùng tới làm cái gì “

Đối mặt vấn đề này, nói Tĩnh Am nghe vậy suy tư một chút, rồi mới lên tiếng: “Dù thế nào cũng sẽ không phải thật như trong truyền thuyết như thế dùng để trích tinh đi” sau khi nói đến đây, nói Tĩnh Am không khỏi ngẩng đầu chỉ lên trời nhìn lên đi, hôm nay sắc trời không phải rất tốt, có mây trắng đóa đóa.

Nhưng đứng càng cao, càng cảm thấy nhân chi ở trong thiên địa miểu tiểu.

Kia mọi loại tinh thần, cũng không biết cách mình có bao xa, kia chung quy là cổ nhân ảo tưởng.

Rất nhiều cố sự đều quá mức khuếch đại.

Giống như kia cái gì Thường Nga bôn nguyệt loại hình, nói Tĩnh Am từng ở trên núi học tập thời điểm, liền biết có rất nhiều truyền thuyết cố sự đều là tại thời gian trôi qua bên trong, bị vô số người ở giữa tăng thêm hoặc là giảm bớt một chút đồ vật, lúc này mới hình thành bọn hắn hiện tại biết được truyền ngôn cố sự.

Làm một mực tham dự chính trị tranh đấu, muốn thế thiên tuyển chân mệnh thiên tử Từ Hàng Tĩnh trai, đối lịch sử ghi chép là nhất định phải quen thuộc.

Mà tại cái này học qua trình bên trong, nói Tĩnh Am tất nhiên là biết lịch sử cũng là có thể ăn mặc.

Nhưng bây giờ ——

Lưu Cơ vậy mà nói đây là Trích Tinh lâu, theo như đồn đại kia thương trụ Vương sở thành lập Trích Tinh lâu.

Đây là ý gì

Chẳng lẽ các nàng một mực nhằm vào Nhạc Duyên, trên thực tế không phải Nhạc Duyên, mà là cái kia thương trụ vương

Mà lại trích tinh… Làm như thế nào hái

Tại nói Tĩnh Am tâm lý, cái này tất nhiên là 1 cái khuếch

đại hình dung, là hình thành kiến trúc này cao lớn.

Ngay tại nói Tĩnh Am trong lòng làm ra khẳng định thời điểm, nàng tâm tư này lại bỗng nhiên dừng lại. Trước mắt, Lưu Cơ thần sắc lộ ra cực kỳ ngưng trọng, biểu tình kia liền tựa như là hắn không phải là đang nói cười.

Khi nói Tĩnh Am muốn nói tiếp cái gì thời điểm, thân là 5 đại tán nhân 1 trong Thiết Quan đạo nhân Trương Trung đi tới, hắn vừa mới chính giám sát những người khác đem ly hôn đầu cho mạnh khỏe. Nhìn lướt qua Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân nói Tĩnh Am, Trương Trung cũng không có làm qua nhiều để ý tới, mà là nói: “Đêm nay nửa đêm, cái này Trích Tinh lâu liền hoàn toàn kiến tạo hoàn tất.”

“Mà bây giờ, ta nghĩ Nguyên đình nhân mã cũng hẳn là lên đường từ lâu.”

“Mưa gió muốn tới a!”

—

—

—

—

—

—

Chương 289 : Hạc minh

“Mưa gió muốn tới a!”

Một thân đạo bào, mái đầu bạc trắng Trương Tam Phong đồng dạng phát ra đồng dạng cảm khái, hắn lập thân đỉnh núi, tay phải nhẹ vỗ về theo bên người tiên hạc, ánh mắt cư cao lâm hạ nhìn qua phía dưới kia chính đi qua quân đội.

Phía dưới.

Đường núi ở giữa, tiếng vó ngựa trận trận.

Nhìn qua cái này lan tràn chừng số bên trong đội ngũ, số người này tối thiểu chừng hơn 10,000 người.

Ngựa đông đảo, có đại bộ phận điểm kỵ binh.

Hiển nhiên đó cũng không phải bên trong nguyên quân đội, tăng thêm binh sĩ cách ăn mặc, này quần binh sĩ rõ ràng là Nguyên đình quân đội. Tối thiểu là 1 cái Vạn phu trưởng dẫn đầu.

Tại đội ngũ ở giữa, thì là một cỗ xa hoa to lớn xe ngựa, ngay tại thượng hạng ngựa kéo động dưới, từng chút từng chút đi theo đội ngũ trước tiến vào.

Đội xe 2 bên, thì là dựng thẳng hai hàng màu đỏ tơ lụa, đón gió phiêu đãng.

Rất hiển nhiên.

Như thế tấm giương biểu hiện đã cho thấy đội quân này ý nghĩa.

“Quy hàng…”

“Đây càng giống như là thông gia a!”

Trương Tam Phong thần sắc có vẻ hơi ngưng trọng, cư cao mà xuống, ánh mắt của hắn trực tiếp rơi vào đội ngũ kia ở giữa cỗ xe bên trên, ở trong đó ẩn ẩn truyền ra một trận khí tức, đây tuyệt đối là tuyệt đỉnh cao thủ. Mà lại đối Trương Tam Phong đến nói, hắn cũng có chút sinh khí.

Tự biết Nga Mi phái chưởng môn Chu Chỉ Nhược cũng bị kia tiểu quận chúa Triệu Mẫn mang đi về sau, tại hắn khoảng thời gian này hiểu rõ bên trong, tựa hồ Chu Chỉ Nhược cũng trở thành của hồi môn.

Cái này… Ở trong xảy ra chuyện gì

Trương Tam Phong không cách nào biết được.

Nhưng tình huống này tuyệt đối sẽ có một loại khinh người cảm giác.

Phải biết tại nguyên bản an bài bên trong, Chu Chỉ Nhược thế nhưng là một mực bị Trương Tam Phong từ một loại ý nghĩa nào đó một nửa là thuộc về Võ Đang sơn. Đã từng hắn xem như cùng đã chết đi Diệt Tuyệt sư thái đề cập qua tương ứng quan hệ, Chu Chỉ Nhược bản thân chính là hắn Trương Tam Phong đưa đi Nga Mi

phái đệ tử.

Đó là bởi vì Võ Đang phái không thích hợp thu nữ đệ tử.

Trong ngôn ngữ cũng coi là có như vậy một chút thông gia từ bé ý tứ.

Cho nên, bất kể như thế nào, Chu Chỉ Nhược an nguy như thế nào đều là bị Trương Tam Phong chú ý.

Nguyên bản an bài bên trong, Chu Chỉ Nhược lẽ ra muốn cùng đồ tôn của mình Tống Thanh Thư thông gia, nhưng là hiện tại… Tại trên Võ Đang sơn, Tống Thanh Thư cùng Trương Vô Kỵ 2 cái kia là chơi cao hứng bừng bừng, phía trước đoạn thời gian bên trong càng là đối với dáng dấp môi hồng răng trắng hóa thành đồng tử Ưng Duyên cảm giác lên hứng thú.

Cái gì mỹ mạo thiếu nữ

Kia là cái gì

2 huynh đệ cái đã từng được chứng kiến Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân về sau, đã sớm tự nhận trướng kiến thức.

Đương đại Từ Hàng Tĩnh trai Thánh nữ nói Tĩnh Am đã tại chưa phát giác ở giữa kích thích 2 người thiếu niên trái tim.

Một tấm giương, một nội liễm.

Nếu như bình yên vô sự lời nói, cái này Tống Thanh

Thư cùng Trương Vô Kỵ nên là Võ Đang phái tương lai, chỉ khi nào xảy ra vấn đề… Chỉ sợ cái này 2 huynh đệ sẽ trở thành giữa lẫn nhau lớn nhất cừu nhân.

Nhưng bây giờ… Trương Tam Phong đạt được tin tức là tiểu quận chúa Triệu Mẫn lấy nhất quốc chi lực quy hàng, thậm chí tăng thêm Chu Chỉ Nhược của hồi môn cho Nhạc Duyên tiền bối.

Chuyện này bày ở Trương Tam Phong trước mặt thời điểm, cả người hắn đều có chút sững sờ.

Tại sao có thể như vậy

Gần nhất phát sinh sự tình đã cho đã sớm đến thiên nhân hợp nhất cảnh giới Trương Tam Phong cực lớn tỉnh táo. Sẽ có đại sự sắp phát sinh, đây là thân là đạo môn tuyệt đỉnh cao thủ tâm huyết dâng lên.

Chặn đường sao

Tâm tư này chỉ bất quá tại Trương Tam Phong trong lòng lóe lên một cái, liền ép xuống.

Bởi vì trước lúc này, Trương Tam Phong tận mắt nhìn đến qua có người của thế lực khác phái ra cao thủ tiến hành ám sát, thậm chí có sơn phỉ ăn mặc quân đội tiến hành xung kích.

Chỉ tiếc có cao thủ thật vất vả vọt tới trong đội xe ở giữa thời điểm, liền bị ngồi ngay ngắn ở trong đó tuyệt đỉnh cao thủ cho độc chết ngay tại chỗ.

Ngũ độc!

Có như thế công lực người chỉ có theo như đồn đại giấu ở Miêu Cương Ngũ Độc giáo cấm địa nữ nhân.

Cái kia đã từng xem như âm vang một mặt người quen.

Xích Luyện tiên tử đồ đệ.

Lục Vô Song.

Đây cũng là Trương Tam Phong biết Nga Mi phái vì cái gì Chu Chỉ Nhược không có để Nga Mi phái làm ra chống cự nguyên nhân căn bản. Dạng này dùng độc cao thủ, một khi tứ không kiêng sợ tiến hành giết chóc, chỉ sợ muốn so cao thủ bình thường khủng bố hơn cường hãn nhiều.

Mà lại Trương Tam Phong cũng được biết Minh giáo thu thập một bộ điểm ngũ độc đệ tử, rất rõ ràng cái này Lục Vô Song vứt bỏ hết thảy, vì một mục tiêu bắt đầu sau cùng truy đuổi.

Dạng này người… Là kinh khủng.

Hắn Trương Tam Phong không phải, hắn có quan tâm đồ vật.

Cho nên Trương Tam Phong muốn cứu đương nhiệm Nga Mi phái chưởng môn Chu Chỉ Nhược, lại cũng chỉ có thể ngẫm lại mà thôi.

Lại nói hiện tại thời cơ cũng không đúng, Trương Tam

Phong càng muốn hơn biết mặt sau này chân chính mấu chốt đến cùng là cái gì.

Cái này tiểu quận chúa Triệu Mẫn quy hàng thông gia rất rõ ràng cùng Quách nhị tiểu thư cùng cả đám có quan hệ.

Mục đích của các nàng , mới là trọng yếu nhất mấu chốt nhất.

Trầm mặc nửa ngày, Trương Tam Phong lúc này mới tự nhủ: “Xem ra ta vẫn là phải đi Quang Minh đỉnh gặp lại một mặt Nhạc tiền bối.”

“Thời cuộc như thế, thế sự như thế, hết thảy căn do đều là xuất từ Nhạc tiền bối trên thân.”

Nói xong, chỉ nghe tiên hạc hót vang, người đã đạp hạc mà đi.

Trong đội xe.

Ngồi ngay ngắn ở chính giữa tiểu quận chúa Triệu Mẫn đột nhiên mở mắt, phát ra một tiếng nghi hoặc: “Ừm ~~~ “

“Ta kim tằm nói cho ta, vừa mới có tuyệt đỉnh cao thủ tiến hành nhìn trộm.”

Lên tiếng giải thích là Lục Vô Song, nàng mở ra lòng bàn tay, vuốt vuốt 1 con thịt hồ hồ kim sắc tằm bảo bảo, dùng ngón tay đâm tằm bảo bảo thân thể, nhìn xem nó tại lòng bàn tay bên trong nhấp nhô, nói: “Người này

không có ẩn tàng, khí tức rất là quang minh chính đại.”

“Nhìn kia ôn hòa khí tức, hẳn là xuất thân đạo môn tuyệt đỉnh cao thủ.”

Một bên.

Chu Chỉ Nhược nghe vậy ánh mắt không khỏi sáng lên, rất rõ ràng nàng nghĩ đến 1 cái quen thuộc tiền bối: “Là Trương chân nhân sao “

Trong thiên hạ có thể có chân nhân danh xưng chỉ có 1 cái.

Tự nhiên là Võ Đang phái tổ sư Trương Tam Phong.

Lục Vô Song cũng không có phản bác, mà là kế tiếp theo dùng ngón tay bụng chà đạp lên lòng bàn tay bên trong thịt hồ hồ kim tằm bảo bảo tới.

“…”

Cũng không biết tiểu quận chúa suy nghĩ cái gì, dù sao tại trước đây hướng Minh giáo tổng đàn Quang Minh đỉnh trên đường đã gặp không ít sự tình, có ám sát, có chặn đường, có tộc nhân thút thít cùng các loại, những chuyện này đều bị nàng triệt để coi nhẹ. Trên đường đi tới, Triệu Mẫn thần sắc cơ hồ là không có bất kỳ cái gì biến hóa.

Nhưng tại giờ khắc này, tiểu quận chúa Triệu Mẫn thần sắc xuất hiện một chút biến hóa, nàng trầm mặc hồi lâu, lúc này mới hỏi: “Võ Đang phái nuôi hạc sao “

” “

Chu Chỉ Nhược đối tiểu quận chúa Triệu Mẫn vấn đề này có chút kỳ quái, nhưng nàng vẫn là đưa ra giải thích nói: “Tiên hạc tại đạo môn bên trong vật cát tường. Võ Đang sơn tự nhiên là nuôi.”

“Nhưng ta chưa từng nghe nói qua Võ Đang phái có tiên hạc!” Trong giang hồ đi qua Võ Đang sơn làm khách không ít người, Nguyên đình bên trong cũng có người bái phỏng qua Võ Đang sơn, nhưng đều chưa từng gặp qua Võ Đang phái có cái gì tiên hạc. Lúc này, tiểu quận chúa Triệu Mẫn tất nhiên là đem vấn đề này cho hỏi lên.

“Có.”

Chu Chỉ Nhược khẳng định nhẹ gật đầu, nói: “Người bên ngoài đồng dạng đều không biết Võ Đang sơn có tiên hạc.”

“Nhưng là có, hơn nữa còn là tại hậu sơn, ta đã từng thấy tận mắt.” Trương Tam Phong đối Chu Chỉ Nhược có ân cứu mạng, tất nhiên là bị mang đến qua Võ Đang sơn.

Lục Vô Song cũng nhẹ gật đầu biểu thị đồng ý.

Trương Tam Phong nuôi tiên hạc, cái này tại lúc trước một đời người bên trong đều phi thường rõ ràng cách làm như vậy đại biểu cho cái gì.

Bờ môi giật giật, cuối cùng tiểu quận chúa cơ hồ từ cổ

họng bên trong gạt ra 2 chữ: “Mấy cái “

“2 con a!” Chu Chỉ Nhược quay đầu lại kinh ngạc nhìn về phía Triệu Mẫn, nhìn thấy thật là tiểu quận chúa kia 1 trương hơi trắng bệch sắc mặt.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 290 : Lúc bắt đầu

” “

Chu Chỉ Nhược cảm thấy mình vừa mới không có nhìn lầm, tiểu quận chúa Triệu Mẫn thần sắc xuất hiện như vậy một tia biến hóa, rất rõ ràng nàng là nghĩ đến cái gì.

Tựa hồ là phát giác được Chu Chỉ Nhược kia ánh mắt nghi hoặc, tiểu quận chúa Triệu Mẫn đem kia đặt ở chân của mình bên trên mặt nạ mang đi lên, kia là 1 trương từ vàng bạc 2 màu hỗn tạp mà thành mặt nạ, 2 loại nhan sắc hài hòa cộng hưởng, dây dưa cùng nhau lan tràn ra từng đạo kì lạ đường vân.

“…”

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn không cách nào hình dung tâm tình của mình bây giờ, tại mất đi Huyền Âm kiếm ý về sau nàng tại Chu Chỉ Nhược cùng Lục Vô Song trước mặt hai người không cách nào làm được hoàn mỹ khống chế bộ mặt cơ bắp, một chút cảm xúc biến hóa liền trực tiếp rơi vào trong mắt của hai người.

Vì phòng ngừa bị Chu Chỉ Nhược cùng Lục Vô Song 2 nữ nhìn thấy càng nhiều chỗ sơ suất, tiểu quận chúa Triệu Mẫn làm 1 cái bịt tai trộm chuông động tác.

Mặt nạ che lấp tấm kia kinh diễm khuôn mặt, chỉ lộ ra cặp kia như nước 2 con ngươi không lời đón Chu Chỉ Nhược kia kỳ quái ánh mắt.

“Ngươi…” Chu Chỉ Nhược muốn nói điều gì, nhưng là tại nhìn thấy cái này song doanh doanh như nước, tựa hồ tản ra quang mang 2 mắt, kia đến cổ họng lời nói cũng chỉ có thể nén trở về. Không biết sao, Chu Chỉ Nhược đón đạo này ánh mắt, nhưng cũng là nhịn không được tâm thần run lên, một cỗ tên là thương tiếc cảm xúc bò lên trên trong lòng.

Đó là một loại nói không nên lời khiếp nhược.

Là một loại không thể nói minh thương tâm.

Là hoang đường bất đắc dĩ, hay là lừa mình dối người.

Chu Chỉ Nhược chỉ cảm thấy tại ngắn ngủi một nháy mắt, vậy mà là từ nhỏ quận chúa Triệu Mẫn trong mắt nhìn thấy nhiều như vậy cảm xúc.

Đây là chuyện gì xảy ra

Tại Chu Chỉ Nhược trong ấn tượng, tiểu quận chúa Triệu Mẫn thế nhưng là 1 cái rất kiên cường muốn hung ác thiếu nữ, đã từng làm tù binh tại phần lớn dạo qua một đoạn thời gian Chu Chỉ Nhược phi thường rõ ràng tiểu quận chúa là 1 cái muốn lấy thân nữ nhi đi cùng thiên hạ nam nhi đối đầu so nữ tử.

Từ phương diện nào đó đến nói, tiểu quận chúa Triệu Mẫn quả nhiên xem như kỳ nữ.

Mà đối so với dưới, nàng Chu Chỉ Nhược thì là chỉ để ý Nga Mi phái phải chăng phát dương quang đại, phải chăng có thể đạt tới sư phó Diệt Tuyệt sư thái kỳ vọng.

Mộng tưởng có rất có tiểu.

Một đôi so với dưới, Chu Chỉ Nhược tự nhận mục tiêu của nàng còn kém rất rất xa tiểu quận chúa Triệu Mẫn.

Nhưng dạng này 1 cái vững tâm như sắt, kiên cường như thép, mục tiêu cuộc sống cơ hồ định là Nữ đế đồng dạng thiếu nữ lại tại nghe tới hạc minh thanh âm về sau, vậy mà là trong lúc nhất thời đa sầu đa cảm.

Giờ phút này, nếu như không phải cặp kia như nước đồng dạng 2 con ngươi, Chu Chỉ Nhược chỉ sợ đã giữa bất tri bất giác đem Triệu Mẫn xem như một cái nam nhân, mà không phải một cái niên cấp cùng nàng không sai biệt lắm xanh thẳm thiếu nữ.

Chỉ là… Cái này có vấn đề gì sao

Hạc minh.

Tiên hạc.

Võ Đang.

Từ vấn đề mới vừa rồi bên trong, Chu Chỉ Nhược cảm thấy đây hết thảy chỉ sợ cùng Võ Đang phái thoát không khỏi liên quan.

Chỉ là càng nghĩ, Chu Chỉ Nhược cũng không hiểu ở trong đó nơi nào có vấn đề.

Nghe tiếng nghĩ người

Lại hoặc là cái khác

Lại thế nào tưởng tượng, Chu Chỉ Nhược đối Võ Đang sơn ấn tượng sâu nhất không ai qua được kia 2 con tiên hạc cùng tóc trắng xoá một mặt hiền hòa lão gia gia Trương Tam Phong.

Một bên.

Lục Vô Song chỉ là liếc qua 2 cái này thiếu nữ biểu hiện, liền lấy lại tinh thần, không nói một lời, kế tiếp theo đùa bỡn mình kim tằm bảo bảo. Nàng chuẩn bị chơi chán rồi cất kỹ đổi lại 1 cái, dù sao dạng này kịch độc chi vật nàng có 5 tang.

Đội ngũ trước tiến vào, rất nhanh liền tiến vào Minh giáo sở chiếm cứ trong phạm vi thế lực.

Sớm đã có chuẩn bị Minh giáo một phương, cũng lập tức phái ra quân đội, song phương cộng đồng đem đội xe bảo vệ xuống dưới, để phòng nửa đường ngoài ý muốn nổi lên.

Phải biết không chỉ là Nguyên đình phương này, mà lại tại Minh giáo nghĩa quân phương này cũng tìm ra không ít thích khách sát thủ, cùng đánh lấy đại nghĩa người trong giang hồ.

Nguyên đình quy hàng, song phương thông gia.

Cử động lần này đối với thiên hạ ở giữa chỗ sinh ra ảnh hưởng xa so trong tưởng tượng tới lớn.

Khi song phương đội ngũ tụ hợp về sau, một chút chuẩn bị khai thác tính nhắm vào biện pháp người đều biết thế cục đã không thể trái, muốn phá cục chỉ có từ những phương diện khác tiến hành.

Thí dụ như Trương Sĩ Thành cùng Phương Quốc Trân liền liên hệ với Trần Hữu Lượng, chuẩn bị tại Minh giáo chỗ tuôn ra cái kia thời gian cùng ngày bắt đầu đại chiến.

Từ ngoại bộ tiến hành áp bách, mà bên trong thì là từ một chút võ công cao cường người để chuẩn bị.

…

Xoạt xoạt!

Kia là cái cổ bị nhân sinh sinh vặn gãy tiếng vang.

Một bộ áo trắng Tiểu Long Nữ buông ra bàn tay như ngọc trắng, mặt không biểu tình nhìn trước mắt người áo đen mất đi sinh mệnh khí tức. Đây là Minh giáo Ngũ Hành Kỳ đệ tử.

Trên tay, mang theo một đôi ngân sắc bao tay.

Tự thân không có nhiễm mảy may vết máu.

Nhẹ nhàng phủi tay, từ kim loại chỗ chức tạo ra bao tay ma sát phát ra kì lạ tiếng vang, xác thực không phải là không có quy luật tạp âm, mà là mang lên một loại mông lung âm nhạc cảm giác.

Một bên.

Quách nhị tiểu thư thấy thế hơi có vẻ kinh ngạc.

Quách Tương tất nhiên là từ chiêu này bên trên nghe đạt được Tiểu Long Nữ vậy mà tại âm nhạc bên trên có cực cao tạo nghệ, nàng cho tới nay coi là tại Tiểu Long Nữ chưa từng xuất hiện biến hóa thời điểm đều là như băng sơn đồng dạng.

Trên thực tế Xích Luyện tiên tử cùng Tiểu Long Nữ sư tỷ muội 2 người tại âm nhạc bên trên đều có không tầm thường tiêu chuẩn.

Một tay cầm nghệ gần như có thể khinh thường nhân gian.

Chỉ tiếc lúc trước biết được điểm này người cho tới bây giờ sớm đã không còn mấy cái, người đến sau hoặc là vãn bối cái gì căn bản cũng không biết điểm này. Cho nên khi Tiểu Long Nữ đột nhiên đem đã từng áp đáy hòm kỹ năng biểu hiện ra ngoài một điểm, đã hấp dẫn Quách Tương chú ý.

“A!”

Một tiếng cười khẽ lối ra, cả người đều cơ hồ ẩn thân tại đạo bào rộng lớn bên trong Hiểu Mộng hí nói: “Cầm kỳ thư họa, mọi thứ tinh thông.”

“Chỉ bất quá tại hiện tại cái thân phận này bên trên, nàng chỉ có cầm kỳ cả 2 mà thôi.”

“…” Phát giác được Hiểu Mộng nhìn về phía mình ánh mắt kỳ quái, cảm giác kia giống như là đang hỏi ý ngươi 1 cái có tiểu Đông tà danh xưng Quách nhị tiểu thư , dựa theo đạo lý đến nói cầm kỳ thư họa cũng nên là nắm giữ rất quen, thậm chí càng tăng thêm kỳ môn bát quái cùng cùng một loạt đồ vật, nhưng là hiện tại… Xem ra Quách nhị tiểu thư tựa hồ cùng vốn nên trưởng thành lý tưởng bộ dáng có chênh lệch cực lớn.

Không để ý đến ánh mắt của đối phương, Quách nhị tiểu thư thì là hỏi một câu: “Kia Xích Luyện tiên tử đâu “

“Đồng xuất một môn, tự nhiên cũng biết.”

Cho trả lời chính là cái kia tự xưng Nguyệt Thần cô gái tóc đỏ tử.

“Trên thực tế ngươi vẫn luôn đang chần chờ bên trong đi” Hiểu Mộng tiến lên đi đến Quách Tương bên người, 2 người song song đứng chung một chỗ, ánh mắt không hẹn mà cùng nhìn xem Tiểu Long Nữ chậm rãi đi lấy giết chóc sự tình, ngoài miệng thì là nhẹ nói: “Ngươi hay là đang hoài nghi.”

“Đang chất vấn Bạch cô nương lời nói, đang chất vấn mình đến tột cùng có phải là hay không cái kia tiểu Thanh.”

Rất hiển nhiên.

Hiểu Mộng giờ khắc này trực tiếp điểm sáng tỏ tình huống.

Quách nhị tiểu thư từ trước đến nay là 1 cái vô cùng có chủ kiến người, nàng là rất khó bị người khuyên phục kỳ nữ.

Nàng đối thế giới, đối với người ngoài, đối thế sự đều có một bộ mình lý giải.

Từ Tiểu Long Nữ trong miệng cố sự, ngắn ngủi đoạn thời gian này tiếp xúc, há lại sẽ để Quách Tương nhận định chính mình là trong truyền thuyết kia chuyện xưa tiểu Thanh!

Huống chi lưu truyền tới nay truyền thuyết cố sự rất là phức tạp, chí ít liền kia tiểu Thanh mà nói, chưa chắc là 1 nữ.

“Quang Minh đỉnh cũng càng ngày càng gần.”

“Theo ngày gần, có lẽ mọi người hiện tại quan hệ sẽ xuất hiện biến hóa cực lớn.”

“Là địch hay bạn, đến lúc đó thật đúng là nói không chính xác.”

“Mà ta chỉ nói cho ngươi một vấn đề.”

Mặt mỉm cười ở giữa, Hiểu Mộng chỉ là thuận miệng nói, nàng giống như đối mọi người giữa lẫn nhau chân chính quan hệ cũng không phải là rất lưu ý. Hoặc là nói ngay từ đầu, nàng liền biết cái này liên minh chưa hẳn như vậy kiên cố.

Nhưng càng như vậy, Quách Tương đối đạo này cô lòng cảnh giác liền càng mạnh.

Mà sắc mặt bình thường đồng thời, Quách nhị tiểu thư còn hỏi ngược lại: “A đó là cái gì vấn đề “

“Thời gian lâu như vậy bên trong, Quách nhị tiểu thư nghĩ đến cũng đại khái hiểu rõ rõ ràng chuyện xưa của nàng.” Ánh mắt rơi vào Tiểu Long Nữ trên thân làm ra hiệu, Hiểu Mộng nói: “Vậy ngươi cảm thấy là lúc nào Long cô nương là cái gì bắt đầu phát hiện mình dị huống từ đó chân chính nhận rõ mình “

Lúc nào

Vấn đề này để Quách Tương hơi có vẻ ngoài ý muốn, nhưng là tại cùng Tiểu Long Nữ trong quá trình tiếp xúc, Tiểu Long Nữ thật đúng là không có làm bao nhiêu giấu diếm, tăng thêm Quách Tương tỷ phu cùng Tiểu Long Nữ quan hệ thầy trò, dưới loại tình huống này Tiểu Long Nữ cũng không có làm bao nhiêu giấu diếm.

Thế là, Quách Tương cho ra đáp án của mình: “Nghĩ đến là hắn tại bên trong Tương Dương thành cứu lúc ấy sinh mệnh hấp hối Long cô nương lúc kia bắt đầu.”

Chuyện này Tiểu Long Nữ nói qua, thuở thiếu thời Hậu tỷ phu Dương Quá cũng đã nói.

Có lẽ chính là lúc kia, kia Bạch Tố Trinh một bộ điểm đã xuất hiện.

Nhưng mà, Hiểu Mộng nghiêng đầu, nhoẻn miệng cười,

kia mái tóc màu xám tro đón gió mà múa, kia phảng phất giống như thanh phong tiếng nói tại phiêu đãng: “Là ai nói cho ngươi biến hóa của nàng là Nhạc Duyên tại Tương Dương liều mình cứu nàng một khắc bắt đầu “

“…”

Hiểu Mộng lời nói để Quách Tương sắc mặt trong lúc nhất thời trở nên rất là âm trầm, hỏi: “Có ý tứ gì “

“Nàng đôi mắt kia từ nhỏ liền có thể trong đêm tối thấy vật, như ban ngày đồng dạng có thể thấy rõ hết thảy.”

Quách nhị tiểu thư sợ hãi mà kinh.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 291 : Màn khải

“! ! !”

Tâm thần rung động, Hiểu Mộng lời nói dường như sấm sét vang vọng tại Quách nhị tiểu thư bên tai.

Ngoài ý muốn sao

Kinh ngạc sao

Đón Hiểu Mộng kia giống như cười mà không phải cười ánh mắt, Quách Tương hít sâu một hơi, cưỡng ép đè xuống trong lòng kia chấn động cảm xúc, rồi mới lên tiếng: “Vậy ngươi lời này là có ý gì “

“Mọi người chúng ta lẫn nhau hợp tác, hiện tại càng là kết thành liên minh, chính là minh hữu.”

“Đại sư lời này của ngươi… Tựa hồ có chút không có lòng tốt a!”

“Ngươi đây là nghĩ đảo loạn tỷ muội chúng ta tình nghĩa “

Hữu tâm đồ vật không thể truy đến cùng, không thể suy nghĩ sâu xa.

Mà Hiểu Mộng câu nói này vừa vặn để Quách Tương có đi suy nghĩ sâu xa dấu hiệu.

Đêm có thể thấy mọi vật, đó cũng không phải thường

nhân có khả năng có năng lực.

Cho dù là ngươi võ công mạnh hơn, muốn làm được xem đêm tối như ban ngày đồng dạng, như vậy vẻn vẹn dựa vào một thân võ công là không thể nào, võ công cao cường người càng nhiều hay là mượn nhờ thân là võ giả linh giác, mượn dùng tự thân cường đại tinh thần lực. Mà rõ ràng tại Hiểu Mộng lời nói bên trong không phải như vậy.

Lúc trước Tiểu Long Nữ võ công cũng không có như nay như vậy đáng sợ, nhưng khi đó cũng có thể làm đến mức này lời nói, như vậy đây chính là thiên phú của nàng, là tự mang.

Hồi tưởng lại trước đó cùng Ưng Duyên thời điểm giao thủ, cặp kia con ngươi màu vàng óng.

Vốn là kiêm chức qua 3 phái Thánh nữ, hết sức rõ ràng một thứ gì đó Quách Tương cũng không khỏi tự chủ toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Nếu là suy đoán là thật, như vậy không chỉ là Tiểu Long Nữ có vấn đề.

Có lẽ Xích Luyện tiên tử cũng giống như thế.

Thậm chí là Cổ Mộ phái cũng có một dạng vấn đề.

Vô số suy nghĩ dưới đáy lòng lấp lóe, nhưng xuất hiện tại bên miệng thật là mặt khác lời nói, ngược lại là tiến hành chất vấn.

“Ha!”

Khẽ cười một tiếng, Hiểu Mộng một đôi mắt cơ hồ híp thành 2 đạo cong cong nguyệt nha, nói: “Không!”

“Ta chỉ là muốn nói cho Quách nhị tiểu thư ngươi một sự thật, hảo tâm nhắc nhở ngươi một sai lầm.”

“Chỉ thế thôi.”

“…” Quách nhị tiểu thư nghe vậy im lặng.

Phải biết có đôi khi hảo tâm nhưng chưa chắc có hảo ý.

Nhìn qua đi ở một bên Hiểu Mộng, ánh mắt lại tại Nguyệt Thần cùng Tiểu Long Nữ trên thân đảo qua, Quách Tương trầm mặc nửa ngày, không khỏi trực tiếp xuất ra kia treo ở bên hông hồ lô rượu hung dữ ực một hớp, một trận tấn tấn tấn thanh âm qua đi, nàng không cầm được ợ một hơi rượu.

Đây thật là mưa gió muốn tới a.

Hi vọng Trương Quân Bảo gia hỏa này có thể minh bạch ta lưu lại tin tức.

Kỳ vọng Trương Quân Bảo chớ có hoàn toàn như trước đây khờ.

Nhìn lướt qua phương xa Minh giáo tổng đàn Quang Minh đỉnh phương hướng, Quách nhị tiểu thư ánh mắt lại lại lần nữa rơi vào Tiểu Long Nữ trên bóng lưng.

Không thể không thừa nhận, Hiểu Mộng câu nói kia hay là tại Quách Tương trong lòng chôn xuống một cây gai.

Nhưng là có một chút Quách Tương không hiểu nhiều lắm, cái này Hiểu Mộng tại sao lại tự nhủ như vậy bởi vì cái này xem ra, đối phương là tại dụng ý khó dò muốn đánh tan mọi người lẫn nhau vốn là lỏng lẻo liên minh.

Tiểu Long Nữ cùng nàng không phải là minh hữu sao

Như bây giờ xem xét, Quách Tương ngược lại là có chút không dám khẳng định.

Ba!

Sắp sáng giáo Ngũ Hành Kỳ đệ tử thi thể đều sắp xếp cẩn thận về sau, Tiểu Long Nữ lúc này mới để tay xuống bên trên hết thảy, quay đầu nói: “Kế hoạch không thay đổi, hết thảy đều bằng vào chúng ta tưởng tượng phương thức tiến hành.”

Sắc mặt lãnh đạm, thanh âm đạm mạc.

Căn bản không nhìn thấy Bạch Tố Trinh nên có ôn nhu hào phóng.

Giờ khắc này, Quách Tương lại lần nữa xác định nữ tử trước mắt là Tiểu Long Nữ, mà không phải Bạch Tố Trinh.

Vậy xem ra… Tiểu Long Nữ, không!

Cổ Mộ phái vấn đề so trong tưởng tượng càng nghiêm

trọng hơn.

Cổ Mộ phái người thành lập Lâm Triều Anh, còn có Toàn Chân giáo Vương Trọng Dương… Một hệ liệt đã sớm chết đi võ lâm tiền bối nhóm danh tự xuất hiện tại Quách Tương não hải bên trong. Hiểu Mộng lời nói để Quách nhị tiểu thư không tự chủ được suy nghĩ sâu xa lên vấn đề này tới.

Nàng tại đẩy ngược.

Toàn Chân giáo lại cùng đã từng Thuần Dương giáo có quan hệ.

Mà lập tức Hoa Sơn phái thì lại có Toàn Chân giáo có liên quan.

Hai bên kết hợp dưới, đều chỉ hướng một cái địa điểm.

Hoa sơn.

Thậm chí ——

Quách Tương còn hoài nghi lúc trước lúc kia, Nhạc Duyên xuất hiện phải chăng vốn là tồn tại vấn đề.

Có lẽ…

Có lẽ Tiểu Long Nữ ngay từ đầu chờ đợi chính là Nhạc Duyên, mà ở trong quá trình này thật là xuất hiện ngoài ý muốn, khiến cho Nhạc Duyên lựa chọn Xích Luyện tiên tử.

Có lẽ!

Ở trong lòng, Quách nhị tiểu thư như vậy nói với chính mình.

Có lẽ nàng Quách Tương cũng phát giác được một chút bị người coi nhẹ rơi bí mật.

Lần này Quang Minh đỉnh đại hội, chính là hết thảy điểm cuối cùng, sẽ để lộ rất nhiều bí mật.

Bất kể nói thế nào, trận này liên quan tới hiện tại, liên quan tới về sau đại mạc, rốt cục mở ra.

Quách nhị tiểu thư cơ hồ có thể khẳng định, đến lúc đó tại trên Quang Minh đỉnh sẽ có một trận kinh thiên địa khiếp quỷ thần chiến đấu.

…

Quang Minh đỉnh.

Khi Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân nói Tĩnh Am mang theo Phật môn cả đám lên núi về sau, Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn ngay tại tiểu muội Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti nâng đỡ, bắt đầu không ngừng tại Phật môn cả đám gian phòng chung quanh bắt đầu du đãng.

Nó mục đích không cần nói cũng biết,

Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn đang tìm kiếm người kia tung tích.

Chỉ tiếc phích lịch thủ Thành Côn tựa hồ cũng không tại đám người này bên trong, rất có một loại mất nặc cử động.

Nhưng cuối cùng vẫn là nói Tĩnh Am tự thân tới cửa, đối cái này Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn nói xin lỗi.

Đương nhiên, phần này nói xin lỗi là xuất từ chính đạo coi nhẹ, khiến cho Thành Côn dạng này tai họa xuất hiện tại Thiếu Lâm tự tiềm ẩn, bởi vì cái gọi là giám sát bất lợi.

Cho dù là Thiếu Lâm tự trên giang hồ đã làm nhiều lần chuẩn bị, nhưng khi Thành Côn tin tức bị triệt để bạo lộ ra về sau, vẫn là đối Thiếu Lâm tự danh vọng tạo thành đả kich cực lớn.

Bởi vì trên giang hồ chỉ cần là người thông minh, hơi 1 liên lạc qua hướng, liền sẽ phát hiện đã từng không ít người nhận Thiếu Lâm tự Viên Chân (Thành Côn) lừa gạt, phần này nồi Thiếu Lâm tự không thể không cõng.

Cái này cũng tiện thể lấy liên luỵ thân là Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân nói Tĩnh Am.

Một phen thao tác dưới, có thể nói Phật môn danh vọng nhận sự đả kích không nhỏ, trong lúc nhất thời trên giang hồ có bị môn phái khác cô lập xu thế.

Đương nhiên.

Nói Tĩnh Am cũng nói cho Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn, Thành Côn đã sớm đến, chỉ bất quá hắn hiện tại chưa

từng xuất hiện tại Tạ Tốn trước mặt, là bởi vì có giáo chủ Nhạc Duyên mệnh lệnh.

Cái này sư đồ ở giữa sinh tử chi chiến, đã sớm bị người định ra thời gian.

Giáo chủ Nhạc Duyên nói, ngày đại hỉ, khi lấy huyết sắc làm nền tô điểm ra càng tươi đẹp hơn xán lạn chi sắc.

Một câu, đó chính là ngày hôm đó, sẽ là tại tất cả mọi người nhìn chăm chú, cái này liên miên mười mấy năm sư đồ mối thù liền sẽ đạt được sau cùng giải quyết.

Tại Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn trong lòng, trận chiến kia bất kể như thế nào, cho dù là mình chết đi, cũng muốn kéo lấy Thành Côn cùng một chỗ rơi vào khăng khít.

Mà tại cái khác tất cả người đứng xem trong mắt, thật là 1 kết quả.

Đó chính là Thành Côn tất vong.

Trong thiên hạ, đã không có Thành Côn nơi sống yên ổn.

Một phần tình yêu nam nữ, cuối cùng thật là rơi vào kết quả như vậy, một màn này cũng làm cho nói Tĩnh Am có chút thổn thức,

Nàng chung quy là Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân, tai tuyển mắt nhiễm phía dưới cũng biết tình yêu nam nữ, huống chi Từ Hàng Tĩnh trai nghiên cứu am hiểu chính

là cái này, nhưng vấn đề là nàng xem như không có đối cái khác nam nhân động đậy bao nhiêu tâm.

Về phần Nhạc Duyên…

Kia là Từ Hàng Tĩnh trai địch nhân lớn nhất, có sư môn trưởng bối Sư Phi Huyên thất bại ví dụ, nàng không dám.

Tại đem Kim Mao Sư Vương trấn an qua đi, ngay tại nói Tĩnh Am chuẩn bị lại lần nữa đi dạo dưới Quang Minh đỉnh, tìm kiếm dưới những người khác tiến hành nói chuyện phiếm tìm hiểu thời điểm, một tin tức đột nhiên truyền đến trên núi.

Nguyên đình nhân mã… Đến.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 292 : tân khách

“Sách! Sách! Sư phó!”

Trên lưng ngựa, eo đeo trường kiếm Hoa Sơn phái đệ tử ngay tại ngẩng đầu ngắm nhìn phương xa toà kia núi cao cùng trên núi kia xem ra cơ hồ cao vút trong mây cao lầu, tay phải che lên đỉnh đầu, đánh giá đồng thời, tên đệ tử này cũng đang cảm thán lấy: “Nguyên lai đây chính là Minh giáo tổng đàn Quang Minh đỉnh sao “

Đây là một đệ tử trẻ tuổi.

Từ khi Hoa Sơn phái nội bộ quyền lực giao phong hoàn tất, tăng thêm đã từng Nhạc Duyên lên núi trấn áp tiền nhiệm chưởng môn Tiên Vu Thông về sau, trên giang hồ Hoa Sơn phái vị trí tại cái khác môn phái trong mắt cũng đã bắt đầu khuynh hướng Minh giáo.

Dù sao cái này đương nhiệm chưởng môn là Nhạc Duyên lập hạ.

Bất kể như thế nào, ở những người khác trong mắt đây là có một phần hương hỏa chi tình.

“… Ừm!”

“Đây chính là Minh giáo tổng đàn Quang Minh đỉnh.”

Thân là Hoa Sơn phái chưởng môn nam tử trung niên trên mặt hiển hiện chính là ra vẻ bình thường, một phái đã sớm hiểu rõ chi sắc, trên thực tế hắn cũng không có

tới qua cái này bên trong. Trên giang hồ, thời điểm trước kia Minh giáo tổng đàn đối cái khác giang hồ nhân sĩ đến nói không dưới đầm rồng hang hổ.

Tại Hoa sơn thời điểm, chỉ có tiền nhiệm chưởng môn Tiên Vu Thông thời điểm tựa hồ cùng một số người liên lạc qua, từng có tụ tập lục đại môn phái vây công Quang Minh đỉnh dự định.

Điểm này hay là tại hắn trở thành chưởng môn về sau, mới hiểu rõ đến bí mật.

Đương nhiên.

Phần này chưa hoàn thành kế hoạch rơi vào hiện tại Hoa Sơn phái trên dưới trong mắt, kia là rất may mắn.

Bằng không mà nói một khi lục đại môn phái vây công Quang Minh đỉnh, chỉ sợ là vào lúc đó liền không cần nghĩ lấy trở về.

Trẻ tuổi Hoa Sơn phái đệ tử nghe vậy hì hì cười một tiếng, nghiêng đầu sang chỗ khác đối với mình sư phó nói: “Ha! Sư phó, đệ tử nhớ được trong sư môn không có mấy người từng tới Quang Minh đỉnh đi “

“Sư phó khẳng định là giả!”

Ba 1

Ai nha!

Một tiếng thở nhẹ, tên đệ tử này trực tiếp bị nam tử

trung niên gõ một cái, trên trán đô thị hiện ra một cái bọc lớn, che lấy đầu không khỏi kêu đau không thôi.

Nam tử trung niên trầm mặt, dùng như đao ánh mắt khoét đồ đệ mình một chút.

Trên thực tế hắn thật đúng là tới qua.

Chỉ bất quá đây chỉ là thuộc về hắn một bộ điểm bí mật.

Dù là lúc ấy tại Hoa Sơn phái nhìn thấy Nhạc Duyên thời điểm, nam tử trung niên cũng không nói rõ giải thích cái gì.

Bởi vì có nhiều thứ, là không cần dùng ngôn ngữ đi nói rõ.

Vò cái trán nửa ngày, đệ tử trẻ tuổi biết sư phó mình từ bước vào Minh giáo phạm vi thế lực về sau, cả người cảm xúc liền có chút không thích hợp, mà tới cái này bên trong về sau, cách Quang Minh đỉnh càng gần sư phó thần sắc liền lộ ra càng nặng nề.

Hắn muốn làm ồn ào, lấy làm dịu nhà mình sư phó tâm tư.

Lúc này thấy sư phó khôi phục lại về sau, người trẻ tuổi lúc này mới kế tiếp theo hỏi: “Kia sư phó ngươi cảm thấy kiến tạo tại trên Quang Minh đỉnh cái kia kỳ quái cao lầu là cái gì “

Đã hoàn thành Trích Tinh lâu giờ phút này đã trở thành Quang Minh đỉnh bên trên có đủ nhất mang tính tiêu chí

phong cảnh.

Cách thật xa, liền có thể xa xa nhìn thấy kia đứng ở đỉnh núi kia thông thiên chi vật.

“Vi sư cũng không rõ ràng!”

Lắc đầu biểu thị mình cũng không rõ, đối với dạng này kiến trúc kỳ quái, tại trung niên nam tử kiếp sống bên trong thật đúng là chưa bao giờ thấy qua, cho dù là hắn tại tầm thường thời điểm cũng đọc một chút Nho gia điển tịch loại hình, nhưng là hắn còn chưa hề từ cái kia bên trong nghe nói qua có dạng này quái dị kiến trúc.

“Có lẽ nghiên cứu cái này 1 đạo người sẽ có người biết được.”

Ngay tại nam tử trung niên muốn lại lần nữa nói cái gì thời điểm, 1 đạo tiếng hô hoán từ phía sau truyền đến.

“Phong sư huynh!”

1 đạo thanh thúy giọng nữ truyền vào 2 người bên tai, quay đầu cái này Hoa sơn sư đồ 2 người liền nhìn thấy một đám giang hồ nhân sĩ. Cưỡi ngựa chạy tại phía trước nhất chính là 1 tên Nga Mi phái đệ tử, chưởng môn của các nàng mặc dù đã biến mất không thấy gì nữa, nhưng là căn cứ giang hồ quy củ, Nga Mi phái không thể không phái người tham gia lần này thịnh hội.

Tên này Nga Mi phái nữ đệ tử chính là Nga Mi phái lần này phái ra đệ tử, ở bên trong môn phái địa vị cũng không cao, chỉ là Nga Mi phái bất đắc dĩ dưới làm 1 cái

an bài mà thôi.

Nga Mi phái dưới mắt đã bị Võ Đang sơn sai phái tới mấy tên trưởng bối tính tạm thời phụ trợ nó chỉnh đốn lên môn phái trên dưới tình huống.

Sẽ mất đi chưởng môn sau sinh ra hỗn loạn tình huống đạt được an bài.

Mặc dù trong đó có chút Nga Mi đệ tử bất mãn, nhưng là tại loại này tình huống dưới, nhưng không có năng lực làm ra phản kháng.

Nga Mi phái tại mất đi Diệt Tuyệt sư thái về sau, nó trên giang hồ thanh danh cùng sức cạnh tranh cũng đã là giảm đột ngột. Cho dù là về sau Chu Chỉ Nhược kế vị, nhưng muốn mở rộng Nga Mi phái kia nhận tổn thương danh vọng, vẫn không phải sự tình đơn giản như vậy.

Nhưng sau đó môn phái bên trong võ công cao nhất chưởng môn Chu Chỉ Nhược lại lần nữa sau khi mất tích, người bên ngoài chỉ cần nhìn thấy tình cảnh như thế cũng biết nếu là Chu Chỉ Nhược không tìm về được, như vậy Nga Mi phái sẽ bằng nhanh nhất tốc độ suy yếu xuống tới.

Một màn này, là Võ Đang phái không nguyện ý nhìn thấy.

Nếu là tại lúc trước lời nói, Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân nói Tĩnh Am ở đây cũng có khả năng thừa lúc vắng mà vào, nhưng bây giờ…

“A!”

“Nga Mi phái đệ tử gặp qua Nhạc chưởng môn!”

Tên này võ công qua quýt bình bình Nga Mi đệ tử cung cung kính kính trong triều năm nam tử thi lễ một cái, cả người nhìn qua có vẻ hơi hồn nhiên.

“Không cần đa lễ!”

Thấy thế, nam tử trung niên lắc đầu, ôn hòa như quân tử khí chất đập vào mặt.

Ánh mắt rơi vào trên người đối phương, nam tử trung niên trong lòng cũng chỉ có thể âm thầm cảm khái, xem ra Nga Mi phái suy sụp đã trở thành tất nhiên, cái này mang đến cho hắn cực lớn kích thích cùng khẩn trương cảm giác.

Có lẽ cảm đồng thân thụ.

Phải biết tại Diệt Tuyệt sư thái thời điểm, Nga Mi phái nó tùy tiện bá đạo có thể chịu được xưng là 6 đại trong phái nhất cuồng một cái kia, nhưng cũng là Nga Mi phái danh vọng cường thịnh nhất thời điểm. Chỉ là vào lúc đó nam tử trung niên liền đã đoán được cái này Nga Mi cử đi dưới tình thế nguy hiểm.

Kia là hư giả phồn hoa, như bọt biển.

Nga Mi phái danh vọng kia hoàn toàn là lấy Ỷ Thiên kiếm cùng Diệt Tuyệt sư thái kia bất cận nhân tình thái độ mang đến.

Mà nửa đường một khi xảy ra vấn đề… Vậy sẽ đối Nga Mi phái sinh ra trí mạng xung kích.

Nếu là hiện tại cái kia mất tích đương nhiệm chưởng môn Chu Chỉ Nhược xảy ra vấn đề, nam tử trung niên cơ hồ có thể khẳng định Nga Mi phái chắc chắn rơi ra 6 đại phái phạm vi thế lực.

Cái này cùng Hoa Sơn phái sao mà tương tự.

Chỉ bất quá Hoa Sơn phái muốn so Nga Mi phái muốn may mắn không ít.

Nhưng, không đủ.

Nam tử trung niên trong lòng xuất hiện một loại bức thiết lo nghĩ chi tình.

Dù sao quan hệ về quan hệ, nhưng ở nam tử trung niên trong lòng, bọn hắn Hoa sơn Nhạc thị đều khiến người có một loại nghèo túng cảm giác.

Cục diện như vậy, không nên là trưởng bối chỗ chờ mong.

Tâm tư thay đổi thật nhanh đồng thời, nam tử trung niên cũng hướng về sau mặt người treo lên chào hỏi.

Người phía sau chính là lấy Võ Đang thất hiệp 1 trong Tống Viễn Kiều cầm đầu mấy phái đệ tử, ở trong đó cũng cái kia không có Thiếu Lâm tự thân ảnh.

Nghe nói người của Thiếu Lâm tự đã sớm cùng kia Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân cùng tiến lên núi.

“Mời!”

“Mời!”

Một nhóm người giang hồ lẫn nhau thi lễ một cái, treo lên chào hỏi về sau, cái này liền tụ hợp cùng một chỗ, cùng nhau hướng Quang Minh đỉnh phương hướng đi đến.

Rất rõ ràng.

Phàm là nghe nói cái kia bị người tiết lộ ra ngoài tin tức —— Nguyên đình cả nước quy hàng về sau, trong giang hồ các đại môn phái cũng có lựa chọn của mình.

Có người đung đưa trái phải, không đem trứng gà đặt ở 1 cái rổ bên trong.

Có người trực tiếp dưới trọng chú.

Có người thì là trực tiếp đi đến đối đầu thế lực.

Nguyên đình cùng Minh giáo kết hợp tin tức, triệt để bao phủ toàn bộ Hoa Hạ đại địa bên trên người.

Tất cả mọi người biết cái này chiến loạn Thần châu đại địa là nhất thống hay là kế chiến đấu liên tục loạn, cuối cùng muốn nhìn tại Minh giáo tổng đàn Quang Minh đỉnh cử hành tế thiên đại điển.

Người hữu tâm.

Cố ý người.

Vô tâm người.

Tại bọn này không cáo mà đến tân khách bên trong, mỗi người đều trong bóng tối suy nghĩ.

Đến tột cùng đang suy nghĩ gì, chỉ có chính mình mới biết được.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 293 : Lên núi

Đại quân dưới chân núi tụ tập.

Từ Nguyên đình cùng Minh giáo song phương quân đội tổ hợp nhân mã cộng đồng đem tiểu quận chúa Triệu Mẫn bọn người cho hộ tống lên núi.

Không phải mặt ngoài cái chủng loại kia, mà là đem toàn bộ to lớn xa hoa đội xe cùng một chỗ mang lên núi.

Đội ngũ khổng lồ tại nhân viên khiên động dưới như là 1 đầu uốn lượn bò hướng rắn chính từng bước một lên núi đỉnh đi tới, ngoại nhân căn bản là không có cách nhìn trộm đến kia cỗ xe bên trong hết thảy.

Xa giá bên trong.

Chu Chỉ Nhược sắc mặt rất là kỳ quái, tựa ở cửa sổ nhẹ nhàng kéo ra một tia khe hở, hướng ra ngoài nhìn lướt qua về sau, nàng lúc này mới quay đầu về nói: “Nguyên lai cái này bên trong chính là Minh giáo tổng đàn Quang Minh đỉnh a!”

Minh giáo tổng đàn, đối với trên giang hồ rất nhiều thế hệ trẻ tuổi đến nói, kia cũng là tồn tại trong truyền thuyết.

Chu Chỉ Nhược chưa từng gặp qua, đồng dạng tiểu quận chúa Triệu Mẫn cũng không có nhìn qua.

“Đúng rồi.”

“Người kia đã không gặp, biến mất bóng dáng.”

“Võ công của nàng so với ta mạnh hơn, ta không cảm ứng được tung tích của đối phương.”

Chu Chỉ Nhược lời này chỉ là làm đội xe đi tới Quang Minh đỉnh dưới núi về sau, liền lặng yên không một tiếng động từ trong đội xe biến mất Lục Vô Song.

Từ phương diện nào đó đến nói, hai thiếu nữ trên đường đi có thể nói là cảm nhận được cái gì gọi là cường quyền.

Chu Chỉ Nhược bị ép đi theo mà đến, là bởi vì Lục Vô Song áp lực.

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn tìm không được có thể cơ hội phản kháng, cũng là đến từ Lục Vô Song áp lực.

Ở trong mắt Triệu Mẫn, cái này Lục Vô Song chính là kia Tiểu Long Nữ người giám sát.

Nhưng ở giờ khắc này, Lục Vô Song lại tại sắp lên núi thời điểm mất tích.

Từ Chu Chỉ Nhược trong miệng đạt được cái này xác định tin tức về sau, tiểu quận chúa Triệu Mẫn chỉ là thưởng thức một chút đặt ở bên cạnh mình mặt nạ, nói: “Quả nhiên là dạng này.”

“Nữ nhân này tất nhiên cũng cùng kia Minh giáo giáo chủ thoát không khỏi liên quan.”

“Nếu như ta không có đoán sai, các nàng cũng hẳn là đến cái này bên trong.”

Các nàng…

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn câu nói này ngược lại là không có để Chu Chỉ Nhược có bao nhiêu ngoài ý muốn, trên thực tế từ nàng tại Nga Mi sơn nhìn thấy Triệu Mẫn cùng kia Lục Vô Song ở chung một chỗ thời điểm, kết hợp trước đó Chu Chỉ Nhược hiểu biết đến tin tức, nàng liền đã minh bạch đường đường tiểu quận chúa trên thực tế đã trở thành tù binh.

Loại kia tuyệt cảnh cảm giác, giống như lúc trước bị cái kia không hiểu thấu tên điên giết tới Nga Mi sơn thời điểm.

Lúc ấy nàng Chu Chỉ Nhược trải nghiệm không đến sư phó Diệt Tuyệt sư thái tâm tình, nhưng bây giờ lại có thể rõ ràng cảm khái.

Không có ở đây không lo việc đó.

Cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Thậm chí Chu Chỉ Nhược cũng có thể nhìn ra được tiểu quận chúa Triệu Mẫn trực tiếp thông gia chỉ sợ cũng là cầu sống trong chỗ chết.

Thân là nữ nhân, Chu Chỉ Nhược đối tiểu quận chúa Triệu Mẫn có một loại thương tiếc tình cảm, đây tuyệt đối không phải là bởi vì chính mình lúc trước tại phần lớn lúc tao ngộ. Bởi vì theo Chu Chỉ Nhược, 2 người

giữa lẫn nhau đúng là có chút giống nhau.

Nguyên đình không một người là nam nhi, cuối cùng đường sống chỉ có thể dựa vào một thiếu nữ đến cầu được.

Mà Nga Mi phái cũng giống như thế.

Chỉ bất quá khác biệt chính là một là bất đắc dĩ, mà đổi thành bên ngoài một thì là truyền thống.

Khi Chu Chỉ Nhược tận mắt nhìn thấy gia sư Diệt Tuyệt sư thái tự sát ở trước mắt, mình trở thành đứng đầu một phái về sau, nàng mới phát hiện cái này Nga Mi phái chưởng môn làm là khó khăn dường nào.

Môn phái bản thân vấn đề, cùng trên giang hồ danh vọng.

Tại đại khái thăm dò rõ ràng chưởng môn chức trách về sau, Chu Chỉ Nhược chỉ cảm thấy mình kia non nớt hai bờ vai kháng trụ không nên là cái tuổi này chỗ gánh vác gánh nặng.

Nội bộ nguy cơ, ngoại bộ càng là có người đối Nga Mi phái nhìn chằm chằm.

Trong ngoài áp lực giáp công dưới, sẽ khiến cho người trong cuộc có rất lớn áp lực.

Vào lúc đó Chu Chỉ Nhược vốn cho là sư phụ mình Diệt Tuyệt sư thái tính tình sở dĩ thật không tốt rất táo bạo, nhưng quay đầu chỉ sợ cái này không chỉ là cá nhân

nguyên nhân.

Một nữ nhân muốn dẫn đầu một môn phái danh chấn giang hồ… Hoặc là tài ăn nói của nàng phi thường tốt, có thể lấy sắc mê người, là Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân, hoặc là nàng chính là người trong ma giáo, dùng vũ lực chấn nhiếp thế nhân.

Mà lại cho dù là hiện tại, Từ Hàng Tĩnh trai cũng sớm không có đã từng Tùy Đường thời kỳ thanh thế.

Bao nhiêu năm rồi một mực mưu đồ khôi phục, nhưng cho tới bây giờ Từ Hàng Tĩnh trai cũng không có cách nào khôi phục lại lúc trước thời gian.

Hiện tại Chu Chỉ Nhược tự nhiên sẽ không biết tại nguyên bản cố sự bên trong mình cũng sẽ đi đến như Diệt Tuyệt sư thái con đường.

Mà bây giờ ——

2 cái vốn nên tách ra đặc sắc thiếu nữ thì là bị hiện thực gánh nặng cho ép toàn thân xương cốt đều tại két rung động, 2 người không hẹn mà cùng cảm nhận được hiện thực đánh đập cùng áp lực.

Cái này khiến trong nguyên tác có mâu thuẫn cùng tình cừu 2 nữ xác thực trời xui đất khiến trở thành hảo hữu.

Hai thiếu nữ ôm ở cùng một chỗ lẫn nhau liếm láp lẫn nhau vết thương trên người.

Thế sự vô thường, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Cho nên tiểu quận chúa Triệu Mẫn lời nói, Chu Chỉ Nhược cũng rất rõ ràng.

Các nàng…

Dĩ nhiên là chỉ tù binh qua Triệu Mẫn người, càng là có thể lấy tuyệt cường vũ lực ép tiểu quận chúa không có tâm tư làm ngọc thạch câu phần chi cục nữ nhân.

Thưởng thức một chút kia đặt ở bên cạnh hộp gấm bên trong 2 cái linh đang, Chu Chỉ Nhược đến bây giờ cũng như tiểu quận chúa đồng dạng không thế nào minh bạch vì cái gì đối phương muốn để Nguyên đình chế tạo ra vật như vậy đến, thứ này có cái gì đại biểu tính sao

Trong lòng đoán đồng thời, Chu Chỉ Nhược mở miệng nói ra: “Mẫn Mẫn, ta cảm thấy lần này rất có thể sẽ có đại sự phát sinh.”

Trước mắt cục diện, vốn là người khác thúc đẩy.

“Tiệc cưới ngày ấy… Có lẽ không phải việc vui.”

Ngo ngoe muốn động, lại làm cho người nhìn thấy nhưng không cảm giác được thế cục biến hóa, cho người tâm hồn bịt kín tầng 1 bụi bặm.

“Ngươi đã không có võ công, đến lúc đó như xảy ra bất trắc, ta sẽ nghĩ phương thiết pháp bảo hộ ngươi an toàn!” Chu Chỉ Nhược trầm mặc nửa ngày, cuối cùng mở miệng làm ra cam đoan.

Chu Chỉ Nhược võ công mặc dù coi như không tệ, nhất là tại học tập lúc trước Nhạc Duyên dạy bảo võ công về sau, càng là tại thế hệ trẻ tuổi bên trong xem như siêu quần bạt tụy. Nhưng tại một đám tuyệt đỉnh cao thủ chồng chất thế giới bên trong, thân thủ như vậy trong lúc hỗn loạn chỉ sợ ngay cả an toàn của mình cũng không thể bảo đảm.

Lời kia vừa thốt ra, liền để tiểu quận chúa Triệu Mẫn ghé mắt đối mặt.

Lấy nàng đối Chu Chỉ Nhược hiểu rõ, lời này từ đối phương trong miệng nói ra đây chính là đại biểu vô tận dũng khí.

Tự thành vì chưởng môn về sau, cũng có đảm đương sao

“Chỉ Nhược…”

Thì thầm một tiếng, tiểu quận chúa Triệu Mẫn tay phải trực tiếp cầm Chu Chỉ Nhược tay, gắt gao không thả.

Gương mặt có chút đỏ lên, giãy dụa dưới không có tránh thoát về sau, Chu Chỉ Nhược cũng dừng động tác lại. Chỉ là nghiêng đầu, nhìn về phía cửa cửa sổ phương hướng, nghe phía ngoài tiếng vang, cảm thụ được dưới thân kiến trúc bị người chỉnh cái cho sinh sinh đặt lên Quang Minh đỉnh.

Là chờ mong!

Cũng là lo lắng!

Càng là phiền não!

Trong lúc nhất thời, 1 viên thiếu nữ tâm đang bị những này không hiểu thấu cảm xúc tha loạn thất bát tao.

Cái này Quang Minh đỉnh là thiên đường hay là địa ngục, thì là tại 1 người trong một ý niệm.

Cho dù là thân là quân cờ, Chu Chỉ Nhược cùng tiểu quận chúa Triệu Mẫn 2 người cũng muốn giãy dụa một chút, lấy hò hét ra bản thân thanh âm.

…

Đi tại đội ngũ phía sau cùng chính là một đám đến đây làm lễ người giang hồ.

Nhìn xem quy mô khổng lồ như thế đội ngũ, còn có kia sinh sinh dựa vào nhân lực mang lên to lớn xa hoa cỗ xe, một đám người giang hồ đều là 2 mặt nhìn nhau.

Không chỉ có như thế, đi theo ở phía sau những binh lính khác càng là mang theo vô số tiền tài bảo vật làm của hồi môn, 1 bộ muốn lấy tài phú chấn động Minh giáo những này đồ nhà quê cách làm. Kia phong phú đồ cưới, nhìn những người giang hồ này đều hữu tâm hóa thành giặc cướp tâm tư.

“Trán…”

“Lễ vật của chúng ta có phải là quá… Kém một chút “

Trong đó xuất thân côn luân phái 1 tên đệ tử thầm nói.

Một bên.

Môn phái khác người rất là lúng túng đối mặt thêm vài lần về sau, không hẹn mà cùng bảo trì trầm mặc.

Giữa lẫn nhau lộ ra đồng dạng lễ phép mà lúng túng tiếu dung.

Giang hồ mà!

Người giang hồ nha…

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 294 : Trước một đêm

Có người cảm thấy là bình minh đến.

Có người cảm thấy là hắc ám đến.

Nguyên đình cúi đầu quy hàng, cùng quật khởi Minh giáo tiến hành thông gia, một màn này rơi vào vô số người trong mắt liền sẽ mang đến đủ loại suy đoán.

Mà đương sự người đến tột cùng suy nghĩ cái gì, thì phải xem bọn hắn là đứng tại cái nào lập trường.

Vào đêm.

Toàn bộ Quang Minh đỉnh 4 phía đốt lên đèn lồng, cho dù là nửa đêm, cũng có thể tại ánh trăng chiếu rọi xuống phối hợp đèn đuốc làm cho cả Quang Minh đỉnh đều có một loại đèn đuốc sáng trưng cảm giác.

Nhất là kia Trích Tinh lâu, càng là lít nha lít nhít điểm xuyết lấy vô số ánh nến, trình hình đinh ốc hướng lên.

Từ phía dưới nhìn lại, thật giống như một con rồng chính quấn quanh trên đó.

Bởi vì người tới bối cảnh phức tạp rườm rà, khiến cho Minh giáo tại trên Quang Minh đỉnh điều động rất nhiều thủ vệ tiến hành tuần tra.

Dù sao giờ phút này ở tại Quang Minh đỉnh người đã quá mức phức tạp.

Có xuất từ Mông Cổ Hoàng tộc cao thủ, còn có cái khác giang hồ môn phái đến đây xem lễ người, thậm chí tại ở trong đó đến cùng có người nào là một chút giấu ở trong bóng tối thế lực phái tới điều tra người cũng không thể mà biết.

Mà lại khổng lồ như thế trong đội ngũ, nguyên bản hộ vệ tiểu quận chúa bọn người một nhóm quân đội tức thì bị an bài tại dưới núi.

Quang Minh đỉnh chính là Minh giáo tổng đàn, không khả năng sẽ có đầy đủ nhàn rỗi địa phương cho mấy chục nghìn đại quân hiện đang ở.

Cái này liền khiến cho dưới chân núi Nguyên đình cùng Minh giáo quân đội riêng phần mình chiếm cứ một chỗ, đem toàn bộ Quang Minh đỉnh vây chật như nêm cối, mà lên núi những người khác, thì cũng là trong lòng nghĩ khác nhau bên trong chú ý cẩn thận làm lấy chính mình sự tình.

Cho tới hôm nay, đã có không ít người gặp qua Minh giáo bên trong một đám cao tầng, tỉ như ngũ tán nhân, pháp vương cùng trái phải nhị sứ loại hình.

Nhưng vẫn là không có người đạt được giáo chủ Nhạc Duyên tiếp kiến.

Ai cũng không biết Nhạc Duyên giờ phút này tại kia bên trong, đang đợi tại chuẩn bị lấy cái gì.

Ngược lại là một người mặc đạo bào nữ tử xuất hiện tại Minh giáo bên trong, nàng lấy một loại đương gia làm chủ tư thái cho Minh giáo cao tầng ra lệnh.

Trong phòng.

Lộ ra rất là hắc ám, ở tại bên trong người cũng không có chìm vào giấc ngủ, mà là cứ như vậy kinh ngạc ngồi trong bóng đêm.

Nửa ngày.

Một thanh âm truyền ra: “Ngươi thấy thế nào “

“Nhìn cái này Minh giáo hay là nhìn không thấy bóng dáng cái này Nhạc giáo chủ lại hoặc là nhìn kia xuất hiện kỳ quái nói nhà nữ tử hay là kia tại cái này Quang Minh đỉnh kiến tạo kỳ quái kiến trúc “

“Đều có!”

“Đầu óc của ta rất loạn. Vấn đề kỳ quái thực tế là quá nhiều, lúc ấy ở bên ngoài nhìn còn tốt, chỉ cảm thấy cái này bên trong thâm bất khả trắc, nhưng thẳng đến tại hạ đến sau này, mới phát hiện cái này thâm bất khả trắc cũng vô pháp hình dung nơi này thế cục. Có một loại áp lực nặng nề, để người có chút không thở nổi.”

“…” Một tiếng không lời thở dài trong bóng đêm vang lên, người kia nghe vậy cũng chỉ là cảm khái, nói: “Ngươi không muốn đi vụng trộm điều tra một chút “

“Úc” 1 đạo phản bác trả lời lối ra, ngữ khí bên trong có không kiên nhẫn: “Ngươi đây là muốn ta đi chịu chết sao đây là Minh giáo tổng đàn, là Quang Minh đỉnh. Không đề cập tới Minh giáo bản thân cao thủ, tăng thêm cái kia võ công tuyệt đỉnh giáo chủ, cái này bên trong liền không phải người bình thường có thể giương oai địa phương.”

“Huống chi hiện tại Quang Minh đỉnh thực tế là quá mức phức tạp, ai cũng không biết hiện tại ở chỗ này bên trong người có tâm tư gì cùng dự định.”

“Hay là an tĩnh tốt.”

“Lấy bất động ứng vạn biến.”

“Thôi được, đây là tốt nhất biện pháp xử lý.”

Ngay tại ở trong bóng tối 2 người chính nhỏ giọng trò chuyện thời điểm, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, người tới bỗng nhiên gõ gõ cửa phòng, nói: “2 vị huynh đài, hiện tại chưa ngủ sao “

“Không ngủ lời nói, cũng nhanh bắt đầu.”

“Bên ngoài giống như có náo nhiệt có thể nhìn.”

“Cái này Minh giáo đã điều động không ít người ngay tại vì ngày mai tế điện bắt đầu trong đêm làm chuẩn bị.”

Nói xong người này liền quay người rời đi cổng, hướng xuống 1 cái cổng phương hướng đi đến.

Không đề cập tới cái này bên trong chúng giang hồ môn

phái đến đây làm lễ mọi người chỗ ở, một phương hướng khác.

Cửa sổ, bị người nhẹ nhàng đẩy ra.

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn tựa ở cửa sổ, cứ như vậy kinh ngạc nhìn phía ngoài bóng đêm.

Ánh trăng, ánh lửa, cùng tinh thần rực rỡ muôn màu.

Nhìn qua phía dưới kia vội vàng bóng người, ánh mắt của nàng lại hướng phía trước cách đó không xa kia to lớn mà cao ngất công trình kiến trúc bên trên dừng lại nửa ngày, rồi mới lên tiếng: “Chỉ Nhược, ngươi cũng ngủ không được sao “

Sau lưng.

Đứng chính là Chu Chỉ Nhược.

Nghe vậy, Chu Chỉ Nhược cũng đem ánh mắt của mình từ bên ngoài thu hồi lại, cười khổ nói: “Lúc này, lại có mấy người có thể bình yên chìm vào giấc ngủ nhất là 2 chúng ta.”

Đúng a!

Nghe vậy, tiểu quận chúa cũng là nhẹ gật đầu.

Ngay tại ngày mai… Ngày mai 2 người bọn họ liền muốn trở thành người khác tân nương, trở thành triệt để khuấy động thế cục, mở ra đại mạc quân cờ, đổi lại ai đến đều làm không được bình yên vô sự.

Liền lấy Chu Chỉ Nhược đến nói, nàng đối Nhạc tiền bối ấn tượng rất tốt, có như vậy một tia ý nghĩ, nhưng tuyệt đối không phải lấy loại kết quả này hiện ra.

Mà nàng Triệu Mẫn đâu

Đối tiểu quận chúa đến nói, tình huống muốn nhiều phức tạp.

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, Triệu Mẫn ánh mắt hướng về phía dưới cách đó không xa khu kiến trúc, kia lý chính là đến đây xem lễ người giang hồ chỗ ở, nàng mở miệng nói ra: “Cái hướng kia chính là đến đây xem lễ giang hồ nhân sĩ nơi ở đi “

“Ừm, đúng thế.”

Chu Chỉ Nhược nhìn lướt qua, gật đầu khẳng định.

“Kia lấy Võ Đang phái cùng Minh giáo quan hệ, nghĩ đến tất nhiên cũng sẽ đến đây làm lễ đi “

“Tự nhiên.” Trả lời 1 câu về sau, Chu Chỉ Nhược rất rõ ràng từ Triệu Mẫn lời nói bên trong phát giác được một sợi không cách nào dùng ngôn ngữ nói rõ cay đắng cảm giác, mở miệng muốn hỏi chút gì thời điểm, lại phát hiện hết thảy vấn đề cuối cùng đều ngạnh tại cổ họng, cuối cùng vẫn là không có xuất hiện.

Nàng nhìn ra được, tự đại đều khi xuất phát lên, cách Minh giáo tổng đàn Quang Minh đỉnh càng gần, tiểu quận chúa Triệu Mẫn cảm xúc liền càng phát trầm thấp.

Nếu nói tại trước đó còn có một cỗ kiên trì hăng hái dũng khí, như vậy ở nửa đường bên trên nghe đến hạc minh về sau, nàng cả người cảm xúc liền triệt để trầm thấp xuống.

Tựa hồ… Tại tiểu quận chúa Triệu Mẫn trong lòng có lấy đồng dạng cái gì bị ẩn tàng bảo hộ đồ vật bị triệt để phá hủy.

Lúc này nàng liền tựa như 1 con thụ thương thú nhỏ.

Tối nay khó mà ngủ, đâu chỉ là 2 người bọn họ

Cái này dưới núi quân đội, núi này bên trên ở tại Quang Minh đỉnh người lại có bao nhiêu người có thể đủ bình yên chìm vào giấc ngủ

Tổng đàn, pháp Vương sở cư chỗ.

Ân Thiên Chính bởi vì tự thân thân phận xem như Nhạc Duyên dòng chính, lần này hắn ngay tại điều động không ít nguyên bản thuộc về trời ưng giáo đệ tử ngay tại ổn định trạng thái.

Khổng lồ áp lực trực tiếp để Bạch Mi Ưng Vương đều cảm thấy có chút khó khăn.

Lập tức Quang Minh đỉnh, ở trong mắt Ân Thiên Chính liền tựa như 1 nồi ngay tại phun trào dầu hỏa.

1 cái không tốt, chỉ sợ liền muốn tuôn ra tới.

Mà lập tức nguy cấp nhất thời điểm chính là tế điện cùng ngày cùng trước một đêm.

Từ hôm nay bắt đầu, thì chính là tiến vào nguy cấp nhất thời điểm.

Cho nên hắn bề bộn nhiều việc.

Về phần một cái khác ngủ không được thì là Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn, cách đại điển càng gần, cái này lông tóc hư trương như là sư tử nam nhân liền càng phát hưng phấn.

Máu tươi đang cuộn trào, sát ý đang sôi trào.

Vừa nghĩ tới ngày mai chính là cùng mình đại cừu nhân tiến hành sinh tử chi quyết, Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn liền căn bản ngủ không yên.

Cái khác tỉ như Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti, trái phải nhị sứ cùng bọn người đều có các tâm tư, trong lúc nhất thời giấc ngủ vật này cách mọi người đã xa.

Đồng dạng.

Dưới chân núi, cách xa nhau chỗ không xa.

Tiểu Long Nữ cùng cả đám chính sống ở đó bên trong tĩnh chờ lấy thời gian mất đi.

“Ao ước sao “

Nhìn qua đứng tại một chỗ trên tảng đá lớn Quách nhị

tiểu thư, Hiểu Mộng lặng yên không một tiếng động đi tới một bên, mở miệng cười nói: “Nếu như ao ước lời nói, ngươi ngược lại là có thể đi.”

“Ngươi thậm chí có thể thay thế đồ tôn của ngươi, trở thành một người trong đó.”

“Từ đó đạt thành kia phần nho nhỏ nguyện vọng.”

“Phải biết đây chính là không ít người đều phi thường mong đợi tràng cảnh.”

“Hừ!”

Hừ lạnh một tiếng, lấy đó bất mãn của mình, Quách Tương không tiếp tục để ý nữ nhân này, mà là trực tiếp đi đến đống lửa bên cạnh, làm ra điều tức động tác.

Nàng biết hôm nay sẽ có rất nhiều người đều khó mà chìm vào giấc ngủ.

Hiểu Mộng như thế.

Nguyệt Thần như thế.

Thậm chí nàng Quách Tương cũng như thế.

Nhưng Quách nhị tiểu thư tuyệt đối không ngờ rằng chính là duy nhất có thể bình yên chìm vào giấc ngủ vậy mà là Tiểu Long Nữ.

Đúng vậy, Quách Tương cảm thấy mình không có nhìn lầm.

Tiểu Long Nữ ngủ vô cùng thơm.

Lại phát ra nhỏ xíu tiếng ngáy.

Cái này…

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 295 : Lời mở đầu

San sát cán dài bên trên treo đầy màu đỏ tơ lụa, ngay tại bay múa theo gió.

Đỏ, đại biểu cho nhiệt tình.

Cũng đại biểu cho vui.

Tại Trích Tinh lâu 2 bên, từ dưới núi liên miên mà mà lên màu đỏ tựa như lội ra một con đường máu, trực chỉ Trích Tinh lâu.

Ở một bên, thì là đứng đầy không ít thủ vệ, Minh giáo đệ tử cùng đến từ Nguyên đình người Mông Cổ chính tiến hành khẩn trương đến cực điểm đề phòng, càng là tới gần, càng là coi trọng, càng là khẩn trương.

Mái nhà.

Chẳng biết lúc nào Nhạc Duyên đã sớm ngồi tại chuẩn bị cho mình tốt vị trí giáo chủ bên trên, bên eo đặt ngang chính là Viên Nguyệt loan đao, nghiêng dựa vào phía trên, híp lại con mắt ngay tại đánh giá phía trước những cái kia ngay tại ngồi xuống tại thuộc về mình vị trí bên trên cả đám.

Nghiêng giương mày kiếm, đạm mạc ánh mắt, phối hợp thêm kia giống như cười mà không phải cười thần sắc.

Nhìn qua ngồi ở kia giáo chủ chi vị bên trên không phải 1 cái muốn tân hôn tân lang, ngược lại là 1 cái đứng

ngoài quan sát xem trò vui người xem.

Vui cười giận mắng, tận từ mình tâm.

Tất cả mọi người tham dự trong đó, lại chỉ có thân là người trong cuộc Nhạc Duyên không có tâm tính này.

“…”

Nhìn lướt qua 4 phía về sau, Nhạc Duyên ngẩng đầu trực tiếp đem ánh mắt hướng đỉnh đầu trên trời nhìn lại, bầu trời 10,000 dặm không mây, một mảnh xanh thẳm.

Quả nhiên là thời tiết tốt, tốt sắc trời.

Giáo chủ của hắn chi vị cũng không nhỏ, nhìn qua tựa hồ chính là 1 người một người vị trí, trên thực tế là 1 trương có thể nằm ở phía trên ngủ long sàng. Bên cạnh vốn là có Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu ở, nhưng là hôm nay nàng tựa hồ có chuyện gì khác, tạm thời chưa từng xuất hiện.

“Giáo chủ.”

“Những cái kia Phật môn tăng nhân đã an bài tốt.”

Quang minh tả sứ Dương Tiêu tiến lên trực tiếp ngồi đối diện tại nơi đó Nhạc Duyên bẩm báo nói.

“Để cái khác xem lễ người lên đây đi.”

Gật gật đầu, Nhạc Duyên nói: “Tại cùng thời gian 1 nén hương, bản tọa cảm thấy liền có thể bắt đầu. Hai vị là

phụ trách tế thiên người, thấy thế nào” làm sau khi phân phó, Nhạc Duyên thế này mới đúng tham dự Trích Tinh lâu toàn bộ kiến tạo Lưu Cơ cùng Trương Trung sư huynh đệ dò hỏi.

Cái gì thấy thế nào

Ngươi đều đã xác định, ta có biện pháp nào

Không đề cập tới Lưu Cơ nội tâm tiểu cảm xúc, ngược lại là thân là ngũ tán nhân 1 trong Trương Trung cung kính hồi đáp: “Thuộc hạ không có ý kiến.”

“Đó chính là như vậy đi.”

Phất tay, ra hiệu.

Nhạc Duyên nhìn qua lui xuống đi Lưu Cơ cùng Trương Trung sư huynh đệ, cái này liền thu hồi ánh mắt, híp mắt kế tiếp theo bảo trì lên chợp mắt.

Đồng dạng.

Tại một động tác này dưới, Dương Tiêu cũng bắt đầu tiến một bước làm việc, theo dưới sự chỉ huy của hắn, một mực chờ đợi muốn làm lễ người tại Minh giáo đệ tử dẫn đầu dưới trực tiếp dọc theo kia vờn quanh Trích Tinh lâu Long bậc thang xoay quanh mà lên.

“Thang lầu này!”

Đi ở phía trước chính là Võ Đang phái Tống Viễn Kiều, lần này gia sư Trương Tam Phong không thấy tăm hơi,

cũng không biết đến cùng phải hay không tại hậu sơn bế quan, hay là sớm có động tác, nhưng làm bình thường thời điểm Võ Đang phái người nói chuyện, Tống Viễn Kiều cũng chỉ có thể ra mặt làm ra lựa chọn.

Trừ bỏ phái ra sư đệ đi Nga Mi phái chú ý nơi đó tình huống bên ngoài, chính hắn thì là mang theo sư đệ Ân Lê Đình trực tiếp tiến về Minh giáo tổng đàn Quang Minh đỉnh xem lễ.

Chính hắn là nhất định phải ra mặt, mà sư đệ Ân Lê Đình… Không nói cũng được.

Thân là sư huynh Tống Viễn Kiều phi thường rõ ràng Ân Lê Đình tâm tư, nhưng dẫn hắn đến cũng coi là có một loại đem phần này nghiệt duyên trực tiếp tại Quang Minh đỉnh giải quyết triệt để dự định.

Mà lại tại đi tới Quang Minh đỉnh về sau, Ân Lê Đình muốn gặp một lần Kỷ Hiểu Phù, chỉ tiếc… Đối phương tránh mà không gặp, cái này khiến Ân Lê Đình có khổ khó nói.

Tổng không tốt trực tiếp đi tìm quang minh tả sứ Dương Tiêu đi

Tuy nói Ân Lê Đình có quyết định này, nhưng vẫn là bị sư huynh Tống Viễn Kiều cho ngăn lại. Bằng không mà nói, làm không tốt Võ Đang phái phải bây giờ người ta Minh giáo tổng đàn trực tiếp mở làm.

Đi ở phía trước Tống Viễn Kiều liếc qua theo ở phía sau Ân Lê Đình, thầm nghĩ mình sư đệ đầu óc tựa hồ gặp

phải vấn đề này liền cấp tốc hàng trí, toàn bộ hướng bại não phương hướng chạy đi, hi vọng mình tới lúc hảo hảo trông giữ ở hắn, miễn cho ngoài ý muốn nổi lên.

Bởi vì tại xem lễ thời điểm, Kỷ Hiểu Phù thân là quang minh tả sứ Dương Tiêu nàng dâu, tất nhiên sẽ xuất hiện tại cái này Trích Tinh lâu bên trên.

Trích Tinh lâu, danh tự này từ đám bọn hắn lên núi về sau, cũng đã đạt được kiến trúc danh tự, Minh giáo không có làm bất kỳ giấu diếm.

Trừ bỏ người bình thường bên ngoài, tại bọn này người giang hồ bên trong có ít người cũng phát giác được cái này kiến trúc danh tự chỗ quái dị, hướng người khác giải thích cái này Trích Tinh lâu danh tự lai lịch.

Xác định điểm này, cơ hồ tất cả mọi người khẳng định tại tế thiên đại điển bên trên sẽ phát sinh đại sự.

Trong lúc nhất thời, mỗi người đều đề phòng tới cực điểm.

“Thiếu Lâm tự không phải cùng chúng ta cùng một chỗ.”

Đi theo Võ Đang phái phía sau là Hoa Sơn phái, cái này 2 phái nói theo một ý nghĩa nào đó đều bị Nhạc Duyên tự mình bước qua sơn môn, được cho nát huynh nát đệ. Mà lại tăng thêm Võ Đang phái lúc đầu cách đối nhân xử thế, trong giang hồ thanh danh vốn là rất tốt. 2 phái đụng vào nhau gần, cũng là không quá ngoài ý muốn.

Lại nói đương nhiệm Hoa sơn chưởng môn cũng không

thể quá mức đặc lập độc hành, vốn là tại Nho gia trên điển tịch có xâm nhập nghiên cứu hắn phi thường rõ ràng tại thời kì phi thường liền càng phải bảo trì điệu thấp, càng phải giữ một khoảng cách: “Xem ra tại trước đó, Thiếu Lâm tự đã dẫn đầu quy hàng.”

“Nhạc chưởng môn nói không sai.”

Lên tiếng chính là Ân Lê Đình, tại không có trông thấy Kỷ Hiểu Phù thời điểm sự thông minh của hắn hay là tồn tại, nghe tới Hoa Sơn phái chưởng môn lời nói, hắn nói tiếp: “Vừa mới ta liền nhìn thấy những cái kia người trong phật môn đã tại Minh giáo đệ tử an bài xong xuôi cái khác vị trí, tựa hồ bọn hắn là lần này tế thiên đại điển chủ yếu người.”

Đối với cái này an bài Ân Lê Đình rất kỳ quái, thậm chí không ít người cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

Tế thiên đại điển theo đạo lý đến nói là cần hiểu lễ chuyên môn nhân sĩ đến xử lý, mà tại ở trong đó đạo môn dưới tình huống bình thường là ắt không thể thiếu, nhưng lúc này đây Minh giáo phương thức xử lý ngược lại là vô cùng không hợp thói thường.

Bọn hắn đem đạo môn bài trừ bên ngoài, mà là chuyên môn đại lực sử dụng người trong phật môn.

Chẳng lẽ người trong phật môn tại Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân dẫn đầu dưới cùng Minh giáo làm cái gì nhận không ra người giao dịch

Trong lúc nhất thời, mấy đại môn phái người đều tại

thầm thầm thì thì, đối Phật môn cùng một chỗ truyền đạt bất mãn của mình cảm xúc.

Trên thực tế, cho dù là Minh giáo không có phát triển lớn mạnh, không ít môn phái cũng đối Phật môn rất là không kiên nhẫn, trừ bỏ nguyên nhân này bên ngoài chính là Phật môn càng tại loạn thế càng lộ ra bá đạo.

“Bất quá cái này Trích Tinh lâu…”

“Xuỵt! Nói cẩn thận!”

Tại Minh giáo đệ tử dẫn đầu dưới, một đám người rất nhanh leo xong cái này thang lầu, đi tới Trích Tinh lâu mái nhà.

Đây là 1 khối rất lớn rất trống trải chỗ.

Trích Tinh lâu cũng không phải là loại kia trình thẳng tắp hình kiến trúc, cũng không phải là trên dưới lớn nhỏ quy tắc kiến trúc, mà là ở giữa hơi có vẻ mảnh một chút, đỉnh cùng dưới đáy thì phải lớn hơn rất nhiều bộ dáng.

Khi một đám xem lễ người giang hồ đạp lên mái nhà thời điểm, cũng không khỏi phải giật mình.

Lớn.

Trống trải.

Có thể so 1 cái quảng trường nhỏ.

Khi đi tới đỉnh về sau, nhưng cũng có thể nhìn thấy cây

kia đứng ở 2 bên, treo ở trên cây cột màu đỏ tơ lụa tại thanh phong quét dưới phát ra hô hô tiếng vang.

2 bên, điểm trái phải mà đứng, thì đã sớm dọn xong tương ứng vị trí, phía trên thì là trưng bày trái cây rượu các thứ.

Cái này cách cục, rất có một loại trên triều đình khai quốc yến cảm giác.

Đi tới an bài tốt vị trí bên trên sau khi ngồi xuống, Tống Viễn Kiều bọn người liền hướng cái khác phương hướng nhìn lại. Chỉ thấy vị trí đối diện bên trên trừ bỏ ngồi một đám Minh giáo cao tầng cùng gia thuộc về sau, cái khác thì là Nguyên đình lần này cho tiểu quận chúa của hồi môn gia thuộc. Trong đó, đặc biệt trên chiến trường có không tên tục âm thanh Vương Bảo Bảo.

Một mình hắn ngồi ở kia bên trong, một gương mặt cơ hồ lạnh có thể rớt xuống vụn băng.

Đương nhiên, còn có kia ngồi tại đối diện Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân nói Tĩnh Am cùng Thiếu Lâm tự cao tăng.

Tại Tống Viễn Kiều quan sát những này thời điểm, Ân Lê Đình thì là không ngừng dùng ánh mắt tìm kiếm lấy Kỷ Hiểu Phù thân ảnh.

Tại quét lượng một vòng về sau, Tống Viễn Kiều cuối cùng mới đưa ánh mắt hướng kia ngồi ngay ngắn ở chỗ cao nhất, ngồi ở kia tấm có chút khoa trương trên ghế Minh giáo giáo chủ Nhạc Duyên trên thân.

Lười biếng.

Bản thân.

Một phái thong dong.

Từ ban đầu Võ Đang sơn gặp một lần về sau, bây giờ tại gặp mặt Tống Viễn Kiều chỉ cảm thấy Nhạc Duyên càng phát thâm bất khả trắc.

Thời gian 1 nén hương trôi qua rất nhanh, trên cơ bản tất cả có tư cách tại cái này Trích Tinh lâu bên trên làm lễ người cũng toàn bộ đến.

Khi quá đường ống người Trương Trung đi lên trước tại Nhạc Duyên bên tai nói một câu về sau, Nhạc Duyên kia nhắm lại một đôi mắt rốt cục mở ra.

Đen như mực, giống như một vũng sâu không thấy đáy u đầm.

“Đã mọi người khó được cho bản tọa một bộ mặt, đến đây Quang Minh đỉnh làm lễ.”

“Bản tọa rất vui vẻ.”

“Nhưng là cách đại điển còn có chút canh giờ, không khỏi mọi người nhàn nhàm chán, chẳng bằng đến bên trên một trận chiến đấu vì cái này đại điển tô điểm dưới bầu không khí.”

Nhạc Duyên lời nói để ở đây tất cả mọi người là tâm

thần run lên, rất rõ ràng gần nhất lưu truyền trên giang hồ tin tức mọi người đều biết là cái gì, nhưng là không ít người cũng không nghĩ tới sẽ là tại cái này trước mắt bao người tiến hành.

“Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn!”

“Tại!”

“Bản tọa rất thích loại này ân oán tình cừu, nhất là sư đồ ở giữa sinh tử chi quyết.”

“Bản tọa chờ mong Quang Minh đỉnh bên trên lụa đỏ có thể rất đẹp một chút.”

“Sinh tử chi quyết, sinh tử tự phụ, Tạ Tốn Tạ giáo chủ đại ân.”

Từ trên chỗ ngồi đi ra, quỳ xuống đất.

Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn đi 1 cái đầu rạp xuống đất quỳ lạy đại lễ.

Sau đó đứng dậy, quay đầu, râu tóc bay giương bên trong, chính là bao hàm nội lực một tiếng sư hống: “Phích lịch thủ Thành Côn, ra nhận lấy cái chết!”

“A di đà phật.”

Một tiếng phật hiệu vang lên, một bóng người chậm rãi từ trước đó Long bậc thang bên trên chậm rãi bước ra, ôn nhu như nước tiếng nói tại mọi người bên tai quanh quẩn: “Ta đáng thương đồ nhi a, đã lâu không gặp.”

Chương 296 : Sư đồ chi quyết (thượng)

Một thân tăng y.

Hiển lộ rõ ràng Phật môn cao tăng khí chất.

Một người đầu trọc.

Đỉnh đầu vậy lưu cái hương sẹo thì là đại biểu cho hắn tại trong Phật môn không thấp thân phận.

Tiếng nói ôn hòa, thanh âm như róc rách như nước chảy chạm mặt tới, Thiếu Lâm tự cao tăng Viên Chân… Không, xác thực nói là phích lịch thủ Thành Côn cứ như vậy xuất hiện tại trước mặt mọi người, đứng tại Trích Tinh lâu mái nhà phía trên.

Viên Chân đại sư… Không!

Là phích lịch thủ Thành Côn.

Ở đây không ít người giang hồ đều ở trong lòng nhắc tới ra cái tên này.

Một mặt lòng dạ từ bi Thành Côn cứ như vậy an tĩnh đứng tại giữa sân, phiêu nhiên xuất trần, một phái Phật ý tràn trề.

Quả nhiên là một loại nói không nên lời châm chọc.

Trên giang hồ mọi người có các mặt, nhưng ít ra bọn hắn có rất ít người nhìn thấy có như thế không hợp thói thường người.

Người xấu có.

Ác nhân có.

Thậm chí cái gọi là Ma giáo chi đồ (trước kia xưng người trong Minh giáo) cũng có.

Nhưng hỏng trình độ đều có cao thấp, nhưng khi trước đó không lâu chúng giang hồ nhân sĩ từ trên giang hồ cũng đại khái biết được Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn cùng phích lịch thủ Thành Côn đôi thầy trò này ân oán tình cừu về sau, cũng biết Minh giáo cùng các đại môn phái tranh đấu đều nguyên do đến tận đây, không ít người đều chỉ có thể nói mở rộng tầm mắt.

Trên đời này khó được có người hỏng như thế thuần túy, hỏng như thế thấu triệt, hỏng như thế không có hạn cuối.

Mượn đồ đệ chi thủ khuấy động Minh giáo thế cục, càng là tự tay giết chết đồ đệ cả nhà, từ lão nhân, cho tới tiểu hài nhi đều không có bất kỳ cái gì lưu thủ.

Từ phương diện nào đó đến nói, phích lịch thủ Thành Côn đã hoàn toàn mất đi nhân tính.

Hắn một trái tim triệt để nhập ma.

Người không chịu tướng mạo, cùng lắm cũng chỉ như

thế này thôi.

“…”

“Cái này!”

Trên bàn tiệc, Tống Viễn Kiều bọn người 2 mặt nhìn nhau.

Nghe nói và tận mắt nhìn thấy kia hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Phải biết tại Thiếu Lâm tự bên trong Viên Chân đại sư thế nhưng là có không sai thanh danh, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng đối phương xem như phê 1 trương da người mà thôi.

Viên Chân chân thực thân phận lộ ra ánh sáng, có thể đối Phật môn tạo thành đả kích thật lớn.

Nếu là lấy nguyên bản tình huống, chỉ sợ là Thiếu Lâm tự phái người trực tiếp đem Viên Chân truy nã trở về, nhưng là dưới mắt… Đương nhiên là Minh giáo làm chủ.

Ánh mắt nhìn lại, chỉ thấy đối diện trên bàn tiệc Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân cùng cái khác mấy tên Phật môn cao tăng sắc mặt đều lộ ra rất là khó xử, nhưng bất kể như thế nào cũng chỉ có thể kiên trì đối mặt hiện thực.

Giữa sân.

“Rống ~~ “

Một tiếng ôn nhu chào hỏi, để Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn kia cỗ tiềm ẩn trong tim hơn 10 năm phẫn nộ rốt cuộc tìm được phát tiết điểm, tại kia tràn ngập sát ý trầm thấp như sư hống tiếng nói dưới, hắn ngoẹo đầu, hỏi ra trong lòng một mực tràn ngập mười mấy năm nghi hoặc: “Phích lịch thủ Thành Côn, ta không rõ ngươi vì sao lại biến thành dạng này!”

Nổi giận thì nổi giận, cừu hận về cừu hận.

Nếu là ngày trước thời điểm, Tạ Tốn tất nhiên khống chế không nổi mình tức giận, sẽ trực tiếp xuất thủ.

Nhưng là hiện tại, tại trải qua một đoạn thời gian lắng đọng, Tạ Tốn có thể hơi khống chế tự thân nộ khí, hắn nghĩ triệt để đem Thành Côn chân diện mục bại lộ tại thế nhân trước mặt.

Truyền ngôn há lại sẽ so ra mà vượt chính miệng thừa nhận

Hắn muốn đem Thành Côn định trong giang hồ sỉ nhục trụ bên trên.

Đúng vậy, Tạ Tốn không rõ.

1 cái võ công cực mạnh, yêu thanh danh, đợi hắn Tạ Tốn càng là tình như phụ tử người, dạy bảo võ công càng là dốc túi tương thụ, nhưng kết quả làm sao lại biến thành dạng này

Hắn tại sao phải giết cả nhà của mình, Liên lão người, ngay cả trẻ nhỏ đều có thể tàn nhẫn hạ thủ.

Ở trong đó khác biệt quả thực làm cho không người nào có thể tiếp nhận.

Loại tình hình này tương đương với huynh đệ tốt nhất tiến hành đâm lưng, ân ái vợ chồng trở mặt thành thù, phụ từ tử hiếu bên trong lại có người muốn giết cha.

Đối với Tạ Tốn đến nói, cái này hoàn toàn là đột nhiên chuyển biến.

Càng làm cho tâm hắn hàn chính là phích lịch thủ Thành Côn căn bản liền không có bất luận cái gì ẩn tàng dự định, mà là quang minh chính đại cho thấy hắn chính là hung thủ.

Khi Kim Mao Sư Vương vấn đề này lối ra về sau, ở đây những người khác lẫn nhau kết hợp riêng phần mình hiểu rõ tin tức tăng thêm Minh giáo nội bộ nhân viên trả lời, kết hợp về sau cũng giống vậy không rõ.

“Ha!”

Một tiếng cười khẽ, phích lịch thủ Thành Côn làm 1 cái buông tay tư thái, giống như cười mà không phải cười trên nét mặt vậy mà là có một loại quỷ dị không nói lên lời tiêu sái, nói: “Tâm ta yêu đồ nhi a, cái này có cái gì không thể minh bạch !” Một tiếng làm cho lòng người hàn hỏi lại ngữ điệu sau khi ra, Thành Côn lại nói: “Bởi vì ta hận cái này Minh giáo a!”

“Tựa như ngươi hận vi sư đồng dạng.”

“Ta hận không thể muốn để Minh giáo triệt để bị tiêu diệt, hận không thể Minh giáo trên dưới tất cả mọi người chết oan chết uổng, hận không thể nuốt sống Minh giáo tất cả mọi người huyết nhục, hận không thể Minh giáo như vậy tan thành mây khói.”

Mỗi chữ mỗi câu đó là ngay cả miên không dứt cừu hận, trên mặt càng là mang theo dễ dàng cùng mỉm cười, lại làm cho ở đây cơ hồ tất cả mọi người càng phát tâm hàn.

Người này có vấn đề, có mao bệnh!

Ở đây người giang hồ có không ít không hẹn mà cùng sinh ra tâm tư như vậy.

“Đồ nhi của ta a, ngươi muốn biết chân chính nguyên do sao “

“Nhưng vì sư không muốn nói cho ngươi biết!”

Một tiếng cười nhạo, trực tiếp kém chút để vốn là tính tình táo bạo Tạ Tốn tâm tính bạo tạc, cho đến giờ phút này Thành Côn đối đãi Kim Mao Sư Vương vẫn là đã tính trước, tựa như đem hắn đùa bỡn trong tay tâm.

“Bí mật của ngươi bản tọa cũng biết, ngươi không cần thiết tại trước mặt bản tọa loay hoay những thứ này.” Cuối cùng là ngồi ngay ngắn ở đại vị bên trên Nhạc Duyên lên tiếng, hắn một chút liền nhìn ra Thành Côn tiểu tâm tư.

Nhưng mà cảnh này cũng không có để phích lịch thủ

Thành Côn có bất kỳ sợ hãi cùng ngoài ý muốn, hắn chỉ là chậm rãi xoay người, nhìn lướt qua 4 phía mọi người, lại tại kia cao cao tại thượng Nhạc Duyên cùng chẳng biết lúc nào xuất hiện tại Nhạc Duyên bên cạnh nữ đạo sĩ trên thân hai người dừng lại một chút, thế này mới đúng lấy Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn tiếp tục nói: “Nhìn!”

“Đây chính là hôm nay lão phu xuất hiện ở đây cùng đồ nhi ngươi nhất quyết sinh tử nguyên nhân.”

“Bằng không mà nói, ngươi cho rằng ngươi dựa vào cái gì sẽ có hôm nay “

Ôn nhu ngữ khí thay đổi, trở nên có chút nghỉ tư ngọn nguồn bên trong, mang lên chất vấn giọng điệu.

“Võ công của ngươi là ta giáo.”

“7 tổn thương quyền cũng là lão phu giúp ngươi mưu đoạt.”

“Thậm chí Đồ Long đao cũng là lão phu ám trợ ngươi!”

“Nhưng ngươi Tạ Tốn, chính là một giới phế vật!”

1 câu phế vật chi ngôn đúng là sinh sinh bách Tạ Tốn rút lui mấy bước, mà trong đó tiết lộ ra ngoài tin tức thì là khiến người khác trợn mắt hốc mồm.

Đến đây làm lễ không động phái, còn có Võ Đang phái Tống Viễn Kiều bọn người, thậm chí là Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính đều là ngạc nhiên kinh sợ không thôi. Ném bí tịch, người chết, phen này liên lụy dưới, đã

sớm không chỉ là một môn phái sự tình.

Cuối cùng Tạ Tốn càng là giấu ở Băng Hỏa đảo.

Cảm xúc khuấy động phía dưới, Tạ Tốn vậy mà là dẫn đầu cho sinh sinh khí nôn máu.

Tạ Tốn cũng không đần.

“Đã các ngươi đều muốn biết, vậy lão phu sẽ nói cho các ngươi biết.”

“Ta phích lịch thủ Thành Côn cùng Minh giáo thâm cừu đại hận.”

Thế là tại cả đám ánh mắt nhìn chăm chú, 1 cái liên quan tới thanh mai trúc mã cùng người thứ 3 cố sự chậm rãi trình diễn.

Dương dương đắc ý, thất hồn lạc phách, đố kỵ cùng thần sắc theo thứ tự tại Thành Côn trên mặt hiển hiện.

Nửa ngày qua đi.

Kia có chút cẩu huyết cố sự rốt cục kết thúc, thật là để ở đây rất nhiều người đều là nhíu mày đối mặt.

Đến đây xem lễ người giang hồ 2 mặt nhìn nhau, chỉ cảm thấy cái này Thành Côn quả nhiên tính tình trên có vấn đề, trời sinh tà ma ngoại đạo. Mà Minh giáo một đám cao tầng thì là giận tím mặt, hận không thể trực tiếp hạ tràng trực tiếp xé xác phích lịch thủ Thành Côn.

Trên đài cao.

Nhạc Duyên nghiêng đầu ngồi đối diện tại bên cạnh mình Xích Luyện tiên tử hỏi: “Mạc Sầu, ngươi thấy thế nào “

“…”

Khoét Nhạc Duyên một chút, Xích Luyện tiên tử không nói tiếng nào, hiển nhiên nàng đối dạng này người đều không để vào mắt. Nàng cùng cái này Thành Côn có lẽ có tương tự đối phương, nhưng lại có căn bản tính khác biệt.

Cho dù là thân là đường đường Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu, cũng không nhìn trúng Thành Côn loại này bỉ ổi thủ đoạn.

Ngược lại là Xích Luyện tiên tử có chút kỳ quái, một màn này đến cùng là khai mạc hí, hay là làm cho những người khác nhìn hoặc là cái này những người khác bên trong bao quát nàng Lý Mạc Sầu.

Nhưng trước khi kết hôn về sau, có hài tử về sau, nữ nhân liền sẽ xuất hiện biến hóa cực lớn.

Có lẽ trước kia nàng có thể sẽ tân sinh đồng cảm, nhưng bây giờ…

Sư muội của hắn, liền không nên gả cho hắn.

Giữa sân.

Tạ Tốn đã bắt đầu đang cười, kia bị ép rất thấp tiếng nói trực tiếp mang đến cực kỳ mạnh mẽ áp suất thấp: “Ha ha… Cứ như vậy cứ như vậy cứ như vậy ! ! !”

Bị Tạ Tốn kia gầm thét mang đến khí kình nhấc lên áo bào, đón gió bên trong Thành Côn đang cười: “Cứ như vậy còn chưa đủ à “

“Đối với lão phu mà nói, cứ như vậy đã đầy đủ!”

Nói xong.

Lời nói rơi xuống một nháy mắt, Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn động.

Râu tóc bay giương bên trong, một thức 7 tổn thương quyền đã đánh phía phích lịch thủ Thành Côn.

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 297 : Sư đồ chi quyết (trung)

7 tổn thương quyền, 1 luyện 7 tổn thương, 7 người đều tổn thương.

Đây là một môn xuất từ không động phái truyền thế võ công, từ Tạ Tốn mưu đoạt đến nay, chính là vì tập chi dụng lấy đánh giết phích lịch thủ Thành Côn, đây là hắn vì báo thù sở tác chuẩn bị.

Nhưng Tạ Tốn tuyệt đối không ngờ đến, từ Thành Côn trong miệng, hắn biết được môn võ công này vậy mà cũng là đối phương trợ giúp mưu đoạt, thậm chí tính cả kia Đồ Long đao đạt được cũng là bị Thành Côn âm thầm tương trợ.

Đây là gì cùng buồn cười, sao mà đáng buồn.

Quyền phong đập vào mặt, mang theo một cái nam nhân nhiều năm qua phẫn nộ cùng cừu hận.

Cho tới nay Tạ Tốn đều cảm thấy mình không có triệt để lý giải 7 tổn thương quyền tinh túy, càng nhiều thời điểm đều là lấy cường hãn nội lực cứng nhắc thôi động quyền pháp, rơi vào cái muốn đả thương người trước tổn thương mình tên tuổi đến, trực tiếp đem không động phái trấn phái tuyệt học cho thi triển ra tà phái phong thái.

Nhưng ở giờ khắc này, Tạ Tốn thật là ngộ.

Tâm bi, tình ai.

1 quyền phía dưới, xuất từ không động phái 7 tổn thương quyền trực tiếp bị Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn đánh ra đặc sắc nhất một thức, đánh ra thuộc về Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn 1 quyền.

7 đạo khí kình ầm vang mà ra, hoặc cương mãnh, hoặc âm nhu, hoặc trong cương có nhu, hoặc nhu bên trong có cương, hoặc hoành ra, hoặc đưa thẳng, hoặc bên trong co lại trong đó khác biệt kình lực đánh thẳng phích lịch thủ Thành Côn, mà tại chiêu này về sau thì càng là ẩn chứa một cỗ buồn giận khó mà tự kiềm chế quyền ý.

“! ! !”

“Không kém!”

Thành Côn thấy thế không khỏi 2 mắt sáng lên, đối với mình đồ đệ Tạ Tốn 1 quyền này, hắn khó được biểu hiện ra vẻ tán thán, nhưng là sau đó nhưng lại là càng thêm khó mà nói rõ phẫn nộ: “Nhưng, đây càng để vi sư sinh khí a!” Đưa tay ở giữa, vậy mà là giống nhau quyền pháp ầm vang mà ra.

Rõ ràng là lấy 7 tổn thương quyền đối 7 tổn thương quyền.

Phích lịch thủ Thành Côn đối với mình đồ đệ Tạ Tốn tình cảm vô cùng phức tạp.

Căn bản không phải ngoại nhân tưởng tượng đơn giản

như vậy thô bạo.

Tại Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn trong mắt như thế, tại phích lịch thủ Thành Côn trong mắt cũng giống như thế.

Phải biết đơn thuần võ học tư chất, Tạ Tốn võ học tư chất trên giang hồ tất nhiên là được cho xuất chúng, nhưng là đối với phích lịch thủ Thành Côn đến nói cái này còn thiếu rất nhiều.

Không đề cập tới ngay từ đầu cái chủng loại kia sư đồ ở giữa như cha con chân thành tha thiết tình cảm, nhưng ở Thành Côn đối Minh giáo xuất thủ về sau, trên thực tế trong bóng tối Thành Côn đồng dạng không hề từ bỏ đối Tạ Tốn bồi dưỡng. Dù là vào lúc đó, Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn đã trở thành Thành Côn trong mắt báo thù Minh giáo lớn nhất quân cờ.

Thành Côn dạy cho chính Tạ Tốn sư môn phích lịch cửa hỗn nguyên nhất khí công, phích lịch quyền, trừ bỏ mình đại biểu tính huyễn âm chỉ bên ngoài, cái khác võ công cơ hồ giáo cái đại khái, hơn nữa còn là không có làm chuẩn bị ở sau ẩn tàng cái chủng loại kia.

Thậm chí ngay cả hắn dấn thân vào Thiếu Lâm tự sở học đến sư hống công cũng cùng nhau giao cho Tạ Tốn, đây cũng là Tạ Tốn lúc trước tranh đoạt Đồ Long đao, lấy sư hống công trực tiếp đem Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính một đoàn đệ tử cho sinh sinh chấn thành ngớ ngẩn , liên đới lấy Đồ Long đao cùng nữ nhi đều bị bắt cóc, đây cũng là tạo thành 2 đại pháp vương sinh ra mâu thuẫn nguyên nhân căn bản.

Nhưng Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn còn chưa đủ mạnh, ở trong mắt Thành Côn hắn cảm thấy con cờ này là không đủ hận cũng không đủ mạnh, cho nên hắn hỗ trợ cho Tạ Tốn mưu đoạt không động phái trấn phái tuyệt học, thậm chí mượn đao giết người trực tiếp giết chết Thiếu Lâm tự không thấy đại sư.

Nhưng phen này thao tác dưới, Thành Côn phát hiện Minh giáo cùng bên trong nguyên giang hồ cừu hận còn chưa đủ.

Hắn cần càng lớn đồ vật đến hấp dẫn cái khác giang hồ môn phái đối Minh giáo cừu hận.

Mà khi đó Đồ Long đao xuất hiện.

Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn rất đáng buồn, là bởi vì hắn mặc dù một mực hô hào báo thù, càng là phát cuồng giết chóc vô số, nhưng trên thực tế hắn một mực bị sư phụ của mình khống chế, dùng cừu hận dẫn dắt đến phương hướng.

Đây cũng là vì sao tại vừa mới bị Thành Côn quát vì phế vật nguyên nhân.

Cũng chính là tại thời khắc này phát giác được tình huống này, Tạ Tốn mới có thể bi phẫn như điên, loại này cực đoan tình huống dưới trực tiếp thi triển ra độc thuộc về Tạ Tốn 7 tổn thương quyền.

Đồng dạng quyền pháp, đồng dạng khí kình.

7 đạo kình lực giữa không trung đụng vào nhau, lập tức

chỉ nghe trong không khí phát ra lốp bốp tiếng vang, không khí chấn động, bình vén một cỗ phong ba, quét ngang mà ra, thẳng thổi 2 bên ngồi tại trên ghế vây xem người chúng sợi tóc bay giương, thổi Trích Tinh lâu 2 bên trên cây cột lụa đỏ gấm hô hô rung động.

Trong chớp mắt, 1 quyền qua đi, giữa sân sư đồ 2 người gần như đồng thời chuyển đổi chiêu thức.

Phích lịch quyền đối phích lịch quyền.

Hỗn nguyên nhất khí công đối hỗn nguyên nhất khí công.

Bất quá trong chốc lát, đôi thầy trò này chính là giao thủ chừng 100 chiêu.

Song phương chiêu thức giống nhau như đúc, nhìn qua rất có một loại nhận chiêu ảo giác.

Nhưng người đứng xem nhưng lại có thể cảm nhận được ở trong đó đáng sợ hung hiểm.

Một bên.

Tống Viễn Kiều nhìn thấy một màn này, sắc mặt đã biến hóa, thấp giọng nói: “Cái này phích lịch thủ Thành Côn võ công thật mạnh!” Có một câu Tống Viễn Kiều chưa hề nói chính là một chọi một hắn tỉ lệ lớn không phải là đối thủ.

Một bên Ân Lê Đình bọn người không hẹn mà cùng nhẹ gật đầu.

Bọn hắn cũng nhìn ra.

Phích lịch thủ Thành Côn võ công vượt quá tưởng tượng mạnh, hoặc là so đương nhiệm Thiếu Lâm tự phương trượng cũng mạnh hơn một bậc.

Đồng dạng.

Ngồi ngay ngắn ở một bên khác Minh giáo mọi người, cũng nhìn thấy đồng dạng kết luận.

Tiếp tục như vậy, tăng thêm 2 mắt đã mù, sư vương thua không nghi ngờ.

Trái phải nhị sứ 2 người liếc nhau, đều nhìn thấy lo âu trong lòng.

Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti càng đem vẻ lo lắng viết trên mặt, ngược lại là Bạch Mi Ưng Vương gương mặt lạnh lùng, nhìn hằm hằm phích lịch thủ Thành Côn, tựa hồ muốn dùng ánh mắt trực tiếp cho đối phương mang đến áp lực.

Mà ngũ tán nhân càng là thần sắc khác nhau, không biết suy nghĩ cái gì.

Nhưng mọi người không hẹn mà cùng đều biểu hiện ra đối với phích lịch thủ Thành Côn chán ghét.

Chỉ có ngồi ngay ngắn ở trên đài cao Nhạc Duyên cùng Xích Luyện tiên tử 2 người ngồi xem mây cuốn mây bay, không có bất kỳ cái gì thần sắc biến hóa.

…

Rống!

Rống!

Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn càng phát phẫn nộ, cũng càng phát bực bội, cuối cùng thân hình xê dịch ở giữa, chuyển động một cái phương hướng, trực tiếp mở miệng chính là để hắn danh chấn thiên hạ chiêu số —— sư hống công.

Nhưng mà, phích lịch thủ Thành Côn tựa hồ muốn so Tạ Tốn càng hiểu hơn chính hắn, tại Tạ Tốn động tác chiêu thức chuyển biến trong tích tắc, đã bị Thành Côn bắt đến điểm giống nhau.

Vẫn là chiêu thức giống nhau, đồng dạng cử động.

Sư hống công đối rống mà ra.

Bành! Bành! Bành!

Là bầu rượu, là hoa quả các thứ tại nổ tung.

2 bên trên cây cột lụa đỏ gấm tức thì bị thổi loạn vũ.

Cái này sư đồ đối rống phía dưới, dẫn đầu gặp nạn không phải tiến hành sinh tử chi quyết Tạ Tốn cùng Thành Côn 2 người, ngược lại là ngồi ngay ngắn ở 2 bên Minh giáo một đám cùng đến đây xem lễ các đại môn phái người giang hồ.

Khác biệt chính là Thành Côn rống phương hướng là Minh giáo phía kia, mà Tạ Tốn rống thì là giang hồ các đại môn phái một phương này.

2 bên gặp tai bay vạ gió.

"…"

Tống Viễn Kiều bọn người ngạc nhiên im lặng, chỉ cảm thấy đầu óc của mình như là bị trang tiến vào chuông lớn bên trong gõ nửa ngày, tiếp xúc gần gũi sư hống công dưới cho dù là sớm có phòng bị, vẫn là đầu ông ông tác hưởng, có vẻ hơi ngơ ngơ ngác ngác. Công lực không đủ người, càng là thất khiếu bị rung ra máu tươi.

Nhìn lướt qua hỗn loạn 4 phía, cùng đối diện Minh giáo mọi người một chút náo động, Tống Viễn Kiều rốt cuộc minh bạch vì sao tại cái này Trích Tinh lâu xem lễ trên ghế không có tiểu hài tử cái gì, ở đây đều là công lực không kém cao thủ. Cho dù là không có võ công người, cũng có công lực cao cường người làm hộ vệ.

Cái này nếu là những người khác cùng tiến lên đến, làm không tốt sẽ lại xuất hiện Vương Bàn núi chi thảm án.

Không đề cập tới 2 bên gặp tai bay vạ gió mọi người, ở trong sân trực tiếp mặt đối mặt tiến hành sư hống công quyết đấu sư đồ 2 người sở thụ đến xung kích thì phải xa so những người khác càng nghiêm trọng hơn.

Tạ Tốn nội tạng chấn động, thất khiếu càng là máu tươi chảy ngang.

Trong lúc nhất thời, trực tiếp bị chấn thương.

Mà phích lịch thủ Thành Côn nhưng cũng không có tốt hơn quá nhiều, mặc dù không có thất khiếu chảy máu, nhưng là khóe miệng bên tai đều đã là máu tươi tại nhỏ xuống.

Khoảng cách gần như vậy phía dưới, cho dù là mạnh hơn Tạ Tốn, nhưng là Thành Côn cũng vô pháp may mắn thoát khỏi.

“A!”

Nhếch miệng cười một tiếng, mù mắt 2 mắt, mở ra tràn đầy máu tươi miệng rộng, Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn giờ khắc này đã là triệt để cuồng tính đại phát, hắn đã sớm quên mất là tại trên Trích Tinh lâu tiến hành sinh tử quyết đấu, trong lòng của hắn chỉ có 1 cái mục đích, đó chính là muốn để Thành Côn chết. Về phần mình tính mệnh, lại đã sớm bị không để ý.

Chiêu thức chuyển đổi ở giữa, vậy mà là lại lần nữa trở lại ngay từ đầu 7 tổn thương quyền, hoàn toàn không để ý tự thân thương thế, càng đánh càng cuồng, càng đánh càng giận: “Chết đi cho ta!”

Mà tại thời khắc này, phích lịch thủ Thành Côn chiêu thức đã có biến hóa.

Hóa quyền vì chưởng, hóa chưởng vì chỉ.

Phích lịch thủ Thành Côn dựa vào thành danh tuyệt kỹ

huyễn âm chỉ ứng chiêu mà ra.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 298 : Sư đồ chi quyết (hạ)

Đang lúc trở tay, thuộc về phích lịch thủ Thành Côn độc môn tuyệt học huyễn âm chỉ trực tiếp điểm ra.

Âm hàn nội lực bám vào trên ngón tay phía trên, một chỉ điểm ra, trực tiếp đặt tại Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn kia oanh tới trên nắm tay.

Một thức này độc thuộc về Thành Côn tuyệt học vô cùng lợi hại, nó cùng huyền minh Nhị lão võ công có cực lớn chỗ tương tự, cả 2 tạo thành thương thế đều chỉ có thể sử dụng chuyên môn nội công đi chống cự, nếu không rất khó chữa trị. Một chỉ phía dưới, âm độc phụ thể. Chỉ có Thuần Dương nội lực mới có thể tiêu mất.

Trong nguyên tác, Thành Côn thế nhưng là bằng vào cái này 1 độc môn tuyệt kỹ trọng thương Minh giáo 7 đại cao thủ, mặc dù lúc ấy bọn hắn cũng tại nội đấu, nhưng ở dưới tình huống đó vẫn bị Thành Côn tuỳ tiện đắc thủ, liền có thể nghĩ mà biết cái này nhất tuyệt chiêu lợi hại. Chỉ tiếc cuối cùng bị Trương Vô Kỵ Cửu Dương thần công phá.

Một chỉ điểm ra, tại tiếp xúc một sát na kia, Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn liền cảm thấy kia cỗ âm hàn nội lực chính lấy điểm phá diện đột phá nội lực của mình phòng ngự.

“Ha! Huyễn âm chỉ!”

Che kín máu tươi Tạ Tốn đã sớm ôm lòng quyết muốn chết tiến hành quyết chiến, dù là đối cái này nhất tuyệt kỹ rất là quen thuộc, nhưng là hắn liền căn bản không có quan tâm. Cuồng bạo nội lực đối tuôn ra mà ra, đối mặt một chỉ này hắn không tránh không né, trực tiếp lựa chọn lưỡng bại câu thương đấu pháp.

Đến từ huyễn âm chỉ khí âm hàn hướng tiến vào thể nội, khiến cho nguyên bản đầu óc bị phẫn nộ chỗ che đậy Tạ Tốn thanh tỉnh một chút. Kịp phản ứng hắn lập tức đối lại trước Thành Côn cái kia cố sự, hết thảy đầu nguồn tiến hành khắc sâu vô cùng đả kích.

“Thành Côn, ngươi vì cái gì không tranh “

“Đáng tiếc a, sư phụ của ta a… Ngươi thân là một cái nam nhân lại là thiếu nhất hẳn là có dũng khí!”

“Phế vật!”

“Trong nam nhân phế vật! Trong phế vật phế vật!”

Lại lần nữa xuất hiện phế vật 1 từ, thật là trở thành Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn đánh trả.

Đấm ra một quyền, trực tiếp đánh vào Thành Côn trước ngực, mặc dù bị nó dùng còn lại cánh tay kia ngăn lại, nhưng là 7 tổn thương quyền kình lực lại lần nữa bộc phát.

Đồng thời khí âm hàn nhập thể, trực tiếp bị Thành Côn rót vào Tạ Tốn thể nội.

Kêu đau một tiếng từ trong miệng phát ra, Thành Côn thân hình lui 1 bước, lập tức liền huyễn âm chỉ lại đến, một chỉ liên tiếp một chỉ, liên tiếp không ngừng điểm hướng Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn.

Đồng dạng.

Phát giác được thể nội thương thế tăng thêm Kim Mao Sư Vương tại kia cỗ cuồng tính kích thích dưới, giờ khắc này hắn triệt để che đậy thần kinh của mình, thật giống như cỗ thân thể này không phải mình đồng dạng, lấy quyền đối chỉ, lấy thương đổi thương. Hắn muốn tại mình ngã xuống trước, lấy cương mãnh nhất phương thức đem mình lửa phục thù phát tiết ra ngoài, phát tiết đến cừu nhân Thành Côn trên thân.

Tại trước đó kia tốt so lĩnh giáo đổi chiêu bên trong, Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn đã rõ ràng chính mình cùng Thành Côn ở giữa chênh lệch, nhưng theo võ công bên trên muốn thắng được đối phương có rất lớn khó khăn.

Muốn báo thù thành công, chỉ có lấy một lời huyết dũng mới có thể.

Chính như phích lịch thủ Thành Côn hiểu rõ đồ đệ mình Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn đồng dạng, Tạ Tốn cũng đại khái hiểu rõ mình cái này ‘Sư phó’ .

Thông minh.

Bụng dạ cực sâu.

Thiên tư cao, nhưng lại rất có tài hoa.

Nhưng hắn có 1 cái cự đại khuyết điểm, đó chính là ghen tị mà âm độc.

Một môn võ công từ trước đến nay rất dễ dàng đại biểu 1 người.

Mà độc môn tuyệt kỹ huyễn âm chỉ đại biểu phích lịch thủ Thành Côn người này.

Đó chính là phích lịch thủ Thành Côn thiếu khuyết 1 kiện phi thường trọng yếu đồ vật, đó chính là dũng khí.

Thành Côn cũng không đủ hào dũng chi khí, đây chính là hắn lớn nhất thiếu hụt.

Nếu như hắn đủ dũng cảm, như vậy tại lúc trước mình sư muội lấy chồng thời điểm liền nên đứng ra ngăn cản, thậm chí cũng có thể trực tiếp bên trên Minh giáo cùng tiền nhiệm giáo chủ Dương Đỉnh Thiên nhất tuyệt cao thấp. Dù là làm ra bất luận một cái nào sự tình, phích lịch thủ Thành Côn đều có thể trên giang hồ thu hoạch được 1 cái hiển hách nổi danh thanh danh tốt.

Nhưng mà phích lịch thủ Thành Côn lựa chọn đích thật là như là một con rắn độc đồng dạng, đi tại trong âm u, giống như hắn độc môn tuyệt học huyễn âm chỉ đồng dạng.

Không thể lộ ra ngoài ánh sáng, nhận không ra người.

Coi là mình sư muội vì Dương Đỉnh Thiên tuẫn tình ở trước mặt mình thời điểm, hắn viên kia vốn là vặn vẹo

tâm triệt để điên cuồng.

Nhưng mà 1 cái người điên cuồng lẽ ra không thiếu hụt nhất chính là hào dũng chi khí, nhưng Thành Côn lại lần nữa bị tính cách của mình cùng tài hoa trói buộc.

Hắn, quá thông minh.

Thông minh đến 1 người nên có dũng khí chẳng biết lúc nào đã sớm rời hắn mà đi.

Trên thực tế Thành Côn kế hoạch bố trí rất là khéo rất lợi hại, chỉ tiếc thế sự vô thường, tại một hệ liệt hữu ý vô ý ở giữa, kế hoạch của hắn bị một hệ liệt ngẫu nhiên phá hỏng.

Tại nguyên bản cố sự bên trong Thành Côn còn thu hoạch không ít thành quả, nhưng là bây giờ… Từ Nhạc Duyên sau khi xuất hiện, sự tình phát triển đã sớm không nhận hắn khống chế, kế hoạch của hắn thì là bày biện ra hoàn toàn sập bàn cục diện.

Hắn cừu hận nhất Minh giáo đã có nhất thống thiên hạ cục diện.

Đây là gì chờ châm chọc, gì chờ để người bất lực, gì chờ để người phẫn nộ.

Quyền chỉ giao tiếp!

Sư đồ 2 người không hẹn mà cùng lại lần nữa miệng phun máu tươi.

Xem ra nguyên bản lẽ ra bị cuồng tính chi phối Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn thật là tại phích lịch thủ Thành Côn độc môn tuyệt học huyễn âm chỉ dưới khôi phục thần chí, khôi phục một sợi thanh tỉnh, sau đó liên tiếp lời nói trái lại khiến cho Thành Côn nội tâm nhận to lớn thương tích.

Cái này không thể không nói tình cảnh như thế châm chọc đến cực hạn.

Phích lịch thủ Thành Côn, khó được phẫn nộ.

Hoặc là nói cho tới nay phẫn nộ cùng biệt khuất đều bị hắn cưỡng ép đặt ở đáy lòng, một mực lấy tỉnh táo nhất phương thức làm việc.

Nhưng loại tình huống này chỉ cần ngoài ý muốn nổi lên, một khi lột ra cái kia xác ngoài, chỗ bạo phát đi ra năng lượng có thể xưng khủng bố.

Mà dưới mắt, Thành Côn quấn tại nội tâm bên trên tầng kia hạ nhiệt độ xác xuất hiện vết rạn.

Hắn làm sao không giận

Hắn làm sao không hận

Nguyên bản hảo hảo kế hoạch, 6 đại phái vây công Quang Minh đỉnh cùng cùng hành động hắn đều chuẩn bị tốt phương châm cùng thi triển biện pháp, nhưng tuyệt đối không ngờ đến… 1 người xuất hiện, triệt để khiến cho kế hoạch của mình hoàn toàn sập bàn, còn để hắn oán hận đến cực hạn Minh giáo có nhất thống thiên

hạ cơ hội.

Mà lại tại cuối cùng càng là xuất hiện trước mặt mình, còn chưa chính thức chạm mặt liền để Thành Côn đã rõ ràng nhận thức đến mình thất bại, càng là trực tiếp định mình kết cục.

Mặc dù hắn vẫn an bài có hậu kế, thế nhưng là đó cũng không phải cam tâm tình nguyện.

Cái này, làm sao không hận

Nam nhân, dũng khí, cùng cùng một loạt lời nói từ Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn miệng nói ra, như là sắc bén vô cùng mũi tên đồng dạng đâm thẳng trái tim, vậy bản thân cưỡng ép áp chế phẫn nộ lý trí xác ngoài tại những lời này cùng trong đầu hắn không ngừng lóe lên tâm tư dưới rốt cục tại thời khắc này dưới triệt để vỡ tan.

Thành Côn tâm thái tại giờ khắc này bạo tạc.

Hắn Thành Côn là thua cho thiên ý, là thua cho vận mệnh, mà không phải bại bởi Tạ Tốn!

Mà là bại bởi không hiểu thấu xuất hiện, trở thành Minh giáo giáo chủ Nhạc Duyên.

Không tránh không né, sư đồ 2 người liền tốt so 2 cái nổi giận đến cực hạn trâu đực ngay tại đấu sức.

Máu tươi bay giương, nương theo lấy chính là trận trận gầm thét.

1 cái là hữu tâm vô lực, 1 cái thì là tâm tưởng sự thành.

Hoàn toàn không đối chờ tâm cảnh dưới, nguyên bản võ công còn cao hơn Tạ Tốn không ít phích lịch thủ Thành Côn, xuất hiện bại tướng.

Ngay từ đầu đến bây giờ, sư đồ ở giữa đã giao thủ mấy trăm chiêu, mà tới hiện tại đã có phân ra thắng bại dấu hiệu. 1 cái là hoàn toàn là mất khống chế, bị thương không nhẹ, 1 cái thì là thân trúng huyễn âm chỉ bị âm hàn nội lực tra tấn đến không kiên trì nổi tình trạng.

Bất kể như thế nào, sau này thế nào, đều đem đại biểu cho cái này sư đồ chi quyết kết thúc.

1 cái trong lúc lơ đãng, Thành Côn rốt cục bị Tạ Tốn tìm kiếm được sơ hở, tiến lên chặn ngang trực tiếp đem phích lịch thủ Thành Côn ôm lấy, gắt gao quấn tại trong ngực. Một màn này, liền như là bao nhiêu năm trước, còn chưa trở thành cừu nhân sư đồ 2 người đồng dạng, gặp mặt cho ra ấm áp nhất ý chí.

Chỉ bất quá ban đầu là Thành Côn như là phụ thân đồng dạng ôm mình đồ đệ Tạ Tốn, mà bây giờ thì là Tạ Tốn ôm Thành Côn.

Sau đó Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn nâng lên sau cùng dư lực, thi triển khinh công đột ngột từ mặt đất mọc lên, tại vây xem tất cả mọi người trước mắt bao người, tràn đầy tiếng kinh hô bên trong, hướng Trích Tinh lâu bên ngoài cùng nhau rơi xuống.

“! ! !”

Dưới sự kinh hãi Thành Côn trực tiếp thi triển lực lượng lớn nhất không ngừng nện lấy Tạ Tốn phía sau lưng, chỉ nghe một trận liên miên bất tuyệt xương cốt tiếng vỡ vụn bên trong, tại Thành Côn liên tiếp trọng kích dưới, Kim Mao Sư Vương đã đến hấp hối tình trạng, nhưng là cho dù là dạng này Tạ Tốn vẫn không có buông ra hai cánh tay của mình.

"…"

Tại ngay cả tiếp theo số kế trọng quyền về sau, Thành Côn cũng không biết nhớ ra cái gì đó, mình quyền cũng càng ngày càng nhẹ, cuối cùng vậy mà cũng là như là 1 cái lão phụ thân đồng dạng hung hăng đem Tạ Tốn ôm ở trong ngực: "Ách ~~ "

Đáp ứng phần này quyết đấu, liền đã quyết định chính hắn kết cục.

Phốc ——

2 tiếng kêu rên.

Chỉ nghe một tiếng để da đầu run lên tiếng vang.

Sư đồ 2 người trực tiếp rơi hướng kia treo lụa đỏ gấm trên cột cờ, bén nhọn cột cờ thấu thể mà ra, đem sư đồ 2 người xuyên thành mứt quả đồng dạng treo ở phía trên.

Màu đỏ máu tươi chính dọc theo cột cờ chảy xuôi, rơi vào kia treo ở phía trên màu đỏ tơ lụa bên trên, khiến

cho nó nhìn qua càng là tiên diễm số điểm.

Tại ánh nắng chiếu rọi xuống, lộ ra yêu diễm vô cùng.

Đỏ chói mắt.

“Ách!”

Khóe miệng máu tươi không ngừng chảy, to lớn đau đớn đã tê liệt thân thể, ôm đã mất đi khí tức Tạ Tốn, Thành Côn giãy dụa lấy ngẩng đầu, hướng Trích Tinh lâu đỉnh nhìn lại.

Giờ khắc này, hắn nhìn thấy là một đám đi đến bên cạnh ngạc nhiên nhìn chăm chú một đám người giang hồ cùng Minh giáo cao tầng.

Nhưng hắn chú ý nhất hay là kia ngồi ngay ngắn ở điểm cao nhất trên long ỷ Nhạc Duyên cùng Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu.

Giật mình bên trong.

Thành Côn lại tựa như trở về quá khứ.

Lại lần nữa tận mắt nhìn đến ngày đó.

Sư muội của mình người mặc đồ cưới gả cho Minh giáo giáo chủ Dương Đỉnh Thiên, nhìn lấy mình âu yếm sư muội trở thành thê tử của người khác, đứng tại nơi đó tân khách thấp giọng tố ngữ, theo Thành Côn kia cũng là không ngừng đối với mình chỉ trỏ.

Hồi ức quá khứ, cùng sư muội thân mật, cùng sư muội từng li từng tí đều trở thành đau lòng.

Hồi ức lúc trước, kia tân lang vì sao không phải ta

Thề non hẹn biển cuối cùng đối không nguyệt.

Hắn muốn đem thời gian kéo lại, dừng lại tại thanh mai trúc mã thời điểm.

Tạ Tốn nói không sai, hắn Thành Côn thiếu một cái nam nhân nên có dũng khí.

Con mắt trợn to, khóe mắt vỡ tan.

Máu tươi chảy ngang bên trong, tại cuối cùng một hơi tan mất trước, phích lịch thủ Thành Côn rốt cục bộc phát ra mình trong cuộc đời đến chậm kia phần dũng khí.

Đối ngồi ngay ngắn ở đài cao trên long ỷ Nhạc Duyên nhìn hằm hằm mà đi, lấy thê thảm nhất thanh âm quát ầm lên: “Dương Đỉnh Thiên! ! !”

Một ngụm trong lòng nhiệt huyết, mang theo sau cùng dũng khí cùng cừu hận hóa thành 1 đạo mũi tên bắn ra, đâm thẳng kia cao cao tại thượng ngồi ngay ngắn ở đó bên trong Nhạc Duyên.

Tiếng xé gió lên.

1 đạo hồng mang từ Nhạc Duyên bên tai xẹt qua.

Mang theo khí kình khiến cho hắn kia một đầu sợi tóc

không ngừng nhẹ giương.

Một sợi sợi tóc từ thái dương chậm rãi bay xuống, thật là bị bên người sắc mặt hiện lên một tia phiền muộn Xích Luyện tiên tử 1 đem tiếp nhận.

Lại nhìn đi ——

Chỉ thấy làm nhiều việc ác, tâm cơ thâm trầm phích lịch thủ Thành Côn đã mất đi sinh mệnh khí tức.

2 tay rủ xuống, ngay tại đón gió mà động.

Tại lồng ngực của hắn, Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn liền như là một giới trẻ nhỏ bên mặt ghé vào lồng ngực của hắn.

Nhìn qua, liền tựa như một đôi đã ngủ phụ tử.

Sư đồ chi quyết, ân cũng được, oán cũng được, tình cũng được, hận cũng được, hết thảy đều tan theo gió.

Kéo không ngừng thời gian, cũng bắt không được quá khứ.

Hết thảy chớ quá ức ngay lúc đó lần kia sơ gặp nhau, mọi loại chi tình đều lộ ra quá nặng.

—

—

—

Chương 299 : Hiến múa

Chết rồi.

Minh giáo pháp vương 1 trong Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn cùng kẻ thù của hắn phích lịch thủ Thành Côn, đều chết rồi.

Sư đồ 2 người tại cuối cùng như là ôm trong ngực phụ tử trực tiếp cắm ở trên cột cờ, tử trạng sự thê thảm để những cái kia đứng trên Trích Tinh lâu quan sát cái này sư đồ chi quyết, lại nghe đôi thầy trò này chuyện xưa tất cả mọi người sinh lòng cảm khái.

Thế sự vô thường

Thế sự vô thường!

Tại cuối cùng một đám người giang hồ chỉ có thể dưới đáy lòng lưu lại dạng này cảm khái.

Người chết như đèn diệt, ở trong tình hình này, lúc trước ân oán tình cừu lại cũng chỉ có thể tiêu hết tại vô.

Phích lịch thủ Thành Côn lẻ loi một mình, Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn cũng coi là lẻ loi một mình.

Tại cái cuối cùng đại thù được báo, 1 cái thì là rốt cục tìm về thân là nam nhân nên có dũng khí.

Trừ bỏ một đám xem lễ người giang hồ có chút thổn thức bên ngoài, nhất là người trong phật môn tâm tư có

chút phức tạp, còn lại Minh giáo cao tầng mọi người thấy thế cũng là quá sợ hãi. Dù sao, tại không ít người trong lòng, đều coi là cái này đem sẽ chỉ là phích lịch thủ Thành Côn tận thế, mà Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn đem sẽ còn là Minh giáo pháp vương.

Chỉ có mấy cái thực sự hiểu rõ Tạ Tốn người quen biết cũ mới biết được, điểm này là căn bản không có khả năng.

Kết quả như vậy, là Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn mong muốn nhất kết quả, với hắn mà nói là hoàn mỹ nhất kết quả.

Lấy Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn tính tình, cái này nhất quyết bên trong hắn không chết, như vậy phích lịch thủ Thành Côn tất nhiên bất tử; mà Thành Côn mà chết, hắn Tạ Tốn nghĩ đến cũng sẽ không sống một mình.

Khác biệt phích lịch thủ Thành Côn là vì trả thù Minh giáo, là vì lúc trước trong lòng kia phần vặn vẹo tình cảm hóa thành hận ý, mà Tạ Tốn có thể cẩu thả còn sống duy nhất mục đích chính là tìm kiếm được sư phụ của mình phích lịch thủ Thành Côn tiến hành báo thù rửa hận.

Đôi thầy trò này 2 người tình cảm quá mức phức tạp, có thể cùng tồn tại cũng có thể chung chết, nhưng tuyệt đối sẽ không tồn tại chỉ sống 1 cái hiện tượng.

1 cái là mình không cho phép, 1 cái là người khác không cho phép.

Kết quả như vậy, đối cái này sư đồ 2 người đến nói, coi là hoàn mỹ.

“… Tam ca!”

Tử Sam Long Vương Đại Khỉ Ti nhìn trước mắt một màn này, người tại đỉnh Trích Tinh lâu đem kia nửa duỗi mà ra tay phải lại thu hồi lại, cuối cùng kêu gọi cuối cùng hóa thành một tiếng không lời thở dài.

Tình có lẽ không thể đồng thể nghiệm, nhưng hận, thì là có thể.

Dù sao phía trước đoạn thời gian, từ Nhạc giáo chủ đáp ứng bọn hắn sư đồ ở giữa quyết chiến về sau, Tạ Tốn cả người đều phát sinh biến hóa, có thể có hôm nay kết quả như vậy, Đại Khỉ Ti cũng có được tâm lý chuẩn bị. Mặc dù dù là nàng Tử Sam Long Vương thân phận bị Nhạc Duyên cho trừ bỏ, nhưng là ở những người khác trong mắt… Nhất là liên tiếp không có 2 cái pháp vương về sau, còn lại thế hệ trước bên trong ngược lại là không có bao nhiêu người.

Loại này thổn thức cảm giác, ngược lại là để Đại Khỉ Ti thân phận lại thoáng khôi phục một chút.

Ánh mắt đảo qua.

Kia treo ở trên cột cờ màu đỏ tơ lụa càng phát tiên diễm.

Ở tại Trích Tinh lâu đỉnh chuẩn bị làm lễ mọi người giờ khắc này đều biết hôm nay làm lễ chỉ sợ chưa chắc là như là trước đó trong tưởng tượng như thế.

Lời mở đầu chính là lấy máu tươi đến tẩy lễ, vì cái này đại điển bằng thêm một vòng diễm lệ huyết sắc.

Cái này đại điển còn chưa triệt để bắt đầu, đã để người cảm nhận được kia trong đó nặng nề.

Ba! Ba! Ba!

Một trận tiếng vỗ tay truyền tiến vào mọi người bên tai, đem lực chú ý của mọi người hấp dẫn đi qua.

Xoay đầu lại, nhìn thấy chính là Thiết Quan đạo nhân Trương Trung đứng ở một bên vỗ tay.

Rất rõ ràng.

Vừa mới hắn phát giác được Nhạc Duyên ánh mắt ra hiệu, trực tiếp đánh gãy mọi người cảm khái cùng tâm tư, chỉ có thể đem tâm thần quay lại đến bên này.

Lần này đại điển phương thức có chút kỳ quái.

Niệm kinh chính là người trong phật môn, nhưng là chủ trì đại điển lại không phải Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân nói Tĩnh Am, càng không phải là Thiếu Lâm tự cao tăng, mà là Minh giáo bên trong thân là ngũ tán nhân 1 trong Thiết Quan đạo nhân Trương Trung. Về phần hắn sư đệ Lưu Cơ Lưu Bá Ôn chỉ có thể ngồi ngay ngắn ở Minh giáo phía bên kia tịch bên trong xem lễ.

Từ đầu đến cuối, Lưu Cơ đều là mang theo một mặt đạm mạc nhìn thấu thần sắc bộ dáng.

Cái này đại điển, tuyệt đối có vấn đề.

Chỉ là nơi nào có vấn đề Lưu Cơ nhưng không có đo lường tính toán ra, dù là từ lịch sử ghi chép đúng trọng tâm định cái này Trích Tinh lâu, nhưng Trích Tinh lâu đến cùng là có cái tác dụng gì thật là trên điển tịch chưa hề ghi lại đồ vật, chỉ có thể dựa vào kiến thức của mình để suy đoán.

Trích tinh sao

Chưa hẳn.

Về phần hôm nay sư đồ chi quyết, Nguyên đình quy hàng sự tình, kia đều chẳng qua là mở miệng rau trộn.

Hắn tại các loại, cũng đang nhìn.

Càng nhiều thời điểm Lưu Cơ ánh mắt hay là rơi vào sư huynh Thiết Quan đạo nhân Trương Trung trên thân, dù sao lần này đại điển chủ trì là hắn.

Rất kỳ quỷ an bài.

Mà đây đều là xuất từ giáo chủ Nhạc Duyên chi thủ.

Y theo mình đối giáo chủ hiểu rõ cùng phỏng đoán, Nhạc Duyên không có khả năng không hiểu trong này cấp bậc lễ nghĩa, như vậy làm như thế nguyên nhân là cái gì

Chẳng lẽ tại lúc trước nhà Ân thời kì, liền có phật đạo

người

Vô số bí ẩn cùng nghi hoặc ngay tại cào lấy Lưu Cơ trái tim.

“Lễ nhạc lên.”

Đã sớm chuẩn bị kỹ càng nhạc sĩ bắt đầu động tác, theo sáo trúc tiếng âm nhạc vang lên, Lưu Cơ liền phát hiện kia ngồi tại bên cạnh mình, cái kia nghe nói là tiểu quận chúa Triệu Mẫn huynh trưởng tên là Vương Bảo Bảo nam nhân sắc mặt đã là âm trầm tới cực điểm, tay phải kia cầm thanh đồng tước càng là sinh sinh bị nó bóp ra chỉ ấn.

Hiển nhiên.

Tại cái này sáo trúc âm nhạc vang lên một khắc này, cái này Vương Bảo Bảo một mực bảo trì tâm thái rốt cục sập bàn.

Đây là nhã vui.

Bởi vì lập tức liền Nguyên đình quy hàng.

Tại Vương Bảo Bảo trong lòng, đường đường gia tộc hoàng kim dâng lên mình xinh đẹp nhất minh châu, để mà cầu sống.

Đây là gì chờ bi ai cùng cô đơn.

Một lời phẫn nộ cùng nhiệt huyết tại sắp bộc phát thời điểm, nhưng bên tai tựa hồ lại hồi tưởng lại muội muội

mình an bài.

Cuối cùng chỉ có thể hai mắt màu đỏ, bưng lên thanh đồng tước, trực tiếp đem bên trong rượu hướng miệng bên trong ngã xuống.

Một trận tấn tấn tấn âm thanh trực tiếp vang lên.

Ở chung quanh Minh giáo cả đám nhìn chăm chú, vương cục cưng uống một hơi cạn sạch thanh đồng tước bên trong rượu, càng là trực tiếp cầm lấy vò rượu bắt đầu ực.

Một số người muốn nói điều gì, nhưng tựa hồ là bởi vì có trước đó sư đồ chi quyết thảm liệt, tại đối so với thân phận của đối phương cùng tình cảnh đến, vậy mà không hiểu sinh ra một loại vật thương kỳ loại cảm khái. Như đổi lại là bọn hắn đến nói, liền tốt so đã từng thời điểm đem xem như có Thánh nữ thân phận Đại Khỉ Ti cho gả cho ngoại nhân cảm thụ , bình thường biệt khuất.

Trong tiếng âm nhạc, trừ bỏ duy trì an tĩnh Minh giáo mọi người, cái khác xem lễ người giang hồ cũng đại khái nghĩ đến cái gì.

Trong lúc nhất thời xì xào bàn tán.

Mọi người đều biết tiếp xuống chính là Minh giáo hiển lộ rõ ràng mình vũ lực thời điểm.

Chính thức quang minh chính đại tiếp nhận Nguyên đình quy hàng.

Sáo trúc chi nhạc bên trong, một đám người mặc chỉnh tề áo trắng váy trắng nữ tử chính dọc theo Long bậc thang uốn lượn mà lên.

Tại chính giữa, 1 tên người mặc xiêm y màu đỏ nữ tử như là một đám lửa đồng dạng tại kia màu trắng bên trong giương nanh múa vuốt.

1 bước, 1 bước, 1 bước.

Càng ngày càng cao, cũng càng ngày càng gần.

Đi tại chính giữa tiểu quận chúa Triệu Mẫn ngẩng đầu nhìn ra xa một chút đầu này đỉnh 10,000 dặm không mây bầu trời, lại nhìn lướt qua kia treo ở trên cột cờ thi thể, cuối cùng cúi đầu liếc qua người mặc áo trắng đứng tại bên cạnh mình chính nhắm mắt theo đuôi cùng lên đến Chu Chỉ Nhược. Tiểu quận chúa Triệu Mẫn ung dung thở dài một hơi.

“Làm sao” Chu Chỉ Nhược nhẹ giọng hỏi.

Bầu trời như thế lam, nhưng không có một con chim nhỏ bay qua.

Sinh lòng cảm khái ở giữa, tiểu quận chúa lắc đầu, sau đó lại nhìn lướt qua mình cùng Chu Chỉ Nhược 2 người trên cổ tay linh đang. Nửa ngày về sau, Triệu Mẫn chung quy là giơ tay lên bên trên mặt nạ, chậm rãi đem bộ này kì lạ mặt nạ mang trên mặt, sau đó nhắm mắt theo đuôi đi theo đội ngũ từng bước một đi đến Trích Tinh lâu đỉnh.

Nàng làm Nguyên đình quy hàng đại biểu, muốn đích thân cho người thắng cúi đầu.

Là hiến múa, cũng là hòa thân.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 300 : Mặt nạ! Linh đang! Khẽ múa khuynh thành!

Nhạc sĩ tại động, âm nhạc tại biến.

Theo kia từ một đám mỹ nhân tạo thành đội ngũ chậm rãi dọc theo Long bậc thang từng bước một đạp lên Trích Tinh lâu đỉnh thời điểm, âm nhạc cũng vào thời khắc ấy ngừng lại.

Bạch y tung bay, kia là 1 khối từ mỹ nhân tạo thành màu trắng phương trận, mà ở trong trận đứng chính là người mặc xiêm y màu đỏ tiểu quận chúa Triệu Mẫn.

Giống như một vòng trong tuyết đỏ.

Trong lúc nhất thời, theo âm nhạc kết thúc, toàn bộ Trích Tinh lâu đỉnh yên tĩnh một mảnh.

Ngay tiếp theo vừa mới sư đồ chi quyết kia lưu lại một chút mùi máu tanh cũng tại một mảnh làn gió thơm son phấn bên trong bị tách ra không còn một mảnh.

Tê ——

Một đám xem lễ người giang hồ, trừ bỏ phật đạo hai giáo bên ngoài, những người khác nơi nào thấy qua cái này cùng cục diện

Lọt vào trong tầm mắt đều là son phấn mùi thơm, đều là da thịt trắng noãn cùng tuyết trắng y phục, kia cao gầy nhu hòa thân thể, có thể hiển hiện cái này Nguyên đình vì lần này quy hàng hạ đạt đại lực khí.

Đưa mỹ nhân, đưa tài bảo, thậm chí còn có đưa quân đội.

Đây mới thực là trên ý nghĩa cúi đầu.

Cũng là theo một ý nghĩa nào đó thông gia hoặc là nói là hòa thân.

Cùng đi tiểu quận chúa đến không chỉ là nàng đối Tiểu Long Nữ bọn người nói tới cần Chu Chỉ Nhược của hồi môn, càng có Nguyên đình cử quốc chi lực tìm thấy mỹ nhân, thậm chí có không ít là nguyên bản bộ tộc khác hoặc là từ người Hán bên trong tuyển ra đến chuẩn bị vào cung phi tử nhân tuyển, mà những này đều bị tiểu quận chúa Triệu Mẫn mang đến.

Ngược lại rút khí lạnh bên trong, một đám người giang hồ chỉ cảm thấy mình mở rộng tầm mắt, chỉ sợ trong truyền thuyết Hoàng đế tam cung lục viện không gì hơn cái này.

Mà lại làm người ta chú ý nhất không chỉ là một đám mỹ nhân, còn có đối phương trên mặt chỗ mang theo mặt nạ.

Đúng thế.

Tất cả nữ nhân đều mang theo mặt nạ.

Không chỉ là tiểu quận chúa như thế, những nữ nhân khác cũng giống vậy.

Chỉ bất quá ở trong đó trên mặt nạ có khác biệt.

“…”

Cho dù là mắt thấy Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn cùng phích lịch thủ Thành Côn cùng nhau chết ở trước mặt mình, treo ở trên cột cờ, cho dù là cuối cùng Thành Côn nâng lên nam nhân tất cả dũng khí đem hắn xem như Dương Đỉnh Thiên tiến hành một kích cuối cùng đều không có để Nhạc Duyên có bất kỳ thần sắc biến hóa.

Ánh mắt của hắn đạm mạc như nước, giống như một mặt điêu đắp.

Nhìn xem cách mình rất gần, nhưng lại cách thế nhân rất xa kỳ quái hoảng hốt cảm giác.

Cho tới nay thần sắc đều không có bao nhiêu biến hóa Nhạc Duyên, tại thời khắc này —— sắc mặt của hắn rốt cục xuất hiện biến hóa.

Là kinh ngạc

Là hoảng hốt

Hay là kinh ngạc

Kia có chút nhíu lên lông mày, đại biểu cho Nhạc Duyên tâm tình biến hóa.

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, giống như trên mặt hắn thần sắc biến hóa, trở nên phức tạp.

” “

Đôi mắt đẹp lưu chuyển, Xích Luyện tiên tử dùng khóe mắt quét nhìn nhìn lướt qua Nhạc Duyên, phát hiện trên mặt hắn thần sắc biến hóa về sau, nàng lại là phân biệt không ra giờ khắc này Nhạc Duyên đến cùng suy nghĩ cái gì, nhưng ngoài ý muốn là khẳng định.

Cái này Nguyên đình quy hàng, hòa thân người, xem ra là có chuẩn bị mà đến.

Mà lại nàng Xích Luyện tiên tử không có cảm giác sai, trong này tựa hồ có hai thiếu nữ nhìn sang ánh mắt có chút không giống.

1 cái cho là tiểu quận chúa Triệu Mẫn, 1 cái… Sẽ là ai

Một đám tạo thành phương trận nữ tử áo trắng có chút xoay người hành lễ, mà chỉ có đứng tại trung ương nhất một thân áo đỏ tiểu quận chúa Triệu Mẫn đứng tại chỗ. Nàng đầu tiên là nhìn lướt qua 4 phía, ánh mắt đầu tiên là tại mình cái kia ngay tại tấn tấn tấn huynh trưởng trên mặt dừng lại một chút về sau, cuối cùng ánh mắt dừng lại tại kia ngồi ngay ngắn ở đó bên trong Nhạc Duyên trên thân.

Ánh mắt xuyên thấu qua mặt nạ, rơi vào Nhạc Duyên trên thân.

Cứ như vậy lẳng lặng nhìn chăm chú lên.

Không nói một lời.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Trích Tinh lâu bên trên yên tĩnh vô cùng, chỉ nghe đến thanh âm của gió thổi qua.

Hồi lâu.

Ba! Ba!

Một thân áo đỏ tiểu quận chúa có động tác.

Nghiêng người, ngẩng đầu.

Mái tóc tại thanh phong quét bên trong, sợi tóc ngay tại khinh vũ.

Giơ tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ.

Linh đang âm thanh bỗng nhiên vang, mà trước đó an tĩnh lại âm nhạc cũng tái khởi.

Bất quá khác biệt trước đó nhã vui, giờ khắc này âm nhạc xuất hiện biến hóa, biến thành cung đình chi nhạc.

Nàng, nhảy múa.

Theo âm nhạc tái khởi một sát na, cái khác trong phương trận nữ tử áo trắng nhóm cũng cùng nhau triển khai mình vũ đạo.

Đây là người thắng mới có thể hưởng thụ được đồ vật.

Giang sơn cùng mỹ nhân.

Một bên.

Xem lễ mọi người cũng không hẹn mà cùng chú ý tới trước mắt khó gặp vũ đạo đến, không chỉ là khó gặp, càng là bởi vì khiêu vũ người thân phận khác biệt, có thể nói là để người mở rộng tầm mắt.

“…”

Chính hướng mình miệng bên trong tấn tấn tấn rót rượu Vương Bảo Bảo giờ khắc này rốt cục dừng tay lại bên trên rót rượu động tác, kinh ngạc nhìn kia ngay tại trung ương nhảy múa thân muội muội, cả người hắn chỉ cảm thấy mình một trái tim liền như là vô số con kiến tại sinh sinh gặm cắn đồng dạng.

Một cỗ không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung cảm giác đau đớn, ngay tại từng chút từng chút truyền đến.

Là vũ nhục.

Là biệt khuất.

Càng là lớn nhất bất lực.

Tại thời khắc này, Vương Bảo Bảo chỉ cảm thấy mình cảm nhận được trước đó cái kia phích lịch thủ Thành Côn trong lòng cái loại cảm giác này, loại kia hận.

Bọn hắn gia tộc hoàng kim là trên lưng ngựa dân tộc,

nên đứng ở trên lưng ngựa.

Hắn Vương Bảo Bảo muội muội, Nhữ Dương Vương phủ tiểu quận chúa, nên đứng ở trong vạn người ương, cảm thụ kia 10,000 trượng vinh quang, hành tẩu tại thế nhân ước ao ghen tị ánh mắt hạ. Mà không phải tại những này hỗn trướng nhìn chăm chú vì mình dân tộc, vì quốc gia mà cho một cái nam nhân hèn mọn mà múa.

Tấm mặt nạ kia dưới gương mặt, có phải là đang len lén thút thít

Hay là tại hận phụ huynh cùng gia tộc bất đắc dĩ, kết quả là chỉ có thể dựa vào một đứa con gái đến kéo dài hơi tàn.

Nhưng lớn hơn nữa lửa giận cùng phẫn hận bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể vì chính mình muội muội kế hoạch làm ra nhượng bộ.

Ánh mắt yếu ớt.

Vương Bảo Bảo ánh mắt một mực dừng lại tại kia không ngừng ở trong trận vũ đạo thân muội muội, nhưng mà tiểu quận chúa nhảy càng đẹp mắt, càng đẹp, thật là để thân là huynh trưởng Vương Bảo Bảo càng phát thống khổ.

Xoạt xoạt âm thanh bên trong, trên tay thanh đồng tước đúng là ngạnh sinh sinh bị hắn bóp ra dấu ngón tay.

Mà tại tay trái bên trên, Vương Bảo Bảo càng là vắt ra máu tươi.

Nhưng hắn không thể biểu hiện ra hận ý đến, mà là cần cười, cười vui vẻ, cười tùy ý, cười nghỉ tư ngọn nguồn bên trong.

Một đôi mắt cơ hồ là huyết hồng, cái kia có thể xưng muốn đoạt vành mắt mà ra nước mắt càng là sinh sinh cưỡng ép nhịn xuống, xem ra chỉ bất quá một đôi mắt lộ ra ướt át vô cùng.

Nghe bên tai một đám Minh giáo cao tầng tán thưởng, Vương Bảo Bảo chỉ có thể nhếch môi, phát ra tiếng cười của mình.

“A… Ha ha… Ha ha ha!”

“Khụ khụ!”

“Không có chuyện, ta chỉ là bị rượu sặc một cái mà thôi.”

Một bên.

Nhất là đã từng làm qua tiểu quận chúa Triệu Mẫn lão sư quang minh hữu sứ Phạm Dao thấy thế, chỉ có thể bất đắc dĩ thán một tiếng.

Nội ứng tại Nhữ Dương Vương phủ thời gian dài như vậy hắn, lại như thế nào không biết bên cạnh cái này tiểu quận chúa huynh trưởng Vương Bảo Bảo là một cái dạng gì tâm tình. Lấy Phạm Dao đối tiểu quận chúa hiểu rõ, trừ phi là đến vạn bất đắc dĩ, không có đường có thể đi thời điểm, nàng mới có thể làm ra dạng này quyết sách.

Mà lập tức… Hắn đến không cảm thấy Nguyên đình thật không đường có thể đi, chí ít tại giáo chủ Nhạc Duyên trong mắt, tựa hồ không có đuổi tận giết tuyệt hương vị.

Trừ phi… Phát sinh cái khác không thể khống chế sự tình.

Giữa sân.

Một đám váy trắng xoay tròn bay múa bên trong, quay chung quanh tại tiểu quận chúa người chung quanh toàn bộ cúi người quỳ sát trên mặt đất, lưu lại 1 đầu không nói ra đến, tại chính giữa kia một thân áo đỏ tiểu quận chúa đứng tại chính giữa xoay tròn, bay múa.

Thân ngừng, sợi tóc cùng váy bay giương bên trong.

Chỉ thấy tiểu quận chúa Triệu Mẫn 2 tay cao giương, thi triển ra liên tiếp tốn dùng tay làm, mà trong này, kia treo ở trên cổ tay linh đang lại lần nữa vang lên, phát ra thanh thúy tiếng vang.

Ân

Đây là! ! !

Nếu nói trước đó là phát giác được Nhạc Duyên thần sắc biến hóa, như vậy hiện tại Xích Luyện tiên tử lực chú ý cũng đồng dạng bị hấp dẫn, ánh mắt gắt gao dừng lại tại tiểu quận chúa Triệu Mẫn trên cổ tay cái kia kim sắc linh đang phía trên.

Mà cùng lúc đó.

Nhạc Duyên đứng dậy, chậm rãi từ trên chỗ ngồi đi xuống.

Hướng phía tiểu quận chúa Triệu Mẫn phương hướng từng bước một đi tới.

Hắn ánh mắt một mực dừng lại tại tấm mặt nạ kia bên trên.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 301 : Xuất thủ

Bước chân khinh động.

Phóng ra bộ pháp lại tựa như gánh vác gánh nặng ngàn cân.

Mỗi một bước xem ra đều lộ ra như vậy nặng nề.

Âm nhạc chẳng biết lúc nào đã ngừng, cái khác mang theo mặt nạ nữ tử áo trắng đều quỳ rạp trên đất, ở giữa độc chừa lại một cái thông đạo.

Đứng tại chính giữa tiểu quận chúa Triệu Mẫn cũng dừng lại mình dáng múa, nàng nhẹ nhàng nghiêng đầu, trong miệng thốt ra nhiệt khí đang từ mặt nạ bờ môi chỗ tiết ra, một phen vũ đạo dưới, cũng không biết là bởi vì khẩn trương hay là hao phí quá nhiều khí lực, khiến cho nàng cũng ra một chút đổ mồ hôi.

Gần.

Gần.

Càng ngày càng gần.

Nhạc Duyên khí thế trên người cũng theo bộ pháp di chuyển, từng bước một càng ngày càng thịnh, khi Nhạc Duyên đi qua thông đạo, đi tới tiểu quận chúa Triệu Mẫn trước mặt thời điểm, kia cỗ thâm trầm mà hùng vĩ khí thế cũng đạt tới 1 cái đỉnh điểm.

“…”

Ánh mắt na di, Nhạc Duyên đầu tiên là tại tiểu quận chúa mặt nạ trên mặt bên trên dừng lại hồi lâu, hắn lại cúi đầu nhìn lướt qua kia nửa quỳ ở bên cạnh 1 tên mang theo mặt nạ thiếu nữ áo trắng trên cổ tay chuông bạc keng phía trên. Lấy cảm giác của hắn, tất nhiên là biết được cái này tại bạn nhảy trên đường, liên tiếp lấy tiểu quận chúa Triệu Mẫn thiếu nữ sẽ là ai.

Nga Mi phái đương nhiệm chưởng môn Chu Chỉ Nhược.

Hắn ban đầu ở Nga Mi sơn thời điểm, thế nhưng là dạy bảo qua Chu Chỉ Nhược, đối phương từ lúc ấy hay là thiếu niên trạng thái lúc trên người mình học được một bộ võ công.

Đúng là ngay cả Nga Mi phái cũng trực tiếp liên luỵ vào sao

Đây là của hồi môn.

Làm giáo chủ, làm người trong cuộc Nhạc Duyên phi thường rõ ràng.

Trước mắt này một đám bạn nhảy nữ nhân đều là thuộc về tiểu quận chúa Triệu Mẫn của hồi môn, đổi câu thông tục điểm lời nói nói chính là các nàng đều là thuộc về hắn.

Tại Triệu Mẫn kia như nước đồng dạng 2 mắt nhìn chăm chú, Nhạc Duyên không có lên tiếng, hắn chỉ là lẳng lặng nhìn nửa ngày, tại tất cả mọi người nhìn chăm chú,

chậm rãi nâng lên tay phải của mình, đưa tay trực tiếp hướng tiểu quận chúa trên mặt vuốt đi, tựa hồ muốn lấy xuống tấm kia kì lạ mặt nạ.

Nhưng mà, ngay tại Nhạc Duyên để tay tại tiểu quận chúa Triệu Mẫn trên mặt cỗ lấy xuống một sát na kia, tràng diện đột nhiên phát sinh biến hóa.

Những cái kia quỳ trên mặt đất khẩn cầu thương tiếc cái khác nữ tử áo trắng trong lúc nhất thời đều có động tác.

Màu trắng băng rua bay múa bên trong, giống như Âm Quý phái kia chí cao tâm pháp Thiên Ma công chỗ hiện ra Thiên Ma Vũ đồng dạng, những này băng gấm tựa hồ có sinh mệnh đồng dạng, giương nanh múa vuốt ở giữa tựa như vô số đầu bạch xà đồng dạng trực tiếp hướng Nhạc Duyên phương hướng càn quét mà đi.

Xoát! Xoát! Xoát!

Không tránh không né, Nhạc Duyên mặc cho những này màu trắng dây lụa đem mình bao khỏa , mặc cho bọn chúng quấn quanh ở mình trên cổ.

“! ! !”

Ở đây xem lễ người trong giang hồ cùng Minh giáo cao tầng đều ngạc nhiên vô cùng, mà lại tại ở trong đó kinh ngạc nhất đích thật là Vương Bảo Bảo, tiểu quận chúa Triệu Mẫn cùng Chu Chỉ Nhược 3 người.

Không nói Vương Bảo Bảo cùng Chu Chỉ Nhược 2 người không biết nền tảng, mà rõ ràng đại khái tình

huống, thậm chí những nữ nhân này đều là tự chọn đến tiểu quận chúa Triệu Mẫn tại thời khắc này cũng đã là hoàn toàn không khỏi kinh ngạc.

Đây là! ! !

Chẳng lẽ… Các nàng đã động thủ!

Đáng chết!

Không đề cập tới tiểu quận chúa giờ khắc này tâm tình biến hóa, nàng hoàn toàn không rõ cục diện vì sao lại biến thành dạng này chẳng lẽ những người khác đều tại vô hình ở giữa bị khống chế lại.

Ánh mắt quét tới, Triệu Mẫn phát hiện trừ bỏ Chu Chỉ Nhược bên ngoài, cái khác tất cả nữ tử áo trắng cả người đều phát sinh biến hóa kỳ quái, tựa hồ có vô số vô hình sợi tơ chính liền tại đầu của các nàng bên trên, thao túng thân thể của các nàng . Các nàng giữa bất tri bất giác trở thành khôi lỗi, đang bị người dùng bàn tay vô hình thao túng hết thảy.

Trên đài cao.

Kia nguyên bản tạo dựng trên long ỷ, Xích Luyện tiên tử hay là ngồi ngay ngắn ở đó bên trong, không có bất kỳ động tác gì.

Dù là trước đó bị tiểu quận chúa Triệu Mẫn trên cổ tay linh đang hấp dẫn lực chú ý, nhưng nàng vẫn là không có bất kỳ động tác gì, vẫn là lẳng lặng ngồi ở kia bên trong, tựa hồ là phát giác được cái gì, đang đợi cái gì.

“A!”

“Ha ha…”

Tiếng cười khẽ bên trong, Nhạc Duyên một tay cầm mặt nạ, một tay vuốt ve phía trên kia để người quen thuộc hoa văn, hắn cười.

“Âm dương bí thuật.”

“Chỉ là thủ đoạn lại vì sao muốn tại bản tọa trước mặt hiển lộ rõ ràng “

“Là tại chuẩn bị lý do nên như thế nào giải thích vấn đề kia sao “

“Mà lại… Vì sao muốn dùng mặt nạ tới nhắc nhở bản tọa “

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn mặt nạ trên mặt, Chu Chỉ Nhược mặt nạ trên mặt, còn có cái khác nữ tử áo trắng mặt nạ trên mặt có thể nói là mỗi người đều mang đặc sắc.

Nhưng tổng kết lại, thật là 3 cái loại hình.

Trừ bỏ Triệu Mẫn cùng Chu Chỉ Nhược bên ngoài, cái khác cùng một chỗ vũ đạo nữ nhân mặt nạ trên mặt chính là hỉ nộ ai 3 thức mặt nạ.

Cái kia đại biểu nói công tử Nhạc Duyên.

Đây là một phần nhắc nhở.

Nhắc nhở lấy kia phát sinh ở Đại Đường Song Long thế giới cố sự.

Mà cái này kì lạ 3 thức mặt nạ trên thực tế hắn Nhạc Duyên chỉ đối 1 người chân chính biểu hiện ra qua.

Đó chính là Sư Phi Huyên (Thạch Thanh Tuyền).

Lại nhìn đứng dậy đi đến Triệu Mẫn bên người, xem như cẩn thận từng li từng tí bảo hộ lấy tiểu quận chúa Chu Chỉ Nhược trên mặt thì là một tấm màu đen mặt nạ.

Tấm mặt nạ này thì là hắn Nhạc Duyên danh chấn thiên hạ, lấy Âm Dương gia thủ lĩnh Đông Hoàng quá quét ngang đi thời Tần cách ăn mặc.

Về phần tiểu quận chúa Triệu Mẫn chỗ mang tấm kia mặt nạ vàng kim… Thời gian quá lâu.

“Ừm đây là! ! !”

Lâu tại trong đầu của hắn bên trong, cần hồi ức hồi lâu mới nhớ tới kia 1 trương mặt nạ đến tột cùng đại biểu cho cái gì.

Kia là đại biểu chiến thần, đại biểu Tà linh thái tử danh xưng mặt nạ.

Là mình 2 vị mẫu hậu 1 trong tây cung tặng cho cho lễ vật, liền như là hắn 2 cái huynh đệ đồng dạng đồng dạng có hoa văn nhan sắc đều không cùng mặt nạ, nghe

nói kia là giết chóc nát đảo truyền thống.

Khi cái này cùng ký ức chỗ sâu nhất ấn tượng hợp hai là 1 thời điểm, Nhạc Duyên đã nhớ tới rất nhiều.

Nhưng đó là mình, nhưng lại cùng mình bây giờ cách quá xa.

Sáu lần luân hồi, sáu lần chuyển thế.

Đã tại thời gian làm hao mòn bên trong, mất đi không ít ký ức, cũng làm hao mòn quá nhiều đồ vật.

Khi cái này 3 loại mặt nạ bày ở Nhạc Duyên trước mặt, chính là có người tại lấy các loại đại biểu vật ngay tại tỉnh lại nhất nguyên sơ cái kia Nhạc Duyên.

Tỉnh lại lúc trước điều khiển thiên thạch giáng lâm ở cái thế giới này chiến thần Nhạc Duyên.

Cái kia diệt thế đồng thời tiện thể đánh tan thế giới bình chướng bởi vì trọng thương mà đem mình ngã chết chiến thần.

Lại một thế sống lại chính là đại danh đỉnh đỉnh thông thiên giáo chủ.

Nhưng cũng là chính thức mở ra đại chiến, mở ra hết thảy mở màn đầu nguồn.

Đây cũng là vì cái gì tại phong thần một trận chiến bên trong trút bỏ thân rồng sẽ có vẻ như vậy kỳ quỷ, bắt đầu còn tốt, đến cuối cùng chậm rãi càng dài càng kỳ quái,

thậm chí họa phong đều có chút khác biệt nguyên nhân.

Trong đầu ký ức đang không ngừng lăn lộn, vô số gián đoạn hình tượng ngay tại Nhạc Duyên não hải bên trong lướt qua. Cái này mặt nạ màu vàng óng tựa hồ mang theo lực lượng kỳ lạ, ngay tại dẫn dắt Nhạc Duyên trải nghiệm quá khứ hiện tại cùng tương lai.

Trước mắt bao người, chỉ thấy Nhạc Duyên tay nắm lấy mặt nạ vàng kim lâm vào kỳ quỷ trầm mặc.

Mà kia trên mặt nạ càng là thỉnh thoảng như là ảo thuật đồng dạng chui ra từng con tử sắc hồ điệp, vây quanh Nhạc Duyên không ngừng bay múa.

Cùng lúc đó, Nhạc Duyên trên thân khí tức trở nên cực đoan không ổn định bắt đầu.

Hủy diệt.

Tà ác.

Cao cao tại thượng.

Lạnh lùng, đa tình.

Vẫn còn ấm cùng cùng vô số cảm xúc biến hóa ngay tại 1 vừa hiển hiện, trong lúc nhất thời Nhạc Duyên toàn bộ thân thể thượng hạng như 1 cái vạn hoa đồng, đủ loại kiểu dáng cảm xúc đều ở trên người hắn không ngừng hiển hóa biến động.

Dần dần trên tay mặt nạ vàng kim đã biến mất không

thấy gì nữa, vô số tử sắc hồ điệp đã toàn bộ đem Nhạc Duyên bao khỏa tại trong đó.

Xa xa nhìn lại, liền tựa như 1 con tử sắc kén đồng dạng.

Nó ngay tại phun trào.

Có 1 cái thứ gì ngay tại

“Không ổn!”

“Động thủ!”

Hét lên một tiếng đánh vỡ trước mắt biến hóa, một đạo kiếm khí từ dưới chân bắn ra.

Đâm thẳng kia từ vô số tử sắc hồ điệp tạo thành kén bên trên.

Kiếm quang tản ra, giống như bắn nổ tinh mang.

Tại cái này liệt dương dưới, cho thấy so đỉnh đầu mặt trời còn có sáng quang mang.

Khí lãng khổng lồ vén Trích Tinh lâu đỉnh xem lễ chúng người giang hồ ngã trái ngã phải đồng thời, đã thấy màu trắng tơ lụa nhao nhao nổ tung, giống như phiêu tán cánh hoa. Nguyên bản dùng tơ lụa trói buộc Nhạc Duyên chúng nữ tử áo trắng đều ngã đầy đất.

Bạch nhứ bay giương bên trong nương theo lấy điểm điểm tử sắc, mọi người ghé mắt nhìn lại, chỉ thấy nguyên bản giữa sân chẳng biết lúc nào đã nhiều một

nữ nhân.

Một thân quần áo màu xanh, bên hông cài lấy 1 cây ngọc trúc.

Phía trên treo một bầu rượu.

Nàng giờ phút này chính tay trái chặn ngang ôm 2 thiếu nữ, chính là Triệu Mẫn cùng Chu Chỉ Nhược.

Trước đó cái kia đều là tử sắc hồ điệp bao vây lấy Nhạc Duyên kén đã bị hủy vứt bỏ một nửa, lộ ra đứng ở bên trong chính nhắm mắt lại nam nhân mặt bên.

Buông ra 2 thiếu nữ, cô gái áo xanh này hất lên ống tay áo, có chút hào khí Vô Song ôm quyền nói: “Vãn bối Quách Tương gặp qua Nhạc tiền bối.”

Nghe vậy.

Bỗng nhiên, đối phương chậm rãi mở ra 1 con kim sắc mắt.

Chương 302 : Tiền bối! Vãn bối! Tiểu bối!

Cho dù ai không có nghĩ qua người đầu tiên xuất thủ người sẽ là Quách Tương Quách nhị tiểu thư.

Một bộ áo xanh.

Ôm quyền chắp tay.

Người đứng tại kia bên trong, chính là một thân tràn trề hào khí.

Một giới thân nữ nhi, thật là hiện ra so nam nhi càng thêm tiêu sái hào sảng khí chất ra, lập tức hấp dẫn ở đây ánh mắt mọi người.

Xem lễ người trong giang hồ thì là không khỏi kinh ngạc.

Mỗi người trong đầu đều bồi hồi người một đống lớn nghi hoặc, làm sao lại

Đường đường Nga Mi phái khai phái người Quách Tương làm sao lại còn trẻ như vậy, đây là vô số trong lòng người lóe lên ý niệm đầu tiên.

Nhất là thế hệ trẻ tuổi nhất là như thế.

Thậm chí tại Minh giáo bên trong cũng giống vậy.

Ngược lại là Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính,

quang minh tả sứ Dương Tiêu cùng Thiết Quan đạo nhân sư huynh đệ không có bao nhiêu ngoài ý muốn. Mà tại Ân Thiên Chính cùng Dương Tiêu trong lòng, càng là trực tiếp toát ra một cái danh hiệu —— Thánh nữ!

Dương Tiêu bởi vì niên kỷ nguyên nhân, hắn chưa từng gặp qua khi đó Quách Tương tại Minh giáo bên trong phong thái, nhưng bởi vì gia đình bối cảnh nguyên nhân ngược lại là biết một đoạn này đặc sắc chuyện cũ, chỉ bất quá tại Thánh giáo nội bộ đoạn này đặc sắc xem như theo một ý nghĩa nào đó sỉ nhục. Cho nên, Quách Tương tại Minh giáo bên trong cố sự bị cố ý áp chế.

Nhưng Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính thì không phải vậy, hắn tại tuổi nhỏ thời điểm, may mắn thấy tận mắt Quách Tương phong thái.

Chỉ bất quá thời niên thiếu hắn nhìn thấy cũng không phải Minh giáo Thánh nữ, mà là lấy cái khác thân phận hành tẩu giang hồ Quách nhị tiểu thư.

Vào lúc đó… Ân Thiên Chính cũng miễn không được thiếu niên Mộ Ngải.

Trong đầu hiện lên thời niên thiếu hồi ức, hắn biết rõ trên thế giới này có một ít kì lạ võ công có thể bảo trì trẻ tuổi, tại dưỡng nhan bên trên có độc đáo tác dụng. Cho nên giờ phút này gặp lại Quách nhị tiểu thư, Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính cũng không có bao nhiêu ngoài ý muốn.

Trừ cái đó ra, chính là Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân nói

Tĩnh Am.

Nàng khẽ nhếch lấy miệng, sững sờ nhìn trước mắt nữ tử.

Thân là nữ nhân, thân là Từ Hàng Tĩnh trai truyền nhân, nói Tĩnh Am không thể không thừa nhận trên người đối phương kia cỗ kì lạ khí chất đối người bên ngoài sinh ra xung kích, nhất là nữ nhân.

Nhất là học tương ứng võ công nữ nhân.

Cảm giác kia… Thật giống như trên người của đối phương có một loại kỳ diệu độc tố ngay tại phát huy, để người nhịn không được đi chú ý nàng, nhìn xem nàng.

Chỉ một chút.

Nói Tĩnh Am liền biết mình sư phó vì cái gì đến bây giờ còn sẽ tồn tại loại kia tâm tính, loại kia không để cho nàng lý giải hận mà không được tâm tình.

Một nữ nhân bị một cái nam nhân thương tâm cũng là còn tốt, nhưng nếu là bị cùng giới nữ nhân thương tâm, kia chỉ sợ là một đời một thế đều không thể quên, loại kia yêu hận có thể sẽ khắc vào xương bên trong, khắc ở trong linh hồn.

Cái nhìn kia, để nàng nói Tĩnh Am vậy mà đều có một loại động tâm ảo giác.

Mà tại một nhóm người này bên trong, chân chính kinh hãi nhất không phải người khác, chính là thân là đã từng

thân là Nga Mi đệ tử Kỷ Hiểu Phù cùng đương nhiệm Nga Mi phái chưởng môn Chu Chỉ Nhược.

Giờ này khắc này, 2 nữ đều không hẹn mà cùng toát ra ngốc trệ chi sắc.

Rất rõ ràng.

Các nàng cũng không nghĩ tới mình môn phái khai phái tổ sư lại còn còn sống, thậm chí còn sống còn trẻ như vậy, sống như thế tự tại.

Chỉ bất quá Kỷ Hiểu Phù giờ phút này ở tại Dương Tiêu bên người, muốn mở miệng mà không được, về phần bị Quách Tương 1 đem chặn ngang ôm lấy Chu Chỉ Nhược thì đã lấy xuống mặt nạ, sợ hãi than nói: “Tổ sư!”

Trừ cái đó ra, mặt khác 2 cái tâm thần chấn động, trong lúc nhất thời không nói nên lời chính là Thiết Quan đạo nhân sư huynh đệ hai người.

Đây là! ! !

Sư phó!

Sư huynh đệ hai người liếc nhau, đều từ lẫn nhau trên mặt nhìn thấy thần tình giống nhau.

1 cái thân ảnh quen thuộc đã xuất hiện tại sư huynh đệ 2 người trong lòng.

Đương nhiên.

Đây hết thảy ảnh hưởng liền thôi, cũng bất quá là chuyện nhỏ.

Chân chính mấu chốt, để người chú ý hay là kia nửa quấn tại từ vô số tử sắc hồ điệp tạo thành kén bên trong, mặc dù bị đánh nát một nửa, nhưng là kia lộ ra ngoài bóng người, cũng đã là làm cho tất cả mọi người đều đề phòng đến cực hạn.

Khí tức lập loè, biến hóa vạn đoan.

Tà ác.

Phật tính.

Đạo ý.

Thậm chí đường hoàng khí quyển.

Chờ đợi xem bắt đầu phức tạp nhưng lại tương bác khiển trách khí chất tại Nhạc Duyên trên thân vừa đi vừa về hiện ra, cuối cùng 1 1 dung hợp.

Cuối cùng, mở ra con kia tròng mắt màu vàng óng trung lưu lộ ra đều là vô tận lạnh lùng cùng vô tình, hắn chỉ như vậy bình tĩnh nhìn chằm chằm Quách Tương.

Nửa ngày.

Nhạc Duyên mở miệng, lạnh lẽo thanh âm tại đỉnh Trích Tinh lâu tán ra, nói: “Kiếp phù du phồn hoa, ảo ảnh trong mơ.”

“Mặc dù có người chuyên môn chuẩn bị một trận hồi ký bị đánh gãy, để người thực tế là có chút tức giận.”

“Nhưng, đối với bản tọa đến nói, cái này đã đầy đủ.”

Chỉ tiếc…

Có câu nói chưa hề nói, Nhạc Duyên phát hiện mình tại khôi phục, thời gian tựa như trên người mình đảo lưu, ký ức trở về đại biểu cho lực lượng trở về, lực lượng trở về thì là đại biểu cho huyết mạch khôi phục.

Nhưng Nhạc Duyên thật là biết, giờ khắc này thật là mình nguy hiểm nhất thời điểm.

Khoảng cách kết quả cuối cùng chỉ thiếu chút nữa, nhưng bây giờ rõ ràng có người là muốn mình tại cuối cùng thất bại trong gang tấc.

Kế hoạch của hắn bị người hất bàn.

Cái này tử sắc hồ điệp… Từ không cần phải nói minh.

Nhạc Duyên tại nhìn thấy nó thời điểm, liền đã phi thường rõ ràng lai lịch của đối phương.

Đến từ Âm Dương gia trộm cắp mình lưu cho Nguyệt nhi Trường Sinh đan Nguyệt Thần, tăng thêm Đạo gia Thiên tông chưởng môn Hiểu Mộng, các nàng cùng đi tới. 2 người này đều có viễn trình điều khiển người khác năng lực.

Vừa mới người chưa xuất hiện, cũng đã riêng phần

mình cho thấy lẫn nhau năng lực.

Không nên a!

Là chỗ nào có vấn đề

Thần sắc không thay đổi bên trong, tại Nhạc Duyên nội tâm bên trong thì là không ngừng phân tích tình huống hiện tại.

Trở về đến một nửa hồi ký ngay tại nói cho Nhạc Duyên cục diện này xuất hiện để người hoàn toàn ngoài ý muốn biến hóa, đó chính là Hiểu Mộng… Xuất hiện quá sớm.

Tại lúc trước thời Tần thời điểm, Nhạc Duyên sơ hàng nơi đó thời điểm, gặp lại Hiểu Mộng một khắc này, sở ban tặng đồ đạc của nàng chính là hắn muốn 1 cái van an toàn, 1 cái giữ gốc. Lấy hắn khi đó năng lực khóa lại một đứa tiểu hài nhi tư tưởng, muốn đối phương dựa theo mình cần từng chút từng chút giải khai não hải bên trong hết thảy, thời gian hẳn là dư thừa.

Nhưng…

Đến bây giờ, đem không người có thể khống chế cuối cùng đại thế biến hóa.

“Tương nhi!”

Thần sắc xuất hiện biến hóa, não hải bên trong quá mức dư thừa hồi ức trong lúc nhất thời có chút hỗn tạp, Nhạc Duyên nhìn qua trước mắt nữ tử áo xanh, còn là lần đầu

tiên lấy lúc trước mới gặp thời điểm nhắc tới ra tên của nàng.

“…”

Ánh mắt yếu ớt, Quách nhị tiểu thư trên mặt kia không cầm được vui mừng chợt lóe lên.

Nàng rất thích xưng hô thế này.

Chỉ vì trong đó mang theo một phần yêu chiều.

Chỉ là khi kia nhu hòa thần sắc qua đi, Nhạc Duyên lại là lại lần nữa khôi phục đạm mạc, mà là quay đầu đối phía ngoài phương hướng nói: “Như là đã đến, cần gì phải che che lấp lấp.”

“Huống chi phần này che lấp, xem ra cũng không phải nhằm vào bản tọa.”

Lời nói rơi xuống, thật là lại nghe 1 câu “Tiền bối” từ chào hỏi, một tiếng tiếng hạc ré bên trong, tại Tống Viễn Kiều, Ân Lê Đình 2 cái Võ Đang phái đệ tử kinh ngạc ánh mắt dưới, 1 đạo người mặc đạo bào, tóc trắng xoá lão đạo chính đạp trên tiên hạc từ đuôi đến đầu, rơi vào Trích Tinh lâu đỉnh.

Rõ ràng là đương đại đại tông sư, Võ Đang phái chưởng môn Trương Tam Phong.

Phất phất tay, tiên hạc đi xa, đầu tiên là hướng Nhạc Duyên đi 1 cái vãn bối lễ, Trương Tam Phong ánh mắt lúc này mới rơi vào Quách Tương trên thân, đôi mắt chỗ

sâu mang theo một chút thỏa mãn.

Giờ khắc này.

Nếu nói trước đó Nga Mi phái tổ sư Quách Tương xuất hiện là chấn động Kỷ Hiểu Phù cùng Chu Chỉ Nhược tâm, như vậy hiện tại lời nói thì là chấn động Tống Viễn Kiều cùng Ân Lê Đình.

Cùng một người khác.

Tiểu quận chúa Triệu Mẫn.

Chương 303 : Phân liệt

Quang Minh đỉnh.

Chân núi.

Một chỗ yên lặng chỗ tối tăm.

Bị nhân sinh sinh đục ra đến trong huyệt động, Hiểu Mộng chính ngồi xếp bằng ngồi ngay ngắn ở đó bên trong, trên tay đủ loại kiểu dáng thủ ấn đang không ngừng kết động lên, chính là xuất từ Đạo gia thủ ấn, phức tạp mà cấp tốc, các loại kì lạ thủ ấn tại trước người mình không ngừng biến hóa.

Tại Hiểu Mộng thân thể 4 phía thì là huỳnh quang lấp lóe, như là trong đêm tối đom đóm đồng dạng tại cái này hang động đen kịt bên trong lộ ra phá lệ làm cho người chú mục.

Một bên.

Xuất thân Âm Dương gia Nguyệt Thần giờ phút này đã mở hai mắt ra, nàng vừa mới lấy âm dương thuật điều khiển đám kia nữ tử chính là tại vì Hiểu Mộng hành động làm chuẩn bị.

Khi Nhạc Duyên tránh thoát trói buộc về sau, âm dương thuật ảnh hưởng đã bị phá trừ.

Nguyệt Thần chưa từng cho là mình âm dương thuật có thể bình yên vô sự, nhất là tại đối mặt Đông Hoàng đại

nhân thời điểm, nàng chỉ cần làm được một chút xíu trói buộc là đủ. Có lẽ riêng lấy chính nàng năng lực còn chưa đủ, nhưng nếu tăng thêm trong cơ thể mình kia phần đã có thể nhận mình khống chế, kia phần đến từ Phượng Hoàng cừu hận lời nói, ngược lại là có thể kích phát thể nội đầy đủ tiềm lực.

Tăng thêm đối nhân tính suy nghĩ, nghĩ đến Đông Hoàng đại nhân tất nhiên sẽ xuất hiện tương ứng chần chờ, mà cái này một phần chần chờ chính là kế hoạch mấu chốt.

Hiện tại ——

Hai con mắt màu đỏ dừng lại tại đang không ngừng kết ấn, lấy Đạo gia chí cao tinh thần lực đến thúc giục công pháp Hiểu Mộng, nàng biết tại thời khắc này, chỉ sợ đối phương tâm pháp đang dần dần hướng toàn bộ Quang Minh đỉnh bao phủ tới.

Thành công hay không, sẽ tại trước mắt.

Về phần tối hôm qua Quách Tương rời đi, nàng cũng không ngoài ý muốn, mà lại kia Tiểu Long Nữ càng sẽ không cùng mình 2 người ở chung một chỗ, các nàng đều có các mục đích bản thân sự tình.

Mục tiêu giống nhau, nhưng là cố sự lại khác.

Mục đích cũng sẽ trở nên khác biệt.

Mà lại trong này trên đường, Hiểu Mộng cũng thỉnh thoảng dùng ngôn ngữ đang chọn làm mấy người quan hệ trong đó, lấy đạt tới nàng mục đích mong muốn.

Dù sao người khác muốn có lẽ là Hứa Tiên, có lẽ là nói công tử, nhưng nàng Nguyệt Thần cùng Hiểu Mộng muốn thì là cái kia cường thế vô địch Đông Hoàng quá 1.

Đương nhiên, tại giữa hai người này hợp tác, mặc dù thân là minh hữu, nhưng cũng không phải chân chính tri tâm biết rõ.

Dù sao có một đoạn thời gian rất dài, nàng Nguyệt Thần đều bị kia Phượng Hoàng còn sót lại cừu hận ý chí ảnh hưởng, cả người lộ ra ngơ ngơ ngác ngác, thời gian quá dài bên trong căn bản không biết được ngoại giới đến cùng xảy ra chuyện gì. Khi nàng lúc thanh tỉnh, cũng đã phát hiện thời gian trở nên thương hải tang điền, rất nhiều kế hoạch bị ép bỏ dở, chỉ có thể dọc theo Hiểu Mộng chuẩn bị kế hoạch đi xuống.

Nhưng Hiểu Mộng là có hay không như lúc trước đồng dạng không có biến hóa, điểm này Nguyệt Thần không cách nào khẳng định.

“! ! !”

2 mắt bỗng nhiên mở ra, kêu đau một tiếng từ Hiểu Mộng trong miệng truyền ra, một vệt máu đã tại khóe miệng lan tràn mà ra, một chút mùi máu tanh tại cái này không gian chật hẹp lộ ra vô cùng rõ ràng.

“Làm sao “

“Thất bại “

Nguyệt Thần thấy thế hơi có vẻ có chút khẩn trương, nàng cũng không muốn muốn mình mong muốn sự tình xuất hiện to lớn ngoài ý muốn, một thân công lực càng là ngưng tụ.

Trước mắt Hiểu Mộng khí tức giảm đột ngột, khí chất càng là từ trước đó thần bí phiêu hốt như tiên trung thành vì 1 cái người sống sờ sờ.

Nguyệt Thần có thể cảm giác được, Hiểu Mộng một thân khí tức chí ít thiếu một nửa, 1 bộ bị thương nặng bộ dáng.

“Không!”

Cúi đầu Hiểu Mộng không có để Nguyệt Thần nhìn thấy ánh mắt của mình biến hóa, trong phút chốc liền chỉnh lý tốt cảm xúc, ngẩng đầu, nàng nói: “Không có thất bại, nhưng cũng không có hoàn toàn thành công.”

“Quách Tương xuất thủ.”

“Nàng phá hư ta kế hoạch gần một nửa.”

“Hắn hiện tại cũng không hề hoàn toàn trở về, dưới mắt muốn lại lần nữa hoàn thành, chỉ sợ cần cái khác ngoại lực.”

“Mà lại kia Võ Đang phái Trương Tam Phong cũng tới.”

“Muốn kế tiếp theo, đã không có trước đó như thế cơ hội tốt.”

“Cho nên… Nguyệt Thần, đến ngươi.”

Tại màu tím nhạt huỳnh quang bên trong, Hiểu Mộng một bên che mép không cầm được máu tươi, một bên nhìn chằm chằm trước mắt cô gái tóc đỏ tử nói: “Tiếp xuống tất nhiên có một trận đại chiến, ngươi mong muốn thì ngay tại kia một trận đại chiến bên trong, như thế nào tỉnh lại mình chỗ theo đuổi Đông Hoàng quá 1, liền xem chính ngươi.”

“Ta chỉ có thể đến giúp cái này bên trong.”

Nghe Hiểu Mộng cái này nghe tựa hồ móc tim móc phổi lời nói, nhưng là rơi vào Nguyệt Thần trong tai cũng không có cho nàng mang đến bao lớn cảm động, ngược lại là nhắc lên nàng đề phòng, : “Vậy còn ngươi “

Hiển nhiên.

Hiểu Mộng cũng có mình truy cầu.

Tại đã từng thảo luận bên trong, Hiểu Mộng suy nghĩ chính là cái kia lúc trước dạy bảo nàng, tạo thành nàng như vậy tình huống kẻ cầm đầu.

Trong lời nói hình dung đối tượng tự nhiên là Nhạc Duyên, là Đông Hoàng quá 1.

Mà điểm này chính là đã từng 2 người tiến tới cùng nhau nguyên nhân căn bản.

Nhưng có một chút Nguyệt Thần có thể khẳng định là

thân là Đạo gia Thiên tông chưởng môn Hiểu Mộng chỗ theo đuổi tuyệt đối không phải điểm này.

Nàng đạm mạc, vô tình, là nhân loại thần.

Tại Hiểu Mộng trên thân là chưa từng sẽ xuất hiện cái gì hảo tâm loại hình đồ vật, chỉ có tiện tay tùy ý thái độ như vậy.

Đã từng 2 người hợp tác theo Nguyệt Thần mình trùng hợp là phù hợp tâm ý của nàng, phù hợp thái độ của nàng, Hiểu Mộng cũng muốn từ cái này trong liên minh đạt được nàng muốn.

“Ta muốn “

“Ha!”

Một tiếng tiếng cười khẽ bên trong, Hiểu Mộng lạnh nhạt nói: “Tự nhiên sẽ có người đưa tới.”

Còn có những người khác sao

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, Nguyệt Thần gật gật đầu, nói thẳng: “Cũng tốt, chuyện cho tới bây giờ , dựa theo kế hoạch ngươi ta ở giữa hợp tác liên minh quan hệ cũng nên như vậy kết thúc.”

“Gặp lại!”

“Đạo gia Thiên tông chưởng môn.”

“Hiểu Mộng đại sư.”

Phất tay, Nguyệt Thần rời khỏi cái huyệt động này, người đã dậm chân đi xa.

Không có chút dừng lại cùng hoài niệm.

“Cũng không còn thấy.”

“Âm Dương gia Hữu hộ pháp Nguyệt Thần.”

Đưa mắt nhìn Nguyệt Thần bóng lưng biến mất tại tầm mắt, Hiểu Mộng kia mờ mịt tiếng nói tại hang động quanh quẩn.

Trên thực tế tại Quách Tương, tại Tiểu Long Nữ, tại Lục Vô Song, tại tiểu quận chúa Triệu Mẫn trong mắt nhìn thấy chính là Hiểu Mộng cùng Nguyệt Thần 2 người cùng chỗ một phe cánh, lộ ra tâm cơ thâm trầm dã tâm bừng bừng, mà các nàng cũng không nghĩ tới vừa vặn là một điểm nữa.

Các nàng đã là đồng minh, càng là kiềm chế.

1 cái biết được thiên cơ, có thể đo lường tính toán vận mệnh phương sĩ, là đáng sợ.

Cuộc đời một người, khó lường không ai qua được vận mệnh.

Chỉ khi nào tương lai của ngươi có thể bị đo lường tính toán khẳng định thời điểm, cái này vận mệnh cũng liền sinh ra giá trị.

Trên thực tế tại trước đó trong mấy người, Hiểu Mộng thoạt nhìn là trung tâm, nhưng trên thực tế là bị người bài xích bên ngoài.

Chỉ bất quá mấy nữ nhân ở giữa 'Tỷ muội tình thâm' mà thôi.

Mà Nguyệt Thần đối Hiểu Mộng bất mãn, chính là tại nàng thanh tỉnh đi sau phát hiện mình là bị dẫn dắt đến từ Nguyệt nhi kia bên trong trộm cắp Trường Sinh đan. Nguyên bản nàng cho là mình có thể khống chế, có thể làm được mình muốn sự tình, nhưng trên thực tế là Nguyệt Thần điên rất nhiều năm, bị kia Phượng Hoàng cừu hận chỗ ràng buộc, nhiều thời gian hơn thì là dựa vào cái kia kiếm giới lối vào chỗ, mượn từ trận pháp cũng kiếm thế đi ma diệt kia cỗ kéo dài không ngừng cừu hận.

Bên ngoài.

Hành tẩu trên đường chuẩn bị trực tiếp đi đến Quang Minh đỉnh Nguyệt Thần lại nhìn lướt qua phía sau phương hướng, xa xa nhìn lại vừa mới xuất hiện địa phương tựa như xuất hiện Liễu Không ở giữa vặn vẹo, biến mất không thấy gì nữa.

Nàng biết, kia là trận pháp.

Là đạo môn kỳ môn bát quái.

Ngay cả nàng hiện tại cũng không phát hiện được Hiểu Mộng khí tức.

Tại vừa mới, Nguyệt Thần tại nhìn thấy Hiểu Mộng bị thương liền ngay lập tức có tính toán ra tay, không phải nhằm vào người khác, mà là nhằm vào Hiểu Mộng.

Nhưng, Nguyệt Thần chần chờ.

Hiểu Mộng là thật bị thương hay là giả bộ

Nguyệt Thần không dám khẳng định, nhưng là nàng càng để ý hiện tại Đông Hoàng đại nhân trạng thái.

Một phen tình thế khó xử phía dưới, Nguyệt Thần cuối cùng vẫn là làm ra lựa chọn của mình. Bất quá rời đi trước, Nguyệt Thần hay là làm mình chuẩn bị.

Cho kia Hiểu Mộng đại sư lưu lại một điểm lễ vật.

Mà lúc này.

Trích Tinh lâu bên trên.

Quách Tương cùng Trương Tam Phong xuất hiện, khiến cho thế cục lại biến.

Bầu không khí trong lúc nhất thời trở nên ngưng trọng vô cùng.

Một mực ngồi ngay ngắn ở trên long ỷ Xích Luyện tiên tử nhìn lướt qua về sau, lại tại giờ khắc này có động tác.

Nàng, đứng dậy.

Chương 304 : Vợ cả

“Quách nhị tiểu thư!”

Bờ môi bỗng nhúc nhích, Trương Tam Phong cuối cùng vẫn là nói ra Quách Tương mấy cái xưng hô bên trong trong đó 1 cái.

Trên thực tế, Quách Tương có mấy cái xưng hô.

Dưới mắt.

Lấy nàng bối điểm đến nói, trên giang hồ tuyệt đại đa số người phải xưng tiền bối.

Nhưng rơi vào đồng dạng bối điểm mắt người bên trong, thì khỏi phải.

Đương nhiên, cũng có thánh nữ thân phận, chỉ bất quá cái thân phận này đã sớm quá thời hạn, trên cơ bản không bị sử dụng.

Trực tiếp xưng hô danh tự chỉ có đối Quách Tương đến nói là có tiền bối thân phận Nhạc Duyên, Xích Luyện tiên tử cùng Tiểu Long Nữ 3 người cùng cùng thế hệ Trương Tam Phong. Nhưng Trương Tam Phong cũng không có xưng hô cái tên này, mà là lấy Quách nhị tiểu thư đến la lên.

“…”

Quách Tương nghe vậy, thon dài mày kiếm không khỏi

vừa nhấc, rất rõ ràng nàng đối Trương Tam Phong xưng hô thế này hơi có vẻ ngoài ý muốn.

Xưng hô thế này vô cùng khiến người ngoài ý.

Nhất là đối Trương Tam Phong đến nói.

Nàng cùng hắn quan hệ trong đó muốn so với bình thường người tưởng tượng muốn phức tạp hơn.

Là tình cảm phức tạp lão hữu.

Chỉ bất quá đối Quách Tương đến nói, có nhiều chỗ lộ ra rất kỳ quái, để người có chút bất đắc dĩ mà thôi.

Dù sao nàng Quách Tương chỉ là đem Trương Tam Phong xem như huynh đệ đối đãi, nhưng là người ta nghĩ lại là muốn cua nàng người huynh đệ này.

Cái loại cảm giác này song phương không có nói rõ, nhưng Quách Tương há lại sẽ không rõ ràng điểm này

Có đôi khi, quan hệ quá mức thân cận, loại kia không lời cảm giác ngược lại sẽ để người có chút xấu hổ.

Đây cũng là Truyền Ưng còn không có phá toái hư không thời điểm liền thôi, khi Truyền Ưng rời đi về sau, Quách Tương cùng Trương Quân Bảo ở chung một chỗ thời gian liền kịch liệt giảm bớt, thẳng đến nàng từ Minh giáo rời đi đi Từ Hàng Tĩnh trai cùng Ma môn làm một đoạn thời gian Thánh nữ, cuối cùng càng là lựa chọn tại Nga Mi sơn thành lập môn phái, cùng Võ Đang sơn cách thật xa duyên cớ 1 trong.

Tại Quách Tương trong trí nhớ, như vậy xưng hô nàng Quách Tương thời điểm, kia cũng là lúc trước nàng Quách Tương mới vừa đi ra gia môn, xông xáo giang hồ thời điểm gặp phải đối phương lúc, hắn lấy Trương Quân Bảo cái thân phận này đến xưng hô mình.

Võ Đang sơn Trương Tam Phong sẽ không như vậy xưng hô mình, chỉ có lúc trước Trương Quân Bảo mới có thể xưng hô như vậy.

Một sát na, Quách Tương đã minh bạch cái gì.

Trương này 3… Không, Trương Quân Bảo lại muốn làm mà

Nhạc Duyên tiền bối từng lên Võ Đang đánh với Trương Tam Phong một trận, thân là vãn bối Trương Tam Phong tất nhiên là đương nhiên bại lui.

Từ cái này bắt đầu từ thời khắc đó, song phương một ít quan điểm liền xuất hiện khác biệt.

“A!”

Nhạc Duyên không để ý đến Quách Tương cùng Trương Tam Phong giữa 2 người kia đột nhiên có chút không khí ngột ngạt, vuốt vuốt còn không có tiêu tán hoàn tất tử sắc hồ điệp, mà là nói thẳng: “Kia Quách nhị tiểu thư cùng Quân Bảo 2 người các ngươi đến đây Quang Minh đỉnh là tham gia bản tọa tế thiên đại điển sao “

“Tại cái này bên trong, lấy 2 vị thân phận làm bên trên là

quý khách.”

Quách Tương ra chiêu ngăn cản, Trương Tam Phong càng là đạp hạc mà tới.

Trước mắt 2 cái này vãn bối, ở trong mắt Nhạc Duyên mục đích thực sự tự nhiên sẽ không là đến đây tham gia đại điển, nhưng ngôn ngữ bên trên Nhạc Duyên nhưng vẫn là nói như vậy.

Cho dù là trước đó hồi ức bị đánh vỡ một nửa, nhưng ở Nhạc Duyên trên thân mặc dù kia cỗ tà ác khí tức lại lần nữa thu liễm, vẫn nhìn không ra bao lớn phẫn nộ, ngược lại là lộ ra phong độ nhẹ nhàng, tiến hành mời.

Nhưng mà, rơi vào một đám xem lễ mắt người bên trong, rơi vào Quách Tương cùng Trương Tam Phong trong mắt, thì là vừa vặn tương phản.

Kia cỗ bất an ngược lại là càng phát nồng hậu dày đặc.

“Tiền bối.”

Mái đầu bạc trắng Trương Tam Phong không có quá mức để ý kia đứng ở một bên nhìn chằm chằm vào mình tiểu quận chúa ánh mắt, hắn chỉ là ôm quyền, chân thành nói: “Vãn bối đến cũng không phải tham gia cái này cái gọi là tế thiên đại điển, mà là ứng người nào đó yêu cầu, thay người coi chừng gia nghiệp. Muốn đem người ta một phái chưởng môn một lần nữa mang về mà thôi.” Nói đến đây bên trong, Trương Tam Phong dùng khóe mắt quét nhìn nhìn lướt qua Quách Tương.

Trên thực tế khi Chu Chỉ Nhược tháo mặt nạ xuống thời điểm, ở đây xem lễ giang hồ mọi người cũng rất là kinh ngạc, không rõ Nga Mi phái chưởng môn vì sao tại cái này bên trong. Chỉ bất quá cái này một bộ điểm kinh ngạc tại trong truyền thuyết Quách Tương cùng Trương Tam Phong xuất hiện về sau, liền lập tức bị ép xuống.

Lực chú ý của mọi người bị chuyển dời đến cái khác phương hướng.

Một bên thân là tiểu bối Chu Chỉ Nhược lập tức hiểu rõ ra, chỉ là nàng không hiểu phát hiện mình ngược lại là không như trong tưởng tượng vui vẻ.

Giật giật miệng, tựa hồ muốn nói điều gì, nhưng là cuối cùng Chu Chỉ Nhược lực chú ý lại là bị đứng ở một bên tiểu quận chúa hấp dẫn.

“Úc!”

Nghe vậy, Nhạc Duyên tựa hồ đối với Trương Tam Phong lý do cũng không có bao nhiêu ngoài ý muốn, sau đó quay đầu, đối vừa mới nhắm vào mình xuất thủ Quách Tương nói: “Vậy còn ngươi “

“…”

Quách nhị tiểu thư thần sắc ngẩn người, nàng tựa hồ nghĩ đến cái gì, thậm chí ngay cả điểm này cũng tính kế tới rồi sao

Luôn luôn rộng rãi nàng tại lúc này đột nhiên cười cười: “Đương nhiên là muốn gặp một lần đã từng cái kia Nhạc

tiền bối lạc, mà lại ta cũng muốn đem người nào đó mang về.” Ánh mắt nhìn lướt qua Chu Chỉ Nhược, cuối cùng Quách Tương ánh mắt ngược lại là rơi vào tiểu quận chúa Triệu Mẫn trên thân.

Trên thực tế ở trong mắt Quách Tương, cái này tiểu quận chúa Triệu Mẫn ngược lại là càng làm cho nàng thích.

Dù sao nàng cùng nàng giữa 2 người cũng coi là theo một ý nghĩa nào đó người quen.

Không chỉ có là tại cùng Tiểu Long Nữ một đoàn người ở giữa đồng hành hồi lâu, ban đầu ở phần lớn thời điểm cũng đã gặp mặt.

Chỉ bất quá tại trước đó, 2 người thông minh đều rất biết điều không có biểu hiện ra điểm này.

Đã từng không phải hiện tại.

“Ta muốn gặp lúc trước cái kia đại hiệp, mà không phải 1 cái biến người xa lạ.”

Vừa mới kia cỗ tà ác, để người cảm thấy vô cùng kiêng kỵ cùng chán ghét khí tức, vẫn làm cho Quách Tương rất để ý.

Tiểu Long Nữ các nàng đến cùng muốn làm gì.

Hoặc là nói là kia Nguyệt Thần cùng Hiểu Mộng muốn làm gì

Nếu là Hứa Tiên cũng được, thế nhưng là vừa mới tại kia vô số tử sắc hồ điệp bên trong lóe lên một cái rồi biến mất khí tức, thực tế là để người không nghĩ ngợi thêm.

Đó là một loại đối người cực đoan tà ác.

Để người từ xương bên trong liền có một loại cực đoan đề phòng cùng phản cảm.

Cho nên… Quách Tương muốn phá hư kế hoạch.

Phá hư Tiểu Long Nữ kế hoạch của các nàng , thậm chí phá hư trước mắt tế thiên đại điển đều có thể.

Làm võ giả, làm tuyệt đỉnh cao thủ, loại kia linh giác bên trên khí cơ đã để Quách nhị tiểu thư cảm thấy thế cục này đã tiến vào 1 cái để người không thể nắm lấy, biến ảo khó lường cục diện.

Bất kể như thế nào, nàng là Quách Tương, là đường đường Quách nhị tiểu thư.

Là đã từng đại danh đỉnh đỉnh vì nước vì dân đại hiệp Quách Tĩnh nhị nữ nhi.

Tuy là tiểu Đông tà, nhưng một thân hào khí cùng hiệp nghĩa thì không kém hơn phụ mẫu.

Mà lại Quách Tương đã khẳng định, cái này tế thiên đại điển lên tới đến có thể là kinh thiên một trận chiến.

Dưới mắt, bất quá là trước bão táp yên tĩnh.

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, Quách Tương trực tiếp xoay người, đối kia ngồi ở bên cạnh đang tiến hành xem lễ xem trò vui người giang hồ, nói: “Ngược lại là các ngươi… Cái này tế thiên đại điển các ngươi là không có tư cách chứng kiến, hay là sớm một chút rời đi đi!”

1 câu nhìn như vũ nhục kì thực khuyên nhủ lời nói trực tiếp để ở đây tất cả mọi người ngạc nhiên.

Nhưng ở trận người lại có mấy người không phải người thông minh

Trong lúc nhất thời thông minh như nói Tĩnh Am, Dương Tiêu, Tống Viễn Kiều bọn người liền biết khi Quách Tương cùng Trương Tam Phong 2 cái này danh chấn giang hồ người xuất hiện thời điểm, cái này tế thiên đại điển trên thực tế đã trở nên bắt đầu không bị người khống chế.

Cái này Minh giáo tổng đàn Quang Minh đỉnh, đã không phải an toàn chỗ, mà là 1 cái ngo ngoe muốn nổ núi lửa.

“Đại điển, kế tiếp theo!”

Lên tiếng không phải Nhạc Duyên, mà là một mực ngồi ngay ngắn ở đó bên trong Xích Luyện tiên tử.

Khi Quách Tương cùng Trương Tam Phong sau khi xuất hiện, khi lời của hai người rơi vào bên tai của nàng qua đi, một mực tĩnh tọa tại kia bên trong chờ đợi cái gì Xích Luyện tiên tử động.

Đứng dậy.

Cất bước.

Nàng lấy người chủ sự thân phận đối đứng tại một bên vẫn ở vào chấn kinh trạng thái bên trong Thiết Quan đạo nhân sư huynh đệ tiến hành phân phó.

Vẫn là quá khứ đạo bào cách ăn mặc, nhưng là quần áo của nàng phục sức cùng Võ Đang phái có rất rõ ràng khác biệt.

Khi Xích Luyện tiên tử lên tiếng một khắc này, ánh mắt mọi người liền bị nàng hấp dẫn.

Người, dậm chân mà ra.

Thanh lãnh tiếng nói tại Trích Tinh lâu quanh quẩn.

“Bởi vì vào hôm nay, chủ sự chính là ta, mà không phải Nhạc Duyên.”

“2 vị.”

Xích Luyện tiên tử ánh mắt từ Quách Tương cùng Trương Tam Phong 2 người khẽ quét mà qua, cuối cùng rơi vào lại là tiểu quận chúa Triệu Mẫn cùng Chu Chỉ Nhược trên thân.

Một nháy mắt, Triệu Mẫn cùng Chu Chỉ Nhược 2 người liền cảm thấy một cỗ áp lực lớn lao đập vào mặt.

Kia không đơn thuần là vũ lực, mà là một loại tên là vợ

cả chỗ đại biểu đồ vật.

Vật kia, tên là quy củ.

Chương 305 : Lễ lý! (thượng)

Cái gì là quy tắc

Quy tắc là cấm.

Quy tắc là lễ.

Hiệp dùng võ phạm cấm, nho lấy văn loạn pháp.

Người trong giang hồ thì vừa vặn hoàn toàn chà đạp hai chữ này.

Mà trước mắt Quách Tương cùng Trương Tam Phong cùng kia còn chưa hiện thân người, liền chà đạp thuộc về nàng Xích Luyện tiên tử lễ.

Cong như vầng trăng răng mày liễu chính nằm tại mặt mày bên trên, theo Xích Luyện tiên tử giương mắt động tác có chút bên trên giương, kia nhu hòa mặt mày lập tức trở nên cường ngạnh, một cỗ khí thế lúc này hoành ép mà tới.

Nàng đang tức giận.

Không đề khí biến hóa về chất, vẻn vẹn là một câu cũng đã trực tiếp cho thấy tâm ý.

Nhạc Duyên không nói gì, chỉ là có chút nghiêng đầu nhìn thoáng qua Xích Luyện tiên tử, nàng hiện tại bộ

dáng cùng thái độ cũng không để hắn ngoài ý muốn.

Nhìn chăm chú thâm uyên quá lâu, thâm uyên về lấy nhìn chăm chú.

Mà đồ long người, cuối cùng cũng lại biến thành ác long.

Không thánh, liền sẽ trở thành 1 cái luân hồi.

Từ Hiểu Mộng những cái kia tử sắc hồ điệp ở bên trong lấy được ký ức ghi chép, để Nhạc Duyên cơ hồ là trọng chỉnh toàn bộ ký ức, trừ bỏ ở giữa bị đánh gãy một chút khoảng cách, khiến cho kia hồi ức hình tượng rơi tấm thiếu khuyết một ít cố sự bên ngoài, trên cơ bản Nhạc Duyên đã triệt để khôi phục toàn bộ ký ức.

Mà lại không phải một thế.

Mà là năm thế.

Nhưng, cái này quá sớm.

Ý nghĩ này tạm thời đè xuống, đối với Xích Luyện tiên tử đến nói, Nhạc Duyên tại thời khắc này tựa như nhìn thấy chính mình.

Lúc trước mới vào thần điêu thế giới thời điểm, nhìn thấy Xích Luyện tiên tử, nghe nói Lý Mạc Sầu đây chính là 1 cái vì tình mà đối kháng lễ người.

Đúng thế.

Ở trong mắt Nhạc Duyên, Xích Luyện tiên tử cả đời mở

đầu cố sự không phải bình thường yêu hận tình cừu, cùng nó nói là vì yêu sinh hận, hận mà không được, chẳng bằng nói là nàng lấy một giới thân nữ nhi đi khiêu chiến hiện nay địch nhân lớn nhất —— lễ giáo.

Bởi vì chu hi tồn tại, lý học thịnh hành khiến cho lễ giáo lực lượng trên diện rộng tăng trưởng.

Mặc dù giang hồ cùng phổ thông thế giới có chút khác biệt, nhưng người này cuối cùng không thể thoát ly hiện thực, lý học ảnh hưởng trên thực tế muốn xa so trong tưởng tượng phải lớn, nó đã ảnh hưởng hậu thế.

Còn nữa lý học bao hàm rất rộng, bên trong có phật đạo nho 3 giáo rất nhiều kinh nghĩa, còn nữa trên đời luôn có rất nhiều người sẽ vặn vẹo một vài thứ, chỉ vì mình cần thiết. Cho dù là tri thức, kinh nghĩa loại hình, thường thường một số thời khắc người lựa chọn không phải đi nó cặn bã, mà là lấy nó tinh hoa.

Người, thường thường chính là loại này mê hoặc tính sinh vật.

Đã từ quan trường ảnh hưởng đến tông giáo, cuối cùng đến toàn bộ giang hồ.

Ba cái này ở giữa trên thực tế là 1 cái tuyến tính tồn tại, trên dưới ảnh hưởng phi thường lớn.

Mà chính cũng là cái này về sau, Nhạc Duyên phát hiện trên giang hồ nữ tử lực lượng bắt đầu cấp tốc co vào yếu bớt, lúc trước danh chấn thiên hạ, có thể tham dự thiên hạ tranh đoạt Âm Quý phái cùng Từ Hàng Tĩnh trai

cũng bắt đầu suy yếu xuống tới.

Dù là cái này hai giáo đã từng nhận Nhạc Duyên cùng thế lực của hắn đả kích.

Nhưng dựa theo bình thường phát triển, Âm Quý phái cùng Từ Hàng Tĩnh trai trên thực tế là có thể khôi phục thậm chí lớn mạnh, dù sao nữ nhân ở một ít thời điểm so nam nhân có xuất sắc hơn ưu điểm. Chỉ cần mượn từ những này ưu điểm, các nàng liền có thể cấp tốc lớn mạnh, lại lần nữa khôi phục quá khứ uy phong cũng chưa chắc không có khả năng.

Nhưng trên thực tế ——

Âm Quý phái thê thê thảm thảm ưu tư, Từ Hàng Tĩnh trai cũng sớm không có đã từng uy phong, môn hạ đệ tử lập chí lặp lại vinh quang.

Sở dĩ tạo thành duyên cớ như vậy, không chỉ có là bởi vì hắn Nhạc Duyên ảnh hưởng, càng quan trọng một chút cũng là bí ẩn nhất một điểm chính là cái này lễ, đối với nữ nhân lý.

Từ đó về sau, trong thiên hạ cũng không còn có thể có ảnh hưởng thiên hạ đại thế nữ bên trong cao thủ.

Cho dù là hiện tại Quách Tương, tương lai Đông Phương Bất Bại Dương Niệm Tích đều không được.

Cho dù là bước ra bước chân nhật nguyệt Minh giáo, tại cuối cùng cũng chỉ là âm thầm tiến hành, mà không có biện pháp làm được quang minh chính đại.

Điểm này, là hắn mới vừa từ trí nhớ kia hình tượng nhìn thấy hồi ký.

Xích Luyện tiên tử lúc trước khiêu chiến chính là cái này lễ, chỉ tiếc nàng thất bại, tại sắp đi tiến vào tuyệt lộ trước đó, tại cam chịu thời điểm gặp phải chính mình.

Hắn Nhạc Duyên không thèm để ý cái này.

Lúc trước Xích Luyện tiên tử là tại xung kích lễ, lấy mình lực lượng, muốn lấy người man lực đánh vỡ cái kia nhìn không thấy quy tắc; nhưng bây giờ, nàng Lý Mạc Sầu là chính cung, là vợ cả, kia lễ đã trở thành lực lượng của nàng, nàng không cho phép có người đến khiêu khích địa vị của mình.

Đã từng Xích Luyện tiên tử chán ghét Hà Nguyên Quân, chán ghét họ gì.

Nhưng bây giờ…

Nàng là lễ, cũng là lý.

Một câu ‘Chủ sự chính là ta, mà không phải Nhạc Duyên’ đã cho thấy lập trường của nàng.

Dậm chân từ trên chỗ ngồi đi xuống, tại mọi người nhìn chăm chú một thân đạo bào Xích Luyện tiên tử chập chờn dáng người đi xuống.

Ánh mắt tại Nhạc Duyên trên bóng lưng dừng lại một chút, đối với vừa mới phát sinh biến hóa Lý Mạc Sầu tất

nhiên là xem ở mắt bên trong, nhưng là nàng không để ý đến. Không phải là không muốn, mà là thời cơ không đúng, thời gian cũng không đủ.

Ánh mắt từ 4 phía cơ hồ là thấp giọng xem lễ trên thân mọi người 1 quét qua qua, cuối cùng dừng lại tại Quách Tương cùng Trương Tam Phong trên người của hai người.

Về phần tiểu quận chúa Triệu Mẫn cùng Chu Chỉ Nhược 2 người ngược lại là không có đi nhìn.

Tình cảnh này, để Xích Luyện tiên tử có như vậy một chút quen thuộc mà xa lạ.

Đúng vậy a.

Là như vậy quen thuộc mà xa lạ.

Ban đầu ở Lục Triển Nguyên cùng Hà Nguyên Quân đại hôn ngày đó, nàng Lý Mạc Sầu cũng giống như vậy lẻ loi một mình tiến đến hỏi thăm lý do.

Mà khi đó tại 4 phía xem lễ người chẳng qua là lúc ấy trong giang hồ rất có nổi danh một đám giang hồ tiền bối.

Vào lúc đó, nàng chỉ là 1 cái nhược nữ tử.

Tuy nói võ công còn mạnh hơn Hà Nguyên Quân nhiều, nhưng từ một mặt khác đến nói, Lý Mạc Sầu lúc ấy thật sự là một giới kẻ yếu.

Nàng khiêu khích chất vấn trên thực tế không phải Hà Nguyên Quân, mà là cái kia nhìn không thấy đồ vật.

Lúc trước Lý Mạc Sầu không rõ, nhưng bây giờ Xích Luyện tiên tử thì đã sáng tỏ.

Bởi vì ——

Hiện tại Xích Luyện tiên tử đã không phải là người khiêu chiến kia, mà là bị khiêu chiến đối tượng.

Nàng Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu hiện tại là chính vị.

Trước mắt Quách nhị tiểu thư, Lý Mạc Sầu há lại sẽ nhìn không ra tâm ý của nàng

Không đề cập tới mình cái kia cùng mình quan hệ phức tạp tới cực điểm đồ đệ Lục Vô Song, cũng cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Không nói những nữ nhân khác, nhưng chân chính để Xích Luyện tiên tử để ý thật là sư muội của mình —— Tiểu Long Nữ.

Sư muội cũng được.

Bạch Tố Trinh cũng được.

Lại hoặc là những người khác.

Xích Luyện tiên tử đúng là cảm nhận được một loại chỗ cao không thắng hàn cảm giác.

Dưới cái nhìn của nàng, những cái kia yêu diễm tiện hóa đều từ đối với mình vị trí nhìn chằm chằm.

Nếu là lúc trước, nàng có thể hiểu được, nhưng là hiện tại…

Trên thực tế trừ bỏ một đám Minh giáo cao tầng bên ngoài, những người khác cũng không biết lần này trong đại điển có rất lớn một bộ điểm sự tình đều là từ Xích Luyện tiên tử chủ đạo. Nhất là tiểu quận chúa Triệu Mẫn quy hàng thông gia, chính là trải qua Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu tay. Khi người Mông Cổ đưa ra trọng lễ ưng đao về sau, nàng liền tiếp nhận cái này khiêu chiến.

Khiêu chiến, đến từ mình sư muội khiêu chiến.

Mà lập tức, kia khiêu chiến mình người còn chưa tới đến, đầu tiên xuất hiện ở trước mặt mình Quách Tương cùng Trương Tam Phong cũng đã bắt đầu.

Tràn ngập uy nghiêm ánh mắt tại trên thân hai người đảo qua, cuối cùng rốt cục đi tới tiểu quận chúa Triệu Mẫn cùng Chu Chỉ Nhược 2 nữ trên mặt, Xích Luyện tiên tử rốt cục lên tiếng lần nữa: “Cái này đã là đại điển, cũng là đại hôn.”

“Không có tư cách cũng không có lý do cự tuyệt.”

Xích Luyện tiên tử đương nhiên không biết Triệu Mẫn cùng Chu Chỉ Nhược dựa theo nguyên bản phát triển sẽ phát sinh tình tiết ra sao, tại đại hôn phía trên trực tiếp lật bàn đây chính là Triệu Mẫn cùng Chu Chỉ Nhược giữa 2 người cố sự.

Kia là vô cùng nhục nhã, là sinh tử đại thù.

Chỉ bất quá bây giờ thay đổi một cái đầu, cái này vốn nên căm thù 2 thiếu nữ thật là trở thành bằng hữu, ở tại cùng một chỗ, hơn nữa còn tại đại hôn bên trên trở thành chân chính yếu thế phương.

“Mà các ngươi lại có lý do gì “

Ánh mắt chuyển động, Xích Luyện tiên tử ánh mắt trở lại Quách Tương cùng Trương Tam Phong trên người của hai người, trong ngôn ngữ mặc dù nghe ôn hòa, nhưng bên trong áp lực lại là đập vào mặt.

“! ! !”

Tâm thần khẽ giật mình, khác biệt Quách Tương, giảng cứu thiên nhân hợp nhất, tu đạo Trương Tam Phong giờ khắc này cảm thấy một loại ngay tại ngo ngoe muốn động, ẩn mà không phát áp lực.

Lý tiền bối… Xích Luyện tiên tử nàng mạnh lên.

Chương 306 : Lễ lý! (hạ)

Ánh mắt na di.

Xích Luyện tiên tử kia tràn ngập vô hình áp lực ánh mắt rơi vào tiểu quận chúa Triệu Mẫn cùng Chu Chỉ Nhược 2 nữ trên thân.

“! ! !”

“…”

Cơ hồ là không hẹn mà cùng ở giữa, tiểu quận chúa Triệu Mẫn cùng Chu Chỉ Nhược 2 người liền đồng thời cảm nhận được một cỗ áp lực vô hình, nó mang tới giật mình cảm giác quen thuộc mặc dù tại giữa lẫn nhau có chút khác biệt, nhưng điểm giống nhau thật là giữa song phương xuất hiện giai tầng chi phân.

Tại tiểu quận chúa Triệu Mẫn trong mắt, nàng tựa như nhìn thấy Đại Nguyên Hoàng hậu cao cao tại thượng.

Mà ở trong mắt Chu Chỉ Nhược, thì là tựa như đã chết đi sư phó Diệt Tuyệt sư thái lại đến.

Kia phần ẩn mà không phát uy thế, tại Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu trên thân hiển lộ rõ ràng vô cùng nhuần nhuyễn.

2 nữ bởi vì kiến thức cùng kinh lịch chỉ coi là đối phương võ công cao cường, nhưng căn bản không có hướng suy nghĩ sâu xa, phần này uy thế bên trong trừ bỏ võ

công bên ngoài còn có vật gì khác tạo thành tăng phúc.

1 người thân phận chuyển đổi, thường thường sẽ đem mình đã từng cách làm triệt để lật đổ.

Cầm ví dụ đến nói, liền tốt so đã từng Hoàng Dung.

Tại nàng tuổi nhỏ thời điểm, sẽ vì đần độn Quách Tĩnh mà bôn ba, càng là đối với phụ thân của mình Hoàng Dược sư cách nhìn mà làm như không thấy, có thể nói nói tại bậc cha chú trong mắt, Hoàng Dung kia quả nhiên là 1 cái phản nghịch.

Đổi câu dễ nghe lời nói đến nói, kia là nàng Hoàng Dung vì tình yêu mà truy đuổi.

Nhưng khi Hoàng Dung trở thành Quách phu nhân về sau, sự tình liền biến.

Không nói trước được nuông chiều Quách Phù, vẻn vẹn nói phía sau Quách Tương, nếu như Hoàng Dung còn ở đó, chỉ sợ nàng bây giờ sẽ chỉ khí cùng chính mình lúc trước phụ thân Hoàng Dược sư giống nhau như đúc.

Kia là 1 Phật xuất thế 2 Phật thăng thiên 3 Phật niết tràng cảnh.

Thân phận thay đổi, đồng dạng cách làm mục đích giống nhau, tại cùng là một người trong mắt liền sẽ bày biện ra kết quả khác nhau cùng xử trí phương án.

Đồng dạng.

Bây giờ Xích Luyện tiên tử cũng không khác nhau chút nào.

Nàng lý giải, nhưng rơi vào trên người mình liền không đồng ý.

Cùng là võ công tuyệt đỉnh người, tại cảnh giới đồng dạng tình huống dưới, giữa lẫn nhau khác biệt trên thực tế rất khó phân biệt. Chính là bởi vì dạng này, tại Trương Tam Phong cùng Quách Tương trong mắt, thật là nhìn thấy để 2 người kinh ngạc một màn.

Xích Luyện tiên tử mạnh lên.

Cảm giác kia…

Thật giống như đối phương là thừa nhận cái gì, tiếp nhận cái gì, bị một phương thiên địa nhận định cái gì.

2 người liếc nhau, 1 cái từ ngữ đồng thời xuất hiện tại trong lòng hai người.

Thiên mệnh.

Nhiều năm kiếp sống giang hồ bên trong, càng là cùng ma đạo Phật 3 giáo liên hệ vô số 2 người làm sao không biết từ ngữ này hàm nghĩa !

Giống như có chút võ giả tại bồi hồi nhiều năm sau rốt cục tìm kiếm được chính mình đạo, hiện tại Xích Luyện tiên tử cuối cùng hóa thành ác long.

Lấy lễ, lấy lý.

Cả 2 là trời mệnh, đây chính là Xích Luyện tiên tử ngồi ngay ngắn Điếu Ngư Đài nguyên nhân căn bản.

Dù sao trong lòng của nàng, nàng từ đầu đến cuối đều là người đầu tiên.

Chu Chỉ Nhược cùng tiểu quận chúa Triệu Mẫn 2 người nhìn từ bề ngoài lần này thông gia đối tượng, trên thực tế 2 người bọn họ đều chỉ có thể xem như một giới công cụ nhân.

Khi Xích Luyện tiên tử đi ra thời điểm, Trương Tam Phong cùng Quách Tương 2 người liền biết đối phương nơi nhằm vào đúng là mình.

Hoặc là nói… Tại trước đó tấu bắt đầu trước khai vị thức nhắm.

Tại Quách nhị tiểu thư trong lòng, nàng phi thường rõ ràng chân chính chờ đợi Xích Luyện tiên tử cũng không phải là mình, mà là đối phương sư muội Tiểu Long Nữ.

Nàng sở dĩ muốn đạp lên cái này bên trong, đã là vì ngăn cản Nhạc Duyên, càng là vì mình hậu bối Chu Chỉ Nhược.

Quách Tương tổng không muốn nhìn thấy đồ tôn của mình một đời Chu Chỉ Nhược trở thành tiểu quận chúa Triệu Mẫn của hồi môn phụ thuộc.

Phải biết chính nàng đều…

Ai !

2 mắt nhắm lại, vừa mới ý nghĩ kia lóe lên một cái rồi biến mất, ánh mắt lẳng lặng nhìn chăm chú lên trước mắt tiên tử.

Về phần Trương Tam Phong… Làm đã từng cùng Truyền Ưng cùng Quách nhị tiểu thư 2 người cùng nhau bằng hữu, mặc dù tại trong 3 người xem như thành thật nhất thật thà tồn tại, nhưng cái này cũng không hề đại biểu hắn đần. Trương Tam Phong chẳng qua là càng nhiều thân có 1 viên xích tử chi tâm. ,

Hôm nay đến đây Minh giáo tổng đàn Quang Minh đỉnh, không chỉ có là bởi vì bản thân nhìn thấy Ưng Duyên sở thụ đến kỳ quái thương thế, càng là bởi vì hắn tại phát hiện Ưng Duyên thời điểm chỗ nhận được đến từ Quách nhị tiểu thư tình báo.

Đã từng hành tẩu giang hồ 3 người ở giữa có đặc biệt phương thức liên lạc.

Chỉ bất quá khi đó một phá toái hư không phi thăng, một bắt đầu lang thang Thánh nữ kiếp sống, một thì là tại trên Võ Đang sơn An gia lập phái.

Nhất là khi Truyền Ưng phá toái hư không, mà Quách Tương cùng Trương Tam Phong lại lẫn nhau phát giác được riêng phần mình trong lòng tâm tư, tại không có người thứ 3 ở giữa thời điểm, phần này liên hệ ngược lại như vậy nhạt.

Ngẫu nhiên gặp mặt, đó cũng là mấy năm mới có như

vậy một lần.

Ngay cả gặp mặt cũng chỉ có thể trở thành hoài niệm.

Từng có lúc, hết thảy như mộng huyễn bọt nước.

Thẳng đến Nhạc Duyên tiền bối xuất hiện.

Nhưng bây giờ, đến ngày đó thời điểm, Trương Tam Phong vậy mà là lại lần nữa nhìn thấy đã từng liên lạc tín hiệu.

Đây đối với Trương Tam Phong đến nói, không thể không nói là theo một ý nghĩa nào đó hoài niệm.

Ánh mắt rơi vào Xích Luyện tiên tử trên thân, mặc dù Xích Luyện tiên tử sư tỷ muội 2 người đối với hắn Võ Đang có đại ân, nhưng là hiện tại với hắn mà nói, có một số việc càng bày ở cái này phía trước. Về phần còn ân, kia muốn cùng chuyện này giải quyết về sau.

Duy nhất để Trương Tam Phong có chút không quá lý giải thì là liên quan tới tiểu quận chúa Triệu Mẫn cái chủng loại kia ánh mắt lộ vẻ kỳ quái rơi vào trên người mình thời điểm, tổng không hiểu để hắn sinh ra một loại bị kim đâm ảo giác tới.

Kiếm ý như châm

Hay là…

Trương Tam Phong không hiểu.

“Các ngươi, khi bái!”

“Quỳ xuống, dập đầu!”

Phất tay, đã có người chuẩn bị kỹ càng tương ứng đồ vật.

Dâng trà, cúi chào.

Trương Tam Phong cùng Quách nhị tiểu thư nhìn qua Xích Luyện tiên tử cử động, lại phát hiện đối phương đã có mạnh theo đầu dự định.

Quả nhiên là 1 cái bá đạo.

Minh giáo còn chưa triệt để nhất thống thiên hạ, hiện tại Xích Luyện tiên tử đã có mẫu nghi thiên hạ kia phần khí độ cùng uy thế.

Trên tay của nàng, lễ cùng lý đã một tay nắm giữ.

Ngoài dự liệu chính là đối mặt Xích Luyện tiên tử thời điểm, Trương Tam Phong cùng Quách nhị tiểu thư 2 người vậy mà phát hiện nguyên bản suy nghĩ cục diện thoáng có chút khác biệt, 2 người không hiểu vậy mà là tại chưa phát giác ở giữa rơi vào hạ phong.

Liếc nhau, 2 người cũng đã minh bạch nguyên do trong đó.

Một là ân tình, một thì là bởi vì sinh lòng niệm niệm.

Vừa vặn tương phản, tại đối mặt Nhạc Duyên thời điểm

ngược lại sẽ không như vậy.

Dù sao Trương Tam Phong trước đó tại Võ Đang sơn liền cùng Nhạc Duyên giao thủ qua, mà Quách Tương càng là vừa mới đánh vỡ kia điệp kén.

Tăng thêm 2 người không phải tà ma ngoại đạo, 2 người đúng là như thế rơi vào hạ phong.

Theo Xích Luyện tiên tử đi ra, Nhạc Duyên ngược lại là biến thành một ngoại nhân, 1 cái người xem đồng dạng, an tĩnh đứng ở bên cạnh 1 bộ xem trò vui bộ dáng.

Trên thực tế từ Trương Tam Phong cùng Quách Tương xuất hiện tại trên Trích Tinh lâu thời điểm, một trận tâm hồn giao phong cũng đã bắt đầu.

"…"

Thật giống như chuyện này cùng mình không có quan hệ đồng dạng, Nhạc Duyên liền như là một giới ngoại nhân đồng dạng quan sát đến hết thảy trước mắt, nhất là đối Xích Luyện tiên tử, thần tình kia liền tựa như là nhìn thấy 1 cái để cho mình rất ngoài ý muốn tràng cảnh, nhìn thấy 1 cái quen thuộc người xa lạ đồng dạng.

Trên thực tế võ công đến cảnh giới nhất định người đều có chính mình đạo, mà lại muốn tiến thêm một bước võ giả đều cần tìm tới chính mình đạo.

Trương Tam Phong Thái Cực chính là như thế.

Quách Tương tự nhiên cũng có.

Nhạc Duyên đối Quách Tương nói mặc dù có tương ứng suy đoán cùng suy đoán, nhưng cũng sẽ không vượt qua quá nhiều.

Nhưng, mình người bên gối Xích Luyện tiên tử thì không giống.

Nàng là lần đầu tiên chân chính trên ý nghĩa đem tự thân nói bày ở trước mặt, hiển lộ rõ ràng con đường của nàng.

Khiến người ngoài ý chính là đường đường 1 cái có to lớn phản nghịch tính tình Xích Luyện tiên tử đi thật là cực đoan giảng cứu một bộ, cả người trên thân bày biện ra không hiểu tương phản cảm giác.

Nhưng hướng chỗ sâu tưởng tượng, Nhạc Duyên nhưng cũng minh bạch cái này mặc dù ngoài ý muốn, nhưng cũng hợp tình hợp lý.

Đầu nguồn là đến từ mình, mà cái này thì là Xích Luyện tiên tử vì những thứ khác tất cả nữ nhân chuẩn bị.

Là lễ!

Càng là lý!

Chương 307 : Lại xuất hiện

Chân mày cau lại.

Trơn bóng cái trán xuất hiện rõ ràng đường vân.

Gấp gáp mi tâm, thì là rất rõ ràng biểu hiện ra chủ nhân tại thời khắc này tâm thái.

Đặc biệt tiểu quận chúa Triệu Mẫn cùng Chu Chỉ Nhược 2 nữ biểu lộ rõ ràng nhất.

Khổng lồ áp lực để 2 nữ có chút không thở nổi.

Đổi lại bất luận kẻ nào đều có thể thấy rõ cục thế trước mắt xuất hiện biến hóa, hoặc là nói thế cục từ ngay từ đầu liền cùng mọi người trong tưởng tượng không có biến hoá quá lớn, khác biệt duy nhất chính là rất nhiều người đều không nghĩ tới chân chính biến thành cục diện dưới mắt nhân tuyển.

Duy nhất trung tâm, Minh giáo giáo chủ Nhạc Duyên thì ngược lại là tựa như bứt ra ra, đi tới một bên, như là người xem xem kịch đồng dạng thưởng thức lên cục diện trước mắt.

Loại tình hình này, để một đám xem lễ người giang hồ có chút không quen.

Lấy nguyên khúc đến nói, Nhạc Duyên mới là nhân vật

chính.

Mà trên thực tế ——

“…”

Trương Tam Phong có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng có thể lý giải.

Đồng dạng.

Ở trong lòng có tâm lý chuẩn bị Quách nhị tiểu thư càng là không có ngoài ý muốn.

Hết thảy cuối cùng rồi sẽ là có vừa mới bắt đầu, cũng có 1 cái kết cục.

Chỉ bất quá bây giờ còn chưa tới chân chính cao trào, nàng cùng Trương Tam Phong thậm chí bất quá là điểm xuất phát, là cái này một khúc khai mạc.

Xích Luyện tiên tử lời nói, không thể nghi ngờ đã là trực tiếp cho thấy thái độ của nàng.

Quách nhị tiểu thư cùng Trương Tam Phong 2 người liếc nhau, cho dù là đã có mấy chục năm không có hợp tác đối địch, nhưng khi lớp 8 người hành tẩu giang hồ hợp tác khăng khít thói quen vẫn là để lẫn nhau tại một chút ở giữa liền khuy xuất lẫn nhau tâm tư, càng là trong nháy mắt xác định lẫn nhau phân công.

Cái gì thông gia loại hình kia cũng là việc nhỏ, mà chân chính để 2 người để ý hay là cái này tế thiên đại điển,

hay là cái này cái gọi là, đại biểu cho bất tường Trích Tinh lâu.

Quách Tương kết hợp mình cùng Tiểu Long Nữ bọn người khoảng thời gian này kinh lịch cùng võ đạo của mình cảnh giới, nàng đã ẩn ẩn phát giác được toàn bộ thế giới biến hóa cùng khác biệt. Nhất là đang nghe cái kia tên là Hiểu Mộng Đạo gia nữ tử cùng Ưng Duyên bọn người ở giữa kia tứ không kiêng sợ đối thoại, cái này khiến Quách nhị tiểu thư rốt cục cảm nhận được kia một tia biến hóa.

Nếu như không phải nàng nghe đến mấy lời nói này, nếu như không phải dường như sấm sét chấn động mình, chỉ sợ nàng Quách Tương cũng chỉ sẽ cảm thấy những biến hóa kia bất quá là tại chuyện không quá bình thường.

Nhưng khi Quách Tương nghe Ưng Duyên cùng Hiểu Mộng 2 người đối thoại cùng kiến thức Ưng Duyên cùng Tiểu Long Nữ quyết đấu về sau, nàng lúc này mới phản quay đầu lại cẩn thận suy tư đi sau hiện toàn bộ thế giới đã giữa bất tri bất giác bắt đầu phát sinh không muốn người biết biến hóa. Đây không phải tự nhiên mà vậy, mà là người làm.

Chỉ tiếc đến bây giờ, Quách Tương cũng không có cách nào khác nhau đến cùng là nơi nào biến cố khiến cho thế giới xuất hiện biến hóa, nhưng Tiểu Long Nữ tình hình đã cho nàng ví dụ.

Mà Hiểu Mộng lời nói cùng mục đích đều tại nói cho Quách Tương đối phương ngay tại gia tốc kế hoạch,

khiến cho thế giới xuất hiện biến hóa.

Vào lúc đó, Quách nhị tiểu thư là lần đầu tiên nhận thức đến thế giới không chỉ là một cái bình thường từ ngữ, mà là một cái danh từ, không còn là ngoài miệng tùy ý nói ra từ ngữ.

Chính là có cái này lý giải, Quách Tương tại gần nhất đã phát hiện thế giới này trên không chính treo lấy đồng dạng nhìn không thấy đồ vật, ẩn ẩn muốn ngã.

Kia là lớn nguy hiểm, nhưng cũng là đại kỳ ngộ.

Như vẻn vẹn lấy võ giả thân phận đến đối mặt loại tình huống này, cái này đã là nguy hiểm cũng là kỳ ngộ, nhưng là Quách nhị tiểu thư thân phận không chỉ là võ giả, nàng càng là đã từng vì nước vì dân Quách Tĩnh vợ chồng nữ nhi.

Trên đời này cũng không chỉ là võ giả, còn có càng nhiều phổ thông bách tính.

Làm tuyệt đỉnh võ giả linh giác, từ từ phương diện nào đó cũng coi là tinh thông phật đạo ma 3 giáo công pháp Quách Tương đã ẩn ẩn phát giác được tương lai kia bôi huyết sắc.

Mà hết thảy này mở đầu… Ánh mắt na di, Quách Tương ánh mắt thời gian lập lòe rơi vào Nhạc Duyên trên thân.

Hết thảy đầu nguồn.

Cùng Quách Tương không giống, Trương Tam Phong

thì cảm thụ càng thêm rõ ràng chút.

Đừng nhìn Quách nhị tiểu thư người mang 3 giáo tuyệt học, trên thực tế bởi vì nàng hào sảng tính tình, Quách Tương ngược lại là không có nữ nhân nên có tinh tế tâm tư, Quách Tương tại một ít thời điểm sẽ có vẻ có chút đại khái, nói dễ nghe một chút chính là hào sảng, khí quyển.

Làm Võ Đang phái chưởng giáo, càng là đã sớm đạt tới thiên nhân hợp nhất cảnh giới Trương Tam Phong rất sớm đã phát hiện thế gian này xuất hiện biến hóa.

Hoặc là nói chỉ cần đạt tới thiên nhân hợp nhất cảnh giới người, đều có thể phát hiện những cái kia hứa biến hóa.

Chỉ là lấy Trương Tam Phong tầm mắt, hắn cũng không minh bạch.

Chứng kiến hết thảy giới hạn chính là Trương Tam Phong giới hạn, khiến cho hắn cho dù là cảm thấy có chút vấn đề, lại cũng chỉ có thể tiềm thức nhận định không có vấn đề.

Chính là biết nó như thế mà không biết giá trị.

Nhưng ở đạt được Quách Tương lưu tại Ưng Duyên quyết chiến chi địa tình báo cùng trọng thương mất đi ký ức Ưng Duyên về sau, Trương Tam Phong tựa hồ tìm tòi đến mấu chốt.

Thế giới này xảy ra vấn đề.

Khóe mắt quét nhìn đảo qua Quách Tương mặt bên, Trương Tam Phong sau cùng ánh mắt dừng ở Xích Luyện tiên tử trên thân.

“Vãn bối mạo phạm.”

Đón đối phương kia ngo ngoe muốn động áp lực, Trương Tam Phong mở miệng nói: “Tiền bối, xin hãy tha lỗi.” Nói xong, Trương Tam Phong đã cất bước đi ra, đi tới tiểu quận chúa cùng Chu Chỉ Nhược phía trước, thay 2 nữ ngăn trở kia đến từ Xích Luyện tiên tử kia phô thiên cái địa mà đến lễ cùng theo lý thường dây dưa mà thành khí thế.

Hắn không hiểu, nhưng cũng phát hiện muốn giải quyết vấn đề, cái thứ 1 cần giải quyết chính là Xích Luyện tiên tử.

“…”

Nhấc lông mày, ngang đầu.

Xích Luyện tiên tử ngược lại là hơi có vẻ ngoài ý muốn.

Ánh mắt tại cái này tóc trắng xoá Trương Tam Phong trên thân dừng lại dưới, cuối cùng lại nhìn lướt qua đứng ở một bên Quách Tương, nàng vốn cho là dẫn đầu tỏ thái độ sẽ là Quách Tương.

Thần sắc có chút ngưng lại, Xích Luyện tiên tử ngược lại là cảm thấy mình phát giác được cái gì.

Nhất là tại nàng lấy vợ cả tự cho mình là thời điểm, một

màn này càng là bằng thêm số phân trần không được lý do.

Tốt một cái vãn bối.

Sư muội liền thôi, những bọn tiểu bối này cũng tốt, cái này quen thuộc vãn bối nhưng cũng là trong đó 1 trong.

Giờ khắc này, Xích Luyện tiên tử rất muốn kia Quách Tĩnh vợ chồng còn tại, muốn vợ chồng bọn họ 2 người nhìn xem mình con gái tốt.

Lúc này, Lý Mạc Sầu vậy mà là không hiểu rất may mắn, may mắn mình chính là nhi tử, mà không phải nữ nhi.

Khoét một chút đứng ở một bên Nhạc Duyên, Xích Luyện tiên tử trực tiếp đem lực chú ý đặt ở Trương Tam Phong trên thân, nhìn qua đối phương kia hơi có vẻ còng lưng thân thể, nói: “Nhưng bây giờ ngươi, không đủ.”

“… Thôi.”

Một tiếng cảm khái từ miệng nói ra, sau đó tại Nhạc Duyên cùng Xích Luyện tiên tử nhìn chăm chú, tại tiểu quận chúa cùng Chu Chỉ Nhược trong ánh mắt, tại xem lễ giang hồ trong mắt mọi người, cái này Võ Đang phái người thành lập, đã trọn vẹn 100 tuổi sinh nhật Trương Tam Phong xuất hiện biến hóa kinh người.

Già nua mà còng lưng thân thể chậm rãi thẳng tắp, lúc đầu đạo bào rộng lớn bắt đầu trở nên thiếp thân bắt đầu, trong chớp mắt xuất hiện ở trước mặt mọi người đã là

một giới đầu bạc tuổi trẻ đạo sĩ.

Tình cảnh như thế đối Nhạc Duyên, Xích Luyện tiên tử cùng Quách Tương đến nói rất là bình thường, nhưng rơi vào cái khác xem lễ trong mắt thì như là nhìn thấy thần tiên, nhìn thấy phản lão hoàn đồng đồng dạng.

Thậm chí ngay cả chính Trương Tam Phong đồ đệ Tống Viễn Kiều bọn người càng là trợn mắt hốc mồm.

Mặc cho phổ thông người trong giang hồ ai cũng không ngờ đến tuổi gần 100 tuổi Trương Tam Phong có thể trở nên trẻ tuổi như vậy!

Cho dù là kiến thức tại phong phú, giờ khắc này trong lòng của bọn hắn, cổ họng bên trên đều bò đầy một loại nào đó thực vật.

Cho dù là tại một ít người trong lòng có qua phỏng đoán, nhưng chân chính kiến thức đến một màn này thời điểm, đều trợn mắt hốc mồm.

Đây là! ! !

Chu Chỉ Nhược ngạc nhiên, trước mắt một màn này có thể nói đối niên kỷ càng tiểu nhân người mang tới xung kích càng lớn, ngơ ngác nhìn phía trước Trương Tam Phong Trương chân nhân hình tượng biến hóa Chu Chỉ Nhược bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn về phía đứng tại bên cạnh mình tiểu quận chúa Triệu Mẫn.

Liếc nhìn lại.

Chu Chỉ Nhược nhìn thấy chính là tiểu quận chúa Triệu Mẫn trên mặt kia không cầm được xấu hổ giận dữ.

Một ngụm hàm răng, cơ hồ sinh sinh cắn nát.

Chương 308 : Đến

Có két vang.

Đứng tại tiểu quận chúa Triệu Mẫn bên người Chu Chỉ Nhược cơ hồ là lập tức trở về tới đến, trực tiếp đem ánh mắt rơi vào đạo này tiếng vang nơi phát ra chỗ.

Liếc qua tiểu quận chúa Triệu Mẫn kia có chút cỗ gương mặt, Chu Chỉ Nhược biết vừa mới cái kia tiếng vang là đối phương nghiến răng nghiến lợi phát ra tiếng ma sát.

Cái này!

Lại nghĩ tới trước đó trên đường tiểu quận chúa hỏi thăm mình một chút vấn đề kỳ quái cùng đối phương kỳ quái biểu hiện, ở thời điểm này Chu Chỉ Nhược vậy mà là tại không tự giác ở giữa đem sự chú ý của mình cho sinh sinh xoay chuyển đến bên này.

Trong đầu trong lúc nhất thời dâng lên 1 cái để nàng trợn mắt hốc mồm đáp án tới.

Chẳng lẽ…

Tê!

Dùng sức nhấp ngừng miệng, Chu Chỉ Nhược cúi đầu xuống, đem kia đã đến cổ họng một luồng lương khí lại sinh sinh nén trở về.

Tại sao có thể như vậy

Thấp gương mặt bên trên nổi lên thần sắc là mê hoặc cùng không hiểu, nguyên bản nàng còn tưởng rằng cái này tiểu quận chúa mục tiêu 1 trong cũng là Nhạc tiền bối, nhưng hiện tại xem ra sự tình căn bản cùng mình suy đoán có một số khác biệt.

“…”

“Các ngươi Đạo gia đều chỉ sẽ gạt người sao “

Khi Trương Tam Phong rút đi kia xốc nổi biểu tượng, cho thấy hắn chân chính thiên nhân tư thái về sau, chờ đợi lại không phải người khác xuất thủ, mà là tiểu quận chúa Triệu Mẫn kia rõ ràng mang theo mỉa mai thanh âm.

Nàng muốn cười, lại cười không nổi.

Nhất là khi hết thảy suy đoán rốt cục hóa thành sự thật xuất hiện tại trước mắt mình thời điểm, tiểu quận chúa Triệu Mẫn cũng không có cảm giác có trong tưởng tượng bi thương, ngược lại là lần thứ 1 cảm thấy thế sự đúng là như thế hoang đường buồn cười.

Một cái tên, lại khiến cho nàng cuối cùng cất bước đi hướng thâm uyên.

Có lẽ nếu như lúc trước chưa chừng nghe nói cái tên này, chưa từng thấy qua cái này tóc trắng đạo sĩ, có lẽ Đại Nguyên còn có thể giãy dụa một phen, mà không phải như trước mắt như vậy thấp kia cao quý đầu lâu.

Chỉ bất quá niên kỷ cuối cùng trẻ tuổi nàng không có

như vậy kinh lịch, không có nhiều như vậy trải nghiệm, cuối cùng vẫn là mặc cho mình tính tình bên trong kia bộ điểm kiêu căng kiêu ngạo chuyển hóa thành một câu nói thốt ra.

Kia là thuộc về người trẻ tuổi khí thịnh.

Một câu trực tiếp đem ở đây thân phận cao nhất 3 cái Đạo gia người cho trực tiếp điểm toàn bộ, liền đừng đề cập đến đây xem lễ bên trong Đạo gia nhân vật cùng Minh giáo trong giáo vốn là tồn tại đạo môn bên trong người.

Ghi chép tại gia tộc hoàng kim trên điển tịch nói công tử Nhạc Duyên, có Xích Luyện tiên tử danh xưng Lý Mạc Sầu, cùng Võ Đang phái chưởng giáo Trương Tam Phong.

Trong lúc nhất thời, ở đây mặc kệ là quá khứ hay là hiện tại có Đạo gia thân phận người đều không hiểu cảm thấy mình bị câu nói này cho mạo phạm.

Trong đó đặc biệt Nhạc Duyên sờ sờ cái hông của mình loan đao.

Úc

Một tiếng kinh ngạc cùng kinh ngạc, Quách nhị tiểu thư trên mặt vẻ kinh ngạc nhìn về phía Trương Tam Phong.

Quách Tương tất nhiên là nghe ra trong những lời này chỗ bao hàm một vài thứ.

Mà đã từng bởi vì tình mà tổn thương Xích Luyện tiên tử thì là phát giác được càng thêm rõ ràng, Lý Mạc Sầu so Quách Tương điều tra đến đồ vật càng nhiều.

Ánh mắt này… Rất có ý tứ.

Ánh mắt chuyển chuyển, ánh mắt đầu tiên là tại Trương Tam Phong tấm kia khuôn mặt trẻ tuổi bên trên dừng lại một chút, một mặt ngoài ý muốn.

Trương Tam Phong mặc dù thân là vãn bối, nhưng là hắn trên giang hồ thanh danh như thế nào, có thể nói rõ ràng.

Nhưng dưới mắt ——

Gần như đồng thời, Xích Luyện tiên tử cùng Quách Tương 2 người đều nghĩ đến một sự kiện.

Đó chính là lúc trước phát sinh ở phần lớn, phát sinh ở Nhữ Dương Vương phủ bên trong 1 kiện chấn động giang hồ đại sự, có tóc trắng đạo sĩ đạp hạc mà đến, tại Nhữ Dương Vương phủ trong đại viện 3 chiêu đánh chết huyền minh Nhị lão, cũng chính là chuyện kia lại lần nữa công bố Nhạc Duyên lại xuất hiện.

Làm người từng trải, Lý Mạc Sầu cùng Quách Tương cơ hồ là cùng một thời gian lý giải thấu triệt tiểu quận chúa trong câu nói kia chỗ bao hàm thâm ý.

Chỉ là có lẽ có 1 cái người trong cuộc bất quá là thẳng thắn mà vì, nhưng lại tuyệt đối không ngờ đến mình kia nhìn như tùy ý một động tác sẽ mang đến bao lớn xếp

gỗ hiệu ứng.

Cái này tiểu quận chúa, trên thực tế là rơi vào 1 cái đỉnh lấy Nhạc Duyên tên tuổi, trên thực tế là 3 phong trong hố sao

Coi là thật thú vị a.

Tâm tư thay đổi thật nhanh ở giữa, Xích Luyện tiên tử cũng không có bao nhiêu để ý.

Thời cuộc lại biến, nhưng cũng sẽ không cải biến dưới mắt thế cục.

Thông gia nhất định phải thành.

Khi nàng lấy đáp ứng phần này hợp minh thời điểm, liền đã không chỉ là cái gọi là thông gia. So với mấy cái này cái gì quốc thù nhà hận chuyện nhỏ, nàng càng để ý là thân phận của mình.

Nàng là vợ cả.

Thuộc về nàng Xích Luyện tiên tử địa vị, nàng muốn tranh.

Từ tiểu đến nay, nàng Lý Mạc Sầu liền là không phải 1 cái yếu đuối tính tình người, không phải 1 cái sẽ chỉ yên lặng tiếp nhận mà không biết chống cự cùng tranh đoạt nữ nhân.

Mà tại cái này tranh quá trình bên trong, chỗ trả giá chính là máu.

Xích Luyện 1 thấy tiện là bởi vậy mà tới.

“…”

Phát giác được người trước mắt ánh mắt biến hóa, nhưng chân chính để Trương Tam Phong sinh ra một loại như có gai ở sau lưng cảm giác lại là đến từ sau lưng kia 1 đạo ánh mắt.

Không phải Chu Chỉ Nhược, càng không phải là Triệu Mẫn.

Mà là đến từ Quách nhị tiểu thư cái kia quỷ dị ánh mắt.

Cảm giác kia tựa như là như có gai ở sau lưng, lại hình như là muốn vô hình ở giữa rút xiêm y của hắn đồng dạng.

Trong thiên hạ này, cho dù là Nhạc tiền bối cũng sẽ không cho hắn Trương Tam Phong loại cảm giác này, cũng chỉ có… Quách nhị tiểu thư.

Đều 100 tuổi người, da mặt đã sớm dày đủ để ngăn chặn thần binh lợi khí, có thể xuất hiện loại biến hóa này, cũng chỉ có một phần ấp ủ mấy chục năm, thuần hậu đến cực hạn chữ tình bố trí.

Bởi vì để ý, cho nên mẫn cảm.

Bầu không khí, càng phát ngưng trọng. Kia trong không khí chưa tan hết mùi máu tanh vẫn tại phiêu đãng tràn ngập.

Vô luận là Minh giáo hay là cái khác đến đây xem lễ mọi người đã phát giác được khí cơ biến hóa, mặc dù tại cái này cao cao Trích Tinh lâu bên trên nguy cơ tứ phía, nhưng tại giờ khắc này vậy mà không có người nào muốn rời khỏi.

Mặc kệ những này ân oán tình cừu liên lụy đến cái gì, nhưng chỉ cần tập võ, chỉ cần còn có cái này thân là võ giả dũng khí người, liền đều muốn thấy một lần tuyệt đỉnh cao thủ giao phong.

Dù sao có nhiều thứ, tại tầm thường thời điểm, không có cơ duyên không được kỳ ngộ, cho dù là đến chết đều không có tư cách.

Nhưng bây giờ, có cơ hội.

Về phần sẽ hay không bị tai bay vạ gió, đã không có mấy người suy nghĩ vấn đề này.

Dù sao 1 cái thiên nhân hợp nhất, phản lão hoàn đồng đã mở rộng tầm mắt.

“Chỉ là tiền bối…”

“Vãn bối đối thủ cuối cùng không phải ngươi!”

Đã tiến vào thiên nhân hợp nhất trạng thái Trương Tam Phong đối Xích Luyện tiên tử cung cung kính kính thi lễ một cái, đây là vì hắn đồ tôn Trương Vô Kỵ làm được. Ánh mắt vượt qua Xích Luyện tiên tử, rơi vào Nhạc Duyên trên thân.

Mục tiêu của hắn ngay từ đầu chính là cái này từng để cho hắn Trương Quân Bảo kính trọng vô cùng tiền bối.

Đã từng đại hiệp, bây giờ ác long.

Xoay người, Trương Tam Phong ánh mắt dừng ở Nhạc Duyên trên thân, hắn lại muốn chiến một lần.

Khi tiến vào thiên nhân hợp nhất cảnh giới về sau, kết hợp Quách Tương nhắc nhở, Trương Tam Phong đã càng phát cảm nhận được thế giới biến hóa, cảm thụ lớn này phương thiên địa thế giới thống khổ cùng kêu rên.

Bắt người trước hết phải bắt ngựa, bắt giặc trước bắt vua.

Trương Tam Phong ánh mắt từ trước đến nay tinh chuẩn tàn nhẫn, hắn muốn trực đảo hoàng long.

Có lẽ trực tiếp hủy cái này Trích Tinh lâu càng tốt hơn , Trương Tam Phong thầm nghĩ, nhất là vừa mới một màn kia, để hắn càng là xác định tâm tư.

“Ừm ~~~~ “

Hét lên một tiếng, tức giận dâng lên, đang lúc Xích Luyện tiên tử có hành động thời điểm, 1 đạo khí tức chợt truyền đến, đánh gãy ý nghĩ của nàng.

Tiếng bước chân nhẹ vang lên.

Là có người từ trên cầu thang chính từng bước một đi tới.

Khí tức thanh tịnh cao lãnh, thật là đồng môn đồng tức.

Ánh mắt vượt qua, rơi vào cửa thang lầu kia.

Chỉ thấy 1 đạo quen thuộc mà xa lạ thân ảnh màu trắng chính từng chút từng chút xuất hiện.

Chính là Xích Luyện tiên tử chờ đợi đã lâu sư muội Tiểu Long Nữ!

Không!

Phải nói là kia theo như đồn đại tại Lôi Phong tháp dưới quan 20 năm Bạch Tố Trinh.

Chương 309 : Màn khải, tranh phong

Cộc!

Cộc!

Cộc!

Thanh thúy tiếng bước chân tại thời khắc này lộ ra cực kỳ rõ ràng vô cùng.

Mâu thuẫn mà rõ ràng.

Phải biết võ công càng cao người, nó đi trên đường phát ra tiếng vang sẽ càng thấp, thậm chí đến đạp tuyết vô ngân, lặng yên vô tức.

Nhẹ nhàng đến, sau đó nhẹ nhàng đi.

Trong bất tri bất giác, không mang đi mảy may đồ vật.

Nhưng chính là dạng này 1 cái võ công tuyệt đỉnh người thật là đi ra 1 đạo thanh thúy tiếng bước chân vang.

Tiếng bước chân mặc dù thanh thúy, nhưng mỗi một bước xác thực tựa như thiên quân gánh nặng đạp ở nhân chi tâm khảm, đạp ở trái tim phía trên.

Phải biết rõ ràng thanh âm lộ ra như thế thanh thúy, thậm chí nhẹ đến hình như có có thể không, nhưng để

xem lễ mọi người ngoài ý muốn lại là cảm thấy tiếng bước chân này thì là to lớn vô cùng, triệt để che lấp ở đây cái khác thanh âm. Trong lúc nhất thời, tiếng bước chân này đúng là siêu việt thế gian này hết thảy thanh âm, từ yếu cùng lớn, rơi vào trong tai thời điểm liền tựa như 1 đạo kinh lôi đột nhiên ở bên tai nổ tung, chấn động mắt người choáng hoa mắt.

Có người tại kinh ngạc, có người đang kinh ngạc, càng có người đang sợ.

Võ công thấp người chỉ cảm thấy một cỗ phác thiên áp lực chính chạm mặt tới, nguyên bản tọa lạc tại Tây Bắc sa mạc Minh giáo tổng đàn, tại thời khắc này vậy mà là để người ẩn ẩn cảm thấy trong không khí cũng bắt đầu trở nên ẩm ướt bắt đầu. Trong tích tắc, chỗ trong đó người tựa như thiên địa đấu chuyển, trong thoáng chốc từ khô hạn Tây Bắc đi tới nhiều mưa Giang Nam.

“A!”

Có người tại đang lúc mờ mịt nâng lên tay phải, hướng trong không khí sờ đi, động tác kia thật giống như tại bắt kia từ bầu trời rơi xuống nước mưa đồng dạng.

Chỉ có công lực đến cảnh giới nhất định người, mới có thể phát hiện ở trong đó chỗ quái dị.

Trong đó, tinh tu Từ Hàng kiếm điển nói Tĩnh Am chính là trong đó 1 trong.

Thật mạnh!

1 câu tán thưởng ở trong lòng dâng lên.

Nếu nói trước đó Nhạc Duyên, Xích Luyện tiên tử, Trương Tam Phong cùng Quách Tương mang cho cảm giác của nàng kia là minh xác cường hãn lời nói, nhưng ở nói Tĩnh Am đáy lòng chưa hẳn không có là bởi vì đối phương niên kỷ cùng công lực tích lũy nguyên nhân, nàng nói Tĩnh Am chỉ là còn quá trẻ, một giới sơ xuất giang hồ người lại như thế nào đi cùng danh chấn thiên hạ cự phách đi so

Mặc dù nói Tĩnh Am lần đầu xuống núi đã kinh lịch liên tiếp thất bại, nhưng vốn là thuộc về võ giả kia phần cao ngạo, thuộc về sơ người cao ngạo hay là ở.

Khẩu phục tâm không phục cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Nhưng ở giờ khắc này, nói Tĩnh Am thì là chân chính tâm phục khẩu phục chấn kinh.

Người tới cường hãn, chỉ làm cho người trợn mắt hốc mồm.

Mà lại càng quan trọng chính là đối phương chân chính mục tiêu chính là nhằm vào 1 người —— Nhạc Duyên.

Tiếng bước chân, mưa gió biến hóa cùng các loại, kia cũng là tâm hồn ảnh hưởng.

Từng cơn sóng liên tiếp liên miên bất tuyệt, giống như nước sông cuồn cuộn.

Chỗ Trích Tinh lâu tầng cao nhất xem lễ chúng người giang hồ liền tốt so rơi vào hồng thủy bên trong người, ngay tại từng bước một bị đỉnh lũ bao phủ, để người tránh cũng không thể tránh.

Tâm hồn chấn động, đã khiến người không thể tránh né xuất hiện ảo giác.

Hư hư thật thật.

Từ giả cùng thật.

Ầm!

Rất nhỏ tiếng bước chân rốt cục hóa thành chấn động to lớn tiếng vang.

Hâm mộ ở giữa, tất cả mọi người chỉ cảm thấy dưới chân toà này to lớn Trích Tinh lâu toàn bộ đều chấn động đồng dạng.

Ánh mắt mọi người đều rơi vào tạo thành như thế tình huống nguồn cội, tại bước chân cuối cùng, tại thang lầu lối vào chỗ, một bộ áo trắng tung bay Tiểu Long Nữ rốt cục cả người đạp lên Trích Tinh lâu.

Một đầu tóc xanh ngay tại giương nanh múa vuốt bay múa.

Một đôi con mắt vàng kim giờ phút này chính vượt qua những người khác, vượt qua Xích Luyện tiên tử, tập trung tại Nhạc Duyên trên thân.

Hốc mắt phiếm hồng, biểu lộ tận ai.

Kia là tình cảm cực đoan kiềm chế sau bộc phát.

Như băng sơn đồng dạng thân thể bên trong, thì là ẩn chứa có thể so hủy thiên diệt địa núi lửa chính ngo ngoe muốn động.

Phần nhân tình này, càng là góp nhặt liền càng là áp bách.

Trong đó đặc biệt kinh lịch kiến thức đối phương đánh với Ưng Duyên một trận Quách nhị tiểu thư càng là cảm thụ nhất thanh nhị sở.

Kia cực đoan kiềm chế, để ngoại nhân không đủ thành đạo, căn bản không rõ ràng kia phần yêu hận dây dưa tình cảm.

Hết thảy chỉ vì 1 cái chữ duyên.

Nhạc Duyên cũng tốt, Ưng Duyên cũng được.

2 người kia lại là đồng thời trở thành nó trúng đích chi kiếp.

Lúc trước nhìn thấy Ưng Duyên thời điểm, kia phần mãnh liệt phức tạp nếu chỉ là như là núi lửa đồng dạng bắt đầu thăm dò tính bộc phát bên ngoài, như vậy giờ này khắc này, khi Tiểu Long Nữ gặp lại Nhạc Duyên một khắc này, kia phần vượt qua thời gian cùng không gian, từ ký ức chỗ sâu mà đến mãnh liệt lập tức hóa thành diệt thế núi lửa.

Tại thời khắc này, tâm tính triệt để bạo tạc.

“Hứa Tiên!”

Vậy cơ hồ là từ cổ họng bên trong gạt ra từ ngữ, từ Tiểu Long Nữ trong miệng băng ra.

Gặp lại Nhạc Duyên giờ khắc này, nhất là đối phương đứng ở một bên, 1 bộ ngoài thân người bộ dáng thời điểm, cái loại cảm giác này quen thuộc thấu xương cảm giác càng phát rất.

1 bước cuối cùng bước ra, cái kia vừa mới đứng ở đầu bậc thang Tiểu Long Nữ đã là thân hình lóe lên, thân ảnh màu trắng tựa như vượt qua Liễu Không ở giữa, vượt qua mọi người, di hình hoán vị đi thẳng tới Nhạc Duyên phía trước. Tốc độ kia thậm chí để Quách Tương cùng Trương Tam Phong 2 người đều chưa kịp phản ứng, mà ở vào ở trong Chu Chỉ Nhược cùng tiểu quận chúa Triệu Mẫn càng là chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, kia cỗ lãnh ý đã giống như là ác quỷ đi tới sau lưng.

Đưa tay.

Tay đã hướng Nhạc Duyên chộp tới.

“…”

Nhạc Duyên vẫn là không có động, hắn cứ như vậy đứng tại kia bên trong, đối mặt cừu hận này ngập trời một kích, hắn thậm chí ngay cả mình hô hấp cùng nhịp tim đều giống như trước đó như thế bình ổn, kia treo ở

bên hông loan đao càng như 1 kiện vật phẩm trang sức đồng dạng, chỉ làm khoe khoang.

Người, thì không buồn không vui.

Tựa như nhìn thấu thế gian đồng dạng.

Nhưng chính là cái này 1 cái biểu lộ thật là để Tiểu Long Nữ càng phát phẫn nộ.

Cái này tư thái, cái này thần sắc, để nàng không cầm được hận.

Kia là Hứa Tiên 20 năm qua ở giữa đáng sợ nhất cùng để người chán ghét tư thái.

Ngay tại lúc tay của nàng sắp bắt đến Nhạc Duyên một sát na kia, một thân ảnh xâm nhập trong đó, ngăn ở Tiểu Long Nữ trước người, triệt để che cản tầm mắt của nàng.

Một thân đạo bào, đồng dạng tinh tế da thịt, đồng dạng chiêu thức nhấc chưởng nghênh tiếp.

Ngọc chưởng tương giao.

Đồng xuất một môn sư tỷ muội tại thời khắc này giao thủ.

Bành!

Một thân trầm đục, tứ tán kình khí hướng 4 phía tán đi.

Trích Tinh lâu đè vào giờ khắc này trống rỗng sinh ra một cỗ kình phong.

Đạo bào màu xanh thăm thẳm cùng xiêm y màu trắng ngay tại bay giương.

Một ánh mắt nghiêm túc, trong mắt thì là 7 ở riêng cao lâm dưới chất vấn, còn lại 3 điểm thì là thương hại cùng bất đắc dĩ.

Xích Luyện tiên tử mặc kệ người trước mắt có phải là kia theo như đồn đại Bạch Tố Trinh, nhưng ở Lý Mạc Sầu trong mắt, người trước mắt chính là mình sư muội Tiểu Long Nữ.

Đối với nàng mà nói, có chút có thể để cho, có chút thì nhất định phải tranh.

Nàng là Cổ Mộ phái sư tỷ, không có nàng cho phép, sư muội không thể đoạt.

Mà Tiểu Long Nữ kia một đôi con ngươi màu vàng óng bên trong thì là tràn ngập yêu hận cháy bỏng phức tạp chi tình, kia là nhiều năm phát tiết.

Chỉ là tại mình sư tỷ Xích Luyện tiên tử ngăn tại trước người một khắc này, Tiểu Long Nữ đúng là lại lần nữa nhớ tới kia Ưng Duyên, kia Pháp Hải.

Kia nhất là tương tự ánh mắt, trong nháy mắt này để Tiểu Long Nữ lửa giận trong lòng tại hừng hực 3 điểm.

Trên lòng bàn tay công lực lại tăng một bậc.

Cái này xuất từ một sư cửa, thân là Cổ Mộ phái sư tỷ muội 2 người tại thời khắc này đúng là vừa đối mặt ở giữa, liền lâm vào nguy hiểm nhất cùng hung ác nội lực giao phong. 2 cổ dây dưa giao phong khí thế bị 2 nữ trói buộc tại 1 cái hẹp tiểu nhân phạm vi bên trong phóng lên tận trời, giương mắt nhìn lên, liền tựa như 2 cổ vô hình khí mang chính phá không mà đi.

Hướng trên đỉnh đầu kia thổi qua mây trắng, thì là dưới một kích này triệt để phấn túy hư không.

Thần sắc vẫn không thay đổi.

“Bắt đầu đi.”

Nhạc Duyên nhìn lướt qua thế cuộc trước mắt về sau, trực tiếp tiến hành truyền âm, tại hắn quay người lộ ra sơ hở trong tích tắc, Trương Tam Phong cùng Quách Tương 2 người xuất thủ.

Chương 310 : Tỷ muội ở giữa quyết chiến (thượng)

Truyền âm nhập mật.

Tại lại xuất hiện Tiểu Long Nữ hoặc là nói là theo như đồn đại Bạch Tố Trinh cùng Xích Luyện tiên tử giao thủ một sát na kia, Nhạc Duyên đã xoay người qua, bờ môi khẽ nhúc nhích ở giữa, đã Thiết Quan đạo nhân bọn người truyền âm nhập mật.

“Bắt đầu đi!”

Một câu, chính là màn khải.

Tại tranh phong bên trong, mở ra tế thiên đại điển.

Thiết Quan đạo nhân cùng Lưu Cơ 2 sư huynh đệ kỳ thật tại kia tử sắc hồ điệp xuất hiện một khắc này, cũng đã biết được sư phụ của mình cũng tại chẳng biết lúc nào đi tới Quang Minh đỉnh, chỉ bất quá cũng không có trực tiếp hiện thân.

Không nói trước mắt loại tình huống này mang tới quỷ dị, cùng riêng phần mình trong lòng phỏng đoán, lòng tràn đầy phức tạp thời điểm sư huynh đệ hai người đang nghe giáo chủ Nhạc Duyên câu này phân phó về sau, sư huynh đệ liếc nhau, vậy mà là không hẹn mà cùng toát ra đồng dạng một cái ý niệm trong đầu tới.

Đó chính là tuyệt đối không thể khiến cho kia tế thiên đại

điển chính thức bắt đầu.

Trích Tinh lâu cái này kiến trúc danh tự bản thân liền bất tường.

Khi cái tên này xuất hiện tại lúc trước kiến trúc quy hoạch trên bản vẽ thời điểm, sư huynh đệ hai người liền cảm giác chuyện này phát triển đã bắt đầu hướng không bị khống chế phương hướng phóng đi.

Thân là phương sĩ cái chủng loại kia mẫn cảm cùng đối tương lai nhìn trộm, để 2 người cảm thấy một khi tế thiên đại điển bắt đầu, làm không tốt cục diện liền sẽ tái hiện đã từng thượng cổ sự tình.

Thế là, sư huynh đệ hai người từ riêng phần mình trong mắt nhìn thấy đối phương kia lấp lóe ánh mắt.

2 người bọn họ quyết định tạm thời xem nhẹ giáo chủ Nhạc Duyên phân phó.

Về phần sợ hãi ——

Mặc dù có lo lắng, nhưng trước mắt chỗ hiện ra tình huống thì là Nhạc Duyên đã bị Trương Tam Phong cùng Quách Tương 2 người kéo lấy.

Bọn hắn ngược lại là có một loại muốn đem Trích Tinh lâu bên trên xem lễ người giang hồ cùng trong giáo người toàn bộ đuổi đi ra dự định, nhất là tại tận mắt chứng kiến Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn cùng Hỗn Nguyên phích lịch thủ Thành Côn cái này sư đồ giữa 2 người tử đấu về sau, bọn hắn cảm thấy cái này tế thiên

đại điển tựa hồ ngay từ đầu liền xuất hiện biến hóa.

Bởi vì từ phương diện nào đó đến nói, cái này tử vong cùng máu tươi, có thể tính làm là người tế.

Ngăn cản.

Càng sớm càng tốt.

Lưu Cơ nghĩ đến cái này bên trong, lập tức hướng kia ngồi ngay ngắn ở trên khán đài người quen biết cũ 1 trong nói Tĩnh Am làm một động tác.

Đây là Lưu Cơ đã từng còn không có rời núi thời điểm, liền đi tìm đến hợp tác nhân chi 1.

Về phần Thiết Quan đạo nhân Trương Trung thì là cùng trong giáo cái khác một chút có tâm tư khác người nghiên cứu thảo luận qua tương ứng sự tình.

Trên thực tế tại Minh giáo bên trong, Nhạc Duyên từ trên trời rơi xuống trở thành giáo chủ về sau, chỗ chọn lựa vẫn luôn là lấy lực phục người, mà không phải lấy lý phục người, cho nên tại vốn là thành điểm cực đoan phức tạp Minh giáo bên trong, từ trước đến nay liền không tồn tại tất cả mọi người vui lòng phục tùng, trừ một ít cùng hắn quan hệ vốn là đặc thù người.

Thí dụ như Bạch Mi Ưng Vương Ân Thiên Chính.

Nhưng mà, sư huynh đệ hai người mặc dù ý nghĩ tuy tốt, nhưng ở 2 người còn không có thả ra tín hiệu của mình thời điểm, thế cục xuất hiện biến hóa.

Phật hiệu vang lên.

Trận trận kinh văn âm thanh lập tức vang lên.

Trong chốc lát, cả tòa Trích Tinh lâu bên trên cũng bắt đầu quanh quẩn lên Kinh Thanh.

“Đây là! ! !”

Lưu Cơ sắc mặt đại biến, nhìn về phía đồng dạng thần sắc lộ ra rất khó coi sư huynh Thiết Quan đạo nhân Trương Trung, cơ hồ là dùng cắn động tác phun ra mấy chữ: “Quả nhiên, tại cái này phía sau còn có người chuyên môn phụ trách cái này.”

Không hiểu, hắn lại có một loại bị người hái được quả đào ảo giác tới.

Đó là một loại nói không nên lời phẫn nộ cùng ảo não.

Là ai đến phụ trách cái này

Bạch Mi Ưng Vương

Nhưng liếc nhìn lại, nhìn thấy Ân Thiên Chính đồng dạng là có nghi ngờ thần sắc, cái này không dung làm bộ.

Này sẽ là ai

Trong lúc nhất thời, sư huynh đệ 2 người tâm thần đại chấn.

Phía trên, là xem lễ người kinh ngạc không hiểu tư thái, cùng đã mở ra giao phong.

Phía dưới.

Trích Tinh lâu toà này to lớn kiến trúc cũng không phải là thật tâm, nó có 1 đại bộ phận điểm là sợi 3D, thật giống như 1 tòa lầu cao cao ốc đồng dạng công trình kiến trúc đồng dạng.

Mà lại ngay từ đầu an bài tới người trong phật môn chính là ở chỗ này trong lầu.

Trừ bỏ cần thiết cao tăng tại đến lúc đó an bài sẽ leo lên Trích Tinh lâu đỉnh thời điểm tiến hành niệm kinh cầu nguyện tế thiên bên ngoài, cái khác bộ điểm tăng nhân thì là ngồi ngay ngắn ở bên trong, cũng sẽ không trực tiếp lên lầu chót.

Đây chính là nguyên bản… Hoặc là nói là mặt ngoài kế hoạch an bài.

Mà bây giờ.

Bên trong, một đám cao tăng ngay tại mặt không biểu tình đoàn trưởng tại quạt tròn bên trên ngâm xướng kinh văn.

Mỗi cái tăng nhân trên mặt đều bày biện ra thanh bạch nhị sắc không ngừng giao thế, không ít người càng là toàn thân mồ hôi lạnh lâm ly, rất rõ ràng bọn này tăng nhân đều trúng độc, nhận khống chế.

Một bên.

“Quả nhiên không có gì bất ngờ xảy ra.”

Vương Nan Cô đối với mình một bộ này độc vật vừa lòng phi thường, chí ít xem ra không so với mình trượng phu Hồ Thanh Ngưu kết hợp Ngũ Độc giáo cổ trùng nghiên cứu ra Tam Thi Não Thần đan đến kém. Tam Thi Não Thần đan mặc dù vợ chồng 2 người là cộng đồng hợp tác, nhưng ở Vương Nan Cô trong mắt phần này công lao Hồ Thanh Ngưu chiếm cứ 80%.

Lúc đầu 2 vợ chồng tại sự giúp đỡ của Nhạc Duyên xem như hòa hảo, chỉ là đấu mấy chục năm vợ chồng, há lại sẽ tại này nháy mắt vuốt ve an ủi bên trong mà làm hao mòn rơi kia phần tranh đấu

Cho nên vợ chồng 2 người kia trong mật thêm dầu thời gian không có đi qua bao nhiêu, 2 người liền bởi vì riêng phần mình đối từ Ngũ Độc giáo đạt được cổ độc chi thuật hấp thu đến tri thức khác biệt liền sinh ra riêng phần mình khác biệt kiến giải. Bởi vì phần này khác biệt kiến giải, vợ chồng giữa 2 người vậy mà là lại lần nữa dâng lên tranh đấu.

Vương Nan Cô bản thân liền là một cái gai vị tính tình, Hồ Thanh Ngưu nếu là trực tiếp nhằm vào thì thôi, nhưng là hắn lấy trượng phu kia phần chiều theo ngược lại là để Vương Nan Cô náo lên tiểu tính tình.

Nàng cảm thấy không thể để cho giáo chủ coi thường.

Thế là, ác liệt tính tình cùng một chỗ, cái này vợ chồng 2

người lại bắt đầu nháo đằng.

Chỉ bất quá so với quá khứ phải tốt hơn nhiều, dù sao khi đó 2 người cơ hồ là lấy lẫn nhau tính mệnh làm tiền đặt cược tiến hành giao phong, mà dưới mắt thì là lấy người khác tính mệnh là thật nghiệm.

Mà cái này một phần mới thành thuốc, liền bị Vương Nan Cô dùng tại bọn này hòa thượng trên thân.

Tam Thi Não Thần đan chủ điều khiển chế.

Nàng Vương Nan Cô độc dược đồng dạng là tại cái này trên tác dụng có chỗ độc đáo.

Làm phòng ngoài ý muốn, Vương Nan Cô cơ hồ tại cho trong Phật môn những này tăng nhân toàn bộ cho ăn tương ứng độc dược, để tại tế thiên ngày ngoài ý muốn nổi lên.

Trên thực tế sự tình phát triển cũng không có ngoài dự liệu, vào hôm nay tế thiên đại điển bên trên, ngoài ý muốn đã là liên tiếp phát sinh.

Mà vừa mới bị giáo chủ truyền âm nhập mật, cái này liền để Vương Nan Cô trực tiếp thay thế Thiết Quan đạo nhân sư huynh đệ hai người làm việc, mở ra tế thiên đại điển.

Kinh văn tiếng vang lên một sát na kia, tế thiên đại điển liền đã bắt đầu.

Trong chốc lát, toàn bộ Trích Tinh lâu trên dưới đều bị

những này Phật môn Kinh Thanh bao vây.

…

Trích Tinh lâu bên trên.

Ra chiêu một nháy mắt liền tiến vào nguy hiểm nhất nội lực giao phong cảnh giới Tiểu Long Nữ thì là lại lần nữa thần sắc biến đổi.

Cái này Kinh Thanh! ! !

Để người nhịn không được tức giận a!

Tại thời khắc này, Tiểu Long Nữ bỗng nhiên cảm thấy mình không phải đi tới Quang Minh đỉnh, mà là lại lần nữa trở lại Kim Sơn tự.

Ngày đó, ở trên núi một khắc này, nàng liền nghe tới những cái kia thanh âm quen thuộc.

Kinh Thanh.

Mõ tiếng đánh.

Vô hình tiếng gầm chính từng chút từng chút đánh thẳng vào màng nhĩ của nàng.

Cảm giác kia giống như chính là có vô số Phật môn tăng nhân ngay tại độ ma… Không, là ngay tại độ nàng.

Là muốn đưa nàng lại lần nữa trấn tại Lôi Phong tháp bên trong 20 năm.

Ở trong nháy mắt này, Tiểu Long Nữ trong mắt Trích Tinh lâu đã hóa thành Kim Sơn tự, hóa thành Lôi Phong tháp, mà Nhạc Duyên thì là lại lần nữa hóa thân trở thành Hứa Tiên.

“A!”

Hét lên một tiếng, mọi người chỉ cảm thấy tựa như tại đỉnh Trích Tinh lâu nổ 1 viên lôi đình, trong mắt kim sắc càng sâu, mái tóc bay giương bên trong, trên lòng bàn tay công lực đúng là nhắc lại 3 điểm, trực tiếp đem sư tỷ Xích Luyện tiên tử cho ép lui lại nửa bước.

Bành!

Đạo quan nổ tung.

Tóc xanh giận múa.

Trong lúc nhất thời, cái này sư tỷ muội 2 người cơ hồ không khác nhau chút nào.

4 phía công lực thấp người thì là miệng ọe màu son, thất khiếu chảy máu, không ít người thì là đã cảm thấy xem lễ chính là nguy hiểm sự tình, làm phòng ngoài ý muốn thì là tập hợp một chỗ chung vận công lực cùng nhau đối kháng cái kia vừa mới sóng âm.

Mà để bọn hắn không biết là cái này nguy hiểm nhất nội lực chi quyết, thật là cái này sư tỷ muội 2 người một trận chiến mở màn.

Chương 311 : Phá kính!

Khí huyết chấn động.

Chân khí bốc hơi.

Trong chớp mắt, Trích Tinh lâu đỉnh đã hóa thành tu la chiến trường.

Sư tỷ muội gặp nhau, lúc đầu tại riêng phần mình trong lòng dự định thật là tại gặp mặt một khắc này triệt để ném ra sau đầu. Tại kia đầy tai kinh văn âm thanh dưới, nhiều năm tình nghĩa thì là triệt để hóa thành 1 thanh son phấn đao chém về phía lẫn nhau.

Tăng thêm bản thân đối lẫn nhau đều có chút quen thuộc, cho dù là riêng phần mình có mình tính toán nhỏ nhặt, có ẩn tàng đồ vật, nhưng ở lúc này, cũng không có thử dự định, vừa ra tay chính là toàn lực ứng phó.

1 cái là toàn lực ứng phó đánh giết, 1 cái thì là toàn lực ứng phó ngăn cản.

Lý phải là tỷ muội tình thâm giữa 2 người, chung quy là cách 1 người.

Một cái nam nhân.

Trên thực tế tại Xích Luyện tiên tử cùng Tiểu Long Nữ giao thủ một sát na kia, 2 nữ liền đem dưới chân Trích Tinh lâu hóa thành chiến trường. Lấy 2 người hiện tại năng lực, cái này Trích Tinh lâu nói trắng ra căn bản liền

không đủ 2 nữ chỗ phá.

Ở trong mắt Nhạc Duyên, hiện tại sở kiến tạo chỗ đẩy nhanh tốc độ ra Trích Tinh lâu cuối cùng chỉ là đồng dạng hàng nhái, hơn nữa còn là đồng dạng không đủ tư cách sơn trại hàng nhái.

Loại tình huống này, cũng không có để hắn cảm thấy có vấn đề.

Dù sao dưới mắt thiên hạ này còn không có triệt để thống nhất, hắn Nhạc Duyên mượn lấy dùng cũng bất quá là Minh giáo một phần lực lượng, mà còn kém rất rất xa đã từng một nước một khi nhân lực vật lực, phải biết đã từng Trích Tinh lâu kiến tạo cũng không chỉ là hao phí nhất quốc chi lực, càng là hao phí mười mấy năm.

Cái này ngắn ngủi không đến 1 năm đẩy nhanh tốc độ, sở kiến tạo nên Trích Tinh lâu ở trong mắt Nhạc Duyên trên thực tế nhiều nhất bất quá là 1 cái phôi thô.

Là 1 kiện đụng một cái liền nát đồ bắt chước.

Phải biết đã từng Trích Tinh lâu mặc dù có bộ điểm là hủy ở chiến đấu bên trong, nhưng càng nhiều hay là bị hủy bởi hỏa diễm đốt cháy bên trong, nó trình độ chắc chắn muốn xa so hiện tại cường hãn nhiều.

Cho nên ——

Tại Xích Luyện tiên tử cùng Tiểu Long Nữ 2 người đối chiêu một kích phía dưới, cả tòa Trích Tinh lâu cũng đã

là lung lay sắp đổ.

Mà tại thời khắc này, Nhạc Duyên đã xuất thủ.

Hắn lấy năng lực của mình, bảo đảm toàn bộ Trích Tinh lâu không ngã.

Trương Tam Phong cùng Quách Tương 2 người thì chính là mượn từ cơ hội này, tại Tiểu Long Nữ đối đầu Xích Luyện tiên tử 1 chiêu qua đi, lựa chọn xuất thủ.

2 người khẳng định vốn trong lòng suy đoán.

Cái này to lớn Trích Tinh lâu quả nhiên là có độc đáo tác dụng.

Đối tiền bối Nhạc Duyên sẽ có ý nghĩa đặc biệt.

Nó không cho phép bị phá hủy.

Phát giác được điểm này sát na, Nhạc Duyên đối mặt đem không chỉ là lấy mình sức một mình đối đầu Trương Tam Phong cùng Quách Tương 2 người, mà là một đôi 4, thậm chí là càng không thôi.

Phiết đầu ở giữa, Nhạc Duyên nhìn thấy chính là 1 quyền 1 chưởng.

Mà hắn cũng đưa tay nghênh đón tiếp lấy.

Quyền, là Thái Cực.

Nói hóa âm dương, chưởng điểm nhật nguyệt, Trương

Tam Phong đem lúc trước mình từ Hoa sơn Thuần Dương quảng trường trên đồ án lĩnh ngộ ra đến đồ vật tại 100 năm ở giữa hóa thành mình đồ vật, hình thành thuộc về mình tuyệt học.

Lúc đầu tại Xích Luyện tiên tử cùng Tiểu Long Nữ nội kình xung kích dưới bạo loạn khí kình thì là tại cái này cong lên 1 nại ở giữa phảng phất giống như nước chảy đồng dạng bị nó khuấy động , liên đới lấy 2 người sức mạnh bùng lên cũng bị Trương Tam Phong mượn đi một bộ điểm.

1 quyền đánh xuống.

Như trời xanh vỡ vụn, như mây đen ngập đầu.

Giữa thiên địa khắp nơi giờ khắc này mất đi nhan sắc, đều hóa thành đen trắng.

Một kích này, không chỉ có là bao hàm Trương Tam Phong chưởng kình, còn ẩn dụ 4 phía khí kình, liên tiếp phương thiên địa này.

Đây là 1 chiêu chí cương chi quyền.

Là 1 chiêu để thế gian vô số võ giả tưởng rằng lệch nhu Thái Cực quyền bên trong bao hàm hóa ra đến chí cương chi quyền.

Chưởng, là hàng long.

Uy mãnh cương liệt, trực kích âm tà ** nghiệt, huy hoàng khí quyển tựa như đại uy thiên long, muốn vừa

mất thế gian tất cả tà ác.

Nhạc Duyên gặp qua không ít người thi triển đi ra Hàng Long Thập Bát chưởng.

Hắn gặp qua hồng thất công, kia là 1 chiêu không phụ hiệp cương mãnh, muốn vừa diệt thế gian làm trái hiệp hạng người.

Hắn gặp qua Quách Tĩnh thập bát chưởng, kia là 1 chiêu nước mất nhà tan thời điểm mãnh liệt hò hét, là bướng bỉnh là không oán không hối đi ngược dòng nước.

Hắn càng thấy qua Kiều Phong Hàng Long, kia là lo liệu lấy hiệp nghĩa tình hoài, ôm trong ngực gia quốc vô kiên nặng phong quét ngang mà tới.

Hàng Long Thập Bát chưởng từ trước đều được xưng là tuyệt thế hào sảng nam nhi mới có thể tu luyện, kia là một bộ cương mãnh đến phát tiết lấy nam nhi khí khái võ công.

Nhưng, đây hết thảy cũng không sánh nổi nhìn thấy trước mắt đến 1 chưởng.

Huy hoàng thiên uy, là vì chính nghĩa.

Kia là như lôi đình hàng thế cương mãnh.

Nếu như bang chủ Cái Bang Sử Hỏa Long ở đây, chỉ sợ thấy đến 1 chưởng này về sau, chỉ sợ cũng chỉ có thể che mặt xấu hổ chật vật mà chạy, cũng không tiếp tục

dùng một bộ võ công này.

Chưởng chưa tới người, khí kình đã trước lâm.

Nhạc Duyên quanh thân hộ thể cương khí tại thời khắc này đã két rung động.

Nhưng Nhạc Duyên cũng đã là ngưng thần chuẩn bị, tại dùng một nửa lực lượng hộ vệ lấy Trích Tinh lâu an nguy đồng thời, hắn một nửa lực lượng bên trong chỉ có thể xuất ra 2 điểm lấy ứng đối.

Hắn thấy, cái này 2 bộ thế gian cương mãnh chưởng pháp, bọn chúng nơi nhằm vào đã là mình, càng là dưới chân Trích Tinh lâu.

Cái này chí cương chí dương chưởng pháp, xác thực tại trên người một nữ nhân phát huy ra.

Ngay tại lúc chưởng kình tới người một sát na kia, cái này cương mãnh Hàng Long chưởng thì là phát sinh biến hóa.

Dương cực sinh âm, chí cương sinh nhu.

Hàng Long chưởng kình tới người sát na liền phân liệt ra đến, nếu như nói trước đó khí thế như là rơi xuống cung điện trên trời, như vậy tại tới người một khắc này thật là hóa thành nhỏ xuống giọt mưa. Khí kình hóa tia, trải rơi toàn thân, đúng là trong nháy mắt đem Nhạc Duyên toàn bộ bao phủ lại, tựa như ở trên người vô hình trói buộc chặt một bộ vô hình dây thừng.

Loại này quỷ dị thuộc tính cực hạn chuyển đổi, để Nhạc Duyên trên mặt cũng hiện ra một tia kinh ngạc chi sắc.

Những kình khí này từ vừa mới chuyển nhu, mất đi thẳng tiến không lùi cương mãnh về sau, lại là có vô cùng quỷ dị âm nhu chi tính. Nếu nói trước đó Hàng Long chưởng đó là dùng giống như núi lực lượng quét ngang cương mãnh, như vậy tại thời khắc này cái này từ Quách nhị tiểu thư trên tay thi triển đi ra Hàng Long chưởng là hóa thành trói long tác, chưởng kình mất đi cương mãnh lại là có đối cương khí đặc biệt tính nhắm vào.

Suy nghĩ vừa dứt, quyền chưởng giao kích.

Sụp đổ!

Cho dù là từ tự thân bảo đảm dưới chân Trích Tinh lâu an toàn, nhưng ở 1 chiêu này dưới, Nhạc Duyên 2 chân chỗ giẫm tấm ván gỗ càng là cơ hồ nổ tung, toàn bộ mu bàn chân đều chui vào trong đó.

“Ừ”

“Tốt chiêu!”

Cho dù là Nhạc Duyên, cho dù là hồi ức cơ hồ phục hồi Nhạc Duyên, tại thời khắc này cũng không khỏi đạt được âm thanh tán thưởng.

Đó là bởi vì 1 quyền này 1 chưởng vậy mà là tại hắn tiếp chiêu thời điểm lại lần nữa phát sinh biến hóa.

Quyền, từ vừa mới chuyển nhu.

Chưởng, thì là lại từ nhu chuyển cương.

Vô số lít nha lít nhít cơ hồ muôn vàn chân khí tơ mỏng trói buộc tại quanh thân cương khí phía trên. Người khác nhìn không thấy, nhưng ở Nhạc Duyên trong mắt, hắn cúi đầu bản thân nhìn thấy chính là mình vô hình hộ thể cương khí phía trên đã xuất hiện lít nha lít nhít vết tích, kia là song phương chân khí đối hướng hình thành dấu hiệu.

Quách nhị tiểu thư hóa chưởng khí như tơ, mọi loại trói buộc tại hộ thể cương khí bên trên, sau đó tại đột nhiên quay lại cương mãnh, trong lúc nhất thời trong không khí đã hiển hiện mắt trần có thể thấy cảnh tượng.

Sau đó Trương Tam Phong Thái Cực quyền giáng lâm.

Hóa cương thành nhu, đúng là kéo lấy Quách nhị tiểu thư chưởng kình.

Đây là một bộ hợp chiêu.

Cho dù là Nhạc Duyên cũng là lần đầu tiên nghe nói, lần thứ 1 nhìn thấy Thái Cực quyền cùng Hàng Long Thập Bát chưởng sẽ có hợp chiêu.

Hơn nữa còn là thuộc tính cực chuyển, như vậy biến hóa đối với người bình thường thân thể sẽ mang đến lớn lao tổn thương, cái này tất nhiên là áp đáy hòm chiêu số.

Bất quá…

Cái này còn có thiếu hụt.

Một thức này hợp chiêu bên trong, nó còn thiếu 1 đạo lực, mới có thể phát huy ra nó hoàn toàn lực lượng.

“Kinh diễm chiêu thức, nhưng, như thế vẫn chưa đủ.”

Nhạc Duyên thanh âm rơi vào Quách Tương cùng Trương Tam Phong 2 người trong tai, đánh giá như vậy để Quách nhị tiểu thư cười ha hả hồi đáp: “Tiền bối nói không sai, ta cùng Quân Bảo 2 người là còn chưa đủ, nhưng bây giờ đầy đủ.”

” ! ! !”

Giật mình ngẩn ngơ dưới, Nhạc Duyên chỉ cảm thấy sau lưng ý lạnh đột khởi.

Một vòng đao quang lặng yên mà lâm.

Ký ức trở về hộ thể khí kình, tại thời khắc này, như pha lê vỡ nứt xuất hiện lít nha lít nhít vết rạn.

Hộ thể khí kình, phá!

Sau đó chính là đao khí trực tiếp nhập thể!

Chương 312 : Trùng hợp

Kêu đau một tiếng.

Khóe miệng đã chảy ra vết máu.

Tại chấn khai Quách Tương cùng Trương Tam Phong về sau, Nhạc Duyên còn chưa tới kịp rút ra mình kia khảm nạm tại trên ván gỗ 2 chân, ánh mắt liền dừng ở trên người mình.

Đao khí nhập thể.

Lập tức liền vang lên lít nha lít nhít liên miên bất tuyệt nổ vang, kia là 4 phương chân khí quấn giao xung kích kết quả, quanh thân càng là trống rỗng hiện ra hỏa hoa, tử sắc lôi đình chính lưu thoán toàn thân, kia hộ thể khí kình càng là tại mình quanh thân chân khí bị xung kích lâm vào đình trệ một khắc này, triệt để nứt toác ra.

Đây là đang 1 cái phòng không thể phòng, tránh cũng không thể tránh tình huống dưới, một đao này trực tiếp lựa chọn tại Nhạc Duyên bất cẩn nhất… Không, xác thực nói là ngoài ý muốn nhất thời điểm, cương mãnh vô song đao kình phảng phất giống như chín ngày tử lôi đồng dạng nện tiến vào Nhạc Duyên thể nội.

Nó chẳng những phối hợp với Quách Tương chiêu thức, kết hợp Trương Tam Phong Thái Cực quyền lực lượng băng diệt Nhạc Duyên quanh thân hộ thể cương khí, càng là trực kích thân thể.

Có thể nói Quách Tương cùng Trương Tam Phong 2 người chiêu thức là mồi, là yểm hộ, là kíp nổ, mà chân chính chủ lực thì là phía sau một đao kia.

3 thức hợp nhất phía dưới, thật là có tầng 4 xung kích, khiến cho Nhạc Duyên lập tức bị thương.

Kia từ Hiểu Mộng tử điệp mang đến ký ức hồi phục hơn phân nửa sau chỗ quanh thân hình thành hộ thể khí kình tại một màn này từ đồng nguyên chiêu thức dưới, tại hắn chỉ có thể lấy 30% công lực ứng đối công kích đến, rách hết.

“! ! !”

Nghịch tử!

1 cái lời ra đến khóe miệng trực tiếp bị Nhạc Duyên cho nuốt nghẹn trở về, xuất hiện tình trạng như vậy không có quá lớn ngoài ý muốn, tại con cái của hắn bên trong tính cách nhất là công chính cương nghị chỉ có 2 người, đó chính là Nhạc Phi cùng Truyền Ưng, 2 người bọn họ có đầy đủ dũng khí cũng có quật cường.

Chân chính khiến Nhạc Duyên rất ngạc nhiên chính là một thức này chuẩn bị chiêu thức rất là ngoài dự liệu.

Để Nhạc Duyên đều cảm thấy kinh diễm.

Mặc dù đao khí nhập thể phá khí, nhưng Nhạc Duyên biết ở phía sau hắn cũng không có có người xuất hiện nắm lấy đao sống dày mà tiến hành đánh lén, bởi vì một thức này bản thân liền là giấu chiêu.

Giấu chiêu tại đao.

Ẩn mà không phát mấy chục năm, cho tới hôm nay giờ phút này mới tại Quách Tương cùng Trương Tam Phong 2 người quả thực phối hợp dẫn dắt dưới bạo phát đi ra.

Cái này chỉ sợ là 3 người bọn họ sáng tạo ra hợp chiêu.

Mà cái này hợp chiêu lại xuất hiện chỗ công kích người thứ 1, chính là Nhạc Duyên.

Tình cảnh như thế cùng kết quả, điều này không khỏi làm cho người cảm thấy thế sự vô thường.

Ngoái nhìn nhìn lại, Nhạc Duyên ánh mắt rơi vào kia bày ở kia đài cao lớn chỗ ngồi đao sống dày.

Chỉ thấy kia nguyên bản đặt ở nơi đó ưng đao giờ phút này vừa vặn như nhận lực vô hình dẫn dắt, chính trực không cong đứng ở trên ghế ngồi tư tư rung động, vừa mới kia 1 phảng phất giống như bôn lôi đánh lén một đao chính là từ này đao sống dày bên trên phát ra.

Kia là đến tự truyện ưng giấu chiêu.

Thân là phụ thân Nhạc Duyên có lấy khí lưu hình năng lực, thân là nhi tử Truyền Ưng thì là có mình giấu chiêu tại đao.

Mà lại là vì tại mình vỡ vụn sau khi phi thăng để lại chi chiêu không bị cái khác đạt được ưng đao võ công cao cường người dẫn xuất một thức này giấu chiêu, Truyền

Ưng thì là làm ra cực kì tinh diệu an bài.

Thế nhân giai truyền Truyền Ưng tại mình phối đao đao sống dày bên trong lưu lại tuyệt thế võ học, từ đó đao sống dày được xưng là ưng đao.

Tăng thêm đồng nguyên mà ra Đồ Long đao cùng Ỷ Thiên kiếm nổi tiếng bên ngoài, cái này ưng đao tự nhiên cũng là có khác biệt.

Có Đồ Long đao cùng Ỷ Thiên kiếm cả 2 làm ví dụ, như vậy tại người giang hồ trong mắt cái này ưng đao tự nhiên lẽ ra có đồng dạng đối các vùng vị.

Chỉ bất quá có chỗ khác biệt chính là hai cái trước so sánh với ưng đao đến nói dễ dàng hơn đạt được, mà ưng đao mặc dù cũng có được lưu chuyển, nhưng ở có Trương Tam Phong cùng Quách Tương 2 người âm thầm trợ giúp dưới, cho dù là ưng đao có không dưới Ỷ Thiên kiếm cùng Đồ Long đao thanh danh cũng sẽ tại 2 người áp chế xuống dần dần trở nên phải mai danh ẩn tích, chỉ tồn tại một chút quen thuộc người liên quan tuyển bên trong. Nó có thể đương nhiên rơi vào nên có được người trên tay.

Mà chuôi này ưng đao chủ nhân tiếp theo chính là Ưng Duyên.

“…”

“Tốt một cái man thiên quá hải!”

“Chiêu này đáng giá tán thưởng!”

“Nguyên lai 1 chiêu này, là lưu cho bản tọa.”

“Tốt!”

“Tốt một cái nghịch tử!”

Miệng hơi cười, trong miệng đang phát ra tán thưởng ngữ điệu đồng thời, Nhạc Duyên trong đầu cấp tốc hiện lên các loại phỏng đoán, cơ hồ là tại qua trong giây lát Nhạc Duyên liền đại khái nắm chắc đến mặt sau này bộ phần thật tướng, mà lại chuôi này ưng đao có thể trải qua bất luận kẻ nào chi thủ, nhưng duy nhất không thể trải qua nhân tuyển chỉ có 1 cái, đó chính là chính Nhạc Duyên.

Nếu nói ưng đao rơi vào Nhạc Duyên trên tay, như vậy có rất lớn khả năng chính là Nhạc Duyên trực tiếp dùng ưng đao vì nguyên vật liệu 1 trong tăng thêm Nga Mi Ỷ Thiên kiếm rèn đúc Viên Nguyệt loan đao.

Chỉ cần đao sống dày tới tay, Nhạc Duyên liền sẽ phát giác được trong lúc này bên trong ẩn mà không phát giấu chiêu.

Bởi vì một thức này hợp chiêu là đặc biệt nhằm vào hắn Nhạc Duyên mà tới.

Đao này rơi vào bất luận kẻ nào trên tay đều có thể, duy chỉ có không thể bị Nhạc Duyên nắm giữ.

Mà rơi vào Xích Luyện tiên tử trên tay thì là tốt nhất phương thức.

Thế là nhìn như hợp lý trùng hợp xuất hiện.

Xem ra tại bên trong Kinh Nhạn cung, tại Chiến Thần Điện bên trong Ưng Duyên chỗ lý giải đến không chỉ có là hắn mạch này truyền thừa xuống võ học, vẫn để ý giải kia điêu khắc tại trên phù điêu chuyện xưa thật giả. Bởi vì kia trên phù điêu cố sự vốn chính là chân thực, chỗ điêu khắc đúng là hắn Nhạc Duyên công tích vĩ đại.

Kia là hắn phá giới giết chóc huân chương, là tuần triển.

Nhưng nếu chỉ là như vậy lẽ ra cũng chỉ có 3 tầng kình, mà không phải để hắn Nhạc Duyên bị thương, sở dĩ xuất hiện kết quả như vậy không chỉ có là bởi vì Nhạc Duyên cần cam đoan dưới chân Trích Tinh lâu an nguy, bảo đảm kế hoạch hoàn thành, còn có kia ưng đao giấu chiêu bên trong chỗ bao hàm tầng thứ 4 kình.

Đó chính là cái kia đạo tử lôi chi lực.

Vừa mới phá vỡ mà vào thể nội khiến cho mình bị thương tử lôi nhưng hoàn toàn không có lão thịt khô hương vị, ngược lại là cực kỳ mới mẻ có lực.

Đây không phải năm xưa lão Lôi, mà là tân sinh.

Có thể làm đến cái này chỉ có —— Ưng Duyên.

Lần trước tại ban đêm bản thân nhìn thấy kia kinh thiên động địa một trận chiến, thuộc về Ưng Duyên cùng Tiểu Long Nữ nhất quyết.

Thậm chí dưới mắt Tiểu Long Nữ cùng nàng sư tỷ Xích Luyện tiên tử quyết đấu, chỉ sợ cũng là trong đó 1 điểm.

Bỗng nhiên, đã là có 1 trương vô hình lưới lớn đang theo mình lưới tới.

Đối đây, Nhạc Duyên căn bản liền không thèm để ý.

Thuộc về cường giả bệnh chung kiêu ngạo cùng tự phụ, thậm chí cả ngạo mạn, nhất là tại ký ức trở về hơn phân nửa về sau, tại Nhạc Duyên trên thân càng phát rõ ràng.

Có lúc, cũng không phải là xem ra khí thế bàng bạc, lại hoặc là loại kia giương nanh múa vuốt tựa hồ tùy tiện khí thế mới có thể biểu thị cường giả ngạo mạn, tương phản có một loại tên là khiêm tốn đồ vật mới là xương bên trong đáng sợ nhất ngạo mạn.

Mặc dù hết thảy để Nhạc Duyên lại lần nữa hồi tưởng lại từng tại nhà Ân thời kỳ một màn kia, nhưng ——

“Không đủ a!”

“Muốn bằng này đạt thành mục đích, còn xa xa không đủ!”

“Đến!”

“Để ta gặp một lần các ngươi chung cực kế hoạch.”

“Đánh bại ta, bởi vì kế hoạch của ta cũng bắt đầu.” Đầy trời cao tăng chỗ ngâm xướng kinh văn âm thanh bên trong đã ngăn không được, nguyên bản phật khí tràn trề

Kinh Thanh bên trong bắt đầu hiện ra không muốn người biết biến hóa, không chỉ có như thế, ngay cả đỉnh đầu bầu trời tựa hồ cũng tại chúng tuyệt đỉnh cao thủ giao phong cùng khí thế ảnh hưởng dưới bắt đầu xuất hiện thiên tượng biến ảo.

4 phía ngay tại chậm rãi rút lui, càng là xuất hiện hỗn loạn xem lễ người giang hồ có đã bắt đầu thi triển khinh công của mình muốn thoát đi cái này tu la trận, có thì hay là lưu tại Trích Tinh lâu đỉnh, muốn dòm ngó cái này tuyệt đỉnh cao thủ chiến đấu.

Nhưng ở trong quá trình này, mọi người còn chưa tới kịp chấn kinh một màn này, thật là tại thời khắc này tất cả mọi người không hẹn mà cùng ngẩng đầu lên, nhìn về phía bầu trời.

Bầu trời, bắt đầu vặn vẹo.

Càng quỷ dị chính là có người cảm thấy mình thính giác tựa như xuất hiện vấn đề, tại cái này đầy trời phật âm bên trong tựa hồ nghe đến tiếng vọng.

—

Chương 313 : Sư tỷ muội ở giữa quyết chiến (trung)

Phật ngâm trận trận.

Tại trong thoáng chốc, cái này Phật ý tràn trề, quang minh lẫm liệt thanh âm bắt đầu biến hương vị.

Kia từng tiếng Kinh Thanh bên trong, đã có chút biến chất, mang lên từng tia từng tia tà dị.

So với 4 phía đã tại người hữu tâm phối hợp xuống bắt đầu thoát đi xem lễ người, trong đó cũng có đối Phật môn có nghiên cứu, thậm chí vốn là trong Phật môn người giờ phút này cũng phát hiện nơi này biến hóa, chỉ bất quá mọi người càng nhiều tâm tư hay là đặt ở trước mắt chiến đấu phía trên.

Trong lúc nhất thời vốn nên bị chú ý quỷ dị tình huống, lại bị vật gì khác cho ảnh hưởng cho che lấp, triệt để bị chuyển di lực chú ý.

Rời đi!

Cái này Trích Tinh lâu bên trên đã rất không an toàn.

Từ Hàng Tĩnh trai Thánh nữ nói Tĩnh Am ánh mắt lấp lóe, nhất là tại nhìn thấy Lưu Cơ trên mặt kia lóe lên một cái rồi biến mất ngạc nhiên chi tình, nàng liền dưới đáy lòng khẳng định mình ý nghĩ.

Trong lúc nhất thời, tâm tư thời gian lập lòe, nói Tĩnh Am liền trực tiếp cùng ngồi tại bên cạnh mình cách đó không xa Minh giáo trái phải nhị sứ nói lên lời nói tới.

Trong lời nói cũng không có bao nhiêu lý do, chẳng qua là trước mắt cái này bên trong đã trở nên nguy hiểm.

Cái này vốn nên là tế tự chỗ Trích Tinh lâu đã trở thành chỗ nguy hiểm nhất.

Tuyệt đỉnh cao thủ chỗ nơi giao thủ, đâu chỉ sẽ là đơn giản như vậy

Vẻn vẹn 2 người liền thôi, mà trước mắt số lượng đã vượt qua 2 người.

Huống chi ở đây không ít người đều đã từng tận mắt nhìn thấy giáo chủ Nhạc Duyên bên trên Võ Đang sơn thời điểm cùng Trương Tam Phong nhất quyết, đây chính là cơ hồ đem Võ Đang phái triệt để đánh thành phế tích, đến bây giờ Võ Đang phái đều còn tại trùng kiến bên trong.

Hiển nhiên.

Nghĩ tới cái này, Minh giáo không ít cao tầng đều là sắc mặt đại biến.

Đối so với Võ Đang phái lúc trước tràng cảnh, chẳng lẽ cái này Thánh giáo tổng đàn Quang Minh đỉnh cũng sẽ xuất hiện vấn đề như vậy

Trong lúc nhất thời, làm giáo chủ tọa hạ quang minh nhị

sứ Dương Tiêu cùng Phạm Dao bắt đầu cùng cái khác người tiến hành thảo luận.

Chỉ là thảo luận về thảo luận, nhưng đối với người trong giang hồ đến nói, tuyệt đỉnh cao thủ một trận chiến là 1 kiện cực kì trân quý kinh lịch, tại không ít người trong lòng kia là sợ hãi cùng hưng phấn dây dưa cùng nhau. Tại tình hình chiến đấu còn là bị Nhạc Duyên áp súc tại trong phạm vi nhất định không có tác động đến người khác thời điểm, chân chính thoát đi kia đều chẳng qua là đối võ đạo không thành người.

Bọn hắn tại hấp thu có thể hấp thu đến hết thảy, đến phát triển tương lai mình võ đạo con đường.

…

Đao sống dày bên trong giấu chiêu một kích, không chỉ có là nằm ngoài dự đoán của Nhạc Duyên, cũng tương tự để tại lâm vào nội lực giao đấu Xích Luyện tiên tử cùng Tiểu Long Nữ ngoài ý muốn.

2 nữ thấy thế, sắc mặt khác nhau, tâm tư xuất hiện biến hóa.

Tiểu Long Nữ liền muốn bứt ra trở ra, cưỡng ép chấn khai Xích Luyện tiên tử thời điểm, nhưng thời khắc này Xích Luyện tiên tử tựa hồ nghĩ đến cái gì, cả người sắc mặt âm trầm như nước, lạnh đến cực hạn. Tại thời khắc này, tựa như sư tỷ muội 2 người tính tình tiến hành 1 cái thay đổi, nàng Xích Luyện tiên tử mới là cái kia băng sơn mỹ nhân.

Oanh!

Khí kình bộc phát!

Toàn bộ Trích Tinh lâu đều xuất hiện lay động.

Chỉ bất quá tại chấn động một nháy mắt, toàn bộ tiết ra đi lực lượng lại bị một cỗ vô hình chi lực cho đè ép xuống, một lần nữa cam đoan Trích Tinh lâu an ổn.

Nhưng ở lần này bên trong, lúc đầu đối so nội lực sư tỷ muội 2 người cũng điểm ra, sau đó bắt đầu chiêu thức bên trên quyết đấu.

Quyền là mỹ nữ quyền, trảo là cửu âm thần trảo.

Mỗi một chiêu mỗi một thức, tựa hồ cũng là kính tượng mà ra.

Mỹ nữ quyền pháp dáng vẻ muôn vàn, như huyền nữ tại múa, nó đem nữ nhân hình thái vẻ đẹp tựa hồ cũng tăng lên tới cực hạn, nhìn qua đúng là không so Từ Hàng kiếm điển đến kém, cái này rơi vào nói Tĩnh Am trong mắt, kém chút để nàng sai coi là Âm Quý phái kia đã sớm thất truyền Thiên Ma công tái hiện giang hồ.

Mỗi 1 quyền đều là đẹp như vậy, nhìn qua đều rất giống đang làm nũng, giống như muốn tiểu khẩn thiết nện ngươi ngực.

Nhưng rơi vào người bên ngoài trong mắt, thật là nhìn đến ra cái này nhìn qua giống như nữ tử nũng nịu quyền pháp mỗi một thức đều là trí mạng công kích, mỗi một

chiêu đều hướng phía đối phương yếu hại mà ra.

Đã từng Ân Tố Tố câu kia danh ngôn, tại một bộ này mỹ nữ quyền pháp bên trong có thể nói biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Xuất từ Đạo gia tuyệt học Cửu Âm Chân kinh cửu âm thần trảo Xích Luyện tiên tử đồng dạng sẽ, lúc trước sư tỷ muội 2 người cùng dạo giang hồ thời điểm, 2 người đối lẫn nhau võ công đều tiến hành tương ứng tổng kết, trước kia Lý Mạc Sầu sinh lòng niệm niệm Ngọc Nữ Tâm kinh sớm đã bị nàng đặt ở sau đầu.

Cơ hồ là tất cả công pháp, sư tỷ muội 2 người đều có hiểu rõ.

Nói một cách khác 2 người đối lẫn nhau võ công đều phi thường rõ ràng, nhưng chính là dạng này thân mật vô gian giữa 2 người, lại vẫn có bí mật của mình.

Ngón tay như ngọc, khác biệt tu luyện ra vấn đề cửu âm bạch cốt trảo như vậy quỷ khí âm trầm, tại sư tỷ muội tay của 2 người bên trên lại là đồng dạng vừa cắt ra đến tuyệt thế cẩm thạch, tại không rảnh bên trong va chạm vào nhau.

Quyền chưởng qua đi, chính là kiếm pháp.

Lấy chỉ thay mặt kiếm.

Cổ mộ ngọc nữ kiếm pháp ứng thế mà ra.

Kiếm khí xung kích triệt tiêu, tại cái này Trích Tinh lâu

đỉnh đã hình thành 1 cái kì lạ vòng tròn.

Tại chiêu thức kia bên trong kèm thì là khinh công, bắt tước công cùng xoắn ốc 9 ảnh liên tiếp mà ra, trong lúc nhất thời chỉ thấy Nhạc Duyên cùng Quách Tương Trương Tam Phong 3 người chung quanh xuất hiện mười mấy đạo thân ảnh tại xuất hiện tiêu tán. Ở trong mắt Nhạc Duyên, liền tựa như hai con chim nhi ngay tại mình quanh thân 3 trượng phạm vi bên trong tiến hành quyết đấu.

“Cửu Âm Chân kinh!”

Sớm tại quyết đấu lúc bắt đầu, Chu Chỉ Nhược cùng tiểu quận chúa Triệu Mẫn 2 người liền lui ra, đồng dạng 2 nữ cũng không có trốn tránh dự định, chỉ là kinh ngạc nhìn trước mắt quyết đấu, nhìn qua trước mắt kéo ra đại mạc.

Chu Chỉ Nhược là có mình tiểu tâm tư, mà tiểu quận chúa Triệu Mẫn thì lại càng không cần phải nói.

Chỉ bất quá giữa 2 người có chỗ khác biệt chính là Chu Chỉ Nhược càng nhiều chú ý điểm là tại Lý Mạc Sầu cùng Tiểu Long Nữ trên thân, mà Triệu Mẫn thì là chú ý tại Nhạc Duyên cùng Trương Tam Phong trên thân.

2 nữ đều biết thế cục đến loại tình trạng này, cục diện đã sớm không bị khống chế.

Duy nhất có thể khống chế thế cục người chỉ có Nhạc Duyên, hoặc là đứng tại phía sau màn còn chưa có xuất hiện hắc thủ.

Bọn hắn võ công đều quá cao, Chu Chỉ Nhược là tự nhận thiên tư không đủ, thời gian không đủ, không có tư cách bước vào trong đó, mà Triệu Mẫn thì là cho là mình tại mất đi Huyền Âm kiếm ý về sau, một thân võ công tức thì bị phế bảy tám phần, cơ hồ là thành nửa cái phế nhân, có lòng không đủ lực, bằng không mà nói cũng sẽ không lập xuống thông gia cử chỉ.

Chỉ là 2 thiếu nữ nghĩ tuy tốt, nhưng một màn kế tiếp, thật là để 2 người rất là ngoài ý muốn.

Tiếng xé gió lên.

Trước đó rơi trên mặt đất màu trắng dây lụa cuốn tới, trực tiếp quấn quanh ở Chu Chỉ Nhược cùng Triệu Mẫn trên thân.

Đồng thời, băng liệt vang lên, đeo ở cổ tay trang sức bị đoạt đi.

Thanh thúy linh đang âm thanh bên trong, vàng bạc linh đang rơi vào Lý Mạc Sầu cùng Tiểu Long Nữ trên tay.

Tiểu Long Nữ phải ngân, mà Xích Luyện tiên tử cầm kim.

2 cái nhan sắc linh đang tại thời khắc này xuất hiện đảo ngược, sư tỷ muội 2 người cầm tới vốn nên thuộc về đối phương viên kia.

“! ! !”

“Đây là “

Tại tiểu quận chúa Triệu Mẫn cùng Chu Chỉ Nhược ngạc nhiên kinh hô bên trong, 2 nữ phát hiện mình bị khống chế.

Dây lụa như dây thừng đồng dạng quấn quanh quanh thân, trong chớp mắt 2 người liền trở thành Lý Mạc Sầu cùng Tiểu Long Nữ trong tay khôi lỗi. Lấy 2 người năng lực lại há có thể ngăn cản

Khí du lịch quanh thân, tại qua trong giây lát, 2 người liền cảm giác đối thân thể mất đi khống chế, trở thành người bên ngoài trên tay thao tác khôi lỗi.

Quay lại thác thân ở giữa, Chu Chỉ Nhược cùng Triệu Mẫn 2 người chạm nhau một chưởng, bay ra ngoài.

Chu Chỉ Nhược đứng ở Xích Luyện tiên tử bên cạnh thân, mà Triệu Mẫn thì là đứng tại Tiểu Long Nữ bên cạnh.

Linh đang âm thanh bên trong, 4 người xa xa đối lập, sắc mặt khác nhau.

Lý Mạc Sầu cùng Tiểu Long Nữ 2 người sắc mặt đạm mạc, nhưng Triệu Mẫn cùng Chu Chỉ Nhược thì là khó coi tới cực điểm.

Cùng lúc đó.

Phía dưới.

Mái tóc màu đỏ phiêu giương Nguyệt Thần rốt cục chậm rãi đi tới, đứng tại Trích Tinh lâu dưới, ngẩng đầu hướng lên trên phương nhìn lại.

Mà tại một phương hướng khác.

Lục Vô Song đã sớm thi triển lên ngũ độc bí thuật, nàng chỗ phương viên 100m bên trong tận thành độc ngục, đầy đất độc trùng chính tinh tế tác tác bò lấy, phát ra để người cảm thấy run lên thanh âm.

—

Chương 314 : Chuẩn bị ở sau

Phía trên chiến khởi.

Phía dưới hỗn loạn cũng lên.

Trích Tinh lâu phía dưới.

Nguyên bản thủ vệ tại Trích Tinh lâu 4 phía Minh giáo đệ tử giờ phút này đã lâm vào hỗn loạn tình trạng khẩn trương, vô số có thể trên giang hồ có thể trên chiến trường đẫm máu các đệ tử giờ phút này chỉ cảm thấy đầu mình da tóc nha, một cỗ ý lạnh đang từ bàn chân bên trên bắt đầu truyền đến, có một loại lạnh thấu toàn bộ thân thể ảo giác.

“…”

“Mẹ nó, đây là cái gì “

“Độc vật a!”

“Ta đây biết, nhưng làm sao lại nhiều như vậy “

“Chẳng lẽ chúng ta tổng đàn phía dưới có 1 cái độc ổ, xây dựng rầm rộ thời điểm đâm nó “

Người ở chỗ này cơ hồ là cả một đời đều chưa từng gặp qua cảnh tượng như thế này, loại kia lít nha lít nhít tăng thêm tinh tế tác tác âm thanh kỳ quái, trực tiếp tại mãnh

liệt ảnh hưởng tự thân lý trí, để nhân thần trải qua kéo căng đến cực hạn, có sắp đứt gãy dấu hiệu.

Nhìn xem hướng mình phương hướng không từng đứt đoạn đến độc vật, những đệ tử này chỉ cảm thấy trên tay binh khí không có một chút tác dụng, tất cả mọi người đang bị ép không ngừng lui lại, mà trong đó cũng có người thông minh càng là phái người đi làm lửa đem, muốn trực tiếp xua tan những độc vật này.

Nhưng mà trong đó người phụ trách mệnh lệnh vừa bị hạ đạt liền bị những người khác ngăn cản, người kia chính là lúc trước bị bắt trở về Ngũ Độc giáo đệ tử, trong đó một tên cô gái trẻ tuổi thấy thế đã là sắc mặt trắng bệch, cả người cũng bắt đầu run rẩy không ngừng, một ngụm tiếng địa phương nói thẳng ra những vật này nơi phát ra: “Không thể dùng lửa!”

“Muốn dùng rượu!”

“Những vật này là độc trận.”

“Có thể thi triển đi ra dạng này trận thế trừ giáo ta giáo chủ, cũng chỉ có một người khác.”

“Lão tổ!”

Trong đầu lại lần nữa nhớ lại Ngũ Tiên giáo bên trong tồn tại đáng sợ nhất, nhớ lại cái kia lúc trước giống như một giới hài đồng đồng dạng đi theo các nàng đi ra Lục Vô Song, nàng tại Ngũ Tiên giáo uy thế có thể nói quả thực là vượt qua người Trung Nguyên tưởng tượng, cho dù là tại Lục Vô Song từ bỏ đám người này, khiến cho

các nàng đối Minh giáo quy hàng về sau, nhưng ở những người khác hiểu rõ bên trong, cũng có thể từ những này Ngũ Độc giáo đệ tử trong miệng đại khái biết được đối phương uy thế.

Đơn thuần đáng sợ, Lục Vô Song có thể nói đã sớm vượt qua lúc trước Lý Mạc Sầu hành tẩu giang hồ thanh danh.

Độc, vô luận tại khi nào mang tới ảnh hưởng đều không thể coi thường được.

Cổ độc.

Dược nhân.

Cùng cùng một hệ liệt đáng sợ đến không có nhân tính nghiên cứu, cho dù là người trong Minh giáo cũng nghe được kia là tê cả da đầu, toàn bộ Minh giáo bên trong cao tầng bên trong chỉ sợ cũng chỉ có Hồ Thanh Ngưu cùng Vương Nan Cô vợ chồng mới có thể hào hứng ngang giương, những người khác cơ hồ đều là mang theo bài xích cảm xúc.

Nếu nói tại Trung Nguyên trong giang hồ, trước đó Minh giáo tại người giang hồ trong mắt là Ma giáo lời nói, như vậy ẩn thân tại Miêu Cương Ngũ Độc giáo như vậy chính là tà giáo.

Thuốc độc từ phương diện nào đó đến nói, vốn là một người có hai bộ mặt.

Phàm là tinh thông trong đó một điểm, đều sẽ với thân

thể người có cực kì khắc sâu hiểu rõ.

Lục Vô Song sở dĩ có thể sống qua tới, tại võ công thiên tư so ra kém những người khác, chỉ là phổ phổ thông thông thời điểm, nàng chỗ dựa vào chính là độc, chính là thuốc, là đối nhân thể hiểu rõ.

Cho nên khi Lục Vô Song thân ảnh xuất hiện tại nơi đó thời điểm, Minh giáo đệ tử đã từ quy hàng Ngũ Độc giáo đệ tử trong miệng đã sớm hiểu rõ đến cái này ngũ độc đáng sợ.

Nhưng đứng xa nhìn, mà không thể gần khinh.

Đơn thuần đối với người bình thường lực sát thương đến nói, tại cùng cảnh giới dưới thiện độc người đáng sợ muốn vượt xa khỏi hơn nhiều.

Không thể nghi ngờ.

Lục Vô Song chính là dạng này người.

Duy nhất để một đám Minh giáo đệ tử hơi yên tâm chính là đối phương đang thúc giục làm lấy những cái kia độ độc trùng rắn độc một loại độc vật tại bách bọn hắn thối lui Trích Tinh lâu một nửa phạm vi về sau, lúc này mới ngừng lại, không có kế tiếp theo tiến hành áp bách, mà là người đứng ở tùy theo lít nha lít nhít độc vật tạo thành độc trong biển nhìn về phía Trích Tinh lâu.

Ánh mắt nhìn lại, chỉ thấy nơi đó đã có người thi triển khinh công ôm cái cột cờ kia bắt đầu đi xuống.

Rất rõ ràng.

Phía trên chiến đấu phạm vi đã bắt đầu mở rộng, tác động đến xem lễ người.

Trừ cái đó ra, chính là kia đột nhiên vang lên phật kinh tiếng ngâm xướng.

Nửa ngày.

Lục Vô Song thu hồi ánh mắt, xoay người, ánh mắt hướng về một phương hướng khác.

Chỉ thấy cuối tầm mắt chỗ, 1 đạo hồng sắc thân ảnh xuất hiện.

Mái tóc màu đỏ ngòm tại gió thổi phật dưới không ngừng phiêu giương, giống như kia thiêu đốt hỏa diễm.

Người đến không phải người khác, chính là về sau khôi phục thanh tỉnh Nguyệt Thần.

Bằng hữu

Không!

Minh hữu

Chưa hẳn.

Lục Vô Song đã sớm không phải lúc trước cái kia ngây thơ thiếu nữ, tại Ngũ Độc giáo thời gian lâu như vậy bên trong, tại cực đoan thống khổ dưới tâm trí của nàng đều

chiếm được nhảy vọt phát triển. Trên thực tế, tại Lục Vô Song đáy lòng, cho dù là Tiểu Long Nữ lấy Bạch Tố Trinh thân phận đến kể ra 1 cái hoang đường mà lộ ra cực kì chân thực cố sự, nhưng ở Lục Vô Song nội tâm chỗ sâu nhất, thì hay là có mình ý nghĩ cùng tâm tư.

Trên thực tế nữ nhân ở giữa có chân chính quan hệ tỷ muội người, tại trong hiện thực vốn cũng không nhiều.

Nhất là khi liên hệ đến cùng một cái nam nhân thời điểm.

Ngược lại là cái kia đạo nhà Hiểu Mộng trực tiếp bày ra đến hợp tác trạng thái, để người cảm thấy trực tiếp.

Cái này liên minh, trên thực tế đều có các tâm tư, đều có các dự định.

Thậm chí…

Theo Lục Vô Song, nếu như Tiểu Long Nữ trong miệng cố sự làm thật, như vậy cái kia tiểu Thanh… Cực lớn khả năng cũng không phải là mình, mà là có khác nàng người.

Chỉ bất quá tại lúc ấy, Tiểu Long Nữ nói chuyện xưa thời điểm dùng một chút thủ đoạn.

Thí dụ như dùng nói thật giảng 1 cái giả cố sự.

Nếu như là Tiểu Long Nữ hay là sư thúc lời nói, như vậy lời này có thể làm thật; nhưng nếu khi đó sư thúc đã không phải Tiểu Long Nữ, mà là lời đồn đại kia bên trong

Bạch Tố Trinh lời nói, như vậy cố sự này thật giả liền phải đánh dấu hỏi.

Lục Vô Song đang chờ đợi một đáp án.

Chờ đợi cái kia tiểu Thanh xuất hiện.

Mà tại Lục Vô Song đáy lòng đã có 1 cái đại khái phỏng đoán.

Ánh mắt hai người xa xa liếc nhau một cái, liền lẫn nhau làm như không thấy, 2 người ánh mắt cùng nhau hướng về Trích Tinh lâu phương hướng.

…

Cùng lúc đó.

Tại cách Quang Minh đỉnh một chỗ không xa sườn núi bên trên, 1 đạo còng lưng thân ảnh chính xa xa nhìn ra xa.

Tiếu Tam Tiếu vừa hút thuốc lá sợi, một bên mở cái miệng rộng, lộ ra phát hoàng răng vui tươi hớn hở mà cười cười, 2 con mắt cơ hồ híp thành một đường nhỏ, hắn đối trước mắt một màn này cũng không có sinh ra quá lớn ngoài ý muốn, thậm chí tại nội tâm của hắn còn rất có một chút mừng rỡ cùng chờ mong.

Đánh!

Đánh càng lớn càng tốt!

Đánh càng kịch liệt càng tốt!

Kia phỏng chế ra Trích Tinh lâu ở trong mắt Tiếu Tam Tiếu liền tựa như một giới đơn sơ sơn trại phẩm, nếu như Nhạc Duyên muốn đạt thành lúc trước chưa hoàn thành mục đích, như vậy liền nhất định phải trả giá so đã từng càng lớn đại giới.

Như thế thế cục sẽ không so với lúc trước tốt hơn chỗ nào, thậm chí sẽ càng ác liệt hơn.

Hắn nhất định phải lấy mình làm chủ để dẫn dắt hết thảy.

Khi biết được Nhạc Duyên tiếp nhận Phật môn quy hàng, để Phật môn cao tăng bên trong người đến tiến hành tế thiên đại điển tin tức về sau, Tiếu Tam Tiếu liền cho ra hiện tại Nhạc Duyên vị trí hoàn cảnh cũng không tốt.

Đã từng Trích Tinh lâu căn bản không cần làm điểm này.

Tiếu Tam Tiếu phát hiện Nhạc Duyên đang sốt ruột.

Điểm này phát hiện để Tiếu Tam Tiếu cũng có chút chấn kinh cùng ngoài ý muốn.

Phải biết dựa theo thế cục phát triển, Nhạc Duyên căn bản không cần đi vội như vậy, cảm giác kia liền tựa như gặp phải cái gì nguy cơ đồng dạng, khiến cho Nhạc Duyên trực tiếp đi ra 1 bước này.

Mỗi một bước, mỗi một lần cử động, đều tại nói cho Tiếu

Tam Tiếu một cái kết luận.

Đó chính là gấp.

Là cái gì nguyên do khiến cho Nhạc Duyên làm ra lựa chọn như vậy

Tại cùng Đạo gia Hiểu Mộng hợp tác về sau, Tiếu Tam Tiếu tại suy nghĩ sâu xa hồi lâu, cho ra 1 cái để chính hắn đều cảm giác rất quỷ dị kết luận.

Đó chính là ——

—

Chương 315 : Tính toán cùng tâm tư

Đưa tay không thấy được năm ngón.

Tại trong bóng tối dần nghe 1 đạo rõ ràng tiếng hít thở.

Toàn bộ vùng núi bắt đầu chấn động.

Sơn động bên trong.

Có run run ba động, hướng trên đỉnh đầu càng là không ngừng rơi xuống bụi bặm bùn đất.

Kia chấn động chập trùng dấu hiệu tựa hồ báo trước có một trận động đất sắp xảy ra.

Theo động tác trên tay, một điểm yếu ớt tử sắc huỳnh quang hiển hiện, vạch phá hắc ám, cũng soi sáng ra kia ngồi ngay ngắn ở đó bên trong người.

Một thân đạo bào lê đất, Hiểu Mộng cả người ngồi ngay ngắn ở trên đá lớn, trên tay ngay tại kết lấy phức tạp vô cùng đạo ấn, mà nàng cả người xem ra đã so trước đó bộ dáng phải kém quá nhiều. Nếu nói trước đó một đầu mái tóc dù bạch, nhưng chất tóc vẫn rất tốt, thế nhưng là dưới mắt Hiểu Mộng một đầu mái tóc đã bày biện ra khô khan trạng thái.

Đây là một thân sinh cơ tán đi dấu hiệu.

“…”

Nửa ngày.

Trên tay ấn ký kết xong, Hiểu Mộng dừng động tác lại , mặc cho quanh thân phát ra điểm điểm huỳnh quang vạch phá trong động hắc ám, thanh âm của nàng bắt đầu ở trong động quật quanh quẩn: “Nhanh! Nhanh! Liền muốn nhanh!”

“Thoáng xuất hiện một chút chỗ sơ suất, cũng không có bao nhiêu ảnh hưởng.”

Ho khan một tiếng về sau, Hiểu Mộng vốn cũng không có nghĩ đến mình có thể nhất cử công thành. Vừa mới tại đỉnh Trích Tinh lâu phát sinh hết thảy, trên thực tế nàng có thể cảm giác hơn phân nửa, nhất là tại Nhạc Duyên điệp kén bị Quách nhị tiểu thư đánh nát hơn phân nửa thời điểm, nàng càng là cảm thụ rõ ràng.

Một kích kia, xác thực nói là nàng diêu không cùng Quách Tương đối một chiêu.

Chỉ tiếc nàng trong hư không không cách nào mượn lực, càng nhiều tinh lực còn đặt ở như thế nào khiến cho Nhạc Duyên ký ức hoàn toàn khôi phục, một kích kia tuy là ngăn cản dưới, nhưng quả thực là rắn rắn chắc chắc cho đánh vừa vặn.

1 chiêu này phía dưới, nàng Hiểu Mộng tất nhiên là bại.

Dùng tại Nhạc Duyên trên thân điệp kén cũng tất nhiên là thất bại trong gang tấc.

Kết quả như vậy, Hiểu Mộng cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, hoặc là nói nàng bản thân ngay tại chờ mong cái này, chờ mong một màn này, chờ mong chuyện phát sinh kế tiếp.

“Ừ”

Bỗng nhiên, Hiểu Mộng một tiếng chần chờ, phiết đầu ghé mắt, ánh mắt hướng trong bóng tối rơi đi, bỗng nhiên nửa ngày, nàng lúc này mới lên tiếng nói: “Đã đến, cần gì phải trốn trốn tránh tránh tiền bối, vãn bối chờ ngươi hồi lâu.”

Hô ——

Bên tai quanh quẩn chính là một ngụm hút không khí thanh âm, xác thực nói là hút thuốc tiếng vang.

Trong bóng tối, một điểm màu đỏ hoả tinh tại trừ bỏ kia tử sắc huỳnh quang bên ngoài, lộ ra phá lệ làm cho người chú mục.

Lại thật dài hô thở ra một hơi về sau, tiếng bước chân rốt cục tại trong động quật vang lên.

“Công lực của ngươi hàng nhiều như vậy “

“Đáng giá không “

Theo nghe có chút hiền hòa trầm thấp giọng nam ra trận, tiếng bước chân cũng theo đó mà đến, điểm điểm hỏa tinh bên trong Tiếu Tam Tiếu kia còng lưng thân thể

rốt cục triệt để bại lộ tại Hiểu Mộng trong tầm mắt. Khi Tiếu Tam Tiếu đi đến khoảng cách Hiểu Mộng ngồi xếp bằng cự thạch còn có hơn một trượng địa phương thời điểm, liền ngừng lại, kinh ngạc nhìn người trước mắt nửa ngày, Tiếu Tam Tiếu lại lại lần nữa tái diễn hỏi một câu: “Đáng giá không “

Trước mắt.

Theo điểm điểm tử sắc huỳnh quang trôi nổi, tại cái này nhàn nhạt tia sáng bên trong, Hiểu Mộng cả người hình tượng rốt cục triệt để hiện ra.

Không phải lúc trước cái kia điều khiển hết thảy, mang theo Nguyệt Thần cùng Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) Đạo gia tuyệt thế cao nhân, thời khắc này trên người nàng không có thiếu nữ nên có tuyệt thế phong hoa, có chỉ là 1 bộ già nua thân thể, đạo bào rộng lớn che không được kia có chút còng lưng đồi phế.

Đã từng bóng loáng vô cùng, tựa hồ tạm dừng thời gian, phảng phất giống như đôi tám thiếu nữ bộ dáng cũng biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó chính là da dẻ nhăn nheo, khô khan tóc trắng.

Dưới mắt.

Tiếu Tam Tiếu nhìn thấy là 1 cái xem ra đã già gần giống như hắn lão phụ.

Thậm chí xem ra so hắn càng hỏng bét.

Chí ít Tiếu Tam Tiếu mặc dù già nua còng lưng, nhưng

trên mặt da thịt hay là phảng phất giống như đồng tử, nhưng cái này nữ nhân trước mắt thì đã không phải là.

Rất khó tưởng tượng trước mắt bà lão này là Đạo gia, là phương sĩ một mạch đại danh đỉnh đỉnh Hiểu Mộng đại sư, là cái kia có thể làm được tính thiên tính địa tuyệt đại phương sĩ.

Hình tượng này ngược lại là có chút giống những cái kia tiết lộ thiên cơ phương sĩ, bị triệt để phản phệ sau hạ tràng.

Tuy có suy đoán, nhưng khi Tiếu Tam Tiếu chân chính đi đến cái này bên trong, nhìn thấy hiện tại Hiểu Mộng cái bộ dáng này thời điểm, Tiếu Tam Tiếu hay là cảm thấy ngoài ý muốn.

“Tiền bối ngươi cũng coi là phương sĩ bên trong người, biết được hiểu đối phương sĩ đến nói, không có có đáng giá hay không cái này nói chuyện.”

“Chỉ có có muốn hay không làm hỏi một chút.”

Mặt mày nhẹ giơ lên, mày trắng tóc trắng thậm chí màu trắng mi mắt mao, trên thân lông tóc đã sớm tuyết trắng một thân Hiểu Mộng tại thời khắc này đã hiện ra không ra một giới cao nhân vốn có tư thái. Nàng ngồi ngay ngắn ở đó bên trong, nhiều năm trước tới nay cao ngất kia dáng người tại thời khắc này cũng biến thành còng lưng bắt đầu, phảng phất giống như một giới lão thái thái, chỉ có như vậy, ngược lại là để Tiếu Tam Tiếu trong lòng đối cái này vãn bối sinh ra cao hơn cảnh giác.

Hiểu Mộng nói không sai, Tiếu Tam Tiếu từ phương diện nào đó đến nói cũng là phương sĩ một mạch.

Chỉ bất quá hắn cùng Hiểu Mộng tại phương sĩ một mạch bên trên lực lượng xem như cùng chất, nhưng không đồng nguyên.

Tại ngoại giới xem ra, phương sĩ chính là cùng coi bói thuật sĩ không sai biệt lắm, đi kỳ môn độn giáp, nhìn chung thiên tượng lấy dòm tương lai cùng cùng một hệ liệt cách làm, nhưng trên thực tế chân chính đến Hiểu Mộng Tiếu Tam Tiếu bọn người cảnh giới cỡ này, liền đã không phải thế nhân tưởng tượng như thế.

Trên thực tế dưới mắt trên giang hồ, xác thực nói tại cái này mấy trăm năm bên trong, Tiếu Tam Tiếu cơ hồ cũng là đi ẩn sĩ 1 đạo, ngẫu nhiên tính toán mệnh, lấy đối thân có người có đại khí vận chỉ điểm thiên cơ.

Tiếu Tam Tiếu làm chính là phương sĩ sự tình.

Cho nên đang nghe Hiểu Mộng lời nói về sau, Tiếu Tam Tiếu có chút trầm mặc, hắn cảm nhận được lời nói kia bên trong mỉa mai chi vị.

Dù sao song phương là đồng hành, lại khác nói.

Chỉ bất quá ở trong mắt Hiểu Mộng, trước mắt cái này nhìn lên dáng dấp hiền lành vô cùng lão gia gia tư thái Tiếu Tam Tiếu từ bi cùng đau thương cũng không có hữu hảo như vậy, ngược lại là có nguy hiểm cực lớn.

Hắn tính toán cái gì, nàng làm sao không biết được.

Song phương đã từng đã là quan hệ hợp tác, cũng là quan hệ thù địch.

Phương sĩ ở giữa quyết đấu, là chân chính thpt tuyến liền cao hơn chân trời.

Loại nhân vật này ở giữa quyết đấu, có thể nói là huyền chi lại huyền, nhiều khi là cũng không nhìn người trong cuộc vũ lực.

Cho nên tại nhìn thấy ẩn thân tại Quang Minh đỉnh lòng đất động quật Hiểu Mộng về sau, cho dù là nhìn thấy đối phương một thân công lực mất đi hơn phân nửa, già nua như lão tẩu dáng vẻ, Tiếu Tam Tiếu ngược lại là không có chút nào cao hứng, nội tâm kia phần cảnh giác ngược lại là cao hơn.

Trong lòng của hắn điểm kia phỏng đoán, ở thời điểm này thì là lộ ra càng phát khẳng định.

Nhạc Duyên tại gấp.

Gấp vô cùng.

Nguyên do là cái gì, có lẽ… Hắn đã tìm được.

Hiểu Mộng có mục đích của mình.

Hắn Tiếu Tam Tiếu cũng có được mình xuyên qua 1,000 năm mục tiêu.

Kia tại trên Trích Tinh lâu tiến hành quyết đấu người

trong cuộc, đồng dạng là có riêng phần mình mục đích.

Tại thời khắc này, những này hỗn tạp tuyến lấy Nhạc Duyên làm trung tâm quấy nhiễu lại với nhau, liền hình thành dưới mắt này tấm cục diện.

Cái này xem ra rõ ràng cục diện, thì là phức tạp tới cực điểm.

“Ha!”

Giữa 2 người trầm mặc nửa ngày, lên đỉnh đầu chấn động thanh âm càng lúc càng lớn, rơi xuống bùn đất càng ngày càng nhiều thời điểm, Tiếu Tam Tiếu rốt cục lên tiếng, cười khẽ một tiếng, lại cầm lấy tẩu thuốc ở bên cạnh trên tảng đá đập đập, rồi mới lên tiếng: “Ván này càng ngày càng có ý tứ.”

“Đến lúc đó chỉ có thể nhìn riêng phần mình thủ pháp, theo như nhu cầu.”

Tiếu Tam Tiếu có câu nói chưa hề nói, muốn triệt để giết chết Nhạc Duyên rất khó, cần quá nhiều trù bị cùng kế hoạch, trải qua nhiều năm suy yếu cùng nhằm vào, mà Thương Long thất túc đến bây giờ cũng không có chân chính hoàn thành, còn kém bên trên một bậc, Tiếu Tam Tiếu cái này liền biết lần này muốn phải chăng công thành vẫn chỉ có thể nhìn trời.

Mà lại tại bước vào Quang Minh đỉnh thời điểm, Tiếu Tam Tiếu liền phát hiện cái này giấu ở phía dưới trận thế.

Từ Hiểu Mộng lặng yên không một tiếng động mượn địa lợi bày ra trận thế.

Trận thế này lên cái tác dụng gì, còn không biết được, nhưng trận này có thể phá, nhưng Tiếu Tam Tiếu nhưng không có làm.

Hiểu Mộng nói rất đúng, hắn cũng coi là phương sĩ.

Phương sĩ cùng phương sĩ tranh đấu, cho tới bây giờ chính là ta tính toán ngươi tính toán, thậm chí là ngươi biết ta tính toán ngươi tính toán.

Cả 2 giao phong thậm chí coi là một loại vô hạn sáo oa.

Đó cũng không phải thuần túy vũ lực quyết đấu.

Đến cùng đối phương là hi vọng mình phá trận này, hay là không phá ở trong đó lựa chọn rất để người làm khó.

Hiểu Mộng chờ mong cách làm của mình sao

Không chỉ có như thế, Tiếu Tam Tiếu cũng đã sớm phát hiện giữa thiên địa biến hóa, mà lại hắn lần này cũng có mình tâm tư.

“Mời!”

Thấy thế, Hiểu Mộng giơ tay lên một cái, ra hiệu nói, làm ra lễ tặng tư thế.

Mà Tiếu Tam Tiếu nghe vậy cũng chỉ là mỉm cười, nhổ một ngụm hơi khói về sau, cùng về một tiếng “Mời!”, cái

này liền quay người rời đi, biến mất tại động quật trong bóng tối.

Hồi lâu.

Duy còn lại tử sắc huỳnh quang trong động quật, lại lần nữa truyền đến một trận tiếng cười.

“Long Quy… Ha ha!”

—

Chương 316 : Ai mộng

Một tiếng tràn đầy mỉa mai hương vị cười nhạo âm thanh trong bóng đêm quanh quẩn, dần dần lõm vào nhập yên lặng.

Hồi lâu.

Lạch cạch!

1 cái thanh thúy tiếng vang vang lên.

Kia là 1 khối tiểu thạch đầu rơi xuống đất thanh âm.

Tinh tế tác tác bùn đất bên trong xen lẫn lớn tiểu không 1 tảng đá ngay tại hạ xuống, thanh âm không dứt bên tai, cảm thụ được tự thân chỗ ngồi ngay ngắn đại địa càng là mơ hồ truyền đến trận trận chấn động, Hiểu Mộng im lặng không nói. Tại Tiếu Tam Tiếu sau khi rời đi, cái này bên trong liền lại lần nữa chỉ còn lại có nàng 1 người. Rũ cụp lấy đầu, Hiểu Mộng tiếng hít thở tựa hồ là như có như không, cả người đều đắm chìm trong một loại an tĩnh quỷ dị bên trong.

Toàn bộ trong động quật, chỉ có kia từ Trích Tinh lâu bên trên giao thủ truyền lại đưa mà đến lực đạo dọc theo Trích Tinh lâu vì truyền thể, chính từng bước một xung kích đại địa, xung kích hướng sâu trong lòng đất.

Ầm ầm!

Lại là một tiếng ngột ngạt thanh âm, lần này toàn bộ

động quật đều xuất hiện chấn động.

“…”

Lúc này, nguyên bản an tĩnh lại Hiểu Mộng đột nhiên ngẩng đầu, hướng đỉnh đầu nhìn lại. Mặc dù trong động quật lộ ra rất âm u, nhưng ở nàng ngẩng đầu một sát na kia, nguyên bản lẽ ra biểu hiện ra bạch ngọc da thịt thì hiện ra nhàn nhạt tử sắc huỳnh quang, cả người tại hóa thành cái này trong động quật một đoàn tử sắc quang nguyên, thật giống như 1 con to lớn đom đóm đồng dạng.

Mượn tử sắc huỳnh quang, Hiểu Mộng có thể rõ ràng trông thấy đỉnh đầu của mình chỗ nham thạch đã bắt đầu xuất hiện mắt trần có thể thấy chấn động, vô số bùn đất ngay tại rơi xuống, thậm chí nương theo lấy không ít hòn đá phảng phất giống như hạt mưa đồng dạng bắt đầu rơi đập.

Rất rõ ràng.

Trích Tinh lâu bên trên chiến đấu đã tiến vào gay cấn.

Nếu nói trước đó tại trên Trích Tinh lâu chiến đấu còn tính là riêng phần mình còn có thể thu lực đạo lời nói, mà cái này trước mắt dần dần rõ ràng chấn động, thì tỏ rõ cái này Quang Minh đỉnh phía trên nhất chiến đấu đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu mất khống chế.

Cho dù là có Nhạc Duyên tự mình dùng đại bộ phận điểm lực lượng bảo vệ toàn bộ Trích Tinh lâu không bị phá hủy, nhưng những người khác lực lượng chính theo

chuyển di phát tiết con đường từng bước một chấn động dưới chân mảnh đất này.

Toàn bộ Quang Minh đỉnh, chính là những người kia lửa giận nhóm lửa địa phương.

“A!”

Khẽ cười một tiếng, Hiểu Mộng đối này cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Dù sao nữ nhân mà!

Sinh khí!

Thẹn quá hoá giận!

Cuối cùng thậm chí cả điên cuồng…

Dù là chính Hiểu Mộng cũng thân là nữ nhân, nhưng ở đáy lòng của nàng chưa từng bài xích phần này nhận biết.

Bởi vì tự thân xuất thân bối cảnh liền chú định Hiểu Mộng sẽ không là 1 cái sẽ tức giận người.

Thân là phương sĩ sẽ không, đã không đủ tỉnh táo mặc cho lửa giận sai sử tự thân sẽ tạo nên thiên phạt, cuối cùng hủy diệt tự thân.

Thân là Thiên tông Đạo gia Thiên tông chưởng môn, nàng càng sẽ không.

Một tông chi chủ, tự thân tu luyện Đạo gia công pháp, phối hợp từ nhỏ kinh lịch, đã để Hiểu Mộng quên mất lửa giận là 1 cái gì thể nghiệm, tối đa cũng chính là ngẫu nhiên bắt chước một chút.

Nhưng, từ đầu đến cuối tại Hiểu Mộng đáy lòng, nàng chính là 1 cái cực đoan tỉnh táo thậm chí lạnh lùng vô tình nữ nhân.

Cho dù là đã từng chưa rời núi Tiểu Long Nữ, một chút trong giang hồ Ma môn yêu nữ, cũng xa xa so với không lên.

Chăm chỉ bắt đầu, Hiểu Mộng càng thích hợp thái thượng vong tình cái này nói chuyện.

Chỉ có tại đối mặt hắn thời điểm, Hiểu Mộng tâm cảnh mới có thể chân chính trên ý nghĩa xuất hiện ba động.

Cho tới bây giờ chỉ sợ chỉ có hết thảy đầu nguồn Nhạc Duyên mới có thể xem thấu hiện tại Hiểu Mộng vị trí cảnh giới, người bên ngoài… Cho dù là đã từng sư phó Bắc Minh Tử cũng chỉ sợ trong lúc nhất thời cũng khó có thể lý giải. Bởi vì đó là một loại nhìn như hữu tình kì thực vô tình, nhìn như vong tình kì thực đứng ngoài quan sát kỳ quỷ trạng thái.

Bởi vì Hiểu Mộng lại muốn đi Nhạc Duyên đường.

Nàng là đứng ngoài quan sát bên thứ ba.

Chỉ bất quá dưới mắt, nàng ngay tại từng bước một bỏ đi tự thân phương sĩ, bỏ đi Thiên tông chưởng môn thân

phận, từng chút từng chút gia nhập trong đó.

Khác biệt duy nhất chính là quá trình này tương đương dài dằng dặc mà lại lặng yên không một tiếng động.

Có người cho là mình cũng là hắn duyên, cũng có người cho là mình là muốn trùng hợp thế giới, càng có người sẽ cho rằng mình rắp tâm hại người.

Trên thực tế đây đều là Hiểu Mộng mục đích, nhưng lại không thôi.

Nàng chân chính muốn mục đích cuối cùng nhất thì giấu ở đây hết thảy cuối cùng.

Bởi vì nàng Hiểu Mộng mong muốn hết thảy đã phức tạp, nhưng lại là rất đơn giản.

Tình cảnh này, giờ này khắc này, chính là thời cơ tốt nhất.

Ngẩng đầu.

Một đầu tóc bạc Hiểu Mộng cứ như vậy nhìn chằm chằm đỉnh đầu chấn động đỉnh động.

Lập tức cả người quanh thân chân khí chấn động, đạo bào tự dưng bay giương, những cái kia rơi xuống nước hướng mình bên này đất đá đều bị đánh bay vỡ nát, mái đầu bạc trắng càng là tại chân khí bốc hơi dưới giương nanh múa vuốt, tựa như toàn bộ sống lại, phảng phất giống như tóc trắng 3,000 trượng. Tại chân khí vận chuyển tới cực hạn dưới, chỉ thấy Hiểu Mộng 4 phía đã

xuất hiện tử sắc huỳnh sương mù, cả người giống như tiên nhân.

Khi Hiểu Mộng đem mình một thân tu vi thôi phát đến đỉnh điểm nhất thời điểm, nàng cả người lại lần nữa xuất hiện kì lạ biến hóa.

Tử sắc huỳnh quang không ngừng từ chỗ cổ kia bạo lộ ra trên da phát ra, to lớn tử sắc quang nguyên chính lấy nàng làm trung tâm bắt đầu phát sáng, cho dù là có quần áo làm che lấp, nhưng ở loại tình huống này nhưng cũng không cách nào ngăn cản những cái kia huỳnh quang phát ra.

Nếu như giờ phút này còn có những người khác ở đây lời nói, tất nhiên sẽ nhìn thấy kinh ngạc mà hương diễm một màn.

Trong bóng tối, tử sắc huỳnh quang lấp lóe.

1 đạo tử sắc thân thể chính hiện ra trước mắt.

Có lồi có lõm.

Hiển thị rõ mê người thái độ.

Huỳnh quang lấp lánh, từng con tử sắc hồ điệp chẳng biết lúc nào chính từng chút từng chút từ Hiểu Mộng trên da leo ra, xuất hiện tại 4 phía, tại trong bóng tối vây quanh Hiểu Mộng nhẹ nhàng bay múa, chậm rãi đem Hiểu Mộng bao vây lại.

Bay múa, nhả tơ, quấn quanh.

Rất nhanh, nhìn qua, Hiểu Mộng liền tựa như 1 cái cự đại điệp kén đồng dạng.

Tình hình kia, thật giống như có 1 cái gì không biết tên tồn tại ngay tại điệp kén bên trong ngo ngoe muốn động.

Nửa ngày.

Ngửa đầu, nhìn.

Lên đỉnh đầu vách đá phát sinh từ chấn động đến nay lớn nhất chấn động thời điểm, hai đạo tử sắc quang mang từ điệp kén xông ra. Tử sắc huỳnh quang như là truyền nhiễm nguyên đồng dạng bắt đầu lan tràn, chính lấy cực nhanh tốc độ hướng 4 phương 8 hướng dũng mãnh lao tới, thề phải đem hết thảy đều bao phủ thành tử sắc.

Mà cái kia đạo tử sắc ánh mắt tựa như xuyên thấu kia đất đá, trực tiếp đến Trích Tinh lâu, nhìn về phía chỗ kia đoàn kia gió bão bên trong nam nhân —— Nhạc Duyên.

“… Ân “

Trích Tinh lâu bên trên, Nhạc Duyên chính lấy vô thượng công lực cam đoan Trích Tinh lâu không trong chiến đấu bị phá hủy, về phần trước đó vây xem đại lễ người cơ hồ toàn bộ thoát đi Trích Tinh lâu, xa xa tránh đi chỗ nguy hiểm nhất. Một đám người giang hồ tăng thêm Minh giáo đệ tử toàn bộ đứng tại khoảng cách Trích Tinh lâu nơi xa, trong lòng run sợ ngắm nhìn trước mắt Trích Tinh lâu.

Tại thời khắc này, những người giang hồ này đều là nơm nớp lo sợ.

Bởi vì bọn hắn đều là cá trong chậu.

Mà tại một tiếng này một chút bối rối bên trong, Nhạc Duyên phát hiện cảnh vật trước mắt biến.

Hắn phát hiện mình đường đường Nhạc Duyên vậy mà xuất hiện ảo giác.

Không đúng!

Rất nhanh, lấy lại tinh thần Nhạc Duyên mới xác định tình huống của mình.

Hắn, nằm mơ.

Trước mắt.

Gió tuyết đan xen.

Tầm mắt phía trước cách đó không xa, chính là 1 cái bị chiến hỏa kéo dài phải làng.

Tiếng la giết, tiếng la khóc, tiếng cầu cứu, tiếng rên rỉ, không dứt bên tai.

Gió tuyết đập vào mặt, Nhạc Duyên đứng trước thân ở giao lộ.

Nhìn không chuyển mắt nhìn qua phát sinh trước mắt

hết thảy.

Hoặc là nói ánh mắt của hắn không phải nơi xa kia luân hãm tại trong chiến hỏa thôn trang, mà là cái kia đứng ở trước mặt mình người.

1 cái 7 tuổi, đầy người máu tươi gầy yếu tiểu nữ hài chính ngẩng đầu nhìn chính mình.

1 lớn 1 nhỏ, một cao một thấp.

Đối mắt nhìn nhau.

Đã lạ lẫm, nhưng cũng quen thuộc.

Quen thuộc người xa lạ, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Bạo gầy hơn 30 cân ta trở về.

—

Chương 317 : Trục xuất

Hàn phong gào thét mà qua.

Thẳng nhiễu đứng dậy áo bào không ngừng phát ra tiếng xé gió.

Những cái kia gió tuyết vừa mới rơi vào quanh thân phạm vi ba thuớc bên trong, liền bị một cỗ không hiểu vô hình nóng kình cho khí hoá, cả người trong lúc nhất thời bao phủ tại sương mù màu trắng bên trong, trên mạng đến liền giống như thần tiên trên trời rơi vào thế gian, dường như nghe tới đại địa bên trên cực khổ lê dân phát ra tiếng cầu cứu.

Nhạc Duyên đứng tại chỗ, cứ như vậy không nhúc nhích nhìn trước mắt tiểu nhân nhi.

Tại cái này xen lẫn lít nha lít nhít trong gió tuyết, 1 cái chỉ có 7 tuổi niên kỷ, nhưng xem ra cái đầu bất quá 5 tuổi trẻ con người mẫu nữ tang tiểu nha đầu, đang đội một thân vết máu, ngẩng đầu treo nước mắt cùng thanh nước mũi, toàn bộ đần độn sững sờ nhìn xem chính mình.

Tình cảnh như thế…

“…”

“A ~~~ “

1 câu thì thầm như cảm thán từ trong miệng phát ra,

quay đầu nhìn lướt qua 4 phía kia để cho mình não hải sẽ không tự chủ được nổi lên tràng cảnh, Nhạc Duyên trong lúc nhất thời hơi xúc động: “Cái này 1 cái tràng cảnh, thật đúng là để người có chút buồn vô cớ, cũng có chút ngoài ý muốn.”

Cảnh tượng này rõ ràng là Nhạc Duyên lúc trước đi tới thời Tần minh nguyệt thời kì, còn chưa tiến vào Âm Dương gia trở thành Đông Hoàng quá nhất thời tình hình.

“Hiểu Mộng.”

“Bản tọa tại thời Tần chân chính trên ý nghĩa cái thứ 1 đồ đệ.”

Không phải Tuyết Nữ.

Cũng không phải giữa lẫn nhau mà tạo nên bông tuyết thần kiếm.

Tại thời Tần minh nguyệt trong lúc đó, Hiểu Mộng mới là Nhạc Duyên cái thứ 1 đồ đệ, hoặc là nói tại lúc ấy dưới tình huống đó mình sở tác ra 1 cái tuyệt hảo lựa chọn.

Hoặc là nói là tại 1 cái thời cơ thích hợp, gặp 1 cái người thích hợp, mà Nhạc Duyên thì là cho 1 cái thích hợp hạt giống.

Bởi vì chuyện phát sinh kế tiếp sẽ là Nhạc Duyên giơ ngón tay lên, tại cái này toàn thân vô cùng bẩn, cả người đông run rẩy, một mặt mờ mịt cùng sợ hãi trẻ con nữ trên trán đến bên trên một chỉ, ban cho nàng 1 cái tên

mới, cho nàng một kiếp sống mới tinh.

Sự tình dựa theo nguyên bản phát triển lẽ ra là như thế này, nhưng cảnh tượng trước mắt lại cũng không.

Bước vào tràng cảnh này bên trong một sát na kia, Nhạc Duyên liền biết đây là Thiên tông nhập mộng chi thuật, cho nên tiếp xuống cố sự sẽ phát sinh biến hóa.

Tại tâm tư này sinh ra thời điểm, phát sinh trước mắt hết thảy quả không ngoài ngoài ý muốn.

Trẻ con nữ ngẩng đầu.

Tràn đầy vết máu khuôn mặt nhỏ nhắn nổi lên hiện ra một vòng không phù hợp niên kỷ thần thái.

Là giật mình.

Là phiền muộn.

Là phẫn nộ.

Là cừu hận.

Lại là một loại bất đắc dĩ.

Rất khó tưởng tượng 1 cái trẻ con nữ trên mặt sẽ hiện ra nhiều như vậy mà phức tạp các loại cảm xúc.

Đó là một loại nhìn thấu, là một loại bồi hồi cô độc.

Đây là 1 cái trưởng thành, là 1 cái trải qua gian nan vất

vả, nhìn thấu yêu hận tình cừu người mới sẽ có cảm xúc.

Nhạc Duyên cứ như vậy đứng tại chỗ lẳng lặng nhìn trước mắt trẻ con nữ thần sắc biến hóa, theo thời gian trôi qua, những cái kia toát ra đến các loại cảm xúc tựa hồ là nhận ảnh hưởng gì, sau đó cứ như vậy từng chút từng chút làm hao mòn ra, cuối cùng hóa thành một vũng hàn đàm, đạm mạc vô cùng.

Hắn nhìn ra được, đây là một loại người vì tính biểu diễn.

Từ đầu đến cuối đối phương đều là tỉnh táo.

“Hì hì!”

Tiểu nữ hài nhi đột nhiên bật cười.

Tại trận này thanh thúy tiếng cười dưới, kia phiêu bạt gió tuyết bỗng nhiên chậm lại, thật giống như thời gian bị một loại lực lượng vô hình sinh sinh chậm chạp xuống dưới, kia như là lông ngỗng nhẹ bay tuyết lớn chính lấy 1 ly mét 1 ly mét giây nhanh chậm rãi rơi.

“Như lúc trước ngươi không có tại cái này bên trong gặp phải tuổi nhỏ ta, trong thiên hạ này phải chăng còn sẽ có 1 cái tên là Hiểu Mộng người “

Thanh âm cũng không phải là đồng âm, tiểu nữ hài nhi cửa ra tiếng nói giống như 1 cái trưởng thành nữ tử, chậm rãi bên trong mang theo một tia lười biếng, loại mâu thuẫn này xuất hiện tại trên người nàng có một loại

quỷ dị không nói lên lời, liền tốt so đã từng tu luyện bát hoang lục hợp Duy Ngã Độc Tôn công trên trời đồng mỗ đồng dạng.

Chưa cùng Nhạc Duyên trả lời, tiểu nữ hài nhi lại lắc đầu, dùng một loại giọng khẳng định tự nhủ: “Đáp án là —— sẽ!”

“Nhất định sẽ!”

“Bởi vì đối với ngươi mà nói, Hiểu Mộng xuất hiện là tất nhiên.”

“Dù là không có tại cái này bên trong gặp phải ta, ngươi cũng sẽ tại mặt khác địa phương tìm kiếm 1 cái trẻ con, tái tạo 1 cái Hiểu Mộng.”

Lấy 8 tuổi chi linh nhập đạo nhà Thiên tông, càng là quét ngang 6 vị Thiên tông trưởng lão, đây là gì chờ thiên tư, có thể nói nhìn chung trong thiên hạ, nàng Hiểu Mộng cũng là số một tồn tại, thậm chí thậm chí là nhân tuyển duy nhất.

Người có lẽ có thể sớm thông minh, nhưng lực lượng…

Những người khác nhìn thấy là đạo môn Thiên tông thiên phú xuất sắc nhất người, nhưng chỉ có tại nội bộ mới biết được đạo môn sớm có người đem nàng xem như thần thoại chuyển thế chi thân.

Bởi vì Hiểu Mộng biểu hiện đối người bình thường đến nói, nàng siêu cách.

Ngoài miệng lẩm bẩm mình từng tại đạo môn Thiên tông cố sự, tiểu nữ hài nhi… Không, hoặc là nói là Hiểu Mộng đang dùng một loại có ý riêng ngữ khí nói: “Đã từng cho tới nay ta đều coi là kia là thiên phú của mình, là ngươi tại đầu óc ta bên trong lưu lại nguyên thần ấn tượng từng chút từng chút dạy bảo ta, mới khiến cho ta trưởng thành.”

“Ta rất cảm động.”

“Có thể tại tai hoạ bên trong sống sót, ở trong lòng lấy ngươi là trời, nhận ngươi làm sư, xem như đạt được thượng thiên chiếu cố.”

“Đằng sau càng có thể tiên tri 500, sau hiểu 1,000 năm.”

“Trong nháy mắt ở giữa nhìn ra thời gian trường hà, ngóng nhìn 10,000 năm.”

“Nhưng về sau kinh lịch một đoạn thời gian rất dài sau ta mới phát hiện kia chỉ bất quá là mình lừa mình dối người.”

“Bởi vì đó cũng không phải thuộc về chính ta lực lượng.”

Nói đến đây bên trong, tiểu nữ hài nhi ngữ khí dừng lại một chút, cả người giống như cười mà không phải cười lấy điểm ra 1 cái nghe rợn cả người tin tức: “Ngươi khi đó điểm tại ta mi tâm kia một chỉ, chính là đạo tâm chủng ma đại pháp đi !”

Nhạc Duyên vẫn là trên mặt nụ cười nhìn qua trước mắt trẻ con nữ, cũng không có bởi vì câu nói này mà xuất

hiện tâm tình chập chờn, mà là chờ đợi đối phương chưa xong lời nói.

“Ta là đạo môn đến nay danh xưng nhất là thiên tư người, nhưng dạng này mình thật là không nhớ ra được 7 tuổi trước đó kinh lịch.”

“Thậm chí không nhớ ra được tên của mình.”

Xuất thân thôn trang Hiểu Mộng, tất nhiên là có 1 cái với người nhà đến nói xong nuôi sống tiện danh.

Thế nhưng là… Nàng làm sao cũng nhớ không nổi tới.

Vì thế Hiểu Mộng đã từng lấy vì kia là thân thể của mình vấn đề, là khi còn bé tao ngộ tạo thành ảnh hưởng. Vì thế nàng đã từng tìm kiếm vô số danh y đến trị liệu chính mình vấn đề, thậm chí cả bệnh lâu thành y, tại thời gian dài dằng dặc bên trong nàng cũng trưởng thành vì y đạo danh gia.

Cuối cùng cho ra kết quả chính là nàng không có vấn đề, là tự thân ký ức bị cố ý chặt đứt thôn phệ.

Tiểu nữ hài nhi dựa theo đã sớm đánh dấu tốt lộ tuyến trở thành nên trở thành người.

“Hiểu Mộng.”

“Nàng cho tới bây giờ liền không thuộc về mình, mà là chuyên thuộc về ngươi Hiểu Mộng.”

“Nàng muốn học chính là ngươi muốn để nàng học,

nàng muốn gặp chính là ngươi muốn để nàng gặp, tự thân tức thì bị xóa bỏ một bộ điểm không nên có cảm xúc.”

“Ha!”

Phun ra một ngụm bạch khí, nhìn xem nó đem trước mặt cơ hồ dừng lại bông tuyết thổi rơi, tiểu nữ hài nhi lúc này mới tiếp tục nói: “Từ đó về sau, ngươi chỗ nghe chính là nàng nghe thấy, ngươi chỗ thấy chính là nàng chỗ thấy.”

“Quá khứ.”

“Hiện tại.”

“Tương lai.”

“Ta gặp được từ đầu đến cuối đều là ngươi muốn cho ta gặp được.”

“Ta ở bên xem.”

“Ta dọc theo ngươi an bài tốt con đường từng bước một trước tiến vào, mỗi khi ta muốn thay đổi thế cục hoặc là thế cục đại biến cùng chỗ nhìn trộm đến vết tích khác biệt thời điểm, ký ức đều sẽ nói cho ta sẽ xuất hiện vấn đề lớn, chệch hướng lộ tuyến là sẽ tạo thành đại kiếp nạn.” Nói đến đây bên trong, tiểu nữ hài nhi nhìn chòng chọc vào nam nhân ở trước mắt, mờ nhạt thân thể đang run rẩy, giống như ẩn giấu 1 cái sắp bộc phát phải cuồng bạo núi lửa.

“Nhạc Duyên.”

“Gì cùng tuyệt tình người a, ngươi đem 1 cái hèn mọn cầu sinh tiểu nữ hài nhi nhân sinh đem thả trục.”

“Đến tận đây, ta mệnh do trời không khỏi ta.”

—

Chương 318 : Nghịch người (thượng)

Thuốc phùng khí loại phương thành tượng, nói tại hư vô hợp tự nhiên, một hạt linh đan nuốt vào bụng, bắt đầu biết ta mệnh không do trời.

Đây là Đạo gia chí cao lý niệm.

Cũng là người truy đuổi mục tiêu cuối cùng.

Nhưng, càng nhiều hơn chính là tại cái này truy đuổi quá trình bên trong nhìn thấy khó khăn cùng gian nguy trùng điệp.

Thân là Đạo gia người Hiểu Mộng tất nhiên là biết cái này thi từ bên trong ẩn chứa kỳ vọng, nhưng kinh lịch lâu như vậy lại là rất rõ ràng ở trong đó khó khăn.

Nhất là khi Hiểu Mộng lại có phương sĩ cái này một thân phận trong người thời điểm, nàng liền biết ở trong đó lực cản cùng khó khăn muốn xa so vừa mới bắt đầu sở thiết nghĩ phóng đại gấp trăm ngàn lần.

Dù sao vẻn vẹn thân là Đạo gia môn nhân thời điểm sở cầu chính là trường sinh, là tiên đạo tự do, truy đuổi là vỡ vụn. Vào lúc đó, tại loại này giai đoạn, tầm mắt của nàng chú định nàng có khả năng nhìn thấy chỉ có hết thảy trước mắt, cảm thấy có đầy đủ lực lượng làm được mệnh ta do ta không do trời.

Nhưng…

Khi phương sĩ thân phận mang theo, có thể biết được tương lai, lấy sấm ngôn dự thế thời điểm, Hiểu Mộng liền từng chút từng chút phát hiện vấn đề.

Có thuận thiên ứng nhân, tự nhiên cũng có nghịch thiên cải mệnh.

Chỉ bất quá từ đầu đến cuối, từ phương sĩ cái nghề nghiệp này sinh ra đến nay, chợt có tiểu cục diện xuất hiện cải biến, nhưng là lớn thế cục chưa từng có bất kỳ thay đổi nào. Bởi vì thuận thiên tổng so nghịch thiên muốn đơn giản nhiều, thuận thế mà làm chỗ tốn hao đồ vật còn kém rất rất xa nghịch thiên mà đi chỗ hao phí khí lực.

Người từ trước đến nay là ưa thích lười biếng, lấy lợi mà sống.

Thuận làm trái ở giữa mang đến lợi ích khác biệt, sẽ để cho tuyệt đại một số người làm ra có lợi lựa chọn của mình.

Đây cũng là vì cái gì xuất hiện nghịch thiên người, kiểu gì cũng sẽ xuất hiện rất nhiều ngăn cản người đến đối kháng đến tiêu diệt đến trấn áp.

Bởi vì đây là đối lập.

Đoạn người tài lộ như là giết người phụ mẫu, huống chi cái này liên lụy đến thuận làm trái mệnh.

Cho nên từ xưa đến nay nghịch thiên người đều là cô độc người.

Là kẻ độc hành.

Dù sao nghịch thiên mà đi người cuối cùng chỉ là cực thiểu số.

“Ta mệnh do trời không khỏi ta!”

“Hết thảy đều là ngươi tại an bài.”

Tiểu nữ hài nhi lời nói lối ra, tầm mắt của nàng thì là nhìn không chuyển mắt nhìn chằm chằm nam nhân ở trước mắt, đầy bụng tâm tư nhiều năm ham học hỏi mang đến cảm xúc tích lũy, nhưng ở mặt đối mặt giờ khắc này, cuối cùng bị động hóa thành tên là tỉnh táo đồ vật xuất hiện tại trên người mình.

Cỗ này quỷ dị trấn định đối Hiểu Mộng đến nói, có lấy một loại nói không nên lời cảm khái.

Đã thích, nhưng lại chán ghét.

Có thể nói thành cũng nó, bại cũng nó.

Chính là cỗ này trấn định lạnh lùng để Hiểu Mộng đối mặt đại bi đại hỉ thời điểm bảo trì cực đoan tỉnh táo, khiến cho tự thân hành vi xử sự cũng sẽ ở cỗ này tỉnh táo lại dựa theo nhất lý trí nhất chọn ưu tú phương thức đi xử lý, để sự tình phát triển dựa theo mình não hải bên trong bản thân nhìn thấy ‘Tương lai’ đi phát triển.

Nàng Hiểu Mộng việc cần phải làm chân chính mục đích chỉ có 1 cái, đó chính là cam đoan mình chỗ 'Đoán được' tương lai nhất định sẽ phát sinh.

Nghịch thế mà vì, thì sẽ tạo nên đại kiếp.

Nghịch thế càng nhiều, như vậy kiếp nạn liền sẽ càng lớn, cuối cùng cấu tạo thành thiên thu đại kiếp.

Mà lại cái này thiên thu đại kiếp cũng không tồn tại giang hồ nhân sĩ bên trong, thậm chí cái này đại địa bên trên lên tới quan lại quyền quý, xuống đến lê dân bách tính, biết được thiên thu đại kiếp nói chuyện người đều chỉ là số ít.

Mà cái này số ít người thì trên cơ bản đều xuất từ phương sĩ một mạch.

Thậm chí kiếp nạn này cũng không có tiến hành ngoại truyện, mà là bản chất tính lưu truyền tại nội bộ.

Dưới mắt lưu truyền trên giang hồ thiên thu đại kiếp nói chuyện, thì là từ người từ đẩy cõng đồ bên trên chỗ nhìn thấy kết quả, sau đó tiết lộ ra ngoài, ngẫu nhiên trong giang hồ lưu truyền nghiên cứu thảo luận.

Đây chính là lưu truyền bên ngoài thiên thu đại kiếp.

Trên thực tế thiên thu đại kiếp tại phương sĩ nội bộ, trong tầm hiểu biết của Hiểu Mộng thì là có phức tạp hơn lai lịch.

Từ Tiếu Tam Tiếu bắt đầu, đến nàng Hiểu Mộng, về sau

gia cát võ hầu, lại đến Viên Thiên Cương cùng Lý Thuần Phong, cuối cùng đến bây giờ 2 cái đồ đệ Trương Trung cùng Lưu Cơ cùng các loại, tại phương sĩ bên trong chỉ cần công lực cảnh giới đầy đủ, bọn hắn đều sẽ nhìn thấy kia bị đánh dấu tại thời không trường hà bên trên, tại tương lai phát sinh đại kiếp nạn.

Đế Thích Thiên Từ Phúc mặc dù cũng coi là thuộc về phương sĩ một mạch, nhưng ở Hiểu Mộng Tiếu Tam Tiếu bọn người xem ra hắn còn xa xa không đủ tư cách, cũng chỉ bất quá là một giới thành viên vòng ngoài mà thôi.

Dù là Từ Phúc đã từng chính là đại danh đỉnh đỉnh Vân Trung Quân, chính là Đông Hoàng quá 1 (Nhạc Duyên) thuộc hạ, càng là đạt được từ Phượng Hoàng luyện thành mà đến trường sinh thuốc.

Nhưng, cũng liền vẻn vẹn như thế thôi.

Tại cấp bậc cao hơn, chân chính có thể nhìn trộm tương lai phương sĩ trong mắt, Từ Phúc cũng bất quá là 1 cái có thể khống chế quân cờ.

Theo Tiếu Tam Tiếu là ngại phiền phức.

Tại gia cát võ hầu không gì hơn cái này.

Mà tại Viên Thiên Cương cùng Lý Thuần Phong trong mắt càng là không thèm để ý, tương đối lên người huynh đệ này tình mới là trọng yếu nhất, có vẻ hơi nước chảy bèo trôi.

Cho dù là hiện tại Thiết Quan đạo nhân Trương Trung cùng Lưu Cơ sư huynh đệ hai người cũng có đối Đế Thích Thiên Từ Phúc nhìn xuống.

Về phần nàng Hiểu Mộng, liền chưa từng có con mắt nhìn qua Từ Phúc.

Não hải bên trong hiện lên từng màn quen thuộc quá khứ, kia đã phát sinh cố sự thật giống như cùng mình đã từng gặp phải tương lai không sai biệt lắm đồng dạng, loại kia ở trên cao nhìn xuống sớm nhìn thấy kết quả toàn tri cảm giác hiện tại mang cho Hiểu Mộng cũng không có đã từng tràn đầy tự tin.

Mất đi chưởng khống hết thảy cảm giác, dưới mắt tồn tại Hiểu Mộng trong lòng chỉ có một loại khủng hoảng.

Cái này thất kinh tại nhiều năm sau hóa thành hoang đường, cuối cùng trở thành đối chân tướng ham học hỏi.

2 mắt sáng ngời, ở trong mắt Nhạc Duyên, hắn nhìn thấy trước mắt trẻ con nữ con mắt tựa như đang nháy tránh phát sáng, kia mông lung gió tuyết cũng vô pháp ngăn cản kia đâm người ánh mắt.

“…”

Nhạc Duyên không nói gì, chỉ là an tĩnh mang theo ý cười nhìn đối phương.

Hắn đang chờ.

Trước mắt một màn này chính là nhập mộng chi thuật,

tại nhập mộng bên trong thời gian là cùng hiện thực không đối chờ, cho nên Nhạc Duyên biết vừa mới hết thảy bất quá là bắt đầu, cho dù là trong lời nói kia có gai đồng dạng có ý riêng, Hiểu Mộng mục đích thực sự mới phải chân chính hiện ra.

“Ngươi tất nhiên sẽ kinh ngạc bây giờ ta vì sao xuất hiện, thậm chí trực tiếp xuất thủ.”

“Bởi vì dựa theo vận mệnh chú định quỹ tích, hiện tại ta hiển nhiên có chệch hướng dấu hiệu.”

“Cho dù là ta như vậy lý trí cũng vô pháp ngăn cản, càng là trở thành động lực.”

Khóe miệng nhẹ giương, làm ra một cái biểu hiện hình thức bên trên ý cười, tiểu cô nương bắt đầu di chuyển lên bộ pháp, kia đơn bạc mà thân thể gầy yếu tại trong gió tuyết lại là không hiện mảy may chật vật, ngược lại hiển lộ rõ ràng ra một loại khác lực lượng cảm giác.

“Đó là bởi vì ta đã từng làm một sự kiện.”

“1 kiện đối với ngươi mà nói, đối ta lý trí đến nói là chính xác, nhưng ở cuối cùng thật là ta ao ước chuyện sai lầm.”

“Ta ngăn cản 1 cái nghịch thiên người.”

“Đó chính là —— “

Lời nói rơi xuống, Nhạc Duyên chỉ thấy bên trong mộng cảnh thông suốt sinh biến.

Nguyên bản gió tuyết đan xen chi địa biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó thì là 1 tòa cự đại quân doanh.

Liên miên lều vải lít nha lít nhít, 4 phía đang có lấy vô số binh sĩ người đến người đi.

Mà Nhạc Duyên cùng Hiểu Mộng 1 lớn 1 gần hai người thì là xuất hiện tại chính giữa lớn nhất 1 cái trong trướng bồng, đứng tại cửa chính.

Nhưng chân chính hấp dẫn Nhạc Duyên chú ý không phải những này trong quân sự vật, mà là kia bày ở trong đại trướng 7 cái phương vị 7 chén đèn dầu. Trong đó một chén đã tắt ngã trên mặt đất, mà ở bên cạnh càng là hôn mê 1 tên người mặc trọng giáp khôi ngô Đại tướng.

7 đèn trung ương trên đất trống, 1 tên dáng người thẳng tắp, cũng đã là đầu đầy hoa râm xen lẫn nam tử đang tay cầm thanh thép trường kiếm, một thân đạo bào cách ăn mặc quỳ một chân trên đất, trên mặt là không cầm được đau thương cùng không cam lòng, cứ như vậy lẳng lặng nhìn chằm chằm phía trước kia dập tắt ngã trên mặt đất ngọn đèn.

Mà tại nam tử phía sau, thì là đứng 1 tên đồng dạng người mặc đạo bào nữ tử.

Nữ tử như bạch ngọc bàn tay chính nhẹ nhàng đặt tại đối phương trên đỉnh đầu.

Cảnh tượng này! ! !

Nhạc Duyên tất nhiên là nhận ra cảnh tượng trước mắt đại biểu cho cái gì.

5 trượng nguyên.

Gia cát võ hầu.

Thất tinh tục mệnh đèn.

“…”

Nhạc Duyên cúi đầu nhìn lướt qua hôn mê tại chân mình dưới Đại tướng, thầm nghĩ cái này liền hẳn là đại danh đỉnh đỉnh Ngụy Diên.

Mà lúc này trước mắt tràng cảnh quỳ một chân xuống đất nam nhân bờ môi đang rung động, già nua gương mặt cùng mỏi mệt tinh khí thần đều báo cho Nhạc Duyên đây là 1 cái bị phế một thân công lực sau cực đoan thâm hụt bộ dáng.

Ướt át hốc mắt thật là không cầm được con mắt đỏ lên, nam nhân tựa hồ phát giác được cái gì, chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt vượt qua Ngụy Diên, mà rơi vào đại trướng cổng, nhìn chằm chằm nơi đó hư không.

Hồi lâu.

Một tiếng khàn giọng bất đắc dĩ tới cực điểm tiếng nói xuất hiện.

Đây là Hiểu Mộng cùng Nhạc Duyên nhập mộng chi thuật bên trong cái thứ 3 thanh âm.

“Ung dung trời xanh, ác liệt tại ta.”

—

Chương 319 : Nghịch người (trung)

“…”

“…”

Vốn chỉ là nhập mộng 1 đạo tràng cảnh, lại tại bao hàm vô số cảm xúc lời nói dưới để Nhạc Duyên cùng Hiểu Mộng 2 người đều là sửng sốt một chút.

Đứng ở đại trướng cổng 2 người cơ hồ có thể khẳng định vừa mới ánh mắt của đối phương là đang nhìn hướng phe mình, mà không phải loại kia nhìn về phía phía ngoài cảm giác, lời kia tựa hồ đã là đối 2 người lời nói, cũng là đối với hắn mình nói tới. Mà khóe mắt quét nhìn, Nhạc Duyên rõ ràng phát hiện xuất hiện tại trên người Hiểu Mộng động tĩnh.

Rất hiển nhiên, tình cảnh này thoáng vượt quá dự liệu của nàng.

“Ha!”

Thu tầm mắt lại, Nhạc Duyên đột nhiên cười nói: “Tình cảnh này, ngươi là có hay không đoán được “

Nhìn qua trước mắt lại lần nữa dừng lại nhập mộng hình tượng, Nhạc Duyên cũng không có bất kỳ cái gì lo lắng, ngược lại là có một loại hứng thú dạt dào cảm giác.

Ánh mắt tại lập thân gia cát võ hầu sau lưng người mặc đạo bào nữ tử, thân ảnh kia tất nhiên là nhận được, nàng chính là chính Hiểu Mộng.

Hiểu Mộng trong lời nói chuyện sai lầm, chỉ chính là trước mắt chuyện này.

Nàng tự mình phá hư gia cát võ hầu hành vi nghịch thiên.

Cũng chính là thất tinh tục mệnh đèn.

Cái kia ngã tại trên mặt đất dập tắt đèn, chỉ sợ căn bản không phải trong truyền thuyết như thế, Ngụy Diên bất quá là một giới thượng giai cõng nồi nhân tuyển.

Càng quan trọng chính là Nhạc Duyên tại trước đó đã nhìn ra gia cát võ hầu trên thân xuất hiện tình huống, loại kia cực đoan thâm hụt cũng không phải là túng dục loại hình bộ dáng, mà là một thân công lực bị phế sau phản hồi đến trên thân kết quả.

Kịch liệt như thế biểu hiện tăng thêm gia cát võ hầu trên thân đạo bào, đã để Nhạc Duyên biết được đối phương đã từng tu luyện võ công.

Đạo môn công pháp, Trường Sinh quyết.

Hoặc là nói tại phương sĩ một mạch bên trong, đứng tại đỉnh những người kia đều cùng Trường Sinh quyết thoát không khỏi liên quan, không phải tu luyện chính là tham khảo qua.

Lúc trước Nhạc Duyên bước vào Minh giáo, trở thành giáo chủ thời điểm, tại nhìn thấy Thiết Quan đạo nhân Trương Trung cùng Lưu Cơ sư huynh đệ hai người thời điểm, tại Nhạc Duyên đáy lòng đã từng liền hiển hiện 2 cái quen thuộc người thân ảnh, đó chính là Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng.

Đối Trường Sinh quyết tu luyện, theo Nhạc Duyên thực tế là quá nhỏ bé.

Còn chưa đủ.

Mà trước mắt nhập mộng tràng cảnh bên trong gia cát võ hầu tình cảnh, không thể nghi ngờ là một thân công lực bị phế sau bộ dáng.

Không!

Cảnh này là Hiểu Mộng trong miệng hành vi nghịch thiên, nhưng lẽ ra là lần thứ 2, cũng là đối phương đưa tử địa mà hậu sinh tuyệt mệnh đánh cược một lần.

Người đi ngược chiều, chung quy là cô độc.

Lấy gia cát võ hầu tài tình, nó tại Trường Sinh quyết trên việc tu luyện chỉ sợ đến tương đương trình độ.

Kia trước đó tất nhiên từng có một trận ngoại nhân không cách nào lời nói óng ánh một trận chiến, liên lụy đến phật đạo ma 3 giáo, liên lụy đến ngụy Thục Ngô Tam quốc giao phong, liên lụy đến phương sĩ đại thế.

Chỉ là…

Gia cát võ hầu chỗ Thục Quốc đại biểu cái kia một phái thế lực

Tâm tư thay đổi thật nhanh ở giữa, Nhạc Duyên rất nhanh liền tại não hải bên trong xác định gia cát võ hầu chỗ đại biểu thế lực.

Như vậy ——

Tựa hồ là cảm nhận được Nhạc Duyên tâm tư, đứng ở một bên tiểu cô nương Hiểu Mộng tại đè xuống trong lòng kia một điểm ngoài ý muốn về sau, mở miệng nói ra: “Thuận thiên vì tiên, nghịch thiên vì ma.”

“Khổng Minh tại lúc ấy đàn kiếm song tuyệt, tài tình Vô Song, dù xuất thân đạo môn, nhưng là trừ bỏ ngọa long bên ngoài xưng hô bên ngoài, hắn còn có 1 cái vứt bỏ thuận vì nghịch sau danh hiệu.”

“Nhất là tại cưới Ma môn yêu nữ hoàng nguyệt anh sau.”

“Là Cầm Ma.”

Hiển nhiên.

Nguyên bản Tam quốc lịch sử đã có tương ứng biến hóa, xuất hiện tình huống như vậy Nhạc Duyên cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, dù sao tại tần kết thúc thời kì hết thảy đều đã có dấu hiệu.

Cầm Ma gia cát danh hiệu chỉ sợ là tại không thành kế về sau mới chính thức danh chấn thiên hạ.

Trước lúc này cũng đều là đỉnh đầu ngọa long danh xưng.

Đây là trung dung, là đạo sĩ, là phương sĩ một mạch cơ bản cách làm.

Giấu vô số chuẩn bị ở sau, không đến tuyệt cảnh tất nhiên sẽ không hoàn toàn bạo phát đi ra.

Cũng chính là tại tư mã ý làm tuyệt đại bối cảnh tấm về sau, lúc ấy trong thiên hạ mới hiểu Gia Cát Khổng Minh sẽ là mạnh như vậy, sẽ giấu sâu như vậy, có thể nói là một trận xôn xao.

Tiểu cô nương hình tượng Hiểu Mộng nhìn qua cảnh tượng trước mắt, 2 mắt nhắm lại, trong đầu hiện lên hồi ức.

Xuất thân Ma môn yêu nữ có thể yên lặng ở tại hậu trạch làm thục nữ, đây quả thực để ngoại nhân khó có thể tưởng tượng.

Cho dù ai cũng sẽ không ngờ tới tại Thục Quốc mạnh nhất không phải danh chấn thiên hạ Quan nhị gia, mà là một mực làm thư sinh ăn mặc quân sư thừa tướng.

Hắn mới thật sự là thiên hạ thứ 1.

Chỉ sợ tại lúc ấy chỉ có Lưu Bị 3 huynh đệ lẫn nhau lòng dạ biết rõ cùng bị ép rời đi từ thứ cùng về sau phượng sồ bàng thống mới hiểu một điểm.

Cho dù là đến bây giờ Hiểu Mộng cũng có thể hồi tưởng lên lúc trước người trong thiên hạ chấn kinh.

Nhưng đối phương sĩ một mạch người mà nói, Gia Cát Khổng Minh tính toán không bỏ sót cái gì đều cũng không khiến người ngoài ý, bởi vì đối phương sĩ đến nói xem như tại quan sát đã định tốt kịch bản, mà chân chính để bọn hắn khiếp sợ thì là Gia Cát Khổng Minh sau cùng mục đích.

Nhưng chân chính để người hoảng sợ thì là Gia Cát Khổng Minh 6 ra kỳ núi, lúc này hắn mới chính thức bộc lộ ra mình mục đích thực sự.

Nghịch hành.

Nghịch thiên mà đi.

Hắn muốn làm lớn thế, muốn đổi phương sĩ một đời bên trong chỗ nhìn thấy xu thế tương lai, mà không có đi để ý tới thiện động thiên cơ mang đến đại kiếp nạn.

Mà khi đó Gia Cát Khổng Minh muốn đối mặt chính là vô số vệ đạo nhân sĩ vây công.

Chờ đợi hắn chính là muốn lấy 1 địch quần hùng thiên hạ.

Tại Gia Cát Khổng Minh sắp công thành thời điểm, rốt cục dẫn xuất Hiểu Mộng.

Bởi vì Gia Cát Khổng Minh cử động đã triệt để chấn động Hiểu Mộng não hải bên trong kia được thiết lập tốt

dây cung.

Phương sĩ một mạch người cơ hồ toàn bộ điều động.

Cho dù là Tiếu Tam Tiếu dạng này người, cũng từ phía sau màn đi ra, muốn 1 ngăn tiểu bối làm ẩu hành vi nghịch thiên.

Kia là một trận óng ánh chi chiến.

Liên luỵ toàn bộ Thần châu, liên quan Tam quốc vận mệnh.

Cơ hồ lại xuất hiện thượng cổ nhà Ân chi chiến tràng cảnh.

Mà kết quả…

Cho dù là Gia Cát Khổng Minh ma đạo hợp nhất, ma đạo 2 phái công pháp hội tụ một thân, công lực có thể xưng tạo hóa, nhưng ở trong ngoài vây công dưới, tại các loại bất lợi nhân tố dưới, dù là bởi vì hắn tự thân mị lực hấp dẫn đến vô số nhân tài cùng bằng hữu trợ giúp, nhưng cuối cùng vẫn là kết thúc.

Dây cung, đoạn mất.

Kiếm, gãy.

Chiến cuộc cuối cùng là đối song phương đến nói đều là rối tinh rối mù, bừa bộn một mảnh.

Ma đạo 2 phái lưỡng bại câu thương, tử thương một

mảnh, làm hậu mặt thời đại hắc ám chôn xuống phục bút, mà Phật môn cũng trong đoạn thời gian này đâm lưng Ma môn, thừa cơ mà lên.

Kết quả cuối cùng chính là Gia Cát Khổng Minh bại lui, một thân tạo hóa chi công tại bị thương nặng phía dưới triệt để bị phế.

Chỉ là cơ hồ tất cả mọi người không nghĩ tới, cho dù là cảnh tượng như vậy vẫn không có đào thoát Gia Cát Khổng Minh tính toán, hắn muốn lấy tàn bại thân thể đi sau cùng đại kế, đó chính là Gia Cát Khổng Minh từ phu nhân chính mình kia bên trong được đến Ma môn công pháp kết hợp tự thân đạo môn võ công sáng tạo ra nghịch thiên chi công.

Thất tinh tục mệnh pháp.

Thành, thì khôi phục, lại lấy lực phá thiên, không người có thể ngăn cản mình, như bàn cổ đồng dạng.

Bại, thì vạn sự đều yên.

Chỉ tiếc cuối cùng chờ đợi Gia Cát Khổng Minh thật là thất bại trong gang tấc.

Loại kia tới gần công thành thất bại, mang đến cực hạn tuyệt vọng triệt để đánh tan sau cùng một khả năng nhỏ nhoi.

Thua ở dạy bảo mình Trường Sinh quyết vỡ lòng ân sư trên tay.

Nghịch người, chung quy là thất bại.

Cuối cùng Gia Cát Khổng Minh cũng không nói gì, cho dù là tới gần tử vong cũng duy trì phong độ của mình, chỉ bất quá tại trước khi chết hắn tựa hồ nhìn thấy cái gì, mà là cho Hiểu Mộng lưu lại một phần lễ vật.

Đó chính là thất tinh tục mệnh pháp.

Lúc trước Hiểu Mộng không rõ, nhưng bây giờ nàng tựa hồ đã biết được phần này công pháp chỗ đại biểu ý nghĩa.

—

Chương 320 : Nghịch người (hạ)

Thất tinh tục mệnh pháp.

Đây coi là được là một môn vô thượng diệu pháp.

Có người nói là đến từ thượng cổ Thương Chu thời kì, trước đó bởi vì nó nghịch thiên chỗ một mực không hiện, mãi cho đến gia cát võ hầu trên tay thời điểm, mới bị hắn từ thượng cổ bên trong khai quật ra, khiến cho nó xuất hiện tại thế nhân trong mắt.

Nhưng Hiểu Mộng thật là hết sức rõ ràng, câu này truyền ngôn có thật có giả.

Nói thật sự là bởi vì thượng cổ Thương Chu thời kì tất nhiên là có dạng này truyền thuyết, dù sao khi đó 4 đại Thần thú cũng là chính là chết 1 con Long Quy, cuối cùng luyện thành Trường Sinh đan bị Tiếu Tam Tiếu ăn vào, trở thành 1 cái mười phần cẩu lão bất tử. Chỉ là Thần thú có độc, phục dụng trường sinh thuốc người đều sẽ phải gánh chịu nguyền rủa.

Tiếu Tam Tiếu như thế.

Vân Trung Quân Từ Phúc cũng là như thế.

Kỳ Lân lại càng không cần phải nói, vẻn vẹn nó huyết mạch chỗ tạo ra được đến điên dại cũng đã không thể khinh thường.

Tại Hiểu Mộng quan sát bên trong, cái này 3 đại Thần thú trên thực tế đã sớm xảy ra vấn đề.

Bọn chúng điên.

Đây là Hiểu Mộng tại truy tìm mình vấn đề nhiều năm qua điều tra đến đồ vật, nàng không chỉ có đi qua Kinh Nhạn cung, tại kia bên trong nhìn thấy đầu kia ẩn thân dưới đáy nước ma long, càng là từ chiến thần ghi chép bên trên nhìn trộm đến quá nhiều đồ vật. Hiểu rõ càng nhiều, Hiểu Mộng đối tự thân tình huống liền càng phát rõ ràng.

Kết quả cuối cùng chính là Hiểu Mộng nhìn trộm đến rất nhiều ‘Chân tướng’ .

Trong truyền thuyết 4 đại thụy thú trên thực tế liền không có 5 cái, nó chỉ có 3 cái.

Cái này 4 đại thụy thú bên trong long mới là tà ác nhất đầu kia ma long.

Long Quy, Phượng Hoàng cùng Kỳ Lân mới là nhằm vào ma long mà đến, là chuyên môn dùng để đối phó ma long Thần thú.

Chỉ bất quá Thương Chu thời kì 4 người giao phong qua đi, trong đó 3 người bị thương nặng, mất đi lý trí, không có đầu óc xem như từ mười phần thụy thú triệt để hóa thành bản năng sai khiến hung thú. 3 thụy thú điên, nhưng ma long cũng không có tốt hơn chỗ nào. Chỉ bất quá có thể trút bỏ bộ kia thân thể, nguyên thần đi ra

ngoài. Nhưng cái khác 3 người liền không thể.

Mà về sau Long Quy bởi vì thân thể hành động đối lập chậm rãi duyên cớ dẫn đầu bỏ mình, còn sót lại 2 con thì là bản năng tiến hành đào vong ẩn núp. Chết Long Quy trực tiếp bị người luyện đan, tức thì bị người ăn vào, cái này tiềm ẩn ở trong đó cuối cùng vẻ thanh tỉnh ý chí cuối cùng triệt để mẫn diệt, hóa thành hoàn toàn nguyền rủa.

Nguyền rủa túc chủ, có liên miên đến huyết mạch bên trên tai hoạ, nhưng cũng từ một loại ý nghĩa nào đó kế thừa Thần thú sứ mệnh.

Nó số mệnh liền bị tái giá đến túc chủ trên thân.

Phượng Hoàng trốn ở Phù Tang, ẩn thân tại trong núi lửa, lại vẫn là điên cuồng, nhưng bởi vì niết nguyên nhân, nó có có thể khôi phục lý trí khả năng.

Nhưng ở sắp khôi phục đêm trước…

Kỳ Lân lại càng không cần phải nói, một mực điên điên khùng khùng, tựa hồ triệt để mất đi khôi phục khả năng, hóa thành điên thú.

Đến tận đây ——

Tiếu Tam Tiếu.

Từ Phúc.

Thậm chí Nguyệt Thần.

Thậm chí đã từng Đoàn thị chi mạch đều nhận ảnh hưởng.

Những người này cơ hồ đều bị Long Quy cùng Phượng Hoàng, Kỳ Lân ảnh hưởng đến bản tính, trong lúc vô tình, tại kế thừa những thần thú này thiên mệnh bên trong lặng yên không một tiếng động bị cải tạo.

————————

Loại kia trong bất tri bất giác cải biến, liền như là Nhạc Duyên đối với mình ảnh hưởng đồng dạng.

Chỉ bất quá song phương đều tại lẫn nhau lẫn nhau ảnh hưởng dây dưa.

Mà Hiểu Mộng sở dĩ đạt được kết quả như vậy, là bởi vì nàng dùng Nguyệt Thần làm chút thí nghiệm. Đã từng chính là nàng đang tìm kiếm đến Kinh Nhạn cung về sau, từ bên trong Chiến Thần Đồ Lục bên trên nhìn thấy một chút ghi chép, tiến hành phỏng đoán sau sở tác ra 1 cái thí nghiệm.

Hiểu Mộng hướng dẫn Nguyệt Thần.

Dụ làm Nguyệt Thần trộm cắp còn lại kia nửa viên trường sinh thuốc, trình diễn một khúc Thường Nga bôn nguyệt.

Kết quả sau cùng chính là Nguyệt Thần điên 1,000 năm, cả người bị còn sót lại Phượng Hoàng oán hận bao phủ lý trí. Tìm kiếm lấy Nhạc Duyên lưu lại khí tức, dựa vào đối với giết chóc mình Huyền Âm 12 kiếm vi diệu cảm

ứng, cuối cùng dừng lại tại kiếm ngục lối vào chỗ, càng là phía trước đoạn thời gian, tại thanh tỉnh trước một khắc đem kiếm ngục mở ra 1 đạo vết cắt, khiến cho kiếm ngục cuối cùng xuất hiện 1 đạo sơ hở, có bị người triệt để mở ra đại môn khả năng.

Nhưng cũng chính là bởi vì Nguyệt Thần cách làm, khiến cho bị giam ở trong đó Huyền Âm kiếm ý trộm đi ra một bộ điểm, cuối cùng lựa chọn tiểu quận chúa Triệu Mẫn vì Huyền Âm túc chủ.

Ánh mắt rơi vào dừng lại lấy gia cát võ hầu trên thân, Hiểu Mộng trong lúc nhất thời không nói gì.

Hiểu Mộng sở dĩ tự xưng đây là 1 cái sai lầm lớn, chính là bởi vì trước mắt một cử động kia, triệt để phá diệt Khổng Minh hành vi nghịch thiên.

Thất tinh tục mệnh pháp là Khổng Minh tập một thân sở học sáng tạo ra nghịch thiên chi chiêu.

Hắn nhảy ra ràng buộc, đi tới trên bờ, muốn từ phương sĩ một mạch nhìn thấy bị người cố định thời không trường hà bên trên lấy ra 1 đạo nhánh sông, làm thay đổi tuyến đường cử chỉ.

Cùng trời tranh mệnh, đó bất quá là thất tinh tục mệnh pháp khúc nhạc dạo.

Nhưng đây cũng là môn công pháp này gian nan nhất địa phương.

Cuối cùng… Gia cát võ hầu thất bại, nhưng cũng thành

công một chỗ.

Mặc dù không có vì chính mình tranh mệnh, nhưng Khổng Minh thật là tạo nên một điểm ngoài ý muốn.

Đó chính là để Hiểu Mộng thanh tỉnh.

Chân chính trên ý nghĩa Hiểu Mộng bắt đầu từ giờ khắc này lên phát hiện tự thân vấn đề.

Mặc dù Hiểu Mộng đánh vỡ gia cát võ hầu kế hoạch, nhưng cũng từ đối phương trên tay đạt được Khổng Minh cái này không biết nên có tính không đồ đệ người quà tặng, đó chính là Khổng Minh kết hợp tự thân tài trí sáng tạo ra thất tinh tục mệnh pháp.

Từ đó về sau, Hiểu Mộng lúc này mới coi là ý thức bên trên thanh tỉnh, không còn mông muội, nhưng cho dù là dạng này Hiểu Mộng cũng tốn hao thời gian rất dài mới hoàn toàn khống chế lại tự thân.

Tại trong lúc này, Hiểu Mộng liền như là 1 cái bên thứ ba, trực lăng lăng nhìn xem thân thể của mình vẫn tại một loại nào đó ‘Bản năng’ khống chế dưới làm ra đủ loại đã sớm chú định lựa chọn.

Loại kia rót vào xương bên trong khủng hoảng, loại kia bị vô ý thức khống chế, loại kia hoang đường đáng sợ, để người cơ hồ lạnh đến xương bên trong.

Đang bế quan thời gian rất dài bên trong, Hiểu Mộng chính là đang tìm tòi tự thân tình huống.

Càng nghiên cứu, càng phẫn nộ.

Càng nghĩ càng hận.

Nhưng ở ở trong đó còn kèm theo một loại tên là sùng bái mâu thuẫn cảm xúc.

Có thể nói không giống với Xích Luyện tiên tử cùng nữ nhân, Hiểu Mộng đối Nhạc Duyên tình cảm mới là phức tạp nhất thời điểm.

Các nàng có thể yêu có thể hận, có thể bị thất tình lục dục chỗ chi phối, nhưng nàng không thể.

Cưỡng chế tính lý trí.

Người vì tính lạnh lùng.

Như cùng đi từ trên trời tiên như thần, bị thiên điều sở định, không thể có mảy may tình cảm.

Có yêu, có hận, có giận, có oán.

Nhưng những này đều chỉ có thể giấu ở trong lòng, không cách nào biểu hiện ra ngoài.

Bên ngoài nàng vĩnh viễn là cái kia đạm mạc đạo môn Thiên tông chưởng môn nhân Hiểu Mộng.

Chính nàng, không thuộc về mình.

Là chuyên thuộc về Nhạc Duyên Hiểu Mộng.

Đang bế quan thời điểm, Hiểu Mộng có lý thanh mình tình huống thời điểm, thật là càng nghiên cứu càng cảm thấy đáng sợ.

Đạo tâm chủng ma đại pháp so trong tưởng tượng muốn đáng sợ hơn.

Thậm chí, Hiểu Mộng có khi tại nghĩ mình rốt cuộc là Hiểu Mộng, hoặc là vẻn vẹn Nhạc Duyên một hình bóng, 1 cái ma chủng.

Phương sĩ một mạch tồn tại nguyên nhân căn bản, bọn hắn năng lực nơi phát ra.

Kết hợp tự thân tình huống, Hiểu Mộng cuối cùng xác định trong lòng suy đoán.

Bọn hắn sớm tại thiết lập tốt quá trình bên trong vì Nhạc Duyên dạo bước hộ giá.

Có khi Hiểu Mộng tại nghĩ đã từng mình hướng dẫn Nguyệt Thần, phải chăng cũng như mệnh vận an bài, thậm chí hôm nay một màn này cũng là không đã được quyết định từ lâu.

Lúc trước Đông Hoàng quá 1.

Hiện tại Nhạc Duyên.

Quá khứ cái kia thông thiên.

Thậm chí ban đầu chiến thần.

Hắn chính là cái kia phương sĩ một mạch trong miệng trời xanh, là rất nhiều nhân khẩu bên trong cái gọi là thiên mệnh, cũng chính là vận mệnh.

Đây là một đầu lấy mình tâm thế thiên tâm, lấy Thương Long thay mặt thanh thiên tà long.

Thương Long thất túc.

Hoặc là nói… Sớm tại đạo môn bên trong liền có một ít người phát giác được vấn đề.

Nghịch người dù độc, nhưng cuối cùng không cô.

Tại Khổng Minh trước khi chết trợ giúp dưới, nàng cũng tìm về mình, trở thành 1 cái nghịch người.

Vì thế giới này ——

Trời xanh ứng chết, hoàng thiên đương lập.

—

Chương 321 : Phù đồ (thượng)

Dõi mắt nhìn ra xa.

Rơi vào tầm mắt là trên bầu trời bắt đầu vặn vẹo thiên tượng, kia tràn ngập ở bên tai kinh văn âm thanh càng là không dứt bên tai.

Những cái kia bị ép ẩn thân tại Trích Tinh lâu bên trong các hòa thượng giờ phút này trên mặt của mỗi người đều xuất hiện không bình thường đỏ ửng, thậm chí có công lực nông cạn người càng là sắc mặt trắng bệch, thất khiếu rướm máu, kéo dài vết máu tại trên gương mặt lộ ra phá lệ tà dị cùng đáng sợ. Trừ cái đó ra, trên mặt tràn ngập càng nhiều thì là sợ hãi.

Bờ môi đang không ngừng rung động, trong miệng không ngừng lẩm bẩm kinh văn.

Lần thứ 1.

Lần đầu tiên trong đời, những này xuất thân Phật môn hòa thượng cao tăng nhóm sợ hãi mình quen thuộc nhất sự tình.

Bọn hắn lúc này phát hiện coi là mình đi tới cái này Quang Minh đỉnh, đi tới cái này Trích Tinh lâu về sau, thế cục biến hóa liền triệt để vượt qua dự liệu của tất cả mọi người. Tại kinh văn kia cửa ra thời điểm, tựa hồ liền có một cỗ trong cõi u minh tồn tại bắt đầu ảnh hưởng tự

thân, bắt đầu khống chế mình, khiến cho bản thân toàn thân tâm đầu nhập, dùng hết tự thân tinh khí thần ngâm trải qua tụng xướng.

Giờ khắc này, bọn hắn phát hiện mình đã không thuộc về mình.

Mở to mắt, cho dù là những này tại Phật môn cao tăng có thường nhân khó có thể tưởng tượng định lực, nhưng ở giờ khắc này, đây hết thảy đều hóa thành phẫn hận cùng sợ hãi.

Tin phật bọn hắn, ở thời điểm này, dưới đáy lòng sinh ra một cái ý niệm trong đầu.

Tựa hồ…

Bọn hắn là đang triệu hoán 1 cái không biết tên tồn tại đáng sợ.

Mặt đối mặt.

Mắt đối mắt.

Đang đối mặt, không ít người đã phát hiện đã có công lực thấp hòa thượng cả người tinh khí thần đều tại trận kia trận Kinh Thanh bên trong bị trống rỗng rút ra đi. Mắt trần có thể thấy có người bắt đầu sắc mặt trắng bệch, sắc mặt cấp tốc gầy gò, cơ bắp lõm xuống dưới, những này mất đi đồ vật đều hóa thành từng sợi khói xanh từ đỉnh đầu huyệt Bách Hội toát ra, cuối cùng cùng cái khác đầu người đỉnh đồng dạng thoát ra khói xanh hội tụ thành một cỗ, sau đó trực kích bầu trời mà đi.

Xa xa nhìn lại, kia Trích Tinh lâu đã bị một cỗ khói xanh bao phủ.

Khói xanh lượn lờ, giống như phong hỏa lang yên.

Tráng kiện cột khói trực tiếp triệt để bao khỏa Trích Tinh lâu, như 1 đạo rễ bay thẳng bầu trời.

Nguyên bản bởi vì tại đỉnh Trích Tinh lâu cao thủ giao phong chỗ quấy lên thiên tượng biến hóa không cách nào ngăn cản đạo này cột khói, kia áp đỉnh mà đến mây đen trực tiếp bị nó đánh tan một cái động lớn , mặc cho màu xanh cột khói xông ra tầng mây, thẳng tới phía trên.

Nơi xa.

Nguyên bản thoát đi ra chúng giang hồ nhân sĩ, cùng một đám người trong Minh giáo, giờ phút này cũng không khỏi tự chủ dừng bước, ngạc nhiên vô cùng đánh giá cảnh tượng trước mắt.

Đây là

Có người đang kinh ngạc.

Có người đang sợ.

Có người tại hưng phấn.

Mặc kệ là ai, giờ này khắc này đối mặt cảnh tượng như vậy đều dừng bước, kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Có người nghĩ đến nhìn xem tuyệt đỉnh cao thủ chi chiến, từ đó thu hoạch được võ đạo trải nghiệm; có người thì là hi vọng Nhạc Duyên cùng đám kia nữ nhân đáng sợ đấu 1 cái đồng quy vu tận; có người thuần túy thì là xen lẫn trong trong đó nhìn xem náo nhiệt, dù sao cảnh tượng như vậy hiếm thấy trên đời, thậm chí ngay cả nghe đều chưa nghe nói qua.

Tóm lại, tại loại này không sợ chết vây xem dưới tinh thần, một đám mới vừa từ Trích Tinh lâu bên trên thoát đi ra giang hồ nhân sĩ, riêng phần mình đều dừng bước, xa xa nhìn ra xa này trước mắt cảnh tượng tới.

“Kinh Thanh “

Làm Minh giáo quang minh tả sứ, Dương Tiêu đứng tại một chỗ trên đồi núi nhỏ, lẳng lặng nhìn ra xa nửa ngày, đột nhiên nhướng mày, nghi ngờ nói: “Không đúng, các ngươi nghe tới cái khác cái gì “

“Kinh Thanh!”

Lên tiếng trả lời chính là Bạch Mi Ưng Vương, Ân Thiên Chính híp một đôi mắt, hướng kia cột khói đỉnh nhìn đi, về phần Trích Tinh lâu đỉnh sự tình đã sớm không phải hắn cái này hậu nhân có thể nhúng tay.

“Ở phía trên.”

“Ở trên trời.”

Một phương hướng khác, Thiết Quan đạo nhân Trương

Trung cùng sư đệ Lưu Cơ 2 người không hẹn mà cùng nhìn về phía bầu trời, từ đám bọn hắn tại đỉnh Trích Tinh lâu phát hiện vấn đề về sau, một cỗ cảm giác rợn cả tóc gáy đã sớm tràn ngập tại trong lòng của hai người, thậm chí cả sư huynh đệ hai người đều đem Trích Tinh lâu đỉnh phát sinh giao phong cho xem nhẹ ra.

“Quả nhiên.”

Làm cẩu bên trong Thánh giả Tiếu Tam Tiếu giờ phút này đã sớm không phải bộ kia người trước lão giả bộ dáng, hiện tại Tiếu Tam Tiếu đã khôi phục thành lúc tuổi còn trẻ bộ dáng, vóc người khôi ngô đang hướng ra bên ngoài người lộ ra được kia tiềm ẩn tại thân thể bên trong lực lượng. Một thân chân khí ngay tại thụ lấy kích thích bắt đầu không ngừng sôi trào, quanh thân 4 phía đều là bốc hơi mà ra hơi nước.

Máu đang sôi trào, máu đang thiêu đốt.

Kia cỗ tựa hồ sớm đã bị trừ khử tại vô hận ý giờ khắc này vậy mà là lại lần nữa sống lại tại tâm đầu.

Theo cỗ này đột nhiên toát ra khôi phục hận ý ảnh hưởng, chỉ thấy Tiếu Tam Tiếu quanh thân khối cơ bắp ngưng gấp đồng thời, nhiều sợi gân xanh cơ hồ muốn đem làn da căng nứt, hiển thị rõ doạ người bộ dáng.

Bộ dáng như vậy có thể nói là cùng đã từng tiểu lão đầu hình tượng hoàn toàn trái ngược, duy nhất còn tại chỗ tương tự chỉ sợ sẽ là kia ở trên đỉnh đầu đang theo gió mà múa thưa thớt tóc trắng. Cho dù là Tiếu Tam Tiếu đã biến thành thanh niên bộ dáng, nhưng kia từng sợi tóc

hay là cố chấp biểu hiện lấy hắn già nua thời điểm hình tượng.

Tại khí chất cái này 1 khối bên trên bị cái này mấy sợi theo gió mà đãng tóc nắm gắt gao.

2 mắt sáng ngời, như 2 đám lửa.

Tiếu Tam Tiếu chính gắt gao nhìn lên bầu trời.

Hắn đang sợ hãi.

Đôi mắt trông được đến không phải cột khói, mà là một màn hồi ức ngay tại trình diễn.

Nắm chắc song quyền chính run rẩy, lòng bàn tay bên trong đã sớm ướt sũng.

Cho dù là cách Trích Tinh lâu còn có một chút khoảng cách, cho dù là hắn đem mình mấy ngàn năm qua tích lũy lực lượng đều thôi động, ẩn mà không phát, nhưng mà hắn hay là đang sợ.

Cảnh tượng trước mắt tuy có chút khác biệt, nhưng chung quy vì 1.

Khác biệt chỉ là bây giờ là dùng người trong phật môn, mà đã từng thì là chính hắn triệu tập mua chuộc bộ hạ giáo chúng.

Tử địch cùng mình người vậy mà đưa đến đồng dạng tác dụng.

Nhưng ——

Chỉ nghe trên bầu trời Kinh Thanh bắt đầu đột ngột biến lớn, chậm rãi đem toàn bộ Quang Minh đỉnh đều bao phủ.

Thật giống như vốn chỉ là những cái kia bị vây ở Trích Tinh lâu bên trong các hòa thượng tiếng ngâm xướng, nhưng bây giờ tại kia bị cột khói xông phá tầng mây lỗ thủng bên trong, phía trên kia cũng ngay tại chậm rãi truyền lại bên trong từng đợt Kinh Thanh ngâm xướng.

Trên dưới lẫn nhau chập trùng, dây dưa cùng nhau ảnh hưởng cộng minh, khiến cho cái này Kinh Thanh mở rộng đến toàn bộ Quang Minh đỉnh, nhìn thanh âm kia xu thế, tựa hồ còn có mở rộng dấu hiệu.

Nếu như nói trước đó tràn ngập tại Trích Tinh lâu Kinh Thanh ngâm xướng là quang minh chính đại, là Phật ý tràn trề lời nói, như vậy từ bầu trời tiếng vọng mà đến thanh âm thì là tràn ngập tà dị quỷ mị. Cực đoan chỏi nhau 2 chủng loại tính hỗn hợp lại cùng nhau thời điểm, bày biện ra một loại kì lạ không khí.

Kia cho người cảm giác giống như chính là đi tới Phật quốc, những âm thanh này ngay tại từng chút từng chút độ người.

Bỗng nhiên.

Tiếu Tam Tiếu thần sắc nghiêm một chút, trầm giọng nói: “Đến.”

Vừa dứt lời, tại cái khác phương hướng chúng giang hồ nhân sĩ cơ hồ là không hẹn mà cùng phát hiện bầu trời biến hóa.

Mây đen cuốn ngược.

Lôi đình từ hiện.

Màu trắng bệch thiểm điện như là thiên kiếp đang không ngừng vây quanh cái kia đạo cửa hang nổ vang.

Chợt, 1 đạo thanh âm thanh thúy truyền đến trong tai của mọi người.

Chỉ thấy kia trong cửa hang xuất hiện dị trạng.

1 cái mắt trần có thể thấy màu đen điểm nhỏ xuất hiện tại kia bên trong.

Cảm giác kia thật giống như có một dạng đồ vật ngay tại một thế giới khác lấy kinh khủng lực đạo cùng tốc độ đâm vào 1 đạo có thể so pha lê đồng dạng màng mỏng phía trên.

Xoạt xoạt!

Thanh âm kế tiếp theo mở rộng, tại mây đen kia chỗ cửa hang xuất hiện lít nha lít nhít vết nứt màu đen, như giội đi ra mực ngấn, như mạng nhện đồng dạng đang theo lấy 4 phương 8 hướng liên miên mà đi.

Theo vết rạn mở rộng nhô lên, đã có người thấy rõ xuất hiện tại kia lý chính không ngừng bị sét đánh sự vật.

Đây không phải là cái gì màu đen điểm nhỏ, mà là đồng dạng ngược lại rơi công trình kiến trúc đỉnh chóp.

Bộ dáng kia chính là là phật gia phù đồ.

Mà giờ khắc này, Trích Tinh lâu đỉnh giao phong đã tiến vào gay cấn giai đoạn.

Thể xác tinh thần khỏe mạnh đi đại vận.

Chớ đi vận rủi!

Cũng chúc mình năm mới phần mới, để vận rủi chớ chịu lão tử, cách ta xa một chút!

—

Chương 322 : Phù đồ (hạ)

Xoạt xoạt!

Mặc dù nghe không được bất kỳ tiếng vang, nhưng là một đám vẫn liều chết vây xem chúng giang hồ nhân sĩ bên tai cơ hồ là không hẹn mà cùng đều sinh ra một loại cảm giác như vậy.

Kia là từ trong lòng sinh ra, mà không phải chân chính trên ý nghĩa thính giác.

Là đến từ trong lòng.

Xuất hiện tại cuối tầm mắt.

Vô số người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy bầu trời tại thời khắc này giống như là đã có sinh mệnh, thốt nhiên biến sắc, toàn bộ bầu trời thật giống như bị một cỗ cực đoan trọng áp ép khom người xuống. Tại kia lít nha lít nhít trống rỗng xuất hiện màu đen vết rạn bên trong, bầu trời từ vô hình hóa hữu hình, thật giống như kia trong suốt nước bắt đầu dập dờn đồng dạng, mà tại kia bên trong, thì là ẩn ẩn hiện ra 1 đạo để người cảm thấy đáng sợ đồ vật.

Kia là 1 tòa kiến trúc.

1 cái dựng ngược kiến trúc.

Nhìn kia kiến trúc cách thức, ở đây chúng giang hồ nhân sĩ cơ hồ đều một chút nhận ra được.

Chính là xuất từ Phật môn kiến trúc —— phù đồ.

Kia ngọn tháp ngay tại một chút xíu rơi xuống dưới, phương hướng kia nhìn qua chính là Trích Tinh lâu.

Khác biệt duy nhất chính là toà này Phật môn phù đồ nhìn qua cũng không có ánh sáng hùng vĩ chi ý, ngược lại là um tùm tà khí tràn ngập, tại tràn đầy tà phân bên trong tùy theo trận trận quỷ khóc đang hát trải qua, cùng Trích Tinh lâu bên trong các hòa thượng chỗ ngâm xướng kinh văn âm thanh kia lên này nằm, phối hợp với nhau hoàn mỹ đến cực điểm.

Thật giống như toà này trống rỗng hiển hiện phù đồ, là từ Trích Tinh lâu bên trên các hòa thượng triệu hoán đến đồng dạng.

Cái này! ! ! !

Là sợ hãi!

Là sợ hãi!

Là dùng ngôn ngữ không cách nào hình dung ác!

Tại sinh mệnh ở thể nội tiềm ẩn bộc phát cầu sinh dục vọng!

Tại thời khắc này, tại vô số giang hồ nhân sĩ trên thân, bọn hắn quên mất võ công của mình, quên mất mình có thể vì, chỉ có thể là bộc phát ra bản năng.

Bản năng run lẩy bẩy, bản năng tại kiềm chế, bản năng đang sợ hãi.

Kia phô thiên cái địa mà dưới khủng bố cùng bàng bạc áp lực, để đại địa cơ hồ lại xuất hiện mấy chục triệu năm trước thiên thạch vũ trụ đến thăm đại địa một màn.

Như gần.

Thực xa.

Có thể từ kia từng tia từng tia vết rách bên trong tiết lộ ra ngoài áp lực, đã để người phía dưới nhóm có chút không chịu nổi.

Mà cách đó không xa tồn tại ở 4 phía sơn phong, đã đi đầu cảm nhận được cỗ này áp lực vô hình, sơn phong đã bắt đầu xuất hiện sụp đổ dấu hiệu.

Về phần chính trung tâm Trích Tinh lâu, lầu đó đỉnh ngay tại giao thủ người lại là đối này cơ hồ đều là làm như không thấy.

Trích Tinh lâu bên trên, giao thủ đã đi vào gay cấn.

Cách đó không xa.

Một chỗ trên ngọn núi.

Mặc cho gió lớn ào ạt lấy đỉnh đầu kia mấy sợi quật cường tóc bạc, Tiếu Tam Tiếu giờ phút này sắc mặt nghiêm chỉnh ngưng trọng ngẩng đầu nhìn kia bắt đầu hiện lên ở giữa không trung phù đồ, cả người tinh khí

thần tại thời khắc này bắt đầu ngưng tụ, tăng lên, bắt đầu chậm rãi bay vụt đến đỉnh điểm nhất.

“Đến rồi!”

“Thật là làm cho ta quen thuộc lại sợ một màn a!”

Một tiếng thở dài trầm thấp, Tiếu Tam Tiếu hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, cưỡng chế trong lòng kia phần muốn chạy đến sợ hãi, Tiếu Tam Tiếu quyết định mình nên chính thức ở trước mặt của hắn hiển lộ rõ ràng dũng khí của mình. Hắn muốn cược một tay, bởi vì hiện tại là tỉ lệ lớn nhất thời điểm.

Thế là Tiếu Tam Tiếu vận chuyển trong cơ thể mình kia trọn vẹn mấy ngàn năm chân khí, kích thích đứng dậy bên trên chỗ gánh vác Long Quy chi huyết.

Khí tức bốc hơi bên trong, chỉ nghe xương cốt phát ra trận trận tiếng vang.

Tại một trận màu trắng trong sương mù, Tiếu Tam Tiếu kia nguyên bản còng lưng thấp tiểu thân thể biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó chính là 1 cái cường tráng đến cực điểm nam tử trung niên.

Chỉ thấy nam tử trung niên kia cường tráng cơ bắp đã nứt vỡ cũ áo, lộ ra kia cường tráng thân thể, phía trên lít nha lít nhít hiện ra màu xanh đen mạch máu, như là vô số tiểu xà đồng dạng tại dưới làn da mặt chui tới chui lui, toàn bộ nhìn qua có vẻ hơi đáng sợ.

Một lát.

Những cái kia như là tiểu xà đồng dạng kinh mạch rốt cục đình chỉ cổ động, sau đó liền từ bình thường màu xanh đen bắt đầu xuất hiện biến hóa, chỉ chốc lát sau đều chuyển biến thành huyết sắc mạch lạc đồng dạng lạc ấn tại da thịt phía trên.

“A ~~~~ “

Dưới chân sơn phong tại gia tốc vỡ nát, tựa như trừ bỏ cái kia thiên không mang tới áp lực bên ngoài, còn phá lệ tiếp nhận một bộ điểm gánh nặng không thể chịu đựng nổi. Miệng phun bạch khí, tại một trận mang theo một chút táo bạo gào lên đau đớn âm thanh về sau, Tiếu Tam Tiếu chậm rãi mở hai mắt ra.

Con ngươi biến sắc, đã không phải nhân chi mắt.

Màu xanh biếc thay thế tròng trắng mắt, bao trùm con ngươi màu đen, mà tại con mắt chính giữa còn nằm ngang 1 đạo màu đen thô tuyến.

Con mắt chuyển động một chút, lập tức đem ánh mắt khóa chặt tại xa xa Trích Tinh lâu.

Mang theo cừu hận ánh mắt vượt qua hư không, dừng lại tại trên thân người kia.

Ngay sau đó, Tiếu Tam Tiếu trên tay phải giương, tay trái chỉ địa, công lực vận chuyển ở giữa, một thân tuyệt thức khắp nơi giờ khắc này thỏa thích hiện ra.

Giơ tay ở giữa, vốn là thiên tượng thế nào biến bầu trời

lại lần nữa xuất hiện nhiều mấy điểm biến hóa, tẫn thủ tự nhiên chi lực, phong vũ lôi hỏa chợt hiện, lại thêm mấy điểm tận thế chi cảnh, rõ ràng là hồn thiên tứ tuyệt tứ tuyệt hợp nhất.

Một cái tay khác thì là thi triển vạn tượng sâm la, đem các loại khác biệt, tương hỗ bài xích lực lượng cưỡng ép dung nạp vào một thân, nương tựa theo một thân Long Quy huyết mạch tiến hành vận chuyển.

Đây là song tuyệt hợp nhất.

3 người kết hợp xa xa không phải 1 thêm 1 thêm 1 đơn giản như vậy, uy lực mà là tăng gấp bội.

Chiêu thành một khắc, dưới chân sơn phong đã sớm không chịu nổi cỗ này điệp gia lực lượng, nháy mắt sụp đổ, chỉ hơn Tiếu Tam Tiếu đứng lơ lửng trên không.

Mà 1 chiêu này mang đến áp lực thì là bị Tiếu Tam Tiếu xa xa dẫn hướng Trích Tinh lâu phương hướng, trong đó tận thế chi lực tức thì bị Tiếu Tam Tiếu cưỡng ép mượn dùng tự thân Long Quy huyết mạch đến tiếp nhận phong vũ lôi hỏa mang đến phản phệ chi lực, dùng ra một loại triệu ra chưa ra trạng thái.

Bởi vì Tiếu Tam Tiếu xem ra, có đôi khi muốn ra chưa ra, ở vào ý phát trạng thái tuyệt thức mới càng thêm hữu dụng cùng khủng bố.

Nhạc Duyên bị kiềm chế.

Tuyệt diệu chi chiêu!

Từ kia trong ảo cảnh lấy lại tinh thần Nhạc Duyên cũng không thể không tán thưởng Tiếu Tam Tiếu chiêu này, hắn chỉ là thoáng có chút kinh ngạc Tiếu Tam Tiếu dũng khí.

Bởi vì ở trong mắt Nhạc Duyên, Tiếu Tam Tiếu dũng khí có lẽ chỉ so Từ Phúc hơi lớn bên trên như vậy tí xíu.

Tại tránh đi bay về phía mình yếu hại trí mạng khí kình về sau, Nhạc Duyên thì là nhìn lại nơi xa đứng lơ lửng trên không Tiếu Tam Tiếu, thầm nghĩ: Cái này 1 muốn ra chi chiêu, đến tột cùng là giết ta thứ mấy bước

Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh).

Hiểu Mộng huyễn cảnh.

Thậm chí kia 4 phía ẩn ẩn mang tới thế giới vỡ vụn dung hợp cảm giác, Nhạc Duyên đều biết đó bất quá là nhắm vào mình sát chiêu 1 trong.

Duy nhất để hắn cảm thấy hứng thú thì là Tiếu Tam Tiếu chiêu này kiềm chế là liên hợp, hay là chuyện đương nhiên ăn ý.

Như vậy vấn đề đến——

Chân chính sát chiêu tại thứ mấy tay

Ai đến thi triển

Là Tiểu Long Nữ

Hay là Hiểu Mộng

Lại hoặc là ẩn giấu những người khác

Thậm chí là… Mạc Sầu

Ánh mắt dao động, tay phải nhẹ vỗ về bên hông loan đao, tại phân ra tinh lực đề phòng đồng thời, Nhạc Duyên trong lòng phân tích. Từng có vết xe đổ hắn biết rõ, một sự kiện có thể thất bại, nhưng nhất làm cho người phát cuồng thất bại là lúc nào.

Đó chính là sắp thành lại bại.

Có lẽ, đối phương chỗ chờ đợi cũng chính là cái kia thời cơ.

Mà hắn Nhạc Duyên cũng đang chờ đợi thời cơ này.

Cái này sát chiêu chân chính thời cơ.

Hắn chờ mong.

Tại cảnh giác tới cực điểm đồng thời, chờ mong đối với mình thi triển sát chiêu người kia.

Sau đó cho ra một đao, làm cho đối phương thất bại trong gang tấc.

—

—

Chương 323 : Sát chiêu

Thần tiên đánh nhau, phàm nhân gặp nạn.

Tại thời khắc này, vô số nhân tài xem như triệt triệt để để cảm nhận được câu này tục ngữ chỗ bao hàm ý nghĩa.

Xem lễ giang hồ nhân sĩ chỉ cảm thấy số cân thuốc hối hận đều không đủ ăn, nếu như sớm biết hiểu cái này Quang Minh đỉnh sẽ xảy ra chuyện như thế, chỉ sợ là lớn hơn nữa áp lực cũng sẽ không đến đây xem lễ.

Phải biết vừa mới kia thoáng như tận thế đến dấu hiệu, vẻn vẹn kia áp lực vô hình cũng đã khiến cho không ít công lực thấp người bị trọng thương, thậm chí tại kia áp lực chỗ cường đại, càng có người tại trước mắt bao người bạo thể mà chết.

Đồng dạng.

Đến từ Mông Nguyên đưa thân nhân càng là trợn mắt hốc mồm.

So với những cái kia to gan lớn mật không tin thần Phật giang hồ nhân sĩ, những này Mông Nguyên không ít đưa thân tướng sĩ thì là trực tiếp quỳ lạy, miệng hô trường sinh thiên , mặc cho kia áp lực vô hình phụ thân, lại một chút xíu ép làm thịt nhão.

Thảm cảnh lọt vào trong tầm mắt, đã để không ít người trực tiếp nổi điên.

Cái kia thiên không dị tượng trở thành tốt nhất chất xúc tác, chính một chút xíu nuốt hết mọi người lý trí.

Chu Chỉ Nhược cùng tiểu quận chúa Triệu Mẫn 2 người sớm tại mọi người bảo hộ dưới chậm rãi lui ra Trích Tinh lâu. Tại mọi người hộ vệ dưới, tại ngu ngơ thần sắc dưới, 2 thiếu nữ tựa hồ đối với chuyện phát sinh trước mắt biến hóa hoàn toàn trở tay không kịp.

Ngay từ đầu tiểu quận chúa cùng Chu Chỉ Nhược 2 nữ dự định, tại thời khắc này đều thất bại trong gang tấc.

Xác thực nói tại bước vào Quang Minh đỉnh thời điểm, toàn bộ chuyện xưa tiến triển đã không nhận suy đoán của các nàng .

Về phần cao hơn tầng 1 khống chế… Tại tiểu quận chúa Triệu Mẫn một thân Huyền Âm kiếm ý triệt để bị phế về sau, nàng liền hiểu rõ đến tình cảnh của mình.

Tình cảnh này, đều tại nói cho nàng thế cục hướng phía không cách nào nắm lấy phương hướng chạy tới.

Nhìn cái kia thiên không…

Cho dù là đã từng Huyền Âm kiếm ý túc chủ, cảm thụ qua cái gì gọi là tà ý, nhưng ở đầu kia đỉnh chậm rãi rớt xuống phù đồ, hay là tiểu vu gặp đại vu.

Có lẽ kia Huyền Âm kiếm ý cũng không phải thật sự là đến từ kiếm giới, cũng không chỉ là kia Nhạc Duyên tạo vật… Bởi vì cảm giác kia để người cảm thấy có một chút

quen thuộc, thật giống như kia phần tà ác cùng cái kia thiên không ẩn hiện phù đồ có cùng nguồn gốc.

Chẳng lẽ! ! !

1 cái đáng sợ suy nghĩ từ trong lòng dâng lên.

Chỉ bất quá điểm này cảm xúc mang đến biến hóa thật là tại mình huynh trưởng đám người cùng một đám Minh giáo đệ tử hộ vệ dưới, ngược lại là không có mấy người chú ý tới.

Dù sao kia phô thiên cái địa mà đến tận thế khí tức, tựa hồ để mọi người trở lại thượng cổ man hoang thời kì.

…

Trương Quân Bảo thông suốt mà đứng, trên thân đạo bào bị cuồng phong thổi đến hô hô rung động.

Hắn hiện tại đã sớm không phải Trương Tam Phong lão niên hình tượng, mà là công lực vận chuyển sau tuổi trẻ bộ dáng.

Song chưởng hóa tròn, dĩ thái sự phân cực vô cực.

Mỗi chiêu mỗi thức ở giữa hiển thị rõ Vô Thượng Tông Sư khí độ.

Tận tiết kia vô song lực đạo vào hư không bên trong.

Hắn nhìn không chuyển mắt nhìn chằm chằm phát sinh trước mắt hết thảy nhìn không chuyển mắt, tuyệt đại lực

chú ý cơ hồ đều đặt ở kia xuất hiện tại không trung phù đồ. Nếu nói trước đó còn có một chút may mắn, như vậy tại thời khắc này toàn bộ ném sau ót, có chỉ có toàn lực.

Cỗ này vô hình tà ác, nếu dùng 1 cái từ để hình dung, đó chính là hỗn loạn.

Là vô tự hỗn loạn.

Cũng không phải là ngay từ đầu tưởng tượng nhằm vào người ác ý.

Không biết vô tự cùng tính nhắm vào khác biệt lớn bao nhiêu, nhưng Trương Quân Bảo lại biết đây hết thảy đều cùng Nhạc Duyên có quan hệ.

Cái này Trích Tinh lâu, có lẽ chính là vì kia phù đồ mà tồn tại.

Đao chiêu.

Kiếm chiêu.

Quyền cước.

Khí kình ở giữa giao phong.

Trừ bỏ Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu cùng mình sư muội Tiểu Long Nữ đánh nhau thật tình bên ngoài, hắn Trương Quân Bảo cùng Quách nhị tiểu thư 2 người đối diện Nhạc Duyên. Chỉ bất quá cho tới bây giờ Nhạc Duyên trừ bỏ ngay từ đầu ra 1 chiêu bên ngoài, thời gian khác liền bị không hiểu xuất hiện hồ điệp kéo vào âm

dương huyễn thuật bên trong.

Nhưng cho dù là dạng này Trương Quân Bảo cùng Quách Tương 2 người vẫn không có chiếm được mảy may tiện nghi, đó là bởi vì xuất hiện ở trước mặt mình người.

Hoặc là nói là từ Nhạc Duyên thể nội đi ra 2 đạo huyễn ảnh.

Kia là từ quá khứ đi ra Nhạc Duyên.

Tại đối phương xuất hiện một sát na kia, Trương Quân Bảo cùng Quách Tương 2 người liền nhận ra được.

Đó chính là thần điêu thời kì cuối Nhạc Duyên.

Là 2 người lúc trước bản thân nhìn thấy nam nhân kia.

Chiêu thức lưu chuyển ở giữa, là phá chiêu, càng là chỉ điểm.

Nhưng tại cảnh tượng như thế này dưới, Trương Quân Bảo cùng Quách Tương 2 người cảm giác được chỉ có khủng bố cùng ảo não.

Thái Cực đối Thái Cực, kiếm pháp đối với kiếm pháp.

Kia ‘Nhạc Duyên’ lấy 1 vs 2, mặc dù không thể áp chế, lại là đủ để ngăn cản 2 người bộ pháp, khiến cho 2 người không có cách nào nhanh chóng tiếp cận đứng tại nơi đó Nhạc Duyên.

2 người này không kém, nhưng đối Nhạc Duyên đến nói, lại không phải hắn tưởng tượng sát chiêu.

Trương Quân Bảo cùng Quách Tương sở dĩ như thế hoặc là càng nhiều hay là riêng phần mình tính tình.

Bẩm sinh cao ngạo cùng tự phụ mặc dù để Nhạc Duyên đã từng bị ảnh hưởng, nhưng tại giờ này khắc này, lại vẫn là kiêu ngạo thua thân, khác biệt duy nhất chính là hắn đồng dạng đem cảnh giác cùng đề phòng cũng tăng lên tới đỉnh điểm nhất.

Huống chi Nhạc Duyên lấy linh thức phát hiện vẫn cất giấu Nguyệt Thần, trên người đối phương kia còn sót lại Phượng Hoàng khí tức là bắt mắt như vậy cùng để người chán ghét. Khí tức kia, đối Nhạc Duyên đến nói, cũng chính là so Tiếu Tam Tiếu Long Quy khí tức tiểu chút.

Lấy tĩnh chế động, dĩ dật đãi lao.

Tĩnh cùng sát chiêu tiến đến.

Là dạng gì sát chiêu

Là Thần thú phẫn nộ cùng cừu hận, hay là những thứ chưa biết khác biện pháp

Lại hoặc là còn tại chờ mong có người có thể mượn yêu thế phù đồ cùng Trích Tinh lâu vì điểm rơi phá bích mà đến đối với mình tiến hành vây công

Trong đầu không ngừng hiện lên quá khứ kinh lịch cùng

vừa mới kinh lịch sự tình, nhất là tại cảm giác được người nào đó động tác thời điểm, Nhạc Duyên cười: Vẫn là kiềm chế sao lấy như thế âm dương huyễn thuật trình độ kéo ta nhập mộng, ngươi còn có bao nhiêu tuổi thọ có thể tiêu xài

Ta kia để người đáng thương đồ nhi a!

Thở dài một tiếng, thanh âm thẳng vào lòng đất trong huyệt động, rơi vào Hiểu Mộng trong tai.

Nghe vậy, ngẩng đầu.

Kia tóc tai bù xù dưới, 2 mắt tựa như tản mát ra lệ mang, trong bóng đêm sáng tỏ vô cùng.

Quả nhiên.

Khóe miệng nhẹ giương, Hiểu Mộng đang nghe cái này âm thanh thở dài cũng không có kinh hãi ngoài ý muốn, ngược lại là toát ra vẻ mừng rỡ.

Bất cứ lúc nào, ngươi đều là kiêu ngạo như vậy cùng tự phụ.

Đây là ưu điểm của ngươi, nhưng cũng là khuyết điểm lớn nhất.

Bởi vì chân chính sát chiêu không phải Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh), không phải cùng Tiểu Tam Tiểu vô ý thức phối hợp, tức thì bị nàng lấy cỡ nào năm qua rút ngắn thế giới…

Những này nhiều nhất chỉ có thể tổn thương hắn, mà không giết được hắn.

Đây hết thảy 'Sát chiêu' đều có mỹ hảo suy nghĩ, chỉ bất quá còn xa xa không đủ, muốn bộc phát ra uy lực lớn nhất, còn kém 1 đạo kíp nổ.

Bởi vì chân chính sát chiêu, nàng Hiểu Mộng đã cho Nhạc Duyên nhìn, kia là 1 cái để Nhạc Duyên không tưởng được đồ vật.

Kia chính xem như hắn Nhạc Duyên đồ tôn, nàng Hiểu Mộng tự hào nhất đồ đệ chỗ hao phí mấy chục năm nghiên cứu ra đối nhạc sát chiêu.

Lật tay ở giữa, 7 chén đèn dầu rơi vào thân thể của mình 4 phía, đồng thời tại nội lực dẫn tới dưới, cái này 7 chén đèn dầu trực tiếp tự cháy. Sáng tỏ đèn đuốc đem Hiểu Mộng bao tại chính giữa.

Cùng lúc đó, Hiểu Mộng càng là từ ngực mình móc ra 1 cái đã sớm chuẩn bị kỹ càng ngọc bình.

Ở trong đó, tựa hồ tới lui chất lỏng gì.

Mà trận thế này…

Chính là xuất từ gia cát võ hầu thất tinh tục mệnh pháp.

Đây chính là nàng Hiểu Mộng chân chính sát chiêu.

—

—

Chương 324 : Thất tinh định thất túc (thượng)

Thất tinh tục mệnh thuật.

Đây là xuất từ Gia Cát Khổng Minh chi thủ tuyệt đại chi thuật.

Càng là lưu truyền thế gian 1,000 năm đoạt thiên tạo hóa chi thuật.

Thế nhân giai truyền Gia Cát Khổng Minh thiên mệnh như thế, muốn bằng vào nghịch thiên cải mệnh chi pháp hướng lên trời lại mượn 10 năm tuổi tác đến vì bản thân vì Thục Hán tục mệnh, chỉ tiếc nhân lực không địch lại thiên mệnh, bởi vì Ngụy Diên nguyên nhân thất bại trong gang tấc, khiến Gia Cát Khổng Minh chết bệnh tại 5 trượng nguyên.

Thất tinh tục mệnh chi thuật tự sáng tạo tạo thành công về sau, không có bất kỳ người nào thành công, bao quát nó người sáng tạo Gia Cát Khổng Minh.

Đây là từ Tam quốc thời kì cuối truyền thừa xuống cố sự.

Cũng là Hiểu Mộng cho dù là trả giá tự thân nửa cái mạng làm đại giá cũng muốn mạnh vận âm dương thuật kéo Nhạc Duyên nhập mộng, lại nhìn một màn kia nguyên nhân.

Tại kia cũng thật cũng ảo bên trong, Nhạc Duyên là thiên mệnh, mà Ngụy Diên bất quá là thiên mệnh gánh vác người, là 1 cái cõng nồi đối tượng.

Bởi vì đối với những người khác đến nói, Hiểu Mộng âm dương huyễn thuật bất quá là huyễn thuật mộng cảnh, nhưng đối với Nhạc Duyên cùng Hiểu Mộng 2 người đến nói, cũng huyễn cũng là thật.

Thời gian vừa vặn đều là Nhạc Duyên vốn có năng lực.

Mà Hiểu Mộng mặc dù chỉ là chiếm chút da mao, nhưng ở nhiều năm như vậy bên trong cũng sờ đến một chút bên cạnh.

Chí ít dưới mắt nàng đã có thể hơi can thiệp dưới, ngăn cản một chút Nhạc Duyên chân chính át chủ bài.

Bằng không mà nói nàng cũng sẽ không làm người dẫn đầu 1 trong định ra cái này tuyệt sát kế sách.

Mà một màn kia như thật như ảo mộng cảnh chính là Hiểu Mộng cho ra tuyệt diệu một nước.

Cũng là Gia Cát Khổng Minh lưu lại sau cùng cẩm nang kế sách.

Vừa mới tiếng vọng tại mình bên tai thở dài, đại biểu lấy Nhạc Duyên chính thức bước vào cái cạm bẫy kia.

Lại có cái chiêu gì có thể ngay trước mặt của đối phương thi triển đến diệu đâu

7 đèn thắp sáng.

Phía bắc giấy ca-rô vị bày ra, đem Hiểu Mộng quay chung quanh.

Sau đó tại Hiểu Mộng đem trong ngực ngọc bình đặt ở trước mặt, theo nắp bình mở ra, sau đó liền đem bên trong huyết sắc dịch thể uống một hơi cạn sạch.

Nuốt một sát na, Hiểu Mộng thần sắc đại biến.

Không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung áp lực từ trong cơ thể sinh ra, tại thời khắc này có một cỗ quỷ dị đồ vật ngay tại từ kia uống cạn huyết sắc dịch thể bên trong bắt đầu khôi phục. Trong lúc nhất thời, Hiểu Mộng kia 1 trương có thể so thiếu nữ da thịt trên mặt ngọc hiện ra lít nha lít nhít màu đen đường vân.

Những này giống như là có sinh mệnh màu đen đường vân phảng phất giống như tiểu xà đồng dạng bắt đầu lan tràn toàn thân, so với mặt ngoài thân thể biến hóa thể nội mang tới cảm giác càng thêm thống khổ.

Sắc mặt dữ tợn bên trong, Hiểu Mộng sinh sinh cắn nát bờ môi, trong lúc nhất thời máu me đầm đìa.

Lại cúi đầu nhìn lại ——

1 bộ quỷ dị tràng cảnh xuất hiện tại Hiểu Mộng trong mắt.

Chỉ thấy bằng phẳng bụng dưới bắt đầu có biến hóa, tựa như thổi khí đồng dạng phồng lên.

Chỉ chốc lát sau, Hiểu Mộng kia thon thả dáng người đã biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó chính là 1 cái bụng phệ phụ nữ mang thai hình tượng.

“…”

Hiểu Mộng đối với mình hiện tại bộ dáng như khóc như cười, trong lòng tràn đầy thổn thức cảm thán.

Có lẽ tại nàng đã từng thời gian bên trong cũng như thế cảm thán qua tương lai của mình, nhưng kia hết thảy tại cái kia gió tuyết đan xen thời tiết bên trong hết thảy đều đã cải biến.

Kia một chỉ, kia một mặt, trực tiếp đưa nàng Hiểu Mộng cho sinh sinh từ thời gian của mình bên trong trục xuất.

Nàng phần lớn thời gian đều tại vì trong đầu chỗ đoán được ‘Tương lai’ mà truy đuổi.

Vì Nhạc Duyên sở thiết định ra đến tương lai mà truy đuổi.

Từ trong vô hình, Hiểu Mộng yên lặng trở thành dây diều, nắm kéo Nhạc Duyên dọc theo cố định trong lịch sử đi tới, trở thành theo một ý nghĩa nào đó phía sau màn hắc thủ.

Hôm nay —— nàng Hiểu Mộng liền muốn chặt đứt cái này một sợi dây.

Tê!

Cảm giác đau tăng lên, có nhiệt lưu chính dọc theo đùi chảy xuống, mùi máu tươi tràn ngập bên trong Hiểu Mộng có thể rất rõ ràng cảm giác được mình trong bụng có 1 cái quỷ dị đồ vật ngay tại hình thành.

Tại hấp thu sinh mệnh của mình vì nó sinh ra làm chất dinh dưỡng, nó ngay tại từng chút từng chút từng bước xâm chiếm lấy mình cỗ thân thể này.

Có lẽ, khỏi phải thời gian 1 nén hương, vật này liền có thể triệt để thay thế chính mình.

Mà nàng Hiểu Mộng sinh mệnh đếm ngược cũng cuối cùng rồi sẽ tiến đến.

Nó sẽ không xuất sinh, nó sẽ chỉ thay thế chính mình.

Quả nhiên.

Nó là triệt đầu triệt để quái vật.

Bất quá cũng tốt, ván này chính là mình cùng đã từng ái đồ Gia Cát Khổng Minh tại trên bàn cờ rơi xuống cuối cùng một tử.

Ngọc bình rơi xuống đất vỡ vụn, ngồi yên 1 giương.

Thu ly kiếm từ trường bào bên trong trượt ra.

Thân kiếm tại ánh nến bên trong lãnh diễm.

Lợi kiếm xé rách không gian, đạo bào bay giương, tại

ánh nến chập chờn bên trong, tại máu tươi đang bao vây, cưỡng ép áp chế ngăn cách khí tức đồng thời, thời gian qua đi 1,000 năm thất tinh tục mệnh thuật rốt cục lại xuất hiện cõi trần.

…

” “

Nhạc Duyên ánh mắt bên trong khó được hiện ra nghi hoặc, trên mặt càng là xuất hiện đại đại mê mang.

Đây là cái chiêu gì

Đang thức tỉnh ký ức về sau Nhạc Duyên lần thứ 1 cảm thấy ngoài ý muốn.

Linh giác đảo qua kia ẩn thân tại Trích Tinh lâu dưới nền đất Hiểu Mộng, nhất là tại phát giác được đối phương tiếp xuống một hệ liệt thao tác về sau, Nhạc Duyên rốt cục sững sờ.

Đó là cái gì tình huống

Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) xuất hiện Nhạc Duyên không ngoài ý muốn.

Trương Quân Bảo cùng Quách Tương xuất hiện cũng không kinh hỉ.

Thậm chí thi triển tuyệt nghệ xa xa liên lụy mình Tiếu Tam Tiếu cũng không ngoại lệ.

Kia còn tại ẩn giấu Nguyệt Thần cũng giống như thế.

Trên trời dưới đất, tại cái này Quang Minh đỉnh trong vòng phương viên trăm dặm , bất kỳ cái gì tình huống đều rơi vào Nhạc Duyên trong mắt.

Kế sách của các nàng rơi vào Nhạc Duyên trong mắt, liền tốt so xem vân tay trên bàn tay đồng dạng có thể thấy rõ ràng.

Biến hóa bao nhiêu cũng không rời bản chất.

Tiếu Tam Tiếu thiên thu đại kiếp, Hiểu Mộng kế hoạch, dù là lợi dụng bản thân năng lực dùng sinh mệnh đối với mình thời gian tiến hành ảnh hưởng, Tiểu Long Nữ Bạch Tố Trinh, thậm chí là mượn từ phù đồ xuất hiện kéo lấy thế giới khác va chạm dung hợp, những vật này đều không có gì bất ngờ xảy ra, vượt qua không được Nhạc Duyên lý giải.

Nhưng, lập tức một màn này thoáng để người kinh ngạc.

Mang thai.

Tại trong chớp mắt, Hiểu Mộng từ một giới ‘Thiếu nữ’ biến thành phụ nữ mang thai.

Cảnh tượng như vậy, quả thực để Nhạc Duyên ghé mắt.

Kia trong bình ngọc là cái gì

Làm nhiều như vậy phong ấn phòng ngừa khí tức tiết ra ngoài, uống vào sau lập tức liền có mang mang thai,

chẳng lẽ là trong truyền thuyết Nữ Nhi quốc nước sông

Là nước sông

Hay là máu của thần thú

Hoặc là cái gì khác, mặc dù có khí tức che đậy, không cách nào thẩm tách, nhưng đối với Nhạc Duyên đến nói đều không trọng yếu.

Như thế tình huống dưới, chẳng lẽ sẽ sinh hạ 1 cái trên trời rơi xuống anh hùng đến ngăn trở mình sao

Bởi vì theo thời gian trôi qua, theo hắn thu hồi trí nhớ của mình, Nhạc Duyên ngay tại từng bước một hướng quá khứ khôi phục.

Mỗi thời mỗi khắc đều tại từng chút từng chút thu hồi mình lực lượng, đều đang mạnh lên.

Mà tính cách nhưng cũng ở trong quá trình này từng chút từng chút ma diệt, bắt đầu biến hóa, hướng ban đầu phương hướng dạo bước mà đi.

Là đa tình nói công tử

Là vô tình phương đông quá 1

Lại hoặc là mỗi cái thế giới mình

Mỗi 1 cái chính mình cũng bất quá là tồn tại một đoạn thời gian, liền tại lực lượng khôi phục bên trong tiêu tán. Hắn hiện tại đã không phải là trước đó mình, có thể nói

mỗi một sát na đều cùng lúc trước tự thân có khác biệt.

Mỗi một khắc đều là mới mình, mỗi một khắc đều tại tiêu diệt lấy quá khứ chính mình.

Ma chủng bị hấp thu, quá khứ tại tiêu tán.

Hết thảy đều như Bồ Tát một sợi phiền não đồng dạng phiêu giương.

Khi cái này sợi phiền não triệt để tiêu tán một khắc này, hắn liền đi ra cướp.

Tại đạp lên Trích Tinh lâu thời điểm, Nhạc Duyên đã không phải là trước kia Nhạc Duyên.

Thế giới này cùng mình tiếp xúc gần gũi Xích Luyện tiên tử có lẽ đã sớm phát hiện điểm này, chỉ bất quá nàng chung quy là tại mình lừa gạt mình, không chịu tiếp nhận sau cùng chân thực.

Nữ nhân cuối cùng thích bản thân tê liệt, dùng hoang ngôn lừa gạt mình.

Nhạc Duyên ánh mắt liếc qua đang cùng Tiểu Long Nữ giao thủ Xích Luyện tiên tử, hắn cảm giác được đối phương đánh vỡ nam tường điên cuồng, Xích Luyện tiên tử đem đây hết thảy hóa thành giận chó đánh mèo.

“Thôi!”

Thu tầm mắt lại, ngẩng đầu nhìn lướt qua đỉnh đầu kia sắp hoàn toàn vỡ vụn bầu trời, nhìn xem đang sa xuống

phù đồ ngọn tháp, Nhạc Duyên thanh âm đạm mạc quanh quẩn tại đỉnh Trích Tinh lâu, lạnh lùng vô tình chi ý tại cái này tận thế trong không khí đều không thể bị che lấp: “Thất tinh tục mệnh lại như thế nào không cách nào nghịch thiên, bất quá phí công.”

“Bản tọa nên thu hồi thời gian của mình.”

“Trò đùa, dừng ở đây.”

Ngăn cản Trương Quân Bảo cùng Quách Tương huyễn ảnh thu hồi, Nhạc Duyên thanh âm tại 4 phía quanh quẩn, phàm là nghe tới mấy câu nói đó người ai cũng sắc mặt đại biến, một cỗ lớn lao khí tức lấy Nhạc Duyên làm trung tâm tản ra, khiến cho bọn hắn đều ngừng lại.

Lập tức liền thấy Nhạc Duyên tay phải nhẹ giương, sau đó phủ hướng bên hông loan đao.

Bang ——

Thân đao từng chút từng chút dùng đến tốc độ thật chậm ra khỏi vỏ.

Đao ra như mưa xuân.

Lại tại lầu nhỏ đêm nghe.

Là đao ngâm.

Tại im ắng kể ra quá khứ cố sự.

Trong chốc lát, vô hình ba động quét ngang bát phương.

Trong lúc nhất thời vô số người bị cỗ này không hiểu ba động ảnh hưởng, gần như đều lâm vào mê mang, phối hợp với kia vang vọng bầu trời tà âm thanh tán dương bên trong, tại trong thoáng chốc đi vào 1 cái tên là Nhạc Duyên người cố sự bên trong.

Ngay tại loan đao sắp hoàn toàn ra khỏi vỏ một khắc này, 1 cái thâm trầm giọng nữ quanh quẩn tại giữa thiên địa.

“Đạp thất tinh, tiếp theo 9 mệnh.”

“Bắc đẩu trấn Thương Long, thất tinh định thất túc!”

“Thất tinh tục mệnh thuật, khởi trận!”

—

—

Chương 325 : Bắc đẩu trói Thương Long (hạ)

Một tiếng 'Khởi trận', để thiên địa nghẹn ngào.

Vốn là như tận thế đen nhánh chi cảnh trừ bỏ nương theo lấy lôi điện phong hỏa bên ngoài, tại thời khắc này lại lần nữa bằng thêm một phần tịnh lệ nhan sắc.

Một cỗ lực lượng vô hình phá không, trực kích bầu trời kia quay chung quanh phù đồ uốn lượn mây đen.

Trực tiếp tại phía trên kia đánh ra 1 cái trống rỗng, càng là đánh tan từng tầng từng tầng nhìn không thấy khí tầng.

Cảnh tượng như vậy lại lần nữa hấp dẫn lực chú ý của mọi người, chỉ thấy kia trống rỗng chỗ để lộ ra lại không phải ánh nắng, mà là một mảnh bầu trời đêm.

Ban ngày như đêm.

Đêm tối điên đảo.

Bị Hiểu Mộng thanh âm sinh sinh từ cố sự bên trong lôi ra chúng giang hồ nhân sĩ có không ít người rốt cục thanh tỉnh lại.

Tại như thế có thể vì dưới cao thủ chiến đấu bên trong, thiên tượng đã như là đồ chơi đồng dạng bị tùy ý đùa bỡn, từng màn cảnh tượng đã sớm đánh vỡ người

giang hồ tam quan. Dưới mắt, lại xuất hiện như thế một màn, ngược lại là không có để bọn hắn lớn bao nhiêu ngoài ý muốn.

Cho dù là đầu kia đỉnh phù đồ như là thiên thạch rớt xuống, đập chết chúng sinh, bọn hắn cũng sẽ không có bao lớn ngoài ý muốn.

Chỉ là một đám người giang hồ tam quan dù là đang không ngừng vỡ vụn và chỉnh hợp bên trong, tại thời khắc này hay là cảm thấy ngoài ý muốn.

Kia phá vỡ trong hư không, xuất hiện là bầu trời đêm.

Là Bắc đẩu thất tinh.

“Cái này “

Ngẩng đầu, đỡ lấy mình thê nữ rời đi Minh giáo tả sứ Dương Tiêu ngạc nhiên vô cùng nhìn xem kia lỗ rách chỗ, kinh ngạc nói: “Thất tinh “

“Không đúng!”

Tại hiện tại Minh giáo bên trong, trừ bỏ Thiết Quan đạo nhân cùng Lưu Bá Ôn sư huynh đệ bên ngoài, những người khác bên trong hắn Dương Tiêu có thể nói là đối thiên tượng có hiểu rõ nhất định. Cái nhìn này, liền nhìn ra trong đó chỗ quái dị.

Phương vị không đúng!

Mà lại tinh tinh lớn tiểu cũng không đối!

Nhất là nhìn lại, kia tinh tinh xem ra càng lúc càng lớn, tựa hồ có rớt xuống ảo giác.

Cái này không chỉ là Dương Tiêu tâm tư, cũng là không ít người bận bịu bên trong tranh thủ thời gian dưới cảm khái.

“Thiên Xu!”

Không đợi cái khác người kịp phản ứng, Hiểu Mộng thanh âm lại lần nữa quanh quẩn tại Quang Minh đỉnh, một câu rơi xuống, theo sát mà đến chính là 1 đạo trụ trạng tinh quang xông phá màn trời, trực kích mà hạ.

“Trời tuyền!”

“Thiên Cơ!”

“Thiên Quyền!”

“Ngọc hoành!”

“Mở dương!”

“Dao ánh sáng!”

Thất tinh chi danh, mỗi một cái tên đều đại biểu cái này 1 đạo tinh quang.

7 đạo tinh quang tại kia phù đồ triệt để đột phá trước đó lấy chậm chạp đến cực điểm tốc độ phá không mà xuống, chậm rãi đem Trích Tinh lâu vây quanh ở trong

đó. Như có người cư cao nhìn lại, chắc chắn phát hiện cái này Trích Tinh lâu thật giống như rượu ngon đồng dạng bị thất tinh chi quang chứa ở đấu hình bên trong.

Nương theo tinh quang mà đến là 7 đạo vô song vô hình áp lực, thì là tản mát tại Nhạc Duyên trên thân, khiến cho kia đã rút ra hơn phân nửa loan đao cho sinh sinh ngừng lại, thậm chí còn có về cắm dấu hiệu.

“! ! !”

“Đây là thất tinh tục mệnh thuật “

Đừng gạt ta, ta biết thất tinh tục mệnh chi thuật cũng không phải dạng này.

Não hải bên trong lăn lộn kinh ngạc suy nghĩ, Nhạc Duyên cảm thụ được đập vào mặt áp lực, nhìn qua bị lực vô hình ấn xuống tay phải, sắc mặt vẻ ngoài ý muốn nói: “Hiểu Mộng, ngươi chi dự định để vi sư ghé mắt.”

“Nhưng cái này lại như thế nào “

“Càng làm cho ta thất vọng a!”

“Một thức chưa hề thành công qua tuyệt nghệ.”

“Chưa hề công thành, làm sao đến thành công “

“Điểm này nho nhỏ hí kịch, ta nhìn thấy.”

Trong bất tri bất giác, Nhạc Duyên giọng điệu đang lặng lẽ phát sinh biến hóa, theo tự xưng chữ biến ảo, đã

tuyên cáo hắn ngay tại thu hồi thượng cổ thân phận: “Chỉ dựa vào dạng này còn chưa đủ a.”

“Muốn nhờ vào đó nhất cử công thành, ta là nên khen thán nhữ chi đảm lượng hay là mỉa mai nhữ chỗ mong đợi thiên mệnh đâu “

“Bởi vì ta chính là trời ạ!”

“Cho nên nhữ muốn ngăn cản hoặc giết ta, cần càng đặc sắc thủ đoạn.”

“Nghịch thiên chính là nghịch ta!”

Nguyên bản đã đình chỉ rút đao động tác, lại lần nữa bắt đầu chuyển động.

Không chỉ có như thế, liên tiếp dưới chân Trích Tinh lâu cũng bắt đầu két rung động, tại mấy cỗ lực lượng lẫn nhau xung kích dưới, kia bị Nhạc Duyên bảo vệ Trích Tinh lâu cũng có bất ổn băng liệt dấu hiệu.

Lời nói rơi xuống, vốn chỉ là kéo dài tại Quang Minh đỉnh tận thế chi cảnh, tại câu nói này sau xuất hiện kịch liệt biến hóa.

Như có một cái dạng gì đồ vật từ trong hư không thức tỉnh, từ trong tử vong trở về.

Theo khí tức ba động biến hóa, tai nạn đã xuất hiện tại toàn bộ đại địa bên trên.

Chí ác khí tức trực kích mỗi người linh hồn, khiến cho

đại địa bên trên vô số người tại run lẩy bẩy, ngàn tỉ người tại đột nhiên tới ác ý dưới trực tiếp hôn mê.

Kia cho người cảm giác thật giống như… Đỉnh đầu trời sống.

Cao cao tại thượng lạnh lùng thanh âm truyền vào Hiểu Mộng trong tai, Hiểu Mộng cũng không bên ngoài, dù sao trước đây mặt một loạt thủ đoạn ở trong mắt Nhạc Duyên khả năng đều chẳng qua là sân khấu bên trên biểu diễn. Vỗ vỗ tay, tán thưởng một tiếng chính là Nhạc Duyên cái này người xem cho ra hồi báo.

Nhưng! ! !

Một màn này thật là Hiểu Mộng mong đợi nhất chỗ.

“Không!”

“Trời xanh sớm đã chết, ngươi có thể là nói công tử Nhạc Duyên, có thể là Thuần Dương giáo chủ, có thể là Đông Hoàng quá 1, duy chỉ có không thể là Tiệt giáo giáo chủ.”

“Mà lại có một chút ngươi sai.”

“Cái này thất tinh tục mệnh thuật không phải là không có thành công ví dụ, bởi vì nó lần thứ 1 thí nghiệm liền đã thành công.”

“Lần này, bất quá là thất tinh tục mệnh chi thuật chân chính toả hào quang mạnh thời điểm.”

Nói xong, Hiểu Mộng công lực vận chuyển tới cực hạn, nàng đầu tiên là đem mình một thân công lực làm kíp nổ tán đi, sau đó chính là triệt để dẫn xuất linh hồn của mình, từ bỏ thân thể của mình. Một sát na, Hiểu Mộng chỉ cảm thấy mình thoát ly thân thể, nguyên thần từ đỉnh đầu thoát ra.

Xuất khiếu một khắc này, nguyên thần lớn lên theo gió.

Trong nháy mắt bành trướng gấp mấy vạn lớn nhỏ, không khí nhiễu loạn bên trong xuất hiện 1 đạo hư ảo thân ảnh.

Mặc dù tại đầy trời lôi đình bên trong, linh hồn nhận xung kích không ngừng tiêu tán.

Nhưng kia phiêu dật trong không khí linh hồn vẫn là khua tay trường kiếm, Hiểu Mộng lấy mình linh hồn vì liệu lại lần nữa dẫn dắt thất tinh chi quang rơi thẳng xuống.

7 đạo tinh quang từ trên xuống dưới rơi vào đại địa, đem Trích Tinh lâu vây quanh ở trong đó.

Chỉ bất quá cái này Hiểu Mộng nguyên thần dẫn dắt dưới, cái này 7 đạo tinh quang cũng không có rơi vào Nhạc Duyên trên thân, ngược lại là xuyên phá đại địa, trực kích kia trốn ở hang động bên trong Hiểu Mộng trên thân thể.

Trong huyệt động.

Bị Hiểu Mộng vứt bỏ phụ nữ mang thai dáng người tại

nàng nguyên thần rời đi về sau liền phát sinh biến hóa.

Tựa hồ là không có thân thể chủ nhân linh hồn áp chế, kia ngăn cản trong bụng vật kia tồn tại đã biến mất.

Rất nhanh.

Đứng ở 7 ngọn đèn bên trong ‘Hiểu Mộng’ liền xuất hiện biến hóa.

Từ bên trong cùng bên ngoài.

Tại máu me đầm đìa bên trong, ‘Hiểu Mộng’ không ngừng đảo dữ tợn bạch nhãn, bắp thịt trên mặt càng là tại mất khống chế run rẩy nhúc nhích.

Trong chốc lát, ‘Hiểu Mộng’ nửa gương mặt đã xuất hiện ngoài định mức biến hóa.

Hé mở để người quen thuộc khuôn mặt đã hiển hiện.

Mặt kia… Rõ ràng là một cái khác ‘Nhạc Duyên’ .

Khi ‘Nhạc Duyên’ xuất hiện thời điểm, thân thể đã bắt đầu đi vào già yếu.

Chỉ là nó mở mắt nhìn thế gian một sát na kia, Hiểu Mộng nguyên thần dẫn đạo mà đến thất tinh chi lực định tại mục tiêu trên thân, tục mệnh chi thuật chính thức bắt đầu.

Cùng thời khắc đó.

Đang cùng thất tinh chi lực mang theo cự lực đối kháng cũng đè lại tới Nhạc Duyên đột nhiên sắc mặt đại biến, càng là phát giác được thân thể của mình xuất hiện biến hóa.

Kia khí tức quen thuộc cơ hồ là đập vào mặt.

Kia là ——

Mặt khác tái tạo 1 cái mình

Không ổn!

Giờ khắc này, Nhạc Duyên rốt cục hiểu rõ đến nhắm vào mình chân chính sát chiêu.

Cùng 1 cái không gian, cùng 1 cái thời không.

Cùng cùng 1 cái chính mình.

Hiểu Mộng cùng Gia Cát Khổng Minh sư đồ mô phỏng lấy 1,000 năm nghịch lý chi cục chung quy là tại Nhạc Duyên kiêu ngạo tự phụ cùng quán tính nhận biết thúc đẩy dưới hoàn thành.

—

—

Chương 326 : Nghịch lý chi cục

Trong mắt ngươi thế giới là cái dạng gì

Là thiên thanh trăng sáng, là trời trong gió nhẹ hay là mưa xuân như tơ, tuyết lớn tung bay

Là nhật nguyệt tinh, là bốn mùa, là 24 lúc.

Lấy to lớn Hóa Linh hồn hình thái nổi bồng bềnh giữa không trung Hiểu Mộng cảm khái như thế.

Lại hoặc là trong mắt ngươi thế giới là đen nhánh chi trời

Là phù đồ ngược lại rơi

Là phong vũ lôi hỏa

Là vô số mắt người bên trong thương khung ngã úp, là thiên băng địa liệt

Lại hoặc là Xích Luyện tiên tử trong lòng yêu, là Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) trong mắt hận

Vân vân.

Không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung nhói nhói chính từng chút từng chút tràn ngập trong linh hồn, rút đi thân thể mình đem nguyên thần triệt để bại lộ tại lôi đình

phía dưới. Mỗi thời mỗi khắc các loại dây dưa khí tức đều tại kích thích linh hồn của nàng.

Lấy thân thể làm mồi nhử, lấy linh hồn làm dẫn tử, Hiểu Mộng đã sớm biết được mình cuối cùng kết cục.

Trong mắt của nàng… Nhìn thấy thế giới không phải như vậy.

Nương tựa theo Nhạc Duyên ban cho phương sĩ một mạch lực lượng thời gian, mượn từ bị Nhạc Duyên trục xuất đi ra Hiểu Mộng, nàng tại thời khắc này mượn từ linh hồn hoàn toàn thăng hoa triệt để thấy rõ trong mắt thế giới.

Thấy rõ trước mắt thế giới này bộ dáng.

Khác biệt trước đó mơ hồ.

Kia là một gốc đại thụ.

Rễ cây là nguyên bản thế giới, tại viên kia to lớn lam sắc cầu thể bên trên nằm 1 đầu vô hình long xương cốt, mà thế giới gốc rễ chính nắm chắc cỗ này màu xanh long thi, hấp thu trên thi thể lực lượng để mà cho thế giới chuyển vận chất dinh dưỡng.

Hấp thu chính là cái gì

Hiểu Mộng nhìn ra được, vật kia rất quen thuộc.

Kia là thời gian, là thời gian tại linh hồn trong mắt cụ hiện hóa, có lẽ mỗi lần chết đi người đều tại lâm chung

thời điểm thấy cảnh ấy, nhìn thấy cái này phảng phất giống như đại thụ che trời thế giới.

Nguyên bản thế giới phát triển hẳn là cái này đại thụ trụ cột, tại thời gian dòng sông bên trong uốn lượn mà xuống, sẽ không đảo lưu, cũng sẽ không chi nhánh, thẳng đến thế giới cuối cùng. Mà ở Thế Giới Thụ làm phía trên thật là xuất hiện rất nhiều chi nhánh, thời gian tại triều cái khác phương hướng chếch đi mà đi.

Kia là mặt khác thế giới.

Mà những thế giới kia đều là bám vào trụ cột phía trên cành cây, thoát thai lại không thể độc tồn.

Nhạc Duyên mỗi một lần dạo bước, đều là một cái thế giới.

Bạch Tố Trinh… Chính là như thế.

Chính nàng thậm chí cũng không tính là là thế giới này.

Trong mắt, Hiểu Mộng nhìn thấy trước mắt thế giới này, tại nhiều năm qua mình thao tác dẫn đạo dưới, nó đang biến hóa, tại bị cái khác thế giới chỗ xâm nhập, trên cành cây tách ra cành cây bắt đầu cấu kết, bắt đầu tụ hợp.

Cành cây tại tụ hợp, từng cái song song ra thế giới tại tụ hợp, cuối cùng tại ngọn cây ngưng kết thành vì to lớn tán cây.

Có lẽ trong thế giới này vốn là một người khác cố sự,

nhưng tại mình cùng Nhạc Duyên đám người lẫn nhau giao thoa ảnh hưởng dưới, cuối cùng khiến cho thế giới phát sinh nhiễu sóng.

Thế giới bệnh.

Kiếp nạn giáng lâm.

Cái này, chính là Tiếu Tam Tiếu trong miệng một mực lẩm bẩm thiên thu đại kiếp.

Lập tức thế giới này, đã tại các loại nguyên do dưới rót thành tán cây, vô hình thiên địa oán khí, từng cái thế giới yêu hận kiếp khí tụ lại với nhau. Mà tại kia phù đồ tà ý dẫn đạo dưới, 'Tán cây' mất đi đối với mình bản thân điều chỉnh.

Đây chính là nhiễu sóng, chính là cướp.

Giờ khắc này, Hiểu Mộng giật mình.

Nguyên lai tất cả mọi người là kiếp trung người.

Thì ra là thế.

Duyên tới là cướp.

Theo linh hồn thăng hoa tiêu tán, ở trong quá trình này Hiểu Mộng nhìn càng phát rõ ràng.

Nàng nhìn thấy tây du lịch.

Nàng nhìn thấy đại Đường.

Nàng nhìn thấy thiên long.

Nàng nhìn thấy Tam quốc.

Nàng nhìn thấy phong thần.

Nàng nhìn thấy khác biệt Xích Luyện tiên tử, khác biệt Tiểu Long Nữ, nhìn thấy khác biệt Nguyệt Thần, khác biệt Quách Tương vân vân.

Nàng nhìn thấy thật nhiều cái quen thuộc người xa lạ, nhưng cuối cùng chỉ thấy 1 cái chính mình.

Phật thấy 3,000 giới, 3,000 đều ngã phật.

Nguyên lai Bạch Tố Trinh nói thật không có sai.

Hắn là chân chính Phật địch, là Phật chướng.

Là Tà linh.

Là thời gian dị số.

Là Thương Long.

Cũng là trời xanh.

Cũng nhìn thấy kết cục sau cùng —— Tiệt giáo giáo chủ đã sớm chết.

Thế giới này bất quá là tại thi thể của hắn bên trên trưởng thành đại thụ, Nhạc Duyên bất quá là thời gian

đối với xông tiếng vọng, là túc địch vây công quyết chiến sau sinh ra tạo vật, còn tại thời gian dạo bước bên trong tiến hành nhìn không thấy các loại giao phong.

Hồng trần đủ để luyện hóa bất luận cái gì yêu ma.

Hắn có thể là bất luận kẻ nào, duy chỉ có không thể là Tiệt giáo giáo chủ, không thể là thiên ngoại người.

Bởi vì nếu là giáo chủ, như vậy đầu nguồn đem không còn, mà do nó đản sinh ra thế giới liền sẽ về 1 sụp đổ, rất nhiều người đều đem không còn.

Thậm chí đầu này đỉnh yêu thế phù đồ cũng bất quá là quá khứ huyễn ảnh, nàng vừa mới bản thân nhìn thấy thượng cổ một màn căn bản không phải dưới mắt có khả năng so sánh.

Nhưng vẻn vẹn chỉ là hiển hiện huyễn ảnh, cũng đã bày biện ra tận thế tai ương, một khi hóa hư thành thực… Phù đồ chỗ giáng lâm tràng cảnh, để Hiểu Mộng không dám nghĩ sâu.

“Ta minh bạch.”

Cúi đầu nhìn về phía Trích Tinh lâu đỉnh Nhạc Duyên, Hiểu Mộng tâm tư chuyển động ở giữa đã rõ ràng chính mình dự định.

Suy nghĩ lưu chuyển ở giữa, lại lần nữa tăng lớn thất tinh tục mệnh chi thuật, sau đó liền kéo lấy tàn tạ linh hồn hướng Trích Tinh lâu mái nhà phóng đi.

…

Lòng đất, hang động.

Hiểu Mộng thân thể nửa người bạch cốt nửa người ‘Nhạc Duyên’, tại máu bên trong tắm rửa.

Trích Tinh lâu đỉnh.

Nhạc Duyên sắc mặt đại biến.

Nghịch lý chi cục xuất hiện triệt để đánh vỡ hắn tỉnh táo.

Cùng một không gian, cùng một thời gian, xuất hiện cùng 1 cái chính mình.

Đây không phải là phân thân, cũng không phải ma chủng, mà là 1 cái chân chính chính mình.

Như vậy cả 2 cùng tồn, hơn nữa còn mượn từ môi giới ‘Hiểu Mộng’ chạm mặt, vậy sẽ xuất hiện cái dạng gì vấn đề

Vấn đề chính là —— Nhạc Duyên phát hiện trong cơ thể mình lực lượng ngay tại cấp tốc trôi qua, hướng phía một cái khác ‘Mình’ thân thể bên trong chảy tới.

Tại một cái khác ‘Nhạc Duyên’ từ Hiểu Mộng thân thể bên trong đản sinh thời điểm, Nhạc Duyên lực lượng trong cơ thể có thể nói là tại trong tích tắc trôi qua một nửa.

Không chỉ có như thế, tựa hồ là cái kia phục sinh ‘Nhạc

Duyên' xuất hiện vấn đề gì, một khi xuất thế chính là đụng phải thế giới nhằm vào, tại nó mở mắt lẽ ra chính là nhắm mắt thời khắc, mà kia thất tinh tục mệnh chi thuật có hiệu lực.

Thất tinh tục mệnh thuật nghịch thiên đoạt mệnh chi năng sinh sinh đánh vỡ vận mệnh, đánh vỡ thời gian giới hạn, để 'Nhạc Duyên' bày biện ra một loại trạng thái quỷ dị.

Tại kết hợp từ trên thân Nhạc Duyên lưu đến lực lượng cùng thất tinh tục mệnh chi thuật song trọng phối hợp thêm, mới có thể khó khăn lắm địch lại kia nghịch lý, sau đó duy trì được một loại quỷ dị cân bằng.

"! ! !"

Lực lượng cùng khí thế lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được suy yếu xuống dưới, Nhạc Duyên đối mặt cục diện như vậy rốt cục gấp. Nếu là không có thất tinh tục mệnh chi thuật, như vậy một cái khác mình vừa mới sinh ra liền sẽ mất đi, đó cũng không có bao lớn ảnh hưởng.

Nhưng thất tinh tục mệnh chi thuật lại biến không thể thành có thể.

Khiến cho 2 cái mình đồng thời tồn tại, để cho mình đến đối kháng nghịch lý, từ đó hình thành tuyệt sát chi cục.

Nhạc Duyên không có đi suy nghĩ sâu xa Hiểu Mộng vì sao có thể trùng tạo 1 cái chân chính mình, chân chính để người kinh ngạc chính là hắn Nhạc Duyên cho tới

bây giờ liền không có nghĩ tới 1 cái nghịch thiên đoạt thọ tục mệnh thuật pháp sẽ tạo thành như thế phá hư tính.

Thông tục điểm nói, chính là hắn Nhạc Duyên cũng bị người thẻ BUG sữa chết rồi.

Loan đao vào vỏ.

Nhạc Duyên sắp bứt ra vừa vỡ thất tinh tục mệnh thuật thời điểm, một cơn gió mát rơi vào bên cạnh.

Thanh phong thì thầm, như là một giới ôn nhu ôm ấp đem Nhạc Duyên ôm vào trong ngực, băng lãnh xúc cảm xuất hiện tại bên mặt, đầu vai.

… Nhạc Duyên dừng lại.

—

—

Chương 327 : Mộng tỉnh

Hô ——

Như có như không hô hấp ở bên tai.

Là gió đang thì thầm.

“…”

Có chút bên cạnh phía dưới, Nhạc Duyên cảm thụ được bả vai cùng bên mặt bên trên lãnh ý, hắn biết giờ khắc này hóa thành thanh phong đồng dạng ôm lấy mình đến cùng là cái gì. Vứt bỏ thân thể, vứt bỏ linh hồn, cuối cùng bày ra nghịch lý chi cục đáng giá không

Nhạc Duyên không có đi hỏi thăm.

Theo một cái khác mình sinh ra, mượn từ Hiểu Mộng làm mối thể 2 cái tự mình tính là gặp mặt, khiến cho nghịch lý chi cục công thành.

Tại thất tinh tục mệnh chi thuật phụ trợ dưới, cái kia tân sinh mà không có bất kỳ lực lượng nào ‘Mình’ đang dùng bản năng cầu sinh tại từng chút từng chút hấp thu mình lực lượng, đi đối kháng nghịch lý đối với hắn sửa đổi.

Ván này, Hiểu Mộng chân chính lợi dụng nhân chi bản tính cùng bản năng cùng nhận biết quán tính.

Bỗng nhiên, Nhạc Duyên đã đại khái suy đoán ra cái này

1,000 năm chi cục.

Theo công lực chia đôi điểm đồng thời từng bước giảm xuống, trước đó kia không phải người không phải thân trạng thái ngay tại rút đi. Biến mất lực lượng để Nhạc Duyên tại một chút xíu hồi phục, bất quá trong chốc lát kia biến mất lực lượng cũng đã đem hắn trở về đường cho bẻ gãy hơn phân nửa, khiến cho đạp lên con đường hắn rút lui tới.

Nàng lấy ý nghĩ không ra biện pháp dùng thất tinh tục mệnh chi thuật 'Trị liệu' mình nửa cái mạng.

Tàn tạ linh hồn im ắng, kiêm chức lấy mang thai dục mới 'Nhạc Duyên' từ đó trở thành nguyên thể, mà hết thảy này tạo thành hậu quả liền chỉ có 1 cái.

Từ đó về sau, cái kia bị mình trục xuất đi ra Hiểu Mộng muốn đạt thành chính nàng mộng tưởng.

Dùng mình có thể sử xuất lớn nhất khí lực.

Nàng chặt đứt chơi diều tuyến.

Trở về tại hư vô.

"Đáng giá không "

Nhạc Duyên đặc hữu đạm mạc thanh âm vang lên, nghiêng mắt nhẹ liếc kia sát bên mình tàn hồn. Trên thân trọng lượng tại biến nhẹ, cái này đời đồng hồ lấy Hiểu Mộng tàn hồn đang lấy tốc độ cực nhanh bay hơi tiêu tán, nàng có khả năng chi phối lực lượng đã giảm

bớt.

Đáng giá không

Đáng giá.

Hiểu Mộng hỏi như vậy chính mình.

Bởi vì tại Hiểu Mộng trong tai, vừa mới Nhạc Duyên thanh âm mặc dù hay là như vậy lạnh lùng, nhưng đã không phải là tuyệt đối cao cao tại thượng, không phải người không phải thần, cho dù là khôi phục lại thời Tần thời kỳ âm lãnh tuyệt tình nhưng rơi vào Hiểu Mộng trong mắt, nhưng cũng là như vậy nóng rực đa tình.

Trong chớp mắt.

Nhạc Duyên khí tức lại biến.

Đông Hoàng quá 1 cỗ khí tức kia chậm rãi suy yếu, ở trên người hắn lại xuất hiện mặt khác một cỗ khí tức.

Là tại suy yếu, là tại quay lại.

Đôi mắt lưu chuyển, hơi đóng mí mắt che không được trong mắt nổi lên bi thương.

Nhạc Duyên nhẹ híp mắt 2 con ngươi, phát ra thở dài một tiếng.

Một tiếng này, đã có thể làm cho người cảm thấy tình cảm.

“Đáng giá!”

Hiểu Mộng cổ động còn sót lại linh hồn chấn động không khí cho ra câu trả lời của mình.

Linh hồn tại một chút xíu tiêu tán, hóa thành thất tinh tục mệnh thuật củi củi, kế tiếp theo thôi động nghịch lý chi cục.

Cho dù ở dạng này một khắc, Hiểu Mộng vẫn cổ động sau cùng dư lực làm ra lựa chọn.

Bởi vì ở thời điểm này, Hiểu Mộng lần thứ 1 cảm nhận được cái gì gọi là tình cảm.

Nhìn thấy trên đất thê thảm chi cảnh mà vật thương kỳ loại… Cho nên, đây là buồn

Ngày này quá tối, cái này mưa quá lớn, cái này lôi hỏa quá mức đốt người, cái này đã nhìn qua rối bời thiên tượng để người cảm thấy không tốt, không thích.

Chẳng lẽ đây chính là cái gọi là chán ghét

Chán ghét về sau, lập tức mà đến thì là một cỗ không cầm được mừng rỡ.

Trong mắt của nàng, thế giới này so trước đó phải có lấy càng nhiều sắc thái, mặc dù không kịp xuân về hoa nở diễm lệ, nhưng mang cho Hiểu Mộng có càng nhiều mới mẻ. Đã từng làm như không thấy thế giới, mang cho nàng phong phú sắc thái.

Giờ khắc này, Hiểu Mộng biết mình mộng tưởng đạt thành.

Nàng cuối cùng từ trục xuất bên trong tránh thoát, trở về đến cái này hoạt bát thế giới.

Đọng lại 1,000 năm vô tình hóa thành hữu tình, bao phủ hoàn toàn Hiểu Mộng linh hồn.

Nàng nhìn 4 phía nữ nhân, nhìn về phía các nàng trong mắt yêu hận, nàng đang suy tư —— nguyên lai, đây chính là tình cảm.

Từ cái này cái gió tuyết trời gặp phải Nhạc Duyên về sau, Hiểu Mộng trên thực tế sớm đã bị lau đi tình cảm, trở thành lôi kéo 'Nhạc Duyên' cái này chơi diều chấp tuyến nhân.

Nàng chỉ là bị trục xuất, lâm vào thời gian tiên đoán cạm bẫy công cụ nhân.

Từ trước Hiểu Mộng đều là 1 cái cực đoan lạnh lùng người, biểu hiện tại trên người nàng đặc chất chân chính trên ý nghĩa chỉ có 1 cái.

Đó chính là cực đoan lý trí.

Cho dù là giữa đường có thể mô phỏng một chút cảm xúc, nhưng kia cuối cùng chỉ là biểu diễn, mà không phải phát ra từ Hiểu Mộng tình cảm của nội tâm.

Mà bây giờ, mượn từ nghịch lý chi cục nàng giải khai cái kia đạo vô tình phong ấn.

Trong lúc nhất thời, cái này còn sót lại linh hồn vậy mà biểu hiện được như là 1 cái hài đồng.

“Là hận!”

Ánh mắt rơi vào Nhạc Duyên trên thân, Hiểu Mộng tựa hồ cảm nhận được cỗ này tên là hận tình cảm, dù là đã mất đi thân thể của mình, nhưng cũng là để linh hồn thể sẽ như kim châm đồng dạng đau đớn.

Thế nhưng là…

Kia xen lẫn tại hận bên trong ngũ vị trần tạp lại là cái gì

Là yêu sao

Hiểu Mộng không biết.

Nếu như không phải yêu, nhưng kia lại là cái gì đâu

Trong lúc nhất thời không cách nào phân biệt cảm giác này đại biểu cho cái gì, Hiểu Mộng rất nhanh lại chuyển qua suy nghĩ.

Chỉ là giờ khắc này, Hiểu Mộng rất rõ ràng cảm xúc đến tiềm ẩn tại linh hồn chỗ sâu nhất kia cỗ phức tạp.

Giật mình bên trong, nàng tựa như trở lại đã từng, vốn hẳn nên biến mất tại chỗ sâu trong óc ký ức lại lại lần nữa hiện lên ở trước mắt, quá khứ từng màn như phi ngựa đèn đồng dạng hiển hiện hiện lên.

Đầy trời tuyết lớn bên trong.

Hiểu Mộng một bộ đạo bào đứng ở trong gió tuyết, sau đó đối quỳ gối trước mặt mình dập đầu xong tiểu tiểu đồng tử, kéo tay của đối phương, nói: “Cúi đầu thở dài tạ sư ân. Từ hôm nay trở đi, Lượng nhi, ta chính là sư phụ của ngươi.”

Hình tượng lại chuyển.

Xuất hiện ở trước mặt nàng chính là thân mang đạo bào, râu tóc hoa râm, một thân tang thương lão giả xa xa nhìn lấy mình, đưa tay phải ra muốn bắt lấy cái gì, có lẽ là muốn bắt lấy mình, tựa như lúc trước mình nắm lấy đối phương tay nhỏ đồng dạng, nói: “Ung dung trời xanh, ác liệt tại ta.”

Đây cũng là cái gì

Vì sao lại cảm thấy đau lòng

Tàn hồn trạng thái Hiểu Mộng không biết mình vì sao trước mắt sẽ hiển hiện như vậy quá khứ chi cảnh, vì sao lại cảm thấy đau lòng

Nàng muốn trốn tránh.

Có lẽ…

Nên trở về đến hết thảy bắt đầu địa phương.

Tuyết lớn đầy trời bên trong, 1 cái trẻ con nữ sững sờ đứng tại thôn khẩu trên đường nhỏ.

Lo lắng, sợ hãi.

Tại tuyết lông ngỗng bên trong, tiểu nữ đồng đông run lẩy bẩy.

Tựa như 1 cái tỉnh không đến ác mộng.

Bỗng nhiên.

Làng bên trong có đạo giọng nữ truyền đến.

Lập tức hấp dẫn tiểu nữ đồng lực chú ý, sờ 1 đem thanh nước mũi về sau, nữ đồng vui vẻ lên tiếng, kia là mẫu thân đang gọi mình.

Xoay người, nữ đồng mở ra tiểu chân ngắn hướng làng bên trong chạy tới.

Không có binh tai.

Cũng không có duyên người.

…

Vừa mới hết thảy bất quá là mấy cái chớp mắt, hết thảy đều là chợt lóe lên.

“Lại tuyết rơi.”

Ở trên người kia phần băng lãnh cảm giác lập tức biến mất không thấy gì nữa về sau, Nhạc Duyên đột nhiên ngẩng đầu nhìn lướt qua bầu trời, lại đưa tay tiếp một

mảnh rơi vào lòng bàn tay bên trong tuyết lông ngỗng, nhìn xem nó ở lòng bàn tay bên trong hóa thành nước, không khỏi thở dài.

Hiểu Mộng, mộng tỉnh.

Nhưng, nhằm vào Nhạc Duyên kiềm chế, trong nháy mắt này biến thành tiến công sát chiêu.

Tiếu Tam Tiếu, rốt cục tìm được cơ hội xuất thủ.

Phong vũ lôi hỏa quấn quýt lấy nhau, hóa thành 1 đạo đoạt mệnh chi tiễn kích xạ mà tới.

—

—

Chương 328 : 'Thiên hạ thứ 1 '

Hưu ——

Ánh sáng chói mắt sáng lên.

Một mực đứng lơ lửng trên không, bằng vào Thần thú Long Quy huyết mạch lực lượng cưỡng ép chống cự đồng thời vận chuyển hồn thiên tứ tuyệt cùng vạn đạo sâm la 2 đại tuyệt nghệ hợp hai là 1 sức mạnh mang tính chất hủy diệt mang đến gánh vác, Tiếu Tam Tiếu trước đó đều là để mà kiềm chế.

Già những vẫn cường mãnh hắn hết sức rõ ràng một sự kiện.

Đó chính là có đôi khi sắp xuất hiện chưa ra chi chiêu mới là tính uy hiếp lớn nhất.

Rất rõ ràng.

Tại vừa mới Tiếu Tam Tiếu bằng vào chiêu này liên lụy Nhạc Duyên một bộ điểm uy lực.

Thẳng đến Thiên tông chưởng môn Hiểu Mộng xuất thủ, dùng ra nàng giấu 1,000 năm sát chiêu, trực tiếp cho Nhạc Duyên trọng thương khó tưởng tượng nổi. Nhạc Duyên nguyên bản kia càng phát ra bành trướng, càng phát ra sâu húy khí tức biến mất không thấy gì nữa, có thể nói là một nháy mắt bị chém ngang lưng.

Tại thời khắc này, Tiếu Tam Tiếu liền biết mình chỗ mong đợi thời cơ đến.

Về phần Hiểu Mộng như thế nào làm được điểm này, Tiếu Tam Tiếu cũng không thèm để ý, dù sao mọi người mặc dù đều có hợp tác, nhưng cuối cùng riêng phần mình có riêng phần mình nhu cầu. Hiểu Mộng như thế nào bằng vào một giới thất tinh tục mệnh chi thuật làm được, mặc dù Tiếu Tam Tiếu hơi nghi hoặc một chút cùng suy đoán, nhưng là dưới mắt thời cơ không chờ người.

Khi Hiểu Mộng khí tức tiêu tán một khắc này, khi Nhạc Duyên cảm xúc lâm vào trầm thấp một sát na kia, Tiếu Tam Tiếu xuất thủ.

Phong lôi càn quét, mưa lửa cùng tồn tại.

4 nguyên chi lực ầm vang mà ra.

Cái này hồn thiên tứ tuyệt trên thực tế chính là Tiếu Tam Tiếu lúc trước mắt thấy trận chiến kia qua đi, sở được đến linh cảm sáng tạo mà ra. Phong vũ lôi hỏa 4 nguyên chi lực trên lý luận thôi diễn tới cực điểm là có thể làm được để thế giới quay về hỗn độn, tái tạo càn khôn tình trạng.

Chỉ tiếc cái này hồn thiên tứ tuyệt lập ý cao đến khôn cùng, nhưng cuối cùng chỉ là lập ý.

Tập được môn tuyệt học này con trai trưởng cười kinh thiên chỉ có thể gọi là tu được một điểm da mao, thậm

chí ngay cả đưa ra lý luận sáng tạo ra môn tuyệt học này chính Tiếu Tam Tiếu cũng không có cách nào làm được.

Độ khó quá lớn.

Muốn lấy nhục thân thôi động 4 nguyên chi lực để thế giới quy về hỗn độn, chỉ là Thần thú Long Quy huyết mạch căn bản chống đỡ không nổi, hắn không biết trên thế giới này phải chăng có loại tồn tại này.

Bằng không mà nói chết bởi hồn thiên tứ tuyệt phía dưới người đầu tiên chính là chính mình.

Cho nên Tiếu Tam Tiếu vì thi triển hồn thiên tứ tuyệt, phối hợp với sáng tạo mặt khác một môn tuyệt học vạn đạo sâm la.

Cả 2 kết hợp, mới thật sự là hoàn chỉnh một bộ.

Theo Tiếu Tam Tiếu, cho dù là mình sợ hãi nhất Nhạc Duyên, chỉ sợ cũng vô pháp thỏa thích thi triển hồn thiên tứ tuyệt, đi làm đến trên lý luận tình trạng.

Đây là một môn lập ý quá cao, lại căn bản làm không được tuyệt học, nhưng cũng là Tiếu Tam Tiếu đối mặt Nhạc Duyên duy nhất đáng giá mình chỗ cao hứng.

Liên lụy khoảng thời gian này bên trong, dù cho có Long Quy huyết mạch cùng mấy ngàn năm công lực đặt cơ sở, nhưng hồn thiên tứ tuyệt mang đến khủng bố lực phản phệ vẫn làm cho Tiếu Tam Tiếu còn chưa xuất thủ cũng đã bản thân bị trọng thương. Nhất là hắn cưỡng ép sử dụng vạn đạo sâm la dung nạp các loại thuộc tính

công lực đặc tính tới làm ở giữa, cưỡng ép đến thi triển hồn thiên tứ tuyệt hợp nhất thời điểm, áp lực đã bắt đầu một chút xíu băng diệt bắt nguồn từ thân tới.

Mặc kệ Hiểu Mộng phải chăng có thể thành công, Tiếu Tam Tiếu chiêu này đã đến tất ra thời khắc.

Quang mang chói mắt hiện lên.

Tiếu Tam Tiếu mang theo thuộc về mình vô thượng tuyệt thức tại không trung vạch phá 1 đầu màu đen thông đạo.

Không gian quét sạch, ở giữa không trung lưu lại 1 đạo thật dài vết máu, thật lâu không thể khép lại.

Quang thiểm, thân đến, tiếng xé gió lên.

Tốt chiêu!

Đối mặt 1 chiêu này gần như quang minh chính đại đánh lén chi chiêu, Nhạc Duyên cơ hồ chỉ tới kịp rút ra bên hông loan đao.

Liếc nhìn lại, Tiếu Tam Tiếu cái này hoàn toàn không có bên trên tuyệt thức nội tình đã bị Nhạc Duyên khám phá.

Nhạc Duyên kinh ngạc.

Một mực sợ như lão quy Tiếu Tam Tiếu vậy mà lại có như thế quyết tâm, đây quả thực để người tán thưởng.

Phong vũ lôi hỏa 4 nguyên chi lực, hắn muốn nhờ vào đó lực lượng hủy diệt để cho mình quay về hỗn độn, quy

về hư vô sao

Mặc dù làm không được lại mở ra đất trời tình trạng, nhưng mạnh mẽ dùng tự thân vì lò luyện thi triển cái này tự sát tuyệt thức, chỉ sợ chết cái thứ 1 chính là chính hắn.

Đã từng đỉnh phong mình thi triển cũng cần mượn nhờ thần binh lợi khí, mà Tiếu Tam Tiếu vậy mà là vọng tưởng lấy tự thân thân thể đến thi triển, cái này nên nói là đối phương gan lớn không sợ chết hay là ý nghĩ hão huyền đâu

Lão quy này, ngược lại là có điểm tâm nghĩ.

Nếu là nghịch lý chi cục trước đó, Tiếu Tam Tiếu chiêu này Nhạc Duyên sẽ không thái quá lo lắng, nhưng bây giờ…

Trên mặt hiện ra chính là vẻ mừng rỡ, không có bất kỳ cái gì nhượng bộ, tại thân thể của mình bên trong kia yếu bớt biến mất một cỗ lực lượng còn chưa bị nghịch lý ma diệt trước đó, chỉ thấy Nhạc Duyên 2 mắt phát ra kim sắc quang mang, trực tiếp mở mắt, công lực vậy mà là trống rỗng xách tầng 3, dùng ra đến nay đến nay hoàn mỹ nhất một đao.

Đao vô chiêu, người vô thức.

Không cách nào hình dung một đao này từ đâu mà đến, cũng không biết một đao này vì sao mà đi.

Nó tại thời gian bên trong sinh ra, tồn tại bất kỳ địa

phương, nhưng lại tựa như căn bản không tại, chỉ bất quá trong mắt ảo giác.

Liền tựa như tại trong tiểu lâu, một đêm yên lặng nghe phía ngoài mưa xuân.

Có chỉ có mông mông sầu ý cùng cô tịch.

Loan đao xuất hiện trước người 3 thước, cùng Tiếu Tam Tiếu vô thượng tuyệt thức đụng vào nhau.

——

Im ắng, không màu.

Một điểm màu đen nhánh xuất hiện tại giữa 2 người.

2 người tựa hồ bị dừng lại, song phương lực lượng tức thì bị không hiểu biến mất, kinh thiên động địa chi chiêu thật là biểu hiện được bình thường.

1 cái sinh diệt ở giữa, thời gian… Lần nữa mất đi tác dụng.

Bởi vì thời gian đối với tại hỗn độn đến nói chưa từng tồn tại.

Tiếu Tam Tiếu rốt cục đánh ra cả đời đến nay mạnh nhất 1 chiêu.

Có thể lại mở ra đất trời 4 nguyên chi lực xóa bỏ thời gian tồn tại, khiến cho quy về hư vô. Hỗn độn tại 2 người đụng nhau sinh diệt ở giữa xuất hiện.

600 sinh diệt về sau, Nhạc Duyên mở mắt cưỡng ép tăng lên mà đến lực lượng lại lần nữa bị nghịch lý chỗ ma diệt, lấy duy trì 2 cái mình cùng tồn tại, công lực khôi phục mở mắt trước tiêu chuẩn.

Đến 900 sinh diệt 1 cái sát na về sau, mất đi Hiểu Mộng khống chế thất tinh tục mệnh chi thuật phát huy sau cùng nhiệt lượng thừa, thế là Nhạc Duyên công lực lại hàng.

30 sát na về sau, loan đao lầu nhỏ một đêm nghe mưa xuân phía trên xuất hiện vết rách.

Gảy ngón tay một cái 60 sát na về sau, đao băng người lui.

Băng!

Đúc lại loan đao lầu nhỏ một đêm nghe mưa xuân triệt để băng liệt, chia mấy khối hướng 4 phương 8 hướng bay đi biến mất không thấy gì nữa.

Đồng thời.

Phong vũ lôi hỏa 4 nguyên chi lực càng là đánh tan Nhạc Duyên phòng ngự, 4 lực thấu thể mà qua, trọng thương ngũ tạng lục phủ đồng thời tại sau lưng Nhạc Duyên mang ra trọn vẹn dài mấy ngàn mét mang theo huyết sắc hư ảo đường cong.

Mà cùng lúc đó, Tiếu Tam Tiếu kia so thanh niên hùng tráng nam tử còn có tráng kiện thân thể băng liệt, vô số

máu bắn tung tóe mà ra, các vị trí cơ thể càng là tràn ra từng tia từng tia đao khí.

Nháy mắt trọng thương.

“! ! !”

Nhạc Duyên chưa đợi đến Tiếu Tam Tiếu chiêu thứ 2, liền thấy trước mắt cái này hùng tráng nam tử khôi phục thân thể, hóa thành cái kia già nua hình tượng, lấy hắn đời này đến nay nhìn thấy nhất là nhanh chóng tốc độ thi triển khinh công bay ngược mà ra, biến mất tại cuối tầm mắt.

Tốc độ kia chi tật, chỉ có tại võng mạc bên trên còn sót lại huyễn ảnh cùng trên thân thể mình thương thế nói cho Nhạc Duyên vừa mới phát sinh một màn.

Giờ khắc này, Nhạc Duyên dám vỗ bộ ngực nói Tiếu Tam Tiếu giờ phút này biểu hiện ra khinh công chính là chân chính trên ý nghĩa thiên hạ thứ 1.

…

Gió đang bên tai gào thét mà qua.

Tiếu Tam Tiếu mạnh vận còn sót lại lực lượng, thi triển lên phương pháp bảo vệ tính mạng, đem khinh công vận chuyển tới cực hạn.

Hắn cùng Nhạc Duyên 2 người 1 chiêu phân thắng thua, phát sinh thời gian bất quá là tại ngắn ngủi trong nháy mắt, sau đó liền phân ra được thắng bại.

Tiếu Tam Tiếu không phụ sự mong đợi của mọi người tại trên người Nhạc Duyên trọng thương một chút, càng đem trên người đối phương một thứ gì đó cho sinh sinh đánh ra. Nếu là không có nhìn lầm, vậy mình cưỡng ép lấy hồn thiên 4 phá diệt hỗn độn chi pháp đánh ra ngoài, tản mát tại giữa phiến thiên địa này.

Nhưng Tiếu Tam Tiếu cũng chỉ có thể làm được tình trạng này.

Lấy vạn tượng sâm la hợp với mấy ngàn năm công lực cùng Long Quy huyết mạch vẫn là không cách nào thi triển hết hồn thiên tứ tuyệt uy lực, tại trọng thương Nhạc Duyên đồng thời nhưng cũng gió phản phệ mình, tăng thêm đối phương đao khí đao ý.

Tiếu Tam Tiếu cảm thụ được trong cơ thể mình thương thế, hắn biết chỉ sợ trong mấy trăm năm thương thế của mình cũng sẽ không tốt, trong khoảng thời gian này bên trong hắn cũng không thể động thủ.

Bất quá hắn có thể làm đến đã làm, đây coi như là theo một ý nghĩa nào đó tự nhiên chi cục.

Bởi vì đem cho Nhạc Duyên một kích cuối cùng xưa nay không là hắn Tiếu Tam Tiếu.

Mà là ——

Nàng!

Không!

Là k!

—

—

Chương 329 : Nàng k (thượng)

Trốn.

Tại biến mất tại đường chân trời cuối một khắc này, Tiếu Tam Tiếu vẫn là nhịn không được quay đầu nhìn ra xa một chút.

Hắn là sợ hãi.

Nhưng cũng đang lo lắng.

Đang thi triển ra mình ấp ủ hơn nghìn năm vô thượng tuyệt thức kích thương Nhạc Duyên, cho ra mình kiến tạo về sau, Tiếu Tam Tiếu liền bởi vì phản phệ tăng thêm đao ý bộc phát trọng thương, lưu tại kia bên trong sắp nổi không đến bất luận cái gì tác dụng, ngược lại sẽ xuất hiện nguy hiểm.

Tiếu Tam Tiếu đương nhiên sẽ không thừa nhận mình sẽ sợ.

Là vì thành công, là vì không ảnh hưởng người khác kế hoạch tiếp theo.

Huống chi vừa mới một kích kia đã đại khái đạt tới hắn mục đích, muốn tiến thêm một bước thì là được Lũng trông Thục, sẽ để cho người cảm thấy không cam lòng.

Cái kia nàng!

Không!

Là k!

Rất quỷ dị.

Theo Tiếu Tam Tiếu, tình huống kia chỉ sợ từ đầu tới đuôi chỉ có hắn Tiếu Tam Tiếu cùng đã không có khí tức, triệt để hi sinh Thiên tông chưởng môn Hiểu Mộng mới có thể biết.

Thậm chí theo Tiếu Tam Tiếu, có thể xuất hiện loại kia tình trạng, cùng Hiểu Mộng thoát không khỏi liên quan.

Nàng lấy vô thượng âm dương thuật phối hợp lấy phương sĩ chi pháp, sinh sinh kéo động thế gian biến ảo, lúc này mới khiến cho toàn bộ thế giới đều xuất hiện vấn đề, tựa như sống lại. Đang thoát đi trên đường, Tiếu Tam Tiếu có thể cảm nhận được phần này thiên địa nhiễu sóng.

Cảm giác kia… Giống như là 1 cái vật kỳ quái đang thức tỉnh, tên của nó gọi là thiên mệnh.

Thuộc về thế giới này bản thân thiên mệnh.

Hắn đã từng trải nghiệm hôm khác mệnh.

Đỉnh đầu không ngừng xuất hiện vết rách bầu trời, nhìn qua cách vô tận khoảng cách, lại chính lấy tốc độ không thể nào hình dung giáng lâm phù đồ, kia ầm vang mà hiện tận thế dấu hiệu, ở trong mắt Tiếu Tam Tiếu lại là

hiển hiện rõ ràng.

Cái này, không phải chân thực.

Nhưng ngay tại từng bước một biến thành sự thật.

Đối với Tiếu Tam Tiếu xem ra, chính là Nhạc Duyên trùng kiến Trích Tinh lâu, sau đó lấy mấy trăm Phật môn cao tăng làm tế phẩm tạo thành cảnh tượng.

Tương đối lên lúc trước một màn kia, dưới mắt tận thế cảnh tượng có thể nói là tiểu vu gặp đại vu, xa xa không kịp lúc trước.

Sở dĩ sẽ tạo thành dưới mắt loại này tận thế chi cảnh, là bởi vì Nhạc Duyên dùng một loại phương pháp để cước này dưới viên tinh cầu này làm ác mộng.

Ác mộng lên, tinh cầu liền mơ tới lúc trước hãi nhiên cảnh tượng.

Đã từng cảnh tượng ngay tại trong mộng khôi phục, sau đó liền từng chút từng chút hiển hiện tại trong hiện thực.

Phù đồ xuất hiện, đang muốn đánh tan bích chướng.

Mà theo ác mộng làm sâu sắc, kia vốn chỉ là mộng cảnh bên trong hư ảo đồ vật thì là tại một chút xíu trở thành hiện thực. Lại hợp với Nhạc Duyên tự thân thời gian năng lực, khiến cho mảnh này phương viên thiên địa tại Nhạc Duyên an bài bên trong bắt đầu hướng lên trên cổ mà đi.

Thu hồi tự thân quá khứ ký ức Nhạc Duyên, liền sẽ tại những ký ức kia bản năng chi phối dưới tiến hành bước kế tiếp hành động.

Khi phù đồ hoàn toàn đánh nát bích chướng lúc kia, chính là Nhạc Duyên trở lại thượng cổ thời gian.

Khi đó, chính là hắn hiện ra hoàn toàn thể thời điểm.

Về phần ma long thân thể cùng các loại, trên thực tế đối với Nhạc Duyên đến nói không có tưởng tượng trọng yếu như vậy.

Bởi vì đối thời gian mà nói, nó có thể ma diệt hết thảy sự vật, cũng có thể khôi phục nguyên bản bộ dáng.

Nhưng mà, thời gian loại vật này thực tế là quá bất đắc dĩ.

Có thể để Tiếu Tam Tiếu rất may mắn chính là trời Tông Hiểu Mộng lấy nàng phương thức trọng thương Nhạc Duyên, áp chế thậm chí phá hư Nhạc Duyên bản năng dự định.

Kia cỗ hủy thiên diệt địa khí thế còn chưa triệt để dâng lên, liền bị chùy trở về.

Khiến cho Nhạc Duyên khí thế hoàn toàn bị chém ngang lưng, để hắn muốn đi ngược dòng nước dự định triệt để thất bại trong gang tấc.

Đạo gia, thuộc về chấp cờ người một mạch, qua nhiều năm như vậy thật đúng là cho Tiếu Tam Tiếu rất nhiều

sợ hãi than địa phương.

Hiểu Mộng chiêu này, đáng giá tán giương.

Dù sao cái kia để Tiếu Tam Tiếu đều cảm giác được quỷ dị tồn tại… Đó là cái gì quái vật

Nếu như nói Nhạc Duyên là vô thượng, là như thần phi phàm, mang cho Tiếu Tam Tiếu chính là sợ hãi bên ngoài, như vậy nữ nhân kia mang cho Tiếu Tam Tiếu thì là một loại vặn vẹo, là đánh đáy lòng chán ghét, đó là một loại cực đoan bài xích cảm giác.

Tiếu Tam Tiếu có lý tưởng cũng có cừu hận, nhưng hắn chưa từng cho là mình bị bóp méo.

Nhưng nàng không giống.

Yêu càng sâu, hận càng đậm.

Yêu hận dây dưa.

Lẫn nhau lẫn nhau gấp rút tiến vào, lẫn nhau chuyển đổi, hình thành một loại dây chuyền phản ứng.

Cuối cùng thôi hóa ra một cái quái vật.

Lúc trước Hiểu Mộng cùng mình hợp tác, phối hợp nhiều năm qua thiết trí xuống tới phương sĩ đại trận, muốn đạt thành kinh thiên phỏng đoán, làm được lôi kéo 3,000 thế giới, lấy làm được hợp nhất tình trạng.

Song phương mặc dù không giữ quy tắc làm vấn đề nửa

đường hủy bỏ, Tiếu Tam Tiếu nhưng cũng không ngờ đến Hiểu Mộng cuối cùng đạt thành một bộ điểm.

Thế giới đã bắt đầu ở người bình thường trong lúc bất tri bất giác phát sinh biến hóa.

Có nhiều chỗ tại đụng chạm, tại dung hợp.

Đối tuyệt đại đa số người đến nói, những cái kia trong bất tri bất giác phát sinh sự tình giống như là thiên kinh địa nghĩa đồng dạng, căn bản cảm thụ không ra. Tựa hồ ngay từ đầu liền vốn nên như vậy, không đáng mỉm cười một cái.

Nhưng Tiếu Tam Tiếu chung quy là không nghĩ tới Hiểu Mộng đánh chính là cái chủ ý kia.

Xem ra từng tại triều Hán thời kì, Âm Dương gia những cái này nữ nhân hoang đường đến cực điểm phỏng đoán mượn dùng đông độ Phật môn chi pháp, đã bị thực hiện.

Âm dương thuật liền không có bị các nàng dùng tại chính đồ.

Lúc trước bách gia tiêu vong, liền có bóng dáng của các nàng .

“Nàng!”

“Không!”

“Là k!”

“Các nàng đã không phải là người.”

Trong đầu lướt qua vừa mới tại não hải bên trong chợt lóe lên ánh mắt, lúc ấy đã trọng thương Tiếu Tam Tiếu không hiểu có chút tê cả da đầu. Nếu như không có thụ thương thật cũng không sợ, nhưng dưới tình huống đó Tiếu Tam Tiếu cơ hồ là cảm nhận được song trọng nguy cơ, lập tức bộc phát ra đủ để cho Nhạc Duyên cũng than thở khinh thân công pháp thoát thân mà đi.

Một cái tên, cơ hồ bị Tiếu Tam Tiếu thốt ra: “Mà là Bạch Tố Trinh!”

…

Ngẩng đầu, bên mặt.

Tránh đi mình sư tỷ Xích Luyện tiên tử tay phải, Tiểu Long Nữ thu hồi kia nhìn về phía Tiếu Tam Tiếu thoát đi phương hướng ánh mắt, không để ý đến khôi phục thanh tỉnh kế tiếp theo triền đấu Nhạc Duyên Quách Tương cùng Trương Tam Phong, mà là rơi vào trước mắt vẫn là ngăn tại Nhạc Duyên trước mặt Xích Luyện tiên tử trước mặt, thở dài: “Sư tỷ, ngươi hay là như vậy chấp mê bất ngộ…”

“A!”

Cười lạnh một tiếng, Xích Luyện tiên tử trên mặt vẻ châm chọc nhìn về phía trước mắt bạch y tung bay như tiên Tiểu Long Nữ, nhất là kia một đôi như là rắn đồng dạng hai mắt, ngoài miệng không buông tha mảy may,

nói: “Bộ dáng như vậy, ngươi hay là cái kia đáng yêu sư muội sao “

“Mà không phải cái gọi là Bạch Tố Trinh sao “

Từ lần trước sư tỷ muội một trận chiến qua đi, Xích Luyện tiên tử cũng đã mơ hồ phát hiện vấn đề.

Đây cũng là vì cái gì biết rõ Nhạc Duyên có một đống loạn thất bát tao sự tình, tại cuối cùng nàng hay là nhịn xuống, không có làm ra người thân đau đớn kẻ thù sung sướng sự tình tới.

Mà là đi tới Minh giáo, trực tiếp thừa nhận thân phận của mình, lấy vợ cả thân phận đứng tại cái này Trích Tinh lâu đỉnh.

Mà nói lấy khiến cho Lý Mạc Sầu làm ra lựa chọn như vậy, chính là sư muội Tiểu Long Nữ biến hóa.

Cũng không biết gặp ảnh hưởng gì, nàng là nàng, nhưng lại không phải nàng.

Đối mặt nhà mình sư tỷ chất vấn, Tiểu Long Nữ giờ này khắc này tính tình xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất, mặt mỉm cười trả lời: “Sư tỷ, ta là Tiểu Long Nữ.”

“Cũng là Bạch Tố Trinh.”

“Nhưng, Bạch Tố Trinh không chỉ là ta!”

Một câu để Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu không khỏi sắc mặt đột biến.

Ngón tay ngọc duỗi ra, Tiểu Long Nữ tại Lý Mạc Sầu cùng Quách Tương trên người của hai người đồng thời xa xa một điểm, nói ra 1 cái để người nghĩ kĩ cực sợ đáp án.

“Bởi vì các ngươi 2 người… Cũng là Bạch Tố Trinh.”

Mặt khác đề cử 1 cái tiểu huynh đệ sách mê tiểu thuyết « truyền hình điện ảnh chư thiên hành trình », thích này chủng loại hình có thể nhìn xem, dù sao có thể tại người ta trên đùi viết ‘Chính’ chữ.

—

—

Chương 330 : Nàng k (hạ)

Một lời nói, để người nghe vậy không khỏi biến sắc.

Có ý tứ gì

Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu trừng mắt nhìn, trong lòng tràn ngập lên kinh nghi đến, thầm nghĩ quả nhiên không có đoán sai. Mình sư muội xuất hiện vấn đề lớn, chỉ là vấn đề này là khi nào sinh ra để Lý Mạc Sầu nhìn không thấu.

Dù sao thay đổi một cách vô tri vô giác thức cải biến, mới là làm cho không người nào có thể kịp phản ứng.

Nếu như không phải lần trước mình cùng nghịch đồ Lục Vô Song một trận chiến quá trình bên trong phát hiện nàng không ổn, bằng không mà nói còn không biết sẽ ẩn tàng đến khi nào.

Bạch Tố Trinh.

Đây là 1 cái tiếng tăm lừng lẫy danh tự.

Chỉ bất quá càng nhiều hơn chính là tồn tại ở cái kia tình yêu cố sự bên trong, tồn tại thoại bản bên trong, thậm chí lúc trước Lý Mạc Sầu vừa đi ra cổ mộ xuống núi thời điểm, trong giang hồ hành tẩu thời điểm cũng nhìn qua cố sự này.

Vừa xuống núi tiên tử Lý Mạc Sầu tự nhiên là thiếu nữ tình hoài, trong truyền thuyết tình yêu cố sự nàng lại như

thế nào không biết được

Chỉ là Lý Mạc Sầu chưa hề nghĩ đến có một ngày, mình sẽ đối đầu có cái tên này chủ nhân.

Hơn nữa còn là từ mình sư muội trên thân xuất hiện.

Cái loại cảm giác này… Giống như là từ Tiểu Long Nữ thân thể bên trong sinh ra 1 cái tên là Bạch Tố Trinh người ra. Tựa như đoạt xá, nhưng lại có căn bản tính khác biệt. Bởi vì nàng đã là Tiểu Long Nữ, cũng là Bạch Tố Trinh.

Nhưng càng làm cho Lý Mạc Sầu khiếp sợ không tên chính là Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) sau cùng câu nói kia.

Nàng cũng là… Bạch Tố Trinh

Lời này đến cùng là cái gì hàm nghĩa

Một cỗ cảm giác rợn cả tóc gáy từ bàn chân dâng lên, Tiểu Long Nữ một câu liền để Xích Luyện tiên tử tâm cảnh khuấy động.

Lời này… Chẳng lẽ có mấy cái Bạch Tố Trinh

Cái này sao có thể

Quỷ dị như vậy đáp án để coi là kiến thức rộng rãi Xích Luyện tiên tử cũng khiếp sợ không thôi.

Mà lại chính nàng chính là mình, là Xích Luyện tiên tử Lý

Mạc Sầu, chưa từng là cái gì Bạch Tố Trinh.

Xích Luyện tiên tử đã từng xem như tương đối thích bạch xà thoại bản, nhưng cái này cũng không đại biểu có một ngày mình không hiểu thấu trở thành Bạch Tố Trinh thời điểm, sẽ để cho nàng cảm thấy mừng rỡ. Ngược lại xuất hiện tại Lý Mạc Sầu trong lòng là phẫn nộ.

“Ngươi, đến cùng là ai “

Cơ hồ là từng chữ từng chữ cắn hàm răng hỏi ra âm thanh, Xích Luyện tiên tử nhìn chòng chọc vào trước mắt sư muội.

“Thất bại đâu “

“Quả nhiên thất bại.”

Đối mặt sư tỷ chất vấn, Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) thì là nhẹ nhàng nghiêng đầu, lấy một loại mang theo tính trẻ con thú vị dò xét ánh mắt, cảm thán nói: “Sư tỷ tính nết quả thật là kiên cường, hắn sinh độ vậy mà không thành công.”

So với Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu đến, ngược lại là một mực khí quyển hào sảng Quách Tương Quách nhị tiểu thư trong bất tri bất giác nhận ảnh hưởng.

Lấy thay đổi một cách vô tri vô giác ảnh hưởng dưới, tại Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) trong mắt, đang cùng Nhạc Duyên giao thủ Quách Tương đã giữa bất tri bất giác nhích lại gần mình.

Độ

Hắn sinh độ

Thấy Tiểu Long Nữ không chút nào giấu giếm, thậm chí dùng một loại thưởng thức giọng điệu nói ra mình từng làm qua sự tình, Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu cơ hồ là lửa giận đốt sạch tầng 9.

Độ một chữ này, xuất từ Phật môn.

Mặc dù không rõ ràng môn này tên là hắn sinh độ có tác dụng gì, có thể lặn ý thức bên trong Lý Mạc Sầu liền cảm giác thứ này đối với mình có không cách nào hình dung ác ý. Thứ này, nếu như thành công chỉ sợ cũng phải đem mình biến thành đối phương bộ dáng như vậy.

Mình sẽ không còn là mình, mà là một cái khác người xa lạ.

“Quả nhiên là tà môn ma đạo.”

Thở dài một tiếng, Xích Luyện tiên tử vô ý thức kiểm tra một chút tình huống của mình về sau, mới hỏi: “Là môn võ công này đem sư muội ngươi biến thành dạng này sao” đôi mắt bên trong là không cầm được sát ý, Xích Luyện tiên tử đối mạc sau người có kinh thiên sát ý.

Nhưng mà ——

“Không phải a!”

“Sư tỷ.”

“Chính ta dùng chính là Vãng Sinh độ, mà không phải hắn sinh độ.”

Tiểu Long Nữ giọng điệu phát sinh biến hóa, mặc dù hay là cùng là một người ngữ khí, rơi vào Lý Mạc Sầu trong tai thì lại là 1 cái mới người xa lạ: “Là sư muội của ngươi tự nguyện nha!”

Thanh âm ngữ khí giao thoa, đúng là để Xích Luyện tiên tử nghe ra 2 người tới.

Giờ khắc này, Lý Mạc Sầu rốt cục triệt để minh bạch mình sư muội trước đó câu nói kia ý tứ.

Nàng là Tiểu Long Nữ, là Bạch Tố Trinh.

Nhưng Bạch Tố Trinh không chỉ là nàng.

Lần thứ 1, Xích Luyện tiên tử chỉ cảm thấy đầu óc của mình có chút không đủ dùng, da đầu có chút run lên.

Đoạt xá

Phụ thân

Cùng cùng một hệ liệt chỉ có tại quỷ quái cố sự bên trong mới có từ ngữ xuất hiện tại Lý Mạc Sầu não hải bên trong, nàng chỉ cảm thấy người trước mắt có mười phần quỷ dị cùng kia chôn giấu trong lòng mình chỗ sâu không hiểu.

Nàng không biết có người nói cho sư muội cái gì, sẽ để cho sư muội tự nguyện

Trên thực tế ở thời điểm này Lý Mạc Sầu quên đi một điểm, sư tỷ muội giữa 2 người trong tính cách có khác biệt cực lớn.

Thân là sư tỷ Xích Luyện tiên tử đã tùy hứng, còn có một cỗ để thế gian người chỗ ghé mắt chấp nhất, tại tình yêu của nàng xem bên trong là duy nhất, là chiếm hữu, là đố kị, là cực hạn điên cuồng, là nóng cháy nhất sóng lửa. Bạo phát hoặc là một thế ân ái hâm nóng liệt liệt, hoặc là song phương va chạm bạo tạc, cùng một chỗ hóa thành tro bụi.

Mà Tiểu Long Nữ thì là một cái khác cực hạn, nàng đại biểu cho lạnh.

Có lẽ không chỉ là từ tiểu tu luyện công pháp duyên cớ, còn tăng thêm bản thân mình tính tình, Tiểu Long Nữ bản thân tính tình liền không có trong tưởng tượng cố chấp như vậy. Nàng lại nhận những người khác lời nói ảnh hưởng, mà làm ra xem ra không phù hợp nàng tính cách quyết sách.

Trên thực tế là Tiểu Long Nữ tính cách sẽ xuất hiện đung đưa trái phải.

Đại biểu cho nàng đạm mạc cùng không thèm để ý.

Nói sâu cũng sâu, nói cạn cũng cạn, một lời mà quyết.

Đôi này xuất từ Cổ Mộ phái sư tỷ muội 2 người tại tính

nết phương diện có ngày đêm khác biệt.

Tiểu Long Nữ không như trong tưởng tượng kiên trì, mà Xích Luyện tiên tử thì là toàn cơ bắp.

Tại nguyên bản cố sự bên trong, 2 người chính là như vậy biểu hiện.

“…”

“…”

Sư tỷ muội 2 người 4 mắt đối mặt, riêng phần mình không nói gì.

2 người từ lẫn nhau ánh mắt bên trong đều nhìn thấy đối phương quyết tâm.

Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) nhìn thấy chính là kia không thể phá vỡ chấp nhất, não hải bên trong chuyển qua một loạt quá khứ cảnh tượng, nàng biết vì cái gì dùng tại Lý Mạc Sầu trên thân hắn sinh độ mất đi hiệu lực.

Nguyên nhân không gì khác, tại Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) trong mắt, Xích Luyện tiên tử yêu là chiếm hữu, là đố kị, là cực đoan duy ta.

Nàng cảm thấy đối phương ở sâu trong nội tâm vặn vẹo.

Khó trách Vãng Sinh độ rơi vào trên người của đối phương không có tác dụng, thậm chí ngay cả Vãng Sinh độ cũng không tốt làm, ngược lại sẽ dẫn đầu lộ ra sơ

hở.

Nếu là thật sự thành công, ngược lại không phải là trong lòng nàng sư tỷ Xích Luyện tiên tử.

Đồng dạng.

Xích Luyện tiên tử cũng đang suy tư, cũng đang dùng phương pháp của mình thăm dò.

Lý Mạc Sầu phát hiện nhìn mình không thấu mình người sư muội này, đối phương tình huống quá mức quỷ dị.

Loại kia trạng thái, nàng Xích Luyện tiên tử liền chưa bao giờ thấy qua.

Trong lúc mơ hồ, Lý Mạc Sầu trong lòng có như vậy một tia lo lắng.

Có lẽ, hôm nay…

Vừa mới chiến đấu phát sinh, đối Nhạc Duyên công kích, Xích Luyện tiên tử đều rơi vào mắt bên trong, chỉ bất quá nàng căn bản rút không ra cơ hội đi hỗ trợ, chỉ có thể tạm thời ngăn cản sư muội của mình. Mà lại trước đó trong lúc giao thủ, mang cho cảm giác của nàng cũng không sai.

Nàng không phải một đôi 1, chỉ sợ là một đối nhiều.

Hít sâu một hơi, Xích Luyện tiên tử không có đi suy nghĩ nhiều mình Nhạc lang vì sao lại đứng trước như thế tình thế nguy hiểm, nhưng ở sâu trong nội tâm của nàng,

thật là có dự định.

Nhìn lên bầu trời bên trong kia còn chưa tiêu tán thất tinh chi quang, cùng đỉnh đầu kia dần dần biến mất phù đồ, lại cảm nhận được Nhạc Duyên trên thân khí thế cùng công lực vừa giảm lại hàng, cùng 4 phía tràn ngập huyết tinh chi khí, tăng thêm khả năng còn ẩn giấu nguy cơ, Xích Luyện tiên tử liền biết ——

Nàng Lý Mạc Sầu chỉ sợ muốn liều mạng.

—

—

Chương 331 : Quan nhân

Hiểu Mộng đã không, nhưng kia thất tinh tục mệnh chi thuật mặc dù từ tối cao uy lực bên trên chậm rãi chậm lại, nhưng là không có kết thúc dấu hiệu.

Mà cái này biểu hiện ra đồ vật chính là một mực xuất hiện tại Nhạc Duyên trên thân.

Vừa mới Hiểu Mộng tiêu tán một khắc này, Nhạc Duyên mở mắt chính là tranh trong nháy mắt đó, chỉ tiếc cái này nhỏ bé thời cơ nhưng cũng bị một mực kiềm chế mình Tiếu Tam Tiếu ngăn lại. Đối phương liều mạng mình trọng thương dự định tiến hành một trận lấy thương đổi thương dự định.

Lấy 4 nguyên lực lượng hủy diệt trùng tạo hỗn độn thời khắc, để mà đối kháng thời gian của mình.

Tiếu Tam Tiếu thành công.

Viên Nguyệt loan đao băng liệt thành mấy mảnh bay về phía 4 phương 8 hướng biến mất không thấy gì nữa, mà nó mang theo lực trùng kích càng là thấu thể mà qua, trọng thương Nhạc Duyên.

Trong nháy mắt đó, Nhạc Duyên thậm chí không kịp cảm nhận được thân thể đau đớn, ngực xương cốt cũng đã xuất hiện vô số vết rạn.

Mà lại dưới một kích này, kia cỗ cưỡng ép sinh ra một cái chớp mắt hỗn độn mặc dù không có mở rộng, ngược

lại chỉ tồn tại 1 cái sát na, nhưng kia đã đầy đủ. Nó đản sinh lực lượng triệt tiêu thời gian, thấu thể mà qua khí kình mang đi trên người mình một vài thứ.

Chỉ là hiện tại chính Nhạc Duyên có chút cảm thụ không rõ.

Hắn vẫn còn tiếp diễn tiếp theo chống cự sao chịu được so tuyệt sát nghịch lý chi cục.

Nhạc Duyên có thể cảm nhận được kia một cái khác trạng thái của mình rất là kỳ quái, thật giống như tiết định ngạc mèo đồng dạng. Trước đó, Nhạc Duyên là nghĩ một đao phá trận, đánh vỡ thất tinh tục mệnh chi thuật, chỉ là không có nghĩ đến một mực cẩu lấy Tiếu Tam Tiếu sẽ khó được lấy dũng khí mạnh mẽ lên một lần.

Lập tức ——

Nhạc Duyên trừ bỏ lấy năng lực bản thân chống cự nghịch lý chi cục ma diệt, nhiều nhất cũng chỉ có thể bằng vào kiếm khí lưu hình để Quách Tương cùng Trương Quân Bảo 2 người không đến mức đánh tới trước người mình.

Muốn tiến thêm một bước, rất khó.

Mà lại, dù là có mình tại Minh giáo thủ hạ đi tới phương phá hư thất tinh tục mệnh trận, chỉ sợ cũng là lực có chưa đến.

Nhạc Duyên phỏng đoán cũng không có sai.

Khi thất tinh tục mệnh chi thuật bắt đầu một khắc này, Thiết Quan đạo nhân Trương Trung cùng sư đệ Lưu Bá Ôn 2 người liền đã đi tới hang động bên ngoài. Tại đương thời, trừ bỏ Hiểu Mộng có thể bày ra môn này nghịch thiên trận pháp bên ngoài, còn lại cũng chỉ có nàng ở cái thế giới này quan môn đệ tử hội.

Đó chính là Lưu Bá Ôn.

Nhìn thấy thất tinh tục mệnh chi thuật một khắc này, Lưu Bá Ôn cơ hồ liền muốn điên.

Mà Hiểu Mộng khí tức tiêu tán ở trong thiên địa thời điểm, sư huynh đệ hai người gần như đồng thời cảm nhận được kia cỗ tim đập nhanh, quặn đau cảm giác cơ hồ khiến người mất đi động đậy khí lực.

“Sư phó đi về cõi tiên.”

Sư huynh đệ hai người liếc nhau, đều nhìn thấy lẫn nhau trong mắt bi ai cùng kiên định.

Bọn hắn là phương sĩ, nhưng lại chưa bao giờ tính tới lát nữa có một ngày như vậy.

Cái này cũng không trách bọn hắn, tại Hiểu Mộng một hệ liệt thao tác dưới, giờ này khắc này phương sĩ cái kia có thể nhìn ra thời gian trường hà lực lượng không chỉ có tại bị Nhạc Duyên bắt về, càng là nhận cái khác ảnh hưởng, khiến cho suy tính tương lai năng lực bị suy yếu tới cực điểm.

2 người lại ngẩng đầu nhìn một cái kia bị giảo loạn loạn thất bát tao thiên tượng, còn có kia tận thế dấu hiệu, bọn hắn quyết định muốn cho sư phó kế hoạch làm 1 cái mỹ hảo phần cuối.

Thế là sư huynh đệ hai người mặc kệ bên ngoài chiến đấu phát sinh, cũng không để ý tới ngày đó băng đất nứt chi cục, mà là trực tiếp hướng phía dưới hang động chạy đi.

Tại cái này bên trong, 2 người nhìn thấy 1 cái tóc đỏ nữ nhân.

Nàng chính đưa lưng về phía sư huynh đệ hai người, nhìn qua trong huyệt động bên trong kia đứng tại thất tinh đèn bên trong nam nhân, không nhúc nhích.

Chính là Nguyệt Thần.

Trích Tinh lâu đỉnh.

Tại tự thân lực lượng cấp tốc suy yếu đồng thời, bầu trời dị tượng cũng bắt đầu chậm rãi tiêu tán, kia đột nhiên xuất hiện phù đồ bày biện ra mờ mịt vô định chi tượng. Nhạc Duyên đồng thời cũng phát hiện bị Xích Luyện tiên tử ngăn lại dừng Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) trên thân dị dạng, Tiểu Long Nữ trên thân trạng thái rất quái dị.

Mình yếu đi.

Không!

Xác thực là tại chống cự nghịch lý đồng thời để cho

mình lực lượng từng bước một biến trở về lúc trước.

Trước đó là thời Tần thời kỳ Đông Hoàng quá 1, nhưng bây giờ đã đến đại Đường lúc Thuần Dương giáo chủ.

Vừa mới cưỡng ép mở mắt, tăng lên mình lực lượng đồng thời nhưng cũng tăng lớn tiêu hao, gia tốc nghịch lý chi cục ma diệt tính, ngược lại khiến cho mình gia tốc suy yếu.

Tiếp qua không lâu, hắn liền muốn đến thần điêu lúc nói công tử thời kì.

Ván này, Nhạc Duyên không thể không lại lần nữa tán thưởng.

Quả nhiên là tuyệt diệu bố cục.

Nhạc Duyên là thật không nghĩ tới sẽ có kết quả như vậy, phải biết tại trong đầu của hắn bên trong đã từng tưởng tượng qua không ít cục diện. Tình thế nguy hiểm, tốt ván, tử cục cái gì đều từng có tương ứng tưởng tượng, nhưng tuyệt đối không ngờ đến đợi chờ mình sẽ là nghịch lý chi cục.

Lấy Nhạc Duyên đối Nhạc Duyên, từ đó khiến cho mình ở vào 1 cái kì lạ trạng thái bên trong.

Cảm thụ được não hải bên trong kia như là bị cục tẩy đồng dạng lau đi ký ức, Nhạc Duyên liền biết mình thân là mấu chốt, lại là không hiểu bị bài trừ bên ngoài, bị cố ý vòng địa giam cầm, họa địa vi lao.

Nhưng trước mắt, Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) kỳ quái chỗ hấp dẫn Nhạc Duyên lực chú ý.

Hắn sinh độ

Vãng Sinh độ

Cái này 2 đạo từ ngữ vừa mở miệng, Nhạc Duyên lập tức minh bạch đối phương trạng thái.

Nguyên lai là 6 đại ma độ.

Hắn sinh độ xem như Vãng Sinh độ tiến giai chiêu thức.

Môn võ công này, từ phương diện nào đó đến nói thậm chí so đạo tâm chủng ma đại pháp càng thêm tà dị.

Có lẽ sáng tạo môn này quỷ dị võ học người triệt để tham khảo Ma môn đạo tâm chủng ma đại pháp cùng đạo môn, tăng thêm Phật môn thậm chí Mật tông một chút pháp môn, mới làm ra như thế một môn kỳ quái võ học tới.

Mặc dù nghịch lý chi cục khiến cho Nhạc Duyên ký ức đang không ngừng tiêu tán, nhưng kia biến mất cũng bất quá là đã từng kinh lịch sự tình, nhưng một ít ký ức là nói công tử thời kì liền nhớ được.

Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) trạng thái, hắn đại khái minh bạch.

Hắn sinh độ, chính là ý thức thôi miên, đạt tới nhân cách thay thế, phỏng chế ra 1 cái chính mình.

Mà Vãng Sinh độ tiến thêm một bước, thì là tiến hành linh hồn chuyển di.

Tiểu Long Nữ trả lời thì là nói cho tình trạng của nàng, nàng là bị người tiến hành Vãng Sinh độ, hướng thân thể bên trong thêm 1 người.

Chuẩn xác mà nói hiện tại Tiểu Long Nữ là một thể song hồn.

Cái kia thể nội thêm ra người tựa hồ nương tựa theo cái gì lực lượng thuyết phục Tiểu Long Nữ, này mới khiến Tiểu Long Nữ biến thành trước mắt loại trạng thái này.

Đây cũng là Hiểu Mộng làm sao

2 mắt nhắm lại, nhìn qua Xích Luyện tiên tử kia một bước cũng không nhường bóng lưng, Nhạc Duyên giật giật bờ môi, đem phát hiện của mình lấy truyền âm nhập mật phương thức nói cho nàng.

“! ! !”

Nghe tới đến từ Nhạc Duyên nhắc nhở, Xích Luyện tiên tử trong lòng mặc dù có một chút mừng rỡ, nhưng là thần sắc thì là lại lần nữa tăng lên mấy điểm tỉnh táo, nhìn về phía Tiểu Long Nữ ánh mắt càng lộ vẻ lạnh thấu xương.

Quả nhiên là tà ma ngoại đạo.

“Ừm ~~ “

Một tiếng nhẹ nghi, Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) nghiêng người ngoái nhìn, hiển nhiên là nghe tới Nhạc Duyên truyền âm nhập mật, ánh mắt rơi vào Nhạc Duyên trên thân, nhu tình trận trận nói: “Quan nhân, ngươi yếu đi.”

“Bất quá còn kém chút.”

“Còn kém chút liền biến thành nô gia trong mắt quan nhân bộ dáng.”

Thanh âm êm dịu, ôn nhu như nước.

Có thể từ Tiểu Long Nữ miệng nói ra lại làm cho người cảm thấy hàn phong trận trận.

Bởi vì tại Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) trong mắt, nàng quan nhân (Hứa Tiên) liền hẳn là 1 cái phổ phổ thông thông nam nhân.

Không có võ công, chỉ là biết chút y thuật.

Yêu phu nhân, đau phu nhân, vạn sự từ phu nhân làm chủ người thành thật.

Sau đó bị nàng thật chặt chộp vào lòng bàn tay bên trong.

“…” Nhạc Duyên không nói gì, nhìn nàng ánh mắt mong đợi, tựa hồ là muốn mình về 1 câu ‘Nương tử’, nhưng cũng biết đối phương chờ đợi kết quả như thế nào.

Có thể đối Xích Luyện tiên tử đến nói, xưng hô thế này để nàng lửa bốc 3,000 trượng, bước chân 1 chuyển, trực tiếp ngăn trở ánh mắt của đối phương.

“Ừm ! ! !”

Ánh mắt chớp lên, giọng mũi tăng thêm, Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) ánh mắt trở nên ngưng trọng, 4 phía sát khí ngưng nhưng.

Khiêu khích.

Song phương lẫn nhau im ắng khiêu khích, là sư tỷ muội tranh phong đối lập.

—

—

Chương 332 : Giao phong

4 mắt nhìn nhau.

Xích Luyện tiên tử từ Nhạc Duyên trong miệng biết được trước mắt sư muội trạng thái về sau, nàng liền không còn đi truy cứu càng nhiều nguyên nhân, nàng biết giờ khắc này sư muội giữa 2 người đã xa xa không phải phổ thông ân oán có thể hình dung.

Mặc dù là 4 mắt lấy đúng, nhưng không hiểu Xích Luyện tiên tử cảm giác được đối phương rơi vào trên người mình có càng nhiều ánh mắt.

Nàng tại đề phòng người trước mắt đồng thời, nhưng cũng đối sau lưng cùng Trương Quân Bảo vây khốn Nhạc Duyên Quách Tương có chú ý.

Trước đó câu nói kia, mặc kệ là thật là giả, đều tại Xích Luyện tiên tử trong lòng chôn xuống 1 đạo kíp nổ.

“Sư tỷ!”

Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) ngữ khí lại biến, khôi phục dĩ vãng Tiểu Long Nữ thời kỳ thanh lãnh giọng điệu, khuyên: “Ngươi không phải là đối thủ của ta, không cần thiết ngăn tại trước mặt hắn.”

“…”

Nhưng mà, Xích Luyện tiên tử cho ra đáp án lại là lắc đầu, không tránh không né, ngược lại là phản khuyên

nhủ: “Sư muội, nói cho ta là ai để ngươi biến thành dạng này, là kia ‘Bạch Tố Trinh’ sao nếu như là nhận lừa gạt, ta có thể tới giúp ngươi.”

Ở trong mắt Lý Mạc Sầu, sư muội của mình tính tình thanh lãnh, có thể từ phương diện nào đó đến nói, ngược lại là bởi vì ngây thơ thuần khiết duyên cớ có vẻ hơi ngu dốt, từ đó dễ dàng nhận lừa gạt.

Sư tỷ muội 2 người hành tẩu thế gian qua nhiều năm như vậy, đơn thuần kinh nghiệm giang hồ Tiểu Long Nữ cơ hồ không có cái gì trướng tiến vào.

Cho nên, Tiểu Long Nữ rất dễ dàng bị ảnh hưởng bị lừa gạt.

“A!”

Một tiếng cười khẽ, Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) chỉ là nhẹ nhàng tròng mắt, nói: “Sư tỷ, ngươi biết hắn đối ta làm cái gì sao “

” “

Làm cái gì

Xích Luyện tiên tử nghe nói như thế chỉ là sắc mặt có chút kỳ quái, nói công tử Nhạc Duyên đối ngươi sở tác thế nhưng là chỉ có ân cứu mạng! Dù là cuối cùng bởi vì Dương Quá sự tình, đó cũng là Dương Quá trưởng bối Quách Tĩnh vợ chồng bọn người cùng nhau tổng cộng.

Càng nghĩ, Lý Mạc Sầu cũng không nghĩ tới Nhạc

Duyên có cái kia bên trong thật xin lỗi Tiểu Long Nữ.

Ngay tại Xích Luyện tiên tử muốn mở miệng hỏi lại thời điểm, đã thấy Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) ngữ khí lại lần nữa biến hóa, lại là đổi 1 bộ giọng điệu, dùng một loại hơi có vẻ giọng cư cao lâm hạ nói: “Tốt, ngươi nhiều lắm.”

“Vãng Sinh độ thất bại, chúng ta liền đã biết người trước mắt là một cái dạng gì người.”

“Nghe nói ngươi hành tẩu giang hồ có 1 cái danh chấn thiên hạ ngoại hiệu, người xưng Xích Luyện tiên tử.”

“Trùng hợp, ta đã từng hành tẩu giang hồ, cũng bị người xưng Xích Luyện.”

“Liền để ta nhìn ngươi cái này vãn bối chất lượng như thế nào!”

Nói xong, Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) áo trắng tung bay bên trong, xuất thủ trước.

Lật tay ở giữa, tố thủ nhẹ giương.

Tinh tế như ngọc da thịt tại trong chớp mắt hóa thành phấn hồng, trong không khí tại giờ khắc này tràn ngập lên sương độc đến, vận chuyển công lực càng là một nháy mắt bị chuyển đổi công thể. Nguyên bản xuất từ Cổ Mộ phái công thể tại ra chiêu nháy mắt đã chuyển đổi, mang lên trí mạng chi độc.

Dáng người chập chờn, hiển thị rõ vũ mị xinh đẹp.

“! ! !”

Tận mắt nhìn đến mình sư muội lấy loại phương thức quỷ dị này thi triển ra một bộ khác võ công, Xích Luyện tiên tử không kịp kinh ngạc mình sư muội khí chất biến hóa. So với cái này, nàng càng khiếp sợ đối phương thi triển đi ra võ công.

Là ngũ độc

Không!

Không đúng!

Là tương tự, nhưng lại khác biệt.

Tựa như một loại thô thiển mà cuồng bạo dùng độc sử dụng phương thức.

Tại thời khắc này, Lý Mạc Sầu kém chút cho là mình nhìn thấy Ngũ Độc giáo kia cấm địa bên trong tiềm ẩn hơn 1,000 năm lão bà, những quái vật kia biến thái.

Nhưng so với dùng độc, nàng Xích Luyện tiên tử tự nhiên không sợ.

Đối mặt với đối phương 1 chưởng, Xích Luyện tiên tử đang lúc trở tay liền trực tiếp nghênh đón tiếp lấy.

Khác biệt đối phương bàn tay màu đỏ ngòm, Xích Luyện tiên tử tay phải ngược lại là bạch dọa người.

Lấy độc đối độc, lấy chưởng đối chưởng, lấy lực đối lực.

Ầm!

2 chưởng giao tiếp.

Một cỗ gió lốc đột ngột từ mặt đất mọc lên, xông lên vài trăm mét không trung, đánh tan nửa bên vẻ lo lắng.

Trong không khí phát ra một tiếng tiếng vang trầm nặng, trừ cái đó ra còn không ngừng phát ra tư tư thanh âm, liền tựa như có vô số độc trùng tại cắn xé, tại thôn phệ, dưới chân Trích Tinh lâu càng là tại thời khắc này rung động lắc lư một chút.

Sắc mặt hơi hơi trắng lên, Xích Luyện tiên tử chỉ cảm thấy cổ họng mình có chút 1 ngứa, một cỗ mang theo vị ngọt mùi máu tanh liền muốn vọt tới. Sau đó Lý Mạc Sầu liền khẽ cắn bờ môi, trực tiếp đem cỗ này mùi máu tanh cho sinh sinh ép trở về.

1 chưởng phía dưới, nàng thụ thương.

Hảo hảo quỷ dị!

Xích Luyện tiên tử thần sắc ngưng trọng, nàng vừa mới 1 chưởng trong quyết đấu tựa hồ đối với tự mình ra tay không phải 1 người, mà là công lực điệp gia, là một đôi 2.

Nàng bị 2 người hợp kích.

Ngoài ý muốn phía dưới, lập tức phế phủ bị thương.

“Ừ”

Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) đôi mắt mang cười, mở miệng dùng một loại trưởng bối giọng điệu khen: “Không kém.”

“Ta thưởng thức ngươi.”

“Nhưng ngươi càng không nên chấp mê bất ngộ.”

Đối mặt Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) lời nói, Xích Luyện tiên tử căn bản không có để ý tới. Ngược lại là bờ môi bĩu một cái, trả lời một câu tru tâm ngữ điệu, trên tay chiêu thức biến ảo, vậy mà là đánh trả quá khứ: “Vậy ta liền muốn bắt yêu lạc!”

Biến chưởng thành quyền, chính là xuất từ cổ mộ mỹ nữ quyền pháp.

Lý Mạc Sầu không có lựa chọn cái khác chiêu thức, ngược lại là dùng bộ quyền pháp này.

Quyền đang biến hóa.

Dáng người lắc lư bên trong, bộ pháp thác thân mà tiến vào.

Bằng vào tự thân cảnh giới, Xích Luyện tiên tử đánh ra mỹ nữ quyền pháp xuất thế sau tột cùng nhất một thức.

Ngay cả Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) đều trong lúc nhất thời trở tay không kịp.

Người là tiên tử.

Quyền là mỹ nữ chi quyền.

Từng bước ép sát ở giữa, nắm đấm như linh dương móc sừng xông phá đối phương phòng vệ vòng.

Quyền tại lông mày, quyền tại bên hông, quyền tại ngực.

Cho dù là Tiểu Long Nữ bản thân cũng biết mỹ nữ quyền pháp tất cả chiêu thức, nhưng tại giờ khắc này, lại vẫn phá không thể phá. Dù sao chiêu thức có thể ngăn cản, nhưng quyền ý lại bị Xích Luyện tiên tử thi triển đến mức cực hạn.

Bởi vì Lý Mạc Sầu từ xuất thế đến nay, chính là lấy tiên tử danh xưng hành tẩu giang hồ.

Hành hiệp cũng được, làm ác cũng tốt.

Dù cho đầy người máu tươi, là trong giang hồ giết người như ngóe ma đầu, nhưng ở trên người nàng từ đầu đến cuối vẫn gánh vác lấy tiên tử 1 xưng.

Không phải yêu nữ, cũng không phải ma nữ.

Mà là tiên tử.

Đây chính là đối nàng bề ngoài tốt nhất đánh giá.

Nàng nhan như cùng nàng đối tình thái độ đồng dạng.

1 quyền này, chính là Xích Luyện tiên tử đối với mình tự tin.

Mặc kệ đối phương là ai, là Bạch Tố Trinh hay là những người khác, lại hoặc là cái gì quỷ dị 6 đại ma độ, nắm đấm này chính là nàng Xích Luyện tiên tử thái độ.

Mảnh mai nắm đấm nhìn như vô lực đột phá Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) phòng thủ, như đồng tình người nũng nịu đồng dạng rơi vào trước người.

Tiểu khẩn thiết nện ngươi ngực.

Nắm đấm rơi vào trong lòng, Tuyệt Thiên chi nhan sắc quyền ý nhất thời xông phá khí kình phòng ngự, đúng là thấu thể mà qua.

“… Hừ!”

“Lui ra!”

Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) trên mặt vẻ không thể tin được cưỡng ép vận chuyển điệp gia công lực sinh sinh đẩy lui Lý Mạc Sầu, nhưng thấu thể mỹ nữ quyền ý nhưng cũng cho nàng mang đến ảnh hưởng, kêu đau một tiếng khóe miệng hiện đỏ.

Cúi đầu nhìn lướt qua mình cao ngất ngực, Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) lại liếc mắt nhìn Lý Mạc Sầu, trong mắt đều là nổi giận.

Phía trước.

Bị đẩy lui Xích Luyện tiên tử xoay tròn ở giữa lấy xảo kình tiết ra kia kình lực, đạo bào bay giương bên trong, thân hình đứng vững, khẽ vuốt cằm, tay trái đặt sau lưng, tay phải nắm tay, thái dương 2 bên cùng thái dương kia 2 sợi rủ xuống mái tóc bay múa theo gió, hiển lộ rõ ràng Xích Luyện tiên tử phong thái.

Đều là một phái Đạo gia tiên nhan.

—

—

—

Chương 333 : Tối kỵ

Võ Đang sơn.

Lúc này trên núi Võ Đang cũng không có bao nhiêu đệ tử, từ Trương Tam Phong xuống núi cứu trở về 1 người về sau, hắn liền rất hiếm thấy rời đi Võ Đang sơn, trong miệng cho ra đáp án là tĩnh cực tư động, cần vân du tứ phương cái gì xem xét chính là lấy cớ lời nói.

Chỉ tiếc Trương Quân Bảo bối điểm quá cao, thân là khai phái tổ sư, hắn đối bọn đồ tử đồ tôn là đối chính là đúng, sai cũng là đúng.

Rất nhiều đệ tử cơ hồ đều có thể đoán được tổ sư đại khái là muốn làm gì, nhưng loại kia giang hồ loạn cục, lại không phải bọn hắn những đệ tử này có thể tham dự. Nhất là lúc trước Minh giáo giáo chủ Nhạc Duyên đạp phá Võ Đang sơn về sau, Võ Đang phái đệ tử liền ít có hành tẩu giang hồ.

Thậm chí lần này phái người tham gia Minh giáo Quang Minh đỉnh đại hội, cũng chỉ không đi qua Võ Đang thất hiệp bên trong 3 vị, về phần đệ tử đời 2 căn bản cũng không có bị mang ra núi gia tăng kinh nghiệm giang hồ dự định.

Hiện tại giang hồ quá nguy hiểm.

Giờ này khắc này.

So với ở bên ngoài cảnh giới các đệ tử, ánh mắt của

bọn hắn bị cái này đột biến thiên tượng hấp dẫn bên ngoài, những người còn lại có không ít chính ở tại đại điện bên trong, yên lặng nghe người kể chuyện xưa.

Kia là 1 cái mỹ thiếu niên.

Đầu trọc.

Đỉnh đầu giới ba.

Môi hồng răng trắng.

Đây là 1 cái xuất từ Phật môn tiểu hòa thượng.

Nhưng là chỉ như vậy một cái Phật môn tiểu hòa thượng chính bình yên ở tại Đạo gia môn phái Võ Đang phái trong đại điện, 2 đầu gối xếp bằng ở bồ đoàn bên trên, trên mặt nụ cười nhìn trước mắt con mắt ba ba nhìn mình chằm chằm Võ Đang sơn đệ tử đời 2 —— Tống Thanh Thư cùng Trương Vô Kỵ.

Hai người huynh đệ giờ phút này đang bị tiểu hòa thượng cố sự hấp dẫn, hận không thể dây dưa đối phương kể ra những cái kia kỳ văn quái đản.

Cố sự nha… Ai không yêu đâu

Ngược lại là đối tiểu hòa thượng lai lịch có chỗ suy đoán Du Đại Nham, Trương Tùng Khê, Mạc Thanh Cốc Tam sư huynh đệ đều có đăm chiêu.

Có lẽ… Những này kỳ văn quái đản có bọn hắn không rõ ràng địa phương.

Đến bây giờ 3 người còn nhớ rõ sư phó đem cái này tiểu hòa thượng mang về núi lúc, sao chịu được so lưu ly đồng dạng thân thể. Lúc ấy nhìn qua tiểu hòa thượng kia tựa như xuất hiện Phật môn cao nhân tọa hóa đồng dạng dấu hiệu, chỉ bất quá tại sư phó mấy ngày thời gian chữa thương về sau, đối phương chậm rãi khôi phục lại.

Cái này liền trở thành trên núi Võ Đang 1 đạo kỳ cảnh.

1 cái môi hồng răng trắng tiểu hòa thượng thoải mái nhàn nhã ở tại trên núi, mà cái này cũng gây nên nhìn qua niên kỷ không chênh lệch nhiều Tống Thanh Thư cùng Trương Vô Kỵ 2 huynh đệ ánh mắt.

Thế là trời xui đất khiến phía dưới, 3 người xem ra quan hệ rất hòa hợp.

Hôm nay, Tống Thanh Thư cùng Trương Vô Kỵ ngay tại tập trung tinh thần nghe tiểu hòa thượng kể chuyện xưa, nhìn không chuyển mắt.

Tiểu hòa thượng nhìn qua đã tinh khiết vô cùng, không có chút nào để người cảm thấy chán ghét, mà lại nói lời nói cũng rất êm tai. Có thể nói, tại ngắn ngủi mấy ngày thời gian bên trong, Tống Thanh Thư cùng Trương Vô Kỵ đã đem đối phương xem như trong cuộc đời này bằng hữu tốt nhất 1 trong.

“Kế tiếp theo a!”

“Ngày hôm qua cái kia cố sự vẫn chưa nói xong! Mà lại

ngươi cố sự này cùng thoại bản bên trong cố sự rất không giống.”

Tống Thanh Thư lộ ra rất là khí quyển, không có chút nào khách khí, ngoài miệng quanh co lòng vòng nói mình đối cố sự này cách nhìn.

Một bên.

Trương Vô Kỵ ngược lại là rất rõ ràng Tống Thanh Thư lời nói bên trong ý tứ, căn bản là hắn không có ý tứ, nhưng hắn Trương Vô Kỵ muốn tiểu chút, cho nên căn bản khỏi phải quá mức để ý, trực tiếp tiếp lời đầu nói: “Đúng vậy a, thoại bản bên trong tình tình yêu yêu cái gì chúng ta niên kỷ tiểu làm không hiểu nhiều, cho nên nhìn cái kia liếc rắn thoại bản sẽ bị các trưởng bối nói.”

“Nhưng ngươi cố sự này không giống, rất êm tai.”

“Có một loại… Ngô, kia cái gì” tựa hồ trong lúc nhất thời nhớ không nổi hình dung từ, Trương Vô Kỵ gãi gãi đầu, cuối cùng đem ánh mắt rơi vào Tống Thanh Thư trên thân. Trên thực tế câu nói kia bên trong miêu tả lộ ra cực kì mơ hồ, trên thực tế là bởi vì 2 người cũng coi là trong giang hồ 2 viên mới tinh thiếu hiệp, tốt đẹp Nam Nhi Hành đi giang hồ há có thể đi nhìn thoại bản cố sự Bạch Xà truyện

Bọn hắn lại không phải nữ.

Nếu như bị những người khác biết, sẽ bị giang hồ đồng đạo chỗ chế nhạo.

Tống Thanh Thư thấy thế, tiếp lời đầu, nói: “Là giang hồ hương vị.”

Tại còn không có mới ra đời 2 người trong mắt, giang hồ hắc bạch phân minh, không phải chính tức tà.

Cho nên 2 người đều không thích Bạch Xà truyện bên trong Bạch Tố Trinh cùng Hứa Tiên tình yêu cố sự, ngược lại là đối nó bên trong chỗ bao hàm cái khác giang hồ truyền thuyết cố sự có hứng thú.

Nghe vậy, tiểu hòa thượng không khỏi mỉm cười.

Nhẹ gật đầu, hắn không có cự tuyệt, ngược lại là ôn nhu nói: “Các ngươi đoán xem Pháp Hải tại sao phải trấn áp kia Bạch Tố Trinh “

Vấn đề này để Tống Thanh Thư cùng Trương Vô Kỵ 2 người sững sờ.

Chần chừ một lúc, Trương Vô Kỵ mở miệng đáp: “Bởi vì Bạch Tố Trinh là xà yêu, cho nên Pháp Hải muốn bắt yêu !”

Yêu không thể cùng người cùng tồn tại, huống chi là kết làm phu thê.

Thoại bản bên trên chính là như thế viết, cũng là trong thiên hạ lưu truyền rộng nhất vương đạo đáp án.

Tiểu hòa thượng cười.

Cái này đáp án đúng là nhất vương đạo đáp án.

Hắn cũng không thể phủ nhận.

Mà lại Bạch Tố Trinh là long là thần là Ma, nhưng tổng hợp chỉ có một chữ có thể hình dung —— yêu.

Nhưng tiểu hòa thượng cũng không có trực tiếp trả lời, ngược lại là hỏi ra một cái khác xem ra cùng cố sự này không có chút nào liên quan vấn đề: “Các ngươi biết Đạt Ma tổ sư là thế nào chết sao “

Một câu, lập tức làm cho cả đại điện lâm vào yên tĩnh.

Tống Thanh Thư cùng Trương Vô Kỵ 2 người là không hiểu ra sao.

Nhưng Du Đại Nham mấy người sắc mặt thì là cực kỳ quỷ dị.

Đạt Ma tổ sư là ai

Tại trong Phật môn ra sao ngang phần!

Nhưng một giới tạm thời không biết thân phận Phật môn tiểu hòa thượng, lại là đột nhiên hỏi ra một câu như vậy đối Phật môn không cung kính lời nói đến, cái này khiến thân là đạo môn bên trong mấy người bọn họ 2 mặt nhìn nhau.

Không có lửa làm sao có khói.

Có thể bị sư phó cứu trở về tiểu hòa thượng, không đề cập tới đối phương ẩn tàng thân phận cùng sư phó

Trương Tam Phong thái độ đối với hắn, lại thêm ngẫu nhiên trong ngôn ngữ đối bọn hắn chỉ điểm, đều biểu hiện tiểu hòa thượng không phải người bình thường. Biểu hiện này liền để bọn hắn không thể coi thường tiểu hòa thượng bất kỳ lời nói nào.

Nhưng vấn đề này…

Không hiểu, sư huynh đệ mấy người liếc nhau, lẫn nhau trong lòng cũng không khỏi tự chủ toát ra 1 cái cực kì hoang đường suy nghĩ tới.

Chẳng lẽ…

1 cái chưa hề tưởng tượng qua đáng sợ đáp án xuất hiện tại mấy người não hải bên trong.

Đây là trò đùa đi

Tiểu hòa thượng Ưng Duyên cũng muốn đây là một trò đùa, nhưng cũng tiếc chính là đó cũng không phải trò đùa.

Bởi vì lúc trước vỡ vụn một khắc này, hắn Ưng Duyên linh hồn thần du giữa thiên địa thời điểm, trừ bỏ nhìn thấy những cái kia kinh khủng hình ảnh bên ngoài, còn tại 1 cái tên là 9 trống không giới kì lạ không gian gặp phải 1 tên hòa thượng, biết được 1 cái trong Phật môn ẩn giấu bí mật lớn nhất.

Chính là Phật môn chỗ sâu nhất tối kỵ.

Đối phương tự xưng Đạt Ma.

Cũng nói cho chính hắn chết thảm tại 1 cái ma đầu trong tay.

Tên ma đầu này tên là Bạch Tố Trinh.

Đối phương thì là từ Đạt Ma trên thân cướp đoạt mấy thứ đồ, trong đó hai loại phân biệt là tâm cùng nước mắt.

Nàng nói muốn dùng những vật này đối phó một người khác.

Mà lời này tại ngay lúc đó Ưng Duyên trong lòng lưu lại một điểm hạt giống.

Loại này chữ cuối cùng tại nhìn thấy 'Hứa Tiên' một khắc này bị thúc đẩy sinh trưởng nảy mầm, cuối cùng kết 1 đóa nghiệt chi hoa.

…

Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) tâm thái có chút phá phòng.

Loại kia thẹn quá hoá giận giọng điệu rơi vào Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu trong tai, để nàng cảm thấy có một chút ngoài ý muốn, rất khó tưởng tượng 1 cái võ công tuyệt đỉnh người về mặt tâm cảnh sẽ có dạng này lớn sơ hở.

Là nắm đấm của mình làm cho đối phương phá không thể phá, bị đón đỡ một thức tây tử nâng tâm sao

Xích Luyện tiên tử dạng này suy đoán.

Trên thực tế để Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) tâm tính có chút phá phòng lời nói căn bản không phải nàng một quyền kia, mà là tại kia trước đó tùy ý một câu.

Đó chính là chuẩn bị bắt yêu.

Câu nói kia trực tiếp để Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) não hải bên trong không tự chủ được hiện lên lúc trước kinh lịch, kia là sinh sinh bị trấn áp tại Lôi Phong tháp thời gian hai mươi năm. Nửa đường nương theo nàng chỉ có cô đăng cùng phật kinh.

Mà trùng hợp cái kia trấn áp mình Pháp Hải cùng Xích Luyện tiên tử có thoát không ra liên quan.

Bắt yêu…

Răng ngà cơ hồ vỡ nát, Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) khí thế trên người chậm rãi xuất hiện biến hóa.

Khí cơ liên lụy dưới, thiên tượng liền biến, mưa to đột nhiên lâm.

Phô thiên cái địa tinh thần dị lực vặn vẹo mà đến, bày biện ra một vài bức kì lạ huyễn tượng.

Trong thoáng chốc.

Trích Tinh lâu hóa Lôi Phong tháp, Quang Minh đỉnh trở thành Kim Sơn tự.

Chương 334 : Truyền thuyết lại xuất hiện, thoại bản chi cục

“! ! !”

Xích Luyện tiên tử thần sắc khẽ biến, ngẩng đầu nhìn kia đã chậm rãi tiêu tán đi phù đồ tháp, đầy trời vết nứt màu đen cũng cơ hồ đều tiêu tán, cái kia khổng lồ vô cùng vô hình áp lực đã biến mất không còn tăm tích. Nhưng là Cái thiên tượng này cũng không có chuyển biến tốt đẹp bao nhiêu, mặc dù không so với trước tận thế chi cảnh, có thể xuất hiện ở trước mắt một màn này đồng dạng sẽ không kém bên trên quá nhiều, vẫn cho người ta một loại vô tình cảm giác.

Gió táp mưa sa, lôi đình trải rộng.

Trừ bỏ kia càng phát ra yếu ớt thất tinh quang mang bên ngoài, cả bầu trời đã cơ hồ hóa thành màu đen.

Mưa to phô thiên cái địa mà hạ.

Lập tức, thiên địa một mảnh mờ mịt.

Nhưng hướng về Trích Tinh lâu đỉnh nước mưa lại là đều bị vô hình khí kình đánh tan, mấy phương công lực giao phong khuấy động bên trong, khiến cho những này nước mưa còn tại giữa không trung thời điểm, liền bị chấn nát thôi hóa thành hơi nước.

Đây là

Trong lòng không khỏi dâng lên 1 đạo kinh ngạc, khổng lồ như thế huyễn cảnh… Để Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu trong lúc nhất thời ngưng thần đối mặt.

Võ công đến mức nhất định đang thi triển quá trình bên trong nhưng là có mang huyễn cảnh loại hình tác dụng, Lý Mạc Sầu cũng chẳng suy nghĩ gì nữa. Mà lại đại đa số võ công cho dù là mang theo gây ảo ảnh năng lực, liên lụy người khác tiến vào tự thân ý cảnh, cái kia cũng bất quá là tại đối phương tinh thần bên trong.

Một nháy mắt, có lẽ chính là một thế.

Nhưng trước mắt này…

Để Lý Mạc Sầu không nghĩ tới cái này ảo cảnh phạm vi vậy mà lại như thế lớn, mà lại đã xuất hiện bên ngoài hiển hiện hình thức, hình thành thiên tượng, liền theo mà tới.

Đúng là tại trong chớp mắt, liền đem Trích Tinh lâu đỉnh tất cả mọi người kéo vào tràng cảnh này bên trong.

Đây là đáng sợ nhất tinh thần giao phong.

Đáng sợ như vậy tinh thần, quả thực đáng sợ.

Đây quả thực không phải 1 người vốn có.

Thậm chí 2 người cũng chỉ sợ còn thiếu rất nhiều…

Nhìn về phía phía trước sắc mặt kia dữ tợn, tràn đầy xúc động phẫn nộ Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh), Xích Luyện tiên tử cảm thấy mình sư muội tình huống có thể muốn xa so trước đó phỏng đoán càng nghiêm trọng hơn.

Trong thoáng chốc, Trích Tinh lâu đỉnh hóa thành Kim Sơn tự, mọi người trực tiếp vượt qua thời gian trường hà, đi tới thoại bản cố sự bên trong.

Chẳng lẽ!

Xích Luyện tiên tử bỗng nhiên quay đầu, sau lưng giao thủ cũng ngừng lại, chỉ thấy kia Trương Quân Bảo cùng Quách Tương 2 người cũng giống như thế.

Trên mặt vẻ kinh ngạc nhìn nhau lấy song phương lẫn nhau, tại trong mắt của hai người riêng phần mình hình tượng vậy mà cũng là xuất hiện tương ứng biến hóa.

Trương Quân Bảo một thân đạo bào chẳng biết lúc nào hóa thành cà sa, hắn đúng là lấy 1 bộ hòa thượng bộ dáng đứng tại kia bên trong, kém chút để hắn cho là mình trở lại tại Thiếu Lâm thời điểm. Mà Quách Tương biến hóa càng là kì lạ, quần áo trên người tận làm màu xanh biếc, kia là một thân thanh cũng là một thân tình.

‘Thật là khủng khiếp công pháp.’

Trương Quân Bảo tuy là kinh ngạc, nhưng hắn cũng rất nhanh phản ứng lại. Tinh thần công pháp hắn được chứng kiến không ít, trong đó nổi danh nhất không ai qua được Mật tông biến thiên kích địa đại pháp, mà trước mặt biết cái này môn võ công chính là Lạt Ma Ưng

Duyên.

Nhưng ở Trương Quân Bảo hiểu rõ bên trong, cái này biến thiên kích địa đại pháp bình thường cũng chỉ là kéo 1 người nhập trong đó, mà không phải như trước mắt dạng này đem Trích Tinh lâu đỉnh người đều kéo vào trong ảo cảnh, tiến hành nhất hiểm ác tinh thần giao phong.

Vậy hắn Trương Quân Bảo hiện tại hóa thành ai

Đây chính là kia 6 đại ma độ năng lực sao

Ánh mắt nhẹ liếc, Trương Quân Bảo ánh mắt chỉ là tại Xích Luyện tiên tử cùng Tiểu Long Nữ sư tỷ muội trên thân hai người khẽ quét mà qua, đối phương trên thân hai người tựa hồ chưa từng xuất hiện biến hóa gì, lại hoặc là xuất hiện ngoại nhân không cách nào lý giải dị biến.

Nhưng ngay sau đó Trương Quân Bảo lực chú ý càng nhiều hay là đặt ở Quách Tương trên thân, kia một thân áo xanh thực tế là làm cho người ta chú mục.

Bởi vì lúc trước thất tinh tục mệnh chi thuật tạo nên nghịch lý chi cục, khiến cho Nhạc Duyên công lực vừa giảm lại hàng. Khi hắn mở miệng cho Xích Luyện tiên tử dự cảnh thời điểm, cái gọi là truyền âm nhập mật tại mấy người trong tai cùng trực tiếp nói thẳng không có bao nhiêu khác nhau.

Lại cúi đầu nhìn lướt qua trên người mình cà sa, Trương Quân Bảo trong lòng suy tư một chút, đã có dự định.

Bước chân có chút một sai, Trương Quân Bảo đúng là ngăn tại Nhạc Duyên phía trước.

Sở dĩ làm như vậy nguyên do rất đơn giản.

Đó là bởi vì đồng dạng bị kéo vào trong đó Nhạc Duyên.

Đường đường Nhạc tiền bối giờ phút này chính ngồi xếp bằng ngồi ngay ngắn ở đó bên trong, mặc dù còn chưa quy y thành người xuất gia, nhưng trên thân đã là phủ thêm tăng y.

Trên thân không có chút nào cao thủ khí tức, nhìn qua Nhạc Duyên giờ khắc này liền trở thành 1 cái tay trói gà không chặt người bình thường.

Mặc dù không rõ lắm Nhạc Duyên vì sao mất đi vũ lực, trở thành một giới người bình thường hình tượng, nhưng Trương Quân Bảo thật là biết tinh thần giao phong còn lâu mới có thể lấy thường thức đến phán đoán suy luận.

Có lẽ thế giới tinh thần bên trong một thế bất quá là bình thường thế gia bên trong một sát na.

Giữa 2 cái này thời gian căn bản lại không tồn tại có thể đối so tính.

Nhưng kết hợp này trước mắt cảnh tượng, Trương Quân Bảo cũng là biết Nhạc tiền bối thời khắc này hình tượng chỗ đại biểu nhân tuyển.

Chính là Hứa Tiên.

“…”

Quách Tương cúi đầu liếc nhìn quần áo của mình, nhìn nhìn lại kia ngồi ngay ngắn ở đó bên trong Nhạc Duyên, lại liếc mắt nhìn Trương Quân Bảo động tác, không khỏi thấp giọng cười nói: “Có chút ý tứ.”

Quả nhiên.

Có võ công không thể luyện chơi.

Nói xong, Quách Tương nhưng không có bất kỳ động tác, ngược lại là đem mình xem như một người ngoài cuộc.

Nàng đang quan sát Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) cùng Xích Luyện tiên tử 2 người đồng thời, càng nhiều lực chú ý cũng là lặng lẽ rơi vào Nhạc Duyên trên thân.

Ai cũng không biết nàng đang suy nghĩ gì.

“Quan tướng người cho ta a!”

Thanh âm như khóc như tố, kia nghẹn ngào giọng điệu như là nữ quỷ u oán thê lương, 2 con ngươi càng là ẩn chứa sương mù, như nước đồng dạng.

Vạn bàn nhu tình, duỗi ra tay phải xa xa chụp vào phương xa, nhìn về phía Nhạc Duyên ánh mắt quả thực có thể thấm ra thực chất sầu bi tới.

Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) giọng điệu lại lần nữa phát sinh biến hóa, đúng là cùng lúc trước ngữ khí đều có chỗ khác biệt, nghe vào tựa hồ lại đổi thành một người khác.

“… Ừm! ! !”

Nhạc Duyên nhắm mắt ngồi xếp bằng, kia một thân phổ thông đến không thể phổ thông hơn khí tức rơi vào Xích Luyện tiên tử trong mắt liền như là trong đêm tối đèn đuốc như vậy dễ thấy. Nhất là tại một đám cao thủ bên trong, cái này phổ thông lại trở thành chỗ đặc biệt nhất.

Như vậy tư thái đại biểu cho cái gì, Xích Luyện tiên tử không cần nói cũng biết.

Nhưng Lý Mạc Sầu cũng biết loại này tinh thần giao phong địa phương, Nhạc Duyên bày biện ra dạng này trạng thái, đại biểu cho hắn vấn đề đã càng thêm nghiêm trọng.

Hơi suy tư một chút, nàng đã đại khái biết cái này tinh thần thoại bản chi cục tình huống, ván này nàng nhất định phải phá.

Hít sâu một hơi, khí trầm xuống, chỉ thấy tại Xích Luyện tiên tử tập trung tinh thần bên trong, hình tượng của nàng dần dần xuất hiện biến hóa.

Đạo bào hóa đi, tăng y hiện ra.

Xích Luyện tiên tử lại hiện Bồ Tát chi tướng.

Đưa tay ở giữa, lại nghe Lý Mạc Sầu phát ra kim thạch thanh âm, trực kích Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh), nói: “Yêu nghiệt to gan, bần tăng đã bỏ qua ngươi một lần, bây giờ lại vẫn là minh ngoan bất linh! Bạch Tố Trinh, hôm nay bần tăng muốn đem ngươi vĩnh trấn Lôi Phong tháp.”

Chỉ là trong ngôn ngữ hơi có vẻ trầm bổng chập trùng, rất rõ ràng Xích Luyện tiên tử nhặt về lúc trước hành tẩu giang hồ thời điểm xem qua hí kịch, mà lại là bắt chước bừa đồng dạng học lên bên trong hí khang.

Ân…

Xích Luyện tiên tử là biết ca hát.

Một bên.

Cho dù là bị sinh sinh đem tinh thần lôi kéo tiến đến Nhạc Duyên cũng không khỏi mở mắt ra, nhìn về phía Xích Luyện tiên tử bóng lưng, nghe nàng hí khang, trong lúc nhất thời không biết nên dùng gì chờ ngôn ngữ để hình dung tâm tình lúc này.

Mà Trương Quân Bảo cùng Quách Tương 2 người càng là sắc mặt kinh ngạc, ngạc nhiên vô cùng.

Nhưng mà càng làm cho 3 người mắt trợn tròn chính là tiếp xuống hình tượng.

Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) nhếch lên tay hoa đồng thời, nàng tiếp lời.

“Nguyên lai là ngươi!”

“Pháp Hải!”

—

—

—

Chương 335 : Ma chủ (thượng)

Tinh thần chi chiến, thoại bản chi cục.

Thời gian bị mơ hồ, thậm chí không gian cũng bị thay thế.

Tại tinh thần không gian bên trong, chủ nhân cơ hồ có thể dường như thần thoại vậy tái tạo càn khôn, thậm chí là thiên địa chúa tể đồng dạng.

Biến thiên kích địa đại pháp có thể đem người kéo vào tinh thần luân hồi trăm ngàn đời, nếu như tinh thần không cứng cỏi lời nói, nếu không thể ở trong luân hồi kiên trì bản ngã một điểm thanh linh, như vậy tại biến thiên kích địa đại pháp thế giới tinh thần bên trong liền sẽ bị tẩy đi tự thân, quên mất mình, bị người độ hóa.

Trước mắt một màn rơi vào Trương Quân Bảo trong mắt, hắn cơ hồ ngay tại trong lòng đối 2 môn tuyệt học tiến hành tương ứng đối so.

Chí ít theo Trương Quân Bảo Ưng Duyên làm không được lập tức kéo vào mấy người tiến vào thế giới tinh thần bên trong, người bình thường liền thôi, nhưng ở người nơi này đều không phải người bình thường.

Lấy Ưng Duyên năng lực, kéo vào 1 người tiến vào thế giới tinh thần giao phong, kia cũng là cực kì nguy hiểm cục diện.

Nhưng trước mắt…

Trương Quân Bảo lại ngẩng đầu dò xét một chút cảnh tượng chung quanh, xác thực đã dưới đáy lòng đối Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) tình huống tiến hành phân tích cùng phỏng đoán.

Đến cùng có cái dạng gì năng lực mới có thể như thế to gan lớn mật toàn bộ đem tất cả mọi người bao khỏa tại trong đó

Lại nhìn một cái xuất hiện tại 4 phía cái khác hòa thượng, rất hiển nhiên Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) bao vây người không chỉ Trích Tinh lâu người, thậm chí còn lan tràn đến đã thoát đi đi ra giang hồ nhân sĩ. Chỉ bất quá nhìn những người kia tựa hồ tinh thần tại thời khắc này bị ma diệt độ hóa, đã mất đi bản thân.

Đến lúc đó dù là phá cái này nhất tinh thần chi ván, chỉ sợ những cái kia liên luỵ vào người vô tội cũng sẽ xuất hiện biến hóa.

Vừa nghĩ tới 1 người trong chớp mắt biến thành 1 cái người xa lạ.

Người không thay đổi, tinh thần cũng không thay đổi.

Chỉ bất quá tư tưởng biến.

Loại này khủng bố quả thực muốn so biến thiên kích địa đại pháp tiến thêm một bước.

Quả nhiên là tà môn kỳ quỷ võ học.

Đây chính là cái gọi là 6 đại ma độ sao

Vãng Sinh độ, hắn sinh độ.

Trừ cái đó ra, cái khác 4 độ lại là cái gì

Trương Quân Bảo đang suy nghĩ, tại phân tích, chỉ là hắn căn bản không có ngờ tới Vãng Sinh độ chẳng qua là hắn sinh độ tiến giai bản. Chỉ là cái này 2 độ xuất hiện, đã khiến cho thế cục bày biện ra quỷ dị tình trạng, để người không thể không ngưng thần mà đối đãi.

“…”

Ánh mắt lấp lóe, Quách Tương đánh giá trên người mình áo xanh, trong đầu lại lần nữa suy tư lúc trước Tiểu Long Nữ nói với mình những lời kia, hữu ý vô ý ở giữa đều tại nói cho nàng một thân phận khác —— tiểu Thanh.

Chỉ là tại lúc ấy Quách Tương mặc dù kinh ngạc Tiểu Long Nữ biến hóa cùng những lời kia bên trong chỗ bao hàm cố sự, nhưng ở sâu trong nội tâm đối với mình tình huống hay là không chút nào để ý.

Chỉ bất quá có một chút bây giờ nghĩ lại có một chút hối hận.

Quách Tương cảm thấy mình bị lợi dụng.

Đối phương lợi dụng mình đối với võ học yêu thích, tại

lơ đãng đối với mình tiến hành tương ứng chỉ điểm.

Một phen chỉ điểm xuống, Quách Tương nếm thử tính tham khảo tu luyện cái kia tên là chết độ võ công.

Nhưng bây giờ… Nhìn xem loại tình huống này, Quách Tương hoài nghi mình liền không nên luyện vật kia.

Đứng ở đây, Quách Tương một bên đề phòng đồng thời càng nhiều tâm tư hay là đang kiểm tra tự thân tình huống, kiểm tra mình rốt cuộc có hay không bị ảnh hưởng.

Đáng tiếc là Quách Tương kiểm tra nửa ngày, nhưng cũng đối tự thân tình huống không cách nào hiểu rõ.

Chính nàng đến cùng thụ không bị ảnh hưởng

Tiềm thức chuyển biến đích thật là đáng sợ nhất phương thức.

Bởi vì nàng ngay cả mình đến cùng nhận ảnh hưởng không có đều không cách nào xác định.

Là vãng sinh vẫn là hắn sinh

Lại hoặc là tại trên người mình là còn không có xuất hiện cái khác mấy độ 1 trong loại này công pháp tà môn, quả thật là đáng sợ.

Quách Tương không có động tác, mà là chậm đợi trước mắt chi cục.

Nhìn xem Xích Luyện tiên tử cùng Tiểu Long Nữ sư tỷ muội 2 người tại thoại bản chi cục bên trong hiện ra lẫn nhau diễn kỹ. Tuy là ngữ khí hơi có vẻ xốc nổi, nhưng 2 người biểu hiện ngược lại là chân thực, thật giống như cái này sư tỷ muội ở giữa vốn là nên đấu ngươi chết ta sống.

…

Một tiếng 'Pháp Hải' để Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) nổi giận phừng phừng, tóc xanh bay giương bên trong, không cầm được hận ý kích phát ra.

Đó là một loại thù, một loại hận, có khác với tình cừu đồ vật.

Là không cầm được tức giận.

Trong mắt.

Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) trong đầu lại lần nữa hiện lên lúc trước tình cảnh.

Một giới cao tăng Pháp Hải mang theo Kim Sơn tự một môn nhúng tay, ngạnh sinh sinh chặt đứt con đường của mình.

Kia là so đoạt vợ mối hận, thù giết cha, thậm chí đoạn nói chi từ càng thêm oán hận.

Lại thêm Pháp Hải cùng người trước mắt thân phận quan hệ, trong lúc nhất thời trước thù thù cũ tập hợp lại với nhau, tại cái này thế giới tinh thần bên trong hóa

thành trùng thiên mưa to, như trút nước mà hạ. Mỗi một giọt trong mưa đều tràn ngập kia cỗ hinh trúc khó sách ác.

Đối mặt một màn này, đã hóa thành Bồ Tát trạng Xích Luyện tiên tử đưa tay ở giữa, liền công tới.

Biết rõ võ công của đối phương tà môn, nhưng giờ khắc này Lý Mạc Sầu vẫn là trước công.

Lật tay ở giữa, kia cỗ trấn yêu chi tâm tại trong tay luân chuyển.

Thần tình trên mặt hiển thị rõ từ bi chi sắc, trên tay thật là chiêu thức tàn nhẫn vô tình.

Không có Tử Kim bát, thật là lấy chưởng làm bát, cứ như vậy trùm xuống.

Chưởng ý như kim bát, túi trời quát địa.

Trong chốc lát, đối mặt chiêu này Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) tựa như trong giếng ếch, bát bên trong rắn, liền muốn bị 1 chiêu mà trấn.

“Hừ!”

Hét lên một tiếng, Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) vẻ mặt hốt hoảng một chút liền khôi phục nguyên trạng, cùng là lật tay ở giữa, thật là song chưởng lấy thác trời tư thế đỉnh đi lên.

Bành!

Quyền chưởng giao tiếp!

Chính là giữa thiên địa chấn động.

Cả 2 giao phong khiến cho toàn bộ tinh thần không gian đều xuất hiện khuấy động.

Mưa to bay ra, hạ xuống nước mưa đúng là tại song phương tinh thần xung kích dưới đi ngược dòng nước.

Tung tích giọt mưa cùng ngược dòng nước mưa giữa không trung chạm vào nhau, nương theo lấy đầy trời lôi đình, hình thành 1 đạo kỳ diệu tuyệt luân phong cảnh.

“! ! !”

Mạnh!

Mạnh khiến người ngoài ý!

Xích Luyện tiên tử thân hình khẽ run lên, kia ép xuống 1 chưởng tại Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) phản kích dưới vô tật mà chấm dứt, lấy tự thân võ đạo mô phỏng mà ra kim bát chi ý lập tức vỡ vụn.

Tại Lý Mạc Sầu thân hình bất ổn một sát na, Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) không có bỏ qua cơ hội này, ngay sau đó lại tích lũy 1 chưởng.

Chưởng kình đột phá Xích Luyện tiên tử phòng ngự, để báo đáp lại, trực tiếp nhấn tại ngực của nàng.

Trong miệng máu tươi văng khắp nơi bên trong, Lý Mạc Sầu tại lui ra phía sau thời điểm vẫn cho đối phương trên mặt về 1 bàn tay, mặc dù không có mang đến bao lớn tổn thương, nhưng lại cho Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) rất vũ nhục tính.

Thân hình phiêu thối ở giữa, Xích Luyện tiên tử ôm ngực nhìn qua phía trước.

Tại lời này vốn chi cục bên trong, Lý Mạc Sầu vai trò 'Pháp Hải' thật là bại, bại để Xích Luyện tiên tử có chút trở tay không kịp.

Dựa theo đạo lý đến nói, nàng cùng sư muội Tiểu Long Nữ giữa 2 người những năm gần đây công lực kém cách cũng không lớn. Tại dĩ vãng quá trình bên trong, 2 người chỉ cần bước ra 1 bước chờ đợi chính là phá toái hư không.

Khác biệt duy nhất là Xích Luyện tiên tử cũng không có lựa chọn vỡ vụn, mà là đi mặt khác một con đường.

Nàng tại tìm căn nguyên tìm ngọn nguồn, tại dọc theo Nhạc Duyên bộ pháp đi 1 đầu cũ đường.

Một đường đến, sư muội Tiểu Long Nữ xem như duy nhất làm bạn nàng người.

Cho nên Tiểu Long Nữ rốt cuộc mạnh cỡ nào, cho dù là có điều giấu giếm, đối Xích Luyện tiên tử đến nói cũng có được đại khái suy đoán.

Nhưng bây giờ khi nàng tự mình đối mặt thời điểm, lại

phát hiện cái này suy đoán sai không hợp thói thường.

Mạnh!

Mạnh gấp đôi.

Tại không bị kéo vào tinh thần không gian giao phong thời điểm, đây là Xích Luyện tiên tử cảm giác.

Nhưng tại cái này bên trong, nàng phát hiện Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) muốn càng mạnh.

Bởi vì tại vừa mới trong lúc giao thủ, Lý Mạc Sầu phát hiện mình 'Sư muội' thủ đoạn lại lần nữa phát sinh biến hóa. Đối với Tiểu Long Nữ võ công nàng cảm kích biết rõ, mà trước đó vừa mới kia dùng độc công cùng mình giao thủ 'Tiểu Long Nữ' càng làm cho nàng ghé mắt.

Nhưng, vừa mới tiếp chiêu thời điểm, Xích Luyện tiên tử phát hiện Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) chiêu thức lại biến.

Công thể chuyển đổi ở giữa, đúng là lấy một chủng loại như Thái Cực phương pháp tận tiết lực đạo của nàng.

1 chưởng phía dưới, Xích Luyện tiên tử chỉ cảm thấy mình chưởng kình toàn bộ rơi vào hư không, không có chút nào gắng sức địa phương, không gian vặn vẹo, đánh 1 cái tịch mịch. Mà tại về sau, chính là bị đối phương 1 chưởng phá mình chiêu.

Như thế công pháp, cho là thế gian hiếm thấy kỳ công tuyệt học.

Cái này đặc tính, để người nhớ tới Ma môn.

Mà Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) mang cho cảm giác của nàng chính là người trước mắt tựa hồ lại lần nữa đổi 1 người.

54055741 cái này bầy, liền làm phổ thông bầy.

—

—

—

Chương 336 : Ma chủ (trung)

Tố thủ nhẹ giương, khí kình càn quét.

Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) tái khởi mới chiêu, chỗ đứng địa phương tựa như trở thành 1 cái kỳ điểm, sinh ra một cỗ lớn lao lực hấp dẫn.

Tại nguồn sức mạnh này dưới, 4 phía không khí bị sinh sinh đặt vào trong lòng bàn tay, dính dấp kia đầy trời mưa gió tại song chưởng của nàng phía trên hình thành 1 đạo mắt trần có thể thấy kỳ cảnh.

Gió đang xoay tròn, nước cũng tại xoay tròn.

Cả 2 kết hợp dưới hình thành 1 đạo thông thiên triệt địa vòi rồng.

Đi!

Tố thủ ném đi, vòi rồng rời khỏi tay.

Lập tức trước mắt đất này tấm cùng một loạt đồ vật đều bị càn quét mà lên, uốn lượn lấy hướng Xích Luyện tiên tử phương hướng mà đi.

Thiên Ma công!

Nhạc Duyên, Trương Quân Bảo cùng Quách Tương 3 người cơ hồ lập tức nhận ra 1 chiêu này.

Đây chính là trong ma môn Âm Quý phái trấn phái tuyệt học Thiên Ma công, mà tại Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) trên tay, chiêu này thiên ma lực trường không chỉ có tiết ra trước đó Xích Luyện tiên tử 1 quyền, càng là lộ ra ngoài dẫn động tinh thần biến hóa.

Tình cảnh như thế, cho dù là tại hiện thực, mà không phải tại cái này thế giới tinh thần bên trong, chỉ sợ đối phương cũng chỉ sợ sẽ không yếu đi nơi nào.

Rơi vào Nhạc Duyên trong mắt, giờ phút này Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) trên tay biểu hiện ra Thiên Ma công không so đến yếu, thậm chí có thể sẽ càng mạnh.

Đây tuyệt đối là 18 tầng Thiên Ma công, hơn nữa còn muốn tại trên đó.

Về phần Trương Quân Bảo cùng Quách Tương 2 người thì là bởi vì kinh lịch biết môn võ công này, dù sao lúc trước Quách Tương làm qua 3 giáo Thánh nữ, biết Thiên Ma công cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Ngược lại là Xích Luyện tiên tử biết cũng không nhiều.

Nhưng là ——

Đối mặt một màn này, Lý Mạc Sầu thần sắc sững sờ, nàng tựa hồ nhớ ra cái gì đó.

Trong đầu hiện lên một chút cảnh tượng, động tác trên tay nhưng không có mảy may dừng lại. Song chưởng mở ra, hóa khí vì tròn, chính là Đạo gia võ học áo nghĩa

1 trong Thái Cực.

Thu!

Liên lụy lực đạo khẽ động vòi rồng, đem nó lôi kéo ngã trái ngã phải bắt đầu.

Hóa!

Đen trắng Song Ngư Thái Cực ấn tượng hiện ra tại sau lưng, sao chịu được so thiên uy lực đạo trực tiếp bị Xích Luyện tiên tử một bên lui lại bên trong, một bên đều trừ khử tại vô, toàn bộ không có tại đứng giữa không trung. Lực lượng cuồng bạo thậm chí không có vượt qua Xích Luyện tiên tử mảy may, cũng không có đối ngồi xếp bằng ở phía sau Nhạc Duyên có chút ảnh hưởng.

Nhất có uy hiếp khí kình bị nàng làm hao mòn hầu như không còn, mà vượt qua đi đồ vật rơi vào Nhạc Duyên trên thân bất quá là thanh phong quét, mưa phùn nhuận quần áo, ẩm ướt thái dương.

“! ! !”

Thiên ma khí kình vừa mới tiết ra, Xích Luyện tiên tử còn chưa tới kịp đổi khẩu khí, Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) công kích cũng đã theo sát mà tới.

Lấy chỉ thay mặt kiếm.

Ngón giữa ngón trỏ khép lại bên trong, Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) lấy kiếm chỉ phá không đánh tới.

Chiêu thức võ công đúng là lại lần nữa biến một lần.

Tựa hồ là cưỡng ép coi nhẹ vận chuyển chân khí biến ảo độ khó, coi nhẹ công thể cải biến khó khăn, Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) lại xuất hiện tuyệt thế kiếm chiêu.

Đối mặt một kiếm này chỉ Xích Luyện tiên tử chỉ tới kịp nâng tay phải lên, 1 chưởng ngăn tại kiếm chỉ trước đó.

Bàn tay giao kích, một tiếng xùy tiếng vang bên trong, chính là tùy ý bay ra kiếm khí.

Tiếng xèo xèo không dứt bên trong, Lý Mạc Sầu trên thân tăng y bị cắt đứt ra mấy đạo vết rách.

Mà lại càng là có một cỗ cầu bại tuyệt thế kiếm ý phá chân khí của nàng phòng ngự, một điểm vết máu xuất hiện tại lòng bàn tay chính giữa, kiếm ý từ trong lòng bàn tay xuyên qua.

Xuyên qua lòng bàn tay, xuyên qua cánh tay, xuyên qua bả vai.

Máu tươi bay tán loạn bên trong, thẳng tiến không lùi kiếm ý mang theo cầu bại cô độc phóng tới Nhạc Duyên vị trí.

“Ừm !”

Quay đầu lại, trở tay không kịp Xích Luyện tiên tử nhìn về phía kia bị ‘Khốn’ tại ** tháp dưới người bình thường Nhạc Duyên, ánh mắt mang theo bối rối, ngay cả mình

trên gương mặt máu tươi đều không có tâm tư đi để ý tới. Bởi vì Lý Mạc Sầu biết, cái này nhằm vào Nhạc Duyên ván đã đến nguy hiểm nhất thời điểm, hắn bị kéo vào lời này vốn chi cục trung thành vì Hứa Tiên về sau, trên cơ bản cũng đã cùng người bình thường không có gì khác biệt.

Nhạc Duyên tránh không khỏi cái này một đạo kiếm khí.

Kia đôi mắt bên trong bối rối chỉ là một cái thoáng mà qua, bởi vì Lý Mạc Sầu nhìn thấy đồng dạng trở nên hòa thượng ăn mặc Trương Quân Bảo xuất thủ, hắn ngăn lại cái này lỗ hổng 1 kiếm.

1 chưởng 1 kiếm.

Thái Cực đối cầu bại cô độc kiếm ý.

Cho dù là còn sót lại kiếm ý, nhưng cũng để Trương Quân Bảo ngạc nhiên biến sắc.

Đối thủ kiếm ý là phòng không thể phòng, nhưng hắn Thái Cực thật là phá không thể phá.

Cả 2 đều không phải bạo lực phá giải dưới, cả 2 đụng nhau liền chỉ có 1 kết quả —— trừ khử tại vô.

Một bên.

Tại lời này vốn chi cục thế giới tinh thần bên trong đại biểu tiểu Thanh Quách Tương vẫn không có bất kỳ động tác gì, nàng chỉ là nháy mắt mấy cái nhìn lướt qua mọi người, cuối cùng lực chú ý hay là đặt ở bị bảo vệ ‘Hứa

Tiên’ trên thân.

“Hảo hảo bá đạo tịch mịch kiếm pháp!”

“Loại kiếm pháp này ta giống như ở nơi nào gặp qua.”

Đứng tại Nhạc Duyên trước người, ngăn trở một kiếm kia Trương Quân Bảo quay đầu lại hỏi: “Tiền bối, cái này 6 đại ma độ quả nhiên là quỷ dị như vậy” lời này tất nhiên là hỏi thăm Nhạc Duyên.

Nói là quỷ dị tự nhiên là Trương Quân Bảo cũng nhìn ra Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) không giống bình thường chỗ.

Theo Trương Quân Bảo, đây quả thực có chút không hợp thói thường.

Thông tục điểm nói khác biệt công pháp có khác biệt thuộc tính.

Bao quát ngoại công thậm chí các loại kiếm pháp đao pháp diễn sinh mà đến nội lực cũng giống như thế, đều có thuộc về riêng phần mình thuộc tính. Có tương sinh tướng khắc, có hỗ trợ lẫn nhau.

Mà vật này có 1 cái cao đại thượng xưng hô, nó gọi công thể.

Trong giang hồ có thể tùy ý chuyển đổi công thể sử dụng các loại khác biệt võ học võ công trên thực tế cũng không nhiều.

Có thể nói mấy ngàn năm bên trong dạng này công pháp cũng ít đáng thương, quả thực là có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Tỉ như xuất từ Tiêu Dao phái Bắc Minh thần công.

Nhưng môn võ học này có 1 cái đặc điểm là đem mặt khác các loại thuộc tính nội lực chuyển đổi thành Bắc Minh chân khí, đem các loại thuộc tính nội lực đổi thành một loại nhan sắc, lúc này mới bình yên vô sự. Mà phía sau chính là có thể mượn dùng tiểu vô tướng công tiến hành mô phỏng, dùng ra đồ lậu so chính bản uy lực càng sâu chiêu thức tới.

Mô phỏng chung quy là mô phỏng, truy cứu nền tảng còn có thể phát giác ở trong đó khác biệt.

Trừ cái đó ra, Tiếu Tam Tiếu vạn đạo sâm la cũng có cái này tác dụng, chỉ bất quá môn võ học này cùng là khai thác hợp dòng phương thức nạp làm chính mình dùng, tuy là có thể dung nạp các loại khác biệt chân khí, nhưng tương tự chỉ là đại biểu cho một loại công thể.

Nhưng Tiêu Dao phái nguyên bộ võ công cùng Tiếu Tam Tiếu vạn đạo sâm la cùng trước mắt Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) tình huống hay là khác biệt.

Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) cho người cảm giác thì là tự do chuyển đổi công thể, tại chuyển đổi đồng thời đổi 1 người.

Đây là một loại cưỡng ép nghịch chuyển phương thức.

Dùng chính là đơn giản nhất thô bạo nhất biện pháp.

Đó chính là tàn phá tự thân, lấy thân thể cưỡng ép chống đỡ bộ này tác dụng.

Mỗi một lần nghịch chuyển công thể đều sẽ cho bản thân mang đến tổn thương cực lớn, có thể dùng ra loại này bạo lực biện pháp liền nhất định phải có được 1 cái cường hãn thể phách, có thể có thể so Thần thú đồng dạng tồn tại mới có thể dạng này lãng phí.

Nói một cách khác là Tiếu Tam Tiếu có thể, thậm chí Đế Thích Thiên Từ Phúc cũng có thể.

Duy chỉ có Tiểu Long Nữ không nên.

Vẫn bị nghịch lý chi cục dính dấp tinh lực Nhạc Duyên phân không ra quá nhiều tinh lực đến quan sát cái này, mặc dù tại lời này vốn chi cục bên trong mất đi lực lượng, nhưng tầm mắt vẫn đang.

Đang nghe Trương Quân Bảo hỏi thăm về sau, Nhạc Duyên não hải bên trong liền một mực phân tích lên Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) tình huống tới.

Nhìn qua công được Xích Luyện tiên tử liên tục bại lui Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh), khi nhìn đến nàng cặp kia kim sắc dựng thẳng đồng một khắc này, Nhạc Duyên tựa hồ minh bạch cái gì.

Từng tại Xích Luyện tiên tử yêu cầu dưới cứu trợ trọng thương phía dưới Tiểu Long Nữ chuyện cũ tại trong đầu hiển hiện.

Một vòng đắng chát chi tình bò lên trên khuôn mặt.

Thì ra là thế.

Duyên là như thế.

Ván này, ngay từ đầu liền chú định sao

—

—

—

Chương 337 : Ma chủ (hạ)

Kim sắc dựng thẳng đồng tản ra áp lực vô hình, tăng thêm gương mặt 2 bên theo công lực cực đoan vận chuyển đã dần dần hiện ra lít nha lít nhít màu trắng tinh mịn lân phiến.

Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) nhìn qua tựa như là 1 đầu hóa thành hình người rắn.

Nếu là rơi vào những cái kia không biết nền tảng trong mắt người bình thường, Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) như thế hình tượng coi là một con rắn yêu.

Nếu như động võ quá trình bên trong bị người nhìn thấy bộ dáng này, như vậy lưu truyền bắt đầu dân gian truyền thuyết liền không có chút nào ngoài ý muốn.

Ngoại nhân nhìn thấy là rắn, trên thực tế nàng hẳn là ngụy long.

Chẳng qua là bởi vì giới tính cùng tự thân nguyên nhân, Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) chỉ có thể coi là không có độ kiếp rắn.

Từng cướp thành long.

Sinh mệnh bản năng truy đuổi tiến hóa, chính là như thế.

Nếu như cái kia cố sự bên trong có ẩn tàng lời nói, chỉ

sợ điểm này cũng bao quát tại trong đó.

Hứa Tiên cùng Bạch Tố Trinh quan hệ muốn so trong tưởng tượng phức tạp hơn.

Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) cũng chính là mượn dùng cỗ này huyết mạch, cưỡng ép vận chuyển các loại công thể mà coi nhẹ nó ảnh hưởng, đây cũng chính là để Xích Luyện tiên tử trở tay không kịp địa phương.

Mà lại Nhạc Duyên cũng từ đối phương chiêu thức trông được đến các loại quen thuộc người cái bóng.

Duy nhất không dám khẳng định chính là đây là lại tu luyện từ đầu, vẫn là chân chính làm được linh hồn chuyển di, khác biệt linh hồn cùng tồn tại một thân bản sự.

Lại hoặc là không phải linh hồn chuyển di, mà vẻn vẹn tinh thần phân liệt

Hết thảy chân tướng mặc dù bị Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) công bố một bộ điểm, nhưng ẩn tàng chân tướng còn không có triệt để bạo lộ ra.

“Sư tỷ.”

“Ngươi buông tay đi!”

Tiểu Long Nữ lại một kiếm thương tích Lý Mạc Sầu tinh thần về sau, liền dừng lại một chút, khuyên nhủ: “Ngươi không phải là đối thủ của ta.” Đây là sư muội đối sư tỷ tồn tại tình cảm.

“Quan tướng người giao cho người ta a!” Ngữ điệu lại biến, nhẹ giọng thì thầm ở giữa thật giống như một giới hảo tỷ muội ở bên tai nói thì thầm đồng dạng, Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) cho người khí tức đúng là đột nhiên lại biến, ôn nhu bên trong nói: “Chúng ta không nên đối địch, chúng ta hẳn là tỷ muội.”

Tựa hồ là đối Xích Luyện tiên tử kia cỗ kiên trì không hiểu, Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) chuyển biến thái độ, ngược lại là kéo quan hệ tới.

“Hắn là âm tâm người.”

“Mà chúng ta bất quá là một giới người đáng thương.”

“Ngươi cần gì phải sinh lòng niệm niệm đứng tại bên cạnh hắn.”

Lúc nói lời này, Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) thần sắc cũng nhu hòa xuống dưới, khóe mắt càng là thấm ra nước mắt, 2 con ngươi ướt át muốn chảy ra nước đồng dạng, cả người ta thấy mà yêu, để người nhịn không được đi che chở đi ôm.

Nhưng mà Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) chuyển biến thái độ nhưng không có để Xích Luyện tiên tử từ bỏ, ngược lại là nàng từ những lời kia nghe được rơi ra cái gì vậy tới.

Nhìn xem mình sư muội khó được biểu hiện ra loại kia ta thấy mà yêu thần sắc, Xích Luyện tiên tử căn bản không có an ủi suy nghĩ, ngược lại là thêm ra một tia cao hứng

đến, trực tiếp tìm được cái kia điểm mấu chốt, châm chọc nói: “Úc ~~~ “

“Ta cũng không phải người đáng thương.”

“Ngược lại là các ngươi…” Chưa hết chi ngôn tràn ngập chỉ rõ châm chọc, đối Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) xưng hô cũng có biến hóa.

Không thể không nói thân là nữ nhân các nàng riêng phần mình bắt điểm mấu chốt đều là như vậy không giống bình thường, lão xử nam Trương Quân Bảo càng là một mặt không hiểu, mà Nhạc Duyên cũng là có chút ngoài ý muốn.

Ngược lại là Quách Tương nghe vậy như có điều suy nghĩ.

Đè xuống thân thể khó chịu về sau, Xích Luyện tiên tử thừa cơ truy kích, trực tiếp đem trong lời nói ẩn chứa châm chọc cho trực tiếp chỉ rõ ra: “Bạch Xà truyện “

“Là báo ân hoặc là báo thù “

“Chung quy là chính ngươi dán đi lên, không phải sao “

“Đáng thương là các ngươi, mà không phải ta.”

Không thể không nói có chút bản sự nữ nhân trời sinh liền sẽ, từ trước đến nay thờ phụng nắm đấm đến luận lớn nhỏ Xích Luyện tiên tử tại thời khắc này hiếm thấy đem ngôn ngữ xem như vũ khí của mình.

Không có lửa làm sao có khói.

Con ruồi không đinh không có khe hở trứng.

Bạch Xà truyện cái này lưu truyền nhiều năm cố sự bên trong, đều trực tiếp chỉ rõ một điểm, Bạch Tố Trinh là báo ân (báo thù) đi.

Trên thực tế trước đó thời điểm, Nhạc Duyên cũng cho Xích Luyện tiên tử nói không ít cố sự, mà tại Nhạc Duyên thái độ bên trong, nàng Xích Luyện tiên tử thân phận đã được đến xác định.

Tại những cái kia cố sự bên trong, Nhạc Duyên có lẽ sẽ trêu người ta, cũng từng có đáp ứng người khác hứa hẹn, nhưng tuyệt không phải không phải quân không cưới tình trạng.

Chúng ta không giống.

Đúng thế.

Ở trong mắt Lý Mạc Sầu, mình cùng các nàng là không giống.

Trong giang hồ, có đủ loại ân oán tình cừu đang trình diễn.

Nhưng cùng giới cùng khác phái ở giữa có rõ ràng khác biệt.

Là kỳ môn tuyệt học

Là chính tà bất lưỡng lập

Lại hoặc là yêu hận gút mắc tu la trận

Hay là thương sinh chính nghĩa

Có nhiều thứ là cần đại nghĩa, nhưng có thường thường là tại mảnh tiểu nhân địa phương sinh ra lực sát thương to lớn.

Tại Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) kia hơi có vẻ nghi hoặc mê mang ánh mắt bên trong, Xích Luyện tiên tử cho 1 câu tru tâm ngữ điệu: “Bởi vì các ngươi là hoàng cầu phượng, mà ta thì là phượng cầu hoàng.”

“Mặc kệ là quá khứ, hay là hiện tại, lại hoặc là tương lai, giữa chúng ta một mực tồn tại cao thấp.”

2 con ngươi nhẹ cùng, hơi híp cặp mắt Xích Luyện tiên tử mặc dù trên thân tràn đầy thương thế, nhưng có một loại nói không nên lời cao ngạo.

Nàng lớn, ngươi tiểu.

“! ! !”

Lôi Phong tháp 20 năm cũng không có để Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) tâm tính đạt được yên tĩnh, trong lòng kia cỗ yêu hận tại đoạn thời gian kia bên trong trở nên càng phát nóng bỏng, như là kia chôn giấu nhiều năm nữ nhi hồng, lại như lòng đất nham tương, cho tới nay đều là ngo ngoe muốn động.

Càng kiềm chế, liền càng táo bạo.

Xích Luyện tiên tử 1 câu ‘Hoàng cầu phượng’ trực tiếp để Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) phá phòng.

Câu nói này uy lực thậm chí muốn so trước đó kia một thức mỹ nữ quyền pháp đến càng thêm hung mãnh. Nếu nói trước đó một quyền kia là vết thương nhẹ, như vậy hiện tại câu này thì là tru tâm.

Tê ——

Hít sâu một hơi, ngay tại Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) cảm xúc sắp mất khống chế thời điểm, ánh mắt của nàng lại là lại lần nữa biến hóa, tựa hồ có cái gì đem phần này thẹn quá hoá giận cho áp chế xuống dưới. Kia tự mang tỉnh táo để Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) khôi phục lại băng sơn bộ dáng, nói: “Tốt một cái miệng lưỡi bén nhọn.”

Ngữ khí thâm trầm, Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) nhìn về phía Xích Luyện tiên tử ánh mắt bên trong tràn ngập trưởng bối đối vãn bối chờ mong.

Nhưng ngoài miệng cũng không có như vậy kết thúc, ngược lại là dùng một loại từ bi chi hôn nói tỉ mỉ nói: “Vậy ngươi biết hắn đến cùng là một cái dạng gì người sao “

“Có lẽ cho tới nay hắn đều là ẩn tàng vô cùng tốt, nhưng ở hôm nay hắn đã bộc lộ ra kia tà ác mục đích.”

“Trên đời lớn nhất tà ác cũng cùng lắm cũng chỉ như thế

này thôi.”

“Nếu không tiến hành ngăn cản , mặc cho hắn như thế xuống dưới, có lẽ nhân loại chúng ta cũng sẽ biến mất tại một ngày nào đó.”

“Hắn là nhân chi ác, là tình chi nghiệt, là nhân gian chi tội.”

“Ngươi nên cùng với chúng ta độ hắn.”

“Mà lại ta nghĩ Mạc Sầu ngươi hẳn là đã sớm thấy rõ hắn chân diện mục, mà không phải như lập tức ngu xuẩn như vậy.”

Trong giọng nói có chờ mong, cũng có được chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Ha ha ha!”

Nghe vậy, Xích Luyện tiên tử không khỏi cười, cười kém chút đến gập cả lưng, thật vất vả ngưng cười âm thanh về sau, sắc mặt nàng lạnh lẽo, nói: “Thì tính sao “

“Ta đã đại khái hiểu ngươi tình huống hiện tại.”

“Từ sư muội ta trên thân cút ra đây.”

“Sau đó —— lộ ra diện mục thật của các ngươi đi!”

Ngôn ngữ bên trên giao phong bất quá hạ sách, cuối cùng vẫn là phải vũ lực nói chuyện.

Chương 338 : Ma chủ (tiếp theo)

Chân diện mục.

Tại Xích Luyện tiên tử trong mắt, cho dù là có Nhạc Duyên nhắc nhở, nhưng tại nàng nhìn lại sư muội của mình liền cùng trúng tà không có khác gì.

Không phải một thể song hồn, mà là một thể nhiều hồn.

Đối phương loại kia quỷ dị đến tùy ý chuyển đổi công thể thay người trạng thái, để Lý Mạc Sầu không thể không dạng này để suy đoán.

Mặc kệ đối phương nói như thế nào êm tai, dưới cái nhìn của nàng chính là không có hảo ý, thậm chí là đối Tiểu Long Nữ lớn nhất ác ý.

Lấy Lý Mạc Sầu đối với mình sư muội hiểu rõ, nếu như không có để ý sự tình lời nói, nàng nhất định là cao cao tại thượng, lấy một loại đạm mạc thái độ bàng quan quan sát chúng sinh, dạng này sẽ có vẻ cực đoan lạnh lùng cùng không tốt tiếp xúc.

Nhưng nếu như có để Tiểu Long Nữ để ý sự tình, như vậy sự tình liền sẽ trở nên hoàn toàn tương phản.

Tính cách cùng khí chất sẽ bày biện ra tương phản xu thế.

Khi Tiểu Long Nữ không thèm để ý thời điểm, kia là vô dục vô cầu, là vô dục tắc cương, căn bản sẽ không quan tâm người bên ngoài thái độ, cao như chín ngày huyền nữ, cô xạ tiên tử.

Một khi để ý, Tiểu Long Nữ sẽ xuất hiện do dự tình trạng.

Đã từng thời điểm, bởi vì đồ đệ của nàng Dương Quá sự tình liền trở nên như thế.

Khi đó nàng là dễ dàng nhất bị ảnh hưởng thời điểm, thậm chí muốn so trong tưởng tượng dễ dàng hơn.

Cho nên tại Xích Luyện tiên tử trong mắt, sư muội Tiểu Long Nữ xem như bị mê hoặc.

Trên đời dễ dàng nhất mê hoặc người chính là ai

Là thân bằng hảo hữu.

Là chung tình người.

Là coi bói phương sĩ.

Nhìn Tiểu Long Nữ cam tâm tình nguyện tình huống, nàng đã cùng mình thể nội tồn tại chung tình, cũng trở thành bằng hữu, khả năng ở sau lưng còn có phương sĩ ảnh hưởng.

3 người tập hợp, sư muội tình huống so Lý Mạc Sầu tưởng tượng càng thêm nghiêm trọng.

Là tà.

Là quái.

Là dị.

Càng là yêu.

Nếu là tại trong hiện thực Xích Luyện tiên tử còn cần một chút thời gian tới thăm dò, nhưng tại bị đối phương kéo vào tinh thần không gian tiến hành một trận thoại bản chi cục về sau, Lý Mạc Sầu thăm dò liền bị rút ngắn không ít.

Ngắn ngủi mấy chiêu bên trong, Xích Luyện tiên tử đã đại khái thăm dò rõ ràng đối phương tình huống.

Ngôn ngữ giao phong bên trong, Lý Mạc Sầu căn bản khinh thường lời nói của đối phương, mà là trực tiếp cho thấy thái độ, muốn để đối phương vừa hiện chân thực diện mạo.

Ngươi đến cùng là ai

Vấn đề này chính là căn bản nhất điểm mấu chốt.

Chẳng lẽ Bạch Tố Trinh không chỉ một người

"…"

Đón Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu ánh mắt, cỗ này nghiêm túc làm cho không người nào có thể coi nhẹ. Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) nghiêng đầu một chút,

đúng là thu liễm trên thân kia cỗ ngo ngoe muốn động bạo liệt khí thế, thân hình nghiêm, thon thon tay ngọc đặt ở phần bụng, nhẹ nhàng thi lễ, nói: “Thanh thành (Nga Mi, cổ mộ…) dưới núi Bạch Tố Trinh, gặp qua Xích Luyện tiên tử.”

Giọng nói trùng điệp, tựa như vô số tiếng người hỗn hợp lại với nhau.

Liền tựa như tại thời khắc này, có rất nhiều người đồng dạng tại không hẹn mà cùng dùng cùng một loại đáp án trả lời chính mình.

Đây là hồi âm!

Là chồng âm thanh!

“Cái này!”

“Các ngươi đến cùng là ai “

Kinh lịch nhiều chuyện như vậy, Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu từ trước đến nay tự nhận kiến thức rộng rãi, giờ khắc này cũng không khỏi sắc mặt đại biến.

Tại nàng trong chờ mong, hẳn là kia tồn tại sư muội Tiểu Long Nữ thân thể bên trong đồ vật tiến hành tự giới thiệu, có riêng phần mình khác biệt danh tự. Dù sao trước đó trong lúc giao thủ, đối phương biểu hiện ra mấy loại võ công.

Nhưng Lý Mạc Sầu tuyệt đối không ngờ đến đối phương sẽ cho ra như thế 1 cái trả lời.

Đã hợp tình hợp lí, nhưng lại ngoài dự liệu.

“Vì sao kinh ngạc “

“Bởi vì chúng ta đều là Bạch Tố Trinh!”

Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) đối mặt Xích Luyện tiên tử chấn kinh chi sắc, cũng không có biểu hiện ra bao lớn vẻ kinh ngạc, ngược lại là sắc mặt nghiêm túc trả lời lên vấn đề này.

Một bên.

Mặc áo xanh Quách Tương cùng trở lại hòa thượng trang phục Trương Quân Bảo 2 người đồng dạng sắc mặt đột biến.

Rất rõ ràng.

2 người bọn họ cũng bị Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) tự giới thiệu làm chấn kinh.

2 mắt nhìn nhau một cái về sau, Quách Tương sắc mặt đã trở nên vô cùng khó coi, mà Trương Quân Bảo thì là tự lẩm bẩm: “Không có khả năng!”

“Loại phương thức này…”

“Đây là Phật môn chung tu chi pháp.”

Đã từng xuất thân Phật môn Thiếu Lâm tự Trương Quân Bảo tại nhìn thấy một màn này về sau, lập tức nhớ tới

trong Phật môn từng có qua một đoạn tưởng tượng.

Nghe nói là đến từ Đạt Ma tổ sư phỏng đoán.

Đó chính là mọi người cùng nhau lĩnh hội Phật pháp, tiến hành chung tu, từ đó đạt tới Phật pháp cảnh giới tối cao —— chúng sinh thành Phật.

Trên thực tế rất nhiều môn phái trận pháp đều có cùng loại chung tu đặc tính, chỉ bất quá khác biệt chính là bọn hắn không có cao cấp như vậy. Dù sao những trận pháp này bên trong người trên cơ bản đều là tu tập cùng một loại tâm pháp, cùng một loại võ học, từ đó tranh thủ đạt tới lớn nhất ăn ý.

Nhưng tại trong Phật môn có một loại phỏng đoán bên trong, chung tu là có thể học tập khác biệt công pháp.

Chỉ bất quá cái suy đoán này cuối cùng hết hiệu lực, mặc dù không có hoàn toàn huỷ bỏ, nhưng lưu truyền tới nay cũng bất quá là một chút da mao.

Hiện tại Thiếu Lâm tự 3 độ chính là tại tuổi già sau ẩn thân hậu sơn cấm địa đi vào trong chính là loại này chung tu chi pháp.

Phật độ không được người, cuối cùng Trương Quân Bảo lựa chọn tự cầu mình đạo.

Mà ở hôm nay, cái này tại Trương Quân Bảo thời kỳ thiếu niên đã cảm thấy chuyện không thể, thật là rõ ràng phát sinh ở trước mắt của mình.

Hồi tưởng lại vừa mới Nhạc Duyên cái kia có thể xưng quang minh chính đại truyền âm giải thích, Trương Quân Bảo tại ngoài miệng lại lần nữa lặp lại một lần cái kia tên: “Đây chính là 6 đại ma độ sao quả nhiên là hảo hảo quỷ dị tà môn võ công.”

Lại nhớ tới Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) trước đó kia có ý riêng lời nói, lấy nàng có ý tứ là muốn đem Quách Tương cùng Xích Luyện tiên tử tiền bối cùng nhau hóa thành Bạch Tố Trinh sao

Bạch Tố Trinh không phải 1 người.

Cái tên này đã trở thành 1 cái chuyên môn hình tượng.

Nếu đem cái tên này thay thế thành Phật, nhưng cũng không có chút nào không hài hòa cảm giác.

Tiểu Long Nữ tiền bối Trương Quân Bảo cũng không lạ lẫm, đã từng thời niên thiếu nó gặp qua ở trước mặt.

Khi đó nàng căn bản không phải trước mắt bộ dáng như vậy.

Bây giờ nghĩ lại Ưng Duyên đối kháng chính là loại tình huống này Tiểu Long Nữ sao khó trách hắn sẽ thụ thương nặng như vậy, không có quá nhiều sức hoàn thủ, cơ hồ chết thảm tại chỗ, một thân công lực tẫn phế. Trương Quân Bảo đem Ưng Duyên mang về Võ Đang sơn về sau, tận mắt nhìn đến Ưng Duyên trùng tu.

Đây là ngạnh sinh sinh cải biến người khác ý chí công pháp.

Từ đó về sau, ngươi không còn là ngươi, mà là Bạch Tố Trinh.

Nó ác liệt trình độ có thể so đoạt xá sống lại, là theo một ý nghĩa nào đó vĩnh sinh bất tử.

Từ phương diện nào đó đến nói, cái này 6 đại ma độ có thể tạo nên vô số cái Bạch Tố Trinh. Mà lại những này Bạch Tố Trinh giờ phút này còn vô cùng quỷ dị tập hợp tại 1 thân thể bên trong, thậm chí đem Tiểu Long Nữ tiền bối cũng độ hóa kéo vào chung tu bên trong.

Đây không phải Phật, mà là triệt đầu triệt để ma.

Không phải phổ thông ma đầu, cho là Ma chủ.

Một nháy mắt, Trương Quân Bảo đã cho trước mắt Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) trên đầu ấn lên Ma chủ danh xưng.

Tung hoành đại mạc Ma Sư Bàng Ban đặt ở cái này Bạch Tố Trinh trước mặt, quả thực là tiểu vu gặp đại vu.

Lại nhìn một chút sắc mặt khó coi Quách Tương, nhớ tới tính tình của đối phương, Trương Quân Bảo cũng không khỏi lo lắng.

Nhìn tới… Cái này tinh thần thoại bản chi cục cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Bọn hắn cùng nhau đóng vai nhân vật không có vấn đề, chân chính đại địch chỉ có 1 cái, đó chính là muốn nước

khắp núi vàng Bạch Tố Trinh, cùng không biết nhận bao lớn ảnh hưởng lại một mực tại vẩy nước Quách Tương vai trò tiểu Thanh.

Trương Quân Bảo có chút muốn cười, nguyên bản ngăn cản Nhạc tiền bối mà đến, nhưng tuyệt đối không ngờ đến sự tình phát triển sẽ là như thế quay đi quay lại trăm ngàn lần.

Tại cái này tinh thần không gian bên trong, hắn vậy mà cần bảo hộ Nhạc Duyên an nguy tới.

Trong lòng suy nghĩ muôn vàn đồng thời, Trương Quân Bảo cũng đem tự thân công lực tăng lên tới cực điểm, để mà đề phòng lên đối phương tới.

Hiện tại, hắn Trương Quân Bảo cũng cũng không đủ lòng tin.

Có lẽ… Bạch Tố Trinh so trước đó Nhạc Duyên tiền bối càng thêm đáng sợ.

“…”

Nhạc Duyên trừ bỏ ngay từ đầu truyền âm nhập mật nhắc nhở Xích Luyện tiên tử một đợt về sau, liền một mực duy trì yên tĩnh.

Nhưng ở nhìn thấy Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) vạch trần ra đồ vật về sau, hắn trong lúc nhất thời suy nghĩ muôn vàn.

Nhạc Duyên ở bên trong nhìn thấy Ma môn võ công,

trong đó có đạo tâm chủng ma đại pháp cái bóng, Phật môn tinh thần mật học càng là như vậy. Đạo môn võ công công chính, cùng Âm Dương gia cấm thuật vân vân. Phật đạo ma 3 giáo công pháp tụ hợp, lại thêm môn phái khác tuyệt học, thậm chí tham khảo mình, đây chính là tụ hợp sáng tạo ra đến thế gian kỳ học —— 6 đại ma độ.

Sáng tạo nó liền gọi Bạch Tố Trinh a

Chỉ là cái kia trấn áp tại Lôi Phong tháp dưới Bạch Tố Trinh là cái thứ mấy

Phải chăng tại mỗi một thời đại đều có 1 cái tìm kiếm mình Bạch Tố Trinh

Đây là không dưới Gia Cát Khổng Minh thất tinh tục mệnh chi thuật võ học, mà lại nó muốn đáng sợ hơn, là từ đầu đến đuôi ma công.

May mắn!

Nhạc Duyên trong lòng đột nhiên dâng lên tâm tư như vậy, may mắn đây là đang tinh thần không gian, thời gian tiêu chuẩn có thể bỏ qua không tính, nếu như là tại hiện thực không gian, thời khắc này mình chỉ sợ ký ức đã tại tiêu tán, tại nghịch lý bên trong biến mất, có thể sẽ quên rất nhiều thứ.

Dưới mắt, hắn còn có cơ hội tiến hành nhắc nhở.

Nghĩ đến cái này bên trong, Nhạc Duyên mở miệng, hắn trực tiếp đánh vỡ cái này ngưng trọng cục diện.

Chương 339 : 1 vai gánh chi

“Nương tử.”

Một tiếng ‘Nương tử’ hấp dẫn ở đây lực chú ý của mọi người, cũng không biết tiếng gọi này xưng đến cùng là ai.

Là Xích Luyện tiên tử

Lại hoặc là kia Bạch Tố Trinh

Khi mọi người ánh mắt rơi vào Nhạc Duyên trên thân thời điểm, Nhạc Duyên đón ánh mắt của các nàng , mở miệng nói ra: “Các ngươi quên mình lúc đầu danh tự sao” lời kia vừa thốt ra, tất cả mọi người nghe rõ cái này ‘Nương tử’ thay mặt chỉ.

Một bên.

Nghe tới vấn đề này Xích Luyện tiên tử không khỏi nhấc dưới mình mày liễu, ngược lại là không nói gì thêm.

Bởi vì Lý Mạc Sầu biết hiện tại Nhạc Duyên là 1 cái gì tình huống, bởi vì hắn tại kia thất tinh chi quang dưới vậy thời gian tựa hồ ở trên người hắn đảo lưu, chậm rãi hướng nàng quen thuộc phương hướng thối lui.

Trước kia tuy tốt, nhưng tổng cho Xích Luyện tiên tử một loại quen thuộc người xa lạ ảo giác.

Bất kể như thế nào, cho dù là tha thứ, nhưng tại Xích Luyện tiên tử trong mắt, Nhạc Duyên cuối cùng không phải cái kia đã từng nói công tử.

Trên thực tế Lý Mạc Sầu cũng nhận định sự tình liền sẽ như thế phát triển tiếp, nàng bên trên Minh giáo tự mình thừa nhận thân phận của mình, cái này liền đại biểu nàng Xích Luyện tiên tử đã dưới đáy lòng làm ra lựa chọn.

Hận của nàng cuối cùng vẫn là tại yêu trước mặt thấp đầu, đầu hàng.

Cuối cùng nàng Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu lấy vợ cả chính thất tự cho mình là.

Thậm chí ngay cả kia Nguyên đình hòa thân cử động, cũng là bị chính Lý Mạc Sầu thay mặt phu đáp ứng, ở thời điểm này nàng đã chậm rãi đem ánh mắt nâng lên, không chỉ là đang chăm chú giang hồ ân oán cùng yêu hận tình cừu bên trên, mà là đặt ở quốc gia phía trên.

Lúc này nàng đem vị trí của mình bày ở Hoàng hậu phía trên.

Kia nàng thật cao hứng sao

Chưa hẳn.

Lấy Xích Luyện tiên tử kia duy yêu tình trạng, nếu không phải chân ái há lại sẽ chịu đựng những này

Nguyên bản Lý Mạc Sầu coi là sự tình phát triển liền sẽ như vậy tiếp tục, nhưng không có ngờ tới cục diện đột ngột chuyển. Thế cục biến hóa, để nàng đều trở tay không kịp. Một hệ liệt nhằm vào Nhạc Duyên tình thế nguy hiểm tiếp sung mà đến, nhưng tại trong lúc này Xích Luyện tiên tử vẫn là lựa chọn đứng tại Nhạc Duyên bên người.

Cho dù là giết Nhạc Duyên, cũng làm từ nàng Lý Mạc Sầu tự mình động thủ, không tới phiên những nữ nhân khác nhúng tay.

Huống chi trước đó kia thất tinh chi cục tựa hồ đối với Nhạc Duyên sinh ra to lớn ảnh hưởng, Nhạc Duyên tại lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được rút lui, từ xa lạ người quen biết trạng thái hướng cái kia trong mắt của nàng nói công tử phương hướng quay lại.

Loại này đoạt thiên địa tạo hóa biến hóa, lại là mơ hồ phù hợp Xích Luyện tiên tử đáy lòng tiểu tâm tư.

Lập tức.

Tại cái này tinh thần không gian bên trong, Lý Mạc Sầu nhìn thấy Nhạc Duyên đã càng phát phù hợp lúc trước nói công tử hình tượng. Theo Nhạc Duyên biến hóa, Xích Luyện tiên tử trong lòng kia cân đòn cũng càng phát hướng Nhạc Duyên phương hướng chếch đi.

Cho nên Nhạc Duyên cái này ‘Nương tử’ danh xưng, cũng không có để Xích Luyện tiên tử có sinh khí ý tứ.

Loại kia đánh đáy lòng phối hợp cảm giác, đúng là lại lần

nữa một lần nữa sinh ra.

Ngược lại là có một loại nói không nên lời mừng rỡ.

…

Quên

Không!

Xác thực nói là thay đổi một cách vô tri vô giác ảnh hưởng.

Vừa mới Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) thi triển đi ra các loại võ công đều có tương ứng đại biểu tính nhân vật, nhưng những người này vẫn là lấy Bạch Tố Trinh giọng điệu tự xưng.

Kết quả như thế, chính là Nhạc Duyên hỏi ra câu nói này nguyên nhân thực sự.

Là Bạch Tố Trinh, hay là những người khác!

Tự xưng hay không, thì có thể biểu hiện ra Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) chân thực tình huống.

“Quan nhân!”

“Chúng ta không phải là cái gì người, chúng ta là Bạch Tố Trinh.”

Tràn đầy ngạc nhiên tiếng nói từ trong miệng xông ra, Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) trên mặt biểu hiện ra

ngoài chính là ý mừng, thật giống như tại cái này tinh thần không gian bên trong nàng dìm nước Kim Sơn tự là thật muốn cứu bị tăng nhân chế trụ Hứa Tiên.

Nhưng câu trả lời này để Xích Luyện tiên tử, Trương Quân Bảo cùng Quách Tương 3 người thần sắc đều là trầm xuống.

1 cái bất an suy nghĩ tại riêng phần mình trong lòng xoay quanh.

Lại nhìn cái khác bị kéo vào người tiến vào, bọn hắn đã giữa bất tri bất giác bị Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) tinh thần khống chế ảnh hưởng, độ hóa thành thủ vệ Hứa Tiên tăng nhân. Chỉ có Nhạc Duyên, Lý Mạc Sầu, Trương Quân Bảo cùng Quách Tương 4 người mới có tư cách trở thành sân khấu bên trên nhân vật.

Mặc kệ lời này vốn chi cục kết quả như thế nào, những cái kia bị ảnh hưởng người xem như theo một ý nghĩa nào đó hủy.

“Quả nhiên.”

Nghe vậy, Nhạc Duyên như có điều suy nghĩ nhẹ gật đầu, hắn đối Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) tình huống đã có hiểu biết, thở dài: “Nguyên lai đã đến loại tình trạng này sao “

“Từ bỏ bản thân, thành tựu 1 cái Bạch Tố Trinh.”

“Đáng giá không “

Tu phật tu ma tu đạo, các nàng thật là tu thành 1 cái Bạch Tố Trinh.

Là oán là hận là thù là yêu, những này xoắn xuýt ân oán cuối cùng tạo nên 1 cái là thần là Ma quái vật.

Như tăng thêm Tiểu Long Nữ trên thân chỗ có long mạch, như vậy trước mắt cái này Bạch Tố Trinh còn có thể tính được là là long.

Như vậy người trước mắt hoàn toàn xưng hô cho là long Ma chủ thần Bạch Tố Trinh.

Cái này nên là mạnh nhất Bạch Tố Trinh.

Là vô số Bạch Tố Trinh tập hợp thể, càng đáng sợ chính là trước đó cùng Xích Luyện tiên tử giao thủ đều hiện lộ rõ ràng Bạch Tố Trinh công lực là điệp gia. Theo thức tỉnh 'Bạch Tố Trinh' càng nhiều, như vậy Tiểu Long Nữ lực lượng liền càng mạnh.

Phối hợp mình từng cứu trợ Tiểu Long Nữ lúc tạo ra được đến huyết mạch, như vậy hiện tại Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) sẽ có bao nhiêu mạnh

Có thể không nhìn công thể vận chuyển mang tới tác dụng phụ, thi triển ra các loại tuyệt học Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) tại cái không gian này bên trong đã là chiếm cứ tuyệt đối thượng phong. Nhất là hay là ở vào tinh thần không gian bên trong, càng là cực lớn kích phát lực lượng của đối phương.

"Chúng ta là Tiểu Long Nữ (, Độc Cô Phượng…) "

“Cũng là Bạch Tố Trinh.”

“Chúng ta gặp quan người là Hứa Tiên, quan nhân thấy chúng ta xác nhận Bạch Tố Trinh.”

Đối mặt Nhạc Duyên vấn đề, Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) cho ra như thế 1 cái trả lời.

” “

Phát giác được Xích Luyện tiên tử khoét hướng mình một ánh mắt, những cái kia chồng âm thanh bên trong danh tự để Nhạc Duyên không ngừng nhíu mày, có tên xa lạ, là còn chưa có xảy ra qua sự tình, hay là đã bắt đầu quên rồi sao lại hoặc là kia vẻn vẹn tu luyện 6 đại ma độ sau bị độ hóa ra người.

Chưa từng trải qua sự tình, lại bị những người khác ký ức sở chiếm cứ, thay thế các nàng kinh lịch

Nhạc Duyên không biết, không cách nào xác định trong đó thật giả.

Nhưng Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) trả lời lại là nói cho Nhạc Duyên 1 cái bi ai sự thật.

Đó chính là Tiểu Long Nữ tình huống muốn so trong tưởng tượng càng nghiêm trọng hơn.

Lo lắng nhất chính là trước mắt Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) chỉ là ngoài ý muốn, những cái kia tại đối phương thể nội tồn tại bất quá là lấy hắn sinh độ sao chép được,

mà nguyên bản tồn tại cũng chưa từng xuất hiện tại cái này bên trong.

Liền như là Hiểu Mộng định cho mình nghịch lý chi cục, Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) tồn tại cũng là như vậy mâu thuẫn sản phẩm

Là tình là nghiệt là cướp.

Là giữa phiến thiên địa này phản kích cùng nhằm vào.

Là thiên mệnh phối hợp đản sinh ra cướp.

Nhạc Duyên vốn cho là trước đó nghịch lý chi cục đã là nhất là hiểm ác cục diện, nhưng không có ngờ tới lời này vốn chi cục càng là đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương, lộ ra càng thêm hung tàn.

Phối hợp với nghịch lý chi cục, lời này vốn chi cục chính là lớn nhất tru tâm chi kiếp.

Trầm mặc nửa ngày, hơi có vẻ nụ cười khổ sở bò lên trên khuôn mặt, Nhạc Duyên ngẩng đầu nhìn về phía Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh), lại nhìn lướt qua Xích Luyện tiên tử bóng lưng, trong lòng đã có quyết định, nói: “Ta nghĩ mình đã minh bạch.”

Nhìn lướt qua cái này tinh thần không gian bên trong huyễn tượng, Nhạc Duyên lại vuốt ve một chút trên thân tăng y, chính là muốn mở miệng lại lần nữa nói cái gì, lại bị Lý Mạc Sầu cắt đứt.

Sắc bén đến cực điểm ánh mắt trực kích mình sư muội,

nhìn qua cái này có sư muội thể xác, nhưng lại không biết còn tính hay không Tiểu Long Nữ, lại hoặc là cả 2 đều có Bạch Tố Trinh, nói: “Tốt một cái nước khắp núi vàng, lưu truyền mấy trăm năm tình yêu cố sự bất quá là một giới trò cười.”

“Ngươi Bạch Tố Trinh đến đây Kim Sơn tự đến cùng là cứu Hứa Tiên hay là đến thay Hứa Tiên tẩy tội, triệt để giết hắn “

“Ta hành tẩu giang hồ đã từng lạm sát kẻ vô tội, có thể đối so với ngươi đến xa xa không kịp.”

Như giảng nhân quả, cây kia từ liền xuất hiện ở Hứa Tiên trên thân.

Nước khắp núi vàng, lớn nhất nhân quả chính là rơi vào Nhạc Duyên trên thân.

Tuy là trước mắt bất quá là tinh thần không gian hình thành huyễn tượng, nhưng là Xích Luyện tiên tử có thể tưởng tượng lúc ấy tại Bạch Tố Trinh triệt để vận chuyển công lực đảo ngược thiên tượng lúc mang đến bao lớn sát thương, chỉ sợ toàn bộ địa phương đều hóa thành một vùng biển mênh mông.

Kia là kinh thiên thủy tai, là chân chính vô tình.

Kia là lấy người khác sinh mệnh tới cứng sinh sinh bức bách.

Nếu là Nhạc lang tại một thời điểm nào đó là kia không có chút nào võ công Hứa Tiên, ngay tại làm lấy chuyện

tốt thời điểm, ngạnh sinh sinh đối mặt với phu nhân nhằm vào, đối mặt loại này tru tâm sát chiêu, đối mặt kia áp lực, Xích Luyện tiên tử cơ hồ là cảm đồng thân thụ.

Cái này khiến Lý Mạc Sầu nhớ tới mình đã từng hành tẩu giang hồ thời gian, lúc ấy Xích Luyện tiên tử danh xưng mang đến ảnh hưởng, cơ hồ là người người kêu đánh.

Một bên, nghe rõ Trương Quân Bảo cùng Quách Tương 2 người nghĩ kĩ một chút cảnh tượng đó, đúng là sinh sinh rùng mình một cái.

Cái kia cố sự lập tức ngay tại câu nói này dưới biến chất.

“…”

Một nháy mắt, Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) 2 mắt híp thành một đường nhỏ, khó mà nhịn xuống sát ý ngay tại ngo ngoe muốn động, đối phương một lời nói trực tiếp đem kia mỹ hảo cố sự cho xé sạch sẽ, lộ ra bên trong để người lưng phát lạnh chân tướng.

“Xích Luyện tiên tử, ngươi cũng đã biết phía sau ngươi người chính là Nhạc Duyên “

“Ta biết.”

“Vậy ngươi biết hắn đã từng trêu chọc bao nhiêu người “

“Ta biết.”

“Ngươi đã danh xưng Xích Luyện tiên tử, liền càng hẳn là có thể trải nghiệm phần này oán hận, vì sao muốn ngăn ta, mà không phải cùng này chúng ta cùng một chỗ “

“Ta đương nhiên biết, nhưng vì cái gì không thể cản ngươi !”

Một tiếng hỏi lại từ Lý Mạc Sầu trong miệng phát ra, ngắn gọn trả lời cho thấy thái độ của mình, loại kia cố chấp cùng tùy ý ngay tại phát ra, đại biểu nàng tính cách cùng cả đời duy cùng si 2 chữ chính biểu hiện được vô cùng nhuần nhuyễn.

“Vậy ngươi biết kia phù đồ hàng thế sẽ chết bao nhiêu người biết hắn chinh phạt thế giới nhiễm bao nhiêu tội nghiệt” câu này thét hỏi để Tiểu Long Nữ (cao cao tại thượng), tựa hồ tại trong cơ thể của nàng lại lần nữa sinh ra 1 cái thứ gì, là thiên mệnh đang dùng Tiểu Long Nữ giọng điệu phát ra mình chất vấn.

“Ta biết, nhưng ta không thèm để ý.”

Nhìn qua Nhạc Duyên phương hướng, Xích Luyện tiên tử càng phát ra quen thuộc hiện tại Nhạc Duyên, nàng cảm giác được chỉ thiếu một chút, chỉ thiếu một chút liền muốn khôi phục thành đạo công tử. Cảm thụ được đến từ Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) ác ý, tựa như giữa thiên địa nhằm vào cùng bài xích, để nàng không hiểu có một loại đối mặt toàn bộ thiên địa cảm giác. Nhưng Lý Mạc Sầu chỉ là doanh doanh cười một tiếng, mặt như hoa đào, cho Nhạc Duyên 1 cái đã lâu quen thuộc tiếu dung, nàng trả lời.

Đáp án này lạnh tận trời hoang, cũng lão nhân gian tang thương.

Để Trương Quân Bảo ghé mắt, để Quách Tương ao ước.

Càng làm cho Nhạc Duyên ngốc trệ, giật mình thất thần.

Để Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) ác ý hóa thành sát ý ngập trời, kinh phá mây đen, tách ra màn mưa, kia nguyên bản vây quanh ở Nhạc Duyên chung quanh phổ thông các tăng nhân càng là tại cỗ này sát ý dưới chấn thành đồ đần, tinh thần toàn bộ tiêu tán.

“Hôm nay, ngay trước các ngươi Bạch Tố Trinh trước mặt, Nhạc lang kia một thân tội nghiệt…”

“Ta Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu, 1 vai gánh chi.”

Nàng muốn lấy sức một mình kháng chi.

—

—

—

Chương 340 : Tử đấu

Gió ngừng, mưa dừng.

Thậm chí ngay cả kia lôi điện đều dừng lại tại trong giữa không trung.

Như thế kỳ cảnh xuất hiện tại tinh thần không gian bên trong, cái này đời đồng hồ lấy cái này tinh thần không gian chủ nhân Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) chấn kinh đến loại tình trạng nào. Cái này khiến mảnh này tinh thần không gian đều ngay tiếp theo xuất hiện ảnh hưởng.

1 vai gánh chi.

Lời kia vừa thốt ra ghé mắt Trương Quân Bảo, ao ước Quách Tương, ngốc trệ Nhạc Duyên.

Trong thoáng chốc, cảnh tượng trước mắt lại lần nữa trở lại lúc trước thần điêu thời kì, tại kia đại hội võ lâm phía trên đối chúng giang hồ nhân sĩ thời điểm.

Vừa nghĩ đến đây, Nhạc Duyên thần sắc dần dần lại lần nữa xuất hiện biến hóa, đây là một loại từ bên ngoài cùng bên trong, từ hiện thực ảnh hưởng đến tinh thần trạng thái xuất hiện. Hình dạng của hắn lại lần nữa xuất hiện một chút điều chỉnh, tóc, thần sắc cùng cùng đều tại không tự giác ở giữa tùy theo biến hóa.

Trong mắt chỗ sâu nhiều loại tâm tư đang dần dần tiêu tán, ngược lại trở về đã từng thuần chân thanh minh,

khóe miệng có chút bên trên giương, giống như cười mà không phải cười ở giữa mang theo một loại tùy ý tiêu sái hương vị.

Cái này ——

Thoại bản chi cục sân khấu bên trên, nhân vật xuất hiện biến hóa.

Nên là nhân vật nam chính ‘Hứa Tiên’ nhân vật bắt đầu có không tưởng được biến hóa, người vẫn là người kia, nhưng thần sắc tư thái thật là có căn bản tính chuyển biến.

‘Hứa Tiên’ chậm rãi biến thành ‘Nói công tử’ .

Mặc dù tốc độ chậm chạp, nhưng chung quy là trở về!

Ánh mắt thu hồi, mặt như thêu hoa gương mặt dần dần trầm xuống, Xích Luyện tiên tử quay đầu lại, nhìn về phía thần sắc đã âm trầm tới cực điểm, mặt kia bên trên đủ để cạo xuống một tầng sương lạnh Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh).

Không cầm được càn rỡ sát ý, dường như toàn bộ thiên địa ác ý, chính đập vào mặt.

Sát ý cùng ác ý càn quét thành gió, quét Lý Mạc Sầu kia buộc ở sau ót sợi tóc phiêu giương, càng làm nàng một thân quần áo hô hô rung động.

Khi câu nói kia sau khi ra, Xích Luyện tiên tử rốt cục triệt để cảm nhận được kia giấu ở Tiểu Long Nữ (Bạch Tố

Trinh) thể nội lực lượng kinh khủng, kia là 1 đầm sâu không thấy đáy u đầm, trước đó hết thảy đều chẳng qua là mặt nước ba động chấn động.

Xích Luyện tiên tử câu nói kia tựa hồ là kích thích các nàng đấu chí, hấp dẫn toàn bộ cừu hận, tất cả áp lực đều tùy theo mà tới.

Ầm!

Dưới chân sàn nhà vỡ vụn, kia là áp lực vô hình ngay tại trông nom.

“Tốt!”

“Rất tốt!”

Nửa ngày, Tiểu Long Nữ kia âm trầm thần sắc như xuân tuyết tan rã, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Phi thường tốt!”

Ngay cả tiếp theo 3 tiếng ‘Tốt’ chữ, thật là ẩn chứa khó có thể tưởng tượng tức giận.

Gật gật đầu, Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) khen: “Không hổ là Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu!”

Trong ngôn ngữ không có trước đó khuyên nhủ cùng hướng dẫn, ngược lại là biến thành một loại người xa lạ giọng điệu, loại biểu hiện này để Lý Mạc Sầu biết đối phương là hoàn toàn muốn làm thật, mà lại tựa hồ ngay cả sư muội bản thân đều đè nén xuống, mà không còn xuất hiện.

Người trước mắt không còn là Tiểu Long Nữ, mà là chân chính Bạch Tố Trinh.

Chưa cùng Xích Luyện tiên tử mở miệng, Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) lại châm chọc nói: “Chỉ là hắn cái này một thân tội nghiệt, ngươi lại có gì đức gì có thể có thể bản thân kháng chi không biết trời cao đất rộng tiểu bối!” Trong ngôn ngữ nàng chậm rãi mở ra 2 tay, để kia có chút rộng lớn tay áo rủ xuống, một đôi tố thủ càng là thu tại trong tay áo.

“A!”

Xích Luyện tiên tử chỉ là về một tiếng cười nhạo, bất kể như thế nào, theo Lý Mạc Sầu chính nàng đều là bên thắng, người trước mắt từ phương diện nào đó đến nói không lại là bại khuyển. Nhìn đối phương động tác, Lý Mạc Sầu biết tiếp xuống đợi chờ mình chính là một trận tử đấu.

Doanh doanh cười một tiếng ở giữa, Xích Luyện tiên tử cũng có động tác của mình: “Ngươi rất mạnh rất mạnh, là ta hành tẩu giang hồ qua nhiều năm như vậy gặp phải người mạnh nhất.”

“Thậm chí ngươi cũng rất hiểu ta võ công nội tình, đối mặt với ngươi ta có thể thắng khả năng rất tiểu.”

Nhìn xem mình sư muội Tiểu Long Nữ bộ dáng, 2 người đồng xuất một môn, Cổ Mộ phái võ học cơ hồ hiểu rõ sạch sẽ. Ban đầu ở 3 người cùng một chỗ hành tẩu giang hồ kia đoạn thời tiết, nàng Lý Mạc Sầu cũng biết

kia giấu ở cổ mộ bên trong cái khác võ học.

Những này võ học sư tỷ muội ở giữa xem như hiểu rõ, dùng đến tác dụng không lớn. Muốn đưa đến tác dụng, thì nhất định phải để ý cái này 1 khối phía trên đạt tới 1 cái cực điểm, mới có thể đối nó sinh ra tổn thương.

Tựa như trước đó mỹ nữ quyền pháp đồng dạng.

“Nhưng người cũng không thể từ bỏ.”

“Đụng vào nam tường cũng không cho phép quay đầu.”

Thâm trầm nhu hòa tiếng nói tại không gian bên trong quanh quẩn, Xích Luyện tiên tử bộ dạng phục tùng híp mắt, nhẹ giọng kể ra, tựa như tại cho mình nói thì thầm: “Chỉ là ta hành tẩu giang hồ ở giữa danh chấn thiên hạ xưa nay không là sư môn võ học, mà là ngũ độc bí truyền.”

“Các ngươi muốn từ sư muội ta trong trí nhớ tìm được võ công của ta nhược điểm, cái này cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.”

“Nhưng ở những trong năm này, ta Lý Mạc Sầu nhưng cũng sửa cũ thành mới suy luận ra mình một môn thuộc về mình ngũ độc bí truyền, trong đó có một thức còn chưa triệt để hoàn thành tuyệt chiêu.”

“Nếu là tại hiện thực ta còn có một chút kiêng kị, nhưng ở cái này bên trong ta căn bản không lo lắng.”

“Như vậy 1 chiêu này, để cho các ngươi Bạch Tố Trinh

thủ thử!”

Ngoài miệng mặc dù nói như vậy, có thể Tiểu Long Nữ đối sư tỷ Lý Mạc Sầu hiểu rõ cùng vừa mới biểu hiện của nàng, Bạch Tố Trinh nhóm biết đó bất quá là trò cười, nếu là đặt ở hiện thực không gian bên trong, đối phương đồng dạng sẽ không lưu thủ.

Nàng trước đó một câu kia ‘1 vai gánh chi’ đã đem trung tâm chiến trường kéo đến trên người nàng, trở thành nàng cùng Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) đối cục, đem những người khác bài trừ tại kết thúc bên ngoài.

Bởi vì đây là tử đấu.

Là thuộc về Xích Luyện tiên tử tử đấu.

Đây là thuộc về Xích Luyện tiên tử đại hội võ lâm, nàng đối mặt giang hồ nhân sĩ chính là Bạch Tố Trinh nhóm.

Xích Luyện tiên tử không phải không biết tại cái này tinh thần không gian bên trong giao phong nhận thương thế hẳn là sẽ trực tiếp phản ứng tại hiện thực thân thể trên thân, lẫn nhau ở giữa hình thành 1 đạo tương hỗ chiếu rọi quan hệ. Từ phương diện nào đó đến nói, tinh thần chi chiến tướng muốn so trong hiện thực so đấu càng hiểm ác hơn đáng sợ.

Mới chiêu

Giấu diếm sư muội chỗ tạo nên mới chiêu

Loại tình huống này ngược lại là không có để Tiểu Long

Nữ (Bạch Tố Trinh) có sở ý bên ngoài, dù sao sư tỷ muội 2 người riêng phần mình đều giấu diếm tương ứng đồ vật.

Đã là tử đấu, nàng rất chờ mong Lý Mạc Sầu biểu hiện.

Bạch Tố Trinh muốn trực tiếp dùng cường lực nhất thủ đoạn đập chết nàng.

…

Gió, lại gợi lên.

Loạn tóc, quyển y phục.

Tiếng nói vừa mới rơi xuống, toàn bộ tinh thần không gian bên trong đều lâm vào an tĩnh quỷ dị.

Bỗng nhiên ——

Chỉ thấy Xích Luyện tiên tử bàn tay như ngọc trắng huy động, tại trong chớp mắt liền kết xuất mấy chục cái thủ ấn, ở trong quá trình này nàng toàn bộ khí huyết bốc hơi, đem một thân tinh thần trực tiếp đẩy lên đỉnh điểm.

Sau đó tại tố thủ vung vẩy ở giữa sáu cái đặc chế Băng Phách Ngân châm xuất hiện trong lòng bàn tay giữa ngón tay.

Băng Phách Ngân châm cao cấp màu diễm lệ, xem xét chính là có chứa kịch độc.

Trên hai tay giương, cái này sáu cái đặc chế Băng

Phách Ngân châm không có bị nàng bay ra bắn về phía Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh), ngược lại là 2 tay nắm châm trực tiếp đâm vào đầu của mình 2 bên.

“! ! !”

Xuy xuy xuy!

Đặc chế thon dài ngân châm trực tiếp bị Xích Luyện tiên tử đâm vào mình 2 bên huyệt thái dương, cảnh tượng như vậy thẳng nhìn Trương Quân Bảo cùng Quách Tương 2 người mí mắt một trận nhảy loạn. Cho dù là cư cao lâm hạ Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) cũng không khỏi ghé mắt.

Mà rơi vào Nhạc Duyên trong mắt thì chỉ có một loại đau lòng cùng bối rối.

Ngân châm nhập não một khắc này, Lý Mạc Sầu 2 tay chậm rãi để xuống, đặt ở thân thể 2 bên.

Cúi đầu.

Trầm mặc.

Bỗng nhiên, đạo quan ầm vang nổ tung.

Vô hình khí kình từ đầu xông ra, trực tiếp xông phá đạo quan, một đầu tóc xanh lung tung múa, giương nanh múa vuốt ở giữa như có sinh mệnh đồng dạng.

Đồng thời 1 đạo vô hình lực trường lấy Xích Luyện tiên tử làm trung tâm quét ngang mà ra, cuồng bạo vô song

khí kình càng làm cho Trương Quân Bảo Quách Tương không hẹn mà cùng lui ra phía sau mấy bước, ngược lại là lưu tại phía sau cùng Nhạc Duyên không có nhận bao lớn ảnh hưởng.

Kia lực vô hình tại gặp được Nhạc Duyên thời điểm tựa như cùng có sinh mệnh tránh ra tới.

Mà kia tràn ra kình lực tại gặp được Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) thời điểm, cùng nàng trước người hộ thể khí tường phát sinh va chạm kịch liệt, phát ra từng đợt tư tư tiếng ma sát.

“A ~~~ “

Là trầm thấp tiếng hơi thở, là kiềm chế đến cực hạn thú rống, kia khuấy động sát ý đã căn bản không cầm được phóng lên tận trời, đánh tan kia mây đen, trực tiếp ở trên không hình thành một cơn lốc xoáy.

Chậm rãi ngẩng đầu, Xích Luyện tiên tử lộ ra mặt mình.

Chỉ gặp nàng đôi môi đen nhánh, trên gương mặt đạo đạo mạch máu đang không ngừng cổ động, nhất là dọc theo huyệt thái dương chung quanh, lít nha lít nhít trải rộng cùng một chỗ. 2 mắt càng là xuất hiện từng tia từng tia biến hóa, có đủ mọi màu sắc đường vân chính một chút xíu chiếm cứ con ngươi. 2 đạo vết máu chính là dọc theo tại suy nghĩ giác uốn lượn mà hạ.

Nguyên bản tịnh lệ như tiên tử gương mặt giờ phút này bày biện ra một loại tà dị vẻ đẹp, lộ ra diễm lệ Vô Song.

Giờ khắc này, Xích Luyện tiên tử chính là thế gian này nhất là tuyệt mỹ một loại kịch độc.

“…”

Xích Luyện tiên tử thái độ như thế để Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) sắc mặt cũng không khỏi khẽ biến, đối phương thái độ như thế chính là tư thế công kích, chính là triệu ra chưa ra một khắc này.

Ánh mắt trên dưới dò xét một phen bộ dáng của đối phương, Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) cảm thán nói: “Tốt một cái Xích Luyện tiên tử! Tốt một cái Lý Mạc Sầu!”

“Ta không nghĩ tới ngươi coi là thật có thể làm đến bước này.”

“100,000 năm bên trong, ngươi để chúng ta kinh diễm.”

“Si một chữ này, cho là ngươi nhân sinh miêu tả.”

Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) thanh âm bắt đầu xuất hiện biến hóa, từ vô số loại thanh âm tụ hợp mà thành tiếng nói trong gió quanh quẩn: “Như vậy tiếp xuống 1 chiêu này, là chúng ta lễ vật cho ngươi!” Nói xong, kia giấu ở rủ xuống tay áo bên trong 2 tay bỗng nhiên có động tác.

Vung lên ở giữa, áo bào vỡ ra.

Lộ ra ở trong đó đồ vật.

Chỉ thấy lít nha lít nhít đầu người xuất hiện tại trong quần áo, đủ loại kiểu dáng tuyệt sắc nữ tử đầu chính chen tại kia bên trong.

Rộng mở một sát na kia, tất cả đầu đều hướng Xích Luyện tiên tử phương hướng gào thét lên tiếng.

Rống!

Tinh thần không gian rung động, vốn là từ tinh thần huyễn hóa Kim Sơn tự toàn bộ chân núi bệ đá tại một tiếng này tru lên bên trong hoàn toàn tan vỡ, cuốn lên vô số đất đá hình thành một dòng lũ lớn xông thẳng lên đi.

Mà tại cái này dòng lũ sắp tới người một sát na, Xích Luyện tiên tử động.

Oanh!

Dòng lũ cuốn ngược lao ngược lên trên, nhấc lên khôn cùng thổ sóng.

Một bên Trương Quân Bảo cùng Quách Tương 2 người đã sớm mang theo Nhạc Duyên né tránh ra, chỉ bất quá tránh lui đồng thời nhưng cũng có riêng phần mình tâm tư, nhìn qua phát sinh trước mắt hết thảy nhìn không chuyển mắt.

Bọn họ cũng đều biết, vừa mới một màn kia chẳng qua là cả 2 giao thủ khúc nhạc dạo.

Sau đó mới thật sự là chiến đấu.

Thuộc về Xích Luyện tiên tử cùng Bạch Tố Trinh nhóm tử đấu.

—

—

—

Chương 341 : Tu la

Là nữ yêu đang gào gọi.

Kia dưới quần áo vô số mỹ nữ đầu lâu không có cho người ta mang đến thưởng thức, ngược lại là cho người ta một loại cực đoan quỷ dị sắc thái.

Nồng đậm âm u rét lạnh cảm giác tràn ngập ở trong đó.

Mỗi 1 cái đầu, mỗi một gương mặt, mỗi 1 trương tuyệt sắc, kia cũng là từng cái tên là 'Bạch Tố Trinh' nữ nhân.

Tại chỉ có 1 cái đầu tình huống dưới tụ tập tại Tiểu Long Nữ thể nội, cái này lít nha lít nhít đầu lâu triển hiện ra tình huống chính là Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) thời khắc này tình huống thật.

Không phải một thể song hồn, mà là một thể nhiều hồn.

Cái này cho người ta một loại dày đặc chứng đầu, mỗi 1 cái đều có riêng phần mình thần sắc, mỗi một gương mặt đặt ở trong giang hồ kia cũng là đủ để danh chấn thiên hạ khuynh thành chi sắc. Nhưng là giờ phút này tụ tập cùng một chỗ sau cho người không phải đẹp, ngược lại là quỷ.

Có lẽ cái này đột hiển một màn người ở bên ngoài xem ra, trong truyền thuyết quỷ quái cũng bất quá như thế.

Loại này bộ dáng chính là Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) lần thứ 1 bày ra mình chân thực trạng thái, trước đó vẫn

giấu kín lấy chân tướng giờ phút này bị chính nàng cho vén ra.

Bởi vì một màn này, là nàng Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) đối Xích Luyện tiên tử kia quyết tử chi đấu lễ vật.

Còn chưa ra chiêu, vẻn vẹn vô số giọng nữ hợp lại tru lên, cùng nhau hô Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu danh tự, cũng đã khiến cho tinh thần không gian chấn động không thôi, nhấc lên khí kình càng là hóa thành dòng lũ đồng dạng bay thẳng quá khứ.

Khi Xích Luyện tiên tử đem kia xung kích xoay chuyển xông ngược lên trời về sau, nàng cũng động.

Song phương chính thức giao thủ vừa mới bắt đầu.

Xoạt xoạt!

Bàn đá xanh băng liệt, to lớn lực đạo phản chấn khiến cho phiến đá phía trên xuất hiện lít nha lít nhít tựa như mạng nhện đường vân vết rách.

Tại 1 đạo chừng ba tấc sâu dấu chân về sau, Xích Luyện tiên tử cả người như là bắn ra mũi tên đồng dạng bắn ra, người chưa đến, giữa không trung liền trực tiếp hướng Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) phương hướng xa xa vỗ tới một chưởng.

Chưởng kình bay ra, lớn lên theo gió.

Giữa không trung, cũng đã hình thành 1 đạo trọn vẹn 3 trượng lớn nhỏ màu đỏ khí chưởng mang theo nồng hậu

dày đặc mùi tanh phá không mà đến, 4 phía tràn ngập huyết chi sắc càng bằng thêm số điểm diễm lệ. Những này diễm lệ chi sắc không phải cái khác, chính là kịch độc chi vật.

Trong tiếng thét gào, chưởng kình chớp mắt tới người.

Nhưng đối mặt một kích này, Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) đầu 1 giương, trong miệng mình phát ra một tiếng kêu nhỏ, liền thấy một màn kinh người.

Phốc! Phốc! Phốc!

Tại Tiểu Long Nữ rộng mở trong ngực, những cái kia tru lên mỹ nhân đầu lâu chợt ngừng lại, trong đó có 3 cái đầu bỗng nhiên tránh thoát trói buộc, từ bên trong đó chui ra.

Đầu lâu thoát ra nháy mắt, chính là lớn lên theo gió.

Trong nháy mắt ở giữa, 3 đạo uyển chuyển thân ảnh đã xuất hiện tại Tiểu Long Nữ trước người.

1 người trong đó một tay chắp sau lưng, áo bào màu vàng bay giương bên trong, tay phải kiếm chỉ nhẹ giương, đón kia cách mình càng ngày càng gần liền càng lúc càng lớn màu đỏ chưởng kình một chỉ điểm tới.

Độc Cô Cửu kiếm.

Phá chưởng phá khí nhị thức hợp nhất.

Bàn tay giao tiếp.

Chính là một tiếng vang nhỏ.

Thật giống như 1 cái chứa đầy nước dây lưng tử bị kim đâm 1 cái lỗ thủng, 1 kiếm chỉ phía dưới, đạo này chưởng kình đều là bị 1 chiêu trừ khử tại vô, chưởng khí rách hết. Lập tức bất bại kiếm ý bộc phát, trực tiếp khóa chặt Xích Luyện tiên tử.

Đồng thời.

Tại đạo thân ảnh này bài trừ chưởng khí đồng thời, bên cạnh mặt khác 2 đạo 1 lớn 1 tiểu nhân thân ảnh cũng có động tác.

Hoặc là nói là tại nàng động thủ đồng thời, 2 người khác cũng đồng thời xuất thủ.

Kiều tiểu nhân thân ảnh màu tím đứng tại tại nguyên chỗ, một đôi tố thủ không ngừng kết ấn, công lực vận chuyển bên trong chỉ thấy một điểm lục sắc từ trong đất nảy mầm nở rộ. Ngay sau đó chính là mặt đất băng liệt, phiến đá bay tán loạn bên trong một cây to lớn dây leo từ bên trong chui ra.

Vặn vẹo múa bên trong, căn này dây leo tựa như sống đồng dạng, nhúc nhích giống 1 đầu táo bạo đại xà đồng dạng trực tiếp hướng con mồi của mình —— Lý Mạc Sầu phương hướng bôn tập mà đi.

Một bên.

Dáng người hơi có vẻ cao lớn một chút, cô gái mặc áo

đỏ thì là ngưng thần tụ khí, huyết hồng sắc 2 tay bày ra đặc biệt động tác, khác biệt Xích Luyện tiên tử màu đỏ độc chưởng, tại lòng bàn tay của nàng ở giữa 1 đạo huyết sắc khí kình chính chậm rãi na di xoay tròn.

Mắt sáng lên bên trong, cái kia đạo huyết sắc hình tròn khí kình bị 1 chưởng trực tiếp vung ra.

1 chiêu này chính là nàng sở trường âm dương cùng thủ ấn.

Quả cầu đỏ phát sau mà đến trước, đi tới dây leo phía trước.

Liền tựa như bị đại xà phun ra nuốt vào long châu.

Một trước một sau cả 2 lẫn nhau truy đuổi lẫn nhau đẩy tiến vào, mang theo cuồng bạo vô song khí thế lao thẳng tới bị bóng người màu vàng lấy kiếm ý tỏa định Xích Luyện tiên tử.

3 người hợp kích.

Phối hợp vô cùng chặt chẽ.

Nhưng mà đối mặt loại công kích này, Xích Luyện tiên tử trước tiến vào thân hình không có dừng bước, ngược lại là đón kia mang theo màu đỏ khí kình cầu dây leo mãng xà chính là một tiếng rống.

Rống ——

Không khí giống như là thuỷ triều nhộn nhạo.

Bản thân liền cuồng bạo sóng âm tựa hồ tại thứ gì thôi phát dưới trở nên càng phát cường hãn.

Tiếng gầm nghênh kích, 3 người trực tiếp đụng vào nhau.

Oanh!

Một tiếng nổ vang rung trời bên trong, giữa thiên địa một mảnh đỏ tươi, lôi đình lấp lóe bằng thêm 1 điểm sáng ngân sắc.

Lập tức Xích Luyện tiên tử lại tích lũy 1 chưởng, kia cuồng bạo như rắn dây leo cũng vỡ vụn ra, tóe lên đầy trời lục sắc chất lỏng, những này tạp vật còn chưa rơi xuống đất, ở giữa không trung cũng đã phát ra khói xanh khô héo hầu như không còn.

Cái này như vật sống đồng dạng dây leo đúng là sinh sinh cho hạ độc chết.

1 chiêu qua đi, cái này 2 đạo uyển chuyển thân ảnh thật là không có động tác kế tiếp, ngược lại là mặt lộ vẻ vẻ kinh ngạc đứng tại một bên.

Trong tiếng thét gào, người, phá không mà tới.

Xích Luyện tiên tử rốt cục xuyên qua kia bởi vì song phương giao thủ tạo nên cuồng loạn khí lưu bên trong, đi tới bóng người màu vàng trước người.

Trước mắt người này là cản quan người, cũng là nhiều

Bạch Tố Trinh bên trong 1 cái.

Song phương đến gần một sát na, chính là kịch liệt nhất cận thân bác đấu.

Quyền.

Chưởng.

Chân.

Chuyển chuyển ở giữa, Xích Luyện tiên tử trước tiến bộ phạt đều bị đối phương 1 chặn lại hạ.

Xoay chuyển xây, Lý Mạc Sầu lại lần nữa lấy tay làm binh khí, trong chớp mắt chính là đao kiếm thương roi tác chi chiêu, tại đối phương ngăn cản thời điểm, đồng thời còn lấy ra Băng Phách Ngân châm lấy thân hóa cung, bắn ra mũi tên đồng dạng bắn ra.

Nhưng ——

Đối phương phá kiếm phá đao phá thương phá roi phá tác phá chưởng phá tiễn, lấy 1 kiếm chỉ đón đỡ Xích Luyện tiên tử các loại chiêu thức.

Cuối cùng tại kiếm ý tràn trề bên trong, kết lấy phá khí 8 thức hợp nhất nạp đủ loại chiêu thức biến hóa, cuối cùng hình thành 1 chiêu tổng quyết thức xoay chuyển phòng bị trạng thái, chuyển tay công quá khứ.

“! ! !”

Bắt đến ngươi!

Còn tại cưỡng ép khống chế lý trí Xích Luyện tiên tử dùng kia ngũ thải ban lan hai mắt nhìn lướt qua kia phòng không thể phòng kiếm chiêu, trong lòng không có đối với đối phương kiếm chiêu chấn kinh chi tình, có chỉ là một sợi mừng rỡ. Như là thợ săn bắt đến hung ác giảo hoạt con mồi đồng dạng.

Giữa hai bên cuối cùng cũng có 1 cái người thắng.

Bàn tay va chạm.

Cả 2 lại lần nữa xung kích.

Cô độc bá đạo kiếm ý vẫn không có bị ngăn trở, kế tiếp theo thấu thể mà qua, đối Xích Luyện tiên tử tạo thành thương thế không nhẹ.

Nhưng kiếm ý chủ nhân lại không phải người thắng, Doanh gia ngược lại là Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu.

Đau đớn đã bị nàng coi nhẹ, tại cái này mình tuyệt chiêu còn chưa hoàn toàn triệt để có hiệu lực quá trình bên trong, có một giai đoạn chính là mất đi đối thân thể cảm xúc.

Hiện tại Xích Luyện tiên tử liền ngay tại giai đoạn này, mượn từ cái này tác dụng phụ, Lý Mạc Sầu cưỡng ép coi nhẹ kiếm ý của đối phương đối thân thể mang tới ảnh hưởng, trực tiếp biến chưởng thành trảo, trực tiếp bắt lấy kiếm của đối phương chỉ, lấy man lực sinh sinh vặn gãy xương ngón tay.

” “

Mày kiếm nhẹ chau lại, nàng chung quy là tránh đi đến, dùng khóe mắt quét nhìn liếc nhìn kia từ bên cạnh mình vượt qua Xích Luyện tiên tử, sau đó đứng tại kia bên trong, nhìn qua đối phương bóng lưng.

Nàng ngừng lại, không còn động thủ.

Như trước đó 2 người kia giống nhau như đúc.

…

Đạo thứ 2 trình tự đã sắp kết thúc.

Bôn tập bên trong Xích Luyện tiên tử trong lòng suy tư, một thức này không có hoàn toàn hoàn thành tuyệt thức bản thân là nàng chuẩn bị dùng để vỡ vụn át chủ bài.

Vừa mới lấy 6 kim châm kích thích một khắc này, mang tới thứ 1 nói phản ứng chính là công lực tăng vọt tăng gấp bội cùng tinh thần thăng hoa.

Thăng hoa tinh thần sẽ cưỡng ép khống chế toàn bộ thân thể, tại kia xung kích dưới sẽ bao phủ tứ chi cảm giác đau, từ đó tiến vào giai đoạn thứ hai.

Lập tức.

Xích Luyện tiên tử chính là ở vào giai đoạn này.

Ngay sau đó liền muốn tiến vào giai đoạn thứ 3, lúc này

chính là nàng mạnh nhất thời điểm.

Trước mắt ngoài ba trượng, chính là vẫn đứng tại kia bên trong mở ra quần áo, lộ ra vô số mỹ nữ đầu lâu sư muội.

Cái này, chính là Bạch Tố Trinh chân thực trạng thái sao

Xem ra, bộ dáng này thật đúng là xấu xí a!

Trước đó phân ra đến kia ngăn cản mình 3 người phụ nữ, hiển nhiên cũng là cái gọi là 'Bạch Tố Trinh' 1 trong.

Mà Lý Mạc Sầu cũng ở thời điểm này minh bạch trong lời nói của đối phương câu kia lễ vật là có ý gì.

Là hiện ra chân thực, cũng là đối với mình vây công.

Tại đạp tiến vào 3 trượng bên trong trong nháy mắt đó, Xích Luyện tiên tử thân hình đúng là run lên, mắt tối sầm lại, trước tiến vào bộ pháp lập tức có 1 cái dừng lại.

Đến rồi!

Giai đoạn thứ ba đến.

Trước đó biến mất cảm giác đau lần nữa khôi phục, thế là trước đó bị nàng coi nhẹ thương tích mang đến đau đớn đúng là thành gấp trăm ngàn lần bày biện ra tới.

"! ! !"

Đây là!

Tại giai đoạn thứ 3 đến thời điểm, Lý Mạc Sầu phát hiện mình đối thân thể cảm xúc bị cưỡng ép bay vụt đến 1 cái đỉnh điểm.

Lúc trước nàng tại tu tập ngũ độc bí truyền thời điểm, cũng bởi vì độc dược nguyên nhân khiến cho tự thân làn da rất là mẫn cảm.

Cho nên khi đó nàng mặc quần áo đều có tương ứng lựa chọn.

Thậm chí đối nam tính khí tức càng là mẫn cảm đến cực điểm.

Tạo thành tình huống như vậy chính là ngũ độc bí truyền 1 cái tác dụng phụ.

Nhưng bây giờ ——

Thân thể của nàng sống.

Nó tại đau đớn, đang gào gọi, thậm chí thể đồng hồ bại lộ bên ngoài làn da cũng cảm nhận được phía ngoài hết thảy.

Mỉm cười như bụi bặm, tiếng như như u phong.

Đều bị thân thể cảm thụ nhất thanh nhị sở.

Thậm chí xa xa thanh phong còn chưa tới đến, thân thể của mình liền dẫn đầu có dự cảm, lên phản ứng.

Đau.

Ngứa.

Cùng cùng một loạt cảm giác theo nhau mà đến.

Các loại cảm giác bị phóng đại gấp trăm ngàn lần, trước đó thương thế tạo thành ảnh hưởng cơ hồ khiến Xích Luyện tiên tử cả người dừng bước, kém chút hôn mê bất tỉnh.

Một ngụm hàm răng khai ra vết rách, Lý Mạc Sầu lấy thường nhân không cách nào tưởng tượng cứng cỏi sinh sinh nhịn xuống phần này đau đớn.

Trong lỗ mũi thoát ra 2 đạo bạch khí, hừ lạnh một tiếng đồng thời, Xích Luyện tiên tử cũng vô thượng ý chí coi nhẹ phần này đau đớn, vượt qua kia 3 trượng khoảng cách, đi tới sư muội Tiểu Long Nữ trước mặt, tụ lên trước mắt toàn thân công lực, 1 quyền công tới.

Nhưng mà, Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) vẫn là mặt không đổi sắc, nàng mở ra 2 tay không hề động, hay là giơ lên cao cao, đối mặt Xích Luyện tiên tử tiến công không tránh không né.

Quyền chưa gần, lôi đình vạn quân khí kình cũng đã đem Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) hộ thân khí giáp toàn bộ vỡ nát.

Ngay tại nắm đấm sắp đến gần một khắc này, đã thấy những cái kia giấu ở áo bào bên trong vô số mỹ nữ đầu lâu lại lần nữa cùng nhau la lên. Tiếng gào thét bên

trong, vô số cánh tay từ bên trong đó chui ra.

Cánh tay vung vẩy ở giữa, Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) thật giống như Thiên Thủ Quan Âm đồng dạng, mấy chục con tay tiếp được đến từ Xích Luyện tiên tử lôi đình một kích.

Quyền chưởng va chạm, song phương thân hình dừng lại.

Bành!

Vô hình khí lãng quét ngang mà ra.

Là 4 phương 8 hướng, là bầu trời.

Nguyên bản dìm nước Kim Sơn tự thoại bản chi cảnh dưới một kích này quét sạch sành sanh, Kim Sơn tự sụp đổ, mà trên bầu trời mây đen tẫn tán, biến thành xanh thẳm một mảnh.

10,000 dặm không mây, lại là trời nắng.

Chỉ là Nhạc Duyên nhưng nếu mạnh khỏe

—

—

—

Chương 342 : Ma ha vô lượng (thượng)

Không gian chấn động, vô song chi lực quét ngang 4 phương 8 hướng.

Tựa hồ muốn hết thảy trước mắt đều phá hủy hầu như không còn.

Trước đó hình thành mưa to trời thoáng qua trở thành trời nắng, bầu trời xanh thẳm một mảnh, mà phía sau đứng thẳng Kim Sơn tự cũng tại cỗ lực lượng này dưới sụp đổ.

Giữa song phương chỗ sinh ra lực lượng trực tiếp đối toàn bộ đại địa đến một lần từ đầu đến đuôi cải tạo.

Nơi xa.

Trương Quân Bảo cùng Quách Tương 2 người mang theo Nhạc Duyên rời khỏi thật xa, tại 2 người cố gắng dưới xem như trực tiếp hóa giải đối bọn hắn mà đến khí kình. Nhưng lực lượng chi lớn, vẫn là để 2 người không ngừng lui lại, trên mặt đất vạch ra 2 đạo ngấn sâu.

Về phần trước đó những cái kia lôi kéo tiến đến đóng vai tăng chúng một đám người giang hồ, giờ phút này triệt để tại một kích này dư uy dưới biến thành tro bụi, tinh thần hoàn toàn chôn vùi.

Mà lại không chỉ có như thế, mảnh không gian này cũng

tại một kích này bên trong bày biện ra bất ổn dấu hiệu.

Xanh thẳm một mảnh bầu trời trong bất tri bất giác hiển hiện vết rách.

Thật mạnh!

Trương Quân Bảo cùng Quách Tương 2 người đồng thời cảm khái, bọn hắn may mắn 1 trận chiến này không phải tại hiện thực, mà là tại cái này tinh thần không gian bên trong tiến hành nguy hiểm nhất giao phong. Nếu là đặt ở hiện thực, chỉ sợ là hủy diệt tính đả kích.

“! ! !”

Hừ!

Kêu đau một tiếng bên trong, kia ẩn thân tại Tiểu Long Nữ trong ngực một đám mỹ nhân tuyệt sắc đầu lâu trong đó 1 cái phát ra một tiếng, không hiểu xuất hiện thất khiếu chảy máu, 2 mắt trắng bệch tình huống, nhìn qua lộ ra cực kỳ quỷ dị.

Ánh mắt chuyển động một chút, trên trán toác ra 1 đạo vết nứt màu đỏ, đầu lâu kia há to miệng tựa hồ muốn phát ra thanh âm gì đến, nhưng cuối cùng cũng chỉ là bờ môi giật giật, rất là gọn gàng nhắm mắt lại hôn mê bất tỉnh.

Viên này đầu tình huống gây nên cái khác đầu lâu coi trọng.

Ghé mắt, liếc nhìn.

Các nàng riêng phần mình liếc mắt quan sát một phen về sau, trong đó một cái đầu lâu nhúc nhích bên trong chiếm cứ cái kia nhắm mắt lại đầu vị trí, mở ra môi đỏ, trực tiếp sinh sinh đem nó nuốt xuống, sau đó thay thế nàng.

Lập tức, bầu trời lại biến.

Tinh thần không gian lại xuất hiện biến hóa mới.

Vết rách tiêu tán, biến mất không thấy gì nữa.

Một nháy mắt, vùng trời này lại lần nữa khôi phục nguyên dạng.

Giống như thời không cuốn ngược đồng dạng, Kim Sơn tự lại lần nữa xuất hiện, bị xung kích sóng xung kích đến băng liệt biên giới tinh thần không gian đúng là lại lần nữa khôi phục lại.

Phiến đá từng khối xuất hiện, con đường cứ như vậy tại mấy người trong mắt xuất hiện, tiếp lấy chính là kia Kim Sơn tự từng chút từng chút chữa trị đến bộ dáng lúc trước. Đỉnh đầu mây đen lại xuất hiện, mưa to lại bao phủ trời nắng.

Thoáng chốc.

Thật giống như thời gian bị rút lui, lại lại lần nữa biến thành ngay từ đầu bộ dáng.

Nếu không phải vừa mới kia một đám đóng vai lấy tăng

chúng người biến mất không thấy gì nữa, chỉ sợ Trương Quân Bảo cùng Quách Tương sẽ còn cho rằng vừa mới một màn bất quá là ảo giác.

Nhạc Duyên bị 2 cái vãn bối bảo vệ đồng thời cũng ngắm nhìn phương xa, nhìn xem 2 người chiến đấu tiến vào gay cấn.

Nhưng 3 người đều có thể khẳng định, Xích Luyện tiên tử vừa mới một kích này có kết quả.

…

Thon dài bàn tay như ngọc trắng điệp gia, bàn tay trùng điệp, trực tiếp ngăn trở Xích Luyện tiên tử 1 quyền này.

Xa xa nhìn lại, hiện tại Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) liền như là Thiên Thủ Quan Âm đồng dạng, chỉ bất quá cánh tay của nàng không phải từ phía sau lưng mọc ra, mà là từ trước người thoát ra.

Ngăn trở Xích Luyện tiên tử chi chiêu kia tầm mười con trên cánh tay xuất hiện lít nha lít nhít mụn nhỏ, một mảnh đỏ tươi, trên cánh tay kia từng đầu màu xanh đen mạch máu nhô lên, có thể thấy rõ ràng. .

Bàn tay múa, đầu ngón tay vuốt khẽ.

Tại đón đỡ Xích Luyện tiên tử vô song 1 quyền về sau, Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) lập tức tiến hành phản kích.

Trừ bỏ những cái kia hợp tác ngăn trở đối phương 1

quyền cánh tay bên ngoài, còn lại cánh tay thì là đều có các động tác, đủ loại kiểu dáng chiêu thức ầm vang mà ra, trực tiếp hướng trước người tản ra hung lệ chi khí Lý Mạc Sầu trên thân công tới.

Nhưng mà ——

Kia giấu ở dưới cánh tay từng cái đầu lâu bên trên đều là có chút biến sắc.

Chiêu thức… Thất bại.

Những chiêu thức kia đều rơi vào hư không bên trên.

Mà nguyên bản nên tại nơi đó Xích Luyện tiên tử thân ảnh đã biến mất không thấy gì nữa, thật giống như trước đó tồn tại nơi đó bất quá là một đạo huyễn ảnh. Tựa hồ tại các nàng đánh trả trước đó, Lý Mạc Sầu cũng đã biết một màn này, dẫn đầu có phản ứng.

Lại ngẩng đầu, đã thấy Xích Luyện tiên tử người đã đi tới giữa không trung, bàn tay vào đầu hướng Tiểu Long Nữ trên đầu nhấn tới.

“Kỳ quái!”

Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) trong miệng phát ra ngoài ý muốn ngữ điệu, một mực duy trì bên trên giương 2 tay rốt cục có động tác, tay phải khinh động, công bằng, giữa trời đối diện 1 quyền.

Bành!

Không khí nổ tung.

Giữa 2 người như là bạo tạc một đoàn cao bạo thuốc nổ, xé rách không khí, hình thành 1 đạo gió lốc tán lái đi.

Nhưng 1 chiêu này dưới vẫn không có lấy được Bạch Tố Trinh kết quả mong muốn, ngược lại là kia trước người một bộ điểm thu hồi đi không ít cánh tay mỹ nữ đầu lâu nhóm nghiêng đầu, nhìn về phía bên trái. Chỉ thấy tại kia bên trong, Lý Mạc Sầu thân ảnh xuất hiện, hóa chưởng làm đao, chém thẳng vào phần eo.

“Như thế nào !”

Lại có tiếng âm kinh ngạc, tựa hồ có chút trở tay không kịp, dưới loại tình huống này, kia ra ngăn cản mấy cái tay cánh tay đúng là bị Xích Luyện tiên tử lấy tay đao sinh sinh chặt đứt.

Xích Luyện tiên tử trạng thái rất quỷ dị.

Đối Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) đến nói, quỷ dị 1 từ xuất hiện tại Lý Mạc Sầu trên thân lộ ra có chút châm chọc.

Các loại phân tạp tin tức trong lúc nhất thời xung kích tại Tiểu Long Nữ não hải chỗ sâu.

Công lực rất có bạo tăng.

Xác nhận cấm kỵ chi chiêu.

Nàng là phát giác được hay là suy đoán ra chúng ta

chiêu tiếp theo

Lại hoặc là dự báo

Lý Mạc Sầu tuy là cổ mộ xuất thân, nhưng là cùng Đạo gia thoát không khỏi liên quan, mà lại người kia cũng là Đạo gia Thiên tông… Có phương sĩ dự báo chi năng cũng không khiến người ngoài ý.

Chúng ta không nên chủ quan.

Nếu không chúng ta tiến hành vây công, lấy tán dương Xích Luyện tiên tử phần này si tình.

Cấm kỵ chi chiêu đều sẽ kiên trì không được thời gian quá dài, có thể tĩnh đợi nàng kết cục.

…

Một loạt nhỏ giọng thì thầm trong đầu không ngừng hiển hiện, trong lúc nhất thời để Tiểu Long Nữ cả người đều cảm giác được đầu óc phình to, như có mấy vạn con con vịt ngay tại bên tai líu ríu không ngừng.

Đây chính là Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) nằm trong loại trạng thái này một vấn đề.

Đã là ưu điểm, nhưng cũng là khuyết điểm.

Các nàng mỗi người đều là Bạch Tố Trinh, nhưng lại không chỉ là Bạch Tố Trinh.

Trong đầu đem một chút không tất yếu tin tức cho coi

nhẹ về sau, Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) ở trong lòng đã đem Xích Luyện tiên tử lập tức tình trạng cho tổng hợp phân tích ra.

Kia một thức cấm kỵ chi chiêu để Lý Mạc Sầu tựa hồ khai phát xảy ra điều gì không được năng lực.

Lúc trước kia vội vàng mấy chiêu ở giữa, để người cảm thấy nàng đã nhìn thấu tương lai, ung dung không vội làm ra đối nàng có lợi nhất lựa chọn.

Trên thực tế đối phương loại trạng thái này vượt qua Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) ngoài ý muốn, tại các nàng mục đích bên trong không phải là cục diện như vậy, mà là các nàng nhất cử trấn địch.

Đang suy tư thời điểm, Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) cũng không có đình chỉ động tác, mở ra 2 tay ở giữa lại lần nữa bay ra mấy cái đầu lâu, lớn lên theo gió hóa thành từng đạo uyển chuyển thân ảnh, hướng Xích Luyện tiên tử công tới.

…

Cảm thấy!

Ta cảm thấy!

Lý Mạc Sầu trong lòng đang reo hò, tại đối xuất hiện ở trước mắt thế giới mới mà ngạc nhiên.

Thân thể mẫn cảm trình độ bị phóng đại đến cực hạn, trong không khí mỗi một tia động tĩnh đều sẽ đối nàng

thân thể mang đến ảnh hưởng.

1 đạo 1 đạo ba động ngay tại nói với mình da thịt trên thế giới này ẩn tàng tin tức.

Từ đó đạt tới một chủng loại như nhìn ra tương lai đáng sợ dự báo năng lực.

Dù là đối phương có một tia cử động, chiêu chưa ra, nhưng nó khúc nhạc dạo đã tại vô thanh vô tức nói cho Lý Mạc Sầu thân thể đối phương sẽ phải ra chiêu.

Nếu như xuất kỳ bất ý, trừ phi có thể làm được tuyệt đối mà yên lặng, không để Xích Luyện tiên tử làn da cảm nhận được những cái kia ba động.

Nhưng tuyệt đối mẫn cảm đồng dạng mang đến tương ứng tác dụng phụ.

Trừ phi là tuyệt đối chân không, nếu không cái này tồn tại hết thảy đều sẽ cho nàng mang đến tổn thương, đây là mâu thuẫn chi chiêu.

Trên da thịt xuất hiện biến hóa rất nhỏ, bắt đầu đỏ lên, bày biện ra ngũ thải chi sắc tới.

‘May mắn!’

“May mắn là tại cái này kì lạ tinh thần không gian bên trong, bằng không mà nói tại trong hiện thực mình chỉ sợ chống đỡ không đến cái này giai đoạn thứ 3.”

Trong đầu các loại suy nghĩ điện thiểm mà qua, Xích

Luyện tiên tử động tác trên tay cũng không có đình chỉ.

Thân hình huyễn hóa ở giữa, nàng đã đón lấy kia lại lần nữa công hướng mình Bạch Tố Trinh nhóm.

Trước đó một kích kia, Lý Mạc Sầu đã được đến kết quả.

1 quyền phía dưới, triệt để phế 1 cái Bạch Tố Trinh.

Hoặc là xác thực nói là song phương giao phong dưới, kém chút sụp đổ cái này tinh thần không gian, tạo thành hậu quả chính là lấy tự thân tinh thần năng lực cấu tạo ra cục diện này cái kia Bạch Tố Trinh triệt để không có.

Nàng cảm giác được, kia Bạch Tố Trinh nhóm thiếu 1 cái.

‘Giai đoạn thứ 3 đã tiến vào thời kì cuối, phải trước lúc này đang làm những gì.’

Tâm tư định ra, căn cứ chính mình thân thể mang tới cùng loại dự báo năng lực cảm thấy được chuyện phát sinh kế tiếp. Tâm thần khẽ động ở giữa, Xích Luyện tiên tử đuổi tại đối phương trước đó xuất thủ.

Nếu là hợp thể phía dưới nàng không có quá nhiều biện pháp, liều mạng cũng sẽ không đối nó sinh ra thương tổn quá lớn. Công lực của đối phương điệp gia không phải mình cấm kỵ chi chiêu mang tới bạo tăng có thể sánh ngang.

Mà lại dù là tăng vọt công lực có thể không có tận cùng

xuống dưới, nhưng nàng Lý Mạc Sầu thân thể cũng không cho phép.

Nhớ tới Tiểu Long Nữ trước đó cặp kia kim sắc dựng thẳng đồng, Xích Luyện tiên tử liền biết đối phương thân thể đã cùng nhân loại có bản chất tính khác nhau.

Trước mắt Bạch Tố Trinh có thể lấy loại trạng thái này cùng tồn tại, chỉ sợ cũng là mượn dùng Tiểu Long Nữ thân thể nguyên nhân.

Hợp thể hoặc là không có cách nào, nhưng là đối phương một cái nàng Xích Luyện tiên tử cũng không sợ.

Khi đối phương chia ra mỹ nữ đầu lâu hóa ra mới Bạch Tố Trinh thời điểm, Xích Luyện tiên tử liền biết đây là lại lấy mình ngắn tấn công địch chiều dài.

Cục diện như vậy, chính là nàng chỗ mong đợi.

Trong chốc lát, Xích Luyện tiên tử công quá khứ.

Nàng mục tiêu thứ nhất chính là trước đó nghênh chiến ngăn trở mình 3 cái ‘Bạch Tố Trinh’ .

Quyền cước ở giữa, trong kiếm ý, Xích Luyện tiên tử lấy 1 địch 3 công hướng 3 người, thân hóa muôn vàn, cơ hồ không điểm trước sau, lấy sức một mình đối 3 người hình thành đặc biệt vây công.

Nhất quyền nhất cước, đao kiếm chi chiêu bên trong, cái kia đạo thân ảnh kiều tiểu phát ra rên lên một tiếng, trực tiếp bị phá ra phòng ngự, trọng chưởng sinh sinh nện ở

trong lòng nàng.

Ngửa đầu một ngụm máu tươi phun ra, kiều tiểu nhân ảnh trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Cùng lúc đó.

Một thân áo đỏ thân ảnh cũng trong nháy mắt bị thương.

Âm dương cấm thuật không kịp thi triển, tuyệt kỷ sở trường càng là chưa ra liền bị cắt đứt, thân thụ trọng chưởng người cũng như kia thân ảnh kiều tiểu bay ngược ra ngoài.

Chỉ có thích võ bóng người màu vàng từng có đánh trả, thế nhưng là đối mặt Xích Luyện tiên tử kiếm chiêu, trên tay nàng kiếm chiêu sửng sốt bị làm ra sắp xuất hiện chưa ra mâu thuẫn trạng thái, lộ ra khó chịu biệt khuất vô cùng.

Nàng nhìn thấy Xích Luyện tiên tử sơ hở, chính là không kịp đi phá.

Mỗi khi nàng muốn phá chiêu thời điểm, đối phương đúng là sớm cải biến chiêu thức.

Hữu tâm vô lực dưới, nàng liên tục bại lui.

Tăng thêm trước đó bản thân liền thụ một chút tổn thương, tại 2 người hư không giao thủ mấy chiêu về sau, từ Xích Luyện tiên tử nhìn trộm đến một tia cơ hội, lấy tự thân tăng vọt công lực đối cứng quá khứ.

Trọng kích phía dưới, bóng người màu vàng miệng phun máu tươi tung bay ra ngoài.

Trong nháy mắt bại lui cái này 3 cái ‘Bạch Tố Trinh’ về sau, Xích Luyện tiên tử lực chú ý đặt ở đối phương vừa mới lại lần nữa huyễn hóa ra đến mấy cái ‘Bạch Tố Trinh’ trên thân.

Mà kia nguyên bản chuẩn bị tiến công chúng tuyệt sắc, nhìn qua đứng vững Xích Luyện tiên tử, nhìn nhìn lại nháy mắt bại lui 3 người kia, bước tiến của các nàng đúng là sinh sinh ngừng lại.

Bởi vì người trước mắt nhi lại lần nữa xuất hiện biến hóa.

Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu tiến vào giai đoạn thứ 4, cái kia ngay cả chính nàng sáng tạo thời điểm đều chỉ là ẩn ẩn đoán giai đoạn, cũng là cuối cùng giai đoạn.

Nó.

Đến.

—

—

—

—

Chương 343 : Ma ha vô lượng (hạ)

Chia ra đi Bạch Tố Trinh bị 1 một kích bại về sau, còn lại nguyên bản chuẩn bị tiến hành vây công người lập tức bước chân dừng lại, ngừng lại.

Rất rõ ràng.

Xích Luyện tiên tử dưới mắt bộ dáng này đã có chút vượt quá tưởng tượng.

Kia 3 đạo nhân ảnh rơi xuống đất rơi tại Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) trước người, liền bị trước ngực nàng kia duỗi ra vô số cánh tay cho sinh sinh kéo trở về, biến mất tại kia lít nha lít nhít đầu lâu bên trong.

Từ 3 người trên thân hấp thu đến đồ vật lập tức để các nàng minh bạch tự thân tình cảnh, mình đối mặt Xích Luyện tiên tử đến cùng là 1 cái gì trạng thái.

Mà không phải lúc trước loại kia phỏng đoán.

Quả nhiên.

Là cùng loại dự báo năng lực.

Chỉ bất quá đến cùng là phương sĩ lại hoặc là kia cấm kỵ chi chiêu mang đến đặc biệt tác dụng

Trong đầu các loại suy nghĩ cùng một chỗ phân tích,

cuối cùng tại kết hợp Tiểu Long Nữ não hải bên trong đối với mình sư tỷ Xích Luyện tiên tử ký ức về sau, các nàng cho ra 1 cái cuối cùng kết luận.

Ngũ Độc giáo ngũ độc bí truyền bị Xích Luyện tiên tử khai phát ra độc thuộc về nàng Xích Luyện tiên tử chiêu thức, thậm chí trò giỏi hơn thầy.

Loại này dùng đặc chế Băng Phách Ngân châm kích thích tự thân mang đến tăng lên mặc kệ công lực như thế nào tăng vọt, nhưng tại các nàng xem đến cái này cuối cùng cùng loại tên Thiên Ma này giải thể đại pháp, là lấy tàn phá tự thân mà thu được ngắn ngủi tăng thêm.

Nàng chống đỡ không được thời gian quá dài.

Thậm chí mượn từ vừa mới thu về 3 người tình huống, Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) dám khẳng định cái này Xích Luyện tiên tử thủ đoạn so thiên ma giải thể đại pháp càng thêm cực đoan.

Thi triển thiên ma giải thể đại pháp có lẽ sẽ chỉ trọng thương mà liên luỵ bản nguyên, nhưng xem trước mắt Lý Mạc Sầu loại trạng thái này…

1 cái điên cuồng đến cực hạn, 1 cái không muốn sống nữ nhân, đến cùng có bao nhiêu đáng sợ.

Đối phương tăng lên cho dù là Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) cũng không khỏi chấn kinh, 1 người trong nháy mắt óng ánh đến cùng sẽ có cỡ nào lóa mắt, mà giờ khắc này, nàng kiến thức đến.

Lấy sức một mình đối với mình hình thành nhiều người vây công trạng thái, cái này khiến Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) vây công dự định im bặt mà dừng.

Lại tiếp tục, sở trường của mình sẽ bị Xích Luyện tiên tử nghịch chuyển thành điểm yếu.

Lấy mình ngắn tấn công địch chi trưởng, đây không phải trí giả gây nên.

Nâng lên 2 tay chậm rãi buông xuống, đã thấy kia bản chia ra đến từng cái 'Bạch Tố Trinh' đúng là trực tiếp thay đổi phương hướng vọt thẳng hướng Tiểu Long Nữ, bóng người thời gian lập lòe các nàng lại lần nữa quy về một thể, lại là bị Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) thu về trở về.

Tay áo thu nạp, kia lít nha lít nhít mỹ nữ đầu lâu triệt để bị che lấp, chui vào trong quần áo.

Tại đem hết thảy 'Bạch Tố Trinh' thu về về sau, Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) cái này liền quay người trở lại, nghiêm túc quan sát Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu tới.

Bởi vì nàng phát hiện Lý Mạc Sầu tình trạng có điểm gì là lạ.

Vừa mới kia được đề thăng tới cực điểm khí tức tựa hồ xuất hiện vấn đề, thật giống như 1 cái không ngừng nở lớn khí cầu, nó cuối cùng có một cái cực hạn. Mà vừa mới đối phương tựa hồ xông phá cái gì, trong lúc nhất thời khiến cho Xích Luyện tiên tử khí tức đúng là chậm rãi chậm lại.

Khí tức dù hàng, nguy cơ hiểm tính thì tăng lớn.

Dù là bây giờ Bạch Tố Trinh cũng không khỏi cảnh giác lên.

Hô ——

Là hít sâu.

Kia một hơi như muốn đem trọn phiến thiên địa không khí co lại mà không.

Chỉ thấy Xích Luyện tiên tử tóc tai bù xù bên trong, thân thể của nàng bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Vốn không nên tồn tại giai đoạn thứ 4 đến.

Có lẽ là nàng kia không thể rung chuyển quyết tâm, là thuộc về mình si tình cùng kiên trì. Lại thêm đây là thuộc về tinh thần không gian bên trong, hết thảy từ ý chí chỗ chủ đạo cục diện rốt cục tạo ra được 1 cái không thể dự báo biến hóa.

Trên thân đạo bào bất tri bất giác hóa thành tro bụi, Xích Luyện tiên tử cả người đều biến thành ngũ thải tân phân chi sắc.

Xa xa nhìn lại, kia có lồi có lõm, yểu điệu uyển chuyển thân thể xuất hiện tại kia bên trong.

Toàn thân trên dưới đều tản ra một cỗ lấp lánh chi quang.

Đỉnh đầu tóc xanh đã sớm biến thành ngũ thải, từng chiếc đứng đấy đứng thẳng, đang theo gió mà múa.

Không chỉ có như thế, tại trên người nàng còn đang không ngừng bay hơi lấy cùng loại như hỏa diễm khí tức, thật giống như cả người đang thiêu đốt, bốc hơi khí tức càng làm cho không khí trực tiếp xuất hiện vặn vẹo dấu hiệu.

Một cỗ trùng thiên ngũ thải khí trụ xông thẳng tới chân trời, xông phá bầu trời, chui vào hư không, thẳng tới thiên ngoại.

Vô hình lực kéo xuất hiện, Xích Luyện tiên tử thân thể chậm rãi bay lên.

Tản ra ngũ thải huỳnh quang long lanh thể phiêu phù ở kia bên trong, biết rõ kia ngũ thải chính là ngũ độc chi sắc, biểu hiện ra ngoài thánh khiết thật là thuần túy nhất.

Liếc nhìn lại, chính là tiên tử lâm trần.

Là chân chính tiên tử.

Dù là cao quý đến đâu quần áo ngoại hạng vật đối với nàng mà nói đều là nhiều hơn.

“…”

Giữa không trung, Xích Luyện tiên tử tại phát giác được bởi vì đặc thù hoàn cảnh mà sử dụng cấm kỵ chi chiêu sau mang đến không lường được biến hóa về sau, cũng

đã biết đợi chờ mình sẽ là kết quả như thế nào.

Nàng cảm giác mình bị nhóm lửa.

Linh hồn bị mình thôi phát đến cực hạn, tại ý chí tác dụng dưới dùng kia kỳ độc nhóm lửa mình, bắt đầu thăng hoa.

Đó là một loại đặc chế độc, đã sớm thoát ly ngũ độc phạm trù.

Thậm chí thoát ra độc một chữ này.

Kia là si, là quấn, là oán, là hận, là sầu, là niệm.

Những này vốn là vì Nhạc Duyên mà chuẩn bị.

Chỉ bất quá kết quả là, Lý Mạc Sầu cuối cùng dùng tại trên người mình.

Nhưng nàng cũng không hối hận.

Nàng lúc này phát hiện không khí bốn phía hết thảy sự vật đều trở nên chậm, thế giới tại lúc này chậm rãi tạm dừng.

Không trung.

Xích Luyện tiên tử tựa hồ nhớ ra cái gì đó, ngoái nhìn nhìn lại.

Đã thấy nơi xa Trương Quân Bảo cùng Quách Tương 2 người đều duy trì kinh ngạc biểu lộ, há hốc mồm, dừng

lại tại kia bên trong, trên mặt thần sắc có thể thấy rõ ràng, không gặp đại tông sư khí độ nên có thong dong. Mà bị 2 người bảo vệ Nhạc Duyên thì là ngắm mắt lấy nhìn, trong mắt thâm tình cơ hồ muốn chảy ra hốc mắt.

Hắn!

Nói công tử.

Trên linh hồn cực điểm thăng hoa, để Xích Luyện tiên tử nhìn thấy càng nhiều.

Dạo bước, oánh oánh quang ảnh vượt qua Trương Quân Bảo cùng Quách Tương.

Tiến lên đứng tại Nhạc Duyên trước người.

Thời gian tạm dừng, suy nghĩ vô hạn, tại thời khắc này nàng nghĩ đến rất nhiều.

Nhớ tới đã từng mới quen, nhớ tới đã từng truy đuổi.

Đó chính là thuộc về nàng Xích Luyện tiên tử nhân sinh.

Tố thủ nhẹ giương, khẽ nhếch 5 ngón tay liền muốn nhẹ nhàng vuốt ve hướng Nhạc Duyên khuôn mặt thời điểm, lại tại chỉ có một tấc địa phương ngừng lại.

5 ngón tay run rẩy, kia là muốn mà không được run rẩy.

Nàng có độc.

Ở vào cái này không thể tin giai đoạn thứ 4 tình huống

Xích Luyện tiên tử hết sức rõ ràng tự thân hiện tại tình trạng.

Nàng triệt để hóa thành độc nhân, thậm chí ngay cả trên linh hồn đều nhiễm độc, cũng chính là từ kia đặc chế mà ra độc mới nhóm lửa tự thân.

Xích Luyện tiên tử có độc.

Tiên tử có độc.

Một tiếng chỉ có chính nàng nghe được thở dài từ trong miệng phát ra, cuối cùng Lý Mạc Sầu hay là để tay xuống.

Mà là khai thác 1 cái hư ủng động tác đem Nhạc Duyên ôm ở mang bên trong, cuối cùng càng là nhẹ nhàng 1 cái hôn gió về sau, thì thầm: “Hỏi thế gian tình là gì, cứ khiến người thề nguyền sống chết…”

Xích Luyện tiên tử ngâm xướng một bài « mò cá nhi nhạn đồi từ » để mà đáp lễ lúc trước nói công tử Nhạc Duyên kia một bài « điệp luyến tốn ».

Thời khắc này nàng dù có muôn vàn phong tình, càng cùng người nào nói

Lang quân, nếu có đời sau, ngươi sẽ lại lần nữa truy tìm người ta sao

Tâm tư đọc xong, phát giác được tự thân tình huống biến hóa, Xích Luyện tiên tử bứt ra trở ra, 1 cái thuấn thân đi tới mình sư muội trước mặt.

Bàn tay nâng lên, thon thon tay ngọc bên trên bốc cháy lên một cỗ ngọn lửa năm màu, trực tiếp hướng Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) tim nhấn tới.

Không có kinh thiên động địa, không có kinh tâm động phách.

Có chỉ có tình nhân ôn nhu.

Nếu là thế giới hiện thực nàng không cách nào làm được, nhưng cái này vừa vặn là tinh thần không gian để Lý Mạc Sầu có thao tác khả năng.

Xích Luyện tiên tử đem nhóm lửa linh hồn kỳ độc vận chuyển tại lòng bàn tay, kia là quấn quýt si mê oán hận sầu niệm, đây là nàng cả đời khái quát. Cuối cùng cái này bị Lý Mạc Sầu mệnh danh là tình kiếp đánh đập nhập đối phương tim, khắc ở đối phương trên linh hồn.

Nàng cũng muốn đem đối phương hóa thành củi.

Kiếp độc nhập thể, thoáng chốc tại Tiểu Long Nữ nơi ngực xuất hiện 1 bộ hình xăm hình vẽ, kia là một nhánh hiện ra diễm lệ huyết sắc Mạn Đà La tốn.

Tình bỏ ra hiện, nụ hoa chớm nở.

Muốn mở ra 1 đóa cướp quả.

Kiếp độc nhập thể, Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) cuối cùng từ loại kia dừng lại trạng thái bên trong thanh tỉnh lại.

Một tiếng tức giận cùng sợ hãi hỗn hợp tiếng nói quanh quẩn ở trong thiên địa ——

“Ngươi dám!”

“Ma ha vô lượng!”

—

—

—

—

Chương 344 : Chương cuối

Một tiếng ‘Ma ha vô lượng’, kia siêu việt tưởng tượng cuồng bạo lực lượng ầm vang mà hiện.

Thi triển 1 chiêu này cũng không phải là những người khác, mà là xem như ‘Thanh tỉnh’ tới Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh). Hợp thể trạng thái dưới trong cơ thể nàng cuối cùng có một ít ‘Bạch Tố Trinh’ có thể thoáng tránh ra một tia khe hở tới.

Tại tụ hợp mà đến to lớn tinh thần lượng trước mặt, Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) rốt cục kịp phản ứng.

Chỉ là tại kịp phản ứng thời điểm cũng đã trễ.

Trăm phòng ngàn phòng, Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) căn bản không có ngờ tới tại cuối cùng sẽ đối mặt dạng này chiêu thức.

Thời không dừng lại, ngưng kết thời gian cùng không gian.

Xích Luyện tiên tử một kích toàn lực không phải trong tưởng tượng trực tiếp sát thương, đối phương tựa hồ cũng biết toàn lực sát thương cũng chỉ khả năng tiêu diệt một bộ điểm ‘Bạch Tố Trinh’, nhưng cuối cùng cũng bất quá là trị ngọn không trị gốc. Nhất là bản thân linh hồn thiêu đốt thân hóa thời điểm, nàng suy nghĩ tốc độ cũng đến 1 cái đỉnh điểm.

Xuất từ Nhạc Duyên trong miệng 6 đại ma độ, đang đe doạ phía dưới, có lẽ Bạch Tố Trinh các nàng có thể tự mình bản thân phục chế.

Tại tuyệt mệnh phía dưới, thậm chí còn có thể tiến hành cái gọi là Vãng Sinh độ.

Bất kể như thế nào, một kích diệt địch chung quy là không thể nào.

Công lực không đủ.

Thậm chí ngay cả thiêu đốt linh hồn chỗ sức mạnh bùng lên cũng so ra kém đối phương điệp gia tích lũy, tại lượng bên trên ở vào hạ phong.

Một phen suy tư về sau, Xích Luyện tiên tử lựa chọn 1 cái ổn thỏa nhất phương pháp.

Lấy tự thân tình kiếp chi độc, sinh sinh đánh vào đối phương trong linh hồn.

Tại bất cứ lúc nào, độc đều có quần thương tính.

Kiếp độc nhập thể, cái thứ 1 nhiễm chính là sư muội của nàng Tiểu Long Nữ, tại trong lòng nàng xuất hiện 1 đóa tình hoa đồ án.

Ngay sau đó theo Tiểu Long Nữ linh hồn bắt đầu truyền bá, vốn là tiến hành linh hồn cộng minh các nàng cũng bị có thể xưng tốc độ ánh sáng tốc độ truyền nhiễm toàn bộ ‘Bạch Tố Trinh’ .

Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) nội tâm cao ngạo rốt cục khiến cho nàng rơi vào tình thế nguy hiểm.

Nữ nhân nhất là tại trèo so sánh mặt là rất kiêu ngạo.

Kết quả như thế trực tiếp để Bạch Tố Trinh nhóm tập thể phá phòng, cực đoan thẹn quá hoá giận phía dưới, 6 đại ma độ bên trong vô lượng độ —— ma ha vô lượng rời khỏi tay.

Phong vô tướng, mây vô thường.

Phong vân mờ mịt vô định ở giữa, 2 người này va chạm nhau dây dưa ở giữa tựa như lên kỳ diệu phản ứng, một cỗ vô cùng lớn lực lượng trong đó sinh ra.

Một kích phía dưới, là gió là nước là chỉ là nóng.

Sinh ra to lớn động năng sinh ra cơ hồ sánh ngang tốc độ ánh sáng.

Giờ khắc này, Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) đúng là muốn để ma ha vô lượng sinh ra lực lượng nghịch chuyển thời gian, trở lại trúng chiêu trước đó.

Thoáng như hằng tinh bạo tạc, trong nháy mắt đó sinh ra lực lượng khổng lồ vọt thẳng phá này thời gian dừng lại cục diện, cuồng bạo vô song lực lượng càng là xé rách phần này tinh thần không gian.

Oanh!

Lực lượng đem tinh thần không gian triệt để xé rách, cuồng bạo mà đến phong bạo càng đem Trương Quân Bảo, Quách Tương 2 người cho sinh sinh bao phủ tại trong đó.

Thấy thế, Trương Quân Bảo cùng Quách Tương trực tiếp thi triển lên tuyệt kỹ của mình, vận chuyển toàn lực nghênh đón cái này không nhìn địch ta sức mạnh mang tính chất hủy diệt.

Tại Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) thi triển ra ma ha vô lượng thời điểm, Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu đã sớm cảm thấy được kia cực đoan nguy hiểm, thân hình phiêu thối ở giữa, rơi vào Nhạc Duyên bên cạnh, sau đó 1 đem ngăn ở phía sau.

2 tay giơ lên, phấn khởi dư lực 1 kháng vô lượng chi uy.

Trước mắt, thế giới tại trong gió lốc hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Xoạt xoạt!

Như là pha lê băng liệt tiếng vang bên trong, tinh thần không gian băng liệt.

“! ! !”

“Úc ~ a!”

2 tiếng tiếng rên rỉ bên trong, 2 thân ảnh mang theo 2 đạo tơ máu từ trọn vẹn cao mấy chục trượng Trích Tinh lâu bên trên ném đi ra ngoài, .

2 người này chính là Trương Quân Bảo cùng Quách Tương.

Trọn vẹn bay ra vài trăm mét rơi xuống đất, Trương Quân Bảo cùng Quách Tương 2 người thật vất vả mượn nhờ tự thân dư lực thi triển Thái Cực tá lực, lúc này mới bình yên vô sự rơi trên mặt đất, chân vừa xuống đất, 2 người càng là không hẹn mà cùng miệng phun máu tươi.

Một thân công lực đi tám chín phần mười, trên thân xương cốt càng là nát hơn phân nửa.

Kinh mạch càng là trọng thương.

“Từ hư hóa thực!”

“Thật mạnh!”

Cho dù là Trương Quân Bảo lúc này cũng không thể không tán thưởng cỗ lực lượng này cường đại, khủng bố đến không thể ngăn cản tình trạng. Nếu là muốn đối kháng, chỉ sợ phải cần giống nhau lực lượng mới có khả năng này.

Quách Tương thì là kinh ngạc nhìn vài trăm mét bên ngoài kia lung lay sắp đổ Trích Tinh lâu, lại nhìn lướt qua vẫn tồn tại lại tinh tế như dây thừng đồng dạng thất tinh chi quang, trong miệng thì thầm nói: “Nguyên lai đây chính là ma ha vô lượng!”

Ma ha vô lượng.

Cái này vẻn vẹn từ tinh thần không gian tiết lộ ra ngoài dư lực cũng đã đem 2 người trọng thương.

2 người có 1 cái đáng sợ suy đoán, kia tinh thần không gian bên trong mình rốt cuộc là tinh thần của mình hay là ngay cả bản thân thân thể cũng tiến vào trong đó

Lại nhìn một chút 4 phía, nhìn trước mắt cái này cảnh tượng —— giữa thiên địa đều là quỷ khóc thần hào thanh âm, là thiên địa đang khóc. Vẻn vẹn vừa mới ra lực lượng cũng đã đạt tới hô phong hoán vũ. Lôi đình đầy trời tình trạng.

Nếu như nói trước đó tận thế cảnh tượng là bởi vì bọn hắn lúc giao thủ sinh ra thiên tượng biến hóa, là muốn hóa hư thành thực phù đồ mang đến áp lực cùng lực hút, như vậy giờ phút này chính là thiên nhiên phẫn nộ, là chân chính tận thế đến.

Loại cảnh tượng này chính lấy mắt thường khó dò tốc độ hướng 4 phương 8 hướng bôn tập mà đi.

Ngược lại là Trích Tinh lâu bởi vì ở vào chính trung tâm, trong lúc nhất thời trở thành tương đối an toàn địa phương.

Trích Tinh lâu bên trên.

Từ tinh thần không gian trở về Nhạc Duyên lập tức miệng phun máu tươi, một thân xương cốt cơ hồ vỡ vụn, trọng thương hấp hối.

Nghịch lý chi cục bản thân liền đem hắn lực lượng suy yếu đến cực hạn, lại thêm tại tinh thần không gian lý chính mặt ma ha vô lượng, hơn nữa còn là Bạch Tố Trinh tập hợp thể thẹn quá hoá giận dưới toàn lực thi triển hạ. Thương thế của hắn đúng là từ hư hóa thực.

Tại thời khắc này, Nhạc Duyên đã khẳng định Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) là lấy chúng Bạch Tố Trinh tinh thần tạo nên 1 cái cùng loại kiếm giới đồng dạng kỳ dị tinh thần không gian.

Từ hư chuyển thực, thậm chí từ thực Hóa Hư.

Các nàng đều có thể làm được.

Hắn Nhạc Duyên đều đã là như thế trạng thái, kia nàng đâu

Quay đầu lại.

Nhạc Duyên nhìn về phía vẫn là ngăn tại trước mặt mình người: “Mạc Sầu…”

Một thân đạo bào, thật là tóc tai bù xù, để một đầu ngũ thải tóc dài tại phiền lòng cuồng phong dưới thổi không ngừng bay múa bộ dáng tựa hồ nghe đến cái này âm thanh thâm tình kêu gọi.

Nửa ngày, nàng chỉ là nhẹ nhàng nghiêng đầu, người như có chút xấu hổ, lại là không quay đầu lại dự định.

“Ừ”

Tựa hồ là phát giác được cái gì, Nhạc Duyên cưỡng ép chống lên trọng thương thân thể chậm rãi đi lên trước.

Hắn không có đi đụng thân thể của đối phương, Nhạc Duyên có một loại trực giác, một khi đụng vào lời nói có thể sẽ mang đến đáng sợ hậu quả.

Chậm rãi tiến lên, Nhạc Duyên nhìn thấy sảng khoái dưới Xích Luyện tiên tử bộ dáng.

Lít nha lít nhít xanh đen kinh lạc xuất hiện tại huyệt thái dương 2 bên, trong mắt con ngươi càng là hóa thành 2 viên ngũ thải tân phân tinh thể.

Người trước mắt đã không còn tiên tử bộ dáng.

Xích Luyện tiên tử hay là khinh thường Bạch Tố Trinh cái kia kỳ quỷ không gian, tại kia tinh thần không gian bên trong thương tích giờ phút này đều đã trả về đến trên thân thể.

Chỉ là trong nháy mắt, thân thể của nàng đã đến băng diệt biên giới.

Nếu như không phải linh hồn cực điểm thăng hoa thiêu đốt sau lưu lại một hơi, tại nàng trở về một khắc này, người đã hôi phi yên diệt.

Thế nhưng là tuy có một hơi, nhưng bây giờ Lý Mạc Sầu nhìn không thấy, không động được, không mở miệng được, thậm chí muốn về 1 cái tiếu dung đều đã là cực lớn khó khăn. Vừa mới kia có chút nghiêng đầu tránh đi động tác, cũng đã hao phí nàng rất lớn khí lực.

Nhưng như thế nào đi nữa, Xích Luyện tiên tử hay là giật giật khóe miệng nghĩ, muốn cho mình lang quân lưu lại một cái mỉm cười.

"…"

Không nói gì, im lặng.

Nhạc Duyên kinh ngạc nhìn người trước mắt, sững sờ tại kia bên trong.

Há to miệng, Nhạc Duyên phát hiện đầy bụng tâm tình lại là tìm không thấy lời nói có thể nói.

Một cỗ khó tả bi ai ngay tại xâm nhiễm lấy Nhạc Duyên.

Tại thời khắc này, hắn chỉ cảm thấy tim đập nhanh đau nhức, như là bị người hung hăng nắm chặt xoay vài vòng đồng dạng.

Nếu như là bắt đầu Nhạc Duyên, hắn cũng sẽ không có phản ứng như vậy.

Nhưng hôm nay Nhạc Duyên đã trở lại nói công tử trạng thái, từng có lúc dần dần tiêu tán tình cảm đã trở về, dồi dào đến để Nhạc Duyên bắt đầu cảm thấy chán ghét.

Ma ha vô lượng chỗ sinh ra lực lượng đã bắt đầu ảnh hưởng hiện thực, tại Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) còn chưa hoàn toàn trở về thời điểm, bốn phía lực lượng liền bắt đầu vặn vẹo thế giới thiên tượng.

Quỷ khóc thần hào thần trong gió tựa như tại tấu một khúc ai ca.

Nhạc Duyên trong đầu không ngừng mà chiếu lại lấy thân là nói công tử từng màn, thì thào không nói gì bên trong hắn muốn đưa tay chạm đến, nhưng cũng không dám.

Mà cuồng phong gào thét càng là gào thét mà qua, như là trong gió đao đồng dạng thổi qua 2 người.

Cạch!

“! ! !”

Nghe tới một tiếng này nhỏ xíu nhẹ vang lên, Nhạc Duyên hãi nhiên phát hiện Xích Luyện tiên tử trên mặt đã xuất hiện một vết nứt.

Thấy thế, Nhạc Duyên vội vàng ngăn tại phía trước, lấy thân thể của mình thay đối phương cản lên gió.

Đáng tiếc hắn 1 bước này vẫn ngăn cản không được vết rách lan tràn, mà dưới loại tình huống này, Xích Luyện tiên tử tại phát hiện tránh không khỏi về sau, nàng hay là hướng phía Nhạc Duyên phương hướng tách ra mình đẹp nhất tiếu dung tới.

Chỉ là theo khóe miệng cố gắng bên trên giương, khiến cho kia vết rách lan tràn tốc độ càng phát nhanh.

Dù cho dạng này, nàng cũng phải cấp mình lang quân lưu lại mình trước mắt thời khắc đẹp nhất tiếu dung đến,

tựa hồ vẫn muốn nói cho đối phương biết —— ngươi Mạc Sầu, ngươi Mạc Sầu, ngươi chi tội ta gánh chịu nổi.

Nụ cười này, so thế gian vũ khí đáng sợ nhất còn muốn đáng sợ; so độc nhất độc dược còn muốn gặp máu phong hầu, so bất luận cái gì thần công tuyệt học đều muốn tới đáng sợ.

Để Nhạc Duyên chỉ cảm thấy trong lòng không cầm được bi thương.

Một cỗ không cầm được hối hận xông ra.

Một cái ý niệm trong đầu ở trong lòng sinh ra.

Có lẽ…

Có lẽ lúc trước không biết Xích Luyện tiên tử liền tốt, thậm chí hắn Nhạc Duyên bắt đầu kỳ vọng người trước mắt nhi như là nguyên cố sự bên trong cùng tình tốn chung đốt hạ tràng cũng muốn so hiện tại càng tốt hơn.

Nhạc Duyên, Nhạc Duyên.

Sơn nhạc nhạc, duyên điểm duyên.

Gặp phải hắn Nhạc Duyên lại là lớn nhất nghiệt duyên.

Nhưng hắn biết, đôi này Lý Mạc Sầu là không công bằng, hắn trở thành nàng nghiệt.

Nàng hiện tại là vui vẻ.

Hồi lâu.

Mặc kệ Nhạc Duyên lại thế nào che chắn, nhưng cũng ngăn cản không được kia cuồng loạn gió bão, Xích Luyện tiên tử trên thân vết tích đã là lít nha lít nhít.

Nhìn qua một màn này, hắn minh ngộ tự thân, rốt cục thở dài: “Ta thua rồi.”

Nhìn lại 4 phía, nhìn xem ngay tại gió bão bên trong ẩn ẩn xuất hiện Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) phiêu phù ở giữa không trung, kia thi triển đi ra ma ha vô lượng rốt cục hoàn toàn hiện ra ở hiện thế ở giữa, nhìn thấy trên người nàng xuất hiện nhưng lại tiêu tán tình tốn.

“Nguyên lai…”

“Đây chính là ta cướp!”

“Ta là thật thua… Thua rối tinh rối mù.”

Lý Mạc Sầu, ngươi Mạc Sầu.

Xích Luyện tiên tử cái này an ủi cười một tiếng, hóa thành thế gian sắc bén nhất vũ khí phá Nhạc Duyên kia tiềm ẩn tại chỗ sâu nhất buồng tim, để hắn không có bất luận cái gì chống cự tâm tư.

Tại thời khắc này, Nhạc Duyên đã không tiếp tục để ý hoàn cảnh bốn phía, không suy nghĩ thêm nữa thế gian này hết thảy, không đi quản kia còn tại thi triển ra ma ha vô lượng Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh).

Hắn muốn cứu nàng.

Càng nghĩ, nhưng đối mặt 1 cái đã dầu hết đèn tắt, ngay cả linh hồn đều thiêu đốt thăng hoa vô số người phương pháp đều thúc thủ vô sách.

Muốn nghịch chuyển thời gian, nhưng tại nghịch lý chi cục dưới đã thành chuyện không thể nào.

Nhìn qua Xích Luyện tiên tử kia bắt đầu tro hóa thân thể, Nhạc Duyên rốt cục làm 1 cái quyết định.

Có một thứ tình yêu gọi là buông tay.

Phần này kiếp, 2 người ngay từ đầu liền không gặp gỡ, không biết lẫn nhau tốt.

Tâm tư định ra, Nhạc Duyên buông ra đối nghịch lý chi cục chống cự.

Một mực gắt gao duy trì cân bằng hoàn toàn đánh vỡ.

Lực lượng đối hướng, triệt tiêu.

Nhạc Duyên tồn tại vết tích tại tiêu tán.

Tại Trích Tinh lâu bên trên, hắn đưa nàng 2 người ôm vào mang bên trong.

Một chậm rãi tiêu tán thân thể đình chỉ biến hóa, một lại bắt đầu hiện ra huyễn ảnh thái độ.

Liếc nhìn lại, thật giống như giữa hai bên xuất hiện tại

khác biệt thứ nguyên, không tại thế gian này. 2 người tuy là ôm nhau, nhưng lẫn nhau ở giữa lại khoảng cách lấy so góc biển so thiên nhai càng thêm xa xôi khoảng cách.

Giữa không trung.

Lơ lửng Tiểu Long Nữ (Bạch Tố Trinh) rơi vào trên mặt đất, trên mặt của nàng xuất hiện vẻ mờ mịt.

Ta là ai

Ta ở đâu bên trong

Ta đang làm gì

Ma ha vô lượng im bặt mà dừng, vô số nghi hoặc trong đầu dâng lên, nguyên bản hỗn hợp tiếng nói bắt đầu xuất hiện biến hóa, từng chút từng chút trở nên càng phát thuần túy, : “Ta giống như quên đi cái gì…”

“Nam nhân kia là ai “

“Bạch Tố Trinh là ai “

“Ta muốn về cổ mộ, đúng, ta vừa mới lại nghĩ tới ai “

“Đúng, Quá nhi đâu “

Liên tiếp nghi hoặc ở trong lòng dâng lên, Tiểu Long Nữ không tự chủ được lẩm bẩm.

Mà theo ma ha vô lượng tiêu tán, trước đó cái kia thiên

không doạ người vô cùng tận thế chi tượng quét sạch sành sanh, thật giống như bị một cái đại thủ phủi nhẹ, cả bầu trời một mảnh xanh thẳm. Sáng sủa dưới liệt nhật, bầu trời thì vẫn mơ hồ xuất hiện một vòng trăng tròn, đúng là nhật nguyệt giữa trời kỳ cảnh.

Đồng dạng.

Trương Quân Bảo cùng Quách Tương 2 người cũng là đồng dạng.

Bọn hắn tuy có phát giác, thế nhưng là vẫn phát hiện trí nhớ của mình xuất hiện vấn đề, giống như quên đi người nào cùng sự tình.

Chẳng lẽ là người lão, trí nhớ xảy ra vấn đề

Bất quá đối Trương Quân Bảo đến nói lại lần nữa nhìn thấy Quách nhị tiểu thư vẫn là rất vui vẻ.

Đã sớm chạy đi Tiếu Tam Tiếu cũng dừng lại kế tiếp theo chạy trốn bước chân, hắn đang nghi ngờ tự thân vì sao thụ thương đồng thời, nhưng cũng quên đi rất nhiều thứ. Càng nghĩ, Tiếu Tam Tiếu đem vấn đề này đặt ở kia thiên thu đại kiếp phía trên, chỉ là vì sao xuất hiện, lại là không được biết.

Thậm chí hắn Tiếu Tam Tiếu cũng không có vô ý thức đi suy tư vấn đề này, mà là yên lặng suy tư mình 2 cái phản nghịch nhi tử tới.

Một chỗ giấu diếm sông núi bên trong.

Trốn ở cái này bên trong chữa thương Từ Phúc tại hàn băng bên trong mở hai mắt ra, hắn quyết định tại mình thương thế tốt không sai biệt lắm về sau, lại đi tiến hành nhân vật đóng vai trêu tức toàn bộ giang hồ.

Trên đường núi, chân thọt tiến lên Lục Vô Song cũng quên đi rất nhiều thứ, nàng hiện tại chỉ nhớ rõ mình muốn tìm Xích Luyện tiên tử báo thù.

Võ Đang sơn.

Ngay tại kể chuyện xưa Ưng Duyên đột nhiên ngừng lại.

Cúi đầu nhìn thấy hai tay của mình, nhìn xem tự thân cũng xuất hiện huyễn ảnh chi tượng, tựa như muốn bị thế giới loại ra ngoài, hắn giống như cười mà không phải cười ở giữa, có một loại như trút được gánh nặng thoải mái.

Vô số cùng Nhạc Duyên có liên quan ký ức đều tại từng chút từng chút tan biến, hắn trong lịch sử ghi chép liền tựa như trên bảng đen văn tự đang bị từng chút từng chút tẩy.

Thế giới, sắp thiết lập lại.

Hết thảy hồ điệp phong bạo đều tại từng chút từng chút sụp đổ.

Cùng lúc đó, Minh giáo Quang Minh đỉnh Trích Tinh lâu phía dưới.

Kia bị thiết trí thất tinh tục mệnh chi thuật địa phương, tại

thủ vệ trận pháp Nguyệt Thần cũng xuất hiện tương ứng biến hóa, cả người như là huyễn ảnh tiêu tán không gặp, trở về nàng nên tại địa phương. Kia bên trong, chỉ hơn 1 cái cũng hiện ra huyễn ảnh, bắt đầu tiêu tán Nhạc Duyên.

Mà vừa mới đến nơi này Thiết Quan đạo nhân Trương Trung cùng sư đệ Lưu Bá Ôn, tại đi tới huyệt động này miệng một khắc này, bước chân của hai người ngừng lại.

” “

“Xảy ra chuyện gì “

“Chúng ta vì cái gì tại cái này bên trong “

Liên tiếp nghi vấn xuất hiện tại não hải, sư huynh đệ 2 người liếc nhau, đều nhìn thấy lẫn nhau trong mắt mê mang.

1 người cơ cảnh quét mắt 4 phía, 1 người thì là nhìn lên bầu trời xuất hiện nhật nguyệt cùng hiện chi cảnh cảm thấy kinh ngạc, không tự chủ thi triển lên xem sao chi pháp.

Vấn đề tuy nhiều, nhưng trời sinh tính nhạy bén Thiết Quan đạo nhân Trương Trung hay là phát hiện trước mắt hang động chỗ quái dị, thân là Minh giáo ngũ tán nhân 1 trong, hắn phát hiện cái này bên trong đúng là có ngoài ý muốn, phải biết đây chính là Minh giáo Quang Minh đỉnh.

Thế là Trương Trung 1 chưởng bổ ra miệng huyệt động tảng đá, lộ ra bên trong sự vật.

“Ừm kia là!”

Chưa cùng Thiết Quan đạo nhân Trương Trung có phản ứng, Lưu Bá Ôn mắt sắc phát hiện hang động chỗ sâu đồ vật. Chỉ thấy kia bên trong 7 chén đèn dầu đã lâm nguy dập tắt, mà tại trận kia công chính có 1 cái gì thân ảnh tản ra ngân huy chậm rãi tiêu tán, xa xa nhìn lại đã chỉ còn lại có một cái đầu lâu, nhìn lại tựa như một vầng mặt trăng.

Cái nhìn này nhìn lại, Lưu Bá Ôn tựa hồ đánh vỡ thứ gì, thân là bên thứ ba quan trắc người xuất hiện khiến cho kia cục diện phát sinh biến hóa.

Đầu lâu quay đầu, là 1 cái tuấn tiếu nam nhân.

Nhìn qua viên này đầu, Lưu Bá Ôn não hải bên trong hiện lên vừa mới nhìn thấy viên kia treo ở bầu trời trăng tròn, đúng là ma xui quỷ khiến gọi ra một cái danh tự: “Trăng tròn (Nhạc Duyên)!”

Danh tự xuất hiện, đột biến thế giới liền ngưng.

Bắt đầu bản thân trừ khử hồ điệp phong bạo cũng tại Lưu Bá Ôn một tiếng này la lên dưới ngừng lại.

Đầu lâu kia tựa hồ là nghe tới câu này xuất từ Lưu Bá Ôn miệng la lên, nghiêng đầu sang chỗ khác hướng hắn mỉm cười, lộ ra 1 cái tràn ngập lòng biết ơn ánh mắt, sau đó phá không biến mất không thấy gì nữa.

Một bên Thiết Quan đạo nhân Trương Trung đã sớm tiến lên kiểm tra lên kia đã tắt 7 chén đèn dầu đến, ngoài miệng thì hỏi: “Vừa mới ngươi đang gọi cái gì đâu “

“Cái gì Nhạc Duyên “

“Chẳng lẽ ngươi thấy người nào “

“…” Sư huynh vấn đề để Lưu Bá Ôn cảm giác được phía sau lưng có chút phát lạnh, quỷ dị như vậy chi cảnh để Lưu Bá Ôn không khỏi rùng mình một cái, chẳng lẽ gặp quỷ đâu Lưu Bá Ôn cảm thấy âm thầm suy tư nói. Nghĩ đến chuyện quái dị này đồng thời, Lưu Bá Ôn cũng tới đến sư huynh bên người, 2 người cùng một chỗ nhìn về phía cái này 7 ngọn dập tắt ngọn đèn, nghiên cứu lên vật này tới.

Cái này tựa hồ là một môn rất cao thâm trận pháp.

Trong lúc nhất thời sư huynh đệ hai người lâm vào cuồng nhiệt bên trong, đem chuyện mới vừa phát sinh ném sau ót.

Rất nhiều người đều tại cảm thấy hôm nay rất kỳ quái, giống như nhớ được nhưng lại quên đi cái gì, liền giống bị mình nhét vào nơi nào đồ vật trong lúc nhất thời làm sao cũng không tìm về được.

Loại tình huống này để vô số người cảm thấy phát điên không thôi.

Ngay tại nhật nguyệt cùng hiện chi cảnh xuất hiện sau

đó không lâu, cái này Thần châu đại địa một chỗ nơi cực hàn.

Kia bên trong là 10,000 năm băng sơn, mà trong này công chính băng phong lấy 1 tên mỹ nhân tuyệt sắc.

Giờ khắc này, phảng phất giống như hổ phách băng phong mỹ nhân tuyệt sắc tỉnh, lập tức 1 đạo vô hình thanh âm truyền khắp sông băng.

Kia là 1 đạo bao hàm oán hận giọng nữ: “Ta Bạch Tố Trinh tỉnh.”

“Ta đem báo cái này thù không đợi trời chung.”

Suy tư nửa ngày, nàng cho ra kia cừu nhân danh tự: “Thần.”

Mà tại nàng tim bại lộ ở bên ngoài vị trí bên trên, có cái này 1 đóa Mạn Đà La tốn khắc ấn trên đó, diễm lệ màu đỏ chính điệp điệp sinh huy.

…

Ai nha!

Xảy ra chuyện.

Cái này nên làm cái gì

Nhạc Duyên gãi gãi đầu, chỉ cảm thấy đối mặt mình sự tình có chút khó.

Hắn vừa mới tại như mộng như tỉnh ở giữa, cả người giống như tiến vào 1 cái đáng sợ tu la trận, đang muốn bị cái gì lau đi, muốn triệt để trầm luân trong đó biến mất không thấy gì nữa thời điểm, hắn đột nhiên bị người hô dưới tên của mình, cho đánh thức.

Từ hoảng Trương Trung tỉnh lại chỉ tới kịp cho đối phương 1 cái tràn đầy lòng biết ơn tiếu dung về sau, Nhạc Duyên liền phát hiện mình vị trí tình huống.

Hắn xuyên qua.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời kia vòng trăng tròn, lại cúi đầu nhìn nhìn đổ vào trước mặt mình 2 người, trong lúc nhất thời hắn có chút khó khăn.

Tình cảnh này thực tế là quá mức để người quen thuộc.

Cho dù là chưa quen cuộc sống nơi đây, vừa mới xuyên qua, Nhạc Duyên cũng biết được chính mình sở tại địa phương, biết trước mắt ngã trên mặt đất thân phận của hai người.

Một thân đạo bào bị mình nện ngất đi hôn mê trên mặt đất nam tử nếu như không có gì bất ngờ xảy ra chính là thế giới võ hiệp bên trong đại danh đỉnh đỉnh Toàn Chân giáo đạo sĩ Doãn Chí Bình.

Sở dĩ khẳng định như vậy là bởi vì kia nằm tại cách đó không xa nữ tử áo trắng thực tế là quá hấp dẫn người lực chú ý.

Kia che tại trên mặt màu trắng khăn lụa khăn tay… Cái

này ngực có chút kéo ra bề bộn quần áo đều nói cho Nhạc Duyên đây là một cái kết luận, đó chính là mới vừa vặn mới bắt đầu, còn chưa tới kịp phạm tội hiện trường.

Nữ tử áo trắng thân phận không cần nói cũng biết, chính là Cổ Mộ phái Tiểu Long Nữ.

Hơn nữa còn là sắp bị khinh nhờn Tiểu Long Nữ.

"…"

Nhạc Duyên nhìn nhìn trọng thương hôn mê Doãn Chí Bình, trong lòng tự nhủ mình cái này một đập bề ngoài như có chút nặng, lại nhìn một chút kia nằm trên mặt đất Tiểu Long Nữ, lại thêm cái này rừng núi hoang vắng…

Mình nên làm cái gì

Là cứu hay là không cứu

Nếu là bị xem như người hiềm nghi cho giết làm sao bây giờ

Nếu không… Chạy

Dù sao hắn là một ngoại nhân, là bên thứ ba.

Như xảy ra ngoài ý muốn, hắn Nhạc Duyên vô cùng có khả năng trở thành 1 cái bia ngắm, bị tai bay vạ gió.

"Là Quá nhi sao "

Ngay tại Nhạc Duyên suy tư thời điểm, Tiểu Long Nữ

thanh âm truyền vào Nhạc Duyên lỗ tai.

“! ! !”

Nhạc Duyên nghe vậy không khỏi giật mình, hoảng hốt phía dưới, hắn hay là trấn định lại, cưỡng ép nói tiếp: “Cô cô, là ta.”

“Quá nhi.”

Tiểu Long Nữ kia thanh lãnh thanh âm có vẻ hơi run rẩy, nàng nói: “Cô cô, không ngại.”

Một câu nói kia như là dây dẫn nổ nhóm lửa Nhạc Duyên trong lòng nơi nào đó, trong lúc nhất thời hắn chỉ cảm thấy mình không hiểu toát ra một loại tên là phẫn nộ cảm xúc, kia là nam nhân ở giữa đố kị. Nhất là Tiểu Long Nữ ngực kia bại lộ bên ngoài tinh tế da thịt, phía trên kia có đóa tiên diễm đóa hoa, trắng nõn như tuyết nhan sắc phối hợp với huyết hồng trực tiếp mượn ánh trăng câu dẫn ánh mắt của hắn, để cỗ này phẫn không tự chủ hóa thành ác.

Hít sâu một hơi, đè xuống khẩn trương trong lòng.

Nhạc Duyên chậm rãi tiến lên, 2 đầu gối quỳ gối Tiểu Long Nữ bên cạnh.

Ngửi ngửi kia cỗ giống như mật ong đồng dạng điềm hương chi vị, một phen nội tâm giãy dụa về sau, Nhạc Duyên rốt cục khuất phục mình bản năng.

Phủ phục, lại đem người nhẹ ngửi.

Mảnh hôn.

Nhạc Duyên cuối cùng tại đối mặt võ hiệp bên trong kinh điển nhất cục diện phía dưới, lựa chọn vô số nam nhân ngoài miệng luôn mồm muốn thành toàn nguyên nam nữ chủ, trên thực tế đều đánh tâm nhãn bên trong muốn làm sự tình.

Tại cầm thú cùng không bằng cầm thú ở giữa ——

Nhạc Duyên lựa chọn thủ hộ Toàn Chân giáo thanh danh.

Thế là một đêm ngư long múa, Nhạc Duyên chính thức đạt thành, cầm tới trong truyền thuyết thành tựu, thành tựu mới nghề nghiệp.

Long kỵ sĩ.

——————————————————————————————————— toàn thư chính văn chính thức hoàn tất!

ps2: tháp √ rơi mấy dòng chữ, ta nói mình nhìn xuống có chỗ nào không đúng (~_~;)

Thứ chính văn kết thúc cảm nghĩ —— dạo bước tồn tại

Cho tới hôm nay.

Ta vẫn nhớ được lúc trước một ngày nào đó đang nhìn võ hiệp đồng nhân thời điểm tâm tính.

Trên thực tế vô hạn lưu chính là theo một ý nghĩa nào đó đồng nhân, võ hiệp vô hạn lưu cũng giống như vậy.

Lúc ấy ta đang nhìn 1 bản võ hiệp đồng nhân, dù sao võ hiệp trên thực tế cũng chỉ có thế hệ trước những người khai sáng mở ra con đường, mặc dù đã tiến vào thời kì cuối, nhưng vẫn là có rất nhiều người bị võ hiệp 2 chữ hấp dẫn, hướng tới trong truyền thuyết kia giang hồ.

Kia bản đồng nhân lời mở đầu là xạ điêu thiên, lúc ấy xác thực viết không sai, mà lại nhân vật chính hay là 1 cái Toàn Chân đạo sĩ, phát triển đến đằng sau đã có tu tiên xu thế.

Ta chính say sưa ngon lành xem hết đối phương kia quyển thứ nhất, tiến vào quyển thứ 2 thần điêu quyển thời điểm, khi đó ta còn tại suy nghĩ nhân vật chính xuất hiện sẽ đối phía sau thần điêu thế giới có ảnh hưởng gì… Ta lúc ấy đều cho đối phương cấu tứ tương ứng hiệu ứng hồ điệp, xạ điêu thế giới nhân vật chính sẽ cho thần điêu thế giới mang đến bao lớn sau tiếp theo ảnh hưởng.

Sau đó ta phát hiện mẹ nó quyển thứ 2 là 1 quyển chuyện xưa mới, nhân vật chính xuyên qua lần nữa tới qua, mà lại thế giới hay là 1 cái mới thần điêu, ta lớn như vậy 1 cái xạ điêu đâu

Lúc ấy ta thân là độc giả ngay tại oán trách tác giả ngươi đang làm gì

Xạ điêu cùng thần điêu đều là liên tiếp, ngươi tại sao

phải giật ra mà lại lại nhìn cái khác giống như đều là 1 quyển 1 cái chuyện xưa mới, cùng trước thế giới căn bản không có quan hệ.

Thế là liền xuất hiện mấy cái Hoàng Dung, có thể có thiếu phụ, có thiếu nữ, thậm chí có la ly…

Đây không phải là ta liền có một đống Hoàng Dung á!

Lúc ấy ta liền nhìn khó chịu, quyết định đi nhìn cái khác đồng loại hình, kết quả phát hiện trên cơ bản đều là cơ bản giống nhau, ngẫu nhiên có liên hệ có tương ứng hiệu ứng hồ điệp cũng chỉ là đề cập như vậy một chút điểm.

Một phen nghiên cứu một chút, ta phát hiện mọi người cơ hồ đều khai thác loại này 1 quyển 1 cái chuyện xưa mới phương thức, là vô số thế giới song song.

Dù sao tốt như vậy viết, cũng không cần mơ mộng quá nhiều, dù sao dùng ít sức.

Tại tăng thêm khi đó ta cũng đang nhìn múa rối vải, càng nghĩ ta quyết định viết 1 bản, viết 1 cái nhân vật chính xuyên qua sau đó sinh ra một loạt hiệu ứng hồ điệp võ hiệp vô hạn lưu.

Mà lại lập ý cao hơn, muốn đem mình trước kia nhìn qua thật nhiều võ hiệp cố sự tận khả năng liên hệ với nhau.

Như vậy cái dạng gì thế giới quan mới có thể tận khả năng giảm tiểu BUG đâu để nó xem ra chẳng phải đột ngột.

Thế là ta chằm chằm đến loại khoa huyễn đừng, chằm chằm đến Thế Giới Thụ hình thế giới quan, hơn nữa còn muốn chơi thời gian lưu, mới dễ dàng làm được.

1 cái lấy thời gian làm chủ làm cây thế giới, mỗi cái cành cây hình thành chi nhánh thế giới (tính thế giới song song, liền tốt so nguyên số hiệu.), tại cuối cùng những này chi nhánh thế giới có thể kết hợp với nhau hình thành 1 cái cự đại tán cây thế giới.

Thân cây là võ hiệp cái này đại cương, cành cây thì là từng cái tiểu thuyết võ hiệp (TV) thế giới.

Lấy 1 cái thời gian tuyến trên dưới quán thông.

Như vậy dạng này thế giới quan cần một cái dạng gì nhân vật chính

Hắn muốn đầy đủ mạnh, về thời gian dưới có thể xuyên qua hết thảy, ta muốn đem nhân vật chính khảm nạm đến từng cái thế giới võ hiệp bên trong.

Thế là khi đó ta cho mình viết 1 cái kinh khủng đại cương.

Ta đem mình từ nhỏ đến lớn nhìn qua tiểu thuyết võ hiệp cùng phim truyền hình manga loại hình toàn bộ viết ra, sau đó bắt đầu dựa theo thời gian tiến hành tương ứng bài bố.

Một phen bài bố dưới, cái kia thô sơ giản lược đại cương đem ta hù đến.

Nếu như viết hiệu ứng hồ điệp như vậy mỗi quyển cố sự liền không khả năng viết quá ít, không thể tiến hành nhanh xuyên, cuối cùng tính toán xuống đại khái số lượng trực tiếp chấn kinh đến chính ta.

Tối thiểu nhất 10 triệu chữ cất bước số lượng, để ta cảm giác mười ngón tay của mình tại rút gân.

Suy tư sau khi, ta cảm thấy không thể như thế viết, thậm chí không thể theo trình tự viết, nếu không lại biến thành lão thái bà vải quấn chân —— vừa thối vừa dài.

Như thế mặc dù có hiệu ứng hồ điệp, nhưng là tại cuối cùng thậm chí ngay cả mình đều cảm thấy chán ghét.

Bởi vì không thể viết tận, mọi thứ muốn có lưu chỗ trống, văn chương tốt nhất lưu trống không.

Vì phòng ngừa điểm này, ta quyết định muốn tới điểm ý mới.

Thế là ta đem đại cương đánh gãy, tại từng cái thế giới võ hiệp bên trong lựa chọn xuất một chút tên sự kiện hoặc là sự vật làm cơ chuẩn, sau đó tiến hành cấu kết, cái cuối cùng to lớn sự kiện làm phần cuối, thí dụ như thiên thu đại kiếp. Cho nên ta đem đại cương chặt thành bảy đốt.

Sau đó viết trong đó một tiết, nó hơn 6 tiết tại chính văn bên trong thì không viết.

Khi kia tiết hoàn tất về sau, lại từ còn lại 6 tiết bên trong

lấy vài đoạn xem như ngoại thiên đến tiến hành bổ sung, tựa như tu cây đồng dạng.

Bởi vì thế giới quan thiết lập, như vậy nhân vật chính ngay từ đầu liền nhất định phải mạnh vô địch, nhưng văn học mạng không thể như thế viết. Ngay từ đầu nhân vật chính vũ lực liền định ra trần nhà, nếu như tiếp tục viết chính là vô địch lưu, vô địch lưu bắt đầu còn tốt đằng sau sẽ không thể tránh né lâm vào cơn sóng nhỏ. Khi đó hoặc là yếu bớt nhân vật chính, hoặc là đảo ngược bật hack. Nhưng khi đó làm rõ ràng, sẽ rất ảnh hưởng độc giả thể nghiệm cảm giác.

Thế là ta điều hoà làm một lựa chọn, viết 7 lần luân hồi xuyên qua bên trong lần thứ sáu, cũng là thứ 2 đếm ngược lần.

Nhạc Duyên ra sân ngay từ đầu chính là suy yếu trạng thái, thế là dạo bước lời mở đầu cố sự sinh ra.

Dạo bước lời mở đầu thời điểm liền định ra cái này lần thứ sáu luân hồi xuyên qua kết thúc thiên.

Chỉ bất quá lúc ấy có 2 lựa chọn.

Một ngay tại lúc này dạo bước lời mở đầu, một cái khác lời mở đầu chính là hiện tại phần cuối.

Mở dạo bước thời điểm ta đã từng cùng một chút võ hiệp kẻ yêu thích từng có tranh luận.

Xuyên qua thần điêu nên như thế nào công lược Tiểu Long Nữ

Nhìn qua trước đó đồng hành, nhưng rất nhiều đều là lựa chọn hoặc là thay thế Dương Quá hô Tiểu Long Nữ vì cô cô, hoặc là lân cận gia nhập Toàn Chân giáo nhà ở ven hồ hưởng trước ánh trăng… Thậm chí tại tình hoa cốc thay thế Công Tôn Chỉ cưới Tiểu Long Nữ vân vân.

Dù sao Tiểu Long Nữ khác biệt Hoàng Dung, khí chất của nàng tăng thêm bị khinh nhờn khiến cho Tiểu Long Nữ tại rất nhiều người tâm bên trong địa vị tương đối đặc thù. Mà Hoàng Dung thì cơ hồ là Lưu Bị tiêu chuẩn phân phối nữ chính, ngược lại là không có nhiều như vậy ảnh hưởng.

Lúc ấy ta liền đến 1 câu, vì cái gì không đến cái địa ngục khó khăn công lược

Tỉ như —— chúng ta trực tiếp xuyên qua đến bị khinh nhờn ngày ấy, thay thế Doãn Chí Bình trở thành Long kỵ sĩ.

Sau đó ta bị phun.

Phun rất hung.

Chính yếu nhất chính là ta lúc ấy không có phun thắng người ta, bị vây công.

Bởi vì ta nói Dương Quá phong lưu, mà lại Tiểu Long Nữ trên thực tế là sẽ thụ ảnh hưởng.

Cuối cùng ta xem xét loại tình huống này, tăng thêm kia là mấy năm trước, không giống hiện tại đều ở lái xe, đều

là chút LSP, cho nên ta sợ, lựa chọn cứu, nhưng cái kia sinh lòng niệm niệm Long kỵ sĩ ý nghĩ cấu tứ từ đầu đến cuối tồn tại.

Trên thực tế viết lời mở đầu, liền có không ít người phun qua.

Tại mặt khác nói dưới dạo bước tuyệt đối nữ chính —— cũng chính là Nhạc Duyên lần này kiếp, Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu.

Trên thực tế ta ngay từ đầu đối Xích Luyện tiên tử ấn tượng cũng không tốt, chủ yếu là ta lúc đầu nhìn thấy phim truyền hình là cổ trời vui bản, khi đó tuyết lê bản Lý Mạc Sầu đối ta có chút bóng tối, ta vừa nhìn thấy nàng liền nhớ lại lập tức phu nhân.

Khi đó niên kỷ nhỏ, có chút sợ.

Nhưng khi ta nghiên cứu nguyên tác về sau, ta cảm thấy mình phát hiện 1 cái bảo tàng.

Kia thật là tuổi nhỏ không biết tỷ tỷ tốt, sai đem thiếu nữ xem như bảo!

Đây là 1 cái phi thường thuần túy nữ nhân.

Mà làm ta kết hợp từng cái tiểu thuyết võ hiệp, phim truyền hình manga bên trong không ít nữ tính nhân vật một phần đối so phân tích về sau, ta phát hiện Xích Luyện tiên tử 1 cái tuyệt đại ưu điểm.

Không giống Hoàng Dịch tiểu thuyết nữ chính đều có

các dự định, cũng không giống ấm thụy an tiểu thuyết bên trong nữ chính ác liệt tao ngộ, cũng không giống Cổ Long tiểu thuyết bên trong cái chủng loại kia không hiểu thấu cùng biến thái.

Thậm chí Xích Luyện tiên tử cũng cùng Kim Dung những tiểu thuyết khác bên trong nữ chính có khác biệt rất lớn.

Nàng rất thuần túy.

Mà lại nàng có thể không giảng lập trường, hoặc là nói tại Lý Mạc Sầu lập trường bên trong chính là duy tình chí thượng, ở trên người nàng là không điểm chính tà.

Nàng có thể đi theo ngươi biến tốt xấu đi.

Tiểu Long Nữ chỉ có thể nói có tiềm lực.

Tình một chữ này xem như Lý Mạc Sầu Tiểu Long Nữ sư tỷ muội 2 người cả đời trắc tả.

Thế là dạo bước lời mở đầu mặt ngoài là đánh vỡ Long kỵ sĩ cục diện, lấy Cổ Mộ phái Đại sư tỷ Lý Mạc Sầu lời mở đầu. Nếu như lúc trước không sợ lời nói, như vậy dạo bước lời mở đầu sẽ là một cái khác cố sự, sẽ là 1 cái không giống bình thường cố sự.

Mà cố sự này cũng chính là Nhạc Duyên một lần cuối cùng luân hồi xuyên qua.

Trên thực tế dạo bước hậu kỳ tăng thêm mình đen đủi, lẽ ra đã sớm hoàn thành tiết tấu bị trì hoãn, kéo tới hiện

tại hoàn thành lúc đã không có viết tốt như vậy, dù là có đại cương, mình tiêu chuẩn trên thực tế là hàng.

Thẳng đến tại cuối cùng mấy chương thời điểm, cảm giác của mình mới lên đến, nhưng là Nhạc Duyên lần thứ sáu luân hồi cuối cùng nên kết thúc, tiến vào chung cuộc. Mà lại như toàn đặt ở chính văn bên trong sẽ rất kéo tiết tấu, rất phí cảm giác, nối liền cũng không dễ nhìn, lại biến thành vải quấn chân.

Cho nên đây là chính văn kết thúc cảm nghĩ, mà không phải hoàn toàn hoàn thành cảm nghĩ.

Dù sao ta còn có mấy cái cành cây (ngoại thiên thế giới) muốn bổ sung tu bổ.

Ân.

Cứ như vậy.

Đằng sau chính là ngoại thiên cùng sách mới.

Chương 1 : ngựa gầy

Tà dương rơi về phía tây.

Đến hoàng hôn cũng không có để kia cực nóng thời tiết có chút mát mẻ cảm giác.

Khốc liệt thời tiết để trong phạm vi mấy trăm dặm đều là một mảnh khô héo.

Mặt đất càng là tại khốc nhiệt phía dưới như là lão nhân kia cây khô làn da, xuất hiện đạo đạo khe rãnh , liên đới lấy kia 4 phía cây cối cũng là khô héo hầu như không còn.

Đây là Thiên can cũng là địa lão.

Nhưng chỉ cần nhìn kỹ lại, liền sẽ phát hiện 4 phía những cái kia khô héo cây cối lại cũng không là bởi vì cái này khốc liệt thời tiết, mà là tại thân thể chơi lên xảy ra vấn đề nguyên nhân. Vỏ cây không cánh mà bay, thậm chí tại kia phía dưới thấp bé bộ điểm còn có thể nhìn thấy dấu răng.

Giao thoa dấu răng, nói cho người bên ngoài những này cây cối nhận một loại nào đó đáng sợ biến cố.

Lại nhìn mặt đất, khắp nơi là mấp mô, không ít rễ cây lật lộ ở bên ngoài, bị phơi thành dây leo khô.

Đây là khô héo, là không có sinh cơ thế giới.

Có lẽ trong địa ngục nóng bức địa ngục cũng bất quá như thế.

Cộc! Cộc! Cộc!

Tiếng vó ngựa vang lên.

Tại cái này yên tĩnh đại đạo bên trên truyền đến một trận tiếng vang, đánh vỡ cái này yên tĩnh tràng diện.

Tà dương dưới, cuối con đường.

1 thớt què chân ngựa gầy chính chậm rãi cất bước từng chút từng chút hướng bên này đi tới.

Ở phía trước có một bóng người chính nắm ngựa gầy, chỉ bất quá nhìn đối phương kia cẩn thận từng li từng tí động tác, nhìn qua nắm không phải tọa kỵ, ngược lại là có một loại muốn đem lưng ngựa bắt đầu chạy ảo giác.

Người trẻ tuổi kia toàn thân áo đen, tại cái này cực nóng thời tiết dưới, lại không thấy chút nào mồ hôi ý.

Áo choàng tóc dài có vẻ hơi quăn xoắn, bị hắn tùy ý cõng ở vai bên cạnh, phát mang lên cắm một cây sơn sơn cây trâm.

1 thanh mang vỏ trường kiếm bị hắn hoành treo ở bên hông.

Nhất là kia tản mạn lười biếng bộ dáng, nhìn trường kiếm kia tựa hồ liền muốn rơi trên mặt đất.

Tại chung quanh hắn tự có một cỗ ý lạnh, cái này què chân ngựa gầy thì nhắm mắt theo đuôi đi theo sau lưng, hận không thể ghé vào người trẻ tuổi trên thân.

Không chỉ có như thế, còn có mấy cái hồ điệp chính vây quanh hắn nhẹ nhàng mà múa.

Hí hí ——

Đột nhiên.

Què chân ngựa gầy ngừng lại, trực tiếp cúi đầu cắn người tuổi trẻ quần áo, nghẹn ngào không thôi.

“… Ừm!”

Quay người lại, người tuổi trẻ xòe bàn tay ra vỗ vỗ lão Mã đầu, nói: “Ngươi cũng cảm giác được sao “

“Không hổ là đi lên chiến trường lão Mã.”

“Kia cỗ đậm đặc đến đã tán không đi mùi máu tươi với ta mà nói quả thực so mặt trời này còn muốn làm cho người ta chú mục.”

Chậm rãi tiến lên, người tuổi trẻ lại cúi đầu nhìn một bên kia cây khô phía trên vết tích.

Phía trên kia dấu răng giao thoa.

“…”

Cúi đầu nhìn nửa ngày, lại đưa tay sờ sờ kia vết tích, lại

nhìn lướt qua 4 phía cơ hồ mỗi cái trên cành cây đều tồn tại giống nhau như đúc vết tích, người tuổi trẻ lúc này mới bất đắc dĩ thở dài một hơi, phối hợp với kia dần dần tràn ngập trong không khí mùi máu tươi, tự lẩm bẩm: “Thiên tai nhân họa, không ai qua được chiến tranh nạn đói.”

“Bạch cốt trắng ngần, đất chết 1,000 dặm.”

“Đều nói tàn nhẫn vô tình, nhưng tương đối này trước mắt tình huống đến nói, lại không tính là gì.”

Cái mũi khẽ nhúc nhích, trong không khí cỗ này mùi máu tươi càng phát nồng đậm, với hắn mà nói, cái mùi này quả thực tựa như từng cây châm không ngừng hướng lỗ mũi bên trong gai. Không chỉ có như thế, tại cái này nồng đậm mùi máu tươi bên trong còn trộn lẫn lấy một cỗ mùi hôi thối.

“Đi thôi.”

Bước chân tại cái này bên trong dừng lại một chút về sau, hắn cái này liền kế tiếp theo lôi kéo què chân lão Mã từng bước một hướng kia mùi đầu nguồn phương hướng chậm rãi đi đến.

Chỉ chốc lát sau.

Tại bước ra kia khô lâm về sau, người tuổi trẻ rốt cục nhìn thấy đầu nguồn.

Xa xa, liền nhìn thấy 1 cái ám hắc sắc gò núi ở vào kia bên trong.

Không!

Vậy căn bản không phải cái gì gò núi.

Định thần nhìn lại, vậy căn bản chính là từng khỏa đầu chồng chất mà thành gò núi.

Mỗi cái trên đầu đều là đẫm máu ngũ quan, dữ tợn lấy gương mặt, mở to đen như mực hốc mắt, mang theo vô biên oán hận cùng sợ hãi ngắm nhìn phía trước.

Lan tràn máu tươi đã sớm tại liệt nhật bạo chiếu dưới khô cạn, lưu lại từng đầu uốn lượn màu đen đường vân.

Kia là chồng chất như núi đầu người, là kinh quan.

Trước đó cỗ này mùi máu tươi cùng mùi hôi thối chính là từ cái này bên trong truyền ra.

“! ! !”

Đích thân mắt thấy đến khủng bố một màn thời điểm, người tuổi trẻ thể xác tinh thần vẫn là không nhịn được run lên, với hắn mà nói thảm như vậy cảnh lại cũng chỉ là không thua kém lần kia sự cố, dù sao lần kia là hắn tự tay tạo nên.

Chỗ đầu lâu kia bên trên có không ít còn buộc lên từng đầu dây lưng màu vàng, kết quả bị đống người tích cùng một chỗ, dựng thành kinh quan về sau, xa xa nhìn lại liền có không ít màu vàng vải dây dưa đón gió phiêu đãng, quả nhiên là âm trầm chi cực.

Trầm mặc một chút về sau, người tuổi trẻ vỗ vỗ sau lưng què chân lão Mã, trực tiếp dậm chân tiến lên.

Đi tới kinh quan trước đó về sau, hắn cái này liền nghiêm túc quan sát.

Hắn phát hiện những này trúc tạo kinh quan đầu lâu bên trong chỉ có một bộ điểm đầu mới quấn lấy khăn vàng, mà có cơ hồ một nửa căn bản không có quấn quanh khăn vàng, thậm chí bên trong còn có không ít hài đồng đầu của ông lão.

Lại nhìn kia bày ở đỉnh cao nhất viên kia đầu, thì là chia ra dự liệu mang theo mũ giáp, nhìn qua kia là 1 cái chiến bại tướng quân đầu lâu.

Tinh tế số một chút, người tuổi trẻ đại khái suy đoán ra người nơi này đầu số, đúng là tiếp cận 10,000 người.

Trúc cái này kinh quan người, trừ bỏ khăn vàng quân bên ngoài, thậm chí là mang theo bao lấy bách tính, đúng là không điểm lão ấu toàn bộ tru tuyệt.

Thủ đoạn chi hung ác, sát tâm chi lớn, tâm tư chi lạnh, thậm chí để người nhớ tới đã từng chiến trường sát thần Bạch Khởi.

Lại nhìn hướng cách đó không xa, nơi đó thổ nhưỡng có rõ ràng đổi mới dấu hiệu, hư thối hương vị lại không so cái này sọ núi đến yếu.

Rất rõ ràng, kia bên trong chôn dấu cái gì không cần nói

cũng biết.

Nhắm mắt lại, người tuổi trẻ đại khái tại mình não hải bên trong cấu tứ trước đó phát sinh ở nơi này chiến tranh, ở trong lòng chiếu lại quá trình chiến tranh. Tại cuối cùng hắn mở hai mắt ra, sắc mặt âm trầm như nước, trong miệng thì là đọc lên tên của một người.

“Chu Tuyển!”

“Ngươi quá mức.”

Chu Tuyển, đương triều trấn áp khởi nghĩa Khăn Vàng phải Trung Lang tướng.

Hít sâu một hơi, người tuổi trẻ cưỡng ép đè xuống trong lòng tức giận, sắc mặt vẻ giận chậm rãi tiêu tán về sau, hắn lúc này mới khôi phục tỉnh táo. Một mặt vẻ lạnh lùng dưới, hắn gọi về mình kia thớt què chân lão Mã, trở mình lên ngựa về sau, một tiếng ‘Giá’ về sau, cái này liền cưỡi lão Mã hướng trước mặt Uyển thành phương hướng chạy đi.

Chỉ bất quá tại khởi hành một khắc này, người tuổi trẻ trên lưng ngựa lần trước mắt nhìn một cái sọ núi.

Ánh mắt của hắn không phải đặt ở kia đỉnh cao nhất tướng quân đầu, cũng không phải hệ khác lấy khăn vàng đầu lâu, mà là kia bị xây ở giữa dùng để bổ khuyết khe hở 1 cái trẻ con nữ đầu.

Còn ghim tóc để chỏm, tràn đầy máu đen trên mặt lại là không giấu được da bọc xương, kia khẽ nhếch lấy

miệng còn có kia trừng to lớn mắt đen vành mắt tựa hồ tại hỏi thăm người khác vì cái gì.

Nửa ngày.

Thu tầm mắt lại trẻ tuổi người 2 chân nhẹ nhàng đụng một cái bụng ngựa, lập tức què chân lão Mã bộc phát ra nó có thể đạt tới tốc độ lớn nhất, cộc cộc cộc hướng phía phía trước khập khiễng chạy đi.

…

Uyển thành.

Vừa mới đánh bại chiếm cứ Uyển thành khăn vàng quân tôn hạ bộ, nhất cử công phá thành thị, đánh đóng giữ khăn vàng quân liên tục bại lui, rốt cục tại một phen chiến đấu về sau, tôn hạ bộ thua chạy, đối phương cho Chu Tuyển lưu lại 1 cái tàn tạ Uyển thành.

Tuấn mã cao lớn bên trên, một thân khôi giáp Chu Tuyển sắc mặt là không cầm được tức giận.

Bộ dạng phục tùng mắt cúi xuống, toàn thân trên dưới ở giữa tản ra doạ người sát khí.

Một bên tướng lĩnh cùng các binh sĩ thì là tại cỗ này dưới sát khí giật mình run lẩy bẩy, chỉ cảm thấy kia nóng bức thời tiết dưới làm sao lại lạnh như vậy

“Tìm!”

“Tìm tới đám kia khăn vàng tung tích, tìm tới kia tôn hạ

chỗ.”

Chu Tuyển chậm rãi mở hai mắt ra, trong 2 mắt cơ hồ tản mát ra đâm người quang mang, nói: “Phản nghịch người, đáng chém tuyệt!”

“Bản tướng muốn dùng đầu của bọn hắn vì chí tôn chúc!”

“Ây!”

Hầu ở bên người mấy tướng lĩnh đồng thời lĩnh mệnh, sau đó cưỡi tuấn mã mang theo một bộ điểm người trực tiếp rời đi, truy đuổi lên đã bại lui khăn vàng quân tôn hạ bộ.

Mà Chu Tuyển cũng không cùng bên trên, ngược lại là thanh lý hạ hạ ba râu xanh bên trên nhiễm huyết sắc, sau đó cưỡi lớn ngựa trực tiếp nhập thành.

Hiện tại… Hắn phải vì bệ hạ hơi thanh lý dưới cái này Uyển thành bên trong một chút dã tâm người.

Chương 2 : nghe đạo biến sắc

Uyển thành bên ngoài.

Xoạt ——

Đầu lâu lăn xuống trên mặt đất, một cỗ máu tươi lướt qua một đường vòng cung sau vẩy vào trên mặt đất, đem khô ráo mặt đất nhuộm thành một mảnh đỏ.

Điểm thủ đao thân đao hất lên, phía trên nhiễm vết máu lập tức bị để qua trên mặt đất, làm chặt đầu binh sĩ cũng không có người mặc khôi giáp, mà là lấy một thân áo mỏng, trên thân áo mỏng đã sớm bị ướt đẫm mồ hôi, ẩm ướt thành một mảnh.

Có cũng chỉ là mồ hôi, nhưng không có nhiễm mảy may vết máu, có thể thấy được hắn đao nghệ chuyện tốt.

Mà hắn cũng chính thức bằng vào một tay gia truyền đao thuật, cái tên lính này tại trong quân đội xem như mưu đến 1 cái không sai vị trí.

Một khi minh chính điển hình hoặc là tế tự thời điểm, chính là hắn xuất thủ thời điểm.

Chỉ bất quá cho dù là gia học uyên thâm, nhưng ở trong khoảng thời gian này, tên này khôi ngô quân Hán binh sĩ trên mặt cũng xuất hiện vẻ mệt mỏi.

Loại kia mỏi mệt không phải cực nóng thời tiết mang đến nóng bức, mà là một loại từ xương bên trong để lộ ra đến mỏi mệt, thậm chí còn có như vậy một chút chán ghét.

“Kế tiếp!”

Lời nói rơi xuống, 1 tên bị trói lấy 2 tay, miệng bên trong đút lấy vải rách nam tử bị đẩy lên phía trước, sau đó bị người ép quỳ trên mặt đất.

Bạch!

Đao quang lóe lên.

Điểm thủ đao lấy 1 đạo đặc biệt vết tích thẳng qua cái cổ, lập tức một mảnh máu tươi bay phún ra bên trong, 1 viên thật là lớn đầu lâu đã bay ra ngoài.

Nguyên bản làm nghề nghiệp chặt đầu tượng, lúc trước hắn còn có tâm tư đối mỗi 1 cái hành hình người nói lên một đôi lời, thế nhưng là cuộc chiến tranh này bên trong, hắn chặt đầu quá nhiều người.

Vô luận là khăn vàng quân, hay là lão nhân, phụ nữ trẻ em, thậm chí là hài đồng.

Chết lặng, lạnh lùng, thậm chí là có chút chán ghét.

Chặt tới hiện tại, hắn chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới đều là bủn rủn.

Hắn không biết chết tại mình cái này đem điểm thủ đao

hạ người đến cùng có bao nhiêu, cũng không biết trong mấy ngày này mình đổi bao nhiêu đem đao, nhưng hắn biết loại cuộc sống này lại cũng không là mình muốn.

Mà sớm tại bên cạnh chuẩn bị kỹ càng người liền đã tiến lên, đem kia rơi trên mặt đất đầu lâu nhặt trở về, sau đó dùng đã sớm chuẩn bị tốt cây gậy trúc, toàn bộ treo ở phía trên, đặt ở Uyển thành phía trên tường thành.

Đem Uyển thành bên trong những cái kia bị một ít thế gia khai ra đã từng trợ giúp khăn vàng quân đầu người sọ đều treo ở trên tường thành về sau, liền tại bọn hắn một đoàn người chuẩn bị thu đao hồi báo hữu tướng quân thời điểm, 1 đạo kì lạ thân ảnh xuất hiện tại cái này bên trong.

Kia là 1 thớt què chân ngựa gầy, nó chính khập khiễng đi tới, sau đó dừng ở cách đó không xa, cúi đầu xuống ngửi ngửi kia tràn ngập ra mùi máu tươi.

Có thể để bọn này quan quân doạ người biến sắc không phải cái này thớt què chân ngựa gầy, mà là kia cưỡi tại trên lưng ngựa người.

“Người đến dừng bước! ! !”

Một tiếng giận dữ mắng mỏ lối ra, lập tức dẫn tới 4 phía binh sĩ bạo động, mấy chục đem trường mâu trực tiếp đón lấy phía trước, đúng là lấy làm quân trận đối kháng hình.

Những binh lính này có ít người bờ môi khô cạn, hơi có vẻ món ăn trên mặt vẫn tồn lấy còn chưa tiêu tán sát ý,

vừa mới tiến hành một vòng chém đầu hành hình đao phủ nhóm thật là cảm nhận được một cỗ không cách nào nói rõ cảm giác sợ hãi.

Người tới trẻ tuổi, toàn thân áo đen, tăng thêm đầu kia hơi có chút quăn xoắn tóc dài.

Vốn là mang theo một chút trêu tức thần sắc, lại tại hắn nhìn về phía thành tường kia bên trên liên tiếp đầu lâu bên trên thời điểm biến mất không còn tăm tích.

“Chu Tuyển a ~ “

“Cái này cùng lúc trước cùng ta thuyết pháp có chút khác biệt a!”

Người tuổi trẻ đang nói câu nói này thời điểm, ánh mắt của hắn đã trở nên âm u bắt đầu, vốn là tại nhìn thấy phía ngoài kinh quan về sau trở nên tâm tình không được tốt hắn giờ phút này đúng là có chút ngăn không được kia cỗ phẫn nộ.

“Ngươi là ai “

Trước đó cầm đầu phụ trách hình phạt khôi ngô binh sĩ nắm thật chặt trong tay điểm thủ đao, nhếch môi từng chữ từng chữ mà hỏi, đang hỏi ra vấn đề này thời điểm, ánh mắt của hắn thật là nhìn chòng chọc vào trên người đối phương áo đen không thả.

Kia thân áo bào, bọn hắn tuyệt đối không có nhận lầm.

Tuy có một chút biến hóa, nhưng có thể khẳng định là

kia là đạo bào biến chủng.

Nói một cách khác trước mắt người tuổi trẻ là đạo sĩ.

Phải biết thiên hạ hôm nay có thể nói là nghe đạo biến sắc, từ Đạo gia bên trong người Trương Giác 3 huynh đệ mà mang tới khởi nghĩa Khăn Vàng cơ hồ loạn nửa cái đại hán, vô số người đều chết thảm trận này trong phản loạn.

Bởi vậy mang tới ảnh hưởng khiến cho Đạo gia tại hôm nay thiên hạ bên trong trổ hết tài năng.

Lần thứ 1.

Trong thiên hạ tất cả mọi người cơ hồ đều là lần đầu thấy được cái này từ 1 nhà cho trong thiên hạ mang tới chấn động, cái này khiến bọn hắn nhớ tới tần kết thúc thời kỳ nông gia.

Đạo gia cũng không phải binh gia, Tung Hoành gia loại hình.

Tuy nói lúc trước Hoàng lão chi học chính là trị quốc học thuyết nổi tiếng, nhưng từ Nho gia 1 nhà độc đại về sau, Đạo gia chi học liền coi như là lui khỏi vị trí tuyến hai.

Ngay tại Nho gia coi là học thuật nho gia lấy cố về sau, cái khác bách gia cũng tuyệt đối không ngờ đến Đạo gia bên trong người sẽ cho trong thiên hạ đến bên trên như thế một tay, cơ hồ là tất cả mọi người từ thiên tử, cho tới lê dân bách tính đều bị đánh 1 trở tay không kịp.

Một phen khởi nghĩa Khăn Vàng, trực tiếp đem người trong thiên hạ kéo vào trong chiến loạn.

Cũng rất ít có người ngờ tới cuộc chiến tranh này trực tiếp kéo ra chôn vùi đại hán màn che, thậm chí càng là làm hậu mặt kiếp nạn xốc lên thiên chương.

Khởi nghĩa Khăn Vàng lên, cái này khiến quan phủ trên dưới đều đối đạo sĩ lên cực lớn đề phòng cùng sợ hãi.

Không thể nghi ngờ.

Chính là Đạo gia Trương Giác 3 huynh đệ mang tới ảnh hưởng thực tế là quá lớn.

Nhất là giặc khăn vàng thủ Trương Giác thực lực cường đại, hiếm thấy trên đời.

Mà kia Trương Giác thực lực đặt ở toàn bộ thiên hạ ở giữa đều là số1 số 2, thực lực đã sớm nhập tông sư chi cảnh.

Nghe nói Trương Giác kết hợp lão tử « Đạo Đức kinh » cùng Hoàng lão học thuyết, tăng thêm 1 bản đến từ đạo môn bên trong lai lịch khó lường « thái bình yếu thuật » bên trong kết hợp từ đó sáng tạo ra một môn kinh thiên địa khiếp quỷ thần công pháp —— Hoàng Thiên đại pháp.

Từ đây Trương Giác tự xưng hoàng thiên, từ đó điểm ra kia danh chấn thiên hạ khẩu hiệu —— trời xanh đã chết, hoàng thiên đương lập, tuổi tại giáp, thiên hạ đại cát.

Từ Trương Giác công pháp đại thành về sau, hắn tại thiên hạ ở giữa cơ hồ hãn hữu địch thủ.

Trong thiên hạ không có có thể cùng nó chống đỡ người.

Dù là đến bây giờ khăn vàng quân được đánh bại, bày biện ra yếu thế thái độ, không phụ trước đó hừng hực liệt hỏa chi thế, nhưng đối mặt thủ lĩnh đạo tặc Trương Giác, thậm chí hắn 2 cái huynh đệ, đại hán quan phủ vẫn không có tìm được tốt biện pháp xử lý.

Giết chi 3 người, liền cần tuyệt đối cao thủ mới có thể.

Vì đối phương Trương Giác 3 huynh đệ, vì thế đại hán quan phủ không thể không chiêu biên cương trọng tướng trở về, càng là chiêu địa phương thế gia các cao thủ tự hành tổ kiến quân đội tiến hành tiễu phỉ.

Thế là trong thiên hạ cả đám kiệt bắt đầu đi đến sân khấu.

Những cái kia bị Nho gia áp chế bách gia truyền nhân nhao nhao mở ra răng nanh.

Đối mặt Đạo gia hùng hổ dọa người, Nho gia thực tế là quá mức đánh giá cao mình, tăng thêm bản thân bị hoàng quyền chế, mà lại tại cấm chi họa bên trong, Nho gia cao thủ cũng tử thương không ít, cho nên bọn họ cũng chỉ có thể nắm lỗ mũi thừa nhận cái này.

Trục xuất bách gia, độc tôn học thuật nho gia chi cục rốt cục xuất hiện biến hóa.

Nhưng đối tham gia tiễu phỉ Hán gia quan quân đến nói, trong thiên hạ này kinh khủng nhất chính là ai, kia không thể nghi ngờ là đạo sĩ.

Nhất là tại nhận rõ người tuổi trẻ trên thân áo bào về sau, tất cả mọi người cơ hồ sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Tham dự qua không ít chiến tranh bọn hắn cái kia bên trong là lăng đầu thanh, đã sớm coi là ** tử, mười phần tuấn kiệt, có thể nói rất thức thời. Bọn hắn không có trực tiếp tiến công, mà là trực tiếp hỏi.

Dù sao có thể một mình 1 ngựa vào thành người, chỉ sợ là cao thủ.

Mà lại tại cùng khăn vàng quân trong giao chiến, quả thực được chứng kiến không ít Đạo gia cao thủ, nó sự đáng sợ đã có biết.

“Bỉ nhân Nhạc Duyên.”

“Sơn nhạc nhạc, duyên điểm duyên.”

Cầm lấy bên hông treo trường kiếm, người tuổi trẻ tùy ý bày ra đến, tại tự giới thiệu về sau, càng là cũng không ngẩng đầu lên nói: “Nói cho Chu Tuyển ta Nhạc Duyên đến, để hắn tới gặp ta.”

“Liền nói ta Nhạc mỗ thành ý đưa đến, như vậy hắn Chu Tuyển đâu ”

Chương 3 : hợp tác

Dưới Khúc Dương.

Thân là địa công tướng quân Trương Bảo phụ trách trấn thủ nơi đây, phối hợp đệ đệ mình Trương Lương 1 ngăn trái Trung Lang tướng hoàng vừa tung bọn người xuất lĩnh quan quân.

Khi đại sự giơ lên thời điểm, Trương Bảo lúc này mới phát hiện thế cục phát triển cũng cùng mình huynh đệ 3 người sở thiết nghĩ cục diện có chút khác biệt.

Nguyên bản là bởi vì nội bộ phản đồ để lộ bí mật, từ đó khiến cho khởi nghĩa Khăn Vàng không thể không sớm tiến hành, cái này khiến sở thiết nghĩ cấu tứ có rất lớn một bộ điểm đều không có chuẩn bị kỹ càng, lộ ra vội vàng đến cực điểm.

Đối tạo phản cái này cùng đại sự mà nói, vội vàng 1 từ thực tế là có rất lớn ảnh hưởng.

Trừ bỏ ngay từ đầu thanh thế to lớn bên ngoài, đem triều đình đại quân đánh 1 trở tay không kịp, càng là mang theo khỏa vô số cùng khổ bách tính cầm vũ khí nổi dậy, từ đó hình thành tuyết cầu đồng dạng nhấp nhô, càng tụ càng lớn xu thế dưới, rốt cục khiến cho thiên tử không thể không cải biến cục diện.

Một phen tình thế bức bách dưới, đương triều thiên tử Lưu Hoành chỉ có thể giải trừ cấm chi họa, khiến cho danh gia vọng tộc cùng Nho gia cả đám bắt đầu đi đến

võ đài chính trị, đồng thời những cái kia ẩn giấu bách gia nhân vật cũng theo khởi nghĩa Khăn Vàng bộc phát mà chính thức gióng trống khua chiêng lộ diện.

Độc tôn học thuật nho gia, trục xuất bách gia chi cục, phá vậy.

“Hừ!”

Trương Bảo thả tay xuống bên trên thẻ tre, một thân thiếp thân đạo bào mặc lên người, trên đầu hắn còn buộc lên 1 đầu khăn vàng, tăng thêm Trương Bảo bản thân dáng người liền có chút khôi ngô, cái này khiến hắn dù là mặc vào một thân đạo bào cũng không thấy mảy may Đạo gia tự nhiên khí tức, ngược lại là có được một loại khó được dương cương chi khí.

Liếc nhìn lại, để người không khỏi tán thưởng ‘Tốt 1 đầu đại hán’ .

Gian phòng bên trong.

Cầm lấy thẻ tre vừa mới đọc qua đến một nửa thời điểm, Trương Bảo dừng tay lại bên trên động tác.

Khẽ ngẩng đầu, Trương Bảo đối kia cách đó không xa nơi hẻo lánh thảo luận nói: “Đã đến, lại vì sao trốn trốn tránh tránh ngươi cái này một thân khí tức, cho dù là che mũi, đều thẳng hướng lỗ mũi của ta bên trong chui.”

“Một cỗ hướng người dầu mỡ cùng huyết tinh.”

“Ma môn.”

“Âm Quý phái bên trong quái dị nhất khác người chưởng môn nhân.”

“Đổng Trác Đổng Trọng Dĩnh!”

Khi Trương Bảo đem cái tên này niệm đi ra về sau, kia ẩn thân tại tia sáng phía sau nam tử rốt cục tại một trận trong tiếng cười đi ra, đối Trương Bảo hình dung cũng không thèm để ý: “Ha ha ha!”

“Không hổ là địa công tướng quân Trương Bảo, quả nhiên là can đảm Vô Song, bản tọa bội phục.”

Trong ngôn ngữ, người tới lại là đem song phương vị trí thay đổi, tựa như hắn mới là nơi đây chủ nhân.

Là đi

Không!

Là chen!

Từ u ám xó xỉnh bên trong, gạt ra một người đại mập mạp.

Bụng phệ, hay là phụ nữ mang thai ra mang.

Một thân cẩm y băng thật chặt, nhìn qua cái này đại mập mạp liền tựa như 1 cái viên thịt đồng dạng, mỗi bước ra 1 bước trên người hắn thịt liền phát sinh một trận gợn nước dập dờn.

Bản tọa

Nghe vậy, Trương Bảo nghe Đổng Trác giọng điệu, nhưng cũng minh bạch đối phương lần này tới gặp mình thân phận. Hắn không phải đại biểu triều đình, đại biểu thiên tử, mà là đại biểu cho Ma môn Âm Quý phái, bằng không mà nói hắn ứng tự xưng chức quan.

"…"

Trương Bảo nhìn về phía trước mắt cái này trên thân chỉ có thể nhìn đi ra hướng một chút xíu khí tức quen thuộc nam nhân, trong lòng cũng không khỏi đối Đổng Trác lựa chọn cảm thấy chấn kinh.

Phải biết dù là hiện nay như vậy mập dính bộ dáng, Trương Bảo còn có thể từ đối phương trên mặt nhìn trộm đến quá khứ Đổng Trọng Dĩnh phong thái, cái kia cũng từng là một giới người phong lưu. Có thể tại một đám bản thân nên do nữ tử kế thừa chức chưởng môn Ma môn Âm Quý phái có thể từ 1 người nam tử kế thừa, có thể nghĩ năng lực của hắn.

Cho là võ công, hình dạng, tài hoa mọi thứ không thua hạng người.

Khi đó Đổng Trọng Dĩnh tại còn chưa đi vào quan trường lúc, hành tẩu giang hồ đều là tuấn tiếu dáng vẻ.

Mà biến thành bây giờ bộ dáng như vậy, nguyên nhân không gì khác.

Trong giang hồ, ở trong tối địa bên trong đều có 1 cái

truyền ngôn, đó chính là hắn Đổng Trọng Dĩnh vì triệt để áp đảo trong phái đệ tử, gượng ép tu luyện vốn chỉ là nữ tử mới có thể tu tập Thiên Ma công.

Không thể không thừa nhận Đổng Trọng Dĩnh đặc sắc diễm tuyệt, hắn đúng là đem môn này vốn nên chỉ có thể nữ tử tu luyện công pháp cho sinh sinh luyện thành.

Mà kết quả mà —— trước mắt mập mạp chính là.

2 mắt nhắm lại, linh giác chợt hiện.

Khi Đổng Trọng Dĩnh đi ra âm u nơi hẻo lánh thời điểm, Trương Bảo liền đang dò xét lên trước mắt người.

Bọn hắn 3 huynh đệ đã từng cùng bách gia bên trong các cao thủ đánh qua không ít quan hệ, càng là cùng nó bên trong một ít tuyệt đỉnh cao thủ có gặp mặt một lần, thậm chí cũng giao thủ qua. ,

Trước mắt, ở trong mắt Trương Bảo có thể đáng ghi nhớ cao thủ không nhiều.

Người trong Ma môn, binh gia người, Nho gia cao thủ, thậm chí ẩn tàng cực sâu người trong phật môn.

Nhưng ở 3 huynh đệ trong mắt, nó tổng số cũng bất quá là 2 tay số lượng.

Người trước mắt, chính là trong đó 1 trong.

Nương tựa theo đạo môn công pháp mẫn cảm tính, Trương Bảo có thể phát giác được mập mạp kia thân

thể bên trong lực lượng, thật giống như hắn đem thiên ma lực trường sinh sinh trói buộc tại trong cơ thể của mình, cuối cùng biến thành một cái quái vật.

Nghịch luyện Thiên Ma công, vậy mà đến trình độ như vậy.

Trương Bảo không thể không bội phục.

Thâm hậu như thế khí tức, cũng chỉ là so với mình huynh trưởng thua một bậc mà thôi.

Có thể từ Lương châu tái xuất, cái này đại biểu lấy Đổng Trác đã đem Âm Quý phái chí ít thống lĩnh hoàn tất.

“Kia Đổng giáo chủ như vậy lén lút đến đây dưới Khúc Dương thấy ta, lại là vì cái gì” Trương Bảo triệt để thả tay xuống bên trên thẻ tre, phất phất tay ra hiệu thủ vệ tại 4 phía Hoàng cân lực sĩ rời đi, lúc này mới lên tiếng nói, đồng thời trên tay làm 1 cái ra hiệu động tác: “Phải biết hiện tại ngươi là quan, ta là tặc, cũng không phải giang hồ đồng đạo.”

Ba!

Mặt đất chấn động.

Khi Đổng Trọng Dĩnh ngồi khoanh chân trên mặt đất thời điểm, Trương Bảo tựa hồ cảm thấy dưới chân mặt đất đều chấn động một cái.

“Hợp tác!”

Đổng Trọng Dĩnh duỗi ra sao chịu được so cà rốt tráng kiện ngón tay trực tiếp nắm qua Trương Bảo trước mặt bình rượu, một ngụm đem bên trong trạm đầy rượu ngon uống cạn, tùy ý xát 1 đem sợi râu bên trên vết rượu về sau, hắn kia khiếp người lạnh lẽo ánh mắt cuối cùng từ những cái kia biến mất ở bên ngoài Hoàng cân lực sĩ trên thân thu hồi, khen: “Nguyên lai đây chính là vũ khí bí mật của các ngươi sao trong truyền thuyết Hoàng cân lực sĩ quả nhiên danh bất hư truyền.”

Có một câu hắn chưa hề nói, chính là những này Hoàng cân lực sĩ khí tức trên thân tựa hồ có chút quái dị, thật giống như bị người dùng cái gì kì lạ thủ đoạn đem mỗi người cho liên hệ, hình thành 1 cái kỳ quái chỉnh thể.

Là trận pháp

Hay là cái khác

Đổng Trọng Dĩnh không biết, dù sao đạo môn bên trong cuối cùng có rất nhiều không hiểu thấu đồ vật.

Thí dụ như nói lập tức Trương Giác cầm chi hoành hành thiên hạ Hoàng Thiên đại pháp bắt đầu từ « thái bình yếu thuật » cùng « Đạo Đức kinh » bên trong lĩnh ngộ cũng sáng tạo ra đến võ công.

Đổng Trọng Dĩnh ngược lại là chờ mong Hoàng Thiên đại pháp cùng tầng thứ 18 Thiên Ma công đến cùng ai mạnh ai yếu.

Chỉ tiếc hắn Thiên Ma công không cách nào tìm được tiền lệ, chỉ có thể dựa vào tự mình tiến hành tìm tòi, có lẽ

đạt được Hoàng Thiên đại pháp về sau, ngược lại là có khả năng tiến thêm một bước, đánh vỡ hiện tại bình cảnh, từ đó tiến vào kia tầng thứ 18 chi cảnh.

“Úc “

Một tiếng kinh ngạc, Trương Bảo quả nhiên ngoài ý muốn: “Hợp tác “

“Đúng!”

Gật gật đầu, Đổng Trọng Thư lại lần nữa lập lại: “Hợp tác.”

“Vậy ngươi muốn cái gì “

Nghe tới cái này bên trong, Trương Bảo nhìn qua Đổng Trọng Dĩnh, có ý riêng nói: “Mà ta lại có thể được cái gì “

“Ha ha ha!”

Cười khẽ ở giữa, Đổng Trọng Thư buông xuống trong tay bình rượu, nói: “Bản tọa chỉ nói cho ngươi một sự kiện, có đạo gia bên trong người rời núi muốn thanh lý môn hộ.”

“Úc là ai “

“Nghe nói hắn họ Nhạc.”

Chương 4 : theo như nhu cầu

Nhạc

Chỉ có 1 cái dòng họ, nhưng không có bị Đổng Trác nói ra hoàn chỉnh danh tự.

Trầm ngâm một chút, Trương Bảo trong lòng bên trong suy tư lên Đạo gia bên trong đến cùng có cái kia tên cao thủ sẽ là họ Nhạc, lại hoặc là một ít người truyền nhân sư xuất nổi danh

Khởi nghĩa Khăn Vàng từ phương diện nào đó đến nói, trên thực tế là các loại trời xui đất khiến phía dưới chỗ tạo ra được đến hành động.

Hoàng thất hoa mắt ù tai, quan lại hoành hành.

Tăng thêm thiên tai địa họa, cùng thế gia hào cường cùng cùng một loạt duyên cớ, khiến cho toàn bộ Thần châu đại địa đều ở trên núi lửa. Chỉ cần 1 người để dẫn dắt, như vậy toàn bộ đại hán liền sẽ tại cái này dưới vụ nổ trực tiếp thăng thiên.

Bọn hắn 3 huynh đệ hành động, tự nhiên là có Đạo gia bên trong một chút các tiền bối ra hiệu cùng ngầm đồng ý.

Bằng không mà nói huynh trưởng Trương Giác liền không chiếm được « thái bình yếu thuật ».

Nhưng bây giờ…

Nghe tới Đổng Trọng Dĩnh lời nói về sau, Trương Bảo không có lập tức lên tiếng, ngược lại là tinh tế suy tư.

Từ 3 huynh đệ khởi sự đến nay, Trương Bảo tại kinh lịch không ít sự tình về sau, phát hiện đến lúc đó mặc kệ phát sinh cái dạng gì sự tình cũng sẽ không để hắn quá mức chấn kinh.

Đạo môn ra người thanh lý môn hộ, cái này cũng không có để Trương Bảo kinh ngạc.

Dù sao đạo môn nội bộ vốn cũng không phải là bền chắc như thép, riêng phần mình tu trì lý niệm khác biệt, cái này liền tạo nên bọn hắn xử sự khác biệt.

Liền tốt so đã từng Thiên tông nhân tông đồng dạng.

Mà lại tại khởi sự về sau, 3 huynh đệ trên thực tế là liền tiết lộ bí mật tình huống tiến hành tương quan thảo luận.

Cuối cùng tại huynh trưởng Trương Giác khẳng định dưới, 3 huynh đệ cơ hồ đều xác định khi đó cục diện đã bắt đầu không nhận mình khống chế.

Trong thiên hạ, kẻ dã tâm thực tế là quá nhiều.

3 huynh đệ thành chim đầu đàn.

Bản thân cái này khởi sự xem như bách gia hợp tác, cộng đồng lấy đối Nho gia độc tôn học thuật nho gia,

trục xuất bách gia chi cục.

Loạn thế phía dưới, chiến tranh bên trong, Nho gia là không có cách nào.

Bọn hắn đã từng chuẩn bị tốt ván cờ, từ nội bộ không dễ phá, như vậy liền trực tiếp vén bàn cờ là đủ.

Khởi sự phía dưới, cục diện này đã phá.

Trong chiến loạn, bách gia đi ra, bắt đầu vì các nhà tranh đoạt lên.

Không!

Thậm chí là tại khởi sự đêm trước, các nhà âm thầm bên trong chỗ đạt thành liên minh đã vỡ tan.

Bằng không mà nói khởi sự liền sẽ không bị để lộ bí mật, khiến cho 3 huynh đệ đại nghiệp ở vào hạ phong, có người để lộ bí mật rốt cục khiến cho toàn bộ cục diện đều không tại thụ 3 huynh đệ khống chế. Hoặc là nói những người khác không nguyện ý nhìn thấy cục diện bị Đạo gia khống chế, mà từ đó đổ thêm dầu vào lửa.

Dù sao chỉ có loạn cục thời điểm, mới thích hợp các nhà lấy hạt dẻ trong lò lửa.

Nghĩ đến đây bên trong, Trương Bảo nội tâm chính là một cỗ nổi nóng, đều là một đám kéo chân sau phế vật.

Nhưng bọn hắn 3 huynh đệ mặc dù oán hận, nhưng không có ngăn cản biện pháp.

Thay cái lập trường, có lẽ bọn hắn cũng sẽ làm như vậy.

Nhìn qua trước mắt mập mạp, cái này xuất thân Ma môn Âm Quý phái đương nhiệm chưởng môn, trước đó bằng vào môn phái nội bộ tài nguyên thôi động, cuối cùng cũng chỉ có thể để Đổng Trọng Dĩnh đạt tới mức nhất định, muốn tiến lên một bước muôn vàn khó khăn.

Mà hắn Đổng Trọng Dĩnh một giới nam tử, muốn đi nữ nhân lộ tuyến, đều là khó khăn trùng điệp.

Trong lúc nhất thời Đổng Trọng Dĩnh cũng không biết mình đây rốt cuộc là bỏ đi Âm Quý phái đặc sắc, hay là…

Mà lần này bọn hắn 3 huynh đệ khởi sự, lại cho Đổng Trọng Dĩnh đánh vỡ cục diện thời cơ.

Có lẽ, phá hắn 3 huynh đệ đại sự người cái này Ma môn cũng thoát không khỏi liên quan.

Một phen suy tư dưới, Trương Bảo tuyệt vọng phát hiện bản này chính là một ván cờ lớn.

Bọn hắn 3 huynh đệ có lẽ từ ngay từ đầu, liền bị người lựa chọn trở thành quân cờ, đi đến bây giờ 1 bước này, đúng là ngay cả đường lui đều không có.

Đối mặt khốn cục, trừ phi có người có thể vì 3 huynh đệ nghịch thiên cải mệnh, lấy được thiên hạ, bằng không mà nói đối quân Hán triệt để thắng lợi tỉ lệ đã không lớn, thắng lợi Thiên Bình chậm rãi khuynh hướng quan quân.

Cho tới bây giờ, Trương Bảo đã sớm phát hiện cục diện đã không phải là khăn vàng quân đối kháng quan quân, mà là Đạo gia chi mạch đối mặt bách gia.

Những cái kia hỗn trướng đều nghĩ từ mình 3 huynh đệ trên thân lấy được tương ứng lợi ích.

Tại kia Hán Thiên Tử Lưu Hoành một phen thao tác dưới, cũng không biết gia hỏa này đến cùng là thế nào nghĩ, hắn ném ra ngoài quá nhiều lợi ích, thúc đẩy trước mặt cục diện.

Chỉ là cục diện như vậy cũng là kia Hán Thiên Tử Lưu Hoành muốn sao

“Vậy ngươi muốn cái gì “

Đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ bình rượu, đang phát ra một trận nhẹ vang lên về sau, Trương Bảo hỏi ngược lại: “Ngươi đơn độc tới đây, nghĩ đến chính là đại biểu cho Ma môn Âm Quý phái chưởng môn thân phận, mà không phải quân Hán.”

“Nói một chút đi, nhìn ta có thể cho ngươi cái gì.”

Nghe vậy, Đổng Trọng Dĩnh cười.

Vuốt cằm bên trên râu quai nón, đối với Trương Bảo trả lời Đổng Trọng Dĩnh phi thường hài lòng, cười nói: “Không dám.”

“Bản tọa muốn cũng không nhiều, ta chỉ cần ngươi giúp

ta một chút sức lực.”

“Để kia Lư Thực trở về.”

Lư Thực

Trương Bảo nghe vậy khẽ giật mình, người này tất nhiên là quen thuộc.

Kia là Nho gia bên trong cao nhân.

Là đương kim Nho gia bên trong nhân vật đại biểu, một thân hạo nhiên chính khí tu đến trình độ đăng phong tạo cực.

Vô luận là hắn Trương Bảo, hay là đệ đệ Trương Lương, lại hoặc là huynh trưởng Trương Giác, 3 người đều xem Lư Thực là chân chính đối thủ.

Chưa cùng Trương Bảo nói chuyện, Đổng Trọng Dĩnh tiếp tục nói: “Bản tọa biết các ngươi trong hoàng cung vẫn có lưu Đạo gia người, ta nghĩ hơi xúi giục một chút, nên có thể tạo được tác dụng.” Đổng Trác sở dĩ nói câu nói này, là bởi vì trên thế giới này quan sát « thái bình yếu thuật » chi thư cũng không chỉ là Trương Giác 3 huynh đệ, còn có 1 người, đó chính là đương kim lớn Hán Thiên Tử Lưu Hoành.

Đây là hắn Ma môn Âm Quý phái lưu tại hoàng cung bên trong ám tử truyền tới tin tức.

Mà cái này cũng chính thức để khăn vàng chi cục trở nên khó bề phân biệt bắt đầu.

Tại cái này về sau, đến tột cùng ai là kỳ thủ

Hoặc là ẩn thân phía sau màn

Có lẽ người trong thiên hạ đều chẳng qua là quân cờ, bị người bày ở trên bàn cờ.

Cũng chính là bởi vì lớn Hán Thiên Tử Lưu Hoành cử động lần này để thân là Ma môn Âm Quý phái chưởng môn Đổng Trọng Dĩnh kiêng kị đến cực hạn.

"…"

Nghe tới cái này bên trong, Trương Bảo đối Đổng Trọng Dĩnh lời nói kia bên trong thâm tàng hàm nghĩa cũng không có ngoài ý muốn, đều nói hoàng cung là sâm nghiêm nhất địa phương, nhưng một ít thời điểm nhưng cũng rộng nhất lỏng địa phương.

Đạo gia có thể có lưu ám tử, Ma môn tự nhiên cũng có thể.

Thậm chí cái khác bách gia chỉ sợ đều có riêng phần mình dự định.

Có lẽ, kia hoàng cung đã sớm cùng cái sàng đồng dạng.

Hán Thiên Tử Lưu Hoành tất nhiên là một giới tâm tư thâm trầm người, không đề cập tới hắn võ công như thế nào, vẻn vẹn liền tâm tư đến nói, cũng không khỏi làm người ta kinh ngạc.

Mà Đổng Trác giao dịch bất quá là để chủ trì bình loạn Lư Thực trở về, để hắn phụ trách.

Gia hỏa này muốn từ bên trong này lấy được lợi ích lớn nhất, từ đó tiến thêm một bước.

Kinh ngạc nhìn Đổng Trọng Dĩnh nửa ngày, Trương Bảo chỉ thấy đối phương híp một đôi mắt, cơ hồ đều không nhìn thấy khe hở, trên mặt đều là nhộn nhạo ý cười.

Có lẽ…

Hắn Trương Bảo có thể thay huynh trưởng tìm được phá cục địa phương.

Không có so trong địch nhân heo đồng đội có tốt hơn quan hệ hợp tác.

“Tốt!”

Trương Bảo đáp ứng lần này hợp tác, để Lư Thực rời đi, cũng là hắn chờ mong.

“Hợp tác vui vẻ!” Thấy thế, Đổng Trọng Dĩnh cũng rất vui vẻ, mặc dù tại trước đó đã đại khái phỏng đoán Trương Bảo sẽ không cự tuyệt, nhưng khi cục diện này triệt để định ra đến thời điểm, Đổng Trọng Dĩnh hay là lộ ra rất vui vẻ.

Két!

Mặt đất lại lần nữa phát ra tiếng vang.

Tựa như 1 cái quái vật khổng lồ chậm rãi bắt đầu chuyển động.

Đứng dậy, vỗ vỗ trên thân quần áo.

Ngay tại Đổng Trọng Dĩnh quay người rời đi thời điểm, hắn đột nhiên quay đầu, nói: “Đạo sĩ kia gọi Nhạc Duyên, là một người trẻ tuổi.”

“Ngô.”

“Trước đó không lâu, hắn vừa mới gặp qua chu y.”

Nói xong, Đổng Trọng Dĩnh thân ảnh xâm nhập u ám, biến mất không thấy gì nữa.

Độc lưu Trương Bảo bộ dạng phục tùng trầm tư.

Chương 5 : giằng co

Đưa mắt nhìn đương nhiệm Âm Quý phái môn chủ Đổng Trọng Dĩnh rời đi, Trương Bảo suy tư nửa ngày liền lập tức có động tác.

Gọi 1 tên Hoàng cân lực sĩ, trực tiếp ghé vào lỗ tai hắn phân phó vài tiếng về sau, cái này liền để người hộ tống đối phương rời đi.

Đại khái tại cùng thời gian 1 nén hương về sau, Trương Bảo lại lần nữa gọi 1 tên Hoàng cân lực sĩ, đúng là lặp lại trước đó động tác, liên tiếp phía dưới, hắn Trương Bảo đúng là phái ra 12 tên Hoàng cân lực sĩ.

Tại khởi sự về sau, Trương Giác 3 huynh đệ trên thực tế liền phát hiện vấn đề.

Đó chính là tử thủ bên trên vốn có quân sự nhân viên tố chất còn thiếu rất nhiều, không có cái gì danh tướng, có thể nói tương đối lên quân Hán đến nói, bọn hắn một bộ điểm người có thể trở thành Cừ soái kia càng nhiều hơn chính là bởi vì Thái Bình đạo thân phận đạo sĩ cùng riêng phần mình vũ lực.

Về phần thống binh năng lực…

Chỉ có thể vừa đánh vừa luyện, dù sao trong lịch sử những cái kia người dẫn dắt nổi tiếng cũng không phải ngay từ đầu liền danh chấn thiên hạ, bọn hắn đều là từng bước một đi tới.

Mà có không sai tài nguyên người bên trong có 1 cái rất nổi danh ví dụ, đó chính là đàm binh trên giấy triệu quát.

Trên thực tế tại 3 huynh đệ trong lòng, loại cục diện này đã có chỗ lý giải, mà lại bọn hắn cũng từng âm thầm cùng binh gia tiến hành tương quan liên hệ, nhưng kết quả không cần nói cũng biết.

Binh gia bên trong đại đa số người đều trong triều làm quan, tại dã bên trong người càng không có bao lớn tâm tư, hoặc là nói trong mắt bọn họ, Thái Bình đạo không đáng đầu tư. Thậm chí binh gia tại trước đó kia Nho gia bố trí xuống trục xuất bách gia độc tôn học thuật nho gia chi cục bên trong, cũng không có nhận bao nhiêu ảnh hưởng.

Có lẽ có người dự liệu được tương lai ảnh hưởng, nhưng là tại lập tức nhưng không có cái gì, càng là có người muốn nho binh song tu.

Dưới mắt kia danh chấn thiên hạ, thống lĩnh quân Hán trấn áp bọn hắn 3 huynh đệ Lư Thực chính là trong đó nhân vật đại biểu.

Bức bách Lư Thực rời đi, cùng Đổng Trọng Dĩnh đạt thành hợp tác, đôi này Trương Bảo đến nói có chỗ tốt.

Mà lại hắn còn từ đối phương trong miệng hiểu rõ đến người trong Đạo môn rời núi muốn thanh lý môn hộ… Cái kia tên là Nhạc Duyên trẻ tuổi đạo sĩ, quả nhiên là không biết trời cao đất rộng.

Trong lòng bàn tay khí kình bộc phát, Trương Bảo sinh

sinh đem thanh đồng bình rượu cho sinh sinh bóp thành một đống.

… Uyển thành.

Đang nghe thủ hạ đến đây thông báo về sau, vừa mới trút bỏ khôi giáp, thay đổi sảng khoái sạch sẽ trường bào sau chu y chỉ là mặt không biểu tình trầm ngâm nửa ngày, cái này liền phất phất tay, phân phó nói: “Mời người đạo trưởng kia tiến đến.”

Rất nhanh.

Tại binh sĩ dẫn dắt dưới, Nhạc Duyên nắm ngựa gầy đi tới chu y chỗ phòng ở.

Phá Uyển thành về sau, chu y liền lần nữa khôi phục hán đình tại nơi này tác dụng, đem 1 cái phòng ở xem như tạm thời chỗ làm việc.

Theo cửa phòng mở ra, Nhạc Duyên trông thấy kia xếp bằng ở kia bên trong chờ đợi mình chu y, đang muốn tiến lên, lại bỗng nhiên bị binh sĩ kia ngăn lại, ánh mắt nhìn hắn là muốn mình giải kiếm.

Nhưng mà chưa cùng Nhạc Duyên nói cái gì, liền thấy chu y phất phất tay ra hiệu binh sĩ kia xuống dưới. Hắn thấy, giải kiếm hay không, đối với kia Nhạc Duyên đều cũng không trọng yếu.

Ánh mắt ung dung, chu y đánh giá Nhạc Duyên, nhìn hắn trên thân còn sót lại đường đi chi khí, rất rõ ràng đây là lặn lội đường xa mang đến tình huống.

Đây là 2 người lần thứ 2 gặp mặt.

Lần thứ 1 thời điểm, cũng không có cỡ nào vui sướng.

Chỉ bất quá lúc ấy một phen thăm dò dưới, để chu y biết cái này tên là Nhạc Duyên trẻ tuổi đạo sĩ là 1 cái đỉnh tiêm cao thủ. Mà lại tại suy nghĩ sâu xa về sau, chu y cũng biết đạo môn nội bộ từ trước đến nay không phải bền chắc như thép, không cần thiết đem đạo môn cái khác chi mạch cho đẩy lên Thái Bình đạo bên trên, cho nên tại một phen trong lúc nói chuyện với nhau, song phương đạt thành tương ứng hợp tác.

Dù sao hắn nhưng từng nghe nói cửa kỳ thư « thái bình yếu thuật » thế nhưng là xuất hiện tại qua hoàng cung, xuất hiện tại thiên tử Lưu Hoành trên tay qua.

Chu y mặc dù người rất tính tình táo bạo cương liệt, hắn nhưng cũng là 1 cái người biết chuyện.

Từ hàn môn xuất thân hắn, muốn so với bình thường người hiểu rõ hơn đương kim cục diện.

Thái Bình đạo chi loạn, trên thực tế cũng chỉ là 1 cái bày ra trên mặt bàn ví dụ, bên trong hắc ám càng sâu, ẩn giấu mãnh liệt sóng cả.

Vì thế, hắn chu y đã tiếp nhận thiên tử chi mệnh, hắn cũng chỉ có thể cố gắng đem Thái Bình đạo chi loạn cho trấn áp xuống dưới, triệt để để thiên hạ cục diện khôi phục an ổn.

“Nhạc đạo trưởng, nhìn ngươi vội vã bộ dáng, tựa hồ cũng không có làm được.”

Ánh mắt đảo qua Nhạc Duyên trên dưới quanh người, chu y phát hiện đối phương chính là tay không mà đến, cũng không có mang theo người đáng chết đầu lâu, trừ nhiều 1 thớt què chân ngựa gầy mà thôi. Chu y đem lẫn nhau ở giữa cục diện xem như một trận chiến tranh, binh pháp có lời tính trước làm sau, đáng tiếc hắn chu y cho tới bây giờ đều là tiên cơ lạc tử người.

“Phải Trung Lang tướng, ngươi không cần thiết dạng này. Nên thanh lý môn hộ, ta sẽ đi làm.”

“Ngươi ta song phương hợp tác cũng không phải là duy ngươi không thể, trừ bỏ ngươi chu y bên ngoài, hoàng vừa tung cùng Lư Thực đều là đáng giá hợp tác nhân tuyển.”

“Ta hiện tại tới, chỉ là hiểu rõ một sự kiện.”

“Phía ngoài kinh quan đến cùng chuyện gì xảy ra chẳng lẽ ngươi muốn mượn này võ công hiển lộ rõ ràng vạn thế” Nhạc Duyên trong lời nói đều là gió táp, ngữ khí càng là lộ ra lãnh đạm, giọng trầm thấp bên trong giống như tại đè nén ngo ngoe muốn động nộ khí.

“A!” Nghe vậy, chu y cười, hắn nói: “Nguyên lai là cái này!”

“Chỉ là Thái Bình đạo tự nhiên là không cách nào hiển lộ rõ ràng vạn thế võ công, lão phu chỉ là tại hướng lê dân bách tính kể ra một cái đạo lý.”

“Đó chính là gia nhập Thái Bình đạo tạo phản hạ tràng.”

Tại chu y xem ra, những người dân này là ngu muội, ngươi cùng bọn hắn là giảng không được đạo lý, chỉ có đao kiếm mang đến bạo lực mới có thể để bọn hắn đi ghi khắc giáo huấn. Hơn nữa còn là một loại đầy đủ nghiêm khắc trừng phạt mới có thể làm được.

“Lão phu muốn dùng kia kinh quan nói cho thế nhân, đi theo Thái Bình đạo tạo phản hậu quả sẽ là cái gì.”

“Ta không cần bọn hắn biết, chỉ cần để bọn hắn sợ hãi là đủ. Để bách tính lý giải, kia là Nho gia sự tình, mà không phải lão phu sự tình.”

Ngôn ngữ cương liệt vô cùng, chu y trong miệng tung ra mỗi một chữ đều tràn ngập mùi máu tươi.

Đây là thuần túy binh gia chi nghĩ.

Thiên hạ hôm nay, binh gia người hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ tự hỏi vật gì khác, cũng không phải là độc tu binh gia chi thuật, mà là dựa vào những nhà khác học vấn lai trung hòa binh gia dương cương sát lục chi khí. Nhưng cái này chu y có chút khác biệt.

“Giết chóc quá thừa, lại là hữu thương thiên hòa.”

“Lấy cách làm như vậy, ngươi chu y liền không sợ không có kết cục tốt sao” Nhạc Duyên nghe vậy thở dài một hơi, xoải bước tại trường kiếm bên hông nhẹ nhàng nhấc nhấc. Trong miệng thở dài: “Ta nghĩ lấy ngươi chu

y không nên nhìn không ra cái này phía sau nguyên nhân căn bản.”

“Hạ tràng “

“Binh gia người thì sợ gì cái này” chu y đối này chẳng thèm ngó tới, phản bác: “Mà lại cái này phía sau chi nhân chẳng lẽ không phải bởi vì phá Nho gia chi cục mới tạo thành bây giờ cục diện sao “

Nhạc Duyên nhìn chằm chằm nam nhân trước mắt này nhìn nửa ngày, hắn đột nhiên hiểu được.

Chu y là hàn môn xuất thân, hàn môn mặc dù so ra kém thế gia, nhưng cánh cửa vẫn không phải phổ phổ thông thông lão bách tính có khả năng tưởng tượng.

Chỉ cần không bao lâu nổi danh, lại phối hợp hiếu đạo, liền có thể đại khái có cơ hội vươn lên.

Đây chính là đại hán.

Trong mắt bọn họ, người là có đẳng cấp.

“Phá cục “

“Không!”

“Đó là bởi vì rất nhiều người sống không đi xuống.”

Bên hông trường kiếm bởi vì chủ nhân đang rung động, Nhạc Duyên cúi đầu nói.

Chương 6 : mục tiêu

1 câu đơn giản ‘Sống không nổi’ để chu y cái kia vừa mới khí thế dừng lại, lập tức thật giống như bị châm khí cầu bị đâm thủng đồng dạng, rất rõ ràng tiêu tán xuống dưới.

Rất rõ ràng, hắn chu y cũng không phải là 1 cái hoàn toàn lãnh huyết binh gia người.

Khác biệt thế gia hào môn, cũng không so địa phương bên trên gia tộc quyền thế, xuất thân hàn môn hắn là chân chính có cơ hội đi nhận biết thiên hạ này, nhìn thấy dân đen nhóm sinh hoạt đến cùng là một cái dạng gì dáng vẻ. Đối phương nói không sai, tại cái này thời gian mấy chục năm bên trong, hắn bản thân nhìn thấy địa phương càng ngày càng hỗn loạn, dân đen cũng sống càng ngày càng khó khăn.

Những năm này ở giữa, chu y lúc tuổi còn trẻ cũng giống như thanh niên nhiệt huyết đi tìm kiếm cứu vớt con đường.

Chỉ tiếc chu y vận khí không tốt, hắn vừa vặn đụng đầu vào tại Đổng Trọng Thư đưa ra trục xuất bách gia độc tôn học thuật nho gia sau bách gia kịch liệt nhất phản kháng thời điểm , chờ đợi hắn đầu tiên chính là kia đại danh đỉnh đỉnh cấm chi họa.

Chu y ngay từ đầu nghĩ tới tới gần Nho gia, từ đó đạt thành giấc mộng của mình.

Đáng tiếc là ở trong quá trình này, cấm chi họa bộc phát, đem chu y ngay từ đầu sở thiết nghĩ con đường chặt đứt sạch sẽ, vây cánh 1 từ quả thực để người có chút sợ hãi. Cuối cùng, chu y hoàn toàn lựa chọn binh gia, có lẽ chỉ có như thế mới có cơ hội đạt thành mình chính trị lý niệm.

“…”

Nhìn qua trước mắt trẻ tuổi đạo sĩ rút kiếm động tác, chu y biết mình trả lời để Nhạc Duyên đối với hắn sinh ra sát ý.

Chỉ tiếc thế sự vô thường, những năm gần đây hắn kinh lịch quá nhiều, cuối cùng bày biện ra đến chính là hiện tại cái này nhìn lên lãnh khốc vô tình binh gia chu y, bởi vì đây là hắn tại loại này thế cục dưới, 1 cái xuất từ hàn môn trẻ tuổi người trưởng thành đến hiện tại có thể tự xưng lão phu quá trình bên trong một loại tự vệ.

“Ta nghe nói tướng quân không bao lâu phụng dưỡng mẫu thân, lấy tốt nghĩa nhẹ tài nghe tiếng, thụ hương bên trong kính trọng, càng là nâng hiếu liêm xuất thân, quản lý địa phương thời điểm càng là có không ít chiến tích.” Nhạc Duyên nhìn trước mắt đột nhiên trầm mặc xuống phải Trung Lang tướng, hắn loay hoay một chút trường kiếm bên hông, bàn tay vuốt ve chuôi kiếm đồng thời, thật là gây nên đối phương quá khứ cố sự.

Đương nhiên khi đó chu y chí cao ngất, bất quá về sau hắn phong Hầu công lao lại là chiến công.

Trong lúc này biến hóa… Nghĩ kĩ lại nhưng cũng đại khái

phỏng đoán đạt được tâm lý đối phương biến hóa.

Có lẽ hắn chu y đạt được 1 cái tên là trưởng thành đồ vật, cũng ma diệt hắn lúc trước hùng tâm tráng chí.

“…”

Chu y vẫn là không nói gì, bất quá khi Nhạc Duyên nhấc lên hắn thuở thiếu thời chuyện xưa thời điểm, chu y trên mặt hiện ra hồi ức chi sắc. Vẻ cảm khái xuất hiện, khóe miệng càng là hiện lên một vòng vẻ khổ sở, chu y nhìn qua trước mắt trẻ tuổi đạo sĩ, đột ngột nói: “Rất nhiều người đều biết bách tính làm trọng, nhưng trên thực tế lại có mấy người để ý 1 người lại có thể thế nào “

Đương kim minh giá bán quan thiên tử, trong bóng tối đấu chết đi sống lại bách gia, thế gian này ra sao chờ hắc ám.

Chu y tìm không được con đường phía trước, tại dấn thân vào binh gia về sau, chu y chỉ cảm thấy có lẽ có thể bằng vào đao của mình đem cái này hắc ám thế giới chém ra một mảnh huyết hồng, vì cái này thế giới tại thêm vào 1 điểm đại biểu hi vọng màu đỏ.

Bách tính làm trọng!

Lời nói này tốt, nhưng chân chính nói làm được, đem nó để ở trong lòng lại có mấy người

Biết đi hợp nhất vĩnh viễn không phải 1 kiện chuyện dễ.

Hành tẩu trên đường, ngươi vĩnh viễn sẽ không biết

mình là không sẽ nhiễm phải vũng bùn, phải chăng tại đến cuối quá trình bên trong duy trì sơ tâm.

“Vậy ngươi còn nhớ rõ sao” Nhạc Duyên không có phủ nhận cái đề tài này, mà là nhìn không chuyển mắt nhìn trước mắt cái này đã tóc hoa râm nam nhân, đón ánh mắt của đối phương, hỏi một câu nói như vậy.

“Ngươi hạ mệnh lệnh thời điểm, phải chăng nghĩ tới cái này” người dậm chân đi lên trước, tại đi tới chu y bên cạnh thời điểm, Nhạc Duyên liếc nhìn đối phương, nói: “Đao của ngươi là có hay không như vậy sắc bén “

“Từ câu trả lời của ngươi cùng trên nét mặt, ta đại khái minh bạch ngươi tình huống.”

Chưa cùng chu y có chỗ phản bác, Nhạc Duyên tiếp tục nói: “Chỉ tiếc trong mắt của ta tính tình của ngươi căn bản cùng ngươi người căn bản không tương xứng.”

“Đều nói chu y tính nết cương liệt, nhưng ta nhìn thấy chỉ có khiếp nhược.”

“Ngươi đang trốn tránh, đối những người kia khiếp nhược cuối cùng hóa thành đối phía dưới bách tính cương liệt. Nếu ta là ngươi tại nhìn thấy cục diện này, tại biết loại tình huống này sinh ra đầu nguồn về sau, ta sẽ nhịn không được xấu hổ cắn lưỡi mà chết.”

Chữ câu chữ câu phảng phất giống như tru tâm mũi tên, thẳng phá chu y trái tim.

Cái trán mồ hôi không ngừng chảy xuôi, rõ ràng Nhạc

Duyên ngữ khí cũng không nặng, nhưng rơi vào chu y trong tai lại phảng phất giống như thiên quân gánh nặng, đổ ập xuống đập xuống, trong lúc nhất thời hắn kia thẳng tắp cái eo đúng là có một loại chống đỡ không dậy cảm giác.

Chu y minh bạch, kia không chỉ là ảo giác, mà là rõ ràng cảm thụ.

Cát xát!

Dưới chân phiến đá tại lực lượng vô danh dưới bày biện ra vết rạn, chính dọc theo chu y dưới chân hướng 4 phương 8 hướng chậm rãi lan tràn ra.

“Ngươi chỉ biết ta là Đạo gia bên trong người ra thanh lý môn hộ, nhưng ta lần trước quên nói cho ngươi, trên đời này bất luận kẻ nào đều có thể tính làm môn hộ, bao quát đương kim thiên tử Lưu Hoành!”

“Yên tâm.”

Đưa tay vỗ vỗ bả vai của đối phương, Nhạc Duyên dùng một loại an ủi giọng điệu nói: “Ta sẽ không giết ngươi, mặc dù ta rất giận, cũng muốn đưa ngươi làm thành ta trên thân kiếm trang sức, nhưng bây giờ cũng chỉ bất quá là muốn để tướng quân ngươi tìm về sơ tâm, nhưng chớ có là trước kia cái kia để ta nhìn thấy mặt ngoài cương liệt kì thực khiếp nhược gia hỏa.”

Ngụ ý, là hắn chu y còn chưa đủ tư cách.

Một câu nói kia dưới để chu y rốt cục nghiêm túc quan

sát một chút bên hông đối phương trường kiếm, cẩn thận nhìn lại chu y phát hiện kia áp sát đến bên cạnh thể một phương, vỏ kiếm kia phía trên có 7 cái hình tròn sợi 3D lỗ thủng. Tựa hồ là đúc kiếm người tạo tốt, nhưng không có chuẩn bị tốt tương ứng trang sức.

“Còn xin tướng quân tự giải quyết cho tốt.”

Lại lần nữa vỗ vỗ, nhẹ nhàng lau một chút đối phương trên vai kia nhìn không thấy tro bụi, Nhạc Duyên quay người đi ra phía ngoài.

Trở mình lên ngựa, tại một trận nhẹ tiếng chân bên trong, què chân ngựa gầy chở người chậm rãi đi.

Nửa ngày.

Thẳng đến Nhạc Duyên bóng lưng biến mất tại cuối tầm mắt về sau, chu y rốt cục phản ứng lại.

Rên lên một tiếng, khóe miệng tràn ra máu tươi.

Trên thân càng là mồ hôi đầm đìa, một thân cẩm bào đã sớm giữa bất tri bất giác ướt đẫm, trên đầu mào càng là tại chưa phát giác ở giữa vỡ vụn, độc lưu chu y tóc tai bù xù còng lưng thân thể ngây người tại nguyên chỗ không nhúc nhích.

“Người này!”

Chu y thì thầm một tiếng, lại là hiếm thấy không có sinh khí, mà là 2 mắt có chút thất thần, chạy không nhìn về phía trước không trung.

Hắn mê mang.

…

Không có bất kỳ người nào ngăn cản, Nhạc Duyên cứ như vậy bình yên vô sự cưỡi què chân ngựa gầy đi ra Uyển thành.

Trước đó cử động, kia chu y nghĩ đến có thể trải nghiệm mình dụng tâm lương khổ.

Có lẽ tại mình lần này ngôn ngữ dưới, hắn có lẽ ở phía sau sẽ đưa đến tác dụng không tưởng tượng nổi.

Dù sao lấy võ công của hắn, có thể nhìn ra được đối phương viên kia long đong trái tim.

Tại trải qua mình lau về sau, có lẽ có thể gọi về đã từng hùng tâm tráng chí, để mà chuộc tội, lại thích hợp cực kỳ.

Sau đó muốn gặp nhân tài là hắn mục tiêu chân chính.

Là thời điểm đi gặp kia Thái Bình đạo thủ lĩnh —— cái kia muốn lấy hoàng thiên thay mặt trời xanh ông trời tướng quân.

Trương Giác.

Chương 7 : mị nương

Cự lộc quận Quảng Tông huyện.

Toàn bộ thành thị bây giờ đều bị khăn vàng quân triệt để nắm giữ.

Bên trong bách tính đã sớm bái nhập tại Thái Bình đạo phía dưới, về phần những tham quan kia ô lại cùng xem mạng người như cỏ rác thế gia hào cường đã sớm bị Thái Bình đạo cho chém đầu răn chúng.

Dưới mắt, cái này rộng tông trên cơ bản xem như Thái Bình đạo long hưng chi địa, có thể nói là quan trọng nhất.

Lập tức.

Tại thế gian này, cự lộc rộng tông chính là khăn vàng thuần túy nhất địa phương.

Bởi vì cái này bên trong trấn thủ lấy 1 người.

Hắn chính là Thái Bình đạo thủ lĩnh, cũng là lập giáo phái người cùng truyền đạo người.

Người xưng ông trời tướng quân Trương Giác.

Hắn giờ phút này cũng không có tại trong doanh trướng xử lý quân sự, mà là tại gian phòng của mình bên trong, 2 chân ngồi xếp bằng, lấy ngũ tâm triều thiên tư thế tiến hành tu luyện.

Ngay tại hôm qua, hắn tĩnh tu Hoàng Thiên đại pháp thời điểm đột nhiên tâm huyết dâng trào, Trương Giác mở mắt một khắc này liền biết sẽ có 1 đại địch tìm tới. Trùng hợp đệ đệ mình Trương Bảo phái tới Hoàng cân lực sĩ mang đến tương quan tin tức, nói là có đạo gia bên trong người đến đây thanh lý môn hộ.

Đạo gia bên trong người.

Thanh lý môn hộ…

Một loạt từ ngữ tổ hợp lại với nhau, rơi vào Trương Giác trong mắt lộ ra cực kỳ châm chọc.

Hắn không muốn đi truy đến cùng đối phương đến cùng suy nghĩ cái gì, từ khởi sự lên… Không, là ngay từ đầu Trương Giác liền biết thế cục đi hướng sẽ không giống hắn tưởng tượng tốt đẹp như vậy.

Tâm tư người biến, huống chi mỗi người có tâm tư riêng bách gia người.

Vừa vỡ Nho gia độc tôn học thuật nho gia trục xuất bách gia chi cục về sau, trong đó đã sớm chờ không nổi người lập tức liền vung hợp tác, bắt đầu vì lợi ích của mỗi người bôn ba bắt đầu. Mà biểu hiện ra ngoài đồ vật chính là trên chiến trường riêng phần mình triệu tập quân đội đối khăn vàng quân tiến hành trấn áp cử động.

Hắn Thái Bình đạo trở thành 1 khối lớn thịt mỡ, tất cả mọi người muốn đi lên cắn một cái.

Cùng là người trong Đạo môn, có dạng này tâm tư người Trương Giác cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Duy nhất khiến hắn rất ngạc nhiên chính là cái kia tên là Nhạc Duyên trẻ tuổi người đến tột cùng có gì các loại năng lực, dám nói ra thanh lý môn hộ lời nói tới.

Trong thiên hạ này, cho dù là sư phó của hắn, cũng sẽ không có người dám vỗ bộ ngực nói ra như thế nói lớn không ngượng lời nói tới.

Là Đạo gia ẩn mạch cao thủ, hay là những cái kia thành danh Đạo gia tông sư

Trương Giác ở trong lòng suy tư, cũng đang suy đoán.

Về phần niên kỷ cùng bên ngoài đồng hồ bộ dáng, điểm này tại Đạo gia bên trong trên thực tế là không trọng yếu nhất.

Dù sao Đạo gia bên trong dưỡng sinh công pháp thực tế là quá nhiều, cho dù là không ít người đến 100 tuổi cao tuổi, nhưng vẫn có thể làm được đồng nhan bất lão.

Không thể nghi ngờ, điều này có thể cho hắn Trương Giác mang đến tâm huyết dâng trào cảm giác người là cao thủ, là đáng giá hắn Trương Giác nghiêm túc người.

Bởi vì Trương Giác mệnh lệnh, hôm nay Quảng Tông huyện lộ ra cực kỳ yên tĩnh.

Mà lại trong thành thị cũng không thấy quá khứ bầu không khí.

Cuồng nhiệt bầu không khí tại kiềm chế, phòng giữ cũng tựa hồ suy yếu không ít.

“Thẩm thẩm, ngươi vẫn tốt chứ “

“Đem chén này phù thủy uống hết, bệnh của ngài liền sẽ tốt.”

“Đây chính là ta từ cha kia bên trong chuyên môn cầu đến.”

Bên ngoài phủ.

1 tên tuổi tác bất quá 7 tuổi trái phải nữ đồng ghim tóc để chỏm, một bên bưng một bát phù thủy đưa cho kia dựa vào vách tường 1 tên ở giữa phụ nhân.

Phụ nhân sắc mặt tái nhợt, bờ môi cũng là hiện ra màu trắng bệch, rất rõ ràng là thân hoạn bệnh nặng.

Mà đi tới cái này bên trong, cũng chính là muốn khẩn cầu đại hiền lương sư phù thủy chữa bệnh.

Tại nữ đồng 4 phía thì là đi theo 4 tên Hoàng cân lực sĩ, đang đứng tại 4 cái phương vị bảo hộ lấy nữ đồng.

Một bát phù thủy vào trong bụng, phụ nhân chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt khí từ trong bụng sinh ra, sau đó lợi dụng phần bụng làm trung tâm, hướng tứ chi truyền đi.

Rất nhanh.

Tại nữ đồng ánh mắt mong chờ bên trong, phụ nhân sắc mặt trắng bệch xuất hiện đỏ ửng, vốn là mê man nàng vậy mà không hiểu sinh ra không nhỏ khí lực. Nhìn qua, nàng người tựa hồ ngay tại kia một bát phù thủy dưới triệt để khỏi hẳn.

Một bên.

Đồng dạng chờ đợi trị liệu các bệnh nhân tự nhiên cũng phản ứng lại.

Bọn hắn nhìn ra được phụ nhân này tuyệt đối không phải cái gọi là hồi quang phản chiếu, mà là chân chính khỏi hẳn, trong lúc nhất thời miệng hô Thái Bình đạo đạo hiệu, phấn chấn không thôi.

Mà phụ nhân cũng phản ứng lại, lập tức 2 đầu gối quỳ xuống đất đập mấy cái khấu đầu.

Cái này một bát phù thủy dưới, vốn là tin Thái Bình đạo phụ nhân triệt để trở thành Thái Bình đạo cuồng nhiệt người.

Nữ đồng thấy thế rất là vui vẻ, nhếch miệng mà cười, lộ ra thiếu 2 viên răng cửa có chút hở miệng, trên mặt là xuất phát từ nội tâm vui vẻ.

“Úc ~~~ “

“Nguyên lai đây chính là cái gọi là phù thủy chi thuật sao “

Một tiếng cảm thán xông tiến vào nữ đồng trong tai,

ngay tại nữ đồng ngoài ý muốn ánh mắt dưới, một thân ảnh xuất hiện tại trong mắt của nàng.

Một bộ kì lạ đạo bào màu đen, cùng nàng phụ thân Thái Bình đạo đạo bào rất không giống, đó cũng không phải thuộc về màu vàng, mà là màu xanh đen. 1 thanh bảo kiếm bị đối phương tùy ý dắt lấy phía trên dây lụa toàn bộ kéo trên mặt đất, cứ như vậy lười biếng hướng nàng đi tới.

“Cách không truyền công, lấy vô thượng công lực kích hoạt nhân thể phản ứng.”

“Phù này nước bất quá là phổ thông phù thủy, ngược lại là có thể thi triển phần này năng lực người rất không phổ thông.”

“Trong thiên hạ không có mấy người có thể làm đến điểm này.”

Đạo gia người chỉ sợ là trừ Y gia hiểu rõ nhất nhân thể tình huống người, ông trời tướng quân Trương Giác để thành danh phù thủy chữa bệnh rơi vào Nhạc Duyên trong mắt, hắn bản thân nhìn thấy chính là một phần đối với công lực cao siêu khống chế, là đối thân thể người có đầy đủ hiểu rõ tuyệt đỉnh cao thủ.

Người bình thường đối Trương Giác đến nói, chỉ sợ tựa như trong tay xem văn, hết thảy triệu chứng có thể thấy rõ ràng.

Mà lại ở trong mắt Nhạc Duyên, vừa mới bản thân nhìn thấy một màn này chính là Thái Bình đạo truyền đạo lúc

dựa vào thành danh phương thức.

Lấy dương cương chi khí kích hoạt nhân thể, tuy là mãnh dược cũng là sống sót một loại phương thức.

Nhất là tại không có đầy đủ dược vật, cùng phổ thông bách tính thân thể không tốt như vậy thời điểm, loại phương pháp này không thể không thừa nhận rất có hiệu quả.

“Tiểu cô nương, ngươi tên là gì “

Đột nhiên xuất hiện Nhạc Duyên để ở đây tất cả mọi người đề phòng phi thường, ngược lại là những bệnh nhân kia không có bao nhiêu phản ứng. Có lẽ là bởi vì trên người hắn đạo bào để bọn hắn có chỗ lẫn lộn, chỉ là hơi có vẻ cảnh giác nhìn qua Nhạc Duyên, liền không có làm cái gì.

Chỉ có bảo hộ nữ đồng 4 tên Hoàng cân lực sĩ cơ hồ toàn thân trên dưới trên da đều toát ra vô số nổi da gà, 4 người gắt gao đem nữ đồng bảo hộ ở giữa, một bên chậm rãi lui bước.

Bởi vì đầy đủ mẫn cảm, 4 người tự giác một cỗ doạ người áp lực chính đập vào mặt.

Một cỗ kinh thiên phong bạo ngay tại ngo ngoe muốn động.

Kia trung tâm, chính là trước mắt cái này trẻ tuổi đạo sĩ.

“…”

Tiểu cô nương có chút sợ hãi, nhất là nhìn thấy 4 tên bảo vệ mình Hoàng cân lực sĩ biểu hiện về sau, có kinh nghiệm nàng liền cẩn thận từng li từng tí lui mở, một bên ôn nhu hỏi: “Đạo trưởng, ngươi là ai “

“Tiểu cô nương là trước tiên ta hỏi ngươi a, cho nên hẳn là ngươi trả lời vấn đề ta hỏi trước đã, sau đó mới là ta trả lời vấn đề của ngươi.”

Nhạc Duyên trên mặt ý cười đánh giá trước mắt cái này ghim tóc để chỏm tiểu cô nương, vẻ mặt tươi cười mà hỏi.

“Ta gọi Trương Ninh.”

“Ngươi đây” tiểu cô nương hay là rất hiểu lễ phép, nhẹ nhàng đi 1 cái lễ về sau, cái này liền nghiêm túc trả lời.

“…”

Mày kiếm nhẹ giương, Nhạc Duyên nụ cười trên mặt chậm rãi ngừng lại, ánh mắt dừng lại tại cái này tên là Trương Ninh tiểu cô nương trên thân nửa ngày, tựa hồ là tại nhớ lại cái gì, nửa ngày, lúc này mới trả lời: “Bần đạo Nhạc Duyên, sơn nhạc nhạc, duyên điểm duyên.”

“Không nghĩ ngươi ta thật đúng là có duyên.”

Ngay tại Nhạc Duyên muốn nói tiếp cái gì thời điểm, 1 đạo giọng trầm thấp truyền tới: “Mị nương, trở về.”

“Nhạc đạo trưởng ngươi thân là một giới trưởng bối, lại

không để ý chút nào thân phận đối 1 cái nữ đồng tản ra sát ý.”

“Ta có thể hay không biết là nguyên nhân gì đâu “

Lời nói ở giữa, ông trời tướng quân hiện thân, một thân đạo bào màu vàng nhạt hắn chắp 2 tay sau lưng đi ra đại môn, trực tiếp xuất hiện tại tiểu cô nương trước người, ngăn trở Nhạc Duyên ánh mắt.

Mà lúc này đây, Nhạc Duyên cũng rốt cục tận mắt nhìn đến kia trong truyền thuyết ông trời tướng quân ——

Trương Giác.

Chương 8 : ông trời tướng quân

Một bộ đạo bào màu vàng thân trên, lại thêm trên đầu buộc lên dây lưng màu vàng.

Đây là Thái Bình đạo trang phục nghề nghiệp buộc.

Xuất hiện tại cái khác giáo chúng trên thân có lẽ chỉ là phổ thông, hơn nữa còn mang theo một loại phong tục địa phương. Bất quá loại màu sắc này cũng là không kỳ quái, đây là Trương Giác bọn người nghiêm túc nghiên cứu qua mà chọn lựa trang bị, bọn hắn lúc đầu đi chính là cơ sở lộ tuyến, đồng thời không hề từ bỏ cao tầng lộ tuyến mà thôi.

Nhưng cái này xem ra rất xấu đạo bào màu vàng đất xuyên tại Trương Giác trên thân thời điểm, nó cho người cảm giác thì lại khác.

Trương Giác cả người diện mạo xem ra cổ phác không dấu vết, nếu dùng một cái hình dung từ để hình dung người trước mắt dung mạo lời nói cái kia chỉ có 1 cái từ —— phổ thông.

Tuấn tiếu, cao lãnh loại hình từ ngữ tại trên người của đối phương liền không có tồn tại cơ hội.

Làn da coi trọng có vẻ hơi đen nhánh, cả người liền cùng kia lưng tựa hoàng thiên chui canh tác lão nông đồng dạng.

Trừ đôi mắt kia có vẻ hơi tinh thần bên ngoài, cũng không thấy bất kỳ cái khác khí thế.

Chỉ có có ưu điểm chính là có một thân hoàn mỹ thể phách, nhìn qua kia là tốt một cái hạ điền đất cày lão nông, là 1 cái hợp cách công cụ nhân.

Nhưng chính là một người như vậy, phối hợp kia một thân đạo bào màu vàng đất, nhưng lại sinh ra một loại xuất trần nhập thế hương vị. Cái này cùng trước mắt Đạo gia chủ lưu hình thành hết sức rõ ràng mâu thuẫn, bày biện ra tương phản tinh khí thần.

“Ông trời tướng quân, Trương Giác.”

Nhạc Duyên trên ánh mắt dưới đánh giá đối phương, trên người đối phương triển hiện ra khí thế để Nhạc Duyên không khỏi xem trọng một chút, rất rõ ràng hắn đã đến thu phóng tự nhiên tình trạng, cái này một thân bạo liệt dương cương khí tức đúng là không hiện mảy may.

Dạng như vậy, liền tốt so 1 cái hiền hòa trung niên nhân.

Xem ra, chính hắn từ « thái bình yếu thuật » phía trên sở học đến đồ vật kết hợp nó năng lực của mình sáng tạo ra Hoàng Thiên đại pháp đã có thể xem như thế gian hiếm thấy Đạo gia tuyệt học.

Chỉ là để Nhạc Duyên có chút ngoài ý muốn chính là Trương Giác sở tu công pháp cũng không có lựa chọn đi bình thường nửa đường nhà âm dương cùng tồn tại chi

đạo, mà là lấy nó cô dương, thành tựu thế gian nhất dương cương bạo liệt chân khí vào một thân. Chỉ sợ kia xuất từ Đại Đường Song Long Truyện bên trong 3 Đại tông sư 1 trong Tất Huyền tu luyện viêm dương kỳ công tương đối này trước mắt người cũng muốn kém hơn một bậc.

Không giống bình thường người, võ công đến cảnh giới nhất định người có thể cảm nhận được người bình thường không nhìn thấy đồ vật.

Ông trời tướng quân Trương Giác xuất hiện một khắc này, Nhạc Duyên cũng chỉ cảm thấy mình một thân tế bào đều tại nói với mình 1 cái cảm thụ, bọn chúng tại cảm giác được khát nước.

Dương cương hừng hực, ở trong mắt Nhạc Duyên, nhìn thấy chính là mình xuất hiện tại đầy trời trong cát vàng, đứng tại nóng bức nhất địa phương nhìn lên trên trời kia vòng nóng nhất mặt trời, là mặt trời cách đại địa gần nhất thời khắc.

Chỉ một chút, Nhạc Duyên đã phân tích ra Trương Giác hiện tại võ đạo chi cảnh.

Đối phương đã đi vào 1 đạo bình cảnh.

Mặc dù hắn hiện tại làm được thu liễm tự thân khí tức, nhưng cái này cũng không đại biểu Trương Giác có thể làm được dương cực sinh âm, ngược lại là hắn một thân võ công đến mạnh nhất nhưng cũng là nguy hiểm nhất thời điểm.

Nếu không có cơ hội đánh vỡ một cái kia bình cảnh, như vậy chờ đợi Trương Giác chỉ sợ không phải chuyện gì tốt.

Không có bước qua ngưỡng cửa kia, như vậy hắn cuối cùng rồi sẽ bị võ công của mình chỗ phản phệ.

Cái này khiến Nhạc Duyên nhớ tới Thiên Sư đạo tôn ân Hoàng Thiên đại pháp, chỉ là không biết cái này 2 môn cùng là Hoàng Thiên đại pháp Đạo gia công pháp có khác biệt gì, lại hoặc là 2 người này trên thực tế là có cùng nguồn gốc.

“Nhạc Duyên!”

Tại Nhạc Duyên chú ý mình thời điểm, Trương Giác đồng dạng đang quan sát đối phương.

Trong mắt hắn, Trương Giác nhìn thấy chính là 1 cái tuấn tiếu vô cùng trẻ tuổi đạo sĩ, một thân lười biếng tùy ý bên trong thì mang theo một cỗ truy nguyên cố chấp.

Rất kỳ quái cảm giác.

Gặp lại trước mắt cái này trẻ tuổi đạo sĩ thời điểm, Trương Giác trong lòng liền đã khứ trừ vì sao một giới trẻ tuổi vãn bối sẽ có lớn như vậy khẩu khí nói ra thanh lý môn hộ lời nói tới. Bởi vì trong mắt hắn, nhìn thấy chính là mặt khác 1 bộ cảnh tượng.

Người tại, người lại không tại.

Là tại quá khứ, là trong tương lai, duy chỉ có không tại

hiện tại.

Có một loại có ở giữa vô gian chi cảm giác.

Cả người lộ ra mờ mịt không chừng.

Phối hợp với tự thân năng lực, tăng thêm đoạn thời gian trước cùng kia bạch mã chùa tăng nhân luận pháp được đến thu hoạch, Trương Giác đúng là tại cái này trước mắt vãn bối đạo sĩ trên thân nhìn thấy sa môn bên trong lời nói cùng cảnh giới.

Cao thủ.

Đây là tuyệt đỉnh cao thủ.

Chỉ một chút, nương tựa theo đối phương mang đến cảm giác, nương tựa theo tự thân cảnh giới, Trương Giác liền có thể khẳng định trước mắt cái này tên là Nhạc Duyên tuổi trẻ đạo sĩ là 1 cái tuyệt đỉnh cao thủ.

Chỉ là không biết đạo môn bên trong khi nào xuất hiện như thế 1 cái vãn bối.

Đúng thế.

Ở trong mắt Trương Giác, cái này trẻ tuổi đạo sĩ là vãn bối.

Kết hợp tự thân lấy phù thủy chữa bệnh qua nhiều năm như vậy kinh nghiệm, Trương Giác với thân thể người lý giải viễn siêu cái khác giang hồ nhân sĩ tưởng tượng. Trương Giác có thể xác định trước mắt trẻ tuổi đạo sĩ

không phải loại kia tu luyện thần công chỗ tạo ra được đến còn đồng hạng người, mà nó bản thân liền là một người trẻ tuổi.

Thậm chí, vô cùng có khả năng đối phương tuổi tác so hắn tưởng tượng bên trong còn muốn tiểu.

Nhưng, cái này sao có thể

Võ công không thể một lần là xong, cho dù là thiên tư lại thông minh, này thời gian cùng lịch duyệt liền không phải thiên tư có khả năng triệt tiêu.

Trừ phi là trời sinh thánh nhân!

Nếu là trước đó thu được mình nhị đệ tin tức lời nói, hắn Trương Giác chỉ là ngạc nhiên, tùy theo mà đến chính là giễu cợt, bởi vì tại trước mắt trong thiên hạ hắn Trương Giác không dám nói thiên hạ thứ 1, nhưng cũng tuyệt đối không phải là cái gì người có thể đối với mình đến bên trên 1 câu ‘Thanh lý môn hộ’ .

Vậy đơn giản hoang đường đến cực điểm trò cười.

Nhưng bây giờ…

Trương Giác nhìn qua người trẻ tuổi trước mắt này, hỏi: “Ngươi chính là cái kia Nhạc Duyên “

“Đúng!”

Lười biếng cười một tiếng, Nhạc Duyên đón tầm mắt của đối phương, gật đầu đáp: “Ta chính là cái kia Nhạc

Duyên. Sơn nhạc nhạc, duyên điểm duyên.”

“A!”

Phất phất tay, ra hiệu thủ hạ Hoàng cân lực sĩ hộ vệ lấy mình nữ nhi rời đi, cũng là khiến người khác phụ trách đem dân chúng chung quanh xua tan đồng thời, Trương Giác ánh mắt ung dung, có ý riêng nói: “Ngươi rất để ta ngoài ý muốn.” Không có tự xưng đại hiền lương sư, cũng không có lấy Thái Bình đạo thủ lĩnh khiêm tốn, mà là khai thác ngang hàng giọng điệu.

Cái này đời đồng hồ lấy Trương Giác tán đồng người trước mắt năng lực.

Bất quá cái này cũng không đại biểu cho hắn liền thưởng thức người trẻ tuổi này, bởi vì Trương Giác thực tế là có chút nghĩ mãi mà không rõ vì sao một giới võ công như thế cao thủ sẽ đối 1 cái trẻ con nữ sinh ra sát ý.

Chẳng lẽ là tại mình nữ nhi tấm mị nương trên thân nhìn thấy cái gì sao

Trương Ninh tương lai phải chăng đối nó sinh ra to lớn ảnh hưởng

Một tiếng trầm ngâm, Trương Giác như có điều suy nghĩ.

Đạo gia bên trong tất nhiên là có xem sao tướng mạo chi thuật, coi là phương sĩ một mạch.

Thí dụ như hắn Trương Giác sư phó liền có phương diện này năng lực.

Chỉ tiếc hắn Trương Giác 3 huynh đệ đều không có phương diện này tư chất, bằng không mà nói bây giờ Thái Bình đạo cục diện cũng sẽ không như thế.

Trương Giác lúc trước ngẫu nhiên thời điểm cũng từng có một cái ý niệm trong đầu, nếu là có thể nhìn ra tương lai lời nói trở thành phương sĩ, lại đến lãnh đạo bây giờ Thái Bình đạo, sẽ hay không kết quả khác nhau.

Bây giờ cục diện, đối Trương Giác mà nói chính là lầu cao sắp đổ, núi cao đem che cục diện, chỉ bằng vào mình, dù là một thân võ công gần như có thể thông huyền, cơ hồ là vô địch khắp thiên hạ, nhưng vẫn cản không được bị cái khác bách gia tụ hợp mà thành dậy sóng đại thế.

Liền tốt so bây giờ tại nhìn thấy Nhạc Duyên thời điểm, Trương Giác liền biết một trận chiến không thể tránh né.

Bất quá 2 người đồng thời nhìn qua trẻ con nữ thân ảnh biến mất tại cửa phòng về sau, Trương Giác chợt dùng một loại ngữ khí nói: “Ngươi không chỉ là đạo sĩ, hay là phương sĩ !”

Ở trong mắt Trương Giác, hắn nhìn thấy mình muốn trở thành nhất vì nhân vật.

Chương 9 : chuẩn bị

Đạo sĩ.

Phương sĩ.

Đây là 2 loại nghề nghiệp, nhưng nhiều khi, phương sĩ đều bị bao hàm tại cái khác ngành nghề bên trong.

Tại trải qua đủ loại kiểu dáng nghiêm khắc đả kích về sau, nhưng là phương sĩ vẫn tìm kiếm được trong khe hẹp sinh tồn phương pháp.

Nhất là tại loạn thế phía dưới, cái này phương sĩ thường thường sẽ mang đến cực lớn ảnh hưởng.

Có đôi khi, chỉ là một hai câu sự tình, liền sẽ đem toàn bộ thiên hạ quấy đến không bình yên.

Sấm ngôn, tại đại hán thế nhưng là có ngọn nguồn.

Trương Giác làm việc, suất lĩnh Thái Bình đạo khởi sự, từ phương diện nào đó cũng coi là mượn sấm ngôn mà nói.

Đối đây, Trương Giác duy nhất một điểm đáng tiếc là chính mình lúc trước tại kia bộ thư tịch bên trên lĩnh ngộ đến chỉ là một bộ võ công, mà không phải đạt thành sư tôn chỗ mong đợi phương hướng.

Hắn không có làm được một bước kia.

Chung quy là không cách nào bước vào phương sĩ thế giới.

Trương Giác trong miệng phương sĩ dĩ nhiên là chỉ có được bản lĩnh thật sự người, mà không phải một chút giả mạo hàng.

Trên ánh mắt dưới đánh giá thanh niên trước mắt đạo sĩ, Trương Giác ngữ khí tuy nói là nghi vấn, nhưng bên trong ý tứ thì là chân chính khẳng định.

Chỉ là đối với vấn đề này, Nhạc Duyên cũng không trả lời.

Đối với kết quả này, Trương Giác cũng là không ngoài ý muốn.

Hắn ngược lại là phất tay ra hiệu ở giữa, để ở đây cái khác người không liên quan toàn bộ rời đi, lập tức bên ngoài phủ trên đường phố chỉ có chính mình cùng đối phương 2 người.

“Ngươi là đến giết lão đạo ta “

Trương Giác không có đi hỏi thăm trước đó đối phương tại sao lại đối với mình nữ nhi sinh ra sát ý, có mấy lời không cần phải nói, chỉ là một điểm sát khí ba động cũng đã nói cho Trương Giác rất nhiều thứ. Nhất là hắn cơ hồ là khẳng định trước mắt cái này tên là Nhạc Duyên tuổi trẻ đạo sĩ có phương sĩ thân phận về sau, Trương Giác liền biết mình nữ nhi có lẽ tại về sau cũng không đơn giản.

Không phải đại thiện đại ác, chính là tại một loại nào đó thời điểm trực tiếp ảnh hưởng đến người trước mắt.

“Vâng.”

“Nhưng kia không gọi giết, xem như thanh lý môn hộ.”

Nhạc Duyên cười ha hả đón Trương Giác ánh mắt, nói như vậy.

“Thanh lý môn hộ…”

Trương Giác nghe vậy thần sắc rất là kỳ diệu, ánh mắt gắt gao trừng mắt đối phương, nhìn đối phương trên thân mặt ngoài chỗ nhộn nhạo như vậy một cỗ hững hờ, hỏi: “Tiểu bối… Ngươi biết thanh lý môn hộ là có ý gì sao “

Thanh lý môn hộ…

Hướng lớn nói kia là đại tông môn, như vứt bỏ nói hướng Phật loại hình, hướng tiểu nhân nói kia là cùng 1 sư môn, xuất hiện tương ứng phản bội.

Đối phương, cùng kia trước đó nhị đệ truyền tới tin tức đều nói cho Trương Giác 1 cái rất có ý tứ tình báo.

Thấy Nhạc Duyên không nói gì, vẫn duy trì trầm mặc.

Trương Giác liền biết đáp án.

Trầm mặc nửa ngày.

Trương Giác đột nhiên cười, nói: “Thật sự là có ý tứ.”

“Xem ra, bọn hắn là chuẩn bị từ bỏ huynh đệ chúng ta 3 người.”

Nhắm mắt hồi ức, Trương Giác tựa hồ trở lại đã từng, trong đầu dần hiện ra sư môn ấn tượng, lại lại lần nữa nghe thấy sư phó thật thà thật thà dạy bảo.

A ~

Nàng là đẹp như vậy, nhưng lại là như vậy vô tình.

Mấy tên trưởng lão cũng tại sư phó uy áp dưới run lẩy bẩy.

Ngay cả tại cát trưởng lão cũng là như thế.

Sư môn kế hoạch… Chẳng lẽ ngay từ đầu liền đã chú định kết cục sao

Không!

Bỗng nhiên Trương Giác tỉnh táo lại.

Hắn cự tuyệt.

Hắn Trương Giác những năm gần đây, hết thảy đều là tại nghịch thiên mà đi.

Thậm chí ngay cả sư môn sở ban tặng « thái bình yếu thuật » đều bị Trương Giác tặng cho quá nay thiên tử Lưu Hoành quan sát qua.

Nhưng cuối cùng kết quả, một mực tại hướng chính Trương Giác chỗ không nguyện ý đối mặt cục diện từng bước một đi đến.

Thiên lý chi đê.

Một điểm khó khăn trắc trở, liền hoàn toàn ảnh hưởng đến toàn bộ đại cục.

Đi đến bây giờ, Trương Giác nội tâm trên thực tế là mỏi mệt, tự nói thiên mệnh, lại cuối cùng trở thành bàn đạp, đánh không lại kia trời xanh.

Một lòng hoàng thiên chi mệnh, chung quy là như trăng trong nước hoa trong gương.

Lộ ra mờ mịt.

Trước mắt cái này tên là Nhạc Duyên tuổi trẻ đạo sĩ, ở trong mắt Trương Giác, đối phương chính là người của sư môn.

Là trong sư môn mới đệ tử, thậm chí có thể là quan môn đệ tử.

Hắn ra nguyên nhân, là thật thanh lý môn hộ sao

Có lẽ câu kia lưu truyền rất rộng truyền ngôn bất quá là 1 câu trò đùa lời nói.

Chân chính thâm ý, hắn Trương Giác vẫn chưa biết được.

Cho nên… Trương Giác minh bạch tiếp xuống một trận chiến, không thể tránh né.

Trước đó lưu truyền bắt đầu truyền ngôn tăng thêm Nhạc Duyên lời nói, đã nói cho kết quả.

Lấy Trương Giác thân phận, hắn không cần làm nghi vấn gì và giải thích, chỉ có chính diện đối mặt.

“Cho nên… Nhạc đạo trưởng, hiện tại bắt đầu sao “

Trương Giác nhẹ nhàng vung vẩy một chút trên thân đạo bào màu vàng, trên mặt ý cười hỏi.

“Khỏi phải.”

Nhưng là Nhạc Duyên thật là cự tuyệt, ánh mắt nhìn qua trước đó tiểu cô nương kia rời đi phương hướng, nói: “Cho ngươi thời gian một ngày, làm ra an bài, sau đó đi hảo hảo cùng con gái của ngươi từ biệt đi!”

Nói xong, người đúng là trực tiếp quay người rời đi.

Chỉ bất quá tại phóng ra bước chân một khắc này, Nhạc Duyên hay là lại lần nữa nhìn lướt qua trước đó kia Trương Giác nữ nhi Trương Ninh biến mất phương hướng.

Đôi mắt chỗ sâu nhộn nhạo là không cầm được mâu thuẫn.

Nhưng ở cuối cùng có chút nhắm mắt lại về sau, lại lần

nữa mở ra một khắc này, Nhạc Duyên đã lần nữa khôi phục yên tĩnh.

“…”

Mắt thấy Nhạc Duyên rời đi, Trương Giác cũng có chút nghiêng đầu nhìn lại một chút phủ đệ của mình, đối mặt với đối phương loại kia căn bản không có tránh đi tâm tư, hắn như có điều suy nghĩ.

Mình nữ nhi, có lẽ sẽ đưa đến so với mình sở thiết nghĩ càng hữu dụng.

Có lẽ…

Hắn Trương Giác cũng nên làm an bài.

Thời gian thoáng qua mà qua.

Rất nhanh.

Sắc trời đã tối.

Lúc nửa đêm điểm, tại gian phòng của mình bên trong, vẫn chỉ là trẻ con nữ Trương Ninh một mặt mê mang nhìn xem phụ thân của mình.

Tại cái này bên trong, phụ thân của mình để cho mình đọc thuộc lòng lên hắn bày ở phía trước đồ vật tới.

Kia vải gấm bên trên chính là có 4 chữ lớn —— thái bình yếu thuật.

Phải biết trước kia thời điểm, nàng Trương Ninh nhưng cho tới bây giờ không có cơ hội nhìn thấy cái này. Hoặc là nói, cái này cùng nàng trước đó bản thân nhìn thấy 'Thái bình yếu thuật' có chỗ khác biệt.

Nhưng ở hôm nay… Phụ thân của mình lại là để cho mình đọc thuộc lòng lên cả bản văn chương tới.

Liên tiếp trọn vẹn 5 canh giờ, lật qua lật lại đọc thuộc lòng, thậm chí đạt tới muốn có thể đọc ngược trình độ về sau, về phần Trương Ninh phải chăng qua loa đại khái, đôi này Trương Giác đến nói, cũng không trọng yếu. Thấy mình nữ nhi hoàn thành nhiệm vụ này về sau, hắn lúc này mới trầm tĩnh lại.

Sau đó tại để cho mình nữ nhi trở về đi ngủ, cũng nói cho nàng buổi sáng sẽ còn kiểm tra thí điểm về sau, Trương Giác lúc này mới thần sắc ngưng trọng ngồi ngay ngắn ở trong phòng.

Hồi lâu.

Trương Giác gõ bàn một cái nói, phát ra có quy luật kì lạ tiếng vang.

Chỉ thấy trong ánh nến chập chờn, một đạo hắc ảnh xuất hiện tại trong phòng, đối phương đi 1 cái trong giáo đại lễ về sau, cái này liền trầm mặc im ắng đứng tại nơi hẻo lánh bên trong , chờ đợi lấy phân phó.

"Ngươi thân là đồ đệ của ta, ta cần ngươi…"

…

Thần dương mà lên.

Nhạc Duyên vẫn chưa từng xuất hiện, rất rõ ràng lúc này vẫn không phải hắn chỗ mong đợi quyết chiến thời gian.

Thẳng đến Trương Giác cùng đi mình nữ nhi nửa trọc về sau, thời gian cũng tới đến buổi trưa lúc điểm.

Giờ phút này, là thời tiết nhất là nóng bức thời điểm.

Tại Quảng Tông huyện bên trong kia cao nhất một chỗ kiến trúc bên trên, Nhạc Duyên mang theo kiếm, chính đưa mắt nhìn ra xa phía dưới huyện thành.

Một hồi lâu, Nhạc Duyên mới lên tiếng nói: “Rốt cục tốt “

“Nhưng biểu hiện như vậy, ngươi đã thua.”

Đối với xuất hiện ở sau lưng mình cách đó không xa Trương Giác, Nhạc Duyên trực tiếp cho ra trận chiến này đáp án.

“Khoác lác!”

Đánh trả vừa nói một câu, Trương Giác đúng là vẫy gọi ra hiệu: “Đến, để thân là trưởng bối ta gặp một lần ngươi năng lực!”

Chương 10 : hoàng thiên ở trên (thượng)

Một tiếng lời lẽ hùng hồn, kéo ra màn che.

Làm nhấc lên chiến loạn, muốn nghịch thiên cải mệnh nam nhân, Trương Giác kia một thân đạo bào màu vàng đất không gió mà bay, mở ra tay phải, chính là hướng phía phía trước cái này cùng là Đạo gia người trẻ tuổi xa xa một chỉ.

Trưởng bối

Cái này 1 từ ngữ rơi vào Nhạc Duyên trong tai, để hắn không khỏi nhịn không được cười lên.

Nhưng đứng trước đối phương xin chiến, Nhạc Duyên thì là cho mình đáp lại.

Tay phải cầm chuôi kiếm, đem mang vỏ trường kiếm lướt ngang ở trước ngực, hơi chấn động một chút, trong tiếng vang leng keng, vỏ kiếm lui bước, hàn quang thời gian lập lòe, trường kiếm đã nửa ra khỏi vỏ.

Không mang nhiệt độ lãnh quang bên trong, hiện lộ rõ ràng bảo kiếm trong tay sắc bén.

Vẫn nhiễm nửa giấu ở trong vỏ kiếm thân kiếm, vẻn vẹn chỉ là ra khỏi vỏ số điểm, cũng đã cho 4 phía mang đến ảnh hưởng.

Vỏ kiếm kia liền tựa như 1 kiện phong ấn, phong ấn trên thân kiếm kiếm ý.

Thân kiếm cùng vỏ kiếm tách rời một sát na, cái kia phong ấn liền vỡ vụn.

Tán cách kiếm ý tránh thoát mà ra, rơi vào trong không khí liền hóa thành vô số kiếm khí, hướng trước mặt kích xạ mà đi.

Không khí bị cắt đứt, mặt đất càng là xuất hiện lít nha lít nhít vết rách.

Bất quá một nháy mắt, ở vào Nhạc Duyên cùng Trương Giác ở giữa không gian đã bị kiếm khí bao phủ.

“Tốt 1 thanh bảo kiếm.”

Vô hình kiếm khí đập vào mặt, Trương Giác quanh thân đạo bào màu vàng đất chấn động, tầng 1 như ẩn như hiện thổ hoàng sắc khí lưu tại quanh thân hiển hiện, ngăn tại trước người 3 thước bên ngoài, hóa thành một vòng kiên cố khí tường đứng lặng tại kia bên trong.

Xùy! Xùy! Xùy!

Thanh âm không dứt bên tai.

Kiếm khí cùng khí kình giao phong.

Mỗi một đạo kiếm khí cũng sẽ ở kia thổ hoàng sắc khí tường bên trên vạch ra 1 đạo vết kiếm, sau đó chính là khí kình lưu chuyển ở giữa, đem cái kia đạo vết kiếm

chỗ vuốt lên. Nhưng theo sát phía sau thì là liên miên không ngừng lít nha lít nhít kiếm khí, không ngừng đánh thẳng vào thổ hoàng sắc khí tường.

Mặc dù nhìn qua thế cục bình yên, nhưng rơi vào Trương Giác trong mắt thì không phải vậy.

Kinh ngạc nhìn lướt qua trước người mình 3 thước khí tường biến hóa, Trương Giác mở miệng nói: “Ngươi tại dưỡng kiếm “

Ra ngoài Đạo gia nghề nghiệp tố dưỡng, tăng thêm tự thân công pháp đặc tính, Trương Giác có thể minh xác trên tay đối phương thanh kiếm này chưa bao giờ động tới, mà bây giờ, là nó lần thứ 1 ra khỏi vỏ.

Dưỡng kiếm nhiều năm, lần thứ 1 ra khỏi vỏ, tất nhiên là kinh thiên động địa.

Nó, là muốn uống máu.

Một thanh này vô danh bảo kiếm, là nhắm vào mình mà tới.

Ánh mắt chiếu tới.

Trương Giác chỉ thấy Nhạc Duyên không nói một lời, cứ như vậy an tĩnh tay cầm chuôi kiếm, đem kia bảo kiếm nằm ngang ở trước ngực, tựa hồ là tại gắt gao khống chế nó.

Theo kiếm khí không ngừng khuấy động, kia nửa ra vỏ kiếm rốt cục áp chế không nổi, thân kiếm tại chấn động,

trường kiếm tại ngâm khẽ. Vỏ kiếm cứ như vậy từng chút từng chút bị kia tiết lộ ra ngoài kiếm ý tránh thoát, từng chút từng chút hướng về sau mặt thối lui.

Bỗng nhiên.

Trương Giác lông mày 1 giương, 2 mắt nhắm lại.

Kia không ngừng thoát ra thân kiếm, để Trương Giác ánh mắt ngưng lại, ánh mắt gắt gao dừng lại tại cái kia vừa mới thoát ra vỏ kiếm trên thân kiếm.

Chỉ thấy kia dựa vào lưỡi kiếm một bên xuất hiện một cái lỗ nhỏ động, theo lỗ thủng nhỏ na di, tại nó tà trắc một phương, lưỡi kiếm một bên khác cũng xuất hiện 1 đồng dạng lỗ thủng nhỏ.

” “

Sắc mặt hơi đổi, Trương Giác không biết nghĩ đến cái gì, không khỏi sắc mặt đại biến: “Đây là! ! ! Làm sao lại “

“Kiếm tên thất tinh.” Chưa cùng Trương Giác đem còn lại lời nói thốt ra, Nhạc Duyên đã đem đối phương muốn nói lời nói ra, ánh mắt nhìn chăm chú trên thân kiếm lỗ thủng, nhìn đối phương đang từ từ lấy 1 viên 1 viên tốc độ xuất hiện, khi thứ 7 khỏa trống rỗng liền muốn thoát ra vỏ kiếm một khắc này, Nhạc Duyên nói: “Mà ngươi ông trời tướng quân Trương Giác tính mệnh, là có tư cách có thể trở thành trong thất tinh 1 viên.”

Lời nói rơi xuống, vỏ kiếm rốt cục hoàn toàn thoát ra.

Đang thoát ra một sát na kia, nguyên bản chậm chạp như là nhúc nhích đồng dạng chậm nhanh vỏ kiếm lập tức bị gia tốc, trong tích tắc, tại Nhạc Duyên trước người toác ra một vòng màu trắng khí lãng.

Bức tường âm thanh xuất hiện.

Lực lượng cuồng bạo trực tiếp đem vỏ kiếm đẩy ra.

Bạo động khí kình xung kích tại Nhạc Duyên trên thân thật là tốt như thanh phong lướt nhẹ qua mặt, không có chút nào bạo lực, có chỉ cần tình nhân ôn nhu, đem Nhạc Duyên tóc dài thổi hướng một bên tung bay.

Mà vỏ kiếm bản thân thì tại cỗ lực lượng này dưới vọt thẳng ra, vẽ ra trên không trung 1 đạo trong suốt thông đạo, hướng một bên bay ra ngoài.

Liên tiếp phá trên trăm gian phòng ốc, cuối cùng chui vào nơi xa kia quay chung quanh tại thành trấn 4 phía phòng ngự dùng trên tường thành.

Bành!

Một đoàn bụi mù bay giương bên trong, vỏ kiếm toàn bộ chui vào trong đó.

Cùng lúc đó.

Tại vỏ kiếm bay ra một khắc này, Nhạc Duyên động.

Cổ tay chuyển một cái, đưa tay ở giữa chính là 1 kiếm đâm ra.

Kiếm động, khí động, người động.

Kiếm khí tại thất tinh kiếm đâm ra dưới, triệt để cuồng bạo.

Nguyên bản không ngừng đánh thẳng vào Trương Giác kia thổ hoàng sắc khí tường kiếm khí hoàn toàn bạo loạn bắt đầu, lấy thất tinh kiếm làm trung tâm, lít nha lít nhít vô số kiếm khí lấy kiếm lưỡi đao làm gốc hình thành 1 đạo kiếm nhận phong bạo, bay thẳng mà tới.

Vậy sẽ là không có gì không phá, không gì không phá.

“! ! !”

Nguyên bản còn tại chấn kinh thất tinh kiếm tại sao lại xuất hiện tại nơi này Trương Giác đối mặt 1 chiêu này đơn giản vô cùng đâm thẳng chiêu số, bị tức cơ tỏa định hắn lại chỉ có thể kiên trì ứng chiêu.

Dưỡng kiếm nhiều năm một kích, kia là Trương Giác không tưởng tượng nổi tuyệt đối cương mãnh một kích.

Đối phương đây là nghĩ 1 chiêu giải quyết mình

Đây là gì chờ miệt thị.

Nhưng hắn Trương Giác là người phương nào

Chính là ông trời tướng quân.

Là muốn nghịch thiên cải mệnh, là cho đại hán đào mộ

người.

Chết

Lại có sợ gì!

Đối mặt tránh cũng không thể tránh một kích này, Trương Giác lựa chọn bá đạo nhất đáp lại.

Đã là tính cách như thế, cũng là hắn từ thái bình yếu thuật bên trong lĩnh ngộ đến võ công đặc tính.

Thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành.

Một tay kình thiên, một tay chỉ địa.

Chỗ thi triển chính là Trương Giác sáng tạo tuyệt học, Thái Bình đạo tuyệt đối hạch tâm công pháp —— Hoàng Thiên đại pháp.

Bên trên thức.

Hoàng thiên ở trên, dày thổ tại hạ.

Vô hình khí cơ nương theo lấy Trương Giác tinh thần khuếch tán mà ra, nháy mắt liền khuếch tán đến toàn bộ thành trì, đem toàn bộ thành trì bao phủ tại trong đó.

Khí cơ dẫn dắt dưới, chỉ thấy không trung đầy trời mây trắng đang rung động, dưới chân đại địa càng là tại bắt đầu chấn động.

Lập tức, 2 tay thành trảo, chụp vào 2 bên bầu trời cùng

đại địa.

Lập tức.

Bầu trời phảng phất giống như cái phễu, 1 đạo từ mây trắng hình thành cột khói như thiểm điện từ cao không hạ xuống, rơi thẳng kình thiên chi thủ, mà đại địa bên trên thì là tràn ngập ra một tầng đất màu đen khí tức bị một cái tay khác chộp vào lòng bàn tay. Trời có đem, địa có điểm, kéo một phát kéo một cái ở giữa, tựa như vô thượng chi lực đem trời cùng đất lôi kéo đụng vào nhau, một trắng một đen 2 đạo khí tức hỗn hợp tại lòng bàn tay ngưng tụ thành một đoàn xoay tròn cuồng bạo Thái Cực, sau đó chính là đón kia xông thẳng lại kiếm nhận phong bạo đối xông tới.

Một chí dương vô cực, một không gì không phá.

Cả 2 cứ như vậy lấy nhất là cương mãnh tư thái đụng vào nhau.

Thiên địa tại thời khắc này bị chớ lên tiếng, hoàn toàn yên tĩnh.

Sau đó, chính là vô tận quang mang từ trong thành tâm bộc phát.

Theo sát phía sau chính là kia từng đợt phảng phất giống như lôi bạo nổ vang không ngừng đánh thẳng vào 4 phương 8 hướng.

Cuồng bạo khí kình càng đem 4 phía kiến trúc loại hình hết thảy vật thể xé nát, ném 4 phía.

Mặt đất tại chấn động, giống như địa chấn tiến đến.

Trên tường thành càng là xuất hiện lít nha lít nhít vết rách.

Ngoài thành, nơi xa.

Đã sớm bị Trương Giác đuổi ra ngoài dân chúng thấy cảnh này, đều rung động cùng sợ hãi.

Mà ở chung quanh 1 cái trên núi hoang, thân là Trương Giác nữ nhi, Trương Ninh đang bị một đám người thủ vệ. Giờ phút này, một đoàn người chính diện mang thần sắc lo lắng nhìn qua phía dưới thành trì, muốn nhìn rõ bên trong tình huống.

Chỉ tiếc, kia cuồng bạo cảnh tượng triệt để nhiễu loạn tầm mắt của bọn hắn.

Không có ai biết Quảng Tông huyện bên trong tình huống.

Tất cả mọi người chỉ có thể đau khổ chờ đợi sau cùng kết cục.

Hoặc cầu nguyện, hoặc nguyền rủa, hoặc mờ mịt.

Chương 11 : hoàng thiên ở trên (hạ)

Kình khí tung hoành, không ngừng phát ra đinh đinh đang đang tiếng vang.

Vô số cắt đứt âm thanh không dứt bên tai.

Chí dương vô cực lực lượng cùng không gì không phá kiếm khí đụng nhau, sinh ra để người ghé mắt kết quả.

Cái này đã là 2 cổ chí cương lực lượng quyết đấu, cũng là Nhạc Duyên cùng Trương Giác tinh thần của hai người đối hướng.

Mỗi một đạo kiếm khí, mỗi một cỗ kình khí, đều là riêng phần mình lực lượng tiến công.

Giờ khắc này, trên người của hai người đều cảm nhận được đối phương lực lượng xung kích.

Ông trời tướng quân Trương Giác kia tràn ngập trên bầu trời Quảng Tông huyện tinh thần bị vô số kiếm khí sinh sinh xé rách, trong lúc nhất thời thủng trăm ngàn lỗ, không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung đau đớn chính du tẩu trong thân thể. Thân thể 4 phía khí tường sớm tại giao phong một khắc này liền bị to lớn bạo phát lực lượng triệt để vỡ nát, quanh thân đạo bào màu vàng đất tức thì bị cắt ra lít nha lít nhít vết rách, ở trong đó, chính từ điểm điểm đỏ ửng dọc theo kia vết rách muốn toát ra tới.

Mà Nhạc Duyên thì là một loại khác cảm thụ.

Tinh thần của hắn cũng không có giống Trương Giác như thế thi triển Hoàng Thiên đại pháp đem nó phát ra ra ngoài, hình thành đầy đủ chiều rộng tới kéo động liên lụy 4 phía năng lượng, mà là đem toàn bộ tinh thần co rụt lại thành một đống, hình thành 1 viên tròn vo như là Kim Đan đồng dạng đồ vật.

Đối đây, Nhạc Duyên thậm chí không có đi hao phí dư thừa tinh thần đi điều khiển những cái kia nứt toác ra đến mà 4 bay loạn múa nhỏ bé kiếm khí.

Cho nên Nhạc Duyên chỗ cảm nhận được cảm giác cùng Trương Giác hoàn toàn khác biệt.

Trương Giác là thuần túy xé rách lăng trì cảm giác, mà Nhạc Duyên thì cảm giác tinh thần của mình tựa như 1 tòa cự đại chuông, đang bị vô số đủ loại kiểu dáng lớn tiểu trọng chùy chính cạch cạch cạch gõ không ngừng.

48 10 cái này 2 đạo số lượng chính lấy thác nước đồng dạng rơi xuống tốc độ tại não hải bên trong lan tràn.

Chấn động dưới, Nhạc Duyên thất khiếu đã xuất hiện biến hóa.

2 mắt phiếm hồng, lỗ tai mất thính giác.

Lỗ mũi ở giữa càng là truyền ra trận trận gỉ vị, trong miệng cũng là xuất hiện vị mặn.

Lần thứ 1.

Nhạc Duyên lần thứ 1 cảm nhận được không giống bình thường giao thủ cảm ngộ.

Nhưng ——

Nhạc Duyên lại biết mình thắng.

Không nhìn đại chùy kia chùy nhỏ đồng dạng cự lực công kích, thúc đẩy kia tản mát ra một bộ điểm kiếm khí tới đối hướng về sau, Nhạc Duyên tụ tập ở trong tay thất tinh trên thân kiếm lực lượng tiến hành sau cùng tiến công.

Một điểm đột phá.

Kiếm ngân vang âm thanh bên trong, Nhạc Duyên trong tay thất tinh kiếm đột phá Trương Giác phòng thủ, cắt đứt hư không, không hiểu xuất hiện trước người, trực tiếp điểm tại đối phương tim, nói: “Ông trời tướng quân, ngươi thua.”

“…”

Mắt thấy điểm kia tại ngực thất tinh kiếm, Trương Giác chỉ có thể yên tĩnh không nói.

Cái này nuôi ra 1 kiếm, quả thật vô song vô đối.

Hắn thua.

Đáng tiếc duy nhất chính là mình bây giờ không phải

mạnh nhất thời điểm.

Tựa hồ nghĩ đến cái gì, Trương Giác quay đầu hướng phương xa nhìn lại, ánh mắt vượt qua đã triệt để trở thành phế tích huyện thành, rơi vào phương xa. Nghiêng tai phía dưới, tựa như đang lắng nghe lấy cái gì.

Cát bụi cuốn ngược, đầy trời bay loạn vật thể tựa như mất đi lực lượng chèo chống, trọng lực tại thời khắc này một lần nữa trở lại đại địa.

Lập tức, Quảng Tông huyện dưới một trận ‘Mưa to’ .

Lập thân ngoài thành, bị Trương Giác sớm đuổi ra ngoài dân chúng cũng không hẹn mà cùng cảm nhận được dưới chân chấn động.

Cảm giác kia, liền như là địa chấn tiến đến, như là thiên quân vạn mã chính phóng ngựa lao nhanh mà tới.

Địa chấn có lẽ không có cơ hội thể nghiệm, nhưng thiên quân vạn mã, bọn hắn thì là thể nghiệm nhiều lắm.

Những năm gần đây, Thái Bình đạo quân đội cùng đại hán quan quân giao chiến vô số lần, không ít thời điểm đều trải nghiệm qua cảm giác này, chỉ bất quá tại thời khắc này có cái này hồi ức người đã nhưng không nhiều. Dù sao không phải chết thảm tại trong loạn quân, chính là đang rút lui thời điểm bị người một nhà giẫm chết, hoặc là chính là bị quan quân người cắt lấy đầu lâu dựng thành kinh quan, đủ loại kiểu dáng kiểu chết đều thay nhau trình diễn.

Nhưng tổng tổng đủ loại chết, tổng so chết đói muốn tới tốt.

Đối từ lúc kia tới lão bách tính đến nói, chết đói… Mới là đáng sợ nhất kiểu chết.

Cho nên ——

Cho dù là bị Hoàng cân lực sĩ khu trục ra Quảng Tông huyện, lưu lại toàn bộ thành trì làm ông trời tướng quân cùng địch nhân trong giao chiến tâm, nhưng bọn hắn cũng không đành lòng bỏ đi ông trời tướng quân.

Bằng không mà nói, bọn hắn những này bị quan quân coi như là ông trời tướng quân bộ khúc người lại có thể đi cái kia bên trong

Từ mênh mang lão tẩu, cho tới lại còn không đi hài tử.

Bọn hắn đã không có đường.

Cho nên chỉ có thể liều ra một đầu sinh lộ đến, liều ra 1 cái mới trời, ai ngăn tại phía trước đều phải chết, mặc kệ là địch nhân, hay là mình.

“Trời xanh đã chết, hoàng thiên đương lập, tuổi tại giáp, thiên hạ đại cát.”

Bỗng nhiên.

Có Hoàng cân lực sĩ thấp giọng nhắc tới lên câu này truyền khắp toàn bộ đại hán, để quan quân sợ hãi khẩu hiệu. Có người ngẩng đầu lên, lập tức liền dẫn tới

những người khác phối hợp, trong lúc nhất thời, toàn bộ Quảng Tông huyện đều vang dội câu nói này.

Trong thành.

Nghiêng tai nghe kia không ngừng mở rộng thanh âm, nguyên bản đã bỏ đi ông trời tướng quân lại lần nữa có động tác.

“Thua “

“Không!”

“Ta sao có thể thua làm sao có thể thua làm sao dám thua “

Lời nói rơi xuống, Trương Giác quanh thân không hiểu sinh ra một cỗ lực chấn động, trực tiếp đem điểm kia ở ngực chỗ thất tinh kiếm cho băng trở về.

4 phía trong hư không, trên trăm đạo đồng căn đồng nguyên hoàng thiên chân khí đang không ngừng lan tràn tới, hướng Trương Giác phương hướng hội tụ.

Song chưởng ngưng nắm thu nạp, những này tràn ngập tới hoàng thiên chân khí liền bị liên tục không ngừng hút vào thể nội. Trong lúc nhất thời, tại cái này tụ cát thành đống lực lượng hội tụ dưới, Trương Giác công lực đúng là lên một tầng nữa, có đã từng đỉnh phong thời kỳ mấy điểm dấu hiệu.

Phát giác được trên người mình kia lăng trì vết thương, Trương Giác cũng không có để quanh thân da thịt bị

kiếm khí cắt đứt ra vết thương băng liệt, ngược lại là hiện ra Thái Bình đạo chủ cao cường tu vi, vận kình bên trong những cái kia như là lăng trì đồng dạng lít nha lít nhít vết thương lập tức lấp đầy, rỉ ra máu tươi càng là cuốn ngược về trong vết thương. Sinh sinh đem những này bao hàm kiếm ý máu tươi bế tại thể nội.

“Lại đến!”

Tán loạn xám trắng tóc dài bay giương bên trong, khí cơ bao phủ Nhạc Duyên quanh thân, đúng là hoàng thiên lại đến.

Nhưng mà đối mặt ông trời tướng quân lại lần nữa khiêu chiến, Nhạc Duyên lại là không để ý đến.

Ngược lại là tại bị đối phương chấn khai thất tinh kiếm về sau, liền bứt ra trở ra.

Kia hư không tràn ngập mà đến hoàng thiên chân khí rơi vào Nhạc Duyên trong mắt đã để hắn dòm ngó Hoàng Thiên đại pháp bộ điểm ảo diệu, hoặc là nói là thuộc về Trương Giác Hoàng Thiên đại pháp ảo diệu. Mà bộ này điểm ảo diệu chính là tại kia Hoàng cân lực sĩ trên thân.

Như trận không phải trận, như 1 không phải 1.

Đây là đồng dạng đặc thù sản phẩm.

Nhạc Duyên tại nhìn thấy Hoàng cân lực sĩ lần đầu tiên liền phát hiện kỳ quái, mà tại tận mắt nhìn đến Trương Giác thời điểm, cũng đã xác định đại bộ phận điểm suy đoán.

Mà trước mặt giờ khắc này, Nhạc Duyên thì là hoàn toàn khẳng định trong lòng phỏng đoán.

Trước đó Trương Giác cũng không phải là mạnh nhất.

Hoặc là nói tại Hoàng cân lực sĩ xuất hiện một khắc kia trở đi, mạnh nhất Trương Giác cũng đã không còn tồn tại, về sau hắn một mực là trạng thái hư nhược.

Cho dù là lập tức, Trương Giác thu nạp những cái kia hoàng thiên chân khí khôi phục tấm giương bộ dáng rơi vào Nhạc Duyên trong mắt cũng bất quá là cáo mượn oai hùm. Bởi vì ở trong mắt Nhạc Duyên, hắn nhìn thấy chính là đối phương cũng không hề hoàn toàn đặt vào những này cùng loại đồng nguyên hoàng thiên chân khí, mà là áp dụng một loại mượn dùng phương thức.

Nhìn lướt qua trong tay thất tinh kiếm, Nhạc Duyên nhìn xem trên thân kiếm kia 7 đạo lỗ thủng, trong đó 1 viên phía trên đã hiển hiện một vòng đỏ bừng. Cái này sờ màu đỏ triệt để đem cái kia đạo lỗ thủng hoàn toàn che giấu.

Nhẹ nhàng run một cái thủ đoạn, tại một trận kiếm ngân vang âm thanh bên trong, chỉ nghe tiếng rít lên, kia nhập vào tường thành bên trong vỏ kiếm bay ngược trở về.

Keng!

Trường kiếm vào vỏ.

“Đáng tiếc.”

“Nếu như là 10 năm trước tung hoành đại hán người thứ 1, ta có lẽ còn có chút hứng thú.”

“Nhưng bây giờ ngươi…”

Không nói lời nói đem ý tứ cho thấy rõ ràng, trở lại ở giữa, Nhạc Duyên đem thất tinh kiếm đeo về bên hông, liền quay đầu nhìn về cửa thành phương hướng đi đến: “Trở thành thất tinh kiếm Thiên Xu, cũng đã có đầy đủ tư cách.”

“Mục đích của ta đã đạt thành.”

“Ông trời tướng quân, cáo từ.”

“Còn xin trân quý ta để lại cho ngươi một điểm cuối cùng thời gian đi.”

Lời nói rải rác, chỉ lưu cho ông trời tướng quân 1 đạo vô tình bóng lưng.

Đưa mắt nhìn Nhạc Duyên bóng lưng biến mất ở cửa thành phương hướng, Trương Giác ở trong quá trình này cũng không có lần nữa dấu hiệu động thủ, ngược lại là mặc cho đối phương an ổn rời đi. Khi Nhạc Duyên thân ảnh biến mất trong tầm mắt về sau, Trương Giác tán đi kia một thân thu nạp mà đến hoàng thiên chân khí, đem nó đều quay lại cho Hoàng cân lực sĩ.

Theo hoàng thiên chân khí quay lại, Trương Giác nguyên bản áp chế gắt gao vết thương kềm nén không được nữa.

Tê tê âm thanh không dứt.

Toàn bộ thân thể rung động bên trong, như là 1 thớt vải bố đang không ngừng bị xé nứt.

Huyết vụ bay giương bên trong, tại dưới ánh mặt trời tại Trương Giác quanh thân hình thành một đoàn cầu vồng.

Vô số đạo huyết sắc kiếm khí hướng 4 phương 8 hướng tán đi.

Ầm ầm âm thanh bên trong, kia Quảng Tông huyện thành tường thành đều sụp đổ!

Ông trời tướng quân đại bản doanh Quảng Tông huyện, tại thời khắc này —— phá vậy.

Chương 12 : thất tinh (thượng)

Tới dễ dàng, đi nhàn nhã.

Tại bước ra Quảng Tông huyện, đón những cái kia chờ đợi ở ngoại vi Hoàng cân lực sĩ cùng cả đám ánh mắt, Nhạc Duyên nhẹ nhàng phấn chấn một chút đạo bào, liền tại bọn hắn kia đủ để ánh mắt giết người dưới dạo bước mà đi.

“…”

Tại trải qua những này đối với mình đằng đằng sát khí mọi người trước người thời điểm, Nhạc Duyên hơi có vẻ ngoài ý muốn nhìn lướt qua những người này, hắn có thể từ đối phương trong mắt cùng trên mặt nhìn thấy vậy căn bản không có ẩn tàng tức giận cùng sát khí, cùng gắt gao nhịn xuống biệt khuất.

Bọn hắn không có bất kỳ cái gì động thủ tâm tư.

Đều nói Thái Bình đạo quân đội tinh nhuệ cùng với thưa thớt, rất nhiều thời điểm đều là đám ô hợp, chính là thuần túy cùng đường mạt lộ lê dân bách tính chỗ tạo thành quân đội, không có chịu qua bất kỳ huấn luyện, thuần túy lấy nhân số ưu thế liền lên chiến trường.

Không có kinh nghiệm cùng lỗ mãng trên cơ bản đều chết tại chiến tranh bên trong, còn lại không phải láu cá xảo trá hạng người giống như ** loại tồn tại này, hoặc là

chính là chân chính có thể làm được kỷ luật nghiêm minh tinh nhuệ.

Rất rõ ràng.

Tại ông trời tướng quân Trương Giác đại bản doanh, có thể ở chỗ này bên trong tự nhiên là cái sau, là khăn vàng trong quân 1 cùng nhất tinh duệ.

Trương Giác tại cái này bên trong hay là có đầy đủ lực khống chế.

Hiển nhiên, những người này rời khỏi Quảng Tông huyện là nhận Trương Giác an bài, thậm chí không được động thủ cũng là Trương Giác phân phó.

Thái Bình đạo chủ Trương Giác đối với mình kết cục như thế nào, sớm đã có tâm lý chuẩn bị.

Ánh mắt thu hồi, Nhạc Duyên đỉnh lấy cái này vô số có thể xưng lưỡi dao ánh mắt biến mất tại cuối con đường.

Khi Nhạc Duyên rời đi về sau, toàn bộ Quảng Tông huyện tường thành cũng ở bên trong bên trong nổ tung kiếm khí dưới triệt để băng liệt, trở thành 1 cái không có tường thành phòng ngự thành trì.

Đầy trời kiếm khí tán đi trừ khử tại vô về sau, lập tức mọi người lập tức hướng Quảng Tông huyện trong thành tiến đến.

Bọn hắn đều muốn biết ông trời tướng quân tình hình gần đây.

Mặc dù bằng vào Hoàng cân lực sĩ mọi người cảm ứng, ông trời tướng quân còn tại, nhưng thấy trẻ tuổi đạo sĩ lúc rời đi nhẹ nhõm bộ dáng, chỉ sợ ông trời tướng quân tình trạng sẽ không làm sao tốt. Bọn này làm ông trời tướng quân Trương Giác thân vệ Hoàng cân lực sĩ sớm đã không phải đã từng, khi đó vừa mới Thái Bình đạo Hoàng cân lực sĩ thân phận bước ra thời điểm, cho là mình cùng thiên công tướng quân đều chính là vô địch thiên hạ, làm việc đem không có gì bất lợi. Nhưng sự tình phát triển thường thường cùng mình suy nghĩ chệch hướng không ít.

Tại cùng quan quân trong lúc giao thủ, bọn hắn kiến thức đến trong thiên hạ cái khác đỉnh tiêm cao thủ, cũng nhìn thấy chân chính kinh lịch sa trường, từ trong đó đi ra tinh nhuệ.

Vô số chiến tranh cùng tử vong, để bọn hắn đã sớm nhận rõ hiện thực.

Còn chưa sáng lập Thái Bình đạo Trương Giác có lẽ vô địch thiên hạ, nhưng là sáng lập Thái Bình đạo ông trời tướng quân thì là tại đi xuống dốc.

Khi mọi người tiến vào tường thành sụp đổ Quảng Tông huyện thời điểm, bọn hắn cũng đã là trợn mắt hốc mồm.

Nguyên bản đại bản doanh giờ phút này cơ hồ là trở thành phế tích, không chỉ có là 4 phía tường thành bị phá, mà lại bên trong kiến trúc cũng kém không nhiều bị di thành đất bằng. Khắp nơi đều là băng liệt mặt đất, lít nha lít nhít vết kiếm cùng cái hố nhỏ, tại trên đó thì là

loạn thất bát tao nát vật.

Những này đáng sợ cảnh tượng chẳng qua là để mọi người chấn kinh một chút, lập tức bọn hắn lực chú ý đặt ở kia đứng tại chính giữa ông trời tướng quân trên thân.

Đạo bào màu vàng đất rách mướp, nguyên bản tại bọn hắn trong ấn tượng chỉ là đen trắng xen lẫn tóc giờ phút này đã là đều xám trắng, chính tán loạn choàng tại trên vai. Trừ cái đó ra, càng để người chú ý chính là tại ông trời tướng quân 4 phía, kia rơi trên mặt đất tạo thành đỏ ửng.

Còn chưa đến gần thân, xông vào mũi mà vào chính là gay mũi mùi máu tươi.

Mà Trương Giác cứ như vậy kinh ngạc đứng tại kia bên trong, không nhúc nhích ngắm nhìn phương xa.

“Ông trời!”

Đi ở trước nhất thân vệ thấy thế lập tức lên tiếng kinh hô, tại chào hỏi sau lưng mọi người đồng thời còn phân phó nói: “Lập tức đi đem tiểu thư mời đến.” Đồng thời, một đám Hoàng cân lực sĩ đem cái này bên trong vây lại, ngăn cách phía sau bách tính.

Sau đó bước nhanh về phía trước, cùng cái khác mấy tên tâm phúc cẩn thận từng li từng tí đi đỡ lên ông trời tướng quân tới. Càng có Hoàng cân lực sĩ chuẩn bị vận chuyển hoàng thiên chân khí, đem cái này thân thể của mình bên trong hoàng thiên chân khí quay lại Trương Giác trong thân thể.

“Không cần!”

Ngay tại bọn này Hoàng cân lực sĩ chuẩn bị đem chân khí chuyển di thời điểm, Trương Giác mở miệng cự tuyệt nói: “Thời gian của ta đã không nhiều.”

“Gọi Trương Ninh tới, ta muốn bàn giao một ít chuyện.”

Thuộc hạ nghe vậy muốn mở miệng nói cái gì, nhưng nhìn thấy Trương Giác thần sắc về sau, chỉ có thể tương lai cổ họng lời nói cho nén trở về, nói: “Ông trời, thuộc hạ đã để người đi mời tiểu thư.”

Nghe vậy, Trương Giác gật gật đầu, liền nhắm hai mắt lại.

Trong đầu của hắn bên trong một mực quanh quẩn trước đó cùng trẻ tuổi đạo sĩ Nhạc Duyên giao thủ quá trình, quá trình đang bị hắn 1 tấm 1 tấm trong đầu chiếu lại.

Bởi vì hắn Trương Giác tại lần này trong lúc giao thủ, phát hiện một chút kỳ quái địa phương.

Dù là giữa 2 người giao phong chỉ có 1 chiêu, nhưng chính là 1 chiêu này bên trong để hắn nhòm ngó một tia không hài hòa địa phương.

Hoặc là nói là tại hắn tại cuối cùng thu nạp hoàng thiên chân khí đem tự thân cảnh giới cùng công lực cưỡng ép bay vụt thời điểm, Trương Giác tràn lan ra tinh thần phát hiện kia một sợi xuất hiện trẻ tuổi đạo sĩ trên thân vấn

đề.

Thất tinh kiếm.

Còn có kia phần không hài hòa…

Thật chẳng lẽ có người có thể đạt tới tình trạng kia sao

Ngay tại Quảng Tông huyện giữa bầu trời công tướng quân Trương Giác tại truyền đạt hậu sự thời điểm, rời đi Quảng Tông huyện, đi trên đường Nhạc Duyên đột nhiên ngừng lại.

“…”

“Ừ”

Nguyên bản hoành treo ở bên hông thất tinh kiếm đột nhiên bị Nhạc Duyên cho ngay tiếp theo vỏ kiếm đứng im lặng hồi lâu trên mặt đất, thân hình đột nhiên đánh 1 lảo đảo, một tay án lấy chuôi kiếm chèo chống thân thể, một tay che lấy cái trán, tự lẩm bẩm: “Cái này… Lại tới sao “

Chân khí trong cơ thể không bị khống chế xuất hiện bạo động, bước chân liên hệ lảo đảo đến mấy lần về sau, Nhạc Duyên cái này liền nắm lên thất tinh kiếm trực tiếp quay người vận khởi khinh thân công pháp trôi hướng bên cạnh rừng cây nhỏ.

Khi tuổi trẻ đạo sĩ đi tới một chỗ tảng đá lớn phía trước thời điểm, thân hình của hắn đột ngột định tại kia bên trong.

Lại cẩn thận nhìn lên, đã thấy sắc mặt của hắn chậm rãi xuất hiện quỷ dị biến hóa.

Lấy mi tâm vì trung tuyến thành trái phải chia đôi điểm, sắc mặt thình lình hiện ra 2 đạo khác biệt thần sắc biến hóa.

Má trái lạnh lùng vô tình cao cao tại thượng, phảng phất giống như tiên thần; má phải thì là thống khổ vạn điểm, đều là thương xót thái độ, tựa như Phật Đà hiện thế.

“Đừng ở giãy dụa.”

“Cũng đừng làm thương xót thái độ.”

“Ngươi vừa mới giết chết thế nhưng là ông trời tướng quân Trương Giác, phải biết hắn nhưng là ta tín đồ a ~” trong lời nói mang theo một tia vui cười vị, nhưng không có mảy may nhân tình vị, ngược lại là càng lộ vẻ vô tình: “Đây chính là ta Đông Hoàng quá 1 trung thực tín đồ, ngươi vì sao muốn mang lên này tấm từ bi chi sắc “

Không sai.

Thái Bình đạo chỗ thờ phụng thần có 2 cái.

Một là cái gọi là Hoàng lão, mặt khác một thì là bên trong Hoàng Thái ất, thái ất cũng làm quá 1.

Cho nên xưng là Trương Giác vì cuồng tín đồ, cũng không có cái gì sai.

“Ngươi tại sử dụng lực lượng của ta thời điểm, liền hẳn phải biết sẽ có cái dạng gì đại giới.”

“Dùng càng nhiều, liền sẽ càng ngày càng mất đi bản thân.”

“Ngươi bây giờ còn nhớ rõ mình là ai nhưng chính là bởi vì ngươi quá thông minh, sinh ra hậu quả mới có thể càng thêm nghiêm trọng.”

“Nghĩ đến ngươi bây giờ đã triệt để quên tên của mình.”

“Ngươi chậm rãi biến thành ta hình dạng.”

“Ngươi sẽ chỉ chậm rãi nhớ được mình họ Nhạc tên duyên, là sơn nhạc nhạc, duyên điểm duyên.”

“Từ đó về sau, chúng ta chính là Nhạc Duyên.”

Lời nói rơi xuống, trẻ tuổi đạo sĩ chậm rãi nhắm hai mắt lại, trên mặt quỷ dị thần sắc khôi phục hài hòa.

Lại lần nữa mở mắt, hắn đã là lúc trước người kia.

Nhạc Duyên.

—

Chương 13 : thất tinh (hạ)

“Phụ thân!”

Bị Hoàng cân lực sĩ một lần nữa từ trên núi hoang mang về Quảng Tông huyện Trương Ninh tại nhìn thấy cha mình Trương Giác thân ảnh một khắc này, bất quá hơn mười tuổi tiểu nữ hài nhi liền mất đi lực lượng, cả người cơ hồ tê liệt ngã xuống trên mặt đất.

Trong ấn tượng của nàng, phụ thân của mình một mực là thiên hạ thứ 1, vô luận cái dạng gì khó khăn đi tới Trương Giác trước mặt đều có thể bị nó tiện tay giải quyết.

Làm kình thiên trụ đồng dạng phụ thân, giờ phút này…

Phế phẩm đạo bào.

Hoa râm tóc.

Cùng phun tung toé tại 4 phía máu tươi phát tán ra mùi tanh, đều tại mỗi giờ mỗi khắc đánh thẳng vào tiểu nữ hài nhi giác quan.

Làm sao lại

Kình thiên trụ, sụp đổ.

Bất quá 10 tuổi trái phải tiểu nữ hài nhi không cách nào hình dung tâm tình của mình, nàng chỉ biết một cỗ vô hình sợ hãi đang không ngừng nắm chặt lòng của mình.

Một cỗ nhìn không thấy nguy cơ đang từ 4 phương 8 hướng hướng mình vọt tới.

Sợ hãi.

Lo lắng.

Một loạt cảm xúc ở trong lòng tràn ngập, khuôn mặt nhỏ nhắn bên trên càng là che kín mờ mịt.

Nhưng, duy nhất không có là nước mắt.

Bởi vì nàng Trương Ninh từ nhỏ liền là sinh ra ở Thái Bình đạo bên trong, nàng từ mở mắt một khắc này bản thân nhìn thấy chính là dạng này phảng phất giống như địa ngục thế đạo.

Thân là ông trời tướng quân nữ nhi, nàng có thể khóc có thể cười, thậm chí có thể khiếp nhược, nhưng duy chỉ có sẽ không khóc. Bởi vì nàng cũng đã gặp quá nhiều nhân thế gian thăng trầm.

Không!

Xác thực nói là tại cao tầng bên trong đó mới là thăng trầm, tại bá tính nhóm bên trong chẳng qua là 1 câu cầu sống.

Cầu sống 2 chữ bên trong bao hàm rất rất nhiều.

“…”

Trương Giác nhìn lấy mình nữ nhi đem nước mắt cho

sinh sinh nghẹn trở về cử động, không khỏi vui mừng cười một tiếng, phất phất tay, ra hiệu đám kia vây quanh ở 4 phía bảo hộ Hoàng cân lực sĩ tản ra duy trì trật tự về sau, lúc này mới vẻ mặt tươi cười đưa tay vuốt vuốt tiểu nữ hài trên đầu tóc để chỏm, nói: “Rất tốt, mị nương một mực biểu hiện đều rất tốt.”

Mị nương là Trương Ninh nhũ danh, có thể gọi cái tên này đều là thân mật người.

Lập tức Trương Giác lại vạch ra Trương Ninh khuyết điểm: “Nhưng là mị nương ngươi còn có không ít khuyết điểm, trên mặt biểu lộ vẫn cần khống chế, không thể để cho người khác phát giác được ngươi đến cùng đang suy nghĩ gì.”

“Bởi vì, làm ta Trương Giác nữ nhi là rất mệt mỏi.”

“Về sau mị nương ngươi cũng chỉ có mình 1 người, cho nên càng muốn học được khống chế.”

Để Trương Ninh ngoài dự liệu chính là mình phụ thân thời khắc này lời nói vẫn là dạy bảo, nhưng là nàng có thể cảm nhận được cha mình khí tức ngay tại từng bước một yếu bớt.

Ngửa đầu.

Nhìn qua trước mắt phụ thân, Trương Ninh lần thứ 1 không để ý đến Trương Giác thật thà thật thà dạy bảo, ngược lại là nói một câu: “Ta muốn báo thù.”

“Hướng cái đạo sĩ kia!”

Trương Ninh trước đó gặp qua trẻ tuổi đạo sĩ, chính là đối phương xuất hiện, mới phát sinh đằng sau một loạt sự tình.

Nàng biết đối phương chính là nhắm vào mình phụ thân mà tới.

Tại Trương Ninh nho nhỏ trong lòng, nàng có chút phẫn hận đạo môn.

Những tên kia không chỉ có không có tới hỗ trợ, ngược lại là lôi kéo lên chân sau, thậm chí nhắm vào mình phụ thân trực tiếp xuất thủ.

Nữ nhi lời nói để Trương Giác không khỏi sững sờ, vuốt ve động tác cũng im bặt mà dừng.

Xương bên trong quật cường cùng cố chấp.

Còn có kia không cách nào ma diệt cứng cỏi.

Đối với mình nữ nhi là một cái dạng gì tính nết, hắn tự nhiên là hết sức rõ ràng.

Hoặc là nói đúng là hắn chính Trương Giác đem nữ nhi bồi dưỡng thành hiện tại bộ dáng như vậy.

Trầm mặc một chút, Trương Giác cũng không có trực tiếp trả lời nữ nhi của mình vấn đề này, ngược lại là hỏi một câu nhìn như không liên quan lời nói: “Mị nương, ngươi biết thất tinh kiếm sao “

Thất tinh kiếm

Trương Ninh ngẩng lên khuôn mặt nhỏ, chớp mắt một cái con ngươi, kia còn tràn ngập tại trong mắt bi thương tại giờ khắc này bị phụ thân lời nói cho làm tiêu tán không ít, mặc dù không biết rõ vì sao lại hỏi cái này vấn đề, nhưng Trương Ninh hay là đem những gì mình biết đáp án nói ra, dù sao đây coi như là một loại kiến thức căn bản.

“Thất tinh kiếm… Kia là đạo gia pháp kiếm.”

“Đây là phụ thân đã từng giao cho ta Đạo gia thường thức.”

Nói đến đây bên trong, Trương Ninh bỗng nhiên thần sắc khẽ giật mình, lập tức kinh ngạc nói: “Phụ thân, chẳng lẽ…” Bởi vì pháp kiếm cũng không phải là dùng để chiến đấu dùng bảo kiếm.

Trương Ninh nghi vấn rất nhanh đạt được đáp án, Trương Giác chỉ là khẽ vuốt cằm, nói: “Đối phương dùng chính là thất tinh kiếm.”

Cái này! ! !

Trương Ninh triệt để sững sờ.

Cái này cùng mình phụ thân dạy bảo mình thường thức hoàn toàn khác biệt.

Thân là Thái Bình đạo chủ Trương Giác nữ nhi, coi là tiểu Thiên sư Trương Ninh há lại sẽ không biết được

những này đạo môn thường thức cùng quy củ đâu

Thất tinh kiếm sao có thể dùng để chiến đấu

1 thanh hoàn chỉnh bảo kiếm đơn thuần sức chiến đấu đến nói cuối cùng muốn so trên thân kiếm sợi 3D làm loạn thất bát tao muốn tới phải mạnh.

Thất tinh thất khổng càng là sẽ để cho bảo kiếm thụ lực không vân, cực kì dễ dàng nhận tổn thương.

Tại trong lúc giao thủ, tuỳ tiện ở giữa sẽ bị chặt đứt.

Huống chi là tại tuyệt đỉnh cao thủ trên tay.

Thất tinh kiếm dạng này đạo gia pháp khí phụ thân của nàng Trương Giác cũng có được, ban đầu ở cùng quan quân giao chiến, Trương Giác từng mượn thất tinh kiếm phối hợp tự thân Hoàng Thiên đại pháp thi triển qua có thể so thần thông hô phong hoán vũ chi thuật.

“Đối phương chỉ sợ là tại thực hành 1 cái kinh khủng kế hoạch.”

“Hắn coi là cha tâm huyết vì kia thất tinh kiếm mở ánh sáng, dùng vi phụ chi mệnh điểm Thiên Xu.”

Trước đó đoạn thời gian kia Trương Giác đều là đang suy nghĩ những vấn đề này, giờ phút này Trương Giác bắt đầu đem mình khoảng thời gian này suy nghĩ đến đồ vật toàn bộ thuật lại cho mình nữ nhi: “Thất tinh khai quang, lấy nhân chi tâm huyết tính mệnh tô điểm thất tinh.”

“Lấy người kia có thể vì người bình thường tuyệt đối không đủ tư cách, thậm chí ngươi kia Nhị thúc cùng Tam thúc cũng không có tư cách này.”

“Trừ ta ra, nếu như không có đoán trước sai, hắn sẽ còn giết 6 người.”

“6 người này thân phận sẽ là đối lại sau thiên hạ thế cục rất có ảnh hưởng người.”

“Chỉ có loại tồn tại này, bọn hắn mới có tư cách này.”

“Nếu như vi phụ không có phỏng đoán sai, người kia mục tiêu tiếp theo đem rất có thể sẽ là Âm Quý phái chưởng môn Đổng Trác cùng đương kim thiên tử Lưu Hoành…”

“Hắn sẽ giết đủ 7 người tuyển sau mới có thể thu tay lại.”

“Trẻ tuổi đạo sĩ danh tự họ Nhạc tên duyên… Ân không đúng! Cái tên này chưa hẳn liền thật là hắn.”

“Mị nương, ngươi ghi nhớ điểm này.”

“Bị giết đủ 7 người sau có lẽ sẽ biến mất một đoạn thời gian, nhưng ở cái nào đó cần thời điểm, hắn sẽ lại lần nữa đứng ra, xuất ra chuôi này thất tinh kiếm lấy đi hắn chân chính kế hoạch.”

“Nếu muốn báo thù, như vậy mị nương liền nhất định phải an tâm chờ đợi , chờ đợi một cái kia thời khắc mấu

chốt.”

Sau khi nói đến đây, Trương Giác sắc mặt từ tái nhợt chuyển thành hồng quang đầy mặt, đã đi tới hồi quang phản chiếu giai đoạn, nhất là nghĩ đến chỗ sâu, tinh thần của hắn đúng là càng phát phấn khởi.

Đột nhiên.

Trương Giác trong đầu linh quang lóe lên, hắn nghĩ tới đạo môn bên trong 1 quyển trong điển tịch chỗ sách đồng dạng ghi chép cùng thịnh truyền một loại thuyết pháp.

Thì ra là thế.

Vậy mà là vật kia.

Thất tinh.

7 người.

“Nguyên lai hắn là muốn cướp đoạt khí vận, muốn…” Kia đã đến cổ họng lời nói tựa hồ bị một cỗ vô hình lực lượng ngăn lại dừng, nguyên bản mượn hồi quang phản chiếu tụ đến tinh khí thần tại thời khắc này bị 1 đạo tiềm ẩn tại thể nội kiếm ý triệt để đánh tan.

Thanh âm ngừng.

Chưa xong lời nói cứ như vậy tại Trương Ninh đỉnh đầu phiêu tán.

Trương Ninh tâm run lên bần bật, chậm rãi đem ánh mắt hướng cha mình trên mặt nhìn lại, nhìn thấy chỉ có kia còn sót lại chấn kinh vẻ kinh ngạc cùng thất khiếu rướm máu khủng bố bộ dáng.

Ông trời tướng quân Trương Giác, một.

Cùng lúc đó.

Hành tẩu ở trong núi Nhạc Duyên phát giác được bên hông thất tinh kiếm rung động, quay người hướng Quảng Tông huyện phương hướng nhìn lại.

Tay phải nhẹ nhàng tại trên vỏ kiếm vỗ một cái, trên mặt của hắn lộ ra hài lòng mỉm cười.

—

Chương 14 : Thiên gia

Trung bình nguyên niên.

Thái Bình đạo chủ Trương Giác chết bệnh tại Quảng Tông huyện.

Cái này 1 đạo tin tức tự truyện ra về sau, trong thiên hạ những người khác đều chấn kinh kinh ngạc.

Nhất là phụng mệnh vây quét khăn vàng quân chúng sĩ quan tướng lĩnh càng là như vậy.

Có người kinh ngạc, có người nghi hoặc, càng có người chỉ cảm thấy không hiểu ra sao.

Mà tâm tư thâm trầm người càng là sẽ cảm thấy cái này 1 đạo tin tức ẩn chứa đồ vật để người không dám đi truy đến cùng.

Dù sao đường đường Thái Bình đạo chủ, 10 năm trước thiên hạ đệ nhất nhân sao lại chết bệnh

Đạo này tin tức tại một ít người trong mắt quả thực là lường gạt người trò cười.

Nhưng đối với trong triều đình một ít người đến nói, cái này Thái Bình đạo chủ phải chăng chết bệnh cũng không trọng yếu, trọng yếu chính là hắn cái này loạn thần tặc tử rốt cục chết rồi.

Nhất là đối ở vào đại hán đô thành Lạc Dương, ngồi

ngay ngắn ở trên long ỷ Hoàng đế Lưu Hoành mà nói càng là như vậy.

“Hắn…”

“Chết “

Nghiêng đầu, Lưu Hoành tùy ý đem một đôi chân cúi ở phía trước quỳ người trên thân, một đôi tay càng là thu tại màu đỏ thẫm miện ăn vào bên trong, trong miệng thì là ăn cống lên hoa quả, đang nghe hoạn quan Trương Nhượng bẩm báo về sau, Lưu Hoành kia bị đế quan trước 12 xuyên ngọc lưu ngăn che sắc mặt rốt cục xuất hiện một chút biến hóa.

Ngữ khí như chần chờ, lại tựa như không quan tâm.

“Hắn rốt cục chết a.”

“Trời xanh há lại sẽ chết đi kiến càng lay trời, không gì hơn cái này.”

Thuận miệng đem trong miệng hột phun ra, một bên một cái khác tên hoạn quan lập tức đưa tay tiếp được, Lưu Hoành tiếp tục nói: “Ngươi xác định hắn là chết bệnh “

“…”

Mặt trắng không râu Trương Nhượng nghe vậy tất nhiên là chỉ có thể khóe miệng co giật một chút, dùng kia hơi có vẻ bén nhọn âm nhu tiếng nói mở miệng hồi đáp: “Trong thiên hạ đều là dạng này truyền ngôn, tấm kia tặc chết bệnh tại Quảng Tông huyện, về phần hắn phụ

thuộc đào vong trống không.”

“Tại nô tỳ xem ra, trương này tặc chết bệnh là tuyệt đối sẽ không.”

“1 đã từng thiên hạ đệ nhất nhân, chết bệnh kết quả như vậy quả thực là một giới trò cười.”

“Như thật tin, đó mới là đánh Thiên gia mặt mũi.”

“Cho nên… Chỉ có một cái khả năng, tấm tặc bị nhân sinh sinh đánh chết.”

Trương Giác là nhân vật bậc nào, Trương Nhượng há lại sẽ không biết

Mấy năm trước, Trương Giác từng mang theo « thái bình yếu thuật » tới qua hoàng cung, tự mình bái kiến Thiên gia Lưu Hoành, thậm chí dâng lên qua « thái bình yếu thuật » để Thiên gia dòm ngó bí ẩn trong đó. Mà lại Trương Giác kia tung hoành thiên hạ một thân võ công nghe nói bắt đầu từ cuốn sách này bên trong lĩnh ngộ mà tới.

Nói trắng ra, trong thiên hạ này hiểu rõ nhất « thái bình yếu thuật » người trừ Trương Giác 3 huynh đệ cùng bọn hắn người thân cận nhất bên ngoài, chỉ sợ trừ kia truyền cho Trương Giác bí tịch ‘Nam hoa lão tiên’ bên ngoài, chính là trước mắt Thiên gia Lưu Hoành.

Nếu nói biết được « thái bình yếu thuật » người chính là Thái Bình đạo bên trong người lời nói, như vậy…

Thấp đầu không hề động, Trương Nhượng chỉ là dùng khóe mắt liếc qua liếc qua trước mắt Thiên gia, phần này suy đoán ai cũng không dám nói. Mà lại ai cũng không biết lúc trước Trương Giác tiến cung diện thánh quá trình bên trong, hắn đến cùng cùng Thiên gia nói thứ gì.

Chí ít ở trong tối địa bên trong, Trương Nhượng cùng cái khác thập thường thị bên trong mấy người đã từng thảo luận qua vấn đề này, đều cảm thấy Thiên gia có cố ý để Thái Bình đạo phát triển an toàn hiềm nghi.

“A!”

Một tiếng cười nhạo, để quỳ rạp xuống đất dùng đầu chống lên Lưu Hoành 2 chân tiểu hoạn quan đầu thấp hơn, theo đầu đong đưa, kia ngọc lưu bên trên hạt châu không ngừng phát ra tiếng va chạm dòn dã, chậm rãi quay đầu, Lưu Hoành thật là chân thành nói: “Nhưng trẫm tin.”

Trẫm tin!

Ngắn gọn một câu, để cái này tại triều đình bên trong quyền thế cơ hồ che trời đại hoạn quan Trương Nhượng cả người toàn thân trên dưới đều chảy ra mồ hôi lạnh.

Bất quá trong chớp mắt, phía sau lưng của hắn đã toàn bộ ẩm ướt lại.

Phía ngoài những người kia đều chỉ nói mình mấy cái hoạn quan tịnh xưng thập thường thị, nhưng trên thực tế lại có mấy người biết được trong lòng bọn họ nơm nớp

lo sợ trước mắt Thiên gia Lưu Hoành cũng không phải bị người khống chế đồ đần.

Thiên gia khủng bố, chỉ có thập thường thị rõ ràng nhất.

Mím môi một cái, nuốt nước miếng một cái , mặc cho kia mồ hôi từ cái trán trượt xuống, Trương Nhượng chỉ có thể kiên trì hồi đáp: “Tấm kia tặc tất nhiên là chết bệnh.”

“Cho nên…”

“Mở nó quan tài, đâm nó thi.”

“Lấy đó trừng trị.”

Lưu Hoành lắc lắc ống tay áo, nói như thế: “Đây coi như là trẫm cho Trương Giác đã từng luận đạo chi ân.” Về phần Trương Giác 2 cái đệ đệ Trương Bảo Trương Lương, từ đầu tới đuôi liền không có bị Lưu Hoành để ở trong mắt.

Liền như là những cái kia dân đen đồng dạng.

Muốn dẫm lên không làm bị thương rất khó chưởng khống kia phần lực đạo, nhưng là coi nhẹ không chút nào để ý, Lưu Hoành hay là làm được.

Đạt được ý chỉ về sau, thập thường thị bên trong triệu trung thì lập tức cung cung kính kính đem viết tốt thánh chỉ trình tới, nhìn lên trời nhà Lưu Hoành tùy ý ở phía trên đắp lên ngọc tỉ truyền quốc ấn ký về sau, cái này liền cung cung kính kính lui ra ngoài.

Từ đầu tới đuôi, triệu trung không có mở miệng nói một câu, chỉ là yên lặng dùng hành động biểu thị.

“Đúng rồi.”

Làm xuống đối Trương Giác sau cùng xử trí về sau, thiên tử Lưu Hoành tựa hồ nhớ ra cái gì đó chuyện quan trọng, cái này liền mở miệng hỏi: “Trẫm còn có bao nhiêu tiền “

Nghe vậy, một mực chủ yếu phụ trách mua bán quan tước Trương Nhượng lập tức tiến lên nhỏ giọng nói ra một con số.

Con số này vừa vào Lưu Hoành trong tai, đã thấy hắn sắc mặt đại biến, cả người trở nên phẫn nộ đến cực điểm.

“Kia là trẫm tiền!”

“Bọn hắn đều đáng chết!”

Từ kế vị lên, Lưu Hoành liền biết hoàng vị chỗ đại biểu ý nghĩa, biết Thiên gia cái này 1 xưng hô có cái gì hàm nghĩa.

Thiên gia Thiên gia, thiên hạ 1 nhà.

Thiên tử đã quốc gia.

Hợp lại chính là Thiên gia.

Thân là 1 cái ngay từ đầu có chí lớn hướng Hoàng đế

Lưu Hoành làm sao không rõ ràng thế cục

Quân bị hoang phế, đường đường tiền của quốc gia tài vậy mà là ít đến thương cảm.

Mà lại bình thường không phải thiên tai chính là nhân họa.

Cho dù là muốn đi ra Lạc Dương, kia cũng là khó khăn trùng điệp.

Nếu chỉ là một người bình thường kia còn tốt, nhưng Lưu Hoành vừa vặn là 1 cái cực kì người thông tuệ.

Tại phân tích thời gian thật dài về sau, hắn phát hiện thiên hạ này vấn đề kỳ thật cuối cùng chính là 1 cái chữ lợi, cũng chính là vấn đề tiền.

Hết thảy hết thảy, muốn giải quyết bọn chúng đều cần tiền.

Dù sao có tiền có thể làm mài đẩy quỷ.

Nhưng tiền đi đâu bên trong

Lưu Hoành cũng biết.

Kia là rơi vào thế gia túi bên trong.

Muốn đem bộ này điểm lợi ích đoạt lại, kia là gì chờ khó khăn.

Phải biết đoạt người tiền tài như giết người phụ mẫu, có

thể nói là thù không đợi trời chung.

Mà lại muốn chính diện giải quyết vấn đề này, không thể nghi ngờ là quá mức khó khăn, hắn Lưu Hoành cũng không có như vậy triệt để quyết tâm. Hắn thấy toàn bộ đại hán đã là thói quen khó sửa, thân là thiên tử Lưu Hoành chỉ có thể chiêu thần kỳ, đi đường tắt.

Thế là lớn thông minh hắn nghĩ ra 1 chiêu lớn thông minh chiêu số.

Đó chính là —— bán quan.

Dân đen nơi nào có tiền, đều bị những tên kia ép khô.

Cho nên bọn hắn mới có tiền.

Quan, liền bán cho bọn hắn.

Mà lại cái này quan còn không phải mãi mãi, là thuộc về giai đoạn tính.

Cái dạng gì chức quan, cái dạng gì giá cả.

Cái dạng gì thời gian, cái dạng gì ưu đãi.

Thiên tử Lưu Hoành cùng hắn thập thường thị đem bán quan điểm này chơi ra bông hoa đến, đủ loại kiểu dáng giá cả gói phục vụ thay nhau trình diễn.

Tại một phen thao tác dưới, thiên tử Lưu Hoành đạt thành mình một bộ điểm mục đích.

Không chỉ có đem nguyên bản bình tĩnh triều đình quấy thành một đoàn, càng làm cho hoạn quan quật khởi, bắt đầu giữa hai bên tranh đấu, thậm chí nhờ vào đó bắt đầu cấm, để bọn hắn tự giết lẫn nhau, mà mình làm ngư ông. Như thế thế cục thẳng đến Trương Giác vào cung bái kiến mình một khắc này mà sinh ra biến số.

Nhưng Trương Giác 'Chết bệnh' lại làm cho thiên tử Lưu Hoành phát giác được tình thế biến hóa.

Giờ khắc này đột nhiên hỏi Trương Nhượng cái này vấn đề tiền, làm rất hiểu rõ Thiên gia thập thường thị đứng đầu Trương Nhượng đã phỏng đoán đến Hoàng đế tâm tư.

Thiên gia, muốn xuất thủ.

—

Chương 15 : nội đấu

Quân doanh đại trướng.

Phảng phất giống như 1 tòa núi thịt ngồi liệt tại nơi đó Đổng Trác sắc mặt ngưng trọng, im lặng im lặng.

Có thể xưng tiểu nhi lớn bằng cánh tay 5 ngón tay nắm lấy 1 tôn thanh đồng bình rượu chính bóp tại lòng bàn tay, đặt tại trước ngực.

Ở phía trước trên bàn thì là bày biện vừa mới trước đó không lâu thu được mới nhận được tin tức xác thật.

Thái Bình đạo chủ Trương Giác chết rồi.

Cái này đã khiến người ngoài ý, thực cũng đã người không cảm thấy ngoài dự liệu.

Khi cầm tới Trương Giác chết bệnh tin tức ngay lập tức lên, Đổng Trác liền lập tức phái người đi điều tra chân tướng sự tình. 10 năm trước thiên hạ thứ 1, chết bệnh kết cục như vậy hắn tự nhiên là không thể tiếp nhận. Huống chi trước đó không lâu hắn Đổng Trác thụ triều đình chiêu mộ mới vừa cùng Trương Giác mới giao thủ qua, sau đó thân là Âm Quý phái chưởng môn Đổng Trác ăn trộm 1 chiêu, sau đó… Liền không có sau đó.

Cái gọi là ăn trộm đã là võ công bên trên giao thủ, càng là song phương quân đội giao phong.

Đổng Trác tuyệt đối không ngờ đến hắn tây lạnh tinh

nhuệ thật là bị Trương Giác Hoàng cân lực sĩ ngăn cản xuống dưới, được một lần song thua kết quả.

Cúi đầu nhìn lướt qua lồng ngực của mình, kia bên trong còn sót lại đau cảm giác chứng liên lụy 4 phía, ẩn ẩn làm đau.

Hoàng Thiên đại pháp không hổ là Trương Giác từ đạo môn điển tịch thái bình yếu thuật bên trên lĩnh ngộ mà đến tuyệt học, quả nhiên là cương mãnh đến cực điểm. Lấy hắn Đổng Trác Thiên Ma công vậy mà là không cách nào hoàn toàn tiết ra kia cỗ cương mãnh lực đạo, sinh sinh bị Hoàng Thiên đại pháp phá thiên ma lực trường, tại ngực nặng 1 quyền.

Nếu như không phải là bởi vì hắn Đổng Trác nghịch luyện Thiên Ma công, khiến cho tự thân thân thể sinh ra dị biến, trở nên dị thường mập mạp lời nói, chỉ sợ một quyền kia phía dưới, hắn Đổng Trác không thiếu được cũng sẽ trọng thương mang theo.

Nhưng cho dù là dạng này, tại trúng chiêu về sau, Đổng Trác vẫn là tốn hao thời gian nửa tháng mới đưa kia cỗ hoàng thiên chân khí dùng thiên ma chân khí tiêu mất đi.

Cho dù là bị chính hắn ma đổi sau Thiên Ma công, nhưng cho tới bây giờ Đổng Trác vẫn có thể cảm nhận được ngực ẩn ẩn làm đau.

“…”

“A!”

Một tiếng cười nhạo, tại đem rượu tôn bên trong rượu uống một hơi cạn sạch về sau, lưu lại những cái kia vẩy vào sợi râu bên trên rượu, Đổng Trác không có đi lau những rượu này, mà là thì thầm lẩm bẩm: “Thật đúng là có chút ngoài ý muốn.”

“Bản tọa còn tưởng rằng ngươi đến lúc đó sẽ chết tại trên tay ta.”

Đổng Trác đối Trương Giác Hoàng Thiên đại pháp phi thường có hứng thú, tại mình nghịch luyện Thiên Ma công xảy ra vấn đề về sau, Đổng Trác đến nay liền muốn tìm kiếm có thể làm cho mình lại đột phá tiếp phương pháp dùng để đánh vỡ tự thân bình cảnh, đến làm dịu thậm chí giải quyết nghịch luyện Thiên Ma công xuất hiện vấn đề.

Trước đó tìm tới Trương Bảo cùng nó hợp tác, thậm chí nói ra mình hiểu biết đến tin tức, sở cầu mục đích tất nhiên là đơn giản.

Đó chính là Trương Giác võ học —— Hoàng Thiên đại pháp.

Hoàng Thiên đại pháp tuy nói là Trương Giác từ thái bình yếu thuật bên trong lĩnh ngộ mà đến, nhưng cũng không phải là dành riêng cho hắn võ học, mà là bị Trương Giác dùng để truyền cho qua những người khác. Trong đó Trương Giác 2 cái đệ đệ Trương Bảo cùng Trương Lương cũng là Hoàng Thiên đại pháp người tu luyện.

Tìm kiếm Hoàng Thiên đại pháp từ Trương Giác tới tay,

tự nhiên là không có khả năng. Không nói trước đạo môn cùng Ma môn quan hệ, nhất là tại giao thủ Đổng Trác ngược lại đại bại thua thiệt về sau, cái này tỉ lệ liền càng tiểu.

Nhưng nếu từ Trương Bảo cùng Trương Lương trên thân tới tay, vậy thì nhiều mấy điểm khả năng.

Nhất là khi Trương Giác gặp phải nguy cơ về sau, vì cầu tồn Trương Bảo tất nhiên sẽ làm ra tương ứng lựa chọn.

Chỉ là Trương Giác đã chết, thế cục đã xuất hiện biến hóa.

"… Ừm!"

"Xem ra giao dịch về sau, cũng cần đưa Trương Bảo gặp hắn huynh trưởng." Liếm một cái tinh hồng như máu bờ môi, Đổng Trác suy nghĩ tiếp xuống an bài, sau đó hắn nhớ tới cái kia để Trương Giác mất mạng người.

Nhạc Duyên.

Thật đúng là mạnh ngoài dự liệu.

Dù là Trương Giác đang yếu đi, nhưng có thể giết Trương Giác, cái này cũng đại biểu hiện tại hắn còn không phải đối thủ của đối phương.

Dù sao mình là lấy thân nam nhi nghịch luyện Thiên Ma công, muốn đạt tới tầng cao nhất độ khó so bình thường Thiên Ma công tu luyện muốn khó hơn quá nhiều. Tăng thêm hiện tại Âm Quý phái nội bộ bên trong vẫn còn có

một phái cũng không thụ mình điều khiển.

Phái này người vẫn nghĩ đến từ trong tay của mình cướp đoạt Âm Quý chức chưởng môn, trở lại nữ tử đương quyền quá khứ.

Bọn này nghịch tặc quả nhiên là khiến người chán ghét ác.

Nếu như không phải bọn gia hỏa này xem thời cơ chạy nhanh, chạy đến những địa phương khác ẩn tàng lên, lập tức Âm Quý phái đã sớm hẳn là bị hắn Đổng Trác nhất thống, thậm chí có thể mượn cơ hội này đối cái khác môn phái động thủ, lấy đạt tới Thánh môn nhất thống mục đích.

Đám nữ nhân này quả nhiên là thành sự không có bại sự có hơn, tầm mắt chỉ có lỗ kim lớn tiểu.

Bỗng nhiên.

Đổng Trác buông xuống bình rượu, mở miệng nói: “Ta tốt cháu ngoan, ngươi đã đến, làm sao không gặp gia gia ngươi đây là đang sợ hãi “

“Hì hì…”

Mảnh mai chuông bạc tiếng nói tại trong đại trướng vang lên, 1 đạo xinh xắn thân ảnh chẳng biết lúc nào xuất hiện tại Đổng Trác kia mập mạp thân ảnh sau lưng, phảng phất giống như quỷ mị đồng dạng, nói: “Nếu như là lời của gia gia, đổng bạch tất nhiên là không sợ, sẽ còn giống gia gia nũng nịu liệt.”

“Nhưng nếu là chưởng môn lời nói, vậy nhân gia nhưng phải cẩn thận từng li từng tí.”

“Ta cũng không muốn trở thành chưởng môn luyện công công cụ.”

Người khoác lụa mỏng, một thân hơi mờ y phục ngay tại tứ không kiêng sợ tản ra trên người vừa tới cỗ này còn rất ngây ngô mị lực.

Thiếu nữ niên kỷ dù nhỏ, thậm chí bất quá là một bông hoa nụ, nhưng nàng trên thân vẫn là tản mát ra làm cho nam nhân mê muội vận vị.

Liếc nhìn lại, liền tựa như 1 cái vi hình lỗ đen xuất hiện tại kia bên trong, chính dẫn dắt người ánh mắt.

Rất rõ ràng.

Tên là đổng bạch thiếu nữ tại trên Thiên Ma công có rất không tệ thiên phú.

Tuổi còn trẻ, cũng đã đem Thiên Ma công tu đến tầng thứ 14.

Ở trong mắt Đổng Trác, đây là Âm Quý phái vài chục năm nay thiên phú xuất sắc nhất nữ đệ tử.

Là từ hắn Đổng Trác sau xuất sắc nhất truyền nhân.

Về phần cái khác kia chạy đi còn tại giãy dụa nhất mạch kia, Đổng Trác không cảm thấy truyền nhân của các

nàng sẽ có cháu gái của mình đổng bạch xuất sắc.

“Ta giờ phút này đương nhiên là gia gia ngươi, tại sao phải sợ “

Đối mặt tôn nữ đổng bạch đối với mình đề phòng, Đổng Trác không có chút nào để ý, ngược lại là cười hỏi: “Ngươi tới gặp gia gia, nghĩ đến là phát hiện cái gì, bằng không mà nói tiểu Bạch ngươi là sẽ không rời đi cứ điểm.”

“Để gia gia đoán xem.”

Đổng Trác nheo cặp mắt lại, như có điều suy nghĩ phân tích nói: “Chẳng lẽ là phát hiện nhất mạch kia bóng dáng “

“Đúng vậy.”

Nghe vậy thiếu nữ đổng bạch vẫn không có đến gần dự định, ngược lại là cười hì hì hồi đáp: “Ta phát hiện lẩn trốn nhất mạch kia tung tích.”

“Úc !” Đổng Trác động đậy dưới kia phảng phất giống như như núi mập mạp thân thể, nói: “Đám người kia chạy đến nơi nào nghĩ đến cũng sẽ không là bên trong nguyên, chỉ có có thể là phía đông hoặc là phương nam.” Phía tây là hắn Đổng Trác địa bàn, cho nên Lương châu cùng tiếp giáp địa phương đối những tên kia đến nói là chỗ nguy hiểm nhất.

Mặt phía bắc là dị tộc, coi bọn nàng tâm tư tự nhiên không có khả năng bỏ chạy kia bên trong.

Dù sao dị tộc là không có tiền đồ.

Về phần bên trong nguyên tắc là bị cái khác thế lực chỗ xen lẫn dây dưa.

Nho môn, đạo môn thậm chí binh gia loại hình đều tại kia 1 khối giao phong dây dưa, thậm chí còn có từ địa phương khác đến dị giáo. Các nàng chạy đến cái này bên trong trộn lẫn vào tiến đến, sẽ chỉ bị cái khác thế lực chỗ vây công. Đây không phải là các nàng có khả năng tham dự.

Còn lại liền chỉ có phía đông cùng phía nam.

Cái này 2 nơi bởi vì địa lợi nguyên nhân, ngược lại là tương đối an toàn chỗ. Trừ một chút thế lực nhỏ bên ngoài, liền chỉ có bản thổ thế gia cùng thịnh lên Thái Bình đạo cùng bên ngoài thế lực lớn nhất quan phủ.

“Gia gia nghĩ không sai.”

“Đám người kia thay hình đổi dạng, mang theo trong môn một bộ điểm điển tịch chạy đến Kinh châu ẩn cư đi.”

“Nếu không phải lần này Thái Bình đạo khởi sự, chỉ sợ ta còn tra không được bóng dáng của bọn hắn.”

“Nghe nói bọn hắn thế hệ này xuất hiện 1 cái phi thường lợi hại truyền nhân, tại trên Thiên Ma công có thiên phú thật tốt. Đang định bồi dưỡng được đến đem đến cùng người ta tranh đoạt Âm Quý chính thống.”

Cười khẩy, Đổng Trác đối đáp án này xem ra cũng không hề để ý bao nhiêu.

Thiên tài

Lại có thêm thiên tài

Tại hắn Đổng Trác trong mắt, còn không có nhìn thấy thiên phú tại Thiên Ma công có vượt qua hắn tôn nữ đổng bạch thiếu nữ.

Cho dù là có, bọn hắn vốn có tài nguyên lại có thể có bao nhiêu

Ra hỗn, không thể chỉ dựa vào mình, còn cần có thế lực.

Hắn tôn nữ đổng bạch thế nhưng là có toàn bộ Âm Quý phái cộng thêm mình cái này gia gia chỗ đại biểu Lương châu quân đội a.

Mà lại Kinh châu nơi này lại không được.

Tại nội tâm, Đổng Trác đối Kinh châu tiến hành địa vực tính kỳ thị.

Đổng Trác quyết định đem thiếu nữ này làm cháu gái của mình đổng bạch đá mài đao, để mà nó trưởng thành, thẳng đến không có tác dụng về sau, sau đó bị mình đem kia một thân thiên ma chân khí nạp làm mình có, trở thành mình chất dinh dưỡng.

Nguyên bản đây chính là Đổng Trác nội tâm dự định,

nhưng mà tiếp xuống đổng bạch một câu thật là để Đổng Trác nhấc lên tinh thần.

“Gia gia ngài để ta tra cái kia Nhạc Duyên, có truyền ngôn nói là từ Kinh châu ra.”

“Ừm ! !”

—

Chương 16 : Kinh châu

Kinh châu.

Làm nam quận Tương Dương huyện số một gia tộc quyền thế đại biểu Thái Mạo giờ phút này chính ngồi quỳ chân ở phía sau vườn hoa bên trong, ở trước mặt của hắn chính bày biện 1 cái bàn cờ, phía trên quân cờ đen trắng giao thoa tung hoành. Chỉ nhìn thế cục, tay nắm chữ viết nhầm Thái Mạo đã phát hiện mình thế cục có chút không ổn.

“Trước sau đều khó khăn.”

“Huynh trưởng, thế cục này xem ra cũng không quá diệu a!”

Mà ngồi quỳ chân tại Thái Mạo đối diện thì là một thiếu nữ, thời khắc này nàng trên mặt khăn lụa, trên tay hắc tử đang rơi xuống về sau, chính là một tiếng yêu kiều cười, trong lời nói đối huynh trưởng tài đánh cờ trình độ hơi có chút cật cười.

“…”

Nhìn không chuyển mắt nhìn chằm chằm bàn cờ nhìn hồi lâu, phát hiện mình vô luận như thế nào lạc tử, kết cục sau cùng cũng chỉ sợ chỉ là vây chết một đường. Cho nên, Thái Mạo đành phải đem trên tay quân cờ nhét vào trên bàn cờ, xem như con rơi nhận thua, nhưng ngoài miệng lại là nói: “Thế cục là rất không ổn, Kinh châu xuất hiện tây lạnh người.”

“Đúng vậy.”

Thiếu nữ cho dù là khăn lụa che mặt, cả người càng là xuyên đoan đoan chính chính, nhưng ở cái này đại gia khuê tú bên trong vẫn không cầm được tản mát ra kì lạ mị hoặc chi lực. Chỉ là cỗ này nhằm vào nam nhân kì lạ mị lực rơi vào Thái Mạo trong mắt, đã hoàn toàn bị hắn nhìn tới không gặp.

Ngữ khí có chút trở nên nghiêm túc chút, thiếu nữ lúc này mới nói tiếp: “Phía trước không lâu tỷ tỷ đã cùng tây lạnh người giao thủ, đem người tới đều đánh chết tại bờ sông. Xem bọn hắn võ công, hẳn là ‘Chưởng môn’ người.”

“Không bài trừ ‘Chưởng môn’ đã biết tin tức của chúng ta.”

Nói đến đây bên trong, thiếu nữ mày liễu nhẹ chau lại, cả người tản mát ra một cỗ sầu ý: “Nếu là như vậy lời nói, ‘Chưởng môn’ có thể hay không mượn nhờ loạn Hoàng Cân đến đây Kinh châu là như vậy, cảnh giới của chúng ta địa cũng không quá diệu a.”

Thiếu nữ lo lắng cũng không phải là không có đạo lý.

Nhưng làm huynh trưởng Thái Mạo ngược lại là không có dạng này lo lắng. Đối với mình tiểu muội vấn đề, hắn chỉ là như vậy trả lời: “Nếu là trước đó vô cùng có khả năng, nhưng bây giờ lời nói, cho dù là phát hiện tung tích của chúng ta, kia Đổng Trác thật là tuyệt đối sẽ không tự mình đến đây Kinh châu.”

“Úc” thiếu nữ nháy mắt, tràn đầy nghi hoặc.

Vẻn vẹn liền cái nhìn này, liền để Thái Mạo lại lần nữa xác định mình cái này nhỏ nhất muội muội so ra kém tỷ tỷ của nàng, nó thiên tư cùng tài tình đều muốn kém hơn một bậc.

Bất quá Thái Mạo ngược lại là không nói gì thêm, chỉ là cho nàng đáp án: “Bởi vì Thái Bình đạo Trương Giác đã vong.”

“! ! !”

Nghe vậy, thiếu nữ không khỏi hơi biến sắc mặt, đối với đáp án này có chút chấn kinh.

Cho dù là tại thiếu nữ tâm lý, trải qua tỷ tỷ của mình cùng huynh trưởng đám người suy đoán, Thái Bình đạo cuối cùng sẽ tại cái khác thế lực vây quét dưới không thể thành tựu đại sự, nhưng là dưới cái nhìn của nàng lấy Trương Giác kia cơ hồ thiên hạ thứ nhất có thể vì tại cuối cùng thoái ẩn giấu đi tự vệ cũng vẫn là có một chút cơ hội.

Nhưng tuyệt đối không ngờ đến Trương Giác vậy mà bỏ mình.

Một khi Trương Giác bỏ mình, như vậy đại biểu cho Thái Bình đạo đã tiến vào hủy diệt hồi cuối.

Thái Bình đạo đã sẽ không đặt tại những người khác trong lòng, từ đó sẽ chuyển biến mục tiêu của mình.

Kia Đổng Trác… Vẫn thật là không có bao nhiêu khả năng đến đây Kinh châu.

Bởi vì tiếp xuống chính là chính tà chi tranh, là bách gia chi đấu lại lần nữa diên tiếp theo.

Đạo môn, đã chỉ nửa bước bị loại.

” ‘Chưởng môn’ Đổng Trác mặc dù sẽ không đến đây Kinh châu, nhưng nghĩ đến hắn nhất mạch kia đắc ý nhất truyền nhân Đổng Bạch Định sẽ đến đây Kinh châu.” Thái Mạo không để ý đến mình tiểu muội chấn kinh, mà là tiếp tục nói: “Đổng Trác muốn ở sau đó có đầy đủ thế lực cùng cái khác người giao phong, Thánh môn nhất thống là chú định lựa chọn.”

“Thánh môn 2 phái 6 đạo đã có 4 đạo thần phục Đổng Trác.”

“Chỉ có tà cực tông cùng hoa gian nói cùng chúng ta mạch này lẩn trốn môn nhân còn không có thần phục.”

‘Hắn đã muốn nhất thống Thánh môn, càng muốn truy hồi thiên ma đại pháp cùng trong môn điển tịch.’

Cho dù là bọn họ mạch này trốn tới Âm Quý phái môn nhân đối Đổng Trác chưởng môn cũng không tán thành, cho là hắn Đổng Trác một cái nam nhân trở thành Âm Quý phái chưởng môn chính là làm trái tổ huấn, nhưng cũng không thể không thừa nhận Đổng Trác chính là kỳ tài ngút trời.

Nếu là Đổng Trác là trong Thánh Môn cái khác tuyệt học đoạt được Âm Quý phái chức chưởng môn, như vậy tất nhiên không chỉ là môn phái khác thần phục với không, thậm chí cả Âm Quý phái nội bộ cũng sẽ không chỉ có bọn hắn mạch này lựa chọn cự tuyệt thừa nhận. Liền càng không cần nhắc tới muốn nhất thống Thánh môn tưởng niệm, trừ phi Đổng Trác võ công có thể chân chính đạt tới vô địch thiên hạ tình trạng.

Có thể để bọn hắn cái này một chi mạch cũng tán thưởng chính là Đổng Trác một cái nam nhân vậy mà sinh sinh đem vốn nên từ nữ nhân tu luyện thiên ma đại pháp cho luyện thành.

Mặc kệ Đổng Trác là thế nào tu luyện, nhưng hắn chính là luyện thành.

Cái này khiến Thánh môn rất nhiều người sờ vuốt không được đầu não.

Rất không hợp thói thường.

Thậm chí bởi vì Đổng Trác ví dụ, Thái Mạo đã từng lặng lẽ thử qua tu luyện qua thiên ma đại pháp, nó kết quả chính là cả người kém chút tẩu hỏa nhập ma, một thân võ công tự phế một nửa. Kết quả này cũng làm phải hắn Thái Mạo hối tiếc không thôi, chỉ có thể uốn tại Kinh châu, bất lực đi ra phía ngoài ra.

Cuối cùng chỉ có thể đem kỳ vọng đặt ở 2 cái muội muội trên thân.

Dựa vào đối 2 cái muội muội tư chất suy tính, kết quả

cuối cùng chính là Nhị muội tu luyện thiên ma đại pháp, yêu muội thì là tu luyện Xá Nữ Đại pháp.

Thượng thiên thương tiếc.

Thái Mạo 2 cái muội muội tại riêng phần mình công pháp bên trên đều có mình độc đáo lý giải.

Yêu muội Xá Nữ Đại pháp tiến cảnh cực nhanh, mà Nhị muội thiên ma đại pháp càng đạt tới thứ 17 tầng, có thể nói là bọn hắn mạch này tư chất tốt nhất người, cũng là Thái Mạo bọn người cường điệu kỳ vọng chỗ. Đây là bọn hắn một lần nữa đoạt lại Âm Quý phái chưởng môn hi vọng.

Nhưng sự thật phát triển, quá nhiều thời điểm sẽ không để cho người như ý.

Tại bọn hắn một mạch có tương lai hi vọng thời điểm, đương nhiệm Âm Quý phái chưởng môn Đổng Trác đồng dạng có xuất sắc truyền nhân.

Đó chính là Đổng Trác tôn nữ đổng bạch.

Đồng dạng.

Đổng bạch Thiên Ma công đồng dạng đạt tới thứ 17 tầng.

1 cái liền thôi, thế nhưng là đồng thời xuất hiện hai vị thánh nữ, vậy cái này giữa 2 người tất nhiên có một trận chiến.

Lại thêm các loại nguyên nhân điệp gia dưới, cái này đổng bạch cùng mình Nhị muội giữa 2 người nhất định chỉ có thể có 1 người sống một mình, thậm chí còn tồn tại xấu nhất khả năng.

Nghĩ đến đây cái khả năng, Thái Mạo tâm tình liền cực kỳ táo bạo.

Nếu như kia Đổng Trác tôn nữ đổng bạch tiền đến Kinh châu, dù là không cầu đem đối phương giết chết, cũng muốn làm cho đối phương tiếp nhận đầy đủ đại giới.

Nhìn xem lâm vào suy tư huynh trưởng, thiếu nữ đột nhiên hỏi 1 cái không liên quan vấn đề: “Đó là ai đem kia Trương Giác giết chết “

Đây là 1 cái để trong thiên hạ rất nhiều người đều để ý vấn đề.

“Nhạc Duyên!”

Thái Mạo cho ra đáp án, “1 cái tên xa lạ.”

“Nhưng nghe nói là 1 cái đạo sĩ.”

Đạo sĩ

Đáp án này để thiếu nữ mê mang.

Cái này có ý tứ gì

Chẳng lẽ đạo môn bên trong cũng xuất hiện Âm Quý phái nội bộ phân liệt tình huống dù sao tại rất nhiều

người xem ra ai cũng có thể giết Trương Giác, nhưng duy chỉ có không thể là đạo sĩ.

Đạo môn đây là đang làm gì

Giết người diệt khẩu

Lại hoặc là tại ẩn giấu lấy cái gì cái khác thiên đại âm mưu

Thiếu nữ nghĩ như vậy, Thái Mạo cũng là như thế.

Có Thái Bình đạo làm ví dụ, khi Trương Giác chân chính chết đi một khắc này, khi biết tin tức này thời điểm, rất nhiều người nội tâm bên trong chú ý lại là vấn đề này. Trong lúc nhất thời, theo rất nhiều thế lực lòng đề phòng bay vụt, đạo môn còn lại kia nửa cái chân lại có một nửa cho lui ra ngoài.

Cùng lúc đó.

Đạt được Đổng Trác phân phó đổng bạch chính dẫn một đám người ban ngày nằm đêm ra chạy đến Kinh châu trên đường.

Trên đường đi phóng ngựa phi nước đại, tại đến Kinh châu biên giới thời điểm, liền vứt bỏ ngựa, đều thi triển thủ đoạn hướng Kinh châu phương hướng ẩn núp vào.

Ngoại ô đỉnh núi.

Một đám cao thủ thủ vệ tại 4 phía, mà một bộ áo tím đổng bạch đứng trước thân một cây đại thụ ngọn cây

ngắm nhìn xa xa thành trì.

Thần sắc ngưng trọng đến cực điểm.

Bởi vì trong mắt của nàng, giờ khắc này nàng nhìn thấy không phải Kinh châu, mà là đầm rồng hang hổ.

Sao mới quan qua đi, vẫn một mực ho khan, cảm giác phổi có chút vấn đề.

Cam!

—

Chương 17 : giao thủ

“…”

Thanh phong quét, thẳng đem trên mặt sa cho thổi lên một góc, lộ ra kia giấu ở phía dưới non như mỡ đông da thịt.

Màu vàng nhạt y phục đem dáng người ngạo nghễ phác hoạ có lồi có lõm.

Mỗi một tia đường cong, đều tại hiện lộ rõ ràng người trong cuộc kia không chỗ sắp đặt mị lực.

Thon dài ngón tay ngọc nhẹ nhàng ép ép thái dương bên trên dây lụa, kiểm tra phía dưới sa không có thoát ly tình huống về sau, nữ tử lúc này mới yên lòng lại, đem lực chú ý đặt ở những phương diện khác.

Ánh mắt trước mắt mặt nước, ánh mắt của nàng rốt cục dừng lại tại kia quỳ gối trước mặt mình, đã mất đi khí tức trên thi thể.

Nhìn kia quanh thân bị bóp méo nếp uốn tư thái, đây chính là chết tại thiên ma lực trường bên trong bộ dáng.

“Đây là thứ mấy người đâu “

Thì thầm một tiếng, nữ tử không khỏi thở dài một cái: “Mưa gió muốn tới a!”

Khi nàng tại Kinh châu phát hiện trong ma môn môn phái

khác người tung tích về sau, nữ tử liền biết cục diện đã hướng phía không bị khống chế phương hướng vạch tới. Chưởng môn Đổng Trác có lẽ sẽ không tới cái này bên trong, nhưng Đổng Trác tôn nữ, thế hệ này Âm Quý Thánh nữ Đổng Bạch Định sẽ đến đây Kinh châu.

Nàng cùng đổng bạch, giữa hai bên tất nhiên muốn liền Âm Quý phái Thánh nữ duy nhất tính đến bên trên một trận ngươi chết ta sống giao phong.

Bởi vì mặc kệ từ cái kia bên trong nhìn, Đổng Trác cũng sẽ không cho phép Âm Quý phái bên trong tồn tại một bộ điểm không nhận chưởng môn chưởng khống lực lượng, bọn hắn đối Đổng Trác đến nói đã là kiên trì truyền thống ngu trung người, càng là theo một ý nghĩa nào đó phản đồ.

Ngăn cản Đổng Trác nhất thống Thánh môn kế hoạch, cái này khiến Đổng Trác không thể nào tiếp thu được loại kết quả này.

Đối phương tốn hao lớn như vậy đại giới tu thành thiên ma đại pháp, lại há có thể nửa đường từ bỏ

Đang tu luyện thiên ma đại pháp quá trình bên trong, nữ tử cũng là đại khái suy đoán ra Đổng Trác là như thế nào lấy thân nam nhi tu thành thiên ma đại pháp quá trình. Tại nữ tử xem ra, chưởng môn Đổng Trác mặc dù thiên tư lỗi lạc, nhưng là đang tu luyện thiên ma đại pháp quá trình bên trong lấy xảo.

Lấy nàng từ trong gia tộc hiểu rõ đến tin tức, nữ tử có thể khẳng định một điểm là Đổng Trác dùng thái âm bổ

dương phương pháp dùng để trung hoà hắn tu luyện thiên ma đại pháp sinh ra tác dụng phụ. Nhưng cái này cũng chỉ có thể trung hoà một bộ điểm, mà không thể đem tác dụng phụ toàn bộ loại trừ.

Nghe nói, hiện tại Đổng Trác càng ngày càng mập.

Đây chính là Đổng Trác càng ngày càng khống chế không nổi tự thân nguyên nhân, cũng là hắn nghịch luyện thiên ma đại pháp chỗ sinh ra hậu quả.

Phải biết ngay từ đầu Đổng Trác thế nhưng là 1 oai hùng nam tử, không đề cập tới cỡ nào anh tuấn, đẹp tuyệt thiên hạ, chí ít cũng là trong nam nhân hiếm thấy oai hùng nam nhi. Tăng thêm thường xuyên phóng ngựa đánh trận nguyên nhân, trừ bỏ oai hùng bên ngoài, chính là dáng người hơi có vẻ khôi ngô.

Nhưng cái này đặc thù tại mấy năm gần đây bên trong, bắt đầu trở nên ít.

Một khắc này, đại biểu lấy Đổng Trác nghịch luyện thiên ma đại pháp vấn đề ra.

Đối đây, nữ tử ngược lại là cảm thấy Đổng Trác có lẽ không có người giang hồ bên trong tưởng tượng thông minh như vậy, vô cùng có khả năng đối phương còn kết hợp những công pháp khác, lúc này mới biến thành bây giờ bộ dáng như vậy. Tăng thêm loạn Hoàng Cân lên, Đổng Trác tây lạnh quân đối Thái Bình đạo chủ Trương Giác không buông tha, chỉ sợ đối Đổng Trác đến nói hắn trấn không chỉ là phỉ.

Chỉ là điểm này bất quá là nữ tử nội tâm suy đoán.

Dù sao nhiều năm qua trong giang hồ, Đổng Trác đã bằng vào thiên ma đại pháp xông ra thanh danh, trên giang hồ Âm Quý phái chức chưởng môn đã ngồi vững vàng. Lúc này lại lần nữa toát ra một ngoại nhân đến nói vấn đề này, có độ tin cậy cũng không cao.

So với huynh trưởng Thái Mạo đến nói, nữ tử không chỉ có tại võ công thiên tư bên trên để lên một bậc, thậm chí ngay cả trí tuệ cũng muốn mạnh lên mấy điểm.

Về phần tiểu muội thái ngọc, chẳng bằng nói là 1 cái phiên bản thu nhỏ chính mình.

Chỉ bất quá tại loại gia tộc này bên trong, tăng thêm tự thân thân là Âm Quý phái truyền nhân, nữ tử hết sức rõ ràng ở trong đó lòng người biến hóa. Liền vậy tiểu muội thái ngọc đối với mình cỗ này đố kị, nữ tử liền nhìn rõ ràng.

Đã là thái ngọc đối tự thân chỉ có thể tu tập Xá Nữ Đại pháp nguyên nhân, cũng là đối với mình tỷ tỷ này thiên tư ao ước.

Mà huynh trưởng Thái Mạo so tiểu muội tốt hơn không ít, nhưng cũng biết bao quá nhiều.

Ngay cả tiểu muội đều chẳng qua là huynh trưởng Thái Mạo dùng để cấu kết khí cụ, một thân Xá Nữ Đại pháp chính là tốt nhất tư bản. Cái này Xá Nữ Đại pháp cũng không phải nàng tỷ tỷ này muốn tiểu muội tu luyện, mà là huynh trưởng Thái Mạo dự định.

Tại tiểu muội tu luyện Xá Nữ Đại pháp một khắc kia trở đi, tương lai của nàng liền đã chú định, không có lựa chọn nào khác chỗ trống.

Trở thành một người nào đó hậu thất, chính là tiểu muội kết cục duy nhất.

May mắn chính là bây giờ tại toàn bộ Kinh châu, còn không có như vậy 1 cái có thể để huynh trưởng Thái Mạo đưa lên tiểu muội người tồn tại. Nhưng theo Thái Bình đạo kết thúc, tại nữ tử xem ra cái này có thể để cho huynh trưởng dựng vào tiểu muội người chỉ sợ không xa.

Nữ tử hiểu rõ huynh trưởng Thái Mạo trong lòng nhân tuyển, người kia chí ít hẳn là Lưu thị trong hoàng tộc người.

“Ai ~~ “

Dùng có chút bất đắc dĩ ngữ khí thở dài một cái về sau, nữ tử vẫn đứng tại bờ sông, ánh mắt từ trên thi thể thu hồi, cứ như vậy kinh ngạc đứng tại chỗ, 2 tay đặt sau lưng, một thân xinh đẹp cùng đợi cái gì.

Bằng vào thể nội thiên ma chân khí cảm ứng, nữ tử chợt nghiêng đầu sang chỗ khác, ánh mắt hướng bờ sông bên kia phương hướng nhìn lại: “Đến.”

Ánh mắt chiếu tới chỗ, 1 đạo thân ảnh kiều tiểu xuất hiện tại bờ bên kia.

Một thân diễm lệ tử sắc váy áo phủ đầy thân, tăng thêm kia một đầu bị đâm thành 2 cái viên thuốc trạng tóc trắng, người tới không hiểu cho người ta một loại hồn nhiên cảm giác.

Người tới chính là Đổng Trác tôn nữ, thế hệ này Âm Quý phái chính phủ Thánh nữ.

Đối phương tại bên bờ đứng vững, ánh mắt cũng nhìn về phía bên này.

2 nữ ánh mắt trong hư không đụng vào nhau.

“Sách!”

Hét lên một tiếng, đổng bạch tiếng cười duyên bên trong, người động.

Như một đoàn tử sắc cái bóng trực tiếp từ đối diện bay tập mà đến, tại lấy chuồn chuồn lướt nước đồng dạng bước qua kia trọn vẹn mấy chục mét mặt sông thời điểm, kia quay chung quanh tại thân thể 4 phía tấm giương mà vặn vẹo thiên ma lực trường càng là trực tiếp đem mặt nước quyển ra 1 đầu rộng chừng 3m khe rãnh.

Bị càn quét bắt đầu nước sông tại thiên ma lực trường lôi kéo dưới, càng là tại đổng bạch quanh thân 4 phía hình thành 1 đạo chuyển động cột nước, hoành kích đứng tại bên bờ nữ tử.

“Không kém.”

Một tiếng tán thưởng, nữ tử thấy thế trực tiếp nâng lên

bàn tay như ngọc trắng.

Đồng xuất một môn thiên ma đại pháp lập tức vận chuyển lại, kia quỳ rạp xuống trước người thi thể lập tức bị cỗ này vô hình khúc lực cho quấy thành thịt muối. Diễm lệ gay mũi huyết hồng lập lập tức xuất hiện, tại thiên ma lực trường tác dụng dưới, trực tiếp đem nữ tử trước người 3 thước phương hướng hình thành 1 con to lớn bàn tay màu đỏ ngòm.

Xa xa một nắm, bàn tay màu đỏ ngòm trực tiếp cùng kia xoay tròn cột nước đụng vào nhau.

2 nữ thiên ma lực trường càng là tại vô hình va chạm.

Trong lúc nhất thời két âm thanh không dứt bên tai.

Vặn vẹo lực đạo trực tiếp đem hoàn cảnh bốn phía quấy loạn thất bát tao, như là bộc phát địa chấn đồng dạng, cơ hồ đem toàn bộ bờ sông cho sinh sinh lật lên.

Thổ sóng, sóng nước.

Cạnh đan xen lẫn nhau.

2 cái hình tròn thiên ma lực trường va chạm, liền tựa như hai khỏa tinh cầu đụng vào nhau.

Đồng tông đồng nguyên công pháp đụng nhau, bộc phát ra để 2 nữ đều cảm thấy khiếp sợ biến hóa.

Ầm! Ầm!

Tại thiên ma lực trường lẫn nhau dây dưa sau khi, xoay tròn chỗ sinh ra lực đạo tại đầy trời thổ sóng cùng sóng nước bên trong hiện ra.

1 người 2 chân cày địa, trực tiếp đem bờ sông tích tụ ra dài đến mười mấy mét vết, mà đổi thành bên ngoài 1 người thì là bị cỗ này phản chấn mà đến lực đạo quyển bay ngược ra ngoài, cả người đúng là đạp trên vừa mới còn chưa tiêu tán mặt nước lõm sinh sinh bức về bên kia bờ sông.

2 nữ đúng là vừa mới thác thân mà qua, đúng là lẫn nhau đổi một cái phương hướng.

—

Chương 18 : thiên ma vs thiên ma

Thác thân mà qua thân hình khuấy động 4 phía khí lưu.

Đổng bạch một chân độn địa, cưỡng ép ngừng lại mình rút lui thân hình, lại lần nữa giống như bắn ra mũi tên hướng đối phương bôn tập mà đi, trực tiếp đem kia bay lên trong đất bùn xô ra 1 đầu trống rỗng.

Đồng dạng.

Bởi vì là tại mặt nước, nữ tử chỉ có thể không ngừng giẫm lên nước, đem đối phương thiên ma khí kình chuyển dời đến trên mặt nước. Tại một mảnh sóng nước bên trong, nàng trọn vẹn thối lui đến bên bờ lúc này mới đem đối phương khí kình toàn bộ tan mất.

1 cước đem con đê giẫm sập ngừng lại thân hình về sau, nữ tử thân hình đồng dạng nghênh đón tiếp lấy.

2 nữ lại lần nữa cùng bờ sông biên giới đụng vào nhau.

Đồng dạng chiêu thức, đồng dạng công pháp, thậm chí là đồng dạng cảnh giới.

2 nữ ở giữa cơ hồ là không có bất kỳ cái gì chênh lệch, nếu như không phải 2 nữ riêng phần mình bộ dáng khác biệt, chỉ sợ đây quả thực là một loại kính tượng giao thủ.

Quyền.

Chân.

Trảo.

Chân.

Thậm chí trên thân bất luận cái gì một chỗ, đều là riêng phần mình vũ khí.

Tại thiên ma khí kình xen lẫn dưới, bất luận cái gì bộ điểm đều là lợi khí giết người.

Khác biệt nữ tử tóc dài phất phới, đổng bạch kia một đầu đặc thù tóc trắng, đầu 2 bên ghim lên đến song điểm búi tóc cũng tại giao phong bên trong triệt để tránh thoát ra.

Đổng bạch lần thứ 1 người ở bên ngoài trước mặt cho thấy nàng tóc trắng bồng bềnh dáng vẻ.

Cùng đối phương khác biệt, thiên ma đại pháp tại đổng bạch trên thân đúng là phát huy ra khác mị lực, đúng là để giao thủ đối tượng dưới đáy lòng cũng không khỏi dâng lên một cỗ yêu thương cảm giác.

Nữ tử đương nhiên không biết mình loại tâm tình này sinh ra là nguồn gốc từ Thần châu một mạch xương bên trong tất cả bạch mao khống mang tới ảnh hưởng.

2 nữ đồng dạng công pháp cùng cảnh giới, khiến cho tại giao thủ quá trình bên trong xuất hiện không phân cao thấp tràng cảnh.

Ngươi chiêu, ta có thể phá.

Ta thức, ngươi cũng có thể phá.

Xuất hiện phá không được chiêu thức, 2 người liền không hẹn mà cùng lựa chọn đồng dạng chiêu thức đối công.

“… Ngươi tên là gì “

2 nữ ở giữa lại là toàn lực thiên ma lực trường đụng nhau về sau, tại riêng phần mình khí huyết chấn động đồng thời, khóe miệng không hẹn mà cùng chảy ra máu tươi. Thân hình đứng vững, đổng bạch đứng ở tràn đầy lõm bờ sông, mở miệng hỏi.

Đối bọn này phản đồ Đổng Trác điều tra qua thời gian rất dài, ở phía sau đến Đổng Trác đem lực chú ý đặt ở thiên hạ về sau, nhiệm vụ này liền do đổng đến không cầm đao làm chủ.

Chỉ là đổng bạch cho dù là điều tra ra đối phương đại khái chỗ, cũng biết đối phương tại thế hệ này tuyển ra 1 cái đồng dạng Thánh nữ, muốn từ gia gia mình trên tay đem chức chưởng môn đoạt lại đi.

Nhưng lại vô luận như thế nào cũng tra không ra đối phương lựa chọn ra tên này Thánh nữ danh tự.

Thật giống như nàng là một cái không có tính danh người.

Đây không có khả năng.

Cho nên tại đổng bạch trong mắt, chính là mình người không có điều tra đến đối phương tục danh, càng là đối với phương ẩn tàng đủ sâu.

“…”

Nữ tử nghe vậy, thật là không có lên tiếng trả lời, mà là lau sạch nhè nhẹ xuống khóe miệng vết máu về sau, cả người có vẻ hơi trầm mặc.

Bởi vì nàng không biết nên trả lời như thế nào đổng bạch vấn đề này.

Đáp án chính là đổng bạch điều tra cũng chưa từng xuất hiện quá lớn chỗ sơ suất, nàng chỉ có họ, mà vô danh.

Ở bên ngoài, thậm chí tối đa cũng chỉ có thể tự xưng là Thái thị.

Cho dù là tu luyện Xá Nữ Đại pháp muội muội cũng có thuộc về tên của nàng —— thái ngọc.

Nàng Thái thị đã là tuyển ra đến Âm Quý Thánh nữ, nhưng cũng là bị bóc ra bên ngoài người.

Vô luận thắng thua, tại cuối cùng nàng đều sẽ cùng Kinh châu Thái thị không có quá lớn liên quan.

Huynh trưởng Thái Mạo vì sao lại làm như thế, những người khác vì sao lại đồng ý cách làm này, Thái thị trên thực tế cũng là hiểu rõ phi thường rõ ràng.

Những năm gần đây, dưới cái nhìn của nàng lúc trước thoát đi đám người kia tại chết thì chết, thương thì thương về sau, còn lại kia một số người sớm đã không còn đã từng thẳng tiến không lùi dũng khí.

Tại đối mặt đổng bạch hỏi thăm thời điểm, nữ tử trong lòng đúng là không hiểu toát ra một cỗ bi thương.

Trầm mặc nửa ngày, nữ tử đón đổng bạch ánh mắt, cười nói: “Đổng cô nương, ngươi có thể gọi ta vô danh.”

“Vô danh “

“Có chút ý tứ.” Đang nghe câu trả lời này, đổng bạch mày liễu vừa nhấc, thần tình trên mặt tràn đầy ngoài ý muốn. Nàng không ngờ đến đối phương sẽ cho mình như thế một đáp án, là lừa gạt hay là cái khác

Không nghĩ tới đến đây Kinh châu điều tra Nhạc Duyên tin tức, còn có những thu hoạch khác.

Đổng bạch cảm thấy mình vận khí rất không tệ.

Hít sâu một hơi, đem thể nội còn tại chấn động khí huyết áp đảo về sau, đổng bạch mở miệng nói ra: “Tại trước đó, nghe người ta nói ngươi trở thành Thánh nữ tới làm làm ta đối thủ, vốn cho là ngươi chẳng ra sao cả, hiện tại một phen giao lưu về sau, không thể không thừa nhận ngươi có tư cách này.”

“Đã công pháp giống nhau đồng dạng công lực, lẫn nhau phá không được chiêu, muốn phân ra cao thấp có

chút khó khăn.”

“Như vậy chúng ta liền từ những phương diện khác ganh đua cao thấp đi.”

Chuông bạc tiếng cười tại bờ sông quanh quẩn, đổng bạch phủi tay, rất nhanh một bóng người thân phụ 1 kiện giá vũ khí dùng khinh công đi tới trước mặt của nàng.

“Lúc đầu cùng trời ma đại pháp nguyên bộ thiên ma song trảm bị các ngươi mạch này người mang đi, cho nên ta muốn dùng mình thiên ma chùy thử một chút thiên ma song trảm uy lực, cũng không biết ngươi thiên ma song trảm luyện như thế nào “

Đưa tay tìm tòi dưới lòng bàn tay, đổng bạch vươn ngọc thủ, một phát bắt được bị nàng chuyên môn đặt ở giá vũ khí bên trên vũ khí, sau đó bỗng nhiên 1 dùng sức, xiềng xích hoạt động bên trong, trực tiếp đem vũ khí cho lôi xuống.

Bành!

Trên mặt đất ném ra 1 cái hố nhỏ.

1 cái so với thường nhân đầu còn muốn lớn hơn một vòng thiết cầu rơi vào trên mặt đất.

Thiết cầu phía trên ngổn ngang lộn xộn đứng thẳng lấy không ít gai nhọn.

Mà ở trung tâm một mặt, thì là dính líu xích sắt.

Vũ khí này, chính là lưu tinh chùy, là đổng tu luyện uổng phí dùng để chuyên môn đối phó thiên ma song trảm vũ khí bí mật.

“! ! !”

Thiên ma song trảm vừa mới trượt đến giữa hai tay Thái thị giờ phút này không khỏi sững sờ, nàng tràn đầy ngạc nhiên nhìn đối phương, một mặt ngoài ý muốn.

Hành tẩu giang hồ nhiều năm, Thái thị cũng đã gặp không ít Kỳ Môn binh khí.

Lưu tinh chùy loại vũ khí này tự nhiên cũng là thấy qua.

Nhưng sử dụng loại vũ khí này thường thường đều là lạc cần đại hán, một thân khổ luyện công phu. . z. b

Nhưng chưa từng thấy qua có xinh xắn thiếu nữ sử dụng loại vũ khí này.

Nhưng lập tức Thái thị lại thần sắc ngưng trọng xuống dưới, đã lưu tinh chùy có thể bị đổng bạch sử dụng, thậm chí dùng để đối phó mình thiên ma song trảm, kia tất nhiên là không đơn giản.

“Kia, chỉ giáo.”

Thấy đổng bạch tùy ý đem kia lưu tinh chùy kéo trên mặt đất về sau, Thái thị môi đỏ nhấp nhẹ, một tiếng rít qua đi, người đã xoay tròn hóa thành 1 đạo cuồng phong hướng đổng bạch công tới.

Trong tay thiên ma song trảm khuấy động thanh phong, phát ra ô ô tiếng vang, như muốn cắt đứt hết thảy, muốn đem đổng bạch lăng trì.

Đối mặt loại công kích này, đổng bạch 2 mắt ngưng lại, mái tóc dài màu trắng bay giương bên trong, chính là hét lên một tiếng.

Xích sắt vang động.

Lưu tinh chùy trực tiếp bị đổng cho không lôi dậy.

Thiên ma lực trường trợ lực dưới, lưu tinh chùy phát ra phá không tiếng rít, trực tiếp hướng đối phương đập tới.

Tư thế kia tựa như muốn đem đối phương nện thành thịt nát.

Đinh ——

Ầm!

Binh khí giao kích.

Không khí chấn động, nương theo lấy tia lửa tung tóe bên trong, ngay sau đó là liên tiếp lít nha lít nhít tiếng va đập.

Tại riêng phần mình thiên ma lực trường trợ lực dưới, 2 nữ thật giống như 2 đạo vòi rồng đụng vào nhau, lẫn nhau dây dưa, muốn thôn phệ đối phương.

Cùng lúc đó.

Bờ sông cách đó không xa.

1 gốc cao lớn ngọn cây ở giữa.

1 đạo thân mang đạo bào tuổi trẻ thân ảnh chính ẩn thân trong đó, giờ phút này hắn chính ngậm một cây cỏ tranh, ngắm nhìn phía trước cách đó không xa giao phong.

Âm Quý phái nội đấu, thiên ma đại pháp đối công.

Loại tràng diện này khó gặp.

Càng làm cho Nhạc Duyên ngoài ý muốn chính là hắn lần thứ 1 phát hiện thiên ma đại pháp còn có thể như thế dùng.

Tràng diện này hắn chưa từng thấy qua.

Nhìn xem đổng bạch sử dụng lưu tinh chùy dáng vẻ, có thể nói là say sưa ngon lành.

Quả nhiên, chỉ cần tư tưởng đất lở, sự tình phát triển đều sẽ làm người ta não động mở rộng

.

—

Chương 19 : tập kích

Đinh đinh đang đang thanh âm không dứt bên tai.

Ngay cả kia chảy xuôi qua trên mặt nước cũng theo đó rung động, tựa như địa chấn đồng dạng xuất hiện liên tiếp không ngừng chập trùng.

Lưu tinh chùy cùng trời ma song trảm, lượng kiếm vũ khí không ngừng tại không trung giao phong, tách ra chói mắt hoả tinh. Một đi nhẹ nhàng nhanh nhẹn, một giảng nặng nề lực lớn.

Thiên ma song trảm là dùng trân quý vẫn thạch xây dựng, tất nhiên là khó được thần binh lợi khí.

Mà bị đổng bạch dùng để đối kháng thiên ma song trảm lưu tinh chùy, đồng dạng là khai thác trân quý khoáng thạch dùng để rèn đúc, đây chính là tốn hao tây lạnh không ít tinh lực mới tìm được khoáng thạch.

Không chỉ có chùy như thế, ngay cả liên luỵ ở phía trên mắt xích cũng giống như vậy cấu tạo.

‘Lợi hại!’

Trên tay thiên ma song trảm lại lần nữa bị thiên ma chùy ngăn trở về sau, mượn kia phản chấn lực đạo, Thái thị kia nắm chặt thiên ma song trảm 2 tay đều tại nhịn không được run rẩy.

Cuồng bạo lực đạo để nữ tử kém chút cho là mình

không phải tại cùng tu luyện thiên ma đại pháp Thánh nữ đối chiến, mà là tại trên chiến trường cùng 1 tên tay cầm binh khí nặng tướng quân đối bính.

Tại kia đồng bạch trên thân, nàng không có nữ tử vốn có yếu đuối, kỳ lực nói chi lớn để nữ tử chưa từng nghe thấy.

Chỉ có những cái kia chinh chiến sa trường tướng quân, mới thích như vậy sử dụng binh khí.

Tên này gọi đồng bạch thiếu nữ tóc trắng, thật đúng là để nàng cảm thấy bất ngờ.

Vũ khí dù nặng, nhưng tại đồng bạch trên tay điều khiển như cánh tay.

Nó trình độ linh hoạt đúng là không dưới mình thiên ma song trảm. Tại thời khắc này, Thái thị mới chính thức khẳng định cái này kì lạ lưu tinh chùy là đồng bạch chuyên cửa tu luyện dùng để đối phó thiên ma song trảm.

Không chỉ có là kia chùy lực đại thế chìm, phối hợp đối phương thiên ma lực trường quán tính, cái này khiến nàng thiên ma lực trường căn bản là không có cách vặn vẹo ngăn cản kia thiết cầu quán tính va chạm, chỉ có thể lựa chọn né tránh. Mà lại phía trên kia xiềng xích càng là có liên lụy tác dụng, thỉnh thoảng đối phương liền lựa chọn nguy hiểm đấu pháp, muốn lợi dụng xiềng xích đến khóa chính mình.

Tại vừa mới sơ ý một chút, kém chút liền bị đối phương

sử dụng xiềng xích khóa lại mình thiên ma song trảm.

Người cùng vũ khí, nàng đều không muốn bị khóa.

Cái này Đổng Trác tu luyện thành công thiên ma đại pháp liền không thích hợp, mà cái này đổng bạch vũ khí phương pháp sử dụng đồng dạng để người trở tay không kịp.

"…"

Hít vào một hơi thật sâu, phun ra 1 đạo giống như mũi tên bạch hơi về sau, đổng bạch lúc này mới đem lực chú ý đặt ở mượn lực bay rớt ra ngoài nữ tử trên thân.

Ánh mắt đầu tiên là tùy ý nhìn lướt qua vũ khí bên trên vết trầy, đổng bạch rất hài lòng mình chuôi này chuyên môn chế tạo ra đến nhằm vào thiên ma song trảm vũ khí.

Chỉ bất quá cuối cùng vẫn là thêm ra 1 cái kỳ, mới tại vừa mới binh khí giao phong bên trong, đổng bạch áp chế đối phương.

Nhìn đối phương phía sau chiêu thức biến hóa, đổng bạch biết nàng đã đại khái thăm dò rõ ràng chuôi này lưu tinh chùy sử dụng phương thức. Muốn xuất kỳ chế thắng, chỉ sợ là rất khó.

Nhưng…

Chính là bởi vì dạng này, lại làm cho trong lòng hai cô gái loại kia tranh cái cao thấp xúc động càng phát nồng

hậu dày đặc.

Doanh doanh cười một tiếng ở giữa, đổng bạch lại lần nữa quơ lưu tinh chùy xông tới, lần này nàng lựa chọn tiến công.

…

Ngọn cây ở giữa.

Nhạc Duyên vậy nhưng gọi là nhìn say sưa ngon lành.

Trong bất tri bất giác, ngậm tại trong miệng cỏ tranh, đều cơ hồ bị hắn toàn bộ đều cho cắn lượt.

Khi hắn không tự chủ được liếm môi một cái thời điểm, Nhạc Duyên lúc này mới phát hiện kia trọn vẹn hơn một xích cỏ tranh tại khóe miệng chỉ hơn 1 điểm.

Phốc!

Đem trong mồm không có hương vị cỏ tranh cây toàn bộ nhổ ra về sau, Nhạc Duyên rốt cục có động tác.

Tùy ý vỗ vỗ treo ở bên hông thất tinh bảo kiếm, thân kiếm không ngừng phát ra tranh minh thanh, trên thân sát ý ngay tại ngo ngoe muốn động. Vuốt ve, ra hiệu lão tiểu nhị không nên gấp gáp.

Chỉ là cỗ này sát ý bị Nhạc Duyên khống chế rất tốt, cưỡng ép trói buộc tại phạm vi ba thước bên trong.

Bằng không mà nói lấy loại ánh mắt này đi dò xét, kia 2

cái tu luyện thiên ma đại pháp đến 17 tầng nữ nhân sớm đã bị riêng phần mình linh giác cảm thấy được.

“… Ân “

Nhàn rỗi tay phải đang dùng đầu ngón tay gãi gãi cái cằm, Nhạc Duyên trên mặt hiện ra một vòng vẻ nghi hoặc: “Rất kỳ quái cảm giác.”

“Vì cái gì ta sẽ cảm thấy cái này 2 thiếu nữ sẽ là con mồi của ta “

“Rõ ràng xem ra rất đáng yêu.”

“Chỉ là tại trong cõi u minh, có tiếng gì đó ngay tại nói cho ta tiếp xuống cần làm cái gì.”

Rõ ràng trên người mình xuất hiện vấn đề, nhưng kỳ quái địa phương là Nhạc Duyên phát giác được điểm này, lại là căn bản không có đi ngăn cản, ngược lại là để vấn đề này tại trên người mình phát triển lớn mạnh.

Cái loại cảm giác này… Liền tựa như Nhạc Duyên đang quan sát cái gì.

Nhắm mắt, hít sâu một hơi về sau, Nhạc Duyên trên thân cái chủng loại kia quái dị địa phương rất nhanh liền bị ép xuống.

Trương Giác đã chết.

Như vậy mục tiêu tiếp theo là thiên ma…

Lại lần nữa mở mắt ra, Nhạc Duyên đã bỏ đi đối tự thân sát khí khống chế.

Trong chốc lát.

Gió nổi vân động.

Chỗ trên ngọn cây lá cây đúng là tại thời khắc này toàn bộ tróc ra.

Lá cây thoát ly một khắc này, liền hóa thành một đoàn lục phô thiên cái địa hướng ngay tại trong lúc giao thủ 2 nữ đánh tới.

“! ! !”

“! ! !”

Khủng bố.

Không cách nào hình dung đáng sợ, chính đập vào mặt.

Để người hít thở không thông sát ý đem người toàn thân bao khỏa, lại khiến cho động tác của các nàng đều ngưng trệ mấy điểm.

Tại cảm thấy được sát ý một sát na kia, giao thủ Thái thị cùng đổng bạch 2 nữ liền từ bỏ chiến đấu, mà là lựa chọn cộng đồng đối địch.

2 nữ cảm thụ bên trong, đây là lần thứ 1 gặp phải đáng sợ như thế đối thủ.

Bất kỳ cẩn thận từng li từng tí đều không quá đáng.

So với Thái thị nghi hoặc, mà đổng bạch thì là sắc mặt trắng bệch, cơ hồ là rít lên lên tiếng: “Là ngươi, Nhạc Duyên!”

“Ngươi vậy mà đối tiểu bối hạ thủ!”

Tại đổng bạch đạo ra danh tự một khắc này, Thái thị cũng bừng tỉnh đại ngộ, sắc mặt đồng dạng trắng bệch.

Đối mặt kia đập vào mặt kích xạ mà đến vô số lá cây, 2 nữ tránh cũng không thể tránh cộng đồng vận chuyển lên thiên ma lực trường đón đỡ sao chịu được so công thành cự nỏ lực đạo lá cây.

Không khí xé rách.

Mặt nước nổ tung.

Phảng phất giống như phô thiên cái địa mưa kiếm, đoàn kia xoay tròn lá cầu trực tiếp đánh tới hướng 2 nữ trước mặt.

Tiếng rên rỉ không ngừng vang lên.

17 tầng thiên ma đại pháp lực trận căn bản là không có cách ngăn cản.

Lá cây như lợi kiếm đồng dạng đột phá khí tràng phòng ngự, vạch phá quần áo, đâm rách da thịt, mang theo điểm điểm vết máu.

Rất nhanh.

2 nữ tại ngăn lại hơn phân nửa lá cây về sau, thân hình cũng không ngừng lui lại quá trình bên trong trở nên vết thương chồng chất.

Không ngăn được non nửa lá cây thì là tại đâm bị thương 2 nữ về sau, càng đem đổng bạch mai phục tại người xung quanh một mẻ hốt gọn, toàn bộ chết tại dưới một kích này.

Không kịp đi thương tâm, càng không kịp đi phẫn nộ.

Bởi vì khí cơ khóa chặt, 2 người căn bản không có cơ hội đi chạy trốn. 2 nữ giờ phút này chỉ có thể toàn lực vận chuyển thiên ma đại pháp, đem tự thân công lực bức đến cực hạn, dùng để một đôi tập kích mình tuổi trẻ đạo sĩ.

Các nàng phỏng đoán đến đối phương mạnh, có thể giết Trương Giác người võ công chí ít tại thiên hạ này ở giữa thuộc về trước 3.

Không đề cập tới Trương Giác tại khăn vàng trong quân đến cùng hao tổn bao nhiêu công lực, khả năng giết đối phương bình yên vô sự rời đi, cái này liền cho thấy cái này tên là Nhạc Duyên tuổi trẻ đạo sĩ năng lực.

Có lẽ hắn căn bản không phải 1 tên trẻ tuổi đạo sĩ, mà là 1 cái phản lão hoàn đồng quái vật.

Lá cây tan hết.

Đổng bạch cùng Thái thị 2 nữ liền cảm giác trước mắt tối sầm lại, quanh thân vận chuyển thiên ma lực trường bị người như không có gì. Vô thanh vô tức ở giữa, liền đột phá thiên ma lực trường ngăn cản.

Bóng người màu xanh xuất hiện tại 2 nữ ở giữa.

Hai tay duỗi ra.

Nhạc Duyên song chưởng cứ như vậy nhẹ nhàng đặt tại 2 nữ gương mặt bên trên.

Lòng bàn tay lệch ấm.

Giống như tình nhân vuốt ve.

Chỉ là loại này ôn nhu đối 2 nữ đến nói, thì là trí mạng nhất nguy cơ.

—

Chương 20 : thất tinh chi chủ

Tình nhân vuốt ve, là như vậy ôn nhu như nước.

5 ngón tay nhẹ nhàng đặt tại trên mặt, đầu ngón tay đang không ngừng vuốt ve kia tinh tế da thịt.

Thái thị cùng đổng bạch 2 nữ căn bản không cảm giác được kia mập mờ chỗ, có chỉ là một cỗ đến từ xương bên trong hàn ý chính dọc theo bàn chân trực tiếp lẻn đến đỉnh đầu.

Ẩn ẩn càng thêm khí kình ngưng tụ tại lòng bàn tay, chỉ cần Nhạc Duyên hơi dùng lực một chút, 2 cái này đem thiên ma đại pháp tu luyện tới thứ 17 tầng thiếu nữ liền sẽ hương tiêu ngọc vẫn trên tay hắn.

Lại đẹp người, chỉ cần đầu vỡ vụn, cũng sẽ là rối tinh rối mù.

Thứ 17 tầng thiên ma đại pháp trên giang hồ mới có thể được tính là là một phương hảo thủ, thậm chí có thể bằng vào thiên ma đại pháp chỗ khác thường cùng tuyệt đỉnh cao thủ đưa trước một bản lĩnh.

Nhưng cũng liền vẻn vẹn như thế.

Ở thời đại này, hoàn toàn là võ đạo hoàn toàn bộc phát thời đại, chỉ là 17 tầng thiên ma đại pháp tại cả trên giang hồ đến nói cũng không thế nào. Mà thiên ma đại

pháp chất biến, chính là tại kia tầng thứ 18.

Giữa 2 cái này khác nhau, có thể xưng trời cùng đất chênh lệch.

Bước vào tầng thứ 18, liền đại biểu cho người tu luyện đi vào đại tông sư cảnh giới.

Bằng không mà nói, lấy Âm Quý phái 2 vị này Thánh nữ lực lượng tại lập tức cái này trên giang hồ cũng chỉ có thể khi dễ khi dễ người bình thường.

Cái gọi là đại tông sư đầy đất đi, tông sư không bằng chó, nói chính là các nàng.

Giờ khắc này, 2 nữ liền gặp phải tuyệt đỉnh cao thủ chân chính.

Thậm chí tại Thái thị cùng đổng bạch 2 nữ trong lòng, người tới thực lực tại đại tông sư bên trong cũng là đứng đầu nhất một nhóm kia. Về phần phải chăng càng mạnh, thì là không dám tưởng tượng.

Chỉ trong một chiêu để 2 nữ không có sức hoàn thủ, đã là võ công của đối phương cao cường, cũng là đối thiên ma đại pháp có đầy đủ hiểu rõ.

Chưa cùng Thái thị cùng đổng bạch 2 nữ mở miệng, đã thấy Nhạc Duyên lại lần nữa có động tác.

Khí kình vận chuyển.

Khuấy động 2 nữ riêng phần mình thân thể thiên ma lực

trường.

Một cỗ không hiểu hấp lực đang từ trong lòng bàn tay liên tục không ngừng sản xuất.

Chỉ một thoáng chỉ thấy không khí lưu chuyển, mắt trần có thể thấy xuất hiện cuốn lên dấu hiệu. Thái thị cùng đổng bạch 2 nữ vất vả tu luyện mà đến thiên ma chân khí đang bị Nhạc Duyên không ngừng rút ra thu nạp.

“Ngươi! ! !”

“Ngô!”

Chỉ tới kịp nói ra một chữ, sặc người huyết tinh chi khí đã từ cổ họng phát ra, một ngụm máu tươi chảy ra khóe miệng, mà lại phản trực giác hướng phía đối phương lòng bàn tay dũng mãnh lao tới, không phải dọc theo cái cổ lưu lại.

Thân hình chậm rãi nghiêng về phía trước, bị song chưởng nắm giữ 2 nữ cứ như vậy tại Nhạc Duyên động tác chậm rãi hướng trên mặt đất đổ xuống.

Mà không ngừng rút ra 2 người chân khí Nhạc Duyên thì là cả người trên thân xuất hiện kì lạ biến hóa.

Đầu tiên là thân hình xuất hiện rung động, không giống với người bình thường cái chủng loại kia run run, mà là quỷ dị bày biện ra ba động dấu hiệu. Nhìn qua thật giống như tại thân thể của hắn bên trong vẫn tồn tại một người khác, giờ phút này đang không ngừng giãy dụa muốn từ trong thân thể đi tới.

Nhưng mà vô luận là cỡ nào giãy dụa, đều chỉ có thể bị gắt gao trói buộc ở trong đó.

Loại chấn động này bên trong, liền khiến cho Nhạc Duyên trên thân xuất hiện quỷ dị rung động hiện tượng.

Khác biệt trên thân thể, quỷ dị nhất biến hóa thì là khuôn mặt của hắn.

Tại thiên ma chân khí nhập thể phía dưới, tựa hồ là trong thân thể thứ gì bị kích hoạt, Nhạc Duyên khuôn mặt bày biện ra kỳ quỷ biến hóa.

Một gương mặt bên trên xuất hiện 2 loại không giống biểu lộ.

Từ chính giữa hiện ra song phần có thái.

Nửa gương mặt mang theo cười khẽ, trong tươi cười đều là phong lưu phóng khoáng; mặt khác nửa gương mặt thì là mày kiếm nhíu chặt, thần sắc hơi có vẻ ai mà không buồn, chảy xuôi chính là nhìn bằng mắt thường nhìn thấy tiếc nuối.

“Sơn nhạc nhạc, duyên điểm duyên.”

“Ta…”

“Thôi, các ngươi rời đi đi.”

Ngữ khí chập trùng biến hóa ở giữa lại cuối cùng quy về nhất thống, cơ hồ đem 2 nữ thiên ma chân khí thu nạp

một nửa Nhạc Duyên đột nhiên buông ra 2 tay , mặc cho Thái thị cùng đổng bạch 2 nữ rơi trên mặt đất.

2 tay đặt sau lưng, Nhạc Duyên xoay người sang chỗ khác bắt đầu nhìn ra xa lên giang hà, không tiếp tục để ý sau lưng 2 nữ.

“Khụ khụ ~~ “

“—— phốc!”

Thái thị cùng đổng bạch 2 nữ trắng bệch nghiêm mặt, không kịp lau máu trên mặt dấu vết, chỉ có thể là mang theo nghi vấn giữa lẫn nhau liếc nhau một cái về sau, lúc này mới lẫn nhau đỡ lấy rời đi bờ sông.

Không rõ đối phương vì cái gì đột nhiên sẽ bỏ qua mình

Lại rõ ràng hơn thế cuộc trước mắt cũng không có thay đổi phải an toàn bao nhiêu.

2 người lẫn nhau đỡ lấy vận khởi tàn hơn chân khí, thả người rời đi cái này địa phương nguy hiểm.

Mà Nhạc Duyên thì là không có chút nào nhìn lại dự định, cả người vẫn là đưa lưng về phía, tựa hồ là sợ hãi nhịn không được quay đầu lại lại lần nữa đem 2 nữ giết chết.

Tại 2 nữ rời đi về sau, vẫn đứng tại nơi đó Nhạc Duyên đột nhiên có động tĩnh.

“Ừm! ! !”

Kêu đau một tiếng.

Chỉ thấy không khí bốn phía chấn động, nước sông ba động lúc, Nhạc Duyên một cái tay đột nhiên che tại trên mặt của mình, cả người thống khổ không chịu nổi. Hơi có vẻ giọng trầm thấp lúc này từ trong miệng phát ra.

“Ta…”

“Là ai “

“Ta là sơn nhạc nhạc, duyên điểm duyên, là cái kia Nhạc Duyên!”

“Không! Không đúng!”

“Ta không phải Nhạc Duyên!”

“Vậy ta đến cùng là ai” trẻ tuổi đạo sĩ giờ phút này chính ôm thật chặt lấy đầu của mình, một cỗ đau đớn kịch liệt chính bao khỏa toàn bộ đầu.

Vô số hồi ức đang không ngừng đánh thẳng vào não hải, đủ loại kiểu dáng loạn thất bát tao ký ức quấn quít lấy nhau, khiến cho trẻ tuổi đạo sĩ cả người đều có vẻ hơi rối loạn.

Rất nhiều mỹ nhân tuyệt sắc đều xuất hiện tại hắn trong đầu.

Xích Luyện tiên tử.

Tiểu Long Nữ.

.

Tuyết Nữ.

Đông Phương Bất Bại cùng cùng một hệ liệt đủ loại kiểu dáng nữ tử giống như cười mà không phải cười bộ dáng đều xuất hiện tại hắn trong lòng, thậm chí nguyên bản trong lòng ký ức sâu nhất bóng người xinh xắn kia vậy mà bắt đầu trở nên mơ hồ, nàng bắt đầu chậm rãi cũng đi vào trong đó.

“Không!”

“Không cho phép dạng này!”

Cơ hồ là gào thét ở giữa, trẻ tuổi đạo sĩ trực tiếp 1 quyền đánh vào bản thân huyệt thái dương, phát ra một tiếng vang trầm, trực tiếp đem mình chấn choáng váng, miệng phun máu tươi về sau, lúc này mới hơi an tĩnh lại.

Lại ngẩng đầu.

Trẻ tuổi đạo sĩ thần sắc xuất hiện biến hóa.

Không gặp trước đó cà lơ phất phơ, càng không gặp phong lưu phóng khoáng, chỉ có một tiếng chính nghĩa dạt dào khí tức tràn trề mà hiện.

Không có chút nào hỗn loạn, một đôi mắt tản mát ra thu hút tâm thần người ta ánh mắt ngắm nhìn phương xa.

Nửa ngày.

Trẻ tuổi đạo sĩ mở miệng, nói: “Sư phó a, nguyên lai đây chính là mục đích của ngươi sao “

“Cái này nam nhân chính là sư phó ngươi tân tân khổ khổ chỗ tìm kiếm sư công Nhạc Duyên sao “

“Để ta nhìn kia 8 quyển nội dung, là để ta chậm rãi biến thành hắn.”

“Cuối cùng khiến cho đồ đệ của ngươi tại cuốn trúng nhân vật chính ảnh hưởng dưới, trở thành kia 8 quyển nội dung sở thuộc ngoại thiên.”

“Bất quá —— “

“Sáng, không quan tâm.”

Cầm lấy bên hông thất tinh bảo kiếm, trẻ tuổi đạo sĩ đem nó nâng tại dưới ánh mặt trời, tự lẩm bẩm: “Chỉ cần đạt thành mục đích , bất kỳ cái gì đại giới sáng đều có thể tiếp nhận.

Thất tinh đã thắp sáng viên thứ nhất, còn lại 6 viên sở thuộc người với hắn trong lòng đã có nhân tuyển.

Chính là Đổng Trác, lữ vải, viên thiệu, viên thuật, tào thao, tôn quyền.

Thất tinh tề tụ, chính là nghịch thiên cải mệnh.

Đến lúc đó thiên mệnh còn tại đại hán.

Chỉ là trẻ tuổi đạo sĩ đang nói lời này thời điểm, hắn ánh mắt cuối cùng vẫn là nhịn không được hướng phía Kinh châu long bên trong phương hướng nhìn lại, tựa hồ kia bên trong đối với hắn rất là đặc biệt.

Nhưng chỉ cần kế hoạch thành công, dù là trở thành cái gọi là ngoại thiên, trở thành diên tiếp theo quyển thứ chín, hắn cũng có thể vui vẻ tiếp nhận.

Nghĩ đến cái này bên trong, hít sâu một hơi, cưỡng ép đè xuống khuấy động chi tâm tuổi trẻ đạo sĩ buông xuống trong tay bảo kiếm, cả người cúi đầu xuống chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Gục đầu xuống một khắc này, một giọt óng ánh nước mắt đã từ khóe mắt rơi xuống.

Ba!

Tay phải bỗng nhiên duỗi ra, nước mắt rơi vào lòng bàn tay, nóng hổi không thôi.

“Ai nha!”

“Ta vậy mà nhịn không được khóc, thật sự là bi ai.”

“Nam nhi hẳn là không dễ rơi lệ.”

Nhẹ nhàng dùng ngón tay trỏ lau một chút trên gương mặt vệt nước mắt, lại lần nữa ngẩng đầu tuổi trẻ đạo sĩ thần sắc lại xuất hiện biến hóa, khôi phục trước đó tùy ý tư thái. Xoay người, ánh mắt hướng Kinh châu thành

nhìn lại, trẻ tuổi đạo sĩ không khỏi cười nói: “Tòa thành thị này cùng ta có duyên.”

“Cho nên ta Nhạc Duyên nên đi nhìn xem.”

Nội dung từ **Chương 1 : Không bằng cầm thú** đến **Chương 20 : thất tinh chi chủ**

UserScript được viết bởi: Toan Nguyen